THESAURUS

GRAECAE LINGUAE.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

THESAURUS
GRAECAE LINGUAE,

AB

HENRICO STEPHANO
CONSTRUCTUS.

POST EDITIONEM ANGLICAM NOVIS ADDITAMENTIS AUCTUM, ORDINEQUE ALPHABETICO DIGESTUM TERTIO EDIDERUNT

CAROLUS BENEDICTUS HASE,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ SOCIUS, IN SCHOLA REGIA POLYTECHNICA REGIAQUE SPECIALI LINGUARUM ORIENTALIUM PROFESSOR, IN BIBLIOTHECÆ REGIÆ PARTE CODD. MSS. COMPLECTENTE CONSERVATOR, ETC., ETC.,

GUILIELMUS DINDORFIUS

ET

LUDOVICUS DINDORFIUS,

SECUNDUM CONSPECTUM AB ACADEMIA REGIA INSCRIPTIONUM ET HUMANIORUM LITTERARUM DIE 29 MAII 1829 APPROBATUM.

Volumen Tertium.

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY 1962

ALMA COLLEGE 483 LIBRARY Alma, California

PARISIIS,

EXCUDEBAT AMBROSIUS FIRMIN DIDOT,

INSTITUTI REGII FRANCIÆ TYPOGRAPHUS.

VENIT APUD FIRMIN DIDOT FRATRES.

VIA JACOB, N° 24.

1835.

35264

Size 3
PA
442
E8
1831
v. 3

THESAURUS
LINGUAE GRAECAE,

AB

HENRICO STEPHANO

CONSTRUCTUS.

NOVA EDITIO AUCTIOR ET EMENDATIOR.

Postea variis peregrinationibus diu in Germania vagus, cum patriam oblivisci non posset, Lugdunum se contulit, ubi anno 1598 fere septuagenarius, ineunte martio (opibus atque etiam ingenio destitutus in nosocomio), vitæ et tot exantlatis pro republica literaria laboribus finem fecit. (De Thou, lib. cxx et Tollius.)

Ε NOTA quintæ ap. Gr. literæ, quam ἐψιλὸν vocant: signum etiam numeri quinarii: cui si a sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, Quinquies mille denotat, hoc modo, ,Ε, ,ε. Eust. [Il. p. 511, 5] ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu, ut in argum. Il. E: Εἶ, βάλλει Κυθέρειαν Ἄρηά τε Τυδέος υἱός· metri gratia adjecto ι, ut produci posset. [Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 7, 18: Τὰ μονοσύλλαβα τῶν στοιχείων ὀνόματα, εἶ, μῦ, κ. τ. λ. Hellad. Phot. cod. 279, p. 530, 23: Τὰ εἰς ι μονοσύλλαβα καὶ δίφθογγον ἔχει τὴν συλλαβὴν καὶ περισπᾶται, οἷον εἶ φεῖ χεῖ ψεῖ. || Alia literæ vis est, de qua Ignarra Pal. Neap. p. 47: «Ubi ap. Gruter. p. cccxiv, 1 legitur: Ζμυρναν Ε, Αλεξανδρειαν Ε, eruditi viri ex vero conjecerunt sub ea lit. E latere certamen quinquennale». || In dialectis permutatur c. α, ut in βέρεθρον, γέμμα, ἔρσην, τέσσερα, φιέλη, χλιερὸς, ψίεθος. Cum ει in Ἀλφεὸς, ἀπόδεξις, κρέσσων, μέζων, et formis infinit. in εν pro ειν. Cum η in ἔσσων. Cum ο in Ἀπέλλων, Βερενίκη, βρέντη, ἑβδεμήκοντα, Ἐρχομενὸς, Ὀρέντης, πρὲς, quæ vide. || Interdum mobile est initio vocum, ut in ἐκεῖνος et κεῖνος, ἔοικα et οἶκα, ἑορτὴ et ὁρτὴ, in Ἐξάδιος et Ξάδιος, ἐχθὲς et χθές: vel duplicatur sequente alio ε, ut in formis epicis, ἔεδνα, ἐέργων, ἐέλπων, ἐείκοσι, ἔειπε, ἔεις, vel η, ut in ἐήνδανον, ἔηκα: vel inseritur ante ο, velut in ἀδελφεὸς et ἀδελφὸς, κενεὸς et κενὸς, et aliis. || In libris scriptis creberrima est permutatio literæ ε cum αι, ut exemplis abstineam, nec rara confusio lit. ε et αν: v. Bast. ad Greg. p. 756, 925; et ας: v. Bast. ib. p. 758. Cum θ confusum conjecerant quidam ap. Hom. Il. Υ, 269, sec. Eust. p. 1208, 11, ab Schæf. cit. C. ἐννέα (θ′) confusum notavit Albert. ad Hesych. v. Ἀδύνατοι, p. 101, 6. Unde permutantur numeri πέντε s. ε′ et ἐννέα, de quo Galen. vol. 13, p. 874: Τὰ δὲ δὴ βιβλία τὰ κατὰ τὰς βιβλιοθήκας ἀποκείμενα τὰ τῶν ἀριθμῶν ἔχοντα σημεῖα ῥᾳδίως διαστρέφεται, τὸ μὲν πέντε ποιούντων ἐννέα κ. τ. λ. Cum ο, ut in ἐχυρὸς et ὀχυρὸς, et sæpe in terminationibus in το cum part. τε. Cum ρ: v. Bast. ad Greg. p. 713, 731. Cum σ: v. Bast. ib. p. 713. L. Dind.]

Ε, He, dolentis est adv. ex eorum genere, quæ Lat. interjectiones vocant. Sed geminari potius solet, interdum vero et quater repeti. Scribitur autem Ε cum aspero. Æsch. Prom. p. 37 [580]: Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε, τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας, εὑρὼν ἁμαρτοῦσαν, ἐν πημοναῖσιν; ἒ ἔ. Et p. 38 [600]: Ἁ μαραίνει με χρίουσα κέντροις φοιταλέοισιν· ἒ ἔ. Et [602]: Δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἳ (ἒ ἒ) οἵ ἐγὼ μογοῦσιν; Et p. 46 [742]: Ἰώ μοι μοι, ἒ ἒ ἒ ἔ. [Bis tantum legitur in melioribus. Quater est Sept. 150, 154, 156.] Ἒ, ἒ Suidæ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν. [Spiritu leni præter Zonaram p. 619, Aristoph. Vesp. 316; item Etym. M. p. 326, 49, ἔλεγος ducens ab ἒ ἒ λέγειν. Atque sic hodie scribitur in plerisque edd. Tragicorum, tametsi

in libris raro, si uspiam, conspicitur spiritus lenis. Confusum c. αἰαῖ v. Eur. Hipp. 208. L. Dind.]

[῾E. V. Οὖ.]

῾Εα adv. ex imper. ἔα factum, ut quidam gramm. tradunt, qui et ἐκπλήξεως adv. s. ἐκπληκτικὸν esse addunt: sic certe et ἄγε, ἄπαγε, ἴθι, in advv. degenerarunt; Lat. redditur Hem, et aliquando Ah. Plato Protag. [p. 314, D]: Ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ, Hem, sophistæ hi sunt: ut Bud. vertit, qui et ab Eurip. sic accipi scribit. Sic Aristoph. [Plut. 824]: ῾Εα, τίς ἔσθ' ὁ προσιὼν οὑτοσί; [Id. Av. 1495: ῾Εα τουτὶ τί ἦν; Thesm. 1105: ῾Εα, τίν' ὄχθον τόνδ' ὁρῶ;] Ap. Æsch. quoque p. 12 [Prom. 114], ἃ ἃ, et ἔα ἔα schol. esse ἐκπλήξεως adv. scribit: et quidam Hau hau interpr. Ita certe redditur et Marc. 1, [24; Luc. 4, 34], ῾Εα, τί ἡμῖν καί σοι? Ab aliis tamen, Ah, quod malim: ut sit exclamatio a dolore potius quam a rei novitate proficiscens. Sic vertitur, Ah, et ap. Aristoph. Nub. [1259], ubi qui audivit dicentem ἰώ μοι μοι, exclamat, ῾Εα, τίς οὑτοσί ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; [Æschyl. Prom. 298: ῾Εα, τί χρῆμα; Et sæpissime Eurip. Bis Æsch. Pr. 114: ῾Α ἃ, ἔα ἔα, τίς ἀχὼ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής; 556: ῾Α ἃ, ἔα ἔα· χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος· 687: ῾Εα ἔα, ἄπεχε, φεῦ· Cho. 870: ῾Εα ἔα μάλα, πῶς ἔχει; Soph. OEd. C. 1477: ῾Εα ἔα, ἰδοὺ μάλ' αὖθις ἀμφίσταται διαπρύσιος ὄτοβος. Eur. Hipp. 856: ῾Εα ἔα, τί δή ποθ' ἥδε δέλτος ἐκ φίλης χερὸς ἡρτημένη; Et alibi. Arist. Pac. 60: ῾Εα ἔα. Ubi ponitur extra versum, ut sæpe poni solet quum duplex tum simplex.] At in h. l. Synesii, ῾Εα, πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀνδρῶν οἰμωγαὶ, γυναικῶν ὀλολυγαὶ, Bud. interpr. Heu. In qua signif. si scriberetur ἔα cum aspero, dicerem potius esse ab ἓ adv., de quo supra. [Galen. vol. 8, p. 162, F: Ἀλλ' ἔα. Hemst.] At ἔα δὴ adverbialiter ap. poet. usurpari dicitur pro ἄγε δή. [Hesych.: ῾Εα δὴ, ἄγε δή. Eadem Suid., Zon. p. 593. ῾Εα δὲ, Job. 25, 6: ῾Εα δὲ, ἄνθρωπος σαπρία καὶ υἱὸς ἀνθρώπου σκώληξ· 19, 5: ῾Εα δὲ ὅτι ἐπ' ἐμοὶ μεγαλύνεσθε, ἐνάλλεσθε δέ μοι ὀνείδει, vertitur, Esto autem, duciturque ab ἐάω.]

[῾Εαγμα, τὸ, i. q. ἄγμα. Zonar. p. 86: Αἴαγμα ὁ θρῆνος, ἔαγμα δὲ τὸ σύντριμμα, ψιλόν. Confuse Suid.: Αἴαγμα, θρῆνος, καὶ σύντριμμα. Cujus errorem castigavit Valck. Anim. ad Ammon. p. 117.]

῾Εακεν, Hesych. exp. ἀλγεῖ, Dolet: afferens et Ἐακότες [pro ἠακότες, ut est ap. Zonar. p. 969, Suidam, in Gl. Auriv. p. 11: Ἠακότες, θρηνήσαντες], pro ἀλγοῦντες, Dolentes: nec non Ἐακὼς pro κακῶς ἔχων, ἀνειμένως [immo παρειμένως, ἀναπεπαυμένως, quorum advv. loco restituenda videntur participia perf. L. D.] ἀλγῶν. At ἐακότες, quod [ab Suida, Zon. p. 593, lexicisque ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 232, 471, 504, ab Alb. ad Hesych. p. 1057, 9 correctis] exp. ἀναπεπαυμένοι, παρητημένοι, est ab ἐάω, Sino, Dimitto, Intermitto. [Hesych. iterum: Εἰακὲν, ἀσθενεῖν (Εἴακεν, ἀσθενεῖ, Alb.).]

Ἐαλὸν, Hesychio λυπηρόν: afferenti et Ἐαλὸς pro τετραυσμένος [τεθραυσμένος. Legendum esse ἐαγεὶς viderunt intt.] Sed idem Ἐαλὸν exp. etiam λυτήριον. [Quæ est nihil nisi varietas antecedentis λυπηρόν. L. Dindorf.]

Ἐὰν, Si, εἰ. Sed ἐὰν subjunctivo jungitur, sicut et ἂν ac ἤν. [Ἐὰν conflatum esse e partt. εἰ et ἂν docet Etym. M. p. 307, 24, Eust. Il. p. 825, 26. Quemadmodum autem particulæ ἐπεὰν, simillime ex ἐπεὶ et ἂν contractæ, epici non utuntur forma soluta, qua Herodotus et Iones, sed dicere solent ἐπὴν, sic iidem, pariterque Herodot. aliique Iones, abstinuerunt forma ἐάν. Ap. Hippocr., qui sæpissime utitur forma ἤν, an recte legatur ἐὰν De judic. p. 54 et 55, De cap. vuln. p. 907, C, dubito. Apud Atticos promiscuus est ambarum formarum usus, nisi quod in decretis, legibus, titulisque lapidum sæpissime ἐὰν, aliquoties ἂν, ut apud Bœckh. vol. 2, p. 183, 15: Ἂν δὲ μὴ δικάσωνται ... καὶ ἂν ὁ ἰδιώτης νικήσῃ, vix semel iterumve legere memini ἤν, ut in monum. Amphipolitano ap. Bœckh. vol. 2, p. 63, 6: ῾Ημ ποτ' (sic) ἁλίσκωνται· et sæpius in fœderibus ap. Thucyd. 8, 18 et 58. Mox in mon. cit., Ἤν δέ τις ... ἀναψηφίζῃ. De Thucydide Suidas et cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. C.

A p. 232 sq.: Ἐάν ὁλοκλήρως οἱ περὶ Θουκυδίδην τότε λέγουσιν ὅτε προτέτακται ὁ ἤ· ὅταν δὲ μὴ οὕτως ἔχῃ τάξεως, συνῃρημένως λέγει. Ἐν δευτέρᾳ (24), Ἢ ἐὰν οἱ πολέμιοι νηίτῃ στρατῷ ἐπιπλέωσι. Ἢ ἐὰν βιασθῇ, ὑπάρχει τοῖς ἀποστήσασι πολεμίοις. Quorum ll. priori legitur in libris non ἢ ἐὰν sed ἦν μή· alter est 3, 47. Credo autem observationem grammaticorum, quæ vera ex parte est de Thuc., veram esse etiam de aliis Atticorum, quicunque sentirent insuave sonare ἢ ἦν. Aliquanto enim diversum ἄμεινον ἦδη, ἢν δοκῇ, πεφραγμένοι Thuc. 1, 82, et τὸ στράτευμα μὴ εὔνουν ἔχῃ, ἢν ἤδη ἀγωνίζηται 6, 29, nec prorsus simile μὴ ἦν 8, 50, 57. Falsum vero est Thuc., nisi post ἢ, non dicere ἐάν. V. 1, 44; 4, 23, 118; 5, 47; 6, 96; 7, 68. Verum autem longe longeque crebriorem ap. eum esse usum formæ ἦν. De forma ἂν v. infra. L. D.] Plato Symp.: Ἐὰν εἴπω οὑτωσί. Dem.: Ἐάν τις ἠδικηκώς τι τυγχάνῃ τὴν πόλιν. Plut. De aud.: Ἀλλὰ χάριν ἔχειν ἐάν τις ἐξαθάρῃ. Et ἐὰν μὴ, Nisi. Aristot. [H. A, 6, 23, 3]: Ἐὰν μὴ τύχῃ τεθηλακὼς ὁ ὄνος ἵππον. [Noto de ἐὰν μὴ tantum usum rariorem sine verbo positi. Æschin. C. Tim. p. 2 St.: Καὶ μὴ ἐξέστω τοῖς ὑπὲρ τὴν τῶν παίδων ἡλικίαν οὖσιν εἰσιέναι τῶν παίδων ἔνδον ὄντων, ἐὰν μὴ υἱὸς διδασκάλου ἢ ἀδελφὸς ἢ θυγατρὸς ἀνήρ. Demosth. p. 710, 17: Τῶν δὲ νόμων ... μὴ ἐξεῖναι λῦσαι μηδένα, ἐὰν μὴ ἐν νομωθέταις. Et seq. gen. p. 715, 2: Ἐὰν μὴ ψηφισαμένων Ἀθηναίων (conf. infra in ἦν)· 1074, 20: Ἐάν τις ἐλάαν Ἀθήνησιν ἐξυρύττῃ, ἐὰν μὴ εἰς ἱερόν ... Andocides De myst. p. 12: Μηδὲ ἐπ' ἀνδρὶ νόμον ἐξεῖναι θεῖναι, ἐὰν μὴ τὸν αὐτὸν ἐπὶ πᾶσιν Ἀθηναίοις. Diodor. 12, 21: Μηδὲ περιτίθεσθαι (mulierem) χρυσία μηδὲ ἐσθῆτα παρυφασμένην, ἐὰν μὴ ἑταίραν, ubi libri quidam ex interpr. ἢ ἑταίρα. L. D.] At de ἐὰν δὲ ellειptice posito, ut εἰ δ' ἄρα, vide Bud. p. 991. [Plato Reip. 9, p. 575, C: Οὐκοῦν ἐὰν μὲν ἑκόντες ὑπείκωσιν· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιτρέπῃ ἡ πόλις ... κολάσεται.] Reperitur et cum optat. ap. Dem.: Ἐὰν πρότερός τις εἴποι, sed non sine mendi suspicione. Affertur tamen et ex Hermog., Ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα παρ' ἡμῶν εἴη γεγονός. [Gramm. Bekk. An. p. 144, 31: Ἐάν. Καὶ τοῦτο, ὥσπερ τὸ εἰ, ὁριστικοῖς, εὐκτικοῖς, ὑποτακτικοῖς συντάσσεται. Σὺ δὲ, ὦ φιλολόγε, ἀνάλογον φυλάττων ὑποτακτικοῖς ἀεὶ σύνταττε. C. indicat. Nilus Epist. 2, 223, p. 234: Ἐάν τι γέγραπται· 3, 56, p. 334: Ἐὰν εἶδες. Jo. Malal. p. 71, 8: Ἐὰν κἀκείνη ἠβούλετο· 136, 16: Ἐὰν σωθησόμεθα. C. optat. Polyb. 3, 58, 9: Ἔτι δὲ χαλεπώτερον τὸ περὶ τῶν ὁραθέντων διὰ λόγου τι γνῶναι ... ἐὰν δὲ καὶ γνοίη τις, ἔτι τῶν πρὸ τοῦ δυσχερέστερον τὸ τῶν ἑωρακότων τινὰ μετρίῳ χρῆσθαι τρόπῳ. Sed al. γνῷη, ut non dubitem restituere γνῷ. Manetho 1, 24: Ἑρμείας δ' ἦν τοῖσιν ἰσόρροπος ἀντήσειεν· 45: Ἦν δὲ Κύπριν καλὴν πολιὸς Κρόνος ἀγκαλίσαιτο· 119: Ἦν δὲ ... ἀποτμήξειε· 158: Ἦν ... φορέοιτο. Geopon. 10, 21, 4: Κάλλιον δὲ ποιήσεις, ἐὰν ἕκαστον μῆλον εἰς φύλλα καρύας ἐνειλήσας ἀπόθοιο· 5: Φυλάξεις τὰ μῆλα, ἐὰν ... ἀπόθοιο τὰ μῆλα. Neque eripienda est hujus ætatis scriptoribus particulæ cum ind. vel opt. conjunctio, quæ in scriptis antiquiorum ut non raro apparet, ita redit fere ad permutationem terminationum ει -οι -ῃ, είη -ῆ, οιτο -ηται, vel particularum ἐὰν et εἰ, de qua v. in fine. De constr. c. fut. v. infra in forma Ἄν. L. D.]

B

C

D || Ἐὰν geminatur interdum, adjunctam habens copulam τε: quin etiam triplicatur nonnunquam pro Sive, sicut εἴτε. Plato De LL. 6, [p. 761, B]: Τά τε πηγαῖα ὕδατα, ἐάν τέ τις ποταμὸς, ἐάν τε καὶ κρήνη ᾖ, κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασι. [Æneas Tact. c. 24, p. 77: Ἐάν τε Ἕλληνες ἐάν τε βάρβαροι ὦσι. Et sæpius vel omisso vel addito verbo Xenophon.] Idem [Epist. 7, p. 348, D]: Ἐάν τ' ἐν ἀγρῷ, ἐάν τ' ἐνθάδε. [Ter in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, b, 3: Ἐάν τε ἄρχων ἐάν τε ἰδιώτης ἐάν τε δημόσιος. L. D.] Et Ἐάν τ' οὖν pro ἐάν τε ap. Eund. 11, [p. 934, D, ubi est ... ἐάν τ' οὖν καὶ ἐλεύθερον περιορᾷ]: Ἐάν τ' οὖν δοῦλον, ἐάν τ' οὖν ἐλεύθερον περιορῶσι. Ubi vero triplicatur, ἐάν τε bis ponitur, tertium est ἐάν τ' οὖν. Est autem οὖν his in ll. παρέλκον s. παραπληρωματικόν. [Et ἐάν τε... ἄν τε Platon. Conv. p. 184, B, vel duplici sequente ἄν τε Politici p. 293, A. Et ἐάν τ' οὖν ... ἐάν τε Polit. p. 291 fin.: Ἐάν τ' οὖν βιαίως ἐάν τε ἑκουσίως· et ἄν τ' οὖν ... ἄν τε, Epist. 7, p. 348, D: Μετεπεμψάμην μὲν οὖν καὶ πρότερον αὐτὸν, μεταπέμψομαι δὲ καὶ νῦν, ἄν τ' οὖν

ἀπὸ τῆς προτέρας μεταπομπῆς ἄν τε καὶ ἀπὸ τῆς νῦν ὑπα- A
κούσῃ μοι. Et ἄν τε ... ἄν τε Xen. Anab. 5, 5, 16 et al., Plut. Camill. c. 31, Mor. p. 18, A. Et ἄν τε ... καὶ ἐὰν Plat. Polit. p. 292 fin. : Ἄν τ' ἄρχῃ καὶ ἐὰν μή. Et ἤν τε ... ἤν τε Thucyd. 3, 44, Xen. Eq. 12, 6, et quater repetitum OEc. 11, 16. Et nullo seq. verbo Cyrop. 1, 1, 5 : Ἥν τε πρὸς ἕω ἤν τε πρὸς ἑσπέραν ἤν τε πρὸς ἄρκτον ἤν τε πρὸς μεσημβρίαν. Thucyd. 4, 98 : Ἥν τε πλέονος ἦν τε βραχυτέρας. Hippocr. De cap. vuln. p. 902, F : Καὶ μάλιστά γε ταῦτα πάσχειν τὸ ὀστέον κίνδυνος ὅταν ταῦτά τε γίνηται καὶ ἐς ἰθὺ τρωθῆναι κατ' ἀντίον γίνηται τὸ ὀστέον τοῦ βέλεος, ἤν τε πληγῇ ἐκ χειρὸς ἤν τε βληθῇ ἤν τέ τι ἐμπέσῃ αὐτέῳ καὶ ἢν αὐτὸς καταπεσὼν τρωθῇ. Denique κἄν τε ... κἄν τε ap. recentissimos, ut Triclin. ad Soph. Ajac. 75 : Ἴστω ὅτι πάντες οἱ ἀόριστοι κἄν τε δισύλλαβοι ὦσι κἄν τε τρισύλλαβοι, τὴν μὲν κλιτικὴν ἔκτασιν κινηθέντες ἀποβάλλουσιν. Et ἦν μέν, sequente εἰ δὲ μή Thucyd. 3, 3; 4, 13, sive ἐὰν μέν, Plat. Conviv. p. 185, D, sive ἂν μέν Xen. Comment. 3, 9, 11. L. Dindorf.]

[Ἐὰν, An, c. indicat. Eust. Il. p. 4 fin. : Εἰ δὲ καὶ B
ἕτερα ποιήματά εἰσιν Ὁμήρου, οἷον καὶ ὁ Μαργίτης καὶ τῶν μυῶν καὶ βατράχων μάχη, ἄλλοι καὶ αὐτὸ ἐξήτασαν πρὸς ἀκρίβειαν, καὶ ἐὰν ἡ Ἰλιὰς τῆς Ὀδυσσείας προπεπόνηται ἢ καὶ ἀνάπαλιν. Et mox : Εἰ δὲ καὶ ἤρισεν Ὅμηρος Ἡσιόδῳ ... ζητητέον ἐν τοῖς εἰς τοῦτο γράψασιν ... ὡσαύτως καὶ ἐὰν ἐπὶ τῶν Τρωικῶν ἔτυχεν ὤν. Nec rarum est ἦν vel ἐὰν post ζητεῖν et sim. verba ap. optimos quosque, ut Eurip. Hel. 429 : Τοῖς ἐκεῖ ζητῶν φίλοις τὰ πρόσφορ' ἦν πως ἐξερευνήσας λάβω. Aristoph. Nub. 535 : Ζητοῦσ' ἦλθ', ἦν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. Tamen ap. illos ἐὰν non ponitur pro An, sed est Si, ut in ll. similibus infra in forma Ἥν notandis. L. Dind.]

|| Ἐὰν pro ἂν particula potentiali passim in N. T., sed cum solo subj. : ut Matth. 8, [19] : Ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ. Et 12, [36] : Πᾶν ῥῆμα ἀργὸν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι. Sic Acta 2, [21] : Ὃς ἐὰν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου. Invenitur et ap. LXX Interprr. [Et sæpe in libris scriptis antiquiorum. Theophr. Hist. Plant. 3, 10, 3 : Δυσθανατᾶν γάρ φασι καὶ δυστοκεῖν, οὗ ἐὰν ᾖ. Xenoph. Comment. 3, 10, 12 : Ὧ C
ἐὰν ἁρμόττῃ. Conf. var. script. ib. 4, 2, 29, Anab. 1, 3, 6 et 15. Sext. Emp. Adv. phys. 10, 298, p. 682, 21 : Ὁπότερον γὰρ ἐὰν λέγοιεν, ἐπαχθήσονται αἱ μικρῷ πρόσθεν ἀποδοθεῖσαι πρὸς ἡμῶν ἀπορίαι. Æneas Tact. c. 22, p. 62 : Ὅπου ἐὰν ὄντες τύχωσι· 31, p. 97 : Εἰς ὃ ἐὰν τύχῃ ἱερόν· Athen. 4, p. 129, F : Ὅσοι ἐὰν πίωσιν. Cod. Pal. ἂν, ut id. 7, p. 282, C; 12, p. 517, E. Ap. eund. vero 12, 547, B, et 14, 615, E, consentiunt libri in ὅσοι ἐὰν ἁλίσκωνται et ὅ,τι ἐὰν ἐπιβάλωμαι. Quos ll. omitto cumulare aliis, quum ex allatis satis superque appareat fuisse assuetos recentiores usui part. ἐὰν pro ἂν, itaque factum esse ut idem inferretur antiquioribus : qui si ita usi essent part., certiora et metro versuum tuta exx. non desideraremus. Extremæ barbariæ est εἴ τις ἐὰν ἐβούλετο ap. Jo. Malal. p. 63, 17, et sim. p. 160, 23; 276, 20, ubi item ponitur pro ἄν : v. quæ de εἰ ἂν dicentur in Εἰ. L. D.]

|| Ἐάνπερ, Si : item Licet, cum subjunct., ap. Plat. [Æsch. Pers. 529 : Ἐάνπερ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ. Soph. El. 593 : Αἰσχρῶς ἐάνπερ καὶ λέγῃς, etc. et sæ- D
pius Eurip. Philippus ap. Demosth. p. 284, 12 : Ἐάνπερ ἐπὶ ταύτης μένητε τῆς προθέσεως. Demosth. Ep. 3, p. 1483, 21 : Ἐάνπερ ἐγὼ ζῶ. Æneas Tact. c. 16, p. 46 : Ἐάνπερ γε σὺ αὐτοῖς εὐκαίρως ἐπιθήσῃ (l. -θῇ)· 28, p. 85 : Ἐάνπερ γε ᾖ ὁ πυλωρὸς ... Et ἐάν πως Soph. Tr. 584 : Φίλτροις δ' ἐάν πως τήνδ' ὑπερβαλώμεθα.] ||
Ἤνπερ, i. q. ἤν, Si. [Aristoph. Thesm. 926 : Οὐ γὰρ προδώσω οὐδέποτέ σ', ἤνπερ ἐμπνέω· Lys. 551 : Ἀλλ' ἤνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χἡ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ. Nisi ibi pro ὁ γλ., quod est in libris, leg. cum aliis γ' ὁ γλ. Xen. Cyrop. 4, 6, 4 : Ἀλλ' ἤνπερ, ὦ Γωβρύα, καὶ φρονῶν φαίνῃ ὅσαπερ λέγεις. Hippocr. De cap. vuln. p. 898, E : Ἤνπερ ῥαγῇ. Et ἦν μή περ ap. Herod. 6, 57 : Ἤν μή περ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ. L. D.] Et ἤνπερ γε, Si quidem. Xen. [Eq. 10, 11] : Ἤνπερ γε βούληται τὸν ἵππον ἀποδείξασθαι οἷόνπερ εἴρηται. || Ἄνπερ, Si quidem, vel simpliciter Si, ut dicitur ἤνπερ. Demosth. p. 193 [p. 463, 20] : Ἀλλ' ἴσμεν ἐκεῖνο δήπου, ὅτι λειτουρ- A
γήσουσι μέν, ἄνπερ ἡ πόλις ᾖ, πολλοί. [Conf. idem p. 283, 23.] Gregor. : Ἄνπερ ᾖ μὴ ψευδώνυμος, Si quidem non sit. Interdum vero ἄνπερ μὴ est potius reddendum Nisi. [Plato Tim. p. 90, B : Ἄνπερ ἀληθείας ἐφάπτηται. Æneas Tact. c. 3 extr. : Ἄνπερ εὐθὺς ἡγεμονεύσωσιν ὧδε. Plut. Lycurg. c. 3 : Ἄνπερ ἄρρην γένηται. Et κἄνπερ Demosth. p. 722, 23 : Κἄνπερ ὀρθῶς βούληται σκοπεῖν. L. Dindorf.]

Ἄν et Ἤν eadem signif. et cum eodem subj. Dem. In Mid. [p. 533] : Ἴστε δήπου τοῦθ' ὅτι τὸν ἡγεμόνα ἄν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός. [Thuc. 4, 46 : Ὥστε ἄν τις ἁλῷ ἀποδιδράσκων, ἅπασι λελύσθαι τὰς σπονδάς. Ubi tamen al. ἐάν. Et 6, 13, 18. Æneas Tact. præf. p. 43, 2. Et id. c. 23, p. 18, 5; c. 3, p. 19, 14 (sed ἐὰν ib. 12, 17, etc.); c. 13 init., c. 15 init., c. 16, p. 49, 14 et 15; c. 22, p. 65, 8 et 67, 5; c. 24 init.; c. 26, p. 79, 5; c. 27, p. 83, 13; 84, 11 et 13; c. 33, p. 107, 4 et 10; c. 37, p. 109, 7; c. 38 extr.; c. 40, 1, 5. Et in lege ap. Andocid. De myst. p. 13, et καὶ ἂν Demosth. p. 926, 17, in syngrapha. Et ἂν μὴ in lege Solonis ib. p. 1133, 10 bis. In pacto in Orat. C. Neær. p. 1361, 10. Et alibi ap. Dem. In inscr. columnæ ap. Xen. An. 5, 3, 13 libri optimi ἂν δέ τις μὴ ποιῇ ταῦτα, pro ἐάν. Contra iid. ib. 8, 24 bis ἦν pro ἄν. Eodemque modo ap. eund. sæpius variatur inter ἂν et ἦν, nec rarum est ἂν omnium librorum consensu firmatum. Legitur idem ap. Hippocr. De cap. vuln. p. 906, B : sed alienum videtur ab scriptore Ionico; et in hexametro Archestrati Athen. 7, p. 278, B : Οὐδ' ἂν ἐπιθυμῇς. Ἂς scribi videtur in lap. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 830, n. 1706, 14 : Ἔκτιμοι ἐόντω μνᾶν τριάκοντα Σελεύκῳ Σελεύκου, ἃς Σέλευκος θέλῃ, cui ἐς Σίγγῳ et sim. confert Bœckh. L. D.] Et κἂν pro καὶ ἐὰν, Et si : ut Aristoph. Pl. [468] : Κἂν μὲν ἀποφήνω κ. τ. λ. Alioqui pro Quamvis sæpe sumitur : ut in ead. illa oratione, Πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄμεινον ἀγωνίσωμαί τινος. Vide et infra Κἂν post Καί. [Ubi hæc HSt. :] Κἂν pro Καὶ ἐὰν, Quod si, Sin, Etsi, cum subjunct. Dem. [p. 411, 13] : Κἂν ἀναγκασθῇ που συντυχεῖν, ἀπεπήδησεν εὐθέως. In ead. signif., sc. pro Etsi vel Etiamsi, jungitur etiam optativo, licet tanquam de præsenti sermo sit. Plato De rep. 2, [p. 376, A] : Ὃν δ' ἂν γνώριμον ἴδῃ, ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθοι [πεπόνθῃ]. Et cum subjunct., Synes. : Κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. Nonnunquam hac in signif. ponitur subaudito verbo, quod repetendum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ : Dem. Fals. Leg. [p. 415, 24] : Εἰ μὲν γὰρ μὴ ἀδικῶν [ἂν μὴ, omisso ἀδικῶν, libri meliores], κἀγὼ φημὶ δεῖν· εἰ δ' ὅλως κἂν ὁτιοῦν, ἐπιορκεῖν δεδέηνται. Subauditur enim ἀδικήσῃ, vel ἀδικῇ. [Κἄν γε Aristoph. Ach. 317 : Κἄν γε μὴ λέξω δίκαια.] || Sed affertur ἂν et cum præt. indic., e Ceb. Theb. : Ἄν τι συνήκαμεν. [Æneas Tact. c. 26, p. 80, 1 : Καὶ ἐὰν στράτευμα κεκακοπάθηκε ἢ ... ἀθυμῇ. Leg. κεκακοπαθήκῃ. L. D.] Et cum fut. ex Aristide : Ἄν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσονται. [Locus est vol. 2, p. 310, 4=3, 516 : Εἰκότως δέ μοι δοκοῦσι κακῶς ἅπαντας λέγειν· πολὺ γὰρ τοῦ πράγματος αὐτοῖς περίεστιν, οἵ γε κἂν μηδενὸς ἀνθρώπων μεμνήσωνται, λέγουσιν ἃ λέγουσι κακῶς, ubi μεμνήσονται legebat Thomas M. p. 269. Sed legendum videtur μέμνωνται. Inscr. Cpoli reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 72, n. 2043 : Ζωτικὸς Παφιομναίου Σουλπικείου τὸ λατόμιον κατεσκεύασα ζῶν καὶ φρονῶν ἐμαυτῷ καὶ τῇ γλυκυτάτῃ μου γυναικὶ Φιρμείνῃ καὶ ἂν τέκνον μου ἔστε (sic pro ἔσται, ut notat Bœckh.). Cui simile quod Menandro tribuitur in Comparat. Men. et Philem. p. 361 (p. 204 Mein.) : Ἐὰν πονηροῦ γείτονος γείτων ἔσῃ, πάντως παθεῖν πονηρὸν ἢ μαθεῖν σε δεῖ· ἐὰν ἀγαθοῦ γείτονος γείτων ἔσῃ, κ. τ. λ. L. D. || De ἄν τε ... ἄν τε dictum supra. || De mensura formarum ἐὰν et ἂν notandum α produci in utraque. Quod de priori primus significavit Elmslei. ad Soph. OEd. C. 1407. Post quem locos aliquot veræ mensuræ ignoratione corruptos indicavit G. Dindorf. ad Aristoph. Vesp. 228. Vicissim illatum interdum est ἐὰν brevi secunda, ut Philem. fr. inc. 41, p. 411 : Ἐὰν οἷς ἔχομεν, τούτοισι μηδὲ χρώμεθα, ubi scrib. ἂν vel ἤν. Non vitio librorum, sed imperitia poetæ legitur ap. Pseudeur. Iph. A. 1193 : Τίς δὲ καὶ προσβλέψεται παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κτάνῃς τινά; Ἄν cor-

repto usus est Nicarchus Anth. Pal. 11, 74, 9 : Ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει. Nam in hexametro ap. Plut. Mor. p. 24, C : Ζεὺς γάρ οἱ νεμέσα, ἂν ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο, ib. p. 36, A, pro ἂν rectius scribitur ὅτ', ut ap. Aristot. Rhet. 2, 9, Pseudoplut. Vit. Hom. p. 211 Ern. Non omittendum tamen quod est in libris omnibus Soph. OEd. T. 1062 : Θάρσει· σὺ μὲν γὰρ οὐδ' ἂν ἐκ τρίτης ἐγὼ μητρὸς φανῶ τρίδουλος, ἐκφανεῖ κακή. || Ἵνα et ἐὰν confusa ap. Aristoph. Ran. 175, et sec. conj. Bentleji ap. Origenem De orat. vol. 1, p. 197, E, ed. Delarue, et sec. Valckenarii ad Phœn. v. 1448 ap. Archilochum Stob. vol. 3, p. 404 Gaisf. L. D.]

At particulæ ἦν usus est et ap. Hom., ut Il. P, [245] : Ἀλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ· A, [90] : Οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Herodot. : Ἤν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω. Aristoph. Pl. [19] : Ἤν μὴ φράσῃς· Vesp. [649] : Ἤν μή τι λέγῃς. Rursus in Pl. [600] : Οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ' ἦν πείσῃς. [Lys. 696 : Οὐ γὰρ ὑμῶν φροντίσαιμ' ἄν, ἦν ἐμοὶ ζῇ Λαμπιτώ. Sæpe utuntur etiam Tragici.] Et ἦν πως ap. Eund. [Vesp. 399, et Hippocr. De vuln. cap. p. 900, G. Et ἦν ἄρα ap. Xen. An. 5, 1, 13, Thuc. 4, 8 et 18 etc. Et οὐκ ἦν γε 3, 66; 5, 101.] In Epigr. autem ἦν καὶ pro Quanquam. Atque ut dicitur κἂν pro καὶ ἂν [et καὶ ἐὰν, Etiamsi, Thuc. 5, 38, 103, et sæpe ap. Xenoph. et alios quosvis. Sed καὶ ἦν Thuc. 3, 46, 94; 5, 45, est Atque si. Et ἐὰν καὶ, Si vel. Xen. Conv. 7, 35 : Ἐὰν καὶ ὀρεχθῇ τις σώματος, Si quis vel concupiverit. Cyrop. 5, 4, 25 : Ἤν (vel ἂν) καὶ δύνῃ κωλύειν. Thuc. 5, 91 : Τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἣν καὶ παυθῇ, οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν], ita et κἦν pro καὶ ἦν [etiam ap. Atticos, ut Soph. Ant. 710, Arist. Ach. 717, Eq. 261] : ac sæpe pro Quamvis. At vero κἠν sine accentu est pro καὶ ἐν. Ἤν, Si, interdum cum indic. Hom. [Il. H, 39] : Ἤν τινα [που Δαναῶν] προκαλέσσεται, Si quem provocarit. [Constat jam προκαλέσσεται esse conjunctivum, penultima versus gratia correpta.] Frequentius cum subjunctivo, ut Il. P, [245] : Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ, Si quis forte audiat. [Xen. Cyrop. 2, 4, 16 : Ἄκουε τοίνυν, ἄν τί σοι δόξω λέγειν.] A, [90] : Οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, Ne si Agamemnonem quidem dicas. Aristoph. Vesp. [399] : Ἤν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, Si forte. [Ib. 271 : Ἀλλά μοι δοκεῖ στάντας ἐνθάδ', ὦνδρες, ᾄδοντας αὐτὸν ἐκκαλεῖν, ἤν τι πως ἀκούσας τοὐμοῦ μέλους ὑφ' ἡδονῆς ἑρπύσῃ θύραζε.] Item ἦν μὴ, Si non, Nisi, [Gl. Eur. Med. 30 : Οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ' οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς πρόσωπον ..., ἦν μή ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώζῃ φίλον. Wakef. Hippocr. De cap. vuln. p. 903, F : Ἤν μὴ κάρτα μεγάλη γένηται ἡ ἕδρη, et alii.] Aristoph. Vesp. : Ἤν μή τι λέγῃς, Nisi quid dicas. Herodot. : Ἤν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, Nisi me fallat opinio. Thuc. : Ἤν μή τι γίγνηται, Nisi quid accideret. [Id. c. optat. 3, 44 : Ἤν τε γὰρ ἀποφήνω πάνυ ἀδικοῦντας αὐτοὺς ... ἦν τε καὶ ἔχοντές τι ξυγγνώμης εἶεν, loco manifesto corrupto, quo, sicut Luciani quibusdam nihilo aptioribus, ad firmandam construct. particulæ c. optat. abusus est Thomas p. 267.] Idem cum particip. 5, p. 181 [c. 46] : Ἤν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, pro εἰ μὴ, Nisi omnes civitates decrerint. Necnon ἦν καὶ, Etsi, Tametsi, ut εἰ καί. [V. paulo ante. Singularis est usus ap. Manethon. 6, 329 : Εἰ δ' ἄρ' ἄχρις φάσιος μηδ' ἦν τινι φωτὶ συνάπτῃ παμφεγγὴς μήνη. || Ἤν confusum cum εἰ v. Thucyd. 3, 44 bis, L. D. Herodot. 3, 69 bis. C. ἢ Hemst. ad Arist. Plut. p. 151. Schæf. Cum ἴν' ap. Aretæum Diut. pass. sign. 2, 11, p. 65=73.]

Ἑανήφορος, ap. Antimachum dicitur ἡ ἠώς, Aurora, teste Hesych. : forsan quod ferat tenuem et splendidam vestem. [De ᾰ correpto v. in Ἑανός.]

ᾰ

Ἑανός, Indutu pulcer : tradunt enim ἑανὸν πέπλον dici τὸν καλὸν καὶ ἄξιον ἐνδύσασθαι, παρὰ τὸ ἔννυσθαι τὸ ἐνδύεσθαι· ut Il. E, [734], Θ, [385] : Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. [V. etymologias gramm. ap. Eust. Il. p. 975, 59; 976, 8, 11, Hesych. et Et. M. p. 308, 14.] Alicubi subst. ponitur ἑανὸς pro ἑανὸς πέπλος, s. generalius εἷμα, ἔνδυμα, ἱμάτιον, περίβλημα : veluti quum ei epith. aliquod adjungitur, omisso subst. πέπλος : ut ap. Hom. Il. [Γ, 419 : Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ· Ξ, 178 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη ἕξυσ' ἀσκήσασα·] Φ, [507] : Ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε· et [Γ, 385] : Νεκταρέου ἑανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα. [Ubi nota secundam correptam, ut in H. Cer. 176 : Ἑανῶν πτύχας ἱμεροέντων, ap. Apoll. Rh. 4, 169 : Ὡς δὲ σεληναίην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην ... λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· 1155 : Τεινάμεναι ἑανοὺς εὐώδεας· 1189 : Αἱ δὲ πολυχμήτους ἑανοὺς φέρον, et in forma εἱανὸς, de qua HSt. : « Εἱανὸν, Suidæ τὸ λεπτὸν, Tenue, Subtile. Hesych. vero εἱανοῦ affert pro εὐδιαχύτου, Fusilis. Epenthesin igitur poet. τοῦ ι habet pro ἑανός. Ac ut idipsum ἑανὸς, solet enim potius δασύνεσθαι, interdum subst. ponitur pro ἑανὸς πέπλος, ita etiam hoc εἱανός : velut Il. Π, [8], de puella, Ἣ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, Εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει. » Vidit autem jam Clark. ad Il. Γ, 385 (Eust. Il. p. 128, 44) peculiarem hanc esse substantivi mensuram, adjectivi contra secundam semper produci, ut peccatum sit ab scriptore Orph. Argonaut. 875 : Λῖτι καλυψαμένη ἑανῷ, et in l. corrupto 1221 : Λῖτι καλυπτομένην ἑανῷ δ' ἔσχε παρειάς. Quod ipsum prosodiæ discrimen permovit Buttmannum Lexil. vol. 2, p. 13, ut diversa statueret vocc. ἑᾶνὸς subst. et ἑᾰνὸς, vel potius (quemadmodum est ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 7, 30, Eust. Il. p. 128, 44, Suidam tam in Ἑανὸν quam in Ἑανῷ, ubi Gaisf. cum Kust. ἑανῷ, ut est in v. Χλαῖναι, et sæpius ap. Eust., Zonar. p. 591) ἑᾶνὸς adject., quorum illud ab ἕννυμι, hoc ab incerta origine natum, utrumque autem jam antiquitus cum altero sit confusum. Conf. Ἴανον, Ἰανόκροκος. L. Dind.] Ψ, [254] : Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λῖτι [λιτὶ] κάλυψαν, Peplo tenui et subtili, i. e. Linteo : ut et Hesych. exp., λεπτῷ ἢ λινῷ περιβολαίῳ· qui paulo ante ἑανὸν esse dixerat ἔνδυμα γυναικεῖον λαμπρόν. [Σ, 352 : Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Sappho ap. Gregor. in Hermog. p. 914 R. ab Schneid. cit. : Ἱματίου ἑανοῦ (sic) μαλακωτέρα. Ubi secunda item videtur produci, versu ad hunc modum constituto cum Buttm. l. c. : --‖ἱματίου‖-υ ἑᾱ‖νοῦ μαλακωτέρα. Fort. voc. ἱματίου ne est quidem Sapphonis.] Pollux [7, 51] annotat quosdam differentiam facere inter ἑανὸν et πέπλον : nam τὰ ἄνευ ποικιλμάτων ἐσθήματα ab eis vocari ἑανούς : at τὰ σὺν ποικίλμασι, πέπλους. [Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 172 : Ἑανὸς πέπλος ἀντὶ τοῦ ποικίλος· τινὲς δὲ ἑανὸν τὸν ἀποίκιλον λέγουσι, πέπλον δὲ τὸν ποικίλον. Memorat Poll. etiam 3, 37.] Rursum ἑανὸς adj. de cassitero etiam s. stanno dicitur, significatque Fusilis. [Hom. Il. Σ, 612 : Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.] Nam Hesych. ἑανοῖο κασσιτέροιο exp. εὐδιαχύτου : quemadmodum Eust. quoque p. 1146 annotat, ἑανὸν interdum esse epith. ὑφάσματος, ab ἕω, τὸ ἄξιον φορεῖσθαι : interdum κασσιτέρου, veluti ῥεανὸς, signif. εὔρυτος καὶ ῥαδίως χυτός. Quosdam tamen putare ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου vocem hanc ad vestes translatam, volentes χιτῶνα vel πέπλον ἑανὸν dici τὸν λευκὸν ὁμοίως τῷ κασσιτέρῳ, ὃς ἐν τῷ γανώματι ἐπιτρέχει λευκὸς, i. e. Vestem s. Peplum candidum et stannea splendentem albedine. Apud Diosc. vero ἑανὸς legi dicitur pro Mollis et delicatus. Rursum Hesych. ἑανῶν exp. non solum ἱματίων λεπτῶν, sed etiam ἀγαθῶν, καλῶν. [Idemque Ἑανῶ, εὐώδει. Cum ἑδανὸς confusum v. in illo.]

Ἔᾰρ, ρος, τὸ, Ver. [Ὁ μετὰ χειμῶνα τριμηναῖος καιρὸς, Hesych.] Il. Z, [148] : Ἔαρός δ' ἐπιγίγνεται ὥρη. Od. T, [519] : Χλωρηΐς ἀηδὼν Καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο. Et πολιὸν ἔαρ, Hesiod. Op. [490. Hom. H. Pan. 17 : Ἔαρος πολυανθέος.] Thuc. [4, 135, conf. 5, 56] : Πρὸς ἔαρ ἤδη τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος, Extremo hyemis jam vergentis in ver. [Non conjungenda esse πρὸς ἔαρ et τελευτῶντος docet 5, 39 : Τοῦ χειμῶνος τελευτῶντος ἤδη καὶ πρὸς ἔαρ· 81 : Καὶ πρὸς ἔαρ ἤδη ταῦτα ἦν τοῦ χειμῶνος λήγοντος. Id. 3, 116 : Περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ.] Ἔαρος, Vere, i. e. Verno tempore. Aristot. [H. A. 5, 10, 1] : Τίκτει δὲ τὰ μαλάκια τοῦ ἔαρος. Pro quo Plin., Piscium molles vere pariunt. Et ap. [Xen. Cyn. 7, 1,] Thuc. [8, 3], πρὸς τὸ ἔαρ, Sub vere, et [4, 135], πρὸς ἔαρ ἤδη [et 5, 17 : Πρὸς τὸ ἔαρ ἤδη], Appetente jam vere. [Dat. ἔαρι Xen. H. Gr. 4, 8, 7 : Ἅμα δὲ τῷ ἔαρι.] Metaph. ap. Theocr. 13, [45] : Εὐνείκα καὶ Μαλὶς, ἔαρ θ' ὁρόωσα Νυχεία, pro ἱλαρὸν καὶ ἡδὺ βλέπουσα, a verni temporis jucunditate. [Ariphron. ap. Athen. 15,

p. 702, B : Μετὰ σεῖο, μάκαιρ' ὑγίεια, τέθαλε πάντα καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ. Julian. Anth. Pal. 7, 599 : Φεῦ, χαρίτων ἐξαπόλωλεν ἔαρ· 601, 1 : Φεῦ φεῦ ἀμετρήτων χαρίτων ἔαρ ἤδὺ μαραίνει ἀμφὶ σοὶ ὠμοφάγων χεῖμα τὸ νερτερίων. Inc. ib. 7, 12 : Ἄρτι λοχευομένην σε μελισσοτόκων ἔαρ ὕμνων, ἄρτι δὲ κυκνείῳ φθεγγομένην στόματι ἤλασεν εἰς Ἀχέροντα ... μοῖρα. Antipater Sid. ib. 7, 29 : Εὕδει καὶ Σμέρδις, τὸ πόθων ἔαρ. Quibus ll. capiendum eodem modo ut ἄνθος in phrasi χαρίτων ἄνθος de flore, i. e. Summa præstantia et excellentia.] Sic Demades ap. Athen. 3, [p. 99, D] τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. [Et Gelo ap. Herodot. 7, 162 Græcis exercitum suum negans jubet nunciari ὅτι ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ ἐξαραίρηται. Pericles ap. Aristot. Rhet. 1, 7, p. 1365, 31 : Περικλῆς τὸν ἐπιτάφιον λέγων τὴν νεότητα ἐκ τῆς πόλεως ἀνῃρῆσθαι (dixit) ὥσπερ τὸ ἔαρ ἐξ ἐνιαυτοῦ εἰ ἐξαιρεθείη· et ib. 3, 10, p. 1411, 4. De flore ætatis Strato Anth. Pal. 12, 215 : Νῦν ἔαρ εἶ, μετέπειτα θέρος, ubi v. Jacobs. vol. 10, p. 101. Ælian. V. H. 13, 4 : Οὐ γὰρ μόνον τὸ ἔαρ τῶν καλῶν κάλλιστον, ἀλλὰ καὶ τὸ μετόπωρον. L. D. Eustath. in Ismen. p. 393 : Ὀλλύμενος ἐν ἔαρος ἀκμῇ καὶ μέσῃ νεότητι. Koenig. Pompeius Macer ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 106 : Παίζετ' ὦ νέαι φρένες· ὡς ἐστιν ὑμῖν τοῦτ' ἔαρ παντὸς βίου· ἥβη δὲ λῦπαι φροντίδες θ' ἡβῶσ' ὁμοῦ. Valck. De prima adolescentis lanugine Crinag. Anth. Pal. 6, 242, 4 : Τοῖσι γὰρ οὐμὸς ὅμαιμος ἔτ' ἄχνορος ηὔξατο θήσειν τὸ πρῶτον γενύων ἠιθέοισιν ἔαρ.] Etym. deductum h. vocab. vult ab ἔω, i. e. πέμπω, quoniam eo tempore terra omnia emittat. [De forma εἶαρ HSt. :] Εἶαρ, αρος, τὸ, Ver : factum ex ἔαρ epenth. τοῦ ι, metri causa. Hesiod. Op. [460]: Εἴαρι [ἔαρι] πολεῖν· θέρεος δὲ νεωμένη οὔ σ' ἀπατήσει. [Oppian. Cyn. 1, 116 : Εἴαρι φυλλοτόκῳ. Et ib. 119, 377 etc. Nicand. Al. 590. De forma ἦρ HSt. :] Ἦρ, ἦρος, Ver, factum ex ἔαρ contr. ε et α in η : estque in usu tum ap. poet. tum prosæ scriptt. Theophr. C. Pl. 1, 14 [13, 2 Schn.] : Ἐμπεδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ ἐμπεδόκαρπα φησὶ θάλλειν, Καρπῶν ἀφθονίῃσι κατ' ἦρα [ἠέρα nunc, ut delendum sit hoc ex.] πάντ' ἐνιαυτόν· ὑποτιθέμενός τινα τοῦ ἀέρος κρᾶσιν τὴν ἠρινὴν κοινήν. Ibycus ap. Athen. 13, [p. 601, B] : Ἦρι μὲν αἴτε Κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι (θαλέθουσιν). Arist. Nub. [1008]: Ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, Verno tempore gaudens. [Ib. 311, ἔαρι, ubi gl. ἦρι.] Thuc. 5, [20] : Τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, Ineunte vere. [Conf. 2, 2, 103; 4, 117; 5, 40; 6, 8.] Athen. 14 : Καρποφορεῖ δὲ δὶς τοῦ ἔτεος, ἦρός τε καὶ φθινοπώρου. [Ap. Hom. forma ἦρ non est, nisi in varietate script. Od. I, 51, ubi pro Ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρη, al. ἦρος. Ap. Hesiod. Op. 460 : Ἔαρι πολεῖν, ubi εἴαρι libri, disyllabum est ἔαρι, itemque ἔαρ ib. 490 : Μήτ' ἔαρ γινόμενον πολιόν. Et apud Mimnerm. Stob. Flor. vol. 3, p. 282 : Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυάνθεμος ὥρη ἔαρος. Ἔαρ semper etiam Herodotus. Ἦρος Stesichor. fr. apud schol. Aristoph. Pac. 797 : Ἦρος ἐπερχομένου, et ap. eund. ib. 800 : Ἦρος ὥρᾳ. Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, B : Ἦρος ἀνθεμόεντος. Ap. Pind. ἦρος Pyth. 4, 64, ἔαρ in fragm. ap. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 154, 6=308. Formarum discrimen pro casibus statuunt Herodian. p. 434 Piers. : Οἱ ἔπειτα (i. e. recentiores) τὸ ἔαρ τοῦ ἦρος, οὐχὶ τοῦ ἔαρος, καὶ τὸ ἔαρ, οὐχὶ τὸ ἦρ. Moschop. : Ἔαρ ἔαρος καὶ ἦρος, ἔαρι καὶ ἦρι, ἔαρ, πάντα ἐν χρήσει, παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς καὶ τὸ ἦρ. Et sic præter ll. supra citt. ἦρος Thucyd. 4, 2; 6, 95; 7, 19, 20, 21, 50, et ἦρι, itemque Xenoph., neuter vero ἦρ, quæ forma est ap. Alcman. Athen. 10, p. 416, D, cum digamma : Καὶ τέτρατον τὸ ἦρ· Hippocr. De sal. vict. p. 337, 24 : Ἐκ τοῦ χειμῶνος εἰς τὸ ἦρ· Aret. Acut. pass. sign. 1, 6, p. 3=4; 10, p. 9=11; 2, 5, p. 18=21, et ponitur ab Etym. M. p. 437, 10, Eust. Il. p. 573, 28. L. D.] || Sanguis, Eust. [Od. p. 1851, 43] ex Oppiano [Hal. 2, 618 : Ἀρτιχύτοιο φόνοιο θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν]. Hujus autem signif. rationem addit Suid. [et Etym. M. p. 307, 44], quod verno tempore sanguis abundet. [Cypriis hanc signif. tribuit Hesych. Idem : Ἦαρ, αἷμα, ψυχή. Ἴαρα, αἷμα. Quæ formæ depravatæ creduntur ex εἶαρ, de quo HSt. :] Εἶαρ per epenth. τοῦ ι, itidem Sanguis; unde ap. Eust. [l. c.] περὶ λῃστηρίου citatur e quodam poeta [Callimacho, ut suspicatur Ruhnk. ad ejus fragm. cit., notans idem eund. l. afferri ab Suida v. Ἔαρ et Ἄξεινος] : Ἦχι κονίστραι Ἄξεινοι λύτρῳ τε καὶ εἴαρι πεπλήθωσι [πεπλήθασι]. Nicand. Al. [314], de potu sanguinis taurini : Ἧμος πιλνάμενον στέρνοις κρυσταίνεται εἶαρ. [Etym. M. p. 294, 47 : Εἶαρ, τὸ αἷμα, καὶ εἰαροπότης (scr. εἰαροπώτης) ὁ αἱματοπότης, ὥς φησι Καλλίμαχος (fr. 247, p. 529 ed. Ern.)· Τὸ δ' ἐκμέλαν εἶαρ ἔδαπτεν (ἔλαπτεν Bentl.). Euphorio ap. sch. Theocr. 10, 28 : Αἰακίδαο εἴαρος, Ex cruore Ajacis. Ceterum signif. Sanguinis, quam Salaminiis (Cypri, ut Hesych. in Ἔαρ) tribuit schol. Hom. Il. T, 87, memorat præter schol. Nic. et Hesych. : Εἶαρ, αἷμα ἢ ψυχή, Etym. M. etiam v. Ἐρωδιὸς p. 380, 6. Id. v. Κῆρ p. 511, 20 : Τὸ ἔαρ, ὅ ἐστι πνεῦμα, quod in αἷμα mutatum videtur voluisse Is. Voss. ad Hesych. p. 1058, 27.] || Pinguedo, ap. Nicandr. Al. [87] : Πρημαδίης ἢ ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίας, i. e. λῖπος, ut schol. exp., citans e Callim. [fr. 201 Bentl., quem conf.] : Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ, [de oleo. Ἔαρ et ἀὴρ confusa Aristot. De plantis 1, 2, p. 817, 22; Geopon. 2, 5, 9; 7, 15, 10; 17, 6, 3. L. Dindorf.]

[Ἔαρες, οἱ, gens Indica, ut ait Steph. Byz., τῶν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ πολεμησάντων, quibus addit versum Dionysii e Bassaricorum l. 4, sed in quo nomen gentis non legitur. L. Dind.]

[Ἐαρίδρεπτος, ὁ, ἡ, Vere decerptus. Pind. apud Dionys. De comp. verb. p. 153, 4 coll. 161, 6=306 coll. 320 : Ἰοδέτων λάχετε στεφάνων τᾶν τ' ἐαριδρέπτων λοιβᾶν. Inter varietates librorum, quas v. ap. Bœckh. Fr. Pind. p. 577, mirum prope est non comparere ἐαριθρέπτων, cui simile foret ἐαροτρεφὴς, de quo infra, ubi in primis notandus l. Moschi. L. Dind.]

Ἐαρίζω, Vernum tempus dego. Athen. 12, [p. 513, F] : Ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι· sicut ibid., Ἐχείμαζον μὲν ἐν Σούσαις, ἐθέριζον δὲ ἐν Ἐκβατάνοις. Lat. dicunt quidem Æstivare et Hybernare, sed Vernare alio sensu. [Xenoph. An. 3, 5, 15 : Ἐπὶ Σοῦσά τε καὶ Ἐκβάτανα, ἔνθα θερίζειν καὶ ἐαρίζειν λέγεται βασιλεύς. Pollux 1, 62.] || Verno, i. e. Vernam temperiem s. amœnitatem refero. Philo De V. M. 1, [vol. 2, p. 99, 6] : Οὕτως τοίνυν τῆς χώρης [χώρας] διακειμένης καὶ ταῖς χειμεριναῖς ἐαριζούσης τροπαῖς, Ut brumali die vernet. [Heraclid. Alleg. Hom. c. 71, p. 497 Gal. : Τὸ νοτερὸν τῆς ἐαριζούσης καταστάσεως. Angl. Id. p. 462 dicit τὸ δροσερὸν τῆς ἐαρινῆς καταστάσεως, Tempestatis vernæ. || Lex. De spiritibus p. 222 : Ἠάριζον, περὶ ἔαρος ἔλεγον. Hemst. Gloss. Aurivillii p. 11, Zon. p. 969 : Ἠάριζον, τὰ τοῦ ἔαρος ἔλεγον, et qui addit ἢ τὸ ἔαρ που διῆγον, qua de signif. supra, Suidas. L. D.] Et in Axiocho [p. 371, C], Παντοῖοι δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαριζόμενοι, Prata autem flosculis distincta vernant.

Ἐαρινὸς, ἡ, ὸν, Vernus, ut ὥρα, Vernum tempus [Polyb. 2, 54, 5 : Τῆς ἐαρινῆς ὥρας, et alibi; it. Plut. Num. c. 19, Heraclid. s. Ἐαρίζω cit.]; μῆλα, Verna poma ap. Dioscor. Πρὸ ἰσημερίας ἐαρινῆς, Ante æquinoctium vernum, ap. Plut. Probl. Rom. [Xen. Cyrop. 8, 6, 22 : Ἐν ἐαρινῷ θάλπει καὶ ψύχει διάγειν. || Pollux 7, 27 inter salsamenta recenset τάριχα καὶ ἡμίσειαι, διημίσειαι, ἐαριναί. L. D. Ἐαρινοὺς θεοὺς quos dicant Lycii, Venerem, Amorem, vide in Etymol. Ruhnken. p. 10, A. Valck.]

|| Εἰαρινὸς, ἡ, ὸν, Vernus. Il. Π, [463] : Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ· B, [471] : Ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι. Et εἰαρινὸς πλόος, Hesiod. [Op. 676. Auctor Cypriorum ap. Athen. 14, p. 682, E : Ἐν ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. Valck. Sæpe legitur etiam in Anthol. et ap. alios poetas, exceptis Atticis.]

|| Ἠρινὸς, ἡ, ὸν, et Ἀρινὸς Dor. et Ἠερινὸς, interjecto ε, quod ex Epigr. citatur, Vernus. [Locus est Anth. Pal. 9, 122, ubi olim ferebatur ἀρινὸν ἠερίνα, nunc legitur e cod. τὸν θερινὸν θερινά : quo corruit etiam Valck. ad Eur. Hipp. v. 77 conj. ἠρινὸν εἰαρίνα.] Il. E [Non est hic versus apud Hom.] : Ὡραῖος παῖς ἦλθε φέρων μύρον ἠρινὸν ἡδύ. Aristoph. Av. [683] : Κρέκουσ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς. [Pac. 800 : Ὅταν ἠρινὰ μὲν φωνῇ χελιδὼν ἔζομένη κελαδῇ, adverbialiter, Tempore verno considens. Et alibi. Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 237, v. 31 : Ἄνεμος ... ἠρινός. Xen. H. Gr. 3, 2, 10 : Ἀρξάμενος ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου, Πυλαίας ἠρινῆς, pro quo

ἐαρινῆς est ap. Demosth. p. 278, 18, 27, legitur in monum. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 823, 1. Adde l. Theophr. in Ἤρ cit. L. D. Heliod. 5, 2, p. 206 : Ἠριτνῆς ἀηδόνος. Longus 3, c. 4 : Τὴν ἠρινὴν ὥραν ἀνέμενον, sec. conj. Valck. ad Hipp. v. 77 pro εἰρήνην.]

[Ἐάρῖνος, ὁ, Flavius Earinus, eunuchus, amasius Domitiani. Dio Cass. 67, 2. Frequens fuisse ap. Rom. videtur nomen, etiam cum feminis communicatum. Inscr. ap. Boissard. Antiq. vol. 3, p. 124, s. Gruter. Corp. Inscr. p. 830 : « Lucius Stratonicus Elpidi Earinæ conjugi ». L. Dind.]

[Ἐαρινῶς, Veris modo vel fort. tempore. Hesych. : Ἤρις ὡς, ἐαρινῶς. Quod ἠρινῶς scrib. vidit Schow. in Suppl. L. D. Epiphan. t. 2, p. 253, C : Ἐν ταῖς αὐλαῖς αὐτοῦ ἐαρινῶς ἐξανθοῦντες. Hase.]

Ἐάριον, τὸ, Rosa, ῥόδον, Hesych.

[Ἐαρὶς, ίδος, ἡ.] Ἐαρίδας, Hesych. dici tradit τὰς καινθαρίδας : forsitan quoniam verno tempore præcipue reperiuntur. [Ejusd. gl. : Ἠρινολόγοι, οἱ τέττιγες, confert Alb. Arcad. p. 34, 7, inter oxytona in ρις recenset ἐαρίς.]

[Ἐαρῖτις, ιδος, ἡ, Verna. Theophyl. Sim. Hist. p. 44, C : Ἐαρίτιδες ὧραι. Boiss.]

Ἐαρὸν, Hesych. dici ait λουτῆρα ἢ πρόχουν [Pelvim, Urceum].

[Ἐαροτρεφὴς, ὁ, ἡ, Vere nutritus, altus, Vernus. Orph. Lith. 610 : Χροιὴν ἐαροτρεφέος μήλοιο. Quod Gesn. interpr. Colorem pallide rubentem. Mosch. 2, 67 : Τῶν ἡ μὲν νάρκισσον ἐΰπνοον, ἡ δ' ὑάκινθον, ἡ δ' ἴον, ἡ δ' ἔρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε λειμώνων ἐαροτρεφέων θαλέθεσκε πέτηλα. Al. male ἐαροτροφέων.]

[Ἐαρόχροος, ὁ, ἡ, Qui verni i. e. viridis est coloris. Orph. Lith. 264 : Ἐαρόχροον ἴασπιν. Salmasio tamen aliisque placuit ἀερόχροον.]

Ἐάρτερος, Vernus. Nicand. Ther. [380] : Πρόσθε βοῆς τέττιγος ἐαρτέρου. || Ἐάρτερα Hesych. exp. etiam λεπτὰ, ἁπαλὰ [sic etiam Zonar. p. 592, ubi est var. ἐάρταρα], πυκνὰ, χρόνια. At Ἐαρτέρος ap. Eund. est ἀέρος ἢ ἐαρινοῦ, quasi a nomin. ἐαρτήρ. [Ἐαρτέρου et ἔαρος interpp.]

[Ἐασφόρος, ἑωσφόρος, Hesych.]

Ἐατέον, Sinendum, Dimittendum, Omittendum. [Herodot. 8, 108 : Ἐατέον ὦν εἶναι φεύγειν. Plato Polit. p. 260, B : Ἐατέον τά γε τῶν ἄλλων δοξάσματα χαίρειν· Leg. 12, p. 965, E : Ἥκιστα ... ἐατέον που τὸ τοιοῦτον· Gorg. p. 512, E : Τοῦτο μὲν τὸ ζῆν ὁποσονδὴ χρόνον τόν γε ὡς ἀληθῶς ἄνδρα ἐατέον ἐστί. Et alibi. Aristot. Eth. Nic. 1, 13 : Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἄλις καὶ τὸ θρεπτικὸν ἐατέον. Tzetz. Exeg. Il. p. 41, 8 : Ἐατέον γὰρ τὰ Κολλούθῳ λελησμένα. Signif. Sinendi, Permittendi Eur. Phœn. 1210 : Τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον· Herc. F. 173 : Κακῶς γάρ σ' οὐκ ἐατέον κλύειν. Plut. Pomp. c. 75 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐατέον, ὥσπερ ἔχει τὰ τῶν θεῶν. || Utraque signif. masc. ἐατέος ap. Plat. Reip. 3, p. 401, B : Ἧ ὁ μὴ οἷός τε ὢν οὐκ ἐατέος παρ' ἡμῖν δημιουργεῖν; Et in versu Pseudeuripideo Helen. 905 : Ἐατέος δ' ὁ πλοῦτος ἄδικός τις ὤν. Epicur. apud Athen. 12, p. 547, F : Χαίρειν ἐατέον, cit. Boiss. Demittendum vert. Geopon. 8, 3 : Ἀνήθου σπέρμα βλητέον εἰς ὀθόνιον, εἶτα ἐατέον εἰς οἶνον. Vid. loc. ex Act. Apost. cit. in Ἐάω. L. D. Tzetz. Hist. 8, 394 : Οὗ ἐατέον τἄλλα· 9, 510 : Ἀλλ' ἐατέον νῦν ἡμῖν τὰ Δερκετοῦς πλατύνειν. Elberl.]

[Ἑαυτορέγμων affertur ex Hesych. vol. 1, p. 629, ubi duplex est gl. : Αὐτορέγμων, ἑαυτῷ ἐργαζόμενος. Αὐτορέγμονος πότμου, ὅσον ἑαυτὸν ἔρεζε, καὶ κατευθὺς τ

ἑαυτορέγμονος, παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα Αἰσχύλος κρή (Κρήσσαις, ut videtur). Legendum, ὅσον ἑαυτὸν ἔρεξε καὶ κατέθυσε(ν). Αὐτορέγμονος παρὰ τὸ ὀρέγειν τὴν χεῖρα. Manifestum est enim duas grammaticum proponere vocabuli etymm., alteram qua ducatur ab αὐτὸς et ῥέζειν, alteram qua ab ὀρέγειν. L. Dind.]

[Ἑαυτότης, ητος, ἡ, q. d. Suitas. Procul. Theol. Plat. p. 328.]

Ἑαυτοῦ, Suiipsius : ἑαυτῷ, Sibiipsi : ἑαυτὸν, Seipsum. Plur. ἑαυτῶν, Suiipsorum : ἑαυτοῖς, Sibiipsis : ἑαυτοὺς, Seipsos. Quæ pro fem. ac neutro mutantur secundum declinationem simpl. pronom. αὐτός. Æschin. [C. Ctes. p. 64, 36 ed. St.] : Τοὺς θεούς φησιν ἑαυτῷ νύκτωρ διαλέγεσθαι. Idem [ib. p. 76, 28] : Θεωρῶν τὸν Ἀλέξανδρον οὐκ ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου φύσεως, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀνανδρίας. Xenoph. : Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν· ut ap. Lucian. [Scyth. c. 6], ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. Plut. [Mor. p. 345, E] : Διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον. Aristot. Eth. [Nic.] 5, [c. 11] : Ἑαυτὸν σφάττων· et paulo post, Τῷ ἑαυτὸν διαφθείραντι. Sic Xenoph. [Cyrop. 7, 3, 5], ἑαυτὴν σφάττει. Interdum pron. simpl. præfigitur : ut Herodian. 5, [5] : Αἴτιόν τε οὐκ ἄλλον ἀλλ' ἢ αὐτὸν ἑαυτῷ γεγενῆσθαι ἔλεγον. Plut. [Mor. p. 345, E] : Αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία. Jungitur etiam cum superl. præcedente illo simpl. pron., ut, Ἐν οἷς αὐτὸς ἑαυτοῦ κράτιστός ἐστι, Plut. De aud. [et Sympos. p. 622, A.] Sæpius tamen illo pron. non præcedente, ut, Ἑαυτοῦ ἄριστα λέγων ap. Philostr., quod redditur, Melius quam unquam alias disserens. Plut. [Mor. p. 413, B] : Βελτίστους ἑαυτῶν γίγνεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζωσιν, quod Turneb. interpr. Tum denique longe optimos fieri homines. Sed invenitur etiam, quod rarius esse puto, cum compar., Thuc. [1, 8] : Πλουσιώτεροι ἑαυτῶν γιγνόμενοι. Sic Xen. [Ven. 12, 20] : Ὅταν μὲν γάρ τις ὁρᾶται ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, ἅπας ἑαυτοῦ ἐστι βελτίων. [Id. De re eq. 1, 14 : Ἅπαντα βελτίω ἔσται ἑαυτῶν, ubi leg. videtur ἅπ. βελτίων ἔσται ἑαυτοῦ (equus). Hippocr. Aphor. p. 1243, G : Πάντων δὲ μάλιστα παιδία, τουτέων δὲ αὐτέων ἃ ἂν τύχῃ αὐτὰ ἑωυτῶν προθυμότερα ἐόντα. Soph. fr. inc. fab. ap. Plut. Demetr. c. 45 : Χὥτανπερ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ, πάλιν διαρρεῖ. Conf. de hac similibusque formulis Salm. Plin. Ex. p. 410, a, F, G. Notanda porro locutio εἶναι vel γενέσθαι ἑαυτοῦ, Sui juris esse, fieri. Plut. Mor. p. 233, D : Ὅταν αὐτῶν οὐκ ἦτε, τότε καὶ ἄλλους ἔχειν ζητεῖτε; A quo Spartanorum apophthegmate natum Plut. tradit prov. : Ὃς αὐτὸς αὑτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει. Aristid. vol. 1, p. 148=257 : Ἐπειδὴ γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἑαυτῆς ἐγένετο καὶ πάντα ἐξεκεχωρήκει, νῆες, ἵπποι, τὸ πεζὸν, ὕπαρχοι, βασιλεύς. Aliæ phrases sunt Ἀφ' ἑαυτοῦ, Ἐφ' ἑαυτοῦ, Καθ' ἑαυτὸν, de quibus rectius agetur in illis præpositionibus, tum Ἐν ἑαυτῷ, Tacito. Hesych. : Ὤδουν, ὠργιζόμην, ἐν ἑαυτῷ ἠγανάκτουν, ἢ ἐμαυτῷ. Leg. : Ὤδουν ἐν ἑαυτῷ (ἢ ἐμαυτῷ), ὠργιζόμην, ἠγανάκτουν. Respexit enim l. Menandri ap. Herodian. Herm. p. 317 : Ὤδουν τ' ἐν ἐμαυτῷ. Schol. Soph. OEd. C. 131 : Ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλεγόμεθα. Et ἐν ἑαυτῷ γίγνεσθαι, Ad se redire, Sui compotem fieri, Xen. Anab. 1, 5, 17 : Ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. Et Ἐντὸς ἑαυτοῦ γίγνεσθαι, de quo similibusque infra in forma ἑωυτοῦ. Et Παρ' ἑαυτῷ, Domi suæ, Xen. Comm. 3, 13, 3 : Ἄλλου δ' αὖ λέγοντος ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἑαυτῷ τὸ ὕδωρ, ὃ πίνοι. Corinth. 1, 16, 2 : Κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, Apud se, Domi suæ seponat. Sic Πρὸς ἑαυτὸν, Ad se, Domum suam, Lucæ 24, 12 : Ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός· Jo. 20, 10 : Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί. Aristoph. Lys. 1070 : Ἀλλὰ χωρεῖν ἀντικρυς, ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν. Tum Τὸ ἑαυτοῦ, Se, ap. Thuc. 6, 12 : Εἴ τέ τις ἄρχειν ἄσμενος αἱρεθεὶς παραινεῖ ὑμῖν ἐκπλεῖν, τὸ ἑαυτοῦ μόνον σκοπῶν. Et Ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ap. Athen. 1, p. 1, A : Ὑπόκειται δὲ τῷ λόγῳ Λαρήνσιος Ῥωμαῖος, ... τοὺς κατὰ πᾶσαν παιδείαν ἐμπειροτάτους ἐν τοῖς ἑαυτοῦ δαιτυμόνας ποιούμενος, In ædibus suis. || Neutrum ἑαυτὸ est ap. Xen. Comm. 3, 10, 12, et al. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 25, 8 scribens : Εἰ δὲ ἅπαξ που παρ' Εὐριπίδῃ εὕρηται τὸ σεαυτὸ ... καὶ παρὰ Φιλήμονι τὸ αὐτὸ, scripsisse mihi videtur αὐτό. L. D.] || Alicubi autem ἑαυτοῦ et ἑαυτῷ ceteraque ponuntur, ubi simplicia etiam αὐτοῦ et αὐτῷ locum habent : sicut vicissim αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, et αὐτῷ pro ἑαυτῷ interdum posita reperiuntur, quæ exemplis probat Bud. p. 27. [Polyb. 1, 79, 2 : Βώσταρον συγκλείσαντες εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετὰ τῶν ἑαυτοῦ πολιτῶν ἀπέκτειναν. Ap. Longin. De subl. 2, 3 : Εἰ ταῦτα ἐπιλογίσαιτο καθ' ἑαυτὰ ὁ τοῖς χρηστομαθοῦσιν ἐπιτιμῶν, leg. cum cod. καθ' ἑαυτόν.] Sciendum est autem hoc comp. pron. ab Hom. ignorari, dicente οἷ αὐτῷ, pro ἑαυτῷ, itidemque in ceteris casibus duo pronomina copulante. [V. Eust. Il. p. 103, 24; 1117, 39. Hesiod. vero Theog. 126 : Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ Οὐρανόν. L. Dind.] || Ἑωϋτὸν, Iones dicunt pro

ἑαυτὸν, Seipsum. Hippocr. Epidem. 7, [p. 1233, E] : Οὐδὲν δυνάμενος σάφα εἰπεῖν, οὐδὲ ἐὼν παρ᾽ ἑωϋτὸν, Nec apud se existens. Paulo ante [p. 1222, D, ubi est ἦν], ἐξ ἑωϋτοῦ γίνεσθαι. Et rursum [p. 1222, E], Καὶ αὐτὸς ἑωϋτοῦ μόγις ἐγένετο. [Ib. p. 1207, D : Καὶ εἴ ποτε ἐξ ὕπνου ἐγερθείης μόγις αὐτὸς ἑωυτοῦ· 1207, B : Μόγις γοῦν ἐντὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο, et 1210; E, 1222, E. Ibid. G: Οὐ παρὰ ἑωυτοῦ ἦν· et H : Ἐκτὸς ἑωυτοῦ ἐγένετο· 1233, D : Ἐξ ἑωυτοῦ ἐγένετο.] Apud Herodot. etiam διαλελυμένως reperitur ἑωϋτοῦ, ἑωϋτῷ, ἑωϋτόν. [Ceterum rectius hæc scribuntur sine punctis diæresis ἑωυτοῦ etc. Ap. Aretæum Acut. pass. sign. 1, 7, p. 5=6 est ἐφ᾽ ὡϋτέου· et 2, 4, p. 17=20 ὡϋτέοισι, et Diut. pass. 1, 7, p. 34=40 bis ἐξ ὡϋτέων. L. Dindorf.] || Ἑαυτοὺς in 1 pers., ut si quis ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν dicat, habet Dem. [p. 238, 26] : Ἴστε ἡμᾶς παρεληλυθότας εἴσω Πυλῶν, καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ᾽ ἑαυτοὺς πεποιημένους. [Æsch. Suppl. 806 : Τίν᾽ ἀμφ᾽ αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμνω γάμου λυτῆρα; Themistius Or. 31, p. 352, D : Πρεσβεύων ... πρεσβείας, τὰς μὲν καθ᾽ ἑαυτὸν, τὰς δὲ τοῖς ἀρίστοις ὑμῶν κοινωνῶν. Polyb. 2, 37, 2 : Κατὰ δὲ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ἐπηγγειλάμεθα ποιήσασθαι τὴν ἀρχὴν τῆς ἑαυτῶν συντάξεως, Operis nostri. Sæpe autem confusa ἑαυτοῦ et ἐμαυτοῦ : v. præter l. Hesychii supra emendatum Eur. Or. 634, Xenoph. Cyrop. 5, 1, 21, al.] || At exempla ἑαυτοῦ positi in 2 pers. pro σαυτοῦ, itidemque ἑαυτῷ pro σαυτῷ etc. lectori e Bud. petenda relinquo, p. 32. [Suid. : Ἑαυτῷ, ἐπὶ γ᾽ προσώπου· οἱ Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ β᾽ προσώπου κέχρηνται. Æsch. Ag. 1297 : Εἰ δ᾽ ἐτητύμως μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα· 1544 : Ἦ σὺ τόδ᾽ ἕρξαι τλήσει, κτείνασ᾽ ἄνδρα τὸν αὐτῆς· Cho. 111 : Πρῶτον μὲν αὐτήν (προσέννεπε). Aristoph. Eq. 506 : Ὦ παντοίας ἤδη μούσης πειραθέντες καθ᾽ ἑαυτούς. Polyb. 18, 6, 4 : Οὓς ὑμεῖς ἐκβιασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἀρεταῖς φεύγειν ἠναγκάσατε. Dionys. H. Exc. p. 2347, 10 R. : Ἐμοὶ δ᾽ ἀντὶ τούτων μήτ᾽ ἄδικον μήτ᾽ αἰσχρὰν πρᾶξιν ὑπηρετήσεις μηδεμίαν, ἀλλ᾽ ἐξ ὧν αὐτὸς κρείττων ἔσῃ καὶ τιμιώτερος ἐν τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι· 2349, 1 : Ἵνα θαρρῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας λέγῃς. || Ἑαυτοῦ pro ἑαυτῆς inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 867, n. 1791 : Σωτιὰς Σωσθένη τὸν γλυκύτατόν μου ἄνδρα, ἐκ τῶν ἑαυτοῦ μνείας χάριν. Ubi μου cum ἑαυτοῦ conjungitur, ut ib. n. 1656, B, p. 799 : Γάλλατις Πυθίωνος ἑαυτῷ καὶ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις μου, et sæpius in epitaphiis. Ap. Polyb. 3, 58, 9 : Ἔτι τῶν πρὸ τοῦ δυσχερέστερον τὸ τῶν ἑωρακότων τινὰ μετρίῳ χρῆσθαι τρόπῳ, καὶ καταφρονήσαντα τῆς παραδοξολογίας καὶ τερατείας ἑαυτοῦ χάριν προτιμῆσαι τὴν ἀλήθειαν, Schweigh. positum videtur pro ἑαυτῆς vel potius in illud mutandum. Sed utroque modo dicendum fuerat vel αὐτοῦ vel αὐτῆς. Quod quum non sit, referendum est ad narrantem. || Ἑαυτῶν pro ἀλλήλων. Hesych. : Ἑαυτοὺς, ἀλλήλους. Suid. : Ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλ. οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Soph. Antig. 145 : Πλὴν τοῖν στυγεροῖν, ὦ πατρὸς ἑνὸς μητρός τε μιᾶς φύντε καθ᾽ αὑτοῖν δικρατεῖς λόγχας στήσαντ᾽ ἔχετον κοινοῦ θανάτου μέρος ἄμφω. Ubi v. intt. Apollod. Poliorc. p. 27, 13 : Πασσάλοις πολλοῖς διεστῶσιν ἑαυτῶν. Eust. Od. p. 1547, 26 : Ὅτι οὐ ταὐτὸν ἀλλήλοις εἰπεῖν καὶ ἑαυτοῖς· τὸ μὲν γὰρ ἑαυτοὺς, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἐπὶ τῶν καθ᾽ αὑτὰ λεγομένων τέθειται, οἷον, Αἴας καὶ Μενοικεύς φασιν ὁ Κρέοντος, ἑαυτοὺς ἀνεῖλον, ἦγουν ἑκάτερος ἑαυτόν· τὸ δὲ ἀλλήλους ἐπί τινων συμπεπλεγμένων κεῖται, οἷον, οἱ τοῦ Οἰδίποδος παῖδες ἀλλήλους ἀπέκτειναν, ἤτοι ἕτερος τὸν ἕτερον. Μένανδρος οὖν, φασὶν, ἁμαρτάνει λέγων, Οὐκ ἠρκέσαμεν ἑαυτοῖς. Sed ita Menander peccaverit cum plurimis Atticorum.] || Αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, ut αὑτῷ pro ἑαυτῷ etc. sunt et ipsa in frequentissimo usu. Aristot. Eth. 5 : Εἴ τις πλέον ἑτέρῳ ἢ αὑτῷ νέμει εἰδὼς καὶ ἑκών, οὗτος αὐτὸς αὑτὸν ἀδικεῖ. || Αὑτῷ pro ἑαυτῷ dicitur, Sibiipsi. Interdum etiam pro σεαυτῷ, Tibiipsi : ut ap. Isocr. Ad Demon. [p. 5, B] : Καὶ γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, αὑτῷ γε [σαυτῷ codd. c. Urb.] συνειδήσεις, Tibiipsi saltem conscius eris. [Formis αὑτοῦ etc. Attici inde a Tragicis et Thucydide ceterique scriptores utuntur promiscue cum formis ἑαυτοῦ etc., nullo intercedente inter utrasque discrimine, nisi quod in universum frequentior est usus formarum trisyllabarum. Sic etiam in lapidibus modo ἑαυτοῦ modo αὑτοῦ, sed illud crebrius. Nihil autem tritius permutatione

A utriusque formæ in libris scriptis. L. Dindorf.]

Ἐάω, fut. άσω, aor. 1 εἴασα, Sino, Permitto. Cum infin. Il. T, [295] : Οὐδέ μιν οὐδ᾽ ἔμ᾽ ἔασκες ... Κλαίειν. Et B, [236] : Τόνδε δ᾽ ἐῶμεν Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. [Od. N, 359 : Αἶψα κε πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ... αὐτόν τε ζώειν... Il. Π, 60 : Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν, etc. Thuc. 1, 82 : Τούς τε ξυμμάχους ἡμῶν ἐᾶν βλάπτειν, et alibi sæpiss. ap. quosvis.] Isocr. [p. 18, A] : Μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾷς· ubi observa etiam ὑβριζόμενον περιορᾷς esse i. q. ὑβρίζεσθαι ἐᾷς. Xen., Οὐκ ἐῶ ποιεῖν. [Notandus huj. v. usus cum part. negativa : Οὐκ ἔα αὐτὸν τοῦτο ποιεῖν, modo signif. Non sivit, non passus est, Vetuit eum hoc facere : sed frequentius, præsertim ap. Herodot., Hortatus est, Postulavit, Rogavit, Precatus est eum, ne hoc faceret, 2, 30, et ibi Valck.; 5, 96; 9, 2, 77, etc. Schweigh. Priori signif. Hom. Il. E, 256 : Τρεῖν μ᾽ οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη· Od. Φ, 233 : Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι μνηστῆρες ἀγαυοὶ, οὐκ ἔασουσιν ἐμοὶ δομεναι βιόν. Hesiod. Th. 772 : Ἐξελθεῖν δ᾽ οὐκ αὖτις ἐᾷ πάλιν. Altera Æsch. Pr. 378 : Πόρον δ᾽ Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν ὁ μάντις. Thuc. 1, 126 : Οὐκ εἴα ὑπείκειν (Pericles), ἀλλ᾽ ἐς τὸν πόλεμον ὥρμα τοὺς Ἀθηναίους· 133 : Κἀκείνου ... περὶ τοῦ παρόντος οὐκ ἐῶντος ὀργίζεσθαι· 2, 21 : Οἱ μὲν κελεύοντες ἐξιέναι, οἱ δέ τινες οὐκ ἐῶντες· 3, 48 : Μήτε οἴκτῳ πλέον νείμαντες μήτ᾽ ἐπιεικείᾳ, οἷς οὐδὲ ἐγὼ ἐῶ προσάγεσθαι. Id. 2, 69 : Ὅπως ταῦτά τε ἀργυρολογῶσι καὶ τὸ λῃστικὸν τῶν Πελοποννησίων μὴ ἐῶσιν αὐτόθεν ὁρμώμενον βλάπτειν τὸν πλοῦν, i. e. κωλύωσιν. Et sim. 5, 41 : Ἔπειτα δ᾽ οὐκ ἐώντων Λακεδαιμονίων μεμνῆσθαι περὶ αὐτῆς. Sæpiss. sic etiam Xenoph. Paullo aliter Soph. Aj. 1184 : Τάφου μεληθεὶς τῷδε, κἂν μηδεὶς ἐᾷ· Phil. 444 : Ὅπου μηδεὶς ἐᾷῃ. Plat. Reip. 1, p. 345, A : Οὐ πείθομαι ἀδικίαν δικαιοσύνης κερδαλεώτερον εἶναι, οὐδ᾽ ἐὰν ἐᾷ τις αὐτὴν καὶ μὴ διακωλύῃ πράττειν ὃ βούλεται. L. Dindorf.] At ἐῶ χαίρειν vide in Χαίρω : et ἐῶ λέγειν, in Λέγω. [Cum accus. omisso infinit. Plut. Mor. p. 233, B : Τοὺς λόγους μὴ λόγους ἐᾶν, ἀλλὰ πράξεις ποιεῖν. Herodian. 8, 5 : Εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορᾶν. Et similiter Act. Apost. 27, 40 : Τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν (τὸ πλοῖον). V. Ἐατέον.] || Bud. postquam dixit ἐῶ esse etiam Prætermitto, Omitto [Thuc. 2, 36 : Ὧν ἐγὼ τὰ μὲν κατὰ πόλεμον ἔργα ... μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος ἐάσω], quod sæpe signif. cum illo infin. λέγειν, ἐῶ ait interdum accipi pro Sino liberum abire, Non attingo : et affert e Dem. [p. 983, 7] : Οὐδ᾽ ὅτ᾽ Εὐέργῳ προῃροῦ λαγχάνειν, εἴας ἄν με [εἴασας ἐμὲ], i. e. inquit, Reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses. [Verte, Litem non intendisses; et conf. 634, 5; 646, 16. Signif. Omittendi Hom. Il. Δ, 226 : Ἵππους μὲν γὰρ ἔασε καὶ ἅρματα· Π, 260 : Παύε᾽, ἔα δὲ χόλον θυμαλγέα· 731 : Ἕκτωρ δ᾽ ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ᾽ ἐνάριζεν· Ο, 87 : Πάντες ἀνήιξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν· ἡ δ᾽ ἄλλους μὲν ἔασε Θέμιστι δὲ ... δέκτο δέπας· 347 : Νησιν ἐπισσεύεσθαι, ἔᾶν δ᾽ ἔναρα βροτόεντα· Ρ, 13 : Ἔα δ᾽ ἔναρα βροτόεντα. Conf. Od. Β, 281. Δ, 212 : Ἡμεῖς δὲ κλαυθμὸν μὲν ἐάσομεν ὃς πρὶν ἐτύχθη· δόρπου δ᾽ ἐξαῦτις μνησώμεθα. Hesiod. Op. 340 : Τὸν φιλέοντ᾽ ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ᾽ ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Plato Epist. 7, p. 330, E : Τὴν μὲν πολιτείαν ἐᾶν καὶ μὴ κινεῖν. Aliter Il. Δ, 42 : Ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι τὴν ἐθέλω, ὅτι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασιν μήτι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ᾽ ἐᾶσαι, sc. ἐξαλαπάξαι. Conf. Υ, 311, Ω, 557, Od. Κ, 291, Ξ, 444.] Item pass. participii hoc e Theophr. [H. Pl. 6, 6, 6] exemplum, de rosa scribente, Ἐπιτεμνομένη δὲ, βέλτιον φέρει τὸ ἄνθος· ἑωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. [Thuc. 1, 142 : Καὶ προσέτι οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι. Eur. Iph. A. 331 : Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι· 1344 : Καίπερ οὐκ ἐωμένοις.] Et ex Aristot. ἐαθεὶς pro Relictus, in Probl. : Ὁ σῖτος ἐαθεὶς ἐν τῷ ψύχει. Item ἐᾶσθαι eo sensu, quo dicitur Lat. Missa hæc fiant. Strabo : Ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐάσθωσαν. [Soph. Tr. 329 : Ἥδ᾽ οὖν ἐάσθω. Plut. Mor. p. 227, F : Πυνθανομένου δέ τινος διὰ τί τὰς κόρας ἐνομοθέτησεν ἀπροίκους ἐκδίδοσθαι, Ὅπως, ἔφη, μήτε δι᾽ ἔνδειαν ἄγαμοί τινες ἐαθῶσι μήτε διὰ περιουσίαν σπουδάζωνται.] || Desino, Cesso, ex Hom., Bud. [Fort. dixit Bud. locos quales modo attuli in quibus tamen alia obtinet signif. || Relinquo,

c. dat. Plut. Mor. p. 233, D : Ἀθηναίων ἀξιούντων, ὅτε παρέδωκαν τὸ ἄστυ, Σάμον αὐτοῖς μόνον ἐᾶσαι. Pass. Soph. OEd. C. 368 : Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε θρόνους ἐᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν. De legantibus, Jo. Malal. p. 284, 4 : Τὰς προσόδους ἃς εἴασε τῇ τῶν Ἀντιοχέων πόλει Σωσίβιος· 440, 13 : Τὴν ὑπόστασιν, ἣν εἴασεν αὐτοῖς ὁ αὐτῶν πατήρ. L. D.] || Est ἔα interdum pro ἔαε, idque vel in imperf. Ion. demto augm., [Hom. Il. E, 517 : Οὐ γὰρ ἔα πόνος ἄλλος. Conf. N, 2, Od. Ψ, 77, 244], vel in imper. [Il. A, 276 : Ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δόσαν γέρας υἱες Ἀχαιῶν· B, 165 : Μηδὲ ἔα νέας ἅλαδ' ἑλκέμεν, etc. Pind. Ol. 9, 43 : Ἔα πόλεμον μάχαν τε πᾶσαν] : interdum etiam per apoc. pro ἐάα in 3 sing. præs. indic. ut Il. E, [256] : Ἀντίον εἶμ' αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη, Non sinit me tremere. Ita enim vett. scribere testatur Eust. [p. 546, 8 sq.] Alioqui enim faciendam esse συνίζησιν, si perispωmenωs scriberetur ἐᾷ. [Eadem syniz. ap. Soph. OEd. C. 1192 : Ἀλλ' ἔα αὐτὸν, sive sic scribitur, sive sec. quorundam conj. ἔασον. Conf. dicenda in fine.] || Ἐάα, pleonasmo poet. pro ἐᾷ, ut ὁράα, βοάα, ἰσχανάα, et similia. [Hom. Il. Θ, 414 : Οὐκ ἐάᾳ Κρονίδης· Od. Λ, 110 : Τὰς εἰ μέν κ' ἐάᾳς, et al. Et ἐαᾶν Od. Θ, 509. Notanda præterea forma optat. ἐῷμι Od. Π, 85, coll. Apollon. Bekk. An. p. 516, 13. Imperf. frequent. Ἔασκε Il. B, 832, Λ, 330 : Οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκεν στείχειν ἐς πόλεμον : Ω, 17 : Τόνδε δ' ἔασκεν· T, 295 : Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες.]

|| Εἰάω, poet. epenthesi τοῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, Sino, συγχωρῶ. Affertur ex Hom. [Il. Δ, 55 : Εἴπερ γὰρ φθονέω τε καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι· Od. Φ, 260, εἰῶμεν, et Il. B, 132 etc., εἰῶσι· Apoll. Rh. 1, 873, εἰᾶτε, Sinite, et 4, 409 : Εἰῶσι νέεσθαι.] || Εἴα, 3 pers. sing. præt. imp. pro συνεχώρει, a th. ἐάω, Sino. || Εἴασκον, Ion. pro εἴων. [Hom. Il. E, 802, I, 408, Λ, 125, Od. X, 427.] Εἴων, Permittebam. Ab ἐάω præt. imp. εἴαον, εἴων. [Ἔηκα perf. ab ἐάω memorat Suid. p. 1152, E : Ἔηκα, συνεχώρησα. De ἐακότες v. supra in Ἔακεν.] || Ἔησον, Hesych. affert pro ἔασον, Ion. forsan. [Ἔασον Hom. Il. Θ, 243, etc., Aristoph. Eccl. 1059, Eur. Or. 634. Confusum cum ἔα αὐτὸν vel ἑαυτὸν v. Aristoph. Ran. 1243, Gregor. Cor. p. 354, et, ut videtur, Soph. OEd. C. 1192. Formam Syrac. ἔβασον pro ἔασον annotavit schol. Pind. Pyth. 4, 249, Hesych., Suid., et plenius ceteris Zonar. p. 595, s. Etym. M. p. 308, 27 : Ἔβασον ἀντὶ τοῦ ἔασον συγχώρησον. Οὕτως Συρακούσιοι καὶ Λάκωνες. Γέγονε δὲ πλεονασμῷ τοῦ β (v. supra vol. 2, p. 1, B)· τὸ γὰρ ἔασον ἔβασον φασὶν, καὶ τὸ ἔαται (?) ἔβαται καὶ τὸ ἔα ἔβα. Ἔα non liquet utrum sit interjectio an imper. præs. Vitiose Gregor. p. 354 : Τὸ ἔα εὖα. Τὸ ἔασον εὔασον (dicunt Dorienses). Huic formæ addenda fort. monosyllaba ῶ pro ἐῶ et ᾶ pro ἔα, si locis Aristoph. iis ubi metrum vel suadet vel cogit ut unius instar syllabæ habeantur ἐῶ (Lys. 734) et ἔα restituenda sunt ῶ et ᾶ, ad vitandam, quam Hom. tragicique, ut dictum superius, admiserunt, comici vero fugiunt, synizesin. V. G. Dind. ad Lys. 176. || Pro ἐάζω quod est ap. Herodian. Περὶ μον. λέξ. p. 44, 5, scribendum αἰάζω. || Mensura secundæ ap. probos poetas est ᾰ̄ : εἴᾰσε poeta recens et imperitus Anth. Pal. 3, 14, 4 : Καὶ πτανοῖς ἐπὶ γᾷ εἴασε νῦν ὁσίως. Tzetz. Homer. 167 : Εἰπέμεναι τάδε ὥστε νεκροὺς ἐάσειαν θάψαι· 304 : Εἴασαν ἐχθέμεν, ἡμιόνους δὲ ζεῦξαν ἀπήνῃ. In Anth. Pal. App. 271 : Εἰ δὲ πολύν με χρόνον ζωοῖς μίμνειν φθόνος αἰνὸς εἴασεν, οὐκ ἄν τίς μοι ἴσον γέρας ἔλλαχεν ἄλλος, εἴασ' scripsit Jacobs., quamvis non ignoraret ll. citt. L. Dindorf.]

[Ἐάων. V. Ἑός.]

[Ἔβα. V. Ἐάω in fine.]

[Ἐβαργαρείτιδες. V. Ἀβεργερείτιδες. Hase.]

[Ἐβάργουλις, vox Scythica, fort. fictitia, Lucian. Pseudom. 51. Hase.]

[Ἔβασον. V. Ἐάω.]

[Ἑβδεμήκοντα. V. Ἑβδομήκοντα.]

[Ἑβδομᾱγενὴς, ὁ, ἡ, Septimo die natus. Plut. Mor. p. 717, D : Ἑβδόμῃ δ' ἀμφοτέρας (τὰς ἑορτὰς, Thargelia et Carnea,) ἑορτάζουσι, καὶ τὸν θεὸν, ὡς ταύτῃ γενόμενον, ὑμεῖς οἱ προφῆται καὶ οἱ ἱερεῖς ἑβδομαγενῆ (ita Reisk. ex ed. Ald. et Bas. scriptura ἑβδομαγένη : ceteri ἑβδομαγένην) καλεῖτε. Ea de opinione, septima natum esse Ap., v. Spanh. ad Callim. Del. 251. || Repetitur ab ead. A epitheton dei ἑβδομαγέτας Æsch. Sept. 800 : Καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἓξ πυλώμασι, τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετο. Schol. : Ἑβδομαγέτας) τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, ὃς ἐν ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς γενηθεὶς ἐκλήθη ἑβδ. Proculus vero ad Tim. 3, p. 200 repetit ab rationibus musicis : Διὸ καὶ ἑβδομαγέταν ἐκάλουν τὸν θεὸν καὶ τὴν ἑβδόμην τοῦ θεοῦ ἱερὰν ἔλεγον. ᾱᾱ || Idem videtur qui memoratur in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 465, n. 463 : Ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἑβδομείου φρατρίας Ἀχναδῶν. L. Dindorf.]

[Ἑβδομαδάριος, ὁ, Hebdomadarius, Qui per septimanam officio quodam fungitur, in ecclesiis et monasteriis Græcorum. V. Ducang. Gl. p. 339. Apud Mich. Cerullarium Epist. ad Petr. Antioch. in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 165, B, ἑβδομάριος est pro ἑβδομαδάριος : Τῶν ἑβδομαρίων πάντων διακόνων. De coquo monasterii dictum illustrat Suicer. vol. 1, p. 980. L. Dindorf.]

Ἑβδομαδικὸς, ἡ, ὸν, e Greg. Naz. affertur pro Septenarius, Septimanus. [V. Ἑβδοματικός.] Sic Galen. : Μετὰ δὲ ταύτην, ἐκλύεσθαι μὲν τὰς τετράδας, ἑβδομαδικὰς δὲ γίνεσθαι κρίσεις, Septimanarias, i. e. Singulis hebdomadibus repetentes, Septima quaque die faciendas. [Nilus Narrat. p. 34 ed. Par. 1639. Boiss. Theol. Arithm. p. 45 : Διατιθέμενον δὲ καὶ τὸν ὠκεανὸν ὑπ' αὐτῆς (lunæ) κατὰ τοὺς ἑβδομαδικοὺς ἀριθμοὺς ὁρῶμεν. Georg. Sync. p. 9, A : Τῷ αὐτῷ ἐνενηκοστῷ ἐνάτῳ ἔτει ἀνεῖλεν ὁ Κάϊν τὸν Ἄβελ, καὶ ἐπένθησαν αὐτὸν οἱ πρωτόπλαστοι ἑβδομαδικοὺς τέσσαρας, ἤγουν ἔτη εἴκοσιν ὀκτώ. Origenes De orat. vol. 1, p. 251, C ed. Delar. : Αἰώνων ἑβδοματικοὺς ἑπτά (ἐνιαυτούς). Quod in ἑβδομαδικοὺς mutabat Bentl. ut est ib. B : Αἰώνων ἑβδόμαδα. Sed fort. paullatim se insinuavit in linguam error similis ei quem notavi in Δεκάτη pro Δεκὰς posito. L. Dind. Antyll. ap. Stob. vol. 3, p. 288, 32, de hebdomadibus : Ἑβδοματικῷ δὲ ἀριθμῷ περικυκλεομένας. Hase.]

[Ἑβδομάζω, Sabbatum celebro. Ezech. 21, 23.]

Ἑβδομαῖος, α, ον, dicitur qui τῇ ἑβδόμῃ aliquid facit : ut πυρετὸς, ap. Alex. Aphr. [Probl. 2, 10. Hippocr. Epid. 1, p. 961, G : Πυρετοὶ, οἱ μὲν ξυνεχέες, ... ἡμιτριταῖοι, τριταῖοι, τεταρταῖοι, πεμπταῖοι, ἑβδομαῖοι], Febris septima quaque die recurrens : Septimanam medici vocant, ut Tertianam, Quartanam. Et Lucian. [Navig. c. 7] dicit ἑβδομαίους ἰδεῖν αὐτοὺς, pro, Eos septimo die vidisse. Itidem [ap. Plut. Galb. c. 7] ἑβδομαῖος ἦκε, Qui septimo die venit. Et ἑβδομαία ἔτεκε, Quæ septimo die peperit. [Thuc. 2, 49 : Διεφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι ἢ ἑβδομαῖοι. Xen. H. Gr. 5, 3, 19 : Ἑβδομαῖος, ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε. Diodor. Exc. vol. 2, p. 520, 28 : Ἑβδομαίας δ' οὔσης (ægrotæ), Quum diem septimum ægrotaret. Ubi respicitur fort. crisis, quæ sæpe solet fieri morborum diebus septimis. Lucian. Quom. hist. c. 1 : Τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, de quibus modo dixerat, Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν ... ἔλυσε τὸν πυρετόν. Cit. Schæf. Suid. : Ἑβδομαῖος, ἕβδομος.]

[Ἑβδομάκις, Septies. Callim. Del. 251 : Ἐκυκλώσαντο ἑβδ. περὶ Δῆλον. ᾰ̔ ῐ̔]

[Ἑβδομάριος, ὁ. Ἑβδομάριοι dicti Selecti nobiles adolescentes, qui per vices singulis hebdomadibus cubiculum principis observabant. Exx. v. ap. Ducang. Gl. p. 340. V. etiam Ἑβδομαδάριος. L. Dindorf.]

[Ἑβδομαρισταῖος ἄρτος, Panis qui in singulas septimanas datur, in Vita S. Nili jun. (p. 40, 18). Ducang.]

Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, Numerus septenarius. [Philo vol. 1, p. 21, 38 : Τὴν δὲ ἑβδομάδος φύσιν οὐκ οἶδ' εἴ τις ἱκανῶς ἀνυμνῆσαι δύναιτο, et sæpius deinceps. Inc. ap. Stob. Ecl. phys. 1, 10, vol. 1, p. 22 : Ἔτι δὲ τοῖς θεοῖς ἀπεικάζων (numeros) ἐπωνόμαζεν (Pythag.), ὡς Ἀπόλλωνα μὲν τὴν μονάδα οὖσαν ... τὴν δὲ ἑβδομάδα καιρὸν καὶ Ἀθηνᾶν. Anth. Plan. 4, 131 : Δισσοὶ γὰρ δισσὰς ἔκτανον ἑβδομάδας, de 14 liberis Niobæ.] Interdum ἑβδομὰς dicitur Spatium septem dierum, s. Septem dies, ut Lat. Septimana : veluti quum mensis dicitur in quatuor ἑβδομάδας dividi, in quatuor septimanas : h. e. in quater septem dies. Sic Galen. : Ὡς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας εἴκοσιν ἡμέρας περιγράφεσθαι. Et Cic., Ne in quartam hebdomadem incideres. [Aristot. Polit. 7, 16 : Τῶν ποιητῶν τινὲς οἱ μετροῦντες ταῖς ἑβδομάσι τὴν ἡλικίαν· 17 : Οἱ γὰρ ταῖς ἑβδομάσι διαιροῦντες τὰς ἡλι-

κίας· H. A. 6, 17 : Κύουσι δὲ τούτων (piscium) ἔνιοι μὲν οὐ πλείους τριάκονθ' ἡμερῶν, οἱ δὲ ἐλάττω χρόνον, πάντες δ' ἐν χρόνοις διαιρουμένοις εἰς τὸν τῶν ἑβδομάδων ἀριθμόν. Ἑβδομὰς μεγάλη, ap. Christ. ea quæ præcedit pascha. Clem. Const. Ap. 1, 23 (33 ?) : Τὴν μεγάλην ἑβδομάδα. V. Ducang. Gl. p. 339, Suicer. vol. 1, p. 980.] Alioqui ἑβδομὰς dicitur etiam pro ἑβδόμη, sc. ἡμέρα, Septima dies, s. Septima quæque dies, ut Macch. l. 2, [6, 11], ἄγειν τὴν ἑβδ., Septimam quamque diem celebrare et festam habere, i. e. Diem Sabbati, ex instituto Mosis. [V. Harpocr. in Ἑβδομεύομαι cit. Greg. Or. 44 Εἰς τὴν πεντηκοστὴν p. 705 : Τὴν ἑβδομάδα τιμῶσιν Ἑβραίων παῖδες, i. e. interprete Thoma p. 258, τὴν ἑβδόμην. Conf. Dorvill. ad Char. p. 379=430. || Spatium septem annorum, Plut. Mor. p. 909, E : Ἄρχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους τελειότητος περὶ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα. Et ib. : Περὶ δὲ τὴν δευτέραν ἑβδομάδα ἔννοια γίνεται καλοῦ τε καὶ κακοῦ. Schweigh. Formarum ἑβδομάδαν in accus. et ἑβδομάδαι in nom. plur., tanquam a sing. ἑβδομάδα, exx. attulit Ducang. l. c. Ἑβδομὰς et ἑβδόμη confusa v. ap. Philon. vol. 2, p. 277, 2 et 15.] B

[Ἑβδοματαῖος, α, ον, i. q. ἑβδομαῖος. Theod. Prodr. Epist. in Lazer. Misc. 1, 52, vel in Notit. Mss. vol. 6, p. 547 : Ἀναστημάτια ... ἑβδοματαῖα παλαμναῖαι φλυκτίδες ἐγένοντο. Boiss. Interjecto ι Joann. Clim. p. 64, 30 : Ἐπὶ ἑβδοματιαῖον χρόνον, et 65, 26, Totos septem dies. Hase.]

[Ἑβδοματίζω, Septennalia matrimonii celebro. Amphilochius in Homil. in Ὑπαπαντῆς festum : Ἑπτὰ ἔτη τῷ ἀνδρὶ συνέζησεν, ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς ἐτῶν ἑβδομάδα πληρώσασα, καὶ ἐν τῷ ἑβδόμῳ ἔτει τὴν ἀνδρικὴν ὁμιλίαν καταπαύσασα, καλῶς ἑβδοματίσθη, καλῶς ἐσαββάτιζεν, καλῶς τὴν κυριακὴν τῆς χάριτος κατέλυσεν. Ducang.]

[Ἑβδοματικὸς, ἡ, ὸν, Septenarius. Greg. Naz. p. 45 post Philon. De sept. ed. Hoeschel. Boiss. V. Ἑβδομαδικός. Cyrill. in Chron. Pasch. p. 452, 20 : Ἐν τῷ ἑβδοματικῷ ἀριθμῷ. L. Dindorf.]

[Ἑβδοματικῶς, Septeno circuitu. Greg. Nyss. t. 2, p. 878, B : Τὸν εἰς ἑαυτὸν ἑβδ. ἀνακυκλούμενον ... αἰῶνα, Qui per septimanas in semetipsum revolvitur. Hase.] C

[Ἑβδόμᾰτος, η, ον, Septimus. Hom. Il. H, 248 : Ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. Od. K, 81, Ξ, 252 : Ἐξῆμαρ ... ἑβδομάτῃ δέ. Hesiod. Op. 41 : Μέσσῃ δ' ἑβδομάτῃ, sc. die. Agathias Anth. Pal. 7, 589, 5 : Ἑβδόματον δέκατόν τε λαχὼν ἔτος. L. Dindorf.]

[Ἑβδόμειος. V. Ἑβδομαγενής.]

[Ἑβδομεύομαι, Septima die nomen accipio. Harpocr. : Ἑβδομευομένου, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων, εἰ γνήσιος. Τοῖς ἀποτεχθεῖσι παιδίοις τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς δεκάτας ἦγον, καὶ τά γε ὀνόματα ἐτίθεντο αὐτοῖς οἱ μὲν τῇ ἑβδόμῃ, ὡς καὶ ὁ ῥήτωρ λέγει, οἱ δὲ τῇ δεκάτῃ. Ἑβδομευόμενα Suidas, Zon. p. 594, Etym. M. p. 308, 40.]

[Ἑβδομηκάζω, Septuagesimus sum. Tzetz. Hist. 10, 675 : Εἰς τὸν ἑβδομηκάζοντα καταχειμένην τόπον.]

[Ἑβδομηκονθεβδόμᾰδος, ὁ, Septuaginta septimanarum (conf. Daniel 9, 24 : Ἑβδομήκοντα ἑβδομάδες συνετμήθησαν ἐπὶ τὸν λαόν σου). Tzetz. Chil. 8, 54 : Ἑβδομηκονθεβδόμαδον χρόνον. Elberling.]

Ἑβδομήκοντα, Septuaginta. [Forma Dor. ἑβδεμήκοντα est in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, 18, in Tab. Heracl. p. 159, 23; 250, 137; 274, 56, 61; 278, 92; 279, 104. Lat. *Septem* confert Schneider. Ἑβδομείκοντα in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, p. 754, 19; 755, 52. Ευδομηκοντα errore lapicidæ, ut videtur, in Corcyræa ib. vol. 2, p. 20, 47. Ἑβδομήκοντα (ο′) confus. cum διακοσίας (σ′) v. Diod. 16, 77. L. Dindorf.] D

[Ἑβδομηκοντᾰδύο, Septuaginta duo. Symeon Metaphr. in Anecd. t. 5, p. 56, n. 4. Boiss. Omitto addere exx. tum hujus tum ceterorum similium numerorum, ἑβδομηκοντατρεῖς ... ἑβδομηκονταεννέα, quum apud antiquiores certe talia rectius scribantur divisim. L. Dindorf.]

[Ἑβδομηκονταετηρὶς, ἡ, Septuaginta annorum spatium. Euseb. Demonstr. ev. p. 396, A : Ἡ συμπλήρωσις τῆς ἑβδομηκονταετηρίδος. Hase.]

[Ἑβδομηκονταετὴς, ὁ, ἡ, Septuagenarius, Septuaginta annorum. Clem. Alex. t. 1, p. 403, 31 : Ἀπὸ τῆς ἑβδομηκονταετοῦς αἰχμαλωσίας. Euseb. Dem. ev. p. 395, B : Τὸν ἑβδομηκονταετῆ χρόνον. Hase.] A

[Ἑβδομηκονταετία, ἡ, Tempus septuaginta annorum. Jul. Afric. ap. Euseb. Dem. ev. p. 389, D : Τὴν ἑβδομηκονταετίαν τῆς αἰχμαλωσίας. Hase.]

Ἑβδομηκοντάκῐς, Septuagies. [Matth. 18, 22, Genes. 4, 24 : Ἑβδομηκοντάκις ἑπτά. Phot. Bibl. p. 537, 2 et 8. Hase.]

[Ἑβδομηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Septuaginta ulnarum. Philo Byz. Mirac. 4. Schæf. ᾰ]

[Ἑβδομηκοντὰς, άδος, ἡ, Septuaginta. Tzetz. Hist. 1, 974 : Διακοσίαις ταῖς ναυσὶ καὶ ἑβδομηκοντάδι, 270 navibus.]

[Ἑβδομηκοντίς. V. Ἑβδομηκοντοῦτις.]

Ἑβδομηκοντούτης, ὁ, Septuagenarius, Qui septuaginta annorum est. [Conon Narrat. 26 in Phot. Bibl. cod. 186, p. 135, 35 : Κόδρον, ἑβδομηκοντούτην ὄντα. Eudocia p. 56 : Ἑβδ. γενόμενος. Angl. Lucian. Pseudom. 34 : Ἑβδ. ἀπέθανεν. Just. Mart. p. 62, B. Hase.]

[Ἑβδομηκοντοῦτις, ιδος, ἡ, Septuagenaria. Lucian. Rhet. præc. c. 24 : Γυναικὸς ἑβδομηκοντούτιδος. Ubi ἑβδομηκοντίδος legebat Thomas p. 859 corrupte. Dio Cass. 46, 18 : Γυναῖκα ἑβδομηκοντοῦτιν.]

[Ἑβδομηκοστόδυος, q. d. Septuagesimus binus. Plut. Mor. p. 932, A : Αἰγυπτίους μὲν ἑβδομηκοστόδυον οἶμαι φάναι μόριον εἶναι (γῆς) τὴν σελήνην, Septuagies et bis lunam terra contineri, s. Ejus esse 1/72.]

[Ἑβδομηκοστόμονον, τὸ, Pars septuagesima una. Archimed. p. 206 ed. Tor. : Ἐλάσσονι μὲν ἢ ἑβδόμῳ μέρει τῆς διαμέτρου, μείζονι δὲ ἢ δέκα ἑβδομηκοστομόνοις. Eutoc. p. 204 : Μεῖζον ἢ δέκα ἑβδομηκοστομόνοις· 214 : Ὅπερ ἐλάττονά ἐστι δέκα ἑβδομηκοστομόνων. Et ib. : Πολλῷ ἄρα ἡ τοῦ κύκλου περιφέρεια μείζων ἐστὶν ἢ τριπλασία καὶ δέκα ἑβδομηκοστόμονα, 10/71. L. Dind.]

[Ἑβδομηκοστόπεμπτος, ὴ, ὸν, Septuagesimus quintus. Tzetz. Hist. 12, 908 : Διακοστὴν ἐγράψαμεν ἑβδομηκοστοπέμπτην. Elberl. Vita Eur. ab Elmsl. ad Bacchas edita : Τὴν ἑβδομηκοστοπέμπτην Ὀλυμπιάδα. L. D.]

Ἑβδομηκοστὸς, ὴ, ὸν, Septuagesimus. [Hippocr. Epidem. 7, p. 1211, E : Ἑβδομηκοστῇ (die) ὁ πυρετὸς ἔξωθεν σφόδρα ἔψυχεν. Zachar. 1, 12 : Ἑβδομηκοστὸν ἔτος.]

[Ἑβδομηκοστοτρίτος, Septuagesimus tertius. Tzetz. Hist. 13, 439 : Καὶ εἰς διακοσιοστὸν ἑβδομηκοστοτρίτον.]

[Ἕβδομον, τὸ, Campus intra septimum ab urbe Cpoli miliare, *la Banlieue*. V. Ducang. ad Chron. Pasch. p. 595, B=vol. 2, p. 454 ed. Bonn. L. Dind.]

Ἕβδομος, η, ον, Septimus : pro quo poetæ dicunt Ἑβδόματος. Il. T, [118] : Ὁ δ' ἕβδομος εἰστήκει μείς, Septimus mensis. A Plut. vero [Num. c. 19] ἕβδομος μὴν dicitur September mensis, quoniam septimus ordine est, inchoando annum a Martio, ut fiebat olim Romæ. Sic ἑβδόμη ἡμέρα, Septima dies. At ἕβδομον ἡμιτάλαντον antiquo loquendi genere dicebatur pro ἓξ τάλαντα, ut docet Pollux 9, [54 : conf. 4, 175], vel potius τὰ ἓξ ἡμίσεια τάλαντα, ut vult Hesych. et ex eo Bud. De asse. [Immo talenta 6 1/2 : v. intt. Herodoti 1, 50, unde gl. petita. Ceterum nihil hæc pertinent ad Ἕβδομος neque huic numero sunt peculiaria.] Fem. ἡ ἑβδόμη, et poet. ἡ ἑβδομάτη, sub. ἡμέρα, Septima dies [Hesiod. Op. 6 : Πρῶτον ἔνη τετράς τε καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ. Aristot. Polit. 5, 3 : Ἐν Ἄργει τῶν ἐν τῇ ἑβδόμῃ ἀπολομένων ὑπὸ Κλεομένους· ubi dicitur itidem septima mensis : v. Schneid. Aretæus Causs. m. acut. 1, 10, p. 9=10 : Ἐντὸς ἑβδόμης οἵδε θνήσκουσι. Et sæpe ap. scriptt. Christianos de sabbato] : veluti cum Suid. dicit τῇ ἑβδόμῃ nomina imposita fuisse infantibus, Septimo die, a partu sc. [Aristot. H. A. 7, 12 : Τὰ πλεῖστα (τῶν παιδίων) ἀναιρεῖται πρὸ τῆς ἑβδόμης· διὸ καὶ τὰ ὀνόματα τότε τίθενται, ὡς πιστεύοντες ἤδη μᾶλλον τῇ σωτηρίᾳ. L. D. Qua notione forsan accipiendus titulus Dialogi Socr., Ἑβδόμη inscripti, ap. Diog. L. 2, 125. Schweigh. Lucian. Pseudolog. c. 16 : Καὶ ὁ μὲν κόθορνόν τινα εἶπεν ... ὁ δὲ ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κἀκεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε καὶ διεγέλα. Cui l. Solanus comparat Gell. N. A. 15, 2 : « In conviviis juvenum quæ agitare Athenis hebdomadibus lunæ sollemne nobis fuit. » Philonis scriptum Περὶ τῆς ἑβδόμης legitur vol. 2, p. 277. L. D.] Sic Od. Ξ, [252] : Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης Ἐπλέομεν, Septimo

die. [Ubi ἡμέρα repetitur e proximo ἑξῆμαρ.] Athen. vero [12, p. 522, C] : Περιέρχεται ταῖς ἑβδόμαις τοὺς βωμούς, Septima quaque die. [Ubi intelligi videtur Apollinis festus dies, septimo quoque die a novilunio celebratus, de quo Meurs. Gr. Feriata v. Ἑβδόμη. Schweigh. || De titulo urbis Magnesiæ ἑβδόμη τῆς Ἀσίας v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 527. || Ἕβδομον, τὸ, Septimum. Xen. Cyrop. 8, 7, 1 : Ἀφικνεῖται εἰς Πέρσας τὸ ἕβδ. ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀρχῆς. Dio Cass. fr. Peiresc. 112, p. 46, 12 : Ὕπατον ἕβδομον ἀποδειχθῆναι (Marium). || Pars septima. Metrod. Anth. Pal. 14, 140, 4 : Δύ' ἕκτα καὶ ἕβδομον. || Ἕβδομος pro ἑπτά, Æsch. Sept. 125 : Ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται πάλῳ λαχόντες, i. e. ἑπτά, ut recte interpr. Thomas p. 257, tametsi aliter visum est aliis. Conf. Δέκατος, Ἔνατος, Ὄγδοατος. || I. q. Cum aliis sex. Plat. Leg. 3, p. 695, C : Ἐλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν (Darius) καὶ λαβὼν αὐτὴν ἕβδομος. L. D. || Τὰ ἕβδομα, Septima, i. e. septimana, it. Dies septimus. Genes. 29, 27 : Συντέλεσον οὖν τὰ ἕβδομα ταύτης, καὶ δώσω σοι καὶ ταύτην ἀντὶ τῆς ἐργασίας, ἧς ἐργᾷ παρ' ἐμοὶ ἔτι ἑπτὰ ἔτη ἕτερα. Ἐποίησε δὲ Ἰακὼβ οὕτως, καὶ ἀνεπλήρωσε τὰ ἕβδομα ταύτης. Paralip. 1, 9, 25 : Ἔρχεσθαι εἰς τὰ ἕβδομα τῶν καιρῶν.]

[Ἑβέλινος, η, ον, i. q. Ἑβένινος, q. v. Jo. Malalas p. 286, 20 : Κατεῖχε ῥάβδον ἑβελίνην. Ita Chilm. : cod. ἑβελλίνην. L. D. Κατέχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον ἑβελίνην, Pseudo-Callisthenes Ms. in Reg. Bibl. n. 113 Supplem. in-4°. Berger de Xivrey. Ἑβελλίνην exhibet eund. l. afferens Ducang. Gl. p. 341.]

Ἔβελος, ἡ, s. Ἔβενος, utrumque enim Suid. affert [et Zon. p. 594, hic quidem annumerans nominibus ἀρσενικοῖς. Quo genere Eust. Il. p. 362, 4 : Ἐν δὲ τῇ Ἰνδικῇ πολύς που ὁ ἔβενος· 891, 1 : Δῆλον δ' ὅτι δένδρον ἄξιον λόγου καὶ ὁ ἔβενος. L. D.], Ebenus s. Ebenum, lignum ex omni materie spississimum et gravissimum, cariem non sentiens, nigrum, politi cornus lævore, mordentis subastringentisque gustus, et, dum suffitur, odoratum : de quo plura vide ap. Diosc. 1, 130, Galen. Simpl. medic. [vol. 13, p. 170, Aetium fol. 7 verso, 8. L. D.], Plin. 12, 4 : necnon Servium in Virg. Georg. 2, [116]; item Theocr. 15, Herodot. 3, [97 : Διηκοσίας φάλαγγας ἐβένου, Ducentos ebeni stipites]. Apud Lat. interdum cum aspiratione scriptum reperitur [Herodian. Epim. p. 26 : Ἔβενος ὁ ἔβελος, ubi alter cod. ἔβενος, ἔβελος. L. D.], usurpatumque, teste Servio, et fem. et neutr. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 4; 1, 6, 1; 5, 3; 1, 2; 9, 20, 4. Aristot. Meteor. 4, 7 : Τῆς ἐβένου τῆς μελαίνης. Diod. 1, 33 : Πλῆθος ἐβένου. Pausan. 1, 35, 3 : Ἄγαλμα ἐξ ἐβένου ξύλου. Conf. 1, 42, 5; 2, 22, 5; 8, 17, 2; 53, 11. Anth. Pal. 12, 163 : Οὐδ' ἐλέφαντ' ἔβενον (μῖξαι), λευκῷ μέλαν. Eustath. Opusc. p. 238, 20 : Μελανδρύοις μὲν τεθηλέναι καὶ ἐβένοις.]

[Ἐβένη, ἡ, Ebenus, arbor. Theophr. H. Pl. 4, 4, 6 : Ἴδιον δὲ καὶ ἡ ἐβένη τῆς χώρας ταύτης (Indiæ). Ταύτης δὲ δύο γένη κ. τ. λ.]

Ἐβένινος, η, ον, Ebeninus, Factus ex ebeno. [Vita Alex. M. Ms. ap. Berkel. ad Steph. Byz. p. 248, B : Ἅμα δὲ τῷ ταῦτα εἰπεῖν προσενεγκάμενος πίνακα καὶ πολυτίμητον βασιλικὸν, ὃν ἑρμηνεῦσαι τίς ποτε οὐ δύναται, ἐξ ἐλέφαντος καὶ ἐβεννίνου (sc. ξύλου) καὶ χρυσίου. Similiter in libris sæpius scriptum ἔβεννος duplici ν.]

[Ἐβενῖτις, ιδος, ἡ, Polium. Diosc. 3, 124. Boiss.]

[Ἔβενος. V. Ἔβελος.]

Ἐβενότριχον, τὸ, dici a quibusdam τὸ ἀδίαντον, refert Gorr. e Diosc. [4, 104. Ἐβενότριχον, Polytrichum, Supercilium terræ, ap. Apuleium De virt. herb. c. 51. Ducang.]

[Ἔβεσος, ἡ, Ebesus, una ins. Pityussarum, ejusque urbs. Dio Cass. 43, 29 : Τὴν Ἔβεσον, quam formam Diodoro 5, 16 pro Ἔρεσον restituebat Wess. Ἔβουσος est Strab. 3, p. 167, Ἔβυσος ib. p. 159, ubi est var. Ἔβοσος, et 2, p. 123. L. Dind.]

[Ἐβῆνοι, ἀλωπεκίδες, Hesych.]

[Ἐβιαιανώθ. V. Ἐρβιαιαθούμ.]

[Ἐβιάτῳ Ἐβιάτου in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44, 36, dat. et gen. nominis Ἐβιατος, valde suspecti.]

Ἐβίσκος, secundum Medicos ἡ μαλάχη, quæ et ἀλθαία, inquit Suid. Galen. Simpl. medic. 6 [vol. 13, p. 170. Conf. Aet. fol. 7 verso, 1], ἐβίσκον s. ἀλθαίαν esse dicit μαλάχην ἀγρίαν, Malvam sylvestrem. Diosc. 3, 153] ἰβίσκον appellat, per ι, ut Plin. quoque [19, 5], et Virg. Hibiscum, præfixa etiam aspir. [Demetr. Hieracosoph. 1, 140 : Βοτάνην τὴν καλουμένην ἐβίσκην, ἤγουν ἀλθέαν, ἑψήσας μεθ' ὕδατος. Ducang.]

[Ἐβιωναῖοι, οἱ, Ebionæi, hæretici, quorum dogmata persequitur Euseb. H. E. 3, 27, addens : Ἀελόγχασι τοῦ Ἐβιωναίων ὀνόματος, τὴν τῆς διανοίας πτωχείαν αὐτῶν ὑποφαίνοντος· ταύτῃ γὰρ ἐπίκλην ὁ πτωχὸς παρ' Ἑβραίοις ὀνομάζεται. Scriptura Αἰβιωναῖοι est ap. Suidam p. 1082, D, Zon. p. 64. L. D. Orig. Contra Cels. 2, 1 : Ἐβιωναῖοι· 5, 61 : Οἱ διττοὶ Ἐβ. et 65 : Ἐβ. ἀμφότεροι. Hase.]

[Ἔβορα, ἡ, Ebora, oppid. ad Oceanum, pone Gades, unde gent. Ἐβορεύς. Steph. Byz. ubi cod. Vrat. Ἔβηρα posita super η lit. o. Est eadem quæ Ἔβουρα Lusitaniæ ap. Ptol. 2, 5. Ab hac diversæ Ἔβουρα, urbs ad Bætin, ap. Strab. 3, p. 140 (unde Αἴβουρα citat Steph. Byz., ut est aliis in libris), quæ Ἔβορα dicitur a Ptol. 2, 4, et Ἐβόρα Edetanorum, vicina Cæsaraugustæ, Ptol. 2, 6. Apud Zonar. p. 594 afferuntur Ἔβουρις, Ἐβουδίκη ut nom. urbium. L. Dind.]

[Ἐβουσαῖος καὶ Ἐβούτιος, ὀνόματα κύρια, Nomina pr., Zonar. p. 594. Sed Ἐβούτιος certe vitium est pro Αἰβούτιος. L. Dindorf.]

[Ἔβουσος. V. Ἔβεσος.]

Ἑβραΐζω, Hebræos imitor, Hebræorum more loquor aut vivo. [Joseph. Bell. Jud. 6, 2, 1 : Τά τε τοῦ Καίσαρος διήγγειλεν Ἑβραΐζων, Lingua Hebræa. At Gregor. Nyss. t. 1, p. 310, A : Τοῖς Ἑβραΐζουσι, Qui sectæ Judaicæ addicti sunt; conf. ib. p. 315, A, et Achm. Onirocr. p. 13, 25 : Χριστιανὸς ὤν, Ἑβραΐσεν. Hase.]

Ἑβραϊκὸς, ἡ, ὸν, Hebraicus, Qui vel Qualis Hebræorum est : ut Ἑβραϊκὴ διάλεκτος, Lingua Hebræa. [Luc. 23, 38 : Γράμμασιν Ἑβραϊκοῖς.]

Ἑβραῖος, α, ον, Hebræus : i. q. Judæus, ab Hebro progenitore : ut quum Paus. Attic. [1, 5, 5] dicit Adrianum Imp. Ἑβραίους τοὺς ὑπὲρ Σύρων χειρώσασθαι ἀποστάντας. [Memorat id. 5, 5, 2; 6, 24, 8; 10, 12, 9, et sæpiss. V. T. Fem. e. gr. Clem. Protr. p. 9 : Ἑβραία γυνή. De origine nominis v. intt. Steph. Byz. Ἑβραῖος et Χαλδαῖος confus. : v. *Taylor's Political Fragm.* p. 12. Angl.]

[Ἑβραΐς, ίδος, ἡ, Hebraea.] Ἑβραϊκὴ διάλεκτος, Lingua Hebræa, quæ et Ἑβραΐς [Act. Ap. 21, 40; Joseph. De Macc. 16], ut Ἑλληνὶς pro Ἑλληνική.

Ἑβραϊστὶ, Hebræorum imitatione, More Hebræorum, Hebraice; h. e. Ita ut solent Hebræi. Sunt qui sine aspiratione hæc scribant : Hesych. et Suid. cum aspiratione, et rectius. [Prolog. Sap. Sirach. : Οὐ γὰρ ἰσοδύναμεῖ αὐτὰ ἐν ἑαυτοῖς Ἑβρ. λεγόμενα καὶ ὅταν μεταχθῇ εἰς ἑτέραν γλῶσσαν. Jo. 5, 2, et alibi in N. T. Hesych. v. Ἀμάη (post Ἀμάρησι).]

[Ἑβρεῖ, Ἑβραῖος, Hebræus, Hesych. ex Genes. 14, 13. Est Hebræum *Hebri*, h. e. Transiens.]

[Ἕβρος sec. Hesych. non tantum fluvius, sed etiam τράγος βάτης, Hircus salax.]

[Ἕβρος, ὁ, Hebrus, fl. Thraciæ, ap. Eur. Herc. F. 386, Aristot. Meteor. 1, 13, Polyb. 34, 12, 3, Nicand. Ther. 461, Hesych., Suid., Zonar. p. 594. Permutatum c. Ἕρμος Hom. Epigr. 1 in Cum. 5. L. Dindorf.]

[Ἑβρὼν, Ebron, oppidum Cananææ, unde gent. Ἑβρώνιος, ap. Steph. Byz. Eadem quæ Χεβρών. V. intt. Steph.]

[Ebyimion. Vox hæc occurrit in Regula Pachomii c. 14 ed. Rigalt. : « In die Dominica, vel oblationis, nullus deerit de hebdomadariis, sedens in loco Ebyimii, psallentique respondens. » Quum Regula illa ex sermone Æg. per Hieronymum Lat. conversa fuerit, pronum est colligere, vocem Ebyimii esse ab ipso Pachomio, adeoque Æg. Ap. Cassianum Coll. 1, c. ult., p. 196, loquentem de monachis Ægypti, hæc reperiuntur : « Hortatus est (beatus Moses) iisdem ipsis, quibus insidebamus, psiathis admonens incubare, embrimiis pariter capiti nostro cervicalium vice suppositis, quæ crassioribus papyris, in longos gracilesque fasciculos coaptatis, sesquipedali intervallo molliter nexa, nunc quidem humillimum se-

dile ad scabelli vicem fratribus in synaxi considentibus præstant.» In Apophth. Patrum, ap. Coteler. Monum. Eccl. Gr. t. 1, p. 493, legas : Καὶ ἔθηκεν ὁ γέρων δύο ἐμβρίμια, ἓν ἐκ δεξιῶν, καὶ ἓν ἐξ ἀριστερῶν αὐτοῦ, καὶ εἶπε, καθίσατε. Ibid. p. 422 : Ἔστησαν οἱ τρεῖς μόνοι ἐπὶ τὸ αὐτὸ, εἰς ἓν ἐμβρίμιν (excudi debebat ἐμβρίμιον). [Ἐμβρίμιν est forma novi Græcismi et recte habet. L. D.] Et p. 535 : Ἦσαν ἐκεῖ σκηνώματα Ἑλλήνων παλαιά. Καὶ λαβὼν ἓν ὑπέθηκε τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ ὡς ἐμβρίμιον. Ex his intelligitur, quid sint Embrimia. Recte proinde Is. Casaub. (in Exerc. 1 de reb. sacr. et eccles. p. 57), ubi locum Cassiani, quem et nos adduximus, attingit, ita judicat : «Suspicabamur nos, ἐμβρίμια dicta παρὰ τὸ βρίζειν, quod Dormitare et somnum levem capere significat.» Sunt igitur ἐμβρίμια Pulvinaria in quibus quietem somnumque capere licet. Videtur vox inprimis apud Ægyptios monachos in usu fuisse; unde etiam in Regulam Pachomii se insinuavit, tanquam esset Ægyptiaca. Jablonski De vocc. Ægypt. p. 62 sq.]

[Ἔβυσος. V. Ἔβεσος.]

[Ἔγγαγγις. V. Γαγγῆτις.]

[Ἐγγάδα, Engada, vicus magnus apud Sodoma Arabiæ, unde gent. Ἐγγαδηνὸς, ἡ, ὸν, ap. Steph. Byz. Ἐνγάδα ap. Ptolem. 5, 16. L. Dind.]

Ἔγγαιος, ὁ, ἡ [fem. forma poet. ἐγγαία infra notabitur], Qui in terra est. Plut. [Mor. p. 953, A] : Καὶ τὸ ἔρεβος τοῦτο ἦν ἄρα τὸ χθόνιον καὶ ἔγγαιον σκότος. Ubi Turnebus vertit, Ac profecto erebus ille terrenarum est tenebrarum obscuritas. [Id. p. 701, C : Ὁρᾷς γὰρ ὅτι καὶ τῶν λίθων τὰ ἔγγαια καὶ ζωόφυτα μέρη μαλακώτερα τῶν ἐπιπολῆς ἡ ἀλέα φυλάττει. De diis inferis Anth. Pal. 7, 480, 7 : Ἀλλὰ πρὸς ἐγγαίων Ἀϊδωνέος Ἑρμεία τε καὶ Νυκτὸς, ταύτης ἐκτὸς ἴτ' ἀτραπιτοῦ. || Indigena. Æsch. Suppl. 59 : Εἰ δὲ κυρεῖ τις πέλας οἰωνοπόλων ἔγγαιος· Pers. 922 : Τὰν ἐγγαίαν ἥβαν. (Alterum feminini hujus ex. Glossario Herodoteo, v. Ἐπιπλα : Ἡ μὴ ἐγγαία κτῆσις, exemit Bast. ad Greg. p. 516, restituto ex cod. ἔγγαιος.) || Tertia signif., qua est In terra situs, dicitur de fundis, contrariumque est bonis possessionibusque mobilibus. Gl. : Ἔγγαια κτήματα, Prædia. Xen. Conv. 4, 31 : Νῦν δ' ἐπειδὴ τῶν ὑπερορίων στέρομαι, καὶ τὰ ἔγγαια οὐ καρποῦμαι, καὶ τὰ ἐκ τῆς οἰκίας πέπραται. Polyb. 6, 45, 3 : Τῆς μὲν δὴ Λακεδαιμονίων πολιτείας ἴδιον εἶναί φασι, πρῶτον μὲν τὰ περὶ τὰς ἐγγαίους κτήσεις, ὧν οὐδενὶ μέτεστι πλεῖον, ἀλλὰ πάντας τοὺς πολίτας ἴσον ἔχειν δεῖ τῆς πολιτικῆς χώρας. Dem. p. 893, 15 : Ἄλλου δὲ συμβολαίου οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτ' ἐγγαίου, Nec nautici nec terrestris. Inscr. Dor. ap. Gruter. p. ccxviii, A, 6 : Ἐπὶ ὑποθήκαις ἐγγαίοις ἀξιοχρέοις. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 26 : Ἔγγαια χρήματα, τὰ ἐπὶ ὑποθήκῃ διδόμενα. Qua signif. frequentior antiquioribus certe est forma ἔγγειος, quacum etiam permutatur in libris, ut l. Dem. cit. aliisque in Ἔγγειος indicandis. L. D. Peyron Papyr. græc. 1, p. 40, 31 : Κυριείαν αὐτοῖς περιγίνεσθαί τινος ἐνγαίου (sic), Jus ipsis in aliquem fundum competere; conf. ib. p. 34, 37. Ib. p. 42, 26 : Ἐφάπτεσθαί τινος αὐτῶν ἐνγαίου. Id. Pap. Zoid. p. 8, 25 : Ἅμα τοῖς ἄλλοις ἐγγαίοις. Verum hæc Alexandro M. recentiora. Hase.]

Ἐγγαλακτοῦμαι pro γαλακτοῦμαι, Lactesco, In lac vertor, Theophr. [Immo ἐκγαλ., quod v.]

[Ἐγγαληνίζω, Acquiesco. Diogen. L. 10, 37 : Τῶν μάλιστα τούτῳ ἐγγαληνιζόντων τῷ βίῳ. Interpres, Iis qui hoc vitæ instituto tranquille vivunt.]

Ἔγγαλον πρόβατον, Lac habens ovis, Hesych. : ap. quem tamen interpunctio habetur inter Ἔγγαλον et πρόβατον. Dicitur autem ἔγγαλον pro ἐγγάλακτον ea forma, qua γαλουχεῖν pro γαλακτουχεῖν.

[Ἐγγαμέω. Hesych. : Ἐγγαμῶν, ὁ τὴν οἰκίαν κεχρημένος ἐν αὐτῇ. Phav. : Ἐγγαμεῖν λέγομεν τὸ ἐπ' ἀλλοτρίας οἰκίας εἰσέρχεσθαι.]

Ἐγγαμίζω, Nuptui colloco, [Marito, Gl.], in Pand. : Τότε ἀναγκάζονται οἱ γονεῖς ἐγγαμίζειν τοὺς ἰδίους παῖδας. [Eust. Il. p. 758, 54 : Τοῦτο δὲ (τὸ γυναῖκα δοῦναι) ἐγγαμίζειν οἱ ὕστερον λέγουσιν, ὡς ἄν τις εἴποι ἐκπροικίζειν. Videtur autem ἐγγαμ. hic scribi pro ἐκγ., itemque infra ἐγγαμιστὴ pro ἐκγ. L. D. Georg. Alex. Vita Chrys. p. 221, 9 : Ἐνεγάμισε. Hase.]

[Ἔγγάμιος, ὁ, ἡ, Nuptialis. Procul. H. 4 in Ven. 10 : Ἐγγαμίων ὀάρων.]

[Ἐγγαμιστὴ, Maritata, Nupta. Hesych. : Ἐδνωτὴν, ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ. Wakef.]

[Ἔγγαμος, ὁ, ἡ, Matrimonio conjunctus. Chrysost. In 1 Cor. serm. 26, t. 3, p. 408 : Ἡ τε γὰρ παρθένος, ἂν ὑβρίσῃ τὴν ἔγγαμον, οὐ μικρὸν ὑπετέμετο τοῦ μισθοῦ. Seager. Basil. t. 1, p. 731, B : Μεμερισμένη γοῦν πρὸς τὴν ἔγγαμον ἡ παρθένος. Epiph. t. 1, p. 711, A; Greg. Nyss. t. 2, p. 851, C. Hase.]

[Ἐγγανᾶται, διέφθαρται, Hesych.]

[Ἐγγαστρίβυθος. V. Ἐγγαστρίμυθος.]

[Ἐγγαστρίζω, Photius Amphilochiis c. 83. Angl. Photius Ep. 151, p. 266 Mont. : Ἔοικε γὰρ τὸ δαιμόνιον τοῦτο φῦλον οὐ γυναικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν τῇ κόπρῳ φιλεῖν ἐγγαστρίζεσθαι. Osann.]

Ἐγγαστρίμαντις, ὁ, ἡ, [Qui e ventre vaticinatur. Pollux 2, 168, Suid., et Hesych. v. Ἐγγαστρίμυθος.]

Ἐγγαστριμάχαιραν, [τὴν], appellavit Hipponax ἐν παρῳδίᾳ Hippomedontem quendam vorantem οὐ κατὰ κόσμον, Camer. At Hesych. ἐγγαστριμάχαιραν exp. τὴν ἐν γαστρὶ κατατέμνουσαν. [Hipponax ap. Athen. 15, p. 698, C : Τὴν ἐγγαστριμάχαιραν.]

Ἐγγαστρίμῡθος, ὁ, ἡ, q. d. Ventriloquus, quæ interpr. ex Augustino et e Gratiani Decretis affertur. Sic dicitur Qui in ventre dæmonem habet responsa interrogantibus dantem. Acta 16, 16 legitur, Παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος, Ancillulam quandam, quæ habebat spiritum Pythonis : ubi annotat Beza, Gr. Interprr. aliquoties in Bibliis pro hoc spiritu dixisse ἐγγαστρίμυθον, quod ex obsessarum mulierculari ventre oracula soleret edere, et Hebræos videri non prorsus dissimili ratione אוב et אובות vocasse, quod earum ventres utris instar intumescerent. VV. LL. annotant ex iisd. Interprr. ἐγγαστρίμυθοι et γνῶσται pro Magis, et Hariolis, et Iis qui Pythones in ventre habebant. Sic et ἐγγαστρίμυθος γυνή [apud Reg. 1, 28, 7, et Suid. et Zon.]. Item [Reg. 1, 28, 8] : Μάντευσαί μοι ἐν τῷ ἐγγαστριμύθῳ, pro Divina mihi in Pythone. Item [Paralip. 2, 33, 6], ἐγγαστρίμυθοι καὶ ἐπαοιδοὶ, Magi et Harioli. Ἐγγαστρίμαντις et ἐγγαστρίμυθος, inquit Camer., Vaticinatrix, quæ Πύθων postea dicta fuit, ut illa evocatrix animæ Samuelis. Galen. tamen in Exp. vocc. Hippocr. vult ap. eum ἐγγαστριμύθους appellari Qui clauso ore loquuntur, quod ventre loqui videantur. At Suid., non reddens hujus appellationis rationem, dicit duntaxat ἐγγαστρίμυθον esse, qui et ἐγγαστρίμαντις dicatur, quem, inquit, nunc quidam Pythonem vocant : Sophocles autem nominavit στερνόμαντιν : Plato Euryclem, ab Eurycle tali vate; sed εὐρυκλείτην s. εὐρυκλείτας pro εὐρυκλέα reponendum ap. illum arbitror. Quibus subjungit h. l. Aristoph. Vesp. [1019] : Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι· ubi v. et schol. Fuerunt denique, ut in VV. LL. habetur, qui ἐγγαστριμύθους dictos putarint ἀπὸ τῆς γάστρης, vase quodam, e quo vaticinia caperentur. [Clem. Al. Coh. p. 11 : Τοὺς ἀλευρομάντεις ἄγων καὶ κριθομάντεις καὶ τοὺς εἰσέτι παρὰ τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστριμύθους· Pæd. 2, 1, 15, p. 174 : Παραπλήσιος οὖν οὗτος τῷ ἐγγαστριμύθῳ καλουμένῳ. Fem. Hippocr. Epid. 5, p. 1156, G : Καὶ ἀνέπνεεν, ὡς ἐκ τοῦ βεβαπτίσθαι ἀναπνέουσι, καὶ ἐκ τοῦ στήθεος ὑπεψόφεεν, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρίμυθοι λεγόμεναι· quæ repetuntur 7, p. 1217, F, unde ap. Galen. Gloss. p. 460 : Ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, præferendam esse scripturam Ἐγγαστρίμυθος ἡ ... φθεγγομένη animadvertit Foes. OEc. p. 107. OEnom. ap. Euseb. Pr. ev. 5, p. 219, G, Greg. Naz. vol. 1, p. 20, B, Stelit. 1, p. 71, A, citat Wyttenb. in ind. Plut. Locos Cyrilli Al. et Balsamonis v. ap. Suicer. vol. 1, p. 985.]

[Ἐγγάστριος, ὁ, ἡ, Uterinus. Manetho 1, 189 : Μηδὲ βροτῶν μορφὴν ἐγγάστριον αὐχήσαντα (ἔμβρυα). Andreas Cret. in Nativ. S. Mariæ p. 1324, C : Ἐγγάστριον φέρουσα. Andreas Hieros. Serm. in salut. angel. p. 659, cit. ab Suicero vol. 1, p. 995 : Ὁ ἄνω ὅλος σὺν τῷ πατρὶ ἐγκόλπιος, κάτω ὅλος μετὰ σοῦ ἐγγάστριος. Addit Boiss. Const. Man. Chr. p. 125, B : Ὅτι τὸν ὄφιν ἔθαλπεν ἐγγάστριον τιθεῖσα, Serpentem in sinu

fovit. Harmenop. 4, 1, 127, ἐγγάστριος γυνὴ dicentem de Gravida, citavit Ducang.]

Ἐγγαστρίτης, ὁ, affertur pro ἐγγαστρίμυθος. [Schol. Arist. Vesp. 1014 : Ἐγγαστρῖται δὲ καὶ Εὐρυκλεῖται ἐκαλοῦντο ἐντεῦθεν (ab Eurycle ventriloquo) πάντες οἱ μαντευόμενοι ἀπὸ Εὐρυκλέους πρῶτον τοῦτο ποιήσαντος.]

[Ἐγγαστρόχειρ, ὁ, i. q. Ἐγχειρογάστωρ, quod v. Schol. Apoll. Rh. 1, 989 : Διίλοχος μὲν Θεσσαλοὺς εἶναί φησιν ἐγγαστρόχειρας, ubi Paris. ἐγχειρογάστορας.]

[Ἐγγαστρόω, Gravido. Jo. Malalas p. 178, 22 s. Chr. Pasch. p. 113, D : Πορνευθεῖσα ὑπό τινος στρατιώτου, περὶ οὗ λέγουσι μυθολογοῦντες τὸν Ἄρεα ἐγγαστρῶσαι αὐτήν. Vita Ms. S. Symeonis ap. Ducang. Gl. p. 341 : Ἐν μιᾷ τινος δημότου ἐγγαστρώσαντος μίαν δούλην. Nicetas Metrop. Heracleæ in Responsis, ab Suicero vol. 1, p. 985 cit. : Περιέπεσεν ὁ ἀνὴρ εἰς τὴν αὐτοῦ πενθερὰν καὶ ἐνεγάστρωσε ταύτην. Nomocanon in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 132, B : Γυνὴ ἐὰν ποιῇ τὴν ἁμαρτίαν μετὰ τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς, καὶ ἀπεδράσῃ (sic) τὴν φύσιν αὐτῆς, ὥστε μὴ ἐγγαστρωθῆναι, ἔχει χρόνους γ'. Addit Wakef. gl. Hesych. (inter Ἐγκοακίσαι et Ἐγκολεήσατο) : Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη γυνὴ, quam Etymologico M. p. 311, 38 inseruit Turrisanus : nam in Veneta non legitur. Ubi neglecta reduplicatio, ut ap. eund. in gl. : Κοιοφόρος, ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη, et in l. Georgii Contaris l. 1 Hist. Athenarum ap. Ducang. : Ἥτις ὡς ἔγνω ἑαυτὴν ἐγγαστρωμένην παρὰ τοῦ Αἰγέως. V. id. in Append. p. 63. L. Dind.]

[Ἐγγαυριάω, Superbio. Hippol. De antichr. p. 80, A : Ὁ δὲ ἐγγαυριᾷ ἐν τοῖς ἀλλοτρίοις τέκνοις. Cf. Cat. in Jer. t. 2, p. 449, A. Hase.]

Ἔγγαυρον, Hesychio νοτερὸν, ὑγρὸν, ἄωρον, πρόσφατον, ἐκλελυμένον, ἄνικμον [Humidum, Udum, Immaturum, Recens, Laxum, Siccum].

[Ἐγγαυροῦμαι, Superbio re aliquâ. Tzetz. Exeg. p. 6, 21 : Τὸν δὲ κολοιὸν κολοιὸν ἀποδείξομεν, τὸν ἡμετέροις πτεροῖς ἐγγαυρούμενον· 51, 13 : Ψευδῶς τῷ τῆς φιλοσοφίας ὀνόματι ἐγγαυρούμενοι.]

Ἔγγαυσον, Hesychio ἔνσκαμβον [Incurvum] : a γαυσός.

Ἐγγεγωνὼς, Hesychio βοήσας, Vociferatus. [Nisi forte vitium est pro ἐγεγώνειν, ἐβόησα.]

Ἐγγείβατα, τὰ, Hydraulica organa, quæ aquam bibentia tandem movent sigilla ceteraque quæ delectationibus oculorum et aurium usu sensus eblandiuntur, teste Vitruvio 10, 12, ubi a Ctesibio hæc inventa ait. Forsan autem inde dicta quod faciant hæc sigilla s. icunculas ἐν τῇ γῇ βαίνειν. [Locus Vitr. (10, 7, 4 Schn.) vehementer corruptus et ab HSt. secundum exemplaria mendosissima citatus, quomodo scribendus videatur alienum ab h. l. est quærere, quum ἐγγείβατα certe nihili esse constet ex ipsis librorum varietatibus *angabatæ*, *angubata*, *engubatæ*. L. Dindorf.]

Ἔγγειος, ὁ, ἡ, Qui in ipso solo est : ut ἐγγείους πηγὰς ἔχων, In ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, Possessio, quæ in terra est, ἡ ἐν τῇ γῇ, ἡ ἐπὶ τῆς γῆς, Suid., non ἡ ἐπὶ τοῦ ἐγγυτέρω, ut quosdam intellexisse annotat. [Polyb. 32, 8, 4 : Τῶν ἐγγείων ... κτήσεων. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 862, 9 : Κτήσεις ἔγγειοι καὶ οἰκίαι. Alia ib. vol. 2, p. 78, 16 : Ἐγγείων ἔγκτησιν. Poll. 10, 10.] Sic accipit et illud Dem. [p. 893, 15] : Οὐκ ὄντος ἐμοὶ πρὸς τοῦτον οὔτε ναυτικοῦ οὔτε ἐγγείου συμβολαίου. [Ἐγγαίου legitur in libris omnibus. Ἔγγειος vero est p. 926 ult. : Καὶ ἐγγείων καὶ ναυτικῶν· 914, 9, 10 : Τόκοι ἔγγειοι· ib. 15 : Ὁ δὲ τόκος ὁ ἔγγειος. Sic ἔγγεια δανείσματα ap. Polluc. 3, 84, ἔγγειον χρεωφείλημα ap. eund. 8, 141.] Et ap. Lysiam [fr. ap. Suid. v. Ἔγγειον] : Τοῦ νόμου κελεύοντος τοὺς ἐπιτρόπους τοῖς ὀρφανοῖς ἔγγειον τὴν οὐσίαν καθιστάναι, οὗτος δὲ ναυτικοὺς ἡμᾶς ἀποφαίνει. Sic ap. Pisidem ἔγγειον δρόμον [ab Suida] exp. χερσαῖον, ξηρὸν, Qui terra fit. [De plantis terrestribus Plato Reip. 8, p. 546, A : Φυτοῖς ἐγγείοις· Tim. p. 90, A : Φυτὸν οὐκ ἔγγειον ἀλλ' οὐράνιον. Theophrast. C. Pl. 2, 5, 3 : Τὰ δ' ἁλικὰ τῶν ὑδάτων τρέφει μὲν καὶ τὰ ἔγγεια, χεῖρον δὲ τῶν γλυκέων, ubi cod. ἔγγαια. Aristid. vol. 1, p. 127=221 : Ποίους φόβους ἐγγείους ἢ θαλαττίους. Themistius Or. 13, p. 168, B : Ἔγγειοι καὶ ἐναέριοι.] Ἔγγειον Suidæ etiam ἀσφαλές.

Ἐγγειότοκος, ὁ, ἡ, Qui in ipsa terra nascitur.

A Athen. 2, [p. 62, A], e Theophr. : Ἡ τῶν ἐγγειοτόκων τούτων γέννησις ἅμα καὶ φύσις, οἷον τοῦ τε ὕδνου καὶ τοῦ φυομένου περὶ Κυρήνην, ὃ καλοῦσι μίσον. [Corrige ἐγγεοτόκων. Schweigh. Quem v. ad Ath. l. c. Sic libri Theophr. H. Pl. 1, 6, 13.]

Ἐγγειόφυλλος, ὁ, ἡ, Humi habens serpentia folia. Gaza exp. Humilifolium, ap. Theophr. H. Pl. 6, 6, [7].

[Ἐγγείσωμα] Ἐγγίσωμα, τὸ, Cranii fissura, in qua os affectum loco naturali dimovetur et desidet, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam urget premitque. Est autem in eo fissuræ genere omnino ossis fragmentum grandius; nam si os in plura fragmenta perruptum est, ἐκπίεσμα appellatur. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς, Prope, quod os fractum ad subjectam membranam appropinquet. Ita Gorr. Meminit Galen. Therap. 6, et Defin. med. [Prava notatio. Scribendum ἐγγείσωμα, quod est a γεῖσον vel γεῖσσον. Hemst. Soranus De sign. fract. p. 44 : Κάταγμά ἐστι διαίρεσις ὀστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίου τὸ μὲν ὠνόμασται ῥωγμὴ, τὸ δὲ ἐγκοπὴ, τὸ δὲ καμάρωσις, τὸ δὲ ἐγγείσωμα, τὸ δὲ ἐμπίεσμα. Oribas. De fract. p. 98 : Τὸ ἐγγ. διαίρεσίς ἐστιν ὀστέου τοῦ κρανίου μετὰ τοῦ τὸ κατεαγὸς ὀστέον ὑποκεχωρηκέναι κάτω καὶ ὑπεληλυθέναι τὸ κατὰ φύσιν. Δύο δέ εἰσιν τῶν ἐγγεισωμάτων διαφοραί· ἢ γὰρ ἀπόλυτον τὸ ὀστέον τὸ κατεαγὸς ὑπὸ τὸ ἀντικείμενον τὸ κατὰ φύσιν ἔχον χωρεῖ ἢ κυκλοτεροῦς γεγονότος τοῦ κατάγματος, τοῦ ἀπολελυμμένου (l. ἀπολελυμένου) ὀστέου πλατυτέρου ὄντος κατὰ τὴν βάσιν, στενοτέρου δὲ κατὰ τὴν κορυφὴν, τὸ ὑποκεχωρηκὸς εὑρίσκεται συνεχόμενον καθ' ὅλον τὸν κύκλον ὑπὸ ὀφρυώδους ἐξοχῆς.]

[Ἐγγελᾶνες. V. Ἐγχελέαι.]

[Ἐγγελαστὴς, ὁ, Irrisor. Eur. Hipp. 1000 : Οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων.]

Ἐγγελάω, Irrideo, Illudo : cum dat. ἐγγελᾶν τινὶ, Illudere alicui. [Soph. El. 807 : Ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος.] Eur. Med. [1362] : Ἦν σὺ μὴ 'γγελᾷς. [Ib. 1355 : Σὺ δ' οὐκ ἔμελλες τἄμ' ἀτιμάσας λέχη τερπνὸν διάξειν βίοτον ἐγγελῶν ἐμοί· Bacch. 842 : Πᾶν κρεῖσσον, ὥστε μὴ 'γγελᾶν βάκχας ἐμοὶ, etc. Soph. El. 277 : Ὥσπερ ἐγγελῶσα τοῖς ποιουμένοις. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 918, n. 863, B : Ὁμήρου δόξαις ἐγγελάσας. Meleagr. Anth. Pal. 12, 23 : Ἠγρεύθην ὁ πρόσθεν ἐγὼ ποτε τοῖς δυσέρωσι κώμας ἠθέων πολλάκις ἐγγελάσας. Apoll. Rh. 3, 64 : Ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης. Cum κατὰ Soph. OEd. C. 1339 : Ὁ δ' ἐν δόμοις τύραννος ... κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται. Improprie Sosicrates ap. Athen. 11, p. 474, A : Λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν αὔρα. Conf. Γέλασμα, Γελάω.]

[Ἐγγενέτης, ου, Indigena. Apollon. Rh. 4, 1549 : Δαίμοσιν ἐγγενέταις.]

[Ἔγγενεύς. Inscr. aræ in ins. Rhodo ap. A. F. Didot. *Notes d'un Voyage* 1, 344 : komoy eggeneyz. L. D.]

Ἐγγενὴς, ὁ, ἡ, Indigena, Bud. Inquilinus, Consanguineus, VV. LL. [Herodot. 2, 47 : Ἐόντες Αἰγύπτιοι ἐγγενέες.] Æschin. [p. 31, 15, ubi ἡμῖν deest libris melioribus] : Οὐκ ὢν ἐπιχώριος οὐδ' ἐγγενὴς ἡμῖν. Soph. [El. 430] : Πρὸς θεῶν τῶν ἐγγενῶν, i. e. ἐγχωρίων, seu, ut VV. LL. interpr., Per deos penates, Per deos gentilitios. [Id. Antig. 199 : Γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς. Æsch. Sept. 582 : Πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς πορθεῖν. Gramm. Bekker. An. p. 187, 24 : Ἐγγενὴς, ἀστός. Lex. rh. ib. 259, 17 et Etym. M. p. 309, 14 : Ὁ ἀστὸς ἐξ ἀστῶν ἐγγενὴς καλεῖται. Pollux 9, 19 et 29 δῆμον ἐγγενῆ memorat ut contrarium adventitio. Æsch. Suppl. 330 : Κέλσειν ἐς Ἄργος κῆδος ἐγγενὲς τὸ πρίν· Cho. 466 : Ἰὼ πόνος ἐγγενής. Soph. OEd. T. 452 : Ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος. Eur. Ion. 63 : Οὐκ ἐγγενὴς ὤν, Αἰόλου δὲ τοῦ Διὸς γεγὼς Ἀχαιός. Et ib. 293 etc. Plutarch. Thes. c. 2 : Οὐδέτερος δὲ δυστυχίαν περὶ τὰ οἰκεῖα καὶ νέμεσιν ἐγγενῆ διέφυγεν, ἀλλὰ καὶ τελευτῶντες ἀμφότεροι λέγονται τοῖς ἑαυτῶν προσκροῦσαι πολίταις. Fem. ap. eund. Dion. c. 3 : Καίτοι τῶν Συρακοσίων ἐβούλετο τὸ πλῆθος τὴν ἐγγενῆ πλέον ἔχειν τῆς ξένης. ‖Cognatus. Hesych. : Ἐγγενὴς, ἐντὸς τοῦ γένους. Soph. OEd. T. 1168 : Ἦ δοῦλος ἢ κείνου τις ἐγγενὴς γεγώς; 1430 : Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά· 1506 : Μή σφε περιίδῃς πτωχὰς ἀνάνδρους ἐγγενεῖς ἁλωμένας· OEd. C. 1167 : Ὅρα

κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς ἔσθ'· Antig. 659 : Εἰ γὰρ δὴ τά γ' ἐγγενῆ φύσει ἄκοσμα θρέψω.] || Innatus, Ingenitus, Bud. ap. Soph. El. [1328] interpr. : Ἡ νοῦς ἔνεστιν οὔ τις ὑμῖν ἐγγενής· ubi schol. ἐγγεγενημένος ἢ ἄξιος γένους. [Pind. Nem. 10, 51 : Οὐ θαῦμα σφίσιν ἐγγενὲς ἔμμεν ἀεθληταῖς ἀγαθοῖσιν, Non mirum innatum cis esse fortibus esse luctatoribus. Semel enim positum ἔμμεν mente repetendum est, fere ut ap. Xen. Anab. 3, 4, 13 : Τισσαφέρνης ἐπεφάνη, οὕς τε αὐτὸς ἦλθεν ἱππέας ἔχων καὶ τὴν Ὁρόντου δύναμιν, part. ἔχων. Confus. c. εὐγενὴς v. in Ἐγχώριος et Æschinis l. ab HSt. cit., ap. schol. Soph. OEd. C. 947, et fort. Diodor. Exc. p. 597, 90. L. Dindorf.]

[Ἐγγεννάω, Ingenero. Plut. Mor. p. 132, E : Καὶ γὰρ ἃς λέγουσιν ἔνιοι τῷ σώματι τὴν ἀσιτίαν δριμύτητας ἐγγεννᾶν καὶ πικρότητας. Themist. Or. 13, p. 166, D : Ἀποχρῶσιν (reges) ἑαυτοῖς καὶ γεννῆσαι καὶ ἐγγεννῆσαι δι' ὧν ῥύονται τὴν ἀρχήν· 168, C : Τούτῳ ἐγγεννᾶν καὶ ἐντίκτειν λόγους καλούς. Schol. Arist. Vesp. 649 : Ἐντετοκυῖαν δὲ ἐγγεννηθεῖσαν ἢ ἐμφωλεύουσαν. Schol. Apoll. Rh. 1, 1184 : Πυρήια, ἃ παρατριβόμενα ἀλλήλοις πῦρ ἐγγεννᾷ. Schol. Lycophr. 580, Hesych. in Ἐγγείνωνται citandus.]

Ἐγγενῶς, i. e. γνησίως, ap. Soph. [OEd. T. 1225 : Εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων.]

Ἔγγεον, i. q. ἔγγειον, Terrestre [Gl.], Suidæ τὸ ἀσφαλές [Tutum. Hesych. : Ἔγγεον, ἰοῦγον, Jugum.]

Ἐγγεότοκος, i. q. ἐγγειότοκος [quod v.].

[Ἐγγεύομαι, Degusto, ut αἵματος, Polyb. 7, 13, 7. Conf. 30, 14, 5, γεύεσθαι φόνου. Ἐγγεύσασθαι τῆς ἐλευθερίας, 17, 11, 7, in contextum velim receptum, pro mendoso ἐναύσασθαι. Schweigh. Lex.]

[Ἐγγηγενὴς vox nihili, ap. Heraclid. Alleg. Hom. p. 447 : Ἐνταῦθα γὰρ ἀνίενται ἐγγηγενοῦς πυρὸς αὐτόματοι φλόγες. Leg. enim γηγενοῦς. Conf. dicta in Γηγενής.]

Ἐγγήραμα, τό, Id cui insenescimus. Plut. Cat. [c. 24] : Ἀλλ' ὥσπερ Διονύσιόν τις ἔπεισε κάλλιστον ἐντάφιον εἶναι τὴν τυραννίδα, κάλλιστον αὐτὸς ἐγγήραμα τὴν πολιτείαν ποιησάμενος. [Cic. Ad Att. 12, 25 : « Nam quod scribis ἐγγήραμα, actum jam de isto est. » Ib. 29 : « Vel tu illud ἐγγήραμα, quemadmodum scribis, vel ἐντάφιον putato. »]

Ἐγγηράσκω, q. d. Insenesco. [Diodor. 11, 23 : Ἐγγηράσαι τῇ βασιλείᾳ. Athen. 4, p. 183, C : Ἐγγηράσας τῇ Ἐφεσίων πόλει. Hemst. Plut. Niciæ c. 14 : Οὐκ ἐπαύσατο καθήμενος ἢ περιπλέων ἢ βουλευόμενος, πρὶν ἐγγηράσαι μὲν αὐτῷ τὴν ἀκμὴν τῆς ἐλπίδος, ἐκρυῆναι δὲ τῶν πολεμίων τὸ θάμβος καὶ τὸν φόβον. Interpres, Donec vigor ei spei consenuit. Cit. Wakef. Id. Timol. c. 15 : Τοῖς τυραννείοις ὥσπερ ὁ πατὴρ ἐγγηράσας. Polyb. 6, 7, 4 : Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐνεγήρασκον ταῖς βασιλείαις οἱ κριθέντες ἅπαξ· 12, 15, 7 : Ἐγγηράσας τῇ δυναστείᾳ. Euseb. Præp. ev. 5, p. 229 : Οὐκ ἐνεβίω οὐδ' ἐνεγήρασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ. Aor. Ἐγγηράναι memorat Pollux 2, 14. Fut. est ap. Thuc. 6, 18 : Τὴν πόλιν, ἂν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὐτὴν, ὥσπερ καὶ ἄλλο τι, καὶ πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι.]

[Ἐγγηροτροφέω, Insenescentem alo. Pollux 2, 13 : Γηροτροφηθῆναι, ἐγγηροτροφηθῆναι.]

Ἐγγίγνομαι, Insum, vel Innascor. [Herodot. 2, 92 : Ἐν τούτῳ τρωκτὰ, ὅσον τε πυρὴν ἐλαίης ἐγγίνεται συχνά. Conf. Ἐκγίνομαι. Thuc. 2, 49 : Ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος ἐς τὴν κοιλίαν καὶ ἑλκώσεώς τε αὐτῇ ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης καὶ διαρροίας· 62 : Αὔχημα μὲν γὰρ ... καὶ δειλῷ τινι ἐγγίγνεται. Eur. Iph. A. 1244 : Αἴσθημά τι κἂν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται· Ion. 1524 : Ἃ παρθένοις ἐγγίγνεται νοσήματ' εἰς κρυπτοὺς γάμους. Plut. Brut. c. 44 : Ὡς οὐκέτι τῇ πόλει τηλικούτου φρονήματος ἐγγενέσθαι δυναμένου.] Plato De rep. 1, [p. 351, D] : Ἐν ἐλευθέροις τε καὶ δούλοις ἐγγινομένη (ἡ ἀδικία), μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. Apud Xen. [Comm. 1, 2, 21], sine ἐν, Ὁρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελοῦσι λήθην ἐγγινομένην. Apud Eund. ἐγγίγνεται pro Innascitur, vel Natura comparatum est, ut Bud. interpr. [Hier. 10, 2] : Οἶδα γὰρ ὅτι ὥσπερ ἐν ἵπποις, οὕτω καὶ ἐν ἀνθρώποις τισὶν ἐγγίνεται, ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι. At ἐγγίνεται ἔχθος redditur Excitatur odium : sed malim Innascitur, vel Ingeneratur, odium. Et e Thuc. [1, 2] affertur, Δυνάμεις [τισὶ] μείζους ἐγγινόμεναι, ubi videtur accipi pro προσγινόμεναι. [Id. 2, 22 : Καὶ ἱππομαχία τις ἐνεγένετο βραχεῖα ἐν Φρυγίοις τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἑνὶ τῶν ἱππέων καὶ Θεσσαλοῖς. Xen. H. Gr. 2, 3, 48 : Καὶ τοῖσδέ γ' αὖ ἀεὶ ἐναντίος εἰμὶ, οἳ οὐκ οἴονται καλὴν ἂν ἐγγενέσθαι ὀλιγαρχίαν, πρὶν ... Reip. Lac. 5, 6 : Ὥστ' ἐκεῖ ἥκιστα μὲν ὕβριν, ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαν ... ἐγγίγνεσθαι· H. Gr. 7, 1, 23 : Ἐγγενόμενος δέ τις Λυκομήδης ... ἐνέπλησε φρονήματος, Exortus. Ib. 6, 3, 10 : Ἀλλ' ὅπως μὲν ... οὐκ ἐγγεγένηται ἁμαρτήματα καὶ ἀφ' ἡμῶν καὶ ἀφ' ὑμῶν, ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ἔχειν μοι δοκῶ εἰπεῖν, Commissa esse peccata, Peccatum esse. Plato Ep. 11, p. 359, B : Καὶ γὰρ σχεδόν τι καὶ αἱ ἔμπροσθεν πόλεις οὕτω κατεσκευάσθησαν, καὶ ἔπειτα εὖ ᾤκησαν, ὑπὸ ξυμβάσεων πραγμάτων μεγάλων καὶ κατὰ πόλεμον καὶ κατὰ τὰς ἄλλας πράξεις γενομένων, ὅταν ἐν τοιούτοις καιροῖς ἀνὴρ καλός τε καὶ ἀγαθὸς ἐγγένηται· Charmid. p. 153, D : Περὶ τῶν νέων, εἴ τινες ἐν αὐτοῖς διαφέροντες ἢ σοφίᾳ ἢ κάλλει ἢ ἀμφοτέροις ἐγγεγονότες εἶεν· Reip. 4, p. 433, B : Τοῦτο εἶναι ὃ πᾶσιν ἐκείνοις τὴν δύναμιν παρέσχεν ὥστε ἐγγενέσθαι καὶ ἐγγενομένοις γε σωτηρίαν παρέχειν· Leg. 3, p. 690, E : Πότερον οὖν οἰόμεθα περὶ βασιλέας τοῦτ' ἐγγιγνόμενον ἑκάστοτε διαφθείρειν πρότερον ἢ ἐν τοῖσι δήμοις; Hippocr. De aere p. 281, 35 : Φαγεδαίνας κοινῇ ἐγγίνεσθαι ἀπὸ πάσης προφάσιος, ἢν ἕλκος ἐγγένηται. Polyb. 15, 23, 8 : Οὐδεμιᾶς προφάσεως ἐγγιγνομένης· 5, 50, 1 : Καί τινος ἐγγενομένης στάσεως τοῖς πολλοῖς. L. D.] || Intersum, Interjicior, de tempore dictum : ut διαγίνομαι. Thuc. 1, [113] : Χρόνου ἐγγενομένου· [4, 111 : Χρόνου ἐγγιγνομένου, et Polyb. 22, 1, 8.] 8, [8] : Διατριβῆς ἐγγιγνομένης. [Conf. Herodot. 1, 190; 2, 124. Herodian. 6, 8.] Et χρόνων ἐγγεγενημένων ap. Dem. [p. 966] idem interpr. Elapsis interim multis annis. Sic Æschin. [p. 85, 25] de longo tempore. Rursus ap. Dem., Ἵνα μηδεὶς χρόνος ἐγγένηται πράγμασιν. || Ἐγγίγνεται cum infin. Licet, Facultas est. Æschin. : Ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρέλιπον. Sic Plut. : Ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι. [Dionys. De comp. verb. p. 144, 6 R. : Ἐμοὶ δ' ἀποχρῆν ἐδόκει ταῦθ', ἵνα ἐγγένηταί μοι καὶ περὶ τῶν ἄλλων εἰπεῖν. Perf. Plut. Galb. c. 13 : Αὐτῷ δὲ μηδέποτε τοῦ Γάλβα στῆναι πλησίον ἐγγεγονέναι μηδ' ἐντυχεῖν ἰδίᾳ. Sine infin. Plut. Nic. c. 18 : Εἰ καὶ τοῦτό πως ἐγγένοιτο. Addito nomine, ut sit, Suppeto, Dionys. De comp. verb. p. 6, 5 R. : Ἐὰν δ' ἐγγένηταί μοι σχολή.] Et Ἐγγενόμενον eo modo, quo dicitur ἐνὸν et ἐξὸν, ap. Isæum p. 48 [p. 52, 31 St.] : Ἐγγενόμενον ἡμῖν ἀτιμῶσαι. Sic Isocr. Περὶ ζεύγους [p. 354, B, ubi Urb. πολλάκις ἐκγενόμενον αὐτῷ]. Interpr. autem Bud. ἐγγενόμενον, Quum in potestate esset, Quum occasionem nacti essemus. [Sic ἐγγίνεται frequenter ap. Herodot. 1, 132; 6, 38; 8, 83. Item, τοῦτό σφι ἐγγίνεται, Hoc illis, apud illos accidit : Ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορον σφι καὶ ἀμήχανον μή κοτε ἐγγένηται (ut uni pareant). Schweigh.]

|| Ἐγγείνωνται [Ἐνγ. HSt. in Ind.], Hesychio ἐγγενήσωσιν [ἐνγ. HSt. ib.], Ingenerent, ab ἐγγείνομαι. Il. T, [25] : Μυῖαι καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν.

|| Ἐγγέγαα, i. q. γέγαα. Hesych. enim ἐγγεγάασιν simpliciter exp. γεγάασιν, εἰσίν : itidemque ἐγγεγαῶτα, γεγεννημένα. Sic sane [Od. K, 138], Ἄμφω δ' ἐγγέγατον [immo ἐκγεγάτην : eadem confusio H. Cer. 134. Ἐγγέγατον Etym. M. p. 309, 38,] φαεσιμβρότου ἠελίοιο, pro ἐγένοντο, vel etiam ἐξεγένοντο. Alioqui ἐγγεγάασι signif. Insunt : ut Il. Z, [493] : Πᾶσιν, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, Omnibus qui sunt in Ilio. [Conf. P, 145. Od. N, 233 : Τίς γῆ, τίς δῆμος, τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν; Conf. H. Cer. 134, Ap. 468.] Est præt. med. tanquam ab ἐγγάω, refertur autem ad ἐγγίνομαι. [Apoll. Rh. 4, 1561 : Εὐρύπυλον Λιβύη θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.]

[Ἐγγιγνώσκω, Agnosco, Aretæus Tard. pass. causs. 1, 5 : Οὗτος οὔτε μὴν ἦν ἔρωτα ἐγγιγνώσκων, Amorem agnoscere, fateri noluit.]

Ἐγγίζω, ίσω, Appropinquo. Jungitur [genit. Polyb. 4, 62, 5 : Ἔσχον γὰρ ἐκ τούτων διάληψιν, ὡς τῆς μὲν Αἰτωλίας οὐδ' ἐγγίζειν τολμήσοντος οὐδενός· 8, 6, 6 : Ὅταν ἐγγίσωσι τῆς χρείας· 12, 7, 1 : Ὅταν τῆς εὐθείας καὶ τῆς πρὸς ταύτην οἰκειότητος οὐκ ἐγγίζῃ· 15, 31, 3 : Ἐγγίσαντες τῆς δευτέρας (σύριγγος). Diodor. 13, 77 : Ὡς ἤδη τῆς Μυτιλήνης ἤγγιζον· 109 : Ὡς ἤγγισε τῆς πόλεως·] dat. Jac. 4, [8] : Ἐγγίσατε τῷ θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ

ἡμῖν. [Polyb. 17, 4, 1 : Ὁ δὲ Φίλιππος ἐγγίσας τῇ γῇ μᾶλλον ἢ πρόσθεν. Diodor. 2, 19 : Ὡς ἤγγισαν ἀλλήλοις τὰ στρατόπεδα, ubi al. ἀλλήλων· 14, 23 : Ἐπεὶ δ' ἤγγισαν οἱ μετὰ Κύρου τῷ τοῦ βασιλέως στρατοπέδῳ. Sigillum Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 944, C : Κώμης (sic) Καλαβρίας καὶ Σικελίας, προνίᾳ (sic) θείᾳ ἡμῖν ἐγγίσασα· ubi ἐγγίσασα ponitur pro ἐγγισάσης, ut sententia sit, Quæ nobis accessit, Dei gratia nobis commissa. L. D.] Aliquando cum εἰς, Matth. 21, [1]: Ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. [Job. 33, 22 : Ἤγγισε δὲ εἰς θάνατον ἡ ψυχὴ αὐτοῦ.] Aliquando cum πρὸς, Cebes Theb. [p. 98 Cor.] : Ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, Propius accedentes. [Exod. 24, 2 : Καὶ ἐγγιεῖ Μωυσῆς μόνος πρὸς τὸν θεόν. Et alibi sæpe. Aliter Haggæi 2, 14 : Ὃς ἐὰν ἐγγίσῃ ἐκεῖ, μιανθήσεται, Qui illuc accesserit. Absolute de tempore Ezech. 7, 7 : Ἧκει ὁ καιρὸς, ἤγγικεν ἡ ἡμέρα. De cognatione Levit. 21, 3 : Ἐπ' ἀδελφῇ παρθένῳ τῇ ἐγγιζούσῃ αὐτῷ. Deut. 25, 5 : Ἀνδρὶ μὴ ἐγγίζοντι. Atque sic etiam Dio Chr. Or. 3, vol. 1, p. 138 : Καὶ τοὺς μὲν ἐγγίζοντας μάλιστα πάντων ἀγαπᾷ καὶ φίλους ἀναγκαίους νενόμικεν, ubi ἔγγυς ὄντας conjiciebat Valcken. in Mss. L. Dind.] Videtur autem ἐγγίζω accepisse ι e comp. ἐγγίων. [|| Admoveo. Polyb. 8, 6, 7 : Διὰ τῆς εἱρεσίας ... ἐγγίσαντες τῇ γῇ τὰς ναῦς. Genes. 48, 10 : Ἤγγισεν αὐτοὺς πρὸς αὐτόν (Jacobum Josephus filios suos). || Festino, item transitive, Esai. 5, 19 : Τὸ τάχος ἐγγισάτω ἃ ποιήσει. || Med. Hesych. : Δεξιώσασθαι, ἐγγίσασθαι γυναικί· sed ubi vox postrema jam edd. fuit suspecta, a quibus ne ἐγγίσασθαι quidem ferri videtur debuisse, sed mutari in ἐγγυήσασθαι. L. Dindorf.]

[Ἔγγιστος, Ἐγγίων. V. Ἐγγύς.]

[Ἔγγλαυκος, ὁ, ἡ, Cæruleus. Diodor. 1, 12 : Ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τὴν πρόσοψιν ἔχειν ἔγγλαυκον. Eustath. Il. p. 124, 17 : Γλαυκῶπιν καλεῖσθαι διὰ τὸ τοῦ στοιχείου (aeris) ἔγγλαυκον. Jo. Laur. De mens. 4, 7, 17, p. 66 =168 : Γλαυκῶπιν δὲ διὰ [τὸ] τὴν τοῦ ἀέρος ὄψιν ἔγγλαυκον εἶναι.]

[Ἐγγλαυκόω.] Ἐγγλαυκῶσαι, Hesychio ἐμβλέψαι, Intueri.

[Ἐγγλαύκωσις, εως, ἡ, Aspectus. Hesychius : Ἔνγλαυσιν, ἐγγλαύκωσιν. Cit. Wakef.]

[Ἔγγλαυσις. V. Ἐγγλαύκωσις.]

[Ἐγγλαύω. Hesychius inter Ἐνεγκοῦσαν et Ἐνέδεκτος : Ἔγγλαυος, φοβερὸς ἰδεῖν, Terribilis aspectu. Cod. Ἐνεγλαύκως, unde restituendum quod literarum series poscit Ἐνεγλαυκὼς a verbo Ἐγγλαύω, unde ἔγγλαυσις. L. Dindorf.]

Ἐγγλάφω, Insculpo : i. q. ἐγγλύφω : unde pass. ἐγγλαπῆναι, quod Etym. [M. p. 311, 52] exp. ἐγγλυφῆναι, ac proprie de pullis avium dici ait, παρὰ τὸ λέπος : quod mihi equidem parum fit verisimile; hoc enim potius ἐκγλαπῆναι diceretur, ut ἐκκολαφθῆναι. [Ἐκλαπῆναι, ἐκγλυφῆναι scribendum docuit Barker. ad Etym. M. p. 1094-5.]

Ἔγγλισχρος, Cui inest τὸ γλίσχρον, Viscosus, Glutinosus, Lentus, Tenax.

[Ἐγγλῠκάζω, Dulcis sum. V. Ἐγγλύσσω.]

[Ἐγγλῠκαίνω. Euseb. H. E. 5, 1, p. 207, 16' : Ἐμάνθανον ὁμολογεῖν, ἐγγλυκαίνοντος τοῦ ... θεοῦ. Interpres, Mitiorem eis succum infundente. Hemst. vero, qui l. jam ab Routh. cit. indicavit, suspicatur esse, Dulci blandimento illicere.]

[Ἐγγλῠκοθέᾱτος, ὁ, ἡ, Dulcis aspectu. Constantin. Cærim. p. 221, A : Χαρὰ εἰς τὰ κάλλη αὐτῶν τὰ ἐγγλυκοθέατα καὶ ῥόδα τὰ ῥοδοεύμορφα. L. Dindorf.]

Ἔγγλῠκος, ὁ, ἡ, Cui aliqua dulcedo inest, ut οἶνος, e Diosc. [5, 10.]

[Ἔγγλυμμα, τὸ, Cælatura. Themist. Or. 4, p. 62, A : Οὗ μᾶλλον κατέχει τοὺς τύπους ἡ φαντασία ἢ οἱ δακτύλιοι τὰ ἐγγλύμματα.]

Ἐγγλύσσει, Hesych. exp. ἐγγλυκάζει, procul dubio respiciens ad Herodot. 2, [92] : Ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη· καὶ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως, ἐὸν στρογγύλον, μέγαθος κατὰ μῆλον, Indulcat, Dulcedinem ori infert [potius Dulcis, Subdulcis est. Schweigh.] : nam et infra, 4, p. 176 [c. 177] : Ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπὸς, ἔστι μέγαθος ὅσον τὸ τῆς σχοίνου, γλυκύτητα δὲ τοῦ φοίνικος τῷ καρπῷ προσείκελος. Quæ verba indicant superius ἐγγλύσσει intelligendum esse non amplius de

A radice, sed de fructu, præsertim quum subjungat, orbicularem esse et pomi magnitudine. Sed et Theophrast. H. P. 4, 4, testatur loti fructum esse γλυκὺν καὶ ἡδύν : et ante eum Hom., Od. I, socios Ulyssis reditus fuisse oblitos, postquam λωτοῖο φάγον μελιηδέα καρπόν. Unde Plin. 13, 17 : Nascitur densus in ramis, myrti modo, non, ut in Italia, cerasi, tam dulcis in cibo, ut nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali advenarum oblivione patriæ. Perperam itaque intellexerunt Herodoti verba illi, qui sic interpr., Ad glutiendum facilis, quia teres : longe rectius Valla, qui vertit, Suavitate præstanti.

[Ἔγγλυφος, ὁ, ἡ, Cælatus. Gl. : Ἔγγλυφα, Cælata.]

Ἐγγλύφω, Insculpo. [Cælo, addunt Gl. Herodot. 2, 4 : Βωμούς τε καὶ ἀγάλματα καὶ νηοὺς θεοῖσι ἀπονείμαι σφέας (Ægyptios) πρώτους καὶ ζῶα ἐν λίθοισι ἐγγλύψαι· 106 : Ἑκατέρωθι δὲ ἀνὴρ ἐγγέγλυπται (in saxo juxta viam)· 124 : Λίθου τε ξεστοῦ καὶ ζώων ἐγγεγλυμμένων· 136 : Ἔχει μὲν γὰρ καὶ τὰ πάντα προπύλαια τύπους ἐγγεγλυμμένους· 138 : Περιθέει δ' αὐτὸ αἱμασιὴ ἐγγεγλυμμένη τύποισι· 148 : Οἱ δὲ τοῖχοι τύπων ἐγγεγλυμμένων πλέοι. Et ib. : Ἐν τῇ ζῶα μεγάλα ἐγγέγλυπται. Theophr. H. Pl. 5, 2, 4 : Ἐάν τις ἐγγλύψας θῇ λίθον εἰς τὸ δένδρον. Jo. Laur. De mens. 4, 7, 17, p. 66= 168 : Ἐν τοῖς ὡρολογίοις ἔθος ἐγγλύφεσθαι Γοργόνα. Tzetz. Exeg. Il. p. 93, 5 : Πρόσωπον ἐγγλύψας πέτραις. Philo vol. 2, p. 153, 44 : Ἀναγκαίως δὲ καὶ καθ' ἕτερον τῶν λίθων ἓξ ὀνόματα ἐγγλύφεται. L. Dindorf.]

Ἐγγλωττογάστωρ, ορος, ὁ, pro eod. [Γλωττογάστωρ, vol. 2, p. 663, C], ea forma factum, qua ἐγχειρογάστωρ. Aristoph. Av. [1695] : Ἔστι δ' ἐν φαναῖσι [Φαναῖσι] πρὸς τῇ κλεψύδρᾳ πανοῦργον ἐγγλωττογαστόρων γένος, οἳ θερίζουσίν τε καὶ σπείρουσι καὶ τρυγῶσι ταῖς γλώτταισι, συκάζουσί τε. [Eust. Od. p. 1471, 5. Hemst. Et p. 1825, 14, Etym. M. p. 309, 51, Hesych., Suid., Zon. p. 596.]

[Ἔγγλωττος, ὁ, ἡ, Linguatus. Suid. v. Κατεγλωττισμένον : Κυρίως δὲ κατεγλωττισμένον ἐστὶ τὸ ἔγγλωττον φίλημα, Quod fit lingua inserta. L. Dindorf.]

B Ἐγγλωσσοτυπέω, sive Ἐγγλωττοτυπέω, quod exp. In ore semper habeo et jacto s. prædico. Ad verbum possis etiam interpretari Lingua crepo. Aristophan. Eq. [782] : Νικήσας, ἡμῖν μεγάλως ἐγγλωττοτυπεῖν παρέδωκας, schol. τὴν γλῶτταν ψοφεῖν τὰ κατορθώματα, σεμνολογεῖν τὰ ἐκείνων καὶ ἀεὶ ἐπὶ γλώττης ἔχειν.

[Ἐγγνάμπτω, Inflecto, Implico. Hom. Il. Ψ, 731 : Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. L. D. Greg. Naz. vol. 2, p. 19 (? Bill.) Angl.]

Ἐγγοητεύω, [Incanto. Philostr. V. Ap. 3, 8, p. 100, 21 : Ὕπνον ἐγγοητεύσαντες τοῖς γράμμασιν, Somnum inferentes. Schæf. Indo præstigias. Greg. Nyss. t. 1, p. 98, C : Καί τινα κατὰ τὴν αἴσθησιν ἡδονὴν ἐγγοητεύσας τῇ γεύσει. Hase.]

[Ἐγγομφόω, Clavis affigo. Galen. vol. 4, p. 11 : Ὅταν ἀκριβῶς ἐγγομφωθῇ τι· 64 : Ὡς ἐπὶ τῶν ἐγγομφουμένων. || Clavos infigo. Pollux 1, 199 (?). Wakef.]

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, Compages dentium, quæ et γομφίασις : quoniam sc. dentes gingivis veluti γόμφοι C et clavi impacti sunt serie quadam continua. Galen. Τῶν κατὰ τόπ. 5, de dentibus loquens, Χαλαρωτέρας ἐγγομφώσεως γενομένης. Dioscor. 2 : Διακλυζόμενον παρηγορεῖ γομφιάσεις, Collutum dentium compagines mitigat.

[Ἐγγονέω. V. Ἐγκονέω.]

Ἔγγόνη, ἡ, Neptis. [Artemidor. 4, 69 : Καὶ υἱὸς καὶ υἱωνὸς καὶ πάππος καὶ θυγάτηρ καὶ ἐγγόνη καὶ μήτηρ καὶ μάμμη τὸν αὐτὸν ἔχουσι λόγον. Murator. Inscr. p. 164, 4. Schneid. Anon. Ant. Cpol. ap. Band. Imp. Or. vol. 1, p. 124, B : Μαρία ἡ πρώτη αὐτοῦ γυνὴ, ἡ γενουῖα ἐγγονὴ (sic) τοῦ ἁγίου Φιλαρέτου. Stemma apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 994 : Υἱὸς, θυγάτηρ, ἔγγονος, ἐγγόνη. Photius, Suid., Zon. p. 1061 : Θυγατριδῆ, ἐγγόνη. Conf. Ἐκγόνη. L. Dindorf.]

D Ἔγγονον, τὸ, Fœtus, Fœtura, Bud. e Synes. : Ἀποτέκοιμι φωτοειδὲς ἔγγονον. [Plut. Mor. p. 228, B : Ὅπως ... τὰ ἔγγονα ἐρρωμενέστερα παρέχωσι. Schæfer. Aristot. Polit. 7, 16 : Ἐν γὰρ πᾶσι ζῴοις ἀτελῆ τὰ τῶν νέων ἔγγονα καὶ θηλυτόκα μᾶλλον· sed paullo post

p. 1335, 30, τὰ τῶν πρεσβυτέρων ἔχγονα. Ælian. V. H. 1, 6 : Τὰ ἔγγονα (testudinum). Symmach. Job. 31, 8 : Τὰ ἔγγονά μου ῥιζωθείη. L. D. || Hesych. : Ἔγγονα, τὰ τέκνα τῶν τέκνων, Nepotes. Etym. Gud. p. 157, 1 : Ἔγγονα διὰ τῶν δύο γγ σημαίνει τὰ τέκνα τῶν τέκνων· ὅτε δὲ διὰ τοῦ κ γράφεται ἔκγονα, τὰ ἴδια τέκνα. V. et Ἔγγονος in fine.]

Ἔγγονος, ὁ, Nepos, υἱωνὸς, υἱὸς υἱοῦ, Hesych. : ut Orph. et Musæus a Plat. De rep. 2 dicuntur Σελήνης τε καὶ Μουσῶν ἔγγονοι [al. ἐκγ. q. v.]. Herodian. 5, [3] : Σὺν ταῖς θυγατράσι καὶ τοῖς ἐγγόνοις, Cum liberis nepotibusque suis, Polit. [Dionys. A. R. 6, 37 : Γονεῦσι τοῖς τούτων ἄχρι καὶ πάππων καὶ παισὶν ἕως ἐγγόνων. Schæf. Conf. dicta in Ἐγγόνη. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 898, 26 : Διονύσιον καὶ τοὺς υἱεῖς καὶ ἐγγόνους· 582, n. 1131 : Σέξτον Πομπήιον Σέξτου υἱὸν ..., Ἀριστοκράτεος ἔγγονον· 793, n. 1626 : M. Οὔλπιον Παράμονον, M. Οὐλπίου Βραχᾶ Παραμονιανοῦ ... υἱὸν, ἔγγονον M. Οὐλπίου Παραμόνου. Atque sic interpr. Eust., vocabuli usum alienum esse notans Homero, Il. p. 611, 12, Od. p. 1682, 16; 1871, 35. Ib. vero p. 1460, 18 rem docet alios invertisse, et statuisse sic ut Zonar. p. 596 : Ἔγγονος ὁ υἱός· ἔκγονος δὲ ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός. Et sic ἔγγονοι de Liberis, nisi malis intelligere Posteros, (ut sæpe est in monumm. sepulcralibus Rom., et in Gl. ἔγγονοι, Posteri) inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 130, n. 91, 4 : Προξενία καὶ εὐεργεσία αὐτῷ καὶ ἐγγόνοις. Delphica ib. p. 820, n. 1692, 6 : Αὐτοῖς καὶ ἐγγόνοις προξενίαν. Et al. ib. n. 1752, p. 855, 2. Monum. Lac. ib. p. 653, n. 1335, 11 : Φίλωνα ... καὶ ἐγγόνους αὐτοῦ. Conf. vol. 2, p. 129, 28; 224, 16. Quod in Bœot. ib. vol. 1, p. 735, n. 1562 dicitur αὐτὸν κὴ ἐσγόνως, et ib. 1563, a, b, et 737, 8, ἐκγόνους p. 123, n. 84; 126, 87; 129, 14; 738, n. 1566, 5; 1567, 10, p. 739; 1691, 2, p. 819; 1771, p. 863; 1772, 1773, p. 864; n. 989, a, p. 541, 20; n. 971, a, 15, p. 543; 1052, 11, p. 558. Mon. Att. ib. p. 449, n. 403 : Ἡ πόλις Αἰράριον Σωσίπατρον δαδοῦχον, Δαμοτέλους καὶ Θισβιανοῦ τῶν δαδουχησάντων ἔγγονον. L. D. Epigr. ap. Pausan. 5, 25, 10 : Τῷ Διὶ τἀχαιοὶ τἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν, ἔγγονοι ἀντιθέου Ταντα̣λίδα Πέλοπος. Wakef. || Pronepos. Inscr. Lac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 45, 1315 : Ἀντω]νεῖ[νον θεοῦ Ἀ]δρι[ανοῦ υἱὸν, θ]εοῦ [Τραϊανοῦ] Παρθι[κοῦ υἱω]νὸν, θε[οῦ Νέρβ]α ἔγγονον· Ib. 1317 : Ἡ πόλις αὐτοκράτορα Κα[ίσαρ]α M. Αὐρήλιον Ἀντω[ν]εῖνον σεβ. θεοῦ Ἀν[τ]ωνείνου υἱὸν, θεοῦ [Ἀ]δριανοῦ υἱωνὸν, θεοῦ Τραϊανοῦ Παρθ[ι]κοῦ ἔγγονον, θε[οῦ] Νέρβα ἀπόγονον. Conf. ib. 1319, p. 647, 11, 14; 1617, 3, p. 786. Pro quo ib. n. 1074, p. 567 bis et vol. 2, p. 203, n. 2217, υἱὸν ... υἱωνὸν ... ἔκγονον ... ἀπόγονον. Sumpsi autem signiff. singularum exx. nonnisi ex lapidibus, quoniam in libris perpetua est fluctuatio inter ἔγγονος et ἔκγονος, vix ut ulli liceat ex. fidere. V. Hom. Od. Γ, 123, ibique Eust. et Ern.; H. Ven. 285, Herodot. 7, 106, Demosth. p. 73, 13; 290, 26; 356, 8, Æsch. Ag. 374, Soph. OEd. T. 1474, Eur. Phœn. 1106, Anth. Pal. 10, 104, Diodor. 1, 73; 3, 72; 4, 23, 82; 5, 46, etc. || Improprie Theophanes Nonn. vol. 1, p. 294 : Οἱ ἦχοι φυσωδῶν πνευμάτων εἰσὶν ἔγγονοι. || Ἔγγονος ἀνὴρ, Progener. Ἐγγόνου γαμετὴ, Pronurus, Gl. || Ἡ, Neptis. Mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 459, n. 438 : Κλαυδίαν Μένανδραν Κλαυδίου Φιλίππου ... θυγατέρα, Κλαυ. Δημοστράτου ἔγγονον, Αἰλίου Πραξαγόρου ἀπόγονον. Plut. Pericl. c. 3 : Ξάνθιππος γὰρ ὁ νικήσας ἐν Μυκάλῃ τοὺς βασιλέως στρατηγοὺς ἔγημεν Ἀγαρίστην, Κλεισθένους ἔγγονον. || Neutrum ap. Dionys. A. R. 1, 13 ab Schæf. cit. : Τούτων ἔγγονον αὐτὸ (τὸ φῦλον τὸ τῶν Ἀβοριγίνων) τῶν Οἰνώτρων πείθομαι· et Aret. Diut. pass. 2, 1, p. 49 =56 : Ἢν δὲ ἐς ἄκρας ἡ μῖξις ἅμ' ἥκηται (l. ἵκηται) δυοῖν μεγάλοιν, μέζον κακὸν τὸ ἔγγονον, Majus nascitur malum, nisi ap. ambos leg. ἔκγονον, q. v. Conf. autem Ἔγγονον. L. D. Cum σύγγονος confusum Dionys. A. R. 1, 69. Schæf. || Ἔγγων pro ἔγγονος. Mart. SS. Alphii, Philadelphi et Cyrini n. 4 : Ἔρασμος δὲ ἦν ἔγγων τοῦ Βιταλίου. Const. De adm. imp. : Κατὰ διαδοχὴν ἦρξεν ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ πάλιν ὁ ἔγγων. Ducang. V. id. in App. p. 63; Constant. Cærim. p. 372, C. L. D.]

[Ἐγγονύκρουστος, ὁ, Valgus. Photius Lex. : Πλαισός ... ὁ γονύκρουσος, οἱ Ἴωνες ἐγγονύκρουστος. Ita Pors. : cod. ἐγγονύκρουτος. Quod fort. corrigendum potius ἐγγονύκροτος. Neque jam dubito etiam γονύκρουσος scrib. esse γονύκροτος, ut expungendum supra sit Γονύκρουσος. L. Dindorf.]

Ἐγγόργων [Ἐγγοργῶν Kuster.] Hesychio φοβερῶς βλέψας, Terribilis aspectu, Intuitu suo terrens. Sequitur ap. eum Ἐγοργώψατο, haud scio an perperam pro Ἐγγοργώψατο, exp. γοργὸν καὶ φοβερὸν ἔβλεψεν, [Idem : Ἐγοργοπίασκεν, ἀτενὲς ἔβλεπεν. Leg. Ἐγγοργωπίασκεν. L. Dindorf.]

Ἐγγράμματος, ὁ, ἡ, Scriptus [potius Literis comprehensus, Articulatus], ut φωνή. [Sext. Emp. Adv. math. 1, 5, p. 238 : Εἴκοσι τεσσάρων τοίνυν στοιχείων ὄντων τῆς ἐγγραμμάτου φωνῆς. Schæf. Arrian. Epict. 1, 20, 4 : Γραμματικὴ πάλιν περὶ τὴν ἐγγράμματον φωνήν· et 2, 14, 15. Diog. L. 3, 107 : Τῆς ἐμψύχου φωνῆς ἡ μέν ἐστιν ἐγγράμματος, ἡ δὲ ἀγράμματος· ἐγγράμματος μὲν ἡ τῶν ἀνθρώπων, ἀγράμματος δὲ ἡ τῶν ζώων. Memorat etiam Pollux 2, 114. Porphyr. De abst. 3, 3, p. 218, citat Wakef. || Ἐγγράμματον ῥῆσιν, Versus quibus describuntur scripturæ elementa, Athen. 10, p. 454, B : Εὐριπίδης δὲ τὴν ἐν τῷ Θησεῖ τὴν ἐγγράμματον ἔοικε ποιῆσαι ῥῆσιν. Strong.]

[Ἔγγραμμος, ὁ, ἡ, Literis notisve digestus. Philo ap. Euseb. Præp. ev. p. 323, D, si lectio sana : Ἵνα τὸ ὅλον ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἐγγράμμου μουσικῆς συνηχήσῃ. Hase.]

[Ἐγγραπτέος, Inscribendus. Clem. Alex. Wakef.]

Ἔγγραπτος, ὁ, ἡ, in antiquis Lexx. Gr. Lat. exp. Conscriptus, sicut ἔγγραφος. Sonat tamen potius Inscriptus, Qui inscribi potest, et potest etiam ὀξύνεσθαι. [Diodor. 1, 94 : Ἐγγράπτοις νόμοις χρήσασθαι τὰ πλήθη. Strabo 6, p. 259 : Πρῶτοι δὲ νόμοις ἐγγράπτοις χρήσασθαι πεπιστευμένοι εἰσί. Polyb. 3, 24, 6 : Πρὸς οὓς εἰρήνη μέν ἐστιν ἔγγραπτος Ῥωμαίοις· 25, 3 : Ἐὰν συμμαχίαν ποιῶνται πρὸς Πύρρον ἔγγραπτον· 4, 82, 5 : Χρήσεται τοῖς Ἀχαιοῖς κατὰ τὴν ἔγγραπτον συμμαχίαν· 30, 4, 11 : Ἐξέβαλλε γὰρ ἔγγραπτον μετὰ ταῦτα ποιήσας τὴν σύνταξιν τῆς δικαιολογίας. Apud eund. 27, 15, 3 τιμαὶ ἔγγραπτοι sunt Honores qui constant titulis et decretis. Et τὰ ἔγγραπτα 3, 27, 1 etc. i. q. Argumentum v. c. fœderis.]

[Ἐγγραύλης. V. Ἔγγραυλις.]

Ἔγγραυλις, εως, ἡ, vulgo dicitur Pisciculus ille qui a spuma ἀφύη s. ἀφρὸς nominatur, teste schol. Aristoph. [Eq. 642, indeque Suid. v. Ἀφύα, qui conf. etiam in Λυκόστομος] : voce forsan corrupta ex ἐγκρασίχολος, quæ species quædam est τῆς ἀφύης. [Ælian. H. A. 8, 18 : Ἐγγραύλεις, οἱ δὲ ἐγκρασιχόλους καλοῦσιν αὐτάς. Ap. schol. Oppiani Hal. est non solum ἐγγραύλεως 1, 767 et ἐγγραύλεις 1, 777, 788, sed etiam ἐγγραύλου 1, 767 et ἐγγραύλης 4, 470, quem l. cit. Wakef. Ἐγγραυλίδες ap. gramm. Hermanni p. 324, 35. L. Dind.]

[Ἔγγραυλος. V. Ἔγγραυλις.]

[Ἐγγραφεὺς, έως, ὁ, Descriptor, Gl.]

[Ἐγγραφέω pro Ἐγγράφω esse videtur in lap. ap. Gruter. p. ccxix, a, v. ult. : Εἰ δέ κα ὁ ἐπίσσοφος μὴ προαιρεῖται ἐγγράφεν παραχρῆμα τὸ κοινὸν ἀποκυρούτω ἄνδρα τὸν ἐγγραφοῦντα. Sed manifesto leg. ἐγγραψοῦντα. L. Dindorf.]

Ἐγγραφὴ, ἡ, Inscriptio [Gl.]. Vide Ἐγγράφω. [Demosth. p. 996, 1 : Συμβάσης δὲ τῷ πατρὶ τῆς τελευτῆς, πρὶν τὰς εἰς τοὺς δημότας ἐγγραφὰς γενέσθαι, ἐλθὼν εἰς τοὺς δημότας οὑτοσὶ ἀντὶ Βοιωτοῦ Μαντίθεον ἐνέγραψεν αὐτόν. Dionys. A. R. 2, 26 : Μέχρι τῆς εἰς τὰ ἀρχεῖα τὰ δημόσια ἐγγραφῆς (epheborum). Lucian. Hermotim. c. 24 : Τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφήν. || Pollux 8, 29 : Καὶ δίκης μὲν λῆξις εἴη ἂν ὁ νῦν καλούμενος τύπος ... γραφῆς δὲ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀδικημάτων, ὅπερ ἂν εἴη ἡ νῦν ἐγγραφὴ, Inscriptio, quomodo Romanorum etiam ICtis dicitur accusatio. Mich. Psell. Synops. Legum v. 469 : Κινοῦσι δὲ τὸ μοιχικὸν ἀνὴρ, πατὴρ καὶ θεῖος πρὸς τῆς μητρὸς πρὸς τοῦ πατρὸς, σύγγονοί τε πρὸς τούτοις, μετ' ἐγγραφῶν οἱ σύμπαντες, κἂν εἰ τὸν ἄνδρα λέγῃς. Sensu forensi it. Aristot. Pol. 6, 8 : Μετὰ δὲ ταύτην (τὴν ἀρχὴν) ἐχομένη μὲν ἀναγκαιοτάτη δὲ σχεδὸν καὶ χαλεπωτάτη τῶν ἀρχῶν ἐστιν ἡ περὶ τὰς πράξεις τῶν καταδικασθέντων καὶ τῶν προτιθεμένων κατὰ τὰς ἐγγραφὰς καὶ περὶ τὰς φυλακὰς τῶν σωμάτων, Relationem in tabulas τῶν ἐγ-

γεγραμμένων, de quibus in Ἐγγράφω, recte intelligit Schneid. Demosth. p. 778, 18 : Ἀπεσχοινισμένος πᾶσι τοῖς ἐν τῇ πόλει δικαίοις, γνώσεσι δικαστηρίων, τριῶν ἐγγραφῇ θεσμοθετῶν, ἑτέρᾳ πρακτόρων, τῇ τῆς βουλεύσεως, ἣν αὐτὸς διώκεις γραφῇ· 968, 9 : Τότε δὲ αὐτὸν αἴτιον αὐτῷ πρὸς τὸ δημόσιον γενέσθαι τῆς ἐγγραφῆς. Unde ψευδὴς ἐγγραφὴ vel ψευδεγγραφὴ, quod v. L. D. || Catalog. officior. Eccl. Cpol. ap. Ducang. Gl. p. 342 : Ὁ ἱερομνήμων ... δεχόμενος καὶ τὰς ἐγγραφὰς τῶν ἀρχιερέων. Quod Professiones fidei interpr. Ducang.]

[Ἔγγραφον, τὸ, Obligatio per scriptum, Syngrapha. Chrysost. Statuar. 21, t. 6, p. 610 : Οὐ μάρτυρας ἡμᾶς, οὐκ ἔγγραφα ἡμᾶς ἀπαιτεῖ, ἀλλ' ἀρκεῖται ψιλῇ τῇ φωνῇ. Seager. Eustratius Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 293, C : Τὸ παρόν μου ἔγγραφον γράψας καὶ ὑπογράψας ἐν αὐτῷ. Eustath. Opusc. p. 334, 6 : Τοῦ παρόντος ἐγγράφου μου ἀρκέσοντος αὐτοῖς ἀντὶ ἀσφαλείας ἁπάσης. Alia v. ap. Ducang., et ap. eund. τὸ ἔγγραφον τῆς πίστεως de Professione fidei.]

Ἔγγραφος, ὁ, ἡ, Scriptus, Scripto constans; In literas relatus [Inscriptus, Gl.] : contrar. τῷ ἄγραφος. [Polyb. 3, 21, 4 : Ἐν αἷς (induciis) περὶ μὲν Ἰβηρίας οὐκ ἔφασαν ὑπάρχειν ἔγγραφον οὐδέν· 26, 4 : Μήτε γεγονότος μήθ' ὑπάρχοντος τὸ παράπαν ἐγγράφου τοιούτου μηδενός. Poll. 8, 140, συνθήκη, ὁμολογία ἔγγρ.] Plut. Pericle [c. 8] : Ἔγγραφον μὲν οὖν οὐδὲν ἀπολέλοιπεν πλὴν τῶν ψηφισμάτων. Ἔγγραφος νόμος ap. Eund. [Lycurg. c. 13, ubi et καταλαμβάνειν ἐγγράφοις ἀνάγκαις.] Lucian. [Nigrin. c. 30] : Ἔγγραφος ἀναλγησία, Scripto testata. [Joann. Metrop. Euchaïtorum Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 69, A : Εἰς τὰς ἐγγράφους λοιδορίας τὰς κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ πατριάρχου. L. D.] Apud Naz. autem, Ἔγγραφος ἡ τοῦ πνεύματος θεότης, est Sacris literis testata. [Jo. Chrys. Hom. 121, vol. 5, p. 795 : Δεῖ πανταχοῦ φεύγειν τὴν βίαν τῆς ἀλληγορίας καὶ μαρτυρίαις ἐγγράφοις σφραγίζειν τὰ λεγόμενα. Suicer. || Ἔνγραφοι milites memorantur in tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, 35. Σῦκα ἔγγραφα, Scripta, Inscripta, Geopon. 10, 47, quæ et κατάγραπτα ib. in inscript. L. D.]

Ἐγγράφω, Inscribo, i. e. Intra scribo. Xen. : Ἐγγράψας εἰς βιβλίον. [Lex. Septemv., unde hæc HSt. : « Ἐγγράφεσθαι ἀνθρώποις, hominibus inscribi et coalescere, Xen. ἐγγράψας εἰς βιβλίον, libro complexus. » Nomen Xen. igitur pertinet non ad ἐγγράψας εἰς β., quæ non sunt ap. eum, sed ad verba ἀνθρώποις, repetita ex Cyrop. 3, 3, 52 : Εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις. Qui usus metaph. est etiam ap. Plut. Mor. p. 779, B : Οἱ λόγοι τῶν φιλοσόφων, ἐὰν ψυχαῖς ἡγεμονικῶν καὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐγγραφῶσι βεβαίως.] Et ap. Geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, Quod intus ita comprehensum est, ut tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Bud. p. 587. [C. εἰς etiam Æneas Tact. c. 31, p. 96 : Ἄλλα εἰς τὸν κηρὸν ἐνέγραψεν. C. dat. Æsch. Suppl. 946 : Ταῦτ' οὐ πίναξίν ἐστιν ἐγγεγραμμένα. C. accus., Soph. Tr. 157 : Δέλτον ἐγγεγραμμένην ξυνθήματα. C. ἐν monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 38 : Ἐνγράψαι ἐν ταῖς στήλαις τοσούτῳ ἐλάττω τὴν μίσθωσιν. Eur. Suppl. 1202 : Ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν ... κύτει, et alibi. Thuc. 1, 128 : Ἐνεγέγραπτο δὲ τάδε ἐν αὐτῇ (epistola)· 132 : Ἐν αἷς (literis) καὶ αὐτὸν εὗρεν ἐγγεγραμμένον κτείνειν. Sine casu Herodot. 4, 91 : Γράμματα ἐγγράψας. Xen. Cyrop. 8, 2, 17 : Ἐνέγραψε δὲ πρὸς πάντας καὶ Ὑστάσπην ὡς φίλον αὐτοῦ δέχεσθαι. Pass. Eur. Iph. A. 113 : Λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα· et 324.] || Inscribo : quo utebantur in liberorum professione. [Arist. Pol. 3, 1 : Καθάπερ καὶ παῖδας τοὺς μήπω δι' ἡλικίαν ἐγγεγραμμένους καὶ τοὺς γέροντας τοὺς ἀφειμένους φατέον εἶναι μέν πως πολίτας. Demosth. p. 412, 25 : Ὁ μὲν τὸν υἱὸν ἔπεμψε Φιλίππῳ, πρὶν εἰς ἄνδρας ἐγγράψαι· 995, 27 : Ἐγγράφει τοῖς Ἀπατουρίοις τουτονὶ μὲν Βοιωτὸν εἰς τοὺς φράτορας, τὸν δ' ἕτερον Πάμφιλον· Μαντίθεος δ' ἐνεγεγράμμην ἐγώ· 996, 2 : Ἐλθὼν εἰς τοὺς δημότας οὑτοσὶ ἀντὶ Βοιωτοῦ Μαντίθεον ἐνέγραψεν αὑτόν· 1315, 24 : Δεῦρ' ἐμαυτὸν ἐνέγραψα.] Et Inscribo, i. e. In rationes refero, Bud. e Demosthene [p. 997, 1; conf. Aristoph. Pac. 1180] : Κελεύει γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβον οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ἀνήλωσα. [Hac signif. Æschyl. Choeph. 699, loco obscuro et corrupto, poni visum est nonnullis. V. Blomf. ad v. 687.] Apud eund. Dem. pro In numeros militares referre, aut inter classiarios. Et ἐγγράψαι ap. Eund. quum alibi [p. 791 seq.] tum C. Aristogit. [p. 771], pro Inter ærarios referre : unde exponitur et Mulctare : et ἐγγράφεσθαι, Muletari : nam ἐγγεγραμμένοι Polluci [8, 22] quoque sunt οἱ κατάδικοι καὶ ἐζημιωμένοι. Dem. [973, 6] : Ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τῷ δημοσίῳ, Altero tanto mulctari. Plura Bud. p. 587. [Τὸ ἐγγεγραμμένον ὤφλε Pollux 8, 61.] Et Ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει [ap. Demosth. p. 771, 6], In arcem relati, vel Quorum nomina Athenis in arcem relata, quemadmodum Lat. In æraria relati. Vide eund. Bud. Annot. [Aristoph. Vesp. 961 : Ἐγὼ δ' ἐβουλόμην ἂν οὐδὲ γράμματα (scire canem), ἵνα μὴ κακουργῶν ἐνέγραφ' ἡμῖν τὸν λόγον. Ubi schol. : Ὡς γραπτὸν δεδωκότος λόγον τοῦ ἀπολογουμένου κυνός. Plato Leg. 6, p. 784, D : Ἂν δὲ καὶ ἐκεῖνοί πως ἀδυνατήσωσι, πρὸς τὸ δημόσιον ἀποφηνάντων, ἀναγράψαντές τε καὶ ὁμόσαντες ἢ μὴν ἀδυνατεῖν τὸν καὶ τὸν βελτίω ποιεῖν· ὁ δὲ ἀναγραφεὶς ἄτιμος ἔστω, μὴ ἑλὼν ἐν δικαστηρίῳ τοὺς ἐγγράψαντας. Signif. in jus vocandi etiam Æschin. F. L. p. 48, 1 : Ἐνεγράφης λειποταξίου καὶ τὸν γραψάμενον Νικόδημον χρήμασι πείσας ἐσώθης. L. D. Pseudo-Plut. Vit. X Or. p. 833, A : Σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη. Quod Plut. Themist. c. 6 dicit : Καὶ τοῦτον εἰς τοὺς ἀτίμους καὶ παῖδας αὐτοῦ καὶ γένος ἐνέγραψαν. Loco medii, Mihi inscribo, et quidem figurate, ut sit, Animo repono, poni putatur Arrian. Epict. 3, 16, 9 : Διατακήσεται ὑμῶν (f. ὑμῖν), εἴ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγγράφετε. || Med. Gl. : Ἐγγράφεται, Inscribit. Ἐγγράψηται, Inscripsit. Ἐγγράψωνται, Inscribant. Ἐνεγράψατο, Inscripsit. Æsch. Prom. 789 : Πλάνην, ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. Dionys. Ant. R. 5, 10 : Οἱ δ' ἐγγραψάμενοι ταῖς συνθήκαις ταῦτα πρόβουλοι καὶ τοὺς ὅρκους ὁμόσαντες ἀπὸ τούτων τῶν πόλεων ἦσαν ἄνδρες. L. D. Galen. vol. 8, p. 698, D : Ὁ πρώτως ἐγγραφόμενος τὴν ῥῆσιν. Hemst. Polyæn. 1, 24 : Οἰκέτην πιστὸν ἀποξύρας τὰς τρίχας στίγματα ἐνεγράψατο τῇ κεφαλῇ, ubi al. ἐνέγραψε. Wakef. || Ἐγγράψασθαι, In leges jurare, Gl. Pollux 8, 29, inter vocc. judiciaria ponit ἐγγράψασθαι, ἀποθέσθαι γραφὴν, ἀπενεγκεῖν, ἀπενέγκασθαι, etc.] || Pro προσγράφω, Ascribo, Addo : ut [Æschin. C. Tim. p. 7, 13 : Αὐτὸ μὲν τοὔνομα τοῦ ἔργου ... οὐκ ἐγγράφω.] Dem. : Ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plut. Public. [c. 11, de senatoribus Rom.] : Τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. [Eumen. c. 12 : Εὐμένης δὲ πρώτην μὲν ἐνέγραψε τοῖς ὅρκοις τὴν Ὀλυμπιάδα. Dio Cass. 64, 6 : Καὶ διὰ τοῦτό γε καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐνέγραψα, ὅτι ἀξιώτατός ἐστι μνημονεύεσθαι, Historiæ inserui.] Et ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας s. ἐγγραφῆναι, Dem. p. 172, In album virorum referri; quod Lat. Togam virilem sumere. [Æschin. C. Tim. p. 3, 28 : Ἐπειδὰν ἐγγραφῇ εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον· 14, 31 : Ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφη Τίμαρχος οὗτος εἰς τὸ ληξ. γρ. 48, 14 : Δι' ὃν εἰς τοὺς δημότας ἐνεγράφης, et Demosth. p. 314, 3. Dio Cass. 45, 38 : Ἐς τοὺς ἐφήβους ἐγγεγραμμένον, et alibi sæpe. Similiter Plut. Mor. p. 400, C : Αὐτοὶ δὲ γηγενὲς ζῷον ἢ φυτὸν ἔλειον ἀποφαίνετε τὸν ἥλιον, εἰς βατράχων πατρίδα ἢ ὕδρων ἐγγράφοντες· 37, A : Τῶν ἐγγραφομένων εἰς τὰς πολιτείας· 1034, A : Χρύσιππος δ' οὐκ ὀρθῶς ἐποίησεν, ἐγγραφεὶς εἰς τὴν πολιτείαν, etc. || Annumero. Ælian. N. A. 15, 16 : Ἡρόδοτον δὲ ἀξιῶ μή μοι μηνίειν, εἰ μύθοις ἐγγράφω ὅσα ὑπὲρ τῆς τῶν ἐχέων ὠδῖνος λέγω. Ita Gesn. Vulgo μύθους. || Recipio. Aretæus Diut. morb. 1, 2, p. 117=130 : Οἶνος λευκὸς, λεπτὸς, γλυκὺς μὲν (f. μὴν) ἐγγεγράφθω.] || Inscribo, s. Conscribillo, e Catullo, Scarifico. Bud. e Theophr. [H. P. 5, 1, 2] : Πλὴν ὑπὸ τὸν φλοιὸν ὑποδυόμενοι σκώληκες, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν. [|| Pingo in. Herodot. 1, 203 : Ζῷα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν. Plato Reip. 6, p. 501, C, de ζωγράφοις πολιτειῶν loquens : Καὶ τὸ μὲν ἂν, οἶμαι, ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως [ἂν] ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἤθη εἰς ὅσον ἐνδέχεται θεοφιλῆ ποιήσειαν. Plut. Arat. c 13 : Ἐπιτρέψαντος οὖν τοῦ Ἀράτου διήλειψεν ὁ Νεάλκης τὸν Ἀρίστρατον, εἰς δὲ τὴν χώραν φοίνικα μόνον ἐνέγραψεν. Dio Cass. 67, 12 : Τὴν οἰκουμένην ἐν τοῖς τοῦ κοιτῶνος τοίχοις εἶχεν ἐγγεγραμμένην· 72, 7 : Παιδίον τῷ πίνακι ἐνεγέγραπτο. Æneæ Tact. c. 31, p. 94 : Ἄλλος δὲ ἱππέα ἐκπέμπων εἰς τὴν ἡνίαν τοῦ χαλινοῦ βιβλίον ἐνέγραψεν, Casaub. restituit ἐνέρραψεν. L. Dindorf.]

Ἐγγράφως, Scripto s. In scripto, Cum scriptis. [Euseb. Hist. Eccl. 6, 3 init. : Ὡς που καὶ αὐτὸς ἐγγρ. ἱστορεῖ. Melito Eusebii in Routhii Rell. SS. 1, 111, schol. Dem. C. Lept. s. 28. Boiss. Clem. Al. Str. p. 564. Routh. Sozom. H. E. 5, p. 209, 44. Hemst. Chysost. In Jud. 2, t. 6, p. 325 : Θάτερος ὢν λέγει ἐγγρ. παρέχῃ τὰς ἀποδείξεις. Seager. Dio Chrys. Or. 14, vol. 1, p. 441 : Οἴει σοι ἐξεῖναι, ὅσα μὴ ἀπείρηται μὲν ὑπὸ τῶν νόμων ἐγγρ., αἰσχρὰ δὲ ἄλλως δοκεῖ τοῖς ἀνθρώποις. Eust. Op. p. 338, 62 : Εἰ δὲ καὶ τὸν δεῖνα ἰσχύσεις που ἰδεῖν, μὴ ὀκνήσῃς προσειπεῖν, ὅτι μηδὲ αὐτὸς ὤκνησεν ἐγγρ. μεμνῆσθαι ἡμῶν. Anon. De reb. Armeniæ in Combef. Hist. Monothel. p. 291, A; Maurit. Strateg. 7, 5, p. 140. L. D. Schol. Æsch. Suppl. 953. Angl. Herm. Trism. p. 24, 40 : Ἐγγρ. εἰ ἐδεδώκει, Si scriptis tradidisset. Euseb. Hist. eccl. 2, 25 : Ἐγγρ. Ῥωμαίοις ὁμιλῶν, Ad Romanos scribens; ut ib. 6, 7 : Ἐγγρ. διαλεχθείς· et 9, 5 : Λέγειν ἐγγρ. Hase.]

[Ἐγγρήγορος, Solers, Gl. Scr. Ἐγρήγορος.]

Ἐγγριμᾶσθαι, Hesychio ἐναγίσαι τοῖς τετελευτηκόσι, Parentare mortuis.

Ἐγγρισμὸς, Hesychio παροξυσμός [Incitatio].

[Ἐγγύα. V. Ἐγγύη. ‖] Ἐγγύαν, Hesych. Laconibus esse dicit ὀψωνίαν [Opsonationem].

[Ἐγγυάζων Hesychio ἀντιφωνῶν, i. e. Spondens. V. Kuster.]

Ἐγγυαλίζω, ίσω, ίξω, q. d. In volam s. cavitatem manus do, In manum do, i. e. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, vel, ut exp. Cam., Concilio et tribuo, quod quasi manu teneatur. Hom. Il. B, [436]: Μηδ' ἔτι δηρὸν Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλίξει, i. e. θεόσδοτον, ἤγουν ὃ θεὸς ἡμῖν εἰς κοίλην χεῖρα θήσει· κατὰ τὸ ἔμβαλλε κυλλῇ, ut Eust. exp. Il. A, [353] : Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. [1, 98 : Καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξεν σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, etc. Hesiod. Th. 485 : Μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν Οὐρανίδῃ. H. Merc. 497 : Ἑρμῇ δ' ἐγγυάλιξεν ἔχειν μάστιγα φαεινήν. Pindar. Isthm. 7, 43 : Μηδὲ Νηρέος θυγάτηρ νεικέων πέταλα δὶς ἐγγυαλιζέτω ἄμμιν. Apollon. Rh. 1, 489 : Εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον, οἷον Ἀλωιάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυάλιξεν. Et alibi sæpe tum proprie tum figurate ipse aliique epici.]

Ἐγγυάω, ήσω, proprie esse volunt In γυῖα s. Manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω, Budæo Sub fide sponsionis trado, fortasse ut κατεγγυῶ. Antipho : Ἐχρῆν γὰρ τὸν ἄνδρα δεδεμένον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam Despondeo et uxorem do, vel etiam Desponsam trado, Bud. p. 76. Herodot. [6, 130] : Ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Dem. C. Neær. [p. 1363, 12] : Ἐξελεγχθεὶς ξένης θυγατέρα ἐγγεγυηκέναι. [Gramm. Bekker. An. p. 187, 12 : Ἐγγυῆσαι, ὅταν τις κρινόμενος παράσχῃ δοῦλον ἀνθ' ἑαυτοῦ τιμωρηθῆναι.] ‖ Spondeo, Promitto, Fidem do. Aristoph. Pl. [1202] : Ἀλλ' εἴ γε μέντοι, νὴ Δί', ἐγγυᾷ σύ μοι Ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἔμ', οἵσω τὰς χύτρας, Si mihi promittis venturum esse illum ad me. Notandum vero, h. v. varie augmentum suum accipere, nunc χρονικῶς, nunc συλλαβικῶς : ἠγγύησε enim reperitur [Eur. Iph. A. 703 : Ζεὺς ἠγγύησε καὶ δίδωσ' ὁ κύριος (Thetin Peleo). Plato Phæd. p. 115, D, ἠγγυᾶτο. Demosthen. p. 609, 17, ἠγγυήσατο, ubi al. ἐγγυήσατο· 899, 25, ἠγγυησάμην, et similiter p. 900–1, et 1254, 28, ἠγγυήσαντο, ubi al. ἐνεγυήσαντο, 1362, 1, ἠγγυᾶτο, ubi al. ἐνεγυᾶτο. Hesych. : Ἠγγυᾶτο, ὁ λαμβάνων ἤγετο. Ἠγγυηκέναι Demosth. p. 1363, 12 cum var. ἐγγεγυηκέναι. Ἐγγυηκὼς Dio Cass. 38, 9], et ἐνεγγύησε, sicut in præt. perf. ἐγγεγύηκε, Bud. [V. ex. supra cit., cui adde Isæi p. 42, 5 : Εἰ ἦσθα ἐγγεγυηκὼς τῷ Πύρρῳ τὴν ἀδελφήν. Dio Cass. 58, 11, ubi ἐγγεγυήκει, fr. Peiresc. 59, p. 26, 99, ubi ἐγγεγύηται, ut alibi ap. eund. Demosth. p. 900, 16, ubi ἐγγεγυημένος. Forma ἐνεγγύησε, ubi est, mutanda in ἐνεγύησε, ut ἐνεγγύα Bekkerus Isæi p. 42, 24 ex cod. scripsit ἐνεγύα, idemque ib. p. 43, 10; 46, 3 ἐνεγύησεν pro ἐνεγγύησεν recepit e cod., et 43, 23 ἐνεγεγύητο pro ἐγγεγύητο, et p. 45, 4 et 6 ἐνεγύα et ἐνεγυᾶτο pro ἐνεγγύα et ἐνεγγυᾶτο. ‖ Relinquendum vero fort. est vitium Theophyl. Hist. 8, 3, p. 199, C, ubi mira signif. dici videtur : Τρεῖς τοίνυν συντάξας δυνάμεις ἐς τὰ μάλιστα τοῖς Ῥωμαίοις, εἶτα ἐνεγγύησεν ἐς τὸ καρτερὸν τά τε πέρατα περισχίσαι αὐτίκα οὕτω τε τοὺς Ἀβάρους εἰσδέξασθαι, quod vertitur : Copiis quam potuit bene dispositis ac tripartito divisis, ad fortiter dimicandum omnes impensissime cohortatur, atque ut cornua mox diducant itaque Abaros in medium recipiant. Ceterum de augmento verbi quum syllabico tum temporali v. item compp. Διεγγ., Ἐξεγγ., Κατεγγ. et quæ plurima collegit Lobeck. ad Phryn. p. 155. L. D.] ‖ Ἐγγυάομαι, med., Spondeo. Constr. aliquando cum infin., aliquando cum accus. interdum rei, interdum et personæ, sed rarius. [Pind. Ol. 10, 16 : Ἐγγυάσομαι μή νιν ... ἁφίξεσθαι. Xen. Anab. 7, 4, 13 : Ἠγγυᾶτο μηδὲν αὐτοὺς κακὸν πείσεσθαι· H. Gr. 7, 4, 38 : Ὅτι ἡ πόλις ἐγγυῷτο ἢ μὴν παρέξειν. Plato Phædon. p. 115, D : Οὗτος μὲν γὰρ ἢ μὴν παραμενεῖν, ὑμεῖς δὲ ἢ μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε.] Plutarch. Fabio : Αὕτη μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Lysias [p. 167, 28. Conf. ejusd. p. 132, 2] : Ἐγγυησάμενοι εἰς ἀγορὰν παρέξειν, ubi significat. ἀξιοπίστως ὁμολογήσαντες εἰς δικαστήριον παραστήσειν, Quum satisdato promisissent servum judicio sisti, s. Repræsentatum iri in judicio, Budæus. Dem. [p. 713, 3] : Τῶν τὰ μισθώματα [μισθώσιμα] μισθουμένων καὶ τῶν ἐγγυωμένων τὰς πράξεις, Qui spondent opera perfectum iri, quæ redemptores conduxerunt facienda. Plut. [Mor. p. 146, C] : Τὸ γῆρας οὐκ ἀξιόπιστον ἐγγυήσασθαι τὴν ἀναβολήν, Senectus nobis nullam moram spondet, seu, ut Bud. interpr., Senex homo non satis locuples sponsor est rei in futurum rejiciendæ. Dicitur vero et ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι. Plut. [Mor. p. 164, C] : Τῇ ἐγγύῃ παραγινομένην, ἣν ἐγγυησάμενος ὁ Ζεὺς ἐσφάλη, Quam pollicitus Jupiter falsus fuit. Habes aliud exemplum ex Hom. in Ἐγγύη. [Plato Leg. 12, p. 953, E : Ἐγγύην ἣν ἂν ἐγγυᾶταί τις, διαρρήδην ἐγγυάσθω. Cum accus. pers. id. ib. p. 855, B : Ἐὰν ἄρα μή τινες ἐθέλωσιν αὐτὸν τῶν φίλων ἐγγυᾶσθαί τε καὶ ξυνεκτίνοντες ἀπελευθεροῦν. Et loco Phæd. infra cit. Polyb. 6, 17, 4 : Οἱ δ' ἐγγυῶνται τοὺς ἠγορακότας, Spondent pro emtoribus.] In qua phrasi solet et accus. pers. addi cum præp. πρὸς, qualem constr. habes paulo post e Plat. Ἐγγυᾶσθαι δίκην, vide in Ἐγγύη. Ἐγγύωμαι τὸ μέλλον, Recipio in me eventum rei et consilii, Præsto eventum, ut Dem. [p. 292, 5], Bud. interpr. Comm. 75, qui quod Cic. dicit Culpam præstare, αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι reddit. ‖ Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, Uxorem desponsam accipere. [Herodot. 6, 130 : Φαμένου δὲ ἐγγυᾶσθαι Μεγακλέους, ἐκεκύρωτο ὁ γάμος. Desponsam accipere pro alio, s. Despondendam curare alii, Plut. Mor. p. 13, F : Ἐγγυᾶσθαι δὲ δεῖ τοῖς υἱοῖς γυναῖκας μήτε εὐγενεστέρας πολλῷ μήτε πλουσιωτέρας.] Dem. [p. 1311, 20] : Ἐγγυᾶται ὁ πάτηρ τὴν μητέρα τὴν ἐμὴν παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, i. e. Uxorem accepit et duxit, Bud. p. 76. ‖ Cum accus. pers. etiam reperitur, sed raro, uti dixi. Prov. 6, [1] : Ἐὰν ἐγγυήσῃ τὸν φίλον, Si spoponderis pro amico. In hac vero signif. accus. illi pers. sæpe additur et dat. pers. Dem. [p. 901, 14] : Εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην [ἐνεγυησ.] ἐγὼ τούτῳ τὸν Παρμένοντα, Si enim ego apud istum pro Parmenone spopondissem et fidejussissem. Plato autem in Phædro [Phædone p. 115, D] usus est præp. πρὸς, cum accus. : Ἐγγυήσασθε οὖν με πρὸς Κρίτωνα τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ ἣν οὗτος πρὸς δικαστὰς ἠγγυᾶτο. [Absolute Xen. H. Gr. 1, 7, 7 : Ἐβούλοντο δὲ πολλοὶ τῶν ἰδιωτῶν ἐγγυᾶσθαι ἀνιστάμενοι· 35 : Ἐδέθησαν ὑπὸ τῶν ἐγγυησαμένων. Demosth. p. 715, 12 : Πορισαμένῳ τοὺς ἐγγυησομένους. Ap. Hesych. pro Ἐγγυῶνται, γεννῶσι Bentl. ap. Heyn. ad Hom. Il. T, 26 conj. ἐγγίνωνται.]

[Ἐγγυβαθὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἀγχιβαθής. Dionys. Byz. fr. Anapl. Bosp. ap. Dufresne Constant. Christ. Cramer.]

[Ἐγγύβαθος vox nihili, ut videtur, ap. Suid. in gl. Ἀγχιβαθὴς ὁ ἐγγύβαθος. Zonar. enim p. 21 ὁ ἐγγὺς βάθους, similiterque alii gramm. L. Dindorf.]

Ἐγγύδιον, Propinquum, πλησίον, προσῆκον, Hesych.

Ἐγγύη, ἡ, Sponsio, Expromissio, ἀναδοχὴ, Bud. Fidejussio : quasi ἡ ἐν γυίοις s. χερσὶ, Manibus, τιθεῖσα τὸ ἐγγυηθὲν πρᾶγμα τῷ δεχομένῳ, καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα· vel, ut Etym. vult, ἀσφαλὴς καὶ ἐστηριγμένη δόσις, παρὰ τὸ γύη s. γῆ· quod γῆ reliquis elementis sit stabilior, i. e. σταθηροτέρα : quam etym. et Suid. sequitur, exp. ἀσφαλῆ καὶ σταθηρὰν ἀντιποίησιν. Od. Θ, [351] : Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι, i. e. τῶν κακῶν καὶ ἐγγύαι κακαὶ ὥστε ἐγγυᾶσθαι,

ut Eust. Dem. [p. 900, 26] : Προσελθεῖν αὐτόν μοι ἔχοντα μάρτυρας, καὶ ἀπαιτῆσαι τὴν ἐγγύην, Testato me interpellare de sponsione rei judicatæ, Bud. [Et ib. 8 : Διὰ τί οὐκ εὐθὺς τῆς γνώσεως γενομένης ἐπράττετο τὴν ἐγγύην; 17 : Οὐκ ἂν τρίτῳ ἔτει ὕστερον ἀλλ' εὐθὺς τότε εἰσέπραττεν ἄν με τὴν ἐγγύην· 1255, 2 : Τὴν οὐσίαν εἶναι δημοσίαν, ὃς ἂν ἐγγυησάμενός τι τῶν τῆς πόλεως μὴ ἀποδιδῷ τὴν ἐγγύην.] Ἐπ' ἐμῇ ἐγγύῃ τοῦτο γένηται, Satisdetur fide mea, i. e. fidejussione et sponsione, Bud. Pandect. [Æsch. Eum. 898 : Καί μοι πρόπαντος ἐγγύην θήσει χρόνου; Plato Leg. 9, p. 872, B bis : Πλὴν τῆς ἐγγύης· 873, B : Ἐγγύας τὰς αὐτάς. Et alii plurimi.] || Ἐγγύην ὁμολογεῖν, Vadimonium promittere, quod idem dicitur τὴν δίκην ἐγγυᾶσθαι, et δίκην ἀναδέχεσθαι, quasi Judicium promittere. Bud. Comm. p. 68, 69. [Dionys. A. R. 11, 32 : Ἀπάγεσθε οὖν, ὦ Νομιτόριε, τὴν κόρην, καὶ τὴν ἐγγύην ὁμολογεῖτε περὶ αὐτῆς εἰς τὴν αὔριον ἡμέραν. Plut. Mor. p. 196, B : Πολιορκῶν δὲ πόλιν Βαθεῖαν, ἧς ὑπερεφαίνετο ναὸς Ἀφροδίτης, ἐκέλευσεν ἐκεῖ τὰς ἐγγύας ὁμολογεῖν, ὡς εἰς τρίτην ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀφροδίτης ἀκουσόμενος τῶν διαδικούντων.] || Ἐγγύας παρέχειν, Satisdare, Offerre satisdationem. Theophil. Instt. || Ἐγγύη est et ἡ γάμου ἀπογραφή, Eust. [Od. p. 1600, 6] e Rhet. Lex., s. Desponsio, Pollux [3, 34. Ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτα, celebre effatum unius de septem sapientibus, de quo præter alios multos Diodor. Exc. Vat. p. 17 : Τὸ δὲ ἐγγύα, παρὰ δ' ἄτα τινὲς ὑπέλαβον γάμον ἀπαγορεύειν· τὴν γὰρ τοῦ γάμου σύνθεσιν παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἑλλήνων ἐγγύην ὀνομάζεσθαι. Plat. Leg. 6, p. 774, E : Ἐγγύην δὲ εἶναι κυρίαν πατρὸς μὲν πρῶτον. Plut. Cat. maj. c. 24 : Καταβάντες εἰς ἀγορὰν εὐθὺς ἐποιοῦντο τὴν ἐγγύην, et alibi.] Hesychio item σημεῖον ἐν θυτικῇ.

[Ἐγγυηθήκη. V. Ἐγγυοθήκη.]

Ἐγγύησις, ἡ, Fidejussio, Vadimonium : ἐγγυήσεις συγκείμεναι, Vadimonia constituta. [Demosth. p. 724, 6 : Εἴ τινες ὠφληκότες χρήματα, καὶ δεσμοῦ προστετιμημένον αὐτοῖς, ἐγγυητὰς κατέστησαν κατὰ τὸν νόμον, μὴ εἶναι τὴν ἐγγύησιν αὐτοῖς. Unde citat Antiatt. Bekk. p. 94, 18; sed Harpocratio indidem Διεγγύησιν affert, ut est in libris melioribus. L. D. || Sponsio. Alciphr. 3, 1 init. : Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, οὐδ' ἀνέχομαι γήμασθαι ᾧ με κατ' ἐγγύησιν ἐπηγγείλατο ἔναγχος ὁ πατήρ. Peyron Papyr. Zoid. p. 6, 22 : Τὰ ὀφειλόμενα ἐν αὐτῇ πρὸς τὴν προκειμένην ἐγγύησιν, Juxta supra dictam fidejussionem. Hase.]

Ἐγγυητής, ὁ, Fidejussor, Vas s. Vadis [Sponsor, Præs addunt Gl. Ead. : Ἐγγυηταὶ, Fidissimi vates] : ἐγγυητὰς καταστῆσαι [Xen. Hist. Gr. 1, 7, 35 : conf. 7, 2, 17. Antiphon p. 131 St.], Fidejussores dare, quod Plato [Leg. 9, p. 871, E] ἐγγυητὰς παρέχειν dicit. Dem. [712, 22] : Ἢ ἄλλῳ τινὶ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, Aut cuivis ejus nomine prædes dare atque expromissores reip. ejus summæ, quam debet. Aristot. Polit. 3, [9] e Lycophr. sophista, Ἐγγυητὴς ἀλλήλοις τῶν δικαίων [ὁ νόμος], Sponsor juris unicuique sui obtinendi. Bud. Et Xen. Hell. 6, [2, 4] : Ἐγγυητὰς δεξαμένους τῶν χρημάτων. [Id. ib. 7, 2, 17 : Ἐγγυητὰς καθιστάντες τῶν ἀξόντων ὑποζυγίων· De vectig. 3, 14 : Ὁλκάδας δημοσίας ... ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν, ὥσπερ καὶ τἆλλα δημόσια. Seq. ἢ μὴν id. Cyrop. 6, 3, 29 : Γνωστῆρας ἐμοὶ προσαγαγὼν καὶ ἐγγυητὰς ἢ μὴν πορεύεσθαι σὺν τῇ στρατιᾷ. Monum. Att. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 121, 22 : Ἀρκοῦντι ἀποτιμήματι ἢ ἐγγυητῇ. Conf. p. 142, n. 104, 3, 15. 423, 11 : Πρῶτον μὲν τῶν δεδωκότων, εἶτα καὶ ἐνγυητῶν. Polyb. 12, 16, 3 : Διδόναι τοὺς ἐγγυητάς. Et sæpe Dionys. H. aliique plurimi. L. Dindorf.]

[Ἐγγυητικός, ἡ, ὸν, Ad fidejussorem pertinens, Fidejussorius. Schneid.]

Ἐγγυητός, ἡ, ὸν, Sponsionis intercessione promissus, aut Sponsione traditus. Unde ἐγγυητὴ γυνὴ, Desponsa, ἡ μεμνηστευμένη, seu, ut Hom. vocat, μνηστή. Dem. [p. 1365, 18] : Ἐκ γυναικὸς ἀστῆς καὶ ἐγγυητῆς κατὰ τὸν νόμον, Desponsata, Conjugata, Justa uxore. Bud. [Conf. p. 1315, 20 : Εἰσήγαγεν ἐμὲ ἀστὸν ἐξ ἀστῆς ἐγγυητῆς αὐτῷ γεγενημένον εἰδώς. Isæus p. 45 St. : Ἡ ἐγγυητὴ γυνή. Locum Procop. Anecd. c. 1 : Ἐγγυητὴ ὕστερον Βελισαρίῳ γυνὴ γέγονεν, cit. Suid. Alciphr. 1, 6 : Οἵ με ἐγγυητὴν ἐπίκληρον ἐπὶ παίδων ἀρότῳ γνησίων συνῆψάν σοι γάμῳ· 3, 27 : Καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον ἐγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω.]

Ἐγγύθεν, E propinquo, Cominus, Prope. Il. Κ, [508] : Τόφρα δ' Ἀθήνη Ἐγγύθεν ἱσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον· Σ, [133] : Ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτοῦ. Dem. [p. 31, 2] : Ἰδεῖν ἐγγύθεν βούλεται τὰ δεινὰ, ἐξὸν ἀκούειν ἄλλοθι γιγνόμενα. Plut. Ad Col. [p. 1124, F] : Καὶ πέλας γάρ ἐστιν [γὰρ ἐστὼς] ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. [Tyrtæus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 367 : Καὶ δηίων ὀρέγοιτ' ἐ. ἱστάμενος. Apoll. Rh. 2, 137 : Νήπιοι οὐδ' ἐνόησαν ὃ δή σφισιν ἐ. ἄλλο πῆμ' ἀΐδηλον ἔην· 1121 : Τάχα δ' ἐ. ἀντεβόλησαν ἀλλήλοις· 3, 122 : Ὃ δ' ἐ. ὀκλαδὸν ἧστο· 4, 1423 : Ταὶ δ' ἐλέαιρον ἐ. ἀχνυμένους. Nonnus Dion. 1, 50 : Ἐ. ὑγροπόρος βοῦς ... Εὐρώπην ἀνάειρε. Theocr. 4, 63 : Τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις ἐ. ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει· 7, 112 : Τετραμμένος ἐ. ἄρκτου· 24, 20 : Ἀλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐ. ἦνθον. Quibus Il. omnibus est i. q. ἐγγύς. Quod de Homero animadvertit jam Apollon. Bekk. An. p. 598, 25; 608, 29; 624, 2. Neque aliter Attici. Æsch. Cho. 852 : Εἶτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐ. παρών. Soph. OEd. T. 1259 : Οἳ παρῆμεν ἐ. Eur. Ion. 586 : Οὐ ταὐτὸν εἶδος φαίνεται τῶν πραγμάτων πρόσωθεν ὄντων ἐ. θ' ὁρωμένων, et alibi. Plat. Polit. p. 289, D : Ἴθι δὴ σκεψώμεθα τοὺς λοιποὺς, προσελθόντες ἐ., ἵν' αὐτοὺς εἰδῶμεν βεβαιότερον· Phileb. p. 41, E : Ἐν μὲν ὄψει τὸ πόρρωθεν καὶ ἐ. ὁρᾶν τὰ μεγέθη τὴν ἀλήθειαν ἀφανίζει· 42, B : Νῦν δέ γε αὐταὶ (αἱ δόξαι) διὰ τὸ πόρρωθέν τε καὶ ἐ. μεταβαλλόμεναι θεωρεῖσθαι μείζους φαίνονται. Plut. Public. c. 9 : Οὐ μὴν ἀλλ' ἑκατέροις ἐ. ὁρώμενα τὰ οἰκεῖα μᾶλλον ἐβεβαίου τὴν ἧτταν· Mor. p. 65, B : Ὅταν ἐγγύθεν ἀντεξετάζηται. Lucian. Pro imag. c. 12 : Ἦν μὲν πάνυ ἐ. σκοπῶμεν. Thucyd. 3, 13 : Ὧ γὰρ δοκεῖ μακρὰν ἀπεῖναι ἡ Λέσβος, τὴν ὠφέλειαν αὐτῷ ἐ. παρέξει. E propinquo vero est Xen. Comment. 2, 2, 12 : Οὐκοῦν καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα ... ἄν τι σφαλλόμενος τύχῃς, εὐνοϊκῶς ἐ. βοηθῇ σοι· Anab. 4, 2, 27 : Ἐλαφροὶ γὰρ ἦσαν, ὥστε καὶ ἐ. φεύγοντες ἀποφεύγειν· Cyrop. 1, 6, 40 : Σκοποὺς καθίστης, οἳ ἐ. ταχὺ ἔμελλον ἐπιγενήσεσθαι. Dio Cass. 39, 36 : Ἐ. γάρ ποθεν τοῖς πραττομένοις ἐφήδρευον· 79, 7 : Ἐ. ἐκ τῆς Περγάμου ἀκριβώσας ἔγραψα. Conf. schol. Pind. in Ἐγγὺς cit. L. D.]

Ἐγγύθετος, Suid. [et Zon. p. 596] ὁ προσεδρεύων τόπος [Locus vicinus].

[Ἐγγυθήκη. V. Ἐγγυοθήκη.]

Ἐγγύθι, poet. pro ἐγγὺς, Prope, cum gen. [Hom. Il. Z, 317 : Ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἕκτορος· Η, 341 : Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξαμεν ἐγγύθι τάφρον, etc. Hesiod. Op. 286 : Τὴν μέν τοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἑλέσθαι ῥηιδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐ. ναίει· 341 : Τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν, ὅστις σέθεν ἐ. ναίει· 386 : Οἵ τε θαλάσσης ἐ. ναιετάουσ' οἵ τ' ἄγχεα βησσήεντα· 698 : Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥτις σέθεν ἐ. ναίει. Theocr. 21, 8 : Ἐ. δ' αὐτῶν κεῖτο τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα. Utitur sæpe etiam Apoll. Rh., ap. quem 2, 1046 libri variant inter Ἐ. et ἀγχόθι. Ἐγγύθ' eliso ι est in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 77, n. 2055, in particula hexametri : .... Ξενώ εἰμι, ὁ δ' ἐμὸς πόσις ἐγγύθι ἐμεῖο. L. Dind.]

[Ἐγγυῖνος. V. Ἔγγυον.]

Ἐγγυιόω, In γυῖα, Manus, do, ἐγχειρίζω : unde ἐγγυιώσεται ap. Hesych. ἐναγκαλισθήσεται, συμπλακήσεται. [Schleusner. Lex. in V. T. : « Ἐγγυιόω, Membra jungo, Membra impono, Pronum me expando. Reg. 2, 4, 35, ἐνεγυίωσεν. Scribitur ibi quoque ἐνεγύωσεν. »]

Ἐγγυμνάζω cum dat. rei, ut ἐγγυμνάζω τούτῳ, Exerceo hac in re. [Plato Phædr. p. 228, E : Ἐκκέκρουκάς με ἐλπίδος, ἣν εἶχον ἐν σοὶ, ὡς ἐγγυμνασόμενος.] Plut. [Cæs. c. 28] : Καὶ τοῖς Κελτικοῖς ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. [Id. Mor. p. 628, D : Ἐγγυμνάσασθαι γὰρ, εἰ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον, ὁ λόγος παρέξει· 1135, E : Ἡμεῖς γὰρ μᾶλλον χειρουργικῷ μέρει τῆς μουσικῆς ἐγγεγυμνάσμεθα, et alibi.] Herodian. [2, 10] : Θήραις τε ἐγγεγύμνασθε. Et ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς [ib. 2, 2], Exercitatus in rapinis, pro, Rapinas exercere suetus. [Opusc. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 319, A : Ἐγγεγύμνασμαι τῇ διδασκαλίᾳ. L. D.] || Ἐγγυμνάζειν πολλοῖς ἄθλοις, pro Vexare, Bud. Sic Lat. part. Exercitus interdum capitur. [Ap. Polluc. 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων, inter voce. de inscrr. usurpata recensentur ἐγκείμενα, ἐγγεγυμνασμένα, ἐνειργασμένα, sed ἐγγεγυμν. recte omittitur a cod. L. Ind.]

[Ἐγγύμνασμα, τὸ, Exercitatio. Greg. Naz. t. 2, p. 5, B: Ταῦτ' ἦν ἀγώνων ὥσπερ ἐγγυμνάσματα ἢ καὶ προπυλαῖα μειζόνων μυστηρίων.]

[Ἐγγυμναστέον, Exercitandum in. Themist. Or. 4, p. 51, B: Καὶ ἐμοὶ μὲν ἴσως ... ἐγγ. ἔτι καὶ ἐμμελετητέον ἐστὶ πρὸ τῆς ἀληθινῆς θέας ταῖς εἰκόσι καὶ τοῖς κατόπτροις. Cit. Wakef.]

[Ἐγγυμναστήριον, τὸ, Exercitamentum, Exercitatio. Greg. presb. Vita S. Greg. Naz. p. 139, 40: Φιλοσοφίας τὸν καιρὸν ἐγγ. τίθεται. Hase.]

Ἐγγὔοθήκη, ἡ, volunt proprie esse Scrinium, in quo veluti in fidejussione deponimus numos et pretiosam supellectilem. Lucian. [Lexiph. c. 2]: Ἔχεις δὲ χάμαζε [χαμᾶζε] παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. Scribitur et Ἐγγυηθήκη et Ἐγγυθήκη. Athen. [5, p. 210, B]: Γλαύκου, φησὶ, τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυηθήκην [ἐγγυθήκην scriptum ap. Athen., nec video memorari script. ἐγγυηθ.] τινὰ σιδηρᾶν. Suid. [Zon. p. 599, Harpocr. et sim. tradens Etym. M. p. 308, 56] dicit ἐγγυθήκην esse σκεῦός τι πρὸς τὸ ἢ λέβητας ἤ τι τοιοῦτον οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον. Athen. l. c. [A] dicit esse χαλκῆν, et e Callixeno affert esse λεβήτων ὑπόθημα. Unde motus Bud. leg. putat Ἀγχειθήκη. [Conf. id. Ath. ib. p. 199, C, E. Conj. Budæi refellit Casaub. ad p. 210, F, q. v. Lex. rhet. Bekk. An. p. 245, 25: Ἐγγυθήκη σκεῦος ἱππικόν· οἱ δέ φασι προσκόσμημα (quod v.). Οἱ δὲ ἄγγος χωρητικὸν σκευῶν τῶν ἱππικῶν, οἷόν τι ὁ κυνικός ἐστιν· οὗτος γὰρ χωρητικός ἐστι τῶν κυνηγετικῶν σκευῶν. Οἱ δὲ ἐγγυθήκην λέγουσι τὴν νῦν ἀγγοθήκην., παρὰ τὸ ἐγγὺς κεῖσθαι· ἔχουσι δὲ αἱ τοιαῦται ἀγαλμάτια χρυσᾶ τε καὶ ἀργυρᾶ καὶ χαλκᾶ εἰς κάλλος πεποιημένα. L. D. Incitega vertit C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 299, 7, ex Festo s. h. v. Hase.]

[Ἔγγυον, τὸ, Engyum s. Engyon (Sil. Ital. 14, 249: «Fœdera Callipolis lapidosique Engyon arvi»), oppidum Siciliæ, unde gent. Ἐγγυῖνος. Steph. Byz.: Ἐγγύϊον, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἐγγυῖνος, ὡς Ῥηγῖνος. Scrib. Ἔγγυον, idemque reponendum pro eod. ap. Plut. Marcell. c. 20. Sic Ptolem. 3, 4. Et Diodor. 4, 79: Οἱ δὲ (pars Cretensium qui cum Minoe venerant in Siciliam) διὰ τῆς μεσογείου πλανηθέντες καὶ καταλαβόμενοι χωρίον ὀχυρὸν ἔκτισαν πόλιν, ἣν ἀπὸ τῆς ἐν τῇ πόλει ῥεούσης πηγῆς ὠνόμασαν Ἔγγυον. Id. 16, 72, πόλιν Ἔγγυον, Cospo tantum interprete Lat. præferente *Engyium*. Gentile Ἐγγυῖνος, Enguinus (Cic. Verr. 4, 44, 97; 5, 72, 186; Plin. N. H. 3, 8, 14, 91; perperam *civitatem Engynam* ap. Cic. Verr. 3, 43, 103), præter Diodor. 16, 72, ubi tamen libri vel Ἐγυινοῖς vel Ἐγγυηνοῖς, habet Phalar. Ep. 70: Ἐγγυΐνοις. L. D.]

Ἔγγυος, ὁ, ἡ, Præs, adj., i. e., ut Ascon. enarrat, Satisdationibus obnoxius. Suidæ est ἀσφαλὴς, pro Eo quod satisdato et fide aliena debetur. [Suid. et Hesych.: Ἔγγυον ... ἀσφαλές.] Lysias [Adv. Diogit. p. 902 R.]: Ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, Eum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejussoribus a testatore. Ἔγγυος οὐσία, et ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, Bona prædia, i. e. Oppignerata, ut Bud. interpr., seu, ut Ascon. ap. Cic., Satisdationibus obnoxia, sive sint in mancipiiis, s. in pecunia numerata. Bud. Comm. et Annott. in Pand. ex Ascon. Ἔγγυα δανείσματα, Quæ satisaccepto credita sunt, quæ ὑπέγγυα etiam et ὑπεγγύως δεδανεισμένα dicuntur. Bud. [Themist. Or. 15, p. 197, C: Καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν τὰ τῆς ἀρετῆς ὅπλα ἐπικρατέστερα καὶ ἐγγυώτερα εἶναι ὧν δημιουργοῦσιν ἀσπιδοπηγοί. Ἔγγυα et ἐχέγγυα confus. Dionys. A. R. 8, 43.]

Ἔγγυος, ὁ, [ἡ, Nonnus Dion. 3, 10: Ζεφύροιο προάγγελος ἔγγυος Ὥρη, et Æschines paullo post cit.] subst., ὁ ἐγγυητὴς, Suid. [Mœris p. 160: Ἔγγυον Ἀττικῶς, ἐγγυητὴν Ἑλληνικῶς. Cui Piers. annotavit Xen. Vect. 4, 20: Ὅπως γε μὴν τὰ ὠνηθέντα σώζεται, τῷ δημοσίῳ ἔστι λαμβάνειν ἐγγύους παρὰ τῶν μισθουμένων. Æschin. Epist. 11, p. 128, A: Ἀλλὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἔγγυον δίδωσι τοῦ πολέμου.] Sponsor, Fidejussor, Præs, [Vas, add. Gl.]. Aristot. OEcon. 2, [22]: Καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, Prædes dare viginti talentorum. Nonnus [Jo. c. 16, v. 17 Ev.] μῦθον vocat ἔγγυον αὐδῆς, q. d. Promissorem vocis, VV. LL. Sic in Epigr. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 5] πέτρος dicitur ἔγγυος πυρὸς, et in 2 Macc. [10, 28], ἡ ἐπὶ τὸν Κύριον καταφυγὴ vocatur ἰσημερίας [immo εὐημ.] ἔγγυος, Præs s. Sponsor prosperitatis. [Diodor. Exc. p. 555, 20: Ὃς οὐδὲ διστάσας ἔγγυος εὐθὺς ἐγενήθη θανάτου. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 863: Ἔνγυος τᾶς πράξιος Πολυμνίας. Et ib. n. 1772, p. 864. Polyb. 5, 27, 1: Καταλιπὼν τὸν Λεόντιον ἔγγυον τῶν εἴκοσι ταλάντων.] Hesych. ἔγγυον exp. non solum ἐγγυητὴν, sed etiam neutr. ἀσφαλὲς, pro quo supra ἔγγεον.

Ἐγγὺς, Prope, ἀγχοῦ, σχεδόν. Eust. [Il. p. 587, 13] derivatum tradit παρὰ τὸ ἐν καὶ γυῖα, ut sit τὸ ἐν ὑπογυίῳ καὶ πρόχειρον. Aliquando sine casu, aliquando cum casu. Il. Δ, [496]: Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ· X, [453]: Ἐγγὺς δή τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσιν. [Hesiod. Op. 247: Ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες ἀθάνατοι λεύσσουσιν.... Sc. 464: Ἥλασαν αἶψ' ἐγγύς· 473: Οἵ ῥ' ἐγγὺς ναίον πόλιος. Thucyd. 3, 55: Πρὸς Ἀθηναίους τραπέσθαι, ὡς ἐγγὺς ὄντας· 59: Ὅπερ δὲ ἀναγκαιόν τε καὶ χαλεπώτατον τοῖς ὧδε ἔχουσι, λόγου τελευτᾶν, διότι καὶ τοῦ βίου ὁ κίνδυνος ἐγγὺς μετ' αὐτοῦ. C. gen., ἐγγὺς τῆς Ὄλπης ib. 107. Τῶν ἐγγὺς ἀστυγειτόνων, 4, 44. Æsch. Sept. 59: Ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς χωρεῖ.] Aristot. Probl.: Ἐγγύς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Et Ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, Confinis est imprecationi, s. proximus. Ἐγγὺς τοῦ δίχα, Quasi bifariam. [De similitudine sine casu Dio Chr. Or. 69, vol. 2, p. 367: Καὶ οὓς ἂν ἡγῶνται τοιούτους εἶναι ἢ γεγονέναι ἢ ἐγγύς. C. gen. Theophr. H. Pl. 6, 6, 6: Ἄνθος ἐν τῷ μήλῳ κνηκῶδες ἢ ἀκανθῶδες, ἔχον δέ τινα χνοῦν, ὥστε ἐγγὺς εἶναι τῶν παππωδῶν σπερμάτων. Plato Menex. p. 248, A: Ὅτῳ γὰρ ἀνδρὶ εἰς ἑαυτὸν ἀνήρτηται πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα ἢ ἐγγὺς τούτου. Cf. Il. Thuc. in Ἐγγυτάτω citt. L. D.] Aristot. Probl.: Ἐγγὺς ἦλθεν τοῦ σφῆλαι καὶ καταβαλεῖν ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, Parum abfuit, quin. Synes.: Ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, Prope fuit, Parum abfuit, quin. Ἐγγὺς εἶναι, Proxime abesse. Plato De rep. 1: Ἐπειδάν τις ἐγγὺς ᾖ τοῦ οἴεσθαι τελευτήσειν. Οὐδ' ἐγγὺς post sententiam negativam eleganter ponitur pro Longe abest, Nequaquam. Dem. C. Mid.: Ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς· pro quo alibi dicit, πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Et Pro cor.: Ἀλλ' οὐκ ἐποιοῦντο τοῦτο, οὐδ' ἐγγύς. [Theophr. C. Pl. 6, 18, 4: Λεπτὴ γὰρ αὕτη καὶ τὴν εὐωδίαν οὐκ ἐγγὺς πρὸς ἐκείνην. Nisi legendum οὐδ', quod habet præter Demosth. p. 229, 12; 977, 26; 1427, 8, Aristid. vol. 1, p. 208=364: Ὅτι οὐκ ἔστιν εὑρεῖν ἴσα τοῖς ὑμετέροις ἕτερα οὐδ' ἐγγὺς, et 274=480 et 338=600: Ὅσα τοῦ τύπου τούτου, πάντα μὲν οὐδ' ἐγγὺς εἴρηται. Et alibi. Lucian. Conviv. c. 21: Ἀμέλει καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι ὠήθημεν· ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ἦν τούτου· Pro imag. c. 10: Μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν μηδ' ἐγγύς.] Sine casu capitur etiam ut Prope, pro Fere, Ferme, Circiter. Xen. [Hipparch. 1, 19]: Δαπανῶσα ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα. Apud Eund. [H. Gr. 3, 1, 28]: Μισθὸς ἐξείργασται τῇ στρατιᾷ ἐγγὺς ἐνιαυτοῦ. [Id. De vectig. 3, 10: Ἐγγὺς δυοῖν μναῖν πρόσοδον, et alibi. Et cum gen. id. Anab. 5, 7, 9: Ὑμεῖς δὲ οἱ ἐξηπατημένοι ἐγγὺς μυρίων. Hippocr. Epidem. 7, p. 1217, D: Ὑπὲρ δὲ τὰς μ', ἐγγὺς οἶμαι τῶν ἑξήκοντα (dierum). Dionys. A. R. 3, 10: Τόπον, ὃν ἐγγὺς ἐτῶν πεντακοσίων οἱ πατέρες ἡμῶν κατέσχον.] Sic Thuc.: Ἔτη ἐγγὺς τριακόσια. [Id. 6, 5: Ἔτεσι ... ἐγγὺς εἴκοσι μετὰ Ἄκρας. De cognatione Æsch. fr. Niob. ap. Plat. Reip. 3, p. 391, E: Οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, οἱ Ζηνὸς ἐγγύς. Eur. Heracl. 37: Πεδία γὰρ τῇδε χθονὸς δισσοὺς κατοικεῖν Θησέως παῖδας λόγος, τοῖσδ' ἐγγὺς ὄντας. Æneas Tact. c. 10, p. 34: Τοὺς ἐγγὺς τὰ γένη. Qua signif. inpr. frequens usus compar. et superl., de quibus infra. De tempore. Gramm. Bekk. p. 192, 7: Ὁμοῦ καὶ ἐγγύς· καὶ ἐπὶ χρόνου κεῖται καὶ ἐπὶ τόπου. Conf. Eust. Il. p. 971, 10. Capi sic licet Xenoph. Cyrop. 2, 3, 2: Ὁ μὲν ἀγὼν ἐγγὺς ἡμῖν· προσέρχονται γὰρ οἱ πολέμιοι. Schol. Thucyd. 1, 20: Οὐ μόνον τὰ παλαιὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐγγὺς τῷ χρόνῳ. Superl. Plato Politici p. 273, C: Τὸν ἐγγύτατα χρόνον ἀεὶ τῆς ἀφέσεως. || Pro ἐγγύθεν, E vicinia, Pind. Pyth. 4, 125: Καὶ κασίγνητοί σφισιν ἀμφότεροι ἦλυθον κείνου γε κατὰ κλέος· ἐγγὺς μὲν Φέρης κράναν Ὑπερῆδα λιπών, sec. schol.: Ἐγγὺς ἀντὶ τοῦ ἐγγύθεν, ἐκ τοῦ σύνεγγυς τόπου. Nihil tamen hac expl. opus est. || De structura notandum frequentiorem esse genitivum

quam dat., cujus ex. Eur. Heracl. 37 supra citato add. Hierocl. Stob. Flor. vol. 2, p. 78 : Νόμος τοῖς φύσει δικαίοις ἐγγὺς βάλλων, et ut omittam ll. Arriani Epict., de quibus Schweigh. in indice p. 299, Pausan. 2, 8, 1 : Τῷ δὲ τῆς Πειθοῦς ἱερῷ τὸ ἐγγὺς τέμενος· 6, 24, 4 : Τῇ στοᾷ ... ἔστιν ἐγγὺς ἄλλη στοά. Cum accus. videri potest junxisse Tzetz. Hist. 4, 570 : Ἐγγὺς πεντεκαιδέκατον τρέχοντα γὰρ τὸν χρόνον, nisi vertendum, Propinquum anno 15, quod vix puto. || Formula ἐγγύς τι, ut dicitur σχεδόν τι, est in Plat. Phæd. p. 65, A : Ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι· Reip. 8, p. 548, D : Ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτονὶ τείνειν. L. Dind.]

Ἐγγύτερος, Propior, Propinquior, Similior. Dem. : Ἐγγύτερος λόγου, Qui plusculum rationis habere videtur, Xen. Cyrop. 8, [7, 21] : Ἐγγύτερον μὲν τῷ ἀνθρωπίνῳ θανάτῳ οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Pro quo Cic. De senect. : Nihil morti esse tam simile quam somnum. [De l. Xen. v. paullo post. Adj. ἐγγύτερον memorat etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 28, 10. Julian. Epist. 1, p. 4 Heyl. : Ἐγγυτέρας τὰς τοῦ σε πάλιν ἰδεῖν ἡγούμην ἐλπίδας. L. D. Phot. cod. 258, p. 484, 11 : Τῆς ἀληθείας ἐγγύτερος λόγος. Koenig. Adverbialiter Æneas Tact. c. 39, p. 114, 11 : Προσπελάζουσι τῷ τείχει ἐγγύτερον τοῦ προσήκοντος. Xen. Cyr. 7, 1, 23 : Νομίσας ἥδη ἐγγ. εἶναι τῶν πολεμίων τὴν φάλαγγα. Qui l. docet, etiam illum quem citat HSt., annumerandum esse testimoniis adverbii ἐγγύτερον, non adj. ἐγγύτερος. Ib. 5, 5 : Οἱ ἱππεῖς ἀεὶ ἐγγ. ἐγίγνοντο τοῦ ἄρχοντος· An. 1, 8, 8 : Ὅτε δὲ ἐγγ. ἐγίγνοντο· 4, 7, 23 : Ἐπεὶ δὲ βοὴ πλείων τε ἐγίγνετο καὶ ἐγγ. L. D.] Cujus adv. est Ἐγγυτέρω, Propius. Thuc. : Ἐγγυτέρω τῆς πόλεως· [4, 73 : Ἐγγ. τῆς θαλάσσης· 2, 21 : Ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγ. αὐτοὺς μὴ προϊέναι· 89 : Ἐγγ. καταστῆσαι Ἀθηναίοις τὸν φόβον. Ion ap. Athen. 13, 604, C : Ἐγγ. τὴν κύλικα τοῦ ἑαυτοῦ στόματος ἦγεν. Soph. OEd. T. 1215 : Ἐπεὶ πολλὰ μὲν αἱ μακραὶ ἁμέραι κατέθεντο δὴ λύπας ἐγγυτέρω. Hippocr. De vict. rat. l. 2, p. 353, 28 : Διότι ἐγγ. τοῦ ἡλίου ἐστίν. Demosth. p. 305, 21 : Οὗτοι παρεσκευάκεισαν τοὺς περιχώρους πάντας ἔχθρας ἢ φιλίας ἐγγ. Theophr. C. Pl. 2, 12, 1 : Ὡς δὲ ἐγγ. λαβεῖν.]

Ἐγγύτατος, Proximus [Gl.]. Thucyd. 8, [96] : Μάλιστα δ' αὐτοὺς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθορύβει. [Æneas Tact. c. 3, p. 20, 2 : Τὰς ἐγγυτάτας ῥύμας. Sed v. seq. τὰς ἐγγυτάτω ῥύμας. Id. c. 28, p. 86, 5 : Τὰς ἐγγυτάτας πύλας. Job 6, 15 : Οὐ προσεῖδόν με οἱ ἐγγυτατοί μου.] Et adv. Ἐγγυτάτω et Ἐγγύτατα, Proxime. Thucyd. : Ἐγγύτατα τούτων ἐγένετο μάχη, Proxime ipsos. [Sententia loci Thuc. 5, 74 : Καὶ ἡ μὲν μάχη τοιαύτη καὶ ὅτι ἐγγ. τ. ἐγ. est, Pugna ad hunc modum vel proxime ad eum pugnata est. Dio Cass. 51, 14 : Οὕτω μὲν ἢ ὅτι ἐγγ. μετὰ δύο θεραπαινῶν ἀπώλετο. Lucian. De merc. cond. c. 9 : Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας ἄγοντα ... ταῦτά ἐστιν ἢ ὅτι ἐγγ. τούτων. Thucyd. 4, 8 : Αὐτοὶ καὶ οἱ ἐγγ. τῶν περιοίκων· 67 : Οἱ ἐγγ. Πελοποννήσιοι.] Xen. [Cyrop. 5, 4, 42] : Ἐγγύτατα τῆς πόλεως. [Et alibi. Plat. Phæd. p. 65, E : Οὗτος ἂν ἐγγ. ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον. Sine genit. Æneas Tact. c. 3, p. 20, 4; 33, p. 107, 11. Plato Criton. p. 53, B : Εἷς τῶν ἐγγ. τινα πόλεων.] Et metaph. Thuc. [1, 143] : Ἐγγύτατα τούτου διανοηθέντες, Animo ad id proxime accedentes. [Id. 1, 13 : Ἐγγ. τοῦ νῦν τρόπου· 22 : Ἐχομένῳ ὅτι ἐγγ. τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων· 3, 40 : Γενόμενοι δ' ὅτι ἐγγ. τῇ γνώμῃ τοῦ πάσχειν.] Xen. [Comment. 1, 6, 10] : Ἐγγυτάτω τοῦ κρατίστου, Proxime id quod optimum est. [Et ib. ἐγγ. τοῦ θείου εἶναι· 3, 9, 6, Dem. p. 404, 9, ἐγγ. μανίας. Soph. Ant. 933 : Θανάτου τοῦτ' ἐγγυτάτω τοὔπος ἀφῖκται.] Thuc. 3, [61] : Νόμοις μὲν καὶ τῷ σωφρονεστάτῳ ἐναντιώτατον, ἐγγυτάτω δὲ τυράννου, Proxime ad tyrannidem accedit. [Ib. 38 : Ἀμύνασθαι τῷ παθεῖν ὅτι ἐγγ. κείμενον. Demosth. p. 290, 7 : Ἐγγ. τῆς ἐκείνων χώρας. Æneas Tact. c. 2, p. 16 : Ἐκ τῶν ἐγγ. οἰκιῶν· 3, p. 20, 3 : Τὰς ἐγγ. ῥύμας. Ib. v. 7 : Ἐγγ. τῶν σφετέρων οἴκων.] Sic dicuntur οἱ ἐγγύτατα aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, Qui proximo gradu contingunt aliquem. [Æneas Tact. c. 10, p. 34 : Ἐὰν δὲ μὴ ᾖ τέκνα, τῷ ἐγγυτάτω γενομένῳ. Demosth. p. 1067, 12 : Τὸν πρὸς πατρὸς ἐγγυτάτω, ubi ἀγχυτάτω liber unus. Conf. Ἐγγύθι. Ib. 1068, 7 : Ὁ ἐγγυτάτω γένους. Ibid. p. 1067, 29 : Ὁ ἐγγύτατα γένους. Et sic omisso γένους 1068, 6. Æschyl. Suppl. 388 :

A Φάσκοντες ἐγγ. γένους εἶναι. Plato Hipp. maj. p. 304, D : Καὶ γάρ μοι τυγχάνει ἐγγ. γένους ὤν· Leg. 866, B : Ὁ προσήκων ἐγγ. Soph. p. 264, E : Τοῖς ἐγγυτάτω γένει· Leg. 9, p. 866, A : Ὁ τοῦ τελευτήσαντος γένει ἐγγύτατα· 873, D : Τοὺς ἐγγ. γένει.] Capitur, ut ἐγγὺς, etiam sine casu pro Fere, Circiter. Thucyd. 6, [4] : Ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ὀκτώ. [Ib. 5 : Ἔτεσιν ἐγγ. πέντε καὶ τριάκοντα.]

Pro his reperitur et ἔγγιον, Propius, Aristot. De mundo [c. 6, p. 397, 35, ubi πορρωτέρω] : Κατὰ τὸ ἔγγιον καὶ πορρώτερον θεοῦ, Pro eo quantus quantus accessus est ad Deum, vel abscessus ab eo. [Id. Categor. 5, p. 2, 8 : Ἔγγιον γὰρ τῆς πρώτης οὐσίας ἐστίν. Ap. eund. Eth. Nic. 9, 8, et alios] Ἔγγιον κνήμης γόνυ, proverb. Genu sura propius. [Hippocr. De vict. rat. 2, p. 356, 32 : Τὰ πρόσφατα ἄλφιτα καὶ ἄλητα ξηρότερα τῶν παλαιῶν ὅτι ἔγγιον τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἐργασίης εἰσί· 361, 45, 47. Polyb. 16, 17, 3 : Ἔγγιον ὑπέλαβε τὴν Τεγέαν εἶναι. Doricis formis ἄσσιον pro ἄσσον, αἴψιον pro αἶψα, μάλλιον pro μᾶλλον, comparat Eust. Od. 1643, 33. Improbat Phryn. Ecl. p. 296, ubi plura e recentioribus exx. collegit Lobeck., et Zonar. p. 602. Masc. est Arriani Epict. 4, 6, 11 : Ἐμοὶ δ' οὐδείς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ. Ruth. 3, 12 : Καί γε ἐστὶν ἀγχιστεὺς ἐγγίων ὑπὲρ ἐμέ. Sed ubi nihil vetat legi ἔγγιον. L. D. Appian. B. C. 4, 108 : Αὐτοὶ μὲν ἔχοντες Ἀσίαν χορηγὸν καὶ ἐξ ἐγγίονος πάντα διὰ θαλάσσης ποριζόμενοι. Sic Schweigh., quum ἐξ ἐγγίων ὡς esset in libris. Cit. Wakef.] Et superl. Ἔγγιστα, Proxime. [Prope, Juxta addunt Gl. Ponit Suidas sine interpr.; improbat Zon. p. 602. Est ap. Hippocr. De vict. rat. 2, p. 353, 32 : Τὰ ἔγγιστα ἑκατέρων· 354, 22 : Καὶ τοῖσι μὲν οἰκέουσιν ἔγγιστα· 31 : Τοῖσιν ἔγγ. χωρίοισιν· in decreto apud Demosth. p. 282, extr. : Πρὸς τοὺς ἔγγ. τῆς Ἀττικῆς τόπους. Lucian. Cynic. c. 7 : Ἐν τῶν ἔγγ. κειμένων ἐπιλεξάμενος. Dionys. H. Jud. de Isocr. c. 18, p. 576, 8 R. : Τῷ Λυσίου χαρακτῆρι ἔγγ. προσεληλυθώς. Plut. Num. c. 19 : Καὶ γὰρ ἡ λέξις ἔγγ. τοῦτο σημαίνει· Mor. p. 66, C : Δειλίας δὲ καὶ μαλακίας ἀπωτάτω τίθεσθαι τὸν τρόπον, ἂν ἔγγ. φαίνωνται λαμυρίας καὶ θρασύτητος, et alibi. De tempore Dio Chrys. Or. 31, vol. 1, p. 625 : Τοιγαροῦν ἔγγ. ἐφ' ἡμῶν, ὡς ἐπίστασθε, τῶν αὐτοκρατόρων τις οὕτως ἠττήθη τοῦ πράγματος. Dionys. A. R. 6, 63 : Τοῦτο δ' ὅσον ἐστὶ πλῆθος ἐκ τῆς ἔγγ. γενομένης τιμήσεως μαθεῖν ῥάδιον ἂν εἴη· 7, 21 : Ὑπατείαν αὐτῷ μετιόντι ταῖς ἔγγ. γενομέναις ἀρχαιρεσίαις. De numero Polyb. 1, 32, 9 : Τὸ δὲ τῶν ἐλεφάντων πλῆθος ἔγγ. που τῶν ἑκατόν. De amicis id. 9, 24, 2 : Φίλοις τοῖς ἔγγιστα. De cognatione Antipho p. 129 St. : Τὸν δὲ μιαρὸν τῷ χρόνῳ ἀποδόντες φῆναι τοῖς ἔγγ. τιμωρεῖσθαι ὑπολείπετε. Num. 27, 11 : Ἐὰν δὲ μὴ ὦσιν ἀδελφοὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, δώσετε τὴν κληρονομίαν τῷ οἰκείῳ τῷ ἔγγ. αὐτοῦ. Levit. 21, 2 : Τῷ οἰκείῳ τῷ ἔγγ. αὐτῶν ἐπὶ πατρὶ καὶ μητρί. Vitiose Ἔγγυστα ap. Mich. Glyc. Ep. 13 in Fontani Anecd. vol. 1, p. 30, 31, 32. Ἐγγιστότατα ap. Hippocr. De vict. rat. 1, p. 352, 45, sed ἔγγιστα 2, p. 352, 32. || Adj. Ἔγγιστος est in decreto ap. Bœckh. vol. 2, p. 186, 35 : Εν ται εγγισται τω μηνος εκκλησιαι, Proxima mensis concione. L. D. Hesych. : Ἄγχιστον, ἔγγιστον γένους.]

D Ἐγγύτης, ητος, ἡ, Propinquitas, Vicinitas. Alex. Aphr. Probl. 2, [35 : Ἡ διὰ τόπου γειτνίασιν καὶ ἐγγύτητα. Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 2 : Ἐχόμενα, τὰ ἐφεξῆς ἐχόμενα καὶ συναρτώμενα διὰ τὴν ἐγγύτητα. Dionys. Thr. ap. Valck. ad Eran. Phil. p. 162, 8 : Δηλοῖ δὲ (voc. δμοῦ) καὶ ἐγγύτητα. Eust. Opusc. p. 144, 33 : Τὴν ἐγγύτητα, et mox ἐγγύτητος. Plur. Pollux 4, 155 : Ἄστρων στάσεις, ἀποστάσεις, ἐγγύτητες. L. D. Proprie Aster. ap. Phot. Bibl. p. 501, 18 : Καὶ ὁ μὲν πολλῷ τῷ μέσῳ τῆς πρὸς Θεὸν ἐγγύτητος ἐκεχώριστο. Figurate, Cognatio, Similitudo. Ptolem. Almag. p. 4, 5 Halm. : Ἀπὸ τῆς ἐγγύτητος τῆς περὶ τὰς αἰσθητὰς μὲν καὶ κινούσας ... ἀϊδίους δὲ καὶ ἀπαθεῖς οὐσίας. Hase.]

[Ἐγγυτί. V. Ἐγκυτί.]

[Ἐγγυτομέω, Appropinquo. Auctor inc. post Theophanem p. 429 : Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἐγγυτόμησαν ἕως τῶν κλεισουρῶν. Ducang.]

[Ἐνέγγυψεν, Imbuit, Gl. corrupte. Fort. leg. ἐνέβαψεν, ut in iisdem est Ἐμβάπτω, Imbuo, Ἐμβάπτει, Imbuit. Non videtur enim cogitandum de ἐνέγλυψεν.]

[Ἔγγων. V. Ἔγγονος.]

[Ἐγγῶνας, Ἐγκὰς, Cubitus, ἀγκών. Georg. Sanginatius De part. corp. Ms. : Κύβη, ἀγκώνη καὶ ἐγκὰς, ὠλὴν, ἐγγῶνάς ἐστι. Ducang.]

[Ἐγγωνιάζω, In angulis versor s. locis obscuris et abditis. Greg. Cor. ad Hermog. Reisk. Or. vol. 8, p. 914 : Ὁ Ἰσοκράτης ἐγγωνιάζων καὶ μὴ ἐπ' ἐκκλησίας δημηγορῶν. Ind. ad Timarion. in Notit. Mss. vol. 9, p. 214. Boiss. Tzetz. Exeg. Il. p. 15, 13 : Ἀπράκτως ἐγγωνιάζων· Schol. p. 128, 14 : Δυστυχεῖ καὶ ἐγγωνι[άζοντι supplevit Spohn. De Odyss. p. 80]. Angl. Eust. Opusc. p. 250, 24 : Ἢ πόθεν οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ἅγιοι ἐσοφίσθησαν; ἆρά γε ἀναστρεφόμενοι ἐν κώμαις ... ἢ ἐγγωνιάζοντες καὶ παντοίαις συγγινόμενοι ἀναγνώσεσι; 247, 50 : Καὶ τί δή ποτε ἀρχιερατεύει καὶ οὐκ ἐγγωνιάζει μοναχικῶς;]

Ἐγγώνιος, ὁ, ἡ, Angulos habens, [Angularis. Thucyd. 1, 93 : Ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν, ἀλλὰ ξυνωκοδομημένοι μεγάλοι λίθοι καὶ ἐν τομῇ ἐγγώνιοι, quod schol. interpr. τετράπλευροι, τετράγωνοι. Apud Theophr. H. Pl. 3, 15, 4 : Φύλλον ... ἀγωνιώτερον τῆς ὅης, cod. Urb. exhibet ἐγγωνιώτερον. Ponuntur etiam ut contraria ἐγγ. et περιφερής. Theophr. H. Pl. 1, 10, 1 : Τὰ μὲν γὰρ νέα (folia arborum) περιφερῆ, τὰ δὲ παλαιότερα γωνιοειδῆ ... τοῦ δὲ κιττοῦ ἀνάπαλιν νέου μὲν ὄντος ἐγγωνιώτερα, πρεσβυτέρου δὲ περιφερέστερα. Plutarchus ap. Suid. s. v. : Τράπεζα ἐγγώνιος, quod expl. ἡ μὴ στρογγύλη καὶ μὴ ἄγαν περιφερὴς, sumens ex verbis assentatoris quem Plut. perhibet laudasse τράπεζαν ἐγγώνιον ut στρογγύλην καὶ ἄγαν περιφερῆ. Pollux 1, 143 : Τὰ δ' ἐγγώνια τὰ ἐντὸς τοῦ δίφρου, γωνίαι ἢ ἀγκῶνες. De usu Hippocrateo ita fere Foes. OEc. p. 108 : « Ἐγγώνιος dicitur Hipp. Angularis et is habitus qui est ad rectos angulos ut ἐγγώνιος πῆχυς, ubi cubitus cum brachio ad rectum angulum flectitur, p. 746, B : Οἷον τὸ ἐγγὺς τοῦ ἐγγ. πήχεος πρὸς βραχίονα, Veluti ubi cubitus cum brachio ad angularem prope figuram accedit. Quem l. mihi diserte expressisse videtur Erot. (p. 158) quum ἐγγωνίῳ πήχει ap. Hipp. exponit (si modo vitiosa non est lectio, ac non potius ἐγγωνίου legendum, quod alias ἐγγώνιον πῆχυν ap. Hipp. non temere reperias) his verbis : Ἔγγωνος (leg. videtur ἐγγώνιος. L. D.) πῆχυς λέγεται, ὅταν καμφθεὶς γωνοποιηθῇ (γονιοποιηθῇ cod. i. e. γωνιοπ. L. D.) κατὰ τὸν ἀγκῶνα, Cubitus angularis dicitur, ubi in flexu ad cubiti gibbum angulum rectum effecerit. Verum ap. Erot. ἔγγωνος pro ἐγγώνιος aut εὐγώνιος scribitur, ut et Galenus p. 675, 1, τὰ ἐγγώνια aut εὐγώνια dici scribit τὴν ὀρθὴν ἔχοντα γωνίαν, Quæ angulos rectos faciunt. Ἐγγώνιοι χεῖρες, Manus angulares, dicuntur, quæ ita figurantur ut rectum angulum in cubiti flexu faciant, p. 741, G : Ἢ ὡς τὸ στῆθος ἐπὶ γούνασιν ἔχειν ἄκρας χεῖρας ἐγγωνίους πρὸς τὸν βραχίονα, h. e. Manus angulares, quum cubitus ad brachium rectum angulum facit. Etiam p. 863, F, ἀγκῶνα ἐγγώνιον πρὸς βραχίονα ἔχοντα dicit cubiti gibbum eo habitu ut ad brachium rectum angulum efficiat. Et p. 850, H, σχῆμα ἐγγώνιον, Figuram angularem, ubi cubitus cum brachio rectum angulum efficit. Sic enim ubi cubiti gibbus exciderit, κατάστασις μὲν ἐν σχήματι ἐγγωνίῳ, τῷ πήχει κοινῷ, πρὸς βραχίονα, In habitu quidem angulari cubiti ad brachium communi reponitur, » etc. (Omitto enim quæ de Galeno addit Foes.) Confusum c. εὐγώνιος v. in illo.]

[Ἐγγωνοειδὴς, ὁ, ἡ, q. d. Anguliformis, i. fere q. Ἐγγώνιος, Angulosus. Theophr. H. Pl. 3, 12, 5 : Φύλλον ... ἐν ἄκρῳ σελινοειδὲς, μείζοσι σχίσμασι. Quæ integrius scripta in Ms. Urb. ap. Schneid. vol. 5, p. 23 : Σελινοειδὲς, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδές.]

[Ἔγγωνον, τό. Tab. Heracl. 2, 107, p. 279 : Ἐκτὰ μερὶς τὸ ἔγγωνον τὸ πὰρ τὰς ἀμπέλως, Angulare juxta vineas. *Angulus* de agello dictum illustrat Mazochius. L. Dindorf.]

[Ἔγγωνος. V. Ἐγγώνιος.]

[Ἐγειρίχα, ἡ, Egiricha, n. pr. mulieris in inscr. Tanagr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 801, n. 1672. L. Dind.]

[Ἐγειρόφρων, ονος, ὁ, Mentem s. animum excitans et erigens. Etym. M. p. 20, 47 : Ἀερσίφρων, ἐγειρόφρων, ἐπαίρων τὰς φρένας.]

Ἐγείρω, ερῶ [Æneas Tact. c. 22, p. 66 : Ἅμα δὲ καὶ τὸν φύλακα ... ἐγεροῦσι], ερκα, aor. 1 ειρα, Expergefacio; ut, Ὑπνώοντας ἐγείρει, Od. E, [48], Ω, [4]. Alicubi etiam ἐγείρειν ἐξ ὕπνου [Il. B, 41. C. gen. Eur. Herc. F. 1049 : Μὴ τὸν εὖ διαύοντα ὑπνώδεά τ' εὐνᾶς ἐγείρετε. || Expergiscor. Pseudeuripid. Iph. A. 624 : Τέκνον καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ; Ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς. L. D.] In pass. Ἐγείρομαι, Expergefio; ut ἔγειραι ὁ καθεύδων, quod a Paulo affertur, Ad Ephes. 5, [14. Plato Leg. 7, p. 808, A : Ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανιστάμενον ἀεὶ πρῶτον, et sæpius ib. Æneas Tact. c. 18, p. 58 : Ὅτι εἰ καθυπνώσας τύχῃ (l. τύχοι), ἐγερθείη· c. 26, p. 80, v. ult. : Ὅπως ἂν ἐγερθῇ. Hesych. : Ἐγείρεο, ἐγέρθητι, ἀνάστηθι. Thomas Mag. p. 261 : Ἐγείρομαι καὶ ἔγρομαι οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Quem reprehendit Buttm. Gr. vol. 2, p. 114, ex aor. ἠγρόμην fingentem cum Etym. M. p. 312, 16 præs. ἔγρομαι, quod nullum fuerit. De eo huc retuli quæ tradit HSt. :] Ἔγρομαι per sync. pro ἐγείρομαι. Il. B, [41] : Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Et Od. O, [46] : Ἔγρεο Νεστορίδη. Aristoph. [Vesp. 774] : Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός. Ἔγρεο, Ion. sync. pro ἐγείρεο seu ἐγείρου. [At Buttmannum quidem errare, præs. Ἔγρομαι non modo ap. antiquiores, sed omnino uspiam legi negantem, docent Nonnus Jo. p. 124, 24 : Οἶδα καὶ οὔ με λέληθεν ἀνάστασις, ὡς ἐν ἐκείνῃ ἔγρεται ὀψιτέλεστος, ὅτε δρόμος ἔσχατος Ἠοῦς, ubi fut. signif. dictum videtur; Oppian. Hal. 2, 204, Quintus 5, 610, ubi ἀνέγρεται. Infinitivum notandum esse accentu non aor. ἐγρέσθαι, sed præs. ἔγρεσθαι, ut fit in libris, Od. N, 124 : Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι· Apoll. Rh. 4, 1352 : Καί μ' ἐκέλοντο αὐτόν τ' ἔγρεσθαι ἀνά θ' ὑμέας ὄρσαι ἰόντα· Lucian. Dial. mar. 14, 2 : Πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο, idem censet Buttm., reveritus auctoritatem librorum, quorum quam exigua sit in talibus fides ostendit frequentissimum vitium ἔρεσθαι. Locis quidem citt. aor. videtur convenientior quam præs. || Act. ἔγρω, quod memorat Arcad. p. 163, 13, ipse, ut arbitror, composuit. L. Dind. || Ἐγρόμενος, Oriens, Iniens, ap. Quint. 14, 35 : Ἐγρομένῳ ὑπὸ χείματι, Bruma ineunte. Id. 2, 216 : Πάντοθεν ἀγρομένων ἀνέμων, unde ἐγρομένων citat Valck. ad Phœn. v. 248. Ἐγρόμενος confus. c. ἀγρόμενος v. ap. Hesych. v. Ἐγρόμενος, coll. Heyn. ad Il. H, 134, ab Schæf. cit., Apoll. Rh. 1, 1105.] || Ἐγείρω, vel Ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, pro Excito a mortuis : et pass. Ἐγείρομαι [Cor. 1, 15, 42 sq.] s. Ἐγείρομαι ἐκ νεκρῶν, itidem pro Excitor a mortuis, in N. T. sæpe. Ibid. et ἐγείρειν νεκρούς. [Matth. 10, 8; Jo. 5, 21. Item ap. Apollod. 2, 5, 12, 5 : Ὁ δὲ (Hercules apud inferos) Θησέα μὲν λαβόμενος τῆς χειρὸς ἤγειρε. Nisi vert. hic est Excitavit e sede, ut Ἐγείρεσθαι est Surgere ap. Jo. Malal. p. 322, 13 : Ἐγείρεσθαι τὸν κατὰ καιρὸν βασιλέα καὶ προσκυνεῖν. Act. 9, 8 : Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γῆς· 10, 26 : Ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε, λέγων, Ἀνάστηθι. Matth. 17, 7 : Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἥψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν, Ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε· Marc. 10, 49 : Θάρσει, ἔγειραι. De ægrotis Act. 3, 6 : Εἶπε δὲ Πέτρος ... ἔγειραι καὶ περιπάτει ... καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε. Matth. 8, 15 : Καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς, καὶ ἠγέρθη. Et metaph. Matth. 24, 7, Marc. 13, 8 : Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος. Matth. 24, 11 : Πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται· 11, 11 : Οὐκ ἐγήγερται ἐν γεννητοῖς γυναικῶν.] || Excito, i. e. Extruo, vide infra in Ἔγερσις. At Jo. 2, [20], quum vet. Interpr. reddat Excitabo, alii malunt Erigam reddere, Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν. [Anth. Pal. 9, 696 : Τετραπόροις ἀψῖσι πόλιν Θεόδωρος ἐγείρας ἄξιός ἐστι πόλιν καὶ τέτρατον ἡνιοχεῦσαι, Porticibus urbem exstruxit, i. e. exstructis ornavit, instruxit. Insolentius it. Callim. Ap. 64 : Ὧδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν, quem v. ejectum voluit Ruhnk., non refragante Ern., qui dubitat an fundamina, quæ jaciuntur potius et ponuntur, bene dicantur ἐγείρεσθαι. Pollux 7, 125 : Ἔργον δὲ τοῦ οἰκονόμου καὶ τὸ ὑπερῷα ἐγεῖραι, ὡς Ὑπερίδης ἔφη· 3, 102 : Χῶμα ἐγεῖραι· 1, 225 : Θημῶνας, ἀσπαλάθους ἐγείρειν. Dio C. 42, 12 : Πύργους ἑκατέρωθεν ... ἐγείραντος· 62, 23 : Βῆμα ὑψηλὸν ἠγέρθη· 42, 48 : Τρόπαιον ἐγηγέρκει.] At ἐγείρειν

τρόπαιον ap. Herodian. [3, 6, etc.] sæpe, Excitare vel statuere trophæum. [Similia sunt hæc. Apollodor. Poliorc. p. 31, 25 : Ὅταν δὲ διαβαίνειν δέῃ, ἐπ' αὐτοῖς ἐγείρονται οἱ κανόνες, καὶ ἀεὶ ὀρθοὶ ἑστᾶσι. Plut. Anton. c. 63 : Τοὺς ταρσοὺς τῶν νεῶν ἐγείρας. Matth. 3, 9 : Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι δύναται ὁ θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῷ Ἀβραάμ.] || Metaph. ut Latine Excito Il. Λ, [213] : Ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Et Σ, [304] : Ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. [Hesiod. Th. 666, 713 : Μάχην ... ἔγειραν.] Thuc. 1, [121] : Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν. [Conf. Xen. Hipparch. 1, 19, Vectig. 4, 41.] Sic Lat. Excitare pugnam, s. bellum. Item ἐγείρειν μένος ap. Hom. [Il. O, 232, 594 : conf. Orph. Arg. 416], ut Lat. Excitare animum. Apud Herodian. autem [5, 1] ἐγείρειν ὀργήν, Excitare iram, Accendere iram. Interdum vero redditur Instigo. [Similia usus metaph. exx. sunt Pind. Ol. 9, 51 : Ἔγειρ' ἐπέων σφιν οἶμον· Nem. 10, 21 : Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν· Pyth. 9, 108 : Αὖτις ἐγεῖραι καὶ παλαιῶν δόξαν τεῶν προγόνων. Plato Polit. p. 272, D : Οὗ δ' ἕνεκα τὸν μῦθον ἠγείραμεν. Cratin. ap. Hephæst. p. 72 : Ἔγειρε δὴ νῦν, Μοῦσα, Κρητικὸν μέλος. Xen. Conv. 2, 24 : Ὁ οἶνος τὰς φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Plut. Mor. p. 61, E : Ὥσπερ οὖν τῶν σιτίων ἔστιν ἃ αἰδοῖα παρακινεῖ, κοιλίαν ἐγείρει. Themist. Or. 2, p. 27, A : Τὸν μὲν δὴ ἐπὶ δήμου θορύβοις καὶ κρότοις ἐξογκούμενόν τε καὶ ἐγείροντα τὴν ὀφρῦν, Supercilia tollentem. Nonnus Dion. 1, 525 : Οἶστρον ἔγειρε· 4, 154 : Ὡς κεν ἐγείρω οἶκτον ὁμοῦ καὶ ζῆλον· conf. 165. Orph. H. 52, 5 : Ἡνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρῃ· 63, 7, de lege : Ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐσθλὸν ἐγείρει· 85, 4 : Νόον αὐτὸς ἐγείρεις (insomnium). Et ἐγειρόμενον κῦμα, ap. Poll. 1, 109 ; ἐγειρόμενος κονιορτὸς, 5, 84. Prov. Vat. 2, 72 ab Hemst. cit. : Οἱ ἑαυτοὺς ἐξ ἀγνοίας πράγματα ἐγείροντες. Callim fr. ap. schol. Soph. OEd. C. 510 (273 Ern.) : Τί δάκρυον εὖδον ἐγείρεις; Id. ap. Steph. Byz. v. Δωδώνη (306 Ern.) : Τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν ἤγειρον, quod in garrulum dici conj. Bentl. V. Ern. Aristoph. Ran. 340 : Ἔγειρε φλογέας λαμπάδας. Apollod. Poliorc. p. 20, 18 : Ἐγείρουσι τὸ πῦρ. Æsch. Ag. 299 : Ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. Soph. OEd. C. 1779 : Θρῆνον ἐγείρετε. Charito 8, 3 : Ἤγειρε θρῆνον ἐπὶ τούτοις. Eur. Or. 1353 : Κτύπον ἐγείρετε. De homine Hesiod. Op. 20 : Ἤτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει· 571 : Δμῶας ἐγείρειν· Sc. 176 : Τοὶ δ' (leones) ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι. Xen. De art. eq. 3, 6 : Ἀγαθὸν δὲ καὶ ἄπειρον εἶναι, εἰ καὶ πληγῇ ἐγερθεὶς ἐθέλει ὁμοίως πείθεσθαι (equus)· 9, 10; 10, 15. Demosth. p. 439, 1 : Εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν ἤδη καὶ ἐγείρεται ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις. Diodor. 14, 69 : Εἰ γὰρ αἱ δι' αὐτῶν τῶν ἔργων ἀνήκεστα παθόντες οὐκ ἐγείρονται τοῖς θυμοῖς. Et alii plurimi sim. || Formam Æol. ἐγέρρω memorat Gregor. p. 587 : Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσι ... οἷον ἐγείρω ἐγέρρω· ubi ρ utrumque spiritu leni esse pronunciandum ex Herodiano Aldi Hort. Ad. p. 384 docet Bast. (Conf. Tzetz. Hist, 12, 636.) Permutatum c. ἀγείρω v. ap. Hom. Il. K, 166, Υ, 31, Ψ, 287, Dionys. A. R. 3, 23, p. 476, 1 R. et Exc. vol. 4, p. 2321, 7, Appian. Mithr. c. 33 coll. Bast. ad Greg, p. 131, estque fort. etiam in l, gramm. modo cit. non ἐγέρρω scrib. sed ἀγέρρω : v. Gramm. Meerm. in app. ad Greg. p. 660, August. ib. p. 670, Vat. p. 690. Ambigue Herodian. Περὶ μον. λ. p. 43, 16 γέρρω. Cum σπείρω, ap. Ælian. N. A. 17, 45, et notavit Wessel. ad Diodor. 3, 35, vol. 1, p. 201, 9.]

[Ἐγέλαστα, ας, ἡ, Egelasta, urbs Hispaniæ Tarraconensis. Strab. 3, p. 160 : Πρότερον μὲν οὖν διὰ μέσου τοῦ πεδίου καὶ Ἐγελάστας συνέβαινεν εἶναι τὴν ὁδὸν, ubi capitur tanquam n. gentis masc., sed intelligenda videtur urbs, quam Egelastam dixit Plin., Ἐτέλεσταν Ptol. 2, 6. L. Dindorf.]

Ἐγεργεῖ, Hesychio γρηγορεῖ, Expergiscitur vel Vigilat. [Fort. leg. Ἐγερτὶ, ἐγρηγορτὶ, vel cum Valck. Diatr. p. 94, A, ἐγρηγόρως. L. Dindorf.]

[Ἐγέρρω. V. Ἐγείρω.]

[Ἐγερσιβόητος, ὁ, ἡ.] Ἐγερσ. ἀλέκτωρ Epigr. [Nonn. Jo. p. 154 extr.], gallus gallinaceus, Voce excitans.

[Ἐγερσίβροτος, ὁ, ἡ, Mortales expergefaciens, excitans. Procul. H. in Minerv. 14 : Ἐγερσιβρότων ἀρετάων. Schæf.]

[Ἐγερσίγελως, ωτος, ὁ, ἡ.] Ἐγερσίγελως Bacchus, Risum excitans. Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 11, 60.]

[Ἐγερσιθέᾱτρος, ὁ, ἡ, Theatrum excitans, movens. Anth. Plan. 5, 361 : Οὗτος, ἐγερσιθέατρε, τεὸς τύπος, ὅν τοι ἐγείρει ἐσμὸς ἀριζήλων, Καλλιόπα, στεφάνων.]

[Ἐγερσικύβηλις. Lex. rh. Bekk. An. p. 336, 17 : Ἀγερσικύβηλιν Κρατῖνος Λάμπωνα τὸν μάντιν, ὡς ἀγύρτην καὶ θύτην· κύβηλις γὰρ ὁ πέλεκυς. Οἱ δὲ ἐγερσικύβηλιν ἐν τῷ δράματι γράφουσι, τὸν ἐφ' ἑαυτὸν ἐγείροντα τὸν πέλεκυν. V. Ἀγερσικύβηλις.]

[Ἐγερσῑμάχᾱς, ου, ὁ, Pugnarum concitator. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 424, 4 : Θοῦρος ἐγερσιμάχας (gallus).]

[Ἐγερσῑμαχέω, Bella cieo. Tzetz. Hist. 12, 654 : Μὴ πειθομένους μηδαμῶς (Athenienses) συμβούλοις τῆς εἰρήνης, τοῖς ἐγερσιμαχοῦσι δὲ καὶ θορυβωδεστέροις.]

[Ἐγερσῑμάχη, ἡ, Prœliorum s. Bellorum concitatrix. Nicias Anth. Pal. 6, 122 : Τίς νύ σε θῆκε θεᾶ δῶρον ἐγερσιμάχᾳ; Hesych. : Ἐγρεμάχας, ἐγερσιμάχας.]

[Ἐγερσίμοθος, ὁ, ἡ, i. q. ἐγερσιμάχης. Nonn. Dion. 3, 39; 23, 223 : Ἐγερσιμόθοιο Καμάνδρου. Oppian. Cyn. 1, 207 : Ἦχον ἐγερσίμοθον δολιχῶν πολεμήιον αὐλῶν. Fem. Nonn. Dion. 2, 169 : Ἐγερσιμόθου φάος Ἠοῦς.]

Ἐγέρσῑμος, ut ὕπνος Nonno [Jo. p. 210, 9; 220, 19], q. d. Excitabilis somnus, pro somnus, e quo aliquis excitari potest. [Theocr. 24, 7 : Εὕδετ' ἐμὰ βρέφεα γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. Eust. Opusc. p. 212, 79 : Ὑπνοῖ τὸν μακρὸν μέν, μακαρίως δὲ αὖθις ἐγέρσιμον (ὕπνον).]

[Ἐγερσίνικος, ὁ, ἡ, Method. Conv. p. 137, A. Routh. Legitur ap. Method. : Ἄνωθεν, παρθένοι, βοῆς ἐγερσίνεκος (sic) ἦχος ἦλθε, νυμφίῳ λέγων πασσυδὶ ὑπαντάνειν λευκέσιν (sic) ἐν στολαῖς καὶ λαμπάσι πρὸς ἀνατολάς. Scrib. videtur ἐγερσίνεκυς vel ἐγερσίνεκρος, Mortuos excitans. L. Dindorf.]

Ἐγερσίνοος, ὁ, ἡ, Mentem excitans, Nonno [Jo. p. 42, 18 : Ἐγερσινόοιο γυναικός. Proc. H. in Solem 7 : Ἐγερσινόοιο προνοίης].

Ἔγερσις, ἡ, q. d. Expergefactio, Excitatio. [Hippocr. p. 129 : Αἱ ταραχώδεες ἐγέρσιες. Polyb. 9, 15, 4 : Ηηνίκα ποιητέον καὶ τὰς ἐγέρσεις καὶ τὰς ἀναζυγάς. Sed al. ἐξεγέρσεις. L. D. Τὰς ἐγέρσεις πυκνὰς ποιεῖσθαι, Polyæn. 2, 2, 6, quod 3, 10, 6, dicit πυκνὰς π. κινήσεις. Valck. Improprie Plato Tim. p. 70, C : Τῇ δὲ δὴ πηδήσει τῆς καρδίας ἐν τῇ τῶν δεινῶν προσδοκίᾳ καὶ τῇ τοῦ θυμοῦ ἐγέρσει. Aristot. Eth. Nic. 3, 11 : Τὴν τοῦ θυμοῦ ἔγερσιν. Dæmonem Ἔγερσιν quandam fingit Empedocles v. 15.] Item Resurrectio, de Christo, Matth. 27, [53. Joann. Metrop. Euchaitorum Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 67, C : Εἰς τὴν ἔγερσιν τοῦ ἁγίου Λαζάρου. L. D.] || Ἔγ. τῶν τειχῶν, Extructio, In altum ædificatio, Bud. ex Herod. [Herodian. 8, 5, ubi τειχίων. Esdr. 3, 5, 83 : Ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τοῦ οἴκου. Joseph. A. J. 8, 5, 3 : Πρῶτός τε τοῦ Ἡρακλέους ἔγερσιν ἐποιήσατο ἐν τῷ περιτίῳ μηνὶ, quod C. Apion. s. 18, p. 449 dicit : Τὸ μὲν τοῦ Ἡρακλέους (τέμενος) πρῶτον ἐποιήσατο ἐν τῷ περιτίῳ μηνί. Confus. c. ἄγερσις ap. Herodot. 7, 5.]

[Ἐγερσιφᾰής. V. Ἐγερσιφανής.]

Ἐγερσιφανὴς πέτρος ex Epigr. affertur in VV. LL. pro ignarius lapis, q. d. Lucis excitatorius, ut ego intelligo. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 5, 5 : Καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον. Sic enim legitur in cod., non ἐγερσιφανῆ.]

[Ἐγερσίχορος, ὁ, ἡ, Choros excitans. Oppian. Cyn. 4, 236 : Βάκχου φοιταλιῆος ἐγερσιχόροιο τιθῆναι. ĭ]

[Ἐγερτέον, Excitandum. Eur. Rhes. 690 : Βοὴν ἐγ., Clamorem tollere oportet.]

[Ἐγερτήριον, τὸ, Incitamentum. Ælian. N. A. 13, 14 : Καὶ ὅπερ τοῖς λέουσί φασι τὴν ἀλκαίαν δύνασθαι πρὸς τὸ ἐγείρειν αὐτοὺς καὶ ἐποτρύνειν, τοῦτό τοι καὶ ἐκείνῳ τὰ ὦτά ἐστι ῥώμης συνθήματα καὶ ἐγερτήρια δρόμου· V. H. 2, 44 : Μέλος διάτορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα καὶ οἷον εἰς τὴν μάχην ἐγερτήριον.]

Ἐγερτὶ, Vigilanter. Eur. [Rhes. 524 : Ὑμᾶς δὲ βάντας χρὴ προταινὶ τάξεων φρουρεῖν ἐγερτί. Soph. Antig. 413 : Ἐγ. κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιρρόθοις κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου, Strenue, Alacriter inter se probris lacessentes. Conf. Ἐγερσεῖ. ĭ]

Ἐγερτικὸς, ἡ, ὸν, Excitandi vim habens, s. provocandi; ut ἐγερτικὸς μανίας, Excitandi furoris vim habens, s. provocandi. In VV. LL. In furorem concitans, Insaniam provocans. Ibid. ἐγερτικὸς θυμοῦ [ex Plut. Lycurg. c. 21 : Καὶ τὰ μέλη κέντρον εἶχεν ἐγερτικὸν θυμοῦ. Plato Reip. 7, p. 523, D : Τό γέ τοιοῦτον νοήσεως οὐκ ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν εἴη· 524, D : Οὐκ ἐγερτικὰ τῆς νοήσεως. A grammaticis ἐγερτικὰ dicuntur vocabula enclitica, quæ præcedentis vocis accentum gravem erigunt et oxytonas faciunt e barytonis. V. Herodian. in Bekk. Anecd. p. 1147, A; Jo. Charax ib. 1149, C. L. Dind.]

[Ἐγέρτιος vel Ἐγέρτιλος, variant enim libri, conditor ins. Chii, sec. Strab. 14, p. 633. L. Dind.]

[Ἐγερτὸς, Expergefaciendus. Aristot. De somno et vig. c. 1 : Διὸ ἀναγκαῖον ὕπνον πάντα ἐγερτὸν εἶναι. Ponit etiam Etym. M. p. 309, 53.]

Ἔγεστα, a Suida esse dicitur πολεμικὸν μηχάνημα ἐκ λίθων καὶ ξύλων καὶ χοῦ ἐγειρόμενον, Bellicum machinamentum e lapidibus, lignis, et terra fossitia excitatum. Vox est a Lat. sumta, signif. Terram egestam s. Aggerem, qui propugnaculi loco est. Agger enim, teste Vegetio, e terra lignisque extollitur contra murum, de quo tela jactantur. Supra habuimus Ἄγγεστα et Ἄγεστα : quibus itidem denotatur Terra aggesta. Gr. id χῶμα dicunt vocabulo suo.

[Ἔγεστα, ης, ἡ, Segesta, urbs Siciliæ, Thucyd. 6, 2, 6, Diodor. 12, 83; 13, 6; 14, 48, Dionys. A. R. 1, 52, Lycophr. 968, ubi acc. male ponitur in sec., ut ap. Steph. B. et Diod. l. pr. Gent. Ἐγεσταῖοι est ap. Herodot. 5, 46, Thucyd. 6, 6, 8, 10 etc., Diodor. 4, 23; 11, 86; 12, 82 etc.; 14, 48 (hic quidem vitio : v. annot.), Pausan. 3, 16, 5. Quibus ll. frequens est in libris varietas Αἴγεστα, Αἰγεσταῖοι, quo referendæ videntur gll. Suidæ et Zon. p. 65, Αἰγεσταῖος et Αἰγεστεὺς inter nn. pr. recensentium. Eam formam numorum auctoritate ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 234-7 veteribus probatur incognitam fuisse. L. Dind.]

[Ἔγεστος, ὁ, Segestus, Trojanus, conditor Segestæ, sec. Steph. Byz., Αἴγεστος scriptus ap. Dionys. A. R. 1, 52, 67, qui etiam cognominem Numitoris f. memorat 1, 76, cum Appiano Rom. 1, 2, ap. Phot. cod. 57, p. 16, 38. L. Dind.]

Ἐγήγαρτος, Suidæ ὁ ἐπιχαρὴς, Lætus, Hilaris : Hesychio non solum ἐπίχαρτος, sed etiam ἐπίχαρσις. [Dittographia videtur voc. ἐπίχαρτος, ut ἐπίχαρις scr. sit et pro ἐπιχαρὴς et pro ἐπίχαρσις, ἐπίχαρτος autem positum sit, ut ap. Alciphr. 2, 4 init. : Τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις ἐπίχαρτόν τι καὶ εὐκταῖον, ubi al. ἐπιχάριτον, pro ἐπιχάριτος, Gratiosus. Quam rationem videntur firmare Zon. p. 596 : Ἐγήγαρτος καὶ ἐγήχαρτος, ὁ ἐπίχαρις· et Cyrill. : Ἐγήχαρτος, ὁ ἐπίχαρις. Aliter Ruhnk. in Auct. ad p. 1067 : « L. Ἔγχαρτος, ἐπίχαρτος, ἐπιχαρής. Suid. : Ἐγήγαρτος, ὁ ἐπιχαρής. Ubi similiter ἔγχαρτος ». Cujusmodi vox nondum alibi reperta est. L. Dind.]

Ἐγκαγχάζω, Irrideo, Illudo : vel potius Petulantibus cachinnis illudo. [Suid. v. Καγχάζει : Ὁ δὲ κατὰ θυμὸν ἐνεκάγχαζε, ἠγανάκτει δὲ πρὸς τὸν ἀέρα καὶ συνεχῶς ἐβρυχᾶτο. Hemst. Locus deest in ed. Mediol. Fort. autem leg. κατὰ θυμὸν μὲν ἐκάγχαζε, Intus quidem et in pectore cachinnabat. L. Dind.]

[Ἐγκαθαιρέω.] Ἐγκαθελεῖν Hesychio καταβαλεῖν, Dejicere, a them. ἐγκαθαιρέω.

[Ἐγκαθαίρω vox nihili. V. Ἐκκαθαίρω.]

[Ἐγκαθαρμόζω, Apto, Quadro. Aristoph. Lys. 684 : Ἀλλὰ τούτων χρῆν ἅπασῶν ἐς τετρημένον ξύλον ἐγκαθαρμόσαι λαβόντες τουτονὶ τὸν αὐχένα, Inducere collum in columbar.]

[Ἐγκάθεδρος, ὁ, Consessor, Gl.]

Ἐγκαθέζομαι, Insideo. Thucyd. 3 init. [1 : item 4, 2] : Καὶ ἐγκαθεζόμενοι, ἐδῄουν τὴν γῆν. Ubi schol. exp. ἐνδιατρίβοντες, Non ultra proficiscentes, sed immorantes propter commeatus. [Aristoph. Eccl. 23 : Καταλαβεῖν δ' ἡμᾶς ἔδρας δεῖ τὰς ἑτέρας πως κἀγκαθεζομένας λαθεῖν· Ran. 1523 : Εἰς τὸν θᾶκον μηδ' ἄκων ἐγκαθεδεῖται. Lucian. Hipp. c. 7 : Οἶκος στῆναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος. Dionys. A. R. 9, 62 : Ἐξεληλυθέναι μεγάλην δύναμιν Αἰκανῶν, καὶ ἐγκαθεζομένην ἐν τῇ σφετέρᾳ γῇ φέρειν τε πάντα καὶ ἄγειν. L. D. Navis ἐγκαθέζεται τῇ θαλάττῃ, i. e. onerata prora desidit in mare, Hesych. in Πρωράχθη. Hemst.]

Ἐγκαθείργνυμι sive Ἐγκαθειργνύω vel Ἐγκαθείργω, Includo. Plut. De pr. frig. [p. 951, B] : Ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς διὰ βάθους ὑγροῖς, Quæ (exhalatio) inclusa et recidiva humorem in fundo calore afficit, Turneb. [Xenoph. Eph. 2, 6 : Τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθεῖρξαί τινι οἰκήματι σκοτεινῷ. Schæf. Aretæus Causs. acut. pass. 1, 5, p. 3=4 : Πνεῦμα ἐγκατειρχθέν (sic)· 2, 8, p. 21=25 : Πῦρ ... ἐν τῇσι κοιλίῃσι ἀμφοῖν ἐγκαθειργμένον. Themist. Or. 34, p. 60 Mai. : Ὥσπερ εἴ τις λέοντα ἢ πάρδαλιν ἐγκαθείρξας ἐν δικτύοις μὴ κατασφάξειεν. Tzetz. Exeg. Il. p. 64, 22 : Δημόκριτόν φασιν ἐν τάφῳ αὐτὸν ἐγκαθείρξαντα.... Hesych. : Ἐγκαθειργμένος, ἐγκατακεκλεισμένος. Conf. Ἐγκαθίγνυμι. L. Dind.]

[Ἐγκαθειρκτέον, Intus retinendum. Clem. Al. Pæd. 2, 10, 97, p. 228 : Οὐ μὴν οὐδ' ὡς ἐν σκότῳ νύκτωρ ἀκολαστητέον, ἀλλ' ἐγκ. τῇ ψυχῇ τὸ αἰδῆμον. L. Dind.]

[Ἐγκάθειρκτος, ὁ, ἡ, Inclusus. Syntipas 17 (n. 335 Fur. : Ἀλώπηξ θεασαμένη ἐγκάθειρκτον λέοντα). Boiss.]

[Ἐγκάθειρξις, εως, ἡ, Inclusio. Eustath. Opusc. p. 188, 93 : Ἀγχιθυροῦσι γάρ πως κατάκρισις καὶ ἐγκάθειρξις. Retentio, Joseph. Gen. De reb. Cpol. 4, p. 56, A : Κατὰ τοῦτον (portum Peloponnesi Hieracem) αὐτοῦ δυσφορίᾳ πιεζομένου διὰ τὴν ἐξ ἀνέμων ἐγκάθειρξιν. L. D.]

Ἐγκάθετος, ὁ, ἡ, Subdolus, Bud. e Basil. p. 611. Ab Hesych. [et Suida] exp. δόλιος, κατάσκοπος, Insidiator, VV. LL. [Subornatus. Epist. Demosth. p. 1483, 1 : Ὑπ' ἀνθρώπων ἐγκαθέτων διαβληθέντος. Axioch. p. 368, E : Οἱ δὲ περὶ Θηραμένην καὶ Καλλίξενον τῇ ὑστεραίᾳ προέδρους ἐγκαθέτους ὑφέντες. Joseph. B. J. 2, 2, 5 : Ἐγκαθέτους ὑποπέμψας τοὺς περιθήσοντας αὐτῷ τὸ διάδημα. Polyb. 13, 5, 1 : Τὸν Ἡρακλείδην ὑπώπτευον ἐγκάθετον εἶναι. Lucas 20, 20 : Παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι. Hesych. : Ἔνετὸς, ἐγκαθεστώς (ἐγκάθετος recte Alb.). Id. : Ὑποστῆσαι, ὅταν τις ἐγκάθετον στήσῃ ἐπὶ τῷ ὠνήσασθαί τι, ubi Vadem intelligebat Alb., Subornatum rectius Lobeck. ad Phryn. p. 334. || Adoptatus, Subditus. Phryn. p. 333 : Ἐγκάθετος· οὕτως Ὑπερίδης ἀπερριμμένως, δέον δοκιμώτερον χρήσασθαι τῷ θετὸς ἢ εἰσποιητὸς ἢ ὑπόβλητος. Antiatt. Bekk. p. 96, 30 : Ἐγκάθετος, Ὑπερείδης κατὰ Αὐτοκλέους. Ad hanc signif. referendus fort. Eustath. Opusc. p. 262, 5 : Λέγω γὰρ θαρρούντως ὅτι τοὺς τόπους, οὓς οὐκ ἐπισκοπεῖ ὁ ἔμφυτος ἀρχιερεὺς, ὃν ἔστιν εἰπεῖν καὶ ἐγκάθετον καὶ ἀποστολικῶς αὐτοφυῆ καὶ γνήσιον κατὰ τὴν ἀνέκαθεν παράδοσιν, ᾗ καὶ τὸ προοίμιον συνεισέρχεται, οὐδὲ ὁ κύριος ἐπισκοπεῖ. || Id. Il. p. 1142, 16 : Ποιεῖ δὲ Ὅμηρος αὐτὸ καὶ νῦν εἰς ἐγκάθετον μνήμην τῆς τοῦ ἥρωος ποδωκείας, dicit mentionem non tam occultam quam obiter et per occasionem injectam. || Stationarius, Fixam sedem et stationem habens. Jo. Malal. p. 319, 8 : Οὐκ ἦν γὰρ πρώην ἐν Ἀντιοχείᾳ κόμης ἀνατολῆς ἐγκάθετος, ἀλλὰ κατὰ πόλεμον κινούμενον δηληγάτωρ ἐκάθητο ἐν Ἀντιοχείᾳ, καὶ ὅτε ἐπαύθη ὁ πόλεμος, ἐκουφίζετο ὁ δηληγάτωρ· 329, 13 : Καὶ ἐάσας ἐν τῷ Κιρκησίῳ κάστρῳ ὅσους εὗρεν ἐγκαθέτους στρατιώτας. Et in eand. signif. Gl. : Ἐγκάθετος, στρατιώτης, Sedulus. Unde explicandus Eust. Opusc. p. 69, 88 : Οἴδαμεν πάντες ... ὅτι διὰ νηστείας ἀγάπη περιγίνεται ἡμῖν οὐ μόνον ἡ ὡς ἄν τις εἴποι ἐγκάθετος, ἀλλὰ καὶ ἡ μεταβατικὴ, ἣ καὶ ἄλλως φράσαι ἡ αὐτοπαθὴς καὶ ἡ ἀλλοπαθής. Λέγω δὲ ἐγκάθετον μὲν καὶ αὐτοπαθῆ ἀγαπὴν τὴν ἐμπεριωρισμένην τῷ νηστευτῇ αὐτῷ ἐκείνῳ καὶ μόνῳ.... Ὁ τοιοῦτος γὰρ ἑαυτῷ μοναχοῦ ἐγκαθημένην ἔχει τὴν ἀγάπην, καὶ αὐτὸς μόνος πάσχει τὸ τελειοποιὸν τοῦτο πάθος, οὐκ ἐξαπλῶν τὰς τῆς ἀρετῆς ἀκτῖνας εἰς λάμψιν καὶ ἄλλοις. ... Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ἐγκάθετος καὶ αὐτοπαθὴς ἀγάπη· ... ἡ δὲ μεταβατικὴ καὶ ἀλλοπαθὴς οὐ περιγράφει τὸ αὐτῆς καλὸν εἴς τινα ἕνα κ. τ. ἑ. Ubi nota pravam etym. qua ἐγκάθετος ducitur ab ἐγκαθῆσθαι. L. Dind.]

Ἐγκαθέτως, e Diod. Sic. de rebus gestis Philippi affertur pro Insidiose et fraudulenter. [16, 68 : Περισπωμένων δὲ τῶν Καρχηδονίων περὶ τοὺς ἐγκ. δημηγοροῦντας.]

Ἐγκαθεύδω, Indormio, Incubo. Ap. Plut. Apophth. [p. 190, F] Lysander militibus suis dicit, Τοιούτους φοβεῖσθε πολεμίους ὧν οἱ λαγοὶ ὀΐ' ἀργίαν ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι; Ob quorum pigritiam vel lepores muris

incubant, i. e. Tam ignavos ut lepores quoque in muris suis nidulari et indormire sinant. [Id. Mor. 981, A: Ἐγκαθεύδει γὰρ αὐτῷ (ceto piscis ἡγεμών)· Alcib. c. 16: Ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι. Aristot. H. A. 9, 3: Ἐγκαθεύδειν δὲ ψυχρότεραι οἷες αἰγῶν. Aristid. vol. 1, p. 39=71: Ἀλλὰ καὶ σοφίσματα πυκτικὰ πύκτῃ τινὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐγκαθεύδοντι προειπεῖν λέγεται τὸν θεὸν, Incubanti (in æde). V. Wessel. ad Diod. 1, 53. || Metaph. Dormito, Aristoph. Lys. 614: Οὐκέτ' ἔργον ἐγκαθεύδειν, ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος.]

[Ἐγκαθεφάλλομαι. V. Ἐγκατεπάλλομαι.]

[Ἐγκαθέψω.] Ἐγκαθεψόμενος, Incoctus, Qui incoquitur: ἐγκαθέψω enim est Incoquo, s. Decoquo in. [Hippocr. p. 651, 48: Καὶ σκόροδα ἐγκαθεψῶντα πολλά. Wakef. Leg. ἐγκαθέψοντα.]

Ἐγκαθηβάω, Pubesco, Juvenesco in, Pubertatem consumo in. Eurip. Hipp. [1095]: Καὶ γαῖ' Ἐρεχθέως, ὦ πέδον Τροιζήνιον, Ὡς ἐγκαθηβᾶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, Quam multa habes, in quibus pubertatem beate transigere licet.

Ἐγκάθημαι, Insideo [Xen. Equ. 1, 11: Ὀσφὺς ἡ διπλῆ τῆς ἁπλῆς καὶ ἐγκαθῆσθαι μαλακωτέρα καὶ ἰδεῖν ἡδίων. Tzetz. Hist. 4, 940: Τῇ νυμφικῇ παστάδι δὲ νύμφην ἐγκαθημένην. Aretæus Acut. m. causs. 2, 7, p. 19=23: Καὶ ψυχῆς ἐπιθυμίη τῇδε (in jecinore) ἐγκάθηται. L. Dindorf.], Observo, Insidior, Bud. ex Æschine [p. 83]: Ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς πράγματος λόγους, Attente eum audientes, et instantes, si quid extra materiam aberrarit, Bud. A Suida quoque ἐγκάθηται exp. ἐγκεκρυμμένος ἐστί: quoniam, inquit, οἱ κρυπτόμενοι ὑποκάθηνται. [Aristoph. Vesp. 1114: Ἀλλὰ γὰρ κηφῆνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθήμενοι· Thesm. 600: Σκοπεῖν τὸν ἄνδρα καὶ ζητεῖν ὅπου λέληθεν ἡμᾶς κρυπτὸς ἐγκαθήμενος· et sim. 688. Figuratius Ach. 343: Μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι. Etym. Gud. p. 157, 49: Ἐγκάθηται, ἐπιτηρεῖ, ἐνεδρεύει. Quæ gll. referuntur fort. ad Ps. 9, 29. Signif. insidiandi Polyb. 5, 70, 8: Κἄπειτα πάλιν ἐκ μεταβολῆς τῶν φευγόντων καὶ διαναστάσεως τῶν ἐγκαθημένων συμβαλών. Id. signif. Inhærendi 2, 23, 7: Ἔτι περὶ Γαλατῶν ἐγκαθημένου ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν τοῦ παλαιοῦ φόβου. Et de præsidio urbi imposito 17, 11, 6: Ἐν Κορίνθῳ βασιλικῆς φρουρᾶς ἐγκαθημένης. Aristid. vol. 1, p. 451=2, 171: Τὸν ὕπαρχον, ὃς ἐγκαθήμενος μετὰ τῆς ἵππου καὶ στρατιᾶς ἀπείρου.... Strabo 12, p. 546: Ὕστερον δὲ ὑπὸ Λευκόλλου καὶ τοῦ ἐγκαθημένου τυράννου καὶ ἐντὸς ἅμα καὶ ἐκτὸς πολιορκουμένη. Geopon. 9, 3: Σφοδρότερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐγκαθημένου καιόμεναι. Plut. Mor. p. 957, D: Ὅσα στάσιμα τῶν ὑδάτων καί τινα ἐν ἀδιεξόδοις ἐγκαθήμενα κοιλότησι. De sede s. habitatione frequens est in libris V. T., velut Exod. 23, 31: Παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας ὑμῶν τοὺς ἐγκαθημένους ἐν τῇ γῇ· Num. 13, 19: Καὶ ὄψεσθε τὴν γῆν τίς ἔστι καὶ τὸν λαὸν τὸν ἐγκαθημένον ἐπ' αὐτῆς. De insidendo in balneo Hippocr. De morb. mul. 2, p. 624, 55: Ἐν ὕδατι γλιαρῷ ἐγκαθήσθω. L. Ind. Athen. 11, p. 470, E: Ἡ κύλιξ αὕτη ἐγκάθηται περὶ τὰς λαγόνας. Vertunt, Depressa est, quasi subsidit, circa latera. Schweigh.]

[Ἐγκαθίγνῡμι, Includo. Hesych.: Ἐγκαθιγνύντες, ἀποκλείοντες. Musur. adversus seriem alphab. ἐγκαθειργνύντες, ut est ap. Suidam. Non minus suspectum est quod legitur ap. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 674, 50: Ἐγκαθίγνυσθαι δὲ ἐν ῥόδων ἀφεψήματι (eodemque modo p. 665, 11: Καθίγνυσθαι ἐν ἐλαίῳ θερμῷ) pro ἐγκαθίννυσθαι, ut animadvertit Foes. OEc. p. 182, v. Καθίννυσθαι.]

Ἐγκαθιδρύω, Colloco in etc. Ἐγκαθίδρυμαι, Situs sum in, Sedem habeo in etc. Aristot. De mundo [c. 6, p. 397, 27]: Ἀκροτάτῃ κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, In summo cœli culmine suum habens domicilium situm et collocatum. [Athen. 11, p. 473, B: Ἄγγειόν δ' ἐστὶν, ἐν ᾧ τοὺς κτησίους Δίας ἐγκαθιδρύουσιν. C. dat. Eur. Iph. T. 978: Διοπετὲς λαβεῖν ἄγαλμ' Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Aristæn. 1, 1: Ἔνθα δὴ (in oculis puellæ) τὰς Χάριτας ἐγκαθιδρυμένας πάρεστι προσκυνεῖν. Cantacuz. 4, 50, p. 910, A: Ὃν τινα δεῖ τοῖς πατριαρχικοῖς θρόνοις ἐγκαθιδρύειν. || Med. Pollux 1, 11: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἱδρύσασθαι ἐρεῖς καὶ στήσασθαι, ἐγκαθιδρύσασθαι, ἐνστήσασθαι.]

[Ἐγκαθιζάνω, Insideo. Constant. Man. Chron. p. 18, C: Καὶ τὸν ἐγκατιζάνοντα (l. ἐγκαθιζ.) τῷ θρόνῳ Σμέρδην εἶναι· 134, C: Ἐγκαθιζάνει μὲν εὐθὺς τοῖς θρόνοις τοῖς πατρῴοις. Cit. Boiss.]

Ἐγκαθίζω, Colloco in etc. Plato De rep. 8, [p. 553, C]: Εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει, καὶ μέγαν βασιλέα ποιεῖ ἐν ἑαυτῷ. [Polyb. 16, 37, 4: Περὶ τὴν ἑωθινὴν ἐνεκάθισε τὴν στρατιὰν ἐν τοῖς περὶ τὸν Σκοτίταν προσαγορευομένοις τόποις. Pollux 1, 11, capite περὶ ἱδρύσεως ἀγαλμάτων: Τὸ δὲ ἄγαλμα ἐρεῖς... ἐγκαθίσαι τῷ νεῷ.] Et apud Suid.: Οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. [Improprie Geopon. 10, 12, 3: Ἐγκαθίσαι τὸ στέλεχος κατώτερον, Demittere. || Subsido. Pollux 1, 213: Ἐγκαθίζειν καὶ ταπεινοῦν ἑαυτὸν, ὥστε εὐπετῶς ἀναβαίνειν τὸν ἱππέα.] Item Insideo. [Pind. Pyth. 4, 153: Θρόνος, ᾧ ποτε Κρηθείδας ἐγκαθίζων. Pollux 1, 209: Ἐπόχῳ ἐγκαθίσαι (equo). Et 203. Zonar. p. 607: Ἐγκαθίζουσα, ἐνεδρεύουσα. Aristid. vol. 1, p. 451=2, 171: Ἐγκαθίσας εἰς τὴν Βοιωτίαν. Alia constr. schol. Eur. Hipp. v. 35: Γαργηττὸν ἐγκαθίζουσι μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν, ἵν'... ἐξ ἐφόδου προσπεσόντες λάβωσι τὴν πόλιν.] In pass. ap. Diosc. 3: Ἐγκαθιζόμενοι ῥίζαι καταμήνια ἄγουσι, Radices ejus ad insedendum decoctæ, menses cient. [Id. 5, 21: Ὄξος ψύχει καὶ στύφει, εὐστόμαχόν τε ἐστι καὶ εὐόρεκτον, σταλτικόν τε αἱμορραγίας πάσης, πινόμενόν τε καὶ ἐγκαθιζόμενον, καὶ ἐπὶ ῥευμάτων κοιλίας συνεψόμενον ταῖς τροφαῖς ἁρμόζει.] Ἐγκαθίζομαι, Insideo: ut ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον [Herodot. 5, 26]. Ἐγκαθίσατο præterea ex Eur. citatur, et exp. Instituit, Posuit, Fundavit. [Ex Hipp. 31: Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον γῆς τῆσδε, ναὸν Κύπριδος ἐγκαθίσατο, ubi meliores libri ἐγκαθείσατο.] Sic ab Hesych. καθίσατο exp. ἱδρύσατο annotavi. [Id.: Ἐκαθίσατο, ἱδρύσατο.]

Ἐγκαθίημι, Immitto, Demitto. [Proprie Aristoph. Lys. 308: Τῆς ἀμπέλου δ' εἰς χύτραν τὸν φανὸν ἐγκαθέντες. Polyb. 23, 13, 5: Τοῦ Φιλίππου πάλαι τοὺς αὐλικοὺς ἐγκαθειικότος εἰς τὰς πόλεις ταύτας. Suborno. Plut. Pyrrh. c. 11: Ἦσαν δέ τινες, οὓς αὐτὸς ὁ Πύρρος ἐγκαθίει. Mando, Subjicio ap. Æschyl. fr. Ἱερειῶν ap. Macrob. Sat. 5, 22, schol. Soph. OEd. C. 793: Στέλλειν ὅπως τάχιστα· ταῦτα γὰρ πατὴρ Ζεὺς ἐγκαθίει Λοξίᾳ, de oraculo quod Jovis jussu ediderat Apollo. Intransitive apud schol. Pind. Ol. 1, 55: Διὰ δὲ τούτου εὐσεβὲς τὸ ἦθος χαρακτηρίζει, ὡς ὅτι δεῖ μηδόλως ἐγκαθιέναι τινὰ εἰς τὸν περὶ τῶν θεῶν λόγον. Sed leg. ex usu linguæ συγκαθιέναι. || Med. Zonar. p. 607: Ἐγκαθιέμενοι, ἀφιέντες. L. D. Part. præs. act. Joseph. Bell. Jud. 2, 8, 11, de Essenis: Ἄφυκτον δέλεαρ τοῖς ἅπαξ γευσαμένοις τῆς σοφίας αὐτῶν ἐγκαθιέντες. Hase.]

Ἐγκάθισμα, τὸ, Sessio in aqua medicata, ab imis pedibus vel feminibus usque ad umbilicum, ita ut supernæ partes non madescant: ut Gorr. tradit, addens, decoctorum horum usum esse in balnei penuria, aut ægroti id ferre non valentis imbecillitate, aut supernæ alicujus partis debilitate; adhiberique renibus inflammatis, calculosis affectibus, uteri et sedis vitiis, vulneribus: de quibus latius ab eo tractatur. Medici, qui hodie medicinam faciunt, Semicupium appellant, ut idem Gorr. testatur. Diosc. 3, 155: Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, ἐγκ. ὑστέρας ἐσκληρυμμένης καὶ φλεγμαινούσης ἐστί. De quo Plin. 27, 30: Ad insidendum decocta in duritia vulvarum et inflammationibus. Diosc. 3, 127: Ἀποζεννύμεναι δὲ ἁρμόζουσιν εἰς γυναικεῖα ἐγκ., καὶ ἀγωγὴν ἐμμήνων καὶ δευτέρων. De carum altera Plin. 26, c. ult.: Menses et secundas ciet ramorum decoctum insidentibus. [Hermes Trism. post Jo. Laur. De mens. p. 317 Rœth.: Ἕψησον τὴν βοτάνην σὺν ταῖς ῥίζαις, καὶ ἐγκαθίσματι χρῶ. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 160: Ἐγκαθίσμασι τοῖς διὰ τήλεως. Ap. eund. ib. p. 46, ἐγκαθισμὸν, et 152, ἐγκαθισμοῖς. || Figurate de oratione Dionys. De comp. verb. p. 141, 3 R.: Αἱ μὲν μονοσύλλαβοί τε καὶ δισύλλαβοι λέξεις, πολλοὺς μεταξὺ χρόνους ἀλλήλων ἀπολείπουσαι, τὸ χρόνιον ἐμιμήσαντο τοῦ ἔργου· αἱ δὲ μακραὶ συλλαβαὶ στηριγμούς τινας ἔχουσαι καὶ ἐγκαθίσματα, τὴν ἀντιτυπίαν καὶ τὸ βαρὺ καὶ τὸ μόγις· 169, 9: Φωνηέντων δὲ συμβολὰς ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ὀλίγου δεῖν τριάκοντα, ἡμιφώνων δὲ καὶ ἀφώνων ἀντιτύπων καὶ π

χρῶν καὶ δυσεκφόρων παραβολάς· ἐξ ὧν αἵ τ' ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσματα τῇ λέξει γέγονε τοσαῦτα τὸ πλῆθος, ὥστ' ὀλίγου δεῖν καθ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναί τι τῶν τοιούτων. Et eod. sensu ἐγκαθισμὸς De admir. vi Demosth. § 43, p. 1092, 5 R. : Τὰ ἡμίφωνα καὶ ἄφωνα, ἐξ ὧν στηριγμούς τε καὶ ἐγκαθισμοὺς αἱ ἁρμονίαι λαμβάνουσι. Videntur igitur esse quasi Sessiones i. e. Morationes vocis. L. D. Insidiæ. Basil. t. 1, p. 1107, D, ad Es. 15 (16), 2 : Διὰ τὸ ἑρμηνεύεσθαι τὴν Ναβαῦ ἐγκαθισμόν· conf. Orig. Cat. in Jerem. t. 3, p. 12, A. Hase.]

[Ἐγκαθισμός. V. Ἐγκάθισμα.]

Ἐγκαθίστημι, Colloco. [Eur. Iph. T. 982 : Καί σε... Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν. Demosth. p. 114, 19 : Τοὺς ἐκ Σερρίου τείχους καὶ Ἱεροῦ ὄρους στρατιώτας ἐξέβαλλεν, οὓς ὁ ὑμέτερος στρατηγὸς ἐγκατέστησεν.] Isocr. [p. 75, A] : Φρουρὰς μείζους ἢ νῦν ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Sic Plut. [Demetr. c. 7] : Καὶ ἐκκρούσας τὴν τοῦ Σελεύκου φρουρὰν, καὶ κρατήσας, ἰδίους ἐγκατέστησεν ἑπτακισχιλίους ἄνδρας. [Conf. id. Alcib. c. 30 : Φρουρὰν ἐγκαταστήσας· Eum. c. 3 : Φρουράρχους ἐγκατέστησε. L. D. Strabo 12, p. 546 : Ὁ ἐγκατασταθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως φρούραρχος. Hemst. Ead. signif. formam ἐγκαθιστᾶν ponit Eust. Opusc. p. 69, 85 : Ἀμφοῖν τούτοιν (paradiso et cœlo) ἐγκαθιστᾶν ἡ νηστεία βούλεται τοὺς καλῶς αὐτῇ χαίροντας.] || Constituo, i. q. καθίστημι, s. potius Constituo in. Thuc. 1, [4] : Κάρας ἐξελάσας, καὶ τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας ἡγεμόνας ἐγκαταστήσας, Et suos filios duces s. principes constituens; [122] : Τύραννον δὲ ἐῶμεν ἐγκαθιστάναι πόλιν, τοὺς δ' ἐν μιᾷ μονάρχους ἀξιοῦμεν καταλύειν, Tyrannum sinimus constitui in civitate. [Ἐγκαθεστάναι est ap. Thuc., ut sententia sit, Urbem sinimus tyrannum s. dominam constitui. Id. 6, 70 : Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν, Ἀργεῖοι μὲν καὶ οἱ ξύμμαχοι εὐτόνως καὶ ὀργῇ χωροῦντες, Λακεδαιμόνιοι δὲ βραδέως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεστώτων, Lege institutorum. Demosth. p. 214, 20 : Καταλέλυκε τὸν δῆμον ..., Χαίρωνα δὲ τὸν παλαιστὴν τύραννον ἐγκατέστησεν. Plut. Mor. p. 1013, F : Εἰ γὰρ ἀγέννητος ὁ κόσμος ἐστὶν, οἴχεται τῷ Πλάτωνι τὸ πρεσβύτερον τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν οὖσαν ἐξάρχειν μεταβολῆς καὶ κινήσεως πάσης, ἡγεμόνα καὶ πρωτουργὸν, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ἐγκαθεστῶσαν. Conf. 1016, C; 1017, B. Jo. Anagnost. de postr. Thessalon. expugn. p. 358 : Καὶ δὴ πρῶτον μὲν ἀνθρώπους ἀριθμητοὺς τῶν ἐπισημοτέρων καθ' αἷμά τε καὶ συγγένειαν τῆς δουλείας ἀπηλλάχθαι προσέταξε, παρεσχηκὼς αὐτὸς τὰ λύτρα καὶ τῇ πόλει τούτους ἐγκατοικῆσαι, ἔπειτα δὲ τὰ καταπτωκότα (sic) ταύτης ἐν τῷ πολέμῳ μέρη ταχέως τε ἀνορθοῦσθαι καὶ ὡς πρότερον ἦσαν ἐγκαταστῆναι. C. dat. Plut. Mor. p. 430, E : Ἑκάστῃ (οὐσίᾳ) λόγον ἐγκαταστήσας ὥσπερ ἁρμοστὴν καὶ φύλακα. L. Dind.]

[Ἐγκαθοράω, Aspicio. Plat. Epin. p. 990, E : Ὃ δὲ θεῖόν τ' ἐστὶ καὶ θαυμαστὸν τοῖς ἐγκαθορῶσί τε καὶ διανοουμένοις. C. accus. Anacr. ap. schol. Hephæst. p. 124, 6 : Θρεοκαρδίων ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν. Plut. Demetr. c. 38 : Ἐρασίστρατον ... εἴ τις εἰσίοι τῶν ἐν ὥρᾳ μειρακίων ἢ γυναικῶν ἐγκαθορᾶν τε τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀντιόχου, καὶ τὰ ... κινήματα τοῦ σώματος ἐπισκοπεῖν. Id. Brut. c. 16 : Βροῦτος ἐγκατιδὼν τῷ τοῦ Λαίνα σχήματι δεομένου σπουδὴν καὶ οὐχὶ κατηγοροῦντος, Animadvertens in gestu Lænatis studium rogantis, non deferentis. Sol. c. 29 : Ὁ δὲ Σόλων ταχὺ τὸ ἦθος ἐφώρασεν αὐτοῦ καὶ τὴν ἐπιβουλὴν πρῶτος ἐγκατεῖδεν (Periclis).]

[Ἐγκαθορμάω, Niceph. Callist. Or. in S. Magdal. in Bandini Anecd. p. 36. Boiss. Pallad. Vit. Chrys. p. 221. Kall.]

Ἐγκαθορμίζομαι, Subeo portum : vel etiam In portu me contineo. Bud. sane ἐγκαθορμίζεσθαι afferens e Basilio p. 245, exp. et In portum ingredi, et In portu stare. [Thucyd. 4, 1 : Ἔμελλον αὐτόσε ἐγκαθορμισάμεναι (naves) τὸν πόλεμον ἐντεῦθεν ποιήσεσθαι. Dio Cass. 48, 49 : Οὐδεὶς αἰγιαλὸς ἐγκαθορμίσασθαι αὐτοῖς ἀσφαλὴς εὑρίσκετο. Pollux 1, 102. Pass. signif. ead. Nilus Ep. 1, 222, p. 82 : Ἤκουσε γὰρ ὅτι ὁ μοναχὸς οὐκ ἔχει ἐξουσίαν γαμῆσαι καὶ καθάπερ λιμένι ἐγκαθορμισθῆναι τῇ χρήσει τῆς μίξεως. Nicet. Paphl. Orat. enc. in Combef. Auct. Patr. nov. p. 452, D : Διὰ προσοχῆς δὲ καὶ ἀταραξίας ὥσπερ ἐν λιμένι τινὶ γαληνῷ τῷ οἰκείῳ νῷ τοῦτον (τὸν λόγον) γαλιναίως (l. γαλην.) ἐγκαθορμιζόμενοι. L. D. Aster. Homil. 55 Rub. Boisson.]

[Ἐγκαθόρμισις, ἡ, Introitus portus. Arrian. Exp. 1, 18, 9, τῶν νεῶν.]

[Ἐγκαθυβρίζω, Insulto. Eur. Tro. 997 : Οὐδ' ἦν ἱκανά σοι τὰ Μενέλεω μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς, Lascivire luxuria. Jos. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 8, D : Καὶ τὴν γαμετὴν αὐτοῦ ἀνοσίοις γάμοις ἐγκαθυβρίσαι, quod Symeon Logoth. dicit ἀνοσίοις γάμοις μιγῆναι. L. Dind.]

[Ἐγκαθυφαίνω, Intexo. Var. script. pro καθυφαίνω Exod. 28, 17.]

[Ἔγκαίνησις. V. Ἔγκαίνισις.]

Ἐγκαινίζω, i. q. ἀναχαινίζω. In Ep. ad Hebr. [10, 20 : Ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν, quod νεωστὶ ἔτεμεν, νέαν ὁδὸν ἐποίησεν et similiter interpr. Patres ab Suicero vol. 1, p. 989 citt. Idem addit in ex. signif. Restaurandi s. Innovandi Reg. 1, 11, 14 : Ἐγκαινίσωμεν ἐκεῖ τὴν βασιλείαν· Ps. 51, 10 : Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον· Jesa. 16, 11 : Τὰ ἐντός μου ὡς τεῖχος ἐνεκαίνισας·] et 3 Reg. 8, [63], exp. Dedico, Ἐνεκαίνισε τὸν οἶκον Κυρίου ὁ βασιλεύς. Pollux [1, 11], post ἐγκαθίσαι τῷ νεῷ (τὸ ἄγαλμα) ponit ἐγκαινίσαι τῷ θεῷ. Quidam ἐγκαινίζεσθαι existimant dici Quæ sacro usui veluti initiantur, ex Ep. ad Hebr. 9, [10. || Sancio, Confirmo. Ep. ad Hebr. 9, 18 : Ὅθεν οὐδὲ ἡ πρώτη διαθήκη χωρὶς αἵματος ἐγκεκαίνισται, Dedicatum, i. e. Confirmatum est, ἐκυρώθη, ut interpr. Chrysost. Hom. 16 in Ep. ad Hebr. p. 517. || Quemadmodum ἐγκαίνια de memoria resurrectionis Christi dicemus usurpari, ita eod. sensu verbo ἐγκ. usus est Greg. Naz. Or. 42, quæ est 2 In Pascha p. 693, dum quemlibet fidelem ita compellat : Ἐγκαίνισον τὴν ἀνάστασιν, Resurrectionis encænia celebra. Hæc fere Suicer. || Signif. propria, Innovo, Gl., Eust. Opusc. p. 277, 64 : Πεφύκαμεν δὲ οἱ πολλοὶ πρὸς τὸ φιλόκαινον, ἐπιθυμηταὶ ὄντες καινῶν ξυμβαμάτων καὶ τὸν χρόνον ἀπαιτοῦντες ἐγκαινίζειν ἡμῖν ἄλλοτε ἄλλα ξενίζοντα.]

[Ἐγκαίνιον, τό.] Ἐγκαίνια, Festivitas dedicationis templi. Græce enim καινὸν dicitur Novum. Quandocunque enim novum aliquid fuerit dedicatum ἐγκαίνια vocatur. Hæc Augustinus. Jo. 10, [22] : Ἐγένετο δὲ τὰ ἐγκαίνια ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, v. Bezam. [Et in Ind.] : Ἐγκαίνια, τὰ, Festum dedicationis cujuspiam rei : ut ap. Daniel. [3, 2] Nabuchodonosor jubet satrapas suos et præfectos εἰσελθεῖν εἰς τὰ ἐγκαίνια τῆς εἰκόνος, ἧς ἔστησεν, Convenire ad dedicationem statuæ, quam erexerat. Itidem ἐγκαίνια Hierosolymis dicebatur Festum illud quod agitabatur in memoriam templi post diutinam in Babylonia et Perside captivitatem instaurati : vel potius Festum illud quod Judas Maccabæus pulso Antiochi præsidio Hierosolymis instituit in memoriam templi cultusque divini a sese instaurati ac veluti renovati : nam, ut legimus 1 Macc. 4, [56], constituit Judas et fratres ejus, totaque Israelis concio, ut dies dedicationis altaris suis temporibus agitarentur singulis annis. Joann. 10 : Ἐγένετο δὲ ἐγκαίνια ἐν Ἱεροσολύμοις. Suid. ἐγκαίνια esse dicit ἑορτὴν καθ' ἣν ἐκαινουργεῖτό τι, Festum in quo aliquid innovabatur; schol. Eur. [Or. 89], ἑορτὴν τὴν ἐν ἐγκαινισμῷ. Sunt qui ἐγκαίνιον pro Tyrocinio etiam accipiant in Quintil. 7, [2, 23] : Nec pro encænio ducendum scelus primum. Ita enim reponendum judicant, cum vulg. Edd. habeant Per ἐγκαίνια. [|| Memoria resurrectionis Christi. Menolog. M. Septembr. d. XIII : Μνήμη τῶν ἐγκαινίων τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν ἀναστάσεως. Ib. : Ἐγκαίνια ἑορτάζομεν τῆς τοῦ Χρ. ἀν. Suicer.]

[Ἐγκαινὶς, ἰδος, ἡ.] Ἐγκαινίδες, Pars quædam navis sunt, teste Suida [et Zon. p. 601], afferente hæc verba [Agathiæ 5, 21] : Ξυλὰ ἰθυτενῆ καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκαινίδας ὕπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον ἐνθέντες, οὐ διὰ παντὸς, ἀλλὰ μόνον ἀμφὶ τὰ ἄκρα καὶ τὸ μεσαίτατον δεσμοῖς περισφίγξαντες. [Hemst. ad Suid. vol. 1, p. 1132, G, ed. Gaisf. : « Leg. est ἐγκενίδες. V. Etym. p. 357, 3. » Atque sic codices Ag. Rehdig. a pr. et LB. ab sec. m. V. Ἐγκενίς. L. Dindorf.]

[Ἔγκαίνισις, ἡ, Dedicatio, Numer. 7, 88, ubi in Alex. et Compl. perperam ἐγκαίνησις legitur. Schleusn.]

[Ἐγκαίνισμα, τὸ, i. q. ἐγκαινισμός. Photius Ecphr. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 121, D : Καίσαρι τοῦ περιωνύμου ναοῦ συνεορτάζοντι τὰ ἐγκαινίσματα. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 61, B : Νοσοκομείων, γηροκο-

μείων τε καὶ πτωχοτροφείων πολυειδῶν ἐγκαινίσμασιν. L. Dindorf.]

Ἐγκαινισμός, ὁ, Renovatio, Instauratio, Dedicatio. 1 Macc. 4, [59]: Ἵνα ἄγωνται αἱ ἡμέραι ἐγκαινισμοῦ τοῦ θυσιαστηρίου, ubi exp. Dedicationis altaris. [2 Par. 7, 9; Num. 7, 10, al. Schol. Eur. Or. 89. || Regeneratio. Basil. M. Hom. 28 de pœnit. p. 619, postquam initium cap. 3 Ad Galatas adduxisset, subjicit: Τί μετὰ ταῦτα ἐπιφέρει, δοὺς τόπον ἐγκαινισμοῦ; Suicer.]

Ἐγκαινόω, Innovo. Exp. etiam Initio, Dedico, ut ἐγκαινίζω.

[Ἐγκαίνωσις, ἡ, Dedicatio. Num. 7, 88, sec. Vat. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐγκαιρία, ἡ, Opportunitas. Plato enim in Politico [p. 305, D] ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit. [Aretæus Ac. m. 1, 1, p. 73=83: Ὅκως μὴ ἐν τῇ διαστάσι τῆς ἐπαφαιρέσιος διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκαιρίη, Alimenti offerendi occasio.]

[Ἐγκαιριότης, ητος, ἡ, Opportunitas. Schol. Eur. Phœn. 471: Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν) τὰ δίκαια ἔχει ἰσχὺν καὶ ἐγκαιριότητα.]

Ἔγκαιρος, ὁ, ἡ, Opportunus, Tempestivus, εὔκαιρος. [Plato Politici p. 282, D: Ἴσως γὰρ ὁ διορισμὸς ἔγκαιρος ἄν σοι γένοιτο· Leg. 11, p. 928, A: Ἔτι δ' ἀπειλή τις ἂν τοιάδε εἴη μάλα ἔγκαιρος· 4, p. 717, A: Μάτην οὖν περὶ θεοὺς ὁ πολύς ἐστι πόνος τοῖς ἀνοσίοις, τοῖσι δὲ ὁσίοις ἐγκαιρότατος ἅπασι. Themist. Or. 26, p. 331, A: Καὶ ὅτε πλοΐζεσθαι ἔγκαιρον καὶ ὅτε χρεμαννύειν ὑπὲρ καπνοῦ τὰ πηδάλια. Pollux 6, 204.]

[Ἔνκαιρος (sic), ὁ, n. pr. viri in inscr. Carthæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 56. L. Dindorf.]

Ἐγκαίρως, Opportune, εὐκαίρως. [Aretæus Diut. m. 1, 4, p. 123=136: Οὐκέτι γὰρ ἐγκ. Schol. Eur. Phœn. 106: Ἐγκ. ἐπορεύθης. Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 594: Ὁπόσα μὴ ἐγκ. λεγόμενα καταψοφεῖ μὲν τῶν νέων τὰς ἀκοάς. Ubi est var. εὐκαίρως. Aristæn. Ep. 1, 15: Ἐκ τοῦ Μυοῦντος ἐγκ. ἐπεδήμησε τῇ Μιλήτῳ. Pollux 6, 204, Suid. v. Εἰς καιρόν.]

Ἐγκαίω, Inuro, Exuro [Eur. Cycl. 393: Ὀθελούς τ' ἄκρους μὲν ἐγκεκαυμένους πυρὶ ..., Præustos, Adustos]: unde Galen., οἱ ἐγκαυθέντες, A sole exusti, Qui æstuarunt. Qui et καυσούμενοι dicuntur. Galen. Ad Glauc.: Τοῖς ὑπερπονήσασι καὶ ψυχθεῖσι καὶ ἐγκαυθεῖσιν ἅμα τῷ κόπῳ, Ardore accensis, Bud. [Geopon. 18, 17, 1: Ἐὰν ἥλιος ἐγκαύσας βλάψῃ τὰ πρόβατα. Symm. Ps. 38, 4, ἐνεκαιόμην. Sirac. 23, 16, ἐγκαύσῃ sec. Compl., Donec amasias suas eodem igne libidinis succenderit. Schleusn. Lex. V. T. Lucian. Veræ H. 1, 11: Λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι, Vaporatæ. Schneid. Pseudoherodot. Vita Hom. c. 32: Κεραμέες τινὲς κάμινον ἐγκαίοντες κεράμου λεπτοῦ. Conf. Ἐγκαυστικός. L. D. || Incendo, Plut. Alex. c. 24: Ἐγκαύσαντες δὲ πῦρ πολὺ, τοὺς μὲν εὐθὺς ἐφόβησαν. Quomodo dicitur ἐναύω, quod etiam fuit qui restitutum vellet loco Plut. Συγκαύσαντες est in libro Mon. 85 ap. Gœller. ad Dionys. De comp. vv. p. 213. || C. dat., Sacra super igni facio alicui. Pausan. 1, 42, 6: Ἀναδραμὼν δὲ ἐς τὴν ἀκρόπολιν, τηνικαῦτα δὲ ὁ πατὴρ οἱ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνέκαεν, ἀπορρίπτει τὰ ξύλα ἀπὸ τοῦ βωμοῦ.] || Encaustica pingo, Plin. 35, 11: Lysippus quoque Æginæ picturæ suæ inscripsit, ἐνέκαυσεν: quod profecto non fecisset, nisi encaustica inventa. Sed male ibi quædam exempll. habent Encausen, quædam Encauten. Sic ἐγκεκαυμένος, Inustus, Inustione et encausi pictus. [Basil. M. vol. 1, p. 314, C: Δυσέκνιπτος καὶ οἱονεὶ ἐγκεκαυμένος. Hemst. Photius Lex.: Στίξαι, τὸ ἐγκαῦσαι ἵππον. Nicet. Is. Ang. 3, 8, p. 287, B: Τὴν ἀνέκπλυτον καὶ οἷον εἰς βάθος ἐγκεκαυμένην τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ πρὸς τὸν κασίγνητον στοργήν. Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 24: Ἐγκεκαυμένη, ἐζωγραφημένη (sic et Etym. M. p. 310, 40, Zon. p. 607) καὶ πεποικιλμένη γραφαῖς. Maccab. 2, 2, 29: Καθάπερ γὰρ τῆς καινῆς οἰκίας ἀρχιτέκτονι τῆς ὅλης καταβολῆς φροντιστέον, τῷ δὲ ἐγκαίειν καὶ ζωγραφεῖν ἐπιχειροῦντι τὰ ἐπιτήδεια πρὸς διακόσμησιν ἐξεταστέον. Confusum c. ἐκκαίω v. Theophrast. fr. 5 De ventis § 16. L. Dind.]

[Ἐγκακέω.] Ἐγκακοῦμεν, Hesych. ὑφοῦμεν, [Exaltamus. Conf. autem Ἐκκακέω. L. D. Fastidio. Theod. Prov. 3, 11: Μηδὲ ἐγκακήσῃς, Nec male habeas. Symm. Gen. 27, 46; Num. 21, 5. Jes. 7, 16: Ἀφ' ἧς σὺ ἐγκακῇς, Quæ tecum vexatur. Schleusn. L. V. T. Mala patior. Euseb. Dem. ev. p. 319, A: Τὴν γῆν ἐσίκγαινεν ἣ ἐδδελύσσετο, ἀποκάμνων ἢ ἐγκακῶν ἀπ' αὐτῆς. Hase.]

[Ἐγκακοπαθέω, Affligor, Vexor. Greg. Nyss. t. 1, p. 464, D: Στρατιωτικοῖς ἐγκακοπαθεῖ πόνοις. Hase.]

Ἐγκαλέω, Accuso: q. d. In jus voco ob aliquod crimen: ἐγκαλῶ σοι προδόσίαν, Appello te de proditione. Gall. itidem, *Je t'appelle de trahison*, ut olim præsertim loquebantur. [Dionys. A. R. 9, 8: Προδοσίαν αὐτοῖς ἐνεκάλουν. Ita Vat.: ceteri αὐτῶν.] Ἐγκαλεῖν de privato judicio, ἐγκαλῶ σοι τοῦτο, De hoc te accuso. [Hesych. Ep. ad Eulog. p. 4, 7: Οἷς ἐγκαλῶ Διογενιανῷ (iis inciderim ipse).] Bud. Comm. p. 66. Et cum gen. rei, ut ἐγκαλῶ σοι πληγῶν pro διώκω σε πληγῶν, Ago tecum injuriarum ob verbera. Bud. Comm. p. 48. Interdum absolute ἐγκαλεῖν τινι, Litem intendere. Libanius, Ἐνεκάλει τῷ Φορμίωνι. [Achill. Tat. 7, 13: Πλὴν εἰ μὴ δούλη τις ἦν ἐγκαλοῦσα τῷ δεσπότῃ.] Sic Ἐγκαλεῖσθαι, In judicium vocari, et actione conveniri. Dem. [p. 907, 6: Οὐδεμίαν πώποτε δίκην πρὸς ὑμᾶς εἰσήλθομεν] οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ὑφ' ἑτέρων. [Quæ formula, ἐγκαλεῖν δίκην, est ap. eund. p. 1014, 8: Ὅτι ἀπέφυγον αὐτοὺς τὰς δίκας ἃς μοι ἐνεκάλουν.] Ἐγκαλεῖν χρέος, Petere debitum, Bud. in Isocr. C. Euthyn. [p. 402, C]: Ὅτι Τιμόδημος τουτονὶ τριάκοντα μνᾶς ἐπράξατο, οὐ χρέος ἐγκαλῶν, ἀλλὰ ἀπάξειν ἀπειλῶν. Vide aliud ex. hujus signif. ap. Bud. p. 65. [Isocr. ib. p. 367: Τὰς τριακοσίας δραχμὰς ἐνεκάλεσεν. Xenoph. An. 7, 7, 33: Ἀπολαβόντες ἃ ἐγκαλοῦσιν. Demosth. p. 877, 21: Ὅτε τὰς ὀγδοήκοντα μνᾶς ἐνεκάλεις· 949, 1: Τρισχιλίας ἐγκαλέσας ἀργυρίου δραχμάς. || Signif. Accusandi coram judicibus c. πρὸς jungitur in Vita Sophoclis: Καί ποτε ἐν δράματι εἰσήγαγε τὸν Ἰοφῶντα αὐτῷ φθονοῦντα καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρί. Cit. Schæf.] || Ἐγκαλῶ dicitur et de quavis accusatione extra forum etiam. Isocrat. Panath. [p. 253, D]: Δικαίως [ἂν] ἐκείνοις μὲν ἅπαντες ἐγκαλέσαιμεν [-λέσειαν Urb.] ὡς ἀρχηγοῖς γεγενημένοις κ. τ. λ. [Diodor. 5, 11: Τῆς δὲ γερουσίας ἐγκαλούσης, καὶ τῆς διαφορᾶς ἀεὶ μᾶλλον ἐκκαιομένης, ἡ μὲν γερουσία τοῖς στρατηγοῖς ἐν ἀπορρήτοις προσέταξεν ἀφανίσαι πάντας τοὺς ἐγκαλουμένους. Et paullo inf.: Ἀπέπλευσαν καταλιπόντες ἐν αὐτῇ τοὺς ἐγκαλουμένους. Ubi bis libri deteriores ἐγκαλοῦντας. 14, 89: Παυσανίας ὁ τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐγκαλούμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἔφυγεν· Exc. p. 555, 32: Ἀπέλυσεν ὁ Διονύσιος τῆς τιμωρίας τὸν ἐγκαλούμενον. Xenoph. An. 7, 7, 44: Ἐνεκάλουν ἐμοὶ ὡς μᾶλλον μέλοι μοι. Seq. infin. Ages. 4, 1: Ὑπὸ γὰρ Ἀγησιλάου στέρεσθαι μὲν οὐδεὶς οὐδὲν πώποτε ἐνεκάλεσεν. Id. Hier. 5, 3: Ἡ δὲ τυραννὶς ἀναγκάζει καὶ ταῖς ἑαυτῶν πατρίσιν ἐγκαλεῖν, dicere videtur pro Ignominiam patriæ inferre.] Et ἐγκαλῶ σοι τοῦτο, De hoc te accuso, i. e. Hoc tibi objicio, Vitio verto. Xen. Cyrop. 7, [2, 22]: Οὐδὲν ἐνεκάλουν μετὰ τὸν τοῦ παιδὸς θάνατον ταῖς τύχαις. Plut. Lycurgo [c. 18]: Ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. [Soph. El. 778: Ἐγκαλῶν δέ μοι φόνους πατρῴους. Lucian. Abdicat. c. 7: Ἐπὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον εἶναι φημὶ σώζεσθαι τὴν γυναῖκα ..., φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι καὶ προδιδόναι τὴν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης, Objiciens, Exprobrans mihi.] Item Expostulo cum aliquo, ut amicus cum amico. Aristot. Eth. 9: Ἐν δὲ τῇ ἐρωτικῇ φιλίᾳ ἐνίοτε μὲν ὁ ἐραστὴς ἐγκαλεῖ ὅτι ὑπερφιλῶν οὐκ ἀντιφιλεῖται· 8: Γελοῖος δ' ἂν φαίνοιτο ὁ ἐγκαλῶν τῷ μὴ τέρποντι φίλῳ ἐξὸν μὴ συνημερεύειν. [Photius Erotem. 3, p. 34 ed. Fontan.: Ἐγκαλεῖ δὲ αὐτῷ δι' ὧν γέγραφε τίνος χάριν τὸν Πέτρον ἐκβαλὼν τῆς ἐκκλησίας αὖθις αὐτὸν εἰσήγαγε. L. D.] Dicitur etiam ἐγκαλῶ τούτῳ, pro Hoc improbo et reprehendo. Dem.: Τούτοις νῦν ἐγκαλῶν, ὧν οὐκ εἶχες εἰπεῖν βελτίω. [Thucyd. 4, 123: Ἔστι γὰρ ἃ καὶ αὐτὸς ἐνεκάλει τοῖς Ἀθηναίοις παραβαίνειν τὰς σπονδάς. Et omisso dat. 5, 46: Εἴ τέ τι ἄλλο ἐνεκάλουν. Plato Theæt. p. 168, E: Ἵνα μὴ τοῦτό γε ἔχῃ ἐγκαλεῖν. Alia constr. Plut. Mor. p. 73, B: Οὐκοῦν καὶ τῷ φίλῳ δίδωσιν ὁ καιρὸς εἰπεῖν πρὸς τὸν ἐπὶ μικροῖς καὶ μηδενὸς ἀξίοις ἐγκαλοῦντά τι, Παιδιὰς καὶ πότους καὶ φλυαρίας λέγομεν, ubi τινι restituendum vidit Wytt. Diod. Exc. p. 570, 72: Ἐπὶ τῷ τὸ μέρος μὴ εἰληφέναι τῶν σεσυλημένων χρημάτων ἐγκαλοῦντες τῷ Πλημμηνίῳ. Et pass.

ibid. p. 595, 5 : Ἐγκαλουμένους ἐπί τισι δικαίαις παρρησίαις διὰ τὴν παλλακὴν Εἰρήνην. Liban. 52, vol. 3, p. 22, 9 : Ἀλλὰ πῶς δεῖ ποιεῖν βοηθεῖν λόγῳ τοῖς ἐγκαλουμένοις ἐπ' αὐτῆς τῆς περὶ τῶν ἐπῶν φιλοτιμίας. V. infra. Aliter rursus Soph. Phil. 328 : Τίνος γὰρ ὧδε τὸν μέγαν χόλον κατ' αὐτῶν ἐγκαλῶν ἐλήλυθας, Tam vehementis indignationis culpam eis daturus. (Ubi not. etiam metonymia, per quam Indignatio dicitur pro Commotione indignationis, ut OEd. T. 702 : Λέγ' εἰ σαφῶς τὸ νεῖκος ἐγκαλῶν ἐρεῖς, rixa dicitur pro culpa rixæ.) Schol. Thucyd. 1, 26 : Κατὰ τῶν Κερκυραίων ἐγκαλοῦντες. Constant. Porph. Basil. Maced. p. 63 : Πρόσοδον ἀρκοῦσαν ἀφώρισεν, ἀφ' ἧς οἱ ἐγκαλοῦντες κατά τινων ἀπετρέφοντο· 64 : Μηδαμοῦ εὑρηκέναι λέγοντες ἐγκαλοῦντα κατά τινος. Conf. de compositorum c. ἐν constructione cum κατὰ Lobeck. ad Aj. 957. Ἐγκαλῶ τινί τινος, Plut. Aristid. c. 10 : Ἀριστείδης δὲ πεμφθεὶς εἰς Λακεδαίμονα τῆς μὲν βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐνεκάλει καὶ τῆς ὀλιγωρίας. L. D. C. accus. schol. Callim. Apoll. 100 : Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν κ. τ. λ. Schæf. || Eadem struct., sed signif. Invocandi Strabo 14, p. 649 : Οὗτοι δ' εἰσὶ καὶ οἱ ἐγκαλοῦντες τὴν τῶν θεῶν ἰατρείαν, Deorum devocantes medicinam. L. D.] || Ἐγκαλεῖσθαι active pro ἐγκαλεῖν, Bud. Comm. p. 763 ex Isocr. [Trapezit. initio : Εἰ δὲ δόξω μηδὲν προσῆκον τοσαῦτα χρήματα ἐγκαλεῖσθαί, διαβληθείην ἂν τὸν ἅπαντα βίον. « *Le sens actif d'*ἐγκαλέομαι *est fondé sur le seul passage d'Isocrate, où cependant au lieu d'*ἐγκαλεῖσθαι *Denys d'Halicarnasse* (Jud. de Isocr. c. 19, p. 578, 6 Reisk.) *avait lu* ἐγκαλέσαι. (Sic etiam cod. Urbinas.) *Voy. Isocr.* t. 2, p. 258, *de mon édit.* » Coraes. Tamen sic etiam, quanquam alia signif., Eurip. fr. Melanipp. Stob. vol. 3, p. 100 Gaisf. : Ὦ γὰρ θεὸς δίδωσι μὴ φῦναι τέκνα, οὐ χρὴ 'γκαλεῖσθαι πρὸς τὸ θεῖον, ἀλλ' ἐᾶν, Non oportet queri cum deo. Æschin. C. Tim. p. 10, 5 : Ἐγὼ ἀγόμενον εἰς δουλείαν ὑπὸ Ἡγησάνδρου Πιττάλακον ἀφειλόμην εἰς ἐλευθερίαν· χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλθὼν πρὸς ἐμὲ Πιττάλακος ἔφη βούλεσθαι διαλυθῆναι τὰ πρὸς Ἡγήσανδρον, καὶ προπέμψαι (προσπέμψας Reisk.) αὐτῷ ἄρασθαι (διάλυσιν τῆς δίκης εὔρασθαι Reisk.) ἣν τε αὐτὸς ἐνεκαλέσατο Ἡγήσανδρον καὶ Τίμαρχον καὶ ἣν Ἡγήσανδρος τῆς δουλείας αὐτόν. L. D.] || Ἐγκαλεῖσθαι, Accusari, Reprehendi. Aristot. Eth, 4, [c. 1 med.] : Διὸ ἐγκαλεῖται τῇ τύχῃ, ὅτι οἱ μάλιστα ἄξιοι ἥκιστα πλουτοῦσι, Hoc vitio vertitur fortunæ, Hoc objicitur. Ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, Hoc mihi objicitur, De hoc accusor, Hoc mihi vitio vertitur. Gregor. de ficu sterili loquens, p. 176 : Καὶ μὴ ταύτην ἐκτεμεῖν ἐγκαλουμένην τὸ ἄκαρπον. [Suid. : Ἀνεπικλήτως, μηδὲν ἐγκληθέντες. Alia v. supra in activo. Dionys. A. R. 7, 46 : Δικαστὴν τὸν δῆμον ὑπὲρ ὧν ἐνεκαλοῦντο ὑπομένειν. Genit. seq. Dio Cass. 58, 4 : Ἀσεβείας ἐς τὸν Τιβέριον ἐγκληθείς. Cum περὶ schol. Aristoph. Vesp. 756 : Ἐγκαλούμενον περὶ κλοπῆς, sec. cod. Ven. Vulgo enim deest περί.] Et τὰ ἐγκεκλημένα, Quæ objecta sunt. Dem. Πρὸς Ἀφοβον : Καὶ οὐδὲν ἔχων ἀπολύσασθαι τῶν ἐγκεκλημένων. [Polyb. 5, 27, 5 : Ποιήσασθαι τὴν ὑπὲρ τῶν ἐγκαλουμένων κρίσιν. Diod. Exc. p. 625, 35 : Ἐνδεχομένως ἀπολογησάμενοι πρὸς ἕκαστον τῶν ἐγκαλουμένων οὐ μόνον ἀπετρίψαντο τὰς διαβολάς. V. supra.] || Ἐγκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, Provocare judicium, A sententia appellare, VV. LL. sed leg. puto ἐκκαλεῖσθαι : de quo paulo post.

Ἐγκαλινδέω, Volvo, Voluto in. Et ἐγκαλινδέομαι, Volutor in, Versor in, h. e. Assiduus et occupatus sum in. Chrysost. : Τοῖς βιωτικοῖς ἡδέως ἐγκαλινδεῖσθαι· ut Greg. dicit, Οἱ περὶ τὸ σῶμα καλινδούμενοι, Nimium occupati et assidui circa curam corporis : i. e. οἱ μὴ πνευματικοί. Item in VV. LL. Ἐγκεκαλινδημένη πάνυ ἀκριβῶς, Culta summo studio. [Athen. 6, p. 262, B : Ἀεί ποτε ἐγὼ ... τεθαύμακα τὸ τῶν δούλων γένος ὡς ἐστιν ἐγκρατὲς τοσαύταις ἐγκαλινδούμενον λιχνείαις. Aretæus Diut. Morb. 1, 2, p. 118=130 : Τῇσι ψάμμοισι ἐγκαλινδέεσθαι. Hesych. : Ἐγκαλινδούμενος, ἐγκυλιόμενος. Ἐγκαλινδεῖται, ἐναναστρέφεται, ἐνδιατρίβει. Eust. Opusc. p. 351, 6 : Ἐν ἴσῳ τίθεται, βορβόρῳ ἐγκαλινδεῖσθαι καὶ ὑπὸ σύσκιον πάγκαλον ἀναπαύεσθαι· 295, 4 : Οἱ ἁμαρτιῶν βορβόροις ἐγκαλινδούμενοι. Themist. Or. 29, p. 346, B : Τί ἂν οὖν τις πρός με ἀγανακτοίη, εἰ ὁμολογῶ δημοσίᾳ ὅτι πένομαι σοφίας καὶ ὀλίγα πάνυ ἐστὶν ἃ ἐπίσταμαι, καὶ ταῦτα ἐν πολλῷ χρόνῳ ἐκμελετῶν καὶ ἄνω καὶ κάτω ἐγκαλινδούμενος; Alia constr. Evagr. H. E. 5, p. 435, 39, ab Hemst. cit. : Περὶ τὰς ἡδονὰς ἐγκαλινδούμενος.]

[Ἐγκαλὶς ap. Arcad. p. 31, 8 recensetur inter vocc. in αλις, additurque, Τὸ γὰρ γ ἐκ τοῦ ν. Leg. ἀγκαλίς. L. Dindorf.]

[Ἐγκαλλύνω, Inorno, Exorno. Jo. Phocas Descr. terræ S. c. 14, p. 22 : Ὁ δὲ τοιοῦτος ναός ἐστι πάνυ περικαλλέστατος ... ἐντὸς καὶ ἐκτὸς ποικίλοις μαρμάροις καὶ ψηφῖσιν ἐγκαλλυνόμενος· 16, p. 27 : Τὸ δὲ δάπεδον τούτου μαρμάροις ἐγκαλλυνόμενον. L. Dind.]

Ἐγκαλλωπίζομαι. Plut. Antonio [c. 36] : Ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς αἰσχροῖς, pro καλλωπίσασθαι ἐν τοῖς αἰσχροῖς, In rebus turpibus sibi placere, ac sese ostentare. Id. [Mor. p. 85, C] : Καλοῖς καὶ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐγκαλλωπίσασθαι, Inter bonos et graves spectandum se præbere, Bud. Comm. p. 748. [Sic Ælian. V. H. 9, 35 : Ὁ δὲ Σωκράτης ἰδὼν τὸν Ἀντισθένη τὸ διερρωγὸς ἱματίου μέρος ἀεὶ ποιοῦντα φανερὸν, Οὐ παύσῃ, ἔφη, ἐγκαλλωπιζόμενος ἡμῖν; Themist. Or. 4, p. 57, D : Ὡς ἄρα ὑμῖν εἰκότως ἐγκαλλωπίζεται καὶ ἐναβρύνεται ὁ βασιλεύς ... ἅτε ἀληθινῶς καὶ ἐκ τοῦ βάθους συνηδομένοις. Priori signif. id. Or. 28, p. 341, B : Τίκτουσι δὲ οὐχ οἱ φιλόσοφοι μόνον ἀλλὰ καὶ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ ῥήτορες πάνυ πολλοὺς λόγους, ἀλλ' οἱ μὲν κυδροῦνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ καὶ ἐγκαλλωπίζονται καὶ ἐναβρύνονται καὶ ἀνακοινοῦνται αὐτοὺς τοῖς ἀνθρώποις. Agathias 1, 13 : Οὐ σύνηθες ἔμοιγε βωμολοχίαις τε καὶ γλίσχραις ἐλπίσιν ἐγκαλλωπίζεσθαι. Suid. : Ἐγκαλλωπισαμένου, ἐναβρυνομένου. « Εἴτε τοῦ βασιλέως τῷ ψεύσματι ἐγκαλλωπισαμένου. » Niceph. Greg. 21, 5 : Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οἱ θεομισεῖς οὐκ αἰδούμενοι. Michael Glycas Ep. 13, in Fontani Anecd. vol. 1, p. 193 : Ἵνα τί τὸν Μωσέα διὰ στόματος φέρεις; πῶς ἐγκαλλωπίζῃ τοῖς ἐκείνου συγγράμμασιν; Et alii multi. Confusum c. ἐγκολπίζομαι notavit Schæf. in indice Dionys. p. 149, b. Aliter corruptum v. in Ἐγκομπέω. L. Dind.]

Ἐγκαλλώπισμα, τό. Thuc. 2, [62] : Καὶ ἐγκ. πλούτου, i. e. πλοῦτον, ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα. [Verterim Ostentationem divitiarum. Themist. Or. 6, p. 53, C : Ἐγκ. ἐνεργὸν τῆς Ῥωμαίων ἡγεμονίας· 34, p. 22 Mai. : Ἀγάλματα ἃ τὴν μὲν χρείαν οὐ συμπληροῖ, κόσμος δέ ἐστι τῆς χρείας καὶ ἐγκ. Aristid. vol. 1, p. 224=392 : Ἡ δὲ σεμνὴ καὶ μεγάλη κατ' Αἴγυπτον Ἀλεξάνδρου πόλις ἐγκαλλώπισμα τῆς ὑμετέρας γέγονεν ἡγεμονίας. Conf. 512=2, 289. Basil. M. Hom. de grat. act. 7, vol. 2, p. 31, C : Παῖς μοι ἦν νεανίας, μόνος τοῦ βίου διάδοχος, παραμύθιον γήρως, ἐγκ. γένους, ἄνθος τῶν ὁμηλίκων, στήριγμα τῆς οἰκίας, Generis decus et ornamentum. Photius Ecphr. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 121, B : Τῶν ὅσους ἥλιος ἐπεῖδε Καισάρων τὸ ἐγκ., Decus omnium quos sol vidit Cæsarum. L. Dind.]

Ἐγκαλοσκελεῖς, dicuntur qui habent τὰ σκέλη ἐν τοῖς κάλοις, Qui crura habent inclusa lignis s. numellis. Affertur hæc vox ab Hesych., qui dicit τοὺς μὴ ἀποδιδόντας τὰ χρέα solitos fuisse ἐν κάλοις δεσμεύεσθαι τοὺς πόδας.

Ἐγκάλυμμα, τὸ, Velamentum, quo aliquid integitur.

[Ἐγκαλυμμὸς, ὁ, Velatio, ap. Aristoph. Av. 1496, ubi vulgo, Τίς ὁ συγκαλυμμός; restituit Dawes. Misc. cr. p. 210=390 ed. Kidd. sec. Cui obloquitur Dorvill. ad Char. p. 275=366.]

Ἐγκαλυπτέος, Quem pudore affici decet s. moveri. In VV. LL. exp. Verecundia commovendus. [Apoll. Tyan. Ep. 18, p. 391 : Ἐγκαλυπτέος ἕκαστος ὁ ματαίως ἐν δόξῃ γενόμενος.]

Ἐγκαλυπτήρια, Quæ dantur, quum puella obvelata videri non vult : quod congruit deformi. Hæc in VV. LL. e Cælio Rhodigino, sed is testem nullum laudat. [Philostr. V. Soph. 2, 25, 4 : Ἐρομένου τινὸς αὐτὸν (Hermocratem), ὁπότε ἄγοι τὰ ἀνακαλυπτήρια, Ἐγκαλυπτήρια μὲν οὖν, ἔφη, τοιαύτην λαμβάνων.]

Ἐγκαλύπτω, Intego, Obvelo, cui opp. ἐκκαλύπτω, διακαλύπτω. [Aristoph. Ran. 911 : Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα τιν' ἂν καθῖσεν ἐγκαλύψας Ἀχιλλέα τιν' ἢ Νιόβην. Æsch. fr. inc. 269 ap. Stob. Ecl. ph. 1, 4, 29, vol. 1, p. 120 : Οὐδ' ἐγκαλύπτει νὺξ κακῶς εἰργασμένα, si quidem ita scribendum.] Ἐγκαλύπτομαι, Integor, Obvelor. [Hesych. : Ἐγκαλύπτεται, συγκρύπτεται. Plato Phæ-

don. p. 118, A : Ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γάρ· Protag. p. 315, D : Ὁ μὲν οὖν Πρόδικος ἔτι κατέκειτο ἐγκεκαλυμμένος ἐν κωδίοις τισὶ καὶ στρώμασι. Xenoph. An. 4, 5, 19 : Ἐντυγχάνουσιν ἐν τῇ ὁδῷ ἀναπαυομένοις ἐπὶ τῆς χιόνος τοῖς στρατιώταις ἐγκεκαλυμμένοις, Velatis.] Ἐγκαλύψασθαι voce med. pro ἐγκαλύψαι. Plut. Cor. [c. 23] : Τὴν κεφαλὴν ἐγκαλυψάμενος ἡσυχίαν ἦγεν. [Aristæn. Ep. 2, 5 : Αἰσχύνομαι τὸ πάθος, ἐγκαλύπτομαι τὴν νόσον. Hemst.] Interdum ἐγκαλύψασθαι per se accipitur pro Velare s. Obtegere se, i. e. faciem suam : qua in signif. et simplex καλύψασθαι accipi dicam infra. Aristoph. Nub. [735] : Οὐκ ἐγκαλυψάμενος ταχέως τὶ φροντιεῖς; [Pl. 707 : Μετὰ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εὐθὺς ἐνεκαλυψάμην. Conf. Dawes. Misc. cr. p. 209=389 sq. ed. Kidd. sec. Xen. Cyrop. 8, 7, 26 : Ὅταν δ' ἐγὼ ἐγκαλύψωμαι, αἰτοῦμαι ὑμᾶς ... μηδεὶς ἔτ' ἀνθρώπων τοὐμὸν σῶμα ἰδέτω. Plato Phædro p. 237, A : Ἐγκαλυψάμενος ἐρῶ, ἵν' ὅτι τάχιστα διαδράμω τὸν λόγον, καὶ μὴ, βλέπων πρὸς σὲ, ὑπ' αἰσχύνης διαπορῶμαι. Aristot. De insomn. c. 3 : Ἐνίοις γὰρ τῶν νεωτέρων ... ἐὰν ᾖ σκότος, φαίνεται εἴδωλα πολλὰ κινούμενα, ὥστ' ἐγκαλύπτεσθαι πολλάκις φοβουμένους.] Isocr. Trapez. [p. 362, B] : Ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε. Eod. modo Athen. 9 : Ἔκλαιον οὖν ἐγκαλυψάμενος. [Liban. vol. 4, p. 641 : Τὸ μὲν οὖν προσῆκον ἦν πενθεῖν με νῦν ἐγκεκαλυμμένον καὶ θρηνεῖν συνεχῶς τὸ γύναιον. Jacobs. Plato Phæd. p. 117, C : Ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα, ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαον ἐμαυτόν.] Quoniam vero id fieri solet ab iis quoque, quos alicujus rei pudet, sumitur pro Pudore affici, Verecundari, q. d. Præ pudore faciem obnubere s. velare, manu sc. aut veste. Æschin. [p. 42] : Ἐφ' οἷς οἱ συμπρέσβεις ἐνεκαλύψαντο, Ob quæ legati pudore affecti sunt. Bud. pp. 311, 679. [Niceph. Greg. 21, 5 : Ἐφ' οἷς ἐγκαλύπτεσθαι ἔδει, τούτοις ἐγκαλλωπίζεσθαι οἱ θεομισεῖς οὐκ αἰδούμενοι. Demosth. p. 1485, 9 : Τῆς Ἀριστογείτονος κρίσεως ἀναμνησθέντες ἐγκαλύψασθε. Æschin. C. Tim. p. 4, 35 : Ὥστε τούς γε εὖ φρονοῦντας ἐγκαλύψασθαι, αἰσχυνθέντας ὑπὲρ τῆς πόλεως. Plut. Mor. p. 987, C : Οὐκ ἐγκαλύπτῃ θρασὺς καὶ πτολίπορθος ἀποκαλούμενος;] Utuntur et voce pass. in hac signif. : sc. pro Faciem velare s. ob pudorem, s. aliam ob causam. Et pro Pudore affici. Aristoph. Pl. [713] : Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, Ὅς ἐγκεκαλύφθαι φῄς; Ubi observandum est hic per ἐγκαλύπτεσθαι declarari, quod paulo ante per συγκαλύψασθαι. [Id. Thesm. 500 : Ἐγκεκαλυμμένον τὸν μοιχὸν ἐξέπεμψεν.] Plut. de Cicerone loquens [c. 47], Ἐγκεκαλυμμένου τοῦ Κικέρωνος ἀπῆγε κατὰ μικρὸν ἀπὸ τοῦ προσώπου τὸ ἱμάτιον. Æschin. [p. 61] : Κἂν μὴ θέλω ἀποκρίνασθαι, ἀλλ' ἐγκαλύπτωμαι, καὶ ἀποδιδράσκω, ἐκκαλύψειν μέ φησι προσελθών κ. τ. λ. Sic Athen. 9 [immo 7, p. 278, F] : Οὐκ ἐγκαλυπτόμενος ὁ Ἐπίκουρος λέγει, ἀλλὰ μεγάλῃ τῇ φωνῇ. [Appian. Mithr. c. 110 : Μιθριδάτης ... ἔπεμπέ τινας ἐρησομένους ὅ, τι χρήζοιεν οἱ βοῶντες. Οἱ δ' οὐκ ἐγκαλυψάμενοι, Τὸν υἱὸν, ἔφασαν, βασιλεύειν· Civ. 2, 69 : Ἅπερ ὁ Πομπήιος ἀπεστρέφετο, καὶ, νεμεσῶν ἐπ' αὐτοῖς, ἐνεκαλύψατο. Zonar. p. 607 : Ἐγκαλύπτεται, ὑποστέλλεται.] Et Hesych. ἐγκαλύπτεσθαι exp. διατρέπεσθαι, αἰσχύνεσθαι. [Phryn. Ecl. p. 69 : Ἐνεκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ, Erubui. Libanius vol. 3, p. 5, 20 : Πείσατε Ἄνυτον ἐγκαλύψασθαι. Zonar. p. 607 : Ἐγκαλύπτεται, αἰσχύνεται. || Cum gen. et accus. Appian. Civ. 1, 16 : Τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου ἐς τὴν κεφαλὴν περιεσύρατο, εἴτε τῷ παρασήμῳ τοῦ σχήματος πλεονάσας οἱ συντρέχειν ἐπισπώμενος εἴτε πολέμου τι σύμβολον τοῖς ὁρῶσιν ὡς κόρυθα ποιούμενος εἴτε θεοὺς ἐγκαλυπτόμενος ὧν ἔμελλε δράσειν. Quod vertitur, A deorum conspectu occultaturus facinus quod meditabatur, quum videatur esse, Deos veritus s. erubescens propter ea quæ facere cogitabat, constr. eadem qua dicuntur ἐλεεῖν, ζηλοῦν τινά τινος. || Metaph. schol. Lucian. Hermot. c. 55 : Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον, ὅς ἐστι σοφισματώδης, ἐπ' οὐδενὶ καταστρέφων χρησίμῳ ἀναλαμβάνει. Cit. Schæf.]

Ἐγκάλυψις, ἡ, Velatio, Faciei velatio præ pudore. [Strabo, M. Anton. Wakef.]

[Ἐγκάμνω, Delassor in. Aretæus Causs. diut. pass. 1, 15, p. 45=52 : Ἂν οὖν ἐς ἕκαστον ἔργον τὸ θερμὸν ἐγκάμνῃ, Si in singulis quasi delassetur calor. L. Dind. Joseph. Ant. Jud. 2, 15, 5 : Οὔτ' αὐτὸς ἐνέκαμνε τῇ περὶ αὐτοὺς προνοίᾳ, Nihil remisit; et 15, 9, 6 : Ταῖς ἐργασίαις οὐκ ἐγκαμόντος. Id. Bell. Jud. 3, 10, 2 : Δεινὸν ... ἡμᾶς ταῖς εὐτυχίαις ἐγκάμνειν, Languescere. Hase.]

Ἐγκάμπτω, Inflecto. Galen. Lex. Hippocr. ἐγκεκαμμένοι exp. ἐνηρεικότες καὶ γρυποὶ, de unguibus dici annotans. [Perf. pass. ἐγκέκαμμαι Eunap. p. 197=113 : Τῶν γοῦν γραφόντων τὰ ἄκρα δακτύλων ὑπὸ τῆς ἀλήκτου μελέτης καὶ χρήσεως ἐνεκέκαπτο. Wakef. Xen. Eq. 1, 8 : Οὐ γὰρ ἐγκάμπτοντες, ἀλλ' ἐκτείνοντες τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν ... Zonar. p. 1440 : Ὀκλαδιᾷ ... παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ ἐγκάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι, ubi Etym. M. p. 620, 39, simpl. κάμπτειν. L. Dind.]

[Ἐγκανάσσω. V. Ἐγκαναχάομαι.]

[Ἐγκαναχάομαι.] Ἐγκαναχᾶσθαι, Cum cachinno insonare, s. Cachinnos emittere ob : ut Theocr. 9, [27] Menalcas κόχλῳ a Daphnide sibi donato ἐγκαναχήσατο, pro τὸν κόχλον λαβὼν ἐπ' αὐτῷ ἡδέως ἐγέλασεν, schol. Vel etiam Præ lætitia insonuit, Lætus inflavit et resonare fecit. Ἐγκάναξον, Cum sonitu infunde : Μετὰ ψόφου ἔγχεον : sc. παρὰ τὴν καναχὴν, q. e. ἦχος. Aristoph. Eq. [105] : Ἴθι νῦν ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν. [Unde Hesych. : Ἐγκ., ἔγχεε, sed male addens ἔκπιε, quod pertinet ad ἐκκάναξον. Add. Eust. Od. p. 1402, 29, qui recte ducit ab Ἐγκανάσσειν, ut HSt. non debuerit referre ad ἐγκαναχᾶσθαι.] Etym. quoque ἐγκανάξαι esse dicit τὸ ἐγχέαι μετὰ ψόφου, i. e. πολὺ, ὥστε ἠχεῖν : derivans et ipse παρὰ τὴν καναχὴν, ἣ σημαίνει κτύπον. Sed idem dicit τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τοῦ θορύβου τάττειν τὴν λέξιν. [Alciphro 3, 36 : Τῷ δὲ ἐγκανάξας κύλικα εὐμεγέθη φλυαρίας φάρμακον ὤρεγον.]

[Ἐγκανθίς.] Ἐγκανθίδες et Ἐπικανθίδες, Cauthorum radices. Pollux 2, [71] : Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα, κανθοί· ὧν αἱ ῥίζαι, ἐγκανθίδες ἢ ἐπικανθίδες. Meminit et Galen. Κατὰ τόπ. 4, [5]. || Est ἐγκανθὶς Morbi etiam nom. illa in parte nascentis. Ἐγκανθὶς, inquit Gorr., proprie quidem dicitur Oculorum angulus : inde vero Ejus etiam morbo inditum nomen est, signif. Tuberculum, quod in angulo minore nascitur, carne naturaliter excrescente, et palpebras haud facile diduci patitur. Id sicut aliquando, etc. In VV. LL. annotatur ex Ægineta [3, 22] ἐγκανθίδα esse Quum majoris anguli s. canthi caruncula excrescit justo amplius, et ad nares protuberat. Id quod præcipue patiuntur οἱ θαλασσουργοί. [Diosc. Parab. 1, 8 : Πτερμοὺς δὲ κινοῦσι παρακρατηθεῖσαι τοῖς δακτύλοις αἱ ἐγκανθίδες φλέβες. Hesych. : Ἐγκ., σὰρξ ἐν ὀφθαλμῷ αὐξηθεῖσα τὸ πάθος ποιεῖ. Foes. OEc. Hipp. p. 108, B : « Galeno De tumor. præter nat. p. 357, 34 ἐγκανθὶς dicitur παρὰ φύσιν μέν τις ὄγκος ἐν τοῖς μεγάλοις γίνεσθαι κανθοῖς. Auctori Definitt. med. p. 400, 23 est ὑπεροχὴ σαρκὸς ἐν τῷ μεγάλῳ κανθῷ. Galenus De diff. morb. p. 204, 8, ἐγκανθίδα ἐν ταῖς τῶν κανθῶν ἀμετρίαις reponit, et ὀνομάζεται μὲν ἡ ἐπὶ πλέον αὔξησις ἐγκανθὶς, ἡ μείωσις δὲ ῥοιάς. »]

[Ἐγκἄπὴς, ὁ, ἡ, Inflexus. Hesych. : Ἐγκαπῆ, ἐπικαρπία. Is. Voss. ἐπικάρσια, Obliqua. (Sic ap. Suid. p. 1132, A, variatur inter Ἐγκάρσιον et Ἐγκάρπιον.) Quæ gl. adhiberi potest conjecturæ Salm. Anth. Pal. 6, 4, 1 restituentis εὐκαπὲς pro εὐκαμπές. L. Dind.]

[Ἔγκαπνος, ὁ, ἡ, Fumeus, Fumificus, Qui fumum emittit. Achm. Onirocr. p. 134, 12 : Τὸ πῦρ ὅσον ἐστὶν ἄνευ καπνοῦ καὶ φλογὸς ... τὸ δὲ ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον. Hase.]

Ἐγκάπτω, ap. Aristoph. Voro, in Pace [7] : Ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν. Eust. tamen p. 1481 affert ἀνέκαψε ex Aristoph., non ἐνέκαψε. [Strattis ap. Athen. 7, p. 327, E : Πολλοὺς δὴ μεγάλους τε φάγρους ἐγκάψας. Schweigh. Aristoph. Vesp. 791 : Κἄπειτ' ἐπέθηκε τρεῖς λοπάδας μοι κεστρέων, κἀγὼ 'νέκαψ'· ὀβολοὺς γὰρ ᾠόμην λαβεῖν. Hesych. : Ἐγκάπτει, ἐκπνεῖ. Toup. Em. vol. 3, p. 197 conj. ἐκπίνει. Hermipp. ap. schol. Arist. Av. 1550, correctus partim a Valck. ad Herodot. 2, 93, partim a Pors. App. ad Toup. vol. 4, p. 445 : Ἐγὼ δ' ἐνέκαψα λανθάνων τὴν διφροφόρον. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 316, 6 : Αἴτ' ὠμὰς παραθῇς ἀγράδας, ἐγκέκαφεν.] || Alexis ap. Athen. [3, p. 76, E] : Ὁ δ' ἐγκάψας τὸ κέρμ' εἰς τὴν γνάθον, quod Gall. diceretur *Le fourrant dedans :* quod verbum usurpamus et de cibo, quem ori avide indimus et quasi ingurgitantium se more. Sed γνάθον alicui fortasse non immerito suspectum fuerit. [Eur. Cycl. 625 : Σιγῶμεν ἐγκάψαντες αἰθέρα γνάθοις.]

Ἔγκαρ, αρος, ὁ, Cerebrum, vel Pediculus : ut quidam acceperunt ap. Hom. Il. I, [378], ubi Achilles de Agamemnone dicit, Τίω δέ μιν ἔγκαρος αἴσῃ, ut sit, Non pluris eum facio quam pediculum aut cerebrum : non minus enim cerebrum olim fastidiebant in cibis quam pediculum : quod cerebrum a Lycophr. quoque [1104 : Τιβῆνα καὶ κύπελλον ἐγκάρῳ ρανεῖ,] ἔγκαρος dicitur ead. compositionis forma qua ἐγκέφαλος, sc. παρὰ τὸ ἐν τῇ κάρᾳ ἤτοι τῇ κεφαλῇ εἶναι : quemadmodum et Alcæus Epigr. [Anth. Pal. 9, 519, 3] dicit, Ὡς ὄφελόν γε καὶ ἔγκαρον ἐχθροῦ ἀράξας, Βρέγμα Φιλιππείης ἐξέπιον κεφαλῆς, pro Cerebrum inimici frangens. Sed rectius ii qui scribunt divisim ἐν Καρὸς, et interpr. Habeo eum pro Carico mancipio. Utriusque exp. meminit Eust. Apud Hesych. ἔγκαρος legitur, expositum αἴσιμος, positumque Dorice forsan pro ἔγκηρος. [V. de l. ejus in Ἔγκηρος. Ἔγκαρος inter hyperdisyllaba in ρος recenset Arcad. p. 70, 19, ubi delenda dittographia ἢ ἔγκυος.] A

[Ἐγκαρδιαῖος, α, ον, Qui est in corde. Iambl. De myst. 2, 7, p. 49 : Τῆς δὲ ἀποκεκαθαρμένης (animæ) πύριος ὁ τύπος βλέπεται καὶ ἄχραντον καὶ ἀμιγὲς τὸ πῦρ, τό τε ἐγκαρδιαῖον αὐτῆς φῶς καὶ τὸ εἶδος καθαρὸν καὶ ἑδραῖον ὁρᾶται.] B

Ἐγκάρδιον, q. d. Pars in qua est cor. Sic enim dicitur Interna pars et medulla ligni. Diosc. 1, [150]: Ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, Medulla caudicis. Vide Καρδία de ligno. Sunt vero qui Cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent. [Theophr. H. Pl. 3, 8, 5 : Φασὶ δέ τινες οὐδ' ἐγκάρδιον εἶναι μόνῃ (latifoliæ quercui). Ib. 9, 3 : Τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἐγκ. αὐτῆς· 5 : Ὅταν μὴ μόνον τὸ ἐγκ., ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξω τοῦ στελέχους ἔνδαδον γένηται· conf. 5, 1, 2 et 3, 2. Geopon. 12, 25, 3 : Τοῖς ἁπαλοῖς ἐγκαρδίοις τοῦ πηγάνου εἴ τις τὰ ᾠὰ βύσειεν.]

[Ἔγκάρδιος, α, ον et ὁ, ἡ, Qui est in corde, sive de parte corporis dicitur cor sive de animo. Democritus Stob. Fl. vol. 2, p. 267 : Καί οἱ τοῦτο ἐγκάρδιον ἀνάγκη εἶναι. Diodor. 1, 45 : Οὕτω δ' ἐγκάρδιον αὐτῷ τὴν μεταβολὴν γενέσθαι, Adeo ei cordi fuisse mutationem. Anth. Pal. 12, 17 : Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος. Horap. Hierogl. 1, 7 : Ψυχὴν ἐγκαρδίαν. Suicer. Thes. vol. 1, p. 990 : « Etym. M. : Ἐγκάρδιον, τὸ μεγάλως δεινὸν καὶ ἁπτόμενον τῆς καρδίας (hæc etiam Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 30), ἢ τὸ κρύφιον, ἐξ ἰσχυρᾶς διαθέσεως. Olymp. In cap. 22 Jobi verba v. 22 : Ἀνάλαβε τὰ ῥήματα αὐτοῦ ἐν καρδίᾳ σοῦ, p. 385 in Cat. interpr. : Τοὺς λόγους αὐτοῦ ἐγκαρδίους ποίησαι. OEcum. In c. 1 ad Philipp. p. 656 : Ἐγκαρδίους ἀεὶ περιφέρειν τινὰς, Aliquos semper in animo, oculis ferre. Id. : Ἐγκαρδίους ἔχειν καὶ ἀνεπιλήστους, Semper in animo et memoria habere. Chrysost. dicit ἐγκάρδιον ἔχειν τὴν εὐεργεσίαν. || Occultum. Photius ap. OEcumen. In c. 1, ad Ephes. p. 614 : Ἐγκάρδιον καὶ ἀπόκρυφον τοῦ θεοῦ βούλημα. Jovian. imp. ap. Athanas. t. 2, p. 28 : Ἄνθρωποι γὰρ ὄντες τὸν λόγον ἀκούομεν, τὰ δὲ ἐγκάρδια ὁ θεὸς οἶδεν. Basil. Hom. 3 in Hexaem. (vol. 1, p. 23, D, ubi pro τῶν ἐγκαρδίων νοημάτων al. ἐν καρδίᾳ) ἐγκάρδια νοήματα, Cogitationes in corde conceptæ, Occultæ. » Clem. Al. Pæd. 1, 3, 9, p. 103 : Ὀξὺ δὲ ὁ βλέπων καὶ διορῶν τὰ ἐγκάρδια λόγος. || De ornamento quod in pectore gestatur, schol. Theocr. 2, 110 : Δαγὺς, κόσμος ἐγκάρδιός ἐστι γυναικῶν καὶ στέφανος περισφίγγων τὴν κεφαλὴν καὶ πεπηγὼς ἐπ' αὐτήν. Sed ibi sententiæ convenientior est scriptura cod. unius ἐγκάρσιος, ut redimiculum significetur caput muliebre oblique ambiens.] C

[Ἐγκαρδίως, In corde. Gregor. Acindynus Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 763, 266 : Καὶ γνῶθι σεαυτὸν οὐ λαλεῖν ἐγκ. L. Dind.]

[Ἔγκαρος. V. Ἔγκαρ.]

Ἐγκαρπασθέντας, Hesych. exp. ἐγκριθέντας, ἐντυχόντας. [Ἐγκαρπισθέντας reponit Maittair. Misc. p. 132, coll. l. Synesii in Ἐγκαρπίζω cit. L. Dind.]

Ἐγκαρπὴς, ὁ, ἡ, Fructuosus : Ἐγκαρπὴς, inquit Hesych., ἐπικάρπια.

[Ἐγκαρπία, ἡ, q. d. Fructuositas. Etym. M. p. 797, 28 : Φοῖνιξ ... δύναται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φυτοῦ λαμβάνεσθαι διὰ τὴν τῶν στελέχων ὀξύτητα· αἱμάσσουσι γὰρ καὶ φοινίσσουσι τοὺς ἁπτομένους αὐτῶν. Ἐντεῦθεν οἱ δίκαιοι εἰς τοῦτο παρεικάζονται διὰ τὸ λόγοις ἐγκαρπίας καὶ σωφροσύνης ὀξύνειν καὶ λεπτύνειν τὸν νοῦν, ἐκ δὲ τούτου καθαίρειν.]

[Ἐγκαρπίζω, Frugiferum reddo, Impleo. Synes. De insomn. p. 135, B : Τοὺς δὲ καὶ ὑπνώοντας ἑῆς ἐνεκάρπισεν ἀλκῆς. Et mox : Τὸ γὰρ ἐγκαρπίσαι καὶ πλέον ἐστὶ τοῦ διδάξαι.]

[Ἔγκάρπιος, Fructum i. e. Semen habens intus in se. Hippocr. De vict. rat. 2, p. 360, 11 : Περὶ δὲ ὀπώρης ὧδε ἔχει· τὰ μὲν ἐγκάρπια διαχωρητικώτερα, quibus addit recensum mororum, pirorum, malorum et sim.]

[Ἔγκαρπον. V. Ἔγκαρπος.]

Ἔγκαρπος, In quo fructus insunt, Fructus in se habens [Soph. OEd. T. 25 : Φθίνουσα μὲν κάλυξιν ἐγκάρποις χθονός] : opp. τῷ ἄκαρπος, i. e. Qui sine fructu est. Soph. Trach. [237], de Hercule sacrificante, Ἔνθ' ὁρίζεται βωμοὺς, τελεῖ [τέλη] τ' ἔγκαρπα Κτηναίῳ Διΐ, Jovi e fructibus sacrificat. Apud Vitruv. autem Ἔγκαρπα Turn. existimat esse Ornamenta capituli columnarum palmites aut ramos cum suo fructu habentia, aut etiam arbusculas fructuosas, quæ vocantur δένδρα ἔγκαρπα a Græcis, aut frondibus et ramis implexos innexosque fructus. Hæc ille. Verba autem Vitruv. sunt 4, 1, de columnis in Dianæ æde constitutis, Basi spiram supposuerunt pro calceo, capitulo volutas, uti capillamento concrispatos cinciunos præpendentes, dextra ac sinistra collocaverunt, et cymatiis et encarpis pro crinibus dispositis frontes ornaverunt. Metaph. autem ἔγκαρπος mulier aliqua dicitur pro Gravida, In cujus utero fœtus est, velut fructus in arbore : h. e. ἔγκυος, ut Suid. [et loco non addito Zonar. p. 603] in hoc a se cit. l. exp., Ὁ δὲ Φίλιππος Ἀρσινόῃ ὁμιλήσας, εἶτα ἐξ αὐτοῦ κατέλιπεν ἔγκαρπον, καὶ ὄγε τὴν Ὀλυμπιάδα ἄγεται. [Proprie de terra messi vicina Æneas Tact. c. 7 init. : Ὅταν δὲ ἡ χώρα ἔγκαρπος διάκειται ... εἰκὸς πολλοὺς τῶν ἐν τῇ πόλει περὶ τοὺς ἐγγὺς χώρους διατελεῖν, γλιχομένους τοῦ καρποῦ. Schol. Soph. OEd. C. 688 : Ὠκυτόκα ποιῶν τὰ πεδία καὶ ἔγκαρπα. De plantis Theophr. C. Pl. 2, 4, 2 sec. cod. Urbin. : Τῶν δὴ βλαστητικῶν καὶ ἐγκάρπων οὐ κακῶς ἡ διαίρεσις ἡ πρὸς τὰ σπέρματα καὶ τὰ δένδρα λέγεται. De arboribus præter Poll. 1, 232; 5, 15, Plut. Mor. p. 2, E : Ποῖα δὲ δένδρα οὐκ ὀλιγωρηθέντα μὲν στρεβλὰ φύεται καὶ ἄκαρπα καθίσταται, τυχόντα δὲ ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνονται καὶ τελεσφόρα; Sic de seminibus Plato Phædr. p. 276, B : Ὧν σπερμάτων κήδοιτο καὶ ἔγκαρπα βούλοιτο γενέσθαι. Dio Cass. 48, 52 : Ὄρνιθα κλώνιον δάφνης ἐγκάρπου φέρουσαν. Jerem. 31, 12 : Ψυχὴ αὐτῶν ὥσπερ ξύλον ἔγκαρπον. Compar. Theophr. C. Pl. 2, 14, 3 : Ἐγκαρπότεραι γὰρ γίνονται (vitex) : et 23, 3 : Ἐπεὶ πιλούμενά γε βελτίω καὶ ἐγκαρπότερα. || Improprie, Fructuosus, i. e. Utilis. Plut. Mor. p. 776, B : Φιλίαν τιμᾶν, πολλοῖς μὲν ἰδίᾳ, πολλοῖς δὲ καὶ δημοσίᾳ χρήσιμον καὶ ἔγκαρπον γενησομένην. Aristid. vol. 2, p. 309=3, 515 : Οἳ λόγον μὲν ἔγκαρπον οὐδένα πώποτ' οὔτ' εἶπον οὔθ' εὗρον. L. D.] || Sunt et ἔγκαρπα Hesychio Segetes triticeæ, sectæ messæque, Turn. Sed ap. Hes. scribitur ἔγκαρτα, quod erit a κείρω, expositum τοὺς κεκουρευμένους σίτους [immo πυροὺς est ap. Hes.], Detonsa frumenta. Verum et ἔγκαρπα dixit Phrynichus Δάνεσιν [Δαναΐσιν], teste Eod. [De frumentis licet capere ap. Æneam Tact. c. 8 : Φθείροντα ἀφανίζειν τά τε βρωτὰ καὶ ποτὰ καὶ τὰ κατ' ἀγροὺς ἔγκαρπα. L. D. Confusa ἔγκ. et εὔκαρπος v. ap. Palæph. c. 19, p. 82.] D

[Ἐγκαρποῦσθαι cum καρποῦσθαι memorat Pollux 4, 42. Sed vox deest cod. uni. Legendum certe ἐκκαρποῦσθαι. L. Dind.]

Ἐγκάρσιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Obliquus, In obliquum porrectus, Transversus. Aristot. De mundo [c. 2, p. 392, 12] : Ὧν μέσος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος : nam iste τῶν ιβ' ζωδίων κύκλος λοξὸς est et dicitur, quoniam τέμνει τοὺς παραλλήλους κύκλους, teste Proclo. [Ib. c. 3, p. 393, 28 : Ἐξῆς δὲ τούτων ἐγκάρσιον τὸ Σικελικόν (mare).] Sic Philostr. Heroic. : Ἐγκάρσιοι ἐμβολαὶ, Obliquæ, Quæ oblique fiunt. Et Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 105, 13] : Ἐκτραπόμενος οὖν τῆς ἐπ' εὐθείας ἐγκάρσιον ἀτραπὸν εὑρὼν, Relicta via recta nactus callem transversam. [Id. vol. 2, p. 478, 21 : Τὸν αὐχένα ἐγκάρσιον ἐπιστρέψαντες. Hemst. Thuc. 2, 76 : Δοκοὺς ... ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίας· 6, 99 : Κάτωθεν τοῦ κύκλου τῶν Ἀθηναίων ἐγκάρσιον τεῖχος ἄγοντες. Perdiccas Ecphr. Them. dom. Hieros. p. 71 : Ὄρος μικρὸν ἀνεστηκός ἐστι τοῦ ἐλαιῶνος, ἐγκάρσιον, οὐκ ὀρθίον E

κείμενον πρὸς τὴν ἕω. L. D. Polyæn. 6, 17 : Τῆς σύ- A ριγγος ἐπ' ἄκρῳ τάφρον ἐγκαρσίαν τεμόντες. Valck. Arrian. Exp. 2, 21, 8 : Τριακοντόρους ... ἐπέστησεν ἐγκαρσίας πρὸ τῶν τειχῶν. Agathias 4, 21 : Τότε δὲ ξύλα ἰθυτενῆ καθά που ζυγὰ καὶ ἐγκενίδας ὕπερθε κατὰ τὸ ἐγκάρσιον τιθέντες. || Metaph. Plut. Mor. p. 630, A : Ἃ γὰρ ἀγνοοῦσιν οἱ μὴ λέγοντες ἄχθονται, καθάπερ αἰτηθέντες ὃ δοῦναι μὴ δύνανται, ἢ λέγοντες ἀποδείξεις ἐγκαρσίας καὶ οὐ βεβαίους διαταράσσονται καὶ κινδυνεύουσιν, Demonstrationes obliquas. Confus. c. ἐγκάρδιος v. in illo.]

[Ἐγκαρσίχολος. V. Ἐγκρασίχολος.]

Ἐγκαρσίως, Oblique, Transverse. Thuc. 2, [76] : Ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκ. [Ubi nunc cum libris plurimis ἐγκαρσίας. Schol. Aristoph. Eq. 1156 : Τὸ ἐν ἀρχῇ τοῦ δρόμου κείμενον ἐγκ. ξύλον. Suid. : Καρσίως, πλαγίως καὶ ἐγκ. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 830, A, de cruce : Ἡ δὲ ἐγκ. ἀγομένη διὰ πλαγίου κεραία ὀνομάζεται· conf. p. 829, C, et Joann. Xiphil. In Cruc. ador. p. 261, C Grets. Hase.]

[Ἔγκαρτα. V. Ἔγκαρπον.]

Ἐγκαρτερέω, ut, Ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι, Xen. [ut falso tradit Lex. Septemv. Sunt enim Plutarchi Mor. p. 251, B : Ἐγκαρτεροῦσαν ταῖς ἀλγηδόσιν] pro καρτερῶ ἐν ἀλγηδόσι, Patiens sum in doloribus, Forti animo præditus sum in doloribus, Fortiter me gero, Perduro in doloribus. Possumus et mutata constr. reddere, Patienter s. Forti animo dolores fero. Sic Aristot. Rhet. 1 : Ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. At in h. Plut. l. ἐγκαρτερεῖν τῇ χειρουργίᾳ, pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς τῆς χειρουργίας ἀλγηδόσιν accipio : de Mario [Mor. p. 202, B] : Καὶ μὴ στενάξας, μηδὲ τὰς ὀφρῦς συναγαγών, ἐνεκαρτέρησε τῇ χειρουργίᾳ. [Demetr. c. 38 : Προσλογιζόμενον τὸν Ἐρασίστρατον ὡς οὐκ ἂν ἑτέρας ἐρῶν βασιλέως υἱὸς ἐνεκαρτέρει τῷ σιωπᾶν μέχρι θανάτου.] Ab Eod. vero ἐγκαρτερεῖν per se positum, itidem pro ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀλγηδόσιν accipio, in hoc loco [Mor. p. 505, E] : Ἀνακρινομένη καὶ κελευομένη φράσαι τοὺς ἔτι λανθάνοντας, οὐκ ἔφρασεν, ἀλλ' ἐνεκαρτέρησεν, ἐπιδείξασα κ. τ. λ. Synes. Ep. 60 : Πῶς οἴει καὶ τότε δακνόμενος; ἀλλ' ἐνεκαρτέρουν ὡς οἷόν τε· q. d. Obfirmabam animum. Plautus certe vim hujus verbi καρτερῶ luculenter expressisse mihi videtur, ubi dixit, Feram et perferam usque ejus abitum animo forti atque obfirmato. [Plut. Lyc. c. 18 : Σπαρασσόμενος ὑπὸ τοῦ θηρίου τὴν γαστέρα τοῖς ὄνυξι καὶ τοῖς ὀδοῦσιν, ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν ἐγκαρτερῶν ἀποθανεῖν (λέγεται). Et alibi similiter. Diodor. 17, 118 : Μετὰ δὲ τὴν τοῦ βασιλέως τελευτὴν καὶ Σισύγαμβις πολλὰ καταθρηνήσασα τήν τε Ἀλεξάνδρου τελευτὴν καὶ τὴν ἑαυτῆς ἐρημίαν, ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς ἐγκαρτερήσασα πεμπταία κατέστρεψε τὸν βίον· quod Omni victu abstinens interpr. Hemst. Tzetz. Hist. 4, 249 : Τῷ πόθῳ τούτου τέθνηκεν, ἐγκαρτερῶν ἀσίτως. Cum πρὸς Plut. Mor. p. 987, E : Τροφὴν ἀπωσάμενα καὶ πρὸς δίψαν ἐγκαρτερήσαντα.] || Interdum vero ἐγκαρτερῶ dicitur de perseverantia in aliis etiam rebus, vel potius de pertinaci quadam s. pervicaci perseverantia ; nam ap. Synes., Ἀλλ' ἐγὼ τοῖς δεδογμένοις ἐνεκαρτέρησα, non verterim simpliciter, ut quidam, Mansi in iis quæ decreta fuerant, sed Pertinaciter s. Obfirmato animo mansi. Sic autem et vetustiores scriptt. hac voce usos esse comperio ; ita enim Thuc. 2, [61] : Ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε. Quem velut imitans Xen. ita scribit, de equitibus in acie loquens [Hipparch. 8, 22] : Καὶ ἐπιθυμήσουσι τοῦ καλόν τι ἀκούειν, καὶ ἃ ἂν γνῶσιν ἐγκαρτερεῖν. Exp. etiam Persistere. [De præliante Themist. Or. 7, p. 88, D : Πῶρον τὸν Ἰνδὸν οὐχ ὑφιέμενον ἐν τῇ μάχῃ, ἀλλ' ἄχρι τῶν ἐσχάτων ἐγκαρτερήσαντα.] || Ἐγκαρτερεῖν in h. Xen. l. [Comm. 2, 6, 22] : Τοῖς τῶν ὡραίων ἀφροδισίοις ἡλωμένοι [ἡδόμενοι], ἐγκαρτερεῖν δύνανται, redditur Sibi temperare, Se continere (quam signif. et simplici καρτερεῖν damus), sed videtur et ad illam signif. Perpessionis doloris, cujus modo exempla protuli, reduci posse. [Plut. Ages. c. 11 : Τοιοῦτος μὲν ἦν τοῦ Μεγαβάτου παρόντος· ἀπελθόντος γε μὴν οὕτω περικαῶς ἔσχεν, ὡς χαλεπὸν εἰπεῖν, εἰ πάλιν αὖ μεταβαλομένου καὶ φανέντος, ἐνεκαρτέρησε μὴ φιληθῆναι.] || Ἐγκαρτερεῖς θάνατον in VV. LL. ex Eur. [Andr. 261] pro Manes mortem, i. e. Expectas : quod mihi valde suspectum est et ob signif. et ob constr. : quippe qui nec in illis locis Thuc. et Xen. accusativo jungi existimem, sed esse ἐγκαρτερεῖν ἃ pro ἐγκαρτερεῖν ἐκείνοις ἅ. [Eur. iterum Herc. F. 1351 : Ἐγκαρτερήσω θάνατον. Et quem Hemst. citat Philostr. V. Ap. 7, 26, p. 305, 19 : Οἱ δὲ ἀθύμως παρεῖσθαι, οἱ δὲ ἐγκαρτερεῖν τὸν θάνατον. Itaque capere licet Themist. Or. 7, p. 99, A : Χαλεπωτέρα δὲ ἐλευθέρῳ λύπη τῆς διὰ τοῦ σώματος γινομένης ἡ διὰ τῆς αἰσχύνης ἐστί. Σημεῖον δέ· τὰς μὲν γὰρ ὑπομένουσι καὶ ἐγκαρτεροῦσι, δι' αἰσχύνην δὲ πολλάκις προΐενται τὸν βίον.]

[Ἐγκαρτερητέον, Perseverandum. Origen. C. Cels. p. 434.]

[Ἐγκαρτερία, ἡ, Continentia. Anna Comn. 3, p. 72, A : Αὕτη ἡ ἀληθὴς αἰτία τῆς εἰς τὰ βασίλεια τῆς βασιλίδος ἐγκαρτερίας, Mansionis in palatio. L. Dind.]

Ἐγκὰς, Galen. in Lex. Hippocr. [p. 460] exp. ἐν βάθει, In profundo. [Legitur ap. Hipp. De cap. vuln. p. 899, C : Οὐδὲ γὰρ εἰ πέφλασται, ἐόντων πεφλασμένων καὶ τοῦ κακοῦ γεγενημένου, γίνεται τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι καταφανὲς ἰδεῖν αὐτίκα μετὰ τὴν τρῶσιν, ὥσπερ οὐδὲ τῶν ῥωγμάτων ἔνιαι ἐκὰς ἐοῦσαι καὶ ἐρρωγότος τοῦ ὀστέου. Quo l. ἐγκὰς legisse Galenum conj. Foes. OEcon. p. 108. Cui assentior. Schol. Oppian. Hal. 1, 692 : Ἀγκὰς) Ἐστὶ δὲ ἐπίρρημα, ὡς τὸ ὀγκάς. Leg., ni fallor, ὡς τὸ ἐγκάς. L. Dindorf.]

[Ἐγκὰς, Cubitus, sec. Ducang. Gloss. p. 343 in l. Georgii Sanginatii De part. corp. Ms. : Κύβη, ἀγκώνη καὶ ἐγκὰς, ὠλὴν, ἐγγῶνάς ἐστι.]

Ἔγκατα, τὰ, Intestina, Interanea, Viscera : τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Od. I, [293] : Ἔγκατά τε σάρκας τε καὶ ὀστέα μυελόεντα. Il. Λ, [176, etc.] : Αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. [Hesiod. Th. 538 : Σάρκας τε καὶ ἔγκατα.] Lucian. Caucaso [c. 20] : Γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας. Reperitur et dat. ἔγκασι pro ἐντέροις, σπλάγχνοις, ap. Hesych. et Suid. quem Etym. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτοισι, ut πρόβασιν e προβάτοισι. Usus autem eo est Homer. Il. Λ, [438] : Μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός. Etym. annotat in sing. dici quidem ἔντερον, at non ἔγκατον. [Nisi quod Lexiph. Luciani c. 3 dicit : Τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατόν, et Aq. Ps. 63, 7 ἔγκατον, et 81, 1, ἐν ἐγκάτῳ, et Hesych. voc. Ἔγκυλον exp. ἔγκατον. Arcad. enim p. 123, 25 ponens ἔγκατον vix est quod hic memoretur. Babrias ap. Suid. v. Πανθοίνην : Λέων μὲν αὐτὸς εἶχε δαῖτα πανθοίνην, Ἔγκατα λαφύσσων (ubi nota imitationem loci Hom. supra cit.). Ἔγκατα ἰχθύων sunt in Geopon. 20, 46, 1, ap. Poll. 6, 51. Inter τακτὰ, τακατα (quasi τάγκατα) et τὰ ἔγκατα variant libri Diodor. Exc. vol. 2, p. 516, 52.]

[Ἐγκαταβαίνω, Descendo in. Pindar. Nem. 1, 38 : Οὗτοι λαθὼν χρυσόθρονον Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα. C. dat. Diodor. 14, 28, loco corrupto : Κατὰ κλιμάκων ταῖς οἰκίαις ἐγκαταβαίνουσι. Addit Hemst. Galen. vol. 8, p. 77, D, F : Ἐγκαταβαινούσῃ (ἀφῇ) ὑπείκοντα.]

[Ἐγκαταβάλλω, Dejicio in. Hom. Il. M, 206 : Μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ, alii legebant ἐνικάββαλ' vel ἐγκάββαλ'. Atque ap. Apoll. Rh. 1, 1239 scribitur hodieque : Μέσῃ δ' ἐνικάββαλε δίνῃ, quod præstat, præferrique debuit ab iis qui non cogitarent de dirimendo composito in ἔῳ ἐγκάθετο θυμῷ, etc. L. D. Aphrod. Probl. 2, 67 : Οὐ δίδωσι (oleum) χώραν ἑτέρῳ ὑγρῷ ἐγκαταβληθῆναι εἰς αὐτὸ καὶ ἀναμιχθῆναι αὐτῷ. Kall. Basil. t. 2, p. 358.]

[Ἐγκαταβιόω.] Ἐγκαταβιῶσαι, Vitam consumere in, ut ap. Plut. [Mor. p. 783, D : Ἐκεῖ τοῖς τυραννείοις ἐγκατῳκοδομημένον ἄχρι γήρως ἐγκατὰβιῶσαι] tyrannus quidam arci ἐγκατεβίωσε. [Id. Agid. c. 17 : Πότερον οὖν δεῖ με ... ἐγκαταβιῶναι ταύταις ταῖς συμφοραῖς ; Longin. 44, 11 : Τὴν ῥᾳθυμίαν, ᾗ πλὴν ὀλίγων πάντες ἐγκαταβιοῦμεν. Wakef.]

[Ἐγκαταβλέπω, Despicio in. Hesych. : Ἐγκεκαροῦται, ἐγκαταβλέπει. Ἰνκατάπαον, ἐγκατάβλεψον.]

[Ἐγκαταβρέχω, Inficio, Imbuo, Humecto. Geopon. 13, 1, 7 : Ἀποδιώξεις τὰς ἀκρίδας, ἐὰν γάρον ἐξ αὐτῶν σκευάσας βόθρους ὀρύξῃς, καὶ τούτους ἐγκαταβρέξῃς τῷ γάρῳ.]

[Ἐγκαταβυσσόω, In profundum, Profunde demitto. Plut. Mor. p. 735, A : Ἐγκαταβυσσοῦσθαι τὰ εἴδωλα διὰ τῶν πόρων εἰς τὰ σώματα, Penetrare in corpora.]

[Ἐγκαταβύω, Abdo in. Georg. Pachym. in Andron.

7, 32, p. 444, B : Τοῖς φρουρίοις ἐγκατεδύοντο, Castellis se includebant. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταγγίζω, In vas conjicio. Pallad. Hist. Laus. in Meurs. Opp. vol. 8, p. 352 : Τῷ λέβητί σε ἐνκαταγισθῆναι (sic) κελεύω, pro quo mox, ἐμβληθῆναι τῷ λέβητι. Boiss.]

Ἐγκαταγέλαστος, Qui irridetur, Ridiculus. Æsch. C. Ctes. [p. 64, 31, ubi καταγ. libri meliores] : Ἐγκαταγέλαστον τὴν πόλιν ποιῶν.

Ἐγκαταγηράσκω, Consenesco in. Ἐγκαταγεγηρακὼς Bud. e Dinarcho [p. 105, 20 : Πονηρίαν γὰρ ἀρχομένην μὲν κωλῦσαι τάχα τις κολάζων δυνηθείη, ἐγκαταγεγηρακυῖαν δὲ καὶ γεγενημένην τῶν εἰθισμένων τιμωριῶν ἀδύνατον εἶναι λέγουσιν,] affert pro Inveteratus. [Plut. Phoc. c. 30 : Ὡς ἀρετὴν ἐπεδείκνυτο τὴν πενίαν, ἐν ᾗ τοσαυτάκις Ἀθηναίων στρατηγήσας καὶ βασιλεῦσι φίλοις χρησάμενος ἐγκατεγήρασε. Themist. Or. 19, p. 232, C : Ἐπεὶ καὶ Διονύσιος καὶ Τιβέριος ἐγκατεγήρων ταῖς μοναρχίαις.]

[Ἐγκαταγίγνομαι, Insum. Irenæus p. 12. Angl. Epiph. t. 1, p. 177, D : Ἐγκαταγενομένην δὲ τοῖς πάθεσι. Vertitur : In pristina illa commotione perseverantem. Hase.]

[Ἐγκαταγράφω, Inscribo. Ælian. ap. Suid. vv. Ἔρκος et ubi nomen auctoris fugit intt., Τέλος : Τοῖς εὐδαίμοσιν ἑαυτὸν ἐγκαταγράφειν, Beatis se annumerare. L. Dind. Delineo. Nil. ap. Phot. Bibl. p. 514, 13 Bekk. : Τοὺς τῶν μελῶν ἐγκαταγράψει τε καὶ διαμορφώσει χαρακτῆρας. Hase.]

[Ἐγκατάγω, Deduco in. Pollux 1, 73 : Οἰκῆσαι, ἐνοικῆσαι, κατάγεσθαι, ἐγκατάγεσθαι, ἐνδιαιτηθῆναι, καταλῦσαι (Salm. ap. Kuhn. κοδαυλίσαι. Fort. volebat καταυλίσαι. Angl.), ἐναυλίσαι. || Ἐγκατάγεσθαι, Deversari alicubi, Suid. v. Νικόλαος Δαμ. fine : Ἔφη δὲ Νικόλαος (p. 417 Vales.) ὁμοίαν εἶναι τὴν ὅλην παιδείαν ἀποδημίᾳ· ὡς γὰρ ἐν ταύτῃ συμβαίνει τοῖς ἀποδημοῦσι καὶ μακρὰν ὁδὸν δεξιοῦσιν, ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾷν, ὅπου δὲ πλείους ἐνδημεῖν ἡμέρας. Schweigh.]

[Ἐγκαταδαμάζω, Perdomo. Hippocr. p. 1229, E : Σκελέων τὸ χρῶμα, οἷον ὑπὸ κωνώπων ἐγκαταδαμασθὲν, ut restituit Foes. pro ἐγκαταδαμάσειν, Afflictum, Compunctum a culicibus.]

[Ἐγκαταδαρθάνω, Indormio. Plut. Mor. p. 647, F : Ἱστοροῦσι γὰρ ὅτι καὶ σκιὰ σμίλακος ἀποκτίννυσιν ἀνθρώπους ἐγκαταδαρθόντας, ὅταν ὀργᾷ μάλιστα πρὸς τὴν ἄνθησιν. Cf. not. ad Nicet. Eugen. 4, 58. Boiss. Ib. p. 688, E : Τῶν ἐγκαταδαρθανόντων τῷ διψῆν, Qui sitientes obdormiscunt. Eust. Opusc. p. 177, 18 : Σκορπίον δὲ, κακὸν αὐθιγενὲς, καὶ τοιούτοις ὡς τὰ πολλὰ τόποις ἐγκαταδραθάνον (sic). L. Dindorf.]

[Ἐγκαταδέχομαι, Introrsum accipio. Epiph. t. 2, p. 110, A : Πείθετε αὐτὰ τὰ πάντα ἐγκαταδέξασθαι ὑμῶν. Hase.]

Ἐγκαταδέω, Illigo. Plato Phædone [p. 84, A] : Καὶ λύπαις ἑαυτὴν πάλιν ἐγκαταδεῖν. [Oppian. Hal. 3, 201 : Πολλοὺς δὲ ... εἰς ἄτην ἐνέηκε (venter) καὶ αἴσχεσιν ἐγκατέδησε. Angl. Themist. Or. 23, p. 297, A : Ὑπὸ ἀγνοίας αὐτοῖς (laqueis) οἱ ἄνθρωποι ἐγκαταδοῦνται. Gemist. Pletho Schol. in Zoroastri Orac. in Maitt. Misc. p. 136 : Αἱ ποιναὶ, ἤγουν αἱ κολαστικαὶ δαίμονες, ἄγκτειραι τῶν ἀνθρώπων εἰσὶν, ἤτοι συνεκτικαὶ, τῷ ἀπάγειν τῆς κακίας αὐτοὺς τῇ ἀρετῇ ἐγκαταδοῦσαι. L. Dind.]

[Ἐγκαταδίδωμι.] Ἐγκαταδοῦναι, exp. Dimittere.

[Ἐγκαταδῦναστεύω, Regno in. Niceph. Chumn. in Anecd. t. 3, p. 396 : Καὶ ἄρχεται ἤδη ἐγκαταδυναστεύειν καὶ κρατεῖν. Boisson.]

[Ἐγκαταδύνω, i. q. ἐγκαταδύομαι, Insinuo me, Penetro, Subeo. Hippocr. De aere p. 283, 20 : Τοῦ δὲ θέρεος ἔωθεν μὲν αὖραι ψυχραὶ πνέουσι καὶ δρόσοι πίπτουσιν, τὸ δὲ λοιπὸν ἥλιος ἐγκαταδύνων, ὥστε μάλιστα διέψει τοὺς ἀνθρώπους, διὸ καὶ ἀχρόους τε εἰκὸς εἶναι καὶ ἀρρώστους. L. D. || Occido. Schol. vet. Apoll. Rh. 3, 225 : Ἑσπερία δὲ δύσις λέγεται, ὅταν ἡλίου δύνοντος ἄστρον δραθῇ τι πρὸ τῶν ἄλλων ἐγκαταδῦνον αὐτό. Parisina ἐπικαταδῦνον.]

[Ἐγκατάδυσις, εως, ἡ, Occasus. Ps. 48, 2, ubi Aq., Symm. κατάδυσιν, al. ἐγκατάδυσιν. Schleusn. L. V. T.]

Ἐγκαταδύω, [Mergo : unde aor. ἐγκατέδυν,] ut ἐγκατέδυν ὕδασι, pro κατέδυν ἐν ὕδασι, Subii aquas, Epigr. [Anth. Pal. 7, 532 : Ἀλλ' ἅμα νηὶ πρηνιχθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν. Accus. jungit Oppian. Hal. 1, 153 : Μίμνει δ' ἐγκαταδὺς σκότιον μυχόν. Lysis in Galei Opusc. p. 738 : Ἐγκαταδεδύκαντι δὲ τῷ δάσει τούτῳ παντοῖαι κακότατες. Pass. Mergor, Subeo. Procop. H. arc. c. 1 : Ἐγκαταδυομένη τοῖς οἰκείοις ἐπιτηδεύμασιν. Eust. Opusc. p. 328, 91 : Τῇ τῶν ὑποκειμένων ἁπαλότητι ἐγκαταδύεσθαι. L. Dindorf.]

Ἐγκαταζεύγνῡμι, Adjungo, Adapto, Accommodo. Soph. [Aj. 735] : Νέας βουλὰς νέοισιν ἐγκαταζεύξας τρόποις.

[Ἐγκαταθάπτω, Inhumo. Athenag. Leg. 30, p. 135 edit. Dechair. M. D. M.]

[Ἐγκατάθεσις, ἡ, Intima penetratio, affectio. Schol. Climac. p. 241, 44 : Τὰς τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, καὶ τὴν ἐγκατάθεσιν αὐτὴν, ἥτις ἀρχὴ τῆς πράξεως ἐστίν. Hase.]

[Ἐγκατάθετος, ὁ, ἡ, Qui irrepsit, Falsus, Adulterinus. Basil. t. 1, p. 1121, C : Οὐκ ἀληθινῶς ἐπιστρέφοντας, ἀλλ' ἐγκαταθέτους. Hase.]

[Ἐγκαταθνήσκω, Immorior. Apoll. Rh. 2, 834 : Χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.]

[Ἐγκατακαίω, Comburo in. Lucian. Piscat. c. 52 : Σὺ δὲ καὶ ὁ ἔλεγχος, ὦ Παρρησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες ἢ στεφανοῦτέ ἢ ἐγκατακαίετε, ὡς ἔφην.]

Ἐγκατάκειμαι, q. d. Intus jaceo, Intus decumbo, Decumbo in. Aristoph. Pl. [742] : Οἱ δ' ἐγκατακείμενοι παρ' αὐτῷ. Ibid. autem dicitur κοσμίως κατεκείμεθα. At vero ap. Aristot. Probl. s. 5, [§ 11] : Διὰ τί τὰ ἐπίπεδα κοπιαρώτερα ἐγκατακεῖσθαι τῶν κοίλων ἐστὶ, Bud. vertit, Cur in planis ægrius incumbitur : addens, vel Accumbitur. Subjungit etiam l., in quo ἐγκατακλίνεσθαι ea signif. dicitur [ibid.] : Διὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐνδιδόντα τῶν μὴ ἐνδιδόντων ἀκοπώτερά ἐστι καὶ ἐγκατακλιθῆναι καὶ ἐνέζεσθαι. [Plut. Mor. p. 691, F : Ὥσπερ οὖν ἡμᾶς θερμαινόμενον θερμαίνει τὸ ἱμάτιον, οὕτως τὴν χιόνα ψυχόμενον ἀντιπεριψύχει· ψύχεται δὲ ὑπ' αὐτῆς ἀφείσης πνεῦμα λεπτόν· τοῦτο γὰρ συνέχει τὴν πῆξιν αὐτῆς ἐγκατακείμενον. Pollux 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων : Ἐρεῖς δὲ ... ἐντετυπωμένα, ἐναποκείμενα, ἐγκατακείμενα, ἐμπεποιημένα.]

Ἐγκατακεράννυμι, s. Ἐγκατακεραννύω, Immisceo : Ἐγκατακεραννύμενον τῷ οἴνῳ ὕδωρ, Eust.

[Ἐγκατακλειστέον, Includendum. Geopon. 19, 3, 1 : Τὰς λυττώσας ἐγκατακλειστέον. Ubi alius cod. : Κύνας νοσοῦντας κατακλειστέον.]

[Ἐγκατάκλειστος, ὁ, ἡ, Inclusus. Epiphan. t. 1, p. 657, A : Τὴν ψυχὴν φάσκει τὴν βεβρωμένην ἐγκατάκλειστον ... ἐν σώμασιν. Hase.]

Ἐγκατακλείω, Includo, Concludo in. Aliis Intercludo. Apud Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 385, 52] : Ὁκόσοισι σῖτος ἐγκατακέκλεισται, Galen. exp. ἐκ πολλοῦ χρόνου μὴ διακεχώρηκε. [Const. Manass. Chron. p. 84, D : Τοῖς Νικαέων τείχεσιν αὐτοὺς ἐγκατακλείει. Pallad. Laus. p. 5. Boiss. Hesych. in Ἐγκαθείργνυμι cit. Theophr. C. Pl. 5, 13, 2 : Ὁ δὲ συνεχὴς (πάγος), ἐγκατακλείσας τὸ θερμὸν, οὐχ ὁμοίως. Dio Cass. 79, 11 : Λέοντα καὶ πίθηκον καὶ ὄφιν τινὰ ζῶντα ἐγκατακλείσας. Aristot. Meteor. 3, 6 : Ὅσα δ' ἐν αὐτῇ τῇ γῇ ἐγκατακλειομένη τοῖς τῆς γῆς μέρεσιν (ἡ ἔκκρισις) ἀπεργάζεται, λεκτέον. Clem. Al. Pædag. 2, 12, 118, p. 241 : Τοῖς περιδεραίοις ἐγκατακλειόμενοι ἀμέθυστοι καὶ κεραυνῖται καὶ ἰάσπιδες. Eust. Opusc. p. 203, 83 : Τῷ βίβλοις ἑαυτὸν ἀφιέντι ἐγκατακλείεσθαι. Ἐγκατακλεισθεὶς et ἐγκατακλιθεὶς confusa Plut. Mor. p. 356, C. L. Dind.]

Ἐγκατακλίνω, Relinquo, Depono in. Aristoph. Pl. [620] : Ἐγὼ δὲ καὶ σύ γ' ὡς τάχιστα τὸν θεὸν Ἐγκατακλινοῦντ' ἄγωμεν εἰς Ἀσκληπιοῦ, Reclinatum s. Depositum in lecto s. stragulo ; jusserat enim Carionem τὰ στρώματα ἐκφέρειν, quo possent deferre Plutum in ædem Æsculapii : pro quo supra dicit, Κατακλινεῖν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ. || Ἐγκατακλίνομαι, Discumbo, Accumbo. Aristoph. Av. [121] : Εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον, Ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακὴν, Ut in molli e caprinis pilis stragulo accumbamus, decumbamus. Ex ejusd. Nub. [694] schol. citat, Ἀλλ' ἐγκατακλινῇ δευρὶ, Hic recumbe nobiscum. Sed in impressis libris legitur ibi, Ἀλλὰ κατακλινεὶς δευρὶ, interjecto, Τί δρῶ ; Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. [Conf. Ἐγκατάκειμαι. Plut. Mor. p. 989, E : Ταῖς δὲ σαῖς χλανίσι καὶ τάπησιν οὐδὲν ἂν μὰ Δία ἥδιον ἢ βαθεῖ καὶ μαλθακῷ πηλῷ μεστὸς ὢν ἐγκατακλιθείην ἀναπαυόμε-

νος. Ἐγκατακλεισθεὶς et ἐγκατακλιθεὶς confusa notavi in Ἐγκατακλείω.]

[Ἐγκατάκλυσις, ἡ. Hippocr. De dec. hab. 4, var. lect. Boiss. V. Ἐγκατάντλησις.]

[Ἐγκατακλώθω.] Ἐγκατακλώσαντες Hesychio ἐνείραντες [Inserentes. Cyrill. Adv. Julian. p. 7, D : (Σοφοὺς) κεκλοφότας τὰ ἐκείνου καὶ τοῖς ἰδίοις λόγοις ἐγκατακλώσαντας. Boiss.]

[Ἐγκατακοιμῶμαι, Dormio in, Incubo. Herodot. 8, 134 : Διὰ τοῦτο μὲν οὐκ ἔξεστι Θηβαίων οὐδενὶ αὐτόθι (in Amphiarai) ἐγκατακοιμηθῆναι. Schweigh. Plerique libri κατακ., ut paullo ante, Κατεκοίμησε ἐς Ἀμφιάρεω.]

Ἐγκατακρούω, ex Aristoph. affertur pro Pulso, Moveo. [Ran. 331 : Θρασεῖ δ' ἐγκατακρούων ποδὶ τὰν ἀκόλαστον φιλοπαίγμονα τιμὰν, χαρίτων πλεῖστον ἔχουσαν μέρος, ἁγνὰν, ἱερὰν, ὁσίοις μύσταις χορείαν. Ubi schol. : Τὸ δὲ ἐγκ. πρὸς τὸ ὁσίοις μύσταις, ut sit, Pulsans s. Saltans inter mystas choream. || Infigo. Clem. Al. Pæd. 2, 11, 116, p. 240 : Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἥλους ἑλικοειδῶς τοῖς καττύμασιν ἐγκατακρούειν ἀξιοῦσιν.]

[Ἐγκατακρύπτω, Abscondo in. Lycophr. 1231 : Κῦδος μαρανθὲν ἐγκατακρύψεις ζόφῳ. Joseph. B. J. 1, 31, 2 : Ἵνα τῷ πλήθει τῆς εἰς ταῦτα δαπάνης τοὺς εἰς ἐκεῖνα μισθοὺς ἐγκατακρύψῃ· 7, 9, 1 : Πέντε παιδία τοῖς ὑπονόμοις, οἳ ποτὸν ἦγον ὕδωρ διὰ γῆς, ἐγκατακρυβῆναι. Synes. p. 301, B : Τὰς βοῦς, τὰς ὄϊς, ὅσαι τῶν βαρβαρικῶν λῃστηρίων ἦσαν ἐγκαταλείμματα, ταῖς φάραγξιν ἐγκαταχρυπτόμεναι. Angl. Monum. ap. Boeckh. C. I. vol. 1, p. 458, 4 : Οὔνομα σιγάσθω· τοῦτ' ... αὐτὴ ἀμαιμακέτοις ἐγκατέκρυψα βυθοῖς. L. D. Amos. 9, 3 sec. Vatic.]

[Ἐγκαταχυβιστάω, Præcipito in. Constant. Man. Am. 6, 14 : Γυμνοῖς τοῖς ξίφεσιν ἐγκαταβυστήσει. Boissonad.]

Ἐγκαταλαμβάνω, Intus capio, comprehendo. [Æschin. C. Ctes. p. 62, 17 : Ἐὰν αὐτὸς ὁ τῆς ἀληθείας λογισμὸς ἐγκαταλαμβάνῃ τὸν Δημοσθένην. Terræ motus μικροῦ τοὺς πάντας ἐγκαταλαβών, Gregor. Naz. p. 169, A. Hemst. Thuc. 4, 116 : Ὅσους ἐγκατέλαβε διαφθείρει. Ceterum de act. rursus HSt. in fine.] A cujus pass. Ἐγκαταλαμβάνομαι dixit Æschin. ἐγκατελήφθησαν pro Intus capti fuerunt [p. 30 R.] : Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς Ὄλυνθος ἥλω, καὶ πολλοὶ τῶν ἡμετέρων ἐγκατελήφθησαν πολιτῶν. Sic etiam Dem. [p. 388, 12] usus est. Herodot. autem dixit, Ἐγκατειλημμένοι ἐντὸς τείχεος, vacante præp., quæ est juncta verbo. || Interdum vero ἐγκαταλαμβάνομαι, Intercipior, Includor : ut ap. Antiphont. : Ἕνα δέ τινα τῶν νεωτέρων ὁρῶντα πατέρα πρεσβύτερον ὄντα, καὶ οὐ δυνάμενον ἀποχωρῆσαι, ἀλλ' ἐγκαταλαμβανόμενον, ἀράμενον φέρειν. Plutarch. [Mor. p. 947, C] : Ἀλλὰ πολλάκις ἐγκαταλαμβανόμενον ἀνθίσταται καὶ μάχεται. [Thucyd. 3, 33 : Κέρδος δὲ ἐνόμισεν ὅτι οὐδαμοῦ ἐγκαταληφθεῖσαι ἠναγκάσθησαν στρατόπεδον ποιεῖσθαι. Conf. 4, 8, 35, 39; 5, 3. Xen. H. Gr. 6, 4, 32 : Ἀναβαίνων ἐφ' ἵππον, ἐγκαταληφθεὶς καὶ πολλὰ τραύματα λαβών, ἀπέθανεν. Æschin. C. Ctes. p. 88, 2 : Οὗτος μέντοι ὁ αὐτὸς ἐγκαταληφθεὶς ὑπὸ τῶν νυνὶ παρόντων αὐτῷ κινδύνων.] || Ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. 4, p. 128 [c. 19], ut alibi καταλαμβάνειν ὅρκοις, Obstringere s. Adigere jurejurando; sed hic addit κατ' ἀνάγκην.

Ἐγκαταλέγω, Recenseo inter, Annumero, Allego, Ascisco. [Hesych. : Ἐγκαταλέξει, ἐναριθμήσει. Ἐγκατειλεγμένος, ἐγκαταλεγόμενος.] Unde ἐγκαταλέγειν τοῖς πολλοῖς, vel τοῖς τυχοῦσι, pro, Plebeiis annumerare, In ordinem cogere, Bud. Et peculiariter pro Annumerare militibus, Numero militum ascribere. Sic quidam in Epigr. tit. Εἰς λεπτοὺς [Anth. Pal. 11, 265, 3], Γάϊε, καὶ σὺ φοβοῦ μὴ καί σε τὶς ἐγκαταλέξῃ. [Lucian. Parasit. c. 3 : Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. Themist. Or. p. 19, B : Τῇ συνόδῳ τῶν λαμπροτάτων πατέρων τὸν ἄνδρα ἐγκαταλέξας· C : Ὅταν τις ὑμῖν ἐγκαταλέγεσθαι μέλλῃ. Dio Cass. 43, 47 : Πολλοὺς δὲ καὶ ἐς τοὺς εὐπατρίδας ... ἐγκατέλεξεν· 52, 42 : Ἐς τοὺς ὑπατευκότας δύο ἄνδρας ἐκ τῶν βουλευόντων ... ἐγκατέλεξεν. Clem. Al. Strom. 7, 17, 107, p. 899 : Μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ἐκκλησίαν, εἰς ἣν οἱ κατὰ πρόθεσιν δίκαιοι ἐγκαταλέγονται. Epiphan. Adv. hær. 1, 2, 23, vol. 1, p. 147, D : Ἐν οἷς ὀνόμασι καὶ τὸ ὄνομα Ἰωάννου τοῦ ἀποστόλου ἐγκαταλέγουσιν. L. D.] || Ἐγκαταλέγω pro Congero una cum aliis, vel simpliciter Congero : ut ἐγκατελέγησαν a pass. ἐγκαταλέγομαι, exp. Congesta sunt, in Thuc. 1, [93] : Πολλαί τε στῆλαι ἀπὸ σημάτων καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν. [Ἐγκατῳκοδομήθησαν interpr. Suid., conferens Od. Σ, 358 : Αἱμασιάς τε λέγων.] Ἐγκατειλεγμένος [ap. Suid.], Attice pro ἐγκαταλελεγμένος. [|| Aor. med. ἐγκατελέγμην, Indormivi, Apoll. Rh. 4, 431 : Τοῦ (pepli) δὲ καὶ ἀμβροσίη ὀδμὴ πέλεν ἐξέτι κείνου, ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήιος ἐγκατέλεκτο.]

Ἐγκατάλειμμα, τὸ, Reliquiæ, Monumentum, Mnemosynum, VV. LL. [Etym. M. v. Λείψανον, p. 563, 6 : Λείψανα γάρ εἰσι τὰ ἐγκαταλείμματα. Suid. : Ἐνθύμιον καὶ Ἐγκατάλειμμα ἐνθυμίου, βραχύ τι μόριον. Hemst. Gaisf. ad gl. Suidæ : « Ps. 75, 10 : Ὅτι ἐνθύμιον ἐνυπνίου ἐξομολογήσεταί σοι, καὶ ἐγκατάλειμμα ἐνυπνίου ἑορτάσει σοι. Quem locum diserte citavit Zonar. Cui is non in promptu erat, vulg. sic vertit Hemst. : Et reliquiæ animi religione contacti minimæ. » Synesii locum s. Ἐγκατακρύπτω apposuimus. Eust. Il. p. 633, 1 : Κατὰ τὴν ἀρχαιοτάτην χρῆσιν, ἧς ἐγκατάλειμμά ἐστι παρὰ τοῖς ὕστερον πρὸς μόνον ὄνομα. Id. Opusc. p. 165, 60 : Καὶ γάρ τοι καὶ κροκόδειλος ποτάμιος ἀνθρώπου περιγενόμενος καὶ τὸν ὅλον κατασπάσας ἄχρι καὶ εἰς κεφαλὴν, εἶτα μαθὼν ἄσαρκον αὐτὴν εἶναι καὶ ἀχρείαν εἰς βρῶσιν, κλαίειν ἐθέλει οὐ πρὸς οἶκτον, ἀλλ' ὅτι μικρὰ κερδαίνει τοῦ ἐγκαταλείμματος. Et sæpius in V. T. L. D. Paul. Æg. 6, 36.]

Ἐγκαταλείπω, Intus relinquo : Ἐγκαταλείπειν φρουράν, Thuc. [1, 115. Id. 3, 51 : Ἐν τῇ νήσῳ τεῖχος ἐγκαταλιπὼν καὶ φρουράν. Conf. 2, 6, 78; 4, 25, 96, 121. Ib. 81 : Δόξας εἶναι κατὰ πάντα ἀγαθὸς ἐλπίδα ἐγκατέλιπε βέβαιον ὡς .. 2, 102 : Ἀπὸ Ἀκαρνᾶνος, παιδὸς ἑαυτοῦ, τῆς χώρας τὴν ἐπωνυμίαν ἐγκατέλιπε. Polyb. 4, 35, 7 : Οὕτως οἱ δυνάμενοι τῶν ἀνθρώπων ἐπιδεξίως ὁμιλεῖν τοῖς συμπεριφερομένοις οὐ μόνον παρόντες ἀλλὰ καὶ μακρὰν ἀφεστῶτες ἐγκαταλείπουσί τινα καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα· 20, 5, 4 : Βραχέος δ' αἰθύγματος ἐγκαταλειπομένου τῆς προγονικῆς δόξης. Herodian. 1, 4 : Πόθον τε τοῖς καθ' αὐτὸν ἀνθρώποις ἐγκαταλιπών. L. D.] Et ap. [Hesiod. Op. 376 : Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων·] Dem. [p. 1087 sæpius], Ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, Si reliquant in aliena familia, Bud. [Conf. p. 1099.] Invenitur et pro Desero, ea signif. qua dicimur aliquem deserere qui in periculo versatur. [Aristot. Rhet. 2, 4 : Τοὺς σφόδρα φιλοφίλους καὶ μὴ ἐγκαταλείποντας· 5 : Οἱ συνειδότες πεποιηκότι τι δεινὸν φοβεροὶ ἢ κατειπεῖν ἢ ἐγκαταλιπεῖν. Similiter Thuc. 4, 44 : Ἔχοντες τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς πλὴν δυοῖν, οὓς ἐγκατέλιπον οὐ δυνάμενοι εὑρεῖν ... Τοὺς νεκροὺς οὓς ἐγκατέλιπον. Xen. H. Gr. 5, 4, 13 : Τὸν ἁρμοστὴν τὸν ἐγκαταλιπόντα τὴν ἀκρόπολιν· Cyrop. 8, 8, 4 : Τὰ τέκνα καὶ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ὁμήρους παρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ ἐγκαταλιπὼν, καὶ τοὺς μεγίστους ὅρκους παραβάς. Plato Conviv. p. 179, A : Ἐγκαταλιπεῖν τὰ παιδικὰ ἢ μὴ βοηθῆσαι κινδυνεύοντι. Demosth. p. 1316, 25 : Ἀνθρώπων ἀπόρων, ὧν τοὺς υἱεῖς ἐγκαταλελοίπασιν. Dinarch. p. 104 : Οὐκ ἐγκαταλέλοιπα τὴν πόλιν. Liban. 52, vol. 3, p. 1 : Πολλῆς τ' ἂν ἦν κακίας, ᾧ συνῆν τε πρότερον καὶ περὶ τῶν ἐμαυτοῦ σύμβουλον ἐποιούμην, τοῦτον, ἐπειδὴ πάσχει κακῶς, ἐγκαταλείπειν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 119 38 : Πολλῶν ἔργων ἐγκαταλιπόντων τὰ ἔργα. Polyb. 2, 53, 1 : Οἱ δ' Ἀχαιοὶ, καίπερ οὐ μετρίως ἡλαττωμένοι τοῖς ὅλοις, ὅμως οὐκ ἀφίσταντο τῆς προθέσεως οὐδ' ἐγκατέλιπον τὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας. Pass. ἐγκαταλείπεσθαι de cursoribus in stadio deficientibus et ab aliis relictis, Herodot. 8, 59 : Οἱ δέ γε ἐγκαταλειπόμενοι οὐ στεφανοῦνται. Conf. Polyb. 16, 28, 9 : Τινὰς μὲν πρὸς τῷ τέρματι, καθάπερ οἱ κακοὶ τῶν σταδιέων, ἐγκαταλιπεῖν τὰς ἑαυτῶν προθέσεις. Et Hippocr. De fract. p. 771, F : Στρεφομένου γὰρ τοῦ ἄλλου σώματος ἢ τῇ ἢ τῇ οὐδὲν κωλύσει ὁ δεσμὸς τὸν πόδα καὶ τὰ ὀστέα τῷ ποδὶ προσηρτημένα ἑπακολουθέειν τῷ ἄλλῳ σώματι· εἰ δὲ μὴ προσεδέδετο, ἧσσον ἂν διεστρέφετο· ἧσσον γὰρ ἂν ἐγκατελείπετο ἐν τῇ κινήσει τοῦ ἄλλου σώματος.]

[Ἐγκαταλείφω, Inungo, Illino. Hippocr. De rat. vict. p. 402, 28 : Ἀλείφειν δὲ τὰ σκέλεα καὶ ὀσφῦν θερμῷ καὶ λίπος ἐγκαταλείφειν.]

[Ἐγκατάλειψις, ἡ, Reliquatio, Gl. Basil. Hom. Mor. p. 256. Schol. Jo. Climac. p. 27. Boiss. Suid. v. Κατεντευκτήν : Ἐδεδίει γὰρ τὴν παρὰ θεοῦ ἐγκατάλειψιν. V. Ἐγκατάληψις.]

Ἐγκατάληψις, ἡ, Comprehensio. Moschop. [Lucian. Parasit. c. 4]: Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ita Bud. Alii vero simpliciter legunt καταλήψεων. [Leg. esse ἐκ καταλήψεων multi viderunt. Conf. Gesn. et Reitz. ad l. Luciani. Thucyd. 5, 72: Τοῦ μὴ φθῆναι τὴν ἐγκατάληψιν. Foes. OEc. Hipp. p. 177, b: «Ἐγκ. Interceptio dicitur ac intus retentio; Vacuandorum humorum suppressio, quæ recidivas facit, p. 1160, E: Αὐτὴ γὰρ ἂν ἡ ἐγκατάληψις ἀμφοτέρων αἱ ὑποστροφαὶ, Ipsa enim utrorumque interceptio jure quodam recidivas facit. P. 1027, D, κατάληψις dicitur, et videtur Urinæ suppressionem aut retentionem idemque quod ἀπόληψις significare, velut ἀπόληψιν οὔρων sæpe effert Hipp. Sunt qui ἐγκατάλειψιν legant, et Eorum quæ vacuari debeant, superstites ac remanentes quasdam reliquias intelligant, quæ merito suspectas recidivas faciunt.» Scripturam ἐγκατάλειψις solam esse veram ostendit quod est s. initio: Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα.]

Ἐγκαταλιμπάνω, i. q. ἐγκαταλείπω. [Aristot. Rhet. 1, 10: Τοὺς γὰρ συγκινδυνεύοντας ἐγκαταλιμπάνουσι διὰ τὸν φόβον. Wakef. Alex. Trall. 12, 5, p. 730: Ὥσπερ οὖν οὐ δυνατὸν ἰᾶσθαι τὸ γῆρας, οὕτως οὐδὲ τὸν τῷ ὄντι μαρασμόν· ὅμως δεῖ φιλονεικεῖν διὰ φιλάνθρωπον τῆς τέχνης βοήθειαν καὶ μὴ ἐγκαταλιμπάνειν. Hemst. Ps. 118, 53: Ἀθυμία κατέσχε με ἀπὸ ἁμαρτωλῶν τῶν ἐγκαταλιμπανόντων τὸν νόμον σου. Pass. Hippocr. p. 1027, D, 1132, H, 1169, E: Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα μετὰ κρίσιν ὑποστροφώδεα. Aretæus Ac. morb. 1 fin. p. 93=104: Ἡ γὰρ ὑποστροφὰς ποιέει τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἢ ἐς ἐμπύησιν τρέπεται. ἄ L. Dindorf.]

Ἐγκαταλογίζομαι, Computo, Annumero, Bud. ex Isæo p. 89 [88, 36: Κἀγὼ μὲν ἐγκ. καὶ τὰ τοῦ υἱέος.]

[Ἐγκαταλοχίζω, Distribuo in cohortes. Paralip. 2, 31, 18: Οὗτος ὁ καταλοχισμὸς τῶν ἱερέων κατ' οἴκους πατριῶν· καὶ οἱ Λευῖται ἐν ταῖς ἐφημερίαις αὐτῶν ἀπὸ εἰκοσαετοῦς καὶ ἐπάνω ἐν διατάξει καταλοχίσαι ἐν πάσῃ ἐπιγονῇ υἱῶν αὐτῶν καὶ θυγατέρων αὐτῶν εἰς πᾶν πλῆθος, ὅτι ἐν πίστει ἥγνισαν τὸ ἅγιον.]

[Ἐγκαταλύω, i. q. ἐγκατάγομαι, Deversor in. Theophyl. Bulg. Ep. 56, vol. 3, p. 694, A: Οἰκίδιον ἡμῖν ἔστιν, ἐν ᾧ ἐγκαταλύομεν καὶ τὰ χρειώδη ἐναποτίθεμεν.]

[Ἐγκαταμεμιγμένως, Permixte. Triclin. ad Soph. OEd. T. 95: Ἰστεόν ὅτι Κρέων παρ' Ἀπόλλωνος μαθὼν ἀκριβῶς ὅτι Οἰδίπους ἦν ὁ τοῦ λοιμοῦ αἴτιος, φονεύσας τὸν πατέρα Λάϊον καὶ ἀνόμως συνὼν τῇ μητρὶ, ἵνα μὴ δόξῃ αὐτῷ ἐπαχθὴς κατὰ πρόσωπον ἐλέγχων, καὶ ἅμα δεδιὼς τὸ τῆς ἀρχῆς μέγεθος, ἐγκ. ταῦτά φησι, Ceteris immiscens profert.]

Ἐγκαταμένω, Permaneo in, s. Insideo. [Theophr. H. Pl. 1, 3, 4: Τά τε λαχανώδη πάντα ἢ τὰ πλεῖστα, ὅταν ἐγκαταμείνῃ (terræ), λαμβάνει τινὰς ὥσπερ ἀκρέμονας. Philo vol. 2, p. 602, 30: Εἰδὼς ὅτι μένοντος μὲν αἱ τῆς πολυθέου δόξης ἐγκαταμένουσαι ἀπάται ἔννοιαν ἀνήνυτον κατασκευάζουσιν. L. D. Epiph. t. 1, p. 423, C: Καὶ γὰρ τῷ μένοντι ὅπου ἀναφυῇ ἄβρότονος, ἐκεῖ ὄφις οὐκέτι ἐγκαταμένει. Heliod. Æth. 7, 9: Ἐγκατέμεινεν. Id. 1, 33: Ἐγκαταμεῖναι τῇ νήσῳ· 5, 33: Ἐγκαταμείναντα τῷ λόφῳ· 2, 12: Ἔνθα, ὡς ἐνεβλήθη κατὰ τὴν πρώτην, ἐγκαταμείνασαν. Hase.]

Ἐγκαταμίγνυμι, vel Ἐγκαταμιγνύω [vel Ἐγκαταμίσγω, Etym. M. p. 770, 52, Gud. p. 533, 49], q. d. Immisceo in, intra, Admisceo. Sed accipitur potius pro καταμίγνυμι, aut etiam simplici μίγνυμι: partic. pass. ἐγκαταμεμιγμένον, Lucian. in Anacharsi, Ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, ubi exp. Admixtum laboribus. [Id. Prometh. c. 7: Τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας· Lexiph. c. 25: Τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. Dionys. A. R. 6, 2: Τοῖς πολιτικοῖς ἐγκαταμιγνύντες λόχοις. Herodian. 7, 12: Ἐγκαταμιξάντων ἑαυτοὺς τοῖς στρατιώταις. Aristides vol. 1, p. 93=164: Οἱ μὲν τοῖς συγγράμμασί που τοῖς ἄλλοις ἐγκαταμιγνύντες. Pass. Hippocr. De aere p. 283, 17: Ὁ ἀὴρ ... τῷ ὕδατι ἐγκαταμιγνύμενος τὸ λαμπρὸν ἀφανίζει. Dionys. De comp. verb. p. 196, 8: Ὅπερ οὖν ἔφην, οὐ δύναται ψιλὴ λέξις ὁμοία γενέσθαι τῇ ἐμμέτρῳ καὶ ἐμμελεῖ, ἐὰν μὴ περιέχῃ μέτρα καὶ ῥυθμούς τινας ἐγκαταμεμιγμένους ἀδήλως, ubi al. ἐγκατατεταγμένους· 195, 10: Γλωττηματικῶν τε καὶ ξένων καὶ τροπικῶν ... εἰς κόρον ἐγκαταμιγέντων τῇ ἀμέτρῳ λέξει. Et alibi. Aristid. vol. 1, p. 96=167: Ταῖς νήσοις ἐγκαταμίγνυται (Attica)· 100=174: Πεδίων τε κάλλη καὶ χάριτας τῶν μὲν πρὸ τῆς πόλεως εὐθὺς ἀπὸ τοῦ τείχους, μᾶλλον δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως κεχυμένων καὶ ἐγκαταμιγνυμένων τῇ πόλει. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταμικτέον, Immiscendum. Clem. Al. Pæd. 2, 2, 24, p. 180: Τῷ μὲν οὖν ἀναγκαίῳ τῷ ὕδατι ὡς ὅτι πλείστῳ ἐγκ. καὶ τοῦ χρησίμου. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταμυκτηρίζω. V. Ἐγκατιλλώπτω.]

[Ἐγκαταμύω, Conniveo. Eudocia p. 56 (?). Eust. Il. p. 182, 26: Οὓς (oculos) ἄλλοτε ἄλλους ἀνοίγων (Argus), καὶ τοῖς μὲν μύων, τοῖς δὲ βλέπων, ἄϋπνος ἦν διὰ βίου, ἄστροις μέν τισιν ἀνατέλλουσιν ἐπανοίγων τοὺς μύοντας ὀφθαλμοὺς συνανατέλλοντας ὥσπερ καὶ αὐτούς, ἑτέροις δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις ἐγκαταμύων τοὺς βλέποντας ὀφθαλμοὺς καὶ ὥσπερ συγκαταδύων τὸν ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν ἥλιον, ubi συγκαταμύων Schæf. ad Dionys. p. 147.]

[Ἐγκατάνα, κατὰ γνώμην, κατὰ νοῦν, Ex sententia, Hesych. Confert Alb. ejusd. gl.: Κατανᾶ, κατὰ νοῦν.]

[Ἐγκαταναίω, unde aor. ἐγκατένασα et poet. ἐγκατένασσα, Collocavi in, Habitare feci in. Mœro ap. Athen. 11, p. 491, B: Ἀθάνατον ποίησε καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσε. Apoll. Rh. 3, 116: Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς οὐρανῷ ἐγκατένασσεν.]

[Ἐγκατάνευσις, vox nihili, Eust. Opusc. p. 162, 86: Τὸν σόλοικον ἄνθρωπον οὐκ ἐν μόνῳ τῷ λαλεῖν ἢ γράφειν ἐνδείκνυσθαι τὸ κατ' αὐτὸν ἐφάμαρτον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐγκατανεύσεσι καὶ ἀνανεύσεσι. Leg. ἐν κατ. L. Dind.]

[Ἐγκαταντλέω, Infundo, Perfundo. Hippiatr. p. 87: Εἶτα ἐγκατάντλει ὕδατι θερμῷ. L. Dindorf.]

[Ἐγκατάντλησις, ἡ, Actio perfundendi aqua vel alio liquore aliquam corporis partem. Hippocr. De decenti hab. p. 24, 14: Μελετᾶν δὲ χρὴ ἐν ἰητρικῇ ταῦτα μετὰ πάσης καταστολῆς, περὶ ψηλαφίης καὶ ἐγκρίσιος καὶ ἐγκαταντλήσιος πρὸς τὴν εὐρυθμίην τῶν χειρέων. Ubi al. ἐγκατακλύσιος, al. ἐγκαταπλήσιος.]

[Ἐγκατανωτίζομαι, Dorso gesto. Tzetz. Hist. 6, 965: Οὗτος (Chiro) ἐγκατανωτιζόμενος μέρεσι τοῖς ἱππείοις τοὺς μαθητὰς ἐδίδασκε θήραν. Elberling. Recte Kiessl. versum duabus syllabis longiorem restituit: Οὗτος ἐννωτιζόμενος ..., quod voc. v.]

[Ἐγκαταπαίζω, Illudo. Euseb. H. E. 2, 13 fin.: Ταῖς ἀθλίαις ... γυναιξὶν ἐγκαταπαιζόντων. Cyrill. Hier. p. 72. Kall. Chrys. In Ps. 103, t. 1, p. 950, 22. Seager. Job. 40, 14: Πεποιημένος ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ· 41, 24: Οὐκ ἔστιν οὐδὲν ἐπὶ τῆς γῆς ὅμοιον αὐτῷ πεποιημένον ἐγκαταπαίζεσθαι ὑπὸ τῶν ἀγγέλων μου.]

[Ἐγκαταπάλλομαι, Vibro in. Oppian. Hal. 4, 661: Καὶ τότ' ἀνὴρ ἄργιλον δμοῦ πίειραν ἀείρας ῥίζαν θ', ἣν κυκλάμινον ἐφήμισαν ἰητῆρες, μίξας ἐν παλάμῃσι δύω φυρήσατο μάζας, πόντῳ δ' ἐγκατέπαλτο λίνων ὕπερ, ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐταῖς κοιλάσι καὶ θαλάμῃσι δυσαέα φάρμακ' ἄλειψε χρίσματος ἐχθοδοποῖο καὶ ἐξεμίηνε θάλασσαν. Ubi est var. ἐγκατέπελτο, cum gl. ἐντὸς κατέθετο. Ea signif. capiendum foret etiam ἐγκατέπαλτο, si referretur ad μάζας. At perspicue refertur ad piscatorem mari insilientem venenisque illinentem cavernas, estque, quod conj. Angl., ab ἐγκατεφάλλομαι. Oppian. Cyn. 3, 120: Κίρκον ὑπὲρ τέγεος κατεπάλμενον, aliique in Κατεφάλλομαι citandi.]

[Ἐγκαταπείρω, Infigo, Defigo in. Cyrill. Al. Hom. 7, p. 76. Demetr. Hieracos. p. 6 (coll. Abresch. ad Catt. p. 97 cit. ab Schæf. ad Dionys. p. 147). Angl.]

Ἐγκαταπήγνυμι, Defigo s. Depango in. Unde partic. ἐγκαταπήξας. [Ap. Herodian. 1, 13: Τὴν κεφαλὴν ἀποτεμὼν δόρατι δὲ ἐπιμήκει ἐγκ. Hom. Il. I, 350: Ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν· Od. Λ, 98: Ξίφος ἀργυρόηλον κουλεῷ ἐγκατέπηξα. Plut. Mor. p. 313, E: Τρώσασα τὸν Χρύσιππον ἐγκαταπήγνυσι τὸ ξίφος.]

[Ἐγκαταπίμπρημι, Comburo in. Phalar. Ep. 5, p. 28: Αἷς τοὺς ἄλλους, μηδὲν ἀδικήσαντας αὐτὸν, ἠπείχθη τέχναις ἐγκαταπρῆσαι, de Perilao.]

[Ἐγκαταπίνομαι, Imbibor, Haurior. Philo vol. 1, p. 455, 39: Νῶε ὁ δίκαιος, ὃς τῷ μεγάλῳ κατακλυσμῷ τῶν τοσούτων μερῶν τῆς ψυχῆς ἐγκαταποθέντων ἐρρωμένως ἐπικυματίζων καὶ ἐπινηχόμενος.... 2, p. 300, 24: Ἀλλὰ γὰρ καὶ ἐπὶ τούτοις θεῷ προσῆκον εὐχαριστεῖν ὅτι καίτοι κατακλυζόμενος οὐκ ἐγκαταπίνομαι βύθιος. Hemst.

Id. vol. 1, p. 449, 31 : Ἐγκαταπίνονται γὰρ καὶ ἀφανίζονται πάντες οἱ σοφιστικοὶ λόγοι τῇ τῆς φύσεως ἐντέχνῳ ποικιλίᾳ. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταπίπτω, Decido in, Incido. Apoll. Rh. 3, 655 : Λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἱλιχθεῖσα. Anth. Pal. 9, 82, 3 : Καὶ γὰρ Ἴων ὅρμῳ ἐνικάππεσεν. Theod. Prodr. Ep. p. 23. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 820, A : Ὑδάτων ἀπείρων ἐπιῤῥοαὶ, ἐκ τῶν ἄνωθεν καταῤῥακτῶν τῷ ὑποκειμένῳ ἐγκαταπίπτουσαι. Hase.]

Ἐγκαταπλέκω, Innecto, Insero. [Xen. Cyneg. 9, 12 : Τοὺς ἅλους ... ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάμῳ (πλοκάνῳ). Dionys. De comp. verb. p. 69, 1 : Τὰ μὴ τοιαύτην (mollem dulcemque) ἔχοντα φύσιν (vocabula) ἐγκαταπλέκειν τε καὶ συνυφαίνειν τοῖς δυναμένοις αὐτὴν (aurem) γοητεύειν. Galen. Gloss. Hipp. p. 478 : Ἠγκίστρευται, ἐγκαταπέπλεκται. Plut. Mor. p. 494, B : Συλλαμβάνουσα τὰς ἀκάνθας τῆς θαλαττίας βελόνης, καὶ ταύτας δι' ἀλλήλων ἐγκαταπλέκουσα καὶ συνείρουσα· 983, C : Συλλέξασα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας συντίθησιν καὶ συνδεῖ πρὸς ἀλλήλας ἐγκαταπλέκουσα.]

[Ἐγκατάπληξις, εως, ἡ, Perculsio. LXX Esdr. 3, 3 : Ὅτι ἐγκαταπλήξει ἐπ' αὐτοὺς ἀπὸ τῶν λαῶν.]

[Ἐγκατάπλησις. V. Ἐγκατάντλησις.]

[Ἐγκατάποσις, ἡ, Deglutitio. Philo vol. 1, p. 116, 15 : Βάλλα (Genes. 30, 3) δ' ἐστὶν ἐγκατάποσις· conf. ib. p. 84, 7 et 523, 34, ubi interpretatur Κατάποσις. Hase.]

[Ἐγκαταπραγματεύομαι, Euthal. Edit. Act. 406. Kall.]

[Ἐγκαταριθμέω, Annumero, Numero in, inter. Schol. Pind. Ol. 10, 58 : Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐγκαταριθμεῖται τοῖς ιϐ' θεοῖς. Conf. Schæf. ad Dionys. p. 147 et in ind. s. h. v. Clem. Al. Pæd. 3, 3, 19, p. 263 : Οὐδ' ὁπωστιοῦν ἐκτιλτέον παρὰ τὴν προαίρεσιν τοῦ θεοῦ τὴν ἐγκατηριθμημένην τῷ αὐτοῦ θελήματι, cit. Wakef.]

Ἐγκαταῤῥάπτω, Insuo, Desuo in. Xen. [Cyneg. 6, 1] : Ἐγκατεῤῥαμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι, Insuti aculei. [Æneas Tact. c. 31, p. 93 : Ἐγκαταρράψας (literas calceis) ἀποστελλέτω τὸν ἄνδρα. Ib. p. 94 : Ἐνὶ ἐγκατερράφη ὑπὸ τὰ πτερύγια τοῦ θώρακος βιβλίον. Orph. H. 47, 3 : Βάκχον μηρῷ ἐγκατέραψας. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταῤῥιζόω, Insero, vel q. d. Irradico. Basil. t. 2, p. 217, C : Ἣν (traditionem) οἱ ἐξ ἀρχῆς ... διὰ μακρᾶς τῆς συνηθείας ταῖς ἐκκλησίαις ἐγκατερρίζωσαν. Hase.]

[Ἐγκατάρχομαι, Incipio, Initium facio. Tzetz. Exeg. Il. p. 50, 17 : Τοῦτο γὰρ ποιητικὴ σκηνὴ, τοῦτο ποιητικὸν χαρακτήρισμα, τὸ ἀπὸ Μούσης ἢ θεᾶς ἐγκατάρχεσθαι.]

[Ἐγκαταρρίπτω, Dejicio in. Heliodor. 9, 5 : Ἤδη δὲ ἑσπέρας ἐπιούσης καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον ἐγκαταρρίπτεται (lacui). Ubi olim ἐκκαταρρ.]

[Ἐγκατασβέννῡμι.] Ἐγκατασβέννυσθαι, Extingui in, unde ἐγκατασβεσθῆ. [Plut. Mor. p. 975, C : Εἰς τὸν ἄθεον καὶ τιτανικὸν ἀπέρριπται τόπον, ὥσπερ ἀσεβῶν χῶρον, οὗ τὸ λογικὸν καὶ νοερὸν ἐγκατέσβεσται τῆς ψυχῆς, ἐσχάτῳ δέ τινι συμπεφυρμένης καὶ κατακεκλυσμένης αἰσθήσεως μορίῳ σπαίρουσι μᾶλλον ἢ ζῶσιν ἔοικεν. Hemst. Id. 987, D : Πολλῶν δὲ θνησκόντων ἡ ἀλκὴ μετὰ τοῦ θυμοειδοῦς ἀποχωρήσασά που καὶ συναθροισθεῖσα περὶ ἕν τι τοῦ σώματος μόριον, ἀνθίσταται τῷ κτείνοντι καὶ πηδᾷ καὶ ἀγανακτεῖ, μέχρις ἂν ὥσπερ πῦρ ἐγκατασβεσθῇ παντάπασι καὶ ἀπόληται. Nicet. Eugen. 2, 351; 8, 13, πῦρ, utrobique sine dat. Boiss.]

[Ἐγκατασείω, Incutio. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 140. Boiss.]

[Ἐγκατασήπομαι, Imputresco. Stob. Flor. vol. 2, p. 95 : Εὐριπίδης, ὀνειδίζοντος αὐτῷ τινὸς ὅτι τὸ στόμα δυσῶδες ἦν, Πολλὰ γὰρ, εἶπεν, αὐτῷ ἀπόῤῥητα ἐγκατεσάπη. Ubi legendum δυσώδης. L. D. Phot. cod. 107, p. 88, 4 : Τὸν ὅλον βίον τούτοις, ὡς ἔοικε, τοῖς ματαίοις κατὰ τῆς ἀσεβείας πόνοις ἐγκατασαπείς.]

[Ἐγκατασκάπτω, Diruo, Everto. Tzetz. Hist. 1, 787 : Τοιαύτης τότε συμφορᾶς τὴν Ῥώμην κατασχούσης Ἀννίβας κατημέλησε ταύτην ἐγκατασκάψαι. L. Dind.]

[Ἐγκατασκεπάζω, Obtego. Schol. Eur. Hipp. 191 (ubi ἐν κατεσκεπασμένοις οἴκοις rectius Matth. e cod.).]

Ἐγκατασκευάζω, vel Ἐγκατασκευάζομαι, Intus conficio et condo, et perficio, Bud. p. 579, e Themistio. [Diodor. 14, 91 : Συμμαχίαν πρὸς ἀλλήλους ἐποιήσαντο καὶ συνέδριον ἐγκατεσκεύαζον, ubi vis præpositionis ἐν non magis apparet ulla quam 2, 24 : Τοῖς τε ἡγεμόσι τῶν ἄλλων ἐθνῶν συνίστατο καὶ πρὸς τὰς ἑστιάσεις καὶ κοινὰς ὁμιλίας ἐκτενῶς ἅπαντας παρελάμβανε, φιλίαν ἐγκατασκευάζων πρὸς ἕκαστον, unde factum opinor, ut Gemistus poneret κατασκευάζων. Tamen neque hic κατασκευάζων (quanquam sic est alibi ap. Diod. κατασκ. φιλίαν) nec supra συνέδριον ἓν κατεσκεύαζον videtur inferendum. Conf. enim Ἐγκατάρχομαι, Ἐγκατασβέννυμι, Ἐγκαταχέω. Ceterum Diod. iterum 16, 54 : Ἐγκατασκευάζων οὖν ἐν ταῖς πόλεσι προδότας... et 1, 54 : Τὴν πρὸς αὐτὸν εὔνοιαν κατεσκεύασε πᾶσι τοῖς κατ' Αἴγυπτον, ἐγκ. reponebat Reisk. Nilus Epist. 3, 5, p. 287 : Τί οὖν ἐστὶν ὃ λέγει ὅτι ἑκάστου ἡμῶν ἐν τῷ κρυπτῷ ζυγός ἐστι παρὰ τοῦ κτίσαντος ἡμᾶς ἐγκατασκευασθεὶς, ἐφ' οὗ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων δυνατόν ἐστι διακρίνεσθαι. Philo vol. 2, p. 98, 14 : Τοῖς εὐτελέσι καὶ μικροῖς ἀμάχους καὶ ἀηττήτους δυνάμεις ἐγκατασκευάσας ἀμύνεται δι' αὐτῶν τοὺς ἀδικοῦντας. L. Dindorf.]

[Ἐγκατασκευαστὸς, ὁ, ἡ, Concinne perfectus. Iren. fr. 15. Kall.]

Ἐγκατάσκευος, ὁ, ἡ, a nom. Κατασκευὴ, ea in signif. sumto, qua ponitur pro Structura et artificio orationis ap. Rhetores. Hinc enim ἐγκατάσκευος λόγος dicitur Oratio cui inest illa κατασκευὴ (i. e. Structura et artificium, aut Structura artificiosa, aut Artifex compositio), contra ἀκατάσκευος, Quæ illa caret. Est enim ἐγκατάσκευος λόγος, Oratio concinna et composita, et opificii rhetorici plena, h. e., certam quandam structuram habens, periodisque circumscripta : ut interpr. Bud., qui alibi testatur a Plut. in Vita Homeri [§ 15] ἐγκατάσκευον λόγον vocari Figuratam et tropis distinctam dictionem. Vide Comm. pp. 572, 578. [Ἐγκ. λέξις, Locutio artificiose elaborata, concinna, plena artificii oratorii, Dionys. De comp. c. 18, p. 118=241, Jud. Thuc. c. 23, p. 864. (Conf. p. 955, 11; 999, 15.) Sic et Demetrius Eloc. § 15, quum mixtam periodis et membris non periodicis orationem commendasset, Οὕτω γὰρ, ait, καὶ ἐγκατάσκευος (quatenus nempe periodis constat, in quibus arte opus est) ἔσται καὶ ἁπλοῦς ἅμα. Eandem etiam mox σοφιστικὴν appellat, h. e. Doctam, Exquisitam, Arte factam. Ernest. Lex. rh.] In VV. autem Lexx. affertur ex Ejusd. Epist. prior. ἐγκατάσκευος φιλοσοφία pro Absoluta quædam et omnibus suis numeris instructa et conferta philosophia, accumulata et ornata. At de ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, vide p. 573. [Hermogeni Περὶ εὑρ. 1, p. 62, ἐγκ. τρ. διηγ. est, Quum orator in causa narranda non simplicia et nuda facta profert, sed etiam arte sua et ingenio utitur, ut res gestas in invidiam adducat, etc. : unde talem διήγησιν etiam ῥητορικὴν vocat : cf. 2, 2, ubi narrationem ἐγκατάσκευον appellat, quæ confirmatione aliqua munita sit, ut ap. Quintil. 4, 2 : Nonnunquam etiam argumento aliquo confirmabimus quod proposuerimus, sed simplici et brevi. Ulpianus ad Dem. Cor. p. 216, λόγους ἐγκατασκεύους opponit τοῖς ἁπλούστερον λεγομένοις : vide Bud. Comm. L. Gr. p. 798. Ernesti l. c. Cedren. vol. 1, p. 2, B : Ἰωάννης ὁ Θρακήσιος ... τὰς τῶν ἄνωθεν λεχθέντων συγγραφέων ἱστορίας ἀναλεξάμενος, καὶ ἐγκατάσκευον ποιησάμενος τὴν γραφὴν, quod male cepit interpres. || Lautus, Opulentus. Artemid. Onir. 4, 17 : Ἐπικτᾶσθαι καὶ πολυτελέστερον ἔχειν καὶ ἐγκατάσκευον οὐσίαν, τῆς τε οὔσης πολυτελεστέραν ἢ καὶ μετρίως ἀμείνονα, καλόν. || Elaboratus. Ezech. 27, 24 : Φέροντες ἐμπορίαν ἐγκατασκεύοις εἱλήμασιν.]

[Ἐγκατασκεύως, Artificiose, Ornate. Eustath. Od. p. 1414, 52 : Καὶ σημείωσαι ὅτι νῦν μὲν ἁπλῇ ἐστι τῷ Τηλεμάχῳ ἡ διήγησις, ἐν δὲ τῇ β ῥαψῳδίᾳ καὶ ἐνδιασκεύως τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ἐγκ. προαχθήσεται.]

[Ἐγκατασκηνόω, Tabernaculum statuo in. Method. Conv. virg. p. 166, 4 : Καὶ ἐγκατεσκήνωσεν ἐνανθρωπήσας εἰς αὐτὴν, In ea homine assumto inhabitavit. Hase.]

Ἐγκατασκήπτω, Invado et decumbo in, κατασκήπτω εἰς. Proprie de fulminibus aut ventis impetu devectis; item de morbis, aliisque malis quæ inferuntur s. invehuntur. Thuc. 2, [47], de morbo pestifero, Λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις· οὐ μέντοι τοσοῦτός γε λοιμὸς, Grassatum esse. Ἐνκατασκήψασαν Hesychio

ἐμπεσοῦσαν. [Eidemque et Suidæ, Ἐγκατέσκηψαν, ἐφώρμησαν, ἐπέδραμον, ἐπεδράξαντο. Dio Cass. 49, 15 : Κεραυνὸς ἐς αὐτὸν ἐγκατέσκηψε. Aristid. vol. 1, p. 258=451 : Νέφος δὲ ὁρμηθὲν ἀπ' Ἐλευσῖνος καὶ ὑψωθὲν ὑπὲρ τῶν νεῶν ἐγκατέσκηψεν εἰς τὰς τῶν βαρβάρων ναῦς. Tzetz. Hist. 4, 386 : Σφαῖραν πυρὸς τῇ Κελτικῇ γράφων ἐγκατασκῆψαι. Poll. 9, 41. || Transitive, Infligo. Æsch. Pers. 514 : Κακῶν ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός. Soph. Tr. 1087 : Ἔνσεισον, ὦναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος. Clem. Al. Pædag. 3, 11, 62, p. 290, a Wakef. cit. : Οὐ μόνον οὖν αὐστηρὸν δεικνύει τὸν ἄνδρα τῆς κεφαλῆς τὸ ψιλὸν, ἀλλὰ καὶ δυσπαθὲς κατασκευάζει τὸ κρανίον, προσομιλεῖν ἐθίζον καὶ κρύει καὶ καύματι, καὶ τὰς ἀπὸ τούτων διωθεῖται βλάβας, ἃς ἡ κόμη σπόγγου τρόπον εἰς ἑαυτὴν ἀναλαμβάνουσα ἐγκατασκήπτει τῷ ἐγκεφάλῳ παράμονον ἐκ τῆς νοτίδος τὴν βλάβην.]

Ἐγκατάσκηψις, εως, ἡ, dicta, Quum morbus decumbit et invadit in partem aliquam corporis, aut totum corpus cum ipso etiam animo. Diosc. 7, 4 : Ἡ τοῦ ὑδροφόβου πάθους ἐγκατάσκηψις οὐδὲ ὡρισμένην ἔχει προθεσμίαν, Pavor aquæ non stato definitoque tempore invadit.

[« Ἐγκατασκιρρόω, exp. In scirrhum induro, Invetero, Induro. Hipparchus. » Lex. Gr. Lat. ap. P. Balduin. 1611. Angl. Exstat in fragm. Hipparch. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 342, 17 Lips. : Ἀπορρύπτεσθαι πάσαις μηχαναῖς τὰς ἐγκατεσκιρρωμένας κηλῖδας τῷ κατὰ φιλοσοφίαν λόγῳ. Hase.]

[Ἐγκαταπαράσσω, Lanio. Theod. Prodr. Rhod. 1, p. 21 : Καὶ τὴν κορυφὴν τῇ κόνει πεπασμένος, καὶ τὴν παρειὰν ἐγκατεσπαραγμένος. Elberl.]

[Ἐγκατασπάω, Detraho in. Greg. Nyss. t. 1, p. 878, B : Ἰκμάς τις, ἐγκατεσπασμένη τῷ βάθει τῆς γῆς. Sed fort. ibi legend. ἐγκατεσπαρμένη. Hase.]

Ἐγκατασπείρω, Spargo s. Semino in. Bud. interpr. Semen alicujus rei ingenero, in h. l. Plut. [Mor. p. 1061, B] : Ἦν ὁ Θεὸς ἐγκατέσπειρεν ἀφ' ἑαυτοῦ τῇ ὕλῃ καὶ κατέμιξε. [Id. Thes. c. 3 : Πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πόλεσιν υἱοὺς ἐγκατασπείρας ἄρχοντας· Cic. c. 14 : Μάλιστα δὲ τὸν Κατιλίναν ἐξηρέθιζον οἱ Σύλλα πάλαι στρατιῶται, διαπεφυκότες μὲν ὅλης τῆς Ἰταλίας, πλεῖστοι δὲ καὶ μαχιμώτατοι ταῖς Τυρρηνικαῖς ἐγκατεσπαρμένοι πόλεσιν.] At Herodian. dicit [2, 1] : Φήμην ἐγκατασπεῖραι ὅτι δὴ αἰφνιδίως τετελευτήκοι, Rumorem disseminare in urbe. [Themist. Or. 10, p. 131, C : Τὰ πάθη ... ἃ χρείας ἕνεκεν ἡ φύσις ἐγκατέσπειρε τῇ ψυχῇ· 27, p. 338, B : Τῇ μὲν (terræ) χρυσὸν ἐγκατέσπειρε, τῇ δὲ χαλκὸν, τῇ δὲ ἄργυρον· 32, p. 361, C : Ἡ φύσις παντὶ ἀνθρώπῳ ἴχνος τι ἐγκατέσπειρε φιλοσοφίας. Eunap. Proœm. p. 9=4 : Τὸν ἴδιον καὶ [τὸν] τοῦ διδασκάλου (βίον) καθ' ἕκαστον τῶν βιβλίων ἐγκατέσπειρεν. Clem. Al. Strom. 7, p. 901 : Τὰ ζώπυρα τῶν τῆς ἀληθοῦς γνώσεως ἐγκατασπειράντων δόγματα. Eust. Opusc. p. 207, 15 : Ψυχῆς δίκην τοῖς τοῦ παντὸς ἐγκατέσπαρτο μέρεσι. Jo. Diac. Alleg. in Hes. Theog. p. 450 extr. ed. Gaisf. : Φύσει γὰρ ἡ εἰδητικὴ ὄρεξις τοῖς ἀνθρώποις ἐγκατέσπαρται. Usu paullo diverso de lanugine super pectore Glauci dispersa Philostr. Imag. 2, 16, p. 76 Jac. : Φεῦ τῶν στέρνων, ὡς λάχνη μὲν αὐτοῖς ἐγκατέσπαρται, βρύων κομῶσα καὶ φυκίων. L. Dindorf.]

[Ἐγκατασπορὰ, ἡ, Inspersio, vel q. d. Inseminatio (difficile enim ut plurimum Lat. reddere composita hujus generis). Clem. Al. Strom. 7 fin., p. 902 : Τὴν τῶν δογμάτων ἐγκ. Cit. Hemst.]

[Ἐγκαταστεγάζω, Obtego. Psellus in Anecd. meis t. 3, p. 214, v. 276 : Ἀμφηρεπὴς, ὃ πέφυκεν ἐγκατεστεγασμένον. Boissonad.]

[Ἐγκαταστηρίζω, Fulcio in. Just. Mart. Epist. ad Diogn. 498.]

Ἐγκαταστοιχειόω, Una cum primis elementis et rudimentis indo, Imprimo et infigo quasi prima elementa et rudimenta. Plut. Lycurgo p. 85 meæ ed. [c. 13] : Τὰ μὲν οὖν κυριώτατα καὶ μέγιστα πρὸς εὐδαιμονίαν πόλεως, καὶ ἀρετὴν ἐν τοῖς ἤθεσιν, ᾤετο καὶ ταῖς ἀγωγαῖς τῶν πολιτῶν ἐγκατεστοιχειωμένα, μένειν ἀκίνητα. [Id. Mor. p. 353, E : Οὐδὲν γὰρ ἄλογον οὐδὲ μυθῶδες οὐδὲ ὑπὸ δεισιδαιμονίας ... ἐγκατεστοιχειοῦτο ἱερουργίαις. Int., Etenim in sacrificia nihil est insertum ratione carens.]

[Ἐγκαταστρέφω, Intorqueo, in pilæ ludo. Antiphanes ap. Athen. 1, p. 15, A : Βραχεῖαν ἀπόδοσιν ἐγκαταστρέφει. Schweigh. Καταστρέφει propter versum conj. Porson.]

[Ἐγκατασυρφάζω.] Ἐνκατασυρφάζειν, ἐνυβρίζειν [Insultare], Hesych.

[Ἐγκατασφάζω, Obtrunco in. Plut. Demosth. c. 31 : Ἐγκατέσφαξεν αὐτοῦ τῷ κόλπῳ τὸν υἱόν.]

Ἐγκατασχάζω, Scarificando incido. Diosc. 8, 15.

[Ἐγκαταταράσσω, Perturbo, Confundo. Plut. Mor. p. 592, A : Ἐνίους δὲ (τῶν ἀστέρων) τοῖς κλωθομένοις ἀτράκτοις ὁμοίως ἐγκατατεταραγμένην καὶ ἀνώμαλον ἕλκοντας οὐ δυναμένους καταστῆσαι τὴν κίνησιν ἐπ' εὐθείας.]

Ἐγκατατάττω, q. d. Colloco inter alios, et veluti Interjicio iis quos collocavi, Interjicio iis quos in ordinem retuli. At VV. LL. exp. Ascribo, Adjudico; sed perperam in iis scriptum est ἐκκατατάττω, assentiente huic errori et ordine alphabetico, pro ἐγκατατάττω. [Synes. Serm. ad Pæon. p. 311, C : Ἀστέρες, οὓς μόνος Ἵππαρχος μετατιθεὶς ἐγκατέταξε τῷ ὀργάνῳ. Eust. Epist. p. 332, 35 : Ἤδη δὲ καὶ τιμίοις ἐγκατατάττεις τὸν οὐδενὸς λόγου τιμώμενον. Longin. c. 10, 7 : Οὐδὲν φλοιῶδες ἢ ἄσεμνον ἢ σχολικὸν ἐγκατατάττοντες διὰ μέσου· 43, 3 : Οἱονεὶ στίγματα καθίσταται, παρὰ καιρὸν ἐγκαταταττόμενα. Clem. Al. Strom. 1, 26, 173, p. 423 : Τοῦτον ἐγκαταταγέντα τῇ ἐκλεκτῇ υἱοθεσίᾳ. || Probo, ut sæpius dicitur ἐγκρίνω. Id. Pæd. 2, 10, 96, p. 227 : Ἀλλ' ἐγκεκρίσθω δὴ ὁ γάμος καὶ ἐγκατατετάχθω· πληθύνεσθαι γὰρ ὁ κύριος βούλεται τὴν ἀνθρωπότητα. Wakef.]

[Ἐγκατατέμνω, Concido in. Plato Reip. 8, p. 565, D : Ὡς ἄρα ὁ γευσάμενος τοῦ ἀνθρωπίνου σπλάγχνου, ἐν ἄλλοις ἄλλων ἱερείων ἑνὸς ἐγκατατετμημένου, ἀνάγκη δὴ τούτῳ λύκῳ γενέσθαι, Inciso et immisto aliis visceribus. Sic libri optimi. Ceteri ἐγκαταμεμιγμένου. Ap. Hippocr. De exsect. fœt. p. 914, C : Περὶ δὲ τῶν μὴ κατὰ τρόπον κυϊσκομένων, ἀλλ' ἐγκατατεμνομένων, vert., Qui intro excisi educuntur.]

Ἐγκατατίθημι, seu Ἐνικατατίθημι, poet., Depono s. Repono s. Condo in. [Orph. H. 24, 6 : Πάντα γὰρ ἐν Πρωτεῖ πρώτῃ φύσις ἐγκατέθηκεν· fr. 24 : Νοῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῷ, ἡμέας ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.] Quemadmodum vero in aor. 2 verbi Κατατίθημι dicam poetas syncopen facere, ita in hujus quoque bicompositi aoristo idem fieri sciendum est. Nam dicitur Ἐγκάτθετο [Hom. Il. Ξ, 223, Od. Λ, 613] pro ἐγκατέθετο et Ἐνικάτθεο pro ἐνικατάθεο s. ἐγκατάθεο. Quorum utrumque ap. Hesiod. legitur : illud, Theog. 487 : Τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν, ἑὴν ἐγκάτθετο νηδὺν, In sua alvo condidit, i. e. devoravit. Ubi tamen dicunt quædam exempll. habere ἐσκάτθετο pro ἐγκάτθετο. [Eadem versus clausula ib. 890, 899, ubi ἐσκάτθετο nunc restitutum e libris.] Hoc autem, Op. 27 : Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ, In pectore tuo repone, conde. I. e. Alta mente reponas, et subinde perpendas : quo sensu Hom. dicit, Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. [Proprie Hes. Op. 625 : Τεῷ ἐνικάτθεο οἴκῳ. Hom. Il. Ξ, 219 : Τοῦτον ἱμάντα τεῷ ἐγκάτθεο κόλπῳ. Apoll. Rh. 3, 282 : Γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ. Oppian. Cyn. 3, 11 : Κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης. Aratus 34 : Ἄντρῳ ἐγκατέθεντο. Musæus 271 : Δεῦρο τεοὺς ἱδρῶτας ἐμοῖς ἐνικάτθεο κόλποις. Translate Od. Ψ, 223 : Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἔῳ ἐγκάτθετο θυμῷ. Simonid. Anth. Pal. App. 83 : Παῦροί μιν θνητῶν οὕασι δεξάμενοι στέρνοις ἐγκατέθεντο. Theocr. 17, 14 : Ὅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο βουλάν. Dio Cass. 45, 33 : Τὴν ἔφεσιν ταύτην, ἣν ἅπαξ εἰς τὸν νοῦν ἐγκατέθετο. Pollux 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων : Ἐρεῖς δὲ ... ἐνθεὶς, ἐνεργασάμενος, ἐγκαταθέμενος, ἐμποιήσας. Eust. Epist. p. 316, 5 : Ὃς καὶ τοὔνομα ἐγκατατίθεται τῷ μηνὶ, εἰπὼν εἶναι τὸν Ἰαννουάριον Ἰάννου ἐπώνυμον. Hesych. : Ἐγκαταθεμένω, ἐγκαταθέμενοι, δυϊκῶς.]

[Ἐγκατομὴ, ἡ, Incisio. Hippocratis libellus, Περὶ ἐγκατομῆς ἐμβρύου, De fœtus in utero mortui exsectione, legitur p. 914-15. Cit. Schleusner.]

[Ἐγκατατρίβω, unde ἐγκατατρίβεσθαί τινι, Conteri in re aliqua, Immorari rei, Operam rei dare, ap. Theophyl. Bulg. Comm. in Acta Ap. vol. 3, p. 38, D : Δύο τὰ ἐγκλήματα, ὅτι Πιλάτος ἤθελεν ἀπολύειν, ἄνθρωπος Ἕλλην, μηδὲν σημεῖον ἰδὼν, μηδένα τῶν προφητῶν ἐγνωκὼς, καὶ ὅτι ὑμεῖς Ἰουδαῖοι ὄντες, τοῖς σημείοις ἐγ-

κατατριβέντες, ταῖς τοῦ Χριστοῦ προφητείαις ἐνασχολούμενοι, ἐκείνου θέλοντος ἀπολύειν οὐκ ἐθελήσατε. Synes. Ep. 121 : Δριμύτατον μὲν ἀνθρώπων ἔοικας εἶναι καὶ ἐγκατατετριμμένον ἐν πράγμασιν.]

[Ἐγκαταυγάζω, Illustro. Epiphan. Ancor. 105, vol. 2, p. 106, B : Κακῷ γοῦν μόρῳ πεπληγμένοι εἰσὶ, μηδὲ (l. μήτε) τοῖς ἰδίοις φιλοσόφοις ἐγκαταυγαζόμενοι μηδὲ (l. μήτε) τοῖς τῆς ἀληθείας ἐγκυκληταῖς συνθεαταὶ γινόμενοι.]

[Ἐγκαταυλίζομαι, Pernocto in, fort. scrib. ap. Xenoph. Anab. 7, 7, 8 : Ἀποπορευομένους ἡμᾶς οὐδ' ἐναυλισθῆναι ὅσον δύνασαι ἐπιτρέπεις, ubi libri optimi οὐδένα καταυλισθῆναι. L. Dind.]

[Ἐγκαταφαγεῖν, Deglutire. Mimas in Galei Opusc. myth. p. 717 : Αἱ γὰρ δέοι τὸν πατέρα ἢ τὰν ματέρα φάρμακόν τι ἐγκαταφαγὲν, καὶ μὴ θέλοι, οὐ δίκαιόν ἐστι καὶ ἐν τῷ βοφήματι καὶ ἐν τῷ ποτῷ δόμεν, καὶ μὴ φάμεν ἐνῆμεν.]

[Ἐγκαταφλέγω, Comburo in. Geopon. 9, 6, 2 : Φρύγανα καὶ κάλαμον καὶ ὅσα εὔφλεκτα, ἐγκαταφλέξομεν τοῖς βόθροις. Angl. Metaphorice Greg. Nyss. t. 1, p. 112, B : Περὶ τοῖς σπλάγχνοις ἐγκαταφλέγεσθαι. Hase.]

[Ἐγκαταφυσάω, Inflo. Hippiatr. p. 87 : Πρῶτον μὲν ἐν ὕδατι θερμῷ κατάντλησον πολλῷ, εἶτα ἐγκαταφύσησον, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ θερμῷ τρῖψον. L. Dindorf.]

[Ἐγκαταφυτεύω, Insero. Hesychius : Ἰνκαφύτευε, ἐγκαταφύτευε. Et quem Kall. citat Clem. Al. Protr. 2, 13, p. 13 : Σπέρμα κακίας καὶ φθορᾶς ἐγκαταφυτεύσαντας τῷ βίῳ τὰ μυστήρια.]

[Ἐγκαταφύω, Inhæreo. Galen. Gloss. Hipp. p. 478 : Ἠγκίστρευται, ἐγκαταπέπλεκται. Libri duo ἐγκαταπέφυκεν. Id. : Ἠγκυροβόληται, ἐγκαταπέφυκεν ἀγκύρᾳ ὁμοίως.]

[Ἐγκαταχέω, Infundo. Epigr. ap. Plut. Marc. c. 30 : Ἑπτάκι τὰν ὑπάταν ἀρχὰν ἐν Ἄρηι φυλάξας καὶ πολὺν ἀντιπάλων ἐγκατέχευε φόνον, Profudit sanguinem. V. in Ἐγκατασκευάζω. Hesych. : Ἐγκατέχεεν, ἐνέχεεν.]

[Ἐγκαταχρίω, Inungo, Illino. Diosc. Parab. 1, 124 : Ἐγκατάχριε δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ᾠοῦ τὸ λευκὸν μετὰ μέλιτος.]

[Ἐγκαταχώννῡμι, Obruo in. Dionys. A. R. 9, 21 : Ἐγκατέχωσαν αὐτοὺς τῷ πλήθει τῶν βελῶν. M. Antonin. 7, 10 : Παντὸς μνήμη τάχιστα ἐγκαταχώννυται τῷ αἰῶνι. Eustath. Opusc. p. 111, 76 : Ἐγκαταχωσθέντος τοῦ ἔργου ὀλέθρῳ οἷα καί τινι τάφῳ· 328, 92 : Μνημείῳ τινὶ ἐγκαταχώννυσθαι. Id. alia structura p. 190, 9 : Οἱ μὲν γὰρ ἐγκαταχωννύουσιν εἰς γῆν ὅλους ἑαυτούς. Sine casu Geopon. 4, 3, 3 : Τὸ δεύτερον τοῦ κλήματος μέρος ἐγκαταχώσας. Andr. Cret. p. 184, D : Τὸν λογικὸν μαργαρίτην ἐγκαταχώσαντες, citat Kall.]

[Ἐγκαταχωρίζω, Colloco in. Origen. Philoc. c. 25, p. 92.]

Ἐγκατέθως, perperam alicubi pro Ἐγκαθέτως.

Ἐγκατειλέω, Involvo, Implico. Πνεῦμα ἐγκατειλήθη τῆς γῆς κοιλώμασι, Ventus se insinuavit in terræ cavernas. VV. LL. [Ex Aristot. De mundo c. 4, p. 395, 34. Restituebat idem pro ἐγκατειλημμένους Valck. Herodoto 6, 133, ubi nunc κατειλημένους. L. D. Philo vol. 2, p. 504, 32 : Ὧ (terreno) τὸ πῦρ ἐγκατειλεῖσθαι συμβέβηκεν. Hase.]

[Ἐγκατευναστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Indormitorius. Theod. Prodr. Amar. 125=465 : Ἐγὼ δέ τι τῆς Ἀνακρέοντος μούσης ὡς ἐνκατευνοστικῶς (sic. Lemma notæ ἐγκατευνουστ.) μοίρια ὑποτραγῳδήσας τὴν ἑορτήν· quæ Gaulm. corrigit, ὡς ἐν κατευναστικοῦ μοίρᾳ, ὑπ. τῇ ἑορτῇ. Elberling.]

Ἐγκατεύειν, Ionibus esse διώκειν tradit [Gregorius] Corinth. [?]

[Ἐγκατεφάλλομαι. V. Ἐγκαταπάλλομαι.]

Ἐγκατέχω, Insisto, VV. LL. [Contineo intus. Etym. M. p. 310, 7 : Ἔγκατα τὰ ἔντερα ἀπὸ τοῦ ἐγκατέχειν τὴν τροφήν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 184, 2161, 6 : Σῶμα κόρης ... τύμβος ὅδ' ἐγκατέχει. Plut. Mor. p. 691, F : Ἅμα τε οὖν τὸ ψυχρὸν ἐγκατέχεται περιστεγόμενον τῷ ἱματίῳ. Paul. Æg. 6, 75, p. 203, 41 : Πολλάκις μετὰ τὴν τοῦ ἐμβρύου κομιδὴν ἐγκατέχεται κατὰ τὴν ὑστέραν τὸ χορίον. L. Dindorf.]

[Ἐγκατηρὰ, ἡ, Cibus multo sale conditus, uti censet Jac. Goupylus. Alex. Trall. 1, 12 : Καὶ σκόροδον δὲ πολλάκις χρονίας ἔλυσεν ὀδύνας, ὥσπερ καὶ τάριχος καὶ ἐγκατηρὰ λεγομένη καὶ κορίαξ· 12, 7 : Ἁλμυροῖς ... οἷον τῇ καλουμένῃ ἐγκατηρᾷ, quibus ll. ab Ducang. citt. addit Struv. ap. Schneid. eund. 7, p. 312, 333.]

[Ἐγκατίλλω. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 672, 6 : Χηνὸς ἄλειφα ἢ μήλειον στέαρ, κηρὸν λευκὸν, νέτωπον, ῥόδινον ἔλαιον, ὡς ἄριστα ταῦτα ἀναμὶξ ποιέειν καὶ ῥάκεα ἐγκατίλλειν λεπτὰ, καὶ αὐτίκα λουσαμένη προστιθέσθω χλιαρὰ πρὸς τὸ στόμα, vertitur, Tenuibus concerptis panniculis excepta ad os uteri apponat, ut sit i. q. ἐγκατειλεῖν, quod v.]

[Ἐγκατιλλώπτω.] Ἐγκατιλλῶψαι, Hesych. ἐγκαταμυκτηρίσαι, Irridere. [Æsch. Eum. 113 : Ὑμῖν (Furiis) ἐγκατιλλώψας μέγα (Orestes), Vobis insultans. Id. fr. Sisyphi ap. Polluc. 10, 20 : Σὺ δ' ὁ σταθμοῦχος ἐγκατιλλώψας ἄθρει.]

[Ἐγκατόεις, εσσα, εν, Intestinus. Nicand. Th. 580 : Ἢ ἐλάφου νηδὺν, τὴν δὴ καλέουσιν ἐχῖνον, ἄλλοι δ' ἐγκατόεντα κεκρύφαλον.]

Ἐγκατοικέω, Inhabito. Affertur et ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, pro Inter illos habitans. [Eurip. fr. Antiop. ap. Dion. Chr. Or. 73, vol. 2, p. 393 : Ἐξ ὧν κενοῖσιν ἐγκατοικήσεις δόμοις. Lycophro 1204 : Νήσοις δὲ μακάρων ἐγκατοικήσεις. Metaph. Polyb. 18, 26, 13 : Οὐδεὶς γὰρ οὕτως οὔτε μάρτυς ἐστὶ φοβερὸς οὔτε κατήγορος δεινὸς, ὡς ἡ σύνεσις (συνείδησις) ἡ ἐγκατοικοῦσα ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς. Hemst. Themist. Or. 4, p. 51, D : Ἐγκατοικεῖ δὲ (Constantio) πραότης.]

Ἐγκατοικίζω, Colloco in, Colloco intus. Budæo Colloco intus, afferenti e Plut. [Mor. p. 779, F] : Ὁ δ' ἐκ φιλοσοφίας τῷ ἄρχοντι πάρεδρος καὶ φύλαξ ἐγκατοικισθεὶς λόγος, ὥσπερ εὐεξίας, τῆς δυνάμεως τὸ ἐπισφαλὲς ἀφαιρῶν, ἀπολείπει τὸ ὑγιαῖνον. [Lycophr. 1261 : Δείμας δὲ σηκὸν Μυνδίᾳ Παλληνίδι πατρῷ' ἀγάλματ' ἐγκατοικιεῖ θεῶν. Kall. Lucian. Asin. c. 25 : Τὴν δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκατοικίσωμεν.]

Ἐγκατοικοδομέω, Ædifico in. [Thucyd. 3, 18 : Φρούρια δὲ ἔστιν οἳ ἐπὶ τῶν καρτερῶν ἐγκατῳκοδόμηται. L. D.] Ædificio includo. [Æschin. C. Tim. p. 26, 7 : Εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διεφθαρμένην καὶ τὴν ἡλικίαν οὐ καλῶς διαφυλάξασαν μέχρι γάμου, ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτὴν μεθ' ἵππου εἰς ἔρημον οἰκίαν.] Plut. Lycurgo [c. 9, ubi est, Ὁδὸν οὐκ ἐχούσης εἰς μέσον τῆς εὐπορίας, ἀλλ' ἐγκατῳκοδομημένης καὶ ἀργούσης], Ἐγκατοικοδομουμένη εὐπορία, Opes quæ domi concluduntur. [Id. Æmil. c. 8 : Ὅπλων μὲν γὰρ ἀργούντων ἀπέκειντο τρεῖς μυριάδες, ὀκτακόσιαι δὲ σίτου μεδίμνων ἦσαν ἐγκατῳκοδομημένου τοῖς τείχεσι· Lucull. c. 28 : Μία γὰρ ἀλκὴ τῶν καταφράκτων κοντὸς, ἄλλο δ' οὐδὲν οὔθ' ἑαυτοῖς οὔτε τοῖς πολεμίοις χρῆσθαι δύνανται διὰ βάρος καὶ σκληρότητα τῆς σκευῆς, ἀλλ' ἐγκατῳκοδομημένοις ἐοίκασιν. Schol. Thuc. 1, 93 : Πολλαί τε στῆλαι ... καὶ λίθοι εἰργασμένοι ἐγκατελέγησαν) ἐγκατῳκοδομήθησαν. Item Suidas in Ἐγκατελέγησαν. Id. addit locum Hieronymi, etiam in v. Ἀναγυράσιος cit., ubi est, Ἐπήρωσεν αὐτὸν καὶ ἐγκατῳκοδόμησεν, Parietibus struxit s. inclusit. Eust. Opusc. p. 189, 4 : Ὁ τῷ σώματι μὲν ἐγκατῳκοδομημένος οἷον τῷ στύλῳ· conf. 194, 29. Plut. Mor. p. 783, D : Τοῖς τυραννείοις ἐγκατῳκοδομημένον, ἄχρι γήρως ἐγκαταβιῶσαι. Figuratius Aristot. De anima 2, 8 : Ὁ δ' ἐν τοῖς ὠσὶν (ἀὴρ) ἐγκατῳκοδόμηται πρὸς τὸ ἀκίνητος εἶναι, ὅπως ἀκριβῶς αἰσθάνηται πάσας τὰς διαφορὰς τῆς κινήσεως.]

[Ἐγκάτοικος, ὁ, ἡ, Incola. Schol. Hom. Il. B, 125 : Ἐφέστιοι δὲ οἱ ἐγκάτοικοι (al. ἔποικοι). L. D. Schol. Æsch. Prom. 411, 415.]

[Ἐγκατομβρέω, Irrigo, Madefacio. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 61, B : Ὥστε πλείστοις μὲν ὕδασι, δαψιλέσι δὲ οἴνοις, πρὸς δὲ ταῖς ἐκ ῥόδων σταγόσι(ν) ἐγκατομβρούμενον μόλις που τῆς νεκρώσεως ἀπηλλάχθαι. L. D.]

[Ἔγκατον. V. Ἔγκατα.]

[Ἐγκατοπτρίζομαι, Intueor in speculum, In speculo me contueor et contemplor. Artemid. 3, 30 : Λεκάνῃ ἐγκατοπτρίζεσθαι τεχνῶσαι ἀπὸ θεραπαίνης σημαίνει. Kall. Philo De 7 mirac. p. 2.]

[Ἐγκάτοπτρον, τὸ, Speculum. Eustath. in Ismene l. 5, p. 170 : Ἐμειδία, καὶ χάριτας ὅλας ὡς ἐγκατόπτροις ὑπεζωγράφησε τοῖς ὀφθαλμοῖς, Blande risit omnesque Gratias oculis, tanquam in speculo exhibuit, de risu amabili. Confer eund. p. 78. Koenig.]

[Ἐγκατορθόομαι, ἀϊδίῳ ζωῇ, Recte fio ob æternam vitam, Clem. Al. Pæd. 1, 13, 102, p. 186=160, sed susp. Kall. Verba sunt : Καὶ ἔστιν ἡ μὲν πρᾶξις ἡ τοῦ

Χριστιανοῦ ψυχῆς ἐνέργεια λογικῆς κατὰ κρίσιν ἀστείαν καὶ ὄρεξιν ἀληθείας διὰ τοῦ συμφυοῦς καὶ συναγωνιστοῦ σώματος ἐκτελουμένη, καθῆκον δὲ ἀκόλουθον ἐν τῷ βίῳ, θεῷ καὶ Χριστῷ βούλημα ἐγκατορθούμενον ἀϊδίῳ ζωῇ, ubi al. βούλημα ἓν, κατορθ.] A

[Ἐγκατορύσσω, Defodio in. Dionys. Art. rh. c. 5, p. 265, 10 : Μὴ βουλόμενος ... πολὺν χρόνον ἐγκατορωρύχθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῷ σώματι, ὥσπερ ἐν τάφῳ ἢ ἐν δεσμωτηρίῳ. Eust. Opusc. p. 223, 81 : Προσμένων οὖν καὶ αὐτὸς καὶ ὡς οἷον ἐγκατορωρυγμένος εἰς γῆν τῇ τῶν ἔξω λήθῃ κ. τ. ἑ. L. Dind. Clem. Al. Pæd. 2, 1, 18, p. 176 : Τὸν νοῦν ἐγκατορύξας τῇ κοιλίᾳ· Strom. 7, 15, 92, p. 889 : Ταῖς ἐξευρημέναις σφίσιν ἀνθρωπικαῖς τέχναις ἐγκατορύξαντες. Kall.]

[Ἔγκατος. V. Ἔγκατα.]

[Ἐγκατοχέω, vox dubiæ signif. Chandler. Inscr. ant. App. p. 96 : Ἐγκατοχήσας τῷ κυρίῳ Σαράπιδι. Schneid.]

[Ἐγκάτοχος, ὁ, ἡ, Continens, Occupans. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 38, A : Συνήχετο (l. συνείχετο) τοίνυν τῇ νόσῳ καὶ χαλεπῶς ἐτετρύχωτο καὶ ἐγκατόχῳ κάρῳ B νενέκρωτο· sic enim fere cepit interpres, intelligens malum alte inhærens. Sed haud dubie dicitur Vertigo continens, continua. Ib. vero p. 54, D : Οἱ συκοφάνται κακῶς ἀπελήλανται, καὶ Λέων τῆς βασιλείας ἐγκάτοχος γίνεται, est Regno potitur, Regni fit dominus. L. D. Ptolem. Tetrabibl. p. 163, 2, Ἱερῶν ἐγκατόχους vertitur, Superstitiosos. At in papyro Mus. Reg. Paris. quem propediem cum reliquis editurus docte, ut solet, explanabit vir summus Letronnius, Τὰς τῶν ἄλλων ἐνκατόχων παραθήκας sunt Res τῶν ἐν κατοχῇ ὄντων· quibus de sacerdotibus templo exire prohibitis conf. C. J. C. Reuvens, *Lettres à M. Letronne*, 3, p. 85. Hase.]

[Ἐγκαττύω, Insuo, Intus insero. Alexis ap. Athen. 13, p. 568, B : Φελλὸς ἐν ταῖς βαυκίσιν ἐγκεκάττυται. Schneid. Affert quoque locum Alex. Clem. Al. vol. 1, p. 256, 3. Hase.]

[Ἐγκατώδης, ὁ, ἡ, Viscereus. Schol. Aristoph. Eq. 1176 : Ταῦτα δὲ (χόλιξ et ἤνυστρον) ἐγκατώδη κρέα.]

Ἐγκαυλέω, Caulesco, Caulem emitto s. gigno. C Theophr. H. Pl. 1, [2, 2] : Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐγκαυλοῦσι [ἐκκαυλοῦσι,] h. e., ut paulo ante dicit, ὁ καυλὸς αὐτοῖς ἀκολουθεῖ, Tunc caulis enascitur.

Ἔγκαυμα, τὸ, Nota inusta. Plato Timæo p. 145 [p. 26, C] : Ὥστε οἷον ἐγκαύματα ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Unde encaustum. Bud. [Lucian. Catapl. c. 24 : Σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων (al. ἐκκαυμάτων, quod v.), quæ ib. dicuntur στίγματα. Etym. M. p. 771, 16, et Photius in Lex.: Τρυσίππειον, ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος. Conf. Hemst. ad D. Mar. 11, 2. Schæf. Plut. Mor. p. 759, C : Αἱ δὲ τῶν ἐρωμένων εἰκόνες, ὑπ' αὐτῆς (τῆς ὄψεως) οἷον ἐγκαύμασι γραφόμεναι διὰ πυρὸς, εἴδωλα ταῖς μνήμαις ἐναπολείπουσι. Pollux 6, 91 : Τὰ δὲ ἐγκαύματα εὔσανα (appellantur). || Picturæ ἔγκαυστοι, i. e. inustæ, de quibus in Ἔγκαυστος. Dicæarch. Βίου Ἑλλ. fr. p. 186 (in Creuz. Mel. 3) : Ἡ δὲ πόλις (Oropus) τοῖς τε τῶν οἰκιῶν προθύροις καὶ ἐγκαύμασιν ἀναθεματικοῖς κάλλιστα κατεσκευασμένη. Cit. Hemst. ad l. Luc.] Inustio, Pustula ex ustione contracta. [Lucian. D. Deor. 13, 2 : Ὅτι σου (Herculis in OEta monte cremati) τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην. Schol. ejusd. Lexiph. c. 2 : Καύματα) Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γενόμενα (l. γινόμενα) ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Conf. Hemst. ad D. Mar. 11, 2. Cit. Schæf.] || Ulcus in oculo; quod a febre utplurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Quod si in nigro fit, sæpe profundum est, ac fere semper in ipsa expurgatione major tunicarum erosio contingit : adeo ut humores paulatim diffluant, et totus oculus effundatur, Aet. 7, 26. Id oculi ulcus ἐπίκαυμα P. Ægin. appellat, a quo tamen diversum Aet. facit, quod ipse ἐπίκαυμα nominat. Gorr. || Ἔγκαυμα, ἐπὶ τῶν καυσίμων, Pollux, Materia quæ cito ignem concipit. Bud. [7, 109, ubi rectius nunc ἐγκαύματα. Scoria argenti. Diosc. 5, 101 : Ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἔλκυσμα ἢ ἔγκαυμα. Conf. Ἔγκαυσμα. Videtur autem ἔγκαυμα vel ἔγκαυσμα per dittographiam natum ex ἔλκυσμα. L. Dind.]

Ἔγκαυσις, ἡ, Exustio, Æstus, Ardor. Galen. : Κάματος καὶ ἔγκαυσις· et, Τῶν πυρεξάντων ἐπ' ἐγκαύσει· Ad Gl. : Ἔνεστι δὲ τούτους ἀφῆ διαγινώσκειν ὥσπερ καὶ τοὺς αὐχμώδεις τῶν πυρετῶν καὶ τοὺς ἐπὶ κόποις καὶ τοὺς ἐπ' ἐγκαύσεσι. Diosc. 5, 21, de aceto, Πρὸς τὰς ἐγκαύσεις τῆς κεφαλῆς, Ad capitis ardores. [Plut. Mor. p. 127, B : Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι καὶ διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ περιψύξεις.] || Ceris olim pingebant, unde κηρογραφία dicta est, ut ait Callixenus ap. Athen. [5, p. 204, B] : quod e Vitruv. etiam intelligitur, qui 4, 2, ait, [Tabellas ita formatas, uti nunc fiunt triglyphi, contra] tignorum præcisiones in fronte fixerunt, et eas cera cærulea depinxerunt. Eam picturam inurebant pictorum cauteriis, de quibus Martianus in Pandectis 33, de Fundo instructo, unde ἔγκαυσις dicta est. Non solum autem in cera fiebat, sed etiam in ebore cestro, ut videre est in Encaustum paulo post. [Monum. ap. Bœckh. vol. 2, p. 242 : Τὴν γραφὴν τῶν τε τοίχων καὶ τῆς ὀροφῆς καὶ τὴν ἔκαυσιν (sic) τῶν θυρῶν. Constantin. Basil. Mac. c. 56, p. 149 : Ἀργύρου σφυρηλάτου καὶ στιβαροῦ μετ' ἐγκαύσεως. L. Dind.]

[Ἔγκαυσμα, τὸ, Scoria argenti. Neophyt. Gloss. iatr. Mss., ἡ τοῦ ἀργύρου σκουρία, ἥτις καὶ ἔλκυσμα λέγεται. Ducang. V. Ἔγκαυμα.]

Ἐγκαυστὴς, ὁ, Inustor; Pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit. Vitruv. [7, 9?] Encausten vocat, retenta Gr. voce. [Plut. Mor. p. 348, E : Ἀγαλμάτων ἐγκαυσταὶ καὶ χρυσωταὶ καὶ βαφεῖς παρακολουθοῦντες. Aphrodisium quendam Epaphran, qui ἀγαλματοποιὸς ἐγκαυστὴς vocatur, ex inscr. ap. Reines. Inscr. 11, Cl. 1x, confert Cuper. Harpocr. p. 136. || Forma ἐγκαυτὴς est Etym. M. p. 310, 40 : Ἐγκεκαυμένη, ἐζωγραφημένη, ἐπεὶ ἐγκαυταὶ λέγονται οἱ ζωγράφοι οἱ διαγράφοντες τοὺς τοίχους· quod in ἐγκαταὶ depravatum ap. Zonar. p. 607, 598, unde gl. inepta Ἐγκτὸς ὁ ζωγράφος ib. 597. L. Dind.]

Ἐγκαυστικὸς, ἡ, ὸν, Ad encausin pertinens, Encausi pictus, ut Encausticæ picturæ ap. Plin. Ἐγκαυστικὴ, sub. τέχνη, Ars inurendi s. encaustica pingendi, Plin. 35, 11, [39] : Non pinxisse tantum encaustica, sed etiam docuisse traditur Pausiam. [Vales. ad Euseb. V. Const. 1, 3 citat Hemst. ad Lucian. D. Mar. 11, 2. Schæf. || Ap. Jo. Malal. p. 294, 20 : Ἐκέλευσε δὲ (Severus) τοῖς αὐτόθι (Antiochiæ) πολιτευομένοις ἐκ τῆς περισσείας τῶν ἀπομεινάντων ἐγκαυστικῶν χρημάτων ἐκ τῶν δημοσίων τῶν πεσόντων κτίσαι τῇ πόλει δημόσιον λουτρὸν ἄλλο, intelligendæ videntur pecuniæ ad calefacienda balnea necessariæ. Conf. Ἐγκαίω. L. Dindorf.]

[Ἔγκαυστον, τὸ, Atramentum. Jo. Carpathi episc. Ms. : Ἐφαίνοντο γὰρ ὡς ἀπὸ ἐγκαύστου μέλανος, Ducang. App. Gl. p. 63. Adde Montef. Palæogr. p. 2. L. D.]

Ἔγκαυστὸς, Inustus. Item ἐγκαύσει pictus. Martial. [4, 47] : Encaustus Phaethon tabula tibi pictus in hac est. Et Encaustum, genus picturæ quod inurendo fit. Exp. etiam Materia inusta ad pingendum apta. Plin. 35, 11, [41] : Encausto pingendi duo fuisse antiquitus genera constat, cera et in ebore cestro, i. e. viriculo, donec classes pingi cœpere. Hoc tertium accessit, resolutis igni ceris penicillo utendi. Idem, Figlinum opus encausto pinxit.

[Ἐγκαυτὴ, ἡ, Sacrum encautum. Basilic. 2, 5, 26 : Ἀνίσχυρος ἔστω βασιλικὴ χηρεύουσα ἀντιγραφὴ ὑπογραφῆς χειρὸς βασιλικῆς τῆς ἐξ ἐγκαυτῆς ἐσκευασμένης κόχλου. Ducang.]

[Ἐγκαυτής. V. Ἐγκαυστής.]

Ἐγκαυχάομαι, Jactor, Glorior, pro quo in VV. LL. habetur Ἐναυχάομαι, q. d. Insuperbio : ut ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ, Insuperbire divitiis. [Clem. Al. Pæd. 1, 6, 50, p. 127 : Ἐφεῖται τοιγαροῦν ἡμῶν ἑκάστῳ τῶν νηπίων ἐγκαυχᾶσθαι τῷ κυρίῳ, ἐπιφθεγγομένοις, Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῖο καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Wakef. Ps. 73, 4 : Καὶ ἐνεκαυχήσαντο οἱ μισοῦντές σε ἐν μέσῳ τῆς ἑορτῆς σου. C. dat. rei, qua superbimus, Nicet. Paphlag. Orat. encom. Combef. Auct. Patr. nov. p. 339, B : Τοῖς ὀνειδισμοῖς καλλωπιζόμενοι καὶ ταῖς ἀτιμίαις καὶ θλίψεσιν ἐγκαυχώμενοι. Fab. Æsop. 342, p. 139 Fur. : Ὁ μῦθος δηλοῖ ὅτι οὐ δεῖ τινα ἐγκαυχᾶσθαι τῇ τῶν ἑτέρων γενναιότητι. C. ἐν Nicetas Is. Ang. 1, 6, p. 241 : Ἤρξατο ἐγκαυχᾶσθαι ἐν τοῖς αὐτοῦ στρατηγήμασιν, Gloriari de rebus gestis suis. Quemadmodum aliquoties est in Psalmis, ut 51, 1 : Τί ἐγκαυχᾷ ἐν κακίᾳ ὁ δυνατὸς ἀνα-

μίαν; C. inf. Niceph. Greg. 19, 1 : Σωματικοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ τὴν οὐσίαν ὁρᾶν ἐγκαυχωμένου. Anna Comn. 9, p. 257, C : Πρὸς γίγαντας ἐγκαυχώμενος ἁμιλλᾶσθαι. L. Dindorf.]

Ἔγκαφος, τὸ, Buccella, Bolus, Frustulum, ψωμός. Eupolis ap. Suid., [Zon. p. 603, Etym. M.] et Eust. [Od. p. 1481, 33; 1817, 48] : Οὐ γὰρ λέλειπται τῶν ἐμῶν οὐδ' ἔγκαφος. Suid. [et Hesych.] exp. τὸ ἐλάχιστον, et addit, παρὰ τὸ ἐγκάπτω, sc. τὸ μηδὲ ἐγκάψαι ἀρκοῦν. [Conf. Piers. ad Mœr. p. 331, Valck. Anim. ad Ammon. p. 20, Toup. Opusc. vol. 2, p. 299=Emend. vol. 3, p. 197. Schæf.]

[Ἐγκαψικίδαλος, ὁ, q. d. Cepivorus. Lucian. Lexiph. c. 10 : Ἐγκ. ἄνθρωπος. Conf. Καψιπήδαλος.]

Ἔγκειμαι, q. d. Jaceo in, Positus sum in, Insum. [Hom. Il. X, 513 : Ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς (vestimentis).] Hesiod. [Th. 145], de oculo, Ἐνέκειτο μετώπῳ. [Nicand. Ther. 292 : Τοῦ μὲν ὑπὲρ νιφόεντα κεράατα δοιὰ μετώπῳ ἔγκειται. Xen. An. 4, 5, 26 : Ἐνῆσαν δὲ (poculis) καὶ αὐταὶ αἱ κριθαὶ ἰσοχειλεῖς, καὶ κάλαμοι ἐνέκειντο.] Exp. et Inhæreo, in Plut. Fabio [c. 16] : Βελῶν ἐπὶ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων, Quum tela inhærerent vulneribus. [Id. Mor. p. 548, B : Περιορᾶν τὸ βέλος ἐγκείμενον. Aret. Acut. m. causs. 2, 7, p. 19=23: Ἄλλοτε μὲν ἡ ὀδύνη ἐπὶ τὰ δεξιὰ διελήλαμένη, ὡς δοκέειν ὀξὺ βέλος ἐγκέεσθαι.] In h. autem l. redditur Insidere, Ἐγκείσεται ἐν τοῖς στέρνοις. Diosc. 3 : Ἐγκείμενος καρπὸς ἐν ἐριώδεσιν ἄνθεσι· ubi videtur exponi posse Qui inest. [Theophr. H. Pl. 5, 3, 6 : Τὰς ἴνας δὲ οὐ δι' ὅλου ἔχει, οὐδ' ὡσαύτως τῇ θέσει ἐγκειμένας πάσας. Mich. Psell. Lectt. admir. medicophys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477, B : Τὸν ἐγκείμενον τῇ πυρίνῃ καρπόν. Apollod. Poliorc. p. 18, 13 : Κατὰ δὲ τὸ ἕτερον ἄκρον κύλινδρος ἐγκείσθω ξύλινος. Conf. ib. 23, 8. Hesych. : Ἐγκείσθω, τεθείσθω. L. D.] Aristot. De mundo [c. 3] : Πέντε στοιχεῖα ταῦτα ἐν πέντε χώραις σφαιρικῶς ἐγκείμενα. [Plato Cratyli p. 419, B : Τὸ δέλτα δὲ ἔγκειται, ὥστε ἡδονὴ ἀντὶ ἡονῆς καλεῖται. Dionys. De comp. verb. p. 112, 11=232 : Τὰ γὰρ ὀνόματα ἔγκειται τοῖς πράγμασιν ὡς ἔτυχεν. Improprie Insum, Versor in. Soph. Phil. 1318 : Ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις. Eur. Ion. 181 : Οἷς δ' ἔγκειμαι μόχθοις· Andr. 91 : Οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι· Iph. T. 144 : Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι· Andr. 784 : Ἐν δὲ χρόνῳ τελέθει ξηρὸν καὶ ὀνείδεσιν ἔγκειται δόμων, etc. Phrasi inversa schol. Soph. OEd. C. 513 : Περὶ τῆς ἐγκειμένης σοι ἀλγηδόνος ἡδέως ἂν πυθοίμην. Sed Polyb. 14, 9, 5 : Πάντα δ' ἦν οἰκεῖα μεταβολῆς τὰ κατὰ τὴν χώραν, ἅτε συνεχῶς ἐγκείμενα ταῖς κακοπαθείαις καὶ ταῖς εἰσφοραῖς διὰ τὸ πολυχρονίους γεγονέναι τοὺς κατὰ τὴν Ἰβηρίαν πολεμίους, videtur leg. ἐκκείμενα. Arat. 138 : Τόσσος μὲν μεγέθει, τοίη δ' ἐγκείμενος αἴγλη· 366 : Οἱ δ' ὀλίγῳ μέτρῳ, ὀλίγῃ δ' ἐγκείμενοι αἴγλῃ, de stellis fulgore magis minusve eminentibus. || Ap. grammat. dicitur de vocabulis simplicibus quæ continentur compositis iisque velut insita sunt. Apollon. De pron. p. 70=330, C : Τρύφων φησὶ τὸν ἴον ἐγκεῖσθαι (in pron. ἵ). Eust. Od. p. 1406, 12 : Ἔγκειται δέ φασιν ἡ κάπη καὶ τὸ ἅλις (in voc. καβαλίς). Ammon. p. 97 : Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύειν. Schol. Aristoph. Nub. 630 : Ἔγκειται δὲ καὶ τὸ ἄθυρμα (in voc. σκαλαθυρμάτια)· Ran. 1181 : Ἀνθοσμίας δὲ ὁ εὐώδης, ἐγκειμένου τοῦ ἄνθους καὶ τῆς ὀσμῆς· Victorianus Eq. 198 : Ἔγκειται τῇ λέξει (κοάλεμος) τὸ ἠλέματον· Ach. 3 : Δύναται γὰρ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει (ψαμμοκόσια) τὰ (f. τὸ) κόσια. Aliter rursus ponitur apud Tzetzam Exeg. Il. p. 7, 4 : Ἡμεῖς δὲ πρῶτον πρὸ τῶν προθύρων καὶ τῶν ἐγκειμένων ἐπῶν τῇ ποιητικῇ μεγαλοφωνίᾳ περί τε πατρίδος καὶ γένους τοῦ ποιητοῦ ... ἐξελθόντες. Quibus verbis dicere videtur initium ipsum Iliadis. Pollux 5, 149, capite περὶ τῶν ἐν στήλαις γραμμάτων : Ἐρεῖς δὲ γράμματα ἐν στήλαις ἐγγεγραμμένα ... ἐμπεποιημένα, ἐγκείμενα. L. D. Jungitur etiam cum accus., ut ap. Apoll. Rh. 2, 629 : Νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας ἔγκειμαι, Nunc mihi nimius terror et intolerabiles curæ incumbunt. Brunck. Libri potiores ἄγκειμαι. Vicissim in Theocr. 3, 33 : Οὕνεκ' ἐγὼ μὲν τὶν ὅλος ἔγκειμαι, τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ, quod Hemst. interpr., In te totus amore feror, ἄγκειμαι conj. Brunck.] || Invado, Ingruo, Incumbo. Bud. ἐγκεισομένους exp. Invasuros in Thuc. 1, [144] : Εἰδέναι δὲ χρὴ ὅτι ἀνάγκη πολεμεῖν· ἢν δὲ ἑκούσιοι μᾶλλον δεχώμεθα, ἧσσον ἐγκεισομένους τοὺς ἐναντίους ἕξομεν. At ego aliud potius hic sonare puto, ut docebo paulo post. Idem exp. Incumbo, i. e. Innitor, in Synes. : Καὶ τούτῳ δὴ μάλιστα πάντων ἐνέκειντο, τῷ μὴ δεῖν ἀθετεῖσθαι τὸν παρὰ σοῦ θρονισμόν. At vero ap. Thuc. 1, [69], Ἰσχυρῶς ἐγκείσονται, exp. Vehementer incumbent, in metaph. verbi Incumbo signif. [Ib. 49 : Ἐπεὶ δὲ ἡ τροπὴ ἐγένετο λαμπρῶς καὶ ἐνέκειντο οἱ Κορίνθιοι· 3, 98 : Ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον· 4, 80 : Τῶν γὰρ Ἀθηναίων ἐγκειμένων τῇ Πελοποννήσῳ. Conf. 5, 73, Xenoph. H. Gr. 3, 5, 20; 7, 2, 19.] In VV. LL. ἔγκειμαι κραυγῇ pro Incumbo clamori, non nominato auctore. [Aristoph. Eccl. 956 : Ἄτοπος δ' ἔγκειταί μοι τις πόθος. Hemst. Id. Ach. 309 : Οἶδ' ἐγὼ καὶ τοὺς Λάκωνας, οἷς ἄγαν ἐγκείμεθα, οὐχ ἁπάντων ὄντας ἡμῖν αἰτίους τῶν πραγμάτων. Thuc. 2, 59 : Πανταχόθεν δὲ τῇ γνώμῃ ἄποροι καθεστῶτες ἐνέκειντο τῷ Περικλεῖ. Conf. 5, 43. Xen. H. Gr. 5, 2, 1 : Ἔδοξεν αὐτοῖς, ὅσοι ἐν τῷ πολέμῳ τῶν ξυμμάχων ἐνέκειντο καὶ τοῖς πολεμίοις εὐμενέστεροι ἦσαν ἢ τῇ Λακεδαίμονι, τούτους κολάσαι.] || Insto, Urgeo. Plut. Fab. [c. 9] : Ἐνέκειτο τῷ δήμῳ πολὺς μὴ προέσθαι δεόμενος τὸν Μινούκιον. Thuc. 2, [79 : conf. 81] : Καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο. Plut. Fabio [c. 8] : Ἔγκειται τοῖς πολεμίοις. Synes. : Τῆς πόλεως τοῖς λειψάνοις ἐγκείμενος, Qui civitatis reliquias urget et opprimit. Bud. accipi ait pro Insto, i. e. Persequor, in Dem. p. 122 [294] : Ἐπειδὴ δὲ πολὺς τοῖς συμβεβηκόσιν ἔγκειται. [Herodot. 7, 158 : Πολλὸς ἐνέκειτο λέγων τοιάδε. Schweigh. Thucyd. 4, 22 : Κλέων δὲ ἐνταῦθα δὴ πολὺς ἐνέκειτο, λέγων ... L. D.] Existimo autem exponi posse Persequi et in Plut. [Mor. p. 868, F] : Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν εἰ τοῖς ἀτυχήσασιν ἔγκειται. Accipi autem ἔγκειμαι a Gregor. et pro Infestus sum, testatur Bud. Sunt certe qui et in illo Thuc. l., quem paulo ante protuli e l. 1, sic accipiendum existiment. Sed potest fortasse et pro Instare s. Urgere sumi. [Dionys. A. R. 6, 62 : Ἐγκείσεται γὰρ ὑμῖν πέρα τοῦ δέοντος βαρύς. Aliique plurimi similiter. Joseph. A. J. 1, 2, 1 : Τοῦ θεοῦ λιπαρῶς ἐγκειμένου καὶ πολυπραγμονοῦντος. Heliod. 2, p. 68 : Ὁ Θεαγένης οὐκ εἶα λιπαρῶς ἐγκείμενος, quos Il. Suidæ, v. Λιπαρῶς citanti l. anon., Πάλιν αὐτῶν ἐγκειμένων φιλανθρώπως ὑπήκουσε, contulit Toup. Em. vol. 1, p. 388, corrigens, Λιπαρῶς ἐγκ. || C. ἐπὶ Genes. 8, 21 : Ἔγκειται ἡ ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιμελῶς ἐπὶ τὰ πονηρὰ ἐκ νεότητος αὐτοῦ, Inclinat. || Polyb. 15, 2, 7 : Ἐφώρμει γὰρ αὐτοῖς τὸ ναυτικὸν κατὰ τοὺς πρὸ τῆς Ἰτύκης ἐγκειμένους τόπους, videtur esse i. fere q. κειμένους.] Ἐγκείμεναι ἡμέραι, Constituti dies, VV. LL. ex Herodoto [3, 157, ubi nunc τὰς συγκ. ἡμέρας. Sic Dionys. De comp. vv. p. 195, 7=380 : Πᾶσα λέξις ἡ δίχα μέτρου ἐγκειμένη ποιητικὴν μοῦσαν ἢ μελικὴν χάριν οὐ δύναται προσλαβεῖν, συγκ. scrib. conj. Reisk., oblitus eandem corr. adhibere ib. p. 199, 1=386 : Αὐτίκα ὁ κατὰ Ἀριστοκράτους λόγος ἄρχεται μὲν ἀπὸ κωμικοῦ στίχου δι' ἀναπαίστων ῥυθμῶν ἐγκειμένου, ut a Gœllero primum proposita sit p. 213, qui συγκειμένη restituit etiam l. priori e cod. et ed. Ald. Forma Ion. ἐγκεομένη est ap. Aretæum Acut. morb. 1, 10, p. 91=102 : Τῆς ὀδύνης ἐγκεομένης. Ἔγκειμαι et ἄγκειμαι confusa præter ll. supra citt. in Anth. Pal. App. 129, 3. L. Dindorf.]

[Ἐγκείρω, apud unum legi Eurip. videtur El. 108 : Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τήνδε προσπόλων τινὰ πηγαῖον ἄχθος ἐγκεκαρμένῳ κάρᾳ φέρουσαν, ubi nihil impedit scribere divisim ἐγ κεκ. L. Dindorf.]

[Ἐγκεκαροῦται, ἐγκαταβλέπει, Hesych.]

[Ἐγκεκρυμμένως, Latenter. Chrys. Cat. in Jerem. t. 2, p. 560, E : Περὶ Χριστοῦ τοῦτο εἴρηται, ὥς τινες, ἐγκ. Perperam excusum est ἐγκεκριμμ. Hase.]

Ἐγκέλαδος, ὁ, ἡ, q. d. Cui inest κέλαδος. Sed ἐγκέλαδα ζῶα, Aristoph. scholiastæ Quædam animalcula de genere insectorum, quæ et βομβύκια appellantur, quæ διὰ τοῦ στήθους τὴν φωνὴν προΐεται. Sunt autem ita dicta ὅτι ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσιν, ut inquit idem schol. Aristoph. [Nub. 159. Hesych. : Ἐγκέλαδος, ἡ Ἀθηνᾶ, ἢ ὄρος, ἢ εὐηχος. Etym. M. p. 310, 35 : Ἐγκέλαδος ἤτοι ἦχον ἐν τῇ κινήσει τῇ πολεμικῇ ἀποτελοῦσα ἢ ἐγκελευομένη, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγκελάδου τοῦ γίγαντος.]

[Ἐγκέλαδος, ὁ, Enceladus, n. unius equorum Neptuni, διὰ τὸν κελάδοντα πόντον, sec. Eust. Il. p. 918, 16.]

[Ἐγκέλᾰδος, ὁ, Enceladus, gigas. Eur. Ion. 209, Herc. F. 908, etc., Batrachom. 275, Apollod. 1, 6, 2, 3 (ubi cod. ἐγκεφάλῳ), Pausan. 8, 47, 1, Orph. Arg. 1249, Oppian. Cyn. 1, 273. || F. Ægypti Apollod. 2, 1, 5, 3. L. Dindorf.]

[Ἐγκελαρύζω, Instrepo. Nicet. Eugen. 4, 365 : Πηγαὶ μόναι νῦν ἐγκελαρύζουσί σοι. Boiss.]

[Ἐγκέλευμα. V. Ἐγκέλευσμα.]

[Ἐγκέλευσις, ἡ, Hortatus, Gl. Themist. Or. 19, p. 232, B : Οἶδά σου καὶ τὴν ἱερὰν ἐγκέλευσιν, ὦ βασιλεῦ. Schol. Ven. Hom. Il. B, 8 : Τὸ πρέπον τῆς ἐγκελεύσεως διὰ τοῦ ἀσυνδέτου φαίνεται. Addit Seager. Eust. Il. p. 179, 42 : Τὴν πάντων τῶν Ἀχαιῶν πρὸς ἀλλήλους ἐγκέλευσιν, Routh. Theophyl. Ad Autol. 3, 25, Wakef. Zenob. 4, 6. In inscr. Don. Cl. 3, 45, Ἐξ ἐγκελεύσεως τοῦ πατρίου θεοῦ restituit Wessel. ad Hierocl. Synecd. p. 719, B. Pollux 5, 85 : Περὶ κυνῶν ἐγκελεύσεως.]

Ἔγκέλευσμα, τὸ, Hortamentum, Adhortamentum. Xen. Cyn. [6, 24] : Χρώμενον τοῖς αὐτοῖς ἐγκελεύσμασιν. [Al. ἐγκελεύμασιν. Cicero Ad Att. 6, 1, 8 : « Sed noli me putare ἐγκελεύσματα illa tua abjecisse, quæ mihi in visceribus hærent. » L. D. Cohortatio militum. Joseph. Bell. Jud. 2, 19, 8 : Ἀντήχει δὲ αὐτοῖς τὸ παρὰ Ἰουδαίων ἐγκέλευσμα. Hase.]

Ἐγκελευσμὸς, ὁ, Adhortatio. [Arrian. Exp. 2, 21, 14 : Τότε δὴ ξὺν βοῇ τε πολλῇ καὶ ἐγκελευσμῷ ἐς ἀλλήλους ἐπεφέροντο.]

[Ἐγκελευστικὸς, ἡ, ὀν, q. d. Adhortatorius. Max. Tyr. Diss. 23, vol. 1, p. 450 : Καλὸν μὲν ἐν διώξει τὸ ἐγκελευστικὸν, καλὸν δὲ ἐν φυγῇ τὸ ἀνακλητικόν.]

Ἐγκελευστὸς, e Xenoph. [An. 1, 3, 13 : Οἱ δὲ καὶ ὑπ' ἐκείνου ἐγκέλευστοι· Cyrop. 5, 5, 39 : Ὑπὸ Κύρου ἐγκέλευστοι] affertur pro Jussus. [Oxyt. ap. Dionys. A. R. 4, 12 : Ἐγκελευστοί τινες διειληφότες τὴν ἀγοράν. Schæf. Joseph. Bell. Jud. 2, 1, 2 : Θρῆνος ἐγκέλευστος, Fletus jussus. Hase.]

Ἐγκελεύω, Hortor, Incito. Xen. Cyn. [9, 7] : Ἐν δὲ τούτῳ τῷ καιρῷ ἐγκελεύειν ταῖς κυσὶ, καὶ χρῆσθαι τοῖς ἀκοντίοις· [18] Ἐπιλύσαντα τὰς κύνας καὶ ἐπικελεύσαντα. [al. ἐγκ. Conf. ib. 6, 20, 21, 25. Pollux 5, 85. Xen. Hipparch. 2, 5 : Ἐγκελεύων ῥώμην ἂν ἐμβάλοι τοῖς ἔμπροσθεν. Æsch. Prom. 72 : Μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.] Dicitur etiam Ἐγκελεύομαι voce pass., Bud. E Plut. Popl. [c. 19] affertur partic. mediæ vocis, Ἐγκελευσαμένη ταῖς ἄλλαις, Adhortata alias. [Thom. M. p. 684 : Παρακελεύομαι καὶ διακελεύομαι καὶ ἐγκελεύομαι, κελεύω δὲ καὶ ἐπικελεύω. Dionys. A. R. 6, 10 : Καὶ τὰ παρακλητικὰ τῆς μάχης αἱ σάλπιγγες ἐνεκελεύσαντο. Charito 8, 7 : Ὁ δὲ δῆμος ἐνεκελεύετο, Ἐρωτώμενος ἄνωθεν ἄρξας πάντα ἡμῖν λέγε. Argum. Eur. Med. : Στάφυλος δέ φησι τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς αὐτὸν κατακοιμηθῆναι. Schæf. Etym. M. p. 687, 34 : Ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου ὅτι ταῖς γυναικείαις τάξεσιν ἐγκελευσάμενος ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυμέδοντος πόλιν. Hemst. Themist. Or. 19, p. 232, B : Οἶδά σου καὶ τὴν ἱερὰν ἐγκέλευσιν, ὦ βασιλεῦ, ἣν ἐνεκελεύσω τοῖς δικασταῖς. Inscr. Byz. ap. Boeckh. vol. 2, p. 129, 24 : Ὅ τε δᾶμος ἐνεκελεύσατο τοῖς στραταγοῖς τειμᾶσαι τὸν ἄνδρα. Et Plutarchus præter l. cit. aliquoties, ut Pomp. c. 70 : Ἤδη δὲ συνθήματος διδομένου παρ' ἀμφοτέρων, καὶ τῆς σάλπιγγος ἀρχομένης ἐγκελεύεσθαι πρὸς τὴν σύστασιν. Dionys. A. R. 3, 20 : Τῶν Ἀλβανῶν τοῖς σφετέροις ἐγκελευομένων.]

Ἐγκέλλω, Insisto, Incumbo. Hippocr. De fract. [p. 771, H] : Ἐπιμελεόμενος ὅκως τὰ ἄκρα τῶν ῥάβδων μὴ ἐς τὸν χρῶτα, ἀλλ' ἐς τὰ ἄκρα τῶν σφαιρέων ἐγκέλσῃ· ibi enim Galen. [vol. 12, p. 447, F] exp. ἐνερείσῃ, ἐνστηρίξηται. [Confert Foes. in OEcon. p. 108 alterum de eadem re l. Hipp. p. 868, D, ubi dicit : Ὡς τὰ ἄκρα ἐς τὰς σφαίρας ἐνστηριζόμενα διαναγκάζῃ, revocatque ad hoc verbum gl. Galeni Expl. voc. Hipp. p. 460 : Ἐγκέλῃ, ἀνερίσῃ, reponendo Ἐγκέλσῃ, ἐνερείσῃ.]

[Ἐγκενὶς, ἰδος, ἡ.] Ἐγκενίδας Etym. esse dicit πλαγίας σανίδας, Tabulas obliquas. [V. Ἐγκαινὶς et Ἐπηγκενίς.]

[Ἐγκενόω, V. Ἐκκενόω.]

[Ἐγκεντέω ponit, vel fingit potius, Eust. Il. p. 1308, 62 : Ὥσπερ ἐγκεντρίζειν ἐστὶ τὸ ἐγκεντεῖν καὶ ἐμβάλλειν φυτῷ τινι κλαδίσκον ἄλλου φυτοῦ. Unde accepisse videtur Nicol. ad Geopon. 10, 75, 1, quod perhibet, Inserere Græcis dici non tantum ἐγκεντρίζειν, sed etiam ἐγκεντεῖν.]

Ἐγκεντρίζω, Stimulo, Pungo. Gregor. [Or. 10, p. 161], de amore erga pauperes : Ἀλλὰ σέ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον, Bud. [V. in Ἐγχρίω. Sap. Salom. 16, 11 : Εἰς γὰρ ὑπόμνησιν τῶν λογίων σου ἐνεκεντρίζοντο, ubi al. ἐξεκεντρίζοντο.] || Insero. Theophrast. H. Pl. 2, [2, 5], de amygdalo arbore, Διὸ καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζειν κελεύουσιν· εἰ δὲ μὴ, τὸ μόσχευμα μεταφυτεύειν πολλάκις. [Id. C. Pl. 2, 14, 5 : Καὶ εἰσὶν αὗται δύο μεταβολαὶ καὶ ἀπὸ δυοῖν ἥ τε ἀπὸ τῶν ῥιζῶν καὶ ἡ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμιζομένων ἢ ἐγκεντριζομένων ἢ ἐμφυτευομένων, et sec. cod. Urb. ib. 4 : Τὰ δὲ ὀφθαλμιζόμενα ἢ ἐγκεντριζόμενα.] Idem dicitur et ἐμβάλλειν, ἐμφυτεύειν, ἐμφυλλίζειν, ἐνοφθαλμίζειν, VV. LL. Item metaph. ap. Gregor. In Cæs. : Πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον (Insertus in oleam, allegorice pro Christianus factus), καὶ τοσοῦτον κοινωνήσας τῆς ποιότητος, ὥστε καὶ τοὺς ἄλλους ἐγκεντρισθῆναι, Bud. [Metaph. Recipio aliquem in societatem aliquam, similitudine ab arboribus desumta; sic speciatim de receptione gentilium in cœtum verorum dei cultorum Rom. 11, 17, 19, 23, 24. Schleusn. L. N. T. Ἄπιος ἐγκεκεντρισμένη, Pirus arbor insititia, Athen. 14, p. 653, D, pro quo Aristoteles ἐπεμβολάς. Schweigh. Ex Ath. Eust. Od. p. 1405, 44. Hemst. Conf. eund. Il. p. 545, 42. Synes. Ep. edita ap. Possin. ad Pachym. Mich. Pal. p. 447 : Τοίνυν οὐδ' ἐλαία τίς ἐστιν ἐνοφθαλμισμάτων ἐστερημένη, ἐφ' ἧπερ ἂν ὁ ἡδὺς φίλος ἐγκεντρισθείη, Cui inoculetur. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 37, A : Δένδρῳ δὲ ἀπεικάζει τὸν ἄνθρωπον διότι δύναται ἐγκεντρισθῆναι ἀπὸ τῆς ἀκάρπου ἁμαρτίας εἰς ἀρετήν. Mich. Psell. Lectt. admir. medicophys. Lamb. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 477, A : Συκάμινος δεξαμένη λευκὴν ἐγκεντρισθεῖσαν. Et sæpius in Geop. in Ἐγκεντρισμὸς citt. In iisdem 9, 16, 4 variatur inter ἐγκ. et ἐπικ. Epigr. Euodi in Centaurum Anth. Plan. 4, 116 : Ἵππος ἔην ἀκάρηνος, ἀνὴρ δ' ἀτέλεστος ἔκειτο, ὅν γε φύσις παίζουσα θόῳ ἐνεκέντρισεν ἵππῳ. L. Dind.]

[Ἐγκέντριον, τό.] Ἐγκέντρια ap. Hesych. Calcaria, οἷς οἱ ἵπποι κεντρίζονται : item μύωπες, Bud. [Hes. : Ἐγκεντρίοις, οἱ ἵπποι κεντρίζονται. Quod ἐγκέντρια, οἷς scrib. conj. Kust.]

Ἔγκεντρὶς, ίδος, ἡ, Aculeus, i. q. κέντρον, Pollux [5, 55, 56]. Aristoph. Vesp. [427] : Ὡς ἔγωγ' αὐτῶν ὁρῶν δέδοικα τὰς ἐγκεντρίδας, Aculeos. [Et ib. 1073 : Ὅτις ἐστὶν ἡ 'πίνοια τῇδε τῆς ἐγκεντρίδος.] Xen. Cyn. [6, 1] : Πλατεῖς τοὺς ἱμάντας, ἵνα μὴ τρίβωσι τὰς λαγόνας αὐτῶν· ἐγκατερραμμέναι δὲ ἐγκεντρίδες, ἵνα τὰ γένη φυλάττωσι. Ponitur et pro Calcari, sicut κέντρον. [Eust. Il. p. 811, 40 : Κέντρα δέ φαμεν, ἃ καὶ ἐγκεντρίδας οἱ παλαιοὶ, ἦγουν τὰ περὶ τὰς πτέρνας, οἷς, φασὶν, ἐλαύνονται οἱ ἵπποι. Pollux 10, 53 : Τοῖς ἡνιόχοις (δεῖ) κέντρων, μαστίγων, μυώπων, ἐγκεντρίδων· καὶ γὰρ τὰς ἐγκεντρίδας ἐπὶ τῇ τῶν ὑποζυγίων χρήσει Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν Ἑορταῖς εἴρηκεν· 54 : Καὶ ἐγκεντρίδας δὲ τοῖς ποσὶ κατὰ τὰς πτέρνας οἱ ἱππεύοντες περιεδοῦντο· Φερεκράτης εἴρηκεν ἐν Δουλοδιδασκάλῳ· conf. ib. 142.] || Erat et in forensi supellectili ἐγκεντρὶς, ᾗ εἴλκον τὴν γραμμὴν, Pollux 8, [16], Graphium, Stylus, VV. LL. || Retinaculum ferreum, quo, qui scandit, uti aliquando solet. VV. LL. [Eust. Il. p. 811, 40, post verba supra cit. : Καὶ κλέπταις δὲ ἦσαν ἐγκεντρίδες τινές· Κόροιβος οὖν τοιαύτας ἔχων ἀνερριχᾶτο (sic) κλεπτικῶς διὰ τῶν τοίχων· Od. p. 1864, 25 : Καθειρχθεὶς πολλάκις καὶ διαδρὰς (Eurybatus), εἶτα πάλιν ἁλοὺς, καὶ παρακαλούμενος ἐπιδείξασθαι ὅπως διεδίδρασκε, τὰς ἐγκεντρίδας ὑποδησάμενος καὶ σπόγγους λαβὼν καὶ ἀναρριχώμενος διὰ τοῦ τείχους κ. τ. λ. Et iisdem fere verbis Suidas v. Εὐρύβατος, Greg. Cor. in Hermog. Reisk. Or. vol. 8, p. 925, Aristæn. Ep. 1, 20. Cit. Hemst. et Schneid.]

[Ἐγκεντρίσιμος, η, ον, Insertitius, Gl.]

Ἐγκέντρισις, ἡ, Insitio [latine dicitur], Colum. [De re rust. 3, 9, 6; 4, 29, 1. Jul. Ep. p. 34, 8 : Τὰς τῶν ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεὶς, καὶ ὅσαι ἀλληλούχοις ἐγκεντρίσεσιν εἴκουσιν. Hase.]

[Ἐγκεντρισμὸς, ὁ, ἐπὶ τοῦ παροξύνοντος, Incitatio, Instigatio, Gl. || Insitio. Geop. 4, 12 : Περὶ ἐγκεντρισμοῦ ἀμπέλων, et sæpe ib. 9, 16 : Περὶ ἐγκεντρισμοῦ ἐλαιῶν, et ib. 3, et 10, 75, 1, etc., ubi plura Nicolaus.]

[Ἐγκεντριστέον, Inserendum. Geop. 9, 16, 2 : Τὰ μὲν οὖν παχύφλοια καὶ ὑγρόφλοια παρὰ τὸν φλοιὸν ἐγκ.]

[Ἐγκεντριστὴς, ὁ, Instimulator, Instigator, Gl.]

[Ἔγκεντρον, τὸ, Calcar, ponere videtur Hesych. scribens : Ἐγκέντροις, κέντροις, ὅμοιον καὶ μύωπες. Conf. Ἐγκέντριον. L. Dindorf.]

Ἔγκεντρος, ὁ, ἡ, Aculeatus, Cui aculeus inest : opp. τῷ ἄκεντρος. [Aristot. H. A. 9, 41 : Ποικίλοι δὲ καὶ ἔγκεντροι πάντες. Et ib., Ἀμφισβητεῖται δὲ πότερον ἔγκεντροί εἰσιν ἢ ἄκεντροι, de vespis loquens. Cit. Hemst. Man. Philes De plantis 4, p. 120, v. 273 : Ἕλιξιν ἐγκεντρῶν βάτων, Flexibus aculeatorum ruborum. Scr. ἐγκέντρων. L. D. || Pallad. Vit. Chrys. p. 26 : Ἐνκεντρότερον (sic) ἀφηγήσατο, Expressius declaravit, Bigot. Boissonad.]

[Ἐγκεντροτέρως, Diligentius, Expressius. Georg. Alex. Vita Chr. t. 8, p. 243, 4 : Ἐγκεντροτέρως ἀφηγησάμενος. Hase.]

Ἐγκεντρόω, Aculeum infigo, Bud. At ἐγκεντρωθεὶς, ἀσφαλισθεὶς, Hesych., Suid. [Zon. p. 608, Cyrill.]

Ἐγκεράννυμι, sive Ἐγκεράω, Immisceo, Misceo in s. inter. [Plato Cratyl. p. 427, C : Εἰς δὲ τὸ γογγύλον τοῦ οὗ δεόμενος σημείου, τοῦτο πλεῖστον αὐτῷ εἰς τὸ ὄνομα ἐνεκέρασε· Euthydemi p. 299, B : Ἐάν τις αὐτὸ τρίψας ἐγκεράσῃ ἐλλεβόρου ἅμαξαν.] Il. Θ, [188] : Πυρὸν ἔθηκεν, οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, Vinum miscens in poculo, nisi quis malit Infundens, sicut in Κεράννυμι infra dicetur. [Suid. : Ἐγκεράσαι, ἐγχεῖν.] Eubulus ap. Athen. [2, p. 36, B] : Τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω. Plut. [Mor. p. 1108, D] : Ταῦτα μὲν ἐγκέκραται τοῖς Ἐπικούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσοφίας, Immixta sunt, Permixta sunt. [Ib. p. 1035, C : Ὧν οὐδὲν ἔστι πεισθῆναι, μὴ διὰ βάθους ἐγκραθέντα τοῖς φυσικοῖς λόγοις.] Aristot. De mundo [c. 4, p. 396, 28] : Τῶν στοιχείων ἐγκεκραμένων ἀλλήλοις, Elementis inter se mixtis, Invicem permixtis et contemperatis. [Plut. Mor. p. 780, E : Κοσμεῖ δὲ ἥλιος ἅπαντα καὶ πᾶσι τοῦτο δὴ τὸ παρ' αὐτοῦ φίλτρον ἐγκεράννυσιν. Pass. ib. p. 17, C : Ὅτι τὸ μυθῶδες αὐτοῖς πολὺ καὶ τὸ ψεῦδος, ὥσπερ τροφαῖς τὸ φαρμακῶδες, ἐγκέκραται· 426, B : Ὑδάτων καὶ πυρὸς δυνάμεις ἐγκεκραμένας, et alibi.] Et voce med. ap. Eund. in eod. l. [c. 5, p. 396, 14] : Ζωγραφία μὲν γὰρ λευκῶν τε καὶ μελάνων, ὠχρῶν τε καὶ ἐρυθρῶν χρωμάτων ἐγκερασαμένη φύσεις, τὰς εἰκόνας ἀπετέλεσε, Miscens inter se et attemperans. [Metaph. Herodot. 5, 124 : Ἐγκερασάμενος πρήγματα μεγάλα. Schweigh. Plato Politic. p. 268, D : Πάλιν τοίνυν ἐξ ἄλλης ἀρχῆς δεῖ καθ' ἑτέραν ὁδὸν πορευθῆναί τινα. — Ποίαν δή; — Σχεδὸν παιδιὰν ἐγκερασαμένους· συχνῷ γὰρ μέρει δεῖ μεγάλου μύθου προσχρήσασθαι κ. τ. ἑ., Ludum admiscentes.]

[Ἐγκέραστος, ὁ, ἡ, Immistus. Plut. Mor. p. 660 C : Ὁ συμποτικὸς λόγος οὐκ ἐᾷ διαφορεῖσθαι παντάπασιν ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, ἀλλὰ ἐφίστησι καὶ ποιεῖ τῇ ἀνέσει τὸ ἱλαρὸν καὶ φιλάνθρωπον ἐγκέραστον.]

[Ἐγκεραύλης, ὁ τοῖς Φρυγίοις αὐλῶν· ἔχει γὰρ ὁ ἀριστερὸς προσκείμενον κέρας. Ἐγκαίρεον αὐλῆσαι (ἐγκεραυλῆσαι Salm.), τὸ αὐτό· προσκειμένου γὰρ κέρατος τῷ αὐλῷ ἦδον· ὅθεν καὶ ὁ ἐγκεραύλης, Hesych.]

Ἐγκερτομέω, Convitia ingero, Probris incesso. Ex Eur. affertur pro Illudo. [Iph. A. 1006 : Ψευδῆ λέγων δὲ καὶ μάτην σ' ἐγκερτομῶν θάνοιμι. Nisi leg. σε κερτομῶν. Quod credo. Sic infra ἐγκραταίωσε pro ἐκραταίωσε. L. Dind.]

[Ἐγκέρχνω. Hippocr. De rat. vict. p. 393, 48 : Εἰ γὰρ ἀνάγοι μὲν τὰ ἐγκέρχνοντα καὶ ὄλισθον ἐμποιήσειεν. Vertitur, Nam si ea educeret quæ stridulam in faucibus asperitatem faciunt et lubricitatem induceret.]

Ἐγκεσίμαργος, pro ἐγχείμαργος Hesych. [Immo ἐγχεσίμαργος est ap. Hes. itemque Etym. M. p. 316, 6.]

[Ἐγκεύθω, Occulto in. Chrysost. t. 5, p. 160, 26 : Τὸ δὲ τῆς διδασκαλίας μέλι ἐγκεύθεται τῷ συνειδότι. Verum ibi fort. leg. ἐγκάθηται. Hase.]

[Ἐγκεφαλιακὸς, ἡ, ὸν, Cerebellaris. Ms. Reg. ap. Has. ad Leon. p. 217, C : Καὶ γὰρ πολλάκις γεμιζομένων τῶν ἐγκεφαλιακῶν φλεβῶν ἡμῶν ἀνέμοις, κινουμένοις ἐξέρχεσθαι, συνταράττουσι τὴν κεφαλήν. Cit. Osann.]

[Ἐγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, vox nihili ap. Polluc. 2, 226 : Καὶ ὁ μὲν νοῦς καὶ λογισμὸς καὶ ἡγεμονικὸς, εἴτε περὶ ἐγκεφάλῳ κατὰ Πυθαγόραν καὶ Πλάτωνα ἱδρυμένος εἴτε παρ' ἐγκεφαλίδι ἢ μήνιγξιν, ὡς πολλοῖς τῶν ἰατρῶν δοκεῖ. Leg. παρεγκεφαλίδι, Cerebello. L. Dindorf.]

[Ἐγκεφαλίτης, ὁ, Ad cerebrum pertinens. Galen. vol. 4, p. 486 : Πολλοὶ μυελὸν ἐγκεφαλίτην ὁμοίως τῷ ῥαχίτῃ ὀνομάζουσιν αὐτὸν (τὸν ἐγκέφαλον), ἕτεροι δ' οὐκ ἐγκεφαλίτην, ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο μυελὸν ἐγκεφάλου ὀνομάζειν ἀξιοῦσιν.]

Ἐγκέφᾰλος, ὁ, ἡ, Qui in capite est : μυελὸς, Medulla, quæ in capite est, Medulla capitis, i. e. Cerebrum. Rufus Eph. [p. 43 ed. Clinch.] : Μυελὸς δὲ, ὁ μὲν ἐν τῇ ῥάχει, ῥαχίτης· ὁ δὲ διὰ νώτου, νωτιαῖος, καὶ ἡ περὶ αὐτὸν μήνιγξ, νωτιαία· ὁ δὲ ἐν τῷ κρανίῳ ἐγκέφαλος· ὁ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις ὀστέοις, ὀστίτης. Sed ἐγκέφαλος frequentius absolute ponitur pro ἐγκέφαλος μυελὸς, sicut et νωτιαῖος interdum pro νωτιαῖος μυελὸς, ut paulo ante hæc verba Rufi jam citata, Νεῦρα μὲν, τὰ μὲν ἀπ' ἐγκεφάλου καὶ νωτιαίου πρακτικὰ καὶ αἰσθητικά. Ceterum subaudiri voc. μυελὸς, ostendit hic Soph. locus ap. Athen. [2, p. 66, A], ubi docet ex Apollodoro, turpe fuisse apud antiquos si quis ἐγκέφαλον nominaret : Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει μέσου Κρατὸς διασπαρέντος, qui l. est in Trach. p. 356 [v. 781], ubi Hyllus narrat Licham ab Hercule in mare projectum ac petræ allisum. Sed et Hecuba ap. Eur. [Tro. 1176] deflens Astyanactem a Græcis projectum, ibid. ait, Ἔνθεν ἐκγελᾷ Ὀστέων ῥαγέντων φόνος· ἵν' αἰσχρὰ μὴ λέγω. Jam vero μυσαρὸν etiam erat comedere ἐγκέφαλον, Plut. Symp. 8, 9 [p. 733, E, Eust. Il. p. 757, 39]. Quanquam vero ἐγκέφαλος Medulla sit ac medullæ speciem gerat, imo et a quibusdam Medullæ esse principium dicatur, multum tamen ab ossium medulla differt, quod nec liquefieri nec absumi, ut illa, possit : ad hæc frigidum est, ac medulla calida : unde Aristot. De part. anim. 2, 7, medullam esse negat, et ap. Plin. 11, 37 : Cerebrum aliud esse quam medullam, eruditi docent, quoniam coquendo durescat. Il. Γ, 300 : Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι, ὡς ὅδε οἶνος, Αὐτῶν, καὶ τοκέων [τεκέων]· in diris imprecationibus, quæ inter libandum et fœdus percutiendum concipiebantur, contra eos, qui priores fidem fœderis violassent. Sic Od. 1, [458] in diris imprecationibus, quibus Polyphemus Utin prosequitur, Τῷ κέ οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ Θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὖδει. [Il. Λ, 97 : Ἐγκέφαλον δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, etc. Eur. Hipp. 1353, Cycl. 402, fr. Thes. 1. Plato Phæd. p. 96, B : Ὁ δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν καὶ ὀσφραίνεσθαι, et al. Apollod. 3, 6, 8, 5 : Ὁ δὲ διελὼν (caput Melanippi) τὸν ἐγκέφαλον ἐξερρόφησεν. Sextus Emp. Pyrrh. Hyp. 3, 24, 207 : Ὁ Τυδεὺς τὸν ἐγκ. τοῦ πολεμίου λέγεται φαγεῖν.] Plut. De def. orac. [p. 425, B] : Ἐν ταῖς πτέρναις τὸν ἐγκ. φοροῦντα, καὶ τὴν καρδίαν ἐν τοῖς κροτάφοις, In calcibus cerebrum gerentem, cor in temporibus. [A Demosth. sumtum p. 74, E (88, 1 : Εἴπερ ὑμεῖς τὸν ἐγκ. ἐν τοῖς κροτάφοις καὶ μὴ ἐν ταῖς πτέρναις καταπεπατημένον φορεῖτε). Hemst. Conf. Valck. Diatr. Eur. p. 253. Anon. ap. Suid. v. Κραιπαλώδης : Φιλήδονος καὶ ἐν τοῖς αἰδοίοις ἔχων τὸν ἐγκέφαλον. Schæf.] Aristoph. Nub. [1276] : Τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, Laborare cerebro, s. Cerebro attonito et perculso esse. Id. [Ran. 134] ἐγκεφάλου θρίω δύο vocat duas cerebri μήνιγγας s. membranas, quibus involutum est, a ficulneorum foliorum similitudine : vel, ut alii, quod his membranis cerebrum in capite ita involutum sit, ut cerebrum, quod assari solebat, foliis ficulneis involvebatur, una cum aliis quibusdam condimentis. In quem sensum Eust. ex eod. Aristoph. citat, Εὖ ἠρτημένα θρία τοῦ ἐγκεφάλου· quæ edulia absolute quoque θρία vocata fuisse docet idem Eust. [Il. p. 757, 54] pro ἐγκεφάλου ἐψήματα περίεργα ἐντὸς κείμενα θρίων. At vero θέσιν ἐγκεφάλου Eust. [Il. p. 998, 17] vocari scribit τὸν σπόνδυλον, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνεοχμὸς s. συνοχὴ τραχήλου καὶ κεφαλῆς, τῷ ἰνίῳ συνάπτων. Dicitur etiam de ceterorum animantium cerebro, ut χοίρειοι ἐγκέφαλοι ap. Athen. [2,

p. 65, F], quorum esum a philosophis vetitum scribit. Id. [7, p. 315, E], de asello pisce ex Aristotele : Μόνος ἰχθύων τὴν καρδίαν ἐν τῇ κοιλίᾳ ἔχει καὶ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ λίθους ἐμφερεῖς μύλαις· cujus rei meminit et Plinius 32, 10, non iisdem tamen verbis. Et Philocles apud Athenæum [2, p. 66, A] : Οὐδ' ἂν ἐγκεφάλων [ἐγκέφαλον] ἔσθων λίπος [λίποι. Antonin. Lib. c. 18 : Ἐδαίσατο τὸν ἐγκέφαλον τοῦ ἀρνός. Aretæus De diut. morb. 1, 4, p. 122=134 : Γυπὸς ἐγκέφαλος.] || At Διὸς ἐγκέφαλος erat, ut e Pausania docet Eust. [Il. p. 757, 52], κάλλιστόν τι βρῶμα, quale et ἐγκεφάλου θρία, de quibus paulo ante. Athen. [12, p. 529, D, coll. 514, E] e Clearcho de rege Persarum, Τοῖς αὐτῷ πορίσασιν ἡδύ τι βρῶμα ἆθλα ἐτίθει, νοῦν οὐκ ἔχων· τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, Διὸς ἅμα καὶ βασιλέως ἐγκέφαλος. [Conf. dicta in Βασιλεὺς vol. 2, p. 167, B.] In palma vero ἐγκέφαλος dicitur ἡ κορυφή, ut Galen. exp. l. 2 De alim. [4, 15], i. e. Cacumen palmæ, ut Plin. vocat, dicens eo ablato palmam ipsam sterilescere : Xen. autem [An. 2, 3, 16] eo exemto τὸν φοίνικα ὅλως ξηραίνεσθαι. Eust. id esse dicit τὸ ἀκρότατον καὶ κορυφαῖον μέρος τοῦ δένδρου. Sic Theophrast. [H. Pl. 2, 6, 2] de palma dicit, Ὅταν ἀφέλωσι τὸ ἄνω ἐν ᾧπερ ὁ ἐγκέφαλος. Plin. quoque Cerebrum appellat Prædulce, id est et gustatu gratissimum, sed κεφαλαλγὲς, ut Athen. post Plut. [Mor. p. 133, C] docet. Nicander Georg. ap. Athen. [2, p. 71, D], φοίνικος παραφυάδας ἐκκόπτοντες Ἐγκέφαλον φορέουσι, νέοις ἀσπαστὸν ἔδεσμα. Diversum vero esse putant, quod Dioscorides 1, 151, vocat φοίνικος ἐγκάρδιον, Medullam.

[Ἐγκέφαλος in Gll. chym. Mss. ἐστὶν ἄσβεστος τῶν ὠῶν τῶν φλοιῶν. Ducang.]

Ἐγκέχρεα, Suid. [Ἐγκένχρεα Gaisf. e cod. Interpr. autem deest. Nam ἐγκεχείρικα est nova glossa] affert pro ἐγκεχείρικα. [Gl. ista temere omissa in ed. Kust. Videndum vero, ne, ut ἐγκέχρεα positum erat pro ἐγκεχείρικα, simili quadam ratione ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι) ap. Herodot. 7, 145, idem valeat ac ἐγκεχειρημένοι, quod ibi c. Reisk. reponendum conj. Wessel. et Valck. Schweigh. V. Ἐγχράομαι.]

[Ἐγκηδεύω, Humo, Sepelio. Maccab. 4, 17, 9 : Ἐγκεκήδευνται. Angl. Joseph. Ant. Jud. 9, 5, 3 : Οὔτε ταῖς πατρῴαις ἐνεκήδευσαν αὐτὸν θήκαις. Hase.]

[Ἐγκηρὶς, ίδος, ἡ. Ἐγκηρίδες, Cereæ massulæ. Galen. in Chirurg. Cocch. p. 65, 17=vol. 12, p. 81 : Τὰς ὀνομαζομένας ἐγκηρίδας. In ed. Bas. 5, p. 692, 17 perperam ἀγκ.]

[Ἔγκηρος, δ, ἡ.] Ἔγκηροι, Hesychio οἱ θνητοὶ, Mortales : Obnoxii sc. τῇ κηρὶ, Fato s. Morti. Sic Idem ἔγκηρος μοῖρα affert pro ἐνθανάσιμος μοῖρα. [Cod. : Ἔγ-

η

καρος αἶσα, ἐγκοιρο. μοιρα, ἐνθανάσιμος μοῖρα. Quæ non admodum feliciter tentasse videtur Hemst. ad Aristophan. Pl. p. 6 : Ἐγ καρὸς αἶσα, οἷον ἐν κηρὸς μοίρᾳ, ἐν θανασίμου μοίρᾳ.]

[Ἔγκηρος, δ, ἡ, Ceratus. Martyr. Pancratii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 207, A : Ὁ οὖν ζωγράφος λαβὼν ἐγκηρώτατα (l. ἐγκηρότ.) χρώματα ἐζωγράφησεν τὴν εἰκόνα τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Sumens colores valde ceratos vertit Lambec., qui de κηρογραφίᾳ agit ib. p. 702, C. L. Dind.]

Ἐγκηρόω, Incero, Hippocr. [Geopon. 10, 21, 5 : Φυλάξεις τὰ μῆλα, ἐὰν εἰς χύτρας, ἐγκηρώσας ἔνδοθεν, ἀπόθοιο, In ollis intus ceratis.]

[Ἐγκιθαρίζω, Citharam pulso in. Hom. H. Ap. 201 : Ἐν δ' αὖ τῇσιν Ἄρης καὶ εὔσκοπος Ἀργειφόντης παίζουσ', αὐτὰρ ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐγκιθαρίζει, καλὰ καὶ ὕψι βιβὰς, Citharam pulsat inter eas. In H. Merc. 17 : Ἠῶος γεγονὼς, μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν, capitur pro ἐν μέσῳ ἤματι κιθάριζεν.]

Ἐγκικράω, Immisceo, Misceo, i. q. ἐγκεράννυμι. [Etym. M. p. 423, 25 : Ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι, ὡς φησι. Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ·] Ἐγκίκρα ὡς εἴω, i. e. κίρνα ὅπως πορευθῶ. [Et p. 121, 30 : Ἔστιν εἴω διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαῖνον τὸ πορεύομαι, ὡς παρὰ Σ. οἷον, Ἐγκίρνα, ὡς εἴω, τουτέστι, κέρασον, ἵνα πορευθῶ. Eust. Il. p. 234, 40 : Ἐκ δὲ τοῦ κρῶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ κικρῶ, οὗ χρῆσις τὸ, Ἐγκίκρα, ὡς εἴω, ἤγαυν κίρνα, ὡς ὁδεύω· 933, 41 : Ἐγκίκρα, ὡς εἴω, ἤγουν κίρνα, ὅπως πορευθῶ.

Hesych. : Ἐγκίκρα, ἐγκίρνα. Præsens autem est non ἐγκικράω, sed ἐγκίκρημι. L. Dindorf.]

Ἐγκιλικίζεσθαι ap. Suid. et Hesych. legitur : s. potius ap. Hes. quidem pass. hæc vox Ἐγκιλικίζεσθαι, ap. Suid. vero [v. Κιλίκιος τράγος] act. Ἐγκιλικίζειν : et pass. Ἐγκιλικεύεσθαι. Postquam enim dixit Cilices improbitate fuisse infames, subjungit, Unde et Ἐγκιλικεύεται, pro κακοηθεύεται [et κακοποιεῖ, addit in v.]. Est enim Ἐγκιλικίζειν, τὸ κακοηθίζεσθαι. Sed forsitan aliter scripta hæc reliquit : quum alioqui absurde videatur dici, ideo ἐγκιλικεύεσθαι esse κακοηθεύεσθαι, quod ἐγκιλικίζειν sit κακοηθίζεσθαι. Est enim idem per idem probare : nec magis ex ἐγκιλικίζειν confirmari potest signif. τοῦ ἐγκιλικεύεσθαι, quam ex ἐγκιλικεύεσθαι signif. τοῦ ἐγκιλικίζειν. [Etym. M. p. 310, 55 : Ἐγκιλικίζειν, τὸ πονηρεύεσθαι, ἀπὸ τῆς τῶν Κιλίκων πονηρίας. Κίλικες γὰρ ἔθνος ἐπὶ πονηρίᾳ διαβαλλόμενον. Φερεκράτης, Ἀεί ποθ' ἡμῶν ἐγκιλικίζουσ' οἱ θεοί. Ῥητορική.]

Ἐγκιλικίστρια, Hesychio περιαγνίστρια.

Ἔγκιλλον et Ἐγκίλλαφον Hesychio est [οὐρὰν et] οὐρὰ, Cauda.

[Ἐγκινδυνεύω, Periclitor in. Anth. Lex. Gr. Lat. ap. P. Balduin. 1611. Angl. Greg. Nyss. t. 2, p. 119, D : Αὐτῷ τῷ κεφαλαίῳ τῆς ἐλπίδος ἐγκινδυνεύομεν, De spei summa periclitamur. Hase.]

Ἐγκινούμενος, exp. Turbans, Impediens : sed sine exemplo. Id autem nobis suppeditat Aristoph. Ex ejus enim Babyloniis Etym. [M. p. 311, 1] et Lex. meum vet. afferunt, Ἀνήρ τις ἡμῖν ἐστιν ἐγκινούμενος, exponentes ταράττων καὶ ἐμποδίζων.

[Ἐγκίνυμαι, Moveor in. Quint. 13, 245 : Ὡς εἰπὼν ἀπέκοψε κάρη πολιοῖο γέροντος ... ἡ δὲ μέγα μύζουσα κυλίνδετο πολλὸν ἐπ' αἶαν νόσῳ' ἄλλων μελέων, ὁπόσοις ἐγκίνυται ἀνήρ. ῐῦ]

[Ἐγκίρνημι, Immisceo. Lysis ap. Iambl. De Pyth. vita c. 17, p. 64 : Ἐγκρινᾶντι γὰρ (Pseudopythagorei) ἤθεσι τεταραγμένοις τε καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λόγως θείως. || Infundo. Pind. Nem. 9, 70 : Ἐγκιρνάτω τίς νιν, γλυκὺν κώμου προφάταν (poculum dicit). Clem. Al. Strom. 2, 2, p. 432 : Οὐ γάρ ποτε ἐγκιρνάναι προσήκει φθονεροῖς καὶ τεταραγμένοις ἀπίστοις τε ἔτι ἤθεσιν, εἰς φυλακὴν ζητήσεων ἀναιδέσι τοῦ θείου καὶ καθαροῦ νάματος τοῦ ζῶντος ὕδατος. Cum tmesi Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, B : Κάββαλλε τὸν χειμῶν', ἐπὶ μὲν τιθεὶς πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως. Et ib. : Ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιαδέος ὄττι τάχιστα κρατῆρα. Ἐγκίκρα in ἐγκίρνα depravatum notavi in Ἐγκικράω. L. Dind.]

[Ἔγκιρρος, δ, ἡ, Fulvus vertitur ap. Diosc. 1, 12 : Ἐκλέγου δὲ τὴν ἔγκιρρον, εὔχρουν, κοραλλίζουσαν (casium).]

Ἔγκις et Ἔγκτισις ap. Hesych. hoc significatu [quo alibi Ἔγκυτις] legitur. [Utrumque ex eod. ἐγκυτὶ depravatum videri dicetur in Ἐγκυτί.]

Ἐγκισσᾶν, Coitum appetere, vel Concipere. Suid. enim ἐγκισσήσωσιν exp. non solum [cum Hesychio] ἐπιθυμήσωσι, sed etiam συλλάβωσιν [Zon. p. 608 : Ἐγκισσῶσιν, ἐπιθυμοῦσι συλλαμβάνειν] : procul dubio desumtum e Genes. 30, [39] : Ἵνα ἐνώπιον τῶν ῥάβδων ἐλθόντων αὐτῶν εἰς τὸ πιεῖν, ἐγκισσήσωσι τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους. Ubi Hebr. textus versio habet, Ut ante oculos haberent virgas, et in aspectu earum conciperent. Paulo post dicitur ibid., Ἐν τῷ καιρῷ ᾧ ἐνεκίσσων τὰ πρόβατα ἐν γαστρὶ λαμβάνοντα, ἔθηκεν Ἰακὼβ τὰς ῥάβδους ἐναντίον τῶν προβάτων ἐν τοῖς ληνοῖς, τοῦ ἐγκισσῆσαι αὐτὰ κατὰ τὰς ῥάβδους. [Eo respicit Gregor. Naz. t. 1, p. 475, C. Hemst.] Itaque ἐγκισσᾶν εἰς τὰς ῥάβδους, et ἐγκισσᾶν κατὰ τὰς ῥάβδους, dicuntur oves quum in virgarum inspectione concipiunt, s. quum juxta virgas stantes easque intuentes, concipiunt. [Huic verbo singularem usum addidit Epiphan. Adv. hær. vol. 1, p. 619, B : Ἐνεκίσσα ἐν τῇ αὐτοῦ διανοίᾳ ὁ διάβολος ... τὸ δεινὸν φρόνημα. Hemst. Method. Or. de resurr. ap. Phot. cod. 234, p. 293, 16 : Φθόνον ἐγκισσήσας καθ' ἡμῶν, Invidiam erga nos concepit, de diabolo, citat Reines. Obss. p. 80.]

Ἐγκισσεύεσθαι, esse dicitur ἑλίσσεσθαι δίκην κισσοῦ, Hederæ modo convolvi atque implicari : ut ap. Hippocr. De nat. oss. [p. 278, 24] : Ἔντονα δὲ διὰ τῶν σφονδυλων πυκνοῖσι φλεβίοισιν ἐς τὸν νωτιαῖον μυελὸν, ἐγ-

χισσεύεται. Utitur et Galenus h. v. in libro Περὶ ὀστέων. Hesych. ἐγχισσεύεται exp. ἐμφύεται, πλέκεται. [In l. Hipp. Erotianum et Galenum legisse ἠγχίστρευται, quod ab iis in Gl. p 174 et 478 exponitur ἀγχιστροειδῶς συμπέφυκεν, ἐγκαταπέπλεκται, conj. Foes. p. 327, 55.]

[Ἐγκίσσημα, τὸ, Fœtus, s. Quod conceptum est. Epiphan. Adv. hær. vol. 1, p. 1065, A: Ἐξαλειφέσθω τὰ κακῶς γραφέντα ἐν καρδίᾳ τῶν ἡπατημένων, ἀμαυρούσθω ἐξ ὀφθαλμῶν τὸ ἐγκ. τοῦ ξύλου. Int., Extinguatur penitus malus ille fœtus ad infelicem arborem conceptus.]

Ἐγκίσσησις, ἡ, Suidæ ἡ ὄχευσις, Initus: ut Plin. dicit, Quæ primo initu generare cœperit. [Ap. Suid. ed. Med.: Ἐγκίσωοις (sic) ἢ ὄχευσις. Glossam delevit cum libris suis Gaisf. Zonar. p. 602: Ἐγκίσσωσις, ἡ ὄχευσις. Τοῦ Ψ ελλοῦ, Ἐγκίσσωσις ἡ ὄχευσις, ἡ σύλληψις δὲ πλέον.]

Ἐγκλαστρίδια, τὰ, Genus ornamenti muliebris, VV. LL. [Poll. 5, 97: Ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς καὶ ἐγκλ. Loquitur autem de inauribus.]

[Ἐγκλάω, s.] Ἐνικλάω, Infringo. Hom. Il. Θ, [408, 422], Jupiter de Junone, Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν ὅ,ττι νοήσω, ubi Eust. annotat metaphoram esse ἀπὸ στερεῶν καὶ ἀτενῶν σωμάτων, qualia esse soleant Διὸς βουλεύματα, quæ Juno ἐνικλᾶν dicitur, Infringere, quantumvis rigida et inflexibilia. Alii interpr. Refragari. [Suid.: Ἐνικλᾶν, ἐμποδίζειν. Apoll. Rh. 3, 307: Πῶς Αἶάνδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἦέ τις ἄτη σωομένοις μεσσηγὺς ἐνέκλασεν, ubi libri pauci σωομένους, quod in ed. repudiavit Brunck., sed alio tempore fort. probavit: scribit enim in schedis: « In superiori ex. ἐνέκλασεν verti potest Impedimento fuit, ut interpr. schol., ἐνεπόδισε; sed potius locutio est elliptica et subaud. ὁδὸν, sicut et Horatius Rumpat et serpens iter institutum. » Callim. Jov. 90: Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν· ubi ἐνέκλασας libri contra prosodiam. Etym. M. p. 518, 30: Τὸ μετοκλάζειν παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὸ γόνυ (conf. id. p. 620, 39, et Zonar. v. Ὀκλαδιᾶν) cit. Hemst. et Pausan. ap. Eust. Il. p. 918, 63: Οἱ τὰ γόνατα ἀσθενοῦντες καὶ ἐκκλώμενοι (cui substitutum fort. voluit ἐγκλ.), additque: Hesych. idem verbum (ἀμφαξονεῖν) exponens habet τὰ γόνατα περικλᾶσθαι καὶ μὴ εὐτονεῖν. || Ἐγκεκλασμένη φωνὴ, ap. Philodem. De musica p. 180. V. Visconti Iscr. Triop. p. 67. Lucret. 5, 231, « Blanda et infracta loquela. » Angl. Metaph. etiam, Appian. Civ. 1, 33: Οὐδὲ Μετέλλου ... ἱκετεύοντος αὐτὸν ἐν ὄψει τοῦ δήμου ... ἐνεκλάσθη, Fractus, Emollitus est.]

[Ἐγκλεισμὸς, ὁ, Inclusio. Eust. Od. p. 1391, ult.: Ὅτι δὲ τὸ σιγᾶν ἐγκλεισμῷ λόγου ἔοικε δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, εἰπὼν, Εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος. L. D. Pallad. Laus. p. 120, B. Hase.]

[Ἐγκλειστέον, Includendum. Geopon. 14, 7, 18: Μετὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῶν ὠῶν ἐμβιβαστέον τὰς ὄρνεις καὶ ἐγκλ., ἵνα δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς θάλπωσιν αὐτά· 19, 7, 5: Ἐὰν δὲ ἀδήλῳ νόσῳ συνέχωνται, ἐγκλ. δι' ὅλης ἡμέρας καὶ νυκτός.]

[Ἐγκλειστὴ, ἡ, Dies sepulti Salvatoris. Jo. Metrop. Naupacti in Confess.: Τὸν ἐγκλειστῆς καὶ τῆς ἁγίας ἀναστάσεως, Suicer.]

[Ἐγκλειστήριον, τὸ, Cella. Andreas Cret. p. 223, B: Ὁ τόπος τοῦ ἀρχαίου ἐγκλειστηρίου. Ducang. App. ad Gl. p. 63. V. id. in Gl. p. 344, s. Suicer vol. 1, p. 994. Cyrill. Scythop. Vita Sabæ in Cotel. Eccl. Gr. monum. vol. 3, p. 370, B: Διὰ πολλῶν χρόνων ἐξελθὼν τοῦ ἑαυτοῦ ἐγκλειστηρίου. L. Dind.]

[Ἐγκλειστήριος, ὁ, v. c. στῦλος, Columna in qua stylitæ appellati monachi sese includebant. Jo. Phocas Descr. terræ S. p. 23: Καὶ ἐγκλειστήριος στῦλος ἐν ᾧ μέγας γέρων Ἰβὴρ ἐγκέκλειται (sic), etc. Ducang.]

[Ἔγκλειστος, η, ον, Inclusus. Tzetz. Hist. 9, 330: Χωστοὺς, ἐγκλείστους. Quod esse capiendum de monachis qui in singularibus cellis vitam ducebant, pluribus docent exx. Suicer. vol. 1, p. 994 sq., Ducang. Gl. p. 344. Michael Glycas Ep. ad Alyp. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 619, B: Τῷ τιμιωτάτῳ μοναχῷ κυρῷ Ἀλυπίῳ τῷ ἐγκλειστῷ (sic). Et cod. accentu Symeon Thaumat. ib. p. 327, C: Πρός τινα τῶν ἐγκλειστῶν, et Neophytus ap. Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 457: Νεοφύτου πρεσβυτέρου μοναχοῦ καὶ ἐγκλειστοῦ. Sed in alio ap. eund. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 134 cod. ms. est accentus ἔγκλειστον, item in Photii Erotem. 3, p. 26 ed. Fontan.: Ὃς καὶ ἔγκλειστος ὢν ἐκεῖ, et in codd. ap. Montef. Palæogr. p. 75. Fem. ἔγκλεισται de nonnis est ap. Epiphan. Hagiop. Syr. p. 57: Καὶ εἰς τὸν αὐτὸν τόπον εἰσὶν ἑκατὸν ἔγκλεισται ... καὶ ποιμαίνει αὐτὰς στηλίτης ἕτερος διὰ θυρίδος. L. Dindorf.]

[Ἐγκλειστρα, ἡ, Cavea. Scriptt. Rei accip. 31. Wakef. Ducang.: « Demetr. Hieracosoph. 1, 15: Ἐσθίειν δὲ ἐν τῇ ἐγκλείστρᾳ κρέας θερμόν. Mox: Ἐν τῇ ἐγκλείστρᾳ. Et rursum: Λαμβάνομεν γὰρ ἀπὸ τῆς ἐγκλείστρας, etc. » Ap. eund. p. 344 et App. p. 63 s. ap. Suicer. p. 994, v. exx. dicti de cellis monachorum ἐγκλείστων, quas Carthusas vocamus. Adde Montef. Palæogr. p. 63, 75, 89. L. Dindorf.]

[Ἐγκλειστρίς. V. Ἐγκλυστρίς.]

[Ἔγκλειστρον, τὸ, i. q. ἐγκλειστήριον. Vita ms. S. Stephani jun.: Στυλοειδὲς μικρὸν ἔγκλ. ἐν τῷ τόπῳ οἰκοδομήσας. Ducang.]

Ἐγκλείω, Includo. [Apoll. Rh. 2, 1029: Λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσιν. Palæph. 2, 1: Δαίδαλον δὲ ποιῆσαι βοῦν ξυλίνην, καὶ ἐγκλεῖσαι τὴν Πασιφάην εἰς αὐτήν. Metaph. Soph. Ant. 180: Ἀλλ' ἐκ φόβου τοὐγλῶσσαν ἐγκλείσας ἔχει· 505: Λέγοιτ' ἄν, εἰ μὴ γλῶσσαν ἐγκλείσοι φόβος. Eur. Hec. 1284: Οὐκ ἐφέξετε στόμα; Ἐγκλείετ'· εἴρηται γάρ. Quibus ll. vertendum Occludere, ut proprie dicit Plat. Protag. p. 314, D: Ἐγκεκλημένης τῆς θύρας. Alcæus Mess. Anth. Pal. 6, 218: Χὼ μὲν (leo) ἐνέκλεισεν φονίαν γένυν.] Et pass. Ἐγκλείομαι, Includor. [Plut. Mor. p. 1057: Ὁ δὲ τῶν Στωικῶν σοφὸς ἐγκλειόμενος οὐ κωλύεται.] Unde ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον, Diosc., Vase inclusum esse. [Diodor. 18, 13: Τοὺς ἐγκεκλεισμένους ἐν τῇ πόλει. Plut. Mor. p. 426, B: Ἐγκεκλεισμένους εἰς τὸ σωματικόν. C. dat. Soph. Tr. 579: Δόμοις γὰρ ἦν κείνου θανόντος ἐγκεκλεισμένον καλῶς. Sine casu de cinctis hostibus Tzetz. Hist. 3, 376: Καὶ προσβαλὼν τοῖς Σικελοῖς, οὓσιν ἐγκεκλεισμένοις· 416: Τῶν ἀναχτόρων ἔνδοθι καὶ γὰρ ἐγκεκλεισμένος.] At vero Soph. Aj. [1274]: Ἑρκέων ... ἐγκεκλεισμένους pro ἐντὸς τῶν ἑρκέων: i. e. τοῦ τείχους. Affertur autem et aor. med. ἐγκλεισάμενος, pro Inclusum s. Reconditum habens, in h. l.: Ἐγκλεισάμενος ἄργυρον. [Xen. H. Gr. 6, 5, 9: Φθάνουσι, πρὶν καταληφθῆναι ὑπὸ τῶν διωκόντων, εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος νεὼν καταφυγόντες, καὶ ἐγκλεισάμενοι ἡσυχίαν εἶχον, Se includentes. Lucian. Alex. c. 41: Οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων. || Forma Ion. Herodot. 4, 78: Ὅκως ἔλθοι ἐς τὸ τεῖχος καὶ τὰς πύλας ἐγκληίσειε (quanquam liber unus ἐγκλείσειε), Postquam fores occlusisset. Nonnus Dion. 4, 55: Τοσσατίους Τιτῆνας ἐνεκλήισσε βερέθρῳ. L. Dind.]

Ἐγκλεπὶς, Hesychio ἐπιθυμία: et Ἐγκλεφὲς, Eid. ἐπιθυμητικόν: sed suspecta hæc sunt. [Nec minus tertia gl.: Ἐγκλέφωνος, ἐρεθιστὴς, διεφθαρμένος.]

Ἔγκλημα, τὸ, Id de quo quis accusatur, Accusatio, Actio, Petitio, Libellus actoris: i. e. τὰ ἐγκεκλημένα, et quæcunque judiciaria persecutio dicitur. [Demosth. p. 787, 9: Ἀλλ' ἀδελφήν γε ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο, ὥς φησι τὸ ἔγκλημα τῆς δίκης, ἣν ὑπὲρ τούτων ἔλαχεν αὐτῷ ὁ ... ἀδελφός· 788, 4: Τὸ ἔγκλ. φέρε· 882, 11: Αὐτὸς ὁμολογεῖ ἐν τῷ ἐγκλήματι· 912, 1: Λάβε δή μοι καὶ τὸ ἔγκλ., ὃ ἔλαχον αὐτῷ πέρυσιν: ib. 6: Τοῦτο τὸ ἔγκλ. ἔλαχον ἐγὼ, ubi est var. ἔγραφον, ut est 12: Μὴ γὰρ οἴεσθέ με οὕτως ἀπόπληκτον εἶναι ... ὥστε τοιοῦτον γράφειν ἔγκλημα. Id. 988, 22: Οὗτοι γὰρ γεγράφασιν εἰς ὃ νῦν ἔγκλ. διώκουσιν, i. e. εἰς τὸ ἔγκλ. ὃ νῦν ὀ. Et 948, 28; Οὐδὲν ἔγκλημα πώποτε ἐποιήσατο πρὸς τουτονί. Lysias Apol. c. Sim. init.: Ὑπὲρ τούτων ὡς ἀδικούμενον ἔγκλημα ποιήσασθαι. Mœris p. 243: Λαχεῖν δίκην, Ἀττικῶς, ἔγκλημα ἀποδιδόναι, Ἑλληνικῶς. Quod suspectum fuit Piersono.] Unde ἐν ἐγκλήμασιν εἶναι sic dicitur ut ἐν αἰτίαις εἶναι, Crimina et controversias pati. Bud. Comm. p. 65. [Demosth. p. 311, 2: Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέποτε δὲ ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν ἐν ἐγκλήματι γίγνοιτ' ἂν διὰ ταῦτα δικαίως.] Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, vide Αἰτίαν ἀναδέχεσθαι. Dem.: Ἐπὶ τῷ ἐπιεικεῖ τε καὶ τῷ καλῷ τόδε τὸ ἔγκλημα ἂν ἐνεκέκλητο, In bonum et honestum, In æquum et bonum actio

conciperetur, Bud. Ἀναιρεῖν τὸ ἔγκλημα dicitur accusator, quando non instat accusationi institutæ. Et ἐξεσμένον ἔγκλημα, vel κατεξυσμένον, vel ἀπαληλιμμένον, Interlita lis et inducta, etc. Bud. Comm. p. 161. ‖ Quod vitio vertitur, Quod objicitur, Crimen. Synes. Ep. : Ἀλλὰ φυγεῖν παρ' ὑμῖν ἔγκλημα δειλίας ἠσχύνθημεν. Dicitur et φεύγειν ἔγκλημα ὑπό τινος, δίκην, qui actione aliqua in judicium tractus est, contra quem lege agitur. Bud. Ἔγκλημα αὐτὸ ποιῆτε, Thuc. [3, 53], Id crimini detis, In crimen id vertatis, Id vitio vertatis : 1, [126] : Ἐγκλήματα ποιούμενοι, pro Crimina objectantes, pro ἐγκαλοῦντες. [Conf. ib. 67 ; Dionys. A. R. 9, 18.] Ap. Eund. [1, 26 : Πάντων οὖν τούτων ἐγκλήματα ἔχοντες, quod schol. expl. ἐγκαλοῦντες ἕνεκα πάντων τούτων. Et 4, 23], Ἐγκλήματα ἔχοντες, pro Habentes crimina, quæ objiciant : unde schol. exp. ἐγκλήματα ἐπιφέροντες. [Ib. 86 : Οἷς τε τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν. 1, 72, 73, 78, 82, 121. Diod. Exc. p. 575, 15 : Παρελθὼν γὰρ εἰς τοὺς ὀνομαζομένους Κομανοὺς ὡς φίλος, παρείλετο τὰ ὅπλα, μηδὲν ἔχων ἔγκλημα. Sim. quum alii plurimi tum Lysias Epitaph. p. 195 St. : Ὑστέρῳ δὲ χρόνῳ Ἑλληνικοῦ πολέμου καταστάντος διὰ ζῆλον τῶν γεγενημένων καὶ φθόνον τῶν πεπραγμένων, μέγα μὲν ἅπαντες φρονοῦντες, μικρῶν δ' ἐγκλημάτων ἕκαστοι δεόμενοι· Adv. Theomn. p. 118 : Οὐκ ἄρα δίκην παρ' αὐτοῦ λήψομαι; τίνος ὄντος ἐμοὶ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματος; Πότερον ὅτι δικαίως ἀκήκοα; Quanam mea in vos culpa? Xen. H. Gr. 7, 4, 34 : Ὡς οὐ χρὴ τοῖς ἱεροῖς χρήμασι χρῆσθαι οὐδὲ καταλιπεῖν εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον τοῖς παισὶν ἔγκλημα τοῦτο πρὸς τοὺς θεούς, Nec relinquere liberis inexpiabile scelus divinum. Sic enim pro εἰς libri boni quum alii tum mei duo, commendatque l. Lysiæ, et hic Polyb. 2, 52, 4 : Προτείνας Ἀντιγόνῳ τὸν Ἀκροκόρινθον ἔλυσε μὲν τὸ γεγονὸς ἔγκλημα πρὸς τὴν οἰκίαν, ἱκανὴν δὲ πίστιν παρέσχετο τῆς πρὸς τὰ μέλλοντα κοινωνίας, Culpam suam adversus domum Antigoni. Id. Cyrop. 1, 2, 6 : Γίγνεται γὰρ δὴ καὶ παισὶ πρὸς ἀλλήλους ἐγκλήματα καὶ κλοπῆς καὶ ἁρπαγῆς. Conf. ib. 7. Aristot. Eth. Nic. 9, 1 : Οἱ δὲ προλαβόντες τὸ ἀργύριον, εἶτα μηδὲν ποιοῦντες ὧν ἔφασαν ... εἰκότως ἐν ἐγκλήμασι γίνονται, et paullo post ἐν ἐγκλ. εἰσιν. Diodor. 16, 52 ; 17, 15 : Ἀπολῦσαι τοὺς ἄνδρας τῶν ἐγκλημάτων, tertiumque 16, 52, Τῶν ἐγκλημάτων ἀπολῦσαι. Inscr. ap. Boeckh. vol. 2, p. 280, n. 2350 : Ἔδοξεν τοῖς Αἰτωλοῖς ποτὶ τοὺς Κείους τὰν φιλίαν τὰν ὑπάρχουσαν διαφυλάσσειν, καὶ μηθένα ἄγειν Αἰτωλῶν μηδὲ τῶν ἐν Αἰτωλίᾳ πολιτευόντων τοὺς Κείους μηθαμόθεν ὁρμώμενον μήτε κατὰ γᾶν μήτε κατὰ θάλατταν μήτε ποτ' Ἀμφικτυονικὸν μήτε ποτ' ἄλλο ἔγκλημα μηθέν, ὡς Αἰτωλῶν ὄντων τῶν Κείων. L. D.] ‖ Exp. etiam Querela : Thuc. [1, 79] : Τῶν ξυμμάχων [ἤκουσαν τὰ] ἐγκλήματα τὰ εἰς τοὺς Ἀθηναίους· 1, [34] : Πολέμῳ μᾶλλον ἢ τῷ ἴσῳ ἠβουλήθησαν τὰ ἐγκλήματα μετελθεῖν, Suas querelas persequi ; [140] : Βούλονται δὲ πολέμῳ μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύεσθαι, interpr. Controversias dirimere. [40 : Ὡς μὲν οὖν αὐτοί τε μετὰ προσηκόντων ἐγκλημάτων ἐρχόμεθα· 42 : Ἡ γὰρ τελευταία χάρις, καιρὸν ἔχουσα, κἂν ἐλάσσων ᾖ δύναται μεῖζον ἔγκλημα λῦσαι· 145 : Διαλύεσθαι περὶ τῶν ἐγκλημάτων. Soph. Tr. 361 : Ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας· Phil. 323 : Ἦ γάρ τι καὶ σὺ τοῖς πανωλέθροις ἔχεις ἔγκλημ' Ἀτρείδαις. Ceterum nil differt hæc signif. priori.] ‖ Opprobium. Xen. OEc. 11, 3 : Τὸ πάντων δὴ ἀνοητότατον δοκοῦν εἶναι ἔγκλημα, πένης καλοῦμαι. Palæph. 49, 1 : Τῷ Φάωνι βίος ἦν περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλασσαν. Ὁρθμὸς ἦν θάλασσα· ἔγκλημα δὲ οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐνομίζετο, ἐπεὶ καὶ μέτριος ἦν καὶ παρὰ τῶν ἐχόντων μόνον ἐδέχετο. Hesych. : Ἔγκλ., πταῖσμα, μέμψις. Ἔγκλ. et ἄγαλμα confusa Diodor. 16, 52.]

Ἐγκληματεύω, Accuso, Queror, Querulus sum. Annotatur a Bud., sed absque exemplo. [Thom. M. p. 261 : Ἐγκαλῶ, τὸ κατηγορῶ, καὶ ἔγκλημα. Cod. LB. 2, καὶ ἐγκληματεύω καὶ ἔγκλημα. Schæf.]

[Ἐγκληματίζω, Accuso. Suidas : Ἐγκλημάτισεν sine int. Jos. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 8, B : Ὁ δὲ ἐγκληματιζόμενος ἀνωμολόγει τὸ ἔγκλημα, ὡς ἀναμφισβήτητον, Reus culpam confitebatur. L. D. Ἐνεγκληματίζω, Bas. Cæs. in Greg. Naz. p. 75, t. 11 Notit. Mss. Delenda prima præp. Boiss.]

Ἐγκληματικὸς, ἡ, ὸν, Accusatorius, Querulus, Expostulator, Litigiosus, Aristot., Bud. Comm. p. 66. [Arist. Eth. Nic. 9, 15 : Ἡ δὲ διὰ τὸ χρήσιμον (amicitia) ἐγκληματική· ἐπ' ὠφελείᾳ γὰρ χρώμενοι ἀλλήλοις ἀεὶ τοῦ πλείονος δέονται καὶ ἔλαττον ἔχειν οἴονται τοῦ προσήκοντος καὶ μέμφονται ὅτι οὐχ ὅσων δέονται τοσούτων τυγχάνουσιν ἄξιοι ὄντες. Id. Polit. 7, 16 : Ἥ τε γὰρ αἰδὼς ἧττον ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις καὶ περὶ τὴν οἰκονομίαν ἐγκληματικὸν τὸ πάρεγγυς. L. D. Melamp. p. 486. Wakef. Ἐγκληματικὴ ζήτησις, Criminalis quæstio. Ἐγκληματικὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ ἐγκλήματα, τουτέστι φόνοι, ἀναισχυντίαι, κόνδυλοι, καὶ τὰ ὅμοια ἐγκαλοῦνται, Basilic. et Glossæ. Ducang. Zonar. p. 599 : Ἐγκληματικαὶ δίκαι, αἱ εἰς τὴν οἰκείαν κατάστασιν τὸν κατηγορούμενον ζημιῶσαι, οἷον ἔκπτωσιν ἱερωσύνης, Caussæ criminales.]

Ἐγκληματικῶς, Accusatorie, Cic.; Querule. [Basil. t. 2, p. 607, C : Ἐκ τῶν ... ἐγκλ. εἰρημένων. Epiphan. t. 1, p. 677, A : Ἀλλὰ τοῦτο ἐγκλ. διηγεῖται, Criminose, Incessendi ac reprehendendi causa. Id. t. 2, p. 119, B : Ἐγκλ. τούτοις ἀπωδύρετο, Non sine illorum objurgatione deplorat. Hase.]

B Ἐγκληματοῦσθαι, Sarmentis sylvescere. Theophr. C. Pl. [3, 15, 4, ubi nunc ἐκκλ., quod v.] : Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος, οὐ πεττούσας τόθ' ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐγκληματοῦσθαι. At pro ἄμπελος ἐγκληματοῦσα Ἰσραὴλ, quod affertur ex Hosea 10, [1], pro Vitis frondosa Israel, repone εὐκληματοῦσα, e Complut. ed. auctoritate.

[Ἐγκληματώδης, δ, ἡ, Querulus. Pallad. De Brachman. p. 6 : Τὰς ἐκείνων ἐγκληματώδεις φωνάς.]

[Ἐγκλήμων vox susp. Anth. Pal. 5, 188, 6 : Ἐγκλήμων δ' ἔσσομ' ἀλεξόμενος. V. conjj. editorum.]

[Ἐγκληρονομέω, Lego. LXX Deuteron. 3, 28 Compl. : Ἐγκληρονομήσει αὐτοῖς πᾶσαν τὴν γῆν.]

Ἔγκληρος, δ, ἡ, Consors, Particeps, i. q. σύγκληρος, μέτοχος. Soph. Antig. [814] : Ἀλλ' ἔμ' ὁ παγκοίτας Ἀΐδας ζῶσαν ἄγει τὰν Ἀχέροντος ἀκτὰν, οὔθ' ὑμεναίων ἔγκληρον, Exortem adhuc hymenæi et nuptiarum. [Ib. 837 : Καίτοι φθιμένῳ, τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν, μέγ' ἀκοῦσαι, i. e. sec. schol., κοινὰ, ὅμοια τοῦ αὐτοῦ κλήρου καὶ τύχης. ‖ Qui sorte obtigit. Lycophro 1060 : Ἐσθλῆς ἀρούρης πῖαρ ἔγκληρον χθονός. Schol. : Ἀγαθῆς γῆς τὸ κληρωθὲν τῷ Διομήδει πῖον καὶ λιπαρὸν ἔδαφος.] C ‖ At ἔγκληρος εὐνὴ, Eur. [Hipp. 1011] esse dicitur Thalamus cum ampla dote s. hæreditate, Thalamus dotis et hæreditatis non expers. [Iph. T. 682 : Ῥάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν, ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν, ubi ἔγκληρος eadem quæ vulgo ἐπίκληρος. Herc. F. 468 : Σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ, ἔγκληρα πεδία τἀμὰ γῆς κεκτημένος, Dotalia mea. Hesych. : Ἔγκληρον, ἐπίκληρον, πλούσιον, ἐνούσιον.]

[Ἐγκληρόω, Sorte tribuo, Impertior. Ælian. V. H. 8, 1 : Φωνὴν ὁσίαν πομπῆς (θείᾳ πομπῇ conj. intt.) ἐγκεκληρωμένην αὐτῷ (appellabat Socrates dæmonium suum).]

Ἔγκλησις, ἡ, Criminatio, Accusatio : ut in hoc iambico versu Onirocritici, Ἐκκλησίαις ἑστῶσιν ἔγκλησιν φέρει, In concione stantibus crimen notat. I. e., Si quis somniet se stare in concione, significatur illi criminatio, accusatio. Cam. [Manetho 1, 221 : Ἐγκλήσεις μεγάλαι περὶ χρήματος. Etym. Gud. p. 158, 5 : Ἐγκαλῶ, ἔγκλησιν εἰσάγω. Constant. Porph. Basil. Maced. p. 63 : Καὶ ὥσπερ εἰς κοινὸν πρυτανεῖον εἰς τὸ τοιοῦτον διαιτητήριον καταφεύγοντας καὶ τὰς οἰκείας ἐγκλήσεις προβαλλομένους· 64 : Εἴ τίς ἐστι κατά τινος ποιούμενος ἔγκλησιν. ‖ Reprehensio. Clem. Al. Pæd. 1, 9, 80, p. 145 : Ἔγκλησις δέ ἐστι ψόγος ἀδικούντων. L. Dind.] D

Ἐγκλητέος, α, ον, Reprehensione dignus, ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος, Bud. [Plut. Mor. p. 1051, C : Γίνονται καὶ ἐγκλητέαι ἀμέλειαι. Pollux 3, 139 : Καλοῖτο δ' ἂν ὁ μὲν ἔνοχος ... ἐγκλητέος, ἐπιλήψιμος, ἐπίμεμπτος.]

[Ἐγκλητεύσιμος, η, ον, Appellatorius. Hesych. : Ἐφέσιον, ἐγκλητεύσιμον. Repositum nunc ἐκκλητ. Sed fuit vitium recentioris dialecti ἐγκλητ. dicere pro ἐκκλητ. V. Ἐγκλητεύω, Ἔγκλητος, Ἐγκύκλημα.]

[Ἐγκλητεύω, Appello. Germani Ep. 1 ad Cyprios in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 473, C : Τὸ μὴ κωλύεσθαι τοὺς Ῥωμαίους, εἴτε ἱερωμένοι εἰσὶν εἴτε λαϊκοὶ, ἐγκλητεύειν πρὸς τοὺς Λατίνους ἐν ταῖς περὶ βιαιοτέρων πραγμάτων φιλονεικίαις, οἰομένους παρὰ τῶν ὁμογενῶν κριτῶν ἀδικεῖσθαι. ‖ Debitum posco, ut supra Ἐγκαλέω,

ap. Ducam Hist. c. 43, p. 182, B : Ἕνεκα ὑποθέσεώς τινος, νομισμάτων χιλιάδων τεσσαράκοντα, ἣν ἐνεκκλήτευσεν, etc. Leg. ἐνεκλήτευσιν. Plura v. ap. Ducang. Gl. p. 345. L. Dindorf.]

[Ἐγκλητικῶς, Accusatorie. Eust. Opusc. p. 180, 70 : Ἀλλὰ καὶ αἷμα τοῦτο μαρτυρικὸν τότε μὲν ἐβόα κατὰ τοῦ τυράννου ἐγκλ.]

Ἔγκλητος δίκη. V. Ἔκκλητος. [Ἔγκλητος, Appellatio, Gl. Michael Psellus Synops. Legum v. 341 : Ὅπερ ἐστὶ τοῖς ἥττοσι τὸ ἀποκαθιστάναι, τοῦτο μείζοσιν Ἔγκλητος πρὸς λόγους ἀναλόγως. Zonar. p. 600 : Ἔγκλητος, ἡ ἐπὶ σύνοδον παραίτησις. Hesych. : Ἔγκλητον, τὴν σύνοδον (συνόδου conj. intt.) παραίτησιν. Suid. : Ἔγκλητον λέγοντες δικαστήριον καὶ δίκην ἔγκλητον, ἐγκαλέσασθαι δὲ οὐ λέγουσι· ad quam gl. v. Toup. Ἔγκλητος libri nonnulli pro ἔκκλητος Xen. H. Gr. 5, 2, 33. De quo vitio v. in Ἐγκλητεύσιμος. || Ἔγκλητος, ὴ, ὸν (sic enim scribitur), Culpabilis. Plut. Mor. p. 1051, B : Περὶ τοῦ μηδὲν ἐγκλητὸν εἶναι μηδὲ μεμπτὸν κόσμῳ, κατὰ τὴν ἀρίστην φύσιν ἁπάντων περαινομένων, πολλάκις γεγραφὼς, ἔστιν ὅπου πάλιν ἐγκλητάς τινας ἀμελείας οὐ περὶ μικρὰ καὶ φαῦλα καταλείπει. Sed ib. p. 1057, B: Οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως ἀνέγκλητός ἐστι, τοιαύτας ποιοῦσα φαντασίας, αἷς τὸ μὴ μάχεσθαι μηδ' ἀντιβαίνειν, ἀλλ' ἕπεσθαι καὶ εἴκειν ἔγκλητόν ἐστι, proparox. L. Dindorf.]

[Ἐγκλήτως, Culpabiliter, Criminaliter. Orig. C. Cels. 5, p. 255. Seager.]

[Ἐγκλῖδὸν, Inclinate. Hom. H. 23, in Jov., 3 : Ζῆνα ... ὅστε Θέμιστι ἐγκλ. ἑζομένῃ πυκινοὺς ὀάρους ὀάρίζει, Inclinata a sede. Apoll. Rh. 1, 790 : Ἡ δ' ἐγκλ. ὅσσε βαλοῦσα παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηίδας· 3, 1008 : Ἡ δ' ἐγκλ. ὅσσε βαλοῦσα νεκτάρεον μείδησε. Oppian. Cyn. 1, 356 : Ταὶ δὲ κλιδὸν ὅσσε βαλοῦσαι, leg. videtur ἐγκλιδὸν cum Jacobsio ad Anth. Pal. 5, 250, 3 : Χθιζά μοι ἀπροφάσιστον ἐπέστενεν ἐγκλιδὸν ὤμῳ ἡμετέρῳ κεφαλὴν δηρὸν ἐρεισαμένη. L. Dindorf.]

Ἔγκλῖμα, τὸ, Inclinatus, Inclinatio. Est etiam vocab. astronomicum, ut κλίμα. Proclus : Κατὰ πᾶν ἔγκλιμα τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν ἔχουσι, In omni plaga eand. servant intercapedinem, VV. LL. Sed non incommode possumus ad verbum reddere Inclinatione : Gell. 14, 1 : Sub ea inclinatione cœli, sub qua tunc Chaldæi fuerunt. Paulo post dicit, Sub diversis cœli regionibus. Ibid. ead. signif., Quanta partium circulorumque cœli e devergentia et convexionibus mundi varietas sit, quis non videt? [Polyb. 9, 21, 8 : Τοῖς ἐγκλίμασι τῶν ἑδάφων, Soli inclinationibus. 5, 59, 9 : Πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει κατὰ τὴν ἀπὸ θαλάττης πλευρὰν κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, ἐγκλίμασι καὶ σκαλώμασι πυκνοῖς καὶ συνεχέσι διειλημμένην.] || In navi dicitur Id, in quod gubernator inclinatus decumbit. Pollux 1, [90] : Ἵνα δὲ κατακλίνεται ὁ κυβερνίτης, ἔγκλιμα καλεῖται. [Recte nunc ap. Poll. κυβερνήτης, ἄγκλιμα. || Inclinatio aciei in fugam, Polyb. 4, 58, 8 : Λαβόντες ἀφορμὴν ἐγκλίματος ἐνεργῶς ἐπέκειντο· 1, 19, 11 : Γενομένου δὲ ἐγκλίματος ὁλοσχεροῦς. Restituendum fort. Diodoro pro ἔκκλιμα, quod v. || Inclinatum vocabulum, ap. Apollon. De pron. p. 115=375, C : Θέμα γὰρ ἴδιόν ἐστι ὀξύτονον (σφωίν), οὐχὶ ἔγκλιμα τῆς σφῶιν. Et mox : Εἴρηται μὲν ὡς ἀδύνατον ἔγκλιμα μετάβασιν προσώπου σημαίνειν. Unde adj. Ἐγκλιματικὸς ap. Herodian. Bekk. An. p. 1144 : Ἐκ δὲ τῶν ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν ἐγείρουσαι τὴν ὀξεῖαν τὴν πρὸ αὐτῶν ἐγκλιματικαὶ καλοῦνται, αἱ δὲ μὴ ἐγείρουσαι ὀρθοτονούμεναι. Sed leg. videtur ἐγκλιτικαί. L. D. || Latitudines astronomicæ, ut hodie dicimus. Ptol. Alm. p. 49, 28 : Τὰ τῶν οἰκήσεων, ἐν αἷς ἂν ποιώμεθα τὰς τηρήσεις, ἐγκλίματα· conf. ib. p. 77, 16. Hase.]

[Ἐγκλινία, ἡ, Anglia. Neophytus De calamit. Cypri ap. Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 457, C : Ὁ Ἀλαμανίας φημὶ καὶ Ἐγκλινίας (βασιλεύς). Simili forma Eustath. Il. p. 372, 22 : Ὅτι δὲ καὶ βόρειοι Πυγμαῖοι περί που τὰ τῆς Θούλης ἀντιπέραια, ἔνθα τὰ Ἰγκλικά. L. Dindorf.].

[Ἐγκλίνιος, ὁ, Lecticæ impositus. Cedrenus p. 467, D : Κατὰ τὴν Ἀρκαδιούπολιν ὑπέστρεψεν ἐγκλίνιος. Boiss. Andr. Cret. p. 240.]

Ἐγκλίνω, Inclino. [V. infra.] Et in pass. ἐγκλίνομαι [Inclinor, et in perf.] Inclinatus sum [Xen. Cyneg. 5, 30 : Σκέλη ἐγκεκλιμένα μικρὸν ἔξω. Theophr. H. Pl. 3, 14, 2 : Διὸ καὶ οὐκ ὀρθὸν, ἀλλ' ἐγκεκλιμένον (folium).], Inclinatus recumbo, Innitor. Il. Z, [77], de Ænea et Hectore, Πόνος ὔμμι μάλιστα Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, In vos res Trojana inclinata recumbit : ut Virg., In te omnis domus inclinata recumbit, ἀνάκειται. [Varias intt. vett. expll. v. apud Heyn., qui in suppl. p. 715, ducit a columna cui innititur tectum. Hesych. : Ἐγκ., ἔγκειται, ἐπήρεισται.] Polyb. [immo Xen. Conv. 3, 13] : Καὶ ἅμα ἐνεκλίθη αὐτῷ, In eum inclinatus recubuit. Sic fere Seneca, Ut nihil esset, ubi se dolor tuus inclinaret. Plut. [Camill. c. 22] : Ἐγκεκλιμένοι τοῖς σκίμποσι, Innixi. [|| Inclinari, i. e. succumbere. Soph. fr. Phædr. Stob. vol. 2, p. 459 Gaisf. : Καὶ τόνδ' (amorem) ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει καὶ θέλων ἐγκλίνεται. Plut. Cat. maj. c. 19 : Τὴν Ῥωμαίων πολιτείαν ἐγκεκλιμένην καὶ ῥέπουσαν ἐπὶ τὰ χείρω. Sic act. Apoll. Rh. 1, 62 : Οὔτε μιν (Cæneum) ἐγκλῖναι προτέρω σθένον οὔτε δαΐξαι. || Eur. Hec. 739 : Τί μοι προσώπῳ νῶτον ἐγκλίνασα σὸν δύρει; Tergum obvertens mihi. Dionys. A. R. 9, 26 : Οἱ δ' ὀλίγον τινὰ δεξάμενοι χρόνον, ἐγκλίνουσι τὰ νῶτα καὶ κατὰ τοῦ λόφου διωκόμενοι σποράδες ἀπώλλυντο.] Eo vero signif., quo Cic. dicit Ad Stoicos inclinat, et Plin., In vitium inclinans, Aristot. dicit itidem ἐγκλίνειν, neutraliter, Polit. 2, 4 [6], de mixta rep. : Φαίνεται μοναρχικὸν οὐδὲν, ἀλλ' ὀλιγαρχικὰ καὶ δημοκρατικὰ, μᾶλλον δ' ἐγκλίνειν βούλεται πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Præterea sicut animus dicitur Inclinare s. Inclinatus esse, i. e. Propensus esse, aut Aliquis animo inclinare, vel inclinato esse, ita etiam ἐγκλίνειν absolute ponitur. Plut. [Mor. p. 704, D] : Ὡς ἠσθάνετο τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας καὶ παρέχοντας ὑφ' ἡδονῆς ὅ, τι βούλοιτο χρῆσθαι, Ubi sensit eos inclinare animis. [Id. p. 128, C : Καὶ μὴν τούς γε διὰ τὰς ἡδονὰς μὴ κρατοῦντας ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐγκλίνοντας ἢ φερομένους ὑπὸ τῶν ἐπιθυμιῶν· Sullæ c. 1 : Τῶν βίων ... ἐγκεκλικότων καὶ παραδεδεγμένων τρυφῆς καὶ πολυτελείας ζῆλον.] Similiter Bud. ap. Plut. Cæs. [c. 57] : Πρὸς τὴν τύχην ἐγκεκλικότες τοῦ ἀνδρὸς, interpr. Inclinantes, Faventes : qua signif. Cic. Inclinant ad hoc meum consilium adjuvandum. [Proprie Plato Reip. 4, p. 436, E : Ὅταν δὲ τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστερὰν ἢ εἰς τὸ πρόσθεν ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν ἐγκλίνῃ. Aristot. H. A. 1, 17 : Μικρὸν τῆς διαιρέσεως τῶν μαστῶν ἐγκλίνουσα εἰς τὸν ἀριστερὸν μαστόν (ἡ καρδία). Id. Pol. 5, 7 : Ἐφ' ὁπότερον ἂν ἐγκλίνῃ ἡ πολιτεία, ἐπὶ ταῦτα μεθίσταται. Theophr. C. Pl. 2, 19, 5 : Ἀεὶ γὰρ συμπεριφέρεται τῷ ἡλίῳ νεύοντα καὶ ἐγκλίνοντα πρὸς αὐτόν. Appian. Syr. c. 27 : Οἱ δ' ἐμβαλεῖν μὲν αὐταῖς οὐκ ἐτόλμων διὰ τὸ πῦρ, κύκλῳ δ' αὐτὰς περιπλέοντες ἐνέκλινον. Plut. Alex. c. 42 : Θεασάμενος τοὺς περὶ αὐτὸν ἱππεῖς ἅπαντας ἐγκεκλικότας ταῖς κεφαλαῖς καὶ πρὸς ποτὸν βλέποντας. Transitive Aristot. H. A. 2, 10 : Ὅλως μὲν γὰρ οἱ ἰχθύες ἀκανθώδη καὶ οὐκ ἀπολελυμένην ἔχουσι τὴν γλῶτταν, ἔνιοι δὲ πάμπαν, λεῖον καὶ ἀδιάρθρωτον μὴ ἐγκλίναντι σφόδρα τὸ χεῖλος, Nisi quis valde flexerit labrum. Plut. Philop. c. 10 : Μικρὸν ἐνέκλινε τὸν ἴδιον (ἵππον). Et de voce Mor. p. 623, A : Λέγει δὲ Θεόφραστος μουσικῆς ἀρχὰς τρεῖς εἶναι, λύπην, ἡδονὴν, ἐνθουσιασμὸν, ὡς ἑκάστου τούτων παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν.] Sicut etiam Inclinare acies dicitur, et Inclinare miles in fugam, quum victus cedit et tergum vertit; ita etiam ἐγκλίνειν neutraliter usurpatur, sicut κλίνεσθαι quoque, ut supra annotatum fuit. Xen. Hell. 7, p. 366 [2, 14] : Ἐγκλίνουσιν οἱ πολέμιοι· 2, p. 280 [4, 34] : Οἱ δ' ἐς χεῖρας μὲν ἐδέξαντο, ἔπειτα δὲ οἱ μὲν ἐξεώθησαν [ἐξεώσθ.] ἐς τὸν ἐν ταῖς Ἁλαῖς πηλὸν, οἱ δ' ἐνέκλιναν, Alii vero inclinabant, vel Inclinabant in fugam, ut Liv. loquitur. 4, [5, 16] : Ὡς δ' ἐνέκλιναν οἱ πελτασταί. Sic Plut. Fabio [c. 12] : Ἐγκλίναντες ἔφυγον. Polyb. libro 16 : Τοῦ δὲ πολεμίου σκάφους ἐγκλίναντος, καὶ ποιουμένου τὴν ἀποχώρησιν ὡς πρὸς τὴν γῆν, Hostili autem navi declinante, seque tanquam ad terram recipiente, Bayf. [Sæpius sic tum Xen. aliis ll. tum Dionys. A. R. 8, 18 : Ἐγκλίναντες ἔφευγον. Polyb. 1, 57, 6 : Οἱ δ' ἅπαξ ἐγκλίναντες, et alibi sæpe, et de classe 1, 54, 3 : Ἐγκλίνας εἰς τόπους τραχεῖς καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐπισφαλεῖς, καθωρμίσθη. Diodor. 13, 13 : Αἱ μάλιστα συνεγγίζουσαι ταῖς διεφθαρμέναις ναυσὶν ἐνέκλιναν. C. accus. Xenoph. Cyrop. 3, 3, 65 : Οἱ δ' ἐνέκλιναν καὶ τούτους, sed ubi libri meliores quum

....

aliorum tum mei τούτοις, Cesserunt s. Terga dederunt etiam his. Polyb. 14, 8, 8 : Ἅμα δὲ τῷ γενέσθαι τὴν πρώτην ἔφοδον, εὐθέως οἱ Νομάδες ἐνέκλιναν τοὺς Ἰταλικοὺς ἱππεῖς. C. dat. Dionys. A. R. 5, 54, sed alia signif.: Ἀπαγγέλλετε ἀπιόντες πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Λατίνων ὅτι Ῥωμαίων δῆμος οὔτε πρότερον Ταρακυϊνίταις ἀξιοῦσιν ἐχαρίσατο τὴν τῶν τυράννων κάθοδον οὔθ' ὕστερον ἅπασι Τυρρηνοῖς ... ἐνέκλινεν. || Transitive Appian. Annib. c. 7: Καί τινων καὶ τὰ νεῦρα ὑπέκοπτον καὶ τοὺς πεζοὺς ἐνέκλινον ἤδη.] Ἐγκλίνεσθαι est etiam vocab. gramm.; dicuntur enim vocabula aliqua ἐγκλίνεσθαι, quum accentu suo, quo elevari in pronuntiando solent, in præcedentem vocem aut etiam syllabam rejecto, inclinata in illam quasi recumbunt: ut κλῦθί μευ, πώμοι, οὔπω, οὔ τέ τί πω, γάρ πω, φημί σοι, σοί φημι, πώ ποτε, πώ μαλα· item οἵ τινες, ὧν τινων· item ἥμιν pro ἡμῖν. At in μάρτυροί ἐστε non recte ἐγκλίνεσθαι τὸ ἐστὲ, tradit Eust., e quo sunt et illa. [Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 85, 7 : Ἐμὲ ἀντωνυμία, ἥτις ἐγκλιθεῖσα ἀπέβαλε τὸ ε. Boiss. Etym. M. p. 409, 24 : Αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι ἐγκλίνονται· 739, 23 : Ὀξύνεται καὶ ἐγκλίνεται. Schæf. Schol. Aristoph. Pl. 143 : Ἀλλὰ καὶ ὅτε περισπωμένη ἔν τινι λέξει κεῖται μονοσυλλάβως ..., ἐγκλινέσθω. Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 25, 24, aliique plurimi similiter. Act. schol. Hom. Il. Γ, 464 : Ἡ εὖ ἀντωνυμία ἐν τῇ συντάξει ἐνέκλινε τὸν τόνον. Dicitur vero etiam de accentu gravi, ut vicissim βαρύνειν dici de inclinato annotavimus in illo, propterea quod syllabarum gravatarum idem prorsus est tenor atque inclinatarum omnique accentus nota carentium : ut supersedere grammaticis licuerit notatione accentus gravis in synepia, perinde atque in singulis vocibus acutum vel circumflexum habentibus gravis omittitur. Herodian. in Bekk. An. p. 1142, B: Ἐγκλινόμενόν ἐστι μόριον λέξις κατὰ τὸ τέλος ὀξυνομένη, τρέπουσα δὲ εἰς βαρεῖαν κατὰ τὴν τοῦ λόγου σύνταξιν, καθάπερ ἔχει, Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια. Schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 499 : Ὁ μὲν Ζηνόδοτος καὶ τὸν δε καὶ τὸν φη ἐγκλίνει, i. e., ut vidit Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 241, 7, scribit Zen. ὁ δὲ φὴ. Idem Buttm. ib. p. 62, 21 ejus signif. addit exx. schol. Od. Z, 149 : Τὸν ἡ ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾷ, ... οἱ δὲ ἐνέκλιναν, i. e. scripserunt ἦ, et schol. Ven. Il. O, 146 : Καὶ τὸ Ζεὺς καὶ τὸ σφὼ ἐγκλιτέον τουτέστι βαρυτονητέον. Quibus conferre licet Eust. Od. p. 1407, 40 : Ὅτι τὸ ἡμῖν καὶ ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐγκλίνονται μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὐκ ἀνακλίνουσι δὲ ἑτέρα λέξει τὸν τόνον, ἀλλ' ἀναπέμπουσιν εἰς τὴν οἰκείαν παραλήγουσαν, οἷον ἦμιν, ἥμων, ἥμας· Etym. M. p. 432, 34 : Ἡνίκα δὲ ἀπόλυτον ἔχει (ἡμῖν) τὸ σημαινόμενον, ἐγκλίνεται, Ὄφρ' ἥμιν. Ceterum usus verbi Ἐγκλίνειν apud grammaticos de accentu mihi non videtur repetendus cum HSt., cujus rationem præiverat Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 120 : Ἐγκλίνεσθαι δὲ λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μὴ δυναμένων ἐφ' ἑαυτοῖς στηρίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' ἑτέροις ἀνακλινομένων κ. τ. ἑ., similibusque verbis Jo. Charax in Bekk. An. p. 1149, et dubitantius Herodianus ib. p. 1143, C, et alii plerique sequuntur, ab notione incumbendi (nusquam enim adjecto dativo dicitur verbum verbo ἐγκλίνεσθαι), sed ab inclinata voce, ut eadem dicitur κοιμίζεσθαι. Unde contraria ἔγκλισις est ὀρθοτονήσει, tribuiturque, ut dixi, etiam barytonis. || Ἐγκλίνεσθαι sensu grammatico usurpatur etiam de verbo per modos flexo. Dionys. De comp. verb. p. 37, 13 : Ἔτι πρὸς τούτοις καὶ ἠξίουν ... ἐν τοῖς ῥήμασι φυλάττειν, ἵνα τὰ ὀρθὰ τῶν ἐγκεκλιμένων ἡγῆται. Conf. Ἔγκλισις. De declinatione Arcadius p. 13, 24 : Τὰ εἰς μων..., εἰ μὴ ἐγκλίνοιτο διὰ τοῦ νος. L. Dind.] In h. autem l. Od. X, 155, pro θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν Κάλλιπον ἀγκλίνας, ex Eust. reponendum ἐγκλίνας, qui exp. ἀνοίξας, cujus expositionis mentionem feci in Κλίνω. [Conf. de horum vv. permutatione Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 63, cui add. Diod. 13, 13. Non infrequentior confusio vv. ἐγκλ. et ἐκκλίνω. V. Dionys. A. R. 8, 18. Ἐγκλίνας et ἐκκρίνας confusa Hom. H. Merc. 119.]

Ἔγκλισις, εως, ἡ, Inclinatio. Aristot. Pol. 7, 11, de urbium situ : Αἵ τε γὰρ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι, Quæ in orientem devergunt, inclinant. [De mundo c. 4, p. 396, 9 : Ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι.] Dicitur etiam de cœli inclinatione et devergentia, sicut ἔγκλιμα : ut πόλου ἔγκλισις [ap. Diog. L. 2, 9], Inclinatio s. Devergentia poli : cui opp. ἔπαρσις, ἔπαρμα, ἔξαρμα, Strabo. [Plut. Marii c. 11 : Οὐρανοῦ δ' εἰληχέναι, καθ' ὃ δοκεῖ μέγα λαμβάνων ὁ πόλος ἔξαρμα διὰ τὴν ἔγκλισιν τῶν παραλλήλων ὀλίγον ἀπολείπειν τοῦ κατὰ κορυφὴν ἱσταμένου σημείου πρὸς τὴν οἴκησιν.] A Suida exp. παρατροπή. [Theophr. De coloribus 8 : Φαίνεται δὲ καὶ ἡ θάλαττα πορφυροειδὴς, ὅταν τὰ κύματα μετεωριζόμενα κατὰ τὴν ἔγκλισιν σκιασθῇ. Plut. Mor. p. 891, A : Ἀρίσταρχος τὸν ἥλιον ἵστησι μετὰ τῶν ἀπλανῶν, τὴν δὲ γῆν κινεῖ περὶ τὸν ἡλιακὸν κύκλον, καὶ κατὰ τὰς ταύτης ἐγκλίσεις σκιάζεσθαι τὸν δίσκον. Ib. p. 53, D : Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως τὴν ἔγκλισιν τοῦ τραχήλου. Plat. Amator. p. 132, B : Κύκλους γοῦν γράφοντες ἐφαινέσθην καὶ ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε καὶ μάλ' ἐσπουδακότε. || Apud grammaticos, Declinatio s. Modus verbi. Dionys. De comp. verb. p. 41, 14 : Ἐπὶ δὲ τῶν ῥημάτων πότερα κρείττονα ἔσται λαμβανόμενα, τὰ ὀρθὰ ἢ τὰ ὕπτια, καὶ κατὰ ποίας ἐγκλίσεις ἐκφερόμενα, ἃς δή τινες πτώσεις ῥηματικὰς καλοῦσι, κρατίστην ἕδραν λήψεται· 207, 8 : Τὰς πτώσεις τῶν ὀνομάτων καὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων· De admir. vi Demosth. c. 52, p. 1115, 14 : Ὀνόματα λέγω καὶ ῥήματα καὶ συνδέσμους, καὶ τὰ συμβεβηκότα τούτοις ... γένη, πτώσεις, ἀριθμοὺς, ἐγκλίσεις. Etym. M. p. 643, 50 : Ὄφελον· κανών ἐστιν ὁ λέγων ὅτι τὸ ὄφελον ἀδιάπτωτόν ἐστιν καὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται καὶ οὐκ ἄλλῃ τινὶ ἐγκλίσει, Infinitivo jungi, neque ulli præter illum modo. Schol. Hom. Il. Θ, 18 : Ἵνα εἴδετε πάντες, ὡς λέγετε· ἢ συστολὰς μὲν τὰ τοιαῦτα παραληπτέον ἢ ἐναλλαγὰς ἐγκλίσεων, Modorum permutationes (ut indicativus poni pro conjunctivo putetur). Moschopulus : Τὸ ἦλθον, δευτέρου ἀορίστου μόνον τυγχάνον, εἰς ἅπασαν ἔγκλισίν ἐστιν εὔχρηστον, τὰ δ' ἄλλα ἄχρηστα. Photius Epist. 156 : Ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέξιν ἐχρήσατο ταύτῃ· ἐγκεκόμβωται γάρ φησι καὶ ἀπαρεμφάτως ἐγκομβώσασθαι. Conf. Chœrob. Bekk. An. p. 1178, Zonar. p. 606. Vel ad hanc vel ad seq. signif. referendus Tzetz. Exeg. Il. p. 95, 5 : Περὶ διαλέκτων καὶ πνευμάτων καὶ ἐγκλίσεων. || Inclinatio accentus. Eust. Il. p. 1351, 47 : Γράφεται καὶ κατ' ἔγκλισιν, Καί εὖ. L. D. Od. p. 1457, 48 : Εἰ δὲ ἀνήρηται τὸ ὀξυτονούμενον, ἄτοπος καὶ ἡ ἔγκλισις. Schæf. Confusum c. ἔκκλισις v. ap. Plut. Mor. p. 1034, D; 1037, F.]

[Ἐγκλιτέον, Inclinandum. Schol. Ven. Il. M, 204 : Οὕτως ἐγκλ. τὴν ἀντωνυμίαν (adde O, 146)· Townl. K, 546 : Ἐγκλ. τὴν σφωε· Vict. Λ, 627 : Ἐγκλ. τὴν σφωιν· id. Ω, 292 : Ἐγκλ. τὴν οἱ. Schæf.]

Ἐγκλιτικὸς, ἡ, ὸν, Qui ἐγκλίνεσθαι solet. Dicitur ap. gramm. de iis vocibus, quæ accentum in præcedentem vocem aut syllabam rejicere solent : de qua re dixi in Ἐγκλίνω. [Eust. Od. p. 1407, 54 : Ῥῆμά ἐστιν ἐγκλιτικόν (εἰς). Distinguunt autem grammatici ἐγκλιτικὰ et ἐγκλινόμενα sic, ut ἐγκλιτικὰ dicant ea tantum vocabula quæ præcedentis vocabuli ultimam erigunt, ἐγκλινόμενα non solum hæc, sed etiam quæ proprium acutum gravant et barytona ex oxytonis fiunt. Vid. Herodian. l. c. p. 1142, B, C, D; Jo. Charax ib. p. 1150, D; Apollon. De pron. p. 44=302, A. L. Dind. Comp. Apoll. Dysc. 2, 19, p. 140, 28 Bekk. : Ἐγκλιτικώτερον. Hase.]

[Ἐγκλιτικῶς, Enclitice. Schol. Ven. Hom. Il. Λ, 627 : Ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον· Φ, 252 : Ἀρίσταρχος ἐγκλ., Μέλανός του. L. Dind. Schol. Soph. Antig. 7 : Ἐγκλ. προσενεκτέον τὸ τι.]

Ἐγκλοιόω, Includo, Includo s. Illigo τοῖς κλοιοῖς. Prov. 6, [21]: Ἐγκλοίωσαι περὶ σῷ τραχήλῳ, redditur, Circumda collo tuo.

[Ἐγκλονέω, Intus agito. Hippocr. p. 590, 1 : Τοῦ αἵματος ἐγκλονευμένου, Intus agitato sanguine.]

Ἐγκλῠδάζομαι, Intus fluctuo. Hippocr. De morb. [p. 451, 49] : Τοῦτο οὖν διασείεται καὶ ἐγκλυδάζεται τὸ πύος εἰς τὰ πλευρὰ προσπίπτον.

[Ἐγκλύδαξις, εως, ἡ, Fluctuatio. Diocles ap. Galen. vol. 7, p. 441 : Καῦμα πρὸς τοῖς ὑποχονδρίοις, ἐγκλύδαξις οὐκ εὐθὺς, ἀλλ' ἐπισχοῦσιν. L. Dind.]

Ἐγκλυδαστικὸς, ἡ, ὸν, Intus fluctuare et veluti æstuare solens. Hippocr. De victu in morb. acut. [p.

394, 41], loquens de aqua quæ bibitur : Ἐγκλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικὸν, βραδύπορόν τε· paulo ante dixerat : Πλημμυρίδα γάρ τινα ἐμποιέει.

Ἐγκλύζω, Diosc., Per clysterem indo, quod Plin. dicit Infundo, Bud. In VV. LL. affertur [e Diosc. 4, 155] cum accus. personæ, Ἐγκλύζουσι τοὺς ἰσχιαδικοὺς, pro Ischiadicis per clysterem infundunt. [Idem ἐγκλύζοντας 1, 186; ἐάν τις ... ἐγκλύσῃ, 4, 69; ἐγκλύζεται 1, 57; 1, 101; 2, 77; 2, 94; 2, 185; 4, 12; 5, 6; 5, 28. Ἐγκλυζόμενον quoque sæpe ap. eund., ut 2, 99. Ib. 5, 85, Ἔγκλυζε ὧδε κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον, est : Perlue linteolum, huc atque illuc peragitans. Hase.] V. Διακλύζω. [Diodor. 1, 91 : Ἐγκλύζων οἴνῳ φοινικείῳ καὶ θυμιάμασι. Schæf. Hippiatr. p. 267 : Ἔγκλυσον ὕδατι ψυχρῷ. L. Dind.]

Ἔγκλυσμα, τὸ, Quod per clysterem inditur, infunditur, Infusus, Infusio, Plinio : sicut et διακλυσμὸν ita verti ab illo, docui supra. Dioscor. : Ἔγκλυσμα δυσεντερίας ἐστὶ τὸ ἕψημα, Infunditur clystere dysentericis. Id. : Ὀδονταλγίας ἐστὶ διάκλυσμα, ἔγκλυσμά τε δυσεντερικοῖς βοηθεῖ, interpr. In dentium dolore utiliter colluitur, dysentericis infunditur.

[Ἐγκλυστέον, Infundendum. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 154 : Πτισσάνης χυλὸν μετὰ μέλιτος ἐγκλ. Boiss.]

[Ἐγκλυστρὶς, ίδος, ἡ, Portulaca dicta Byzantiis. Neophytus : Ἀνδράχνη, Βυζάντιοι ἐγκλυστρίδα. Gll. iatr. Mss. : Ἀνδράχνη, τὸ σπέρμα τῆς ἐγκλειστρίδος ἤτοι τῆς ἀντράκλας. Ducang.]

[Ἔγκλυτος. V. Ἔκλυτος.]

[Ἐγκλώθω, Implico., Innecto. Schol. rec. Soph. OEd. T. 1264 : Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην) δεδεμένην, ἐγκεκλωσμένην χρεμάθραις.]

[Ἔγκλωμα, vox corrupta, ut videtur, Hippiatr. p. 258 : Ὅσοι δέ εἰσι κατ' ὄνυχα πατοῦντες ἢ ἑτεροποδοῦντες φυσικῶς ἢ ἑτερόχηλοι ἐξ αἰτίας, καὶ ὅσοι ἔχουσιν ἐν τοῖς ὀπισθίοις ἐγκλώμα (sic) τὰ μεσοκύνια, ὥστε ἅπτεσθαι τῆς γῆς, καὶ ἐπισυρόμενοι τὰς ὁπλὰς χωλοί εἰσι, καὶ ἐκ τῶν ψυῶν ἀσθενεῖς καὶ τῷ δρόμῳ ἐλάσσονες. L. Dind.]

Ἐγκνήθω, Intero, radendo nimirum. Nicander Al. [368] : Ποτῷ ἐγκνήθεο ῥίζας, i. e. ἔντριβε. [Iterum HSt. de forma poet. :] Ἐνικνήθω, Ungue vel Radula carptum intero : pro ἐγκνήθω. Nicander Ther. [911] : Ἄννησον Λιβυκάς τε ποτῷ ἐνικνήθεο ῥίζας· schol. exp. τρίβε, Intere.

Ἔγκνισμα, τὸ, Argivi appellant Carnem, quam in luctu ab Apollinis sacerdote pro hordeo sibi datam igne ab aliis mutuato torrent, ut fusius docet Plut. Hellen. p. 529 [Mor. p. 297, A].

[Ἐγκνώσσω, Indormio. Forma poet. ἐνικν. Mosch. 2, 6 : Ὑπωροφίοισιν ἐνικνώσσουσα δόμοισιν.]

Ἐγκοακίσαι, Hesych. ἐγχέαι λάθρα, Clam infundere. [Belg. *Inquakken* comparat Alb.]

Ἐγκοιλαίνω, Incavo, ut Colum. [R. R. 4, 25, 2]; Cavo, Excavo. [Herodot. 2, 73 : Σμύρνη δὲ ... ἐμπλάσσειν τοῦτο κατ' ὅ, τι τοῦ ὠοῦ ἐγκοιλήνας ἐνέθηκε τὸν πατέρα. Theophr. H. Pl. 5, 2, 4, ubi vulgo ἐγκοιλασθέντος, meliores libri ἐγκοιλανθέντος. Ap. Oribas. Cocchii Chir. p. 109, 22 portentum, non voc. Græcum, effinxit editor e scriptura cod. : Διὰ τοῦτ' οὖν οἱ νεώτεροι τοὺς κυλίσκους ἐξεῦρον, καλοῦσιν δ' οὕτως ἐκκοπέων εἶδος τινικολλασμένον ἐπὶ τῷ πέρατι, reponens κοιλίσκους ... εἶδός τι ἠγκοιλασμένον, quod η in ε mutato repetiit Schneid. in Lex. Nicet. Jo. Comn. 3, p. 8, B : Ὅτι καὶ λέγεται τὴν Καισάρισσαν Ἄνναν ... τῇ φύσει τὰ πολλὰ ἐπιμέμφεσθαι, ὑπ' αἰτίαν τιθεῖσαν οὐχὶ μικρὰν ὡς αὐτῇ μὲν ἐνδιασχοῦσαν τὸ ἄρθρον καὶ ἐγκοιλάνασαν, τῷ δὲ Βρυεννίῳ τὸ μόριον ἀποτείνασαν καὶ σφαιρώσασαν.]

[Ἔγκοίλιος, ὁ, Qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, Intestina, Interanea. Pollux 2, [181] : Ἐνιδρυμένα ταῖς πλευραῖς σπλάγχα, ἐγκοίλια καλεῖται. [Diodor. 1, 91 : Καθαίρει τῶν ἐγκοιλίων ἕκαστον. Id. ib. 35 distinguit a σπλάγχνῳ : Τῶν δ' ἔντοσθεν (hippopotami) οὐδὲν ἐδώδιμον οὔτε σπλάχνον οὔτ' ἐγκοίλιον. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 287, 14 : Τῶν ἐγκοιλίων, ὅσα ἂν ἔχῃ τὰ ἱερά.] || Ἐγκοίλια, Navium costæ, ligna transversaria in ipsa navi κοίλη. Theophr. H. Pl. 4, [2, 8], de spina nigra, Ἡ δὲ μέλαινα ἰσχυροτέρα τε καὶ ἄσηπτος· διὸ καὶ ἐν ταῖς ναυπηγίαις χρῶνται πρὸς τὰ ἐγκοίλια αὐτῇ· Plin. 13, 10 : Nec minus spina celebratur in eadem gente duntaxat, nigra; quoniam incorrupta etiam in aquis durat, ob id utilissima navium costis. Athen. [5, p. 206, F], de nave Hieronis : Γόμφους τε καὶ ἐγκοίλια καὶ σταμίνας, καὶ τὴν εἰς τὴν ἄλλην χρείαν ὕλην. Hoc ἐγκοίλιον Aristophan. ἐντεριωνίδα appellat. Pollux [2, 212] : Ἐντεριωνίδα δὲ, τὰ καλούμενα ἐγκοίλια τῶν νεῶν, Ἀριστοφάνης ὠνόμασεν. [Strab. 15, p. 691 : Κακοπλοεῖν τὰς ναῦς, φαύλως μὲν ἱστοπεποιημένας, κατεσκευασμένων δὲ ἀμφοτέρωθεν ἐγκοιλίων μητρῶν χωρίς. Schneid. Id. in ind. ad Theophr. confert schol. Med. Od. E, 163 : Ἴκρια, τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἐφ' ὧν τὰ τῆς νεὼς καταστρώματα προσπήγνυται, τὰ ἐγκοίλια λεγόμενα.]

Ἔγκοιλος, ὁ, ἡ, Introrsum cavus. Apollod. ap. Athen. [11, p. 479, A], de cotyla : Ποτηρίου τι γένος ὑψηλὸν καὶ ἔγκοιλον. [Aristot. H. A. 8, 24 : Ἔγκοιλον γίνεται καὶ ῥυτιδῶδες. Theophr. H. Pl. 7, 13, 1 : Τὸ δὲ τοῦ ἄρου πρὸς τῇ πλατύτητι καὶ ἔγκοιλον καὶ σικυῶδές ἐστιν· 8, 5, 4 : Καὶ ἔχει καθάπερ ἀρχήν τινα· τὰ μὲν προέχουσαν ... τὰ δὲ καὶ ἔγκοιλον. De locis cavis id. 8, 10, 2 : Τὰ γὰρ προσήνεμα καὶ μετέωρα οὐκ ἐρυσιβοῦται ἢ ἧττον, ἀλλὰ τὰ ἔγκοιλα καὶ ἄπνοα· C. Pl. 3, 24, 4 : Διὸ καὶ αἱ δροσοβόλοι χῶραι καὶ ἔγκοιλοι καὶ ἀπνεύματοι μάλιστα ἐρυσιβώδεις· fr. 5 De ventis 24 : Ἔγκοιλοι καὶ εὐσκεπεῖς τόποι. Plato Phæd. p. 111, C : Τόπους δ' ἐν αὐτῇ εἶναι κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς (terræ). Dio Cass. 36, 32 : Τὴν ἠχὴν τὰ ὄρη ἔγκοιλα ὄντα καὶ ὑπεδέξατο καὶ ἀνταπέδωκε φρικωδεστάτην. Pollux 1, 186 : Χωρία ... ἔγκοιλα. Id. ib. 188 capite de equi virtutibus : Κυνήποδες, ἔγκοιλοι, στερεοί. L. D.] At ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, Hippocr. [Prænot. p. 37, 21], Oculi, qui vehementer subsederunt, Celso : Oculi cavati, Lucret. [Ap. Aristot. Phys. p. 809, 19, χαροποὺς ὀφθαλμοὺς ἐγκοίλους, dicitur habere leo. Ib. p. 811, 38 : Οἱ δὲ τὴν ῥῖνα ἔγκοιλον ἔχοντες. L. D. Hesych. : Σμοχόρδους, τοὺς τὰς ὀφρῦς ἐγκοίλους ἔχοντας. Hemst.]

Ἐγκοίλωσις, ἡ, in VV. LL. Excavatio, ut Seneca, est a verbo Ἐγκοιλόω, signif. i. q. ἐγκοιλαίνω.

Ἐγκοιμάομαι, Indormio, Dormio super, Incubo. Strabo : Καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρμασι. Pro eod. dicitur et ἐπικοιμῶμαι. [Lycophr. 1050 : Δοραῖς δὲ μήλων τύμβον ἐγκοιμωμένοις χρήσει, ubi not. duplex structura, Pellibus incubantes in tumulo. De incubatione in templo Strabo 11, p. 508 : Μαντεῖον ἐγκοιμωμένων· 14, p. 649 : Ἐγκοιμῶνταί τε ὑπὲρ αὐτῶν καὶ διατάττουσιν ἐκ τῶν ὀνείρων τὰς θεραπείας· 16, p. 761 : Ἐγκοιμᾶσθαι δὲ καὶ αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἄλλους· 17, p. 801 : Ἐγκοιμᾶσθαι αὐτοὺς ὑπὲρ ἑαυτῶν ἢ ἑτέρων. Plut. Mor. p. 109, C : Προθυσάμενον δὲ, ὡς νόμος, ἐγκοιμᾶσθαι (templo).]

[Ἐγκοίμηθρον, τὸ, Dormitorium, Gl. Recentior forma est pro ἐγκοίμητρον, quod v. Conf. Ἐγκύκληθρον, Θύρεθρον, Κάλλυνθρον. L. Dindorf.]

[Ἐγκοίμησις, ἡ, Incubitus, Diodor. 1, 53 : Τῆς ἐγκοιμήσεως τῆς ἐν τοῖς ἱεροῖς. Clem. Al. Pæd. 2, 9, p. 216, 30 : Πρὸς γὰρ τῷ ἐπιψόγῳ τῆς ἡδυπαθείας ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις.]

[Ἐγκοιμητηρίδιον. V. Ἐγκοιμήτωρ.]

[Ἐγκοιμητήριος, α, ον, Dormitorius. Pollux 6, 11 : Τὰς δὲ ἐγκοιμητηρίας ψιάθους χαμευνίας ἐκάλουν, Storeas dormitorias.]

[Ἐγκοίμητρον, τὸ, Vestis stragula. Eustath. Od. p. 1750, 26 : Ἐνεύναιον δὲ, φασὶ, ἐγκοίμητρον, ἐγκοίτιον. Ammon. v. Χλαῖνα, p. 146 : Χλαίνας ... λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ παχέων, ... μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν τὰς μὲν χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων καὶ φορουμένων, χλανίδας δὲ ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγκοιμήτρων. Conf. Ἐγκοίμηθρον.]

[Ἐγκοιμήτωρ, ορος, ὁ, legitur in libris Pollucis 10, 123 : Ὁ παρὰ τοῖς κωμῳδοῖς χιτῶν ἐνευνητὴρ, ὃς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἡδίων, qui quidem non carent verbis quinque postremis : sed etiam qui habent, non ἡδίων præbent, ut edidit Hemst., sed vel ἡδείων vel εἰδείων vel νειῶν. Barbarismus τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ neminem offendit nisi Kulmium, qui conj. : ὃς τὸ νῦν ἐγκοιμητηρίδιον. Quod non satisfacit. V. Ἐνευνητήρ. L. Dind.]

[Ἐγκοιμίζω, Sopio in. Anth. Pal. 7, 260, 5 : Τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους, ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις, Sopivi in sinu. Schol. Eur. Phœn. 1538 a Kall. cit. : Γεραιὸν πόδα δεμνίοις δύστανον ἰαύων) ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων. || Metaph. Hero Autom. p. 259, 20 : Σπάρτος ἐπειληθεῖσα ἐγκεκοιμίσθω εἰς τὸ

βάθος τοῦ σωλῆνος, Immittatur in fundum canaliculi. Conf. Ἐγκοιτάζω. ĭ L. Dind.]

[Ἐγκοίμισμα, τὸ, Velum vel Pallium quo sepulcra teguntur. Barthol. mon. in Elencho Agareni p. 363, ubi de sepulcro Mahometi: Σὺ ἔχεις τάφον ἔχοντά τι ἔξωθεν ἐγκοίμισμα πάνυ θαυμαστὸν ἀπὸ χρυσίου καὶ μαργάρων. Ducang. App. ad Gl. p. 63.]

[Ἐγκοινοπολιτευομένοις vitiose pro ἐν κοινῷ πολιτευομένοις scriptum in Theodori Metoch. cod. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 326, E. L. Dind.]

Ἐγκοισυροῦσθαι, Cœsyræ moribus imbui: vel Cœsyram imitari, luxuriosa nimirum et voluptuosa vita: fuit enim Cœsyra Athenis femina quædam nobilis et dives, taxata a comicis ob luxum insignem. Apud Aristoph. Nub. [48] Strepsiades dicit se duxisse Megaclis neptem σεμνὴν, τρυφῶσαν, ἐγκεκοισυρωμένην· ubi schol. exp. περισσῶς κεκοσμημένην, Exquisitiore cultu se exornantem, i. e. Ambitiosius sese exornantem.

[Ἐγκοιτάζομαι, Incubo. Apollod. Poliorc. p. 26, 1: Ἡ ἀρχὴ τοῦ κριοῦ ἄκμονα λήψεται ἐγκοιταζόμενον αὐτὸν [αὐτῷ margo] μέχρι τοῦ ἡμίσους αὐτοῦ; Caput arietis incudem habebit immissam ei usque ad dimidium. Conf. Ἐγκοιμίζω.]

[Ἐγκοιτὰς, άδος, ἡ, Cubile. Anth. Pal. 7, 626, 7: Αἱ δὲ πρὶν ἀγραύλων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι θηρῶν, Cacumina ferarum antea cubilia.]

[Ἐγκοίτειος. V. Ἔγκοίτιος.]

[Ἐγκοίτερον. V. Ἔγκοίτιον.]

[Ἐγκοιτέω, Incubo, Indormio. Dio Cass. 65, 8: Οἱ στρατιῶται οἱ τὴν νύκτα ἐκείνην αὐτῷ (Capitolio) ἐγκεκοιτηκότες.]

[Ἐγκοίτιον, τὸ, Stragulum. Hesych.: Ἐνευναίου, ἐγκυτίου. Ἐνεύναιον, μέγα καὶ πολὺ ἐγκύτιον. Leges Homerit. Boiss. An. vol. 5, p. 105, 8, ab ipso cit.: Ἀπαιτουμένων καὶ τῶν ἐγκυτίων αὐτῶν παρὰ τῶν κυρίων αὐτῶν. Quibus Il. leg. esse ἐγκοιτ. viderunt edd. Schol. Hom. Od. Ξ, 51, Ἐνεύναιον, ἐγκοίτερον (al. ἔγκοιτρον, Eust. ἐγκοίμητρον), ἐγκοίτιον.]

[Ἐγκοίτιος, Stragulus. Etym. M. p. 255, 43: Δέμνια, ἐγκοίτια στρώματα. Eadem Zon. p. 483, ἐγκοίτεια vitiose Suid. in edd.: nam cod. recte ἐγκοίτια.]

[Ἐγκοιτίς. V. Ἔγκυτίς.]

[Ἔγκοιτος, q. d. Lectualis. Hesych.: Δεμνιοτήρη, ἔγκοιτον.]

[Ἔγκοιτρον. V. Ἐγκοίτιον.]

Ἐγκόλαμμα, τὸ, Sculptura, s. Scalptura tundendo incisa. [Exod. 39, 5, ubi al. ἐκκόλαμμα.]

Ἐγκολαπτὸς, Insculptus, Incisus, Tundendo insculptus. [Athen. 11, p. 781, E (post p. 466): Ὅτι διὰ σπουδῆς εἶχον οἱ ἀρχαῖοι ἐγκόλαπτον (sic) ἱστορίαν ἔχειν ἐν ἐκπώμασιν. Ita Schweigh. e conj.: cod. ἀκόλαστον. Altero accentu Reg. 3, 6, 29: Πάντας τοὺς τοίχους τοῦ οἴκου κύκλῳ ἐγκολαπτὰ ἔγραψε γραφίδι Χερουβίμ· 31: Καὶ ἐγκολαπτὰ ἐπ' αὐτῶν ἐγκεκολαμμένα.]

Ἐγκολάπτω, Insculpo, Incido, vel Tundendo insculpo, Tundendo incido. Plut. Pericle p. 52 [c. 21]: Τῶν Λακεδαιμονίων, ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμάντειαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου. Pro quo ἐγκολάπτειν aliquanto post dicit ἐγχαράττειν: hæc enim sequuntur, Λαβὼν καὶ αὐτὸς προμάντειαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξεν. [Dio Cass. 60, 6: Τὸ ἑαυτοῦ (ὄνομα) ἐκείνῃ (τῇ στήλῃ) ἐνεκόλαψεν.] Et pass. ap. Herodot. [2, 106]: Ἐγκεκολαμμένος ἐν πέτρῃσι, In petris incisus. [Ib. 136: Πυραμίδα ..., ἐν τῇ γράμματα ἐν λίθῳ ἐγκεκολαμμένα τάδε λέγοντά ἐστι· 1, 93: Καί σφι (terminis) γράμματα ἐνεκεκόλαπτο· 5, 59: Ἴδον γράμματα ... ἐπὶ τρίποσί τισι ἐγκεκολαμμένα. (Eadem struct. Lucian. Zeux. c. 11: Ἐπί τε τῷ τροπαίῳ κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. Phocas Descr. terræ S. c. 10, p. 12: Ἐγκεκολαμμένος ἐπὶ λευκῷ μαρμάρῳ [ὁ εὐαγγελισμός].) Inscr. ap. Boeckh. vol. 1, p. 838: Ἐν ᾧ τρίπους ἐγκεκόλαπται. Synes. Serm. ad Pæon. p. 312, D: Τῶν δὲ ἐπιγραμμάτων, ἃ διὰ χρυσοῦ στερεοῦ ταῖς σχολαζούσαις ἀστέρων χώραις κατὰ τὸν ἀνταρκτικὸν κύκλον ἐγκολάψαντες ἐνεθήκαμεν. Anth. Pal. App. 311 inscr.: Εἰς βοῦν καὶ τράγον ἐπὶ πίνακος ἀργυροῦ ἐγκεκολαμμένους. Eust. Il. p. 632, 61: Σημάδια ἐγκεκολαμμένα πίνακι πτυκτῷ. Adde Valck. ad Herodot. 8, 22. || Figurate Lysis ap. Iambl. De Pyth. V. c. 17, p. 63: Σπίλως τὼς ἐν τοῖς στάθεσιν ἁμῶν ἐγκεκολαμμένως. Liban. vol. 4, p. 811, 9, quem cit. Jacobs.: Νόμους οὓς ἡ φύσις κατὰ μέσης ἐνεκόλαψε τῆς ψυχῆς. Alia Suicer. vol. 1, p. 994 sq. « Chrysost. in Epist.: Ἐγκολάπτειν τῇ διανοίᾳ, Menti imprimere. Id.: Ἐγκεκολαμμένον τι ἔχειν τῷ συνειδότι, Pectori insculptum habere. » Koenig.]

Ἐγκολεήσατο, Hesychio et Suidæ εἰς τὸν κολεὸν κατέθετο, sc. τὸ ξίφος, Ensem in vaginam reposuit. [Zonaræ, qui p. 608: Ἐγκουλεήσατο, καθῆκεν εἰς τὸν κουλεὸν τὸ ξίφος, unus liber ἐγκολεήσατο.]

Ἐγκολλαβίζω, Instar κολλάβου deglutio, Instar κολλάβου in os ingero. Eust. [Od. p. 627, 47], quum dixisset κόλλαβον esse βλωμίδιόν τι κολούεσθαι δυνάμενον, id manifestum esse dicit ἐκ τοῦ ἐνεκολλάβισεν, i. e. δίκην κολλάβου κατέπιεν. [Aristoph. Eq. 263, quo referendus est Eust.: Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον αὐτὸν ἐνεκολάβησας, ubi nunc restitutum ἐνεκολήβασας collata Hesychii gl. Κοληβάζει, ἐσθίει, καταπίνει, quod verbum per οι scribitur in secunda paullo post: Κολοιβάζειν, ἀτάκτως ἐσθίειν. Idem Hesych.: Ἐνεκολάβησε, κατέπιεν, ἀπὸ τῶν ἀκόλων· ἢ καὶ ἐπέρανεν, ὥς τινες. Οἱ δὲ ἐνεκολήβασεν. Etym. M. p. 340, 33: Ἐνεκολλήβασε, κατέπιεν, ἴσως ἀπὸ τοῦ κόλου καὶ τοῦ βῦσαι.]

[Ἐγκολλάω, Agglutino. Hero Autom. p. 265 ult.: Ἐναρμόζω εἰς τὸ τοῦ κανονίου τρύπημα ἀραρότως καὶ ἐγκολλῶ, et undecim versibus superius: Λαβὼν κεράτινον ἐπίουρον ἐνήρμοσα, εἰς μὲν τὸν ὦμον τετράγωνον ποιήσας καὶ ἐνεκόλλησα, ubi ed. vitiose ἐνηράσμοσα et ἐνεκώλυσα. Zachar. 14, 5: Φραχθήσεται ἡ φάραγξ τῶν ὀρέων μου καὶ ἐγκολληθήσεται φάραγξ ὀρέων. Schol. Hom. Ven. Il. Υ, 271, p. 561, 29, a Bekk.: Ἤτοι ἐγκολλῶν ἢ ἐντορνεύων. Cujus verbi dittographia est quod additur post ἤτοι, ἐγκυκλῶν ἢ, jam seclusa a Bekk. L. Dindorf.]

[Ἔγκολλος, ὁ, ἡ, Glutinosus, Infixus (vel potius Agglutinatus). Philo vol. 1, p. 610, 38: Δρυὸς γὰρ ἢ λίθου κωφῆς οὐδὲν ἂν δόξαιεν οἱ ἀφυεῖς διαφέρειν· ἔγκολλον γὰρ ἂν οὐδὲν αὐτοῖς ἁρμόζοιτο, πάντα δ' ὡς ἀπὸ στέρρου τινὸς ἀποπάλλεται καὶ ἀποπηδᾷ· 2, p. 363, 4: Βουλόμενος ἔγκολλα τῇ ψυχῇ τὰ διατεταμένα γενέσθαι. Wakef.]

Ἐγκολπίας, ὁ, dicitur Ventus, qui e sinu maris prosilit. Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 15]: Οἱ δὲ ἐκ κόλπων διεξάττοντες (ἄνεμοι λέγονται) ἐγκολπίαι, Qui e sinibus prosiliunt, ἐγκολπίαι, quasi Sinuales vocantur. [Idem ἐγκόλπιοι dicuntur, nisi fallit scriptura, apud Galen. vol. 3, p. 188: Φαίνεται δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀνέμων, ὅσοι ποταμῶν ἀποπνέουσιν ἢ λιμνῶν ἢ τῆς θαλάττης, οἷον οἵ τ' ἐγκόλπιοι προσαγορευόμενοι καὶ οἱ πελάγιοι. L. Dind.]

[Ἐγκολπίδιος, Qui est in sinu. Const. Man. Chr. p. 41=79 Meurs.: Ἐγκολπίδιον κρύπτων ξίφος. Schæf.]

Ἐγκολπίζω, In sinum recipio, In sinu teneo. Philo De mundo [vol. 2, p. 603, 38]: Καὶ πλῆθος ἄλλων σωμάτων ὡς οἰκεῖα ἐγκεκόλπισται μέρη, Veluti suo sinu est complexus, In sinu suo gerit. [Id. vol. 1, p. 425, 26: Κέκληται μὲν ἐτύμως θεὸς, ἐγκεκόλπισται δὲ τὰ ὅλα.] Plut. [Mor. p. 508, D]: Τοὺς ἀπορρήτους λόγους ἐγκολπισάμενοι καὶ συλλαβόντες, οὐ συγκρατοῦσιν. Item In sinu condo. Alciphr. Ep. 19 [1, 18]: Ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γάρον ἑψῶν ἐκ τῶν λεπτοτέρων ἰχθύων οὓς ἐγκολπίζεται τῇ σαγήνῃ, Quos in retis sinus condit s. ingerit; nam retia quoque suos habere κόλπους, supra dictum fuit. [Clem. Al. Strom. 2, 2, 5, p. 431: Δυνάμει ἢ τὰ πάντα ἐγκεκόλπισται. Hemst. Id. 6, 4, 37, p. 758: Τὸ ὑδρεῖον ἐγκεκολπισμένος· 5, 12, 82, p. 695: Τὸ δ' ἀόρατον καὶ ἄρρητον κόλπον ὀνομάσας θεοῦ, βαθὺν αὐτὸν κεκλήκασιν ἐντεῦθέν τινες, ὡς ἂν περιειλημμένον καὶ ἐγκολπισάμενον τὰ πάντα, ubi est var. ἐγκολπωσάμ. Theophyl. Hist. 3, 5, p. 68, B: Οἱ δὲ βάρβαροι τὸ πόλισμα ἐγκολπίζονται, unde citat Suidas. Legitur etiam in l. corrupto Plut. Mor. p. 776, B: Σωρκανὸν ἐγκολπίσασθαι καὶ φιλίαν τιμᾶν ... χρήσιμον καὶ ἔγκαρπον γενησομένην. Conf. ἐγκαλλωπίζεσθαι v. in illo.]

[Ἐγκόλπιον, τὸ, Georg. Pachym. Mich. Palæol. 4, 6, p. 179, C: Τὰ ἱερὰ περιάμματα, ἃ δὴ καὶ ἐγκόλπια ὁ κοινὸς ὀνομάζει λόγος. Jos. Genes. De reb. Cpol. 3, p. 30, A: Σταυρικὸν ἐγκόλπιον τούτῳ δίδωσι κρύφα, καὶ ἐν αὐτῷ διορύσας ἐπισχυρίζεται. Cantacuz. 3, 17, p. 403, B: Συμβάσεις δὲ θέμενοι περὶ γάμου καὶ κατὰ τὸ Ῥω-

μαίων ἔθος δι' ἐγκολπίων ἐμπεδώσαντες τὴν πρᾶξιν. Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 345 s. ap. Suicer. vol. 1, p. 995, qui interpr., Quod e collo dependet in pectus. Descr. mont. Atho ap. Montefalc. Palæogr. p. 457 : Ἄλλοι μὲν σκάπτουσιν ἐγκόλπια καὶ σταυρούς· interpres, Thecas Reliquiarum. Cit. Kall.]

[Ἔγκολπιος, ὁ, ἡ, Qui est in sinu. Andreas Cret. in Nativ. S. Mariæ p. 1325, C : Τὸν βασιλέα κύριον Σαβαὼθ ἐγκόλπιον φέρουσα (Τῶν τὴν αὐτὴν ἀσέβειαν ἐγκόλπιον φερόντων, Amplectentium, Phot. in Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 137. Kall.)· 1353, C : Τὴν κεφαλὴν ... ἣν οὐκ ἤνεγκαν ἐπὶ πολὺ κευθμῶνες γῆς ἐπικαλύπτειν ἐγκόλπιον. Heraclid. Alleg. Hom. p. 461 : Δίδωσι δὲ ἐγκόλπιον τῷ ἔαρι καὶ τὸν κεστὸν ἱμάντα. Georg. Pachym. Andron. 7, D : Ἐξανασπᾶν οἰόμενος τὸ οἷον κακὸν ἐγκόλπιον. Ceterum v. Ἐγκολπίας. L. D. Greg. Naz. Or. 46, p. 721 de Eunomio : Ἐγκόλπιον ἡμῶν κακὸν Εὐνόμιος. Theophan. Homil. 8, p. 48 : Αὕτη τῆς ὑπομονῆς ἡ ἀντίδοσις ... τὸ γενέσθαι τοῦ πατριάρχου ἐγκόλπιον. Suicer. || Ἐγκ. σὺν πατρὶ, Qui in sinu Patris est, Andr. Cret. p. 23, D : Ὁ ἄνω ὅλος σὺν αὐτῷ ἐγκόλπιος. Kall.]

[Ἐγκόλπιος, ὁ, Encolpius, n. viri, in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 407, 8 : Ἐνκόλπιος Ἐνκολπίου Βησ.... Encolpii vel Encolpi nomen invenitur etiam ap. Romanos. L. Dind.]

[Ἐγκόλπισμα, τό. Margo Lex. rhet. inediti SG. cod. Par. reg. 345, fol. 118 verso : Κόλπον, τὸ βάθος τῆς διανοίας καὶ τὸ διανοητικὸν τῆς καρδίας, καὶ ἐγκόλπισμα τὸ ἐνστερνισάμενον (sic). Indicavit Osann.]

[Ἔγκολπον, τὸ, Locus medius, legitur Anast. Sin. Hodeg. p. 306, 2 : Οὐδὲ τὸ ἀμφιδέξιον τῆς καθέδρας, οὐδὲ τὸ ἔγκολπον. Hase.]

Ἐγκολπόω, In sinus colligo, constringo, Sinuosis recessibus coarcto. Aristot. De mundo [c. 3, p. 393, 23] : Πρῶτον μὲν οὖν λέγεται ἐγκεκολπῶσθαι ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας διχῶς, εἰς τὰς καλουμένας σύρτεις, [ἐπὶ θάτερα δὲ οὐκέτι ὁμοίως ἀποκολπούμενος τρία ποιεῖ πελάγη], Apul. sic interpr., Per angustias oris arctatum in arctissimos sinus funditur. [Suid. v. Χοιροκομεῖον : Ἀριστοφάνης (Lys. 1073), Χωροῦσιν ὥσπερ χοιροκομεῖον περὶ τοῖς μηροῖσιν ἔχοντες· ἐπεὶ ἦλθον ἐγκεκολπωμένα τὰ ἱμάτια ἔχοντες, Sinuata. Dio Cass. 62, 2 : Χιτῶνα παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο καὶ χλαμύδα ἐν αὐτῷ παχεῖαν ἐνεπεπόρπητο. Orph. Arg. 1181 : Ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε (procella). || Med. In sinu colligere. Dio Cass. 48, 52 : Ἥ τε Λιουία ἐγκολπώσασθαι καὶ τὴν τοῦ Καίσαρος ἰσχὺν καὶ ἐν πᾶσιν αὐτοῦ κρατήσειν ἔμελλε. Theophyl. Hist. 4, 13, p. 108, B : Οὐ γὰρ τὰς ἀπείρους φροντίδας τῆς περὶ τὸν κόσμον συντάξεως μίαν που μοναρχίαν δυνατὸν ἐγκολπώσασθαι. Eust. Opusc. p. 65, 71 : Τὴν δὲ θείαν (ἀγάπην) ἐγκολπωσάμενοι· conf. p. 77, 92. Anon. ante Jo. Malal. p. 20, 17 : Πολὺ χρυσίον ἐγκολπωσάμενος. Pseudocallisthenes Vita Alex. M. ap. Berkel. ad Steph. Byz. p. 238, A : Ἐγκολπωσάμενος χρυσὸν ὅσον ἠδύνατο βαστάξαι. Conf. Ἐγκολπίζω. || Pass. Tanquam in sinu contineri, Jo. Phocæ Descr. terræ S. c. 5, p. 7 : Οὐ γὰρ φυσικός ἐστιν ὁ λιμὴν, ἀλλὰ τεχνικῶς γενόμενος μηνοειδῶς ἐγκολποῦται τῇ πόλει, Figura lunari ab urbe cingitur, nisi malis, Urbi se insinuat. L. Dind.]

[Ἐγκομάω, Como in. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, D : Ἑωράκει γὰρ φυτὸν μέγιστον ἐκφυῆναι· καὶ ἄνθεσιν ἐγκομᾶν κατὰ τὸν οἶκον αὐτῆς, Floribus comare, florere. L. Dind.]

Ἐγκομβόω, ῶ, Illigo, Involvo. Hesych. enim ἐγκομβωθεὶς (et ἐνκομβωθεὶς) exponit δεθεὶς, et ἐγκεκόμβωται affert pro ἐνείληται. [Et Ἐνκομβώσασθαι, ἐπισωρεύσασθαι (ἐπιπορπώσασθαι Hemst.), στολίσασθαι. Zon. : Ἐγκ., στολίσασθαι. Alb. in Gloss. Gr. in N. T. p. 217 hanc gl. ad 1 Petr. v. 5 referendam esse censet et -σθε ubique reponendum e Gloss. cod. Coisl. 26 : Ἐγκομβώσασθε ἀντὶ τοῦ ἐνειλήσασθε, περιβαλέσθε ἢ ἀναστείλασθε. Angl.] Utitur hoc verbo 1 Petr. v. 5 dicens, Τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε· quod interpr. Modestia estote intus ornati. Alii, Vobis insinuate, et veluti innodate. Possis etiam reddere, Modestia vos incingite s. induite. [Conf. Paul. Ad Col. 3, 12 : Ἐνδύσασθε ... ταπεινοφροσύνην.] Nam ἐγκόμβωμα vestimenti genus est. Scribit enim Poll. 4, 119 : Τῇ τῶν δούλων ἐξωμίδι προσκεῖσθαι καὶ ἱματίδιόν τι λευκὸν, quod ἐγκόμβωμα (perperam vulg. edit. habent ἐγκόβωμα [Sic in Etym. M. p. 311, 4 vulgo ἐγκόβωμα, sed contra etymologiam, notante Sylb. in ind. Angl.]) s. ἐπίβλημα nominari. Atque ita et Hesych. dicit κόσσυμβον s. κοσσύμβην fuisse ἐγκόμβωμα καὶ περίζωμα Αἰγύπτιον, κομβώσασθαι exponens itidem στολίσασθαι. [Addit Hesych. his, Καὶ τὸ ἐγκομβοῦσθαι, et κοσύμβη explicat etiam δεσμὸς, ἀνάδεσμα, καὶ ὅπερ αἱ Κρῆσσαι φοροῦσιν, ὅμοιον ἀσπιδίσκῳ s. ἀσπιδίσκη. Basil. M. Comm. in Esai. c. 3, vol. 1, p. 466, E : Ὑακίνθινα καὶ κόκκινα ἐγκομβώματα κροσσῶν, ἀπηρτημένα τοῦ λώματος περιφέρουσαι (αἱ θυγατέρες Σιών), videtur item dicere cirros quosdam de fimbriis vestimentorum pendentes. Utraque signif. subst. ἐγκ., ut sit vel Pallioli, quod ceteris vestibus superinjicitur, genus, de qua plura v. in ipso voc. Ἐγκόμβωμα, vel Cirrus, ducitur ab ead. verbi ἐγκομβοῦσθαι notione Constringendi seu Illigandi.] Etym. quoque et Lex. meum vetus ἐγκόμβωμα esse dicunt τὸν δεσμὸν τῶν χειρίδων, quod ab Atheniensibus ὄχθοιβον vocari, ab aliis κοσσύμβην : dici autem παρὰ τὸν κόμβον, τὸν ὑψηλὸν τόπον, unde nonnullos derivare etiam τὸ κομπάζειν. Sed notandum, Complut. edit. in illo loco Petri Apost. habere ἐγκομπώσασθε : ut ap. Suid. quoque ἐγκομπώσασθαι legitur expositum στολίσασθαι. [Etym. M. post superiora p. 311, 7 : Ἀπολλόδωρος, Τὴν ἐπωμίδα πτύξας διπλῶς ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος, Εἶγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς ἀμύκω. Εἴρηται ἄνω. («Videtur ad Ἄμυκος nos remittere p. 87, 11. » Sylb.) Suid. : Ἐγκομβώσασθαι· Ἀπολλόδωρος Καρυστίοις ἀπολιποῦσι (Καρύστιος Ἀπολιπούσῃ, v. Gatak. Advers. Misc. 1, 9), Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Ἐπίχαρμος, Εἶγε μὲν ὅτι κεκόμβωται καλῶς. Ἀμύκῳ. Vox Ἀμύκῳ h. l., ut et in Etym. M., sede sua mota, reponi debet post Ἐπίχαρμος, qui scripsit fabulam Amycus vocatam : v. Gatak. Adv. l. c. Quod ad Epich. v. attinet, Recte, inquit Toup. Em. vol. 1, p. 157, ἐγκεκόμβωται exhibet Photius Epist. 156 (e quo sumsit Hesych. hoc voc.), ubi de l. c. D. Petri agit : Θαυμάζω μάλιστα, εἰ καί σοι γραμματικευομένῳ καὶ ταῖς τῶν ποιητῶν λεσχηνεύοντι μελέταις, τὸ ἐγκομβώσασθαι βαρβάρου φωνῆς, ἀλλ' οὐχ Ἑλληνικὴ λέξις, ἔδοξεν. Ὁ μὲν γὰρ μακάριος καὶ κορυφαῖος Πέτρος, οὐδὲν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων σπουδάζων, ταύτην τοῖς ἑαυτοῦ παρείληφε γράμμασιν· οὐ γὰρ ἠχώ τινα καὶ τέχνην ῥημάτων, οὐδὲ λεξιδίων ψόφον, καὶ κτύπον ῥημάτων, δι' ὧν τινες τὰ τῶν μειρακίων ὑπογαργαλίζουσιν ὦτα, καὶ κρότον ἑαυτοῖς ἐγείρουσιν ἐκεῖθεν, ἀλλὰ ψυχῶν σωτηρίαν τοῖς ἀκροαταῖς ἐνθεῖναι φροντίδα ἐτίθετο. Σὲ δὲ οὖν Ἐπιχάρμου μάλιστα καὶ Ἀπολλοδώρου τοῦ Καρυστίου τῶν σῶν μεμνημένον, ἐχρῆν περιπτύσσεσθαι μᾶλλον ἢ δυσχεραίνειν τῇ λέξει. Ὁ μὲν γὰρ πολλαχοῦ, καὶ κατὰ διαφόρους ἐγκλίσεις σχηματίζων τὴν λέξιν, ἐχρήσατο ταύτῃ. Ἐγκεκόμβωται γὰρ, φησὶ, καὶ ἀπαρεμφάτως, ἐγκομβώσασθαι. Ὁ δὲ Καρύστιος ἐν Ἀπολειπούσῃ (εἰρήσθω γὰρ εἰς τὴν σὴν χάριν καὶ ἡ χρῆσις), Τὴν ἐπωμίαν (l. ἐπωμίδα), φησὶ, πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. Οὓς ἐχρῆν ἀναλαμβάνοντα, μὴ βαρβαροφωνίας τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα αἰτιᾶσθαι, ὑπερθαυμάζειν δὲ μᾶλλον, ὅτι καὶ τῆς τοιαύτης σπουδῆς ὡς παιδιᾶς ὑπερορῶν, ὅμως κατὰ τοὺς τῶν Ἑλληνικῶν κριτὰς ὀνομάτων ἐστὶν οὗ (l. ἐστὶν οὓς) τὰς ἑαυτοῦ ἐπιστολὰς ἐξεδίδου. Ceterum hanc fabulam Ἀπολιποῦσαν, quam Apollodoro Carystio adsignant Phot. et Suid., Apoll. Geloo adscribit Athen. Angl. V. Κόμβος et Κομβίον.]

[Ἐγκόμβωμα, τὸ, Vestimenti, quod superinduitur, genus, Penula. Varro ap. Nonium 14, 38 : « Ut puellæ habeant potius in vestitu chlamydas, encombomata ..., quam togas ». Longus 2, 33 : Ἠμέμπει οὖν Τίτυρον ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ σύριγγα, τῆς ἐπαύλεως ἀπεχούσης σταδίους δέκα. Ὁ μὲν ῥίψας τὸ ἐγκόμβωμα, γυμνὸς ὥρμησε τρέχειν ὥσπερ νεβρός. « Longus h. l. pastoribus ἐγκ. in usu fuisse indicat, et vestem quidem extimam, non interulam; superariam, non subuculam. Cave tamen γυμνὸς aliter intelligas, quam quo modo Saul coram Samuele nudus procidisse perhibetur 1 Reg. 19, 24; quo modo vati, nudus ambularet, injunctum est, Es. 20, 1; quo modo Petrus γυμνὸς fuisse dicitur, τὸν ἐπενδύτην οὐ διεζωσμένος, amiculo non præcinctus, Jo. 21, 7. » Gatak. l. in Ἐγκομβόω cit. Cum μαν-

δύαις, quod est item genus penulæ, componit Eust. Opusc. p. 263, 50 : Οὓς ὁ ἱερὸς περιστέλλει μανδύας, σφικτὸς (l. σφιγκτὸς) αὐτὸς ὢν ἐγκομβώμασιν. || De signif. Cirri v. in Ἐγκομβόω. L. D. Ἐγκομβώματα, Vincula, vel Nodi, vel Fibulæ manicarum, קשרים plur. Redimicula, Alligamenta, Theodot. Es. 3, 20. Conf. Cuperi Apotheos. Hom. p. 144. Angl. Confus. c. ἔκπωμα v. in Κόμβος.]

[Ἐγκόμβωσις, ἡ, Indutus. Nicetas in Isaac. Angel. 3, 8, p. 288, A : Ὁπόσαις τῶν γυναικῶν αἱ τῶν πεύσεων ἄσεμνοι καὶ ἀσχήμονες τῶν ἐσθημάτων ἐγκομβώσεις ὡς παιδιά τις περιεσπούδαστο γέλωτι σύμμικτος, Indecore indutus.]

Ἔγκομμα, τὸ, Impedimentum, Offendiculum, Obstaculum, Id ipsum, quod nobis iter intercidit et nos præpedit, πρόσκομμα, Hesych. [et Suid., Zon. p. 604. Int. inc. Exod. 34, 12. L. D. Euseb. Vita Const. p. 511, B : Ὥσπερ τινὰ λίθων ἐγκόμματα, τοῖς ἐν σκότῳ βαδίζουσι πρὸ τῶν ποδῶν ἐῤῥιμμένα· conf. De laud. Const. p. 624, C. Hase.]

Ἐγκομπέω, Jactito me in, s. Ostento me inter, ut ap. Plut. [Mor. p. 583, C]: Κατὰ τὸ Καφεισίου σῶμα, καλῆς ἐσθῆτος δεόμενον ἵνα τοῖς ἐρασταῖς ἐγκομπήσηται, τοσούτοις οὖσι. Ita enim leg. videtur pro ἐγκομπίσηται: nisi malis ἐγκομπάσηται, eod. manente sensu. [Recte nunc ἐγκαλλωπίσηται.]

[Ἐγκομπόω. V. Ἐγκομβόω.]

Ἐγκονέω, Festino in, Festinus et celer sum in aliquo negotio, In opere exequendo propero, Accelero, ἐνεργῶ et πονῶ, ut vett. exposuisse Eust. annotat, deduci a πονέω volentes, Ion. more π in κ mutato. Il. Ω, [648] de ancillis, Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι· Od. H, [340], Ψ, [291], itidem de ancillis, Αὐτὰρ ἐπεὶ στόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι. Apoll. Rh. 2, [812]: Ἤρί γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐγκονέοντες. [4, 66 : Τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐγκονέουσαν.] Apud Soph. Aj. [811] ii, qui in Ajace quærendo properabant, Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν· οὐχ ἕδρας ἀκμὴ, i. e. σπεύδωμεν, schol. etymon addens, ἐπεὶ οἱ μετὰ σπουδῆς πορευόμενοι κόνιν ἐγείρουσιν. Idem in Trach. [1257] introducens Herculem hortantem Hyllum et Philocteten ad se rogo imponendum, Ἄγ' ἐγκονεῖτ', αἴρεσθε. [Aj. 987 : Ἴθ', ἐγκόνει, σύγκαμνε.] Eurip. Hec. [511]: Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, ἡγοῦ μοι, γέρων, Festinemus, Acceleremus. Similiter ap. Suid. ex Aristoph. Pl. [255] : Ἴτ', ἐγκονεῖτε, σπεύδεθ'· ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς. [Eur. Herc. F. 521 : Ἴτ' ἐγκονεῖτε, μὴ μεθῆτε.] Aristoph. Ach. [1088]: Ἀλλ' ἐγκόνει· δειπνεῖν κατακωλύεις πάλαι· Av. [1324]: Οὐ θᾶττον ἐγκονήσεις; Apud Hesych. vero scribitur non solum ἐγκονέω, a quo ἐγκονέοντες, σπεύδοντες, ἐνεργοῦντες, ἐπειγόμενοι : sed etiam Ἐγγονέω, unde ἐγγονεῖν, ἐνεργεῖν, σπεύδειν, idque suo loco. At prior scriptura melior est, atque in Mss. etiam libris reperitur. Legitur item in quodam nostro Lex. vet. : Ἐγκονεῖν, τὸ μετὰ σπουδῆς ἐνεργεῖν, a κόνις· οἱ γὰρ ἐπειγόμενοί τι πράττειν κατὰ τὸν δρόμον ἐγείρουσι κόνιν. [Lucian. De gymn. c. 4 : Ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι. || Cum accus. junxit Æschyl. Prom. 962 : Σὺ δὲ κέλευθον ἣν περ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν. Brunck. Eandem constr. Maximo 603 : Εἰ δὲ σεληναίῃ ξυνὴν τρίβον ἐγκονέῃσι, restituit Dorv. ad Char. p. 756=663. Paullo aliter Tzetz. Anteh. 79 : Οὐδ' ἐνόησαν ἑὸν φθόρον ἐγκονέοντες. C. inf. Oppian. Hal. 4, 103 : Δολιχὸν τέλος ἐγκονέουσιν ἐξανύσαι. Quint. 1, 157 : Ἐγκονέουσα διὲκ μεγάροιο νέεσθαι. || Anth. Pal. 6, 268, 4 : Εἴτε κατ' εἰνοσίφυλλον ὄρος ποσὶ, πότνια, βαίνεις, δεινὸν μαιμώσαις ἐγκονέουσα κυσὶν, Suid. interpr. διεγείρουσα, ἐποτρύνουσα, Excitans.]

[Ἐγκονητί.] In quodam nostro Lex. vet. τῷ ἀκονητὶ opp. ἐγκονητὶ, i. e. μετὰ πόνου, Non sine labore, negotio : quod ab ἐγκονέω etiam derivari posset. [Pind. Nem. 3, 35 : Καὶ ποντίαν Θέτιν (Peleus) κατέμαρψεν ἐγκονητί. Unde Suidas sine interpr.]

[Ἐγκονίζομαι. V. Ἐγκονίομαι.]

Ἐγκόνιος, Qui in pulvere est s. versatur : ἐγκόνιοι γραμμαὶ, Lineæ in pulvere descriptæ.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, Famula, Ministra, nam ἐγκονίδες Suidæ [et Zon. p. 601] sunt αἱ ὑπηρέτιδες : s. potius Famulæ studiose in opere suo versantes : quæ et Ἀγκονίδες.

Ἐγκονίομαι, Pulvere profundor, ut luctatores et athletæ. Xen. Conviv. [3, 8] : Ἀλλὰ γῆν πολλὴν κέκτησαι; ἴσως ἂν, ἔφη, Αὐτολύκῳ τούτῳ ἱκανὴ γένοιτο ἐγκονίσασθαι, Bud. [Lucian. Amor. c. 45 : Πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον. Libri meliores ἐγκονίεται. ῑ]

Ἐγκόνως, Properanter, Festinanter, ταχέως, ἐσπευσμένως, Hesych.

Ἔγκοπεὺς, έως, ὁ, Cælum, instrumentum quo marmorarii marmor incidunt : qua signif. κοπεὺς infra dicetur. Lucian. [Somn. c. 3] : Ἔγκοπέα γάρ τινά μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ῥῆμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης. Idem dicit et κοπέας et κολαπτῆρας. [Gl. Scalpellus. Suid., ἐργαλεῖον λιθοξόον (f. -ων).]

Ἐγκοπὴ, ἡ, Incisio, Incisura, Incisus. Apud Suid.: Χωρὶς ἐγκοπῶν καὶ κλιμακτήρων οὐκ ἦν ἐπιβῆναι τῆς πέτρας, Absque incisuris in petra factis, ut fieri solet in rupibus imperviis, quo pedes in eis figi queant. [Eust. Od. p. 1404, 56 : Βαλβῖδες οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομέων γραμμαὶ, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί. Hemst. Pro quo ap. sch. Apoll. Rh. 3, 1272 ἐκκοπαί.] Ἐγκοπὴ, inquit Gorr., Incisio : dicitur proprie in capitis ossibus, ut docet Galen. [vol. 4, p. 399], Soluta continuitas ab aliquo acuto occursante et abscindente. Vocatur aliis nominibus διακοπὴ, ἔδρα. [Soranus De signis fract. p. 44 : Ἐγκοπή ἐστι ῥῆξις ὀστέου πλαγία γινομένη διὰ πρόπτωσιν ἐπάκμου σώματος (leg. videtur πρόσπτωσιν, Acuti corporis accessum). V. Ἐγκύπη. L. D.] || Præpeditio, Intercisio itineris s. cursus : ἐγκοπὴν ἔνεδρον, ἐμπόδιον, Hesych. [et Suid. Ad 1 Cor. 9, 12 : Ἵνα μὴ ἐγκοπήν τινα δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ, refert Gaisf. Iambl. Protr. Symb. 22, p. 356 Kiessl. : Εἰκόνι δὲ ῥαθυμίας καὶ ἐγκοπῆς χρόνων χελιδόνι κέχρηται, ὅτι μέρος τι τοῦ ἐνιαυτοῦ αὕτη ἐπιφοιτᾷ ἡμῖν. Vertitur Intercapedinis. Angl. Dionys. De comp. verb. p. 157, 15 : Τὸ δὲ μὴ εἰλικρινῶς αὐτῆς βραχὺ καὶ ἅμα τὸ ἐν τῇ κράσει τῶν γραμμάτων δυσέκφορον ἀναβολήν τε ποιεῖ καὶ ἐγκοπὴν τῆς ἁρμονίας. Longin. De subl. 41, 3 : Ὁμοίως δὲ ἀμεγέθη καὶ τὰ λίαν συγκείμενα καὶ εἰς μικρὰ καὶ βραχυσύλλαβα συγκεκομμένα καὶ ὡσανεὶ γόμφοις τισὶν ἐπαλλήλοις κατ' ἐγκοπὰς καὶ σκληρότητας ἐπισυνδεδεμένα. Theophyl. Hist. 8, 5, p. 202, D: Μὴ δεδωκὼς ἐγκοπὴν τῷ λιτανεύματι, Precibus non interruptis. Ib. 7, p. 202, B : Ἐγκοπὴν τῷ λόγῳ διὰ τὸ δάκρυον ποιησάμενος. L. Dind.]

Ἐγκόπησις, ἡ, Offensio, VV. LL. quod suspectum est. Pro ἐγκόπησις autem, quod ex Hieron. Comm. in Os. citant, vet. ed. habet ἐγκότησις, et quidem rectius.

[Ἐγκοπιάω, Laborem, Operam insumo. Inscr. Bosp. ap. Bœckh. vol. 2, p. 126, 21 : Ἔργων τε ἐπιμελείαις καὶ κατασκευαῖς ἐνεκοπίασεν. L. Dindorf.]

[Ἐγκοπὶς, ίδος, ἡ, Planula, Gl.]

Ἔγκοπος, ὁ, ἡ, Labore ac lassitudine plenus, In quo multum laboris ac lassitudinis inest, i. e. Laboriosus, Difficilis, δυσχερής : nam ἔγκοποι, Hesychio δυσχερεῖς. [Eccles. 1, 8 : Πάντες οἱ λόγοι ἔγκοποι, ubi Sym. κοπώδεις. Eust. Opusc. p. 9, 8 : Τὴν ἔγκοπον πληροφορήσας ἐργατείαν αὐτοῦ ἐν τῷ τέλει ἀναπαύσεται. Cuj. l. accedat iis quos elegantissime exposuit Hasius vir summus ap. R. Rochett. *Ant. gr. du Bosph. cimm.* p. 185 sq.] || Lassus, Lassatus : ἴχνος, Vestigium fessum, VV. LL. ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 33, 7 : Ὡς ἂν ὑπ' ὀρχησμῶν λελυγισμένον ἔγκοπον ἴχνος ἀμπαύσῃς. Job. 19, 12 : Ἕως τίνος ἔγκοπον ποιήσετε τὴν ψυχήν μου; Esa. 43, 23 : Οὐδὲ ἔγκοπον ἐποίησά σε ἐν λιβάνῳ.]

[Ἔγκοπρος, ὁ, ἡ, Stercoratus. Hesych. : Ἔγκ., ἡ μὴ δεομένη κόπρου χώρα.]

[Ἐγκοπτικὸς, ἡ, ὸν, Prohibitorius. Eust. Il. p. 1216, 51 : Τὸ δὲ, ὡς θεὸς, ἐγκοπτικόν ἐστιν ἀπορίας, κατασκευαστικὸν εἰς πιθανότητα τοῦ ῥᾳ̃α μάλα ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἁρπαγῆναι τὸν Ἕκτορα, Dubitationem præcidit fidemque conciliat. Id. Opusc. p. 9, 12 : Ὡς τοῦ κοπιᾶν μὴ ἐνταττομένου εἰς ἀκραιφνῆ ζωὴν, ἀλλὰ ὑγείας ἐγκοπτικὴν, Vitam valetudini infestam. L. Dindorf.]

[Ἔγκοπτος, ὁ, ἡ, Infixus. Georg. Codin. De offic. c. 4 : Κόμπους χρυσοῦς ἐγκόπτους καὶ κονδύλους ὡσαύτως χρυσοῦς. Conf. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 846.]

Ἐγκόπτω, Incido. || Intercido, Iter aut Cursum intercido, ut Cæsar dicit Pontem intercidere; Impedio, Præpedio. Gregor. : Ἡ κακίας ἐγκοπτομένης ἡ

ἀρετῆς δδοποιουμένης. Ad Rom. 15, [22] : Ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, Præpeditus sæpe fui. [C. dat. Hippocr. p. 28, 35 : Διὸ παραινέω τουτέοισι λέγουσι μὲν προσέχειν, ποιέουσι δὲ ἐγκόπτειν ξυνεσταλμέ-νης διαίτης. Polyb. 24, 1, 12 : Διὰ τὸ τὸν Φίλιππον ἐγ-κόπτειν τῇ δικαιοδοσίᾳ. Hierocles Stob. vol. 3, p. 95 Gaisf. : Ὅθεν γαμοῦντες μὲν καὶ παιδοποιούμενοι πράτ-τοιμεν ἂν οἷον μέρη τῆς ἐκείνων εὐχῆς· τὰ δ' ἐναντία φρο-νήσαντες ἐγκόπτοιμεν ἂν αὐτῶν τῇ προαιρέσει. Porphyr. ap. Theodoret. Gr. Pass. 1, p. 701 : Οὐδὲν γὰρ ἐνέκοπτεν αὐτῷ τοῦτο πρὸς σοφίαν.] Ἐνκόπτων, Hesychio ἐμποδίζων, διακωλύων. [Eidemque Ἐγκόπτει, ἀνακόπτει. Themist. Or. 14, p. 181, C : Εἰ γὰρ οὔπω πρὸς τοὺς ἀλιτηρίους παραταξάμενος τῷ πλησίον αὐλίζεσθαι μόνον καὶ ἐφορμεῖν ἐνέκοψας αὐτῶν τὴν αὐθάδειαν.] || Interpello, ut διακόπτω, Act. 24, [4] : Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, Ne autem te diutius interpellem, h. e. ab aliis actionibus avocem. Verba sunt Tertulli contra Apostolum, ad Felicem præsidem, h. e., ἵνα μὴ ἐπὶ πολὺν χρόνον παρενοχλῶ σοι χρηματιοῦντι, Ne te avocem a gerenda rep., ἵνα μὴ ἀπασχολῶ σε πολιτευόμενον. Cic. Ad Att., Ego autem ad Pompeianum properabam, ubi interpellatores minus molesti, Bud. || Ἐγκόπτω πάτταλον, Impingo s. Infigo clavum, h. e. Cum ictu adigo. Theophr. H. Pl. 2, [7, 6] : Ἀμυγδαλῇ δὲ καὶ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν, ὅταν τετράνωσιν, ἄλλον ἀντεμβάλ-λουσι δρύϊνον. [Id. C. Pl. 1, 17, 10 : Τῆς δὲ ἀμυγδαλῆς ἐάν τις ἐγκόψας τὸν πάτταλον ἀποκαθάρῃ τὴν ἐπιρροὴν τῆς ὑγρότητος. || Παῖσαι, Pulsare, interpr. Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 26. || Dan. 9, 26 : Ἐγκοπήσονται ἐν κα-τακλυσμῷ, Peribunt in diluvio.]

[Ἐγκόπως, Operose, Laboriose. Achmet. Oniroer. p. 69, C : Εὑρήσει χρυσίον ἐγκ. 195, B : Εὑρήσει ἐγκ. ἀνάλογον πλοῦτον. Quos ll. indicavit et explicuit Hasius in R. Rochetti *Ant. gr. du Bosph. cimm.* p. 186. L. D.]

Ἐγκορδυλῆσαι, Hesychio ἐνειλῆσαι, Involvere. Unde ap. Aristoph. Nub. [11] : Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυ-λημένος, Involutus. Schol. exp. ἐγκεκρυμμένος, Intectus : quia sc. Cyprii κορδύλην [quod v.] vocitent τὸ περιείλημα τῆς κεφαλῆς. [Eust. Opusc. p. 288, 40 : Εἰ μή τις καλοίη καὶ οἴκου ἢ ἀμπέλου ἢ νεὼς φύλακα τὸν ἔσω ἐγκορδυληθέντα καὶ οἰκουρικῶς καθήμενον. Theophyl. Hist. 2, 11, p. 47, B : Καὶ οἷα πτῶκές τινες ἢ νεβραι κυνηγέτου ἐπιβουλαῖς παρωθούμενοι πρὸς τὰ τέμπη παρε-κρύπτοντο, ἐγκεκορδυλημένοι τοῖς ἄλσεσιν. L. D. Schol. Lucian. Lexiph. c. 13 : Πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων κρωβυ-λώδη τὴν πλοκήν) πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλημέ-νων, ὃν διὰ τοῦτο καὶ κρωβυλώδη εἶπεν.]

[Ἐγκορδυλίζομαι, Induo. Synes. De regno p. 16, A : Ἧν μὴ πέπλον τοιοῦτον ἐγκορδυλίσησθε. Quod scrib. videtur ἐγκορδυλήσησθε. L. Dind.]

Ἐγκορύπτω, Obarieto, s. Arietis modo impeto cornibus. [Lycophr. 558 : Τῷ δὲ δευτέραν ἔπι πληγὴν ἀθαμ-βὴς κριὸς ἐγκορύψεται.]

[Ἐγκορυφόω, In verticem tollo. Greg. Nyss. t. 1, p. 629, A : Κυμάτων δίκην τῶν ἐγκορυφουμένων τοῖς ὕδασιν. Hase.]

Ἐγκοσμέω, Colloco ordine, Dispono in : ut ἐγκο-σμεῖν τῇ νηΐ, Collocare ordine in navi, Disponere in navi; Imponere navi, collocando ordine. Od. O, 218 : Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηῒ μελαίνῃ. [Quo refe-renda gl. Hesych. : Ἐγκοσμεῖται, ἐν τάξει τίθεται. Dio-nys. A. R. 10, 54 : Ἀρχῇ ἐγκοσμηθεὶς μεγάλῃ, cod. Vat. κοσμηθείς. Aristid. vol. 1, p. 225=393 : Ἡ γῆ πᾶσα οἷον παράδεισος ἐγκεκόσμηται.]

[Ἐγκόσμιον, vox suspecta in schol. Par. Apoll. Rh. 4, 1191, ubi vet. κόσμια. Achmes tamen Introd. in Astrol. ap. Ducang. v. Βραχιάλιον : Ἐγκόσμια, δακτυ-λίδια, βραχιάλια. L. Dindorf.]

Ἐγκόσμιος, ὁ, ἡ, Qui est intra mundum, versatur in mundo. Cui opp. ἀποκόσμιος. [Dionys. Areop. De div. nom. 1, 6, p. 384, Deum vocat ἐγκόσμιον, περικόσμιον, ὑπερκόσμιον. Suicer. Synes. Hymn. 2, p. 318, B : Ὅθεν ἐγκόσμιος ἤδη χορὸς ἀφθίτων ἀνάκτων. Scriptor Hermip-pi dialogi p. 29 ed. Bloch. : Τάς τε ὑπερκοσμίους τε (del.) καὶ ἐγκοσμίους δυνάμεις· 31 : Τοῖς ἐγκοσμίοις. V. et Ἐγκοσμίως. L. D. Horap. Hierogl. 1, 13 : Θεὸν δὲ ἐγκόσμιον σημαίνοντες. Nemes. De nat. hom. p. 54, 2 Matth. : Παρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἐγκοσμίου ζωῆς. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 461, 37 : Τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἐγ-κοσμίων νοερῶν γενῶν. Conc. t. 9, col. 1357, B, Τὸν Φλωρεντῖνον σύλλογον ἀπάτην εἶναι ... καὶ ἐγκόσμιον καὶ βίαιον, perperam interpr. Universalem; est, Mundanum, i. e. Sæcularem ac politicum. Τὰ ἐγκόσμια, Res mundiales, Philop. De cr. mund. p. 22, 23; 23, 25; 214, 6; 230, 32. Hase.]

[Ἐγκοσμίως, Decenter. Basil. M. De virgin. vol. 3, p. 608, A : Καὶ πᾶς λόγος αὐτῆς (virginis) ... τοῦ στό-ματος ἐγκ. προβήσεται. || Annæ Comn. Al. 14, p. 451, B, a Kall. cit. : Ἐξαρτῶσι γὰρ αὐτοῦ πολλὰς καὶ ἄλλας ἀρχὰς ἐγκ. τε καὶ ὑπερκοσμίως, Intra supraque mundum, leg., ni fallor, ἐγκοσμίους τε καὶ ὑπερκοσμίους. L. Dindorf.]

[Ἐγκοσμογενὴς, ὁ, ἡ.] Ἐγκοσμογενεῖς, Hesych. esse dicit τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας. [Synes. Hymn. 4, 224, p. 340, C : Ἀγαθῶν παροχὰν ἐγκοσμογενῶν.]

Ἐγκοτέω, i. q. κοτέω. Eust. τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον ἐγκοτῆσαι, κοτέσασθαι λέγει, loquens de h. l. Hom. Il. E, [177], Κοτεσσάμενος Τρώεσσι. Apud Suid. : Ἐνεκότει Ἐσαῦ Ἰακὼβ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ [Genes. 27, 41, ubi add. περὶ τῆς εὐλογίας. Æsch. Choeph. 41 : Τοῖς κρατοῦσί τ' ἐγκοτεῖν. Hesych. v. Ἐγκουράδες : Καὶ ἐνεκότουν παρὰ Σοφοκλεῖ. Ps. 54, 4 : Καὶ ἐν ὀργῇ ἐνεκότουν μοι. Eust. Opusc. p. 135, 43 : Ὦ ἐγκοτεῖς. Constant. Man. Chron. p. 18, B : Τούτῳ Καμβύσης ἐγκοτῶν ὡς βριαρῷ τὰς χεῖρας. Pass. Eust. Opusc. p. 117, 12 : Μνησικακίαν εἶναι κότου πέψιν, ὑποσμύχοντος δεξιῶς, πότε ἂν βλάψαι τὸν ἐγκοτούμενον. Vitiose pro ἐντίκτειν, ut videtur, Aretæus Diut. m. 1, 5, p. 125=137 : Αὐτὴ δὲ ἐς ἀνήκεστον τρέπεται (melancholia) ἐγκοτεῖ τε τῷ σκήνεϊ ἑτέρων νοσημάτων τόκους. L. Dindorf.]

Ἐγκότημα, τὸ, et Ἐγκότησις, ἡ, Ira quæ alta mente reposta jacet, vetus et gravis; i. q. κότος. Hesychio ἐγκότημα est ὀργὴ, μανία, Ira furibunda. Hieron. in Os. 9, [7] : Pro Amentia, i. e. μανία, Aquila vertit ἐγκότησιν : quam nos vel Iracundiam vel Memoriam doloris in Latino possumus dicere. Sic enim ibi scribitur, non ἐγκόπησις, ut in VV. LL. [lxx Jerem. 48, 39, ubi al. ἐκκότημα.]

[Ἐγκοτητικὸς, ἡ, ὸν, Iracundus. Apollon. Lex. : Ζάκοτος ... ἐγκ. Dahler.]

Ἔγκοτος, ὁ, Qui graves animo premit iras, Qui veteres iras animo conditas habet, vel etiam Iratus. [Æsch. Cho. 392 : Ἔγκοτον στύγος· 924 : Φύλαξαι μη-τρὸς ἐγκότους κύνας· 1054 : Μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.] Φθόνος, Epigr. ap. Suid. [Anth. Pal. 7, 40] : Τίς φθό-νος αἰὲν Θησείδας ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχει; Item Herodot. [8, 29] : Σφὶ ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον, Ob hæc ambo ipsis infensi. [3, 59 : Ταῦτα δὲ ἐποίησαν ἔγκ. ἔχοντες Σαμίοισι Αἰγινῆται· 6, 73 : Δεινόν τινά σφι ἔγκ. διὰ τὸν προπηλακισμὸν ἔχων· 133 : Ἀτάρ τινα καὶ ἔγκ. εἶχε τοῖσι Παρίοισι· 9, 110 : Τῇ μὲν γυναικὶ ταύτῃ οὐκ εἶχε ἔγκ. Eo retulerim verba Hes. glossæ Ἐγκουράδες annexa, Εἰ μὴ ἄρα ἰσοδυναμεῖ τῷ κότῳ, ut exciderit caput gl. Ἔγκοτος cum signif. adjectiva. Gen. neutro sic Dionys. A. R. 3, 34 : Τοιγάρτοι ῥᾴδιαί τε καὶ οὐδὲν ἔγ-κοτον ἔχουσαι προθυμίᾳ τῶν Ῥωμαίων αἱ διαλύσεις ἐπε-τελέσθησαν· 9, 7 : Ἃ κατὰ τὸ ἔγκοτον τῆς πρὸς τὸν ὕπατον τιμῆς (ὀργῆς conj. Sylb.) αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως εἰργάσαντο.] Suid. quoque meminit hujus nominis substantive positi; loco enim citato subjicit, Ἔγκοτος οὖν ἡ ἐπίμονος ὀργή. Paulo ante vero ἔγκοτον exposuerat ἐχθρὸν ἐνδιάθετον. [In Procop. Anecd. c. 1 med. : Ὅπερ Ἀντωνίνα μαθοῦσα κεκρυμμένως αὐτῷ ἐχαλέπαινεν, ὅπως ἔγκοτα ἐνδείξηται τὸ εἰς αὐτὸν ἔχθος, libri variant inter hoc et ἔγγιστα et εἰκότος. L. Dind.]

Ἐγκοτύλη, Ludus quidam qui et ἐν κοτύλῃ dicitur, de quo v. in Κοτύλη. De eod. hæc scribit Pausan. ap. Eust. [Il. p. 550, 3] : Ἐγκοτύλη, παιδιά τις, ἐν ᾗ, κοι-λάναντες χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς· quæ ad verbum citantur ab Athen. [11, p. 479, A.] Idem Paus. ap. eund. Eust. [Il. p. 1282, 55] : Παιδιά τις ἦν καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν ἐπενωτίζετο τὸν ἀναιρούμενον· ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ, καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο· appellatam autem ἐγκοτύλην scribit, quoniam τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς dicitur κοτύλη, εἰς ὃ ἐνετίθει τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. [Hesych. v. Ἐφε-δρίζειν : Παίζειν τὴν λεγομένην ἐφεδρισμὸν παιδιὰν, ὅταν

περιαγαγὼν τὰς χεῖράς τις κατὰ νώτου ἐκ τῶν κατόπιν βαστάζῃ τὸν νικήσαντα. Ταύτην δὲ τὴν παιδιὰν Ἀττικοὶ ἐν κοτύλῃ λέγουσιν. Conf. Ἐγκριακαδία.]

Ἐγκότως, Irato animo, Iracunde, [Hesychio] ὀργίλως. [Schol. Eur. Hipp. 1. Nam sic lego pro vulg. εἰκότως, quod bene ad sensum Heath. mutabat in ἐχθρῶς, sed longius a voce corrupta. Boiss. Restitue scholiastæ Aristoph. ad Eq. 84 pro εἰκότως. Philo vol. 2, p. 520, 6 : Ἐγκότως γὰρ εἶχον. Hemst. Id. Philo vol. 2, p. 575, 17 : Εἶχε δέ πως πρὸς τοὺς ἐγχωρίους ἐγκ. et 590, 29 : Ἐγκ. ἔχων καὶ βαρύμηνις ἄνθρωπος. Hase.]

[Ἐγκουρὰς, άδος, ἡ.] Ἐγκουράδες, Hesychio teste sunt τὰ ἐν τῷ προσώπῳ στίγματα, Stigmata et notæ in facie : item οἱ ἐν ταῖς ὀροφαῖς γραφικοὶ προσώπων [Delendum videri voc. e proximo versu iteratum προσώπων dixi jam in Γραφικός] πίνακες· nam κουρὰς est ἡ κορυφὴ [ὀροφὴ conj. Schneid. Suppl. Lex. De quorum vocc. permutatione egi ad Diodor. 1, 98, vol. 4, p. 156] et ὁ γραπτὸς πίναξ : et ἐγκούρας ap. Æschyl. ὁ γεγραμμένος, Pictus. [Non ὁ γεγρ., sed γεγρ. est ap. Hes. : tum sequitur Αἰσχύλος Μυρμιδόσιν. Idem v. Κουρὰς expl. : Ἡ ἐν τοῖς ὀροφήμασι γραφὴ, ὀροφικὸς πίναξ· παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Μ. ἀμφιβάλλει ἐνκουράδι. Ἔστι δὲ ἐγκουρὰς ὀροφικὸς πίναξ.] Pro quo posteriore videtur ἐγκουρὰς potius scr., nisi sit primæ simplicium declinationis. Videtur etiam ἐγκουρὰς dici posse παρὰ τὴν κόρην, ut sit, Quæ in sese τῶν κόρων imagines pictas habet, Puellarum puerorumve imaginibus exornata. [De his lacunariorum picturis C. O. Müller *Handb. der Archæol.* § 320, 4. Hase.]

[Ἐγκραγγάνω. V. Ἐγκράζω.]

Ἐγκράζω, Inclamo, Cum clamore invehor, objurgo, convitia ingero. Aristoph. Pl. [427] : Οὐ γὰρ ἂν τοσουτονὶ Ἐνέκραγες ἡμῖν οὐδὲν ἠδικημένη. Item ap. Bud. ex auctore incerto [Synes. Ep. 79] : Ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς καὶ ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος. Thuc. 8, [84] : Ὥρμησαν ἐγκραγόντες ἐπὶ τὸν Ἀστύοχον ὥστε βάλλειν, Magno clamore minas ei incutientes, schol. Ejusd. signif. est Ἐγκραγγάνω ap. Suid., Inclamo, ἐμβοῶ : quod ita a κράζω derivatur, ut κλαγγάνω a κλάζω. [Et corr. Ἐγκραμπανεῖν, βοᾶν, ap. Hesych. Plut. Mor. p. 357, C : Ἐγκραγοῦσαν, ὡς εἶδε περικαιόμενον τὸ βρέφος. Eust. Opusc. p. 252, 83 : Λεόντειον ἐπεμπηδᾷς καὶ διασπαράττειν βούλει τὸν ἐγκραγόντα σοι· 360, 92 : Οὔτε τὴν χεῖρα ἐπιβαλὼν, οὔτε πόρρωθεν ἐγκραγών. Pass. 252, 62 : Πολλὰ τῶν ἀλόγων ζῴων ἐγκραζόμενα, ὅτε σφάλλονται, ἀνορθοῦνται· 48, 35 : Λέων οὕτω ποιήσειεν ἐγκραχθείς.]

[Ἐγκραιπαλάω, Inebrior in. Herodian. 2, 10 : Δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν κάματος, ἀλλ' οὐ τρυφὴ, ἥπερ ἐκεῖνοι ἐγκραιπαλῶντές τε καὶ ἐναυξηθέντες οὐδ' ἂν τῆς βοῆς ὑμῶν ἀνάσχοιντο.]

[Ἐγκράνιος s. ἔγκρανος, Qui est in cerebro, vocc. ficta, ut videtur, ab Etym. M. p. 310, 31, Zonar. p. 597. L. Dind.]

[Ἐγκρᾶνὶς, ἡ, et Ἔγκρανον, τὸ, Cerebellum sec. quosdam. Galen. vol. 4, p. 498 : Οὕτω γὰρ (ἐγκέφαλον et παρεγκεφαλίδα) ἑκατέραν τὴν μοῖραν αὐτοῦ (cerebri) καλεῖν ἔθος ἐστὶ τοῖς περὶ τὸν Ἡρόφιλον, τὴν μὲν ἔμπροσθεν τῷ τοῦ παντὸς ὀνόματι διὰ τὸ μέγεθος· ὄντος γὰρ αὐτοῦ διφυοῦς ... τῶν μορίων ἑκάτερον πολὺ μεῖζόν ἐστιν ὅλης τῆς παρεγκεφαλίδος· τὴν δ' ὄπισθεν, ὅτι τῆς πρώτης φθασάσης τὸ τοῦ παντὸς ὄνομα σφετερίσασθαι δικαιότερον οὐκέτ' ἦν εὑρεῖν ἕτερον ὄνομα τῇ παρεγκεφαλίδι τοῦ νῦν ὄντος· ἄλλοι δ' αὖ τινες οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐγκρανίδα τε καὶ ἔγκρανον ὀνομάζουσι· καὶ οὐ χρὴ μέμφεσθαι τοῖς ἀνδράσιν, εἰ σαφοῦς ἕνεκα διδασκαλίας ἐποίουν ὄνομά τι, πολλῶν κἀν τῷ βίῳ παντὶ κατ' ἐξοχὴν ὠνομασμένων ἢ μεγέθους ἢ δυνάμεως ἢ ἀρετῆς ἢ ἀξιώματος ἕνεκα. L. D.]

[Ἔγκρᾶσις, ἡ, Permistio, vel, si Lat. diceretur, Immistio. Theol. Arithm. p. 9=11 : Τὸ κατὰ σύνθεσιν πλεῖόν τι ποιεῖν τοῦ κατ' ἔγκρασιν· et continuo : Ἐκ μὲν γὰρ ἐγκράσεως πλεῖον ποιεῖ, ἐκ δὲ παραθέσεως ἔλαττον· 37=38 : Ταύτην (τὴν ἑξάδα) φίλωσιν οἰκείως κατονομάζουσιν· αὕτη γὰρ συμπλεκτικὴ ἄρρενος καὶ θήλεος κατ' ἔγκρασιν, ἀλλ' οὐχ, ὡς ἡ πεντὰς, κατὰ παράθεσιν. L. Dindorf.]

Ἐγκρασίχολος, ὁ, ἡ, Cui permixta bilis est, admixtum fel est, Biliosus. Etymologo ἐγκρασίχολοι sunt

ὀξύχολοι, κεκραμένην χολὴν ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχοντες, ut et Lex. meo vet., nisi quod in eo transposito ρ scriptum ἐγκαρσίχολοι : additque uterque, Οἱ δ' ἰχθύες ἐν τῇ κεφαλῇ ἔχουσι τὴν χολήν· innuentes, dici de Quodam piscium genere qui τὴν χολὴν habeant ἐν τοῖς κρασὶ, i. e. κεφαλαῖς. || Ἐγκρασίχολοι dicuntur etiam Pisces quidam, qui ex apua cobitide nascuntur, Athen. [7, p. 300, F; conf. Callim. ib. 329, A]; Aristot. H. A. 6, 5 [immo 15], ap. quem ibid. pro μὲν ἀράδες ex Athen. repone μεμβράδες. [Conf. Ælian. N. A. 8, 18, Suid. v. Λυκόστομος, Hesych. in v. Eust. Opusc. p. 110, 50 : Εἴπατε γοῦν εἰ μετὰ τὴν τοιαύτην χολὴν εἰσαῦθις ἐρρέχθη μάννα τοῖς, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐγκρασιχόλοις ἐκείνοις;] Ἐγκαρσίχολος exp. Iracundus : sed sine exemplo vel auctoritate. [Zonar. p. 592 et Lex. HSt. superius ab eo cit.]

[Ἐγκραταιόω vox nihili ap. Jos. Genes. De reb. CPol. 4, p. 46, B : Τὸν μὲν ἐγκραταίωσε, τὸν δ' ἐσάθρωσε. Leg. ἐκραταίωσε. L. Dindorf.]

Ἐγκράτεια, ἡ, Continentia, Temperantia. Xen. Mem. 1, [5, 4] : Ἐγκράτειαν ἀρετῆς εἶναι κρηπῖδα. [Idemque sæpius similiter. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 854, n. 1749 : Ἀρχὴ καρποφορίας ἄνθος, καὶ ἀρχὴ πρακτικῆς ἀρετῆς ἐγκράτεια. L. D.] Aristot. Eth. 7, 4 : Καὶ ἡ ἐγκρ. ἡ τοῦ σώφρονος. Sed cum gen. frequenter, sicut et ἐγκρατὴς, et tum exp. etiam Abstinentia. Isocr. [p. 6, C] : Τούτων ἐγκράτειαν ἄσκει πάντων ὑφ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχρὸν, Exerce abstinentiam ab iis rebus, i. e. Assuefacias te abstinentiæ : sunt tamen et qui exp. simplicius Abstinere. Apud Eund. [ib.] Ἐγκράτειαν ἄσκει κέρδους, exp. Temperantiam a lucro exerce; sed ab aliis melius, Continentiam exerce a cupiditate lucri. Possis etiam reddere, Impera cupiditati lucri, Ne lucro dedita sit mens tua. [Xen. Ages. 5, 4 : Περί γε μὴν ἀφροδισίων ἐγκρατείας αὐτοῦ. Ib. 4, 3 paullo aliter : Οὐ τοῦτο καὶ μέγα τεκμήριον ἐγκρατείας χρημάτων; Plato Reip. 3, p. 390, B : Τί δέ; ποιεῖν ἄνδρα τὸν σοφώτατον λέγοντα ὡς δοκεῖ αὐτῷ κάλλιστον εἶναι πάντων, ὅταν παραπλεῖαι ὦσι τραπεζαι σίτου καὶ κρειῶν ... δοκεῖ σοι ἐπιτήδειον εἶναι πρὸς ἐγκράτειαν ἑαυτοῦ ἀκούειν νέῳ; Cum πρὸς seq. accus. simulque cum gen. videtur jungi a Xen. Comment. 2, 1, 1 : Ἐδόκει δέ μοι καὶ τοιαῦτα λέγων προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου καὶ ῥίγους καὶ θάλπους καὶ πόνου. Plut. Ti. Gracch. c. 3 : Πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐπιμέλεια καὶ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐγκράτεια ἀπαράλλακτος. Definitt. Plat. p. 412, A : Ἀνδρεία ... ἐγκράτεια ψυχῆς πρὸς τὰ δεινά. Aliud ejusd. structuræ ex., quod peti fortasse possit ex scriptura quorundam librorum Xen. Cyrop. 8, 1, 36, ut nimis incertum omitto. Diversam a καρτερίᾳ facit Aristot. Eth. Nic. 7, 2 : Δοκεῖ δὴ ἥ τε ἐγκράτεια καὶ καρτερία τῶν σπουδαίων καὶ τῶν ἐπαινετῶν εἶναι· Plut. Mor. p. 1040, F : Τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν φρόνησιν καὶ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν καρτερίαν· et ib. 1041, A. Philo vol. 2, p. 107, 24 : Ἐγκράτειαι, καρτερίαι, σωφροσύναι, ἀγχίνοιαι. Definitt. Plat. p. 412, B : Ἐγκράτεια δύναμις ὑπομενητικὴ λύπης, ἀκολούθησις τῷ ὀρθῷ λογισμῷ, δύναμις ἀνυπέρβλητος τοῦ ὑπερληφθέντος ὀρθῷ λογισμῷ· et C : Καρτερία ὑπομονὴ λύπης ἕνεκα τοῦ καλοῦ. || Dictum de jejunio s. tempore jejunii illustravit Ducang., de frugalitate victus Suicer. vol. 1, p. 998, idemque de castitate dictum p. 1001. Hesych. : Ἐγκρ., ἄσκησις. Zonar. Comment. in Epist. cathol. p. 8, C : Συμβαίνει δὲ καὶ τὴν θατέρου ἐγκράτειαν εἰς βλάβην ἴσως ἀποβαίνειν θατέρου (conjugis).] || Imperium, Ditio, VV. LL.

[Ἐγκράτεύμα, τὸ, Continentia. Iambl. De Pyth. vit. c. 17, s. 72, p. 59=152 : Χαλεπώτερον τῶν ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο τὸ γλώσσης κρατεῖν.]

Ἐγκρατεύομαι, ab ἐγκρατὴς, ut ab ἀκρατὴς fit ἀκρατεύομαι, Continens sum, Continentia utor, Me contineo, Sum abstinens. 1 Cor. 7, 9 : Εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν, Si autem se non continent, Sin continentiæ dono instructæ non sint. 9, 25 : Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται, ubi πάντα ἐγκρατεύεται exp. In omnibus est continens : quod tamen alio pertinet, quam illud alterum ἐγκρατεύονται : refertur enim hic ἐγκρατεύεσθαι ad exquisitam gymnastarum diætam, propter quam certis cibis utebantur a multis

abstinentes. Huc pertinet et ἀναγκοφαγία eorum. [Phryn. Epit. p. 442 : Ἀκρατεύεσθαι· ἀδοκίμῳ ὄντι οἵ γε (τε l. cum Lob.) πολλοὶ χρῶνται τούτῳ τῷ ὀνόματι καὶ Μένανδρος. Λέγε οὖν οὐκ ἐγκρατεύεσθαι. Eadem Thomas p. 30. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 153, p. 586, 1 : Ἐγκρατεύεται γὰρ, φασὶν, οὐχ ὁ θανατιώσης γραὸς ἀπεχόμενος, ἀλλ' ὁ Ἀΐδος καὶ Φρύνης. Origenes vol. 1, p. 110, B ed. Delar. : Τῷ κρίναντι ἐγκρατεύεσθαι καὶ ἀνέχειν ἑαυτὸν ἀπὸ μίξεων. Zonar. p. 450 : Ἐν ᾧ χρόνῳ ἐνεκρατεύετο ἢ παρθενείαν ἤσκει, annotavit Lobeck., Jo. Chrys. Opusc. vol. 4, p. 320, D : Τί οὖν, ἐὰν ὁ ἀνὴρ καταφερὴς ᾖ, ἐγὼ δὲ ἐγκρατεύεσθαι βούλωμαι, Abresch. ad Thom. p. 520, ab Schæf. cit. De V. et N. T. v. Schleusn., de Byzantinis Suicer. p. 1001 et Ducang. Dicitur autem præcipue de castitate. Cum gen., Abstineo, Clem. Al. Strom. 4, 3, 8, p. 566 : Ἐγκρατεύεσθαι μὲν γὰρ ἀγαθοεργίας κακίας ἔργον, ἀπέχεσθαι δὲ ἀδικίας σωτηρίας ἀρχή. L. Dind.]

[Ἐγκρατευτὴς, ὁ, Continens, Continentiam exercens. De jejunatoribus usurpat Eust. Il. p. 554, 8 : Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ ἐγκρατευτῶν ἀνδρῶν ῥηθήσεται τὸ, Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσιν, κ. τ. ἑ. L. D. Eodem sensu Mosch. Prat. spir. p. 1082, B, et Liturg. Chrys. p. 998, 37. Hase.]

[Ἐγκρατευτικὸς, ἡ, ὸν, Continens. Eust. Opusc. p. 90, 11 : Οὐ προσποιήσομαι οὐδὲ τὸ ἐγκρατευτικὸν, Continentiam simulabo. 195, 44 : Διὰ τὸ ἐγκρατευτικὸν καὶ ξηραντικὸν τῆς κατὰ σάρκα ὑγρότητος. L. Dind.]

[Ἐγκρατευτικῶς, Continenter. Eust. Opusc. p. 253, 60 : Ἀπέζευξας γὰρ σεαυτοῦ τὰ περιττὰ καὶ ὅσα μὴ ἀναγκαῖον συνεζεῦχθαι τῷ ἐγκρ. ζῆν πραγματευομένῳ. L. D.]

Ἐγκρατέω, Contineo me, i. e. Continens sum, VV. LL., non allato hujus signif. exemplo. Sed additur e Plut. De fortuna [p. 97, C, ubi ἐνεκαρτέρησε τῇ π.], Ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, pro Persevero in paupertate. Ἐγκρατῆσαι Hesychio est καρτερῆσαι. [I. q. κρατέω, Potior, Dominor, cum gen., Metopus ap. Stob. vol. 1, p. 26 Gaisf. : Ὅκκα μὲν τὸ λογιστικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς ἐγκρατῇ τῶ ἀλόγω, γίνεται καρτερία καὶ ἐγκράτεια. Schneid. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 46, B : Νυκτὸς δὲ καταλαβούσης στρατηγοὺς ἐκπέμπει τῶν εὐδοκίμων, ἐπαναβεβηκέναι τοῦ ὄρους καὶ ἐγκρατῆσαι αὐτοῦ· p. 47, C : Οὐ μὴν δὲ Βάρδας μόνης τῆς βασιλείας ἐρῶν ἐτυρβάζετο, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ἐκκλησίας ἐγκρατεῖν οὐκ ἐπαύετο, ὥστε καθελεῖν τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου τὸν σεμνὸν Ἰγνάτιον διασκέψασθαι. L. Dind.]

Ἐγκρατὴς, ὁ, ἡ, dicitur quasi ὁ ἐν κράτει ἔχων, Qui in potestate habet (rem aliquam), potitur re aliqua. At Bud. exp. Imperium habens, Potens alicujus rei; sed accommodata mihi videtur esse illa mea prima interpr. plerisque ll., e quibus est hic Dem. : Ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Apte enim hic reddideris, meo judicio, Postquam in potestate habuit illam pecuniam. Ut omittam, In potestate bene convenire cum ἐν κράτει. [Herodot. 8, 49 : Τῶν αὐτοὶ χωρέων ἐγκρατέες εἰσί· 9, 106 : Τῆς Ἑλλάδος, τῆς αὐτοὶ ἐγκρατέες εἰσί. Thuc. 5, 35 : Τοὺς ἐπὶ Θράκης στρατιώτας ἀπαγαγεῖν, καὶ εἴ του ἄλλου ἐγκρατεῖς ἦσαν. Plato Leg. 1, p. 645, E : Ἥκιστα δὴ τότ' ἂν αὐτὸς αὑτοῦ γίγνοιτο ἐγκρατής. Et alias. Æneas Tact. c. 4 : Τῶν πλοίων ἐγκρατὴς ἐγένετο· c. 24, p. 75 : Τῶν πυλῶν ἐγκρατεῖς ὄντες. Et sæpe Xenoph. L. D. Ergias s. Erxias Athen. 8, p. 360, E : Πόλιν ἔχοντες ἰσχυροτάτην καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες, Victus copia abundantes. Hemst.] Alibi autem verbo Potiri aut ejus partic. uti possumus : alicubi etiam nomine Compos. [Soph. Phil. 75 : Ὥστ' εἴ με τόξων ἐγκρατὴς αἰσθήσεται. Id. intellecto gen. OEd. C. 1022 : Εἰ δ' ἐγκρατεῖς φεύγουσιν (potiti filiabus ej.).] Ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων Φίλιππος, Dem. et Isocr. [p. 100, C], quo locutus est modo et Plut. Solone Potiens rerum, Potitus rerum [c. 14, τῆς πόλεως, ut Isocr. p. 102, B, et sim. sæpe Polyb.]. Lucian. in Anach. [c. 13] : Ὡς μήλου καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες, Ut potiantur oleastro, consequantur. At nomine Compos reddi potest : Ἐγκρατὴς τῆς βασιλείας γενόμενος, Compos regni factus, Regno potitus. Sed et peculiaris nominis Compos signif., qua dicitur aliquis Compos esse sui, huic nomini convenire putatur. Affertur enim e Plat. : Ἐγκρατὴς αὐτὸς αὑτοῦ, pro Compos sui. [Anon. ap. Suid. v. Ἐγκρατής : Ἔλεγε δὲ ὁ λεωργὸς τῶν φθανουσῶν ἰάσεων τύχῃ μᾶλλον ἢ βουλήσει θεοῦ ἐγκρατὴς γεγονέναι. Schæf.] || Ἐγκρατὴς redditur etiam Superior. Plut. Numa [c. 20] : Ἐγκρατὴς καὶ ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, Superior vitio virtus. Sic Xen. [OEc. 9, 11], ἐγκρατὴς ὕπνου, Qui est superior somno, somno non succumbit, non est deditus. Sic ἐγκρατὴς γαστρὸς, Qui ventri non est deditus; at in VV. LL. exp. Qui ventrem coercet et reprimit. [Xen. Cyrop. 1, 2, 8 : Διδάσκουσι δὲ καὶ ἐγκρατεῖς εἶναι γαστρὸς καὶ ποτοῦ. Et OEc. l. c.] Et ἐγκρατὴς οἴνου, Vino non deditus : ἀφροδισίων [Galen. vol. 7, p. 519, A. Hemst.] s. συνουσίας, Rebus venereis non deditus, Abstinens rerum venerearum. [Xen. Comment. 1, 2, 1 : Ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς πάντων ἀνθρώπων ἐγκρατέστατος ἦν. Et alibi similiter.] At tria hæc, Ἐγκρατὴς τῆς γαστρὸς καὶ οἴνου καὶ συνουσίας [Xen. OEc. l. c.], Bud. vertit uno voc., Continens. Quam signif. habet alioqui hoc nomen ἐγκρατὴς et sine adjectione, ut videre potes in Ἀκρατής. At οὐκ ἐγκρατὴς θυμοῦ, cum i. valeat q. ἀκρατὴς θυμοῦ, apte reddetur itidem Impotens iræ. Sed et ap. Theodorit. H. E. 3 : Ἰδὼν ὅμως τὸν βασιλέα ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ μὴ δυνάμενον, reddere possumus μὴ δυνάμενον ἐγκρατῆ γενέσθαι τοῦ θυμοῦ, et his modis, Non posse iram suam compescere, cohibere, refrænare; Non posse moderari iræ suæ, ut Horat. [Xen. Conm. 4, 1, 14 : Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τῆς μεγίστης ἡδονῆς πολὺ μᾶλλον συμφέρειν ἐγκρατῆ εἶναι. Dionys. A. R. 2, 10 : Οὕτως ἐγκρατὴς ὁ βίος ἦν αὐτοῖς ἁπάσης ἡδονῆς.] || Qui retinere potest, ut vicissim ἀκρατὴς aliquando Qui retinere non potest : cujus signif. ex. in Ἀκρατὴς attuli e Luciano. Sed ex Eod. [Dial. deor. 25, 2] affertur ἐγκρατὴς ἡνιῶν simpliciter pro Tenens habenas. E Plat. autem [Leg. 8, p. 839, B] ἐγκρατὴς νόμου, pro Retinens legem. [Hippocr. Epid. 7, p. 1211, G : Ἤδη ἀπολήγοντος (τοῦ πυρετοῦ) τραχήλου ἄλγημα μέχρις ἐς ῥάχιν καὶ ὀσφῦν, καὶ οὐ πάνυ ἐγκρατὴς τούτων· 1212, B : Καὶ τῶν περὶ χεῖρας καὶ σκέλεα οὐ πολὺ ὕστερον ἐγκρατὴς ἐγένετο, Valebat manibus femoribusque. Aristot. H. A. 4, 9 : Τὰ δὲ παιδία ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων μορίων οὐκ ἐγκρατῆ ἐστιν, οὕτως οὐδὲ τῆς γλώσσης τὸ πρῶτον.] || Sine adjectione, Potens, Validus : Isocr. Archid. p. 148 [p. 125, A] : Ἐγκρατεστέραν τὴν ἀρχὴν τῶν πολιτῶν κατεστήσατο. [Æsch. Prom. 55 : Ἐγκρατεῖ σθένει. Soph. Antig. 715 : Αὕτως δὲ ναὸς ὅστις ἐγκρατὴς πόδα τείνας ὑπείκει μηδέν· OEd. T. 941 : Τί δ' οὐχ ὁ πρέσβυς Πόλυβος ἐγκρατὴς ἔτι; Sed plane ut Is. Thucyd. 1, 118 : Τήν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν κατεστήσαντο, unde fort. Dionys. A. R. 3, 28 : Ἐξ ὧν ἐγκρατεστέραν ἂν τὴν ἀρχὴν κατεστησάμεθα. Plut. Aristid. c. 25 : Τῶν πραγμάτων ἐγκρατέστερον, ὡς ἔοικεν, ἐκβιαζομένων. De robore corporis Aristot. Physiogn. p. 806, 24 : Ἐπ' ἰσχυροῦ σώματος καὶ τὰ ἀκρωτήρια ἐγκρατῆ ἔχοντος. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 23 : Πλεῖστον δὲ φῦλον τῶν Ἑλληνικῶν τὸ Ἀρκαδικὸν εἴη καὶ σώματα ἐγκρατέστατα ἔχοι· Eq. 1, 8 : Οὕτω γὰρ εὐσταλέστατός τε ὁ ἱππεὺς ἔσται καὶ ἡ χεὶρ ἐγκρατεστάτη· Ven. 10, 10 : Εἶτα, ὅστις ἂν ᾖ τῶν παρόντων ἐμπειρότατος καὶ ἐγκρατέστατος, προσελθόντα ἐκ τοῦ πρόσθεν τῷ προβολίῳ παίειν. Pollux 1, 44 : Λέγοις ἂν περὶ βεβαίου βαφῆς... ἔμμονος, ἐγκρατὴς, ἀνεξίτηλος. Id. 5, 60 : Κύνας... φιλοπόνους, εὐψύχους, ἐγκρατεῖς.]

[Ἐγκράτησις, ἡ, Continentia. Diog. L. 6, 77 : Τὴν τοῦ πνεύματος ἐγκράτησιν, Animæ continentiam. Coraes. Legitur in l. corrupto Plut., fr. De anima, p. 701, A ed. Wytt. vol. 5.]

[Ἐγκρατητὴς, ὁ, nomen hæreticorum. Clem. Al. Pæd. 2, 2, 33, p. 186, Strom. 1, 15, 71, p. 359; 7, 17, 108, p. 900, ubi ἐγκρατιτῶν. Orig. C. Cels. p. 281. Kall. Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 347. Formæ vitiosæ Ἐγκρατίτης exx. ap. Suicer vol. 1, p. 1001.]

[Ἐγκρατητικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐγρατευτικὸς, Continens. Epiphan. t. 1, p. 392, A : Ἐν τῷ προσχήματι τῆς ἐγκρατείας καὶ τοῦ ἐγκρατητικοῦ ἤθους. Hase.]

[Ἐγκρατύνομαι, Corroboro, Firmo. Jos. Genes. De rebus Cpol. 4, p. 46, E : Ἐκπεμφθέντων ἐκεῖσε ἀρχιερέων τινῶν ἐλλογίμων τὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐγκρατύνασθαι, Ad corroborandam fidem. L. Dind.]

Ἐγκρατῶς, Potenter, Cum potentia : ἐγκρ. ἄρχειν, ἔχειν τὴν ἀρχὴν, Firmum habere imperium. Aristot. Pol. 3, [c. 9] : Ἐπεὶ γὰρ ἐγκρ. ἔσχον τὴν ἀρχὴν οἱ Ἀθηναῖοι,

ἐταπείνωσαν τοὺς Σαμίους καὶ Λεσβίους παρὰ τὰς συνθήκας, Postquam firmum habuerunt imperium, Bud. At VV. LL. e Thuc. [1, 76] afferunt Ἐγκρ. ἄρχειν pro Imperiose dominari [Dionys. A. R. 5, 71 : Ἄρχειν ἐγκρ. εἰδότος, et sæpe Dio Cass.]; et ἐπέρχεσθαι [6, 92] vertunt Acerrime : ἀντιλαμβάνεσθαι, Firme prehendere, Tenaciter prehendere. [Polyb. 1, 79, 5 : Εἶχον ἐγκρ. τὴν νῆσον. Dionys. A. R. 4, 42 : Ἐπεὶ δ' ἐγκρ. ἤδη κατέχειν ὑπελάμβανε τὴν ἀρχήν· 56 : Ὡς ἂν ἐγκρατέστατα τὴν ἀρχὴν κατέχοι. Lucian. De gymn. c. 28 : Ὁπόταν οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι. Ælian. V. H. 4, 15 : Ὁ δὲ εὖ διαβὰς ἐν τῇ στάσει καὶ ἐγκρ., στεφανούμενος ἀπήει. Aristæn. Ep. 2, 8 inscr. : Ἐγκρ. ἀπομάχεται. Hesych. : Ἐγκρ., καρτερικῶς, ὑποτακτικῶς. Suid. v. Προσκείμενοι : Εἴχετο καρτερικῶς καὶ μάλα ἐγκρ. || Forma soluta Ἐγκρατέως ead. signif. utitur Theocr. 25, 266 : Ἦγχον δ' ἐγκρ., στιβαρὰς σὺν χεῖρας ἐρείσας ἐξόπιθεν. Eademque Archestr. ap. Athen. 4, p. 163 E : Καὶ πρὸς Διόδωρον ἰόντας τὸν σοφὸν ἐγκρ. μετ' ἐκείνου πυθαγορίζειν, Strenue, Fortiter.] || Continenter, Cum continentia, Utendo continentia. [Plato Leg. 4, p. 710, A : Τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς ξύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δὲ ἐγκρ. Dio Chr. Or. 1, vol. 1, p. 62 : Ταῦτα δὲ ἔλεγεν, οὐχ ὥσπερ οἱ πολλοὶ τῶν λεγομένων ἐνθέων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἀσθμαίνουσα καὶ περιδινοῦσα τὴν κεφαλὴν καὶ πειρωμένη δεινὸν ἐμβλέπειν, ἀλλὰ πάνυ ἐγκρ. καὶ σωφρόνως. Charito 3, 6 : Ἐσίγησεν ἐγκρ., cui Dorv. confert quod est 4, 3, ἐγκρατῆ σιωπήν. Iambl. De Pyth. vita c. 3, s. 15, p. 12 = 40 : Ἐγκρ. καὶ σεμνῶς ¨ c. 17, s. 72, p. 59=152 : Μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιοῦσι προσέταττε σιωπὴν πενταετῆ, ἀποπειρώμενος πῶς ἐγκρ. ἔχουσιν. Sæpius sic etiam Plut. || De castitate dicti ex. e Clem. Al. Strom. 3, p. 448 cit. Suicer. p. 1001.]

Ἐγκρεμάω, et Ἐγκρεμαννύω s. Ἐγκρεμάννυμι, Suspendo in. [2 Sam. 18, 9, Ἐνεκρεμάσθη ἐν τῷ δένδρῳ sec. Compl., ubi alii ἐκρεμάσθη habent. Geopon. 2, 4, 2 : Ἐγκρεμασθῆναι τὸ ἔριον μέχρι ἡμίσεως τοῦ ἀγγείου· 7, 20, 8 : Τὰ δὲ ἐν ὀθονίοις δεθέντα δεῖ ἐγκρεμάννυσθαι μετέωρα εἰς τὸ ἔχον τὸν οἶνον ἀγγεῖον. L. D. Chrysost. t. 6, p. 803, 23 : Ἀπὸ τῶν θλίψεων τούτων πάντοτε πρὸς αὐτὸν ἐγκρεμάμεθα. Atticus Plat. ap. Euseb. Præp. ev. p. 809, C : Πάντων οὖν τοῦ Πλάτωνος δογμάτων ἀτεχνῶς ἐξηρτημένων καὶ ἐγκρεμαμένων τῆς κατὰ τὴν ψυχὴν θειότητός τε καὶ ἀθανασίας, Quum apta sint ac suspensa ex. Hase.]

[Ἐγκρημνίζω, Præcipito in. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, A : Τῆς οὖν στασιώτιδος ἐπηρείας ἀθρόως ἐπισυστάσης, τοῦ τε βασιλέως ἐνθροηθέντος καὶ τῷ πτώματι ἀκουσίως ἐγκρημνισθέντος. L. Dind.]

[Ἔγκρης, ητος, ὁ, Cretensis indigena. Chœrob. ap. Bekk. An. p. 1188 : Γνῆτες δὲ λέγονται οἱ Ῥόδιοι καὶ Ἴγνητες (vel Ἵγνητες sec. Apollon. De pron. p. 70= 330, C) οἱ γνήσιοι Ῥόδιοι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ Κρὴς Κρητὸς Ἔγκρης Ἔγκρητος. L. Dind.]

Ἐγκριδοπώλης, Qui venditat ἐγκρίδας, Athen. 14, [p. 645, E, et Poll. 7, 199] ex Aristoph. [Hœschel. ad Homilias quasd. sacras p. 537. Schæf.]

[Ἐγκρϊκάδεια s. Ἐγκρικάδια.] Ἐγκρικάδια, Hesychio συναφὴ χειρῶν, εἰς τοὐπίσω: forsan quum manus annulo ferreo insertæ a tergo vinciuntur. [Animadvertit Alb. ludi genus esse, quod dicitur etiam Ἐφεδρισμὸς et Ἐγκοτύλη, quæ v. Hesych. in Ἐφεδρίζειν : Ταύτην δὲ τὴν παιδιὰν Ἀττικοὶ ἐν κοτύλῃ λέγουσιν, ἄλλοι δὲ τὴν συναφὴν τῶν χειρῶν παρὰ τὸν κρυκίδον, ubi conj. Kust. : Ἄλλοι δὲ ἐγκρικαδίαν ἢ σ. τῶν χ. παρὰ τὸν κρίκον. Et excidisse v. ἐγκρικ. non dubium videtur, cetera nunc omitto. Adv. esse docet gramm. cod. Barocc. 50, f. 107, ap. Bekk. An. p. 1364, a : Τὰ διὰ τοῦ εια ἐπιρρήματα προπαροξύτονα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον διχάδεια τυπάδεια τροπάδεια κρυφάδεια ἐγκρικάδεια τελλοφάδεια (l. καταλλοφάδεια) καὶ εἴ τι ὅμοιον. L. D.]

Ἐγκρίκια, pro ξύλα κεκαυμένα, Ligna usta, affert Hesych. Idem ἐγκρίκῳ [ἐγκρὶ cod.] affert pro κοίλῳ καὶ κενῷ, Cavo et inani. [Κεκαμμένα, Curva, recte Is. Voss.]

[Ἐγκρικόω, Illigo. Hesych. : Ἐνεκρίκωσεν, ἐνέδησεν. Hippocr. p. 279, 54 : Καὶ τάς τε πλευρὰς καὶ τοὺς σφονδύλους ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν. Eodem respiciunt Greg. Cor. p. 563, Erotian. Gl. p. 156.]

Ἐγκρίνω, Admitto, Allego, Adopto, Decurio, Bud.; sed puto proprie esse Judicio meo probatum admitto, Admitto judicatum a me dignum. [Eur. Herc. F. 183 : Ἑροῦ τίν' ἄνδρ' ἄριστον ἐγκρίναιεν ἂν, Optimum judicent.] Aristid. [vol. 1, p. 109=188] : Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπήλυδας θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκριναν. Opp. τῷ ἀποκρίνω a Plat. [Reip. 2, p. 377, B] : Καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν ἐγκριτέον, ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον. [Leg. 11, p. 936, A : Καὶ ὃ μὲν ἂν οὗτος ἐγκρίνῃ, προφέρειν εἰς τὸ μέσον ἐξέστω τῷ ποιήσαντι, ὃ δ' ἂν ἀποκρίνῃ, μήτε αὐτὸς ἐπιδεικνύσθω μηδενὶ κ. τ. λ. 7, p. 802, B : Καὶ ὅ, τι μὲν ἂν ἱκανὸν εἶναι δόξῃ τῶν παλαιῶν ποιημάτων ἐγκρίνειν ... Conf. 12, p. 952, A.] Et pass. ap. Dem. [p. 439, 19] : Ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ. Sed et cum dat. interdum. Apud Plut. autem Lycurgo [18] : Τοῦ ἐρᾶν ἐγκεκριμένου παρ' αὐτοῖς, Quum amare esset res apud eos recepta, tanquam eorum judicio probata. [Id. Mor. p. 11, F : Τοὺς μὲν οὖν τῆς ὥρας ἐπιθυμοῦντας ἀπελαύνειν προσῆκε, τοὺς δὲ τῆς ψυχῆς ἐραστὰς ἐγκρίνειν κατὰ τὸ σύνολον. Polyb. 9, 2, 4 : Ὁ δὲ πραγματικὸς τρόπος ἐνεκρίθη, Probatus est a nobis, s. prælatus. Ejusd. 6, 7, 4 : Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐνεγήρασκον ταῖς βασιλείαις οἱ κριθέντες ἅπαξ καὶ τυχόντες τῆς ἐξουσίας, al. ἐγκριθέντες. De cursore ad certamen Olymp. admittendo Xen. H. Gr. 4, 1, 40 : Πάντ' ἐποίησεν ὅπως ἂν δι' ἐκεῖνον ἐγκριθείη τὸ στάδιον εν Ὀλυμπίᾳ, ubi εἰς τὸ στ. fuerunt qui conjicerent; sed multa sunt composita c. ἐν, quæ accus. asciscant. De oratoribus dictum in canonem criticorum receptis illustrat Ruhnk. Hist. cr. p. 97= 170 : « Suid. v. Δείναρχος : Ῥήτωρ τῶν μετὰ Δημοσθένους ἐγκριθέντων εἷς. Phot. cod. 61, p. 64 (=20, 25) : Αἰσχίνην Φρύνιχος εἰς τοὺς ἀρίστους ἐγκρίνει· 262, p. 1460 (=488, 15) : Ὧν (λόγων) τοῖς γνησίοις τρεῖς καὶ τριάκοντα καὶ διακοσίους ἐγκρίνουσιν. Lexx. SG. Ms. v. Αἱμορυγχία (Bekk. An. p. 362, 20) : Φρύνιχος μέντοι οὐκ ἐγκρίνει τὴν φωνήν. » In κριθῆναι corruptum idem ead. signif. dictum ap. Suid. v. Λυκοῦργος et, ut videtur, v. Πυθέας. Hesych. : Ἐγκοσμογενεῖς, τοὺς ἅμα τῷ κόσμῳ ἐγκριθέντας. || Misceri, Interesse, ἐνικρινθῆναι dicitur ap. Apoll. Rh. 1, 48 : Τῆς μιν ἀνώγει πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι δμίλῳ· 227 : Ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι δμίλῳ. ῑ]

Ἐγκρὶς, ίδος, ἡ, Hesychio γλυκὰς [γλύκασμα intt.] ἐξ ἐλαίου ὑδαρίς· Suidæ γλύκασμα ἐξ ἐλαίου ὑδαρές. Rursum ab Hes. clarius ἐγκρίδες esse dicuntur πέμμα ἐλαίῳ ἑψόμενον καὶ μελιτούμενον, Libum, quod oleo incoquitur et melle indulcatur : quemadmodum Athen. quoque 14, [p. 645, E] esse ἐγκρίδας dicit πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον. Sic sane et Exodi 16, [31], ubi mannæ gustus fuisse dicitur ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι, Lat. versio habet, Gustus ejus, quasi simila cum melle. Et Num. 11 [8] : Ἦν ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ, Erat sapor mannæ quasi panis oleati. Fuit igitur opus pistorium et dulciarium e simila, quod oleo incoquebatur et melle indulcabatur : cujus Simonides quoque [ap. Ath. l. c.] meminit, dicens, Χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας, ἄλλα τε πέμματα, καὶ μέλι χλωρόν. [Pollux 6, 78 : Εἰσὶ δὲ οἱ αὐτοὶ (οἱ ταγηνίαι) ταῖς ἐγκρίσι.]

Ἔγκρισις, ἡ, q. d. Admissio, eo sensu, quo dicitur aliquid admitti et approbari, Adoptatio, Decuriatio, etc. [De commissura clunium cum femoribus Alciphro 1, 39 : Τὰ πορφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτὶ, τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῶν μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. || De admissione ad certamina, qua de dictum est in Ἐγκρίνω, legitur ap. Suid. : Ἔγκρισις, ἱερὸς ἀγών. Cui Gaisf. in Add. annotavit Artemid. 1, c. 59, περὶ ἐγκρίσεως, ubi v. Aristid. vol. 1, p. 508=2, 282 : Τῶν μὲν ἀθλητῶν ἐγκρίσεις ποιοῦμεν. Lucian. Pro imag. c. 11 : Τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. || Simili sensu in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 862, 17 : Ὅσοι μέντοι μὴ κεκομισμένοι εἰσὶν τῶν ἐπιβαλλόντων αὐτοῖς, ἐὰν ὑμᾶς διδάξωσιν καὶ φαίνωνται εὐγνώμονα λέγοντες, στιχαζομένων ὑμῶν ἐκ τῶν ὑπ' ἐμοῦ γεγραμμένων ἐγκρίσεων, κρίνω δίκαιον εἶναι ἀποκαθίστασθαι αὐτοῖς. L. Dind.]

[Ἐγκριτέον, Admittendum. Plato Reip. 2, p. 377, B : Πρῶτον δὴ ἡμῖν, ὡς ἔοικεν, ἐπιστατητέον τοῖς μυ-

θοποιοῖς, καὶ ὃν μὲν ἂν καλὸν μῦθον ποιήσωσιν, ἐγκρ., ὃν δ' ἂν μὴ, ἀποκριτέον· 3, p. 413, D : Τὸν μὲν μνήμονα καὶ δυσεξαπάτητον ἐγκρ. 7, p. 537, A : Ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκρ. Dioscor. 3, 98 : Ἐγκρ. δὲ αὐτοῦ (ammoniaci) τὸ εὔχρουν καὶ ἄξυλον, Probandum est. Vita Pauli Theb. in Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 723, A : Διὰ ταῦτα καὶ τὰ Παύλου τοῦ Θηβαίου εἰς διήγησίν τε καὶ μίμησιν ἐγκριτέον. Jo. Chrys. in 2 Ad Cor. Serm. 10, t. 3, p. 603, 27 citat Seager. in ex. signif., Approbandum s. Admittendum.]

[Ἐγκριτήριος, α, ον. Inscr. Isthmia ap. Bœckh. vol. 1, p. 573, 12 : Τοὺς ἐνκριτηρίους οἴκους, Cellas probatorias (athletarum).]

Ἔγκριτος, ὁ, ἡ, Admissus, Approbatus, Qui est ex approbatorum numero. A Bud. exp. etiam In ordinem redactus, Unus e multis; Probus, Gregor. Epit. in Patrem : Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐπίδηλον ἦν τοῖς τε ἄλλοις ἅπασι καὶ τοῦ λαοῦ μάλιστα τῷ ἐγκρίτῳ τε καὶ καθαρωτάτῳ. [Hesych. : Ἔγκρ., ἐκλελεγμένος, ἐξειλεγμένος. Ἔγκριτοι, τὸ αὐτό. Plato Leg. 12, p. 966, D : Τὴν δὲ μὴ ἐπιτροπὴν εἶναι τὸ μηδέποτε τῶν νομοφυλάκων αἱρεῖσθαι τὸν μὴ θεῖον καὶ διαπεπονηκότα πρὸς αὐτὰ, μηδ' αὖ τῶν πρὸς ἀρετὴν ἔγκριτον γίγνεσθαι, ubi fort. leg. ἐγκρίτων, Eorum qui probatæ sunt virtutis. Quod ex Cyrilli Hieros. Catech. 10 afferri solet Πάντων ἔγκριτοι, ut sit, Omnium præstantissimi, scrib. videtur ἔκκριτοι. L. Dind.]

Ἐγκριωροῦσθαι, dicitur ut ἐγκοισυροῦσθαι : unde est particip. ἐγκεκριωρωμένη, quod Hesych. exp. ἐνειλημένη καὶ κεκορδυλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη, Involuta et intecta : item σεμνυνομένη τῷ γένει, sc. διὰ Κριώραν τὴν Μεγακλέους μητέρα τοῦ Ἀλκμαιωνίδου. [Ἐγκεκοισυρωμένη ... διὰ Κοισύραν recte Palm. : illa vero ἐνειλημένη καὶ ἐγκεκαλυμμένη pertinent ad gl. Ἐγκεκορδυλημένη, ut vidit Hemst.]

[Ἐγκροαίνω, Exspatior in, Indulgeo. Eust. Od. p. 1680, 31 : Καὶ ἔστιν ἰδεῖν αὐτὸν ἐνταῦθα τῇ τῆς νεκυίας ἀφορμῇ πῇ μὲν ἱστορικῶς ἐμπλατυνόμενον καὶ διηγήσεσιν ἐγκροαίνοντα. Wakef. Id. Opusc. p. 54, 16 : Ἡ δὲ λυρικὴ διαχείρισις, ἐν ᾗ προλάμπει ... Πίνδαρος, ἐξαίρετόν τινα ἑτεροιότητα ᾠδικὴν ἔχει παρά γε τὰς παλαιὰς, οὐ ποικίλως ἐγκροαίνουσα, καθὰ τρέχοι ἂν Ὅμηρος καὶ οἱ κατ' αὐτόν· 126, 51 : Πολυλογίᾳ γὰρ ἐγκροαίνειν ἀβρότερον οὔτε ἔστιν οὔτε ἔξεστιν.]

[Ἐγκρόταφος. Etym. Gud. p. 158, 32 : Ἐγκότραφος, ἐγκρόταφος, ὁ ἀντικέφαλος.]

Ἐγκροτέω, Infligo, Impingo, Illido : ἐγκροτούμεναι πυγμαὶ, Pugni impacti, ex Eur. [Iph. T. 1368 : Η. δ' ἦσαν ἐγκρ. Theocr. 18, 7 : Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι ποσσί. Anth. Pal. 7, 206, 8, pro αὐλείοις οὐ κοτέουσα θύραις legitur ab aliis ἐγκροτέουσα. Philostr. Apoll. 2, 20, p. 71 : Χαλκοῖ γὰρ πίνακες ἐγκεκρότηνται τοίχῳ ἑκάστῳ γεγραμμένοι, Infixæ parietibus tabulæ. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 399, C : Τὸν διὰ τῶν ἥλων ἐγκροτούμενον ἄργυρον· et 511, B : Τὰ ἐξ ὕλης ταύτης τῷ ὁμοιώματι τοῦ χρυσίου ἐγκροτούμενα στίγματα, Ad similitudinem auri impressæ notæ. Id. ib. p. 182, D, de gemmis in pectorali Pontificis : Τρεῖς καθ' ἕκαστον ἦσαν ἐγκεκροτημένοι. Hase.]

Ἐγκρούω, Pulsando introrsum adigo : ut ἐγκόπτω supra. Bud. interpr. Infigo, Appingo, citans ex Aristoph. [Vesp. 130], Παττάλους ἐνέκρουεν. [Quo referendus videtur Poll. 10, 173, παττάλους ἐκκρούειν citans ex Holcadibus per errorem, ut arbitror. Et ἐγκρούειν scripsit jam Brunck., Holcadum fragmm. inferens locum Poll. p. 260. Theophr. Char. c. 4, 4 : Εἰς τὰ ὑποδήματα ἥλους ἐγκροῦσαι. || Tundo, Pulso. Meleag. Anth. Pal. 7, 190, 4 : Ἀκρὶς ... κρέκε μοί τι ποθεινὸν, ἐγκρούουσα φίλοις ποσσὶ λάλους πτέρυγας. Schol. Arist. Pl. 152 : Σφόδρα δὲ ἄσχημον ἐγκρούειν τῷ πρωκτῷ, vert. videtur Succutere, si digna res explicatione.] || Ἐγκρουόμενοι, Inquieti, Fluctuantes, Conflictantes, VV. LL. [Ni fallor, ex Cebet. Ench. c. 4 : Ὅταν ἅψασθαί τινος ἔργου μέλλῃς, ὑπόμνησον σεαυτὸν ὁποῖόν ἐστι τὸ ἔργον· ἐὰν λουσόμενος ἀπίῃς, πρόβαλε σεαυτῷ τὰ γινόμενα ἐν βαλανείῳ, τοὺς ἀπορραίνοντας, τοὺς ἐγκρουομένους, τοὺς λοιδοροῦντας, τοὺς κλέπτοντας, ubi vert. malim, Trudentes inter sese. L. D.] || Ad numeros incedo, VV. LL. quæ exp. sumta est e schol. Aristoph. Ran. [371] : Χώρει δὴ νῦν [Χώρει νυν] πᾶς ἀνδρείως εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους τῶν καθ' Ἅδου [tria verba hæc del. c. libris] λειμώνων, ἐγκρούων καὶ σκώπτων [κἀπισκώπτων] καὶ παίζων, καὶ χλευάζων, exp., βαίνων εὐρύθμως. Addit tamen et aliam, sc. ἐκβάλλων.

[Ἐγκρύβω. V. Ἐγκρύπτω.]

Ἔγκρυμμα, τὸ, i. q. λόχος s. ἐνέδρα, teste Eust. [Il. p. 932, 17, ubi dicitur esse voc. plebeium], i. e. Milites qui aliquo in loco occuluntur ad circumvenieindos hostes incautos. [Afric. Cest. p. 312, b, v. 5 a fine : Εἰς βίγλας καὶ ἀνερευνήσεις ἐγκρυμμάτων τῶν πολεμίων· conf. ib. p. 313, b, 23. Tzetz. Hist. 12, 519 : Λόχος δὲ καὶ ἔνεδρα, τὸ ἔγκρυμμα, καλεῖται. Lib. De velitat. bell. p. 149, D, ed. Has. Paris. : Καρτερησάτω ἐν τῷ ἐγκρύμματι, ut grammaticos omittam ἐνέδραν expll. ἔγκρυμμα, scriptoresque a Ducangio citt. L. D.]

[Ἐγκρυπτάζω, Abdo, Occulto. Nil. Ep. p. 334, 12 : Τὸ φιλήδονον πνεῦμα τὸ ἐγκρυπταζόμενον ἐν τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι, Qui nidulatur in. Hase.]

Ἔγκρυπτος, Hesychio est πέμματος εἶδος : i. procul dubio q. ἐγκρυφίας. [V. Ἐγκρύπτω. || Occultus. Theodoret. Cat. in Psalm. t. 1, p. 681, 1 : Τὴν ἔγκρυπτόν σου δικαιοσύνην ἄγων εἰς φῶς. Hase.]

Ἐγκρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulto. Sonat tamen q. d. Inocculto, i. e. Intus occulto. Sic autem ἀποκρύπτω et ἐπικρύπτω pro simplici : nisi quis velit præp. hic quoque vehementiæ aliquid addere significationi. [Bekk. An. p. 354, 31 : Αἰδοσύνη, ἐπὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων καὶ ἀφανῶν καὶ λανθάνειν βουλομένων.] Exp. et Intego, Tego. Hom. Od. E, 488 : Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Matth. 13, [33] : Ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία. [Callim. in Etym. M. v. Βωνίτης p. 218, 23 : Οἵους βωνίτησιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. Bentl. fr. 157 : « Lege ἐνικρύπτουσι. Quod de panibus subcineritiis accipiendum : nam id (Coquere sub cinere) est ἐγκρύπτειν, unde ἄρτοι ἐγκρυφίαι passim ap. scriptt. et Ἔγκρυπτος, πέμματος εἶδος, ap. Hesych. » Hom. H. Merc. 416 : Χῶρον ὑποβλήδην ἐσκέψατο, ἐγκρύψαι μεμαώς. Aristoph. Av. 841 : Φύλακας κατάστησαι, τὸ πῦρ ἔγκρυπτ' ἀεί· ubi schol. : Ἵνα σχῇ αὐτὸ, εἰ χρεία γενήσεται φυλακῆς. (Conf. Ἔγκρυψις.) Aristot. H. A. 9, 33 : Τοῦτο (genus avium Scythicum) τίκτει δύο νεοττοὺς, οὐκ ἐπικάθηται δὲ, ἀλλ' ἐν δέρματι λαγωοῦ ἢ ἀλώπεκος ἐγκρύψαν ἐᾷ. Apollodor. 1, 5, 1, 4 : Καταλαβοῦσα εἰς τὸ πῦρ ἐγκεκρυμμένον. Apoll. Rh. 1, 170 : Ἔντεα γάρ οἱ μυχάτῃ ἔγκρυψε καλιῇ. Nonnus Dion. 2, 74 : Ἐνεκρύπτοντο θαλάσσῃ. Clem. Al. Protr. 2, 12, p. 11 : Τὴν γοητείαν τὴν ἐγκεκρυμμένην αὐτοῖς. Plut. Mor. p. 1146, E : Ἀλλὰ γὰρ βαθύτερός ἐστι νοῦς ἐγκεκρυμμένος τοῖς ἔπεσιν· Æmil. c. 8 : Ἐσωμάσκει τὸν πόλεμον καὶ συνεῖχεν ὥσπερ ἐγκεκρυμμένον ἀδήλως· Aretæus Caus. ac. pass. 1, 7, p. 5=6 : Ὡς δοκέειν σφίσι αὐτέοισι ἐς θώρηκα ἐς τὸ ἀφανὲς ἐγκεκρύφθαι τὴν φλεγμονήν. || Aliæ formæ sunt ἐγκρύβω, ap. Diodor. 1, 80 : Τῶν ἐκ τῆς βύβλου πυθμένων τοὺς δυναμένους εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβεσθαι· Apollod. 3, 13, 6 : Εἰς τὸ πῦρ ἐγκρύβουσα τῆς νυκτός (ubi perperam Heyn. ἐγκρυβοῦσα, non cogitans rem sæpius repetitam indicari seqq. imperff. ἔφθειρεν ... ἔχριεν)· Hesych. v. Ἐμαυτῷ βαλανεύσω : Τῶν τὰς βαλάνους ἐγκρυβόντων εἰς πῦρ. Et ἐγκρύφω ap. Quint. 14, 556, a Wakef. cit. : Ἄλλοτε μὲν φορέεσκε πελώριον, ἄλλοτε δ' αὖτε ὑψόθεν ἄνδρα φάραγξιν ἐνέκρυφεν. Nonnus Dion. 6, 135 : Παῖδα πολυσφρήγιστον ἐνέκρυφε φωλάδι πέτρῃ. || Confus. c. ἐγκύπτω ap. Longum 3, 15, ubi εἴς τινα λόχμην ἐγκύψασα ἑαυτὴν pro ἐγκρύψασα olim legebatur.]

[Ἐγκρυφὴ sine interpr. ponit Suid. Est Occultatio vel fort. Insidiæ. Sed ab adj. ἐγκρυφὴς repetendum hoc Eust. Opusc. p. 93, 43 : Ὑποκρίσεως ἀποτέλεσμα καὶ τὰ ἐγκρυφῇ λῃστευτικά· μὴ θαρροῦντες γὰρ οἱ φονικοὶ τὴν ἀντιμέτωπον μάχην ὑποκάθηνται ἄλλως (f. ἄλλοις). L. D. It. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 384, 24 : Ἐκεῖνος ὑπὸ τοῦ συνοικοῦντος αὐτῷ πνεύματος τὰ ἐγκρυφῇ κατιδών. Hase.]

Ἐγκρυφιάζω, i. q. ἐγκρύπτω, ex Aristoph. Eq. [822] : Πολλοῦ δὲ πολύν μ' ε χρόνον καὶ νῦν ἐλελήθης ἐγκρυφιάζων· quod schol. exp. ἐμφωλεύων καὶ ἀποκρύπτων, item λανθάνων καὶ ἐγκρύπτων ἑαυτὸν, dicens ἀπὸ τοῦ ἐγκρυφίου ἄρτου ductam esse metaph. [Occulto, apud Procop. Anecd. c. 1 : Ἐπεὶ τὴν γυναῖκα ἑώρα οὐκέτι τὸ πάθος ἐγκρυφιάζειν οἵαν τε οὖσαν, et Georg. Pachym. Andron. 5, 25, p. 301, A : Τὸ μὲν στράτευμα ἔγγιστά που ἐνεκρυ-

φίαζον. Pass. Eust. Opusc. p. 64, 94 : Πρωὶ μὲν γὰρ ἡ μνηστεία ἐτελέσθη, αὐθωρὸν δὲ καὶ ὁ γάμος ἐγκρυφιασθεὶς ἐπληρώθη. ὕϊᾶ L. Dindorf.]

Ἐγκρυφίας ἄρτος, ὁ, q. d. Occultatius s. Abdititius panis, sed exp. Subcineritius a Bud. quoque, in Lucian. [D. mort. 20, 4] : Ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρτος, τίς ἐστιν; [Lexiph. c. 3 : Ἀλλ' εἰς καιρὸν οὑτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε, ὡς ὁρῶ, πυριάτην τέ τινα καὶ ἐγκρυφίας. Hippocr. De vict. rat. 2, p. 356, 14 : Οἱ δὲ κλιβανῖται καὶ ἐγκρυφίαι (ἄρτοι) ξηρότατοι· Epid. 7, p. 1208, E : Ἄρτος ὡς ἡμιχοίνικος ἐγκρυφίης. L. D.] Affert et ex lxx Ezech. 4, [12] : Καὶ ἐγκρυφίαν κριτινον φάγεσαι. [Diocles ap.] Athen. [3, p. 110, B], loquens de pane quodam qui ἀπανθρακὶς dicitur, Ἔοικε δὲ καὶ οὗτος ἐπ' ἀνθράκων γίνεσθαι, ὥσπερ καὶ ὁ παρ' Ἀττικοῖς ἐγκρυφίας. At in VV. LL. affertur et e Num. 11, [8] : Ἐποίουν ἐγκρυφίας, et exp. Tortulas. [Memorat et Hesych., Suid., Eust. Od. p. 1548, 2. Idem p. 295, 22 : Τοῖς ἐκ πιτύρων ἐγκρυφίαις ἐχρεωκοποῦμεν τὸ τῆς γαστρὸς λίχνον. || Translate, Subdolus. Pollux 4, 47 : Κακίσαις δ' ἂν σοφιστὴν, λέγων γόης, ἀπατεὼν, ... ἐγκρυφίας, ἐπίσχιος ..., κρυψίνους. ὕϊᾶ] B

[Ἐγκρύφιος, ὁ, ἡ, Occultus. Philodem. Anth. Pal. 5, 124 : Πῦρ τύφεται ἐγκρύφιον. Schæf. Orac. Sibyll. 8, p. 716. ὕϊ]

[Ἔγκρυφος, ὁ, ἡ, idem. Nonn. Dion. 28, 295 : Ζηνὸς ὑποκλέπτων παλιναυξέος ἔγκρυφον ἦβην· 37, 68 : Ἔγκρυφον αὐτολόχευτον ἀνείρυε λαῖνεον πῦρ.]

[Ἐγκρύφω. V. Ἐγκρύπτω.]

[Ἔγκρυψις, εως, ἡ, Occultatio. Aristot. De vita et morte c. 5 : Ἡ δ' ἔγκρ. σώζει τὸ πῦρ· οὔτε γὰρ ἀποπνεῖν κωλύεται διὰ μανότητα τῆς τέφρας κ. τ. λ. V. Ἐγκρύπτω. L. Dindorf.]

Ἐγκτάομαι, q. d. Intus acquiro, possideo; sed nullum usus hujus verbi exemplum affertur, sicut nec verbalium Ἔγκτημα et Ἔγκτησις. [Herodot. 5, 23 : Ὦ βασιλεῦ, κοῖόν τι χρῆμα ἐποίησας, ἀνδρὶ Ἕλληνι δεινῷ τε καὶ σοφῷ δοὺς ἐγκτήσασθαι πόλιν ἐν Θρηίκῃ; Ubi olim scribebatur ἐγκτίσασθαι. Demosth. p. 1208, 27 : Τοὺς προεισοίσοντας τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων, Fundos possidentium. Xen. Vectig. 2, 6 : Εἶτα ἐπειδὴ καὶ πολλὰ οἰκιῶν ἔρημά ἐστιν ἐντὸς τῶν τειχῶν οἰκόπεδα, εἰ ἡ πόλις διδοίη οἰκοδομησαμένοις ἐγκεκτῆσθαι.] C

[Ἐγκτερεΐζω, Sacrifico in, Immolo. Apoll. Rh. 1, 1060 : Τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν.]

Ἔγκτημα, τὸ, et Ἔγκτησις, ἡ, in VV. LL. exp. Possessio, Acquisitio. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 260, 4 : Ἐγκτήματα κτημάτων διαφέρει· κτήματα μέν ἐστιν ἃ ἔχουσί τινες ἐν τῇ οἰκείᾳ γῇ, ἐγκτ. δὲ, εἰ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ τινι ὑπάρχει· conf. 251, 1. Demosth. p. 87, 6 : Ἑαυτῶν φασι τὴν χώραν οὖσαν οἰκεῖν καὶ οὐχ ὑμετέραν, καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα εἶναι ἐγκτήματα ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ, τὰ δὲ αὐτῶν κτήμαθ' ὡς ἐν οἰκείᾳ. Conf. Ἐπίκτημα. || Sicut ἔγκτημα dicitur de re possessa, sic de possessione ἔγκτησις ap. Xen. H. Gr. 5, 2, 19 : Αἱ γὰρ ἄκουσαι τῶν πόλεων τῆς πολιτείας κοινωνοῦσαι, αὗται, ἄν τι ἴδωσιν ἀντίπαλον, ταχὺ ἀποστήσονται· εἰ μέντοι συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παρ' ἀλλήλοις, ... Monum. Lac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 652, 1334 : Ὑπάρχειν δὲ αὐτοῖς γᾶς καὶ οἰκίας ἔγκτασιν. Conf. ib. 1335, p. 653, b; 1566, 6, p. 738; 1567, 12, p. 739; n. 1771, p. 863; 1772, 1773, p. 864; 90, p. 129; vol. 2, p. 1, 14; 18, 6, etc. Ἐγγείων ἔγκτησιν ib. p. 78, 16. Decretum Byzant. ap. Demosth. p. 256, 7 : Δεδόχθαι τῷ δάμῳ τῷ Βυζαντίων καὶ Περινθίων Ἀθηναίοις δόμεν ἐπιγαμίαν, πολιτείαν, ἔγκτασιν γᾶς καὶ οἰκιᾶν. Levit. 25, 16 : Καθότι ἂν πλεῖον τῶν ἐτῶν πληθυνεῖ τὴν ἔγκτησιν αὐτοῦ καὶ καθότι ἂν ἔλαττον τῶν ἐτῶν ἐλαττονώσει τὴν ἔγκτησιν αὐτοῦ, addit Corai. V. Ἐκτίμησις. || Et adj. ἐγκτητικὸς in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 139, 27 : Καὶ μὴ ἐγλέγειμ παρ' αὐτοῦ τὸν δήμαρχον τὸ ἐγκτητικὸν, Vectigal de fundis pendendum. L. Dindorf.] D

Ἐγκτῆνες, et Ὕαντες, dicebantur olim Bœoti, διὰ τὸ κτηνώδεις εἶναι καὶ χοιρώδεις, teste Etym. [M. p. 311, 36, coll. Gud. p. 158, 40, ubi Ἐγκτῆνες. Leg. Ἔκτηνες, quod v. L. Dindorf.]

[Ἔγκτησις, Ἐγκτητικός. V. Ἔγκτημα.]

Ἔγκτητος, ὁ, ἡ, in VV. LL. redditur Acquisitus, Comparatus, Possessus : et citatur h. l. e Levit. [22, 11] : Ἐὰν κτήσηται ψυχὴν ἔγκτητον ἀργυρίου. [It. Lev. 14, 34 : Τῆς γῆς τῆς ἐγκτήτου ὑμῖν· et Num. 31, 9 : Πάντα τὰ ἔγκτητα αὐτῶν. Hase.]

Ἐγκτίζω, Condo in s. intus : ut quum aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν. [Plut. Mor. p. 328, E : Ἀλέξανδρος ὑπὲρ ἑβδομήκοντα πόλεις βαρβάροις ἔθνεσιν ἐγκτίσας.]

Ἔγκτισις ab Hesych. esse dicitur τὸ εἰς χρῶτα κεκάρθαι : pro quo supra attulerat Ἐγκίς. Infra Ἐγκυτί. [Ubi dicetur scrib. videri ἐγκυτίς.]

[Ἐγκυβερνάω, Guberno in. Diogen. L. 9, 1 : Εἶναι γὰρ ἓν τὸ σοφὸν, ἐπίστασθαι γνώμην, ἥτε οἱ ἐγκυβερνήσει πάντα διὰ πάντων, Quæ cuncta gubernet in homine. Aretæus Caus. tard. pass. 1, 3 : Ἦν ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἐλίσσηται καὶ ὦτα βομβέῃ ὄχως ῥεόντων καναχηδὸν ποταμῶν ἢ οἷον ἄνεμος ἱστίοισι ἐγκυβερνέῃ, ... ὀνομάζομεν σκότωμα τὸ πάθος, Velut ventus velis incumbit.]

[Ἐγκυβιστάω, Præcipito in. Suid. in Κύβος : Ἐγκυβιστᾶν τοῖς πράγμασι, τὸ ῥιψοκινδύνως τι πράττειν. Eust. Opusc. p. 330, 49 : Ἔοικε νόμος οὗτος εἶναι καὶ τῆς μετὰ βίον θαλάττης, τοὺς ἐν αὐτῇ γυμνουμένους ἐγκυβιστᾶν. Basil. Seleuc. De mir. S. Theclæ l. 2, p. 284, B : Βαθὺ καὶ πληθύον ἦν (φρέαρ) ὕδατι, ὡς ἐγκυβιστῆσαί τε τούτῳ καὶ ἐννήξασθαι. L. Dind.]

[Ἐγκύβιστος, ὁ, ἡ, Præceps, Projectus. Acta Philor. Combef. p. 171, 29 : Ἐγκύβιστον τῇ κεφαλῇ ταῖς τῶν σχοίνων κατὰ μικρὸν ἐπιδόσεσιν. Hase.]

Ἔγκῦδον, Hesych. exp. ἔνδοξον, Magna gloria præditum, Celebrem, Clarum.

[Ἐγκύησις, ἡ, Graviditas. Theophr. C. Pl. 1, 6, 3 : Ἅμα γὰρ τῇ ἐγκυήσει καὶ τῇ βλαστήσει καὶ ὁ φλοιὸς ἐπιφύεται καὶ περιλαμβάνει.]

Ἐγκύκάω, q. d. Misceo s. Confundo intra. [Diosc. Ther. 2, p. 424, A : Ἐγκυκήσαντας ὡς ἐν ἀλφίτῳ δεδευμένῳ, Subigentes. Cit. Hemst. Hom. Od. K, 235 : Ἐν δέ σφιν τυρόν τε καὶ ἄλφιτα καὶ μέλι χλωρὸν οἴνῳ Πραμνείῳ ἐκύκα. Lycophr. 674 : Ἐγκυκῶσαν ἀλφίτῳ θρόνα. Aristoph. Ach. 939 : Κύλιξ τὰ πράγματ' ἐγκυκᾶσθαι.]

[Ἐγκυκλεύω, Cingo, Circumdo. Epiphan. Ancor. 54, vol. 2, p. 58, A : Ὡς εἴτις ἔχει ὄρος καὶ πεδιάδα, τὴν δὲ πεδιάδα ἐγκυκλεύουσαν τὸ ὄρος, Planitiem circa montem sitam.]

Ἐγκυκλέω, Circumvolvo, VV. LL. [Hippocr. De arte p. 6, 37 : Καὶ αὐτὰ τὰ ἄρθρα, ἐν οἷσιν αἱ συμβολαὶ τῶν κινεομένων ὀστέων ἐγκυκλέονται. Schol. Hom. Il. Ven. Υ, 404 : Σύνηθες δὲ τοῖς ἐκεῖ καθ' ἕκαστον ἔτος ἐγκυκλεῖν τὰς θυσίας τῷ θεῷ, ubi vert. licet Repetere. Etym. M. p. 311, 49 : Ἐγκυκλίους λειτουργίας τὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτόν· κύκλος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· ἀπὸ τοῦ ἐγκυκλεῖσθαι τῇ τῶν ἡμερῶν περιόδῳ, Revolvi, Reverti. L. D.] Polluci [4, 128] ἐγκυκλεῖν est Circumvoluto eo, quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sint, ut videre licet in verbis quæ mox ex eo ascribam. [Scr. esse ἐκκυκλεῖν, quanquam ἐγκ. similiter dicit etiam schol. Hom. Il. Σ, 477 : Δαιμονίως τὸν πλάστην αὐτὸς διέπλασεν, ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ἐγκυκλήσας καὶ δείξας ἡμῖν ἐν φανερῷ τὸ ἐργαστήριον, animadvertit Brunck. ad Arist. Thesm. 96. V. Ἐγκύκλημα. L. D.] In h. autem l., Εἰ μὴ σχολὴν ἔχεις κατελθεῖν, ἐγκυκλήθητι, Suid. exp. συστράφηθι. At schol. Aristoph. Vesp. [699 : Ὑπὸ τῶν ἀεὶ δημιζόντων] οὐκ οἶδ' ὅποι [ὅπῃ] ἐγκεκύκλησαι, exp. μεταβέβλησαι. [Suid. v. Ἐγκεκύκλησαι int. ἀνέστραψαι. Quæ si veræ sunt loci intt., tamen inde non est existimandum defendi ἐγκυκλεῖν et ἐγκύκλημα de machinis scenicis. Vocc. enim, quæ iis sunt contraria, εἰσκυκλεῖν et εἰσκύκλημα, flagitant præp. non ἐν, sed ἐκ. || Ap. Hesych. pro Ἐγκυκλήσω, ἐγκαλύψω leg. videri Ἐκκυκλήσω, ἐκκαλύψω, dicetur in Ἐκκυκλέω. L. Dind.]

Ἐγκύκλημα, et Ἐγκύκληθρον, Pegma quoddam scenicum subjectis rotis, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eust. [Il. p. 976, 15] : Τὸ ἐγκύκλημα, ὃ καὶ ἐγκύκληθρον λέγεται, μηχάνημα ἦν ὑπότροχον, ὑφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκευῇ ἢ τῇ σκηνῇ. Pollux [4, 128] ἐγκύκλημα esse dicit ἐπὶ ξύλων ὑψηλὸν βάθρον, ᾧ ἐπίκειται θρόνος· δείκνυσι δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τὴν σκηνὴν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀπόῤῥητα πραχθέντα, καὶ τὸ ῥῆμα τοῦ ἔργου καλεῖται ἐγκυκλεῖν. Scribitur tamen ibi non ἐγκύκλημα, sed ἐκκύκλημα, ut et in quo-

dam l. præced., aliquanto tamen post ἐγκύκλημα, ut et ap. Eust. Apud Suid. vero [pro ἐγκύκλημα, ut nunc legitur,] perperam scribitur ἐγκύκληρα. [Machinam illam non ἐγκύκλημα dici, sed ἐκκύκλημα, pluribus dicetur in Ἐκκύκλημα. Ἐγκύκλημα tamen facile concedam recentibus grammaticis, ut scholl. Aristoph. Nub. 184, Sophocl. Aj. 346, quum γ pro κ positum et initio lit. Γ, vol. 2, p. 476, B, probavimus et in vv. Ἔγκλητος, Ἐγκλητεύσιμος aliisque itidem observavimus. L. D.] || Ἐγκυκλήματα dicuntur etiam quæ infra ἐγκύκλια. Aristot. OEcon. 2, [c. 1]: Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἄλλων ἐγκυκλημάτων, Proventus e domestica parsimonia et dolore et iis quæ domi aluntur: quæ ἐγκύκλια ibid. dicuntur. VV. LL. Vid. Ἐγκύκλιος.

[Ἐγκύκλησις, ἡ, ap. Euseb. H. E. 3, 29: Ἀποβολὴ πάθους ἦν ἡ εἰς μέσον τῶν ἀποστόλων τῆς ζηλοτυπουμένης ἐγκύκλησις γυναικὸς, a Wakef. cit., mutandum est in ἐκκύκλησις, quod v.]

[Ἐγκυκλητὴς, ὁ, ap. Epiphan. Anc. 105, vol. 2, p. 106, B: Μηδὲ τοῖς τῆς ἀληθείας ἐγκυκλητοῖς συνθεαταὶ γινόμενοι, vertitur, Nec una cum his, qui eandem veritatem ex humanioribus disciplinis hauserunt, hujus inspectores esse student.]

[Ἐγκύκλιον, τὸ, memoratur in codd. quibusdam Poll. 4, 127 inter instrumenta apparatus scenici: sed est suspectum non modo propter librorum, qui inter hoc et ἡμικύκλιον variant, dissensionem, sed etiam propter formam, si pro subst. accipitur, analogiæ non consentaneam. L. Dind.]

Ἐγκύκλιος, ὁ, ἡ et α, ον, Circularis, Rotundus, i. q. κύκλιος. [Eur. Iph. T. 429: Ὅπου πεντήκοντα κορᾶν τῶν Νηρήδων χοροὶ μέλπουσιν ἐγκύκλιοι. Æschin. C. Tim. p. 2, 23: Περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παίδων καὶ τῶν χορῶν τῶν ἐγκυκλίων. Plut. Num. c. 11: Νουμᾶς δὲ λέγεται καὶ τὸ τῆς Ἑστίας ἱερὸν ἐγκύκλιον περιβαλέσθαι. Orph. Arg. 979: Ἐγκύκλιαι δινεῦντο... Πανδώρη Ἑκάτή τε· H. 2, 9: Ἐγκυκλίη, de nocte. 6, 4: Ἐγκυκλίοις δίναισι, et 39, 15. Aristot. Meteor. 1, 4 et 7, Plutarch. Mor. p. 1024, D: Ἐγκύκλιον φοράν. Ἐγκύκλιος gen. fem. est etiam in cod. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 888, B. Ib. l. 5, vol. 5, p. 207, B: Περὶ ἐπισημασιῶν ἐγκυκλίων ἑρμηνεία τοῦ ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου. || Jovis epith. perhibere videtur Hesych.: Ἐγκύκλιον ... ἢ Ζεὺς παρ' Ἀθηναίοις. Obscura etiam Suidæ gl.: Ἐγκύκλια λέγεται καὶ τὰ ποιητικά. L. D.] Et ἐγκύκλιος παιδεία, quæ et Ἐγκυκλοπαιδεία, Disciplinarum orbis, qui septem liberalium artium numero censeri solebat. Quintil. 1, 10, tradens, oratori futuro necessariam esse plurium artium scientiam, Nunc de ceteris artibus, quibus instituendos, priusquam tradantur rhetori, pueros existimo, strictim subjungam, ut efficiatur orbis ille doctrinæ, quam Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Inter quas artes numerat musicam et geometriam. [Ap. Quinct., sublato voc. nihili ἐγκυκλοπαιδείαν, legitur nunc c. libris ἐγκύκλιον παιδείαν. Zonar. p. 600: Ἐγκύκλιος· ἡ γραμματικὴ, ἡ ποιητικὴ, ἡ ῥητορικὴ, ἡ φιλοσοφία, ἡ μαθηματικὴ, καὶ ἁπλῶς πᾶσα τέχνη καὶ ἐπιστήμη, διὰ τὸ περιιέναι ταῦτα τοὺς σοφοὺς ὡς διά τινος κύκλου. Quibus schol. Basilii Ms. in Gregor. Naz. Epitaph. in Basil. (p. 79, 14 ed. Bas.) ap. Gaisf. ad Suid. vol. 1, p. 1139, G, addit: Φασὶ δὲ καὶ ἰδικῶς ἐγκύκλιον τὴν ποιητικὴν, περὶ ἧς καὶ Πρόκλος ὁ Πλατωνικὸς ἐν μονοβιβλίῳ (sic) περὶ κύκλου ἐπικοῦ γράψας τῶν ποιητῶν διέξεισι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ ἴδια κ. τ. λ.] Vitruv. Encyclion disciplinam dicit 1, 1: Quum autem animadverterint omnes disciplinas inter se conjunctionem rerum et communicationem habere, fieri posse faciliter credetur (sc. posse naturam tantum numerum doctrinarum perdiscere). Encyclios enim disciplina, uti corpus unum, ex his membris est composita. Et in præfat. libri 6 de suis parentibus, Me arte erudiendum curaverunt, et ea, quæ non potest esse probata sine literatura encyclioque doctrinarum omnium disciplina. Athen. [4, p. 184, B], e Menecle et Androne, Ἀλεξανδρεῖς εἰσὶν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας· [1, p. 1, C], de Monio poeta, Ἀνὴρ καὶ κατὰ τὴν ἄλλην παιδείαν οὐδενὸς δεύτερος, καὶ τὴν ἐγκύκλιον οὐ παρέργως ἐζηλωκώς· [13, p. 588, A], de

Epicuro, Ἐγκυκλίου παιδείας ἀμύητος ὤν. Et ap. Suid., Οἱ δὲ ἀξιώματος ἀντιποιούμενοι, τὴν ἐγκύκλιον ἐπαιδεύοντο παιδείαν· quæ, ut ipse annotat, διὰ πάσης ἐχώρει παιδεύσεως καὶ ῥυθμοῦ καὶ παντὸς κινήματος. Gregor. ἐγκύκλιον παίδευσιν dicit. Plut. [Mor. p. 1135, E: Περὶ τὴν ἄλλην ἐγκύκλιον παιδείαν·] Alex. p. 219 [c. 7]: Τοῖς περὶ μουσικὴν καὶ τὰ ἐγκύκλια παιδευταῖς. [Strabo 1, p. 13: Πολιτικὸν λέγομεν οὐχὶ τὸν παντάπασιν ἀπαίδευτον, ἀλλὰ τὸν μετασχόντα τῆς τε ἐγκυκλίου καὶ συνήθους ἀγωγῆς τοῖς ἐλευθέροις καὶ τοῖς φιλοσοφοῦσιν. Lucian. Amor. c. 45: Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Plut. Mor. p. 7, C: Τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων. Ammon. p. 35 s. Eran. Philo p. 165 v. Γέρων: Παῖς δ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι.] Quoniam vero hæc ἐγκύκλια a nonnullis etiam e vulgo discebantur, inde factum putatur, ut ἐγκύκλιος accipiatur pro Trivialis, Vulgaris, quemadmodum Quintil. dicit Trivialis scientiæ magister. Aristot. Polit. 1, [7]: Ἐδίδασκε τὰ ἐγκύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας, qualem esse dicit τὴν ὀψοποιητικὴν, ut Cic. Pro Rosc. Amer., Artes illas vulgares, coquos, pistores, lecticarios. Idem in 2, [5]: Οἷς πλεῖστον προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους, Ad vulgares operas et obvias. [Ib. 9: Χρησίμου δ' οὔσης θρασύτητος πρὸς οὐδὲν τῶν ἐγκυκλίων, ἀλλ' εἴπερ πρὸς τὸν πόλεμον, βλαβερώτατα καὶ πρὸς ταῦθ' αἱ τῶν Λακώνων (γυναῖκες) ἦσαν, Ad usus quotidianos.] Et in OEc. 2, [1]: Πρόσοδος ἡ ἀπὸ τῶν ἐγκυκλίων, Reditus et fructus e domestica parsimonia et iis, quæ domi aluntur. Isocr. [Nic. p. 31, B]: Ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν ἑκάστην γιγνομένοις. Plut. [Mor. p. 45, C]: Ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεως. Rursum Aristot. De cœlo 1, [c. 9 prope fin.]: Ἐγκύκλια φιλοσοφήματα· Eth. 3, ἐγκυκλίους λόγους dicit, quos alibi ἐξωτερικούς [Hesych.: Ἐγκύκλια μαθήματα, τὰ ἔξω. Aristot. Eth. Nic. 1, 3: Ἱκανῶς γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις εἴρηται περὶ αὐτῶν]: Meteor. 1, [c. 1]: Περὶ κεραυνῶν πτώσεως καὶ τυφώνων καὶ πρηστήρων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐγκυκλίων, ὅσα διὰ πῆξιν συμβαίνει πάθη τῶν αὐτῶν σωμάτων τούτων, De ceteris, quæ passim accidunt affectibus, quum hæc ipsa corpora condensantur et concrescunt, Bud. p. 990, ubi fusius et prolixius hæc citantur. Ad hanc vocem respexisse creditur Horat. A. P. [131] quum dixit, Publica materia privati juris erit, si Nec circa vilem patulumque moraberis orbem: h. e., si sententias persequaris non de medio nec e trivio sumtas, non vulgares et omnibus patentes. Homines etiam ἐγκύκλιοι dicuntur, i. e. Vulgares, ap. Isocr. Symm. [p. 176, B]: Τούτων τῶν ἐγκυκλίων ταφὰς ποιεῖσθαι, h. e. τῶν τυχόντων ἀνθρώπων. [Immo sic legitur e cod. Urb. et distinguitur l.: Πλὴν ἓν ἦν τοῦτο τῶν ἐγκ., ταφὰς ποιεῖν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν cet.] Bud. Dicitur etiam aliquid alicui ἐγκύκλιον esse, quod illi quotidianum est et quasi vile. Eunap. ap. Suid. de Carino, Ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν, sc. εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Erat enim Carinus, ut Fl. Vopiscus scribit, homo omnium contaminatissimus, adulter, frequens corruptor juventutis. [Demosth. p. 792, 16: Ὧ γὰρ οὐδὲ τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ἐγκυκλίων δικαίων μετουσίαν διδόασιν οἱ νόμοι, ubi liber unus συνήθων. Dionys. A. R. 10, 33: Ἐγκύκλιον γὰρ δὴ τοῦτο καὶ ἐν ἔθει ἦν ἤδη τῇ πόλει, πολεμουμένῃ μὲν ὁμονοεῖν, εἰρήνην δ' ἀγούσῃ στασιάζειν. Plut. Mor. p. 45, C: Ἐκεῖνα μὲν γὰρ ἤδη ... ὥσπερ ἐγκύκλια καὶ κοινὰ πάσης ἀκροάσεώς ἐστι. Dio Cass. 44, 29: Ὥσπερ τι ἔννομον καὶ ἐγκ. πρᾶγμα.] || In orbem rediens, Anniversarius, Annuus, ἐτήσιος, Suid., hæc subjungens exx. [Theophyl. Hist. 1, 8, p. 18, D]: Ἐξαιτοῦντος τὸν ἐγκύκλιον πλοῦτον ὃν ἀν' ἔτος ἕκαστον παρὰ Ῥωμαίων ἐλάμβανον. Item [ib. 6, 6, p. 151, B]: Ὁ δὲ στρατηγὸς τὰς ἐγκυκλίους διανομὰς τῶν χρημάτων αὐτοῖς ἐποιήσατο. Item [ib. 2, 10, p. 44, C]: Ἡ ἐγκύκλιος τῶν χρημάτων ἐπίδοσις. Et ἐγκύκλιοι ἀρχαὶ, inquit Bud., Magistratus qui sortito deferebantur, quasi in orbem redeuntes, vel quasi vulgares. Videntur hoc voc. significari ii magistratus, qui per certas annorum vices redeunt. [Et ἐγκύκλιοι λειτουργίαι, αἱ κατ' ἐνιαυτὸν γινόμεναι, οἷον χορηγίαι, γυμνασιαρχίαι καὶ ἱερῶν περίοδοι, sec. Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 22, Zon.

Σίβυλλα ἐν Δ 7 λέγει φιλομουσίαν δὲ καὶ φιλογραμματείαν καὶ ἱππίαν καὶ φιλοκυνηγίαν καὶ [illegible] τὰς ἐγκυκλίους λεγομένας τέχνας ἀγαθεύματα μὲν καλοῦσιν ἐπιστήμας δ' οὔ

p. 600, ubi ἐγκυκλίας, Etym. M. p. 311, 48. Demosth. p. 463, 13 : Πόσοι δήποτ' εἰσὶν οἱ τὰς ἐγκυκλίους λειτουργίας λειτουργοῦντες, χορηγοὶ καὶ γυμνασίαρχοι καὶ ἑστιάτορες; 496, 16; Dio Cass. 44, 40. Id. 71, 32 : Ἔξω τῶν ἐγκυκλίων δαπανῶν. Inscr. in Syro ins. reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, 55 : Ὁ ταμίας Ἀριστα-γόρας δότω Ὀνησάνδρῳ τὸ ἀποτεταγμένον εἰς τὸν στέφανον ἐκ τοῦ νόμου διάφορον ἀπὸ τῆς ἐγκυκλίου διοικήσεως, et ib. 63. Conf. sch. Hesiod. Theog. in Ἔγκυκλος cit. || Ἐγκύκλια, de literis circularibus, exx. illustravit Ducang. Gl. p. 347 post Suicer. vol. 1, p. 1002. L. D. Peyron Pap. gr. 1, p. 34, 19 : Τὰ τέλη τετάχθαι εἰς τὴν τοῦ ἐνκυκλίου ὠνὴν, Præstationes relatas esse in tabulas redemtionis tributi annui; conf. ib. p. 42, 14. Buttm. *Erkl. e. griech. Beischr.* p. 26, 23 : Δεκάτης ἐγκυκλίου· p. 8, 17 : Εἰκοστῆς ἐγκυκλίου, ibique Bœckh. Tributum decumæ vel vicesimæ. Reuvens *Lettres* etc. 3, p. 52, 20 : Δοκιμαστοῦ τοῦ ἐνκυκλίου. Hase.]

[Ἐγκυκλίως, Orbiculatim. Aristot. Meteor. 1, 2 : Ἡ τῶν ἐγκ. φερομένων σωμάτων φύσις. Id. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 23, vol. 1, p. 486 : Κινούμενον περὶ τὸ μέσον ἐγκ. Angl. Hero Aut. p. 254, 20 : Πάντα τὰ ἐγκ. κινούμενα. Hase.]

[Ἔγκυκλον. V. Ἔγκυκλος.]

[Ἐγκυκλοπαιδεία vox nihili. V. Ἐγκύκλιος.]

[Ἐγκυκλοποσία, ἡ, sine testim. affert Schneid.]

Ἔγκυκλος, ὁ, ἡ, In orbem factus, rediens, Circularis, i. q. ἐγκύκλιος. [Signif. Rotundi Matro Athen. 4, p. 137, B : Ὡς δὲ ἴδον ξανθὸν γλυκερὸν μέγαν ἔγκυκλον ... πλακοῦντα. Anth. Pal. 9, 21, 5 : Νῦν δὲ βάρος πέτρης Νισυρίτιδος (f. Νισυρίδος) ἔγκυκλον ἕλκω, lapidem molarem. Cit. Schneid. Athen. De mach. p. 4, v. penult. : Ὅπως ᾖ περίδρομος ἔγκυκλος. De iis quæ orbe circumvolvuntur et redeunt schol. Hesiod. Th. 139 : Ἐν χρόνῳ γάρ τινι ἐγένοντο ἔγκυκλοι περιφοραὶ τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ ἀέρος, quod paullo ante ad eund. v. τὰς ἐγκυκλίους δυνάμεις et τὰς ἐγκυκλίους φοράς. De rebus vulgaribus et semper redeuntibus, Hesych. : Ἔγκυκλα, τὰ ἐγκυκλούμενα τῷ βίῳ καὶ συνήθη, quod supra ἐγκύκλια. L. Dind.] At ἔγκυκλον a Polluce [7, 53, 96] numeratur inter vestes muliebres, talisque ei esse videtur, qualia τὰ περίνησσα. Aristoph. [Thesm. 261] ap. Suid. : Φέρ' ἔγκυκλον· τουτὶ λάμβαν' [λάβ'] ἀπὸ τῆς κλινίδος. Idem [Lys. 113] ap. Eund., Ἠοῦγκυκλον τουτὶ καταθεῖσαν. [Id. fr. Thesm. ap. Poll. l. c. : Χιτῶνα, βάραθρον, ἔγκυκλον, κομμώτριον.] At ἔγκυκλον quidem esse ἱμάτιον, κροκωτὸν autem ἔνδυμα, manifestum esse idem Suid. annotat. Eust. quoque [Il. p. 976, 12] ἔγκυκλον s. ἔκκυκλον scribit esse γυναικεῖον φόρημα, e Paus. subjungens, Ἔγκυκλον, περιπόρφυρον ἱμάτιον· καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα· quam ἐπιγονατίδα etiam a quibusdam appellari ex eod. gramm. annotat, quoniam ad genua usque pertingat. [Aristoph. Lys. 1162, Pylon vocat ἔγκυκλον. Monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 50 : Ἔγκυκλον ποικίλον. Photius v. Παράπηχυ p. 388, 13 : Τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον (ἱμάτιον) ἔγκυκλον (καλοῦσι), quæ verba repetuntur p. 394, 24. L. D.]

Ἐγκυκλόω, Circo includo. Unde ἐγκυκλούμενος in VV. LL. Inclusus. || Circumago, VV. LL. [Eur. Iph. T. 76 : Ἀλλ' ἐγκυκλοῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών. || In gyrum s. circulum colligo. Diodor. 3, 36 : Ὅταν τὰ μέγιστα τῶν θηρίων περισπειραθῇ, ποιεῖ ταῖς ἐγκυκλωθείσαις ἐπ' ἀλλήλαις σπείραις ἀναστόματα πόρρωθεν φαινόμενα λόφῳ παραπλήσια. || Med. Circumdo. Plut. Mor. p. 50, D : Τοὺς ἀμφὶ πλουσίαν τράπεζαν ἐγκυκλουμένους, οὓς οὔτε πῦρ, οὐ σίδηρος, οὐδὲ (l. οὔτε) χαλκὸς εἴργει μὴ φοιτᾶν ἐπὶ δεῖπνον. Eur. Bacch. 292 : Τοῦ χθόν' ἐγκυκλουμένου αἰθέρος. Strabo præter l. in Ἐγκύκλωσις cit., 4, p. 193 : Ἐγκυκλοῦνται μὲν δή τινα χώραν ταῖς σκολιότησι καὶ οὗτος (Rhenus) καὶ ὁ Σηκουάνας· 5, p. 216 : Κατέχουσι μὲν ἅπασαν ὅσην ἐγκυκλοῦνται τὰ Ἀπέννινα ὄρη. Conf. ib. p. 217; 15, p. 724. Plut. Marc. c. 6 : Ὁ δὲ Μάρκελλος, ὡς μὴ φθαῖεν αὐτὸν ἐγκυκλωσάμενοι καὶ περιχυθέντες, ὀλιγοστὸν ὄντα, τὰς ἴλας ἦγε πόρρω τῶν ἱππέων· Ti. Gracchi c. 5 : Τῶν Νομαντίνων ... τὸ πᾶν ἐγκυκλουμένων στράτευμα. Dio Cass. 40, 39 : Ἀπέλαβεν ἐν Σηκουανοῖς γενόμενον καὶ ἐνεκυκλώσατο· 41, 60 : Πόρρωθεν ἐγκυκλούμενοί τινας· 77, 13 : Συνεκάλεσε γὰρ τὴν ἡλικίαν αὐτῶν, καὶ πᾶσαν ... ἐνεκυκλώσατο καὶ κατέκοψεν· 49, 36 : Πᾶσαν τὴν πόλιν ἐγκεκύκλωται. Pass. id. 56, 12 : Φρούριον ... φάραγξι βαθείαις ... ἐγκεκυκλωμένον. || Circueo. Diodor. 4, 23 : Μετὰ δὲ ταῦτα βουλόμενος ἐγκυκλωθῆναι πᾶσαν Σικελίαν, ubi not. aor. forma pass. signif. act., ut loco abhinc secundo. Et inferius ib. : Τότε δ' ὁ Ἡρακλῆς ἐγκυκλούμενος τὴν Σικελίαν. Et ubi nunc est κυκλωθεὶς, sed leg. esse ἐγκυκλωθεὶς monstrant varietates librorum, c. 24 : Αὐτὸς δὲ κυκλωθεὶς τὸν Ἀδρίαν. L. D. || Hinc translate de voce, Circumsono, Aristoph. Vesp. 395 : Ὥσπερ φωνή μέ τις ἐγκεκύκλωται. || In orbem redeo. Hesych. : Ἔγκυκλα, τὰ ἐγκυκλούμενα τῷ βίῳ καὶ συνήθη. Confus. c. ἐγκολλᾶν v. in illo.]

[Ἐγκύκλωσις, ἡ, Circuitus. Strabo 2, p. 88 : Τὸν Τίγριν καὶ τὸν Εὐφράτην ἐγκυκλοῦσθαι τήν τε Μεσοποταμίαν καὶ τὴν Βαβυλωνίαν καὶ τὸ πλέον γε τῆς ἐγκυκλώσεως τὸν Εὐφράτην ποιεῖν. Sir. 43, 14 : Ἐγύρωσεν οὐρανὸν ἐγκυκλώσει δόξης.]

[Ἐγκυλίδωτος. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 623, 3 : Ἔπειτα ξυμμίξας πάντα, ἔλαιον ἐπιχέας καὶ ἀφελῶν, χλιήνας εἰρίον ἐγκυλίδωτον ἐνελίξας προστίθει τῇ μήτρῃ. Quo referenda glossa Galeni p. 412 : Ἀγκυλιδωτὸν, ἀγκύλην ἔχον· εἴρηται δὲ ἐπὶ κυρτώματος. Ubi pro κυρτώματος, quod Gibbositatem interpretatur ed. Junt., ante HSt. legebatur ἅρματος, i. e. ἅμματος, Fasciæ, ut viderunt editores Britannici v. Ἀγκυλιδωτός. Ἀγκυλιδωτὸς autem in ἐγκυλίδωτος depravatum, ut ἀγκυλισταὶ in ἐγκυλισταὶ ap. Hesych. v. Ἀγκύλη. L. D.]

Ἐγκῠλινδέω, Involvo, Voluto in : ut ἐγκυλίω. [Q. v. Moschop. Περὶ σχεδῶν p. 152 : Ἐνειλινδεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐγκυλινδεῖσθαι. L. D. Epiphan. t. 1, p. 708, D : Τὰ μάγων ἐπίσταται, καὶ ἐν αὐτοῖς ἐγκυλινδεῖται. Hase.]

Ἐγκυλίνδησις, ἡ, Volutatio. Plut. Othone. [c. 2 : Τὰς ἀνοσίους ἐν γυναιξὶ πόρναις καὶ ἀκαθάρτοις ἐγκυλινδήσεις].

[Ἐγκύλισμα, τὸ, Volutabrum. Schol. Arist. Nub. 32, quem indicat Weigel. : Ὡς που καὶ ἐν τοῖς Βατράχοις (904) ἀλινδήθρας τε καὶ ἐγκυλίσματα. Sed rectius et integrius Suid. v. Ἐξαλίσας : Ἀρ. ἐν Β., Πολλὰς ἀλ. τε καὶ ἐκκυλίσματα, ut schol. ipse dicit paullo ante ἐξαλίσας, ἐκκυλισθῆναι ποιήσας. Ap. Epiphan. Adv. hær. 61, 3, vol. 1, p. 508, A, ab Routh. cit. : Ναῦς οὐκ ἀπὸ ἑνὸς ξύλου ἁρμόζεται, ἀλλ' ἐκ διαφόρων, καὶ τὴν μὲν τρόπιν ἀπὸ ἑνὸς ξύλου κέκτηται, ἀλλὰ οὐ μονοβόλως, τὰς δὲ ἀγκύρας ἑτέρων, περιτόνεά (l. περιτόναιά Angl.) τε καὶ σανίδας καὶ τὰ ἐγκυλίσματά τε καὶ μέρη πρύμνης καὶ τοίχων καὶ ζυγωμάτων, ἱστίων τε καὶ πηδαλίων ... ἐκ διαφόρων ξύλων ἔχει τὴν συναγωγὴν, Petav. conj. χελύσματα. Itaque auctoritates voc. ἐγκ. ad nihilum recidere videntur. L. Dind.]

Ἐγκυλίω, Involvo, Devolvo in, Implico. Metaphorice plerumque capitur. Xen. [Comm. 1, 2, 22] : Εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες [ἐκκυλ., q. v.], Amoribus implicati, capti, ut Cic. Implicare se societate omnium, Implicari erroribus, maleficio. Greg. Naz. De resurrectione : Καὶ εἰ μόνῃ ταῖς ἡδοναῖς ἐνεκυλίσθη ἡ ψυχὴ, μόνῃ δικαίως ἂν ἐκολάζετο, Si sola volutata et versata esset in voluptatibus : s., Se involvisset voluptatibus, ut Plin. Otio se involvere; sed in bonam partem. [Act. Pherecr. Stob. Flor. vol. 3, p. 431, 6 : Πολλοῖς ἐμαυτὸν ἐγκυλῖσαι πράγμασιν. Schæf. Med. proprie Involvor, in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 31 : ΕΝΤΩΙ ΚΙΒΩΤΙΩΙ ΕΝΙ ΕΓΚΥΛ..... ΕΙΣ ΧΡΥΣΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΟΝ ΕΧΟΣΑ, quæ ita explet Bœckh. p. 237, 50, ἐγκυλιόμενα σφραγὶς; sed in εγκυλ latere vel adj. quoddam vel subst. mihi videor colligere ex eo quod verbi tempus præsens alienum est sententiæ. L. D. || Volutor in. Theophr. H. Pl. 1, 6, 11 : Καλεῖται δὲ περδίκιον διὰ τὸ τοὺς πέρδικας ἐγκυλίεσθαι καὶ ὀρύττειν. Lucian. Hippiæ c. 6 : Οἶκος ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος. || Translate Dionys. A. R. 11, 36 : Εἰς τὰς πολιτικὰς πράξεις ἐγκυλισθείς. Prov. 7, 18 : Δεῦρο καὶ ἐγκυλισθῶμεν ἔρωτι. Sir. 23, 14 : Καὶ ἐν ἁμαρτίαις οὐκ ἐγκυλισθήσονται· 37, 3 : Πόθεν ἐνεκυλίσθης; Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. vol. 1, p. 130 : Ἐπεὶ δὲ εἶδε μηδὲν ἡμᾶς ἐκ τούτων προκόπτοντας, εἰς κακίαν δὲ πᾶσαν ἐγκυλιουμένους (sic). L. D. Sext. Emp. Adv. phys. 2, 103, p. 651, 13 : Οὐ λύουσι τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ὁμοίως ἐγκυλίονται αὐτῇ. Aspas. ad Aristot. Eth. Nic. 7, f. 128, A.

Hemst. Clem. Al. Str. 7, 4, 25, p. 843 : Μέθαις ἐγκυλιόμενοι. Schneid. Hesych. : Ἐγκαλινδούμενος, ἐγκυλιόμενος. Mich. Psell. Lectt. admir. medicophys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 478, B : Ῥᾷστον δὲ αὐτῷ καὶ τὴν πολλοῖς ἐγκυλισθεῖσαν (male ap. Koll. ἐγκυκλισθ.) ἀνδράσι γυναῖκα παρθένον αὖθις ἐργάσασθαι. ὕτ L. Dindorf.]

[Ἔγκυλον. V. Ἔγκυτον.]

[Ἐγκῡμαίνω, Inæstuo. Basil. M. in Hexaem. vol. 1, p. 15, B : Εἴπερ κατασκευὴ γῆς ὁ οἰκεῖος αὐτῇ κατὰ φύσιν κόσμος, λήια μὲν ταῖς κοιλότησιν ἐγκυμαίνοντα, λειμῶνες χλοάζοντες κ. τ. ἑ. Id. Epist. 210, vol. 3, p. 315, A : Ἀλλ' ὑμεῖς τὰς οἰνοβαρεῖς κεφαλὰς, ἃς ὁ ἐκ τῆς κραιπάλης ἀναφερόμενος ἀτμὸς, εἶτα ἐγκυμαίνων, καταφαντάζει, χαίρειν ἀφέντες, ubi al. ἐκμαίνων. L. D. Clem. Al. t. 1, p. 179, 28 : Οὐδὲ γὰρ ὡς ἐπιπλεῖστον ἐγκυμαίνονται ἔτι τῶν πρεσβυτέρων αἱ ὀρέξεις περὶ τὰ τῆς μέθης ναυάγια, Fluctuare solent circa ebrietatis naufragia. Hase.]

[Ἐγκυματίζω, Jacto fluctibus, Exagito. Greg. Nyss. t. 1, p. 283, D : Οἱ δὲ τῇ ταραχῇ ταύτῃ καὶ τῷ σάλῳ τῶν κυμάτων ἐγκυματισθέντες. Hase.]

[Ἔγκύματος, ὁ, ἡ, Qui in undis est. Secund. Sentt. p. 25=639, de navigio, ἐγκ. ὁδοιπορία. Wakef. ῠᾰ]

[Ἐγκυματόω, i. q. ἐγκυματίζω. Greg. Nyss. t. 2, p. 536, D : Ἁλίν τῷ ἀστατοῦντι καὶ ἀλλοιουμένῳ ἐγκυματοῦσθαι βίῳ, Fluctuare in. Hase.]

Ἐγκῡμονέω, pro ἐγκύμων εἰμὶ, Gravida sum, Fero uterum. Bud. exp. etiam Utero ingravesco, in Pand. [Hac signif., Gravida fio, Geopon. 14, 26, 2 : Γῦπας δὲ μὴ συγγίνεσθαι ἀλλὰ ἀντιπρῴρους τῷ νότῳ πετομένους ἐγκυμονεῖν. Eust. Opusc. p. 100, 66 : Ὅμως ἐγκυμονοῦσιν οἷα καὶ μητέρες τινὲς αἱ ποιότητες. || Priori signif. accus. jungit Apollod. 1, 2, 6 : Ὀπηνίκα τὸν Δία ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε. Hemst. Tzetz. Hist. 4, 870 : Ἐξανηρώτα, τίς αὐτὸν ἐγκυμονήσας βρέφος ἐκ τῆς γαστρὸς ἐγέννησεν, ἆρ' ὁ πατὴρ ἢ μήτηρ. Figurate Anna Comn. 11, p. 330, B : Τὴν ἔχθραν ἣν πάλαι κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἐγκυμονήσας εἶχεν. Mich. Glycas Ep. 14 in Fontani Anecd. vol. 1, p. 63 : Ἔκτοτε λοιπὸν οὐ παύεται ἡ γῆ καθ' ἕκαστον ... βοτάνας τε ἐγκυμονεῖν καὶ πρὸς γένεσιν ἄγειν αὐτάς. L. D. Incerta signif. Hesych. : Ἐξαμβλέβει, διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ. || Pass. In utero gestor, Dionys. A. R. 1, 60 : Ἧς τὸ ἐγκυμονούμενον ἀποκυησάσης. Hemst. Eust. Il. p. 83, 27 : Τὸ ἐγκυμονούμενον ἐξέθορε, τελεία κόρη ἔνοπλος. Seager. Epiphan. Adv. hær. 1, 5, vol. 1, p. 121, A : Γνόντες δὲ αὐτὸν ἐκ Ναζαρὲτ, ἐν γαστρὶ ἐγκυμονηθέντα. L. Dind.]

[Ἐγκυμόνησις, ἡ, Conceptio. Aristot. De plantis 1, 2, p. 817, 31 : Ὅτι τὸ σπέρμα τοῦ φυτοῦ ὅμοιόν ἐστιν ἐγκυμονήσει ζῴου, ἥτις ἐστὶ μῖξις ἄρρενός τε καὶ θήλεος. L. D. || Graviditas. Epiphan. Adv. hær. 2, 63, vol. 1, p. 521, C : Ἵνα μὴ ἁρπαγῶσι τὰ ἑαυτῶν σπέρματα ὑπὸ ἀκαθάρτων πνευμάτων εἰς ὑποδοχὴν ἐγκυμονήσεως. Ib. 3, 28, p. 1022, B : Διὰ τῆς ἐγκυμονήσεως τῆς ἁγίας παρθένου. Const. Man. Chr. p. 37, B, a Boiss. cit. : Καὶ τῆς ἐγκυμονήσεως ἄγουσαν ἕκτον μῆνα. Eust. Opusc. p. 100, 82 : Μύλην ἀποτικτούσης ἢ εἴτι που ἄλλο τὴν ἀληθῆ ἐγκυμόνησιν ψεύδεται.]

[Ἐγκυμονικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐγκύμων. Epiph. t. 1, p. 1044, C, de leonis fœtu : Ξέειν τε τὰς ἐγκυμονικὰς μήτρας τὲ καὶ ὑστέρας, Matris uterum. Hase.]

Ἐγκύμων, ὁ, ἡ, Fœtum habens, Gravida, Prægnans; sed hoc passim usitatum est, quum contra rarus sit illius [ἀκύμων] usus. Phocyl. [174] : Μηδὲ τεῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάλοιο. Nonn. [Jo. p. 27, 28] : Ἐγκύμονα γαστέρα δύνων. [Conf. id. Dion. 1, 5; 4, 170.] Dicitur et ἐγκύμων βοῦς [ap. Plut. Num. c. 12. Xen. Cyn. 7, 2 : Ἵνα θᾶττον ἐγκύμονες γίγνωνται (canes). Theophr. C. Pl. 3, 2, 8 : Ἔτι τὸ μὲν μετοπωρινὸν ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον, τὸ δὲ ἐαρινὸν ἄρτι κυΐσκεσθαι. De elephante Aristot. H. A. 5, 14.] Item, ἐγκύμονα σπέρματα a Diosc. [Nicand. Th. 89 : Ἠὲ καὶ ἀγριάδος μαλάχης ἐγκύμονα καρπόν.] Et cum gen. ap. eund. Nonn. [Jo. p. 88, 2] pro Refertus, Plenus, Ἀμπλακίης ἐγκύμονα κόσμον ἐλέγχω, Peccato gravem et refertum, et quasi gravidum. [Eur. Tro. 11 : Ἐγκύμον' ἵππων τευχέων ξυναρμόσας. Diosc. 5, 160 : Ἀετίτης λίθος ὁ ἐν τῷ κινεῖσθαι ἦχον ἀποτελῶν, ὡς ἑτέρου ἐγκύμων λίθου ὑπάρχων. Cit. Hemst. Nonnus Dion. 1, 353 : Ζαθέης ὠδῖνος ἑλὴν ἐγκύμονα νύμφην. Improprie Plato Theæt. p. 210, B : Ἐὰν τοίνυν ἄλλων μετὰ ταῦτα ἐγκύμων ἐπιχειρῇς γίγνεσθαι. Conf. 148, E, 151, B. Conviv. p. 208, E : Οἱ μὲν οὖν ἐγκύμονες κατὰ σώματα ὄντες, cui contrarium p. 209, A : Τούτων ὅταν τις ἐκ νέου ἐγκύμων ᾖ τὴν ψυχήν. Nonnus Jo. p. 92, 11 : Δυσσεβίης ἐγκύμονες. Anth. Pal. 9, 210 : Κρατερῶν καμάτων ἐγκύμονα βίβλον. De terra Plato Epinom. p. 979, A : Διὰ δὲ ταῦθ' ἡμῖν καρποί τε καὶ ἐγκύμων ἡ γῆ γέγονεν. ῡ L. D.]

[Ἐγκύμων, ονος, ὁ, Encymon, n. pr. viri fictum, ap. Alciphr. Ep. 1, 14, 15, 16. Ubi duci a κῦμα ostendit adjunctum Ἁλίκτυπος. ῡ L. Dind.]

Ἔγκῡος, i. q. κυοφοροῦσα, κυοῦσα, ἐγκύμων, Gravida [Aristot. H. A. 3, 20 : Οὐ γίνεται δὲ γάλα, πρὶν ἢ ἔγκυον γένηται· 5, 5 : Αἱ πέρδικες ... ἔγκυοι γίνονται. Apollod. 1, 3, 6 : Γενομένην ἔγκυον καταπίνει· et ib. 8, 5, 1. L. D. Dionys. A. R. 9, 22 : Γυναῖκας ἐγκύους. Diodor. 4, 2 : Τὴν Σεμέλην ἔγκυον οὖσαν. Palæph. 43, 3 : Ἔγκυος γεγονυῖα. Schol. Eur. Hec. 454 Matth. : Ποιήσαντος αὐτὴν ἔγκυον. Schæf.] : quod et de cane dicitur, κύων ἔγκυος, VV. LL. ex Epigr. [Nonnus Dion. 1, 88 : Ὅτι βρυχίην Ἀφροδίτην Οὐρανίης ὤδινεν ἀπ' αὐλακος ἔγκυον ὕδωρ· 4, 485 : Θερμαίνων νέφος ἔγκυον. L. D.] Item pro Plenus, Refertus, ex Iisd. [Antiphil. Anth. Pal. 9, 156], Εἴσιδε πῶλον εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης. [Nonn. Dion. 3, 29 : Λαῖφος ἐκολπώθη βεβιημένον ἔγκυον αὔρης. Id. Jo. p. 6, 33 : Θεοδινέος ἔγκυος ὀμφῆς· et ib. p. 24, 22; 54, 24. Ib. p. 220, 4 : Δίκτυον ἕλκων ἔγκυον ἁλλομένων νεπόδων. Philippus Thess. Anth. Pal. 6, 5 : Πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον, de pyrite. Meleag. ib. 4, 1, 7 : Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδου ἔγκυον ὕμνων. De fœtu s. utero gravidæ Nonnus Dion. 5, 193 : Ἀμοιβαίῃ δὲ λοχείῃ ἔγκυον ὄγκον ἔκυσε θυγατρογόνου καμάτοιο. Et figurate Manetho 1, 159 : Ἔγκυον ὠδίνουσιν ἑὸν μόρον ἐντὸς ἔχοντες. || C. accus. Tzetz. schol. Exeg. Il. p. 138, 7 : Ἔγκυος ἐγεγόνει τὸν Ἄδωνιν· 139, 27 : Τὴν Σεμίραμιν ἔγκυος ἐγεγόνει. Schæf. Id. Hist. 2, 172 : Οὔσης ἐγκύου τότε δὲ Διὶ καὶ τῆς Ἀρχίππης πλὴν ἀτελὲς ἑπτάμηναν τέκνον τὸν Εὐρυσθέα. L. Dindorf.]

Ἔγκυα, Hesych. exp. ἔγκυον : sed suspectum. [Vitiose id. v. Θηλυτεράων : Μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἔγκυαι οὖσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσιν, quod non offendit Toupium Em. vol. 2, p. 360, ab Schæf. cit. Leg. ἔγκυοι.]

[Ἔγκύπη, Heliodor. Περὶ καταρτισμῶν διαφορᾶς, ap. Oribas. in Cod. Medic. : Μέσην ἔχει ἐγκύπην καὶ εἰς τὴν ἐγκύπην ἔγκειται ἡ ῥίζα· nisi leg. ἐγκοπήν. Schneid.]

Ἐγκύπτω, Pronus incumbo, Propendens incumbo : cum dat. Unde ἐγκεκυφότες ap. Thuc. [4, 4, et Aristophan. Nub. 191 : Τί γὰρ οἴδε δρῶσιν οἱ σφόδ' ἐγκ.; Aristot. Physiogn. p. 813, 13 : Οἱ δὲ τοῖς ὤμοις ἐπενσαλεύοντες ἐγκ. μεγαλόφρονες. Dio Chr. Or. 30, vol. 1, p. 559 : Ἐγκεκυφότας ἐσθίειν. Plut. Mor. p. 159, D : Ἕκαστος ἐγκεκυφὼς ἐδούλευε τῇ περὶ τὴν τροφὴν χρείᾳ], Incurvi, Proni, Bud. [Ἐγκ. καὶ ταπεινοὶ oppositi τοῖς ἀνατεταμένοις, Galen. vol. 11, p. 483, F. Hemst. Plato Reip. 2, p. 359, D : Θυρίδας, καθ' ἃς ἐγκύψαντα ἰδεῖν νεκρόν· 8, p. 555, E : Οἱ δὲ δὴ χρηματισταὶ ἐγκύψαντες οὐδὲ δοκοῦντες τούτους ὁρᾶν. Plut. Alex. c. 12 : Ἐγκύπτοντος τοῦ Θρᾳκός (in puteum). Dio Cass. 41, 58 : Ἐγκύψαντες ἠτρέμιζον ὥσπερ ἄψυχοι.] Vide Ἐπικύπτω. [Intueor, Curatius inspicio, Herodot. 7, 152 : Ἐγκύψαντες ἐς τὰ τῶν πέλας κακά. Ibi olim ἐσκύψ. quod inde in Lexx. relatum est. Schweigh. Themist. Or. 2, p. 29, B : Ὅσῳ ἂν μᾶλλον ἐγκύπτων ἀτενίζω τοῖν ὀφθαλμοῖν, τοσῷδε ἐναργέστερον ἀναφαίνεται καὶ ἐκλάμπει· 18, p. 218, B : Τοῦτο δὲ οὐκ ἂν ἄλλως αὐτῷ συμβαίνοι, εἰ μὴ ἐγκύπτων πρῶτον εἰς ἑαυτὸν καὶ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐπισκοπῶν πλοῦτον ὁρῴη πράξεων ἀγαθῶν καὶ καλῶν. L. D. Ammon. in Porph. Isag. p. 3 : Κλεόμβροτος τις ὀνόματι, ἐγκύψας τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι, ubi Bentl. ad Callim. Epigr. 24, p. 294 conj. ἐγκύρσας, « quam emendationem infringit Actuarius De spir. animal. l. 1, p. 7, de apibus : Τοῖς αὐτοῖς δ' ἀεὶ καὶ σφίσιν οἰκείοις ἐγκεκύφασιν ἔργοις, quo verbo etiam usi sunt Origenes Philoc. p. 170 et Palladius Hist. Laus. p. 158; Achilles Tat. l. 1, p. 21 : Καὶ ἐγκεκυφὼς ἀνεγίνωσκον· Jo. Chrysost. In Psalm. 5, p. 538 : Ἐγκύπτωμεν τοῖς ἐγγεγραμμένοις, » Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 178. Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 26 : Οὐ δεῖ τοὺς ἀμυήτους σοφίας Ὁμηρικῆς ἐγκύπτειν ποιήμασιν· 52, 1 : Ἐγκύψαι

κἂν μὴ ὀκνήσητε τῷ Ἀριστοφάνους συγγράμματι. Schæf. Confus. c. ἐγκρύπτω v. in illo.]

Ἐγκυράσαι, Erot. in suo Lex. Hippocr. [p. 162] exp. ἐπουλωθείη, κατουλωθείη, Ad cicatricem perducatur. [Leg. videtur c. nonnullis : Ἐγκῦρσαι, ἐντυγχάνειν. Ἐπουλωθείη, κατουλωθείη.]

[Ἐγκυρέω. V. Ἐγκύρω.]

[Ἔγκυρησις, ἡ, Incursio. Proprie Sext. Emp. Adv. log. 7, 84, p. 387, 11 : Ἐκ γὰρ τῆς τοῦ χυλοῦ ἐγκυρήσεως ἐγγίγνεται ἡμῖν ὁ κατὰ ταύτης τῆς ποιότητος ἐκφερόμενος λόγος· Adv. phys. 10, 299, p. 682, 21 : Πᾶν τὸ λαμβανόμενον ἀνθρώπῳ ἤτοι αἰσθήσει λαμβάνεται καὶ κατὰ ψιλὴν ἐγκύρησιν ἢ διανοίᾳ. Improprie id. 1, 37, p. 12, 6 : Ὁ παρὰ τὰς συνεχεῖς ἢ σπανίους ἐγκυρήσεις (τρόπος), ubi est Accidentia, sed in συγκυρήσεις mutatur a Salm., ut est 141, p. 36, 19. Cit. Kall.]

[Ἐγκυρσεύω. V. Ἐγκύρω.]

Ἔγκύρτια, τὰ, Suid. esse dicit τὰ ἐν τοῖς κύρτοις ἐνυφάσματα [In sagenis intexta]. Platonem autem in Timæo [p. 78, B, C, D] usum esse h. v. ἐπὶ τῆς φάρυγγος [De gutture s. faucibus. Aristot. De part. anim. 3, 5 (?) cit. Schneid.].

[Ἔγκυρτος, ὁ, ἡ, Incurvus. Aristot. Physiogn. 47 (p. 807, 30) : Μικρὸν ἔγκυρτος. Kall.]

[Ἐγκύρτωσις, ἡ, Incurvatio. Cassii Probl. 38 : Κατάγματος μετ' ἐγκυρτώσεως γενομένου. Weigel.]

Ἐγκύρω, ύρσω, et Ἐγκυρέω, ήσω, Incido, Incurro, i. q. ἐντυγχάνω. [Hom. Il. N, 145 : Ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν.] Hesiod. Op. [214] : Ἐγκύρσας ἄτησιν, Quum in infortunia s. incommoda incurrerit. [Bacchyl. ap. Clem. Al. Str. 6, 2, 14, p. 745 : Πρὶν ἐγκῦρσαι δύᾳ. Quo respexit, quem Hemst. affert, Hesych. : Πρὶν ἐγκῦρσαι, πρὶν πλησιάσαι τῆς κακοπαθείας. Pind. Pyth. 1, 100 : Τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἄθλων, εὖ δ' ἀκούειν δευτέρα μοῖρ'· ἀμφοτέροισι δ' ἀνὴρ ὃς ἂν ἐγκύρῃ καὶ ἕλῃ, στέφανον ὕψιστον δέδεκται· 4, 282 : Πρέσβυς ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Hippocr. De prisca med. p. 18, 26 : Ὅταν δ' ἐγκύρσῃ πλατείῃ τε καὶ ἀντικειμένῳ, καί τι πρὸς αὐτὸ ἀντιπέσῃ· De artic. p. 788, B : Ἔπειτα μεσηγὺ τῶν ἐσχαρῶν ἄλλην ἐσχάρην ἐμβάλλειν λεπτῷ σιδηρίῳ καὶ διακαῦσαι, ἄχρις ἂν τῷ ὑπαλείπτρῳ ἐγκύρσῃ. Soph. El. 863 : Τμητοῖς ὅλκοις ἐγκῦρσαι. Anth. Pal. vol. 3, p. 968, App. n. 398 : Ταῖσδ' ἐνέκυρσε τύχαις. Synes. De insomn. p. 149, C : Ἐπειδὰν ἐγκύρσῃ τοῖς ψυχινοῖς πνεύμασιν. L. D.] Herodot. [3, 77] : Ἐνέκυρσαν τοῖς ἐκείνοις [immo τοῖσι εὐνούχοισι], Inciderunt in illos, Offenderunt illos. [Ib. 4, 125 : Ἐνέκυρσε ἀμφοτέρῃσι τῇσι μοίρῃσι τῶν Σκυθέων.] Ex Eod. [7, 208] affertur, Ἐνεκύρησε ἀλογίης, pro Contemtui habuit, Neglexit. [Ἀλογίης πολλῆς in genit. est in libris Her., unde ἐκύρησε conj. Valck. Ib. 218 : Ἐνεκύρησαν στρατῷ· 2, 28 : Τῇ ἕκαστος ἡμέρῃ γενόμενος ὀτέοισι ἐγκυρήσει. Archil. ap. Plat. Eryx. p. 397, E : Καὶ φρονεῦσι τοῖ' ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασι. Antiatt. Bekk. An. p. 96, 14 : Ἐγκυρῆσαι, ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν, Κρατῖνος Δηλιάσιν. Et ex eod. Suidas, Zon. p. 609. Sæpius ita Polyb., ut 7, 12, 11 : Ἔμελλε ταῖς τῶν πραγμάτων συντελείαις ἐγκυρήσειν ἐναντίαις ἢ πρότερον· 8, 1, 5 : Πῶς οὐκ εὐλόγως ἔμελλε τοῖς προειρημένοις ἐγκυρήσειν, Incidere in ea quæ diximus, et alibi. Dionys. Ant. R. 3, 59 : Δυσχωρίαις ἐγκυρήσαντες ἀνεξόδοις.] Utitur Arrianus quoque h. v., licet Ἰωνικωτέρῳ, 5, [23, 7] : Ἀμφὶ γὰρ τὴν δευτέραν φυλακὴν ἐκπίπτοντες ἐκ τοῦ τείχους οἱ πολλοὶ αὐτῶν, ἐνέκυρσαν ταῖς προφυλακαῖς τῶν ἱππέων. [Ἄδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον, epigr. Marm. Oxon. p. 78, ubi nota accusativo jungi. Ἐγκύρσας λαϊνέᾳ στήλῃ, Perlecto titulo columnæ sepulcralis, Reines. Inscr. Cl. 12, 132. Καχῶ ἐνέκυρσαν ἑτοίμῳ, Demosth. ap. Steph. Byz. in Ἡραία. Hesych. : Ἐνέκυρσεν, ἐπλησίασεν. Hemst. || Forma Ἐγκυρσεύω ead. signif. est ap. Heraclit. Clem. Al. Str. 2, 2, 8, p. 432, ab Schneid., cui dubia videtur, cit. : Οὐ γὰρ φρονέουσι τοιαῦτα πολλοί, ὁκόσοι ἐγκυρσεύουσιν, οὐδὲ μαθόντες γινώσκουσιν, ἑωυτοῖσι δὲ δοκέουσι κατὰ τὸν γενναῖον Ἡράκλειτον.]

[Ἐγκυσινόχωλος. V. Ἐγκυσίχωλος.]

Ἔγκυσις, Partus, VV. LL. Scribitur tamen ἔγκυρσις in illis; sed non dubium est, quin ἔγκυσις scriptum reliquerit, quicunque primus hanc v. illi inseruit, e quocumque eam scriptore sumserit. [Neutrum verum, sed leg. Ἐγκύησις, quod v.]

Ἐγκυσίχωλος, ὁ, Hesychio est ἄνωθεν ἀπὸ [ἐπὶ cod.] τοῦ κύσου χωλός : ut Etymologo quoque [et Zonar. p. 597] ὁ ἀπὸ τοῦ κύσου χωλὸς καὶ ἀπὸ τῆς κοτύλης : nam κύσον a comicis nominari solere tradit etiam τὸν πρωκτὸν, περὶ ὃν ἡ κοτύλη. [Photius : Κυσινόχωλος καὶ Ἐγκυσινόχωλος, ὁ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν κυσὸν τόπου χωλός.]

Ἐγκυτήριον, τὸ, [Medicamentum adjuvans conceptum], VV. LL.

Ἐγκυτὶ, Ad cutim usque. Etym. enim dicit esse adverb., significans τὸ ἐν χρῷ : ut ap. Archiloch., Χαίτην ἀπ' ὤμων ἐγκυτὶ κεκαρμένος· i. e., inquit, πρὸς αὐτῷ τῷ δέρματι, παρὰ τὸ κύτος, quod et σκύτος vocatur. [Callim. (fr. 311 Ern.) ap. Suid. in v. et in Ἐν χρῷ : Τὸ δ' ἐγκυτὶ τέκνον ἐκέρσω.] Apud Hesych. ἐγκὶς et ἔγκτισις hoc signif. legitur. [Ubi leg. videtur non ἐγκυτὶ, sed ἐγκυτὶς, quam formam testificatur gramm. Bekk. An. p. 1319, b : Τὰ εἰς δις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ὑπεσταλμένων τῶν διὰ τοῦ δις ἢ ακις, εἴτε ὀξύτονα εἴτε βαρύτονα, διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐγκοιτὶς κ. τ. λ. Leg. ἐγκυτίς. L. Dind.]

Ἔγκυτον (ita enim leg. [pro Ἔγκυλον] esse alphabetica series declarat), Hesych. Laconibus esse dicit ἔγκατον, Intestinum, Interaneum, Quod sc. est ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος.

Ἐγκύω, i. q. κύω : unde ἐγκύουσα ap. Aristot. quæ et ἔγκυος, Gravida, Bud. Vide Κύος. [Theon Soph. 16. Seager.]

[Ἔγκωλον legitur ap. Hesych. in gl. obscura et suspecta : Δαῖμα, τὸ ἔγκωλον τοῦ σχοινίου.]

[Ἐγκωλύω. V. Ἐγκολλάω.]

[Ἐγκωμάζω, Comessor, Gl.]

Ἐγκωμιάζω, [άσω, schol. Pind. Ol. 1, 58 : Ἐγὼ δέ σε... ἐγκωμιάσω. άσομαι, Æschin. C. Tim. p. 18 : Οὐκ ἀφέξεται δ' οὐδὲ τῶν Ὁμήρου ποιημάτων,... ἀλλὰ καὶ τὴν λεγομένην γενέσθαι φιλίαν δι' ἔρωτα Πατρόκλου καὶ Ἀχιλλέως ὑμνήσει καὶ τὸ κάλλος, ὥσπερ οὐ πάλαι μακαριζόμενον, ἂν τύχῃ σωφροσύνης, νῦν ἐγκωμιάσεται. L. D.], Laudo, Laude afficio, ἐγκώμιον λέγω. Æschin. C. Ctes. [p. 75] : Ἀναβὰς ἐπὶ τὸν τάφον τῶν τετελευτηκότων, ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Isocr. [Areop. p. 154, C] : Ἐγκεκωμίακα τὴν δημοκρατίαν, et, Τοὺς μετὰ τέχνης ἐγκωμιάζοντας· in Evag. [p. 190, C] : Ἀνδρὸς ἀρετὴν διὰ λόγων ἐγκωμιάζειν. [Ibid. : Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας εὐλογεῖν μηδὲν χεῖρον τῶν ἐν ταῖς ᾠδαῖς καὶ τοῖς μέτροις ἐγκωμιαζόντων.] Eademque constr. Plut. Lyc. [c. 26] : Ἐγκωμιάζουσαι δι' ᾠδῆς τὴν ἀρετήν. [Plato Tim. p. 19, C : Ἐμαυτοῦ μὲν αὐτὸς κατέγνωκα μήποτ' ἂν δυνατὸς γενέσθαι τοὺς ἄνδρας καὶ τὴν πόλιν ἱκανῶς ἐγκωμιάσαι· Reip. 2, p. 363, D : Ταῦτα δὴ καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐγκωμιάζουσι δικαιοσύνην. Id. c. ἐπὶ Euthyphr. p. 9, B : Ἐγκωμιάζων σε ἐπὶ σοφίᾳ.] Et pass. Ἐγκωμιασθεὶς ἐπ' ἀνδραγαθίαις, Isocr. Ceterum Xen. post ἐπαινεῖν addidit ἐγκωμιάζειν, tanquam majus aliquid significans, Cyrop. 5, [3, 3] : Ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπῄνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. [De vitio in libris non raro ἐνεγκωμίαζον v. intt. Thomæ p. 747, quibus add. Diodor. 1, 72. Ap. Isocr. Archid. p. 137, D, cod. Urb. θαυμασθησόμεθα, ceteri ἐγκωμιασθησόμεθα.]

Ἐγκωμιαστὴς, ὁ, Laudator [Gl. Legitur ap. Tatian. Or. ad Græc. p. 11. Hase].

Ἐγκωμιαστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Laudativus, s. Laudatorius, Ad laudationem pertinens; ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα ex Hermog. pro Genere demonstrativo. [Dionys. Art. rh. c. 9.] Item ἐγκωμιαστικοὶ ap. Longin. [8, 3], sicut et ἐπαινετικοὶ, Qui lubenter laudant, Laudationibus dediti, Ad laudationes propensi aut ad laudandum. [Thomas p. 562 : Τοῦ κατὰ τέχνην ἐγκωμιαστικοῦ λόγου. Schæf. Schol. Pind. Isthm. 4, 58 : Τοὺς ἐγκ. λόγους. Anonymi λόγος ἐγκ. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 217, C. It. ap. Suid. v. Ἐγκώμιον. Polyb. 8, 13, 2 : Τὰς ἐγκωμιαστικὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ περὶ Φιλίππου· 10, 24, 8 : Ὥσπερ γὰρ ἐκεῖνος ὁ τόπος, ὑπάρχων ἐγκωμιαστικὸς, ἀπήτει τὸν κεφαλαιώδη... ἀπολογισμόν. Plut. Mor. p. 743, D : Ἥ τε Κλειὼ τὸ ἐγκωμιαστικὸν προσάγεται· κλέα γὰρ ἐκάλουν τοὺς ἐπαίνους· 744, D : Ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ τὸ ἐγκ. πρῶτον γεγονέναι λέγουσιν. L. D.]

Ἐγκωμιαστικῶς, q. d. Laudative, Laudatorie, Eorum more, qui laudationem aliquam scribunt. [Poll. 4, 26. Kall. Tzetz. Hist. 4, 472 inscr. : Τὸ πανηγυρικὸν, ἢ ταῖς ἱστορίαις τοὺς μὲν ἐγκ., τοὺς δὲ μεμπτικῶς ἐπιφέρει. Elberling. Socrates H. E. 3, p. 199.]

[Ἐγκωμιαστὸς, ἡ, ὸν, Laudabilis. Philo vol. 1, p. 453, 26 : Τὸν γὰρ ἀγαθὸν καὶ ὁ ἐπαινῶν ἐγκωμιαστὸς, καὶ ὁ ψέγων ἔμπαλιν ψεκτός. Hase.]

[Ἐγκωμιογράφος, ὁ, Qui scribit encomium. Artemid. 1, 56, p. 82 : Ποιητὰς δὲ καὶ ἐγκωμιογράφους καὶ πάντας λογοποιοὺς εἰς τὴν αὐτὴν τοῖς χοροῖς ἀνακτέον μοῖραν, ubi est var. κωμῳδιογράφους. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 767, 6 : Ἐγκωμιογράφος εἰς τὸν αὐτοκράτορα. Conf. p. 358, 15. L. Dind.]

[Ἐγκωμιολογικὸς, ἡ, ὸν, Ad encomium s. orationem vel carmen laudatorium pertinens. Versus genus ἐγκωμιολογικὸν dictum sæpe memoratur in Pind. schol. metr., quorum Pyth. 12 : Τὸ ιγ' ἐγκωμιολογικὸν παρὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν, cit. Wakef., ego unum pono ad Ol. 3 : Τοῦ τρίτου εἴδους ἡ στροφὴ καὶ ἀντίστροφος κώλων 0' · τὸ α (Τυνδαριδαις τε φιλοξεινοις ἁδειν) ἐγκωμιολογικὸν καταληκτικὸν, ἦγουν ἀπὸ δύο πενθημιμερῶν πρώτου δακτυλικοῦ καὶ δευτέρου ἰαμβικοῦ λιπούσης συλλαβῆς· οὕτω δὲ ἐλέγετο παρόσον τούτῳ τῷ ῥυθμῷ ἐγκώμια συνετίθεντο τοῖς παλαιοῖς -υυ-υυ---υ-, s. Trichæ p. 56 : Τὸ α ἐγκωμιολογικὸν καταληκτικόν· ἐγκ. δέ ἐστι τὸ διπενθημιμερὲς λεγόμενον· πενθημιμερῆ γάρ εἰσι δύο, ἰαμβικὸν καὶ δακτυλικὸν, καὶ ἔστιν ὅτε ἑνὶ στίχῳ μίγνυνται· ἀλλ' ἐὰν μὲν προτεθῆται (l. προτιθ.) τὸ ἰαμβικὸν, ἰαμβέλεγος καλεῖται ἀπὸ τῆς ποιότητος (sic), εἰ δὲ τὸ δακτυλικὸν, διπενθημιμερὲς ἀπὸ τῆς ποσότητος· τὸ αὐτὸ δὲ καὶ ἐγκ.· σύγκειται γὰρ ἐγκώμια ἐκ τοῦ τοιούτου μέτρου. Conf. gramm. Vrat. et Mosc. ap. Bœckh. p. 89 etc. || Ἐγκωμιολογικῷ vicisse dicitur Polyxenus quidam in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 770, 11, ubi intelligendum videtur ποιήματι. L. Dind.]

Ἐγκώμιον, τὸ, Dictum laudatorium, Laudatio, Laus. Plato Minoe [p. 319, B], postquam hæc de Minoe verba Homeri protulit, quæ sunt ex Od. T, [178], Ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς; subjungit, Minoem accepisse hoc ἐγκώμιον ab Hom. quale nullus heroum ab eo acceperit, et quidem paucis verbis comprehensum; dicit enim διὰ βραχέων εἰρημένον : et paulo post γέρας id appellat. Ideo autem hoc exemplum primum protuli, ut ostenderem vanam esse illam distinctionem, quæ quum ab aliis, tum ab Aphthonio annotatur inter ἐγκώμιον et ἔπαινον, in qua inter alia dicit ἔπαινον quidem ἐν βραχεῖ γίνεσθαι, at vero ἐγκώμιον κατὰ τέχνην ἐκφέρεσθαι. Affertur porro ex eod. Plat. [Leg. 8, p. 829, B], ἐγκώμια [τε καὶ ψόγους] ποιεῖν pro Laudare : sicut ex Aristoph. [Nub. 1205], Ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τὸν υἱὸν, pro Canere carmen de laudibus filii. [Id. fr. Tagenist. ap. Athen. 15, p. 677, C : Ἄδωμεν εἰς τὸν δεσπότην ἐγκώμιον. De Pindari carminibus sic dictis v. Bœckh. ad fragm. p. 605. Isthmicis ἐγκωμίῳ vicisse dicitur quidam Plutarch. Mor. p. 723, B.] Legitur et ἐγκώμιον λέγειν l. 4 : Καὶ ἄλλο ἄλλου λέγων ἐγκώμιον. Apud Isocr. ἐγκωμίων τυγχάνειν et ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι, pro eod., in Panath. [p. 80, A.] Dem. autem [p. 300, 3] dixit, δεῖξαι ἐγκώμια, Καί τοι τρία ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ πᾶσιν ἀνθρώποις ἔδειξαν ἐγκώμια Θηβαῖοι καθ' ὑμῶν τὰ κάλλιστα, ἓν μὲν ἀνδρίας, ἕτερον δὲ δικαιοσύνης, τρίτον δὲ σωφροσύνης· quod perinde est ac si diceret, Tria ostenderunt Thebani vobis inesse summa laude dignissima; Triplici laude ornati fuistis testimonio Thebanorum. Sicut autem hic dicit καθ' ὑμῶν, qui præpositionis κατὰ usus novus alioqui videri cuipiam possit, ita et Philipp. 2, [p. 68, 3] : Ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκ., ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ubi etiam observa non tam esse Laudem, quam Laudis materiam et argumentum, Id quo quis laudem meretur, laude dignus censetur. [De versibus Homeri quibusdam Achillem cum laude memorantibus Plut. Mor. p. 30, B : Καὶ τοῦτο μὲν Ἀχιλλέως τὸ ἐγκώμιόν ἐστι, τὰ δ' ἑξῆς ὑπὲρ ἁπάντων εἴρηται χρησίμως. Aristot. Eth. Nic. 1, 12 : Τὰ δ' ἐγκώμια τῶν ἔργων ὁμοίως καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν ψυχικῶν.] || Interdum est Oratio scripta de laudibus alicujus. Ἐγκώμιον Ἡρακλέους, quod scripsit Matris teste Athen. [10, p. 412, B.] Et ap. Plut. [Mor. p. 217, D] Antalcidas sophistæ cuidam recitare volenti suum ἐγκώμιον Ἡρακλέους, objecit, Τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει; [Xen. Ages. 10, 3 : Ἀλλὰ γὰρ μὴ, ὅτι τετελευτηκὼς ἐπαινεῖται, τούτου ἕνεκα θρῆνόν τις τοῦτον τὸν λόγον νομισάτω, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐγκώμιον· ... ἐγκωμίων δὲ τί ἀξιώτερον ἢ νῖκαί τε αἱ κάλλισται καὶ ἔργα τὰ πλείστου ἄξια;] || Ἐγκώμιον dictum putant quum alii [Pollux 9, 37, Herodian. p. 478 Piers., Thomas p. 561, distinguentes cum Ammon. p. 139 ab ὕμνῳ qui in honorem deorum, ἐγκ., quod in homines componitur. Atque sic Plato Reip. 10, p. 607, A : Εἰδέναι δὲ ὅτι ὅσον μόνον ὕμνους θεοῖς καὶ ἐγκώμια τοῖς ἀγαθοῖς ποιήσεως παραδεκτέον εἰς πόλιν. Sed in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 767, 7 est : Ἐγκώμιον εἰς Μούσας. L. D.], tum Aphthonius, quod olim soleret ἐν κώμαις ᾄδεσθαι, i. e. τοῖς στενωποῖς, τοῖς ἀμφόδοις· nec plura de hac derivatione ap. quemquam invenio, præterquam ap. Etym. [M. p. 311, 26]: sed quæ is addit, sunt plane etymo repugnantia : hinc sc. ἐγκώμιον nomen accepisse, quod qui ab opulentioribus aliquam injuriam acceperant, venientes εἰς κώμαις i. e. εἰς ἄμφοδα, Lat. In trivia s. compita, multa adversus eos probra jactabant. Quod si et meæ conjecturæ s. derivationi locus hic superest, dixerim potius a κῶμος esse derivatum ἐγκώμιον, ut sit ita vocatum quasi ἐν κώμῳ λεγόμενον, quod sc. amator amicæ suæ decantaret. Facit autem pro hoc etymo et κῶμος in ea signif., quam ei dat Pind. Ol. 4, [13], sc. pro ὁ μετὰ χορείας ἔπαινος, s. simpliciter, ἐγκώμιον, ut antea docui. [Tzetz. Prol. ad Lycophr. p. 260 : Ἐπιθαλαμιογράφοι δὲ ποιηταὶ, ὅσοι πρὸς τοὺς νυμφίους ἐν γάμοις ἐγκώμια ἔγραψον. Liber unus ἐγγάμια a correctore. L. Dindorf.]

Ἐγκώμιος λόγος, i. q. ἐγκώμιον, Eust. [Od. p. 1919, 19. Pind. Ol. 11, 80 : Ἀείδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖσι θαλίαις τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον· 13, 28 : Δέξαι δέ οἱ στεφάνων ἐγκώμιον τεθμόν· Nem. 1, 7 : Ἐγκώμιον μέλος· Ol. 2, 52 : Ἐγκωμίων τε μελέων λυρᾶν τε τυγχανέμεν· Pyth. 10, 53 : Ἐγκωμίων ἄωτος ὕμνων.]

[Ἐγκώμιος, ὁ, ἡ, i. q. ἐγχώριος. Hesiodi Op. 342, quod est in libris : Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένοιτο, corrigendum esse ἐγκώμιον auctoritate Proculi, Steph. B. in Κώμη tradentis : Ὁ οἰκήτωρ ἐγκώμιος, Hesiodique v. apponentis, Hesychii et Suidæ in gl., Ἐγκώμιον, ἔνδημον, animadvertit Ruhnk. Ep. crit. ad Valck. p. 84. Conf. in Ἐγχώριος.]

[Ἐγκώμιος, ὁ, Encomius, n. pr. viri. Suid. : Πρατίνας Πυρρωνίδου ἢ Ἐγκωμίου Φλιάσιος. L. Dind.]

[Ἐγκώπαια, τὰ περιδέρραια (scr. περιδέραια), Collaria. Suid. et, cujus unus liber ἐγκόπαια, Zonar. p. 604. L. Dind.]

Ἐγκωπὴ, Hesychio ἐμπόδιον : quod supra per ο μικρόν.

Ἔγκωπον, τὸ, Ea pars navis, in qua remi sunt collocati, Bayf. ap. Athen. [Spatium inter remos interceptum, Athen. 5, p. 204, B. Schweigh.]

[Ἐγκωφόω, Amphiloch. p. 36, D, loco manifesto vitioso : Ἃ συνετῶν τόμοις ἐγκεκώφωσε, quod certe scrib. foret ἐκκεκ. Cit. Kall. L. Dind.]

Ἔγμα, Hesychio ὀχύρωμα, στύλος : procul dubio παρὰ τὸ ἔχειν. Eid. ἔγματα sunt τύποι. [Heringa Obss. p. 214 : « Ἔγμα, ὀχ., στ. Ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα. Ἔγματα, τύποι. Ita hæc vulgantur, ubi tamen media gl. literarum ordinem manifesto turbat : si nihil vitii adest in ultima, præcedentia in unum conjecerim : Ἔγμα, ὀχ., στ., ἐκμ., ἐκτ. Idem est enim ἐκτύπωμα ac τύπος. Est vero ἔγμα, quatenus saltem per ὀχ. et στῦλος explicatur, pro Ἔρμα. » Pro ἔρμα potius esse crediderim. Pro ἔγματα recte Ruhnk. in Auct. Ἐκμάγματα, ut sit tertia gl. L. Dind.]

[Ἐγνᾱτία, ἡ, Egnatia, urbs Appuliæ, ap. Strab. 6, p. 282, 283, Ptolem. 3, 1. || Ἐγνατία ὁδὸς, Via Egnatia, ducta ab Apollonia in Macedoniam, memoratur Straboni 7, p. 322 sq. L. Dind.]

Ἐγξέω, Intus rado. Item Insculpo s. Inscalpo. [Eur. fr. Beller. Stob. Flor. vol. 3, p. 215 : Οὐκ ἂν γένοιτο τραῦμα, εἴ τις ἐνξύσῃ θάμνοις ἐλείοις, οὐδ' ἂν ἐκ μητρὸς κακῆς ἐσθλοὶ γένοιντο παῖδες εἰς ἀλκὴν δορός. Conj. Grotius τραύματ', Matthiæ ἦν, Heath. denique propter versum, qui non fert ἐγξύσῃ media longum, ἐγξέσῃ, Si quis arundinibus (i. e. sagittis sine cuspidibus) cutem scalpat adversarii. Cit. Seager.]

[Ἐγξηραίνω, Sicco. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 636, 11 : Μετὰ δὲ ταῦτα ξηραίνειν, ἄχρις οὗ δυνατὸν διαπλάσαι ῥόθεις, εἶτα ἐγξηραίνειν, κρεμάσας ἄνω.]

[Ἔγξιφος, ὁ, ἡ, Ense armatus. Theodos. Acr. 1, 51, a Boiss. cit. : Ἔστησε τὰς φάλαγγας ἐγξίφους ὅλους. Ubi fort. leg., τὰς φ., ἐγξίφους ὄχους, Currus falcatos. Regg. prosod. p. 462, ult. : Ἔγξιφος, ἐγχέω, συγχέω. L. Dindorf.]

[Ἔγξυλος, ὁ, ἡ, Lignum intus habens, legitur Æneæ Tact. c. 31, p. 96 Or. : Ἤδη δέ τις ἐν δέλτῳ ἐνξύλῳ γράψας κηρὸν ἐπέτηξε, quod pariter pro ἐγξύλῳ ac pro ἐν ξύλῳ, et quidem rectius fort. pro hoc, licet accipere. Tzetz. Hist. 10, 502 : Ἐπεὶ πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἀνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγξύλους. L. Dind.]

[Ἐγξύρω, Rado in. Tzetz. Hist. 3, 512 : Λαβὼν οἰκέτην τῶν πιστῶν, οὗ κεφαλὴν ἐγξύρας, καὶ γράψας γράμματα στικτὰ, ἐάσας τε κομάσαι. Elberl. ῠ]

[Ἐγξύω, Rado in. Theophr. H. Pl. 9, 13, 3 : Τὰ μὲν οὖν προσάγειν (herbam aristolochiam) κελεύουσιν ἐν ὕδατι ἀναδεύσαντα καὶ καταπλάττοντα, τὰ δὲ ἄλλα εἰς μέλι ἐγξύσαντὰ καὶ ἔλαιον, i. q. paullo inf. dicit ἐν οἴνῳ ... κνίσαντα (l. κνήσαντα, ut c. 20, 4, κνησθεῖσα pro κνισθεῖσα). Pro quo c. 20, 4, unde hæc repetita, Εἰς μέλι ξυομένη καὶ ἔλαιον. Hippocr. De intern. aff. p. 555, 40 : Ἐν μελικρήτου κοτύλῃ ποίην θαψίης ἐγξῦσαι, εἶτα οὕτως ἐγκλύσαι. Ubi alii libri habere dicuntur ἑψῆσαι. Conf. Ἐγξέω. L. Dind. ῡ]

[Ἐγούσιος, α, ον, Segusinus. Arrian. Venat. 13, 4 : Καλοῦνται δὲ Ἐγουσίαι αἵδε αἱ κύνες, ἀπὸ ἔθνους Κελτικοῦ τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, οὗ πρῶτον, ὥς γέ μοι δοκεῖ, ἔφυσάν τε καὶ εὐδοκίμησαν. Ubi plura de gente Segusiorum vel Segusianorum v. ap. intt. Scrib. autem Ἐγούσιαι. L. Dind.]

[Ἔγρα, πόλις Ἀραβίας, πρὸς τῷ Αἰλανίτῃ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἔγρηνὸς, ὡς Βοστρηνὸς, Steph. Byz. Meminit ejusd. in Ἰάθριππα.]

[Ἐγρανία, vox nihili ap. Orph. H. 9, 2, ubi Οὐρανία conj. Portus.]

Ἐγρεκύδοιμος, Minerva, Tumultum bellicum excitans. [Hesiod. Th. 924, Stesich. ap. schol. Aristoph. Nub. 964, Orph. Lith. 580, Lucian. Tragœdop. v. 98, Nonnus Dion. 36, 21. Id. 20, 193 : Ἐγρεκύδοιμον ἀπειλήν· 35, 95 de baccha, et gen. masc. 23, 218, ῥόος· 34, 140, θρόος αὐλοῦ· 36, 206, κτύπος. L. D. De Marte Maxim. Περὶ κατ. v. 268 (coll. Dorv. ad Char. p. 776=674), Nonnus Dion. 32, 164; 33, 156; 43, 1, Manetho 4, 355. De Eride Quintus 1, 180.]

[Ἐγρεμάχας. V. Ἐγρεμάχος.]

[Ἐγρεμάχη, ἡ, Prœliorum concitatrix. Hom. H. Cer. 424 : Παλλάς τ' ἐγρεμάχη. Orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 13 : Παλλάδι τ' ἐγρεμάχῃ, ubi cod. ἐγριμάχης. Orph. Ad Mus. 38 : Παλλάδα τ' ἐγρεμάχην. Hesych. : Ἐγρεμάχας, ἐγερσιμάχας.]

Ἐγρεμάχος, ὁ, Pugnam excitans, vel, Ad pugnam excitans. [Ἐγρεμάχᾶς Soph. OEd. C. 1054 : Τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα.]

[Ἐγρέμοθος, ὁ, ἡ, idem. Nonnus Dion. (ut omittam 13, 511, ubi ἐγχεμόχθων legebatur ante Græf.) 20, 291 : Ἐγρεμόθους Διόνυσος ἑοὺς ἀπεσείσατο θύρσους· 23, 147 : Ἐγρεμόθων πρυλέων· 24, 335 : Ἐγρεμόθοισιν ὀνείροις· 26, 165 : Ἐγρεμόθων Ἀριηνῶν· 34, 175 : Ἐγρεμόθοισι μαχηταῖς, etc. Fem. 20, 43 : Ἐγρεμόθῳ φάτο φωνῇ. L. Dind.]

Ἔγρεμος, ὁ, Egremus, f. Eurynomi. Schol. Vict. Hom. Il. Σ, 483. L. Dind.]

[Ἐγρεσίδομος legitur in libris Maneth. 4, 325 : Λαοτόμους πέτρης σκληρώδεσι ἐγρεσιδόμους, contra versum. Ἐγρεσιοίκους conj. Spitzner De versu her. p. 223.]

Ἐγρεσίκωμος, ὁ, Bacchus in Epigr. [Anth. Pal. 9, 524, 6], Excitans comessationem.

[Ἐγρεσίοικος, Domum erigens, exstruens. V. Ἐγρεσίδομος.]

Ἐγρηγορέω, Vigilo. Aristot. [H. A. 4, 10, 1] : Ὅτι τὰ ἔναιμα καὶ πεζὰ πάντα καὶ καθεύδει καὶ ἐγρηγορεῖ [ἐγρήγορεν Bekk. ex libris]. Xen. [Ven. 5, 11] : Ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα· ὅταν δὲ καθεύδῃ, τὰ βλέφαρα ἀναπέπταται. [Ἐγρηγόρῃ ab ἐγρήγορα recte Schneid. ad Anab. 4, 6, 22. Æque dubium videtur quod ex Hippocr. De insomn. c. 1 attulit Lobeck. ad Phrynich. p. 119, ἐγρηγοροῦσα vel γρηγοροῦσα, p. 375, 51 : Ἡ δὲ γρηγοροῦσα γινώσκει, et cum Homerico ἐγρηγορόων, de quo statim, contulit Buttmannus Gr. vol. 2, p. 115. Themistio Or. 26, p. 315, B : Ἐγὼ μέντοι ἐγρηγοροῦσιν ὑμῖν καὶ ἀντιλαμβανομένοις τῶν λόγων ἀσμενέστερον διαλεγοίμην ἢ χασμωμένοις τε καὶ ναυτιῶσιν, restituendum esse ἐγρηγορόσιν conjecit Lobeck. Similiter corruptum jam antiquitus plusquamperf. ἐγρηγόρεσαν in ἐγρηγόρησαν (conf. Antiatt. Bekk. p. 96, 27) notavit Porson. Xen. Anab. 4, 6, 22.] Sed Il. Υ, [6] legitur ἐγρηγορόων, ubi annotat Eust. esse ab ἐγρήγορα med. præt. hoc modo, ἐγείρω, fut. ἐγερῶ, præt. ἤγερκα, med. ἤγορα, et Att. ἐγήγορα, et cum pleonasmo τοῦ ρ, ἐγρήγορα : unde esse ἐγρηγορῶ, servato ε primitivi. [Ab indic. ἐγρηγοράω repetendum videtur Buttmanno l. c.] Sciendum est autem et med. illud præt. sæpe legi, et quidem interdum pro Vigilavi, sed sæpius pro Vigilo. Aristoph. Pl. [744, ubi ἐγρηγόρεσαν] : Τὴν νύχθ' ὅλην ἐγρηγόρασι, ubi exp. Totam noctem vigilarunt, vel Insomnem duxerunt. Herodian. 2, [1, 3] : Οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο. [Plusquamperf. Aristoph. Eccl. 32 : Ἐγὼ δέ γ' ὑμᾶς προσδοκῶσ' ἐγρηγόρη τὴν νύκτα πᾶσαν. Ad constructionem notandus l. Clem. Al. Pæd. 2, 2, 27, p. 182 : Ὑπνώδης γὰρ πᾶς ὁ μὴ εἰς σοφίαν ἐγρηγορῶν, ἀλλὰ ὑπὸ μέθης βαπτιζόμενος εἰς ὕπνον, ubi recte cod. ἐγρηγορώς. Ib. 2, 9, 79, p. 218 : Οὐδὲν γὰρ ἀνδρὸς ὄφελος καθεύδοντος, ὥσπερ οὐδὲ τεθνεῶτος· διὸ πολλάκις καὶ τῆς νυκτὸς ἀνεγερτέον τῆς κοίτης καὶ τὸν θεὸν εὐλογητέον· μακάριοι γὰρ οἱ ἐγρηγορότες εἰς αὐτὸν, σφᾶς αὐτοὺς ἀπεικάζοντες ἀγγέλοις, οὓς ἐγρηγόρους καλοῦμεν. Translate de animo, Attentus sum, Xenoph. Cyrop. 1, 4, 20 : Θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει. Plut. Mor. p. 12, C : Δεῖ τοίνυν τοὺς ἔμφρονας πατέρας παρὰ τοῦτον μάλιστα τὸν καιρὸν φυλάττειν, ἐγρηγορέναι, σωφρονίζειν τοὺς μειρακίσκους. Liban. vol. 3, p. 7, 28 : Ἐγρηγορὼς καὶ φροντίζων ὅπως κακίαν μὲν εἰς δύναμιν ἐξελάσειεν. Et aliter Aristoph. Lys. 306 : Τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἕκατι καὶ ζῇ, Ignis ardet. Conf. supra Ἐγείρω de flammis accendendis dictum. L. Dind.] || Ἐγρήγορεν, ἔνηφεν, Sobrius fuit, Suid. [Quod capiendum eod. sensu de quo modo dictum, docet Constant. Porph. Basil. Maced. c. 38, p. 99 : Ἐξ ἀνθρώπων μὲν ὁ φαῦλος γίνεται βασιλεὺς, ἐπὶ δὲ τὸν ἐγρηγορότα καὶ νήφοντα τῶν κοινῶν φροντιστὴν Βασίλειον τὰ τῆς αὐτοκράτορος ἐξουσίας περιγίνεται πράγματα. L. D.] Sic particip. ἐγρηγορὼς ap. Plat. [Leg. 7, p. 819, C] et Xen. [Eq. 1, 9 : Καὶ μὴν τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου], Vigilans; cui opp. καθεύδων. Apud Plut. autem [Mor. p. 87, B] ἐγρηγορὼς opp. τῷ ὑπνώδει, Somniculoso, s. Dormitatori. [Æsch. Eum. 706 : Εὑδόντων ὕπερ ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι· Ag. 345 : Θεοῖς δ' ἂν, ἀμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς, ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὁλωλότων γένοιτ' ἄν. Infinit. Anna Comn. 14, p. 421, B : Ὥστε παννύχους ἐγρηγορέναι. L. D.] Ἐγρήγορθα pro ἐγρήγορα, Il. K, [419] : Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et ἐγρηγόρθαι [K, 67], item ἐγρήγορθε in imperat. [H, 371; Σ, 299], pro Vigilate, s. Excubias agite, ut Bud. interpr. De quibus lege Eustath.

[Ἐγρηγόρησις, ἡ, Vigilantia. Anna Comn. 14, p. 421, B : Πρὸς ἐγρηγόρησιν ἀνηρέθιζεν, ὥστε παννύχους ἐγρηγορέναι. L. D. Chrysost. t. 5, p. 880, 17. Hase.]

[Ἐγρηγορικὸς, ὴ, όν.] Ἐγρηγορικὸς dicitur ποιμὴν a Basil., Vigil s. Pervigil, Bud. Quem tamen h. v. usum valde miror, quum aliter potius accipiatur : ut ap. Aristot. [De somn. 2], ἐγρηγορικαὶ πράξεις, Quæ fiunt a dormientibus tanquam vigilantibus. [Ib. : Κινοῦνται δ' ἔνιοι καθεύδοντες καὶ ποιοῦσι πολλὰ ἐγρηγορικά· De divinat. in somno c. 1 : Αἱ γὰρ μεθ' ἡμέραν γινόμεναι κινήσεις, ἂν μὴ σφόδρα μεγάλαι ὦσι καὶ ἰσχυραὶ, λανθάνουσι παρὰ μείζους τὰς ἐγρηγορικὰς κινήσεις.]

Ἐγρήγορος, ὁ, ex LXX. Interpr. affertur pro Vigil, Thren. 4, [14. Conf. Fabric. not. ad Cod. Pseud. V. T. p. 180. Schleusn. Thomas p. 625 : Νενηφότως καὶ ἐγρηγορότως, οὐκ ἐγρηγόρως, οὐ γὰρ ἔστιν ὁ ἐγρήγορος, ἀλλ' ὁ γρήγορος, εἰ καὶ ἀσύνηθες· ἀντὶ γὰρ τούτου ὁ νήφων καὶ ὁ γρηγορῶν. Schæf. Ex Africano Cest. p. 314, B, 36, Polemone Phys. 1, 20, p. 248 (adde Etym. M. p. 605, 31, Suid. : Ἐγρήγορος, ὁ νηφαλέος) affert Lobeck. ad Phryn. p. 119. Æschylo Ag. 346 exemit Pors. Memorat Pollux 1, 43; 3, 120. Sed cui bis restituendum, quod etiam cod. monstrat, ἐγρηγορώς. || Ἐγρήγο-

ροι dicti Angeli, qui, ut est Genes. c. 6, assumptis filiabus hominum, ex iis gigantes procrearunt, de quibus inprimis Clem. Al. Pæd. 2, 9, Georg. Sync. (de quo v. ind. Goari), et ex Sync. Cedrenus et alii; Scalig. ad Græca Euseb. p. 404 ed. 2, Goar. ad Sync. p. 6. Ducang. App. ad Gl. p. 64. V. etiam Suicer. p. 1003. Ap. Cedren. p. 8, D; 9, C, est nom. Ἐγρήγορες metaplastus. L. Dindorf.]

Ἐγρηγορότως, Vigilanter, Vigilando. [Probat Pollux 1, 157; 3, 121, Thomas in Ἐγρήγορος cit. Ex Plut. Mor. p. 32, A : Ἐθιστέον ἅμα καὶ τούτων ἐγρ. τὸν νέον ἀκούειν, Clem. Const. Apost. 2, p. 46, A, cit. Lobeck. ad Phryn. p. 119. Diodorus Photii p. 526, 5 ed. Wess. : Οὐ μόνον ἐξ ὀνείρων ἐμαντεύετο, ἀλλὰ καὶ ἐγρ. θεοὺς ὁρᾶν ὑπεκρίνετο. Eustath. Opusc. p. 81, 10 : Ἔχειν ἐγρ. μὲν διὰ τὴν τῶν ἐκεῖθεν φώτων χάριν, ἀναπεπαυμένως δὲ διὰ τὴν νύκτερον ἐπιπρόσθεσιν (l. -ησιν).]

Ἐγρηγόρσιος, ὁ, Vigilias citans, Vigilare faciens et somnum arcens : vide Παυσινύσταλον. [Etym. M. p. 312, 18 : Ἐγρηγόρσιον, τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι εἴτε βρῶμα εἴτε ἄλλο τι τοιοῦτον. Φερεκράτης ἐγρηγόρσιον, τουτέστι παυσινύσταλον· ῥητορική. Eust. Od. p. 1493, 53. Conf. Γρηγόρσιον.]

Ἐγρήγορσις, ἡ, q. d. Vigilatio, Vigilia. Apud Aristot. [H. A. 4, 10, 1, et in scripto Περὶ ὕπνου καὶ ἐγρ.], itidemque Plut. De liber. instit. [p. 9, C] opponitur ὕπνῳ, Somno. [Conf. id. p. 106, F; 958, D, Aret. Diut. pass. causs. 1, 11, p. 40=46, Hippocr. De humor. p. 49, 23, De victus rat. 1, p. 344, 53. L. D. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. ab ipso cit. vol. 5, p. 220, 4 : Νήψεσι καὶ ἐγρηγόρσεσι. Signif. Vigilantiæ ponit Pollux 1, 43, 157; 3, 120.] Exp. etiam Excubiæ. Item Vigilantia.

Ἐγρηγορτὶ, Vigilanter. [Hom. Il. K, 182 : Ἀλλ' ἐγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἵατο πάντες. Ap. Hesych. Ἐγεργεὶ (ἐγερτὶ) interpr. γρηγορεῖ, leg. esse ἐγρηγορτὶ suspicatus sum in Ἐγεργεῖ. ῑ L. Dindorf.]

[Ἐγρηγόρως, Vigilanter. Lucian. Hermotim. c. 1 : Ἦν μὴ πάνυ τις ἐγρηγόρως ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν (philosophiam). Sed ἐγρηγορῶς restituit jam Guietus. Alciphro 3, 38 : Δόξαντα δὲ εἶναι ῥωμαλέον καὶ ἐγρηγόρως βλέποντα, ubi usitatius esse ἐγρηγορὸς animadvertit Bergl. Ap. Dion. Chr. Or. 1, p. 63, quod erat in edd. : Ἄκουε δὴ τοῦδε τοῦ μύθου σφόδρα ἐγρηγόρως τε καὶ τὸν νοῦν προσέχων, decepitque Thomam, qui Dionem propter usum huj. adv. vituperat, p. 625, sustulit Reisk. restituto ἐγρηγορῶς, confirmatque cod. Eadem correctio adhibenda Plut. Mor. p. 178, F. Certiora sunt exx. Hesych. vv. Ἀβρὶξ et Ἀδαυῶς, ἐγρηγόρως, ut omittam l. ej. in Ἐγεργεὶ cit.]

[Ἐγρηνός. V. Ἔγρα.]

Ἐγρήσασα, Hesychio μαθοῦσα. [Eidemque Ἔγρηνται, ἤρηνται (ἥρ.). Pro ἐγρήσασα Ruhnk. in Auct. εὑρήσασα.]

Ἔγρησις, ἡ, Galen. Lex. Hippocr. [p. 460] exp. ἐγρήγορσις, Vigilia. [Leg. videtur ἔγερσις, quod v.]

Ἐγρήσσω, poet. i. q. ἐγρηγορῶ, Vigilo. Hom. Il. Λ, [550; P, 660] : Πάννυχοι ἐγρήσσοντες. [Conf. Od. Υ, 53. Ib. 33 : Τίπτ' αὖτ' ἐγρήσσεις;] Apoll. Rh. 2, [308 : Παννύχιοι ... ἐγρήσσοντες· conf. 4, 1124. Oppian. Cyn. 3, 514 : Νυκτὶ δέ τ' ἐγρήσσουσι. In Hom. H. Merc. 242 conj. restituebat Martinus. Aret. Acut. morb. 1, 1, p. 75=84 : Ἦν γὰρ πάννυχοι μὲν ἐγρήσσωσι. Memorat etiam Hesych.]

Ἐγρῆτα, Hesych. exp. παρακαταβολὴν ἢ δίκης ἢ κρίσεως.

[Ἔγρομαι. V. Ἐγείρω.]

Ἐγρυπνεῖ, i. q. ἀγρυπνεῖ, Hesych.

Ἐγχαδὲς, Hesychio νέον, ἄκρατον. [V. Ἐγχαλής.]

Ἐγχαίνω, Inhio [Alciphro 1, 22 : Ἐγὼ δὲ ... ἀνέμενον ἐπαφήσειν ἐμαυτὸν ἐγχανὼν τῷ πλακοῦντι], Hiante ore illudo. Solent enim illusiones irrisionesque quædam fieri ore hiante et distorto. In qua signif. Aristoph. mediam vocem usurpavit, Vesp. [1007] : Κοὐχ ἐγχανεῖταί σ' ἐξαπατῶν Ὑπέρβολος, Neque illudet te fallens Hyperbolus. Et rursum [1349] : Ἀλλ' ἐξαπατήσεις κἀγχανεῖ τούτῳ μέγα, Falles, et cachinnans illudes istum valde. [Ach. 1197 : Κἄτ' ἐγχανεῖται ταῖς ἐμαῖς τύχαισιν.] Quo sensu et ἐγχάσκειν infra Idem usurpat : Eq. [1313] : Οὐ γὰρ ἡμῶν γε στρατηγῶν ἐγχανεῖται τῇ πόλει, schol. ἐνυβρίσειεν, καταπτύσειεν : sed magis proprie in superiori loco Idem exposuerat ἐγγελάσει σοι. Ex eod. comico [Nub. 1436] affertur ἐγχανὼν τεθνήξει pro Ore aperto hianteque morieris [Me irriso moriere, Brunck. Hesych. : Ἐγχαλεῖν, καταχασμᾶσθαι, Λάκωνες. Ἐγχανεῖν conj. Kust., Λάκ. ad seq. gl. referens; Ruhnk. vero in Auct., servato Λάκ., ἐγχάδδειν, i. e. ἐγχάζειν. Lucian. Icar. c. 13 : Μεμνήσομαί σπένδειν τέ σοι κἂν ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. C. dat. id. De morte Peregr. c. 13 : Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών· De merc. cond. c. 14 : Ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών. Pollux 2, 97 : Προσήκοι δ' ἂν τῷ στόματι τὸ χαίνειν, χανεῖν ... ἐγχανεῖν. Eust. Opusc. p. 222, 95 : Ἡ ἀντικαταστῆναι χρόνῳ ἐγχανόντι κατὰ τῆς μονῆς ἢ ἄλλο τι ἐνάρετον καταπράξεσθαι (l. -ασθαι c. cod. Vind.), fort. vert. Tempori inhianti cœnobio.]

[Ἐγχαλάω, Laxo. Plut. Mor. p. 690, A : Ἐνδυομένη γὰρ ἔξωθεν ἡ ὑγρότης εὐχυμότερα ποιεῖ καὶ τροφιμώτερα τῷ ἐγχαλᾶσθαι τὰ ἐντός. Schol. Arat. 421 : Ἐγχαλάσαι τοῖς τοῦ ἀρμένου ποσὶ, Pedem velorum laxare. Schneid. Tzetz. Hist. 6, 648 : Παντάρβη λίθος οὖσά τις τοὺς λίθους ἐπισπᾶται, ὁμοῦ χρυσόν τε καί τινα βυθοῖς ἐγχαλασθεῖσα, ὡς ἡ μαγνῆτις σίδηρον εἴωθεν ἐπισπᾶσθαι, videtur esse, In fundum demissa. L. Dind.]

[Ἐγχαλής. Ἐγχαλὲς pro ἐγχαδὲς, q. v., Hesychio restituendum conj. Kust.]

Ἐγχαλινόω, i. q. χαλινόω, Frænum injicio, Infræno, χαλινὸν ἐμβάλλω. Unde pass. voce et signif. [Herodot. 3, 14] : Ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, Frænata habentes ora. [Xen. An. 7, 2, 21 : Ἵπποι περὶ αὐτὴν κύκλῳ ἐγκεχαλινωμένοι· διὰ γὰρ τὸν φόβον ... ἐγκεχαλινωμένοις ἐφυλάττετο, et ib. 7, 6. Hesychio Ἐναμπυχίσαι (ἐναναπυχίσαι) expl. ἐχαλινῶσαι, Alb. restituit ἐγχαλινῶσαι. Cit. Dahler. Translate Hippocr. De oss. nat. p. 280, 17 : Ἐγκεχαλίνωνται (venæ) περὶ τὰ ὦτα αὐτέης (τῆς καρδίας), καὶ ἐς τὰ κοῖλα τὰ ἐντὸς διερρυήκασιν. Quod Galen. in Gloss. p. 460 exp. χαλινοῖς ἐμφερῶς περίκειται (περίκεινται Foes.). Plut. Lys. c. 21 : Ὀλίγῳ δὲ ὕστερον ἀποστάντων πάλιν τῶν Ἀθηναίων αὐτὸς μὲν αἰτίαν ἔλαβεν ὡς ἐγκεχαλινωμένον τῇ ὀλιγαρχίᾳ τὸν δῆμον ἀνεὶς αὖθις ἐξυβρίσαι.]

[Ἐγχαλὶς, ίδος, Clavus. Hesych. : Ἐγχαλίδες, διαπεπαρμένοι ἧλοι. Cui gl. addendum conj. Kust. quod antecedenti adhæserit, Λάκωνες. V. Ἐγχαίνω.]

[Ἐγχαλκεύω, Cudendo imprimo. Cyrill. Alex. l. 10 In Jo. 15, 12 : Φρόνημα τὸ νεανικὸν καὶ φιλόθεον ἐγχαλκεύειν. Convenit cum ἐγχαράττω. Suicer. Schol. Hom. Ven. Il. Σ, 468, p. 505, 32 : Τούτων δ' ἑκάτερον Ὅμηρος ὑποσημαίνων πόλεις δύο ἐνεχάλκευσε τῇ ἀσπίδι. L. Dind.]

Ἔγχαλκος, ὁ, ἡ, Æreus, Cui æs inest. At in Epigr. 2, p. 136 meæ ed. [Anth. Pal. 11, 425], Ἔγχαλκος γραῖα, Cui est æs, i. e. pecunia : oppositum privativo ἄχαλκος. [Athen. 13, p. 584, E : Εἰσελθόντος δέ τινος ὡς αὐτὴν καὶ ἰδόντος ἐπί τινος ἀγγείου ᾠὰ, εἰπόντος τε, Ὠμὰ ταῦτα, Γνάθαινα, ἢ ἑφθά; Ἔγχαλκα, ἔφη, παιδίον. Casaub. : « Ærea, h. e. ære paranda, si quis velit edere ». Strong.]

[Ἐγχανδὴς, ὁ, ἡ, Capax, Amplus. Nicand. Al. 63 : Ἐγχανδέα νηδὺν, ubi est var. εὐχανδέα.]

[Ἐγχαυνόω, Effero, Inflo. Greg. Nyss. t. 1, p. 303, D : Μὴ ἐγχαυνοῦσθαι τοῖς τῶν πειρασμῶν ἀγωνίσμασιν. Ib. p. 594, A : Τῇ μαρτυρίᾳ ταύτῃ ἐγχαυνωθεῖσα. Hase.]

[Ἐγχἄρᾰγὴ, ἡ, Incisio. Apollod. Pol. p. 43, 20 : Συναρμόζονται δὲ ἀλλήλοις τὰ τοιαῦτα τέσσαρα δι' ὀλίγης ἐγχαραγῆς ἐπιδεσμούμενα σχοινίοις.]

Ἔγχάραγμα, τὸ, Vestigium διὰ τοῦ χαράσσεσθαι impressum, ut torrens in terra ἐγχάραγμα facit, quum eam excavans, sulcum efficit qui χαράδρα nominatur, a quibusdam κοίλωμα φαραγγῶδες. Polyb. [12, 20, 4] : Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν χειμάῤῥους καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐγχαράγματα κατὰ τὸ πεδίον, ὥστε καὶ τῶν Περσῶν κατὰ τὴν φυγὴν διαφθαρῆναι λέγουσι τοὺς πλείστους ἐν τοῖς τοιούτοις κοιλώμασι. Sic enim reponendum censent nonnulli pro ἐγκηρύγματα, quod in vulg. ed. habetur. Interpretantur autem e Quintil. Terræ fistulosas fissiones : subjungentes hos duos locos Curtii, Torrentesque atque eluvies iter morabantur. Et, Ab altera parte voragines eluviesque præruptæ sunt. [Conf. Ἐγχάραξις. || Literæ in tabulis exaratæ. Joann. Rhaith. ap. Clim. p. ij, 35 :

Δέξασθαι ταχέως καὶ περιπτύξασθαι τὰ παρ' ἡμῶν ἐλπιζόμενα τίμια ταῖς πλαξὶν ἐγχαράγματα. Hase.]

[Ἐγχαρακτέον, Incidendum. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 372 : Τὰς ὑπὸ τὴν γλῶτταν φλέβας τμητέον ἢ αὐτὴν ἐγχ. τὴν γλῶτταν. L. Dind.]

Ἐγχάραξις, ἡ, Insculptura, Incisura, Incisio. Medicis Scarificatio, quæ est cutis et subjectæ etiam carnis per scalpellum dissectio multis foraminibus: differt autem ἀπὸ τῆς φλεβοτομίας, quod hæc uno vulnere venam aperiat, illa multis vulneribus cutem carnemque dividat. Ipsa porro divisio quum multas habere possit differentias, in tres tamen referri potest, secundum Galen. Ad Glauc. 2: aut enim tenuis et superficiaria est, aut e contrario magna et profundior, aut longitudine et profunditate inter eas media. Quibus omnibus Galen. se usum fuisse prodidit in abscessuum curatione. Quæ in superficie fiunt, non attrahunt e longinquo, non revellunt, non derivant, sed in summa modo cute hærentem humorem, quà ulcuscula facta sunt, educunt, nec magnis morbis opitulantur. Quæ longæ sunt et profundæ, plurimum sanguinis exhauriunt, adeo ut animi deliquium aliquando inducant; et e partibus etiam remotissimis, ut a capite in crura, a crure in manum, revellunt. Quæ ambarum mediæ sunt, earum pariter incommoda declinant, ideoque aliis præferri debent, siquando scarificationis usus inciderit. Ea autem tribus de causis suscipitur, ad revulsionem, ad derivationem, ad vacuationem humoris tum corpore toto redundantis, tum ea in parte quæ scarificari debet impacti. Quæ omnia quamvis per phlebotomiam consequamur, quia tamen, ut ex Apollonio refert Oribas., multum nocere solet corporibus venæ sectio sæpius repetita, ideo ea omissa tutius est scarificationes moliri, quod eæ citra validam totius molis corporeæ commotionem eadem quæ et venæ sectio commoda præstare valeat. Itaque si crura fluxione vexentur, si phlegmone laborent, manus scarificare conveniet, ut e contrario crura, si manus male affectæ fuerint. Itidemque si dextrum crus doleat aut dextra manus, sinistrum crus aut sinistram manum scarificare poterimus: quod revulsio non tantum a summo deorsum, aut ab imo sursum, verum etiam a dextris ad sinistra, et contra, fieri recte possit, uti et secundum alias situs differentias. Itidemque si humorem derivare volumus, aut eum, qui parte aliqua inhæret, vacuare, scarificationibus utemur: vel si plenitudinem tollere. Ceterum, ut monet Antyllus, pars quæ scarificari debet, prius, si fieri potest, lavanda est; sin minus, aqua tepida, quousque rubescat, perfundenda est, aut spongiis fovenda, aut soli ignive exponenda. Incisiones etiam faciendæ in cruribus, abdomine, thorace, dorso, cervice κατ' εὐθυωρίαν, in capite secundum capillorum positionem, in fronte autem per transversum. Debent etiam magnitudine inter se æquales esse, et paribus distare intervallis. Scarificationis autem principium idem consulit ab infernis partibus sumendum esse: sic enim fieri ut sanguis ad superficiarias partes decurrens, eam non obscuret, quæ postea scarificanda venit; præterea vero scarificationem non κατὰ πληγὴν, sed κατὰ συρμὸν, h. e. non Punctim, sed Cæsim, faciendam esse, quod ita minus doloris moveat. Hæc inter alia Gorr. [Aret. Tard. morb. 1, 2, p. 129= 116 : Ἔασι δὲ καὶ τοῖσι δημότῃσι πολλοὶ τῆς ἐγχαράξιος οἱ τρόποι. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 142 : Εἶτα σικύας κατὰ τοῦ ἰνίου κολλητέον μετ' ἐγχαράξεως· 2, 182 : Σικύαις κατὰ τοῦ ἰσχίου μετὰ φλογώσεως ἢ καὶ ἐγχαράξεως· 272 : Ὠφελεῖ δὲ καὶ ἡ ἐγχ. τοῦ τόπου. L. D. Ἐγχ. τοῦ ἅρματος, Orbita, Rotæ vestigium, Suid. v. Ἁρματωλία. Schleusn. Schol. Hom. Il. Δ, 464 : Χαράδρης, τῆς ἐγχαράξεως τοῦ ἐδάφους τῆς γιγνομένης ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀμβρίων ὑδάτων. Hemst. Schol. Apoll. Rh. 3, 413 : Ὀλκοῖσι, ταῖς ἐγχαράξεσιν· ἑλκομένου γὰρ τοῦ ἀρότρου ἡ γῆ διαρρήγνυται. Corrupte Plut. Mor. p. 56, E, τυμπάνων ἐγχαράξεις. L. D. Bœckh. Inscr. vol. 2, p. 179, 26 legit : Καὶ τὴν ἐγχάραξιν τῆς ἐπιγραφῆς. Hase.]

Ἐγχαράττω, Insculpo, Inscribo, Imprimo, Incido, ea sc. signif. qua Cic. dicit Incisum ac notatum in monumentis rerum gestarum. Idem cum ἐγγράφω et ἐγκολάπτω, ut vel e Plut. patet, in Pericle p. 298 meæ ed. [c. 22] : Τῶν Λακεδαιμονίων ἣν ἔδωκαν αὐτοῖς Δελφοὶ προμαντείαν, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκου, λαβὼν καὶ αὐτὸς προμαντείαν τοῖς Ἀθηναίοις, εἰς τὸν αὐτὸν λύκον κατὰ τὴν δεξιὰν πλευρὰν ἐνεχάραξε, Insculpsit, Incidit. [Hesych. : Ἐνκολάψας, ἐγχαράξας. Plut. Rom. c. 21 : Γραμμάτων ἀμυδρῶν ἐγκεχαραγμένων· Marii c. 27 : Τοὔνομα τοῦ Κάτλου παρὰ τὸ ξύλον αὐτῶν ἐγχαράξαντος· Themist. c. 9 : Ἐνεχάραττε κατὰ τῶν λίθων ἐπιφανῆ γράμματα.] Greg. Naz. pass. voce et signif., Τὴν αὐτὴν ἐγκεχαράχθωσαν εἰκόνα, Eandem insculpantur imaginem, Eadem effigies eis imprimatur s. impressa sit. [Schol. Arist. Nub. 23 : Κοππατίας ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον, ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. Mœris v. Βαλβῖδες p. 103 : Αἱ ἐπὶ τῶν ἀφέσεων βάσεις ἐγκεχαραγμέναι. Schæf. Lucian. Alex. c. 58 : Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ... νόμισμα καινὸν κόψαι ἐγκεχαραγμένον τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, κατὰ θάτερα δέ Ἀλεξάνδρου, Nomine vel effigie signatum Glyconis. Dio Cass. 44, 4 : Πρός τε τούτοις πατέρα τε αὐτὸν τῆς πατρίδος ἐπωνόμασαν καὶ ἐς τὰ νομίσματα ἐνεχάραξαν. Iambl. Protr. c. 4, p. 46 : Ἄνθρωπος πάντων ζώων ἐπὶ πολλὸν γέγονε σοφώτατος ... παρὸ καὶ ἐνεχάραξε καὶ ἐπεσημήνατο τὸ θεῖον αὐτῷ τὸ τῶ παντὸς λόγω σύσταμα. Monum. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 833, n. 1710, b, 2 : Ἐνχαράξασα εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος. Et fort. ib. p. 835, 9. Et p. 850, B, 6 : Τὰ δὲ σημεῖα καὶ τοὺς ὅρους τῆς μετρήσεως ἐνχαράξουσι. Et mox Ὅταν ἐνχαραχθῶσιν. Scriptor Philopatrid. c. 13 : Ἀνέγνωκάς ποτε τὰ τοῦ Ἀριστοφάνους τοῦ δραματοποιοῦ ὄρνιθας ποιημάτια; — Ἐγκεχάρακται παρ' αὐτοῦ τοιόνδε· Χάος ἦν καὶ Νύξ, Scriptum est. Id. c. 17 : Ἀλλά μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττουσι, In commentarios referant, Annotent. Incido, seq. accus., Geopon. 5, 38, 2 : Δρεπάνῳ οὖν τὸ πρέμνον ἐγχαράξομεν. Improprie Charito 2, 6 : Ἑρμοκράτην τὸν στρατηγὸν τῆς πολλῆς Σικελίας ἐγκεχαραγμένον μεγάλως, ὃν βασιλεὺς ὁ Περσῶν θαυμάζει καὶ φιλεῖ. Quod proprie capit Dorv., de benefactoribus in commentarios regis Persarum referri solitis, sed additum μεγάλως docet accipiendum esse improprie ut illud Eur. Medeæ 157 : Κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου (tametsi ibi dicitur in malam partem), Summa apud regem gratia florentem. Med. Clem. Al. Pæd. 3, 11, 59, p. 289 : Ἄγκυρα ναυτικὴ, ἣν Σέλευκος ἐνεχαράττετο τῇ γλυφῇ, Insculptam habere solebat. L. Dindorf.]

[Ἐγχαρίζομαι ex uno affertur loco Anth. Pal. 9, 114 : Παιδὸς ἀφ' ὑψηλῶν κεράμων ὑπὲρ ἄκρα μέτωπα κύπτοντος ... μήτηρ ἐξόπιθεν μαζῷ μετέτρεψε νόημα, δὶς δὲ τέκνῳ ζωὴν ἐγκεχάριστο γάλα, ubi quum otiosa videatur præp., fort. leg. ἓγ κεχάριστο γάλα, Bis unum idemque lac puello vitam conservavit, ut arguta fiat antithesis inter ἓν et δίς. L. Dind.]

[Ἔγχαρτος. V. Ἐγήγαρτος.]

Ἐγχάσκω, i. q. ἐγχαίνω, Irrideo et Illudo, sc. cachinnans et os magno hiatu diducens. Aristophan. [Vesp. 721] : Ὧν οὕνεκ' ἐγώ σ' ἀπέκλειον ἀεὶ, βόσκειν ἐθέλων, καὶ μὴ τούτους ἐγχάσκειν σοι στομφάζοντας, Volens alere te, et non istos tibi illudere et te ludificari, ἐπιγελᾶν σοι. [Philodem. De vitiis Vol. Hercul. P. 1, col. 24 : Καὶ προσέχειν μὲν διαλεγομένῳ καὶ ἐγχάσκειν. Hesych. : Ἐγχάσκειν, καταγελᾶν. Ἐγχημώμενοι, ἐγχάσκοντες. Jo. Cinnamus 2, 9, p. 33, C : Ἵππους τῶν ἐν ταῖς σκηναῖς ἀνέτῳ στόματι τῇ πόᾳ ἐγχάσκοντας. L. Dindorf.]

[Ἐγχαόω, Amitto, Perdo. Achmet. Onir. p. 203, 2 : Ἔβαλε τὰ δύο (sandalia), καὶ ἐβάδιζε· τὸ δὲ ἐνεχαώθη. Perperam interpr. Ruptum fuisse. Hase.]

Ἐγχέζω, Incaco, Caco in. Unde præt. med. Ἐγκέχοδα, Incacavi, Cacavi in. Aristoph. Ran. [479], ubi Xanthiæ interroganti Bacchum, Οὗτος, τί δέδρακας; respondet ille, Ἐγκέχοδα, κάλει θεὸν, Incacavi, subaudiendo aptum dativum : ut nunc diceretur, Incacavi caligis, ἔχεσα s. ἀπεπάτησα διὰ φόβον. [Hujusmodi affectioni quum obnoxii sint homines meticulosi, lepide Aristoph. Vesp. 627 junxit huic voc. accusativum, ut dicitur τεθνάναι τινὰ τῷ δέει, pro οὕτω δεδιέναι τινὰ ὥστε τεθνάναι : Κἂν ἀστράψω, ποππύζουσιν κἀγκε-

χόδασίν μ' οἱ πλουτοῦντες καὶ πάνυ σεμνοί. L. Dind.]

Ἐγχεία, s. Ἐγχείη, i. q. ἔγχος, unde et derivatum est, Hasta: ut Hesych. quoque ἐγχείη exp. δόρατι: Etym. vero esse vult τὴν ἐπιδορατίδα, Cuspidem s. Ferrum hastæ. Il. E, [279]: Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι, αἴκε τύχοιμι. Et ap. Athen. 15, [p. 699, B]: Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. Rursum Il. Γ, [137]: Μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item [345]: Σείοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοτέοντε. Et Il. Φ, [69]: Ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ Ἕστη ἰεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο. [Apoll. Rh. 1, 1001: Ἡμὲν ὀϊστοῖς ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι. Conf. 2, 1072; 4, 1055.] Idem ἐγχείην vocat etiam Peritiam certandi hasta, s. torquendi hastam: ut Il. B, [530]; Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο· quod schol. exp. τῇ διὰ δόρατος μάχῃ.

[Ἐγχείβρομος, ὁ, ἡ, Hasta crepitans. Pind. Ol. 7, 43: Κόρᾳ τ' ἐγχειβρόμῳ, de Minerva. Unde Eust. Opusc. p. 56, 15.]

Ἐγχειγάστωρ, ὁ, ἡ, Hasta vivens, i. e. bello, in VV. LL. Sed puto mendosum esse pro ἐγχειρογάστωρ, de quo alibi. [Zonar. p. 598: Ἐγχειγάστωρ, ὁ διὰ τοῦ δόρατος ζῶν.]

[Ἐγχεῖδαι, τηρηταὶ δανείων, Hesych.]

[Ἐγχείδιον, Etym. M. Wakef.]

Ἐγχεικέραυνος, ὁ, q. d. Hastifulminus, Ita dicitur Jupiter tanquam fulmine pro hasta utens. Eust. [Il. p. 839, 10; 1240, 54. Pind. Ol. 13, 74: Ζηνὸς ἐγχεικεραύνου· Pyth. 4, 194: Ἐγχεικέραυνον Ζῆνα.]

Ἐγχειμάζω, Hyemem dego in, Hyemo s. Hyberno in: ut ἐνεαρίζω, Vernum tempus transigo s. traduco in. Ambo ap. Polluc. 1, [62. Julian. Ep. 53, p. 103, 5 Heyl.: Ἡμᾶς μὲν ἐν Θράκῃ διάγειν μέσῃ, καὶ τοῖς ἐνταῦθα σιροῖς ἐγχειμάζειν. Greg. Nyss. t. 2, p. 956, D: Οἷόν τινι καταιγίδι τῷ πάθει τῆς λύπης ἐγχειμαζόμενον, Affectu doloris jactatum; et t. 1, p. 170, C: Τὴν ψυχὴν ... μηδαμοῦ ταῖς τοῦ βίου ζάλαις ἐγχειμασθεῖσαν. Hase.]

Ἐγχείμαργος, ὁ, Hasta furens, i. e. Bellicosus. Sic Ense furens dixit quidam Lat. poeta; sed et alia quædam hujusmodi memini me ap. Lat. poetas legere. [Cum ὀρείαυλος componit Eust. Il. p. 460, 26. Etym. M. p. 313, 14: Ἐγχείμαργος, ὁ μαινόμενος τῷ δόρατι, παρὰ τὴν ἔγχει δοτικὴν, καὶ μαργαίνω τὸ μαίνομαι. Zonar. p. 598.]

[Ἔγχειος, Ἀφροδίτη. Κύπριοι, Venus apud Cyprios, Hesych.]

Ἐγχειρέω, sonat quidem q. d. In manum sumo, si ratio habeatur præpositionis ἐν: sed est tamen Manum admoveo, ut dicitur Manum admovere operi. Reddi etiam potest uno verbo Aggredior. Schol. Thuc. [4, 4] ἐγχειρεῖν vult esse τὴν χεῖρα ἐντιθέναι τῇ πράξει, ut mox docebo; sed fortassis ἐγχειρῶ habet potius illam Sumendi in manus signif., et quatenus illam habet, dici potest respici ad instrumenta quæ in manum sumuntur, quum illa operi admovenda est. Utut sit (nam ne Sumendi quidem signif. aperte in hoc verbo inclusa est, sed e præp. ἐν eam elicio), constat dici ἐγχειρεῖν ἔργῳ pro Manum admovere operi, Aggredi opus. Cum nonnullis autem dativis possumus et verbo Capessere uti, ut ἐγχειρεῖν τῇ μάχῃ, Capessere pugnam. Porro ut dicitur ἐγχειρεῖν τῷ ἔργῳ, ita Thuc. [4, 4] dixit, Ἐγχειρήσαντες εἰργάζοντο, ubi quidam interpr. Aggressi opus urgebant, schol. χεῖρας ἐνθέντες τῇ πράξει. Sed haud scio an idonei alicujus scriptoris auctoritate confirmari hoc loquendi genus possit, χεῖρας ἐντιθέναι τῇ πράξει, vel τῷ ἔργῳ, quum præpositio ἐν verbo τίθημι juncta alium potius usum habeat. Ceterum ut ἐγχειρῶ sine adjectione casus ponitur in illo Thuc. loco, sic in isto Plat. Timæo: Μήτε οὖν οἴεσθε δεῖν ἐμὲ λέγειν, οὐδ' αὐτὸς ἂν πείθειν ἐμαυτὸν εἶην δυνατὸς ὡς ὀρθῶς ἐγχειροῖμ' ἄν, τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον. [Thuc. iterum 1, 84: Διὰ τὸ ἀπαράσκευοι ἐγχειρεῖν· 4, 47: Ὥστε τοὺς τεχνησαμένους ἀδεέστερον ἐγχειρῆσαι. Soph. El. 1026: Εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς, Male aggredientem male etiam se habere. Eur. Med. 377: Οὐκ οἶδ' ὁποίᾳ πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι, πότερον ὑφάψω δῶμα ... ἢ. De pugnantibus Xen. H. Gr. 4, 5, 16: Αὐτοὶ μὲν ἀεὶ ἐλάττους τε καὶ μαλακώτεροι ἐγίγνοντο, οἱ δὲ πολέμιοι θρασύτεροί τε καὶ ἀεὶ πλείους οἱ ἐγχειροῦντες· Hipparch. 5, 3: Θάρσος αὐτοῖς ἐμποιεῖν, ὡς ἐγχειρῶσιν. Et seq. inf. Reip. Lac. 8, 1: Ἐγὼ μέντοι οὐδ' ἐγχειρῆσαι οἶμαι πρότερον τὸν Λυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι, πρὶν ὁμογνώμονας ἐποιήσατο τοὺς κρατίστους ἐν τῇ πόλει. V. infra.] Quum autem casui jungitur, dativum habere solet, ut dictum est supra, ἐγχειρεῖν ἔργῳ et ἐγχειρεῖν μάχῃ. [Xen. Vectig. 6, 1: Πῶς οὐκ ἄξιον ὡς τάχιστα τούτοις ἐγχειρεῖν· H. Gr. 3, 2, 20: Οἱ ἐγχειρήσαντες ταῖς σφαγαῖς. Diodor. 17, 48: Μεγάλαις ἐπιβολαῖς ἐγχειρήσας.] Nonnunquam tamen pro illo dat. habet infin.; nam ut dicitur ἐγχειρῶ τῷ ἔργῳ et ἐγχειρῶ τῇ μάχῃ, ita etiam ἐγχειρῶ ἐργάζεσθαι et ἐγχειρῶ μάχεσθαι, ut sc. Lat. dicitur Aggredior pugnam et Aggredior pugnare. (Affertur tamen e Thuc., ἐγχειρῶ μάχεσθαι redditum Tento pugnam.) Sic ἐγχειρῶ χρῆσθαι, e Xen. [Comment. 2, 3, 7], Aggredior uti. Quin etiam verbo Incipio et verbo Conor interdum redditur cum nonnullis infin. ut ap. eund. Xen. [Comment. 2, 3, 12]: Πρότερος ἐγχειρῶ ἐπιμελεῖσθαι, Prior incipio curare. [Locus integer est: Εἰ δὲ βούλοιο τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι, ὁπότε ἀποδημοίης, ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν; τί ἂν ποιοίης; Δῆλον ὅτι πρότερος ἂν ἐγχειροίην ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἐκείνου, ὁπότε ἀποδημοίη· commodiusque vertitur, Me conferrem, Accingerer ad.] Dem.: Τοὺς ἐγχειροῦντας τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν, Qui conantur falsa testimonia dicere, Cam. [Aristoph. Pl. 717: Πρῶτον δὲ πάντων τῷ Νεοκλείδῃ φάρμακον κατάπλαστον ἐνεχείρησε τρίβειν. Hemst. Æneas Tact. c. 11, p. 38: Τοὺς ἐγχειροῦντας ἐπιθέσθαι· 22, p. 63: Εἴ τινές τι ἐγχειροῖεν νεωτερίσαι. L. D. Diodor. quum alibi tum 14, 91: Ἐνεχείρησαν μὲν καταλαμβάνειν· 20, 3: Μηδ' ἂν ἐγχειρήσειν αὐτὸν τοῖς Καρχηδονίοις ἀντιταχθῆναι. Schol. Hom. Il. Λ, 127: Ὁμοῦ ἐνεχείρουν κρατεῖν τοὺς ἵππους. Cum accus. Plutarch. Mor. p. 239, A: Ἐπιλέγουσι δὲ καὶ οἱ παροιμιαζόμενοι, Τὰν χεῖρα ποτιφέροντα τὰν τύχαν καλεῖν, ὡς δέον ἐπικαλεῖσθαι τοὺς θεοὺς μετὰ τοῦ ἐγχειρεῖν τι καὶ πράττειν, ἄλλως δὲ μή. || Xen. An. 5, 1, 8: Οἴομαι οὖν βέλτιον εἶναι ἡμῖν εἰπεῖν τὸν μέλλοντα ἐξιέναι, φράζειν δὲ καὶ ὅποι, ἵνα ... ἐάν τις τῶν ἀπειροτέρων ἐγχειρῇ ποι, ξυμβουλεύωμεν, πειρώμενοι εἰδέναι τὴν δύναμιν ἐφ' οὓς ἂν ἴωσιν. Ita libri optimi, ceteri ἐγχειρῇ τι ποιεῖν. Conf. videtur Diodor. 14, 80: Ἐπεχείρησε μὲν εἰς τὰς ἄνω σατραπείας, qua de constr. v. in Ἐπιχειρέω. L. D.] || Ἐγχειρῶ cum dat. personæ, pro Aggredior, significante Adorior, ut Polyb. [1, 12, 1]: Ἐγχειρεῖν τοῖς Καρχηδονίοις, pro ἐπιχειρεῖν, Aggredi Carthaginienses, s. Adoriri. [Id. 1, 11, 12: Πρῶτον ἐγχειρεῖν τοῖς Συρακοσίοις· 3, 18, 3: Ταύτῃ (urbi) πρῶτον ἐγχειρεῖν· 1, 42, 13: Τοῖς ἔργοις ἐγχειρῶν, εἴ πως δύναιτο πῦρ ἐμβαλεῖν· 45, 6; Κατὰ πλείους τόπους ἐνεχείρει τοῖς ἔργοις.] Sic ap. Arist. Pol. 5: Καὶ οὗτοι τοῖς μονάρχοις ἐγχειροῦσιν. Sic et ap. Thuc. [4, 121]: Ἐγχειρήσειν ταῖς πόλεσι, schol. ἐπιθήσειν, sed ἐπιθήσεσθαι potius dicendum fuerat. [C. πρὸς, Mauric. Strateg. 2, 1, p. 47: Πρὸς διαφόρους ἐπελεύσεις εὐκόλως ἐγχειροῦσιν. Quo l. defenditur ab intt. l. Polyb. ab Seager. cit. 2, 22, 11: Ἐνεχείρησαν ὁμοθυμαδὸν ἐν τούτοις τοῖς καιροῖς πρὸς τὰ κατὰ τοὺς πολεμίους, nisi quod libris pluribus exhibentibus πρὸς τοὺς, leg. videtur πρὸς τοὺς κατ' αὐτοὺς πολ. || De medico ægrotum tractante Hippocr. De arte p. 3, 28: Τὸ μὴ ἐγχειρέειν τοῖσι κεκρατημένοισιν ὑπὸ τῶν νοσημάτων· 8, 9: Οὐκ εὐδιορθώτοισι δικαίως οὐκ ἂν ἐγχειρέοι τῆσι νούσοισιν ἢ ἐγχειρευμένας ἀναμαρτήτους ἂν παρέχοι. Aret. Acut. pass. causs. 1, 6, p. 5=6: Τοῖσι οὖν κεκρατημένοισι οὐκέτι ἐγχειρέων ξυνάχθεται μοῦνον. L. D.] || Pass. autem Ἐγχειρεῖσθαι dicitur Id cui manus admovetur, Id quod aggredimur. Synes.: Οὔπω δὲ τότε φόνος ἐνεκεχείρητο. [Plut. Mor. p. 687, E: Ἐδόκει δὴ μοι ταῦτα πιθανῶς μὲν ἐγκεχειρῆσθαι, πρὸς δὲ τὸ μέγιστον ἐναντιοῦσθαι τῆς φύσεως τέλος, Probabiliter disputata, excogitata. Id. Cic. c. 21: Αὐτός τε γὰρ ἀναστὰς ἐνεχείρησεν εἰς ἑκάτερον, τὰ μὲν τῇ προτέρᾳ, τὰ δὲ τῇ γνώμῃ Καίσαρος συνειπών, In utramque partem disputabat. Schneid. Ἐγχειρεῖν c. ἐπιχειρεῖν confus. v. Polyb. 1, 82, 11; 4, 37, 4, Diodor. 2, 5; 13, 45, 46. Cum ἐγχειρίζειν Diod. 5, 79; 13, 21, etc., Anton. Lib. c. 40, p. 270.]

Ἐγχείρημα, τὸ, Id quod aliquis aggreditur s. aggressus est, Quod quispiam molitur, Molimen, Molimentum, Cœptum. [Τόλμημα, ἐπιτήδευμα, Hesych. Soph. OEd. T. 540: Ἆρ' οὐχὶ μῶρόν ἐστι τοὐγχείρημά σου·

Demosth. p. 824, 12 : Ἵν' εἰδῆτε ὅτι οὐ μικρᾶς ἀναιδείας τὰ ἐγχειρήματ' αὐτῶν ἐστιν. Polyb. 4, 57, 4 : Οἰκείους ὄντας τῶν τοιούτων ἐγχειρημάτων. Dionys. A. R. 3, 71 : Πρῶτον μὲν τῶν περὶ τὰς φυλὰς ἐγχειρημάτων ἀπέστη, et alibi. Plut. Cleom. c. 25 : Διὸ καὶ τὸ δεύτερον ἐγχ. τοῦ Κλεομένους ἔδοξε μὲν τετολμῆσθαι παραβόλως. Poll. 2, 148, 154; 6, 181; 9, 150.] Synes. : Σὲ δὲ Κύκλωπα μὲν ὄντα τῇ τόλμῃ Σίσυφον δὲ τοῖς ἐγχειρήμασι, Cœptis, Ausis. Interdum vero videtur esse potius Aggressio, i. e. Ipsa actio aggrediendi aliquid, Conatus. Isocr. Ad Nic. [p. 16, C] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τόδε [τό γε] ἐγχείρημα καλῶς ἔχει, τὸ ζητεῖν τὰ παραλελειμμένα. [Confusum cum ἔγχριμα vid. apud Schæf. ad Gregor. p. 565 sq.]

[Ἐγχειρηματικὸς, ἡ, ὀν, Argutulus, Gl.]

Ἔγχείρησις, ἡ, Aggressio, Conatus. [Diodor. Exc. p. 527, 49 : Παραχρῆμα πείθει ἔχεσθαι τῆς ἐγχειρήσεως. Cod. Coisl. ap. Tyrwh. Diss. de Babrio p. 202 : Δέον τὰ τέλη τῶν πραγμάτων ἡμᾶς προορᾶν καὶ οὕτως τὴν τούπων ἐγχείρισιν ποιεῖσθαι, leg. ἐγχείρησιν. Schæf. Aristid. vol. 1, p. 449=2, 167 : Ἔστι τοίνυν ἅπαντα οὐδ' ἐγγὺς τῆς νῦν ἐγχειρήσεως. Plut. Cæs. c. 66 : Κάσσιος εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Πομπηίου πρὸ τῆς ἐγχειρήσεως ἀποβλέπων. Euseb. H. E. 3, 27 : Ὅθεν παρὰ τὴν τοιαύτην ἐγχείρησιν τῆς τοιᾶσδε λελόγχασι προσηγορίας. Pollux 6, 178 : Ἐγχείρησις τόλμης. Conf. Ἐγχείρισις. De aggressione bellica Mauric. Strateg. 2, 1, p. 46 : Οὐδὲ (f. οὔτε hic et infra) γὰρ διὰ πλήθους σωμάτων οὐδὲ ἐξ ἁπλουστέρας ἐγχειρήσεως ... οἱ πόλεμοι κρίνονται· 47 : Τὸ μετὰ τάξεως καὶ συμφωνίας ποικίλως τὸν στρατὸν καὶ ἀσφαλῶς τὰς ... ἐγχειρήσεις ποιεῖσθαι. L. D.] Sed affertur etiam ἐγχείρησις ἀνατομικὴ e Galeno pro Tractatione anatomica.

[Ἐγχειρητέον, Aggrediendum. Xen. Ag. 1, 1 : Οἶδα μὲν ὅτι τῆς Ἀγησιλάου ἀρετῆς τε καὶ δόξης οὐ ῥᾴδιον ἄξιον ἔπαινον γράψαι· ὅμως δ' ἐγχ. Hipparch. 5, 11 : Ἆρ' οὐκ ἐγχ. ἄρχειν ἢ ... Plato Polit. p. 304, A : Διὰ δὲ μουσικῆς αὐτὸν ἐγχ. δηλῶσαι. Strabo 8, p. 332 : Ὡς δ' οὖν δυνατὸν, ἐγχ. Aristid. vol. 1, p. 514=2, 292 : Ἐγχ. δὲ, ὥσπερ ὑπεθέμην, ... διελθεῖν. || Argumentandum, Clem. Al. Strom. 4, 1, p. 564 : Ἐπὶ τούτοις ὕστερον πληρωθείσης ὡς ἔνι μάλιστα τῆς κατὰ τὰ προκείμενα ἡμῖν ὑποτυπώσεως τὰ περὶ ἀρχῶν φυσιολογηθέντα τοῖς τε Ἕλλησι τοῖς τε ἄλλοις βαρβάροις ὅσον ἦκον εἰς ἡμᾶς αἱ δόξαι ἐξιστορητέον καὶ πρὸς τὰ κυριώτατα τῶν τοῖς φιλοσόφοις ἐπινενοημένων ἐγχ. Synes. De regno p. 3, A : Ἐγχ. τῷ καλλίστῳ τῶν λόγων. Kall.]

Ἐγχειρητὴς, ὁ, Qui aliquid aggreditur s. molitur. Et sicut ἐγχείρημα reddidi Molimen et Molimentum, ita ἐγχειρητὴς apte redditurum me puto Molitor. At in VV. LL. perperam Executor, cum ἐγχειρεῖν non sit Exequi. Sed et alius error ibi admissus est, in scriptura sc.; neque enim ἐγχειρητὴς solum habent, idque post ἐγχείρησις, sed etiam ἐγχειρίτης post ἐγχειρισμὸς, ex Aristoph. Av. [258, ubi nunc καινῶν τ' ἔργων ἐγχειρητής. Ἐγχειρίτης ex Aristoph. etiam Poll. 2, 154]. Quam tamen scripturam Cam. quoque habet. [Philo vol. 2, p. 27, 12 : Τὸν δὲ τί προσῆκεν ἐπαινεῖν ὡς ἐγχειρητὴν κεκαινουργημένης πράξεως; Quasi novum aliquod facinus adgressum. Id. ib. p. 577, 32 : Βραδὺς ἦν ἐγχ., Rem cunctanter adgrediebatur; conf. vol. 1, p. 664, 10. Hase.]

Ἐγχειρητικὸς, ἡ, ὀν, Aptus ad aggrediendas res s. moliendas; Solers in rebus vel hominibus aggrediendis, Bud., eundem ἐπιχειρηματικὸν quoque appellari docens. Apud Xen., de Diphrida Lacedæmonio, Hell. 4, [8, 22] : Ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ εὔχαρίς τε οὐχ ἧττον τοῦ Θίμβρωνος, μᾶλλον δὲ συντεταγμένος καὶ ἐγχειρητικώτερος στρατηγός [ἐγχειρητικώτερος ἀρετῆς diserte hinc citant Pollux 2, 153, Priscian. 18, 23, 182]· οὐδὲ γὰρ ἐκράτουν αὐτοῦ αἱ τοῦ σώματος ἡδοναὶ, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς ᾧ ἦει ἔργῳ, τοῦτο ἔπραττεν, Cam. Erat vir ille neque minus comis Thimbrone, et magis compositis moribus, et dux solertior atque attentior. Nam neque vinci sese a corporis voluptatibus patiebatur, et quicquid aggressus esset, id exequebatur. [Archytas Stob. Flor. vol. 3, p. 426 : Παραπλησίως δὲ καὶ γῆρας ἔχει ποτὶ νεότατα, καὶ ποιεῖ ἃ μὲν νεότας ἐγχειρητικῶς, τὸ δὲ γῆρας προνοατικῶς. Cit. Wakef., non correcto tamen vitioso qui est in edd. Stob. accentu, —ῶς.]

[Ἐγχειρία, ἡ, Aggressio, Tractatio. Hippocr. De

articulis p. 802, A : Ὡς οὖν εἴρηται, ἀνόητον ἐγχειρίην ἐπιτηδεύοντες ἄσμενοι ῥινὸς καταγείσης ἐπιτυγχάνουσιν, ὡς ἐπιδήσωσι. V. dicta in Ἐγχειρέω de signif. Tractandi ægrotos. Hesych. : Ἐγχειρίας, ἀδείας (quo tamen sensu leg. ἐκχειρίας), ἢ ἐπιχειρήματα.]

Ἐγχειρίδιον, τὸ, Parvus gladius s. ensis, Pugio, Sica [Gl.]. Vocatur autem ἐγχειρίδιον, quod aptius manu gestari et tractari possit, ob brevitatem, quam gladius s. ensis. Xen. Hell. 2, [3, 50 : conf. 55] : Καὶ ἐπιστῆναι ἐκέλευσε τοὺς τὰ ἐγχειρίδια ἔχοντας φανερῶς τῇ βουλῇ ἐπὶ τοῖς δρυφράκτοις. Antea [23] eadem ξιφίδια vocarat. Thuc. 6 : Καὶ εἴ τις εὑρέθη ἐγχειρίδιον ἔχων. Fuisse autem ejusmodi, quæ ob brevitatem occultari facile possent, ostendunt non pauci historicorum loci, in quibus ὑπὸ κόλπου gestari dicuntur, s. ὑπὸ μάλης. [Conf. Thucyd. 3, 70; 4, 110, et qui in cucurbitis occultata ἐγχειρίδια memorat Æneas Tact. c. 29, p. 89, aliique plurimi.] Sed quamvis ἐγχειρίδιον diminutivi formam habeat, interdum tamen dicitur ἐγχειρίδιον μικρὸν, Pugio parvus, i. e. Pugiunculus. Plut. Numa [c. 13] : Ἐγχειριδίοις δὲ μικροῖς τὰ ὅπλα κρούοντες. Hesych. postquam ἐγχειρίδιον esse dixit ξιφίδιον μικρὸν, addit [cum Suida] ἢ τμητικὸν ὄργανον. Sed videndum ne pro ξιφίδιον μικρὸν scr. sit ξιφίδιον, ξίφος μικρόν : quod adjectivum μικρὸν ut hic alioqui abundare videtur, ita deesse ap. Polluc. [2, 154], ubi ἐγχειρίδιον esse ait ξίφος Xenophonti. [Μικρὸν sæpe addi diminutivis in Μικρὸς dicetur. Ξίφος autem interpr. etiam Suid.] At metaphorice ἐγχειριδίων appellatio Libellis quibusdam tributa fuit, quod tales sint qui manu facile gestari possint, aut certe tales qui semper in promtu haberi atque adeo manu gestari debeant. Gell. ultimi sui libri ult. c. [proœm.] de variis inscriptionibus loquens, inter alias affert et hasce duas, Πινακίδιον et Ἐγχειρίδιον. Extat Epicteti libellus hoc Ἐγχειριδίου titulo inscriptus : διὰ τὸ, ut Simplicius scribit, πρόχειρον ἀεὶ αὐτὸ δεῖν καὶ ἕτοιμον εἶναι τοῖς βουλομένοις εὖ ζῆν· καὶ γὰρ τὸ στρατιωτικὸν ἐγχειρίδιον ξίφος ἐστὶ πρόχειρον ἀεὶ τοῖς χρωμένοις ὀφεῖλον εἶναι. At Erasmus quoque nostro sæculo conscripsit libellum inscriptum Enchiridion Militis Christiani, titulo duobus modis conveniente. [Ἐγχειρίδια, Libri manuales, in quibus flores sententiarum ex optimis scriptoribus notantur, quas ad manum habeamus ad repentinos usus, Philostr. V. Sophist. p. 565, ubi hoc additur : Τὴν ἀρχαίαν πολυμάθειαν ἐν βραχεῖ ἀπηνθισμένα. Ernest. Lex. Techn. Longin. fr. 3, 10, p. 168 : Ἐπιγέγραπται δὲ (liber Hephæstionis De metris) οὐχ, ὥς τινες ὠήθησαν, διὰ τὸ ξίφος καὶ διὰ τὸ ὀξύνειν τῶν μετιόντων τὰς ψυχὰς, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν χερσὶν ἔχειν τοὺς βουλομένους τὰ κεφάλαια τῶν μετρικῶν παραγγελμάτων, etc., quæ v. Interpretati sic videntur qui teste Gellio N. A. 7 præf. libellos suos non solum ἐγχειρίδια sed etiam παραξιφίδες inscriberent.] || Ἐγχ., [Manualium, Mantuarius, Gl.,] Pars qua manus aliquid prehendit, q. d. Immanuarium, i. e. Pars qua imponitur manui aliquid. Unde redditur Manubrium : ut ἐγχειρίδιον κώπης, ap. Athen. [5, p. 204, A : quem l. respicit Eust. Od. p. 1959, 64], pariter et Polluc. [1, 90], Manubrium remi, Pars remi quæ manu tenetur : Τῆς δὲ κώπης, inquit Poll., τὸ μὲν οὗ λαμβάνονται οἱ ναῦται, ἐγχειρίδιον· at Medium οὐράχος : Extremitas, πτερὰ et ταρσοὶ κωπῶν. Sed et Capulus ensis (ita enim potius quam Manubrium appellatur), ἐγχειρίδιον dictus fuisse traditur, absque exemplo tamen. Quæ autem Hesych. de hoc vocab. habet, præter illa quæ modo attuli, ejusmodi sunt quæ dubitationem movere possint. Ea ap. illum videnda tibi relinquo : hoc unum addens, si quis eum nominis ἐγχειρίδιον usum, cui priorem locum dedi, posteriorem dandum esse contendat, non magnopere me refragaturum, sed me meo judicio esse usum. Hoc certe constat, in hac posteriore signif. minime diminutivi nominis usum præstare. [Theophr. H. Pl. 4, 3, 3 : Τοῦ δὲ ξύλου τὴν ῥίζαν εἶναι μελαντέραν μὲν πολὺ, πυκνὴν δὲ ἧττον καὶ εἰς ἐλάττω χρησίμην· εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ἐπικολλήματα χρῆσθαι.]

[Ἐγχειρίδιος, Qui in manu tenetur. Æsch. Suppl. 22 : Σὺν τοισδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἱεροστέπτοισι κλάδοισιν. Hesych. : Ἐγχειρίδια, τὰ ἐν χειρί. Nisi hic quoque est ab ἐγχειρίδιον. Eust. Opusc. p. 325, 40 : Οὐκ ἀντιλέ-

γομεν, ἐγχειριδίους καὶ κειμηλίους ἐλέγχους ἀποτίθεσθαι τοῖς τέως οὐκ εἰδόσι τὰ καθ' ἡμᾶς.]

[Ἐγχειρίδοτος. V. Ἐγχειρίθετος.]

Ἐγχειρίζω, In manum s. manus trado, In manum do. Potest vero et simpliciter reddi, Trado, interdum etiam Committo. Greg. Naz. : Τί τὰ ξίφη τοῖς ἐχθροῖς ἐγχειρίζομεν; Cur hostibus enses in manus tradimus? Synes. : Ὃν σοι μετὰ τῆς ἐπιστολῆς υἱὸν ἐγχειρίζω, Quem tibi cum epistola filium in manum trado. Cum nonnullis autem accusativis redditur simpliciter Trado, Committo, Committo fidei alicujus. [Polyb. 5, 44, 1 : Τά τε γὰρ ἱπποφόρβια πάντα τὰ βασιλικὰ Μήδοις ἐγκεχείρισται.] Dem. : Ἐγχειρίζειν τὰς πόλεις. [Polyb. 1, 10, 8 : Ἐγχειριζομένης αὐτοῖς τῆς Μεσσήνης. Ib. 11, 4 : Τούτῳ τὴν πόλιν ἐνεχείριζον. Tzetz. Hist. 3, 370 : Οἱ Σικελοὶ ταῖς μάχαις δὲ πολλάκις ἡττημένοι, Ῥωμαίοις ἐνεχείριζον τὴν πόλιν εἰς δουλείαν. Herodot. 5, 72 : Τοῖσι στασιώτῃσι τὰς ἀρχὰς ἐνεχείριζε. Sæpius sic etiam Xenoph. Monum. Ægin. ap. Boeckh. vol. 2, p. 173 : Τᾶς ἀρχᾶς ... τᾶς ἐγχειρισθείσας αὐτῷ. Demosth. p. 373, 7 : Λόγος ... τὰ πράγματα τῆς πόλεως τοῖς ἐχθροῖς ἐγχειριῶν. L. D.] Herodian. [2, 9, 16] : Τὴν ἀρχὴν ἐγχειρίσαι, ubi tamen VV. LL. exp. Præbuit. Plut. Fabio [c. 20]: Ἐνεχείρισεν αὐτῷ τὴν γυναῖκα. Apud Herodian. cum dat. πίστεσι, 1, [5, 9] : Φέρων τέ με πολλάκις νήπιον ὄντα ταῖς ὑμετέραις ἐνεχείρισε πίστεσι, ubi Polit. duplicem interpr. verbo ἐνεχείρισε dedit, hoc modo, Quin infantem sæpe me in ulnis gestans, vobis dabat in manus, quasique vestræ mandabat fidei. Ut autem hic ἐγχειρίζειν πίστεσι, sic διὰ πίστεως ἐγχειρίζειν ap. Xen. legitur, Anab. [3, 2, 8] : Οἳ διὰ πίστεως αὐτοῖς αὐτοὺς ἐνεχείρισαν. Ubi διὰ πίστεως fuerit forsitan Fide interposita : alioqui ἐγχειρίζειν ἑαυτόν τινι, sine ulla adjectione possit reddi Committere se fidei alicujus, vel in fidem, aut Dare se in potestatem s. Tradere. Plut. [Mor. p. 181, C] : Ἐνεχείρισεν ἑαυτὸν Ἀλεξάνδρῳ μετὰ τῆς πέτρας. Sic vero et ap. Thuc. ἐγχειρίζειν τινὰ, pro Dare in potestatem. [2, 67 : Τοὺς ἄνδρας ἐγχειρίσαι σφίσιν.] At in VV. LL. Ἐγχειρίσας τούτοις ἐμαυτὸν, sine auctoris nomine [Est Luciani Icar. c. 5], His ubi memet docendum tradidissem. Apud Thuc. vero [5, 108] ἐγχειρίσασθαι κινδύνους schol. exp. ἀναδέξασθαι. [Xen. OEc. 8, 10 : Τὸ εἰδέναι ὅπου ἕκαστόν ἐστι, ταχὺ ἐγχειριεῖ, ὥστε μὴ ἀπορεῖν χρῆσθαι, Præbebit, Suppeditabit. || Ἐγχειρίζειν κληρονομίαν, Pro herede se gerere, Agnoscere hereditatem, in Basilic. et ap. Harmenop. Ducang.] || Ἐγχειρίζομαι, pass. ut voce, ita etiam signif. q. d. In manus traditum, s. Mihi commissum habeo, vel obtineo. Vel potius, mutata orationis forma, In manus mihi traditur, Mihi committitur s. creditur. Greg. Naz. : Καὶ μέρος οὐκ ὀλίγον ἐγχειρίζεται τῆς οἰκουμένης, ubi Bud. vertit, Pars non contemnenda orbis terrarum imperio ejus creditur et commendatur. Apud Lucian. [Prom. c. 3] : Τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, Distributionem carnium sibi commissam et demandatam habens. Vel, Cui distribuendarum carnium munus demandatum est. Alicubi autem possumus et nomine Cura commodissime uti, ut ap. Herodian. 3, [11, 12] : Τὴν νυκτερινὴν φρουρὰν ἐκ περιόδου ἐγκεχειρισμένος, Cui nocturnæ custodiæ cura commissa est, s. demandata est. Sic 2, [5, 4] : Ἣν ἐγκεχείριστο φρουράν. Apud Eund. et cum aliis accus., 4, [12, 7] : Πάσας ὑπ' αὐτοῦ ἐν Ῥώμῃ πράξεις ἐγκεχειρισμένῳ, Cui rerum suarum omnium curam in urbe crediderat. [Argum. Arist. Av. : Πονηρῶν τινων τὰ πράγματα ἐγχειρισθέντων. Schæfer. Ælian. N. A. 6, 52 : Ὁ τῆς τούτου κομιδῆς ἐγχειρισθεὶς τὴν φροντίδα· 7, 9 : Οἱ τὴν τούτων ἐγκεχειρισμένοι κομιδήν. Lucian. Amor. c. 39 : Ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς καὶ προχόους κ. τ. λ. Pro merc. cond. c. 12 : Δόξαιμ' ἄν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι. Dio Cass. fr. Peiresc. 30, p. 15, 69 : Ὁ Κάμιλλος παρακαλούμενος τὴν ἡγεμονίαν ἐγχειρισθῆναι οὐχ ὑπήκουσεν. Et alibi crebro.] Invenitur et cum infin. (quam constr. raram esse puto) ap. Eund. 8, [7, 12] : Ἡμεῖς δὲ διέπειν καὶ διοικεῖν τὰ τῆς ἀρχῆς σὺν ὑμῖν ἐγκεχειρίσμεθα, ubi Polit. Nobis autem dispensatio tantum atque administratio principatus una vobiscum demandata est. Nec vero duntaxat dicitur aliquis ἐγχειρίζεσθαι rem quampiam, ea forma qua dicitur ἐπιτρέπεσθαι, sed vicissim quoque res quæpiam dicitur alicui ἐγχειρίζεσθαι. Sic 8, [5, 19] : Τὰ ἐγκεχειρισμένα τῆς φρουρᾶς χωρία. Appellat Idem τὰ ἐγκεχειρισμένα, Negotia commissa alicui, 6, [8, 5] : Ὁ δὲ μετὰ πάσης ἐπιμελείας ποιούμενος τὰ ἐγκεχειρισμένα, Obiens s. Administrans cum omni diligentia negotia sibi commissa, demandata sibi munia. || Ἐγχειρίσασθαι autem, medium aor. cum accus. κινδύνους, vide supra cum act. Ἐγχειρίζω. [Dio Cass. fr. Peiresc. 33, p. 16, 18 : Πάντα ὅσα ἐνεχειρίσαντο κατεργάσασθαι· 47, p. 21, 87 : Ὥσθ' ὅσα ἐνεχειρίζετο, ῥᾳδίως κατεργάσασθαι· 56, p. 25, 68 : Οὐδὲν γὰρ ... πρὶν ἔς τε τὸ Καπιτώλιον ἀναβῆναι καὶ χρόνον τινὰ ἐνδιατρῖψαι, ἐνεχειρίζετο. Sext. Empir. Pyrrh. hypotyp. 1, 14, 91, p. 25, 19 : Τὸν τρίτον τῇ τάξει τρόπον ἐγχειριζόμεθα. Cum infin. Jo. Phocas Descr. terræ S. c. 29, p. 44 : Καὶ δῆτα ἐγχειρισάμενος καὶ αὐτὸν μὲν ὑπανοῖξαι, πῦρ ἐξαλλόμενον ὡράθη τοῦ τάφου. || In manus trado. Præf. ad Aristot. Περὶ φυτῶν p. 814, 23 : Ἰταλὸς γάρ τις ἔκποθεν ἡμῖν αἰφνιδίως ἀναφανεὶς ... πρόσεισιν ὡς ἡμᾶς, ἀσπάζεται χαριέντως, τὰ φιλικὰ προσλαλεῖ, εἶτα τὴν ποθουμένην βίβλον ἡμῖν ἐγχειρίζεται. L. D. Cum ἐγχειρεῖν confus. v. in Ἐγχειρέω.]

Ἐγχειρίθετος, ὁ, ἡ, q. d. In manu positus. Cam. reddit In manus traditus : afferens ex Herodot. 5, [108] : Καὶ τὸν Μιλήτου ἐπίτροπον τοῦτον, τὸν ταῦτα μηχανησάμενον, ἐγχειρίθετον παραδῶ, Utque illum, cui Mileti commissa est administratio, horum omnium auctorem et structorem, in manus tibi tradam. Ap. Polluc. autem [2, 154] vox ista ἐγχειρίθετον depravata fuit in ἐγχειρηθετόμευεν. [Codd. etiam ἐγχειρίδοτον.]

[Ἐγχείριον, τό. Germanus CPl. in Theoria Myst. p. 150 : Τὸ ἐγχείριον τὸ ἐπὶ τῆς ζώνης, ἔστι τὸ ἀπομάξαν τὰς χεῖρας αὐτοῦ λέντιον, καὶ πέφυκε τὸ ἐγχείριον ἔχειν ἐπὶ τῆς ζώνης, ἀντίτυπον τοῦ ἀπομάξαντος τὰς χεῖρας, καὶ τοῦ ἀθῶός εἰμι ἐπιφωνήσαντος, Enchirium, quod est in zona, linteum est, quo manus suas extersit : et enchirium habere in zona, typum refert extergentis manus, etc. Legitur etiam in Actis Concil. Ephes. p. 313, sub fin. Epist. Nicephori Cpol. ad Leonem P. Rom. : Ἐπιτραχήλιον καὶ ἐγχείριον, πεποικιλμένα χρυσῷ. Est ergo i. q. ἀπόμακτρον, Mantile. Suicer. Strophiolum linteum, quod sacris ministris a femore pendet, Amphil. Metaphr. p. 234, ubi v. Combef. Kall. Hudson. ad Mœr. p. 348, A : « Σουδάρια τὰ τῶν κεφαλῶν σιμικίνθια, τὰ ἐγχείρια, Gloss. Ms. » Schæf. Petr. Ant. Ep. ad Mich. CP. in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 149, C : Ἐγχείρια καὶ ἐπιμάνικα. Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 348, et App. p. 64.]

Ἐγχείρισις, ἡ, Ipsa actio tradendi aliquid in manus, s. committendi aliquid. In VV. LL. e Theophilo in Instit. Civil. ἐγχειρισμὸς, Commissio. Ἐγχείρισιν autem Cam. dicit vocatum fuisse Quod alteri daretur veluti elaborandum : ut divisa materia a rhetore, quæ discipulis traditur exequenda dictione aut scriptione. Cujus tamen signif. ex. nullum affert. [Mandatum, Gl. et sine interpr. Hesych. Hippocr. De arte p. 8, 7 : Ὥστ' οὐ θαυμάσιον αὐτῶν τάς τε πίστιας χρονιωτέρας γίνεσθαι τάς τ' ἐγχειρίσιας βραχυτέρας (vel βραδυτέρας). Leg. ἐγχειρήσιας.]

[Ἐγχειρισμὸς, ὁ. V. Ἐγχείρισις.]

[Ἐγχειριστὴς, ὁ, Mandator, Gl. Adamant. Physiogn. 2, 27 : Ταχύτης ἐν κινήσει ... ἐγχειριστὴν, δράστην ἔφηνεν. Ubi sententia poscit ἐγχειρητήν. L. Dind.]

Ἐγχειριτὴς perperam scribi pro ἐγχειρητὴς, ut vicissim habuisti supra διαχειρήσει pro διαχειρίσει, doceo in Ἐγχειρητής.

Ἐγχειριγάστωρ, [ορος, ὁ, Qui manuum labore ventrem implet, vivit. Athen. 1, p. 4, D : Τὸν βίον εὐσταθεῖς, οὐχ ἐγχειρογάστορες, Angl. *Not living from hand to mouth*. Strong. Sch. Eur. Or. 953 (et Eust. Il. p. 286, 21) : Κύκλωπες οἱ ἐγχειρογάστορες. Schneid. Hesych. : Ἐγχειρογάστορες, οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Λέγονται δὲ καὶ γαστρόχειρες. Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 230, 13, Suid., Zon. p. 598. L. D. V. Ἐγγαστρόχειρ.]

Ἐγχειροτονέω, Inter alios creo. A Polluce [2, 150] inter χειροτονεῖν et ἀντιχειροτονεῖν ponitur ἐγχειροτονεῖν. In quo comp. videtur verbi χειροτονεῖν signif. Creandi magis quam altera convenire, in eo usu sc. quo dici-

tur Creare magistratum. [Dio Cass. 41, 39 : Πρὶν ἐς τὴν ὑπατείαν, ἐς ἣν ἐνεχειροτόνητο, ἐσελθεῖν. L. Dind.]

Ἐγχειρουργέω. Greg. Naz. De homine, loquens de statuario, Καὶ τὸ ἀκριβὲς εἶδος ἐγχειρουργήσας τῷ λίθῳ, Postquam perfectam formam arte manus suæ lapidi imposuit s. indidit : perinde ac si dixisset, χειρουργήσας ἐν τῷ λίθῳ. [It. Greg. Nyss. t. 1, p. 137, A : Τέλειον καὶ ἀκριβὲς εἶδος ἐγχειρουργήσας τῇ ὕλῃ. Hase.]

[Ἐγχελᾶνες. V. Ἐγχελέας.]

[Ἐγχελέας s. Ἐγχελέης, ὁ, unde Ἐγχελέαι, Encheleæ, gens Illyrica. Steph. B. : Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλύριον, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγχελῆς (ἐγχελὴς cod. Vrat.) ἢ ἀπὸ τοῦ Ἔγχελεύς (Ἐγχελεὺς id.). Λέγεται καὶ Ἐγχελέαι ἀπὸ τοῦ Ἐγχελέης ἢ Ἐγχελέας. Λέγεται καὶ Ἐγχελὶς θηλυκῶς, οἱ οἰκοῦντες Ἐγχελεῖς. Id. inter Ἐγγάδα et Ἐγγύιον : Ἐγγελᾶνες, ἔθνος Ἰλλυρίας, οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελέαις, ὡς Μνασέας ἐν γ' τῶν περιηγησέων. Cui formæ similis forma Ἐγχελᾶνες apud Polyb. 5, 108, 8, ubi Ἐγχελάνας. Iterum Steph. B. : Δεξάροι, ἔθνος Χαόνων, τοῖς Ἐγχελέαις προσεχεῖς. Libri Herodoti 5, 61 Ἐγχέλεας, et 9, 43 præbent Ἐγχέλεων, tanquam ab Ἔγχελις, quod nihili. Scrib. Ἐγχελέας et Ἐγχελέων ab recto Ἐγχελεύς, qua forma utuntur Apoll. Rh. 4, 518 : Ἀνδράσιν Ἐγχελέεσσιν, citatus in testim. flexionis in έως ab Etym. M. p. 312, 55, Diodor. 19, 53, ubi est nomin. Ἐγχελεῖς. Ut ap. Herod. sic Appiani Ill. c. 2 est Ἐγχέλεες de gente et Ἐγχέλεα in accus. de conditore gentis pro Ἐγχελέες et Ἐγχελέα, et ap. Apollod. 3, 5, 4, 1, Pausan. 9, 5, 3 Ἐγχέλεας pro Ἐγχελέας. Ἐγχελίοις scribitur ap. Strab. 7, p. 326, estque ι in tertia etiam ap. Melam 2, 3, 11, Lucan. Phars. 2, 189, ubi *Encheliæ* (sed *Encheleæ* Plin. H. N. 3, 21), et in vico ficto ap. Jo. Malal. p. 49, 5 : Ἀμφίων κτίζει πόλιν (Thebas), ... τὴν πρώην μὲν οὖσαν κώμην, λεγομένην Ἐνχιλίαν. Quod conjeci repetendum ab historia de Cadmi ad Encheleas secessu. Nomen terræ Ἐγχέλη ponit Etym. M. p. 312, 54. L. Dind.]

[Ἐγχέλειον. V. Ἐγχέλειος.]

Ἐγχέλειος, ὁ, ἡ, q. d. Anguillaris, Anguillarius : κρέας, Anguillaris caro s. Anguillaria, Anguillæ caro. Ex Aristoph. Ach. [1043] : Ὀπτᾶτε τἀγχέλεια, pro τὰ ἐγχέλεια, subaudiendo κρέα. [Sic schol., imperite quidem : rectius vero adjicit ἢ λέγει τὰς ἐγχέλεις. Nempe est Ἐγχέλειον, τὸ, Anguillula, dimin. τοῦ ἔγχελυς. Sic enim idem Arist. ap. Athen. 3, p. 104, A : Οὐδ' ἐγχέλειον οὐδὲ χάραβον μέγαν. Et Callias ib. 7, p. 286, B : Ἐγχέλεια, χάραβοι· cf. p. 303, A. Similiter in disjectis poetæ membris ib. 3, p. 96, B, pro τέμαχος ἐγχέλιον leg. videtur τέμαχος ἐγχελείου (immo ἐγχέλειον). Schweigh. Antiphanes ib. 7, p. 295, D; 14, p. 662, B : Οὐκ οὖν τὸ μὲν γλαυκίδιον ... ἔψειν ἐν ἅλμῃ φημὶ ... Τὸ δ' ἐγχέλειον; Ἅλες, ὀρίγανον, ὕδωρ. Pherecr. ap. Poll. 6, 59 : Τεύτλοισί τ' ἐγχέλυα συγκεκαλυμμένα. Plut. Mor. p. 349, A : Οἱ δὲ χορηγοὶ τοῖς χορευταῖς ἐγχέλεια ... παρατιθέντες εὐώχουν. Ita Wyttenb. tacite : olim ἐγχέλια. Eust. Il. p. 1231, 36 : Ἐγχέλεια δὲ τὰ τεμάχη φησὶ (Æl. Dionys.) τῶν ἐγχέλεων. Ceterum ἐγχέλειον in locis comicorum non est dimin., sed adj. Dimin. enim sec. eund. Eust. ib. p. 1240, 22, est ἐγχέλιον : Ἀριστοτέλης δὲ διὰ τοῦ ι εἶπεν ἔγχελις, ὅθεν Ἀντιφάνης ὑποκοριστικῶς ἔφη, Τὰ ἐγχέλια γράφομαι λειποταξίου. Nisi tamen id ipsum scrib. ἐγχέλεια et ad ἐγχέλειος est referendum. L. Dind.]

[Ἐγχελεοτρόφος. V. Ἐγχελυοτρόφος.]

[Ἐγχελεύς. V. Ἐγχελέας.]

Ἐγχελεών, ῶνος, ὁ, Vivarium anguillarium, ut vertit Gaza ap. Aristot. Habes autem hoc nomen in loco quem ex eo protuli in Ἐγχελυοτρόφος. [Ib. paullo post est : Μεταβαλλόμεναι τοῦ θέρους εἰς τοὺς ἐγχελυῶνας (sic) ἐκ τῶν λιμνῶν ἀποθνήσκουσι. Sed alii libri per ε.]

[Ἐγχέλη, Ἐγχελὴς, Ἐγχέλιοι, Ἐγχελίς. V. Ἐγχελέας.]

[Ἔγχελις. V. Ἔγχελυς.]

[Ἐγχελύδιον, τὸ, Anguillula. Amphis ap. Athen. 7, p. 295, F : Ἔχειν καθαρίως ἐγχελύδιόν τι καὶ ... Cit. Schweigh. Ephippus ib. 8, p. 359, B : Ἐγχελύδια Θήβηθεν ἐνίοτ' ἔρχεται. Utroque l. est var. ἐγχελίδ. ῦϊ L. Dindorf.]

Ἐγχελυοτρόφος, vel Ἐγχελεοτρόφος, ὁ, Anguillarum nutritor, Qui habet vivarium s. vivaria ubi aluntur anguillæ. Athen. [7, p. 298, B, C] : Ἀριστοτέλης δὲ χαίρειν φησὶ τὰς ἐγχέλεις καθαρωτάτῳ ὕδατι· ὅθεν τοὺς ἐγχελυοτρόφους καθαρὸν αὐταῖς ἐπιχεῖν· πνίγεσθαι γὰρ ἐν τῷ θολερῷ. At vero ap. Aristot. (in vulgatis quidem certe edd.) non hæc, sed altera scriptura habetur : H. A. 8, [2 med.=4, 5 Schn.] : Καὶ τοῦτο τηροῦσιν οἱ ἐγχελεοτρόφοι [ἐγχελυοτρόφοι Bekk.], ὅπως ὅτι μάλιστα καθαρὸν ᾖ, ἀποῤῥέον ἀεὶ καὶ ἐπιῤῥέον ἐπὶ πλαταμώνων, ᾗ κονιῶνται τοὺς ἐγχελεῶνας· ἀποπνίγονται γὰρ ταχὺ, ἐὰν μὴ καθαρὸν ᾖ τὸ ὕδωρ. Sed quemadmodum ἐγχέλεις et ἐγχέλυας, item ἐγχέλεων et ἐγχελύων, sic ἐγχελεοτρόφος et ἐγχελυοτρόφος dici posse constat. Gaza eo in loco ἐγχελεοτρόφοι vertit, Qui vivariis anguillariis dant operam.

Ἔγχελυς, υος, et εως [ἡ, de masc. v. infra], Anguilla. A nomine ἰλὺς et verbo χέεσθαι vel ἔχεσθαι. Nam Eust. [l. infra cit.] vult hoc nomen ἔγχελυς esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ χέεσθαι, Etym. autem, ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ ἔχεσθαι. Athen. [7, p. 299, D] ἐκ τῆς ἰλύος esse deductum scribit, sed non addit quonam verbo huic nom. præfixo fiat ista compositio. Affert enim locum ex Aristoph. Eq. [864] de anguillarum piscatoribus, quibus ad capturam aqua turbida et limosa s. cœnosa commodissima est (qui l. plane convenit cum Gallico proverbio, *Il fait bon pescher en eau trouble ;* neque enim dubium est quin hoc ab iisdem piscatoribus originem duxerit) : eique loco hæc subjungit, Σαφῶς δηλοῖ ὅτι ἡ ἔγχελυς ἐκ τῆς ἰλύος λαμβάνεται· ὅθεν καὶ τοὔνομα εἰς υς ἐπερατώθη. Quibus subjungit, Poëtam (i. e. Homerum) volentem ostendere fundum ipsum fluvii comburi, dixisse, Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Mentionem enim ἐγχελύων factam ab eo esse ἰδικώτερον et κατ' ἐξαίρετον, ut fundum ardentis s. incensæ aquæ declararet. Extat autem locus ille Hom. Il. Φ, [353 : conf. ib. 203], ubi annotat Eust. hujus nominis ἐγχέλυες nominat. sing. esse ἔγχελυς, properoxytone : et ita dictam fuisse παρὰ τὴν ἰλύν : sonare enim ἔγχελυς quasi quis dicat ἐν ἰλύϊ χεομένη : generari enim ἐκ τῆς ἰλύος, idque scribere Oppianum. Quod autem ad declinationem hujus nom. attinet, eadem tradit quæ et Athen.; vel potius affert quæ ab eo traduntur : sc. ut nominativum esse ἔγχελυς, sic accus. ἔγχελυν [dat. ἐγχέλυϊ ap. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 640, 48] : sed pluralem sequi declinationem nominis πῆχυς, cujus gen. est πήχεως : dici enim ἐγχέλεων in gen., et ἐγχέλεις in accus. [Conf. Chœrob. Bekk. An. p. 1366. A, Suid., Zon. p. 601.] Apud ipsum Athen. tamen legimus in plur. tam ἐγχέλυς quam ἐγχέλεις : ut [8, p. 331, E] : Ἐν τῷ Ἑλώρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναί φησι (Νυμφόδωρος) καὶ ἐγχέλυς [ἐγχέλεις ed. Cas.] μεγάλας, κ. τ. λ. (Statim post autem ipse Athen. non ἐγχέλυς, sed ἐγχέλεις dicit.) [Τὰς ἐγχέλυς scribitur etiam in Theophr. fr. 12 De pisc. c. 4, et ap. Aristot. H. A. 6, 16, p. 570, 15.] Sic ἐγχέλεις Βοιώτιαι [Antiphanes] ap. eum [1, p. 27, E]. Invenitur etiam ἐγχέλυες, Aristot. H. A. 8, [2, p. 592, 23] : Ζῶσι δ' ἔνιαι ἐγχέλυες καὶ ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ ἔτη, (quum alioqui paulo ante [v. 10] dixisset, Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων· itidemque gen. ἐγχέλεων paulo ante usurpat.) [Utroque l. ἐγχέλυς Bekk., idemque 6, 14, p. 569, 3; 6, 16, p. 570, 3. Al. libri ἐγχέλεις, quod verum, ut arbitror. Ap. eund. 6, 13, p. 567, 21; 14, p. 569, 6 variatur inter ἐγχέλυος et ἐγχέλεως, et inter ἐγχέλεων et ἐγχελύων 6, 16, p. 570, 13; 8, 2, p. 591, 30, et inter ἐγχέλυσι et ἐγχέλεσι 8 extr. p. 608, 5.] Quin etiam e Luciano afferunt VV. LL. nomin. hunc ἐγχέλυες, itidemque accus. ἐγχέλυας, et dat. ἐγχέλυσιν : et quidem partim feminino, partim masc. genere. Nomin. ἐγχέλυες masc. Anachars. [c. 1] : Ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. [Ubi leg. αἱ : διολισθαίνοντες enim non refertur ad anguillas. Loc. Tim. continuo citando est var. ὥσπερ οἱ ἐγχέλεις, itemque ap. Aristot. H. A. 8 extr. p. 608, 5, τοῖς ἐγχ. in libro pro ταῖς.] At vero dativum, fem. genere, ib. [c. 28, ubi al. ἐγχέλεσιν] : Ταῖς ἐγχέλυσιν εἴκαζες, itidemque accus. τὰς ἐγχέλυας. Reperio alioqui ap. Eund. alteram illam declinationem, qua dicitur ἐγχέλεις, quum alibi, tum in hoc Timonis l. [c. 29] : Οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ [αἱ addunt libri meliores] ἐγχέλεις ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δα-

κτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. Sic et ap. Plut. ἐγχέλεις in accus. legimus [Mor. p. 976, A]: Πολλὰς μὲν ἐγχέλεις ἱερὰς λεγομένας, ἀνθρώποις χειροήθεις, ὥσπερ τὰς ἐν τῇ Ἀρεθούσῃ. Ubi observa simul genus femininum: quod etiam multo frequentius me invenire passim ap. auctores memini. Affert vero idem Athen. [7, p. 299, C] ex Aristot. [De part. an.: sed eam scripturam negat se invenisse ap. Arist. Schweigh.] et nomen Ἔγχελις [Gl.], cum ι: (neque tamen [cum Etym. M. p. 312, 57] gen. ἐγχέλεως inde esse putandus est, si ea, quæ ex Eust. modo allata sunt, sequi volumus: sc. ita ab ἔγχελυς dici ἐγχέλεως, ut dicitur πήχεως a πῆχυς.) At vero schol. Aristoph. Ach. [889]: Σκέψασθε, παῖδες, τὴν ἄριστην ἐγχέλυν, annotat, Atticos ἐγχέλυν, Bœotos ἔγχελιν appellare. Scribo autem ἐγχέλυν cum accentu in penult., sicut ap. utrumque scriptum est, sc. ap. poetam et ap. schol. Quæ scriptura si mendosa non est, fuerit itidem nomin. ἐγγέλυς, cum accentu in penult. scribendus. Sed eam suspectam mihi reddunt Suidas et Eust. Ille enim eadem tradens (ut alibi docui multa illum cum schol. Aristoph. habere communia), non ἐγχέλυς habet, sed ἔγχελυς: ita enim scriptum est ap. eum, Ἔγχελυς Ἀττικῶς, παρὰ Βοιωτοῖς δὲ ἔγχελις. Hic autem illum ipsum hujus comici versum afferens (in quo non ἀρίστην, sed κρατίστην legit), habet ἔγχελυν proparoxytone scriptum: sicut etiam dixerat paulo ante hoc nomen προπαροξύνεσθαι. Sed non tam Eustathii quam Athenæi auctoritate hic nitendum est, quum ille ex hoc eum locum sumserit, sicut et alios, in quibus itidem ἔγγελυν et ἔγγελυς invenies, p. 7. Putavit tamen Bud. veram esse illam, non hanc, scripturam; quippe qui illam in hujus locum reponat, i. e. accentum ex antepenultima in penultimam transferat. Sed fieri potest ut ille idem Aristoph. et ejus scholiastæ locus istud ei persuaserit. [Accentus parox. est etiam ap. Aristot. H. A. 2, 13, p. 504, 32; 505, 15; 2, 15, p. 506, 9; 3, 10, p. 517, 8; 17, p. 520, 24; 4, 8, p. 534, 20; 11, p. 538, 3 (sed ἔγχελυς 1, 5, p. 489, 27), ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 33, 1, et diserte memoratur ab Eust. l. c. p. 1231, 35: Φαίνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ εως ἔχειν τὴν κλίσιν, ἢ παροξυτόνως ἐγχέλυς ἢ ἄλλως ἔγχελυς προπαροξυτόνως, sed non videtur analogiæ consentaneus, quum ἔγχελυς haud dubie ducatur a χέλυς.] Habes porro ap. eund. illum poetam, paucis versibus ante, Ἐγχέλεις Κωπαΐδας, item Τὰς ἐγχέλεις. Sic et in variis ll. quos Athen. [7, p. 297, C, D; 298, B seq.] profert, fem. genere, non masc., usurpatum est hoc nomen. [Hesych., ante Ἐγχαλεῖν: Ἐγχύλης διὰ τοῦ υ εἶδος ἰχθύος. Corrigunt edd. ἔγχελυς. Accus. ἐγχέλεας est in inscr. Geopon. 20, 23, sed ibi verum videtur χελώνας, quod est in libris. L. D.] || Ceterum ex illo Aristoph. loco cujus antea memini, de iis qui anguillas in aqua turbida et limosa piscantur, manavit proverbium, Ἐγχέλεις θηρώμενος, Anguillas venans s. captans, Erasm.: qui etiam docet eos dici anguillas venari, qui privati compendii causa tumultus cient. Sumsit autem hanc proverbii istius expositionem e Suida: Ἐγχέλεις θηρώμενος, inquit, ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων. Non dubium est certe, ut ante dixi, quin et Gallicum illud prov. *Il fait bon pescher en eau trouble*, eand. originem habeat. [Aristophanem esse auctorem proverbii confirmat quod Nub. 559 videtur perstringere collegas propter ablatum sibi ab iis bellum illud anguillarum inventum: Τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι. L. D.]

[Ἐγχελυών. V. Ἐγχελεών.]

Ἐγχελυωπὸς, Anguillæ aspectum habens. In VV. LL. est ἐγχελύωπον (ita enim ibi scriptum est, non ἐγχελυωπὸν), genere neutro; eique tribuitur illa exp., sed absque auctoris nomine. Esse quidem certe poeticum potius quam solutæ orationi usitatum constat. [Lucian. V. H. 1, c. 35: Ἔθνος ἐγχελυωπὸν καὶ καραβοπρόσωπον.]

[Ἐγχεσίμαργος. V. Ἐγκεσίμαργος.]

[Ἐγχεσίμαργος, ἡ, Enchesimargos, n. Amazonis ap. Tzetz. Posthom. 180. L. Dind.]

Ἐγχεσίμωρος, In vibranda hasta exercitatus; et e consequenti Bellicosus, ap. Hom. [Il. B, 692: Καδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστροφον ἐγχεσιμώρους· 840: Πελασγῶν ἐγχεσιμώρων· H, 134: Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι· Od. Γ, 188: Μυρμιδόνας ἐγχεσιμώρους.] Sic autem dici volunt [Hesych. et Eust.] quasi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. e. πεπονημένος, mutato o in ω: vel ὁ ἐγχέων ὥραν ἔχων, i. e. φροντίδα. || At in Epigr. [Anth. Pal. 11, 16] Appianus jocose dixit δύο Θεσσαλοὶ ἐγχεσίμωροι, deducens a μωρὸς, quod Stultum signif., et ita vocans Pugnatores stultos, fatuos, stolidos. Ibid. est et compar. ἐγχεσιμωρότερος.

[Ἐγχεσίπαλλος. V. Ἐγχέσπαλος.]

[Ἐγχεσίχειρ, ος, ὁ, Hastam manibus gestans. Mercurius Trism. in Maitt. Misc. p. 4, 18, s. Orpheus in Brunck. Anal. vol. 3, p. 1 (Jacobs. Anth. vol. 3, p. 222): Δυσμενέες βροτοὶ ἐγχεσίχειρες.]

Ἐγχέσπαλος, Hastam vibrans, Hastæ vibrandæ peritus; e quo intelligitur Bellicosus ap. Hom. et ceteros poetas. [Il. B, 131: Ἐγχέσπαλοι ἄνδρες· Ξ, 449: Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος· O, 605: Ἄρης ἐγχ. Simias ap. Hephæst. p. 75: Ἐγχ. ... Ἐνυάλιος.] Sed et Ἐγχεσίπαλλος dicitur; nam Hesych. ἐγχεσίπαλλοι exp. οἱ τὰ δόρατα πάλλοντες, πολεμισταί. Est autem regularius hoc quam illud, licet rarius.

[Ἐγχεσφόρος, ὁ, ἡ, Hastam gestans. Pind. Nem. 3, 59: Ἐγχεσφόροις ... Αἰθιόπεσσι.]

Ἐγχέω, [ύσω, Hero Spirit. p. 186, 12: Ἐγχύσομεν τὸν οἶνον διὰ τοῦ φ τραχήλου. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 726], Infundo. [Hom. Od. I, 10: Μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσιν, forma poet. pro ἐγχέῃ.] Aristoph. Pl. [1022]: Θάσιον ἐνεχέεις [ἐνέχεις], Infundebas Thasium vinum. [Id. Pac. 1246: Τὸν μὲν μόλυβδον, ὥσπερ εἶπον, ἔγχεον. Quo eod. imper. aor. 1 utitur Eur. Cycl. 569: Φέρ' ἔγχεόν νυν. Adde Aristoph. fr. Cocali ap. Athen. 11, p. 485, A, Pac. 1102, 1105. Hesych.: Ἔγχεον, ἄπαρξαι θεοῖς. Suid. et Zon. p. 610: Ἐγχεῖν, ἐγκεράσαι, ἢ ἀντὶ τοῦ σπεῖσαι. Quibus adjungitur l. Xen. An. 4, 3, 13: Αὐτός τε ἔσπενδε καὶ τοῖς νεανίσκοις ἐγχεῖν ἐκέλευε· Qui usus verbi in facienda re divina est etiam in ll. Aristoph.] Xen.: Ἐγχέω σοι πίνειν, Infundo tibi vinum quod bibas. [Cyrop. 1, 3, 9, ubi καλῶς σοι πιεῖν ἐγχέας. Philemo ap. Athen. 14, p. 663, F: Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω. Theocr. 10, 53: Εὐκτὸς ὁ τῷ βατράχω, παῖδες, βίος· οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ πιεῖν ἐγχεῦντα. Xen. l. cit. 8: Οἱ δὲ τῶν βασιλέων τούτων οἰνοχόοι κομψῶς τε οἰνοχοοῦσι καὶ καθαρίως ἐγχέουσι.] Aristot. OEcon. 2: Κελεύσας ἐγχέαι, Jubens infundere s. infundi. [Hesych.: Ἐωνοχόει, ἐνέχει. Lucian. D. mer. 12: Μὴ ἂν ἄλλῳ ἐγχέαι. De aquâ quæ causam dicturo in clepsydram infundebatur, id. Pisc. c. 28: Ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. Conf. Demosth. p. 407, 16; 1052, 21, et HSt. infra.] Synes. vero Ep. 140 [p. 276, C]: Τί οὖν ποτνιᾷ, καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς τῶν δακρύων ἐγχεῖς; pro Epistolas lacrymis rigas et perfundis? Epistolis lacrymas inspergis? Et paulo post, Προσείρησο οὖν παρὰ πάντων, ἑκάστου μονονοὺχ ἐγχέαντος τὴν ψυχὴν τῇ προσρήσει, Quum singuli propemodum profuderint s. effuderint animam in salutationem. [Xen. Cyrop. 1, 3, 9: Τοῦ δὴ, εἰ φάρμακα ἐγχέοιεν, μὴ λυσιτελεῖν αὐτοῖς, Si venena infudissent vinis. (Conf. Plut. Alex. c. 77.: Ὡς τούτου τὸ φάρμακον ἐγχέαντος. Metrodor. Stob. Flor. vol. 1, p. 342: Ἑτοιμάζονταί τινες διὰ βίου τὰ πρὸς τὸν βίον, βιωσόμενοι μετὰ τὸ λεγόμενον ζῆν, οὐ συνορῶντες ὡς πᾶσιν ἡμῖν θανάσιμον ἐγκέχυται τὸ τῆς γενέσεως φάρμακον.) Id. aliter cum accusativo. Conv. 2, 23: Ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην. Soph. fr. Achæor. conv. ap. Athen. 15, p. 686, A: Ἐγχείτω βαθὺν κρητῆρα. Quod Epicharm. ap. Athen. 11, p. 498, E, cum præp.: Φέρ' ἐγχέας εἰς τὸ σκύφος, itemque Aristoph. Ran. 620: Ἐς τὰς ῥῖνας ὄξος ἐγχέων, et Ach. 1051, 1068, Pac. 1242, Av. 1081. Addenda his constr. c. gen. nominis amicarum quarum in gratiam poculum ebibitur, ap. Meleagr. Anth. Pal. 5, 137: Ἔγχει τᾶς Πειθοῦς καὶ Κύπριδος Ἡλιοδώρας, καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἀδυλόγου Χάριτος. Quam esse locutionem ellipticam docet Marcus Arg. ib. 110: Ἔγχει Λυσιδίκης κυάθους δέκα. (Similes sunt loci, sed constructione diversi ib. 136: Ἔγχει καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν πάλιν, Ἡλιοδώρας· 12, 51, 1: Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ Διοκλέος.) || De infusione medica Hippocr. p. 475, 55: Καὶ ἢν σοι δοκέῃ καθαίρεσθαι κατὰ λόγον, ἐγχεῖν καὶ πυριᾶν· ἢν μὲν παχὺ ᾖ τὸ

πῦον, πυριᾶν, ἢν δὲ λεπτὸν, ἐγχεῖν· 476, 11 : Ἐγχέαι χλιαρόν· et ib. 17, 20. Tum 30 : Ἐγχεῖν δὲ διὰ τρίτης ἡμέρης· 477, 5 : Ἔπειτα ἐγχεῖν οἶνον καὶ ἔλαιον χλιαίνων αὐλίσκῳ· 479, 38 : Ἐγχέειν εἰς τὸν πλεύμονα καὶ θυμιᾶν. Conf. Ἔγχυμα, Ἔγχυτον. Pass. Geopon. 16, 2, 4 : Αἱ μικρότεραι μὲν γάρου καὶ ἐλαίου κυάθοις τρισὶν, αἱ μείζους δὲ τῷ διπλασίονι ἐγχείσθωσαν. Et 16, 14, 1 : Ἐρεγμῷ κεκαθαρμένῳ ἑφθῷ στέατος ἐλαφείου μιχθέντος ... διὰ τοῦ στόματος ἐπὶ ἡμέρας γ' ἐγχείσθω. Conf. Ἐγχυματίζω. L. D.] Pass. ἐγχέομαι, Infundor. Æschin. C. Ctes. [p. 82 St.] : Ἐγχεῖται γὰρ τὸ μὲν πρῶτον ὕδωρ τῷ κατηγόρῳ καὶ τοῖς νόμοις, Prima aqua infunditur accusatori et legibus, Prima clepsydra datur accusatori. Solebant enim olim Athenis ad certam mensuræ aquam clepsydræ infusam dicere. [V. paullo ante. Pass. it. Apollod. Poliorc. p. 21, 8 : Ὀξους ἢ ἄλλου τινὸς τῶν δριμέων ἐγχεομένου. Plato Leg. 6, p. 773, D : Οἶνος ἐγκεχυμένος. Ap. Dionys. Per. 70 : Πόντος μὲν πρώτιστος Ἰδηρικὸς ἀρχομένοισιν ἐγκέχυται· 86 : Αὐτὰρ ἔπειτα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο κυρτὸς ἐπιστρέφεται Σικελὸς ῥόος· αὐτὰρ ἔνερθεν ἐγκέχυται καὶ μέχρι πολυκλύστοιο Παχύνου· 164 : Τοῦ καὶ πρὸς βορέην Μαιώτιδος ὕδατα λίμνης ἐγκέχυται, vert. Interfusum est. V. et Ἐγχύω.] Med. autem vocis aor. ἐγχεάμενος active pro ἐγχέας, Qui infundit, ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 9 : Οἱ τῶν βασιλέων οἰνοχόοι, ἐπειδὰν ἐνδιδῶσι τὴν φιάλην, ἀρύσαντες ἀπ' αὐτῆς τῷ κυάθῳ, εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἐγχεάμενοι καταρροφοῦσι, sibi infundentes. Conv. 2, 26 : Ἦν μὲν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα, Nobis infundamus vel infundi jubeamus. Aristoph. Vesp. 617 : Κᾆτ' ἐγχέομαι κλίνας. Medio instar activi videtur uti Eust. Opusc. p. 319, 60 : Πᾶσιν οὖν τῆς τοῦ φρονεῖν ἀμβροσίας ὁ Προμηθεὺς ἐγχεάμενος.]

Ἔγχηλος, Hesychio ἐπίδεσμος ἰατρικός [Ligatio medica].

[Ἐγχημάομαι.] Ἐγχημώμενοι, Hesychio ἐγχάσκοντες [Inhiantes, Irridentes].

[Ἐγχήρης, ὁ, ἡ, Cuspidatus. Nicetas Is. Ang. 1, 6, p. 242, C : Ἱππικῷ θυρεῷ καὶ ξίφει ἐπιμήκει καὶ δόρατι ἐγχήρει φραττόμενος, Lancea cuspidata.]

Ἔγχθόνιος, ὁ, ἡ, Qui in terra est. Pro Terrenus, Testaceus, affertur ex Epigr. [Apollonid. Anth. Plan. 4, 235, 6 : Ἐγχθονίου γλευκοπότης κύλικος.]

Ἐγχίδιον, Hesychio ἔγγιον, Propius. [Fort. leg. Ἐγγίδιον vel Ἐγγύδιον, quod v. Angl.]

[Ἐγχλαινόω, Læna induo. Lycophr. 974 : Ἐσθῆτα προστρόπαιον ἐγχλαινούμενος· 1347 : Στέρφος ἐγχλαινούμενον.]

[Ἔγχλίαμα, τὸ, μαῦρον ὄνομα, Hesych. Μύρου ὄν., Nomen unguenti, conj. Kust. Ἔγχρισμα hac signif. positum notabimus infra.]

Ἐγχλίω, [Lascivio in, Insulto. Æsch. Suppl. 914 : Κάρβανος ὢν δ' Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν] i. q. ἐντρυφῶ, Hesych. [Ἐγχλίει, ἐντρυφᾷ.]

[Ἐγχλοάω, Viresco. Nicand. Ther. 154 : Ἄλλῳ δ' ἐγχλοάουσα λεπὶς περιμήκεα κύκλον ποικίλον αἰόλλει. Schol. : Ὁ δὲ λόγος, ἄλλου δὲ ὄφεως ἐγχλωρίζουσα ἡ λεπὶς τὴν ἐπὶ μῆκος τεινομένην σπεῖραν ποικίλην ποιεῖ.] Ἐγχλοᾶσθαι, Hesychio ἐμφῦναι [Innasci].

[Ἐγχλοιόω. V. Ἐκχλοιόω.]

[Ἔγχλοος, ὁ, ἡ, Viridis. Nicand. Th. 506 : Ἥν σὺ καὶ αὐαλέην, ὅτε δ' ἔγχλοον ὅλμῳ ἀράξας· 615 : Κονυζῆεν φυτὸν ἔγχλοον. Id. utitur forma accus. ἔγχλοα tanquam ab nominat. ἔγχλους, qui tamen nullus fort. fuit, ib. 676 : Ἔγχλοα φλοιόν· 885 : Ἔγχλοα ῥίζαν, et quod ambiguum est ad utram sit referendum 683 : Ἔγχλοα φύλλα.]

[Ἐγχλωρίζω, Viresco. V. Ἐγχλοάω.]

Ἔγχλωρος, ὁ, ἡ, Virorem in se habens, Virens, Viridis. Pro Prope viridis affertur e Nicandro. [Ap. quem non hoc est, sed ἔγχλοος. Theophr. H. Pl. 3, 12, 5 : Τὸ δ' ἄνθος πασῶν ὅμοιον ἀμυγδαλῇ, πλὴν οὐκ ἐρυθρὸν, ὥσπερ ἐκείνης, ἀλλὰ ἔγχλωρον· 9, 12, 4 : Συλλέγεται δὲ πρὸ τοῦ θερισμοῦ τῶν κριθῶν, ἐγχλωροτέρα δὲ μᾶλλον (genus papaveris ῥοιὰς dictum).] At Ἔγχωρος, quod pro hoc ἔγχλωρος reperiri aiunt, mihi non potest non esse suspectum.

Ἔγχνοος, s. Ἔγχνους, Lanuginem in se habens, In quo inest lanugo, Lanuginosus. [Nicand. Th. 762 : Στεγνὰ δέ οἱ πτερὰ πάντα καὶ ἔγχνοα.]

[Ἐγχόδια, ἀθρόα, Conferta, Hesych. V. Alb.]

[Ἐγχοιριλόω verbum latere in gl. Hesych. : Ἐγχεχυριλωμένη, λέπραν, post Ἐγκέφαλος posita, conj. intt.]

[Ἐγχονδρίζω.] Ἐγχονδρίζειν duobus modis interpr. : sc. vel χόνδρον ἐπιπάττειν s. καταπλάσσειν, Chondro s. Alica perspergere, aut Ipsam cataplasmatis modo imponere : vel, τὸν χόνδρον ἐναρμόζειν, Cartilaginem coaptare. Quam postremam interpr. dant huic loco Archigenis ap. Galen. Τῶν κατὰ τόπους 3, [1] : Ἐγχονδρίσας ἐπιμελῶς ἀγκτηρίασον, Cartilagine probe coaptata fibulas imponito.

Ἔγχονδρος, Cartilaginem in se habens, Cartilagineus, Grumos in se habens, In grumos concretus, Grumosus : λίβανος, ap. Diosc. 1, [83], Marcell. interpr. Thus grumosum : merito dissentiens ab Hermolao, qui Cartilagineum vertit.

[Ἔγχορδος, ὁ, ἡ, ut ὄργανα ἔγχορδα, Instrumenta chordis intenta. Pollux 4, 58 : Ὄργανα ἐντατὰ, ἔγχ.]

Ἐγχορεύω, Choros duco in, Salto s. Tripudio in. [Plut. Mor. p. 332, B : Βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδίᾳ νικῶντας Ἕλληνας ἐγχορεῦσαι. Theodor. Prodr. in Maittair. Misc. p. 110, v. 220 : Ἔχθρας γὰρ ἀμφοῖν ἐγχορευσάσης μέσον, Inimicitia inter eos coorta. L. D. Philo vol. 1, p. 612, 43 : Εὐκτὸν μὲν, ἀθρόῳ τῷ πλήθει τῶν ἀρετῶν ἐγχορεύειν, Cum toto virtutum cœtu choream agitare. Ib. p. 378, 46 : Τὸν ταῖς γενικαῖς καὶ κατ' εἶδος ἀρεταῖς ἐμμελετῶντα καὶ ἐγχορεύοντα, Qui iis incumbit et oblectat sese. Ib. p. 522, 11 : Τὸν ἐγχ. ταῖς ἐγκυκλίοις θεωρίαις· p. 167, 45 : Διάνοια ἐντρεφομένη καὶ ἐγχορεύουσα ἀρεταῖς· p. 335, 22 : Σύμβολον ψυχῆς τῆς ἄρτια βλεπούσης, ἀρεταῖς ἐγχορευούσης. Proprie Basil. t. 1, p. 212, D : Τούτῳ ἐξήρχοντο ἐγχορεύουσαι γυναῖκες. Hase.]

[Ἐγχόρηγος et Ἐγχώρηγος. Mauric. Strat. 10, 4 (coll. Leone Tact. c. 15, 77) : Ἐγχόρηγοι κινστέρναι. Cedren. p. 399, A : Ἔκτισε δὲ καὶ τὸ λωβῶν γηροκομεῖον, εἰς τὰ Ἡρίου, τὸ λεγόμενον τοῦ ζωτικοῦ, ἐγχώρηγον. Typicum Ms. monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 73 : Τοῖχον ἐγχόρηγον ... ᾠκοδόμησε, τόπον ἀναπαύσεως καὶ παρηγορίας· 74 : Τῷ ... ἐγχορήγῳ τοίχῳ τῆς ἔξω αὐλῆς. Anon. ap. Suid. v. Σεμίραμις : Ἡ αὐτὴ ἐκνεύσασα τὸν ποταμὸν Ἰνδὸν, καὶ ἐντὸς τῆς κοίτης κτίσασα παλάτια ἐπὶ ὑψωμάτων ἐγχορήγων ἠσφαλτωμένων, αὖθις ἀπέλυσεν εἰς τὴν κοίτην. Jo. Phocas Descr. terræ S. n. 24 : Καὶ ὁ ναὸς μέσον αὐτῆς ἐγχόρηγος τρουλλωτὸς ἵδρυται, ἐν κυλινδρωτοῖς θόλοις ἐπικαθήμενος. Codin. Orig. Cpol. n. 12 : Ἐποίησε δὲ καὶ γάβους ἐγχορήγους ἐπὶ πᾶσαν τὴν πόλιν βαθεῖς τῷ ὕψει ὅσον τῶν ἐμβόλων. Ubi cod. Vat. : Καὶ ἐπὶ πάντα ἄλλον τόπον ἔκτισε κανάλους θολωτούς. Ib. : Ἔκτισε δὲ ὁ αὐτὸς καὶ τέσσαρας ἐμβόλους ἀπὸ τοῦ Παλατίου μέχρι τῶν χερσαίων τειχῶν ἐγχορήγων θόλους. Ubi id. cod. Vat. θολωτοὺς etiam hic præfert. Harmenop. 4, 8, 45 : Οἱ τοίχους ἐργαζόμενοι καὶ θόλους ἐγχωρήγους ἢ καμάρας, etc. Quibus ll. per vocem ἐγχόρηγος vel ἐγχώρηγος quidpiam capax et amplum plerique intt. augurantur. Sed si singulorum scriptt. verba scrupulosius expendantur, longe aliud sonat : quidpiam scilicet in χοροῦ vel Circuli aut potius hemicyclii, i. e. in fornicis speciem superne convexum ac orbiculatum, quod sane omnino indicant verba Mauricii, μέχρις οὗ οἱ ἐγχόρηγοι κινστέρναι γένωνται, i. e. Donec cisternæ in fornicem superne coeant. In l. vero Codini ἐγχόρηγον Cameratum ædificium significat. In Typico τοῖχος ἐγχόρηγος dicitur τόπος ἀναπαύσεως καὶ παρηγορίας, ita ut fuerit porticus species deambulationi idonea, ac forte claustrorum monachalium porticus. Ap. Suid. ὑψώματα ἐγχόρηγα nihil aliud sunt quam altiores fornices, quibus inædificata erant palatia. In ll. denique allatis ex Phoca, Codino et Harmenop. ἐγχ. idem omnino sonat quod θολωτὸς, proinde ubique scribenda hæc vox cum ο non cum ω. || Nam longe aliud fuit, nisi ipse fallar, Ἐγχώρηγον, quædam scilicet materia extructionibus et muris ædificandis idonea, ut ex scriptoribus docemur. Const. Porph. De adm. imp. c. 29, p. 86 (92, C, ed. Band.) : Τὸ αὐτὸ κάστρον οὔτε ἀπὸ βησάλου ἐστὶν ἐκτισμένον οὔτε ἀπὸ ἐγχωρήγου, ἀλλ' ἀπὸ λίθων τετραδικῶν. Anna 3, p. 72, C : Καὶ γὰρ ἀγχοῦ τῶν τούτου τειχῶν λιμὴν δι' ἐγχορήγου καὶ μαρμάρων ... ᾠκοδόμητο. Achmes Onir. c. 142 : Εἰ δὲ ἴδῃ τις ὅτι ἔκτισεν ἐγχωρήγῳ κτίσει καὶ ξύλου, ... Mox : Εἰ δὲ τὸ κτίσμα ἐστὶν ἐκ πλίνθου. Et

c. 145, ubi de ædificiis : Καὶ εἰ μέν ἐστι τὸ κτίσμα ἀπὸ πηλοῦ, πλίνθου καὶ ξύλου, ... εἰ δ' ἀπὸ μαρμάρου ἢ λίθου, ... εἰ δὲ τὸ κτίσμα ἀπὸ βησάλου ἐγχωρήγως, εὑρήσει οὗτος χαρὰν καὶ δόξαν, ἀλλὰ μετὰ κόπου διὰ τὴν ἐκ τοῦ πυρὸς τῶν ὑλῶν ὄπτησιν. Leo Tact. 15, 73 : Ἀποτειχίζειν χρὴ τὸ προσποιητὸν οἰκοδόμημα καὶ ἐγχορήγῳ ἰσχυρῷ κτίζειν αὐτὸ καὶ ὀχυροποιεῖν. Ubi ap. Mauric. 10, 4 ἐγχωρήγῳ editum. Neque alia notione videtur usurpasse Harmenop. 2, 4, 92 : Χρὴ ποιεῖν εἰς τὰ αὐτὰ ἑαυτῶν μέρη τοῦ ἐπικοίνου τοίχου πρὸς τοῖς γινομένοις χριστηρίοις τοῖχον ἐγχώρηγον, οὗ τὸ πάχος οὐκ ἔλαττον πήχεως καὶ διμοίρου. Sane ex his ll. nemo, opinor, inficiabitur quin per v. ἐγχώρηγον Materia ædificationi apta intelligatur : neque tamen lapis quadratus aut marmor aut later, uti vult Salm. Exx. Plin. p. 1031—3, sed aliud ab hisce quidpiam diversum, ac fort. in ipso χώρῳ seu loco erutum, cujusmodi sunt lapides quos nativos, naturales, ex ipso solo erutos, denique *Incores*, quasi ἐγχώρους, vocant Agrimensores, ut a nobis observatum ad Annam p. 266, etc. Hæc fere Ducang.]

Ἔγχος, τὸ, Hasta. Hom. Il. B, [389] : Περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται, Circum hastam manu fatigabitur. Et [Il. Γ, 135], Παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. Et alibi passim ap. Hom. ceterosque poetas [veluti Hesiodum, Pind., Æsch., Eurip., Apoll. Rh., ut licet videre in indd.]. Volunt autem dictum ἔγχος grammatici παρὰ τὸ ἔχειν, Tenere. || Ensis, Soph. sæpe, ut [Aj. 286] : Ἀμφῆκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος. [Conf. id. Antig. 1236, Trach. 1013, OEd. T. 969, 1255, citt. a Brunck. ad Aj. 658 cum Eur. Phœn. 1413 : Δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος· El. 700 : Πρόχειρον ἔγχος χειρὶ βαστάζουσ' ἐμῇ. Quibus ll. omnibus dici ensem docet contextus.] Ex Eod. affertur [OEd. T. 170], φροντίδος ἔγχος, metaph. dictum pro βοήθεια. [|| Pila. Etym. M. p. 313, 1 : Ἰστέον ὅτι ἔγχος καὶ ξίφος καὶ δόρυ τὸ αὐτὸ οἶδεν Ὅμηρος. (Immo semper Homero est Jaculum. V. Heyn. ad Il. H, 255.) Ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὴν σφαῖραν ἔγχος κέκληκεν, οἷον, Τὸ δ' ἔγχος ἐν ποσὶ κυλίνδεται· καὶ τὸ πῦρ, οἷον, Ἔγχος ἱέμενος, τὸ τὴν ὁρμὴν ἔχον. Ubi fort. leg. ἱέμενον, nisi verba aliter sunt confusa et respicitur fr. Rhizot. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1215 : Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς Εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος. || De sagittis Eur. Herc. F. 1098 : Πτερωτά τ' ἔγχη τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ.]

[Ἔγχοῦν, τὸ στεάτιον. Λάκωνες, Hesych.]

Ἔγχουσα, ἡ, Attice dicitur ἡ ἄγχουσα, Anchusa, herba qua sibi mulieres ruborem faciei conciliant affricta. [Hesych. : Ἔγχ., ῥίζα τις παρ' ἧς ἐρυθραίνουσιν αἱ γυναῖκες.] Unde et Ἐγχουσίζεσθαι dicuntur αἱ γυναῖκες pro τῇ ἐγχούσῃ χρίεσθαι τὸ πρόσωπον, ut testatur Lex. meum vet. cum Etym. [M. p. 313, 34-38], qui hæc affert exx. Amipsias, Δυοῖν ὀβολοῖν ἔγχουσαν καὶ ψιμμύθιον. [Xenoph. OEc. 10, 2 : Ἐντετριμμένην πολλῷ μὲν ψιμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ἔτι δοκοίη εἶναι ἢ ἦν, πολλῇ δὲ ἐγχούσῃ, ὅπως ἐρυθροτέρα φαίνοιτο τῆς ἀληθείας. Et ib. 7 : Καὶ ἐμὲ τοίνυν νόμιζε ... μήτε ψιμυθίου μήτε ἐγχούσης χρώματι ἥδεσθαι μᾶλλον ἢ τῷ σῷ. Ubi marg. Steph. ἀγχ. De qua forma, falso ut videtur postposita formæ ἔγχουσα a Thoma p. 263, quum ἄγχουσα potius esset antiquior et magis Attica forma dicenda, v. in ipsa. Dio Cass. 79, 14 : Ψιμυθίῳ τε καὶ ἐγχούσῃ ἐχρίετο. Poll. 5, 101. L. D.] Item : Κοσμεῖσθαί τε τῇ ἐμῇ στολῇ καὶ ψιμμυθιοῦσθαι, καὶ ἐγχουσίζεσθαι τὸ πρόσωπον.

[Ἐγχουσίζω. V. Ἔγχουσα.]

[Ἐγχόω. V. Ἐγχώννυμι.]

[Ἐγχραίνω, Theod. Diac. Exp. Cret. Acr. 5, 70 : Ἔχουσιν ὡς ἄχραντον ἐγκεχραμμένον (pallium Mohammedis.)]

Ἐγχράομαι, de eo dicitur quo quis utitur. [Ad hoc thema Portus in Lex. Ion. refert pass. Ἐγκεχρημένος, quod interpr. ὁ ἐν χρήσει ὤν, Quo quis utitur, Quem quis in manibus habet et tractat. Herodot. 7, 145 : Ἔσαν δὲ (αὐτοῖς) πρός τινας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι (πόλεμοι), Erant illis et adversus alios quosdam bella in manibus jam suscepta. Quod verb. ib. alii corruptum judicant, alii ad Ἐγχράω referunt, ubi v. Conf. etiam v. Ἐγκέχρεα. Schweigh. V. etiam Ἐγχρίω.]

Ἐγχράω, i. q. χράω, i. e. ἐπιπίπτω βαρέως. Veruntamen active etiam et transitive usurpatum reperitur pro Impingo, Infringo, Infligo : ea sc. signif. qua Colaphum alicui dicimur Impingere, Infringere, Infligere, ut in h. l. Herodoti [6, 75] ap. Eust. p. 579 : Ἐνέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον· quem citat quum dixisset χράω esse ἐπιπίπτω. Sed possis et hoc ἐνέχραε derivare ab Ἐγχραύω : nam et ipsum significat Impingo, Infligo, Infringo. [Ap. Her. nunc ἐνέχραυε. V. Wess. et Valck. Ad id. thema Damm. in Lex. etym. p. 2762, s. Ἐπιχράω, refert illud ἐγκεχρημένοι, quod legitur ap. Herodot. 7, 145. Schweigh. Ἐγχραύω memorat etiam Etym. M. p. 313, 51.]

[Ἐγχρεμετίζω, Adhinnio. Pollux 10, 56 : Ἐκαλοῦντο δέ τινες καὶ αὐλωτοὶ φιμοὶ, διὰ τὸ κώδωνας ἔχειν προσηρτημένους, οἷς ἐγχρεμετίζοντες οἱ ἵπποι ἦχον ἐποίουν προσόμοιον αὐλῷ. Quod Eustath. Il. p. 1157, 34 dicit ἐμφυσῶντες.]

Ἔγχρεμμα, τὸ, dicitur Quum alicui inspuimus, s. in aliquem excreamus. Plut. [Mor. p. 82, B] : Ἐγχρέμματα καὶ φθόνους καὶ κακοηθείας. [Ἐγχρίμματα, quod v., conj. Gatak. ad Antonin. 12, 27, p. 360, a, G.]

Ἐγχρέμπτομαι, Inspuo, Excreo in. [Lucian. Gall. c. 10 : Ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, Tussiebat ex imis recessibus.]

[Ἐγχρῄζω, Indigeo. Euseb. H. E. 10, 2, p. 312=382=421 : Τοῖς ἔτι καθάρσεως καὶ περιρραντηρίων τῶν διὰ ὕδατος ... ἐγχρῄζουσιν. Kall. Lucian. Quom. hist. scr. c. 22 : Οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρῄζοντα, Necessaria. Gl. : Ἐγχρῄζοντα, Impendia. Geopon. 20, 19 inscr. : Δέλος πρὸς τρίγλας καὶ σκάρους μεγάλους, ὥστε ἐγχρῄζειν εἰς ὕδωρ, ᾧ διὰ τὴν ταχύτητα τοῦ δέλους οὐδὲν τῶν μικρῶν προσέρχεται, vertitur vel, Ut in aqua furiose invadant, vel, Quam inspergemus aquis.]

[Ἔγχριμμα, τὸ, Offensio. V. Ἔγχρεμμα. Restituebat idem Kust. ad Hesych. vol. 1, p. 1235 Philostrato sen. Im. 2, 12 : Αἱ δὲ εἴσω μέλιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσαι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι δέει τοῦ ἐγχειρήματος, scribens ἐγχρίμματος. Et verbum ἐγχρίμπτειν quidem, de apibus dictum, notabimus in illo. Sed ap. Phil. codd. scriptura ἐγχειρῆσαι magis commendat Ruhnkenii ad Tim. p. 105 conj. ἐγχρῖσαι.]

Ἐγχρίμπτω, [s. Ἐγχρίπτω] i. q. simplex χρίμπτω, Appropinquare facio, Facio ut propius accedat, Appello, Admoveo. Herodot. [2, 60] : Ἐγχρίμψαντες βάριν τῇ γῇ, Navim appellentes ad terram. [Appian. Civ. 5, 81 : Δρᾶν δὲ οὐκ ἀναγομένους ἐς τὸ πέλαγος οὐδὲν μέγα ἔχων, ἐς τὴν γῆν ἐγχρίμπτων ἐξεώθει.] Idem, Ἐγχρίμπτει τῇ θήλεϊ, Admovet feminæ : nimirum 3, [85], de equisone Darii : Τῶν θηλέων ἵππων μίην ἀγαγὼν ἐς τὸ προάστειον, κατέδησε, καὶ ἐπήγαγε τὸν Δαρείου ἵππον· καὶ τὰ μὲν πολλὰ περιήγαγε ἀγχοῦ τῇ ἵππῳ ἐγχρίμπτων τῇ θήλεϊ, Admovens. [Hippocr. De artic. p. 800, B : Ῥᾷον γὰρ οὕτως ἐς τὴν φύσιν ἥξει ἢ εἰ ἐγχρίπτων τις ἐς ἄλληλα τὰ ὀστέα παραναγκάζειν πειρᾶται. Aretæus Diut. morb. 1, 5, p. 125=137 : Ἔπειτα σικύην τοῖσι μέσοισι προσβάλλειν, τῷ ἥπατι ἐγχρίπτοντα. || Infigo. Ælian. H. A. 16, 41 : Μεγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γίνεσθαι πτερωτοὺς μεγέθει μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγχρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως· 17, 35 : Ἐγχρίμπτουσαι δὲ ἄρα αὐτοῖς τὰ κέντρα (apes). Philostr. jun. Im. c. 17 : Ἐγχρίψαντος αὐτῷ τοῦ ὕδρου τὸν ἰὸν ἐς θάτερον τοῖν ποδοῖν. Poll. 6, 125 : Σκορπίος ζητῶν ὅτῳ ἐγχρίψει τὸ κέντρον. Quo l. vulgatam olim scripturam τῷ κέντρῳ non defendendam suscepisset, ut puto, Ruhnk. ad Tim. p. 105, si frequens in libris vitium animadvertisset omittendi sic ν finalis. Ita τῷ Ἀποστολίῳ cod. Vat. Chr. Pasch. p. 591, 16, pro τὸ Ἀποστολεῖον. L. D.] Et pass. ἐγχρίμπτομαι, Propinquo s. Appropinquo, Prope accedo. Il. P, [413] : Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον [ubi commodius redditur, Concurrebant]· N, [146], de Hectore Græcos persequente, Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεὶς, Prope admodum accedens : (schol. tamen exp. ἐνερείσας). [Ψ, 338 : Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω· P, 405 : Τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, ἂψ ἀπονοστήσειν. Herodot. 2, 93 : Ἐχόμενοι τῆς γῆς ἐπ' ἀριστερὰ καταπλώουσι ἐς θάλασσαν (pisces), καὶ ἀναπλώοντες ὀπίσω τῆς αὐτῆς ἀντέχονται, ἐγχριμπτόμενοι καὶ ψαύοντες ὡς μάλιστα. Apoll.

Rh. 4, 939 : Ἀλλ' ὅτε δὴ πλαγκτῆσιν ἐνιχρίμψεσθαι ἔμελλον. Orph. Lith. 117 : Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχριμφθεὶς ὑπεναντίον αἶξαντα οὐκ ἴδον. Suid. : Ἐγχρίπτεται, ἐγγίζει. « Τοῖς κριοῖς ὁπότ' ἐπιφέροιντο, ἐπέβαλλον βάρη, ὡς ἐγχριπτομένοις ὀλλύοιτο ἡ βία. » Leo Diac. 2, 7, p. 15, B : Τοῦ κριοῦ τοῖς τείχεσιν ἐγχριμφθέντος καὶ κραταιῶς ταῦτα τύπτοντος, Mœnibus admoto.] Sic Herodot. 4, p. 163 [c. 113], de Amazonibus et Scythis castra non procul a se invicem habentibus, Καί τις μουνωθεισέων αὐτέων τινὶ ἐνεχρίπτετο· καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθέετο, ἀλλὰ περιεῖδε χρήσασθαι· ubi possit esse et pro illo ἐπλησίαζε, quod de coitu dicitur. [Eur. Hipp. 218 : Ἔραμαι κυσὶ θωύξαι βαλιαῖς ἐλάφοις ἐγχριμπτομένα, Irruens. Oppian. Cyn. 2, 65 : Οἷα δ' ἐνὶ πτολέμῳ βυθίῳ ... δοιαὶ πανυπείροχα νῆες ἀντίβιον πρώρῃσι μετωπαδὸν ἐγχρίμπτονται. De bestiis mordentibus Orph. Lith. 417 : Οὐδ' εἴ κεν στείχοντος ἐνιχρίμπτοιντο πόδεσσιν (ἑρπετά). De morbo Aretæus Diut. pass. 2, 12, p. 65=74 : Ἐγχρίμπτεται δὲ ἡ ἀρθρῖτις ἄλλοτε ἐς ἄλλα ἄρθρα. De egestate Synes. Hymn. p. 330, D : Μηδὲ κατηφὴς πενία μελάθροις ἐγχριπτομένα περὶ γᾶν ἕλκοι φροντίδα θυμοῦ. L. D.] Verum et act. vox ἐγχρίμπτω pro ἐγχρίμπτομαι posita signif. Appropinquo, Prope accedo. Il. Ψ, [334] : Τῷ, sc. τέρματι, i. e. Metæ, σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. [Ubi licet intelligere ἅρμα, ut ap. Herodot. 9, 98 : Ἐνθαῦτα μὲν ἐν τῇ νηὶ παραπλέων, ἐγχρίμψας τῷ αἰγιαλῷ τὰ μάλιστα, navim. Sed melius capitur absolute. Hippocr. De oss. nat. p. 280, 12 : Αἱ δὲ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ σπληνὸς πρὸς τὴν ἄκανθαν ἐγχρίπτουσαι (venæ). Appian. Civ. 2, 95 : Αὐτὸς δὲ λέγεται παρὰ τὴν φυγὴν ἐγχρίμπτων ἅπασιν ἐπιστρέφειν αὐτοῖς.] Soph. El. [904] : Μή πού τις ἡμῖν ἐγγὺς ἐγχρίμπτῃ βροτῶν, i. e. πλησιάζῃ. Ubi nota additum fuisse ἐγγύς, ut in præcedente Hom. l. σχεδὸν, et in superiore Herodoti ἀγχοῦ. Apoll. Rh. 2, [398] : Ἑως μυχάτῃ εἰνιχρίμψητε θαλάσσῃ, pro ἀφίκησθε, Accesseritis s. Perveneritis. [Leo Diacon. 9, 1, p. 88, B : Τῇ τάφρῳ ἐγχρίπτουσιν. Incido ap. Apoll. Rh. 1, 1259 : Ἀλλά ἑ λιστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν. Oppian. Cyn. 3, 313 : Εἰσόκεν ἄγρῃ ἐγχρίμψῃ (lupus)· ib. 386 : Θηρὸς ἔτ' ἀσθμαίνοντος ἐνιχρίμψειεν ὀδόντι. || Ferio, Mordeo, de bestiis, inpr. venenatis. Apoll. Rh. 4, 1512 : Ὅ τε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν (ὄφις). Nicand. Ther. 336 : Οἷσιν ἐνιχρίμψῃ βλοσυρὸν δάκος, ut pro ἐνισκήψῃ legebat schol. 445 : Οὐ μὲν ὅγ' αὔτως ἐγχρίμψαι ἤλγυνε· 719 : Τοῦ δὲ καὶ ἐγχρίμψαντος ἀνουτήτῳ ἴκελος χρὼς μίμνει ὅμως. Philostr. V. Ap. 8, 19, p. 363, 7 : Ἑρπετῶν, ἃ τοῖς κατιοῦσιν ἐγχρίπτει (ἐγχρίμπτει Ms. Vratisl. ap. Jacobs. ad Imag. c. 13, p. 663). De elephante Oppian. Cyn. 2, 535 : Ἐγχρίμψας θηκτῆσιν ἀπειρεσίαις γενύεσσιν. De telis Agath. 1, 12, p. 23, C : Ἡ δὲ πληγὴ τοῖς ξύλοις ἐγχρίπτουσα· 2, 5, p. 41, A : Καὶ εἰ μὲν σώματί που ἐγχρίψειεν, εἰσδύεται μὲν εἴσω (telum). De dolore Hippocr. De morb. mul. 2, p. 654, 23 : Ἤν μὲν ἐς τοὺς βουβῶνας καὶ κτένα καὶ κύστιν ἐγχρίμψῃ (ἡ ὀδύνη). L. D.] Rursum ἐγχρίμπτεται rei alicui, qui corruens in eam impingitur, ut Il. H, [272] : Βλάψε δέ οἱ φίλα γούναθ', ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη, Ἀσπίδι ἐγχριμφθείς· τὸν δ' ἀψ ὤρθωσεν Ἀπόλλων, Impactus et allisus. Nisi quis malit Innixus : quod tamen non tam bene quadrat. Schol. exp. προσπελασθείς, ἐγγίσας. [E, 662 : Αἰχμὴ ... ὀστέῳ ἐγχριμφθεῖσα. Orph. Arg. 243 : Ἡ δέ οἱ ἐγχριμφθεῖσα ποτὶ ψαμάθῳ βεβάρητο (navis Argo).] Hesych. quoque ἐγχρίπτεται exp. inter alia ἐμπίπτει. Verum et ἐγχρίψαι affertur pro Incidere, Appropinquare. Ἐνχρίμψας, Hesychio ἐμπελάσας : afferenti et ἐνχριμφθεῖσαν pro ἐμπελαθεῖσαν. [|| Incido in aliquem. Pseudoherodot. V. Hom. c. 30 : Πορευόμενος δὲ ἐγχρίμπτεται γυναιξὶ ... θυούσαις. || Med. signif. transitiva Themist. Or. 15, p. 192, A : Ὥσπερ τοὺς δράκοντάς φασιν ἐν ταῖς χειαῖς κακὰ φάρμακα βεβρωκότας ζητεῖν ὅτῳ ἂν ἐγχρίψαιντο τὴν τοῦ ὀλέθρου παρασκευὴν, Quibus injiciant. Ubi not. etiam forma carens lit. μ, quæ comparet etiam in libris Eurip. et Herodoti ll. citt., aliisque exx., tanquam antiquior, firmatur ab Ruhnk. ad Tim. p. 105, 106. Ap. Hesych. est non solum ἐγχρίπτων, sed in cod. quidem etiam ἐγχριπτᾶται. Ἐγχρίμπτειν confus. c. ἐνσκήπτειν vel ἐνσκίμπτειν v. præter l. Nicand. supra cit. Th. 336, ap. Apoll. Rh. 3, 765].

[Ἔγχριμψις, ἡ, Percussio. Andr. Cæsar. In Apocal. p. 725, D. Hase.]

Ἔγχρῖσις, ἡ, Inunctio, Illitio. Hippocr. De decenti hab. p. 24, 13 : Μελετᾶν δὲ χρὴ ἐν ἰητρικῇ ταῦτα μετὰ πάσης καταστολῆς, περὶ ψηλαφίης καὶ ἐγχρίσιος καὶ ἐγκαταντλήσιος. || Ictus. Ælian. H. A. 3; 22 : Τῆς τε ῥινὸς τὸ ἄκρον ἁπαλὸν ὂν καὶ ἐγχρίσει τῇ τῆς ἀσπίδος (serpentis) τρόπον τινὰ ἐκκείμενον φρουρεῖ (ichneumon). Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 105, a.]

[Ἔγχρισμα, τὸ, idem. Hippocr. p. 48, 25 : Χρίσμασιν, ἐγχρίσμασιν. || Ducang. App. ad Gl. p. 63 : « Ἔγκρισμα, μύρον, in Lexico Nicomedis Ms., Unguentum. » Scr. ἔγχρισμα. L. D. Jul. Afric. Cest. p. 293, 12 : Ἔγχρ. δὲ ἔστω δύο ἑξῆς ἡμέρας. Hase.]

[Ἐγχριστέον, Inungendum. Geopon. 16, 6.]

Ἔγχριστος, ὁ, ἡ, Inunctus, Illitus, Qui illinitur s. illini solet, Qui inungitur s. inungi solet. Galen. : Τὰ ἔγχριστα φάρμακα, Medicamenta liquida quæ illinuntur. [Theocr. 11, 2 : Φάρμακον ... οὔτ' ἔγχριστον ... οὔτ' ἐπίπαστον. Aristot. De generat. an. 2, 7 : Τοῖς ἐγχρίστοις εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς χρώμασιν.]

[Ἐγχρίω, Infigo, Pungo. Plato Phædro p. 251, D : Ἡ δ' ἐντὸς μετὰ τοῦ ἱμέρου ἀποκεκλεισμένη, πηδῶσα, οἷον τὰ σφύζοντα, τῇ διεξόδῳ ἐγχρίει, ἑκάστη τῇ καθ' αὑτήν. Ubi Hermias : Ἐγχρίει ἀντὶ τοῦ κεντεῖ καὶ ἐμπίπτει, ὡς ἐπὶ τῶν φαλαγγίων καὶ τῶν μυώπων καὶ τῶν μελισσῶν. Hesych. : Ἐνέχρισεν, ἐνεκέντρισεν, ubi v. intt. (Id. : Ἐγκέχρικεν, ἐγκεκέντρικεν. Ἐγχρίει, τύπτει, ἐγκεντρίζει. Κέχρικεν, ἐγκέχρικεν.) Plerique hunc verbi usum scorpii vel vespæ ictu definiunt, ut Æl. Dionys. ap. Eust. Od. p. 1450, 34, Ammon. v. Ἐγχρῖσαι, et Hermias l. c. Phryn. (Bekk. An. p. 46, 18) : Κεχρίσθαι σκορπίῳ, ἀντὶ τοῦ πεπλῆχθαι ὑπὸ σκορπίου καὶ σὺν τῇ προσθήκῃ ἐγκεχρίσθαι. Ælian. H. A. 1, 54 : Καὶ ἐπαοιδαὶ δὲ ἐπραΰνάν τινων ἐγχρισθέντα ἰόν· 6, 20 : Ἐγχρίσας δὲ ἕκαστος αὐτῶν τὸ κέντρον. Philostr. jun. Im. c. 13 : Μέλιττα τὸ κέντρον ἀφυλάκτως ἐγχρίσασα. Hæc fere Ruhnk. ad Tim. p. 104-6. Adde dicta in Ἔγχριμμα. || Oblino. Hesych. : Ἐγκεχρημένοι, σποδιὰς (σπονδὰς cod.) ἔχοντες. Corrigunt intt. (et Hemst. ad Callim. Dian. 69 ab Schæf. cit.) ἐγκεχριμένοι, conferuntque ejusd. gl. : Κέχρικεν, ἐκονίασεν. Sed ordini literarum sola convenit scriptura cod. ἐγκεχρημένοι, cui etiam conveniet interpretatio, si σπονδὰς mutetur in σπουδάς. Id. : Ὑπογεγραμμένη, ἐγκεχριμένη. Tzetz. Hist. 4, 407 : Σκόροδα τρίψας ἔγχρισον. Anth. Pal. 11, 117, 1 : Ἰητρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχρισεν· 122, 2 : Πέντ' ἐνέχρισε πάλιν (ægrotos)· 126, 5 : Ἄν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με. Aretæus Acut. morb. 2, 10, p. 112=123 : Ἐγχρίειν δὲ τάδε τοῖσι γυναικείοισι χώροισι. Duris ap. Athen. 12, p. 542, D : Τοῖς ἄλλοις ἀλείμμασιν ἐγχρίων ἑαυτόν. Dio Cass. 72, 14 : Βελόνας δηλητηρίοις τισὶ φαρμάκοις ἐγχρίοντες. Jerem. 4, 30 : Ἐὰν ἐγχρίσῃ στίβῃ τοὺς ὀφθαλμούς σου. Tob. 11, 7 : Σὺ ἔγχρισον τὴν χολὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ. Apocal. 3, 18, c. dupl. accus. : Κολλούριον ἔγχρισον τοὺς ὀφθαλμούς σου. Improprie Lycophro 1455 : Ψευδηγόροις φήμαισιν ἐγχρίσας ἔπη. Med. Me illino. Arrian. Epict. 2, 21, 20 : Τὰ γὰρ κολλύρια οὐκ ἄχρηστα τοῖς ὅτε δεῖ καὶ ὡς δεῖ ἐγχριομένοις. Strabo 15, p. 699 : Ἐπὰν δὲ καταπηδῆσαν τὸ θηρίον ἐγχρίσηται τοῦ ἰξοῦ, Visco se illeverit. L. Dindorf.]

[Ἐγχρονεία, ἡ, Anni designatio, Data. Eucholog. p. 611 : Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου κυρίου τοῦ δεῖνος Παλαιολόγου, ἐν μηνὶ τῷ δεῖνι, τῆς ἐγχρονείας καὶ ἰνδικτιῶνος τόσης. Ducang. App. p. 1764. Rectius vertitur Annus et scribitur Ἐγχρονία ap. Tzetz. Epist. 1, p. 267=524 : Ἡ βραδύτης δὲ τῶν ἀποδείξεων τῶν τελεσμάτων τῆς νῦν ἐγχρονίας οὐκ ἀλλοθέν ποθεν ἐγένετο ἢ ἐκ τοῦ μὴ τὸν γραμματηφόρον ὑποχείριον εἶναι τῆς σῆς ἁγιότητος, tum in codd. ap. Montef. Palæogr. p. 55, A : Τῆς ἐγχρονίας ,ϛωλθ'· 69, C : Ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ κα', ἐγχρονίας ,ϛωμ'.]

[Ἐγχρονία, ἡ, Moratio. Hippocr. Prænott. p. 28, 38 : Ξυγχωρίη ἐγχρονίη νούσου, Indulgentia morbi prolongatio (si ita Latine dicere licet). Non puto enim adjective hic usurpari. L. Dind.]

Ἐγχρονίζω, Diu s. Longo tempore permaneo in, Immoror, Tempus tero in, ἐνδιατρίβω. Thuc. 3, p. 91 [c. 27] : Ὡς αἵ τε νῆες αὐτοῖς οὐχ ἧκον ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου, ἀλλὰ ἐνεχρόνιζον, καὶ ὁ σῖτος ἐπελελοίπει, ubi

schol., ἔν τινι τόπῳ πολὺν χρόνον μένουσαι διεβίβαζον. [Immo est Cunctor, Moror, ut ap. Aristot. Rhet. 3, 10 : Καὶ τὸ Ἀναξανδρίδου ἰαμβεῖον ὑπὲρ τῶν θυγατέρων πρὸς τὸν γάμον ἐγχρονιζουσῶν, Ὑπερήμεροί μοι τῶν γάμων αἱ παρθένοι. Theophr. C. Pl. 5, 11, 1 : Ἐγχρονίζουσι γὰρ αὗται μάλιστα (αἱ διὰ νόσον φθοραὶ τῶν δένδρων), Tardiores sunt. Polyb. 33, 14, 2 : Ποιούμενος δὲ τὴν παρεπιδημίαν μετὰ τερατείας ἅμα καὶ κακουργίας ἐνεχρόνιζε. Anth. Pal. App. 282, 7 : Ἀνθ' ὧν δ' ἐγχρονίσας ἐπετήσιον οὐκ ἀπέδωκε, Cunctatus. Longius duro est ap. Aret. Diut. m. causs. 1, 15, p. 46=53 : Ἢν δὲ καὶ ἐγχρονίσῃ (affectus). Hippiatr. p. 11 : Ἐὰν δὲ ἐγχρονίσῃ τὸ πάθος. Significatione vero ab HSt. posita Theophr. fr. 14 De bestiis catervatim apparentibus, § 3 : Ἐγχρονίζουσι δὲ (locustæ) ἢ διὰ τὸ περιέχεσθαι τὸ χωρίον ὄρεσιν ὑψηλοῖς... ἢ διὰ τὸ ἐπιτήδειον τῆς χώρας. Et cum dat. Polyb. 15, 36, 6 : Οὐδεὶς τοῖς παρὰ φύσιν ἐγχρονίζων εὐδοκεῖ. C. ἐν Dio Cass. fr. Peiresc. 70, p. 30, 13 : Ἐν τοῖς τῶν ἡττηθέντων κτήμασιν ἐγχρονίσαντες· 42, 9 : Ἐν τῇ Αἰγύπτῳ ἐνεχρόνισεν ἀργυρολογῶν· 44, 46 : Ἐν αὐτῇ ἐνεχρόνισε, et alibi.] Item Invetero s. Inveterasco. Philo De V. M. 3 [vol. 2, p. 156, 29] : Μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐγχρονίζει καινούμενον καὶ νεάζον, Quanto magis inveterascit s. inveterat, Turn. [Sic Eust. Il. p. 1327, 23 : Οἰκότριβες, οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι οἴκῳ καὶ κατατετρῖφθαι. Pass. Inveterasco. Plat. Gorg. p. 480, A : Ὅπως μὴ ἐγχρονισθὲν τὸ νόσημα τῆς ἀδικίας ὕπουλον τὴν ψυχὴν ποιήσει καὶ ἀνίατον· Ep. 13, p. 362, A : Μὴ ἀναλωθὲν δὲ, ἀλλ' ἐγχρονισθέν. Aristot. H. A. 7, 7 : Ὅταν δὲ λάβηται τὸ σπέρμα τῆς ὑστέρας καὶ ἐγχρονισθῇ, ὑμὴν περιίσταται. L. D. Diodor. 3, 46 : Πρόσφατος μὲν οὖσα (herba quædam)... ἐγχρονισθεῖσα δὲ συντόμως γίνεται ἑξίτηλος.]

[Ἐγχρονισμός, ὁ, Commoratio. Aetius fol. 64, r., 42 : Φυλακτέον δὲ τὸν ἐγχρονισμὸν (in adhibendo prosclymate), καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν εὐπαθῆ τὴν κεφαλὴν ἐχόντων· καταφορᾶς γὰρ καὶ ψύξεως κινδυνώδους κατάρχει. Restituendum Oribasio p. 249 ed. Matth. pro ἐχθρονισμός. Weigel. || Prolatio. Apollon. Lex. p. 466 : Μῶλος, ὁ ἐγχρ. τῆς μάχης. Angl.]

Ἔγχρονος, opp. superiori ἄχρονος : ab Hesych. exp. πρόσκαιρος, Temporarius, Ad tempus durans, Per aliquod tempus durans. Suidas ἐγχρόνων exp. οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου συντεθεισῶν, in hoc Appiani l., Κατεφρόνουν τῶν σπονδῶν ἔτι ἐγχρόνων οὐσῶν· mallem ego, Quarum constitutum tempus nondum erat elapsum, Quæ adhuc durabant : ut ἄχρονοι etiam σπονδαὶ videri queant dici posse Quibus nullum certum tempus præfinitum est. [Zonar. p. 720 : Ἐγχρόνῳ, οὗ τὸ εἶναι μετρητὸν ὑπὸ χρόνου.]

[Ἐγχρόνως, Ad tempus, In tempore. Just. Mart. Quæst. p. 182, A : Μηδενὸς τοίνυν τῶν ἀγεννήτων ἐγχρ. ποιούντων. Hase.]

Ἔγχρῡσος, ὁ, ἡ, opp. ἄχρυσος, Aurum in se habens, In quo aurum inest. Aliis etiam Inauratus. [Diodor. 3, 39 : Τοπάζιον, ὅπερ ἐστὶ λίθος ... ὑάλῳ παρεμφερὴς καὶ θαυμαστὴν ἔγχρυσον πρόσοψιν παρεχόμενος. Philostr. sen. Im. 1, 22, ab Hemst. cit. : Στολὴν ἔγχρυσον. Chr. Pasch. p. 585, 13 : Εἰκὼν ἔγχρυσος. Restituebat idem Koen. ad Greg. p. 607, ab Schæf. cit., in inscr. Cum. ap. Caylum *Recueil d'Ant. ég.*, t. 2, pl. 57, 35 : Γράπτὰν ἐν ὅπλῳ ἐνχρυσῷ (εἰκόνα), scribens ἐγχρ. L. D.]

[Ἐγχρυσόω, Inauro. Tzetz. Hist. 3, 975 : Ἐν τάφῳ ἀπὸ λίθου μὲν, ἀλλ' ἐγκεχρυσωμένῳ.]

[Ἐγχρώματος, ὁ, ἡ, Coloratus. Aristoph. Plut. 530 : Ποικιλομόρφων) Gl. Dorv. ἐνχρωμάτων. Schæf.]

[Ἐγχρώννυμι.] Ἐγχρόω, sive Ἐγχρώννυμι, aut Ἐγχρωννύω, vel etiam Ἐγχρώζω, Colore imbuo : unde ἐγχρώσας : quod tamen Hesych. exp. χρίσας. Signif. etiam Imbuo veluti colore. Aristot. Eth. 2, 3 [immo 2. Loquitur autem de ἡδονῇ] : Διὸ καὶ χαλεπὸν ἀποτρίψασθαι τοῦτο τὸ πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, Quando vita eo imbuta est, veluti colore, ut ap. Horat., Quo semel est imbuta recens, servabit odorem Testa diu.

[Ἐγχρώντως pro ἀποχρώντως liber unus Dionysii De comp. verb. p. 5, 4.]

[Ἐγχυλιάζω, Infundo. Const. De adm. imp. : Πάντες δὲ οἱ μοχλοὶ ὑπὸ σιδηρῶν κατέχονται ἐγχυλιασμένων μολύβδῳ. Ducang. Nescio an l. dicat diversum ab hoc p. 92, C, ed. Band. : Μύθων ... οἵ τινές εἰσι συνηρμοσμένοι καὶ συνδεδεμένοι εἰς ἀλλήλους μετὰ σιδήρων ἐν μολίβδῳ ἐγχυλιασμένων, ubi vertitur, Ferro in plumbum liquefactum impacto. L. Dind.]

Ἐγχυλίζω, In succum redigo s. resolvo, etiam Succum exprimo et elicio. Theophr. C. Pl. 6, [11, 15] : Διὸ καὶ παράσκευάζουσιν αὐτὸ, τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες καὶ ξηραίνοντες, τὰ δ' ἐντέμνοντες, ὅπως ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ πήξει καθάπερ τὰς ῥητίνας.

Ἔγχύλισμα, τὸ, Ejusmodi succus. [Diosc. 1, 133 : Τὸν δὲ καρπὸν, ... ἐξ οὗ καὶ ἐκθλίβεται τὸ ἐγχ., ξηραινόμενον ἐν σκιᾷ. Ubi est var. χύλισμα. ῡ]

Ἔγχῡλος, ὁ, ἡ, Oppositus præcedenti ἄχυλος, Succum in se habens, In quo succus est, Succulentus, Succosus. Theophr. C. Pl. 4, [13, 3] : Τὰ δ' ὄσπρια θερίζουσιν ἐγχυλότερα, καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι συλλέγειν· ξηρανθέντα γὰρ διαῤῥεῖ. Ubi nota τὰ ἔγχυλα opponi τοῖς ξηρανθεῖσιν, et synonymum habere τὰ ὠμά. [Ib. 12, 11 : Τὸ μὴ ἔγχυλα θερίζεσθαι· 6, 6, 4 : Ἐρυθραινόμενον δὲ ἐξυγραίνεται, καθάπερ ἔγχυλον γινόμενον· 5 : Ὧν ἐξ ἀρχῆς ἧττον ἔγχυλος ἡ ὑγρότης.] Præterea ut ἄχυλος est Insipidus, ita ἔγχυλος, Sapidus, In quo sapor est, C. Pl. 6 [3, 2] : Ἅπαντα δ' οὖν ταῦτα μίξει τινὶ καὶ ἀλλοιώσει ἔγχυλα γίνεται [ἔγχυμα φαίνεται edd. : sed ἔγχυλα φ. libri plures] καὶ ὀσμώδη. [H. Pl. 6, 17, 6 : Τὰς δ' ὀσμὰς ἴσως ἐνίων μᾶλλον διατηρεῖ (ἡ τοῦ καύματος ὑπερβολὴ) ... πολλὰς δὲ καὶ φθείρει, δηλονότι τὰς ἐν τοῖς καρποῖς διὰ τὸ ἐγχυλοτέρας καὶ μεμιγμένας τινὰς εἶναι, etc., quæ docent etiam in l. ab HSt. cit. ἔγχυλος esse Succosum, quippe succo gignente odorem. Ceterum ἔγχυλος legitur etiam in l. suspecto Alciphr. fr. 5, p. 222, ubi v. annot. Et ap. Alexin Athen. 9, p. 383, D, ab Hemst. cit. : Τὰ κρεάδι' ἔσται δ' οὐκ ἀπεξηραμμένα, ἔγχυλα δέ. Cum εὔχυλος permutatur Theophr. H. Pl. 8, 11, 3.]

[Ἔγχύλως, q. d. Succose. Archigenes ap. Galen. vol. 8, p. 156 : Διασεσαγμένην ἐγχύλως.]

[Ἐγχύλωσις, ἡ, Succi derivatio. Aretæus Diut. pass. 2, 12, p. 135=150 : Ἢν δὲ πελιδναὶ ἕωσι αἱ σάρκες, προεγχαράσσειν ἐγχυλώσεως εἵνεκεν. Nisi leg. ἐκχυλώσεως. Schneid.]

Ἔγχῦμα, τὸ, Id ipsum quod infusum est vel infunditur. Medici ἐγχύματα s. ἔγχυτα φάρμακα vocant Medicamenta liquida, quæ guttatim in dolentes aures, oculos, naresve instillantur; s. Succos liquoresque, quorum infusione et instillatione (ut loquitur Plin.) quibusdam ægris partibus succurrimus : veluti ap. Galen. Περὶ εὐπορίστων leguntur ἐγχύματα εἰς τὰ ὦτα· et ἔγχυτον εἰς τὰς ῥῖνας· atque ejusmodi pharmacorum alia infunduntur s. injiciuntur per ὠτεγχύτας, alia per ῥινεγχύτας, alia per μητρεγχύτας, alia per alias fistulas siphonesque. || Ἔγχ., Infusio, est etiam species altera τοῦ πλήθους, h. e. Plenitudinis et copiæ humorum, ea sc. quam locus continens metitur. Quum enim duplex sit omnis multitudo, una ad vires, altera ad vasa, illam τὸ πρὸς δύναμιν, hanc τὸ κατὰ τὸ ἔγχυμα πλῆθος appellant. Siquidem vasis tantum humoris affusum videtur, quantum ipsa capere et continere possunt. Nec vero ad animantes modo pertinet, sicut ea quæ ad vires dicitur, verum etiam ad inanimata ænea ferreaque, quod hæc quoque concluso in iis copiosiore spiritu rumpantur. [|| Πλακούντων εἶδος, Genus placentarum, Hesych. V. Ἔγχυτον.]

Ἐγχυματίζω, Infundo, Instillo, ἐγχέω. [Geop. 4, 7, 3 : Ὅπὸν ... ἐγχυματίζουσι· conf. 16, 9, 6; 17, 21, 2; 18, 11. Scriptt. rei accip. p. 56. Angl. Hippiatr. p. 20 : Ἐλέφαντος πρίσμα ... ἐγχυμάτιζε. Et alibi.] E Diosc. 1 : Ἐγχυματίζεται πρὸς μελασμοὺς τριχῶν, Infunditur instillaturque ad capillorum nigritiem. 2 : Ἐγχυματισθεὶς ἐπ' ὀφθαλμῶν, Oculis infusus. Alioqui ἐγχυματίζω cum accus. personæ junctum significat etiam Infusione curo, ἐγχύματι θεραπεύω, ut Hippiatr. [p. 8] : Ἐγχυματίζειν δεῖ τὸν πυρέττοντα ἵππον [ὠοῖς τρισὶ, ῥοδίνου οὐγγίαις δυσίν. Et sic c. dat. medicamenti ib. 8 : Ἀλεύρῳ κριθίνῳ μετὰ ψυχροῦ ὕδατος ἐγχυμάτισον. C. accus. ib. p. 24 : Ἐγχυμάτιζε τὸ ζῶον. L. D. Et cum accus. morbi, Suid. v. Διάῤῥοια : Τὴν κραῦραν οἱ νομεῖς ἐγχυματίζουσι. Hemst. Sine augm. Hippiatr. p. 124 : Καὶ ἐπειδὴ τρώγειν οὐκ ἠδύνατο, οὐδὲ κινῆσαι τὰς σιαγόνας, ἄρτους καθαροὺς ἐμβρέξας εἰς αὐτὸν ἀναχειμένῳ ἐγχυμάτισα τρίτον. L. Dind.]

Ἐγχυματισμός, ὁ, Infusio, Salviatum. [Agathotychus in Hippiatr. p. 7 : Ἀγαθοτύχου ἐγχυματισμὸς εἰς τὸ αὐτό (adversus febrem). Absyrtus ib. p. 11 : Εἴρηνται δὲ οὗτοι οἱ ἐγχυματισμοὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν, et sæpius ib. L. D.] Hierocl. in Hippiatr. [p. 6] : Δυνήσῃ δὲ τῷ ἵππῳ πυρεταίνοντι [καὶ] δι' ἐγχυματισμῶν βοηθῆσαι· qui ἐγχυματισμὸς ibi fit διὰ τοῦ στόματος : alibi enim dicit ἔγχει εἰς τοὺς μυκτῆρας [vel ἔγχει διὰ μυκτῆρος p. 13, ἔγχει εἰς τὸν ἀριστερὸν μυκτῆρα p. 20]. Bud. [Alex. Trall. 2, p. 21.]

[Ἐγχυματιστέον, Infundendum, Instillandum. Geopon. 18, 17, 1. Seq. dat. 17, 26 : Ἐγχ. διηθηθέντι οἴνῳ μέλανι. Addito accus. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 160 : Ἔσωθεν δὲ ἐγχ. γάλα γυναικεῖον. L. Dind.]

[Ἐγχυματιστὸς, ἡ, ὸν, Infusus, Instillatus. Diosc. Parab. 1.]

[Ἐγχῡμίζω, Insucco, Gl. Eust. Opusc. p. 13, 86 : Ἐγκεχυμίσθαι φαύλαις ἐκείναις ποιότησι καὶ χρησίμους.]

Ἔγχῡμος, ὁ, ἡ, opp. superiori ἄχυμος (ut ἔγχυλος opp. τῷ ἄχυλος), i. e. Succum in se habens, Succo et sapore præditus, Succulentus, Succi plenus, Sapidus. Theophr. [C. Pl. 5, 4, 3] : Φύσει τε γὰρ εὔζωά ἐστι καὶ βλαστικὰ διὰ τὴν πυκνότητα καὶ τὸ ἔγχυμον, i. e. διὰ τὸ πυκνὰ εἶναι καὶ ἔγχυμα, Sapida, ut Bud. interpr. qui ap. Aristot. quoque exp. Saporem habens, in lib. De sensu [c. 5], ubi ἄχυμον oppositum habet : Ὅτι δὲ ἀπ' ἐγχύμου ἐστὶν ἡ ὀσμὴ [τὸ πάθος est ap. Arist., de odore loquentem : pro ἀπ' ἐγχύμου autem libri meliores ἅπαν χυμοῦ], δῆλον ἐκ τῶν ἐχόντων καὶ μὴ ἐχόντων ὀσμήν· τά τε γὰρ στοιχεῖα, ἄοσμα, οἷον πῦρ, ὕδωρ, γῆ· rursum, Ἔτι δὲ λίθος μὲν ἄοσμος· ἄχυμος γάρ· τὰ δὲ ξύλα, ὀσμώδη· ἔγχυμα γάρ. [Et ib. : Ὅπερ γὰρ ποιεῖ ἐν τῷ ὑγρῷ τὸ ξηρὸν, τοῦτο ποιεῖ ἐν ἄλλῳ γένει τὸ ἔγχυμον ὑγρόν. Plato Tim. p. 74, D : Σάρκα ἔγχυμον καὶ μαλακήν. Eust. Opusc. p. 131, 50 : Μιανθεῖσα οὐχ οὕτω τοῖς σωματικωτέροις καὶ ἐγχύμοις, ὅσον ταῖς ἀσωμάτοις φαυλότησιν. Cum ἔγχυλος confusum v. in illo.]

[Ἐγχύμωμα. V. Ἐκχύμωμα.]

[Ἐγχύμωσις. V. Ἐκχύμωσις.]

[Ἐγχύνω, Infundo, forma novitia pro ἐγχέω. Lucian. Pro imag. c. 29 : Μακρὰ γὰρ εἴρηταί σοι καὶ ταῦτα καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἐγχυνόμενον. Quem l. cum ll. Heron. Spirit. p. 169, 6 : Ἐγχυνομένου τοῦ ὕδατος (male ed. ἐκχυνομένου)· 177, 17 : Τῷ ἐγχυνομένῳ ὕδατι· 204, 8 : Ἐγχυνομένου τοῦ ὑγροῦ (adde ib. p. 224, 32, ubi ἐγχύνεσθαι, 38, ubi ἐγχυνόμενον, 40, ubi ἐγχυνομένου), citavit Lobeck. ad Phryn. p. 726. Ἐγχυνόμενον ὕδωρ, Theod. Reg. 2, 14, 14. Conf. Ἐκχύνω.]

Ἐγχυράζω, s. Ἐγχυριάζω, Pignero, Oppignero, Pignori pono. Interdum etiam Pignus accipio s. aufero : unde ἐγκεχυρασμένον dicitur ἡ ὑποθήκη, teste Bud. Posterioris ἐγχυριάζειν, pro Pignora auferre, hoc affertur exemplum ex Joseph. Ant. Jud. : Ἂν δὲ ἀναισχυντῶσι περὶ τὴν ἀπόδοσιν, μὴ πρὸς τὴν οἰκίαν βαδίσαντες ἐγχυριάζειν πρὶν ἡ δίκη περὶ τούτων γένηται.

Ἔγχυρον, affertur pro ἐνέχυρον, Pignus.

Ἔγχῦσις, εως, ἡ, Infusio. [Plut. Mor. p. 38, F : Τὰ μὲν γὰρ ἀγγεῖα πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐγχεομένων ἐπικλίνουσι καὶ συνεπιστρέφουσιν, ἵν' ἔγχυσις ἀληθῶς, μὴ ἔκχυσις γένηται. Schneid. Basil. t. 1, p. 714, B : Τῇ τοῦ οἴνου ἐγχύσει ζέουσαν τοῦ σώματος τὴν ἀκμὴν ἔτι μᾶλλον ἐξάψαντες. It. Hero Mathem. p. 166, E; 177, B; 191, A; 192, A; 194, A; 196, A, C; 201, A; 206, A; 212, B; 213, A. Hase.]

Ἐγχῦτέον, Infundendum. [Geopon. 6, 7, 4 : Καὶ τὸν μέλανα δὲ (οἶνον) εἰς τοὺς τοιούτους ἐγχ. 16, 9, 2 : Σίδια ῥοιᾶς μετὰ ὕδατος ἐγχ.]

Ἔγχῦτος, ὁ, ἡ, Infusus, Qui infundi solet aut potest, ut ἔγχυτον φάρμακον : quod et ἔγχυμα. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 603, 25 : Ἔγχυτον χηνὸς ἄλειφα ξὺν ἐλαίῳ. Aretæus Acut. morb. 2, 10, p. 112=124 : Ἦν ἔγχυτον ἐκ τῶνδε ξυστῇ, ἐγχεῖν τῇ ὑστέρῃ· Diut. morb. 1, 3, p. 118=131 : Κυκλαμίνου χυλὸς ἐγχυτὸς (sic) εἰς τὴν ῥῖνα. Ἔγχυτος πλακοῦς, Placenta infusa (in formam, ut censet Schneid.), ap. Menandr. Athen. 14, p. 644, D : Ὁ μάγειρος γὰρ ἐγχύτους ποιεῖ πλακοῦντας ὀπτοὺς, et Chrysipp. ib. p. 647, D : Ἐκ τυροῦ δὲ γίνεται πλακούντηρα τάδε, ἔγχυτος, σκριβλίτης, κ. τ. λ., et Pallad. Anth. Pal. 9, 395 : Ἐν γὰρ τοῖς Κίρκης ἔκχυτον οὐκ ἔφαγεν, ubi recte reponi videtur ἔγχυτον, denique Poll. 6, 77, et Mœrin p. 84 : Ἄμης Ἀττικῶς, ἔγχυτος πλακοῦς Ἑλληνικῶς, et in Gl. : Scriblita, Ἔγχυτον, πλακοῦς, ubi ἔγχυτος conj. Piers., et, Subitillus, Ἔνθυτος, ubi leg. videtur ἔγχυτος. Cato R. R. c. 80 : « Encytum ad eundem modum facito uti globos, nisi calicem pertusum cavum habeas, ita in unguen caldum fundito, » etc. Ubi notat Schneid. Scaligerum ad Festum v. Subucula ex Gloss. suis protulisse gl. : Subitillus, ἔγχυτον. Qua refelli videtur conj. Piersoni. Gl. Ἐγχύτου, Scriblita, i. e., opinor, Ἔγχυτον.]

[Ἐγχύτρια. V. Ἐγχυτρίστρια.]

Ἐγχυτρίζω, In olla pono, In cacabo s. testa condo; In fictili expono, ἐν ὀστράκῳ ἐκτίθημι, ut Aristoph. loquitur : scribit enim Hesych. ἐγχυτρίζειν esse ἐκτιθέναι βρέφος ἐν χύτρᾳ. Idem ἐγχυτριεῖς exp. ἀποκτενεῖς, translatum esse dicens ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς χύτραις ἐκτιθεμένων παίδων, procul dubio respiciens ad Aristoph. Vesp. [289] : Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων τἀπὶ Θράκης, ὃν ὅπως αἰσχυνεῖς, ἐγχυτριεῖς, ubi schol. quoque pro φονεύσεις accipi ait, sed ἐκ τοῦ παρεπομένου : quoniam fortassis mortuorum cineres in fictilibus et urnis condi solebant. [Conf. Pierson. ad Mœr. p. 138.]

Ἐγχυτρισμὸς, ὁ, dicebatur ἡ τοῦ βρέφους ἔκθεσις [Infantis expositio], Bud. [sec. Thomam M. p. 264, Mœrin p. 138.]

Ἐγχυτρίστρια, sive Ἐγχύτρια, ἡ, Quæ cacabo s. fictili aliquid imponit. Aristoph. schol. [Vesp. 289] annotat ἐγχυτρίας nominari τὰς χοὰς τοῖς τετελευτηκόσιν ἐπιφερούσας, καὶ ὅσαι τοὺς ἐναγεῖς καθαίρουσιν, αἷμα ἐπιχέουσαι ἱερείου, καὶ τὰς θρηνητρίας· præterea etiam τὰς μαίας τὰς ἐκτιθείσας ἐν χύτραις τὰ βρέφη. Quæ ap. Suid. quoque [et in Etym. M. p. 313, 41] leguntur; sed ap. eum scriptum est ἐγχυτρίστριαι, quinque syllabis, ut et ap. Plat. Minoe [p. 315, D], quem uterque auctorem citat : Ὥσπερ καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς οἶσθά που αὐτὸς ἀκούων οἵοις νόμοις ἐχρώμεθα προτοῦ περὶ τοὺς ἀποθανόντας, ἱερεῖά τε προσφάττοντες πρὸ τῆς ἐκφορᾶς τοῦ νεκροῦ, καὶ ἐγχυτριστρίας μεταπεμπόμενοι [Feminas ossa in urnam legentes, int. Bœckh. p. 58. Angl.], Mulieres quæ defunctorum sepulcris libamina solemni ritu fundunt, vel etiam conductæ deflent mortuum; quas Lat. vocant Præficas. Festus enim Præficas dici scribit Mulieres ad lamentandum mortuum conductas, quæ dant ceteris modum plangendi, quasi in hoc ipso præfectas : Nonius, Quæ adhiberi solebant funeri mercede conductæ, ut et flerent et fortia facta laudarent. Lucill. : Mercede quæ conductæ flent alieno in funere præficæ, multo et capillos scindunt et clamant magis. Sed notandum est, ἐγχυτρίστρια quidem esse a verbo ἐγχυτρίζω, at ἐγχύτρια potius ab ἐγχύω, Infundo (tanquam præcedente masculi. ἐγχυτὴς), quia sc. mortuorum sepulcris libamina solemnia infundunt.

Ἐγχύω, dubium itidem thema, Infundo. At ex Apoll. Rh. [1, 1062 : Ἔνθ' ἔτι νῦν περ] ἐγκέχυται [τόδε] σῆμα [καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι], pro Aggestum est sepulcrum, Ex aggesta humo factum est. [Liber unus ἀγκέχυται. V. Ἐγχέω.]

[Ἐγχὼ, ἡ, dicta Semele sec. Hesych.]

[Ἐγχωλαίνω, Claudico in. Acta Philorom. Combef. p. 179, 8 : Ἕως πότε ἐπ' ἀμφοτέραις ὑμῶν ταῖς ἰγνύαις... ἐγχωλαίνετε; Hase.]

[Ἔγχωμα, τὸ, Terra aggesta. Polyb. 4, 39, 9 : Ἐκπιεζόμενον τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τῶν συνισταμένων ἐγχωμάτων· 40, 9 : Τῆς μὲν θαλάττης ἐκπεπιεσμένης ὑπὸ τῶν ἐγχ.]

[Ἐγχώννυμι.] Ἐγχόω, sive Ἐγχωννύω, aut Ἐγχώννυμι, Terra aggesta impleo. Appian. [Civ. 5, 36], de Perusina obsidione : Προσπεσόντες δὲ μεθ' ὁρμῆς βιαίου τὴν τάφρον ἐνέχωσαν. [Pun. c. 97 : Ἐγχώσων τὴν τάφρον. Id. aliter Civ. 2, 75 : Τὸ τεῖχος ἤρειπον... καὶ ἐς τὴν τάφρον αὐτὸ ἐνεχώννυον. Diodor. 4, 22 : Τὸν Ἡρακλέα λέγεται τὸν μὲν ἕκτον ἐγχῶσαι, ubi al. vitiose ἐκχῶσαι. 17, 42 : Ἐκ τῆς ὀρεινῆς ἐκκόπτων ὑπερμεγέθη δένδρα παρεκόμιζε, καὶ σὺν αὐτοῖς τοῖς κλάδοις ἐγχώσας ἐνέφραξε τὴν βίαν τοῦ κλύδωνος. Polyb. 4, 40, 4 : Φαμὲν δὴ χώννυσθαι μὲν καὶ πάλαι καὶ νῦν τὸν Πόντον, χρόνῳ γε μὴν ὁλοσχερῶς ἐγχωσθήσεσθαι τήν τε Μαιῶτιν καὶ τοῦτον. L. D. Steph. Byz. v. Βέσβικος : Ἐγχῶσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυνδακοῦ ζητοῦντες. Hesych. v. Οἰναῖοι :

Καταρραγέντα τὸν ποταμὸν τῶν κτημάτων πολλὰ διαφθεῖραι καὶ τῶν τόπων τοὺς κύκλους (κοίλους Salm.) ἐγχῶσαι. Hemst. || Terram ingero, injicio. Eust. Opusc. p. 223, 78 : Ἐνταῦθα ἐνθυμοῦ καὶ ὅτι νόμος γεωργικὸς παραδέδοται, τῷ πλείονι μὲν ἵστασθαι τὸ φυτὸν ἐγκεχωσμένον τῇ γῇ, Terra tectum et obrutum. L. Dind.]

Ἐγχωρέω, Concedo, Admitto, tanquam locum dans. Dem. [p. 1094, 3] : Λοιπὸν δ' ἐστὶν, ἂν [ἐὰν] ἐγχωρῇ τὸ ὕδωρ, καὶ μὴ μέλλωμεν ὑμῖν ἐνοχλεῖν, ἐξελέγχειν [ἐξελέγξαι] τὰ ὑπὸ τούτων ῥηθησόμενα, Si aqua hoc concedit, Si hoc temporis spatium nobis indulget. Apud Lysiam cum infin. [p. 790] : Ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλον ἀποκληρῶσαι, Tempus nobis non dat facultatem sortiendi alium. [Xen. A. Eq. 12, 13 : Καὶ γὰρ ἀποστρέψαι καὶ μεταλαβεῖν παλτὸν οὕτω μᾶλλον ὁ χρόνος ἐγχωρεῖ.] Sed et ipse τόπος dicitur ἐγχωρεῖν (quæ signif. maxime propria fuerit). Affertur enim e Diosc. : Εἰ ὁ τόπος ἐγχωροίη· redditurque, Si locus patiatur. Malim, Si locus spatium vel satis spatii concedat (si quidem de loci magnitudine agatur). Ex Herodoto, Ὅσον ἐνεχώρεε ἡ δεκάτη, Ad quod faciendum sufficeret decima. Dionys. Areop. ἐγχωροῦσαν θεωρίαν et ἐνδεχομένην γνῶσιν pro eod. dixit, i. e. Quæ pro captu cujusque contingit. [Xen. Hipparch. 4, 17 : Καὶ τὸ μὲν κλαπῆναι δυνατὸν πέμπειν χρὴ τοὺς ἐπιτηδείους κλέψοντας, τὸ δὲ ἁρπασθῆναι ἐγχωροῦν ἐφιέναι τοὺς ἁρπάσοντας, Quod rapi licet.] || Ἐγχωρεῖν pro συγχωρεῖν etiam ponitur, si Suidæ credimus, in quodam l. quem affert in Ἐνεχώρουν. [Οἱ δὲ ἱερεῖς καταπεπληγμένοι τῷ δέει ἐξίσταντο καὶ ἐνεχώρουν αὐτῇ ἅπαντες, ἀντὶ τοῦ συνεχώρουν. Xen. H. Gr. 2, 3, 16 : Ὁ δὲ ... ἀντέλεγεν ὅτι οὐκ ἐγχωροίη τοῖς πλεονεκτεῖν βουλομένοις μὴ οὐκ ἐκποδὼν ποιεῖσθαι τοὺς ἱκανωτάτους διακωλύειν.] || Ἐγχωρεῖ, impersonaliter (multo usitatius), Licet. Commodissime autem exprimi posse existimo vim hujus verbi nomine Locus, cum gerundio : ut, Ἐγχωρεῖ τοῦτο ποιεῖν, Locus est hoc faciendi. Ita enim Latini loquuntur : ut, Non erit locus faciendæ medicinæ, Cic. Et, Locus disserendi, ap. Eund. Item, Si est nunc ullus gaudendi locus, εἰ νῦν ἐγχωρεῖ χαίρειν. A Bud. redditur, Licet, Possibile est, Facultas est. Dionys. H. in Isocr. Vita, Καὶ χρῶμαι παραδείγματι ἑνί· οὐ γὰρ ἐγχωρεῖ πλείοσι· subaudi χρῆσθαι. [Plato Phæd. p. 116, E : Ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγου· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ· Soph. 246, D : Εἰ δὲ τοῦτο μὴ ἐγχωρεῖ, λόγῳ ποιῶμεν· Leg. 12, p. 950, B : Οὐκ ἐγχωρεῖ τό γε παράπαν. L. D. Phrynich. Ecl. p. 137 : Ἐνταῦθα ἐγχωρεῖ τὸ ἐπριάμην, Hic locum habet ἐπρ.] Ex Aristide, Καθόσον ἐγχωρεῖ, Quantum fieri potest. [Dionys. De comp. verb. p. 42, 7 R : Τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἐν μὲν ποιητικῇ δαψιλέστερόν ἐστιν, ἐν δὲ λόγοις πεζοῖς σπανιώτερον γίγνεταί τε, καὶ ἐν τούτοις, ἐφ' ὁπόσον ἂν ἐγχωρῇ.] Xen. [H. Gr. 2, 2, 21] : Οὐ γὰρ ἔτι ἐνεχώρει μένειν [μέλλειν], διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀπολλυμένων τῷ λιμῷ. [C. dat. Plat. Gorg. p. 520, C : Καὶ προέσθαι γε δήπου τὴν εὐεργεσίαν ... μόνοις τούτοις ἐνεχώρει· Theæt. p. 190 : D : Οὔτ' ἄρ' ἀμφότερα οὔτε τὸ ἕτερον δοξάζοντι ἐγχωρεῖ ἀλλοδοξεῖν· Leg. 11, p. 916, E.] Dem. [p. 1277, 22] : Καίτοι πᾶσι μᾶλλον ἐνεχώρει τοῦτο πράσσειν. Lysias [p. 752] : Ἐγὼ δ' ὑμᾶς, ὦ βουλὴ, σαφῶς οἶμαι δεῖν διαγινώσκειν οἷς τ' ἐγχωρεῖ τῶν ἀνθρώπων ὑβρισταῖς εἶναι καὶ οἷς οὐ προσήκει, Qui improbe contumeliosi esse possunt, Synes. : Γράφε οὖν ὁσάκις ἂν ἐγχωρῇ, Quoties tibi licebit, Quoties poteris, Quoties tibi commodum erit. [C. infinit. signif. paullo diversa Æneas Tact. c. 10, p. 34, ubi agit de necessitate amovendorum ex urbe oppugnanda quæ obsides dederit parentum illorum : Ἐγχωρεῖ γὰρ αὐτοὺς ἔνδον ὄντας καὶ ὑπεναντίον τι πρᾶξαι, Fieri enim potest, ut intus si sint, adversi quid machinentur. L. D] Et fut. ἐγχωρήσει, ap. Isæum, Licebit, Facultas erit : Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτου καὶ ὕστερον ἐγχωρήσει εἰπεῖν. Quin etiam particip. ἐγχωροῦν, itidem impersonaliter, ap. Greg. Naz. : Θαυμάζω δὲ ὅτι μηδὲ καὶ τοῦτο τολμᾷς, συνδυασμούς τινας ἐννοεῖν καὶ χρόνους κυήσεως· ὡς οὐδὲ γεννᾷν ἐγχωροῦν, εἰ μὴ οὕτω γεγέννηκεν, Tanquam possibile non fuerit, Bud. [Eust. Opusc. p. 130, 2 : Κατά γε τὸ ἐγχωροῦν.] Ab Eod. οὐκ ἐγχωρεῖ redditur Non contingit, Non contingens est. Et ἐγχωρεῖ εἶναι Aristot. sæpe dixisse tradit pro ἐνδέχεται εἶναι, itidemque Galen. Sed et Platon. De rep. 3, [p. 408, E : Οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε καὶ γενέσθαι], eod. modo usum esse addit. Hæc tamen ejusd. libri verba [p. 403, E] : Παντὶ γάρ που μᾶλλον ἐγχωρεῖ ἢ φύλακι μεθυσθέντι, μὴ εἰδέναι ὅπη γῆς ἐστὶ, interpr. Nullus est in quem non cadat minus absurde, Nulli tam incongruum est et dissentaneum, Nulli minus licet. E Galen. οὐκ ἐγχωρεῖ affertur etiam pro Non vacat, Otium non est, Ad Gl. : Γράψαι νῦν περὶ πάντων οὐκ ἐγχωρεῖ.

[Ἐγχώρησις, ἡ, Concessio. Greg. Nyss. De resurr. p. 234, A, ubi 2 libri ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 27, ἐκχώρησιν.]

[Ἐγχωρητέον, Concedendum. Man. Palæol. in Notit. Mss. vol. 8, p. 345. Elberl.]

[Ἐγχωριάζω, Theod. Prodr. p. 118. Elberl. Euseb. Hierocl. p. 525, A; 530, B. Hase.]

Ἐγχώριον, τὸ, τόπος, et δάνειον [Fœnus], Hesych.

Ἐγχώριος, ὁ, ἡ, et α, ον, Qui natus est in ea ipsa regione in qua versatur s. degit, Indigena. Item aliquid dicitur esse ἐγχώριον, i. e. Patrium. [Pind. Ol. 9, 60 : Ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεί.] Thuc. 2, [74] : Εἰς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος κατέστη, Eo ventum est ut Archidamus et deos et heroes indigenas testaretur. [Conf. 4, 87.] Ap. Eund. p. 71 legimus, ibid. [c. 71] : Μάρτυρας δὲ θεοὺς τούς τε ὁρκίους τότε γενομένους ποιούμενοι, καὶ τοὺς ὑμετέρους πατρῴους καὶ ἡμετέρους ἐγχωρίους. Philostr. Epist. : Οἷς πᾶσιν ἥδιον χρώμεθα ἢ τοῖς ἐγχωρίοις. [Pind. Ol. 5, 11 : Ἐγχωρίαν τε λίμναν.] Ex Herodot. [6, 35], ἐγχωρίη ἐσθὴς, Patria vestis. E Can. 17 Chalced. Concilii, ἐγχώριος παροικία, Curia vici s. pagi. Ex Hesiodo autem affertur χρῆμα ἐγχώριον pro Negotium domesticum; sed videndum est quomodo hæc interpr. admitti queat. Locus Hesiodi est hic Op. [341] : Εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγχώριον ἄλλο γένηται, Γείτονες ἅζωστοι ἔκιον, ζώσαντο δὲ πηοί. Ubi quidam interpr. Si qua res ex alia regione acciderit : quod alioqui videatur illud ἄλλο vacare. Nam sequendo hanc exp., quæ alioqui se prima fronte offert, ut ἐγχώριον χρῆμα sit ἡ χρεία ἡ συμπίπτουσα πᾶσι τοῖς ἐν τῷ αὐτῷ δήμῳ κατοικοῦσι, quem usum illud ἄλλο habebit? (Est autem illa exp. Procli, qui certe videtur exponere potius voluisse vocem ἐγκώμιον. Addit enim, Κώμας γὰρ ἐκάλουν τοὺς δήμους. Et paulo post, Διὸ τὰ συστήματα τῶν οἰκήσεων, κώμας ὠνόμαζον.) Tzetzes in exp. huj. l. illud ἄλλο prætermisit, quippe qui ita scribat, Εἰ γὰρ ὑπόθεσίς τις ἢ θόρυβος ἐγχώριος παρεμπέσοι. Ubi miretur etiam aliquis non immerito, χρῆμα exponi ὑπόθεσιν et θόρυβον. Quam exp., aut certe aliam ei similem secutus videtur Nic. Valla, quum interpretatus est, ... nam si Adversi quicquam acciderit de more, repente Primum illa occurret, sc. vicinia. (Jungo autem hæc verba De more, cum præcedentibus, quæ vulg. edd. jungunt cum sequentibus.) Sed hic quoque omitti ἄλλο videmus. Ut autem et meam ipsius tandem hoc de loco sententiam proferam, existimo χρῆμα ἐγχώριον ἄλλο significare Aliud negotium tale, qualia esse solent inter ejusdem loci incolas. Ita enim malo quam Ejusdem regionis. Et in vocab. ἄλλο respici puto ad id quod dixerat, Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν· ut intelligamus, eum quem ad sacrificia vocarimus (quæ sacrificia χρήματος appellatione censeantur), ad epulum etiam vocandum esse. Nam si aliud χρῆμα inciderit, etc. Sed ne hæc quidem satis mihi faciunt; ideoque tantisper ea amplectar, dum meliora mihi aliunde allata fuerint. [Χρῆμα ἐγχ. ap. Hesiod. est Res quæ ad agrestes et ruricolas pertinet, Opus et negotium rusticum. Χώρα enim et χῶρος est Vicus, Pagus, Ager. Proclus legit olim ἐγκώμιον, uti ex ejus exp. apparet; ἐγκώμιον vero i. est q. ἐγχώριον. V. Græv. ad Hes. p. 309. Brunck.] Ἐγχώριοι, Hesychio, οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου ὄντες. [Ἐγχώριοι, Incolæ, Cives, Eur. Ion. 1167 : Κῆρυξ ἀνεῖπε τὸν θέλοντ' ἐγχώριον (vel ἐγχωρίων) ἐς δαῖτα χωρεῖν· Iph. T. 303 : Κόχλους τε φυσῶν συλλέγων τ' ἐγχωρίους. || Localis. Theophr. C. Pl. 5, 12, 11 : Τὰ δὲ πνεύματα τοῖς μὲν ψυχροῖς φύσει τῶν τόπων ἐγχώρι' ἄττ' ἂν εἴη, καθάπερ ἐν τῷ Πόντῳ καὶ τῇ Θράκῃ. Hesych. : Γυγᾶ, Ἀθηνᾶ ἐγχώριος. Polyb. 2, 8, 5 : Οὐ μὴν ἀλλὰ τότε μὲν ἐπέσχε διὰ τὰς ἐγχωρίους ταραχάς. Τὸ ἐγχώριον adverbialiter Thuc. 4, 78 : Ὥστε εἰ μὴ δυναστείᾳ μᾶλλον ἢ ἰσονομίᾳ

ἐχρῶντο τὸ ἐγχώριον οἱ Θεσσαλοὶ, οὐκ ἄν ποτε προῆλθεν, More regionis, Localiter : ἐγχωρίως interpr. schol. L. D. || Ἐγχώριοι, Milites indigenæ, *milices*. Synes. Ep. ad Anys. 78, p. 223, B : Στρατιωτῶν οὐ τῶν ἐγχωρίων λεγομένων μόνων, ἀλλὰ καὶ ὅσοι πώποτε κατὰ συμμαχίαν εἰς τούσδε τοὺς τόπους ἀφίκοντο. Ducang. Ἐγχ. et ἐπιχώριος confusa ap. Herodot. 7, 114, Dionys. A. R. 2, 1. Schæf. Inter utrumque distinguunt gramm. in Bekk. An. p. 187, 25 : Ἔγχωρίος καὶ ἐπιχώριος· ἐγχ. ὁ ἐπιδημῶν· ἐπιχ. ὁ ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γεγενημένος. Lex. rh. ib. p. 259, 18 : Ἔγχ. ἐστιν ὁ ἐν τῇ χώρᾳ ὢν, τουτέστιν ὁ ἐπιδημῶν, εἴτε ξένος εἴη εἴτε ἀστός· ἐπιχ. ὁ γένει εὐγενὴς (l. ἐγγενὴς) καὶ πολίτης (γένει πολίτης Bekk., deleto supra γένει). L. Dind.]

[Ἐγχωρίως, More regionis. Schol. Eur. Phœn. 136 (134) : Θέλει δὲ εἰπεῖν ὅτι ἐγχ. καθώπλισται, ὡς οἱ Αἰτωλοί. Steph. Byz. p. 372. Adde schol. Thuc. in Ἔγχώριος cit. L. D. Basil. t. 2, p. 221, C : Καὶ Καππαδόκαι δὲ οὕτω λέγομεν ἐγχ. Hase.]

Ἔγχωρος, ὁ, ἡ, affertur pro ea ipsa signif. quam habet ἐγχώριος. Sed parum usitatum illud ἔγχωρος esse arbitror. Legitur alioqui inter γνώμας μονοστίχους, B hoc in versu [qui Sophocli tribuitur ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 104, errore librarii, ut conj. Meinek. ad Menand. p. 327 : sequitur enim locus Soph. ex Antig.] : Νόμοις ἕπεσθαι τοῖσιν ἐγχώροις καλὸν, Mores patrios sequi, pulcrum est. Quod si quis dicat propter metrum positum fuisse hic ἐγχώροις pro ἐγχωρίοις, haud certe inficiabor. Nam ita scribendo, Νόμοις ἕπεσθαι τοῖς ἐγχωρίοις καλὸν, videmus esse spondæum in quarta sede. [Reapse sic scribitur quum ap. Stob. tum ap. Menandrum l. c. Et quum versus vix sit Sophocleus, rescribendum videtur c. Bentleio ἐπιχωρίοις. Habent vero formam ἔγχωρος Soph. Phil. 692 : Οὐδέ τιν' ἐγχώρων κακογείτονα· Lycophr. 509 : Θάμβος ἐγχώροις μέγα· 859 : Γυναιξὶ δ' ἔσται τεθμὸς ἐγχώροις· 267 : Ἔγχωρα τίφη, et alibi. Eust. Opusc. p. 30, 43 : Μετοίκους τινὰς ἐκ τῆς Ἀσίας, οἷς οἱ τοιοῦτοι ἅγιοι ἔγχωροι ἦσαν. Zonar. p. 604 : Ἔγχωρα, ἐντόπια. Memorat Pollux 9, 7. V. etiam Ἔγχλωρος.]

Ἔγχωσις, ἡ, Ejusmodi impletio quæ fit terra aggesta in locum cavum, vel quum alveus fluminis C obducto limo paulatim completur. [Aristot. Meteor. 1, 14, p. 352, 34 : Δῆλον γὰρ ὡς ἐγχώσεως μὲν γενομένης ἐγένοντο λίμναι καὶ χέρσος.] Polyb. [4, 40, 4] : Φαμὲν δὴ χώννυσθαι καὶ πάλαι καὶ νῦν τὸν τόπον· χρόνῳ γεμὴν ὁλοσχερῶς ἐγχωσθήσεται, τῶν αἰτίων τῆς ἐγχώσεως ἐνεργούντων κατὰ τὸ συνεχές. [Id. 4, 39, 10 : Τῆς δ' ἐγχώσεως καὶ τῆς ἐπιρρύσεως ἀδιαπαύστου καὶ συνεχοῦς γιγνομένης ἐκ τῶν ποταμῶν. Strabo 5, p. 235 : Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων.]

Ἐγχωστήριος, η, ον, Aptus ad implendum terra aggesta. Appian. [Civ. 5, 36] : Ἐφέρετο δὲ καὶ τάφρων ἐγχωστήρια ὄργανα, καὶ πυργοὶ πτυκτοί. Bud. [Segaar. in Daniel. p. 77. Schæf.]

Ἐγὼ, communi lingua, et Ἔγωγε Att. [v. infra], Ego : pron. 1 pers. Hom. Il. I, [48] : Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ'. Xenoph. Cyrop. 1, [6, 7] : Ἐγὼ καὶ σὺ ἑλογιζόμεθα. Od. P, [400] : Δός οἱ ἑλών· οὕτι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε. Verbo 1 personæ raro additur, nisi aut emphaseως aut διαστολῆς causa, ut testatur Eust. Od. Λ, [251] : Αὐτὰρ ἐγώ τοι εἰμὶ Ποσειδάων ἐνοσίχθων. D Xenoph. Cyrop. 2, [1, 2] : Ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππέας μὲν ἄξειν οὐ μεῖον δισμυρίων. Interdum et αὐτὸς additur. Od. Φ, [207] : Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ κακὰ πολλὰ μογήσας. Sæpius vero vacat; ut ap. Plat. Apol., Ἐγὼ μὲν γὰρ ἐθέλω, quod Cic. vertit, Equidem vellem. [Cum articulo Plut. Mor. p. 1119, A : Τίς ὢν οὗτος ὁ ἐγὼ τυγχάνω. Conf. infra in Ἐμέ. In respondendo est loco affirmationis. Theocr. 15, 60 : Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ; — Ἐγὼν, ὦ τέκνα. Et interrogative pro Itane, Aristoph. Eq. 1336 : Ὅσα με δέδρακας ἀγάθ' ἀφεψήσας. — Ἐγώ; Ἀλλ', ὦ μέλ', οὐκ οἶσθ' οἷος ἦσθ' αὐτὸς πάρος.] Nonnunquam cum particulis γε, γέτοι, δὴ, τοι, præsertim vero in responsionibus et affirmationibus, copulatur; ut ἐγὼ δὴ, Equidem. Bud. e Dem., Βούλεσθε οὖν ἀκοῦσαι τὸ τούτων αἴτιον; ἐγὼ δὴ φράσω. Sic et ἔγωγε Att. valet i. q. καὶ μάλα, vel πάνυ γε, vel μάλιστά γε : h. e. Sane quidem. [Soph. Tr. 1248 : Πράσσειν ἄνωγας οὖν με πανδίκως τάδε; — Ἔγωγε. Aristoph. Nub. 769 : Τὴν ὕαλον λέγεις; — Ἔγωγε.] Xen. identidem, Ἔγωγε, ἔφη, Equidem prorsus. Synes. : Ἔγωγέ τοι τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, Ego siquidem, ut Bud. interpr. Idem : Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα. Et Xen. : Ἐγώ τοί σε δίκαιον μὲν νομίζω. Plato : Καὶ ἐγώ τοι, ὦ φίλε, Et quidem ego. Bud. Ὡς ἔγωγε exp. Equidem ap. Naz. vel, Ut ego quidem existimo. [Apollon. De pron. p. 321=61, C : Ἡ ἐγώ τῆς ἔγωγε Ἀττικῆς διαφέρει συντάξει· ἡ μὲν γὰρ καὶ κατ' ἀρχὴν τοῦ λόγου τίθεται καὶ καθ' ὑπόταξιν, ἡ δὲ ἔγωγε οὐ συνήθης εἰς ἀρχὴν λόγου παραλαμβάνεσθαι, καθὸ καταφατικωτέρα ἡ ἔγωγε· πολλάκι γοῦν καὶ κατά τινας ἐρωτήσεις συγκατατιθέμενοί φαμεν ἔγωγε ἐν ἴσῳ τῷ ἐγώ.] Aliquando per synalœphen dicitur ἐγῷδα, ἐγῶμαι, seu, ut quidam scribunt, ἐγῴμαι [Plato Lys. p. 209, B, aliique multi], ἐγῴδα [Soph. OEd. C. 452, aliique plurimi], pro ἐγὼ οἶδα, ἐγὼ οἶμαι. Xen. Mem. 2, [6, 13] : Οἱ παρά σοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; respondet alter, Πάντα μὲν οὖν, ὡς ἐγῶμαι· pro quo paulo post divisim, ὡς ἐγὼ οἶμαι. [V. de ἐγὼ quæ argutatur Chrysippus ap. Galen. De dogm. Hippocr. et Plat. l. 2 init. Gataker.] Et Ἐγὼν Dor. pro ἐγὼ, Il. A, [76] : Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μοι ὄμοσσον. [Κἠγὼν, Dor. pro καὶ ἐγὼ, Philoxenus Cyther. ap. Athen. 4, p. 147, E : Κἠγὼν ἐφάμαν. Schweigh. Theocr. 21, 45 : Ἰχθύα κἠγών· 14, 34 : Τᾶμος ἐγὼν, τὸν ἴσης τύ, utroque l. ante consonantem, ut ap. Aristoph. Ach. 748, 754. Hom. vero, ut recte animadvertit Eust. Il. p. 52, 18; 695, 26, nonnisi ante voc., ut Pind. Pyth. 3, 77 : Ἐγὼν ἐθέλω. (Nusquam igitur Hom. ἐγὼ cum hiatu. Oppianus vero Cyn. 1, 16 : Τοιγὰρ ἐγὼ ἔραμαι.) Apollon. De pron. p. 323=63, B : Δωριεῖς ἐγών. Σώφρων· Ἐγὼν δέ τυ καὶ πάλαι ὤψειον. (Idemque infra p. 328=68, B : Καὶ τί τυ ἐγὼν ποιέω;) Καὶ ὁ ποιητὴς δὲ συνεχῶς διὰ τοῦ ν, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέροιτο, σαφὲς ὅτι τὸ χασμῶδες τῶν φωνηέντων ἀναπληρῶν τῇ τοῦ ν προσθέσει. Id. p. 324=64, B : Αἰολεῖς βαρέως· Ἔγων δ' ἔμ' αὔτα τοῦτο σύνοιδα, Σαπφώ. Quem l. paullo aliter scribit p. 366=103, A. Et Epicharm. p. 356=96, A. Tragicorum unus semel utitur Æsch. Pers. 931 : Ὅδ' ἐγὼν οἷοῖ αἰακτός. L. D.] Item Ἐγώνη, et ipsum Dor. pro ἐγὼ, ut pro σὺ, τύνη, iidem Dor. dicunt. Eust. [Il. p. 641, 51; 1359, 33] pleonasm. esse scribit τοῦ νη. [Hesych. : Ἐγώνη, ἐγὼ, Λάκωνες. Apollon. De conj. Bekk. An. p. 524, 4 : Ὡς ἀπὸ τοῦ ἐγών τὸ ἐγώνη παρὰ Ταραντίνοις. Id. De pron. p. 324=64, B : Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς Ἐγώνγα καὶ Ἐγώνη. Οὐ γὰρ ἐγώνγα ἄνασσα Διὸς θύγατερ, Ἀλκμάν. Ἐγώνγα etiam Megarensis ap. Aristoph Ach. 736 : Ἐγώνγα καὐτός φαμι· 764 : Χοίρους ἐγώνγα μυστικοὺς, et Laco Lys. 986, 990, ubi olim ἐγώγα. || De formis Bœot. Ἰὼν et Ἰώνγα aspiratis id. Apoll. ib. B, C, additis exx. Corinnæ : Μέμφομαι δὲ καὶ λιγουρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα, alteroque, ιωνει ηδ' ἡρώων ἀρετὰς χειρωάδων (f. χἠρωίδων, ut in ιωνει ηδ' lateat pron. ἰὼν verbique ἀείδειν tempus quodpiam). In verbis Bœoti Arist. Ach. 898 consentiunt libri in ἰώγα vel ἰώγε. Quod nisi insuper firmaretur glossa Hesychii : Ἰώγα, ἔγωγε, Βοιωτοὶ, scrib. esse ἰώνγα colligerem e simillimo vitio ἐγώγα pro ἐγώνγα, de quo paullo ante. Ἰὼ, quod quidem nusquam invenitur, cum Ital. *io* comparabat Buttm. Lexil. vol. 1, p. 52 annot. Ceterum in formis ἐγωνγα, ἰωνγα (et in ἐμινγα infra notando) neque accentum rejici in primam nec γ scribi pro ν testatur Etym. M. p. 315, 11=27, ubi ἰὼν scriptum et ἰώνγα spiritu leni. L. Dind.]

Ἐμοῦ, Mei. Unde ἐμοῦ γε ἕνεκα [Aristoph. Ach. 387], i. q. Lat. Per me quidem; ut ap. Plaut. : At tu ægrota si vis, per me quidem, ætatem. [Non scrib. esse conjunctim docet Apollon. l. c. p. 323=63, A.] Pro quo Ἐμέο, resolutione Ion. Et Ἐμεῦ synæresi poet. s. Dor. et Æol. [Hom. Il. A, 88 : Ἐμεῦ ζῶντος etc. Apollon. Rh. 1, 1343 : Ἀμφ' ἐμεῦ etc.] Theocr. [16, 21] : Οὗτος ἀοιδῶν λῷστος ὃς ἐξ ἐμεῦ οἴσεται οὐδέν. [V. de utroque Apollon. l. c. p. 342=82, C.] Et Ἐμεῖο per epenth. τοῦ ι, Il. A, [259] : Ἀλλὰ πίθεσθ'· ἄμφω δὲ νεωτέρω ἐστὸν ἐμεῖο. Et Ἐμέθεν per paragog. Att., ut quidam scribunt. Il. A, [525] : Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν. [V. Apoll. l. c. p. 343=83, C, ubi etiam de Μεθεν enclitico affert ex. Sophronis : Ἔτι μεθὲν ἃ καρδία παδῇ, quod repetit p. 358=98, A. Hesych. :

Μέθεν, ἐμοῦ. De gen. formis Bœot. et Syracus. Ἐμοῦς, ap. Corinnam et Epicharmum (Arist. Ach. 911 pro ἐμὰ intulit Brunckius), Dor. Ἐμέος (p. 355=95, C) et Ἐμεῦς ap. Epicharmum, Ἐμεῖο, ἐμείω, ἐμείως, ἐμῶς ap. Rhinthonem, v. id. p. 354=94, C, 355=95, A, B. Ἐμέω et ἐμέως memorat p. 356=96, C. Ἐμῶ p. 318=58, A, nisi scrib. ἔμω, ut est p. 398=138, C: Αἰολεῖς ἔμω, σῶ, ὦ. Hesych. : Ἐμήνη, ἐμοῦ· quod Kust. scrib. conjicit Ἐμίνη, ἐμοὶ, Hemst. vero Ἐμεύνη, ἐμοῦ, coll. ejusd. Hesych. gl. : Ἐξεχέμεναι, χωρὶς ἐμοῦ, Λάκωνες, quam ad eand. formam ita revocat : Ἔξεχ' ἐμεύνη. || Ἐμοῦ pro ἐμαυτοῦ, it. ἐμὲ pro ἐμαυτὸν dictum vindicat Antiatt. Bekk. p. 92, 16 exx. Anaxandridis : Ὑπὲρ σεαυτοῦ πρᾶτθ' ὅ,τι ἄν σοι δοκῇ, ἐγὼ δ' ὑπὲρ ἐμοῦ, et Philemonis : Σῶζε σαυτὸν, ἐγὼ δ' ἐμέ. L. Dind.] At Μοῦ aphæresi τοῦ ε, ex ἐμοῦ factum est. Pro quo Μεῦ Dor. et poet. est. Il. A, [37] : Κλῦθί μευ, ἀργυρότοξ', ubi Eust. annotat τὸ ἐμοῦ, ablata litera initiali ε, enclit. esse. [Et alibi sæpe. Inscr. Grut. p. 217, A : Οἱ διάδοχοί μευ. Formæ enclit. μου, μοι, με si quando reperiuntur positæ, ubi vis sententiæ postulat ἐμοῦ, ἐμοὶ, ἐμὲ, fit hoc vel librariorum incuria vel scriptorum si forte corrupta loquendi consuetudine. Sic in elementa grammaticæ peccabat quod legebatur Eurip. Bacch. 170 : Ταὐτό μοι πάσχεις ἄρα, et Ion. 3 : Ἥ μ' ἐγείνατο Ἑρμῆν, ubi scripsi ταὔτ' ἐμοὶ et ἢ 'μ' ἐγείνατο. At Jo. Malalæ p. 110, 4 : Οὔτε γὰρ πλέον μου κέκμηκας Ἕλλησιν, fort. relinquendum est vitiosum μου pro ἐμοῦ. L. Dind.]

Ἐμοὶ, Mihi. Et ἔμοιγε, Mihi quidem, Att. [Apollon. l. c. p. 323=63, A; 364=104, B], ut ἔγωγε. Ἐμοὶ δοκεῖν, Ut mihi videtur, Mea opinione. Quod Arist. Pl. [736] pleno sermone dixit, Ὡς γ' ἐμοὶ δοκεῖν· sicut et Plut. Themist. [c. 4] : Ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [Utrobique codices δοκεῖ], et Τὸ ἐπ' ἐμοὶ, Quantum in me est, vel fuit, aut erit, Pro virili mea. De quo et similibus loquendi formulis dicam in Ἐμός. [Ἐμ' elisa diphthongo, in ἔμ' αὖτα v. in fr. Sapphonis in Ἐγὼν cit.] Et Ἐμοίνη, pleonasmo τοῦ νη, ut in ἐγώνη, pro ἐμοί. [Verum ἐμίνη exhibet Apoll. l. c. p. 364=104, C : Ἡ ἐμίνη συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι. Et 365=105, C : Σύζυγος τῇ ἐμίνη ἡ τίνη, ἣ ἔστι παρὰ Ταραντίνοις. Et 329=69, B : Ἰδοὺ γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐμὶν ἐμίνη καὶ τὶν τίνη. Conf. Etym. M. p. 314, 46.] Et μοι aphæresi syll. initialis : unde et enclit. est. Il. Z, [165] : Ὅς μ' ἔθελεν φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ. Et duplicatum ap. Demosth. Epit. [p. 1393, 20] : Προϊστάμενα γάρ μοι πάντα εἰς ἕνα καιρὸν, δύσκριτον καθίστησί μοι τὴν αἵρησιν αὐτῶν. Interdum, ut Mihi, gratiam addit; idque frequenter in postulationibus aut interrogationibus. Il. X, [439] : Ἕκτορ, μή μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον· Σ, [61] : Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. [Et antecedens, T, 287 : Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ.] Xenoph. Cyr. 1, [6, 10] : Τὸ δὲ μάλιστα μέμνησό μοι. [Aristoph. Pac. 76 : Ὦ Πήγασιόν μοι, φησὶ, γενναῖον πτερὸν, ὅπως πετήσει μ' εὐθὺ τοῦ Διὸς λαβών. Eurip. Iph. A. 613 : Σὺ δ' ὦ τέκνον μοι, λεῖπε πωλικοὺς ὄχους. Ap. Æsch. Ag. 905 perperam scribitur Νῦν δ' ἐμοὶ, φίλον κάρα, ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, pro δέ μοι. L. Dind.] Et Ἐμὶν, Dor., Theocr. [4, 30] : Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπε. [De ἐμὶν et ἐμίνγα formis Dor., Æol. Ἔμοι, Bœot. Ἐμὺ vid. Apollon. l. c. p. 364=104, B, C. Ἐμὶν est etiam in oratione Megarensis ap. Aristoph. Ach. 733, et in ipsius Av. 928, 930, ubi Pindarum, ap. quem hodie non reperitur ἐμὶν, propter crebrum ejus formæ in precationibus usum rideri notat schol.]

Ἐμὲ, Me, τὸ κατ' ἐμὲ, Quantum in me est; cujusmodi loquendi formulas plures habes in Ἐμόν. [Ἐμὲ c. artic. Plato Theæt. p. 166, A : Γέλωτα δὴ τὸν ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀπέδειξε. Locos Menandri, Τὸν ἐμὲ τουτονὶ, et Callimachi, Ναὶ μὰ τὸν αὐτὸν ἐμὲ, affert Apollon. l. c. p. 275=15, A. V. supra Ἐγώ. Ἐμεῖ, Dor. pro ἐμὲ, ut τεῖ pro τὲ, σὲ, ap. Apollon. l. c. p. 366=106, B. Id. p. 323=63, A, ἐμέ γε scribi docet, non, ut sæpe fit in edd. recentioribus, ἔμεγε.] Et Με aphæresi literæ initialis pro eod. Tunc vero enclit. est, ut δίδασκέ με.

Νῶϊ, Nos duo. Et in accus. Nos duos. Il. [I, 48] : Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ'. Lucian. [Hermotim. c. 35] : Νῶϊ δ', ἐγὼ καὶ σύ. Il. E, [224] : Τὼ καὶ νῶϊ πόλινδε σαώσετον, Nos duos; [235] : Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδέος υἱός. [Hesych. ponit etiam signif. genit. : Νῶι, ἡμᾶς, ἡμεῖς, ἡμῶν. Sed puto ἡμῶν irrepsisse e versu seq. : Νῶιν, ἡμῶν τῶν δύο καὶ ἡμῖν. Pro ἡμῖν ponitur in versibus, ut dici vix opus est, commentitiis Eur. Iph. A. 1207 : Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶι, μὴ δή γε κτάνῃς τὴν σήν τε κἀμὴν παῖδα. Νῶι pro νῷν positum ridet Lucian. Solœcistæ l. mox citando. L. D.] Et Νὼ, vel νὼ, per apoc. τοῦ ι, ut a σφῶϊ Eust. [Il. p. 153, 42] factum esse σφὼ annotat. Il. E, [219] : Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι, Priusquam nos duo hunc virum experiamur. [Discrimen inter Νὼ et Νῶι facit Eust. Il. p. 541, 10 : Παρασημειοῦνται Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος τὸ νὼ μονοσύλλαβον δυϊκὸν κατὰ πτῶσιν αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς ἄπαξ ἐν Ἰλιάδι κεῖσθαι καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ. (Hodie vero in Od. quidem bis, O, 475 : Νὼ ἀναβησάμενοι· et Π, 306 : Ἤμὲν ὅπου τις νὼ τίει καὶ δείδιε θυμῷ. Sed manifesto gramm. alterius l. alteram habebant scripturam, nunc fere neglectam, νῶι τίει.) Ὁ οὐδὲ περισπᾶται, ὡς δυϊκὸν λῆγον εἰς ω. Φησὶν οὖν ὧδε ὁ ποιητὴς, Πρίν γ' ἐπὶ νὼ τῷδ' ἀνδρὶ καὶ ἑξῆς. Ὅτε μέντοι σὺν τῷ ι λέγει αὐτὸ, ἐπ' εὐθείας τε τάσσεται, οἷον, Νῶι δ', ἐγὼ Σθένελός τε, ἤγουν ἡμεῖς, καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς, οἷον ἐνταῦθα τὸ, Οἵ καὶ νῶι πόλινδε σαώσετον, καὶ, Νῶι δ' ἐπαΐξας, καὶ ἀλλαχόθι, Οὐδ' ἂν νῶι ἠέλιος διαδράκοι, ἤγουν ἡμᾶς. Et iisd. prope verbis Apollonius ap. schol. ad Il. E, 219, ubi etiam citat se De pron. p. 369=109, C : Εὐθείας μὲν καὶ αἰτιατικῆς κοινῶς νῶι σφῶι, Ἀττικαὶ δὲ τῶν αὐτῶν πτώσεων νὼ καὶ σφὼ, αἷς καὶ ὁ ποιητὴς προσχρῆται (Od. O, 475)· Νὼ ἀναβησάμενοι. Μονοσυλλάβως Εὔπολις Μαρικᾷ, Νὼ γὰρ, ἄνδρες, οὐχ ἱππεύομεν· καὶ ἔτι ἐν Φίλοις, Εὐφρανῶ δὲ νώ. Et p. seq. B : Αἱ Ἀττικαὶ κατὰ τὴν εὐθεῖαν ὀξυτόνως ἀνεγνώσθησαν παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἅπασι τραγικοῖς τε καὶ κωμικοῖς (v. Soph. El. 75, 984 etc., Arist. Av. 13 etc.), αἵ τε γραφαὶ οὐκ ἔχουσι τὸ ι προσκείμενον κ. τ. λ. Atque νὼ, non νῷ, scribendum docet etiam Etym. M. p. 609, 42 : Ὅτι τὸ νὼ καὶ τὸ σφὼ σὺν τῷ ι τινὲς γράφουσι... ἀλλ' ἡ παράδοσις οὐκ οἶδε τὸ ι ἐγκείμενον. || De forma Νῶε Apollon. p. 373=113, B : Διὰ τοῦ ε ἡ νῶε παρὰ Ἀντιμάχῳ ἐνθηβεσιν (in Thebaidis libro quodam)· Ἕδρακε νῶε μολοῦσα, καὶ τουτε νῶε ἐν Ἰολάῳ Κόριννα. L. D.] Νῶϊν, Nostrum duorum. Et in dat. Nobis duobus. Od. Π, [256] : Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι, Φράζευ ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ, Qui nobis auxilio sit, nos protegat. Plato : Ὡμολογήθη νῶϊν, Inter nos convenit. Lucian. [Solœc. c. 6] : Πρὸς γοῦν τὸν εἰπόντα, νῶϊ τοῦτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁμαρτάνομεν. Et Νῷν facta contr. pro eod., Aristoph. Ran. [1367] : Τὸ γὰρ βάρος νῷν βασανιεῖ τῶν ῥημάτων. [Et alibi. Semper enim νῷν Attici, non νῶιν. Mœris p. 266 : Νῶιν, μὴ συνεκφωνουμένου τοῦ ι, ἡμῖν. || Νῶιν pro ἡμῖν usurpavit sæpe Quintus, ut 1, 213 : Οὓς φαμεν οὐκέτι νῶιν ὑπαντιάσειν· 369 : Νῶιν κακὰ πολλὰ φέροντες· 725 : Ἦ νῶιν κακὰ πολλὰ λιλαίετο μητίσασθαι. Quem esse indocti imitatoris errorem, non repetitum ex ultima antiquitate usum evidentius fort. affirmare licuerat Buttmanno Lexil. vol. 1, p. 51, ubi recte animadvertit priscam formæ νῶι signif. conservatam esse Latino *nos*, ut nihil dicam de Ital. *noi*.]

Ἄμμε, Nos duo. Et in accus. Nos duos. [Sappho ap. Apollon. p. 387=127, A : Ὀπτᾶς ἄμμε.] Æol. vero et Dor. est, sec. analogiam nominat. plur., Theocr. [8, 25] : Τίς ἄμμε κρινεῖ, τίς ἐπήκοος ἔσσεται ἁμῶν; [Et 5, 61, al.] Sæpius tamen poet. pro accus. plur. accipere consueverunt. Il. A, [59] : Ἀτρεΐδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω. Theocr. [10, 38] : Ἦ καλὰς ἄμμε ποιῶν ἐλελήθη βῶκος ἀοιδάς. [Pind. Ol. 9, 114 : Μία δ' οὐχ ἅπαντας ἄμμε τρέψει μελέτα. Decret. Byzant. ap. Demosth. p. 256, 3 : Ἐξείλετο ἄμμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων. Et alii sæpe.] || Ἄμε, Dor. pro Æol. ἄμμε usurpatum aiunt ab Aristoph., e quo afferunt παρ' ἄμε, positum pro παρ' ἡμῖν : nisi potius scr. παρ' ἡμᾶς : nam ἄμε, vel potius ἄμμε, est nomin. et accus. casus in num. duali. [Gregor. p. 237 : Καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμέ φασιν (Dorienses). Ubi tamen alii libri

ες

τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἐμὲς vel τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμεῦς (sive

ἄμὲς sive ἄμᾶς), vel τὸ παρ' ἡμῖν παρὰ μὲ ... καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἄμᾶς vel παρ' ἄμμες, quasi agatur de accus. plur. Ἀμὲ spiritu aspero scribitur ap. Apollon. l. c. p. 387=127, A: Ἁμὲ Δωριεῖς· Ἃ δ' ἄρ' ἁμὲ λωβῆτο· Σώφρων γυναικείοις, cui Koen. addit παρ' ἁμὲ in Eleuthernæorum decreto Antiq. As. p. 108, 3; ποθ' ἁμὲ in Allariotarum p. 137, πορτ' αμε in Saxiorum p. 115, 10 (ut ib. 12 est πορτὶ τὸ θεῖον), et ubi in ἅμα depravatum est, ap. anon. Galei Opusce. myth. p. 728, 3, et locum Aristoph., quem dicit HSt. et fort. Gregorius, Ach. 759: Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος; — Παρ' ἁμὲ πολυτίματος ἅπερ τοὶ θεοί. Ubi ita offendit Elmsleium accusativus, ut ipse novam fingeret formam dativi ἁμὶ, quam recepit. V. quæ dicentur in Παρά. Præter h. l. quinquies ἁμὲ reperitur ap. eund. Arist., Lys. 95: Μύσιδδέ τοι ὅ, τι λῇς ποθ' ἁμέ· et cum leni ibid. 1099: Αἴκ' εἶδον ἀμέ· 1250: Ἀμὲ τώς τ' Ἀσαναίως· 1254: Ἀμὲ δ' αὖ Λεωνίδας ἄγεν· 1265: Ὡς συνέχῃς πολὺν ἀμὲ χρόνον. Ubi scrib. videtur ἁμέ. L. Dind.]

Ἁμεῖς, Nos. Pro quo Ἁμέες Ion., et Ἄμες Dor. [Ἀμὲς, Tim. Locr. p. 96, A, Alcman ap. Apollon. De pron. p. 378=118, C. Ἀμὲς, ut est in l. Alcm., et ap. Arist. Lys. 1162, non ἄμες, ut est ap. Ap. ipsum, anon. Galei Op. myth. p. 728, 12, et olim erat ap. Aristoph. Lys. 168, scribendum docent quæ de formis Doricis in ες continuo tradit Ap.] Et Ἄμμες, Æol. Eust. ψιλῶς scribit ἄμες, ut ἄμμες quoque: quorum illud Dor., hoc Æol. esse dicit. [Apollon. l. c. p. 381=121, A: Τὴν ἀμὲς Δωρικὴν καὶ τὴν ἄμμες Αἰολικήν.] Sunt qui properispωmenωs etiam scribant Ἄμες. Od. I, [303]: Αὐτοῦ γάρ κε καὶ ἄμμες ἀπωλόμεθ' αἰπὺν ὄλεθρον. [Pind. Pyth. 4, 144: Τρίταισιν ἐν γοναῖς ἄμμες αὖ κείνων φυτευθέντες. Apollon. l. c. p. 379=119, B: Αἰολεῖς ἄμμες, Ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον. Τοιοῦτον καὶ τὸ, Ἄμμες ἔἴσκομεν.] Ἡμῶν, Nostrûm. Pro quo Ἡμέων Ion. Il. Γ, [101]: Ἡμέων δ' ὁπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται, Τεθναίη. Et Ἡμείων interjecto ι metri causa. Od. Ω, [169]: Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο Νευρὴν ἐντανύσαι. Et Ἥμων secundum Eust. e vett. auctoritate, retracto accentu in præcedentem syll. ut in ἦμιν et ἧμας. [Od. p. 1407, 40. Apollon. De constr. 2, 17, p. 134=130, 5; 18, p. 140=135, 26. Arcad. p. 143, 14; 145, 6.] Et Ἀμῶν Dor., Theocr. [2, 158]: Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται; et Ἀμμέων, Æol. secundum analogiam nominat. ἄμμες. [Ἀμῶν et Ἀμέων Dor., it. Bœot. Ἀμίων memorat Apollon. l. c. p. 381=121, A-C; Æol. ἀμμέων ex Alcæo p. seq. B; alteram Æolicam ἄμμων p. 381=121, A, quæ ἄμων vel ἀμῶν scribitur vitiose ap. eund. De constr. 2, 17, p. 134=131, 15. Ἀμῶν Lacæna ap. Arist. Lys. 168.] Ἡμῖν, Nobis. [Ἡμῖν positum sic, ut μοι supra dictum est poni in sermone familiari, habet Plato Soph. p. 216, D: Τοῦ μέντοι ξένου ἡμῖν ἡδέως ἂν πυνθανοίμην. Et al. plurimi.] Pro quo Ἧμιν Ion. [v. Etym. M. p. 84, 16] et Att. Il. P, [415]: Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. Ubi Eust. non admittit eos qui ἡμῖν εὐκλεὲς scribebant, eo quod prior scriptura sit antiquior. Soph. OEd. T. [921]: Ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὐαγῆ πόροις. Phryn. Myste, Ἐβουλόμην ἂν ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. Quæ duo exx. Eust. [Il. p. 1112, 35] ut Att. ponit. [Conf. Apollon. l. c. p. 312=52 seq.; 383=123, A. Atticorum exx. addo tantum Comici tria, Av. 386: Μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμὶν, ὥστε τὴν χύτραν· Lys. 124: Ἀφεκτέα τοίνυν ἡμίν ἐστι τοῦ πέους· Plut. 286: Ὄντως γὰρ ἔστι πλουσίοις ἅπασιν ἡμὶν εἶναι, de quibus v. G. Dindorf. ad l. Av. Ἡμῖν, ubi vim habet pronomen, ἥμιν (sic) ubi non, scribi perhibet Etym. M. p. 432, 29.] Et Ἀμὶν, Dor., Theocr.: Πολλαὶ δ' ἀμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι. [7, 135 sec. Eust. l. c. oxytonon ἀμὶν ex h. l. diserte citantem: nam in libris Th. est ἄμμιν, ut 1, 15; 2, 14, 35, 66; 5, 25; 7, 2 (unde tamen ἀμὶν citat Apoll. De pron. p. 312=52, C, De constr. 2, 15, p. 131=127, 11), 126, 145 (quo l. est var. ἀμὶν); 15, 17, 59, 76; 22, 170; 15, 179 (ubi al. ἡμῖν); 27, 17; 28, 3, ap. Bion. 5, 5, ubi inter ἀμῖν, ἄμβιν, ἄμμιν fluctuant libri, Stob. Fl. vol. 2, p. 423. Ἀμὶν vero est 7, 11; ἀμῖν 8, 13; 11, 7; 18, 28; 22, 147, 148. Quorum ll. in tribus ἄμμιν restitutum volebat Valck. ad Adon. p. 236, B. Æsch. Eum. 347: Γιγνομέναισι λάχη τάδ' ἐφ' ἁμὶν ἐκράνθη. Ἅμιν simul et ἀμὶν ponit Apollon. l. c. p. 383=123, B: Ἡ ἀμῖν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι, ἐν οἷς προπερισπᾶται, Αἱ γὰρ ἄμιν τούτων μέλοι (Sophronis quæ putabat verba tentavit Valck. ad Adon. p. 237, A). Ὀξύνομεν (al. ὀξυνομένη) τε (f. δὲ), Ἀμὶν δ' ὑπαυλήσει μέλος, Ἀλκμάν. Et sic Aristoph. Lys. 1681: Παντᾷ τις ἑλσὼν ἀμὶν εἰράναν σέτω, et seq. conson. ib. 1162, 1298, sed ἀμῖν in sermone Megarensis et Bœoti Ach. 821, 903. Doricum dicit ἡμὶν (immo ἀμὶν) correpta secunda Etym. M. p. 84, 22; 432, 30. L. D.] Et Ἀμῖν, producto ι, itidem Dor., Theocr. [5, 106]: Χ' ἀμῖν ἐστι κύων φιλοποίμνιος. Et Ἄμμιν, Æol., Od. M, [275]: Ἔνθα γὰρ αἰνότατον κακὸν ἔμμεναι ἄμμιν ἔφασσαν. [Et alibi. Apoll. Rh. 3, 1082. Pind. Pyth. 4, 154: Τὰ μὲν ἄνευ ξυνᾶς ἀνίας λῦσον ἄμμιν, etc. Apollon. l. c. p. 380=120, B: Ἀμὶν γὰρ Δωριεῖς καὶ ἄμμιν Αἰολεῖς.] Et Ἄμμι, itidem Æol., A, [384]: Χαῖρε ξεῖνε παρ' ἄμμι φιλήσεαι. Apollon. Rh. [2, 248]: Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται. [Philoxenus ap. Athen. 4, p. 146, F: Εἰς δ' ἕφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν ἄμμι. Theocr. 1, 102: Ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν. Æsch. Sept. 156: Τί πόλις ἄμμι πάσχει, τί γενήσεται; Apollon. l. c. p. 383=123, B; 384=124, B. Idem l. priori, C, ex quarto Alcæi profert Ἀμμέσιν πεδάορον pro ἡμῖν. L. D.] Ἡμᾶς, Nos: Καθ' ἡμᾶς διασώζονται, Ad nostram usque ætatem. Pro quo Ἡμέας, Ion., Od. Δ, [452]: Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν. Et Ἥμας, retracto accentu, sicut in ἦμιν et ἧμων, ut Eust. e vett. auctoritate docet. [Immo ἦμας Od. Π, 273: Μηδ' ἦμας ὑπεκφύγοι, quem l. citat Apollon. p. 387=127, A.] Et Ἀμᾶς, Dor. et Ἄμμας, Æol. [Theocr. 29, 2: Κἄμμες χρὴ μεθύοντας ἀλαθέας ἔμμεναι. Brunck. e conj. κἄμμε, de quo supra. Neque ἀμᾶς, præterquam in l. Gregorii p. 237 in Ἀμὲ cit., vel ἄμμας uspiam reperire memini.]

Ἐγώγυον, Hesych. et Suidæ τὸ ἀρχαῖον, Antiquum: pro quo et ὠγύγιον dici testantur. [Ἐγώγιον ap. Zon. p. 604.]

[Ἐγὼν, Ἐγώνη. V. Ἐγώ.]

[Ἐδάνη, εἶδος ἀμπέλου, Vitis genus, Hesych. Ubi usum Nicandreum voc. ἑδανὸς comparant intt. Ita scrib. foret ἐδάνη. L. Dind.]

Ἑδανὸς, Jucundus, Suavis, i. q. ἡδύς: factum autem ex ἥδω per systolen literæ η, quasi ἡδανὸν, ut tradunt gramm. [de quibus v. Heyn. ad] Il. Ξ, [171]: Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ· [qui versus repetitur H. Ven. 63]. Γλεῦκος, Nicander [Al. 181], ut ἡδὺς οἶνος ap. Hom. [Ἑδανὸς dictum esse pro ἀδανὸς conjicit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 15. Ἐδανὸν scribitur ap. Zonar. p. 613. Eust. Il. p. 974, 53: Ἑδανῷ, ... ἐκ τοῦ ἥδω, ἐξ οὗ ἡδανὸς, καὶ κατὰ μεταβολὴν ἑδανὸς· διὸ καὶ δασύνεται, ὡς καὶ τὸ ἔδνον, ὁμοίως καὶ αὐτὸ παραγόμενον. Conf. id. ib. p. 1417, 16.]

[Ἐδανὸς, Edulis. Hesych.: Ἐδανὰ, ἐδώδιμα, βρώσιμα. Ἐδανοῖς, βρωσίμοις, Αἰσχύλος. Diversum, ut videtur, locum spectans ab Ag. 1407: Τί κακὸν, ὦ γύναι, χθονοτρεφὲς ἐδανὸν ἢ ποτὸν πασαμένα κ. τ. λ. Ἐδανὸς memorat etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 7, 23, sed qui scripsisse videtur ἑδανός.]

Ἔδαρ, ατος, τὸ, i. q. ἔδεσμα. Et sæpius Εἶδαρ, per epenth. τοῦ ι, metri causa, pro eodem, Hom. Il. N, [35]: Παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ Ἔδμεναι· Od. I, [84]: Λωτοφάγων, οἵτ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσιν· [Orph. Lith. 729 de melle: Μελίσσης ἄνθιμον εἶδαρ. Theocr. 15, 115: Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται.] M, [252]: Ἁλιεὺς περιμήκεϊ ῥάβδῳ Ἰχθύσι τοῖς ὀλίγοισι δόλον κατὰ εἴδατα βάλλων. [De esca etiam Apollonides Anth. Pal. 7, 702, 3: Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνον ἀμφιχανοῦσα ...] || Hesychio præter βρῶμα et σιτίον, est etiam ὄφελος [Emolumentum. Id.: Ἴδαρ, βρῶμα, quod in εἶδαρ mutat Heringa Obs. p. 219].

Ἔδας, nom. Mercurii ap. Gortynios, παρὰ τὸ ἐάων δοτῆρα εἶναι, pleonasmo τοῦ ὁ, quasi ἔας, si Etym. [M. p. 315, 28, ubi ἑάων, ἑὰς, ἑδάς] credimus, et Lex. meo vét.

[Ἐδαφεινὸς fingit Etym. M. p. 745, 54, indeque ducit ταπεινός. Cit. Wakef.]

[Ἐδαφιαῖος, α, ον, Pavimentitius. Tzetz. Hist. 3,

211 : Τοῦ οἴκου πᾶσαν μάρμαρον αὐτῆς ἐδαφιαίαν ἄρδην ἐξαναστάσασα. Elberling.]

Ἐδαφίζω, Solo æquo, Solo allido, s. simpl. Allido. Synes. Ep. 57 : Μακάριος ὃς ἐδαφιεῖ τὰ νήπια αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. [Ex Ps. 136, 12. Conf. Ose. 10, 14; 14, 1, Nah. 3, 10. Ead. signif. Hesych. : Ἐδαφιοῦσι, προσκρούσουσι τῇ γῇ. Priori Epiphan. Adv. hær. 2, 1, 14, vol. 1, p. 416, A : Πέπουζάν ποτε καλουμένην πόλιν, νῦν δὲ ἠδαφισμένην. Constantin. Basil. Maced. c. 54, p. 142 : Τὸν θεῖον οἶκον, ἠδαφισμένον σχεδὸν, κατάλληλον τοῦ πρώην ἐδείματο. Conf. ib. c. 63, p. 162. Hesych. : Ἐδάφισαν (sic sine augm.), κατέβαλον. Ἐδαφίσθησαν, εἰς ἔδαφος ἀνηρέθησαν. L. D. || Pavio, Pavimento. Theophr. [H. Pl. 9, 3, 1 : Ὅταν κατασκευάσωσιν δμαλῆ τόπον, ὥσπερ ἄλω ποιήσαντες... καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι· 9, 4, 4 : Ἐνιαχοῦ μὲν ὑποβεβλῆσθαι ψιάθους, ἐνιαχοῦ δὲ τὸ ἔδαφος μόνον ἠδαφίσθαι, καὶ καθαρὸν εἶναι·] C. Pl. 3 : Ὥσπερ [immo 4, 8, 2 : Καθάπερ] ἐδαφιζομένης τῆς γῆς, Pavita terra, s. Pavimentata. [Polyb. 6, 33, 6 : Τὸν περὶ τὴν σκηνὴν τόπον ἠδάφισαν.]

Ἐδάφιον, τὸ, dimin. ab ἔδαφος, Eust. [Od. p. 1532, 63. Id. Opusc. p. 251, 75 : Γράμματα μὲν γὰρ οὐκ οἴδασιν..., ὥστε οὔτε περιέλευσις ἐν αὐτοῖς βιβλιακοῦ ἐδαφίου εἰς ἐμπορίαν πνευματικὴν οὔτε ἀκρόασις ἀναγνώσματος ἱεροῦ· 315, 36 : Ἃ πολλοῖς ἐδαφίοις βίβλων κατέσπαρται, ἡμεῖς ἀποτεμόμενοι εἰς τὴν σὴν φιλολόγον ψυχὴν φέροντες ἐντιθέαμεν. Cinnamus Hist. 5, 10, p. 128, C : Χθὲς γὰρ καὶ οὐ πολλῷ πρότερον βασιλεῖ Μανουὴλ ταῦτα διωμολόγεις· κἂν αὐτὸς ἀρνηθείης, ἀλλ' αἱ βίβλοι κηρύττουσιν, αἱ τὰ γράμματά σου τῷ ἐδαφίῳ μετεδέξαντο· ubi non percepta signif. Ducangius conj. γραφίῳ. Tzetz. Hist. 4, 202 : Οὕτω δὲ τὸ ἐδάφιόν ἐστιν ἐγγεγραμμένον, h. e. Textus vel Archetypum. Conf. Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 651. L. Dind.]

[Ἐδάφιος, ὁ, Edaphius, diaconus, ap. Phot. cod. 59, p. 18, 16. L. Dind.]

[Ἐδαφιστήριον, τὸ, q. d. Pavimentarium. Hesych. : Λίστρον ... δμάλιστρον, ἔνιοι ἐδαφιστήριον. Wakef.]

[Ἐδαφίτης, ὁ, Pavimentarius. Tzetz. Hist. 1, 906 : Ὁλὺν τὸν χοῦν ἐγχέοντες κορμοῖς τοῖς ἐδαφίταις. ῑ]

Ἔδᾰφος, εος, τὸ, Solum. Thuc. 3, [68] : Ὕστερον δὲ, καθελόντες αὐτὴν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων, i. e. Solo tenus. [Aristid. vol. 1, p. 493=2, 252 : Ἡ πόλις πᾶσα καθῃρεῖτο εἰς ἔδαφος.] Sic ap. Plut. [Mor. p. 5, F] : Ἐξανδραποδισάμενος τὴν πόλιν, εἰς ἔδαφος κατέβαλε. [Id. translate p. 515, C : Ἐπεὶ τοίνυν ἔστι τινὰ πάθη νοσώδη καὶ βλαβερὰ ... ἄριστον μὲν ἐξωθεῖν ταῦτα καὶ καταλύειν εἰς ἔδαφος. Aliæ phrases sunt ib. p. 1097, B : Τὴν πατρίδα κειμένην ἐν ἐδάφει πάλιν ἀνέστησε· Poplic. c. 10 : Κατέσκαψεν εἰς ἔδαφος πᾶσαν (domum). Polyb. 4, 64, 10 : Κυριεύσας τοῦ τόπου εἰς ἔδ. καθεῖλε· 65, 4 : Τὸ τεῖχος κατέσκαψε πᾶν εἰς ἔδ. Thuc. 4, 109 : Κατέσκαψαν ἑλόντες εἰς ἔδ. Et vicissim de ædificando Evagr. H. E. 1, 18 : Ἐξ ἐδάφους ἀνοικοδομεῖ.] Æsch. C. Ctes. [p. 72, 40 St.] : Οὐκέτι περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίας ἀγωνίζεται, ἀλλ' ἤδη περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους. [Plur. Demosth. p. 803 extr. : Τῆς πόλεως ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἐδαφῶν (immo ἐδάφων : v. infra) εἰς κίνδυνον μέγιστον κατακεκλειμένης. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 287, 5, in qua agitur de metallifodinis : Ἐν τοῖς ἐδάφ[εσι τοῖς τοῦ δεῖνα]· 17 : Ἐν τοῖς] ἐδάφεσι τοῖς Ἐπαμείνονος.] Theophr. posuit pro Solo, i. e. Terræ qualitate, ut Bud. interpr., quum de Cyrno insula scribit, Τὸ ἔδαφος καὶ τὸν ἀέρα πολὺ διαφέρει τῶν ἄλλων. [Conf. C. Pl. 4, 11, 8.] Et De C. Pl. 2 : Ἐπεὶ δὲ καὶ τὰ ἐδάφη μεγάλας ἔχει διαφοράς. [Dicæarch. Βίου Ἑλλάδος init. p. 181 ed. Marx. : Πάντα κατάδενδρα καὶ τοῖς ἐδάφεσι ποώδη. Geopon. 2, 6, 35 : Τῶν ἐδάφων τὰ γένη. Sic fere Plut. Sol. c. 32 : Ὡς δὲ χώρας καλῆς ἔδαφος ἔρημον ... ἐξεργάσασθαι καὶ διακοσμῆσαι φιλοτιμούμενος· Mor. p. 910, D : Οὐ γὰρ αἱ διαφοραὶ τούτων χρηστικὸν οἶνον ποιοῦσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ τρέφεσθαι ἐδάφοις (αἱ τοῦ τρέφοντος ἐδάφους conj. Wyttenb.). Tzetz. Exeg. Il. p. 114, 7 : Ἔδ. σημαίνει τὴν σπορίμην γῆν.] || In domo signif. Pavimentum. [Duris ap.] Athen. 12, [p. 542, D], describens Demetrii ἡδυπάθειαν : Ἄνθινά τε πολλὰ τῶν ἐδάφων ἐν τοῖς ἀνδρῶσι κατεσκευάζετο. [Pollux 1, 80 : Καλοῖτο δ' ἂν τὸ μὲν ὑπὸ τοὺς πόδας ἔδαφος, de partibus domus loquens. Id. 7, 121 : Αἰθόστρωτον ἔδ. Solum, i. e. Fundus cui quid superstruitur. Schol. Vict. Hom. Il. Δ, 89 : Λαβὼν ἔδαφος κτίζει Ζέλειαν. Plut. Mor. p. 1125, B : Ἀλλὰ πόλις ἂν μοι δοκεῖ μᾶλλον ἐδάφους χωρὶς ἡ πολιτεία τῆς περὶ θεῶν δόξης ἀναιρεθείσης παντάπασι σύστασιν λαβεῖν. Et alibi.] || Ἔδαφος quandoque pro Fundo capitur. Od. E, [249] : Ὅσσον τίς τ' ἔδαφος νηὸς τορνώσεται ἀνὴρ Φορτίδος εὐρείης. [Demosth. p. 883, 22 : Διέκοπτε τοῦ πλοίου τὸ ἔδαφος. Plutarch. Thes. c. 19 : Τὰ ἐδάφη τῶν Κρητικῶν νεῶν φησιν (Pherecydes) ἐκκόψαι τὸν Θησέα τὴν δίωξιν ἀφαιρούμενον. Pollux 1, 92 : Ἔδ. νεώς.] Aristot. H. A. 4, [8, 10] : Πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης ποιοῦνται τὰς διαγωγὰς, In fundo maris. [Xenoph. Cyrop. 7, 5, 18 : Εἰ πορεύσιμον εἴη τὸ ἔδ. τοῦ ποταμοῦ. Joseph. A. J. 5, 1 : Πορευτὸς ἔδοξεν ὁ ποταμὸς, τοῦ μὲν βάθους ἐπεσχημένου, τοῦ δὲ κάχληκος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένου. Suid. v. Κάχληκες (quod interpr. λίθακες ἐν τοῖς ὕδασιν) : Κάχληκος τοῦ ἐμφερομένου τοῖς ἐδάφεσι.] Athen. 11, [p. 481, B], e Pherecrate : Ποτήρια πλατέα, τοίχους οὐκ ἔχοντ', ἀλλ' αὐτὸ τοὔδαφος μόνον. [Plut. Pericl. c. 13 : Τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ... τοὺς ἄνω κίονας. || I. q. ἐδάφιον, quod v., ap. Galen. vol. 12, p. 91 : Τῷ ἐδάφει τοῦ συγγράμματος, et in libro a Kuehnio primum edito vol. 16, p. 202 et p. 468, ubi ἐδάφοις. L. D. Textus, Contextus scripturæ. Basilic. Fabr. t. 1, p. 2 proœm. : Ὅσα δὲ ἐν τοῖς κώδιξι, καὶ ταῦτα συναγαγὼν ἐν ἰδίῳ ἐδάφει διώρισεν, Ea collecta proprio in textu discrevit. Epiphan. t. 2, p. 164, C : Ἐκ τῆς τοῦ ὀβελοῦ σημειώσεως τοῦ τῇ λέξει παρακειμένου δηλοῦται, ὅτι ἀνῄρηται ὁ λόγος ἀπὸ τοῦ γεννητικοῦ τόπου, ἤτοι τοῦ ἐδάφους τῆς γραφῆς, Declaratur, hæc verba ex originali loco sive textu Scripturæ sublata fuisse. Utrobique perperam interpr. Greg. Nyss. t. 2, p. 82, B : Ὁ φιλόπονος ἀναγνοὺς τῆς θείας γραφῆς τὰ ἐδάφη· conf. Cat. in Jerem. t. 1, p. 15, A, B. V. Suicer. s. h. v. Hase. || Vitiosum accent. ἐδαφῶν pro ἐδάφων notarunt Thomas p. 264, gramm. Bachm. An. vol. 2, p. 371, 3. Sic scriptum in l. Demosth. supra cit. Nam in l. Ath. e l. 12 allato, ubi item ἐδαφῶν est in libris, tacito vitium correxit HSt.]

[Ἐδαφόω, Fundo. Hesych. : Ἡδάφωται, κατῴκισται.]

[Ἐδαφώδης, ὁ, ἡ, Pavimentitius, Gl.]

[Ἔδδανα, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κατοικία Φοινίκων ἀπὸ Ἐδδανοῦ ἡγεμόνος· τὸ ἐθνικὸν Ἐδδανεὺς, Steph. Byz.]

Ἐδέατρος, ὁ, vocabulum, ut Æl. Dionys. ap. Eust. [Od. p. 1403, 40] scribit, Græcum, sed de re, cujus usus ap. Persas : est nempe προγεύστης, Prægustator, ὁ προεσθίων τοῦ βασιλέως ἀσφαλείας ἕνεκα· postmodum vero ἐδέατρος vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς, ut Eust. et Suid. [Zon. p. 612, Etym. M. p. 315, 37-40] tradunt : seu ἐπιμελητὴς δείπνου, ut Hesych. [In Etym. M. post superiora additur : Οὕτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ εὗρον οὕτως· Ἐδέατρος ὁ ἐπὶ τῶν διδύμων (δείπνων?) καὶ τῆς τοιαύτης παρασκευῆς.] Differre ab ἐλέατρος annotat Ammon. [p. 48], quod ἐλέατρος sit Coquus, ab ἐλεός : ἐδέατρος autem, προστάτης, ab ἔδω. Athen. tamen 4, [p. 171, B, C] quod Eust. de ἐδέατρος dicit, ἐλεάτρῳ tribuit, nisi mendum subest. [Mendose utique ap. Ath. l. c. olim ἐλεάτρους pro ἐδ. legebatur : sed recte ib. paullo ante εἰλέατροι, idem valens ac ἐλ. Vide utrobique notata, et conf. p. 142, 145. Schweigh. Conf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 73. Schæf. « Festus : *Edeatre, qui præsunt regiis epulis, dicti* ἀπὸ τῶν ἐδεσμάτων, ubi Scalig. *Edeatræ;* Christ. Colerus Parerg. c. 18 *Edeatri* vel *Edeatræ*. » Albert. ad Hes.]

[Ἐδεβησσὸς, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐδεβησσεὺς καὶ Ἐδεβήσσιος, Steph. Byz. ΕΛΕΒΕΣΣΟΣ vitiose Hierocl. Synecd. p. 683. L. D.

[Ἐδέολιον. V. Ἔδεθλον.]

Ἔδεθλον, τὸ, i. q. ἔδρασμα, Suid. [Zon. p. 613], Firmamentum, Basis. Item ἔδαφος, Solum. Ἐδέθλιον, pro eod. [Lycophr. 987 : Δηώσαντες ἐν ναῷ θεᾶς τοὺς πρόσθ' ἔδεθλον (sic) Ξουθίδας ᾠκηκότας. Schol. τὸ ἔδαφος, ἔδος, γῆν. Templum interpr. Hemst. ap. Antimachum Pausan. 8, 25, 4 : Δήμητρος τόθι φασὶν Ἐρινύος εἶναι ἔδεθλον. Sic Apoll. Rh. 4, 330 : Δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηίδας ἀγχόθι νήσους· τῶν δ' ἤτοι ἑτέρη μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον. Æschylo Ag. 776 pro ἑσθλὰ restituit Stanleius. || Forma ἐδέθλιον Nonnus Dion. 13, 369 : Τικτομένης ναίοντες ἐδέθλια γείτονα Μήνης. Schæf. Id.

Jo. p. 44, 23 : Ἔδραμεν εἰς Κανααῖον ἐδέθλιον. Apoll. Rh. 4, 630 : Ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκτός. Lycophr. 800 : Ὅ τ' αἰπὺ ναίων Τραμπύας ἐδέθλιον. L. D.]

Ἐδεῖς, Hesychio ἱερεῖς, Sacerdotes. [Eidemque Ἐδέσιν, ἱερεῦσιν.]

Ἐδελώνη, Hesychio ἄνθος, Flos.

[Ἐδὲμ, τρυφὴ, Hesych. Suid. addit, καὶ ὁ ἐν γῇ παράδεισος. Ita LXX reddiderunt Hebr. עדן *Eden* : Voluptas, Regio amœna, Genes. 2, 8, 10; 4, 16.]

[Ἔδεος, Θεσσαλικὸς θρόνος, Thessalica sella, Hesych. Genitivum esse ab ἕδος conjiciunt intt.]

[Ἐδερίων, ωνος, ὁ, Ederio, rex Achajæ. Tzetz. ad Lyc. v. 88 : Τὶς γοῦν βασιλεὺς Κύων καλούμενος, υἱὸς Ἐδερίωνος βασιλέως Ἀχαΐας· ad v. 506 : Μοιχευθεῖσα ὑπὸ νεωτέρου τινὸς (Leda), Κύκνου καλουμένου, υἱοῦ δὲ Ἐδερίωνος, βασιλέως Ἀχαΐας. Conf. Cedren. vol. 1, p. 120, A. L. Dind.]

Ἔδεσμα, τὸ, Edulium, Penus. Isocr. De pace [p. 181, C] : Χαίροντας μὲν καὶ τῶν ἐδεσμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν βλάπτουσιν.] Athen. [2, p. 44, C] : Μήτε ποτῷ χρήσασθαί ποτε, ἢ ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι πάντα τὸν βίον. Idem ῥαφανίδα dicit esse εὐτελὲς σφόδρα ἔδεσμα· et 14, [p. 641, E] scribit τράγημα tantum a βρῶμα differre, quantum ἔδεσμα a τρωγάλιον. [Batrachom. 31 : Σύκοις καὶ καρύοις καὶ ἐδέσμασι παντοδαποῖσι, et alibi. Plat. Reip. 8, p. 559, B : Ἀλλοίων ἐδεσμάτων ἐπιθυμία· Tim. p. 73, A : Ἐδέσματός τε ἕξει. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 1=2 : Ἀπεψίη ἐπὶ σμικροῖσι ἐδέσμασι, Post cibum s. cœnam exiguam. Plut. Timol. c. 6 : Τὰ πλήσμια τῶν ἐδεσμάτων, et alibi. ‖ Pulmentum, quo modo hæc vox usurpatur in regulis monasticis. Typicum monast. τῆς κεχαριτωμένης, c. 46 : Ἡ δὲ τροφὴ ὑμῶν ἔσται ἐν ταῖς λιταῖς ἡμέραις κατὰ τὸ ἄριστον τρίτῃ μὲν καὶ πέμπτῃ καὶ σαββάτῳ καὶ κυριακῇ ἐδέσματα δύο ἢ τρία, etc. Ib. c. 47 : Ἐδέσματα μαγειρευτὰ μετέχοντα ἐλαίου. Ducang.]

[Ἐδεσμάτιον, τὸ, diminit. ab ἔδεσμα, ejusdemque signif., ap. Procul. ad Hesiod. Op. 41 : Ἐπιμενίδην φησὶ μικρόν τι ἐδεσμάτιον προσφερόμενον ὧδε διὰ ὅλην τελεῖν τὴν ἡμέραν.]

Ἐδεσματοθήκη, ἡ, Penaria cella, s. simpl. Penaria, Ubi edulia reponuntur, quam κυμινοθήκην quoque appellatam tradit Pollux [10, 93. Schol. Od. Ζ, 76 : Λέγεται δὲ ἡ ἐδεσματοθήκη (κίστη). Wakef.].

[Ἔδεσσα, ἡ, Edessa, n. urbium Macedoniæ et Syriæ. Steph. Byz. : Πόλις Συρίας, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην οὕτω κληθεῖσα ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδόνι (conf. de Edessæ aliarumque urbium Syriæ nominibus sæpe Macedonicis Appian. Syr. c. 57). Κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους (gentile est) Ἐδεσσηνὸς (Zosim. 3, 12 : Ἐδεσηνοὶ, Suid. : Ἐδεσηνὸς, ὁ ἀπὸ πόλεως Ἐδέσης, Zon. p. 612), παρὰ δὲ τοῖς πλείοσι τῶν ἀρχαίων (τῶν ἀ. om. Ms. Vrat.) Ἐδεσσαῖος. Ita numi Macedonicæ ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 71, Hesych. : Ἐδεσσαῖος, ὁ Ἡρακλῆς ἐν Ἐδέσσῃ, et scriptt. Latini. Vitiosam esse scripturam, quæ non infrequens est in libris, Ἔδεσα, adeoque Ἐδεσαία in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 838, ex iisdem constat numorum inscriptionibus. L. Dind.]

Ἐδεστέον, Edendum. [Plato Protag. p. 314, A : Ἐδ. ἢ ποτέον· Criton. p. 47, B : Ταύτῃ ἄρα αὐτῷ γυμναστέον καὶ ἐδ. γε καὶ ποτέον.]

Ἐδεστὴς, ὁ, Comestor [Comesor] : κρεῶν ὠμῶν, Carnibus crudis vescentes. [Herodot. 3, 99 : Κρεῶν ἐδεσταὶ ὠμῶν. Antiphanes Athen. 8, p. 339, A : Μισγόλας γὰρ οὐ πάνυ τούτων ἐδεστής.]

Ἐδεστὸς, ἡ, ὸν, Edulis, Esculentus. Bud. ex Aristot. : Ἔστι δὲ θηρευτὸν ὃ ἂν ἄγριον ᾖ ἐδεστὸν ζῶον· et ἐδεστὰ plur. Edulia, Esculenta. [Eurip. fr. Cret. 1 ap. Porphyr. De abst. 4, p. 173 : Τήν τ' ἐμψύχων βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι. Plato Tim. p. 72, E : Τὴν ἐσομένην ἐν ἡμῖν ποτῶν καὶ ἐδεστῶν ἀκολασίαν. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 31=37 : Ἐκμαίνει δὲ καὶ τῶν ἐδεστῶν μετεξέτερα. Conf. 15, p. 46=52. Plut. Mor. p. 716, E : Οὔτε γὰρ ποτὸν οὐδὲν οὔτε ἐδεστὸν οὕτως ἀηδές· 733, F : Τὴν τάξιν τῶν ἐδεστῶν. Suid. : Ἐδεστὰ κρέατα, τὰ τρωγόμενα. Fem. Hesych., Suid. : Ἐδεστὴ, βρωτή. ‖ Devoratus. Soph. Antig. 206 : Ἐᾶν δ' ἄθαπτον καὶ πρὸς οἰωνῶν δέμας καὶ πρὸς κυνῶν ἐδεστὸν αἰκισθέντ' ἰδεῖν. ‖ Consumtus. Soph. Trach. 677 : Ὦ γὰρ τὸν ἐνδυτῆρα πέπλον ἀρτίως ἔχριον ἄργῆτ' οἷὸς εὐείρῳ πόκῳ, τοῦτ' ἠφάνισται διάβορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον, ἀλλ' ἐδεστὸν ἐξ αὐτοῦ φθίνει.]

[Ἔδη, ἡ, Vinculum. Etym. M. p. 465, 6, ubi agit de barytonis (femininis) in δη : Ἔδη, σημαίνει δὲ τὸν δεσμόν. Sylb. quum scriberet in indice : «Verius Escam significaret,» cogitabat fort. ἐδωδὴν de esca positum a Theocrito, coll. Etym. M. p. 317, 10 : Ἐδωδὴ, παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω ἐδή, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν ἐδωδή. Videtur autem leg. πέδη. L. Dind.]

Ἐδηδὼν, όνος, ἡ, Phagedæna, Serpigo; ab exedenda carne. [Hesych.]

Ἐδητὺς, ύος, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Hom. Od. Δ, [788] : Κεῖτ' ἄρ' ἄσιτος, ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος· Γ, [473] : Πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. [Utitur etiam Hesych. in expl. voc. Ἐδνὰς, q. v.]

Ἔδιον, τὸ, Commeatus, VV. LL.

Ἐδίτια, τὰ, plur. Convivia publica. Plut. Lycurgo [c. 12], συσσίτια a Lycurgo instituta, quæ φιδίτια Spartæ nominabantur, vel quasi φιλίτια, ὡς φιλίας καὶ φιλοφροσύνης ὑπάρχοντα : vel quasi φειδίτια, ὡς πρὸς εὐτέλειαν καὶ φειδὼ συνεθίζοντα : scribit ἐδίτια etiam appellari posse παρὰ τὴν δίαιταν καὶ τὴν ἐδωδήν. De convivii autem illius ratione plura ibid. narrantur, quæ inde tibi petenda reliqui.

Ἑδναία Suidæ [et Zon. p. 613] ἡ καθέδρα [Sedes] : nimirum ab ἕζειν.

[Ἑδνάομαι, Doto. Eur. Helen. 933 : Ἑδνάσομαί τε θυγατέρ', ἣν οὐδεὶς γαμεῖ, Dotabo filiam. ᾱ]

Ἑδνὰς, Hesychio dicitur ἡ ἀπὸ τῶν ἕδνων ἐδητὺς, Epulum quod acceptis muneribus sponsalibus paratur.

Ἐδνεύειν, Hesych. exp. ἐνεχυράζειν [Oppignerare] : forsitan quoniam τὰ ἕδνα sunt veluti pignora contrahendi connubii.

Ἔδνιος χιτὼν [Hesychio], ὃν πρῶτον ἡ νύμφη τῷ νυμφίῳ δίδωσι, Tunica quam primam sponsa sponso dat. Tunicam jugalem et sponsalem nominare queas, vel etiam nuptialem.

[Ἔδνον, τὸ, Donum. Callim. ap. schol. Pind. Ol. 8, 21 (fr. 193 Ern.) : Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίσιον ἔδνον ὀφείλω. Anth. Pal. App. 298 : Τόνδ' ἱερὸν ἔκτισα νηὸν ... χειρὸς ἀπ' οὐτιδανῆς Ἰοβιανὸς ἔδνον ἄνακτι.] Ἔδνα, τὰ, sive Ἕδνα, et tenui enim [ap. Diodor. 4, 35 bis, nec raro in libris Hom. aliorumque] et aspero spiritu notatum reperitur, sed rectius aspero, si Etym. et Eust. [Il. p. 152, 29; 974, 52; Od. 1417, 17] credimus, qui παρὰ τὸ ἥδω dici volunt, quasi ἥδανα, quod iis exhilaretur et concilietur sponsa sponso, vel παρὰ τὸ ἕζω, quasi ἕδρανα et στηρίγματα τοῦ γάμου : Dos, Munera quæ sponsus sponsæ dat, s. ii, qui sponsi nomine eam ambiunt. Hesych. enim proprie ἕδνα esse vult τὰ ὑπὸ τῶν μνηστήρων ταῖς μνηστευομέναις διδόμενα, ut et Etym., τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τοῦ νυμφίου διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. [Conf. Poll. 3, 36.] Atque adeo id ex Hom. quoque patet : quippe ap. quem Od. Α, [280] : Χλῶριν περικαλλέα Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Et Il. Π, [190], Actorides Echeclis filiam ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Itidem paulo ante, Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. Et Od. Α, [116], Ν, [378] : Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες. Item et ἀνάεδνον vocat Cui talia munera non data sint a sponso vel amicis sponsi : interdum tamen etiam Eam, quam parentes dote non donarint, ut supra docui. Ovid. Dona jugalia vocat hæc sponsalia munera. [Æsch. Prom. 560 : Ὅτι τὰν ὁμοπάτριον ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον. Pausan. 3, 12 : Διέπεμπε δὴ ὁ Δαναὸς ἕδνων ἄνευ δώσειν ἢ ἂν ἕκαστος κατὰ κάλλος ἀρέσκηται· 4, 36 : Ταύτας γὰρ δὴ τὰς βοῦς Νηλεὺς ἕδνα ἐπὶ τῇ θυγατρὶ ἤτει τοὺς μνωμένους. Anth. Pal. 9, 621 : Ἡ δ' ἔτι κούρη ὀτρυνέει πλείστους ἕδνα πορεῖν λεχέων, aliique multi ap. Verh. ad Anton. Lib. c. 39; p. 261 sq. De signif. Dotis v. in forma Ἕεδνα.]

‖ Ἕεδνα, s. Ἔεδνα, pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἕδνα s. ἔδνα : quæ sunt Dona jugalia, Dos : h. e. Munera quæ sponsus vel amici sponsi dant sponsæ. Od. Ζ, [159] : Ὅς κέ σ' ἑέδνοισι βρίσας οἶκονδ' ἀγάγηται· Η, [391] : Ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος Μνάσθω ἑέδνοισι διζήμενος. Et Ο, [17] : Ὁ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας Μνηστῆρας δώροισι,

καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα. Sic Θ, [318] : Εἰσόκε μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα Ὅσσα οἱ ἐγγυάλιξα κυνώπιδος εἵνεκα κούρης. Idem poeta ἔεδνα vocat etiam Dotem, quam pater dat filiæ nubenti : ut A, [277], de parentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι. [V. de utraque signif. Eust. Il. p. 742, 58; 937, 52, Od. 1417, 11. Signif. Dotis Pind. Ol. 9, 11 : Ἀκρωτήριον Ἄλιδος, ... τὸ δή ποτε Αυδὸς ἥρως Πέλοψ ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἱπποδαμείας. Eurip. Androm. 873 : Οὐ γάρ τί σ' αἰχμάλωτον ἐκ Τροίας ἔχει, ἀλλ' ἀνδρὸς ἐσθλοῦ παῖδα, σὺν πολλοῖς λαβὼν ἔδνοισι, πόλεώς τ' οὐ μέσως εὐδαίμονος. Ambigue Mich. Psellus Synops. Legum v. 391 : Διδόσθω δὲ τῇ γυναικὶ ἐκ τῶν αὐτοῦ πραγμάτων ἡ προῖξ σὺν ἔδνοις ἅπασα. Conf. Ἐδνόω. Ap. Pind. Pyth. 3, 94 : Ἔδνα τε δέξαντο, improprie dici Dona Peleo et Cadmo a diis data in nuptiis, Nuptialia, notat schol. Sim. Orph. Arg. 871 : Ἔδνον Ἐνυαλίοιο, de dentibus draconis Æetæ a Marte donatis. Dion. Cass. 79, 12 : Γυναῖκα Ἐλαγαβάλῳ ἐμνήστευσε ... ἔδνα τε αὐτῇ παρὰ πάντων τῶν ὑπηκόων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦ γυναικῶν, ἤθροισε. Τὰ μὲν δὴ οὖν ἔδνα, ὅσα ἐδόθησαν ζῶντος αὐτοῦ, μετὰ ταῦτα εἰσεπράχθη· τὴν δὲ δὴ προῖκα οὐκ ἔφη κομίσεσθαι. L. Dind.]

[Ἐδνοφορέω, Dona offero, et quidem sponsalia. Eust. Od. p. 1414, 49 : Δέον ὂν μᾶλλον ἐδνοφορεῖν ὡς μνηστῆρας.]

[Ἐδνοφόρος, ὁ, Qui affert sponsalia munera, Paranymphus. Greg. Nyss. t. 1, p. 479, B : Ταῦτα τοίνυν ἡ παρθένος δεξαμένη τὰ θεῖα δωρήματα παρὰ τῶν καλῶν ἐδνοφόρων. Hase.]

[Ἐδνόω, Doto, Dote data eloco. Theocr. 22, 147 : Ἀμῖν τοι Λεύκιππος ἐὰς ἔδνωσε θύγατρας.] || Ἐδνοῦσθαι, quod esse dicitur Dotem dare uxorem tradendo, in Epigr. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 648 : Παίδων] τίς [μνήσαιτο καὶ] ἐδνώσαιτο γυναῖκα; Veruntamen potius esse videtur Datis jugalibus donis ducere. Ἐεδνοῦσθαι pater filiam dicitur pro Dote data elocare : ut Od. B, [53], de procis Penelopes, Οἳ πατρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπερρίγασι νέεσθαι Ἰκαρίου, ὥς κ' αὐτὸς ἐεδνώσαιτο θύγατρα, Δοίη δ' ᾧ κ' ἐθέλοι, Ut ipse dote donatam filiam det, cui vult. Hic enim ἐεδνώσασθαι θύγατρα vocat quod in præcedente l. ἀρτύνειν ἔεδνα : unde et schol. exp. ἔδνα ἐπιδοίη : catachrηsticῶs usurpatam h. v. annotans, quum ἔδνα proprie sint τὰ διδόμενα ὑπὸ τοῦ γαμοῦντος τῇ γαμουμένῃ. [V. Ἔεδνα.]

Ἐδνωτὴς, ὁ, Socer : Etymologo κηδεστὴς, πενθερός : Qui filiam elocat addita dote. [Ap. Zonar. p. 612 Ἐδνωτής.] Ἐεδνωταὶ schol. Hom. exp. προικοδόται, Il. N, [378] : Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ἄργεος ἐξαγαγόντες, ὀπυιέμεν. — Ἀλλ' ἔπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν. Hesych. exp. πενθεροὶ, κηδεσταί : sed perperam ap. eum scriptum ἐεδνωτοί. [Ἐδνωτοὶ codex. Suidas : Ἐεδνωτὴς, ὁ προικιστὴς, ὁ πενθερός.]

[Ἐδνωτὸς, ὴ, όν.] Ἐδνωτὴν, Hesych. dici tradit ἐγγαμιστὴν νυμφίῳ, Quæ sponso jam nupta est vel desponsata : nimirum donata ab illo τοῖς ἔδνοις et donis jugalibus.

[Ἐδοξοέω, Statuas fabricor, eruebat Ruhnk. ad Tim. p. 93 e gl. Hesychii Ἐδοξοποίει, ἀγαλματοποίει, reponens : Ἐδοξοεῖ, ἀγαλματοποιεῖ. Schæf. Conf. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 68, 1. Hase.]

Ἐδὸς, ὁ, Comedo, ὁ φαγᾶς, Suid. [Zon. p. 612 : Ἐδὸς, ὁ φάγος, ὁ λαίμαργος. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 188 : Ἐδὸς ποιητικῶς ὁ τρώκτης καὶ φάγος. Lex. de spirit. p. 215 : Ἐδὸς, ὁ λαίμαργος. L. Dind.]

Ἔδος, εος, τὸ, Sedes, Sella. Hom. Od. Z, [42] : Οὔλυμπόνδ', ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Ἔμμεναι. Ad q. l. respexit Plut. Pericle fine : Τὸν μὲν τόπον, ἐν ᾧ τοὺς θεοὺς κατοικεῖν λέγουσιν, ἀσφαλὲς ἕδος καὶ ἀσάλευτον καλοῦντες, οὐ πνεύμασιν, οὐ νέφεσι χρώμενον. [Hesiod. Sc. 203 : Θεῶν ἕδος ... Ὄλυμπος· Theog. l. paullo post ab HSt. cit. et 128. Pind. Nem. 6, 3 : Ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος μένει οὐρανός. Eurip. fr. Cadmi ap. Prob. ad Virg. Ecl. 6, 31 : Οὐρανὸς ... ἕδος δαιμόνιον vel δαιμόνων. Pind. Ol. 2, 13 : Ἀλλ' ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας, ἕδος Ὀλύμπου νέμων. Apoll. Rh. 1, 1099 : Νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο.] Il. A, [533] : Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. [Apoll. Rh. 2, 429 : Οἱ δ' ἀνόρουσαν ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.] Hippocrat. De artic. [p. 783, G] : Πάνυ μὲν ἱκανῶς ἔχει καὶ περὶ μέγα ἕδος Θεσσαλικὸν, i. e. δίφρον Θεσσαλικὸν, ut alii scriptt. loquuntur : est autem δίφρος Θεσσαλικὸς ap. antiquos, πᾶς δίφρος ἀνακλισμὸν ἔχων, ut tradit Erotian. || I. q. ἔδαφος, Eust. [Il. p. 146, 2; 872, 61], i. e. Solum. [Hesych., Suid. : Ἕδη, τὰ ἐδάφη. Ἕδος, ἔδαφος, γῆ. || Similiter dicti de locis exx. plura v. infra in signif. Domicilii. Sic Æsch. Sept. 165 : Ἑπτάπυλον ἕδος, de Thebis; ibidemque 242, de arce urbis, Τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν, τίμιον ἕδος, ἰκόμαν. || Pollux 1, 76 de januæ partibus agens : Εἶτα οὐδὸν, καὶ ἕδος, καὶ τὰ περὶ τὰς θύρας μέρη, θαιρὸς κ. τ. λ. L. D.] || Item ἔδρασμα Suidæ, i. e. Basis, Firmamentum : Πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα ap. Hesiod. Theog. [117. Eur. Ion. 870 : Ἀλλ' οὐ τὸ Διὸς πολύαστρον ἕδος. Anth. Pal. App. 373, 6 : Αὐτῆμαρ πριστῆρες ἐπὶ χθονὶ δαιτὸς ὀδόντες πίπτουσιν, γενύων ὄρφανα θέντες ἕδη.] || Delubrum, Ædes, s. Ædicula, Locus in quo Deorum simulacra collocantur. [Hesych. : Ἕδη, τὰ ἱερά. Timæus p. 93 : Ἕδος, τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος, ἐν ᾧ ἵδρυται. Ubi vid. Ruhnken. Isocr. [Nicocl. p. 28, C] : Τοὺς εἰς τὰ τῶν θεῶν ἕδη ἐξαμαρτάνοντας. Bud. citat ex Eod. [Paneg. p. 73, B] : Τὰ τῶν θεῶν ἕδη καὶ τοὺς νεὼς συλᾶν. Et ex Antiphonte [Lycurgo p. 147, 43, cui loco conferendus alter ejusdem p. 168, 17] : Καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τοὺς νεὼς καὶ τὰ ἕδη καὶ τὰ τεμένη καὶ τὰς ἐν τοῖς νόμοις θυσίας. [Apoll. Rh. 4, 250 : Τό γε μὴν ἕδος ἐξέτι κείνου, ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἕδειμαν, ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι. Fort. sic intelligendus Æsch. Pers. 404 : Ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρώων ἕδη. Et fr. Niobæ ap. Strab. 12, p. 580 : Ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος. Possunt enim hæc referri etiam ad signif. proximam, perinde ac l. Plat. Phæd. p. 111, B : Καὶ δὴ καὶ θεῶν ἕδη τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς εἶναι, ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι.] || Imo et ipsum Simulacrum ἕδος dicitur ut ap. Suid., Τό, τε τῆς τύχης ἕδος τὸ πάτριον προσκυνήσας, τὴν ἐπάγοδον αἰτεῖ. Sic Phidias, quem Plin. ex ebore quidem et auro, sed et ex ære signa fecisse scribit, dicitur alicubi fecisse τῆς θεοῦ τὸ χρυσοῦν ἕδος, Aureum deæ signum. Plut. Sol. [c. 12] : Ἐξάψαντες τοῦ ἕδους κρόκην. [Id. Aristid. c. 20 : Τὸ ἕδος ἔστησαν. Soph. El. 1374 : Πατρῷα προσκύσανθ' ἕδη θεῶν, ὅσοιπερ πρόπυλα ναίουσιν τάδε. Et fort. OEd. T. 886 : Εἰ δέ τις ὑπέροπτα χερσὶν ἢ λόγῳ πορεύεται, Δίκας ἀφόβητος οὐδὲ δαιμόνων ἕδη σέβων. Xenoph. H. Gr. 1, 4, 12 : Τοῦ ἕδους κατακεκαλυμμένου τῆς Ἀθηνᾶς. Callim. ap. Euseb. Pr. ev. 3, 8, fr. 105 Ern. : Καὶ γὰρ Ἀθήνης ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λαᾶν (vel κίον') ἔθηκεν ἕδος. Dionys. A. R. 3, 69 : Ἐν αὐτῷ τῷ σηκῷ πλησίον τοῦ ἕδους. Et sæpius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 248, 473. Pollux 1, 7 : Αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν ἀγάλματα ... ἕδη θεῶν. Eust. Il. p. 872, 61 : Ὅτι δὲ ἕδος λέγεται καὶ τὸ ἵδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὁ Παυσανίας φησί. Nec tantum de statua sedentis sed etiam stantis, ut manifesto apud Aristid. vol. 1, p. 360=643 : Ὁρῶ τὸν νεὼν Πλάτωνος ὄντα τοῦ φιλοσόφου, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐκείνου μέγα καὶ καλὸν ἑστηκὸς, ἐκ δεξιᾶς δ' αὐτοῦ οὐκ οἶδ' ὅστις εἱστήκει. Καθῆστο δ' ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ γυνὴ μάλ' εὐσχήμων, ἣ διελέγετο περί τε τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ ἕδους.] || Ἕδος, sicut et ἕδρα et καθέδρα, Mora, interdum ponitur etiam pro Cunctatio, et q. d. Sessitatio aut desidia. Il. Ψ, [204] : Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον, Οὐχ ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Non desidendum est, Non desidendi tempus est. Quod festinantis est : quemadmodum ap. Soph. Aj. [811] : Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et ap. Herodot. 1, [17] : Ἐφ' ἕδρης εἶναι στρατιῇ μὴ ἔργον. [Hesych. : Οὐχ ἕδος, οὐ καιρὸς τοῦ καθέζεσθαι, οὐ καθέδρας φροντίς. || Domicilium, ut ἕδρα dici in illo notabitur, vert. ap. Steph. B. (vel Eust. ad Dionys. v. 536) v. Τένεδος : ... οἱονεὶ Τενούεδος, s. Τένου ἕδος. Eur. Or. 1247 : Μυκηνίδες ὦ φίλαι, τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἕδος Ἀργείων. Pind. Nem. 4, 12 : Αἰακιδᾶν ἠΰπυργον ἕδος, de Ægina. Pyth. 2, 7 : Ὀρτυγίαν, Ποταμίας ἕδος Ἀρτέμιδος· 12, 1 : Καλλίστα βροτεᾶν πολίων, Φερσεφόνας ἕδος. Theocr. 7, 116 : Οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας. Apoll. Rh. 1, 187 : Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης Παρθενίην. Orph. Arg. 551 : Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα Ῥέης ἕδος εἰσ-

αναβάντες· H. 54, 17 : Ἔρχεο, Κυπρογενὲς θεῖον γένος, εἴτ' ἐν Ὀλύμπῳ ἐσσὶ ... εἴτε καὶ εὐλιβάνου Συρίης ἕδος ἀμφιπολεύεις. Æsch. Prom. 411 : Ὁπόσοι δ' ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας ἕδος νέμονται· Pers. 89σ: Καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε μεσάκτους Λῆμνον Ἰκάρου θ' ἕδος. Eur. Iph. A. 1527 : Δολόεντα Τροίας ἕδη. Quæ nihil sunt nisi circumlocutiones pro Asia, Icaro, Troja. Pind. Isthm. 1, 31 : Ὑψίπεδον Θεράπνας ἕδος, de Lacedæmone, quod Pyth. 11, 63 dicit ἕδραισι Θεράπνας. Lycophr. 646 : Ὀγχηστοῦ θ' ἕδος· schol. τὸ ἕδαφος· 1058 : Σαλάγγων γαῖαν Ἀγγαίσων θ' ἕδη· schol. τὴν γῆν, τὰ ἐδάφη. V. Ἕδρα et Ἕδρανον. || Λόγος, φρόντισμα, ὥρα, Ratio, Cura, interpr. Hesych., quas expll. vel ad Ἔπος vel ad vocabuli Ἕδος usum Hom. paullo ante notatum referunt intt. || Βέδος formam Dor. infeliciter Toup. Em. vol. 4, p. 167 quærebat in gl. Hesychii Βεῦδος... ἄγαλμα, ubi olim erat Βέδος : de qua v. in Βεῦδος.]

[Ἐδουμαῖοι. V. Ἰδουμαῖοι.]

[Ἐδοῦνοι, οἱ, Eduni, ὄνομα ἔθνους, Nomen gentis, Suid. Zonar. p. 612 : Ἐδοῦοι, ὅ. ἔ. Sunt Ædui. L. D.]

[Ἔδους, ὁ, Dens.] Ἐδόντας, ut a quibusdam annotatur, Æol. dicunt pro ὀδόντας. [Gregor. Cor. p. 597 : Τὸ ο εἰς ε τρέπουσιν (Æoles) ἐπαγομένου τοῦ δ· τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι. Ubi al. liber paroxyt. ἐδόντας. Proparoxyt. Proculus Comment. in Plat. Cratyl. c. 83, a Boiss. ad Greg. cit. : Τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας καλοῦσιν. Isque verus erit existimandus accentus, sive nom. est ἔδων sive is quem posui : Æoles enim βαρυντικοί. L. Dind.]

Ἕδρα, ἡ, Sella, Sedes. Hom. Il. T, [77] : Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὔτ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. [Od. Γ, 7 : Ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν. Pind. Pyth. 94 : Καὶ Κρόνου παῖδας βασιλῆας ἴδον χρυσέαις ἐν ἕδραις. Æsch. Prom. 201 : Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον. Et plur. ib. 389 : Ἡ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας, et sæpe ap. Tragicos eod. numero. Theocr. 16, 12 : Ἔνθ' αὖη σφισὶν (Musis) ἕδρα, ἐπὰν ἄπρακτοι ἵκωνται. De spectatorum in theatro sedibus dictum annotat Pollux 4, 121. V. locos Dionis Cassii paullo post citandos.] Xenoph. Cyrop. 6, [3, 15] : Ὡς εἶδεν, ἀναπηδήσας ἐκ τῆς ἕδρας ὑπήντα τε αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦτο. [Conf. H. Gr. 4, 5, 7.] Apud Eund. De re eq. [5, 5; 12, 9], ἕδρα ἵππου, i. q. ῥάχις et ὀσφύς, ἐν ᾗ ἐγκάθηται ὁ ἀναβάτης. Bud. [Conf. Ἑδραῖος. Ceterum frequentes in signif. Sedis sunt locutiones ἕδραν s. ἕδρας ἔχειν, Æsch. Eum. 41, etc., Soph. Tr. 1152, Eur. Andr. 304. Vel θακεῖν, ut l. Æsch. supra cit., sive προσθακεῖν Soph. OEd. C. 1166, καθῆσθαι Eur. Heracl. 55.] || Sella s. Sedes, quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. Cyrop. 8, [1, 39] : Τούτους καὶ δώροις, καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρεν. [OEc. 4, 8 : Δώροις κοσμεῖ καὶ ἕδραις ἐντίμοις γεραίρει.] Ibid. [8, 4, 5] de Cyro, Duces et optimates assuefaciebat ἀγαθοῖς ἔργοις προβῆναι εἰς τὴν τιμιωτάτην ἕδραν. [Hom. Il. M, 311 : Νῶι τετιμήμεσθα μάλιστα ἕδρῃ τε κρέασιν τε. Eust. : Ἕδρην δὲ τὴν προεδρίαν φησί. Suid. : Ἕδρα ... καὶ ἡ προεδρία παρὰ Ἀριστοφάνει (Eq. 1405), Καί σ' ἀντὶ τούτων εἰς τὸ πρυτανεῖον καλῶ εἰς τὴν ἕδραν θ' ἵν' ἐκεῖνος ἦν ὁ φαρμακός. Καὶ Ἀρριανὸς, Ὅτι με καὶ ὄμμασι καὶ φωνῇ καὶ ἕδρᾳ ἐτίμησας, ἀντὶ τοῦ καθέδρᾳ. Dio Cass. 58, 18 : Θέαν τοῖς διαστρατευσαμένοις αὐτῶν ἐν τῇ τῶν ἱππέων ἕδρᾳ δίδοσθαι· 60, 7 : Τήν τε ἕδραν τὴν νῦν οὖσαν τοῖς βουλευταῖς ἀπέκρινε· 55, 18 : Ἕδραι τε ἄτιμοι καὶ στάσεις ἐπονείδιστοι τό τε προλυπηθῆναι καὶ τὸ προφοβηθῆναι συχνοὺς βελτίους ἐποίησε. || Ara. Æsch. Ag. 596 : Καὶ γυναικείῳ νόμῳ ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον εὐφημοῦντες ἐν θεῶν ἕδραις θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα· Suppl. 412 : Μηδ' ἐν θεῶν ἕδραισιν ὧδ' ἱδρυμένας ἐκδόντες· 423 : Μηδ' ἴδῃς μ' ἐξ ἑδρᾶν πολυθέων ῥυσιασθεῖσαν· 501 : Ἡγεῖσθε βωμοὺς ἀστικοὺς, θεῶν ἕδρας. V. ib. 494, Soph. OEd. C. 90. L. D.] || Sedes, i. e. οἰκεῖος τόπος. Hippocr. ἐν τῷ Μοχλικῷ [p. 863, G] : Καταναγκάσαι δὲ τὰ ὑπερέχοντα ἐς ἕδρην πτέρνῃ ἢ θέναρι. Gorr. [Ejusdem Epid. 5, p. 1155, F : Ἕδρη εἰς τοὺς ὄρχιας, Heringa Obs. p. 57 interpr., Sedes doloris. Eur. Bacch. 928 : Ἀλλ' ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε· et ib. 931. Aret. Acut. m. causs. 2, 10, p. 8=10 : Ἐν ἕδρῃ γὰρ ἵζει τῇ ἑωυτέου ὁ ὑμήν· Diut. 1, 6, p. 35=41 : Ἐξ ἕδρης κινουμένης τῆς γνάθου. Conf. ib. 2, 1, p. 53=61 : Παιδίοισι δὲ πολλὸν ὑπὸ τοῦ αἵματος τὸ ἰλυῶδες ἐψηθὲν γενέσιος ὄχως πῦρ τὴν ἕδραν ἴσχει. Theocr. 25, 237 : Μεσσηγὺς δ' ἔβαλον στηθέων, ὅθι πνεύμονος ἕδρα. Plut. Fab. c. 3 : Ῥεύματα ποταμῶν ἐξ ἕδρας μετέστη· Mor. p. 653, F : Καθόλου μὲν γὰρ ἐξ ἕδρας τὰ σώματα μεθιστάναι πλήκτην ὄντα ... τὸν ἄκρατον. Et alibi. Dio Cass. 57, 21 : Ἐς τὴν ἀρχαίαν ἕδραν ... ἐπανήγαγε (τὴν στοάν).] || Domicilium, ut Lat. Sedes. Soph. Trach. [1153] : Ἀλλ' οὔτε μήτηρ ἐνθάδ'· ἀλλ' ἐπακτίᾳ Τίρυνθι συμβέβηκεν ὥστ' ἔχειν ἕδραν· et [Aj. 460], ἕδραι ναύλοχοι, Navales stationes. [Pind. Ol. 5, 8 : Τὰν νέοικον ἕδραν, de Camarina. Sim. ib. 14, 1 : Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι αἵτε ναίετε καλλίπωλον ἕδραν. Conf. dicta in Ἕδος. Æsch. Eum. 11 : Ἐς τήνδε γαῖαν ἦλθε Παρνησοῦ θ' ἕδρας. Eur. Tro. 557 : Φοινία δ' ἀνὰ πτόλιν βοὰ κατεῖχε Περγάμων ἕδρας. Æsch. Eum. 805 : Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκου χθονός. Eur. Or. 1441 : Πέλοπος ἐπὶ προπάτορος παλαιᾶς ἕδραν ἑστίας· Tro. 1099 : Ἢ δίπορον κορυφὰν Ἴσθμιον, ἔνθα πύλας Πέλοπος ἔχουσιν ἕδραι· Bacch. 952 : Μὴ σύ γε τὰ Νυμφῶν διολέσῃς ἰοδρύματα καὶ Πανὸς ἕδρας, ἔνθ' ἔχει συρίγματα. Et alibi eod. similive modo. Insolentius bis in Rheso, 8 : Λῦσον βλεφάρων γοργωπὸν ἕδραν· et 554 : Θέλγει δ' ὄμματος ἕδραν ὕπνος· periphrasi quadam pro βλέφαρα, ὄμμα. Lycophr. 255 : Πρὸς αἰθέρος κυροῦσα νηνέμους ἕδρας. Schol., βάσεις, καθέδρας. 445 : Νερτέρων ἕδρας· itérumque de iisd. 707, ὁρκωμότους ἕδρας· 960, μονοικήτους ἕδρας. Eur. Alc. 125 : Ἕδρας σκοτίους. Metaph. Eur. El. 458 : Περιδρόμῳ μὲν ἴτυος ἕδρᾳ, de margine clipei. L. D. Galen. vol. 2, p. 75, B : Τὴν ἀρετὴν ἑκάστου τυγχάνειν ... καθ' ἣν ἕδραν ἔχειν (ἔχει) πρὸς ὃ πέφυκε. Hemst.] || Basis et sedimentum. Bud. e Plut. Demetrio [c. 21] de machina, Ἧς ἕδρα μὲν ἦν τετράγωνος· ibid. Basis dicitur. [Mor. p. 436, A : Τοῦ κρατῆρος ἕδρα καὶ βάσις, ἣν Ἡρόδοτος ὑποκρητηρίδιον ὠνόμασεν.] Sic Damasc. p. 37. [Aristoph. Nub. 1507 : Καὶ τῆς σελήνης ἐσκοπεῖσθον τὴν ἕδραν, ubi alluditur ad signif. seq. Orph. H. 22, 1 : Ὦ κατέχων πόντου ῥίζας, κυαναυγέτιν ἕδρην. Geopon. 5, 5, 9 : Κεδρίᾳ ἐλαχίστῃ τὰ ἄκρα τῆς ἕδρας τοῦ φυτοῦ χρίειν. Lucian. De Syr. dea c. 30 : Ἕδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ γῆς, ἐπὶ τῆς ὁ νηὸς ἐπίκειται. L. Dind.] || Apud medicos, ut et Lat. Sedes, dicitur Meatus ventris inferior continendis transmittendisque excrementis destinatus, Gorr. : ut, Ἕδρα ἐκτρεπομένη ἢ προπίπτουσα, Sedes conversa vel procidua, Bud. e Dioscor. [Herodot. 2, 87 : Κατὰ τὴν ἕδρην ἐσηθήσαντες. Hippocr. De aer. p. 281, 51 : Αἱμορροΐδας ἐν τῇ ἕδρῃ. Theophr. Hist. Pl. 9, 8, 6 : Τὴν ἕδραν ἐκπίπτειν. L. D. Hesych. in Ῥαφανιδωθῆναι : Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας. Hemst. Eust. Opusc. p. 295, 39 : Εἶτα στραφέντες καὶ τὰ περὶ τὴν ἕδραν γυμνώσαντες. || Latrina. Suid. : Ἀφ' ἑδρῶν, ἀπὸ τῶν ἑδρῶν. Ἕδραι γὰρ λέγονται αἱ σέλλαι, σελλάρια, σωτήρια, i. e. cloacæ. L. D.] || Apud Hippocr. l. De vulnerib. capitis, est Ossis fracturæ species ejusmodi, ut in eo teli vestigium remaneat atque appareat, qua telum impactum fuit. Gorr. e Galeno : addens, Eund. De caus. morb. scribere eo nom. peculiariter designari Solutam in ossibus capitis continuitatem ab aliquo acuto occursante atque abscindente, vocarique etiam ἐγκοπὴν et διακοπὴν ab Hippocr. De vuln. cap. [p. 903, B : Τὰ δὲ βέλεα καὶ προμήκεα ἐπὶ πολὺ λεπτὰ ἐόντα καὶ ὀξέα καὶ κοῦφα, τήν τε σάρκα διατάμνει μᾶλλον ἢ φλᾷ καὶ ὀστέον ὡσαύτως· καὶ ἕδρην μὲν ἐμποιέει αὐτὸ καὶ διακόψαν· διακοπὴ γὰρ καὶ ἕδρη τωὐτόν ἐστι. Iisdemque verbis p. 901, A; 904, A. Et 900, C : Διακοπὴ δ' ὁπόση τις οὖν γινομένη μήκεός τε καὶ εὐρύτητος ἐν τῷ ὀστέῳ ἕδρη ἐστὶν ἣν τἄλλ' ὀστέα τὰ περιέχοντα τὴν διακοπὴν μένῃ ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτῶν καὶ μὴ συνεσφλᾶται τῇ διακοπῇ ἔσω ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτῶν· οὕτω δ' ἔσφλασις ἂν εἴη καὶ οὐκέτι ἕδρη. Sic autem ἕδρη ponitur illo in libello p. 898, A; 899, H; 900, A, ubi dicitur : Καὶ ἕδρη δὲ τοῦ βέλεος γίνεται ἐν τῷ ὀστέῳ· ἕδρη δὲ καλέεται, ὅταν μένον τὸ ὀστέον δῆλον ποιήσῃ ὅπῃ ἐστήριξεν· ib. B, H; 902, B, 903, F, G, H; 907, E; 909, H; 911, B.] || Consessus. Od. Γ, [31] : Ἷξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἀγυιάς τε καὶ ἕδρας, i. e. συνέδρια, ut schol. exp. [Θ, 16 : Καρπαλίμως ἐμπλητο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι. Et ad hanc vel ad proximam signif. referendus Pollux 8, 145 : Βουλῆς ἦν ἕδρα, συναγηγερμένοι ἦσαν οἱ βουλευταί. Hesych. : Ἕδραι βουλῆς, αἱ ἐγίνοντο

κατὰ πενταήμερον. Dio Cass. 47, 19 : Τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ ἐφονεύθη (Cæsar), κυρίαν ἀεί ποτε ἕδραν βουλῆς ἔχουσαν· 54, 30 : Θυμιᾶν τε τοὺς βουλευτὰς ἐν τῷ συνεδρίῳ, ὁσάκις ἂν ἕδρα αὐτῶν ᾖ· 55, 3 : Ὁ δ' Αὔγουστος τάς τε τῆς γερουσίας ἕδρας ἐν ῥηταῖς ἡμέραις γίγνεσθαι ἐκέλευσεν· et alibi. L. D.] || Sessio, Sessitatio. [Proprie Xen. Re eq. 1, 11 : Τῷ ἀναβάτῃ ἀσφαλεστέραν τὴν ἕδραν ... παρέχεται· 7, 5 : Οὐ τὴν ὥσπερ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἕδραν ἐπαινοῦμεν· Hipparch. 4, 1 : Ἔν γε μὴν ταῖς πορείαις ἀεὶ δεῖ τὸν ἵππαρχον προνοεῖν ὅπως ἀναπαύῃ μὲν τῶν ἵππων τὰς ἕδρας, ἀναπαύῃ δὲ τοὺς ἱππέας τοῦ βαδίζειν. Figurate] Athen. 14, [p. 631, C] e Bacchylide : Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς. Sic Thuc. 5, [7] : Τῶν γὰρ στρατιωτῶν ἀχθομένων τῇ ἕδρᾳ, schol. exp. προσμονῇ, διατριβῇ, ἀργίᾳ : vide Ἕδος. [Herodot. 9, 41 : Μαρδόνιος περιημέκτεε τῇ ἕδρῃ. Soph. Aj. 811 : Οὐχ ἕδρας ἀκμή. Eur. Or. 1291 : Οὐχ ἕδρας ἀγών. || Aretæus Diut. m. causs. 2, 1, p. 49=56 : Κὴν γὰρ ἐκραγῇ ποτε τὸ ὕδωρ αὐτομάτως ἔξω, ἢ ταμών τις τὸ ὑποχόνδριον ἐχχέῃ, ἐφ' ἕδρης ἔασι οἱ ὑδρωπιώδεες, vertitur, Morbus tamen hydropicis confirmatus remanet. L. Dind.]

Ἑδράζω, Stabilio, Fundo, Firmo : καθίζω, Suidæ. Damascen. : Ἄλλος δέ φησιν, ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός. [Dionys. De comp. verb. p. 40, 10 R. : Ποίῳ δεῖ λίθῳ τε καὶ ξύλῳ καὶ πλίνθῳ ποῖον ἁρμόσαι λίθον ἢ ξύλον ἢ πλίνθον, ἔπειτα πῶς τῶν ἁρμοζομένων ἕκαστον καὶ ἐπὶ ποίας πλευρᾶς ἑδράσαι. Simias Anth. Pal. 15, 24 : Λεῦσέ με τὸν Γᾶς τε βαθυστέρνου ἄνακτ' Ἀχμονίδαν τ' ἄλλυδις ἑδράσαντα. Tzetz. Hist. 2, 306 : Ἐφ' ᾧ πόλιν τὴν Ἄβδηραν ὁ Ἡρακλῆς ἑδράσας. Hesych. : Ἵδρασεν (sic), ἐκάθισεν.] Et pass. ap. Hesych. ἑδρασθῆναι et ἑδρασμένη [ἡδρασμένη : conf. Dorvill. ad Char. p. 404], i. q. παγῆναι et βεβαιωθεῖσα. [Callixenus Athen. 15, p. 204, D : Ἑδρασθῆναι τὸ πλοῖον ἀσφαλῶς ἐπὶ τῶν φαλάγγων. Schweigh. Procli Inst. theol. 64 ibique not. Creuzer. Tzetz. Hist. 1, 22 : Ὅπως βωμὸς Ἀπόλλωνι πάγχρυσος ἑδρασθείη. Artemid. 2, 25, p. 182 Reiff. : Εὐθαλῆ καὶ ταῖς ῥίζαις ἡδρασμένην (ἐλαίαν). Constantin. Basil. Mac. c. 34, p. 90 : Μηδὲ ἐπί τινος ἀσφαλοῦς ἐλπίδος ἑδρασθῆναι ἠδύνατο. L. Dindorf.]

Ἑδραῖος, ὁ, ἡ et α, ον, Sedentarius, Sellularius, Sessilis. Xenoph. Lac. Rep. [1, 3] : Οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσι. [Plato Tim. p. 59, D : Τὰς βάσεις ἧττον ἑδραίους οὔσας· 64, B : Ἑδραῖον ὂν κατ' οὐδένα τε κύκλον ἰόν· Reip. 3, p. 407, B : Καὶ γὰρ πρὸς οἰκονομίας καὶ πρὸς στρατείας καὶ πρὸς ἑδραίους ἐν πόλει ἀρχὰς δύσκολος. Aristot. H. A. 7, 9 : Ταῖς δὲ γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι, καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις. Poll. 7, 6 : Τέχναι ... ἑδραῖοι. L. D. Crinag. Anth. Pal. 11, 42 : Εἰ καί σοι ἑδραῖος ἀεὶ βίος. Hesych. : Διφρὶς, ὁ ἑδραῖος καὶ καθήμενος ἀεὶ, οἷον ἀργός. Hemst. Hippocr. De artic. p. 820 : Ἡ σκυτίης ἔργα ἢ χαλκείης ἢ ἄλλο τι ἑδραῖον ἔργον· Epid. 6, p. 1180, E : Ὕπνος ἑδραῖος, Somnus sedentis : v. Foes. OEcon. p. 111, A. Qui non reminiscebatur Aretæi Diut. m. causs. extr. p. 47=54 : Ὕπνος ἑδραῖος μὲν οὐδαμῇ, κεκλιμένῳ δὲ νυσταγμός. L. D. || Ad sedem s. partem equi cui insidet eques, pertinens. Eur. Rhes. 783 : Ἵππους ... εἶδον ... λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν ῥάχιν, Lupos dorsis equorum insidentes. Conf. Ἕδρα.] || Stabilis, Turn. ap. Eur. [Andr. 266], Κάθησ' ἑδραία, exp. Stabilis sedeto. Plut. De primo frig. [p. 954, D] dicit terræ elementum non esse κινητικὸν, sed ἑδραῖον ὡς κύβος, καὶ συνερειστικὸν, i. e., ut idem Turn. interpr., Stabile ut tessera, suoque nixu se continens. [Id. Mor. p. 288, D : Δεῖ δὲ τὸν μὲν ἄνδρα τετράγωνον εἶναι ... τὴν δὲ γυναῖκα, καθάπερ τὸν κύβον, ἑδραῖον καὶ οἰκουρὸν καὶ δυσμετακίνητον. Quem usum apprime illustrat Pollux 10, 74 : Ἔστι δὲ κεραμεοῦν ἀγγεῖον, οὐκ ἔχον ὀξὺν τὸν πυθμένα, ἀλλὰ ἑδραῖόν τε καὶ στάσιμον, de olla fundum habente latum, in quo possit collocari in mensa.] Et ἑδραῖα ζῶα dicuntur animalia stabilem vitam agentia : quibus opp. νομαδικὰ, Quæ necesse habent pabulari, ut apes, Bud. Δυνάμενον ἑδραῖον εἶναι, In eadem sede permanere potens, [Aristot.] OEcon. 2 [immo 1, 3. Hesych. v. Φοιτῶντα, ab Hemst. cit. : Τὴν ἑδραίαν μανίαν φοῖτον ἔλεγον. Aret. Diut. m. sign. 2, 10, p. 63=71 : Ἢν ἐνσχέδιος καὶ μὴ ἑδραίη γένηται ἡ κάθαρσις, Continua, Diuturna. Id. Acut. m. cur. 2, 1, p. 96=107 : Κλίνην ἑδραίην, ὅκως μηδὲν σείηται, Lectum firmum, immotum. L. Dind.

African. Cest. p. 298 : Τρίβολοι χαλκεύονται σιδηροῖς ὀξεῖς, ἑδραῖοι. Schæf. Compar. Constantin. Basil. Mac. c. 54, p. 140 : Τὸν ναὸν ... ἐκ βάθρων ἀνῳκοδόμησε καὶ ἑδραιότερον τοῦ προτέρου εἰργάσατο. Superl. ib. 59, p. 157 : Τῶν πρὸς ἀνατολὰς τούτου ἑδραιοτάτων οἰκημάτων. Timæus Locr. p. 98, C : Ἑδραιότατον καὶ σταδαῖον σῶμα. L. D. Ἑδραιότατον Plotin. p. 602, C. Creuz.]

[Ἑδραιότης, ητος, ἡ, Stabilitas. Clem. Al. Strom. 7, 7, 46, p. 859 : Διὰ τὴν τῆς γνώμης πάντοθεν μονότονον ἑδραιότητα· ib. 18, 109, p. 901 : Αὕτη γὰρ ἡ τῶν διχηλούντων ἑδραιότης. L. D. Theophyl. Bulg. Comm. in Luc. c. 10, vol. 1, p. 352, D : Τὸ δὲ καθίσαι τῆς ἑδραιότητος σύμβολον.]

Ἑδραιόω, Stabilio, Firmo, Bud. e [Pseudo-] Luciano. [Philopatr. c. 16 : Οὐχ ὁρᾷς ὡς ἀδιόρθωτα τὰ τῶν ποιητῶν καὶ ἀμφίλοξα (f. ἀμφίδοξα) καὶ μηδέπω ἡδραιωμένα; Memorat etiam Arcad. p. 163, 18. L. D. Epiphan. t. 1, p. 932; B : Ἡδραίωται ταύτης ὁ θεμέλιος. Id. p. 512, C : Ὁ οἶκος ἡδραιωμένος ἐν Θεῷ· p. 364, D : Διαστρέφειν τὴν ὁδὸν τὴν καλῶς ἡδραιωμένην, Pervertere egregie munitam viam; p. 762, D : Τῶν ... ἐν διανοίᾳ ἐναργῶς ἡδραιωμένων· t. 2, p. 94, C : Ἑδραιωθῆναι ἡμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι, Confirmari nos. Joann. Clim. p. 17, 34 : Οἱ δὲ ἐπάνω τῆς γῆς στύλους ἑδραιώσαντες· conf. ib. p. 8, 7. Hase.]

Ἑδραίωμα, τὸ, Basis, Fulcimentum, Firmamentum. [Gl. Ms. ad Pind. Ol. 2, 12. G. D. Pseudoorig. C. Marcion. p. 2 Wetst. Struv. Suid. : Ἑδραῖος καὶ Ἑδραίωμα. Timoth. 1, 3, 16 : Στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας. L. D. Epiphan. t. 1, p. 1080, B : Ἑδραίωμα πίστεως. Id. ib. p. 384, D; 479, A; 912, B; t. 2, p. 50, D; Pseudochrys. t. 7, p. 438, 13; 581, 20. Hase.]

Ἑδραίως, q. d. Sessim : inclusam enim habet καθέδρας sign. ut Erotian. [p. 150] annotat ap. Hippocr., addens, videri sibi errare Bacchium et Epiclem, quorum alter exp. ἐπιμόνως, alter ἐγκαθίσματι χρονίῳ καὶ ἐπιμόνῳ. [In l. Hipp. de quo in Ἑδραῖος, quæ vera scriptura est.] || Stabiliter, Firmiter. Herodian. 3, [14, 10] : Καὶ ἐπ' ὀχυροῦ βήματος ἑδραίως ἑστῶτες μάχοιντο. [Athen. De mach. p. 10 extr. : Ἵνα ὅταν προσερείσῃ ταῖς ἐπάλξεσι τὸ μηχάνημα, ... οἱ κόρακες ἑδρ. τῶν ἐπάλξεων ἐπιλάβωνται. Constantin. Basil. Mac. c. 54, p. 142 : Ἑδρ. ἑστηκέναι πεποίηκεν (templum instauratum). L. Dindorf.]

[Ἑδραίωσις, ἡ, Stabilitas. Tzetz. Exeg. Il. p. 120, 11. Schæf.]

[Ἑδράκις, ὀλιγάκις, Raro, Hesych., qui eod. modo interpr. Ἀδράκις et Ἀρβάκις.]

[Ἑδρανὴς, vox nihili, in schol. Æsch. Eum. 292 : Δεῖται γὰρ ἑδρανοῦς βοηθοῦ, ubi leg. ἐνδρανοῦς. L. D.]

Ἕδρανον, τὸ, Sedes, δίφρος, καθέδρα Hesychio, θρόνος Suidæ ap. Soph. [Aj. 194] : Ἀλλ' ἄναξ [ἄνα] ἔξ ἑδράνων ὅπου μακραίων [μακραίωνι] στηρίζῃ [στηρίζει] σχολῇ. [Æsch. Pers. 4 : Καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων ἑδράνων φύλακες, etc. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 239, A : Περικαλλέος ἕδρανα σηκοῦ. Hemst. Restituit in alio ejusdem ib. p. 241, D, Valcken. Diatr. Eurip. p. 287, B : Ἕδρανα μαντοσύνης γὰρ ἐν ἀστράσι νῦν πεπέδηται, idemque ad Phœn. v. 1448 in Orph. H. 17, 7 ἕδρανον ἀθανάτων pro ἕδραν, de terra. Ib. 25, 4 de eadem : Ἕδρανον ἀθανάτου κόσμου, et de Neptuno 16, 9 : Ἕδρανα γῆς σώζοις καὶ νηῶν εὔδρομον ὁρμήν· 18, 3 : Παμμακάρων ἕδρανον θείαις βρονταῖσι τινάσσων. Nonnus Dion. 2, 214 : Ἤδη γὰρ σταθεροῖο τινάσσεται ἕδρανα κόσμου· 3, 203 : Κατέκλυσεν ἕδρανα κόσμου. Id. 5, 53 : Πολυσχιδέων δὲ κελεύθων ἕδρανα καρχαρόδοντι βοῶν κεχάρακτο σιδήρῳ. || Sedes, Domicilium. Hesiod. fr. ap. Strab. 7, p. 327 : Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἕδρανον. Videtur enim ita potius capiendum quam eo sensu quo Strabo ipse ib. Dodonam dicit Πελασγῶν ἵδρυμα, A Pelasgis conditam. V. Ἕδος et Ἕδρα.] || Item ἔδρασμα, i. e. Basis, Firmamentum, Fulcimentum. Idem ex Epigr. [Juliani Anth. Pal. 6, 28] : Νηῶν ἕδρανον ἀσταθέων ἄγκυραν.

Ἑδρανὸς, Stabilis. [Tragicus ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 722, 18 : Γῆ ἑδρανῶν ἔρημος· ubi pro incolis, qui sedes fixas habent, poni videtur. Hemst.]

Ἑδρανῶς, adv. στερεῶς [Stabiliter, Firmiter], Eust. [Il. p. 769, 23-8, ubi docet circumflecti in ultima.]

[Ἑδράριον, τὸ, Sedicula, Gl.]

Ἕδρασμα, τὸ, Firmamentum, Fundamentum. [Eu- A
ripid. fr. Belleroph. ap. schol. Eur. Or. 871 : Καὶ ξεστὸν ὄχθον Δαναϊδῶν ἑδρασμάτων. Schol. Soph. El. 1393: Ἑδώλια, ἑδράσματα. Constantin. Basil. Mac. c. 54, p. 141 : Τὸν δὲ τοῦ μάρτυρος Αἰμιλιανοῦ (ναὸν) ... καινόυργεῖ ἑκατέρωθεν πυργώσας ἑδράσμασι. L. D. Eadem vox legebatur Exod. 15, 17, unde habet Philo vol. 1, p. 336, 41. Herm. Trism. p. 16, 11 : Ὁ βαθμὸς οὗτος, ὦ τέκνον, δικαιοσύνης ἐστὶν ἕδρασμα. Clem. Al. t. 1, p. 445, 14 : Ἡ δὲ πίστις ἕδρασμα ἀγάπης, ἀντεπάγουσα τὴν εὐποιΐαν. Theolog. Arithm. p. 55, 35 : Ἡ ὀγδοὰς ἀσφάλεια καλεῖται καὶ ἕδρ. Cat. in Psalm. 32, 14, t. 1, p. 571, 21 : Ἀντὶ δὲ τοῦ, ἐξ ἑτοίμου κατοικητηρίου, ὁ μὲν Ἀκύλας, ἀπὸ ἑδράσματος καθέδρας αὐτοῦ. Macar. Homil. p. 523, A; Eustrat. De op. anim. p. 348, B. Hase.]

[Ἑδρασμένως, Theod. Rhaitens. De incarn. p. 228 Bals. Boiss. Leg. ἡδρασμένως.]

[Ἕδρασμος, ὁ, Collocatio. Geopon. 6 argum. : Ἕδρασμὸν πίθων· 6, 2 insc. : Περὶ οἰνοθήκης καὶ πίθων ἑδρασμοῦ.]

[Ἑδραστέον, Collocandum. Geop. 6, 2, 2 : Τοὺς δὲ B
πίθους ἑδρ. μὴ ψαύοντας ἀλλήλων· et ib. 3 et 10. || Sedendum. Apollon. Lex. p. 240 et schol. Hom. Il. Ψ, 205, Οὐχ ἕδος explicant οὐχ ἑδραστέον.]

[Ἑδραστήριος, ὁ, ἡ, Ad sedem pertinens. Isidor. Epist. 4, 114 : Οἱ μὲν εἰς τὴν ἔννομον φύσιν παροινοῦσιν, οἱ δὲ καὶ τὴν ἑδραστήριον ὑβρίζουσιν, Posticam corporis partem. Hase.]

[Ἑδραστικὸς, ἡ, ὸν, Stabiliens, Qui firmat. Epiphan. t. 1, p. 181, B : Δύο ἐνεργείας ἔχειν αὐτὸν (Horum Valentini) ἀποφαινόμενοι, τὴν ἑδραστικὴν καὶ τὴν μεριστικὴν, Sustentandi videlicet atque partiendi. Hase.]

[Ἑδρεύσιμος, η, ον, Sedentarius, Gl.]

[Ἕδρευσις, ἡ, Sessio, Gl.]

Ἑδρεύω exp. et Sedeo et Sisto : sed sine exemplo.

Ἑδρήεις, εσσα, εν, Sessilis, Stabilis : ἑδρήεντα ap. Hesych. βέβαια. [Cod. ἑδριεσσὰ, ut scr. videatur ἑδρήεσσα, idemque paullo ante Ἕδρισο, καθῆσο, ubi ἑδρήσω perperam Musur.]

[Ἑδρίας, ἀεὶ πνέων, Semper spirans, Hesych.] C

[Ἑδριάω et] Ἑδριάομαι, Sedeo, Sedem habeo [Hesych. Ἑδριᾶσθαι expl. καθέζεσθαι et καθῆσθαι] : ut [Hom. Il. Λ, 646 : Κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν, et alibi ;] Hesiod. Theog. [388] : Πὰρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἑδριόωνται. Ἑδριόωντο, Ion. pleonasmo τοῦ ο pro ἑδριῶντο, Sedebant, ἐκαθέζοντο. [Hom. Il. Κ, 198 : Ἑδριόωντο ἐν καθαρῷ· Od. Η, 98 : Ἔνθα δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἑδριόωντο· Π, 344 : Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο. Et Apoll. Rh. plus semel. Act. Theocr. 17, 19 : Παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος φίλα εἰδὼς ἑδριάει. Orph. Arg. 802 : Ἑξείης ἥρωας ὁμιλαδὸν ἑδριόωντας. Apoll. Rh. 3, 170 : Ἡρέμας ἧ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.]

[Ἑδρίζομαι. Imperat. perf. ἕδρισο pro ἥδρισο exhibere videtur gl. Hesychii in Ἑδρήεις notata, nisi mendum subest. L. Dind.]

Ἑδρικὸς, ἡ, ὸν, Ad sedem pertinens : ut φάρμακα ap. Medicos, Sedi accommoda : et ἕλκη ap. Ægin., Sedis ulcera, Ulcera sedem infestantia. [Oribas. et Aetius 14, 2, ἑδρ. ἔμπλαστρος.]

Ἕδριον, τὸ, Consessus : ἕδρια enim Hesychio i. q. D
συνέδρια. [Id. : Ἑδώλια ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια, Fundamenta domus.]

Ἑδρὶς, i. q. ἑδραῖος [Sedentarius], Hesych.

[Ἑδρίτης, ὁ.] Ἑδρῖται, Supplices : Οἱ ἱκέται [οἰκέται Etym. M. p. 316, 53] ἀπὸ τοῦ καταφεύγειν ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Suid. [Steph. Byz. : Ἕδρα ... ἀφ' οὗ ἑδρίτης ὁ οἰκέτης. Leg. ἱκέτης c. Salm. Zonar. p. 612 : Ἑδρηστὴς ἢ ἑδρίτης, ὁ ἱκέτης ἀπὸ τοῦ καταφ. ἐπὶ τὴν ἑστ. Cyrillus Tittm. : Ἑδρῖται, οἱ οἰκέται. L. Dindorf.]

Ἑδροδιαστολεὺς, ὁ, Instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede aliquando ita inflammata et angustata, ut per ipsam non transmittantur alvi recrementa, diducunt : sic enim vocatur a Galeno et Hippocr. κατοπτὴρ, sicut matris præclusæ, ut vocant, speculum ab ipso nominatur διόπτρα, i. e. γυναικῶν διαστολεύς. [Paul. Æg. p. 205, 44. Weigel.]

[Ἑδροστρόφος, ὁ, Podicem versans. Theocr. 24, 109: Ὅσσα δ' ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφοι Ἀργόθεν ἄνδρες ἀλλάλως σφάλλοντι παλαίσμασιν.]

[Ἑδρὺς, ύος, ἡ, Erotian. (?) Wakef.]

[Ἐδύνη, ἡ, forma Æol. pro ὀδύνη, Dolor. Greg. Cor. p. 597 : Τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας. L. Dindorf.]

Ἔδω, Edo. Hom. Od. Γ, [480] : Ὄψα τε οἷα ἔδουσι διοτρεφέες βασιλῆες· Il. Μ, [319] : Ἔδουσί τε πίονα μῆλα. [Optat. Il. Ν, 322 : Ὅς θνητός τ' εἴη καὶ ἔδοι δημήτερος ἀκτήν. Conj. ἔδωμεν Od. Π, 389. Partic. Eur. Cycl. 245 : Θερμὴν ἔδοντος δαῖτα. Utitur Hippocr. De prisca med. p. 10, 3 : Ἔδων καὶ πίνων. Tzetz. Hist. 5, 66 : Εἰ δ' ἄνθρωπος ὥσπερ ἐγὼ τυγχάνεις ἄρτον ἔδων. Lucian. Rhet. præc. c. 11 : Μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστιν, οἳ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν.] Cujus præt. est Ἐδήδοκα, facto e fut. inus. ἐδήσω pr. ἔδηκα, et pleonasmo syll. δο, ἐδήδοκα, ut ab ἄγω, ἀγήοχα. Alexis apud Athen. 12, [p. 516, E] : Κάνδαυλον οὐκ ἐδήδοκα : unde part. ἐδηδοκώς. [Aristoph. Eq. 362, Xen. An. 4, 8, 26. Et Ἐδηδὼς, καταβεβρωκὼς, ap. Hesych. ex Il. P, 542 : Ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. Et plusquamp. ἐδηδόκεις Lucian. Gall. c. 4.] Et pass. Od. Χ, [56] : Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Et ἐδηδεσμένον ap. Paul. [Ex Athenag. De resurr. 4, et ἐδεσθῇ ex Hippocr. De vict. 2, 25, vol. 2, p. 225 citat Fischer. ad Veller. 3, 1, 78.] Et Ἔδμεναι infin. pro ἐδέμεναι, i. e. ἔδειν. Od. Ξ, [42] : Ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλους ἀτιτάλλω Ἔδμεναι. [Et alibi ap. Hom. Ἐέδμεναι Empedocl. ap. Euseb. Pr. ev. 4, 14, p. 152, Porphyr. Abst. 2, p. 172, v. 314, p. 527 Sturz. : Ἀλλὰ μύσος τοῦτ' ἔσχεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον θυμὸν ἀπορραίσαντας ἐέδμεναι ἠέα γυῖα. L. D.] Cetera tempora in usu non sunt. [Hesych. : Ἔδει, ἤσθιεν, ἢ ἐσθίει, ex Hom. Il. Ο, 636 : Ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας βοῦν ἔδει. Ubi tamen est temporis præs., ut Od. Π, 431 : Τοῦ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα. Imperf. vero legitur Od. Ψ, 9 : Οἵ τε οἱ οἶκον κήδεσκον καὶ κτήματ' ἔδον. Cujus alia forma est ἔδεσκεν. Il. Χ, 501 : Μυελὸν οἷον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πίονα δημόν.] || Med. [« Pass. » male HSt. Ms. Vind.] quoque vox in act. signif. usurpatur. Plato De rep. 2 : Δεήσει δὲ καὶ τῶν ἄλλων βοσκημάτων, εἴ τις αὐτὰ ἕδεται, Si quis eis vescatur. Aristoph. [Nub. 121] : Οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἕδει. Et ap. Poll. [6, 38] ἐδόμεθα, ἔδεσθαι, ἐδόμενος. [Hesych. : Ἔδωνται, φάγωσιν.] Unde est et præt. med. Ἐδηδώς [de quo supra]. Ἔδομαι, Edam : peculiari quodam more pro ἐδοῦμαι, ut φάγομαι, πίομαι : Att. sc. Aristoph. : Οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἕδει, Non de meis comedes. Sic Plato De rep. [Lucian. Deor. dial. 4, 3] : Ἀμβροσίαν ἔδῃ καὶ νέκταρ πίῃ. [Hom. Od. Ι, 369 : Οὔτιν ἐγὼ πύματον ἕδομαι ... τὸ δέ τοι ξεινήιον ἔσται· Il. Δ, 237 : Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται· Π, 836. V. infra.] || Ἔδω improprie de vermibus dicitur ligna aut aliam materiam corrodentibus : et metaph. edi dicuntur κάματος, θυμὸς, et hujusmodi. Od. Φ, [395] : Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et med. Il. Χ, [509] : Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κε κύνες κορέσονται, Γυμνόν. Od. Ξ, [81] : Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι· Ι, [75] : Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες. [Apoll. Rh. 1, 1289 : Θυμὸν ἔδων.] Et med. Il. Ω, [129] : Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀγεύων Σὴν ἔδεαι κραδίην; [Ἔθοντες pro ἔδοντες scriptum in epitome Athen. 3, p. 101, D fefellerat Eustathium Il. p. 773, 36. L. D.]

Ἐδωγαθὴ, Hesychio ἡ τροφὴ, Cibus, Edulia. [Vitiose pro ἐδωδή.]

Ἐδωδὴ, ἡ, Cibus, Quod comeditur. Hom. Od. Ξ, [111] : Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ. [Et sim. aliis ll., quor. duos addo Od. Ε, 196 : Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδήν· Ζ, 76 : Ἐδωδὴν παντοίην.] Hesiod. Op. [591] : Ἐν σκιῇ ἑζόμενον, κεκορημένον ἦτορ ἐδωδῆς. Plato De rep. 1, [p. 350, A] : Ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. [Et sæpe alibi. Xen. Hier. 1, 19 : Κόρος ἐμπίπτει τῆς ἐδωδῆς. Athen. 1, p. 8, F : Τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἡδονὰς ἰσχυροτάτας γίνεσθαι περὶ ἐδωδὴν καὶ πόσιν. Ib. p. 13, C : Οὐ μνημονεύει δὲ τοιαύτης ἐδωδῆς ἐπὶ τῶν δείπνων, ὡς οὐκ οἰκείας νομιζομένης, de piscibus ab Hom. non memoratis inter cibos. Plur. ib. p. 16, C : Οἶδε δ' Ὅμηρος καὶ ποικίλας ἐδωδάς. L. D.] Ap. Galen. autem Ad Glauc. Ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδὴ exp. Esus viperarum, i. e. quum eduntur viperæ. [Sic Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 32=38 : Βοροὶ καὶ λάβροι ἐν τῇ ἐδωδῇ. Dionys. P. v. 743 : Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μελίφρονός ἐστιν

ἐδωδὴ, οὐδὲ μὲν οὐδ' οἶνος μεταδήμιος. Athen. 1, p. 13, C : Ἀλλὰ καὶ ὀστρέοις ἐχρῶντο, καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον. || Pabulum. Hom. Il. Θ, 504 : Ἀτὰρ καλλίτριχας ἵππους λύσαθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δέ σφισι βάλλετ' ἐδωδήν. || De esca piscium Theocr. 21, 43 : Καθεσδόμενος δ' ἐδόκευον ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.]

Ἐδώδιμος, ὁ, ἡ et η, ον, Qui esui est, Edulis, Esculentus. [Herodot. 2, 92 : Ἔστι δὲ καὶ ἡ ῥίζα τοῦ λωτοῦ τούτου ἐδωδίμη· 3, 108 : Ὅσα μὲν γὰρ ψυχήν τε ὀειλὰ καὶ ἐδώδιμα, ταῦτα μὲν πάντα πολύγονα πεποίηκεν. Xen. OEc. 7, 36 : Καὶ ὅ γε ξηρὸς σῖτος ὅπως καλῶς ἐδώδιμος γίγνηται ἐπιμελητέον.] Thuc. 7, [39 : Ὅσα τις ἔχει ἐδώδιμα· 78 :] Βουλόμενοι ἔκ τε τῶν οἰκιῶν λαβεῖν τι ἐδώδιμον. Theophr. [H. Pl. 7, 14] : Τοῦ σκολύμου δὲ οὐχ ὅτι τοῦτο μόνον ἴδιον ὅτι τὴν ῥίζαν ἐδώδιμον ἔχει. Pro quo Plin. : Scolymus carduorum generis, ab iis distat, quod radix ejus vescendo est. Diosc. 3, 66 : Ἡ δὲ ῥίζα ἑφθὴ, ἐδώδιμος, ὥσπερ σταφυλῖνος. Sed 3, 59 dicit ῥίζα ἐδωδίμη. [Athen. 1, p. 1, E : Εἰ ἡ μήτρα κεῖται ἐπὶ τοῦ ἐδωδίμου βρώματος. Aret. Acut. m. cur. 2, 9, p. 109=121 : Ξὺν ἐλαίῳ ἢ ὄξει ἐδωδίμῳ, Aceto esculento, cui contrarium acetum quod bibitur. L. Dind.]

Ἐδωδὸς, ὁ, ἡ, Edax. Hippocr. De vuln. in cap. [immo De aere p. 283, 52] : Ἐδωδούς τε εἶναι τοὺς τοιουτέους καὶ διψηρούς. Et aliquanto ante, Ἐδωδοὺς δὲ ἀνάγκη τὰς τοιαύτας φύσιας εἶναι. Itidem in lib. De aere [p. 282, 23, ubi ea ipsa verba leguntur, non in scripto De vuln. cap.].

Ἑδωλιάζω, Sedeo, κάθημαι. Harpocr. e Lycurgi Apologismo ὧν πεπολίτευται. Suid. postquam ἑδωλιάσαι [cum Zon. p. 618, Etym. M. p. 317, 6] exp. συγκαθίσαι, conjungit ἑδωλιάσαι et ἰκριώσαι [ἰκριῶσαι], addens, utroque usos fuisse scriptt. : ac ἑδωλιάσαι dici quasi συνθεῖναι ἔκ τινων ξύλων ἁπλῶς πρὸς τόπον τινὰ συντιθέντων [συντεθέντων. Eadem Lex. rh. Bekk. An. p. 259, 32. Quod autem ipsum verbum ἰκριῶσαι docere poterat, agi hic de theatro, confirmat Pollux 4, 121, capite de partibus theatri : Τοὺς δ' ἀναβαθμοὺς καὶ βάθρα καὶ ἕδρας καὶ ἑδώλια καὶ ἑδωλιάζειν τὸ συγκαθίζειν. L. Dind.]

Ἑδώλιον, τὸ [ἑδ. ap. Hesych. in Ἑδώλια et Ἑδωνὰ, ἑδωλίον Etym. M. p. 317, 9 : Ἡ ἑδωλίον], Sedes : καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. e Soph. [El. 1393] : Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς ἑδώλια, i. e. οἰκήματα. [Quo fort. respexit Hesych. : Ἑδ. ... μεταφορικῶς καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἕδρια. Differre inter se ἕδρα, καθέδρα, ἕδρανον et ἑδ. indicat Pollux 3, 90, quum post illa vocc. addit : Τὸ γὰρ ἑδώλιον ἄλλης ἐστὶ χρείας. Æsch. Sept. 455 : Πωλικῶν ἑδωλίων, et Cho. 71 : Νυμφικῶν ἑδ., Sedilium vel Habitaculorum puellarium, nuptialium, i. e. parthenonis et thalami. Jocose Aristophl. ap. Athen. 3, p. 112, E : Ἥκω Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἑδώλια, altero etiam versu tragici cujuspiam locum, ut videtur, perstringens, sicut priori Hecubæ initium. Certe hac una ratione stat conj. Casaub. restituentis vocem tragœdiæ propriam ἑδώλια pro scriptura cod. ἑδωδία, quæ aliter ab aliis est tentata. In periphrasi, qualem notavimus in Ἕδος et Ἕδρα, utitur Soph. fr. Achæor. conv. ap. Plutarch. Mor. p. 74, B : Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἑδώλια δέδοικας; Male interpres, Fana. L. D.] || Ἑδώλια peculiariter in navi dicuntur Fori [Gl.], i. e. Tabulata in quibus remiges sedent. Alio nom. Transtra et Juga Lat. appellantur : a Græcis poet. κληῖδες καὶ ζυγὰ εἰρεσίας, ut Eust. [Il. p. 153, 35; 174, 14] annotat. [Hesych. : Ἑδ., τὰ τῆς νεὼς ζυγὰ, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθέζονται. Et sim. Suid., Zon. p. 614. Etym. M. vero p. 455, 4 : Θρῆνυς, ὑποπόδιον· βέλτιον δὲ θρῆνυν καλεῖσθαι ὑπὸ Ὁμήρου τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν ... τινὲς δὲ τόπον τῆς νεὼς βάσιν ἔχοντα ἐφ' οὗ τὸν κυβερνήτην τοὺς πόδας τιθέναι· ὃ καὶ ἑδώλιόν φασιν.] Soph. Aj. [1276] : Ἀμφὶ μὲν νεῶν Ἄκροισιν ἤδη ναυτικοῖς· ἑδωλίοις Πυρὸς φλέγοντος, Quum jam fureret immissis Vulcanus habenis Transtra per et remos, ut Virg. loquitur. Herodot. 1, [24], de Arione : Τὸν δὲ ἐνδύντα τε πᾶσαν τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην, στάντα ἐν τοῖσι ἑδωλίοισι, διεξελθεῖν νόμον τὸν ὄρθιον, i. e., ut Gell. 16, 19 interpr., Atque ibi mox de more cinctus, amictus, ornatus, stansque in summo puppis foro, carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Aristot. Mechan. Quæst. 7, [6, p. 851, 40] : Διὰ τί ὅσῳ ἂν ἡ κεραία ἀνωτέρα ᾖ, θάττον πλεῖ τὰ πλοῖα τῷ αὐτῷ ἱστίῳ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι; ἢ διότι γίνεται ὁ μὲν ἱστὸς μοχλὸς, ὑπομόχλιον δὲ τὸ ἑδώλιον, ἐν ᾧ ἐμπέπηγεν; [Et ib. 851, 5.] Unde desumtum volunt quod Vitruv. scribit 10, 8 : Quum in summo cacumine antennæ subductæ sunt, tunc (navis) vehementiori progeditur impetu, quod non proxime calcem mali, quod est loco centri, sed in summo longius, et ab eo progressa recipiunt in se vela ventum : ibi enim calcem mali dici ἑδώλιον. Pollux 1, [89] scribit esse etiam ἑδώλιον quoddam πρωρατικὸν, ἐφ' οὗ κάθηνται. [Eur. Hel. 1571 : Καθέζετ' ἐν μέσοις ἑδωλίοις (navis)· Cycl. 238 : Κἄπειτα συνδήσαντες ἐς θἀδώλια τῆς νηὸς ἐμβαλόντες ἀποδώσειν τινὶ πέτρους μοχλεύειν. Lycophr. 296 : Ἐξ ἑδωλίων πηδῶντες. Schol. τῶν σανιδωμάτων καὶ καταστρωμάτων τῆς νεώς.] || In theatro etiam ἑδ. vocantur Subsellia, e quibus spectatur : quos ἀναβαθμοὺς quoque et βάθρα et ἕδρας nominari tradit Poll. [4, 121.] Livius etiam narrat 1, [35, 8], in circo divisa loca patribus equitibusque, ubi sibi spectacula quisque faceret, Foros appellatos fuisse. Apud Harpocr. scribitur ἑδωλίαι, eodemque modo exp., sc. αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι : citat autem ex Herodot. 1, procul dubio intelligens l. supra cit. : ubi omnes edd. habent ἑδωλίοισι : at in Lex. τῶν Ἡροδοτείων λέξεων, scribitur ἑδώλοισι. [Pollux iterum 4, 132, capite de partibus theatri : Αἱ δὲ χαρώνιοι κλίμακες κατὰ τὰς ἐκ τῶν ἑδωλίων καθόδους κείμεναι τὰ εἴδωλα ἀπ' αὐτῶν ἀναπέμπουσι.]

Ἑδώλιος, ὁ, Hesychio avis species : cujus et Aristoph. schol. [Av. 884] meminit, innuens dici etiam εἰδώλιον. In textu vero ipsius comici [Av. 887, 1142] legitur ἐρωδιός : unde suspicor ἑδώλιον et ἐρωδιὸν eand. esse avem, Ardeam. [Verba schol. sunt : Ἡ γὰρ βάσκα καὶ καταρράκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἑδωλίου εἰδώλιος. Bentl. ad fr. Callim. Περὶ ὀρνέων, p. 469 : «In l. Arist., quem nunc exponit schol., legitur ἐρωδιῷ. Quamobrem aut in textu leg. ἑδωλιῷ aut in scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρωδιοῦ εἰδώλιος.» Qui gl. Hesych. non meminerat.]

[Ἕδωλον, τὸ, i. q. ἑδώλιον, Transtrum navis. Lycophr. 1320 : Ἑδώλων Χαονιτικῶν ἄπο, de Argo. V. etiam Ἑδώλιον.]

Ἑδωλὸς, dicebatur λόχος quidam Lacedæmoniorum, teste Hesych.

Ἑδωνὰ, Hesychio ζυγὰ κατὰ ζῶμα [ζυγὰ, κατάστρωμα] νηός : quæ supra ἑδώλια. [Quod ἐδωνὰ scriptum invenerat Hesych.]

[Ἑέ. V. Οὗ.]

[Ἕεδνον. Ἑεδνόω. Ἑεδνωτός. V. Ἑδν-.]

[Ἑείδω. V. Εἴδω.]

[Ἑείκοσι, etc. V. Εἴκοσι.]

[Ἑείκω. V. Εἴκω.]

[Ἕεις. V. Εἷς.]

[Ἑέλδω. Ἑέλδομαι. Ἑελδωρ. V. Ἕλδω. Ἕλδωρ.]

[Ἕελμαι. Ἑέλσαι. V. Ἕλλω.]

[Ἑέλπομαι. V. Ἕλπομαι.]

[Ἑέργνυμι. Ἑέργω. V. Ἕργω.]

[Ἑέρση. Ἑερσήεις. V. Ἕρση. Ἑρσήεις.]

[Ἐὲς, Heus. Acclamationes in Conc. Cpol. sub Mena Act. 5 : Ἐὲς ἄνελθε εἰς τὸν ἄμβωνα, ἐὲς πεῖσον τὸν λαόν σου. Occurrit ibi pluries. Ducang. Reisk. ad Const. Cærim. p. 29, B, 11 (p. 147, vol. 2 ed. Bonn. : Οἱ κράκται, Ἐς ὁ ἀναστὰς θεὸς ἡμῶν τοὺς δεσπότας φύλαττε. Καὶ ὁ λαὸς ὁμοίως ἐκ τρίτου, Οἱ ἐς ἀναστὰς θεὸς ἡμῶν τοὺς δεσπότας φύλαττε) : «Ἕς. Recurrit sæpius in hoc codice. Est proculdubio idem quod Ἐὲς, Heus, exclamatio : v. Ducang. v. Ἐὲς, pro quo etiam εἷς habemus; item ας ap. Symeon. Mag. p. 493, B, f., item οἱ ἐς (vel οἱ εἷς Constant. Cær. p. 30, A), quod aliud nihil quam Huë, Ohe.» V. id. ad p. 117, B, 8. L. Dind.]

[Ἑέσχατος. V. Ἔσχατος.]

Ἑετῶς, Hesych. affert pro εὐχερῶς, εὐκινήτως : forsitan poet. pro ἑτῶς s. ἀφέτως, ab ἵημι : ut sit Libere et Remisso s. laxato freno. [Εὐχερῶς int. etiam Suid., Zon. p. 619.]

[Ἑεύς. V. Ἑός.]

[Ἐζεκίας, ου, ὁ, Ezechias, n. pr. regis Judaici, f. Achasi. Matth. 1, 9, 10.]

Ἑζηῶν, Hesych. νέων καὶ ἀκμαίων, Juvenum: quod supra αἰζηῶν, per αι diphthongum.

[Ἕζομαι. V. Ἕζω.]

[Ἑζοφωμένως, Obscure. Niceph. Chumnus, Anecd. Gr. t. 5, p. 196: Ὡς ἐξ ὕπνου ... ἐπὶ τὰς ἱερὰς ἐγκύπτουσι βίβλους, νομίσαντες ... ἑζ. καὶ πλημμελῶς ταῖς γραφαῖς ὁμιλεῖν etc. Boiss.]

Ἕζω, Sedere facio, Colloco, Pono. [Imperat. ἕζε, κάθισον, memorat Cypriisque tribuit gramm. apud Bekk. An. p. 1095 ima.] Ἕσω, fut., Sedere faciam, Collocabo. Εἷσα, Posui, Collocavi, Statui: Hom. [Il. Δ, 329]: Εἷσαν λόχον. Herodot.: Εἷσε ἄγων ἐς θρόνον, Perductum in solium posuit. Ἔσσα, Sedere feci, Locavi: poet. pro εἷσα. [Conf. infra in Ἕω.] Ἔσας, Qui collocavit, Qui sedere jussit vel fecit, ab ἕζω. Poetæ geminato metri causa σ dicunt ἔσσας. [Inf. Pind. Pyth. 4, 273: Ῥᾴδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ ἀφαυροτέροις· ἀλλ' ἐπὶ χώρας αὖτις ἔσσαι δυσπαλὲς δὴ γίγνεται.] || Ἕζομαι, Sedeo. Hom. Il. B, [42]: Ἕζετο δ' ὀρθωθείς· Od. Γ, [389]: Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. [K, 378: Κατ' ἄρ' ἕζεαι ἶσος ἀναύδῳ· Il. Z, 354: Ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ· Σ, 247: Οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι· Ψ, 204: Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο· Ω, 522: Κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου. Herodot. 8, 22: Εἰ δὲ ὑμῖν ἐστι τοῦτο μὴ δυνατὸν ποιῆσαι, ὑμέες δὲ ἔτι καὶ νῦν ἐκ τοῦ μέσου ἡμῖν ἕζεσθε. Quod de iis dictum qui neutrarum partium sunt, illustravit Wessel. Cum dat. Nonnus Dionys. 1, 73: Ἑζομένη δελφῖνι. Tzetz. Hist. 1, 784: Οἱ γέροντες δ' ἑζόμενοι τοῖς ταύτης προπυλαίοις. C. accus. Æsch. Eum. 3: Δευτέρα τόδ' ἕζετο μαντεῖον. Soph. Aj. 249: Θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι. C. ἐπὶ Soph. OEd. C. 100: Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην βάθρον. Aristoph. Ran. 682: Ἐπὶ βάρβαρον ἑζομένη πέταλον. C. ἀμφὶ Eur. Phœn. 1516: Τίς ἄρ' ὄρνις δρυὸς ἢ ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα ...; Fut. ἑδεῖται, quod ponit Lex. de spir. p. 215 fictum est e comp. Καθεδεῖται. L. Dind.]

|| Ἕω, F. ἔσω, Colloco, i. q. ἵζω, καθίζω. Hom. Od. Ξ, [280]: Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν· O, [285]: Πὰρ δέ οἱ αὐτῷ Εἷσε Θεοκλύμενον, Sedere jussit, Collocavit. [Il. E, 693: Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι εἷσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλέϊ φηγῷ· Ω, 720: Παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδούς. Imperat. Od. H, 163: Ξεῖνον μὲν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου εἷσον ἀναστήσας.] Herodot. [3, 61]: Εἷσε ἄγων εἰς ... θρόνον. [De statua collocanda in Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 444, n. 390: Μυστῶν ἡγητῆρα Πολύζηλον ... εἷσε. Rarissimus hujus formæ ap. Atticos usus est, nec fort. extra carmen melicum. Soph. OEd. C. 712: Σὺ γάρ νιν εἰς τόδ' εἷσας αὔχημ' ἄναξ Ποσειδᾶν. Nam apud Eurip. Phœn. 1188: Ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατὸν, scribendum ex usu linguæ καθῖσεν. Partic. est in gl. corrupta Galeni Gloss. p. 434: Ἀνείσας, ἐν ὕψει ἀνωτάτῳ κρεμάσας. Σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ ἄνω καὶ τοῦ εἷσας. Leg. Ἀνεκὰς, ἐν ὕ. ἀ. Σύγκειται ... καὶ τῆς ἑκάς. L. D.] Præt. pass. est Εἶμαι, Collocor, Statuor, ἵδρυμαι, Lucian.: Εἷαται τὰ ἕδη, Statutæ et erectæ sunt ædiculæ s. delubra, Ion. pro εἶνται, i. e. ἵδρυνται. [V. paullo post in Ἧμαι. Quo referendum esse Lucianeum εἷαται intellexit Buttm. Gr. vol. 2, p. 428, coll. Herodot. 9, 57: Τῇ καὶ Δήμητρος Ἐλευσινίης ἱρὸν ἧσται· Callim. fr. 122 Ern.: Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧνται καλπίδες.]

|| Ἧμαι, Sedeo. Hom. Il. B, [254]: Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν Ἧσαι ὀνειδίζων, Sedes convitians. Π, [402]: Εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ Ἧστο ἀλεὶς. Lucian. [Pseudolog. c. 11]: Ἧσο, ξεῖν'· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἔδρην. [Orac. ap. Herodot. 7, 148: Πεφυλαγμένος ἧσο. Et partic. ἥμενος Il. A, 330: Παρά τε κλισίῃ καὶ νηῒ μελαίνῃ ἥμενον, etc. De Tragicis, qui sæpe utuntur, memoro tantum constr. c. dat. Eur. Cycl. 16: Παῖδές τ' ἐρετμοῖς ἥμενοι. Et cum accus. Æsch. Ag. 183: Δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. Eur. Rhes. 547: Σιμόεντος ἡμένα κοίτας. Tum usum impropr. Æsch. Suppl. 100: Ἥμενον ἄνω φρόνημα· Eur. Alc. 604: Πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θάρσος ἧσται· Andr. 699: Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι κατὰ πτόλιν φρονοῦσι δήμου μεῖζον. Hujus perf. in prosa Atticorum nullus videtur usus fuisse. Plusquamperf. Hom. Il. Δ, 21: Πλησίαι αἵ γ' ἧσθην, etc. Soph. Trach. 24: Ἐγὼ γὰρ ἥμην ἐκπεπληγμένη φόβῳ. Orph. Arg. 893: Δοιὼ δ' ἑκάτερ-

θεν ἑήσθην θυγατέρες. Notioni sedendi notionem Desidendi adjungit Callinus ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 372: Ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει. Cui l. similes sunt ll. Æsch. Cho. 921: Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω (mulieres). Eur. fr. Æg. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 450: Κατθανεῖν δ' ὀφείλεται καὶ τῷ κατ' οἴκους ἐκτὸς ἡμένῳ πόνων. L. D.] Et Ionice Il. Γ, [134]: Οἳ δὴ νῦν ἕαται, pro ἧνται, Sedent. Et addito ι per epenth. metri gratia [B, 137], Εἵαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἧνται. Γ, [149]: Εἵατο δημογέροντες, Sedebant, ἧντο. [Et in Ind.:] Εἵατο, poet. epenth. τοῦ ι pro ἕατο: itidemque Εἵαται pro ἕαται: hæc autem Ionice pro ἧντο et ἧνται, ab ἧμαι. Il. Γ: Εἵατο δημογέροντες, Sedebant. Εἵαται ἐν μεγάροις, Sedent. E Luciano autem [De dea Syr. c. 31], Εἵαται τὰ ἕδεα, pro Positæ sunt ædiculæ. Εἵσομαι, Collocabo, Statuam: ab εἵω. Cujus aor. med. Εἰσάμην. Apoll. Rh. [2, 807]: Εἵσομαι ἱερὸν αἰπὺ, Statuam, Erigam: aut Dedicabo. [Aor. partic. Herodot. 1, 66: Ἱρὸν εἰσάμενοι.] Plut. Themist. [c. 22]: Εἰσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. [Conf. Thes. c. 7, Pyrrh. c. 1. Theocrit. 17, 123: Ματρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς. Thucyd. 3, 58: Θυσίας τὰς πατρίους τῶν ἐσσαμένων καὶ κτισάντων ἀφαιρήσεσθε. Quod schol. interpretatur ἱδρυσαμένων. Hom. Od. Π, 443: Καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος. Sed librorum Thucyd. unus εἰσαμένων, alius ἐσαμένων, quod quidem probat Buttm. Gr. vol. 1, p. 545, 7. Erotianus p. 160: Εἰσάσθω ἀντὶ τοῦ καθισάτω. Indicativi alia forma est Hom. Od. Ξ, 295: Ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἐέσσατο ποντοπόροιο, quod ἐέσσατο scrib. censet Buttm. l. c. || Aor. pass. conj. est nonnullis in libris Soph. OEd. C. 195: Ἧ 'σθῶ; Quam scripturam agnoscit glossema in cod. quodam superscriptum καθεσθῶ; sed aliud aliam eamque veram ᾖ στῶ. V. quæ dicentur in Καθέζομαι. L. Dindorf.]

Ἐητὴς, Hesychio ἀγαθότης, [Bonitas. Ἐητὺς conjicit Guietus, Ἐΰτης Ruhnk. in Auct.].

Ἐθαγενὴς, Hesychio ἐγχώριος [sic etiam Zon. p. 621], ἐντόπιος, Indigena, Suidæ ὁ ἐγχώριος καὶ ὁ ἐν τόπῳ ἰδίῳ γεγενημένος· pro quo infra Ἰθαγενής. [Conf. intt. Gregorii Cor. p. 551.]

Ἐθὰς, άδος, ὁ, ἡ, Assuetus, Consuetus. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 597, 2: Οὐ δύνανται φέρειν τὴν γονὴν, πρὶν ἢ ἐθάδες γένωνται καὶ ἰσχύωσιν.] Thuc. 2, [44: Οὗ ἂν] ἐθὰς γενόμενος [ἀφαιρεθῇ], Assuefactus. Plut. Oth. [c. 5]: Τοῦ κάμνειν ἐθάδες ὄντες· id. [ib. c. 12 et Mor. p. 8, D]: Ἐθάδες πολεμικῶν ἀγώνων. Galen.: Κενώσεως ἐθάδες εἰσὶ, Vacuationi sunt assueti; ἐθάδες μιᾶς διαίτης [Plut. Mor. p. 342, A. Ib. p. 668, F, Dion. c. 4]. Sic ἐθάδες τῆς σοφίας, Plut. [Artemid. 2, 12, p. 158 Reiff.: Φοβερὸν γὰρ τὸ ζῷον καὶ μάλιστα τοῖς μὴ ἐθάσιν αὐτοῦ. Hemst. C. dat. Hippocr. De morbo sacro p. 307, 46: Ὁκόσοι δὲ ἤδη ἐθάδες εἰσὶ τῇ νούσῳ. Tzetz. Hist. 4, 284: Ἐθάδες τούτῳ κύνες δὲ δραμόντες βοῇ τούτου. || Consuetus. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 645, 32: Ἧσιν ἐθάδες ἀπὸ νεότητος αἱ νοῦσοι. Eust. Il. p. 1370, 14: Ταῦτα δὲ πάντα καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑποχρουσάμενος τοῖς Ὁμηρισταῖς ὁ ποιητὴς αὐτὸς αὖθις ἐπελύσατο διά τε θείων προσώπων καὶ διὰ λόγων δεξιότητος καὶ δι' ὀνείρου καὶ ἑτεροίων τρόπων ἐθάδων αὐτῷ.]

Ἔθειρα, ἡ, Coma, Cæsaries, cui videl. φιλόκομοι de more curam impendunt. V. Eust. [Il. p. 1240, 14. Pind. Isthm. 4, 10: Ὄντιν' ἀθρόοι στέφανοι χερσὶ νικάσαντ' ἀνέδησαν ἔθειραν· ubi est var. ἐθείρας, quæ accuratius respondet versui antistrophico. Æsch. Pers. 1062: Καὶ ψάλλ' ἔθειραν. Eur. Hel. 1124: Τάλαιναν ὧν ἀλόχων κείραντες ἔθειραν· 1364: Βακχεύουσά τ' ἔθειρα Βρομίῳ. Theocr. 5, 91: Αἰπαρὰ δὲ παρ' αὐχένα σείετ' ἔθειρα. L. D.] || Plur. Hom. Il. Ψ, [795]: Μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσιν. [Æsch. Cho. 175: Ποίαις ἐθείραις; Eur. Hel. 632: Γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας ἀνεπτέρωκα. De pube Callim. ap. Suid. v. Κτεὶς et schol. Towl. Hom. Il. Γ, 382, fr. 308 Ern.: Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἔσκον ἔθειραι· quem reprehendit schol. Hom., cum Hesychio, Suida ἐθείρας Comas pexas et comtas, τὰς ἐξ ἔθους ἐπιμελουμένας τρίχας, dici perhibens, sc. ut ab ἔθος facto vocabulo. V. Ἐθείρω.] Dicitur vero et de Juba equorum ab Hom. [Il. Θ, 42: Ἵππω ... χρυσείῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε. Theocr. 16, 81:

Ἵππειαι δὲ κόρυν σκεπάουσιν ἔθειραι. Conf. 22, 186, Oppian. Cyn. 1, 315. De juba leonis Theocr. 25, 244, Oppian. Cyn. 2, 28. Conf. 3, 317. Draconis Nonni Dion. 2, 612 : Δρακοντείης δολιχόσκιος ἰὸς ἐθείρης. De apri setis Oppian. Cyn. 3, 395 : Ἀμφὶ δὲ ῥινὸς τρηχείαις λασίαισι πέριξ πέφρικεν ἐθείραις, et 398. De pilis caudæ camelopardalis ib. 481. L. D.] Sic in Epigr., ἐθείρης βόστρυχος. [De gallinæ pennis Oppian. Cyn. 3, 123 : Καὶ πάσαις ἑκάτερθε θοῶς ἔφριξεν ἐθείραις. Schneid. De nominat. Suid. : Ἔθειρ, ἡ θριξ, ἡ αἰτιατικὴ ἔθειρα. Quibus additur in edd. vett. : Οἱ δὲ ἔθειρα ἐθείρας φασὶ, quod additam. codd. auctoritate sustulit Gaisf. Memorat nom. ἔθειρ etiam Etym. M. p. 107, 37. Gen. ἐθείρης est Eur. Iph. A. 1366 : Ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας; Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. Leg. ἐθείρας. Ap. Mosch. 2, 68 : Αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο χρόκου θυόεσσαν ἐθείρην δρέπτον, leg. ἔθειραν, nec cogitandum de forma quæ ultimam producat vel hic vel ap. Pind. l. supra cit. L. Dind.]

Ἐθειράζω, Comam colo, vel Comam comptam habeo, aut Comam nutrio et como, ap. Theocr. [1, 33]: Ἠὰρ δέ οἱ ἄνδρες Καλὸν ἐθειράζοντες.

[Ἐθειρὰς, άδος, ἡ, unde] Ἐθειράδες pro ἔθειραι, Hom. Od. [Π, 176 : Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον, ubi jam legitur γενειάδες cum libris et gramm. Μαῖα et Μαιὰς comparabat Eust. Od. p. 1799, 24.]

Ἐθείρω, De more aliquid facio, Aliquid facere soleo. Hesych. ἐθείρῃ exp. ἐπιμελείας ἀξιώσῃ : afferens et ἐθειρόμενον pro κοσμούμενον, ἀγαλλόμενον. [Prior Hes. gl. petita ex Il. Φ, 347 : Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν αἶψ' ἀνξηράνῃ (scr. ἀγξ., si scribitur conjunctim), χαίρει δέ μιν ὅστις ἐθείρῃ· quod intt. vett. exp. partim ut Hes., partim, ὅστις ἐξ ἔθους ἐπιμελοῖτο, s. κοσμῇ καὶ θεραπεύῃ, quasi ducatur ab ἔθος. Sed ab eo si esset formatum, non posset simul et curæ et consuetudinis notionem complecti, sed tantum consuetudinis, quam patet esse alienam tum ab l. Hom. tum ab eo quem spectat altera gl. Hes., Ἐθειρόμενον, κοσμ., ἀγ., qua signif. videtur esse Orph. Arg. 927 : Χρυσαῖς γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται (ὄφις), nisi vert. potius Squamatur, coll. Oppiano in Ἔθειρα cit. Ceterum interpretationem Hesychii commendat etiam voc. ἔθειρα sec. gramm. non simpliciter comam, sed pexam et comtam significans. L. Dindorf.]

[Ἐθελακρίβεια, ἡ, Nimia et inanis diligentia. Cyrill. Expos. Symb. Nic. p. 191 Par. : Ταῦτα τῆς τῶν αἱρετικῶν ἐθελακριβείας τὰ εὑρήματα. Suicer. Schol. Clem. Al. Pæd. 3, 3, 20, p. 263, 37 : Τίς οὖν ἡ ἄκαιρος αὕτη καὶ πολυπράγμων ἐθελακρίβεια; L. Dind.]

[Ἐθελακρῑβὴς, ὁ, ἡ, Nimis diligens. Schol. Lucian. Vit. Auct. c. 21 : Οἱ Στωϊκοὶ ἐθελακριβεῖς ὄντες καὶ ξενίζουσιν ἀγαπῶντες ὀνόμασι χρῆσθαι.]

[Ἐθελάστειος, ὁ, ἡ, Nimis urbanus. Heliod. 7, p. 319=368 : Ἑταιρίδιον ἐθελάστειον.]

Ἐθέλεχθρος, ὁ, ἡ, Inimicitiarum amans, Qui lubenter inimicitias exercet, suscipit. Usus est autem Cratinus hoc voc., teste Polluce [3, 64. L. D. Philo vol. 2, p. 269, 12 : Ἐθέλεχθρος, δημοκόπος, Simultatis appetens. Hase.]

Ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, Lubenter cum aliquo inimicitias exercere, Occasionem inimicitiarum quærere. Dem. [p. 1005, 15] : Μὴ ἔχε οὕτω πρὸς ἡμᾶς ἐθ. [Unde fort. repetit Poll. 3, 64; 5, 115. Philo vol. 2, p. 120, 21 : Ἐθ. καὶ φιλαπεχθημόνως ἔχοντες· 523, 12 : Ἐθ. ἔχουσι. Aristid. vol. 1, p. 527=2, 317 : Πρὸς τοὺς ἀλλοφύλους ἐθ. καὶ φιλονείκως ἔχειν. Mœris p. 151 per errorem ἐθελέχθρως vel ἐθέλεχθρος citans e Ξενοφῶντος Ἀπομνημονεύμασιν nomen librosque illos Xenophontis ascriptos fortasse invenerat ad voc. ἐθελοντὴν, quod v. L. Dindorf.]

Ἐθελημὸς, ὁ, ἡ, Voluntarius, Lubens. Hesiod. Op. [118], de hominum genere ante Promethei dolum : Οἱ δ' ἐθελημοὶ Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο· unde et præcedit, Καρπὸν δ' ἔφερε ζείδωρος ἄρουρα Αὐτομάτη πολλόν. Apoll. Rh. 2, [656] : Μητέρι συνναίεσκεν ἐθελημός. [Callim. Dian. 31 : Φέρευ τέκος, ὅσσ' ἐθελημὸς αἰτίζεις, Quæ ipsa petis; refertur enim ad Dianam diciturque insolentius gen. fem. De accentu ἐθέλημος v. in Ἐθελήμως. De forma trisyllaba HSt. :] Θέλημος, i. q. ἐθελημός. VV. LL. [Memorat Etym. M. p. 103, 48, ut primitivam formæ θελεμὸς, quod v., iterumque in Ἐθελημὸς dicit p. 318, 43 : Ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ (in versu Hesiodi supra cit.) θελημοὶ, ἥσυχοι. Et ἥσυχος, Tranquillus, interpr. etiam Zon. p. 621 et Cyrill.]

Ἐθελήμων, ονος, ὁ, idem. Plato Crat. [p. 406, A] : Λητὼ δὲ ἀπὸ τῆς πραότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἐθελήμονα εἶναι ὧν ἄν τις δέηται, Velle ea quæ petantur, Acquiescere iis quæ petantur. || Θελήμων, i. q. ἐθελήμων, Volens, Voluntarius, Spontaneus. Apoll. Rh. 2, [556] : Οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ Τίφυος Ἀγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο Εἰρεσίην.

Ἐθελημῶς, Voluntarie, Ultro, Libenter. Scribitur et ἐθελήμως, sicut et ἐθέλημος. [Hesych. : Ἐθελήμως, προθύμως.]

[Ἐθελοακρότης, ητος, ἡ, Nimia s. Affectata perfectio. Epiphan. Ancor. 14, vol. 2, p. 19, C : Οὐ διὰ πίστιν ἀφηνιαζόντων καὶ ἑαυτοὺς ἀφοριζόντων οὐδὲ διά τι ἕτερον, ἀλλὰ κατὰ ἐθελοακρότητα δικαιοσύνης δῆθεν, διὰ τὸ μὴ συγκοινωνεῖν ἐπισκόποις κ. τ. λ.]

[Ἐθελοβλέπω, ex Athan. t. 2, p. 590, D, etiam a Bastio ad calcem Scap. Oxon. indicatum : Παρὰ τὴν ἐσφαλμένην ἡμῶν καὶ ἐθελόδουλον προαίρεσιν, καὶ τὴν ἐθελοβλέπουσαν (sic) περὶ ταῦτα τῆς ψυχῆς ἡμῶν διάκρισιν, ἥτις αὐτεξουσίως πρὸς τὴν παράχρησιν τούτων (bonorum a deo datorum) ἐξολισθαίνει ἐξ οἰκείας φιληδονίας, etc., et Πολυβλέπω, Phav. p. 93, sunt verba nihili, in Ἐθελοβλεπέω et Πολυβλεπέω mutanda. Angl.]

[Ἐθελοδιδάσκαλος, ὁ, Sponte docens. Athan. vol. 2, p. 174, C : Μηδὲ ἐθ. γίνου. Kall.]

[Ἐθελοδικαιοσύνη, ἡ, Affectata justitia. Epiphan. Adv. hær. 2, 1, 15, vol. 1, p. 416, C : Ἀπὸ τοῦ τιθέναι ἑαυτῶν τὸν δάκτυλον τὸν λεγόμενον λιχανὸν ἐπὶ τὸν μυκτῆρα ἐν τῷ εὔχεσθαι, δῆθεν κατηφείας χάριν καὶ ἐθελοδικαιοσύνης. Bast. Id. Epiphan. ib. p. 729, B : Οὐδὲν γὰρ ἦν διηλλαγμένος τῇ πίστει, ἢ μόνον προσχήματι ἐθελοδικαιοσύνης, Nisi sola affectatæ cujusdam pietatis specie. Hase.]

[Ἐθελοδόκησις, ἡ, Apparentia. Epiphan. t. 1, p. 317, C : Ἅ τινα παρ' αὐτῷ πάλιν ἐφεύρομεν, ὡς ἐν ἐθελοδοκήσει τῶν τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἐπιστολῶν, Apud eundem hunc in finem usurpata, ut Epistolarum Pauli apost. speciem præ se ferrent. Hase.]

[Ἐθελοδοξία, ἡ, Pertinacia. Macar. De patientia c. 1. Cramer.]

[Ἐθελοδουλεία. V. Ἐθελοδουλία.]

[Ἐθελοδουλέω, Libenter servio. Dio Cass. 45, 35 : Ἡμᾶς δ' ἐν αὐτονομίᾳ πολιτευθέντας ἐθελοδουλῆσαι· 54, 32 : Τοὺς Γαλάτας μὴ ἐθελοδουλεῖν.]

Ἐθελοδουλία, s. Ἐθελοδουλεία, ἡ, Voluntaria servitus. Plato Symp. [p. 184, C], de iis, qui aliquem ob doctrinam aut virtutes colunt, Αὕτη ἡ ἐθελοδουλεία οὐκ αἰσχρὰ εἶναι, οὐδὲ κολακεία. Lucian. Nigr. [c. 23], de salutatoribus et cœnipetis, Πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆς ἐθελοδουλείας ταύτης. [De merc. cond. c. 5 : Ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς ἐθελοδουλείας. Est autem in libris Plat. et Luciani ἐθελοδουλείας. Quam formam ponunt etiam Suid. sine interpr., Poll. 3, 80.]

Ἐθελόδουλος, ὁ, ἡ, Voluntarius servus, Qui sponte sua se alii mancipat. [Plato Reip. 8, p. 562, D : Τοὺς δέ γε τῶν ἀρχόντων κατηκόους προπηλακίζει ὡς ἐθελοδούλους. Aristæn. 2, 2 : Δοῦλόν με θέλοις ἔχειν; Ὡς ἐθελόδουλον ἔχε. Xiphil. Epit. Dion. Cass. l. 44, p. 157 Sylb. : Διὰ φρονήματος ἀξίωμα φιλελεύθερον καὶ προαιρέσεως εὐγένειαν ἥκιστα ἐθελόδουλον. Schæf. Hac voce Tiberium usum credo, quum curia egrediens Græcis verbis in hunc modum eloqui soleret, O homines ad servitium paratos : Ὦ ἄνθρωποι ἐθελόδουλοι, teste Tacit. Ann. 3, 65. Philo vol. 1, p. 376, 25 : Μιμούμενοι τοὺς ἐθελοδούλους ἑκόντες ἑαυτοὺς πικροῖς δεσπόταις ὑπέρριψαν. Hemst. Memorat et Poll. 3, 69, 80.]

[Ἐθελοδούλως, Serviliter. Plut. Arat. c. 25 : Τῶν δὲ πολλῶν ἤδη διὰ συνήθειαν ἐθ. ἐχόντων.]

[Ἐθελοευλάβεια, ἡ, Voluntaria s. Affectata pietas. Basil. M. Constit. monast. vol. 2, p. 575, D : Προφάσει δῆθεν κενοδόξου ἐθελοευλαβείας. Ubi al. libri εὐλαβείας.]

Ἐθελοθρησκεία, et Θελοθρησκεία, in VV. LL., Voluntarius cultus, Cultus divinus, Religio, quam sibi quis sponte s. arbitratu suo delegit, Certi ritus cultus divini, quos sponte quis amplexus est, quibus se dedidit. Exp. et Superstitio. Paul. Ad Col. 2, 23 : Ἅ

τινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος. At vero versu 18 dixerat, Ἐν ταπεινοφροσύνῃ καὶ θρησκείᾳ, sed θέλων præfixerat, quod in ἐθελοθρησκείᾳ includitur : adeo ut ibi quoque ἐθελοθρησκείαν indicari existimem. [Epiphan. Resp. ad epist. Acacii p. penult. C : Γραμματεῖς, οἵτινες νομικοὶ μὲν ἦσαν καὶ δευτερωταὶ παραδόσεων τῶν παρ' αὐτοῖς πρεσβυτέρων, τῇ περιττοτέρᾳ ἐθελοθρησκείᾳ ἔθη φυλάττοντες, ἃ οὐ διὰ τοῦ νόμου μεμαθήκασιν. L. Dindorf.]

[Ἐθελοθρησκευτικὸς, ἡ, ὸν, Superstitiosus. Epiphan. vol. 1 ab initio.]

[Ἐθελοθρησκεύω, i. q. ἐθελοθρησκέω. Epiphan. Adv. hær. 2, 1, 61, vol. 1, p. 506, B : Διὰ τὸ ἐθελοθρησκεύειν.]

Ἐθελοθρησκέω, Voluntarium cultum amplector, Religionem aliquam arbitratu meo deligo : ἐθελοθρησκεῖ, ἰδίῳ θελήματι σέβει τὸ δοκοῦν, Suid.

[Ἐθελόθυτος, ὁ, ἡ, Sponte sacrificatus. Acta Bacchi jun. p. 73 Combef. Boiss.]

Ἐθελοκακέω, Sponte malus sum, De industria improbe ago : ut et Suid. ἐθελοκακῆσαι exp. ἑκουσίως ἑλέσθαι τὸ κακὸν, afferens h. l. : Ἐθελοκακοῦντα αὐτὸν περὶ τὴν πορνείαν καὶ καταληφθῆναι παραμένοντα. Bud. interpr. Sponte deteriora consector et capesso, in h. l. Luciani [Somn. c. 18] : Εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει. Idemque addit, Pausan. usurpasse etiam pro κακουργεῖν κατὰ τῆς πόλεως, i. e. Male cogitare, et reip. mala moliri, σκευωρεῖσθαι. [Cuj. l. v. infra.] Itidem et Polyb. 5, [1, 7; 2, 8; 4, 11; 20, 3; 100, 7] pro quo et κακοτροπεύεσθαι dixisse. Locum Polybii vide ap. eum Comm. p. 25. [Polyb. 4, 38, 6 : Βυζαντίων ἤτοι βουλομένων ἐθελοκακεῖν καὶ συνδυάζειν ποτὲ μὲν Γαλάταις, τότε δὲ πλείονα Θραξίν· 6, 15, 5 : Ὥστ' ἀπράκτους γίγνεσθαι τὰς ἐπιβολὰς τῶν ἡγουμένων, ἐθελοκακεῖν καὶ κωλυσιεργεῖν προθεμένης τῆς συγκλήτου. Ælian. N. A. 4, 43 : Ἄνευ τινὸς ὑποτιμήσεως ἐθελοκακούσης καὶ σκήψεως, εἰς ἣν ὑποχωρεῖ τὸ ῥᾴθυμον.] || Milites vero ἐθελοκακεῖν dicuntur, quum non pleno conatu pugnant, sed consulto vires submittunt ut vincantur : i. e. De industria ignavius pugnare, Consulto sese ignavos et instrenuos præbere, Sponte cedere. Cujus signif. exx. habes ibid. e Paus. et Herodiano. Et ap. Suid. ex Appiano : Ἐθελοκακοῦντες αὐτῷ διὰ πλείους αἰτίας. [Herodot. 1, 127 : Οἱ δὲ πλεῖστοι ἐθελοκάκεόν τε καὶ ἔφευγον· 5, 78 : Δηλοῖ ὧν ταῦτα ὅτι κατεχόμενοι μὲν ἐθελοκάκεον, ὡς δεσπότῃ ἐργαζόμενοι. Conf. 6, 15; 8, 22, 69, 85; 9, 67. Pausan. 1, 35 : Καταγνόντες ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Κάσσανδρον καὶ τὴν πόλιν γνώμῃ τὸ πλέον Μακεδόσιν ἐνδοῦναι. De iis qui caussam deserunt in foro, Pollux 8, 143 : Ἐξέλιπε τὸν ἀγῶνα οὐκ ἐπεξελθών, ἐγκατέλιπεν ... ἐθελοκακῶν, ὑποχωρῶν, κατακλινόμενος. De forma Θελοκ. HSt. :] Θελοκακέω, De industria ignaviter ago : quod et ἐθελοκ.

Ἐθελοκάκησις, εως, ἡ, ap. Polyb. [3, 68, 10; 5, 5, 10; 27, 13, 13] i. q. ἐθελοκακία : ut quum ii, qui pugnant, nolunt vincere ob indignationem vel proditionem. Consultam ignaviam vocare queas, s. Deliberatam victoriæ proditionem.

Ἐθελοκακία, ἡ, Deliberata malitia : vel Consulta ignavia. [Suid.]

Ἐθελόκακος, ὁ, Qui de industria malus s. improbus est. Item Qui studio et data opera segnior est et ignavior. [Constant. Porph. Basil. Mac. c. 37, p. 96 : Ἔδειξε τὸν Ἀνδρέαν οὐκ ἐθελόκακον καὶ δειλόν. L. D.] Hesych. ἐθελοκάκων exp. τῶν κακὰ θελόντων, Malevolorum : ut et τὸ ἐθελόκακον accipiunt pro Malevolentia.

Ἐθελοκάκως, Deliberata malitia ; vel Consulta ignavia : ut quum milites studio et de industria segnius pugnant. Appian. ap. Suid. [fr. vol. 1, p. 37 Schw.] : Τῷ δὲ στρατηγῷ στρατὸς ἦν δυσπειθὴς ὑπὲρ [ὑπὸ] μνησικακίας, ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ἔφευγον, ἐπιδησάμενοι τὰ σώματα ὡς τετρωμένοι.

Ἐθελοκίνδυνος, ὁ, Qui sua sponte se periculis objicit, nulla necessitate postulante, ideoque Temerarius, Audax. Synonymum τοῦ θρασὺς et ῥιψοκίνδυνος ap. Polluc. [3, 134.]

[Ἐθελοκινδύνως, Temerarie, Audacter. Appian. Pun. c. 120 : Καὶ εἴ τις ἄλλος ἔμπορος ὑπὸ κέρδους ἐθελοκινδύνως ἠπείγετο.]

[Ἐθελοκωφέω.] Ἐθελοκωφῶν, Hesychio ὁ ἐθελόντως κωφεύων, Qui sponte surdus est, Qui consulto et dedita opera non audit : h. e. Qui audire non vult : ut qui simulat se non audire, quum tamen audiat. [Clem. Al. Str. 6, p. 773, 42 : Ἐθελοκωφῶσι τὴν ἀλήθειαν, singularis constructio. Hemst. Schol. Æsch. Sept. 252 (?). Boiss. Strabo 1, p. 36 : Ἀλλὰ καὶ λέγει, οὐ δοκεῖ δὲ τοῖς ἐθελοκωφοῦσιν. Procop. De B. G. p. 598, C. L. Dind. Euseb. Marc. p. 166, B : Ἐν οἷς προσήκει ἐπισκέψασθαι, τίνα τρόπον ἐθελοκωφῶν τοῦ μὲν, Συμπαρήμην, οὐκ ἀκούει. It. Anon. De cruce t. 4, p. 227, A Grets. et Vita Euphem. p. 220, B. Hase.]

Ἐθελόκωφος, ὁ, i. q. ἐθελοκωφῶν. Suid. enim ἐθελοκώφων affert pro μὴ βουλομένων ἀκούειν, θελήσει παρακούοντων.

[Ἐθελοντεὶ, quod pro ἐθελοντὶ legebatur ap. Dion. Cass. 52, 29 : Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἰδών σε πρὸς μὲν τὰ οἰκεῖα φειδωλότατον, πρὸς δὲ τὰ κοινὰ ἀφειδέστατον ὄντα, ἐθελοντεὶ συντελέσειέ τι; sustulit Sturzius. Ἐγρηγορτεὶ et Ἐθελοντεὶ ex Chœrob. Orthogr. cod. Barocc. f. 113 memorat Cramerus.]

Ἐθελοντηδὸν, pro eod. [Ἐθελοντὴν], Thuc. 8, [98] : Ἐθ. προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. [Unde Suid. : Ἐθ., Θουκ. διὰ τοῦ η', h. e. libro 8.] Polyb. [6, 31, 2] : Τῶν ἐθ. στρατευομένων, Qui sponte militabant. Bud. [Dio Cass. 53, 8 : Ἐθ. πειθαρχούντων· 58, 14 : Τῶν ἐθ. πρὸ τῆς δίκης τελευτώντων· 67 : Ἵνα ἐθ., ἀλλ' οὐχ ὑπ' ἀνάγκης δοκῶσι τοῦτο πάσχειν.]

Ἐθελοντὴν, Ultro, Sponte, Lubenter. Suid. e Polyb. : Τοῖς βουλομένοις πάντα κίνδυνον ἐθ. ὑπομένειν. [Inter ἐθελοντὴν et ἐθελοντὶ sæpe variant libri Polybii. Locos indicavit Schweigh. in Lex.] Apud eund. Suid. est, Τοὺς παραβόλους κινδύνους ἐθ. ἀναδεδειγμένους. Item, Ἐκ παντὸς ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐθ. τοὺς ἀρίστους. Huc pertinet et Herodot. 1, [5] : Οὕτω δὴ ἐθ. αὐτὴν τοῖσι Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. [Conf. 6, 25. Xen. Comm. 2, 1, 3 : Μὴ φεύγειν τοὺς πόνους ἀλλ' ἐθ. ὑπομένειν.] Eust. tamen Od. A, [p. 1428, 17] illud Homericum πρωθήβην accus. esse docens, a nominativo masc. πρώθηβος, ut ἔφηβος et similia, addit, fortassis sic declinari ap. Eur. quoque illud τῆς πατροφόνου μητρὸς, et ap. Herodot. illud, Ἐθελοντὴν τὴν Ἰὼ τοῖς Φοίνιξι συνεκπλῶσαι. [Eustathio τῆς πατροφόντου (non πατροφόνου) μητρὸς citanti ex Eur. obversatum esse l. Or. 193, ubi est πατροφόνου ματρὸς, non τῆς πατροφόντου μητρὸς, quæ sunt verba Soph. Tr. 1125, animadverterunt edd. ad l. Soph. Ejusd. de adv. ἐθελοντὴν in l. Her., ubi pro adj. habuit, errorem notavit Lobeck. ad Phryn. p. 5. Idem Herod. 6, 25 : Τὰς μὲν ἐθελοντὴν τῶν πολίων ὑποκυψάσας, ubi al. ἐθελοντί. De forma adv. in την conf. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 16, ab Angl. cit.] Sic VV. LL. Ἐθελοντὸς afferunt, cujus hoc femin. esse volunt. [Diodor. 16, 42 liber unus ἐθελοντοὶ pro ἐθελοντὶ, al. ἐθελοντεῖς.]

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, Voluntarius, Ultroneus, Libens, poet. Hom. Od. B, [291] : Ἐγὼ δ' ἀνὰ δῆμον ἑταίρους Αἶψ' ἐθελοντῆρας συλλέξομαι.

Ἐθελοντὴς, ὁ, Voluntarius, Ultroneus, Lubens : unde vet. vox Gall. *Entalenté*. [Herodot. 5, 110 : Ἀρτυβίῳ ἐθελοντὴς ἀντετάσσετο Ὀνήσιλος, ubi var. ἐθελοντί. 9, 26 : Προεχρίθη τε δὴ ἐκ πάντων συμμάχων ἐθελοντὴς Ἄχεμος. Et plur. 5, 104 : Κύπριοι δὲ ἐθελονταί σφι προσεγένοντο, et alibi, libris item variantibus inter ἐθελονταὶ et ἐθελοντί. Xen. H. Gr. 5, 3, 9 : Πολλοὶ δὲ αὐτῷ καὶ τῶν περιοίκων ἐθελονταὶ καλοὶ κἀγαθοὶ ἠκολούθουν. Ib. : Ξυνεστρατεύοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν συμμαχίδων πόλεων ἐθελονταί.] Thuc. 2, [96] : Τοὺς μὲν μισθῷ ἔπειθεν, οἱ δ' ἐθελονταὶ ξυνηκολούθουν· 1, [60] : Οἱ πλεῖστοι ἐθελονταὶ ξυνέσποντο. [Conf. 3, 20.] Dem. Pro Cor. [p. 247, 24] : Ὥστε τῆς τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθελοντὰς παραχωρῆσαι Φιλίππῳ. Sic ap. Eust. ἐθελονταὶ διδάσκαλοι δραμάτων dicuntur οἱ ἐκ τῶν ἰδίων χορηγοῦντες. Ἐθελονταὶ ap. Suid. φερωνύμως nominati scribuntur Servi qui pro cæsis ad Cannas dominis ultro militarunt. Athen. quoque 11 [14, p. 621, F] scribit Comicos s. Mimos, qui σοφισταὶ a multitudine appellarentur, ab aliis δεικηλισταὶ, φαλλοφόροι, φλοίακες, αὐτοκάβδαλοι, peculiariter a Thebanis vocitatos fuisse ἐθελοντὰς,

nihil tamen de ratione nominis aliud addens, nisi Thebanos fuisse καινουργοῦντας κατὰ τὰς φωνάς. Idem habet et Eust. [Il. p. 884, 21. De re scenica dictum habet etiam Hesych.: Ἐθελοντὰς, τοὺς βουλομένους ἢ χορηγούς. Ubi ἢ male delevit Musurus. Suid.: Ἐθελοντὴς, βουλόμενος ἢ χωρητὸς, quod χορηγὸς scribit Kust. In accus. pl. sæpe variatur in libris inter ἐθελοντὰς et ἐθέλοντας, velut Xenoph. OEc. 21, 3, Dionys. A. R. 5, 21; 9, 63. || Formam Θελοντὴς ex Porphyr. schol. ad Hom. p. 246 Valck. et codd. duobus Herodoti 6, 92 citavit Lobeck. ad Phryn. p. 7.]

Ἐθελοντὶ, pro ἐθελοντὴν, ap. Suid. [Thucyd. 8, 2: Ἐθ. ἰτέον ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους. Diodor. 1, 67.: Τῶν ξένων τοὺς ἐθ. εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημοῦντας, ubi est var. ἐθελοντῆ, forma nihili. 18, 53: Ἔσχε στρατιώτας ἐθ. ὑπακούοντας πλείους τῶν δισχιλίων· 61: Πολλοὶ καὶ ἐκ τῶν τῆς Ἑλλάδος πόλεων ἐθ. κατήντων, ubi al. ἐθελονταί. Dio Cass. 37, 20: Τῶν μὲν πλείστων ἐθ. ἂν αὐτὸν δεξαμένων· 38, 24: Τοῦ ἐθ. αὐτὸ δρῶντος. Probat Thomas p. 285. De alia forma Ἐθελοντεὶ v. supra.]

Ἐθελόντιος, Voluntarius, Ultroneus, Lubens, derivatum ab ἐθελοντὴς, ut videtur: illius hoc ap. Suid. est ex. adespoton: Προσεδόκησεν ἐθελοντίους τοὺς Ἀραβίους ὁμολογήσειν.

[Ἐθελοντίς.] Femin. nominis ἐθελοντὴς est Ἐθελοντὶς, ἴδος. Synes. De insomn. [p. 139, C]: Θῆσσα γὰρ κατιοῦσα τὸν πρῶτον βίον ἐθελοντὶς, ἀντὶ τοῦ θητεῦσαι δουλεύει, Voluntaria, Lubens, Ultronea.

[Ἐθελόντως, Lubenter. Schol. Hom. Il. T, 79: Τινὲς ἑσταότως ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς, ἡσύχως, ἀρκούντως, ἐθελόντως. Hesych. v. Ἐθελοκωφέω cit. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 767, D: Ἐθ. τὴν τῆς δουλείας μορφὴν ὑποδύεται. Hase.]

[Ἐθελόξενος. V. Ἐθελοπρόξενος.]

[Ἐθελοπερισσοθρησκεία, ἡ, Voluntaria sive Affectata et nimia religio vel superstitio. Epiphan. Adv. hær. 1, 16, 1, vol. 1, p. 34, C: Ἐλέγοντο δὲ Φαρισαῖοι διὰ τὸ ἀφωρισμένους εἶναι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἄλλων διὰ τὴν ἐθελοπερισσοθρησκείαν παρ' αὐτοῖς νενομισμένην.]

[Ἐθελοπονία, ἡ, Sedulitas, Strenuitas. Xen. OEc. 21, 6: Ἀλλ' ὥσπερ ἰδιώταις ἔστιν οἷς ἐγγίγνεται ἐθελοπονία τις, οὕτω καὶ ὅλῳ τῷ στρατεύματι ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀρχόντων ἐγγίγνεται καὶ τὸ φιλοπονεῖν. Libri plerique φιλοπονία. Sed v. Ἐθελόπονος.]

Ἐθελόπονος, ὁ, i. q. φιλόπονος, Cupidus laborum, Strenuus laborator, Qui libenter laborat: ideoque Impiger, s. Qui nunquam non vult labores, Semper promtus paratusque ad subeundos labores. Xen. Cyrop. 2, [1, 9]: Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον. [Ælian. N. A. 4, 43: Οὕτως ἄρα αὐτοῖς (formicis) τὸ ἐθελουργὸν καὶ τὸ ἐθελόπονον πάρεστι. Wakef. Muson. ap. Stob. vol. 3, p. 163, 55 Lips.: Τὸ δ' ἐθελόπονον, ὡς σωτήριον, ζηλοῦν. Hase.]

Ἐθελόπορνος, Qui sponte sua corpus suum prostituit et quæstui habet, Qui consulto meret corpore, nulla compulsus necessitate. Athen. [12, p. 533, F], ex Anacr.: Ἀρτοπώλοισιν [ἀρτοπώλισιν] καὶ ἐθελοπόρνοισιν ὁμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων· perperam enim ibi scriptum ἐθελοπόροισι.

Ἐθελοπρόξενος, ὁ, Qui est publicus hospes, idque ultro, i. e. Qui ultro suscepit hoc munus excipiendi hospitio peregrinos, nomine civitatis, quum alioqui iis qui πρόξενοι dicuntur, demandari soleret a civitate. Thuc. 3, p. 107 [c. 70]: Ἦν γὰρ Πειθίας ἐθελοπρόξενός τε τῶν Ἀθηναίων, καὶ τοῦ δήμου προειστήκει, ubi schol., ἀφ' ἑαυτοῦ γενόμενος (sub. πρόξενος) καὶ μὴ κελευσθεὶς ἐκ τῆς πόλεως. Et subjungit, Οἱ γὰρ πρόξενοι κελευόμενοι ἐκ τῆς ἑαυτῶν πόλεως ἐγίγνοντο· quæ verba Suid. quoque habet. Hesych. exp. ἑκὼν πρόξενος. [E Thuc. affert Antiatt. Bekk. p. 95, 19, Hesych., Poll. 3, 59, 60.] Sed nequaquam assentior iis qui Latine interpr. simpliciter Voluntarius hospes, quum e præcc. [in Πρόξενος] pateat πρόξενος non posse reddi simpliciter Hospes. At vero Ἐθελόξενος ap. Polluc. [l. c.] legitur, sed mendose, ut opinor, pro ἐθελοπρόξενος, præsertim quum e Thuc. afferat, ap. quem haberi ἐθελοπρόξενος docui modo. Adjuvat autem conjecturam meam et quod sequitur ap. Eund.: Ποιεῖ δὲ ταῦτα καὶ ἐθελοπρόξενος· nec enim dubito quin utrobique eand. vocem ille scripserit. At quidam hunc errorem non animadvertentes, interpr. ἐθελόξενος, Qui voluntarie peregrinatur, ut qui legatione libera olim apud Romanos regiones exteras invisebant. Et, quod ineptissimum est, a Thuc. ita usurpari tradunt.

[Ἐθελορήτωρ, ορος, ὁ, Qui orator vult videri, ut ἐθελοφιλόσοφος, Qui philosophus. Antiatt. Bekk. p. 95, 18: Ἐθελορήτωρ· ἐκβάλλουσι τὰ σύνθετα. Θουκυδίδης ἐθελοφιλόσοφος, καὶ Θουκυδίδης δὲ ἐθελοπρόξενος. Quæ sunt confusa. Non est enim ap. Thuc. ἐθελοφιλόσοφος, sed tantum ἐθελοπρόξενος.]

[Ἐθελόρμητος, ὁ, ἡ, Spontaneum impetum capiens, Spontaneus. Constant. Man. Chron. p. 6, B: Καὶ γνώμην χαρισάμενος (leg. cum libris καὶ χάριν δωρησάμενος) ἐθελορμήτου γνώμης, Spontaneæ voluntatis beneficio donans hominem deus.]

[Ἐθελοσέβεια, ἡ, Affectata pietas, Superstitio. Hesych. v. Ἐθελοθρησκεία.]

[Ἐθελοσοφία, ἡ, Affectata sapientia. Epiphan. Adv. hær. 3, 1, vol. 1, p. 958, D: Διὰ τὸ ἐκ τῆς ἰδίας ἐθελοσοφίας μωρίαν ἡγεῖσθαι τὴν τοῦ θεοῦ ἀλήθειαν.]

[Ἐθελόσοφος, ὁ, ἡ, Affectans sapientiam. Epiphan. Adv. hær. 2, 1, vol. 1, p. 517, B: Ὅπως πείσῃ σε μὴ βλασφημεῖν, ὦ ἐθελόσοφε. Bast. Id. Epiphan. ib. p. 13, A; 532, D; 534, A; 603, D; 614, B; 832, D. Hase.]

[Ἐθελόσυχνος, ὁ, ἡ, Lubenter frequentans. Etym. M. p. 299, 31: Σημειοῦται παρὰ Κράτητι τὸ ἐθελόσυχνος ἀπὸ τοῦ ἐθέλω· σημαίνει δὲ τὸν θέλοντα συχνάζειν.]

[Ἐθελοσφαγέομαι, Patior me obtruncari. Const. Man. Chron. p. 88, D: Ἀλλὰ γὰρ τοὺς μονάζοντας ὡς κύων ἀνιχνεύων, ὡς ἄρνας φεῦ κατέθυεν ἐθελοσφαγουμένους.]

[Ἐθελοταπεινοφροσύνη, ἡ, Voluntaria modestia, animi demissio. Basil. M. Homil. de synisactis p. 89. Boissonad.]

[Ἐθελότρεπτος, ὁ. ἡ, Cujus voluntas mutabilis est. Damasc. l. 2 Orthod. fidei c. 3, p. 69, de angelis: Ἔστι τοίνυν φύσις λογικὴ, νοερά τε καὶ αὐτεξούσιος, τρεπτὴ κατὰ γνώμην, ἤτοι ἐθελότρεπτος. Theophyl. Bulg. Comm. in Jo. c. 6, vol. 1, p. 600, A: Ἐθελότρεπτον ζῶον ὁ ἄνθρωπος.]

[Ἐθελουργέω, Promptus sum ad laborandum. Ælian. N. A. 7, 13: Τὸ μὲν τοῦ ἡμιόνου τοῦ φιλοπόνου καὶ τῆς δημοσίας αὐτῷ δοθείσης τροφῆς ἐξ Ἀθηναίων ὑπὲρ τοῦ ἐθελουργεῖν καθ' ἡλικίαν Ἀριστοτέλης εἶπε. Cyrill. Al. In cap. 1 Haggæi p. 637: Κἂν εἰ ἔλοιτό τις τὸ ἐθελουργεῖν εἰς τὸ ἀγαθόν.]

[Ἐθελουργία, ἡ, Strenuitas. Cyrill. C. Julian. 3, p. 79: Ἐθελουργίᾳ ἔδει τιμῆσαι κτίσιν τὴν λογικήν.]

Ἐθελουργὸς, ὁ, ἡ, Qui sponte opus subit, Promtus et impiger factor operis: ὁ φιλεργὸς καὶ πρόθυμος, Polluci [3, 120. V. id. 1, 155; 5, 18, 60, ubi de canibus]. Xen. in equi laude ponit τὸ ἐθελουργὸν, De re eq. [10, 17]: Καὶ οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον, ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριόν τε καὶ ἐθελουργὸν καὶ ἱππαστὴν καὶ θυμοειδῆ καὶ σοβαρὸν, καὶ ἅμα ἡδύν τε καὶ ἅμα γοργὸν ἰδεῖν. Hesychio est ἕτοιμος, ὁ κατὰ θέλησιν ἐργαζόμενος. [Ælian. N. A. 4, 43: Τὸ ἐθελουργὸν καὶ τὸ ἐθελόπονον (formicarum)· 6, 49: Τοῦ φιλοπόνου καὶ ἐθελουργοῦ καθ' ἡλικίαν ἑαυτὸν οὐκ ἀφῆκεν (mulus). Philon. vol. 2, p. 220, 38: Ἐπαινέσας οὖν ὁ θεὸς τὴν ἀριστείαν αὐτοκελεύστῳ καὶ ἐθελουργῷ σπουδῇ γενομένην, cit. Hemst. Cyrill. Al. In Jo. p. 601: Ἐθελουργῷ καὶ αὐτοκελεύστῳ ῥοπῇ πρόεισιν ὁ σωτὴρ ἐπὶ τὸ θέλειν ἰάσασθαι τὸν ἄνθρωπον.]

[Ἐθελουργῶς, Strenue. Pollux 3, 121.]

Ἐθελούσιος, ον, i. q. ἐθελοντὴς, deductum, ut videtur, a partic. fem. ἐθέλουσα, sicut ἐθελοντὴς ab ἐθέλων masc. Xen. Cyrop. [4, 2, 6]: Οὐκ ἀνάγκῃ, ἀλλ' ἐθελούσιοι καὶ χάριτος ἕνεκα ἐξιόντες· 6, [3, 12]: Ἐγώ σοι, ὦ Κῦρε, ἐθελούσιος ὑφίσταμαι. [Fem. H. Gr. 4, 8, 10: Καὶ ἄλλαι πόλεις ἐθελούσιαι συνετείχισαν· Conv. 8, 13: Φιλεῖν γε μὴν τῶν μὲν τὸ ἦθος ἀγαμένων ἀνάγκη ἰδία (l. ἡδεῖα) καὶ ἐθελουσία καλεῖται. Dio Cass. 37, 23: Κἂν τὰ μάλιστα ἐθελούσιοί τι ψηφίσωνται· 43, 12: Ἐθελούσιον ἱκετεύσαντα· et alibi. Eust. Od. p. 1446, 11: Οὓς οἱ μεθ' Ὅμηρον ἑκουσίους καὶ ἐθελουσίους φασί. L. Dindorf.]

[Ἐθελούσιος, ὁ, Ethelusius, n. pr. viri in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 296, 19. L. Dindorf.]

Ἐθελουσίως, Ultro, Lubenter. [Xen. Hier. 11, 12:

Ἑκόντας δὲ τοὺς πειθομένους ἔχοις ἂν καὶ ἐθ. σου προνοοῦντας θεῷο ἄν, si vitio vacat scriptura. Improbat Thomas p. 285. Ap. Diodor. 1, 67 verior videtur scriptura aliorum librorum ἐθελοντὶ, quo alibi usus est Diod. Zonar. p. 625 : Ἐθ., ἑκουσίως.]

[Ἐθελοφῐλόσοφος, ὁ, i. q. σοφιστὴς sec. Etym. M. p. 722, 17 : Ἐλέχθη δὲ καὶ ὁ ἐθ. σοφιστὴς, ὁ δὲ τῷ ὄντι σοφός. Conf. Ἐθελορήτωρ. L. D. Pallad. Laus. p. 899, B : Ἐν οἷς καὶ Μανιχαῖοι καὶ τὸ λοιπὸν σύστημα τῶν ἐθελοφιλοσόφων. Hase.]

[Ἐθελοφρονῐμότης, ητος, ἡ, Passio Tarachi p. 248 post Palladium. Boiss.]

[Ἐθελοψῡχέω, Lubenter vivo, Vitæ cupidus sum. Eust. Opusc. p. 283, 90 : Καὶ ἦν μὲν τὸ πρᾶγμα καὶ ἡμῖν ἐφετὸν, οἷα ἐθελοψυχοῦσιν.]

Ἐθελυμνοὶ, Suidæ πυκνοὶ, Densi, Spissi. [Fort. corruptum ex προθέλυμνοι.]

Ἐθέλω, f. ήσω, Volo. [De discrimine verborum Ἐθέλω et Βούλομαι dixit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 26 sq., animadvertitque ἐθέλειν generatim dici eum qui In mente habet rem facere, βούλεσθαι, qui Optat, Concedit, Præfert ut aliquid fiat. Unde constructiones nonnullæ propriæ sunt verbi βούλεσθαι, eædemque alienæ verbo ἐθέλειν, ut βούλεσθαι νίκην, βούλεσθαι ἢ seq. inf. Contra in aliis multis locutionibus nihil interest utrum ἐθέλειν ponatur an βούλεσθαι : v. quæ dicta sunt in Βούλομαι, p. 366, C, D.] Hom. Od. Γ, [272]: Τὴν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. [Pind. Nem. 4, 89 : Τὸν Εὐφάνης ἐθέλων ... ἀείσατο.] Il. A, [554] : Φράζεαι ἅσσ' ἐθέλῃσθα, paragoge poet. pro ἐθέλῃς. Dem. Olynth. 1 [init.] : Προσήκει προθύμως ἐθέλειν ἀκούειν τῶν βουλομένων συμβουλεύειν. Xen. Hell. 6, [5, 21] : Οὐδεὶς ἠθελήκει μάχεσθαι· Cyr. 5, [2, 14] : Ἔνδον δειπνεῖν οὐκ ἠθέλησεν. Plato Apol. [p. 41, A] : Πολλάκις ἐθέλω τεθνάναι, Sæpe emori vellem, Lex. Cic. p. 2. Dem. : Ταῦθ' ὡς ἀνελεῖν δεῖ λεγόντων τινῶν ἐθέλειν ἀκούειν, Velle audire, Lubenter audire. Plato De LL., Ἐθέλω ἄρχεσθαι, Lubenter pareo : Phædro, Λέγειν ἐθέλω, Lubet dicere, Cic. p. 6 mei Lex. Cic. [Xen. Cyrop. 1, 1, 3 : Κύρῳ γοῦν ἴσμεν ἐθελήσαντας πείθεσθαι· 8, 1, 28 : Καὶ γυναῖκας δὲ ἃς ἂν αἰδουμένας αἰσθάνωνται, ἀνταιδεῖσθαι μᾶλλον ἐθέλουσιν ὁρῶντες· 7, 1, 49 : Οὔτε τρέφειν οὐδεὶς ἐθέλει καλὸς κἀγαθὸς κάμηλον, ὥστ' ἐποχεῖσθαι οὔτε μελετᾶν ὡς πολεμήσων ἀπὸ τούτων. Absolute Lucian. Amor. c. 10 : Ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπηγόμην. Ὁ ἐθέλων, Quilibet. Plato Gorg. p. 508, E : Εἰμὶ δ' ἐπὶ τῷ βουλομένῳ, ὥσπερ οἱ ἄτιμοι τοῦ ἐθέλοντος. Imperat. c. infin. facit circumlocutionem imperativi, ut ap. Lat. Noli. Hom. Il. B, 247 : Ἴσχεο, μηδ' ἔθελ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλεῦσι· H, 111 : Μηδ' ἔθελ' ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθαι etc. Eurip. fr. Antig. 14, ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 373 : Μὴ οὖν θέλε λυπεῖν σαυτόν. Aoristo Æsch. Prom. 783 : Τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν θέσθαι θέλησον. Fut. c. inf. facit circumlocutionem verbi simplicis. Aristoph. Ach. 318 : Κἄν γε μὴ λέξω δίκαια μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ, ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν. Et sec. pers. in interrogatione. Aristoph. Vesp. 291 : Ἐθελήσεις τί μοι οὖν, ὦ πάτερ, ἦν σού τι δεηθῶ; Athen. 1, p. 2, A : Ἆρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι; || C. infin. significatione futuri. Herodot. 1, 109 : Εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς, ... ἄλλο τι ἢ λείπεται τὸ ἐντεῦθεν ἐμοὶ κινδύνων ὁ μέγιστος; 2, 11 : Εἰ ὦν δὴ ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος ἐς τοῦτον τὸν Ἀράβιον κόλπον, τί μιν κωλύει ῥέοντος τούτου ἐκχωσθῆναι. Conf. 2, 2, 14. 7, 49 : Εἰ ἐθέλοι τοι μηδὲν ἀντίξοον καταστῆναι, τοσούτῳ τοι γίνεται πολεμιωτέρη (terra) ὅσῳ ἂν προβαίνῃς ἑκαστέρω. Aristoph. Vesp. 536 : Ὁρᾷς γὰρ ὡς σοι μέγας ἐστὶν ἀγὼν ... εἴπερ, ὃ μὴ γένοιθ', οὗτός σ' ἐθέλει κρατῆσαι. Exx. recentiorum nonnulla v. ap. Reisk. ad Constant. Cær. p. 96=306. || Construitur c. accus. Æsch. Prom. 118 : Πόνων ἐμῶν θεωρὸς, ἢ τί δὴ θέλων; Eur. Suppl. 740 : Μέτρια θέλοντος οὐκ ἐχρῄζομεν λαβεῖν. Thucyd. 5, 50 : Ὡς δὲ οὐδὲ ταῦτα ἤθελον. Et locis ejusmodi, ut Hom. Il. H, 182 : Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος χυνέης, ὃν ἄρ' ἤθελον αὐτοὶ, ad ἤθελον intelligendum ἐκθορεῖν. Eur. Alc. 285 : Ἀλλ' ἄνδρα τε σχεῖν Θεσσαλῶν ὃν ἤθελον, ubi repetere licet infinitivum verbi antegressi, coll. Æsch. Pers. 779 : Κἀγὼ πάλου δ' ἔκυρσα τοὔπερ ἤθελον. Aliud accus. ex. ap. Jo. Malal. p. 387, 11 : Ἐγώ σε θέλω, et ad sententiam anceps est et ad scripturam. Nisi enim fallit int. Lat., locum mutilasse videtur typogr. Oxon. || Cum conjunctivo. Soph. El. 80 : Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀναχούσωμεν γόων· OEd. T. 650 : Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; || Cum infin. part. ὥστε juncto Eur. Hipp. 1327 : Κύπρις γὰρ ἤθελ' ὥστε γίγνεσθαι τάδε.] || Volo, ea signif., qua Cic. De N. D. 1 : Quatuor naturas, e quibus omnia constare censet, divinas esse vult : i. e. Statuit, Censet. Herodian. 8, [3, 19] : Σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. Sic Paus. Att. [c. 4, 6] : Αὐτοὶ δὲ Ἀρκάδες ἐθέλουσιν εἶναι τῶν δμοῦ Τηλέφῳ διαβάντων ἐς τὴν Ἀσίαν, Dici se volunt. Vel conjicientis est, ut βούλεται, Bud. [|| Contendo, de eunte. Nonnus Dion. 2, 145 : Οὐκ ἐθέλω παρὰ Κύθνον, Nolo (ire) ad Cythnum.] || Att. pro Possum : plerumque de rebus inanimatis [vel certe non de hominibus]. Il. Φ, [365] : Ζέε δ' ὕδωρ· Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato [Phædr. p. 230, D] : Τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. [Id. Epinom. p. 975, B : Ἡ δ' οὖν ἀλφίτων τε καὶ ἀλεύρων ποίησις ... καλὴ μὲν καὶ ἀγαθὴ, σοφὸν δὲ ἄνδρα τελέως οὐκ ἐθελήσει ποτὲ ἀπεργάσασθαι.] Thuc. 2, [89] : Ἡσσωμένων [ἡσσημένων] δὲ ἀνδρῶν οὐκ ἐθέλουσιν αἱ γνῶμαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κινδύνους ὅμοιαι εἶναι, Non possunt, Non solent. [Herodot. 1, 74 : Ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσεις ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. Xen. Comm. 3, 12, 8 : Ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦντα· οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι· H. Gr. 5, 4, 61 : Τὰ γὰρ σιταγωγὰ αὐτοῖς πλοῖα ἐπὶ μὲν τὸν Γεραιστὸν ἀφίκετο, ἐκεῖθεν δ' οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν. Hippocr. De art. p. 825, H : Ἄκρος δὲ ὁ ποὺς ἧσσόν τι προκύπτειν ἐθέλοι ἐς τοὔμπροσθεν. Archestr. Athen. 1, p. 5, D : Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. V. infra in Θέλω. || Similis est usus Herodot. 4, 131 : Αὐτὸς δὲ τοὺς Πέρσας ἐκέλευε, εἰ σοφοί εἰσι, γνῶναι τὸ ἐθέλει τὰ δῶρα λέγειν· 6, 37 : Πλανωμένων δὲ τῶν Λαμψακηνῶν ἐν τοῖσι λογίοισι, τὸ θέλει τὸ ἔπος εἶναι. Hinc simpl. ap. Suid. v. Πυθαγόρα τὰ σύμβολα p. 3171, B : Ἤθελε δὲ αὐτῷ τὸ μὲν πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, ὅτι δυνατῶν ὀργὴν καὶ οἰδούντων θυμὸν μὴ κινεῖν, Significabat ei.] || Paus. Lacon. [c. 11, 1] : Ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἠθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεων ἀποκρῖναι τὰ ἀξιολογώτατα, Sic ab initio tulit ratio mea scribendi. Bud. [Ἐθέλωμι, conj. forma epica, pro ἐθέλω, Hom. Il. I, 397, Apollon. De conj. Bekk. An. p. 516, 12.] Ἐθέλησθα, Ion. paragoge pro ἐθέλῃς, Velis. Il. Δ, [353] : Ὄψεαι ἢν ἐθέλῃσθα. [Et alibi. Ἐθέλῃσι Il. Θ, 142. Imperf. frequent. ἐθέλεσκον Il. I, 353 : Ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον, οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν. Et alibi. Herodot. 6, 12 : Ἐσβαίνειν οὐκ ἐθέλεσκεν ἐς τὰς νέας.]

|| Θέλω, ήσω, Volo, i. q. ἐθέλω, eodemque modo fut. habens tanquam a th. contracto, non autem barytono. Hoc voc. ap. Hom. reperiri negat Eustath. : quamobrem et Il. A, [277] : Μήτε σὺ, Πηλείδη, θέλ' ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν [βασιλῆϊ], antiquos super δη collocasse acutum cum apostropho, synalœphen facientes, sic, Πηλείδ' ἤθελ'. [Similem circumlocutionem in fut. notavimus in Ἐθέλω.] Quædam vero exemplaria Hom. habent Πηλείδη θέλ'. Xen. [Comm. 1, 2, 9, ubi nunc ἐθέλειν χρ.], θέλει κεχρῆσθαι· Dem., λαμβάνειν· Aristot. De animal. 1, εἶναι, Esse expetit, Gaza. Θέλει ἔν σοι ὁ βασιλεὺς, 1 Reg. 18, [22], Places regi, q. d. Voluntas regis in te acquiescit. Quod tamen loquendi genus ap. probatos scriptt. non reperias. Herodot. 1, [109] : Εἰ δὲ θελήσει τούτου τελευτήσαντος, ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἡ τυραννὶς, Si tyrannis ad ejus perventura est filiam. [V. in Ἐθέλω. Θέλων, Volens, Lubens. Æsch. Cho. 19 : Γενοῦ δὲ σύμμαχος θέλων ἐμοί. Soph. Phil. 1343 : Ταῦτ' οὖν ἐπεὶ κάτοισθα, συγχώρει θέλων. Ὁ θέλων, Quilibet. Soph. Aj. 1146 : Πατεῖν παρεῖχε τῷ θέλοντι ναυτίλων. Eurip. Iph. A. 340 : Καὶ θύρας ἔχων ἀκλήστους τῷ θέλοντι δημοτῶν. Quorum ad exemplum Il. probabiliter Lobeck. ad Aj. in Ion. 1167, pro τὸν θέλοντ' ἐγχώριον reponit ἐγχωρίων.] || Ponitur et Att. pro Possum, ut ἐθέλω : attributum videl. rebus animatis [immo inanimatis, ut recte supra HSt. in Ἐθέλω]. In qua signif. citat Bud. e Plat.

Phæd. p. 34 [p. 230, D, ubi rectius nunc : Τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι]. Sic etiam ap. Eurip. pro Solet, Assolet ponitur : cujusmodi ex. e Thucyd. attuli in Ἐθέλω. [|| De jubente Tzetz. Hist. 2, 310 : Ἕνατον πρὸς ζωστῆρά τε τρέχει τῆς Ἱππολύτης τῆς Εὐρυσθέως θυγατρὸς Ἀδμήτης θελησάσης.] || Τεθεληκέναι non dici, sed ἠθεληκέναι, annotat Phryn. [Epit. p. 332 : Τεθ., Ἀλεξανδρεωτικὸν τοὔνομα· διὸ ἀφετέον Ἀλεξανδρεῦσιν αὐτὸ καὶ Αἰγυπτίοις, ἡμῖν δὲ ῥητέον ἠθεληκέναι. Lobeck. : « Τεθελήκαμεν Moschio Παθ. Γυν. p. 14, τεθελήκασι p. 19; τεθελήκοι schol. Ven. Il. A, 38; τεθεληκέναι Sext. Emp. Adv. rhet. 2, p. 296; ἐτεθελήκεσαν Dio Cass. 44, 26, nisi is ἠθελήκεσαν scripsit, et 79, 2, p. 1351; 46, 47, 483; ἐθελήκει 37, 126. » Thom. M. p. 417 eadem tradentem quæ Phryn., et Æschin. F. L. p. 46, 31, ubi olim τεθέληκας, nunc ἠθέληκας, addit Schæf. Imperf. Hom. Od. N, 341 : Ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι. Qua forma præter Epicos utuntur tantum recentiores, ut Charito 3, 8 : Καλλιρόη δὲ μόνη ἐθέλησε. In ceteris temporibus formarum θέλω et ἐθέλω ap. optimos scriptores usus promiscuus est, antiquioribus tamen magis propendentibus ad formam trisyllabam. Sic ap. Hom. (de quo v. Eust. Il. p. 104, 45), veteresque Epicos, formæ θέλω exx. vel suspecta sunt, ut H. Apoll. 46 : Εἴ τίς οἱ γαιέων υἷεῖ θέλοι οἰκία θέσθαι, vel manifesto falsa, et dudum in edd. melioribus sublata, ut iis ll. omnibus ubi præcedit syllaba in ε terminata. Sed Apollonio Rh. 2, 960 : Οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, θέλον vindicatur forma qua idem utitur, antiquiores autem uti non solent, θελήμων. Nec Bucolici abstinuerunt forma breviori. Inter utramque variatur in libris Herodoti, ut appareat non uni eum formæ se astrinxisse. Ap. Pind. Isthm. 5, 40 : Θυμῷ θέλων ἀρὰν ἄκουσας, accurate respondet versui antistrophico. Inter Atticos ap. Thucyd. et, ni fallor, Platonem nullus est usus formæ θέλω. Contra ambabus promiscue utuntur Scenici, Xenophon, Oratores.] Habet etiam nonnulla pass. tempora. Unde est in VV. LL. e Naz. Or. 4 : Τὸ μὲν αὐτοῦ θελῆσαν, τὸ δὲ θεληθέν· quod Mosell. verterit, Pars quidem ejus voluit, pars rationi paruit. Ex Eod. : Καὶ ἴσως οὐδὲ ἄνθρωποι, καὶ οἷοι μὴ τεθελήμεθα, καὶ ἀφιέντες καὶ ἀφιέμενοι, Et fortasse ne homines quidem sumus, ut qui non pro nostra voluntate, sed ut evenerit, dimittamus, dimittamurque, Mosell. [Θέλω cum πέλω fort. confusum Eurip. fr. Antig. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 342 : Οὔτ' εἰκὸς ἄρχειν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον τύραννον εἶναι· μωρία δὲ καὶ θέλειν, ὃς τῶν ὁμοίων βούλεται κρατεῖν μόνος. L. Dind.]

[Ἐθέλων, ὁ.] Ἐθέλοντες, Histriones : vide Δικηλισταί. [V. Ἐθελοντής.]

[Ἔθεν. V. Οὗ.]

Ἔθεν ab Hesych. exp. ἑκὰς, ἄνωθεν [Procul, Desuper. Id. : Ἀπὸ ἔθεν, ἀπὸ ἄνωθεν, ἀπὸ ἑαυτοῦ. Quæ gl. quum manifesto deprompta sit ex Il. Z, 62 : Ὃ δ' ἀπὸ ἔθεν ὥσατο χειρὶ ἧρῳ' Ἄδρηστον, videntur fuisse qui eo l. ἔθεν caperent pro ἑκάς. L. Dind.]

[Ἐθένχις (Ἔθεγχις), Potamogeton, herba ap. Ægyptios. Dioscor. 4, 101, p. 469. V. Jablonski Opusc. t. 1, p. 63.]

[Ἔθη, ἀγαθὰ, Bona, Hesych. V. Ἐτεός.]

[Ἐθημολογέω, ap. Antiphilum Anth. Pal. 9, 551, 4 : Τεναγῖτιν ὅτ' εἰς ἅλα κῶλον ἑλαφρὸν στήσας ψαμμίτην δόρπον ἐθημολόγει (ardea), δυσμενέες τότ' ἔβησαν ἐπὶ πτόλιν ἀντιπέρηθεν, More suo colligebat int. Jacobs.]

Ἐθημοσύνη, ἡ, Consuetudo, Assuetudo, συνήθεια, ἐθισμὸς, Suid. [Qui addit formam ἐθιμοσύνη cum iisd. intt. Hesych. ; Ἐθημοσύνη, συνήθεια. Zonar. p. 621 ; Ἐθιμ., σ.]

Ἐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Assuetus, Consuetus, Solitus. [Musæus v. 312 : Ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης. Nonnus Jo. p. 76, 12 : Ἐθήμονι λαίλαπι λύσσης, et alibi. Dion. 1, 35 : Ἐθήμονος ἀντὶ χιτῶνος· 279 : Ἐθήμονι πήγνυτο πέτρῃ· 309 : Ἐθήμονα χεῖρα, etc. Hesych. : Ἐθήμων, ἐθῶν ἢ ἔμπειρος, πρόθυμος, συνήθης. Ubi ἐθῶν ἔμπ. vel ἔθων ἢ ἔμπ. conjiciunt intt. V. quæ dicentur in Ἔθος, ubi de forma Βέσορ. Πρόθυμος ad ἐθελήμων refert Reisk.]

Ἐθίζω, Assuefacio. Isocr. Panath. : Τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν [p. 276, E, et sim. Nicocl. p. 38, E. Add. p. 20, D; 106, B]. Lucian. Anachars. : Πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. [Xen. Comm. 2, 1, 2 : Τὸ οὖν προαιρεῖσθαι ... πότερον ἂν αὐτῶν ἐθίζοιμεν; Eq. 9, 9 : Ἀγαθὸν δὲ ἐθίζειν αὐτὸν καὶ τὸ ἠρεμεῖν ... καὶ τὸ ὡς ἥκιστα ἄλλῳ τινὶ ἅπτεσθαι· 7, 7 : Δεῖ δὲ τὸν ἱππέα καὶ τὸ ἄνωθεν ... σῶμα ὡς ὑγρότατον ἐθίζειν εἶναι.] Et ἐθίζω σε ἔθη, e Plat. De LL. [V. Ἐθίζομαι. Id. Menon. p. 70, B : Καὶ δὴ καὶ τοῦτο τὸ ἔθος ὑμᾶς εἴθικεν. Xen. H. Gr. 6, 1, 15 : Καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ δὲ ταὐτὰ εἴθικεν.] Et Ἐθίζομαι, Assuefio : ut ἐθίζομαι τοῦτο, e Plat. [Leg. 3, p. 681, B. Ἔθη ... ἃ εἰθίσθησαν περὶ θεούς τε καὶ ἑαυτούς. Id. absolute 2, p. 653, B : Ὀρθῶς εἰθίσθαι ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἐθῶν. Utraque structura Xen. Eq. 8, 6 : Ἐπειδὰν τοῦτο ἐθισθῇ· 3, 8 : Μαθόντες καὶ ἐθισθέντες. Dat. seq. Theophr. C. Pl. 5, 9, 11 : Ὅπως ἐθισθῶσι πνεύματι καὶ ψύχει.] At Xen. Cyrop. 1, [6, 19] : Σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et cum infin. [2, 3, 22 : Ἵνα ἐθίζωνται καὶ ἕπεσθαι·] Εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν, 3, [2, 25]. Ἐθίζω, neutr., Assuesco, Soleo. Alex. Aphr. : Ἐθίσαντες αὐτῷ, οὐκέτι αἰσθανόμεθα αὐτὸ θερμόν. Et cum infin. ap. Eund. Probl. 1, [39] : Εἴθισε γὰρ ἡ ὄψις ἀεὶ τῷ ἀέρι προσομιλεῖν. [Plut. Lycurg. c. 12 : Παίζειν εἴθιζον καὶ σκώπτειν, ubi male illatum εἰθίζοντο contra libros.] Εἴθισμαι, Assuefactus sum : s. Consuevi, Soleo : ab ἐθίζω : vel etiam ab εἰθίζομαι : nam et hoc utuntur in carmine, addito ι metri causa. Pythag. [C. aur. 9, 35], Κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε, Hæc cohibere assuesce. [Thucyd. 1, 77 : Οἱ δὲ εἰθισμένοι πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἴσου δμιλεῖν. Xen. Cyrop. 2, 1, 16 : Γέρρον δ πάντες εἰθίσμεθα φορεῖν. De re consueta ib. 8, 7, 10 : Ὡς οὖν παλαιὰ καὶ εἰθισμένα καὶ ἔννομα λέγοντος ἐμοῦ οὕτως ἀποδέχεσθε· Reip. Lac. 6, 4 : Οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνό γε παρὰ τοῖς ἄλλοις εἰθισμένον ἐποίησεν ἐπιτηδεύεσθαι· Hier. 9, 7 : Τὸ πάντων μὲν χρησιμώτατον, ἥκιστα δὲ εἰθισμένον διὰ φιλονεικίας πράττεσθαι. Ἠθισμένος scribitur apud Hesych. v. Ἐθὰς, et alibi non raro in codicibus : quod de optimo Parisino Demosthenis testatur Bekker. ad p. 833, 27. Simile augmentum ἠργαζόμην pro εἰργαζόμην s. v. Ἐργάζομαι notabimus. De bestia cicure Etym. M. p. 542, 43 : Οἱ δὲ νεώτεροι τάσσουσι τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ εἰθισμένου καὶ γεγονότος ἡμέρου ζώου. Τὰ εἰθισμένα, Consueta, Polyb. 4, 34, 1 : Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν εἰθισμένων ἐποίησάν τι. L. Dind.]

Ἐθικὸς, ἡ, ὸν, Ad consuetudinem pertinens. Plut. [Mor. p. 3, A : Καὶ τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ἐθικὰς ἄν τις λέγῃ, οὐκ ἄν τι πλημμελεῖν δόξειεν. Ubi respicit Peripateticorum argutam definitionem ap. Stob. Ecl. eth. 2, 7, vol. 2, p. 244 : Διὸ καὶ τὴν ἠθικὴν ἐθικὴν εἶναι.]

[Ἐθίμιον, τὸ, Consuetudo. Apost. Const. p. 244, 3 (ubi al. ἔθιμον, q. v.). Wakef.]

Ἔθιμος, ὁ, Consuetus, Assuetus, συνήθης, ἐθὰς, Suid. [Verba Suidæ sunt : Ἐθημοσύνη, συνήθεια, ἐθισμός. Καὶ ἔθιμος συνήθης καὶ ἐθάς. Ubi verbis quinque postremis caret liber Bruxell., Gaisf. autem hæc substituit : Ἔθιμος καὶ Ἐθιμοσύνη, συνήθεια, ἐθισμός. Sed mihi ἔθιμος nihil videtur, nisi dittographia seq. ἐθισμός. In Gl. tamen est : Ἔθιμος ἡμέρα, Dies sollemnis. Ἔθιμον, τὸ, Consuetudo, præter Clem. in Ἐθίμιον cit. habent Gloss. : Ἔθιμον, Consuetum, Sollemne. Ἔθιμα, Solennia, Sueta. Τὰ ἔθιμα, Justa. Diodor. Exc. p. 577, 43 : Καθώς ἐστι Ῥωμαίοις ἔθιμον. Antig. Car. c. 15, p. 25 : Καθάπερ ἐστὶν ἔθιμον πᾶσι προσπαρατιθέναι. Schol. Aristoph. Pl. 1186 : Τὰ ἔθιμα τῶν παρεχομένων τοῖς ἱερεῦσι δέρματα καὶ κωλαῖ. Ducang. Gl. p. 351 : « Ἔθιμον, Mos, Consuetudo. Gl. Gr.-Lat. : Ἔθιμον, Consuetum Solemne. Ἔθιμα Ἰουδαϊκὰ, ap. Clem. l. 6 Constit. Apost. c. 28. Nicetas De Cpol. statu n. 5 : Καὶ τὰ μὲν πρῶτα κατά τι πάτριον ἔθιμον, etc. Utitur Codinus De offic. aulæ Cpol. c. 6, n. 46, 49; c. 14, n. 12; c. 16, n. 4, etc. || Ἔθιμα, Menstrua. Nicephorus Patr. CP. in Jure Græco-Rom. p. 70 : Ἐὰν τελεία γυνὴ γενομένη Χριστιανὴ μετὰ μίαν ἢ δύο ἢ ὅσας δήποτε ἡμέρας μέχρι τῶν ἑπτὰ ἴδῃ τὰ ἔθιμα αὐτῆς. »]

[Ἐθίμως, Sollemniter. Apollon. Dysc. De pron. p. 361=101, A : Ἐν οἷς οὖν δισυλλαβεῖ, σαφὲς ὅτι ἁπλῆ ἐστι, λείπουσα ἐθίμως αὐτῷ τῇ ἡμῶν· 397=137, B : Λείπειν φασὶ τὴν περὶ ἐθίμως. Theodor. Metoch. p. 550

citat Cramer. Gloss. : Ἐθ., Rite, Ritu, Solemniter.]

Ἔθισμα, τὸ, i. q. ἐθισμός. Xen. De art. eq. [6, 13]; Ἕν τοῦτο καὶ δίδαγμα καὶ ἔθισμα πρὸς ἵππον, ἄριστον. [Plato Leg. 7, p. 793, D : Νόμιμα ἢ καὶ ἐθίσματα.]

Ἐθισμός, ὁ, Assuefactio, Consuetudo. Et pro Instituto ap. Plut. Bud. [Mor. p. 83, B : Τηρεῖ καὶ διαμνημονεύει τὸν ἐθισμόν· 714 : Περὶ τοὺς ἀρχαίους ἐθισμούς. Et alibi. Aristot. Eth. Nic. 1, 7 : Τῶν ἀρχῶν δ' αἱ μὲν ἐπαγωγῇ θεωροῦνται, αἱ δ' αἰσθήσει, αἱ δ' ἐθισμῷ τινι. Antiatt. Bekk. p. 93, 19 : Ἐθισμός, ἀντὶ τοῦ ἔθος, Ποσείδιππος Φιλοπάτορι. Polyb. 1, 17, 11 : Ἡ τῶν ἐθισμῶν διαφορὰ καὶ τότε καὶ πολλάκις ἤδη σέσωκε τὰ Ῥωμαίων πράγματα· 3, 110, 4 : Διὰ τὸ παρὰ μίαν ἐκ τῶν ἐθισμῶν μεταλαμβάνειν τὴν ἀρχὴν τοὺς ὑπάτους, Ex more. Et alibi.]

Ἐθιστέον, Assuefaciendum. Xen. [Comm. 2, 1, 28]: Τῇ γνώμῃ ὑπηρετεῖν ἐθ. τὸ σῶμα, Corpus assuefaciendum ut animo serviat. [Isocr. Evag. p. 190, C : Τοὺς δ' ἄλλους ἐθ. ἀκούειν. Angl. Nicostr. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 77, 53 Lips. : Τοὺς οἰκέτας ἐθ. οὕτως, ὅπως δμιλεῖν μηδενὶ ἐξέστω αὐτῶν πρὸς τὸ οὖς. Anton. Ad seips. 3, 4 : Ἐθ. ἑαυτὸν, μόνα φαντάζεσθαι, περὶ ὧν κ. τ. λ. Hase.]

Ἐθιστὸς, ἡ, ὸν, Qui assuetudine acquiri potest. Aristot. Eth. 1, [9] : Ὅθεν καὶ ἀπορεῖται πότερόν ἐστι μαθητὸν, ἢ ἐθιστὸν, ἢ ἄλλως πως ἀσκητόν. [Id. Rhetor. 1, 10 : Ἔστι δὲ καὶ τὸ σύνηθες καὶ τὸ ἐθιστὸν ἐν τοῖς ἥδεσιν· Eth. Nic. 7, 9 : Ἀρετὴ ἢ φυσικὴ ἢ ἐθιστή.]

Ἐθμὴ, ἡ, Hesychio ἀτμὴ, ἀτμὸς, καπνὸς [καμπτὸς cod.], λεπτὸς, Vapor, Tenuis fumus. [Epiphan. t. 1, p. 459, B, de hypocaustis : Ὑποκαίειν δὲ κάτω, διὰ τὸ εἶναι ἐθμὴν εἰς θάλψιν τῶν ἔνδον ἐν τῷ οἰκίσκῳ συναγομένων. Hase.]

Ἐθμοὶ, Hesychio πολλοὶ, δεσμοὶ, πλόκαμοι. Sed illud πολλοὶ valde convenit cum ceteris. [Δεσμοὶ, πλόκαμοι, ad Δεθμοὶ, quod in ἐθμοὶ depravatum alicubi invenerit Hes., refert Valck. Ep. ad Rœv. p. 47, πολλοὶ autem ad Ἐθμοὶ pro ἐσμοὶ, quod v.]

[Ἐθναγός. V. Ἐθνάρχης.]

Ἐθνάρχης, ὁ, Gentis præfectus. Lucian. Macrob. [c. 17] : Ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου. 2 Ad Cor. 11, [32] : Ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως. 1 Macc. [14, 47], ἐθνάρχης τῶν Ἰουδαίων Simo. Areopagitæ autem ἐθνάρχαι dicuntur Angeli, et Ἐθναγοί. [Ἔθναρχος Const. Man. Chron. p. 52, A : Τοῖς ἐθνάρχοις, ubi cod. ἐθνάρχαις. Boiss. Sic ib. p. 13, C : Ἐθνάρχαι καὶ χωράρχαι. Theophyl. Hist. 7, 8, p. 175, C : Τὸν τοῦ Κὸλχ ἐθνάρχην. Origen. Ep. ad Afric. ed. Delar. vol. 1, p. 28, A : Ὅσα συγχωροῦντος Καίσαρος ὁ ἐθνάρχης παρ' αὐτοῖς (Judæis) δύναται. || Ap. Byzantinos Præfectus militaribus copiis ἐξ ἐθνῶν in Romanorum auxilium contractis. Scylitz. p. 787 : Καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἡγεμόνα καταστήσας τὸν πατρίκιον Νικηφόρον τὸν Βρυέννιον, καὶ ἐθνάρχην ταῦτον κατονομάσας, et Bryenn. l. 4, c. 16 citat Ducang. Gl. p. 351.]

Ἐθναρχία, ἡ, Præfectura gentis. [Constant. Man. Chron. p. 36, D : Καὶ κατατροπωσάμενος μυρίας ἐθναρχίας· 77, B : Καὶ πᾶσαν περιταύριον ἤγειρεν ἐθναρχίαν· 121, B : Εἶχε δ' εὐθὺς Βασίλειον Ἀράβων ἐθναρχία. Cf. not. ad Nicet. Eugen. 1, 19. Boiss. Ephraem. Cæs. 399 : Ὃς ἄρξας ἐθνῶν ἀπλέτων ἐθναρχίας. Theodoret. Serm. 10 ad Græcos : Ἐθναρχίαι καὶ μερικαὶ βασιλεῖαι, citat Ducang. Gl. p. 351.]

[Ἔθναρχος, ὁ, i. q. ἐθνάρχης, quod v. Eust. Opusc. p. 281, 30 : Ὁ τῶν Ἀγαρηνῶν ἔθναρχος.]

[Ἐθνέσται, οἱ, ἔθνος Θεσσαλίας· ἀπὸ Ἐθνέστου τῶν Νεοπτολέμου παίδων ἑνὸς, ὡς Ῥιανὸς δ' καὶ ε', Steph. B.]

[Ἐθνηδὸν, Tota gente. Joseph. Maccab. vol. 2, p. 500 : Τοὺς Σικιμίτας ἐθν. ἀποσφάξαντες.]

Ἐθνικὸς, ἡ, ὸν, Ad gentem aliquam aut gentes pertinens, Genti alicui s. nationi peculiaris. Ab Athen. [7, p. 329, A] citantur Ἐθνικαὶ ὀνομασίαι Callimachi. Et ap. Hermog. legitur Ἐθνικὴ λέξις. Sunt autem qui itidem verba, quæ Fabius vocat Regionibus quibusdam magis peculiaria, ἐθνικὰ ὀνόματα esse putent. A gramm. vocatur etiam nomen ἐθνικὸν, A gentis vel etiam urbis appellatione deductum. Quod nomen frequenter ap. Steph. B. occurrit : ut quum dicit ab Αἴγυπτος esse ἐθνικὸν Αἰγύπτιος : ab Ἀβίλη esse ἐθνικὸν Ἀβιληνός : ab Ἄβυδὼν esse ἐθνικὸν Ἀβυδώνιος. Hinc vocatur ab Eust. ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας. [Diodor. 18, 3 : Μετὰ δὲ ταῦτα Αἰτωλοὶ μὲν ἀξιώσαντες τὸν Λεωσθένην διά τινας ἐθνικὰς χρείας κατὰ τὸ παρὸν ἀπελθεῖν ἐπ' οἴκου, Propter res suæ gentis, Domesticas. Polyb. 30, 10, 6 : Πρὸς μὲν οὖν τὰς ἄλλας πόλεις καὶ τὰς ἐθνικὰς συστάσεις, Gentium concilia. Dionys. De Thuc. c. 7, p. 823, 3 : Ἐθνικὰς καὶ τοπικὰς ἐκφέροντες ἱστορίας.] || Ἐθνικοὶ ap. Eccles. Scriptt., A religione Christiana alienæ gentes, Gentiles, Ethnici. [Matth. 6, 7 : Ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· 18, 17 : Ἔστω σοι, ὥσπερ ὁ ἐθνικός. Paulus Æg. p. 196, 2 : Σέβας ἐθνικόν. Constant. Basil. Mac. c. 53, p. 134 : Εἰσήχθη καὶ αὐτὴ πρὸς βασιλέα ἐντίμως τε καὶ λαμπρῶς εἰσαγαγοῦσα καὶ δῶρα πολυτελῆ (mulier Peloponnesia) οἷα τῶν ἐθνικῶν βασιλέων οὐδεὶς σχεδὸν μέχρι καὶ τότε πρὸς βασιλέα Ῥωμαίων εἰσήγαγεν. L. D. Ἐθνικὸς βίος, in Concil. Nicæno 1, c. 2. Ducang. Zonar. ad Can. 24 Carthag. p. 412 : Ἐθνικοὺς ἐνταῦθα τοὺς ἀπίστους νοεῖν δεῖ. Suicer.]

Ἐθνικῶς, More τῶν ἐθνικῶν, Gentilium. E Tacito interpr. More gentico. [Chrysost. In Galat. 2, t. 3, p. 731. Seager. Wassenb. ad Hom. p. 57. Schæf. Galat. 2, 14 : Ἐθνικῶς ζῇς καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς. Peculiari gentis usu, ap. Hesych. : Ἰλλικον, τὸν τραγίσκον ἐθνικῶς. L. D. Diog. Laert. 7, 56 : Διάλεκτος δέ ἐστι λέξις κεχαραγμένη ἐθν. τε καὶ ἑλληνικῶς. Clem. Al. t. 2, p. 885, 41 : Ὁ ἐθν. ἐν ἐκκλησίᾳ πολιτευόμενος, Qui gentiliter vivit in Eccl. Hase.]

[Ἐθνιστὴς, ὁ.] Ἐθνισταὶ Hesychio οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους : pro quo ap. Suid. in Ms. etiam Cod. scriptum ἐθνῖται, cum ead. exp. [Eust. Il. p. 901, 9 : Ὥσπερ φυλέτης καὶ πολίτης καὶ θιασώτης καὶ λοχίτης καὶ ἐθνίτης. Hemst.]

[Ἐθνίτης. V. Ἐθνιστής.]

[Ἐθνοκράτωρ, ὁ, Gentium rector. Epiphan. t. 2, p. 257, C : Αὐτὸς ὁ παντοκράτωρ, καὶ κοσμοκράτωρ, καὶ ἐθν. καὶ ἀληθὴς Θεός. Hase.]

[Ἐθνόμῦθος, ὁ, ἡ, Gentilis et fabulosus. Epiphan. Adv. hær. 1, 7, vol. 1, p. 8, D : Ἀπὸ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἐρανισάμενοι ἐθνομύθου πλάνης· 1, 2, 31, 3, p. 166, A : Τῆς ἐθνομύθου πλάνης καὶ διδασκαλίας. Et paullo aliter 2, 1, 61, 7, p. 519, A : Διὸ καὶ ἔλεγεν αὐτὸς ὁ κύριος, Ἐγώ εἰμι ὁ ὤν,... ἵνα αὐτοὺς ἀποστρέψῃ τῆς τῶν ἐθνομύθων πλάνης, Gentilium fabulatorum.]

[Ἐθνόπακτος. V. Ἐθνόπληκτος.]

[Ἐθνοπάτωρ, ορος, ὁ, Gentis pater. Joseph. Hist. Maccab. c. 16.]

[Ἐθνόπληκτος. Joseph. Hist. Maccab. c. 7 : Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ Ἀαρὼν τῷ θυμιατηρίῳ καθωπλισμένος διὰ τοῦ ἐθνοπλήκτου πυρὸς ἐπιτρέχων τὸν ἐμπυριστὴν ἐνίκησεν ἄγγελον. Quod esse putatur Populum ferientis. Ἐθνοπάκτου, pro quo al. cod. ἐθνοπάγκτου, Toup. autem ἐθνοπλάγκτου, ex eo l. citavit Suidas.]

[Ἐθνόρυστις, ἡ, Populi servatrix. Anon. Hymn. in Virg. 6.]

Ἔθνος, τὸ, Gens, Natio. Thuc. [1, 3 : Ἔθνη ἄλλα τε καὶ τὸ Πελασγικόν. Et 122, ubi paullo aliter.] 1 : Καὶ καθ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. [Id. 2, 68 : Διελύθησαν κατὰ ἔθνη· 6, 67 : Κατά τε ἔθνη ἕκαστα καὶ ξύμπασι. Xen. Anab. 1, 8, 9 : Πάντες οὗτοι κατὰ ἔθνη ἐν πλαισίῳ πλήρει ἀνθρώπων ἕκαστον τὸ ἔθνος ἐπορεύετο· 5, 5, 5 : Πομπὰς ἐποίησαν κατὰ ἔθνος ἕκαστοι τῶν Ἑλλήνων.] Xen. Cyrop. 1, [1, 4] : Καὶ τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνη. Vide ibid. et alia exx. Æschin. C. Ctes. : Ἡ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. [Theocr. 17, 77 : Ἔθνεα μυρία φωτῶν. Cum λαὸς jungit Cedren. vol. 1, p. 17, C : Ἡ τοῦ θεομισοῦς αὐτοῦ καὶ ὑπερηφάνου πνεύματος ὁσμὴ τὴν οἰκουμένην διατρέχουσα, βασιλέων τε καὶ ἀρχόντων καὶ λαῶν ἀσυνέτων καὶ ἐθνῶν καρδίας πληρώσασα. L. D.] || Metaph., ut Lat. Genus et Natio, pro ordine et societate ac genere hominum : ut τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Aristot. Et δημιουργικὸν ἔθνος, Plato [Gorg. p. 455, B]. Cui exemplo, quod affert Bud. p. 541, ubi et vide Natio candidatorum e Cic., addo ex eod. scriptore istud, De rep. 1, [p. 351, C] : Ἢ πόλιν, ἢ στρατόπεδον, ἢ λῃστὰς, ἢ κλέπτας, ἢ ἄλλο τι ἔθνος ὅσα κοινῇ ἐπί τι ἔρχεται ἀδίκως. [Leg. 12, p. 943, C : Ἀριστείων δὲ πέρι κρίνεσθαι τὸν βουλόμενον ἐν τοῖς αὐτῶν ἔθνεσι. Xen. Conv. 3, 6 : Οἶσθά τι ἔθνος ἠλιθιώτερον ῥαψῳδῶν;] Non dubito autem quin ἔθνος pro Certorum hominum multitudine, ex Hom. petierint ejus posteri, dicente aliquoties ἔθνος ἑταίρων,

aliaque hujusmodi nonnulla : ut Il. P, [114] : Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων· [679] : Ὅσσε φαεινὼ Πάντοσε δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων. Sic Od. Λ, [34], ἔθνεα νεκρῶν. Quibus in ll. apte nos arbitror vertere posse Agmen, Agmina; hujus enim itidem vocis signif. extendunt Lat. poetæ. [Pind. Pyth. 10, 28, Nem. 3, 71 : Βρότεον ἔθνος· et sim. ἀνέρων ἔθνος Ol. 1, 66; θνατὸν ἔθνος Nem. 11, 42; ἔθνει γυναικῶν Pyth. 4, 252; Μερόπων ἔθνεα Isthm. 5, 30. Eur. Or. 977 : Πανδάκρυτ' ἐφαμέρων ἔθνη πολύπονα. Æsch. Eum. 366 : Ζεὺς γὰρ ἀξιόμισον ἔθνος τόδε λέσχας ἂς ἀπηξιώσατο, de Furiis.] || Ἔθνεα de brutis etiam dicitur : ut Virg., Vasti gens humida ponti. Sic ap. Hom. ἔθνεα legimus χηνῶν [Il. B, 459], et γεράνων, et κύκνων : necnon μελισσῶν [ib. 87] : ut dixit Colum. quoque de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur. [Et Od. Ξ, 73 : Ἔθνεα ... χοίρων.] Hom. autem imitati ceteri poetæ ita usi sunt : ut Oppian. [Cyn.] 3, [1] : Ἀλλ' ὅτε δὴ κεραῶν ἠείσαμεν ἔθνεα θηρῶν. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 191, 6] : Ὄψει καὶ γυπῶν ἔθνεα καὶ κοράκων. Quibus etiam ll. ἔθνεα nomen illud Agmina convenire arbitror. Lucret. autem dixit etiam Secla ferarum. [Soph. Antig. 345 : Θηρῶν ἀγρίων ἔθνη· Phil. 1147 : Ἔθνη θηρῶν. Plato Tim. p. 92, C : Ἰχθύων ἔθνος. Theocr. 25, 114 : Ἐκπάγλως θαύμαζε βοῶν τόγε μυρίον ἔθνος εἰσορόων. Philostr. V. Apoll. 2, 14, p. 66, 4 : Φαλαίνας δὲ καὶ φώκας καὶ τὰ ζωοκτόνα ἔθνη· V. Soph. 1, 2, p. 532, 12 : Πολλὰ δὲ ἔθνη κυνῶν. Conf. Eust. Od. p. 1751, 22. L. D.] || Ἔθνος pro γένος, i. e. Sexus, e Xen. OEc. [7, 26] : Ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις διελεῖν, πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν τούτων πλεονεκτεῖ. [|| Item pro γένος, de gente civitatis. Pollux 9, 8 : Καὶ τὸ πλῆθος δῆμος, ὄχλος, δημόται, φυλέται, γένη, ἔθνη. Id. 8, 111 : Ὅτε μέντοι τέσσαρες ἦσαν αἱ φυλαὶ, εἰς τρία μέρη ἑκάστη διῄρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριττὺς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία· ἑκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα ἐξ ἀνδρῶν τοσούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες ... τρία δὲ ἦν τὰ ἔθνη πάλαι, Εὐπατρίδαι, Γεωμόροι, Δημιουργοί. Phot. et Suid. : Τριττὺς τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διῄρηται εἰς τρία μέρη, τριττῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας, ὡς Ἀριστοτέλης φησί. L. D.] Ceterum ab ἔθος deducit Etym. : cui et Eust. [Il. p. 178, 12; 255, 21] subscribit. [|| Ἔθνη, Provinciæ populi Rom. Dio Cass. 36, 24 : Τῆς Σαρδοῦς ἄρξαι λαχὼν οὐκ ἠθέλησε, μισήσας τὸ πρᾶγμα διὰ τοὺς πολλοὺς τοὺς οὐδὲν ὑγιὲς ἐν τοῖς ἔθνεσι δρῶντας· conf. 37, 50, etc. L. D. Euseb. Vita Const. 1, 25 : Ἐπισκοπῶν σὺν πολλῇ τῇ φιλανθρωπίᾳ πάνθ' ὅσα πρότερον ἔθνη ὑπὸ τῇ τοῦ πατρὸς μοίρᾳ διεκυβερνᾶτο. Zonar. in Antonino Phil. ex Dione : Ἐνομοθέτει τότε μηδένα τοῦ ἔθνους ἄρχειν ὅθεν ἐγένετο. Et in Severo : Ἄπληστος δὲ ὢν παρὰ πάντων ἤτει καὶ οὔτε ἔθνος οὔτε πόλιν ἀφῆκεν ἀσύλητον. Ita alibi non semel. Ducang. || Gentes, Gentiles. Matth. 10, 5 : Εἰς ὁδὸν ἐθνῶν μὴ ἀπέλθητε. Rom. 11, 13 : Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν· ἐφ' ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω. « Concil. Laodic. c. 39 : Οὐ δεῖ τοῖς ἔθνεσι συνεορτάζειν καὶ κοινωνεῖν τῇ ἀθεότητι αὐτῶν. » Ducang. Arethas In Apocalypsin c. 52 ait S. Scripturam τοῦ Ἰσραὴλ χωρὶς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἔθνη προσαγορεύειν. Id. in App. p. 64.]

[Ἐθνοσατράπης, ὁ, Gentis satrapa. Theodor. Prodr. Galeom. 283, 359. Boiss.]

[Ἐθνόφρων, ονος, ὁ, ἡ. Ἐθνόφρονες, Hæretici, sic appellati, quod, licet Christiani, gentilium ritus et superstitiones sectarentur. De iis agunt Nicetas in Thesauro orthodoxæ fidei l. 4, p. 252—3, Auctor De initiis hæreseon (in Cotelerii Eccl. Gr. mon. vol. 1) n. 94, etc. Ducang.]

[Ἐθνοφύλαξ, κος, ὁ, Gentilitius, Gl.]

[Ἐθνυμῶν, όνος, n. gentis, corruptum, ut videtur, memorat Arcad. p. 14, 2.]

Ἔθος, τὸ, Mos, Consuetudo. Dem. Pro cor. : Δεδώκατε ἔθει τινὶ φαύλῳ πολλὴν ἐξουσίαν, Perverso more, Cic. Idem, Παυστέον τούτων τῶν ἐθῶν. Xen. [Cyrop. 1, 6, 33] : Ὅπως σὺν τοιούτῳ ἔθει εἰθισθέντες [ἐθ.], πραότεροι πολῖται γένοιντο. Isocr. [De pac. p. 177, C] : Ἔθος καθέστηκε τοῖς τυράννοις· sic dicitur ἔθος ἔχουσιν. Et, Ἐν ἔθει γενόμενος τῆς ὄψεως, Consuetus aspectui. [Pro his Et ... aspectui HSt. Ms. Vind. : « Herodian. l. 4 [immo 5, 5] : Βουλόμενος ἐν ἔθει γενέσθαι τῆς τοῦ σχήματος ὄψεως τὴν σύγκλητον, Volens assuescere senatum conspectui illius habitus. » Hippocr. De judic. p. 55, 36 : Ἡ αἷμα πολὺ ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυὲν ἢ μανίη τοῦ μεγάλου νοσήματος ἐν ἔθει γενομένου λύσις. Sextus Pyrrhon. hypot. 1, 142, p. 36 : Καὶ ὁ σεισμὸς δὲ οὐχ ὁμοίως θορυβεῖ ... τοὺς ἐν ἔθει τούτου γενομένους, iterumque paullo post. Aret. Diut. m. sign. 2, 12, p. 67=75 : Τὸ μὴ ἐν ἔθεϊ μηδὲ οἰκεῖον. Dionys. A. R. 6, 53 : Χαλεπὴ δὲ πεῖρα τῶν μὴ ἐν ἔθει, Insuetorum. Plut. Comp. Demetr. c. Anton. c. 4 : Γεγονὸς ἐν ἔθει τοῖς Μακεδόνων βασιλεῦσιν.] Thuc., ἐν ἔθει εἶναι, In moribus esse, Cic. [2, 64 : Ταῦτα γὰρ ἐν ἔθει τῇ πόλει πρότερόν τε ἦν ... Id. 4, 32 : Κατὰ τὸ ἔθος. Aliæ phrases sunt ἐξ ἔθους, De more, ap. Plat. Phæd. p. 82, B : Ἐξ ἔθους τε καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ. Plut. Alex. c. 57 : Ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων, οὓς ἐξ ἔθους ἐπήγετο πρὸς τὰ τοιαῦτα. Tzetz. Exeg. Il. p. 86, 3 et 17. Soph. Phil. 894 : Τό τοι σύνηθες ὀρθώσει μ' ἔθος. Athen. 1, p. 10, E : Ἀρχαῖον δὲ τοῦτο ἔθος· 12, A : Ὡς παρὰ πολλοῖς τῶν βαρβάρων ἔτι καὶ νῦν ἔθος ἐστί. || Ἔθος ποιέω, Consuesco. Hippocr. De morbo sacro p. 307, 23 : Ὃ δὲ ἀπὸ παιδίου συνηύξηται καὶ συντέτροφεν, ἔθος πεποίηκεν ἐν τῇσι μεταβολῇσι τῶν πνευμάτων τοῦτο πάσχειν, Consuevit. Hesych. : Ἐθίζει, ἔθος ποιεῖ. || Forma Lacon. Βέσορ latere visa est quum intt. tum Valcken. ad Theocr. Adon. p. 282, B, in gl. Hesychii : Βεσὸν, ἔθος καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες δὲ βεστικὸν κ. τ. λ. Ubi conj. Valck. Βέσορ, ἔθος, καὶ Βεσῶν ἄμπειρος, ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες. Comparanda erat ejusd. Hesych. gl. : Ἐθήμων, ἐθῶν ἢ ἔμπειρος, ubi ἔθων repositum est ab edd. Fort. leg. Βέσων, ἐθὰς καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος, et Βέσορ, ἔθος, καὶ Βέσων ὁ τῶν ἔθ. ἔμπ. Ἔθος et ἦθος confusa Polyb. 1, 65, 7, Plut. Mor. p. 12, A, et sæpe alibi. L. Dindorf.]

[Ἐθρεκικὴ, Eruca. Append. Dioscor. 2, 170, p. 446.]

Ἔθρις, Hesychio τομίας [ταλμίας cod.] κριὸς, Aries exsectus, Vervex.

[Ἔθω, i. q. ἔδω, quod v.]

Ἔθω, E consuetudine facio. Hom. Il. Π, [259] : Σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες, Αἰεὶ κερτομέοντες· Ι, [540] : Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωὴν, Qui de more afficiebat magno damno OEnei aream. Ubi tamen Eust. fuisse quosdam scribit, qui metathesin esse vellent pro θέων, alios, qui Dor. esse dicerent pro ἔδων : qui hoc niterentur exemplo, Ὡς πίνουσι μόνον βατράχων τρόπον οὐθὲν ἔδοντες· sic vero et μαθὸν eosd. Dores dicere pro μαδὸν, et ψύθος pro ψεῦδος. Hesych. ἔθει exp. φθείρει, ἐρεθίζει, τρέχει : afferens mox ἔθειν pro ἐξ ἔθους ἔρχεσθαι, et ἔθοντες pro ἐθιζόμενοι. [Id. : Ἐθῶν (sic), μαθὼν, et Εἰθεῖν, μαθεῖν.] Unde Εἴωθα præt. med. Consuevi, Soleo. Jungitur infin. : ut τοῦτο ποιεῖν. [Hom. Il. E, 766 : Ἥ ἑ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν. Thucyd. 1, 99 : Οὐκ εἰωθόσιν οὐδὲ βουλομένοις ταλαιπωρεῖν· 132 : Χρώμενοι τῷ τρόπῳ ᾧπερ εἰώθασιν ἐς σφᾶς αὐτοὺς ... Et verbo omisso 1, 139 : Λεγόντων ἄλλο μὲν οὐδὲν ὧν πρότερον εἰώθεσαν.] A quo partic. εἰωθὼς, Consuetus, Solitus. Plato Pol. 1, [p. 337, A] : Αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους· Apol. [p. 40, A] : Ἡ εἰωθυῖά μοι μαντική. [Thucyd. 1, 67 : Ξύλλογον σφῶν αὐτῶν ποιήσαντες τὸν εἰωθότα· 3, 82 : Τὴν εἰωθυῖαν ἀξίωσιν· 84 : Πενίας τῆς εἰωθυίας.] Et τὰ εἰωθότα, Consueta. Aristoph. Ran. [1] : Εἶπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα; Thuc. 2, [51] : Καὶ ἄλλο παρελύπει κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον οὐδὲν τῶν εἰωθότων. Plato, Τὸ εἰωθὸς διαπράττεσθαι. Et κατὰ τὸ εἰωθὸς Παύλῳ, Ut solet Paulus. [Thucyd. 4, 67 : Ἀνοιχθεισῶν κατὰ τὸ εἰωθός (portarum).] Παρὰ τὸ εἰωθὸς, Præter morem. [Thuc. 4, 17 : Τοὺς δὲ λόγους μακροτέρους οὐ παρὰ τὸ εἰωθὸς μηκυνοῦμεν· conf. ib. 55; 7; 60, 75. || Forma Ion. Ἔωθα est ap. Herodot. 1, 11 : Ἐώθεε .... φοιτᾶν. L. Dindorf.]

Ἐθώκατι, Hesych. affert pro εἰώθασι, Consueverunt. [Ἐθώκαντι conj. Alb. Id. : Εὐέθωκεν, εἴωθεν. Utrique gl. Koen. ad Gregor. p. 356 confert notationem Greg. : Τὸ εἴωθα (al. εἴωθεν) ἠθῶ καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ (dicunt Dorienses), ubi conj. ἔθωκα. Τὸ εὐωχ. Probans correctionem Buttm. Lexil. vol. 1, p. 296 dubitat an verius sit ἤθωκα. L. Dindorf.]

[Ἐθωθιὰ, τὰ, in titulo operis Sanchoniathonis, si vera lectio ap. Euseb. Præp. ev. p. 41, B : Εἴρηται

δὲ ἡμῖν περὶ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Ἐθωθιῶν ὑπομνήμασιν. Alii Chronica interpretantur, alii aliter, varie mutantes vocem. Hase.]

Εἰ, Si. Hujus particulæ εἰ frequentiorem primum et simpliciorem usum e seqq. exemplis declarabo. Xen. Anab. 7, p. 247 [7, 30] : Ποτέρως οὖν οἴει μᾶλλον ἂν φοβεῖσθαί τε αὐτοὺς καὶ φρονεῖν [σωφρονεῖν] τὰ πρός σε, εἰ ὁρῷέν σοι τοὺς στρατιώτας οὕτω διακειμένους, ὡς νῦν τε μένοντας ἂν, εἰ σὺ κελεύεις [-οις], αὖθίς τ' ἂν ταχὺ ἐλθόντας, εἰ δέοι; et paucis interjectis, Ἢ εἰ καταδοξάσειαν κ. τ. λ. Cyrop. 8, p. 124 [2, 11] : Εἰ δέ τις οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται. Ὀλίγα γὰρ εἷς ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε· καὶ τοῖς ἄλλοις ὥσπερ ἀμελεῖν ἂν παραγγελλόμενον εἴη, εἰ ἑνὶ τοῦτο προστεταγμένον εἴη. Rursum Anab. 1, p. 154 [7, 5] : Ἂν δ' εὖ γένηταί τι, οὐ μεμνῆσθαί σε. Ἔνιοι δὲ [λέγουσιν], οὐδ' εἰ μέμνοιό τε καὶ βούλοιο, δύνασθαι ἂν ἀποδοῦναι ὅσα ὑπισχνῇ. Sic cum optat. sæpe et in alia orationis structura : ut Hell. 6, [5, 18] : Εἰ μὲν οὖν αὐτὸς ἀφηγοῖτο, ἐφοβεῖτο μὴ, etc. Lucian. Dial. mort. [29 init.] : Εἰ σὺ μανεὶς, ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; [Omittendus hic erat l. Luc., ubi εἰ est Quando, Quum.] Quam varie autem construatur hæc particula sequente ἄν in altero membro, ex iis, quos subjungam, diversorum auctorum ll. planum faciam. Primum igitur præt. imperf. junctam hanc particulam, sequente ἄν, habemus hic : Plut. Alex. [c. 29] et Apophth. [p. 180, B] : Ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα. Sed in Apophth. mutato ordine dicit, ἔλαβον ἄν, εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, Si Alexander essem, ista accepissem; Accepissem ista, si Alexander essem. Apud Dem. Ol. 2, [p. 19, 22] : Ἐγὼ μὲν οὖν σφόδρα ἂν ἡγούμην φοβερὸν εἶναι, εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον. Sic Æschin. tam εἰ, quam ἄν cum præt. imperf. : Εἰ ἐσωφρονεῖτε, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, Si saperetis, ne nominaretur quidem populi nomen. Dem. autem junxit ἄν plusquamperfecto, sequente εἰ cum præt. : Ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε· sed hic præt. perf. vim imperf. habere existimatur. Jungitur particula εἰ aoristo quoque, sequente ἄν : ut Plato Apol. : Εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, Si jampridem remp. administrassem, jampridem periissem. Gregor. : Εἰ μὲν οὖν ἐμείναμεν ὅπερ ἦμεν, ἐγενόμεθα ἂν ὅπερ οὐκ ἦμεν. Quibus in ll. videmus indicativos Græcos Latinis optativis reddi. [Εἰ c. indicat., seq. in apodosi indicat. c. ἄν, semper dicitur de re quæ non est, sed esse fingitur; c. optat. de re quæ incertum est sit an non sit. Xen. Conv. 4, 21 : Εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν, ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην.] Sed invenitur εἰ et cum optat. sequente ἄν cum indic. : ut Aristoph. Pl. [1011] : Εἰ λυπουμένην γ' αἴσθοιτό με, Νιτάριον [νηττάριον] ἂν καὶ Βάτιον [φάττιον] ὑπεκορίζετο, Si mœstam me sensisset, appellabat, etc. Xen. Mem. 1, [3, 4] : Εἰ δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ θεῶν, ἧττον ἂν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι, [ἢ εἴ τις αὐτὸν ἔπειθεν ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα τυφλόν. Intelligitur autem ex verbis quæ adjeci, omittendum hic fuisse l. Xen., ubi ἄν propter membrum illud ἢ εἴ τις ἔπειθεν necessarium est. Diversissimus etiam l. Xen. ab l. Aristoph., ubi part. ἄν imperfecto addit vim quandam iterativam, deberetque abesse si de re ageretur semel facta.] Nec raro utraque particula optat. habet : estque regularior hæc constr. [immo sensu ab superioribus, ut dixi, longe diversa] : ut Dem. Ol. 2, [p. 19, 1] : Καὶ γὰρ εἰ μετ' ἀληθείας τις σκοποῖτο, ἐνθένδ' ἂν μέγαν αὐτὸν ἴδοι γεγενημένον· ibid. : Εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ἡμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. [Xen. H. Gr. 3, 4, 5 : Ἀλλὰ βουλοίμην ἄν, εἰ μὴ οἰοίμην γε ὑπὸ σοῦ ἐξαπατᾶσθαι. Et alibi sæpissime.] Plut. Romulo [c. 13] : Μάλιστα δ' ἄν τις τυγχάνοι τοῦ εἰκότος εἰ νομίζοι τὸν Ῥωμύλον οὕτως ὀνομάσαι κ. τ. λ. Jungitur autem εἰ optat. et in alia sermonis forma, ac sine ἄν : ut Thuc. : Εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτεινον. Lucian. [Dial. deor. 21, 1] : Εἰ θελήσαιμι ἀνελκύσαι ὑμᾶς μετεωριῶ. Idem, Εἰ θεάσαιο, ἡσθήσῃ. Plut. : Εὐξάμενος, εἰ καταβάλλοι, τῷ Διὶ φέρων ἀναθήσειν αὐτὸς τὰ ὅπλα τοῦ ἀνδρός. Ut autem εἰ σκοποῖτο in illo Dem. l. legitur per optat., ita εἰ σκοπῶμεν A per subj. apud Isocr. Evag. [p. 202, B. Urb. et Vat. pr. σκοποῖμεν], quæ tamen constr. et rara et suspecta est. [Æsch. Pers. 791 : Πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς; — Εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον, μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν. Ubi ἦν Brunckius e conj. Suppl. 91 : Πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ, κορυφᾷ Διὸς εἰ κρανθῇ πρᾶγμα τέλειον. Thucyd. 6, 21 : Πρὸς οὖν τοιαύτην δύναμιν οὐ ναυτικῆς καὶ φαύλου στρατιᾶς μόνον δεῖ, ἀλλὰ καὶ πεζὸν πολὺν ξυμπλεῖν, εἴπερ βουλόμεθα ἄξιόν τι τῆς διανοίας δρᾶν καὶ μὴ ὑπὸ ἱππέων πολλῶν εἴργεσθαι τῆς γῆς, ἄλλως τε καὶ εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις φοβηθεῖσαι καὶ μὴ ἀντιπαράσχωσιν κ. τ. λ., ubi tamen est var. ἦν. Sic etiam Soph. Antig. 710 : Ἀλλ' ἄνδρα, κεἴ τις ἦ σοφὸς, τὸ μανθάνειν πόλλ' αἰσχρὸν οὐδέν, al. libri κἤν, it. OEd. T. 198 : Εἴ τι νὺξ ἀφῇ· 874 : Εἰ πολλῶν ὑπερπλησθῇ. Sed ej. OEd. C. 1443 conveniunt omnes in scriptura εἴ σου στερηθῶ, cum gramm. Bekk. An. p. 144, 26, addente exx. Cratini e Γείτοσιν, Εἰ σοφὸς ἦ· Xen. Cyrop. 3, 3, 50 : Εἰ μὴ πρόσθεν ἡσχηκότες ὦσι, ubi ἦν libri meliores, et Plat. Leg. 12, p. 958, D : Εἴτε τις ἄρρην εἴτε τις θῆλυς ἦ. Fort. igitur Tragici veteresque Attici sequuti sunt morem Epicorum et Lyricorum, εἰ conjunctivo jungentium, ut Hom. Il. E, 258 : Εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσιν· Λ, 116 : Ἤ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, etc. Apoll. Rh. 3, 61 : Τὸν μέν ἐγὼν, εἰ καίπερ ἐς Ἄιδα ναυτίλληται ... ῥύσομαι. Pind. Ol. 6, 11 : Καλὸν εἴ τι ποναθῇ· Pyth. 4, 266 : Εἴ ποτε χειμέριον πῦρ ἐξίκηται. Ejus structuræ ap. Herodotum nimis dubia propter varietates librorum sunt exx., quam de quibus hic dicendum videatur. Ap. Hippocr. (ut omittam εἰ τύχῃ, De cap. vuln. p. 898, B, ubi τύχοι scrib. docet sequens εἰ τύχοιεν ... τύχοι), Εἰ δὲ μὴ οἷόν τε ἦ τοῦτο ποιῆσαι est De morb. mul. 1, p. 618, 35, et Εἰ ἦ κάρσιον τὸ ὀστέον De cap. vuln. p. 907, D, et Εἰ καὶ χρόνος ἐγγένηται De morb. mul. 2, p. 640, 24. Ap. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 2=3 : Ἀναισθησία, καὶ εἰ μέγα ἐμβοῇς· 6, p. 3=4 : Εἰ μὴ κατάρξῃ τρῶμα· Diut. 2, 1, p. 49=57 : Εἴ τις ... ξυμβῇ. Quæ tamen exx. incerta reddit non modo frequens in libris confusio partt. ἦν et εἰ, de qua dictum jam in Ἐὰν, terminationumque optativi et conjunctivi, sed etiam consuetudo recentiorum εἰ conjunctivo sæpissime jungentium, per quam facile potuit inferri antiquioribus. Jo. Malal. p. 140, 9 : Εἰ μὴ τὸ ἄγαλμα ... ἀγάγητε· 172, 5 : Εἰ μὴ συγκαθεσθῇ, etc. Etymol. M. p. 17, 43 : Χωρὶς εἰ μὴ ὧσι σύνθετα· 130, 29 : Εἰ μὴ ἦ περιεκτικά· 324, 15 : Χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος. Diversa ab his ratio videtur loci Aristoph. Pac. 450 : Κεἴ τις στρατηγεῖν βουλόμενος μὴ ξυλλάβῃ, ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος, ubi ξυλλάβῃ, ut authypotacton, fort. tenet locum indicativi futuri. Conf. Ep. ad Philipp. 3, 12 : Διώκω δὲ, εἰ καὶ καταλάβω. Præterea ejusd. Arist. Eq. 698—701 legitur in libris : Οὔ τοι μὰ τὴν Δήμητρά γ' εἰ μή σ' ἐκφάγω ἐκ τῆσδε τῆς γῆς, οὐδέποτε βιώσομαι. — Εἰ μὴ 'κφάγῃς; Ἐγὼ δέ γ', εἰ μή σ' ἐκπίω, κἄτ' ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγιῶ. Et ib. 805 : Εἰ δέ ποτ' οὗτος εἰς ἀγρὸν ἀπελθὼν εἰρηναῖος διατρίψῃ καὶ χῖδρα φαγὼν ἀναθαρρήσῃ καὶ στεμφύλῳ εἰς λόγον ἔλθῃ, γνώσεται κ. τ. λ. L. Dind. || Jungitur in eod. membro duobus modis, ut optat. et indic. Thucyd. 1, 27 : Εἰ δέ τις παραυτίκα μὲν μὴ ἐθέλοι ξυμπλεῖν, μετέχειν δὲ βούλεται τῆς ἀποικίας, ut legitur in libris optimis pro ἐθέλει. Conf. Apoll. Rh. 2, 46 : Πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐϋτρόχαλοι φορέονται μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἱρεσίῃ βαρύθοιεν. Indic. et conj. ap. eund. 3, 1080 : Εἰ ἔτεόν γε φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιίδα, μηδέ τιν' ἄλλον Αἰήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον. Demosth. p. 723, 12 : Εἴ τινι τῶν ὀφειλόντων τῷ δημοσίῳ προστετίμηται κατὰ νόμον ἢ κατὰ ψήφισμα δεσμοῦ ἢ τὸ λοιπὸν προστιμηθῇ· pro quo 764, 18 est : Εἴ τινι προστετίμηται δεσμοῦ κἂν τὸ λοιπόν τινι προστιμηθῇ. || Futuro. Eur. El. 336 : Αἰσχρὸν γὰρ, εἰ πατὴρ μὲν ἐξεῖλεν Φρύγας, ὁ δ' ἀνδρ' ἕν' εἷς ὢν οὐ δυνήσεται κρατεῖν. Xen. Cyrop. 3, 1, 29 : Τὴν δ' Ἀρμενίων βασιλείαν εἰ μὴ ἕξει, οἶσθά τινα νῦν λυπούμενον μᾶλλον ἢ ἡμᾶς; H. Gr. 4, 1, 33 : Οὕτω νῦν διάκειμαι ὑφ' ὑμῶν ὡς οὐδὲ δεῖπνον ἔχω, εἰ μή τι ... ξυλλέξομαι· Cyrop. 6, 3, 25 : Οὕτως οὐδὲ φάλαγγος οὔτε ἄνευ τῶν πρώτων οὔτε ἄνευ τῶν τελευταίων, εἰ μὴ ἀγαθοὶ ἔσονται, ὄφελος οὐδέν. || Infinitivo in orationc

obliqua. Herodot. 2, 172: Εἰ γὰρ πρότερον εἶναι δημότης, ἀλλ' ἐν τῷ παρεόντι εἶναι αὐτῶν βασιλεύς. Participio. Herodot. 7, 10: Ἐν δὲ τῷ ἐπισχεῖν ἔνεστι ἀγαθὰ, εἰ μὴ παραυτίκα δοκέοντα εἶναι, ἀλλ' ἀνὰ χρόνον ἐξεύροι τις ἄν· 21: Ἆδται αἱ πᾶσαι καὶ οὐδ' εἰ ἕτεραι πρὸς ταύτῃσι γενόμεναι στρατηλασίαι μιῆς τῆσδε οὐκ ἄξιαι. L. D.]

Εἰ jungitur et aliis particulis; dicitur enim εἴ γε, εἴ περ, εἰ δή, pro Si quidem, Si modo. Lucian.: Εἴ γε ἐκεῖνοί εἰσι. [Xen. Comm. 1, 5, 3, etc.] Ap. Gregor. autem εἴ γε et pro Si tamen: Hesychio εἴπερ. [Et εἰ ... γε Soph. El. 394, 583, etc.] Apoll. Rh. 2, [236]: Εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπίκλυτος κ. τ. λ. [De εἰ δή v. plura in Δή. Elliptice, ut εἴπερ continuo explicandum, ponit Theophr. C. Pl. 4, 4, 5: Περὶ δὲ τῆς ἐξαλλαγῆς εἰς ἕτερον γένος, ὥσπερ τῶν πυρῶν εἰς αἶρας, καὶ εἰ δή, πάλιν τῶν αἰρῶν εἰς πυροὺς κ. τ. λ. Sic εἰ δ' οὖν Athanasius Ep. de decr. Nic. Syn. vol. 1, P. 1, p. 231, A (sive p. 255, E): Καὶ τὴν μὲν ἐπιστολὴν, ὡς προεῖπον, διὰ τὰς περιστάσεις οὐκ ἔχω προκομίσαι· εἰ δ' οὖν (intell. εἶχον), αὐτά σοι τὰ τότε ῥήματα, μᾶλλον δὲ καὶ πάσης ἂν ἔπεμψα τὸ ἀντίγραφον. Id. De synod. vol. 1, P. 2, p. 731, D: Καὶ τὰς μὲν ἐπιστολὰς αὐτῶν οὐκ ἔσχον ἐν ἑτοίμῳ, ὥστε καὶ ἀποστεῖλαι· εἰ δ' οὖν, καὶ ἀντίγραφα καὶ (delet καὶ editor) αὐτῶν ὑμῖν ἔπεμψα ἄν. L. D.] Sed cum εἴ περ sæpe sunt quædam verborum ellειpseις, ac præsertim quum dicitur εἴ περ ἄρα, ἀλλ' εἴ περ: quarum exx. habes ap. Bud. p. 989, 990, 991. [Theophr. C. Pl. 5, 14, 8: Ἡ δὲ τοῦ καύματος ὑπερβολὴ ... τὰ ἐρριζωμένα καὶ ἔχοντα μέγεθος οὐ φθείρει διὰ τὸ μὴ δύνασθαι διαδύεσθαι, ἀλλ', εἴπερ, τοὺς βλαστοὺς καὶ τοὺς καρποὺς ἐπικάει· 6, 5, 1: Ὅλως μὲν γὰρ ἡ οὐδὲν ἢ βραχύ τι πάμπαν ἐστὶν ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις τὸ τὴν εὐωδίαν διῶκον αὐτῆς χάριν, ἀλλ', εἴπερ, κατὰ συμβεβηκὸς, ὧν ἡ τροφὴ τοιαύτη· fr. De igni 3, 63: Οὐ μὴν ἀλλ', εἴπερ, ἐκείνην ὑπολεπτέον τὴν αἰτίαν. Musonius ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 49: Τοσοῦτον, εἴπερ ἄρα, περιττεύουσα, ὅσον καὶ ἀπόθεσιν τροφῆς ἀνθρωπίνης ἐπιτηδείαν ἔχειν. Dio Chr. Or. 2, p. 81: Οὐδέ γε ᾄδειν τὰ Σαπφοῦς ἢ Ἀνακρέοντος ἐρωτικὰ μέλη πρέπον ἂν εἴη τοῖς βασιλεῦσιν, ἀλλ', εἴπερ ἄρα, τῶν Στησιχόρου μελῶν ἢ Πινδάρου, ἐὰν ᾖ τις ἀνάγκη. Eodem modo εἴ ποθεν Soph. Phil. 1204: Ξίφος, εἴ ποθεν, ἢ γένυν ἢ βελέων τι προπέμψατε. L. D.] Ibid. meminit et τοῦ εἴ περ pro Quandoquidem: quo exp. modo et εἰ δή, Il. A, [61]. Sed affertur εἴ περ et pro Quamvis, ex Il. Γ, [25]: Μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴ περ ἂν αὐτὸν Σεύωνται. [Pro An est ap. Quint. 4, 343: Ἄμφω χεῖρας ἐὰς πειρώμενοι, εἴπερ ἔασιν ὥς ποτ' ἐϋτρόχαλοι. Sic defenditur fort. Jo. Malal. p. 30, 8, Chr. Pasch. p. 76, 13: Ὁ δὲ Ἀγήνωρ καὶ Βῆλος κατέλαβον τὴν Συρίαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀναζήτησιν τῆς Ἰὼ, εἰ ἔτι ζῇ, καὶ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς, εἴπερ εἰσὶν, quod olim conjeci scrib. εἰ περίεισιν. L. D.] Interdum vero ad εἴ περ additur et alia quæpiam particula, ut quum dicitur εἴ περ δὴ et εἴ περ γε [Æsch. Cho. 198: Εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετιμένος· Suppl. 343: Εἴπερ γ' ἀπ' ἀρχῆς πραγμάτων κοινωνὸς ἦν. Thucyd. 3, 113: Εἴπερ γε ὑμεῖς ἐν Ἰδομένῃ χθὲς ἐμάχεσθε. Vel divise εἴπερ ... γε, ut Soph. Aj. 84: Εἴπερ ὀφθαλμοῖς γε τοῖς αὐτοῖς ὁρᾷ· OEd. T. 369: Εἴπερ τί γ' ἐστὶ τῆς ἀληθείας σθένος, etc.] pro εἴ γε simpl., vel εἴ περ. At εἴ πέρ ποτε est Si unquam alias. [Eur. Andr. 553: Ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν, εἴπερ ποτέ. Thucyd. 4, 20: Ἡμῖν δὲ καλῶς, εἴπερ ποτὲ, ἔχει ἀμφοτέροις ἡ ξυναλλαγή· 55: Ἔς τε τὰ πολεμικὰ, εἴπερ ποτὲ, μάλιστα δὴ ὀκνηρότεροι ἐγένοντο· 7, 64: Καρτερήσατε, εἴπερ ποτέ. Aristoph. Eq. 594: Δεῖ γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πάσῃ τέχνῃ πορίσαι σε νίκην, εἴπερ ποτὲ, καὶ νῦν.] Αἴπερ, Dor. pro εἴπερ, Si, ap. Theocr. [8, 37.] Ab Hesych. tamen et Suida exp. ὥσπερ, Tanquam. [Ἅπερ conj. Kust. Dicitur etiam divisim Εἰ ... περ. Theocr. 2, 34: Καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο· 7, 4: Εἴ τι περ ἐσθλόν· et l. Apoll. Rh. 3, 61, supra posito. L. Dindorf.] Retinet suam significationem εἰ et cum ἄρα: sed ἄρα vertitur Forte [Thucyd. 1, 27: Εἰ ἄρα κωλύοιντο· 123: Καὶ μὴ μεταβάλλειν τὸ ἔθος, εἰ ἄρα πλούτῳ τε νῦν καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγον προφέρετε. Item εἰ ... ἄρα ib. 121: Ἦ δεινὸν ἂν εἴη, εἰ οἱ μὲν ἐκείνων ξύμμαχοι ... οὐκ ἀπεροῦσιν, ἡμεῖς δ' ... οὐκ ἄρα δαπανήσομεν... Et alibi]: sic et cum [πῃ: Xen. Cyrop. 5, 2, 26: Εἴ πῃ γε δύναιντο συμμῖξαι. Thuc. 1, 49: Εἴ πῃ πιέζοιντο· 2, 83: Εἴ πῃ προσπίπτοιεν etc. Et cum ποθὲν Thuc. 1, 82.: Εἴ ποθέν τινα δύναμιν προσληψόμεθα. Et cum ποι: Thuc. 1, 53: Ἄλλοσε εἴ ποι βουλόμεθα πλεῖν. Quod ib. paullo post dicitur, Εἰ μὲν οὖν ἄλλοσέ ποι βούλεσθε πλεῖν. Et ib. 129. Et εἴ ποτε Thucyd. 1, 68: Εἴ ποτε πολεμήσονται· 2, 48: Εἴ ποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι. Dor. Εἴ ποκα ap. Timæum L. p. 94, D. Cum] που, nam εἴ που est Sicubi. [Xen. H. Gr. 2, 1, 10: Πάσας ξυνήθροισεν, εἴ πού τις ἦν· 2, 2: Καὶ εἴ τινά που ἄλλον ἴδοι. Εἴπουθεν, ἀντὶ τοῦ ὡς ἔοικεν, δήπουθεν, συλλογιστικῶς, memoratur in Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 15. De εἴ πως v. paullo post.] At vero cum καὶ aliam signif. accipit; nam εἰ καὶ accipitur pro Etiamsi, Etsi. Εἰ καὶ μὴ πάντα, Dem., Etsi non omne. Gregor. autem eleganter et γὰρ interjecit pro Etsi enim, Εἰ γὰρ καὶ χρηστὸς ὁ νέος ζυγὸς, καὶ τὸ φορτίον ἐλαφρὸν, ἀλλὰ τὴν ἐλπίδα κ. τ. λ. [Thuc. 1, 38: Καλὸν δ' ἦν, εἰ καὶ ἡμαρτάνομεν, τοῖσδε μὲν εἴξαι· 6, 56: Εἰ καὶ ὁποσονοῦν τολμήσειαν. Xen. Comm. 4, 8, 1: Ὥστε, εἰ καὶ μὴ τότε, οὐκ ἂν πολλῷ ὕστερον τελευτῆσαι τὸν βίον. Cum partic. ib. 4, 1, 1: Ὥστε τῷ σκοπουμένῳ τοῦτο, εἰ καὶ μετρίως αἰσθανομένῳ, φανερὸν εἶναι, ubi al. καὶ εἰ.] Interdum vero præponitur καὶ eo modo, quo a Lat. Etiam in Etiamsi, itemque Et in Etsi. Il. N, [316]: Καὶ εἰ μάλα κάρτερός ἐστιν, Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι. [Æsch. Sept. 447: Κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν· Pers. 295: Λέξον καταστὰς, κεἰ στένεις κακοῖς ὅμως etc.] De εἰ μὴ autem dicam seorsim paulo post: at de εἰ δ' οὖν dicendum potius fuerit in Οὖν. [Εἰ ... ἂν, ubi εἰ est Si. Cum conj. Hom. Il. Γ, 25: Μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται ταχέες τε κύνες θαλεροί τ' αἰζηοί· Ε, 225: Τὼ καὶ νῶι πόλινδε σαώσετον, εἴπερ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. Theocr. 8, 43: Αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ, χὠ ποιμὰν ξηρός. Apoll. Rh. 2, 689: Εἰ δ' ἂν ὀπίασω γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ, δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 950, D: Εἰ ἂν μὴ παραυτίκα διορθώθῃ (sic pro διορθωθῇ), si scriptura est sincera. Cum optat. Pind. Nem. 7, 89: Εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἂν ἔχοι, εἰ τίν κ' ἐθέλοι. Apoll. Rh. 2, 17: Εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας, ἦ κέν τις στυγεροῖς κρατερὴ ἐπιέψει ἀνάγκη. Sigillum Rogerii l. c. p. 948, D: Εἴ τι ἂν δικαίωμα εἶχον ἐγώ. Jo. Malal. p. 172, 13: Καὶ εἴ τι δὲ ἂν ἐκέλευε θεσπίζων. Idemque sæpius εἴ τις ἐὰν, de quo in Ἐάν. Εἰ ... ἂν, ubi εἰ est An. Aristoph. Av. 1018: Ὡς οὐκ οἶδ' ἄρ' εἰ φθαίης ἄν. Æschin. C. Tim. p. 11, 35: Σὺ δὲ τί οἶσθα, εἰ ἡμεῖς ἂν τούτου κατεψηφισάμεθα; An ... damnaturi fuissemus. Pro quo dicitur etiam ἂν εἰ in formula οὐκ οἶδ' ἂν εἰ, ap. Eur. Med. 941: Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι· Alc. 49, et quos ad l. Med. citavit Elmsl. L. Dind.]

|| Εἰδὴ, Hesychio ὁμοῦ, ἅμα, Simul, Una. Hom. tamen ὁμοῦ ei subjungit, Il. A, 61: Εἰδὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς· quare nonnulli positum esse volunt pro ἐπειδή. Sunt etiam qui divisim scribant εἰ δή. [Apud Hesych. est Εἰδὴ ὁμοῦ, εἰδὴ ἅμα, ut ὁμοῦ non sit expl. partt. εἰ δή, sed una cum illis petitum e l. Hom. De enclisi part. δή, quam in εἰ δὴ nemo duxit probandam, vid. in Δή. || Εἴ κα conjungitur 1. conjunctivo. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 103: Εἴ δέ τί κα ὁ ἀγωνοθέτας ἢ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον μὴ ὀρθῶς ἀπολογίζωνται· 22, 114: Πάντων δὲ τούτων καὶ εἴ τινός κα ἄλλου δοκῇ· 137: Εἰ δέ κα διόρθωσις τῶν νόμων γίνηται. 2. Optativo ib. p. 20, 25: Εἰ δέ τι κ' ἀδύνατον γένοιτο διὰ πόλεμον καὶ μὴ ἀποστείλῃ ἃ πόλις ἐπὶ τοὺς τεχνίτας, ἢ μὴ παραγένοιντο οἱ τεχνῖται ἢ λίπῃ τις τὸν ἀγῶνα· ubi notabilis utriusque modi alternatio.] Εἴκε, s. εἴ κε, est ἐάν πως, Hesych. [Εἴκε conjunctivo jungit Hom. (in quo fere me contineo, omissis recentioribus Epicis) Il. B, 258: Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι, ὥς νύ περ ὧδε, μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆι κάρη ὦμοισιν ἐπείη, εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω· Ε, 131: Εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη ἔλθῃσ' ἐς πόλεμον. Et ubi est An, Il. Π, 860: Τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς ... φθήῃ ... θυμὸν ὀλέσσαι. Conf. Od. B, 332. Indicativo Il. P, 557: Σοὶ μὲν ... ὄνειδος ἔσσεται, εἴ κ' Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον ... κύνες ἕλκήσουσιν· Od. Π, 238: Φράσσομαι εἴ κεν νῶι δυνησόμεθ' ἀντιφέρεσθαι μούνω ἄνευθ' ἄλλων ἢ καὶ διζησόμεθ' ἄλλους. Theocr. 2, 126: Εὖδον δ' εἴ κε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα. Optativo Od. Θ, 353: Πῶς ἂν ἐγώ

τε δέσιμι, εἴ κεν Ἄρης οἴγοιτο· Il. A, 60 : Νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὧδε ἀψ ἀπονοστήσειν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν· Θ, 205 : Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν. || Εἴ πως Hom. Il. N, 807 : Εἴπως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι. Eur. Med. 176 : Εἴπως βαρύθυμον ὀργὰν καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη, etc. Thucyd. 1, 56; 2, 67; 3, 4 : Εἴ πως πείσειαν· 2, 77 : Εἴ πως σφίσιν ... προσαχθείη. Conf. 4, 11, 37, 58. Herodot. 1, 38 : Φυλακὴν ἔχων, εἴ πως δυναίμην ἐπὶ τῆς ἐμῆς σε ζόης διακλέψαι. Et seq. ἀλλὰ Leo Diac. 2, 2, p. 11, B : Εἴ πως ἄλλα τάς τε τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς ἀναστείλειε· 4, 9, p. 42, B : Εἴ πως ἄλλα ταύτῃ ... ἀφέξοιντο. Ejus ad exemplum quod finxerunt veterum nonnulli εἴως pro εἰ ὡς (v. Eust. Od. I, 376, p. 1254, 12) verbo satis est memorasse. L. D.]

Εἰ per An interdum verti debet: ut Lucian. [Dial. deor. 8, 1]: Πειρᾷ μου εἰ μέμηνα. Plut. Lyc. [c. 17] : Ἀπόδειξιν διδοὺς, εἰ μετὰ λόγου κολάζει. Et passim cum v. ἐρωτᾶν, aliisque synonymis : ut [Thucyd. 1, 5 : Ἐρωτῶντες εἰ λῃσταί εἰσι· 118 : Ἐπηρώτων τὸν θεὸν εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· 52 : Βουλόμενοι εἰδέναι εἰ ναυμαχήσουσιν· 69 : Χρὴν γὰρ οὐκ εἰ ἀδικούμεθα ἔτι σκοπεῖν.] Xenoph. : Ἐπηρώτα εἰ ἔλεξε. Plut. Lyc. [c. 29]: Εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσιν, ἠρώτησε. Quod imitatus Horat. dixit, ... chlamydes Lucullus, ut aiunt, Si posset centum scenæ præbere rogatus : ἐρωτηθεὶς εἰ δύναιτο. Sic autem et in aliis Lat. scriptt. positum Si observavi. [Hom. Od. Θ, 133 : Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Seq. conjunct. vel optat. Herodot. 1, 53 : Ἐνετέλλετο Κροῖσος ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια εἰ στρατεύηται ἐπὶ Πέρσας Κροῖσος· et ib. iterum et 75. C. opt. 1, 46 : Διέπεμπε ... ὡς, εἰ φρονέοντα τὴν ἀληθείην εὑρεθείη, ἐπείροιτό σφεα δεύτερα πέμπων, εἰ ἐπιχειρέοι ἐπὶ Πέρσας στρατεύεσθαι, sed ubi leg. videtur ἐπιχειρέῃ. || Εἰ pro An in interrogatione recta. Genes. 17, 17 : Καὶ εἶπεν ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ λέγων, Εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός; Καὶ εἰ ἡ Σάρρα ἐνενήκοντα ἐτῶν τέξεται; Lucæ 22, 49 : Ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν τὸ ἐσόμενον εἶπον αὐτῷ, Κύριε, εἰ πατάξομεν ἐν μαχαίρᾳ; Act. Ap. 1, 6 : Ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες, Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ;]

Εἰ μὲν, εἰ δὲ, pro Si et Sin, Xen. autem εἰ μέντοι in utroque membro posuit [V. s. Μέντοι], et ap. Hom., εἰ μέν κε, εἰ δέ κε pro eodem. [Od. Ξ, 395] : Εἰ μέν κεν νοστήσῃ ἄναξ, deinde Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσι. Sed et εἰ μὲν ac εἰ δὲ ponuntur sæpe in anantapodoto : ut [Hom. Il. A, 135 : Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοὶ ... εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. Ubi alia exx. apponit Eust., q. v. cum Greg. Cor. p. 47-9 et intt. ejus;] Xen. [Comment. 3, 1, 9 : Εἰ μὲν καὶ διαγιγνώσκειν σε τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τοὺς κακοὺς ἐδίδαξεν· εἰ δὲ μή, τί σοι ὄφελος ὧν ἔμαθες;] Cyrop. 8, p. 140 [7, 24] : Εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, οἵους χρὴ πρὸς ἀλλήλους εἶναι· εἰ δὲ μή, καὶ παρὰ τῶν προγεγεγημένων μανθάνετε. Ut autem est verborum eclipsis [«ellipsis» HST. Ms. Vind.] inter εἰ μὲν διδάσκω et alterum membrum, sic et in alia orationis forma particula εἰ secum verborum ἔλλειψιν [«ἔλλειψιν» id.] relinquit : sicut et εἰ ὅ' ἄρα vel εἴπερ ἄρα, et ἐὰν δὲ interdum, item εἰ δ' ἄγε, necnon εἰ βούλει δέ : de quibus lege Bud. p. 990, 991 : iisque adde ex Il. I, [46] : Εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ, pro εἰ δὲ βούλονται καὶ αὐτοί. Sed sciendum est, esse interdum et ante εἰ ipsas verborum ellipses, de quibus, quoniam variæ sunt, alibi dicere statui. [Hom. Il. I, 262 : Εἰ δὲ, σὺ μέν μιν ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. Plato Reip. 4, p. 432, A : Εἰ μὲν βούλει φρονήσει, εἰ δὲ βούλει ἰσχύϊ, εἰ δὲ, καὶ πλήθει ἢ χρήμασιν· Euthyd. p. 285, C : Καὶ εἰ μὲν βούλεται, ἐρέτω, εἰ δ', ὅτι βούλεται τοῦτο ποιείτω· Alcib. 1 p. 114, B : Εἰ μὲν βούλει, ἐρωτῶν με ὥσπερ ἐγώ σε, εἰ δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ σεαυτοῦ λόγῳ διεξελθε. Quod apud Æsch. Ag. 555, 563 bis est, Μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας, et, Χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον, nulla seq. apodosi, minus huc pertinet propter orationem aliter quam inchoata erat absolutam. Quemadmodum explicandi sunt etiam ll. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 27 : Εἰ δὲ καὶ τοῦτο δεῖ εἰπεῖν, τοῦ μηχανοποιοῦ, ὃς ... ἐκέλευσε, et comparatus ei a Bekkero in Ephem. Jen. a. 1810, p. 273 Isocrateus Archid. p. 128, E : Εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ τῶν ἔξωθεν βοηθειῶν εἰπεῖν· πολλοὺς

A ἔσεσθαι τοὺς βουλομένους ἐπαμύνειν ἡμῖν, ut legebatur ante librum Urbin., qui ἡγοῦμαι πολλούς. || Εἰ, Quando. Herodot. 5, 97 : Πολλοὺς γὰρ οἶκε εἶναι εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἕνα, εἰ Κλεομένεα μὲν μοῦνον οὐκ οἷός τε ἐγένετο διαβάλλειν, τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων ἐποίησε τοῦτο· 9, 68 : Δηλοῖ τέ μοι ὅτι πάντα τὰ ῥήγματα τῶν βαρβάρων ἤρτηντο ἐκ Περσέων, εἰ καὶ τότε οὗτοι, πρὶν ἢ καὶ συμμῖξαι τοῖσι πολεμίοισι, ἔφευγον. Æsch. Prom. 345 : Ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυγεῖν. L. Dind.]

Εἰ pro ὅτι, Quod. Demosth. : Ἔγαιρον εἰ προσέχει. Synes. : Ἔκλαιον οὐκ εἰ τεθνηξοίμην. Vide alia exempla ap. Bud. : itemque Livii imitationem, pp. 978, 979. Sed affert et locum Dem., in quo vel εἰ ita accipiendum, vel ante ipsam aliquid subaudiendum putat. Ego vero alicubi εἰ cum suo optat. per infin. etiam resolvendum esse censeo. Ceterum ad hanc τοῦ ὅτι signif. pertinet et εἴ περ pro Quandoquidem, ap. eund. Bud. p. 991. [Εἰ sic ponitur post θαυμάζω, ut Æschin. C. Tim. p. 13, 30 : Ἀποθαυμάζων οὖν περιέρχεται καὶ τερατευόμενος κατὰ τὴν ἀγορὰν, εἰ ὁ αὐτὸς πεπόρνευταί τε καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν. Xen. Cyr. 4, 5, 20 : Οὐδὲν θαυμάζω, εἰ Κυαξάρης ... ὀκνεῖ· 5, 2, 20 : Οὐκέτι θαυμάζω εἰ ἐκπώματα μὲν καὶ ἱμάτια ... ἡμεῖς ὑμῶν πλέονα κεκτήμεθα. Vel post ἄχθομαι, Xen. OEc. 9, 16 : Οὐκ ἂν ἄχθοιτο δικαίως, εἰ πλείω αὐτῇ πράγματα προστάττω. Et αἰσχύνομαι Polyb. 8, 14, 6 : Ὥστε μᾶλλον ὁ παθὼν τοῦ πράξαντος ἠσχύνετο τὸ γεγονὸς, εἰ ... τοιαῦτα τἀπίχειρα κεκόμισται.]

B Εἰ, pro Ne, ex Eur. affertur, Φόβῳ εἴ τις αἰσθήσεται, Metu ne quis audiat. [Εἰ vertendum in his, quæ non reperi ap. Eur., Si, nec magis pendet e voc. φόβῳ, quam in exx. superioribus e verbis χαίρειν vel κλαίειν et reliquis.]

Εἰ μὴ, Nisi, ad verbum Si non, quo utitur Horat., ut in illo celebri dicto Alexandri [Plut. Alex. c. 14], Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην. Xen. Mem. 1, [1, 5] : Οὐκ ἂν προελέγειν εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Apud Plat. cum indic. itidem, sed cum ejus præt. plusquam perf. [Reip. 1, p. 336, D] : Καί μοι δοκῶ, εἰ μὴ πρότερος ἑωράκειν αὐτὸν ἢ ἐκεῖνος ἐμὲ, ἄφωνος ἂν γενέσθαι. Et cum fut. indic. Xen. ibid. [1, 2, 52] : Οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Alia constr. ap. Eund. [ib. 2, 7, 14] : Ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδ' ἂν νέμεσθαι δύναισθε. [Notandus porro usus particularum Εἰ μὴ pro ἀλλὰ, Sed. Diodor. 1, 71 : Πολλῷ θαυμασιώτερον ἦν τὸ μήτε δικάζειν μήτε χρηματίζειν τὸ τυχὸν αὐτοῖς ἔξεῖναι μηδὲ τιμωρήσασθαι μηδένα δι' ὕβριν ἢ διὰ θυμὸν ἤ τινα ἄλλην αἰτίαν ἄδικον, ἀλλὰ καθάπερ οἱ περὶ ἑκάστων κείμενοι νόμοι προσέταττον. Liber unus εἰ μὴ καθάπερ (ut ἀλλὰ pro εἰ μὴ vicissim liber Procopii Vand. 1, 13, p. 210, C). Theophanes Chronogr. p. 135, A : Οἱ δὲ μέσοι τῇ καθαιρέσει Μακεδονίου οὐχ ὑπέγραψαν, εἰ μὴ μόνον τοῖς συνοδικοῖς Τιμοθέου· 153, C : Ὥστε μὴ πολιτεύεσθαι τοὺς ἑλληνίζοντας μηδὲ τοὺς αἱρετικοὺς, εἰ μὴ μόνους τοὺς ὀρθοδόξους Χριστιανούς· 348, D : Μὴ λογίσῃ υἱὸν θεοῦ εἶναι ὃν ἔτεκεν ἡ Μαρία, τὸν λεγόμενον Χριστὸν, εἰ μὴ ψιλὸν ἄνθρωπον. Cujus locis Reiskius, de signif. hac disserens ad Constantin. Cærim. p. 51, A=vol. 2, p. 161, addit Aristoph. Av. 1681 : Μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε παραδοῦναι λέγει, εἰ μὴ βατίζει γ', ὥσπερ αἱ χελιδόνες· ipse addo ejusd. Eq. 186 : Μῶν ἐκ καλῶν εἶ κἀγαθῶν; — Μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ 'κ πονηρῶν γ'· Lysistr. 943 : Οὐχ ἥδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί, εἰ μὴ διατριπτικόν γε κοὐκ ὄζον γάμων· Thesm. 898 : Αὕτη Θεονόη Πρωτέως. — Μὰ τὼ θεὼ, εἰ μὴ Κρίτυλλά γ' Ἀντιθέου. Prætereo autem librariorum in his ll. errores. L. D.] Interdum particula γε inter εἰ et μὴ inseritur, et dicitur εἴ γε μὴ pro εἰ μὴ simpl. : ut Lucian. [Dial. deor. 21, 2] : Καὶ εἴ γε μὴ ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσε Βριάρεων, κἂν ἐδέδετο. Sed et aliud quodpiam voculæ genus interjicitur : ut Aristot. De mundo [4, p. 394, 11] : Ἀναθυμιάσεις ἀόρατοι, εἴ τι μὴ κατὰ τὰς ἑῴας ἐστί. [V. infra in Εἴ τις.] Lucian. autem [De luctu c. 19] præfixit ἐκτὸς, Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, pro Nisi vero, Præterquam si : ubi et εἰ μὴ sufficiebat. Dicitur autem et πλὴν εἰ μὴ, item χωρὶς εἰ μή. [Sextus Adv. log. 8, 53, p. 467 : Τοίνυν οὐδὲ τὸ πιθανόν ἐστιν ἀληθὲς, ἐκτὸς εἰ μή τι τὸ πολλοὺς

C

D

πεῖθον τοῦτ' ἐροῦμεν τἀληθές. Et sine tali voc. post negationem. Thucyd. 1, 118 : Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι οὔτε ἐκώλυον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχύ· 2, 98 : Ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ εἰ μή τι νόσῳ· 4, 67 : Ἥσθετο οὐδεὶς εἰ μὴ οἱ ἄνδρες οἷς ἐπιμελὲς ἦν εἰδέναι. Aristoph. Ach. 684 : Οὐχ δρῶντας οὐδὲν εἰ μὴ τῆς δίκης τὴν ἠλύγην. Æsch. Ag. 1139 : Ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες; Οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην.] Nonnunquam vero post εἰ μὴ additur πέρ, interdum et γε præterea : ac dicitur εἰ μή περ, εἰ μή περ γε, ut Aristoph. [Nub. 1183] et Xen. [OEc. 1, 13; 7, 17], pro εἰ μή, i. e. Nisi forte, Tamen. [Dicitur etiam εἰ μή γε, ut ap. Eurip. Alc. 493 : Εἰ μή γε πῦρ πνέουσι· Heracl. 272, Aristoph. Pac. 828, Xen. Conv. 6, 6, Dion. Chr. Or. 7, vol. 1, p. 238, Synes. Dion. p. 60, D, De insomn. p. 145, E, Theophyl. Sim. Hist. p. 10, C; 15, E, Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 48, A; 51, E; 202, B; 245, C; 320, D. Et εἰ μὴ ... γε Aristoph. Pac. 1070 : Εἰ γὰρ μὴ Νύμφαι γε θεαὶ Βάκιν ἐξαπάτασκον· Xen. OEc. 1, 10 : Εἰ μὴ ἀποδιδοῖτό γε αὐτούς. Et Eur. Andr. l. infra cit. Εἰ μὴ καὶ Thucyd. 6, 60 : Λέγων τε ἔπεισεν αὐτὸν, ὡς χρὴ, εἰ μὴ καὶ δέδρακεν, αὐτόν τε ἄδειαν ποιησάμενον σῶσαι καὶ τὴν πόλιν τῆς παρούσης ὑποψίας παῦσαι. Ubi unus liber εἰ καὶ μή. Εἰ μή τι pro εἰ μὴ, ap. Sextum Adv. log. 8, 53, p. 467, modo cit. Εἰ μή τι γε Pachym. Andron. p. 48, C.] || At Τί δὲ εἰ μὴ ὑπισχνεῖτο ap. Xen. [OEc. 9, 1] redditur a Bud. p. 1047, Quid aliud tandem nisi pollicebatur? || Et εἰ δὲ μή, Sin minus, et Alioqui. Lucian. : Ἐγὼ μὲν γὰρ εὔχομαι τοῖς θεοῖς, μάλιστα μὲν ἡμῖν καὶ χρήματα πολλὰ γενέσθαι· εἰ δὲ μή, τό γε πιστοῖς εἶναι δοκεῖν, διαμένειν. Alibi, inquit Bud., pro Aut certe, p. 224 : Ἀλλ' ἴσασιν ἅπαντες, εἰ δὲ μὴ πολλοί γε. Sed non video quid vetet et hic Sin minus interpretari. Vide autem alia exx. ap. Bud. p. 991. [Thucyd. 1, 26 : Προεῖπον Ἐπιδαμνίων τε τὸν βουλόμενον καὶ τοὺς ξένους ἀπαθεῖς ἀπιέναι, εἰ δὲ μή, ὡς πολεμίοις χρήσεσθαι. Et ib. 28, 32, et alibi sæpiss. Addo tantum poni etiam post negationem. Eurip. Andr. 254 : Λείψεις τόδ' ἁγνὸν τέμενος ἐναλίας θεοῦ; — Εἰ μὴ θανοῦμαί γ'· εἰ δὲ μή, οὐ λείψω ποτέ. Soph. Tr. 586 : Εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν καμάταιον· εἰ δὲ μή, πεπαύσεται. Xen. Cyrop. 3, 1, 35 : Πρὸς τῶν θεῶν ... μὴ οὕτω λέγε· εἰ δὲ μή, οὐ θαρροῦντά με ἕξεις. Εἰ δὲ μή γε Plato Reip. 4, p. 425, F : Εἰ δὲ μή γε, πολλὰ τοιαῦτα τιθέμενοι ... τὸν βίον διατελέσουσιν· Dio Chr. Or. 16, vol. 1, p. 460 : Διανοίας ... μάλιστα μὲν ἀτρώτου ..., εἰ δὲ μή γε, μὴ ῥαδίως ... τιτρωσκομένης. Plut. Mor. p. 13, E, Basil. M. vol. 1, p. 317, A.] Invenitur et εἰ δ' οὔ apud Gregor., pro εἰ δὲ μή, Ὥστε μάλιστα μὲν τὸν κόσμον ὅλον συμφωνῆσαι, εἰ οἷόν τε, καὶ εἰς ἓν ἐλθεῖν· εἰ δ' οὔ, ἀλλ' αὐτόν γε μετὰ τῆς βελτίστης γενέσθαι.

De εἰ μὴ admoneo præterea lectores, ne in his particulis decipiantur, sicut deceptos plerosque animadverti, putantes ubique εἰ μὴ esse Nisi : quum contra alicubi interjiciendum sit verbum inter εἰ et μὴ in ordinanda oratione, ut Thucyd. 1, [32] : Καὶ ξυγγνώμη εἰ μὴ μετὰ κακίας, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ, τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ ἐναντία τολμῶμεν· ita enim resolvenda est ista oratio, εἰ τολμῶμεν μὴ μετὰ κακίας, Si attentamus non improbitate animi, sed etc. Non tamen id fieri potest, ubicunque εἰ μὴ simpl. accipitur pro Si non : ut videre est in hoc Æschin. l. : Εἰ μὴ δέδωκε δίκην, οὐκ ἀγαπᾷ, Non contentus est, si non dedit pœnas, i. e. Quod non dedit. [Dicitur etiam εἰ οὐ. Hom. Il. O, 162 : Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται, ἀλλ' ἀλογήσει· Od. B, 274 : Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσὶ γόνος καὶ Πηνελοπείης. Anon. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 443 : Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὡς μένει τὸν κακὸν δίκη; Εἰ δ' οὐ παρὰ πόδα τιμωρίης ἔτυχεν, ἀλλ' ἐν χρόνῳ κ. τ. λ. Bion 5, 4, ap. eund. vol. 2, p. 423 : Εἴ μοι καλὰ πέλει τὰ μελύδρια ... εἰ δ' οὐκ ἁδέα ταῦτα. Apollon. Rh. 1, 904 : Εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι· 3, 511 : Εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἐῇ ἐπὶ πάγχυ πέποιθεν ἠνορέῃ. Apud Atticos non videtur dici nisi ubi vel negatio conjunctior est voc. cuipiam sequenti quam part. εἰ, ut ap. Lysiam p. 135, 27 : Εἰ μὲν οὖν οὐ πολλοὶ (i. e. ὀλίγοι) ἦσαν, καθ' ἕκαστον ἂν περὶ αὐτῶν ἠκούετε· vel εἰ est i. q. Quando, Quum, ut ap. Soph. Aj. 1131 : Ἐγὼ γὰρ ἂν ψέξαιμι δαιμόνων νόμους; — Εἰ τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς θάπτειν παρών· Eurip. Med. 88 : Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεκ' οὐ στέργει πατήρ· vel denique ubi structuræ quædam mutatio et negligentia subest, ut ap. Thucyd. 1, 121, cui l. similis est Herodoteus 7, 9 : de quo genere accurate egit Buttmann. Gr. min. ed. a. 1829, p. 424. Εἰ οὐ, Annon, est ap. Herodot. 1, 90 : Εἰρωτᾶν εἰ οὔτι ἐπαισχύνεται· Plat. Protag. p. 341, B : Ἐρωτᾷ εἰ οὐκ αἰσχύνομαι. L. Dind.]

[Forma Dor. et Æol. est Αἰ, qua Epici quibus legibus utantur v. in Αἰ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα ταῖ καδαλέοιτο. Conf. ib. 805, 9, 18 etc. Et addito κα vel κεν, ib. 19 : Αἰ δέ κα μὴ ἀποτίνῃ· 33 : Αἴ τίς κα μὴ παρέχῃ. Fœdus Lacedæm. cum Argivis ap. Thucyd. 5, 77 : Αἰ δέ κα μὴ εἴκωντι. Et ib. : Αἰ δέ κα ... ἴῃ ... Αἴκα αὐτοῖς δοκῇ.] Αἰ μὴ, Dor. pro εἰ μὴ, Nisi. Theocr. 5, [150] : Ἀλλὰ γενοίμαν, Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα, Nisi te contudero. [Conjunctivo junctum αἰ est in fœdere Lacedæm. et Argiv. ap. Thucyd. 5, 77 : Καὶ αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχωντι, ἀποδόμεν ταῖς πολίεσι πάσαις. Sed recte alii libri ἔχοντι. Ib. : Αἰ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, ubi plurimis libris desunt verba τι καὶ, καὶ natum videtur e κα, ut paullo ante ὅπᾳ καὶ multi præbent pro ὅπα κα. Tamen 5, 79 consentientibus libris legitur, Αἰ δέ τινι τᾶν πολίων ἢ ἀμφίλογα, et paullo ante, Αἰ δέ ποι στρατιᾶς δέῃ κοινᾶς, uno tantum alterove præbente δέοι, ut sequitur, Αἰ δέ τις τῶν ξυμμάχων πόλις ἐρίζοι. Archytas apud Stob. Flor. vol. 1, p. 38 : Αἰ γὰρ μὴ ἔχῃ φῶς. Vid. Αἴτε. Ceterum conf. Αἰ. || Forma Bœot. est Ἤ. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 48 : Ἤ δέ κά τις [πράτ]τῃ. Et ib. 45 : Κἤ κά τινα ἄσαμα ἴωνθι. L. D.]

Εἰ pro Utinam vide in Εἴθε. [Ubi HSt. :] Εἰ pro εἴθε, Od. [Γ, 205] : Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν· [P, 513 : Εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοί.] Lucian. Caucaso, Εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα. — Εἰ Suid. esse dicit εὐκτικὸν, et κατ' ἐπέκτασιν dici etiam εἴθε : ut ap. Pisid., Εἰ γὰρ ἂν τὸ Πέρσιδος ἔσβεστο θράσος. Sic Hesych. εἰ γὰρ affert pro εἴθε γάρ. Sunt qui sine accentu scribant. [Pind. Pyth. 1, 46 : Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίλασιν παράσχοι· Nem. 7, 98 : Εἰ γὰρ σφίσιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις. Xenoph. Cyrop. 6, 1, 38 : Εἰ γὰρ γένοιτο. Eurip. Alc. 91 : Εἰ γὰρ ... ὦ Παιάν, φανείης· Suppl. 369 : Εἰ γὰρ ... ἔξελοι. Et seq. imperf. Alc. 1072 : Εἰ γὰρ ... εἶχον· Or. 1614 : Εἰ γὰρ τόδ' ἦν. Vel aor. Or. 1580 : Εἰ γὰρ κατέσχον μὴ θεῶν κλεφθεὶς ὕπο. Plato Criton. p. 44, D : Εἰ γὰρ ὤφελον οἷοί τε εἶναι οἱ πολλοὶ τὰ μέγιστα κακὰ ἐξεργάζεσθαι. || Sine γὰρ Æsch. Sept. 260 : Αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος. Eurip. Hec. 836 : Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι.]

[Εἰ et ἐὰν vel ἢν confusa notavi in Ἐάν. Cum ἢ permutatur ap. Polyb. 8, 14, 6, Apoll. Rh. 3, 402. Cum ᾗ ib. 816. Cum ᾗ ib. 1062.]

Εἶδ' ἄγε νῦν, Hesych. affert pro ἄγε δὴ ἄρτι : et Εἶδε ἄγε pro ἄγε δή. Ubi εἶδε ἄγε quidam volunt esse εἶα δὴ ἄγε, positis ἐκ παραλλήλου synonymis adverbiis εἶα et ἄγε. Qua de re vide quæ dixi in meis in Librum de Dialectis animadversionibus, in artic. s. tmem. 15, p. 24. V. et supra in Εἰ μὲν, Εἰ δέ. [Olim ap. Hes. legebatur, Εἰ δ' ἄγε· νῦν ἄγε δὴ ἄρτι, pro quo HSt. recte Εἶδ' ἄγε νῦν. « Conjunge Εἶδ' ἄγε νῦν, ex Hom. Il. Π, 667 : Εἶδ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον. Ita Suid. (et Zonar. : Εἶδ' ἄγε νῦν· διὸ δή,) et Phavor. » Albert. Et sic Wakef. ad marg. Hesych. : Εἰ δ' ἄγε· ἄγε δὴ, εἰ δ' ἄγε δή. Εἶδα· ἔδη, ἄγε δή. (Cyrill. Voss. : Εἰαδή· ἄγε δή.) « Hæc sic lego et distinguo : Αἰ δ' ἄγε· ἄγε δή. Εἰ δ' ἄγε δή· εἶγε δὴ, ἄγε δή. » Kuster. Porro Hesych. : Εἶγε ἄγε· ἄγε δή. « Leg. Εἶδε ἄγε· ἄγε δὴ, ut series postulat. Vide Suid. et Hes. paulo ante. » Is. Voss. Εἶδ' ἄγε corrigit etiam notante Alb. V. D. in Misc. Obs. 3, 3, p. 329, citans Hom. Il. Α, 524 : Εἶδ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς, ubi scribitur Εἰ δ' ἄγε. Wakef. ad marg. sic legit, Εἰ δέ· ἄγε, ἄγε δὴ, laudato Hom. Il. I, 262 : Εἰ δὲ, σὺ μέν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω. Jacobs. Anth. vol. 9, p. 408 : « In fr. Callim. 121, ap. schol. Pind. Nem. 4, 10 : Εἶδ' ἄγε νῦν ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος, Valck. in Callim. p. 276 priorem versum sic, ut scripsimus, egregie restituit

(Ed. Rom. ἑλλᾶτε νῦν, ἑλέγοισι δ'. Quod accentu tantum peccat. Scrib. enim ἔλλατε, forma Æol. pro ἵλατε. V. Εἵλημι. Ceterum pro εἰ δ' ἄγε νῦν, quod præter ll. citt. habet Apoll. Rh. 3, 1, rectius scribitur εἰ δ' ἄγε νυν. Quod prope miror non animadvertisse Brunckium qui non tulit νῦν in Ap. l. simillimo 4, 370. L. D.); in altero corrigendum suspicor, Χεῖρας, ἵν' ἀχμαῖοι (ἵν' ἀΐδιοι probabiliter Hemst. L. D.) πουλὺ μένωσιν ἔτος. Ἀχμαῖον μένειν, i. q. ἀχμάζειν. Hoc autem poetæ sibi exoptare solent, ut carmina sua diu floreant, ἀχμάζωσι, et lectoribus placentia vivant, Horat. Epist. 1, 19. » Jacobsii conjecturam satis felicem ignorabat Blomf. ad Callim. p. 238, cujus hæc sunt verba : « Χεῖρας ἐμὰς supplet (imo ἐμοῖς ... μενοῦσιν scribit) Toup. Emendd. t. 2, p. 192. Ἔλλετε pro ἔρρετε in bonam partem sumi posse non ostendit T. Hemst. judice Porsono Append. ad Toup. p. 473, cui probatur correctio Wakefieldii, ἵλατε. Valck. vero εἰ δ' ἄγε, quod melius puto. » Melius distinxeris, judicio nostro, Εἶδ' ἄγε νῦν, ἐλέγοισιν ἐνιψήσασθε λιπώσας Χεῖρας. Εἶδ' ἄγε νῦν enim phrasis est Homerica, quam imitatus est Callim. Eust. Il. p. 107, 18 : Ὅτι τὸ, Εἶδ' ἄγε μὴν πείρασαι ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, τινὲς μὲν σχῆμα νοοῦσιν ἐλλείψεως, οἷον, εἰ δὲ βούλει, ἄγε πειράθητι· ἕτεροι δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα ἐκ παραλλήλου φασὶ, δύο ἐνταῦθα ἰσοδυνάμων κειμένων λέξεων, τοῦ τε εἰ παρακελευσματικοῦ ἐπιῤῥήματος, καὶ τοῦ ἄγε, ἀντὶ τοῦ, εἶα ἄγε, ὡς ἐάν τις εἴποι, ἄγε δὴ φέρε, ὡς τοῦ δέ ἀντὶ τοῦ δή λαμβανομένου, ἵνα λέγῃ ὅτι, εἶα δὴ ἄγε πείρησαι· φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἶ προσλήψει τοῦ α γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε φέρε, καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι, καὶ δοκεῖ κρειττόνως οὕτως ἔχειν· ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσονται τοιαῦτα σχήματα· ἐν οἷς τὸ μὲν εἰπεῖν, εἰ δὲ βούλει, ἄγε ποίησον τόδε, οὐκ ἔσται εὔοδον, τὸ δὲ εἰπεῖν, εἶα δὲ ἄγε ποίησον, πάνυ εὐοδωθήσεται. Angl. Theocr. 2, 95 : Εἶδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος, ubi al. εἶ' ἄγε. Apoll. Rh. 3, 131 : Εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος· conf. 4, 758, 1073. Plurali Hom. Il. Z, 376 : Εἰ δ' ἄγε μοι, ὁμωαί, νημερτέα μυθήσασθε. Callim. Dian. 81 : Κύκλωπες, ἦ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον ... τεύξατε. Apoll. Rh. 1, 657 : Ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν ἀνδράσιν· et 3, 897. Orph. Arg. 253 : Εἰ δ' ἄγε νῦν στερεοῖσιν ὑπὸ στέρνοισι κάλωας βρίσατε. Ap. Diod. Zon. Anth. Pal. 9, 226, 1 : Αἱ δ' ἄγετε ξουθαὶ σιμβληίδες ἄκρα μέλισσαι φέρβεσθ' ἢ θυμέων ῥικνὰ περικνίδια, εἰ δ' ἄγετε conj. Brunck.]

|| Εἴτε, Sive. [Hom. Il. A, 65 : Εἴτ' ἄρ' ὅ γ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται εἴθ' ἑκατόμβης. Thucyd. 4, 118 : Εἰ δέ τι ὑμῖν εἴτε κάλλιον εἴτε δικαιότεροον τούτων δοκεῖ εἶναι· 6, 60 : Εἴτε ἄρα καὶ τὰ ὄντα μηνῦσαι εἴτε οὔ. Notanda porro collocatio post articulum. Dio Chr. Or. 36, vol. 2, p. 118 : Τὴν δὲ ἀφορμὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς περὶ τοὺς λόγους εἴτ' ἐπαφροδισίαν αὐτὴν εἴθ' ὅ,τι δήποτε χρὴ καλεῖν τοῦτο. Plut. Camill. c. 33 : Τὴν δ' εἴτε Τουτούλαν εἴτε Φιλωτίδα ... ἄραι· Mor. p. 1089, D : Τὴν εἴτε ἀπονίαν εἴτε ἡδονὴν ... μεταίροντες.] Aristoph. Nub. [1481] : Καί μοι γενοῦ ξύμβουλος εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν Διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ,τι σοι δοκεῖ. [Ubi est non Sive, sed Utrum ... an, ut Hom. Od. Γ, 90 : Οὐ γάρ τις δύναται σάφα εἰπέμεν εἴθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δάμη ἀνδράσι δυσμενέεσσιν εἴτε καὶ ἐν πελάγει. Thucyd. 2, 4 : Ἐβουλεύοντο εἴτε κατακαύσωσιν, εἴτε τι ἄλλο χρήσωνται· conf. 7, 1. 3, 111 : Ἦν πολλὴ ἔρις καὶ ἄγνοια εἴτε Ἀμπρακιώτης τίς ἐστιν εἴτε Πελοποννήσιος· 4, 19 : Ἄμεινον ἡγούμενοι ἀμφοτέροις μὴ διακινδυνεύεσθαι εἴτε βίᾳ διαφύγοιεν, εἴτε καὶ ἐκπολιορκηθέντες μᾶλλον ἂν χειρωθεῖεν. Rarius unum εἴτε, Sive. Æsch. Ag. 1403 : Σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις ὅμοιον· Soph. OEd. T. 517 : Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν. Eurip. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 581 : Σοὶ τῷ πάντων μεδέοντι χοὴν πέλανόν τε φέρω, Ζεὺς εἴτ' Ἀΐδης ὀνομαζόμενος στέργεις. Plato Sophist. p. 224, E : Καπηλικὸν εἴτε αὐτοπωλικόν. Schol. Aristoph. Pl. 493 : Τὸ δὲ βαδιεῖται καὶ φευξεῖται οὐ μόνον Αἰολικὰ εἴτε Δωρικὰ ἀλλ' ἤδη καὶ Ἀττικά. Et pro Au, Soph. Tr. 236 : Ποῦ γῆς, πατρῴας εἴτε βαρβάρου λέγε. Apoll. Rh. 2, 46 : Πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐϋτρόχαλοι φορέονται μηδ' ἅμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν. Ubi not. etiam duplex modus, de qua constr. supra in Εἰ. Obscurus est l. Aret. Acut. m. causs. 2, 8, p. 21=25 : Ἀτὰρ εἴτε πίνουσι ψυχρὸν χανδὸν πολὺ πλεῖστον, καὶ ἐς μὲν βραχὺ ἀνεκουφίσθησαν, εἶτ' αὐτοῖς ἐξάπτεται τὸ δίψος αὖθις ἄδην πίνουσι. Quo l. f. restituendum ἀτὰρ ἠδὲ quod est in aliis ejusd., ut l. c. 2, 11, p. 24=29; 12, p. 25=30, Diut. 1, 1, p. 26=32; 6, p. 40=34, etc. L. D.] Interdum dicitur εἴτε, et in altero membro εἴτε καὶ μή. Plato tamen dixit in Epistolis : Εἴτε ἀρκεῖ καὶ εἰ μή. [Herodot. 1, 19 : Εἴτε δὴ συμβουλεύσαντός τευ εἴτε καὶ αὐτῷ ἔδοξε. Et εἴτε καὶ ... εἴτε καί. Thucyd. 5, 65 : Εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν. Polyb. 5, 47, 4 : Εἴτε καὶ στρατηγήματος χάριν εἴτε καὶ διαπιστήσας ταῖς δυνάμεσι. Diodor. 19, 107 : Εἴτε καὶ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθείς.] Nonnunquam vero additur οὖν, quod abundat. Plato Apol. [p. 27, C] : Δαιμόνια φῄς με νομίζειν καὶ διδάσκειν εἴτ' οὖν καινὰ, εἴτε παλαιά· [conf. Leg. 7, p. 808, A;] ibid. [p. 34, E] : Εἴτ' οὖν ἀληθὲς, εἴτ' οὖν ψεῦδος. [Æsch. Cho. 683 : Εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων εἴτ' οὖν ... θάπτειν. Et εἴτ' οὖν ... εἴτε Ag. 491 : Εἴτ' οὖν ἀληθεῖς εἴτ' ὀνειράτων δίκην, etc. Εἴτ' οὖν γε ... ἢ ... εἴτ' οὖν. Tzetz. Hist. 7, 52 : Εἴτ' οὖν γε ταύρου τοῦ Κρητὸς ἐκείνου τοῦ πυρπνόου ἢ τοῦ Ἐρυμανθίου τε κάπρου καὶ Καλυδῶνος, εἴτ' οὖν τινος τῶν ὑψηλῶν ... ζώων. Ponitur etiam unum εἴτουν ap. grammaticos pro Sive. Suid. : Ἤγουν, εἴτουν, ἐπιῤῥήματα διασαφητικά. Schol. Aristoph. Pl. 590 : Εἰκὸς γὰρ τὸν φιλοκερδῆ καὶ σμικρολόγον εἶναι εἴτουν ἀνελεύθερον. V. Bast. ad Greg. p. 876, Tzetz. Hist. 1, 570, ubi est εἴτ' οὖν γε; 5, 189, Eust. Il. p. 50, 15. Pseudo-Lucian. Philopatr. c. 29 : Παυομένας εἴτ' οὖν καὶ ἀνακοπτομένας. Dicitur etiam εἴτε ... ἤ. Plato Phædr. p. 277, D : Ὡς εἴτε Λυσίας ἤ τις ἄλλος πώποτε ἔγραψεν· Leg. 5, p. 739, D : Εἴτε που θεοὶ ἢ παῖδες θεῶν αὐτὴν οἰκοῦσιν. Etym. M. p. 299, 26 : Εἴτε ἀπὸ τοῦ εἰλῶ γέγονεν ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλίσσω. Et Utrum ... an, ib. 292, 15 : Ἀδῆλον εἴτε ... ἤ. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 877 : Εἴτε σε Τρικκαῖοι, δαῖμον, ἔχουσι λόφοι, ἢ Ῥόδος ἢ Βούρινα. Lucian. Hermot. c. 38 : Εἴτε φιάλη τις ἢ σκύφος ἢ στέφανος. Diodor. 19, 107 : Εἴτε καὶ κατ' ἀλήθειαν αὐτῶν διανοηθέντων τι πρᾶξαι τοιοῦτον εἴτε καὶ ψευδέσι διαβολαῖς φυγάδων πεισθεὶς ἢ καὶ νὴ Δία χρημάτων βουλόμενος εὐπορῆσαι. Dio Cass. 79, 1 : Εἴτε Ψευδαντωνῖνος εἴτε καὶ Ἀσσύριος ἢ καὶ Σαρδανάπαλος. Eurip. Hipp. 142 : Εἴτ' ἐκ Πάνὸς εἴθ' Ἑκάτας ἢ ματρὸς ὀρείας φοιταλέου. Aristoph. Nub. 270 : Εἴτ' Ὀλύμπου κορυφαῖς ἱεραῖς ... εἴτ' Ὠκεανοῦ πατρὸς ἐν κήποις ... εἴτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων ... ἢ Μαιῶτιν λίμνην ἔχετ' ἢ σκόπελον νιφόεντα Μίμαντος. Et εἰ ... εἴτε. Æsch. Cho. 768 : Εἰ ξὺν λοχίταις εἴτε καὶ μονοστιβῆ· Eum. 468 : Σύ τ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ κρῖνον δίκην· 612 : Ἀλλ' εἰ δικαίως εἴτε μὴ τῇ σῇ φρενὶ δοκεῖ τόδ' αἷμα κρῖνον. Soph. OEd. T. 91 : Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν, ἕτοιμος εἰπεῖν εἴτε καὶ στείχειν ἔσω. Et ἢ ... εἴτε. Eur. Alc. 114 : Ἀλλ' οὐδὲ ναυκληρίαν ἔσθ' ὅποι τις αἴας στείλας ἢ Λυκίας εἴτ' ἐπὶ τὰς ἀνύδρους ... ἕδρας. Tzetz. Hist. 2, 294 : Ἕβδομον ταῦρον Κρητικὸν νικήσας ἄγει ζῶντα ἢ τὸν διαπορθμεύσαντα πρὸς Κρήτην τὴν Εὐρώπην εἴτε τὸν ὃν ἐξήνεγκεν ὁ Ποσειδῶν θαλάσσης. Et id. Exeg. Il. p. 46, 17 : Ἐκλεγέντα ἢ ἀπὸ διαφόρων βιβλίων εἴτε ἀπὸ διαφόρων τόπων βιβλίου ἑνός. Et τε ... εἴτε id. Hist. 7, 848 : Τῇ πρὸς Ἑβραίους μάχῃ τε εἴτε πρὸς Ἀμαζόνας.] Αἴτε, Dor. pro εἴτε, Sive. Phanias Epigr. [Anth. Pal. 6, 304] : Αἴτε σύγ' ἐν κύρτῳ μελανουρίδας, αἴτε τιν' ἀγρεῖς Μόρμυρον. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Αἴτε Γέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμός ἐντ'. Fœdus Lacedæm. et Argiv. ap. Thucyd. 5, 79 : Αἴτε περὶ ὅρων αἴτε περὶ ἄλλου τινός. Conjunctivo jungitur ap. Archytam Stob. Flor. vol. 1, p. 38 : Αἴτε ἔχῃ ὕλαν ... αἴτε σπανίζῃ· et, Αἴτε φῶς ἔχῃ ..., αἴτε ἐν σκότῳ διατελῇ, ubi olim σπανίζοι ... ἔχει ... διατελεῖ. || Utrum ... an. Theocr. 5, 74 : Μή τύ τις ἠρώτα ... αἴτε Συβάρτα αἴτ' ἐμόν ἐντι τὸ ποίμνιον. Confusum cum εἴθε v. in illo. L. Dindorf.]

[|| Εἴ τις, Si quis, rariores quosdam habet usus : quorum eos hic omitto qui ad τις, non ad εἰ referuntur. 1. Ponitur sæpissime verbo omisso. Soph. OEd. C. 734 : Πρὸς πόλιν δ' ἐπίσταμαι σθένουσαν ἥκων, εἴ τιν' Ἑλλάδος, μέγα. Thucyd. 1, 14 : Αἰγινῆται γὰρ καὶ Ἀθηναῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, βραχέα ἐκέκτηντο· 2, 13 : Χωρὶς δὲ χρυσίου ἀσήμου ... εἴτε ἀναθήμασιν ... καὶ ὅσα ἱερὰ σκευὴ περί τε τὰς πομπὰς καὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ σκῦλα

Μηδικὰ καὶ εἴ τι τοιουτότροπον. Xen. Anab. 5, 3, 3: Οἱ δὲ ἄλλοι ἀπώλοντο ὑπό τε τῶν πολεμίων καὶ χιόνος καὶ εἴ τις νόσῳ· H. Gr. 4, 3, 21: Ὥστε οὐκ ἀπέθανον αὐτῶν πλὴν εἴ τις ὑπὸ Τεγεατῶν. 2. Post εἰ vel εἰ μή. Thuc. 1, 17: Ἐπράχθη δὲ ἀπ' αὐτῶν οὐδὲν ἔργον ἀξιόλογον, εἰ μὴ εἴ τι πρὸς περιοίκους τοὺς αὑτῶν ἑκάστοις. Plato Conviv. p. 205, E: Οὐ γὰρ τὸ ἑαυτῶν, οἶμαι, ἕκαστοι ἀσπάζονται, εἰ μὴ εἴ τις τὸ μὲν ἀγαθὸν οἰκεῖον καλεῖ· Gorg. p. 480, B: Εἰ μὴ εἴ τις ὑπολάβοι ἐπὶ τοὐναντίον· Lach. p. 196, A: Εἰ μὴ εἰ θεόν τινα λέγει αὐτὸν εἶναι. Aristoph. Thesm. 343: Ἦ μοιχὸς εἴ τις ἐξαπατᾷ, ubi certe antecesserat εἰ v. 335. 3. Εἴ τις μὴ i. q. εἰ μή τις. Thucyd. 1, 72: Βούλεσθαι καὶ αὐτοὶ ἐς τὸ πλῆθος αὐτῶν εἰπεῖν, εἴ τι μὴ ἀποκωλύοι. Æsch. Ag. 1308: Τί τοῦτ' ἔφευξας, εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος; Pers. 158: Εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατοῦ. Soph. Tr. 586: Εἴ τι μὴ δοκῶ πράσσειν μάταιον· 712: Εἴ τι μὴ ψευσθήσομαι γνώμης. Et similiter εἴ τις δὲ in monum. ap. Bœckh. vol. 2, p. 65, n. 2015: Εἴ τις δὲ τολμήσει. 4. Est idem fere quod ὅστις. Herodot. 1, 24: Ὡς δὲ ἄρα παρεῖναι αὐτοὺς κληθέντας, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος. Φαμένων δὲ ἐκείνων ὡς εἴη τε σῶς περὶ Ἰταλίην κ. τ. λ. Ib. 30: Νῦν ὦν ἵμερος ἐπείρεσθαί μοι ἐπῆλθε, εἴ τινα ἤδη πάντων εἶδες ὀλβιώτατον; ... Σόλων δὲ ... λέγει, Ὦ βασιλεῦ, Τέλλον Ἀθηναῖον. (Conf. 3, 35). V. ib. 27; 2, 32. 5. Dicitur τις εἰ pro εἴτις. Eur. Iph. A. 296: Ὦ τις εἰ προσαρμόσει βαρβάρους βάριδας, νόστον οὐκ ἀποίσεται. Polyb. 4, 4, 5: Ὦ τις εἰ περιέθηκε τὴν καυσίαν καὶ χλαμύδα τοῦ Δοριμάχου, μὴ οἷόν τ' εἴη διαγινώσκειν. Sæpe in libris confusa reperiuntur εἴ τις et ὅστις, ut Xen. Cyrop. 3, 3, 2, Anab. 1, 6, 9, etc. L. Dind.]

[Εἴ, i. q. ἦ. Etym. M. p. 416, 50: Ἡ ἐπίρρημα ὁρκικόν· ὅπερ καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται, Εἴ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε (Genes. 22, 17), ἢ ὄντως καὶ ἀληθῶς, καί ἐστιν ἐπίρρημα βεβαιώσεως. In libris V. T. Græcis scribitur ἦ μήν. L. Dind.]

[Εἴ, Ubi, Dor. pro οὗ, ut αὐτεῖ pro αὐτοῦ, πεῖ pro ποῦ. Apollon. De advv. Bekk. An. p. 625, 9: Τὸ γὰρ (Sophronis, ut videtur, exemplum) Εἴ τὰ τῶν χοιραγχᾶν ἐν ἴσῳ ἐστὶ τῷ ὅπου. Pluribus de eodem agit ib. p. 552, 31; 622, 18, De constr. 3, 15, p. 237—238, 12. Conf. Koen. et Bast. ad Gregor. p. 351. L. Dindorf.]

Εἶα, Suidæ et Hesychio χόρτος, Gramen. [V. Εἰὰ et Εἰαμενή.]

[Εἰὰ, ἡ.] Εἰαὶ, Leguminum purgamenta, ut Hesych. innuit. [Idem ead. signif. ponit Εἶοι. Quibus formis tertiam gen. neutr. ἤια, quod v., confert Kust. A qua nihil differt quam idem Hes. ponit paullo post: Ἔϊα· λέγεται δὲ καὶ δισυλλάβως εἶα. Ἐπισκεπτέον δὲ εἰ ταὐτόν ἐστιν ἤια καὶ ἔϊα. Ὅταν γὰρ τὸ η, γίνεται βρῶμα, ὅταν δὲ τὸ ε, οὐ βρώματα, ἀλλ' ἡ χόρτος καὶ ἡ παράθεσις. Etym. M. p. 410, 12: Ζειαὶ αἱ ὄλυραι ... πλεονασμῷ τοῦ ζ, εἰαί τινες οὖσαι· εἰαὶ γὰρ αἱ τροφαὶ, οἷον, Θώων παρδαλίων τε λύκων τ' ἤια πέλονται (Il. N, 103). V. Εἶα. L. Dind.]

Εἶα, Suidæ et Hesychio παρακελεύσεως ἐπίρρημα, quod properispωmenως etiam effertur Εἶα, hortat. adv., ut Lat. Eia. [Eur. Med. 400: Ἀλλ' εἶα, φείδου μηδὲν ὧν ἐπίστασαι· 820: Ἀλλ' εἶα χώρει· 1242: Ἀλλ' εἶ' ὁπλίζου· Or. 1618: Ἀλλ' εἶ' ὕφαπτε δώματα.] Quod et cum plur. verbo ponitur interdum: ut [Eurip. Herc. F. 622: Ἀλλ' εἶ' ὁμαρτεῖτε. Et alibi.] Aristoph. Pl. [760]: Ἀλλ' εἶ' ἁπαξάπαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ὀρχεῖσθε· Vesp. [430]: Εἶα νῦν γ' ὦ [νῦν, ὦ] συνδικασταὶ σφῆκες κ. τ. λ. [C. sing. simpliciter Theocr. 5, 78: Εἶα λέγ', εἴ τι λέγεις· Meleag. Anth. Pal. 5, 152, 4: Εἶα πέτευ. C. aliis particulis et voculis. Hesych.: Εἶδα, ἔδη, ἄγε δὴ, vitiose pro εἶα δὴ, ἄγε δή. Eur. fr. Sylei cit. ab Etym. M. p. 294, 46 aliisque: Εἶα δὴ, φίλον ξύλον, ἔγειρέ μοι σεαυτό. Æsch. Ag. 1650: Εἶα δὴ, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε· 1651: Εἶα δὴ, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Aristoph. Thesm. 659: Εἶα δὴ, πρώτιστα μὲν χρὴ, κοῦφον ἐξορμᾶν πόδα· Ach. 494: Εἶά νυν, ἐπειδήπερ αὐτὸς αἱρεῖ, λέγε· Pac. 459: Ὦ εἶα. — Εἶα μάλα. — Ὦ εἶα. — Εἶα ἔτι μάλα. 467: Εἶα νῦν. — Εἶα ὦ. 486: Ὦ εἶα. — Εἶα μάλα. — Ὦ εἶα. — Εἶα νὴ Δία. — Εἶα νῦν. — Εἶα ὦ. Lys. 1303: Εἶα μάλ' ἔμβη ὠΐα (quod pro ὦ εἶα acceperunt qui id ipsum ὦ εἴα (sic) intulerunt in libros nonnullos, probante Brunckio in Add. vol. 3, p. 180) κοῦφα πάλλων. Hodie quoque nautas Græcos in Græcia et Ægypto remigantes uti partt. εἶα μόλα narrat A. F. Didot. *Notes d'un voyage*, vol. 1, p. 181. Porro Arist. Ran. 394: Ἄγ' εἶα νῦν καὶ τὸν ὡραῖον θεὸν παρακαλεῖτε δεῦρο. Οὐκ εἶα Eur. Iph. T. 1423: Οὐκ εἶα πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας παράκτιοι δραμεῖσθε; Hel. 1597: Οὐκ εἶ' ὁ μέν τις λοῖσθον ἁρεῖται δόρυ; et sec. conj. Musgr. Or. 1622: Ὦ γαῖα Δαναῶν ἱππίου τ' Ἄργους κτίται, οὐκ εἶ' ἐνόπλῳ ποδὶ βοηδρομήσετε; ubi libri partim οὔκουν, plurimi autem οὐχί. Εἶα duci ab εἰ παρακελευστικῷ opinio est schol. Ven. Hom. Il. I, 46, de qua simulque de prosodia vocis Eust. p. 107, 20: Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῦτο τὸ εἰ προσλήψει τοῦ α γίνεται εἶα, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγε, φέρε· καὶ ἀρέσκει οὕτω τῷ Νικάνορι ... Δοκεῖ δὲ τὸ ῥηθὲν εἶα παροξύνεσθαι, ὡς κατ' ἐπέκτασιν ἔχον τὸ α, ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ ναίχι γίνεται. Ὅτι δὲ τὸ εἶα συνεσταλμένην ἔχει τὴν λήγουσαν ἡ τραγῳδία δηλοῖ (inde addit exx. quædam). Σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ τὴν τέχνην τοῦ Γεωργίου προπερισπᾶται τὸ ῥηθὲν εἶα, εἰπόντος ὅτι τε παρακελευσματικὸν ἐπίρρημά ἐστι καὶ ὅτι ὡς ῥέω ῥέα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ῥεῖα, οὕτως ἔω τὸ ἐκπέμπω, ἔα καὶ πλεονασμῷ εἶα. De accentu εἶα v. Brunck. ad l. Thesmoph. et Lys. et var. script. in ll. Eurip. L. Dind.]

Εἰάζω, Hesychio εἶα ἐπικελεύω, ex Eur. Chrysippo. [Εἰάζων, εἶα ἐπικελεύων, Eja acclamans.]

Εἰαμενὴ, ἡ, Hesychio [aliisque grammaticis citt. ab Heyn. ad ll. Il.] τόπος ὅπου πόα φύεται ποταμοῦ ἀποβάντος, vel ἕλος παραποτάμιον κάθυδρον· aut ἀναβολὴ ποταμοῦ φυτὰ ἔχουσα· afferenti et εἰαμεναὶ pro τόποι κάθυδροι, Loca humecta et uliginosa. Hom. Il. Δ, [483], de populo arbore, Ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Et [O, 631], de bobus, Αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμοντο. Sic Apoll. Rh. 2, [795]: Βαθυῤῥείοντος ὑφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο, Locis irriguis et herbosis, Viretis s. Pratis: [2, 818, 1202, 1220; 4, 316. Demosth. Bith. ap. Steph. Byz. et Etym. M. v. Ἡραία: Εἰαμενὴ δὲ καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης. Hemst.] Videtur porro εἰαμενὴ dici vel quasi εἰαμένη, ab ἑάω, ut sit Locus quem aqua reliquit, post inundationem sc.: vel ab εἶα signif. χόρτος, Gramen, Herba. Apud Suid. paroxytonως scriptum εἰαμένη, expositumque itidem κάθυγρος τόπος: ut ap. Hesych. rursum Εἰαμένον, νήνεμον, κοῖλον, βοτανώδη. [Id.: Ἰαμεναὶ, οἱ ὑλώδεις καὶ ἔνυδροι τόποι καὶ πόαν ἔχοντες, ἀπὸ τοῦ ἀνιέναι τὴν ὕλην, τενάγη, τέλματα. Ἰαμενὰς τὰς πόλεις (πόας Heringa Obs. p. 218), Et: Ἰαμενῇ, καθύδρῳ τόπῳ. Eust. Il. p. 1035, 18: Οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι εἰαμεναὶ λειμῶνες, νομαὶ τεναγώδεις, ὅθεν ἂν ποταμὸς ὑποχωρήσῃ. Spiritu aspero, ut ap. Apoll. (ubi παρ' Etym. M. p. 93, 2), scribitur etiam Theocr. 25, 16: Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε, eumque Eust. Il. p. 1035, 16, qui sæpius memorat tum illo l. tum p. 1146, 47 (ubi etiam accentus male ponitur in penult., contra ipsius testimonium p. 501, 6), schol. Hom. Il. Δ, 483 et Etym. M. p. 295, 16 etymologia, παρὰ τὴν ἕσιν ... ἑαμενὴ, videri possint confirmare, nisi ipsa talis etymologia grammaticos impulit ut asperum spiritum præferrent, Quæ est sententia Buttmanni Lexil. vol. 2, p. 24, εἰαμενὴ comparantis cum epitheto Scamandri ἠιόεις Il. E, 36, quod interpretatur Per prata labentem. Idem argutius distinguere videtur inter usum Homeri et recentiorum poetarum, qui hi latius quam ille extenderint signif. ad locos non tantum vicinos paludibus sed etiam eos qui ipsi interdum stagnarent. L. Dindorf.]

[Εἰανὸς s. Εἰανός. V. Ἑανός.]

[Εἶαρ. V. Ἔαρ.]

[Εἰάρινος. V. Ἐαρινός.]

Εἰαρίτης λίθος, i. q. αἱματίτης, ut Nicandri schol. docet. [Εἰαριήτης Aglaius Byzant. Schneid.]

[Εἰαρόεις, εσσα, εν, Vernus. Manetho 4, 275: Κριοῦ τ' εἰαρόεντος.]

[Εἰαρόμασθος s.] Εἰαρόμαστος, ἡ, Vernantes mammas habens, Epigr. [Anth. Pal. 5, 76: Αὕτη πρόσθεν ἐὴν ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος.]

Εἰαροπότης, ὁ, Sanguipota, αἱμοπότης, ψυχοπότης, Hesych. [Id.: Ἰαροπότης, αἱμοπότης. Etym. M. p. 294, 47: Εἶαρ, τὸ αἷμα, καὶ εἰαροπότης ὁ αἱματοπότης. Et

421, 57 : Ἠεροφοῖτις Ἐρινὺς ... ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα, καὶ ὁ αἱματοπότης ἠεροπότης, ubi εἰαροπότης reponenti Heynio ad Il. T, 87, quo refertur gl. Etym., obstat quodammodo gl. Hesychii : Ἠεροπότης, αἱμοπότης. Ceterum scrib. esse, ut dixi jam in Εἶαρ sub Ἔαρ, εἰαροπώτης confirmat quod ap. schol. Hom. memoratur etiam fem. εἰαροπῶτις, sive inventum alicubi a grammaticis sive ab ipsis invectum in locum Homerici ἠεροφοῖτις. L. Dind.]

[Εἰαροπώτης. Εἰαροπῶτις. V. Εἰαροπότης.]

Εἷαρος, Vestis, VV. LL. Metuo ne perperam pro εἰανός.

[Εἰαροτερπὴς, ὁ, ἡ, Vere gaudens. Orph. H. 50, 14 : Νύσιαι, οἰστρομανεῖς, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς (Nymphæ).]

[Εἰάω. V. Ἐάω.]

Εἴβιμος, ὁ, ἡ, Stillatitius, Stillans, στάζων, Eust. [Od. p. 1471, 30. Sec. eund. Il. p. 1336, 28 est n. pr. : Τοῦ δὲ εἴβειν καὶ ὄνομα παράγεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ Εἴβιμος.]

Εἴβω, ψω, i. q. λείβω, ex eoque factum περιαιρέσει τοῦ λ : Ionicæ et Æolicæ dialecto magis familiare, Eust. [Od. p. 1471, 27], alibi [ib. p. 1525, 8] ex Herodiano tradens, ita λ in hoc verbo ablatum esse ut σ in ὗς. Frequens est δάκρυον εἴβειν, Fundere lacrymas, ut infra δάκρυα λείβειν habebis. Od. Π, [219] : Ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον· [Δ, 153] : Πυκνὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβε, Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἀνασχών. Alibi autem [Ψ, 33] dicit, Βλεφάρων ἄπο δάκρυον ἧκε· [Δ, 114] : Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε· [H, 260] : Εἵματα δάκρυσι δεύεσκον· [Il. Ω, 162] : Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· quæ duo posteriora itidem a liquidis desumta sunt ut εἴβω s. λείβω. Et Εἴβομαι, Fundor ut vinum e patera inter libandum; Fluo, Destillo, στάζω. Hesiod. Theog. [910] de Gratiis, Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής. Apoll. Rh. 2, [664] : Ἄσπετος ἱδρὼς Εἴβεται ἐκ λαγόνων. [Soph. Antig. 527 : Φιλάδελφα κάτω δάκρυ' εἰβομένη. Anon. ab Etym. M. p. 182, 3 cit. : Τῆς δ' ὀλοφυρομένης ἀμφ' ἀγνύϊ εἴβεται αἰών, Vita profunditur.]

Εἶγμα, ατος, τὸ, Imago, Similitudo.

[Εἶδα, Hesych. vitiose in gl. de qua v. in Εἶα.]

[Εἶδ' ἄγε. V. Εἰ.]

[Εἰδαίνω, Scio. Athanasius Hom. in SS. Patres et Prophet. vol. 2, p. 451, D : Ὁ δὲ Δαβὶδ, Οὐ χρείαν ἔχεις, δέσποτα, ἐρωτήσεως ἢ ὑπομνήσεως, ὧν προγνώστης καὶ εἰδαίνων τὰ προγνώσεως, καὶ ποίας προαιρέσεως ἔχει γενέσθαι ὁ μέλλων τίκτεσθαι ἄνθρωπος. L. Dind.] Εἰδαίνομαι, Formam rei alicujus accipio, Similis fio : unde εἰδήνατο, Nicander Al. [613] pro ὡμοιώθη, Μολίβδῳ εἰδήνατο χροιήν· ib. [76] : Γάλακτι πάντοθεν ἀφρίζοντι νέην εἰδήνατο χροιήν. Sic ἐφήνατο a φαίνομαι. [Rectius εἰδήνατο et ἐφήν.]

[Εἰδαλίζομαι. Hesych. : Εἰδαλίζεται, ἐναλίζεται. Ubi deesse videtur interpretatio, quum ἐναλίζεται vix sit aliud quid quam dittographia antecedentis voc., ΙΔ in Ν mutato vel vicissim. Similis est gl. ejusd. : Ἐνδίσματα, ἐναλίσματα. L. Dind.]

Εἰδάλιμος, η, ον, Formosus. Ut enim ab εἶδος fit εἰδάλιμος, sic Formosus a Forma. Hom. Od. Ω, [278] : Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι. [Suid. : Εἰδάλιμον, τὸ εὐειδές.] Exp. et ἐπιστήμων. [V. Eust. ad l. Hom.] At ἰδάλιμον καῦμα, ab ἰδίειν est.

Εἰδαλὶς, Hesychio Avis quædam.

Εἰδάλλομαι, Similis videor, appareo, Assimilor. [Hesych. : Εἰδάλλεται, φαίνεται. Ἰδάλλεται, φαίνεται. V. Ἰνδάλλομαι.]

[Εἶδαρ. V. Ἔδαρ.]

Εἶδας, Hesychio εἰς αὔριον, In crastinum s. Cras. [Id. : Ἔνσας, αὔριον.]

Εἴδαυλος, Hesychio [et Zon. p. 628] est λόγιος, Suidæ [et Cyrillo ap. Tittm. ad Zon. p. 628] συνετὸς λογισμὸς, si tamen non potius scripsit συνετὸς, λόγιος. Etym. habet Εἰδύλος, [λόγιος, συνετός. Hinc Suidæ quoque εἰδύλος restituit Kust., restituendum etiam Hesych. et Zonaræ, tametsi Etym. Ms. Dorv. Εἴδαυλος præbere testatur Gaisf. ad Suid. Videtur autem εἴδαυλος vetus error pro εἴδυλλος, terminatione υλος, ut sæpe, depravata in υλλος. Ἀΐδυλος confert Albert. L. Dindorf.]

[Εἰδέα. V. Ἰδέα.]

[Εἰδεάρχης, ὁ, Dionys. Areop. De divv. nomm. p. 176, C. Kall. Ubi legitur : Τελεία μέν ἐστιν (ἡ τοῦ Ἰησοῦ θεότης) ἐν τοῖς ἀτελέσιν, ὡς τελετάρχις· ἀτελὴς δὲ ἐν τοῖς τελείοις, ὡς ὑπερτελὴς καὶ προτέλειος· εἶδος εἰδοποιὸν ἐν τοῖς ἀνειδέοις, ὡς εἰδεάρχις (sic)· ἀνείδεος ἐν τοῖς εἴδεσιν, ὡς ὑπὲρ εἶδος (sic).]

[Εἴδεκτος, ὁ, Idectus, Corinthius, memoratur Pausan. 4, 19, 2, si scriptura sana. L. Dind.]

[Εἰδέχθεια, ἡ, Deformitas. Zonar. p. 632 : Εἰδ., ἡ ἀμορφία. Memorat etiam Suid. in Εἰδεχθής. L. D. Philoth. In exalt. cruc. p. 130, B : Ὥστε μὴ ἔχειν σπῖλόν τινα ἢ ῥυτίδα, μηδέ τι τῶν ἀμορφίαν καὶ εἰδέχθειαν ἐμποιούντων. Sap. 16, 3; Chrys. t. 4, p. 788, 21 et 23. Hase.]

Εἰδεχθὴς, ὁ, ἡ, Qui odioso est aspectu, Deformis, Fœdus, Odiosam s. Invisam faciem habens, Aspectu deformis. [Polyb. 37, 2, 1 : Προυσίας ... εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν. Diodor. 3, 29 : Ταῖς ἰδέαις ἄγριοι καὶ παντελῶς εἰδεχθεῖς. Artemid. 1, 68, p. 112 Reiff. : Εἰ δὲ πρεσβῦτις εἴη ἢ εἰδεχθὴς ἢ καὶ ἄμορφος καὶ κακοείμων εἴη. Eust. Opusc. p. 353, 41 : Ἐν εἰδεχθέσιν ὕδνοις ἐπιδεικνυμένη τὸ γόνιμον ἠγῇ. Psell. De dæm. p. 50. || Fœtidus. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 645, 28 : Ἐπὴν δὲ κάτω ἕλκυσθῶσιν (αἱ ὑστέραι), ὑποθυμιᾶν τὰ εἰδεχθέα, ὑπὸ δὲ τὰς ῥῖνας τὰ εὐώδεα· ubi est var. ἰδεχθέα. Ib. 640, 21 : Ῥόος πύρρος ῥέει, οἷον ἐξ ὠοῦ εἰδεχθέος πουλύ τε καὶ δύσοδμον, Ex ovo putrido. De forma Ἰδεχθὴς, quæ in Gl. exp. Fœdus, HSt. :] Ἰδεχθὴς Hesychio Deformis [it. ἀσθενὴς, Imbecillus], qui potius Εἰδ. [Ad eam gl. scripturamque εἰδεχθὴς pertinuerunt fort. verba διὰ τῆς διφθόγγου, quæ nunc ponuntur in proxima.]

[Εἰδεχθῶς, Deformiter, Turpiter. Greg. Nyss. t. 1, p. 410, A : Παρειᾶς εἰδ. ἐν οὐλῇ κοιλανθείσης· et t. 2, p. 701, B : Εἰδ. καὶ γελοίως. Hase.]

Εἰδέω, et alicubi etiam Εἴδω, secundum quosdam, Scio. Hom. Il. Υ, [213] : Ὄφρ' εὖ εἰδῇς, et alibi ὄφρ' εὖ εἰδῇ. Sed et Εἰδέω Il. Ξ, [235, ubi al. ἰδέω· Od. Π, 236] ut dicetur paulo post. Et alibi [Il. A, 546] εἰδήσειν, ex eoque factum εἰδησέμεν [Od. Z, 257. Εἰδήσεις Od. H, 327, H. Merc. 466. Εἰδήσετε H. Apoll. 484]. Sed et εἰδέναι infin. ex εἰδηκέναι, itidemque partic. εἰδὼς ex εἰδηκὼς per syncopen factum esse putarunt quidam gramm. Quinetiam εἰδήμων ac εἴδησις, et si qua sunt hujusmodi, e præt. pass. hujus verbi εἰδέω deduxerunt. Itidem tamen optat. εἰδείην εἰδείης [Hom. Il. M, 229, Π, 73, Od. E, 206] ex εἴδοιμι εἴδοις, per metaplasm. formarunt, ab εἴδω [εἰδεῖμεν Plat. Lachet. p. 190, B] : sicut et deductum inde εἴδετε ab Hom. [Il. Θ, 18; Σ, 53; Od. I, 17, et εἴδομεν Il. A, 363 etc.] in signif. verbi contracti poni tradiderunt. Sunt autem usitata in prosa, εἰδέναι, εἰδείην, εἰδῶ, εἰδώς. Affertur etiam εἰδήσης ex Isocr. Ad Demon. [Immo εἰδήσεις e p. 11, E, de quo v. post. Aoristo Iambl. V. Pyth. c. 9, 48, p. 36 : Σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο ὅπως αὐτοί τε μόνας ἐκείνας εἰδήσωσιν, αἵ τε γυναῖκες μὴ νοθεύσωσι τὸ γένος. Ubi honeste dicitur de consuetudine virorum cum mulieribus. Infin. Aristot. Eth. maj. 1, 7 : Μετὰ τοίνυν τοῦτο δεῖ βουλομένους εἰπεῖν τὸ τί ἐστιν ἡ ἀρετὴ, εἰδῆσαι τίνα ἐστὶ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ γινόμενα. Fut. Isocr. Dem. p. 11, E : Τὴν μὲν γὰρ τούτων χρείαν ῥᾳδίως εἰδήσεις. Æschin. Epist. 11, p. 689 : Αὐτοὶ γὰρ εἰδήσομεν ἃ χρὴ πράττειν. L. D. Anth. Pal. 9, 601, 4 : Εἰδήσεις ναῦς ὅτι κοινότατον.] Horum prima signif. sc. pro Scire, passim obvia est. [Thuc. 1, 5 : Ὡς οὔτε ὧν πυνθάνονται ἀπαξιούντων τὸ ἔργον οἷς τ' ἐπιμελὲς εἴη εἰδέναι, οὐκ ὀνειδιζόντων]; sed quibusdam loquendi generibus adhibetur, in quibus Latini alio utuntur verbo, ut εἰδέναι χάριν, ad verbum Scire gratiam, Nosse gratiam, pro quo Lat. potius Habere gratiam. Utitur autem et Hom. illo genere loquendi, Il. Ξ, [235] : Ἐγὼ δέ κε τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Galli certe hic synonymo verbo utuntur, quum dicunt *Scavoir gré*, Scire gratiam. [Plato Theag. p. 128, A : Χάριν πρὸς τούτοις εἰδέναι· Menex. p. 241, E : Χάριν αὐτοῖς εἰδέναι. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 29 : Τίνα σοι τούτου χάριν οἴει αὐτὸν εἴσεσθαι; 6, 2, 2 : Ἔτι μᾶλλον ὑμῖν χάριν εἴσομαι τούτου.] Sed quendam etiam peculiarem Homero ceterisque poetis usum habet, itidem accus.

junctum, de quo in præt. Οἶδα dicetur. Hoc quoque illis peculiare est, ut partic. εἰδὼς genit. jungant, ut Il. I, [440] : Νήπιον, οὔπω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο· E, [608] : Εὖ εἰδότε χάρμης· P, [5] : Οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, Non ante experta partum. Hanc autem constr. imitatus est Horat., Sciens pugnæ, Sciens citharæ. [Sic etiam optat. Hom. Il. M, 229 : Ὣδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί. Sed jungitur partic. etiam accusativo. Od. I, 215 : Οὔτε δίκας εὖ εἰδότα οὔτε θέμιστας, ubi constr. notat Eust.] Ut autem εἰδὼς partic. in nomen transit, quum dicit Hom., Εἰδυίῃσι πραπίδεσσι· sic et Sciens interdum, unde Scientior et Scientissimus. Sunt tamen qui ἰδυίῃσι sine ε in hoc aliisque similibus ll. scribendum tradant. [Veriorem esse scripturam per ι ipsi intellexerunt vett. gramm. (vid. Heyn. ad Il. A, 608), tametsi εἰδυίῃσι non raro illatum est libris quum Homeri tum aliorum formulam Hom. repetentium : v. Heyn. ad Σ, 482, fr. Νόστων in argum. Eur. Medeæ initio. De scriptura autem per ι v. in Ἰδυῖα. Iidem vero gramm. distinguunt inter ἰδυῖα adjective dictum, ut in ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, et εἰδυῖα loco participii positum casuique conjunctum, ut ἔργ' εἰδυῖα, ubi ἔργ' εἰδυῖα, non ἔργα ἰδυῖα, scrib. esse : v. Eust. Il. p. 1263, 26. Quod fictum ab iis discrimen esse, nescientibus formam εἰδυῖα non pati elisam ante se vocalem, et scribenda etiam talia esse per ι, ἔργα ἰδυῖα, censet Heyn. l. c.] Sed et εἰδὼς dicta ἡμέρα, Dies [V. Εἰδοί] : et ὄψις ac φρόνησις, item Εἰδοθέα. Hesych., Eust., schol. Aristoph. [Hæc pertinent ad Εἶδος et Εἰδὼ, quæ v. Εἰδὼς ἀκοῇ, Fando edoctus, Thucyd. 6, 55. Εἰδὼς absolute Pind. Pyth. 4, 142 : Εἰδότι τοι ἐρέω. Thucyd. 2, 36 : Μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος ἐάσω· 4, 59 : Τί ἄν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; 6, 39 : Ἥ ἀμαθέστατοί ἐστε ὧν ἐγὼ οἶδα Ἑλλήνων ἢ ἀδικώτατοι, εἰ εἰδότες τολμᾶτε. Ἐειδὼς est in versiculo Georgii Pachym. Andron. 4, 14, p. 211, D, vitioso et obscuro : Τόρρα καὶ ἐς μετέωρα ἐειδώς τις ἔειπε. L. Dind.]

|| Οἶδα autem præt., de cujus formatione ab εἴδω, pro εἶδα, lege Eust. [Il. p. 853, 5, Od. p. 1600, 26; 1618, 49], Novi [Comperi. Thucyd. 7, 11 : Τὰ μὲν πρότερον πραχθέντα, ὦ Ἀθηναῖοι, ἐν ἄλλαις πολλαῖς ἐπιστολαῖς ἴστε. L. D.], Scio. Nam ut Novi in præt. signif. habet præsentis, ita et οἶδα. Hom. Il. [P, 219]: Ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. Od. Σ, [227]: Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα, Ἔσθλά τε καὶ τὰ χέρεια. Alibi autem οἶδε et δεδάηκε copulat. [Od. Θ, 134 : Δεῦτε, φίλοι, τὸν ξεῖνον ἐρώμεθα, εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ δεδάηκε.] Plato Apol. [p. 21, D] : Εἰδέναι οὐκ οἶομαι ἃ μὴ οἶδα. [Soph. OEd. C. 24 : Τὰς γοῦν Ἀθήνας οἶδα, τὸν δὲ χῶρον οὔ· El. 1110 : Οὐκ οἶδα τὴν σὴν κληδόνα, etc.] Sed ap. Hom. Il. Ω, [41]: Ἄγρια οἶδεν, qui est ἄγριος : E, [761] : Οὔτινα οἶδε θέμιστα, qui est ἀθέμιστος. Ita enim hæc exp. puto, quum apud ipsum Hom. legamus Od. T, [329] : Ὅς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἴδῃ [εἰδῇ]. Sed et ἤπια οἶδε ap. Eund. [Il. Δ, 361 : Οἶδα γὰρ ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν ἤπια δήνεα οἶδε. Et cum dat. Π, 73 : Τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ἤπια εἰδείη· Od. N, 405, O, 39 : Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος, ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν· 557 : Ἀνάκτεσιν ἤπια εἰδώς] ita resolvi posse videtur, quum et ἤπιος ac ἠπίη cum verbo itidem subst. ap. Eund. reperiatur. Sed inusitatum est solutæ orationi hoc dicendi genus. Habet autem vicissim illa quendam accus. usum qui in Lat. interpr. resolvitur in nominat., si ea sit ad verbum. Isocr. Hel. Enc. [p. 208, B] : Ὅστις οὐκ οἶδε Πρωταγόραν ὅτι κατέλιπεν, pro ὅστις οὐκ οἶδεν ὅτι Πρωταγόρας κατέλιπεν, Qui non scit Protagoram quod reliquit. Sed rectius per infin., Qui nescit Protagoram liquisse. Sic autem et Terent. [Eun. 5, 8, 5]: Scin' me in quibus sim gaudiis? Vide Bud. p. 956. [Plato Euthyd. p. 294, C : Οἶσθα Εὐθύδημον ὅσους ὀδόντας ἔχει; Plusquamperf. sic Hom. Il. B, 409 : Ἤδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο.] In eadem soluta oratione participio jungitur οἶδα, ubi Lat. infinitivo : ut Xen. [Cyrop. 1, 4, 4] : Οἶδα ἐμαυτὸν ἥττονα ὄντα. Idem [ib. 1, 6, 28] : Οἶδα [al. οἶσθα] μανθάνοντας ὑμᾶς πολλὰς κακουργίας. Et cum partic. præs. pass., Οἶδα ἐξαπατώμενος, Aristoph. [Av. 1641], Scio me decipi. [Eurip. Tro. 898 : Ἀτὰρ σχεδὸν μὲν οἶδά σοι στυγουμένη.] Et cum aor., Οἶδα γεγονὼς εὐδαίμων, Dem. [Partic. sic Thucyd. 2, 40 : Εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων.] Et, Οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα, Xen. [Comm. 2, 9, 1.] Idem [ib. 2, 10, 1]: Οἶδα καὶ Διοδώρῳ αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. Sed his duobus in ll. sunt qui οἶδα vertant Memini : quod non probo. [Ead. struct. quum alii plurimi tum Thuc. 5, 13 : Εἰδότες τοὺς Λακεδαιμονίους πρὸς τὴν εἰρήνην μᾶλλον τὴν γνώμην ἔχοντας. Plusquamperf. Hom. Il. P, 402 : Οὐδ' ἄρα πώ τι ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς. || Cum inf. Aristoph. Vesp. 376 : Ἵν' εἰδῇ μὴ πατεῖν τὰ τῶν θεῶν ψηφίσματα, Ut discat. L. D.] || At vero ap. Alex. Trall., Τοῦτο γὰρ καὶ πάνυ καταφερομένους ὕπνῳ βαθεῖ καὶ καρώδει οἶδε διεγείρειν, οἶδε redditur Solet : sed tum in hoc tum in aliis ei similibus ll. non minus apte verti posse existimo, Potest : ut Nescit cum infin. sæpe pro Non potest : sic et Nescius qui non Potest : ut, Corda nescia mansuescere [Virg. Georg. 4, 470. Soph. fr. Iobat. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 456 : Τὸν Ἅδαν γὰρ οὐδὲ γῆρας οἶδε φιλεῖν. Euseb. ib. vol. 1, p. 51 : Εἰδείην γενναίως φέρειν τὰ προσπίπτοντα. Et mox : Εὐτυχίην εἰδείην φέρειν σωφρόνως· 52: Εἰδείην ἐμωυτὸν αἰδέεσθαι. Et : Εἰδείην σιγᾶν περὶ ὧν ἄμεινον.] In 2 pers. Οἶσθα, in qua syncopen esse volunt gramm. pro οἴδασθα. Il. O, [93] : Οἶσθα καὶ αὐτή. Utuntur autem et prosæ scriptt. Sed et οἶσθας in versu pro eod. ponitur. [Hesych. : Οἶσθας (sic cod., non οἶσθα ut edd.), οἶδας, ἑκατέρως Ἀττικῶς. Contra Mœris p. 283 : Οἶσθα, χωρὶς τοῦ σ Ἀττικῶς, οἶδας Ἑλληνικῶς. Eust. Od. p. 1773, 27 : Τὸ δὲ οἶσθα γὰρ οἷος θυμὸς ἐλέγχει Ζηνόδοτον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν κακῶς γράφοντας τὸ οἶσθας παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἐν τέλει μὲν γὰρ στίχου ἢ καὶ ἐπιφορᾷ φωνήεντος εἴη ἂν γενέσθαι συγχωρηθεῖσαν τοιαύτην γραφήν· ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἂν γένοιτο διὰ τὸ κακομέτρητον. Αἴλιος μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἄμφω Ἑλληνικά, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας. Photius Lex. p. 323, 19 et Suidas : Οἶσθα· ἀντὶ τοῦ οἶδας. Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ σ, μετὰ δὲ τοῦ σ ποτὲ ἢ διὰ τὸ μέτρον ἢ διὰ τὸ μὴ συγκροῦσαι σύμφωνα (leg. φωνήεντα cum Suida). Chœrobosc. Bekk. An. p. 1295 extr. : Εὕρηται δὲ καὶ μετὰ τοῦ σ, οἶσθας, ὡς παρὰ Κρατίνῳ ἐν Μαλθακοῖς. Restituit hanc formam G. Dindorf. Euripidi Ion. 999 (præf. ad Poet. scen. p. 26), scriptura codd. Ἐριχθόνιον οἶσθ' ἢ τί γ' (vel τί δ') οὐ μέλλεις, γέρον, mutanda in οἶσθας, τί δ' οὐ μέλλεις; Et minus certa emendatione Piers. ad Mœr. Posidippo ap. Athen. 9, p. 377, C, ubi οἶσθα ὦ βέλτισθ' ὅτι est in cod., quod οἶσθα δ' correxit Grotius. In epigr. Nicarchi Anth. Pal. 11, 73 : Γραῖα καλή· τί γὰρ, οἶσθα ὅτ' ἦν νέα, οἶσθας repon. conj. Meinek. ad Menand. p. 122, idemque pro eod. ap. Theocr. 22, 116 : Εἰπὲ θεὰ, σὺ γὰρ οἶσθα· ἐγὼ δ' ἑτέρων ὑποφήτης, et ap. Corn. Long. Anth. Pal. 6, 191 : Ἐκ πενίης, ὡς οἶσθα, ἀκραιφνέος, ἀλλὰ δικαίης, ubi οἶσθ' Jac. Ut nimis dubios omitto locum ipsius Menandri, item ll. Aristoph. Vesp. 4, ubi pro ἆρ' οἶσθά γ' οἷον κνώδαλον φυλάττομεν, liber unus οἶσθ', alius οἶσθας, et Plut. Mor. p. 408, A, in orac. ab Herodoto 4, 157 memorato, Αἰ τὺ ἐμεῦ Λιβύην μηλοτρόφον οἶδας ἄμεινον, exhibentis οἶσθας ἄρειον.

|| Forma οἶδας utuntur Hom. Od. A, 337 : Πολλὰ γὰρ ἄλλα βροτῶν θελκτήρια οἶδας (Eust. l. c. : Ἅπαξ δέ φασι παρ' Ὁμήρῳ τὸ οἶδας ἐν τῷ Π. γ. ἄ. β. θ. οἶδας), tum auctor H. in Merc. 456 : Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, ὀλίγος περ ἐὼν, κλυτὰ μήδεα οἶδας· 467 : Σὺ δὲ φρεσὶ πάντ' εὖ οἶδας· post hos Eur. Alc. 780 : Τὰ θνητὰ πράγματ' οἶδας ἣν ἔχει φύσιν; Xen. Comment. 4, 6, 6 : Οἶδας δέ τινας ἄλλα ποιοῦντας ἢ ἃ οἴονται δεῖν· Philemo ap. Athen. 4, p. 175, D : Οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ; Strattis ib. 9, p. 382, F : Ὁμήρου οὐκ οἶδας λέγοντα; — Καὶ μάλα. Phœnicides ib. 10, p. 416, E : Χαίριππον· οὗτος, ὥσπερ οἶδας, ἐσθίει· ut omittam male illatum pro οἶσθα libro uni in versu Pherecr. 4, p. 171, D. Quibus add. ll. recentiorum quos collegit Lobeck. ad Phryn. p. 236. Formæ plur. οἴδαμεν, οἴδατε, οἴδασι (improbatæ Atticistis, velut Phryn. Bekk. p. 53, 15 : Οἴδατε, ἄμεινον τὸ ἴστε) raræ sunt in scriptis antiquiorum. Herodot. 2, 17 : Οὔρισμα δὲ Ἀσίῃ καὶ Λιβύῃ οἴδαμεν οὐδὲν ἐὸν ὀρθῷ λόγῳ· 9, 60 : Συνοίδαμεν δὲ ὑμῖν... ἐοῦσι

πολλὸν προθυμοτάτοισι. Plat. Alcib. 2 p. 141, E: Ταῦτα γὰρ οὐκ ἄλλων ἀκηκόαμεν, ἀλλ' αὐτοὶ παρόντες οἴδαμεν. Antiphon p. 115, 10: Σαφῶς γὰρ οἴδάμεν. Cod. unus ἴσμεν. Eur. Suppl. 1044: Ἀλλὰ τῇδέ νιν δοξάζομεν μάλιστ' ἂν εἶναι. Φράζετ' εἰ κατοίδατε, ubi κατείδετε scrib. suspicatus est Elmsl. Xen. OEc. 20, 14: Γῆν δὲ πάντες οἴδασιν ὅτι εὖ πάσχουσα εὖ ποιεῖ. Manifesto vitio libri pravi Aristoph. Av. 600 οὗτοι γὰρ οἴδασι pro ἴσασι. Ejusd. tamen Ach. 294: Ἀντὶ δ' ὧν ἐσπεισάμην οὐκ ἴσατ', ἀλλ' ἀκούσατε, οἴδατε probabiliter restituit G. Dindorf. Athen. 15, p. 686, D: Ἦ οὐκ οἴδατε; 1, p. 24, F: Ὅτι δὲ οἴδασι τὰς λαχανείας δῆλον ἐκ τῶν ... πρασιῶν. Secundam plur. Οἶσθε ex Sophocle citat gramm. Paris. apud Bachmann. Anecd. vol. 2, p. 358, 20: Οἶσθε ἐπὶ δευτέρου προσώπου γράφει ὁ Σοφοκλῆς, καὶ πέποσθε παρ' Ὁμήρου, ἀπὸ τοῦ πεπόνθατε· οὕτως τὸ οἶσθε ἀπὸ τοῦ οἴδατε· κατὰ συγκοπὴν καὶ τὰ δύο. Quam notationem ad OEd. T. 926, ubi libri plerique Μάλιστα δ' αὐτὸν εἴπαθ' εἰ κάτοισθ' ὅπου, pauci recte κάτισθ', referendam conjecit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 13. || Ad constructionem notandus usus quo mediæ orationi inseritur, ut ap. Æschyl. Prom. 504: Οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων etc. Pers. 838: Μόνης γὰρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται. Soph. Aj. 560: Οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μή τις ὑβρίσῃ, etc. Et εὖ οἶδ' ὅτι post verbum quod pendet ab ὅτι positum. Aristoph. Pl. 838: Καὶ κατεγέλων δ' εὖ οἶδ' ὅτι· Lys. 154: Σπονδὰς ποιήσαιντ' ἂν ταχέως εὖ οἶδ' ὅτι. Et οὐκ οἶδ' ὅπως, Lucian. Bis accus. c. 34: Χαίρει γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν. Aristoph. Av. 356: Πῶς γὰρ ἂν τούτους δοκεῖς ἐκφυγεῖν; Οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν. Tum locutiones οἶσθ' ὡς, ὅ, sequente imperativo. Soph. OEd. T. 543: Οἶσθ' ὡς ποίησον; Eur. Heracl. 452: Ἀλλ' οἶσθ' ὅ μοι σύμπραξον· Iph. A. 725: Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον· Taur. 1204: Οἶσθά νυν ἅ μοι γενέσθω; Et structura compendiosa Xen. Anab. 3, 5, 17: Ἐκάθισαν χωρὶς τοὺς ἑκασταχόσε φάσκοντας εἰδέναι, Qui se scire profitebantur quo singula ducerent itinera. Et seq. genit. absol. Mosch. 7, 6: Ἃ δ' οὐκ οἶδε θάλασσα διερχομένου ποταμοῖο, de qua constr. cf. dicenda in Εἴδω sub init. L. D.] At Εἴσομαι, Sciam, tanquam ab εἴδομαι. Od. Ω, 505: Ἤδη μὲν τόδε γ' εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθών. Sic et in prosa, Xen. [Cyr. 6, 2, 2]: Εἴσομαί σοι χάριν. [Plato Protag. p. 310, A: Καὶ χάριν γε εἴσομαι. Eur. fr. Andromed. ap. Diog. 4, 29 et alios: Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴση μοι χάριν; Æsch. Ag. 489: Τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων ... παραλλαγάς. Eur. Andr. 258: Σὺ δ' οὖν κάταιθε· θεοὶ γὰρ εἴσονται τάδε· Iph. A. 970: Τάχ' εἴσεται σίδηρος· Phœn. 253: Μάχης, ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται, ubi plura Valck. Thuc. 6, 6: Πρέσβεις πέμψαντες ... τὰ τοῦ πολέμου ἅμα πρὸς τοὺς Σελινουντίους ἐν ὅτῳ ἐστὶν εἰσομένους· 42: Ἔπειτα δὲ προὔπεμψαν καὶ ἐς τὴν ... Σικελίαν τρεῖς ναῦς εἰσομένας αἵτινες σφᾶς τῶν πόλεων δέξονται· 60: Δεινὸν ποιούμενοι, εἰ τοὺς ἐπιβουλεύοντας σφῶν τῷ πλήθει μὴ εἴσονται. Cum partic. Eurip. Hipp. 663: Τῆς σῆς δὲ τόλμης εἴσομαι γεγευμένος. Callim. Del. 170: Ὃ δ' εἴσεται ἤθεα πατρὸς, Ern. interpr., Imitabitur. Malim conferre explicatum supra ἤπια δήνεα εἰδώς. || Passive dictum putavit Erfurdt. ad Soph. OEd. T. 1512 Br. ab Æsch. Cho. 305: Θήλεια γὰρ φρήν· εἰ δὲ μὴ, τάχ' εἴσεται, Scietur. || Conjunctivi εἰδῶ primæ plur. frequens Homero est forma εἴδομεν pro εἰδῶμεν, ut Il. A, 363: Ἵνα εἴδομεν ἄμφω, etc.] Εἰδείην, præs. opt. act. ab Εἴδημι, ut τιθείην a τίθημι: itidemque εἰδέναι in præs. infin. ab eod., ut τιθέναι a τίθημι. Alii tamen illud volunt μεταπεπλάσθαι ex εἴδημι: hoc vero, συγκεκόφθαι ex εἰδηκέναι. [Vide sub initium.]

At Ἤδειν dicitur in præt. plusquamperf. pro Sciebam, Noram. [Antiphon p. 117, 8: Σαφῶς ἤδειν· ib. 18: Ἤδειν ἐκστησόμενος. Hanc formam libris Atticorum sæpe illatam pro Attica Ἤδη docuit Piers. ad Mœrin p. 173-4.] Interdum vero ἤδειν Att. pro ἤδει, Sciebat: ut Aristoph. Pac. [1182: Τῷ δὲ σιτί' οὐκ ἐώνητ'·] οὐ γὰρ ἤδειν ἐξιών. [Vesp. 558: Ὃς ἔμ' οὐδ' ἂν ζῶντ' ἤδειν, εἰ μὴ διὰ τὴν προτέραν ἀπόφυξιν· 635: Καλῶς γὰρ ἤδειν ὡς ἐγὼ ταύτῃ κράτιστός εἰμι· Ach. 35: Τὸν δ' ἐμὸν δῆμον ποθῶν, ὃς οὐδεπώποτ' εἶπεν, Ἄνθρακας πρίω, οὐκ ὄξος, οὐκ ἔλαιον, οὐδ' ἤδειν πρίω, ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε πάντα χὠ πρίων ἀπῆν, ubi libri vel ἤδη vel ἤδει, ἤδειν autem unus servavit Suidas locum negligenter citans v. Πρίων. Eurip. Ion. 1187: Κοὐδεὶς τάδ' ἤδειν· ἐν χεροῖν ἔχοντι δὲ... V. de tertia sing. plusquamperf. in ειν Buttm. Gr. vol. 1, p. 433.] Ap. Apoll. Rh. autem pro ἤδεσαν, Sciebant, 2, [65]: Οὐδέ τι ἤδειν Νήπιοι. Ionica autem dialysi dicitur ἤδεα [Hom. Il. Ξ, 71: Ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν· Θ, 366: Εἰ γὰρ ἐγὼ τάδε ἤδε' ἐνὶ φρεσί· Od. Δ, 745: Ἤδε' ἐγὼ τάδε πάντα· N, 340: Ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ ἤδε' ὃ νοστήσεις. V. Chœrob. Bekk. An. p. 1287 ima]: unde ἤδεε Hom. pro ἤδει, Sciebat. [Il. B, 409, 832, Λ, 330, P, 402, et ἤδειν Σ, 404, Od. Ψ, 29; et ἤδει in fine versus H. Ven. 208. Quod in carminibus Hom. scribitur ἤδη, de quo infra. Συνηδέατε Herodot. 9, 58. Ἤδεις sec. pers. est Aristoph. Thesm. 554: Ὅσα γὰρ ἤδεις ἐξέχεας ἅπαντα. Antiphontis p. 131, 14: Εὖ γὰρ ἤδεις ὅτι.... Et προήδεις et συνήδεις apud Demosth. p. 293, 28; 314, 26 citt. cum pluribus de recentt. ab Lobeck. ad Phryn. p. 237.] Sed et ἤδη hinc facta contr. pro ἤδειν, Sciebam, invenitur: de quo lege Eust. [Il. p. 50, 17 sq. Ea autem Attica forma est. Mœris p. 173: Ἤδη Ἀττικῶς, ἤδειν Ἑλληνικῶς. Ubi v. Piers., et in pr. Eust. Od. p. 1946, 21. Ἤδης sec. pers. Aristoph. Nub. 329, cujus ex alia fabula modo attulimus formam ἤδεις. Tertia pers. ἤδη Hom. Il. A, 70; B, 38, 213, etc. Quod recentiori Atticismo tribuit Chœrob. Bekk. An. p. 1288: Τὸ ἤδη ἐγώ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστὶ, τὸ δὲ ἤδη ἐκεῖνος τῆς νέας Ἀτθίδος ἐστὶν, ὥστε οὖν οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ ἤδη ἐγώ καὶ ἤδη ἐκεῖνος. Ἐπειδὴ δὲ εὑρίσκομεν παρὰ τῷ ποιητῇ χρήσεις τοῦ τρίτου προσώπου, λέγω δὴ ἤδη ἐκεῖνος, οἷον, Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα ... καὶ πάλιν, Νήπιος, οὐδὲ τὰ ἤδη ... Ὄντος δὲ τοῦ ποιητοῦ τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος λέγομεν ὅτι Ἀριστάρχειόν ἐστι τὸ ἁμάρτημα κ. τ. λ. Apud Att. ἤδει, ut Thucyd. 3, 22; 7, 44.] Legitur vero et ἠείδει ap. Apoll. Rh. pro ἤδει, Sciebat. [2, 822: Οὐδέ τις ἀνδρῶν ἠείδει. Et ap. eund. 4, 1701 ἠείδειν, pro ἤδεσαν, Sciebant: Αὐτοὶ δ' εἴτ' Ἀΐδῃ εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοιντο ἠείδειν οὐδ' ὅσσον. Sequitur autem Hom. Il. X, 280: Οὐδ' ἄρα πώ τι ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ubi al. ἠείδεις· Od. I, 206: Οὐδέ τις αὐτὸν (vinum) ἠείδη δμώων οὐδ' ἀμφιπόλων ἐνὶ οἴκῳ, ubi al. ἠείδει. Quæ scriptura tametsi minus convenit formæ trisyllabæ usui Homerico, qui esse videtur ἤδη, non ἤδει, eam tamen a vett. grammaticis alteri esse prælatam haud dubie arguit usus Apollonii. Non ferendum vero existimo quod est melioribus in libris Herodoti 1, 45: Συγγινωσκόμενος ἀνθρώπων εἶναι τῶν αὐτὸς ἠειδε βαρυσυμφορώτατος, sed εἶδε potius quam ἠείδεε scribendum esse cum aliis libris.] Quod autem ap. Plat. [Euthyd. p. 277, E] habemus ἤδεισθα pro Noveras, factum censetur accessione syllabæ θα. [Ap. Plat. ἤδησθα invitis libris scripsit Bekk., ut ap. Aristoph. Eccl. 551 Brunckius, qui testatur Etym. M. p. 420, 12: Ἤδεισθα τὸ κοινότερον διὰ τοῦ ε, τὸ δὲ Ἀττικώτερον, διὰ τοῦ η, ἤδησθα, Εὔπολις. Atque sic libri Hom. Od. T, 93: Πάντα γὰρ εὖ ἤδησθα. Plur. Soph. OEd. T. 1232: Λείπει μὲν οὐδ' ἃ πρόσθεν ἤδειμεν, τὸ μὴ βαρύστον' εἶναι, ubi ἤδεμεν contra libros Elmsl., fretus l. Eurip. Bacch. 1343: Ὄψ' ἐμάθεθ' ὑμεῖς, ὅτε δ' ἐχρῆν οὐκ ἤδετε, ubi scripturam ἤδετε, cujus loco εἴδετε est in cod. uno, tuetur auctoritas Antiatt. Bekk. p. 98, 14: Ἥδεται Εὐριπίδης Βάκχαις. Ἤδεσαν Thucyd. 8, 74. De formis dual. ἦστην, plur. ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν Pierson. ad Mœrin p. 174: « Harpocr.: Ἤεμεν ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν. Ἀντιφῶν πρὸς τὴν Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ, Ἡμεῖς μὲν οὔτε ναυτικὸν ἤεμεν ὁπόσον δέοι. Pro ἤεμεν, quod Græcum non est, lit. E in Σ mutata, castigandum ἦσμεν. Eximius hanc in rem Etym. M. locus est p. 438, 52: Ἦσμεν· ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ἤδειν ἤδεις ἤδει τὸ δυϊκὸν ἤδειτον ἠδείτην καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ γίνεται ἦστην, οἷον, Τὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ἦστην ἄλλο πλὴν δάκνειν (Aristoph. Av. 19, ubi v. schol. et Suid. [qui memorant scripturam vitiosam ἴστην]), ἀντὶ τοῦ ἤδεσαν· καὶ τὸ πληθυντικὸν ἦσμεν· Εὐριπίδης Ἑκάβῃ (1119, ubi ἴσμεν), Εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργους πεσόντας ἦσμεν, ἀντὶ τοῦ ἤδειμεν, καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ἦστε τὸν Προμηθέα, ἀντὶ τοῦ ἤδειτε· Εὐριπίδης Ῥήσῳ, Οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ἦσαν, ἀντὶ τοῦ ἤδεισαν. Unde Eurip. Rhes.

v. 855 emendavi Veris. l. 1, c. 67, f. (Olim enim ibi ἦσαν vel ἴσαν.) Idem fr. Euripide non memorato citat Suid. (et Zon. p. 1009): Ἦσαν, ἤδεισαν, ἐγίνωσκον, Οὐδ' ἀφιγμένοι τὸ πάμπαν ἦσαν. In vett. autem Harp. edd. Ἧεμεν legitur inter Ἡρία et Ἠτημένην: unde ex ipsa litterarum serie correctio nostra probatur. Hoc etiam restituendum Eur. Cycl. 230: Οὐκ ἦσαν ὄντα θεόν με καὶ θεῶν ἄπο, ubi Barn. pro ἴσαν male posuit ἴσαν· et Æschylo Prom. 450: Κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν. Editur ἴσαν.» Ubi ἦσαν nunc etiam e libris prolatum. Formas ἦστην, ἦσμεν, ἦστε, ἦσαν memorat ex Ori Milesii Orthographia etiam Zonar. p. 1010. De ἤστην HSt. :] Ἧστην, Sciebant, pro ἠδείτην. Aristoph. [l. c.]: Τὼ δ' οὐκ ἄρ ἤστην οὐδὲν ἄλλο πλὴν δαχεῖν. [Ἧσμεν Æsch. Ag. 1103: Ἦ μὴν κλέος σου μαντικὸν πεπυσμένοι ἦσμεν, restituit Pors. Libri ἦ μὴν vel ἦμεν. Et Aristophani fr. Gerytadæ ap. Athen. 12, p. 551, B, Tyrwhit. ad Toup. Emend. vol. 4, p. 424. Denique notanda forma augmento carens συνείδεε Herodot. 8, 113, Καὶ εἰ τέοισί τι χρηστὸν συνείδεε πεποιημένον, sed ubi aliis in libris legitur συνήδεε, ut alibi est ap. eund. L. D.]

|| Ἴσημι, Scio. Putatur autem ἴσημι ex εἴσω fut. inusitato verbi εἴδω factum esse: ut sc. fut. εἴσω in ἰσάω ἰσῶ transierit, e quo deductum sit ἴσημι: ut ab ἱστάω est ἵστημι. Theocr. [5, 119] ἴσαμι pro ἴσημι dixit Dor., Καλῶς μάλα τοῦτο [γ'] ἴσαμι. [Pind. Pyth. 4, 248. Sec. pers. ἴσης Theocr. 14, 35. Tert. pers. Dor. ἴσατι Theocr. 15, 146: Ὀλβία ὅσσα ἴσατι.] In plur. ἴσαμεν, Scimus [Pind. Nem. 7, 14], et per sync. ἴσμεν [Thucyd. 1, 13: Ναυμαχία παλαιτάτη, ὧν ἴσμεν· 18: Ἐπὶ πλεῖστον, ὧν ἴσμεν, χρόνον στασιάσασα. Et alibi], ac Dor. et Æol. [et Ion.] ἴδμεν, quo utitur Hom. Il. Υ, [203]: Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας. [Item Herodot. 1, 6 etc. Abutitur forma poet., ut solent recentissimi, Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, 2, p. 5, C: Ἐξ ὧν αἰτιῶν ἴδμεν μαθόντες.] Est autem ἴσμεν et in prosa usitatum. In 2 pers. ἴσατε, pro quo potius ἴστε utrobique in usu est. Tertia ἴσασι, Sciunt. Il. Υ, [214]: Πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. [Thucyd. 1, 20: Οὐκ ἴσασιν ὅτι ... ἦρχε. Dor. ἴσαντι Pind. Pyth. 3, 29: Πάντα ἴσαντι νόῳ. Theocr. 15, 64: Πάντα γυναῖκες ἴσαντι.] In præt. imperf. ἴσην, Sciebam, cujus exemplum non affertur, sicut nec ceterarum personn. Sed ex 3 plur. ἴσασαν fit per sync. ἴσαν, quo utitur Hom. [Il. Σ, 405: Οὔτε τις ἄλλος ἤδεεν οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν· Od. Δ, 772: Τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.] Imper. autem modus in omnibus numeris et personis syncopen patitur; dicitur enim ἴσαθι et per sync. ἴσθι: sic ἰσάτω et ἴστω. In duali, ἴσατον et ἴστον: ἰσάτων et ἴστων. Plur. ἴσατε et ἴστε: ἰσάτωσαν et ἴστωσαν, necnon ἴστων. Sciendum est autem ἴδμεν in infin. quoque dici, sicut et ἴδμεναι, pro Scire. [Hom. Il. Λ, 718, Od. Θ, 146. Ἴδμεναι Il. Ν, 273 et al.] Ἴσθι, Scias, Scito: per sync. pro ἴσαθι, a th. ἴσημι. Plato De rep. 2: Εὖ ἴσθι ὅτι ἄκοντες ἁμαρτάνομεν. Sic Aristoph. Nub. [819]: Ἴσθι τοῦθ' οὕτως ἔχον, Scias hoc ita esse. Et Pl. [962]: Ἴσθ' ἐπ' αὐτὰς τὰς θύρας ἀφιγμένη, Scias te ad ipsas fores pervenisse. Idem alibi, Ἴσθι θνήξων [τεθνήξων Ach. 325], Scias te moriturum esse. Ubi nota hæc genera loquendi, nimirum ἴσθι participio præsentis, præteriti vel futuri jungere, Attica esse. [C. inf. Eur. Iph. A. 1005: Ὡς ἕν γ' ἀκούσασ' ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν. V. Elmsl. ad Med. v. 580.] Cum accus. Herodot. [9, 79]: Ἴσθι χάριν [ἐὼν ἀπαθὴς], Gratiam habeas, s. Loco beneficii ponas. Ἴστω, Sciat, per sync. pro ἰσάτω, ab ἴσημι. Od. [P, 155]: Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν. Soph. [Aj. 418]: Τοῦτό τις φρονῶν ἴστω. Sic ἴστωσαν φοβούμενοι, Sciant se timere. [Thucyd. 1, 122: Τὴν ἧσσαν ἴστω οὐκ ἄλλο τι φέρουσαν ἢ ἄντικρυς δουλείαν. Cum indicat. Hom. Il. Κ, 329: Ἴστω νυν Ζεὺς αὐτὸς ... μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. Apollon. Rh. 4, 1019: Ἴστω δ' ἱερὸν φάος Ἠελίοιο μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα ... ἀφορμήθην. Hom. Il. Τ, 258: Ἴστω νυν Ζεὺς ... μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισήιδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Plura de usu imperat. ἴστω in formulis jurandi Valck. ad Eurip. Phœn. 1671. Formam Bœot. Ἴττω habet Aristoph. Ach. 860: Ἴττω Ἡρακλῆς· 911: Ἴττω Δεύς· Plato Phæd. p. 62, A, Epist. 7, p. 345, A.]

[Εἰδέω.] Εἰδεῖ ab Hesychio exp. ἐλαύνει, κυλίει, κλείει, κατέχει. [Videtur leg. Εἰλεῖ.]

Εἴδη, Hesychio εἶδος, καῦμά, χρῶμα, σῶμα, ὄψις, πρόσωπον, Species, Ardor, Color, Corpus, Aspectus, Facies. Idem εἴδη παντοία affert pro ὕλη παντοία, addens, Æoles et Iones εἴδας vocare τὰς ὕλας. [V. Ἴδα.]

[Εἰδή. V. Εἰ.]

Εἰδηθμὸς, Hesychio συστροφὴ, φυγὴ, Conversio, Fuga. [Pro εἰληθμὸς, ut conj. Kust., vel fort. pro εἰλυθμός.]

[Εἴδημα, τὸ, Scientia. OEnomaus ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 212, D, de Apolline Crœso oracula edente: Τῷ ἀλαζόνι καὶ ἀναιδεῖ, καὶ ἐπὶ τοῖς κενοῖς οἰδήμασι τὴν ὀφρῦν ἐπαίροντι. Margo Vigeri γρ. εἰδήμασι.]

[Εἰδημονικῶς, ἐμπείρως, Perite, Suid., Zon. p. 649.]

Εἰδημόνως, Scienter, Perite: quod in prosa ἐπιστημόνως: sicut et ἐπιστήμων, non εἰδήμων. [Hesych.: Εἰδ., ἐπιστημόνως. Suidas, ap. quem Εἰδήμονος, ἐπιστήμονος, scripsisse videtur Εἰδημόνως, ἐπιστημόνως. L. Dind.]

Εἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, Sciens, Gnarus, Peritus: poet., sicut et ἴδμων. [Apollon. Lex. p. 90, 5: Ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, εἰδυίαις, εἰδητικαῖς, εἰδήμοσι. Schæf. Voc. ὑπομόχθηρον, Non probum, dicit Pollux 9, 151, ἰδιωτικὸν, Plebeium, id. 5, 144. Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, p. 41, C: Ἐξ ὧν γεωπονῶν οὐκ ἀνίει δι' εἰδημόνων ἀνδρῶν. Hesych.: Εἰδήμων, γνωστικός. L. D. Athen. ap. Diog. Laert. 6, 14 et 7, 30: Ὦ Στωϊκῶν μύθων εἰδήμονες. Hephæst. Apotel. p. 14, 23: Πολλῶν τεχνῶν καὶ μάλιστα μουσικῶν εἰδήμων ἔσται. Euseb. Hist. eccl. 3, 36: Ἀνὴρ τὰ πάντα ὅτι μάλιστα λογιώτατος καὶ τῆς γραφῆς εἰδ., Scripturarum peritus; et Præp. ev. p. 518, C: Μετεωρολόγος τις οὗτος, καὶ τῆς τῶν ἄστρων θεωρίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν μαθημάτων εἰδήμων τὸ πρίν. Clem. Al. t. 1, p. 410, 12: Τῆς ἑλληνικῆς διαλέκτου εἰδήμονας. Hase.]

Εἴδησις, ἡ, Scientia, Peritia. [Schol. Soph. OEd. C. 505: Εἴ τι τῆς εἰδήσεως ἀγνοεῖς περὶ τὸν τόπον. Schol. Hom. Il. A, 247: Ἐν κινδύνοις οὖν παρεισάγων τὸν Νέστορα πολλὴν αὐτῷ μαρτυρεῖ τῶν λόγων εἴδησιν. Clem. Al. Strom. 2, 17, p. 468: Παράκειται δὲ τῇ ἐπιστήμῃ ἥ τ' ἐμπειρία καὶ ἡ εἴδησις. Sextus Adv. gramm. s. 44, p. 225: Γραμματικὴ τοίνυν λέγεται ἡ κατὰ ὁμωνυμίαν κοινῶς τε καὶ ἰδίως, καὶ κοινῶς μὲν ἡ τῶν ὁποίων δήποτ' οὖν γραμμάτων εἴδησις. Hesych.: Εἴδησις, γνῶσις. L. D. Theodosius Gramm. ap. Oudend. ad Thomam p. 302: Τὴν γνῶσιν καὶ τὴν εἴδησιν.]

[Εἰδητικὸς, ἡ, ὸν, Ad scientiam pertinens. Porphyrius apud Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 822: Παραλλαγὰς ἔχουσα εἰδητικάς. Sed ubi leg. εἰδικάς. Ex Damascio citatur Bekk. An. p. 1366, b, verbis non additis. Jo. Diac. Alleg. in Hesych. Theog. p. 450 extr. ed. Gaisf.: Φύσει γὰρ ἡ εἰδητικὴ ὄρεξις τοῖς ἀνθρώποις ἐγκατέσπαρται, Cupiditas discendi. L. D. Procli Elem. Theol. c. 178. Creuzer.]

[Εἰδικὸν, τὸ, memorat Constantinus in Basilio Mac. c. 23, p. 59: Ἀλλὰ μετὰ ταῦτα προσεγένετο καὶ ἕτερον χρημάτων πλῆθος αὐτῷ ἱκανὸν, τοῦτο μὲν θεοῦ διὰ τὸν πρὸς τοὺς πένητας ἔλεον αὐτοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην πολλοὺς τῶν ὑπὸ γῆν θησαυρῶν ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ εἰς φῶς εὐδοκήσαντος προελθεῖν, τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ εἰδικῷ εὑρεθέντος χρυσοῦ κ. τ. λ. L. Dindorf.]

Εἰδικὸς, ἡ, ὸν, et Ἰδικὸς, Specialis. Opponitur enim τῷ γενικῷ, Generali. Galen.: Εὑρημένων δὲ τῶν τῆς ἐνδείξεως τρόπων τῶν γενικῶν, οὓς καὶ καθόλου προσαγορεύομεν, ἐπὶ τὰς διαφορὰς τῶν ἰδικῶν τε καὶ κατὰ μέρος ἰέναι χρὴ βοηθημάτων. Paulo post, Καθ' ἕνα μὲν τρόπον τὸν κοινότατον, ἰδικωτέρους δὲ δύο. Sic autem dicitur ἰδικὸς sine ε, ut et ἰδέα. [Origen. De princ. l. 3, vol. 1, p. 132: Τὸ εἰδικὸν τόδε ἤτοι τὸ κινεῖσθαι πρὸς τὸ τύπτειν ... τὸ γενικὸν τὸ κινεῖσθαι. Schol. Aristoph. Av. 102: Τὸ γενικὸν εἰπὼν, εἶτα ἐπαγαγὼν τὸ εἰδικόν. Et sæpe gramm., ut Etym M. ll. ab Sylb. in ind. citt. Compar. Schol. Eur. Med. 128: Τὸ δὲ ὀργισθῇ εἰδικώτερον εἴρηκεν· ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅταν χολωθῇ. || Ap. Plut. Mor. p. 876, F: Σπεύδει δὲ αὐτῷ τῶν ἀρχῶν ἡ μὲν ἐπὶ τὸ ποιητικὸν αἴτιον καὶ εἰδικὸν, ὅπερ ἐστὶ νοῦς ὁ θεὸς, ἡ δὲ ἐπὶ τὸ παθητικόν τε καὶ ὑλικόν· vertitur, Ad effectricem caussam ac formantem. Et ib. 900, A: Πέντε τὰς ἰδικὰς αἰσθήσεις, Sensus quibus formæ apprehendantur: ubi al. libri rectius εἰδικάς. || Forma Ἰδικὸς, cujus e

Gal. exx. citat HSt., erat in schol. Vict. Hom. Il. P, 389 : Προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ ἰδικοῦ, sublata a Bekk. Nec dubito eximere tum ll. Gal. tum Athen. 7, p. 299, D : Ἰδικώτερον δὲ καὶ κατ' ἐξαίρετον ἐγχέλυες, ἵνα καὶ τὸ βάθος τοῦ κεκαυμένου ἡλίου δηλώσῃ, et simili ejusd. l. 9, p. 373, B, ubi ἰδικοῦ. Schol. Thucyd. vero 1, 87 : Ἰδικὴ δὲ αὕτη ἡ λέξις, et Suidas gl. ejus repetens in Διαγνώμῃ, genitivumque adjiciens : Ἡ λέξις ἰδικὴ Θουκυδίδου, tum schol. Aristid. vol. 3, p. 336, ad 161, 14 : Ἰδική ἐστι λέξις τοῦ Πλάτωνος, et Gloss. : Ἰδικὸς, Peculiaris, Specialis, utrum ipsi sint in culpa an librarii, non decreverim. Minus etiam excusandum videtur Ἰδικὸς pro ἴδιος positum apud Suidam in gl. : Ἰδιαίτερον, ἰδικώτερον, ubi ἰδιώτερον conj. Oudendorp. ad Thomam p. 466, et Maneth. 5, 122 : Οὐκ ἰδικὴν γὰρ ἔχει φάσιν ἡ θεὸς, ἀλλά τιν' αὐγὴν χείρων Ἡελίοιο δανείζεται, ubi corrigitur ἰδίην. Ap. Zonaram vol. 2, p. 1089 duplex ἰδικὸν in ἴδιον, ut sæpe est ibid., vel æqualitatis gratia mutandum censeo. In epigr. Diotimi Anth. Pal. 5, 106, 4 : Παρθενικὴν γὰρ ἄγεις περικαλλέα, τῆς ἐπιβαίνων ἵχνεσι τὴν ἰδικὴν οἶμον ἴδ' ὡς φέρομαι, εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκὺ, recte legere videtur Planud. ἰδίην, nisi aliud quid hic delituit. Manifesto mendosum τῆς ἰδικοῦ, Phalar. Ep. 137, ab Schæf. cit. V. tamen Ἰδικῶς. L. Dind.]

Εἰδικῶς, Specialiter, Speciatim. [Inscr. Chia apud Bœckh. vol. 2, p. 205, n. 2222, 15 : Ὅσα ὑπὲρ Ῥωμαίων διέθηκάν τε Μιθριδάτην ἀνδραγαθοῦντες καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἔπαθον, ἡ σύνκλητος εἰδικῶς ἐβεβαίωσεν. L. D. Schol. Platon. p. 29=364 : Κατὰ μέρη) εἰδικῶς. De forma Ἰδικῶς HSt. :] Ἰδικῶς, Specialiter : Suidæ et Hesychio κατὰ μόνας, Seorsim. [Chrysost. In Genes. hom. 39, t. 1, p. 322. Seager. Ubi leg. videtur εἰδικῶς, ut pro eod. ap. Hesych. v. Ὄσπρια, Καὶ γενικῶς καὶ ἰδικῶς λέγεται. Ap. Polluc. vero 1, 8 : Ἐσχάρα δ' ἰδικῶς δοκεῖ μὲν ὧδε ὠνομάσθαι, leg. cum codd. ἐσχ. δοκεῖ μὲν ὀνομάζεσθαι, ejecto ἰδικῶς, quod pro ἰδίως an recte scriptum invenerint Hes. et Suid., ab HSt. citt., aut ipse usurpaverit Hesych. in gl. : Ἰδίως, ἰδικῶς, ipsi viderint. L. Dindorf.]

Εἴδιον, νενοτισμένον, ὑγρὸν, Hesych. Humectum, Udum.

[Εἴδιος. V. Ἴδιος.]

[Εἰδιφυὴς scriptura vitiosa pro ἰδιοφυὴς ap. Georg. Sync. p. 29, B.]

[Εἰδίω, pro Ἰδίω, bis ponit Hesych. tum propria signif. Sudandi tum translata Metuendi, in gll. Εἰδεῖεν (i. e. Ἴδιεν), ἐφοβεῖτο, ἠνιᾶτο, et Εἰδίω, ἱδρῶ, ἀγωνιῶ. Nam Alberti ratio in Auctar. ad col. 1099, 11, εἰδεῖεν repetentis ab οἶδα, ipsa interpretatione, quæ verbi num. sing. poscit, refellitur. L. Dind.]

Εἰδογραφία, ἡ, q. d. Faciei pictura s. picturatio. Gregor. [Carm. p. 151, D], de fucatis mulieribus, Εἰδογραφίης κενεαυχέος. Bud.

[Εἰδογράφος, ὁ, Qui in species describit, cognomen Apollonii. Schol. Pind. Pyth. 2, 1 : Ἀπολλώνιος ὁ εἰδ. Etym. M. p. 295, 52 : Εἰδογράφος Ἀπόλλων (sic), ἐπειδὴ εὐφυὴς ὢν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τὰ εἴδη τοῖς εἴδεσιν ἐπένειμεν· τὰς γὰρ δοκούσας τῶν ᾠδῶν Δώριον μέλος ἔχειν ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνῆγε καὶ Φρυγίας καὶ Λυδίας, μιξολυδιστὶ καὶ ἰαστί.]

Εἰδοθέα, ἡ, Idothea, filia Protei, ap. Hom. Od. Δ, [366], quæ et Εἰδοθέεια dicitur Ionice, teste Eust. [Od. p. 1501, 52, ab Dionysio Per. 259. Et forma dimin. Εἰδὼ sec. schol. Dionys. Bekk. An. p. 857, 9 : Τῶν δὲ θηλυκῶν (diminutivorum) τύποι τρεῖς, ὁ εἰς ω, οἷον Ὑψὼ Ὑψιπύλη, Εἰδὼ Εἰδοθέα ... Conf. schol. Arist. Eq. 1065, Etym. M. p. 264, 7; 505, 34; 760, 54. || Εἰδοθέα, soror Cadmi, secundum quosdam conjux Phinei, memorata Sophocli in Tympanistis ap. schol. Antig. 980. L. Dindorf.]

[Εἰδόθεος, ὁ, Idotheus, n. pr. viri. Σωκράτης ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεον citatur ab schol. Apoll. Rh. 1, 1209. Eundem librum ap. Suidam v. Χιάζων vitiose citari ut Isocratis πρὸς Εἰδοθέαν annotavit Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 286 ed. Harl. L. Dindorf.]

Εἰδοὶ, αἱ, Idus, pars mensis ap. Romanos : utpote qui mensem dividant in Calendas, Nonas, Idus. Sunt autem octo dies, qui nonas sequuntur [immo dies Martii, Maji, Julii, Octobris quintus decimus, ceterorum mensium tertius decimus]. Plut. Publ., Εἰδοῖς Σεπτεμβρίαις, Idibus Septembribus. Idem Camillo, Περὶ τὰς Φεβρουαρίας εἰδοῦς, Circa Idus Februarias. Et rursum, Ὀλίγαις ἡμέραις ὕστερον Κυϊντιλλίων εἰδῶν, Paucis diebus post Quintiles Idus, s. Julias. Item in Geop. : Ἄχρι τῆς πρὸ ἑβδόμης εἰδῶν Φεβρουαρίων, Usque ad tempus illud, quod est ante diem septimum Id. Febr. [Dionys. A. R. 1, 28 : Ταῖς καλουμέναις ἰδοῖς (sic)· 6, 89 : Εἰδῶν Δεκεμβρίων. Scriptura Eidus affertur etiam ex antiquis inscrr. Latinis. Altera est v. c. sæpius in cod. Vat. Chr. Pasch., velut p. 504, 10. Accentu circumfl. notatum exhibet Zonar. p. 631 : Εἰδοῖ τοῦ μηνὸς ἢ τῇ ἡμέρᾳ, quem εἰδοῖ habuisse pro dat. conjicere licet e gl. quæ est apud eund. ead. pag. : Εἰδῶς, ἡ ἡμέρα, et Eust. Il. p. 921, 53 : Τὸ δὲ εἴδεται ἦμαρ ἀρχή ἐστι τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν εἰδῶ. Ducang. Gl. p. 352 : « Moschop. (Περὶ σχεδ. p. 144) : Εἰδοὶ, παρὰ Ῥωμαίοις αἱ κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἡμέραι. (Εἰς τρία γὰρ οὗτοι τοὺς μῆνας διῄρουν, καὶ τὰς μὲν αὐτῶν ὠνόμαζον καλάνδας, ἤγουν τὰς νουμηνίας, τὰς δὲ νόνας, τὰς δὲ λοιπὰς εἰδούς.) Balsamon ad Can. 62 Conc. 6 : Καλάνδαι λέγονται αἱ πρῶται δέκα ἡμέραι τοῦ μηνὸς, νόνναι αἱ δεύτεραι, καὶ εἰδοὶ αἱ τρίται· ἐκλήθησαν δὲ οὕτως ἀπὸ τριῶν Ῥωμαίων μεγιστάνων ἀνδρῶν ἐν καιρῷ λιμοῦ τὸ περὶ τὴν Ῥώμην ἀποθρεψάντων. Similes ineptias ineptit Jo. Tzetz. Chil. 3, 869 : Ἐῶ Καλάνδον, Νόννον τε καὶ τὸν Εἰδὸν σὺν τούτῳ. »]

Εἰδομᾶλίδης, ὁ, dicitur ὁ καλλωπίζων τὰ μῆλα τῆς ὄψεως, Eust. e vett. [Od. p. 1412, 31; 1571, 43 : Τῶν τις μεθ' Ὅμηρον, τὸ μὲν μῆλον δωρίσας εἰς μᾶλον, τὴν δὲ ὄψιν εἰς εἶδος μεταλαβὼν καὶ μεταθεὶς τὰς λέξεις, Ἀλκαῖος δὲ ἦν ἐκεῖνος ὁ κωμικὸς, εἰδομαλίδην ἔφη σκωπτικῶς τινα διὰ τὸ καλλωπίζεσθαι τὰ μῆλα τῆς ὄψεως. Hesych. vitiose : Ἰδομαλιάδαι, οἱ τὰς ὄψεις κοσμούμενοι. L. Dind.]

[Εἰδομενεὺς, εως, ὁ, Idomeneus, n. pr. viri. Inscr. Lesbia ap. Bœckh. vol. 2, p. 194, n. 2184 : Ἀ βολλὰ καὶ ὁ δᾶμος Εἰδομενέα Εἰδομενέως τὸν εἰρέα κ. τ. λ. L. D.]

[Εἰδομενὴ, ἡ, πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης β' (100). Τὸ ἐθνικὸν Εἰδομένιος ὡς Κλαζομένιος, Steph. Byz. Ap. Thuc. Εἰδομένην. V. Holst. ad Steph. Aliis est Ἰδομένη. L. Dindorf.]

Εἰδοποιέω, Speciem efficio, s. formam. Philoponus In Procl. ὑπόστασιν εἰδοποιουμένην vocat Quæ in formam et speciem aliquam τῶν ὄντων producta est. Ea autem, quæ στηρητικὰ sunt, non sunt εἰδοποιά. [Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 8 : Τοῦ περισσοῦ καὶ ἀδιαιρέτου λόγου Ἀριστοτέλης ἀπεφήνατο πρῶτον καὶ ἀμέριστον εἶδος τὸ ἕν· κατὰ δὲ τὴν τούτου ποίησιν εἰδοποιουμένη μονὰς ἀρχὴ καὶ στοιχεῖον τῶν ἀριθμῶν.] Bud. Apud Plut. autem εἰδοποιεῖν et σχηματίζειν redditur Formare et fingere. [Mor. p. 1054, A : Τόνους ἀερώδεις, οἷς ἂν ἐγγένωνται μέρεσι τῆς ὕλης, εἰδοποιεῖν ἕκαστα καὶ σχηματίζειν. Conf. Alex. c. 1 : Ὥσπερ οὖν οἱ ζωγράφοι τὰς ὁμοιότητας ἀπὸ τοῦ προσώπου καὶ τῶν περὶ τὴν ὄψιν εἰδῶν, οἷς ἐμφαίνεται τὸ ἦθος, ἀναλαμβάνουσιν ..., οὕτως ἡμῖν δοτέον εἰς τὰ τῆς ψυχῆς σημεῖα μᾶλλον ἐνδύεσθαι καὶ διὰ τούτων εἰδοποιεῖν τὸν ἑκάστου βίον. Heliodor. 3, 13, p. 148 : Θεοὶ καὶ δαίμονες ... ἐπιφοιτῶντές τε εἰς ἡμᾶς καὶ ἀποφοιτῶντες εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπ' ἐλάχιστον, εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπὶ πλεῖστον, ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσι. Schæf. Theolog. Arithm. p. 4 : Καὶ πᾶν δὲ πλήθους σύστημα ὑποτομῆς μόριον κατὰ μονάδα εἰδοποιεῖται. Schol. Thuc. 1, 29 : Ἐπισκευάζω τὸ ἐκ παλαιότητος εἰς νέαν κατάστασιν εἰδοποιῶ. Gregor. Acind. ap. Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 762, 245 : Τὸ θεῖον εἰδοποιῶν. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 457 Gaisf. : Στοιχεῖα ... ἐκ τῆς ἀνειδέου (l. ἀνιδέου) ὕλης ἐκείνης εἰδοποιηθέντα. L. D. || Similem reddo. Cyrillus Al. Adv. Julian. 5, p. 172 : Ἀξιόκτητον ἀγαθὸν τῶν εἰωθότων ἡμᾶς πρὸς θεὸν εἰδοποιεῖν, τὸ πέρα κεῖσθαι θυμοῦ, Deo nos similes efficere. || Speciem constituo. Clem. Al. Strom. 8, p. 925 : Οὐκ ἀνάγκη δὲ πάσας λέγειν ἑκάστου τὰς διαφορὰς, ἀλλὰ τὰς εἰδοποιούσας. Suicer.]

[Εἰδοποίημα, τὸ, et Εἰδοποίησις, ἡ, i. q. εἰδοποιία. Timario Notitt. Mss. vol. 9, p. 186. Boiss. Theol. arithm. p. 9, 12 : Οἱ ἑξῆς ἀριθμοὶ περιττοὶ, εἰδοποιήματα αὐτῆς (unitatis) ὄντες. Hase.]

[Εἰδοποίησις, ἡ, i. q. seq. Theol. arithm. p. 34, 15; 36, 31; 40, 34; 56, 32. Nicom. Geras. p. 132, 9; Iamblich. in eund. p. 18, B. Justin. Mart. p. 146, B, et Melet. Piga De myst. p. 104, 31 : Τὸ εἰδοποιοῦν αἴ-

τιον καὶ ὁ τρόπος τῆς εἰδοποιήσεως, ubi perperam interpr. Verte : Causa specificans et specificationis modus. Est enim in ejusmodi scriptt. Εἰδ. Actio causæ efficientis, per quam materia in certam quandam speciem transformatur. Hase.]

[Εἰδοποιία, ἡ, Effectio speciei. Strabo 1, p. 11 : Τοσαύτας δὲ καὶ τὰς πολιτείας νομίζομεν, ὁμωνύμως καλοῦντες ὡς ἂν ἀπ' ἐκείνων τὴν ἀρχὴν ἐχούσας τῆς εἰδοποιίας. Longin. De subl. c. 18 : Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν, τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; Ἆρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιίαις παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; Philo Belep. p. 50, v. ult. : Ἐν ταῖς κατὰ μέρος εἰδοποιίαις. Maxim. Schol. in Dionys. Areop. p. 14 : Οὐ γὰρ αὐτῶν τῶν ἀγγέλων, ὥς εἰσιν αἱ εἰκόνες ἐγράφησαν, ἀλλ' ἔμφασίν τινα εἰδοποιίας ἀσωμάτων ὑπεμφαίνουσιν.]

Εἰδοποιὸς, ὁ, ἡ, Specificus, ut interpr. Argyropylus, Speciem efficiens : ut τὸ πτηνὸν et τὸ πεζὸν sunt εἰδοποιὸς διαφορὰ, sicut docet Aphrod., at non item τὸ θῆλυ et τὸ ἄῤῥεν. [Simplic. ad Epict. p. 75. Aristot. Eth. Nic. 10, 3 : Αἱ πολλαὶ (κινήσεις) ἀτελεῖς καὶ διαφέρουσαι τῷ εἴδει, εἴπερ τὸ πόθεν ποῖ εἰδοποιόν. Hesych. : Εἰδοποιὸς, ἀναμορφωτής. Zachar. Mityl. Dial. p. 204, 10 citat Boiss.]

Εἶδος, τὸ, Facies, Forma, Species. Hom. Il. Γ, [39]: Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε· Β, [57]: Μάλιστα δὲ Νέστορι δίῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐώκει. Et καλὸν εἶδος ap. Eund. [Herodot. 1, 8 : Τὸ εἶδος τῆς γυναικὸς ὑπερεπαινέων, etc. Id. de pulchra facie, quo referri et hic l. potest, 1, 199 : Ὅσαι μέν νυν εἴδεός τε ἐπαμμέναι εἰσὶ καὶ μεγάθεος· 8, 105 : Ὅκως κτήσαιτο παῖδας εἴδεος ἐπαμμένους· 113 : Τοῖσι εἴδεα ὑπῆρχε διαλέγων. Plut. Mor. p. 172, E : Κῦρον γεγονέναι γρυπὸν τὸ εἶδος.] Xen. Cyrop. 4, [5, 57] : Ἐκλεξάμενος αὐτῶν τοὺς τὰ εἴδη βελτίστους. Apud Gregor. λεόντειον εἶδος προβάλλεσθαι, Leoninam speciem præ se ferre, Bud. Idem a Xen. [Cyn. 3, 3 et 11; 4, 2], de canibus loquente, εἶδος dici de Totius corporis habitu scribit. [De colore Herodot. 3, 107 : Ὄφιες ... ποικίλοι τὰ εἴδεα. Oppian. Cyn. 1, 434 : Ἡ ὁπόσοι δήμητρι πανείκελον εἶδος ἔχουσι σιτοχρόοι. Plut. Mor. p. 994, D : Χρόας ἀνθηρὸν εἶδος. Cum μορφὴ conjungit Apoll. Rh. 4, 1193 : Θάμβειν δ' εἰσορόωσαι ἀριπρεπέων ἡρώων εἴδεα καὶ μορφάς. Oppian. Cyn. 1, 401 : Τὰ δὲ μύρια φῦλα πέλονται, τῶν ἀμόθεν μορφαί τε καὶ εἴδεα τοῖα πελέσθω. (Add. Plut. Mor. p. 1013, C, paullo post cit.) Differt autem a μορφὴ ita, ut μορφὴ sit corporis figura, εἶδος species et facies. Rursus ib. 431—4 etiam μορφὰς eod. sensu quo εἶδος dicere videtur, de canibus loquens qui lupis, tigridibus, vulpibus, pardalisque essent similes. L. D.] || Interdum Statura : ut Hesiod. Theog. [153] : Ἰσχὺς δ' ἄπλητος, κρατερὴ, μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. Sic Lucian. [Halc. c. 6] : Ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος τοῦ κόσμου ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτους εἶδος. [De habitu corporis sæpius Hippocr., ut De nat. hom. p. 228, 26 : Τὸ δὲ ξύμπαν γνῶναι δεῖ τὸν ἰητρὸν ἐναντίον ἵστασθαι τοῖσι καθεστεῶσι καὶ νουσήμασι καὶ εἴδεσι καὶ ὥρῃσι καὶ ἡλικίῃσι· et ib. 51 : Δεῖ ... σκεψάμενον τοῦ ἀνθρώπου τὴν φύσιν τήν τε ἡλικίην καὶ τὸ εἶδος καὶ τὴν ὥρην τοῦ ἔτεος ... τὴν θεραπείαν ποιέεσθαι. Plura v. ap. Foes. OEc. p. 111, qui docet eandem ab eo ἰδέαν etiam dici.] || Apud Aristot. et ceteros philosophos Forma rei, Bud. [Contraria ὕλη, Materiæ. Aristot. Phys. acroas. 2, 1, p. 193, 31 : Ἕνα μὲν οὖν τρόπον οὕτως ἡ φύσις λέγεται, ἡ πρώτη ἑκάστῳ ὑποκειμένη ὕλη τῶν ἐχόντων ἐν αὑτοῖς ἀρχὴν κινήσεως καὶ μεταβολῆς, ἄλλον δὲ τρόπον ἡ μορφὴ καὶ τὸ εἶδος τὸ κατὰ τὸν λόγον· 4, 1, p. 209, 21 : Οὔτε γὰρ ὡς ὕλη τῶν ὄντων οὔτε ὡς εἶδος καὶ λόγος τῶν πραγμάτων· 2, p. 209, 2 : Ὥστε δόξειεν ἂν τὸ εἶδος καὶ ἡ μορφὴ ἑκάστου ὁ τόπος εἶναι, ᾧ ὁρίζεται τὸ μέγεθος καὶ ἡ ὕλη ἡ τοῦ μεγέθους. Plut. Mor. p. 440, D : Τὸ μὲν πάθος ὕλην ἔχειν, τὸν δὲ λόγον εἶδος· 1013, C : Σωματικῆς οὐσίας καὶ νοητῆς, ὧν ἡ μὲν ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρέσχε. || Εἶδος, σῶμα, Corpus, Hesych., et eod. modo in Εἴδη. Quæ expl. referri videtur ad eam potestatem qua εἶδος est contrarium rei cogitatæ, de qua in Εἰδοποιέω.] || Apud Thucyd. [3, 82 : Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν καὶ ἀεὶ ἐσόμενα ἕως ἂν ἡ αὐτὴ φύσις ἀνθρώπων ᾖ, μᾶλλον δὲ καὶ ἡσυχαίτερα καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα] schol. εἴδη exp. τρόποι. Sic autem et Herodian. [5, 5, 4] : Εἰς εἶδος τιάρας, Ad tiaræ modum, Politian. At in Thucyd. [3, 62] : Σκέψασθε ἐν οἵῳ εἴδει ἔπραξαν, videtur ἐν οἵῳ εἴδει esse potius In quo statu, quam Quo pacto, VV. LL. || Τρίτον οὐσίας εἶδος, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 35, A], Tertium materiæ genus. Sic, Ἔστι δὲ παιᾶνος δύο εἴδη, Aristot. [Rhetor. 3, 8], Duo sunt pæanis genera. Vel, ut Cic., Pæan est duplex. In similibus autem Il. vertitur et Species a nonnullis, minus tamen Lat. voce. Sed quod Aristot. dicit Polit. 1, [c. 4] : Ἐν ὀργάνου εἴδει ταῖς τέχναις ὑπηρέτης ἐστὶ, fortasse ex Horatio reddi possit Instrumenti speciem præbet : pro quo alii, Instrumenti locum obtinet. [Plato Reip. 10, p. 576, A : Εἶδος γάρ πού τι ἓν ἕκαστον εἰώθαμεν τίθεσθαι περὶ ἕκαστα τὰ πολλὰ οἷς ταὐτὸν ὄνομα ἐπιφέρομεν. Xen. Cyrop. 8, 2, 6 : Ἄρτους ποιεῖν καὶ μηδὲ τούτους παντοδαπούς, ἀλλὰ ἀρκεῖ ἂν ἓν εἶδος εὐδοκιμοῦν παράσχῃ. Sextus Emp. Adv. log. 8, 40, p. 465 : Τῶν αἰσθητῶν τὰ μέν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μὲν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητες, ... εἴδη δὲ αἱ καθ' ἕκαστον ἰδιότητες. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 31=36 : Μανίης τρόποι εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μοῦνος εἷς.] || Sicut et ἰδέα, peculiari quadam signif. apud Thuc. Vide in Ἰδέα. [Thuc. 2, 41 : Τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι. Quod sch. interpr. εἰς διάφορα, εἰς πολλὰ πράγματα. Ib. 50 : Γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου· 6, 77 : Ἡ μένομεν ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν, εἰδότες ὅτι ταύτῃ μόνον ἁλωτοί ἐσμεν καὶ ὁρῶντες αὐτοὺς ἐπὶ τοῦτο τὸ εἶδος τρεπομένους ὥστε τοὺς μὲν λόγοις ἡμῶν διιστάνειν, κ. τ. λ. 8, 56 : Ἀλκιβιάδης δὲ ... τρέπεται ἐπὶ τοιόνδε εἶδος, ὥστε τὸν Τισσαφέρνην ὡς μέγιστα αἰτοῦντα παρὰ τῶν Ἀθηναίων μὴ ξυμβῆναι. Quod schol. exp. τύπον, μηχανήν. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 46 : Ὥσπερ δὲ τὸ σῶμα βλάπτει μὲν καὶ τὸ τᾶς ἐνδείας καὶ τὸ τᾶς ὑπερβολᾶς εἶδος, ... οὕτω καὶ ψυχὰν βλάπτει μὲν καὶ τὸ τᾶς εὐτυχίας ἢ ἀτυχίας εἶδος, ubi est quasi circumlocutio pro ἔνδεια et ὑπερβολὰ, etc. Plato Phædon. p. 100, B : Ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος, ὃ πεπραγμάτευμαι. Item ap. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 1=2 : Ἦν δὲ πλησίον εἴδεος ἢ τοῦ παροξυσμοῦ, i. q. πλησίον τοῦ παροξυσμοῦ. Plut. Mor. 1104, E : Ἐπὶ μέντοι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων τοσοῦτον ἐπιδέδωκε τὸ τῆς διαφορᾶς εἶδος.] || Εἴδη Tullium vertisse etiam Partes, docet meum Cic. Lex. || Εἴδη Pindari sunt qui dicta putent tanquam Diversa odarum genera. [V. Εἰδογράφος, Εἰδύλλιον. || Pollux 1, 7 : Αὐτὰ δὲ ἃ θεραπεύομεν ἀγάλματα, ξόανα, ἕδη θεῶν, εἰκάσματα θεῶν, εἰκόνες, μιμητὰ τυπώματα, εἴδη, ἰδέαι.] || Εἶδος significasse etiam Acetum, scribit Pollux 6, c. 1. [Falsam lectionem esse pro ἦδος quod ap. Cyrenæos Acetum significabat, monuit Barker. in Epist. crit. ad Boiss. p. 246-51, ad Etym. M. p. 1096-7. Angl.] Sed latius etiam patuisse hac in parte signif. εἴδους suspicor, cum scribat Alex. Aphr. [Probl. 2, p. 322, 5 Sylb.] : Ἐπιῤῥαίνουσα ὄξος σὺν ἑτέρῳ τινὶ εἴδει. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 645, 16 : Ὄξος σὺν τοῖς εἴδεσιν ἢ οἶνον, cum loco Alex. confert Foes. OEcon. p. 112. L. D. Εἴδη, Res quævis aromaticæ, Species. Theophanes an. 17 Heraclii : Εὗρον δὲ καὶ εἴδη ἀπομείναντα ἁλόην ... ζάχαρ τε καὶ γιγγίβερ καὶ ἄλλα εἴδη πολλά. Ducang.] || Εἶδος pro εἴδησις, et pro μαντικὴ, ab altera τοῦ εἴδειν vel potius εἰδεῖν signif. vide ap. Eust. [Il. p. 937, 48, ubi male sanam refert quorundam interpretationem versus Hom. Il. N, 365, in quo εἶδος ἀρίστη dicitur Cassandra.] || Hesych. εἶδος testatur accipi non solum pro Species, Forma, sed etiam Ardor, Æstus : nec enim tantum εἴδεος ἧκε σελας affert pro μορφῆς ἀφῆκε φῶς, sed etiam εἴδεος ἐνδίοιο pro καύματος μεσημβρινοῦ : itidemque εἶδος exp. et σῶμα, χρῶμα, et καῦμα : necnon εἴδεος rursum afferens pro καύματος, θάλπους. Sed in hac posteriore signif. etiam sine diphth. scribitur ἶδος [ἶδος], ut videbis s. v. [Sic ap. eund. Εἰδεῖεν, pro ἴδιεν, et Εἰδίω pro ἰδίω.]

Εἰδότως, Scienter : e part. εἰδώς. [Æschin. C. Tim. p. 15, 39 : Μετὰ ταῦτα ἤδη διεξῄει περὶ τοῦ πράγματος καὶ μάλα εἰδότως καὶ σαφῶς. Boiss. Aristot. Phys.

ασεως. 1, 4; p. 188, 5: Τὸ δὲ μηδέποτε δυνασθήσεσθαι οὐκ εἰδότως μὲν λέγεται, ὀρθῶς δὲ λέγεται. M. Antonin. 6, 42, p. 195: Πάντες εἰς ἓν ἀποτέλεσμα συνεργοῦμεν, οἱ μὲν εἰδότως καὶ παρανοουμενως.... Pollux [1, 111.]

Εἰδωρεύω, Speciem alicujus rei gero, Repræsento. [Dionys. A. R. 7, 72, p. 1488, 2: Ἦγετο δὲ καθ' ἕκαστον γοῦν εἰς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀργήσεως σχήματα πρῶτος, εἰδωροῦν τὰς τελετὰς καὶ συντόνους κινήσεις ἐν τοῖς ποικιλευματικοῖς ὡς τὰ πολλὰ ῥυθμοῖς. Ib. p. 1491, 3: Μετὰ γὰρ τοὺς ἐνοπλίους χοροὺς οἱ τῶν Σατυρικῶν ἐπῆσαν χοροὶ, τὸν Διονυσιακὸν εἰδωροῦντες τελετήν.]

[Ἰδυῖα, ἡ, Ithya, Æetæ conjux. Lycophr. 1024: Ἄλις Ἰδυίης τ' ἀγρός, Εἰδυίας πόσις. Conf. Ἰδυῖα. L. D.]

[Ἴδυλις, ἴδος, ἡ, Gnara, Perita.] Εἰδυῖα, Suidæ [et Zonaræ p. 629] ἡ ἐπιστήμων: pro quo Etym. [M. p. 295, 30] habet εἰδυλὶς [quod Suidæ restituit Kust.], exponit et ipse ἐπιστήμων, dicensque e part. fem. εἰδυῖα, q. e. a v. εἴδω τὸ γνωρίσω, fieri εἰδυλὶς: cujus paronymum esse hoc εἰδυλίς. [Eod. modo εἰδυλὶς interpretatur Etymm. Mss. Bibl. Reg. et Ultraj.]

[Εἰδύλιον, τό. Sicut Pindari carmina dicta sunt εἴδη,] sic etiam Εἰδύλλια Theocriti, dimin. forma, ut ἐπύλλιον ab ἔπος, quod varia sint poematiorum genera. [Tomp. Mel. in Theocr. p. 409 ab Schol. cit.: «Atque hæc scripsimus ad Theocriti Idyllia et Epigrammata. Nam ut Epigrammata ascripsimus, reliqua omnia pro Theocriti more Idyllia nominavimus. De quo nomine alibi, ut videbimur, locuturi sumus. Etymologus [Magnus] rectius, sed perperam. Auctor nescio quis Προλεγομένων ad Theocritum: Εἰδύλλιον λέγεται, ὅτι εἶδός ἐστιν, ὁποῖόν ἐστι λόγος· ὑποκοριστικῶς δὲ εἴρηται Εἰδύλλιον. Ut Εἶδος Pindari, sic Εἰδύλλια Theocriti. Vide Eustath. Προλεγ. τῶν Πινδ. παρεκβολῶν, p. 60, 28 Opusc.] Adscribam insignem locum Pompeli Pythagorei ap. Stob. p. 681 (vol. 3, p. 124), ex quo vide an aliquid certi de hoc loco designari possit: Εἴ δέ τινα ῥᾴθυμος (leg. ἀθύμητος, ὅτων ποτιπώσωσιν κατίσχει τοιῶνδε λόγων, εἰδύλλεται ὡς καὶ δαίμοσιν ἐχθρὸς τέ ἐστι καὶ ἐναντίος τοῖς τοιαῦτα ἐρευνῶσιν ἀτραπόν. Ubi notandum verbum εἰδύλλεσθαι, et lexicographis commendandum. Nam antiquum et notæ interioris est.» Cod. Stob. Paris. εἰδύλλετο. Quod mihi scrib. videtur εἰδυλλέτω, et vertendum, Sciat. V. Εἴδυλος. Addo etiam in voc. ἀτραπὸν compendium codicis ducere ad ἀτραπτόν. L. Dind.]

[Εἴδυλλος. V. Εἰδύλλιον.]

Εἴδυλος, ὁ, Etym. [p. 295, 30] affert pro λόγιος, συνετός [Intelligens, Prudens]: pro quo Hesych. habet εἴδωλος. Ἴδυλμα, eid. Hesych. μάθημα, Disciplina. [V. Εἴδυλλος. Εἴδυμον. Ἴδυλμα.]

[Εἴδυμον. V. Ἴδυμον.]

Εἴδω, Dormio. Hesych. enim εἴδει affert pro καθεύδει.

Εἶδω, f. εἴσω, Video, βλέπω, unde ἄϊς, Eust.: hujus tamen act. verbi exemplum non invenio: at pass. εἴδεται pro Videtur; eo sensu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum; ap. Hom. Il. A, [228]: Τόδε τοι κῆρ εἴδεται εἶναι· Ω, [197]: Τί τοι χρειὼ εἴδεται εἶναι. [Aor. Il. B, 215: Ἀλλ' ὅτι οἱ πάντων γλαυκώπιδι θυμὸς ἀπηχθάνεται, et alibi. Theocr. 13, [...]. Πολλοῖσι δὲ μάλα σχεδὸν εἴδετο πόρρω. Schol., ἤγουν [...] εἶναι. Aret. Acut. morb. cur. 2, 3, p. 100 = 112: Εἴδεται γὰρ τὰ εἴσω πάντα σημήια, Interpres, Noscuntur.] Et Od. H, [343]: Τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔειπε [...] Ἰδυῖα; pro [...] Ἰδυῖα; pro [...] Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας οὐδὲ ἴδωμαι, etc.]. Sed et εἶδοντο cum αι, Π, [278; P, 724, Theocr. 24, 53], pro εἶδον, Viderunt. [Herodot. 2, 32: Τῶν τὰ μακρότατα ἰδομένων· 4, 3: Ἐπεὰν δὲ ἴδωνται, etc. Et sæpe Tragici, velut Æsch. Pers. 179: Ἀλλ' οὔτι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην· Eum. 142: Ἰδώμεθ' εἴ τι τοῦδε προσφιλὲς ματρὸς, etc.] Affertur autem et e Dem. [p. 413 fin.] pass. [med.] vox pro act. in uno e compp. hujus verbi, sc. προειδόμενος: Μὴ προειδόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης τῆς ὄψεως ὀπωρίαν, Non providens, Bud. [Ubi nunc recte προϊδόμενος. Ap. Æschin. C. Tim. p. 23: Ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν οὐδὲν προειδόμενος ὧν ὀλίγῳ πρότερον ἐγὼ ἐξηγησάμην, πολὺ δικαίως λέγεται ... ὑπειληφέναι, recipiendum προειδόμενος jam a cod. oblatum.] ‖ Ἰδεῖν τινα pro Videre aliquem et cum eo colloqui. Thuc. [4, 125]: Πρὶν τὸν Βρασίδαν ἰδεῖν. [Xen. An. 2, 4, 15: Ἠρώτησε τοὺς προσφύγας ποῦ ἂν ἴδοι Πρόξενον ἢ Κλέαρχον· OEc. 11, 14: Ἀνίστασθαι μὲν ἐξ εὐνῆς εἴθισμαι, ἡνίκ' ἂν ἔτι ἔνδον κατιδεῖν [...]. εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι.. Dio Cass. 71, 35: Ἡσπάζετό τε τοὺς ἀξιωτάτους, ... πρὶν τὸν πατέρα ἰδεῖν.] Sic Lucian. [Dial. deor. 9, 1]: Οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, et Οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ, pro eod. Unde non dubitem illud Lucæ itidem 8, [20], Ἰδεῖν σε θέλοντες, interpr. Tecum colloqui, Te alloqui, convenire: quum præsertim Matth. habeat σοὶ λαλῆσαι. Sed et hoc annotandum hic est, συντυχεῖν et ἰδεῖν de re ead. dici, sicut Lucian. ἴδοις et ἐντύχοις. Sic vero et Gall. dicitur, *Tels princes se virent en tel lieu*, pro *Parlementèrent ensemble*. ‖ Provideo. Soph. Aj. 1165: Ἀλλ' ὡς δύναται, Τεῦκρε, ταχύνας σπεῦσον κοῖλην κάπετόν τιν' ἰδεῖν τῶδ', ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὑρόντα καθέξει. De quo usu conf. dicenda in Ὁρᾶν et Σκοπεῖν. Vel Specto. Dio Chrys. Or. 45, vol. 2, p. 204: Μόνον εἶδον τὸ τῆς πόλεως, Sola civitatis commoda spectavi. ‖ Specto, i. q. θεᾶσθαι. Dio Cass. 55, 22: Τὰς ἱπποδρομίας χωρὶς μὲν οἱ βουλευταὶ, χωρὶς δὲ οἱ ἱππεῖς ἀπὸ τοῦ λοιποῦ πλήθους εἶδον. L. D.] ‖ Ἰδεῖν ad mentis oculos translatum, Intelligere, Animadvertere: quam signif. habet et Videre. [Soph. OEd. T. 505: Ἀλλ' οὔποτ' ἔστιν [...], πρὶν [...] ἰδεῖν ἔτος, μεμισουμένον δὲ κατακαίνῃ· 537: Δειλίαν ἢ μωρίαν ἰδών τιν' ἔν μοι. Aristot. Phys. acroas. 1, 2, p. 185, 22: Ἀρχὴ δὲ οἰκειοτάτη πασῶν, ἐπειδὴ πολλαχῶς λέγεται τὸ ὄν, ἰδεῖν πῶς λέγουσιν οἱ λέγοντες. L. Dind.] Demosth.: Ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὁ τιθεὶς τὸν νόμον, εἶδε. Sic autem et apud Hom. ἴδωμαι ac ἴδηται. [Il. Φ, 61: Ὄφρα ἴδωμαι ἠὲ μετὰ θνητοῖσι μάχεσθαι ἠὲ θεοῖσι· B, 237: Τόνδε δ' ἐῶμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται ἢ ῥά τί οἱ χήμεῖς προστ-

αμύνομεν ἢὲ καὶ οὐχί. || Sæpe ut contraria ponuntur ἰδεῖν et ἀκοῦσαι. Eur. Med. 652 : Εἴδομεν, οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι· Tro. 481 : Καὶ τὸν φυτουργὸν Πρίαμον οὐκ ἄλλων πάρα κλύουσ' ἔκλαυσα, τοῖσδε δ' εἶδον ὄμμασιν αὐτὴ κατασφαγέντα· unde corrigendus locus corruptus Iph. T. 900 : Ἐν τοῖσι θαυμαστοῖσι καὶ μύθων πέρα τάδ' εἶδον αὐτὴ καὶ κλύουσ' ἀπαγγελῶ, reponendo κοὐ κλύουσ' ἀπαγγελῶ. Sic ap. Soph. Tr. 747 : Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασιν πατρὸς δεδορκὼς κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων, καὶ exhibent libri plerique. Notandum etiam in l. Soph. illud ἐν ὄμμασιν, quod cum ἰδεῖν jungit Eur. Or. 1020 : Ὡς σ' ἰδοῦσ' ἐν ὄμμασι πανυστάτην πρόσοψιν ἐξέστην φρενῶν, et cum ἰδέσθαι Hom. Il. A, 587 : Μή σε φίλην περ ἐοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην· Σ, 190, etc., ut supra ἐν φρεσίν. Hesiod. Sc. 335 : Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς. Hippocr. De arte p. 3, 12 : Ἄ γε εἴη καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν· 6, 40 : Οὐ γὰρ δὴ ὀφθαλμοῖσί γε ἰδόντι τούτων τῶν εἰρημένων οὐδενὶ οὐδὲν ἔστιν εἰδέναι. L. D. || De imperat. utriusque formæ HSt. :] Ἰδὲ et Ἰδοὺ, Ecce. Sunt autem e verbis imper. modi, signif. Vide, facta adverbia, mutatis duntaxat accentibus : nam et ἰδὲ in imper. quidam scr. putant potius quam ἴδε, ut Gall. *Voilà* factum est e *Voy-là*. Vide ibi. [Atticum esse ἰδὲ, non ἴδε, tradunt schol. Hom. Il. A, 85, Eust. Il. p. 341, 22, Mœris p. 193. In libris scriptis ἰδὲ vix reperitur, sed ἴδε, ut Æsch. Suppl. 349 : Ἴδε με τὰν ἱκέτιν· Soph. OEd. C. 1463 : Ἴδε μάλα μέγας κτύπος ἐρείπεται· Tr. 222 : Ἴδε ἴδ', ὦ φίλα γύναι, ut ibi scribitur in libris vitioso cum hiatu. Cum gen. Sophron apud Athen. 3, p. 96, D : Ἴδε καλᾶν κουρίδων, ἴδε καμμάρων, ἴδε, φίλα, ubi Palat. ἰδέ. Xenoph. Anab. 4, 1, 20 : Ἴδε ὡς ἄβατα πάντα ἐστί. Construitur autem ἴδε, sicut ἰδοὺ, etiam cum plur. verbi, instar interjectionis. Soph. Tr. 821 : Ἴδ' οἷον, ὦ παῖδες, προσέμιξεν ἄφαρ τοὔπος τὸ θεόπροπον ἡμῖν. Et cum nominat. Jo. 1, 29 : Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ· 48 : Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης· 19, 5 : Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.] Sed ἰδοὺ non esse Att., sicut ἴδε, e Luciano annotatur. Utitur tamen eo non ipse solum, sed et nonnulli vett. Attici : e quibus est Aristoph., ut in Nub. [82] : ΣΤΡ. Τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ΦΕΙΔ. Ἰδού. Τί ἐστι; [Ἰδοῦ scribendum esse, ubi est imperativus, ἰδοὺ, ubi adverbium, statuerunt Græv. ad Luciani Solœc. c. 7, Oudendorp. ad Thom. p. 468, non memorato, de quo infra dicam, Eustathio. Loco imperativi est Æsch. Cho. 231 : Σκέψαι τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός· ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός· 247 : Ζεῦ Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ· ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν αἰετοῦ πατρός. Et plur. Prom. 92 : Ἴδεσθέ μ' οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεὸς, etc. Loco adverbii Ag. 1125 : Ἆ ἃ ἰδοὺ ἰδοὺ, ἄπεχε τῆς βοὸς τὸν ταῦρον· 1269 : Ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἑσθῆτα. Aristoph. Eq. 993 : Ἰδοὺ, θέασαι, κοὐχ ἅπαντας ἐκφέρω. Soph. Phil. 776 ; Ἰδοὺ δέχου, παῖ. Et cum plur. verbi Tr. 1079 : Ἰδοὺ θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας. Inter ἴδε et ἰδοὺ distinguit Lucian. Solœc. c. 7 : Τῷ δὲ ἰδού ἐπὶ τοῦ ἴδε χρωμένου τινὸς, Ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων, ἔφη, σημαίνεις. Contra Hesychius Ἴδε explicat ἰδού. Thomas autem p. 468 : Ἰδοῦ Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐκ ἴδε, addens l. Eurip. Hec. 808 : Ἰδοῦ με κἀνάθρησον οἵ' ἔχω κακά. Quem eundem in exemplum scripturæ ἰδοὺ citat Eustath. Il. p. 752, 2 : Ἔστι δ' εἰπεῖν καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ ἰδοὺ (immo ἰδοῦ) ῥῆμα, ὡς τὸ, Ἰδού με κἀνάθροισον, μεταπεσὸν εἰς ἐπίρρημα ἐξέπεσε καὶ τοῦ περισπᾶσθαι, οὕτω πως ἔπαθε καὶ τὸ χρή. Videntur igitur grammatici, ubi opus est imperativo, ἰδοῦ magis Atticum judicasse quam ἴδε. L. D.] Et ap. Lucian. [Dial. mar. 6, 2], quum Neptunus adduci sibi celerem quempiam delphinem jussisset, Trito eum adducens dicit illi, Ἰδού σοι οὑτοσὶ ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Dicitur etiam ἰδοὺ δὴ, quod Bud. interpr. En tibi, sermonem esse tradens ejus, qui rem peractam esse signif. : subjungit autem h. l., non ascripto auctoris nomine [Lucian. Gall. c. 29] : ΜΙ. Τί οὖν τὸ μετὰ τοῦτο ποιῶ; ΑΛ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙ. Ἰδοὺ δή, En tibi impositam. Idem vero, ni fallor, de illo Aristoph. l. dici potest. Sed hoc addo, ἰδοὺ δὴ non semper ita accipi : ut apparet e Luciano [Dial. mort. 25, 1] : Ἰδοὺ δή, Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. Frequens est autem in N. T. hoc adv. ἰδοὺ, optimeque nonnullis in ll. ejus usus cum Gallico convenit : ut Matth. 9, [18] : Ἰδοὺ ἄρχων ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ· ita enim diceremus, *Voilà venir un capitaine, qui l'adora.* Et Ἤν ἰδοὺ ap. Lucian. ead. signif. initio Anacharsis [et Dial. mort. 10, 10]. Sed ego tam in h. l., quam in ceteris, scr. puto ἦν' ἰδοὺ, posita post ἦν' apostrophi nota : nec enim dubito quin elisum sit ι adverbii ἦνι, quod ἐκ τοῦ παραλλήλου adjungatur τῷ ἰδού : perinde ac si diceretur ἦνι ἰδού. [Eurip. Herc. F. 867 : Ἤν' ἰδοὺ, καὶ δὴ τίνασσει κρᾶτα βαλβίδων ἄπο. Aristoph. Pac. 327 : Ἤν' ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι. Conf. Ran. 1390. Alciphro fr. 18, vol. 2, p. 228 Wagn. : Ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυρίναις ἦν' ἰδοὺ τὸ χωρίον, sec. conj. Piers. ad Mœr. p. 375. Cod. enim ἦν.] Nam Ἦνι etiam est Ecce. Aristoph. [Pl. 75] : Ἦνι μεθίεμεν, Ecce te mittimus. [Ubi nunc ἦν· ut scribendum sit etiam ubi vocalis sequitur, non ἦν', sed ἦν. Id quod confirmatur altero l. Ar. Eq. 26, ubi versum claudit part. : Μόλωμεν αὐτὸ μόλωμεν, αὐτομόλωμεν. — Ἤν, | οὐχ ἡδύ ;] Theocr. 3, [10] : Ἦνι δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· ubi tamen schol. aspirari scribit. [Ἤνίδε exhibuit Valck. hic et 1, 149; 2, 38. Et certe ἦνι nihili videtur. Peccat enim Suidas, Ἦνι, ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ Δωρικῶς dici confirmans exemplo Philippi Anth. Pal. 6, 236, 3 : Ἦνι δὲ συμβλεύει κηρότροφα δῶρα μελισσῶν, ubi dudum correctum ἤνιδε.] At Ἤνίδε idem esse quod ἦνι, male annotarunt quidam : quum potius ἠνίδε dicatur ἐκ τοῦ παραλλήλου, sicut alterum illud, juncto sc. ἦνι cum ἴδε, ut ibi ἦνι cum ἰδού : unde etiam fortasse scr. fuerit ἦν' ἴδε, ut ἦν' ἰδού. In Callim. tamen Epigr. [1, 8] habetur ἠνίδε, et in aliis exempll. ἤνιδε, in nonnullis etiam ἦνι δὲ, hoc in versu, Ἠνίδε κεῖνοί σοι πᾶν ἐρέουσιν ἔπος. [Id. Del. 132 : Ἠνίδ' ἐγώ. Anth. Pal. 9, 157, 3 : Ἠνίδ' ἄπιστα τῆς θεοδηλήτου σκῦλα μιαιφονίης. Accusativo jungitur ib. 373, 5 : Ἠνίδε καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον, ἠνίδε τόσσους ψᾶρας. Nulli casui ap. Meleag. ib. 12, 101, 4 : Τὸ δ' ἐπ' ὀφρύσι κεῖνο φρύαγμα σκηπτροφόρου σοφίας ἠνίδε ποσσὶ πατῶ.]

|| Ἐείδω, poet. pleonasmo pro εἴδω dicitur : ut [ap. Theocr. 25, 58 : Ὥς που καὶ βασιλεῦσιν ἐείδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν αὐτοῖς κηδομένοισι σαώτερος ἔμμεναι οἶκος] in Epigr. : Ἐείδετο μᾶτιν ἐλίσσειν, Videbatur. Hesych. ἐειδόμενος affert pro ὁμοιούμενος [Pind. Nem. 10, 15 : Ἦτοι οἱ ὄψιν ἐειδόμενος ἀθανάτων βασιλεὺς αὐλὰν ἐσῆλθεν] : ut et ἐεισάμενος ponitur pro ὁμοιωθεὶς, Assimilatus, Il. B, [22] : Τῷ μὲν [μιν] ἐεισάμενος προσεφώνεε. [Conf. Π, 720, P, 326, 585, Υ, 82, et ubi ἐεισαμένη est Il. B, 795, Γ, 389; Od. Z, 24. Hesych. : Ἐείδεσθαι, δοξάζειν, Opinari.] Ἐείσω quoque [Hom. Il. I, 645 : Πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐείσω μυθήσασθαι, Visus es], quod est ὁμοιώθης [ὡμ.], est ab eod. ἐείδομαι per pleonasm. poet. τοῦ ε positum pro εἴσω, in aor. 1 med. At Ἐείσχω, quod VV. LL. afferunt pro Assimilo, mendosam habet scripturam : scr. enim sine diphthongo ἔΐσχω, quod vide. — Ἴδεσχε, Vidit, Ion. pro ἴδε. Il. Γ, [217] : Στάσχεν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσχε κατὰ χθονός. — Ἰδέω, Ion. dialysi pro ἰδῶ, Videro : item pro γνώσομαι, Cognoscam, teste Hesych. : qui affert et Ἰδέων pro φαινόμενος, subjungens etiam, εἶδος ἀετοῦ. — Ἴδομαι, Videor : affertur enim e Plut. Theseo [c. 24, ubi ἴδρυται. Ἴδονται unde hauserit Lex. Sept., e quo repetit HSt., mihi non compertum] : Ὅπου νῦν ἴδονται, pro Ubi nunc visuntur. Sic ap. Hesych. quoque Ἴδονται, φαίνονται. [Pro εἴδονται. Forma Alex. aor. 1 εἶδα Orph. Arg. 116 : Πρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο. Et aor. 1 tert. pl. εἴδοσαν Ps. 76, 17, Etym. M. p. 282, 35. Ἰδέμεν pro ἰδεῖν Pindar. Ol. 13, 109. Fut. Dor. Ἰδησῶ ap. Theocr. 3, 37 : Ἆρά γ' ἰδησῶ αὐτάν; Et Εἴσω ap. Epiphan. vol. 2, p. 147, D : Ἔδωκεν δὲ τέρας τοῖς ἐν Ἰουδαίᾳ ὅτι ὄψονται ἐν τῷ ναῷ φῶς μέγα διαλάμψαν, καὶ οὕτως εἴσουσιν τὴν δόξαν τοῦ θεοῦ. Quo revocandum fort. quod est ap. eund. ib. 146, D : Προεφήτευσεν δὲ ὅτι ὅταν εἴσωσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ ἔθνη πολλὰ, ὑπὸ δυτικῶν ἕως ἐδάφους ἀφανισθήσεται, ubi alii ὅτε ἴδωσιν. L. Dind.]

Εἰδὼ, Hesych. exp. φρόνησιν, ὄψιν. Schol. Aristoph. [Eq. 1065] Εἰδὼ diminutive dici vult τὴν Εἰδοθέαν [q. v.], ut Ὑψὼ τὴν Ὑψιπύλην.

Εἰδωλεῖον, τὸ, Idoli templum. 1 Cor. 8, [10]. Affertur et ex [3] Esdr. [2, 10. Maccab. 1, 1, 47 : Οἰκοδομῆσαι βωμοὺς καὶ τεμένη καὶ εἰδωλεῖα· 10, 83 : Εἰσῆλθον εἰς Βηθδαγὼν τὸ εἰδωλεῖον. Athanas. De comm.

essent. P., F. et Sp. S. vol. 2, p. 24, E : Γυναῖκες γοῦν ἐν εἰδωλείοις τῆς Φοινίκης πάλαι προεκαθέζοντο. V. Εἰδώλιον. De accentu εἰδωλεῖον vid. Eustath. Od. p. 1562, 50.]

[Εἰδωλιανὸς, ὁ, nomen ex Ἰουλιανὸς detortum ad significandam Juliani superstitiosam idolorum venerationem, in cod. Hermogenis Paris. 1983 ap. Bast. ad Greg. p. 59 : Καὶ ὁ θεολόγος τὸν Ἰουλιανὸν Εἰδωλιανόν. L. Dindorf.]

[Εἰδωλικὸς, ἡ, ὸν, Imagineus, Idolis deditus. Martyrium Anan. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 525, C : Τῆς εἰδωλικῆς μανίας. Schol. Plat. Gorg. p. 342 B. : Τὴν εἰδωλικὴν ῥητορικήν· et ib. iterum, et alii. L. D. Clem. Al. Protr. p. 14 : Φησί τις ποιητὴς εἰδωλικός. Struv. Mich. Sync. in Laud. S. Dionysii p. 389 ed. Par. 1562 : Τοῖς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς εἰδωλικοῖς ἐπαγλαϊζόμενος σεβάσμασι. Angl. Synes. Ep. 153, p. 293, A : Περὶ τῆς εἰδωλικῆς ἁπάσης ψυχῆς.]

[Εἰδωλικῶς, Imaginaliter. Schol. Plat. Gorg. p. 342, B : Τὸ ἁπλοῦν καὶ ἀμετάβλητον καὶ ὡρισμένον τῆς θείας φύσεως οἱ δαίμονες διὰ ποικιλίας καὶ κινήσεως καὶ τῆς ἐπὶ πᾶν προόδου μεμίμηνται, εἰδωλικῶς τὰς ἀληθείας ὑποκρινόμενοι. L. D. Justin. Mart. p. 205 ed. Par.]

Εἰδώλιον, τὸ, Effigies idoli. Suid. enim quum εἰδωλεῖον esse dixisset τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, subjungit, Εἰδώλιον δὲ, τὸ ὁμοίωμα τοῦ εἰδώλου [Eadem Gloss. Mss. ap. Ducang. Gl. p. 352; Zon. p. 629] : addens, signif. etiam τὸν ζυγὸν τῆς νηός : quod supra ἑδώλιον sine diphth. [Schol. Dionys. Thr. ap. Bast. ad Gregor. p. 29 : Εἴδωλον, εἰδώλιον. L. D. Epiphan. t. 1, p. 525, A : Λάβετε οὖ τὸν θαλλὸν τοῦ εἰδωλίου, ἀλλὰ τὸν θαλλὸν τοῦ Χριστοῦ. Hase.]

[Εἰδώλιος. V. Ἐδώλιος.]

[Εἰδωλόδουλος, ὁ, Idolorum servus, cultor. Alex. mon. De inv. Cruc. p. 6, B Grets. : Φιλίαν ἦγε πρός τινα Ἀντίπατρον Ἀσκαλωνίτην εἰδωλόδουλον. Hase.]

[Εἰδωλοθυσία, ἡ, Immolatio, Gl.]

Εἰδωλόθῠτον, τὸ, Idolis immolatum. [Act. Apost. 1 29 : Ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος· 21, 25 : Φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τό τε εἰδωλόθυτον καὶ τὸ αἷμα. Conf. Cor. 1, 8, 1 et 4 et 7 et 10 etc.]

Εἰδωλολατρεία, ἡ, Idolorum cultus, in N. T. [Cor. 1, 10, 14, Coloss. 3, 5, Petr. 1, 4, 3, Galat. 5, 20. Clem. Al. Strom. 3, p. 552; Gregor. Nys. 3, p. 533; Naz. Or. 38, p. 620. Suicer. Martyr. Neophyti apud Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 715, C, D. Suidas, ubi alius liber εἰδωλολατρία, Zon. p. 632. L. Dind.]

Εἰδωλολατρέω, Sum idololatra, Basil. [Hom. in mart. Gordium vol. 2, p. 144, B : Τὸν μετὰ τῶν θηρίων βίον τῆς πρὸς τοὺς εἰδωλολατροῦντας κοινωνίας ἡμερώτερον ἡγησάμενος. Suicer. Const. Man. Chron. p. 28 =54 Meurs. Schæf. Athanas. Exp. in Ps. vol. 1, p. 1228.]

Εἰδωλολάτρης, ὁ, Qui cultum idolorum exhibet, in N. T. [Cor. 1, 5, 10 et 11; 6, 9, etc. Genit. fem. Euseb. Dem. ev. p. 228, A : Πρῶτοί τε κατάρξαι τῆς εἰδωλολάτρου πλάνης, Primosque errori, quo simulacra colerentur, portas aperuisse. Hase.]

Εἰδωλομάνεια, s. Εἰδωλομανία, ἡ, Insanus idolorum cultus. Prius in Vita Dionysii Areop. legitur, posterius ap. Basil. : Ὁ λαὸς ἐκεῖνος ὁ τὸν θεὸν διὰ τῶν μεγίστων τεραστίων δεδιδαγμένος, εἰς τὴν Αἰγυπτίων εἰδωλομανίαν ἐξεκυλίσθη. [Const. Manass. Chron. p. 11 (22) : Εἰς πλέον προκοπτούσης δὲ τῆς εἰδωλομανίας. Acta Eustathii p. 3 bis ed. Combef. Boiss. Forma εἰδωλομανία est etiam in Martyrio Eusignii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 242, C, ap. Athanas. De incarn. vol. 1, P. 1, p. 59, B. Εἰδωλομάνεια autem vitiosum est et expungendum. L. Dind.]

[Εἰδωλομανέω, Cultu idolorum insanio. Georg. Sync. p. 99, B : Εἰδωλομανῶν ἕως θανάτου αὐτοῦ. L. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 720, D : Εἰδωλομανοῦντος τηνικαῦτα τοῦ βασιλέως· et t. 2, p. 898, B : Εἰδ. τοῦ τῇδε λαοῦ. Id. ib. p. 938, C : Εἰδωλομανοῦντι τῷ τῆς στρατιᾶς ἄρχοντι. Id. t. 1, p. 231, D : Ὑπ' αὐτῶν τῶν ποτὲ εἰδωλομανούντων στομάτων· t. 2, 142, C : Τὴν περὶ τοὺς δαίμονας πλάνην τῶν εἰδ. 193, D : Τῇ ἀπωλείᾳ τῶν εἰδ. Evagr. Hist. eccl. 1, 11 : Μή μοι δέ τις τῶν εἰδ. ἐπιγελάσῃ. Hase.]

[Εἰδωλομανὴς, ὁ, ἡ, Insano idolorum amori dedi-

A

B

C

D

tus. Jo. Chrys. Hom. 31, t. 5, p. 192. Seager. Id. ib. p. 933, 29; Athenag. p. 30, C. Hase.]

[Εἰδωλομανία. V. Εἰδωλομάνεια.]

[Εἰδωλόμορφος, ὁ, Imaginis speciem referens. Geopon. 10, 9 : Εἰδωλόμορφον τὸν προειρημένον καρπὸν ποιήσεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου ἢ ἄλλου ζώου κατὰ τόνδε τὸν τρόπον· ib. 27 inscr. : Εἰδωλόμορφον κυδώνιον ποιῆσαι.]

Εἴδωλον, τὸ, Simulacrum, Imago, Effigies. In Lex. Cic. εἴδωλον habes redditum non solum Imago, sed et Spectrum ac Signum. Hom. Il. E, [450] εἴδωλον dicitur Αὐτῷ τ' Αἰνείᾳ ἴκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. Od. Δ, [796] : Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί. Il. Ψ, [104] copulat ψυχὴ καὶ εἴδωλον. [Æsch. Prom. 568 : Εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς. Plato Reip. 9, p. 586, C : Ὥσπερ τὸ τῆς Ἑλένης εἴδωλον ὑπὸ τῶν ἐν Τροίᾳ Στησίχορός φησι γενέσθαι περιμάχητον. Et alii.] Denique Hom. εἴδωλον et σκιὰν atque ὄνειρον pro eod. dixisse annotat Eust. [Od. p. 1679, 60] : qui tamen addit, videri Hom. per εἴδωλον alicubi aliquid et σκιᾶς et ψυχῆς ἀμενηνότερον intellexisse : ab eo certe constat εἴδωλα καμόντων vocari [Il. Ψ, 72; Od. Λ, 476, Ω, 14], quas Lat. Umbras dicunt. Sic Lucian. [Dial. mort. 16, 1] umbram Herculis ap. inferos vocavit εἴδωλον. Lat. Manes etiam et Simulacra hac signif. dicunt. [Æsch. Ag. 839 : Εἴδωλον σκιᾶς, eod. sensu quo Pind. Pyth. 8, 99 dixit σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Plato Reip. 7, p. 532, C : Ἡ δέ γε λύσις τε ἀπὸ τῶν δεσμῶν καὶ μεταστροφὴ ἀπὸ τῶν σκιῶν ἐπὶ τὰ εἴδωλα καὶ τὸ φῶς καὶ ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος καὶ... πρὸς φαντάσματα θεῖα καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιάς (βλέπειν). Eurip. Phœn. 1543, de OEdipo : Πολιὸν αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον, quod schol. interpr., τυφλὴν σκιάν. Et figurate Plato Phæd. p. 66, C : Ἐρώτων καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν ἡμᾶς πολλῆς (τὸ σῶμα). L. D. Liban. vol. 4, p. 172, 3 : Ὡς εἴδωλον περιέρχομαι, Spectri instar. Jacobs. || De figuris sidereis Apoll. Rh. 3, 1004 : Μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμωρ ἀστερόεις στέφανος τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης, πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν. Nonnus Dion. 1, 256 : Γείτων δ' Ἠριγόνης ἑλατὴρ ὁμόφοιτος ἁμάξης πήχεϊ μαρμαίροντι καλαύροπα πάλλε Βοώτης· γούνατι δ' εἰδώλοιο καὶ ἀγχιπόρῳ παρὰ κύκνῳ φόρμιγξ ἀστερόεσσα Διὸς μαντεύσατο νίκην. L. D.] || Sciendum est autem alioqui εἴδωλον tam late patere, quam Lat. Imago et Simulacrum; appellatur enim εἴδωλον Quicquid est, quo repræsentatur nobis forma rei alicujus vel fictæ, vel etiam veræ. [Herodot. 1, 51 : Γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον τρίπηχυ, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου τῆς Κροίσου εἰκόνα λέγουσιν εἶναι· conf. 6, 58. Xen. Comm. 1, 4, 4 : Πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονά τε καὶ ἀκίνητα ἀξιοθαυμαστότεροι εἶναι ἢ οἱ ζῷα ἔμφωνά τε καὶ ἐνεργά; Polyb. 31, 3, 13 : Τὸ δὲ τῶν ἀγαλμάτων πλῆθος οὐ δυνατὸν ἐξηγήσασθαι· πάντων γὰρ τῶν παρ' ἀνθρώποις λεγομένων ἢ νομιζομένων θεῶν ἢ δαιμόνων προσέτι δὲ ἡρώων εἴδωλα διήγετο.] Item Forma ac species rei in animo conceptæ. [Xen. Conv. 4, 21 : Οὐκ οἶσθα ὅτι οὕτω σαφὲς ἔχω εἴδωλον αὐτοῦ ἐν τῇ ψυχῇ, ὡς εἰ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς ἦν, οὐδὲν ἂν ἧττον ἐκ τοῦ εἰδώλου ἢ πρὸς αὐτὸν ὁρῶν ὅμοιον αὐτῷ ἀπειργασάμην;] Interdum vero εἰκὼν et εἴδωλον copulantur : ut Plut. : Εἰ λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἴδωλόν ἐστι. Idem vero μίμημα et εἴδωλον conjunxit De orac. def. [p. 428, D : conf. 436, B] : Ἕκαστον ἑκάστου μίμημα τῇ φύσει καὶ εἴδωλόν ἐστι γεγενημένον. Sed et εἴδωλα ac σκιὰς Idem alicubi copulavit. [Id. Mor. p. 589, C : Ὀνομάτων, οἷς χρώμενοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι συμβόλοις εἴδωλα τῶν νοουμένων καὶ εἰκόνας ὁρῶσιν, αὐτὰ δ' οὐ γινώσκουσι. || Sæpe etiam contrarium est rei veræ. Plat. Theæt. p. 150, A : Οὐ γὰρ πρόσεστι γυναιξὶν ἐνίοτε μὲν εἴδωλα τίκτειν, ἔστι δ' ὅτε ἀληθινά· C : Βασανίζειν πότερον εἴδωλον καὶ ψεῦδος ἀποτίκτει τοῦ νέου ἡ διάνοια ἢ γόνιμόν τε καὶ ἀληθές· E : Ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς.] || Ap. Eccles. autem Scriptt. εἴδωλα, Lat. etiam Idola, peculiari signif. vocantur Simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore et cultu dignamur. [Ep. ad Corinth. 1, 8, 4 : Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς. Reg. 4, 17, 12 : Καὶ ἐλάτρευσαν τοῖς εἰδώλοις. Et alibi sæpe in utriusque Fœderis libris.

Plura vid. apud Suicer. Thes. vol. 1, p. 1009-10.]

[Εἰδωλοπλαστέω, Simulacra fingo. Heraclid. Alleg. Hom. c. 66 : Τὴν εἰδωλοπλαστήσασαν ἕκαστα πρόνοιαν (καλεῖσθαι) Εἰδοθέαν.]

[Εἰδωλόπλαστος, ὁ, Imagineus et fictus. Lycophr. 173 : Εἰδωλοπλάστῳ προσκαταξανεῖ ῥέθει. Schol. φαντασιώδει.]

[Εἰδωλοπλάττω, i. q. εἰδωλοπλαστέω. Schol. Lyc. l. c. : Εἰδωλοπλάττοντι κατὰ τοὺς ὕπνους ἐρεθίσει σώματι. Est vox facta contra usum linguæ, condonanda huic Græculo, ut alii supra notatum Δακρυπέμπων. L. D.]

Εἰδωλοποιέω, Speciem et imaginem fingo, s. repræsento, vel Species et imagines, Synes. [Plato Reip. 10, p. 605, C : Εἴδωλα εἰδωλοποιοῦντι; τοῦ δὲ ἀληθοῦς πόρρω πάνυ ἀφεστῶτι. Longin. De subl. c. 15, 7 : Ἀχιλλέως προφαινομένου τοῖς ἀναγομένοις ὑπὲρ τοῦ τάφου· ἣν οὐκ οἶδ' εἴ τις ὄψιν ἐναργέστερον εἰδωλοποίησε Σιμωνίδου. Plut. Mor. p. 347, A : Τῶν ἱστορικῶν κράτιστος ὁ τὴν διήγησιν ὥσπερ γραφὴν πάθεσι καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Diodor. Exc. p. 519, 22 : Τῶν γὰρ Ῥωμαίων οἱ ταῖς εὐγενείαις καὶ προγόνων δόξῃ διαφέροντες μετὰ τὴν τελευτὴν εἰδωλοποιοῦνται κατά τε τὴν τοῦ χαρακτῆρος ὁμοιότητα καὶ κατὰ τὴν ὅλην τοῦ σώματος περιγραφήν. Suid. : Πολέμοιο τέρας, τὸν εἰδωλοποιούμενον Πόλεμον, ubi vert. Bellum forma s. specie indutum, Corporeum factum, ut ap. sch. Pind. Ol. 8, 106 : Οὗτος εἰδωλοπεποίηκεν Ἑρμοῦ θυγατέρα τὴν Ἀγγελίαν. Addit Hemst. schol. Aristophan. Acharn. 197 : Ὡς γυναῖκας εἰδωλοποιεῖ τὰς σπονδάς.]

[Εἰδωλοποίησις, ἡ, Imaginatio. Sextus Pyrrh. 2, 222, p. 117, 17 : Τάχα οὐκ ἂν ἔχοι τις λέγειν μὴ οὐχὶ ἀναπλάσσων τινὰς εἰδωλοποιήσεις· ubi respicit ll. Plat. in Εἰδωλοποικὸς citandos.]

[Εἰδωλοποιητικὸς scriptura mendosa pro Εἰδωλοποικὸς, quod v.]

Εἰδωλοποιΐα, ἡ, Imaginis fictio, Repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbram introducimus ; ut quum ab Eurip. introducitur Polydori εἴδωλον in Hecuba. [Tzetz. Exeg. Il. p. 70, 15 : Διαφέρει δὲ εἰδωλοποιία, ἠθοποιία καὶ προσωποποιία· καὶ εἰδωλοποιία ἐστι τὸ νεκρὸν ἐπιφέρειν φθεγγόμενον ἅττα δήποτε τῷ εἰδωλοποιοῦντι δοκεῖ. Plato Tim. p. 46, A : Τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιΐαν· Critiæ p. 107, C : Τὴν τῶν γραφέων εἰδωλοποιΐαν, Diodor. 1, 96 : Τὰς καὶ τῶν ἀσεβῶν ἐν Ἅιδου τιμωρίας καὶ τοὺς τῶν εὐσεβῶν λειμῶνας καὶ τὰς παρὰ τοῖς πολλοῖς εἰδωλοποιίας ἀναπεπλασμένας παρεισαγαγεῖν (Orpheum). Longin. De subl. c. 15, 1 : Ὄγκου καὶ μεγαληγορίας καὶ ἀγῶνος ἐπὶ τούτοις καὶ αἱ φαντασίαι παρασκευαστικώταται· οὕτω γοῦν εἰδωλοποιίας αὐτὰς ἔνιοι λέγουσι, Imaginationes.]

[Εἰδωλοποικὸς, ἡ, ὸν, Imagini s. Umbræ fingendæ aptus. Plato Soph. p. 235, B : Δέδοκται τοίνυν ὅτι τάχιστα διαιρεῖν τὴν εἰδωλοποικὴν τέχνην· 236, C : Τούτῳ τοίνυν τῷ δύο ἔλεγον εἴδη τῆς εἰδωλοποικῆς, εἰκαστικὴν καὶ φανταστικήν· 260, E : Τὴν εἰδωλοποικὴν καὶ φανταστικήν· quibus ll. olim erat forma vitiosa εἰδωλοποιητικήν. Ib. p. 264, C : Διειλόμεθα τῆς εἰδωλοποικῆς εἴδη δύο, τὴν μὲν εἰκαστικὴν, τὴν δὲ φανταστικὴν, et 266, A, C, 268, D.]

[Εἰδωλοποιὸς, ὁ, ἡ, Imaginum s. Simulacrorum fabricator. Plato Sophist. p. 239, D : Ὅταν εἰδωλοποιὸν αὐτὸν καλῶμεν.]

[Εἰδωλοπρεπὴς, ὁ, ἡ, Idolorum cultui congruens. Cyrill. Cat. in Jerem. t. 2, p. 462, A : Ἔθη τιμήσαντες εἰδωλοπρεπῆ. Hase.]

[Εἰδωλουργικὸς, ἡ, ὸν, i. q. εἰδωλοποικός. Plato Soph. p. 266, D : Τῆς τοίνυν εἰδωλουργικῆς ἀναμνησθῶμεν ὅτι τὸ μὲν εἰκαστικὸν τὸ δὲ φανταστικὸν ἔμελλεν εἶναι γένος.]

[Εἰδωλοφανέω.] Εἰδωλοφανοῦντες, οἱ, exp. Simulacri speciem habentes.

[Εἰδωλοφανὴς, ὁ, ἡ, Imaginis formam ostendens, Imaginis vel Simulacri instar apparens. Plut. Mor. p. 908, E : Ἐμπεδοκλῆς τὰς πρώτας γενέσεις τῶν ζώων καὶ φυτῶν μηδαμῶς ὁλοκλήρους γενέσθαι, ἀσυμφυέσι δὲ τοῖς μορίοις διεζευγμένας· τὰς δὲ δευτέρας συμφυομένων τῶν μερῶν εἰδωλοφανεῖς. Apollon. De pronom. p. 378=118, B : Τὸ γὰρ ἐν Εἰδωλοφανεῖ ὑμέες Αἰόλιον. Περιχεύετε παρὰ Παρθενίῳ ὑπὸ ποιητικῆς ἀδείας παραληφθὲν οὐ καταψεύσεται διαλέκτου πιστουμένης ἑλλογίμοις συγγραφεῦσιν. Ubi del. interpunctio post Αἰόλιον. Est enim titulus libri Parthenii et fragmentum constans verbis Ὑμέες Αἰόλ. περιχ. L. Dindorf.]

[Εἰδωλοχἄρὴς, ὁ, ἡ, Idolis gaudens. Synes. Hymn. 3, 92, p. 321, C : Δαίμων ὕλας, νεφέλα ψυχᾶς, εἰδωλοχαρής.]

[Εἴδων, ωνος, ὁ, n. pr. herois, ap. gramm. in *The philolog. Mus.* 5, p. 415 : Εἴδων, Εἴδωνος, τὸ ἐπὶ τοῦ ἥρωος. L. Dind.]

[Εἰδώς. V. Εἰδοί.]

[Εἴελος. V. Εἰλεός.]

[Εἶεν. V. Εἰμί.]

[Εἴεσθαι. V. Εἶμι.]

[Εἰζηλὸς, φρούριον Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Εἰζηλῖνος, Steph. Byz. Εἰζιλῖνος Ms. Vrat.]

[Εἴζω, εἴζομαι. V. Ἵζω.]

[Εἴηδος, n. pr. inter hyperdisyllaba in δος, quæ penult. natura longam habeant, refert Arcad. p. 48, 19. L. Dindorf.]

Εἶθαρ, Statim, Confestim. Hom. Il. E, [337] : Εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησε, i. e. εὐθέως καὶ παραχρῆμα διέτρησε. Hesych. exp. non solum ταχέως, εὐθέως, ἤδη κατ' εὐθὺ, ὀξέως, sed etiam χθὲς, Heri. [Antimach. ap. Athen. 11, p. 468, A : Καὶ ἐς λοιβὴν χέον εἶθαρ χρυσείῃ προχόῳ. Hemst. Theocr. 25, 213 : Περὶ δ' ἰὸν ἐχέστονον εἶθαρ ἔβησα. Apoll. Rh. 2, 408 : Τοὺς δ' εἶθαρ ἕλεν δέος εἰσαΐοντας, etc.]

Εἴθε, Utinam. Hom. Od. Ξ, [468] : Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, Utinam ita ætate vigerem. [Et alibi sæpius quum apud Hom. tum ap. Tragicos.] Et Phocyl. [30] : Εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις. Sic Plato Phædro, Εἴθε γράψειεν, Utinam scriberet. [Xen. H. Gr. 4, 1, 38 : Εἴθ', ὦ λῷστε, σὺ τοιοῦτος ὢν φίλος ἡμῖν γένοιο.] Jungitur et indic., ut [Æsch. Ag. 1537 : Ἰὼ γᾶ γᾶ, εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, etc.] Xen. [Mem. 1, 2, 46] : Εἴθε σοι τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Aristoph. [Nub. 24] : Εἴθ' ἐξεκόπην. Lucian. : Καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου εἰς κόρον ἦν πιεῖν οἴνου. Jungitur et infin., ut Phocyl. [40] : Εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν. Sic Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 9, 408] : Εἴθε με πλάζεσθαι, [Crinag. ib. 284, 3. Et Euripid. Hel. 263 : Εἴθ' ... αἴσχιον εἶδος ἀντὶ τοῦ καλοῦ λαβεῖν, ubi alii libri λάβω.] Sed interdum inseritur in hac constructione ὄφελε : ut Εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. [Nub. 41.] Vide Ὀφείλω. [Æsch. Pers. 915 : Εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν τῶν οἰχομένων θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι. Soph. El. 1021 : Εἴθ' ὤφελες τριάδε τὴν γνώμην ... εἶναι. Eur. Med. 1 : Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος. Εἴθε γὰρ, quod est apud Hesych. in Αἴγαρον, ut Ἑλληνικὸν et κοινὸν notat Mœris p. 161.] Dicitur et Αἴθε pro εἴθε. [Theocr. 4, 49 : Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγώβολον· 27, 61 : Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.] Ἄθε, adv. εὐχῆς σημαντικὸν, pro εἴθε, Utinam, teste Suida. Sed forsan scr. αἴθε. [Εἴθε et εἴτε confusa ap. schol. Par. Apoll. Rh. 2, 955.]

Εἴθεσις τοῦ δράματος, perperam in VV. LL. pro Εἴσθεσις.

[Εἰθέω.] Εἰθεῖν Hesychio μαθεῖν, Discere, Cognoscere. [V. Ἔθω.]

[Εἰθίζω. V. Ἐθίζω.]

[Εἰθισμένως, Consueto, Solito. Apollon. Lex. p. 63, 16 : Ἔθοντες, εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες. Schæf. Diog. L. 4, 35 : Ἐπεὶ δὲ καὶ παρακίναιδος ὢν, ὡς εἰς βαρὺν τὸν Ἀρκεσίλαον ἔφη, Ἔξεστ' ἐρωτᾶν, πότνι', ἢ σιγὴν ἔχειν; ἔφη ὑπολαβὼν, Γύναι, τί μοι τραχεῖα καὶ οὐκ εἰθισμένως λαλεῖς; Wakef. Poll. 5, 144.]

[Εἰθύνω, Εἰθὺς, Εἰθύφαλλος. V. Ἰθ—]

Εἰθυπτίωνα Hesych. exp. ἐπ' εὐθείας φερόμενον, Qui recta fertur : afferens et Εἰθὺ pro ἐπ' εὐθείας.

Εἰθύω, Impetu feror, Appeto : unde εἰθύοντα, Hesych. ὁρμῶντα. Infra et ipsum per simplex ι.

Εἰκαδάρχης, ὁ, Viginti virorum præfectus. Hesychio εἰκαδάρχαι sunt προστάται τινὸς συστήματος. [V. Εἰκάς.]

Εἰκάδιος, ὁ, nom. propr. cujusd. viri, ex eo ei inditum, quod τῇ εἰκάδι ἐγενήθη, quæ festa erat Apollini. Etym. [M. p. 297—8. Memorat etiam Suid. Exx. ejus v. in numis Smyrn. ap. Eckhel. Add. ad D. N. p. 32 sq. L. Dind.]

Εἰκαδισταὶ, dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰ-

κάδα cujusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen. [7, p. 298, D]: Ἐπικούρειος δέ τις εἰκαδιστὴς τῶν συνδειπνούντων, ἐγχέλυος παρατεθείσης ἡμῖν, Ἡάρεστιν, ἔφη, τῶν δειπνων Ἑλένη. [Colebant autem conviviis : v. Εἰκάς.]

Εἰκάζω, Assimilo, Effingo ad imitationem exemplaris, Bud. ex Aristot. Item, Comparo. Aristoph. Nub. [350] : Κενταύροις ἤκασαν αὐτάς. Lucian. : Ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν. [Prometh. c. 3.] Plut. Galba [c. 1] : Εἴκαζε τὴν Μακεδόνων στρατιὰν τῷ ἐκτετυφλωμένῳ Κύκλωπι. [Ead. signif. Comparandi Æsch. Cho. 633 : Ἤκασεν δέ τις τὸ δεινὸν αὖ Λημνίοισι πήμασιν· Eum. 49 : Οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις. Herodot. 9, 34 : Ὡς εἰκάσαι βασιληίην τε καὶ πολιτηίην. Plato Conv. p. 216, C : Ὡς ὅμοιός ἐστιν οἷς ἐγὼ εἴκασα αὐτόν.] Thuc. 4, [36] : Ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι. [Et Lucian. Pro merc. cond. c. 13 : Μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν.] Pro quo dicit Aristot. alia constr., Meteor. 2, p. 192 : Ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Ead. constr. Plut. Romulo [c. 7] : Εἰκάζων πρὸς τὴν ὄψιν τὸν χρόνον· quod redditur Conferens tempus cum viso. [Immo Conjiciens secundum speciem. Pass. Aristoph. Ach. 783 : Ποττὰν ματέρ' εἰκασθήσεται. Euripid. Bacch. 942 : Πότερα δὲ θύρσον δεξιᾷ λαβὼν χερὶ ἢ τῇδε, βάκχῃ μᾶλλον εἰκασθήσομαι; 1253 : Εἴθε παῖς ἐμὸς εὔθηρος εἴη, μητρὸς εἰκασθεὶς τρόποις. Xen. H. Gr. 7, 5, 22 : Ὥστε εἰκάσθη στρατοπεδευομένῳ, et alibi.] Hinc partic. pass. εἰκασμένος, Assimilatus, Effictus, Expressam imaginem habens : Εἰκ. εἰς τὸ ἀκριβέστατον, Expressus ad vivum. Et Εἰκασμένη γραφῇ εἰκὼν [Herodot. 2, 182], Depicta imago. [Xen. OEc. 10, 1 : Εἰ Ζεῦξίς μοι καλὴν εἰκάσας γραφῇ γυναῖκα, ἐπεδείκνυεν.] Sic et sine adjectione. [Herodot. 3, 28 : Ὁ Ἆπις ... ἐπὶ μὲν τῷ μετώπῳ λευκὸν τετράγωνον φορέει ... ἐπὶ δὲ τοῦ νώτου αἰετὸν εἰκασμένον. Eur. Alc. 349 : Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται, de statua.] Lucian. [Herod. c. 6] : Μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. [Frequens vett. genus ludi jocique fuit cavillatio per comparationem ridiculam, ut εἰκάζειν idem fere sit quod σκώπτειν. Plato Menon. p. 80, B : Γιγνώσκω οὗ ἕνεκά με εἴκασας, ubi fuerat paullo ante Δοκεῖς μοι παντελῶς, εἰ δεῖ τι καὶ σκῶψαι, ὁμοιότατος εἶναι τό τε εἶδος καὶ τἆλλα ταύτῃ τῇ πλατείᾳ νάρκῃ τῇ θαλαττίᾳ. Et Conviv. l. supra cit. Xen. Conv. 6, 8 : Σὺ μέντοι δεινὸς εἶ, ὦ Φίλιππε, εἰκάζειν, et sæpius in seqq. V. Aristot. Rhetor. 3, 4. L. D.] || Figurate loquor, Dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Bud. ex Aristot. Rhet. [Herodot. 4, 31 : Τὰ ὦν πτερὰ εἰκάζοντας τὴν χιόνα τοὺς Σκύθας τε καὶ τοὺς περιοίκους δοκέω λέγειν.] || Conjicio, Conjecto. Thuc. 3, [22] : Ἀλλ' ἐν ἀπόρῳ ἦσαν εἰκάσαι τὸ γιγνόμενον· [5, 9 : Τοὺς γὰρ ἐναντίους εἰκάζω ... ἀναβῆναι]· 6, [92] : Ὅσῳ τὰ μὲν Ἀθηναίων οἶδα, τὰ δ' ὑμέτερα εἴκαζον. Æschin. autem [p. 76, et Plato Menon. p. 98, B, Xen. An. 1, 6, 11, etc.] τῷ εἰκάζων opp. itidem εἰδὼς, sed adjungens σαφῶς. [Thuc. 4, 126 : Ἀφ' ὧν ἐγὼ εἰκάζω τε καὶ ἄλλων ἀκοῇ ἐπίσταμαι.] Et εἰκάζω τούτῳ, ἐκ τούτου, Ex hoc conjecturam facio : e [Thuc. 1, 9 : Εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ ταύτῃ τῇ στρατείᾳ οἷα ἦν τὰ πρὸ αὐτῆς·] Plut. Popl. [c. 14] : Εἰκάζειν τοῖς πραχθεῖσι. [Æsch. Sept. 356 : Τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα;] Thuc. 3, [20] : Ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον, Quum e crassitudine lateris conjectassent mensuram, vel, ut quidam, Ratiocinati essent. [C. ἀπὸ Thuc. 1, 10 : Ἀθηναίων ... διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἀπὸ τῆς φανερᾶς ὄψεως τῆς πόλεως ἢ ἔστιν· 8, 46 : Ὅσα γε ἀπὸ τῶν ποιουμένων ἦν εἰκάσαι.] Interdum cum infin. Xen. Cyrop. 6, [3, 12] : Εἰκάζομεν ἐλαύνειν αὐτούς. [Herodot. 4, 132 : Εἰκάζοντος τὰ δῶρα λέγειν.] Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι sine adjectione [Herodot. 1, 34; Eur. Bacch. 1078, Herc. F. 713. Et simpl. εἰκάσαι Soph. OEd. T. 82 : Ἀλλ' εἰκάσαι μὲν ἡδύς], ὅσον εἰκάσαι, pro Ut conjicere licet, licebat, licuit, Quantum conjicere licet. Utroque utitur Synes. [Pass. Thuc. 6, 60 : Ἐπ' ἀμφότερα γὰρ εἰκάζεται, τὸ δὲ σαφὲς οὐδεὶς ... ἔχει εἰπεῖν. Conf. ib. 6, 31; 8, 87. Lucian. De merc. cond. c. 40 : Διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, Opinione aucta. Thuc. 5, 65 : Καταπλαγέντες οὐκ εἶχον ὅ, τι εἰκάσωσιν, Nesciebant quid opinarentur. Cum accus. dupl. Æsch. Suppl. 288 : Καὶ τὰς ἀνάνδρους κρεοβότους τ' Ἀμαζόνας, εἰ τοξοτευχεῖς ἦτε, κάρτ' ἂν ἤκασα ὑμᾶς. Soph. Antig. 1244 : Τί τοῦτ' ἂν εἰκάσειας; Eur. fr. Bellerophont. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 77 : Οὐδέποτ' εὐτυχίαν κακοῦ ἀνδρὸς βέβαιον εἰκάσαι χρεών. Imperf. εἴκαζον erat secundum plerosque libros Thucyd. 2, 54; 6, 92, ubi nunc ἤκαζον. Eam Atticam formam esse notat Eust. Il. p. 50, 20, Etym. M. p. 166, 36, etc., schol. Dionys. Bekk. An. p. 804, 30, Mœris p. 182. Nullum ejus, ut propriæ antiquioris Atticismi, ap. Xenoph. et Platonem vestigium est. Soph. El. 662 et Eur. Phœn. 166 contra libros vel omnes vel plerosque restituta est ab editt. Plusquamperf. act. εἰκάκεισαν cum aliis similibus formis commemorat Suidas. Forma Æol. Ἐϊκάσδω est ap. Sapph. Hephæst. p. 41. L. Dindorf.]

Εἰκάθω, Cedo. [Frequentat imprimis Sophocles : Phil. 1352 : Ἀλλ' εἰκάθω δῆτα; Ant. 1096 : Τό τ' εἰκάθειν γὰρ δεινόν· El. 396, 1014 : Τοῖς κρατοῦσιν εἰκάθειν· OEd. T. 650 : Τί σοι θέλεις δῆτ' εἰκάθω; Col. 1178 : Καὶ μή μ' ἀνάγκῃ προσβάλῃς τάδ' εἰκάθειν. Apoll. Rh. 2, 790 : Παφλαγόνες τ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήιοι εἰκαθον αὖτως. C. dat. 3, 849 : Οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι. Nonn. Dion. 1, 219 : Οὐδὲ κορυσσομένῳ Τιτηνιὰς εἰκαθε Μήνη. C. dat. et gen. Apoll. 1, 505 : Ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὃ μὲν Κρόνῳ εἰκαθε τιμῆς. Ceterum nullum esse præsens εἰκάθω, εἰκάθειν, sed εἰκάθω et εἰκαθεῖν esse conj. et inf. aor., ut ἔλθω et ἐλθεῖν, animadvertit Elmsl. ad Eur. Med. 186, notavitque falso in libris poni accentum in penultima infinitivi. L. D. Conf. quæ s. v. Διωκάθω dixi. G. D. Ad hoc verbum referendæ videntur gll. Hesychii : Βεικάσθων, κατ' ὀλίγον προβάς. Εἰκαθέσοιμεν, παραχωρήσωμεν.]

[Εἰκαιοβολέω vox nihili.] Legitur et εἰκαιοβολεῖν. [Immo εἰκοβολεῖν, quod v.]

Εἰκαιοβουλία, ἡ, Vanum consilium, Temeritas in capiendo consilio. Hesychio ματαιότης, Suidæ ματαιοφροσύνη. [Cyrill. Al. In cap. 14 Iesaiæ, p. 234, de Lucifero : Ἤλεγξε τὴν σὴν εἰκαιοβουλίαν τῶν πραγμάτων τὸ πέρας. Suicer. Ματαιοβουλία exp. Zonar. p. 631.]

[Εἰκαιόβουλος, ὁ, ἡ, Temerarius in capiendo consilio, Temerarius. Cyrill. Al. In Hos. præf. p. 1 : Οἰηθείη μὲν ἄν τις περιττὸν εἶναί πως καὶ εἰκαιόβουλον. Proclus De fide ad Armenios : Εἰκαιόβουλοι ἄνθρωποι. Suicer.]

[Εἰκαιοδάπανος, ὁ, ἡ, Temere sumtuosus. Const. Apost. 2, 24, p. 238 : Μὴ εἰκαιοδαπάνους. Kall.]

[Εἰκαιολαλέω. V. Εἰκοβολέω.]

[Εἰκαιολεσχία, ἡ, Vana et inanis garrulitas. Cæsarius Quæst. theol. 170. Suicer.]

[Εἰκαιολέσχης, ὁ, Inanis garritor. Cæsar. Quæst. theol. 153. Suicer.]

[Εἰκαιολογέω, Temere loquor. Cyrilli Al. Def. 1 Anathem. p. 206 : Εἰκαιολογεῖς, ἄνθρωπε. Suicer.]

[Εἰκαιολογία, ἡ, Vaniloquentia, Garritus, Hesychio ματαιλογία. Id. : Βλαβυρίαν, εἰκαιολογίαν. Ἄτας, εἰκαιολογίας. Philo vol. 1, p. 674, 2 : Ταῦτα μὲν οὖν, ὅπως ἂν ἀληθείας ἢ εἰκαιολογίας ἔχῃ, παρετέον τοῖς μετεωροθήραις σκοπεῖν. Wakef.]

[Εἰκαιολόγος, ὁ, Garritor, Nugator. Philodem. in Vol. Hercul. Oxon. 2, fol. 10. Passov.]

Εἰκαιομυθέω, Vana fabulor, loquor : unde εἰκαιομυθεῖ, ματαιολογεῖ, φλυαρεῖ, Hesych. et Suidæ, ap. quem εἰκαιορρημοσύνη synonymum est sequenti εἰκαιομυθία [Cyrill. Al. In cap. 6 Hos. p. 97, de sacerdotibus Baalis, tempore Eliæ Baalem invocantibus : Τοὺς μὲν γὰρ ἀνεῖλεν Ἡλιοὺ παρὰ τὸ Βάαλ τὸ θυσιαστήριον, εἰκαιομυθοῦντάς τε καὶ λέγοντας, Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Βάαλ.]

Εἰκαιομυθία, ἡ, Vaniloquentia, ut Liv. et Tac., s. Verba vana, ματαιολογία Hesychio, φλυαρία Suidæ. [Leo Diac. 4, 9, p. 42, B : Ἡ τῶν Ἑλλήνων εἰκαιομυθία, de mythologia gentili. Ubi v. Hasius.]

[Εἰκαιόμυθος, ὁ, ἡ, Nugator. Cyrill. Al. In Sophon. 3, p. 620 : Ἀπομαθοῦσα γλῶσσα τὰ εἰκαιόμυθα καὶ ἥκιστα μὲν ἁμαρτοεπής. Suicer.]

[Εἰκαιοπονία, ἡ, Vana sedulitas. Cyrill. Al. In Jo. 4, 5, ad c. 7, 11 : Εἰς τὴν Ἑλλήνων εἰκαιοπονίαν κατολισθαίνοντες. Suicer.]

Εἰκαιορρημονέω, et Εἰκαιορρημοσύνη, ἡ, i. q. εἰκαιομυθέω et εἰκαιομυθία. Utrumque ap. Suid. [alterum etiam ap. Zon. p. 631] legitur. Affert enim εἰκαιορρή-

μονεῖ pro μάταια λέγει : et εἰκαιορρῆμοσύνη pro ματαιολογία.

Εἰκαῖος, α, ον, Temerarius, Qui temere et εἰκῇ aliquid facit : ut Alcibiades ap. Athen. 11, [p. 506, C], τὸν Ἀθηναίων δῆμον εἰκαῖον εἶρηκε κριτὴν, ἔτι πρόκωπον. [Verba postrema duo del. Polyb. 7, 7, 5 : Καὶ τῷ μὲν τρόπῳ διαφερόντως εἰκαῖον αὐτὸν γεγονέναι καὶ παράνομον φατέον· 15, 25, 4 : Παρεισαγαγὼν ἐκ τῆς διακονίας καὶ τῆς ἄλλης ὑπηρεσίας τοὺς εἰκαιοτάτους καὶ θρασυτάτους· 32, 21, 8 : Συνδεδραμηκότων πρὸς αὐτὸν τῶν χειρίστων καὶ τῶν εἰκαιοτάτων ἀνθρώπων.] Unde τὸ εἰκαῖον, Temeritas : Hesychio τὸ μωρόν. Dicitur εἰκαῖον etiam Id, quod εἰκῇ et temere factum est vel fit : ut εἰκαῖα κόμης σκύλματα in Epigr. [Mæcii Anth. Pal. 5, 130, 1], Comæ temere discerptæ. [Soph. fr. Iphig. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 30 : Τίκτει γὰρ οὐδὲν ἐσθλὸν εἰκαία σχολή. Lucian. Jov. Conf. c. 6 : Ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν. Plut. Mor. p. 80, B : Μὴ δόξης εἰκαίας ἕνεκα, Vanæ et inanis gloriæ. Philo vol. 2, p. 482, 18 : Στιβάδες εἰσὶν εἰκαιοτέρας ὕλης, Vilioris materiæ. Ib. 575, 15 : Αὐτοσχέδιον ἀνιστῶσι βωμὸν εἰκαιοτάτης ὕλης. L. Dind.] Item, Qui temere et fortuito se offert : ὁ τυχών. Quo referri potest εἰκαῖος ἀναγνώστης, quod exponitur, Lector vulgaris et trivialis doctrinæ. Alioqui exp. etiam Levis, Vanus, Futilis : ut Hesych. quoque et Suid. εἰκαῖον exp. μάταιον, ἀργὸν, ἀνωφελὲς, μωρόν. Affertque Suid. in exemplum hæc verba adespota : Μηδὲν γὰρ εἰκαῖον Πλάτων λέγειν φησί. [Εἰκαῖα adverbialiter, Frustra, Lycophr. 748 : Αὐτουργότευκτον βᾶριν εἰς μέσην τρόπιν εἰκαῖα γόμφοις προστεταργανωμένην. Schol. εἰκῇ καὶ μάτην.]

Εἰκαιοσύνη, ἡ, Temeritas : vel Futilitas, Vanitas. [Timon ap. Diog. Laert. 5, 11 : Οὐδ' ἄρ' Ἀριστοτέλους εἰκαιοσύνης ἀλεγεινῆς. Hase.]

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem. Apud Suid. : Θεραπεία δὲ τοῦ ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμονος, τοῦτον καθαρὸν πάθους τηρεῖν, καὶ εἰκαιότητος, καὶ δυσαρεστήσεως τῆς πρὸς τὰ ἐκ θεοῦ καὶ ἀνθρώπων γινόμενα. [Philodem. in Vol. Herc. Oxon. 2, fol. 9 : Πᾶσαν εἰκαιότητα διαφεύγειν. Passov. Philo vol. 1, p. 193, 29 : Ἐξ οὗ μοι δοκεῖς εἰκαιότητα καὶ εὐχέρειαν ἀπελέγχειν σεαυτοῦ. L. D. Diog. Laert. 7, 48 : Ὥστε εἰς ἀκοσμίαν καὶ εἰκαιότητα τρέπεσθαι τοὺς ἀγυμνάστους ἔχοντας τὰς φαντασίας, Ut in absurditatem ac vanitatem vertantur. Antonin. Ad seips. 2, 5 : Ἑκάστην πρᾶξιν ἐνεργῆς, ἀπηλλαγμένην πάσης εἰκαιότητος· et ib. 13 : Καθαρὸν πάθους διατηρεῖν καὶ εἰκ. Justin. Mart. p. 496, D, et Cyrill. Cat. in Jerem. t. 2, p. 443, B : Εἰκαιότητος γὰρ ταῦτα, καὶ ἕτερον οὐδέν. Hase.]

[Εἰκαιοτροπία, ἡ, Vanitas, Stultitia. Niceph. Blemm. p. 668 ed. Mai. : Ἡ τοῦ ναυαρχοῦντος εἰκ. Cramer.]

[Εἰκαιοφαγία, ἡ, Voracitas. Hesych. : Τρυφὴ, εἰκ.]

[Εἰκαιόψογος, Demetr. Phal. § 291, falsa lectio pro εἰ καὶ ψόγους. Schneid.]

[Εἰκαίως, Temerario. Etym. M. p. 565, 56 (?). Hemst. Id. p. 297, 32 : Εἰκοβολεῖν ... παρὰ τοῦ (f. τὸ) εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Zonar. p. 649 : Εἰκαίως ἀντὶ τοῦ μάτην, καὶ εἰκῇ, παρὰ τὸ εἴκω γέγονεν. Epist. Themist. 21 : Μὴ βραδέως μόνον μηδὲ εἰκαίως. L. D. Diog. Laert. 2, 128 : Ἀναίσθητον ἀναφέροντά τι αὐτῷ εἰκ. Joseph. Bell. Jud. 4, 8, 4 : Εἰκ. προπηδῶσιν ἐπὶ τοὺς περὶ τὸν Πλάκιδον. Compar. id. ib. 3, 2, 2 : Πρὸς ὁπλίτας ἐξηρτυμένους εἰκαιότερον ὡπλισμένοι, Temerius s. Levius armati. Hase.]

Εἰκὰς, άδος, ἡ, Vicenarius numerus, Viginti. Item εἰκὰς dicitur Vigesima mensis dies. Aristoph. Nub. [17] : Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας, Lunam agere vicenarios dies, h. e. Agere tertiam decadem et inclinare εἰς τὴν τριακάδα, ideoque τὸν μῆνα φθίνειν. [Hesiod. Op. 818 : Παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην. Inscr. ap. Gruter. p. ccxvi : Θυέτω τᾷ μὲν ἐννεακαιδεκάτᾳ ταῖς Μούσαις, τᾷ δὲ εἰκάδι τοῖς ἥρωσιν. Alia ap. Bœckh. vol. 1, p. 154, 4 : Ἕκτῃ μετ' εἰκάδα. Et Coreyræa ib. vol. 2, p. 20, 2 : Τετάρτῃ ἐπὶ εἰκάδι. Olbiensis ib. p. 117, n. 2058, A : Ἔδοξε βουλῇ καὶ δήμῳ εἰκάδι. Plut. Rom. c. 12 : Τρίτῃ καὶ εἰκάδι (quod Plato Leg. 8, p. 849, B dicit τρίτῃ εἰκάδι). Et mox ἡμέρᾳ πρώτῃ μετ' εἰκάδα. Et plurali Camill. c. 19 : Οἱ δ' Ἀθηναῖοι τὴν περὶ Νάξον ἐνίκων ναυμαχίαν τοῦ Βοηδρομιῶνος περὶ τὴν πανσέληνον, ἐν δὲ Σαλαμῖνι περὶ τὰς εἰκάδας. L. D.] Sic Etym. dicit ἐν τῇ εἰκάδι τοῦ μηνὸς ἑορτὴν solitam ἐπιτελεῖσθαι τῷ Ἀπόλλωνι [item in memoriam Epicuri. Ipse in testam. ap. Diog. L. 10, 18 : Ἐκ δὲ τῶν γινομένων προσόδων τῶν δεδομένων ἀφ' ἡμῶν ... μεριζέσθωσαν ... εἰς τὴν γινομένην σύνοδον ἑκάστου μηνὸς ταῖς εἰκάσι. Conf. id. 6, 101, Plut. Mor. p. 1089, C. Porro vicesima vocabatur una mysteriorum Eleus. dies. Eur. Ion. 1076 : Λαμπάδα θεωρὸν εἰκάδων. Plut. Phoc. c. 28 : Εἰκάδι Βοηδρόμιῶνος μυστηρίων ὄντων. Schol. Aristoph. Ran. 326 : Μία τῶν μυστηρίων εἰκάς ἐστιν] : addens, τὴν ἱέρειαν quoque dictam fuisse εἰκάδα. Hesychio εἰκάδες sunt μέρη τινὰ φυλῆς, Partes quædam tribus : a quibus forsitan οἱ εἰκαδάρχαι dicuntur.

Εἰκᾶσία, ἡ, Assimilatio, Repræsentatio imaginis. [Xenoph. Comm. 3, 10, 1 : Ἆρα ἡ γραφικὴ ἐστιν εἰκασία τῶν ὁρωμένων. Plut. Mor. p. 1013, C : Τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθέν. Hesych. : Εἰκ., ὁμοιότης. Callixenus Athen. 5, p. 196, E : Ἐναλλὰξ δ' ἐπίλεκτοι εἰκασίαι παντοῖοι.] || Comparatio : distinguitur tamen ἀπὸ τῆς παραβολῆς ab auctore libri, qui Demetrio Phal. tribuitur : qui etiam esse dicit μεταφορὰν πλεονάζουσαν [§ 80, ubi vide. Adde eund. § 174. Plut. Themist. c. 29 : Ἡσθέντος τοῦ βασιλέως τῇ εἰκασίᾳ (Themistoclis qui orationem hominis vestibus stragulis contulerat). Conf. Mor. p. 109, E; 765, E.] || Conjectura, Lucian. [Amor. c. 8 : Τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον.] Redditur et Imaginatio apud Plat. Pol. 6, [p. 511, E; 7, p. 534, A], ubi quatuor animi παθήματα enumerat, νόησιν, διάνοιαν, πίστιν, εἰκασίαν. Bud. tamen Simulationem et Simulacri effictionem interpr. p. 116. [Inter vocc. Opinionem significantia ponit Poll. 5, 126.]

[Εἰκάσιμος, Æstimabilis, Gl.]

[Εἴκασις, ἡ, in loco corrupto Archilochi ap. schol. Theocr. 2, 49 a Wakef. cit. : Ἐσθλὴν γὰρ ἄλλην οἶδα τοιούτου φυτοῦ εἴκασιν, ubi ἄκησιν conj. Ruhnk.]

Εἴκασμα, τὸ, Simulacrum, Effigies, Imago. Plut. Ad Col. [p. 1123, C : Εἰκάσματα καὶ παίγνια ταῦτα ὑπάρχειν. Æschyl. Sept. 523 : Τοῦ χθονίου δέμας δαίμονος ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ δαροβίοισι θεοῖσι. Antonin. Lib. c. 4, p. 26 : Ποιησαμένους Ἀγροτέρης εἴκασμα. Memorat etiam Poll. 7, 127. Et εἰκάσματα θεῶν 1, 7.] || Conjectura. [Maxim. Tyr. Diss. 9, p. 155 : Ἀποδεικνὺς δὲ τεκμηρίοις καὶ πίστεσι καὶ εἰκάσμασιν.]

Εἰκασμὸς, ὁ, Conjectura. Plut. [Camill. c. 22 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰκασμῷ λέλεκται· Marii c. 11 : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν εἰκασμῷ μᾶλλον ἢ κατὰ βέβαιον ἱστορίαν λέγεται· Mor. p. 399, B : Οὐκ ἔστιν εἰκασμὸς τῶν τάχα γενησομένων. Schol. Thucyd. 6, 31 : Εἰκασθῆναι) εἰκασμὸν δοῦναι. Zonar. p. 631 : Εἰκασία, εἰκασμός. L. D. Lucian. Hermot. 16 : Ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φῂς καὶ πλήθει κρῖναι, Conjectura et juxta multitudinem. Euseb. Præp. ev. p. 742, B; Greg. Nyss. t. 1, p. 512, A : Ἔκ τινος εἰκασμοῦ ταῖς ψυχαῖς ἐγγινόμενον. Hase.]

Εἰκαστέος, Comparandus [apud Maximum Tyr., schol. Theocr. Wakef.].

Εἰκαστὴς, ὁ, Conjector. Thuc. 1, [138 : Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς ... τῶν μελλόντων ἐπὶ πλεῖστον τοῦ γενησομένου ἄριστος εἰκαστής. Memorat Poll. 4, 9. L. D. Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 2 : Οὔτε αὐτὸς ψεύδῃ σαφὴς εἰκαστὴς εἶναι τῶν πρασσομένων τοῖς πολεμίοις. Hase].

Εἰκαστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Assimilatorius. Plato Soph. [p. 235, D; 236, C; 264, C] τέχνην εἰκαστικὴν esse dicit τὴν εἰκόνας ἀπεργαζομένην, i. e. μιμητικήν. Quidam εἰκαστικὰς τέχνας [ap. Plat. Leg. 2, p. 667, C] interpr. Similium repræsentativas. [Eust. Il. p. 1238, 48 : Ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον σοφοὶ τὴν εἰκαστικὴν ἀλληγορίαν ὑπονοίας εἶδος ἔφασαν εἶναι διὰ τὸ ταὐτὸν τοῦ εἴσκειν καὶ τοῦ ὑπονοεῖν. Pollux 7, 127 : Καὶ μὴν εἰκόνα εἴποις ἂν τὸ πρᾶγμα ... καὶ τὸν ἄνδρα εἰκαστικόν.] || Conjecturalis. Item εἰκαστικὰ adverbia, quæ Dubitativa s. Dubitandi vocantur, ut ἴσως, e Gaza. [Cum εἰκαστὴς memorat Poll. 4, 9. Cum εἰκάζων 9, 152. Lucian. Alex. c. 22 : Ἔχρῃ οὖν καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος καὶ τὸ εἰκαστικὸν τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων. Sequitur : Ἀπέτρεπεν ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι.]

[Εἰκαστικῶς, Assimilanter, Conjecturaliter. Pollux 4, 10 : Εἰκ., ὁμοιωτικῶς· 7, 14, ubi percenset ζωγράφων ἔργα καὶ ἐργαλεῖα, Καὶ μὴν εἰκόνα εἴποις ἂν τὸ πρᾶ-

γμα καὶ εἰκασίαν καὶ εἰκὸς καὶ εἴκασμα, καὶ τὸν ἄνδρα εἰκαστικὸν καὶ τὸ ἐπίρρημα εἰκαστικῶς. Hero Ms. apud Schow. Suppl. Hes. p. 683 : Καὶ γὰρ οἱ ἐν τῇ περὶ Χίον πολιορκίᾳ εἰκ. τοῦ σκοποῦ ἀστοχήσαντες καὶ ὑψηλοτέρας τῶν πύργων τὰς σαμβύκας προσενεγκόντες, τοὺς ἐπ' αὐτὰς ἀναβάντας ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπολέσθαι ἐποίησαν. L. D.]

[Εἰκαστὸς, ἡ, ὸν, unde] Εἰκαστοὶ λόγοι, Verisimiles atque Opinabiles, Bud. p. 184. [Comparabilis, Similis. Soph. Tr. 699 : Μορφῇ μάλιστ' εἰκαστὸν, ὥστε πρίονος ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου.]

Εἴκατι, Dor. pro εἴκοσι, Viginti [quod v.]. || Exp. etiam Gratia, Causa : afferturque e Lasc. εἴκατι Καλλιόπης, pro Beneficio Calliopes. Sed scr. fòret potius ἕκατι in hac signif., ut sit pro ἕκητι.

[Εἰκατίδειος vel Ἰκατίδειος, ὁ, vel Ἰκατίδειον, τὸ, vox sæpe repetita in Tab. Heracl., præfixo semper signo spiritus ε, de qua conjecturas Mazochii p. 181 ap. ipsum legi malim et exx. tantum appono : 2, v. 57 : Τρίτα μερὶς μᾶκος ἀπὸ τῶ εἰκατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμόν· 75 : Καὶ κατελίπομες πόθοδον ἐκ τῶ εἰκατιδείω ποτὶ τὰν οἰκίαν εἰκατίπεδον. Et formæ per ι, ib. 18 : Διαβάντες δὲ τὰν τριακοντάπεδον ἐμετριῶμες ποτὶ τὸν ἰκατίδειον· 23 : Ἀπὸ δὲ τῶ ἰκατιδείω τὰν ἐς ποταμὸν τὸν Ἄκιριν γᾶν· 37 : Ἀπὸ δὲ τούτω τῶ τριγύω ἐμετρήσαμες ποττὸ ἰκατίδειον δεύτερον τρίγυον· 42 : Διαβάντες δὲ τὸν ἰκατίδειον ἐποιήσαμες πράταν μερίδα· 44 : Καὶ ἐτάμομες κοινὰν πόθοδον ἐκ τῶ ἰκατιδείω ποττὰν οἰκίαν· 45 : Ἐμετριῶμες ἀπὸ τῶ ἰκατιδείω τῶ ποτ' Ἄκιριν· 51 : Ἁ οἰκία, ἃς ἐστι μᾶκος ἀπὸ τῶ ἰκατιδείω ἐπὶ τὰν τράφον τὰν πὰρ ποταμὸν, et iisd. verbis 63. 66 : Τὸν ἄντομον ... τὸν ἐτάμομες ἐκ τῶ ἰκατιδείω ἐς ποταμὸν, et sim. 74, 80, 84, 87, 91, 93, 97, 99, 103, denique 77 : Ταύτᾳ τᾷ μερίδι ποτεδασσάμεθα ἀμπέλων τὰν πράταν στάσιν τὰν ποττὸν εἰκατίδειον. L. Dind.]

[Εἰκέλιος, ὁ, Similis. Manetho 3, 237 : Ζηνὶ συνὼν Κρόνος αἰπὺς ἢ εἰσορόων τετράγωνος ἢ ὁτὲ καὶ διάμετρος ἀπὸ πλευρῆς τε τρίγωνου δωρεῖται φιλίην βασιλήιον ἠέ γ' ἄναξιν εἰκελίων ἀνδρῶν, Amicitiam regalem vel similium regibus virorum. Cit. Wakef.]

Εἰκελόνειρος, ὁ, Somno vel Somnio similis, Vanus, Inanis. [Aristoph. Av. 687 : Ἀνέρες εἰκελόνειροι.]

Εἴκελος, η, ον, Similis. Hom. Il. X, [134] : Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ Ἢ πυρὸς αἰθομένοιο, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. Est vero poetis tantummodo usitatum hoc vocab. [Orph. Arg. 220 : Δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν. Femin. Hom. Od. Φ, 411 : Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν. Neutr. K, 304 : Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἶκελον ἄνθος· Λ, 207 : Σκιῇ εἴκελον. Hesiod. Scut. 451 : Φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλον, unde Apoll. Rh. 1, 544 : Φλογὶ εἴκελα τεύχεα. Id. 3, 287 : Βέλος ... φλογὶ εἴκελον· 4, 173 : Φλογὶ εἴκελον ἔρευθος. Herodot. 8, 8 : Λέγεται μέν νυν καὶ ἄλλα ψευδέσι εἴκελα. Plut. Mor. p. 410 : Ὅταν κορώνης ποδὶ εἴκελα γένηται. Quod cum masc. conjungitur Orph. Arg. 513 : Τῆμος ἀρηίφατοι κίον ἄνέρες, ... εἴκελα θηρσὶ Τιτῆσιν βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν. De forma Ἴκελος, quæ et ipsa usurpatur in prosa, sed nonnisi Ionum, vid. in illa. L. Dindorf.]

[Εἰκελόφωνος, ὁ, ἡ, Qui similis est voce, vocem alius imitatur. Philipp. Anth. Pal. 6, 247 : Κερκίδας ὀρθρολάλοισι χελιδόσιν εἰκελοφώνους.]

[Εἰκέλως, Similiter. Etym. M. p. 408, 28 : Τὰ διὰ τοῦ λως ἐπιρρήματα παραληγόμενα τῷ ε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φιλεῖ περισπᾶσθαι, εὐτελῶς ἐπιμελῶς. Πρόσκειται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τὸ εὐτραπέλως εἰκέλως. L. Dind.]

Εἰκῇ, Temere, Casu fortuito et sine consilio. Isocr. Panath. [p. 238, A] : Τοῖς εἰκῇ καὶ χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγουσιν. Idem [De pace p. 165, C] : Λίαν εἰκῇ, Valde temere et inconsulto. Ceb. Theb., Πλανῶνται εἰκῇ, Temere et fortuito casu vagantur huc illuc. Plura exx. vide ap. Suid. [Hippocr. Epid. 1, p. 955, D : Οἱ εἰκῇ καὶ ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον βεβιωκότες. Ælian. V. H. 4, 1 : Τὸν εἰκῇ ζῶντα, et ibi Perizon. Hemst.] Affertur et τὸ εἰκῇ pro Temerarium, Fortuitum : item pro Temeritas, Casus. [Philo vol. 1, p. 619, 2 : Ἅτε μὴ πάνυ τὰς φύσεις τῶν πραγμάτων ἠκριβωκότες, ἀλλὰ πολλοῦ τοῦ εἰκῇ μετέχοντες. L. D.] Rursum εἰκῇ exp. Frustra : ab Hesych. ὡς ἔτυχεν, ἀκαίρως, μάτην. [Æsch. Prom. 450 : Ἔφυρον εἰκῇ πάντα· 885 : Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης. Eurip. Bacch. 686 : Αἳ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως. Soph. OEd. T. 979 : Εἰκῇ κράτιστον ζῆν ὅπως δύναιτό τις. Eurip. El. 379 : Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾶν ἀφειμένα. Plato Leg. 8, p. 844, C : Μεθιεὶς εἰκῇ τὰ ῥεύματα· Phæd. p. 97, B : Εἰκῇ φύρω. Xen. Cyrop. 2, 2, 24 : Ἡ ἀρετὴ πρὸς ὄρθιον ἄγουσα οὐ πάνυ δεινή ἐστιν ἐν τῷ παραυτίκα εἰκῇ συνεπισπᾶσθαι. De nave procella correpta Theocr. 22, 14 : Κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα, εἰκῇ ἀποκλασθέντα. Diodor. Exc. vol. 2, p. 590, 75 : Μηδὲν εἰκῇ καὶ προπετῶς περὶ τῶν τοιούτων ψηφίζεσθαι. Id. 11, 86 : Πολλῶν εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε πεπολιτογραφημένων. Longin. 33, 4 : Παρορά̣ματα δι' ἀμέλειαν εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα. Porphyr. De antro Nymph. c. 32 : Οὐκ εἰκῇ οὐδ' ὡς ἔτυχε. || Prov. Εἰκῇ τῷ Ἡρακλεῖ, ἐπὶ τῶν ἀνεπιλήπτως τὰ πράγματα ἐπιτελούντων, de iis qui sine reprehensione rem gerunt, memorat Suid. In App. Vat. p. 270 pro ἀνεπιλήπτως est ἀσυκοφαντήτως, ut ap. Suid. paullo post v. Εἰκότων, additurque, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἦγε καὶ ἔφερε τὰ ἀλλότρια. || Confusum cum ἐκεῖ v. Diodor. 20, 96.]

[Εἰκλέω.] Εἰκλεῖ, Hesychio est δειπνεῖ, Cœnat; afferenti et Εἰκλὸν pro δεῖπνον, Cœna, quæ supra per αι. [Laconica hæc. V. Kuster. ad Hesych. v. Ἐξείκλω et supra Αἶκλον. Angl.]

[Εἰκλὸν vel potius Εἶκλον. V. Εἰκλέω.]

Εἰκνεῖται, Hesych. exp. ἄλλος αὐτὸν εἰσφέρει.

Εἰκοβολεῖν, Etym. [M. p. 297, 32] Atheniensibus esse dicit τὸ εἰκάζειν, Conjicere s. Conjectari : παρὰ τὸ εἰκαίως, καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Suid. quoque [et gramm. Bekk. An. p. 39, 25] exp. εἰκάζειν, εἰκῇ καὶ μάτην βάλλειν, afferens e Polybio, Φῶς ἑαυτοῖς παρεσκεύαζον εἰς τὸ μήτε σφάλλεσθαι, μήτ' εἰκοβολεῖν. Metaph. ex Aristoph. εἰκοβολοῦντες καὶ πλάττοντες, Conjectantes : ab iis, qui temere, et prout casus fert, tela conjiciunt. [Pollux 9, 154 : Ἐπὶ τούτου δὲ ἴσως καὶ τὸ εἰκοβολεῖν, Ἀριστοφάνους εἰπόντος, Εἰκ. καὶ πλ. Eur. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 732, 10 (fr. inc. 158) : Ὃς τάδε λεύσσων θεὸν οὐχὶ νοεῖ, Μετεωρολόγων δ' ἑκὰς ἔρριψεν Σκολιὰς ἀπάτας, ὧν ἀτηρὰ Γλῶσσ' εἰκοβολεῖ περὶ τῶν ἀφανῶν, Οὐδὲν γνώμης μετέχουσα. Hemst. Restituendum hoc voc. arbitror Antigono Car. c. 141, p. 190 : Διὸ καὶ τὸν Φιλόξενον ῥᾳδίως ἂν εἰκοτολαβεῖν εἴποι λέγονθ' οὕτως· sic enim cod. ap. Bast. Ep. cr. p. 92, nisi quod β olim fuisse videtur κ. Conjecturæ enim quum Bastii κομπολακεῖν, tum Nicolai εἰκοτολεγεῖν, Meursiique εἰκοτολαλεῖν (quanquam hi quidem duo scribebant ἀνεικ.), denique Clintoni Fast. vol. 3, p. 513 εἰκαιολαλεῖν, occupata ab Schæf., minus videntur vel scripturæ codicis vel sententiæ vel usui linguæ accommodatæ. L. Dind.]

Εἰκονίζω, Effingo, Imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, Iconice exprimo. Imaginem repræsento. Aphthon : Λόγος ψευδὴς εἰκονίζων ἀλήθειαν. [Plut. Mor. p. 882, D : Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος, αὐτὴ μὲν μὴ ὑφεστῶσα καθ' αὑτὴν, εἰκονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας καὶ αἰτία γινομένη τῆς τούτων δείξεως. Recte int., Formæ expertem materiem informat. Narrat. de imag. S. Deiparæ ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 705, D : Τὸν ἑαυτῆς τοῦτον ἐθεάσατο χαρακτῆρα διηκριβωμένως αὐτὴν εἰκονίζοντα· 707, E : Γυναικὸς ἐπίδηλον εἰκονισμένον χαρακτῆρα. (V. de augmento in h. v. nullo Etym. M. p. 419, 44.) Eust. Il. p. 3, 26 : Ἐν μύθοις ἀλήθειά τις εἰκονίζεται. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 324 : Ὡς οἴεσθαι τὸν δακόντα κύνα ἐν τοῖς ὕδασιν εἰκονίζεσθαι. Suid. : Εἰκονίζειν καὶ χαρακτηρίζειν ταὐτόν ἐστιν· ἀπὸ γὰρ τοῦ σχήματος κυρίως ἄμφω λαμβάνεται. L. D.]

Εἰκονικὸς, ἡ, ὸν, Omnibus lineamentis ad exemplar expressus, Bud. [Εἰκ. ἄγαλμα, Imago ad vivum expressa, Callixenus ap. Athen. 5, p. 205, F : Ἵδρυτο δ' ἐν αὐτῷ (specu) τῆς τῶν βασιλέων συγγενείας ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχνέως. Schweigh. Plut. Lysand. c. 1 : Πολλοὶ τὸν ἐντὸς ἑστῶτα τοῦ οἴκου παρὰ ταῖς θύραις λίθινον ἀνδριάντα Βρασίδου νομίζουσιν εἶναι· Λυσάνδρου δ' ἐστὶν εἰκονικός· Comp. Dionis c. Bruto c. 5 : Τοῦτον (τὸν ἀνδριάντα) ὕστερον ἰδὼν Καῖσαρ εἰκονικὸν ὄντα καὶ χαριέντως εἰργασμένον παρῆλθε.] Ut Iconicum simulacrum dixit Suet. Calig. [c. 22], sic Plin. 35, 8, scribit, tempore Panæi fratris Phidiæ adeo colorum usum percrebuisse adeoque artem pictoriam perfectam fuisse,

ut in prælio apud Marathona facto, iconicos duces pinxerit. Idem 34, 4, narrat eis, qui ter Olympico certamine superiores evasissent, statuas dicari solitas, e membris ipsorum similitudine expressa, quas Iconicas vocarint. Metaph. vero in Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 233] : Φαῖδρος ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχήν, pro Expressam s. Exactam, accurateque ad formulam redactam accepti lationem. [Rectius Brodæus interpr., Imaginarium debiti soluti testimonium, coll. Harmenopulo (sive Vett. Glossis verbb. juris p. 454 ed. Lond.) : Εἰκονική ἐστι πρᾶσις ἡ ἐσχηματισμένη καὶ οὐ καλῶς γινομένη. Ead. potestate Euseb. H. E. 6, 43, p. 198 : Μετὰ βίας ἠνάγκασεν εἰκονικῇ τινι καὶ ματαίᾳ χειρεπιθεσίᾳ ἐπισκοπὴν αὐτῷ δοῦναι. || Παράσιτος εἰκονικὸς inter personas scenicas memoratur Polluci 4, 146, 148.]

[Εἰκονικῶς, Ad imaginem. Cyrill. Hier. p. 289 (?). Wakef. Procli Inst. Theol. § 65. Creuzer. Codinus De off. aulæ Cpol. c. 4, n. 2 et 7. Ducang. Imaginaliter. Schol. Hom. Il. N, 772 : Εἰκονικῶς δὲ ὁ ποιητὴς προβάλλεται τὴν φωνὴν καὶ τὸ βλέμμα τοῦ σχετλιάζοντος. L. Dindorf.]

Εἰκόνιον, τὸ, Imaguncula, Ecuncula s. Icuncula, ut Suet. Ner. dicit Ecunculam puellarem. Plut. Erot. [p. 753, B] : Ἐπὶ θύρας ᾄδειν τὸ παρακλαυσίθυρον ; ἀναδεῖν τὰ εἰκόνια; [Themist. c. 22 : Τοῦ Θεμιστοκλέους εἰκόνιον. Polemo ap. Athen. 13, p. 574, D : Βοΐδιόν τι χαλκοῦν καὶ τὸ προειρημένον εἰκόνιον. Hemst. Lucillus Anth. Pal. 11, 75, 5 : Εἰκόνιον γὰρ ἀδελφὸς ἔχων προενήνοχεν αὐτοῦ. Schæf.]

[Εἰκόνιον, τό. Ita diem quendam appellabant Alexandrini ob victoriam Theodosii contra barbaros, cum quibus epomide S. Senuphii eremitæ et baculo armatus conflixit. Vita Ms. SS. Abba, Cyri et Joannis : Τὴν δὲ τὴν ἡμέραν καὶ νῦν πάνδημος Ἀλεξανδρεῦσιν αὐτὴ καὶ πολυτελὴς διὰ χρόνου, Εἰκόνιον οὕτω παρ' αὐτῶν ὀνομαζομένη· πεποίηται γὰρ δή τις τοῦ βασιλέως αὐτοῖς εἰκὼν ὁπλισμένη τὸν τότε τρόπον, καὶ τῇ μὲν κεφαλῇ τὴν ἐπωμίδα περικειμένη, τῇ δεξιᾷ δὲ τὴν βακτηρίαν προΐσχουσα. Ducang. In loco scriptoris anon. quum leg. videatur non αὐτὴ sed ἑορτὴ, εἰκόνιον non diei, sed festi nomen dicendum erit. Ceterum scr. Τήνδε vel potius Ταύτην δὲ τὴν ἡμέραν ... ὡπλ. L. Dind.]

[Εἰκόνιος, ὁ, Iconius, n. pr. viri, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 535, n. 942 : Ἑλλάδιν Εἰκονίου νοῦσος ἔπαυσε βίου. L. Dindorf.]

[Εἰκόνισμα, τὸ, Simulacrum. Phalæc. Anth. Pal. 13, 6 : Τοῦτ' ἐγὼ τὸ πέρισσον εἰκόνισμα τοῦ κωμῳδογέλωτος. Schæf. Eust. Il. p. 3, 27 : Ἀφέντες τὸ σωματικὸν εἰκόνισμα ἀνατρέχουσιν εἰς τὴν ἐξ ἀλληγορίας θεραπείαν τοῦ μύθου. Seager. Porphyr. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 51, vol. 1, p. 780 : Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ φαντασία ἀεὶ ἐπὶ τὸ ἔξω φέρεται, καὶ τῇ τάσει αὐτῆς τὸ εἰκόνισμα παρυφίσταται.]

Εἰκονισμὸς, ὁ, Effictio, Iconica repræsentatio. [Seneca Epist. 95 : « Descriptiones has, et, ut publicanorum utar verbo, εἰκονισμοὺς ex usu esse confiteor. »] || Figura orationis, quam Auctor ad Herenn. Effictionem vocat, quum sc. exprimitur et effingitur verbis corporis cujusdam forma, quoad satis sit ad intelligendum. Hom. Od. T, [245] : Καὶ τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ, Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος· nam ibi schol. scribit esse τρόπον εἰκονισμοῦ. [Plut. Mor. p. 54, B : Παρασίτου γὰρ ὁ τοιοῦτος εἰκονισμός ἐστι, de versibus quibusdam de cancro dictis, sed parasitum ad vivum exprimentibus.]

[Εἰκονιστικὸς, ἡ, ὸν, Imaginans. Maximus Conf. vol. 1, p. 40 : Ὁ χρόνος, καθ' ὃν ἐκράτει τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὁ νόμος, οὐκ ἦν δικαιοσύνης καρπῶν, ἀλλ' εἰκονιστικὸς τῶν ἐν δικαιοσύνῃ καρπῶν. Interpres, Quod futuros in justitia fructus simulacro repræsentaret. L. Dind.]

Εἰκονογραφέω, verbum rhetoricum, Rerum Personarumve imaginem oratione exprimo, Iconice describo. Longin. [c. 10] : Τοὺς ἀεὶ καὶ μονονουχὶ κατὰ πᾶν κῦμα πολλάκις ἀπολλυμένους εἰκονογραφεῖ. [Proprie Philo vol. 2, p. 588, 27 : Τὸν δὲ ἀόρατον εἰκονογραφεῖν ἢ διαπλάττειν οὐχ ὅσιον ἐνομίσθη τοῖς ἡμετέροις προγόνοις, Pingere aut fingere. Εἰκονογραφούμενος Chrysost. t. 5, p. 721, 17. Hase.]

[Εἰκονογράφημα, τὸ, Imago picta. Constant. Man. Chron. p. 86, C : Καθαίρεσιν σεπτῶν εἰκονογραφημάτων. Boiss.]

[Εἰκονογραφία, ἡ, Imaginatio, Gl. Strabo 15, p. 718 : Τὴν γὰρ ἰδέαν ταῶ μάλιστα ἐγγίζειν (avem orionem), τὴν δὲ λοιπὴν εἰκονογραφίαν παρ' ἐκείνου ληπτέον, Reliqua adumbratio ab illo (Clitarcho) petenda. Dionys. Areop. Cœl. Hier. 15, 9, p. 173 : Ἔστι δὲ καὶ κατ' ἄλλην ἀναγωγὴν ἀνακαθᾶραι τὴν νοερῶν τροχῶν εἰκονογραφίαν, i. e. εἰκόνα, Imaginem.]

[Εἰκονογράφος, ὁ, Imaginum pictor. Aristot. Art. poet. c. 15 : Ἐπεὶ δὲ μίμησίς ἐστιν ἡ τραγῳδία βελτιόνων, ἡμᾶς δεῖ μιμεῖσθαι τοὺς ἀγαθοὺς εἰκονογράφους. Themist. Or. 24, p. 309, B : Ἀλλά τινα ἐξεῦρεν εἰκόνα, οἷα τῆς ἀρετῆς εἰκονοφράφος (Homerus).]

[Εἰκονοθραύστης et Εἰκονοκλάστης, ὁ, Imaginum fractor, illud ap. Jo. Hierosol. Vitæ Joannis Damasc. p. 252, 2; hoc ap. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 135, 142, 143, a Boiss. citt.]

[Εἰκονολογία, ἡ, Oratio per imagines. Plato Phædro p. 267, C : Διπλασιολογίαν καὶ γνωμολογίαν καὶ εἰκονολογίαν· 269, A : Ὧν νῦν δὴ ἡμεῖς διῆμεν τῶν παγκάλων τεχνημάτων, βραχυλογιῶν τε καὶ εἰκονολογιῶν καὶ ὅσα ἄλλα.]

[Εἰκονομανία, ἡ, Imaginum insanum studium s. cultus insanus. Const. Man. Chron. p. 90, A : Τὸν σπόρον κατεβάλλοντο τῆς εἰκονομανίας.]

[Εἰκονομαχέω, Imaginum cultui repugno. Sim. Thess. Contra hær. ap. Fabric. B. Gr. vol. 14, p. 53 : Κατὰ τῶν εἰκονομαχούντων Βογομύλων. Cramer.]

[Εἰκονομαχία, ἡ, Imaginum oppugnatio. Const. Man. Chron. p. 90, A : Τὴν ἄκανθαν αὐτόρριζον τῆς εἰκονομαχίας ἀνέσπασαν, et iisdem prope verbis p. 101, D. Niceph. Greg. 20, 4, p. 613, D = 976, 17 : Τὰ ... τῆς εἰκονομαχίας ὄργια.]

[Εἰκονομαχικὸς, ἡ, ὸν, Ad imaginum oppugnationem pertinens. Anon. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 131 : Τῆς εἰκονομαχικῆς αἱρέσεως. Boiss. Theod. Stud. p. 234, B Grets. : Εἰς ἔλεγχον καὶ ἀνατροπὴν τῆς εἰκ. αἱρέσεως. Hase.]

[Εἰκονομάχος, ὁ, Imaginum oppugnator. Constant. Basil. Mac. c. 25, p. 65 : Τοὺς περιλειπεῖς τῶν εἰκονομάχων αἱρετικῶν τῷ ἀναθέματι δούς. Eust. Op. p. 294, 75 : Θῆρα εἰκονομάχον Γελίελμόν τινα. Suicer. Thes. v. Σχολάριοι : « Libellus Synodicus in Constantinop. Synodo, sub Constantino et Irene narrat Synodum voluisse ἀναθεματίσαι εἰκονομάχους. »]

[Εἰκονόμορφος, ὁ, Simulacrorum formator, Statuarius. Manetho 4, 343 : Ζωοτύπους, μακάρων ἀποπλάστορας, εἰκονομόρφους θήσονται.]

[Εἰκονοπερίγραπτος, ὁ, ἡ, Simulacro circumscriptus, expressus. Nomocanon in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 139, B : Εἴ τις οὐ πιστεύῃ τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν ἔνσαρκον αὐτοῦ οἰκονομίαν εἰκονοπερίγραπτον. L. Dind.]

[Εἰκονοποιέω, Simulacrum facio. Just. Mart. Apol. 2, p. 65 : Καί τις ἔλεγεν, Ἐκ μικρᾶς τινος ῥανίδος τῆς τοῦ ἀνθρωπείου σπέρματος δυνατὸν ὀστέα τε καὶ νεῦρα καὶ σάρκας εἰκονοποιηθέντα, οἷα ὁρῶμεν, γενέσθαι, Ad eam quam videmus formam efficta.]

[Εἰκονοποιὸς, ὁ, Simulacrorum factor, Statuarius. Aristot. Poet. c. 25 : Ὥσπερ ἂν εἰ ζωγράφος ἤ τις ἄλλος εἰκονοποιός. Angl. || Adj. Basil. t. 2, p. 116, C : Εἰκὼν εἰκονοποιὸς, Imago imaginis effectrix. Hase.]

[Εἰκονοστάσιον, τὸ, ap. Codin. De off. aulæ Cpol. c. 6, n. 2 : Ἱστῶσιν εἰκονοστάσιον, εἰς ὃ κρέμανται ἅγιαι εἰκόνες, et Sguropulum in Hist. Conc. Flor. s. 18, c. 18 : Ἔφη δὲ ὁ βασιλεὺς, Καὶ ἔχε αὐτὸ εἰς τὸ εἰκονοστάσιόν σου, Ducang. Gl. p. 352 sq. intelligit, Quippiam capellæ seu oratorio simile, in quo sacræ quædam historiæ opere sculptorio repræsentarentur, baculo aut hastæ impositum, et quod ante analogium, ubi sacrum evangelium impositum erat, sisteretur. Capellam vero quam hodie appellamus, in Pœnitent. Ms. cod. Colbert. : Οἱ δὲ τρίγαμοι οὐκ εὐλογοῦνται ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἐν ἰκονοστασίῳ ἄνευ στεφάνων. Typico Ms. monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 80 fin. : Πάλιν κάμπτει πρὸς ἄρκτον, διαιρῶν ἀριστερὰ τὸ εἰκονοστάσιον τῆς βασιλείας μου. V. etiam Ἡμιωβόλιον.]

Εἰκονούργημα, τὸ, Imago, Figura. Germ. Const. p. 242, A Grets. : Ὁ δι' ἑαυτοῦ τὰ εἰκονουργήματα πρὸς τὸ ἐντελόμορφον διαζωγραφήσας Λόγος Θεοῦ. Hase.]

[Εἰκονουργία, ἡ, i. q. præc. Anon. De cruce Grets. A t. 4, p. 30, C. Hase.]

[Εἰκονώδης, ὁ, ἡ, Imaginosus, Gl.]

[Εἰκός. V. Εἴκω.]

[Εἰκοσάγωνον. V. Εἰκοστάγωνον.]

[Εἰκοσαεδρής. V. Εἰκοσάεδρος.]

Εἰκοσάεδρος, ὁ, Qui vicenorum sessuum est. Plut. [Mor. p. 427, A : Πυραμὶς καὶ ὀκτάεδρον καὶ εἰκοσάεδρον καὶ δωδεκάεδρον, ἃ πρῶτα τίθεται Πλάτων, καλὰ μέν ἐστι πάντα συμμετρίαις λόγων καὶ ἰσότησι καὶ κρεῖττον οὐδὲν αὐτῶν .... μιᾶς γε μὴν πάντα συστάσεως οὐκ εἴληχεν οὐδ' ὁμοίαν ἔχει τὴν γένεσιν, ἀλλὰ λεπτότατον μέν ἐστι καὶ μικρότατον ἡ πυραμὶς, μέγιστον δὲ καὶ πολυμερέστατον τὸ δωδεκάεδρον· τῶν δὲ λειπομένων δυεῖν τοῦ ὀκταέδρου μεῖζον ἢ διπλάσιον πλήθει τριγώνων τὸ εἰκοσάεδρον. Et ib. C, 428, A, E; 719, E; 887, C; 1003, C. Theolog. Arithm. p. 38=37 : Κύβου τε καὶ ὀκταέδρου καὶ εἰκοσαέδρου πλευραί. Pollux 4, 161 : Μέτρα, πλευρὰ, ἰσόμηκες ... βάθος ἔχον, ἀβαθὲς, εἰκοσαεδρὲς, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ubi leg. εἰκοσάεδρον. Forma εἰκοσίεδρος est ap. Timæum Locr. p. 98, D, sed cum var. εἰκοσάεδρος. Recentiorum esse consuetudinem in compositis hujusmodi α ponendi pro ι animadvertit Eust. Il. p. 1273, 35. V. Εἰκοσίκλινος, Εἰκοσίπηχυς. L. Dind.]

[Εἰκοσαετηρικὸς, ἡ, όν. Euseb. V. Const. 1, 1 : Εἰκοσαετηρικοῖς ὕμνοις ἐγεραίρομεν, Hymnis in regni vicennalia compositis.]

[Εἰκοσαετηρὶς, ίδος, ἡ, Vicennium. Euseb. H. E. 8, 13, p. 252 : Δεκαετηρίδας καὶ εἰκοσαετηρίδας τῆς βασιλείας ἐκπλήσαντες. Chron. Pasch. p. 698, 14 : Ἀπὸ τῆς εἰκοσαετηρίδος αὐτοῦ (Constantini M.). Et ib. p. 525, 11; et ubi cod. male εἰκοστῆς ἐτηρίδος 527, 2, et ubi κ' ἐτηρίδος ib. 4, 542, 19. L. Dind.]

Εἰκοσαετὴς et Εἰκοσέτης, ὁ, ἡ, Qui viginti annorum est : εἰκοσαετὴς ἑταιρία, Viginti annorum amicitia; χρόνος, Tempus viginti annorum. [Euseb. V. Const. 3, 15 : Εἰκοσαετὴς χρόνος· 22 : Τῆς εἰκοσαετοῦς βασιλείας. Plut. Mor. p. 113, D : Εἰ δὴ ὁ τῆς ζωῆς τῶν ἀνθρώπων χρόνος εἰκοσαετὴς ἦν, τὸν πεντεκαιδεκαέτη ἀπογενόμενον ἐνομίζομεν ἂν μηκέτι ἄωρον τελευτᾶν. Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 25 : Εἰκοσαετεῖς τε καὶ τριακονταετεῖς, Vicennales. Pollux 1, 56. V. Δεκαέτης.]

[Εἰκοσαετία, ἡ, Vicennium. Zonar. Expos. Canon. p. 60. Boiss. Zonar. p. 383 : Βετράνος, ὁ ἀπολυθεὶς τῆς στρατείας· ἐπὶ εἰκοσαετίαν δὲ οὗτοι ἐδούλευον. Philo vol. 2, p. 224, 31 : Προστέτακται γὰρ ἕκαστον ἀνὰ πᾶν ἔτος ἀπαρχὴν εἰσφέρειν, ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀρξαμένους. Joseph. A. J. 8, 5, 3 : Ταῦτα ὁ Σολομὼν εἰκοσαετίᾳ κατασκευάσας. L. Dindorf.]

Εἰκοσαετὶς [rectius fort. Εἰκοσαέτις, έτιδος, ἡ, Vicennalis], Plato De rep. 5, [p. 360, E] : Γυναικὶ μὲν ἀρξαμένῃ ἀπὸ εἰκοσαετίδος μέχρι τεσσαρακονταετίδος τίκτειν τῇ πόλει. Ubi de muliere dixit, non de annorum numero. Bud.

Εἰκοσάκις, Vicies. [Hom. Il. I, 379 : Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη. Plato Leg. 6, p. 771, B : Εἴκοσιν εἰκοσάκις. Dio Cass. 59, 7 : Καὶ ἵπποι δύο ἡμέραις ἠγωνίσαντο, τῇ μὲν προτέρᾳ εἰκοσάκις. Schol. Hom. Il. X, 349 : Εἰκοσάκις ἐξισούμενα.]

Εἰκοσακισχίλιοι, οἱ, Vicies mille, Viginti millia.

[Εἰκοσάκλινος. V. Εἰκοσίκλινος.]

[Εἰκοσάκωλος, ὁ, ἡ, Viginti cola s. membra habens. Schol. Aristoph. Nub. 1153 : Διπλῆ εἴσθεσις εἰς μέλος ἀμοιβαῖον τῶν ὑποκριτῶν εἰκοσάκωλος. Κῶλα autem gramm. appellant versus singulos.]

Εἰκοσάκωπος, ὁ, ἡ, Viginti remos habens : ναῦς, Navis quæ viginti remis impellitur, i. q. εἰκοσήρετμος. [Etym. M. et Hesych. v. Εἰκοσόροιο, Suid. v. Εἴκοσιν.]

Εἰκοσάμηνος, ὁ, ἡ, Qui viginti mensium est, Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 7, 662 : Ποθέουσα τὸν εἰκοσάμηνον ἀδελφόν.]

[Εἰκοσαμναῖος, αία, αῖον, Qui viginti minarum saxum projicit. Philo Belop. p. 95, 10 : Καὶ ἑκατέρωθεν ἐφ' ἑκάστῳ πετροβόλος εἰκοσαμναῖος. Hase.]

[Εἰκοσάπηχυς. V. Εἰκοσίπηχυς.]

Εἰκοσαπλάσιος, α, ον, Vigecuplus, Vicies auctus. Plato Tim. [p. 35, C, ubi ἑπτακαιεικοσαπλ., in aliis libris vero ἑπτακαιεικοσιπλ. L. D. Legitur in Theol. Arithm. p. 40, 1. Hase.]

[Εἰκοσαπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, idem. Schol. brev. Hom. Il. X, 349. Boiss. Etym. v. Εἰκοσινήριτος, Archimed. p. 121, 13. Angl. Plut. Mor. p. 925, C : Τὸ τοῦ ἡλίου ἀπόστημα τοῦ ἀποστήματος τῆς σελήνης, ὃ ἀφέστηκεν ἡμῶν πλέον μὲν ἢ ὀκτωκαιδεκαπλάσιον, ἔλαττον δὲ ἢ εἰκοσαπλάσιόν ἐστι.]

[Εἰκοσαπλοῦς, ῆ, οῦν, Viginticuplus. Hesych. (in gl. ex Hom. Il. X, 349 petita, ubi eadem schol. et Eust., Εἰκοσινήριτ' ἄποινα). Wakef. Id. : Ἑεικοσάβοιον, ἢ εἰκοσαπλοῦν.]

Εἰκοσαπρωτεία, ἡ, Vigintiprimatus.

Εἰκοσάπρωτοι, οἱ, Viginti primi. [V. Πεντάπρωτοι.]

[Εἰκοσάριθμος, ὁ, ἡ, Numerum vicenarium implens, vel Vicies numeratus, Vicenarius, recensetur ab Suida, a Wakef. cit., inter compp. c. εἴκοσι, et ab Etym. M. p. 297, 44 adhibetur explicando voc. εἰκοσινήριτος.]

[Εἰκοσὰς, άδος, ἡ, Numerus vicenarius. Sextus Adv. astrol. 4, 32, p. 337, 18 : Ἀκολουθήσει γὰρ τῇ τῆς μονάδος προσθέσει τὴν δεκάδα εἰκοσάδα γίνεσθαι. Lucian. Alex. c. 11 : Πένθ' ἑτέρας μονάδας καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον. Pollux 1, 63 : Μετὰ δὲ τὴν ι' Ἡσίοδος μὲν ε' τὴν μέσην φησὶ τὴν ε' τε καὶ ι' λέγων, ἡμῖν δὲ ῥητέον α' ἐπὶ ι', β' ἐπὶ ι', καὶ μέχρι τῆς εἰκοσάδος, ubi est var. εἰκάδος.]

[Εἰκοσαστάδιον, τό (Spatium viginti stadiorum). *Je ne sais pas si on le trouve nulle part dans cette forme substantive dont M. Schneider doute avec raison. Mais on trouve l'adjectif* Εἰκοσαστάδιος *dans Strabon* 9, p. 426, Εἰκοσασταδίῳ πορθμῷ, *Un détroit large de* 20 *stades*. Coraes. Eust. Od. p. 1417, 31 : Ὡς ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι (voc. εἴκοσι), ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς α τρέπει, οἷον εἰκοσιστάδιον καὶ εἰκοσαστάδιον, Αἴλιος Διονύσιος λέγει.]

[Εἰκοσαστάδιος, ὁ, ἡ, Viginti stadiorum mensuram habens. V. Εἰκοσαστάδιον.]

[Εἰκοσάστεγος, ὁ, ἡ, Viginti habens contignationes. Athen. Mechan. p. 70, B Rigalt. Hase.]

[Εἰκόσατος, ὁ, Vigesimus. Tzetz. Anteh. 360 : Εἰκοσάτου πρώτου δὲ χρόνου τότε τήνδε ἐοῦσαν, Annum agentem vigesimum primum. Ubi olim εἰκοσέτου. L. D.]

Εἰκοσάφυλλος, ὁ, ἡ, Viginti folia habens. E Theophr. affertur εἰκοσάφυλλα ῥόδα, Quibus vicena folia insunt, H. Pl. 6, 6, [4].

[Εἰκοσετηρὶς, ίδος, ἡ, Vicennium. Dio Cass. 58, 24 : Οἱ δ' ὕπατοι τὴν δεκετηρίδα τὴν δευτέραν ἑώρτασαν· οὕτω γὰρ αὐτὴν, ἀλλ' οὐκ εἰκοσετηρίδα ὠνόμαζον. L. Dind.]

[Εἰκοσέτης, ους, ὁ, Qui viginti annorum est. Gregor. Anth. Pal. 8, 123 : Εἰκοσέτης πᾶσαν Εὐφήμιος, ὡς μίαν οὔτις, ... μοῦσαν ἐφιπτάμενος. L. D. Lucill. Anth. Pal. 11, 77 : Εἰκοσέτους σωθέντος Ὀδυσσέος εἰς τὰ πατρῷα, Post viginti annos. Schæf. Inscr. Muratori p. 1693. Angl.]

[Εἰκοσέτις, έτιδος, ἡ, Quæ viginti est annorum. Dioscorides Anth. Pal. 7, 166 : Αἱ παρὰ Νείλῳ κρύπτουσιν Λιβύης ἠόνες εἰκοσέτιν.]

Εἰκοσήρετμος, ὁ, ἡ, ναῦς, Navis habens viginti remos.

Εἰκοσήρης ναῦς, Navis viginti ordinum. [Athen. 5, p. 203, D : Εἰκοσήρης μία.]

Εἴκοσι [et ante vocalem Εἴκοσιν : v. Etym. M. p. 297, 51], Viginti. Hom. Od. Π, [249] : Πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι, Viginti et quatuor, εἰκοσιτέσσαρες· [Il. B, 510 : Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον· N, 260 : Δούρατα δ' αἴχ' ἐθέλησθα καὶ ἓν καὶ εἴκοσι δήεις, producta syllaba ante εἰ, propter digamma, quo non caruisse hoc voc. testificantur formæ infra notandæ. Quamobrem Bentl. Λ, 25 : Δώδεκα δὲ χρυσοῖο καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο, legebat χρυσοῦ. || Οἱ εἴκοσι, Viginti viri, in specie dicuntur quos Athenienses post exactos triginta tyrannos ad rempublicam constituendam legerunt. V. Poll. 8, 112, ibique Kuhn.] || Ἐείκοσι, poet. pleonasmo τοῦ ε pro εἴκοσι, Viginti. Hom. Il. Π, [847] : Εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν. [Eadem forma ap. Herodot. 2, 121, 122, 130; 3, 23, sed cum variet. εἴκοσι. Forma Dor. est Εἴκατι, ap. Theocr. 5, 86, unde inter Dorica refert Gregor. Cor. p. 270; in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, 10, 11, Tab. Heracl. p. 274, 55; 275, 71. Laconica Βείκατι, quod v. Æolica, ut videtur, Ἴκατι in gl. Hesychii Ἴκατιν (cod. ἰκάντιν), εἴκοσιν. Ejus formæ ex. ambiguum est quod

scribitur ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 697, FPKATI. Sed clare in Bœot. ib. p. 741, III, 39: Fίκατι, et ϝίκατι in Tabb. Heracl. p. 161, 37; 162, 45; 193, 33, 35, etc. Conf. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 264. L. D.] A

Εἰκοσίβοιος, sive Ἑεικοσάβοιος, per pleonasm. τοῦ ε, et τροπῇ τοῦ ι εἰς α, Viginti boum, s. ejus nom. numum, pretio æstimabilis. Hom. Od. A, [431]: Ἑεικοσάβοια δ' ἔδωκεν· ubi Eust. exp. σταθμός τις ὕλης μεταλλικῆς, δι' οὗ εἴκοσι βόας ἦν ὠνήσασθαι. [X, 57: Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἑεικοσάβοιον ἕκαστος.]

[Εἰκοσιδύο, Viginti duo. Eust. Il. p. 726, 13: Πήχεων ἐστὶν εἰκοσιδύο. Schol. Lycophr. p. 90.]

[Εἰκοσίεδρος. V. Εἰκοσάεδρος.]

[Εἰκοσιεννέα, Εἰκοσιὲξ, Εἰκοσιεπτὰ (et de quo infra Εἰκοσιοκτὼ), Viginti novem s. Undetriginta, Viginti sex, Viginti septem, quæ leguntur primum in libris Athen. 13, p. 608, A, ap. schol. Platon. p. 454 Bekk.; alterum in Vita Eurip. ab Elmsl. Baccharum fabulæ subjecta; tertium ap. Hippocr. De oss. nat. p. 274, 1, Diodor. 12, 35, p. 501, 94; 14, 97, p. 716, 96, Plut. Mor. p. 1017, D; 1018, C; 1028, B, manifesta sunt librariorum inventa, numeros literis κθ', κς', κζ' expressos in numeralia transferentium. Veteres enim sine hiatu certe dixissent εἰκοσινεννέα, etc. Nam in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 563, n. 1066, 8 quod esse putatur εἰκοσιὲξ ἀνύσαντα, incertius videtur quam cui multum tribuam. L. Dindorf.] B

[Εἰκοσιετὴς, οῦς, ὁ, Qui est viginti annorum. Dio Cass. 55, 9: Ὥστε τινὰ νεώτερον εἰκοσιετοῦς ὑπατεῦσαι. Forma Bœot. ϝικατιϝέτιες est in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, 2. L. Dind.]

Εἰκοσιετὴς, ίδος, ἡ, Quæ est viginti annorum.

[Εἰκοσικαιτέτρατος, η, ον, Vigesimus quartus. Anth. Pal. 7, 343, 8: Εἰκοσικαιτέτρατον βιότου λυκάβαντα περῶντα.]

[Εἰκοσίκλῑνος, ὁ, ἡ, Viginti lectorum capax. Antigonus Caryst. ap. Athen. 12, p. 548, A: Ἐν τῇ Κόνωνος οἰκίᾳ εἶχεν εἰκοσίκλινον οἶκον. Diodor. 1, 49: Ὁμότοιχον δὲ τῇ βιβλιοθήκῃ κατεσκευάσθαι περιττῶς οἶκον εἰκοσίκλινον. De forma per α Eust. Il. p. 1273, 35: Εἰκοσάπηχυ δὲ, φασὶν, εἰπεῖν, καὶ εἰκοσάκλινον οὐ χρὴ, κἂν ἔδοξε τοῖς ὕστερον οὕτω λέγειν, οἳ καὶ πεντάκλινον καὶ τοιαῦτά τινα λέγουσι. L. Dindorf.] C

Εἰκοσίμετρος, ὁ, ἡ, Viginti mensuras capiens, Viginti mensurarum capax. Hom. Il. Ψ, [264]: Ὠτώεντα λέβητα δύω καὶ εἰκοσίμετρον, i. e. δύο καὶ εἴκοσι μέτρα χωροῦντα. [Rectius nunc δυωκαιεικοσίμετρον.]

Εἰκόσιμνος, ὁ, ἡ, Qui viginti minarum est, apud Lysiam [Poll. 9, 57], Τετύχηται δέ μοι καὶ εἰκοσίμνος ἔρανος. [Libri Poll. meliores τετύχηκε et εἰκοσίμνος (ut secundo l. scripsit ipse HSt.) vel εἰκοσίμνως. Nec ferendam esse scripturam per ο in ultima, vidit jam Lobeck. ad Phryn. p. 554.]

Εἰκοσινήριτος, ὁ, ἡ, De quo viginti inter se contendant. Hom. Il. X, [349]: Οὐδ' εἶχεν δέκαχις καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα Στήσωσ', i. e. πρὸς εἴκοσιν ἐριστὰ, vel εἰκοσάκις ἐρίζοντα καὶ ἐξισάζοντα, Eust.

[Εἰκόσιοι, οἱ, Viginti. Anth. Pal. App. 262: Τρεῖς γὰρ ἐπ' εἰκοσίοις τελέωσε βιοῦσ' ἐνιαυτοὺς, καὶ μετὰ τούσδ' ἔθανεν τοῦτο λιποῦσα φάος. Miretur aliquis poetam noluisse uti forma εἰκοστοῖς, sed finxisse novam, ut videtur, εἰκοσίοις. Εἰκοστοῖς enim si scriberetur, ordinale esset loco cardinalis, cujus permutationis exx. v. in Δέκατος, Ἕνατος, Ὄγδοατος.] D

Εἰκοσιοκτὼ, Viginti octo. [Diodor. 14, 102, p. 720, 79; Proculus ad Hes. Op. 766. V. Εἰκοσιεννέα.]

[Εἰκοσιπενταέτις, ιδος, ἡ, Quæ viginti quinque est annorum. Anth. Pal. App. 209, 8: Εἰκοσιπενταέτις Τρυφέρα τῇδ' ἐν χθονὶ κεῖμαι. Osann. Syll. 1, 47, p. 146, et Bœckh. Inscr. Gr. 1, p. 547.]

[Εἰκοσιπέντε.] Ἑεικοσιπέντε pro εἰκοσιπέντε, Viginti-quinque. [Demosth. p. 926, 4: Ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσιπέντε. Schol. Lucian. Alex. c. 11: Τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε, et mox iterum. L. Dind.]

Εἰκοσίπηχυς, ὁ, ἡ, ut εἰκόσιμνος, sive Εἰκοσάπηχυς, ut εἰκοσάμηνος, Qui viginti cubitorum est. [Chares ap. Athen. 12, p. 538, D: Κίονες εἰκοσαπήχεις. Ubi fort. scrib. εἰκοσιπήχεις. V. l. Eust. in Εἰκοσίκλινος cit. Lucian. Dial. mort. 27, 4: Ἐπήλαυνεν εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος.]

[Εἰκοσιστάδιον. V. Εἰκοσαστάδιον.]

Εἰκοσιτέσσαρες, et Εἰκοσιτέσσαρα, Vigintiquatuor. [Diodor. 14, 92: Ἔτη εἰκοσιτέσσαρα. V. Εἰκοσιεννέα. L. D. Schol. Arat. 27. Anecd. Gr. t. 5, p. 98, 100, εἰκοσιτεσσάρων. Boiss.]

[Εἰκοσιτρεῖς, ία, Viginti tres. Athen. 13, p. 585, B: Στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν, ubi liber unus εἴκοσι καὶ τριῶν. Tzetz. Hist. 5, 187: Εἰκοσιτρεῖς εἰς ἀριθμόν. L. Dindorf.]

[Εἰκοσόργυιος, ὁ, ἡ, Qui viginti est ulnarum. Xen. Ven. 2, 5: Τὰ δὲ δίκτυα δεκόργυια, εἰκοσόργυια, τριακοντόργυια.]

Εἰκόσορος ναῦς, Navis quæ viginti remis agitur. [Nicostratus ap. Athen. 11, p. 474, B: Ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν; Valck. Demosth. p. 926, 7: Ὃς πλευσεῖται ... ἐν τῇ εἰκοσόρῳ ἣν Ὑβλήσιος ναυκληρεῖ. Teles Stob. Flor. vol. 2, p. 84: Εἰς τὴν εἰκόσορον μεταβάντα.] || Ἑεικόσορος dicitur pro εἰκόσορος, sc. ναῦς, Navis quæ viginti remis impellitur: ut Hesych. quoque ἑεικοσόροιο exp. εἰκοσακώπου, et φορτηγοῦ τελείας. [Ex Hom. Od. I, 322: Νηὸς ἑεικοσόροιο.]

[Εἰκοστάγωνον, τὸ, q. d. Vigintiangulum, vox nihili ap. Iamblichum Vita Pyth. c. 34, 247, p. 198=482, ab Schneid. cit.: Φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλάσσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ εἰκοσταγώνου σύστασιν (τοῦτο δ' ἦν δωδεκάεδρον, ἓν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχημάτων) εἰς σφαῖραν ἐκτείνεσθαι. Cod. Ciz. εἰκοσαγόρου. Legendum εἰκοσαγώνου. L. Dind.]

Εἰκοσταῖος, α, ον, Vigesimanus: qui τῇ εἰκοστῇ, Vigesima die, aliquid facit: ut qui vigesima die nascitur s. provenit. [Theophr. H. Pl. 7, 1, 3: Τὸ μὲν ἐννεακαιδεκαταῖον, ἐνιαχοῦ δὲ εἰκοσταῖον. Hippocr. De morb. vulg. 2, p. 1121, G: Ἀπέθανεν ἐγγὺς εἰκοσταίης.]

[Εἰκοστοέβδομος, Vigesimus septimus. Plut. Mor. p. 1027, E: Ὅπου δὲ τρίτον καὶ ἔνατον καὶ εἰκοστοέβδομον. L. Dindorf.]

Εἰκοστολόγος, ὁ, Qui τὴν εἰκοστὴν, i. e. Vigesimam, sc. partem, colligit: ut δεκατηλόγος, Qui decimam. Aristoph. Ran. [363]: Θωρυκίων ὢν εἰκοστολόγος, κακοδαίμων, ubi schol. exp. τὰ εἰκοστὰ ἐν τῇ κρίσει συνάγων. [Rectius Mœris p. 165: Εἰκοστολόγον, τὸν εἰκοστώνην, ὡς Ἀρ. ἐν Βατρ. Bis memorat Pollux 6, 128; 9, 29. V. Εἰκοστή. L. D. Bœckh. Inscr. Gr. n. 89, 22: Εἰκοστολόγον καὶ τοὺς ταμίας, sec. conject. Bœckhii. Hase.]

[Εἰκοστόμονον, τὸ, 1/21. V. Εἰκοστόπρωτον.]

[Εἰκοστόπεμπτος, η, ον, Vigesimus quintus. Geopon. 8, 23, 2: Εἰκοστόπεμπτον μέρος. Nicomach. Arithm. 1, 12, p. 17=83: Ὁ δὲ κε' πρὸς τῷ εἰκοστοπέμπτῳ τῷ παρωνύμῳ ἑαυτοῦ ἔτι καὶ ἑτερωνύμῳ χρῆται τῷ πέμπτῳ, Numerus 25 præter cognominem numerum 25 resolvitur etiam in numerum diversi nominis quinarium.]

[Εἰκοστόπρωτον, τὸ, Pars una et vigesima. Nicomach. Arithm. 1, 12, p. 17=83: Ὁ δὲ κα' (μέρει χρῆται) ἑβδόμῳ καὶ τρίτῳ πρὸς τῷ εἰκοστοπρώτῳ, Numerus 21 dividitur non solum in septem et tria, sed etiam in 1/21. Cod. Ciz. sec. Schneid. Suppl. Lex. εἰκοστομόνῳ, fort. melius. V. Ἑβδομηκοστόμονον. L. Dind.]

Εἰκοστὸς, ὴ, ὸν, Vigesimus. [Hom. Od. E, 34: Ἥματί κ' εἰκοστῷ, etc. Aretæus Acut. m. causs. 2, 10, p. 9=10: Ἐντὸς εἰκοστῆς (sc. ἡμέρας). Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 143, n. 105, 4: Ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ. Et sim. ib. p. 224, 13 sqq. Speciatim Εἰκοστὴ, Vicesima, Gl. Varia autem sunt vigesimarum genera, ut εἰκοστὴ τῶν γιγνομένων, quam Pisistratidas exegisse ab Atheniensibus narrat Thucyd. 6, 54. Εἰκοστὴ τῶν κατὰ θάλασσαν ap. eund. 7, 28, coll. Bekk. An. p. 185, 21: Δεκάτη καὶ εἰκοστή· οἱ Ἀθηναῖοι ἐκ τῶν νησιωτῶν ταῦτα ἐλάμβανον. Εἰκοστὴ ἐλευθερίας, Vigesima manumissionis, cujus mentio fit in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 538, n. 963. L. Dind.] || Ἑεικοστὸς pro εἰκοστὸς, Vigesimus. Od. P, [327]: Ἑεικοστῷ ἐνιαυτῷ. [Il. Ω, 765. Metrod. Anth. Pal. 14, 2, 5; 3, 6; 118, 4.]

[Εἰκοστοτέταρτος, η, ον, Vigesimus quartus. Plut. Mor. p. 935, D: Μεῖζον ἢ εἰκοστοτέταρτον. Chron. Pasch. p. 204, 3: Εἰκοστοτέταρτον τῆς οἰκείας ἡλικίας ἐνιαυτὸν ἄγοντες (Romulus et Remus). Nicomach. Arithm. p. 14=80: Ἐν τῷ κδ' ... εἰκοστοτέταρτον α', Numeri 24 pars 24 est 1.]

[Εἰκοστώνης, ου, ὁ, Vigesimarum conductor. Mœris p. 165: Εἰκοστολόγον, τὸν εἰκοστώνην. Ad quem Piers.: « Arrian. Epictet. 4, 1 : Τοῖς εἰκοστώναις ἐπιθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον· ubi Lipsius in Exc. ad Taciti An. 13, 1 et Uptonus e Philoxeno (Εἰκοστωτὴς, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν, Vicesimarius) etiam reponere voluerunt εἰκοστώταις. Sed recte Ernestius ad Lipsii Exc. monuit in Gl. pro εἰκοστώτης castigandum esse εἰκοστώνης ».]

[Εἰκοστώτης. V. Εἰκοστώνης.]

Εἰκοσώρυγος, ὁ, Qui viginti vallorum s. fossarum est. [E Xen. Ven. 2, 6, ubi recte nunc εἰκοσόργυιος.]

[Εἰκότερον. V. Εἴκω.]

Εἰκοτολογέω, Similitudinem veri consequor in iis, quæ dico. Hesych. [et Zon. p. 640] εἰκοτολογῆσαι exp. ἐστοχασμένως εἰπεῖν, quod alii reddunt E conjecturis dicere. [Strabo 13, p. 620 : Εἰκοτολογεῖν δ' ἐστὶ κἂν εἴ τις τὸν ἀκριβῆ ζητῇ κατὰ τὸν ποιητὴν ὅρον, μέχρι τίνος οἱ Κίλικες διέτεινον. Philo vol. 2, p. 554, 13 : Δειναὶ γὰρ αἱ εὔθικτοι καὶ μεγάλαι φύσεις εἰκοτολογῆσαι.]

[Εἰκοτολογία, ἡ, Probabilitas, Verisimilitudo. Archytas Stobæi Ecl. ph. vol. 1, p. 724 : Αἰτιολογίαι δὲ καὶ εἰκοτολογίαι ἐν φυσιολογίᾳ. Strabo 13, p. 620 : Ταῦτα μὲν οὖν τοιαύτην τινὰ ἔχει τὴν εἰκοτολογίαν, De his hæc licet probabiliter dicere. Iamblich. Vita Pyth. c. 18, 86, p. 71=184 : Αἱ προστιθέμεναι εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων. Eust. Il. p. 729, 20 : Τὸ τῶν Ἑλλήνων ἀριθμήσαντες πλῆθος κατά τινα εἰκοτολογίαν λογιστικήν. L. D. Hermias schol. in Plat. Phædr. f. 50 : Αὕτη γὰρ ἡ ἀνάπτυξις γλίσχρος ἐστὶ καὶ εἰκοτολογία. Cramer.]

Εἰκότως, Ut rationi consentaneum est, par est. [Thucyd. 3, 53 : Τόν τε γὰρ ἀγῶνα περὶ τῶν δεινοτάτων εἶναι εἰκότως ὑποπτεύομεν· 6, 20 : Οὐδ' ἂν τὴν ἀρχὴν τὴν ἡμετέραν εἰκότως ἀντ' ἐλευθερίας προσδεξαμένας.] Sed redditur sæpius, Merito, Jure. Thuc. [1, 37 : Ἡμεῖς τε οὐκ ἀδικοῦμεν καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰκότως πολεμοῦνται· 2, 54 : Ἐνίκησε δὲ ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰκότως λοιμὸν εἰρῆσθαι· 60] : Οὐκ ἂν εἰκότως νῦν γε τοῦ ἀδικεῖν αἰτίαν φεροίμην. Idem, Πῶς οὐκ εἰκότως ἠθύμουν; [3, 13 : Τοιαύτας ἔχοντες προφάσεις καὶ αἰτίας ἀπέστημεν, σαφεῖς μὲν τοῖς ἀκούουσι γνῶναι ὡς εἰκότως ἐδράσαμεν. Conf. 46, 58. 6, 82 : Ἀνάγκη καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς εἰπεῖν ὡς εἰκότως ἔχομεν· 83 : Καὶ οὐ καλλιεπούμεθα ὡς ἢ τὸν βάρβαρον μόνοι καθελόντες εἰκότως ἄρχομεν. Et ib. 89; 7, 18. Æsch. Suppl. 403 : Νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσιά τ' ἐννόμοις, etc. Plato Epin. p. 979, D : Ὦ ξένε, ὡς εἰκότως εἶπες ὅτι κ. τ. λ. Xen. Cyrop. 8, 8, 20 : Τά γε μὴν πολεμικὰ πῶς οὐκ εἰκότως νῦν τῷ παντὶ χείρους ἢ πρόσθεν εἰσί;] Plut. De def. orac. [p. 409, F] : Ἐκεῖνον μὲν οὖν εἰκότως ὁ θεὸς ἠμύνατο. Interdum ponitur in fine orationis, pro Et merito quidem. [Frequentat impr. Lycurgus : v. c. p. 157, 36; 161, 42; 163, 21; 165, 34; 166, 39. Thucyd. 1, 77 : Ἡ δὲ ἡμετέρα ἀρχὴ χαλεπὴ δοκεῖ εἶναι εἰκότως· τὸ παρὸν γὰρ ἀεὶ βαρὺ τοῖς ὑπηκόοις· 2, 93 : Ἦν δὲ ἀφύλακτος καὶ ἄκλητος εἰκότως διὰ τὸ ἐπικρατεῖν πολὺ τῷ ναυτικῷ. Isocr. Demon. p. 12, D : Πάντες γὰρ μισοῦσιν οὐχ οὕτω τοὺς ἐξαμαρτάνοντας ὡς τοὺς ἐπιεικεῖς μὲν φάσκοντας εἶναι, μηδὲν δὲ τῶν τυχόντων διαφέροντας, εἰκότως· ὅπου γὰρ κ. τ. λ. || Infinitivo junxit Eur. Or. 735 : Εἰκότως κακῆς γυναικὸς ἄνδρα γίγνεσθαι κακόν. Alia phrasis est Iph. T. 911 : Σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει. Permutatum c. εἰκὸς v. Demosth. p. 11, 6; Diodor. 5, 2. L. Dindorf.]

[Εἰκτέον, Cedendum est, adj. verbale ab Εἴκω. Philo vol. 2, p. 68, 41 : Ἀλλ' εἰ τῆς ἐμῆς βουλήσεως ἐπικρατέστερα τὰ τῆς ἀνάγκης ἐστὶν, εἰκτέον. Hase.]

Εἰκτικὸς, ἡ, ὸν, Ad cedendum aptus, Facile cedens. Themist. p. 42 εἰκτικὸν opp. τῷ ἀντιτύπῳ. [Origenes De princip. l. 3, ed. Delar. vol. 1, p. 124, A : Τί ἄλλο ἐστὶν ἤ τι εἰκτικὸν γενέσθαι καὶ μὴ ἀντίτυπον πρὸς τὴν ἀλήθειαν; L. Dind.]

[Εἰκτὸς, ὴ, ὸν, Obsequiosus. Etym. M. p. 297, 8 : Εἴκω... ἐξ οὗ καὶ εἰκτὸς ὁ ὑπείκων καὶ ὑποταττόμενος.]

[Ἔικτος, ὴ, ὸν, Similis. Suid. : Ἔικτον, τὸ ὅμοιον.]

[Εἰκτὼν, numen ab Ægyptiis cultum. Iambl. De myst. Æg. s. 8 c. 3 : Τούτου δὲ (τοῦ Ἡμῆφ) τὸ ἓν ἀμερὲς καὶ ὅ φησιν (Hermes) πρῶτον μάγευμα, ὃν καὶ Εἰκτὼν ἐπονομάζει. Crediderim esse cognomen Cnephi, atque significare Copt. *Ich-tho*, i. e. Spiritum Universi. Pluribus de nomine hoc dixi in Panth. 1, c. 4, § 6. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 64. Pro Ἡμῆφ videtur legendum Κνὴφ vel Καμὴφ, et pro μάγευμα potius μαίευμα, Partus. V. Gale in notis p. 301. Addit autem ille multa de deo Εἰκτὼν procudisse Kircherum, sibi autem istud nomen adhuc incompertæ esse significationis. Tewater. Adde Jo. Gottlob Guil. Dunckelii Εἰκτὼν Ægyptius s. de Ictonis, dei Ægyptiorum, nomine et numine, in Misc. Lips. Nov. vol. 10, P. 1, p. 7-32. Sturz. De dial. Mac. et Al. p. 90.]

Εἴκω, Similis sum. Aristoph. Nub. [1000] : Εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τούτῳ, Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, Similis eris, Idem tibi quod Hippocratis filiis accidet. [Unde ἐείξεις falso citat Etym. M. p. 317, 43.] Exp. tamen ὁμοιῶ ab Etym. et Eust. [Il. p. 714, 54.] || Εἶκε, Videbatur, Consentaneum erat, Hom. Il. Σ, [520] : Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον, ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι· sic enim ibi accuratiora exemplaria scriptum habere tradit Eust., exp. ἐῴκει, ἔπρεπεν : si vero ἦκε scribatur, esse καθῆκε. A pass. sunt, Il. Ψ, [379] : Αἰεὶ γὰρ δίφροις [δίφρους] ἐπιβησομένοισιν ἔϊκτην, Similes erant rhedam conscensuris, Videbantur conscensuri. Ex eod. libro Eust. [p. 1288, 7] citat [v. 107] Ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, exp. ὡμοίωτο, ἐῴκει. Od. Δ, [27], de Nestoride et Telemacho, Γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ἔϊκτον. [Et in Ind. :] Ἐίκτην, Similes erant : ὡμοιώθησαν, per sync. pro εἰκείτειν, dissoluta diphth. : præt. plusquamp. ab εἴκω. Il. A, [104, et Hesiod. Sc. 390] : Ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Ἔϊκτο, poet. dialysi pro εἶκτο : pr. plusquamp. pass. ab εἴκω. Epigr. [Christodori Ecphr. v. 20, Anth. Pal. 2, vol. 1, p. 38] : Ἀλλ' ἔτι βουλὴν σκεπτομένῳ ἔϊκτο, Similis erat. || Videbatur, ἐνομίζετο, ἐδόκει. Apoll. Rh. 2, [39] : Γαίης εἶναι ἔϊκτο πέλωρ τέκος. || Ἐείκω, i. q. εἴκω. Unde in pass. ἔεικται, Similis est, ὡμοίωται. At ἤϊκτο Od. Δ, [796] : Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, est ab ἔϊσκω. Ἤϊκτο, Hesych. exp. ἐφίετο, ὡμοίωτο : quorum illud est ab ἀΐσσω, hoc ab ἔϊσκω.

|| Ἔοικα, præt. med. ab Εἴκω, Similis sum. Hom. Od. Z, [242] : Πρόσθεν μὲν γὰρ δή μοι ἀεικέλιος δόατ' εἶναι, Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικε. Il. Γ, [158] : Ἀθανάτοισι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν. Od. A, [208] : Κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικας Κείνῳ. Hæc de formæ habitusque corporis similitudine ap. Hom. præcipue exempla sunt : ap. Eund. reliquosque scriptt. ad alia quoque transfertur : ut, Ἔοικας βασιλῆϊ, Od. Ω, [252]; Ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, Θ, [166]. Sic ap. Xen. Conviv. [6, 9] : Ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς. [Conf. ib. 8.] Dem. Ol. 2, [p. 18, 9] : Δαιμονίᾳ τινὶ καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ. Quibus in ll. modis duobus vocab. hoc Lat. exprimi potest : nam βασιλῆϊ ἔοικας reddere potes, Regi similis es : item, et quidem frequentius, Videris rex esse. Sic illud Xen., Ἵνα μὴ καὶ σὺ λοιδορουμένῳ ἐοίκῃς, Ne et tu convitianti similis sis, convitiari videaris. Sic ap. eund. Xen. [Comm. 1, 6, 10] : Ἔοικας τὴν εὐδαιμονίαν οἰομένῳ τρυφὴν καὶ πολυτέλειαν εἶναι, Videris existimare. || Ἔοικα, Videor. Aristoph. [Pl. 826] : Δῆλον ὅτι τῶν χρηστῶν τις, ὡς ἔοικας, εἶ, Ut videris. Et nonnunquam cum infin., ut ap. [Æsch. Prom. 971 : Χλιδᾶν ἔοικας· 984 : Ἐρεῖν ἔοικας, etc.] Plat. De LL. : Ἔοικα τυχεῖν, Videor mihi consecuturus. [Soph. Phil. 317 : Ἔοικα κἀγὼ τοῖς ἀφιγμένοις ἴσα ξένοις ἐποικτείρειν σε. De somniante Alciphro 3, 10 : Ἐᾴκειν δὲ καὶ τῷ χεῖρε δακτυλίων πεπληρῶσθαι, quod ib. paullo ante ἐδόκουν. Participio ubi conjungitur modo nominat. ponitur modo dat. Plato Leg. 12, 948, B : Ἔοικε δὴ δικαστῇ μὲν ἀνθρώπων οὐδενὶ διανοούμενος δεῖν ἐπιτρέπειν, θεοῖς δέ. Xen. H. Gr. 6, 3, 8 : Ἔοικατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι, ubi nonnulla Schneid. Dat. Plat. Reip. 3, p. 414, C : Ὡς ἔοικας ὀκνοῦντι λέγειν. Inter utrumque casum fluctuant libri Xen. Comm. 4, 3, 8.] Synes. : Ἔοίκασιν ὕπαρ μοι δώσειν κακόν. At Xen. Mem. 1, [4, 6] : Οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι; redditur, Nonne videtur tibi fuisse? Ubi tamen aut ἐοικέναι videtur mendosum, aut potius ἔργῳ legi debere. [Ita libri quidam.] At Ἔοιγμεν pro ἐοίκαμεν, Soph. Aj. [1239], Videmur [Male scriptum ἔϊγμεν Etym. M. p. 253, 26, recte ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 24, 1. Eur. Cycl. 99 : Βρομίου πόλιν ἔοιγμεν εἰσβαλεῖν, et Heracl. 681. Et signif. proxime posita ib. 427 : Ἔοιγμεν ναυτίλοισιν] : sicut εἴξασι [et εἴκασι] pro ἐοίκασι

Plat. dixisse annotat Suid. [ex Timæo Lex. Plat. p. 98], citans et Aristoph. Nub. [343] : Εἴξασιν γοῦν ἐρίοισιν πεπταμένοισι. Item in altera signif. pro Videtur, Eur. Iph. A. [848] : Μνηστεύω γάμους οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασι, Quæ nullæ sunt, ut videntur. [Locos Plat. aliosque indicavit Ruhnk. ad Tim. Εἴκασι qui dixerit, nondum vidi. Memorat εἴξασι etiam Herodian. Περὶ μον. λ. p. 45, 14, Etym. M. p. 297, 15. Infin. Εἰχέναι (εἰχέαι cod.), ἐοικέναι, quod scribendum εἰκέναι, memorat Hesychius. V. Προσείκω. Opt. ἐοίκοι Pollux 7, 162 : Ἀλλὰ καὶ Ἀριστοφάνης ἂν ἐοίκοι καλεῖν, ubi al. libri male ἔοικε. Subjunct. præter Xenoph. in l. Conv. ab HSt. cit. Dio Cass. 78, 39 : Ἵν' ὅτι μάλιστα ἰδιώτῃ τινὶ ἐοίκῃ.] Et Ἐώκειν plusquamperf. Similis eram. Il. B, [57] : Νέστορι δίῳ Εἶδός τε, μέγεθός τε, φυήν τ', ἄγχιστα ἐώκει. [Ἦκει pro ἐώκει ex Aristoph. Av. 1298 : Ὄρτυξ καλεῖτο (καλεῖται Suid., ἐκαλεῖτο Ar.)· καὶ γὰρ ἦκει ὄρτυγι, afferunt Suidas et gramm. Barocc. Bekk. An. p. 1379, a, ubi ἦκεν libri deteriores, meliores εἶκεν. L. D.] Sed et Οἶκα pro ἔοικα dici annotat Eust. [Il. p. 759, 5; 1160, 21] : imo ἔοικα ex hoc, præfixo ε, fieri. Sic et Pollux 1 [immo 9, 131] pro ἐοικέναι et προσεοικέναι scribit dici posse οἰκέναι et προσοικέναι. Unde esse ap. Herodot. Ionice οἰκὸς pro ἐοικός : nam ἐοικὸς Att. esse. [Iterum HSt. :] Οἰκὼς, i. q. ἐοικὼς, sed hoc magis Att. est. Signif. autem Similis. Herodot. [3, 61] : Οἰκὼς μάλιστα τὸ εἶδος, Corporis habitu quam simillimus. Idem Εἰκότα, ut ἐοικότα, vocat Probabilia, Verisimilia, Consentanea. [Nunc ap. Herod. ubique restituta forma οἰκὼς, de qua v. exx. ap. Schweigh. in Lex. Georg. Choerob. ap. Bekk. An. p. 1404, a : Οἶκας παρ' Ἀλκμᾶνι ἀντὶ τοῦ ὅμοιος εἶ.] || Ἔοικε impers. sumtum, Videtur. Plato De LL. [1, p. 643, A] : Τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικε, ἕτοιμα ἂν εἴη, Vos quidem igitur audire, ut videtur, parati. Plut. De pr. frig. [p. 949, C] : Ὁ δὲ ἀὴρ ὡς ἔοικε συνελαύνων τὰ σώματα, Ut conjicere licet, videtur. [Eur. Med. 522 : Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν. Et alibi crebro. Hac signif. dativo personæ jungi videtur Andr. 551 : Ἡγοῦ σὺ θᾶσσον· οὐ γὰρ, ὡς ἔοικέ μοι, σχολῆς τόδ' ἔργον. Sed interpungendum est οὐ γὰρ, ὡς ἔοικε, μοι, vel potius, ut fit in edd. vett., omnis interpunctio tollenda. Eodemque modo in l. Menandri ap. schol. Aristoph. Thesm. 423 et Suidam v. Λακωνικαὶ κλεῖδες : Λακωνικὴ κλεῖς ἐστιν, ὡς ἔοικέ μοι, περιοιστέα. Pereunt igitur exx., quibus usus est Porson. Advers. p. 292, ut probaret quod recte negaverat Bentl. ad Menand. p. 2, Græcum esse ἔοικε sic cum dat. conjunctum. L. D.] || Consentaneum est, Par est, Æquum est. Od. Θ, [358] : Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Il. A, [118] : Ὄφρα μὴ οἷος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Sic etiam nonnunquam reddi potest ὡς ἔοικε, Ut par est, æquum est; dignum est, consentaneum est. Thuc. 1, [77] : Ἀδικούμενοι δὲ, ὡς ἔοικε, οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον ὀργίζονται ἢ βιαζόμενοι. || Aliquando cum dat. construitur, significatque Decet. Il. K, [440] : Τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν Ἀνδρεσσιν φορέειν. Apoll. Rh. 2, [11] : Ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικε, Scire vos decet. Plato De LL. 9, [p. 879, C] : Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν, Decet juvenem, Par est juvenem etc. [Et in Ind. :] Εἶκε ap. Hom. per sync. pro ἔοικε : interdum et pro συνεχώρει, ab εἴκω. Εἴξασι, Similes sunt, pro ἐοίκασι. Ἔοιγμεν, per sync. Att. ap. Soph. pro ἐοίκαμεν, verso simul κ in γ. [V. supra.]

|| Ἐοικὼς, Similis. Hom. Od. T, [380] : Ἀλλ' οὔπω τινὰ φημὶ ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι Ὡς σὺ, δέμας, κεφαλήν τε, πόδας τ', Ὀδυσῆϊ ἔοικας· Λ, [605] : Ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς. Xen. Cyrop. 6, [2, 14] : Πάνυ ἐοικότας πεφοβημένοις ἀνθρώποις. Plato Pol. 2, [p. 377, E] : Γραφεὺς μηδὲν ἐοικότα γράφων, οἷς ἂν ὅμοια βουληθῇ γράψαι, Nulla e parte similes iis, quorum formam exprimere velit. Plut. Numa [c. 15] : Μύθοις ἐοικότες τὴν ἀτοπίαν λόγοι, Fabulis simillimi. At ἐοικότες ἀλλήλοις, in VV. LL. exp. Inter se convenientes. [Thucyd. 7, 71 : Ὅ τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενὶ ἐοικὼς, Metus rerum futurarum incomparabilis, i. e. ingens. Xen. Cyneg. 9, 10 : Τό τε τάχος οὐδενὶ ἐοικός ἐστι τῶν τοιούτων νεβρῶν, ubi εἰκὸς est in libris, qua forma non alibi usus reperitur Xen. Vectig. 4, 31 : Τό γε μὴν πάσας (τὰς φυλὰς) ἀποτυχεῖν οὐδενὶ τῶν παρεληλυθότων ἐοικὸς, Inauditum est. Et simili formula Anab. 6, 5, 17 : Τὸ μὲν ἀπιέναι ἀπὸ πολεμίων οὐδενὶ καλῷ ἔοικε.] || Consentaneus, Conveniens, Meritus. Od. [Γ, 125] : Οὐδέ κε φαίης Ἄνδρα νεώτερον ὧδε ἐοικότα μυθήσασθαι, Consentanea, Convenientia, Decentia. Od. A, [46] : Καὶ λίην κεῖνός γε ἐοικότι κεῖται ὀλέθρῳ, Merito interitu occubuit. Herodian. 4, [9, 10] : Ταύταις αὐτοῦ ταῖς ὑποσχέσεσι πιστεύσαντες οἱ νεανίαι πάντες, ἐοικότα τε ἐλπίσαντες διὰ τὴν προϋπάρξασάν παρ' αὐτοῦ ἐς τὴν πόλιν τιμὴν, Eaque, quæ consentaneum erat, sperantes; Verisimili spe adducti, Polit. Gregor. : Εἰ δ' ἄγε σὺ, καὶ μῦθον ἐοικότα μυθολογήσω Αἴσχεσιν ὑμετέροις, Consentaneum, Convenientem. [Pind. Ol. 4, 30 : Φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον· Nem. 7, 58 : Τὶν δ' ἐοικότα καιρὸν ὄλβου δίδωσι. Et alibi. Ol. 1, 35 : Ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλά· Nem. 2, 10 : Ἔστι δ' ἐοικὸς ὀρειᾶν γε Πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὡρίωνα νεῖσθαι. || Probabilis. Aret. Diut. m. sign. 2, 12, p. 65=74 : Αἰτίην δὲ ἀτρεκέα μὲν ἴσασι μοῦνοι θεοὶ, ἐοικυῖαν δὲ καὶ ἄνθρωποι. Ammonius tamen p. 54 : Ἐοικότα Εἰκότων διαφέρει· τὰ μὲν γὰρ πίστεως ἐχόμενα, τὰ δ' ἐμφερῆ ἐοικότα. || Ἐοικυῖαν et οἰκείαν confusa ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 54 Gaisf. Forma εἰοικυῖα est Hom. Il. Σ, 418 : Νεήνισιν εἰοικυῖαι.] || Εἰκὼς, Similis. Il. [Φ, 254] : Τῷ εἰκὼς, ἤϊξεν, de Achille, quem aquilæ comparat. Et in fem. gen. Il. T, [286] : Γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι· sic Il. Z, [389] : Μαινομένῃ εἰκυῖα. [Forma εἰκὼς est in l. suspecto Pind. Isthm. 3, 63 : Τόλμα γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρᾷ λεόντων ἐν πόνῳ, ubi al. εἴκων. Æsch. Ag. 760 : Μετὰ μὲν πλείονα τίκτει, σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ· Cho. 560 : Ξένῳ γὰρ εἰκὼς ... ἥξω. Eur. Cycl. 376 : Μύθοις εἰκότ' οὐδ' ἔργοις βροτῶν.] || Verisimilis, Probabilis. [Thucyd. 2, 88 : Ἃ λογιζόμενοι οὗτοι τῷ οὐκ εἰκότι πλέον πεφόβηνται ἡμᾶς ἢ τῇ κατὰ λόγον παρασκευῇ, Propter improbabilitatem (si Latine diceretur).] Εἰκότες λόγοι ap. Plat. [Tim. p. 29, C; 30, B; 48, D] Cicero interpr. Oratio quæ similitudinem veri consequitur. Vide ap. Eund. in meo Cic. Lex. alias interprr. [Plato Leg. 4, p. 706, C : Εἰκυίας αὐτοῖς γίγνεσθαι προφάσεις· 12, p. 944, C : Μετ' εἰκυίας βίας.] Aristoph. [Vesp. 1321] cum dat. dixit λόγους οὐδὲν εἰκότας τῷ πράγματι, quod quidam interpr. Verba nihil attinentia ad rem; sed quum addatur dat., videtur potius esse, Nullam cum re similitudinem aut affinitatem habentia. [Iambl. Vita Pyth. c. 18, 86, p. 71=184 : Ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν ἐπισοφιζομένων καὶ πειρωμένων προσάπτειν εἰκότα λόγον.] Exp. alicubi et Decens. [Sic fere ap. Thucyd. 1, 10 : Οὔκουν ἀπιστεῖν εἰκός· 6, 80 : Ὥστε οὐκ ἀθρόους γε ὄντας εἰκὸς ἀθυμεῖν. Eurip. Ion. 557 : Τῷ θεῷ γοῦν οὐκ ἀπιστεῖν εἰκὸς, et alibi sæpe.] || Εἰκὸς, Verisimile, Probabile, Consentaneum, Rationi consentaneum. Thucyd. 3, [10] : Οὐ γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοὺς, οὓς μὲν μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο, καταστρέψασθαι, Non probabile erat. Id. 6, [55] : Εἰκὸς γὰρ ἦν τὸν πρεσβύτατον πρῶτον γῆμαι, Rationi consentaneum erat, Par erat. Et statim post, Οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως, pro eod. [1, 10 : Τῇ Ὁμήρου αὖ ποιήσει εἴ τι χρὴ κἀνταῦθα πιστεύειν, ἦν εἰκὸς ἐπὶ τὸ μεῖζον μὲν ποιητὴν ὄντα κοσμῆσαι. Ib. : Περίνεως δὲ οὐκ εἰκὸς πολλοὺς ξυμπλεῖν. Et 81 : Οὕτως εἰκὸς Ἀθηναίους φρονήματι μήτε τῇ γῇ δουλεῦσαι μήτε ὥσπερ ἀπείρους καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ.] Sic autem sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς [Thucyd. 8, 48], ὥσπερ εἰκὸς [Eurip. Med. 1386], οἷα εἰκὸς, veluti per parenth. interjectum, redditur, Ut verisimile est, Ut credibile est, etc. Xenoph. Cyr. 8, [7, 1] : Καὶ ὁ μὲν πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ πάλαι δὴ, ὥσπερ εἰκὸς, ἐτετελευτήκεσαν· 2, [1, 2] : Πρῶτον μὲν, ὥσπερ εἰκὸς, ἠσπάσαντο ἀλλήλους. [Thuc. 3, 104 : Τὰ δὲ περὶ τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ πλεῖστα κατελύθη ὑπὸ ξυμφορῶν, ὡς εἰκός.] Alicubi autem ὡς εἰκὸς redditur etiam Ut æquum est. Sed et iis nonnunquam adhibetur Il., ubi Lat. adhibent, Ut assolet, fit (alioqui enim hæc significare ὡς εἰκὸς, dicere non ausim), et Galli, *Comme il se fait*, et, *Comme vous pouvez penser :* quod posterius loquendi genus ad signif. Gr. vocis propius accedit : et interpretando huic Thuc. loco 4, [26] convenientissimum esse arbitror, Ἀλλὰ διαμώμενοι τὸν κάχληκα οἱ πλεῖστοι ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ· ubi tamen οἷον

non ponitur adverbialiter, ut alibi quum dicitur οἷα εἰκός. [Æneas Tact. c. 16, p. 45 : Ἑτέρων δὲ πεφοβημένων εἰς τοὺς κινδύνους προϊέναι, οἷα εἰκὸς προσφάτως ἠγγελμένων. Thucyd. 6, 103 : Καὶ κύρωσις μὲν οὐδεμία ἐγίγνετο, οἷα δὲ εἰκὸς ἀνθρώπων ἀπορούντων καὶ μᾶλλον ἢ πρὶν πολιορκουμένων, πολλὰ ἐλέγετο κ. τ. λ. Id. 7, 25 : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα πρὸς ἀλλήλους οἷον εἰκὸς τῶν στρατοπέδων ἐγγὺς ὄντων ... ἐμηχανῶντο.] Illa vero interpr. Ut assolet, fit, illi posteriori Xen. l. quadrare possit. Bud. ὡς εἰκὸς non solum esse ait Ut par est, erat, ap. Xen. identidem : sed interdum etiam Ut decet, decuit. Dicunt vero pro Verisimile, Æquum est, etiam ὡς τὸ εἰκὸς [Plato Phæd. p. 67, A, Reip. 5, p. 465, A], κατὰ τὸ εἰκὸς [Thuc. 1, 121 : Μιᾷ τε νίκῃ κατὰ τὸ εἰκὸς ἁλίσκονται· 2, 54 : Ἦν δέ γε οἶμαί ποτε ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωρικὸς τοῦδε ὕστερος καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ᾄσονται, Verisimiliter ita canent, Verisimile est eos ita canturos. 3, 30 : Κατὰ γὰρ τὸ εἰκὸς ἀνδρῶν νεωστὶ πόλιν ἐχόντων πολὺ τὸ ἀφύλακτον εὑρήσομεν. Conf. 4, 8; 5, 86; 6, 72; 8, 68, 71], ἐκ τοῦ εἰκότος [Thuc. 4, 17 : Ὃ τῇ τε ὑμετέρᾳ πόλει δι' ἐμπειρίαν καὶ ἡμῖν μάλιστ' ἂν ἐκ τοῦ εἰκότος προσείη. Conf. 5, 105; 7, 66, 68], ἐκ τῶν εἰκότων [Plato Leg. 6, p. 775, D : Οὐδὲν εὐθύπορον ... σῶμα ἐκ τ. εἰκ. γεννῴη ποτ' ἂν, etc. Thucyd. 6, 23 : Ὅτι ἐλάχιστα τῇ τύχῃ παραδοὺς ἐμαυτὸν βούλομαι ἐκπλεῖν, παρασκευῇ δὲ ἀπὸ τῶν εἰκότων ἀσφαλὴς ἐκπλεῦσαι. Ἐξ εἰκότων commemorat Pollux 8, 69], quæ duo interdum et per Merito redduntur, quinetiam τῷ εἰκότι ap. Thuc. [6, 19 : Ἡ τῆς Ἑλλάδος, τῶν ἐκεῖ προσγενομένων, πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν] pro eod. legitur. Et illi κατὰ τὸ εἰκὸς opp. παρὰ τὸ εἰκὸς, ut Thuc. 2, [62] : Εἰ μὴ καταπεπληγμένους ὑμᾶς παρὰ τὸ εἰκὸς ἑώρων, ubi quidam reddunt Præter æquum; sed malim, Contra quam rationi consentaneum sit. [3, 40 : Παρὰ τὸ εἰκός τοι καὶ τοὐσδε ξυμφόρως δεῖ κολάζεσθαι.] Interdum vero additur gen. : ut a Gregor. Enc. Macc. : Παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως· ubi verti itidem posse arbitror, Ultra quam naturæ consentaneum sit. Alii tamen, Præter solitum naturæ. Alicubi autem εἰκὸς per subst. verti debet Probabilitas. [Ἡ εἰκὸς bis est ap. Xenoph., Hipparch. 1, 21 : Φιλοτιμοῖντο γὰρ ἄν, ἢ εἰκὸς, ὡς πλείστους ἕκαστος ἀποδεῖξαι ἀκοντιστάς· Cyrop. 7, 3, 17 : Καὶ τούτων μὲν ἢ εἰκὸς ἐπεμελήθη.] Sed et Argumenta Cic. dixit, quæ Plato εἰκότα, Cic. Lex. p. 30. [Εἰκότα, Æqua, Thuc. 2, 74 : Προκαλεσάμενοι γὰρ πολλὰ καὶ εἰκότα οὐ τυγχάνομεν· 3, 57 : Εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, ὁρᾶτε κ. τ. λ. 5, 90 : Τὰ εἰκότα καὶ δίκαια· 6, 36 : Λογιεῖσθε τὰ εἰκότα· 8, 45 : Ἐντελῆ αὐτοῖς ἀποδώσειν τὸν μισθὸν καὶ τὰς πόλεις τὰ εἰκότα ὠφελήσειν. Eurip. Iph. A. 1134 : Σὺ δ' ἢν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότ' ἂν κλύοις. Εἰκότα quasi adverbialiter Lucian. Tim. c. 9 : Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ οὐδὲ ἀμελητέος· εἰκότα γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν. Et cum art. Charidem. c. 6 : Καὶ πρὸς θεῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετιμημένοι. L. Dind. Comparativo Antiphon p. 116, 35 : Εἰ γὰρ νῦν διὰ τῆς ἔχθρας τὸ μέγεθος εἰκότως ὑφ' ὑμῶν καταδοκοῦμαι, πρὶν ἐργάσασθαι εἰκότερον ἦν τὸν εἰδότα τὴν ὑποψίαν τὴν νῦν εἰς ἐμὲ οὖσαν ... διακωλύειν μᾶλλον.] Ἰκὸς s. Εἰκὸς, Hesychio τάχα, ἴσως, Forsan, Forsitan. Idem Ἰκόσι affert pro εὐπρεπέσι, Decoris, Decentibus.

Εἴκω, Cedo, Non repugno, quod et ὑπείκω, cum dat. pers. Isocr. Ad Dem. [p. 8, E] : Θυμουμένοις μὲν [αὐτοῖς] εἴκειν. Dem. Pro cor. [p. 272] : Θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα, οὐδ' ὑπεχώρησα. [Pro οὐκ εἶξα οὐδ' libri meliores οὐχ : id quod confirmat Diodor. 16, 85, p. 148, 66. L. D.] Ut autem in duobus illis ll. dicitur aliquis cedere irato, ita in Thuc. 1, [38] Cedere iræ, Εἶξαι τῇ ἡμετέρᾳ ὀργῇ. Item εἴκειν τινὶ et δέχεσθαί τινα opp. ap. Eund. A quo etiam dicitur libro 1, [84], et 2, [60, 64], εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, Cedere calamitatibus, s. potius Succumbere. [Æschyl. Ag. 1071 : Εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε. Et similiter alibi ipse ceterique Tragici.] At vero ap. Xen. [Cyr. 1, 6, 21] εἴκειν ταῖς ζημίαις, Bud. vertit Mulctæ metu cedere. Apud Hom. cum datt. θυμῷ, μένεϊ, κάρτεϊ [Od. N, 144; Σ, 139], aliisque nonnullis [ut Il. K, 122 : Οὔτ' ὄκνῳ οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο (conf. Aret. Diut. m. causs. 1, 15, p. 46=52 : Ὄκνῳ εἴκοντες· Dionys. A. R. 6, 72 : Οὔτ' ὄκνῳ οὔτ' αἰσχύνῃ εἴκειν), et N, 225, Od. X, 288. Il. K, 238 : Αἰδοῖ εἴκων], redditur itidem Succumbere a quibusdam, ab aliis Cedere. Bud. certe εἴκειν vertit Cedere, Non resistere, Vinci, in Od. Ξ, [262] : Ἔνθ' [Οἱ δ'] ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Addit vero et interpr. hanc, Incontinentia et improbitate acti. At ego hujusmodi in ll. lubentius verterim εἴκω, Morem gero, Indulgeo. [Herodot. 7, 18 : Οὐκ ἔων σε τὰ πάντα τῇ ἡλικίῃ εἴκειν. Conf. l. Pind. Isthm. 3, 60 in Εἰκὼς s. Εἴκω cit. L. D. Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 427 : Πάντα ... εἴκοντες ἑωυτοῖς καὶ ... χαριζόμενοι. Hemst.] Quinetiam quod a Lat. dicitur Impotens iræ et Impotens animi, Impatiens iræ, non puto aptius Græce reddi posse quam εἴκων θυμῷ, ὀργῇ. [In Soph. Antig. 718 : Ἀλλ' εἶκε θυμῷ καὶ μετάστασιν δίδου, qui l. perperam huc relatus est ab nonnullis, structuram esse καὶ θυμῷ μετάστασιν δίδου, vidit Gaisf.] Quod dicendi genus, quamvis alioqui poet. sit potius, observavi quum ap. alios prosæ scriptt., tum ap. Philon. V. M. 1 [vol. 2, p. 102, 44] : Εἴξαντος δ' αὐθαδείᾳ τῇ συνήθει. In VV. LL. εἴκων ὄκνῳ, ap. Hom. redditur Pigritia detentus [V. supra]; πενίῃ εἴκων [Od. Ξ, 157], Paupertate victus, ubi malim Paupertate impulsus. [Proprie Recedo, Il. E, 606 : Ἀλλὰ πρὸς Τρῶας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω εἴκετε· M, 48 : Τῇ τ' εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν· Od. Σ, 374 : Εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ. Herodot. 9, 63 : Εἶξαν τοῖσι Λακεδαιμονίοισι. Qui figurate 8, 3 : Ἀντιβάντων δὲ τῶν συμμάχων εἶκον οἱ Ἀθηναῖοι· conf. 9, 106. Thuc. 1, 140 : Μὴ εἴκειν Πελοποννησίοις· 141 : Μὴ εἴξοντες μηδὲ ξὺν φόβῳ ἕξοντες ἃ κεκτήμεθα· 2, 61 : Εἴξαντας εὐθὺς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι· 4, 61 : Πέφυκε γὰρ τὸ ἀνθρώπειον διὰ παντὸς ἄρχειν μὲν τοῦ εἴκοντος, φυλάσσεσθαι δὲ τὸ ἐπιόν· 126 : Οἳ δ' ἂν εἴξωσιν αὐτοῖς (τοῖς ὄχλοις). Fœdus Lacedæm. c. Argivis ib. 5, 77 : Αἰ δέ κα μὴ εἴκωντι τοὶ Ἀθηναῖοι ἐξ Ἐπιδαύρω. || Cedo i. e. Inferior sum. Hom. Il. X, 459, Od. Λ, 514 : Τὸ δν μένος οὐδενὶ εἴκων. Additur etiam alio modo dat. Polyb. 2, 20, 5 : Ἡττηθέντες δ' ὁλοσχερῶς τῇ μάχῃ μόλις εἶξαν ταῖς ψυχαῖς.] || Εἴκω σοι τῆς ὁδοῦ, Cedo tibi via. [Herodot. 2, 80.] Tale est, Εἶκειν δὲ γέρουσιν ἔδρης, e Carm., VV. LL. [Plut. Mor. p. 58, C : Εἴκων ἕδρας καὶ κλισίας ἐπιόντι. Hom. Il. Δ, 509 : Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμης Ἀργείοις. || C. accus. Hom. Il. Ψ, 337 : Εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν. Soph. Phil. 465 : Ἡμεῖς δ' ἴωμεν, ὡς ὁπηνίκ' ἂν θεὸς πλοῦν ἡμὶν εἴκῃ, τηνικαῦθ' ὁρμώμεθα, h. e. συγχωρήσῃ, διδῷ, Concedet, ut exp. schol. Plato Leg. 6, p. 781, A : Τὸ θῆλυ, οὐκ ὀρθῶς τοῦτο εἴξαντος τοῦ νομοθέτου, δύστακτον ἂν ἀφείθη. Et aliter Soph. Aj. 1243 : Εἴκειν ἃ τοῖς πολλοῖσιν ἤρεσκεν κριταῖς· OEd. C. 172 : Ὦ πάτερ, ἀστοῖς ἴσα χρὴ μελετᾶν εἴκοντας ἃ δεῖ κἀκούοντας. || Aor. frequent. εἶξασκον est Hom. Od. E, 332 : Ἄλλοτε μέν τε Νότος Βορέῃ προβάλεσκε φέρεσθαι, ἄλλοτε δ' αὖτ' Εὖρος Ζεφύρῳ εἶξασκε διώκειν. Aor. ἔειξα ap. Alcman. cit. ab Apoll. De pron. p. 142=402, B : Τὸ, Σφεᾶς ἔειξε χώρας, παρ' Ἀλκμᾶνι τῷ ε πλεονάζει. De quo l. v. Bast. ad Greg. p. 900, Albert. ad Hesych. vol. 2, p. 1322, 19.]

[Εἰκώ. V. Εἰκών.]

Εἰκὼν, όνος, ἡ, Simulacrum, ut Cicero ap. Plat. vertit, Imago, Effigies, proprie hominis aut animalis [Ammon. p. 46 : Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει· εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπου· προ. δὲ λέοντος καὶ ἵππου καὶ τῶν ἄλλων], aliusve rei corporeæ. [Plato Reip. 3, p. 402, B : Οὐκοῦν καὶ εἰκόνας γραμμάτων, εἶπου ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο, οὐ πρότερον γνωσόμεθα, πρὶν ἂν αὐτὰ γνῶμεν; Leg. 11, p. 935, E : Ποιητῇ δὴ κωμῳδίας ἤ τινος ἰάμβων ἢ Μουσῶν μελῳδίας μὴ ἐξέστω μήτε λόγῳ μήτε εἰκόνι μηδαμῶς μηδένα τῶν πολιτῶν κωμῳδεῖν. Ficinus, Persona.] Isocr. [Evag. p. 204, A] : Ἡγοῦμαι μὲν εἶναι καλὰ μνημεῖα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν σωμάτων [τὰς τῶν σ. εἰκ.]. Æschin. C. Ctes. : Αὐτῷ χαλκῆν εἰκόνα σταθήσεσθαι. [Et Lycurg. p. 167, 14.] Plut. Pol. Præc. [p. 806, D] : Γλυψάμενος εἰκόνα. Lucian. [De sacrif. c. 11] : Εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι. [De imagine acu picta Eurip. Iph. T. 223 : Οὐδ' ἱστοῖς ἐν καλλιφθόγγοις κερκίδι Παλλάδος Ἀθίδος εἰκὼ ... ποικίλλουσα· 816 : Εἰκώ τ' ἐν ἱστοῖς.] Herodian. 7, [2, 15] : Τῷ δήμῳ ἐδήλωσεν, ἀλλὰ καὶ γραφῆναι κελεύσας μεγίσταις εἰκόσιν ἀνέθηκε πρὸ τοῦ βουλευτηρίου, Maximis imaginibus ante curiam publicavit. [Plut. Pomp. c. 2 : Κἀκείνης εἰκόνα

γραψάμενον ἀναθεῖναι. Id. Demosth. c. 30 : Εἰκόνα χαλκῆν· Marii c. 2 : Λιθίνην εἰκόνα· 32 : Εἰκόσι χρυσαῖς. Notanda phrasis ap. Dion. Chr. Or. 37, vol. 2, p. 115: Ὅπου γε καὶ Φρύνην τὴν Θεσπειακὴν ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ εἰκόνος.] Ad Col. 1, [15] de Christo, Ὃς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, In quo incarnato Deus, suapte natura inconspicuus, conspiciendum se hominibus præbet. [|| Usum ecclesiasticum de idolis explicuit Suicer. Thes. vol. 1, p. 1013 sqq. || De spectro s. umbra Eurip. Herc. F. 1002 : Ἀλλ' ἦλθεν εἰκὼν, ὡς ὁρᾶν ἐφαίνετο, Παλλάς. Lucian. Dial. mort. 16, 1 : Οὐ γὰρ ἐκεῖνος (Hercules) τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ. Et sim. Plato Reip. 9, p. 588, B : Εἰκόνα πλάσαντες τῆς ψυχῆς λόγῳ ... οἷαι μυθολογοῦνται παλαιαὶ γενέσθαι φύσεις ἥτε Χιμαίρας καὶ ἡ Σκύλλης.] || Metaph. quoque accipitur. Demetr. Phal. [De eloc. § 236] dicit unumquemque εἰκόνα τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς γράφειν ἐπιστολήν. Herodian. 7, [6, 4] : Ὡς ὄψιν καὶ τύχην ἔχειν πρὸς ὀλίγον, ὥσπερ ἐν εἰκόνι, τῆς Ῥώμης τὴν Καρχηδονίων πόλιν· [7, 9, 21] : Ἐν εἰκόνι τε βασιλείας τελευτήσας. Sic ap. Lat. somnus dicitur Mortis imago, i. e. aliquid morti simile. [Eur. Tro. 1178 : Ὦ χεῖρες, ὡς εἰκοὺς μὲν ἡδείας πατρὸς κέκτησθε. Plato Crat. p. 400, C: Τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα.] || Figura orationis, qua exprimitur rerum aut personarum imago, Quintil. 5, 11. Auctor libri ad Herenn. 4 Imaginem Lat. nomine appellat, dicens esse Formæ cum forma cum quadam similitudine collationem. At Cic. De inv. est Oratio demonstrans corporum aut naturarum similitudinem : cujus figuræ exempla ll. citt. reperies. [De imaginibus agit Aristot. Rhet. 3, 4. Plato Phæd. p. 87, B : Εἰκόνος γάρ τινος .. δέομαι· Conviv. p. 215, A : Σωκράτη δ' ἐγὼ ἐπαινεῖν οὕτως ἐπιχειρήσω δι' εἰκόνων, etc. Xen. OEc. 17, 15 : Οἷόν ἐστι τὸ εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι.]

Sed et Εἰκὼ, οῦς, ἡ, dicitur pro eod. Aristoph. Nub. [559] : Τὰς εἰκοὺς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι. Eur. [Tro. 1178 : Εἰκοὺς ἡδείας πατρός. Sing. gen. Hel. 77 : Ἀπόλαυσιν εἰκοῦς ἔθανες ἂν Διὸς κόρης. Accus. Æsch. Sept. 559 : Ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα. Eur.] Med. [1161] : Λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην, Ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος. [Id. fr. Andromedæ 29 (10 Matth.) : Παρθένου τ' εἰκώ τινα .., σοφῆς ἄγαλμα χειρός. Conf. Iph. T. 223, 816, Hel. 73. Herodot. 7, 69 : Εἰκὼ χρυσέην σφυρήλατον. Anth. Pal. App. 198 : Ἡρακλέους εἰκώ, item accusativo, nec debebat poni nom. εἰκὼ, qui nullus fuit. Hesych. tamen Εἰκὼ, εἰκών, χαρακτὴρ, ὄψις· sed literarum certe series deleri jubet εἰκώ.]

Εἰλὰ [Εἴλα], ἡ, Hesychio ὄσπριον, καλάμη, Legumen, Stipula, Culmus. [Legendum esse ὀσπρίων viderunt intt., coll. ejusd. gl. Εἴλη, τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη.]

Εἰλᾶδὸν, Catervatim, Turmatim : pro ἰλαδόν. Hesychio ἀθρόως, [et Suidæ, Zonaræ p. 650] κατὰ συστροφὴν, Confertim, More eorum quæ conglobata sunt. [Eust. Il. p. 179, 23 : Καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ ἴλη καὶ τὸ ἰλαδὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν ... ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ι αὐτοῖς ἡ γραφή. De forma Ἰλαδὸν HSt. :] Ἰλαδὸν, Turmatim, Catervatim, Confertim, Magno agmine. Il. B, [92] : Ἐστιχόωντο Ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν. Hesiod. Op. [285] : Τὴν μέντοι κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἐστιν ἑλέσθαι Ῥηϊδίως. [Herodot. 1, 172 : Τοῖσι γὰρ κάλλιστόν ἐστι κατ' ἡλικίην τε καὶ φιλότητα ἰλαδὸν συγγίνεσθαι ἐς πόσιν καὶ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ καὶ παισί. Ubi tres libri meliores εἰλαδόν. Appian. Civ. 2, 63 : Κατά τε σφᾶς ἐπιστρεφόμενοι πρὸς ἀλλήλους ἰλαδὸν κατὰ μέρη συνώμνυντο. Ita liber unus : ceteri εἰλαδόν.]

[Εἰλαῖος s. Ἰλαῖος, ὁ, Ilæus, mensis Delphicus. Tit. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 833, n. 1710, 2 : Μηνὸς Εἰλαίου. Al. ib. p. 832, n. 1708 : Μηνὸς Ἰλαίου. Ab ἴλαις s. εἴλαις dictum conjicit Bœckh. p. 814, b, coll. Pind. Nem. 5, 38 : Ἔνθα νιν εὔφρονες ἵλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέκονται. L. Dind.]

Εἰλαμὶς, ίδος, ἡ, plur. num., εἰλαμίδες, Polluci [2, 44] dicuntur μήνιγγες, Membranæ duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ, quod περὶ μυελὸν εἰλοῦνται.

Εἰλαπινάζω, Epulor, Convivor. Hom. Od. B, [57], P, [536] : Βοῦς ἱερεύσαντες καὶ ὄις [ὅϊς] καὶ πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. [Pind. Pyth. 10, 40 : Δάφνᾳ δὲ χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες εἰλαπινάζοισιν εὐφρόνως. Ap Suid. p. 1757, D, ponitur Ἱλαπινάζω, εὐωχοῦμαι.]

Εἰλαπιναστὴς, ὁ, Conviva epuli particeps, σύνδειπνος ἢ παράσιτος, Eust. Hom. Il. P, [576] : Μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἦεν φίλος εἰλαπιναστής. Athen. [8, p. 362, E] : Τὰς θυσίας καὶ τὰς λαμπροτέρας παρασκευὰς ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ εἰλαπίνας, καὶ τοὺς τούτων μετέχοντας, εἰλαπιναστάς. [|| Epith. Jovis ap. Cyprios. Athen. 4, p. 174, A : Κἂν Κύπρῳ δέ φησι τιμᾶσθαι Ἡγήσανδρος ὁ Δελφὸς Δία εἰλαπιναστήν τε καὶ σπλαγχνοτόμον. Unde Eust. Od. p. 1413, 23.]

Εἰλαπίνη, ἡ, Epulum, Convivium opiparum, Compotatio, a λάπτω s. λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην καὶ δαπάνην· λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, Athen. [8, p. 362], ap. Æsch. et Eurip. exponens εὐωχία. Eust. quoque [Od. p. 1831, 15] a λάπτω derivat, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δάπανον· addit tamen, antiquis gramm. εἰλαπίνην esse εὐωχίαν πολυτελῆ, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἢ ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. [Conf. p. 1413, 1.] Secundum quos non derivatum erit a λάπτω, pleonasmo diphthongi ει, sed comp. ex εἴλη et πίνω : quæ tamen etymologia verisimilis non videtur, quum Hom. post εἰλαπινάζουσι addat πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον. Idem exp. etiam θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέραν : ut et Athen. supra in Εἰλαπιναστής. Od. A, [225] : Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο, τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστί. A, [413] : Ἐν ἀφνειοῦ ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. Il. K, [217] : Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται· Ψ, [201] : Εἰλαπίνας [—νην] δαίνυντο. [Eurip. Med. 193 : Ἐπί τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις· Hel. 1337 : Ἐπεὶ δ' ἔπαυσ' εἰλαπίνας. Plut. Mor. p. 169, D : Ἥδιστα δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἑορταὶ καὶ εἰλαπίναι πρὸς ἱεροῖς.]

[Εἰλαπινουργὸς, ὁ, Qui convivia habet. Manetho 4, 300 : Μεθυχάρμονας, εἰλαπινουργούς.]

Εἶλαρ, τὸ, Propugnaculum, intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam, ἀλέξημα, ἔρυμα, φραγμὸς, φυλακὴ, ἀσφάλεια : sic nempe a gramm. exp. derivantibus ab εἴλέω s. εἴλω, i. e. συγκλείω, εἴργω, κωλύω. Hom. Il. Ξ, [55] : Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν, Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι· H, [338] : Πύργους ὑψηλοὺς, εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν. Et alibi ap. Eust. [Il. p. 684, 22] : Κύματος εἶλαρ, quod exp. τὸ περὶ τοὺς τοίχους τῆς νεὼς ἄνω πλέγμα. Apud Suid. scribitur εἶλαρ, spiritu aspero.

[Εἰλαρίδης. V. Ἐλάρα.]

[Εἰλαρχέω, Turmæ sum præfectus. Dio Cass. 55, 10 : Πανήγυρίν τινα ... ὑπὸ τῶν ἀεὶ εἰλαρχούντων ποιεῖσθαι. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1576 : Εἰλαρχέοντες Ἀγάθων Τελενίκω, Πλάτων Δαμάρχω. Et alia ib. p. 770, n. 1588, 3 : Εἰλαρχεόντων Ἀρίστωνος Θρασωνίω, Ἐπιτίμω Σαυκρατείω. L. Dind.]

[Εἰλάρχης, ὁ.] Εἰλάρχαι, i. q. ἰλάρχαι, Turmarum præfecti : Suidæ ταξιάρχαι, Ordinum præfecti. [De forma Ἰλ. HSt. :] Ἰλάρχης, Præfectus agmini equitum 64, Turmarius, VV. LL. Ἰλάρχαι ibidem, Præfecti elephantis octo, h. e. Turmæ principes. [Polyb. 6, 25, 1 : Τρεῖς προκρίνουσιν ἰλάρχας. Ib. 35, 8 : Τὸν πρῶτον ἰλάρχην. Plutarch. Timol. c. 31 : Τοῖς μετὰ τοῦ Τιμολέοντος ἰλάρχαις. Ἴλαρχος ap. Zonar. p. 531, a : Ἴλαρχόν τε φυλῆς γενέσθαι. De forma Tarentina, ut videtur, Βειλάρχας v. in Βειλαρμόστας.]

[Εἰλαρχία, ἡ.] Ἰλαρχία, ἡ, Functio turmarii.

[Εἰλάσσω, vox nihili ap. Suidam v. Εἴλλειν p. 1606, D : Ἔνθεν (a verbo Εἴλλω) καὶ τὸ εἰλάσσειν. Libri ap. Gaisf. ἰλάσσιν, altero σ superne lineolis notato ut sit ἰλάσιν, ἐλλάσειν, et ἰλλάσιν. Quorum verum est postremum. Suidas infra p. 1759, C : Ἰλλάσι, τοῖς δεσμοῖς. L. Dindorf.]

[Εἰλατίδης. V. Ἐλατίδης.]

[Εἰλάτινος. V. Ἐλάτινος.]

[Εἰλάω. V. Εἰλέω.]

[Εἰλέατρος. V. Ἐλέατρος.]

[Εἰλεδανός. V. Ἐλλεδανός.]

Εἰλείθυια, ἡ, pro quo et Εἰλήθυια scriptum alicubi [v. var. script. Herodot. 4, 35, Theocr. 17, 60, Strab. 17, p. 817] observavi, Lucina, Dea [f. Jovis et Junonis, Hesiod. Theog. 922], quæ parturientibus opi-

tulatur : unde Aristoph. Eccles. [369] : Ὦ πότνι' Εἰλείθυιά, μή με περιίδῃς· sicut Terent., Juno Lucina, fer opem. Sed et pro Ipso partu ponitur ab Hesiodo. [Immo Homero, nisi forte HStum fefellit quod in Lex. Septemv. ex «interprete Hesiodi» citatur μετ' εἰλείθυιαν, Post partum. Hesych. : Εἰλήθυιαι (Εἰλείθυιαι Suid.), αἱ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν θεαί. Εἰληθυίας (ordo literarum poscit Εἰλειθυίας), ἐνίοτε μὲν τὰς θεὰς (Hom. Il. Λ, 270 : Μογοστόκοι Εἰλείθυιαι), ἐνίοτε δὲ τὰς ὀδύνας (ὠδῖνας schol. Hom. Il. Τ, 119 : Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας), ὁ ποιητὴς δὲ ἑνικῶς, Ἥρα ἐν Ἄργει. Hom. Il. Π, 187 : Μογοστόκος Εἰλείθυια, et alibi. Formulam Εἰλειθυίαις εὔχεσθαι, de parturientibus, ponit Pollux 3, 49.] || Vocantur etiam εἰλείθυιαι, nisi mendum Theophr. [C. Pl. 5, 4, 4] exemplari subest, τὰ ἐκ τῶν ξύλων ἐκφυόμενα, καὶ μάλιστα ἐλατίνων. [Ubi cod. Urbinas εἰλειθυίας, εἰληθυίας in marg. posito. Conf. autem H. Pl. 5, 9, 8 : Ὃ δὲ καλοῦσιν οἱ μάντεις Εἰληθυίας ἄφεδρον, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐκθύονται, πρὸς τοῖς ἐλατίνοις γίνεται, συνισταμένης τῆς ὑγρότητος. Sic enim vulg. scripturam καλοῦσιν ἰλεῖαν τῆς Εἰλ. ἔφυδρον ... πρὸς τοὺς Ἑκατίνους refinxit Lobeck. Aglaoph. p. 882. || Forma, ut videtur, Bœot. Εἰλειθίη est in mon. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 777, n. 1597. Εἰλήθυια, ἐπιτεταγμένη τοκετῷ ponit Hesych., ubi Εἰλύθυια series alphabetica poscit. L. Dind.]

[Εἰλειθυίας πόλις, ἡ, urbs Ægypti. Gentile Εἰλειθυιοπολίτης, utrumque apud Steph. Byz. Memorant urbem etiam Diodor. 1, 12, Strabo 17, p. 817, Plut. Mor. p. 380, D, Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. 3, 12. L. Dindorf.]

Εἰλείθυιον, τὸ, Templum Εἰλειθυίας, Lucinæ, Eust. [Il. p. 1053, 61, e Lex. rhet.]

[Εἰλειθυιοπολίτης. V. Εἰλειθυίας πόλις.]

[Εἰλενία, ἡ, Ilenia, urbs. Suid., Zon. p. 629. Plenius Etym. M. p. 298, 26 : Εἰλενία πόλις, καὶ Εἰλενία Ἀθηνᾶ. Φιλοκτήτης γὰρ παραγενόμενος εἰς Ἰταλίαν ἱδρύσατο Εἰλενίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἀπὸ τοῦ ἐν ἐκείνῳ συγκεκλεῖσθαι τῷ τόπῳ· παρὰ τὸ εἰλῶ οὖν Εἰλενία. Ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. Ὧρος. V. Ἑλλενία. L. Dindorf.]

[Εἴλεον, τὸ, Stabulum, Habena, Vinculum, Lorum, Collare. Hesych. : Εἴλεα, ἄθλια, χαλινοὶ, δεσμοὶ, φιμοὶ, δέραια. Corrigit Kust. αὔλια, cui gl. Κατείλεα, τὰ ἐσώτερα οἰκήματα, Ἐρυθραῖοι, confert Alb. V. Εἰλεὸς in fine, unde fort. εἴλεα per metaplasmum, ut sing. εἴλεον nullus sit. L. Dind.]

Εἰλεὸς, ὁ, Volvulus, Convolvulus, ut quidam interpr. Ileus Plinii Morbus est intestinorum, in quo flatus frigidus in intestina insinuatus, nec per superiora, nec per inferiora egredi potest, sed μίμνει ἐπιπολὺ ἑλισσόμενον ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι, τοὔνεκα καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔσχεν εἰλεὸν, Aret. [Acut. m. causs. 2, 6 : ubi semper spiritu aspero εἰλεός. Sic et Ac. m. cur. 2, 5] : seu quoniam anfractus intestinorum εἰλοῦνται, Actuar. [Περὶ διαγν. 1, 45] : Scrib. Larg. interpr. Inflationem tenuium intestinorum; at Marcell. Emp. Inflationem omnium vel plurimorum intestinorum. Celsus 4, 3, Diocles Carystius, inquit, tenuioris intestini morbum χορδαψὸν, plenioris εἰλεὸν nominavit. A plerisque video nunc illum priorem εἰλεὸν, hunc κωλικὸν nominari. Gorræo est Tenuis intestini obstructio peracuta et dolorifica, nihil sinens deorsum descendere : addit vero idem, nihil vetare etiam in crassiore intestino obstructionem ejusmodi fieri, ut scribit Galen. Comm. 2 in Epidem. 3. Alio autem nomine vocari χορδαψόν. Aretæus tamen a chordapso distinguit. [Pierson. ad Mœrin p. 197 : «Schol. Aristoph. ad Ach. 581 : Ἰλιγγιῶ) σκοτοδινῶ, ὑπὸ τῆς γαστρὸς συνέχομαι. Τοῦτο δὲ καὶ Συρακούσιοι εἴλεον λέγουσι. Unde medelam exspectat graviter affectus Suidæ locus in Εἰλιγγιῶ : Τοῦτο δὲ οἱ Συρακούσιοι σίελον (σίελ Zonar. p. 645) λέγουσι. Imo εἴλεον, vel ἴλεον.» Hippocr. Prædict. 1, p. 81, E : Εἰλεοῖσι ὀυσώδεσι· De glaud. p. 273, 7 : Εἰλεοὶ τὰ πάθη χρόνια· De flat. p. 298, 40 : Ὁκόσοι μὲν ἂν εἰλεοὶ εἶεν ἢ εἰλήματα· De int. aff. p. 556, 55 : Εἰλεὸς ἰκτερώδης. Aret. Diut. m. cur. 2, 4, p. 130=144 : Στρόφοισι καὶ εἰλέῳ κώλου· Diut. m. sign. 2, 7, p. 59=67 : Κωλικοὶ δὴ κτείνονται εἰλεῷ καὶ στρόφῳ ὀξέως. L. D.] || Vitis species, quam Hippias Rheginus βιβλίαν nominari tradit ap. Athen. 1, [p. 31, B : Ἵππυς δὲ ὁ Ῥηγῖνος τὴν εἰλεὸν καλουμένην ἄμπελον βιβλίαν φησὶ καλεῖσθαι. Conf. paullo post ponendam de Ἰλεὸς gl. Hesychii, ubi Uvæ, non Vitis nomen perhibetur.]

Εἰλεὸς, ὁ, pro εἰλυὸς, ap. Polluc. et Hesych. Scribit Poll. [5, 14], εἰλεοὺς, sicut et χειὰς, proprie serpentium esse, καταχρηστικῶς autem de aliarum etiam ferarum Latibulis dici. [V. l. Xenoph. in Εἰλυὸς citandum.] Hesychio ἡ τοῦ θηρίου κατάδυσις et στρόφος : Etymologo [M. p. 298, 3 (εἰλεὸν), Gud. 166, 2 (εἴλεον) et Zonaræ p. 632, ponenti inter nomm. gen. fem. Sed recte ad finem vel ipse vel glossator : Οἶμαι ὅτι ἀρσενικόν ἐστιν ὁ εἰλεός] ἡ μαγειρικὴ τράπεζα : pro quo infra ἑλεός. [Eust. Il. p. 749, 4, Od. p. 1766, 44.] || Ἴλεος, pro eod. ap. Hesych. [Θηρίου φωλεός· τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀλωπέκων· ἢ ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. Photius : Ἰλεὸς, κατάδυσις θηρίου. Arcadius p. 38, 17 : Εἰλεὸς, ἡ κατάδυσις, ubi al. ἰλεός. Quæ forma est ap. Theocr. 15, 9 : Ἰλεὸν οὐκ οἴκησιν. Ubi Valck., de origine nominis cognatorumque ἰλυὸς s. εἰλυὸς disserens non neglexit Hesychii gll., ut ipsi videbatur, vitiosas, de quibus HSt. :] Εἴελος, Hesychio εἴλιγγος, Vertigo s. Vortex. Ἰλεὸς, i. q. εἰλεὸς, seu, ut Hes. exp., ὁ τῶν ἐντέρων σπαραγμός. || Uvæ species quædam [σταφυλῆς εἶδος, quæ verba tamen per errorem posita sunt in antecedenti gl. Ἴλεοι, εὐμενεῖς] eid. Hesych. [Et rursus de posteriori :] Ἴελος, Hesychio est ὁ τῶν ἐντέρων ταραγμὸς, Intestinorum turbatio et tormina : quod potius scr. εἰλεὸς s. ἰλεός. [Sed quominus formæ, quæ ε habent non post sed ante λ, rejiciantur, ut vitiosæ, obstat vox Laconica, non tantum ab eod. Hes. sed pluribus aliis relata grammaticis, Βειέλοπες, Lora quædam significans, ut dictum supra vol. 2, p. 211, B. Quam esse ab eadem stirpe qua Εἰλεὸς s. Ἰλεὸς et Εἴελος s. Ἴελος præter Εἴλεον, quod v., docet vox Ἰλλὰς item Funem significans. L. Dind.]

Εἰλεσιὰς, Hesychio εἶδος καλάμου [Genus calami. Fort. scrib. Εἰλετίας, coll. Theophr. H. Pl. 4, 11, 13 Schn. : Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄρρην (κάλαμος) στερεός· καλεῖται δὲ ὑπό τινων εἰλετίας· quemadmodum l. lacunosum explet Ms. Urbinas. L. Dind.]

[Εἰλέσιον, τὸ, Ilesium, oppidum Bœotiæ, unde gent. Εἰλεσιεὺς sec. Steph. Byz. Hom. Il. B, 499 : Καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρυθράς. Unde memorat Zonar. p. 636 et Suid., qui suo loco ponunt etiam Εἰρέσιον, πόλις Βοιωτίας, quem non esse errorem librariorum docet Etym. M. p. 303, 11, nominis oppidi rationem ab remigatione, εἰρεσίᾳ, repetens. L. Dind.]

[Εἰλέτις, βλάσφημος, Calumniator, Hesych. Qui etiam Λειτὸν interpr. βλάσφημον.]

Εἰλέω, Coarcto, Cogo, Concludo, In angustum redigo. Bud. Hom. Il. Φ, [7], de Trojanis Achillem fugientibus : Ἡμίσεες δὲ Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον. [Theophr. C. Pl. 6, 11, 8 : Ἐφισταμένης οὖν καὶ ὥσπερ εἰλουμένης ἐνταῦθα (τῆς τροφῆς) καὶ ἡ πυκνότης καὶ ἡ οὐλότης γίνεται τῶν ξύλων. Lucian. Icaromen. c. 19 : Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν, quod Discurrentes vertitur; rectius, ut arbitror, vertetur, Inter se trudentes. Plut. Crass. c. 25 : Τοὺς Ῥωμαίους εἰλουμένους ἐν ὀλίγῳ καὶ συμπίπτοντας ἀλλήλοις, Confertos. Id. Lycurg. c. 25 : Εἰλουμένους περὶ τὸν ἄρχοντα· Brut. c. 47 : Εἰλούμενοι (sic) πρὸς ἕλεσι.] Il. B, [293] : Παρὰ νηῒ πολυζύγῳ, ἥνπερ ἄελλαι Χειμερίαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα, schol. exp. συγκλείωσι, i. e. (In portu) conclusam detinuerint, quominus navigari possit : unde in ἀποδόσει subjicit, Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. Bud. hic interpr. Coegerint in angustum et progressu arcuerint. Arrian. p. 160 [6, 9, 5] : Καὶ εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι, ἀνέβαινε, Conditus sub scuto, Bud. Erotian. εἰλεῖν dicit Att. esse, et signif. συγκλείειν, συνέγειν. [Il. Θ, 215 : Εἵλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηι Ἕκτωρ. Od. M, 210 : Ὅτε Κύκλωψ εἵλει ἐνὶ σπῆι γλαφυρῷ κρατερῇφι βίῃφιν· Λ, 572 : Θῆρας ὁμοῦ εἰλεῦντα· X, 460 : Εἴλεον ἐν στείνει. Imperf. c. augm. syllabico ἐείλεον Il. Σ, 447 : Αὐτὰρ Ἀχαιοὺς Τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον. Quibus Il. omnibus obtinere signif. Trudendi, Cogendi, Arcendi, Coercendi, recte animadvertit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 144, 149. Post quem de v. Εἰλέω et cognatis vocc. disputavit anon. in *The philolog. Museum* fasc. 2, p. 405—419. V.

Εἴλω. Signif. Congregandi ponit Eust. Od. p. 1413, 2 : Ἡ δὲ εἰλαπίνη εὐωχία ἐστὶ καὶ αὐτὴ πολυτελὴς, ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ... ἢ δμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Id. Il. p. 538, 45 sive schol. E, 203, εἰλόμενος ait dici et εἰλούμενος, ut στερόμενος et στερούμενος, ἐπιμελόμενος et ἐπιμελούμενος. L. D.] || Eust. [Il. p. 947, 5] exp. συστρέφω ὡς ἐν ἤθει [εἴδει] στρεβλώσεως. Pausaniæ enim εἰλάειν [Leg. εἴλλειν. L. D.] esse στρεβλοῦν, πιέζειν, maximeque id dici de liquidis, ut uvis aut oleis : et εἰλεῖν Eidem esse τὸ συνάγειν εἰς ταυτὸ σταφυλὰς, alium autem τεχνικὸν dicere εἰλεῖν esse ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ στέμφυλα. [Ab hac Calcandi signif., quæ conjunctissima est primitivæ verborum hujus stirpis Farciendi, ipsam oleam dictam esse ἔλάαν probabiliter conjicit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 155, qui opinioni suæ de verbo ὀλέω ib. p. 81 adhibere potuerat Lat. *Olea*. Ceterum signif. Torquendi ponunt Hesych. : Εἰλῶν, συστρέφων. Aspero spiritu Zonar. p. 645 : Εἰλήσας, συστρέψας. Sed id. ib., Εἰλούμενος, συστρεφόμενος. Etym. M. p. 116, 45 : Ἀπὸ τοῦ ἕλλω ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ συστρέφω, ἢ εἰλῶ. Sed id. 641, 2 : Τὸ εἰλῶ τὸ συστρέφω. Atticis asperum, Ionibus lenem deberi suspicatur Buttm. Lexil. vol. 2, p. 157. L. D.] || Verso, Circumago. Apoll. Rh. [2, 571] : Νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἴλει ῥόος, i. e. περιέστρεφε, schol. [Libri vel εἵλει vel ἴλλει. Aspero spiritu omnes etiam 4, 181 : Ἄλλοτε δ' αὖτε εἵλει ἀφασσόμενος (vellus Iason), nisi quod unus εἰλιὰ φρασσόμενος. V. infra in pass. || Fornico. Jo. Malal. p. 339, 2 : Εἰλήσας ἀψῖδας ἐπάνω τοῦ λεγομένου Παρμενίου χειμάρρου ποταμοῦ· ib. 16 : Ἔκτισε δὲ καὶ τὰς δύο σφενδόνας τοῦ κυνηγίου, εἰλήσας αὐτὰς καὶ πληρώσας βάθρων. Conf. Εἴλημα, Εἰλητικὸς, Εἰλητός. L. D.] || Involvo, Circumvolvo. Athen. 7, [p. 293, D, e Sotade comico], de pisciculo, Θρίοισι ταύτην εἵλησ', [meliores codd. ἅλας. Unde hodie legitur e conj. Porsoni ἅλις ἑλ.] ἑλαδιῳ διεὶς, Σπαργάνωσα ['Εσπ.] περὶ πάσας [περιπάσας] ὀρίγανον, Ἐνέκρυψά τε [θ'] ὥσπερ δαλὸν ἐν πολλῇ τέφρᾳ. Scribitur vero in his duobus ll. aspero spiritu, contra quam in exx. ante citatis : adeo ut in VV. LL. εἰλέω, cum spiritu aspero, exp., Verto, Volvo : item, Implico, Insinuo [Reg. 4, 2, 8 : Καὶ ἔλαβεν Ἠλιοὺ τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ καὶ εἵλησε, Convolvit] : at εἰλέω cum tenui, In arctum cogo, In angustum redigo, στενοχωρῶ. [Spiritu leni scribitur, significatione Volvendi, et quidem Evolvendi s. Explicandi librum, Anth. Pal. 9, 540 : Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἵλεε βίβλον. Strato ib. 12, 208, 4 : Ἢ τρυφεροῖς σφίγξει (libellum alloquitur) περὶ χείλεσιν ἢ κατὰ μηρῶν εἱλήσει δροσερῶν, ὦ μακαριστότατον. Lycophr. 1102 : Ἐν γυιοκόλλοις σπαργάνοις εἱλημένον, alii εἱλημένον, alii εἱλιγμένον]. || Pro quo Ἰλέω quoque ap. Hesych. scribitur : ἰλέοντο enim exp. ἐστρέφοντο : at ἰλέωσιν, ἴσχωσιν : prius nempe aspero, posterius tenui spiritu ap. eum notatur. || Εἱλοῦμαι, Circumplicatus sum et involutus, ut terra circum axem mundi. Bud. e Plat. Tim. [p. 40, B, de quo l. v. in Εἴλω] : Εἱλουμένη περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. [Circumvolvor. Theocr. 1, 31 : Τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς ..., ἃ δὲ κατ' αὐτὸν καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι. Mosch. 4, 104 : Περὶ δ' αὐτὸν ἀθέσφατος εἱλεῖτο φλόξ. Apoll. Rh. 4, 1271 : Οἰόθι δ' ἅλμη ἄπλοος εἱλεῖται γαίης ὕπερ ὅσσον ἔχουσα· 1067 : Ἐν δέ οἱ ἦτορ ὀξείης εἱλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσιν. Oppian. Cyn. 1, 510 : Σευόμενος δὲ (canis) εἱλεῖται σκολιοῖσιν ἐπεμβεβαὼς πεδίοισιν. Arat. Phæn. 944 : Χελιδόνες ἀΐσσονται, γαστέρι τύπτουσαι αὖτως εἱλεύμενον ὕδωρ. Dionys. Per. 162 : Σῆμα δ' ἔχει κεράων σκαιὸς πόρος, ὅστ' ἐπὶ δισσὴν εἱλεῖται στροφάλιγγα· 925 : Ὅστε μεσηγὺ εἱλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀραβίης ἐρατεινῆς. Tzetz. Hist. 4, 756 : Οὕτω τὸ πᾶν ἐκτρέπεται τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων, ἄνω καὶ κάτω σφαιρηδὸν εἱλούμενον ἀστάτως. Geopon. 1, 11, 7 : Φύλλα ὑπὸ ἀνέμων εἱλούμενα. De spiritu bis dictum supra in act.] || Versor. Herodot. 2, [76] de altera Ibis specie, Τῶν δ' ἐν ποσὶν μᾶλλον εἱλευμένων τοῖσι ἀνθρώποισι, Earum vero, quæ hominibus magis obversantur. At Valla, Earum, quæ pedes humanis similes habent. [Male. Recte Buttm. Lexil. vol. 2, p. 157 confert 3, 79 : Ἕκτεινον πάντα τινὰ τῶν μάγων τὸν ἐν ποσὶ γινόμενον, Qui in conspectum veniret.] Apud eund. Herod. Εἱλεῦνται κῆρες ἀμφὶ exp. in VV. LL. Circum fata feruntur. [Immo poetæ incerti verba sunt ap. Plut. Mor. p. 115, A : Τοιάδε θνητοῖσι κακὰ κακῶν ἀμφί τε κῆρες εἱλεῦνται. Forma vitiosa εἱλῶνται vel pro εἱλέονται vel pro εἵλλονται ap. Aret. Diut. m. causs. 1, 2, p. 27=33 : Ὀφθαλμοὶ ... τῇδε κἀκεῖσε σπασμώδεες ἔνδον εἱλῶνται σκοτοδίνως. Ib. 5, p. 30=35 : Ἡ αἰτίη (morbi) ἀμφὶ τὰς φρένας εἱλέεται. L. D. Περὶ χαμαιτυπίας εἱλούμενον, Alciphr. 3, 64. Εἱλεῖσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, Hesych. in Ἠλασκάζει et Ἠλάσκουσι. Ῥητόρων ... περὶ αὐτὰ εἱλουμένων, Philopon. ad Aristot. 1 τῶν A. Y. p. 87. Mox, Περὶ τὰς αὐτὰς ἱστορίας εἱλεῖσθαι· cujus vice ibidem ponit στρέφεσθαι et σπουδάζειν περί τι. Hemst. Max. Tyr. 28, 58 : Οἱ πρὸς τὰς δίκας εἱλούμενοι. Niceph. Greg. 20, 4, p. 613, D=976, 15 : Περὶ τὸ ὄρος ἐκεῖνο διηνεκῶς ἐξ ἀνάγκης εἱλοῦνται. Conf. Buttm. l. c. Vel huc vel ad signif. proxime antecedentem referendus Orph. H. 25, 9 : Περὶ τὴν (terram) κόσμος πολυδαίδαλος ἄστρων εἱλεῖται φύσει ἀενάῳ καὶ ῥεύμασι δεινοῖς, vel δίνης. Εἱλούμενα ἄστρα memorat Pollux 4, 156. L. D.] Εἱλεῖται, κρύπτεται, κακουργεῖ, Hesych. [Latet, Insidiatur, Latrocinatur : sic enim puto vertendum esse κακουργεῖ, ut κακοῦργος est Latro quum alibi tum ap. Plut. Thes. c. 6, bis : Λῃστῶν καὶ κακούργων· Thucyd. 1, 8 : Οἱ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, et κακουργεῖν Latrocinari ejusd. 2, 22 : Ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν, et sim. 7, 19. Ceterum v. Ἰλύω in Εἰλύω. L. Dind.]

Εἰλέω, Insolo, ἐν ἡλίῳ ξηραίνω, Eust. [Od. p. 1573, 45.]

Εἰλεώδης, δ, ἡ, Ileosus : οἱ εἰλεώδεις ab Aretæo vocantur Qui ileo laborant. [Acut. m. causs. 2, 3, p. 18 =21 : Αἰτίη τοῦ εἰλεοῦ (sic) συνεχὴς μὲν διαφθορὴ σιτίων πολλῶν τε καὶ ποικίλων καὶ οὐ ξυνηθέων, καὶ ἄλλη ἐπ' ἄλλῃ ἀπεψίη, μάλιστα δ' ἐπὶ τοῖσι εἰλεώδεσι, ὁκοῖόν τι μέλανι σηπίης. Recte int., Præcipue ab esu earum rerum quæ ileum excitare consuerunt. L. D. Galen. vol. 2, p. 380 : Ἔμετοί τε γίνονται τῶν εἰλεωδῶν. Schæf.]

Εἴλη, ἡ, Agmen, Grex, ab εἰλέω, quod est In arctum cogo, Congrego : ut κατὰ εἴλας, Gregatim, Herodot. [1, 202, Ib. 73 : Τῶν νομάδων εἴλη ἀνδρῶν.] Et εἴλαι ἱππέων, Agmina equitum. Eustathio est ἡ τάξις, Suidæ ἡ ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ τοῦ πλήθους συστροφὴ, citanti Xen. [Ap. quem ἴλη, de quo infra.] Sunt qui Turmam exp. || Eidem est etiam ὀπὴ, i. e. Foramen. Scripturam vero hanc τοῦ εἴλη usurpati ἐπὶ τοῦ τάγματος καὶ πλήθους, ap. antiquos usitatam fuisse tradit e Lex. Rhet. Eust. [Il. p. 179, 23], simul annotans et Ἴλη pro eod. scribi : quæ scriptura præcedente longe usitatior est : sed alteram etymologiæ causa præposui. Plut. Lycurgo [c. 16 s. Mor. p. 237, B], de adolescentibus Spartanis : Ἐκάθευδον δὲ δμοῦ κατ' ἴλην καὶ ἀγέλην ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν, τοῦ παρὰ τῷ Εὐρώτᾳ πεφυκότος καλάμου, Gregatim, Agminatim. [Xen. Reip. Lac. 2, 11 : Ὡς δὲ καὶ, εἴ ποτε μηδεὶς τύχοι ἀνὴρ παρὼν, μηδ' ὡς ἔρημοι οἱ παῖδες ἄρχοντος εἶεν, ἔθηκε τῆς ἴλης ἑκάστης τὸν τορώτατον τῶν εἰρένων ἄρχειν.] Callim. Lav. P. [33] : Ἔξιθ' Ἀθαναία· παρά τοι καταθύμιος ἴλα, Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν, Nympharum φρατρία et ἄθροισις, schol. Soph. Aj. [1406] : Μία δὲ ἐκ κλισίας ἀνδρῶν ἴλη τὸν ὑπασπίδιον κόσμον φερέτω, i. e. σύστημα, schol. dicens [cum Suida] proprie esse φρατρίαν. [Pind. Nem. 5, 38 : Ἔνθα μιν εὔφρονες ἴλαι σὺν καλάμοιο βοᾷ θεὸν δέχονται. Euripid. Alc. 580 : Λεόντων ἃ δαφοινὸς ἴλα,] Peculiariter vero ἴλη vocab. militare est, i. e. agmen 64 equitum, ut in Ord. Mil. exp. Alam alii interpr., alii Turmam. [Xen. Cyrop. 6, 2, 36 : Τούτους δὲ ... πρὸ τῶν ἁμαξῶν κατ' ἴλας πορεύεσθαι· Anab. 1, 2, 16 : Οἱ δὲ παρήλαυνον τεταγμένοι κατὰ ἴλας καὶ κατὰ τάξεις. Plut. Mor. p. 259, E : Ἦρχε δὲ Θρᾳκίου τινὸς ἴλης· Pyrrh. c. 16 : Ἴλης ἡγεμὼν, et alibi. || Vel ex Εἴλη vel ex Ἴλη vel ex Βείλη, nisi quarta quædam forma subest, depravata videtur gl. Hesychii, Ὑίλη, ὅμιλος. Ἴλη reponebat Ruhnk. Ep. cr. p. 135.]

[Εἴλη, ἡ, τὰ ἄχυρα καὶ τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη, Paleæ et Leguminum stipula, Hesych. V. Εἴλα.]

Εἴλη, ἡ, i. q. ἕλη [Calor vel Splendor solis : quanquam Buttm. Lexil. vol. 2, p. 191 utriusque formæ primitivam putat Caloris significationem, vocabulis

ἕλη s. εἴλη nihil commune fuisse opinatus cum voc. ἥλιος. Et Eust. quidem Od. p. 1573, 30 εἴλης interpr. θερμότητος ἡλίου] : utrumque enim ap. vett. in usu fuisse tradit Eust. e Lex. Rhet. [l. c. 45.] Aristoph. Vesp. [771] : Ἦν ἐξέχῃ Εἴλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. Et ex Luciano in Lexiph. [c. 2] : Νῦν δ' ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοχαὲς καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι. [Aristoph. fr. cit. ab Etym. M. p. 298, 53 : Καὶ τῶν πρὸς εἴλην ἰχθύων ὠπτημένων. Et, ut omittam ll. Æliani N. A. et Philostr. ab Ruhnk. ad Tim. p. 96 citt., Alciphro 1, 12 : Τῇ εἴλῃ (sic) θέρεσθαι. Ejusd. 3, 42 quod olim legebatur : Τοῖς γὰρ γυμνοῖς σισύρα καὶ ἐφεστρὶς ἡ φλὸξ, καὶ τὸ ἐκ τῆς ὕλης θέρεσθαι, cum Ruhnk. l. c. p. 95 auctoritate cod. Par. in ἕλης mutavit Wagner. : sed præstare videtur εἴλης. Sic enim, εἴλη, ab Atticis certe scribi perhibet schol. Arist. l. c. : Εἴλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ δασέως, ληφθέντος δὲ διὰ τοῦ ι ψιλῶς. Et mox : Οὕτως δὲ οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ι εἴλην λέγουσιν. Quæ Dobræus non videtur debuisse sollicitare in annot. ad schol. p. 200=218. Eundem spiritum asp. agnoscit Arcad. 200, 9. L. Dind.] B

[Εἰληδὰ, i. q. εἰληδὸν, Confertim, Catervatim. Aratus Dios. 185=916 : Ἀντία μελλόντων ἀνέμων εἰληδὰ φέρονται. Cit. Wakef., male addens : Vera lect. est ἰληδά.]

Εἰληδὸν [Εἴληδον], Suidæ συνεστραμμένως. [Memorat etiam Zonar. p. 650.] Εἰλιδὸν pro Convolutim et Implicatim affertur ex Epigr. [Εἰληδὸν, συνεστραμμένως, Anthol. p. 61 HSt. (Antiphilus Anth. Pal. 9, 14, 6), de Polypo, qui δισκευθεὶς ἐπὶ θάμνον ἐς οἰκία δειλὰ λαγωοῦ Εἰληδὸν ταχινοῦ πτωχὸς ἔδησε πόδας· ubi in editis et in libro quodam Ms., qui fuit olim Jo. Lascaris, quem vidi, male scriptum est εἰλιδὸν, quæ vox Græca non est, et hic Epigrammatis l. in fraudem induxit HStum, qui ex eo εἰλιδὸν citat. Brunck. Idem Ἰληδὸν scribitur ap. Quint. 1, 7 : Ἀλλὰ φέβονται, ἰληδὸν πτώσσουσαι ἀνὰ ῥωπήια πυκνά (vaccæ)· 2, 397 : Ἀργείους ἰληδὸν ὑπ' ἔγχεϊ δηιόωντα.]

Εἰληθερέω, Ad solem calesco, Insolor, Apricor, ἐν ἡλίῳ θέρομαι, Bud. e Galen. Therap. 8 : Εἰληθεροῦντα καθ' ἑκάστην, καὶ τῇ κόνει χρώμενον. [Hippocr. De morb. 2, p. 485, 22 : Ἀλλὰ καὶ ἐπὴν λούηται εἰληθερεῖν· 486, 10 : Θερμῷ ὡς ἥκιστα λούσθω, ἀλλὰ καὶ εἰληθερεέτω.] Athen. voce pass. pro eod. dicit εἰληθερεῖσθαι : quod et ἡλιάζεσθαι ab ἥλιος. [Apud Athen. me legere non memini : sed puellas εἰληθερούσας, In aprico stantes, dicit Xenarchus comicus ap. eum 13, p. 569, B : Ἃς ἔξεσθ' ὁρᾶν εἰλ. Schweigh. Philostr. V. Ap. 6, 6, p. 235, 5 : Γυμνοὺς δὲ ἐστάλθαι κατὰ ταῦτα (leg. ταὐτὰ) τοῖς εἰληθεροῦσιν Ἀθήνησιν. Cit. Hemst. Herodian. Philet. p. 444 : Εἰληθερεῖν, τὸ ἐν ἡλίῳ θέρεσθαι. Hesych. : Εἰληθερῶν, ἡλιαζόμενος. Εἰληθερήσαντες, ἐν ἡλίῳ θαλφθέντες. Εἰληθερεῖν, ἐν ἡλίῳ θερμαίνεσθαι. Pass. Galen. Gloss. Hipp. p. 464 : Ἐλιθερείσθω (εἰληθερείσθω), ἡλιούσθω. Hesych. : Εἰληθερούμενος, ἐν ἡλίῳ θερμαινόμενος, et similiter Suid. Aspero spiritu scribit Eust. Il. p. 700, 18, Od. 1573, 45. Lucian. Rhet. præc. c. 17 : Οὕτω γάρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι εἰληθερεῖσθαι, qui significat obsoletum jam fuisse verbi usum.] C

Εἰληθερὴς, δ, ἡ, A sole calefactus, Insolatus, ut ὕδωρ, Eust. [Il. p. 700, 19] τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. [Galen. vol. 13, p. 5, A : Τὸ μήτε ψυχρὸν ἐπιφανῶς μήτε θερμὸν, ἀλλ' οἷον τὸ καλούμενον εἰληθερές. Hemst. Hippocr. De morb. 2, p. 471, 18 : Ἀναγαργαρίζειν τὸ ἀπὸ τῶν φύλλων εἰληθέρει, ubi recte Foes. OEc. p. 112, B τῷ ... εἰληθερεῖ, recteque animadvertit adj. εἰληθερὴς e loco hoc sumpsisse Galen. Gloss. p. 464 : Ἐλιθερὲς (sic), τὸ ὡς ἀπὸ ἡλίου θερμόν.]

[Εἰληθμός. V. Εἰδηθμός.]

[Εἴληθρα, Εἴληθρον, τὸ ... (excidit interpretatio), Suidas.]

[Εἰλήθυια. V. Εἰλείθυια.]

Εἰλήϊον, τὸ, Hesychio ἐν ἡλίῳ θερμανθὲν, In sole calefactum : ab εἴλη, quod Eid. est ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ θερμασία· item τὰ ἄχυρα et τῶν ὀσπρίων ἡ καλάμη.

Εἴλημα, τὸ, Involucrum, Integumentum. Athen. 12, [p. 533, F] ex Anacr. de Artemone, Καὶ ψιλὸν περὶ πλευρῇσι βοὸς νεόπλουτον εἴλημα [νεόπλυτον et εἴλυμα, quod vide, nunc restitutum] κακῆς ἀσπίδος. [Aq. Ezech. 27, 24 : Φέροντες ἐμπορίαν ἐγκατασκεύοις εἰλήμασι. Anon. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 443 : Πρὸς δὲ χερὸς ἀντίληψιν εἴλημα μίτρης ἐδέσμευε πάντοθεν (circum baculum). Ubi olim εἴληκα. || Morbus i. q. supra Εἰλεός. Hippocr. De flat. p. 298, 40 : Τῶν δὲ ἄλλων ἀρρωστημάτων ὁκόσοι μὲν ἂν εἰλεοὶ εἶεν ἢ εἰλήματα ἢ στρόφοι, ubi al. ἐνειλήματα, cui ἀνειλήματα, quod v., confert Foes. in annot. p. 333, A. || Fornix. Jo. Malal. p. 339, 8 : Ἐπάνω τῶν εἰλημάτων τῶν τοῦ χειμάρρου· de quibus ib. 2 dicitur εἰλήσας ἀψῖδας ἐπάνω τοῦ .. χειμάρρου. L. Dind.] D

[Εἰληματικὸς, ἡ, ὸν, Volubilis, Cameratus, Rotundus. Vita Constantini M. et Helenæ matris : Καὶ κατελθοῦσα ἐν τῇ πρεσβυτέρᾳ Ῥώμῃ τελευτᾷ, καὶ κατάκειται ἔξω τῆς πόλεως ἐν στρογγυλοειδεῖ εἰληματικῷ ναῷ, ἐν λάρνακι πορφυρῷ. Ubi perperam edit. κλιματικῷ. Constantinus De adm. imp. c. 29, p. 87 : Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος ναὸς πλησίον αὐτοῦ εἰληματικὸς, ἡ ἁγία τριὰς, καὶ ἐπάνω τοῦ ναοῦ αὐτοῦ πάλιν ἕτερος ναὸς ... καὶ αὐτὸς εἰληματικός. Ib. : Ἐν οἷς (χίοσιν) ἔμελλεν ὁ αὐτὸς βασιλεὺς Διοκλητιανὸς εἰληματικὰς ἐγεῖραι καμάρας. Ducang. Vid. Salm. Plin. Ex. p. 857-8, L. Dind.]

[Εἴλημι, i. q. Ἴλημι, Propitius sum. Unde imperat. præs.] Εἴληθι, Hesychio Ἵλεως γένου [γίνου]· quod infra ἴληθι, per simplex ι et δασέως [vel Εἴλαθι, ut ἴλαθι, et Æol. Ἔλλαθι. Chœrob. Bekk. An. p. 1366, b, extr. : Εἴλαθι· οἱ Αἰολεῖς γὰρ ἔλλαθι λέγουσιν. Quod ipsum ἔλλαθι habet Simonid. ap. schol. Ven. Hom. Il. K, 252 : Καὶ σὺ μὲν, εἴκοθι παίδων μᾶτερ, ἔλλαθι. Sic enim Villois. : Bekk. nescio quo auctore ἴλαθι. Plur. ἔλλατε Callimacho restitui supra v. Εἴ δ' ἄγε. L. Dind.]

Εἴλης [immo εἰλῆς, quod Musurus scripsit εἴλης] εἶ, Hesych. affert pro ἵλεως εἶ, Propitius es. [Εἶ prius si abesset, posset εἴλης haberi pro 2 pers. præs. v. Εἴλημι.]

Εἴλησις, εως, ἡ, Æstus, Bud. e Plat. De rep. 2, [p. 380, E] : Πᾶν φυτὸν ὑπὸ εἰλήσεώς τε καὶ ἀνέμων καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται· 3, [p. 404, B] : Πολλὰς μεταβολὰς ἐν ταῖς στρατείαις μεταβάλλοντες ὑδάτων τε καὶ τῶν ἄλλων σίτων καὶ εἰλήσεως καὶ χειμώνων. [Leni spiritu Suid. et Zonar. p. 629, Plut. Mor. p. 688, A, Plotin. Enn. 1, 8, p. 81 ab Ruhnk. ad Tim. p. 97 citt., qui etiam tertium addidit l. Plat. Leg. 5, p. 747, D, ubi δι' εἰλήσεις pro διειλήσεις restituendum ostendit. Ipse addo Aristot. Phys. acroas. 2, 5, p. 197, 23 : Ὅμως δ' ἐπ' ἐνίων ἀπορήσειεν ἄν τις ἆρ' οὖν τὰ τυχόντα αἴτι' ἂν γένοιτο τῆς τύχης, οἷον ὑγιείας ἢ πνεῦμα ἢ εἴλησις, ἀλλ' οὐ τὸ ἀποκεκάρθαι. L. Dind.]

Εἴλησις [s. εἴλησις], εως, ἡ, i. q. περιστροφὴ [Turbo], schol. Apoll. Rh. [1, 438 : Ταῖς τοῦ πυρὸς καμπαῖς καὶ εἰλήσεσιν· 4, 142 : Ταῖς εἰλήσεσι καὶ συστροφαῖς τοῦ σφοδροῦ καπνοῦ· 144 : Ῥυμβόνας δὲ τὰς εἰλήσεις τῆς σπείρας, τὰς περιδινήσεις. V. Ἰλύσπασις infra in Εἰλυσπάω. De motu siderum dictum ponit Pollux 4, 156. L. D. Phryn. Epit. p. 396 : Οἱ δ' ἀρχαῖοι τὴν βίαιον τοῦ ἀνέμου εἴλησιν καὶ συστροφὴν στρόβιλον καλοῦσιν. Hemst. Et sic cum leni spiritu Zonar. p. 629, Etym. M. p. 20, 3; 534, 30; 624, 10, Gud. p. 342, 26, in quo alibi cum spiritu asp.]

[Εἰλητάριον, τὸ, Volumen, Codex. Gloss. Basilic. : Σεκούνδουμ κυάρτας, ἡ ἐκ χαρτῶν ἤγουν τῆς ἐν εἰλιταρίῳ διαθήκης διακατοχή. Hesych. : Φαινόλης (φαιλόνης est ap. Hesych.), εἰλητάριον (ita Salm. confirmante cod.) μεμβραϊνὸν (μεμβράϊον cod.) ἢ γλωσσάκομον. Sexta Synod. Cpol. Act. 14 : Προσενεχθῆναι καὶ τὸ χαρτῶον αὐθεντικὸν εἰλητάριον τῆς ἑβδόμης πράξεως τῆς ἁγίας πέμπτης συνόδου. Infra ; Τὸ μὲν χαρτῶον φαλσευθὲν εἰλιτάριον ὁρίζομεν χιωσθῆναι κατὰ τοὺς τόπους, ἐν οἷς αἱ προσθῆκαι γεγόνασι. Andreas Cæsar. Ad Apocal. c. 18 : Ἠγούμεθα δὲ καὶ τῇ ἀρχαίᾳ συνηθείᾳ χρήσασθαι τὸν ἀπόστολον· εἰλιταρίοις γὰρ οἱ Ἑβραῖοι ἀντὶ τῶν παρ' ἡμῶν βιβλίων ἐχρῶντο. Ducang. Arethas In Apocal. c. 18 : Εἰλητάριον ὁ Ἑβραῖος ἀντὶ τῶν παρ' ἡμῖν βιβλίων ἐκέχρητο. Id. in Append. p. 64.]

Εἰλητικὸς, ἡ, ὸν, Qui sese εἰλεῖ : ut εἰλ. ζῶα dicuntur Animantia, quæ tractim ambulant, i. e. quæ sese volvunt et trahunt inter incedendum. [Aristot. H. A. 1, 1, § 9 : Τῶν πεζῶν (animalium) τὰ μὲν πορευτικὰ, τὰ

δὲ ἑρπυστικὰ, τὰ δὲ εἰλητικά. Sic Sylburg. sine var. l. Schneid. et Bekk. ἰλυσπαστικά. Suid. in Μαγάς : Ἔστι δὲ καὶ εἰλητικὸν μόριον.]

[Εἰλήτιος (εἰλήτι codex), Ζεὺς ἐν Κύπρῳ, Juppiter in Cypro, Hesych.]

Εἰλητὸς, ἡ, ὸν, Convolutus, vel Convolubilis : ut quum Aristoph. schol. dicit, ἡ εἴλησις ἡ τῶν ἐντέρων, ἐστὶ χορδὴ, ἣν εἰλητὴν καλοῦμεν. [Pseudochrys. Liturg. t. 6, p. 993. Seager. Εἰλητὸν, τὸ, Corporale linteum, cui nullo interjecto discus et calix superponuntur, sic dictum ἀπὸ τοῦ ἐνειλιχθῆναι, a Christi corpore involvendo. Germanus patr. Cpol. p. 153 : Τὸ εἰλητὸν σημαίνει τὴν σινδόνα ἐν ᾗ ἐνειλίχθη τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ ἐκ τοῦ σταυροῦ καταβὰν καὶ ἐν τῷ μνημείῳ τεθὲν, etc. Ducang. Etym. M. p. 790, 8, Cyrill. ap. Ducang. Gl. v. Φαιλόνης, p. 1657, Lex. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 476, v. Φαινώλης : Εἰλητὸν τομάριον μεμβράϊνον, Volumen chartaceum. V. Εἰλητάριον. || Εἰλητὸς ναὸς, i. q. εἰληματικὸς, v. Salmas. l. in Εἰληματικὸς cit. p. 858, a, A. L. Dind.]

Εἰλιγγιάω, In verticem s. gyrum agor, συστρέφομαι. || Torminibus ventris laboro, συνέχομαι ὑπὸ τῆς γαστρὸς, VV. LL. || Vertigine capitis tentor s. conflictor, σκοτοῦμαι, σκοτοδινιῶμαι, Hesych. [Clem. Al. Pæd. 2, p. 183 fin. : Ἐνθαλαττεύων τε εἰλιγγιᾷ (ὁ νοῦς) τῷ ζόφῳ τῆς κατάιγίδος. Diog. L. 7, 184 sive Anth. Pal. 7, 706, 1 : Εἰλιγγίασε Βάκχον ἐκπιὼν χανδὸν Χρύσιππος. Ubi al. ἰλιγγίασε. Schol. Arist. Ach. 581, Suid. : Εἰλιγγιῶ, τὸ μὲν ῥῆμα διὰ διφθόγγου ... τὸ δὲ ὄνομα ἴλιγγος διὰ τοῦ ι. Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ εἰλιγγιῶ. Eadem Zonar. p. 645, sed addens vel ipse vel glossator (v. dicta in Εἰλεός) : Ἐγὼ δὲ καὶ τὰ δύο διὰ τοῦ ι γράφω· it. p. 1105. De scriptura per ι HSt. :] Ἰλιγγιάω, Vertigine laboro. Alexander Aphr. Probl. 2, [71, p. 327, 24 Sylb.] : Ἰλιγγιῶσι σκοτοδινιῶντες, ἀπὸ τῆς ἔξωθεν ἴλιγγος τῶν ὑδάτων καὶ τῆς περιστροφῆς δεξάμενοι τοὔνομα, Vertigine corripiuntur caligantes, ab aquarum vorticosa convolutione deducto nomine. Plato Protag. [p. 339, E] : Ἐσκοτώθην καὶ ἰλιγγίασα, Vertigine affectus sum. [Theæt. p. 175, D : Ἰλιγγιῶν τε ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν· Phæd. p. 79, C : Ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα· Epist. 7, p. 325, E : Βλέποντα εἰς ταῦτα ... τελευτῶντα ἰλιγγιᾶν.] Plut. Artax. [c. 11] : Πολὺ δὲ αἷμα τοῦ τραύματος ἐκβάλλοντος, ἰλιγγιάσας καὶ καρωθεὶς ὁ Κῦρος ἔπεσε. || Æstuo dubitatione, Hæsito, et quasi oculorum vertigine correptus, non video quo me vertam. Plato Crat. [p. 411, B] : Ὑπὸ τοῦ πυκνὰ περιστρέφεσθαι, ζητοῦντες ὅπη ἔχει τὰ ὄντα, ἀεὶ ἰλιγγιῶσι· Gorg. [p. 486, B] : Οὐκ ἂν ἔχοις ὅ,τι χρήσαιο σαυτῷ, ἀλλ' ἰλιγγιῴης καὶ χασμῷο, Non haberes quod ageres, Incertus esses consilii, et stupores hæreresque ut vertigine correptus et oscitans, Bud. Plut. [Mor. p. 17, F] : Ἐν οἷς τοὺς φιλοσόφους ἰλιγγιῶντας ὁρῶσιν. Synes. Ep. 44 : Οὐκ ἰλιγγιάσεις, οὐκ ἀπορήσεις; ἕλξει σιγῶν καὶ ἐκκείσει τῇ δίκῃ; Non æstuabis? [Aristoph. Ach. 581 : Ὑπὸ τοῦ δέους γὰρ τῶν ὅπλων ἰλιγγιῶ· 1218 : Ἰλιγγιῶ κάρα λίθῳ πεπληγμένος. Lucian. Dial. mar. 9, 2 : Ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως (Helle). Alia v. ap. Pierson. ad Mœr. p. 197 sq.]

Εἴλιγγος, ὁ, Vortex, Gyrus. Apoll. Rh. 4, [139] : Τυφομένης ὕλης ὑπὲρ αἰθαλόεσσαι Καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἰλίσσονται· et mox, Εἰλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα. || Tormen intestinorum, στρόφος. Nicand. Al. [609] : Πνεύματ' ἀνειλίσσοντα κατ' ὀμφάλιον βρομέησιν, Οἷά περ εἰλίγγοιο δυσαλθέος, ὅστε δαμάζει Ἄνδρας ἀπροσφώτοισι ἐνιπλήσσων [Ἄνερας ἀπροφάτοισιν ἐπαΐσσων Schneid.] ὀδύνῃσι. || Vertigo capitis, σκότωσις, Suid., [Hesych., qui ponit etiam plur. Εἰλίγγους, σκοτοδινιάσεις. V. de scriptura per εἰ in Εἰλιγγιάω. In Εἰλιγμὸς corruptum Etym. M. p. 551, 18 : Τὸν γινόμενον εἰλιγμὸν καὶ σκότον τοῖς πίνουσι, notavit Piers. ad Mœr. p. 197, b.] Scriptum reperitur alicubi εἴλιγγος cum aspero, alibi εἴλιγγος cum tenui. [Vel Ἴλιγγος, de quo HSt. :] Ἴλιγγος, Vertigo oculorum, seu, ut Aristoph. [Ach. 581, 1216] schol. annotat, σκότος ἐκ τοῦ περὶ τὴν καρδίαν στρόφου. Sappho ap. Plut. [Mor. p. 763, A] dicit, Τῆς ἐρωμένης ἐπιφανείσης, τήν τε φωνὴν ἴσχεσθαι καὶ φλέγεσθαι τὸ σῶμα, καὶ καταλαμβάνειν ὠχρότητα καὶ πλάνον αὐτὴν καὶ ἴλιγγον. Quæ Plut. verba referenda videntur ad illa Sapphus, Ἐμοὶ γὰρ αὐδᾶς Οὐδὲν ἔθ' ἥκει· Ἀλλὰ καμμὲν γλῶσσ' ἔαγ' · ἂν δὲ λέπτον Αὐτίκα χρῶ πῦρ ὑποδεδρόμακεν, Ὀμμάτεσσιν δ' οὐδὲν ὄρημι. [Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 1=2 : Ἀμβλύτητες καὶ ἴλιγγοι, et al. Plato Reip. 3, p. 623, B : Κεφαλῆς τινὰς ἀεὶ διατάσεις καὶ ἰλίγγους ὑποπτεύουσα· Nicand. Ther. 247 : Ἀμφὶ καὶ ἰλίγγοις δέμας ἄχθεται, et alios aliorum ll. annotavit Piers. ad Mœr. p. 197, a.] || Æstus et hæsitatio hominis, qui quo se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Plut. [Mor. p. 46, E] : Ἰδρῶτος καὶ ἰλίγγου μεστὸν, αἰσχύνῃ φλεγόμενον τὴν ψυχήν. Id. [ib. 782, E] : Ἴλιγγος ἴσχει καὶ σάλος, ἐξελέγχων τὸ πάθος αὐτῶν. Lucian. [Nigr. c. 35] : Πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν ἰδρῶτι κατερρεόμην. [Plat. Leg. 10, p. 893, A : Μὴ δὴ σκοτοδινίαν ἴλιγγόν τε ὑμῖν ἐμποιήσῃ, παραφερόμενός τε καὶ ἐρωτῶν ἀήθεις ὄντας ἀποκρίσεων· Themist. Or. 20, p. 235, A : Ὥστε ὁ μὲν ἄρτι προσιὼν τοῖς ἀδύτοις φρίκης τε ἐνεπίμπλατο καὶ ἰλίγγου, ἀδημονίᾳ τε ξυνείχετο καὶ ἀπορίᾳ ξυμπάσῃ, contulit Piers. ad Mœr. p. 197, b. V. Ἔχιγγος.]

[Εἰλιγγώδης, ὁ, ἡ, Vorticulosus, Gl.]

Εἴλιγμα, τὸ, Involutio, Bud. e Thuc. [Ap. quem nihil tale legitur. Etym. M. p. 723, 35 : Σπείρημα τὸ τοῦ ὄφεως εἴλιγμα (εἴλιγμα Gud. p. 508, 15). Schol. Par. Lycophr. v. 1202 : Σπαργάνοις) εἰλίγμασι. L. D. Horap. Hierogl. 1, 57 : Τὸ δὲ ὄνομα τοῦ βασιλέως ἐν μέσῳ τῷ εἰλίγματι (serpentis) γράφουσιν. Hase.]

Εἰλιγματώδης, ὁ, ἡ, Tortuosus, Flexuosus, Intortus.

[Εἰλιγμός. V. Ἑλιγμός.]

[Εἴλιγξ, γγος, ἡ, Vortex. Etym. Gud. p. 166, 30 : Εἰλιγγιῶ, ἀτονῶ, σκοτοῦμαι, ἀπὸ τοῦ εἴλιγξ, εἴλιγγος, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ ἑλίσσω ἑλίζω γίνεται κ. τ. λ. Usitatior forma, de qua HSt. :] Ἴλιγξ, γος, ἡ, Vertex, s. Vortex, Diod. Sic. [17, 97] : Μεγάλων δὲ ῥείθρων εἰς ἕνα τόπον συῤῥαττόντων, ἴλιγγες πολλαὶ καὶ φοβεραὶ συνίσταντο. [Plut. Mor. p. 568, A : Αὐτὸν δὲ ὥσπερ ὑπὸ σύριγγος ἐξαίφνης σπασθέντα πνεύματι νεανικῷ σφόδρα καὶ βιαίῳ τῷ σώματι προσπεσεῖν, ἴλιγγος restituit Krebsius Lectt. Diodor. p. 188. L. D.] || Dubitatio et hæsitatio hominis deprehensi, sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente, ut Lat. Æstus. Plinius : Explica æstum meum. Lucian. [De merc. cond. c. 11] : Πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγξ. Bud. Comm. [Ap. Luc. legitur ἴλιγγος. Certior testis est Hesych. : Ἴλιγγος καὶ ἴλιξ (f. ἴλιγξ), ὁ τῆς κεφαλῆς σκοτισμὸς, cujus auctoritatem nescio cur repudiavit Piers. ad Mœrin p. 197, a. Idem Εἰλισκότωσις, στρόφος, quod probabiliter corrigitur Εἴλιξ vel potius Εἴλιγξ, σκότωσις. Eidem tertiam debemus formam : Ἰλίγγη, συστροφὴ καὶ τὰ ὅμοια. L. Dindorf.]

[Εἰλιδόν. V. Εἰληδόν.]

[Εἰλίζω. V. Ἑλίσσω.]

Εἰλιθιότης, Hesychio ἡ παντελῶς ἀπόγνωσις. Infra autem ἠλιθιότης est Dementia.

[Εἰλικοειδής. V. Ἑλικοειδής.]

Εἰλικόεις, εσσα, εν, Tortuosus, Voluminibus tortus : ut ἀσπίσι, Nicander Ther. [201], Aspidibus sinuosis. Tortum anguem Lat. dicunt : et Soph. ἑλικτὸν δράκοντα. Est autem poet. pro ἑλικόεις. [Oppian. Cyn. 1, 388 : Καὶ κτίλοι εἰλικόεντες ἐν εἴαρι μηλοβατεῦσι, videntur esse arietes cornua torti. V. Εἰλικόμορφος. L. Dindorf.]

[Εἰλικόμορφος, ὁ, ἡ, Tortam figuram habens. Oppian. Cyn. 2, 98 : Ἀρμενίοις (tauris) δίδυμον μὲν ἀτὰρ κέρας εἰλικόμορφον ... ἤέρτηται.]

Εἰλικρίνεια, ἡ, Sinceritas, Puritas. Suidæ καθαρότης. [Sext. Emp. Adv. phys. 9, 73, p. 568, 13 : Διὰ τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ ἀέρος. Hemst. Didymus Stob. Flor. vol. 3, p. 346 : Οὐ γὰρ ἐκβιβάζειν τὴν παράληψιν τῶν ὑλικῶν ἀρχῶν τῆς εἰλικρινείας τοῦ καλοῦ τὴν εὐδαιμονίαν. Theophr. fr. 20 De color. § 14 : Πολλὰς γὰρ καὶ τὸ ἁλουργὲς ἔχει καθ' αὑτὸ τὰς διαφορὰς καὶ τὸ φοινικοῦν καὶ τὸ λευκὸν καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστον καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον καὶ κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα μῖξιν καὶ εἰλικρίνειαν αὐτῶν.]

Εἰλικρινέω, Sincerum reddo. Aristot. De mundo [c. 5] : Γῆς δὲ περιπνεομένης αὔραις, τά τε ὑπ' αὐτὴν καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτὴν εἰλικρινεῖται, Quum tellus auris perspiratur, ad sinceriorem statum reducuntur quæ tum subter tum supra eam sunt. [Butherus Stobæi Ecl.

ph. 1, 5, vol. 1, p. 16 : Τὸ ἓν οὐσία καὶ φύσις καὶ νοῦς καὶ πλήρωμα ... καὶ τὰ ἄλλα διὰ τούτου μετείληφεν ἅ ἐστι, καὶ νοεῖται τῇ τούτου φύσει ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἄλλων εἰλικρινούμενον.]

Εἰλικρῑνής, ό, ή, Distinctus, Non permixtus. Xen. Cyrop. 8, [5, 14]: Καὶ διὰ τὸ εἰλικρινῆ ἕκαστα εἶναι τὰ φῦλα, πολὺ μᾶλλον ἦν ὅῆλα καὶ ὁπότε τις εὐταχτοίη, καὶ εἴ τις μὴ πράττοι τὸ προσταττόμενον. [Plato Conviv. p. 211, E : Εἴ τῳ γένοιτο αὐτὸ τὸ καλὸν ἰδεῖν εἰλικρινές, καθαρὸν, ἄμικτον· Reip. 5, p. 478, D : Τὸ ἀμφοτέρων μετέχον ... καὶ οὐδέτερον εἰλικρινὲς ὀρθῶς ἂν προσαγορευόμενον· 8, p. 549, B : Οὐκοῦν καὶ χρημάτων ὁ τοιοῦτος νέος μὲν ὢν καταφρονοῖ ἂν, ὅσῳ δὲ πρεσβύτερος γίγνοιτο, μᾶλλον ἀεὶ ἀσπάζοιτο ἂν τῷ τε μετέχειν τῆς τοῦ φιλοχρημάτου φύσεως καὶ μὴ εἶναι εἰλικρινὴς πρὸς ἀρετήν. Theophr. fr. 20 De color. 18: Τῶν δὲ χρωμάτων οὐδὲν ὁρῶμεν εἰλικρινὲς οἷον ἔστιν, ἀλλὰ πάντα κεκραμένα ἑτέροις. Hippocr. De vict. rat. p. 351, 4 : Πυρὸς τοῦ εἰλικρινεστάτου καὶ ὕδατος σύγκρησιν. Polyb. 8, 33, 1 : Ὄντος φωτὸς εἰλικρινοῦς. Poll. 2, 77 : Ἐρεῖς δὲ δοκιμάζομεν τὰς ὀσμὰς, διακρίνομεν τὰ πνεύματα, πνεῦμα εἰλικρινές. Id. 3, 87; 7, 98 ponit εἰλικρινὴς de auro.] || Impermixtus, Purus, Sincerus, Merus, Verus, Non fucatus : item et Apertus, Manifestus, Perspicuus : et quasi dicas τῇ εἴλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem solis, i. e. τὴν εἴλην, τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἀμιγῆ facile διακρίνεται. Auctor Axiochi [p. 370, C] : Οὐδὲ ἀφαίρεσιν ἕξεις τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' εἰλικρινεστέραν τὴν ἀπόλαυσιν, Veriorem et sinceriorem fruitionem. Xen. [Comm. 2, 2, 3] : Εἰλικρινής τις ἂν ἀδικία ἡ ἀχαριστία, Mera et indubitata. [Polyb. 2, 38, 6 : Τῆς ἰσηγορίας καὶ παρρησίας καὶ καθόλου δημοκρατίας ἀληθινῆς σύστημα καὶ προαίρεσιν εἰλικρινεστέραν οὐκ ἂν εὕροι τις· 4, 84, 7 : Φάσκων τοὺς περὶ τὸν Ἄρατον οὐκ εἰλικρινῆ τὴν φιλίαν ἄγειν πρὸς τοὺς Μακεδόνας.]

Εἰλικρινοειδής, ό, ή, Simile puro et Sincero, Suid. [Leg., ut vidit Portus, εἰλικρινές. Fefellit librarium vicinum εἰλικνοειδές (l. εἰλικοειδές).]

[Εἰλικρινότης, ητος, ή, Sinceritas, Gl.]

Εἰλικρινῶς, Sincere, Pure, Vere, Aperte. [Plato Reip. 5, p. 477, A : Εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχοι ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλ. ὄντος καὶ τοῦ αὖ μηδαμῆ ὄντος; Conv. p. 181, C : Καί τις ἂν γνοίη καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παιδεραστίᾳ τοὺς εἰλ. ὑπὸ τούτου τοῦ ἔρωτος ὡρμημένους· Menex. p. 245, D : Διὰ τὸ εἰλ. εἶναι Ἕλληνες καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων. Hippocr. De morb. vulg. 4, p. 1121, E : Οὐ κρινόμενα εἰλικρινέως, φιλυποστροφώδεα, Non integre judicati, recidivi. Dionys. De comp. vv. p. 157, 13=314 : Τὸ μὴ εἰλ. αὐτῆς βραχύ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 48 : Εἰλικρινῶς γνησίαν ἔχοντι πρὸς πάντας φιλοστοργίαν, sec. conj. Bœckhii. L. Dindorf.]

[Εἰλικτός. V. Ἑλικτός.]

Εἰλινδέομαι, Verso, Bud. ex Alciphr. [1, 26] : Μέγα τι κακὸν οἱ περὶ τὰς ψήφους καὶ τῶν δακτύλων τὰς κάμψεις εἰλινδούμενοι, Versantes. [Libri Parisini ap. Bast. Ep. cr. p. 210 ἁλινδούμενοι. Plut. Agid. c. 3 : Χρόνον ἡλινδημένῳ πολὺν ἐν αὐλαῖς σατραπικαῖς. Ita nunc e cod.; olim εἰλ. Itaque ad nihilum reciderunt exx. simplicis εἰλινδεῖσθαι, quod tamen tueri studuit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 168. L. Dind.]

[Εἰλίνδησις, εως, ή, Volutatio. Aq. Psalm. 54, 6.]

[Εἰλινύω. V. Ἑλινύω.]

[Εἴλιξ. V. Ἕλιξ.]

Εἰλιόνες, ut Pollux tradit [3, 32] apud poetas sunt οἱ σύγγαμβροι s. συγκηδεσταὶ, i. e. οἱ δύο ἀδελφὰς γήμαντες [Quibus duæ sorores nupserunt] : qui supra ἀέλιοι et αἰέλιοι. [Κηδεμόνες recte Valck. ad Phœn. v. 431, p. 159. Hesych. : Εἴλιον, παράφερνον, Quod extra dotem est. Cui Alb. confert ejusd. gll. Ἴλια, δῶρα γυναικεῖα, et Ἴλιον (δηλοῖ) κόσμον γυναικεῖον παρὰ Κῴοις. Μείλιον conj. Kust. L. Dind.]

[Εἰλιονία, nomen corruptum ex Εἰλείθυια ap. Plut. Mor. p. 277, B : Ἀργείους δὲ Σωκράτης φησὶ τῇ Εἰλιονίᾳ κύνα θύειν διὰ τὴν ῥᾳστώνην τῆς λοχείας.]

Εἰλιπόδης, ό, i. q. εἰλίπους, sicut dicitur οἰδίπους et οἰδιπόδης. Hesychio ὁ ἐν [τῇ] ἑλιγῇ τοὺς πόδας ἔχων. [Nonnus Dion. 1, 60 : Καὶ πλόον εἰλιπόδην ἐπεθάμβεε Κυανοχαίτης, de Jove forma taurina mare perambulante. Ab eod. 5, 284 : Ἰθυτμῆτες ἀγυιαὶ ὀρχηθμῷ με-

μέληντο· παρὰ προπύλαια δὲ παστοῦ εἰλιπόδην ὑμέναιον ἀνεκρούσαντο πολῖται, sic vocatur hymenæus, quod excitat choreas. In 32, 222 : Εἰλιπόδην τε Βίβλιθον ἑλὼν καὶ Δέτθιν ὀλέσσας, minus perspicua est vis epitheti. De spiritu v. in Εἰλίπους. L. Dind.]

[Εἰλίπορος, ό, ή, Qui curvo gressu incedit. Joann. Gaz. M. Tab. 1, 248. Cramer.]

Εἰλίπους, οδος, ό, ή, Flexipes, Vertens et curvans pedes inter eundum, ὁ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσων [ut int. Hesych.]. Hom. Od. A, [92] : Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. Servius enarrans hoc Virg. [Ecl. 6, 58], Errabunda bovis vestigia, Illud expressit, inquit, quod uno verbo Hom. ait εἰλίποδας βοῦς, i. e. Flexis pedibus incedentes. In illo autem Il. Π, [488], Ἐπ' εἰλιπόδεσσι βόεσσι, Æolice ψιλοῦσθαι annotat Eust. [p. 1072, 12.] Quædam tamen exempll. ibi scriptum habent non ἐπ' sed ἐν. [Spiritum lenem confirmat etiam constans librorum Hesiodi scriptura, Th. 983 : Βῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιρρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ. Asper igitur spiritus ubique in lenem mutandus videtur. Simpl. de bobus Theocr. 25, 131 : Πᾶσιν δὲ μετέπρεπον εἰλιπόδεσσιν. Qui ib. 99, Βοῶν ... εἰλιπόδων. Neutro Empedocles ap. Plut. Mor. p. 1123, B : Τοῖς Ἐμπεδοκλέους ἐοικότα τεράτεσσιν, ὧν καταγελῶσιν, Εἰλίποδα κριτόχειρα καὶ βουγενῆ ἀνδρόπρωρα· ubi conj. Reisk. κριόχηλα, certe melius Wyttenbachio, cujus conjectura κριόχειρα brachia propria facit arietibus. Ceterum vix dubito leg. esse εἰλίποδ' ἀκριτόχηλα, Boves (adversus naturam) solidipedes. L. Dind.] Sed et γυναῖκες εἰλίποδες dicuntur ab Eupolide [ap. Athen. 7, p. 286, B], διὰ τὴν ἔνδεσιν τῶν μηρῶν, ut e Pausania Eust. [Od. p. 1394, 41] annotat, i. e. ut VV. LL. interpr., quod fascientur, ut loquitur Spartianus : vel fasciolis femora implicent. [Hesych. : Γυναῖκες εἰλίποδες διὰ τὴν δέσιν τῶν σκελῶν καὶ πλοκὴν τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν. Hanc autem grammaticorum interpr. εἰλίπους, sive de bobus sive de mulieribus dictum, referentium ad significationem Volvendi, quæ communis est verbis εἰλεῖν et ἑλίσσειν, rejecit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 154, comparato Hippocr. De artic. p. 785, C : Ἀτὰρ καὶ ἄλλως ὁ βοῦς χαλαρὸν φύσει τὸ ἄρθρον τοῦτο (femur) ἔχει μᾶλλον τῶν ἄλλων· διὰ τοῦτο καὶ εἰλίπουν ἐστὶ μᾶλλον τῶν ἄλλων ζώων καὶ μάλιστα ὅταν λεπτὸν καὶ γηραλέον ᾖ. Διὰ ταῦτα πάντα καὶ ἐκπίπτει βοὶ μάλιστα (femur). Ipse repetit ab ea signif. verbi εἰλεῖν, qua est Calcare, frumenta scilicet quibus triturandis adhiberentur boves. Verior et rei naturæ convenientior ratio quam præivit Hippocr. et sequitur Schneid. in Lex., epitheta εἰλιπόδης, εἰλίπους tam in bobus quam in mulieribus notare languidiorem motum femorum inter incedendum huc illuc versatorum. Ipse enim Buttm., etsi multum laboravit ut omnem Versandi s. Volvendi significationem in verbis hujus stirpis ignotam antiquissimis scriptoribus fuisse probaret, non potuit tamen quin fateretur p. 152–3 ab Aristotele, 156–7 ab Sophocle et Herodoto vel ea ipsa vel simili vi quadam acceptas esse formas Εἴλλω, Ἴλλω, Εἰλέω. Ceterum conf. Ἔλλοπος. L. Dindorf.]

Εἰλισκότωσις, εως, ή, Vertigo tenebricosa, σκοτοδινίασις, Hesychio στρόφος, Vertigo : quæ et σκοτοδινία. Sonat autem Vertiginem conjunctam cum oculorum offuscatione. [Εἴλιξ, σκότωσις, conj. intt., ob ordinem literarum, V. Εἴλιγξ. Similis, et ipsa fort. corrupta, vox est in fr. Sophronis ap. Ammon. p. 122 : Τὸ μὲν γὰρ Πῦς καὶ Ποῖ τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ, τὸ δὲ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ, τὸ δὲ Πῶ τὴν ἐκ τόπου, ὥσθ' οἱ δωρίζοντες καὶ λέγοντες Πεῖ πορεύῃ ἁμαρτάνουσι· δέον γὰρ Πῦς πορεύῃ· τὸ γὰρ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων, Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος εἰλισκοπεῖται, ἀντὶ τοῦ ποῦ.]

[Εἰλισσὸς, ό, Ilissus, n. pr. viri a Penthesilea perempti, Quinti 1, 228. Conf. Ἰλισσός. Ubi dicetur etiam de scriptura per σ simplex.]

[Εἰλίσσω. V. Ἑλίσσω.]

Εἰλιτενὴς, ό, ή, Qui volutatim in altum extenditur. Theocr. 13, [42] : Καὶ θάλλοντα σέλινα, καὶ εἰλιτενὴς ἄγρωστις, i. e. [sec. schol.] ἡ συνεστραμμένη, καθὸ εἰλεῖται ἐπὶ μῆκος καὶ περιπλέκεται τοῖς φυτοῖς κισσοειδῶς. [Prava Etym. M. p. 298, 18 etymol., sec. quem est ἡ ἐν τοῖς ἕλεσι γινομένη.] Notandum quod tria hæc compp. [Εἰλίπους, Εἰλισκότωσις, Εἰλιτενής] attinet,

posse ea tam ab εἰλέω, quam ab εἰλίσσω derivari: ab εἰλίσσω, ut a τανύω τανύπεπλος, a μιαίνω μιαίφονος: ab εἰλέω, ut ab οἰδέω οἰδίπους: sic enim Etym. annotat. [Schol. Soph. Antig. 826: Ἀτενὴς) ὁ μὴ εὐθὺς τεταμμένος, ἀλλ' εἰλιτενής. Hemst.]

[Εἰλητὴς, αἴτιος, Hesychius. V. Εἰρητής.]

[Εἰλητήρ. V. Ἑλικτήρ.]

[Εἴλλω. V. Εἴλω.]

Εἰλόπεδον, Locus solis calori expositus et ad insolandum aptus, πέδον εἴλῃ βαλλόμενον, τουτέστιν ἡλίου θερμασίᾳ, Eust. [Il. p. 43, 38 et similiter Etym. M. p. 449, 30. Εἰλόπεδον scribit Gregor. Cor. p. 454, Etym. Gud. p. 167, 2, sed εἰλ. 256, 37, ἰλόπεδον, φυλόπεδον Trypho in Mus. crit. Cantabr. p. 1, XI. Omnes autem fingunt tantum Εἰλόπεδον, ex eoque natum perhibent Θειλόπεδον, redundante litera θ. Sed schol. Eur. Flor. Orest. 1481, ab Schneid. cit.: Ἐν ταῖς αἱμασιαῖς τῶν λειμώνων καὶ τῶν κήπων καὶ τῶν εἰλοπέδων καὶ ἀμπελώνων.]

Εἰλὸς, Hesychio πᾶν τὸ ἐπιπίπτον βάρος, et τὸ ἐν ταῖς πάγαις ἐπιπίπτον ξύλον: quod et εἶπος.

Εἶλος, τὸ, VV. LL. afferunt pro Frænum, Habena, Vinculum: nescio unde. [Ex Hesychio, de cujus gl. dixi in Εἴλεον.]

Εἰλτῆρες, Hesychio ἐνώτια, Inaures: pro quo alphabetica series postulat εἰλκτῆρες: sunt et ἕλικες ex Inaurium genere. [V. Ἑλικτήρ.]

Εἰλυθμὸς, ὁ, Latibulum, κατάδυσις, φωλεὸς, Etym. [M. p. 299, 45, Zonar. p. 626, Suid.] citans Nicandr. [Ther. 283]: Ὅστε κατ' εἰλυθμοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αὔει, Τρηχὺν ὑπ' ἄρπεζαν θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων, Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν. [|| Hesych.: Εἰλυθμὸς, ἕλκος, τρόμος, ubi ὁλκὸς conj. Arnaldus, ut sit Tractus, Tremor. De forma voc. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 247, C.]

Εἰλύϊος, Hesychio θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκωληκοειδὲς, ᾧ χρῶνται πρὸς δέλεαρ.

Εἴλῡμα, vel Εἴλυμα, τὸ, Involucrum, Integumentum, Indumentum. Hom. Od. Z, [178]: Δὸς δὲ ῥάκος ἀμφιβαλέσθαι, Εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες ἐνθάδ' ἰοῦσα, i. e. περίβλημα, ἢ κάλυμμα ἱματίων. Apoll. Rh. 2, [1129]: Ὑμέας γουναζόμεθ', αἴκε πίθοισθε, Δοῦναι ὅσον θ' εἴλυμα περὶ χροός. [V. Εἴλημα.]

[Εἰλυόεις, εσσα, εν, Limosus, legebatur ap. Nonn. Dion. 1, 273: Πόντιος εἰλυόεντι λέων ἐκαλύπτετο κόλπῳ, ubi ἰλυόεντι recepit Græf., de quo HSt.:] Ἰλυόεις, Limosus. [Apoll. Rh. 2, 823: Ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. Nicand. Th. 568: Ὅς τε καὶ ἐκ ποταμοῖο λιπὼν ζάλον ἰλυόεντα· 203: Τάρταρον ἰλυόεσσαν.] Qua in signif. dicitur etiam Ἰλυώδης, estque hoc magis in soluta oratione receptum. Ap. Galen. autem αἷμα ἰλυῶδες redditur Sanguis fæculentus, Ad Glauc.: Αἷμα μέλαν καὶ παχὺ καὶ ἰλυῶδες. [Geopon. 2, 9, 2: Ἡ ποταμόχωστος (γῆ), ἣν ἰλυώδη προσαγορεύουσι· 22, 3: Ὕδωρ ἰλυῶδες ὂν καὶ θολερόν· et 38, 1: Γῆ ἰλυώδει καὶ νοτερᾷ.]

Εἰλυὸς, ὁ, idem [quod Εἰλυθμός]. Apoll. Rh. 1, [1144]: Θῆρες δ' εἰλυούς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες, Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. [Nicand. Ther. 143: Τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες. Xenoph. Ven. 5, 16: Καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰς εἰλυούς. Ita Brod.: libri εἰσειλοῦσι vel εἰς εἰλοὺς, quod scribi potest etiam εἰλεούς. Per ι scribitur ap. Suid.: Ἰλυοῖσι, ταῖς καταδύσεσιν. « Ἑρπετὰ δ' ἰλυοῖσιν ἐνέκρυφθεν. » De forma voc. v. Valck. ad Theocr. Adon. p. 247, C. Alia forma ap. Hesych.: Ἰλύαι, ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, φωλεοί. V. HSt. in Ἰλύω s. Εἰλύω.]

[Εἰλύ. V. Εἰλύς.]

[Εἰλὺς s.] Ἰλὺς, ύος, ἡ, Limus. Redditur etiam Lutum; sed magis proprie Limus, quum dicatur de paludibus et fluviis. Hom. Il. Φ, [318]: Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. Quem in l. annotat Eust. hoc vocab. producere hic penultimam, quum alibi corripiat [Confer incertam υ literæ mensuram in Εἰλύω, Εἰλυφάζω et Εἰλυφάω]: et derivari a verbo εἰλύω, εἰλύσω, quod διφορεῖται. Quum autem scribit, ὃ διφορεῖται, perinde est ac si diceret οὗ ἡ γραφὴ διφορεῖται. (Obiter autem observa hunc usum verbi Διφορεῖσθαι, grammaticis usitatum, ac præsertim isti schol. Videtur autem sumta hæc signif. ex eo verbi φέρεσθαι usu quem habet, quum dicitur, Φέρεται ἡ τοιαύτη γραφὴ παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ, vel παρὰ τῷ Ξενοφῶντι, vel ap. alium, i. e. Extat. Neque enim a ratione abhorret, ut φορεῖσθαι in compositione talem signif. verbi φέρεσθαι imitetur. Extat certe hic verbi φέρεσθαι usus in eod. illo Eustathii l., paulo post illud verbum διφορεῖται, ubi de εἰλύω loquens, dicit, Φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ι στοιχείῳ. Legitur porro ap. Eund. et γραφὴ διφορουμένη.) Quomodo autem scriptura hujus verbi sit διφορούμένη, paulo post docet, ex auctoritate cujusdam veteris Lex., in quo hæc tradi ait: Ἰλύσω, τὸ περικαλύψω ἰλύϊ. De qua scriptura suam hanc conjecturam profert: Ὡρμήθη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφὴ ἐκ τοῦ δοκεῖν παρηχεῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἰλύος καὶ τὸ εἰλύσω· κἀντεῦθεν δόξαι ταυτογραφεῖσθαι τὸ ἰλύειν καὶ τὴν ἰλύν. I. e. Profecta est autem fortasse talis scriptura ex eo, quod in iis, quæ retuli, viderentur ἰλύος et εἰλύσω efficere parechesin: adeo ut existimata sint eod. scribi modo ἰλύειν et ἰλύς. (Ubi observa obiter et signif. verbi Παρηχεῖν, a quo Παρήχησις figura, quæ qualis sit, suo loco declarabitur: ideoque verti Efficere parechesin, Græcam illam appellationem retinens. Possit alioqui reddi παρηχεῖν, Habere parechesin, vel Dici per parechesin. Aut denique, non retinendo vocem Gr., Sono esse assimilia, vel Sonum affinem habere. Possis fortassis reddere etiam Sono inter se convenire.) Ceterum quum dicit ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, In iis quæ retuli, s. quæ relata fuerunt, aut etiam recitata, intelligit verba ex Homerico contextu sumta (ibi enim post Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα, sequitur, καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν). Verum quum Eust. derivet nomen istud ἰλὺς a v. εἰλύω, quidam contra εἰλύω ab ἰλὺς deductum esse existimabunt fortasse. Eustathii tamen sententia auctoritate mei vet. Lex comprobatur; ac possit etiam (meo quidem judicio) nominis ἰθὺς exemplo comprobari, quod itidem ab ἰθύω derivatum est. Sed quid vicissim pro altera derivatione facere videatur, docebo in Ἰλύω. || Quod autem attinet ad alteram hujus verbi scripturam, Ἰλύω, sciendum est eam ap. Hesych. quoque extare, undecunque eam sumserit. Legitur enim ap. eum Ἰλύσαι, expositum κρύψαι et καλύψαι. Atque adeo illud ipsum futurum, quod in illo Hom. loco legitur, ap. eum ι solo scriptum est, non ει. Habet enim, Ἰλύσω, ἰλύϊ περικαλύψω, κρύψω· neque enim dubium cuiquam esse debet quin hoc futurum ex eo l. depromtum fuerit. Sed enim idem lexicogr. alteram quoque scripturam et indidem sumtam affert, sc. Εἰλύσω, per ει: exponens ἐν ἰλύϊ κρύψω. In meo certe vet. exempl. illius poematis Homerici scriptura hæc, non illa, extat; et explicatur εἰλύσω, ἰλύϊ περιχώσω. Sciendum est autem quemadmodum invenitur altera illa scriptura cum ἰλὺς conveniens, utpote habens ι solum, ita vicissim inveniri per ει scriptum nomen Εἰλὺς, conveniente hac scriptura cum εἰλύσω, habente ει. [Et ejusd. gl. Εἰλὺ, μέλαν.] Legimus enim ap. Hesych.: Εἰλὺς, εἰλύος, τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ· item Εἰλύος, τέλματος. Habet alioqui et alteram scripturam idem lexicogr.; sed aptius exp. eo in l. quam in Ἰλὺς, sicut paulo post docebo. (Ut autem minus duplicem illam scripturam mirer, facit comp. εἰλυσπῶμαι: nam et sine ε invenitur scriptum ἰλυσπῶμαι, ut annotabo et paulo post.) Hoc quoque sciendum est, inveniri hoc fut. in quibusdam Hom. exempll. aspiratum, quum alioqui magis recepta sit ejus tenuatio. Convenit tamen aspiratio cum ea derivatione quæ in illo meo Lex. traditur: ab ἕλος sc.: quamvis ne ibi quidem aspiretur, sed tenuetur. Ita enim scriptum est, Ἰλὺς, ὁ πηλώδης καὶ κάθυγρος τόπος, ἤγουν ἡ ὑποστάθμη τῶν ὑδάτων· ἀπὸ τοῦ ἕλος γίνεται ἑλύω καὶ εἰλύω, εἶτα ῥηματικὸν ὄνομα ἰλύς. Ubi observa inter alia voc. ὑποστάθμη in expositione, quod et ap. Hesych. habetur. Nam ἰλὺς ap. eum est πηλὸς et ὑποστάθμη. Quibus hæc subjunguntur, Ἰλύος, ὑλώδους ὑποστάθμης ποταμοῦ. Sed his expp. præferenda videtur illa, quæ datur ab Eod. nomini εἰλὺς, scripto per ει, sc. τὸ πηλῶδες τοῦ ποταμοῦ: sic tamen ut quamvis dicatur τοῦ ποταμοῦ, non minus intelligendum sit τοῦ ἕλους, s. τῆς λίμνης, ut in illo Hom. l. quem paulo ante protuli. At ἰλὺν τοῦ ποταμοῦ legimus quum alibi, tum ap. Ctesiam [in Indicis ap. Phot. cod. 72, p. 49, a, 15]: Καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ἐν τῇ

ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαιτῶνται. Sic ap. Plut. [Mor. p. 602, D]: Ἰλὺν νεοπαγῆ τοῦ Ἀχελώου [προσχωννύντος]. Et Herodian. 3, [14, 12], postquam dixit τὰ πλεῖστα τῆς Βρεττανῶν χώρας ἐπικλυζόμενα ταῖς τοῦ ὠκεανοῦ συνεχῶς ἀμπώτισιν ἑλώδη γίγνεσθαι, subjungit, Οἷς ἔθος τοῖς μὲν βαρβάροις ἐννήχεσθαί τε καὶ διαθεῖν βρεχομένοις μέχρις ἰξύος· γυμνοὶ γὰρ ὄντες τὰ πλεῖστα τοῦ σώματος, τῆς ἰλύος καταφρονοῦσι, Polit. Cœnum. Suidas dativi etiam pluralis ἰλύσι meminit; postquam enim ἰλὺς exposuit βόρβορος, addit, Καὶ ἰλύσι τὸ πληθυντικόν. [Figurate Aret. Acut. m. causs. 2, 4, p. 17=20 : Πρόσθεν μὲν γὰρ ἐν ἰλύϊ τοῖσιν ὑγροῖσιν ἔην καὶ ζόφῳ (anima).] || Fæx vini. Aristot. De gen. anim. 3, [2] : Ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἀλέαις ὀξύνονται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Idem, Διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. At in VV. LL. contra annotatur (sed non addito auctoris nomine), Vini fæcem non recte dici ἰλύδα, sed τρύγα. Ubi etiam accus. ἰλύδα pro ἰλὺν mihi valde suspectus est. [Hunc voc. usum improbabant Atticistæ. Phryn. Ecl. p. 72 : Ἰλὺς οἴνου οὐκ ὀρθῶς λέγεται· ποταμοῦ μὲν γὰρ ἰλὺς, οἴνου δὲ τρὺξ ἢ ὑποστάθμη. Exx. a Trillero ad Thomam, præceptum hoc repetente p. 472, allata ex Aristot. De part. anim. 3, 3 : Φαίνεται χρωματίζειν ἡ ἰλὺς τοῦ μέλανος οἴνου· Hippocr. De morb. mul. 1, p. 615, 55 : Σμῆγμα ἐκ τῆς ἰλύος, Lobeck. auxit ll. similibus, Galeni vol. 10, p. 144, F : Ἡ χολή ἐστιν οἷον ἰλύς τις αἵματος, οἷα καὶ τοῖς οἴνοις καθισταμένοις ὑφίστασθαι πέφυκεν, ἣν ὀνομάζουσι τρύγα· 3, p. 61, F : Αἵματος ὑπόστασις καὶ ἰλύς· 174, C : Ἰλὺς καὶ τρὺξ τοῦ αἵματος (adde Andromach. ap. eund. vol. 13, p. 876 : Καὶ μογερῶν στέρνων ἀπολύσεται ἔμπυον ἰλύν)· Hesychii : Ἀμόργη, τρυγία ἐλαίου, ἰλύς, animadvertitque nihil ea facere adversus observationem Atticistarum. Photius autem quum scribit Lex. p. 617, 20 : Ὕλην τὸ καθίζον τοῦ οἴνου ἢ τοῦ ὕδατος, οὕτως Ἀριστοφάνης, ubi ἰλὺν conj. Lob., (quæ vocc. confusa sunt Aristot. H. A. 6, 14, p. 569, 3, et alibi) incertum relinquit aquæ an vini et serione an joco ἰλὺν dixerit Aristoph., si modo ἰλὺν scripsit ille, non ὕλην: de quo dubito. Nam ut omittam etiam ap. Hesych. ὕλη poni pro ἰλὺς, quum voc. Χέραδος explicatur ἡ μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ὕλη, indeque defendi ap. eund. v. Ἄσιν, τὴν μετ' ὀστράκων λίθων ὕλην, scripturam codicis a Valck. Opusc. vol. 1, p. 218, ab Schæf. cit., ab aliorum conjectura ἰλὺν, usus voc. ὕλη de faece certissimo firmatur testimonio vocabulorum ὑλιστὴρ et ὑλίζω, de quibus hic unam pono gl. Etym. M. p. 771, 4 : Τρύγοιπος, ὁ ὑλιστὴρ, coll. schol. cod. LB. Aristoph. Pl. 1088 : Τρὺξ τρυγὸς, ἡ τοῦ οἴνου ὕλη· τρύγοιπος δὲ λέγοιτ' ἂν κυρίως, δι' οὗ τὴν ὕλην τοῦ οἴνου σακελίζομεν· cetera v. in ipsis et vv. Ὑλώδης, Διυλίζω, Καθυλίζω. ῑ L. D.] Ἰλὸς, ap. Hesych. legitur, eand. cum ἰλὺς signif. habens. Exp. enim illud ἰλὸς per hoc ἰλύς : cui subjungit βόρβορος. Sed addit γλοιός. [Strigmentum, Mucor. Ἰλὸς esse dittographiam sequentis ἰλὺς conjiciunt intt.]

Εἴλῡσις, εως, ἡ, i. q. πορεία, ut schol. Soph. [Phil. 291, ubi cod. εἴλησις] annotat. Fuerit tamen potius Reptatio, quum quis quasi volvitur et reptat, quod incedere nequeat. [Versatio vert. ap. Hesych. Εἰλυφόων explicantem εἰς εἴλυσιν (sic) ἄγων. Quod εἴλησις scrib. dicerem, nisi voce εἴλυσις etymologicam quandam rationem verbi Εἰλυφόων reddere videretur Hesych.]

Εἰλυσπάω, Volvendo traho; volunt enim hoc vocab. compositum esse ex εἰλύω et σπάω. Εἰλυσπᾶσθαι vero proprie dicuntur vermes et serpentes, qui sese in arctum colligentes et posteriora attrahentes, progrediuntur. Quod eleganter Virg. expressit de serpente loquens, Tractu se colligit anguis. Pollux 5, [168] tit. περὶ τοῦ συστρέψαι τὸ σῶμα καὶ ἁπλῶσαι, postquam veluti synonyma enumeravit ἀναγαγεῖν, συνελκύσαι, συναθροῖσαι, συστεῖλαι, συσπειρᾶσαι, συσπειρᾶσθαι, συγκάμψαι, addit, τὸ εἰλυσπᾶσθαι simile aliquid νοεῖν. [Etym. M. p. 299, 55, addens per ι scrib. esse.] Scribitur vero et Ἰλυσπᾶσθαι per ι simplex, Eust. [Od. p. 1413, 33] e Rhet. Lex., addens multa vocc. ejusmodi duob. modis scripta fuisse ap. antiquos, ut εἰστέον et ἰστέον, sic εἴλη et ἴλη. [De qua forma HSt. :] Ἰλυσπάομαι, locum hic [post Ἰλὺς] habet, si verum est quod in meo Lex. vet. legitur : nimirum dici quasi ἐν ἰλύϊ σπᾶσθαι.

Postquam enim ibi [iisdemque verbis ap. Hesych.] traditum est, ἰλυσπᾶσθαι esse παραπλησίως τοῖς σκώληξι καὶ τοῖς ὄφεσιν ἰέναι, additur [et ap. Zonar. p. 1106], οἱονεὶ ἐν τῇ ἰλύϊ σπᾶσθαι· τουτέστιν ἐν τῇ γῇ κυλίεσθαι. At supra est scriptum Εἰλυσπᾶσθαι cum ει : quæ scriptura ap. Hesych. extat, et quidem cum illa ipsa exp. quam ex meo Lex. attuli : sc. παραπλησίως τοῖς ὄφεσι καὶ τοῖς σκώληξιν ἰέναι. (Sed habet etiam Εἰλυσπώμενος expositum εἰλούμενος : et Εἰλυσπῶνται, περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στρέφονται μετὰ καμάτου· nec non Εἰλυσπᾶτο, συνεσπᾶτο.) Eust. quoque ὄφεσιν et σκώληξιν hoc verbum tribuit, i. e. Serpentibus et vermibus, sed ita ut ex εἰλεῖσθαι et σπᾶσθαι compositum esse velit; exp. enim, ὁμοίως ὄφει καὶ σκώληκι εἰλεῖσθαι καὶ σπᾶσθαι· ἤγουν κινεῖσθαι. Affert tamen ἰλυσπᾶσθαι solo ι scriptum; sed tanquam unum ex iis quæ duplicem scripturam admittunt, sc. et per ει et per ι simplex. In VV. LL. affertur itidem hæc scriptura ἰλυσπᾶσθαι, et exp. Serpentium instar aut vermium progredi. Additurque, expressisse id Virg., Nec rapit immensos orbes per humum neque tanto Squameus in spiram tractu se colligit anguis. Item ubi canit de anguibus itidem, ... pars cetera pontum Pone legit, sinuatque immensa volumine terga. Alibi vero dicit, Longos dat corpore tortus : nec non, Nexantem nodis seque in sua membra plicantem. Verum isti verbo convenire videtur præsertim ille primus locus, in quo dicitur anguis rapere orbes per humum. Convenit item verbum Volvi, quod alibi de angue itidem usurpat. (A quo verbo est nomen Volumen, cujus ablat. et hic de illo usurpatur.) Respondet enim verbo εἰλεῖσθαι (si tamen derivationem hanc potius sequi oportet). Quod vero dicit In spiram se colligere, eo videri possit exprimi σπᾶσθαι : parum enim placet hoc quidem in verbo exponere κινεῖσθαι, cum Eust. In iisd. Lexx. ἰλυσπᾶσθαι redditur Contrahi, et Provolvi; afferturque ex Josepho, de captivitate Jud. : Ὅτε τὸ τεῖχος ἀνέβη, ἰλυσπώμενος ὑπὸ τῶν τραυμάτων κατέπεσεν [B. J. 3, 7, 21, ubi cod. LBat. εἰλυσπ., ut duo alii in ej. A. J. 1, 1, 4 : Ποδῶν αὐτὸν ἀποστερήσας σύρεσθαι ἐπὶ τῆς γῆς ἰλυσπώμενον ἐποίησε], Præ vulneribus revolutus corruit. Sed mihi parum placet hæc interpr.; crediderim enim potius ἰλυσπώμενος dici de Eo qui, præ vulneribus firma vestigia figere non valens, reperet s. reptaret serpentum more. Sic certe ap. Greg. Naz. Rependi signif. habere videtur, licet ad animum translatum, Περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος, de Eo qui nihil mysteriis divinis dignum, sed terrena tantum et humilia sapit. Sed et Horat. Serpere humi dicit eum, cujus poesis humilis est; eodemque sensu Sermones repentes per humum appellat. In iisd. Lexx. ἰλυσπώμενος redditur Contractus per limum. Sed parum apte subjungitur h. Plat. l. in Timæo [p. 92, A] : Ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς, quum reddat Serpentia humi, de qua signif. dictum modo fuit. At in isto l. [Æliani V. H. 8, 14] quem Suidas affert, Εἰς τέλμα (hoc enim reponendum est pro τέρμα) βοῦν ἐμπεσόντα καὶ ἰλυσπώμενον, ἕως τεθνάναι, non male quis suspicetur, meo quidem judicio, ἰλύος, i. e. Limi signif. hoc participio inclusam esse, quamvis ipse Suidas exp. simpliciter συνειλούμενον. [Plut. Mor. p. 567, B : Ἰλυσπωμένους παρὰ φύσιν καὶ ἅμα καμπτομένους, ὥσπερ αἱ θαλάττιαι σκολόπενδραι καταπιοῦσαι τὸ ἄγκιστρον ἐκτρέπουσιν ἑαυτάς. Euseb. V. Const. 2, 1 : Οἷά τις θὴρ δεινὸς ἢ σκολιὸς ὄφις περὶ ἑαυτὸν ἰλυσπώμενος. Agath. Hist. 3, 4, p. 76, B : Ἰλυσπώμενον δὲ αὐτὸν ἔτι καὶ ἐπαναστησείοντα ... κατακτείνει. Alia exx. tum proprie tum improprie positi v. ap. Piers. ad Moerin p. 204-5, qui : Ἰλυσπώμενος Ἀττικῶς, εἰλούμενος Ἑλληνικῶς. V. Ἰλύσπασις paullo post. Act. Hesych. : Ἰλισπῶντες, συνελοῦντες (Ἰλυσπ., συνειλ. Heringa Obs. p. 220, anteque eum Huds. ad Mœrin p. 204).] Inde verbale Ἰλύσπασις, εως, ἡ, Reptatio illa quæ fit tractim et volutim, quam Aristot. hirudini et lumbricis tribuit, [De incessu anim. c. 9, p. 709, 28 : Τὰ δ' ἰλυσπάσει χρώμενα, καθάπερ τὰ καλούμενα γῆς ἔντερα καὶ βδέλλαι. Ubi est var. εἰλήσει.]

Εἰλύσπωμα, τὸ, Ejusmodi [qualis est εἰλυσπῶντος] motus, Eust. [Od. p. 1413, 34.]

Εἰλύσσω, deriv. ab εἰλύω, signif. itidem Intego, Involvo. Scribitur vero aspero spiritu, Gaza et Chrysol.

[Hesych.: Εἰλύσσεται, εἰλεῖται. Εἰλύσσω, περιβαλῶ. Quod scrib. vel περιβάλλω vel Εἰλύσω. L. Dind.]

Εἰλῡφάζω, pro Εἰλυφάω, Verso, Torqueo. Hom. Il. Υ, [492]: Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. || Neutr. pro pass. Hesiod. Scut. [275]: Τῆλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε Χερσὶν ἐνὶ δμώων, Eminus versabatur, torquebatur. [Pass. Hesych.: Εἰλυφάζετο, εἰλίσσετο, συνεστρέφετο.]

Εἰλῠφάω, Verso, Torqueo. Hom. Il. Λ, [156]: Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, Πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει. Hesiod. Theog. [690]: Οἱ δὲ κεραυνοὶ Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφόωντες.

Εἰλυφόει, Hesychio τινάσσει τὴν φλόγα: item στρέφει, ζητεῖ. At Εἰλυφόων, poet. et Ion. pleonasmo τοῦ ο, vel dialysi τοῦ ω, dicitur pro εἰλυφῶν, ab εἰλυφάω. [Hesych.: Εἰλυφόων, εἰς εἵλυσιν (sic) ἄγων ἢ συνειλῶν τὸ φῶς μετὰ συστροφῆς. Εἰλυφόων, συστρέφων ἄνεμος, ex Hom. Timæus p. 97 et Suid.: Εἰλυφόωσιν, εἰλοῦσι, συνάγουσιν.]

Εἰλύω, seu Εἴλυμι, Verso, Volvo: ut, Εἵλυε βίβλον, in Epigr. [Anth. Pal. 9, 540, ubi nunc cum cod. Pal. εἵλεε], Volve librum, sc. legendo. [Hesych.: Ἐδνοπάλιζεν, ἀνήρει, ἀνέτρεπεν, ἐφόνευεν, ἐσκύλευεν, ἐκακοποίει, ἐτίνασσεν, εἵλυεν (εἵλιεν cod.). Orph. Lith. 134, de dracone convoluto: Εἵλυτο (sic) δὲ πυκνῶς γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν.] || Εἰλύομαι, Volvor, Repto, de homine, qui quum incedere nequit, repit: ut Soph. Phil. [289]: Ὅ μοι βάλοι Νευροσπαδὴς ἄτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας Εἰλυόμην δύστηνος, ἐξέλκων πόδα Πρὸς τοῦτ' ἂν· et [701]: Ἕρπει γὰρ ἄλλοτ' ἄλλα, τότ' ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. [Metagenes Athen. 6, p. 269, F: Ὠθεῖ κῦμα ναστῶν καὶ κρεῶν ἑφθῶν τε βατίδων εἰλυομένων αὐτόσε. Ubi notandum est υ, quod produxit Soph., corripi, si sana est scriptura. V. in fine dicenda. L. D.] || Intego, Induo. Hom. Il. Ε, [186]: Νεφέλῃ εἰλυμένος ὠμούς· Σ, [522]: Εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ· Od. Ξ, [479]: Σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους. || Involvo, Occulto. Il. Π, [639]: Βελέεσσι καὶ αἵματι, καὶ κονίῃσιν, Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, i. e. ἐκεκάλυπτο, Absconditus et obrutus erat. [Od. Ε, 403: Εἵλυτο δὲ πάνθ' ἁλὸς ἄχνῃ.] Sic Od. Ξ, [135]: Ὀστέα δ' αὐτοῦ Κεῖται ἐπ' ἠπείρου, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ. Apoll. Rh. [2, 861: Ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι·] 3, [1291: Ἵνα τε σφίσιν ἔσχε βόαυλα καρτερὰ λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ· 296:] Τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ Οὖλος ἔρως, Ardebat occultus sub pectore. [V. Ἑλύω. Hom. Il. Μ, 286: Ἄλλα τε πάντα εἰλύαται (al. εἰλῦται, de quo v. Eust.) καθύπερθε· Od. Υ, 352: Νυκτὶ μὲν ὑμέων εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε.] Notandum vero alicubi vocab. hoc aspero spiritu, alicubi, et quidem frequentius, tenui notatum reperiri. [Mensuram secundæ ancipitem esse in præsenti (nam in perf. et fut. constanter producitur) supra dixi. Corripuit etiam Aratus Phæn. 431: Ὀλίγῃ δέ μιν εἰλύοι ἀχλύς. Nicand. Al. 18: Ἀμφὶ δὲ πρώτοις εἰλύεται στέρνοισι. || De εἰλυσθεὶς a Theocrito ead. signif. posito qua ab aliis poetis dicitur ἑλυσθεὶς, v. in Ἑλύω. Ceterum huc referenda duxi quæ HSt. de] Ἰλύω, Oblimo, Limo obduco, obvolvo s. involvo. Unde comp. Κατιλύω: e cujus pass. Κατιλύομαι est part. ap. Xen. OEc. [17, 13] κατιλυθεὶς, Limo obductus, Τῷ οὖν κατιλυθέντι σίτῳ τί ποιοῦντες δοκοῦσιν ἂν ἐπικουρῆσαι; Quum seges oblimata est, limo obducta est. Ceterum quamvis antea [v. Εἰλὺς in Ἰλύς] dictum sit quosdam gramm. nomen ἰλὺς ab εἰλύω derivasse, et pro hoc εἰλύω scriptum etiam fuisse ἰλύω, minime tamen dubium est quin ἰλύω, de quo nunc agitur, collocari hic possit post Ἰλὺς, atque adeo collocari debuerit. De ris enim derivatt. hoc sentio: ἰλύω, quod ab ἰλὺς dehvatur, ejus signif. sequi, vel potius ab eo signif. suam accipere: εἰλύω autem, a quo derivatur ἰλὺς, non item: sed in sua signif. manere, ea quidem qua ponitur pro Involvo: ut ideo ἰλὺς, i. e. Limus, deducatur ab εἰλύειν (pro qua deductione facit etiam altera scriptura illius nom., scil. Εἰλὺς), quod alicujus pedes involvat, ita ut in eo hærere cogatur. Ideoque minime probare possum illam exp. quam illi dant qui alioqui hanc ipsam derivat. afferunt: ut sc. sit ἰλὺς ab εἰλύειν s. ἰλύειν, significante ἰλύϊ κρύπτειν, s. καλύπτειν, aut comp. περικαλύπτειν. Atque adeo miror quomodo in eo quoque Hom. l., quem attuli [supra v. Ἰλὺς sub Εἰλὺς posita] ex Il. Φ, [319] futurum εἰλύσω exposuerint ἰλύϊ κρύψω, s. περικαλύψω, quum a poeta adjungatur dat. ψαμάθοισι. Ita enim ibi legitur, Καδδέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι, ἅλις χεράδος περιχεύας. Quomodo autem duo hi dativi, ἰλύϊ, ψαμάθοισι, stare simul poterunt? Concurrere tamen eos necesse est, sequendo illam exp.: hoc modo, κρύψω, s. περικαλύψω, ἰλύϊ, ψαμάθοισι. Sed hæc exp., cujus verba cum verbis textus non cohærent, minime mira mihi aut nova est, quod alias hujusmodi observare me meminerim, in quibus sc. verbum explicabatur alio verbo, cui additum erat nomen, quod obstabat quominus aptari textui illæ expp. possent. Quod si quis in retinenda illa de qua nunc agitur exp. pertinacior esse vellet, ad eam quam affero rationem oculos claudens, eum interrogarem cur non itidem ap. hunc poetam, ubi εἵλυτο jungitur dativis βελέεσσι et αἵματι et κονίῃσι, uno eodemque in loco, Il. Π, [640]: Βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσι Ἐκ κεφαλῆς εἵλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους, addendus his sit dat. ille ἰλύϊ, et dicendum, ἐκεκάλυπτο ἰλύϊ βελέεσσι καὶ αἵματι κ. τ. λ. Sic ubi scribit, νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους, item εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ, item σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους· ubi denique alii cuipiam dat. hoc verbum jungit. Ceterum ap. Hesych. legitur et præt. pass. Ἴλυται, expositum κέκρυπται et καλύπτεται. Item Ἰλύαται, περιειλυμένοι εἰσί. Apud Eund. alteram scripturam habent act. fut. Εἰλύσω (cujus antea memini), expositum ἐν ἰλύϊ κρύψω. Pass. Εἴλυται, καλύπτεται. Item Εἵλυτο, κατεκεκάλυπτο (sed huic exp. præfixa est alia haud itidem præcedentibus consentanea: sc. κατεσκεύαστο). Et particip. Εἰλυθέντες, καλυψάμενοι. Quin etiam act. Εἵλυεν passive exp. ἐκρύπτετο. Apud Eund. habemus Εἰλύεται, expositum non solum εἰλεῖται, et συστρέφεται, et κρύπτεται, verum etiam κακουργεῖ, et τετραποδίζει: de quibus expp. disseram paulo post, ubi agam de Ἰλύει, cui itidem valde remotas a præcedentibus signiff. tribuit. || Ἰλύσω ab Hesych. exp. ἰλύϊ περικαλύψω, ap. Hom., uti dixi: item Ἰλύσαι, κρύψαι, καλύψαι. Sed habet præterea Ἰλύει expositum κοιμᾶται, et κτυπεῖ, item ἐκτρέφει, διατρίβει. At quid de his expp. tam diversis a præcedente sentiendum est? Equidem ad hoc Ἰλύω, quod ab ἰλὺς derivatum est, eas minime pertinere existimo; sed quodnam sit illud ἰλύω (i. e. quam derivationem habeat), quod sibi illas vindicare possit, mihi ignotum esse, et fortasse ipsis etiam vett. gramm. fuisse dico. Præsertim tamen de duabus expp. id a me dictum intelligi volo, sc. κτυπεῖ et ἐκτρέφει [κρύπτει et στρέφει conj. intt.]. Nam quod attinet ad primam et ultimam, κοιμᾶται et διατρίβει, eas suspicor esse a nomine Ἴλυος, sive Ἰλύα, quibus significatur Latibulum ferarum, s. Lustrum. Neque enim dubium esse potest quin Ἴλυος scribi possit, aut etiam scriptum fuerit, non minus quam Εἰλυός: tum quod pro Εἰλύω scriptum fuerit itidem Ἰλύω, ut abunde antea docui: tum vero quod Ἰλύαι ap. Hesych. extet, expositum, ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται, et φωλεοί. Quin etiam verbum Εἰλύει (habens ει in prima) ab eo expositum itidem κοιμᾶται [eodemque modo ab eod. vitiose scriptum Εἰδύει], sententiam meam, vel conjecturam potius, confirmare videtur. At in εἰλύεται magis etiam hæreo, quippe quod exponatur ab eod. lexicogr. non solum εἰλεῖται, συστρέφεται, κρύπτεται, sed quoque κακουργεῖ et τετραποδίζει. Si tamen et hic conjectura locum habet, dixerim τετραποδίζει quidem dici quatenus ii, qui βαδίζουσι τετραποδιστὶ, reptantia imitantur quodammodo; at vero κακουργεῖ, quod οἱ κακουργοὶ soleant irrepere in ea loca ubi volunt κακουργεῖν. Sed ne mihi quidem hæc mea conjecturalia commenta satis placent: qui tamen hoc addo, posse facilius aliquam idoneam excogitari harum signiff. rationem, quam illarum duarum quæ dantur activæ voci ἰλύει, sc. κτυπεῖ, et ἐκτρέφει. Verum cur magis has expp. quam alias plurimas quæ ap. eund. lexicogr. extant, mirabimur?

Εἴλω, seu Εἴλλω [vel Εἴλλω, de quo spiritu v. in Εἰλέω], i. q. εἰλέω, i. e. In angustum cogo. Hom. Il. Θ, [214]: Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰ-

λομένων· εἴλει δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ Πριαμίδης, i. e. Coactorum, Confertorum, ut Bud. interpr., seu, ut Hesych., συστρεφομένων, περιειλουμένων, συγκεκλεισμένων, συνηθροισμένων. [Ib. E, 782: Ἕστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο εἰλόμενοι· 203: Ἀνδρῶν εἰλομένων. Inter se trudentes, Confertos interpr. Buttm. Lexil. vol. 2, p. 144. V. Εἰλέω.] || Verso, στρέφω. Aristoph. Nub. [761]: Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλαι [ἴλλε al., plerique εἶλλε] τὴν γνώμην ἀεί· Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, Ne tecum verses s. agites; ἀπόκλειε, ἔφελκε, Suid. [Ad hanc signif. refertur ab Aristot. De cœlo 2, 13 Plat. Tim. p. 40, B: Γῆν δὲ, τροφὸν μὲν ἡμετέραν, εἱλλομένην (alii εἰλλ. vel εἰλομένην vel εἴλουμ. vel εἰλομ. vel ἰλλ. vel ἰλλομένην) δὲ περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον, φύλακά καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ἡμέρας ἐμηχανήσατο. Scribit enim p. 293, 30: Ἔνιοι δὲ καὶ κειμένην ἐπὶ τοῦ κέντρου φασὶν αὐτὴν ἴλλεσθαι περὶ τὸν διὰ παντὸς τεταμένον πόλον, ubi libri nonnulli ἴλλεσθαι (s. εἰλεῖσθαι vel εἰλεῖσθαι) καὶ κινεῖσθαι· et 14, p. 296, 24: Καθάπερ γὰρ εἴπομεν, οἱ μὲν αὐτὴν ... ἐπὶ τοῦ μέσου θέντες ἴλλεσθαι καὶ κινεῖσθαί φασι περὶ τὸν πόλον μέσον κ. τ. λ. Aristotelis interpretationem sequitur Diog. L. 3, 75: Οὖσαν δ' ἐπὶ τοῦ μέσου κινεῖσθαι περὶ τὸ μέσον, reprehendunt Proculus ad Tim. p. 281: Ἰλλομένην δὲ τὴν σφιγγομένην δηλοῖ· οὐ γὰρ, ὡς Ἀριστοτέλης οἴεται, τὴν κινουμένην, et Simplicius ad Aristot. p. 129, B: Τὸ δὲ ἰλλομένην εἰ διὰ τοῦ ι γράφεται, τὴν προσδεδεμένην σημαίνει. Καὶ οὕτω καὶ Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς (1, 129) Δεσμοῖς ἰλλόμενον, τουτέστιν ἐνδεδεμένον, μεγάλων νώτων ἐξέωσεν· καὶ Ὅμηρος (Il. N, 572) Ἰλλάσιν, τουτέστι δεσμοῖς, οὐ βίᾳ δεσμοῦντες ἄγουσιν. Εἰ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, καὶ οὕτω τὴν κωλυομένην σημαίνει, ὡς Αἰσχύλος ἐν Βασσάραις. Discrimen quod facit Simpl. inter formas per ει et ι, non agnoscit Athen. 7, p. 308, C: Ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι εἴργεσθαι. Ceterum plura v. in Ἴλλω.] || Arceo, Prohibeo: unde εἰλλόμενον Hesych. exp. εἰργόμενον, citans ex Æsch. Bassaris [Bassaridibus, tametsi ap. Hesych. pro Βάσσαρες scr. esse non Βασσαρίσι sed Βασσάραις ostendit Simplicius]: et εἴλλῃ ap. Eund. εἴργῃ, κωλύῃ. [V. l. Simplicii supra cit. Tit. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 20: Εἰλέσθω τοῦ ἱαροῦ· 48: Εἰλέσθων τοῦ ἱαροῦ. Verbum antiquum dicit Suidas. V. composita Ἀνείλω, Ἀπείλω, Ἐξείλω. Referenda autem huc etiam ea quæ in Ἕλλω ponit HSt., quæ forma nulla fuit.] Ἕλλω, i. q. ἴλλω s. κατέχω. Ἕλσαι putatur per syncop. dictum pro ἔλάσαι, ideoque exp. συνελάσαι, συγκλεῖσαι, συσχεῖν: possit tamen esse etiam ab ἔλλειν, ut κέλσαι a κέλλειν: nam et ipsum ἔλλειν exp. ἴλλειν, κατέχειν, συνέργειν. Hom. Il. A, [409]: Πρὶν ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς, Compellere, Concludere. [Λ, 413: Ἕλσαν δ' ἐν μέσσοισι (Trojani Ulixem)· Σ, 294: Θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς· Φ, 225: Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων, πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ. Pind. Ol. 10, 45: Ὁ δ' ἄρ' ἐν Πίσᾳ ἔλσαις ὅλον τε στρατὸν λείαν τε πᾶσαν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς, Coacto universo exercitu, Continens universum exercitum. Callinus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 372, v. 10: Ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ ἕλσας (sic), quod Arrianus l. in Εἰλέω cit. dicit: Εἰληθεὶς ὑπὸ τῇ ἀσπίδι ἀνέβαινε.] Ἐέλσαι, poet. pleonasmo τοῦ ε dicitur etiam ipsum pro ἔλσαι, Coercere, Concludere: vel etiam Compellere: volunt enim ἔλσαι alii esse pro εἰλῆσαι et συνεῖρξαι, alii pro ἐλάσαι per sync. Il. Φ, [295]: Πρὶν κατὰ Ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι Τρωϊκὸν, Antequam intra Ilii muros populum Trojanum compuleris s. concluseris. Unde præt. pass. Ἔελμαι, Compulsus s. Conclusus sum. Il. Ω, [662]: Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα· Σ, [287]: Ἦ οὔ πω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων· [Nonn. Dion. 2, 484: Νεφέλης ἔντοσθεν ἐελμενός.] M, [37]: Διὸς μάστιγι δαμέντες, de Græcis, Νήυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο. [Apoll. Rh. 1, 870: Οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι, Conjuncti cum mulieribus. 4, 604: Ἀμφὶ δὲ κοῦραι Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐελμέναι αἰγείροισι, μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόνον, sec. conj. Gerhardi Lect. Apoll. p. 52, quum ἀειμέναι vel ἐειμέναι vel ἑλιγμέναι sit in libris, quorum postremum cum illo permutatum etiam H. Merc. 306: Ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἑῴθει σπάργανον, ἀμφ' ὤμοισιν ἐελμένος, ut annotavit Wellauerus.] Metaph. vero quidam [Christodor. Ecphr. 249] in Epigr. dixit, Ἀμφασίης πελάγεσσιν ἐελμένος, Conclusus s. compulsus intra dubitationes, pro Nescius quid diceret. In iisd. Epigr. Lascaris dicitur ἐελμένον exposuisse Speratum, quasi ab ἐέλπομαι. [Diversa ab his signif. Percutiendi semel est Hom. Od. E, 132, H, 250: Νῆα θοὴν ἀργῆτι κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσας ἐκέασσε μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, sed ubi est var. ἐλάσας. Ἔλσας pro ἐλάσας Buttm. Lexil. vol. 2, p. 147 confert cum ἠλσάμην pro ἠλασάμην, de quo in Ἐλαύνω. Idem ib. p. 144 recte huc refert aor. ἐάλην, ἁλῆναι, de quo HSt. in Ἅλημι. L. Dind.]

Εἵλως, ωτος, ὁ, sive Εἱλώτης, ου, ὁ, Helos s. Helota. Ita ap. Lacedæmonios dicebatur Servus, Minister: quoniam totum fere servitium, quo utebantur, erat ex Helotis captis: etenim, quum diu et infestis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in servitutem sibi redigebant, et retento gentis nomine Εἵλωτας vocabant, non δούλους, in majorem ipsorum contumeliam [Etym. M. p. 300, 8, Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 16]: aliis tamen Quævis mancipia sic ab iis appellata volentibus in contumeliam Helotarum, quibuscum semper eis bella erant et dissidia. [Thucyd. 1, 101: Πλεῖστοι δὲ τῶν Εἱλώτων ἐγένοντο οἱ τῶν παλαιῶν Μεσσηνίων τότε δουλωθέντων ἀπόγονοι, ᾗ καὶ Μεσσήνιοι ἐκλήθησαν οἱ πάντες. Athen. 6, p. 272, A: Θεόπομπος δ' ἐν ἑβδόμῳ Ἑλληνικῶν περὶ τῶν Εἱλώτων λέγων ὅτι καὶ Ἐλεάται καλοῦνται γράφει οὕτως· Τὸ δὲ τῶν Εἱλώτων ἔθνος παντάπασιν ὠμῶς διάκειται καὶ πικρῶς· εἰσὶ γὰρ οὗτοι καταδεδουλωμένοι πολὺν ἤδη χρόνον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ μὲν αὐτῶν ἐκ Μεσσήνης ὄντες, οἱ δ' Ἐλεάται κατοικοῦντες πρότερον τὸ καλούμενον Ἕλος τῆς Λακωνικῆς· sic enim scribitur in libris Ἐλεάται cum sp. leni et acuto in penultima. Schol. Plat. Alcib. 1 p. 388: Εἵλωτες παρὰ Λακεδαιμονίοις οἱ νόθοι καὶ ἐξ αἰχμαλώτων δοῦλοι γενόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἕλους πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ.] Sed verior est prior opinio; legimus enim ap. Plut. init. Lycurgi, Τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Itidemque ap. Athen. 5 [immo 6, p. 265, B, C], Lacedæmonios et Thessalos κατασκευάσασθαι τὴν δουλείαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῶν οἰκούντων πρότερον τὴν χώραν· illos, ex Achæis: hos, e Perrhæbis et Magnesiis: ac illos, τοὺς καταδουλωθέντας appellasse Εἵλωτας, hos autem, πενέστας. Porro οἱ Εἵλωτες, inquit rursum Plut. Lycurgo, αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Nec vero in agris solum colendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis utebantur, ac si strenuos sese præstitissent, manumittebant, ut discimus e Thuc. 4, p. 148 [c. 80. Memorat eosd. ib. 8, 26, 41, 56, 80; 5, 14, 34, 35, 56, 64, Xen. H. Gr. 1, 2, 18, etc.] Quoniam vero πάνυ ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες, ideo sæpe ἐνεωτέριζον καὶ ἀφίσταντο: quamobrem et fere semper suspecti erant. Qua de re Athen. 14, [p. 657, D], et Thuc. l. c.: item Plut. Lycurgo, et Pausan. in Attic. [1, 29, 8; qui memorat iterum 3, 11, 8. Ib. 20, 6: Τοῦτο (τὸ ἐπὶ θαλάσσῃ πόλισμα Ἕλος) ᾤκισε μὲν Ἕλιος (leg. Ἕλειος: v. Heyn. ad Apollod. 2, 4, 5, 2) νεώτατος τῶν Περσέως παίδων, Δωριεῖς δὲ παρεστήσαντο ὕστερον πολιορκίᾳ· καὶ πρῶτοί τε ἐγένοντο οὗτοι Λακεδαιμονίων δοῦλοι τοῦ κοινοῦ, καὶ Εἵλωτες ἐκλήθησαν πρῶτοι, καθάπερ γε καὶ ἦσαν· τὸ δὲ οἰκετικὸν τὸ ἐπίκτητον ὕστερον, Δωριᾶς Μεσσηνίους ὄντας, ὀνομασθῆναι καὶ τούτους ἐξενίκησεν Εἵλωτας· 4, 25, 5 et 6; 8, 51, 3.] Rursum Plutarch. init. Demetrii: Οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται τοὺς Εἵλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολὺν ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὰ συμπόσια, τοῖς νέοις, οἷόν ἐστι τὸ μεθύειν, ἐπιδεικνύντες. [V. etiam Ἐλῶτες. || Fabulam satyricam, Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ inscriptam, citatam invenerat Eust. Il. p. 297, 34: Οἱ Εἵλωτες οὐ μόνον δουλικοῦ εἰσιν ὀνόματος, ἀλλὰ καί τι ἕτεροῖον δηλοῦσιν· ἐν γοῦν τοῖς Ἡρωδιανοῦ εὕρηται ὅτι Εἵλωτες οἱ ἐπὶ Ταινάρῳ Σάτυροι. Eandem idem Herodianus, quem non intellexerat Eust., bis memorat Περὶ μον. λ. p. 10, 34; 26, 29, ubi cod. Ὁ τοὺς εἰλώτας et Παρὰ τῷ τοὺς εἵλωτας, et Athen. 9, p. 400, C; 14, 638, E, quorum ll. in altero cod. ἰλεώτας. Non diversam fuisse ab Eupolidis Εἵλωσι, eidem Ath. 4, p. 138, F, citatis, conjecit Mueller. in Mus. Rhen. Niebuhrii 3, 4, p. 489.

‖ Gen. plur. εἰλωτέων, tanquam ab εἰλώτης est ap. Herodot. 6, 58, 75, 80; 9, 28. Inter εἰλωτέων et εἰλώτων variant libri 9, 80, in quibus εἴλωτα est 7, 229, εἴλωτας 6, 81. Εἰλώτων pro εἰλωτέων Herodoto constanter reddendum censet vir d. in *The philolog. Mus.* 4, p. 15, barbaram existimans formam εἰλώτης, quam diserte memorat Steph. Byz., ab ipso cit., v. Ἕλος: Οἱ πολῖται Εἴλωτες ... λέγονται καὶ Εἰλῶται καὶ Ἕλειοι καὶ Ἑλεάται. Epist. Themistocl. 5, p. 21 ed. princ.: Τὸν λόγον τοῦ εἰλώτου ἀνδρός. In ead. p. 17 εἰλώτης ἀνὴρ pro εἷς αὐτὸς ἀνὴρ restituit Koen. ad Greg. p. 195. Leni spiritu Εἴλωτες scribitur ap. Photium vv. Καλλικύριοι, (p. 127, 17; 165, 15), Κλαρωταί, Πενέσται (p. 409, 15; 410, 1). L. Dindorf.] A

Εἰλωτεία, ἡ, Helotici ministerii præstatio, Servitus: δουλεία [Suid. et Zon. p. 634, cujus liber unus εἰλωτία, Etym. M. p. 300, 11]. E Plat. autem De LL. [6, p. 776, C] affertur ἡ Λακεδαιμονίων εἰλωτεία, pro Servilis turba, Servitia, Mancipia: quemadmodum Steph. Byz. Εἰλωτείαν, nisi forte per simplex ι scripsit Εἰλωτίαν, vocari ait τὴν τῶν Εἰλώτων χώραν.

Εἰλωτεύω, Sum Εἵλως, Heloticum ministerium præsto, Servio. Isocr. Paneg. [p. 67, E], de Lacedæmoniis, Τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμόρους Εἰλωτεύειν ἀναγκάζουσι. [Id. Epist. 3, p. 412, D: Ὅταν τοὺς μὲν βαρβάρους ἀναγκάσῃς εἰλωτεύειν τοῖς Ἕλλησι. L. Dind.]

[Εἰλωτία, ἡ, i. q. εἰλωτεία, ap. schol. Plat. Alcib. 1 § 38, p. 78 (=389 Bekk., qui εἰλωτεία, quod v.). Boiss.]

Εἰλωτικὸς, ἡ, ὸν, Heloticus, Qui vel Qualis Helotum est: ut Εἰλωτικὸς πόλεμος, Bellum Heloticum, ap. Plut. De virt. mul. Quale ap. Romanos fuit Bellum servile. Apud Eund. Solone [c. 21], τὸ Εἰλωτικὸν πλῆθος, Multitudo Helotarum, i. e. οἱ Εἵλωτες. Dicitur et τὸ Εἰλωτικὸν, pro τὸ Εἰλωτικὸν πλῆθος, i. e. οἱ Εἵλωτες: ut τὸ Εἰλωτικὸν ἀφιστάντες, Helotas ad desciscendum solicitantes: quemadmodum et τὸ στρατιωτικὸν dicuntur οἱ στρατιῶται. [Pausan. 4, 23, 1: Τῶν δὲ Μεσσηνίων ὁπόσοι ... ἐγκατελήφθησαν, τούτους μὲν οἱ Λακεδαιμόνιοι προσένειμαν ἐς τὸ εἰλωτικόν. Steph. Byz. v. Ἕλος: Καὶ κτητικὸν Εἰλωτικός. Photius Lex. p. 426: Πενεστικὸν, τὸ παρὰ Θετταλοῖς θητικὸν, ὡς τὸ εἰλωτικὸν (sic) παρὰ Σπαρτιάταις. L. D. Max. Tyr. Diss. 29, 2: Θητικὰ ταῦτα, εἰλωτικὰ ταῦτα ὑπὸ ἀσπίδων σώζεται.] B C

Εἰλωτὶς, ἡ, interdum pro Εἰλωτικὴ, interdum pro Serva, Ancilla. [Plut. Ages. c. 3: Τοῦτο δ' οὐ πάνυ δυσκόλως τὴν Τιμαίαν ἐνεγκεῖν φησι Δοῦρις, ἀλλὰ καὶ ψιθυρίζουσαν οἴκοι πρὸς τὰς εἰλώτιδας Ἀλκιβιάδην τὸ παιδίον οὐ Λεωτυχίδην καλεῖν. Sic enim scribitur ibi paroxyt. et est scribendum, si ducitur ab Εἴλωτης: sin ab Εἵλως, εἰλωτὶς, ut est ap. Suid.: Εἰλωτὶς, ἡ δούλη. Steph. Byz. v. Ἕλος: Καὶ θηλυκὸν Εἰλωτίς. L. Dind.]

Εἷμα, τὸ, Indumentum, Vestimentum, Vestis. Hom. Il. Γ, [392]: Κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι. Od. H, [265]: Ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν· Z, 61]: Καθαρὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα· Θ, [249]: Εἵματά τ' ἐξημοιβά. Utitur hoc voc. Plut. quoque in Probl. Rom. [Mor. p. 270, E] quum scribit non minus de nigro quam de purpureo dici posse, Δολερὰ μὲν τὰ εἵματα, δολερὰ δὲ τὰ χρώματα· sed respiciens ad id, quod alibi [Mor. p. 863, D] ex ipso Herodoto [3, 22] adducit de Æthiope ad unguenta et purpuram dicente, Ὡς δολερὰ μὲν τὰ χρώματα (sic enim ibi leg. videtur pro χείματα, ut præced. l. ostendit, nisi forte χύματα a χύω [ἀλείμματα Wyttenb. c. aliis]), δολερὰ δὲ τὰ εἵματα τῶν Περσέων ἐστί. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 640, 16: Δίφρον δὲ χρὴ ὀπήεντα εἶναι καὶ ἀμφιέζεσθαι τὴν γυναῖκα περιστειλαμένην εἵμασιν, ὡς μὴ παραπνέῃ. Herodot. 1, 10: Τιθεῖσαν τὰ εἵματα. Ap. Eund. De indumento bovis 2, 132: Ἡ δὲ βοῦς τὰ μὲν ἄλλα κατακέκρυπται φοινικέῳ εἵματι. Et de pallio quod tunicæ superinduitur 155: Κιθῶνας ὑποδύνειν τοῖσι εἵμασι. ‖ Vestis stragula. Æsch. Ag. 921: Μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει· 963: Πολλῶν πατησμὸν εἱμάτων ἂν εὐξάμην, et fort. 960: Εἱμάτων βαφάς. L. D. Εἷμα et αἷμα confusa Eur. Phœn. 1062, coll. schol. Ven. Hom. Il. Γ, 354.] ‖ Ἔμμα Æol. pro eod., Hesych., a quo tamen additur, ἢ καθαπτόμενον ἢ ἀπομασσόμενον. D

Εἱμάδες, Hesychio ποιμένων οἰκίαι, Pastoritiæ casæ, Tuguria.

[Εἱμαρμένη. V. Μείρω.]

[Εἱμάρσην, ενος, ὁ, ἡ, Viriliter indutus s. amictus. Dosiadæ Ara 2 Anth. Pal. 15, 26: Εἱμάρσενός με στήτας πόσις Μέροψ δίσαβος τεῦξε. Ubi schol. Holoboli, qui sequebatur vitiosam scripturam Εἵμ' ἄρσενος: Τῆς ἄρσενος καὶ τῆς ἀνδρώας· ἐπιβουλεύσασα γὰρ Μήδεια Θησεῖ καὶ φωραθεῖσα ἔφυγεν εἰς τὸ μέρος τῆς Ἀσίας, ὃ νῦν Μηδία ἐξ αὐτῆς καλεῖται, ἀνδρώαν περιβαλοῦσα στολήν. Dicuntur autem hæc de Iasone Medeæ marito.]

Εἱμαρτὸς, ἡ, ὸν, Fato decretus, assignatus, Fatalis: ut εἱμαρτὸς χρόνος, Plut. Alex. [c. 30. Neutr. Euseb. Præp. ev. p. 244, B: Γενήσεται γὰρ τὸ εἱμαρτὸν ἐξ ἀνάγκης, Necessario quidquid in fatis est eveniet. Hase.]

[Εἱματίζομαι, Induor, Vestior. Eust. Opusc. p. 300, 49: Εἰ γάρ τις εἱματίζοιτο εἰς ἀκέραιον, ἀνεθεματίζετο παρ' αὐτοῖς ὁ μὴ λωποδυτήσας τὸν ἄνθρωπον. Etym. M. p. 300, 24: Τὸ δὲ ἱματισμένον εὗρον αὐτὸ (f. αὐτὸς) διὰ διφθόγγου. V. Ἱματίζω.]

[Εἱματοποιέομαι codex Sancroft. Herodoti 4, 74. Sed recte vulgo εἵματα ποιεῦνται.]

[Εἱματοπώλης, ὁ, Vestiarius, Vestimentorum venditor, Dositheus Ms.]

[Εἱματοφυλάκιον, τὸ, Capsarium, Vestiarium, Dositheus Ms.]

[Εἱματοφύλαξ, κος, ὁ, Capsarius, Custos vestimentorum, Dositheus Ms.]

[Εἱμείρομαι. V. Ἱμείρομαι.]

Εἰμὶ, Sum. Præt. imperf. ἦν, Eram. Fut. ἔσομαι, Ero. Cetera partim e seqq. exemplis, partim e gramm. pete. Hom. Il. Ω, [397]: Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι· πατὴρ δέ μοί ἐστι Πολύκτωρ. Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστὶ, γέρων δέ μοι [δὲ δὴ], ὡς σύ περ ὧδε. Ἐξ δέ οἱ υἷες ἔασιν· ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι. Sed pro ἐξ εἰμὶ scribitur et conjunctim ἔξειμι. Od. I, [19]: Εἶμ' Ὀδυσεὺς Λαερτιάδης, ὃς etc. Il. Φ, [154]: Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου· quibus in ll. retrahitur in priorem syll. accentus, ob elisum ι: in hoc tamen posteriore l. sunt et qui pro εἶμι accipiant, de quo infra. [Retracto accentu scribendum Εἶμ'.] Id. [ib. Ω, 368]: Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ: poet. pro εἷς, quo ipso utitur alibi: ut Il. Φ, [150]: Τίς, πόθεν εἷς ἀνδρῶν; Est et infin. ἔμμεναι ap. Eund. [Il. A, 117, etc. Sed et ap. Aret. Acut. morb. causs. 1, 7, p. 5=6; 10, p. 8=10; 2, 2, p. 14=17, et ib. 15=18, etc.], ἔμεναι [Il. Γ, 40, etc. Aret. Diut. m. causs. 7, 1, p. 27=32, sed ubi leg. ἔμμεναι. Itemque ib. 5, p. 29=35; 6, p. 31=37; ib. p. 32=37; 34=39], itidem poeticus, sicut et ἔμεν [Hom. Il. Δ, 299, et alibi, inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 746, 17. Ἔμμεν Il. Σ, 364, etc. Pind. Pyth. 4, 98, Soph. Antig. 623], aliaque multa, quæ docebunt gramm. [Εἶμεν infin. forma Dor. in fœd. Laced. et Argiv. Thucyd. 5, 77, 79, ap. Timæum Locr. p. 93, A, B, etc. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 558, n. 1052; 653, n. 1334, 4; vol. 2, p. 1, 7, 11, etc. Εἶμεναι in sermone Megarensis ap. Aristoph. Ach. 775.] Ceterum observandum est Il. Ω, [373], hoc loquendi genus, Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις· ad verbum Hæc ita sunt, pro Hæc ita se habent. [Thucyd. 1, 78: Ὁποτέρως ἔσται ἐν ἀδήλῳ κινδυνεύεται. ‖ I. fere q. Fio, Accido, Provenio. Thucyd. 1, 2: Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὖσαι τὰ πρότερα καὶ ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες· 3, 22: Καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν· 25: Ὅτι ἐσβολή τε ἅμα ἐς τὴν Ἀττικὴν ἔσται· 36: Μετάνοια τις ἦν αὐτοῖς. Eur. Ion. 945: Τοῦτ' (leg. τότ') ἦν ἃ νῦν σοι φανερὰ σημαίνω κακά· Hel. 1602: Παρακέλευσμα δ' ἦν πρύμνηθεν Ἑλένης· Hec. 929: Κέλευσμα δ' ἦν κατ' ἄστυ Τροίας τόδε· Iph. T. 1366: Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων· 1368: Πυγμαὶ δ' ἦσαν ἐγκροτούμεναι. Xenarch. ap. Athen. 6, p. 225, D: Ἦσαν δὲ πληγαί. Aristot. Eth. Eud. 2, 8: Ὅταν..., ἂν μὴ τοῦτο πράττωσι, πληγαὶ ἢ θάνατοι ὦσι. Plut. Coriol. c. 9: Ὡς δ' ἦσαν ἐμβολαὶ δοράτων. Thuc. 1, 33: Τὸν δὲ πόλεμον, δι' ὅπερ χρήσιμοι ἂν εἴημεν, εἴ τις ὑμῶν μὴ οἴεται ἔσεσθαι· 2, 2: Προϊδόντες γὰρ οἱ Θηβαῖοι ὅτι ἔσοιτο ὁ πόλεμος· 13: Ὡς ἔγνω τὴν ἐσβολὴν ἐσομένην· 3, 12: Εἰδέναι εἴ τι αὐτῶν ἔσται. Soph. Phil. 1160: Πόθεν γὰρ ἔσται βιοτά; Dio Cass. 60, 7: Τήν τε ἕδραν τὴν νῦν οὖσαν τοῖς βουλευταῖς ἀπέκρινε. Rarius sic cum art. Thuc. 4, 103: Ἦν

βιασάμενος ῥᾳδίως ὁ Βρασίδας, ἅμα μὲν τῆς προδοσίας οὔσης, ἅμα δὲ καὶ χειμῶνος ὄντος. Diodor. 12, 27 : Τῶν μὲν αἱρουμένων τὴν δημοκρατίαν, τῶν δὲ βουλομένων τὴν ἀριστοκρατίαν εἶναι· 17, 7 : Ὁρᾶσθαι τὸν ἥλιον ἔτι τῆς νυκτὸς οὔσης ἀνατέλλοντα. || Versor. Thucyd. 2, 47 : Ὄντων αὐτῶν οὐ πολλάς πω ἡμέρας ἐν τῇ Ἀττικῇ. || Exsto, Duro. Thuc. 1, 2 : Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀλλήλοις ἀδεῶς κ. τ. λ. 3 : Δοκεῖ δέ μοι ... καὶ πάνυ οὐδὲ εἶναι ἡ ἐπίκλησις αὕτη· 1, 58 : Ἕως ἂν ὁ πρὸς Ἀθηναίους πόλεμος ᾖ· 139 : Ὅτι Λακεδαιμόνιοι βούλονται τὴν εἰρήνην εἶναι· εἴη δ' ἄν, εἰ τοὺς Ἕλληνας αὐτονόμους ἀφεῖτε· 4, 118 : Αἱ δὲ σπονδαὶ ἐνιαυτὸν ἔσονται. || Reapse sum, ut contrarium sit speciei. Thuc. 1, 10 : Διπλασίαν ἂν τὴν δύναμιν εἰκάζεσθαι ἢ ἔστιν. || Vivo. Hesych. : Ἐσόμεθα, βιώσομεν. Ubi Philostr. Ep. 8, p. 918 : Οἱ δὲ μηδὲν ὄντες ὁπότε εἰσὶ, τίνες ἂν εἶεν ὁπότε οὐκ εἰσί; confert Alb. Polyb. 2, 43, 9 : Μέχρι μὲν οὖν ἦν Ἀντίγονος ὁ Γονατᾶς. Hac signif. frequens est in primis Euripidi, ut Alc. 271 : Οὐκέτι δὴ μάτηρ σφῶν ἔστιν· 278 : Σοῦ γὰρ φθιμένης οὐκέτ' ἂν εἴην· 393 : Βέβηκεν, οὐκέτ' ἔστιν Ἀδμήτου γυνή; etc. Et de rebus, Supersum, Tro. 1292 : Ὤλωλεν οὐδ' ἔτ' ἔστι Τροία. Et similiter de gente Sophocles vel tragicus nescio quis ap. schol. Vat. Eur. Tro. 822 : Ὁρᾷς; ἐν τῇδε μὲν ὄντων Φρυγῶν τύραννος ᾤκει τυγχάνων γέρων ἀπορρὴς Λαομέδων καλούμενος· nisi melius ibi legitur ὁ τῶν Φρ. τ. οἰκῶν τυγχάνει, ut conjecit jam Meinekius Quæst. Scen. 3, p. 34. L. D.] Est autem in soluta etiam oratione frequentissimum hoc verbum, et variis modis. Ac simpl. quidem pro Sum, ut πλούσιος, πένης εἰμί. Sic ἀγαθὸς, κακός εἰμι : quæ etiam invertuntur, ut εἰμὶ πλούσιος, etc. Et cum neutro nomine, Ἀσφαλές ἐστι λέγειν, Dem. De Chers., Tutum est dicere. Hunc autem aliosque vulgares hujus verbi usus passim ap. auctores lector inveniet, adeo ut afferre exempla minime necesse sit. At de ceteris dicam, ea exemplis probans. Primum igitur ut Lat. dicitur cum gen. Non cujusvis est hoc facere : ita puto dixisse Thuc. [6, 22] : Οὐ πάσης ἔσται πόλεως ὑποδέξασθαι· 1, [142] : Τὸ δὲ ναυτικὸν τέχνης ἐστὶν, ut Lat. dici solet, Hæc res est artis, pro Artem requirit, Arte opus habet. At quod ex Eod. affertur, Ἔστιν ὁ πόλεμος ὅπλων, redditur, Constat bellum ope armorum. Utuntur hoc verbo cum gen. et ubi Lat. verbo Sum cum ablat. Aristoph. Pl. [246] : Τούτου τοῦ τρόπου πῶς [πώς] εἰμ' ἀεὶ, Hoc sum ingenio, Præditus sum hoc ingenio, his moribus. Aliquando vero εἶναι cum gen. reddi ad verbum non potest : ut εἶναι ἑαυτοῦ, Sui juris esse, Mentis suæ potestatem habere, Bud. p. 84 e Basil. [Demosth. p. 1456, 9 : Ταῦθ' ὅταν ποτὲ βούλησθε ὑμῶν αὐτῶν ὄντες ἀκούειν. V. Ἑαυτοῦ] : huic autem opponitur ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι, pro Extra se esse, Mente alienatum esse, Bud. p. 77. Interdum vero inter hoc v. et genit. subaud. εἷς, ut Aristoph. [Pl. 345], Εἶ γὰρ τῶν φίλων, Es enim amicorum. Id. [ib. 869], εἰμὶ τῶν πονηρῶν. Gallice eod. modo loquimur, *Tu es des amis*, *Tu es des bons*. Sic et [Plato Leg. 12, p. 950, E : Τὰς δὲ κατὰ πόλεμον καὶ στρατείας ἀποδημίας οὐκ ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς ἄξιον ἀγορεύειν ὡς τούτων οὔσας·] Gregor. : Κἀγὼ τῶν ἐπαινούντων εἰμὶ τὸν νόμον. [Thucyd. 1, 120 : Σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν. Æsch. Ag. 940 : Οὗτοι γυναικός ἐστιν ἰμείρειν μάχης, et alibi. Plato Phæd. p. 85, C : Πάνυ μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός.] Ut autem in his loquendi generibus subintelligitur εἷς, ita puto subintelligi υἱὸς, quum dicitur ab Isæo [p. 46 (69 R.)] εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον, et a Dem. Πασίωνος ὤν. Interdum vero additur πατρός. [Epigr. ap. Thucyd. 6, 59 : Ἡ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων, Παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην. Qui l. optime ostendit non esse in talibus intelligenda vocc. εἷς vel υἱὸς, sed genitivum quam maxime propria hic poni significatione.] Quod si subaudiri ibi υἱὸς dixero, itidem δοῦλος sub. esse ap. Dem. dicam in Νικαρέτης ἦν, καὶ ἠκολούθει ἐκείνῃ [p. 1351, 21. Non esse intelligendum δοῦλος, tum per se manifestum est tum ex ll. qualis Thucyd. 5, 84 : Οἱ δὲ Μήλιοι Λακεδαιμονίων μέν εἰσιν ἄποικοι, τῶν δ' Ἀθηναίων οὐκ ἤθελον ὑπακούειν ... ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον οὐδετέρων ὄντες ἡσύχαζον, Neutris accedentes. Æsch. Ag. 269 : Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν. Soph. Antig. 737 : Πόλις γὰρ οὐκ ἔσθ' ἥτις ἀνδρός ἐσθ' ἑνός. Plato Reip. 4, p. 419 : Δι' ἑαυτοὺς, ὧν ἐστὶ μὲν ἡ πόλις τῇ ἀληθείᾳ, etc. Soph. OEd. T. 917 : Ἀλλ' ἐστὶ τοῦ λέγοντος, ἢν φόβους λέγῃ. Aristoph. Eq. 860 : Ὦ δαιμόνιε, τοῦ μὴ λέγοντος ἴσθι. Plato Phæd. p. 85, A : Οἱ κύκνοι ... τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες. Aliter Demosth. p. 982, 3 : Οἳ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοι μήτε συγγνώμης μήτ' ἄλλου μηδενός εἰσιν ἀλλ' ἢ τοῦ πλείονος, Neque indulgentiæ neque alius cujusquam rei nisi lucri rationem habent.] Budæus tamen p. 103 scribit, εἶναι illic quidem esse pro γεγονέναι, at hic pro δουλεύειν. Vide et p. 84. At vero quo dicunt Græci modo εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, quo utitur Plato [Reip. 6, p. 494, C : Μεγάλης πόλεως ὤν], eodem Galli *Je suis de ceste ville* : nobis enim *De* genit. est nota. Item, ut τοῦ γένους εἰμὶ a Xen. [Cyrop. 1, 2, 1, H. Gr. 3, 3, 3, et alibi] dicitur pro Agnatus sum, ita Galli *Je suis de la parenté*. [Thuc. 3, 70, Ὁ Πειθίας, ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλῆς ὤν. Et ib. : Ἕως ἔτι βουλῆς ἔστι.] Bud. autem hoc loquendi genus figuratum esse vult p. 84, sicut et illud εἶναι ἑαυτοῦ. Denique, ut legimus ap. Lucian. [Vit. auct. c. 26], Πόσου ἐστὶ τοῦτο, quo utuntur et alii, pro Quanti pretii est, æstimatur, sic Galli, *De combien est-il?* cum *De* gen. nota, uti dixi. [De εἶναι pro ἐξεῖναι posito v. infra in Ἔστι.] || Εἶναι cum dat. periphrasi servit aliis linguis non usitatæ : ut ἦν μοι βουλομένῳ, pro Volebam, de quo alibi dictum est. [Thucyd. 7, 35 : Οὐκ ἂν σφίσι βουλομένοις εἶναι. Plato Soph. p. 254, B : Ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ᾖ· Lach. p. 187, C : Εἰ δὲ βουλομένοις ὑμῖν ἐστι περὶ τῶν τοιούτων ἐρωτᾶσθαι. Et ib. : Ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ Μελησίᾳ τῷδε δῆλον ὅτι ἡδομένοις ἂν εἴη.] Sic et ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ [Thucyd. 6, 46], pro προσεδέχετο. At e Philostr. Her. [c. 14, p. 723] afferunt VV. LL., εἰμὶ κατὰ τὸν Αἰνείαν ταῖς μάχαις, pro Haud secus atque Æneas in pugnis versor. [Dativo junctum plerumque significat Pertinere ad aliquem, Proprium esse alicui. Soph. Aj. 514 : Ἐμοὶ γὰρ οὐκέτ' ἔστιν εἰς ὅ, τι βλέπω· El. 847 : Ἐμοὶ δ' οὔτις ἔτ' ἔστι.] || De constr. autem infinitivi εἶναι cum dat., itidemque cum accus., lege Bud. p. 57-8, ubi et subaudiri aliquando docet. [Thucyd. 1, 10 : Λακεδαιμονίων γὰρ εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη, πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως προελθόντος πολλοῦ χρόνου τοῖς ἔπειτα πρὸς τὸ κλέος αὐτῶν εἶναι· 20 : Οἴονται ... τὸν Πιτανάτην λόχον αὐτοῖς εἶναι, ὃς οὐδ' ἐγένετο πώποτε. Æsch. Pers. 238 : Ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, et alibi ipse ceterique Tragici. Aliæ phrases ead. struct. sunt : Thuc. 1, 118 : Κατὰ κράτος πολεμοῦσι νίκην ἔσεσθαι. Æsch. Suppl. 948 : Εἴη δὲ νίκη καὶ κράτη τοῖς ἄρσεσιν. Soph. OEd. C. 1332 : Οἷς ἂν σὺ προσθῇ, τοῖσδ' ἔφασχ' εἶναι κράτος.] || Servit porro periphrasi hoc verbum non solum cum illo dat., sed et cum partic., ut εἰμὶ πεποιηκὼς pro πεποίηκα : de quo lege Bud. p. 136. [Æsch. Pers. 759 : Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον. Thucyd. 3, 68 : Εἴ τι Λακεδαιμονίους ... ἀγαθὸν ἐν τῷ πολέμῳ δεδρακότες εἰσίν. Et alii plurimi. Nec solum c. part. præt. sed etiam præs. et aor. Æsch. Cho. 136 : Ἐκ δὲ χρημάτων φεύγων Ὀρέστης ἐστίν· Eum. 549 : Αἰδόμενός τις ἔστω. Soph. Aj. 1320 : Οὐ γὰρ κλύοντες ἐσμὲν αἰσχίστους λόγους; OEd. C. 1433 : Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἥδ' ὁδὸς ἔσται μέλουσα· T. 126 : Δοκοῦντα ταῦτ' ἦν. Plato Leg. 9, p. 860, E : Εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχοντά ἐστι· Epist. 7, p. 326, A : Τὰ γὰρ τῶν νόμων αὐταῖς σχεδὸν ἀνιάτως ἔχοντά ἐστι, etc. Narrat. De imag. Deiparæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 706, A : Ἐφ' ὅσον γὰρ οἱ λατόμοι ξέοντες ἦσαν τὴν ... εἰκόνα ... Vita Pauli ib. p. 725, B : Καρπῷ τὰ δένδρα βρίθοντα ἦν· 729, B : Κατὰ τὴν ἑτέραν ἔρημον αὐλιζόμενος ἦν. Et cum ipso part. ὤν. Herodot. 3, 49 : Νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεί τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰσὶ διάφοροι ἐόντες ἑωυτοῖσι· 108 : Καί κως τοῦ θείου ἡ πρόνοια, ὥσπερ καὶ οἰκὸς, ἔστι ἐοῦσα σοφή. Quibus locis non comparandus Demosth. p. 616, 21 : Τῶν ἔργων ὧν ὑπομνήματα ἦσαν ὄντες οἱ στέφανοι, ubi ὄντες vertendum Donec erant. || Cum partic. aor. Sophocl. OEd. T. 90 : Οὔτε γὰρ θρασὺς οὔτ' οὖν προδείσας εἰμί· Phil. 1337 : Ἀνὴρ γάρ ἐστιν ἡμὶν ἐκ Τροίας ἁλούς. Æsch. Suppl. 463 : Τίν' αὐδὴν τήνδε γηρυθεῖσ' ἔσει; Soph. OEd. T. 1146 : Οὐ σιωπήσας ἔσει; Antig. 1067 : Νέκυν νεκρῶν ἀμοιβὸν ἀντιδοὺς ἔσει. Herodot. 7, 194 : Βασιλέα μὲν δὴ Δαρεῖον οὕτω διαφυγὼν μὴ ἀπολέσθαι περιῆν· τότε δὲ ἐς τοὺς Ἕλ-

ληνας καταπλώσας ἔμελλε οὐ τὸ δεύτερον διαφυγὼν ἔσεσθαι. Xenoph. An. 7, 6, 36 : Ἢν δὲ ποιήσητε ἃ λέγετε, ἴστε ὅτι ἄνδρα κατακανόντες ἔσεσθε ...; ubi libri optimi κατακεκανότες, forma perf. non satis certa. Soph. OEd. T. 970: Οὕτω δ' ἂν θανὼν εἴη 'ξ ἐμοῦ. De participio cum participio verbi v. infra in Ὤν. L. D.] Alicubi vero infin. εἶναι vacat etiam omnino, ut in ἐκὼν εἶναι, τὸ νῦν εἶναι, τὰ νῦν εἶναι, de quibus scribit Bud. p. 394-5. [Thucyd. 2, 89 : Τὸν δὲ ἀγῶνα οὐκ ἐν τῷ κόλπῳ ἑκὼν εἶναι ποιήσομαι· 6, 14 : Ἑκὼν εἶναι μηδὲν βλάψῃ. Et sæpe Herodotus, ut 7, 104, etc. Photius : Τὸ νῦν εἶναι· παρέλκει τὸ εἶναι. Θεόπομπος. Plato Crat. p. 396, E : Τὸ μὲν τήμερον εἶναι χρήσασθαι αὐτῇ.] || Nonnunquam ponitur in indic., sequente partic., ut, Φανερὸς ἦν δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, Xen. [Comm. 1, 2, 60. Hippocr. De prisca med. p. 8, 25 : Καταφανέες εἰσὶ ἁμαρτάνοντες.] || Dicitur et τυγχάνω ὤν pro εἰμὶ, de quo vide in Τυγχάνω. || Utuntur præterea præt. imperf. pro præs., dicentes ἦν pro ἐστί : et ap. philosophos, τὸ τί ἦν εἶναι, pro τί ἐστι : quorum exempla Bud. habet p. 102. [V. infra.]

|| Εἰσὶν, οἱ, Sunt qui, pro Aliqui. Sic εἰσὶ δ' οἵ. Item ἔστιν οἷς [Thucyd. 1, 6 : Ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις ἔστιν οἷς νῦν, καὶ μάλιστα τοῖς Ἀσιανοῖς, πυγμῆς καὶ πάλης ἆθλα τίθεται· 23 : Αὐχμοὶ ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι· 5, 25 : Ἔστιν ἐν οἷς οὐ ποιοῦντες ... ἃ εἴρητο· 7, 11 : Ἀπὸ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων ἔστιν ὧν· 3, 92 : Ηλην ... Ἀχαιῶν καὶ ἔστιν ὧν ἄλλων ἐθνῶν· 6, 88 : Ἔστιν ὧν πόλεων ἐπαγγελλομένων· 8, 65 : Ἔστιν ἀφ' ὧν χωρίων καὶ ὁπλίτας ἔχοντες. Herodot. 7, 187 : Ὥστε οὐδέν μοι θῶμα παρίσταται προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἔστι τῶν], ἔστιν οὓς, necnon ἔστιν ὡς, et ἔστιν ὃν τρόπον, præterea οὐκ ἔστιν οἵτινες, οὐκ ἔστ' ἐφ' ὅτῳ, vide ap. Bud. p. 1098-9. [Thucyd. 1, 12 : Τῆς τε ἄλλης Ἑλλάδος ἔστιν ἃ χωρία· 65 : Ἔστιν ἃ καὶ πολίσματα εἶλε· 2, 67 : Ἀκρίτους καὶ βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν· 1, 23 : Εἰσὶ δὲ αἳ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον· 6, 88 : Καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι καὶ εἰσὶν οἳ καὶ χρήματα· 7, 44 : Οἱ δὲ ὕστερον ἥκοντες εἰσὶν οἳ διαμαρτόντες τῶν ὁδῶν .... ἐπλανήθησαν· 2, 13 : Ἔστι δὲ αὐτοῦ ὃ καὶ ἀφύλακτον ἦν· 3, 24 : Εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἳ ἀπετράποντο. Et alibi. Porro 4, 32 : Ἔστι δ' ἧ ἐλάσσους· 7, 70 : Δύο περὶ μίαν καὶ ἔστιν ἧ καὶ πλείους. De ἔστιν ὅπῃ v. in Ὅπῃ, de οὐκ ἔσθ' ὅπως in Ὅπως. Thuc. 1, 25 : Ναυτικῷ δὲ καὶ πολὺ προέχειν ἔστιν ὅτε ἐπαιρόμενοι· 2, 39 : Καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε ξενηλασίαις ἀπείργομέν τινα ἢ μαθήματος ἢ θεάματος· 81 : Καὶ ἔστιν ὅτε οὐδὲ ἐωρῶντο. Conf. 3, 43, 45; 6, 38. Hesych. : Ἔσθ' ὅτε, ἔστιν ὅτε, ἢ ἴσως, ἐνίοτε, πολλάκις. Id. : Ἔστοκα, ἐνίοτε, παρὰ Ταραντίνοις. Quod ἔστ' ὅκα vel ἔσθ' ὅκα scrib. conjiciunt intt. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 40 : Ὁ δ' εὐδαίμων ἔστιν ὅκ' ἀφαιρέεται τὰν εὐδαιμοσύναν. Id. p. eadem ima : Ἔστι δ' ὅκκα καὶ δι' ἀγαθῶν ἀμετρίαν. Ἔστιν ὡς, Quodammodo, ap. Aristot. Phys. ausc. 2, 5, p. 197, 10 : Καὶ ἔστιν ὡς οὐδὲν ἀπὸ τύχης δόξειεν ἂν γίγνεσθαι· 4, 5, p. 212, 34 : Τὸ δὲ πᾶν ἔστι μὲν ὡς κινήσεται, ἔστι δ' ὡς οὔ. Et ib. 11; 219, 13 et 31; 220, 28. Infin. Thuc. 3, 87 : Ὥστε Ἀθηναίων γε μὴ εἶναι ὅ, τι μᾶλλον ἐκάκωσε τὴν δύναμιν. L. Dind.]

Εἰμὶ autem cum præp. varias interprr. accipit. Cum ἐν interdum reddi potest ad verbum Gall. sermone, ut εἶναι ἐν πενίᾳ, *Estre en pauvreté*, q. d. Esse in paupertate, pro Pauperem esse. Tale est ap. Xen. [Anab. 3, 1, 2], ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Nonnunquam redditur Versor, Εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, Isocr., Versor in malis, Constitutus sum in malis. [Et p. 248, C : Ἐν πολέμῳ καὶ ταραχαῖς ὄντες. Thucyd. 7, 8 : Νομίζων ἐν δεινοῖς εἶναι. Conf. ib. 48.] Alicubi vero observavi præsertim ap. vett. scriptt. εἶναι cum ἐν habente nomen verbale, reddi debere verbo : ut ἐν δυνάμει εἶναι per δύνασθαι, ἐν διανοίᾳ εἶναι pro διανοεῖσθαι, Thuc. [3, 93 : Οἱ Θεσσαλοὶ ἐν δυνάμει ὄντες τῶν ταύτῃ χωρίων· 6, 65 : Εἶναι ἐν διανοίᾳ. Plato Menex. p. 244, C : Ἡμῶν ἐν τοιαύτῃ διανοίᾳ ὄντων.] Sed alicubi cum verbali resolvitur in pass. verbum, ut ἐν εἰσαγγελίᾳ εἶναι, Dem. [p. 374, 8] in εἰσαγγέλλεσθαι, Deferri. Sæpe vero εἰμὶ cum ἐν signif. Occupatus sum : ut Xen. Cyrop. 3, [1, 1] et 6 : Ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, In his occupatus erat; Hæc agebat, Hæc accurabat, Bud. [Thucyd. 7, 11 : Μαθόντας ὑμᾶς ἐν ᾧ ἐσμέν. Conf. ib. 14. 1, 8 : Ἐν τούτῳ τῷ τρόπῳ μᾶλλον ἤδη ὄντες ὕστερον χρόνῳ ἐπὶ Τροίαν ἐστράτευσαν· 22 : Ἢ μέλλοντες πολεμήσειν ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες· 68 : Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἔργῳ ἐσμέν· 78 : Ἐν οὐδεμίᾳ πω τοιαύτῃ ἁμαρτίᾳ ὄντες· 99 : Ἦσαν οὐκέτι ὁμοίως ἐν ἡδονῇ ἄρχοντες· 130 : Ὢν καὶ πρότερον ἐν μεγάλῳ ἀξιώματι· 6, 15 : Ὢν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν ἀστῶν· 2, 12 : Ὁρῶντες ἤδη σφᾶς ἐν ὁδῷ ὄντας· 13 : Ξυλλεγομένων τε ἐς τὸν ἰσθμὸν καὶ ἐν ὁδῷ ὄντων· 21 : Ἐν πολλῇ ἔριδι ἦσαν. Conf. 6, 35. 3, 79 : Ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας· 2, 45 : Ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται· 51 : Διὰ τὸ προειδέναι τε καὶ αὐτοὶ ἤδη ἐν τῷ θαρσαλέῳ εἶναι· 3, 65 : Ἐν στάσει ὄντες· 75 : Ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι· 74 . Ἐν φυλακῇ ἦσαν. Conf. 4, 55. 3, 75 : Ἐν κινήσει ὦσιν : 76 : Τῆς δὲ στάσεως ἐν τούτῳ οὔσης· 6, 46 : Ἐν ἀθυμίᾳ ἦσαν. 7, 55 : Ἐν παντὶ δὴ ἀθυμίας ἦσαν· 4, 65 : Τοὺς ἐν τέλει ὄντας. Conf. 6, 88; 7, 73; 5, 27. 6, 54 : Ἀεί τινα ἐπεμέλοντο σφῶν αὐτῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς εἶναι· 4, 70 : Λέγων ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν· 7, 25 : Ὅ, τι ἐν ἐλπίσιν εἰσι· 5, 40 : Ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι· 77 : Ὅσοι δ' ἐκτὸς Πελοποννάσω τῶν Λακεδαιμονίων ξύμμαχοί ἐντι, ἐν τῷ αὐτῷ ἐσοῦνται ἐν τῷπερ καὶ τοὶ τῶν Λακεδαιμονίων : conf. 79. 6, 26 : Καὶ οἱ μὲν ἐν παρασκευῇ ἦσαν· 34 : Κὰν σφεῖς ἐν πόνῳ εἶναι· 38 : Πρὶν ἐν τῷ παθεῖν ὦμεν· 74 : Στασιάζοντες καὶ ἐν ὅπλοις ὄντες. Plato Menon. p. 91, E : Οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ... τετταράκοντα ἔτη ἐν τῇ τέχνῃ ὄντα. Et alibi sim. Herodot. 1, 13 : Ἐν ὅπλοισι ἦσαν· 16 : Ἄλλα δὲ ἔργα ἀπεδέξατο, ἐὼν ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀξιαπηγητότατα τάδε· 22 : Τοὺς ἀνθρώπους ἐν εὐπαθείῃσι ἐόντας. L. D.] Εἰμὶ autem cum ἐπὶ et πρὸς, aliisve præpp. vide in illis. : itidem vero et ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, vide in Ἐν. [Thucyd. 1, 99 : Ἵνα μὴ ἀπ' οἴκου ὦσι. Et cum διὰ idem 6, 34 : Ἀεὶ διὰ φόβου εἰσί· 6, 59 : Διὰ φόβου ἤδη μᾶλλον ὤν. Et cum ἐκ, Plut. Mor. p. 129, E : Ἐκ μὲν ἀφροδισίων καὶ κόπων ὄντας. De εἶναι πρός τινι quum in Πρὸς egerit HSt., dicendum hic tantum de ejusd. formulæ constr. c. accus. Polyb. 1, 26, 3 : Ὄντων τῶν μὲν πρὸς τὸ κωλύειν, τῶν δὲ πρὸς τὸ βιάζεσθαι. Diodor. Exc. vol. 2, p. 562, 1 : Ἁπάντων ὄντων πρὸς ἀπόστασιν. Stob. Flor. vol. 1, p. ult. : Πρὸς πίστιν ὅρκων ἐόντας ἀνθρώπους. Teles ib. vol. 3, p. 253 : Οὐκέτι οὗτος πρὸς τὸ πονεῖν ἢ ζητεῖν ἔτι ἔστιν. Plut. Cæs. c. 29 : Τῆς ἐκεῖ δυνάμεως εὐθὺς ἐσομένης πρὸς ἐκεῖνον. L. Dind.]

|| Εἶς, Es, ὑπάρχεις, ab εἰμὶ, Sum. [Hom. sæpe, it. Herodot. 7, 17. Atticis enim usitata forma est Εἶ. Εἶς acuto accentu notatum ponit Herodian. Περὶ μον. λ. p. 44, 21, ubi scriptum etiam per η : Ἦς. Οὐδὲν εἰς ης λῆγον δεύτερον πρόσωπον ὀξύνεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἦς. Αἵματος ἧς ἀγαθοῖο (Hom. Od. Δ, 611). Τὸ δὲ αἴτιον ἐν τοῖς περὶ ῥημάτων ἐρῶ. V. de inclinatione totius verbi Charax ap. Bekk. An. p. 1151, Arcad. p. 142, 10-19; 147, 23-148, 5. De tertiæ personæ ἐστὶ Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 147, 22—148, 19.]

|| Ἐστὶ, Licet; ἦν, Licebat. Hom. Il. Ξ, [212] : Οὐκ ἔστ', οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι· Od. O, [391] : Ἔστι μὲν εὖδειν, Ἔστι δὲ τερπομένοισιν ἀκουέμεν. Exempla autem hujus signif. e prosa vide ap. Bud. p. 102-3, ubi et Latini Esse talem ostendit usum. [Thucyd. 2, 63 : Ἧς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἔστιν· 7, 11 : Ὥστε μὴ εἶναι ἔτι περιτειχίσαι αὐτούς· 12 : Τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνελκύσαντας διαψῦξαι· 44 : Διὰ τὸ μὴ εἶναι ἄλλῳ τῳ γνωρίσαι· 8, 53 : Τοῦτο τοίνυν οὐκ ἔστιν ἡμῖν γενέσθαι. Optat. Pind. Pyth. 1, 29 : Εἴη, Ζεῦ, τὶν εἴη ἀνδάνειν· 2, 96 : Ἀδόντα δ' εἴη με τοῖς ἀγαθοῖς ὁμιλεῖν. Fut. Thucyd. 1, 35 : Εἰ τοῖσδε μὲν ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος· 3, 46 : Ὡς οὐκ ἔσται μεταγνῶναι.] Μοὐστὶν, Att. synalœphe pro μοῦ ἐστίν. [Immo pro μοι ἐστὶν, Aristoph. Ran. 1180, Eccl. 1006, 1029, Pl. 828.]

|| Εἰμὲν, poet. pro ἐσμὲν, Sumus. Hom. Od. O, [197 et alibi sæpe] : Ἀτὰρ καὶ ὁμήλικες εἰμέν. [Pind. Pyth. 3, 60; Herodot. 1, 97; 7, 51; 9, 26. Dor. Εἰμὲς Theocr. 2, 5; 15, 73, etc. Ἐμὲν Callim. fr. 294, ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 24, 3, Eust. Od. p. 1457, 50, in Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 207, 19 : Γρῆες ἐμέν. Ap. Soph. El. 21 : Ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν, ἵν' οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, legendum esse ἐνταῦθ' ἵνα οὐκ ἔστ' ἔτ' ὀκνεῖν καιρὸς, animadvertit Porsonus. In fab. Æsop. 412, p. 167 Fur. : Τί δήποτε ἀλλήλοις μὴ σύνεμεν, scrib. συνίμεν. Plur. 3 pers. forma ἔᾶσι utitur Hom. Il. Γ, 168 : Ἧτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μεί-

ζονες ἄλλοι ἔασι, etc.] At Εἶμεν est ὑπάρχοιμεν, Simus, teste Hesych.: sc. per sync. pro εἴημεν, ut τιθεῖμεν pro τιθείημεν. [Plato Parmenid. p. 127, A: Ἔλεγον αὐτῷ ὧν ἕνεκα παρεῖμεν· Reip. 8, p. 558, D: Ὡς τε οὐκ ἂν οἷοί τ' εἶμεν ἀποστρέψαι. Eur. Alc. 921: Ὡς εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀριστέων σύζυγες εἶμεν. Secunda plur. εἶτε est Hom. Od. Φ, 195: Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆι ἀμυνέμεν, εἴποθεν ἔλθοι ὧδε μάλ' ἐξαπίνης· quod alios εἰτὲ scribentes dictum putasse pro ἐστὲ, ut εἰμὲν pro ἐσμὲν, idque improbasse Heraclidem tradit Eust. p. 1907, 43. Dual. εἶτην est Plat. Phileb. p. 41, D, Parmen. p. 149, E; 155, A, Sophist. p. 243, E, Amat. p. 132, B, ubi constanter olim ἦτην. Quos ll. citavit Buttm. Gr. vol. 2, p. 428. Tertiæ pers. duplex forma est εἶεν et εἴησαν. Εἶεν Hom. Il. B, 372, etc. apud quem nusquam εἴησαν, contra εἴησαν ap. Herodot. 1, 2, Thuc. 1, 9, 72; 3, 22; 6, 96. Εἶεν Thucyd. 1, 67; 3, 10; 6, 11, 85; 8, 72.]

|| Ἴσθι, Sis, Esto. Plat. De rep. 1, [p. 336, E]: Μὴ χαλεπὸς ἡμῖν ἴσθι. Sic Matth. 2, [13], et 5, [25]: Ἴσθι ἐκεῖ, Esto illic. [1] Ad Timoth. 4, [15]: Ἴσθι ἐν τούτοις, In his esto. Itidem dicitur βραδὺς ἴσθι πρὸς κακουργίαν. [De forma ἔσθι Epimer. Homeri, in Crameri Anecd. vol. 1, p. 207, 20: Τοῦ ἐμὲν (de quo supra dixi) τὸ προστακτικὸν ἔθι (quod ponitur in iisd. Epim. p. 133, 16), καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ἔσθι· Ἑκαταῖος, Ἐνθάδι (sic) ἔσθι· ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ἴσθι κατὰ τροπὴν, ὥσπερ τὸ ἔσχω ἴσχε. Alia imperat. forma est Ἔσσο. Hom. Od. A, 392: Ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὀψιγόνων εὖ εἴπῃ. Sappho ap. Dionys. De comp. verb. c. 23, p. 179, 8: Σύμμαχος ἔσσο. Eadem cum simpl. σ, ἔσο, utuntur recentiores, ut Pseudoplut. Mor. p. 241, A, D, F, schol. Eur. Hecub. 342, etc.]

Ἔστω, Sit, Sit ita. Ἤτω, Sit, pro ἐέτω, ex Ἔω. Plato De rep. 2, [p. 361, C]: Ἀλλ' ἤτω ἀμετάστατος μέχρι θανάτου. [Aretæus, qui alias frequentat formam ἔστω, Acut. m. cur. 1, 2, p. 79=89: Ὀλίγη δὲ ἤτω ἡ χρῆσις. Sæpius est in N. T., ut Cor. 1, 16, 22: Ἤτω ἀνάθεμα. Doricum pro εἴτω perhibebat Heraclides ap. Eust. Od. p. 1411, 23.] Refertur ad εἰμί. [Tertiæ plur. triplex forma est: 1. Ἔστωσαν, ap. Herodot. 1, 147; Thuc. 8, 18, Eur. Ion. 1131, Plat. Reip. 1, p. 352, B; 354, A, Leg. 6, p. 762, D; 765, C; 779, D, Sophist. p. 231, A, Aret. Acut. m. cur. 1, 7, p. 88=98, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 747, 50; 781, b, 16. 2. Ἔστων, Xenoph. Cyrop. 4, 6, 10; 8, 6, 11, ubi bis alii ἔστωσαν, Plat. Reip. 6, p. 502, A, Leg. 6, p. 759, E, Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74=84, Oppian. Cyn. 1, 407, 447. 3. Ὄντων, Plat. Leg. 9, p. 879, B. Et Dorice Ἐόντων in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 31: Καὶ τὰ πορπάματα καὶ ἃ στεφάνα χρύσεα ἐόντων. Pro quo Ἐόντω est in alia ib. p. 825, 11: Οἱ παρατυγχάνοντες κύριοι ἐόντω συλέοντες. Et iisd. verbis 829, n. 1704, 13; n. 1705, 13. Et p. 830, n. 1706, 13; vol 2, p. 22, 128.]

[Præterea notandæ formæ 1. pr. præs. Ἐμὶ in inscr. Sigea ap. Bœckh. vol. 1, p. 15: ΦΑΝΟΔΙΚΟ ΕΜΙ, et in Deliaca ib. p. 24: ΕΜΙ ΑΝΔΡΙΑΣ, et in Att. ib. p. 49: ΑΘΑΟΝ ΕΜΙ: v. Bœckh. p. 17, b. Et Ἐμμὶ in fr. Sapph. ap. Longin. De subl. c. 10, 2, v. 15, Theocr. 20, 32, cui convenit secunda ἐσσὶ (a prima ἐσμὶ ducta a quibusdam sec. Chœrob. Bekk. An. p. 1375, a), qua sæpe utitur Hom. ceteriique poetæ præter Atticos. De forma ἐσσὶν v. Bekker. in censura ed. Hom. Wolf. p. 122. 2. Ἐντὶ vel ἔντι, forma Dor. et Æol. pro ἐστί. Gregor. Cor. p. 280: Τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσι (Dorienses). Ubi Koen. Epicharmo Athen. 2, p. 59, C, restituit Ὑγιέστερον τᾶν' ἐντὶ κολοκύντας πολὺ, quum ἔτι esset in libris. Inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26: Αἴτε Φέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος ἔντι. Theocr. 1, 17, etc. Perictyone Stob. Fl. vol. 1, p. 25 sq. et Metopus ib. p. 27, 29, 30, Theages p. 34, 36. Pro quo ἐντὶν ib. p. 28, 37. L. D.] Ἐντὶ, Dor. pro εἰσὶ, ab εἰμί. [Gregor. l. c.: Καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ δὲ λαμβάνουσιν αὐτό· ubi exx. Theocr. 5, 109 et al. indicavit Koen. Quibus add. fœd. Laced. et Argiv. Thucyd. 5, 77.]

|| Ἦν, Erat: a th. εἰμὶ, Sum. [De forma Ἤμην Phryn. Ecl. p. 152: Ἤμην εἰ καὶ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐκ ἐρεῖς, ἀλλ' ἦν ἐγώ. Xenoph. Cyr. 6, 1, 9 consentientibus libris: Ἐγὼ δὲ, ὅτε μὲν οἴκοι ἦμην, ἐστρατευόμην. Lysias p. 111, 17: Ἕτοιμος ἦμην, εἴτινα βούλοιτο, παραδοῦναι βασανίζειν. Plurima recentt. exx. collegit Lobeck. || Antiquiorum autem Atticorum propria est forma Ἦ. Eust. Od. p. 1761, 51: Τὸ... ἔα διαλελύσθαι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἦ, οὗ μνήμη καὶ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, εἰπόντι ὡς Ἴωνες μὲν ἔα φασὶν, Ἀττικοὶ δὲ ἦ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ νῦ, οἷον (Aristoph. Plut. 695)· Ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην. (Conf. ib. v. 29, 822.) Τὸ δὲ τρίτον οὐδέ ποτέ φησιν ἄνευ τοῦ νῦ. Sophoclis et Cratini exx. (quibus add. Æsch. Cho. 523) citat schol. Ven. Il. E, 533 (coll. Ambros. Od. Θ, 186), additque: Τῶν δὲ Ἀττικῶν οἱ μὲν μονογράμματον αὐτὸ (τὸ ἦ) προφέρονται, οἱ δὲ νεώτεροι σὺν τῷ ν, καθάπερ τῶν πρεσβυτέρων τινές. Utitur forma ἦν etiam Eurip. Alc. 655: Παῖς δ' ἦν ἐγώ σοι τῶνδε διάδοχος δόμων· Hippol. 1012: Μάταιος ἆρ' ἦν, οὐδαμοῦ μὲν οὖν φρενῶν· Ion. 280: Βρέφος νεογνὸν μητρὸς ἦν ἐν ἀγκάλαις· Iph. A. 944: Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνήρ. Quos ll., quamvis manifesto sanos, corruptos putavit Elmsl. præf. ad Soph. OEd. R. p. 10. Rectius idem judicasse videtur, quum Sophocli, cujus libri inter ἦ et ἦν variant OEd. R. v. 1123, 1389, ἦ restituit invitis libris ejusd. fabulæ v. 801, 1393, et aliis aliarum fabularum locis. Quum enim nullus sit l. Sophoclis, qui poscat ἦν, quales sunt Euripidis et Aristophanis in Pluto fabula novissima; sint autem, ubi forma ἦν formæ exquisitiori ἦ supposita a librariis videatur, non potest non suspecta ap. eum esse forma recens ac vulgaris. Qua abstinuisse videtur etiam Plato, cujus in libris frequens est variatio inter ἦ et ἦν: v. l. Reip. 1, p. 328, C, Conviv. p. 173, a, aliosque ab Schneidero præf. ad Reip. vol. 1, p. 45-48 citatos, coll. Chœrob. Bekk. An. p. 1379, a, qui agit de eod. ib. p. 1293. Vicissim forma ἦ non videntur usi Euripides (nihil enim tribuerim Ion. v. 638, coll. var. lect. Suppl. 484) et Xen.; Aristoph. vero, modo forma ἦν, ut jam supra dixi, modo forma ἦ: v. Plut. 77, Lys. 643, 645, Vesp. 1091, etc. L. D.] || Interdum pro ἐστὶ usurpatum reperitur: ut ap. Aristot. Topic. [1, 4]: Ἔστι δὲ ὅρος μὲν λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. [Conf. Metaphys. 6, 3 et 4.] Ubi et Alexand. exp. τὸ τί ἐστι, Quid res sit. Alia exx. ex eod. philosopho, necnon Plat., Aristoph., et Joanne etiam Ev., vide ap. Bud. Comm. p. 101, 102. [Ponitur sic in oratione ethica, inprimis c. partt. ἄρα, ἦ, ὡς. Eur. Hipp. 1169: Ὡς ἆρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ ὀρθῶς. Iph. A. 1330: Ἦ πολύμοχθον ἆρ' ἦν γένος ἢ πολύμοχθον ἀμερίων. Et alibi. Herodot. 4, 64: Δέρμα δὲ ἀνθρώπου... ἦν ἄρα σχεδὸν δερμάτων πάντων λαμπρότατον λευκότητι. Theocr. 5, 79: Ἦ στωμύλος ἦσθα. Dicæarch. Βίου Ἑλλάδος initio p. 180 ed. Marx.: Ὧδε ἦν τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ κάλλιστον θέατρον, i. e. ἐστί.] || Ponitur etiam pro ἐξῆν, Licebat. Æschin.: Ὡς ἦν ὕστερον ἀκούειν. Alia ap. Bud. habes ibid. p. 102, 103. [V. paullo ante.] || Invenitur ἦν usurpatum etiam pro ἦσαν, ut ἤδειν pro ἠδείσαν, inquit scholiast. Apoll. Rh. [2, 65.] Cujus hoc exemplum extat ap. Hesiod. Theog. [321]: Γῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, Tria erant capita. [De ἦν pro ἦσαν, item de eod. pro ἦμεν, Eramus, posito Herodian. Περὶ μον. λ. p. 44, 32 (coll. Chœrob. in Bekk. An. p. 1293 Herodiani de h. v. μονόβιβλον expilante): Ἦν. Οὐδὲν ῥῆμα ὁριστικὸν ἐνικὸν πρῶτον πρόσωπον κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον δρᾶται πρῶτον πρόσωπον ἐνικοῦ καὶ τρίτον ἐνικοῦ καὶ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικοῦ, ὅτι μὴ μόνον τὸ ἦν. Ἦν γὰρ ἐγὼ, Ἀττικοὶ λέγουσι, καὶ Ἦν ἐκεῖνος, καὶ πληθυντικῶς Σιμωνίδης ἐπὶ πρώτου προσώπου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπιγράμμασιν, Ἦν ἑκατὸν φιάλαι δίχα σφίσιν· ἀντὶ γὰρ τοῦ ἦμεν ἦν. Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ, καὶ, Κωφοὶ δ' ἦν προπάροιθεν. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι ἄλλως ποικίλως λέγεται τὸ ῥῆμα. In quibus non omnia sana videntur. Ἦν pro ἦσαν, sequente plur., est et ap. Soph. Trach. 520: Ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες· Epicharm. Athen. 2, p. 65, B: Ἦν δ' ἐρωδιοὶ, et ib. 7, 286, B; 306, A, et præcedente ap. eund. ib. p. 278, A: Φάσσαι τε τοσσαῦται παρῆν· Eur. Ion. 1146: Ἐνῆν... ὑφαί· in epigr. ap. Æschin. Ctes. p. 80, 9: Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι. Jo. Malal. p. 432, 3: Ἦν δὲ ἐν τῇ πόλει συναλλαγαὶ Ῥωμαίων τε καὶ Οὔννων· 470, 1: Ἦν γὰρ λαβόντες ἀπόκρισιν. Gramm. Bekk. An. p. 148, 4: Ἦν μετὰ πληθυντικοῦ ὀνόματος. Ἀππιανὸς ἐν τῇ βασιλικῇ,

᾽Εριδες ἦν. L. D.] ᾽Ης, Eras : ab εἰμί. Aristoph. Nub. : ᾽Ηνικ᾽ ἦς. [Legebatur olim v. 1029 : Εὐδαίμονες ἄρ᾽ ἦσαν οἱ τότε ζῶντες, ἡνίκ᾽ ἦς, τῶν προτέρων, nunc οἱ ζῶντες τότ᾽ ἐπὶ προτέρων, sublatis verbis ἡνίκ᾽ ἦς. Eur. Iph. A. 339 : Ὡς ταπεινὸς ἦς ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων, ἦσθ᾽ restituit Marklandus. Axioch. p. 365, E : Ἀρχὴν γὰρ οὐκ ἦς, περὶ ὃν ἂν ἦν. Recentiorum exx. plurima v. ap. Lobeck. ad l. Phryn. p. 149 : ᾽Ης ἐν ἀγορᾷ σόλοικον· λέγε οὖν ἦσθα.] || Dor. etiam pro ἦν ponitur, ut ἦμες pro ἦμεν. Theocr. 2, [90] : Αὐτὰ δὲ λοιπὰ Ὄστε᾽ ἔτ᾽ ἦς καὶ δέρμα. Et mox, Ἀλλ᾽ ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν. [Theodoridas Anth. Pal. 13, 21, 4 : Ἃ μοῖσα δ᾽ αὐτῶ τᾶς Σιμωνίδα πλάτας ἦς ἀποσπάραγμα. Epicharm. Athen. 7, p. 306, A, 326, E : Κίθαρος ἐνῆς. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 38 : Οὐ γὰρ ἁ κτᾶσις τᾶς ἀρετᾶς εὐδαιμονία ἦς, ἀλλὰ χρᾶσις. Philoxenus Athen. 4, p. 147, A : Μικρὰ δὲ κακκαβίης (f. κακκάβι᾽ ἦς cum Schweigh. et mox παρῆς). L. D.] ᾽Ησθα, Æol. paragoge pro ἦς, Eras : Atticis etiam usitatum. Aristoph. [Pl. 833] : Οὐκοῦν μετὰ ταῦτ᾽ ἦς [ἦσθ᾽] ἄθλιος. [Et alibi sæpissime ap. eund. ceterosque Atticos.] Ap. Plut. Themist. [c. 18] : ᾽Εμοῦ μὴ γενομένης σὺ οὐκ ἂν ἦσθα, Tu non exstitisses, s. Tu non fores, Tu non esses. [᾽Ησθας memorat Eust. Od. p. 1773, 3 : Αἴλιος μέντοι Διονύσιος γράφει ὅτι καὶ τὸ οἶσθα καὶ τὸ οἶσθας ἄμφω Ἑλληνικὰ, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας.] ᾽Ηστην, pro ἦτην, Erant : ab εἰμί. Aristoph. Eq. [981] : Εἰ μὴ γένοιθ᾽ οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦστην σκεύη δύο χρησίμω, Non essent, Non forent. Sic Hesiod. Scut. [50] : Κασιγνήτω γε μὲν ἦστην, Erant : pleonasmo τοῦ σ pro ἦτην. [Eur. Hippol. 387 : Οὐκ ἂν δυ᾽ ἦστην ταὐτ᾽ ἔχοντε γράμματα. Quem versum citans schol. Ven. Il. A, 104, exhibet ἦτην. Xen. Anab. 2, 6, 30 : ᾽Ηστην δὲ ἄμφω ἀμφὶ τὰ πέντε καὶ τριάκοντα ἔτη· Comm. 1, 2, 18 : ᾽Εστε Σωκράτει συνήστην, ubi est var. συνήτην. Timæus Locr. p. 94, B : ᾽Ηστην ἰδέα τε καὶ ὕλα.] ᾽Ημεθα, ap. Matth. 23, 30 nonnulli Codd. habent pro ἦμεν, quod in aliis legitur, ambo sunt a th. εἰμί : sed illud præt. plusquamp., hoc autem imperf. [Immo idem utrumque. Jo. Malal. p. 404, 6 : Καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ οἱ δύο ἡμεῖς φίλοι ἤμεθα.] ᾽Ημεν interdum est Eramus : de quo in ᾽Ημεθα paulo ante. Interdum pro ἔμεν, poet. ἐκτάσει : hoc autem pro εἶναι, Esse, itidem ab εἰμί. Theocr. 2, [40] : ῞Ος με τάλαιναν Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν. [Psephisma Byzant. ap. Demosth. p. 256, 10; Aristoph. Ach. 741, 771; Theages ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 33, 34, 35, 36, 37, Archytas ib. p. 38, 41, 42, 43, 44.]

|| ᾽Εα interdum Ion. resolutione pro ἦν, ut [Od. Ξ, 222] : Τοῖος ἔ᾽ ἐν πολέμῳ, ibi enim α metri causa ablatum est. Et Δ, [321] : Τότε κοῦρος ἔα, Tunc juvenis eram. Et E, [887] : ᾽Η κεν ζὼς ἀμενηνὸς ἔα χαλκοῖο τυπῆσι. [Ubi α producitur vi cæsuræ. Utitur autem Herodotus quum prima pers. 2, 19 : Πρόθυμος δὲ ἔα τάδε παρ᾽ αὐτῶν πυθέσθαι· tum sec. ἔας 1, 187 : Εἰ μὴ ἄπληστος ἔας χρημάτων, ubi al. ἔεις et ἔης, et 2 plur. ἔατε 4, 119 : Εἰ μὲν μὴ ὑμεῖς ἔατε οἱ πρότερον ἀδικήσαντες· 5, 92 : Εἰ δὲ αὐτοὶ ἔμπειροι ἔατε.] || ᾽Εην, Ion. dialysi pro ἦν, Eram. [᾽Εην, Eram, quod memorat Eust. Od. p. 1761, 54, semel est Il. A, 762 : Ὡς ἔον, εἴ ποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν, ubi scripturam aliorum librorum ἔον præfert Buttm. Gr. vol. 1, p. 551, annot., ut ἔην proprium maneat 3 pers., quomodo est Il. B, 217 : Αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ ᾽Ιλιον ἦλθεν· φολκὸς ἔην, χωλὸς δ᾽ ἕτερον πόδα, etc. Herodoti 7, 143 : Τῷ οὔνομα μὲν ἔην Θεμιστοκλέης, etc. Tertiæ autem pers. ἔην altera forma est ἦην initio versuum (ut animadvertit Matthiæ Gr. p. 414) Il. Λ, 808 ; ῞Ινα σφ᾽ ἀγορή τε θέμις τε ἦην, et Od. T, 283, Ψ, 316, Ω, 342. Eandem primæ pers. locum tenere voluerunt qui Il. O, 83 : Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν αἴξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ᾽ ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ, ἔνθ᾽ εἴην ἢ ἔνθα, prætulerunt ἦην, quo spectat gl. Hesychii : ᾽Ηην, ἦν, ἤμην.] ᾽Εησθα, poet. pleonasmo τοῦ ε pro ἦσθα : hoc autem Æol. paragoge pro ἦς, Eras, ab εἰμί. [Hom. Il. X, 435 : ῎Η γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα, etc.] At ἔῃσθα est subj. præs. pro ἦς, Sis, ab eod. ut in h. l. qui ex Hesiodo [Op. 312] affertur, Δαίμονι δ᾽ οἷος ἔῃσθα, pro Cujuscunque sis conditionis. [Εἴῃσθα pro εἴης ap. Theogn. 715 : Οὐδ᾽ εἰ ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα ... ὠκύτερος δ᾽ εἴῃσθα πόδας ταχέων Ἁρπυιῶν.] ᾽Εσαν, Erant : poet. pro ἦσαν. Od. O, [105] : ᾽Ενθ᾽ ἔσαν οἱ πέπλοι. [Et alibi sæpe. It. ἔσσαν Pind. Ol. 9, 57. Libri Herodoti variant inter ἔσαν et ἦσαν : v. 1, 31, 70, 72, 74, 79, coll. 1, 30, 93; 3, 45; 4, 138, etc.] ᾽Ηην, pleonasmo alterius η pro ἦν s. ἤμην, Erat vel Eram. Hesych. [V. paullo ante.] ῎Ηα, pro ἔα, κατ᾽ ἔκτασιν Ἰωνικήν : aor. 1 verbi εἰμὶ ex ἔω, teste Eust. qui exp. ἦν, ὑπῆρχον, ὑπῆρξα, Eram, Fui. Od. Ξ, 206 : Ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα. [Et alibi.] ᾽Εσκον, Eram vel Erant : Ion. pro ἦν et ἦσαν : ab ἔω s. εἰμί. [Ap. Epicos et Herodotum. Cujus tamen formæ vix aliæ præter 1 et 3 sing., et 3 pl. personæ videntur usurpatæ esse (licet Etym. M. p. 881, 40 ponat etiam ἔσκες). Quod casu fort. factum. Recte enim Buttm. Gr. vol. 1, p. 552 animadvertit ἔσκον ap. Hom. esse loco simplicis imperfecti, ap. Herodotum vero semper habere signif. iterativam. Priori modo ponit etiam Æsch. Pers. 656 : Θεομήστωρ δ᾽ ἐκικλήσκετο Πέρσαις, θεομήστωρ δ᾽ ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει. Formæ ἦσκε Alcman testis citatur in Epimer. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 159, 32 : ῎Ησκέ τις σκαφεὺς (l. σκάφευς) ἀνάσσων, additurque alios male legisse divisim ἦς κε. || Forma imperf. ᾽Εον, tanquam ab ἔω, bis est ap. Hom. Il. Λ, 762 : Ὡς ἔον, εἴ ποτ᾽ ἔην γε μετ᾽ ἀνδράσιν· Ψ, 643 : ῾Ως ποτ᾽ ἔον. Et ap. Alcæum Eust. Od. p. 1759, 25. Formam mediam inveniebant nonnulli Od. Υ, 106 : Φήμην δ᾽ ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς πλησίον, ἔνθ᾽ ἄρα οἱ μύλαι εἵατο ποιμένι λαῶν, scribentes εἵατο· v. Eust. et schol. ad l., Heyn. ad Il. Ω, 84; sed εἵατο ab ἧμαι recte prætulit Buttm. Gr. vol. 1, p. 549.]

|| ᾽Εω, Ion. dialysi a poetis usurpatur pro ὦ, Sim : a th. εἰμὶ, vel ἔω. Hom. Il. A, [118] : ᾽Οφρα μὴ οἷος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. Alioqui ἔω est etiam inus. th. a quo εἰμὶ et derivatum est et tempora quædam mutuatur. || ᾽Εῃ, Ion. dialysi pro ᾖ, Sit, ab εἰμί. ᾽Εῃσι, pro ᾖ, itidem ab εἰμὶ, dicitur poet. pleonasmo τοῦ ε, et Ion. paragoge τοῦ σι. Od. A, [433], Ω, [201] : ῞Η κ᾽ εὐεργὸς ἔῃσι. ῍ΗΙσι, Sit : poet. paragoge pro ᾖ. Hesiod. [Op. 292 in versu suspecto] : Τά κ᾽ ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ἦσιν ἀμείνω. ῍Ης autem est Sis : ab eod. them. [Εἴῃ pro ἔῃ deprehendere sibi videbatur Schæferus ad Hesiod. Op. ed. Brunck. 538 tum in l. Hes. : ῞Ινα τοι βίος ἄρκιος εἴῃ, tum in Homericis Il. I, 245, Od. P, 586, ubi εἴῃ scribitur et pro opt. habetur. Forma Bœot. ᾽Ιωνθι pro ἔωσι s. ὦσι est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 46. L. D.] ᾽Εοι, Hesychio εἴη, γένοιτο, ὑπάρχοι : ab inus. th. ἔω, pro quo εἰμὶ dicitur. Utitur autem eo Hom. [᾽Εα forma Æol. pro εἴη in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Συνμαχία κ᾽ ἔα ἑκατὸν Fέτεα, ut ib. bis συνέαν pro συνείησαν s. συνεῖεν. L. Dind.]

|| ᾽Εσομαι, Ero : fut. 1 med. verbi εἰμὶ, ex inusit. them. ἔω. ᾽Εσεῖ [ἔσει], Att. pro ἔσῃ. ᾽Εσοῦνται, Dor. pro ἔσονται, Erunt. [Fœdus Laced. et Argiv. Thucyd. 5, 77, 79 : ᾽Εν τῷ αὐτῷ ἐσοῦνται· 79 : ᾽Εν τοῖς αὐτοῖς ἐσοῦνται. ᾽Εσεῖται Anna Comn. Alex. 15, p. 476, D : Οὐ γάρ σοι πρὸς καλὸν ἐσεῖται. Et duplicato σ ᾽Εσσῇ Theocr. 10, 5, Bion. 2, 13; ᾽Εσσῆται in Tab. Heracl. 1, 90, 103, 112, 115, 129. ᾽Εσσεῖται Hom. Il. B, 393, etc., Theocr. 5, 56; 7, 67, Perictyone Stob. Flor. vol. 1, p. 25. ᾽Εσσεῖσθαι Sophron. ap. Apoll. De pron. p. 332=72, C. ᾽Εσσόμενοι, apud Epicos, Posteri. Hom. Il. B, 119 : Αἰσχρὸν γὰρ τόδε γ᾽ ἐστὶ καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι, etc. Orac. ap. Tzetz. Hist. 7, 574 et al. : ᾽Εσσεται ἐσσομένοις. Et cum ἄνθρωποι Il. Γ, 287 : ῍Ητε καὶ ἐσσομένοισι μετ᾽ ἀνθρώποισι πέλησθε, etc. Et fem. Od. Λ, 434 : Οἵ τε κατ᾽ αἶσχος ἔχευε καὶ ἐσσομένῃσιν ὀπίσσω θηλυτέρῃσι γυναιξί. ᾽Εσσόμενα, Futura, Il. A, 70 : ῍Ος ἤδη τά τ᾽ ἐόντα τά τ᾽ ἐσσόμενα πρό τ᾽ ἐόντα. L. Dind.]

At Εἶεν in naturam adverbii transiit. Εἶεν, inquit Bud. ap. Dem., identidem, pro Age vero, Jam vero : ut Εἶεν, εἰ δέ σε ἔροιτό τις. [Conf. Antiphon. p. 126, 11.] Idem [p. 479, 16] : Εἶεν, ἀλλὰ νὴ Δία τὸν παῖδα τὸν Χαβρίου περιΐδωμεν. [Sequente similiter interrogatione hortativa Æsch. Cho. 719 : Εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων, πότε δὴ στομάτων δείξομεν ἰσχὺν ἐπ᾽ Ὀρέστῃ; C. imperat. Soph. El. 534 : Εἶεν, δίδαξον δή με τοῦ χάριν τίνων ἔθυσεν αὐτήν.] Addit significare ap. Eund., ut et ap. Plat. interdum, Præterea. Affert et hunc Ejusd.

l., Εἶεν, τῶν δὲ χρόνων διὰ τί; Perinde, inquit, ac si dicat, Esto ut præteritorum ratio reddenda sit; Hoc concedo. In VV. LL. exp. etiam Sit ita, Sic fiat: vocaturque adv. concedentis et permittentis: afferturque e Plat. De rep. 1, [p. 350, D]: Ἐγὼ δέ σοι ὥσπερ παῖς γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις Εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ ἀνανεύσομαι. Et ex Aristoph. [Nub. 1075]: Εἶεν, πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Dicitur et εἶεν δή a Plat. Symp. [Vim adv. ita definiunt grammatici, ut confirmandis eo antecedentibus ad sequentia transiri dicant. Schol. Aug. Eur. Phœn. 849 Matth.: Ἔστι δὲ ἐπίρρημα, τοῦ μὲν προτέρου λόγου ληκτικὸν, ἑτέρου δὲ ἀρκτικόν. Al. ad eund. l. interpr. ταῦτα μὲν οὕτως, ut Hesych. aliique gramm., velut Etym. M. p. 296, 49, ubi ponitur etiam definitio superior. Atque sic fere utitur Æsch. Eum. 244: Εἶεν· τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ, et l. paullo inferius cit. Soph. Aj. 101: Εἶεν· τί γὰρ δὴ παῖς ὁ τοῦ Λαερτίου, ποῦ σοι τύχης ἔστηκεν; OEd. C. 476: Εἶεν· τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; 1308: Εἶεν· τί δῆτα νῦν ἀφιγμένος κυρῶ; Phil. 1308: Εἶεν· τὰ μὲν δὴ τόξ' ἔχεις. Plato Reip. 1, p. 350, D: Εἶεν, ἦν δ' ἐγώ· τοῦτο μὲν ἡμῖν οὕτω κείσθω· Protag. p. 312, E: Εἶεν· ὃ δὲ δὴ σοφιστὴς περὶ τίνος δεινὸν ποιεῖ λέγειν; Εἶεν locum spondei tenet, quamvis seq. vocali, ap. Æsch. Cho. 655: Εἶεν, ἀκούω. Ποδαπὸς ὁ ξένος, πόθεν; Aristoph. Pac. 663: Εἶεν, ἀκούω. Ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω.]

|| Ὤν, et Ἐών poet., Qui est, Ens, non Existens. Interdum vero ὁ ὢν dicitur peculiariter de Deo, ut ostendit Naz. Ὄν pro ὄντος, ut ἄδηλον ὂν pro ἀδήλου ὄντος, Thuc. [1, 2, et 8, 96. Id. 4, 17: Ἐπιχώριον ὂν ἡμῖν· 7, 44: Ἀδύνατον ὂν ἐν νυκτὶ ἄλλῳ τῳ σημῆναι.] Sed talia e gramm. petenda sunt. [Formam Æol. partic. Εἲς, unde lat. Ens, memorat Heraclid. ap. Eust. Od. p. 1756, 13: Κατὰ δὴ τὸ ὅμοιον καὶ ἀπὸ τῆς ὢν πρωτοτύπου μετοχῆς συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων εἴη ἂν εὐκτικὸν τὸ οἴη, καὶ Αἰολικῶς εἴη, ἐπεὶ καὶ ἡ μετοχὴ εἴς· et p. 1787, 43: Μή ποτε οὖν καὶ τὸ εἴη ῥῆμα Αἰολικόν ἐστιν ἀπὸ τῆς εἰς μετοχῆς, ἧς κλίσις (l. κλίσεις) παρὰ τοῖς ποιηταῖς εἰπὼν (Heracl.) φυλάττεσθαι παράγει χρῆσιν ἐξ Ἀλκμᾶνος τὸ, Ἔστι παρέντων μνᾶστιν ἐπιθέσθαι, οὐ κατὰ ἔξαρσιν, φησὶ, τοῦ ο ἀπὸ τοῦ παρεόντων, ἀλλ' ἐκ τοῦ εἰς ἔντος Αἰολικοῦ. Item Chœrob. Bekk. An. p. 1293, Etym. M. p. 296, 53, et alibi, Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 129, 11; 134, 1; 133, 16. Hinc ἔντες et ἔντασσιν (sic) in Tab. Heracl. 1, 69, 130 et 1, 56. Forma accus. Dor. Εὖντα est ap. Theocr. 2, 3, et fem. Εὖσα ejusd. 2, 76; 5, 26; 28, 16, ap. Sapphonem, ut videtur, Stob. Flor. vol. 3, p. 46, Erinnam Anth. Pal. 7, 710, 5. Alia fem. forma Dorica est Ἔᾶσα ap. Timæum Locr. p. 96, A, D; 97, C; 98, A, ubi olim scribebatur ἔασσα, Ocellum Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 428, Eurypham. ejusd. Flor. vol. 3, p. 344, ubi est var. ἐεύσας, Gaisf. autem ἐοίσας exhibuit, restituenda Theagi Stob. Flor. vol. 1, p. 34, ubi variatur inter ἐοῦσα, ἐᾶσαι, ἔασα, unde ἐοῖσα effecit Gaisf. Ἔασσα Buttm. Gr. vol. 1, p. 550 comparabat cum πρόφρασσα. Forma Bœotica est Ἰών, unde ἰώσας pro οὔσης est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 735, n. 1563, b, 9; 737, 13. L. D.] || Οὐκ ὄντες νόμοι, Leges nullæ et irritæ; ἡ μὴ οὖσα δίκη, Judicium nullum. At vero δικῶν οὐκ οὐσῶν, alio sensu dicunt, Justitium signif. Vide Bud. pp. 24, 110. In VV. LL. ἡ οὖσα πόλις e Dem., Salva et incolumis. In iisd. ἡ οὖσα ἀρχὴ pro Vera, e Plat.: ut ἡ οὐκ οὖσα, pro Falsa, e Soph. [Aristoph. Ran. 1052: Πότερον δ' οὐκ ὄντα λόγον τοῦτον περὶ τῆς Φαίδρας ξυνέθηκα, ubi sententia est: Num ego de nihilo finxi fabulam de Phædra? Philostr. Imag. 2, 4, p. 814: Μητρυιὰ γὰρ Φαίδρα ξυνθεῖσα λόγον ἐπ' αὐτῷ οὐκ ὄντα ὡς δὴ ἐρῷτο ὑπὸ τοῦ Ἱππολύτου. Thucyd. 6, 38: Οὔτε ὄντα οὔτ' ἂν γενόμενα λογοποιοῦσιν. Plato Sophist. p. 240, E: Λόγος τά τε ὄντα λέγων μὴ εἶναι καὶ τὰ μὴ ὄντα εἶναι. Et sic sæpe τὸ μὴ ὄν, Nihilum, velut ib. p. 238, C: Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς οὔτ' εἰπεῖν οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὑτό; etc. || Mortuus. Thucyd. 2, 44: Ἰδίᾳ τε γὰρ τῶν οὐκ ὄντων (παίδων) λήθη οἱ ἐπιγιγνόμενοί τισιν ἔσονται· 45: Τὸν γὰρ οὐκ ὄντα ἅπας εἰώθεν ἐπαινεῖν. V. supra in præs. Et ex contrario οἱ ὄντες, Viventes. Polyb. 9, 29, 2: Οὐδεὶς γάρ ἐστι τῶν ὄντων οὕτως ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται. ||

A Perditus. Thucyd. 6, 92: Οὐδ' ἐπὶ πατρίδα οὖσαν ἔτι ἡγοῦμαι νῦν ἰέναι, πολὺ δὲ μᾶλλον τὴν οὐκ οὖσαν ἀναχτᾶσθαι. L. D.] Huc pertinet τὸ ὄν, pro Vero, pro Veritate ap. Plat. [Min. p. 315, A]: Ἡ ἀληθὴς δόξα, τοῦ ὄντος ἐστὶν ἐξεύρεσις. [Et alibi sæpiss. Thucyd. 3, 22: Ἄλλο τι νομίσαντες τὸ γιγνόμενον εἶναι ἢ τὸ ὄν· 6, 60: Εἴτε ἄρα καὶ τὰ ὄντα μηνῦσαι εἴτε καὶ οὔ· 7, 8: Τῷ ὄχλῳ πρὸς χάριν τι λέγοντες οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλωσιν.] Sic τὰ ὄντα, Paus. Cor. [2, 29, 9]: Φῶκος δὲ οὐκ ἐκ τῆς αὐτῆς, ἀλλ' ἐκ τῆς Θέτιδος, εἰ δὴ τὰ ὄντα λέγουσιν Ἕλληνες, Si veritatem dicunt Græci, Si vera loquuntur Græci. Xenoph. autem dixit Λευκοτέρα τοῦ ὄντος, OEc. [immo Comm. 2, 1, 22] pro Albior quam revera esse. [Τὰ ὄντα sæpe etiam contraria sunt futuris vel præteritis. Eur. Helen. 13: Τὰ θεῖα γὰρ, τά τ' ὄντα καὶ μέλλοντα πάντ' ἠπίστατο.] Ἐὸν, Ion. pro ὄν, Existens, Quod est. [Herodot. 1, 30: Σόλων δὲ οὐδὲν ὑποθωπεύσας, ἀλλὰ τῷ ἐόντι χρησάμενος· 95: Τὸν ἐόντα λέγειν λόγον.] Hinc Ὄντι, et Τῷ ὄντι, et Τῳόντι etiam, ut alicubi scriptum reperitur. [Thucyd. 4, 28: Γνοὺς δὲ τῷ ὄντι παραδωσείοντα· 8, 92: Φοβούμενοι μὴ τῷ ὄντι ὦσι. Τῷ ὄντι, ut B sæpe ὄντως, usurpatur etiam in dictis aliorum ad rem præsentem adhibendis. Xenoph. Conv. 2, 24: Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς κ. τ. λ. (quæ videntur referri ad Aristoph. Eq. 98: Τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω)· H. Gr. 7, 2, 9: Πάντας δὲ τοὺς παρόντας τότε γε τῷ ὄντι κλαυσιγέλως ἔσχε (quod ex Hom. Il. Z, 484: Δακρυόεν γελάσασα, repetit Pollux 2, 64)· Hieron. 3, 5: Ὥστε νομίζω τῷ ὄντι αὐτόματα τἀγαθὰ τῷ φιλουμένῳ γίγνεσθαι. Quod fuisse prov. docet etiam Aristoph. Ach. 978: Αὐτόματα πάντ' ἀγαθὰ τῷδέ γε πορίζεται. Plato Phæd. p. 66, D: Ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδέν. || Conjungitur partic. ὢν cum alio participio. Hom. Il. Υ, 88: Χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Quanquam ἐπιστάμενος ap. Hom. plerumque est loco adjectivi. Aristoph. Ran. 721: Οὔτε γὰρ τούτοισιν οὖσιν οὐ κεκιβδηλευμένοις...χρώμεθ' οὐδέν. Eurip. Hec. 358: Τοὔνομα... οὐκ εἰωθὸς ὄν. Aristot. Phys. ausc. 3, 8, p. 208, 10: Πεπερασμένου ὄντος τοῦ παντός. Schol. Apoll. Rh. 2, C 477: Συγγεγενημένη γὰρ οὖσα αὐτῷ, ubi nonnulla Schæf.] || Τὰ ὄντα, Bona, Facultates: ut et τὰ ὑπάρχοντα. Plut. Anton. [c. 24]: Ἀφῃρεῖτο γὰρ εὐγενεῖς ἀνθρώπους τὰ ὄντα· quod postea dicit οὐσίαν. [Coriol. c. 7: Τοὺς μὲν γὰρ κεκτημένους μέτρια πάντων ἀφῃροῦντο τῶν ὄντων.] Οὖσα, Existens: fem. participii ὤν, ab εἰμί: ut δικῶν οὐκ οὖσων, Quum est justitium. Et οὖσα πόλις ap. Dem., Urbs, quæ adhuc stat, nec eversa est. At ἡ οὖσα ἀρχὴ ap. Plat., Principatus qui revera principatus est, Verus principatus: ut contra ap. Soph. οὐκ οὖσα [σκῆψις, El. 584], Falsa: ἡ μὴ οὖσα s. οὐκ οὖσα δίκη, Judicium nullum, s. irritum: unde τὴν μὴ οὖσαν ἀντιλαγχάνειν, Judicium quod irritum factum est, resortiri. [Dialectorum varietates v. in masculino.]

[Subjiciam his nonnulla de verbo εἰμὶ, quæ supra desiderantur. Jungitur adverbio ubi est i. q. ὑπάρχω, γίγνομαι. Eur. Heraclid. fin.: Τὰ γὰρ ἐξ ἡμῶν καθαρῶς ἔσται βασιλεῦσιν. Thucyd. 5, 23: Ταῦτα δ' εἶναι δικαίως καὶ προθύμως καὶ ἀδόλως. Eur. Hec. 532: Σῖγα πᾶς ἔστω λεώς. || Ἔστω, Esto, i. e. Posito s. Ut concedatur. D Dio Chrys. Or. 74, vol. 2, p. 403: Ἔστω γὰρ εἶναί τινα τοιοῦτον· ἀλλὰ τάχ' ἂν ... οὐκ ἂν ἐπιγνοίης αὐτὸν ἀσάλευτον. Plut. Mor. p. 961, B: Ἔστω δὲ μὴ δεῖσθαι τοῦ νοῦ τὴν αἴσθησιν πρὸς τὸ αὐτῆς ἔργον, ἀλλ' ὅταν γε τῷ ζώῳ πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ τὸ ἀλλότριον ἡ αἴσθησις ἐνεργασαμένη διαφορὰν ἀπέλθῃ, τί τὸ μνημονεῦόν ἐστιν ἤδη ...; 987, B: Ἔστω σοι καὶ τοῦτο οὕτως· 1072, D: Ἔστω γάρ, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, εὐλόγιστος ἐκλογὴ τῶν ἀξίαν ἐχόντων πρὸς τὸ εὐδαιμονεῖν· 1092, A: Ἔστω δ' ἔχειν ἐπίσης. Et aliter id. Themist. c. 4: Εἰ μὲν δὴ τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὸ καθαρὸν τοῦ πολιτεύματος ἔβλαψεν ἢ μὴ ταῦτα πράξας, ἔστω φιλοσοφώτερον ἐπισκοπεῖν, Accuratius considerandum est. || Bis ponitur rhetorice. Soph. Phil. 1241: Ἔστιν τις ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν· OEd. C. 1670: Ἔστιν, ἔστι νῷν δὴ οὐ τὸ μὲν, ἄλλο δὲ μὴ ... στενάζειν. Lycophr. 535: Ἀλλ' ἔστι γάρ τις ἔστι καὶ παρ' ἐλπίδα ἡμῖν ἀρωγός. Moschio ap. Stob. Ecl. phys. 1, 9, 38, vol. 1, p. 240: Ἦν γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος, ἦν, ὁπηνίκα θηρσὶν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί. L. Dindorf.]

Εἶμι, Eo [i. e. Contendo]. Et sæpe Ibo. Hom. Il. Λ,

[426]: Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, Ibo. Sic Ω, [92]: Εἶμι, καὶ οὐχ' [μέν· οὐδ'] ἅλιον ἔπος ἔσσεται. Sic Od. P, [277]: Ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε. Itidem Thuc. 2, [36]: Ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τὸν τῶνδε ἔπαινον. [Signif. præs. Hom. Il. B, 87: Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων· Λ, 415: Ὅ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο· Od. Δ, 401: Τῆμος ἄρ' ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων· raro Attici, ut Thucyd. 4, 61: Οὐ γὰρ τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι δίχα πέφυκε τοῦ ἑτέρου, ἔχθει ἐπίασιν. Et ib.: Καὶ οὕτως οὐ πόλεμος πολέμῳ, εἰρήνη δὲ διαφοραὶ ἀπραγμόνως παύονται, οἵ τ' ἐπίκλητοι εὐπρεπῶς ἄδικοι ἐλθόντες εὐλόγως ἄπρακτοι ἀπίασιν. Apud hos enim signif. fut. prope legitima est, ut Soph. El. 475: Εἰ μὴ 'γὼ παράφρων μάντις ἔφυν, ..., εἶσιν ἃ πρόμαντις δίκα, ... μέτεισιν οὐ μακροῦ χρόνου· OEd. C. 1352: Νῦν δ' ἀξιωθεὶς εἶσι, ut omittam ll. ejusmodi ubi εἶμι dicitur ab abeuntibus, ut Soph. Tr. 86, 389 etc. Nec solum indicativo, sed etiam partic. et inf., ut Thucyd. 6, 63: Παρεσκευάζοντο ὡς ἐπ' ἐκείνους ἰόντες. Xen. Hist. Gr. 7, 5, 2: Παρασκευάζονται ὡς ἐξιόντες· Cyrop. 5, 2, 20: Ὡς εἰς οἶκον ἀπιὼν ἀνίστατο. Plato Phæd. p. 103, D: Καὶ τὸ πῦρ ... ἢ ὑπεξιέναι ἢ ἀπολεῖσθαι. Sed horum quidem modorum usitatior est signif. præs. vel aor.] Est etiam Venio: et ita quidam Od. A, [170] interpr. εἶς, Venis, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις ἠδὲ τοκῆες; ubi tamen et pro Es sunt qui accipiant: sicut et Il. Φ, [154]: Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, utroque modo reddi docui in Εἶμι. [Ubi hæc tradit:] Εἶς, Is, Vadis, Venis: πορεύει. Il. Φ, [150], Od. H, [238], Ξ, [187], Τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν; Quisnam et undenam gentium es vel venis? Accipiunt etiam pro Ibis, Venies, ap. Hesiod. Op. [206], ubi accipiter lusciniæ captæ dicit, Τῇ δ' εἶς ἢ σ' ἂν ἄγω. Ibi tamen et pro Is s. Vadis accipere nihil vetat. — Et Εἶσι pro It: Γ, [61]: Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρός. Et εἴσομαι, Ibo, Veniam, Hom. [V. infra.] Infin. Ἰέναι, Ire, utrisque scriptt. usitatus. Sed ἰέναι εἰς λόγους vide in Λόγος: ut ἰέναι εἰς φιλίαν, in Φιλία: itidemque in ceteris. [Cum εἰς Thucyd. 1, 1: Ἀκμάζοντες ἦσαν ἐς αὐτόν (bellum Peloponn.). Quam scripturam pro ἦσαν e libro Augustano revocavit Bekk. testanturque gramm. a Duk. citati. Ib. 78: Ἰόντες τε οἱ ἄνθρωποι ἐς τοὺς πολέμους τῶν ἔργων πρότερον ἔχονται· 118: Ὄντες μὴ ταχεῖς ἰέναι ἐς τοὺς πολέμους· 123: Θαρσοῦντας ... ἰέναι ἐς τὸν πόλεμον· 121: Ὁμοίως πάντας ἐς τὰ παραγγελλόμενα ἰόντας· 3, 55: Ἰέναι δὲ ἐς τὰ παραγγελλόμενα εἰκὸς ἦν προθύμως· 91: Οὐκ ἐθέλοντας ὑπακούειν οὐδὲ ἐς τὸ αὐτῶν ξυμμαχικὸν ἰέναι· 5, 30: Τοὺς Κορινθίους ἰέναι ἐς τὴν ξυμμαχίαν, et 6, 80. 7, 21: Ἰέναι οὖν ἐκέλευεν ἐς τὴν πεῖραν τοῦ ναυτικοῦ. Philoxenus Athen. 4, p. 147, E: Ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἡδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἑταῖροι ἶμεν. C. ἐπὶ Thucyd. 8, 92: Ἦεσαν ἐπὶ τὰ πράγματα. Conf. l. supra cit. 2, 36, coll. 1, 37. C. πρὸς Thuc. 1, 71: Καὶ ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα, πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένοις ἰέναι πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ· 91: Εἰ δέ τι βούλονται Λακεδαιμόνιοι ἢ οἱ ξύμμαχοι πρεσβεύεσθαι παρὰ σφᾶς, ὡς πρὸς διαγιγνώσκοντας τὸ λοιπὸν ἰέναι τά τε σφίσιν αὐτοῖς ξύμφορα καὶ τὰ κοινά. C. διὰ Thucyd. 2, 11: Ἐλπίζειν διὰ μάχης ἰέναι αὐτούς. Soph. OEd. T. 773: Διὰ τύχης τοιᾶσδ' ἰών· Antig. 742: Ὦ παγκάκιστε διὰ δίκης ἰὼν πατρί. L. D.] Ἰών particip. usitat. et ipsum utrisque scriptt. [Particip. ἰών pro Veniens, ap. Lys. p. 87: Τούτῳ ἡλίου δεδυκότος ἰόντι ἐξ ἀγροῦ, ἀπήντησα. HST. Ms. Vind.] Videtur autem Plut. Numa [c. 20] ἰόντες ἐκ τοῦ στόματος λόγοι dixisse pro ἐξιόντες. [Eur. Hec. 294: Λόγος γὰρ ἔκ τ' ἀδοξούντων ἰὼν κἀκ τῶν δοκούντων αὐτὸς οὐ ταὐτὸν σθένει.] Ceteram conjug. e gramm. petendam relinquo, quorum quidam exempla quoque usus singulorum temporum afferunt, simul etiam inus. themata, a quibus unumquodque formandum est proferentes. Sed hoc præterea sciendum est, tam hujus verbi, quam ejus composs. participia tria tempora significare, Bud. p. 100-1. Sed iis, quæ a Bud. dicuntur, addo, ipsum etiam infin. futuri interdum signif. accipere. [V. initio dicta. Proprie, Eo, vel ut sit Abeo vel ut Adeo, Venio. Soph. Aj. 654: Ἀλλ' εἶμι πρός τε λουτρά· Phil. 626: Ἀλλ' ἐγὼ μὲν εἶμ' ἐπὶ ναῦν· 975: Οὐκ εἶ μεθεὶς τὰ τόξα ταῦτ' ἐμοὶ πάλιν; Thucyd. 1, 26: Οἰκήτορα τὸν βουλόμενον ἰέναι κελεύοντες· 27: Ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τὸν βουλόμενον ἰέναι· 40: Οὐ τοῖς ἐπὶ βλάβῃ ἑτέρων ἰοῦσιν ἡ ξυνθήκη ἔσται. Ib.: Ἐπὶ τούτους μεθ' ἡμῶν ἰέναι· 44: Ἐάν τις ἐπὶ Κέρκυραν ἴῃ. Et alibi. Cum εἰς id. 5, 23: Ἤν δέ τινες ἴωσιν ἐς τὴν γῆν πολέμιοι, iterumque ib.: Καὶ ἤν τινες ἐς τὴν Ἀθηναίων γῆν ἴωσι πολέμιοι. Conf. ib. 47. Et aliter ib. 23: Ἀνανεοῦσθαι δὲ κατ' ἐνιαυτὸν Λακεδαιμονίους μὲν ἰόντας ἐς Ἀθήνας πρὸς τὰ Διονύσια, Ἀθηναίους δὲ ἰόντας ἐς Λακεδαίμονα πρὸς τὰ Ὑακίνθια. Conf. ib. 47. Veniendi signif. Xen. H. Gr. 4, 4, 5: Ἐπεὶ δὲ καὶ οἱ φίλοι αὐτοὺς ἔπειθον καὶ μητέρες ἰοῦσαι καὶ ἀδελφοί· 8, 5: Τοὺς μὲν ἰόντας ἁρμοστὰς φίλως ἐδέχοντο, τοὺς δὲ ἀπόντας μετεπέμποντο· 5, 4, 29: Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Σφοδρίαν οὐχ ὁρῶντες τὸν Ἀρχίδαμον ἰόντα, πρόσθεν δὲ θαμίζοντα. De equitantibus Dio Cass. 76, 14: Ἦεσαν μὲν γὰρ ἐπὶ ἵππων. Improprie Soph. El. 374: Κακὸν μέγιστον εἰς αὐτὴν ἰόν. Xen. An. 1, 8, 16: Θορύβου διὰ τῶν τάξεων ἰόντος. Thucyd. 1, 4: Τοῦ τὰς προσόδους μᾶλλον ἰέναι αὐτῷ. Aret. Acut. m. causs. 2, 2, p. 12=15: Ἤν γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἴῃ. Ib. 11, p. 24=29: Ἤν δὲ μετακινέηταί κοτε ἐς ἕδρην ἡ ὑστέρη, πρὶν ἐς τέλος ἰέναι τὸ πάθος. Idem Acut. m. cur. 1, 1, p. 74=84: Ἤν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ. C. accus. Pind. Pyth. 11, 39: Ὀρθὰν κέλευθον ἰὼν πρὸ τὸ πρίν. Thuc. 4, 85: Διὰ τῆς ἀλλοτρίας πολλῶν ἡμερῶν ὁδὸν ἰόντες. Xen. Cyr. 2, 4, 22: Ἴθι τὴν ὀρεινήν. Arist. Av. 12: Τὴν ὁδὸν ταύτην ἴθι. Figurate Thuc. 3, 64: Μετὰ γὰρ Ἀθηναίων ἄδικον ὁδὸν ἰόντων ἐχωρήσατε. C. accus. loci quo itur, Pind. Ol. 14, 21: Νῦν μελαντειχῆ δόμον Φερσεφόνας ἴθι. Soph. Aj. 805: Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας οἱ δ' ἀντηλίους ζητεῖτ' ἰόντες τἀνδρὸς ἔξοδον· OEd. T. 631: Οὐκ εἶ σύ τ' οἴκους. Absolute de rebus. Plato Apol. p. 19, A: Ὅμως δὲ τοῦτο μὲν ἴτω ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον. Soph. OEd. T. 324: Ὁρῶ γὰρ οὐδὲ σοὶ τὸ σὸν φώνημ' ἰὸν πρὸς καιρόν· 1458: Ἀλλ' ἡ μὲν ἡμῶν μοῖρ' ὅπῃπερ εἶσ' ἴτω· C. 618: Μυρίας δ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών.]

|| Εἴημι, Hesychio [col. 1103] πορεύομαι, Eo, Proficiscor. [Similiter, sed vitiose, cod. Constant. Cærim. p. 109, D, ἀπίεισι pro ἄπεισι. V. infra in Ἴεμαι sub finem. De orthographia Εἶμι et Ἴμι (quam controversam esse inter technicos commemorat Eust. Il. p. 782, 7; 1126, 50; 1254, 10, Od. p. 1664, 17) Chœrob. Bekk. An. p. 1367, a: Ὁ Ἀπολλώνιος τὸ εἶμι διὰ τοῦ ι γράφει ἐκ τοῦ καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικὰ διὰ συνεσταλμένου τοῦ ι εἶναι, οἷον ἴτον ἴμεν ἴτε, καὶ ἐν συνθέσει ἔξιτον, καὶ τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἴσι καὶ ἴασιν, οἷον, Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν. Οὐ συνᾴδει δὲ αὐτῷ ἡ παράδοσις· φησὶ γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς ἀεὶ τὴν παράδοσιν ἀναγινώσκειν τὸ εἶμι ἐν τοῖς ἑνικοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου, οἷον, Εἶμι μὲν, οὐδ' ἁλίη ὁδὸς ἔσσεται (Od. B, 318).] Εἶσθα, pro εἶς, Is, vel Ibis. [Il. K, 450]: Εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. [Od. T, 69: Ἦ τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. Hesych.: Εἶσθα, πορεύσῃ ἢ πορεύου.] Εἶω, Vado, sed dicitur potius εἶμι. [Conjunctivi Εἶω ex. v. infra in conj. Ἴω. Ind. εἴω fingere videtur Etym. M. p. 301, 12 et 26: Τὸ δὲ εἴω γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ ι.] Εἴσομαι, Ibo, s. Veniam: ab εἶω. Od. O, [213]: Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται. Sic Il. Ω, [462]: Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι. [Hesych.: Εἰσόμενον, δδοιποροῦντα. Ἴσονται, πορεύσονται. Hujus formæ immemor erat Valck. ad Eurip. Phœn. 257, quum scholiastam, qui εἴσεται expl. πορευθήσεται, legisse crederet ἴξεται.] Εἴη, præs. opt. interdum ab εἶμι, ut Od. Ξ, [496]: Ἀλλά τις εἴη Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ, Eat dictum: πορεύοιτο. [Il. Ω, 139: Τῇδ' εἴη, ὅς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο· conf. Buttm. Gr. vol. 1, p. 562.] Interdum ab εἰμὶ, et signif. Sit vel Esto. Hesych. esse ἄφεσιν dicit. Ἴιον, aor. 2 a th. εἶω, Eo, dialysi Ion. et τροπῇ poet. pro εἶον. [Hom. Od. Ψ, 370: Ὤιξαν δὲ θύρας, ἐκ δ' ἴιον· conf. Ω, 501. K, 251: Ἴομεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμά· 570: Ἴομεν ἀχνύμενοι.] Ἴϊα, Ivi: Ion. dialysi et τροπῇ pro εἶα: præt. med. ex εἶμι s. εἶω. Od. Δ, [571]: Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆας Ἴϊα. Et [433]: Παρὰ θῖνα θαλάσσης εὐρυπόροιο Ἴϊα, πολλὰ θεοὺς γουνούμενος. Et Il. A, [47]: Ἴϊε νυκτὶ ἐοικώς. Herodot. [5, 49]: Ἴϊε ἐς λόγους ἐκείνῳ, Cum illo in colloquium iit, i. e. Eum convenit. Idem [4, 82]: Τὸν ἤϊα λέξων λόγον. Legitur ap. Plat. quoque: ut in Apol. Socrat.: Ἐντεῦθεν ἐπὶ ἄλλον ἤϊα [ᾖα recte nunc p. 21, D, et ib. 37, C et semper ap. Atticos. Plur. ἦισαν proprius est Ionum, ut Hom. Il. K, 197 etc., Herodot. 1, 43; 3, 76; 4, 140; 8, 130, 138;

1, 191, ubi recte cod. Flor. ἐσήισαν, quomodo etiam 1, 62, 105; 2, 163; 9, 5, scribendum pro ἦσαν]. At ἤϊα, τὰ, v. Ἴηον. Ἦα, pro ἤϊα: ex εἴω enim, pro quo εἶμι potius dicitur, fit præt. med. εἶα: inde dissolutione Ion. ἔϊα, et ἐκτάσει τοῦ ε, ἤϊα, unde per contr. ἦα, subscripto ι. Meminit et Suid.: nam ἦά δισυλλάβως significare ait τὸ ἐπορευόμην: scribi autem σὺν τῷ ι, utpote factum ex Ion. ἤϊα. [Etym. M. p. 301, ult.: Εἰσῆα, ἀντὶ τοῦ εἰσήειν. Plato Reip. 5, p. 449: Ἐγὼ μὲν ἦα τὰς ἐφεξῆς ἐρῶν· Charm. p. 153, A: Ἦα ἐπὶ τὰς ξυνήθεις διατριβάς.] Apollon. Rh. 2, [198]: Ἦε θύραζε, Ibat foras. [Sine augm. Εἶεν, ap. Hesych.: Εἶεν, ἐπορεύετο. Hesiod. Sc. 254: Ψυχὴ δ' Ἀϊδόσδε κατεῖεν.] Ἦειν, Iveram: præt. plusquamp. e perf. ἦα. [Rarior ap. Att. videtur primæ pers. forma ἤειν quam ἦα. Xen. OEc. 6, 15: Τούτῳ προσήειν· Demosth. p. 911, 3: Προσήειν αὐτῷ ἁπαιτῶν, citavit Buttm. Gr. vol. 1, p. 559. Alciphr. 3, 37: Ἤειν ἐς Ἑρμαφροδίτου. Sec. ἤεις ap. Demosth. p. 232, 22, ubi διεξήεις, Dinarch. p. 94, 38: Περιήεις κατασκευάζων λογοποιούς· Æschin. C. Ctes. p. 77, 12: Ἂς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιήεις· vel ἤεισθα ap. Plat. Euthyphr. p. 4, B, Tim. p. 26, C, ubi ἐπεξήεισθα et διήεισθα. Quæ magis Attica forma est: v. Lobeck. ad Phryn. p. 237.] Interdum pro imperf. ponitur, Ibam. Plut. Camillo: Ἤει ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. [Ἤειν Att. dicitur etiam 3 pers. Plato Tim. p. 60, C: Ὅθεν ἀνήειν ὁ νέος ἀήρ. Ubi plerique ἀνήει. Aristoph. Pl. 696: Ὁ δὲ θεὸς ὑμῖν οὐ προσήειν; Οὐδέπω. Ubi tamen est varietas προσήει γ'. Προσήειν citat etiam Moschop. Περὶ σχ. p. 143. Male eand. formam inferre videntur libri nonnulli ib. 709: Σκοπῶν περιήει πάντα κοσμίως πάνυ. Vitiose ap. Eust. Il. p. 882, 2 εἶειν. L. D.] At ἦμεν, Att. pro ἤειμεν, ab εἶμι, Ibamus. Aristoph. [Pl. 659]: Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ἦμεν τοῦ θεοῦ. [Conf. Eccl. 490.] Plato De rep. 1, [p. 328, B]: Ἦμεν οὖν οἴκαδε εἰς τοῦ πολεμάρχου. Ibid. [C]: Ἀλλ' ἡμεῖς ἂν παρά σε ἦμεν, Ad te iremus. [Eurip. El. 775: Εἰσβάντες ἦμεν ὀἰκροτον εἰς ἁμαξιτόν. Sec. pers. ἦτε est ap. Xen. An. 7, 7, 6, Eur. Cycl. 40. Cujus l. εἰσήειτε, ἐξήειτε est ap. Æschin. C. Ctes. p. 73, 30, Andocid. p. 20, 38. Tertia ἦσαν ap. Thuc. 1, 1, quo de l. v. supra. Hom. Od. T, 445: Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν. Etym. M. p. 301, 56: Εἰσῆμεν ἀντὶ τοῦ εἰσήειμεν, σὺν τῷ ι, Καλλίας Πεδήταις, καὶ εἰσῆσαν ἀντὶ τοῦ εἰσήεσαν, σὺν τῷ ι, Ἀγάθων Ἀερόπῃ. Id. p. 420, 4 ex Aristoph. Gerytade citat, Ἦσαν εὐθὺ τοῦ Διονυσίου. Forma ἦεσαν frequens est Xenophonti, ut ἀντεξήεσαν Cyrop. 5, 3, 5, προήεσαν 3, 3, 25, προσήεσαν Comm. 4, 2, 40, συνήεσαν Cyrop. 6, 3, 8. Quæ forma, poetis epicis inaudita (nam Apollon. Rh. 3, 442: Οἱ δ' ἦεσαν ἐκ μεγάροιο, scr. esse ἦισαν ostendit idem illud ἦεσαν pro ἦισαν in edd. quasdam illatum ib. 1331), ne Theocrito quidem 25, 136: Πρῶτοι τοί γε μάχηνδε κατὰ χροὸς ἦεσαν ὁσμὴν, relinquenda est. L. Dind.] Ἴασι, Eunt: ab εἶμι. Hom. Il. Π, [160]: Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν ἀπὸ κρήνης μελανύδρου. [De forma ἰοῦσι v. in Ἴεμαι sub finem. Ἶσι, Theognidi 716: Τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες, perperam illatum a Brunckio, ubi al. libri formam exhibent æque vitiosam εἶσι, agnoscere videtur Apollonius initio cit.] Ἐεισάσθην quoque, quod Hesych. exp. ὥρμησαν, ἐπῆλθον, pleonasmo τοῦ ε dicitur pro εἰσάσθην [ex Il. O, 544: Τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν, ubi eod. modo int. scholl. Ib. Δ, 138: Διαπρὸ δὲ εἴσατο (ὀϊστὸς) καὶ τῆς (μίτρης). Ubi schol. expl. διῆλθε, Hesych. in v., εἰσῆλθεν. Et M, 118: Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ, ubi schol. Ven.: Ἡ διπλῆ, ὅτι πολλὰ σημαίνει τὸ εἴσατο, νῦν μὲν τὸ ὥρμησε καὶ ἐπορεύθη, ἀπὸ τοῦ εἶμι. Et: Τὸ δὲ εἴσατο ἀπὸ τοῦ εἶμι, διὸ καὶ ψιλοῦται. Conf. μετεισάμενος, μετείσασθαι in Μέτειμι]: ut et ἐεισάτην pro εἰσάτην, in aor. 1, a th. εἶμι, Eo, Vado. Εἶ, interdum signif. πορεύου: interdum ὑπάρχεις, teste Hesych. Illud, ab εἶμι, Vado, Eo: hoc, ab εἰμὶ, Sum, pro quo et εἶς dicitur. [Aristoph. Nub. 633: Ἕξει τὸν ἀσκάντην λαβών. Epictet. Ench. c. 32=39: Μὴ φέρε οὖν πρὸς τὸν μάντιν ὄρεξιν ἢ ἔκκλισιν, μηδὲ τρέμων αὐτῷ πρόσει.] Εἶν, Ibam, præt. imperf. [Fictum a gramm., ut haberent unde repeterent εἶεν, de quo ante dixi.] Ἴθι, I, Vade: metaplasmo pro ἴε ab εἶμι. Il. B, [8]: Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. || Aliquando adverbialiter ponitur pro εἶα, ut ἄγε quoque aliquando esse adv. hortandi scimus. Xen. [Comm. 1, 6, 4]: Ἴθι οὖν ἐπισκεψώμεθα, Agedum igitur consideremus. [Ib. 3, 4, 7: Ἴθι δὴ, ἔφη, ἐξετάσωμεν· Hier. 8, 3: Ἴθι δὴ, ἐπαινεσάντων ἀμφοτέρων τὸν αὐτὸν, τὸν ποτέρου δοκεῖς, ἔπαινον ἐξικνεῖσθαι μᾶλλον εἰς εὐφροσύνην;] Interdum seq. alio imperativo, idque vel immediate, ut ap. eund. Xen., Ἴθι εἰπὲ, Age dic. [Non satis HSt. intellexisse videtur quod est in Lex. Septemv. v. Ἴθι, «Ἴθι, εἰπὲ, Age dic, Xen. Ἴθι οὖν ἐπισκ.» In quibus nomen Xen. refertur ad sequens, non ad antecedens ex.] Et Aristoph. [Ran. 1170]: Ἴθι πέραινε, Agedum expedi. [Hom. Il. A, 32: Ἀλλ' ἴθι μή μ' ἐρέθιζε.] Vel interjecta particula aliqua aut pluribus verbis: ut ap. eund. Aristoph. [Nub. 237]: Ἴθι νῦν κατάβηθι, Agedum descende. Et Plato De rep. 1: Ἴθι δὴ μετὰ ταῦτα τόδε σκέψαι, Agedum hoc deinde considera et perpende. [Xen. Comm. 3, 3, 3: Ἴθι δὴ λέξον ἡμῖν· OEc. 12, 17: Ἴθι, καὶ τόδε μοι ... δήλωσον.] Cum duali etiam et plur. ap. Aristoph. [Ran. 1378: Ἴθι νυν παρίστασθον] legi tradunt. [Soph. Tr. 1070: Ἴθ', ὦ τέκνον, τόλμησον· 1146: Ἴθ', ὦ τέκνον, ... κάλει. Plur. Soph. Aj. 843: Ἴτ', ὦ ταχεῖαι ... Ἐρινύες, γεύεσθε· OEd. T. 1480: Δεῦρ' ἴτ' ἔλθετε ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας· C. 248: Ἀλλ' ἴτε νεύσατε τὰν ἀδόκητον χάριν.] || Affertur porro et ἴσθι pro I, Vade. E Plut. Othone [c. 17, ubi edd. sine var. ἴθι]: Ἴσθι καὶ ποίει τοῖς στρατιώταις ἐμφανῆ ἑαυτὸν [σεαυτ.], Abi et ostende te militibus. Et e Prov. Solom. 6, [6, ubi ἴθι, Aq., Theod. πορεύου: sed ib. v. 3 iidem c. Symm. πορεύου, ubi ceteri ἴσθι μὴ ἐκλυόμενος, παρόξυνε δὲ...]: Ἴσθι πρὸς τὴν μύρμηκα, Vade ad formicam. Sed in hac signif. scr. esse ἴθι, satis liquet. [Optativi forma præter ἴοιμι altera exstat Ἰοίην, v. c. ap. Xenoph. Conv. 4, 16, Isocr. Phil. p. 102, A.] Ἴω, Eam, vel Ivero: aor. 2 [immo præs.] subj. a th. εἶμι vel εἴω. Od. O, [510]: Ἢ ἴθὺς σῆς μητρὸς ἴω. [Soph. Antig. 315: Ἢ στραφεὶς οὕτως ἴω; Et ἴησθα Hom. Il. K, 67.] Ἰὼν, Iens, Vadens, ab cod. εἶμι s. εἴω. [Formæ εἴω ex. Sophronis vid. in Ἐγκικράω. || Optat. Ἰείην semel legitur Hom. Il. T, 209: Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, ubi spiritum lenem exhibet pars codd. et testantur gramm., de quibus v. Heyn.] Ἴεσσα, Hesychio βαδίζουσα, Iens. Ἴτω, Eat, Abeat. Greg. Naz.: Ἀλλ' ἴτω μὲν ἡμῖν ἥλιος, Sol hinc abeat, s. hinc concedat. [Improprie de re Soph. Antig. 1328: Ἴτω ἴτω φανήτω μόρων ὁ κάλλιστ' ἐμῶν ... ἴτω ἴτω· Tr. 209: Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά. Aristoph. Av. 856: Ἴτω δὲ Πυθιὰς βοὰ τῷ θεῷ. De forma εἴτω v. Lobeck. ad Phryn. p. 16. Formam ἰέτω damnat Phryn. p. 15. Hujus quoque exx. v. ap. Lob., quibus add. var. script. Xen. Anab. 1, 4, 8. Ibid. in libris melioribus et Cyrop. 5, 3, 42 in deterioribus est 3 plur. ἰόντων, qua utitur Pind. Isthm. 7, 41: Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς Χείρωνος αὐτίχ' ἁγγελίαι. Ἴτων Æsch. Eum. 32: Ἴτων πάλῳ λαχόντες. Ἴτωσαν Eurip. Iph. T. 1480. L. D.] Ἴον, 1 pers. aor. 2 indic., a th. εἶμι s. εἴω, signif. Ivi, vel Ibam: cujus 3 pers. ἴε. Il. B, [872]: Πόλεμόνδ' ἴεν ἠΰτε κούρη. Plur. ἴομεν [immo ἴμεν, de quo paullo post], Ivimus, vel Ibamus: item poet. systole pro ἴωμεν, Eamus, [ib. 440, I, 625, Ξ, 374] prima producta. [Correpta Il. Z, 526, K, 126, 251 etc.: Ἀλλ' ἴομεν. Et alibi.] Ac ut in subj. facit ἴωμεν, sic in opt. ἴοιμεν: cujus 3 pers. plur. ἴοιεν, ap. Plat. De rep. 2: Ἐπὶ ταυτὸν ἴοιεν, Eodem irent, s. tenderent. At ἰὸν, Iens: particip. præs. vel aor. 2 [immo præs.], ab eod. th. Ἴτε, Ite, Vadite: πορεύεσθε, ab εἶμι. Sicut vero ἴθι supra dictum est esse hortandi adv.: ita et ἴτε δὴ sciendum est ap. Plat. De LL. usurpari, pro Agite sc. [V. supra in Ἴθι.] Affertur et Εἰ ἴτε μετ' αὐτῶν e Thuc. [1, 40] pro Si ab eis steteritis: sed ea scriptura suspecta est. [Sing. Ἴε bis ponit Hesych.: Ἴε, βάδιζε, πορεύου. Ἀλλ' ἴε, ἀλλὰ πορεύου. Sic enim probabiliter Vales. et Is. Voss. pro ἀλλ' ἦει, quum gl. ponatur inter Ἀλλῆκα et Ἄλλιξ.] Ἴμεν, et Ἴμεναι, per sync. pro ἴέμεν [quod est ap. Archytam Stob. Flor. vol. 1, p. 39: Ἀσκητέον ὧν ποττὰν μετριοπάθίαν ἴεμεν (sic). L. D.] et ἰέμεναι: hæc autem Ion. s. Dor. pro ἰέναι, Ire, a th. εἶμι: ut ap. Hom. passim [Il. E, 167 etc.], Βῆ δ' ἴμεν, et [Il. Υ, 32 etc.], Βῆ δ'

ἴμεναι. Alioqui ἴμεν signif. etiam Imus [Il. B, 127. Ead. signif. interdum reperiri formam vitiosam ἴεμεν docuit Lobeck. ad Phryn. p. 16], et Ibamus [Philoxenus Athen. 4, p. 147, E : Ὅτε δ' ἤδη βρωτύος ἠδὲ ποτῆτος ἐς χόρον ἑταῖροι ἴμεν. L. D.] : interdum etiam Ibimus, ab eod. th. Pro quo Imus s. Ibimus, ap. Od. K, [431] : Ἆ δειλοὶ πόσ' ἴμεν; [His infinitivi formis addenda quarta vel quinta Ἴναι, quam præter Machonem Athen. 13, p. 580, C : Εἰς τὴν ἀγορὰν λέγουσιν αὐτὴν ἐξίναι (unde citari videtur in Regg. prosod. p. 446, 115 : Τὸ ι κατ' ἀρχὴν ἔχον τὴν β' συλλαβὴν ἀρχομένην ἀπὸ τοῦ ν μὴ κατὰ κλίσιν ῥηματικὴν, ἐκτείνεσθαι φιλεῖ... προσέθηκα δὲ μὴ ἐν κλίσει ῥηματικῇ διὰ τὸ ἶναι (l. ἴναι) καὶ ἐξίναι ἀπαρέμφατα) servat orac. ap. Strab. 9, p. 408 : Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς ἴναι μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι· vel sic enim vel εἶναι libri meliores cum Eust. Il. p. 265, 28, Arsenio Viol. p. 223 (ubi ἰέναι), 234 : ceteri cum Apostolio Prov. cent. 7, 87, p. 88 ἴμεν ex emendatione indocta. Memorat τὸ ἀπαρέμφατον ἴναι διὰ τοῦ ι etiam Etym. M. p. 467, 19, sed cui nihil admodum tribuendum est, etiam ab εἰμὶ formatum ἶναι ponenti p. 301, 43. Damnat Phryn. Ecl. p. 15 : Ἐπίναι, κατίναι, προσίναι, ἐξίναι, πάντα ἀδόκιμα ἄνευ τοῦ ε λεγόμενα· χρὴ γὰρ σὺν τῷ ε ἀπιέναι καὶ ἐξιέναι λέγειν καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. L. Dindorf.]

|| Ἴεμαι cum tenui, Eo cum impetu, Impetu feror aut etiam simpliciter pro Eo. Hom. Il. B, [153] : Ἀϋτμὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν Οἴκαδε ἰεμένων, ita enim leg., sicut et habet mea ed. : non οἴκαδ' ἰεμένων, ut habent ceteræ edd., quædam vero et ἱεμένων, duplici errore, schol. ὁρμωμένων, et οἴκαδε ἀπιέναι προθυμουμένων. Hesych. autem ἴενται exp. ὁρμῶσιν. Apud eund. Hom. [Il. Υ, 279], Ἐγχείη ἰεμένη, Hasta impetu delata, incitata, Bud. Utuntur autem prosæ quoque scriptt. Plut. Amat. Narr. [p. 774, F] : Ἡ κόρη φυγοῦσα ἵετο διὰ τῆς χώρας· ib. [B] : Ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἵεται· Popl. [c. 13] : Ἵεντο παντὶ τάχει ἐπὶ τὴν πόλιν. Alia exempla vide ap. Bud. p. 540. [Ad prosodiam quod attinet, in libris perpetua est fluctuatio inter lenem et asperum spiritum. In præs. scrib. esse spiritu aspero ἵεμαι, tanquam ab ἵημι, in imperf. vero ἱέμην, tanquam ab ἵεμαι, opinio fuit Brunckii ad Aristoph. Vesp. 422 et Eq. 346, Soph. OEd. T. 1242. Cui ita assensi sunt recentiores poetarum scenicorum editores ut spiritum lenem omnino tollerent. Lenis tamen spiritus præter libros duo exstant testes, alter Etymol. M. p. 467, 30 : Ἵεντο, προεθυμοῦντο, ἀπὸ τοῦ ἵημι τὸ ἐπιθυμῶ, τὸ παθητικὸν ἵεμαι· ὅθεν ἡ μετοχὴ ἱέμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμῶν, καὶ Οἴκαδε ἰεμένων (Hom. Il. l. c.). Ἐπὶ μὲν τοῦ πέμπω δασύνεται· ἐπὶ δὲ τοῦ πορεύομαι ψιλοῦται· ἵεμαι οὖν, ὁ παρατατικὸς ἱέμην, τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν ἵεντο (ap. Hom. et Hesiod.)· alter et gravior Herodian. Περὶ μον. λ. p. 33, 26 : Ὡς παρὰ τὸ ἵεμαι ἰότης. Quorum Etym. quidem scripsisse ἵημι, ἵεμαι, ἱέμην, ex iis consequitur quæ infra afferentur ex eodem, Herodianum non scripsisse ἵεμαι probare videtur voc. ἰότης, cujus aliam prosodiam quam est ap. Herod. non memini memoratam : ut suspicari liceat ipso Herod. antiquiorem esse scripturam ἵεμαι. Nec Brunckius, ut ἵεμαι damnaret, defenderet autem ἱέμην, alia adducebatur ratione quam quod ι productum nullam nisi ab augmento excusationem inveniri posse crederet. At, si modo certis possit grammaticorum testimoniis probari spiritus lenis, ι productum in ἵεμαι non magis offenderit quam in ἵημι, cujus prima sæpe corripitur. Nunc quum lenis spiritus testes nulli sint admodum graves, fatendum est asperum ipsa significatione medii ἵεμαι solum commendari.] Εἴεσθαι Hesychio est ἀκολουθῆσαι, ὡμοιῶσθαι, Sequi, Similem esse. [Nisi leg. εἴδεσθαι.] Idem εἵετο exp. ἐπεθύμει, ὥρμα : quod et ἵετο s. ἵετο per simplex ι. [Cui orthographiæ conferenda παρείεται ap. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 33=39; 34=40, et, quod διίεται scrib. cum Buttmanno Gr. vol. 2, p. 430, Empedocleum διείεται ap. Simplic. in Aristot. Phys. ausc. l. 8, c. 1, (p. 252, 7 Bekk.), in Peyroni Emped. et Parmen. fr. p. 52 : Ἔνθ' οὔτ' ἠελίοιο διείεται ὠκέα γῆ (ἀκτὶς Schneid. in Lex.). Sed Apollon. Rh. 2, 372 : Ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο, quod scholl. exp. : Διαειμένον δέ φησι τὸν Θερμώδοντα εὐρείης ἠπείρου ὅτι διὰ πολλῆς γῆς ἔρχεται ἤγουν ῥέει. Ἀπὸ τοῦ ἵεμαι (ἵημι schol. vet.) γὰρ τὸ πορεύομαι εἶμαι (εἶμαι sch. vet.) παρακείμενος, et : Διαειμένος δὲ κατὰ ἀντιστροφὴν διαφερόμενος, μεθ' ὁρμῆς ῥέων, non accedo Buttm. διαειμ. referenti, non ad ἵημι, sed ad εἶμι, et comparanti formis mediæ vocis supra notatis εἰσάμην et εἴσομαι, etsi idem puto voluisse scholiastam, quem scripsisse, non ut est in Paris. ἵεμαι et εἶμαι, sed ut in vett. ἵημι et εἶμαι, persuadeor glossis Etym. M. p. 467, 1, et Ms. Augustani Eur. Hecubæ v. 160, formam ἴημι, τὸ πορεύομαι, iterum iterumque ponentium et ab ἵημι, τὸ πέμπω, accurate distinguentium : quibus addenda gl. Hes. ab HSt. in fronte posita Εἴημι, τὸ πορεύομαι, ejusdemque similis Εἴτω, ἐλθέτω. Cui conf. Suid. : Εἶτω, πορευέτω (al. πορευέσθω), συγχωρείσθω (qui etiam ἤομεν ab εἴω ducit p. 1677, B), Zonar. p. 649 eand. gl. ponens et εἴτω distinguens ab εἶ τῳ, Eust. Od. p. 1770, 47 : Τὸ δὲ (Ξ, 496), Ἀλλά τις εἴη εἰπεῖν Ἀγαμέμνονι, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι κεῖται, ἀλλὰ καὶ μόνον ἀντὶ τοῦ πορεύοιτο, ὡς ἀπὸ τοῦ εἴω ἐνεστῶτος, ὅθεν καὶ εἴσατο ἀντὶ τοῦ ἐπορεύθη. Add. Lobeck. ad Phryn. p. 16, Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 128, 17 et 32, et quæ dicta sunt supra in Εἶ imperat. et Ἴω vel Εἴω conjunctivo. || Formam medii, quæ ο habet pro ε, agnoscere videtur Hesychius : Εἰσίοντο (nisi leg. εἴσιον), εἰσήρχοντο, cujus activum est in gl. hanc sequente, Εἰσίουσιν, εἰσέρχονται, nisi leg. εἰσίασιν. L. Dindorf.]

Εἰμὶν, Hesych. affert pro ἑαυτὸν, Se ipsum. [Εἶ μιν recte intt., ut in expl. scrib. sit εἶ αὐτὸν vel similiter.]

Εἵμορος, Hesychio πεπρωμένος, Fatalis. [Leg. Ἔμμορος.]

[Εἴμων, ονος, n. servile, ut videtur, in lap. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 781, 24 : Δούλους Ζώσιμον καὶ Εἴμονα. L. Dindorf.]

[Εἰν. V. Ἐν.]

[Εἴν. Ἐΐν. V. Ἴν.]

Εἶν, Hesych. teste, pronomen est, i. q. εἰκεῖνος. [V. Ἴν.]

[Εἰναετὴς, Εἰναετίς. V. Ἐνναετής.]

[Εἰνάκις, etc. V. Ἐνάκις.]

[Εἰναλίδιναι, αἱ, In mari circulantes, epith. αἰθυιῶν, Mergorum, ap. Arat. Phæn. 917 : Εἰναλίδιναι αἴθυιαι, ubi al. εἰναλιδῖναι. Aliter expl. schol. : Τὰς δὲ αἰθυίας εἰναλιδίνας φησὶν, ἐπειδὴ δυνουσῶν αὐτῶν τῇ θαλάσσῃ ἐπιγίνεταί τις δῖνος.]

[Εἰναλινήχυτος, Theod. Prodr., in Nott. Mss. t. 8, P. 2, p. 184, sed forte εἰν ἁλὶ νήχυτος. Boisson.]

[Εἰνάλιος. V. Ἐνάλιος.]

Εἰναλίφοιτος, ὁ, ἡ, Marivagus, In mari vagans, s. Per mare, ut εἰναλίφοιτα λίνα [ap. Archiam Anth. Pal. 6, 16, 4], Retia per mare vagantia, quasi εἰν ἁλὶ φοιτῶντα. Eadem forma dicitur qua ἠερόφοιτος. Est autem hoc diversum ab illis, quæ composita vocavi alicubi, sunt autem facta ex compositis : non enim hoc ex alio fit jam composito, sed e tribus simplicibus componitur. Ideoque post εἰνάλιος non posui, ne videretur ex illo factum, quasi esset εἰναλίφοιτος pro εἰναλιόφοιτος.

Εἰνάνυχες, Per novem noctes, ἐπὶ ἐννέα νύκτας, Hesych. Hom. Il. I, [466] : Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ περὶ νύκτας ἔαυον. Est autem poeticum hoc εἰνάνυχες pro Ἐννεάνυχες, ut Eust. annotat.

[Εἶναξ, κάλλος, Hesych. Fort. leg. Οἶναξ, κλάδος. V. Γοῖναξ. G. Dind.]

[Εἰνάπηχυς. V. Ἐννεάπηχυς.]

[Εἰνάρετος. V. Ἐνάρετος.]

[Εἰνάς. V. Ἐννεάς.]

[Εἰνάτηρ, ερος, ἡ.] Εἰνάτερες, ut refert Æl. Dionys. ap. Eust. p. 648 sunt αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, quas συννύμφους dicunt : ut et Pollux 3, [32] εἰνάτηρας, sic enim apud eum scriptum est, vocari tradit τὰς ἀδελφοῖς δύο συνοικούσας. Hom. Il. Z, [378] : Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἠέ πῃ ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων; Et X, [473], de Andromache itidem, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἄλις ἔσταν, i. e. Fratriæ [Gl.]. Nonio enim teste, Fratriæ vocantur fratrum inter se uxores : ut et Festus tradit Fratriam esse uxorem fratris. Apud Eustath. legitur nomin. sing. Εἰνάτειρ, p. 648 : Ἡ δὲ εἰνάτειρ τὴν

σύννυμφον δηλοῖ· ὁποία ἡ Ἑλένη τῇ Ἀνδρομάχῃ. Ubi etiam addit, γίνεσθαι παρὰ τὸ εὐνάζειν, ut sit οἱονεὶ ἡ συνευνάτειρα πρὸς ἄλλην. Ap. Suid. vero Εἰνάτηρ, [ἡ νύμφη. Scribendum esse εἰνάτηρ, ut est apud Zonar. p. 631, et ubi εἰνάτειρ, 634 (quam formam inter alias similes refert Etym. M. p. 107, 37, et ubi manifesto leg. εἰνάτηρ, p. 302, 16, habetque Eust. Il. p. 648, 43), non ut scribitur in edd. Hom., εἰνατὴρ, docet Herodian. Περὶ μον. λ. p. 16, 22 : Τὰ εἰς τηρ λήγοντα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν θηλυκὰ ὄντα βαρύνεσθαι θέλει, μήτηρ θυγάτηρ εἰνάτηρ Δημήτηρ. Εἰνάτορες vel εἰνάτηρες vitiose libri Pollucis 3, 32. Ἰνατέρων Hesych. L. Dind.]

[Εἰνάτιον, λοξὸν, Obliquum, Hesych. Ejusd. gl. Ἐνεάπον, λοξὸν, confert Kust. Indidem Hemst. restituebat Εἰνάπουν. Sed quum forma -πον sit in utraque gl., fort. servandum Εἴναπον. L. Dind.]

[Εἴνατος. V. Ἔνατος.]

[Εἴνατον, τὸ, s. Εἴνατος, ὁ, et Εἰνατία, ἡ, Inatum vel Inatus, et Inatia, locus Lyciæ s. Cretæ, et epitheton Lucinæ. Hesych. : Εἴνατον, τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης. Etym. M. p. 302, 12 : Εἰνατία, ἐπίθετον Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος, Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴνατος, τόπος Κρήτης, ἔνθα τιμᾶται ἡ Εἰλείθυια. «Pro Εἰνατίην (ipsa enim Lucina numquam peperit) lege Εἰνατίης, sc. ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατίης. Sic Virgilius, Altera tum primos Lucinæ experta labores. Huc refer illa Stephani : Εἴνατος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων φησί. Τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. Τινὲς δὲ ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίνην. Lege Εἰνατίην.» Bentl. ad fr. Callim. 168 Ern. p. 505.]

[Εἰναφώσσων, ωνος, ὁ, ἡ, Novem vela habens. Lycophr. 101 : Εἰναφώσσωνα στόλον. Quod schol. interpr. ἐννεάπλοον et ἐννεάρμενον.]

[Εἵνεκα, Εἵνεκεν. V. Ἕνεκα.]

[Εἶνες. V. Ἴς.]

[Εἰνεσία. V. Ἔνεσία.]

[Εἰνί. V. Ἐν.]

[Εἰνόδιος. V. Ἔνόδιος.]

[Εἰνοσίγαιος. V. Ἐννοσίγαιος.]

[Εἴνοσις. Εἰνοσίφυλλος. V. Ἔνοσις. Ἐνοσίφ.]

[Εἶξις, εως, ἡ, Cessio. Diog. L. 10, 43 : Τοῦ κενοῦ τὴν ἶξιν (l. εἶξιν) ὁμοίαν παρεχομένου καὶ τῇ κουφοτάτῃ καὶ τῇ βαρυτάτῃ. Sext. Emp. Adv. phys. 10, 221, p. 670 : Ἡ ἀντιτυπία μὲν τοῦ σώματος, εἶξις δὲ τοῦ κενοῦ· οὔτε γὰρ σῶμα δυνατόν ἐστί ποτε νοῆσαι χωρὶς τῆς ἀντιτυπίας οὔτε τὸ κενὸν χωρὶς εἴξεως. Et ib. : Εἴτε δὲ κενῷ πελάζοι, διὰ τὴν εἶξιν (sic) φέρεται δι' αὐτοῦ. Plut. Mor. p. 447, A : Καὶ γὰρ ἐπιθυμίαν καὶ ὀργὴν καὶ φόβον ... εἶναι ... ὅλου τοῦ ἡγεμονικοῦ ῥοπὰς καὶ εἴξεις καὶ συγκαταθέσεις.]

[Εἶο. V. Οὗ.]

Εἶον, τὸ, Malum citreum, Malum Medicum s. Persicum. Ita VV. LL. e Macrob. Saturnal. 3, 19 [immo 15]. Sed sciendum est mendosa esse ibi Macrobii exemplaria, et pro εἶον reponendum esse θύον, ut Turnebo etiam videtur. Nam et Homerus, inquit, qui citreum εἶον [θύον cod. Montis Pess.] appellat, ostendit esse Odoratum pomum : εἴου [θύου id.] ἀπὸ καλὸν ὀδώδει. Et quod ait Oppius inter vestem poni citreum, idem significat et Homerus, quum dicit εἵματα. Hinc et Nævius poeta in Bello Punico ait Citrosam vestem. Hæc ille, vel potius vulg. ejus Edit. Sed perperam, uti dictum est. Posterior enim locus sic restituendus, ex Od. E, 264, de Calypso, Εἵματά τ' ἀμφιέσασα θυώδεα, λούσασά τε. Prior quoque ex eod. libro desumtus videtur, utpote in quo, v. 59, legatur, Τηλόσε δ' ὀδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει Δαιομένων· licet ibi θύου nomine non Pomum odoratum, sed Lignum intelligatur, thyinum sc. [Εἶον, τὸ εἰς τὸ εἶναι ἐπιτήδειον, inter disyllaba in ιον recenset Arcad. p. 119, 7.]

[Εἶος, ὁ.] Εἶοι Hesychio ὀστρέων [ὀσπρίων Kust.] τὰ καθάρσια : cui supra εἰαὶ fuerant τῶν ὀσπρίων τὰ ἀποκαθάρματα, Purgamenta leguminum, ut sunt glumæ et acera : et εἰλαὶ pro eodem.

[Εἰπάδεον, ἐπίπονον, Molestum, Hesych. Fort. leg. Εἰπαλέον pro ἰπ. Sic in Gl. Εἴπωσις et Εἰπωτήριον. L. Dindorf.]

[Εἴπερ, Εἴποθι, Εἴποτε, Εἴπου, Εἴπως. V. Εἰ.]

[Εἶπος, τό.] Apud Hesych. est etiam Εἶπος, παγὶς, καὶ πᾶν βάρος [Laqueus, Onus cujuscunque generis. Pollux 10, 155 : Ἐν δὲ Πλούτῳ εἰπὸν (vel εἶπον) τὴν μυάγραν καλεῖ (Aristoph.). Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη (fr. 233 Ern.), Εἰπόν τ' ἀνδίκτην τε, μάλ' εἰδότα μακρὸν ἁλέσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Dicere Pollucem Pluti v. 815 : Ὁ δ' ἰπνὸς γέγον' ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος, adeoque deceptum esse scriptura vitiosa εἶπος vel ἶπος ἡμῖν ἐξ., suspicatus est Jungerm.]

Εἶρ, Suida teste est λαίλαψ ἢ λαμπηδών [Procella s. Splendor. Λαῖλαψ interpr. etiam Hesych. Qui interpretibus respicere videntur varias interpretationes vocis Chald. עיר *Ir* : Nuntius, Dan. 4, 10, quam in vers. Theodot. expressit εἶρ. Sed ab ea diversam esse vocem quam interpretantur Suidas et qui εἶρ exhibet Hesych. Tertium quoddam Εἶρ, ut nomen fl., memorat Zonar. p. 626, 627, et qui gen. masc. esse docet Chœrob. Bekk. An. p. 1200, cui conf. Arcad. p. 20, 19. L. Dindorf.]

[Εἶρα, ἡ, Ira, mons oppidumque in eo Messeniæ. Pausan. 4, 17, 10 : Τὴν Εἶραν τὸ ὄρος. Et ib. 18, 1, 2, 7; 19, 1, 4; 20, 1, 5, 8, 10; 21, 1; 22, 1, 2, 3, 4; 23, 1, 3, 4. Steph. Byz. : Ἰρὰ (sic Ms. Vratisl. : vulgo Ἱρὰ) ὄρος Μεσσηνίας. Ῥιανὸς ἐν Μεσσηνιακῶν πρώτῳ. Conf. Ἰρή. Eadem orthographiæ inter ι et ει fluctuatio infra nobis notabitur v. Εἶρη.]

[Εἴρα. V. Εἶρη.]

[Εἰραμάγγης, ὁ, vel Εἰραμάγγη, ἡ, voc. obscurum et fort. corruptum Pseudo-Luciani Philopatr. c. 20 : Καὶ τὰς εἰραμάγγας δέξεται, μὴ ἐξετάζων τῆς τέχνης, quod ab aliis aliter tentatur.]

[Εἰραφιώτης, ὁ.] Bacchi etiam epith. Εἰραφιώτης huc [ad Ῥάπτω] pertinet, secundum quosdam : qui tradunt ita cognominatum διὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς [Etym. M. p. 302, 53], Quod insutus fuerit femori Jovis. In VV. LL. Assutitius; sed malim, si fingendum vocabulum est, Insutitius. Dionys. Per. p. 93 ed. patris mei [v. 576] : Οὐχ, οὕτω Θρήϊκος ἐπ' ἠϊόσιν Ἀψύνθοιο [ἠόσιν Ἀψίνθοιο] Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον εἰραφιώτην, κ. τ. λ. In quem l. Eust. annotat et aliud hujus epitheti etymum : dicit enim ita vocatum vel παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, vel παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν : quod οἶνος ὑπὲρ μέτρον πινόμενος sit πατὴρ ἔριδος. Sed legimus ap. eund. poetam, p. 134 [v. 939] : Ἐτεὸν γὰρ ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον ἐϋῤῥαφέος παρὰ μηροῦ· quod certe prius illud etymum confirmat. Pro quo facit etiam μηροῤῥαφὴς ejusd. Bacchi epithetum, i. e. Femori insutus : qui μηρὸς propterea vocatur ἐϋῤῥαφὴς in alio l. Dionysii.

[Εἰργάθω. V. Ἐργάθω.]

Εἴργμὸς, ὁ, Inclusio, In carcerem conjectio, Adulteri deprehensi detentio, Bud. Comm. p. 279. [Plut. Mor. p. 84, F : Μήτε φυγὴν Ἀριστείδου μήτε εἴργμὸν Ἀναξαγόρου μήτε πενίαν Σωκράτους. Leni sp. Pollux 6, 154 : Εἰργμοῦ (δίκη)· 8, 72 : Εἰργμός· Ælian. H. A. 7, 17 : Τῶν ἀφύκτων ἐκείνων εἰργμῶν τε καὶ δεσμῶν (serpentis spirarum) τὸν ἀετὸν ἀπολύει· Hesych : Εἰργμὸς, κώλυσις, δεσμὸς, συνέχεσις (sic), denique Herodian. Epim. p. 52, si quidem ap. eum pro Εἰρμὸς, εἴρεμος, ὁ δεσμὸς, scrib. Εἰργμός.] || Videtur sumi et pro Carcere : ut ostendit comp. Εἰργμοφύλαξ. [Conf. Ἐργμός. Referri huc possunt ll. Plat. Phæd. p. 82, E : Γιγνώσκουσι γὰρ οἱ φιλομαθεῖς ὅτι παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην, ἀναγκαζομένην δὲ ὥσπερ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα ... καὶ τοῦ εἱργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ... Reip. 6, p. 495, D : Ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν εἱργμῶν εἰς τὰ ἱερὰ ἀποδιδράσκοντες. || Vinculum, δεσμὸς, ut expl. Hesych., vertendum videtur ap. Iamblichum Stob. Ecl. ph. 1, 17, vol. 1, p. 184 : Οὗτος τοίνυν εἷς εἱργμὸς συμπεφυρμένος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ πλήθους, quod paullo ante dixerat ὁ σύνδεσμος τῶν πλειόνων αἰτιῶν. L. Dind.]

Εἱργμοφύλαξ, ακος, ὁ, Carceris custos. Xen. Hell. 5, [4, 8] : Ἦλθε πρὸς τὸ ἀναγκαῖον, καὶ εἶπε τῷ εἱργμοφύλακι, ὅτι ἄνδρα ἄγει παρὰ πολεμάρχου, ὃν εἶρξαι δέοι. [Vitiosæ sunt formæ præter hanc ab HSt. notatæ] : Ἱρμοφύλαξ affertur pro Carceris præfectus; qui itidem εἱρμοφύλαξ s. εἱργμοφ.

[Εἴργω s. Εἶργω. V. Ἔργω.]

Εἰρέα, ἡ, exp. Concio, Cœtus, ap. Hesiod. Theog. 801 : Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται αἰὲν ἐόντων, Οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται, οὐδ' ἐπὶ δαῖτας, Ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις Εἰρέας ἀθανάτων. Ubi etiam e præcedentibus sub. ἐπί. [Collato l. Hom. in Εἴρη citando εἴραις scrib. conjecit Ruhnk. Ep. cr. p. 98.]

Εἰρεβάδε, Hesychio εἰς ἔρεβος. Habet poeticam epenthesin τοῦ ι.

Εἰρεθύρη, ἡ, Cardo januæ, στροφεύς, ὀρσοθύρα, Hesych.

Εἰρενάρχης, esse dicitur magistratus, quum Ulpian. in Pand. dicat : Irenarchæ sunt qui disciplinæ publicæ et corrigendis moribus præficiuntur. Sed videtur scrib. potius εἰρηνάρχαι cum Bud.; nam εἰρενάρχαι forent οἱ τῶν εἰρένων ἄρχοντες.

Εἴρεον, Hesych. affert pro δουλείαν, αἰχμαλωσίαν, Servitutem, Captivitatem : afferens etiam εἴρερον itidem pro δουλείαν [Suid. : Εἴρερος, ἡ δουλεία. Etym. M. p. 303, 2] : procul dubio ex Od. Θ, 528 : Κόπτοντες δούρεσσι μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμους, Εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν· nam et schol. ibi εἴρερον exp. αἰχμαλωσίαν, δουλείαν τὴν περὶ τὰ ἔργα· itidemque Eust. qui ab εἴρειν ipsum derivat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τοῦ εἴρειν, i. e. λέγειν, στέρονται, μὴ παῤῥησιαζόμενοι. [Addenda his tertia Hesychii gl. : Εἰσέρερον, εἰς δουλείαν, quam suspectam facit ipse l. quo ponitur inter Εἰς ἐμφανῶν et Εἶσεν.]

Εἰρεσία, ἡ, Remigatio, Remigium. Hom. Od. Λ, 639 : Πρῶτα μὲν εἰρεσίη, μετέπειτα δὲ κάλλιμος οὖρος· M, [224] : Μήπως μοι δείσαντες ἀπολλήξειαν ἑταῖροι Εἰρεσίης. Et εἰρεσίην ποιεῖσθαι Apoll. Rh. [2, 557], pro Remigare. Polyb. 16 : Οὐ μὴν ἀλλὰ χρησάμενοι ταῖς εἰρεσίαις, ἐνεργῶς προσέβαλον, Veruntamen usi summa remigum alacritate, impetum fecerunt, Bayf. [Plur. etiam Orph. Arg. 370 : Τυτθὸν ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐκέκλετο κῦμα χαράσσειν· 1035; Ὑπ' εἰρεσίῃσι θοῇσι. Thucyd. 7, 14 : Ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω ὅτι βραχεῖα ἀκμὴ πληρώματος καὶ ὀλίγοι τῶν ναυτῶν οἱ ἐξορμῶντές τε ναῦν καὶ ξυνέχοντες τὴν εἰρεσίαν. Herodot. 1, 203 : Ἑοῦσα μῆκος πλόου, εἰρεσίῃ χρεωμένῳ, πεντεκαίδεκα ἡμερέων. Soph. Aj. 249 : Ὥρα τιν' ἤδη ... θοὸν εἰρεσίας ζυγὸν ἑζόμενον ποντοπόρῳ ναΐ μεθεῖναι, remigationem nominans pro remigibus. Simili figura Antipat. Thess. Anth. Pal. 7, 287, 6 : Τὸν οὐκ ἐπὶ φορτίδι νηὶ ἔμπορον, ἀλλ' ὀλίγης ναυτίλον εἰρεσίης, θηκαμένη ναυηγὸν, quod Schneid. in Lex. interpr. Naviculæ. || Remus. Philo p. 179 ed. Turn. : Καὶ τὰς εἰρεσίας μέντοι, κἂν σφόδρα ὦσιν εὐθυτενεῖς, κεκλασμένας ὁρᾶσθαι συμβαίνει καθ' ὕδατος. Qua signif. Musgr. accipit Eur. Hel. 1453 : Φοίνισσα Σιδωνιὰς, ὦ ταχεῖα κώπα, ῥοθίοισι μάτηρ, εἰρεσία φίλα, χοραγὲ τῶν καλλιχόρων δελφίνων. De transtris usurpat Polyb. 1, 21, 2 : Καθίσαντες ἐπὶ τῶν εἰρεσιῶν ἐν τῇ χέρσῳ τοὺς ἄνδρας.] || Lucian. [Timon. c. 40] εἰρεσίαν πτερῶν metaph. dixit, ut Virg. [Æn. 1, 301] Remigium alarum. Alia autem metaph. dixit poeta quidam ap. Athen. [Dionysius, 15, p. 669, A] : Εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον. Vide Ἐρέτης. [Ubi citat l. ejusd. ap. eund. 10, p. 443, D : Καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται. Eur. Tro. 570 : Παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν (Andromachæ) ἕπεται φίλος Ἀστυάναξ. || Modus musicus, quo utebantur nautæ inter remigandum. Plut. Alcib. c. 32 : Αὐλεῖν μὲν εἰρεσίαν τοῖς ἐλαύνουσι Χρυσόγονον. De quo Oppian. Hal. 5, 295 conferri jussit Schneid. || De forma Ἐρ. HSt. :] Ἐρεσία, Remigatio, κωπηλασία. Dicitur tamen potius εἰρεσία, quod v.

[Εἰρεσία πέτρα, circa Salaminem sita et a prœlio Atheniensium c. Persis nuncupata, ὥσπερ διὰ τοῦ ὀνόματος τρόπαιον οὖσα τῆς Ἀττικῆς, memoratur ab schol. Aristoph. Eq. 782. L. Dindorf.]

[Εἰρεσίδαι, οἱ, Iresidæ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ὁ δημότης Εἰρεσίδης, τὰ τοπικὰ ἐξ Εἰρεσιδῶν καὶ τὰ λοιπὰ οὕτως, Steph. Byz. Vitiose Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 26 : Ἐρεσιάδαι, δῆμος Ἀκαμαντίδος. L. Dindorf.]

[Εἰρέσιον. V. Εἰλέσιον.]

Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, Ramus oleaginus [vel laureus] lana obvolutus : quem, circumpendentibus arborum fructibus, ante januas ædium suspendere solebant ad famem arcendam ex oraculi præcepto, ut fusius tradit schol. Aristoph. [Eq. 725] et ex eo Suidas. Aristoph. Pl. [1055] : Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ, Ὥσπερ παλαιὰν εἰρεσιώνην, καύσεται· Vesp. [399]: Καὶ ταῖσι φυλλάσι παῖε Ἥν πως πρύμναν ἀνακρούσηται, πληγεὶς ταῖς εἰρεσιώναις. Eandem εἰρεσιώνην festo quodam circumferre solebant, accinentes versus quosdam τὴν ἀφορίαν deprecantes, ut videre est ap. Plut. Theseo [c. 22], et ap. eund. schol. Aristoph. Dicitur autem εἰρεσιώνη διὰ τὰ ἔρια, teste Suida. [Cui conf. Pausan. ap. Eust. Il. p. 1283, 7 sq. Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 27. Εἰρεσιώνη de festo εἰρεσιώνης dicere videtur Photius v. Πυανοψία : Πύανα γὰρ ἕψουσιν ἐν αὐτοῖς καὶ ἡ εἰρεσιώνη ἄγεται. || Ap. Eugenicum Laud. Trapezunt. p. 372, 72 : Τοῖς γοῦν κοτίνοις καὶ ταῖς εἰρεσιώναις ἔλαῖαι τῶν εὐγενῶν (permistæ crescunt), est Oleæ agrestis species. L. Dindorf.]

[Joseph. Ant. Jud. 3, 10, 4, de Judæis gestantibus εἰρεσιώνην μυρσίνης καὶ ἰτέας σὺν κράδῃ φοίνικος πεποιημένην, τοῦ μήλου τοῦ τῆς περσέας προσόντος, v. interprr. In marm. Att. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 537 : Εὐμόλποιο θυηπόλοι, εἰρεσιώνην Τεύξαντες, videtur esse Corona ab Eumolpidis confecta ad ornandum defunctum. Hase.]

[Εἰρεύς. V. Ἱερεύς.]

Εἴρη, ἡ, Hesychio ἐρώτησις, φήμη, κληδών [Interrogatio, Rumor] : ab εἰρέω. [Id. : Ἴρη, ἴρα, ἐρώτησις. Conf. Ἶρες, Ἰρέω. || Hom. Il. Σ, 531 : Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν, εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, quod Apoll. Lex. H. interpr. ἐκκλησιαστηρίων, scholl. vel τῶν βουλευτηρίων, Curiarum, vel ad hunc modum : Εἴρας λέγει τὰς ἀγορὰς, σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν ὅ ἐστι λέγειν (ita Ven. : br. ἀπὸ τοῦ εἴρειν καὶ λέγειν, ὡς Ἶρος). Referendæ eodem gll. Etym. M. p. 483, 3 : Τὸ εἶρα, ὃ σημαίνει τὴν ἐκκλησίαν (sic interpr. etiam Orio p. 59, 1) καὶ τὴν μαντείαν, καὶ τὸ Κάειρα ἀμφιβάλλονται, et p. 303, 39 : Καὶ γὰρ τὰς ἐκκλησίας εἶρας προσηγόρευον· εἰ μὲν παρὰ τὸ εἴρω τὸ λέγω διὰ διφθόγγου, εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱερὰς εἶναι διὰ τοῦ ἰῶτα, quæ loquuntur de duplici orthographia εἶρα et ἶρα, quarum altera diserte memoratur ab eod. Etym. in v. Ἶραι p. 475, 12, ubi ἰράων scriptum est in l. Hom. citato, sicut in libro ejusd. Lips., ap. Hesych. v. Ἰράων, Apollon. Lex. H. p. 368, pro quo ἱράων libri quidam Homeri et scholiorum cum Eustathio, et Hesychio vol. 2, p. 69, Arcadio p. 97, 1 : Τὰ δὲ μὴ συνεσταλμένον τὸ α ἔχοντα ὀξύνεται, ἥρα ἡ ἐκκλησία, si ἱρὰ ap. cum legendum cum Is. Vossio ad Hesych. p. 1112, 35, non εἱρά. De qua orthographiæ inter ει et ι fluctuatione conf. dicta in Εἶρα. || Pro Ἶρις est ap. Hesych. : Εἴρη, ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου γενομένη (l. γινομένη) ταῖς νεφέλαις χρόα, τὸ καλούμενον τόξον.]

Εἴρην, ενος, ὁ, Qui jam fari potest, ab εἴρω : ut μείραξ itidem ab εἴρω quasi εἴραξ. Sed dicti sunt tamen εἴρενες [s. ἴρενες, Wessel. et Valck. ad Herodot. 9, 85] a Lacedæmoniis, teste Plut. Lycurgo [c. 17], Qui jam secundum post pueritiam annum attigerant. [I. e. vigesimum, ut docet Plut., quum pergit : Οὗτος οὖν ὁ εἴρην, εἴκοσιν ἔτη γεγονὼς, ἄρχει τε τῶν ὑποτεταγμένων ἐν ταῖς μάχαις κ. τ. λ. Εἰρὴν, non εἴρην scribit Gloss. Herodot. l. 9, additque : Βαρυτόνως δὲ μελείρην, ὥσπερ πυθμὴν ἀπύθμην, αὐχὴν ὐψαύχην. Arcadius p. 9, 18 etsi ponit εἴρην, non declarat tamen quem accentum probet. Hesych. fort. e dialecto : Ἴρανες, οἱ εἴρωνες (εἴρενες), οἱ ἄρχοντες ἡλικιῶται (ἡλικιωτῶν), διώκοντες (f. del.). Et : Ἰρίνες (sic), μελλέφηβοι. V. infra Ἰράνα in Εἰρήνη. L. Dind.]

[Εἰρηναγωγέω, Pacifice deduco. Clem. Al. Pæd. 1, 8, p. 137 : Ὁ μέγας ἡμῶν ἐκεῖνος στρατηγὸς ἐπὶ τὴν ἱερὰν τῆς πολιτείας ὁμόνοιαν εἰρηναγωγεῖ.]

[Εἰρηνάζω. Hesych. : Εἰρηνάζει, κρατεῖ. Quod ab εἴρην ducit Kust. Quo modo scrib. foret εἰρενάζει. L. Dindorf.]

[Εἰρηναῖον, τὸ, Irenæum, Templum Pacis. Dio Cass. 72, 24 : Εἰς τὸ Εἰρηναῖον ἐμπεσών.]

Εἰρηναῖος, α, ον, Pacificus, Ad pacem pertinens, Pacatus. Thuc. 1, [29] : Ὡς δὲ ὁ κήρυξ τε ἀπήγγειλεν οὐδὲν εἰρηναῖον παρὰ τῶν Κορινθίων. [Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἀκινδύνων δὲ καὶ εἰρηναίων ὄντων, In rebus securis et pacatis. Ap. Herodot. non solum signif. Pacati est 2, 68 : Ὁ δὲ τροχίλος εἰρηναῖόν οἱ ἐστι, et 6, 42 :

Καί σφισι ταῦτα μὲν εἰρηναῖα ἦν, sed etiam de iis quæ in pace fiunt 6, 57 : Τὰ δὲ ἄλλα τὰ εἰρηναῖα (γέρεα regum Spartanorum) κατὰ τάδε σφι δέδοται. Menand. Exc. p. 175, B=425, 7 : Ἦσαν δὲ τὰ εἰρηναῖα χρήματα ἑκάστῳ ἔτει ἀμφὶ χιλιάδας ὀγδοήκοντα, Pecuniæ pro pace solvendæ.]

[Εἰρηναῖος, ὁ, Irenæus, n. pr. 1. viri Att. in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 312, n. 180, 13. Et aliorum in aliis ib. p. 332, 11; 333, n. 196, 8; 380, n. 274; 408, n. 307, 14; 444, n. 394, 6. 2. grammatici, de quo v. Suidas s. Εἰρηναῖος, testimoniisque a Kust. et Gaisf. collectis add. schol. Eur. Med. 222. 3. episcopi Lugdunensis, cujus supersunt opera quædam. 4. referendarii, cujus epigrr. tria leguntur in Anth. Pal. 5, 249, 251, 253. L. Dind.]

[Εἰρήναϊς, ιος, nomen nonnisi forma diversum a proximo, terminatione in ιος mutata in ις. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 373, n. 270, 15 : Ζωσιμᾶς, Εἰρήναϊς, Παράμονος, ubi v. Bœckh. L. D. Chartæ Borg. 10, 9.]

Εἰρηναίως, Pacifice, Placide. [Suid. : Εἰρ., φιλικῶς.]

[Εἰρηναρχέω.] Εἰρηναρχῶ a Bud. exp. Fungor irenarchia. Putantur autem, ut ille addit, dicti εἰρηνάρχαι Qui corrigendis moribus præfecti erant, quasi Pacis præsides. [Εἰρηναρχήσαντα ex inscr. Aphrodisiensi inedita citat Masson. Coll. de Aristidis vita p. CXXVIII ed. Lips.]

Εἰρηνάρχης, ὁ, Magistratus quidam, inquit Bud., ap. Jurisconsultos. [Et Εἰρήναρχος, Epist. Eccl. Smyrn. de morte Polycarpi § 6 (in Cotelerii Patr. vol. 2, p. 197, B). Kall. Nicephorus Call. 3, 35, p. 272. Suicer. Ducang. Gloss. p. 354 : « Εἰρηνάρχης, Pacator, Irenarcha in Glossariis, dignitas, cujus munus erat seditiosos homines et pacis publicæ turbatores comprehendere, et præmissa notoria ad tribunalia judicum perducere. ... Interpretes Græci ap. Cujacium ad leg. 9 Cod. de jure fisci l. 10 : Εἰρηνάρχαι, οἱ τῆς τοῦ δήμου εὐταξίας ἐπιστατοῦντες. Habetur Nili epistola inscripta Gerasimo Εἰρηνάρχῳ, 276, l. 2 », etc. J. Casperii Specim. diss. de Xen. Eph. § 2 (p. v sqq. ed. Peerlk.), Chr. Gottl. Schwarzii Diss. de Irenarchis, et alia ap. Locell. ad Xen. Eph. p. 207 (246 P.), indicat Schæf. Eundem φύλακα τῆς εἰρήνης dicit Aristid. vol. 1, p. 338=601, a Valck. cit. Conf. Masson. in Εἰρηναρχέω indicatus, et Εἰρηνοφύλαξ.]

Εἰρηναρχία, ἡ, Bud. e Dionysio affert, de Deo dictum, ut θεαρχία.

[Εἰρηναρχικὸς, ἡ, ὸν, Pacificatorius. Schol. Aristoph. Ran. 1103 : Πάραλος γὰρ καὶ Σαλαμινία τριήρεις εἰρηναρχικαί.]

[Εἰρήναρχος. V. Εἰρηνάρχης.]

[Εἰρήνευσις, εως, ἡ, Pacificatio. Iambl. Vita Pyth. c. 16, 69, p. 57=146 : Τῶν ἐγκεκρυμμένων αὐτῷ ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσιν καὶ συμβιβασμόν.]

Εἰρηνεύω, In pace ago s. vivo, Pace fruor. Ad Rom. 12, [18] : Μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες· Ad Hebr. [12, 14] : Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 491, 7 : Ἀγαθοκλῆς πολὺν χρόνον εἰρηνεύων πρὸς Καρχηδονίους. Dio Cass. 42, 15 : Ἡ Ἰβηρία, καίπερ εἰρηνεύουσα· 74, 5 : Φοβερὸς μὲν πολεμῆσαι, σοφὸς δὲ εἰρηνεῦσαι ὤν. Absolute Plato Theæt. p. 180, B : Ἴσως τοὺς ἄνδρας μαχομένους ἑώρακας, εἰρηνεύουσι δὲ οὐ συγγέγονας. Suid. v. Κρεμάω : Κρεμάσαι τὴν ἀσπίδα, ἀντὶ τοῦ εἰρηνεῦσαι.] || Paco. In pace contineo, Bud. e Basil. p. 296. [C. accus. conjunctum memorat Suid. Constant. Cærim. p. 253, B : Ὁ δὲ πατριάρχης ἐδηλοποίησεν τὸν μάγιστρον ἐλθεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ εἰρηνεῦσαι τὸν λάον. Ubi Reisk. confert Dionem Cass. 77, 12, p. 1297, 70 : Ἐκάλεσε μὲν φιλικοῖς γράμμασιν, ὡς δὴ εἰρηνεύσων αὐτούς. Intelligitur autem ap. Const. ritus liturgicus quo sacerdos populo pacem apprecatur, de quo ipsoque verbo εἰρηνεύειν sic posito pluribus agitur ap. Ducang. Gl. p. 355, et App. p. 64. L. D.] || Εἰρηνευομένη χώρα, Bud. ap. Polyb. 5, [8, 7] interpr. Quæ bello non infesta est, a bello tranquillitatem habet. Appian. εἰρηνευομένην Ἰταλίαν et πολεμουμένην inter se opposuit. Apud Aristot. autem cum πρὸς junctum, Εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

[Εἰρηνέω, Otior, Tranquillitate fruor. Diog. L. 2, 5 : Μεταναστὰς ἐκ Σάμου εἰς Κρότωνα ἐνθάδε εἰρηνεῖς. Seager. Dio Cass. 37, 52 : Ὁ δὲ δὴ Καῖσαρ, ἐξὸν αὐτῷ εἰρηνεῖν, κ. τ. λ. Exc. Peiresc. 31, p. 15, 87 : Εἰρηνεῖν οὐκ ἠπίστατο, et alibi. Suid. in Εἰρηνήσειν. || Paco. Etym. Gud. p. 170, 52 : Εἰρηνῶ, τὸ εἰρηνοποιῶ. || Medio Vita Abercii in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 481 : Τὰ κατὰ τοὺς κάτω βαρβάρους στασιάζοντας εἰρηνούμενος. Nisi potius passive dicitur. Cit. Boiss.]

Εἰρήνη, ἡ, [Forma Dorica Εἰράνα, apud Tragicos vero εἰρήνα, ut ap. Eurip. Heracl. 372, Bacch. 419], παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν, alii vero ab εἴρειν, Dicere, Pax. Hom. Il. B, [797] : Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλίαστος ὄρωρεν. Xen. Hell. 7, [4, 10] : Οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγή. Lucian. [Nigrin. c. 13] : Καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον. Æschin. [p. 38, 12] : Εἰρήνην ποιήσασθαι, Pacem facere : πράττειν, Dem. [et Andoc. p. 25, 30; κατεργάζεσθαι, id. 24, 26.] Xen. addidit etiam dat. [Cyrop. 3, 2, 12] : Εἰρήνην ποιεῖν Ἀρμενίοις καὶ Χαλδαίοις, Pacem facere inter. At Εἰρήνην ἄγω πρός σε [Plato Reip. 5, p. 46, B : Εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες ἄξουσι. Xen. Vectig. 5, 13 : Ὡς χρὴ καὶ πρὸς τοῦτον εἰρήνην ἄγειν. C. dat. Aristoph. Av. 386 : Μᾶλλον εἰρήνην ἄγουσιν ἡμίν], Pacem ago tecum. || Εἰρήνη τῶν τοιούτων, Plato De rep. 1, Quies ab hujusmodi rebus. Quidam tamen hic quoque vertunt Pax. [Similiter signif. translata Eur. Med. 1004 : Δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἵδε σοὶ φυγῆς, καὶ δῶρα νύμφῃ βασιλὶς ἁσμένη χεροῖν ἐδέξατ', εἰρήνη δὲ τἀκεῖθεν τέκνοις. Dionys. A. R. 9, 37 : Εἰρήνην μὲν ἄγοντες ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πολέμων. Prov. Sal. 17, 1 : Κρεῖσσων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ ἢ οἶκος πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης. Reg. 1, 20, 7 : Εἰρήνη τῷ δούλῳ σου. Et al. Luc. 19, 42 ; Τὰ πρὸς εἰρήνην σου. De usu eccles. in formula εἰρήνην διδόναι de osculo pacis vel manu imposita v. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1032 sq., Ducang. Gl. p. 354-5. Matth. 10, 13 : Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· Jo. 14, 27 : Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, etc. Anth. Plan. 2, 9 : Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών. || Forma Bœot. Ἰράνα est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 735, n. 1563, 5, etc. Quanquam etiam εἰράνας est in Bœotica ib. p. 739, n. 1567, 12. || Confus. c. Κυρήνη v. Diodor. 11, 77, p. 463, 99, Chr. Pasch. p. 58, 4. L. D.]

[Εἰρήνη, ἡ, Irene, n. pr. 1. Horæ ap. Hesiod. Th. 902 : Δεύτερον ἠγάγετο (Juppiter) λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας, Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Pind. Ol. 13, 7 : Δίκα καὶ δμότροπος Εἰράνα. Orph. H. 42, 2 : Εὐνομίη τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε. 2. deæ Pacis. Eur. Or. 1683 : Τὴν καλλίστην θεῶν Εἰρήνην τιμῶντες. Aristoph. Pac. 1020 ; Οὐχ ἥδεται δήπουθεν Εἰρήνη σφαγαῖς οὐδ' αἱματοῦται βωμός. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 24 : Ἐν ἑτέρῳ κιβωτίῳ Εἰρήνη ἐλεφαντίνη κατάχρυσος. Alia ib. p. 251, 31 : Ἐκ τῆς θυσίας τῇ Εἰρήνῃ. Tum pellicis Ptolemæi Physconis ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 595, 6, ubi Joseph. C. Apion. 2, 5, p. 473 confert Wessel. et recte animadvertit frequens ap. Alexandrinos nomen fuisse. Eodem fuit Ptolemæi Lagi filia ap. Athen. 13, p. 576, E, et alius Ptolemæi concubina ib. 13, p. 593, A, B (quam dicit fort. Plutarch. Mor. p. 243, D : Οὐδὲ Εἰρήνη φίλανδρος, ὡς Ἄλκηστις), item amica Dioscuri, episc. Alexandriæ, in Anth. Plan. 2, 19 et Actis Synodi Chalcedon. Porro ejusdem nominis memorantur Edessæa quædam apud Bœckh. C. I. vol. 1, p. 521, n. 838, aliæque ib. 748, 30; p. 917, n. 703, B; vol. 2, p. 11, n. 1831; p. 42, n. 1930, C, tum imperatrices Rom. tres, Leonis IV, Alexii Comneni I, Manuelis Comneni conjuges. Postremo fuit n. insulæ Calaureæ antiquius sec. Anticlidem ap. Harpocrat., Steph. Byz. et Photium in Καλαύρεια. L. Dind.]

[Εἰρηνία, ἡ, Irenia. Lucian. Quom. hist. scr. c. 31 : Καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, ... ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ καὶ διαβουλεύεται εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι εἴτε Ὁμόνοιαν εἴτε Εἰρηνίαν. L. D.]

Εἰρηνικὸς, ἡ, ὸν, Pacificus, Pacatus. Polit. ap. Herodian. non semel εἰρηνικὸν σχῆμα vertit Pacatorium habitum. Can. 7 Concilii Antioch. : Ἄνευ εἰρηνικοῦ δέχεσθαι, pro Sine literis pacificis, VV. LL. Eadem nos ad Can. 11 Concilii Chalced. remittunt de differentia inter ἐπιστόλια εἰρηνικὰ et συστατικά. [Lucian. Imag. c. 1 : Καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτε-

ρόν ἐστι· quod Bosius ab Hemst. cit. interpr. Placidius, coll. Ep. ad Hebr. 12, 11 : Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν ἀποδίδωσιν, Lætum vel Jucundum fructum.] || Isocrati εἰρηνικὸς λόγος, Oratio de pace. [Superl. p. 82, C : Ὃν δ' ὑπελάμβανον τῶν λόγων εἰρηνικώτατον εἶναι.] || Pacis studiosus, Eid. [p. 19, D; 186, C. Conf. l. Hermetis in Εἰρηνοποιέω citandum. Schol. br. Il. B, 103 : Εἰρηνικὸς γὰρ ὁ θεός. Inter epitheta regis refert Pollux 1, 41. Id. 7, 159 memorat τὰς εἰρηνικωτέρας τῶν τεχνῶν. Xen. OEc. 1, 17 : Εἰρηνικὰς ἐπιστήμας· 6, 1 : Τῶν θεῶν κυρίων ὄντων οὐδὲν ἧττον τῶν εἰρηνικῶν ἢ τῶν πολεμικῶν ἔργων. Plato Leg. 7, p. 814, E : Εἰρηνικὴν ... ὄρχησιν· Conf. ib. 815, B, C, D. || Εἰρηνικὰ de Collectis, et Εἰρηνικαὶ de Epistolis pacificis dicta illustrarunt Ducang. Gl. p. 355-6, Suicer. Thes. vol. 1, p. 1034-5.]

Εἰρηνικῶς, Pacifice : cui Isocr. [Philipp. p. 91, C] opp. πολεμικῶς. [Xen. H. Gr. 3, 1, 22 : Καὶ τὸ στράτευμα ἠκολούθει αὐτῷ ἐς δύο εἰρ. Lucian. Bis acc. c. 11 : Εἰρ. ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων. Palæph. Incr. c. 38, 5 sec. cod. : Εἰρηνικῶς διῆγον. Compar. Lucian. Fugit. c. 5 : Ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους ... ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν εἰρηνικώτερον ξυμπολιτεύοιντο. Confus. cum τυραννικῶς propter seq. εἰρήνην ap. Diodor. arg. l. 19, p. 315, 77.]

[Εἰρήνιππος, ὁ, Irenippus, n. pr. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 137, 4. L. Dind.]

[Εἰρηνίς, ίδος, ἡ, Irenis, n. pr. mulieris ap. Lycurg. C. Leocr. p. 150, 1, indeque Athen. 13, p. 586, F. L. Dindorf.]

[Εἰρηνίων, ωνος, ὁ, et Dor. Εἰρανίων, Iranio, n. pr. viri in monum. Lac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 615, n. 1239, 9. Conf. p. 616, 12; 636, 18. L. Dind.]

[Εἰρηνοβράβευτος, ὁ, ἡ, Pacem largiens. Theod. Stud. p. 234, D Grets. : Σταυρὸς, οὐρανοῦ καὶ γῆς εἰρηνοβράβευτον συναπτήριον. Hase.]

[Εἰρηνοδίκης, ὁ.] Εἰρηνοδίκαι, Dionysio H. Feciales, ea forma, qua dicitur ἑλλανοδίκαι. Legitur tamen et Εἰρηνοδίκοι. Vide Εἰρηνοποιός. [Dion. A. R. 2, 72 : Τῶν καλουμένων Φετιαλίων· οὗτοι δ' ἂν εἴησαν κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν καλούμενοι διάλεκτον εἰρηνοδίκαι· 6, 89 : Διὰ τῶν εἰρηνοδικῶν, οὓς καλοῦσι Ῥωμαῖοι φετιάλεις· Exc. vol. 4, p. 2322, 12 : Τοὺς εἰρηνοδίκας ἐπὶ τοῦτο ἄγοντες· 2325, 7 : Ὁ τῶν Ῥωμαίων εἰρηνοδίκης.]

[Εἰρηνόδοτος, ὁ τὴν εἰρήνην διδοὺς, Pacem dans, Etym. Gud. p. 170, 51. L. Dind.]

[Εἰρηνόδωρος, ὁ, ἡ, Pacem largiens. Dionys. Areop. p. 209, D : Καὶ αὐτοειρήνη καὶ εἰρηνόδωρος ὑμνεῖται πρὸς τῶν ... θεολόγων· 260, B : Ταῖς εἰρηνοδώροις αὐτῆς προνοίαις. Kall. Ex Theognosto f. 63 citat Bekk. An. p. 1367, A.]

[Εἰρηνοπάτριος, ap. Menand. Eclog. Legat. p. 52=137, A, legitur inter titulos regis Persarum : Θεῖος, ἀγαθὸς, εἰρηνοπάτριος, ἀρχαῖος Χοσρόης, βασιλεὺς βασιλέων. Struv.]

[Εἰρηνοποιέω.] Εἰρηνοποιῶ, Pacifico, Paco, Ad Col. 1, [20] : unde sumsit et Basil. [Prov. Sal. 10, 11 : Ὁ ἐννεύων ὀφθαλμοῖς μετὰ δόλου συνάγει ἀνδράσι λύπας, ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρρησίας εἰρηνοποιεῖ. Hermes ap. Stob. Ecl. ph. 1, 52, vol. 1, p. 984 : Ὅταν οὖν οἱ κατάγοντες αὐτὴν (animam) ἄγγελοι καὶ δαίμονες πολεμικοὶ ὦσι, τούτων περικρατεῖν τῆς γνώμης ἡ ψυχὴ ἔχει ἢ ἐπιλαθομένη τῶν ἑαυτῆς ἔργων, μᾶλλον δὲ μεθιεμένη τούτων μέχρι τῶν τῆς ἑτέρας συνοδίας προσγεγονότων· ὅταν δὲ εἰρηνικοὶ, τότε καὶ αὐτὴ τὸν ἴδιον δρόμον εἰρηνοποιεῖται. Videtur esse, Per cursum suum pacificatur.]

[Εἰρηνοποίησις, εως, ἡ, Pacificatio. Clem. Al. Strom. 4, 6, 40, p. 581 : Εἴη δ' ἂν ἡ τελεία εἰρ. ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ συμβαίνοντι ἄτρεπτον φυλάσσουσα τὸ εἰρηνικόν. Wakef.]

[Εἰρηνοποιία, ἡ, Pacificatio. Basil. M. Ep. 97, vol. 3, p. 191, C : Τῶν μισθῶν τῆς εἰρηνοποιίας ἐπιτυχεῖν· 156, p. 245, B : Σοὶ μὲν οὖν παράσχοι ὁ κύριος τὸν μισθὸν τῆς εἰρηνοποιίας. L. D. Id. vol. 2, p. 882, D : Ἐπιθυμῶν τὸν τῆς εἰρ. μισθὸν ὑποδέξασθαι· et p. 1049, A : Διὰ τῆς εἰρ. Hase.]

Εἰρηνοποιὸς, ὁ, Pacificator, Pacis conciliator. Xen. Hell. 6, [3, 4] : Ὅταν δὲ ἡσυχίας ἐπιθυμήσῃ, εἰρηνοποιοὺς ἡμᾶς ἐκπέμπει. [Dio Cass. 44, 49 : Τέθνηκεν ... ὁ εἰρ. 72, 15 : Εἰρηνοποιὸς τῆς οἰκουμένης.] Plut. [Mor. p. 279, B] Feciales ait esse velut εἰρηνοποιούς. At Matth. 5, [9], εἰρηνοποιοὶ nove, ut opinor, dicuntur Pacifici, i. e. Qui sunt pacifico ingenio et pacis amante. [De quo usu v. plura ap. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1036. Memorat et Poll. 1, 41.]

[Εἰρηνόπολις, εως, ἡ, Urbs pacis. Suid. v. Μελχισεδέκ : Σαλὴμ, ὅ ἐστιν Εἰρηνόπολις, ubi εἰρήνης πόλις Gaisf. e libris, ut est paullo post. Εἰρηνόπολις, vel forma Byzantina Εἰρηνούπολις (ap. Hierocl. Syneed. p. 705, ubi v. Wessel., Jo. Malal. p. 345, 9), Irenopolis, 1. urbs Ciliciæ secundæ, Sozom. 3, 10, Theodoret. 1, 7. 2. Isauriæ ap. Hieroclem p. 710, ubi v. Wessel. Gentile Εἰρηνοπολιτῶν est ap. Basil. De mirac. S. Theclæ p. 303, C. L. Dind.]

[Εἰρηνοφόρος, ὁ, Pacifer, Gl.]

[Εἰρηνοφῠλᾰκέω, Pacis custos sum. Philo vol. 2, p. 209, 14 : Τῷ δὲ μεγάλῳ βασιλεῖ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν (vel ὠφέλειαν) ἐπιγεγράφθαι τοῦ παντὸς, εἰρηνοφυλακοῦντι καὶ τὰ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ πάντα τοῖς πανταχοῦ πᾶσιν ἀεὶ πλουσίως καὶ ἀφθόνως χορηγοῦσι (χορηγοῦντι).]

Εἰρηνοφύλαξ, ᾰκος, ὁ, Pacis custos. Æschin. [p. 76] refert Demosthenem a populo εἰρηνοφύλακα χειροτονηθῆναι, Pacificatorem, VV. LL. [Xenoph. Vectig. 5, 1 : Ἆρ' οὐκ ἄξιον καὶ εἰρηνοφύλακας καθιστάναι; Plut. Num. c. 12 : Οἱ μὲν γὰρ Φιτιάλιοι εἰρηνοφύλακές τινες ὄντες. Locum Aristidis vol. 1, p. 338=600 : Ἐπέμπετο τοῖς ἡγεμόσι κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ἀφ' ἑκάστης πόλεως ἑκάστου ἔτους ὀνόματα δέκα ἀνδρῶν τῶν πρώτων. Ταῦτα ἔδει σκεψάμενον τὸν ἡγεμόνα ἕνα ὃν προκρίνειεν ἐξ ἁπάντων καθιστάναι φύλακα τῆς εἰρήνης, annotavit Wyttenbach. Memorat et Poll. 1, 41. L. D. Philo vol. 1, p. 502, 10 : Παρὰ τοῦ καθαιρεῖν πολέμους ἐγνωκότος, εἰρηνοφύλακος ἀεὶ Θεοῦ· et vol. 2, p. 567, 23, de Augusto Cæs. : Ὁ εἰρηνοφύλαξ, ὁ διανομεὺς τῶν ἐπιβαλλόντων ἑκάστοις. Hase.]

[Εἰρηνόχῠτος, ὁ, ἡ, Pacem diffundens. Dionys. Areop. p. 261, B : Τί ἄν τις εἴποι περὶ τῆς κατὰ Χριστὸν εἰρηνοχύτου φιλανθρωπίας; Kall.]

[Εἰρητὴς, αἴτιος, Hesych. V. Εἱλκτής.]

[Εἰρίνεος, α, ον, HSt. post Εἰρίον :] Hinc Εἰρίνεος, Laneus; nam hinc potius quam ab εἶρος deducendum mihi videri, antea docui. [Et antea :] Εἰρίνεος, quo significatur Laneus, fortassis ab εἰρίον potius fuerit, quod Lanam itidem declarat. [Herodot. 1, 195 : Εἰρίνεον κιθῶνα· et 7, 91. 4, 73 : Πίλους εἰρινέους.]

[Εἴριον s. Εἰρίον. V. Ἔριον.]

[Εἰριπόλιοι. V. Αἰριπόλιοι.]

[Εἰρίσκος, ὁ, Iriscus, n. pr. Pythagorei ap. Iambl. De Pyth. V. c. 36, 267, p. 215=524. L. Dind.]

Εἰρκτέον, Arcendum, Prohibendum. Soph. [Aj. 1250] : Ἀλλ' εἰρκτέον τάδ' ἐστὶ, Prohibenda et vetanda hæc sunt.

Εἰρκτὴ, ἡ, [vel Εἱρκτή. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 678, 23 : Τὸ εἱρκτὴ οἱ μὲν Ἀττικοὶ δασύνουσιν, ἡμεῖς δὲ ψιλοῦμεν. Leni spiritu Poll. 4, 125; 8, 72, Etym. Gud. p. 170, 58; 613, 49. Asperum memorat Eust. Il. p. 1387, 4, habetque Poll. 9, 45], Carcer, Locus in quo sontes concluduntur. Plut. Camillo [c. 36] : Εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλε τὸν Μάλλιον, In carcerem conjecit Manlium. Thuc. 1, [131] : Εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐσπίπτει, In carcerem conjicitur. Plut. [Arat. c. 24] : Ἐκ τῆς εἱρκτῆς ἀφεῖναι, E custodia dimitti, Carcere liberari. [Plur. Eur. Bacch. 497 : Εἱρκταῖσί τ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν· 550 : Σκοτίαις κρυπτὸν ἐν εἱρκταῖς.] Et metaph. Xen. Cyrop. 3, [1, 19] : Ἃ ἐνόμιζεν ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία ἀποκεῖσθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὐτῷ ἔλαθε προκατασκευάσας, Ea sibi imprudens carcerem et claustra præparavit. || Ponitur et pro Conclavi, Gynæceo; ut annotant VV. LL., a Xen. [Comm. 2, 1, 5] : Οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτὰς, εἰδότες ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι. [Immo quam maxime proprie dicit Xen., de mœchorum stultitia loquens, bestiarum instar in retia se inducntium.]

[Εἰρκτὴ vel Εἱρκτὴ, locus editus et munitus inter Erycem et Panormum Siciliæ, quem accurate describit Polyb. 1, 56, 3 sq. Ἑρκτὴν φρούριον et Ἑρκτῶν ὀχύρωμα dicunt Exc. Diodori p. 498, 55; 506, 36. || Cognominem Argorum locum dicere videtur Xen. H. Gr. 4, 7, 7 : Περὶ τὰς Εἱρκτὰς στρατοπεδευομένου αὐτοῦ (Agesipolidis). L. Dindorf.]

[Εἱρκτικὸς, ἡ, ὸν, Carcerarius, κωλυτικὸς, Arcivus; Gl.]

[Εἱρκτοφυλακέω, Carceris custos sum. Philo vol. 1, p. 290, 2 : Σπουδαρχίαις δὲ ... ὑποβαλοῦσα σαυτὴν, ἡδὺ κακὸν τὸ εἱρκτοφυλακεῖν καὶ μέγιστον ἀναδέξῃ.]

[Εἱρκτοφύλαξ, ᾰκος, ὁ, Custos carceris. Joseph. A. J. 17, 7 : Τῷ εἱρκτοφύλακι, et mox τοῦ εἱρκτοφύλακος. Angl. Philo vol. 1, p. 289, 42 : Ἂν δ' ἄρα ἀγκιστρευθῇς ὑπὸ πάθους, δεσμώτης (fort. δεσμῶτις) μᾶλλον ἢ εἱρκτοφύλαξ ὑπόμεινον γενέσθαι. Id. ib. p. 604, 40 : Καταστήσας εἱρκτοφύλακα· vol. 2, p. 53, 43 et 26 : Ὅσης δ' οἱ εἱρκτοφύλακες ἀπανθρωπίας γέμουσι καὶ ὠμότητος, οὐδεὶς ἀγνοεῖ· et vol. 1, p. 437, 39 : Τὰς ὥσπερ εἱρκτοφύλακας ἡδονὰς καὶ ἐπιθυμίας. Hase.]

[Εἴρκτωσις, εως, ἡ, Incarceratio, Constrictio. Pseudo-Chrys. Serm. 51, t. 7, p. 392. Seager.]

[Εἱρμολόγιον, τὸ, βιβλίον τι, Suid. « Liber sic dictus, quod εἱρμοὺς (de quibus v. in Εἱρμός) contineat, seu ut præfert illius titulus, περιέχον πάντας τοὺς εἱρμοὺς τῆς ὀκτωήχου τῶν τε δεσποτικῶν καὶ θεομητορικῶν καὶ ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Is quem legi editus est Venetiis a. 1643. » Ducang. V. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1036.]

Εἱρμὸς, ὁ, Nexus, Series. Philo V. M. 3, [p. 175, 42]: Τῆς κατὰ τὸν ἐν χρόνοις εἱρμὸν ἀκολουθίας καὶ τάξεως, Consequentiæ et ordinis in serie temporis. Cic. [De divin. 1, 55] quod Græci dicunt εἱμαρμένην esse εἱρμὸν αἰτίων, Lat. vertit, Ordinem seriemque causarum. [Plut. Mor. p. 885, B : Οἱ Στωϊκοὶ (τὴν εἱμαρμένην interpretantur) εἱρμὸν αἰτιῶν, τουτέστι τάξιν καὶ ἐπισύνθεσιν ἀπαράβατον. Improprie de oratione Longin. De subl. c. 22, 1 : Τὴν ἐκ τοῦ κατὰ φύσιν εἱρμοῦ παντοίως πρὸς μυρίας τροπὰς ἐναλλάττουσι τάξιν (irati et animis commoti). Schol. Pind. Nem. 2, 2 : Οἱ δέ φασι τῆς Ὁμήρου ποιήσεως μὴ ὑφ' ἓν συνηγμένης, σποράδην τε ἄλλως καὶ κατὰ μέρη διηρημένης, ὁπότε ῥαψῳδοῖεν αὐτὴν, εἱρμῷ τινι καὶ ῥαφῇ παραπλήσιον ποιεῖν, εἰς ἓν αὐτὴν ἄγοντας. Schæf. Donatus Art. Gramm. 3, 6, p. 32 ed. Lindem. : « Εἱρμὸς est series orationis tenorem suum usque ad ultimum servans, ut (Virg. Æn. 6, 724) : Principio cœlum ac terras camposque liquentes lucentemque globum Lunæ Titaniaque astra spiritus intus alit. » L. D. || Εἱρμὸς dicitur Hymnus sive Troparium, a quo reliquorum tropariorum quæ in ea ode canuntur consequentia et series ducitur, qui ideo canon et regula est modulationis subsequentis. Zonaras ad canones anastasimos Jo. Damasceni : Εἱρμὸς δὲ λέγεται ὡς ἀκολουθίαν τινὰ καὶ τάξιν μέλους καὶ ἁρμονίας διδοὺς τοῖς μετ' αὐτοῦ τροπαρίοις. Πρὸς γὰρ τὸ τῶν εἱρμῶν μέλος κἀκείνῳ ῥυθμίζονται καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἀναφερόμενα ἁρμόζονταί τε καὶ ψάλλονται, etc. Ducang. Anon. poeta de animalibus, de cygno : Καὶ τῷ φυσικῷ τοῦ τραχήλου βαρβίτῳ κινεῖ τὸν εἱρμὸν τῶν μελῶν ὁ τεχνίτης. Id. App. p. 64. Alia v. ap. Suicer. Thes. p. 1037. Confus. c. εἴργμὸς v. in illo.]

[Εἱρμοφύλαξ. V. Ἱρμοφύλαξ in Εἱργμοφύλαξ.]

Εἱροκόμος, ὁ, ἡ, Lanam tractans s. potius excolens (ut Ovid. dixit Rudem lanam excolere). In VV. LL. redditur Lanarius, e Plauto : item Cui lanificium curæ est. Hom. Il. Γ, [388] ἀσκεῖν εἴρια καλὰ tribuit ei, quam εἱροκόμον appellat : ubi Eust. annotat, κομεῖν et ἀσκεῖν idem valere, et addi verba illa ab Hom., ne quis intelligat τὴν εἴρουσαν κόμας, ἤτοι πλέκουσαν. Hesych. εἱροκόμῳ, sumtum, ut opinor, ex illo Hom. loco, exp. ἐριουργῷ. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 160, 8 : Εἱροκόμων κούρᾳ θήκατο δεσπότιδι, Lanificarum ... dominæ (Minervæ). Leonid. ib. 280, 4 : Τὸν ὀρφνίταν εἱροκόμον τάλαρον, Lanarium qualum. Εἱροτόμῳ ... κτενὶ pro εἱροκόμῳ legebatur olim Nonni Dion. 6, 146.]

[Εἴρομαι. V. Ἔρομαι.]

Εἱροπόκος, ὁ, ἡ, epith. ovis, ap. Hom. pariter et Hesiod., sicut a Lat. poetis dicitur Lanigera. Il. E, [137] : Ἐπ' εἱροπόκοις ὄἰεσσι. [Od. I, 443 : Εἱροπόκων ὀΐων.] Hesiod. Theog. [446] : Ποίμνας τ' εἱροπόκων ὀΐων. Et Op. [232] : Εἱροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. [Theocr. 8, 9 : Ποιμὰν εἱροπόκων ὀΐων. In Orac. Sibyll. 13, 30 (Maji Novæ Coll. Vat. vol. 3, 3, p. 210) : Βλάψας εἱροπόκους· οἷς περὶ δ' ὄρκια ῥίψει, leg. ὄϊας. L. D.] Ceterum hujus comp. duæ sunt exposs. : quidam enim putarunt ei inesse duo ejusd. signif. nomina, εἶρος et πόκος, idque ἐκ παραλλήλου : alii autem ex εἶρος et πέκω factum esse dixerunt. Quin etiam tertia deductio afferri possit, ad quam respexerunt qui εἱροπόκος exposuerunt, Habens vellera innexa. Si enim hanc exp. sequamur, e πόκος et verbo εἴρω deductum dicemus illud vocab. : convenietque hic verbi εἴρω signif. cum illa quam habet, quum εἶρος ex eo deducitur. Sed minime dubium est quin optima omnium deductio sit ea, quæ ex εἶρος et verbo πέκειν deducit. Pro qua voce activa tamen afferenda potius passiva fuerit : ut εἱροπόκος sit ἢ πέκεται εἰς εἶρος, s. ἡ πεκομένη. Hesych. quoque passivo verbo in hac exp. utitur, quum εἱροπόκοις exp. ἔρια κειρόμενα ἔχουσι. At vere Hesiodi schol. Tzetzes εἱροπόκοι exponere maluit, πόκους ἐρίων τρέφοντες. || Εἱροπόκος Hesychio est etiam ἐριουργός. Ap. eum enim legitur Εἱροπόκῳ, εἱρουργῷ· pro quo εἱρουργῷ eum scripsisse ἐριουργῷ, aut illi nomini signif. hujus dare voluisse, persuasum habeo. Sed quid si aliquis hanc exp. non dativo εἱροπόκῳ, sed dativo εἱροπόνῳ Hesychium dedisse suspicetur? Is certe facile in suam sententiam s. potius suspicionem me pertrahet.

Εἱροπόνος, Cui labor est circa lanas, Qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. [Suid. Εἱρ., ὁ περὶ τὰ ἔρια πονῶν. V. Εἱροπόκος.]

Εἱρόπους, in VV. LL. dicitur esse itidem Ovis epith., et significare Lanigera; sed vereor ne hoc vocab. multis suppositiis et ex errore ortis, quæ in illis leguntur, addi debeat.

[Εἶρος, ὁ. Erotian. Exp. voc. Hipp. p. 140 : Εἶρος, οἱ μὲν σχηματισμὸν τῆς περὶ τὸν σπλῆνα σκιρρώδους ὀγκώσεως εἶναί φασιν, οἱ δὲ τὴν περὶ ὅλον τὸ σῶμα κάκωσιν· οὐ καλῶς ἀμφότεροι. Ἔστι γὰρ ὁ εἶρος πυρετοῦ εἶδος. Locum Hippocr. non repererat Foes. OEc. p. 113, A. L. Dind.]

Εἶρος, τὸ, Lana. Hom. Od. Δ, [135] : Αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. [Et sim. ib. I, 426.] Etym. εἶρος fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι : vel ex ἔῤῥω significante κάμνω, fieri ἔῤῥως : deinde mutando ρ in ι, εἶρος : ut sit ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. Quæ postrema verba sequendo, dicendum esset εἶρος masc. esse generis; alioqui enim respiciendo ad neutrum genus nominis εἶρος, scribere debuisset, τὸ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενον. Verum illa verba nequaquam hoc mihi persuaserint, sc. εἶρος in masculino etiam genere usurpatum reperiri : sive librarii incuriæ sive etiam ipsius Etymologi fallaci memoriæ error ille imputandus sit. Sed (quod majoris est momenti) etymum hoc, sicut alia quamplurima, nimis longe petitum, et coactum, ut ita dicam, mihi videtur : de meo autem etymo, quod εἶρος a verbo εἴρω deducit, nihil tale dici posse existimo : sic tamen ut aliorum judicio id relinquam. Vide Εἱροπόκος. || Εἶρος ab Hesych. exp. non solum ἔριον, sed etiam πτωχός : quod corrupte scriptum esse pro πόκος annotant VV. LL. Sed contra mendo carere hanc scripturam, et de Eo mendico id intelligendum esse dico, qui potius Ἶρος nominatur, cum ι, non cum ει. Fortasse etiam de Quovis mendico usurpari hanc vocem significare voluit : ut Lat. quoque Irus interdum est Quivis mendicus : ut vicissim Crœsus vocatur Quilibet qui sit prædives. [Conf. Ruhnk. Ep. cr. p. 138, qui eodem refert ejusd. gll. Ῥεῖρος, ταλαίπωρος, et Ἄειρος, δυστυχής. Opinioni suæ adhibere potuerat quod Etym. M. p. 303, 53 εἶρος, quanquam significatione Lanæ, expl. ὁ μετὰ ταλαιπωρίας ἐργαζόμενος. Εἴρων et Ἶρος confusa sunt apud Suid. v. Παύσων καὶ Ἶρος. L. Dindorf.]

[Εἰρὸς, Bœckh. Inscrr. Grr. vol. 2, p. 5, n. 1798, Æolice et Dorice pro Ἱερὸς, q. v. Hase.]

[Εἰροτόμος vox nihili. V. Εἱροκόμος.]

[Εἰροῦργος. V. Εἱροπόκος.]

[Εἱροχαρὴς, ὁ, ἡ, Lana gaudens s. ea repletus, ut supra εἰδωλοχαρὴς, ap. Archiam Anth. Pal. 39, 6 : Εἱροχαρῆ τάλαρον.]

[Εἰρύσιμον. V. Ἐρύσιμον.]

[Εἰρύω. V. Ἐρύω.]

Εἴρω, Dico, Interrogo, Eust. p. 780. Nullum tamen hujus præs. exemplum affertur, sed futuri ejus ἐρῶ, Dicam, extant passim plurima. [Præs. Hom. Od. B, 162 : Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ,ττι κεν εἴπω· μνηστῆρσιν δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος τάδε εἴρω· Λ, 137 :

Τάδε τοι νημερτέα εἴρω· N, 7 : Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἰφιέμενος τάδε εἴρω. Pass. Arat. 172 : Καὶ λίην κείνων ὄνομ' εἴρεται· 261 : Ἀλλὰ μάλ' αὔτως εἴρεται.] Pro quo ἐρῶ Hom. et ceteri poetæ per dialysin sæpe usurpant ἐρέω : ut Od. Ξ, [463] : Ἔπος ἐρέω. Et alibi, Ὡς ποτέ τις ἐρέει. Sed et pro Interrogo [Il. H, 128] : Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. At A, [62], ἐρείομεν ead. signif. interjecto ι, Ἀλλ' ἄγε δή τινα μάντιν ἐρείομεν, Interrogemus. [Hac signif. dictum referendum est ad eandem stirpem, a qua est εἴρομαι, de quo in Ἔρομαι dicetur.] || Nuntio, ἀγγέλλω. [Et in Ind. :] Ἐρῶ Dicam : et ἐρῶν, Dicturus : fut. a th. εἴρω. In Epigr. : Σὲ κακῶς ἐρεῖ, Male tibi dicet. Et ap. Eur. [Alc. 705 : Εἰ δ' ἡμᾶς κακῶς ἐρεῖς. Conf. Hec. 1178. Et cum duplici accus. Alc. 954] : Ἐρεῖ με τάδε, Hæc in me dicet. At Plutarch. : Ἐρῶν προῆλθε, Prodiit ad dicendum, i. e. ad orandum, sc. causam. || Εἰρέω, Dico : unde particip. Ion. εἰρεῦσαι, signif. λέγουσαι, ap. Hesiod. Theog. v. 38, de Musis, Εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. Signif. etiam Interrogo. Hesych. enim εἰρεῦντα, quod Ionicum itidem est pro εἰροῦντα, exp. ἐρωτῶντα. Idem εἰρεῖς affert pro πνίγεις, Suffocas, Strangulas. Εἴρημαι eidem Hes. est ἐρωτῶ, Interrogo. Derivatum igitur ex εἰρέω, quod itidem ἐρωτᾶν signif. dictum est. Ἔρημαι, Hesychio βούλομαι ἐρωτῆσαι, Volo interrogare. Ἰρέω, Dico. Hesych. enim ἰρεῖν affert pro λέγειν : quod et εἰρεῖν. Paulo ante enim dixerat, Ἰράων, ἐκκλησιῶν· ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς εἰρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. Sed alii εἴρειν scribunt pro hoc εἰρεῖν. [Hesych. : Εἴρει, λέγει, ῥητορεύει. Εἴροντες, λέγοντες, σπείροντες. Plato Crat. p. 398, D : Τὸ γὰρ εἴρειν λέγειν ἐστίν· 408, A : Τὸ εἴρειν λόγου χρεία ἐστίν. Et ib. B : Καὶ ἥ γε Ἶρις ἀπὸ τοῦ εἴρειν ἔοικε κεκλημένη, ὅτι ἄγγελος ἦν.] || Ἐρέω, pro ἐρευνῶ ponitur, si Eustathio credimus, in Il. H, [127] : Ὅς ποτέ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθειν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ, Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. Hic enim annotat, ἐρέων et ejus th., ἐρέω sc., πρωτότυπα esse τοῦ ἐρευνῶ et ἐρευνῶν : quemadmodum enim ex ἴχω fit ἰχνῶ, ex οἴχω fit οἰχνῶ, sic ex ἐρέω fieri ἐρεύω, et per pleonasmum literæ ν Dor. ἐρευνῶ, sec. usum communem. Plura ap. Eund. vide ibid. Sunt tamen et qui ἐρωτῶν exp. Brevium Scholiorum auctor et per ἐρευνῶν et per ζητῶν exp. || Est alioqui et ἐρέων, tanquam ab εἴρω, quod per fut. exp., ἐρωτήσων, ζητήσων, ab Hesych. : quibus præfigit μαντευσόμενος. Idem, ἐρέω exp. λέξω, et ἀπαγγελῶ. Sed addit et expos. per præs. σημαίνω, atque ἐπερωτῶ. Il. Φ, [30] : Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο· ubi non solum per fut., sed et per præs., posse exp. videtur. Sed Eust. vult hic itidem esse pro ἐρευνῶν. Habet alioqui ἐρέω quibusdam in Il. certam fut. signif., præsertimque ubi ponitur pro Dicam : ut Od. Ω, [247], Il. Ψ, [82], et aliis plerisque Il., Ἄλλο δέ τοι ἐρέω. Sic Od. H, [243] et alibi, Τοῦτο δέ τοι ἐρέω. Et Il. Z, [462] : Ὡς ποτέ τις ἐρέει. Sic φόως ἐρέων exp. possumus φόως ἀπαγγελῶν, in Il. Ψ, [226] : Ἧμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν· sicut φόως ἐρέουσα idem schol. exp. ἀπαγγελοῦσα. Qui tamen alioqui in illo ipso versu Il. Φ præsentis potius signif. participio illi tribuit : quippe qui dicat ἕως φέρειν i. esse q. φῶς ἐρεῖν, i. e. ἀγγεῖλαι : ut antea dixerat ἀγγέλλων φάος ἠριγενείης. Itidemque in Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα particip. ἐρέουσα exp. per præs. ἀγγέλλουσα. Vide Εἴρω. [Instar præsentis utuntur recentiores. Athen. 9, p. 400, A : Ὥσπερ δὲ ναὸν λεγόντων ἡμῶν ἐκεῖνοί φασι νεὼν καὶ λαὸν λεών, οὕτω λαγὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐροῦσι. Galen. vol. 7, p. 265 : Μετ' ὀλίγον ἐρεῖ· 287 : Πρῶτον μὲν γὰρ ἐρεῖ· 289 : Προελθὼν ἐρεῖ· 523 : Εἶθ' ἑξῆς ἐπιφέρων ἐρεῖ. Conf. vol. 8, p. 381, 382, 446. L. D.] || Ἐρεύω, pro ἐρέω usurpatum afferunt VV. LL., sed sine exemplo. Hesych. vero affert ἔρευε pro ἐρεύνα : et ἐρεύσομεν pro ζητήσομεν : a quo ἐρεύω erit ἐρευνάω. Unde Aurora ap. Hom. Il. B, [49] et alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν, i. e. ἀπαγγέλλουσα, Eust. Qui tamen alioqui Od. Ψ, [16]; Ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, exp. per præs. ἀγγέλλουσα. Sic autem Εἰρεῦσαι Hesiod. l. c. per præs. exp. Narrantes, Memorantes, licet pro εἰρέουσαι dictum putetur. [Perf. εἴρηκα, Dixi, et εἴρημαι, Dictus sum. Xen. H. Gr. 6, 5, 37 : Ὡς ὀρθῶς τε καὶ δίκαια εἰρηκότος· 7, 31 : Περὶ μὲν δὴ Φλιασίων, ὡς ... διέμενον, εἴρηται· 4, 1 : Τὰ μὲν περὶ Εὐφρονος εἴρηται. Et signif. Jubendi Herodot. 7, 26 : Ἐνταῦθα γὰρ εἴρητο συλλέγεσθαι πάντα τὸν ... στρατόν. Xen. Cyrop. 8, 3, 6 : Εἴρηκα δὲ ἐγὼ πάντας πείθεσθαί σοι· 4, 5, 7 : Οἱ φύλακες, ὥσπερ εἰρημένον ἦν ὑπὸ Κύρου, οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτούς· Anab. 3, 4, 4 : Εὐθὺς ἔθεον ὁμόσε οἷς εἴρητο. Et εἰρημένος, Condictus, Stipulatus. Hesiod. Op. 368 : Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω, quod Moschop. exp. συμπεφωνημένος. Xen. Cyr. 1, 6, 11 : Ὅ,τι δ' ἂν πρὸς τοῖς εἰρημένοις λαμβάνῃ τις, ταῦτα καὶ τιμὴν νομιοῦσι. Et structura insolentiori Xen. H. Gr. 7, 1, 28 : Κισσίδας ὁ ἄρχων τῆς παρὰ Διονυσίου βοηθείας ἔλεγεν ὅτι ἐξήκοι αὐτῷ ὁ χρόνος ὃς εἰρημένος ἦν παραμένειν, pro ὃν εἰρημένον ἦν αὐτὸν παραμένειν, ut Cyrop. 6, 2, 38 : Ἤν δέ τις καὶ ἔμπορος βούληται ἕπεσθαι πωλεῖν τι βουλόμενος, τῶν μὲν προειρημένων ἡμερῶν τὰ ἐπιτήδεια ἔχειν, ἢν τι πωλῶν ἁλίσκηται, πάντων στερήσεται. Εἰρημένον absolute Thucyd. 1, 140 : Εἰρημένον γὰρ δίκας ... ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι ... οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ἤτησαν. || Fut. εἰρήσομαι, Dicar. Xen. Cyr. 7, 1, 9 : Οὕτω γὰρ αὐτῷ εἰρήσεται. Et alii quivis.]

Εἴρω, ἐρῶ, Necto. [Pind. Nem. 7, 77 : Εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν.] Unde εἴρας, Exerens, Extrahens, Bud. ex Herodiano. [Zaleuc. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 200 Gaisf. : Εἰς βρόχον εἴρας τὸν τράχηλον λεγέτω τοῖς πολίταις περὶ αὐτοῦ. Hemst. Ἐξείραντα ex Herodot. 3, 87, ἔρσας ex Hippocr. De morb. 2, 33, ἐνειρμένος ex Suida s. v. citat Buttmann. Gr. vol. 2, p. 126. Inter ἐνερμένων et ἐνειρμ. variant libri Herodoti 4, 190. Gl. : Εἰρμένος, Nexus.] Et in pass. ap. Aristot. Rhet. [3, 9] : Τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, ὥσπερ αἱ ἐν τοῖς διθυράμβοις ἀναβολαί, Dictionem necesse est aut tractam esse et conjunctione unam, ut dithyrambicorum cantica, Turn. Vide et p. 190 mei Lex. Cic. [Ut intelligi possit quid sibi velit Aristot., adjicienda sunt quæ sequuntur : Ἡ μὲν οὖν εἰρομένη λέξις ἡ ἀρχαία ἐστὶν, Ἡροδότου Θουρίου ἥδ' ἱστορίης ἀπόδεξις. Ταύτῃ γὰρ πρότερον μὲν ἅπαντες, νῦν δὲ οὐ πολλοὶ χρῶνται. Λέγω δὲ εἰρομένην, ἣ οὐδὲν ἔχει τέλος καθ' αὑτήν, ἂν μὴ τὸ πρᾶγμα λεγόμενον τελειωθῇ· ἔστι δὲ ἀηδὴς διὰ τὸ ἄπειρον. Dionys. Hal. De Thucyd. jud. c. 9, vol. 6, p. 830, 3 : Χρὴ δὲ τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν καὶ ἀπερίστατον εἶναι. Pollux 4, 27 : Εἶραι, συνεῖραι ἀπνευστὶ περιόδους, et ib. 113. V. et supra in Εἴρω, Dico. Plut. Mor. p. 506, F : Εἶτα οὕτως ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμὸν, εἰρομένης τῆς ἀκρασίας, ὁ λόγος, Continuata incontinentia. 1047, A : Τὴν ῥητορικὴν ὁρίζεται τέχνην περὶ κόσμον καὶ εἰρομένου λόγου τάξιν, ut leg. vidit Wyttenb. pro εἰρημένου. Dio Chr. Or. 36, vol. 2, p. 79 : Καὶ γάρ ἐστιν οὐ τῶν μακράν τινα καὶ συνεχῆ ποίησιν εἰρόντων.] || Eustathio [Il. p. 31, 35] est τὸ ἐς μάχην συμπλέκω, derivanti inde ἐρέθω. Notandum vero Etym. [M. p. 304, 30] velle εἴρω i. e. λέγω, tenui spiritu notari, at cum signif. συμπλέκω, aspirari : quæ tamen scriptura non observatur. [Omnino tam rara est scriptura verbi εἴρω cum aspero, quam crebra subst. εἱρμὸς, quod vix usquam scribitur εἰρμός. Suid. : Εἴρω, συνάπτω, ὅθεν εἱρμός. Arcad. ap. Ducang. Gl. p. 356 : Εἱρμὸς ... μελουργία εἱρόμενος. Etym. M. p. 303, 45 : Εἱρμὸς παρὰ τὸ εἴρω. L. D.] || Ἐείρω, i. q. εἴρω, poet. redupl. literæ initialis, ut in ἐείκω et similibus. Unde in pass. Od. Σ, [295] : Ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς. Ἔερτο poet. pro ἔρτο s. εἶρτο, ab εἴρω, Nexus erat : aliis συνείληπτο, συνεπέπλεκτο. Od. O, [459] : Χρύσεον ὅρμον ἔχων· μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο [al. ἔερκτο]. Itidemque Σ, [295] : Ὅρμον Χρύσεον ἠλέκτροισιν ἐερμένον, Nexum s. consertum. Hesych. ἔερτο exp. ἐκρέμνα. [Et Εἰρεῖς (l. εἴρεις), πνίγεις, Suffocas, cui ejusd. gl. : Ἀπόερσε (Hom. Il. Z, 348), ἀπέπνιξε confert Kust.] || Ἔρρω [immo ἔῤῥω], Æol. pro εἴρω, unde fut. ἔρσω : ut φθέρρω [φθέῤῥω] pro φθείρω, unde φθέρσω. [Etym. M. p. 90, 13.] || Ἴρω, idem quod εἴρω, Necto, Connecto : unde ap. Hesych. ἴρεται, exp. σύνάπτεται : qui et ipse per diphth. εἴρεται scribi monet. At ἰρῶ idem exp. et ἐρῶ, Dicam, et λέγω, Dico. [Id. : Εἶρε, αἶρε. || Εἰρμένος et εἰργμένος confusa Callim. fr. 140 Ern.]

Εἴρων, ωνος, ὁ, ἡ, Dissimulator in oratione [immo in omni actione : Philemo ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 79, ult. : Οὐκ ἔστ' ἀλώπηξ ἡ μὲν εἴρων τῇ φύσει, ἡ δ αὐθέκα-

στος. L. D.], Dissimulate loquens, Qui aliter loquitur ac sentit. Cic. Offic. 1, [30]: Atque in omni oratione dissimulatorem, quem εἴρωνα Græci nominarunt, Socratem accepimus. Nam mendose omnino in quibusdam exempl. Simulatorem ibi legi existimo. [Simulatorem recte legi videtur in libris omnibus.] Aristot. [Eth. 4, 13, et Plut. Mor. p. 618, E] εἴρωνα opp. ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. [Id. ib. 8: Εἴρωνα πρὸς τοὺς πολλούς (esse magnanimum). Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 243, 20. Lucian. Anach. c. 18: Ὁ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Cum genit. jungit Pollux 6, 146: Φλυαρίας εἴρων, nisi fallit scriptura. || Iners, Segnis. Photius: Κατειρωνευσάμενοι, καταρραθυμήσαντες καὶ στραγγευσάμενοι· ὅθεν καὶ εἴρωνα τὸν ἀργὸν λέγουσι. L. Dindorf.]

Εἰρωνεία, ἡ, Dissimulatio in oratione, e Cic. De or. 2, [67]: Urbana etiam dissimulatio est, quum aliter sentias ac loquare. Et paulo post: In hoc genere Fannius in annalibus suis Africanum hunc Æmilianum dicit fuisse, et eum verbo Græco appellat εἴρωνα. Sed uti ferunt, qui melius hæc norunt, Socratem opinor in hac εἰρωνείᾳ dissimulantiaque longe lepore et humanitate omnibus præstitisse. Vide et Acad. Quæst. 4, ubi de ea Socratis Ironia loquitur. [Plato Reip. 1, p. 337, A: Αὕτη ἐκείνη ἡ εἰωθυῖα εἰρωνεία Σωκράτους. Aristot. Eth. Nic. 4, 8: Διὸ καὶ ἀληθευτικὸς (ὁ μεγαλόψυχος) πλὴν ὅσα μὴ δι' εἰρωνείαν· 13: Οἱ δὲ μετρίως χρώμενοι τῇ εἰρωνείᾳ καὶ περὶ τὰ μὴ λίαν ἐμποδὼν καὶ φανερὰ εἰρωνευόμενοι χαρίεντες φαίνονται. Plut. Fab. c. 11: Ὁ δὲ ταῦτα μὲν εἰρωνείαν ἡγεῖτο γεροντικήν· Timol. c. 15: Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος παρὰ πότον τινὰ λόγον μετ' εἰρωνείας ἐμβαλόντος περὶ τῶν μελῶν ... Et alibi. Non semper autem dicitur Dissimulatio quæ fit cum lepore. Sic trib. pl. ap. Dionys. A. R. 9, 47 post orationem nihil minus quam lepidam et urbanam: Παρεὶς δὲ καὶ αὐτὸς ἅπασαν εἰρωνείαν ἔργου ἄρξομαι, et Appius Claudius ejusd. 7, 43: Πρῶτον μὲν οὖν θαυμάσαι ἔχω Δέκιον τῆς εἰρωνείας· οὐ γὰρ ἠλιθιότητός γε, Admiror Decii dissimulationem, non dixerim enim stultitiam (ac si vera putet, quæ loquitur). Tzetz. ad Hesiod. Op. 454: Ἀπέθετο τὸ τῆς εἰρωνείας πρόσωπον, καὶ φανερῶς ἄφρονα λέγει τοῦτον. Conf. Εἰρωνεύομαι. Varias intt. ponit Hesychius, κολακεία, ψευδολογία, ὑπόκρισις, ἀπάτη, χλεύη. Εἰρωνεία ἐστὶ λόγος ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐναντίον δηλοῦν μετὰ τινὸς ὑποκρίσεως. Εἰρωνία male in Gl. cum interpr. Pellicatio (l. Vellicatio), Cavillatio, et Εἰρωνίας, Blanditiæ. L. Dind. Theophr. De charact. c. 1: Εἰρ. δόξειεν ἂν εἶναι προσποίησις ἐπὶ χεῖρον πράξεων καὶ λόγων. V. ibi Duport. Ap. Aristot. Rhet. 2, 7 εἰρ. opponitur τῇ ἀλαζονείᾳ, inter quæ in medio ponitur veritas. Ap. Demosth. p. 42, 7 εἰρ. dicitur de eo qui quum opibus, pecunia, opera remp. juvare possit, id se facere posse dissimulat, et se suaque nimis extenuat, ut munia publica subterfugiat. Koenig. Justin. Mart. Ep. ad Diognet. p. 235, C ed. Par. 1742, de Judæis: Τὸ περὶ τὰς βρώσεις αὐτῶν ψοφοδεὲς ... καὶ τὴν τῆς περιτομῆς ἀλαζονείαν καὶ τὴν τῆς νηστείας καὶ νουμηνίας εἰρωνείαν.]

[Εἰρώνευμα, τὸ, Lusus. Max. Tyr. Diss. 24, 5, p. 463: Τί βούλεται τῷ Σωκράτει ταυτὶ τὰ κομψὰ εἴτε αἰνίγματα εἴτε εἰρωνεύματα; Wakef.]

Εἰρωνεύομαι, Utor dissimulatione in loquendo. Plato Apol. [p. 38, A]: Οὐ πείσεσθέ μοι ὥσπερ εἰρωνευομένῳ. [Sophist. p. 268, B: Δημοσίᾳ καὶ μακροῖς λόγοις πρὸς πλήθη δυνατὸν εἰρωνεύεσθαι· Reip. 1, p. 337, A: Εἰρωνεύσοιο καὶ πάντα μᾶλλον ποιήσοις ἢ ἀποκρινοῖο· Conv. p. 216, E: Εἰρωνευόμενος καὶ παίζων πάντα τὸν βίον πρὸς τοὺς ἀνθρώπους διατελεῖ. Aristot. Eth. Nic. 4, 13, cujus verba vide in Εἰρωνεία. Alciphro 2, 2: Καὶ σωκρατίζειν καὶ στωμυλεύεσθαι θέλει καὶ εἰρωνεύρεσθαι. Quibus ll. dicitur de simulatione urbana. At ap. Demosth. p. 1394, 13: Τὰ μὲν οὐ προορώσης τὰ δ' εἰρωνευομένης. Dionys. A. R. 9, 60: Ἐφ' οἷς ὁ Φάβιος ἀγαναχτῶν, καὶ τὰς ψευσθείσας πρὸς αὐτὸν ὁμολογίας ἀνακαλούμενος, ὡς εἶδεν εἰρωνευομένους τοὺς Αἰκανοὺς καὶ εἰς βουλὴν χρόνον αἰτουμένους· Dion. Cass. 57, 7: Τὴν ἀρχὴν οὐδὲν ἔτι εἰρωνευόμενος ὑπεδέξατο, est simpliciter Dissimulare et Simulare. Et fort. ap. Philostr. V. Apoll. 1, 17, p. 21, 10: Οὐδὲ εἰρωνευομένου τις ἤκουσεν. Conf. Εἰρωνεία.]

Εἰρωνευτὴς, ὁ, i. q. εἴρων. [Timo ap. Diog. L. 2, 19: Μυκτὴρ, ῥητορόμυκτος, ὑπαττικὸς, εἰρωνευτής.]

[Εἰρωνευτικὸς, ἡ, ὸν, Cavillatorius. Schol. vet. Apoll. Rh. 1, 486: Κερτομίοισιν) εἰρωνευτικοῖς. L. Dind.]

[Εἰρωνία. V. Εἰρωνεία.]

[Εἰρωνίζω, Cavillor. Philostr. V. Sophist. 1, 7, 1, p. 487, 16: Ἦν δὲ αὐτῷ (Dioni Chrys.) καὶ τὸ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας ἦθος οὐ κοινὸν οὐδ' εἰρωνίζον. Ubi Olear. memorat Socratis simulandæ ignorantiæ consuetudinem. Cit. Wakef.]

Εἰρωνικὸς, ἡ, ὸν, Qui dissimulatione in loquendo gaudet. [Plato Sophist. p. 268, A: Εἰρωνικὸν μιμητήν· Leg. 10, p. 908, E: Τὸ εἰρωνικόν. Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 486: Κερτομία δέ ἐστιν εἰρωνικὸς λόγος. L. D.]

Εἰρωνικῶς, Cum dissimulatione in loquendo, Dissimulate. [Plato Conv. p. 218, D: Μάλα εἰρ. ἔλεξεν· Amat. p. 133, D: Μάλα εἰρ. εἶπε· Euthyd. p. 302, B: Εἰρ. πάνυ ἐπισχών. Tzetz. ad Hesiod. Op. 453, 639. L. Dindorf.]

Εἷς, ἑνὸς, Unus. Neutr. Ἕν, Unum. At fem. Μία, Una. Prov. [ap. Suid.], Εἷς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ, Unus vir, nullus vir. Eurip. itidem proverbialiter [Phœn. 752]: Εἷς ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ. Et εἷς τῶν πολλῶν, Dem., Unus e vulgo. [Thucyd. 1, 85: Εἷς τῶν ἐφόρων τότε ὤν· 3, 40: Καί τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τῶν Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων. Insolentius Steph. Byz.: Βίεννος, πόλις Κρήτης· οἱ μὲν ἀπὸ Βιέννου τοῦ τῶν Κουρήτων ἑνός. C. ἀπὸ Soph, Phil. 1143: Κεῖνος δ' εἷς ἀπὸ πολλῶν ταχθείς.] Interdum relinquitur subintelligendum, ut Τῶν τριάκοντα ὢν, Xen. [Comm. 1, 2, 31. Loci vero hujusmodi referendi sunt ad εἶναι c. gen., ut sæpe, conjunctum. Addam his quædam quæ notabiliora videntur. Thucyd. 2, 60: Τὰ ξύμπαντα τούτου ἑνὸς ἂν πωλοῖτο, Hoc uno veneant. Ead. signif. c. art. Hom. Od. Υ, 110: Ἡ δὲ μί' οὔπω παύετο, Hæc una. Plat. Criton. p. 48, A: Οὐκ ἄρα πάνυ ἡμῖν οὕτω φροντιστέον ὅ,τι ἐροῦσιν οἱ πολλοὶ ἡμᾶς ἀλλ' ὅ,τι... ὁ εἷς. Xen. Comm. 3, 14, 6: Ὁ δὲ συνεθισθεὶς τὸν ἕνα ψωμὸν ἑνὶ ὄψῳ προπέμπειν. Alibi ὁ εἷς est Alter, ut ap. Constant. Basil. Mac. c. 47, p. 121: Τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν ἐκκοπεὶς, ἀφαιρεθεὶς δὲ καὶ τῶν χειρῶν τὴν μίαν. Jo. Malal. p. 137, 14: Ἀφορισθῆναι τὸν ἕνα καὶ ἀχθῆναι τὸν ἄλλον εἰς θυσίαν. Cujus l. duplex ὁ εἷς est Esaiæ 6, 2: Ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνὶ καὶ ἓξ πτέρυγες τῷ ἑνί. (Quod omisso art. Tzetz. Hist. 1, 898: Ἕνα πρὸς πρώραις τῶν νεῶν, ἕτερον δὲ πρὸς πρύμναις· 2, 25: Ἥλιος κλῆσις μὲν ἑνὶ, τῷ θήλει δὲ Σελήνη.) Vel simpl. Unus. Xen. Anab. 6, 6, 11: Ὁ δὲ τρεῖς ἀφελὼν τὰς τελευταίας τάξεις ... τὴν μὲν ... τὴν δὲ ... τὴν δὲ μίαν. || Additur superlativis, ut sit Unus omnium maxime. Herodot. 6, 127: Ὃς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἷς ἀνὴρ ἀπίκετο. Soph. Tr. 460: Οὐχὶ χἀτέρας πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή; Aj. 1340: Ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως· OEd. T. 1380: Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς. Xen. An. 1, 9, 12: Καὶ γὰρ οὖν πλεῖστοι δὴ αὐτῷ ἑνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι. Vel aliis vocc. simili quadam vi, ut pron. ἄλλος Thucyd. 1, 80: Πλούτῳ, ὅσος οὐκ ἐν ἄλλῳ ἑνί γε χωρίῳ Ἑλληνικῷ ἐστιν. Æsch. Sept. 6: Εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν αἰτία θεῶν· εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι, Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν ὑμνοῖθ ὑπ' ἀστῶν. Dio Cass. 63, 20: Εἷς περιοδονίκης, εἷς ἀπ' αἰῶνος· conf. 61, 20. Tit. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, 36: Εἷς φιλόπατρις καὶ εὐεργέτης νομιζόμενος. Conjungitur c. part. ὤν. Aristoph. Eq. 861; Μηδ' οἰηθῇς ἐμοῦ ποθ' εὑρήσειν φίλον βελτίον', ὅστις εἷς ὢν ἔπαυσα τοὺς ξυνωμότας. Soph. OEd. T. 247: Τὸν δεδρακότ', εἴτε τις εἷς ὢν λέληθεν εἴτε πλειόνων μέτα. Eurip. Phœn. 894: Εἷς γὰρ ὢν πολλῶν μέτα τὸ μέλλον ... πείσομαι· El. 337: Ὁ δ' ἄνδρ' ἕν' εἷς ὢν οὐ δυνήσεται κτανεῖν. Xenoph. Conv. 4, 12: Τυφλὸς δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι ἢ ἐκείνου ἑνὸς (al. liber ἐκείνου καὶ ἑνὸς) ὄντος. Hermipp. ap. Athen. 8, p. 344, D: Τοὺς μὲν ἄρ' ἄλλους οἰκουρεῖν χρῆν, πέμπειν δὲ Νόθιππον ἕν' ὄντα· εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. Construitur c. dat. Plutarch. Mor. p. 1089, A; Οἱ Κυρηναϊκοὶ, καίπερ ἐκ μιᾶς οἰνοχόης Ἐπι-

κούρῳ πεπωκότες, quod Aristoph. Eq. 1289 dicit οὔποτ' ἐκ ταὐτοῦ μεθ' ἡμῶν πίεται ποτηρίου. L. D.] || Ἕνα καὶ δύο dixit Hom., quod Lat. Unum et alterum. [Il. B, 346 : Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο. Ead. formula signif. diversa utitur Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, D : Ἔγχεε κίρναις ἕνα καὶ δύο, i. e. ἕνα κύαθον ὕδατος καὶ δύο οἴνου. || Alia est formula εἷς καὶ ὁ αὐτὸς, s. εἷς ὁ αὐτός τε, s. ὁ αὐτὸς καὶ εἷς. Æneas Tact. c. 7 : Σύνθημα δὲ ἔχειν αὐτοὺς ἓν καὶ τὸ αὐτό. Perictyone Stob. Flor. vol. 1, p. 25 : Ὅστις ὧν ἀναλῦσαι οἷός ἐστι πάντα γένη ὑπὸ μίαν καὶ τὰν αὐτὰν ἀρχάν. Aret. Acut. m. causs. 2, 8, p. 20=24 : Οὕνεκεν μία καὶ ωὐτή ἐστιν ἡ φλέψ. Timo Phlias. in Brunckii Anal. vol. 2, p. 72 : Ὅπῃ γὰρ ἐμὸν νόον εἰρύσαιμι, εἰς ἓν ταὐτό τε πᾶν ἀνελύετο. Aristot. Phys. ausc. 3, 1, p. 201, 3 : Τὸ δὲ ὑποκείμενον καὶ τὸ ὑγιαῖνον καὶ τὸ νοσοῦν, εἰθ' ὑγρότης εἰθ' αἷμα, ταὐτὸν καὶ ἕν· 3, 2, p. 202, 1 : Δύο ἑτέρων τῷ εἴδει τὴν αὐτὴν καὶ μίαν εἶναι ἐνέργειαν. Et alibi. Similis εἷς καὶ ὅμοιος, Plat. Phædr. p. 271, A : Πότερον ἓν καὶ ὅμοιον πέφυκεν ἢ κατὰ σώματος μορφὴν πολυειδές. Diodor. 17, 108 : Ἐκ μιᾶς μὲν ἡλικίας καὶ ὁμοίας συνεστηκός. De εἷς καὶ δεύτερος, εἷς ἢ δεύτερος v. in Δεύτερος. Cum μόνος conjungitur tribus modis, vel ut dicatur εἷς μόνος vel ut μόνος εἷς vel ut εἷς καὶ μόνος. Hom. Od. Ψ, 227 : Ἀλλ' οἷοι, σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μούνη. Et μί' οἴη ib. I, 207 etc., ut Apoll. Rh. 4, 286 : Ὅς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν εἷς οἷος. Aristoph. Pl. 1054 : Ἐὰν γὰρ αὐτὴν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. Hermipp. ap. Athen. 8, p. 344, D : Εἷς γὰρ μόνος ὢν κατεβρόχθισεν ἂν τὴν Πελοπόννησον ἅπασαν. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 31=36 : Μανίης τρόποι εἴδεσι μὲν μυρίοι, γένει δὲ μοῦνος εἷς. Dionys. A. R. 3, 64 : Ἕως ἦν αὐτοῖς μόνος εἷς ὁ πρὸς τοὺς ἀντιτεταγμένους ἀγών. Epigr. Anth. Pal. 7, 324 : Ἃδ' ἐγὼ ἁ περίβωτος ὑπὸ πλακὶ τῇδε τέθαμμαι, μούνῳ ἑνὶ ζώναν ἀνέρι λυσαμένα. Lucian. Zeux. c. 2 : Ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσιν. Dionys. A. R. 1, 74 : Ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῖς ἀρχιερεῦσι κειμένου πίνακος ἑνὸς καὶ μόνου. Ap. Eunap. p. 89 Boiss.: Τὸν δὲ Προαιρέσιον πάντων ἕνεκα καὶ μόνον ἐθαύμαζον, scrib. conjicio ἕνα. Tzetz. Hist. 7, 727 : Μιᾷ ῥοπῇ καὶ μόνῃ. L. D.] || Interdum vertitur εἷς geminatum per Alter, ut εἷς ἀνθ' ἑνὸς ποιῶν, Alter alterius loco cedens, e Diosc. [Thessal. 1, 5, 11 : Οἰκοδομεῖτε εἷς τὸν ἕνα.] Sic Basil. : Καὶ μία τῆς μιᾶς ἥρτηνται, Una alteri hæret, Bud. [I. q. Solus. Theocr. 6, 22 : Οὐ τὸν ἐμὸν, τὸν ἕνα γλυκύν. Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 5=6 : Καὶ γὰρ ἐν χαρωνίοισιν αἱ πνίξιες οὐ σωμάτων πάθεϊ ὀξύταται γίγνονται, ἀλλὰ καὶ μιᾷ εἰσπνοῇ θνήσκουσι ἄνθρωποι, πρὶν τὸ σῶμα κακόν τι παθέειν. || Unusquisque. Tzetz. Hist. inscr. : Ἀκριβεστάτως ἐκμαθεῖν, φίλτατε, κεχρημένος μιᾶς ἐμῆς ἐπιστολῆς σύμπασαν ἱστορίαν, εὐκρινημένως μάνθανε πρῶτον ἐκ τῆς τοῦ Κροίσου. Si ita accipiendus est l. ambiguus. L. D. || Primus, in V. T. Solent enim Hebræi uti numero cardinali pro ordinali. Genes. 1, 5 : Καὶ ἐγένετο ἑσπέρα καὶ ἐγένετο πρωὶ, ἡμέρα μία. Joseph. Ant. Jud. 1, 2, quum de opere primi diei fuisset locutus, addit : Καὶ αὕτη μὲν ἡ πρώτη ἡμέρα· Μωυσῆς δὲ αὐτὴν μίαν εἶπεν. Basil. M. Homil. 2 in Hexaem. vol. 1, p. 20, D, multum laborat in investiganda caussa, cur dicatur ἡμέρα μία, non πρώτη. Veram, quia linguæ Hebrææ consuetudo ei fuit ignota, non est assecutus. Eadem enallage numeri in N. T. quoque occurrit. Quam Matth. c. 28, 1 vocat μίαν σαββάτων, eam Marcus c. 16, 9 πρώτην. Suicer. Dionys. De comp. verb. p. 174 : Μία μὲν αὕτη συζυγία. Et mox : Αὕτη δευτέρα συζ. Cujus modi ll. εἷς etiam reddi licet Unus. Sed pro ordinali sæpe utuntur Græci, ubi conjungitur cum alio ordinali. Herodot. 5, 89 : Τῷ ἑνὶ καὶ τριηκοστῷ (anno). Marm. Par. ep. 48, ap. Bœckh. vol. 2, p. 296, 48 : Ἔτους εἰκοστοῦ καὶ ἑνός. Diodor. 16, 71 : Εἰσὶ δὲ αἱ βίβλοι τρεῖς, ἀπὸ τῆς μιᾶς τετταρακοστῆς ἄχρι τῆς τρίτης καὶ τετταρακοστῆς. Dionys. A. R. 3, 46 : Παραλαμβάνει τὴν βασιλείαν ἐνιαυτῷ δευτέρῳ μάλιστα τῆς μιᾶς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος. Tzetz. Hist. 6, 602 : Ἑκατοντεσσαράκοστον καὶ μίαν ὑπηργμένην ... ἱστορίαν. L. D.] || At vero εἷς καθ' εἷς, Marc. 14, [19] : Ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς καθ' εἷς, Singuli, Singulatim, Sigillatim. Habetur autem idem loquendi genus Jo. 8, 9 : Ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς· ubi vet. Interpr. reddit Unus post unum exibant; al. Singulatim unus post alium exibant. At Rom. 12, 5, Ὁ δὲ καθ' εἷς, pro Singuli, ei opp. πολλοί. Tale est quod affertur ex 3 Macc. [5, 34] : Ὁ δὲ καθ' εἷς τῶν φίλων, Unusquisque amicorum. At in Epigr. Ἕν καθ' ἓν ἀθρῆσαι. Et Καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν ap. Plut. [Cat. min. c. 68], Singulos servos. [Et sine genit. id. Pyrrh. c. 33, Alcib. 26, Lucull. 35. Herodot. 1, 9 : Ἐπὶ τοῦτον τῶν ἱματίων κατὰ ἓν ἕκαστον ἐκδύνουσα θήσει. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 33=39 : Ἄλλοτε μὲν μέρεα καθ' ἕν, ὀφρῦς μούνη ἢ δάκτυλος. Polyb. 24, 1, 8 : Παρῆγον κατὰ μίαν πρεσβείαν.] Item Καθ' ἕν τι, Singula, ap. Isæum. [Plat. Epinom. p. 978, E : Τὸ καθ' ἓν αὐτὸ καθ' αὐτὸ σκοποῦν.] De quibus Bud. p. 772. Sed videndum num potius καθ' in his ll. sit e κᾆτα pro καὶ εἶτα : quum alioqui in εἷς καθ' εἷς non videatur locum habere κατὰ, at καθ' pro καὶ εἶθ' illi convenire. Alii autem, quod, ut opinor, hic laborarent, καθεῖς scripserunt : ut quam scripturam aliqua etiam e nostris exemplaribus N. T. habebant. || Item ἓν παρ' ἓν pro Vicissim, Plut. ap. Bud. p. 242 [Mor. p. 106, E : Ὡς γὰρ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πηλοῦ δύναταί τις πλάττων ζῶα συγχεῖν, καὶ πάλιν πλάττειν καὶ συγχεῖν, καὶ τοῦτο ἓν παρ' ἓν ποιεῖν ἀδιαλείπτως· F : Ὁ περὶ ἡμᾶς ἀὴρ, ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν. || Et c. ἐπὶ Etym. M. p. 356, 51 : Ἐξ ἀμοιβῆς ἀλλήλοις ἐπικείμενοι, εἷς ἐφ' ἕνα.] || Et ἓν πρὸς ἕν, Bud. e Thucyd. [2, 97], pro Unum cum uno comparando. [Herodot. 4, 50 : Ἐπεὶ ὕδωρ γε ἓν πρὸς ἓν συμβάλλειν, ὁ Νεῖλος πλήθεϊ ἀποκρατέει. Plato Leg. 1, p. 647, B : Τὴν ἐν τῷ πολέμῳ νίκην καὶ σωτηρίαν, ἓν πρὸς ἓν οὐδὲν οὕτω σφόδρα ἡμῖν ἀπεργάζεται· 5, p. 738, E : Δεῖ δὴ πάντα ἄνδρα ἓν πρὸς ἓν τοῦτο σπεύδειν ἐν πάσαις πόλεσιν ὅπως... Epin. p. 976, D : Μία γὰρ ὡς εἰπεῖν πρὸς μίαν ἢ τὸν ἀριθμὸν δοῦσα παντὶ τῷ θνητῷ γένει τοῦτ' ἂν δράσειε.] Plato De rep. 1, [p. 331, B : conf. Phileb. p. 63, C], ἓν ἀνθ' ἑνὸς, itidem pro Si unum uni conferatur, VV. LL. [Leg. 4, p. 705, B : Οὗ μεῖζον κακὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν πόλει ἀνθ' ἑνὸς ἓν οὐδὲν ἂν γίγνοιτο. || Harpocrat. v. Σῖτος : Τιμαχίδας δὲ ἡγεῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σῖτον λέγεσθαι τὸν τόκον· ἀγνοεῖ δὲ ὅτι ἓν ἀνθ' ἑνὸς οὐδέποτε παρ' αὐτοῖς ὁ τόκος σῖτος λέγεται. Valesius : « Ἓν ἀνθ' ἑνὸς dicunt gramm. pro Simpliciter et absolute. Eust. Od. p. 1393, 8 : Εἰπεῖν γὰρ ἓν ἀνθ' ἑνὸς νόστος ἐστὶν ἐπανέλευσις. Suid. in Κάπηλος : Ἓν ἀνθ' ἑνός τινες οἴονται εἶναι οἰνοπώλην (paullo aliter Suid. cum Etym. M. p. 490, 5) etc. Athen. 15, p. 677, E : Τιμαχίδας δὲ καὶ Σιμμίας ἀποδιδόασιν ἓν ἀνθ' ἑνὸς, Ἴσθμιον, στέφανον ». Suid. v. Ἄππα : Ὅτι πάππα καὶ τέττα καὶ ἄππα οὐχ ὁ τροφεὺς ἓν ἀνθ' ἑνός ἐστιν, ἀλλὰ προσφώνησις πρὸς τροφέα. Ubi recte Kust. : « Sic gramm. loqui solent, quum significare volunt duas voces esse synonymas et alteram pro altera simpliciter poni ». L. D.] Ap. Lucian. [De saltat. c. 12] παρ' ἕνα χορεύοντες redditur Per manus alternatim reste ducta. At quum dicitur παρ' ἕνα τοσοῦτοι, signif. Uno demto totidem. || Et εἰς ἓν, ut Lat. In unum. [Eurip. Orest. 1640 : Ἐπεὶ τῷ τῇσδε καλλιστεύματι Ἕλληνας εἰς ἓν καὶ Φρύγας ξυνήγαγον. Xen. Reip. Ath. 2, 7 : Ταῦτα πάντα εἰς ἓν ἠθροίσθη. Thucyd. 6, 85 : Ἰσχὺς τοσαύτη ἐς ἓν ξυστᾶσα. Suid. : Εἰς ἓν ἰόντα, ὁμοῦ πορευόμενον. Apoll. Rh. 1, 39 : Ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες, et alibi. Suid. : Εἰς ἓν ἦλθον, ἀντὶ τοῦ ὡμονόησαν. Addito genit. Eurip. Hel. 742 : Ὅπως ἂν εἰς ἓν ἐλθόντες τύχης, ἐκ βαρβάρων σωθῶμεν.] Sed e Philostr. affertur et pro Privatim. Ex Aristot. autem citatur Ἐφ' ἓν ἁμαρτάνει, pro Peccat uno modo. [Καθ' ἕν, Una. Xen. H. Gr. 3, 4, 27 : Τὸ πεζὸν πολὺ ἂν ἰσχυρότερον εἶναι, καθ' ἓν οὔσης τῆς ἰσχύος ἀμφοτέρας. Thucyd. 3, 10 : Ἀδύνατοι δὲ ὄντες καθ' ἓν γενόμενοι διὰ πολυψηφίαν· 11 : Τό τε ναυτικὸν ἡμῶν παρεῖχέ τινα φόβον μήποτε καθ' ἓν γενόμενον ἢ ὑμῖν ἢ ἄλλῳ τῳ προσθέμενον κίνδυνόν σφισι παράσχῃ. Et 8, 48. Aret. Acut. m. causs. 2, 8, p. 21=25 : Εὖτε πρῴην καθ' ἓν ἐκφανῆναι τὸ αἷμα, θνήσκουσι οἵδε.] Ὑφ' ἓν e Diosc. pro Sigillatim, Ὑφ' ἓν προεκθέμενοι. Ex Alex. Aphr., Ὑφ' ἓν ὅλον σήπεται, pro Simul omne putrescit; ἐξάπτεται, Simul omne accenditur. At vero a gramm. dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, Legi, quæ velut uniuntur in pronuntiatione, quum alioqui divisa sint : ut Terent., Heri semper-lenitas. Sed et nota, quæ his ll. apponebatur, ὑφ' ἓν dicta fuit a quibusdam : reperiturque et

ὑφὲν scripta. V. schol. Dionys. Thr. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 108, ubi et ἡ ὑφὲν, intellecto προσῳδία, est, ut ap. Porphyr. ib. p. 115, Eust. Od. p. 1465, 16. De signis quibus exprimitur v. Fischer. ad Veller. 1, p. 225. Ὑφ' ἓν, In unum (Gl.: Una, Adunitas), Theophr. H. Pl. 1, 1, 9: Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς πεφυκὸς ὑφ' ἕν. Cedren. vol. 1, p. 2, B: Οὐκ ὀλίγα συλλέξαντες ... καὶ ὑφ' ἓν ἐπιδρομάδην συνθέμενοι.]

Εἷς ἀνὴρ, ap. Aristid. eo modo, quo Gall. dicimus *Un homme*, VV. LL. non addito exemplo. [Æschin. C. Tim. p. 26, 7: Ὥστ' ἀνὴρ εἷς τῶν πολιτῶν, εὑρὼν τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα διεφθαρμένην ... ἐγκατῳκοδόμησεν αὐτήν. Aristoph. Av. 1292: Ἑρδιὸς μὲν εἷς κάπηλος ὠνομάζετο, et fort. Eq. 402: Εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον, ubi al. ἐν. Xenoph. Comm. 3, 3, 12: Οὐκ ἐντεθύμησαι ὡς ὅταν γε χορὸς εἷς ἐκ τῆσδε τῆς πόλεως γίγνηται, ὥσπερ ὁ εἰς Δῆλον πεμπόμενος, οὐδεὶς ἄλλοθεν οὐδαμόθεν τούτῳ ἐφάμιλλος γίγνεται· de quo fallitur Schneid. Æschin. Epist. 10, p. 683: Λουομένην αὐτὴν μετὰ μιᾶς γραὸς ἰδών. Plut. Cat. min. c. 16: Μάρκος, εἷς συνάρχων τοῦ Κάτωνος. Chron. Pasch. p. 594, 18: Καὶ λαβὼν εἷς Γότθος λίθον ἔδωκεν αὐτὸν κατὰ τῆς ἀκυῆς· 597, 1: Εἷς Γότθος τῶν διαφερόντων αὐτῷ· 608, 8: Εἷς Μαῦρος ἔρριψεν ἐπάνω τοῦ βασιλέως, et alibi. Thucyd. 4, 50 quod dixit: Ἀριστείδης, εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, minus huc pertinet: dixit enim στρατηγὸς, ne insuavius diceret στρατηγῶν. Ceterum non addito subst. frequenter dicitur εἷς pro τις etiam ap. vett. Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 49=56: Εἴ τις τῶν μειόνων ἑνὶ τῶν μεζόνων ἐς τωὐτὸ ξυμβῇ. L. D.] At in N. T. εἷς pro τὶς rarum non est, quale est et συκῆν μίαν Matth. [21, 19.] Ibidem vero legitur et εἷς τις, ut Marc. 14, 47: Εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων· ubi vertitur simpl. Quidam. Nam Cic. addit quidem et ipse Unus cum Aliquis, sed tum, quum incerta est persona. [Soph. OEd. T. 118: Θνήσκουσι γὰρ, πλὴν εἷς τις. Theophr. C. Pl. 4, 5, 1: Μιᾷ τινι λύοιτ' ἂν αἰτίᾳ: 6, 7: Ἔτι δὲ τῶν μὲν ᾠῶν μία τις ἡ πέψις. Ephippus Athen. 12, p. 538, B: Εἷς τις τῶν ὀπισθοφυλάκων. Et εἷς ... τις Tzetz. Hist. 7, 735: Ἐν γόνυ τι. Et τις εἷς, Plat. Sophist. p. 235, B: Τὸ μὴ οὐ τοῦ γένους εἶναι τοῦ τῶν θαυματοποιῶν τις εἷς. Soph. Ant. 269: Λέγει τις εἷς. Thucyd. 6, 61: Καί τινα μίαν νύκτα καὶ κατέδαρθον ἐν Θησείῳ. Et εἷς γέ τις, Thucyd. 6, 34: Ἐξ ἑνός γέ του τρόπου· 77: Οἳ δεσπότην ἢ Μῆδον ἢ ἕνα γέ τινα ἀεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται. Et εἷς γε, Soph. Phil. 1203: Ἕν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε· OEd. T. 845: Οὐ γὰρ γένοιτ' ἂν εἷς γε τοῖς πολλοῖς ἴσος. Eur. Iph. A. 1394: Εἷς γ' ἀνὴρ, κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁρᾶν φάος· 1005: Ὡς ἕν γ' ἀκούσασ' ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν, etc. L. D.] || At vero ap. Aristot. εἷς ὁστισοῦν, est Unusquisque, Pol. 7, [c. 3 extr.]: Ὁμοίως δὲ τοῦτο ὑπάρχει καθ' ἑνὸς ὁτουοῦν τῶν ἀνθρώπων. Sic De cœlo 2: Τῶν γὰρ πλανωμένων ἓν ὁτιοῦν πλείους φορὰς φέρεται. [Aristid. Or. 53, vol. 2, p. 631, 2: Ἀτελείας δὲ οὐδ' εἱστισοῦν μὰ τοὺς θεοὺς λόγος τότ' ἦν· 640, 26: Εἰ δὲ καὶ τυραννίδος εἰς θέσιν νόμων ἐδέησεν εἱστισοῦν, ut Niebuhrius refinxit scripturam cod. l. posteriori οἱστισοῦν. Comparari potest ἐκ τινοσοῦν ap. Aristot. Metaphys. 12, 8, p. 1083, 35. L. D.] At εἷς ἕκαστος, ad verbum respondet Latino Unusquisque. [Antiatt. Bekk. p. 96, 10: Εἷς ἕκαστος, Ἄλεξις Ἑλένῃς μνηστῆρσιν. Thuc. 1, 77: Ἄμικτα γὰρ τά τε καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε καὶ προσέτι εἷς ἕκαστος ἐξιὼν οὔτε τούτοις χρῆται κ. τ. λ. 2, 60: Ὁπότε οὖν πόλις μὲν τὰς ἰδίας ξυμφορὰς οἷά τε φέρειν, εἷς δὲ ἕκαστος τὰς ἐκείνης ἀδύνατοι· 6, 15: Ὧν καθ' ἓν ἕκαστον, ἐν ὅτῳ γίγνοιτο, ἔπρασσεν. Xenoph. Cyneg. 6, 24: Ἐὰν δὲ εἰς τὰς ἄρκυς ἐμπίπτῃ ἢ ἔξω ἢ ἐντὸς παρενεχθῇ, καθ' ἓν ἕκαστον τούτων ὁ ἀρκυωρὸς γεγωνείτω. V. etiam supra in Εἷς καθ' εἷς. Εἷς τις ἕκαστος, Soph. OEd. T. 262: Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐ ξειργασμένος. Notandum etiam hoc Jo. Tzetzæ Hist. 7, 331: Ἐκβάντες ἐκ τῆς λάρνακος ὁ εἷς εἷς ἕκαστος αὐτῶν. Cui simile quodammodo μία μία, de quo paullo post in Μία, et Εἷς εἷς Paralip. 1, 24, 6: Καὶ ἄρχοντες τῶν πατριῶν τῶν ἱερέων καὶ τῶν Λευιτῶν οἴκου πατριᾶς εἷς εἷς τῷ Ἐλεάζαρ καὶ εἷς εἷς τῷ Ἰθάμαρ. || Οὐχ εἷς, ut ap. Lat. Non unus, pro Multis. Æsch. Sept. 103: Κτύπον δέδορκα, πάταγον οὐχ ἑνὸς δορός. Eurip. fr. Ægei ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 406: Τῆς τύχης οὐχ εἷς τρόπος· Cycl. 517: Στεφάνων δ' οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Nonn. Dion. 2, 250: Φθεγγομένου δὲ γίγαντος ἀμειβομένη στίχα φωνῆς παντοίη σμαράγησε καὶ οὐ μία σύνθροος ἠχώ. || Conjungitur etiam c. οὐδείς, ut Herodoti 1, 32: Ὡς δὲ καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἓν οὐδὲν αὔταρκές ἐστι, Nullum unum. Thucyd. 2, 51: Ἕν τε οὐδὲν κατέστη ἴαμα· τὸ γάρ τῳ (immo τὸ γὰρ τῷ) ξυνενεγκὸν ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε, Nulla erat una medicina. || De Οὐδὲ εἷς, Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς pro Οὐδεὶς et Ὑπ' οὐδενὸς vel eod. modo conjuncto εἷς c. μηδὲ HSt. egit in Οὐδὲ, ubi v. Addo h. l. etiam Εἷς οὐ, Εἷς μὴ dici pro οὐδεὶς et μηδεὶς, vel ordine inverso, idque significantius altero. Aristoph. Thesm. 549: Μίαν γὰρ οὐκ ἂν εἴποις τῶν νῦν γυναικῶν Πηνελόπην, Φαίδρας δ' ἁπάξαπάσας· Eccles. 153: Νῦν δ' οὐκ ἐάσω κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν. Xen. Anab. 5, 6, 12: Εἰ μὲν πλοῖα ἔσεσθαι μέλλει ἱκανὰ ἀριθμῷ, ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι ἐνθάδε, ἡμεῖς ἂν πλέοιμεν. L. D.]

|| Μία autem vox fem. varium et ipsa usum habet, ob subaudita cum ea nomina varia subst. Il. B, [379]: Εἰ δέ ποτ' ἐς γε μίαν βουλεύσομεν· ubi Eust. sub. ait βουλὴν, q. d. In unum consilium consultabimus. Lat. tamen diceretur potius In unum, Una. [Plene Thuc. 5, 111: Ὅτι περὶ πατρίδος βουλεύεσθε, ἣν μιᾶς πέρι καὶ ἐς μίαν βουλὴν τυχοῦσάν τε καὶ μὴ κατορθώσασαν ἴστε. Meleag. Anth. Pal. 7, 421, 14: Ἐπεὶ καὶ μοῦσαν ἔρωτι καὶ χάριτας σοφίαν τ' εἰς μίαν ἡρμόσαο. Et poeta inc. ib. 626, 6: Φῦλον ἐπεὶ νήριθμον ἐν ἰχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκεν. Ælian. N. A. 5, 9: Οὐ μὴν ὁμολογοῦσι τούτοις οὐδὲ εἰς μίαν νοοῦσι καὶ τὴν αὐτὴν οἱ τέττιγες οἱ τῶνδε καὶ τῶνδε.] Aristoph. [Vesp. 595], Μίαν δικάσαντες· ubi quidam μίαν exp. ἅπαξ, quum subaudiatur δίκην cum μίαν: ut apud Eund. [Ran. 693] subauditur ναυμαχίαν cum μίαν, Μίαν ναυμαχήσαντας, et ap. Eund. γνώμην, cum κατ' ἐμὴν μίαν. [Dicit l. Eccl. 153, de cujus vera sententia modo dixi.] Apud Xen. autem [Cyrop. 4, 6, 2]: Μιᾷ δὶς ἐφεξῆς βέβληκα, sunt qui cum μιᾷ sub. posse existiment vel ἡμέρᾳ, vel χειρί. Eodem modo subaudiendum est subst. ap. Lucam 14, [18]: Ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι· quum autem commode intelligi possit φωνῆς, non male vertitur Uno ore. || Sed et cum præp. varias interprr. admittit: ut Κατὰ μίαν οἴκησιν e Plat. affertur pro Per singulas familias, pro quo ap. Herodot. Κατὰ μίαν ἑκάστην, et, Ταῖς κατὰ μίαν πόλεσι ex Aristide, pro Singulis urbibus. Ap. Thuc. vero Κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι schol. exp. μίαν ἔχοντες ὀπίσω τῆς μιᾶς· unde et in hoc l. [2, 90], Κατὰ μίαν παραπλέοντας, exp. Navem navi sequente navigantes. [Vid. in Κατά.] At de παρὰ μίαν et ὑπὲρ μίαν, sub. subst. ἡμέραν, vide in Παρὰ, Ὑπέρ. [Ap. Jo. Malal. p. 137, 15: Ἀφώρισαν παρὰ μίαν τὸν Ὀρέστην, vertitur, Oreste seorsim posito. || Μίαν μίαν pro κατὰ μίαν, ex Eride Sophoclis excerpsit Antiatt. Bekk. p. 108, 9. Constant. Cærim. p. 152, C: Ἀπέρχεται μία μία προσκυνοῦσα. L. Dindorf.]

|| Εἷς, poet. pleonasmo τοῦ ε pro εἷς, Unus. Hesiod. Theog. [145], de Cyclope, Ὀφθαλμὸς ἕεις. [Anth. Pal. 7, 341, 4: Αἴθε δὲ καὶ ψυχὰς χῶρος ἕεις λελάχοι. De accentu in priori conf. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 18, 30. Memorat etiam Eust. Il. p. 1055, 12; 1202, 8, cum aliis gramm. || De forma Dor. Ἧς Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 171, 18: Φυλάττουσι δὲ τοῦ εἷς τὴν δίφθογγον καὶ Αἰολεῖς καὶ Δωριέων οἱ παλαιότατοι· παρὰ γὰρ Ῥίνθωνι ἐτράπη, Οὐδ' ἧς (sic) κύων, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ εἷς. Duo hujus formæ exx. e Tab. Heracl. 1, 88, ubi item οὐδὲ ἧς, et Theocr. 11, 33: Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, ubi libri quidam ἧς, citavit Koen. ad Gregor. p. 278. Arcad. p. 126, 9 inter exx. mutati per dialectum ει in η ponit ἧς. Etym. Gud. p. 171, 47: Διφορεῖται δὲ τὸ εἷς, διὰ τῆς ει διφθόγγου καὶ διὰ τοῦ η παρὰ Δωριεῦσιν. L. Dind.] || Ἴεις, Lascar. in epigr. quodam pro εἷς, Unus, usurpavit. Aliud ejus exemplum non affertur.

|| Ἑνὶ, Uni. Dicitur ὡς ἑνί γε εἰπεῖν, sc. λόγῳ, pro Ut uno verbo dicam, Ut semel dicam. Et ap. Nonn. εἰν ἑνὶ, Semel. [Rectius, Simul, Uno ore, et sim. Jo. p. 46, 13: Καὶ μίαν εἰν ἑνὶ πάντες ὀπάονες ἴαχον αὐδήν· 52, 5: Ἔργα γὰρ εἰν ἑνὶ πάντα πατὴρ ἐμὸς ὁππόσα ῥέζει· 54, 31: Ὑμέας εἰν ἑνὶ πάντας ἐμοῖς ἐπέεσσι σαώσω,

116, 28 : Εἰν ἑνὶ πᾶσιν ὀπάσσω· et sic cum πᾶς ib. 164, 19; 166, 7; 172, 6 etc.] || Παρὲν, Hesychio κατὰ τὸ ἑξῆς : quod et divisim παρ' ἕν. [Accusat. εἶνα memorant Moschop. Περὶ σχεδ. p. 125 : Εἶνα τὸν ἕνα κατὰ προσθήκην τοῦ ἰῶτα ποιητικῶς διφθόγγως. Arcad. p. 200, 7 : Εἶνα τὸ ἕνα. Lex. de spirit. p. 240, Herodian. Epim. p. 50. Callimacho fr. 452 Ern., Ταῦρον ἐριμύκην εἶν' ἑνὸς ἀντ' ἐρέτου restituit Buttm. Mythologi vol. 2, p. 142 sive Gramm. vol. 2, p. 412. || Ἕνα pro ἓν, quo hodie Græci utuntur, reperitur jam ap. Jo. Malal. p. 279, 8; 280, 13; 346, 11. Conf. Reisk. ad Constantin. p. 68, A, B. L. Dind.]

|| Μίος affertur pro Unus : sed sine exemplo : nam fem. μία ad εἷς refertur. [De vitio in libris Herodoti (et aliorum Ionum, ut Aretæi Diut. m. causs. 1 extr.) obvio μίη, μίην pro μία, μίαν (ut multa sunt in iis vel nimis vel minus quam debuerant Ionica), vid. Schweigh. in Lex. v. Εἷς. Quinti 11, 361 : Μίη δ' ἅπαν ἥρμοσεν ἅρμη, leg. μιῇ ... ἅρμῃ. || Εἷς pro μία esse videtur in loco Eugenici obscuro in Γρυπαρία cit. : tametsi Etymol. M. p. 305, 16 (qui l. repetitur in Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 133 sq.) feminini de εἷς unam agnoscit formam μία, eodem loco quo οὐδεὶς tam masc. quam fem. generis esse docet : Τοῦ μὲν εἷς τὸ θηλυκὸν μία, τοῦ δὲ οὐδεὶς ὁμοφώνως οὐδεὶς (ἡ οὐδεὶς γὰρ Gud. p. 172, 54). Cujus quidem formæ fem. unum mihi succurrit ex. Jo. Malalæ p. 177, 10 s. Chr. Pasch. p. 210, 1 : Οὐδεὶς γὰρ ἠνείχετο τῶν γυναικῶν καταμῖξαι τοῖς στρατιώταις. Longe rarissimus etiam plur., quem nullum esse affirmant Etym. s. Epim. Hom. l. c., sed cujus genit. utitur Aristot. Metaphys. 12, 8, p. 1083, 25 : Ἓν μὲν εἶναί τι πρῶτον τῶν ἑνῶν, ubi al. ἕνων vel ἑνάδων. || Formæ duæ singulares sunt ap. Hesych. : Ἴγγια, εἷς, Πάφιοι, et Ἴττον, ἕν, Κρῆτες. || Εἷς confusum c. τις v. ap. Diodor. 17, 112, ubi pro Νεάρχῳ δ' ἑνὶ τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων, al. δέ τινι, et Demosth. p. 155, 16. L. Dindorf.]

Εἰς, vel Ἐς, Ad : ut Ἦλυθον εἰς Τροίην [Hom. Il. K, 28], Veni ad Trojam; sed Lat. Veni Trojam. [Polyb. 2, 23, 1 : Ἦκον εἰς τὸν Πάδον ποταμόν.] Hesiod. [Sc. 83] : Ἵκετο δ' εἰς Κρείοντα. Hom. [Il. Π, 574 : Ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν, ut ap. Hesiod. Scut. 13 : Ἐς Θήβας ἱκέτευσε, φερεσσακέας Καδμείους. Od. Ξ, 127] : Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμήν. Soph. [Aj. 1006] : Ποῖ γὰρ μολεῖν μοι δυνατόν; ἐς ποίους βροτούς; Hom. Od. X, [435] : Συβώτην εἰς ἑ καλεσσάμενος. [Apoll. Rh. 2, 465 : Εἰς ἑ κομίσσαι· 1, 1330 : Ὁ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα· 2, 276 : Ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν· 775 : Ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον etc. Herodot. 4, 147 : Ἀποπλεύσεσθαι ἐς τοὺς συγγενέας. Frequenter sic cum nominibus gentium. Xen. Cyr. 1, 5, 4 : Εἰς Πέρσας ἔπεμπε πρός τε τὸ κοινὸν καὶ πρὸς Καμβύσην· 2, 1, 2 : Ἀφίκετο ὁ Κῦρος εἰς Μήδους πρὸς Κυαξάρην. Thucyd. 5, 32 : Ἐλθόντες ἐς τοὺς Βοιωτοὺς ἐδέοντο· 39 · Ἦλθον ἐς τοὺς Βοιωτοὺς πρεσβευόμενοι· 6, 41 : Ὅ,τι ἂν αἰσθώμεθα, ἐς ὑμᾶς ῥῖσομεν. Rarius de uno. Dio Cass. fr. Peiresc. 122, p. 52, 51 : Ὅτι ὁ Μέτελλος ὑπὸ Κίννου ἡττηθεὶς ἐς τὸν Σύλλαν ἦκε.] Xen. Hell., in princ., Ἐστράτευον καὶ εἰς τὴν Φωκίδα· et, Τὴν [del.] ἐπρέσβευον εἰς τὴν Λακεδαίμονα· et, Διαβιβάζουσιν εἰς Φωκέας· et aliquanto post, Ἀφίκετο εἰς τὴν Λακεδαίμονα. Aristophan. [Ran. 85 : Ἀποίχεται] ἐς εὐωχίαν [Thucyd. 5, 41 : Ἥκειν ἐς τὰ Ὑακίνθια τοὺς ὅρκους ποιησομένους]· et εἰς ἐμὲ ἥκει, Idem. Sic cum verbo κομίζω, aliisque hujusmodi : ut Εἰς τοὺς Ἕλληνας χρυσὸν ἐκόμισε, Portavit ad Græcos, apportavit Græcis, Importavit. Item [Soph. OEd. C. 975], Xen. [Cyrop. 8, 1, 1], εἰς χεῖρας ἐλθεῖν, eo modo, quo Lat. Ad manus venire. Interdum vero εἰς gen. jungitur, sed cum quo sub. accus., ut quum dicitur εἰς ἄϊδος s. ἄϊδός δε, ἀΐδαο, et in prosa εἰς ᾅδου [Eust. Il. p. 718, 19, Od. p. 1666, 33, 50], cum ἦλθεν, ἔπεμψεν, aut alio hujusmodi verbo, sub. οἶκον, τόπον. Tale est ἐς διδασκάλου [ap. Plat. Alcib. 1 p. 109, D, vel διδασκάλων Lach. p. 201, A, Protag. p. 325, D, et εἰς παιδοτρίβου ib. p. 326, B], et ἐς μυσταγωγῶν. [Aristoph. Lys. 1070 : Ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς, ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν. Plato Hipp. maj. p. 304, D : Ἐπειδὰν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ. Herodot. 1, 78 : Ἔπεμπε θεοπρόπους ἐς τῶν ἐξηγητέων Τελμησσέων· 108 : Φέρων ἐς σεωυτοῦ ἀπόκτεινον· 113 : Ἐλθὼν ἐς τοῦ Ἅρπάγου· 119 : Ἰέναι ἐς Ἀστυαγέος· 9, 108 : Ἠγάγετο ἐς ἑωυτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα. Et inpr. omisso ἱερὸν, Herodot. 1, 92 : Τὰ μέν νυν ἓς τε Δελφοὺς καὶ ἐς τοῦ Ἀμφιάρεω ἀνέθηκε· 8, 134 : Κατεκοίμησε ἐς Ἀμφιάρεω. Xen. H. Gr. 6, 5, 30 : Εἰς Γαιάοχου. Plat. Amat. p. 132, A : Εἰς Διονυσίου τοῦ γραμματιστοῦ εἰσῆλθον· Reip. 9, p. 509, E : Υἱὸν ἢ θυγατέρα ἐδουλοῦτο, καὶ ταῦτ' εἰς ἀγρίων τε καὶ κακῶν ἀνδρῶν. || Conjungitur verbis quæ cum aliis præpositt. composita sunt. Soph. OEd. T. 744 : Ἔοικ' ἐμαυτὸν εἰς ἀρὰς δεινὰς προβάλλων· El. 436 : Ἔνθα μήποτ' εἰς εὐνὴν πατρὸς τούτων πρόσεισι μηδέν. Thucyd. 2, 12 : Οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν ἐς τὴν πόλιν. Et verbo ἁλίσκεσθαι prægnanti quadam signif. Xen. H. Gr. 1, 1, 15 : Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους ... ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας. Dio Cass. 35, 17 : Καὶ ὁ μὲν ἁλούς τε ἐς καταποντιστὰς καὶ ἀφεθεὶς ὑπ' αὐτῶν· 40, 27 : Τὸ δέ τι καὶ ἐς τοὺς πολεμίους ἑάλω. || Ponitur post accus. Hom. Od. O, 541 : Οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο. Et in l. in Εἰσάγω cit., nisi ibi scrib. εἰσαγαγών. Eur. Alc. 85 : Ἀρίστη δόξασα γυνὴ πόσιν εἰς αὐτῆς γεγενῆσθαι.] || Alicubi vacat εἰς, habens signif. motus, ut quum dicitur ab Hom. εἰς ἄλαδε : nisi quis malit otiosam esse part. δε : ut sit εἰς ἅλα δε pro εἰς ἅλα. [Conf. Eust. Od. p. 1661, 53.] || Et ut Lat. dicitur prodesse aliquid ad hanc vel illam rem : sic et Xen. Cyrop. 3, [3, 55] : Λόγους ὠφελήσειεν εἰς ἀνδραγαθίαν. || Item ut dicitur Ad quid? pro Cujus rei gratia, In quem usum, sic εἰς τί affertur in VV. LL. [Theocr. 27, 54 : Φεῦ φεῦ, καὶ τὰν μίτραν ἀπέστιχες· ἐς τί δ' ἔλυσας; Bion. 17, 6 : Ἐς τί δέ νιν πτανὸν καὶ ἑκαβόλον ὤπασας ἄμμιν; Soph. El. 403 : Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσασ' ἔχεις;] Itemque Εἰς τοῦτο ἐξελήλυθα, Marc. 1, [38]. Quibus addi potest ex 1 Ad Tim. 4, [10] : Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν κ. τ. λ. || De εἰς pro Ad, i. e. Usque ad, pro Ad, i. e. Circiter, pro Ad, i. e. Apud, dicetur infra : necnon de τὰ εἰς ἐμέ, pro Quod ad me attinet.

|| In : ut, Ἀγησίλαος ἀφίκετο ἐς τὴν Φρυγίαν, Xen. Hell. 4, [1, 1] : hic enim non dixeris Venit ad Phrygiam, sed In Phrygiam. Sic, Ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, et in similibus ll. Quinetiam in superiorum exx. nonnullis locum magis habere possit In quam Ad. Sic et in seqq. ll. : ut Od. K, [37] : Ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Quo dixit modo quidam Tragicus [Eur. Ion. 732], Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι. Lat. autem vel Intueri in aliquem, vel Intueri aliquem, sine præp. [Herodot. 8, 77 : Ἐς τοιάδε πρήγματα ἐσβλέψας. Æsch. Pers. 801 : Ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα βλέψαντες, etc. Et signif. diversa Soph. El. 954 : Εἰς σὲ δὴ βλέπω· 958 : Εἰς τίν' ἐλπίδων βλέψασ' ἔτ' ὀρθήν;] || Sic et εἰς λόγους ἐλθεῖν, In colloquium venire, Plut. [Camill. c. 27, et alibi.] Sic et ubi εἰς pro ἐν ponitur, tunc vertitur In : ut, Εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθέζομαι, Æschin., In concione sedeo. [Et εἰς τὸ ἱερὸν, Demosth. p. 586, 23; εἰς τὸν κεγχρεῶνα, 974, 16.] Et, Στὰς εἰς τὸ μέσον, pro ἐν τῷ μέσῳ, Xen. Cyrop. 4, [1, 1. Herodot. 3, 80 : Στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν, In eo imperio constitutum.] Et εἰς στήλην γράφειν, Dem. [p. 121.] Affertur et εἰς τὸ βουλευτήριον ἀναῤῥηθῆναι ex Æschine [In Ctes. p. 60, 1 St.], pro In senatu pronuntiari. [Εἰς pro ἐν positi quæ citari solent exx. apud antiquiores talia fere sunt quale hoc Herodoti 1, 21 : Ὁ μὲν δὴ ἀπόστολος ἐς τὴν Μίλητον ἦν, q. d. Miletum erat i. e. ierat, non Erat Mileti. Id. 5, 38 : Ἐς Λακεδαίμονα τριήρεϊ ἀπόστολος ἐγίνετο· 8, 71 : Συνδραμόντες ἐκ τῶν πολίων ἐς τὸν Ἰσθμὸν ἵζοντο, alibique sæpe cum verbis Sedendi et sim. Id. 8, 60 : Πρὸς μὲν τῷ ἰσθμῷ συμβάλλων ἐν πελάγεϊ ἀναπεπταμένῳ ναυμαχήσεις, ἐς ὃ ἥκιστα ἡμῖν σύμφορόν ἐστι νῆας ἔχουσι βαρυτέρας, i. e. ἐς ὃ ἐσιόντας ναυμαχῆσαι· quamquam l. h. aliter expl. a Schweigh. Lex. vol. 1, p. 285. 2, 2 : Παιδία δύο νεογνὰ ... διδοῖ ποιμένι τρέφειν ἐς τὰ ποίμνια. Thucyd. 6, 54 : Ἐς τὰ ἱερὰ ἔθυον· 62 : Παρῆν ἐς τὸ στράτευμα. Xen. Reip. Ath. 1, 19 : Διὰ τὰς ἀρχὰς τὰς εἰς τὴν ὑπερορίαν, Quarum caussa proficiscuntur in regiones peregrinas. Reip. Lac. 13, 9 : Οὐδ' ἀκούεται γὰρ εἰς ἑκάστην πᾶσαν τὴν ἐνωμοτίαν ἀφ' ἑκάστου ἐνωμοτάρχου ἔξω. Frequentissimum autem εἰς temere pro ἐν positum scriptoribus ævi Byzantini,

ad quos transierat e dialecto Hellenistica. Marci 2, 1 : Καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι, ubi est var. ἐν οἴκῳ. Ælian. V. H. 7, 8 : Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπέθανε. Etym. M. p. 676, 41 : Πλήμνας τοὺς τροχούς, ἃς ἔνιοι χοινικίδας καλοῦσιν, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται. Exx. ap. Byzantinos omnes omnibus paginis reperienda omitto repetere, exceptis quibusdam rarioris generis, veluti quod est Etymol. M. p. 650, 53 : Οὕτως εὗρον εἰς τὸν Σέλευκον. Et ubi verbum est omissum Geopon. 2, 13, 3 : Εἰς γὰρ κατάξηρον γῆν κόπτονται πρὶν φῦναι, In arida corrumpuntur.] || Εἰς redditur In itidem, ubi jungitur quibusdam temporis adverbiis, aut nominibus quæ temporis et ipsa signif. habent : ut quum dicitur εἰς ἔπειτα s. εἰσέπειτα, et εἰς αὖθις s. εἰσαῦθις : sic εἰς ἀεὶ, et εἰς τὴν ἐπιοῦσαν : item εἰς τὸ παρὸν, ubi rursum εἰς pro ἐν accipitur; dicitur enim εἰς τὸ παρὸν [Xen. Hier. 5, 2 : Τῆς εἰς τὸ π. ἐξουσίας ἕνεκα], pro ἐν τῷ παρόντι : Lat. tamen In præsens, non In præsenti. [Herodot. 7, 29 : Οὔτε ἐς τὸ παρεὸν οὔτε ἐς χρόνον μεταμελήσει. Conf. 9, 7.] Sic εἰς τὸ παραχρῆμα. [Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 51=59 : Οὐκ ἐς μακρὸν θνήσκουσι. Et similiter ibid. 13, p. 70=78; Acut. m. cur. 1, 1, p. 73=83; ib. 8, p. 89=99.] Aliquando vero εἰς in hujusmodi ll. omnino vacat : ut quum adverbio αὖριον jungitur, et dicitur εἰς αὖριον pro αὖριον simpliciter : sicut ap. Plat. Critone [p. 43, D] : Καὶ ἀνάγκη δὴ εἰς αὖριον (vel εἰσαύριον) ἔσται, τὸν βίον σε τελευτᾶν. [De quo iterum HSt. :] Est autem Εἰσαύριον, quod et disjunctim Εἰς αὖριον, ut antea ostendi, Cras, vel In posterum diem, Postridie. [Hom. Il. Θ, 538 : Ἠελίου ἀνιόντος ἐς αὖριον · Od. Λ, 351 : Ἐπιμεῖναι ἐς αὖριον. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126, 28 : Καλέσαι ... ἐς τὸ πρυτανεῖον ἐς αὖριον.] Sic et cum ἀεὶ sæpe vacat. Quinetiam ἐς πότε ap. Soph. [Aj. 1185] legitur pro πότε solo. Sic εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ. [De quo iterum HSt. :] Εἰσάπαξ, Semel, Simul et semel. Quod Gallice dicitur *Tout en une fois*, vel *Tout à la fois*. [Herodot. 6, 125 : Ἀπικόμενον δὲ δωρέεται χρυσῷ, τὸν ἂν δύνηται τῷ ἑωυτοῦ σώματι ἐξενείκασθαι ἐσάπαξ. Thuc. 5, 85 : Ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες. Æsch. Prom. 750 : Κρεῖσσον γὰρ εἰσάπαξ θανεῖν. Soph. OEd. C. 1419 : Πῶς γὰρ αὖθις αὖ πάλιν στράτευμ' ἄγοιμι ταὐτὸν εἰσάπαξ τρέσας; etc.] Ἐς τρὶς pro τρὶς ap. Herodot. [1, 86 : Ἐς τρὶς ὀνομάσαι Σόλωνα. Pind. Ol. 2, 75 : Ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἐς τρὶς ... ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν ψυχάν · Pyth. 4, 61 : Ἥ σε χαίρειν ἐς τρὶς αὐδάσασα. Theocr. 17, 71 : Ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ ἐς τρὶς ὑπαὶ νεφέων Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. Soph. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 455 : Τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρὶς ἐκβάλλει θεῶν; Plura de εἰς cum advv. conjuncto v. sub fin.] Interdum autem εἰς cum nominibus temporis itidem signif. habentibus, non redditur In, sed adverbio utimur in interpr. : ut [εἰς νύκτα, Æneæ Tact. c. 27, p. 83 : Εἰς νύκτα ὅταν τις θόρυβος γίνηται,] ἐς ἑσπέραν, Vesperi : ἐς τὴν ὑστεραίαν, Postridie; ἐς τρίτην ἡμέραν, Perendie : ut Bud. interpr. in Luciano [D. deor. 10, 1] : Ὦ ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν. Sed tamen ἐς τρίτην ἡμέραν, quod et de similibus intelligendum est, non ita semper reddi potest; sed alicubi, Tertio abhinc die, T. post die, Intra tertium diem. Sic et εἰς τριακοστὸν ἔτος, Xen. Cyrop. 8, [4, 27], pro Tricesimo abhinc anno : quod tamen interpr. ad verbum reddidit, Ad tricesimum annum. [Ib. 3, 3, 6 : Ἥκετε εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν · Anab. 1, 7, 1 : Εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν βασιλέα · 2, 3, 25 : Εἰς μὲν τὴν ὑστεραίαν οὐχ ἧκεν · 5, 3, 10 : Θήραν ἐποιοῦντο εἰς τὴν ἑορτήν · Reip. Lac. 11, 2 : Πρῶτον μὲν τοίνυν οἱ ἔφοροι προκηρύττουσι τὰ ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι. De Εἰσότε et Εἰσόκε HSt. in Ὅστε :] E neutro autem ὅτε et præp. εἰς compositum est Εἰσότε [Hom. Od. B, 99 : Εἰς ὅτε κέν μιν μοῖρ' ὁλοὴ καθέλῃσι. Apoll. Rh. 4, 1212 : Εἰσότε Βακχιάδαι ... ἀνέρες ἐννάσσαντο. Conf. 2, 857, ubi inter hoc et εἰσόκε variant libri. Gætulic. Anth. Pal. 11, 409, 6 : Εἰσότε καὶ νεκύων ἦλθεν ἐπὶ ψάμαθον. Eratosth. apud Steph. Byz. in Ἄστυ : Εἰσότε δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἔδος · sic enim leg. ostendit scriptura cod. Vrat. εἰ ὅτε pro εἴς τε δὴ, quod in εἰσόκε mutabat Ruhnk. ad H. Cer. 126. Hesych. : Εἰς ὅτι, ἕως ἂν, vitiose pro εἰς ὅτε], sicut Εἰσόκε, pro εἰς ὅ, τε et εἰς ὅ κε, Donec, Usque dum. Hom. Od. T, [145] : Εἰσόκε κέν μιν Μοῖρ' ὁλοὴ καθέλῃσι ταναηλεγέος θανάτοιο. [Et :] Εἰσόκε sive Εἰσόκεν, pro εἰς ὅκε s. εἰς ὅκεν, Usque dum, Donec. Il. I, [48] : Εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν. Et Od. T, [143] : Εἰσόκε φᾶρος Ἐκτελέσω. Et cum indicativo ap. Apoll. Rh. [1, 820] : Εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος. [Hom. Il. Γ, 409 : Καί ἑ φύλασσε, εἰσόκε σ' ἢ ἄλοχον ποιήσεται ἢ ὅ γε δούλην · I, 46 : Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν · Φ, 133 : Εἰσόκε πάντες τίσετε · Od. B, 318 : Δόλος καὶ δεσμὸς ἐρύξει, εἰσοκέ μοι μάλα πάντα πατὴρ ἀποδώσει ἔεδνα. H. in Minerv. 14 : Εἰσόκε κούρη εἵλετ' ἀπ' ἀθανάτων ὤμων θεοείκελα τεύχη. Multis de eo disputatur in Etym. M. p. 306, 47, s. in Epim. Hom. Crameri An. vol. 1, p. 138, 30 sq.] Ἰσόκεν, Hesychio ἕως ἂν, Donec. Id tamen potius εἰσόκεν dicitur, [ut est ap. eund. Εἰσόκεν, ἕως ἄν. Dor. Εἰσόκᾰ Bion. 2, 14 : Ὄλβιος ἐσσῇ, εἰσόκα μή μιν ἕλῃς.] || Εἰς redditur per In, etiam in aliis loquendi generibus, ut εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα, Isocr., Suppeditare pecunias in bellum vel ad bellum. [Herodot. 1, 6 : Τοὺς μὲν κατεστρέψατο, Ἑλλήνων ἐς φόρου ἀπαγωγήν · 2, 98 : Ἡ Ἄνθυλλα πόλις ἐς ὑποδήματα δίδοται τοῦ ἀεὶ βασιλεύοντος τῇ γυναικί. Thucyd. 1, 19 : Καὶ ἐγένετο αὐτοῖς ἐς τόνδε τὸν πόλεμον ἡ ἰδία παρασκευὴ μείζων · 25 : Τῇ ἐς πόλεμον παρασκευῇ. Et alibi. Similis est usus 6, 83 : Ναυτικὸν πλεῖστόν τε καὶ προθυμίαν ἀπροφάσιστον παρεσχόμεθα ἐς τοὺς Ἕλληνας · 7, 21 : Ἐλπίζειν γὰρ ἀπ' αὐτοῦ τι ἔργον ἄξιον τοῦ κινδύνου ἐς τὸν πόλεμον κατεργάσασθαι.] || Item In pro Adversus, Contra : ut εἰς τὸν δῆμον, Adversus populum, ex Æschine. [Thucyd. 5, 45 : Ἦν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν.] Sic dicitur epigramma aut aliud quidpiam scribi εἴς τινα, In aliquem, pro Adversus aliquem. [Thucyd. 1, 66 : Τοῖς δ' Ἀθηναίοις καὶ Πελοποννησίοις αἰτίαι μὲν αὗται προσγεγένηντο ἐς ἀλλήλους. Et iterum ibid. 130 : Τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας.] Sed interdum εἰς bene sonat cum hujusmodi etiam verbis : ut [Thucyd. 1, 38 : Οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους οὔτε ἐς ἡμᾶς τοιοίδε εἰσίν · 128 : Εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασιλέα κατέθετο · 2, 9 : Τούτοις δ' ἐς ἀμφοτέρους φιλία ἦν. Æsch. Prom. 945 : Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς · Sept. 1050 : Ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν. Soph. El. 24 : Σημεῖα φαίνεις ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς · Phil. 522 : Τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ τοὔνειδος ἔξεις ἐνδίκως ὀνειδίσαι.] Greg., εἰς Βασίλειον λέγειν, In laudem Basilii scribere. Nisi quis malit simpl. De Basilio scribere. [Herodot. 1, 44 : Οὐδέν τι μᾶλλον ἐς ἑωυτὸν λέγων ἢ ἐς ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον.] Sic εἰς Εὐαγόραν, Isocr. pro De Evagora [p. 203 extr.] : Τῶν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἶομαι παραλιπεῖν. Xen. autem Hell. 7, [4, 30] : Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ, Contemni in rebus bellicis, vel, Quod ad bellicas res attinet. Εἰς redditur et Ob in ll. illi similibus : ut, Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, Aristot., Ob justitiam laudatur. Et in contrario loquendi genere, Εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. [Mor. p. 187, B], Ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. [9, 35, 6], εἰς ἀσέβειαν ὀνειδίζειν. At ego in illo quidem l., Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, εἰς verti posse Ob existimo : sed, quum dicitur εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, puto commodius reddi posse quam per Ob : sc. interpretando, Probra in alicujus ignobilitatem jacere. Sed et præp. omittendo, ita, Ignobilitatem alicujus insectari. Quinetiam illud, Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, verti posse crediderim omissa itidem præp. Commendatur ejus justitia. Aut certe, Commendatur ille ab justitia. Est autem hujus generis illud Xenoph. [H. Gr. 7, 4, 30], καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ, aliam tamen interpr. per In commodius admittens. [Aristoph. Pac. 740 : Εἰς τὰ ῥακία σκώπτοντας ἀεί. Et aliter Dio Chr. vol. 2, p. 356 : Ἐὰν μὲν γὰρ εἰς λίχνον ἢ φιλάργυρον σκώψῃς ἢ κίναιδον ἢ καθόλου πονηρὸν τὸν ἐπὶ τῇ σωφροσύνῃ κομῶντα καὶ τὴν ἀρετὴν ἐπιγεγραμμένον, ὅλον ἀπολώλεκας. Schol. Aristoph. Pl. 665 : Εἰς πολλὰ κεκωμῴδηται, εἰς ῥήτορα καὶ τὰ δημόσια κλέπτοντα καὶ ξένον καὶ τὰς ὄψεις λελωβημένον. || Versus, de situ. Thucyd. 1, 56 : Ἐκέλευον τὸ ἐς Παλλήνην τεῖχος καθελεῖν · 64 : Τὸ δ' ἐκ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος εὐθὺς οἱ Ἀθηναῖοι ἀποτειχίσαντες ἐφρούρουν, τὸ δ' ἐς τὴν Παλλήνην ἀτείχιστον ἦν · 5, 82 : Τειχίζει μακρὰ τείχη ἐς θάλασσαν.]

|| Circiter : quam signif. habet et Ad interdum. Thuc. [1, 74 : Ναῦς ἐς τὰς τετρακοσίας · 3, 20] : Εἰς ἄν-

ὁρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα [ἐνέμειναν τῇ ἐξόδῳ· 85 · Διεσώθησαν γὰρ αὐτῶν ἐς πεντακοσίους. Et ib. 70, etc. Æsch. Pers. 339 : Ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα ναῶν.] Pausan. : Εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συνωμόται, Circiter trecentos, Ad trecentos. [Eod. modo poni videtur Thucyd. 2, 7 : Ὡς ἐς τὸν πάντα ἀριθμὸν πεντακοσίων νεῶν ἐσομένων.]

‖ Apud. Thucyd. [8, 47] : Εἰς βελτίονας [ἐς τοὺς βελτίστους] μνησθῆναι. [Id. 1, 33 : (Δύναμις) φέρουσα εἰς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν, οἷς δὲ ἐπαμυνεῖτε χάριν.] Dem. Pro cor. : Παρελθὼν εἶπον εἰς ὑμᾶς. [Id. p. 715, 20 : Οὐδ' εἰς τὴν βουλὴν, οὐδ' εἰς τὸν δῆμον περὶ τούτων εἰπὼν οὐδέν. Thuc. 5, 45 : Ἐς τὸν δῆμον παρελθόντες· 6, 89 : Περὶ τῆς ἐμῆς διαβολῆς πρῶτον ἐς ὑμᾶς εἰπεῖν. Herodot. 8, 26: Εἶπέ τε ἐς πάντας τάδε. Æsch. Pers. 161 : Ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον. Plato Protag. p. 312, A : Οὐκ ἂν αἰσχύνοιο εἰς τοὺς Ἕλληνας σαυτὸν σοφιστὴν παρέχων;] Sic Plut., Λεκτέον εἰς ἅπαντας, Apud omnes, coram omnibus. Pausan. : Διαβεβλημένος εἰς τοὺς Μακεδόνας. [3, 4, 3 : Διέβαλλεν (Demaratus Cleomenem) ἐς τῶν Λακεδαιμονίων τὸ πλῆθος.] Item [1, 27, 4], Εἰς ἅπαντας γνώριμον, Apud omnes, Apud vulgus, In vulgus notum, s. vulgo. [Thuc. 7, 56 : Καλὸν σφίσιν ἐς τοὺς Ἕλληνας τὸ ἀγώνισμα φανεῖσθαι.]

‖ Usque ad, in qua signif. interdum et Ad sine adjectione ponitur, ut εἰς ἐμὲ, ἐς ἐμὲ, Paus. [1, 1, 2; 10, 35, 2; 38, 4, Herodot. 1, 92, 93; 3, 97; 5, 45], Usque ad me, i. e. Usque ad ætatem meam. Sic εἰς τόδε χρόνου, Ad hoc usque tempus. Et εἰς τοῦτο, Hactenus. [Ἐς τόδε Thucyd. 1, 69, Herodot. 7, 123. Memorat etiam Eust. Il. p. 161, 45, idemque ib. 571, 27 ἐς τί de tempore dictum.] Item, ἐς ὃ, ἐς ὃ δὴ [Herodot. 1, 93, 191; 2, 115, etc.] pro Usque dum, Donec. Vide Ἔστε. [Thucyd. 5, 66 : Μάλιστα δὴ Λακεδαιμόνιοι ἐς ὃ ἐμέμνηντο ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ἐξεπλάγησαν, Quantum memoria repetebant. 1, 13 : Ἔτη δέ ἐστι μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν τελευτὴν τοῦδε τοῦ πολέμου, et iisdem propemodum verbis ib. 18. Et ib. : Ἀπὸ τῶν Μηδικῶν ἐς τόνδε τὸν πόλεμον. 2, 77 : Ἔς γε ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Æsch. Sept. 21 : Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός. Thuc. 1, 51 : Ἡ ναυμαχία ἐτελεύτα ἐς νύκτα. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 36=42 : Θέρμη ἐς τὴν ἕω. ‖ Ἐς οὗ ἂν, μέχρις ὅτου, ἄχρι, Donec, Hesych. Herodot. 1, 67 : Ἐς οὗ δὴ Λίχης ... ἀνεῦρε· 3, 31 : Ἐς οὗ ἀποθάνωσι, ut omittam ejusd. ll. incertæ scripturæ.]

‖ Quod attinet ad : Pausan. [1, 27, 6; add. 2, 30, 8; 3, 2, 3, al.], Τὰ μὲν εἰς Μέδουσαν, Τολμίδην, Quæ ad Medusam, ad Medusæ historiam, ad Tolmiden, pertinent, Bud. p. 1041. Sic ap. Xen. [H. Gr. 7, 4, 30] καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικὰ dixi posse reddi Contemni quod ad bellicas res attinet. At vero ex Eur. τὸ εἰς ἐμὲ affertur, pro Quod ad me attinet, Sors mea. [Iphig. Taur. 691 : Τὸ μὲν γὰρ εἰς ἔμ' οὐ κακῶς ἔχει. Soph. OEd. T. 706 : Τό γ' εἰς ἑαυτόν. Polyb. 25, 1, 7 : Μηδὲν εἶναι τῶν κατὰ Λακεδαίμονα εἰς αὐτούς· ubi πρὸς conjiciebat Reisk., ut est 24, 10, 11.] Sed et illud εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαι, Bud. putat accipi posse pro Quod ad ignobilitatem attinet, afferens et Εἰς ὦπα ἐώχει ex Hom. [Od. A, 411] et Ἐπιφανεῖς εἰς κακίαν e Plut. tanquam similia, quæ habes p. 1040-1. [Æsch. Pers. 326 : Πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Soph. Tr. 489 : Τοῦ τῆσδ' ἔρωτος εἰς ἅπανθ' ἥσσων ἔφυ. Herodot. 5, 24 : Τά τοι ἐγὼ καὶ ἀμφότερα συνειδὼς ἔχω μαρτυρέειν ἐς πρήγματα τὰ ἐμά. Thuc. 1, 1 : Οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα (bella s. res gestas Peloponnesiacis antiquiores)· 17 ; Τύραννοι δὲ ὅσοι ἦσαν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσιν τὸ ἐφ' ἑαυτῶν μόνον προορώμενοι ἔς τε τὸ σῶμα καὶ ἐς τὸ τὸν ἴδιον οἶκον αὔξειν· 2, 37 : Οὐκ ἀπὸ μέρους τὸ πλεῖον ἐς τὰ κοινὰ ἢ ἀπ' ἀρετῆς προτιμᾶται· 40 : Τὰ ἐς ἀρετὴν ἡναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς· 49 : Τὸ ἔτος ... ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ἐς τὰς ἄλλας ἀσθενείας ἐτύγχανεν ὄν· 5, 26 : Καὶ ἐς ἄλλα ἀμφοτέροις ἁμαρτήματα ἐγένοντο· 67 : Ἄσκησιν τῶν ἐς τὸν πόλεμον· 6, 72 : Ἀνὴρ καὶ ἐς τἆλλα ξύνεσιν οὐδενὸς λειπόμενος· 90 : Τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμὰς διαβολὰς τοιαῦτα ξυνέβη. Etym. M. p. 57, 38 : Συμφωνεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ Μεθόδιος εἴς τινα.]

‖ Εἰς cum adjuncto ei nomine, sæpe redditur per adv., ut εἰς ὑπερβολὴν, Summe. Æschin. [p. 25] : Λέγειν δ' εἰς ὑπ. δυνατοῦ. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα, Lucian. Sic εἰς τὰ πρῶτα, et εἰς τὰ ἔσχατα [Herodot. 1, 23 : Τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ· etc. Xen. Reip. Lac. 1, 2 : Εἰς τἆ ἔσχατα μάλα σοφὸν ἡγοῦμαι], et εἰς τὰ μάλιστα, quod et ἐν τοῖς μάλιστα, itidem pro Summe. [Herodot. 1, 20 : Ξεῖνον ἐς τὰ μ. Thuc. 6, 104 : Χειμασθεὶς ἐς τὰ μ. 8, 6 : Πατρικὸς ἐς τὰ μ. ξένος ὤν.] Potest autem εἰς et in hujusmodi ll. videri accipi pro Usque ad, ea forma, qua dicitur Lat. aliquis Eloquens esse, Doctus ad miraculum usque. Sic et quum dicitur εἰς βάθος, pro Profunde. Sed in multis ll., ubi itidem per adv. redditur, hanc signif. habere non potest : ut quum dicitur εἰς καιρὸν [Herodot. 4, 139 : Ἐς κ. ἐπείγεσθε, etc.], εἰς καλὸν [Soph. OEd. T. 78 : Ἀλλ' εἰς κ. σύ τ' εἶπας. Plato Theag. p. 122, A : Σὺ οὖν ἡμῖν εἰς κ. παρεφάνης] pro Opportune s. Commode : ubi εἰς pro ἐν accipitur : quum valeat i. q. ἐν καλῷ. Sic εἰς δέον pro ἐν δέοντι. [Herodot. 2, 173 : Ὥστε ἐς τὸ δ. οὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρᾶσθαι. V. Δέω, p. 1035 sq.] Quin et εἰς τάχος, κάλλος itidem adv. ab Att. dici quidam annotarunt cum verbo γράφειν, pro ταχυγραφεῖν et καλλιγραφεῖν. [V. Γράφω, p. 778 sq. Respicit HSt. Aristoph. Ach. 686 : Ἐς τάχος παίει. Ubi schol. : Τὸ δὲ ἐς τάχος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τοῖς διδασκαλείοις παίδων, ἐφ ὧν οὕτως ἐλέγετο, ἐς τάχος γράφει, ἐς κάλλος. Conf. intt. Hesychii ad gl. Εἰς κάλλος, τὸ καλλιγραφεῖν. Nec tantum cum γράφω. Xenoph. Ages. 9, 1 : Νομίζων αἰσχρουργίᾳ μὲν τὸ ἀφανίζεσθαι πρέπειν, τῷ δὲ εἰς κ. βίῳ τὸ φῶς μᾶλλον κόσμον παρέχειν· Cyrop. 8, 1, 33 : Ἰδὼν ἂν αὐτοὺς ἡγήσω τῷ ὄντι εἰς κ. ζῆν. Aristid. vol. 1, p. 508=2, 281 : Ὅπως εἰς κ. βιώσονται.] Huc pertinet εἰς τέλος pro Omnino. [Proprie Ad extremum. Eur. Ion. 1615 : Χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τ. δ' οὐκ ἀσθενῆ. Theocr. 6, 23 : Ὦ ποθορῆμι ἐς τ.] Item ἐς δύναμιν, quod Bud. vertit Quam potuit maxime. Sed redditur etiam Pro viribus, Totis viribus, Pro virili parte : sicut et ἐς τὸ δυνατόν. [Plato Reip. 9, p. 590, D : Ἵνα εἰς δύναμιν πάντες ὅμοιοι ὦμεν· Politic. p. 273, B : Ἀπομνημονεύων ... εἰς δ.] At εἰς μακρὰν et οὐκ εἰς μακρὰν, aliaque loquendi genera per εἰς, vide in iis vv., quibus hæc præp. præfixa est. [Thucyd. 1, 14 : Τριήρεις περί τε Σικελίαν τοῖς τυράννοις ἐς πλῆθος ἐγένοντο καὶ Κερκυραίοις, Affatim. 2, 40 ; Εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων. C. adjectivis. Thuc. 1, 6 : Ἐς τὸ φανερὸν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο, Publice vestem exuentes. Et 23 : Αἱ δ' ἐς τὸ φ. λεγόμεναι αἰτίαι αἵδ' ἦσαν. Id. 6, 82 : Ἐς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν. Æsch. Prom. 844 : Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω· Eum. 408 : Πᾶσι δ' ἐς κ. λέγω. Et in formula εἰς τὸ πᾶν, qua crebro utitur Æsch., velut Eum. 83 : Ὥστ' ἐς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων· 200 : Αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, ἀλλ' εἰς τὸ π. ἔπραξας, ὡς παναίτιος, etc.] ‖ Sunt et qui εἰς ἕνα ap. Xen. Cyrop. 2, [1, 26] reddant adverbio Sigillatim, Εἰς ἕνα πορεύοιτο ἡ τάξις· et tamen [3, 21], εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, reddunt Per binos : et ibid., Ὡς εἰς τέσσαρας ἴοι ὁ λόχος, Per quaternos. [H. Gr. 3, 1, 22 : Τὸ στράτευμα ἠκολούθει αὐτῷ ἐς δύο εἰρηνικῶς. Et alibi tam de latitudine quam de altitudine, ut Cyrop. 6, 3, 23 : Ἐγὼ μὲν γὰρ τοὺς εἰς ἑκατὸν τούτους ὁπλίτας εἰς μυρίους ἂν μᾶλλον βουλοίμην τετάχθαι· οὕτω γὰρ ἂν ἐλαχίστοις μαχοίμεθα. Thuc. 2, 37 : Καὶ ὄνομα μὲν διὰ τὸ μὴ ἐς ὀλίγους, ἀλλ' ἐς πλείονας οἰκεῖν δημοκρατία κέκληται.]

[Ex Ind. :] Ἐσύστερον, vel potius ἐς ὕστερον, In posterum, Posthac. Nonn. [Jo. p. 154, 26. Hom. Od. M. 126 : Ἥ μιν ἔπειτ' ἀποπαύσει ἐς ὕ. ὁρμηθῆναι. Herodot. 5, 74 : Βοιωτῶν μὲν καὶ Χαλκιδέων ἐς ὕ. ἔμελλον μνήμην ποιήσεσθαι. Et pro Postea 5, 41 : Ἡ ἐσύστερον ἐπελθοῦσα γυνὴ τίκτει τὸν δὴ Κλεομένεα τοῦτον. Plato Sophist. p. 247, E : Ἴσως γὰρ ἂν εἰσύστερον ἡμῖν τε καὶ τούτοις ἕτερον ἂν φανείη. Tzetz. Hist. 1, 553 : Ἀλώπεκος ἐσύστερον εἶτα τῆς Τευμησίας ἐργαζομένης ὄλεθρον· 2, 703 : Τὸν Πολυδεύκην λέγοντες μὴ τεθνηκέναι μάχῃ, ἐκ δὲ Διὸς ἐσύστερον τοῦτο ζητῆσαι δῶρον. Conf. ib. 895; 5, 447. ‖ Aliæ phrases quæ formantur conjuncto cum εἰς adverbio, sunt : Εἰσάγαν vel Ἐσάγαν s. divisim Εἰς et Ἐς ἄγαν, Valde. Procop. De æd. 5, 3, p. 98 : Ὁ μέγας δὲ ποταμὸς οὗτος, ὅνπερ Σάγγαριν καλοῦσι νῦν, σφοδρῷ μὲν κατιὼν ἐσάγαν τῷ ῥείθρῳ· Goth. 3, 18, p. 507, B : Δοκοὺς ἐς ἄγαν μακράς. Tzetz. Hist. 1,

2 : Ὁ δὲ χιτῶνα περιδὺς εὐρύκολπον εἰσάγαν. || Εἰσαεὶ vel Ἐσαεί. V. Ἀεί. || Εἰς ἅλις, i. q. ἅλις, Satis. Theocrit. 25, 17 : Λειμῶνες θαλέθουσιν ὑπόδροσοι εἰαμεναί τε εἰς ἅλις. ||] Ἐσάντα, quod et Ἐς ἄντα divisim scriptum invenitur, pro simpl. ἄντα : ut Hom. Il. P, [334] : Ἔγνω ἐσάντα ἰδών· Od. Π, [458] : Γνοίη ἐσάντα ἰδών. || Εἰσάπαν, pro Omnino, Prorsus, e Philone affertur. Sonat autem ad verbum In totum, si hoc Latinitas pateretur. [Philo vol. 1, p. 151, 16 : Τὰς γὰρ φυσικὰς κῆρας καὶ τὸν ἀκούσιον πλάνον εἰσάπαν ἐκδῦναι χαλεπόν· 2, p. 224, 37 : Ἐλευθερίαν ὁμοῦ καὶ σωτηρίαν εἰσάπαν καρποῦσθαι· ubi est var. εἰς πάντα. Et alibi. Pausan. 1, 33, 8 : Ὀρέστης δὲ διὰ τὸ ἐς τὴν μητέρα τόλμημα παρείθη, παραμεινάσης τὸ ἐς ἅπαν Ἑρμιόνης αὐτῷ καὶ τεκούσης παῖδα. Plut. Marcell. c. 12 : Οὗτοι μὲν οὖν πιστοὶ παρέμειναν εἰς ἅπαν αὐτῷ τε τῷ Μαρκέλλῳ καὶ τοῖς μετ' αὐτὸν στρατηγοῖς. Charito 6, 5, p. 140, 11 : Πλὴν οὐκ ἠμελήθης εἰς πάντα, ἀλλὰ κήδονταί σου θεοί. Cui Maneth. 6, 271 : Γονῆς ἐσπάμπαν ἄμοιροι, confert Dorv. Schæf. De εἰς τὸ πᾶν v. supra. || Ἐσάρτι, Adhuc. Eust. Od. p. 1402, 18 : Μέχρι καὶ ἐσάρτι.] || Εἰσαῦθις, ut αὖθις, In posterum [Gl.], In futurum, Posthac. Plato De rep. 1 : Τοῦτο εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. Romulo, Τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας πηγή. Plut. : Ὃ πλείστην μὲν αὐτῷ χάριν ἐν τῷ παρόντι καὶ εἰσαῦθις ἤνεγκε. [Eur. Suppl. 415 : Ὁ δ' αὐτίχ' ἡδὺς ἦν καὶ διδοὺς πολλὴν χάριν ἐσαῦθις ἔβλαψε· 551 : Οἱ μὲν τάχ', οἱ δ' ἐσαῦθις. Plato Protag. p. 347, B : Ἐπιδείξω, ἂν βούλησθε ... Ναὶ, εἰσαῦθίς γε· Phileb. p. 24, D : Εἰσαῦθις ... λεχθέντα. Plut. Mor. p. 131, F : Καὶ γὰρ εὐθὺς σφόδρα καὶ βαρύνουσι (cruditates), καὶ λείψανον εἰσαῦθις πονηρὸν ἀπ' αὐτῶν παραμένει.] Sicut dicitur etiam εἰσέπειτα. At Xen. Conv. [2, 7] : Τοῦτο μέν, ἐπειδὴ ἀμφίλογόν ἐστιν, εἰσαῦθις ἀποθώμεθα, pro εἰς τὸν αὖθις χρόνον. Ubi malim εἰς αὖθις disjuncte scribere, ut in plane simili l. Thuc. 4, p. 142 [c. 63] : Τὰς ἰδίας διαφορὰς ἐς αὖθις ἀναβαλώμεθα. [Aristoph. Eccl. 983 : Ἐσαῦθις ἀναβεβλήμεθα. Phryn. Ecl. p. 214 : Ἀνατίθεμαι εἰσαῦθις τὸ πρᾶγμα. Eur. Iph. T. 377 : Πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματα ἐσαῦθις, ὡς ἥξουσ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν. Archias Anth. Pal. 6, 16, 5 : Ὧν τὸν μὲν καὶ ἐσαῦθις ἐν ἠέρι ... θείης εὔστοχον.] Ἐσαῦτις, s. Ἐσαῦθις, Iterum, Denuo. Pro Alias, ex Apoll. Rh. 2, [1165] : Ἐσαῦτις ἐνίψομεν. Scribuntur vero hæc et divisim. [Vel Εἰσαῦτις. Arcesil. Anth. Pal. App. 10, 4 : Ἔσσεται εἰσαῦτις πολλὸν ἀοιδοτέρη. Apoll. Rh. 2, 294 : Μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι εἰσαῦτις Φινῆος. || Εἰσαυτίκα, Statim. Aristoph. Pac. 367 : Ἐς τίν' ἡμέραν; — Ἐς αὐτίκα μάλα. Arat. Dios. 769 : Τῶν, αἴκ' ἐθέλῃσ', εἰς αὐτίκα δώσει Ζεύς· 1102 : Σήματ' ἐπιγνῶναι καὶ ἐσαυτίκα ποιήσασθαι. Et cum articulo Thucyd. 5, 16 : Ἔς τε τὸ αὐτίκα πόνων πεπαῦσθαι.] || Ἐσάχρι, Adusque. Apoll. Rh. [1, 604 : Ἐσάχρι Μυρίνης.] || Εἰσέπειτα, seu Ἐσέπειτα, sunt qui una voce scribant pro εἰς ἔπειτα, ἐς ἔπειτα : de quo in Ἔπειτα dicetur. [Thomas p. 371 : Ἐς νέωτα Ἀττικὸν καὶ ἐσέπειτα. Soph. Aj. 34 : Πάντα γὰρ τά τ' οὖν πάρος τά τ' εἰσέπειτα σῇ κυβερνῶμαι χερί. Thucyd. 1, 130 : Ἃ τῇ γνώμῃ μειζόνως ἐσέπειτα ἔμελλε πράξειν. Eust. Opusc. p. 257, 90 : Τὴν εἰσέπειτα ἕξιν. C. artic. Thucyd. 2, 64 : Ἡ δὲ παραυτίκα τε λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπ. δόξα. Conf. 4, 18, 64. Ἐς τὰ ἔπ. id. 6, 55. Pausan. 5, 6, 8 : Ἐποιήσαντο νόμον ἐς τὸ ἔπ.] || Εἰσέτι, pro quo et Εἰς ἔτι scribitur, interdum præp. otiosam habere videtur : ut Lucian. [De sacrif. c. 14], εἰσέτι καὶ νῦν, s. εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum vero dicitur pro Adhuc in posterum, In posterum quoque. Plut. Apophth. [p. 188, D] : Εἰ γὰρ τήμερον, ἔφη, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Ubi tamen vulgo exp. Ulterius. [Theocr. 27, 18 : Καὶ εἰσέτι χεῖλος ἀμύξω, Etiamnum. Mosch. 2, 19 : Ἀμφοτέρας δὲ εἰσέτι πεπταμένοισιν ἐν ὄμμασιν εἶχε γυναῖκας· 45 : Εἰσέτι πόρτις ἐοῦσα. Conf. 3, 54, 93. Ead. signif. cum νῦν Apoll. Rh. 1, 1354 : Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κυανοί· 2, 717 : Καί τ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται, etc. Phanocles ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 478 : Ποινὰς δ' Ὀρφῆι κταμένῳ στίζουσι γυναῖκες εἰσέτι νῦν κείνης εἵνεκεν ἀμπλακίης. || Εἰς μάτην. Aristid. vol. 2, p. 417=3, 716 : Ἅμα μὲν σχεδὸν ὥσπερ εἰς μ. γίγνεσθαι τοὺς λόγους. Origen. De princip. l. 3, vol. 1, p. 130 : Ἐὰν μὴ κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μ. ἠγρύπνησεν ὁ φυλάσσων. Gl. Gratis, In vacuum. || Εἰς ὅτε, Εἰς ὅκε. V. HSt. supra, ubi de εἰς c. advv. agit, A || Εἰς ὀψὲ Thuc. 8, 23 : Ἀναγαγόμενος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς ὀψέ. ||] Εἴστοτε, VV. LL. e Plat. pro Tunc : sed potius scr. εἰς τότε, quibus voculis videtur signif. quod dicimus Gallice *pour lors*. [Leg. 8, p. 845, C : Ἐὰν εἰς τότε τὰ τοιαῦτα περὶ αὐτοῦ τοὺς τότε κριτάς τις ἀναμιμνήσκῃ· 10, p. 888, B : Περίμεινον οὖν εἰς τότε κριτὴς περὶ τῶν μεγίστων γίγνεσθαι. Alia vid. apud Lobeck. ad Phryn. p. 46.]

[De formis εἰς et ἐς notandum promiscuum esse videri inde ab antiquissima ætate usque ad recentissimam utriusque usum, ita quidem, ut poetæ vel euphoniæ vel metri gratia vel hanc vel illam præferrent; prosæ scriptorum alii, et quidem antiquiores vel antiquitatis speciem affectantes, forma ἐς, alii altera vel sola vel maxime uterentur. Itaque apud prosæ scriptores Iones, Dorienses, et inter Atticos ap. Thucydidem sola probanda videtur forma ἐς, tametsi summa est librorum inconstantia, nec librorum tantum sed ipsorum saxorum. Sic in una eademque inscr. Att. satis antiqua ap. Bœckh. vol. 1, p. 126 est ἐς et εἰσφορά. Aliæ constant sibi modo in εἰς modo in ἐς. V. e. gr. ib. p. 224, 253. De usu Homerico Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 172, 4 : Ἐς ... παρὰ τῷ ποιητῇ συμφώνου μὲν ἐπιφερομένου ἐκβάλλειν τὸ ἰῶτα λέγεται· φωνήεντος δὲ ἐπιφερομένου φυλάττει. (Od. Γ, 317) Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον· (Il. Κ, 573) Ἐσβάντες κνήμας τ' ἠδὲ λόφον· (Il. Η, 312) Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον· (Od. Θ, 296) Εἰς ἐμὰ δέμνια βάντες (in edd. Τὼ δ' ἐς δ.). Μάχεται τὸ (Od. Ι, 103) Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαινον, εἰ μὴ ἄρα οὐκ ἦν παράθεσις, ἀλλὰ σύνθετον. Ἀμφίβολον τὸ (Il. Ζ, 347) Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα· ἀναγινώσκεται γὰρ καὶ ἐς κῦμα. Et 179, 8 : Εἰς, πρόθεσις ... ἀδιαφόρως κειμένη παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων καὶ ἐπὶ ἀψύχων, (Od. Γ, 317) Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον, καὶ (Od. Σ, 85) Εἰς Ἔχετον βασιλῆα. Οἱ μέντοι μεταγενέστεροι ἀξιοῦσι τὴν μὲν εἰς ἐπὶ ἀψύχων, Εἰς Ῥώμην, Εἰς Ἀλέξανδρον (l. Ἀλεξάνδρειαν), τὴν δὲ ἐς ἐπὶ ἐμψύχων, Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον. Παρὰ μέντοι τῷ ποιητῇ οὐδεμία διαφορὰ, (Il. Η, 312) Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον, καὶ (Od. Α, 184) Ἐς Τεμέσην ... Φασὶ δέ τινες τὴν εἰς πρόθεσιν παραλαμβάνεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ ὁπότε φωνῆεν ἐπιφέρεται, Εἰς Ἀγ. δῖον, (Il. Ι, 147) Εἰς οἶκον Πηλῆος, τὴν δὲ ἐς, ὁπότε σύμφωνον, (Il. Α, 142) Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδές, (438) Ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσαν. Ἀλλ' ἡμεῖς γε λέγομεν ὅτι χρὴ προσθεῖναι τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον· οὐ γὰρ ἐν τῷ καθόλου οὕτως κέχρηται ταῖς προθέσεσιν· ἐπεὶ τί φήσουσι περὶ τοῦ, Εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα, καὶ πάλιν, Οἱ δ' ἐπ' εἰσβαινον (v. de his ll. supra); Ὡς τῇ εἰς κέχρηται συμφώνου ἐπιφερομένου, οὐκ ἐν τῷ καθόλου οὖν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. (Leg. ὥστε τῇ, deleto οὖν, vel οὐκ ἐν τῷ καθ. οὖν, ἀλλ' ὡς ἐ. τὸ π. τῇ εἰς etc.) Comicos ante vocalem non uti forma ἐς, ne in compositis quidem, animadvertit Porson. Præf. ad Eurip. Hec. p. liii. Cujus observationi addit G. Dindorfius ad Aristoph. Ach. 242, ante vocalem ne Tragicos quidem, nisi metro cogente, prætulisse videri formam ἐς, ante consonantes autem et Comicos et Tragicos dixisse ἐς, non εἰς. Fuisse certis locutionibus propriam apud Atticos alterutram formam prodit Helladius Phot. cod. 279, qui quum p. 533, 10 formam ἐς analogiæ convenientiorem judicasset, p. 535, 2 tradit : Οἱ Ἀττικοὶ κατά τι πάτριον ἔθος οὐ χρῶνται τῇ ει διφθόγγῳ ἐν τῷ λέγειν ἐς κόρακας ἢ ἐς μακαρίαν, ἀλλ' ἄνευ τοῦ διχρόνου ἐκφωνοῦσι τὴν πρόθεσιν· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων καὶ μετὰ τοῦ διχρόνου καὶ χωρὶς τοῦ διχρόνου τὴν πρόθεσιν λέγουσιν. Quæ observatio confirmatur quum Aristophanis ll. plurimis tum verbo σκοραχίζω. Suidas tamen sub Εἰς recenset formulam εἰς κόρακας, vel nescius vel securus usus Atticorum, perinde ut Eust., qui multis de hac formula disputans Od. p. 1746, 62 sqq., nunc εἰς exhibet nunc ἐς, nisi fallit scriptura. Ceterum pro ἐς in inscr. ap. Grut. p. 218, A, exhibetur ἐζ. || Tertia forma est Ἐν, quam dial. Doricæ tribuit Gregor. p. 355, ubi ex. Pindaricum ap. Dionys. De comp. verb. c. 22, p. 152, 4=304 : Δεῦτ' ἐν χορὸν, Ὀλύμπιοι, annotavit Koen. Conf. grammat. Meerm. p. 658, et, ubi Bœotica dicitur, Epim. Hom. in Crameri An. vol. 1, p. 169, 22. Add. Valck. ad Theocr. Adon. p. 364, C. Ἐν τὸν θησαυρὸν esse videtur in inscr. Bœot. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 754, 13. || Quarta

forma est Ἐνς. Eust. Il. p. 722, 60 : Καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν (Heraclidem) τὸ οὐ μέντον Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἳ πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησὶ, τὸ ι ἐντάττουσι τὸ ν, τὴν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγοντες καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. Quibus conf. Herodian. in Aldi Hort. Adon. p. 409, ex cod. Leid. emend. a Koen. ad Greg. p. 355. || Quinta, ut videtur, Ἰν. Hesych. : Ἰν φάος, εἰς τὸ φῶς· idemque in gl. vitiosa : Ἰν ἀκρίαν, εἰς ἀκρισίαν. Conf. Valck. l. c. || Sexta Bœotica Ἰς, in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 790, 18; 791, 62, 78, quanquam ib. 81 est εἰς. || Εἰς in libris permutatur sæpe c. ὡς, ut Xen. Anab. 4, 6, 6; 7, 3, 48. Aliquando etiam cum ἐν, ut Diodor. 12, 51; 13, 7; 20, 15. Et c. πρὸς, Xen. Cyrop. 2, 1, 20; 5, 4, 51. L. Dindorf.]

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, Qui nuntiat adventum alicujus, ut in Εἰσαγγέλλω ex Xenoph. proferemus, Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. Sed peculiariter de eo qui apud regem aut alium principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventum et illum ad eum admittendi. Bud. Admissionalem vocat, ex Lampr. [in Alex. Sev. c. 4 : « Salutaretur quasi unus de senatoribus, patente velo, admissionalibus remotis »] fortasse sumta voce. Herodot. [3, 84] : Παριέναι ἐς τὰ βασιλήϊα πάντα τὸν βουλόμενον τῶν ἑπτὰ ἄνευ ἐσαγγελέος. Quo alludens, ut opinor, Lucian. De Syria dea [c. 25] dixit, Ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἄνευ ἐσαγγελέος. Utrobique autem habes ἐσαγγελέος Ionice pro εἰσαγγελέως. [V. in Ἀγγελιηφόρος, Ἀπαγγέλλω, et Ἐξαγγέλλω. Heliodor. 10, 22, p. 491 : Καὶ ταῦτα εἰπὼν, τῆς τε σκηνῆς πλησίον ἐφ' ὑψηλοῦ προκαθίσας, ἧκειν τοὺς πρεσβευτὰς ... Ὁ δὴ οὖν εἰσαγγελεὺς Ἁρμονίας, εἰ πάντας ἅμα, ἢ ἐν μέρει, καὶ ἔθνους ἑκάστου κεκριμένως, καὶ δὴ, εἰ καὶ ἰδίᾳ προσάγειν κελεύοι, διηρώτα. Max. Tyr. Diss. 17, p. 337 Reisk. : Βασιλέα δὲ αὐτὸν δὴ τὸν μέγαν ἀτρεμοῦντα, ὥσπερ νόμον, παρέχοντα τοῖς πειθομένοις σωτηρίαν ὑπάρχουσαν ἐν αὐτῷ· καὶ κοινωνοὺς τῆς ἀρχῆς πολλοὺς μὲν ὁρατοὺς θεοὺς, πολλοὺς δὲ ἀφανεῖς, τοὺς μὲν περὶ τὰ πρόθυρα αὐτὰ εἱλουμένους, οἷον εἰσαγγελέας τινὰς καὶ βασιλεῖ συγγενεστάτους ὁμοτραπέζους αὐτοὺς καὶ συνεστίους, τοὺς δὲ τούτων ὑπηρέτας, τοὺς δὲ ἔτι τούτων καταδεεστέρους. Diodor. 16, 47 : Οὗτος δ' (Aristazanes Persa) ἦν εἰσαγγελεὺς τοῦ βασιλέως, καὶ πιστότατος τῶν φίλων μετὰ Βαγώαν. « Id illi muneris in aula Persica erat, ut res nuntiatas ad regem perferret, exterarum gentium legatos et ceteros, quibus rege convento erat opus, introduceret. Vide Synes. Or. de reg. p. 18, A. Nomen Persicum Admissionum magistri, sic enim Latini vocant, ut Ammian. 15, 5, cum Valesii nota, servavit Hesych. : Ἀζαραπατεῖς· οἱ εἰσαγγελεῖς παρὰ Πέρσαις ». Wessel. Adde Kuhn et Perizon. ad Ælian. V. H. 1, 21. Angl. Plut. Alex. c. 46 : Χάρης, ὁ εἰσαγγελεὺς, et mox : Φίλιππος ὁ εἰσαγγελεύς. Ubi leg. secundo loco Θεαγγελεὺς viderunt intt. Conf. de l. Plut. et dignitate εἰσαγγελέως in aula regis Persarum et Alexandri M. *The philolog. Museum* fasc. 2, p. 373—381. L. D.] || Delator [Gl.], sed proprie ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, Suid. [et Zonar. p. 626.]

Εἰσαγγελία, ἡ, [Nuncius. Polyb. 9, 9, 7 : Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ τῇ πρώτῃ εἰσαγγελίᾳ συνεχυθέντες τὴν μὲν Σπάρτην ἔσωσαν.] Delatio, Accusatio. Εἰσαγγελίαν, inquit Bud., esse aiunt de rebus perperam factis, γραφὴν de legibus perperam latis. Isæus tamen, Harpocrat. teste, rem eandem εἰσαγγελίαν et γραφὴν appellavit. Isocr. De pace [p. 185, C] : Καὶ πολλὴν χάριν ἔχοντα ταῖς εἰσαγγελίαις, καὶ ταῖς γραφαῖς, καὶ ταῖς ἄλλαις συκοφαντίαις. Demosth. Pro cor. [p. 310, 4] ad εἰσαγγελίας et γραφὰς addit etiam εὐθύνας. [Harpocr. et Suid. : Εἰσαγγελία· δημοσίας τινὸς δίκης ὄνομα (δημοσίου δίκης ἀγράφου ὄνομα Suid.) ἐστὶ, τρία δέ ἐστιν εἴδη εἰσαγγελιῶν· ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ δημοσίοις ἀδικήμασι μεγίστοις, καὶ ἀναβολὴν μὴ ἐπιδεχομένοις, καὶ ἐφ' οἷς μήτε ἀρχὴ καθέστηκε, μήτε νόμοι κεῖνται τοῖς ἄρχουσι, καθ' οὓς εἰσάξουσιν (εἰσάγουσιν Suid. perperam), ἀλλὰ πρὸς τὴν βουλὴν, ἢ τὸν δῆμον, ἡ πρώτη κατάστασις ἔστω (l. ἐστί : γίνεται Suid.) καὶ ἐφ' οἷς τῷ μὲν φεύγοντι, ἐὰν ἁλῷ, μέγισται ζημίαι ἐπίκεινται· ὁ δὲ διώκων, ἐὰν μὴ ἕλῃ, οὐδὲν ζημιοῦται, πλὴν ἐὰν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων μὴ μεταλάβῃ, τότε (γὰρ add. Suid.) χιλίας ἐκτίνει· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ οὗτοι μειζόνως ἐκολάζοντο. Ἑτέρα δὲ εἰσαγγ. λέγεται ἐπὶ ταῖς κακώσεσιν· αὗται δέ εἰσι πρὸς τὸν ἄρχοντα, καὶ τῷ διώκοντι ἀζήμιοι, κἂν μὴ μεταλάβῃ τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. Ἄλλη δὲ εἰσαγγ. ἐστὶ κατὰ τῶν διαιτητῶν· εἰ γάρ τις ὑπὸ διαιτητῶν (διαιτητοῦ Suid.) ἀδικηθῇ, ἐξῆν τοῦτο εἰσαγγέλλειν πρὸς τοὺς δικαστὰς, καὶ ἁλοὺς, ἠτιμοῦτο. Ἰσαῖος μέντοι περὶ τοῦ Ἁγνίου (αὐτοῦ Suid. et olim ipse Harpocr. ; sed Vales. : « Lego Ἁγνίου. Locus est p. 78, ubi γραφὴν pro εἰσαγγελίᾳ κακώσεως τοῦ παιδὸς ὀρφανοῦ sumit sæpe, et p. 79. ») Κλήρου (τὸ Suid.) αὐτὸ πρᾶγμα εἰσαγγελίαν καὶ γραφὴν ὠνόμασεν. De h. l. vide quæ notavit Vales., Petit. De Legg. Att. p. 419—45, Herald. Animm. ad Salm. Obss. in Jus Attic. et Rom. 3, 7, p. 220. Lex. rh. Bekk. An. p. 244 : Εἰσαγγελία· δηλατορία. Εἰσαγγελία δὲ καὶ γραφὴ διαφέρει· εἰσαγγ. μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ δημοσίων ἀδικημάτων γίνεται, γρ. δὲ ἐπὶ μικρῶν. Καὶ κυρίως γρ. ἐπὶ τῶν τὰ παράνομα γραφόντων· εἰσαγγ. δὲ κυρίως ἡ περὶ καινῶν καὶ δημοσίων ἀδικημάτων εἰσαγομένη δίκη ὑπὸ τῶν πρυτάνεων, περὶ ὧν διαῤῥήδην μὲν οὐδὲν λέγουσιν οἱ νόμοι, συγχωροῦσι δὲ κρίσεις γίνεσθαι· καὶ τοῦτό ἐστιν, οἷον τὸ ἐν ταῖς τῶν σοφιστῶν διατριβαῖς μελετώμενον τὸ τῶν ἀγράφων ἀδικημάτων. (V. Turnebi Adv. 10, 6.) Idem articulus exstat ap. Suid. s. v. et Zonar. p. 633, sed utrobique e Lex. rhet. Bekk. refingendus. Sedes autem glossæ est Plat. De rep. 8, p. 565, C : Εἰσαγγελίαι δὴ καὶ κρίσεις καὶ ἀγῶνες περὶ ἀλλήλων γίγνονται, ut patet e Scholl. in Plat. p. 187 Ruhnk. (=p. 416 Bekk.), ubi eadem verba leguntur. Omnino conferendus est Pollux 8, 51-53, et 95, ubi v. interpp. « Memorantur causæ publicæ ad senatum et populum etiam deferri solitæ, εἰσαγγελίαι peculiari nomine appellatæ. Ita nempe vocabantur Accusationes de gravissimis criminibus publicis, quæ summam reipublicæ attingerent, in primis proditionis (v. Demosth. supra cit.), quo crimine tenebantur etiam ii, qui arma in prœliis abjecerant, patriam in discrimine versantem deseruerant, in terram hostilem, non missi publica auctoritate, vel ad statum popularem evertendum, abierant, in imperio commiserant aliquid, quod commodis rei publicæ adversaretur, frumentum aliquo, quam Athenas vel ad hostes devexerant; porro si quis promissum populo non præstiterat, vel senatum populumve in fraudem induxerat calumniando, aut decreto senatus vel populi non obtemperaverat, etiam si quis vel statum popularem convellere conatus erat, vel ea dixerat, quæ populo non utilia essent, vel in senatu aut concione petulantem, protervum, immodestum se gesserat, in universum εἰσαγγελία locum habebat in causis omnibus, quæ ad quemnam magistratum primo loco cognoscendæ, examinandæ, in forum adducendæ deferrentur, lege cautum non erat. » Aug. Matthiæ Diss. de judiciis Atheniensium P. 2, in Misc. Philol. vol. 1, P. 3, p. 229 sqq. Plura apud ipsum virum doctum vide in notis, idoneos locos e Gr. scriptt. et gramm. afferentem. Angl.]

Εἰσαγγέλλω, Renuntio, Refero. Xenoph. Cyrop. 8, [3, 20] : Εἰσαγγέλλετε πρὸς ἐμὲ, ἵνα κοινῇ βουλευόμενοι κ. τ. λ. Idem Symp. [1, 11] : Κρούσας τὴν θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι, εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη. [De janitore item Herodot. 3, 118 : Ἤθελε ἐς τὰ βασιλήϊα ἐσελθὼν χρηματίσασθαι τῷ βασιλέϊ· καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ νόμος οὕτω εἶχε τοῖσι ἐπαναστᾶσι τῷ μάγῳ ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου, ἢν μὴ γυναικὶ τυγχάνῃ μισγόμενος ὁ βασιλεύς. Οὔκων δὴ Ἰνταφέρνης ἐδικαίευ οὐδένα οἱ ἐσαγγεῖλαι, ἀλλ' ὅτι ἦν τῶν ἑπτὰ, εἰσιέναι ἤθελε. Lysias p. 23, 5 : Ἔπειτα ὡς αὐτὴ τελευτῶσα εἰσαγγείλειε, de ancilla amasii adventum heræ nuntiante. Lucian. Nigrin. c. 2 : Καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην. Eurip. Bacch. 173 : Ἴτω τις, εἰσάγγελλε, Τειρεσίας ὅτι ζητεῖ νιν. De nuntio allato] Demosth. [p. 1207] : Εἰσαγγελθέντων ὑμῖν πολλῶν καὶ μεγάλων πραγμάτων. [Thucydid. 8, 79 : Εἰσηγγέλλετο αὐτοῖς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ ταραχή· 92 : Ὡς εἰσηγγέλθη τοῖς τετρακοσίοις, ἔτυχον δὲ ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ξυγκαθήμενοι. Valck. Id. 1, 117 : Ἐσαγγελθέντων ὅτι Φοίνισσαι νῆες ἐπ' αὐτοὺς πλέουσιν· 131 : Ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρῳάδας ἱδρυθεὶς πράσσων τε ἐσηγγέλλετο αὐτοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους. Conf. 3, 3; 6, 41, 52. Act. id. 8, 51 : Ταῦτα εἰσαγγείλας. Xen. Hipparch. 4, 8 : Ἀεὶ οὕτως κατεσκευάσθαι χρὴ, ὥσπερ ἂν ἥξοντες εἰσηγγελμένοι ὦσιν οἱ πολέμιοι.] || Defero, Postulo, Accuso,

In jus voco. [Plato Leg. 10, p. 910, B : Ὁ μὲν αἰσθόμενος καὶ εἰσαγγελλέτω τοῖς νομοφύλαξιν.] Isocr. Περὶ ζεύγ. [p. 348, A] : Εἰσήγγελλον εἰς τὴν βουλὴν, λέγοντες ὡς ὁ πατήρ μου κ. τ. λ. Et ὁ εἰσαγγείλας pro Delatore, ap. Isæum [p. 45, 2 : Οὐδ' ἐὰν οὐδεμίαν τῶν ψήφων οἱ εἰσαγγείλαντες μεταλάβωσι. Xen. H. Gr. 3, 3, 5 : Εἶπεν ὁ εἰσαγγείλας.] Sic et in voce pass. εἰσαγγέλλομαι pro Deferor, Accusor. [Plato Leg. 6, p. 763, E : Ὁ δὲ μὴ θέλων, ἐὰν εἰσαγγελθῇ πρὸς τοὺς ἄρχοντας, ζημιούσθω πεντήκοντα δραχμαῖς.] Dem. Pro cor. [p. 310, 16] : Οὐκοῦν ἐν μὲν οἷς εἰσηγγελλόμην ὅτε ἀπεψηφίζεσθέ μου. Plut. [Cat. min. c. 26] : Περὶ ὧν εἰσηγγέλθη καὶ διεβλήθη πρὸς τὴν σύγκλητον. Dicitur autem non solum εἰσαγγέλλω σε, sed et εἰσαγγέλλω τι περὶ σοῦ. Plut. [Cic. c. 19], de conjuratione Catilinæ loquens, Τοιαῦτα δ' ἕτερα καὶ Πείσων ἀνὴρ ὑπατικὸς εἰσήγγειλε. Sic Liv. Crimina de aliquo ad Senatum deferre, dixit. [Antiphon. p. 782, 26 R. : Κατηγορήσειν ἔμελλον Ἀριστίωνος ... περὶ ὧν εἰσήγγειλα εἰς τὴν βουλήν. Dio Cass. 38, 14 : Ὁ Κικέρων, ἐπειδὴ καὶ ἐσηγγέλκει περὶ αὐτῶν. Isæus p. 44 : Καὶ οὐκ ἂν εἰσήγγελλες πρὸς τὸν ἄρχοντα. Demosth. Lept. p. 481, 4 : Μίαν μὲν πόλιν εἰ ἀπώλεσεν, ἢ ναῦς δέκα μόνας, περὶ προδοσίας ἂν αὐτὸν εἰσήγγελλον οὗτοι. Plut. Mor. 833, A : Μετὰ δὲ τὴν κατάλυσιν τῶν τετρακοσίων εἰσαγγελθεὶς ... ἑάλω, καὶ ... σὺν τοῖς ἐκγόνοις ἄτιμος ἐνεγράφη. V. Pollux in Εἰσαγγελία cit. Dionys. A. R. 7, 61 : Ἐπειδὴ πάντως, ὦ δήμαρχοι, ψῆφον ἐπενεχθῆναι περὶ τοῦ ἀνδρὸς προθυμεῖσθε, μηθὲν ἔξω τοῦ ἐγκλήματος κατηγορεῖτε, ἀλλ' ἐπειδὴ τυραννίδι αὐτὸν ἐπιχειρεῖν ἐσηγγείλατε, τοῦτο διδάσκετε, καὶ περὶ τούτου τὰς πίστεις φέρετε. Suid. et Zon. p. 648 : Εἰσήγγειλεν, ἐσυκοφάντησεν. « Ὁ Δωὴκ τὸν Ἀχιμέλεχ εἰσήγγειλε παρὰ τῷ Σαοὺλ, καὶ εἰς μαιφονίαν τῶν ἱερέων ἐξέμηνεν. » Quæ res narratur 1 Reg, 22 et ab Josepho A. J. 6, 12, notante Kust. Plura v. in Εἰσαγγελία. || Εἰσαγγέλλομαι, Promitto. Dio. Cass. 71, 12 : Καὶ οὗτοι μὲν ἔπραξάν τι ὧν ὑπέσχοντο· Κοτινοὶ δὲ ἐσηγγείλαντο αὐτοῖς ὅμοια ... οὐ μόνον οὐκ ἐποίησαν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον δεινῶς ἐκάκωσαν, καὶ μετὰ ταῦτα ἀπώλοντο. Sic locum accepit Reimar. in ind., at in vers. est, Quum similia Marco nuntiari jussissent. Angl. Leg. videtur ἐπηγγείλαντο. L. Dind.]

[Εἰσάγγελσις, εως, ἡ, i. q. εἰσαγγελία, Annuntiatio. Platon. Definit. p. 414, C : Αἴσθησις ψυχῆς φορὰ, νοῦ κίνησις, ψυχῆς διὰ σώματος εἰσάγγελσις εἰς ὥρας ἀνθρώπων. Coraes.]

Εἰσαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Ad εἰσαγγελίαν pertinens [Accusatorius], Pollux. [8, 51 : Ἡ δ' εἰσαγγελία τέτακται ἐπὶ τῶν ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κατὰ τὸν νόμον τὸν εἰσαγγελτικόν. Demosth. In Timocr. p. 720, 18 : Τιμοκράτης εἶπεν, ὁπόσοι Ἀθηναίων κατ' εἰσαγγελίαν ἐκ τῆς βουλῆς ἢ νῦν εἰσὶν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ τὸ λοιπὸν κατατεθῶσι, καὶ μὴ παραδοθῇ ἡ κατάγνωσις αὐτῶν τοῖς θεσμοθέταις ὑπὸ τοῦ γραμματέως τοῦ κατὰ πρυτανείαν, κατὰ τὸν εἰσαγγελτικὸν νόμον (« Legem de actionibus εἰσαγγελίας nomine venientibus » Reisk.), δεδόχθαι τοῖς θεσμοθέταις, εἰσάγειν τοὺς ἕνδεκα εἰς τὸ δικαστήριον (ἐντὸς) τριάκονθ' ἡμερῶν, ἀφ' ἧς ἂν παραλάβωσιν, ἐὰν μή τι δημοσίᾳ κωλύῃ· ἐὰν δὲ μὴ, ὅταν πρῶτον οἷόν τ' ᾖ. Angl. Dionys. Hal. De Dinarcho, t. 1, p. 364 ed. Gros : Καθ' Ἱμερίου, εἰσαγγελτικὸς, Delatio, Accusatio publica. Perperam interpr. Lat. Expostulatio. Hase.]

Εἰσαγείρω, pro simplici ἀγείρω, Colligo, Congrego [proprie, Intus colligo]. Item, Recolligo, eo sensu quo Recolligere animum dicimus. Hom. Il. O, [240] : Νέον δ' ἐσαγείρατο θυμόν. [Ubi Eust. : Τὸ δὲ, Νέον ἐσαγ. θ., ἀλλαχοῦ συνθεὶς, θυμηγερέειν φησίν· ἀγείρει δὲ θυμὸν ὁ ὀλιγοθυμήσας, ὅπερ ὁ Ποιητὴς ὀλιγηπελέειν φησὶ, καὶ ὀλιγοδρανέειν, καὶ ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι.] Et Φ, [417] : Μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. || Ἐσαγείρατο, pass. signif. pro ἀγήγερται, vel ἠγέρθη, Od. Ξ, [248] : Ἐννέα νῆας στεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός. [Apoll. Rh. 3, 634 : Μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν, ubi e cod. Guelferb. et Il. Φ, 417 leg. μόγις. Angl.]

[Εἰσαγορεύω. Joseph. A. J. 18, 2, 3 : Μιαροὺς δὲ ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας εἶναι τοὺς οἰκήτορας εἰσαγορεύει ἡμῖν τὸ νόμιμον. Kall. Cod. LB., ὠσαγορεύει, Coccei. προσαγορεύει, vel ὑπαγορεύει. « Vox nuspiam obvia et inepta h. l. Scr. ἀγορεύει. Εἰς ortum e fine præced. verbi. » Ernesti. At quum lex dicatur διαγορεύειν, non ἀγορεύειν, malimus διαγορεύει. Angl.]

Εἰσάγω, Induco, Introduco, Intromitto. Hom. Od. Ξ, [419] : Οἱ δ' ὖν εἰσάγαγον [εἰσῆγον] μάλα πίονα πενταέτηρον. [Polyb. 24, 1, 8 : Ἐπὶ δὲ τούτῳ τὸν Δημήτριον εἰσαγαγόντες οἱ στρατηγοὶ παρεκαλέσαντο τοὺς κατηγοροῦντας τοῦ Φιλίππου πάντας· 30, 4, 6 : Εἰσαγαγόντος αὐτοὺς Ἀντωνίου τοῦ δημάρχου (in concionem). Imperf. freq. Herodot. 1, 196 : Ταύτας ... ἐς ἓν χωρίον ἐσάγεσκον ἁλέας. Ap. eund. de fluvio derivando 1, 191 : Τὸν ποταμὸν διώρυχι ἐσαγαγὼν ἐς τὴν λίμνην. Et de uxore in matrimonium ducenda 5, 40 : Καὶ ἄλλην πρὸς ταύτῃ ἐσάγαγε γυναῖκα τεκνοποιόν.] Apud Is. εἰσάγειν δῶρα, Afferre munera exponitur. [Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 134 : Εἰσήχθη καὶ αὐτὴ πρὸς βασιλέα ... εἰσαγαγοῦσα καὶ δῶρα πολυτελῆ. L. D.] Verbo εἰσάγω opponitur ἐξάγω : sic Xen. τοῖς κάμνουσιν ἰατροὺς εἰσάγειν dixit, Medicos intromittere ad ægrotos, vel adducere. Quidam interpr. Medicos ægrotis adhibere. [Comm. 2, 4, 3 : Καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας ἔφη τοῖς μὲν οἰκέταις καὶ ἰατροὺς εἰσάγοντας. Demosth. p. 1159, 20 : Ἐπειδὴ ... ἐπαγγείλαντός μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον ἰατρόν. Improprie Thucyd. 5, 35 : Βοιωτοὺς δὲ πειράσεσθαι καὶ Κορινθίους ἐς τὰς σπονδὰς ἐσαγαγεῖν. Et alia figura Soph. El. 39 : Ὅταν σε καιρὸς εἰσάγῃ· Tr. 29 : Νὺξ γὰρ εἰσάγει καὶ νὺξ ἀπωθεῖ διαδεδεγμένη πόνον. Et rursus aliter Polyb. 4, 20, 6 : Οὐδὲ τοὺς παλαιοὺς Κρητῶν καὶ Λακεδαιμονίων αὐλὸν καὶ ῥυθμὸν εἰς τὸν πόλεμον ἀντὶ σάλπιγγος εἰκῇ νομιστέον εἰσαγαγεῖν. || Importo. Thucyd. 2, 6 : Στρατεύσαντες ἐς Πλάταιαν σῖτόν τε ἐσήγαγον καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον· 4, 26 : Ἐς τὴν νῆσον ἐσάγειν σῖτον, et mox iterum iterumque. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 78, 15 : Ἀτέλειαν χρημάτων πάντων ὧν ἂν εἰσάγωσι καὶ ἐξάγωσι ἐπὶ κτήσει· 220, 18 : Ἀσυλία ἐν Δήλῳ καὶ αὐτοῖς καὶ ἐργάταις καὶ σκεύεσι καὶ ὅσα ἐξάγωσιν ἢ εἰσάγωσιν ἐφ' ἑαυτῶν χρείᾳ. Æneas Tact. c. 10, p. 31 : Τῷ εἰσάγοντι κατὰ πλῆθος τῶν εἰσαγομένων τόκους προκεῖσθαι. || Infero. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 166, 28 : Τὴν τιμὴν εἰσαγέτω ἐπὶ τὴν [δημοσίαν τράπε]ζαν. || Introduco, Adhibeo. Eur. Phœn. 1408 : Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς τὸ Θεσσαλὸν εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός. || Construitur c. dat. Eur. Alc. 1112 : Σὺ δ' αὐτὸς αὐτὴν εἴσαγ', εἰ δοκεῖ, δόμοις· Hipp. 526 : Εἰσάγων γλυκεῖαν ψυχαῖς χάριν. C. accus. Hom. Il. Ω, 719 : Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα. Itaque ib. 620 : Ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα, Ἴλιον εἰς ἀγαγὼν, malim εἰσαγαγών. V. l. Herodoti in Εἰσάγομαι citandum. Æsch. Cho. 77 : Ἐκ γὰρ οἴκων πατρῴων δούλιον ἐσᾶγον αἶσαν. Eur. Hec. 1148 ; Μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει δόμους· Phœn. 365 ; Ἥ μ' εἰσήγαγε τείχη πατρῷα. L. D.] Passiva εἰσάγεσθαι et ἐξάγεσθαι, Importari et Exportari. Dem. Pro cor. [p. 276] : Οὔτε γὰρ ἐξήγετο τῶν ἐκ τῆς χώρας γιγνομένων οὐδὲν, οὔτ' εἰσήγετο, ὧν ἐδεῖτ' αὐτῷ. [Thucyd. 6, 103 : Τὰ δ' ἐπιτήδεια τῇ στρατιᾷ ἐσήγετο ἐκ τῆς Ἰταλίας παντα χόθεν. Xen. Reip. Ath. 2, 3 : Οὐ γάρ ἐστι πόλις οὐδεμία ἥτις οὐ δεῖται εἰσάγεσθαί τι ἢ ἐξάγεσθαι. Æneas Tact. c. 10, p. 29 : Τῶν δὲ ἐκπεμπομένων καὶ εἰσαγομένων ἐπιστολῶν εἶναι ἐπισκόπησιν. || Introducere, de moribus, religionibus, et sim. Herodot. 2, 49 : Οὐ γὰρ δὴ συμπεσέειν γε φήσω τά τε ἐν Αἰγύπτῳ ποιεύμενα τῷ θεῷ καὶ τὰ ἐν τοῖσι Ἕλλησι· ὁμότροπα γὰρ ἂν ἦν τοῖσι Ἕλλησι καὶ οὐ νεωστὶ ἐσαγμένα. Argum. Arist. Nub. : Ξένους εἰσάγοντος δαίμονας (Socratis). Eur. Bacch. 260 : Τελετὰς πονηρὰς εἰσάγων.] Sed εἰσάγομαι activa etiam signif. positum reperitur, ut [Hom. H. Apoll. 2, 389 : Καὶ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος Ἀπόλλων, οὕστινας ἀνθρώπους ὀργίονας εἰσαγάγοιτο. Herodot. 3, 70 ; Ὁτάνης μέν νυν εἰσάγεται Ἰνταφερνέα, quod in ἐπάγεται mutabat Valck., Schweigh. autem Lex. p. 286, b, interpr. Ascivit, προσεταιρίζεται. Id. de uxore in matrimonium ducenda, ut supra act., medio 5, 39 : Τὴν ἔχει γυναῖκα ... ἀπέντα ἄλλην ἐσαγαγέσθαι· 6, 63 : Οὕτω μὲν δὴ τὴν τρίτην ἐσηγάγετο γυναῖκα. Et 5, 34 : Σῖτα καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, de qua constr. dixi in activo. Sic autem ἐκ πόλιος ἄξαντο, ἄξασθε est Hom. Il. Θ, 545, 505. Thucyd. 8, 16 : Τὸν δὲ πεζὸν οἱ Τήιοι τὸ πρῶτον οὐχ ἐσδεχόμενοι, ὡς ἔφυγον οἱ Ἀθηναῖοι, ἐσηγάγοντο· 91 : Τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι· 108 : Ὁπλίτας ἐσηγάγοντο. Æneas Tact. c. 11 : Ἐπεὶ δὲ ἐν τῷ εἰσάγεσθαι τοὺς ξένους ἦσαν οἱ πλούσιοι· 29 : Ἐργάτας ἅμα οὕτως εἰσηγάγοντο,

ubi est Introducere. Et ubi Importare, apud eund. c. 29 : Ἐπεὶ οὐδενὶ ἄλλῳ τρόπῳ ἠδύναντο ἑτοιμάσασθαι οὐδὲ εἰσαγαγέσθαι ὅπλα. L. D.] ap. Aristot. : Ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατροὺς, Introducunt. Exponitur et Accersunt, Acciunt. Sic e Xen. paulo ante εἰσάγειν. Polyb. 2, [57] : Τούτους εἰς τὰς οἰκίας ἰδίας εἰσαγόμενοι, οὐδὲν ἀπέλιπον τῆς μετὰ ἀλλήλων φιλοφροσύνης. [Apoll. Rh. 3, 622 : Ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο. Aliter Hippocr. De nat. hom. p. 228, 29 : Αἱ δὲ νοῦσοι γίνονται αἱ μὲν ἀπὸ τῶν διαιτημάτων, αἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πνεύματος, ὃ ἑσαγόμενοι ζῶμεν, Ab aere quem ducentes vivimus. Improprie Philostr. V. Soph. 2, 5, 3, p. 573 extr. : Ῥυθμούς τε ποικιλωτέρους αὐλοῦ καὶ λύρας ἐσηγάγετο ἐς τὸν λόγον. L. D.] || Εἰσάγω, Introduco, ut quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes. [Plato Leg. 8, p. 838, C : Ὅταν ἢ Θυέστας ἤ τινας Οἰδίποδας εἰσάγωσιν ἢ Μακαρέας τινὰς ἀδελφαῖς μιχθέντας λαθραίως· Reip. 2, p. 381, D : Μηδ' ἐν τραγῳδίαις ... εἰσαγέτω Ἥραν ἠλλοιωμένην. Schol. Arist. Pac. 656 : Κωφὸν γὰρ εἰσάγει τὸ πρόσωπον. Et de spectaculis ipsis Plat. Apol. p. 35, B : Ὅτι πολὺ μᾶλλον καταψηφιεῖσθε τοῦ τὰ ἐλεινὰ ταῦτα δράματα εἰσάγοντος.]

|| Εἰσάγω, verbum forense, In judicium sisto, ut Bud. interpr. in hoc l. Dem. In Timocr. [p. 733, 12] : Δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα καὶ εἰσαγόντων εἰς τὴν Ἡλιαίαν, Eum undecimviri in vincula conjiciunto atque ad judicium sistunto. Idem Dem. Pro cor. [p. 266] : Ὅτ' ἐμὲ εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, Quum a ratiociniorum præfectis rationem gestæ administrationis reposcebar. Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex, qui et εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur a Dem. [p. 1147, 1175, Xenoph. Hipparch. 1, 9 et 10.] Ceterum plena locutio est εἰσάγειν τὴν δικὴν, vel εἰσάγειν τὴν γραφὴν, Dictare judicium, de quibus vide Bud. Comment. p. 111—112. [Æsch. Eum. 582 : Εἰσάγω δὲ τὴν δίκην. Conf. ib. 580. Plato Leg. 9, p. 871, D : Τὰς δίκας εἰσαγόντων ταύτας. Et cum accus. rei id. Apol. p. 29, A : Τότ' ἄν με δικαίως εἰσάγοι τις εἰς δικαστήριον· 25, C : Πότερον ἐμὲ εἰσάγεις δεῦρο ὡς διαφθείροντα τοὺς νέους. Et cum dat. p. 24, D : Ἐμὲ εἰσάγεις τουτοισὶ καὶ κατηγορεῖς. Et c. genit. criminis p. 26, A : Εἰ δ' ἄκων διαφθείρω, τῶν τοιούτων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων οὐ δεῦρο νόμος εἰσάγειν ἐστίν.] || Εἰσάγειν ap. Hom. pro εἰς ἓν ἄγειν, In unum adducere, ut exp. Eust. in Il. M, [18] : Ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. || Item ἐσάγειν, positum pro εἰσάγειν, accipi ait pro εἰσιέναι vel ὑπάγειν in Il. Z, [252] : Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, intelligens, ut opinor, esse ἐσάγουσα Λαοδίκην, pro ἄγουσα ἐς Λαοδίκην, Proficiscens ad Laodicen; nam et brevium scholl. auctor habet πρὸς Λαοδίκην πορευομένη. Eust. in illo etiam præced. loco ait εἰσαγαγόντες posse intelligi εἰσελθόντες, sed βιαίως καὶ μυθικῶς id intellectum iri.

|| Ἐσάγω, Ionice et Attice pro εἰσάγω, Introduco, vel Duco aut Deduco, in Il. Ω, [446], de Mercurio, Ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας, Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. At Il. Z, [252] : Λαοδίκην ἐσάγουσα, pro πορευομένη πρὸς Λαοδίκην. Neutraliter enim aliquando accipitur pro Introeo, Ingredior, ut et alia ab ἄγω composita.

[Εἰσαγόμενοι, Catechumeni, quibus prima fidei Christianæ elementa traduntur. Origenes C. Cels. 3, p. 142 : Τὸ τηνικάδε αὐτοὺς εἰσάγειν, ἰδίᾳ μὲν ποιήσαντας τάγμα τῶν ἄρτι ἀρχομένων καὶ εἰσαγομένων. Et p. seq. de Paulo loquens : Ὁ δ' αὐτὸς ἐπιστάμενος μέν τινα τροφὴν εἶναι τελειοτέραν ψυχῆς, τὰ δὲ τῶν εἰσαγομένων παραβάλλεσθαι γάλακτι νηπίων. Euseb. Præp. ev. 12, p. 337 : Παρ' ἡμῖν τοῖς μὲν ἄρτι εἰσαγομένοις καὶ τὴν ἕξιν ἀτελέσιν, ὡς ἂν τὰς ψυχὰς νηπίοις, ἁπλούστερον ἡ ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἀνάγνωσις παραδίδοται. Suicer. || Novitii monachi. Joannes Colobus in vita Ms. S. Païsii : Ἦν γάρ τις τῶν εἰσαγομένων ἀνὴρ κατὰ μόνας ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀσκῶν. Infra νέον μοναχὸν et εἰσαγωγικὸν ἀρχάριον notat. Ducang. App. Gl. p. 64.]

Εἰσαγωγεὺς, έως, ὁ, [Introductor. Plato Leg. 6, p. 765, A : Ἱκανὸς δὲ καὶ περὶ μονῳδίαν εἷς (ἄρχων), εἰσαγωγεύς τε εἶναι καὶ τοῖς ἁμιλλωμένοις τὴν διάκρισιν ἱκανῶς ἀποδιδούς. Arrian. Epict. 3, 26 : Καθαρτὴς ἀνομίας καὶ ἀδικίας, εἰσαγωγεὺς δὲ δικαιοσύνης καὶ ὁσιότητος, de Hercule. || I. q. εἰσαγγελεύς. Suid. : Εἰσαγωγεὺς, ὁ εἰσάγων πρός τινα ἄνθρωπον. « Εὐνοῦχον μὲν τὸν εἰσαγωγέα, καὶ τοὺς τῇδε παρόντας πολλοὺς τὸν ἄνθρωπον λιπαρεῖν, ἐπίπροσθεν βαίνειν. » Quæ sunt verba Procopii An. c. 12. ||], Qui actionem rei dare potest, et lege agere jubere. Dem. [p. 976] : Οἱ δὲ νόμοι καὶ τούτων διδόασι τὰς παραγραφὰς ἀντιλαγχάνειν, περὶ ὧν οὐκ εἰσὶν εἰσαγωγεῖς, Legibus autem exceptiones dantur earum rerum, quarum actiones apud judices proditæ non sunt. V. Bud. Comm. p. 112. [Id. ib. : Τοῦτο τοίνυν ἐμοῦ παραγεγραμμένου πρὸς τῇ ἄλλῃ παραγραφῇ, καὶ οὐκ ὄντων εἰσαγωγέων τῶν θεσμοθετῶν ὑπὲρ ὧν λαγχάνει Πανταίνετος, ἐξαλήλιπται, καὶ οὐ πρόσεστι τῇ παραγραφῇ. Pollux 8, 38 : Τὰ μὲν πρυτανεῖα ὡρισμένα, ὅ,τι ἔδει καταβαλεῖν πρὸ τῆς δίκης τὸν διώκοντα, καὶ τὸν διωκόμενον· εἰ δὲ μὴ, διέγραφον τὴν δίκην οἱ εἰσαγωγεῖς· 93 : Εἰσαγωγεῖς, ἀρχῆς κληρωτῆς ὄνομα· οὗτοι δὲ τὰς δίκας εἰσήγαγον πρὸς τοὺς διαιτητάς. Lex. rh. Bekk. An. p. 246, 14 : Εἰσαγωγεῖς ἦσαν ἑκάστου δικαστηρίου οἱ ἄρχοντες, οἳ εἰσῆγον αὐτοῖς τὰς δίκας. Gl. : Εἰσαγωγεὺς, Lator, Institutor, Accensor. Memorantur εἰσαγωγεῖς etiam in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 339, 19; ib. n. 205, 2, 17, p. 341, 14. L. D. In papyris Ægyptiacis est Princeps Chrematistarum, h. e. summorum judicum provincias obeuntium ad jus dicendum. Peyron Pap. gr. 1, p. 26, 6 : Τοῖς ἐν τῇ Θηβαΐδι χρηματισταῖς ... ὧν ἦν εἰσαγωγεὺς Διονύσιος. Id. 2, p. 2, 37 : Χρηματιστὰς, ὧν εἰσαγωγεὺς Ἀμμώνιος· it. p. 25, 11, et 1, 95, 8. Hase.]

[Εἰσαγωγέω, Introduco. Zonar. p. 644 : Εἰσαγωγῶ, τὸ ὁδηγῶ, καὶ εἰσαγωγὴ, ἡ ἐπὶ τὰ τέλη ὁδήγησις τῶν λόγων. « Kul. τέλεια, recte; explicatur enim usus ecclesiasticus. » Tittmann. Leg. εἰσάγω.]

Εἰσαγωγὴ, ἡ, Introductio, Intromissio, Importatio. Synes. Epist. 57 : Εἰσαγωγῆς ἄρτων ἀπηγορευμένης τοῖς δεσμοφύλαξι. [Plato Leg. 8, p. 847, D : Ἵππαρχοι καὶ στρατηγοὶ τούτων ἔστωσαν κύριοι εἰσαγωγῆς τε καὶ ἐξαγωγῆς. Pollux 9, 22, de terra : Οὐκ ἀρκοῦσαν τρέφειν τοὺς οἰκήτορας, εἰσαγωγῆς χρῄζουσαν, εἰσαγωγίμων σιτίων, ἐπεισάκτων τροφῶν. Introductio, de homine. Antipater Stob. Fl. vol. 3, p. 18 : Τὴν δὲ τῆς γυναικὸς εἴσοδον οἱονεί τινος φρουρᾶς εἰς πόλιν εἰσαγωγήν (νομίζουσιν). De aquæductu s. canali inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 849, n. 1730 : Θεοῖς σεβαστοῖς καὶ τῇ πόλει τὴν κρήγην ... Ξενοκράτης καὶ Εὐμαρίδας ἀνέθηκαν ἐκ τῶν ἰδίων καὶ τὴν τοῦ ὕδατος εἰσαγωγήν. L. D.] || Εἰσαγωγὴ, sequendo signif. τοῦ εἰσάγειν, quum est verbum forense, Constitutio judicii in aliquem. Et τὴν δίκης εἰσαγωγὴν ἀναδύεσθαι καὶ παραιτεῖσθαι, Experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare, Bud. Comm. p. 51. [Plato Leg. 9, p. 855, D : Εἰσαγωγὰς δὲ τούτων (criminum) καὶ προσκλήσεις· 871, C : Τίς ὁ τρόπος τῶν τοιούτων δικῶν τῆς εἰσαγωγῆς. || Hesych. : Εἰσαγωγὴ, ἀρχὴ Ἀθήνησι τῶν τὰ ἐγκλήματα εἰσαγόντων. Ubi Scalig. εἰσαγωγεῖς. Sed « nihil mutandum esse, docet Ulpian. ad Dem. C. Mid. p. 151, ubi totidem verba ». Alb.] || Est præterea εἰσαγωγὴ, Scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, et ad eam lectores velut introducimus, id est ad ejus cognitionem. [Gellius N. A. 16, 8, 1 : « Quum in disciplinas dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici εἰσαγωγάς. » Ernest. Lex. rhet. : « Εἰσαγωγὴ, Propositio, Declaratio, ut τοῦ κεφαλαίου εἰσαγωγὴ, Firmamentorum propositio et tractatio, ap. Hermog. Il. εὑρεσ. 3, p. 90, fit quatuor modis, προτάσει, ὑποφορᾷ, ἀντιπροτάσει, λύσει. Quum vero a Dionys. H. Censur. scriptt. 11, p. 423, Euripides dicitur πολὺς ἐν ταῖς ῥητορικαῖς εἰσαγωγαῖς, significantur Artificia, methodus et formæ dicendi, quibus oratores maxime uti soleant ». Arrian. Epict. 1, 29, 23 : Καὶ ποίαν ἔπραξα ἂν εἰσαγωγὴν, ἵν', ἂν ἰσχυρότερος ἐπιλάβηταί μου τοῦ ἱματίου, μὴ συρῶμαι· 2, 16, 34 : Ὅτι εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας καὶ Χρυσίππεια ἀνέγνων. Athen. 4, p. 159, D : Χρύσιππος δ' ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τῇ εἰς τὴν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν πραγματείαν. Conf. 11, p. 464, D, et dicenda in Συναγωγή. Sextus Adv. log. 8, 428, p. 538 : Ὅτι δ' ἀνεπίκριτόν ἐστι τὸ ὑγιὲς συνημμένον αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν Στωικῶν διδάσκουσιν. Ubi Fabricius : « Non dubium mihi est ad Chrysippum a Sexto respici : inter illius enim scripta Diog. L. 8, 195 memorat περὶ συλλογισμῶν, εἰσαγωγῶν (al.

εἰσαγωγικῶν) πρὸς Ζήνωνα α′, τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν τρόπων πρὸς Ζήνωνα γ′. Conf. supra 223, p. 500 : Κατ' ἀρχὴν τῆς πρώτης περὶ συλλογισμῶν εἰσαγωγῆς παρὰ Χρυσίππῳ τεταγμένοι.» Cum genit. Proculus De sphæra p. 7 ed. Antv. : Πρὸς τὴν πρώτην εἰσαγωγὴν τῆς ἀστρολογίας, iterumque ibid. L. D. Plut. Mor. p. 43, F : Ἀναστάντες γὰρ ἀπὸ τοῦ θρόνου, καὶ ἀποθέμενοι τὰ βιβλία καὶ τὰς εἰσαγωγὰς, ἐν τοῖς ἀληθινοῖς τοῦ βίου μέρεσι μικροὶ καὶ ὑπὸ χεῖρα φαίνονται τοῖς πολλοῖς. Angl. Athen. 8, p. 362, E : Ἔρανοι δὲ εἰσὶν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαί· legendum putes συναγωγαὶ, sed vulgatam defendit Eustath. Od. p. 1702, 6. Vid. Casaub. Hemst. Gl. Inductio, Introductio, Institutio, Institutum.]

Εἰσαγωγικὸς, ἡ, ὸν, Introductorius. Liber aliquis s. tractatus dicitur εἰσαγωγικὸς, ad verbum Introductorius, quo aliqui adhuc rudes ad aliquam disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικὸν, Quod datur pro importatione. [Εἰσαγωγικοὶ sunt Incipientes, Tirones, Pueri adhuc in prima disciplina constituti. Hesych. : Εἰσαγωγικοὺς, νεαροὺς, ἀρχαρίους. Lat. Novelli. V. Ἀρχάριος (et Ducang. supra in Εἰσάγω). Theophan. Hom. 2, p. 8, rationem reddens, cur Christus multa per parabolas docuerit : Ἐπειδὰν πρὸς εἰσαγωγικοὺς ἐποιεῖτο τοὺς λόγους καὶ παχεῖς τὴν διάνοιαν, τούτοις δὲ μᾶλλον ἁρμόδιον ἡ ἐν εἴδει διηγήματος ἐσχηματισμένη διδασκαλία,... διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς διαλέγεται μάλα γλυκέως τοῦτο ποιῶν. Et Hom. 22, p. 140 : Διὰ τοῦτο προσήκει νοεῖν, ὡς τὸ ἀκολουθῆσαι Χριστῷ καὶ τοῖς εἰσαγωγικοῖς ἐφαρμόζει καὶ τοῖς εἰς τὸ τέλειον φθάσασι τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως. Et p. 141, de apost. Petro : Πάλιν εἰσαγωγικὴν φωνὴν ἀκούει, (Jo. 21, 23) Ἐὰν θέλω μένειν αὐτὸν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε; Ita baptismus Joannis vocatur εἰσαγωγικὸν βάπτισμα. Ita ap. Dionys. Areop. cap. 2 Eccl. Hier. Contempl. 3, p. 218, εἰσαγωγικὴ ψυχαγωγία, Introductoria animæ directio vel institutio. In his posteriorib. ll. εἰσαγωγικὸν ad verbum est Introductorium quid, quo adhuc rudes ad aliquam disciplinam vel aliud quidpiam velut introducuntur. Suicer. Novitius in statu religioso, Vita S. Nili etc. p. 14 et 20. Boiss. Conf. Eustath. Opusc. p. 216, 70, aliisque ll., qui indicati sunt in indice.]

[Εἰσαγωγικῶς, Institutionis causa. Dionys. cap. 5 Eccl. Hier. n. 2, p. 305 (5, 1, 2, p. 119, D ed. Lanss.) : Πρὸς ἣν ἱερὰν σκηνὴν εἰσαγ. ἱερογραφῶν τὴν κατὰ νόμον ἱεραρχίαν,... ἐκάλει πάντα τὰ κατὰ τὸν νόμον ἱερουργούμενα. Suicer. Εἰσαγωγικώτερον Pappus Alex. ad Apoll. Perg. Conic. proœm. 5. Cramer.]

Εἰσαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opponitur ἐξαγώγιμος, τροφὴ, Victus qui aliunde importatur. Aristot. Rhet. [1, c. 17 : Ἔτι δὲ, περὶ τροφῆς, πόση δαπάνη ἱκανὴ τῇ πόλει, καὶ ποία ἡ αὐτοῦ τε γιγνομένη καὶ εἰσαγώγιμος, καὶ τίνων τ' ἐξαγωγῆς δέονται, καὶ τίνων εἰσαγωγῆς] : τέχνη, Ars advectitia, externa, Plat. De LL. [8, p. 847, D. Ib. C : Τέχνην δεομένην ξενικῶν τινων εἰσαγωγίμων. Σιτία, Pollux in Εἰσαγωγὴ cit. Schol. Thucyd. 5, 83 : Τουτέστι τῶν εἰσαγωγίμων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοὺς ἀπέκλεισαν. Translate Eurip. fr. inc. 136, 3 : Ἀβέλτεροι δ' ὅσοι γε τὴν σωτηρίαν οἵκοι παρ' αὐτῶν σχόντες... ἄλλην θέλουσιν εἰσαγώγιμον λαβεῖν· Erechth. 1, 8 : Αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι, ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι, i. e. εἰσαγόμεναι.] || Εἰσαγώγιμος δίκη, Lis contra cujus exordium præscriptio objici jure non potest, Bud. e Dem. et Isocr. Vide Comm. p. 112. [Pollux 8, 57 : Παραγραφὴ δ' ἦν ἡ αὐτὴ, καὶ παραμαρτυρία (Ms. διαμ.), ὅταν τις μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι λέγῃ τὴν δίκην. « Εἰσαγώγιμος causa, quæ est ejusmodi, ut liceat eam judicio cognoscendam committi. Demosth. p. 882, 2; 939, 12 : Παραγεγραμμένος μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Et 908, 10. Id. 888, 19 : Ἃ (χρήματα) μὴ καταπλεῖν ὅλως οὕτος δεῦρο ἔπραττε, ταῦτ' εἰσαγώγιμα (i. e. τὴν περὶ τούτων κρίσιν εἰσαγώγιμον) τούτῳ ψηφίσαισθε; Quas ille merces operam dedit ut prorsus huc ne deferrentur, super iis cognitionem in foro vestro agitari a vestris judicibus decernatis?» Reisk. Dinarch. C. Demosth. p. 35 : Καὶ πότερον εἰσαγωγίμους καὶ τὰς τῶν ἄλλων δωροδοκίας ποιήσετε, ἢ ἀνέδην ἐξέσται δῶρα λαμβάνειν καθ' ὑμῶν;]

[Εἰσαείρω. V. Εἰσαίρω.]

Εἰσαθρέω, Conspicio, Conspicor. Hom. Il. Γ, [450] : Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα. [Plato ap. Diog. L. 3, 29 (Anth. Pal. 7, 669) : Ἀστέρας εἰσάθρεῖς Ἀστὴρ ἐμός. Hemst. Theocr. 25, 215 : Πάντῃ δ' ὅσσε φέρων ὅλοὸν τέρας ἐσκοπίαζον, εἴ μιν ἐσαθρήσαιμι. Musæus 335 : Εἴπου ἐσαθρήσειεν ἁλώμενον ὃν παρακοίτην. Wakef. Orph. Arg. 516 : Οὓς τότ' ἐσαθρήσαντες... ἐς μόθον ὁρμαίνοντας· 644 : Ἐσαθρήσασαι ἰόντα· 784 : Ταῦτα δ' ἐσαθρήσας. Anth. Pal. App. 197, 3 : Κἄμ' ἔφυγες ποθέοντα καὶ οὐκ ἐσάθρησας ἰοῦσα· Pal. 9, 159, 1 : Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοιχομένου τις ἐσαθρῶν. Menand. Exc. Leg. p. 162, C=401, 3 : Εἴ γε τὴν κατ' ἐμὲ ἱππείαν ἐσαθρήσουσι.]

Εἰσαίρω, Infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, Apponitur mensa, interpr. Camer. qui auctorem non citat. Ap. Polluc. 6, c. 12 [§ 83] : Αἱ δὲ ἐπιτιθέμεναι καὶ αἰρόμεναι τράπεζαι. [Aristoph. Ran. 518 : Ἀλλ' εἴσιθ', ὡς ὁ μάγειρος ἤδη τὰ τεμάχη ἤμελλ' ἀφαιρεῖν χἠ τράπεζ' εἰσήρετο, i. e. sec. schol. εἰσεφέρετο. Conf. Valck. ad Theocr. Adon. p. 326, B—7, B. Ead. signif. utitur forma poet. Εἰσαείρω Theogn. 976 : Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ' ἐπὶ γαῖα καλύψῃ ... τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἐσαειράμενος (ἐσαειρόμενος Schæf.).]

Εἰσαΐσσω, Irruo aliquo, Irrumpo. Et Ἐσαΐσσω [εἰσάσσω] ap. Aristoph. Nub. [543]; unde affertur in VV. LL., Οὐδ' εἰσῆξε δᾳδας ἔχουσα. [996 : Μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσάττειν. De qua forma HSt. :] Εἰσάττω, Insilio, Ingredior, VV. LL. Fortasse sonat Raptim aut Cum velocitate insilio. [Aristid. vol. 1, p. 313=553 : Συσπειραθεὶς δὲ ὡς εἶχον εἰσῆξα εἰς τὸ δωμάτιον.]

Εἰσαΐω, Audio. Interdum cum gen. rei, interdum et cum accus. Cum gen. rei, ut ap. [Theocr. 7, 88 : Φωνᾶς εἰσαΐων· Apollon. Rh. 1, 764;] Nonn. [Jo. p. 112, 7] : Φθογγῆς εἰσαΐοντα· cum accus., ut Epigr. [Anth. Plan. 4, 227, 4], Τεττίγων εἰσαΐοντα μέλος. Personæ autem genitivum habet. [Apoll. Rh. 2, 194 : Εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου· 1085 : Κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες. Oppian. Cyn. 1, 212 : Εἰσαΐειν κρατερῶν σύνθημα λοχαγῶν. Nicand. Al. 219 : Ἰδαίης ῥιγηλὸν ὅτ' εἰσαΐωσιν ὑλαγμόν. Anth. Pal. 9, 189, 6 : Ἣ γλυκὺν ὕμνον εἰσαΐειν αὐτῆς δόξετε Καλλιόπης. Nonn. Jo. p. 96, 27 : Εἰσαΐειν ... θέσκελον ὀμφήν. Apollon. Rh. 3, 903 : Τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι. L. D. Nullo seq. casu Rhian. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1 : Πᾶσαι δ' εἰσαΐουσι, μιᾶς ὅτε τοὔνομα λέξεις. Hemst. Apoll. Rh. 1, 1103; 3, 145 : Τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι· 3, 368 : Ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις εἰσαΐων, etc. Quintus 12, 121 : Οἱ δέ οἱ εἰσαΐοντες ἀπειρέσιον κεχάροντο.]

[Εἰσακοὴ, ἡ, Exauditio. Philo vol. 1, p. 593, 33 : Συμεὼν ὄνομα μαθήσεως καὶ διδασκαλίας ἐστίν· εἰσακοὴ γὰρ ἑρμηνεύεται· quæ iterantur ib. p. 663, 32. Hase.]

[Εἰσακολουθέω scriptura vitiosa duorum librorum Diodori 19, 30.]

Εἰσακοντίζω, Jaculor in aliquem locum. In VV. LL. exp. Missilia ingero. [Et in Ind. :] Jaculor in, Jacula immitto, Jacula torqueo in. [Herodot. 1, 43 : Περιστάντες τὸ θηρίον κύκλῳ ἐσηκόντιζον· 9, 49 : Ἐσινέοντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν... ἐσακοντίζοντές τε καὶ τοξεύοντες.] Thuc. 2, [79] : Ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον. [Conf. 3, 97, 98; 5, 10; 7, 78. Id. 3, 23 : Ἐσηκόντιζον ἐς τὰ γυμνά. Xen. An. 7, 4, 15 : Ἐπεὶ δ' ἐγένοντο κατὰ τὰς θύρας ἑκάστου τοῦ οἰκήματος, οἱ μὲν εἰσηκόντιζον, οἱ δὲ τοῖς σκυτάλοις ἔβαλλον. L. D. Epinicus ap. Athen. 11, p. 497, B : Ὁ Βελλεροφόντης ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Πηγάσου τὴν πύρπνοον Χίμαιραν εἰσηκοντικώς. Schneid. Pass. Philo vol. 2, p. 101, 31 : Καὶ γὰρ πόρρωθεν μετὰ ῥοίζου καθάπερ βέλος εἰσακοντίζεται. Wakef. Improprie Eur. Hel. 1588 : Αἵματος δ' ἀπορροαὶ ἐς οἶδμ' ἐσηκόντιζον οὔρια ξένῳ, de victimæ cruore in mare manante.]

[Εἰσάκουσις, ἡ, Docilitas. Greg. Tephr. Disput. p. 57, 1 : Διὰ τοῦτο ἄξιος εἶ πειθοῦς καὶ εἰσακούσεως. Hase.]

[Εἰσακουστὸς, ἡ, ὸν, Qui exauditur, Exaudibilis. Basil. t. 1, p. 220, C : Τοῦ τοιούτου ἡ κραυγὴ εἰσακουστὴ τῷ Κυρίῳ. Hase.]

Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, Exaudio [Gl.], ea signif. qua dicitur a Cic., Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Thucyd. 4, p. 133 [c. 34] : Ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἐσακούοντες. Sic 5, p. 180 [c. 45] : Τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουον. [Locus posterior pertinet ad signif. Obtemperandi s. Morem gerendi, de

qua infra. Eurip. Iph. A. 1368 : Μῆτερ, εἰσακούσατε τῶν ἐμῶν λόγων. Theocr. 13, 61 : Ἐσακούσας νεβρῷ φθεγξαμένας· 24, 34 : Ἀλκμήνα δ' ἐσάκουσε βοᾶς. Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 49=57 : Ἐσακούειν τοῦ κλύδωνος. Pass. Aristot. Probl. 11, 37 : Διὰ τί ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω;] || Ponitur ἐσακούω et pro Pareo, ab [Hom. Il. Θ, 97 : Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἐσάκουσε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς, ἀλλὰ παρήιξεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, quanquam eo l. subest etiam signif. Exaudiendi,] Thuc. et alibi. [1, 126 : Ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἐγκλήματα ποιούμενοι, ὅπως σφίσιν ὅτι μεγίστη πρόφασις εἴη τοῦ πολεμεῖν, ἢν μή τι ἐσακούωσι· 3, 4 : Οὐκ ἐσακουόντων δὲ τῶν Μυτιληναίων ἐς πόλεμον καθίσταντο. Conf. 4, 110; 5, 50; 8, 31, 32, 86. Et c. gen. 5, 22 : Ὡς δ' αὐτῶν οὐκ ἐσήκουον. Xen. H. Gr. 5, 2, 13 : Ἐπεὶ δὲ εἰσήκουσαν αἱ ἐγγύτατα αὐτῶν (civitates), ταχὺ καὶ ἐπὶ τὰς πόρρω καὶ μείζους ἐπορεύοντο. C. dat. Herodot. 1, 214 : Ὡς οἱ ὁ Κῦρος οὐκ ἐσήκουσε· 6, 86 : Ὡς οἱ οὐδὲ οὕτω ἐσήκουον οἱ Ἀθηναῖοι. Id. c. accus. rei 9, 60 : Ὥστε καὶ ταῦτα ἐσακούειν.] || Εἰσακούω, in N. T. et ap. LXX Interprr., pro Exaudio, illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic et pass. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiuntur, ut Matth. 6, [7] : Ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur et ipsa precatio εἰσακούεσθαι, ut Lucæ 1, [13]: Διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. || Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, ap. Soph. [Aj. 789] : Τοῦδ' εἰσάκουε τἀνδρός. [OEd. C. 1645 : Τοσαῦτα φωνήσαντος εἰσηκούσαμεν· Tr. 351 : Τούτου λέγοντος τἀνδρὸς εἰσήκουσ' ἐγώ. C. accus. rei Soph. El. 38 : Ὅτ' οὖν τοιόνδε χρησμὸν εἰσηκούσαμεν. Eurip. Hec. 555 : Κἀπεὶ τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος, etc. Apollon. Rh. 1, 766 : Ἑλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι βάξιν· 3, 696 : Τοῖ' ἐσάκουσεν. Duplici structura c. gen. pers. et accus. rei id. 3, 914 : Ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν. Quod schol. exp. : Παρὰ τῶν κασιγνήτων εἰσήκουσε τὴν Μήδειαν κατὰ τὸν ὄρθρον ἀφίξεσθαι εἰς τὸν τῆς Ἑκάτης ναόν. C. partic. sic etiam Eur. El. 416 : Ζῶντ' εἰσακούσας παῖδα. Et similiter Herc. F. 516 : Ὃδ' ἐστὶν ὃν γῆς νέρθεν εἰσηκούομεν. L. Dind.]

[Εἰσακτέον, Introducendum, In jus vocandum. Xenoph. Hipparch. 1, 10 : Εἰς τὸ δικαστήριον τούτους εἰσακτέον. Aristoph. Vesp. 839 : Τοῦτ' ἆρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ εἰσακτέον μοι. Hermog. p. 370.]

[Εἰσάκτης, ου, ὁ, Inductor, Gl.]

[Εἰσαλαλάζω. Hesych. : Ἐσαλάλαζεν, ἐποτνίαζεν, Precabatur.]

[Εἰσαλείφω, Inungo. Hippocr. De nat. mul. p. 566, 14 : Ἐσαλείφειν δὲ ἐς τὸ στόμα τῶν ὑστερέων ἔλαιον χήνειον. L. Dind.]

Εἰσάλλομαι, Insilio. Aor. 1 med. εἰσηλάμην. [Eubul. ap. schol. Arist. Pl. 1130 : Ἀσκὸν εἰς μέσον καταθέντες εἰσάλλεσθε, καὶ καγχάζετε ἐπὶ τοῖς καταρρέουσιν.] —Ἐσαλλομαι, Insilio, ut [Pind. Ol. 8, 38 : Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς. Hom. Il. M, 438, Π, 558 : Ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν. Soph. Antig. 1346 : Τὰ δ' ἐπὶ κρατί μοι πότμος δυσκόμιστος εἰσήλατο. Xen. Cyrop. 7, 4, 4 : Ἐν ταύτῃ (nocte) εἰσήλατο εἰς τὰ τείχη, de eo qui castellis quibusdam dolo potitus esset], Ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in [ep. Diog. L. 8, 75] Anthol. [Pal. 7, 124, 3], Insiliit in crateras ignis. Dicitur et ἐσᾶλτο per syncopen a poetis, [Hom. Il. M, 466 : Ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· N, 679 : Πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο. Aor. sec. forma vulg. Athen. 1, p. 23, D : Σάτυρος παρὰ Σοφοκλεῖ τοῦτό φησιν, ... Τῷ Ἡρακλεῖ ... μέσον εἰς τὸν αὐχέν' εἰσαλοίμην.]

[Εἰσαμείβω, Ingredior. Æsch. Sept. 558 : Ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ ἔσω πυλῶν ῥέουσαν ἀλδαίνειν κακὰ, οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος.]

Εἰσαναβαίνω, Inscendo, Ascendo. Hom. [Il. Θ, 291] : Ἐμὸν [δόμον] λέχος εἰσαναβαίνει [-νοι]. Id. [Il. Ω, 97] : Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι ἐς οὐρανὸν ἀΐχθήτην. [Et alibi ipse aliique Epici. Soph. OEd. T. 876 : Ἀκρότατον εἰσαναβᾶσα. Orac. Theseo editum ap. Gronov. ad Herodot. 1, 65 et Schweigh. ad 5, 92 : Ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λάϊνον οὐδὸν Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήριον εἰσαναβαίνει.]

[Εἰσαναβιβάζω, Impono. Cod. Brunckianus Soph. OEd. T. 877 εἰσαναβιβάσασα vitiose pro εἰσαναβᾶσα.]

[Εἰσαναβολὴ, ἡ, pro ἀναβολὴ, Dilatione, dictum putatur ap. Dion. Cass. 46, 41 : Ἐκεῖνος δὲ ... δεινῶς ἀγαναχτῶν οὐκ ἔτ' ἐσαναβολὰς ἐποιήσατο, ἀλλ' ἐπί τε τὰ ὅπλα καὶ τὴν ἰσχὺν αὐτῶν ἐτράπετο. Sed leg. cum intt. ἀναβ. vel ἐς ἀναβ.]

Εἰσαναγκάζω, pro simplici ἀναγκάζω, Cogo, etc. Platoni : ut εἰσβιάζεσθαι pro βιάζεσθαι, inquit Bud. [Æsch. Prom. 290 : Τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως ἐσαναγκάζει. Plato Tim. p. 49, A : Νῦν δὲ ὁ λόγος ἔοικεν εἰσαναγκάζειν ... ἐπιχειρεῖν.]

[Εἰσανάγω, Deduco in, Adduco. Hom. Od. Θ, 529 : Εἶρερον εἰσανάγουσι. Tryphiodor. 136 : Ὅπως αὐτάγρετον ἄλγος Τρῶες ἀταρβήτοιο θεῆς ἀπατηνορα τέχνην Ἴλιον εἰσανάγωσιν, ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. Wakef. Marian. Anth. Plan. 4, 201, 8 : Ἀλλ' ἐγὼ ἐς καθαρὴν μερόπων φρένα πυρσὸν ἀνάπτω εὐμαθίης, ψυχὴν δ' οὐρανὸν εἰσανάγω. Polyb. 1, 82, 2 : Τοὺς δὲ ζωγρείᾳ πρὸς αὐτὸν εἰσαναχθέντας.]

[Εἰσαναλίσκω, Insumo. Antiphanes Athen. 3, p. 104, A : Οὐ βέβαιον οὐδέν ἐστι, πλὴν ὅσ' ἂν καθ' ἡμέραν εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ.]

Ἐσανδρόω, Viris impleo, Virili prole habitatum reddo. Apoll. Rh. 2 [1, 872] : Τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις Ὑψιπύλης εἴτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον Παισὶν ἐσανδρώσῃ, Donec Lemnum virili sobole implerit. Paulo ante dicit, Ὄφρα κεν αὖτις Ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος. Olim enim in Lemno [ib. 611] κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας Ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι Τρηχὺν ἔρον. Quamobrem illæ zelotypia tactæ et accensæ σὺν τῆσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας Ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος. [Nisi leg, ἐνανδρ. Hemst.]

[Εἰσάνειμι, Ascendo in. Hom, Il. H, 423 : Ἐξ Ὠκεανοῦ οὐρανὸν εἰσανιών. Et sim. Hesiod. Theog. 761. Apoll. Rh. 1, 1092 : Τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα.]

Εἰσανέχω, Insurgo, Exsurgo, VV. LL. [Apoll. Rh. 1, 1360 : Χθονὸς εἰσανέχουσαν ἀκτήν· 4, 291 : Βαθὺν διὰ κόλπον ἴησι σχιζόμενος πόντου Τρινακρίου εἰσανέχοντα· 1578 : Κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηίδα γαῖαν εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ.]

[Εἰσανοράω, Suspicio. Hom. Il. Ω, 307 : Οὐρανὸν εἰσανιδών.]

[Εἰσανορούω, Irruo. Quintus 2, 658 : Τότε δ' ἄμβροτος Ἠὼς οὐρανὸν εἰσανόρουσεν ὁμῶς πολυαλδέσιν Ὥραις· 14, 2 : Ἠὼς οὐρανὸν εἰσανόρουσεν.]

[Εἰσαντλέω, Infundo, Ingero. Athen. 10, p. 416, B : Κλέαρχος δ' ἐν πέμπτῳ βίων Καντιβάρι φησὶ τῷ Πέρσῃ, ὁπότε κοπιάσειε τὰς σιαγόνας ἐσθίων, κεχηνότι καθάπερ εἰς ἄψυχον ἀγγεῖον εἰσαντλεῖν τὴν τροφὴν τοὺς οἰκείους.]

[Εἰσαποβαίνω, Escendo in. Apoll. Rh. 4, 650 : Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους· 1781 : Ἀσπασίως ἀκτὰς Παγασηίδας εἰσαπόβητε. Egredior in, ib. 927 : Ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν.]

[Εἰσαποκλείω, Includo. Severus inter Rhett. Select. Galei p. 229 : Τοὺς ἐχθροὺς ... τοῖς τείχεσιν εἰσαπέκλειον.]

[Εἰσαποστέλλω, Emitto s. Mitto in vel ad. Antonin. Lib. c. 41, p. 274 : Πρόκριδι δὲ εἰσαπέστειλεν ἄνδρα οἰκέτην ... φέροντα χρυσὸν πολύν. Argum. Eur. Or. initio : Νυκτὸς μὲν Ἑλένην εἰσαπέστειλε, μεθ' ἡμέραν δὲ αὐτὸς ἦλθε.]

[Εἰσαράσσω vel Εἰσαράττω, Illido, Impello, Intrudo. Dio Cass. 42, 40 : Τοὺς λοιποὺς ἐς τὰς ναῦς ἐσήραξαν· 51, 26 : Τὴν ἵππον ἐς τοὺς πεζοὺς ἐσήραξε· 68, 31 : Ὥστε καὶ ἐς τὸ στρατόπεδον αὐτοὺς ἐσαραχθῆναι. Gl. : Εἰσήραξον, Inger. De forma Ἐσαρ. HSt. :] Ἐσαράσσω, άξω, Repello : unde illud in VV. LL., Ἐσαράξαντες [σφεας] ἐς τὰς νέας. [Ex Herodot. 5, 116, Postquam eos rejecerunt in ... Id. 4, 128 : Ἐσαράξαντες τὴν ἵππον, scil. ἐς τοὺς πεζούς, Rejectis, Repulsis equitibus usque ad pedites. Schweigh.]

[Εἰσαριθμέω, unde εἰσαριθμούμενος pro εἷς ἀριθμούμενος legebatur olim ap. Diodorum Exc. vol. 2, p. 491, 21.]

[Εἰσαρπάζω, Arripio. Lysias p. 94=29 R. : Οὕτως, ὦ ἄνδρες, ἐκεῖνος τούτων ἔτυχεν, ὥνπερ καὶ οἱ νόμοι κελεύουσι τοὺς τὰ τοιαῦτα πράττοντας, οὐκ εἰσαρπασθεὶς ἐκ τῆς ὁδοῦ, οὐδ' ἐπὶ τὴν ἑστίαν καταφυγών· 97=142 : Φύλακας δὲ κατέστησαν ἐπὶ τοῦ τέγους, ἵν' ὁπότε ἐξέλθοι τὸ μειράκιον, εἰσαρπάσαιεν αὐτόν. Seager. Vertendum, Intus rapio.]

[Εἰσαρτίζω vel Ἐσαρτίζω, Quadro in. Hippocr. De morb. 2, p. 471, 48 : Εἶναι δὲ μέγεθος (spongiam), ὥστε ἐσαρτίζειν ἐς τὸν μυκτῆρα.]

[Εἰσαρύομαι, Haurio. Hippocr. De gland. 4 (?). Schneid.]

[Εἰσᾶς, ᾶ, n. pr. viri in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 382, 57 : ΙΠΠΕΥΣΙ ΕΙΣΑ. Videtur poni pro Ἰσᾶ, ut in iisdem frequens est Εἰσιδοτος et sim. Conf. p. 386, n. 277, 16; p. 391, n. 282, 23; p. 397, n. 287, 9. L. Dindorf.]

[Εἰσάττω. V. Εἰσαΐσσω.]

[Εἰσαυγάζω, Intueor.] Ἐσαυγάζω, ex Epigr. [Diotimi Anth. Pal. 5, 106, 5 : Εἶδος ἐσαυγάζων μοῦνον γλυκὺ], pro Inspicio.

[Εἰσάφασμα, τό. V. Εἰσαφάσσω.]

[Εἰσαφάσσω, Attrecto, Tracto, Immitto manum contrectandi causa. Hippocr. De nat. mul. p. 566, 50 : Ἢν ἐσαφάσσῃς τὸν δάκτυλον, quod p. 576, 55 ἀφάσσων dicitur. Hesych. : Εἰσαφάσματα, εἰσπτήματα, ἀπὸ τοῦ εἰσαφιέναι· ἢ σπαράγματα, Αἰσχύλος Προμηθεῖ λυομένῳ. Id. : Ἐπεσφάσσεσθαι, λαθεῖν, Λάκωνες. Quæ gl. varie tentatur ab intt.]

Εἰσαφίημι, Jacio intro s. projicio. Aut etiam Jaculor intro. [Intromitto. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 14 : Οἱ φύλακες ... οὐκ εἰσαφῆκαν αὐτοὺς πρὸ ἡμέρας. Strabo 15, p. 704 : Εἶτ' εἰσαφιᾶσι (in locum fossa circumdatum) τὰς θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς. Hemst. Joseph. Bell. Jud. 1, 13, 3 : Παρακαλεῖ Πάκορον εἰσαφεῖναι, In urbem admitti; et ib. 5, 13, 1 : Εἰσαφεῖναι τὸν Σίμωνα βοηθὸν, Recipere. Hase.]

Εἰσαφικάνω, Advenio, Pervenio. Hom. Od. X, [99] : Μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν. [Theocr. 22, 29 : Βέβρυκας εἰσαφίκανε.] Apud Hesiod. quoque [Sc. 45], Ἑὸν δόμον εἰσαφίκανε. [Id. fr. ap. schol. Pind. Pyth. 6, 19 : Ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηαι. Apoll. Rh. 3, 888 : Νηὸν δ' εἰσαφίκανε, etc. ᾱ]

Εἰσαφικνέομαι, Advenio. i. q. ἀφικνέομαι. Hom. Od. O, [38] : Συβώτην εἰσαφικέσθαι. [Eur. Andr. 13 : Ἑλλάδ' εἰσαφικόμην. Apoll. Rh. 4, 302 : Ὅως Ἴστροιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοντο, et al.] — Ἐσ., Pervenio ad, Accedo. Ἐσαπικνέεσθαι, Venire ad, Accedere : Ionice ap. Herodot. pro εἰσαφικνεῖσθαι. [1, 2 : Τῇ τε ἄλλῃ χώρῃ ἐσαπικνέεσθαι καὶ δὴ καὶ ἐς Ἄργος· 9, 100 : Φήμῃ τοῖσι Ἕλλησι τοῖσι ταύτῃ ἐσαπίκετο· 101 : Πρὶν τὴν φήμην ἐσαπικέσθαι. Plato Leg. 8, p. 848, A : Ὅσοι χρείᾳ τινὶ πόλεως ... εἰσαφικνοῦνται· Menon. p. 92, B : Αἱ πόλεις ἐῶσαι αὐτοὺς εἰσαφικνεῖσθαι. Xen. Vectig. 3, 12 : Τοῖς εἰσαφικνουμένοις δημόσια καταγώγια· 5, 1 : Πολὺ γὰρ ἂν αὕτη ἡ ἀρχὴ ... πυκνοτέραν εἰσαφικνεῖσθαι πᾶσιν ἀνθρώποις ποιήσειε τὴν πόλιν. Æneas Tact. c 30, p. 91 : Τὰ εἰσαφικνούμενά τε καὶ ἠθροισμένα ὅπλα. L. D. Aristid. vol. 1, p. 182=317 : Τῇ τῶν Ἐλευσινίων τελετῇ τοῖς εἰσαφικνουμένοις ἐξηγηταὶ τῶν ἱερῶν καὶ μυσταγωγοὶ κέκλησθε. Hemst.]

[Εἰσαφύομαι, Infundo, Haurio. Apoll. Rh. 4, 1692 : Ὑδωρ δ' εἰσαφύσαντο. ῠ]

Εἰσβαίνω, vel Ἐσβαίνω, [ήσομαι, Thucyd. 8, 96], Ingredior. [Hom. Od. I, 103 : Οἱ δ' αἶψ' εἰσβαινον.] Ἐσβὰς ἐς ποταμὸν, Herodot. [Ap. eund. est ἐς νῆα ἐσβ. 7, 128; 8, 58, et in var. script. 2, 29; 5, 109, ubi alii ἐμβ. Eur. Electr. 775 : Εἰσβάντες ἦμεν δίκροτον εἰς ἁμαξιτόν.] Apud poetas autem εἰσβῆσαι act. etiam pro Impono, et q. d. Ingredi facio : Hom. Il. A, [310] : Ἐς δ' ἑκατόμβην Βῆσε θεῷ, Imposuit navi, ut contra [438] : Ἐκ δ' ἑκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι, pro Exposuerunt e navi in terram, Eduxerunt e navi. Sic Apoll. Rh. [2, 167] : Ληΐδα τ' εἰσβήσαντες ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι. [Eur. Alc. 1055 : Ἡ τῆς θανούσης θάλαμον εἰσβήσας τρέφω (mulierem); Bacch. 466 : Πόθεν δὲ τελετὰς τάσδ' ἄγεις ἐς Ἑλλάδα; Διόνυσος ἡμᾶς εἰσέβησ' ὁ τοῦ Διός. C. accus. Eur. tum alibi tum Iph. T. 1079 : Εἰσβαίνειν δόμους· Tro. 681 : Αὐτὴ μὲν οὔπω ναὸς εἰσέβην σκάφος. Soph. OEd. C. 997 : Τοιαῦτα μέντοι καὐτὸς εἰσέβην κακά. Anth. Pal. 7, 621, 1 : Στυγερὸν δόμον Ἄϊδος ἔσβην. C. πρὸς Soph. Antig. 1205 : Πρὸς ... νυμφεῖον εἰσεβαίνομεν. C. dat. Soph. Tr. 298 : Ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη. Sine casu Hom. Il. K, 573 : Αὐτοὶ δ' ἰδρῷ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ ἐσβάντες, ubi al. ἐμβ., quam confusionem vidimus supra in Il. Herod. De navibus conscensis Thuc. 1, 143 : Ἐσβάντων αὐτῶν τε καὶ τῶν μετοίκων· 2, 67 : Πορευομένους αὐτοὺς ... ἐπὶ τὸ πλοῖον ... πρὶν ἐσβαίνειν ξυλλαμβάνει. Et alibi sæpe. Xen. H. Gr. 1, 6, 25 : Ἐσβαίνειν ἀναγκάσαντες ἅπαντας. Æsch. Suppl. 471 : Ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκε, κοὐδαμοῦ λιμὴν κακῶν. Ubi al. ἐσβέβηκα.]

Εἰσβάλλω, Injicio, Immitto, opp. τῷ ἐκβάλλω. Sic Herodot. [1, 179], εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον, ut Hom. citra comp., εἰς ἅλα βάλλειν. Quo etiam modo dictum est illud, Ῥόον εἰς ἅλα βάλλει. [Thucyd. 2, 48 : Ὥστε καὶ ἐλέχθη ὑπ' αὐτῶν ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐσβεβλήκοιεν ἐς τὰ φρέατα· 67 : Τοὺς ἐμπόρους ... ἐς φάραγγας ἐσβαλόντες. Translate de cohortibus aciei inserendis 5, 71 : Ἐς δὲ τὸ διάκενον τοῦτο παρήγγελλεν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρως δύο λόχους τῶν πολεμάρχων Ἱπποκοΐδᾳ καὶ Ἀριστοκλεῖ ἔχουσι παρελθεῖν καὶ ἐσβαλόντας πληρῶσαι. Æsch. Prom. 1075 : Μηδέ ποτ' εἴπηθ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον πῆμ' εἰσέβαλεν. Soph. Aj. 60 : Εἰσέβαλλον εἰς ἔρκη κακά. Plut. Mor. p. 653, B : Ἐσπάραττον τὸν Ἐπίκουρον, ὡς οὐ καλὸν οὐδ' ἀναγκαῖον εἰσβεβληκότα λόγον περὶ καιροῦ συνουσίας εἰς τὸ συμπόσιον. L. D.] Eur. quoque [Iph. T. 261] εἰσβάλλειν accus. junxit, sed qui regatur a præp. : Βοῦς πόντον εἰσεβάλλομεν, Boves ad mare ducebamus, vel agebamus. [Id. ead. signif. c. præp. El. 79 : Ἐγὼ δ' ἅμ' ἡμέρᾳ βοῦς εἰς ἀρούρας ἐσβαλὼν σπερῶ γύας.] || Εἰσβάλλω usitatius neutr. pro Ingredior, Introeo, [Irripio, Introrumpo add. Gl.] : cum præp. εἰς Theophr. [H. Pl. 9, 7, 1] : Εἰσβάλλοντι δὲ εἰς τόπον εὐθὺς ἡ ὀσμὴ προσβάλλει. [Diodor. 4, 51 : Εἰς τὴν πόλιν εἰσβαλεῖν ἅμα ἡμέρᾳ. Et ib. : Εἰσβαλεῖν τὴν Μήδειαν εἰς τὰ βασίλεια. Palæph. Incr. c. 14, 4 : Εἰσβάλλοντες εἰς τὴν πόλιν διεφήμιζον ὡς οἱ περὶ Ἀταλάντην καὶ Μειλανίωνα εἰς λέοντας μετεβλήθησαν. C. πρὸς Thucyd. 4, 25 : Τῷ δὲ πεζῷ πρὸς τὴν πόλιν ἐσέβαλλον. Translate Geop. 2, 3, 4 : Ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης τάχιον εἰσβάλλουσα (in ædes).] Sic fluvii ipsi dicuntur εἰσβάλλειν, Ingredi, i. e. Influere, ut Polyb. 4, [41, 1] : Τοῦ γὰρ Ἴστρου πλείοσι στόμασιν εἰς τὸν πόντον εἰσβάλλοντος. De iisdem dicitur et ἐκβάλλειν. Quomodo autem hæc duo contraria signif. verba dici de re ead. possint, docebo in Ἐκβάλλω. [Thomas p. 278 : Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐξίησιν, οὐκ εἰσβάλλει. Quam observationem refellit Herodot. 4, 48 : Ὁ δὲ δὴ Ἀραρός τε καὶ ὁ Νάπαρις ... ἐσβάλλουσι ἐς τὸν Ἴστρον· 49 : Ἐκ δὲ τοῦ Αἵμου τῶν κορυφέων τρεῖς (ποταμοὶ) ἐσβάλλουσι ἐς αὐτόν· 57 : Ἐς Τάναϊν ἄλλος ποταμὸς ἐσβάλλει. Xen. An. 1, 7, 15 : Εἰσβάλλουσι δὲ εἰς τὸν Εὐφράτην (αἱ διώρυχες)· ut omittam recentiores ab intt. Thomæ citatos. C. accus. Eur. Hipp. 1198 : Ἐπεὶ δ' ἔρημον χῶρον εἰσεβάλλομεν. Conf. Bacch. 1043, Andr. 968. Apoll. Rh. 1, 927 : Κούρης Ἀθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα εἰσέβαλον· 4, 639, 826. Et divisim 4, 596 : Ἐς δ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο.] || Ingredior hostiliter; Invado, Aggredior, ut εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, Thuc. [1, 109, 114, 125, etc.], quod et ἐμβάλλειν, et quidem frequentius. [Diodor. 12, 78 : Εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀργείαν. Absolute Thuc. 2, 54 : Ἐσβεβληκότων τῶν Πελοποννησίων. De incurrentibus in hostem id. 6, 70 : Ἐσβαλόντας ἐς τοὺς ὁπλίτας, εἴ τινας προδιώκοντας ἴδοιεν, ἀνέστελλον· 101 : Ἐσβάλλουσιν ἐς τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Ἀθηναίων.] Et πυρετὸς εἰσβάλλει, non addita præp., Galeno, Febris invadit, s. adoritur. [Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 73=83 : Ἦν μὲν ὦν ἡ παραφορὴ ξὺν πυρετῷ ἀρχῆθεν εἰσβάλλῃ· ib. 2, p. 79=89 : Ἢν ἀρχῆθεν ἡ νοῦσος εἰσβάλλῃ· 5, p. 83=94 : Ἢν ὀξέως εἰσβάλλῃ ἡ νοῦσος. L. Dindorf.] — Ἐσβάλλω, pro εἰσβάλλω, Injicio, Immitto [Herodot. 1, 14 : Ἐσέβαλε μέν νυν στρατιὴν καὶ οὗτος ... ἔς τε Μίλητον καὶ ἐς Σμύρνην (l. Σμύρναν). Et ib. 17, 18], Impono. Herodot. [6, 95] : Ἐσβάλλομαι τοὺς ἵππους ἐς νέας, Impono s. Introduco equos in naves. [1, 1 : Ἐσβαλομένους ἐς τὴν νέα (Europam) οἴχεσθαι ἀποπλέοντας. Thuc. 8, 31 : Τὰ μὲν διήρπασαν καὶ ἀνάλωσαν, τὰ δὲ ἐσβαλόμενοι, ἀπέπλευσαν. L. Dind.] Ap. Eundem neutraliter pro Ingredior, Ἐσβάλλει ἐς Τάναϊν : et Ἐσβάλλει ἐς Αἴγυπτον. [Conf. 1, 15 : Ἐς Μίλητόν τε ἐσέβαλε· 16 : Ἐς Κλαζομενάς τε ἐσέβαλε, etc.] Alioqui in neutr. signif. pro Irruo, Invado, Irrumpo. Aristoph. Ach. [762] : Ὄκκ' ἐσβαλεῖτε, τὼς ἀρουραῖοι μύες, Quum irruetis in agros veluti agrestes s. arvales mures. Ubi schol. ἐσβαλεῖν esse vult τό τινας ἐν ἀγρῷ εἰσελθόντας ἐκκόψαι πάντα τὰ ἐν αὐτῷ. [Soph. El. 719 : Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα

καὶ τροχῶν βάσεις ἤφριζον, εἰσέβαλλον ἱππικαὶ πνοαί. || Ordior. Schol. Pind. Nem. 7, 1 : Ἀπὸ τῆς Εἰλειθυίας εἰσβέβληκε, Ab Ilithyia carmen orsus est. Galen. vol. 12, p. 357, D : Κατὰ τὸ ἔαρ εἰσβάλλον, Initio veris. Hemst. Eust. Od. p. 1405, 45 : Τὸ δὲ εἰσβάλλειν καὶ ἡ εἰσβολὴ ἀρχήν τινα ἔργου ἢ πάθους ἢ καὶ τοπικὴν ἐμφαίνει. || Εἰσβαλόντες et εἰσβάντες confusa Diodori 18, 25.]

Εἴσβᾰσις, εως, ἡ, Ingressus. [Eur. Iph. T. 101 : Ἦν δ' ἀνοίγοντες πύλας ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι, θανούμεθα. Seager. Thucyd. 7, 30 : Καὶ ἀποκτείνουσιν αὐτῶν ἐν τῇ ἐσβάσει (in naves) τοὺς πλείστους. Dio Cass. 41, 42 : Ἐν τῇ ἐς τὰ πλοῖα ἐσβάσει. L. Dindorf.]

Εἰσβατὸς, ὁ, ἡ, ut εἰσβατὸς τόπος, Locus quem ingredi possumus. [Thuc. 2, 41 : Πᾶσαν μὲν θάλασσαν καὶ γῆν ἐσβατὸν τῇ ἡμετέρᾳ τόλμῃ καταναγκάσαντες γενέσθαι. Procop. De B. V. p. 286, B : Ὅπως μὴ αὖθις τοῦτο δὴ τὸ ὄρος Μαυρουσίοις ἐσβατὸν ἔσται· De B. G. p. 309, B : (Ἡιὼν) τῷ πεζῷ στρατῷ ἐσβατή. L. D.]

[Εἰσβάλλω, Sugo. Galen. vol. 4, p. 374 : Ὥστε δι' ἄμφω ταῦτα ἀδύνατον ἦν αὐτοῖς, ὥσπερ φυτοῖς τὸν ἐκ τῆς γῆς εἰσβάλλειν χυμόν. L. Dindorf.]

Εἰσβιάζομαι, Vim infero, Violenter aliquid facio. Dem. [p. 1004] : Κατὰ τῶν αὐτοὺς εἰσβιαζομένων ἄκοντας ποιεῖσθαι, Qui violenter se cogunt adoptari. Hæc Bud. Item, Vi ingredior, Bud. q. d. Per vim irrumpo, Vi in aliquem locum contendo. Basil. : Εἰς βασιλείαν εἰσβιασάμενος. Sic Plut. [Num. c. 1] : Εἰσβιάζονται εἰς τοὺς οἴκους. [Aristoph. Av. 32 : Ὁ μὲν γὰρ ὢν οὐκ ἀστὸς εἰσβιάζεται. Diodor. 14, 9 : Εἰσεβιάσαντο πρὸς τὸν Διονύσιον, ubi εἰσεβιβάσαντο libri. Ib. 86 : Ἐντὸς τοῦ διατειχίσματος εἰσεβιάζοντο. Lucian. Nigrin. c. 31 : Καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον ἤδη καὶ παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι· Bis acc. c. 31 : Κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, ... ἐνίων δὲ καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. Dio Cass. 42, 47 : Ἐπὶ τὸν Βόσπορον μετὰ ποῦτο ἐσβιαζόμενον ὁ Ἄσανδρος εἶρξέ τε καὶ ἀπέκτεινε.]

Εἰσβιβάζω, Inscendere facio. Isocr. [De pace p. 169, A] : Καὶ τότε μὲν εἰ τριήρεις πληροῖεν, τοὺς μὲν ξένους καὶ δούλους ναύτας εἰσεβίβαζον.—Ἐσβιβάζω, Introduco. Ion. vel Attice. [Herodot. 1, 60 : Τὴν γυναῖκα ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαντες· 6, 95 : Τὸν πεζὸν στρατὸν ἐσβιβάσαντες ἐς τὰς νέας. Thuc. 7, 60 : Τὰς ναῦς ἁπάσας ... πάντα τινὰ ἐσβιβάζοντες πληρῶσαι. Ib. : Τοξότας ... ἐσεβίβαζον. Xen. An. 5, 3, 1 : Τοὺς πρεσβυτάτους τῶν στρατηγῶν εἰσβιβάσαντες (in naves)· H. Gr. 1, 6, 24 : Ἐσβιβάζοντες τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ὄντας ἅπαντας.]

[Εἰσβλέπω, Intueor, Inspicio. Eur. Ion. 732 : Εἰς ὄμματ', εὔνου φωτὸς εἰσβλέψαι γλυκύ. Seager. Ap. Eur. præter Plut., Stob. ab editoribus citatos Fronto Ep. ad Cæs. 4, 8, legebant ἐμβλέψαι. Cum scriptura librorum conf. Xen. Cyn. 10, 12 : Εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θηρίου. Herodot. 8, 77 : Χρησμοῖσι δὲ οὐκ ἔχω ἀντιλέγειν ὡς οὐκ εἰσὶ ἀληθέες, οὐ βουλόμενος ἐναργέως λέγοντας πειρᾶσθαι καταβάλλειν, ἐς τοιάδε πρήγματα ἐσβλέψας. Xen. Cyn. 6, 23 : Εἰσβλέπουσαι εἰς τὸν κυνηγέτην. Theocrit. 6, 35 : Ἦ γὰρ πρὰν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ubi cod. unus ἐσέδρακον. Cum accus. Eur. Or. 105 ; Οὐκ ἂν δυναίμην μητρὸς ἐσβλέψαι τάφον. Absolute Xen. Conv. 4, 3 : Ἔφη ὁ Ἀντισθένης, ἅμα εἰσβλέπων, ὡς ἐλέγχων αὐτόν. L. D. lxx Job. 6, 28; 21, 5. Symm. Jer. 48, 19. Kall.]

[Εἰσβοάω, Exclamo. Greg. Nyss. t. 2, p. 782, D : Πρὸς τὴν τῶν δημίων ἀπειλὴν ἐλεεινῶς εἰσβοώντων. Hase.]

Εἰσβοηθέω, Ingredior ad ferendum auxilium : Auxilior, VV. LL.

Εἰσβολὴ, ἡ, Ingressus, Introitus, [Accessio, Gl.] Sed frequentissime de hostili ingressu : unde et Incursus, et Irruptio, item Expeditio redditur. [Herodot. 6, 92 : Συναπέβησαν δὲ καὶ ἀπὸ Σικυωνίων νεῶν ἄνδρες τῇ αὐτῇ ταύτῃ ἐσβολῇ. Eur. Ion. 722 : Ξενικὸν εἰσβολάν. Thucyd. 2, 13 : Ὡς ἔγνω τὴν ἐσβολὴν ἐσομένην. Et ib. : Ὅτε ἡ ἐσβολὴ τὸ πρῶτον ἔμελλε Πελοποννησίων ἔσεσθαι. Et 32, etc. Xen. H. Gr. 1, 2, 7.] Polyb. : Μετὰ δὲ τὴν εἰσβολὴν, κατεστρατοπεδεύσατο, κ. τ. λ. [Et 4, 1, 1; 5, 4; 57, 1.] Herodian. 7, [12] : Τῆς ἐπ' Ἰταλίαν εἰσβολῆς εἴχετο. Est etiam Aggressio : unde et εἰσβολὴ τοῦ πυρετοῦ. [Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74 =84 : Καιρὸς δὲ πάσης τέγξιος, πλὴν τῆς ἐσβολῆς τοῦ παροξυσμοῦ· 2, p. 80=90 : Πλὴν τῆσι ἐσβολῆσι τῶν παροξυσμῶν. Ammon. p. 78 : Εἰσβολὴ, περίοδος τοῦ πυρετοῦ. Galen. vol. 7, p. 299 : Καλῶ δὲ εἰσβολὴν παροξυσμοῦ τὸν ἀκριβῶς ἤδη πρῶτον χρόνον ἁπλατῆ, τὸν δ' αὐτὸν τοῦτον ἐπισημασίαν εἰώθασιν ὀνομάζειν.] Et Locus ad aggrediendum s. invadendum opportunus. Polit. ap. Herodian. 3, [6, 23], Φρουρήσοντα τῆς Ἰταλίας τὰς εἰσβολὰς, vertit, Qui aditus Italiæ obsideret. [Herodot. 2, 75 : Ἐσβολὴ ἐξ οὐρέων στεινῶν ἐς πεδίον μέγα. Ib. : Τὰς δὲ ἴβις τὰς ὄρνιθας ἁπαντώσας ἐς τὴν ἐσβολὴν ταύτης τῆς χώρας· 7, 207 : Τῆς ἐσβολῆς, de Thermopylis, ubi al. ἐμβ. Thuc. 3, 112 : Αὐτὸς μὲν τὸ ἥμισυ ἔχων ἐπὶ τῆς ἐσβολῆς· 4, 83 : Ἐπὶ τῇ ἐσβολῇ τῆς Λύγκου. Et ib. 127. Eur. Med. 1264 : Κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων πετρᾶν ... ἐσβολάν. Xen. An. 1, 2, 21 : Ἡ δὲ εἰσβολὴ (in Ciliciam) ἦν ὁδὸς ἁμαξιτός. Diodor. 2, 2 : Τὴν Κασπιανὴν, εἰς ἣν εἰσιν εἰσβολαὶ στεναὶ παντελῶς· 33 : Πρὸς ταῖς εἰς τὴν χώραν εἰσβολαῖς· 20, 61 : Τῶν ἀπὸ τῆς χώρας εἰσβολῶν ἀπέκλεισε τοὺς ἐναντίους. Aristid. vol. 2, p. 338=3, 567 : Περὶ τὰς εἰσβολὰς τὰς ἐξ Ἀράβων εἰς Αἴγυπτον. Palæph. Incr. c. 39, 3 : Ἐν δὲ τῇ εἰσβολῇ τῆς χώρας ἦν τῷ Λέρνῳ πολίχνιόν τι, In introitu terræ. Aristoph. Eq. 857 : Ὥστ' εἰ σὺ βριμήσαιο καὶ βλέψειας ὀστρακίνδα, νύκτωρ καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας θέοντες τὰς εἰσβολὰς τῶν ἀλφίτων ἂν καταλάβοιεν ἡμῶν. Schol. : Εἰσβολὰς ὡσεὶ ἔλεγε τῆς χώρας· εἰσβολὰς δὲ ἔλεγον τοὺς τόπους δι' ὧν εἰσέβαλλον οἱ πολέμιοι. Xen. Anab. 1, 2, 21 : Ἐλέγετο δὲ καὶ Συέννεσις εἶναι ἐπὶ τῶν ἄκρων φυλάττων τὴν εἰσβολήν.] || Ingressus fluminis et ostium. Paus. : Ὁ δὲ ποταμὸς κατὰ τὴν εἰσβολὴν, τὴν ἐς τὸ πέλαγος, ἁλμυρὸς ἤδη γίνεται. Sed et εἰσβολὴ, et plur. εἰσβολαὶ sine adjectione sæpe dicuntur. [Herodot. 7, 182 : Ἐξοκέλλει ἐς τὰς ἐσβολὰς τοῦ Πηνειοῦ. Polyb. 4, 40, 9 : Τῆς τῶν ποταμῶν εἰσβολῆς· 41, 6 : Παρ' αὐτὰς τὰς εἰσβολάς. Arrian. Exp. 1, 19, 10 : Ἀπὸ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ τῶν εἰσβολῶν, ubi al. ἐκβ.] || Εἰσβολὴ, Bud. Ingressus et principium, Proœmium, ut εἰσβολὴ τοῦ λόγου, et εἰσβολαὶ τῶν λόγων. Dionys. H. Lysia [§ 17, p. 489, 8 : add. ib. p. 492, 3; 599, ult.] : Φημὶ δὴ πάντων δεξιώτατον εἶναι τὸν ῥήτορα κατὰ τὰς εἰσβολὰς τῶν λόγων καὶ χαριέστατον. Sic Quint., Ingressus operis. Sic autem εἰσβολὴν a Longino [38, 2] accipi puto : Ὁ δ' εὐθὺς ἐν τῇ εἰσβολῇ ταῦτα τίθησιν. [Schol. Hephæst. p. 69=126 : Ἡ εἰσβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου. Suid. v. Ἄρατος Σολεύς : Συνέταξε δὲ βιβλία ταῦτα· τὰ Φαινόμενα, ὧν θαυμάσιος ἡ εἰσβολή. Clem. Al. p. 474, B (=564, 5) : Κατὰ τὴν τοῦ προοιμίου εἰσβολήν. Hemst. Argum. Eur. Med. : Ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ (fabulæ). Antiphan. Athen. 6, p. 223, A : Τὴν καταστροφὴν, τὴν εἰσβολήν (comœdiæ).] — Ἔσβολὴ, pro εἰσβολή. Signif. et Irruptio, Invasio : et Ingressus. Herodot. [2, 75] : Ἔσβολὴ ἐς πεδίον, Ingressus in planitiem. Id. Ἔσβολαὶ ἐς Αἴγυπτον, Ingressus in Ægyptum. Aristoph. Ran. [1104] : Ἔσβολαὶ γάρ εἰσι πολλαὶ χ' ἄτεραι σοφισμάτων, schol. exp. itidem εἴσοδοι, item ἀφορμαὶ, ἀρχαί. [Ib. 956 : Λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμοὺς, Subtilium regularum usus. Eur. Suppl. 93 : Ἔα, τί χρῆμα; καινὰς ἐσβολὰς ὁρῶ λόγων· Ion. 677 : Ὁρῶ δάκρυα καὶ πενθίμους ... στεναγμάτων εἰσβολάς. Seager. Vertendum Initia, de qua signif. dictum proxime ante hanc. De ead. Eust. Od. p. 1405, 45 : Τὸ δὲ εἰσβάλλειν καὶ ἡ εἰσβολὴ ἀρχήν τινα ἔργου ἢ πάθους ... ἐμφαίνει. || Horreum. Suid. : Εἰσβολὰς ἀλφίτων, τὰ σιτοφυλάκια, τὰς ἀποθήκας. || Confus. c. ἐκβολὴ et ἐμβολὴ v. supra in ll. Herodoti et Arriani.]

[Εἰσγίνεσθαι vox nihili, ap. Æschin. Epist. 11, p. 689, ubi εἰσεγένοντο est manifesto vitio. L. D.]

[Εἰσγραφὴ, ἡ, Inscriptio. Dio Cass. 59, 2 : Ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἐς τοὺς ἐφήβους ἐσγραφῇ.]

[Εἰσγράφω, Inscribo. Dio Cass. 36, 36 : Ἐκεῖνον ἔς τε τοὺς φίλους καὶ ἐς τοὺς συμμάχους ... ἐσέγραψε· 37, 46 : Πάντας τοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς γενομένους ἐς τὸ βουλευτικὸν ἐσέγραψαν. Et alibi. Idemque pass. 37, 9 : Τῶν στηλῶν, ἐς ἃς οἱ νόμοι ἐσεγράφοντο, et sæpe alibi. Ælian. N. A. 12, 25 : Πορφυραῖ σκιαὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ (pisci χάρακι) μέσους εἰς κάλλος εἰσγράφουσιν. Med. Mihi inscribo, Soph. Trach. 1167 : Μαντεῖα, ἃ ... Σελλῶν ἐσελθὼν ἄλσος εἰσεγραψάμην. Inscribi facio. Schol. Lucian. Demon. c. 40, a Kall. cit. ; Ἄδηλον ποίᾳ τινὶ εἰσεγράψατο αὐτὸν φρατρίᾳ. Thucyd. 1, 31 : Ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλή-

νων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐσεγράψαντο ἑαυτοὺς οὔτε ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδὰς οὔτε ἐς τὰς Λακεδαιμονίων. Dio Cass. fr. Peiresc. 32, p. 16, 6 : Οἱ Ῥωμαῖοι οὐχ ὅτι κακὸν αὐτοὺς ἔδρασαν, ἀλλὰ καὶ ἐς τὴν πολιτείαν μετὰ ταῦτ' ἐσεγράψαντο.]

[Εἰσδανείζω, Mutuor. Plato Reip. 8, p. 555, C : Ἵνα ὠνούμενοι τὰ τῶν τοιούτων καὶ εἰσδανείζοντες ἔτι πλουσιώτεροί τε καὶ ἐντιμότεροι γίγνωνται.]

[Εἰσδεκτικὸς, ἡ, ὸν, sine interpr. e Const. Apost. 2, 124 (?) cit. Kall. || Εἰσδεκτικὸν, τὸ, Renovationis pretium. Nov. 13 Leonis Imp. : Τῶν γὰρ ἐκδιδομένων ἔφασαν οἰκημάτων, ἤδη τοῦ συμπεφωνημένου χρόνου ἐκμετρηθέντος καὶ περιόδου ἐνστάσης ἀρχῆς καὶ ἀνανεώσεως τῆς τούτων διακατοχῆς, οὐ γίνεσθαι τὴν καταβολὴν ὡρισμένην τινὰ, ἣν καὶ ἰδίως εἰσδεκτικὸν καλοῦσιν, etc. Alexius patr. Cpol. in Jure Græco-Rom. l. 4, p. 258 : Καὶ μάλιστα εἰ μὴ προφανὲς καὶ δῆλον ὅτι εἰς χρειώδεις ἢ ἀναγκαίας ἐξόδους τῶν φροντιστηρίων προεχώρησαν τὰ εἰσδεκτικά. Ducang.]

[Εἰσδεκτὸς, ἡ, ὸν, Intro admittendus, Receptus. Sec. Vatic. legitur Levit. 22, 21 et 29 : ubi viri docti divisim jubent scribi, εἰς δεκτὸν, coll. v. 19. Vid. Schleusn. Lex. Vet. Test. s. h. v. Epiphan. tamen t. 1, p. 497, D : Εἰσδεκτοὶ οὗτοι γίνονται, καὶ οὐκ ἀποβληθήσονται. Hase.]

[Εἴσδεξις, ἡ, i. q. εἰσδοχή. Epiphan. t. 1, p. 506, C : Οὔτε γὰρ παραπεπτωκότος τινὸς εἴσδεξις ἔτι γίνεται. Hase.]

Εἰσδέρκω [Εἰσδέρκομαι], Intueor, Inspicio. [Eur. Hipp. 908 : Ἥ φάος τόδε οὔπω χρόνον παλαιὸν εἰσεδέρκετο.] Unde ἐσέδρακον. [Hom. Il. Ω, 223 : Αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην· Od. I, 146 : Οὔτις τὴν νῆσον ἐσέδρακεν. Apoll. Rh. 1, 598 : Φάραγγας Ὄσσης Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον. Orph. Arg. 463 : Οὐλύμπου δὲ βαθυσκοπέλου πρηῶνας εἰσέδρακον Μινύαι. Et forma Alexandrina εἰσέδρακα ib. 130 : Τρισσὴν δ' Ἑρμείαο κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν. Perf. εἰσδέδορκα, Eur. Androm. 615 : Αὐθέντην δέ σε, μιάστορ' ὥς τιν' εἰσδέδορχ' Ἀχιλλέως· El. 558 : Τί μ' εἰσδέδορκεν, ὥσπερ ἀργύρου σκοπῶν λαμπρὸν χαρακτῆρα;]

Εἰσδέχομαι, Admitto [Gl.] intro, Recipio intro, Excipio. [Pindar. apud Apollonium De constr. p. 142 = 138, 12 : Αὐτόν με πρώτιστα συνοικιστῆρα γαίας ἔσδεξαι τεμενοῦχον. Sophocles Trach. 376 : Τίν' εἰσδέδεγμαι πημονὴν ὑπόστεγον; El. 1128 : Ὡς σ' ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην. Herodot. 1, 144 : Μηδαμοὺς ἐσδέξασθαι τῶν προσοίκων Δωριέων ἐς τὸ Τριοπικὸν ἱερόν· 145 : Οὐκ ἐθελῆσαι πλεῦνας ἐσδέξασθαι. Thuc. 4, 111 : Τοὺς λοιποὺς ἤδη τῶν πελταστῶν ἐσεδέχοντο. Conf. 8, 16. Demosth. p. 219, 24 : Ἐν ταῖς κοιναῖς ὁμολογίαις διειρημένου μηδὲν τοιοῦτον εἰσδέχεσθαι· 1010, 19 : Ἠξίωσεν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν παρ' αὐτὸν εἰσδέξασθαι· 1276, 12 : Τὸ ὕδωρ εἰσδεξάμενον εἰς τὸ ἐμαυτοῦ χωρίον. Geopon. 2, 3, 8 : Τὸν ἀέρα εἰσδεχόμενα. Diog. L. 4, 7 : Τὸν δὲ ἕνεκα τοῦ ἀνθρωπίνου εἰσδέξασθαι (Phrynen). Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 134 : Δοχῆς δὲ γεγονυίας ἐν τῇ Μαναύρᾳ, καθώς ἐστιν ἔθος τοῖς βασιλεῦσι Ῥωμαίων ποιεῖν, ὅταν τινὰ τῶν ἐφ' ἡγεμονίας ἔθνους τινὸς περιφανῶν καὶ μεγάλων εἰσδέχεσθαι μέλλωσι. C. accus. Eur. Suppl. 876 : Φίλων δὲ χρυσὸν πολλάκις δωρουμένων οὐκ εἰσεδέξατ' οἶκον. C. dat. Eur. Cycl. 35 : Ὡς τόν τ' ἀπόντα δεσπότην Κύκλωπ' ἐμὸν καθαροῖσιν ἄντροις μῆλά τ' εἰσδεξώμεθα. C. gen. Soph. OEd. T. 238 : Τὸν ἄνδρ' ἀπαυδῶ τοῦτον, ὅστις ἐστὶ, γῆς τῆσδε ... μήτ' εἰσδέχεσθαι μήτε προσφωνεῖν τινα. Eur. Phœn. 451 : Κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων πείσασά με.]

[Εἰσδίδωμι. Thomas M. p. 279 : Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐξίησιν; οὐκ εἰσβάλλει οὐδὲ εἰσδίδωσιν οὐδὲ εἰσίησιν. Pro ἐκδιδόναι interdum infertur ab librariis, ut Herodoti 4, 44, 48, Liban. vol. 4, p. 909, 2 (coll. Bast. ad Greg. p. 721). Appian. Civ. 2, 153 pro ἔνδους τι πρὸς τὴν παρρησίαν, quod est in melioribus, olim scribebatur ἔσδους. L. D. || Offero, Trado, quo sensu videtur vox Alexandrina. Aristeas De leg. transl. p. 106, 35 : Εἰσδοθέντος δὲ τοῦ προστάγματος, ὅπως ἐπαναγνωσθῇ τῷ βασιλεῖ· et ib. 51 : Τὸν Δημήτριον ἐκέλευσεν εἰσδοῦναι, Libellum sibi dare. Peyron Pap. gr. 1, p. 173, 29 : Εἰσέδωκα ὑπόμνημα κατὰ τῶν εἰρημένων. Hase.]

[Εἴσδοσις, ἡ, Libellus supplex, *Eine Eingabe*. Aristeas De leg. transl. p. 106, 57 : Τῆς δὲ εἰσδόσεώς ἐστιν ἀντίγραφον τόδε· Βασιλεῖ (in ed. non est interpunctum) μεγάλῳ παρὰ Δημητρίου. Et p. 107, 24 : Τῆς δὲ εἰσόδου ταύτης γενομένης, videtur item leg. εἰσδόσεως, quod habent codd. Hase.]

[Εἰσδοχεῖον, τὸ, Receptaculum, ex Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 157 citat Lobeck. ad Phryn. p. 307.]

Εἰσδοχὴ, ἡ, Admissio. [Receptio, Eurip. El. 396 : Αἰνῶ μὲν οὖν τοῦδ' ἀνδρὸς εἰσδοχὰς δόμων. Etym. M. p. 133, 23 : Αἱ μὲν ἄλλαι αἰσθήσεις κατὰ εἰσδοχὴν ἐνεργοῦσιν· αὕτη δὲ (ἡ ὅρασις) μόνη κατὰ ἐκπομπήν.]

Εἰσδρομὴ, s. Ἐσδρομὴ, ἡ, Incursus, Incursio, Impressio, Invasio. [Eurip. Rhes. 604 : Πυλῶν ἔσω λόγχῃ πλατεῖαν εἰσδρομὴν ποιούμενον. Thucyd. 2, 25 : Ἐσπίπτει ἐς τὴν Μεθώνην, καὶ ὀλίγους τινὰς ἐν τῇ ἐσδρομῇ ἀπολέσας τῶν μεθ' ἑαυτοῦ τήν τε πόλιν περιεποίησε κ. τ. λ. L. Dindorf.]

Εἰσδύνω, vel Εἰσδύω, Ingredior, δύνω. Alex. Aphr. : Εἰσδύνοντα τοὺς πόρους. [Stob. Ecl. phys. 2, 7, vol. 2, p. 180 : Ὀδύνην δὲ (dicunt) λύπην εἰσδύνουσαν καὶ καθικνουμένην. Pseudo-Emp. Sphæræ v. 160 (Fabr. B. Gr. vol. 1, p. 488=824) : Ὃ δ' εἰς νότου κέλευθον εἰσδύνω βίᾳ. Aor. εἰσέδυνα Jo. Malal. p. 238, 10 : Λάθρᾳ εἰς τὸ περὶ αὐτὴν εἰσδύνασα πλῆθος. L. D.] Et pass. εἰσδυόμενος [-ον] ἡμῖν [πνεῦμα ex Aristot. Probl. 7, 5; add. 5, 6], Nos subiens, VV. LL. [Herodot. 2, 123 : Ἐς ἄλλο ζῶον ἐσδύεται (anima). Xen. An. 4, 5, 14 : Εἰσεδύοντο εἰς τοὺς πόδας οἱ ἱμάντες. Polyb. 13, 5, 5 : Αὐτὴ δι' αὐτῆς (ἡ ἀλήθεια) εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων. Antig. Car. c. 25 : Τῶν δὲ γαλεῶν τὰ ἔμβρυα ... πάλιν ἐνδύεται κατὰ τὸ στόμα, cod. Par. ap. Bast. Ep. cr. p. 85 εἰσδύεται. Geopon. 5, 20, 2 : Τὰς ῥίζας τὰς εἰσδυομένας τῶν δένδρων ἐκτεμοῦμεν· 22, 4 : Εἰς γὰρ τὴν ἔχουσαν (φλοιὸν χάρακα) κανθαρίδες ... εἰσδύονται. Hesych. : Εἰσδύεται, εἰσέρχεται. Εἰσδυόμενα, εἰσερχόμενα. Εἰσδύσῃ (εἰδῆς cod.), εἰσελεύσει.] At, Εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, ibid. ex Herodoto [6, 138] pro Considerarunt rem esse indignam. Suspicor autem esse i. q. Lat. dicitur Subiit animum cogitatio.—Ἐσδύνω, et Ἐσδύομαι, Ingredior, Introeo, aor. 2 ἐσέδυν, Ingressus sum, tanquam ab Ἔσδυμι. [Soph. OEd. T. 1317 : Οἷον εἰσέδυ μ' ἅμα κέντρων τε τῶνδ' οἴστρημα καὶ μνήμη κακῶν. Pseudeurip. Iph. A. 1583 : Τὴν παρθένον δ' οὐκ εἶδεν οἳ γῆς εἰσέδυ. Herodot. 2, 121 : Ἐσδύντα (in thesaurum). Unde Tzetz. Hist. 1, 13 : Τοὺς θησαυροὺς εἰσδεδυκώς. Apollod. ap. Athen. 6, p. 243, D : Ὡς τὸν Ὀφέλαν ἄκλητον εἰσδεδυκέναι, cit. Valck. ῦν, ῦκα, ῦνω, ὔω L. Dindorf.]

Εἴσδυσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus : ut εἴσδυσις μικρὰ, Aristot. [Inc. ap. Plut. Mor. p. 115, A : Κενὴ δ' εἴσδυσις οὐδ' αἰθέρι. Zosimus 5, 1 : Ἤδη καὶ τὴν βασιλείαν ἑαυτῷ μνᾶσθαι Ῥουφῖνος ὠνειροπόλει, διανοούμενος, ἣν εἶχε θυγατέρα γάμων ὡραίαν κατεγγυῆσαι τῷ βασιλεῖ· ὅπερ εἰσδύσεως πρόφασιν εἶχε. Geopon. 15, 2, 26 : Ὥστε μήτε ἀέρι μήτε ἀνέμῳ εἴσδυσιν ... εἶναι. Eust. Od. p. 1519, 63 : Τὸ δὲ ἀμφίδυμοι ... δηλοῖ τοὺς οἷον διδύμους διὰ τὸ ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχειν εἰσδύσεις, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν καταγωγάς. Conf. Hesych. et Etym. M. in Ἀμφίδυμοι λιμένες. L. Dindorf.]

[Εἰσεάω, Immitto. Geopon. 15, 2, 27 : Τρίτῃ δὲ ἑβδομάδι χρὴ πάντοθεν ἐξανοίξαντα εἰσεᾶσαι φῶς τε καὶ ἀέρα καθαρόν.]

[Εἰσεγγίζω, ap. Polyb. 12, 19, 6 : Ποιήσασθαι τὸ βάθος αὐτῆς (phalangis) ἐπὶ τριάκοντα καὶ δύο, μετὰ δὲ ταῦτα πάλιν εἰς ἑκκαίδεκα, τὸ δὲ τελευταῖον εἰσεγγίζοντα τοῖς πολεμίοις εἰς ὀκτὼ, vel ἐγγίζοντα scrib. videtur cum Reiskio vel συνεγγίζοντα.]

Εἰσεγείρω, Incito, Cogo, VV. LL. Sonat q. d. Incito s. Incitando compello intro. [Videtur fictum ex Εἰσαγείρω.]

[Εἰσειλέω vox nihili, lecta olim Xenoph. Ven. 5, 16 : Καταδύονται εἰς φάραγγας καὶ εἰσειλοῦσι, ubi Brod. εἰς εἰλυούς. Nam quod est ap. Hesychium, Εἰσηλεῖν, εἰσάγειν, εἰσελαύνειν, etiamsi scrib. sit εἰσειλεῖν, vel ut Alb. suspicatur εἰσείλλειν, huic non poterit conferri. L. Dind.]

Εἴσειμι, Introeo, Intro, Ingredior, Introibo etc. Unde εἴσιθι, Xen. [Comm. 3, 11, 15], Ingredere. Et εἰσιέναι εἴς τινα, Ingredi ad aliquem, pro Ingredi domum ejus : quod Bud. interpr. Convenire domi, ap. Lys. [ap. quem ἐπὶ est p. 98, 25.] Hebraica autem

loquendi consuetudine accipitur et aliter voc. Ingredi. At quum Dem. [p. 407, 2] dicit εἰσιέναι περὶ γραφῆς pro Postulari et Causam dicere, sub. δικαστήριον. [Plato Apol. p. 17, C: Οὐδὲ γὰρ ἂν δήπου πρέποι... ὥσπερ μειρακίῳ πλάττοντι λόγους εἰς ὑμᾶς εἰσιέναι. De legatis pro concione dicentibus Thucyd. 4, 118: Ἐκκλησίαν δὲ ποιήσαντας τοὺς στρατηγοὺς καὶ τοὺς πρυτάνεις, πρῶτον περὶ τῆς εἰρήνης βουλεύσασθαι Ἀθηναίους, καθ' ὅ,τι ἂν ἐσίῃ ἡ πρεσβεία περὶ τῆς καταλύσεως τοῦ πολέμου. De choreutis Plato Leg. 2, p. 664, C: Πρῶτον μὲν τοίνυν ὁ Μουσῶν χορὸς ὁ παιδικὸς ὀρθότατ' ἂν εἰσίοι πρῶτος.] Sed et εἰσιέναι γραφήν, ἀγῶνα: item εἰσιέναι εὐθυδικίαν, εὐθυδικίᾳ: de quibus lege Bud. p. 110, ubi exx. τοῦ εἰσιέναι et εἰσελθεῖν commiscet. Et res quæpiam dicitur aliquem εἰσιέναι, pro Eum subire, Ei occurrere. [Proprie Herodot. 4, 43: Αὐτοὶ δὲ ἀδικέειν οὐδὲν ἐσιόντες (oppida). Eurip. Andr. 876: Εἴσιθ' εἴσω, etc. Aristoph. Vesp. 177: Ἀλλ' εἰσιών μοι τὸν ὄνον ἐξάγειν δοκῶ. Cum accus. Hom. Il. Ω, 463: Οὐδ' Ἀχιλῆος ὀφθαλμοὺς εἴσειμι. Eurip. Hipp. 1067: Τίνος ξένων δόμους ἔσειμι· Hel. 1167: Ἐξιών τε κεἰσιὼν δόμους. Et cum præpositt. Eurip. Or. 1119: Εἴσιμεν ἐς οἴκους· El. 661: Καὶ μὴν ἐπ' αὐτάς γ' εἰσίτω δόμων πύλας. Xen. H. Gr. 6, 4, 36: Εἰσιέναι ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον, Intrare ad obtruncandum. Anab. 1, 7, 8: Εἰσῆεσαν παρ' αὐτόν. Thucyd. 2, 51: Αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, εἰσιόντες παρὰ φίλους, Visentes amicos. Plato Phæd. p. 59, D: Εἰσῆμεν παρὰ τὸν Σωκράτη. Xen. Cyrop. 2, 4, 5: Εἰσῄει πρὸς τὸν Κυαξάρην· 1, 3, 14: Εἰσιέναι ὡς ἐμέ, De amatoribus ad amicas commeantibus Athen. 13, p. 585, A: Νόμον συσσιτικὸν συνέγραψε (Gnathæna), καθ' ὃν δεῖ τοὺς ἐραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ τὴν θυγατέρα εἰσιέναι. Et similiter Xen. Conv. 9, 2: Διόνυσος εἴσεισι πρὸς αὐτὴν (Ariadnen). Antonin. Lib. c. 41, p. 280: Ἔπειτα δὲ παρὰ τὴν Πασιφάην εἰσιὼν (Minos) ἐμίγνυτο. Ubi v. Munck, Translate de alimentis Xen. Cyrop. 1, 6, 17: Ἐκπονῶ τὰ εἰσιόντα. Dio Cass. 63, 6: Τἄλλα ὅσα ἐσῄει, χρυσῷ ἐκεκόσμητο.] Et Δεινὸν εἰσῄει Dem., Metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, Quicquid in mentem venit. Bud. p. 111, 218. Item τὰ εἰσιόντα, Cibus et potus, Aristot. De gen. animal. 4. || Εἰσιέναι, Ἐσιέναι, Inire: ἐς σπονδὰς [Thucyd. 5, 30: Οὔκουν παραβαίνειν τοὺς τῶν ξυμμάχων ὅρκους ἔφασαν, οὐκ ἐσιόντες ἐς τὰς τῶν Ἀθηναίων σπονδάς. Et ib. 40, 46 bis. Et absolute τοὺς μὴ ἐσιόντας ib. 35], In fœdera concedere s. ire. [Dio Cass. 55, 12: Τά τε δόρατα, ἃ παρὰ τῶν ἱππέων ἐς τοὺς ἐφήβους ἐσιόντες χρυσᾶ εἰλήφεσαν.] Sic ἐσίῃ, Ineat, Incessat. Herodot.: Ἐπεὰν σφέας ἐσίῃ οἶστρος. [Id. 1, 116: Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα ἐσῄει ἀνάγνωσις αὐτοῦ. Soph. Tr. 1199: Γόου δὲ μηδὲν εἰσίτω δάκρυ. Eurip. Or. 1668: Καίτοι μ' ἐσῄει δεῖμα. Thucyd. 4, 30: Ἀπὸ δὲ τοῦ Αἰτωλικοῦ πάθους... οὐχ ἥκιστα αὐτὸν ταῦτα ἐσῄει· 6, 31: Μᾶλλον αὐτοὺς ἐσῄει τὰ δεινά. Plato Phæd. p. 58, E: Οὔτε ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῄει. Xen. An. 6, 1, 17: Ἥδη μᾶλλον ἢ πρόσθεν εἰσῄει αὐτοὺς ὅπως ἂν καὶ ἔχοντές τι οἴκαδε ἀφίκωνται. C. dat. Plato Phæd. p. 59, A: Διὰ δὴ ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσῄει. Dio Cass. fr. Peiresc. 137, p. 56, 80: Ἀλλά τις αὐτῷ πόθος εἰσῄει. Pseudeurip. Iph. A. 1580: Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσῄει φρενί. Utramque structuram memorat cum ll. Plat. Thomas p. 272. || In scenam prodeo. Plut. Phoc. c. 19: Ὁ μὲν τραγῳδὸς εἰσιέναι μέλλων. Et cum accus. Ago personam in scena. Thomas p. 273: Εἰσῄει τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ ὑπέδυ κάλλιον ἂν εἴποις ἢ ὑπεκρίθη. Demosth. p. 418, 13: Ἴστε γὰρ δήπου τοῦθ' ὅτι ἐν ἅπασι τοῖς δράμασι τοῖς τραγικοῖς ἐξαίρετόν ἐστιν ὥσπερ γέρας τοῖς τριταγωνισταῖς τὸ τοὺς τυράννους καὶ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας εἰσιέναι. Qui l. elapsus e memoria erat Valck. ad Theocr. Adon. p. 391, A. Liban. vol. 3, p. 376, 7: Ὁ μὲν τὴν Πλαγγόνα εἰσιών. || Munus adeo, capesso. Demosth. p. 1138, 8: Ὅτε Σόλων εἰσῄει τὴν ἀρχήν· 1369, 19: Ὅτε εἰσῄει εἰς τὴν ἀρχήν. Plutarch. Mor. p. 813, D: Εἰσιόντα εἰς ἅπασαν ἀρχήν. Unde οἱ εἰσιόντες dicuntur Magistratum inituri. Demosth. p. 1269, 10: Τοὺς ὄρχεις τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι. Herodot. 6, 59: Ἐπεὰν ἀποθανόντος τοῦ βασιλέος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς, οὗτος ὁ ἐσιὼν ἐλευθεροῖ ὅστις τι Σπαρτιητέων τῷ βασιλέϊ ἢ τῷ δημοσίῳ ὤφειλε. Dionys. A. R. 8, 75: Ἐπειδὴ βραχὺς ὁ λειπόμενός ἐστι τῆς ἀρχῆς τοῖς ὑπάτοις χρόνος, τοὺς εἰσιόντας ὑπάτους ὡς ἂν αὐτοῖς κράτιστα δοκῇ ἔξειν, ἐπιτελέσαι· 76: Τὴν δὲ αἵρεσιν τῶν ἀνδρῶν καὶ τἄλλα, ὅσα δεῖ γενέσθαι, τοὺς εἰσιόντας ἐπιτελέσαι ὑπάτους. Similiter Pollux 8, 105: Εἰς μὲν τοὺς ἐφήβους εἰσῄεσαν ὀκτωκαίδεκα ἔτη γενόμενοι. L. Dind.]

[Εἰσείρω. Εἰσειρόμενος var. script. pro διειρόμενος Dionys. De comp. verb. p. 221, 7=430.]

[Εἰσελασία, ἡ, ap. Jo. Malal. p. 396, 7: Καὶ μετ' ὀλίγον καιρὸν ἀπετελέσθη ἐν τῇ Δάφνῃ Ἀντιοχείας κατὰ τὸ ἔθος ἡ συνήθεια τῶν Ὀλυμπίων ἡ λεγομένη· καὶ τοῦ πλήθους τῶν Ἀντιοχέων ἀνελθόντος ἐν Δάφνῃ, οἱ ἐκ τῆς εἰσελασίας ὁρμήσαντες μετὰ τοῦ ἡνιόχου Καλλιόπας κ. τ. λ., Chilmeadus vertit, Qui ex equitatu erant. Rectius fort. Qui e pompa. L. Dindorf.]

[Εἰσέλασις, εως, ἡ, Incursio. Plut. Artox. c. 7: Ὡς πρὶν ἐν χερσὶ γενέσθαι διακόψοντα τὰς τάξεις βίᾳ τῆς εἰσελάσεως, de curribus falcatis.]

[Εἰσελαστικὸς, ἡ, ὸν, unde] Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ Olympionicæ aut Hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur, Bud. p. 887. [Plin. Ep. 10, 118, ubi vid. intt. Carm. Sibyll. 2, p. 195 Ops.: Καὶ τόθμαι μέγας γὰρ αἰὼν εἰσελαστικὸς (in marg. conj. τότε γὰρ μ. αἰ. ἐσελ.) εἴη. Angl. Εἰσελαστικὰ, ludi in honorem athletæ, in patriam cum victoria revertentis. Eckhel. Doctr. num. 4, p. 443. Hase.]

Εἰσελαύνω, [Intro ago. Hom. Il. O, 385: Ἵππους δ' εἰσελάσαντες· Od. K, 83: Ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει. Plut. Mor. p. 962, F: Καὶ τὴν θήλειαν, ἐὰν πλείονα χρόνον ἀποπλανηθῇ, κόπτων ὁ ἄρρην εἰσελαύνει πρὸς τὰ ᾠὰ καὶ τοὺς νεοττούς. L. D. Æschin. C. Tim. p. 25, 10: Ὥσπερ ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις εἰς τὸν τοῦ πράγματος αὐτὸν δρόμον εἰσελαύνετε· C. Ctes. p. 83, 25: Ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, καὶ τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε. Valck.] Invehor, Ingredior equo, curru, Bud. p. 887 e Plut. [Mor. p. 763, F: Κεκοσμημένος εἰσελαύνει πολλαῖς συνωρίσι φιλίας καὶ κοινωνίας. Xen. An. 1, 2, 26: Κῦρος δὲ ἐπεὶ εἰσήλασεν εἰς τὴν πόλιν.] Idem ex Herodiano [4, 11, 3]: Εἰσελάσας εἰς τὴν Παρθυαίων γῆν. Sed generalius etiam pro Ingredior, [navi, Hom. Od. Ν, 113: Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν·] Apoll. Rh. 2, [672]: Λιμέν' εἰσελάσαντες. [Et alibi.] Et εἰσελάαν ἀΐδην, Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 6, 70, 4: Νῆα ... ἧς ἔπι δειλὸς πολλάκις ὠισάμην εἰσελάαν Ἀΐδῃ· sic enim Ms. Palat. dativo.] Sed et cum διά: ut, Εἰσελάσας διὰ τῆς Κολλίνης πύλης, VV. LL., Ingressus per portam Collinam. Ibid. vero e Plut. Themist. [c. 29] affertur Εἰσελαύνει [εἰσελάσαι] διὰ Σάρδεων, pro Incedit per Sardes. [Ap. eund. sæpe de triumphantibus, ut Marc. c. 8: Ψηφισαμένης τῆς συγκλήτου μόνῳ Μαρκέλλῳ θρίαμβον εἰσήλαυνε· Poplic. c. 9: Ἐθριάμβευσε ... Οὐαλέριος εἰσελάσας τεθρίππῳ πρῶτος ὑπάτων. Et de triumpho ipso Marii c. 12: Τήν τε ὑπατείαν ἀνέλαβε καὶ τὸν θρίαμβον εἰσήλασε· Cat. min. c. 31: Τοὺς μέλλοντας εἰσελαύνειν θρίαμβον. L. D. Ælian. V. H. 12, 58: Διώξιππος Ὀλυμπιονίκης ἀθλητὴς ὁ Ἀθηναῖος εἰσήλαυνεν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸν νόμον τῶν ἀθλητῶν. Jo. Chrysost. vol. 2, p. 309, D; 455, E. Valck.] || Irrumpo, Irruo, quocunque modo quis invehatur, Bud. ibid. e Plut. Phoc. [c. 6: Κατέστρεψε τὸν βίον ἐν Χίῳ πρῶτος εἰσελάσας τῇ τριήρει καὶ βιαζόμενος πρὸς τὴν ἀπόβασιν.]

Εἰσέλευσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus. [Thomas M. p. 712: Ἐκβολαὶ (λέγονται) αἱ εἰσελεύσεις αὐτῶν (fluviorum) εἰς τὴν θάλασσαν. Panaret. Chron. Trapez. p. 367, 15: Μετὰ τὴν ἐν Κερασοῦντι εἰσέλευσιν· 368, 4: Ἡ εἰσέλευσις αὐτοῦ.]

[Εἰσελκύω, Traho, Rapio in. Aristoph. Ach. 378: Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον διέβαλλε καὶ ψευδῆ κατεγγλώττιζέ μου (Cleo).] Ἐσελκύω, Att. et Ion. pro εἰσελκύω, Attraho in.

[Εἰσέλκω, idem, Xenarch. ap. Athen. 13, p. 569, B: Αὗται (meretrices) βιάζονται γὰρ εἰσέλκουσί τε. Schneid. Greg. Nyss. t. 1, p. 394, A, de vino: Μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τὸ ἐντὸς εἰσελκόμενος· et t. 2, p. 480, B, de aere quem spiramus: Ἀναγκαίως εἰσελκομένου τε καὶ προχεομένου. Hase.]

[Εἰσελούσιον. V. Εἰσηλούσιον.]

[Εἰσεμβαίνω, Inscendo. Marc. Argent. Anth. Pal. 7,

374, 8 : Ἀλλ' οὐδ' ὡς ναύτην ἔλιπον δρόμον, ἀλλ' ἀπὸ νηὸς ἄλλην πὰρ φθιμένοις εἰσενέβην ἄκατον. Leg. videtur εἰσανέβην. L. Dindorf.] A

[Εἰσεμπλέκω, Intexo. Hesych. : Ἐνεδιάσθη, εἰσενεπλάκη. V. Ἐνδιάζω.]

Εἰσεμπορεύομαι, i. q. ἐμπορεύομαι εἰς, ut Chion loquitur, h. e. Mercaturæ faciendæ gratia aliquo proficiscor, Importandarum mercium causa me confero aliquo. Hesychio vero εἰσεμπορεύεσθαι est τὸ εἰς πολέμους ἐμπορίας χάριν ἀπιέναι, Mercaturæ causa in militiam proficisci.

[Εἰσένεγξις, ἡ, i. q. εἰσαγωγὴ, quod v. Quærendum an hæc vox recte formata sit. Schol. Plat. p. 234 (= 455 Bekk. : Εἰσαγωγοί εἰσιν αἱ εἰς τὰ δικαστήρια εἰσενέγξεις ἑκάστου (sic) τῶν δικῶν). Cod. Paris. 1807 habet εἰσένεξις. Ita προσένεξις exhibet Montefalc. in Anal. Gr. t. 1 indice. Bast.]

Εἰσεπιδημέω, Peregre veniens aliquo deverto. Plato De LL. 12, [p. 952, D] : Ὁ μὲν οὖν ἐκδημῶν, οὕτω καὶ τοιοῦτος ὢν ἐκδημείτω· τὸν δ' εἰσεπιδημήσαντα μετὰ τοῦτον χρὴ φιλοφρονεῖσθαι.

[Εἰσέργω vel εἰσέργνυμι, Includo, non improbabile est latere in gl. Hesychii inter Ἐσένας et Ἔσεσθαι posita Εἰσερνούει, ἐγκλείουσιν, ut scribatur εἰσεργνῦσι vel εἰσέργουσι. Similiter Pergerus et Kust. Herodot. 2, 86 : Ποιησάμενοι δὲ (ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα) ἐσεργνῦσι τὸν νεκρόν. Fort. Hes. respexit l. Her. L. Dind.] B

[Εἰσερπύζω, Irrepo. Plut. Cleom. c. 8 : Εἴς τι δωμάτιον εἰσερπύσας μικρόν. Ælian. N. A. 12, 32 : Ὄφις, ὃς ἂν ἀποκτείνῃ ἄνθρωπον.... οὐκέτι καταδῦναι καὶ εἰσερπύσαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἔχει. Philo vol. 2, p. 553, 4 : Βραχέσιν εἰσερπύσας χωρίοις.] Ἐσερπύζω, Irrepo, pro εἰσερπύζω.

[Εἰσέρπω, idem. Plato t. 9, p. 199 ed. Bip. (?) Angl.]

[Εἰσέρρω, Illabor, Irrumpo, unde] Εἰσήρρησεν, Irrupit, Aristoph. Eq. init. [4] : Ἐξ οὗ γὰρ εἰσήρρησεν εἰς τὴν οἰκίαν. V. schol. [Perf. id. Thesm. 1075 : Νὴ Δι' ὀχληρά γ' εἰσήρρηκας λίαν. Pollux 9, 158 : Εἰσήρρηκεν. Synes. p. 107, C : Παιδάριά τε ἀκολαστότερα τότε δὴ καὶ πλείους μᾶλλον εἰς τὴν οἰκίαν εἰσήρρησαν· 24, C : Στρατεύματα μεγάλα ... συγγενῆ τῶν παρ' ἡμῖν δούλων, εἰς τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰσερρυηκότα. Cod. ap. Bast. ad Greg. p. 94 εἰσηρρηκότα. Hesychius : Εἰσήρρησεν, εἰσεφθάρη. Suidas addit ll. Menandri Exc. Leg. p. 133 : Ὁ δὲ προτερήσας εἰσήρρησεν αὐτόθι, et Simocattæ : Λόγος εἰσέρρησε τοῖς τὴν γείτονα πόλιν οἰκοῦσιν ὡς ἥλω ἡ πόλις. Ubi nota omissum augm., ut in alio ap. eund. Suid. fragm. v. Ἄβρος, p. 25, A : Εἰσέρρει πρὸς τὸν βασιλέα. Jo. Curopalata p. 815, C : Μοῖρα δέ τις αὐτῶν οὐκ ἐλαχίστη τούτων ἀποτμηθεῖσα ἄχρι Θεσσαλονίκης καὶ αὐτῆς Ἑλλάδος εἰσήρισε. Margo, « ἴσ. εἰσήρισε. » Leg. εἰσήρρησε. L. Dindorf.] C

[Εἴσερσις, εως, ἡ, Insertio. Schol. Thucyd. 1, 6 : Χρυσῶν τεττίγων ἐν ἔρσει χρωβύλον ἀνάδουμένοι) ἐν ἔρσει ἢ ἐν εἰσέρσει ἢ ἐν πλοκῇ.]

[Εἰσερύω, Traho in. Hom. Od. M, 317 : Νῆα μὲν ὥρμίσαμεν, κοῖλον σπέος εἰσερύσαντες. Licet etiam scribere divisim εἰς ἐρύσαντες, cujus posituræ ex. v. in Εἰς. L. Dindorf.]

Εἰσέρχομαι, vel Ἐσέρχομαι, [fut. εἰσελεύσομαι, Hom. Od. A, 88], Ingredior, Eo ad, Accedo. Hom. Il. [X, 56 : Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος·] Γ, [184] : Ἤδη καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον ἀμπελόεσσαν· [O, 522 : Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Æsch. Ag. 1334 : Μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε (μέλαθρα), Soph. Tr. 1167 : Σελλῶν ἐσελθὼν ἅλσος. Eur. Alc. 563 : Εἰσελθεῖν δόμους, etc.] Od. O, [406] : Πείνη δ' οὔποτε δῆμον ἐσέρχεται. Herodian. 2, [13] : Ὡς λαθόντες τό, τε στρατόπεδον εἰσέλθοιεν ἀνδρῶν κενόν. [Thucyd. 1, 106 : Κατέλευσαν πάντας τοὺς ἐσελθόντας· 134 : Ἐς οἴκημα οὐ μέγα ὃ ἦν τοῦ ἱεροῦ εἰσελθών· 2, 2 : Ἐσῆλθον περὶ πρῶτον ὕπνον ἐς Πλάταιαν. Et alibi. Xen. H. Gr. 5, 4, 28 : Εἰσῆλθεν οἴκαδε. Æschin. Epist. 10, p. 682 : Ὡς δὲ οἴκαδε εἰσέρχομαι, καταλαμβάνω τὸν Κίμωνα. Plato Hipp. maj. p. 304, D : Ἐπειδὰν εἰσέλθω οἴκαδε εἰς ἐμαυτοῦ. De choris, ut supra εἶσειμι, Plat. Reip. 9, p. 580, B : Καθάπερ γὰρ εἰσῆλθον, ἔγωγε ὥσπερ χοροὺς κρίνω, ἀρετῇ καὶ κακίᾳ καὶ εὐδαιμονίᾳ καὶ τῷ ἐναντίῳ. Similiter de artifice prodeunte in conspectum spectatorum Xen. Anab. 6, 1, 9 : Μετὰ τοῦτο Μυσὸς εἰσῆλθεν· 7, 3, 26 : Εἰσῆλθεν ἀνὴρ Θρᾴξ. Dio Cass. 56, 47 : Τῶν ὀρχηστῶν τινος μὴ θελήσαντος ἐπὶ τῷ τεταγμένῳ μισθῷ ἐς τὸ θέατρον ἐν τοῖς Αὐγουσταλίοις ἐσελθεῖν. C. πρὸς Xen. Comm. 3, 10, 1 : Εἰσελθών ποτε πρὸς Παρράσιον. Ib. 6 : Πρὸς Κλείτωνα τὸν ἀνδριαντοποιὸν εἰσελθών. Et 9 : Πρὸς Πιστίαν τὸν θωρακοποιὸν εἰσελθών. Dio Cass. 51, 12 : Πολλάκις πρὸς ἐμὲ ἐσῆλθεν· 68, 9 : Πρὸς τὸν Τραϊανὸν εἰσελθών. Improprie Xen. Reip. Lac. 7, 5 : Νόμισμα ... εἰς οἰκίαν εἰσελθόν· Vectig. 5, 12 : Τῶν προσόδων τὰς εἰσελθούσας. Thucyd. 2, 54 : Ἐς μὲν Πελοπόννησον οὐκ ἐσῆλθεν (ἡ νόσος) ὅ,τι ἄξιον καὶ εἰπεῖν. Et aliter 5, 36 : Οὕτω γὰρ ἥκιστα ἀναγκασθῆναι Βοιωτοὺς ἐς τὰς Ἀττικὰς σπονδὰς ἐσελθεῖν, ibidemque 48 : Οὐκ ἐσῆλθον ἐς αὐτάς (indutias). Xen. H. Gr. 5, 1, 33 : Ἐς τὰς σπονδὰς ἐσελθεῖν ἠναγκάσθησαν· Cyrop. 1, 5, 1 : Εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους.] In VV. LL. Εἰσέρχεσθαι εἰς τὸ βουλευτήριον ex Æschine [conf. p. 72, 42] pro Adoptari in curiam. At εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, Dem., Postulari et causam dicere : et ἀγῶνα, γραφὴν εἰσελθεῖν, necnon εἰσελθεῖν sine adjectione, pro eod. Bud. p. 110. [Demosth. p. 260, 19 : Γραφεὶς τὸν ἀγῶνα τοῦτον, εἰς ὑμᾶς εἰσῆλθον· 261, 8 : Τὸ ψήφισμα, καθ' ὃ εἰσῆλθον τὴν γραφήν· et sim. 516, 8; 907, 6; 938, 2. Nude 423, 26, et alibi sæpe. L. D. Antiphon p. 146, 25 : Ἐπειδὴ γὰρ οὗτοσὶ ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν, Munus annuum auspicatus est. Valck. Dio Cass. 41, 39 : Πρὶν ἐς τὴν ὑπατείαν, ἐς ἣν ἐκεχειροτόνητο, ἐσελθεῖν· 59, 9 : Πρὶν ἄρξαι τινὰ ἀρχὴν, δι' ἧς ἐς τὴν γερουσίαν ἐσερχόμεθα· 64, 7 : Ἀλλ' οὐ γὰρ εἶχεν, ἅπαξ ἐπὶ τὴν ἀρχὴν εἰσελθὼν ἀναδῦναι. Ubi pro ἐπὶ in aliis libris fuisse videtur ἐς. L. D.] Item Εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, Subire personam Jovis, quod et ὑποδύεσθαι dicitur. Item εἰσελθεῖν εἴς τινα, pro Convenire eum domi. Bud. p. 110, e Lys. [V. s. Εἶσειμι. C. πρὸς de medico ægrotum visente Macho Athen. 8, p. 341, B : Ἰατροῦ τινος πρὸς αὐτὸν εἰσελθόντος. Diog. L. 4, 37 : Εἰσελθὼν οὖν ποτε πρὸς Κτησίβιον νοσοῦντα (Arcesilaus). Cit. Hemst.] Ibid. affert e Plat. [Reip. 1, p. 330, D], Εἰσέρχεται αὐτῷ δέος. Sic autem cum dat. ex Herodoto [1, 24] : Τοῖσι ἐσελθεῖν ἡδονήν. [3, 14 : Αὐτῷ τε Καμβύσῃ ἐσελθεῖν οἶκτόν τινα. Soph. OEd. C. 372 : Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή.] Et cum accus., quæ multo frequentior est constr., ex Eod. [Leg. 8, p. 838, B] : Ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας τοπαράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Item [Leg. 8, p. 835, E] : Εἰσῆλθε δέ [δή] με φοβηθῆναι. Sic Lat. res aliqua dicitur Subire, Incessere animum alicujus, aliquem. De quibus ibid. affertur et ex Eur., Ὅτι μ' εἰσέρχεται, pro Quod mihi in mentem venit [Iph. A, 522. Ib. 1411 : Μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται, et alibi sæpe similiter. Æsch. Prom. 1002 : Εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ... γενήσομαι· Pers. 845 : Ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ ἄλγη. Herodot. 6, 125 : Ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλθε· 3, 42 : Τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα· 7, 46 : Ἐσῆλθε γάρ με λογισάμενον κατοικτεῖραι ὡς βραχὺς εἴη ὁ πᾶς ἀνθρώπινος βίος· 8, 137 : Τὸν δὲ ἀκούσαντα ἐσῆλθε αὐτίκα ὡς εἴη τέρας.] C

[Εἰσευπορέω, Suppedito. Diodor. 16, 40 : Πρέσβεις ἐξέπεμψαν πρὸς τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα, παρακαλοῦντες εἰσευπορῆσαι τῇ πόλει χρήματα.]

Εἰσεφίημι, Intro admitto, i. q. εἰσίημι. [Fort. vitiose pro εἰσαφίημι.]

Εἰσέχω, vel Ἐσέχω, Pertineo, Pertingo, Pervado, Bud. ap. Herodot. In VV. LL. ex Eod. [1, 193; 2, 158] affertur ἐσέχειν ἐς ποταμὸν, θάλασσαν, pro Evadere, Exire. Item [8, 137] : Εἰσέχει εἰς τὸν οἶκον ἥλιος, pro Sol in ædes immeat [vel potius Illucet]. Sed et cum alia constr. ex Eod. [2, 11] : Ἐσέχων κόλπος ἐκ τῆς ἐρυθρῆς. [Ib. : Ἕτερον τοιοῦτον κόλπον καὶ τὴν Αἴγυπτον δοκέω γενέσθαι κου· τὸν μὲν ἐκ τῆς βορηίης θαλάσσης κόλπον ἐσέχοντα ἐπὶ Αἰθιοπίης, τὸν δὲ Ἀράβιον ... ἐκ τῆς νοτίης φέροντα ἐπὶ Συρίης. Ubi eadem signif. dicitur ἐσέχοντα qua φέροντα, E mari aquilonari Æthiopiam versus influentem.] Item [2, 138] : Ἐκ τοῦ Νείλου διώρυχες ἐσέχουσι, ubi quidam ἐσέχειν interpr. Erumpendo ingredi. At ap. Aristid. [vol. 1, p. 128 = 222 et totidem verbis ap. Plut. Alex. c. 44] : Εἰσεχόντων κόλπων ἀπὸ τῆς ἔξω θαλάσσης, redditur, Sinuum ab exteriori Oceano in mediterraneum irrumpentium. [Id. vol. 2, p. 354 = 3, 598 : Τετάρτη δ' ἐκ βορέου καὶ Κασπίας πύλης εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν τόπους εἰσέχει θά- D

λαττα, ἣ καλεῖται Κασπία. Dio Chr. Or. 5, vol. 1, p. 190 : Ἔστι δὲ ἡ Σύρτις κόλπος θαλάττης εἰσέχων ἐπὶ πολὺ τῆς χώρας. Conf. Εἰσήκω. Pausan. 3, 14, 2 : Τὴν ἄκραν τὴν ἐς θάλασσαν ἐσέχουσαν, Excurrentem in mare. Aliter Herodot. 3, 78 : Ἦν γὰρ δὴ θάλαμος ἐσέχων ἐς τὸν ἀνδρεῶνα, Thalamus exitum habens in conclave virorum. || Subsido, in picturis, ut εἰσοχὴ dici de partibus picturarum reductis infra notabimus. Philostr. V. Apoll. 2, 20, p. 71 ult. : Καὶ ὥσπερ λόγος εὐδοκίμου γραφῆς, οἷον εἰ Ζεύξιδος εἴη τι ἢ Πολυγνώτου ἢ Εὐφράνορος, οἳ τὸ εὔσκιον ἠσπάσαντο καὶ τὸ εὔπνουν καὶ τὸ εἰσέχον τε καὶ ἐξέχον. Conf. c. ἐπέχω ap. Meleagr. Anth. Pal. 7, 461, 2 : Παμμῆτορ γῆ χαῖρε· σὺ τὸν πάρος οὐ βαρὺν εἰς σὲ Αἰσιγένην καὐτὴ νῦν ἐπέχοις ἀβαρὴς, ubi cod. ἐσέχοις.]

[Εἰσηγέομαι.] Εἰσηγοῦμαι, Consilio meo alicui velut præeo, Consilium do aliqua de re, Suadeo. [Absolute inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 646, 6 : Εἰσηγησαμένου καὶ τὰ ἀναλώματα παρασχόντος. Ib. vol. 2, p. 26, 7 : Εἰσηγησαμένου Ἀντιφῶντος. Thucyd. 4, 76 : Ἱπποδώρου μάλιστ' ... ἐσηγουμένου τάδε αὐτοῖς παρεσκευάσθη. Conf. 6, 99.] Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, σοὶ τοῦτο, περὶ τούτου : interdum et cum infin., necnon cum ὅπως. Εἰσηγοῦμαι πόλεμον, Dem. [p. 276, 23.] Xen. Hell. 1, [6, 8] : Εἰσηγοῦντο πόρον χρημάτων· et [Comm. 2, 7, 10] : Μὴ οὖν ὄκνει ταῦτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς. [Thuc. 3, 20 : Εἰσηγησαμένου τὴν πεῖραν αὐτοῖς Θεαινέτου.] Isocr. Paneg. [p. 76, C] : Περὶ τοῦ πολέμου ... εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Et [seq. inf. Plato Criton. p. 48, A : Εἰσηγούμενος ... δεῖν ἡμᾶς φροντίζειν. Dionys. A. R. 6, 51 : Τί οὖν οἱ τὸν πόλεμον ὑπομένειν εἰσηγούμενοι ληροῦσι;] Εἰσηγήσατο δοῦναι, Plut. Popl. [c. 16.] Εἰσηγήσατο λυθῆναι τὸν περὶ τῶν νόθων νόμον, Pericle [c. 37]. Sed et cum ὅπως ap. Eund. Themist. [c. 20] : Εἰσηγουμένων ὅπως ἀπείργωνται τῆς Ἀμφικτυονίας, ubi exp. etiam Referre de ea re, Consilium in medium afferre, s. proponere. [Thuc. 7, 73 : Ἐσηγεῖται τοῖς ἐν τέλει οὖσιν ὡς οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι.] Sic εἰσηγεῖσθαι γνώμην Plut. [Alcib. c. 20], et Synes. [et schol. Arist. Av. 256 coll. Suid. v. Καινός.] Ubi tamen εἰσηγεῖσθαι non est simpl. Proponere, sed Proponere quasi præeundo et in viam deducendo. Itidem vero εἰσηγεῖται νόμον, qui legem proponens suadet. Suasor legis, et lator rogationis, ὁ γράφων appellatur, Bud.; et ὁ εἰσηγούμενος, ut Lucian. [Tim. c. 44] : Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης. [Dionys. A. R. 11, 50 : Συναγορευσάντων αὐτοῖς τῶν δημάρχων καὶ νόμον εἰσηγησαμένων. Diodor. 12, 17 : Ἀπολύεσθαι τὸν εἰσηγησάμενον.] Idem εἰσηγοῦμαι τοῦτο exp. etiam Auctor sum hujus rei, Principium et originem do hujus rei, p. 814. [Dionys. A. R. 11, 50 : Πρῶτοι Ῥωμαίων ἁπάντων τοῦτο εἰσηγησάμενοι τὸ ἔθος (triumphi).] Instituo quoque alicubi redditur : Plut. [Mor. p. 226, D], de Lycurgo, Καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγησάμενος. Ceterum illi voc. εἰσηγοῦμαι signif., qua pro Suadeo ponitur, primum locum dedi, quod et frequens sit, et in ea simplicis etiam signif. e parte aliqua retineatur : quod ut ostenderem, usus sum illa periphrasi, Consilio meo alicui velut præeo. Si quis tamen primum locum illi dare malit, qua ponitur pro Auctor sum, Principium do et originem, non magnopere repugnabo; nam qui illud facit, is itidem aliis velut præit. Ceterum Bud. alibi εἰσηγεῖσθαι, sicut et ὑπάρχειν, exp. etiam Exemplum præbere, Præire, Præmonstrare. Ego vero his addo, posse εἰσηγεῖσθαι, meo judicio, alicubi reddi etiam ad verbum Introducere, et quidem e Cic. : ut quum dicit De off. 3 : Ejusmodi deliberationem introducere. Sic et quod Athen. dicit [6, p. 274, F] de Lucullo, Εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, verterim, Introduxit luxum; i. enim est q. εἰσηγήσατο τρυφήν. Atque adeo quum infinitivo etiam jungat hoc verbum Cic., non dubitarim, quod idem Athen. dicit, Θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, reddere, Introduxit, Alexandrum esse deum; nam subaud. εἶναι. [Eurip. vel Critias ap. Sext. Emp. 9, p. 563, 16 : Ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο· 25 : Διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο. Polyb. 2, 21, 8 : Γαΐου Φλαμινίου ταύτην τὴν δημαγωγίαν εἰσηγησαμένου καὶ πολιτείαν· 6, 3, 6 : Πότερον ὡς μόνας ταύτας ἢ καὶ νὴ Δί' ὡς ἀρίστας ἡμῖν εἰσηγοῦνται τῶν πολιτειῶν· 11, 25, 8 : Τοιάνδε τινὰ τῶν ἐνεστώτων εἰσηγεῖτο λύσιν. Diodor. 1, 1 : Ἀκίνδυνον διδασκαλίαν τοῦ συμφέροντος εἰσηγησάμενοι (rerum scriptores)· 45 : Τρυφὴν καὶ πολυτελῆ βίον εἰσηγήσασθαι· 5, 55 : Ἄλλα τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων τοῖς ἀνθρώποις εἰσηγήσασθαι· 73 : Πολλὰ τῶν ἐν ταῖς ἄλλαις ἐπιστήμαις εἰσηγήσασθαι τοῖς ἀνθρώποις. Suid. v. Φερεκύδης Βάβυος : Πρῶτον τὸν περὶ τῆς μετεμψυχώσεως λόγον εἰσηγήσασθαι.] || Sed et pro Explico affert Bud. e Plat. Symp. [p. 189, B] : Ἐγὼ οὖν πειράσομαι ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὴν δύναμιν αὐτοῦ τοῦ θεοῦ· ὑμεῖς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλοι ἔσεσθε. — Ἐσηγέομαι, Induco, Adduco, Suadeo. [Confus. c. ἡγεῖσθαι Diodor. Sic. 1, 1; 5, 73; Dionys. A. R. 2, 45 sec. conj. Steph. C. ἐξηγεῖσθαι ap. schol. Aristoph. Av. 256 coll. Suida v. Καινός.]

[Εἰσήγημα, τὸ, Suasio, Admonitio. Isocr. Epist. 1, p. 404, C : Ὅτι πάντες τοῖς λεγομένοις μᾶλλον ἢ τοῖς γεγραμμένοις πιστεύουσι, καὶ τῶν μὲν ὡς εἰσηγημάτων, τῶν δ' ὡς ποιημάτων ποιοῦνται τὴν ἀκρόασιν. Æschin. C. Tim. p. 12, 3 : Εἶπεν ὅτι τὸ εἰσήγημα τὸ Τιμάρχου ἀποδοκιμάζει ἡ βουλή. Valck.]

Εἰσήγησις, εως, ἡ, Suasio, Admonitio, Theodorit. H. Eccl.; διδασκαλία Hesychio.—Ἐσήγησις, Inductio. Aliis etiam Caput. [Thucyd. 5, 30 : Καὶ ἠτιῶντο (Lacedæmonii) τήν τε ἐσήγησιν τοῦ παντὸς καὶ εἰ Ἀργείοις σφῶν ἀποστάντες ξύμμαχοι ἔσονται. Ubi schol. : Τὸ εἰσηγήσασθαι δηλονότι προσχωρῆσαι τοῖς Ἀργείοις τοὺς Ἕλληνας. Plut. Mor. p. 11, D : Πολὺς ὁ ὄκνος ἔχει με καὶ τῆς εἰσηγήσεως καὶ τῆς ἀποτροπῆς τοῦ πράγματος· 826, D : Ψηφίσματος εἰσήγησιν. Pollux 6, 177 : Εἰσήγησις ψηφισμάτων. Dio Cass. 36, 7 : Τήν τε γὰρ ἐσήγησιν αὐτοῦ (Gabinii trib. pl.) ἀπεδέξαντο, Rogationem. Ib. 21 : Μεταρρυθμίσαι πη τὴν ἐσήγησιν αὐτοῦ· 39, 37 : Ἑκόντες ἀφῆκαν τὴν ἐσήγησιν· 41, 17 : Τὴν περὶ τῶν χρημάτων ἐσήγησιν· 38, 1 : Αὐτὸς μὲν γὰρ τῇ τε εὑρήσει καὶ τῇ ἐσηγήσει τοῦ πράγματος ἠρκεῖτο. Constantin. Basil. Mac. c. 51, p. 130 : Πνευματικῶν νουθετημάτων καὶ εἰσηγήσεων. Cedren. vol. 1, p. 4, D : Μετὰ τὴν πονηρὰν εἰσήγησιν. L. D. Ammon. p. 132 : Συμβουλὴ ... ἐστὶν εἰσήγησις ἀντιλογίαν ἐπιδεχομένη.]

[Εἰσηγητέον, Introducendum, Suadendum. Thucyd. 6, 90 : Περὶ δὲ ὧν ὑμῖν τε βουλευτέον, καὶ ἐμοὶ, εἴ τι πλέον οἶδα, εἰσηγητέον, μάθετε ἤδη. L. D. Theod. Prodr. Rhod. p. 382 : Καὶ τὴν ἑαυτῶν σκεπτέον σωτηρίαν, καὶ ποῖ λαθεῖν σχοίημεν εἰσηγητέον. Boiss.]

Εἰσηγητήριον, τὸ, Tempus quo quis ad magistratum gerendum, aut ad fungendum sacerdotio velut introducitur. Ita quidam interpr. ex Hesych., Εἰσηγητήρια, ὅταν ἄρχηται βουλεύειν ἢ θύειν.

Εἰσηγητὴς, ὁ, Suasor, Monitor, Auctor. [Thucyd. 8, 48 : Πορίστας ὄντας καὶ ἐσηγητὰς τῶν κακῶν τῷ δήμῳ. Dio Cass. 46, 28 : Μηδὲ ἐσηγητὴς ἡμῖν τῆς πρὸς ἀλλήλους φιλίας γεγονώς· 52, 41 : Πρὸς πάντα προθυμότατα συνήρατο, ὥσπερ ἂν εἰ καὶ ἐσηγητὴς αὐτῶν ἐγεγόνει.] Εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Lucian. [Anach. c. 14], ubi potest etiam verti fortasse Qui introduxit, ea sequendo, quæ paulo ante dixi.—Ἐσηγητὴς, Dux : Qui sc. aliquo introducit.

[Εἰσηγητικὸς, ἡ, ὸν, Qui introducit. Clem. Alex. t. 1, p. 22, 28 : Ἕκτος ἐστὶν εἰσηγητικὸς τρόπος ἀπάτης, θεῶν περιποιητικός. Hase.]

[Εἰσηγορέομαι, Alloquor. Sir. 13, 11 : Μὴ ἔπεχε εἰσηγορεῖσθαι μετ' αὐτοῦ. Al. ἰσηγ.]

Εἰσηγορία, ἡ, Accusatio, Querimonia. Suid. [et Zonar. p. 630] : Εἰσηγορία, καὶ ἐπηγορία, καὶ κατηγορία, ἀντὶ τοῦ μέμψις, καὶ λοιδορία.

Εἰσηθίζω, vel Ἐσηθίζω, Colando infundo, Per colum instillo. Unde ἐσηθίσαντες in Lex. Herodot., quod exp. ὑλίσαντες. [Immo Ἐσηθέω, unde ἐσηθήσαντες Herodoti 2, 87 : Κατὰ τὴν ἔδρην ἐσηθήσαντες, Per anum injicientes.]

Εἰσήκω, Venio intro, Ingredior. [Aristoph. Vesp. 606 : Κᾆτ' εἰσήκονθ' ἅμα πάντες ἀσπάζωνται.] Unde affertur εἰσῆξε ap. Aristoph. [Nub. 543] : quod tamen alii [et recte quidem] ab εἰσαίσσω, cujus simplex αἴσσω, pro ἀΐσσω : tunc autem fuerit scr. εἰσῆξε cum η habente ι subscriptum. [Dio Chrys. Or. vol. 1, p. 198 : Ἐν δὲ τῇ Κορίνθῳ τὸ θέρος εὔπνουν διὰ τοὺς εἰσήκοντας κόλπους. Ubi Reisk. conj. εἰσέχοντας, quod v.]—Ἐσήκω, Venio, s. Pervenio in. [Æsch. Ag. 1181 : Λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς πνέων ἐσήξειν (ὁ χρησμός).

Dio Cass. 37, 32 : Ἐς τὴν τοῦ Κικέρωνος οἰκίαν ἅμα τῇ ἡμέρᾳ ἐσήξειν.]

Εἰσηλούσιον, τὸ, Vectigal quod penditur pro introitu, Hesych. ut εἰσέλευσις sit *l'Entrée*, at εἰσηλούσιον, si mendose non scribitur, *l'Entrage*. [Gl. : Εἰσελούσιον, Introitum. Εἰσηλύσιον, Introitum. Veram esse scripturam postremam per η in secunda et υ in tertia recte vidit Ducang. Gl. p. 357. Hinc Εἰσηλυσία, ἡ, sive] Ἐσηλυσίη, pro εἰσέλευσις, Ingressus, Epigr. [Macedon. Anth. Pal. 9, 625, 2 : Κρίνων λουομένων καιρὸν ἐσηλυσίης.]

[Εἰσηλυσία, Εἰσηλύσιον. V. Εἰσηλούσιον.]

[Εἰσηχέω, q. d. Insono. Greg. Nyss. t. 1, p. 179, C : Ἔκπληξιν τῇ ψυχῇ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐμποιῆσαι, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀκοῆς εἰσηχεῖτο τὰ φοβερὰ, Per auditum injiciebatur terror. Hase.]

[Εἰσθεάομαι, Conspicio, Specto, si recte ex cod. emendant vers. Ezech. tragici Euseb. Præp. ev. p. 440, C : Τὸ δέ σ' εἰσθεᾶσθαι γῆν ὅλην οἰκουμένην. Ed. : Τὸ δέ σε τεθεᾶσθαι. Hase.]

[Εἴσθεσις, εως, ἡ, Intercalatio, Interpositio, διπλῆς ἀμοιβαίας, duplicis mutati metri, schol. Aristoph. Pl. 253, 487. ‖ Propositio, Expositio, τοῦ δράματος, schol. Eurip. Hec. init., Or. 1 et 1369. Kall. Utriusque generis locis rectius vertitur, Initium. Schol. Aristoph. Ach. 565 : Ὑφ' ὃ διπλῆ καὶ εἴσθεσις εἰς περίοδον ὀκτάχωλον. V. Ἔκθεσις. L. D. Alio sensu etymologias more suo captans Philo vol. 1, p. 278, 48 : Αἴσθησις μὲν οὖν, ὡς αὐτό που δηλοῖ τοὔνομα, εἴσθεσίς τις οὖσα τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ. Hase.]

[Εἰσθέω, Accurro, Curro intro. Aristoph. Av. 1169 : Ἀλλ' ὅδε φύλαξ γὰρ τῶν ἐκεῖθεν ἄγγελος ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυρρίχην βλέπων. Philostr. V. Apoll. 1, 28, p. 37, 4 : Εἰσέθεον οὖν εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν ὅτι ἀνὴρ ἐπὶ ταῖς βασιλέως θύραις ἑστήκοι. Dio Cass. 62, 16 : Οἱ ἐκ τῶν ὁδῶν εἴσω ἐσέθεον.]

[Εἰσθλίβω, in l. lacero et corrupto Plutarch. Mor. p. 688, B : Τὰ γὰρ ὀξέα καὶ δριμέα καὶ ἁλμυρὰ θρύπτοντα τὴν ὕλην διαφορεῖ καὶ σκίδνησιν, ὥστε νεαρὰν ποιεῖν τὴν ὄρεξιν εἰσθλιβομένων οὐ μετασχηματιζόμενοι παύουσιν οἱ πόροι τὸ δίψος, cum Reiskio scrib. videtur ἐκθλιβομένων. Nec fort. aliter ap. Themist. Or. 15, p. 197, A, de barbaris utrinque cōnterendis loquentem : Ἐπανάξετε οὐ σὺν πολλῷ πόνῳ εἰς τὴν προτέραν τάξιν τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ... ὁρμηθέντες ἔνθεν καὶ ἔνθεν καὶ εἰσθλίψαντες εἴ τι ἐν μέσῳ τοῦ δυσωνύμου καὶ ἀθεμίτου φύλου ἀπορραγὲν λείψανον ἐμμεμένηκεν. Item ap. Philagrium in Matthæi Med. p. 58, 9 : Διττὴ δ' ἐστὶ σύνθεσις ἀπομέλιτος· τὸ μὲν γὰρ μόνων ἑψωμένων ἐν ὕδατι τῶν κηρίων γίνεται μετὰ τὴν εἴσθλιψιν τοῦ μέλιτος, leg. videtur ἔκθλιψιν. L. Dindorf.]

Εἰσθορέω, sive Ἐσθορέω, Insilio. Unde ἔσθορεν, Insiliit. [Hom. Il. M, 462 : Ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ ... Φ, 18 : Ὁ δ' ἔσθορε δαίμονι ἶσος, ubi al. ἔνθ. et ἔκθ. Æsch. Sept. 454 : Πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον. Ælian. N. A. 14, 24 : Φαρμάκου ... διὰ βραγχίων αὐτοῖς εἰσθορόντος. Ceterum præs. rectius ponitur Εἰσθρώσκω.]

[Εἰσίας, ὁ, Isias, n. viri. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1098; p. 850, b, 37. Videtur id. q. Ἰσίας. L. Dindorf.]

[Εἰσιὰς, άδος, ἡ, Isias, n. feminæ, pro Ἰσιὰς, ut videtur, positum, in marm. ap. Bœckh. vol. 1, p. 516, n. 789, et fort. 475, n. 505; vol. 2, p. 55, n. 1971, B. L. Dindorf.]

[Εἰσίδοτος, Εἰσίδωρος. V. Ἰσίδοτος, Ἰσίδωρος.]

[Εἰσιδρύω, Colloco in. Herodot. 4, 62 : Κατὰ νόμους ἑκάστοισι τῶν ἀρχηίων ἐσίδρυταί σφι Ἄρηος ἱρὸν τοιόνδε. Al. ἵδρυται.]

[Εἰσίζομαι, Insideo. Hom. Il. N, 285 : Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ τρέπεται χρὼς οὔτε τι λίην ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν.]

Εἰσίημι, Intromitto. Xen. [H. Gr. 1, 3, 12] : Διὰ ταῦτ' οὖν τοὺς πολεμίους ἔφη εἰσέσθαι, Admisisse, εἰσαγαγεῖν εἰς τὴν πόλιν, Bud. Ἐσῆκεν, Immisit, Herodot. [3, 158] : Ἐσῆκε τοὺς Πέρσας ἐς τὸ τεῖχος, Introduxit. [Id. proprie 2, 87 : Ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, τὴν ἐσῆκαν πρότερον. Dio Cass. 43, 23 : Ὕδωρ ἐς αὐτὸ ἐσῆκε. Thom. M. p. 279 : Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν καὶ ἐξίησιν, οὐκ εἰσβάλλει οὐδὲ εἰσδίδωσιν οὐδὲ εἰσίησιν. Quod præceptum confutat Herodot. 7, 109 : Ἐς τὴν ποταμοὶ δύο ἐσιεῖσι τὸ ὕδωρ, ut Schweigh. conj. pro ἐσεῖσι vel εἰσεῖσι. Nisi forte de intransit. usu loquitur Thomas.]

Εἰσίθμη, ἡ, Introitus angustus s. ingressus, Hesych. At Suidæ est ῥύμη. [Hom. Od. Z, 264 : Πόλιος ... ἦν πέρι πύργος ὑψηλὸς, καλὸς δὲ λιμὴν ἑκάτερθε πόληος, λεπτὴ δ' εἰσίθμη. Hesych. : Εἰσθμὸς, εἴσοδος ὕδατος στενή. Leg. videtur Εἴσιθμος. Conf. de formis vocc. hujusmodi in θμος et θμη Valck. Ep. ad Rœv. p. 43.]

[Εἰσικνέομαι, Venio in. Æsch. Suppl. 558 : Ἱκνεῖται δ' (Io) εἰσικνουμένη βέλει βουκόλου πτερόεντος Δῖον πάμβοτον ἄλσος. Al. libri εἰσικνουμένης vel εἰσικνουμένου. Quorum nihil satisfacit. Herodot. 3, 108 : Ἐπεὰν ὁ σκύμνος ἐν τῇ μήτρῃ ἐὼν ἄρχηται διακινεόμενος, ὁ δὲ ἔχων ὄνυχας θηρίων πολλὸν πάντων ὀξυτάτους, ἀμύσσει τὰς μήτρας· αὐξανόμενός τε δὴ πολλῷ μάλλον ἐσικνέεται καταγνάφων, Penetrat. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, D : Ἀσκραίων ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἑλικωνίδα κώμην. L. Dind.]

[Εἰσιππεύω, Equito intro. Diodor. 17, 12 : Τεταγμένως εἰσίππευον εἰς τὴν πόλιν. Dio Cass. 44, 10 : Ἐσιππεύοντα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Ἀλβανοῦ (Cæsarem) βασιλέα αὖθίς τινες ὠνόμασαν.]

Εἰσίπτημι, s. Εἰσίπταμαι, Involo. [Hom. Il. Φ, 494 : Ὥστε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην.] Aristoph. [Av. 1173 : Τῶν γὰρ θεῶν τις ἄρτι τῶν παρὰ τοῦ Διὸς διὰ τῶν πυλῶν εἰσέπτατ' εἰς τὸν ἀέρα. Improprie Herodot. 9, 100 : Ἡ φήμη ἐσέπτατο ἐς τὸ στρατόπεδον. Ib. 101 : Ἡ κληδὼν σφι ἐσέπτατο. Schweigh.] ‖ Εἴσπταμαι, Involo, Volo in : ut εἰσπέτομαι. [Εἴσπταμαι est forma non Græca. Aor. act. est ap. Athen. 9, p. 395, A : Περιστερᾶς ... εἰς τὸν νεὼν εἰσπτάσης. Plut. Sull. c. 7 : Στρουθὸς εἰσέπτη· Mor. p. 461, E : Ὄρνις τις εἰσπτᾶσα. V. Εἰσπέτομαι.]

[Εἰσιτέον, Introeundum. Iambl. Angl.]

[Εἰσιτήριος, ὁ, ἡ.] Εἰσιτήριος λόγος, Oratiò quæ habetur in alicujus ingressu, et qua ille velut excipitur s. salutatur, ut ἐξιτήριος, Quæ habetur in digressu. A Suida [et Zon. p. 626] exp. ὁ εἰσόδιος λόγος. At Εἰσιτήρια, τὰ, Dies ejus festi, in quo magistratus omnes accedunt, Suid. [et gramm. Bekk. An. p. 187, 22.] Alii rectius meo judicio sacra fuisse tradunt, quæ Jovi Βουλαίῳ fierent, quum senatores judicium ingressuri essent. [Lex. rh. Bekk. An. p. 245, 20.] — Ἑσιτήρια, τὰ, Sacra quæ initio anni fiebant, ut felix totius anni auspicium foret : Romæ Calendis Januariis, Athenis νουμηνίᾳ τοῦ ἑκατομβαιῶνος. Dem. [p. 400, 24] : Ἡ βουλὴ τὰ ἑσιτήρια ἔθυσεν, συνειστιάθη, σπονδῶν, ἱερῶν ἐκοινώνησεν· οἱ στρατηγοὶ, σχεδὸν, ὡς εἰπεῖν, αἱ ἀρχαὶ πᾶσαι. [552, 2 : Ἐπαιτιασάμενός με φόνου τοιοῦτο πρᾶγμα ἐπαγαγὼν εἴασε μέν με εἰσιτήρια ὑπὲρ τῆς βουλῆς ἱεροποιῆσαι καὶ θῦσαι καὶ κατάρξασθαι κ. τ. λ.] Dion. Cocceius [45, 17] : Τοῦ Ἰουλίου [Οὐιβίου] τὰ ἑσιτήρια τῇ νουμηνίᾳ θύοντος, ῥαβδοῦχός τις αὐτοῦ ἔπεσεν. [Id. fr. Peiresc. 120, p. 49, 9 : Θυόντων τῶν Ῥωμαίων ἱσταμένου τοῦ ἔτους τὰ εἰσιτήρια· l. 73, 14 : Ὅτε τὰ ἑσιτήρια πρὸ τοῦ βουλευτηρίου ἔθυεν ὁ Ἰουλιανός. V. Vales. ad l. pr. Piers. ad Mœr. p. 222 : « Εἰσιτήριοι θυσίαι, Sacrificia in introitu sacerdotii, ap. Heliodor. 7, 2, p. 299 : Τοῦ δὲ Θυάμιθος, ὡς ἂν πρεσβυτέρου παιδὸς, ἐπὶ τὴν προφητείαν κληθέντος καὶ τὰς εἰσιτηρίους θυσίας πανδημεὶ τελοῦντος. In Gloss. vett. legitur : Εἰσιτήριον, Per introitum. Nullus dubito quin reponi debeat Pro introitu, » etc.] Hesychio, ἑσιτήριον est τὸ ἐν μέσῳ αὔλημα.

Εἰσιτητέον, Ingrediendum est, Introeundum est. [Alciphr. 1, 23 : Ὡς οὖν ἠσθόμην οὐκ εἶναί μοι εἰς ταῦτα εἰσιτητέον. Ubi olim εἰσιτητόν. L. D. Lucian. Hermot. 73 : Κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον, Intrandumne sit? Hase.]

Εἰσιτητὸς, Ad quem ingressus patet, q. d. Ingressibilis, Accessibilis. Naz. De fatuis virg. : Μηκέτι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ. [Procop. Goth. 3, 18, p. 507, B : Πύργους δύο ... τεκτηνάμενος φυλακτήριον κατεστήσατο μαχίμων ἀνδρῶν, ὡς μηκέτι ἀκάτοις τισὶν ἢ πλοίοις ἄλλοις ... ἐς τὴν πόλιν ἐσιτητὰ εἴη. Suid. et Zon. p. 626 : Εἰσιτητὸς, ὁ πορευτός. V. Εἰσιτητέον.]

[Εἰσιτὸς, var. script. ap. Zon. p. 626 pro εἰσιτητός.]

[Εἰσκαθίζω, Insidere facio vel jubeo. Jo. Chrysost. Hom. 83, vol. 5, p. 570. Seager. Id. p. 330, D Grets. : Ληστὴν ἄνθρωπον ἢ ἕτερόν τινα τῶν δημοδούλων μεθ' ἑαυτοῦ εἰσκαθίσαντα. Hase.]

[Εἰσκαθοράω, Conspicio. Apollon. Al. De constr. p. 55, 22 Bekk. affert formam Ionicam : Ἐσκατοράς πόλιν. Hase.]

[Εἰσκαλαμάομαι. V. Ἐκκαλαμάομαι.]

Εἰσκαλέω, Ad me voco, Intro voco. Aristoph. Vesp. [937] : Τοὺς μάρτυρας γὰρ ἐσκαλῶ. Synes. Ep. 52 : Εἰσκάλει τοι τὸν ξένον κ. τ. λ. [Xenoph. OEcon. 4, 15 : Φασὶ δὲ καὶ ὅταν δῶρα διδῷ ὁ (del.) βασιλεὺς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς γεγονότας· Cyrop. 8, 3, 1 : Εἰσκαλέσας πρὸς αὑτὸν τοὺς τὰς ἀρχὰς ἔχοντας· Æschin. F. L. p. 31, 10 : Ἐπειδὴ δὲ εἰσεκλήθημεν (legati ad Philippum missi). Medio Polyb. 22, 5, 2 : Εἰσεκαλέσαντο τοὺς Σμυρναίους (in curiam). Aretæus Acut. m. causs. 1, 7, p. 6=7 : Οἱ δὲ ὀξύτατοι θνήσκουσι αὐτῆμαρ, ἔσθ' ὅπη καὶ πρὶν καλέσασθαι τὸν ἰητρὸν, οἱ δὲ καὶ ἐσκαλεσάμενοι οὐδὲν ὤναντο. L. Dind.]

[Εἰσκαλλογραφεῖν, vel Ἐσκ., verbum ponere videtur Hesychius in gl. Ἐσκαλλογράφειν, καλλιγραφεῖν, ubi ἐς κάλλος γράφειν conjiciunt intt.]

[Εἰσκαταβαίνω, Descendo in. Orac. ap. Herodot. 5, 92 med. : Ὄλβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει. Ubi est var. ἐγκαταβ. Ἐσκαταβαίνει recte Valcken. dictum censet notione penetrandi in abditum sanctuarium.]

[Εἰσκαταδύνω, Subeo. Timon ap. Diog. L. 4, 42 : Ὡς εἰπὼν ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.]

Εἴσκειμαι, in VV. LL. ἐμβάλλομαι, Impositus sum : sine auctoris nomine. [Herodot. 2, 73 : Ἐσκειμένου δὲ τοῦ πατρὸς (avis phœnicis in ovo excavato) γίνεσθαι τωυτὸ βάρος. Ubi al. ἐγκειμένου. Thucyd. 6, 32 : Ἐπειδὴ δὲ αἱ νῆες πλήρεις ἦσαν καὶ ἐσέκειτο πάντα ἤδη ὅσα ἔχοντες ἔμελλον ἀνάξεσθαι.]

[Εἰσκέλλω, Appello. Aristoph. Thesm. 877 : Ποίαν δὲ χώραν εἰσεκέλσαμεν σκάφει;]

Εἰσκηρύττω, Voce præconis evoco, διὰ τοῦ κήρυκος καλῶ. Aristoph. Ach. [135] : Ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται, In concionem vocatur [« a prætore » addit HSt. Ms. Vind.], Bud. [Soph. El. 690 : Ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων διαύλων ἆθλ' ἅπερ νομίζεται, τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια. Dio Cass. 61, 20 : Παρῆλθε καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἐς τὸ θέατρον, ὀνομαστὶ πρὸς τοῦ Γαλλίωνος ἐσκηρυχθείς.]

[Εἰσκλάω, Intro reflecto. Dioscor. Parab. 1, 53 : Τὰς εἰσκλωμένας ἢ παραφυομένας τρίχας.]

[Εἰσκλείω.] Ἐσκλείω, Ion. s. Attice pro εἰσκλείω. [Hesych. : Ἐσκλείει, εἰσάγει. Sed Ἐσκυλίει conjiciunt intt.]

[Εἰσκλέπτω, Suffuror, Involo. Clem. Rom. Hom. t. 1, p. 550, D Cotel. : Καὶ ὅν ποτε εἰσεκλάπην χρόνον ἐλπίσι δονούμενος. Hase.]

[Εἰσκλύζω, Illuo, Inundo. Strabo 5, p. 213 : Δέχεται δ' οὐ μικρὸν τῆς θαλάττης μέρος (Ravenna) ἐν ταῖς πλημμυρίσιν, ὥστε καὶ ὑπὸ τούτων καὶ ὑπὸ ποταμῶν εἰσκλυζόμενον τὸ βορβορῶδες πᾶν ἰᾶται τὴν δυσαερίαν.]

[Εἰσκλύω, Inaudio. Oppian. Hal. 2, 107 : Τοῖα καὶ ἀγκυλόμητιν ἐπέκλυον ἐντύνασθαι κερδώ. Libri tres ἐσέκλυον.]

[Εἰσκνάω.] Ἐσκνᾶσθαι, Radendo interere : εἰσκνήθειν. Hesychio ξυρῆσαι.

Εἰσκεκοισυρωμένος, Effeminatus, Mollis. Dictum a cujusdam feminæ moribus, cui nomen Κοισύρη [Κοισύρα], VV. LL. [Pro ἐγκεκοισ., quod v. in Ἐγκοισυρόω.]

[Εἰσκολάπτω, i. q. κολάπτω, Tundo, Tundendo excavo, Sculpo. 1 Reg. 6, 35, εἰσκεκολαμμένα sec. Cod. Alex., ubi reliqui libri habent ἐγκεκολαμμένα.]

[Εἰσκολπίζω, Insinuo. Philostorg. H. E. 3, 6. M.]

[Εἰσκολυμβάω, Innato. Schol. Thucyd. 4, 26 : Ἐσέπλεον) εἰσεκολύμβων.]

Εἰσκομιδὴ, ἡ, Importatio, Invectio, Invectus. Thuc. 7, [c. 24] : Καὶ διὰ μάχης ἤδη ἐγίγνοντο αἱ ἐσκομιδαὶ, i. e., αἱ εἰσαγωγαὶ τῶν ἐπιτηδείων, Invectio rerum necessariarum : ut Cic. : Earum rerum, quibus abundaremus, exportatio, et earum, quibus egeremus, invectio. Paulo ante, Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν τῆς ἐπαγωγῆς τῶν ἐπιτηδείων. [Ib. c. 4 : Ῥάων αὐτῷ ἐφαίνετο ἡ ἐσκομιδὴ τῶν ἐπιτηδείων ἔσεσθαι. || Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 122, 77 : Τὰ δ' ἀπὸ τῶμ προσόδωμ πίπτοντα ἐν τοῖς τῆς πολιτείας χρόνοις παραδεξάμενος εἰσκομιδὴν ἑαυτῷ, οὐ γεγενημένου τούτου ἐπ' ἀληθείας. Videtur vert., Solutionem. L. Dindorf.]

Εἰσκομίζω, s. Ἐσκομίζω, Importo, Inveho, Introduco. Xen. Cyrop. 1, [4, 10] : Ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἐδίδου τῷ πάππῳ. [Thucyd. 5, 10 : Διασώσαντες ἐς τὴν πόλιν ἔτι ἔμπνουν ἐσεκόμισαν. De introducendo Æsch. Ag. 950 : Τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς τήνδ' ἐσκόμιζε. Soph. OEd. T. 1429 : Ἐς οἶκον ἐσκομίζετε. Eur. Herc. F. 1422 : Ἀλλ' ἐσκόμιζε τέκνα. Thucyd. 4, 110 : Ἐτήρουν τὴν πρόσοδον, καὶ ὡς ἤσθοντο παρόντα, ἐσκομίζουσι παρ' αὐτοὺς ἐγχειρίδια ἔχοντας ἄνδρας ψιλοὺς ἑπτά. Conf. ib. 111. 6, 45 : Ἐς τὰ περιπόλια τὰ ἐν τῇ χώρᾳ φρουρὰς ἐσεκόμιζον. Improprie de nuncio Ælian. V. H. 1, 22 : Ὁ χιλίαρχος ὁ καὶ τὰς ἀγγελίας εἰσκομίζων καὶ τοὺς δεομένους εἰσάγων.] Et Εἰσκομίζομαι, Importor, Invehor, Intro feror s. ducor. [Eur. Herc. F. 242 : Ἐπειδὰν δ' ἐσκομισθῶσιν πόλει (ligna).] Accipitur etiam active pro εἰσκομίζω. Thucyd. 1, [117] : Καὶ ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐβούλοντο, Importabant et exportabant : 2, [6 : Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο· 13] : Παρήνει δὲ καὶ ... παρασκευάζεσθαί τε ἐς τὸν πόλεμον καὶ τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι. [Et ib. 14. Et omisso accus. 19 : Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι ἐσεκομίζοντο ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ· 6, 22 : Ἵνα καὶ τὰ ἐπιτήδεια ῥᾷον ἐσκομιζώμεθα· 49 : Εἰκὸς δὲ εἶναι καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς πολλοὺς ἀπολειφθῆναι ἔξω διὰ τὸ ἀπιστεῖν σφᾶς μὴ ἥξειν· καὶ ἐσκομιζομένων αὐτῶν τὴν στρατιὰν οὐκ ἀπορήσειν χρημάτων. Quod schol. explicat, τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν εἰς τὴν πόλιν μεταφερόντων. 7, 13 : Παρὰ τὴν ἐκείνων πόλιν χαλεπῶς καὶ νῦν ἐσκομιζόμενοι. || Εἰσκομίζομαι, Intro feror. Plut. Mor. p. 699, F : Εἰ γὰρ ὁ στόμαχος ἅμα τῷ σιτίῳ τὸ ποτὸν ἀναλαμβάνει καὶ τῇ κοιλίᾳ παραδίδωσιν, οὐδὲν ἰδίου πόρου δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσπερ εὐδιαῖος, ἀμφοτέροις εἰς ταὐτὸ διὰ ταὐτοῦ εἰσκομιζομένοις. Intro me recipio. Thucyd. 2, 100 : Καὶ οἱ μὲν Μακεδόνες οὗτοι, ἐπιόντος πολλοῦ στρατοῦ ἀδύνατοι ὄντες ἀμύνεσθαι, ἔς τε τὰ καρτερὰ καὶ τὰ τείχη, ὅσα ἦν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐσεκομίσθησαν, Se receperunt. Confus. c. ἐκκομίζω v. in illo. L. Dindorf.]

[Εἰσκόμισμα, τὸ. Εἰσκομίσματα, Infertitia, Gl.]

[Εἰσκομιστέον, Inferendum, Gl.]

[Εἰσκόσμησις, Deminutio, nisi fallit scriptura Achm. Onirocr. p. 141, 11 : Πτωχείαν καὶ εἰσκόσμησιν ὑπάρξεως· et p. 145, 5 : Εἰσκ. χρυσίου καὶ τοῦ πλούτου. Hase.]

Εἰσκρίνω, Intromitto, Ingredi facio. [Hesych. : Εἰσκρίνει, εἰσχωρίζει, μερίζει. Suidas : Εἰσκρίνειν, εἰσχωρίζειν.] Et Εἰσκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Philo De mundo [vol. 2, p. 604, 28], loquens de animabus in aere agentibus, Ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι θνητοῖς· huic opp. ἐκκρίνεσθαι. [Suid. : Εἰσκεκριμένον, ἐπείσακτον, καὶ Εἰσκριθεὶς, εἰσελθών. Et : Εἰσκριθεὶς, ἀντὶ τοῦ εἰσελθὼν, ἐναρίθμιος γενόμενος· « Ὁ δὲ εἰς τὸ ἄντρον εἰσκριθεὶς ἐπίπονον βίον συνεστήσατο καὶ θηριώδη » (qui l. integrior est v. Ἔφεδρος). Ap. Philon. vol. 1, p. 49, 40 : Ἄνθρωπον δὲ τὸν ἐκ γῆς λογιστέον εἶναι νοῦν εἰσκρινόμενον σώματι, οὕπω δ' εἰσκεκριμένον. Hemst. Leon. Anth. Pal. 9, 578, 7 : Σοφὸς δ' ἀναμφίλεκτος εἰσκριθήσεται, nunc scriptum εἷς κριθήσεται. Diog. L. 1, 7 : Εἰδώλων πλήρη εἶναι τὸν ἀέρα κατὰ ἀπόρροιαν ὑπὸ ἀναθυμιάσεως εἰσκρινομένων ταῖς ὄψεσι τῶν ὀξυδερκῶν. Pollux 2, 76 : Ἐρεῖς δὲ, εἰσκρίνεται κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα. Geopon. 15, 6, 2 : Ἄφες εἰσκρίνεσθαι τὸν καπνόν.]

Εἴσκρῐσις, εως, ἡ, Insinuatio : ut dicitur εἰσκρίνεσθαι de Eo qui se insinuat in aliquem locum. [Plut. Mor. p. 901, A : Δημόκριτος, Ἐπίκουρος, κατὰ εἰδώλων εἰσκρίσεις ᾠοντο τὸ ὁρατικὸν συμβαίνειν. (Conf. Stob. App. Flor. vol. 4, p. 23 Gaisf.) Ib. 906, E : Οἱ Στωικοὶ συμπαθείᾳ τῆς διανοίας κατὰ ῥευμάτων εἰσκρίσεις καὶ ἀκτίνων, οὐκ εἰδώλων, γίνεσθαι τὰς ἀλλήλων ὁμοιότητας. L. D. Joseph. Hypomn. p. 327 : Κατ' εἴσκρισίν τινος ἐπιπνοίας· 331 : Τὰς μαντικὰς εἰσκρίσεις δέχεσθαι. Hemst. Philo De vita contempl. p. 242 in Dahlii Chrestom. Philon. Boiss.]

[Εἰσκρούω, Tundendo introrsum adigo. Pherecr. ap. Poll. 10, 79 : Λαβοῦσα μὲν τῆς χοίνικος τὸν πύνδακα εἰσέκρουσεν. V. Ἐκκρούω.]

[Εἰσκρύπτω, Abscondo in, Obtego. Basil. t. 2, p. 366, D, ad prædicationem humanas facultates non esse adhibendas, Ἵνα μὴ εἰσκρύπτηται αὐτοῖς ἡ τοῦ Θεοῦ χάρις. Hase.]

[Εἰσκτάομαι, Acquiro. Eurip. fr. Archel. ap. Stob.

vol. 2, p. 3 Gaisf. : Οὐκ ἔστιν ὅστις ἡδέως ζητῶν βιοῦν εὔκλειαν εἰσεκτήσατ', ἀλλὰ χρὴ πονεῖν.]

Εἰσκυκλέω, Advolvo, Volvendo et rotando introduco, Introveho, Infero, εἰσφέρω. Aristoph. Vesp. [1474] : Νὴ τὸν Διόνυσον, ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν, i. e. εἰσήνεγκεν. [Athen. 6, p. 270, E : Θεασάμενος παντοδαπῶν ὄψων παρασκευὴν εἰσκυκλουμένην, Opsoniorum copiam videns inferri. Schweigh. Pollux 9, 158: Εἰσπεπήδηκεν, ἐπεισπεπήδηκεν, εἰσεκυκλήθη, ἐπεισεκυκλήθη. Dicitur etiam de machina scenica iisque qui ejus ope spectatoribus in scena ostenderentur. Aristoph. Thesm. 265 : Εἴσω τις ὡς τάχιστά μ' εἰσκυκλησάτω. Ubi v. Brunck.] Hesych. εἰσκυκλήσας exp. περιελθών [Circumgressus]. ‖ 2 Macc. 2, [24] : Εἰσκυκλεῖσθαι τοῖς τῆς ἱστορίας διηγήμασι θέλοντες, Aggredi volentes narrationes historiarum, i. e. Volentes legere et versari in historiis, VV. LL.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur, Id ipsum, super quo ἐγκύκλημα [ἐκκ.] introducebatur [vel potius intro vertebatur]. Pollux [4, 128] : Ἐφ' οὗ δὲ εἰσάγεται τὸ ἐγκύκλημα, εἰσκύκλημα ὀνομάζεται. [Ἐκκύκλημα pro ἐγκ. Brunck. ad Aristoph. Thesm. 96. Cetera Pollucis verba, quæ idem ita refinxit, ὅτε δὲ εἰσάγεται τὸ ἐκκ., εἰσκυκλεῖν ὀνομάζεται, correctione non indigere recte videtur judicasse Elmsl. ad Ach. 408.]

[Εἰσκυλίω, Voluto, Provolvo in. Aristoph. Thesm. 651 : Εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα· 767 : Κἄμ' ἐσκυλίσας ἐς τοιαυτὶ πράγματα. Callim. Del. 33 : Νέρθε δὲ πάσας ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισε θαλάσσῃ. V. Εἰσκλείω. ῑ]

Εἰσκύπτω, Exerto capite introspicio, Introspicio quasi exerto capite. At in VV. LL. simpliciter exp. Intueor.—Ἐσκύπτω, Pronus introspicio, Intueor capite inclinato. [V. Ἐγκύπτω.]

[Εἴσκυρσις, εως, ἡ, Incursus. Isidor. Pelus. l. 1, ep. 452 : Ὅθεν ἀγγέλου χειρὶ τὴν νίκην εἰργάσατο, εἰς βέλη μὲν οὐ χωρῶν οὐδὲ εἰσκύρσεις ποιῶν, εἰς δεήσεις δὲ καὶ λιτὰς τὰς πρὸς τὸν θεὸν ἀγρυπνῶν. Ita emendat Chatardus, ubi Ms. prætulit οὐδὲ εἰς κύρσεις πονῶν. V. Κοῦρσος. Ducang.]

Εἴσκω, Assimilo, Comparo : ut Hom. Il. Γ, [197] : Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε εἴσκω. [Ε, 181 : Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφρονι πάντα εἴσκω.] Hesiod. [Op. 62] : Θεαῖς εἰς ὦπα εἴσκειν Παρθενικῆς καλὸν εἶδος. Vide Eust. [Theocr. 25, 140 : Ὅν ῥα βοτῆρες ἀστέρι πάντες εἴσκον. Medio, Me assimilo, Nonnus Dion. 4, 72 : Καὶ τύπον οὐρανίοιο μεταλλάξασα προσώπου Πεισινόῃ δέμας ἶσον εἴσκετο. L. D.] Sunt qui ab ἴσημι derivare malint. [‖ Conjicio. Theocr. 25, 199 : Οἷον δ' ἀθανάτων τιν' εἴσκομεν ἀνδράσι πῆμα ἱρῶν μηνίσαντα, Φορωνήεσσιν ἐφεῖναι. ‖ Quod Hom. Il. Φ, 332 est : Ὄρσεο, κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠίσκομεν εἶναι, ubi sententia postulat non imperfect., sed præsens, Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 83 scrib. censet εἰίσκομεν, ut sit præsens, quod per analogiam non posse formari ἠίσκω. De forma Ἴσκω vide in ipsa. L. Dindorf.]

Εἰσκωμάζω, Comessabunde et temulenter me infero. [Lycophr. 1355 : Αὖθις δὲ κίρκοι ... Ἄγυλλαν Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασαν. Aristid. vol. 1, p. 353=629 : Αἰγυπτίου τινὸς ἀνθρωπίσκου ... εἰσκωμάσαντος εἰς τὴν πόλιν. Lucian. Lexiph. c. 9 : Εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι. Memorat etiam Pollux 9, 158.] Impudenter et velut temulenter me infero, Bud. qui et Εἰσεκώμασεν ὁ ἄργυρος ap. Athen. [6, p. 231, E] vertit, Luxum adventu suo attulit argentum, quod impudenter in supellectilem irrepsit. [Signif. translatæ Irrependi exx. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1042 addit : Jo. Chrysost. Adv. vituperat. vitæ mon. l. 1, c. 7 : Οὐ γὰρ ἄνθρωπος, ἀλλά τις πονηρὸς δαίμων καθάπερ τύραννος ἄγριος ... μετὰ πάσης αὐτοῦ τῆς φάλαγγος εἰς τὰς τῶν ἀνθρώπων εἰσεκώμασε ψυχάς· Hom. 64 in Jo. p. 829 : Τοῦτο (τὸ κακὸν) καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας εἰσεκώμασεν· Hom. 11 in Ep. ad Rom. p. 85 : Οὐδὲ τῆς θαλάσσης ἀπέσχετο τοῦτο τὸ κακὸν, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ μετὰ πολλῆς εἰσεκώμασε μανίας, etc.]

Εἰσλάμπω, Illuceo, Luceo in, de sole irradiante ap. Theophr. C. Pl. 2, [7, 4 : Σκιατροφούμενος δὲ καὶ μετρίως εἰσλάμποντος (τοῦ ἡλίου) σώζει τε τὴν οἰκείαν ὑγρότητα καὶ πεπαίνει. Plut. Mor. p. 929, B : Εἰσλάμπει καὶ συνεξάπτει περὶ αὐτὴν τὸ φῶς.]

[Εἴσλειψις, Theod. Jer. 30, 11, ubi tamen dubio caret leg. esse ἔκλειψις. Schleusner. Lex. V. T.]

[Εἰσλεύσσω,] Ἐσλεύσσω, Intueor, Inspicio. Soph. [Aj. 260] : Ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη. [Manetho 4, 36 : Ζεὺς δ' ἐπὶ γεινομένοισιν ὅταν κυδόσκοπον ὥρην εἰσλεύσσῃ φαέθοντι πυρὸς θερμοῖο σελασμῷ.]

[Εἰσμάσσομαι.] Εἰσμάσσω, sive Ἐσμάσσω, Intus tango, vel Intro tango. Hom. Il. P, [564] : Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παραστάμεναι καὶ ἀμύνειν Πατρόκλῳ· μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμὸν, i. e. inquit Eust., οὐχ ἁπλῶς ἐπιπολῆς ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα· dicens huic contrarium esse ἀπομάσσεσθαι et ἐκμάσσεσθαι. Exp. etiam, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο.—Ἐσμασάμενος, Erot. [p. 164] ex Hippocr. affert pro ἐμβαλών. [Loci sunt De artic. p. 811, H : Εἰ μή τις διαταμὼν τὸν ἄνθρωπον ἔπειτα ἐσμασάμενος ἐς τὴν κοιλίην ἐκ τοῦ εἴσωθεν τῇ χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντωθέοι· De morb. mul. 1, p. 618, 35 : Εἰ δὲ μὴ οἷόν τε ἦ τοῦτο ποιῆσαι, ἀποτάμνειν ὅ,τι ἂν ἔξω ᾖ ... καὶ τοὐπίλοιπον ἐσμασάμενος προῶσαι. Aretæus Diut. m. sign. 2, 9, p. 62 =70 : Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τὴν χεῖρα δυνατὸν ἔσω ἐσμάσασθαι. L. D. De præs. Galen. t. 12, p. 343, C : Τὸ μὲν μάττεσθαι ζητεῖν σημαίνει· τὸ δὲ ἐσμάττεσθαι τῶν ἐν βάθει τι ζητεῖν· p. 388, A (ad l. priorem Hipp.) : Ἐσμασάμενος, τουτέστιν ἐντιθεὶς εἰς βάθος τὴν χεῖρα χάριν τοῦ διαζητῆσαί τι τῶν ἐν αὐτῷ. Hemst. Hippocr. De artic. p. 799, C : Ηυκνὰ δὲ περὶ τὴν γλῶσσαν ἐσμάττεσθαι χρὴ καὶ πολὺν χρόνον ἀντέχειν τοῖσι δακτύλοισι κατορθοῦντα τοῦ ὀστέου τὸ ἐγκλιθέν. Post quem l. allatum ita pergit Foes. OEc. Hipp. v. Μάττεσθαι p. 242 : « Ματεύειν etiam et ματεῦσαι, aut ματεύεσθαι et ματτεύεσθαι pro ματεῖν aut ματεῖσθαι ponuntur, et Hesychio ματίσαι, ματεῦσαι, ζητῆσαι exponitur. Quæ omnia Inquirere, Investigare, Explorare denotant. Unde ἐσματτεύεσθαι dicitur Hipp. ead. notione qua ἐσμάττεσθαι antea, pro Digitis immissis contrectare et sensim explorare. De art. p. 803, C : Τὴν δὲ διόρθωσιν δηλονότι χρὴ ποιέεσθαι οὐκ ἰσόρροπον ἀμφοτέρωθεν, ἀλλὰ τότε ἐγκεκλιμένον ὠθέειν ἐς τὴν φύσιν ἔκτοσθεν ἀναγκάζοντα καὶ ἐσματτεύόμενον ἐς τοὺς μυκτῆρας καὶ τὰ εἴσω ῥεύσαντα (l. νεύσαντα) διορθοῦν, Digitis in nares immissis contrectare et sensim explorare. Pro quo ἐσματεύμενος dicitur De morb. mul. 1, p. 618, 41 : Τῷ λιχανῷ δακτύλῳ ἐσματεύμενον, Digito indice explorando, leniter investigando, inquirendo. Et certe quum Hesych. ἐσματευόμενον, ζητοῦντα, ἐρευνῶντα exponit, hanc dictionem ex Hipp. agnoscere mihi videtur, etsi pro ἐσματτευόμενον ap. eum vitiose ἐσμαντευόμενον legitur. » Idem comparat similem librorum Hipp. inter καταματτευόμενος et καταματτόμενος vel καταματούμενος fluctuationem. Hesychius : Ἐσμασσόμενος, ἐμβαλλόμενος. Mirum autem et suspectum in forma per τ duplex τ pro σ, quod alienum est dial. Ionicæ. Ceterum non admodum probabili conj. Heringa Obs. p. 217 huc referebat gl. Hesych. : Ἐσωματώσασθαι, εἰσηγήσασθαι, scribendo ἐσματεύσασθαι. Conf. autem Ἐκματεῖσθαι.]

Εἰσμάσσω, vel Εἰσμάττω, s. Ἐσμάττω, Imprimo, Epigr. [Bianor Anth. Pal. 9, 548, 5 : Ἀντὶ δέ οἱ θοίνης ἐσεμάξατε φοίνια κέντρα, ubi nunc ex cod. ἐνεμάξατε. Med. Theocr. 17, 37 : Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα, Διώνας πότνια κώρα, κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἐσεμάξατο χεῖρας.]

[Εἰσμίγνυμι, Immisceo. Plut. Mor. p. 127, B : Ἀλλ' ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαὶ καθ' ἑαυτὰς ἀσθενεῖς, εἰσμιχθεῖσαι δὲ τῷ ἐλαίῳ ῥώμην ἴσχουσι. Recte alii libri ἀσθενεῖς εἰσὶ, μιχθεῖσαι. Ἐσμιχθῆναι, Intrare, Convenire, bis est in Panareti Chron. Trapez. p. 367, 65 : Μὴ ἐσμιχθέντες διὰ τὸν ἐπεισπεσόντα τοῖς Τούρκοις αἰφνίδιον θάνατον, μεθ' ἡμέρας κζ' πάλιν ἐστράφημεν ἐν Τραπεζοῦντι, ibidemque v. 64 : Ἐσμιχθῶμεν τὸν αὐτοῦ γαμβρόν. Et ἔσμιξις ead. signif. ib. 15 : Μετὰ τὴν ἐν Κερασοῦντι εἰσέλευσιν αὐτοῦ καὶ ἔσμιξιν μεθ' ἡμῶν. L. D.]

[Εἰσνέομαι, Intro. Antipat. Anth. Pal. 9, 59, 5 : Ἐς δὲ νέονται οὐρανόν.]

Εἰσνέω, Innato, Adnato, Commeo, VV. LL. [Ælian. N. A. 13, 6 : Εἰσνέων καὶ ἀνιὼν εἰς οἶκόν τινα πάραλον. Wakef.]—Ἐσνέω, Innato, Natando ingredior,

εἰσχολυμβάω. [Thucyd. 4, 26 : Ἐσένεον δὲ καὶ κατὰ τὸν λιμένα χολυμβῆται ὕφυδροι, ubi εἰσεχολύμβων reddit schol. L. Dind.]

[Εἰσνήχομαι, idem. Ælian. N. A. 14, 24 : Ἐς τοὺς στενοὺς καὶ βαθεῖς εἰσνήχονται πορθμούς (pisces). Schol. Thucyd. l. in Εἰσνέω citato, εἰσεχολύμβων, εἰσήρχοντο, quod εἰσενήχοντο scrib. conj. Bauer.]

Εἰσνοέω, unde aor. εἰσενόησα, quo utuntur poetæ interdum pro Animadverti, aut etiam Vidi : ut et simplex ἐνόησα hanc signif. interdum ap. eos habere dicetur. [Hom. Il. Ω, 700 : Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν· Od. Λ, 572 : Τὸν δὲ μέτ' Ὠρίωνα πελώριον εἰσενόησα. Et ib. 601. H. Ven. 218 : Ἴχνια δ' εἰσενόησεν ἑκηβόλος. Agathias Anth. Pal. 5, 267, 3 : Ποῦ δέ μιν εἰσενόησας; Apoll. Rh. 1, 1053 : Ἡῶθεν δ' ὁλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν ἀμπλακίην ἄμφω, et alibi. Divisim 1, 321 : Ἐς δ' ἐνόησάν Ἄκαστον.]

[Εἰσοδεύω, Intro. Andr. Cret. p. 86, A : Χριστῷ τὴν προφητοκτόνον Ἱερουσαλὴμ εἰσοδεύεται. Kall. Constant. Cærim. p. 113, C : Εἰσοδεύει μετὰ τοῦ πατριάρχου. Et ib. : Εἰσοδεύει ἐν τῷ ναῷ. L. D. Arist. De leg. transl. p. 113, 43 : Οὐδὲ εἰσοδεύειν εἴων οὐδένα. Hase.]

[Εἰσοδιάζω, Redigo, Gl. Id est pecuniam colligo et exigo. Eust. Od. p. 1788, 2 : Τὸ εἰσφέρειν, ὃ κοινότερον εἰσοδιάζειν λέγεται. V. Εἴσοδος. Jo. Antioch. patr. De charisticanis Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 180 : Ἀεὶ εἰς τὸ εἰσοδιάζειν αὐτοῦ βλέποντος μόνον, οὐχὶ καὶ εἰς τὸ ἐξοδιάζειν, citavit Ducang. Gl. p. 358. Non de pecunia Athanas. vol. 2, p. 332, E : Ὅταν εἰσοδιάσῃ τὸν καρπόν. Nilus in Actis Monac. vol. 3, f. 1, p. 80, v. 92 : Εἰσοδίαζε φίλους. Eust. Opusc. p. 11, 46 : Ἀλλὰ ἐγὼ τὸν θεὸν καὶ αὐτὸν εἰδὼς καὶ τὴν αὐτοῦ δεσποτείαν, ὅτι πᾶν ἀγαθὸν ἀνθρώπινον εἰσοδιάζει κομιζόμενον αὐτῷ, καὶ οὐδὲν ἐξουθενοῖ· 242, 29 : Πόθεν δὲ καὶ εὑρηκότες ἄλλο ἄξιον (σιτάριον) ... εἰσοδιάσωσι. L. D.] Εἰσοδιάζομαι, Redeo, Inferor : ut pecunia s. proventus redire et inferri dicuntur, 4 Reg. 12, [4] : Εἰσοδιαζόμενον ἀργύριον, Pecunia quæ infertur a transeuntibus : itidemque 2 Paral. 15, [18?] : Εἰσοδιασθὲν ἀργύριον εἰς οἶκον Κυρίου, Pecunia illata in domum Domini. [Conf. Hemsterh. ad Aristoph. Pl. v. 380. Eustath. Opusc. p. 137, 57 : Τὸν θεόθεν τῆς ψυχῆς θησαυρὸν, ὃς καὶ διὰ θύρας ταύτης (oculorum) εἰσοδιάζεται πληθυνόμενος.]

[Εἰσοδιασμὸς, ὁ, Radicatio, Gl. Valck. ad Theocr. Adon. p. 339, C: « Εἰσοδ., Redactio. Sic recte vox barbara Radicatio corrigitur in libro Bibl. Leidensis. » Est autem Redactio pecuniæ exactio vel repetitio. Εἰσοδίασμα eod. sensu positum, ex Epist. Gr. citat Ducang. Gl. p. 358.]

[Εἰσοδικὰ, τὰ, Redituum imperii inventarium : quod Basilius Bulgaroctonus Imp. confici jussit anno Chr. 995. Catalogus Impp. Cpol. Codino De orig. subjunctus in eod. Basilio : Καὶ προστάξας γενέσθαι τὰ ἰσωδικὰ (leg. εἰσοδικὰ) etc. Ducang. Εἰσοδικὸν, de oratione quæ in ingressu S. Evangelii canitur, explicuit id. p. 359.]

Εἰσόδιον, τὸ, Reditus, i. q. εἴσοδος in posteriori signif. Ab Hesych. εἰσόδια exp. πρόσοδοι, ἀναλώματα. Honorarium, inquit Bud. De asse, appello, quod Græci εἰσόδιον et εἴσοδον, Xenium adventitium quod datur ingredienti quamque urbem magistratui, ut hodie principibus nostris quum primum urbes pompatice ingrediuntur. — Ἰσόδιον, Xenium adventitium quod dabatur ingredienti quamque urbem magistratui, ut hodie principibus. Latini Honorarium appellant. Ita VV. LL., sed perperam, pro εἰσόδιον. [Dan. 11, 13 : Καὶ εἰς τὸ τέλος τῶν καιρῶν (s. ἐνιαυτῶν) ἐπελεύσεται εἰσόδια ἐν δυνάμει μεγάλῃ. Εἰσόδια τῆς θεοτόκου, Festum præsentationis deiparæ, quod 21 Nov. celebrat Ecclesia, illustravit Ducang. Gl. p. 357.]

Εἰσόδιος, ὁ, ἡ, ut λόγος ap. Suid. [et Zon. p. 626] ὁ εἰσιτήριος, Quæ in introitu alicujus habetur oratio : et εἰσόδιον ἄνθος ap. Greg., Flos qui spargitur ingredienti, Bud. [Gregorii archiep. Thessalon. Ὁμιλία ἐκφωνηθεῖσα κατὰ τὴν εἰς τὰ ἅγια τῶν ἁγίων εἴσοδιον ἑορτὴν τῆς θεοτόκου (de quo festo v. in Εἰσόδιον) ex indice Ms. libr. Gr. Bibl. Vat. citatur a Ducang. Gl. p. 357. || De homine dictum annotavit Wyttenb. in Ind. Plut. ex Antipatro Stob. vol. 3, p. 43 Gaisf. : Ποικίλως ἐξητακέναι καὶ διὰ δούλων καὶ ἐλευθέρων τῶν τε ἔνδοθεν καὶ τῶν ἔξωθεν καὶ διὰ γειτόνων καὶ τῶν ἄλλων εἰσοδίων εἶσω, διὰ φίλων ἐπιπλοκὰς ἑστιατικάς.]

[Εἰσοδοέξοδος, ἡ, Introitus et exitus. Eust. Opusc. p. 165, 62 : Ψευδόμεθα τὸ τεθυρῶσθαι τὸν τοῦ θεοῦ ἐν ἡμῖν οἶκον, οἷς ἄνετοι διαχάσκουσιν αἱ κατ' αὐτὸν εἰσοδοέξοδοι αἱ διὰ τῶν αἰσθήσεων. Zonar. p. 1849 : Χερρόνησος ... ἡ μήτε χέρσος μήτε θάλασσα, ἀλλὰ περικλυζομένη καὶ μίαν ἔχουσα εἰσοδοέξοδον. In Constant. Cærim. p. 57, B : Ὡσαύτως καὶ ἐν ταῖς τῶν κλητωρίων εἰσοδιεξόδοις μίνσων τε καὶ λοιπῶν χρειῶν, leg. videtur εἰσοδοεξόδοις. || Reditus et expensa. Typicum Ms. monasterii Deiparæ τῆς κεχαριτωμένης c. 24 ap. Ducang. Gl. p. 329 v. Δοχεῖον : Δύο γὰρ δοχειαρίας τυποῦμεν εἶναι ἐν τῇ μονῇ, ὧν τὴν μὲν μίαν κρατεῖν τὸ κιβώτιον τῶν τῆς εἰσοδοεξόδου νομισμάτων. Conf. Δεσμόβροχος. L. Dindorf.]

Εἴσοδος, ἡ, Ingressus, Introitus, Via qua introitur, quæ in locum aliquem fert. Hom. Od. K, [90] : Ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι. Plut. Alex. [c. 16] : Μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀναγκαῖον ἦν, ὥσπερ ἐν πύλαις τῆς Ἀσίας περὶ τῆς εἰσόδου. Ædium quoque vestibulá et aditus et januæ per quas intratur, ab Aristoph. εἴσοδοι dicuntur. [Eurip. Ion. 104 : Πτόρθοισι δάφνης στέφεσίν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου καθαρὰς θήσομεν, de introitu templi Delphici. Herodot. 1, 9 : Κεῖται δὲ ἀγχοῦ τῆς ἐσόδου θρόνος· 2, 138 : Τὸ δὲ ἱρὸν αὐτῆς ὧδε ἔχει· πλὴν τῆς ἐσόδου τὸ ἄλλο νῆσός ἐστι. Et alibi. || In scena pars qua chorus introgreditur. Aristophan. Nub. 326 : Παρὰ τὴν εἴσοδον· Av. 296 : Οὐδ' ἰδεῖν ἔτ' ἔσθ' ὑπ' αὐτῶν πετομένων τὴν εἴσοδον. Schol. : Εἴσ. δὲ λέγεται, ᾗ ὁ χορὸς εἴσεισιν ἐν τῇ σκηνῇ. Καὶ ἐν ταῖς Νήσοις· Τί σὺ λέγεις; εἰσὶν δὲ ποῦ;— Αἰδὶ κατ' αὐτὴν ἣν βλέπεις τὴν εἴσοδον. Phot. et Suid. : Παρασκήνια ... ὁ δὲ Δίδυμος τὰς ἑκατέρωθεν τῆς ὀρχήστρας εἰσόδους οὕτως φησὶ καλεῖσθαι. || Potestas intrandi, Herodot. 3, 118 : Καὶ γὰρ δὴ καὶ ὁ νόμος οὕτω εἶχε τοῖσι ἐπαναστᾶσι τῷ μάγῳ ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα ἄνευ ἀγγέλου. || Pind. Pyth. 6, 50, ἱππίαν ἔσοδον, schol. interpr. ἱππικὰς ἁμίλλας, Certamina equestria, idemque 5, 116 : Ὅσαι τ' εἰσὶν ἐπιχωρίων καλῶν ἔσοδοι) τῶν καλῶν ἔθη, Præclara instituta. || Ingressus ingredientis. Aret. Diut. m. causs. 1, 4, p. 28=34 : Δαίμονος ἐς τὸν ἄνθρωπον εἰσόδου. Xen. H. Gr. 4, 4, 7 : Παρασχεῖν εἴσοδον ἐς τὰ τείχη, et mox : Ἔπραττε τὴν εἴσοδον. Et 8 : Φοβούμενος τὴν εἴσοδον. Pollux 4, 108 : Ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται. Schol. Soph. Antig. 100 : Ἐπεὶ καὶ τὰς προφάσεις τῆς εἰσόδου τῶν χορῶν πιθανὰς εἶναι δεῖ. Plur. Æsch. Eum. 30 : Καὶ νῦν τυχεῖν με τῶν πρὶν εἰσόδων μακρῷ ἄριστα δοῖεν. Figurate Plato Criton. p. 45, E : Ἡ εἴσοδος τῆς δίκης εἰς τὸ δικαστήριον.] || Budæo Honorarium, quod pro introitu datur : vide Εἰσόδιον. || Reditus, Tributum, Vectigal quod penditur, ἡ εἰσφορὰ, Suid. [Εἴσοδος et εἰσφορὰ etsi sunt ejusd. rei appellationes, differunt tamen eo quod εἴσοδος dicitur ratione accipientis, εἰσφορὰ dantis. Sed fort. εἴσοδος etiam dictum fuit pro εἰσφορὰ, ut int. Suidas, si quidem in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 423, 5 recte reponitur εἴσοδον pro apographorum scriptura εισορον vel εισθεον : Ἐὰν δὲ οἱ παραδοθέντες εἰσφέρειν μὴ βούλωνται, εἶτα ὑπεύθυνοι ἔστωσαν, πρῶτον μὲν ἑκατοστιαίων τόκων, ἀφ' οὗ, δέον ποιήσασθαι τὴν εἴσοδον, οὐκ ἐποιήσαντο. Conf. l. Eust. in Εἰσοδιάζω cit. L. D.] Qua [Reditus] signif. citatur e Polyb. [6, 13, 1] et e Can. 15 Concilii Ancyrani. [Inscr. ap. Gruter. p. 218 : Γραφέτω δὲ καὶ τὰν ἔσοδον καὶ ἔξοδον τὰν γινομέναν ἐπ' αὐτοῦ. Conf. Hemst. ad Aristoph. Pl. v. 380. Valck. ad Theocr. Adon. p. 339, C : « In εἴσοδος et ἔξοδος turpiter erratum fuit et alibi et ap. Jo. Chrysost. Opp. t. 3, p. 83, A. Vid. Plut. Lyc. c. 9 : Πλεῖον οὐδὲν ἦν τοῖς τὰ πολλὰ κεκτημένοις, ὁδὸν οὐκ ἐχούσης εἰς μέσον τῆς εὐπορίας. » Alia v. ap. Ducang. Gl. p. 357-8. Id. ib. exposuit de voc. usu eccles., de quo et Suicer. Thes. vol. 1, p. 1043, explicans signiff. Incarnationis Christi, tum Introitus vel Ingressus sacerdotis in ecclesiam, et exponens differentiam inter εἴσοδον μικρὰν et μεγάλην.]

[Εἰσοιδαίνω, Inflo, Intumescere facio. Aret. Diut. m. cur. 1, 2, p. 117=129 : Φάρμακα, ὁπόσα ἐσοιδαίνει τὸ δέρμα καὶ ἰόνθοισι ἴκελα ἐκφύει βλαστήματα.]

Εἰσοικειόω, Concilio, Adjungo, Familiarem et amicum reddo, Ascisco. [Xen. H. Gr. 5, 2, 25 : Ὁ μέντοι

Λεοντιάδης ἄλλως τε ἐθεράπευεν αὐτὸν καὶ ἐπεὶ εἰσωκειώθη, ἔλεγε τοιάδε, Quum ei se insinuasset. Plut. Alex. c. 10 : Ἐγίνοντο λόγοι καὶ διαβολαὶ ... ὡς Ἀρριδαῖον ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ Φιλίππου γάμοις λαμπροῖς καὶ πράγμασι μεγάλοις εἰσοικειοῦντος.]

Εἰσοικέω, Habitatum aliquo migro. [Incolo. Hegesipp. Anth. Pal. 7, 320, 3 : Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω, ubi al. ἐνοικέω. Eædem varr. cum tertia οἰκέειν sunt Herodoti 2, 178.] Ἐσοικησάμενος, in VV. LL. habetur simpliciter pro Habitans. [Vitiose pro εἰσοικισάμενος. L. Dind.]

[Εἰσοίκησις, εως, ἡ, Inhabitatio. Soph. Phil. 534 : Προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν.]

Εἰσοικίζω, Domum introduco, recipio. Interdum etiam In urbem habitatum mitto : ut contra ἐξοικίζω, Domo expello. Polyb. 5, [100, 8] : Τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο, Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας κ. τ. λ. [Idem in Excerptis Vat. p. 435, 32 : Μακεδόνας εἰς τὴν Περσῶν εὐδαιμονίαν εἰσοικίσασα (fortuna). L. D.] Greg. Naz. : Εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, In suam domum intromittentes, recipientes. Et pass. ap. Eund. : Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. [Herodot. 7, 171 : Ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἐρημωθεῖσαν ἐσοικίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους καὶ μάλιστα Ἕλληνας. Figurate Polyb. 6, 57, 5 : Εἰσοικιζομένης εἰς αὐτὴν (τὴν πολιτείαν) ἐπὶ πολὺ τῆς εὐδαιμονίας. Dio Cass. 43, 27 : Ἦλθέ τε γὰρ ἐς τὸ ἄστυ μετὰ τοῦ ἀνδρὸς (Cleopatra) καὶ ἐς αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος ἐσῳκίσθη.] In VV. LL., Ἐσοικισθέντες ἐς τοὺς Αἰθίοπας, Coloni ad Æthiopas collocati. Apud Basil. autem in Ep. ad Julittam, de columbis; Πρὸς δὲ τὰς εὐπνοούσας καὶ αἱ λοιπαὶ συνεφέπονταί τε καὶ εἰσοικίζονται, exp. Idem tectum subeunt. Generalius autem accipitur interdum εἰσοικίζω pro Introduco, Recipio. || Εἰσοικίζομαι, activa signif. pro εἰσοικίζω, Bud. p. 237, e Basil. et Greg. In VV. LL. e Plut. [Sol. c. 7] : Εἰσοικισάμενοι χώραν καὶ καταλαβόντες, pro Qui agrum invaserunt ac possident. [Plato Reip. 4, p. 424, D : Οὐδὲ γὰρ ἐργάζεται (ἡ παρανομία) ἄλλο γε ἢ κατὰ σμικρὸν εἰσοικισαμένη ἠρέμα ὑπορρεῖ πρὸς τὰ ἤθη. Geopon. 15, 4, 2 : Ἱστάντος δὲ καὶ εἰσοικισαμένου τοῦ ἐσμοῦ. || Comparo, Apud me, In me recipio. Hesych. : Εἰσοικίζεται, εἰσφέρει ἢ εἰσφέρεται ἢ ἰδιοποιεῖται. Eust. Opusc. p. 29, 84 : Ὡς εἰ μὴ ... τοῦ ἁγιωτάτου τρίτου τὴν καὶ τελειοτάτην καὶ τελεστικὴν εἰσοικισόμεθα χάριν, οὐ συλλεξάμενοι, ὡς ἐν ἐπελεύσει δίκην ἐράνου.... L. Dindorf.]

[Εἰσοίκισις, ἡ, i. q. seq. Ita enim videtur leg. Greg. Nyss. t. 2, p. 870, B, ubi ed. : Τοῦ παραδείσου τὴν εἰσοίκησιν, τῶν οὐρανῶν τὴν ἐπάνοδον. Hase.]

Εἰσοικισμὸς, ὁ, Introductio in ædes, Receptio in ædes, Ipsa actio introducendi, etc. [Heliod. Æth. 8, 1 : Τὸν εἰς τὰ βασίλεια τοῦ Θεαγένους εἰσοικισμόν. Hase.]

[Εἰσοικοδομέω, Inædifico. Thucyd. 2, 75 : Ἐσῳκοδόμουν ἐς αὐτὸ (τεῖχος) πλίνθους. L. Dind.]

Εἰσοιστέος, α, ον, Inferendus, Introducendus : νόμος, Dem. [p. 707, 26], Ferenda lex.

[Εἰσοιχνέω, Intro. Hom. Od. Z, 157 : Μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο, λευσσόντων τοιόνδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεῦσαν· I, 120 : Οὐδέ μιν (πάτον) εἰσοιχνεῦσι κυνηγέται. Quo respicit Hesych. : Εἰσοιχνεῦσιν, εἰσπορεύονται καὶ ἐνεδρεύονται. Æsch. Prom. 122 : Πᾶσι θεοῖς ... ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν.]

[Εἰσομιλέω, Adulor. Hesych. : Εἰσωμίλει, ἐκολάκευεν. Frequentius hac signif. comp. καθομιλέω.]

[Εἰσομόργνυμαι, Imprimo. Chæremo Athen. 13, p. 608, C : Κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα πέπλων οἰκίας (σκιᾶς Casaub.) εἴδωλον εἰσομόργνυται.]

[Εἰσόπιν, In posterum. Æsch. Suppl. 617 c. genit. : Ἱκεσίου Ζηνὸς κότον μέγαν προφωνῶν μήποτ' εἰσόπιν χρόνου παχῦναι.]

[Εἰσοπίσω, idem. Tyrtæus ap. Lycurg. p. 162, 42 : Οὔτ' αἰδὼς εἰσοπίσω τελέθει. Soph. Phil. 1105 : Ὃς ἤδη μετ' οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ' ὀλοῦμαι. Rhian. Anth. Pal. 6, 34, 5 : Καὶ εἰσοπίσω Πολύαινον εὔαγρον πέμποις.]

[Εἴσοπτος, ὁ, ἡ.] Εἴσοπτοι, Pollux [2, 58] ex Antiphonte citat quidem, sed non exponit. Significare videtur Εἴσοπτος, Qui inspectus est, Inspici potest. [Herodot. 2, 138 : Ἐὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ πόλι τὸ ἱρὸν κατορᾶται πάντοθεν περιιόντι· ἄτε γὰρ τῆς πόλιος μὲν ἐκκεχωσμένης ὑψοῦ, τοῦ δ' ἱροῦ οὐ κεκινημένου, ὡς ἀρχῆθεν ἐποιήθη, ἔσοπτόν ἐστι.]

[Εἰσοπτρίζω, s. Ἐσοπτρίζω, Imagino instar speculi. Plut. Mor. p. 696, A : Τὸ γάλα τῶν ὑγρῶν μόνον οὐκ ἐσοπτρίζειν. Unde med. Εἰσοπτρίζομαι, s.] Ἐσοπτρίζομαι, Inspicio speculum, In speculo faciem intueor. [Plut. Mor. p. 143, C : Τῶν ἐσοπτριζομένων νεανίσκων. Iamblich. Protr. p. 314, 24 et p. 360 : Παρὰ λύχνον μὴ ἐσοπτρίζου. Ubi sunt var. ἀποπτρίζου et εἰσοπτρίζου.]

[Εἰσοπτρικὸς, ἡ, ὸν, Specularis. Plut. Mor. p. 920, F : Εἰκόνας ἐσοπτρικάς.]

[Εἰσοπτρὶς, ίδος, ἡ, Speculum. Phanias Anth. Pal. 6, 307, 1 : Εὐγάθης Λαπιθανὸς ἐσοπτρίδα ... ἀπέπτυσε.]

[Εἰσοπτρισμὸς, s. Ἐσοπτρισμὸς, ὁ, Imago specularis. Plut. Mor. p. 936, F : Οὐδὲ γὰρ τὸ γάλα τοὺς τοιούτους ἐσοπτρισμοὺς ἀποδίδωσι.]

[Εἰσοπτροειδὴς, ὁ, ἡ, Specularis. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 530 : Τό τε ἐν τῷ οὐρανῷ πυρῶδες καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ πυροειδὲς κατὰ τὸ ἐσοπτροειδές. Kall. Plut. Mor. p. 890, B : Ὥστε προσεοικέναι ἡλίῳ τὸ ἐν τῷ οὐρανῷ πυρῶδες, τό τε δὴ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐσοπτροειδές.]

Εἴσοπτρον sive Ἔσοπτρον, τὸ, Speculum, quia faciei ornandæ gratia inspici solet. Frequentiori in usu est ἔσοπτρον. [Pind. Nem. 7, 14 : Ἔργοις δὲ καλοῖς ἔσοπτρόν ἴσαμεν ἑνὶ σὺν τρόπῳ, εἰ Μναμοσύνας ἔκατι λιπαράμπυκος εὕρηται ἄποινα μόχθων κλυταῖς ἐπέων ἀοιδαῖς.] Anacr. [11, 2,] : Λαβὼν ἔσοπρον, ἄθρει Κόμας μὲν οὐκ ἔτ' οὔσας. Plut. [Mor. p. 139, F] : Ἐσόπτρου κατεσκευασμένου χρυσῷ καὶ λίθοις ὄφελος οὐδέν ἐστιν εἰ μὴ δείκνυσι τὴν μορφὴν ὁμοίαν. Joseph. A. J. [12, 2, 9] : Τῶν ἐσόπτρων τὴν λαμπρότητα πολὺ διαυγέστεροι. [Plut. Mor. p. 765, A : Οὕτως ἡμῖν ὁ οὐράνιος Ἔρως εἴσοπτρα καλῶν καλὰ ... μηχανώμενος ... δείκνυσι.]

Εἰσοράω, vel Ἐσοράω, Intueor, Aspicio. Orpheus [fr. 1, 10], de Deo loquens : Οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσοράα θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. [Æsch. Prom. 569 : Τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν· 899 : Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν εἰσορῶσ' Ἰοῦς μέγα δαπτομέναν. Et ib. 941, 1093. Eur. Suppl. 176 : Σοφὸν δὲ πενίαν τ' εἰσορᾶν τὸν ὄλβιον. Xen. Cyrop. 5, 1, 15 : Οὔτε πυρὸς ἐκὼν εἶναι ἅπτομαι οὔτε τοὺς καλοὺς εἰσορῶ. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 444, 390 : Παῖδα Ξεναγόρα καὶ Πραξαγόρας ἐσορᾷς με. De diis homines observantibus Soph. OEd. C. 1370 : Τοιγάρ σ' ὁ δαίμων εἰσορᾷ μέν· 1536 : Θεοὶ γὰρ εὖ μὲν, ὀψὲ δ' εἰσορῶσ' ὅταν τὰ θεῖ' ἀφείς τις εἰς τὸ μαίνεσθαι τραπῇ. || De mente Eur. Herc. F. 144 : Τίν' ἐλπίδ' ἀλκήν τ' εἰσορᾶτε μὴ θανεῖν; Soph. Tr. 1112 : Ὦ τλῆμον Ἑλλὰς πένθος οἷον εἰσορῶ ἕξουσαν· Phil. 501 : Εἰσορῶν ὡς πάντα δεινὰ κἀπικινδύνως βροτοῖς κεῖται παθεῖν μὲν εὖ· OEd. C. 772 : Ἥνίχ' εἰσορᾷς πόλιν τέ μοι ξυνοῦσαν εὔνουν τήνδε καὶ γένος τὸ πᾶν. || Seq. μὴ El. 584 : Ἀλλ' εἰσόρα μὴ σκέψιν οὐκ οὖσαν τιθῇς.] Hom. Il. X, [321] : Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπη εἴξειε μάλιστα· Od. O, [519] : Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Cui simile et Il. M, [312] : Πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. [Qui ll. referri possunt ad signif. Respiciendi; de alia paullo post HSt. Pind. Ol. 8, 8 : Ἦν δ' ἐσορᾶν καλὸς, Aspectu pulcher. Æsch. Prom. 246 : Καὶ μὴν φίλοις ἔλεινὸς εἰσορᾶν ἐγώ. Soph. El. 664 : Πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾶν. Cum ἐς Herodot. 4, 68 : Ἦν μέν μιν καὶ οὗτοι, ἐσορέωντες ἐς τὴν μαντικὴν, καταδήσωσι ἐπιορκῆσαι, In artem divinatoriam intuentes, eamque consulentes. Cum genitt. absolutis Soph. Trach. 394 : Ὡς ἕρποντος εἰσορᾷς ἐμοῦ. || Specto. Eur. El. 1097 : Ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ εὐγένειαν εἰσιδὼν γαμεῖ πονηρὰν, μῶρός ἐστιν. || I. q. Vergeo. Oppian. Cyn. 2, 170 : Ὕπτια δ' εἰσορόωσι πρὸς αἰθέρα φοίνια κέντρα, de cornibus tauri. L. D.] Et pass. εἰσοράασθαι [Il. Ξ, 345 : Οὔτε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι·] Od. Γ, [246] : Ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι. [Apoll. Rh. 1, 85 : Τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.] Alibi autem active utitur, ut Il. Ψ, [495] : Ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους. [Soph. Tr. 909 : Ἔκλαιεν ἡ δύστηνος εἰσορωμένη· El. 1060 : Οἰωνοὺς ἐσορώμενοι. Apoll. Rh. 4, 975 : Τὰς δὲ καὶ αὐτοὶ βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὕδασιν εἰσορόωντο, etc. Aor. Soph. Tr. 151 : Τότ' ἄν τις εἰσίδοιτο ... κακοῖσιν οἷς ἐγὼ βαρύνομαι.] At Od. Υ, [166] : Ξεῖν', ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν, Eust. annotat esse ἀγάπης δηλωτικόν : quod et de verbo Respicere alicubi posse

dici existimo. [Aor. optat. ἐσορήσαις in fr. Orph. 2, 16 : Σὺ δέ κεν ῥέα πάντ' ἐσορήσαις.]

[Ad Εἰσοράω referenda porro aor. Εἰσεῖδον vel Ἐσίδεσκον, et Εἰσειδόμην. Hom. Od. Λ, 582 : Καὶ μὴν Τάνταλον εἰσεῖδον, etc. Æsch. Pers. 914 : Γῆνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν· Prom. 184 : Πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 37=42 : Πλευρὰς οὐ καταλέξαι μοῦνον εὔσημον, ἀλλὰ καὶ ὅπη κραίνουσι ἐσιδεῖν ῥηίδιον, Ubi desinant videre. 2, 1, p. 48=56 : Ὑδρώψ ἀτερπὲς μὲν ἐσιδεῖν πάθος. De cujus imper. HSt. :] Εἴσιδε, Vide, Intuere : ab Εἰσείδω inusitato, pro quo dicitur εἰσοράω. [Theocr. Epigr. 19, 1 : Ἀρχίλοχον καὶ στᾶθι καὶ εἴσιδε. Indicat. Hom. Od. A, 118 : Εἴσιδ' Ἀθήνην, etc. Ψ, 94 : Ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπαδίως ἐσίδεσκεν. Med. Od. Ω, 101 : Ὡς ἐσιδέσθην. Æsch. Prom. 427 : Μόνον ... εἰσιδόμαν· 140 : Δέρχθητ' ἐσιδέσθ' οἵῳ δεσμῷ ... Tum fut. Εἰσόψομαι. Hom. Il. E, 212 : Ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσιν πατρίδ' ἐμὴν, et Ω, 206. Herodot. 1, 9 in var. script. pro μή σε ὄψεται. Eur. El. 49 : Γάμους ἀδελφῆς δυστυχεῖς ἐσόψεται. Soph. OEd. T. 1295 : Θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. Lycophr. 673 : Ἐσόψεται δράκαιναν. Oppian. Hal. 2, 608 : Δὴ τότε λύσσαν ἐσόψεαι ἡγητῆρος χωομένου· 657 : Οὔποτ' ἐσόψεαι ὑπνώοντας. Nicarch. Anth. Pal. 11, 406, 6 : Καὐτὸν ἐσοψόμεθα. Ab eo fut. HSt. non recte finxit præs. quod nullum fuit:] Εἰσόπτομαι s. Ἐσόπτομαι, Inspicio.

Εἰσορμάω, Impetum facio in, Cum impetu ingredior, Irrumpo. Plut. cum præp. πρός. [Mor. p. 775, A : Οὐ δεξαμένων δὲ αὐτοὺς τῶν Ὀρχομενίων πρὸς Ἱππότας εἰσώρμησαν. Dioscor. Anth. Pal. 7, 707, 7 : Καὶ πάλιν εἰσώρμησα τὸν ἄρσενα Δωρίδι μούσῃ ῥυθμόν. Orac. Sib. 13, 148 (Maii Nov. Coll. Vat. vol. 3, 3, p. 211) : Πέρσαι δ' ἐπὶ μῶλον Ἄρηος αὖθις ἐσορμήσουσι μεμηνότες Αὐσονίοισιν. Med. Soph. Tr. 913 : Ἐξαίφνης σφ' ὁρῶ τὸν Ἡράκλειον θάλαμον εἰσορμωμένην.]

[Εἰσορμίζομαι, Portum intro. Pollux 1, 101 inter verba de appellendo usitata refert εἰσορμίσασθαι, ἐνορμίσασθαι, ἐγκαθορμίσασθαι. Xen. Vectig. 3, 1 : Ναυσὶ καλλίστας καὶ ἀσφαλεστάτας ὑποδοχὰς ἔχει, ὅπου γ' ἔστιν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Plut. Cim. c. 12 : Οἱ δὲ πρῶτον μέν, ὡς μὴ βιασθεῖεν, εἰς τὸν ποταμὸν εἰσωρμίσαντο.]

[Εἰσορούω, Irruo, Irrumpo. Pind. Ol. 8, 52 : Εἷς δ' ἐσόρουσε βοάσαις. Hom. Il. Φ, 18 teste schol. Ven. fuerant qui legerent αἶψ' ἐσόρουσεν vel ἐπόρουσεν pro ἔσθορεν.]

[Εἶσος s. Ἔϊσος. V. Ἴσος.]

[Εἰσότε. V. Εἰς.]

[Εἰσοχετεύω. Derivo in. Suid. et Zon. p. 649 : Εἰσωχέτευσαν, ἔνδον μετέφερον. Heliodor. 9, 3 : Εἰς τὸν ἀπὸ τῶν σκελῶν ὀλκὸν τὴν ἀπορροὴν εἰσωχέτευσεν. Schneid. Pass. Method. Conv. virg. p. 40, 8 : Κἂν εἰς ἀλλοτρίαν ὑπό τινος εἰσοχετεύηται κακοτρόπως ὀπήν. Hase.]

Εἰσοχή, ἡ, contr. ἐξοχῇ, Eminentiæ, Prominentiæ [ut sit Inflexio, Concavitas (non suppetit enim voc. Lat., quod propius accedat). Sext. Emp. Pyrrhon. hypot. 1, 14, 92, p. 25, 22 : Αἱ γοῦν γραφαὶ τῇ μὲν ὄψει δοκοῦσιν εἰσοχὰς καὶ ἐξοχὰς ἔχειν. Int., Videntur aliquid prominens et aliquid retrusum habere. Ib. 120, p. 32, 4 : Ἡ αὐτὴ εἰκὼν ἐξυπτιαζομένη μὲν λεία φαίνεται, ποσῶς δὲ ἐπινευομένη εἰσοχὰς καὶ ἐξοχὰς ἔχειν δοκεῖ· 2, 7, 70, p. 82, 36 : Τύπωσιν ... κατ' εἰσοχὴν καὶ ἐξοχήν. Conf. Adv. log. 1, 228, p. 417, 6; 372, p. 443, 24; 373, ib. 28. Cit. Hemst. Strabo 2, p. 125 : Ἥ γε πᾶσα ἄλλη ἠὼν μικρὰς ἔχει ἐσοχάς τε καὶ ἐξοχάς· 12, p. 536 : Καθάπερ γὰρ ἐν ταῖς ῥῆγμα λαβούσαις πέτραις καὶ σχισθείσαις δίχα τὰς κατὰ τὴν ἑτέραν ἐξοχὰς ὁμολόγους εἶναι συμβαίνει ταῖς κατὰ τὴν ἑτέραν εἰσοχαῖς οὕτως ὥστε κἂν συναρμοσθῆσαι δύνασθαι. V. Εἰσέχω.]

[Εἴσοψις, εως, ἡ, Intuitus. Eur. El. 1085 : Τὰ γὰρ κακὰ παράδειγμα τοῖς ἐσθλοῖσιν εἴσοψίν τ' ἔχει, Intueri licet bonis in detestabilia ab iisque exemplum sumere.]

Εἰσπαίω, Insilio, Irrumpo, Impetum facio. Exp. etiam simpliciter Ingredior; sed tria illa malo, quod sumtam esse putem metaph. ab iis qui ingrediuntur cum impetu et manibus sublatis ad percutiendos obvios. Quo dicimus modo in sermone vernaculo *Donner dedans*. [Soph. OEd. T. 1252 : Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους. Eur. Rhes. 560 : Ἀλλ' ἦ κρυπτὸν λόχον εἰσπαίσας διόλωλε; Thom. M. p. 674 : Εἰσπαίω, τὸ εἰσέρχομαι. Hesych. : Εἰσπεπαικότες, εἰσπεπηδηκότες. Suid. et Zon. p. 649 : Εἰσπεπαίκασιν, εἰσπεπηδήκασιν. L. D. Xenarch. ap. Athen. 2, p. 63, F : Φθίνει δόμος ... ἀλάστωρ τ' εἰσπέπαικε, sc. εἰς τὸν δόμον. Schweigh.]

[Εἰσπαραδύω, Latenter insinuo. Philo vol. 2, p. 432, 25 : Ἁλμυροῦ καὶ πάνυ πικροῦ φορᾷ ῥεύματος εἰσπαραδυομένου. Hase.]

[Εἰσπειράομαι vox nihili, ex Hippocr. De artic. p. 829, 1 allata in Lexx. : Ἢν δὲ μὴ ἐμβληθῇ (ossa) μηδ' ἀπ' ἀρχῆς μηδ' εἰσπειρηθῇ ἐμβάλλειν, περιγίνονται οἱ πλεῖστοι αὐτῶν. Leg. enim μηδεὶς πειρηθῇ. L. Dind.]

Εἰσπέμπω, Mitto in vel intro. Plut. Philopœm. p. 673 meæ edit. [c. 20] : Ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, Intromisit carnificem. [Thucyd. 1, 137 : Μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινος πορευθεὶς ἄνω ἐσπέμπει γράμματα ὡς βασιλέα Ἀρτοξέρξην· 4, 16 : Ταῦτα δὲ ὁρώντων τῶν Ἀθηναίων ἐσπέμπειν (in urbem). Et ib. 26, 40; 5, 18. Plato Leg. 2, p. 671, D : Εἰσιόντι τῷ μὴ καλῷ θάρρει τὸν κάλλιστον διαμαχόμενον φόβον εἰσπέμπειν. Soph. OEd. T. 705 : Μάντιν κακοῦργον εἰσπέμψας. Eur. Herc. F. 850 : Οὗ γέ μ' εἰσπέμπεις δόμους· Iph. T. 1440 : Ἀδελφῆς τ' Ἄργος εἰσπέμψων θέμας. Pass. Bacch. 610 : Ἡνίκ' εἰσεπεμπόμην.] || Exp. etiam Induco, Importo, Accerso. Attice dicitur Ἐσπέμπω. Unde Ἐσπέμπομαι, quod etiam interpr. Accerso. [Figurate Xen. Comm. 1, 4, 6 : Τὸ στόμα, δι' οὗ ὧν ἐπιθυμεῖ τὰ ζῷα εἰσπέμπεται.]

Εἰσπεράω, Transeo, Trajicio in, περάω εἰς. Nonn. : Εἴς σε περήσει. Penetro, Ingredior, Hesiod. Op. [653] : Ἐνθάδ' ἐγὼν ἐπ' ἄεθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα, In Chalcidem trajeci, sc. navi. [Orph. Arg. 74, 354, 466, 905, 1372.]

Εἰσπέτομαι, et Εἰσπέταμαι, Involo, Volando introeo. [Geopon. 15, 2, 9 : Διὰ τῶν ὀπῶν εἰσπετόμεναι. Dio Cass. 40, 22 : Βέλη ... ἐς τοὺς ὀφθαλμοὺς σφῶν ἐσπετόμενα. Aor. 45, 17 : Κόρακες ἐς τὸ Διοσκούρειον ἐσπτώμενοι. Scr. ἐσπτόμενοι. L. D.] Pro quo dicitur etiam Εἰσπετάομαι. Aristot. H. A. 9, 40 : Οὐ θιγγάνει ἄλλου γε ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος εἰσπετασθῇ, Donec in alveum involarit, i. e. ἕως ἂν εἰς τὸ σμῆνος ἀφίκηται, ut paulo post sequitur. [Ælian. Angl. V. Εἰσίπταμαι. Act. Nilus in Actis Monac. vol. 3, fasc. 1, p. 81, v. 94 : Οὐρανὸν εἰσεπέτα.]

Εἰσπηδάω, Insilio, Saltu impetuque invado, Saltu irruo, insilio, ut loquitur Plin. [Xen. An. 1, 5, 8 : Εἰσπηδήσαντες εἰς τὸν πηλόν.] Dem. [p. 539] : Εἰσεπήδησαν εἰς τὴν οἰκίαν, Assiliebant isti introque irruebant in ædes meas, Bud. Herodian. 7, [5, 6] : Οἱ δὲ νεανίσκοι ξιφήρεις ξὺν παντὶ τῷ πλήθει βιασάμενοι τοὺς ταῖς αὐλείαις προεστῶτας, εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτὸν, Proturbatis janitoribus impetum in ædes faciunt, Polit. Rursum e Dem. [p. 522] : Εἰσπηδήσας πρός με. [Cum accus. Joseph. Hypomnest. 5, 125, p. 259 : Τοὺς αὐτοὺς οἴκους εἰσεπήδων. Perf. fort. ex Demosth. p. 1314, 10 memorat Pollux 9, 158.]

[Εἰσπηδησιῶνες, Defectarii. Liber de officiis Proconsulis, Gl. Alibi in iisdem : Ἐπεισπηδηταὶ, Derectarii.]

[Εἰσπίμπλημι. Suid. : Εἰσπιμπλὰς, Ξενοφῶν· « Ὁ δὲ Κῦρος εἰσπιμπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπεν. » Anab. 1, 7, 7, ubi in libris legitur ἐμπιπλάς.]

[Εἰσπίνω, si vera scriptura εἰσπιόντες ap. Eubulum Athen. 1, p. 36, C, ubi al. ἐκπιόντες. Schweigh. Non εἰσπιόντες sed εἰσπίνοντες legitur vitiose pro ἐκπιόντες.]

Εἰσπίπτω, [fut. εἰσπεσοῦμαι, Xen. H. Gr. 7, 1, 18 : Δρόμῳ ἐφέροντο πρὸς τὰς πύλας ... ὡς εἰ ἀνεῳγμέναι τύχοιεν, εἰσπεσούμενοι], Incido in, super : ut Virg. : Et Danaum super agmina late Incidit; Irruo, Irrumpo, Impetum do. Εἰσπίπτειν εἰς τὴν πόλιν, Herodot. [immo Isocr. Panath. p. 256, D] : post quem ita usus est et Herodian. [8, 6, 16.] Sed et ap. Isocr. pro Irruo s. Irrumpo legitur. Apud Thuc. vero [1, 131] : Εἰσπίπτειν εἰς τὴν εἱρκτὴν, redditur et verbo passivo Conjici in carcerem. Sic Ἐμπεσὼν εἰς δεσμωτήριον, Bud. vertit Conjectus in carcerem. [Sic Dio Cass. 38, 9 : Ἔς τε τὸ οἴκημα ἐσέπεσε, κἀνταῦθα οὐ πολλῷ ὕστερον ἐδολοφονήθη. Et iisd. verbis 40, 45. Cum ἐπὶ Plut. Oth. c. 17 : Μετὰ βοῆς οἱ στρατιῶται εἰσέπεσον ἐπὶ τὰς θύρας

Incido, proprie, Thucyd. 3, 98 : Ἐσπίπτοντες ἔς τε χαράδρας ἀνεκβάτους καὶ χωρία, ὧν οὐκ ἦσαν ἔμπειροι, διεφθείροντο, et in iisd. verbis 3, 112. 7, 84 : Ὡς δὲ γίγνονται ἐπ' αὐτῷ, ἐσπίπτουσιν οὐδενὶ κόσμῳ ἔτι (in fluvium)· 1, 106 : Οἱ δὲ νικώμενοι ὑπεχώρουν καί τι αὐτῶν μέρος οὐκ ὀλίγον προσβιασθὲν καὶ διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐσέπεσεν ἔς του χωρίον ἰδιώτου. De mari id. 4, 24 : Ἐσπίπτουσα ἡ θάλασσα ἐς αὐτό. Dio Cass. 41, 61 : Κεραυνοὶ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐσέπεσον. Eur. Ion. 1196 : Κἀν τῷδε μόχθῳ πτηνὸς εἰσπίπτει δόμοις κῶμος πελειῶν. || Improprie Thucyd. 4, 4 : Τοῖς στρατιώταις σχολάζουσιν ὁρμὴ ἐσέπεσε περιστᾶσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον. Eur. Andr. 99 : Δούλειον ἦμαρ εἰσπεσοῦσα· Or. 1312 : Ἠσθόμην κτύπου τινὸς κέλευθον εἰσπεσόντος ἀμφὶ δώματα. || I. q. Reperio. Xen. Cyn. 3, 5 : Ὑλακτοῦσι περὶ τὰ ἴχνη, ὅτε εἰσπίπτουσιν εἰς αὐτά. || Impetum facio, Irrumpo. Soph. Aj. 55 : Ἔνθ' εἰσπεσὼν ἔκειρε πολύκερων φόνον. Thucyd. 2, 4 : Ἐσπίπτουσιν ἐς οἴκημα μέγα· 22 : Ἱππέας μέντοι ἐξέπεμπεν ἀεὶ τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιᾶς ἐσπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν· 25 : Ἐσπίπτει ἐς τὴν Μεθώνην· 4, 68 : Τῶν πυλῶν ἀνοιχθεισῶν ἐσπίπτειν τοὺς Ἀθηναίους. Et ib. 112, 130, etc. || Construitur præter modos supra notatos, sæpe c. accus. Eur. Hel. 415 : Ὄχλον γὰρ εἰσπεσεῖν ἠσχυνόμην· Tro. 1181 : Εἰσπίπτων πέπλους· Andr. 984 : Ξυμφορὰν τήνδ' εἰσπεσοῦσ' ἀμηχανεῖς· Ion. 700 : Πολιὸν εἰσπεσοῦσα γῆρας.]

[Εἰσπίτνω, idem. Eur. Tro. 746 : Νεοσσὸς ὡσεὶ πτέρυγας εἰσπίτνων ἐμάς.]

Εἰσπλέω, [εὔσομαι. Thucyd. 2, 89 : Οὐδὲ ἐσπλεύσομαι ἐς αὐτόν (portum)], q. d. Innavigo, pro Intronavigo, Navigando ingredior, Adnavigo. [Herodot. 6, 35 : Τὰ ἐπ' ἀριστερὰ ἐσπλέοντι τοῦ Ἑλλησπόντου. Thuc. 2, 69 : Μήτ' ἐκπλεῖν ἐκ Κορίνθου καὶ τοῦ Κρισαίου κόλπου μηδένα μήτ' ἐσπλεῖν (Plato comic. ap. Plut. Themist. c. 32 : Τούς τ' ἐκπλέοντας εἰσπλεόντάς τ' ὄψεται)· 86 : Ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενά. Et ib. 92 etc. Accusativo Eur. Iph. T. 1389 : Εὔξενον πόρον ... εἰσεπλεύσαμεν.] Plut. Lyc. : Εἰσέπλει εἰς τὸν λιμένα, ubi redditur, In portum invehebatur. [Conf. Alex. c. 73.] Aristot. De mundo [c. 3] : Εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας. [Thucyd. 3, 51 : Τοῖς Μεγαρεῦσιν ἅμα μηδὲν ἐσπλεῖν. Conf. 6, 2; 7, 1, 7, 23. Xen. H. Gr. 2, 4, 29 : Ὁ δὲ ναύαρχος κατὰ θάλατταν ἐφύλαττεν, ὅπως μηδὲν ἐσπλέοι αὐτοῖς τῶν ἐπιτηδείων. Singulari structura Soph. OEd. T. 423 : Ὅταν καταίσθῃ τὸν ὑμέναιον, ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας.]

[Εἰσπληρόω, Impleo. Diog. L. 10, 142 : Πανταχόθεν εἰσπληρουμένοις τῶν ἡδονῶν.]

[Εἴσπλοια, ἡ, Aditus, Ingressus navigantium. Etym. M. p. 89, 35 : Ὁ ἀφ' ἑκατέρου μέρους εἴσπλοιαν ἔχων (portus). Εἴσπλουν Hesych. L. Dind.]

Εἴσπλοος et Εἴσπλους per contr., ὁ, Adnavigatio, Ingressus navigantis. [Thucyd. 7, 22 : Οἱ μὲν βιάσασθαι βουλόμενοι τὸν ἔσπλουν, οἱ δὲ κωλύειν. Xen. H. Gr. 2, 2, 9 : Τὰ πλοῖα εἶργε τοῦ εἴσπλου. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 77, n. 2053, C : Μεσσαμβριανοὶ ἔδωκαν Καλλίππῳ ... προξενίαν ... καὶ εἴσπλουν εἰς πόλιν. Ib. p. 78, 17 : Δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις προξενίαν ... καὶ εἴσπλουν καὶ ἔκπλουν καὶ πολέμου καὶ εἰρήνης ἀσυλεὶ καὶ ἀσπονδεί.] In VV. LL. Navium accessus, et Locus per quem introeunt naves in portum, e Thucyd. : Ἔσπλους τοῦ λιμένος, Aditus s. Fauces portus, Introitus, ubi sc. ingrediuntur in ipsos naves. [Thucyd. 3, 51· Τὸν ἔσπλουν ἐς τὸ μεταξὺ τῆς νήσου ἐλευθερώσας· 4, 8 : Τοὺς ἔσπλους τοῦ λιμένος ἐμφράξαι. Iterumque ib. : Τόν τε λιμένα ... ἐχυρὸν ποιεῖ καὶ τοὺς ἔσπλους στενούς. Et tertio : Τοὺς ἔσπλους ... Βύζην κλήσειν ἔμελλον. 13 : Φράξαι τοὺς ἔσπλους· 7, 24 : Οὐ γὰρ ἔτι οὐδ' οἱ ἔσπλοι ἀσφαλεῖς ἦσαν· et ib. 41. Et sing. 4, 8 : Τὰ αὐτῆς τῆς Πύλου ἔξω τοῦ ἔσπλου πρὸς τὸ πέλαγος ἁλίμενα ὄντα. Et ib. 14, 107, 108. Polyb. 1, 46, 5 : Διὰ τὸ τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν· 47, 1 : Μέγιστα δὲ συνεβάλλετο πρὸς τὴν τόλμαν αὐτῷ τὸ διὰ τῶν βραχέων ἐκ τῆς ἐμπειρίας ἀκριβῶς σεσημειῶσθαι τὸν ἔσπλουν.]

Εἰσπνέω, sive Εἰσπνείω, poetis duntaxat usitatum, Inspiro; Afflo. Aristoph. Ran. [314] : Δάδων γ' ἐμὲ αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη· verba Bacchi ad Xanthiam, interrogantem εἰ οὐ κατήκουσεν αὐλῶν

A πνοῆς. [Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 5=6 : Ἀτὰρ καὶ ἀπὸ γλώσσης κυνὸς εἰσπνεύσαντος μοῦνον ἐς τὴν ἀναπνοὴν, οὕτι μὴν ἐνδακόντος λυσσᾷ ὁ ἄνθρωπος. Ib. p. 5=7 : Ποθὴ ψυχροῦ ἠέρος· εἰσπνέουσι δὲ μικρὸν πάνυ, ἔς τε καὶ ἀπεπνίχθησαν, vertendum, Spirant s. Trahunt (aerem). Pollux 2, 76 : Εἰσπνέομεν (ἀέρα). Aristot. Probl. 8, 2 : Ὁ δὲ καθεύδων ἐκπνεῖ μᾶλλον ἢ εἰσπνεῖ. L. D. Heliodor. 2, 35 : Οἱ μυκτῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες. Aristæn. 1, 3 : Τῇ ῥινὶ προσάγων (τὸ φύλλον) γλυκυτέρας ἐπὶ πλεῖστον εἰσέπνεον εὐοσμίας. Hemst. Philostr. Vit. Ap. 2, 8, p. 57, 8 : Ὡς μήτε ὕεσθαι τὸ ἱερὸν μήτ' ἀνέμων εἰσπνεῖσθαι.] Pass. Εἰσπνέομαι, Inspiror, Aspiror, Afflor : ut ὁ εἰσπνεόμενος ἀὴρ, Alex. Aphr., Aer qui nobis inspiratur, h. e. attrahitur, Aer quem spirantes ducimus. || Εἰσπνεῖν a Lacedæmoniis dictum pro ἐρᾶν, ut in Lex. meo vet. annotatur : sic Hesych. ἐμπνεῖ μου exp. ἐρᾷ μου. Vide Ἐμπνέω. [Ælian. V. H. 3, 12 : Αὐτοὶ γοῦν δέονται (pulchri ap. Lacedæmonios) τῶν ἐραστῶν εἰσπνεῖν αὐτοῖς· Λακεδαιμονίων δέ ἐστιν αὕτη ἡ φωνὴ, ἐρᾶν δεῖν λέγουσα. Etym. M. p. 306, 22 : Εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος ... ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος· Λακεδαιμόνιοι γὰρ εἰσπνεῖν φασι τὸ ἐρᾶν. V. Εἰσπνήλης.]

Εἰσπνήλης, ὁ, quod ibid. [in Lex. vet. HSt.] exp. ὁ ἐρώμενος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος, Amasius, Amoris ignibus afflatus. Sed annotatur ibid., posse et ab ἔσπομαι derivari, παρὰ τὸ ἔσπεσθαι τοῖς ἐρωμένοις, quasi ἐσπνήλης τις ὤν. Habentur eadem ap. Etym., [M. p. 306, 22, ubi tamen ἔπεσθαι et ἐπνήλης. V. Zonar. p. 628, Etym. iterum p. 43, 34], ubi et hic Calimachi pentameter [fr. 169 Ern.] additur, Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὁππότε κοῦρος ἴοι. Apud Theocr. vero 12, 12 legitur Εἴσπνηλος, quod ipse poeta ait Amyclæorum [h. e. Spartanorum] esse peculiare vocab., et schol. exp. ἐραστὴς, Amator : cujus correlativum, ἄΐτας, quod Thessalicum esse ait, et schol. exp. ἐρώμενος : hos δοιὼ φῶτε sese mutuo dicit φιλῆσαι ἴσῳ ζυγῷ. Sed notandum, ap. schol. ejus scribi Εἴσπνιλος. Sic et ap. Eust. scribitur, p. 732, [25], ubi tamen e veteribus tradit i. esse q. ἀΐτης. Idem p. 1547, [19], C Ἀΐτης, ὁ ἐρώμενος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, διὰ τοῦ ἰῶτα, ὁ εἰσπνέων τῷ ἔρωτι τὸν ἐραστήν· εἰσπνεῖται γὰρ, φασὶ, τῆς μορφῆς τι καὶ ὥρας· ὅθεν καὶ εἰσπνῖλαι διὰ διχρόνου, ἢ ἐν τῷ ῆ, παρὰ Λάκωσιν οἱ ἐρασταί. [Laconicum voc. dicunt etiam grammatici supra citt. Vitiose ap. Bekk. An. p. 1384, b : « Ἴσπληνος ἰσπλήνης ἰσπλήνου· σημαίνει δὲ τὸν ἐρώμενον (paullo infra τὸν ἐραστήν), Chœrob. ad Theodos. » Veram autem esse scripturam ἐραστὴς, Amator, ex ipso Etym. p. 43, 31 v. Ἀΐτης, quod explicat ὁ ἐρώμενος ... ὁ εἰσπνέων τὸν ἔρωτα τῷ ἐραστῇ· φασὶ γὰρ γίνεσθαι τὸν ἔρωτα ἐκ τοῦ εἰσπνεῖσθαι ἐκ τῆς μορφῆς τοῦ ἐρωμένου· ὅθεν καὶ εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσιν, et schol. Theocr. docuit Bentl. ad Callim. fr. cit. L. Dindorf.]

Εἰσπνοὴ, ἡ, Inspiratio. Εἰσπνοὴ ἀέρος, Attractio aeris in spirando, Ducere s. Attrahere spiritum. V. Πνευματώδης. [Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 5=6 : Καὶ γὰρ ἐν χαρωνίοισιν αἱ πνίξιες οὐ σωμάτων πάθεϊ ὀξύταται γίγνονται, ἀλλὰ καὶ μιῇ εἰσπνοῇ θνήσκουσιν ἄνθρωποι. Plut. Mor. p. 903, E : Τοῦ ἀέρος ἀντεπεισαχθέντος εἰς τὰ διὰ τοῦ αἵματος ἀραιώματα τὴν εἰσπνοήν (γίνεσθαι). D Theoph. Nonn. vol. 2, p. 445 : Διὰ τῆς εἰσπνοῆς τῇ καρδίᾳ ἐμφερόμενος (aer). L. Dindorf.]

[Εἴσπνοος, ὁ, ἡ, Inflatus. Hippocr. vol. 1, p. 812 ed. Lind. : Ἔκπνοον καὶ εἴσπνοον ὅλον τὸ σῶμα.]

[Εἰσποδίζω. Harpocrat. et omisso testimonio Zonar. p. 647 et Suid. : Εἰσεπόδιζον, ἀντὶ τοῦ εἰσέβαινον τοὺς πόδας τοῦ χωρίου. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς ὀργεῶνας. Leg. esse ἐγεισιπόδιζον ... ὕφαινον τοὺς γεισίποδας, vidit Vales.]

Εἰσποιέω, vel Ἐσποιέω, Ascisco, Adopto. Dem. [immo Dinarch. p. 94, 23] : Καὶ τῶν πραττομένων εἰσεποίει κοινωνὸν αὑτόν. Sic Lucian. [Abdicat. c. 16] : Μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, ubi tamen redditur Insinuavi me artis auxilio. Et, Εἰσεποίει ἑαυτὸν εἰς τὴν δύναμιν αὐτοῦ, Plut. [Pomp. c. 16. Demosth. p. 462, 20 : Σκεψώμεθα δὴ τίνας ἡμῖν εἰσποιεῖ χορηγοὺς εἰς ἐκείνας τὰς λειτουργίας, iterumque paullo inf.] Ap. Aristid. autem, Εἰσποιῶ τἀμὰ εἰς ὁμοιότητα. [Immo εἰσποιούντων ἑαυτοὺς τῇ πόλει citat Lex. Septemv. ex Aristid. (vol. 1, p. 180=314). Alterum unde petierit, non indicat.]

Plut. Numa [c. 19] : Τοὺς δ' ἑφεξῆς μῆνας Δομετιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὑτοῦ ἐπωνυμίαις, Suis cognomentis ascivit. Sic Adoptare herbam pro De suo nomine nuncupare, Plin. [Philostr. V. Soph. 2, 4, 2, p. 570 : Ἐπίδειξιν γὰρ ἐν αὐτῇ πεποίηται λέξεώς τε καὶ ἱστορίας, ἐσποιῶν ἐς αὐτὴν καὶ τὸ φιλοκαλεῖν. Dio Cass. 38, 12 : Πικροτάτους ἐχθροὺς ἑαυτῷ ἐσεποίει.] || Sæpe autem in propria signif. Adoptandi; nam εἰσποιεῖν est Adoptare, ut ἐκποιεῖν, In adoptionem dare. [Plato Leg. 9, p. 878, A : Ἕνα τῷ τοῦ τελευτήσαντος πατρὶ καὶ τοῖς ἄνω τοῦ γένους υἱὸν ὡς ἐκείνων εἰσποιοῦντας. Demosth. p. 1088, 3 : Καὶ μὴ τῷ τετελευτηκότι ... υἱὸν εἰσποιεῖν. Ap. eund. notandæ constructiones p. 1054, 20 : Ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι οἷόν τ' ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι, εἰσπεποιηκότι τὸν παῖδα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Εὐβουλίδου· 1088 extr. : Τῷ Ἀρχιάδῃ, πρὸς ὃν εἰσεποιήθης· 1091, 14 : Ὡρόμεθα δεῖν κριθῆναι πρῶτον τὴν κληρονομίαν παρ' ὑμῖν, πρὶν ἐπὶ τὸ ὄνομά τινα τὸ τοῦ Ἀρχιάδου εἰσποιηθῆναι. Dio Cass. 55, 13 : Φοβηθεὶς μὴ καὶ νεοχμώσῃ τι, τὸν Γερμανικόν οἱ τὸν ἀδελφιδοῦν, καί τοι καὶ αὐτῷ υἱὸν ἔχοντι, ἐσεποίησε· 69, 21 : Τόν τε Κομμόδου υἱὸν Κόμμοδον εἰσεποίησεν αὐτῷ. Quibus ll. omnibus, pariterque ceteris ab HSt. supra memoratis, manifesta est signif. Insinuandi, Immittendi, Adoptandum præbendi, non Adoptandi vel Asciscendi : hæc enim medii propria est.] Et εἰσποιεῖσθαι, Adoptari. Demosth. : Μετὰ ταῦτ' ἤδη ἐσπούδαζεν, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ, ubi tamen Bud. eod. sensu vertit In adoptionem daretur; qui enim a me adoptatur, is mihi in adoptionem datur. [Sim. Isæus p. 58, 32; 81 sæpius, et alibi. Suid. : Εἰσεποιήθη, εἰσεκρίθη. « Ἐνιαύσιος ἦν ἡμέρα, ἐν ᾗ Τραϊανὸς ἐπὶ διαδοχῇ τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ πατρὸς Νερουᾶ εἰσεποιήθη. » Dio Cass. 46, 47 : Καὶ ἐς τὸ τοῦ Καίσαρος γένος κατὰ τὰ νομιζόμενα ἐσεποιήθη. Et alibi.] Et εἰσπεποιημένος, Adoptatus. Vide Comm. p. 114; vide item quæ dicam in Ἐκποιέω. Ἐσπεποιημένος, Ascititius, s. Ascitus. [Hesych. : Εἰσπεποιημένη, ἔξωθεν γεγενημένη. || Medio Εἰσποιέομαι, Adopto. Dio Cass. 44, 5 : Τὸν δὲ δὴ υἱὸν, ἄν τινα γεννήσῃ ἢ καὶ ἐσποιήσηται· 60, 33 : Ὁπότε δὲ ὁ Κλαύδιος τὸν Νέρωνα τὸν υἱὸν αὐτῆς εἰσεποιήσατο. Eust. Il. p. 767, 25 : Τὸν γνήσιον, ὃς ἀντίκειται τῷ θετῷ, ὃν ποιεῖταί τις, κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον καὶ εἰσποιεῖται. L. D. Εἰσποιεῖσθαι, Adoptare, in medio, non activo, ut HSt. hic falso tradit. Isæus ap. Dionys. in Isæo c. 17 : Τίνος ἕνεκεν τοῦτον μὴ ὄντα αὐτοῦ υἱὸν εἰσποιοῖτο. Et mox : Ξένους ἀνθρώπους εἰσποιεῖσθαι. Et : Δι' ἐρημίαν τοῦτον εἰσποιοῖτο. Kuster. || Subjicio. Suid. : Εἰσεποιεῖτο, ἀντὶ τοῦ ὑπετίθει. « Ὁ δὲ πόρος ἐφράττετο καὶ μεγάλας ἐλπίδας εἰσεποιεῖτο τῶν ἐπιφερομένων. » Repetit explicationem in Εἰσποίητον. L. Dindorf.]

Εἰσποίησις, εως, ἡ, Adoptatio, pro quo dicitur potius Adoptio. Plut. [Mor. p. 338, F] : Τοῦτο εἰσποίησις ἦν Ἀλεξάνδρου διὰ θεῶν μαρτύρων. [Galbæ c. 23 : Πυθόμενος δὲ τὸν ἐκεῖ νεωτερισμὸν ὁ Γάλβας οὐκέτι τὴν εἰσποίησιν ἀνεβάλλετο· Oth. c. 16 : Ἀναβαλέσθαι τὴν εἰσποίησιν. Dio Cass. 45, 5 : Τὴν εἰσποίησιν αὐτοῦ τὴν ἐς τὰ τοῦ Καίσαρος.]

[Εἰσποιητέον, Inferendum, Introducendum. Theod. Prodr. p. 465 : Γυναῖκας, ἦν δ' ἐγὼ, τὰς ἐπιβούλους εἰσποιητέον ἂν εἴη.]

Εἰσποιητὸς, ἡ, ὸν, Adoptatus, qui et θετὸς et υἱόθετος. [Demosth. p. 1088, 3 : Τῷ τετελευτηκότι τῷ αὐτῷ εἰσποιητῷ ὄντι· 1390, 8 : Ὁμοίους εἶναι τοῖς εἰσποιητοῖς τῶν παίδων. Hesych. : Εἰσποιητὸν, θετὸν, νόθον. Etym. M. p. 448, 20 : Τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον. Pollux 3, 21 : Εἰσποιητὸς δὲ καὶ θετὸς, ὃν ἄν τις οὐ γεννήσας, ἀλλ' ἑλόμενος ἐπὶ τοῖς χρήμασιν ἐποιήσατο. Suid. : Εἰσποίητον, θετὸν, οὐ γνήσιον. Gl. : Εἰσποιητὸς, Adoptivus. Cyrill. In Jo. l. 2, c. 4, ad v. 2, c. 17, p. 951 : Πάντα μὲν ἐν θεῷ φυσικῶς τε καὶ ἰδίως τὰ ἀγαθὰ νοεῖταί τε καὶ ἔστι κατὰ ἀλήθειαν, εἰσποιητὰ δὲ ἐν ἡμῖν καὶ διὰ θείας χορηγούμενα χάριτος, cit. Suicer. Accentus in secunda collocatur etiam in Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 11, et Etym. M. p. 781, 35. L. Dindorf.]

Εἰσπομπὴ, ἡ, Intromissio, [Injectio]. Apud Suid. [et Zon. p. 631] ita legitur, Εἰσπομπὴ, εἰσβολή. Eunap. [immo Theophyl. Sim. Hist. 2, 6] : Περιεφέρετο δὲ ὁ Ἀριστεὺς [ἀρ.] καὶ δόρατα [δόρατος] εἰσπομπὴν ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου βραχίονος· pro quo divisim reponendum εἰς πομπήν : itidemque in expos., εἰς βολήν. Verum censeo ibi πομπὴν non signif. βολὴν, sed Pompam. In VV. LL. Εἰσπομπὴ exp. Impetus, Insultus : occasione hujus expositionis sumta ex isto Suidæ l. [De quo inducenda quæ scripsit HSt., exempli allati sedem et auctorem ignorans.]

[Εἰσπονέω, vox nihili, ut recte judicavit Bast. ad Greg. p. 245, ap. Erotian. Gloss. Hipp. p. 10 ed. Franz. a Wakef. cit. : Αυσιμάχου τοῦ Κῴου καὶ βιβλίον εἰσπονήσαντος πραγματείαν, ubi al. Ms. ἐκπονήσαντος, ut leg. videatur κ' (vel alio quocunque numero) βιβλίων ἐκπονήσαντος πραγματείαν. L. Dind.]

[Εἰσπορεύω, Introduco. Eur. El. 1285 : Πυλάδης μὲν οὖν κόρην τε καὶ δάμαρτ' ἔχων, Ἀχαιίδος γῆς οἴκαδ' εἰσπορευέτω. Reisk. emendat ἐκπορευέτω, Ex Achaia deducat in suam patriam.] Εἰσπορεύομαι, Ingredior, Ceb. Theb. [Xen. Cyrop. 2, 3, 21 : Κατέκλινεν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ὥσπερ εἰσεπορεύοντο. Æneas Tact. c. 18, p. 53 : Ὅταν δὲ οἱ εἰσπορευθέντες παραγένωνται· 18, p. 58 : Παρῆν διεσκευασμένος μεθ' ὧν ἔμελλεν εἰσπορεύεσθαι, εἰς χωρίον ῥητόν· 24, p. 74 : Καὶ μάλιστα ἐν ταῖς νυξὶν ἐξεπορεύετο καὶ εἰσεπορεύετο εἰς ἀγρόν. Et ibid. paullo post, εἰσεπορεύετο et εἰσεπορεύθη. Ut omittam exx. plurima quæ sunt in V. et N. T., Geopon. 15, 3, 6 : Τοὺς οὖν εἰσπορευομένους ἐπὶ βλάβῃ πλείους περιστᾶσαι ῥᾳδίως καθαιροῦσι (apes). L. Dind.]

Εἰσπορίζω, Suppedito. Item Paro, in VV. LL. Quæ interpr. suspecta est. [Isocr. Philipp. p. 106, E, quod legebatur, Βίον ἱκανὸν αὐτοῖς εἰσπορίσαντες, auctoritate cod. Urb. mutatum in β. αὐτοῖς ἱκ. πορίσαντες. L. D. Εἰσπορίζομαι, Comparo, Andr. Cr. p. 200, C : Οὐκοῦν ὅσοι μὲν τοῖς ἄνωθεν εἰρημένοις πειθόμενοι ἐκείνῳ ἀκολουθεῖν ἐπαγγέλλονται, τὴν ἀρετὴν εἰσποριζόμενοι τῆς ἀγήρω δηλονότι ζωῆς ἔσονται κληρονόμοι. Kall.]

[Εἰσπρακτέον, Theophyl. Bulg. Allocut. 13, p. 280 ed. Mingar. Boisson.]

[Εἰσπράκτης, ὁ, Exactor. lxx Exod. 5, 6 et 13, Job. 39, 7.]

Εἰσπράκτωρ, ορος, ὁ, Exactor. Hesych. exp. ἐπαίτης. [Ἀπαιτητὴς conjiciunt intt.]

Εἴσπραξις, εως, ἡ, Exactio; pro quo et ἔσπραξις. Suidas exponit ἀπαίτησις. [Thucyd. 5, 53 : Ἐς τὴν Ἐπίδαυρον διὰ τοῦ θύματος τὴν ἔσπραξιν ἐσβαλοῦντες. Plutarch. Demetr. c. 27 : Τῆς εἰσπράξεως συντόνου καὶ ἀπαραιτήτου γενομένης (tributi imperati). Pollux 10, 30 : Τὸ δὲ τέλος ... δεκάτη καὶ εἰκοστὴ καὶ πεντηκοστὴ καὶ κατὰ τὸ μέρος τῆς ἑκασταχοῦ εἰσπράξεως τὸ ὄνομα. Suid., Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 245, 11, Etym. M. p. 306, 21 : Εἴσπραξις, ἀπαίτησις. Constantin. Basil. Mac. c. 24, p. 64 : Τῆς τῶν φόρων εἰσπράξεως· c. 26, p. 67 : Καὶ πλέον δ' ἂν τὴν εἴσπραξιν ἐμετρίασεν. || Pecunia exacta. Pollux 4, 46 : Ὁ δὲ μισθὸς ἀργύριον, χρήματα, φορὰ, καταφορὰ, χρημάτων φορὰ, τέλος, εἴσπραξις, τέλεσμα, εἰσφορά. || Figurate, Punitio, ap. Jo. Curopal. p. 817, B : Ἦν δὲ ταῦτα καὶ εἴσπραξις μὲν ἁμαρτημάτων. L. Dind.]

Εἰσπράσσω, s. Εἰσπράττω, Ἐσπράττω, item Εἰσπράττομαι, cum duobus accus. Exigo. Isocr. Ad Phil. [p. 111, E] : Τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξασα τοὺς συμμάχους. [Plato Leg. 12, p. 949, D : Οἷς ἂν πόλις ἅμα καὶ νόμος εἰσπράττειν προστάττῃ. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 120 : Τὸν δὲ κατακριθέντα οἱ τὰς κρίσιας γραψάμενοι εἰσπράξαντες. L. D.] Et εἰσπράττω vel εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην, Dem. [p. 900], Exigo sponsionem. [Polyb. 13, 7, 3 : Ὁπότε δέ τινας τῶν πολιτικῶν εἰσκαλέσαιτο βουλόμενος εἰσπρᾶξαι χρήματα. Plut. Mor. p. 1044, A : Τὸ μισθάριον εἰσπράττων. Medio, quod memorat etiam Pollux 4, 29; 5, 103, Eur. Iph. T. 559 : Ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο. De mercede a discipulis exigenda Plut. Mor. p. 837, D : Χιλίας, ἃς μόνας εἰσεπράττετο (drachmas), οὐκ ἔχειν φάναι παρασχεῖν· 1043, E : Εἰσπράττονται δὲ τὸν μισθὸν οὐ πάντες οἱ νοῦν ἔχοντες ὡσαύτως. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 124 : Ὅσα δὲ Ἀριστομένει ἢ Ψύλλᾳ ἢ τοῖς ἐπινόμοις ἐπιτίμια ἐπιβάλλει, αὐτοὶ εἰσπράσσονται. Fut. signif. passiva Dion. Cass. 71, 3 : Ὅσῳ ἂν πλεῖόν τι παρὰ τὸ καθεστηκὸς λάβωσι, τοῦτ' ἐκ τοῦ αἵματος τῶν τε γονέων σφῶν καὶ τῶν συγγενῶν εἰσπράξεται.] Dicitur et pass. signif. εἰσπράττομαι χρήματα, Exigor pecunias, i. e.

Exiguntur a me pecuniæ. Itidemque cum accus. δίκην ap. Greg. Naz. : Ταύτην εἰσπράττεται τὴν δίκην, Has pœnas exigitur, Hæ pœnæ de eo exiguntur s. sumuntur. [Dio Cass. 45, 28 : Ἀλλὰ καὶ ταύτην (τὴν τιμὴν) μετὰ πάσης ὕβρεως καὶ βίας εἰσεπράχθη· 77, 9 : Τῶν ἐπιτηδείων, ἃ ... εἰσεπρασσόμεθα.]

[Εἴσπτημα, τὸ, q. d. Involatio. Hesych. : Εἰσαφάσματα, εἰσπτήματα.]

Εἰσπτύω, Inspuo, Spuo in, cum præp. εἰς : ut, Εἰσέπτυσε εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Εἰσρέω, Influo, Illabor. [Eur. Iph. T. 260 : Τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων πόντον. Plato Phæd. p. 112, A : Ἔκρειν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα τὰ ῥεύματα· Phileb. p. 62, C : Ἀφῶ πάσας τὰς ἐπιστήμας εἰσρεῖν καὶ μίγνυσθαι ὁμοῦ καθαρᾷ τὴν ἐνδεεστέραν; Polyb. 16, 5, 2 : Εἰσρεούσης εἰς τὴν ναῦν τῆς θαλάττης. Aret. Acut. m. causs. 2, 2, p. 12=15 : Ἐσρέει δὲ καὶ ἐς τὸν στόμαχον. Pollux 2, 76 : Εἰσρεῖ κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα. Geopon. 13, 7, 2 : Δι' ἧς τὸ πνεῦμα εἰσρυήσεται.] Lucian. [Tim. c. 18] : Ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος. Sed εἰσρεῖν dicitur etiam quod aquam admittit, inquit Bud. Item metaphorice, Ὅσοι ἦσαν εἰσρυέντες εἰς τὴν πόλιν, Ingressi in urbem quasi illabendo. [Synes. p. 24, C : Στρατεύματα ... συγγενῆ τῶν παρ' ἡμῖν δούλων εἰς τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν εἰσερρυηκότα· ubi tamen cod. ap. Bast. ad Greg. p. 94 εἰσηρρηκότα. Id. 32, B : Εἰ μὴ θυραυλήσουσιν οἱ λόγοι περὶ τὰ ὦτα, ἀλλ' εἰσρυήσονταί τε καὶ τοῖς μυχοῖς τῆς ψυχῆς ἐνδιαιτήσονται. Lucian. Alex. c. 42 : Ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι. Plut. Lycurg. c. 30 : Ἄγιδος δὲ βασιλεύοντος εἰσερρύη νόμισμα πρῶτον εἰς τὴν Σπάρτην· Anton. c. 24 : Τοιοῦτος ἄλλος Ἀσιανῶν ἀκροαμάτων θίασος ... εἰσερρύη καὶ διώκει τὴν αὐλήν. C. accus. Num. c. 20 : Πόθος εἰσερρύη πάντας εὐνομίας. L. D. C. dat. Greg. Naz. vol. 1, p. 99. Schæf. Oribasii cod. Ms. Collect. 9, c. 20 : Πάλιν (ὁ ἄνεμος) εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀσθενὴς εἰσερρύει τόπους καὶ ἀντικυμαίνει. Weigel. Leg. εἰσερρύη, ut ap. Dionys. Art. rh. c. 17, p. 392, 7 : Εἰσερρύη δὲ τοῦτο τὸ ἁμάρτημα ἐν ταῖς μελέταις, male vulgo εἰσερρύει.]

[Εἰσροὴ, ἡ, i. q. εἴσρυσις. Ælian. N. A. 1, 53 : Ἔχει τι πλεονέκτημα ἡ αἶξ, τὴν τοῦ πνεύματος εἰσροήν. Marcian. Peripl. p. 5 : Ἀπὸ τοῦ καλουμένου Ἀτλαντικοῦ πελάγους τὴν εἰσροὴν ἔχουσα. L. D. Pisid. Hex. p. 9, A. Pseudochrys. t. 7, p. 570, 37 : Συνεχῶς γὰρ ὁ θώραξ ἀναπτυσσόμενος καὶ συμπτυσσόμενος δέχεται τὴν εἰσροὴν τοῦ πνεύματος. Figurate Marc. Præc. sal. p. 948, A : Εἰσροὴ γὰρ αἵματος ἐκροὴν πνεύματος ἀπεργάζεται. Hase.]

[Εἴσρους, ου, ὁ. V. Εἴσρυσις.]

Εἴσρυσις, εως, ἡ, et Εἴσρους, ὁ, Influxio. Aristot. De mundo [c. 3] : Τὸν εἴσρουν εἰς τὴν ἔσω θάλασσαν ποιεῖται, pro εἰσρέει, Influit.

[Εἰσσπάω, Intro traho. Jo. Chrysost. In Gen. or. 43, vol. 1, p. 355, 12 (e Gen. 19, 10) : Εἰσεσπάσαντο γάρ, φησὶ, τὸν Λὼτ εἰς τὸν οἶκον καὶ τὴν θύραν ἀπέκλεισαν. Seager.]

[Εἰστείνω. Suidas s. schol. Aristoph. Thesm. 261 : Βάθριόν τι ἡ κλινὶς εἰστεταμένον. Ubi corrigitur ἐκτεταμένον. L. Dindorf.]

[Εἰστελέω. Initio. Plato Polit. p. 290, E : Ὥστε περὶ μὲν Αἴγυπτον οὐδ' ἔξεστι βασιλέα χωρὶς ἱερατικῆς ἄρχειν, ἀλλ' ἐὰν ἄρα καὶ τύχῃ πρότερον ἐξ ἄλλου γένους βιασάμενος, ἀναγκαῖον εἰς τοῦτο εἰστελεῖσθαι αὐτὸν τὸ γένος.]

Εἰστίθημι, s. Ἐστίθημι, Impono, Pono in, Condo intra, Indo. Qua in signif. aor. med. 2 frequens est. [Eur. Hel. 1566 : Οἱ δ' ἐς κέλευσμ' ἐλθόντες ἐξανήρπασαν ταῦρον φέροντές τ' εἰσέθεντο σέλματα. Xen. H. Gr. 1, 6, 20 : Ἐσθέμενοι σῖτα μέτρια ἐξέπλευσαν. Callimach. fr. 106 Ern. : Ὅσσα δ' ἀκουαῖς εἰσεθέμην.] Paus. Arcad. : Ἐσθέμενος αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρναχα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν, Conditam una cum filio in arcula. Appian. B. C. 4, [19] : Ἐς φορεῖον ἐσθέμενοι τὸν Κικέρωνα, αὖθις ἐπὶ [τὴν] θάλασσαν ἦγον, Vehiculo s. Lecticæ impositum. At εἰς χεῖρας ἐσθεῖναι est potius Dare s. Tradere in manus, Præbere in manum, ap. Herodot. : Ἐσθεὶς ἐς τὰς χεῖρας τῷ παιδὶ Κροῖσον. [Proprie Impono, Thucyd. 4, 100 : Φύσας μεγάλας ἐσθέντας. Aristot. Phys. acroas. 4, 8, p. 214, 19 : Ποῖ οἰσθήσεται τὸ εἰστεθὲν εἰς αὐτὸ σῶμα;]

[Εἰστιμάομαι, In censum defero, ap. Dionys. A. R. legebatur 4, 11 : Καὶ οἱ τὰ ἀλλότρια ἀποδιδόντες οἵδε, ἀνειμένοι τῶν εἰσφορῶν τῶν εἰς τοὺς πολέμους, ὅτι εἰστιμήσασθαι τοὺς βίους ἀναγκασθήσονται. Reisk. edidit ὅτι τιμ.. Cod. Vat. εἰ τιμ..]

[Εἰστιτρώσκω, Perforo. Aret. Diut. m. cur. 1, 130, p. 116=129 : Οἱ δὲ καὶ ἐσέτρωσαν τῷ ὀστέῳ μέσφι μήνιγγος.]

[Εἰστοξεύω, Jaculor in. Var. script. Herodoti 9, 49 : Ἐσακοντίζοντες καὶ ἐστοξεύοντες, ubi al. τοξεύοντες. Dio Cass. 48, 25 : Ὑπαγομένου σφᾶς διὰ βιβλίων τινῶν, ἃ ἐς τὸ στρατόπεδον ἐσετόξευε. Hic etiam al. ἐτόξευε. L. D. Item Heliod. Æth. 9, 19, Cor. emendat, Μικροῖς μὲν τοῖς βέλεσιν, ἰῷ δὲ δρακόντων πεφαρμαγμένοις τοξεύοντες; ubi vett. edd. εἰστοξεύοντες. At citra controversiam videtur scriptura ib. 3, 7 : Οἷον ὑπήνεμα διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰ πάθη ταῖς ψυχαῖς εἰστοξεύονται. Hase.]

[Εἴστοτε. V. Εἰς.]

Εἰστρέπομαι, Vertor in s. intra, Verto me intra, Recipio me intra s. intus. Affertur ex Aristot. H. A. 9, [37=25, 4 : Ὅταν καταπίῃ (ἡ σκολόπενδρα) τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός ... εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντός.]

[Εἰστρέφω, Innutrio, Enutrio. Gregor. Nyss. t. 2, p. 1032, D : Ταύτῃ τῇ θείᾳ καὶ ἀποκειμένῃ ἐλπίδι εἰστρεφόμενος. Hase.]

[Εἰστρέχω, δραμοῦμαι, ἔδραμον, Incurro. Æneas Tact. c. 39, p. 113 : Εἰς τὴν πόλιν χρὴ ἔνθεν καὶ ἔνθεν παρὰ τὰς λελειμμένας παρόδους εἰστρέχειν· 114 : Τοὺς εἰστρέχοντας πολεμίους. Xen. An. 5, 2, 16 : Οἱ ψιλοὶ εἰσδραμόντες ἥρπαζον. Thucyd. 4, 67 : Καὶ πρῶτον μὲν οἱ περὶ τὸν Δημοσθένην Πλαταιῆς τε καὶ περίπολοι ἐσέδραμον· 111 : Ὅπως ὁπότε πύλαι τινὲς ἀνοιχθεῖεν, ... πρῶτοι ἐσδράμοιεν. De navi Theocr. 13, 23 : Βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν (navis). De sanguine Triclin. ad Soph. Aj. 1030 : Τοῦ τὴν θέρμην ἐμποιοῦντος αἵματος εἰς τὴν καρδίαν εἰσδραμόντος. Imperat. Hesychius : Ἐσδραμύλιξον, εἴσδραμε. Forma aor. minus probata Lycophro 1163 : Ἕως ἂν εἰσθρέξωσιν Ἀμφείρας δόμους. L. Dind.]

Εἰστρῡπάω, Terebro intro, Terebrando penetro, Insinuo me, Clam me ingero, παρεισέρχομαι, Suid. [et Zon. p. 649] : qua de signif. vide et Ἐκτρυπάω. [Eust. Od. p. 1532, 5 : Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰστρυπᾶν καὶ ἐκτρυπᾶν φησι τὸ παρεισελθεῖν καὶ λάθρᾳ μετὰ βίας ἐξελθεῖν.]

[Εἰσφαίνω. Philomnestus Athen. 3, p. 75, A : Καὶ τοὺς ταῦτα πράττοντας καὶ εἰσφαίνοντας ἐκάλουν, ὡς ἔοικε, συκοφάντας, Coactores qui exigerent et eorum proventum suis rationibus ostenderent. Ignorant lexicographi verbum εἰσφαίνειν : quod tamen recte hic esse positum quum codd. consensus, tum ipsa orationis connexio dubitare nos non sinit. Igitur quemadmodum ἀναφαίνειν non modo Ostendere, Demonstrare signif., sed et Facere ut appareat, Facere ut sit, Efficere, Reddere, Præstare aliquem talem : sic vis verbi ἀναφαίνειν in hoc inerit, Facere ut intus appareat, Curare ut intus adsit, quod percommode in eum dicetur, qui curat ut tributa et multæ in ærarium inferantur. Εἰσφέροντας corrigendum censuerat Villebr. Schweigh. Clem. Rom. Hom. t. 1, p. 554, C : Τοῦ ἐν Ἰουδαίᾳ εἰσφανέντος ἀνδρὸς, τοῦ σημεῖα καὶ τέρατα πεποιηκότος, Qui conspectus est. Nisi tamen legere mavis, ἐπιφανέντος. Hase.]

Εἰσφέρω, Infero, Fero intro, Importo, Inveho. [Proprie, Importo. Hom. Od. H, 6 : Ἐσθῆτά τε ἔσφερον εἴσω. Xen. Conv. 1, 15 : Οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι· 2, 11 : Εἰσηνέχθη κύκλος. Et de hominibus correptis Xen. H. Gr. 5, 1, 21 : Ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ δεῖγμα ἐμπόρους τέ τινας καὶ ναυκλήρους ξυναρπάσαντες ἐς τὰς ναῦς εἰσήνεγκαν.] Paul. Ad Tim. ep. 1, c. 6, [7] : Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nimirum nec efferre quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus in mundum. Nonnunquam vero Ingero. Aristot. : Ἀδυνατεῖ δὲ πέσσειν ἡ θερμότης διὰ τὸ πλῆθος καὶ ὑπερβολὴν τῆς εἰσφερομένης τροφῆς. Dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφὴν, ut docebo quum agam de hac passiva voce. [I. q. Domum comporto. Xen. OEc. 7, 20 : Δεῖ μέντοι τοῖς μέλλουσιν ἀνθρώποις ἔξειν ὅ,τι εἰσφέρωσιν εἰς τὸ στεγνὸν ἔχειν τοὺς ἐργαζομένους τὰς ἐν τῷ ὑπαίθρῳ

ἐργασίας. Et ib. 21, 25, 33, 35, 36, 39, 40; 8, 1. || Introduco. Plato Leg. 12, p. 961, B : Πρῶτον δὲ αὐτὸν κρίναντα ἐπάξιον εἶναι φύσει καὶ τροφῇ τὸν νέον οὕτως εἰς τοὺς ἄλλους εἰσφέρειν, καὶ ἐὰν μὲν δόξῃ καὶ τοῖς ἄλλοις, προσλαμβάνειν.] At vero Εἰσφέρειν χρήματα, q. d. Inferre pecunias, ut Plin. in Paneg. Græcorum more dixit Inferre tributum. [Xen. Hier. 9, 7 : Χρήματα θᾶττον εἰσφέροιεν. Thucyd. 3, 19 : Προσδεόμενοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι χρημάτων ἐς τὴν πολιορκίαν καὶ αὐτοὶ ἐσενεγκόντες τότε πρῶτον ἐσφορὰν διακόσια τάλαντα. Conf. 8, 45, 63. Æneas Tact. c. 13 : Τῶν εἰς τὴν πόλιν εἰσφερομένων παρὰ ἑκάστου τελῶν.] Plut. Popl. [c. 12] : Ἔδει χρήματα εἰς τὸν πόλεμον εἰσενεγκεῖν ἀπὸ τῶν οὐσιῶν τοὺς πολίτας, ubi redditur Conferre pecunias. Simile est autem εἰσενηνοχέναι τὴν οὐσίαν πᾶσαν, ex Aristot. [Pol. 5, 11], ubi redditur, Cunctas facultates solvendis tributis consumsisse. Sciendum est autem εἰσφέρειν sine adjectione etiam poni pro Inferre tributum, ut loqui Plin. dictum est, i. e. Pendere tributum. Plut. : Ὥστε μηκέτι τὸν δῆμον εἰσενεγκεῖν, Ita ut populus tributum pendere desierit, Bud. Possunt autem huic exemplo alia pleraque adjici, et quidem e Dem. etiam [p. 565] : Εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, ὑπὸ γὰρ τῶν ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε, καὶ ὧν δίκαιον ἦν με δοκιμασθέντα κομίσασθαι, Tributa pendens non pro modo facultatum quas habebam, ut qui eis fraudatus essem a tutoribus; sed pro eo quantum erat patrimonium quod homines opinabantur a patre mihi relictum. Ex eod. Dem. [p. 312] : Χορηγεῖν, τριηραρχεῖν, εἰσφέρειν, μηδεμιᾶς φιλοτιμίας μήτε ἰδίας μήτε δημοσίας ἀπολείπεσθαι· qui l. ab ipso Bud. affertur paulo post illum Plutarchi, agente de verbali εἰσφορά. Qui etiam vertit, In publicum pro modo census conferre. Rursum Plut. De exilio [p. 602, C]: Καὶ πατρίδα μὴ περισπῶσαν, μὴ ἐνοχλοῦσαν, μὴ προστάττουσαν, Εἰσένεγκαι, πρέσβευσον εἰς Ῥώμην., ubi animadvertendus est idem usus vocis mediæ. Ceterum pro illo Inferre tributum, quod plane ad verbum respondet τῷ εἰσφέρειν, dicunt potius Lat. Conferre tributum. Atque adeo quemadmodum εἰσφέρειν sine adjectione usurpari docui, sic et Conferre interdum poni sine accus. sciendum est, et dici Conferre pro Conferre tributum, s. potius generaliter Conferre pecuniam. Liv. [4, 60] : Patres bene cœptam rem perseveranter tueri; conferre ipsi primi. Et quia nondum argentum signatum erat, æs grave plaustris quidam ad ærarium convehentes, speciosam etiam collationem faciebant. Sic certe εἰσφέρειν non semper est Conferre tributum, sed interdum generalius Conferre pecunias, aut pecuniam. [Xen. Cyrop. 7, 1, 12 : Ὦ ἄνδρες, εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακαλέσαιμεν ἢ εἰς τόνδε; Νῦν γὰρ ἔξεστιν ἀγαθοῖς ἀνδράσι γενομένοις πολλὰ κἀγαθὰ ἀλλήλοις εἰσενεγκεῖν. Plato Conv. p. 177, C : Ἐγὼ οὖν ἐπιθυμῶ ἅμα μὲν τούτῳ ἔρανον εἰσενεγκεῖν καὶ χαρίσασθαι. Formulam εἰσφέρειν μισθοὺς habet Pollux 4, 46.] Εἰσφέρειν, inquit Bud., dicitur et de privata benignitate, et de annuis aut menstruis privatis hominibus collatis. Dem. Pro cor. : Τῷ πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσήνεγκας; ἢ τίνα εὖ πεποίκας; Hæc ille. Jungi autem non raro cum accus. εἰσφορὰν, significante itidem Collationem, ostendam infra. [Aristid. vol. 1, p. 469=2, 207 : Οἶμαι μὲν ὑπὸ τοῦ πλήθους ἑκατέρων τῶν εὐεργεσιῶν οὐκ ἔχειν νῦν διακρῖναι πότεροι πλείους καὶ μείζους εἰσενηνόχασιν ἡμῖν.] Ceterum ut εἰσφέρω in superioribus illis exx. commode reddi potest verbo Confero, sic et cum nonnullis aliis accusativis, veluti quum dicitur εἰσφέρειν σπουδήν, ut e [Geopon. procem. 6 : Οὐκ ἐλαχίστην σπουδὴν περὶ τοῦτο τὸ μέρος εἰσήνεγκας·] Chrysost. : Εἰσφέρω πολλὴν περὶ ταῦτα σπουδήν. Sic certe Lat. Conferre studium et Conferre operam dicunt. [Formulam εἰσφέρειν χάριν memorat Pollux 5, 140.] || Εἰσφέρω interdum et in malam partem, ubi reddi potest itidem verbo Infero, vel Inveho; ut enim affertur e Plut. Camillo [c. 19, ubi ἐνήνοχε est] : Εἰσενήνοχε τοῖς βαρβάροις ἀτυχίας, sic Lat. dicitur interdum Inferre infortunia, calamitates, Invehere. [Eur. Bacch. 367 : Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις τοῖς σοῖσι· Hel. 38 : Πόλεμον γὰρ εἰσήνεγκεν Ἑλλήνων χθονί. || Induco, Affero, Introduco. Eur. Suppl. 540 : Δειλίαν γὰρ εἰσφέρει τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἦν τεθῇ νόμος· Andr. 177 : Ἃ (incesta et parricidia) μὴ παρ' ἡμᾶς εἴσφερε ... Bacch. 353 : Ὃς εἰσφέρει νόσον καινὴν γυναιξὶ καὶ λέχη λυμαίνεται· 256 : Τὸν δαίμον' ἀνθρώποισιν εἰσφέρων νέον· 650 : Τοὺς λόγους γὰρ εἰσφέρεις καινοὺς ἀεί· Andr. 757 : Οὐ μὴ γυναικῶν δεινὸν εἰσοίσεις λόγον; Hel. 1037 : Τί τοῦτ' ἔλεξας; εἰσφέρεις γὰρ ἐλπίδας· Ion. 1340 : Τί φῄς; ὁ μῦθος εἰσενήνεκται νέος. Xen. Comm. 1, 1, 1 : Ἀδικεῖ Σωκράτης ... ἕτερα καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. Ib. 3 : Ὁ δὲ οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε.]

At Εἰσφέρειν νόμον, Legem ferre, s. Ad populum ferre, Legem rogare, Cum populo agere, Bud. affenens ex Athen. [13, p. 577, B] : Ἀριστοφῶν δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ νόμον εἰσενεγκὼν ἐπ' Εὐκλείδου ἄρχοντος· e Demosth. [p. 707] : Ἐφ' ἡμῖν ἐποίησαν οἱ νόμοι διαχειροτονίαν, πότερον εἰσοιστέος ἐστὶ νόμος καινὸς, ἢ δοκοῦσιν ἀρκεῖν οἱ κείμενοι. Sed et εἰσφέρω τοῦτο s. ταῦτα, ut ap. Aristot. Polit. 2, [9] : Ἃ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι πρὸς τὸν δῆμον, οὐ διακοῦσαι μόνον ἀποδιδόασι τῷ δήμῳ τὰ δόξαντα τοῖς ἄρχουσιν, ubi animadverte etiam addi πρὸς τὸν δῆμον. Ex Æschine [p. 70] εἰσφέρειν δόγμα, in VV. LL. Ubi et εἰσενεγκεῖν γνώμην ἐς τὸν δῆμον, Rogationem ad populum ferre [ex Thucyd. 8, 67. Xen. H. Gr. 1, 7, 9: Ἐκκλησίαν ἐποίουν, ἐς ἣν ἡ βουλὴ ἐσήνεγκε τὴν ἑαυτῆς γνώμην]. Bud. vertit εἰσφέρειν, In medium afferre : scribens, Εἰσφέρειν τὴν γνώμην ἐν τῇ βουλῇ, In medium afferre sententiam, Palam censere aliquid faciendum, et auctorem esse ejus sententiæ. Nam γνώμην ἀποφαίνεσθαι est Sententiam dicere quoquo modo. [Herodot. 3, 80 : Ὀτάνης μὲν δὴ ταύτην τὴν γνώμην ἐσέφερε· conf. 81 extr. Polyb. 2, 26, 5 : Οἷς Ἀνηροέστης ὁ βασιλεὺς γνώμην εἰσέφερε, λέγων.... Absolute inser. ap. Bœckh. vol. 2, p. 25, n. 1846, 10 : Εἰσήνεγκε Σώστρατος Λαμίσχου. Thucyd. 5, 38 : Οὐκέτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλάς· 8, 67 : Καὶ ἐσήνεγκαν οἱ ξυγγραφῆς ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἐξεῖναι κ. τ. λ. Xen. H. Gr. 1, 7, 7 : Τὴν δὲ βουλὴν προβουλεύσασαν ἐσενεγκεῖν ὅτῳ τρόπῳ οἱ ἄνδρες κρίνοιντο· 26 : Τὴν βουλὴν ἔπεισεν ἐς τὸν δῆμον ἐσενεγκεῖν μιᾷ ψήφῳ. Simili sed paullo diversa signif. Polyb. 35, 4, 5 : Μήτε τοὺς εἰσφερομένους ὑπὸ τῶν ὑπάτων πρεσβευτὰς ὑπακούειν, Delectos a consulibus s. Propositos.] || Εἰσφέρειν, Referre, ut εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, e Plat. De Leg. VV. LL. Ibid. : Εἰσοίσομεν Σωκράτει, Ad Socratem referemus. [Inferre, de nuncio, Herodot. 1, 114 : Τῷ δέ τινι τὰς ἀγγελίας ἐσφέρειν ἐδίδου γέρας. || Afferre, Proferre, Commemorare. Polyb. 2, 58, 12 : Ὁ συγγραφεὺς αὐτῆς τῆς τερατείας χάριν οὐ μόνον ψεῦδος εἰσήνεγκε τὸ ὅλον, ἀλλὰ καὶ τὸ ψεῦδος ἀπίθανον· 22, 5, 3 : Οὗτοι δὲ πολλοὺς ἀπολογισμοὺς εἰσήνεγκαν περὶ τῆς αὐτῶν εὐνοίας καὶ προθυμίας. || Introduco. Schol. Arist. Plut. 423 : Εἰώθασιν οἱ τραγῳδοὶ Ἐρινύας εἰσφέρειν μετὰ λαμπάδων· Pac. 789 : Ὀρχηστὰς δὲ, εἰσέφερε γὰρ αὐτοὺς ὁ πατὴρ ἐν τοῖς δράμασιν ὀρχουμένους. Seq. infin. schol. Eur. Hec. 339 Matth. : Ἐνταῦθα ἐφύλαξεν ὁ Εὐριπίδης τὸ ἡρωϊκὸν ἦθος· οὐ γὰρ ταπεινῶς, ἀλλὰ μετὰ παρρησίας τὴν Πολυξένην λέγειν εἰσήνεγκεν. L. Dind.]

Pass. Εἰσφέρομαι, Inferor, Importor. Item Ingeror, ut τροφὴ, i. e. Cibus, dicitur εἰσφέρεσθαι, sicut antea docui in Εἰσφέρω. Sed dicitur etiam aliquis εἰσφέρεσθαι τροφὴν, sicut et προσφέρεσθαι. Bud., postquam attulit εἰσφέρομαι ex Aristot. pro Admitto intro, subjungit, Simile est εἰσφέρεσθαι ἀντὶ τοῦ προσφέρεσθαι, Cibum sumere, Haurire quippiam. Subjungitque ex eod. Aristot. De gen. anim. 4, [3] : Μάλιστα δὲ διὰ τὴν τοῦ ὕδατος τροφήν· τοῦτο γὰρ πλεῖστον εἰσφέρονται, καὶ ἐν πᾶσίν ἐστι τοῦτο τροφὴ καὶ ἐν ξηροῖς. Hæc ille. Sed quum additur accus. τροφὴν, aut alius ejusmodi, dicendum non est εἰσφέρεσθαι per se significare Cibum sumere. Herodian. cum plurali τροφὰς, 6, [6, 2] : Τροφάς τε πλείονας εἰσφερόμενοι, ubi Polit. vertit, Largius cibum capientes. Sequitur autem εἰσφέρομαι et ceteras passivæ vocis signiff.; ut enim εἰσφέρειν χρήματα, Conferre pecunias, sic εἰσφέρεσθαι χρήματα dicuntur Conferri pecuniæ. Item ut νόμον εἰσφέρειν, Ferre legem, s. Rogare, ita νόμος εἰσφέρεσθαι, Lex ferri s. rogari, etc. [|| Feror in. Thucyd. 3, 98 : Τοὺς δὲ πλείους τῶν ὁδῶν ἁμαρτάνοντας καὶ ἐς τὴν ὕλην ἐσφερομένους, ὅθεν διέξοδοι οὐκ ἦσαν.] Præterea τὰ εἰσφερόμενα, Ea de quibus ad populum aut senatum refertur. Bud. ex

Aristot. Polit. 4, p. 153. Verum εἰσφέρομαι activa interdum signif. capitur pro Affero in medium [Eur. Bacch. 279: Βότρυος ὑγρὸν πῶμ' εὗρε κεἰσηνέγκατο θνητοῖς· Hel. 664: Ἀπέπτυσα μὲν λόγον οἷον οἷον ἐσοίσομαι. Ubi obiter corrigendum εἰσοίσομαι, ut versus, qui nullus nunc est, revocetur ad dimetrum dochmiacum, cretico inter utrumque dochmium interposito, quemadmodum in eod. illo οἷον οἷον bis fecit poeta in Ione 799: Ἀν' ὑγρὸν ἀμπταίην αἰθέρα πόρσω γαίας Ἑλλανίας | ἀστέρας ἑσπέρους, οἷον οἷον ἄλγος ἔπαθον (sic enim illa sunt describenda), et 1470: Ὦ τέκνον, τί φῄς; οἷον οἷον ἀνελέγχομαι. L. D.]; Introduco, Bud. afferens e Dionys. Hal. de Lysia [c. 1, p. 454, 4]: Τίνι δὲ κέχρηται χαρακτῆρι λόγων, καὶ τίνας ἀρετὰς εἰσενήνεκται, ἤδη πειράσομαι λέγειν. Significat etiam Intro admitto, cujus signif. ex. profert ex Aristot. De somno et vigil. [Proprie Hom. Il. Λ, 495: Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάρρους κατ' ὄρεσφιν..., πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει. Eurip. Ion. 1454: Στέφανον ἐλαίας... ἣν πρῶτ' Ἀθάνα σκόπελον εἰσηνέγκατο. Thucyd. 5, 115: Καὶ ἄνδρας τε ἀπέκτειναν καὶ ἐσενεγκάμενοι σῖτόν τε καὶ ὅσα πλεῖστα ἐδύναντο χρήσιμα ἀνεχώρησαν. Æneas Tact. c. 28, p. 86: Καὶ ἐάν τι δέῃ εἰσενέγκασθαι σίτου ἢ ἐλαίου ἢ οἴνου. Locutionem εἰσενέγκασθαι προῖκα memorat Poll. 3, 36. Phrases figuratæ sunt εἰσφέρεσθαι σπουδὴν ap. Polyb. 22, 12, 12: Πᾶσαν εἰσεφέρετο σπουδὴν καὶ φιλοτιμίαν· Diodor. 1, 84: Μεγάλην εἰσφέρονται σπουδὴν εἰς τὴν πολυτέλειαν τῆς τροφῆς, ubi v. Wessel. Et ap. Aristid. vol. 1, p. 68=121: Πάντων πᾶσαν προθυμίαν εἰσφερομένων· 2, p. 60=3, 102: Οἱ δὲ αὐθαδείας πλέον ἢ φρονήσεως εἰσηνέγκαντο· 296=3, 492: Ἐν αὐτοῖς τούτοις τοῖς λόγοις ἐν οἷς διασύρει ταῦτα τὰ ἔθνη, τοσοῦτον χαρίτων καὶ ἡδονῆς εἰσηνέγκατο. Polyb. 5, 74, 9: Ἀντιλογίας καὶ σκήψεις εἰσφερόμενος· 11, 10, 2: Ὅταν δὲ καὶ τὸν ἴδιον βίον ἀκόλουθον εἰσφέρηται τοῖς εἰρημένοις ὁ παρακαλῶν, ἀνάγκη λαμβάνειν τὴν πρώτην πίστιν τὴν παραίνεσιν. Ib. 5: Παράδειγμα γὰρ ἐν πᾶσι τὸν ἴδιον βίον εἰσφερόμενος οὐ πολλῶν ἐποίει προσδεῖσθαι λόγων τοὺς ἀκούοντας.]

|| Ἐσφέρω, Ionice s. Attice pro εἰσφέρω, Infero. Thuc. [6, 46: Τὰ ἐκ τῶν ἐγγὺς πόλεων καὶ Φοινικικῶν καὶ Ἑλληνίδων αἰτησάμενοι ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις ὡς οἰκεῖα ἕκαστοι.] Unde Ἐσφορὰ, Illatio: item Collatio, Tributum. Ἐσενείκασθαι, Intulisse: Ionice pro εἰσενέγκασθαι, ab εἰσενέγκω s. εἰσφέρω. [Ἐσενηνεῖχθαι, Ion. pro εἰσενηνέχθαι, Herodot. 9, 41; ἐσενειχθεὶς, ib. 37.]

Εἰσφθείρομαι, Cum certa pernicie irrepo et introducor; nam εἰσεφθάρη Bud. p. 1802 e Greg. Naz.: Ταῖς ἐκκλησίαις ἡμῶν εἰσεφθάρη, affert pro Cum certa pernicie irrepsit et introducta est. [Pollux 9, 158: Εἰσεκώμασεν, εἰσεφθάρη, εἰσήρρηκεν. Et gramm. in Εἰσέρρω citandi. L. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 433, D: Ὁ ἐπὶ λύμῃ τῆς ἀληθείας ταῖς τῶν εὐσεβούντων σπουδαῖς εἰσφθειρόμενος· et p. 580, D: Εἰσεφθάρη τῇ ζωῇ τῶν ἀνθρώπων ἡ τοῦ ἁμαρτάνειν ἀκολουθία, Irrepsit peccandi consuetudo. Conf. Philoth. Laud. S. Bas. p. 321, D. Hase.]

[Εἴσφλᾶσις, εως, ἡ, Depressio. V. Εἰσφλάω.]

[Εἰσφλάω, s. Ἐσφλάω, Deprimo introrsum, Desidere facio. Hippocr. De cap. vuln. p. 899, F: Ἐσφλᾶται τὸ ὀστέον ἐκ τῆς φύσιος τῆς ἑωυτοῦ ἔσω σὺν τῇσι ῥωγμῇσι· ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν ἐσφλασθείη. Τὸ γὰρ ἐσφλώμενον ἀπορρηγνύμενόν τε καὶ καταγνύμενον ἐσφλᾶται ἔσω ἀπὸ τοῦ ἄλλου ὀστέου μένοντος ἐν τῇ φύσει τῇ ἑωυτοῦ. Καὶ δὴ οὕτω ῥωγμὴ ἂν προσείη τῇ ἐσφλάσει. Τρίτος οὗτος τρόπος. Ἔσφλασται (l. ἐσφλᾶται) δὲ τὸ ὀστέον πολλὰς ἰδέας κ. τ. λ.]

Εἰσφοιτάω, s. Ἐσφοιτάω, Ingredior, Intro, Sæpe ingredior. Pro Sæpe adire, ex Eurip. [Andr. 946] affertur εἰσφοιτᾷν, ex Aristoph. [Eq. 1033] ἐσφοιτᾷν. [Dio Cass. tum propria signif., cujus omitto exx., tum translata 43, 24: Τοῦτο τὸ ὕφασμα... παρ' ἐκείνων καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐσπεφοίτηκεν· 60, 11: Οὐδὲν τὴν χειμερινὴν ἐσεφοίτα.]

[Εἰσφοίτησις, εως, ἡ, Introitus. Cinnamus p. 105, D: Καὶ Ῥενάλδος μὲν ἄποθέν που τῆς βασιλείου σκηνῆς ἵστατο, ὡς ἂν μὴ θαρρῶν τὴν εἰσφοίτησιν. L. Dindorf.]

Εἰσφορὰ, ἡ, Illatio, ab ea signif. τοῦ εἰσφέρω, qua ponitur pro Infero. [Xen. OEc. 7, 40: Γελοία δ' αὖ ἡ ἐμὴ εἰσφορὰ φαίνοιτ' ἄν, εἰ μὴ εἴη ὅστις τὰ εἰσενεχθέντα σώζοι.] Sed plerumque εἰσφορὰ sequitur eam verbi εἰσφέρω signif. qua ponitur pro Confero: unde redditur Collatio (quod respondet ad verbum) et Pensio, Pensitatio. Item Tributum. Εἰσφορὰ, inquit Bud., est Tributum et collatio. Subjungitque e Lysia in Apol. δωροδ. [p. 161, 42]: Ὅμως εἰσφοράν, τὴν μέν, τριάκοντα μνᾶς, τὴν δὲ, τετρακισχιλίας δραχμὰς εἰσενήνοχά. [Id. 150, 1: Μεγάλας δ' εἰσφορὰς εἰσενηνοχόσι καὶ λελειτουργηκόσι κάλλιστα.] Et e Thuc. [3, 9]: Εἰσενεγκόντες εἰσφορὰν διακόσια τάλαντα, ubi vertit Pensitantes. Quibus in ll. observa jungi hoc verbale suo verbo, et ita quidem ut illud otiosum censeri possit, quum alioqui eo sublato eadem maneat sententia. Quod si in interpretatione velit quispiam utrumque reddere, commodius videtur redditum iri accus. per gen., ut in illo Thuc. l., Collationem ducentorum talentorum. [Id. 1, 141: Αἱ δὲ περιουσίαι τοὺς πολέμους μᾶλλον ἢ αἱ βίαιοι ἐσφοραὶ ἀνέχουσι.] In VV. LL. e Plut. Popl. [c. 12]: Ἀνεθείσης τῆς εἰσφορᾶς ὀρφανοῖς παισί. [Et Cat. maj. c. 18.] Et εἰσφορὰ τῶν τελῶν, ex Aristot. Pol. 5, [11], Pensio tributorum. E Dem., εἰσφοραὶ χρημάτων. [Xen. H. Gr. 6, 2, 1: Ἀποκναιόμενοι χρημάτων εἰσφοραῖς.] Et, Ἐν ταῖς τῶν εἰσφορῶν καταβολαῖς, e Chrysost., In pendendis tributis. [Plato Leg. 5, p. 738, A: Εἰσφορῶν τε πέρι καὶ διανομῶν· 744, B: Ἀρχαί τε καὶ εἰσφοραὶ καὶ διανομαὶ, etc. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126, n. 87, 35: Μηδὲ χορηγὸν μηδένα καταστῆσαι μηδ' εἰσφορὰν μηδεμίαν ἐπιγράφειν. Lex. rh. Bekk. p. 243, 14: Εἰσφορὰ, τέλεσμα, κέρδος, εἰσαγωγή.] Item εἰσφορὰ νόμου, Rogatio legis, Promulgatio legis. [Dio Cass. 37, 51: Ἐν τῇ ἐσφορᾷ τοῦ φρατριακοῦ νόμου· et 39, 11. 38, 13: Νόμων ἐσφοράς.] Apud LXX, εἰσφορὰ, Oblatio, ut Exod. 30, [13]: Τὸ ἥμισυ τοῦ διδράχμου εἰσφορὰ τῷ Κυρίῳ. [Conf. ib. 14, 15, 16.]

[Εἰσφορέω, Importo. Thucyd. 2, 75: Διελόντες τοῦ τείχους ἢ προσέπιπτε τὸ χῶμα, ἐσεφόρουν τὴν γῆν. Xen. An. 4, 6, 1: Εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ εἰσεφόρησαν ὡς ἐδύναντο πλεῖστα. Dio Cass. 50, 15: Πάντα τὰ τιμιώτατα λαθραίως ἐς αὐτὰς (naves) ἐσεφόρησαν. Tzetz. Posthom. 271 (ubi imitatur Hom. Il. Λ, 495 l. in Εἰσφέρομαι cit.): Ἐσφορέει δὲ πέτρους μεγάλους καὶ κάγκανον ὕλην. Apoll. Rh. 4, 1145: Ἄνθεα δέ σφιν Νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνὶ ποικίλα κόλποις ἐσφόρεον. Euseb. V. Const. 3, 26, a Boiss. cit.: Γῆν ἔξωθέν ποθεν εἰσφορήσαντες.]

[Εἰσφορητέον, Inferendum. Zachar. Mityl. Dial. p. 169 med. Boiss.]

Εἰσφράττω, Obstruo, VV. LL. Videtur autem potius signif. Obstruo intra.

Εἰσφρέω, pro εἰσφέρω secundum quosdam (ut ἐκφρῶ pro ἐκφέρω), Admitto intus, Recipio intus. Demosth. [p. 473, 6]: Καὶ εἰσέφρουν τὸ στράτευμα, Admiserunt, εἰσεδέξαντο, Bud. Idem addit ex Aristoph. Vesp. [892]: Εἴ τις θύραισιν [θύρασιν] ἡλιαστὴς, εἰσίτω. Ὡς ἡνίκ' ἂν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, Nam quum causæ orari cœptæ fuerint, jam neminem admittemus intro. Et e Diog. L. in Anacharside [1, 102]: Ὁ δὲ καταπλαγεὶς τὴν ἑτοιμότητα, εἰσέφρηκεν αὐτὸν, καὶ μέγιστον φίλον ἐποιήσατο. Apud Aristot. pro Devorare, Audit. mirab. [c. 13]: Φασὶ τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας κατεσθίειν· ἔπειτα ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, ἐξεμεῖν, Quum multas devorarint, postea evomere. Dem. autem passiva voce utitur in Or. περὶ τῶν ἐν Χερρονήσῳ [p. 93, 17] dicens εἰσφρήσεσθαι pro εἰσφρήσειν, Admissuros esse. Vide Bud. p. 406. [Eurip. Tro. 647: Εἴσω τε μελάθρων κομψὰ θηλειῶν ἔπη οὐκ εἰσεφρούμην. Hesych.: Εἰσφρήσασθαι, καυχήσασθαι (hæc interpr. alio pertinere videtur Kustero), μετὰ σπουδῆς εἰσενεγκεῖν. Aristid. vol. 1, p. 496, 16: Ἔπειτ' εἰ καὶ δυοῖν αἵρεσις ἦν, ἄμεινον Φωκεῦσι πολεμεῖν ἢ τοῦτον εἰσφρήσεσθαι, leg. videtur εἰσφρήσασθαι. Ceterum εἰσφρῆσαι est Intro admittere, εἰσφρήσασθαι, Intro ad se admittere. L. D.] Invenitur autem et imper. Εἶσφρες, sicut ἄφες, tanquam ab Εἴσφρημι. [Hesych.: Εἰσέφρησεν, εἰσήγαγεν. Εἰσέφρηκεν (εἰσέφρικεν cod.), εἰσεπήδησεν, εἰσαφῆκεν. Interpretationem εἰσεπήδησεν recte Alb. refert ad Aristoph. Eq. 4 scripturam ab schol. annotatam: Ἐξ οὗ γὰρ εἰσέφρησεν (εἰσήρρησεν libri) εἰς τὴν οἰκίαν, ut εἰσέφρησεν etiam ap. Hesych. restituendum videatur, sicut Diog. l. c. variatur inter εἰσέφρικεν et εἰσέφρησεν. Porro Hesych.: Εἰσφρῆναι,

εἰσάξαι, ἐνεγκεῖν. Εἰσφρήση, εἰσαγάγῃ, εἰσάξῃ. Intransitiva signif. memoratur etiam ab Suida : Εἰσφρήσας, εἰσελθών, et fort. in gl. Εἰσφρήσωσιν, ἀντὶ τοῦ εἰσδεχθῶσιν. « Εἴσω τῶν ἱερῶν εἰσφρήσωσιν. » Polyb. 22, 10, 7 : Ἱππεῖς..., οἳ καὶ παραβιασάμενοι τὸν μεταξὺ χάρακα τῶν πολεμίων εἰσέφρησαν εἰς τὴν πόλιν· sed ubi recte judicat Schweigh. Heronem, qui l. illum servavit, suis non Polybii verbis uti. Alciphro 3, 53 : Χθὲς Καρίωνος περὶ τὸ φρέαρ ἀσχολουμένου εἰσέφρησα εἰς τοὐπτάνιον. Jo. Laurent. De mag. reip. R. p. 260. L. Dindorf.]

[Εἰσφύρω, Immisceo. Maxim. Tyr. 2, p. 65 : Νῦν δὲ ἀναμὶξ εἰσφύρεται πάντα ἐν τοῖς λόγοις.]

Εἰσχειρίζω, In manus trado, Committo, VV. LL. Sed dicitur potius ἐγχειρίζω, hac in signif. : alicubi tamen et illud legisse mihi videor. [Soph. OEd. T. 384 : Ἣν (ἀρχὴν) ἐμοὶ πόλις δωρητὸν, οὐκ αἰτητὸν, εἰσεχείρισε.]

Εἰσχέω, Infundo : ead. forma qua dicitur ἐγχέω. [Proprie Eur. Cycl. 389 : Λευκὸν εἰσχέας γάλα. Hom. Il. M, 270 : Οἱ δὲ κατ' αὐτὰς ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας· Φ, 610 : Ἐσσυμένως ἐσέχυντο ἐς πόλιν. Hesych. : Ἐσέχυντο, ἀθρόως προῆσαν (προήεισαν Musur.). Suid. : Εἰσεχέοντο, εἰσήρχοντο, fort. ex Herodoti 9, 70 : Τῇ δὴ ἐσεχέοντο οἱ Ἕλληνες. Pollux 2, 76 : Εἰσχεῖται κατὰ τὰς ῥῖνας τὸ πνεῦμα. L. Dindorf.]

[Εἴσχυσις, ἡ, i. q. ἀνάχυσις, Æstuarium. Ptolem. Geogr. 2, 2 : Κλώτα εἴσχ. quæ est Clota Taciti Agric. 23. Item Ptol. ib. Ἰτούνα εἴσχ., Μοριχάμβη εἴσχ., ac sic crebro cap. eodem. Hase.]

Εἰσχωρέω, Procedo s. Penetro intro. In VV. LL. redditur simpliciter Ingredior. Afferturque εἰσχωρεῖν εἰς βάθος pro Pessum ire. [Hero Spirit. p. 174, 4, ubi vid. legend. Τὸν ... ἀέρα ... διὰ τοῦ η στομίου εἰσχωρεῖν, Ut ingrediatur. Hase.]

[Εἰσχωρίζω, Colloco in. Hesych. : Εἰσκρίνει, εἰσχωρίζει. Suid. : Εἰσκρίνειν, εἰσχωρίζειν. L. Ind.]

Εἴσω, Intra. Et pro εἰς, Hom. In : cum accus. ut Il. A, [71] : Ἴλιον εἴσω· Od. O, [40] : Τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω· Il. Γ, [322] : Δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω· sic alibi. In prosa autem cum gen., ut Εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Cam. [c. 34. Æsch. Sept. 232 : Μένειν εἴσω δόμων. Soph. Tr. 202 : Αἵ τ' ἔσω στέγης αἵ τ' ἐκτὸς αὐλῆς. Xen. An. 2, 4, 12 : Παρῆλθον εἴσω αὐτοῦ (muri)· 7, 1, 40 : Εἴσω τοῦ τείχους ἀπῆει, etc. Quemadmodum autem dicitur εἴς τινος, In domum cujuspiam, sic εἴσω dixit Eur. Ion. 1039 : Σὺ μέν νυν εἴσω προξένων μέθες πόδα.] Interdum vero sine casu, Intro, Intus. [Æsch. Ag. 1035 : Εἴσω κομίζου καὶ σύ· Sept. 560 : Ἡ ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται· Ag. 1343 : Ὤ μοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω. Eur. Rhes. 750 : Οἵα μ' ὀδύνη τείρει φονίου τραύματος εἴσω, etc.] Aristoph. [Pl. 231] : Εἴσω [al. ἔσω] μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. Et cum artic. ὁ εἴσω, Interior, Penitior. Εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρὸς, Plato De rep., In partem interiorem manus. [Forma εἴσω utitur Hom. Il. Ω, 155, etc., Thucyd. 2, 76, 83; 6, 44, 57, 96, tametsi abstinuisse videtur forma εἰς. Sed quum 2, 90 sit ἔσω cum var. εἴσω, illis etiam Il. scrib. videtur ἔσω, ut est 2, 90 paullo post l. modo citatum, et ib. 100 : Ἔσω δὲ τούτων ... οὐκ ἀφίκοντο· et 3, 21 : Διήκοντες ἔς τε τὸ ἔσω μέτωπον αὐτοῦ, et 4, 109. Tragicos, si versus admitteret, prætulisse εἴσω, Comicos omnino abstinuisse forma ἔσω arbitratur Elmsl. ad Eur. Med. v. 88, restituitque in versiculo Hermippi ab schol. Eur. Med. 995 aliisque cit. : Φέρε νῦν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω, ἰοῦσ' ἐγώ. Εἴσω magis analogum esse quum ἔσω arbitrabatur Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 27, licet ib. 10 ἐς dixisset ἀναλογώτερον quam εἰς. Atticum dicit ἔσω Etym. M. p. 306, 9. Fluctuatur inter ἔσω et εἴσω etiam ap. Ionas, ut Aret. Diut. m. sign. 2, 12, p. 67=75. L. D.] || Ἡρὶν εἴσω βέλους ἐλθεῖν, Synes., ut Lat. Intra teli jactum. [Eur. Or. 1531 : Μενέλεων δ' οὐ τάρβος ἡμῖν ἀναλαβεῖν εἴσω ξίφους.] || Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, Hermog., ut Lat. Intra dies triginta. Gall. itidem, *Dedans trente jours.* [Argum. 2 Aristophan. Eq. : Κλέων τις βυρσοπώλης ἀναστὰς ὑπέσχετο δεσμίους φέρειν τοὺς ὑπεναντίους εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν.] || At Εἴσω πέντε ταλάντων ex Eod. pro Infra quinque talenta. — Dicitur et ἔσω. Apud Basil. ὁ ἔσω ἄνθρωπος, et ὁ ἔνδοθεν pro eod. [V. supra. Comparat. Ἐσωτέρω, Interius, Herodoti 8, 66 : Ὅσῳ γὰρ δὴ προέβαινε ἐσωτέρω τῆς Ἑλλάδος ὁ Πέρσης, τοσούτῳ πλέα ἔθνεά οἱ εἵπετο. Hippocr. De artic. p. 783, E : Ἦν καὶ μόνον ἐσωτέρω ἔῃ τὸ ξύλον τῆς κεφαλῆς. Unde adj. ἐσώτερος, Interior. Symm. 1 Reg. 6, 16. Memno Phot. cod. 224, p. 238, 38 : Ἔφευγον εἰς τὰ ἐσώτερα τοῦ Πόντου. Superl. Ἐσωτάτω, Intime. Hippocr. De oss. nat. p. 276, 18 : Καὶ ἀπὸ τῶν ἐξωτάτω καὶ ἀπὸ τῶν ἐσωτάτω (φλεβῶν)· De artic. p. 785, C : Ὅκως τὸ ἄκρον τοῦ ξύλου ὡς ἐσωτάτω τῆς μασχάλης ἔστωι. Unde adj.] Ἐσώτατος, η, ον, Intimus, Penitissimus. [Philo vol. 2, p. 147, 9 : Εἰς τὸ ἐσώτατον πλάτος. Josephus Hypomnest. 5, 106, p. 221 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἑξήκοντα πηχῶν τοῦ ναοῦ οἱ ἐσώτατοι τῷ ἁγίῳ τῶν ἁγίων διήρηνται· ib. 111, p. 237 : Τὸ ἐσώτατον ἄδυτον. L. D. Schol. Pind. Nem. 1, 61 : Εἰς τὸ ἐσώτατον τῶν οἴκων. Tzetz. ad Lycophr. 208 : Παρ' ἄντρα) παρὰ τοὺς ἐσωτάτους (2 codd. ἐσωτάτω) τόπους τοῦ ναοῦ. Boiss.]

[Εἴσωθεν vel] Ἔσωθεν, Intrinsecus, et q. d. Abintus, [s. Foras. Herodot. 8, 37 : Ὅπλα ... ἔσωθεν ἐξενηνειγμένα ἱερά. Aristot. Probl. 11, 37 : Διὰ τί ἔξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται μᾶλλον ἢ ἔσωθεν ἔξω; Babrias ap. Suid. v. Καμειραία ἰσχάς : Ἔσωθεν ἐκκύψας.] Interdum et simpl. pro Intus : ut Matth. 7, [15] : Ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἅρπαγες, Intus. Nec enim necesse hic Intrinsecus reddere. [Æsch. Pers. 11 : Ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν. Æneas Tact. c. 22, p. 68 : Μᾶλλον δὲ αὐτῆς (clepsydræ) κεκηρῶσθαι τὰ ἔσωθεν. C. gen. Eur. Cycl. 516 : Δροσερῶν ἔσωθεν ἄντρων· 593 : Δαλὸς δ' ἔσωθεν αὐλίων ὠθεῖ καπνόν· Iph. T. 41 : Σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει ἄρρητ' ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς· 1389 : Ὥνπερ οὕνεκ' Εὔξενον πόρον Συμπληγάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν. || Rarissima, ut videtur, forma εἴσωθεν legitur apud Hippocr. De artic. p. 811, H : Ἐκ τοῦ εἴσωθεν τῇ χειρὶ ἐς τὸ ἔξω ἀντωθέοι· 812, A : Ἀνθρώπους, οἵσιν εἴσωθεν ἔπεσον σπόνδυλοι. Ἔσωθε Æschyl. Choeph. 800 : Οἵ τ' ἔσωθε δωμάτων πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε. Sed ubi antistropha poscit ἔσω. L. D. Tzetz. Exeg. Il. p. 120, 20. Schæf. Ἔωθεν et ἔσωθεν confusa Chron. Pasch. p. 723, 5. Ἔξωθεν et ἔσωθεν fort. Pseudeur. Iph. A. 1567 : Κάλχας δ' ὁ μάντις ἐς κανοῦν χρυσήλατον ἔθηκεν ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας κολεῶν ἔσωθεν, si scribendum, non, ut Piers. et Reisk. voluerunt, ἔξωθε κολεῶν, sed κολεῶν ἔξωθεν, cum vitio carminis auctori illius non indecoro. L. Dindorf.]

Εἰσωθέω, Intrudo, etiam Interpello. [Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 49=57 : Θιγεῖν ἠδὲ ἐρείσαντά πῃ τὴν χεῖρα κατὰ λόγον εἰσωθεῖν. Zonar. p. 644 : Εἰσώθη, εἰσάγη. Quod Εἰσωθεῖ, εἰσάγει scr. conj. Tittm. Med. Xen. An. 5, 2, 18 : Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ εἰσωθούμενοι. Ita libri optimi pro εἴσω ὠθούμενοι. L. Ind.]

[Εἰσωθίζομαι, idem. Appian. B. C. 4, 78 : Εἰσωθιζομένους ἀμφὶ τὸν εἴσοδον. Angl. Basil. t. 2, p. 1042, D : Καὶ ἄκλητοι εἰσωθίζεσθαι, Nos vel invocatos rebus ipsorum ingessisse. Hase.]

Εἰσωνία, ἡ, Vectigal quod penditur nomine mercium quæ venduntur, Poll. [7, 15] e Lysia [ubi recte nunc ἰσωνία].

[Εἰσωπὴ vel] Ἐσωπὴ, ἡ, Aspectus. [Oppian. Hal. 4, 358 : Τοὺς δ' ὀδμή τε φίλη δολόεσσά τ' ἐσωπὴ ... ἐφέλκεται.]

Εἰσωπὸς, q. d. εἰς ὦπα, s. ὦπας ἔχων, In oculis s. conspectu aliquid habens, s. Ante conspectum : ut Hom. Il. O, [653] : Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, pro ἐν ὄψει ἔσχον, quas antea habebant κατὰ νώτου. Vide Eust. Affertur autem et ex Apoll. Rh. [2, 751] : Εἰσωποὶ, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν, pro Obversi vento. [Arat. Phæn. 79 : Κεῖνοί γε καὶ ἂν διχόμηνι σελήνῃ εἰσωποὶ τελέθοιεν· 122 : Εἰσωπὸς ἐλεύσεσθαι χατέουσιν.]

Εἶτα, Postea, Deinde, Tum. [Soph. El. 63 : Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ', ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον. Conf. ib. 1102, Tr. 770. OEd. T. 452 : Οὗτός ἐστιν ἐνθάδε ξένος λόγῳ μέτοικος, εἶτα δ' ἐγγενὴς φανήσεται Θηβαῖος· 261 : Ἦ πρῶτα μὲν τὰ μητρὸς, ἥ μ' ἐγείνατο, ἔχθιστα συμβέβηκεν· εἶτα ... ξύνειμι. Thucyd. 4, 58 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους ἐν Σικελίᾳ Καμαριναίοις καὶ Γελῴοις ἐκεχειρία γίγνεται πρῶτον πρὸς ἀλλήλους· εἶτα καὶ οἱ ἄλλοι Σικελιῶται ξυνελθόντες κ. τ. λ. Xen. An. 2, 4, 22 : Ὀκνοῦντες μὴ οἱ Ἕλληνες ... μένοιεν ... τὰ δ' ἐπιτήδεια ἔχοιεν ἐκ τῆς ἐν μέσῳ χώρας ... εἶτα δὲ καὶ ἀποστροφὴ γένοιτο. Dio Cass.

65, 11 : Προσβοηθούντων ... ἄλλων, εἶτ' ἄλλων.] Dem. [p. 12] : Τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών, μετὰ ταῦτα Ηὐδναν, πάλιν Ποτίδαιαν, Μεθώνην αὖθις· εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Menander ap. Athen. [13, p. 559, E] : Ἐξώλης ἀπόλοιθ' ὅστις ποτὲ Ὁ πρῶτος ἦν ὁ [dele] γήμας, ἔπειθ' ὁ δεύτερος, Εἶθ' ὁ τρίτος, εἶθ' ὁ τέταρτος, εἶθ' ὁ μεταγενής· quo in l. triplicatum est. [Demosth. p. 1318, 13 : Πρῶτον μέν γε τοῦ πατρὸς δοκιμασθέντος, εἶτ' ἐμοῦ, εἶτ' ἐν τῇ προτέρᾳ δοκιμασίᾳ. Longin. 21, 1 : Φέρε οὖν πρόσθες τοὺς συνδέσμους, ὡς ποιοῦσιν οἱ Ἰσοκράτειοι. Καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτο χρὴ παραλιπεῖν ὡς πολλὰ ἂν ποιήσειεν ὁ τύπτων, πρῶτον μὲν τῷ σχήματι, εἶτα δὲ τῷ βλέμματι, εἶτά γε μὴν αὐτῇ τῇ φωνῇ.] Lucian. [Lexiph. c. 2] : Εἶτα περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι, Postea, Deinde obambulabimus in Lycæo : nunc autem etc. [In media oratione Tzetz. Hist. 2, 268 : Πρὸς δὲ τὸν Ἐρυμάνθιον εἶτα βαδίζει ταῦρον.] Greg. : Εἶτα τί; Quid tum postea? [Aristoph. Nub. 347 : Εἶτα τί τοῦτο; Ran. 129 : Καθέρπυσόν νυν ἐς Κεραμεικόν. — Εἶτα τί; Conjungitur c. οὕτως. Plut. Mor. p. 69, C : Καὶ γὰρ αἱ τίτθαι τοῖς παιδίοις πεσοῦσιν οὐ λοιδορησόμεναι προστρέχουσιν, ἀλλ' ἤγειραν καὶ περιέπλυναν καὶ κατέστειλαν, εἶθ' οὕτως ἐπιπλήττουσι καὶ κολάζουσι. Dionys. De comp. verb. p. 211, 7 R. : Πρῶτον μὲν τὰ ὀνόματα αὐτῶν (literarum) ἐκμανθάνομεν, ἔπειτα τοὺς τύπους καὶ τὰς δυνάμεις, εἶθ' οὕτω τὰς συλλαβάς.] ‖ Itaque, Idcirco : ut Bud. accipit illud Demosth. Lept. [p. 500, 5] : Εἶτα μεγίστας δίδοτε ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου δωρεὰς τοῖς τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας νικῶσι· paulo ante tamen præcessit πρῶτον μέν. ‖ Εἶτα interdum est ἀπορηματικόν, i. e. dubitantis, pro Anne, Numquid, Lucian. [Phalar. 1 c. 6] : Εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή; ‖ Nonnunquam in interrogationibus indignantis est, pro Itane vero. Dem. [p. 468] : Εἶθ' ὑμεῖς ἔτι σκοπεῖτε, εἰ χρὴ τοῦτον (τὸν νόμον) ἐξαλεῖψαι; Idem, Εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; Et non erubescimus? Synes. epistolam quandam ad fratrem indignationis plenam, ab hoc adv. exorditur. [Xen. Comm. 2, 2, 13 : Εἶτα τούτων μὲν ἐπιμελεῖσθαι παρεσκεύασαι, τὴν δὲ μητέρα οὐκ οἴει δεῖν θεραπεύειν; 2, 7, 6 : Εἶτ' οὐκ οἶσθα ὅτι ...; Ib. 13 : Εἶτα οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον; Et alibi ipse aliique. Κᾆτα sic ponit Eur. Iph. A. 894 : Κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν; Phœn. 598 : Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην; Aristoph. Ran. 205 : Κᾆτα πῶς δυνήσομαι ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, ἀσαλαμίνιος ὢν εἶτ' ἐλαύνειν; Xen. OEc. 2, 4 : Κᾆθ' οὕτως ἐγνωκὼς σὺ μὲν οὐχ ἡγεῖ προσδεῖσθαι χρημάτων; H. Gr. 7, 3, 10 : Κᾆτα εἰ μὲν ἀπεχόμενος τῆς ὑμετέρας πόλεως ἀπέκτεινέ τις αὐτὸν, ἐπαίνου ἂν ἐτύγχανε; Et extra interrogationem Soph. OEd. C. 1005 : Καί σοι τὸ Θησέως ὄνομα θωπεῦσαι καλὸν, καὶ τὰς Ἀθήνας, ὡς κατῴκηνται καλῶς. Κᾆθ' ὧδ' ἐπαινῶν πολλὰ τοῦδ' ἐκλανθάνει κ. τ. λ. Eur. Ion. 825 : Νεανίαν θ' ὡς ἦσθετ' ἐκτεθραμμένον, ἐλθεῖν σ' ἔπεισε δεῦρ' ἀπαιδίας χάριν. Κᾆθ' ὁ θεὸς οὐκ ἐψεύσαθ', ὅδε δ' ἐψεύσατο κ. τ. λ.] ‖ Εἶτα interdum vacat, sicut ἀμέλει quoque et ποτὲ, Eust. [Il. p. 205, 35], qui sic accipit illud [Aristoph. Pl. 910], Εἴ σοι μηδὲν μετὸν, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. [Sophocl. Aj. 468 : Ἀλλὰ δῆτ' ἰὼν πρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω; Et alibi. Eur. Hipp. 703 : Τρώσασαν ἡμᾶς εἶτα συγχωρεῖν λόγοις. Plura exx. v. ap. Koen. ad Greg. 146, qui εἶτα etiam antecedere participium docuit ex. Aristoph. Lys. 654 : Τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς. Κᾆτα sic ponit id. Eq. 392 : Ἀλλ' ὅμως οὗτος τοιοῦτος ὢν ἅπαντα τὸν βίον, κᾆτ' ἀνὴρ ἔδοξεν εἶναι. Ponitur vero sic etiam post indicativum. Thuc. 1, 35 : Καὶ δεινὸν εἰ τοῖσδε μὲν ἀπό τε τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς καὶ προσέτι καὶ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ..., ἡμᾶς δὲ ἀπὸ τῆς προκειμένης τε ξυμμαχίας εἴρξουσι καὶ ἀπὸ τῆς ἄλλοθέν ποθεν ὠφελείας, εἶτα ἐν ἀδικήματι θήσονται πεισθέντων ὑμῶν ἃ δεόμεθα. Xen. Cyneg. 3, 8 : Αἱ δὲ ὑποθέουσιν, εἶτα ἁμαρτάνουσιν. L. D.] Et Κᾆτα per crasin, pro καὶ εἶτα : quod ἀπορηματικὸν quoque esse Chrysoloras annotat. [Soph. OEd. T. 1023 : Κᾆθ' ὧδ' ἀπ' ἄλλης χειρὸς ἔστερξεν μέγα; 1500 : Κᾆτα τίς γαμεῖ; etc.]

Εἶτεν et Ἔπειτεν Ion. esse, et ab Herodoto usurpari pro εἶτα et ἔπειτα, ex Æl. Dionysio annotat Eust. [Il. p. 1158, 38. Εἶτεν ap. Her. non repererat Schweigh. Scymnus Descr. orb. 501 : Εἶτεν συνάπτει Μέγαρα Δωρικὴ πόλις. V. Ἔπειτα. L. Dindorf.]

[Εἴτε. V. Εἰ.]

[Εἰτεαῖοι. V. Ἰτεαῖοι.]

[Εἰτισχαὶ, πηγὴ π τῶς κλειτῶς, Hesychius, unde παρὰ τοῖς Κλειτορίοις infelici conj. fecit Musurus.]

[Εἰωθὰς, ἡ κατοικίδιος περιστερὰ, Herodian. Philet. p. 446. Vox aliunde non cognita; cui similis ἐθάς. Hoc analogiæ convenit, εἰωθὰς vix videtur posse defendi. Bast.]

Εἰωθότως, Consuete, More consueto s. solito. [Soph. El. 1456 : Ἦ πολλὰ χαίρειν εἶπας οὐκ εἰωθότως. Plato Conv. p. 218, D : Μάλα εἰρωνικῶς καὶ σφόδρα ἑαυτῷ εἰωθότως ἔλεξεν.]

[Εἴωλος. V. Ἕωλος.]

[Εἶως. V. Ἕως.]

Ἐκ vel Ἐξ, Ex, A, E. Sed ἐκ seq. conson. [Ἐγ ante B in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 250, 23 : Ἐγ Βενδιδέων. Et ante Δ ib. 7, 11, 17 : Ἐγ Διονυσίων· 253, 28 : Μισθώσεις τεμενῶν ἐγ Δήλου· in Bœot. ib. p. 747, 24 : Ἐγ δὲ τῶν λοιπῶν. Et ante Λ ib. p. 190, 18 : Ἐγ Λέσβου· 483, n. 525 : Ἐγ λιμένος. Et p. 504, n. 671 : Ἐγ Λαμπτρέων. Et ante M ib. p. 310, n. 175, 2 : Ἐγ μεγάρων· 312, n. 181, 10 : Ἐγ Μυρινούττης. Et ante Σ ib. p. 512, n. 764 : Ἐγ Σκαμβωνιδῶν, quanquam ibi Fourm. ἐξ. Et Ἐξουνιέων pro ἐκ Σουνιέων ib. p. 516, n. 789. Et ἐχ ante Σ in alia ib. p. 220, 34 : Τὰ ἐχ Σάμου. Ἐξ ante conson. ib. p. 253, 26 : Μισθώσεις τεμενῶν ἐξ Ῥηνείας· vol. 2, p. 239, n. 2292, 4 : Εἰαθεὶς (ἰαθεὶς) ἐξ σέθεν. Ita ἐξπλεῖν scriptum in vet. cod. Vat. schol. Eur. Rhes. 508. Etym. M. p. 324, 14 : Ἡ ἐξ πρόθεσις, ὅταν αὐτῇ σύμφωνον ἐπιφέρηται, τρέπει τὸ ξ εἰς κ. Δεῖ δὲ προσθεῖναι, χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ μετὰ παρέλκοντος, οἷον ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ, Διὲξ σωλῆνος, καὶ πάλιν, Διὲξ τὸ μύρτον, ἀντὶ τοῦ διὰ τὸ μύρτον· σημαίνει δὲ τὴν μυρσίνην. Ἔτι δεῖ προσθεῖναι καὶ χωρὶς εἰ μὴ εὑρεθῇ ἐν τέλει στίχου, οἷον ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ (22, 30), Ἔνθα μιᾶς πολλοὶ κατὰ κλίμακος ἀμφοτέρων ἐξ τοίχων ἄνδρες ἔβαινον... καὶ χωρὶς τοῦ παρὲξ κ. τ. λ. Forma ἐξ an ἐκ analogiæ convenientior sit disceptat Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 10. Formam Bœot. ἐς memorant Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 160, 19 : Παρὰ Βοιωτοῖς (pro ἐκ vel ἐξ) λέγεται ἐς συμφώνου ἐπιφερομένου· ἐὰν δὲ καθαρεύῃ, εἰς δύο σσ, Ἔσσαρχος ποταμός. Vestigia ejus supersunt in gll. Hesychii Ἐσκλητὸς, de qua v. in Ἔκκλητος, et Ἐσσῆαι, ἐκχέαι, et in forma Ἔσγονος, de qua v. in Ἔκγονος. Alius formæ idem Hes. memoriam servasse videtur in gl. Ἐττῶν, ἐκ τῶν, cui simile est ἔλλυσις pro ἔκλυσις, de quo in Ἔκλυσις. L. D.], ἐξ seq. vocali. Hesiod. Op. [36] : Ἰθείῃσι δίκαις, αἶτ' ἐκ Διὸς εἰσὶν ἄρισται. Hom. Il. B, [197] : Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι· et [69] : Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός· quibus in locis ἐκ Διὸς significat Ab Jove. [Æsch. Ag. 1279 : Οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν, etc. Xen. Reip. Ath. 2, 6 : Νόσους τῶν καρπῶν αἱ ἐκ Διός εἰσι.] Utraque scriptura utitur hic, A, [269] : Ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Sic autem et in prosa dicitur ἔρχομαι ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου, ἐκεῖθεν. Thuc. [5, 72 : Ἅτε ἐν αὐτῇ τῇ ἐφόδῳ καὶ ἐξ ὀλίγου παραγγείλαντι· 7, 73 : Προσελάσαντες ἐξ ὅσου τις ἔμελλεν ἀκούσεσθαι. Et alibi] : Ἐξ αὐτῆς ἀνεχώρησαν· 2 : Φυγὴ αὐτῷ ἐγένετο ἐκ Σπάρτης. [5, 80 : Ἦν δὲ καὶ αὐτὸς τὸ ἀρχαῖον ἐξ Ἄργους.] Et in aliis loquendi generibus, ubi itidem utimur præp. Ex : ut, Ἐξ ἀκροπόλεως ἐξαληλιμμένοι, Ex arce expuncti. [Thucyd. 6, 74 : Ἀλκιβιάδης γὰρ ὅτε ἀπῄει ἐκ τῆς ἀρχῆς ἤδη μετάπεμπτος.] Alicubi ἐξ et ἀπὸ in eod. loquendi genere locum habent : ut Xen. : Λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, Percipimus e terra. Præp. ἐξ usus est et Cyrop. [1, 1, 2] ead. in re : Τοῖς καρποῖς τοῖς γιγνομένοις ἐξ αὐτῶν. Aristoph. [Pl. 755] : Ἐκ δικαίου τὸν βίον κεκτημένοι, Ex justo, i. e. justitia : sunt et qui per adv. interpr. Quo pertinet istud loquendi genus, Ἐκ ταπεινῶν καὶ φαύλων πραγμάτων μεγάλας δυναστείας κατεργασαμένους, Isocr. Evag. [p. 201, A.] Sæpe ponitur pro ὑπό : ut Ἐκ φύσεως δοθεὶς, A natura datus. Et, Ἐκ Πρηξάσπεος προδεδόσθαι, Herodot. [3, 62.] Sic ἐκ τῶνδ' ἄρχομαι,

Soph. [El. 264. Ib. 124 : Ἐκ δολερᾶς ... ματρὸς ἁλόντ' ἀπάταις Ἀγαμέμνονα. Herodot. 1, princ. : Τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων, et alibi. Ib. 9 : Ἀρρωδέων, μή τι οἱ ἐξ αὐτέων γένηται κακόν. Et ib. : Μή τί τοι ἐξ αὐτῆς γένηται βλάβος. Thuc. 2, 65 : Ἐξ ὧν ἄλλα τε πολλὰ ... ἡμαρτήθη καὶ ὁ ἐς Σικελίαν πλοῦς, nisi ibi neutro gen. capiendum est pron. 3, 69 : Ἔκ τε τῶν Ἀθηναίων ἐπιδιωχθεῖσαι καὶ πρὸς τῇ Κρήτῃ χειμασθεῖσαι· 5, 104 : Τῇ μὲν τύχῃ ἐκ τοῦ θείου μὴ ἐλασσώσεσθαι· 7, 13 : Ἡμῖν δ' ἐκ πολλῆς ἂν περιουσίας νεῶν μόλις τοῦτο ὑπῆρχε. Rarius c. subst. ut Herodoti 2, 148 : Εἰ γάρ τις τὰ ἐξ Ἑλλήνων τείχεά τε καὶ ἔργων ἀπόδεξιν συλλογίσαιτο. Æsch. Eum. 331, 344 : Ὕμνος ἐξ Ἐρινύων· Pers. 373 : Οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο. || I. q. παρὰ, Æsch. Eum. 867 : Τοιαῦθ' ἑλέσθαι σοι πάρεστιν ἐξ ἐμοῦ· Suppl. 692 : Τὸ πᾶν τ' ἐκ δαιμόνων λάβοιεν. || In locutionibus ἐκ πλαγίου et sim. Thucyd. 7, 6 : Τοὺς δ' ἱππέας καὶ τοὺς ἀκοντιστὰς ἐκ πλαγίου τάξας τῶν Ἀθηναίων. Xen. Cyrop. 7, 1, 10 : Τοὺς δ' ἐκ πλαγίου· 8, 5, 15 : Ἡ ἐκ δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς. Soph. El. 7 : Οὐξ ἀριστερᾶς ὅδε· Phil. 20 : Βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς. Et alibi ἐκ δεξιῶν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκ πολλοῦ, πλείονος, πλείστου, de quibus v. in illis adjj.] || Ἐκ θυμοῦ φιλέειν, Ex animo amare, Hom. [Il. I, 343. Bion. 4, 2 : Αἱ Μοῖσαι τὸν Ἔρωτα τὸν ἄγριον οὐ φοβέονται, ἐκ θυμῷ δὲ φιλεῦντι. Æsch. Ag. 48 : Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρη. Cui locutioni similes ap. eund. Sept. 873 : Καὶ δόλος οὐδεὶς μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν· 919 : Δακρυχέων ἐκ φρενός· Ag. 1491, 1515 : Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω; Xen. OEc. 10, 4 : Ἀσπάσασθαι ἐκ τῆς ψυχῆς. || E, de materia. Herodot. 1, 194 : Οὐκ ἐκ ξύλων ποιεῦνται τὰ πλοῖα, ἀλλ' ἐκ διφθερέων. Æsch. Suppl. 953 : Εὑρήσετ' οὐ πίνοντας ἐκ κριθῶν μέθυ. Vel de partibus Xen. Conv. 8, 32 : Ὡς καὶ στράτευμα ἀλκιμώτατον ἂν γένοιτο ἐκ παιδικῶν τε καὶ ἐραστῶν.] || Ἐκ μετοίκων, Ex inquilinis, i. e. Ex inquilinorum numero. Interdum ἐκ ad originem refertur, ut οἱ ἐξ ἐκείνου, Dem., Nepotes illius, Posteri. [Æsch. Sept. 532 : Μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου βλάστημα, etc. Soph. Phil. 384 : Πρὸς τοῦ κακίστου κἀκ κακῶν Ὀδυσσέως. Plato Gorg. p. 512, D : Βελτίων εἶναι καὶ ἐκ βελτιόνων· Alcib. 1 p. 121, A : Βασιλεῖς εἰσιν ἐκ βασιλέων.] Nonnunquam una cum suo gen. Latine unico nomine, quod adject. est, redditur, ut Thuc. : Ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias [8, 28 : Ὅτι ἦσαν οἱ πλεῖστοι ἐκ Πελοποννήσου. Æsch. Cho. 674 : Ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων] : οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. [Lucian. Piscat. c. 43. Id. Hermot. c. 11 : Πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου. Porphyr. De abst. p. 5 : Τῶν φιλοσόφων οἵ τ' ἐκ τοῦ περιπάτου καὶ τῆς στοᾶς. Athen. 1, p. 34, A : Δίων ὁ ἐξ Ἀκαδημίας.] Sic ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ, Areopagiticus senatus. [Thucyd. 1, 25 : Τόν τε οἰκιστὴν ἀποδεικνύντες σφῶν ἐκ Κορίνθου ὄντα. Huic usui affines sunt phrases qualis Thucyd. 1, 120 : Ἐκ πάντων προτιμῶνται· 2, 49 : Τὸ ἔτος ἐκ πάντων μάλιστα δὴ ἐκεῖνο ἄνοσον ... ἐτύγχανεν ὄν.] || Ἐκ cum multis genitt. ita ponitur ut Lat. A, Ab, quum dicitur, Ab ævo, Ab æterno. Et A pueritia, juventute, etc. Talia enim sunt ἐξ αἰῶνος, νέας, νεότητος, νέου [Plat. Apol. p. 21, A. Et ἐκ νέων Reip. 2, p. 367, A], μειρακίου, παιδὸς [Xen. Cyrop. 5, 1, 1. Ἐκ παιδίου ib. 1, 6, 20; ἐκ παιδίων OEc. 3, 10], πρώτης ἡλικίας. Jungitur vero et aliis genitt. itidem in temporis signif., ut ἐκ πολλοῦ χρόνου, A longo, Jam a longo, tempore. Sed frequentius omittitur χρόνου, diciturque ἐκ πολλοῦ [Thucyd. 2, 85 : Τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν. Conf. 4, 67; 5, 67, 69], ἤδη ἐκ πολλοῦ : potiusque per adv. redditur, Jamdiu, Jampridem. Sic et ἐκ παλαιοῦ, Jam olim [Xen. Comm. 3, 5, 8] : τοσούτου, Ex illo, A tanto, tempore : ἐξ οὗ, ὅσου, E quo, E quanto, sub. tempore. Sed et cum adv., ut ἐκ τότε, ἐκ τόθεν. [V. Ἐκτοτε, Ἐκτοθεν. De pluribus similibus noto hic tantum unum et alterum, ut ἐξ ἀντικρὺ ap. Philon. vol. 2, p. 147, 14; ἐκ ποῦ ap. Tzetz. Hist. 1, 837 : Μάθε καὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκ ποῦ καὶ μέχρι πόσου.] At de ἐκ τούτου dicetur aliquanto post. Huc pertinet et ἐκ νυκτὸς, de quo tractabitur paulo post. [Æsch. Pers. 762 : Ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν· Eum. 25 : Ἐξ οὗτε βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός. Thucyd. 1, 2 : Τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί· 18 : Ἐκ παλαιτάτου καὶ εὐνομήθη καὶ ἀεὶ ἀτυράννευτος ἦν· 8, 68 : Ἐκ πλείστου ἐπιμεληθείς· 90 : Ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ· 91 : Ταῦτ' οὖν ἐκ πλείονος ὁ Θηραμένης διεθρόει· 5, 20 : Ἐκ Διονυσίων εὐθὺς τῶν ἀστικῶν αὐτόδεκα ἐτῶν διελθόντων. Et in phrasi ἐξ ἀρχῆς ap. Æsch. Eum. 284 et alios quosvis, vel ἐξ ὑπαρχῆς Soph. OEd. T. 132. || Ab, c. gen. pers. Herodot. 1, 8 : Ἐκ τῶν μανθάνειν δεῖ. Thucyd. 1, 22 : Οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος. Æsch. Ag. 348 : Τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις. Et ut sit E domo, ap. Apoll. Rh. 2, 277 : Ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἐπέσθην νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας αἰὲν, ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.] || Interdum ponitur pro Lat. De, ea signif., qua dicitur De meo, tuo, ut, Ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λύω, Dem. [p. 412, 21.] Sic, Ἐκ δὲ τῶν κοινῶν ταῖς ἰδίαις ἀπορίαις βοηθεῖν ζητούντων, Isocr. [Panath. p. 262, A. Æsch. Ag. 1638 : Ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι ἄρχειν πολιτῶν.] Ponitur ἐκ pro De et in ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, Nosse de nomine. Interdum Lat. exprimitur participio : ut τὰ ἐκ τοῦ μέλιτος μῆλα, Mala e melle, i. e. mala melle condita. Sic Galen. Ad Glauc. : Ἐκ κονίας σπόγγον ἐπιτιθέναι. Interdum vero ἐκ cum suo gen. redditur solo ablat., ut Aristoph. : Ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, Manu interiit; ἐκ χειρὸς κατεναρίζειν, Soph. Aj. [26], Manu occidere. Ἐξ ὧν ἐφθείροντο, Thuc. [1, 2], Quibus peribant. Sic ἐκ παντὸς τρόπου pro παντὶ τρόπῳ, Omni modo, Quovis modo, Isocr. [Paneg. p. 60, B; Thucyd. 6, 92.] Sic ἐκ τρόπου τοιούτου, Lys., Hoc pacto. [Id. p. 145, 31 : Ἐκ παντὸς τρόπου κακῶς ποιεῖν. Et Demosth. p. 1050, 14.] Et ἐκ τίνος τρόπου; Dem., Quonam modo? [Thucyd. 8, 66 : Εἰ δέ τις καὶ ἀντείποι, εὐθὺς ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου τεθνήκει.] Ἐκ τούτου τοῦ λόγου, Hac ratione, ap. Eund. Sic ap. Eund. : Ἐκ ψυχῆς δικαίας γίνεται, Animo justo fit. [Conf. p. 325. Soph. El. 48 : Τέθνηκ' Ὀρέστης ἐξ ἀναγκαίας τύχης· Phil. 73 : Σὺ μὲν πέπλευκας οὔτ' ἔνορκος οὐδενὶ οὔτ' ἐξ ἀνάγκης.] Itidem in isto Isocr. l. [Ad Demon. p. 13, C] : Ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατεῖν, Hac diligentia. Est enim ἐκ pro διὰ, adeo ut sit ad verbum, Per hanc diligentiam. Sic e Soph. affertur ἐκ Τεύκρου, pro Per Teucrum [Aj. 1241] : Εἰ πανταχοῦ φανούμεθ' ἐκ Τεύκρου κακοί. [Plato Leg. 5, p. 743, A : Ἡ ἐκ δικαίου καὶ ἀδίκου κτῆσις.] Sic autem ἐκ θαλάσσης ap. Thuc. [1, 81] exp. schol. διὰ θαλάσσης. Utimur dat. in exponenda hac præp. et quum in Luciano [Lucio c. 23], ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, exp. Cauda prehendere. Sed et in hoc loquendi genere Xen. p. 74 [Cyrop. 5, 3, 3], ἐκ χρυσῶν φιαλῶν πίνειν, ablat. potius utimur. At ἐκ νυκτὸς vel ablat. Nocte, vel adv. Noctu reddi potest : sed Horat. Græcorum imitatione dixit De nocte. [Eur. Rhes. 13 : Τίνες ἐκ νυκτῶν τὰς ἁμετέρας κοίτας πλάθουσι· 17 : Μῶν τις δόλος ἐκ νυκτῶν; Xen. Cyrop. 8, 5, 12 : Ὅπως καὶ ἐκ νυκτῶν ... ἀκοντίζοιεν· 1, 4, 2 : Καὶ γὰρ ἐκ νυκτὸς, εἴτινος δέοιτο Ἀστυάγης, πρῶτος ἠσθάνετο Κῦρος. Sic et ἐξ ἡμέρας. Soph. El. 780 : Ὥστ' οὔτε νυκτὸς ὕπνον οὔτ' ἐξ ἡμέρας ἐμὲ στεγάζειν ἡδύν. Æschin. Epist. 10, p. 681 : Ἦν δὲ αὐτῷ δηλαδὴ τὸ στρατήγημα τοῦτο καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐτρεπής. Thucyd. 2, 35 : Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἤδη ἐπαινοῦσι τὸν προσθέντα τῷ νόμῳ τὸν λόγον τόνδε, ὡς καλὸν ἐπὶ τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν· 36 : Μεθ' οἵας πολιτείας καὶ τρόπων ἐξ οἵων μεγάλα ἐγένετο· 3, 83 : Μὴ λόγοις τε ἥσσους ὦσι καὶ ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι.]

|| Ἐκ τοῦ ἐμοῦ νόμου et κατὰ τὸν ἐμὸν νόμον, Dem. Pro cor. eadem signif. dixit. Sic autem ap. Æschin. [p. 26], Ἐκ τῶν νόμων, pro Juxta leges, E præscriptis legum. [Æschyl. Eum. 92 : Σέβει τοι Ζεὺς τόδ' ἐκ νόμων σέβας. Thucyd. 5, 25 : Ἔστιν ἐν οἷς οὐ ποιοῦντες ἐκ τῶν ξυγκειμένων ἃ εἴρητο. Æsch. Pers. 397 : Ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος. Et alibi.] Sic etiam quum dicunt ἐκ τῶν ἐνόντων aliaque hujusmodi, i. propemodum videtur esse ἐκ q. κατά : ut sit ἐκ τῶν ἐνόντων pro κατὰ τὰ ἐνόντα, Bud., Prout res feret, in Dem. [p. 312] : Οἷς ἐκ τῶν ἐνόντων ὡς ἂν δύνωμαι μετριώτατα χρήσομαι. Addit signif. alibi et Prout res tulit. [Thuc. 2, 3 : Ἐπεὶ δὲ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἑτοῖμα ἦν· 4, 51 : Ἐκ τῶν δυνατῶν μηδὲν περὶ σφᾶς νεώτερον βουλεύσειν.]

|| Ἐκ, Post. Xenoph. Hell. 6, [5, 17] : Ἐξ ἀρίστου

προῆγε τὸ στράτευμα, Post prandium, A prandio. [Plut. Mor. p. 623, E: Τήνδε τὴν ἡμέραν ἐκ τοῦ πότου ἐκάθευδεν· Niciæ c. 20: Δημοσθένης μὲν ἔμελλε μεγάλῳ στόλῳ πλεῖν ἐκ χειμῶνος.] In qua signif. usitatissimum est cum gen. τούτου, pro Postea, Deinde, Deinceps. Xen. Cyr. 4, [2, 9]: Ἐκ τούτου πέμπει τὸν ἕτερον αὐτῶν πρὸς αὐτούς. Dicitur et ἐκ τούτων in hac signif., rarius tamen, ut ap. Eund. [Comm. 2, 9, 3]: Καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν Ἀρχέδημον. Qui gen. plur. obstat, quominus illud ἐκ τούτου esse dicamus pro ἐκ τούτου τοῦ χρόνου, sicut et cum aliis hujusmodi genn. subaudiri dictum paulo ante fuit. At vero quum dicitur τὰ ἐκ τούτων, non dubium est quin ἐκ itidem signif. Post, redditur autem a Bud. Quod consequens est, res poscit: qui e Xenoph. [H. Gr. 2, 3, 22] affert: Παραδίδομεν, ἔφη, Θηραμένην τουτονὶ κατακεκριμένον κατὰ τὸν νόμον· ὑμεῖς δὲ λαβόντες, καὶ ἀπαγαγόντες, οἱ ἕνδεκα, οὗ δεῖ, τὰ ἐκ τούτων πράσσετε. Crediderim autem ἐκ signif. Post, et in isto loquendi genere, Πόρους ἐκ πόρων ὑποσχέσθαι, Alciphro p. 123. Cujusmodi est, Λόγον ἐκ λόγου λέγειν, Dem. Pro cor. Sic Lat. Alia ex aliis. [Plato Soph. p. 224, B: Πόλιν ἐκ πόλεως ἀμείβοντα· Politici p. 289, E: Πόλιν ἐκ πόλεως ἀλλάττοντες. Plut. Lucull. c. 24: Πόλεμον ἐκ πολέμου διώκει Λούκουλλος οὐδὲν τῆς πόλεως δεομένης. Soph. OEd. T. 235: Ἀκ τῶνδε δράσω· 282: Τὰ δεύτερ' ἐκ τῶνδ' ἂν λέγοιμι. Et in formulis ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου ap. eund. Tr. 38, Phil. 493 aliosque quoslibet. Thucyd. 1, 120: Ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μέν ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν, ἀγαθῶν δὲ ἀδικουμένους ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν, εὖ δὲ παρασχὸν ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι. Herodot. 1, 86: Ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης. Xen. Conv. 4, 56: Ὡς δ' ἅπαξ εἶπον, Πάνυ μὲν οὖν, τοῦτο πάντες ἐκ τοῦ λοιποῦ ἀπεκρίναντο, Deinceps. Plato Leg. 4, p. 709, E: Τί σοι καὶ πῶς πόλιν ἔχουσαν δῶμεν, ὃ λαβὼν ἕξεις ὥστ' ἐκ τῶν λοιπῶν αὐτὸς τὴν πόλιν ἱκανῶς διοικῆσαι; In posterum.]

|| Ἐκ pro Extra: ut ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι ap. Hom. [Od. Π, 288; Τ, 7] pro ἐκτὸς τοῦ καπνοῦ. Vide Eust. In VV. LL. affertur itidem ἐξ ἑαυτῆς ἐγένετο, ex [2 Paral. 9, 4] pro Extra se. [Vid. Ἑαυτοῦ.] Ego vero non dubitem hanc signif. τοῦ ἐκτὸς s. ἔξω dare præpositioni ἐκ in isto loquendi genere Ἐκ μέσου γενόμενος, ap. Æschin. Epist. [12, p. 695: Τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι ἀποθανόντες οἱ ἄνθρωποι οὕτω καὶ φεύγοντες ἐκ τῶν πατρίδων τότε δὴ καὶ μάλιστα ὁποῖοί τινες ἐγένοντο τοὺς τρόπους διαδείκνυνται; Καὶ γὰρ ἃ συνέκρυπτον αὐτοὶ πρότερον, ἐκ μ. γενομένων ἀναφαίνεται καθαρῶς] pro E medio sublatus; nam γενόμενος verti non posset Sublatus nisi respectu signif. illius, quæ datur præpositioni ἐκ. Quod considerandum est et ubi ἐκ μέσου γίνεσθαι redditur Secedere. Sic quum dicitur ἐκ μέσου θέσθαι τὴν ἀσέβειαν, q. d. Ponere extra medium, pro E medio tollere. [Ἐκ τόξου ῥύματος, E conjectu sagittæ, i. e. Intra teli jactum, Xen. An. 3, 3, 15: Ἐν ὀλίγῳ δὲ οὐδ' εἰ ταχὺς εἴη πεζὸς πεζὸν ἂν διώκων καταλάβοι ἐκ τόξου ῥύματος· H. Gr. 4, 5, 15: Ὡς δὲ ἐδίωκον ἥρουν οὐδένα ἐξ ἀκοντίου βολῆς, ὁπλῖται ὄντες πελταστάς. Plut. Demetr. c. 21: Ζωίλος ἐκέλευσεν ἐξ εἴκοσι βημάτων ἀφεῖναι καταπελτικὸν βέλος. || De aciei longitudine vel latitudine Xen. Cyrop. 6, 3, 23: Ἐξ ὅσων μέντοι ἐγὼ τὴν φάλαγγα βαθυνῶ, οἶομαι ὅλην ἐνεργὸν καὶ σύμμαχον ποιήσειν αὐτὴν ἑαυτῇ· H. Gr. 3, 4, 23: Οἱ δὲ βάρβαροι τοὺς πρώτους οὐ πλέον ἢ ἐκ δώδεκα ποιήσαντες, τὸ βάθος δ' ἐπὶ πολλῶν. Sed l. posteriori recte Morus correxit ἐς δώδεκα; priori vero ἐξ pendet ex seq. ποιήσειν, idemque est atque ἐκ τούτου ὅτι βαθυνῶ ... οἶομαι ποιήσειν.]

|| Ἐκ pro διὰ, Per, alicubi accipi modo dixi: nunc addo, pro διὰ etiam, Propter, interdum sumi, et quidem teste Thucyd. schol., qui p. 279 [8, 51]: Καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μέλλουσα Σάμος, θᾶσσον ἐτειχίσθη, vult ἐκ τοῦ τοιούτου esse pro διὰ τὸ τοιοῦτον, in quo certe illi assentior. [Ib. 47: Πεῖσαι δ' ἂν ἐνόμιζε μάλιστα ἐκ τοῦ τοιούτου, εἰ Τισσαφέρνης φαίνοιτο αὐτῷ ἐπιτήδειος ὤν· 1, 122: Τὴν ... καταφρόνησιν, ἣ ἐκ τοῦ πολλοὺς σφάλλειν τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται· 6, 38: Ὁ δὲ νόμος ἐκ τοῦ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς μᾶλλον ἢ δυναμένους ἐτέθη ἀτιμάζειν. Quod schol. exp. διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ὑμᾶς ἄρχειν.] Sic autem et ap. Xen. [Comm. 2, 9, 8]: Ἐκ δὲ τούτου εἷς τῶν Κρίτωνος φίλων ἦν, redditur Hac de causa: ubi tamen videtur posse accipi et pro Deinceps. At in h. l., quem Demosthenis esse puto, Δι' ἣν ταραττόμεθα, ἐκ τοῦ μηδὲν φροντίζειν, ὧν ἐχρῆν, non dubito quin ἐκ τοῦ sit itidem pro διὰ τό. Rursus ap. Xen. ita videtur accipi ἐξ ὧν h. in l. [Comm. 1, 2, 31]: Ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει τὸν Σωκράτην. Sic Gregor.: Ἐκ τῆς ἁμαρτίας πεσόντας ἡμᾶς τὸ ἀπ' ἀρχῆς, pro διὰ τὴν ἁμαρτίαν. [Thucyd. 1, 1: Ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει, οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι, Ex signis ... conjicio. Conf. ib. 21. 7, 48: Ἀλλ' ἐξ ὧν ἄν τις εὖ λέγων διαβάλλοι, ἐκ τούτων αὐτοὺς πείσεσθαι. Æsch. Ag. 1183: Φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Soph. El. 279: Πατέρα τὸν ἀμὸν ἐκ δόλου κατέκτανε· Phil. 88: Ἔφυν γὰρ οὐδὲν ἐκ τέχνης πράσσειν κακῆς· 91: Οὐ γὰρ ἐξ ἑνὸς ποδὸς ἡμᾶς ... χειρώσεται· 563: Ὡς ἐκ βίας μ' ἄξοντες· 945: Ἐκ βίας μ' ἄγει· 710: Πλὴν ἐξ ὠκυβόλων εἴ ποτε τόξων πτανοῖς ἰοῖς ἀνύσειε γαστρὶ φορβάν. Plut. Eum. c. 14: Ἐτύγχανεν ὁ Εὐμένης ἐκ νόσου τινὸς ἐπισφαλοῦς ἐν φορείῳ κομιζόμενος.]

|| Ἐκ cum variis genitt. redditur et per adv., ut ἐξ ἑτοίμου, Promte, Alacriter [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 122, 36: Τὸ τὴν ἀρίθμησιν ποιήσασθαι ἐξ ἑτοίμου τοὺς ἐργώνας· 258, 13: Προθυμότατα ἔδωκεν ἐξ ἑτοίμου τόκων πολὺ κουφοτέρων. Æneas Tact. c. 22, p. 62: Ἵν' ... ἐξ ἑτοίμου ὑπάρχωσι] : ἐκ τοῦ [ἐμφανέος Herodot. 3, 150; προδήλου Soph. El. 1429,] φανεροῦ [Thucyd. 4, 106: Τῶν πρασσόντων ἤδη καὶ ἐκ τοῦ φ. διαδικαιούντων αὐτά. Conf. 5, 76], προφανοῦς [6, 73; 8, 68], Aperte; τεθαρρηκότος, Confidenter; ἐκ δευτέρου, Iterum [schol. Eur. Hec. 791 Matth.]. Et cum subst. ἐκ ῥιζῶν, Radicitus: θεοῦ, Divinitus. Item ἐκ ποδῶν, quod adverbiali forma scribitur ἐκποδών, Procul: ἐκ περιουσίας, Abundanter: interdum et pro Ex abundanti. [V. Harpocrat. v. Ἐκ περιουσίας, ibique Vales., Aristot. Probl. 4, 27, Thucyd. 7, 13; 8, 45. Id. ead. signif. 8, 46: Τὰς Φοινίσσας ναῦς φάσκων ἔξειν καὶ ἐκ περιόντος ἀγωνιεῖσθαι.] Quædam vero vel adv. vel nomine reddi possunt cum præp. Ex: ut ἐκ προαιρέσεως, Consulto, Ex industria, De industria. Sic ἐκ παρασκευῆς, Composito, ut Virg.; E composito: ἐξ ἀπροσδοκήτου, Improviso, Ex improviso, inopinato: ἐκ χειρὸς, Cominus, E propinquo. Multa vero sunt, quæ itidem adv. ponuntur, sed Lat. tamen, ut et Græce, per Ex duntaxat efferuntur, vel E: ut ἐκ ποδὸς, E vestigio, ἐξ ἐναντίας, E regione, ἐκ τοῦ παραχρῆμα [Thucyd. 6, 56, 59], Ex tempore; ἐκ τοῦ ἴσου, ἐξ ἴσου, quod et ἐξ ἰσοτιμίας, Ex æquo. [Herodot. 8, 135: Οὐκ ἐξ ἴσου γίνεται ἡ συμβουλίη. Soph. Tr. 485: Κείνου τε καὶ σὴν ἐξ ἴσου κοινὴν χάριν. Thuc. 1, 120: Χρὴ γὰρ τοὺς ἡγεμόνας τὰ ἴδια ἐξ ἴσου νέμοντας τὰ κοινὰ προσκοπεῖν· 4, 62: Ἐξ ἴσου γὰρ δεδιότες προμηθείᾳ μᾶλλον ἐπ' ἀλλήλους ἐρχόμεθα. Et ib. 63. Et c. art. id. 2, 3: Ὅπως μὴ κατὰ φῶς θαρσαλεωτέροις οὖσι προσφέρωνται καὶ σφίσιν ἐκ τοῦ ἴσου γίγνωνται. Id. 1, 143: Οὐκέτι ἐκ τοῦ ὁμοίου ἔσται Πελοποννήσου μέρος τι τμηθῆναι καὶ τὴν Ἀττικὴν ἅπασαν· 2, 44: Οὐ γὰρ οἷόν τε ἴσον τι ἢ δίκαιον βουλεύεσθαι οἷ ἂν μὴ καὶ παῖδας ἐκ τοῦ ὁμοίου παραβαλλόμενοι κινδυνεύουσι· 4, 10: Καὶ οὐκ ἐν γῇ στρατὸς ἐστιν ἐκ τοῦ ὁμοίου μείζων. Conf. 6, 78, 87. Æsch. Ag. 1423: Ἐκ τῶν ὁμοίων. Plato Phædr. p. 243, D: Ἐρῶντι μᾶλλον ἢ ἐραστῇ ἐκ τῶν ὁμοίων χαρίζεσθαι. Thuc. 4, 67: Ὅτι οὐκ ἐκ προσηκόντων ἁμαρτάνουσι· 5, 40: Ἐκ τῶν παρόντων κράτιστα πρὸς Λακεδαιμονίους σπονδὰς ποιησάμενοι· 6, 70: Ὡς ἐκ τῶν παρόντων ξυνταξάμενοι. Et ib. 93; 7, 62, 77. 7, 74: Ὅπως ξυσκευάσαιντο ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν· 76: Ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐθάρσυνε· 8, 1: Ὅμως δὲ ἐκ τῶν ὑπ. ἐδόκει χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι. Æsch. Suppl. 357: Μηδ' ἐξ ἀέλπτων κἀπρομηθήτων πόλει νεῖκος γένηται. Et Soph. Aj. 716.] Jam vero sunt et genitt., quibus juncta præp. ἐξ redditur In: ut ἐκ περιόδου, περιτροπῆς, In orbem. Et ἐξ ἐπιπολῆς, In superficie. Sed et, Ἐκ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου videtur pro ἐν τῷ παρεληλυθότι poni a Dem. [p. 40. Thucyd. 4, 108: Ὧν αἰσθόμενοι οἱ μὲν Ἀθηναῖοι φυλακὰς, ὡς ἐξ ὀλίγου καὶ ἐν χειμῶνι, διέπεμπον ἐς τὰς πόλεις· 1, 142: Καὶ οὐκ ἐνδέχεται, ὅταν τύχῃ, ἐκ παρέργου μελετᾶσθαι· 7, 27: Ὃς οὐκ ἐκ παρέργου τὸν πόλεμον ἐποιεῖτο. Et 7, 57: Ἀνάγκη μὲν ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς. Ἐκ τρίτων Eur. Or. 1178: Σωτηρίαν σοὶ τῷδέ τ' ἐκ τρίτων τ' ἐμοί. Pro τρίτον, Tertium, ex Damascio annotat Phot. cod. 242,

p. 335, 33; 342, 23. Aristid. vol. 2, p. 316=3, 525 : Ἔτυχε γάρ μοι λόγος τις πεποιημένος ἐκ τρίτων πρὸς Λεπτίνην, quod de τριταγωνιστῇ Aristide post alios duos capiendum vidit Wolf. Prol. ad Dem. Lept. p. 34 annot. Etym. M. p. 409, 43 : Ὁ ἐκ τρίτου παροχούμενος πάροχος λέγεται, Qui tertius est in curru πάροχος dicitur. Ἐκ πλήρους, Plene. Schol. Hom. Il. X, 470: Θ') Ἐκ πλήρους ὁ τέ σύνδεσμος. Eust. Il. p. 633, 61 : Ἀλκαῖος οὖν ἐκ πλήρους ἔφη. V. Ἐκπλήρης. || Ponitur in figura grammatica, quam attractionem dicimus, pro aliis præposs. loci. Soph. El. 137 : Ἀλλ' οὗτοι τόν γ' ἐξ Ἅιδα παγκοίνου λίμνας πατέρ' ἀνστάσεις, Patrem, qui est in orco, ex eo non suscitabis. Thucyd. 1, 8 : Οἱ γὰρ ἐκ τῶν νήσων κακοῦργοι ἀνέστησαν ὑπ' αὐτοῦ, Latrones in insulis ab eo ex iis sunt ejecti. 2, 5 : Τὰ ἐκ τῆς χώρας κατὰ τάχος ἐσεκομίσαντο· 13 : Τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσκομίζεσθαι· 3, 25 : Οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς κήρυκα ἐκπέμψαντες... ἐσπένδοντο· 4, 108 : Τὰ δὲ καὶ βουλόμενοι μᾶλλον τούς τε ἄνδρας τοὺς ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι καὶ τὸν πόλεμον καταλῦσαι· 5, 80 : Ἔπεμψαν δὲ καὶ παρὰ τοὺς Ἀθηναίους οἱ Ἀργεῖοι πρέσβεις, τὸ ἐξ Ἐπιδαύρου τεῖχος κελεύοντες ἐκλιπεῖν. Xen. Anab. 4, 6, 25 : Ἐν τούτῳ καὶ οἱ ἐκ τοῦ πεδίου ... δρόμῳ ἔθεον· 7, 4, 13 : Καταβαίνοντές τινες τῶν ἐκ τοῦ ὄρους. Quanquam ita ponitur etiam citra talem structuram, ut Herodot. 1, 3 : Σφέας μὲν δὴ τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίης. Thucyd. 1, 18 : Ἐπειδὴ δὲ οἵ τε Ἀθηναίων τύραννοι καὶ οἱ ἐκ τῆς ἄλλης Ἑλλάδος ἐπὶ πολὺ καὶ πρὶν τυραννευθείσης οἱ πλεῖστοι καὶ τελευταῖοι πλὴν τῶν ἐν Σικελίᾳ ὑπὸ Λακεδαιμονίων κατελύθησαν· 3, 22 : Ἥσθοντο οἱ ἐκ τῶν πύργων φύλακες· 29 : Τοὺς μὲν ἐκ τῆς πόλεως Ἀθηναίους λανθάνουσι. Polyb. 4, 71, 11 : Τέλος οἱ μὲν ἐκ τῆς πόλεως τραπέντες ἔφευγον· 5, 24, 6 : Τὴν δὲ δύναμιν ἐξέταξεν ἐν τοῖς ἐπιπέδοις εὐσύνοπτον τοῖς ἐκ τῆς πόλεως. Xen. H. Gr. 2, 4, 33 : Ἐπεὶ δὲ ἔτυχον ἐξοπλιζόμενοι οἵ τε πελτασταὶ πάντες καὶ οἱ ὁπλῖται τῶν ἐκ Πειραιῶς. Polyb. 2, 40, 5 : Κατὰ πόλιν διαλυθέντος τοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνους ὑπὸ τῶν ἐκ Μακεδονίας βασιλέων· 3, 97, 1 : Οἱ ἐκ τῆς συγκλήτου. Conjungitur sic verbo, quod videtur potius præpos. ἐν asciscere, prægnanti quadam vi posito. Thucyd. 6, 37 : Στρατοπέδῳ ἐκ νεῶν ἱδρυθέντι καὶ ἐκ σκηνιδίων, quod est ἱδρυθέντι ἐν ναυσὶ καὶ ὁρμωμένῳ ἐκ νεῶν.]

|| Ἐκ abundat interdum ap. poetas, sicut et aliæ multæ præpp., veluti quum dicunt [Hom. Il. Θ, 19] ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν simpl., et [ibid. 304] ἐξ αἰσύμηθεν pro αἰσύμηθεν. Sic autem et in comp. vacat interdum : ut in ἐξεφίεμαι, Soph. [Aj. 795] : quum alioqui ἐξ in compositione verbis, quibus præfigitur, et ornatum et vehementiam addat. [Orph. fr. 2, 37 : Ἐκ θεόθεν. || Ponitur etiam alio modo, ubi genit. sine præpos. exspectabatur. Polyb. 1, 81, 6 : Κατὰ τὴν ἐξ αὐτῶν φύσιν φθείροντα τὸ συνεχὲς οὐκ ἴσχει παῦλαν, ubi ἑαυτῶν suspicabatur Reisk. Diodor. Exc. p. 489, 3 : Αὕτη γὰρ (ἡ πλεονεξία) διὰ τὴν ἐκ τοῦ συμφέροντος ἐλπίδα προκαλουμένη πολλοὺς πρὸς ἀδικίαν μεγίστων κακῶν αἰτία γίνεται· ipse 17, 23 : Παρελέσθαι μὲν τῶν στρατιωτῶν τὰς ἐκ τοῦ φεύγειν ἐλπίδας. Sequitur etiam pone. Hom. Il. Δ, 508 : Περγάμου ἐκ κατιδών. Quintus 8, 430 : Οὐρανοῦ ἐκκατιδών· scr. ἐκ κατιδών. Hom. Il. Γ, 351 : Οὐρανοῦ ἐκ κατέπαλτο· Z, 157 etc. : Μάχης ἐκ νοστήσαντε. Lycophr. 118 : Ὁ Θρήκης ἔκ ποτ' εἰς ἐπακτίαν... χέρσον περάσας. L. D. Soph. OEd. Col. 220 : Οἰδ. Λαΐου ἴστε τιν' ἐξ ; Χορ. ὀοώ. Nam sic corrigenda librorum scriptura Λαΐου ἴστε τιν' ἀπόγονον; ὦ ὦ ἰού. G. D. Vel ponitur adverbialiter, ut separatum a verbo per tmesin videatur, non solum ap. Epicos, quorum exx. plurima omitto, sed etiam Atticos, ut Soph. Ant. 427 : Ἐκ δ' ἀρὰς κακὰς ἠρᾶτο· 1233 : Ἐκ δ' ὁρμωμένου πατρὸς φυγαῖσιν ἤμπλακε· Tr. 565 : Ἐκ δ' ἤϋσ' ἐγώ· 925 : Ἐκ δ' ἐλώπισεν πλευρὰν ἅπασαν· 1053 : Ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας· 1055 : Ἐκ δὲ χλωρὸν αἷμά μου πέπωκεν ἤδη. || Permutatur sæpissime c. ἀπὸ, velut Aristoph. Nub. 1296 : v. Porson. *Tracts* p. 181. Et cum εἰς : v. Bast. ad Gerg. p. 245. L. Dindorf.]

[Ἐκ. V. Ἐξ.]

[Ἑκά. V. Ἑκάς.]

[Ἑκάβη, ἡ, Hecuba, Priami, regis Trojanorum, conjux, ap. Hom. ceterosque poetas et mythologos. Argum. Eur. Hecubæ Havn. : Τὰ περὶ τῆς Ἑκάβης διαφόρως ἱστόρηται. Φιλόχορος γὰρ ἐν τῷ περὶ τραγῳδίας A συγγράμματι γράφων Χοιρίλλην αὐτὴν κεκλῆσθαί φησιν, ἴσως διὰ πολλοὺς παῖδας γεγενῆσθαι αὐτῆς· ἡ χοῖρος γὰρ πολλὰ τίκτει, καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς οἱ χοῖροι ἐκάβαι (scr. Ἑκάβαι) προσηγορεύοντο· οἱ δὲ λοιποὶ τῷ κυρίῳ αὐτὴν ὀνόματι προσηγόρευσαν. Confus. c. Ἑκάλη v. in illo. ă L. Dindorf.]

[Ἑκαβόλος. V. Ἑκηβόλος.]

[Ἐκαδήμεια, Ἐκαδημία, Ἑκάδημος. V. Ἀκαδημία.]

[Ἑκαέργη, ἡ, Hecaerge, filia Boreæ. Callim. Del. 292 : Οὐπίς τε Λοξώ τε καὶ εὐαίων Ἑκαέργη, θυγατέρες Βορέαο. Ἑκαέργη et Ὤπιδι Deliorum filias comam totondisse memorat Pausan. 1, 43, 4; qui earundem mentionem facit iterum 5, 7, 8, it. Nonnus Dion. 5, 491; 48, 332, Etym. M. p. 641, 56. Pro iis ap. scriptorem Axiochi p. 371, A, viri duo memorantur Ὤπίς τε καὶ Ἑκάεργος. V. autem Ἑκάεργος.]

Ἑκάεργος, ὁ, Procul arcens, s. expellens, aut abigens. Apollinis epith., qui sic dictus putatur quasi ἑκὰς s. ἔκαθεν εἴργων : quod suis telis seu sagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἔκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant. [Hesych. : Ἑκάεργον, μακροβόλον, τοξότην. Ἑκάεργος, ὁ μακρόθεν εἴργων τοῖς βέλεσιν.] Quidam et ἀπὸ τῆς Ἑκαέργης, quæ nutrix ejus fuit. Vide Eust. Dicitur autem ἑκάεργος Ἀπόλλων, vel ἑκάεργος sine adjectione : ut Hom. Il. A, [147] : Ὄφρ' ἡμῖν ἑκάεργον ἱλάσσεαι. [Ib. 474 : Μέλποντες Ἑκάεργον, etc. Pind. Pyth. 9, 29 : Ἑκ. Ἀπόλλων. Phædim. Anth. Pal. 13, 22 : Τόξον μέν, ᾧ γίγαντος ὤλεσας σθένος, ἴσχε βίης, Ἑκάεργ' ἀνάσσων. Orph. H. 33, 7' : Βράγχιε καὶ Διδυμεῦ, Ἑκάεργος, Λοξία, ἁγνέ. Vid. etiam Ἑκαέργη. De venatore vel aucupe Longus Past. 3, 8 : Οἱ δὲ ἐπήνουν τὸν Ἑκάεργον. || Ἑκαέργη, ἡ, nomen vel epith. Dianæ esse et pro Diana poni videtur in versiculo Branchi ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 674 : Μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἑκάεργον καὶ Ἑκαέργαν. Conf. Spanhem. ad Callim. Del. 292. Et ubi est cognomen mulierum quæ instar dearum colerentur, ap. Antonin. Lib. c. 1, p. 10 : Οἱ δὲ θύουσι ἄχρι νῦν Ἰουλιῆται μὲν Ἀφροδίτῃ, Κτήσυλλαν ὀνομάζοντες, οἱ δὲ ἄλλοι Κτήσυλλαν Ἑκαέργην· 13, p. 96 : Ἀντὶ δὲ τοῦ σώματος (Aspalidis) ἐφάνη ξόανον παρὰ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἑστηκός· ὀνομάζεται δὲ παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις τοῦτο τὸ ξόανον Ἀσπαλὶς Ἀμειλήτη Ἑκαέργη.]

Ἔκαθεν, ab Ἑκὰς, formam habet adverbii e loco : significatque duntaxat De procul, quo quidam e Plauto utuntur : Eminus, E longinquo. Hom. Il. B, [456] : Ἔκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή· [N, 107 : Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. Pind. Ol. 11, 7 : Ἔκαθεν ἐπελθών. Æsch. Suppl. 421 : Τὰν ἔκαθεν ἐκβολαῖς δυσθέοις ὀρμένων. Hippocr. De int. aff. p. 561, 33 : Ἀλείψαντα λιπαρῶς πρὸς τὸ πῦρ ἔκαθεν θάλπειν. Dio Cass. 50, 3 : Καὶ ἔκαθεν καὶ ἐν χρῷ ἐμαχέσαντο. V. Ἑκατηβελέτης. Formam ἔκαθε usurpat Tzetz. Exeg. Il. p. 76, 19; 117, 17, ut idem sæpe ὅθε pro ὅθεν et alia ejusmodi.]

[Ἑκάλειος, ὁ, cogn. Jovis, sec. Plut. Thes. c. 14 : Ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διί. Hesych. : Ἑκάλειος Ζεὺς, ὃν Ἑκάλη ἱδρύσατο. Steph. Byz. v. Ἑκάλη : Καὶ Ἑκάλιος Ζεύς.]

[Ἑκάλη, ἡ, Hecale, heroina, quæ Theseum juvenem hospitio exceperat. Plut. Thes. c. 14, Etym. M. p. 319, 43, Suidas. Περὶ Ἑκάλης καὶ πόσαις γέγονεν ἐπώνυμον τοὔνομα egerat Ptolem. Hephæstio Phot. cod. 190, p. 148, 20. Notum etiam poema Callimachi Hecale inscriptum. || Δῆμος τῆς Λεοντίδος (eadem Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 7) φυλῆς. Ὁ δημότης Ἑκάλιος. Τὰ τοπικὰ Ἑκάληθεν, Ἑκαλήνδε, Ἑκαλῆσι. Καὶ Ἑκάλιος Ζεὺς, Steph. Byz. De Ἑκάλιος v. in Ἑκάλειος. Inscr. Eleusin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 46 : Δήμῳ Ἀθηναίων ἀ... κάληθεν Ἀλκίφρων. ă L. Dind.]

[Ἑκαλήσιον, τὸ, Hecalesium, sacrum Jovi Hecalio fieri solitum. V. l. Plutarchi in Ἑκάλειος cit.]

[Ἑκαλίνη, ἡ, dimin. ab Ἑκάλη. Plut. Thes. c. 14 : Ἔθυον γὰρ Ἑκαλήσιον οἱ πέριξ δῆμοι συνιόντες Ἑκαλείῳ Διὶ, καὶ τὴν Ἑκάλην ἐτίμων Ἑκαλίνην· ὑποχοριζόμενοι. Ita Coraes pro Ἑκαλήνην. Id Εὐκολίνην scrib. videri posset, si, ut alia taceam, in gl. Etym. M. p. 392, 27 : Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάτη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ, probabilis esset Bentleji et Ruhnkenii (in Add. ap. Ern.) conj. Ἑκάλη. L. Dind.]

[Ἑκάλιος. V. Ἑκάλη.]

[Ἑκαμήδη, ἡ, Hecamede, Nestoris pellex. Hom. Il. A, 624, Ξ, 6.]

[Ἑκανόμος, ἀγελαῖος φιμὸς, Hesych.]

Ἑκάς, Procul, vel De procul, e Plauto, Eminus, E longinquo. Genitivo jungitur, Hom. Od. [Ξ, 496]: Νηῶν ἑκὰς ἤλθομεν· P, [72]: Οὐδ' ἂρ ἔτι δὴν Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τράπετ', ἀλλὰ πάρέστη. [Pind. Pyth. 8, 22: Ἔπεσε δ' οὐ Χαρίτων ἑκάς. Soph. OEd. C. 1668: Αἴ δ' οὐχ ἑκάς· Phil. 41: Κἄστ' οὐχ ἑκάς που. Eur. Herc. F. 198: Ἑκὰς δ' ἀφεστώς. Et seq. gen. Eur. Heracl. 673: Καὶ δὴ παρῆκται σφάγια τάξέων ἑκάς· Phœn. 907: Ἀπελθέτω νυν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.] Utitur hoc adv. et Herodot., necnon Thuc. [1, 80: Πρὸς δὲ ἄνδρας, οἳ γῆν τε ἑκὰς ἔχουσι καὶ προσέτι θαλάσσης ἐμπειρότατοί εἰσι.] Sed minus usitatum usum habet in h. l. qui ex Herodoto [8, 144] affertur, Οὐχ ἑκὰς χρόνου παρέσται ἐσβαλὼν, pro Non diu differet ingredi. In VV. LL. habetur et Ἑκὰ, sed mendi suspicione apud me non caret. — Ἕκη, Longe, VV. LL. sed sine exemplo vel auctoritate. [Utrumque fictum e compositis ἑκα— et ἑκη—. Accentum Atticum ἕκας memorat Apollon. De adverb. p. 570, 26: Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἐντυπὰς ἑκὰς ἀνεκὰς, ἅπερ Ἀττικοὶ οὐ δεόντως ἀναβιβάζουσιν. ἄ L. D. De comparat. HSt.:] Ἑκαστέρω, Magis procul, Longius: aut Ulterius. [Hom. Od. H, 321: Εἴπερ καὶ μάλα πολλὸν ἑκαστέρω ἔστ' Εὐβοίης· H. Bacch. 29: Ἦ ἐς Ὑπερβορέους ἢ ἑκαστέρω. Herodot. 3, 101.] Ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, Longius a Persis. [Id. sine gen. 6, 108; 7, 49; 8, 60; 9, 2, 122. Eurip. Herc. F. 1648: Ἑκ. πρόβατε.] Apoll. Rh. 2, [855]: Οὐδέ οἱ ἦεν Μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. [Et alibi. Quod legitur apud Theocr. 15, 7: Τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς, suspectum est quum propter formam tum propter scripturam. Cod. enim unus certe præbet ἑκαστέρω. || De superlat. HSt.:] Sic autem Ἑκαστάτω, Maxime procul, Longissime. Ex Herodoto, Ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longissime [4, 204. Conf. 4, 33; 9, 14. Hom. Il. K, 113: Τῶν γὰρ νῆες ἔασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς. Procop. Vand. 1, 2, p. 179, D: Ἑκ. τῆς τοῦ βαρβάρου ἐπιβουλῆς ὄντες· 4, p. 188, B: Οὕτω τε ἀποπτάντας τῆς πόλεως ἑκ. γενέσθαι.] Affertur et Ἑκάστω ead. signif. ex Herodoto, Τοὺς ἑαυτοῦ ἑκάστω οἰκημένους. Sed suspecta hæc scriptura est, nisi syncop. passum hoc adv. dicatur. [Aldinæ vitium dicit 1, 134, ubi codd. recte ἑκαστάτω. Idem ap. Hippocr. De artic. p. 785, H: Οὕτω γὰρ ἂν οἵη ἑκάστω εἴη τοῦ χωρίου, sustulit Foes. OEc. p. 112, B, coll. a Valck. ad Theocr. Adon. p. 238, A.]

[Ἕκας, α, ό, Hecas, n. pr. vatum duorum ap. Pausan. 4, 16, 1; 21, 7 et 12.]

[Ἑκαστάκις, Quoque tempore. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 16, 11: [Τοῖς ἕ]καστάκις προβούλοις. Alia ib. p. 20, 8: Ἑλέσθω δὲ ἁ βουλὰ ἑκ. εἰς ἐνιαυτὸν τοὺς ἐκδανισοῦντας. Ib. 22: Οἱ ἑκ. ἐόντες ἄρχοντες· 21, 65: Οἱ ἑκ. αἱρεθέντες· 82: Οἱ ἑκ. ἄρχοντες· 97: Ἀπολογιξάσθωσαν δὲ καὶ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον ἑκ. εἰς βουλάν. L. Dindorf.]

[Ἑκαστάτω. V. Ἑκάς.]

Ἑκασταχῆ, Ubique, Ubilibet, πανταχοῦ, Suid. [et Zon. p. 680] afferens, Ταῦτα μὲν ἑκασταχῆ ἐπράσσετο. [Xen. Cyr. 6, 2, 5: Τιμῶν τοὺς κρατίστους ἑκασταχῆ, nunc e libris melioribus ἕκαστα, quod pendet e κρατίστους.]

Ἑκασταχόθεν, Undique, Undelibet, πανταχόθεν. [Xen. H. Gr. 3, 4, 3: Ὅσους δέοι ἑκ. πέμπεσθαι. Thuc. 7, 20: Νησιωτῶν ὅσοις ἑκ. οἷόν τ' ἦν πλείστοις χρήσασθαι· 21: Ἄγων ... στρατιὰν ὅσην ἑκ. πλείστην ἐδύνατο. Plut. Demetr. c. 31: Ἐξέπιπτον γὰρ ἑκ. αἱ φρουραί. L. D.]

Ἑκασταχόθι, Passim, Ubique gentium, Dio. [Plut. Lysand. c. 19: Πολλαῖς μὲν ἔχθραις, πολλαῖς δὲ πλεονεξίαις τῶν ἑκ. φίλων χαριζομένου τὰ τοιαῦτα· Cat. min. c. 19: Διὰ τῶν ἑκ. ξένων καὶ φίλων. Dio Cass. 41, 9: Πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἑκ. περιιόντες, etc.]

[Ἑκασταχοῖ, Quocunque. Cod. Barocc. ap. Bekk. Anecd. p. 1397, a: Τὰ εἰς οι ἐπιρρήματα ... ἑκασταχοῖ. Ap. Plut. Marii c. 20: Ὁ δὲ Μάριος ἑκασταχοῦ διαπέμπων, nuper demum correctum est ἑκασταχοῖ. L. D.]

Ἑκασταχόσε, Quocunque, Quoquoversum, In quemcunque locum. [Xen. Anab. 3, 5, 11: Ἐκάθισαν χωρὶς τοὺς ἑκ. φάσκοντας εἰδέναι. Thucyd. 4, 55: Κατὰ δὲ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψαν, ὁπλιτῶν πλῆθος, ὡς ἑκ. ἔδει· 8, 5: Ἑκ. δεινὸς παρῆν. Dio Cass. 48, 13: Διέπεμπον ἑκ. L. Dindorf.]

Ἑκασταχοῦ, Ubilibet, Ubique. [Thuc. 3, 82: Διάφορῶν οὐσῶν ἑκ. τοῖς τε τῶν δήμων κ. τ. λ. 5, 20: Τῶν ἑκ. ἢ ἀρχόντων ἢ ἀπὸ τιμῆς τινος τὴν ἀπαρίθμησιν τῶν ὀνομάτων ἐς τὰ προγεγενημένα σημαινόντων. Plato Phædr. p. 257, E: Οἳ ἂν ἑκ. ἐπαινῶσιν αὐτούς. Plut. Lycurg. c. 30: Τοὺς μὲν ἄνδρας ἁρμοστὰς καὶ σωφρονιστὰς τῶν ἑκ. δήμων καὶ ἀρχόντων ὀνομάζοντες. L. Dind.]

[Ἑκαστέρω. V. Ἑκάς.]

[Ἑκάστοθεν, Undique. Diog. L. 1, 93: Καὶ τοὶ ἑταῖροι δὲ ἑκαστόθεν (sic) πάρ τοι βασοῦνται. Wakef. Scrib. esse ἑκάστοθεν docet schol. Dionys. Bekk. An. p. 945, 29: Τὰ εἰς θεν τῷ ο παραληγόμενα παροξύνεται, οἷον οὐρανόθεν Ἰλιόθεν, εἰ μὴ παρὰ πρόθεσιν γένοιτο ... ἢ ἀπὸ ὀνομάτων ἐπιμεριζομένων, ἄλλοθεν ἑκάστοθεν.]

[Ἑκάστοθι, Ubique. Hom. Od. Γ, 8: Προὔχοντο ἑκ. ἐννέα ταύρους. Æneas Tact. c. 11, p. 38: Συνέβαινε δὴ ἐνταῦθα (f. δὲ ἐντεῦθεν) διεσκεδασμένους εἶναι τοὺς πλουσίους, καὶ ἐν ταῖς ἑκατοστύσιν ὀλίγους ἑκάστοθι παραγίνεσθαι ἐν πολλοῖς δημόταις. L. Dindorf.]

Ἕκαστος, Quisque, Ἑκάστη, Quæque, neutr. Ἕκαστον, Quodque. [Thuc. 1, 22: Ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών. Conf. 4, 22.] Dicitur vero et ἕκαστοι plur. [Thucyd. 1, 2: Ῥᾳδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες· 15: Πρὸς δμόρους τοὺς σφετέρους ἑκάστοις. Et ib. 17, etc.] Hom. Il. A, [606]: Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόν δε ἕκαστος, ut Lat. Iverunt domum quisque suam. Ψ, [203]: Κάλεόν τέ μιν εἰς ἕ ἕκαστος. Od. Λ, [232]: Ἡ δὲ [ἠδὲ] ἑκάστη Ὃν γόνον ἐξαγόρευεν, ubi observa articulum: in neutro autem Od. Ξ, [362]: Ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης. [Il. A, 550: Μήτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο. Conf. K, 432. Herodot. 5, 13: Οἱ μὲν δὴ αὐτὰ ἕκαστα ἔλεγον, ubi libri deteriores ταῦτα. Quod gramm. Bekk. An. p. 464, 28 interpr. αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, et pro αὐθέκαστα poni putat. Æsch. Prom. 950: Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως, ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. Quod junctim olim scribebatur αὐθέκαστα. Eur. Phœn. 494: Ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας εἶπον. Ubi recte animadvertit Valck. nihil interesse junctim an divisim scribatur.] Thuc. [6, 93: Πολλῷ μᾶλλον ἐπερρώσθησαν διδάξαντος ταῦτα ἕκαστα αὐτοῦ·] 2, [87]: Θαρσοῦντες οὖν καὶ κυβερνῆται καὶ ναῦται τὸ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος ἔπεσθε. [Conf. 7, 44.] Xen. Cyrop. 3, [3, 2]: Καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Herodian. 4, [13, 16]: Καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῆσαν. Apud Thuc. sæpe ὡς præfigitur huic nomini, sequente verbo, ut 2, [17]: Κατεσκευάσαντο δὲ καὶ ἐν τοῖς πύργοις τῶν τειχῶν πολλοὶ, καὶ ὡς ἕκαστός που ἐδύνατο. [Conf. 3, 81.] Et in 1, [98]: Ἔπειτα δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὡς ἑκάστη [ἑκάστη] ξυνέβη. [Conf. 3, 90.] Rursum 2: Ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι κ. τ. λ. Et 4, [25]: Διατάχους ἀπέπλευσαν ὡς ἕκαστοι ἔτυχον εἰς τὰ οἰκεῖα στρατόπεδα τότε. [Conf. ib. 34.] 7, [13]: Οἱ μὲν ἐπ' αὐτομολίας προφάσει ἀπέρχονται, οἱ δὲ, ὡς ἕκαστοι δύνανται. [6, 76: Τοῖς δ' ὡς ἑκάστοις τινὰ εἶχον αἰτίαν εὐπρεπῆ ἐπενεγκόντες κατεστρέψαντο· 85: Τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι ἐξηγούμεθα· 7, 57: Ὡς ἑκάστοις τῆς ξυντυχίας ... ἔσχεν. Herodot. 1, 29: Ἀπικνέονται ἐς Σάρδις ... οἱ πάντες ἐκ τῆς Ἑλλάδος σοφισταὶ, ὡς ἕκαστος αὐτέων ἀπικνέοιτο.] Sed sæpe etiam ὡς cum ἕκαστοι [vel ἕκαστος] jungitur, non seq. verbo: quod an subaudiri debeat, ambigitur. [Thuc. 1, 3: Οἱ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες κατὰ πόλεις τε, ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες, οὐδὲν ... ἀθρόοι ἔπραξαν· 15: Κατ' ἀλλήλους δὲ μᾶλλον ὡς ἕκαστοι οἱ ἀστυγείτονες ἐπολέμουν. Et ib. 89, 107, 113; 2, 22; 3, 107; 4, 32; 5, 4, 57; 6, 77; 7, 65, 74. Herodot. 1, 114: Ὡς ἑκάστῳ ἔργων προστάσσων· conf. 6, 31, 79. Pind. Pyth. 9, 103: Ἀφωνοί θ' ὡς ἑκάστα φίλτατον παρθενικαὶ πόσιν ἢ υἱὸν εὔχονθ', ᾧ Τελεσίκρατες, ἔμμεν.] || Οἱ καθ' ἕκαστον, ὁ καθ' ἕκαστον, Singuli: neutr. τὰ καθ' ἕκαστον, τὸ καθ' ἕκαστον, Singula, ex Aristot. Bud. p. 771, quem vide. [Plut. Mor. p. 712, A: Οὕτω δεήσει γραμματικὸν ἑκάστῳ τὸ καθ' ἕκαστον ἐξηγεῖσθαι· 1023, A: Σῶμα μεριζόμενον εἰς τὸ καθ' ἕκαστον. 568, F: Τὰ δὲ καθ' ἕκαστα περὶ τούτων ὁ ἕτερος μῦθος ... αἰνίττεται· 1024, E: Τὴν αἴσθησιν ἀπὸ

τοῦ ἑτέρου πρὸς τὰ καθ' ἕκαστα· 570, A : Τὸ δ' ἄπειρον ἐν τῷ καθ' ἕκαστα. Constantin. Basil. Mac. c. 33, p. 87 : Ἄλλως τε καὶ ἐπεὶ ὁ χρόνος ἤδη ῥεύσας διὰ μέσου πολὺς τὰ καθ' ἕκαστα τῶν ἔργων διὰ τῆς μεταξὺ σιγῆς οἷον ἠμαύρωσε. Παρ' ἕκαστα adhibet Hesych. ad expl. ἑκάστοτε.] Dicitur vero et καθ' ἕκαστον non præcedente artic., quod et adverbio Sigillatim reddi potest, ut Isocr. Ad Nic. : Καὶ τί δεῖ καθ' ἕκαστον λέγοντα διατρίβειν; [Thucyd. 1, 141 : Τὰ δὲ τοῦ πολέμου καὶ τῶν ἑκατέροις ὑπαρχόντων ὡς οὐκ ἀσθενέστερα ἔξομεν γνῶτε καθ' ἕκαστον ἀκούοντες· 2, 39 : Οὔτε γὰρ Λακεδαιμόνιοι καθ' ἑκάστους, μετὰ πάντων δ' ἐς τὴν γῆν ἡμῶν στρατεύουσι· 41 : Ξυνελὼν τι λέγω τήν τε πᾶσαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος παίδευσιν εἶναι καὶ καθ' ἕκαστον δοκεῖν ἂν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἴδη καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι· 64 : Πολέμοις μεγίστοις ἀντέσχομεν πρός τε σύμπαντας καὶ καθ' ἑκάστους. 5, 68 : Ἀριθμὸν δὲ γράψαι ἢ καθ' ἑκάστους ἑκατέρων ἢ ξύμπαντας οὐκ ἂν ἐδυνάμην ἀκριβῶς· 7, 8 : Ἀγγέλλων πολλάκις μὲν καὶ ἄλλοτε καθ' ἕκαστα τῶν γιγνομένων· 64 : Ἐνθυμεῖσθε καθ' ἑκάστους τε καὶ ξύμπαντες· 8, 28 : Παραδόντες καὶ τὰ ἀνδράποδα πάντα ..., ὧν καθ' ἕκαστον στατῆρα δαρεικὸν παρ' αὐτοῦ ξυνέβησαν λαβεῖν· 50 : Γράψας καθ' ἕκαστα.] At vero καθ' ἑκάστην dicitur pro Quotidie, subaud. ἡμέραν. [Jo. Malal. p. 177, 14 : Ἀλλ' ἔλεγον ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτοῖς καθ' ἑκάστην ἐλπὶς ζωῆς. Notavit inter ellipses Atticas καθ' ἑκάστην pro καθ' ἑκ. ἡμέραν vel ὥραν Gregor. Cor. p. 33. Genitivo Vita Theophanis fol. ρ iij verso C : Αὐτὸς δὲ ἑαυτοῦ κρείσσων ἑκάστης γενόμενος. || Παρ' ἕκαστον, Semper s. Quavis occasione. Polyb. 4, 82, 5 : Συνίστανε δὲ καὶ τῷ Φιλίππῳ, προσεπιδεικνύων αὐτῷ παρ' ἕκαστον· 5, 4, 11 : Ἐθελοκακοῦντες καὶ παρ' ἕκαστον ἀποδειλιῶντες, et ib. 11, 2; 9, 31, 4. Vel παρ' ἕκαστα, idem 3, 57, 4 : Οὐ βουλόμενοι παρ' ἕκαστα διασπᾶν τὴν διήγησιν.] || Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, ut Lat. Unusquisque, et πᾶς ἕκαστος, necnon αὐτὸς ἕκαστος, de quibus Bud. p. 770. Sed omittit ἕκαστός τις, quo utitur Thuc. 3, [45] : Ὡς ἑκάστη τις κατέχεται· 4, [4] : Καὶ ξυνετίθεσαν ὡς ἕκαστόν τι ξυμβαίνοι. Alicubi vero et τις præponit, ut [6, 31] : Ξυνέβη δὲ πρός τε σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι, ᾧ τις ἕκαστος προσετάχθη. [7, 75 : Ἔφερον ὅτι τις ἐδύνατο ἕκαστος χρήσιμον. Pind. Nem. 4, 92 : : Ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. || Conjungitur cum genit. Philomel. 2, p. 145, 18 : Ἕκαστα τῶν εἰς τὰς λειτουργίας. Diodor. 14, 5 : Τῶν γὰρ ταπεινῶν ἕκαστοι, τὴν Θηραμένους ἀρετὴν θεωροῦντες οὕτω προπηλακιζομένην, τὴν περὶ αὐτοὺς ἀσθένειαν οὐδενὶ λόγῳ παραναλωθήσεσθαι διειλήφεισαν. || Dicitur etiam de binis, pro ἑκάτερος. Eustath. ad Dionys. v. 401 : Διὸσῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ, Αἰγαίῃ Σικελῇ τ'· ἄνεμον δέ τοι ἔλλαχ' ἑκάστη) Ὅρα ὅτι ὀφείλων ἑκατέρα εἰπεῖν διὰ τὴν Αἰγαίαν καὶ τὴν Σικελὴν ... ὁ δὲ ἑκάστη εἶπεν, ὅπερ ἐπὶ πλήθους εἴωθε λέγεσθαι. Ποιήσει δὲ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, καὶ ἔστι τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ τῷ Ἑρμογένει. Conf. id. ad v. 929. L. D. Dionys. A. R. 3, 2 : Ἐξ ἑκάστης πόλεως· 6, 42 : Ἕκαστος τῶν ὑπάτων. Eundem usum deprehendi quidam putabant Hom. Il. Γ, 1; I, 180, 652. Cit. Schæf. || Notandum etiam articulum 1. collocari ante nomen, sequente ἕκαστος. Herodot. 3, 6 : Δεῖ τὸν μὲν δήμαρχον ἕκαστον ἐκ τῆς ἑωυτοῦ πόλιος συλλέξαντα .. ἄγειν. Thucyd. 1, 22 : Τοῖς ἔργοις ἑκάστοις· 4, 98 : Τῆς γῆς ἑκάστης· 5, 47 : Τῆς ἡμέρας ἑκάστης· 49 : Κατὰ τὸν ὁπλίτην ἕκαστον· 6, 63 : Κατὰ τὴν ἡμέραν ἑκάστην. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 17 : Καττὸ πέλεθρον ἕκαστον. Corcyr. ib. vol. 2, p. 21, 54 : Τὸν μῆνα ἕκαστον τὰν μνᾶν ἑκάσταν. 2. post ἕκαστος. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 4 : Ἑκατὸν πεντήκοντα δυοῖν δραχμῶν ἕκαστον τὸν ἐνιαυτόν. Xen. Cyrop. 6, 1, 54 : Καὶ πολὺ ῥᾷον ἦγε τὰ ὀκτὼ ζεύγη τὸν πύργον καὶ τοὺς ἐπ' αὐτῷ ἄνδρας ἢ τὸ σκευοφορικὸν βάρος ἕκαστον τὸ ζεῦγος. 3. omitti, vel sequente pronomen substantivo vel antecedente. Herodot. 5, 117 : Ταύτας (urbes) ἐπ' ἡμέρης ἑκάστης αἵρεε, Singulas singulis diebus. Thucyd. 3, 70 : Καθ' ἑκάστην χάρακα· 4, 66 : Κατὰ ἔτος ἕκαστον· 6, 32 : Κατὰ ναῦν ἑκάστην· 67 : Κατὰ ἔθνη ἕκαστα. Hom. Od. Λ, 9, M, 151 : Ἡμεῖς δ' ὅπλα ἕκαστα ποιησάμενοι κατὰ νῆα. 4. ante ἕκαστος vel absolute positum vel junctum substantivo. Hom. Il. Λ, 706, Od. M, 16 : Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν. Conf. M, 165, Ξ, 375; H. Merc. 313. Theocr. 25, 195 : Ἀμφὶ δέ σοι τὰ ἕκαστα λέγοιμί κε τοῦδε πελώρου. Nicand. Th. 837 : Οἷσιν ἐγὼ τὰ ἕκαστα διείσομαι ἄρκια νούσων. Hesiod. Theog. 370 : Οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, οἳ ἂν περιναιετάωσιν. [|| Ἕκαστα et κᾆτα confusa ap. Aristoph. Polluc. 9, 46 : Ἑκασταποστὴν ἥλιος τέτραπται. Leg. κᾆτα ποστὴν, non, ut plerique, εἶτα. L. Dindorf.]

Ἑκάστοτε, Semper et ubique. Athen. [4, p. 146, C]. Ὁ δὲ μέγας Ἀλέξανδρος δειπνῶν ἑκάστοτε μετὰ τῶν φίλων, Cœnans semper et ubique cum amicis, Bud. : Suid. quoque exp. ἀεί : nec enim dici πάντοτε. Hesych. præter ἀεὶ, etiam παρ' ἕκαστα. Herodot. [8, 115] cum ἵνα adv. loci conjunxit pro Quocunque, Quemcunque in locum : Ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, Injungens civitatibus, ut in quamque veniebat, uti pascerent. [Thucyd. 1, 68 : Οὐ περὶ ὧν ἐδιδάσκομεν ἑκάστοτε τὴν μάθησιν ἐποιεῖσθε· 4, 126 : Ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει οὐ διὰ ξυμμάχων παρουσίαν ἑκ., ἀλλὰ δι' οἰκείαν ἀρετήν. Plato Reip. 3, p. 393, B : Οὐκοῦν διήγησις μέν ἐστι καὶ ὅταν τὰς ῥήσεις ἑκ. λέγῃ. Conjungitur c. ἀεὶ, Aristoph. Nub. 1279 : Πότερα νομίζεις καινὸν ἀεὶ τὸν Δία ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτε. Quanquam hic l., ubi ἀεὶ ad καινὸν, ἑκάστοτε ad ὕειν refertur, minus appositus est altero ejusd. fab. 1448 : Ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοθ', ὅντιν' ἂν γνῶμεν· ubi tamen ἡμῖν præbuit liber Ravennas, frustra rejectum a Pors. ad Eur. Hec. 1175. Et c. πολλάκις, Plat. Phileb. p. 58, A : Ἤκουον μὲν ἔγωγε τοῦτ', ὦ Σώκρατες, ἑκ. Γοργίου πολλάκις. In ἑκάστοσε depravatum legitur ap. Cinnam. p. 73, A.]

[Ἑκαστοτέρω, Ἑκάστω. V. Ἑκάς.]

[Ἑκαταίας cujusdam mentio quater fit in inscr. Thasi reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 185, n. 2164. L. Dindorf.]

[Ἑκαταῖον, τὸ, Sacrum Hecatæ oblatum. Demosth. p. 1269, 10 : Τούτους τά τε Ἑκαταῖα κατεσθίειν καὶ τοὺς ὅρκους· τοὺς ἐκ τῶν χοίρων, οἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσι, συλλέγοντας ἑκάστοτε συνδειπνεῖν ἀλλήλοις. Lex. rhet. Bekk. An. p. 247, 27 : Ἑκαταῖα, τὰ τῇ Ἑκάτῃ θυόμενα, ἅπερ ἐστὶ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα· ἡ γὰρ Ἑκάτη ἐπὶ τῇ τιμῇ τῶν νεκρῶν ἦν. Etym. M. p. 626, 44 : Ὀξυθύμια, τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, ἃ δὴ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται, ἢ τὰ τῶν οἰκιῶν καθάρματα τὰ ἐν τοῖς (l. ταῖς) τριόδοις τιθέμενα. || Spectrum ab Hecate immissum. Schol. Apoll. Rh. 3, 860 : Φάσματα ἐπιπέμπει (Hecate) τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα (Ἑκάτεια cod. Paris.).]

[Ἑκάταιον, τὸ, Hecatæ sacellum. Aristoph. Vesp. 804 : Κἂν τοῖς προθύροις ἐνοικοδομήσοι πᾶς ἀνὴρ αὑτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ, ὥσπερ Ἑκάταιον, πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν. Schol. : Ἱερὰν (l. ἱερὸν) Ἑκάτης, ὡς τῶν Ἀθηναίων πανταχοῦ ἱδρυομένων (ita cod. Ven. pro ἱδρυμένων) αὐτὴν ὡς ἔφορον πάντων καὶ κουροτρόφον. Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα, τὸ Ἑκατήσιον λεγόμενον. Τῇ προσῳδίᾳ Καλλίστρατος ὡς ἐπινίκιον· ἔν τισι γὰρ εὕρηται Ἑκατεῖον. Cujus auctoritate nunc scribitur Ἑκάτειον ap. Arist. Id. Ran. 366 : Ἡ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων. Schol. expl. τῶν ἀγαλμάτων τῆς Ἑκάτης.]

[Ἑκαταῖος, α, ον, Ad Hecaten pertinens. Pollux 6, 83 : Ἔστι μέντοι καὶ τὸ τῆς μαγίδος (quod est genus mensæ) ὄνομα παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν χρήσει, Τὰς Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων· 10, 81 : Καὶ μὴν καὶ τὰ ἐπιτιθέμενα τοῖς τρίποσι τράπεζαι καλοῦνται καὶ μαγίδες, ὅστις χρῆσθαι βούλοιτο τῷ ὀνόματι κυρίως ῥηθέντι ἐπὶ τῆς μάκτρας ἢ ἐπὶ τῆς τὰ ἱερὰ δεῖπνα ἢ τὰ πρὸς θυσίαν φερούσης, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ εἴρηται, Ἑκαταίας μαγίδας δόρπων.]

[Ἑκαταῖος, ὁ, Hecatæus, 1. historicus Milesius, de quo Herodot. 2, 143, Diodor. 1, 37, etc., Suid. 2. Abderita, philosophus, de quo item Suid. 3. Alius, qui jussu Alex. M. Attalum proditorem interemit sec. Diodor. 17, 5. L. Dindorf.]

[Ἑκάτειον, τὸ, Hecateum, s. Hecates simulacrum vel sacellum. Suid. : Ἑκάτης ἄγαλμα. Καὶ παροιμία, Θεαγένους Ἑκάτειον, ex Aristoph. Lysistr. 64 : Ἦ γοῦν Θεαγένους ὡς δεῦρ' ἰοῦσα θοὐκάτειον ἤρετο, Hecatæ simulacrum interrogavit. V. Ἑκαταῖον, Ἑκάταιον.]

Ἑκατεράκις, Alterutra s. Utraque vice. Xen. Cyrop. 4, [6, 2] : Βέβληκα μιᾷ δὶς ἐφεξῆς, καὶ καταβέβληκα θῆρας ἑκ. [Galen. vol. 4, p. 495 : Ἑκ. ἐκκαθαίρονται, ποτὲ μὲν ἔσω, ποτὲ δ' ἔξω τοῦ πνεύματος ἰόντος. Hesych. : Ἑκ., δίς. L. Dindorf.]

[Ἑκάτερθε, Ἑκάτερθεν V. Ἑκατέρωθεν.]

[Ἑκατερέω. Hesych. : Ἑκατερεῖτο, πρὸς τὰ ἰσχία πηδᾶν ἑκατέραις ταῖς πτέρναις, Ambabus calcibus coxas ferire. Recte Kust. : Ἑκατερεῖν, τὸ ... Similis lusus videtur ei de quo in Ἑκατερίς.]

Ἑκατερὶς, ίδος, ἡ, Genus saltationis, in qua manus alternatim movere assuescebant, VV. LL. : Pollux 4, [102] ἑκατερίδας et θερμαστρίδας scribit esse ἔντονα ὀρχήματα : et ἑκατερίδας quidem, τὸ χειρῶν κίνησιν ἀσκοῦν : θερμαστρίδας autem, πηδητικόν : unde Cam. ἑκατερίδας, fortasse de vicibus jactationis et permutatione flexuum, ait χειρονομικὸν ὄρχημα fuisse cum manuum motu. [V. Ἑκατερέω.]

[Ἑκατερομάσχαλος, ὁ, Utrinque manicatus s. manuleatus. Pollux 2, 138 : Ἀφ' ὧν (μασχαλῶν) ὁ ἀμφιμάσχαλος καὶ ἑκατερομάσχαλος καὶ ἑτερομάσχαλος χιτών.]

Ἑκάτερος, α, ον, Alteruter, Alter e duobus [immo Uterlibet, Uterque. Recte Ammonius p. 14 : Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ τὸ αὐτὸ πράττωσιν· ἀμφότεροι τὴν δοκὸν μίαν οὖσαν φέρουσιν· Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ, οἷον, ἑκάτερος αὐτῶν δοκὸν φέρει, ἤτοι ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν. Demosth. p. 927, 1 : Καὶ ἑνὶ ἑκατέρῳ τῶν δανεισάντων καὶ ἀμφοτέροις. Lysias p. 193, 44 : Ἵν' ἐν μέρει πρὸς ἑκατέραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς ἀμφοτέρας ἅμα τὰς δυνάμεις κινδυνεύσωσιν. Thucyd. 1, [1] : Καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, Cum alterutris se conjungere Peloponnesios et Athenienses. Ib. [22] : Οὐ ταὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἔλεγον, ἀλλ' ὡς ἑκατέρων [ἑκατέρῳ nunc, sc. Lacedæmoniis vel Atheniensibus] τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι, Non eadem de iisdem dicebant, sed ut quisque alterutrius partis benevolentia affectus erat. Item Uterque, Uterlibet. Thuc. [1, 23 : Αἱ δ' ἐς τὸ φανερὸν λεγόμεναι αἰτίαι αἵδ' ἦσαν ἑκατέρων. Et ib. 49. Et addito ὡς, ut dici solet ὡς ἕκαστοι,] 3, [74 : Παυσάμενοι τῆς μάχης] ὡς ἑκάτεροι ἡσυχάσαντες τὴν νύκτα ἐν φυλακῇ ἦσαν. Utrique. [Conf. 4, 14, 16, 39.] Lucian. in Harm. : Ἐκεῖνοι μόνοι ἑκάτερος αὐτῶν δύο ἔφερον, Uterque, Utercunque ipsorum, Utervis ipsorum. Basil. : Ἑκάτεροι ἀρνοῦνται τὸν ἀγαθόν· ὁ μὲν, οὐκ εἶναι τὸ παράπαν λέγων· ὁ δὲ οὐκ ἀγαθὸν αὐτὸν εἶναι, Uterlibet ipsorum, Uterque. Et sing. ap. [Thucyd. 1, 20 : Τοὺς Λακεδαιμονίων βασιλέας μὴ μιᾷ ψήφῳ προστίθεσθαι ἑκάτερον ἀλλὰ δυοῖν· 6, 62 : Δύο μέρη ποιήσαντες τοῦ στρατεύματος καὶ λαχὼν ἑκάτερος ἔπλεον.] Aristot. Eth. 6 : Ληπτέον ἑκατέρου τούτων τίς ἡ βελτίστη ἕξις. Jungitur et cum præp. [ἐπὶ, Thucyd. 5, 73 : Παρερρήγνυτο ἤδη ἅμα καὶ ἐφ' ἑκάτερα. Diodor. 19, 38 : Προῆγον ἐφ' ἑκάτερα μέρη τῆς οἰκουμένης-χώρας·] κατὰ et παρά. [Xen. An. 5, 6, 7 : Οὐ γάρ ἐστιν ἄλλῃ ἢ ᾗ τὰ κέρατα τοῦ ὄρους τῆς ὁδοῦ καθ' ἑκάτερά ἐστιν ὑψηλά.] Synes. Epist. 44 : Καθ' ἑκάτερόν μοι προσήκει συμβουλεῦσαί σοι τὸ φαινόμενον βέλτιστον, In utroque. [Philo vol. 2, p. 146, 7 : Καθ' ἑκάτερον πρός τε τὴν ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδούς. Ἐξ ἑκατέρου, Utrinque. Etym. M. p. 409, 39 : Κάθηνται δὲ τρεῖς ἐπὶ τῆς ἁμάξης· μέση μὲν ἡ νύμφη, ἐξ ἑκ. δὲ ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος. Ἐξ ἑκατέρων ead. sign. Lucian. Amor. c. 14 : Τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκ. τύπων.] Philo V. M. 1 : Ηαρ' ἑκάτερα βαθεῖα καὶ ἀτριβὴς ἐρήμη [ἐρημία, vol. 2, p. 106, 9. Ib. 147, 11 : Ἐν ταῖς παρ' ἑκάτερα τῆς μέσης γωνίαις], Ex utroque latere : De mundo : Συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, Ad utraque protendatur et pertineat. [Constantin. Basil. Mac. c. 57, p. 153 : Οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τοῖχοι.] Eust. ex Etym. tradit, comparativi formam obtinere, et ab ἑκὰς derivari, quod, quum de duobus dicatur, ὡς οἷα τολμῆσαν διάστασιν ἐκ δυασμοῦ, ἔκαθεν τῆς μονάδος ἐστί. [Conjungitur numero sing. positum cum plur. verbi. Xen. Cyrop. 5, 2, 22 : Ταῦτα εἰπόντες ἀπῆλθον ἑκάτερος ἐπὶ τὰ προσήκοντα· 6, 1, 19 : Καὶ τεῖχος ἑκάτερος ... τειχίσασθαι ἔφασαν. Ponitur sequente articulo Thucyd. 4, 14 : Καθ' ἑκάτερον τὸν ἔσπλουν· 93 (et 5, 67) : Ἐφ' ἑκατέρῳ τῷ κέρᾳ· 96 : Ἑκατέρων τῶν στρατοπέδων· 5, 16 : Ἑκατέρᾳ τῇ πόλει· 20 : Ἑκατέρου τοῦ ἐνιαυτοῦ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, 30 : Ἑκατέραις ταῖς πόλεσιν. Ib. 850, a, 32 : Ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν. Dio Cass. 69, 3 : Φιλολόγος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ. Præcedente Thucyd. 4, 93 : Ἐπὶ τῷ κέρᾳ ἑκατέρῳ. Dio Cass. 77, 18 : Τῶν τε ἐπιστολῶν

ἑκατέρων. Et subst. post ἑκάτερος posito, Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 37=43 : Ὑπερίσχει γὰρ ἡ ἄκανθα τῶν σπονδύλων ἡ πρόσθεν κοίλη τῶν ἑκατέρων ἐκτεταμένων μυῶν. Sed ubi legendum videtur ἑκατέρωθεν. Sozom. Hist. eccl. 4, 8 : Τοὺς ἑκατέρους ἀρχομένους. Seq. genit. Thucyd. 3, 62 : Ἐν οἵῳ εἴδει ἑκάτεροι ἡμῶν τοῦτο ἔπραξαν· 6, 17 : Τῇ ἑκατέρου ἡμῶν ὠφελείᾳ. Xen. Eq. 7, 18 : Ἔσται ποτὲ ὅτε ἑκατέρου τούτων δεήσει. Æschin. C. Ctes. p. 77 : Ἀντιθέντες ἑκάτερα τούτων. Diodor. 4, 10 : Ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν τὸν αὐχένα σφίγξας· 20, 85 : Ἑκάτερον τούτων. || Plurali non de binis sed de unis Polyb. 10, 48, 1 : Εἰσὶ δ' ἑκάτεροι (Oxus et Tanais) κατὰ τὸ μέγεθος πλωτοί. Sic positum legebatur Xen. Cyrop. 2, 3, 16 : Ἀνίσταντο δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἑκατέροις συναγορεύοντες· sed alii libri ἑκατέρῳ, quidam neutrum agnoscunt. Ἑκάτερος et ἄτερος confusa Plut. Mor. p. 8, B. Ex. et ἕτερος Polyb. 2, 47, 2; 2, 69, 7; 10, 47, 3.]

[Ἑκατερὸς, n. pr. suspectum ap. Plut. Mor. p. 177, F : Δυεῖν δὲ ἀδελφῶν Ἀμφοτεροῦ καὶ Ἑκατεροῦ τὸν μὲν Ἑκατερὸν ἔμφρονα καὶ πρακτικὸν ὁρῶν (Philippus Amyntæ), τὸν δὲ Ἀμφοτερὸν εὐήθη καὶ ἀβέλτερον, ἔφη τὸν μὲν Ἑκατερὸν ἀμφότερον εἶναι, τὸν δὲ Ἀμφοτερὸν οὐδέτερον. Fabulæ lepide excogitatæ acumen hebetatur eo quod fratris Amphoteri verum nomen non Ἑκατερὸς fuit, sed Κρατερός. V. Arrian. Exp. 1, 25, 12, a Wytt. cit.]

Ἑκατέρω, In utramque partem. Galen. De oss., in defin. συναρθρώσεως. Apud Herodot. [2, 169, ubi nunc ἑκαστέρω] : Ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστὶ, exp. Ex altera parte cœnaculi.

[Ἑκατέρωθε. V. Ἑκατέρωθεν.]

Ἑκατέρωθεν, Ab alterutra [malim, utraque] parte, Utrimque. [Thucyd. 2, 75 : Ξύλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος παρῳκοδόμουν ἑκ. Et ib. 76; 4, 32, 33, 47, 69, etc.] Herodian. 1, [12, 19] : Πολλῶν ἑκ. πιπτόντων, Multis utrimque occumbentibus. Geop. [5, 27, 4] : Χάρακας ἑκ. ὀξύνειν. Pro quo Columella, Ridicas dedolatas utraque parte exacuere. [Cum genit. Thucyd. 3, 6 : Στρατόπεδα δύο ἑκ. τῆς πόλεως· 4, 31 : Πρὸ δὲ τῆς ἕω ὀλίγον ἀπέβαινον τῆς νήσου ἑκ. ἔκ τε τοῦ πελάγους καὶ πρὸ τοῦ λιμένος. Xen. Cyrop. 3, 3, 9 : (Ἑστασαν) δισχίλιοι ἑκ. τῶν πυλῶν. || Forma ἑκατέρωθε est ap. Joseph. Hypomnest. 5, 111, p. 234 : Ἑκατέρωθε δὲ τῆς εἰσόδου. L. D. Tzetz. Exeg. Il. p. 100, 23. Schæf.] Et Ἑκάτερθεν, metri causa exemta syllaba, pro eod. Hom. Il. Γ, [340] : Ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, Ex utraque multitudinis parte, schol. ἐξ ἑκατέρου πλήθους. [Ψ, 329 : Λᾶε δὲ τοῦ ἑκ. ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Et sine casu Od. I, 386 : Ἀψάμενοι ἑκάτερθε· 430 : Ἑκάτερθεν ἴτην. In prosa Aret. Diut. m. sign. 2, 1, p. 52=60 : Ἐμπεφύκασι δὲ οἵδε (canaliculi) τοῖσι ὤμοισι τῆς κύστιος ἑκάτερθεν. L. Dind.]

Ἑκατέρωθι, In alterutra parte, Utrobique. [Pind. Ol. 2, 76 : Ἑκ. μείναντες. Plut. Mor. p. 415, A : Εἴτ' Αἰγύπτιος ἢ Φρύγιος, ὡς τεκμαιρόμεθα ταῖς ἑκ. τελεταῖς. Dio Cass. 43, 1 : Καὶ μετὰ τοῦτο καὶ συνάρχοντα ἑκ. προσείλετο, Collegam utriusque magistratus ascivit. Et alibi.]

Ἑκατέρως, Alterutro modo, Utroque modo. [Plato Leg. 10, p. 895, E : Μῶν οὖν οὐ ταὐτὸν ἑκ. προσαγορεύομεν; Schol. Aristoph. Thesm. 917 : Ὡς δῆλον εἶναι ὅτι ἑκ. ἔλεγον.]

Ἑκατέρωσε, In alterutram partem, utramque partem, Utroque. [Plato Gorg. p. 523, C : Ὅτι φοιτῷέν σφιν ἄνθρωποι ἑκ. (in insulas beatorum et in tartarum) ἀνάξιοι· Phæd. p. 112, E : Δυνατὸν δ' ἐστὶν ἑκ. μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι, Utrinque.]

[Ἑκάτη, ἡ, Hecate, eadem quæ Diana, sec. alios vero dæmon ab ea diversa. V. Eust. Il. p. 1197, 27, coll. 1714, 43. Asteriæ et Persei f. præter Apollod. 1, 2, 4, et qui matrem non nominat Diodor. 4, 45, dicit, qui primus ejus mentionem facit, Hesiod. Theog. 411, agitque de ea ib. 418, 441. Iphigeniam in Hecaten mutatam tradiderat id. in Catalogo mulierum sec. Pausan. 1, 43, 1. Alios Persei, alios Jovis, alios Cereris vel Noctis, alios Aristæi, alios Pherææ filiam perhibere tradunt schol. Apoll. Rh. 3, 467, Theocr. 2, 12 et 36. Ceterum sæpe memoratur ap. poetas excepto Homero. Plurali Lucian. Philops. c. 39 : Ἑκάτας ὁρᾶν. Dianæ epith. est Æsch. Suppl.

676 : Ἄρτεμιν δ' Ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. || N. Amazonis ap. Tzetz. Posthom. 182. || Ἑκάτης ἄγαλμα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· ἔνιοι δὲ καὶ αὐτὴν κυνοκέφαλον πλάττουσιν, Hesych. iisdemque verbis in Ἄγαλμα Ἑκάτης, et qui Aristophanem ita vocasse canem perhibet gramm. Bekk. An. p. 336, 31. Riserat autem Aristoph., cujus l. servavit Eust. Od. p. 1467, 35, l. Euripideum ap. Plut. Mor. p. 379, D : Ἑκάτης ἄγαλμα φωσφόρου κύων ἔσει. || Ἑκάτης δεῖπνον, Cœna Hecates, i. e. sacrum Hecatæ oblatum. Aristoph. Pl. 594 : Φησὶ γὰρ αὕτη (Hecate) τοὺς μὲν ἔχοντας καὶ πλουτοῦντας δεῖπνον κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Lucian. D. mort. 1, 1 : Εἶπου εὗροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον. Ubi v. copiosa annot. Hemsterh. || Ἑκάτης Μυχός. Plut. Mor. p. 944, C : Ἔστι δ' οὐ τοιοῦτον, ἀλλ' ὥσπερ ἡ παρ' ἡμῖν ἔχει γῆ κόλπους βαθεῖς καὶ μεγάλους, ἕνα μὲν ἐνταῦθα διὰ στηλῶν Ἡρακλείων ἀναχεόμενον εἴσω πρὸς ἡμᾶς, ἔξω δὲ τὸν Κάσπιον καὶ τοὺς περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλατταν, οὕτω βάθη ταῦτα τῆς σελήνης ἐστὶ καὶ κοιλώματα. Καλοῦσι δ' αὐτῶν τὸ μὲν μέγιστον Ἑκάτης Μυχὸν, ὅπου καὶ δίκας διδόασιν αἱ ψυχαὶ, καὶ λαμβάνουσιν, ὧν ἂν ἥδη γεγενημέναι ἢ πάθωσιν, ἢ δράσωσι. || Ἑκάτη, ξύλον ἐν τοῖς φυλακίοις, ᾧ τοὺς κακούργους προσδεσμεύοντες ἐμαστίγουν, Hesych. Lignum in carceribus, cui alligatos maleficos cædebant. || Ἑκάτη παρὰ Χαλδαίοις. Oracula Magica p. 18 ed. Opsop. : Λαιῆς ἐν λαγόσιν κοίτης (l. Ἑκάτης) ἀρετῆς πέλε πηγὴ, Ἔνδον ὅλη μίμνουσα, τὸ παρθένον οὐ προϊεῖσαι. Ad quæ Psellus : Τὴν Ἑκάτην οἱ Χαλδαῖοι θεὸν ὁρίζονται μεσαιτάτην ἄγουσαν τάξιν, καὶ οἷον κέντρον ἔχουσαν τῶν ὅλων δυνάμεων, καὶ ἐν μὲν τοῖς δεξιοῖς αὐτῆς μέρεσι τιθέασι τὴν πηγὴν τῶν ψυχῶν, ἐν δὲ τοῖς ἀριστεροῖς τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν· καί φασιν, ὅτι ἡ μὲν πηγὴ τῶν ψυχῶν ἕτοιμός ἐστιν εἰς τὰς ἀπογεννήσεις· ἡ δὲ πηγὴ τῶν ἀρετῶν ἐν ὅροις μένει ἔνδον τῆς ἰδίας οὐσίας, καὶ οἷον παρθένος ἐστὶ καὶ ἀμιγὴς, τὸ στάσιμον τοῦτο καὶ ἀκίνητον ἀπὸ τῆς τῶν ἀμειλίκτων λαβοῦσα δυνάμεως, καὶ ζωστῆρι κοσμηθεῖσα παρθενικῷ. ἄ]

Ἑκατηβελέτης, ὁ, Eminus jaculans : ὁ ἑκαθεν βάλλων. Sic enim exp. esse docet Eust. [et Hesych.] dicens Simonidem parum σεμνῶς de Apolline scripsisse, quod ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα· nisi quis ἑκατὸν numerum finitum pro πολλοῖς infinito accipere velit. Hom. Il. A, [75] : Μῆνιν Ἀπόλλωνος ἑκατηβελέταο ἄνακτος. [H. Apoll. 157 : Κοῦραι Δηλιάδες ἑκατηβελέταο ἄνακτος. Et Hesiod. Sc. 100. Inscr. apud Bœckh. vol. 1. p. 590, n. 1176 : Ἀπόλλωνι ἑκατηβελέτῃ. Macrob. Sat. 1, 17 : «Inde Ἑκηβόλος et ἑκατηβόλος dictus ἑκαθεν τὰς ἀκτῖνας βάλλων, e longissimo altissimoque radios in terram usque demittens.» Ἑκατηβόλος est ap. Hesiod. Sc. 58, Hom. Il. A, 370 : Ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος, etc. Pind. Pyth. 8, 64 : Τὺ δ' Ἑκαταβόλε. V. Ἕκατος. Id. Pind. Ol. 9, 5 : Ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 80 : Ἀλλ' οὐδὲ ψυχρεύεσθαί τις δύναται λέγων ὅτι τρίτη ἡ τρισκαιδεκαταία, ὡς ἑκαταῖα ἑκατηβόλος σελάνα, ἑκκαιδεκαταία. Scrib. videtur ἑκταία. L. Dind.]

[Ἑκατηβελέτις, ιδος, ἡ, Numeri senarii nomen. Theol. Arithm. p. 37 : Ἑκατηβελέτιν δὲ αὐτὴν (τὴν ἑξάδα) ... ἐκάλουν, ἑκατηβελέτιν μὲν ἀπὸ τοῦ τὴν τριάδα, ἣν Ἑκάτην οὖσαν παρειλήφαμεν, βολήσασαν καὶ οἷον ἐπισυντεθεῖσαν ἀπογεννῆσαι αὐτήν.]

[Ἑκατηβόλος, i. q. ἑκατηβελέτης, q. v.]

[Ἑκατήσια (sic, ut sit neutr. pl.), οὕτως ἡ Ἰδρίας πόλις ἐκαλεῖτο Καρίας. Ναὸν γὰρ τεύξαντες οἱ Κᾶρες τὴν θεὸν Λαγινίτην (l. Λαγινῖτιν) ἐκάλεσαν ἀπὸ τοῦ φυγόντος ζῴου ἐκεῖ, καὶ τὰ ἑτήσια (Ἑκατήσια f. leg. conj. Berkel., tametsi videret etiam ἑτήσια non esse aliena) τελοῦντες ὠνόμασαν. Ὁ πολίτης Ἑκατήσιος, Steph. Byz. || Festum Hecates Pollux 1, 37. L. Dind.]

[Ἑκατήσιον, τὸ, Hecates signum. Plut. Mor. p. 193, F : Τοῦ δὲ Χαβρίου περὶ Κόρινθον ὀλίγους τινὰς τῶν Θηβαίων ὑπὸ τὰ τείχη φιλομαχοῦντας καταβαλόντος, καὶ στήσαντος τρόπαιον, ὁ Ἐπαμινώνδας καταγελῶν ἔφη, Ἐνταῦθα δὴ οὐ τρόπαιον, ἀλλὰ Ἑκατήσιον ἑστάναι· τὴν γὰρ Ἑκάτην ἐπιεικῶς ἐν ταῖς πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρύοντο τριόδοις. Schol. Aristoph. Vesp. 800 : Ἑκάταιον οὖν Ἑκάτης ἄγαλμα τὸ Ἑκατήσιον λεγόμενον.]

[Ἑκατήσιος, α, ον, Hecateus. Manetho 5, 302 : Δόξαν ἔχει τέχνης Ἑκατησίου εἵνεκα κέρδους, καὶ μαγικῇ συνέσει πέπιθεν τὰ πνεύματα φεύγειν. || V. Ἑκατήσια. L. D.]

[Ἑκάτης Νῆσος, Hecatæ insula. Harpocr. : Ἑκάτης νῆσος· Λυκοῦργος κατὰ Μενεσαίχμου. Πρὸ τῆς Δήλου κεῖταί τι νησύδριον, ὅπερ ὑπ' ἐνίων καλεῖται Ψαμμητίχη, ὡς Φανόδημος ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. Ψαμμητίχην δὲ κεκλῆσθαί φησιν ὁ Σῆμος ἐν τῇ πρώτῃ, διὰ τὸ τοῖς ψαμμήτοις τιμᾶσθαι τὸν θεόν· ψάμμητα δ' ἐστὶ ψαιστῶν τις ἰδέα. Eadem fere Suidas, nisi quod Ψαμμίτη scribit et ψαμμίτοις et ψάμμιτον, hic et s. Ψαμμίτη. Athen. 14, p. 645, B : Σῆμος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ἐν τῇ τῆς Ἑκάτης φησὶ νήσῳ τῇ Ἰριδι θύουσι Δήλιοι τοὺς βασυνίας καλουμένους. V. Vales. ad Harpocr. Angl.]

[Ἕκατι. V. Ἕκητι.]

[Ἑκατικὸς, sive Ἑκατινὸς στρόφαλος. Orac. Magica p. 74 : Ἐνέργει περὶ τὸν Ἑκατινὸν στρόφαλον· ubi Psellus : Ἑκατικὸς στρόφαλος σφαῖρά ἐστι χρυσῆ, μέσον σάπφειρον περικλείουσα, διὰ ταυρείου στρεφομένη ἱμάντος, δι' ὅλης αὐτῆς ἔχουσα χαρακτῆρας· ἣ (l. ἣν) δὴ στρέφοντες ἐποιοῦντο τὰς ἐπικλήσεις, καὶ τὰ τοιαῦτα καλεῖν εἰώθασιν ἴυγγας, εἴτε σφαιρικὸν εἶχον, εἴτε τρίγωνον, εἴτε καὶ ὅ τι σχῆμα. Ἃ δὴ δονοῦντες τοὺς ἀσήμους ἢ κτηνώδεις ἐξεφώνουν ἤχους, γελῶντες καὶ τὸν ἀέρα μαστίζοντες. Διδάσκει οὖν τὴν τελετὴν ἐνεργεῖν, ἤτοι τὴν κίνησιν τοῦ τοιούτου στροφάλου, ὡς δύναμιν ἀπόῤῥητον ἔχουσαν. Ἑκατινὸς δὲ καλεῖται, ὡς τῇ Ἑκάτῃ ἀνακείμενος. Ἡ δὲ Ἑκάτη θεός ἐστι παρὰ Χαλδαίοις, ἐν δεξιᾷ μὲν αὐτῆς ἔχουσα τὴν πηγὴν τῶν ἀρετῶν. Ἔστι δὲ τὸ πᾶν φλύαρον. Vide nos infra ad vv. Ἴυγξ et Ῥόμβος. Angl. Marin. V. Proculi c. 28, p. 68=22 : Πρὸ δὲ τούτων ἐν τάξει ὁ φιλόσοφος τοῖς Χαλδαϊκοῖς καθαρμοῖς καθαιρόμενος, φάσμασι μὲν Ἑκατικοῖς φωτοειδέσιν αὐτοπτουμένοις ὡμίλησεν, ὡς καὶ αὐτός που μέμνηται ἐν ἰδίῳ συγγράμματι. De l. Theophrasti, in quo Ἑκατίνους legebatur pro ἐλατίνους, v. in Εἰλείθυια. L. Dind.]

[Ἑκατόγγυιος, ὁ, ἡ, Centum corpora habens. Pindar. fr. ap. Athen. 13, p. 573, F : Ὦ Κύπρου δέσποινα, τεὸν δεῦτ' ἐς ἄλσος φορβάδων κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον Ξενοφῶν τελείαις ἐπήγαγ' εὐχωλαῖς ἰανθείς. Loquitur de choro centum, ut videtur, puellarum.]

[Ἑκατόγκᾰρηνος, ὁ, ἡ, Centum capita habens. Pro scriptura librorum ἑκατοντακάρανον Æsch. Prom. 354 Pauwius scrib. conjecit : Ἑκατογκάρηνον ... Τυφῶνα, Ἑκατογκάρανον Blomf. Hesych. : Ἑκατογκάρανοι, ἑκατὸν αἱ ἐπιζήμιον πρασσόμεναι. Ubi duæ in unam gll. videntur confusæ.]

[Ἑκατογκεφάλᾱς, α, ὁ, idem. Pind. Ol. 4, 7 : Ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος. Aristoph. Nub. 336 : Ἑκατογκεφάλα Τυφῶ.]

[Ἑκατογκέφαλος, ὁ, ἡ, idem. Eur. Herc. F. 882 : Ἑκατογκεφάλοις ὄφεων ἰαχήμασι· 1188 : Ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. Aristoph. Ran. 473 : Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος. Tzetz. Hist. 8, 141 : Τυφὼν ἐστι καὶ δαίμων τις τῶν ἑκατογκεφάλων. Eust. Il. p. 123, 41 : Ἑκατογκέφαλον τὸν Τυφῶνα ὁ μῦθος ... ἔπλασε.]

[Ἑκατόγκρᾱνος, ὁ, ἡ, idem. Pind. Pyth. 8, 16 : Τυφὼς ἑκατόγκρανος.]

[Ἑκατογκρήπις, ῐδος, ὁ, ἡ, Centenam basin habens. Julian. Epist. 24, p. 40 ed. Heyl. : Ναοὺς ἑκατονταπέδους καὶ βωμοὺς ἑκατογκρήπιδας.]

Ἑκατόγχειρ, vel Ἑκατόγχειρος, Centimanus, Centum manus habens; epith. ap. Hom. gigantis, quem a diis Briareum, ab hominibus Ægæonem vocatum tradit, Il. A, [402] : Ὤχ' ἑκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον, Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες Αἰγαίων'. Ut autem hic ἑκατόγχειρος s. ἑκατόγχειρ appellatus fuit, ita Typhon dictus fuit ἑκατογκέφαλος. Et hoc quidem allegorice symbolum ἀρχικῆς περινοίας existimatur, καὶ τοῦ πολλὰ δοκεῖν φρονεῖν : illud vero, τοῦ πολλὰ πράττειν αἴνιγμά ἐστι, ut scribit Eust. Ceterum ἑκατόγχειρος Æolice dictum quidam tradunt pro ἑκατοντάχειρος. [Ἑκατόγχειρ est ap. Polluc. 2, 150 et Plut. Mor. p. 93, C; accus. ἑκατόγχειρα et gen. ἑκατόγχειρος in schol. Hom. l. c., Etym. M. p. 213, 15; 327, 40, ap. Eust. Il. p. 182, 39. Plut. Marcell. c. 17 : Τοὺς μυθικοὺς ἑκατόγχειρας.]

[Ἑκατόδωρος, ὁ, Hecatodorus, n. pr. viri. Ἑκατοδώρου statuarii mentio fit ap. Polyb. 4, 78, 5. Sed Ὑπατοδώρου leg. docet Paus. 8, 26, 7. Probabilius idem restituitur e conj. Reiskii ejusd. Polyb. 4, 47, 4 memorantis Byzantium principem Ἑκατοντόδωρον vel sec. Perottum Ἑκατόγδωρον. L. Dind.]

[Ἑκατόζυγος. V. Ἑκατόνζυγος.]

Ἑκατόμβαια, τὰ, Festum, quo hecatombe peragebatur, celebrari solitum antiquitus in Laconica singulis annis, eo quod ἑκατόμπολις esset, Eust. [Il. p. 293, 33 et ad Dionys. P. 419 ex Strabone, qui 8, p. 362 : Τὸ δὲ παλαιὸν ἑκατόμπολίν φασιν αὐτὴν (Laconicam) καλεῖσθαι, καὶ τὰ ἑκατόμβοια διὰ τοῦτο θύεσθαι παρ' αὐτοῖς. Sic enim libri plurimi optimique Strab.; ceteri ἑκατόμβαια cum Eust., schol. Pind. Pyth. 8, 114 : Δίδυμος δέ φησι τὰ Ἑκατόμβαια αὐτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν· Hesychio : Ἑκατόμβαια, ἑορτὴ ἐν Ἄργει καὶ ἀγὼν τελούμενος· titulo Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 843, n. 1715 : Ἑκατόμβαια τρίς. Contra in alio Tegeæ reperto ib. p. 702, a, 9 : Ἑκοτόμβοια (sic) ἄνδρας δόλιχον ἵππιον, et ib. 23 in iisd. verbis Ἑκοτόμβοια, et b, 8, Ἑκατόμβοια. L. D.] Et Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, mensis cujusdam nomen ab istis sacrificiis fieri tum solitis denominati, quem Hippodromium Bœotis, Macedonibus Loum vocari scribit Plut. [Camill. c. 19; Alex. c. 3.] Etym. Κρονίωνα ante appellatum fuisse [Plut. Thes. c. 12 : Κρονίου μηνὸς, ὃν νῦν Ἑκατομβαιῶνα λέγουσιν], Gaza vero solstitium æstivum in hunc incidisse, primumque Atticorum fuisse, auctor est. [Primo loco ponit, menses Atticos recensens, Tzetz. ad Hesiod. Op. 502. Lex. rh. Bekk. An. p. 247 : Ἑκ. μὴν τῶν Ἀθηναίων ὁ πρῶτος.] Interpretum Plut. alii Maium et Aprilem, alii Junium, quidam et Augustum dixerunt. [Rectius Julium, ut docent Aristot. H. A. 5, 11 : Θέρους περὶ τὸν Ἑκατομβαιῶνα ... περὶ τροπὰς θερινάς· Theophr. H. Pl. 4, 11, 5 : Τέμνουσι γὰρ δὴ νῦν τοῦ Σκιροφοριῶνος καὶ Ἑκατομβαιῶνος ὥσπερεὶ πρὸ τροπῶν μικρὸν ἢ ὑπὸ τροπάς. Conf. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 292. Id. ib. p. 360 et vol. 2, p. 609 explicat quomodo intelligendum sit quod traditur in Menologio Atheniensium Ms. ap. HSt. in App. ad Thes. p. 225 : Ἑκατομβαιὼν ὁ καὶ Κρόνιος, ὁ Σεπτέμβριος. De origine nominis Suid.: Ἐκλήθη δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ πλείστας ἑκατόμβας θύεσθαι τῷ μηνὶ τούτῳ. Aliam rationem affert Lex. rh. quam referre non tanti videtur. Aliam rursus Etym. M. p. 321, 6, 7, consentiens cum Lex. rh. nomen mensi impositum esse ab Apolline, sed secus quam facit Lex. rh., repetens a cogn. dei ἑκατομβαίῳ vel ἑκατομβοίῳ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 6 : Τὴν δὲ μίσθωσιν ἀποδιδόναι τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνός. Et ib. p. 141, 14 : Τὴν μὲν ἡμισέαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι, τὴν δὲ ἡμισέαν ἐν τῷ Ποσιδεῶνι. Antiphon. p. 146, 25 : Ἐπειδὴ γὰρ οὗτοσὶ ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν, ἐξὸν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας ἀρξαμένους τοῦ Ἑκατομβαιῶνος μηνὸς τριάκονθ' ἡμέρας συνεχῶς ... ἀπογράφεσθαι. Et alibi. L. Dind.]

[Ἑκατόμβαιον, τὸ, Hecatombæum, locus Dymææ. Polyb. 2, 51, 3 : Ὁλοσχερῶς ἔπταισαν (Achæi) ἐν τῇ Δυμαίᾳ περὶ τὸ καλούμενον Ἑκατόμβαιον. L. Dind.]

[Ἑκατόμβαιος, ὁ, Hecatombæus, epith. Apollinis et Jovis. Hesych. : Ἑκ., ὁ Ἀπόλλων παρὰ Ἀθηναίοις, καὶ Ζεὺς ἐν Γορτύνῃ καὶ παρὰ Καρσὶ καὶ Κρησίν. Pro script. codicis παράκαρσι, quam in παρὰ Καρσὶ mutarunt Salm. et alii, reponendum erat παρ' Ἀρκάσι. Etym. M. p. 321, 6 : Ἑκατομβαιὼν δὲ ὠνόμασται διὰ τὰς τοῦ Ἀπόλλωνος θυσίας· θύουσι γὰρ αὐτῷ ἑκατομβαιῷ, τουτέστι πολυτίμῳ, μᾶλλον δὲ ἑκατὸν βόας εὐχόμενοι. Ubi ἑκατομβοίῳ reponit Sylb., ut est in Gud. p. 175, 6. L. Dind.]

[Ἑκατομβαιών, ῶνος, ὁ, Hecatombæon. V. Ἑκατόμβαια.]

[Ἑκατομβεύς, έως, ὁ, Hecatombeus, mensis Lacedæmoniorum. Hesych. : Ἑκ., μὴν παρὰ Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ τὰ Ὑακίνθια. Thargelioni Attico respondisse censet Corsin. F. A. diss. 14, p. 452, X. || Ἑκατονβεος, incertum, hominis an mensis, mentio fit in lap. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 691, n. 1474. L. Dind.]

Ἑκατόμβη, ἡ, Sacrificium centum boum, quale Conon Lacedæmoniis devictis apud Cnidum; obtulisse diis scribitur, s. pecorum: partem capiendo pro toto; nam in ἑκατόμβη Hom. [Il. A, 65, etc.] complectitur etiam ἄρνας et αἶγας [Pind. Pyth. 10, 33 : Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας] : quomodo et Pind. [ap. Strab. 3, p. 155] dixit, Πάντα ἑκατὸν θύειν. [Et Soph. Tr. 760 : Ταυροκτονεῖ μὲν δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων λείας ἀπαρχὴν βοῦς· ἀτὰρ τὰ πάνθ' ὁμοῦ ἑκατὸν προσῆγε συμμιγῆ βοσκήματα.] Alii intelligunt θυσίαν ἐξ ἑκατὸν βάσεων, i. e. ποδῶν, in qua

immolarentur animalia quadrupeda vigintiquinque, quorum pedes centum numero. Alii finitum numerum pro infinito acceperunt, ut ἑκατόνζυγον ναῦν pro πολύζυγον, et similia. Unde Eust. [Il. p. 49, 4, Od. p. 1454, 26] et χιλιόμβην fingit. Jul. Capitol. in V. Maximi et Balbini Impp. [c. 11] paulo aliter describit : Hecatombe autem, inquit, tale sacrificium est : centum aræ uno in loco cespititiæ extruuntur, et ad eas centum sues, centum oves mactantur : nam [jam] si imperatorium sacrificium sit, centum leones, centum aquilæ, et cetera hujusmodi animalia centena feriuntur. [Hesych. : Ἑκ., θυσία ποτὲ μὲν ἑκατὸν βοῶν, ποτὲ δὲ βοὸς καὶ προβάτου καὶ αἰγὸς, οἱ δὲ τὴν ἀπὸ παντὸς γένους θυσίαν· ἢ θυσία σύσκιος ρ' βοῶν καὶ (εἴκοσι πέντε βοῶν Schow.) διὰ τὸ ἑκατὸν πόδας ἐχόντων (f. ἔχειν). Sim. Etym. M. p. 320, 41, Tzetz. Exeg. Il. p. 112, 25. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 579, 13 : Θύσαντα τῷ Διὶ τῷ Νεμείῳ ἑκατόνβαν πρῶτον καὶ μόνον. Plut. Marii c. 26 : Νιψάμενος ὁ Μάριος τὰς χεῖρας καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνασχὼν ηὔξατο τοῖς θεοῖς κατὰ ἑκατόμβης. L. D. Herodot. 4, 179 : Ἐσθέμενον ἐς αὐτὴν ἄλλην τε ἑκατόμβην καὶ δὴ καὶ τρίποδα. Improprie Ephipp. ap. Athen. 14, p. 642, E : Ὢ ὢν ἑκατόμβη. || Collyrium. Alex. Trall. 2, p. 49.]

[Ἑκατομβοίδιον, τὸ, Centum boum pretium. Hesych. : Ἑκ., ἑκατὸν βοῶν τιμή.]

Ἑκατόμβοιος, ὁ, ἡ. Centum boum, s. ejus nom. numum, pretio æstimabilis. Bud. De asse, ubi de βοῦς Monetam quandam signif. tractat : Quare ἑκατόμβοιον, inquit, dictum quicquid duabus minis Atticis æstimabile esset, i. e. ducentis drachmis. [Plut. Thes. c. 25 : Ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα (Theseus) βοῦν ἐγχαράξας ... Ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ἑκατόμβοιον καὶ τὸ δεκάβοιον ὀνομασθῆναι. Etym. M. p. 320, 47 et schol. Hom. : Ἑκατόμβοιος, ἑκατὸν βοῶν τιμῆς ἄξιος ἢ ἑκατὸν χρυσῶν νομισμάτων. Tum Etym. : Οἱ γὰρ παλαιοὶ, πρὶν ἐπινοηθῆναι τὰ νομίσματα, τὰς συναλλαγὰς διὰ τῶν τετραπόδων ἐποιοῦντο· ὅθεν ὕστερον, ἐφευρεθέντων τῶν νομισμάτων, βοῦν ἐξετύπουν ἐν αὐτῷ, τὸ ἀρχαῖον ἔθος ἐπιδεικνύμενοι. Schol. vero : Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, ὑπερτιμῶντες τὸ ζῶον τὸν βοῦν διὰ πολλὰ μὲν καὶ ὅτι ἱερόν ἐστιν, ἐνεχάραττον τῷ μὲν ἑνὶ μέρει τοῦ νομίσματος βοῦν, τῷ δὲ ἑτέρῳ τὸ τοῦ βασιλέως πρόσωπον.] Inde Hecatombœa arma, Hom. Il. Z, [236], ut quidam volunt. B, [449] : Ἑκατόμβοιος δὲ ἕκαστος, i. e. ἑκατὸν βοῶν, i. e. ζώων, ἄξιος, Eust. [Hesych. : Ἑκατόμβοιον, ἑκατὸν βοῶν ἢ πολλοῦ ἄξιον.] Et Φ, [79] : Ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον· ubi exp. idem Eust. σταθμοῦ τι εἶδος, quam exp. pleniorem habes in Ἐικοσάβοιος. [|| Ἑκατόμβοια, τά. V. Ἑκατόμβαια.]

[Ἑκάτομνος, ου, ὁ, Hecatomnus, regulus Cariæ, ap. Diodor. 14, 98; 15, 2. Memorat etiam Suidas ex Harpocratione, quum in Ἀρτεμισία, Δέξιππος, Ἑκάτομνος tum in Ἰδριεὺς ipse Photiusque. Ἑκατόμνως ap. Isocr. Paneg. p. 74, D, præbuit cod. Urbinas : ceteri Ἑκατόμνος cum Suida v. Ἐπίσταθμος p. 1395, A. Ἑκατόμνων accus. ap. Phot. cod. 176, p. 120, 25. Ap. eund. cod. 97, p. 83, 36; 84, 2 memoratur Ἑκατόμνως Milesius athleta. L. Dind.]

[Ἑκατόμπεδος, ἡ, Hecatompedus, locus Syracusarum. Plut. Dion. c. 45 : Εἰσέβαλε (Dio) διὰ τῶν πυλῶν εἰς τὴν Ἑκατόμπεδον λεγομένην. L. Dind.]

[Ἑκατόμπεδος, ὁ, ἡ, Centum pedes longus aut latus, Hom. Il. Ψ, 164 : Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα, ubi v. Heyn. Pind. Isthm. 6, 32 : Μυρίαι δ' ἔργων καλῶν τέτμηνθ' ἑκατόμπεδοι ἐν σχερῷ κέλευθοι. Schweigh. Thucyd. 3, 68 : Νεὼν ἑκατόμποδον λίθινον ᾠκοδόμησαν αὐτῇ (Junoni). Ubi libri pauci ἑκατόμπεδον, sicut vicissim l. Hom. cit. al. ἑκατόμποδον. Aristid. vol. 1, p. 360=643 : Μετὰ ταῦτα ἐχωροῦμεν ἧ τὸ Λύκειον καὶ νεώς τις ἐξεδέχετο πάνυ μέγας καὶ καλὸς, οὐχ ἧττον ἢ ἑκατόμπεδος. Polyb. 6, 29, 7 : Ἑκατόμπεδον οἴκημα, Pedes centum quaquaversum patens. Athen. 12, p. 529, B : Οἴκημα ἑκατόμποδον, ubi libri pravi ἑκατόνπεδον. Eratosth. ap. Eutoc. Comm. in Archim. De sphæra et cyl. p. 20 : Τῶν ἀρχαίων τινα τραγῳδοποιῶν φασιν εἰσαγαγεῖν τὸν Μίνω τῷ Γλαύκῳ κατασκευάζοντα τάφον· πυθόμενον δὲ ὅτι πανταχοῦ ἑκατόμπεδος εἴη, εἰπεῖν, Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. V. Ἑκατόμπεδον, Ἑκατοντάπεδος.]

Ἑκατόμπεδον, τὸ, Templum Athenis, centum pe-

des patens ab omni parte. Plut. Pericle [c. 13] ἑκατόμπεδον παρθενῶνα vocat, VV. LL. [Id. Mor. p. 349, D : Παρθενῶνες ἑκατόμπεδοι· 351, A : Ὅσῳ χρόνῳ τὰ προπύλαια Περικλῆς ἀνέστησε καὶ τοὺς ἑκατομπέδους.] Hesych. ἑκατόμπεδον dicit esse τὸ θέατρον, ἢ ἑκατὸν ποδῶν. [Id. : Ἑκατόμπεδος, νεὼς ἐν τῇ ἀκροπόλει παρθένοις (f. τῇ παρθένῳ) κατασκευασθεὶς ὑπὸ Ἀθηναίων μείζων τοῦ ἐμπρησθέντος ὑπὸ τῶν Περσῶν ποσὶ πεντήκοντα. Etym. M. p. 321, 21 et Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 24 : Ἑκατόμπεδον· νεώς ἐστι τῆς Ἀθηνᾶς, ποδῶν ἑκατὸν ἐκ πάσης πλευρᾶς· διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ὠνομάσθη. Καλοῦσι γὰρ αὐτόν τινες Παρθενῶνα. Plut. Mor. p. 970, A : Τὸν γὰρ ἑκατόνπεδον (sic) νεὼν Περικλέους ἐν ἀκροπόλει κατασκευάζοντος, ὡς εἰκὸς, λίθοι προσήγοντο πολλοῖς ζεύγεσι καθ' ἡμέραν. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 184, 4 : Ἐν τῷ νεῷ τῷ ἑκατομπέδῳ. Conf. p. 193, 39; 196, 20, 35. Harpocr. et partim Suid. : Ἑκατόμπεδον. Λυκοῦργος ... Ὁ Παρθενὼν ὑπό τινων Ἑκατόμπεδος ἐκαλεῖτο διὰ κάλλος καὶ εὐρυθμίαν, οὐ διὰ μέγεθος, ὡς Μενεκλῆς ἢ Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν. In inscrr. Att. supra citt. certa ædis pars, non, ut ap. gramm., universa ædes, dici hoc nomine videtur. V. Bœckh. p. 177, a. || Ἑκατόμπεδον inter urbes Epiri mediterraneas refert Ptolem. 3, 14. L. Dindorf.]

[Ἑκατόμπηχυς, ὁ, ἡ, Qui centum est ulnarum. Hesych. : Ἑκατόγχειρον κυρίως κατὰ τὸ μύθικὸν, ἢ ἑκατόμπηχυν διὰ τὸ μέγεθος. Apollon. Lex. H. p. 251 : Ἑκατόγχειρον ... οὐ διὰ τὸ πλῆθος τῶν χειρῶν, ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος, οἷον ἑκατόμπηχυν.]

Ἑκατομπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, Centuplus, Centuplicatus, VV. LL.

[Ἑκατόμποδος, ὁ, ἡ, V. Ἑκατόμπεδος.]

Ἑκατόμπολις, ὁ, ἡ, Centum urbibus insignis, Cretæ epith. a centum oppidis : de qua vide et Hom. in Πόλις, ubi nonaginta tantum ei urbes tribuit. [Il. B, 649 : Οἳ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφενέμοντο.] Plin. 4, 12 : Creta centum urbium clara fama. [Strabo 8, p. 362 ex eoque Eust. ad Dionys. P. 419 : Ἑκατόμπολις δὲ ἡ Λακωνικὴ τὸ παλαιὸν, καθὰ καὶ ἡ Κρήτη λέγεται. L. D.]

Ἑκατόμπους, οδος, ὁ, ἡ, Centum pedes patens, Qui habet centum pedes, Centipes. [Soph. OEd. C. 718 : Ἃ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων Νηρήδων ἀκόλουθος. Schol. Ἑκ. Νηρήδων) Ἀκολούθως (scribendum N. ἀκόλουθος), ὅτι αἱ Νηρίδες ν' εἰσίν. Sed rectius ab aliis centum Nereides, et quidem saltantes, intelligi videntur, sive quod tot puellas numeravit poeta sive quod numerum rotundum posuit. V. Ἑκατόγγυιος. L. Dind.]

[Ἑκατομπτολίεθρος, ὁ, ἡ, i. q. ἑκατόμπολις. Eurip. fr. Cret. 2, 4, ap. Porphyr. De abst. 4, 19 : Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου. Seager.]

Ἑκατόμπυλος, ὁ, ἡ, Centum portas habens, Thebarum Ægyptiarum epith. ap. Hom. [Il. I, 383, Dionys. Per. 249], cujus meminit et Plin. 35, 14. [Maneth. ap. Euseb. Præp. ev. p. 45, D : Κτίσαι τε πόλιν ἐν τῇ Θηβαΐδι ἑκατόμπυλον, ἣν τινας μὲν Διόσπολιν, ἐνίους δὲ Θήβας προσειπεῖν. Hase.]

[Ἑκατόμπῦλος, ἡ, Hecatompylus, i. urbs et regia Parthiæ; Strab. 11, p. 514, Ἑκατόνπυλον βασίλειον Ptolemæo 6, 5, Ἑκατόμπολις olim ap. Appian. Syr. c. 57, *Hecatonpolis* Tab. Peuting. XII, D. Gentile Ἑκατομπύλιος memorat Stephan. Byz.; 2. urbs Libyæ ap. Diodor. 4, 18, Exc. vol. 2, p. 565, 50. V. Ἑκατοντάπυλος. L. Dind.]

[Ἑκατομφόνια, τὰ, Sacra pro centum hostibus occisis facta. Pausan. 4, 19, 3 : Ἔθυσε δὲ καὶ (Aristomenes) τῷ Διὶ τῷ Ἰθωμάτᾳ τὴν θυσίαν ἣν ἑκατομφόνια ὀνομάζουσιν· αὕτη δὲ καθεστήκει μὲν ἐκ παλαιοτάτου, θύειν δὲ αὐτὴν Μεσσηνίων ἐνομίζετο ὁπόσοι πολεμίους ἄνδρας κατεργάσαιντο ἑκατόν. Plut. Rom. c. 25 : Καὶ Μεσσήνιοι κόμπῳ χρήσασθαι δοκοῦσι, περὶ Ἀριστομένους λέγοντες ὡς τρὶς ἑκατομφόνια θύσειεν ἀπὸ Λακεδαιμονίων· Mor. p. 159, E : Θύωμεν ἑκατομφόνια, καθάπερ φασὶ νόμον εἶναι Μεσσηνίοις· 660, F : Ἡμεῖς μὲν οὖν ἠγνοοῦμεν ἑκατομφόνια δειπνήσαντες, ὥσπερ ἐπ' Ἀριστομένους. Polyæn. 2, 3, 2 : Ἀριστομένης Μεσσηνίων ἡγεμὼν τρὶς ἑκατομφόνια θύσας κατὰ Λακεδαιμονίων.]

Ἑκᾰτὸν, Centum. Thuc. 6, [4] : Ὀκτὼ καὶ ἑκατόν. [1, 10, 25; 4, 39, 45, 129; 6, 43, etc.: Εἴκοσι καὶ ἑκατόν· 46 : Πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· 47 : Δέκα καὶ ἑκατόν. A 2, 5 : Ἦσαν δὲ ὀγδοήκοντα καὶ ἑκατόν. Sed ordine inverso Hom. Il. B, 510 : Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι. Thucyd. 6, 43 : Ὁπλίταις δὲ τοῖς ξύμπασιν ἑκατὸν καὶ πεντακισχιλίοις. Inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 132, 3 : Ἑκατὸν πεντήκοντα δυοῖν.] || Capitur interdum pro infinito πολλοὶ, sicut et μύριοι, Eust. qui sic intelligi posse existimat Il. B, [448] : Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο· Hesiod. Op. [129] : Ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρι κεδνῇ Ἐτρέφετ' ἀτάλλων· et [454] : Ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης. Sic quoque accipi posse ἑκατόμβη, ἑκατόγχειρ, ἑκατόνζυγος, et similia. [De forma Ἑκοτὸν v. in Ἑκατόμβαια.]

[Ἑκατόνδωρος. V. Ἑκατόδωρος.]

Ἑκατόνζυγος, Quæ est centum transtrorum, et e consequenti, q. d. Centiremis. [Hom. Il. Υ, 247 : Οὔτ' ἂν νηῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο· ubi nunc cum libris melioribus ἑκατόζυγος, ut συζυγία dicimus, non συνζυγία etc.]

[Ἑκατοννήσιον. V. Ἑκατόννησοι.]

[Ἑκατόννησοι, αἱ, Hecatonnesi. Steph. Byz. : Ἑκατόννησοι· οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία κ', ὡς Στράβων, παρὰ τὸν Ἕκατον τὸν Ἀπόλλωνα· τιμᾶται γὰρ διαφόρως ἐν τοῖς τόποις, Σμινθεὺς, Κιλλαῖος, Γρυνεύς. Οἱ οἰκοῦντες Ἑκατοννήσιοι. « Habuisse St. in genuino suo opere integrum Strabonis locum, ex hoc compendio manifestissime liquet; ita enim geographus de viginti hisce insulis, 13, (p. 618) : Κατὰ δὲ τὸν πορθμὸν τὸν μεταξὺ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Λέσβου, νησία ἐστὶ περὶ εἴκοσι· ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, τετταράκοντα. Καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τοῦ ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς Μυόννησος καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ Ἀλόννησος· ὥστε Ἑκατόννησοί εἰσιν οἷον Ἀπολλώνησοι. Ἕκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων· παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρυνεὺς, ἤ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων. Ad quem l. v. Casaub. ex Diodoro (13, 77 : Πρός τινι νήσῳ τῶν Ἑκατὸν καλουμένων), et Herodoto (1, 151 : Ἐν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι Ἑκατὸν νήσοισι καλεομένῃσι ἄλλη μία), locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere a voce ἑκατὸν, sed illorum opinioni adversatur Eustath. Il. p. 49, 18. Postquam dixerat τὸ ἑκατὸν sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit, Οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ αἱ Ἑκατόννησοι· ἐκεῖναι γὰρ ὡς Ἑκάτου, ἤγουν Ἀπόλλωνος, νῆσοι, οὕτω λέγονται. » Berkel. V. et H. Vales. ad Harpocr. Angl. Hesych. : Ἑκατοννήσους, οἱ (f. αἱ) περὶ Λέσβον. Ubi literarum quidem series postulat simplex ν. Nihil impedit autem Herodoto restitui de sententia grammaticorum Ἑκατοννήσοισι, etiamsi Diodoro error relinquitur. L. Dindorf.]

Ἑκατόνσεμνον, Augustum, Multum, Magnum. Hesychio πολὺ, μέγα.

[Ἑκατόνστοιχος. Memnon p. 86 Steph. : Ἑκατόνστοιχον ἄνδρες ἤρεττον, nisi leg. —στοιχοι.]

[Ἑκατοντᾰδόχος, ὁ, ἡ, Qui capit centum. Julian. Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Τοὺς ἑκατονταδόχους ἀνδρῶνας.]

[Ἑκατοντάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui centum est drachmarum. Galen. De comp. med. per gen. 2, 2, p. 621, D.]

[Ἑκατοντᾰετηρὶς, ίδος, ἡ, Centum anni, Seculum. Plato Reip. 10, p. 615, A : Τοῦτο δ' εἶναι κατὰ ἑκατονταετηρίδα ἑκάστην.]

[Ἑκατοντᾰέτηρος, ὁ, ἡ, Qui centum est annorum. Orph. Arg. 1105 : Δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρους.]

Ἑκατοντᾰέτης [vel Ἑκατονταετὴς], ὁ, ἡ, Qui est centum annorum, Qui est centum annos natus. [Pind. Pyth. 4, 282 : Ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ. Gen. 17, 17 : Εἰ τῷ ἑκατονταετεῖ γενήσεται υἱός; L. D. Jo. Chrys. In Gen. hom. 31, vol. 1, p. 333. Seager.]

[Ἑκατοντᾰέτία, ἡ, Centum anni, inscriptio libri 22 Appiani. Photius Bibl. cod. 57, p. 16, 21 : Ὁ δὲ εἰκοστὸς δεύτερος λόγος ἐπιγράφεται ἑκ. Anon. apud Schweigh. vol. 3, p. 13 : Ὁ δὲ ἑφεξῆς κϐ' ἐπιγράφεται ἑκ. Passov. Cyrill. Catech. p. 37, B. Philo vol. 1, p. 101, 6 : Ἡ δὲ ψυχὴ μέχρις ἑκατονταετίας ἐστὶν ὅτε τὸν τοῦ ἀνθρώπου φέρει κούφως ἀνδριάντα. Hase.]

[Ἑκατοντᾰθύσανος, ὁ, ἡ, Centum fimbrias habens. Julian. Ep. 24, p. 39 : Δοκεῖ δέ μοι καὶ Ὅμηρος οὐχ ἁπλῶς οὐδὲ ἀργῶς ἐν τοῖς ἔπεσι τὴν ἑκατονταθύσανον αἰγίδα τῷ

Διὶ περιθεῖναι. Hom. Il. B, 448 : Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται. Conf. Ξ, 181. L. Dind.]

[Ἑκατοντᾰκάρανος, ὁ, ἡ, Centiceps. Pind. Pyth. 1, 16 : Τυφὼς ἑκατοντακάρανος, quæ verba Hesiodo tribuit schol. Æsch. Prom. 359. V. Ἑκατογκάρηνος. L. D.]

Ἑκατοντακεφάλας, ὁ, Centiceps, Qui centum capita habet. Ap. Aristoph. Nub. [336] : Πλοκάμους θ' ἑκατονταπεφάλα [ἑκατογκεφάλα, quod v.] Τυφῶ, qui gen. est Doricus.

[Ἑκατοντᾰκέφαλος, ὁ, ἡ, Centiceps. Julian. Ep. 24, p. 39 ed. Heyl. : Τὸν γίγαντα τὸν ἑκατονταπεφάλον. L. D. Schol. Aristoph. Pac. 755 : Τὴν ἑκατονταπεφάλον ὕδραν. Angl. Epiphan. t. 1, p. 262, B : Οὗτοι γὰρ πάντες εἰς ἑκ. ἑαυτοὺς ἀνατυπώσαντες σῶμα, In cent. se corpus transformantes. Hase.]

Ἑκατοντάκις, Centies [Gl. Hero Spirit. p. 142, 3 : Ταῦτα ἑκ. ποιήσας, λάβε τῶν γενομένων κυβικὴν πλευρὰν, His centuplicatis. Hase].

Ἑκατονταχισχίλιοι, Centum millia.

Ἑκατοντάκλινος, ὁ, ἡ, Centum lectis instructus. [Chares ap.] Athen. [12, p. 538, C] : Ἦν δὲ ὁ οἶκος ἑκατοντάκλινος, ἐν ᾧ ἑκάστη ἦν κλίνη κεκοσμημένη στολῇ γαμικῇ εἴκοσι μνῶν, ἀργυρᾶ· ἡ δὲ αὐτοῦ, χρυσόπους ἦν, de nuptiis Alexandri. [Joseph. B. J. 5, 4, 4 : Ξενῶνας ἑκατονταπλίνους. Ubi male ἑκατοντατρικλίνους editum ex uno cod.]

Ἑκατονταλαντία, ἡ, Centum talenta. Pollux 9, [52].

Ἑκατοντάλαντος, Qui centum talentorum est, Centum talenta ponderans. [Aristoph. Eq. 440.]

[Ἑκατοντάλιθος, ὁ, ἡ. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 183, in epigr. εἰς Παυσανίαν ἀπολιθωθέντα διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Πέτρου, v. 2 : Πέτρος ἔχω Πέτρον. Ἤρετό τις τίνα. Οὐκ ἐπικεύσω· υἱέα Παυσανίου, ξεῖν', ἑκατοντάλιθος. Boiss. Ducang. Gl. p. 1606, postquam multis disputavit quid sit ἱερὸν τρίλιθον, de quo v. quæ dicentur in Τρίλιθος, addit : « Utut res sit, eadem ratione non aliud fuerit ἑκατοντάλιθος quam Marmor distinctum multis ac variis crustis : hic enim centenarius numerus pro multiplici sumitur. Symeon Thessalon. in Chron. Ms., de Philippico Imp. : Ὁ δὲ Θεοδόσιος ἀβλαβῆ τοῦτον τηρήσας ἐν Θεσσαλονίκῃ ἐξώρισεν· ἀνεκομίσθη δὲ τὸ σῶμα αὐτοῦ μετὰ τὸ ἀναιρεθῆναι παρὰ Λέοντος, καὶ ἐτέθη ἐν τῷ ναῷ τῶν ἁγίων ἀποστόλων ἐν ἑκατονταλίθῳ λάρνακι, ἣν Κοχλανίτην λέγουσι. Originum seu Πάτρια Cpoleos a nobis ex Mss. laudata l. 3 Cpol. Christ. p. 110, ubi de sepulcris Impp. : Ἑτέρα λάρναξ ἑκατοντάλιθος, ἐν ᾗ ἀπόκειται Κώνστας ὁ υἱὸς Κωνσταντίνου υἱοῦ Ἡρακλείου. Infra : Ἵσταται λάρναξ ἀπὸ λίθου ἑκατονταλίθου, ἐν ᾗ ἀπόκειται Κωνσταντίνα ἡ τοῦ Μαυρικίου γυνή. Quod vero istiusmodi lapidem Κοχλανίτην vocet Logotheta, id forte causæ fuerit, quod crustæ illæ cochlearum, ut aliæ apud Plinium, ovorum et orbium figuram expresserint. » Constant. Cærim. p. 372, C : Ἕτερος λάρναξ ἀπὸ λίθου Σαγαρινοῦ ἑκατοντάλιθος, et ib. 373, D. L. Dind.]

[Ἑκατοντάμαχος, ὁ, ἡ. Joseph. A. J. 13, 12, 5 : Εἶχε μέντοι (Sepphorim) τοὺς προμαχομένους ὀκτακισχιλίους, οὓς ἑκατονταμάχους προσήγορευσεν, ἐπιχάλκοις χρωμένους τοῖς θυρεοῖς. Quod Hudson. exp., Quorum singuli centum liominum impetum sustinere poterant.]

[Ἑκατόντανδρος, ὁ, ἡ, Centum viris constans. Julian. Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Ὅ γε μὴν ἀριθμὸς οὗτος οἶδε καὶ στρατιωτικὴν ὁμοῦ καὶ εἰρηνικὴν τάξιν κοσμῆσαι, καὶ φαιδρύνει τὴν ἑκατόντανδρον λοχαγίαν, Centurias militares.]

Ἑκατονταόργυιος, ὁ, ἡ, Qui centum ulnarum est : malim Ἑκατοντόργυιος [ut erat olim ap. Aristoph. Av. 1130, ubi nunc ἑκατοντορόγυιος. Pind. fr. ap. schol. Arat. Phæn. 282 : Γανυμήδην γὰρ αὐτὸν ἔφασαν οἱ περὶ τὸν Πίνδαρον ἑκατοντόργυιον ἀνδριάντα.]

[Ἑκατοντάπεδος, ὁ, ἡ, i. q. ἑκατόμπεδος, nisi ita leg. Julian Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Ναοὺς ἑκατονταπέδους. Cod. ἑκατονπέδους.]

[Ἑκατοντάπελος legitur ap. Eumath. Ism. 4, p. 125 =146 : Καί τις ἀνὴρ ἑκατοντάπελος παρακάθηται τῇ φλογὶ, ὅλος ῥυτὶς, ὅλος πολιά. Ubi tres codd. Monacc. (cum Vat. n. 165 et duobus Barberr.) ἑκατονταπέμπελος, Decrepitus. Jacobs.]

[Ἑκατοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui centum est ulnarum. Joseph. B. J. 2, 10, 2.]

[Ἑκατονταπλασιάζω, Centuplico. Orig. Exhort. ad Mart. p. 176.]

[Ἑκατονταπλασιασμὸς, ὁ, q. d. Centuplicatio. Orig. Exhort. ad Mart. p. 177.]

[Ἑκατονταπλάσιος. V. Ἑκατονταπλασίων.]

Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ, ἡ, s. Ἑκατονταπλάσιος, Centuplus. [Xen. OEc. 2, 3 : Πλέον ἂν εὕροι ἢ ἑκατονταπλασίονα τούτου.] Luc. 8, [8] : Ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. [Reg. 2, 24, 3 : Προσθείη κύριος ὁ θεὸς πρὸς τὸν λαὸν ὥσπερ αὐτοὺς καὶ ὥσπερ αὐτοὺς ἑκατονταπλασίονα. Schleusn. Vita Pythag. ap. Phot. Bibl. p. 440, 18 : Ὅτι ὁ μὲν ἥλιος ... ἑκατονταπλασίων ἐστὶ τῆς γῆς. Hase.]

[Ἑκατονταπλασίως, Centupliciter. lxx 1 Par. 21, 3 : Προσθείη κύριος ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, ὡς αὐτοὶ ἑκατονταπλασίως.]

[Ἑκατοντάπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui centum jugerum est. Julian. Ep. 24, p. 40 ed. Heyl. : Τὰς ἀρούρας τὰς ἑκατονταπλέθρους.]

[Ἑκατοντάπυλος, ὁ, ἡ, i. q. ἑκατόμπυλος.] Ἑκατοντάπυλος Θήβη in Epigr. [Antipatri Sidon. Anth. Pal. 7, 2. Confusum c. ἑκατόμπυλος ap. Dionys. Per. 249. || Ἑκατοντάπυλος, ἡ, Hecatontapylus, urbs Africæ, quæ Diodoro Ἑκατόμπυλος, ap. Polyb. 1, 73, 1. It. urbs Parthiæ, quæ Polybio et Straboni Ἑκατόμπυλος, Diodor. 17, 75. L. Dind.]

[Ἑκατοντάρουρος, Aristeas De lxx Interprr. p. 270.]

[Ἑκατονταρχέω, Centurio sum. Dio Cass. 52, 25 : Τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἑκατονταρχησάντων· 67, 13 : Καίπερ ἑκατονταρχηκότα· 69, 19 : Ἑκατονταρχοῦντα αὐτὸν ἐσκαλέσαντι.]

Ἑκατοντάρχης, ου, ὁ, sive Ἑκατόνταρχος, Centurio. Xen. [Cyrop. 5, 3, 41 bis] : Ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων. [Ἑκατόνταρχος, Centenarius, Centurio, Gl. Dionys. A. R. 11, 42 : Τῶν ἑκατοντάρχων τοῖς πλείοσι. Plut. Sull. c. 33 : Τῶν ἑκατοντάρχων, et ib. 35 ἑκατόνταρχοι. Dio Cass. 56, 42 : Ἑκατόνταρχοι, etc. Herodian. 7, 1, 11 : Πολλῶν τε ἑκατοντάρχων συμπνεόντων. Matth. 8, 5, etc. : Ἑκατόνταρχος. Et sæpe apud lxx. Pollux 1, 128 : Ἑκατόνταρχοι, καὶ δεκάδαρχοι ... Forma ἑκατοντάρχης Æschyl. fr. Palamed. ap. Athen. 1, p. 11, E : Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας. Act. Apost. 10, 1 : Ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρας τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς. Dionys. A. R. 2, 13 : Τρεῖς ἑκατοντάρχαι· ib. 14 : Ἑκατοντάρχας κατὰ λόχους. Plut. Sull. c. 33, Pomp. c. 78, ἑκατοντάρχην et ἑκατοντάρχης ib. c. 18, Cam. c. 32, Cic. c. 45, 48, Galb. c. 26, ἑκατοντάρχῃ Pomp. c. 33, ἑκατοντάρχαι Brut. c. 36, Galb. c. 26, Oth. c. 13, ἑκατοντάρχας Crass. c. 11, 27, Pomp. c. 78, Oth. c. 3. Act. Ap. 10, 1, et 22 : Ἑκατοντάρχης, etc. Philo vol. 2, p. 131, 9 : Χιλίαρχοι καὶ ἑκατοντάρχαι (sic). || « Divinatores nescio qui, de quibus agit Canon 61 Synodi Trullanæ : Οἱ μάντεσιν ἑαυτοὺς ἐπιδιδόντες ἢ τοῖς λεγομένοις ἑκατοντάρχαις ἤ τισι τοιούτοις. » Ducang.]

[Ἑκατονταρχία, ἡ, Centuria. Dio Cass. 48, 42 : Δύο τε ἑκατονταρχίας ἐδεκάτευσε. || Centuriatus. Id. 78, 5 : Ἑκατονταρχίαν αἰτήσαντι οὐκ ἐδεδώκει· 6 : Τά τε γὰρ ἄλλα καὶ ἑκατονταρχίαις σφᾶς ἐτίμα.]

[Ἑκατόνταρχος. V. Ἑκατοντάρχης.]

Ἑκατοντὰς, άδος, ἡ, Centuria, Centenarius numerus. Herodian. [3, 8, 15] : Θηρίων ἑκατοντάδας ἀνεῖλε πολλάκις, Centenas sæpenumero occidit bestias. Ἑκατοντάδες δύο, Ducenti : ἑκατοντάδες ἑκκαίδεκα [Herodot. 7, 185], Mille sexcenti. [Id. ib. 184 : Ἑκατοντάδες ἕξ. Lucian. Hermot. c. 56 : Ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν.]

[Ἑκατοντατρίκλινος. V. Ἑκατοντάκλινος.]

Ἑκατοντάφυλλος, ὁ, ἡ, Centum folia habens. E Theophr. affertur Ἑκατοντάφυλλα, Quibus centena folia insunt, Centifoliæ, H. Pl. 6, [4 : Ἔνια γὰρ εἶναί φασιν (ῥόδα), ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατοντάφυλλα].

[Ἑκατοντάχειρ, ὁ, Centimanus. Plut. Mor. p. 478, F : Οἱ γὰρ δὴ τρισώματοι καὶ ἑκατοντάχειρες, εἴπερ ἐγένοντο, συμφυεῖς... Julian. Ep. 24, p. 39 ed. Heyl. : Τὸν ἑκατοντάχειρα τὸν Βριάρεω. Palæph. c. 20, s. Eudocia p. 91 : Κόττος καὶ Βριάρεως καὶ Γύγης οἱ ἑκατοντάχειρες. Schol. Hom. Il. A, 402. Accentum in penult. testatur Arcad. p. 20, 17.]

[Ἑκατονταχειρία, ἡ, Urbs a centimanis Cotto et Briareo habitata. Eudocia p. 91 : Τῇ πόλει, ἐν ᾗ ᾤκουν

Κόττος καὶ Βριάρεως, ὄνομα Ἑκατονταχειρία. Conf. Palæphat. c. 20. L. Dindorf.]

[Ἑκατοντάχειρος, ὁ, Centimanus. Athanas. vol. 1, p. 12, C : Τοῦ ἑκατονταχείρου Αἰγαίωνος. Kall.]

Ἑκατοντάχους, ὁ, ἡ, Cum centesimo fundens : i. e. Centies auctum sese in horreum refundens. Theophr. H. Pl. 8, [7, 4], de frumentis aliisque seminibus : Γίνεται δὲ μὴ καλῶς ἐργασαμένοις, πεντηκοντάχοα, τοῖς δὲ ἐπιμελῶς, ἑκατοντάχοα· ut in Evangelio semen, quod in bonam terram ceciderat, ἐδίδου ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα, Matth. 13, [8], Marc. 4, [8], Luc. 8, [8]. Huc pertinet iste Plinii l., usurpantis Reddere nec non Fundere hac de re : 18, 10 : Tritico nihil est fertilius, utpote quum e modio, si sit aptum solum, centeni quinquageni modii reddantur. Et mox, Cum centesimo quidem et Leontini Siciliæ campi fundunt.

[Ἑκατοντάχρους, ὁ, ἡ, Multicolor. Eumath. Ism. 1, p. 9=10 : Λίθος ἦν ὁ αὐλὸς, καὶ λίθος ἑκατοντάχρους ἐκ Θετταλῆς λίθου.]

[Ἑκατοντεσσαράκοστος, ὁ, ἡ, Centesimus quadragesimus. Tzetz. Chil. 6, 603 : Ἑκατοντεσσαράκοστον καὶ μίαν ὑπηργμένην ... ἱστορίαν. Boiss.]

[Ἑκατοντόδωρος. V. Ἑκατόδωρος.]

[Ἑκατοντόπυλος, i. q. ἑκατοντάπυλος. Herodes vel Marcellus Anth. Pal. App. 50, 3 : Ῥώμης ἑκατοντοπύλοιο. Cui πεντηκοντόγυος contulerunt intt.]

[Ἑκατοντόργυιος, s. Ἑκατοντορόγυιος. V. Ἑκατονταόργυιος.]

[Ἑκατόντορος, ὁ, ἡ, q. d. Centiremis. Pollux 1, 82 : Ἑκ., πεντηκόντορος κ. τ. λ.]

[Ἑκατοντούτης, ὁ, Qui centum est annorum. Lucian. Macrob. c. 14 : Κῦρος ... ἑκ. γενόμενος.]

[Ἑκατοντοῦτις, ιδος, ἡ, Quæ centum annorum est. Athen. 14, p. 697, E : Σπονδὰς ... ἑκατοντούτιδας.]

[Ἑκατοντόφθαλμος, ὁ, Centoculus. Jo. Malal. p. 69, 20 : Ἄργος, ὃν ἑκατοντόφθαλμον ἐκάλουν. L. Dind.]

Ἕκατος, ὁ, Apollinis cognomentum, ita dicti a jaciendo procul. Hom. Il. [A, 384] : Ἄμμι δὲ μάντις Εὖ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἑκάτοιο [ubi schol. : Ἀπόλλωνος, τοῦ μακρόθεν βάλλοντος, τοῦ τοξικοῦ]. Convenit autem hoc ejus epith. cum altero Ἑκάεργος. [H, 83 : Καὶ κρεμόω ποτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο· et Υ, 295. Ib. 71 : Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἑκάτοιο. Hesych. : Ἑκάτοιο, μακροβόλου. Zonar. p. 651 : Ἕκατος, ὁ ἥλιος, ἐκ τοῦ ἑκὰς, ἕκατος. Etym. M. p. 320, 9; 321, 55. Eust. Il. p. 52, 10 : Ὅτι οὐχ ὁμοίως τῷ ποιητῇ σεμνοί εἰσιν ἐν τοῖς μύθοις οἱ μετ' αὐτὸν ποιηταί· ποῦ γὰρ σεμνὸν Ὁμήρου ἑκατηβελέτην εἰπόντος τὸν Ἀπόλλωνα (Il. A, 75), μυθεύεσθαι τὸν Σιμωνίδην ὡς ἑκατὸν βέλεσιν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα, δέον ὃν μιᾷ βολῇ νεκρῶσαι τὸ θηρίον· οὐ γὰρ ἀρετὴ τοξότου τὸ πολλὰ βαλόντα βλάψαι· οὔκουν ἑκατηβελέτης ὁ τοιοῦτος, ἀλλ' ὁ ἕκαθεν βάλλων· τοῦτο γὰρ ἰδιότης τοξεύοντος. Διὸ καὶ ἑκάεργος ὁ αὐτὸς, ὡς ἕκαθεν εἴργων. Δύο οὖν τῶν ἐπιρρημάτων τοῦ ἕκας καὶ ἕκαθεν· ἀπὸ μὲν τοῦ ἑκὰς, ἑκηβόλος λέγεται· ἀπὸ δὲ τοῦ ἕκαθεν, ἑκατηβελέτης. Εἰ δέ τις ἑκατηβελέτην Ἀπόλλωνα εἰπεῖν θέλει, ὡς ἀπὸ ἑκατὸν βελῶν, κάλλιον οὕτως εἰπεῖν αὐτὸν, ὡς ἑκατὸν ἤγουν πολλὰ ἔχοντα βέλη. Διὸ καὶ Πίνδαρος (Pyth. 9, 45) εὐρυφαρέτραν αὐτὸν λέγει. V. Gaisford. ad Simonid. fr. 227, p. 410, quem fugit insignis hic Juliani l. in Epist. 24, p. 395, D (=40 Heyl.) : Σιμωνίδῃ δὲ ἄρα τῷ μελικῷ πρὸς τὴν Ἀπόλλωνος εὐφημίαν ἀρκεῖ τὸν θεὸν Ἕκατον προσειπόντι, καὶ καθάπερ ἀντ' ἄλλου τινὸς ἱεροῦ γνωρίσματος αὐτοῦ τὴν ἐπωνυμίαν κοσμῆσαι, διότι τὸν Πύθωνα τὸν δράκοντα βέλεσιν ἑκατὸν, ὥς φησιν, ἐχειρώσατο· καὶ μᾶλλον αὐτὸν Ἕκατον, ἢ Πύθιον χαίρειν προσαγορευόμενον, οἷον κλήρου τινὸς ἐπωνυμίας συμβόλῳ προσφωνούμενον. Eust. p. 1197, 27 : Κασιγνήτη Ἑκάτοιο, τουτέστιν Ἀπόλλωνος, διὸ καὶ αὐτὴν Ἑκάτην οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ παρονομάσαντες, ὥσπερ πάλιν τινὲς ἀνάπαλιν ἀπὸ θηλυκοῦ τῆς Τιτανίδος Φοίβης, τὸν Φοῖβον εἰρῆσθαί φασιν. Vox Ἕκατος legitur in H. Apoll. 1 : Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος Ἑκάτοιο· 63 : Ἑκάτοιο ἄνακτος et 275 sq. Hymn. 8, 1 : Ἄρτεμιν ὕμνει μοῦσα κασιγνήτην Ἑκάτοιο· et 23, 1. Epigr. inc. 479, Anth. Pal. App. 101 : Ἄδ' ἐγὼ ἃ Φοίβοιο σαφηγορίς εἰμι Σίβυλλα Τῷδ' ὑπὸ λαϊνέῳ σάματι πυθομένα, ... Μοῖραν ἔχουσ' Ἑκάτῳ τῆς τότ' ἀνακτορίης. Angl. Pæan ap. Aristot. Rhetor. 3, 8 : Χρυσεοκόμα Ἕκατε, παῖ Διός. Alcman. ap. Hephæst. p. 66 Gaisf. : Ἕκατον μὲν Διὸς υἱόν. L. Dind.]

[Ἑκατοστεύω.] Ἑκατοστεύουσα κριθὴ, Centuplicatum hordeum, LXX Genes. 26, [12]. At in VV. LL. perperam ἑκατοτένουσα. [Locum LXX affert quoque Philo vol. 1, p. 607, 12 et 619, 13. Hase.]

[Ἑκατοστιαῖος, α, ον, Centesimus. Jo. Chrysost. In Matth. hom. 56, vol. 2, p. 362. Seager. Ἑκατοστὴ, Usura centesima. Ἑκατοστιαῖος τόκος, in Basilic. l. 9, t. 3, § 87, ap. ejus interpr. ad l. 25, p. 26 : Ἑκατοστιαῖος τόκος ἐστὶν νομίσματα ιϐ'· τοῦτο ἀπαιτοῦσιν οἱ ἐν θαλάσσῃ πραγματευόμενοι. Ducang. Zonar. p. 650 : Ἑκατοστιαῖος τόκος ὁ τοκιζόμενος εἰς δώδεκα νομίσματα τὰ ἑκατόν (νομίσματα). Apud Alb. ad Hesych. vol. 1, p. 1127, 7, Zonaræ gl. ex Ms. citantem, scriptum ἑκατοστυαῖος per υ, vitiose. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 423, 4 : Ὑπεύθυνοι ἔστωσαν πρῶτον μὲν ἑκατοστιαίων τόκων, ἀφ' οὗ, δέον ποιήσασθαι τὴν εἴσοδον, οὐκ ἐποιήσαντο. L. D.]

[Ἑκατοστοεικοστόγδοον, τὸ, Pars centesima undetrigesima. Nicom. Arithm. p. 11=77, 16 ed. Ast. : Καὶ προϊόντι ἐφ' ἑκάτερα ... τελευταῖον κατὰ τὰς ἀκρότητας ἑκατοστοεικόγδοον μὲν ἡ μονὰς, ὅλον δὲ κατὰ τὴν μονάδα ἔμπαλιν τὰ ρκη'. Hase.]

[Ἑκατοστολόγος, ὁ, Qui centesimam colligit. Basil. t. 1, p. 165, C : Ἑκατοστολόγοι καὶ δεκατολόγοι τινὲς, φρικτὰ καὶ ἀκουσθῆναι ὀνόματα. Hase.]

[Ἑκατόστομος, ὁ, ἡ, Centum ostia habens. Eur. Bacch. 404 : Πάφον θ' ἃν ἑκατόστομοι βαρβάρου ποταμοῦ ῥοαὶ καρπίζουσιν ἄνομβροι.]

Ἑκατοστὸς, ἡ, ὸν, Centesimus. Herodot. : Ἐπ' ἑκατοστὰ, Ad centena. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 558, n. 1053 : Ἑκατοστὸν ἔτος. Thucyd. 8, 68 : Ἔτει ἑκατοστῷ.] Ἡ ἑκατοστὴ, Centesima usura. Plut. [Lucull. c. 20] : Πρῶτον μὲν ἑκατοστὴν ἐκέλευσε καὶ μὴ πλέον ἐς τοὺς τόκους λογίζεσθαι, ubi Bud. μερίδα subintelligit. Aristoph. Vesp. [658] : Κἄξω τούτου τὰ τέλη χωρὶς, καὶ τὰς πολλὰς ἑκατοστὰς, ubi schol. exp. δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ τέλους χορηγουμένας ἀπὸ τῶν πόλεων. [Xenoph. Reip. Ath. 1, 17 : Πρῶτον μὲν γὰρ ἡ ἑκατοστὴ τῇ πόλει πλείων ἡ ἐν Πειραιεῖ.]

Ἑκατοστὺς, ύος, ἡ, Centuria. Plut. [Rom. c. 8] : Συλλελογισμένοι εἰς ἑκατοστύας. Utitur et Xen. [Cyrop. 6, 3, 34 : Αἱ δ' ἕτεραι ἑκατοστύες τῶν ἁρμάτων], Bud. [|| Hesych. : Ἑκατοστὺς, ὡς χιλιοστὺς, συγγένεια, Cognatio. Ita dictum fort. in inscr. Byz. ap. Bœckh. vol. 2, p. 130, 30 : Εἶμεν δὲ αὐτὸν καὶ πολείταν καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτοῦ, καὶ ποτιγραφῆναι ποθ' ἅν κα θέλῃ τῶν ἑκατοστύων. Æneas Tact. c. 11, p. 38 : Παραπλησίως δὲ ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ ἐν τῷ Πόντῳ, οὔσης δημοκρατίας, καὶ ἐπιβουλευόντων τῶν πλουσίων τῷ δήμῳ, καὶ μελλόντων ἐπιτίθεσθαι, προγνόντες οἱ προστάται τοῦ δήμου τὸ μέλλον, οὐσῶν αὐτοῖς τριῶν φυλῶν καὶ τεσσάρων ἑκατοστύων, ἔπεισαν τὸ πλῆθος ἑξήκοντα εἶναι ἑκατοστύας, ἵνα ἐν ταύταις καὶ εἰς τὰς φυλακὰς καὶ εἰς τὰς ἄλλας λειτουργίας φοιτῶσιν οἱ πλούσιοι. Συνέβαινε δὴ ἐνταῦθα (f. δὲ ἐντεῦθεν) διεσκεδασμένους εἶναι τοὺς πλουσίους, καὶ ἐν ταῖς ἑκατοστύσιν ὀλίγους ἑκάστοθι παραγίνεσθαι ἐν πολλοῖς δημόταις. Numerum τεσσάρων vitiosum esse animadvertit Casaub. L. Dindorf.]

[Ἑκάτων, ωνος, ὁ, Hecato, n. pr. viri. Arcad. p. 15, 19 : Τὸ Ἀρίστων Ἑκάτων Χαρίτων βαρύνονται. Fuit eo philos. Stoicus ap. Diog. L. 7, 2, Cicer. Off. 3, 15, 63; 23, 89, et al. Ab eo diversum videtur nomen Ἑκάσων ap. Hippocr. Epid. 5, p. 1151, A, B. L. Dindorf.]

[Ἑκατώνυμος, n. pr. viri, conjicit Bœckhius esse in lap. Att. vol. 1, p. 402, n. 296, 4, ubi tantum supersunt literæ Εκαιωνυ. Sinopensis ejus nominis quidam memoratur Xen. An. 5, 5, 7 et 24; 6, 3. L. D.]

[Ἑκάτωρ librorum quorundam scriptura H. Hom. in Bacch. 55 : Θάρσει, δῖ' ἑκάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ, quæ verba sunt Bacchi ad gubernatorem navis. Al. δῖε κάτωρ, quod varie tentatum est.]

[Ἐκβαβάζω.] Ἐκβαβάξαι, Excutere, VV. LL. Hesychio ἐκσαλεῦσαι, afferenti e Soph. [in Antenoridis.]

[Ἐκβαδίζω vox nihili. V. Ἐμβαδίζω.]

[Ἐκβάζω, ξω, Eloquor. Æsch. Ag. 498 : Ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων. Qui l. adhibendus supplendis iis quæ dicta sunt de forma fut. in Βάζω.]

[Ἐκβαθρεύω, Exstirpo, Funditus everto. Clem. Homil. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 680 : Ἕτοιμός

εἰμι ... πᾶσαν ὑμῶν ἐκβαθρεῦσαι πόλιν· 737 : Πλάνῳ δὲ διδασκαλίᾳ εἰς φοβερὸν θεὸν ἀποβλέπουσα (ἡ ψυχὴ) τῶν κατὰ φύσιν ἐκβαθρεύεται· 740 : Ἀντιτυπίαν γὰρ οὐκ ἔχων (ὁ νοῦς) εἰς κενὸν ἐκβαθρεύεται. Valck.]

[Ἐκβάθύνω, Ex profundo promo. Georg. Pisid. Hexaem. v. 1681 : Εἰ καὶ βάθος γὰρ ἐκβαθύνει σοι λόγου. Hase.]

Ἐκβαίνω, [βήσομαι, Eur. Iph. T. 98, aliique infra citandi], Egredior, Exeo. Hom. Od. E, [415] : Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. [Et sim. H, 278. Θ, 38 : Δησάμενοι ἐρετμὰ ἔκβητε. H. Apoll. 457 : Ἐπὶ γαῖαν ἐκβῆτε. Cum gen. Il. Δ, 107 : Πέτρης ἐκβαίνοντα. Cujusmodi l. respexit Hesych. : Ἐκβῆναι ὄρος, καὶ ποταμὸν διαβῆναι.] Idem disjuncta præp., Il. A, [437] : Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης· [439] : Ἐκ δὲ Χρυσηΐς νηὸς βῆ ποντοπόροιο. [Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Ὑπὸ τοῦτον ὑπέμυξ' εὐθὺς ἐκβεβηκότα. Hemst. Et similiter Xenoph. H. Gr. 2, 1, 24, Thuc. 7, 40 bis, 53, Polyb. 2, 5, 4; 17, 8, 6.] Thuc. addit ἐκ, scribens [1, 137]; Μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Hom. Il. Γ, [113] : Ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί· ubi exp. Descenderunt, sc. de curribus, vel Desiluerunt. [Æsch. Ag. 906, 1039 : Ἔκβαιν' ἀπήνης. Escendo, Evado in locum editum. Xenoph. Anab. 4, 2, 3 : Ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐπὶ χαράδρᾳ οἱ ὀπισθοφύλακες, ἣν ἔδει διαβάντας πρὸς τὸ ὄρθιον ἐκβαίνειν· 25 : Ξενοφῶν ὄπισθεν ἐκβαίνων πρὸς τὰ ὄρη· 26 : Χειρίσοφος ἐκβαίνων καὶ πειρώμενος ἀνωτέρω γίγνεσθαι τῶν κωλυόντων· 3, 23 : Ἐξέβαινεν ἐπὶ τοὺς ἄνω πολεμίους· 6, 3, 20 : Κατεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ λόφον ἐκβάντες. Vel simpl. Evado, Egredior. Id. Cyr. 6, 2, 31 : Ὅταν δ' ἐκβαίνωμεν εἰς ἀκέραια.] In VV. LL. ἐκβαίνω τῆς φύσεως, A natura discedo. [Eur. Iph. T. 907 : Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ 'κβάντας τύχης, καιρὸν λαβόντας ἡδονὰς καλὰς λαβεῖν.] Et e Plat. De rep. 2, [p. 380, D] : Τῆς ἑαυτοῦ ἰδέας ἐκβαίνειν. [Ib. 4, p. 425, E : Οὐκ ἐθέλοντας ὑπὸ ἀκολασίας ἐκβῆναι πονηρᾶς διαίτης· 10, 614, B : Ἐπειδὴ οὖ ἐκβαίνειν τὴν ψυχήν.] Et, Ἐκβαίνω ἐκ τῆς νομοθεσίας, ex Eod. [Leg. 5, p. 744, A], A ferendis legibus me vindico, Levor, Defungor. At, Ἐκβαίνω τῶν ὅρκων, ex Ejusd. Symp. [p. 183, B, ubi nunc τὸν ὅρκον, de qua constr. v. infra], Bud. interpr. Non sto jurejurando, Fidem promissam non præsto. [Notanda porro ejusd. Plat. Reip. 7, p. 523, B : Τὰ μὲν οὐ παρακαλοῦντα (τὴν νόησιν εἰς ἐπίσκεψιν), ὅσα μὴ ἐκβαίνει εἰς ἐναντίαν αἴσθησιν ἅμα· τὰ δ' ἐκβαίνοντα ὡς παρακαλοῦντα τίθημι. Figurate Soph. Aj. 892 : Τίνος βοὴ πάραυλος ἐξέβη νάπους; Eur. Iph. T. 200 : Ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέντων Ταναλιδᾶν ἐκβαίνει ποινὰ εἰς οἴκους· Tr. 701 : Ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος. Ap. Polyb. 1, 55, 2 : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι, πρότερον μὲν ἐπὶ ποσὸν ἠτυχηκότες, τότε δ' ὁλοσχερῶς, ἐκ μὲν τῆς θαλάττης ἐξέβησαν, τῶν δ' ὑπαίθρων ἐπεκράτουν, est Excesserunt. Et sim. 3, 40, 7 : Ἐγκαταλιπόντες τοὺς ὁμήρους, οὓς ἔδοσαν ἐκβαίνοντες ἐκ τοῦ πολέμου τοῦ προγεγονότος, Omittentes bellum.] || Digredior. Dionys. H. 6 : Ἐπάνειμι δὲ, ὅθεν εἰς τοῦτον ἐξέβην τὸν λόγον, Redeo, unde digressus fui. Sic autem ante illum locutus fuerat Xen. Hell. 7, [4, 1] : Ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην ἐπάνειμι. [Plato Leg. 9, p. 864, C : Ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε ὁπόθεν ἐξέβημεν δεῦρο. Dem. p. 298, 12 : Ἐπανελθεῖν οὖν, ὁπόθεν εἰς ταῦτ' ἐξέβην, βούλομαι.] || Cum adv. ad locum, aut præp. εἰς, Eur. Iph. T. [781] : Ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε, Alio digressus eram, vel abieram. Plut. De def. orac. [p. 429, D] : Καὶ γὰρ οἱ μὲν ἄλλοι πολλαπλασιαζόμενοι πρὸς ἄλλους, εἰς ἕτερον αὐτῶν ἀριθμὸν ἐκβαίνουσιν. [Soph. Phil. 896 : Τί δ' ἔστιν, ὦ παῖ; ποῖ ποτ' ἐξέβης λόγων; Eur. Med. 56 : Ἐγὼ γὰρ ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνος. Liban. vol. 4, p. 1051, 8 : Ἥλιος θερμότερος μὲν ἢ τοῦ χειμῶνος προσβάλλων, οὔπω δ' εἰς ἀμετρίαν τῆς θερμότητος ἐκβαίνων, sec. cod. Par. ap. Bast. ad Greg. p. 721, quum εἰσβ. sit in edd. Xen. Lac. reip. 3, 1 : Ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσι. Nic. Damasc. p. 453 : Ἕως μὲν νέος ἦν, ὑβριστὴς ἦν ... ἐκβὰς δὲ εἰς ἄνδρα σωφρονέστατος.] || Cum accus., ut Plato De rep. 1 : Τὸν τοῦτο ἐκβαίνοντα κολάζουσι, In eum, qui hoc transgreditur, animadvertunt. [Aliud ejusd. constr. in ead. signif. ex. e Plat. Conv. v. supra. Id. Polit. p. 295, D : Μὴ ἐκβαίνειν τὰ ἀρχαῖά ποτε νομοθετηθέντα· Reip. 5, p. 461, B : Ὅταν αἵ τε γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ γεννᾶν ἐκβῶσι τὴν ἡλικίαν. Eur. Herc. F. 82 : Ὡς οὔτε γαίας ὄρι' ἂν ἐκβαῖμεν λάθρᾳ. L. D. Bacch. 1044 : Ἐπεὶ ... ἐξέβημεν Ἀσωποῦ ῥοάς. Wakef. Addæus Anth. Pal. 9, 300, 2 : Νάπος ἐκβαίνοντι Δοβήρου. Schæf. Ἐκβάντες τὸ κρίνειν, Galen. De sect. opt. 11, 14. Ἐκβῇ συμμετρίαν, 20, 12. Gataker. Dionys. Ant. R. 8, 50 : Ὑπέραυχα καὶ τὴν θνητὴν φύσιν ἐκβεβηκότα δικαιώματα. Schneid. Ἐκβεβηκὼς τὴν κοινὴν φύσιν, Euseb. E. A. 3, p. 130, D. Ἐκβαίνειν τὸ κοινὸν τῶν πολλῶν, Muson. ap. Stob. Fl. p. 460, 32 (vol. 3, p. 123 Gaisf.). Hemst.] || Exitum habeo, Evenio. Item Evado. Demosth. [p. 12, 6] : Πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν, ἕκαστον τῶν προϋπαρχόντων, ὡς τὰ πολλὰ, κρίνεται. [De eventu belli Herodot. 7, 209 : Λέγοντα τόπερ ὥρων ἐκβησόμενα πρήγματα ταῦτα. Et ib. : Ἦν μὴ ταῦτά τοι ταύτῃ ἐκβῇ· et sim. 221; 8, 60; 9, 15. Soph. Tr. 672 : Τοιοῦτον ἐκβέβηκεν, Accidit, Factum est. Plato Epin. p. 982, C : Τὸ δὲ ἀμετάστροφον ... τὸ τέλεον ἐκβαίνει ... κατὰ νοῦν· Menex. p. 247, D : Πάντα δὲ οὐ ῥᾴδιον θνητῷ ἀνδρὶ κατὰ νοῦν ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ ἐκβαίνειν. Demosth. p. 14, 3 : Ἄν τι μὴ κατὰ γνώμην ἐκβῇ· 252, 16 : Πάντα γὰρ ἐκβέβηκεν ἃ προείπατε. Schol. Pind. Isthm. 4, 73 : Ἐπὶ τῶν ἐκβεβηκυιῶν ἐλπίδων. Themist. Or. 16, p. 207, B : Εἰς ὅ,τι τὸ κακὸν τοῦτο ἐκβήσεται. Ammon. p. 132 : Διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. Τὰ ἐκβαίνοντα, Eventus, ap. Polyb. 10, 23, 2 : Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν ἐκβαινόντων ἡ φάλαγξ λαμβάνει, et sim. 2, 27, 5. Et addito nomine 15, 15, 5 : Τὰ περὶ τὰς μάχας ἐκβαίνοντα παράλογα. Τὸ ἐκβὰν et τὸ ἐκβεβηκὸς memorat Pollux 9, 157. || Evado, *To prove*, *To turn out*, Eur. Med. 229 : Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὗμὸς πόσις. Longin. c. 44, 3 : Διόπερ οὐδὲν ὅτι μὴ κόλακες ἐκβαίνομεν μεγαλοφυεῖς. Seager. Eurip. Tro. 1052 : Ὅπως ἂν ἐκβῇ τῶν ἐρωμένων ὁ νοῦς. Plato Reip. 3, p. 414, A : Βασανιζόμενον καὶ ἀκήρατον ἐκβαίνοντα. Nic. Damasc. p. 449, 15 : Ἀνόμοιοι ἐκβεβήκασι. Hemst. Eust. Od. p. 1969, 18 : Ὅτι καταισχύνει τις γένος, ὅτε κατ' ἀρετὴν ἀνόμοιος τοῖς προγόνοις ἐκβαίνει. Et mox : Ὡς γὰρ παῖς ἐκβὰς ἀγαθὸς οὐ καταισχύνει ἀγαθοὺς γονεῖς. || Desino. Appian. Syr. 23 : Ἐπὶ δὲ τὸν Ἀντίοχον ἠπείγετο, πρὶν ἐκβῆναι τῷ ἀδελφῷ τὴν στρατηγίαν, quod 25 extr. dicit : Ὁ χρόνος ἔλῃγε Λιβίῳ τῆς ναυαρχίας.] || Ἐκβῆσαι, act. pro ἐκβιβάσαι, Educere, q. d. Egredi facere. Hom. Od. Ω, 300 : Ἦ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν; Qui autem te eduxerunt e navi, vel, Qui e navi in terram te exposuerunt. [Antiatt. Bekk. p. 85, 8 : Ἐκβῆσαι δέ φασι δεῖν λέγειν καὶ καταβῆσαι, οὐκ ἐκβιβάσαι. Στράττις. Eur. Hel. 1616 : Ἐς δὲ γαῖαν ἐξέβησέ σοι τάδ' ἀγγελοῦντα.] Vide aliud ex. [Il. A, 438] supra in Εἰσβαίνω. [Præsenti Aristoph. in Etym. M. p. 280, 30 : Καταντιβολεῖτον αὐτὸν ὑποπεπτωκότες, ἐκβαίνετον τὸν πατέρα τοῖς ὀρχήμασι. Qui l. forte corruptus. Hemst. Leg. videtur ἐκμαίνετον, ut Eccl. 965 : Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; Duo diversa fragmenta esse vidit Brunckius p. 286. Aor. secundo Eur. Heracl. 805 : Ἐκβὰς τεθρίππων Ἄλλος ἁρμάτων πόδα. Et signif. Demendi, sæpe in Chron. Pasch., velut p. 395, 18 : Γίνονται οζ'. Ἔκβα β' λ', γίνονται ξ' (quod p. 140, 13 dicitur ἔξελε β' λ', γίνονται ξ')· 710, 10 : Γίνονται ψλγ'. Ἔκβα τούτων τὸ ζ' ρδ', ubi ed. Paris. contra codicem ἔκβαλε, sicut eadem 406, 21 : Γίνονται μδ'. Ἔκβα λ', cum cod. vitiose ἔκβαλε λ', tertiumque 375, 16 : Γίνονται μ'. Ἔκβα λ', ambo præbent ἐκβαλών. || Forma Ἐκβάω, Exeo, est in fœdere Laced. c. Argivis Thucyd. 5, 77 : Ἐξ Ἐπιδαύρω ἐκβῶντας, ubi libri pravi ἐκβάντας vel ἐκβαλόντας. V. in Βαίνω vol. 2, p. 45, B. L. Dindorf.]

[Ἐκβάκχευμα, τὸ, Bacchatio. Schol. Pind. Ol. 1, 68. Boiss. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 179, 32 : Πάντες παρεῶντες τὰ ἅρματα καὶ τοὺς σατανικοὺς αὐλοὺς, καὶ τὰς πορνικὰς κωμῳδίας, καὶ τὰ δαιμονιώδη ἐκβακχεύματα. Hase.]

[Ἐκβάκχευσις, εως, ἡ, idem. Eunap. p. 70=40 : Μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως.]

Ἐκβακχεύω, Vehementer bacchor, Debacchor [Gl. Hesych. : Ἐκβακχεύει, ἀσέμνως ἑορτάζει], βακχεύω. Vel transit., In bacchicum furorem impello. [Ἐκβακχεύει, ἐκταράσσει, Hesych. Eur. Tro. 408 : Εἰ μή σ' Ἀπόλλων ἐξεβάκχευσεν φρένας.] Quæ signif. et simplici βακχεύω supra tributa fuit. [Plato Phædr. p. 245, A : Ἐγείρουσα καὶ ἐκβακχεύουσα. Schæf. Alexis ap. Athen. 3,

p. 124, A : Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν, Insanimus in. Philostr. Vit. Soph. 2, 10, 4, p. 588, 26 : Σεβήρου δὲ διαβάλλοντος αὐτὸν, ὡς σοφιστικὰς ὑποθέσεις ἐκβακχεύοντα, Argumentis sophisticis insanientem.] Pass. [med.] Ἐκβακχεύομαι, itidem Bacchor, Debacchor. [Eur. Suppl. 1001 : Προσέβαν δρομὰς ἐξ ἐμῶν οἴκων ἐκβακχευσαμένα. Pass. Eur. Bacch. 1296 : Πᾶσά τ' ἐξεβακχεύθη πόλις. Plato Reip. 8, p. 561, A : Ἀλλ' ἐὰν... μὴ πέρα ἐκβακχευθῇ. Herodian. 5, 8 : Τῶν μάλα δοκούντων σεμνῶν εἰς ὕβριν καὶ παροινίαν ἐκβεβακχευμένων. Tzetz. in Lycophr. p. 35 : Ἡ Μήδεια ὅτι ξένῳ ὄντι τῷ Ἰάσονι ἐφιλιώθη καὶ ἐξεβακχεύθη. Gataker. Aristæn. Ep. 1, 16 : Ἐκβακχευθεῖσα τῷ ἔρωτι. Boiss. Clem. Al. Str. 5, p. 726 : Πίνδαρος οἷον ἐκβακχεύεται· 6, p. 785 : Περιττὴ δὲ μουσικὴ ἀποπτυστέα ἡ κατακλῶσα τὰς ψυχὰς καὶ εἰς ποικιλίαν ἐμβάλλουσα τοτὲ μὲν θρηνώδη ... τοτὲ δὲ ἐκβακχευομένην καὶ μανικήν. Wakef.]

Ἐκβάλλω, Ejicio. [Proprie Hom. Il. Λ, 109 : Ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων. Et aliter Il. Α, 436, Od. Ο, 497 : Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. Herodot. 7, 170 : Σφέας χειμῶνα μέγαν ἐκβαλέειν ἐς τὴν γῆν. Palæph. 13, 5 : Ἐκβληθεὶς δὲ ὁ Ἴκαρος ὑπὸ τῶν κυμάτων, παρὰ τοῦ πατρὸς ἐτάφη. Hedylus Anth. Pal. 5, 161, 4 : Γυμνοὺς ναυηγῶν ἥσσονας ἐξέβαλον (meretrices amicos). Ἐκβάλλειν τὴν ναῦν propria quadam signif. dicit Polyb. 1, 51, 12 : Ὅσοι μὴ.. τὰς ναῦς εἰς τὴν γῆν ἐκβαλόντες ἀπεχώρησαν, Impingentes litori. Et sim. 3, 96, 5, etc.] Expello. Plut. Polit. præc. : Ἡμῶν ἐκβαλόντων, ὑμεῖς ἐδέξασθε. Demosth. [p. 13, 1] : Τοὺς μὲν ἐκβαλὼν, τοὺς δὲ καταστήσας τῶν βασιλέων. [Id. p. 1391, 3 : Τὸν Ἀμαζόνων στρατὸν ἑλθόντ' ἐκράτησαν οὕτως ὥστ' ἔξω Φάσιδος ἐκβαλεῖν. Lycurg. C. Leocr. p. 160, 16 : Τοὺς ἐπιστρατευομένους ἐκ τῆς χώρας ἐξέβαλε. Conf. Thucyd. 2, 68; 4, 71; 6, 5; 8, 47, 84, 108.] Et ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἀρχῆς, Isocr. [p. 54, E. Æsch. Prom. 201 : Ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, et sim. ib. 910. Soph. El. 649 : Καὶ μή με πλούτου τοῦ παρόντος εἴ τινες δόλοισι βουλεύουσιν ἐκβαλεῖν, ἐφῇς. Plato Gorg. p. 472, B : Ἐπιχειρεῖς ἐκβάλλειν με ἐκ τῆς οὐσίας καὶ τοῦ ἀληθοῦς. Thomas M. p. 321 : Ἐξεῖλε τοῦτον αἰτίας κάλλιον λέγειν ἢ ἐξέβαλε. Lex sodalium ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 172, 42 : Εἴ δέ τις μάχας ἢ θορύβους κεινῶν φαίνοιτο, ἐκβαλλέσθω τοῦ ἐράνου.] Sic ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, Expellere patria, Ablegare, In exilium mittere. [Plato Gorg. p. 468, C : Εἴ τις ἀποκτείνει τινὰ ἢ ἐκβάλλει ἐκ πόλεως· et ib. 508, D.] Pro quo et ἐκβάλλειν interdum per se ponitur : ut Dem. [p. 991, 5] : Οὐκ ἔτ' ἐκβαλεῖν κύριος τὸν αὐτόν ἐστι, Finibus patriæ expellere quum non possit, Bud. [Et p. 506, 24; 561, 19. Plato Reip. 8, p. 560, D : Σωφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι· Epist. 7, p. 329, C : Δίωνα ... ἐξέβαλεν ἀτίμως. Improprie Soph. Aj. 808 : Ἔγνωκα γὰρ ... τῆς παλαιᾶς χάριτος ἐκβεβλημένη. Xen. Cyrop. 1, 3, 9 : Ἐκβαλῶ σε ἐκ τῆς τιμῆς· Anabas. 7, 5, 6 : Ἔδεισε μὴ ἐκ τῆς Σεύθου φιλίας ἐκβληθείη. Polyb. 4, 82, 6 : Τὸν Ἄρατον ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς ὑποθέσεως. Euhap. p. 91 Boiss. : Τῶν προσηκόντων λογισμῶν ἐκβαλεῖν.] At ἐκβαλεῖν τέκνον, Eur. Ione [964], non Expellere, sed Exponere Camer. interpr. [Simili quadam ratione cum contemtu dicitur de sepultis, quasi ejectis potius quam humatis. Eur. Hel. 854 : Κακοὺς δ' ὑφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς. De quo l. conf. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 115. Charito 1, 8 : Οὐχ ὅτι με ἀπέκτεινας, ἀλλ' ὅτι με ἔσπευσας ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς οἰκίας. De uxore repudianda Pseudo-Demosth. p. 1366, 11 : Φράστορα δ' ἐκβαλόντα τὴν θυγατέρα· 1373, 10 : Τὴν ἄνθρωπον ἐκβάλλει ἐκ τῆς οἰκίας, etc. Diodor. 12, 18 : Κἂν ἀνὴρ ἐκβάλῃ γυναῖκα, μὴ γαμεῖν ἄλλην νεωτέραν ταύτης τῆς ἐκβληθείσης. Liban. vol. 4, p. 147, 4 : Ἀλλ' ἐρεῖ τις τῶν πολιτῶν, ἔκβαλε τὸ γύναιον, aliique. V. Valck. ad Eran. Phil. p. 160.] Item ἐκβάλλειν, Excutere; ut, Ἐκβαλὼν τὴν θύραν, Dem., Excusso ostio [p. 1158, 15 : Ἐκβ. τὴν θύραν, ἥνπερ καὶ τῇ προτεραίᾳ ἐξέβαλε κακῶς ἐνεστηκυῖαν. Eur. Herc. F. 999 : Σκάπτει, μοχλεύει θύρετρα, κἀκβαλὼν σταθμὰ δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει· Or. 1474 : Δόμων θύρετρα καὶ σταθμοὺς μοχλοῖσιν ἐκβαλόντες· Hec. 1044 : Ἄρασσε, φείδου μηδὲν ἐκβάλλων πύλας. Polyb. 5, 25, 3 : Ἐκβάλλειν τὰς θύρας, et 15, 31, 3.] || Δάκρυ, Eur. Ione [924], Lacrymas profundo. [Conf. Hec. 298, Iph. A. 451, 477, T. 228. Helen. 1336 : Πηγάς τ' ἀμπαύει δροσερὰς λευκῶν ἐκβαλεῖν ὑδάτων· Herc. F. 933 : Ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλὼν, Extrorsum vertens. Ἐκβάλλω ἔπος, λόγον, ῥῆμα, Projicio, Profero, Edo. Pind. Pyth. 2, 148 : Ἀδύνατα δ' ἔπος ἐκβαλεῖν κραταιὸν ἐν ἀγαθοῖς δόλιον ἀστόν. Herodot. 6, 69 : Ὡς ἀνοίῃ τὸ ἔπος ἐκβάλοι τοῦτο. Æsch. Ag. 1663 : Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα· Cho. 47 : Ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν. Eur. Ion. 929 : Σῶν λόγων ὕπο, οὓς ἐκβαλοῦσα ... μετῆλθες· Tro. 1180 : Ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὸν φίλον στόμα, et ead. phrasi Herc. F. 148. Plato Reip. 5, p. 473, E : Τοιοῦτον ἐκβέβληκας ῥῆμά τε καὶ λόγον. Conf. Pollux 5, 147. Et sensu meliore ap. Polyb. 30, 4, 10 : Ἐξέβαλλε (l. ἐξέβαλε) γὰρ ἔγγραπτον μετὰ ταῦτα ποιήσας τὴν σύνταξιν τῆς δικαιολογίας, Publicavit. 29, 7, 5 : Ἡ δὲ σύγκλητος ... ἀπόκρισιν ἐξέβαλεν· 30, 7, 6 : Λόγον ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτον ἐξέβαλον· 32, 6, 7 : Πραγματικὰς ἀποφάσεις ἐξέβαλε· 30, 5, 12; 17, 6, δόγμα ἐκβαλεῖν, de senatu Romano. || Excutio. Xen. Comm. 3, 12, 7 : Λήθη καὶ ἀθυμία καὶ δυσκολία καὶ μανία πολλάκις πολλοῖς ... εἰς τὴν διάνοιαν ἐμπίπτουσιν οὕτως ὥστε καὶ τὰς ἐπιστήμας ἐκβάλλειν. Theocr. 22, 210 : Χερῶν δέ οἱ ἔκβαλε τυκτὰν μάρμαρον. || Abjicio. Eur. Andr. 629 : Ἐκβαλὼν ξίφος φίλημ' ἐδέξω. Aristoph. Lys. 156 : Ὁ γῶν Μενέλαος τᾶς Ἑλένας τὰ μᾶλά πο γυμνὰς (leg. γυμνᾶς) παρενιδὼν ἐξέβαλ', οἰῶ, τὸ ξίφος. Theocr. 22, 198 : Ὁ δὲ πλαγεὶς ξίφος ἔκβαλεν. Xenoph. Anab. 2, 1, 6 : Τοῖς οἰστοῖς, οὓς ἠνάγκαζον οἱ Ἕλληνες ἐκβάλλειν τοὺς αὐτομολοῦντας. || Perdo. Soph. Aj. 965 : Τἀγαθὸν χεροῖν ἔχοντες οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ. Aristoph. Eccl. 751 : Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἱδρῶτα καὶ φειδωλίαν οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ· Eq. 404 : Εἴθε φαύλως, ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν· Thesmoph. 3 : Πρὶν τὸν σπλῆνα κομιδῇ μ' ἐκβαλεῖν. || Projicio, Prosterno, Everto, Aboleo. Euripid. fr. Erechth. ap. Lycurg. Adv. Leocr. p. 161, v. 45 : Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ. Sophocl. OEd. T. 849 : Ἀλλ' ὡς φανέν γε τοὔπος ὧδ' ἐπίστασο, κοὐκ ἔστιν αὐτῷ τοῦτό γ' ἐκβαλεῖν πάλιν, quod schol. interpr. ἀποκρύπτεσθαι ἢ ἀποστρέψαι, gl. autem Brunckii male μεταβαλεῖν. Polyb. 11, 10, 6 : Πολλάκις λόγους μακροὺς ... δι' ὀλίγων ῥημάτων ἐξέβαλε· 29, 9, 5 : Οἱ περὶ τὸν Καλλικράτην ἐξέβαλον τὸ διαβούλιον, Decretum everterunt.] || Ἐκβάλλειν peculiari signif. dicuntur et mulieres, quæ abortum faciunt, pro Partum ejicere, s. Fœtum abigere aut expellere. Quod Ulpian. quoque dixit Ejicere, sub. itidem accus. Theophr. [H. Pl. 9, 18, 8] : Ἡ δὲ θηλυπτερὶς, γυναικὶ ἐὰν δοθῇ, ἐὰν μὲν ἐγκύμονι, ἐκβάλλειν φασίν. Interdum additur accus., ut Plut. [Poplic. c. 21] : Πᾶσαι γὰρ αἱ τότε γυναῖκες ἐξέβαλον ἀνάπηρα. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 611, 44 : Διαφθείρει καὶ ἐκβάλλει· De sterilib. p. 686, 27 : Ἢν δὲ γυνὴ ἐκτιτρώσκῃ ἀέκουσα καὶ μὴ θέλῃ ἐκβάλλειν· Epid. 4, p. 1131, H : Ἐξέβαλε θῆλυ. Diogen. L. 2, 102 : Ἡ γὰρ τῶν Ἀθηναίων πόλις, οὐ δυναμένη με φέρειν, ὥσπερ ἡ Σεμέλη τὸν Δία ἐξέβαλε. Et de medicamento quo partus ejicitur, Hipp. De morb. mul. 1, p. 827, 19 : Ἐκβόλιον, ὃ τὸ παιδίον βλητὸν γενόμενον ἐκβάλλει· ibidemque 21 et 26 et 29. Antyll. in Matth. Med. p. 122, 9 : Ἔμβρυα εὐσύστατα ἐκβάλλει· ib. 11 : Ἐκβάλλει δὲ καὶ δεύτερα, et ib. 331, 8. || Pario. Antonin. Lib. c. 34, p. 230 : Τὸ βρέφος μὲν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς γαστρός. Schol. Callim. Dian. 232 : Ἥτις (Nemesis) ἔτεκεν ᾠὸν, ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην, Exclusit vel Peperit, non Abortum fecit. Vita Theophanis fol. e recto, A : Τῆς μητρώας νηδύος ἐκβάλλεται. Geopon. 14, 18, 3 : Τριετεῖς δὲ αἱ θήλειαι γενόμεναι τίκτουσιν· αἱ δὲ νεώτεραι ἢ οὐκ ἐκβάλλουσιν ἢ οὐκ ἐκτρέφουσι τὰ νεόττια. || Luxo. Ἐὰν ἵππου ὦμος ἐκβληθῇ, et ἐκβεβλημένος ὦμος, Hippiatr. p. 87. (Hippocr. De artic. p. 830, E : Ἢν δὲ ἄρα ἐμβεβλημένῳ σπασμὸς ἐπιγένηται, ἐμβάλλειν τὸ ἄρθρον δεῖ ταχὺ, Foes. reponit ἐκβάλλειν. Sic ib. p. 837, A : Οὐ γινώσκοντες ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸ μᾶλλον ἢ ἐνέβαλον. Hesych. v. Παλίνωρον, Suid. v. Ἐξεκόκκισε.) Conf. Lucian. Ver. hist. 1, 41 : Πολλαὶ μὲν οὖν (naves) ἀντίπρῳροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. Hemst. Referendus ad signif. Loco movendi, Dejiciendi, etiam Aristoph. Thesm. 401, ab eod. cit. : Κἂν ἐκβάλῃ σκεῦός τι, κατὰ τὴν οἰκίαν πλανωμένη, ἀνὴρ ἐρωτᾷ, τῷ κατέαγεν ἡ χύτρα; || Exsero. Eur. Or. 527 : Ὅτ' ἐξέβαλλε μαστὸν ἱκετεύουσά σε. Conf. Ἐκβολή.] ||

Rejicio, Repudio. Plato De rep. 2, [p. 377, C]: Ὧν δὲ νῦν λέγουσι μύθων τοὺς πολλοὺς ἐκβλητέον. [Aristoph. Nub. 1477: Ὡς ἐμαινόμην ἄρα, ὅτ' ἐξέβαλλον τοὺς θεοὺς διὰ Σωκράτη. De poetis explosis Aristoph. Eq. 525: Ἐξεβλήθη πρεσβύτης ὢν (Magnes), ὅτι τοῦ σκώπτειν ἀπελείφθη. Demosth. p. 542, 21: Ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν διαιτητήν· 1264, 22: Τὸν γοῦν τῆς Βραυρωνόθεν ἱερείας πατέρα ... ἐξέβαλεν ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου. De histrionibus Demosth. p. 449, 19: Ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων. Axiochi p. 368, D: Τίς γὰρ ἂν εὐδαιμονήσειε πρὸς ὄχλον ζῶν, εἰ ποππυσθείη καὶ κροτηθείη δήμου παίγνιον ἐκβαλλόμενον, συριττόμενον; Lucian. Nigr. c. 8: Ὑποκριτὰς τῶν συριττομένων λέγω τούτων καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων· quanquam id proprie potius capiendum de exactis e theatro. Gl.: Ἐκβάλοι, Rejecerit. Ἐκβάλλεσθαι, Refutari. Ἐξεβλήθη, Repulsus est. Ἐκβληθείσης, Explosa (sic). Ἐκβεβλημένος, Explosus. Improprie sic Eur. Bacch. 1008: Τὰ δ' ἔξω νόμιμα δίκας ἐκβαλόντα. Soph. OEd. C. 631: Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε, et ib. 636, sed utrobique alludens ad expulsionem OEdipi. Plat. Criton. p. 46, B: Τοὺς δὲ λόγους οὓς ἐν τῷ ἔμπροσθεν ἔλεγον, οὐ δύναμαι νῦν ἐκβαλεῖν. Polyb. 1, 14, 4: Ἐν μὲν οὖν τῷ λοιπῷ βίῳ τὴν τοιαύτην ἐπιείκειαν ἴσως οὐκ ἄν τις ἐκβάλοι· 6, 56, 12: Διόπερ οἱ παλαιοὶ δοκοῦσί μοι τὰς περὶ θεῶν ἐννοίας καὶ τὰς ὑπὲρ τῶν ἐν Ἅδου διαλήψεις οὐκ εἰκῇ εἰς τὰ πλήθη παρεισαγαγεῖν, πολὺ δὲ μᾶλλον οἱ νῦν εἰκῇ καὶ ἀλόγως ἐκβάλλειν αὐτά. Xenoph. Eph. p. 2: Ἐρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζε εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντῃ ἐξέβαλε, Nullo loco habebat. Ubi v. Hemst. || Polyb. 1, 68, 10: Καθόλου δὲ ἀεί τε καινὸν προσεξεύρισκον, εἰς ἀδύνατον ἐκβάλλοντες τὴν διάλυσιν, Reisk. interpr. Differentes, alii ut supra Rejicientes.] || At ἐκβάλλειν in Ev. Lucæ redditur Proferre, 20, 35: Ἐκβαλὼν δύο δηνάρια. Vide Βαλλάντιον. [Πεδία ἐκβάλλουσι στάχυν, Eurip. Bacch. 749. Ἐκβάλλειν ὀδόντας, i. q. ἐκφύειν, Hesych. in Κατηρτυκώς: Κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, ὅταν ἐκβάλῃ πάντας τοὺς ὀδόντας. Ita βάλλειν etiam poni solet: ὁ μηδέπω βεβληκὼς ὀδόντας, Suid. in Ἀβολήτωρ: ubi male vertitur; nec Kusterus in notis sibi cavit Hesychii locum Latine interpretans. Comic. ap. Eustath. ad Od. A, p. 1404, 62. Id. ib. 1405, 19: Ὁ ἄβολος ἵππος, ὁ μηδέπω, φασὶν, ἐκβεβληκὼς πῶλος τὸν γνώμονα ὀδόντα. (Solon qui dicitur ap. Philon. vol. 1, p. 25, 24, s. Clem. Al. Str. 6, p. 814: Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἔπτ' ἔτεσιν. Aristot. H. A. 6, 22, p. 576, 13 (qui l. exprimitur in citato Geop.): Ἤδη δέ τις τὸ πρῶτον εὐθὺς ἅμα πάντας (dentes) ἐξέβαλε, καὶ ἄλλος ἅμα τοῖς τελευταίους ἅπαντας. Geopon. 16, 1, 13: Τὸν δὲ χρόνον καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν ἵππων... γνωσόμεθα ἀπὸ τῆς τῶν ὀδόντων ἐκβολῆς. Α' μὲν γὰρ μηνῶν γενόμενος ὁ πῶλος πρωτοβολεῖ, τῶν ἐμπροσθίων ὀδόντων, οὓς καλοῦμεν τομεῖς, τοὺς μέσους δύο κάτωθεν καὶ ἄνωθεν ὁμοίως τοὺς δύο ἀποβάλλων. Ἀρχόμενος δὲ τοῦ τετάρτου ἔτους ἐκβάλλει πάλιν ἄλλους δύο ... Τελειώσας δὲ τὰ δ' ἔτη, καὶ τοῦ ε' ἐπιλαβόμενος τοὺς λοιποὺς ἐκβάλλει. Quæ Varro 2, 2, 7 vertit: « Equus triginta mensium primum dentes medios dicitur *amittere* ... Incipientes quartum agere annum itidem *ejiciunt* et totidem proximos eorum quos amiserunt. Quinto anno incipiente item eodem modo *amittere* binos », eodemque modo Pallad. 4, 13, 9, Colum. 6, 29, 4, ut certum sit ἐκβάλλειν in his verti debere Ejicere, perinde ut supra (vol. 2, p. 87, C) dictum est βάλλειν ὀδόντας esse Abjicere. Sic Eur. Cycl. 644: Καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι τυπτόμενος. L. D.) Pari modo προβάλλειν Luc. Ev. 21, 30. Hemst. In Chron. Pasch. p. 731, 13: Ὡς ὅτι μέγαν χειμῶνα εὗρον εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ζᾶρα, καὶ ὅτι ἐξέβαλον ἐκ τῶν καστελλίων Πέρσας καὶ ἄλογα, καὶ οὕτω κόπτουσι τοὺς (sic) χιόνας, dicitur fere ut ap. Eust. Il. p. 1302, 9: Ἰδοὺ γὰρ αὐτὸς μὲν, ἵνα μὴ στρατεύσηται, ἀλλ' ἀπολαύοι τοῦ οἰκαδε πλούτου, δῶρον ἐξαίρετον τὴν Ἀΐθην δίδωσι, κακοῦ τούτου, οἶμαι, κατάρξας ἐκεῖνος, τῆς τῶν, ὡς ἂν φορολόγος τις εἴποι ἀνὴρ, ἀλόγων ἐκβολῆς, de conferendis equis vel jumentis, nisi quod in Chron. dicitur de iis ipsis, quibus conferrentur. Jo. Malal. p. 475, 22: Ἔσπευδε γὰρ τὸ πλῆθος φορεσίαν βασιλικὴν ἐκβάλαι αὐτῷ ἐκ τοῦ παλατίου, Efferre, Suppeditare. || Deduco, Educo. Jo. Malal. p. 332, 3: Καὶ ἀπεδέξατο αὐτοὺς, μὴ φονεύσας αὐτοὺς, ἀλλὰ δοὺς λόγον αὐτοῖς, ἵνα ἐκβάλωσι τὸν στρατὸν ἐκ τῆς ἐρήμου χώρας. Schol. Aristoph. Av. 662: Ἐκβίβασον δὲ, ἔκβαλον, ἐξάγαγε. Similiter ap. eund. ad Av. 252: Ἐν αἷς (diebus) τίκτουσα (halcyon) ἐκβάλλει τοὺς νεοττοὺς, Excludit. || Excipio. Schol. Apoll. Rh. 4, 1677: Ἐκβεβλήσθω τὸ τιμή (ut quod solum acuitur in ultima inter nomina in μη). L. D.] || Exeo, Erumpo: unde ἐκβολαὶ ποταμῶν, Ostia fluviorum, q. d. Exitus. Plato Phæd. [p. 113, A]: Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. Pro eod. ἐκπίπτειν dicit. Sic Polyb. [3, 47, 2; 4, 39, 2; 16, 17, 5] ἐκβάλλειν et ἐκβολή. Dicitur autem pro eod. εἰσβάλλειν ποταμὸς et ἐκβάλλειν, Ingredi et Egredi, s. Exire, i. e. Influere et Effluere: sed diverso respectu: ἐκβάλλειν sc., quatenus ex uno loco exit, antequam alium ingrediatur: εἰσβάλλειν autem, quatenus ex uno egressus, alium ingreditur: quorum utrumque in στομάτων etiam et ostiorum signif. consideramus. Sed ἐκβάλλειν Hom. dixit, at posteri ejus εἰσβάλλειν potius et εἰσβολάς. [Immo contra non Hom., sed recentiores Homero ἐκβ., ut animadvertit Eust. Il. p. 880, 57. De homine Eur. El. 96: Ἵν' ἐκβάλω ποδὶ ἄλλην ἐπ' αἶαν, ubi est var. ἐμβάλω. || De plantis germinantibus et prorumpentibus, Exc. Phryn. Bekk. An. p. 38, 17: Ἐξορμενίζειν, τὸ ἐξανθεῖν, ὅπερ οἱ πολλοὶ ἐκβάλλειν λέγουσιν. Similiter, sed transitive Hippocr. De nat. infantis p. 242, 32: Οὐ δύναται τὸν καρπὸν ἐκβάλλειν (planta). Theophr. C. Pl. 3, 2, 7: Ἐκβεβηκυίας ἤδη καὶ κυούσης τῆς ῥίζης, Schneid. conj. ἐκβεβληκυίας. || De terra extensa et patente schol. Apoll. Rh. 4, 71: Διὸ καὶ ἤπειρος λέγεται καταχρηστικῶς πᾶσα γῆ· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, In immensum protensa. || Ἐκβάλλομαι, Ejiciendum curo. Demosth. p. 926, 17: Πλὴν ἐκβολῆς ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται. De equis e navibus exponendis in terra Herodot. 6, 101: Κατασχόντες δὲ ταῦτα τὰ χωρία αὐτίκα ἵππους τε ἐξεβάλοντο καὶ παρεσκευάζοντο ὡς προσοισόμενοι τοῖσι ἐχθροῖσι. Confusum c. ἐκλαμβάνω Soph. Phil. 1429. C. ἐμβάλλω Diodori 2, 48, Polyb. 1, 58, 8. C. ἐσβάλλω schol. Apoll. Rh. 4, 71. C. ἐκκαλεῖν Aristoph. Vesp. 271.]

Ἐκβαρβαρόω, idem [quod βαρβαρόω, Barbarum facio], sed usitatius. Isocr. Evag. [p. 192, E]: Τὴν πόλιν ἐξεβαρβάρωσε. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, ibid. [p. 198, C], Effectus barbarus, Qui barbaros mores induit. [Plato Epist. 8, p. 353, A: Ὅτε κίνδυνος ἐγένετο ἔσχατος Σικελίᾳ τῇ τῶν Ἑλλήνων ὑπὸ Καρχηδονίων ἀνάστατον ὅλην ἐκβαρβαρωθεῖσαν γενέσθαι. Schæfer. Aristot. ap. Athen. 14, p. 632, A: Οἷς συνέβη τὰ μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἕλλησιν οὖσιν ἐκβεβαρβαρῶσθαι. Polyb. 3, 58, 8: Διὰ τὸ τοὺς μὲν ἐκβεβαρβαρῶσθαι, τοὺς δ' ἐρήμους εἶναι τόπους· 11, 34, 5: Ἐκβαρβαρωθήσεσθαι τὴν χώραν.]

[Ἐκβαρβάρωσις, εως, ἡ, Barbariæ introductio. Plut Timol. c. 17: Ὥστε πάντας οἴεσθαι τὴν πάλαι λεγομένην καὶ προσδοκωμένην ἐκβαρβάρωσιν ἥκειν ἐπὶ τὴν Σικελίαν.]

[Ἐκβασανίζω, ίσω s. ιῶ, Examino. Joseph. Ant. Jud. 15, 8, 4: Ἐκβασανισθεῖσαι γυναῖκές τινες ὡμολόγησαν. Philostr. V. Apoll. 2, 30, p. 83, 18: Μεγάλων γὰρ δὴ ἀξιουμένης φιλοσοφίας ἐνταῦθα, ... ἀνάγκη πᾶσα ἐκβασανίζεσθαί τε τοὺς ἐπ' αὐτὴν ἰόντας ἐλέγχοις τε ὑποβεβλῆσθαι μυρίοις.]

[Ἐκβασιλίζομαι, Regios mores assumo. Hesych. inter Ἐκβολὴ et Ἐκβόσκεται: Ἐκβολίζεται, εἰς βασιλέως ἔθη τρέπεται. Probabiliter Scaliger Ἐκβασιλίζεται.]

Ἐκβάσιος Apollo, q. d. Egressivus, consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, Apoll. Rh. 1, [966], sicut vicissim Ἐμβάσιος in litore consecratus, quum navem conscensuri essent. [V. Ἐκβατήριος.]

Ἔκβασις, εως, ἡ, Egressus. Hom. Od. E, 410: Ἔκβασις οὔπη φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε. [Æsch. Suppl. 771: Οὕτω γένοιτ' ἂν οὐδ' ἂν ἔκβασις στρατοῦ καλὴ πρὶν ὁρμῷ ναῦν θρασυνθῆναι. Eur. Med. 279: Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσί πάντα δὴ κάλων, κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις. Polyb. 3, 14, 6: Τὸ μὲν πλεῖστον αὐτῶν μέρος διεφθάρη περὶ τὰς ἐκβάσεις· 4, 64, 5: Κακοποιήσειν πολλὰ τοὺς Μακεδόνας περὶ τὴν ἔκβασιν. Et alibi. Antiatt. Bekk. p. 12, 31: Ἀποβάθρα, ἡ τῆς νεῶς ἔκβασις, δι' ἧς εἴσιμέν τε καὶ ἔξιμεν. Conf. Xenoph. An. 4, 3, 20 et 21, qui ib. 1, 20: Βλέψον πρὸς τὰ ὄρη καὶ ἴδε ὡς ἄβατα πάντα ἐστί· μία δὲ αὕτη ὁδὸς ἣν ὁρᾷς ὀρθία,

καὶ ἐπὶ ταύτῃ ἀνθρώπων ὁρᾶν ἔξεστί σοι ὄχλον τοσοῦτον, οἳ κατειληφότες φυλάττουσι τὴν ἔκβασιν, et 2, 1, 2 : Τὴν φανερὸν ἔκβασιν, usurpavit de exitu ex saltibus et angustiis.] || Exitus, Eventus, Arcop. [Mauric. Strateg. p. 124 : Μέχρις ἐκβάσεως τοῦ πολέμου, Ad finem pugnæ. Conf. p. 141. De exitu litis dictum e Basilicis citat Ducang.] Evasio, Apoll. Rh. 2, [1050] : Οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς Τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν, Ad vadendum. || Ἔκβασις e Serv. [ad Virg. G. 2, 209] affertur pro Figura, quæ Lat. Excursus dicitur. At Quintil. 5 ἐκβάσεις aliter accipit, quem vide. [Quinct. libri cit. 10, 85 : « Quidam hæc quæ vel ex causis vel ex efficientibus diximus, alieno nomine vocant ἐκβάσεις, id est Exitus ». Schol. Monac. ad Demosth. p. 572, 9 : Ἀπὸ τοῦ ὁμοίου. Ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως ἀσθενές. Schol. Luciani Timon. c. 3 : Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει. Ernest. Lex. techn. p. 97 : « Apsines Art. rhet. p. 682 προοίμιον statuit ex his quatuor rebus duci posse, κατὰ περίστασιν, κατὰ τὴν ἔκβασιν, κατὰ τὰς ποιότητας τῶν προσώπων ἢ κατὰ τρόπους ». Hesych. : Ἔκβ., πέρας τινὸς ὑποθέσεως ἢ ἐκβλάστησις. Plutarch. Mor. p. 62, B : Ὅθεν, εἰ μὴ λανθάνωμεν (l. λανθάνομεν) ἑαυτοὺς ἐπιθυμοῦντες, ἀναισχυντοῦντες, ἀποδειλιῶντες, οὐ λήσεται ἡμᾶς ὁ κόλαξ. Ἔστι γὰρ ὁ συνηγορῶν ἀεὶ τούτοις τοῖς πάθεσι καὶ περὶ τὰς τούτων ἐκβάσεις παρρησιαζόμενος, quod Transgressiones interpretatus erat Xyl., ex aliorum librorum scriptura ἐμβάσεις Wyttenb. scrib. conj. ἐνστάσεις, ut adulator dicatur assentari indulgenti, obloqui resistenti cupiditatibus.]

[Ἔκβασος, ὁ, Ecbasus, f. Argi, ap. Steph. Byz. in Παρρασία. L. Dind.]

[Ἐκβαστάζω, Eveho, Exporto, Gl. Theod. Prodr. Ep. p. 25. Bast.]

[Ἐκβάτανα, ων, τὰ, Ecbatana, Mediæ caput. Steph. B. : Ἐκβάτανα, ἡ μεγάλη μερὶς (l. μητρόπολις cum Holst.) τῆς Μηδίας. V. Aristoph. Ach. 64, etc., Xen. Cyrop. 8, 6, 22, Anab. 2, 4, 25; 3, 5, 15, Polyb. 10, 27, 3, Diodor. 2, 13, etc. Hesych. || Urbs Syriæ. Steph. B. : Ἔστι καὶ Συρίας πόλις. Utramque urbem Ἀγβάτανα Herodotus vocat, Medicam 1, 98, 110, 153; 3, 92, Syriam 3, 62, 64. Quibus ll. omnibus libri nonnulli Ἐκβ., sicut apud Ctesiam Photius cod. 72, p. 36, 11, 17, exhibet Ἐκβ., tametsi Ctesiam semper scripsisse Ἀγβάτανα diserte testatur Steph. B. in Ἀγβ., ubi et alios citat utriusque orthographiæ auctores. Probabilis igitur conjectura est ead. forma Ἀγβ. constanter usum esse Æschylum in Persis, quanquam ejus in libris nonnisi levia quædam vestigia exstant vv. 16, 535, 961. || Gent. Ἐκβατανηνὸς, sec. eund. Steph., qui confert Ταβηνός. Tamen cod. Vratisl. Ἐκατανεὺς (Ἐκβατανεὺς), quod non de nihilo esse ostendit idem Steph., in Ἀγβάτανα tradens gentilis formam Persicam esse Ἀγβατανηνὸς, Græcam Ἀγβατεύς (Ἀγβατανεὺς recte Holsten.). L. Dind.]

[Ἐκβατήριος, α, ον, Qui ad exitum pertinet. Philostr. V. Soph. 1, 12, p. 562, 4 : Θύσας ἐκβατήρια τῆς νόσου, Sacra faciens pro liberatione a morbo. Himer. Ecl. 13, 38 : Οἱ δέ μου λόγοι καὶ προλαβεῖν μικροῦ τὸ μέλλον ὠδίνουσι καὶ τοῖς ἐκβατηρίοις μέλεσι τὴν ᾠδὴν τὴν ἐπιβατήριον συνάψαι σπεύδουσιν, quod de carminibus propempticis, quæ exituris dicerentur, capiendum animadvertit Wernsdorf. Conf. Piers. ad Mœr. p. 223. Hesychius : Ἐκβακτηρίας, Ἄρτεμις ἐν Σίφνῳ. Quæ conferenda Apollini ἐκβασίῳ de quo supra, ut recte Ἐκβατηριὰς (vel fort. ἐκβατηρία) correxerit Bachm. ad Lycophr. v. 516, ubi idem vitium est in libris nonnullis. Dicit autem Lyc. : Μηδὲ πτερωτὰς ὁπλίσαντες ὀλκάδας πρύμνης ἀπ' ἄκρης γυμνὸν αἰψηρὸν πόδα εἰς Βεβρύκων ῥίψειαν ἐκβατηρίαν, quod schol. int. αἰγιαλὸν, ἔκβασιν, ἔξοδον, Litus, Exscensionem.]

[Ἐκβατικῶς, Cum eventu, Effective. Olympiod. Cat. in Job. p. 153, 19 : Εὐκτικῶς μὲν λεγόμενα, ὁριστικῶς δὲ καὶ ἀποτελεσματικῶς, εἰτοῦν ἐκβ. νοούμενα. Hase.]

[Ἐκβάω. V. Ἐκβαίνω.]

Ἐκβεβαιόω, pro eod. [ἐμβεβαιόω, Constabilio, Confirmo, quod ex Plut. Lyc. c. 22 : Τρεψάμενοι δὲ καὶ νικήσαντες ἐδίωκον, ὅσον ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων, ubi nunc item ἐκβ., attulerat HSt.], in VV. LL., si mendo caret. [Heliodor. 9, p. 444=381 : Τοῦτο καὶ τῆς προσηγορίας ἐκβεβαιουμένης. Plut. Ages. c. 19 : Ὡς δ' ἔπεμψαν οἱ πολέμιοι νεκρῶν ἀναίρεσιν αἰτοῦντες, ἐσπείσατο, καὶ τὴν νίκην οὕτως ἐκβεβαιωσάμενος εἰς Δελφοὺς ἀπεκομίσθη· Pomp. c. 19 : Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρετάξαντο μὲν ἀμφότεροι πάλιν, ἐκβεβαιούμενοι τὸ νίκημα· 41 : Ἐκβεβαιώσασθαι βουλόμενος αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ὁ Πομπήιος ἐστράτευσεν ἐπὶ τὴν Πέτραν· Alex. c. 36 : Δίνων δέ φησι καὶ ὕδωρ ἀπό τε τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Ἴστρου μετὰ τῶν ἄλλων μεταπεμπομένους εἰς τὴν γάζαν ἀποτίθεσθαι τοὺς βασιλεῖς, οἷον ἐκβεβαιουμένους τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς καὶ τὸ κυριεύειν ἁπάντων· Galb. c. 15 : Καὶ τότε παρόντος ἐκβεβαιώσασθαι τὴν στρατείαν· Mor. p. 283 : Χρωμένων ἀνεπιφθόνως τῇ τιμῇ καὶ τὸ ἐξεῖναι μόνον ἐκβεβαιουμένων· 492, B : Καθάπερ ἐκβεβαιουμένη τὴν προτέραν ἀναγόρευσιν. Cum ἐπιβεβαιοῦνται confunditur Agid. c. 2, cum διαβ. Diodor. 20, 68.]

[Ἐκβεβαίωσις, εως, ἡ, Confirmatio. Plut. Mor. p. 85, C : Τὸ μηκέτι ταράττεσθαι σφόδρα μηδ' ἐρυθριᾶν... ἔχει τινα τοῦ συνειδότος ἐκβεβαίωσιν.]

[Ἐκβήσσω s.] Ἐκβήττω, Bud. ap. Galen. interpr. Extussio. [Hippocr. Prorrh. 2, p. 91, E : Ὅταν ξυνεστραμμένον τι καὶ μικρὴν (f. μιαρήν. L. D.) ὀδμὴν ἔχον ἐκβήσσωσι· De morb. 2, p. 475, 11 : Ἐκβήσσεται χλωρά· 37 : Ἢν ξηρανθῇ ὁ πλεύμων καὶ ἐκβήξῃ, ὑγιάζεται· Epid. 2, p. 1012, E : Νικόστρατος οὐκ ἐξέβησσεν. Angl. Tzetz. Hist. 6, 126 : Τρίβων κεφαλὴν καὶ συνεχῶς ἐκβήττων. L. D. Aristot. H. A. 1, 16, p. 495, 19 : Πόνον παρέχει (arteria aspera), ἕως ἂν ἐκβήξῃ τὸ κατελθόν. Hase.]

Ἐκβιάζω, Vi exturbo, Vi compello ex uno loco s. statu in alium. Plut. Symp. 4, [p. 662, A] : Αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι, Exturbant nos et dejiciunt a recta via ad sanitatem. [Arrian. Diss. 1, 18, 21 : Οὗτος ἐξεβίασε τὸν πρῶτον κλῆρον, ubi al. ἐξεβίβασε.] Idem, Ἐκβιασθέντες ὑπὸ τοῦ πάθους. Pass. [med.] in act. tamen signif. capitur pro Vi adigo, Per vim compello. [Diog. L. 6, 21 : Τοῦ δὲ διωθουμένου διὰ τὸ μηδένα προσίεσθαι, ἐξεβιάζετο τῇ προσεδρείᾳ. Hemst. Polyb. 18, 6, 4 : Ἐκβιασάμενοι ταῖς ἑαυτῶν ἀρεταῖς φεύγειν ἠναγκάσατε. Aret. Acut. morb. causs. 2, 11, p. 24=28 : Ἢν ἐκβιάσηται (ἡ ὑστέρα) τὰ σπλάγχνα. Κῦμα ἐκβιαζόμενον memorat Pollux 1, 109.] Herodian. 3, [4, 11] : Ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς οἱ Ἰλλυρικοὶ, Imminentibus a tergo Illyricianis, ut Polit. vertit. Idem [2, 2, 10] : Ἵν' αὐτοὺς ἐκβιάσοιντο ὑπακοῦσαι, Itaque velut ad obsequium impulsuri. Sic Plut. [Mor. p. 584, E] : Εἰ γὰρ διψᾷν [δίψαν] ἐκβιάζεται καὶ πεινᾷν [πεῖναν] ἢ πρὸς τροφὴν καὶ ποτὸν ἀντίβασις τοῦ λογισμοῦ. Etiam Exprimo, Extorqueo, Bud. [Gl. : Ἐκβιάζομαι, Extorqueo, Enitor. Ἐκβιαζόμενος, Eliciens. Ἐξεβιάσατο, Elicuit. Ἐκβιάσηται, Elicuerit. Ἐκβιασθείη, Elicutum sit. Soph. Phil. 1129 : Ὦ τόξον φίλον, ὦ φίλων χειρῶν ἐκβεβιασμένον, De manibus extortum. Polyb. 1, 28, 6 : Ἐκβιασθέντες οἱ περὶ τὸν Ἀμίλκαν εἰς φυγὴν ὥρμησαν· 11, 15, 2 : Ἐπεὶ δ' ἑώρα τούτους ἐκβιαζομένους. Ap. Photium cod. 138, p. 97, 42 : Συνθήκη ἐκβεβιασμένη, Compositio contorta, violenta. || Forma Ἐκβιάομαι utitur Hippocr. De arte p. 7, 52 : Ὁδοῖσί τε προσάντεσι καὶ δρόμοις ἐκβιᾶται κατηγορέειν, Prodere cogit. Ἐξεβιάσθη pro ἐξεβράσθη var. script. Diodori 20, 76. Ἐκβιάσαντες et ἐκβιβάσαντες confusa Thucyd. 5, 98. L. D. Part. perf. pass. Nimis expressus, Elaboratus. Plut. Timol. 36 : Τὰ Διονυσίου ζωγραφήματα τῶν Κολοφωνίων, ἰσχὺν ἔχοντα καὶ τόνον, ἐκβεβιασμένοις καὶ καταπόνοις ἔοικε· conf. Müller *Handb. der Archæol.* § 135, 1. Hase.]

[Ἐκβιαστὴς, ὁ, Extortor, Exactor. Georg. Pis. C. Sev. 652 : Ἄμφω γὰρ ὄντες ἐκβιασταὶ τῆς δίκης. Zonar. p. 450 : Γραμματοεισαγωγεῖς, ἐκβιαστὰς, Literarum publicarum promulgatores, exactores. Quod infra ἐκβιβαστής. Angl. Climac. p. 35, 12 : Ὁ τῆς ἀγάπης νόμος καὶ πρὸς τὰ ὑπὲρ δύναμιν ἐκβιαστὴς, Etiam ad ea tentanda urget quæ vires excedunt. Hase.]

Ἐκβιβάζω, E navi [immo e loco quovis] educo et emitto, Exire facio : sic dicitur ut ἀποβιβάζω : utroque enim pro eod. utitur Xen. Hell. 1, [6, 14; 2, 4] Bud. Plato Gorgia [p. 511, E] : Εἰδὼς, ὅτι οὐδὲν βελτίους αὐτοὺς ἐξεβίβασεν ἢ οἷοι ἐνέβησαν. Sic Diod. S. :

Ἐκβιβάσας τοὺς στρατιώτας, Navi educens. [Ἐμβιβάσας nunc in loco Diodori 13, 77. Thucyd. 7, 39 : Ἐκβιβάσαντας τοὺς ναύτας· conf. 8, 41. Id. 6, 64 : Εἰ ἐκ τῶν νεῶν πρὸς παρεσκευασμένους ἐκβιβάζοιεν. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 24 : Καὶ οὐ πρότερον ἐξεβίβασεν ἐκ τῶν νεῶν. Et simpl., omisso similiter accusativo, 1, 6, 20 : Ἐς δὲ τὴν ἑσπέραν, ἐπεὶ σκότος εἴη, ἐξεβίβαζεν. Tum 5, 1, 7 : Ἐκβιβάσας δ' εὐθὺς ἐδείπνιζε τοὺς στρατιώτας. Aliter Hipparch. 1, 18 : Ἐκβιβάζοντας τῶν ὁδῶν (equos). Herodot. 7, 130 : Τὸν ποταμὸν ... χώματι ἐκ τοῦ αὐλῶνος ἐκβιβάσαντα. Arist. Av. 662 : Ἐκβίβασον ἐκ τοῦ βουτόμου τοὐρνίθιον, ἐκβίβασον αὐτοῦ... αὐτήν. Figurate Thuc. 5, 98 : Τῶν δικαίων λόγων ἡμᾶς ἐκβιβάσαντες. Magis Atticum, certe exquisitius judicasse gramm. quosdam ἐκβῆσαι quam ἐκβιβάσαι intelligitur e l. Antiatt. in ἐκβῆσαι sub Ἐκβαίνω citato. Polyb. 27, 6, 8 : Θέλοντος αὐτοῦ ἐκείνους κατὰ πάντα τρόπον ἐκβιβάζειν εἰς τὸν πόλεμον. Ἐμβιβ. conj. Reisk. Confusum cum ἐκβιάζω et ἐμβιβάζω v. in illis.] || Ἐκβιβάζειν vero τὸ πρόσταγμα, idem Bud. in Pand. exp. Exequi [Gl. : Ἐκβιβάζω, Exequor, Efficio, Apparo. Hesychius : Ἐκβιβάζει, ἀνύει, δοκιμάζει] : paulo ante vero annotarat ex iisd. Pand. : Ὁ μετὰ τὴν ἀπόφασιν παρεχόμενος ἐπὶ τῷ ἐκβιβάσαι τὰ ἀποφανθέντα : quod eod. modo exp. posse videtur. [Forma Ἐκβιβάω est ap. Tzetz. Hist. 1, 830 : Ὃς τὸν Δαρεῖον μέλλοντα κατὰ Σκυθῶν ἐλαύνειν ... πρὸς τὴν Εὐρώπην ἐκβιβᾷ στρατεύμασιν ἀπείροις. L. Dind.]

[Ἐκβιβασμός, ὁ, Effectus, Executio, Apparitio, Gl. Angl. Basilic. t. 1, p. 830, A Fabrot. : Ὅθεν καὶ ἡ κυριακὴ οὕτω τιμάσθω, ὥστε μηδὲ ἕνα προβαίνειν ἐκβιβασμὸν ἐν αὐτῇ, Nulla ut in ea fiat executio. Hase.]

Ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, quod interpr. idem Bud. Exactor rei judicatæ, Executor sententiæ, Apparitor, Viator, qui in jus vocat. [Gl. : Ἐκβ., Executor, Viator, Apparitor, Intercessor. Ἐκβιβασταὶ ἱερέων, Calatores. V. Ἐκβιαστής, Ἐκβιβάζω, et plura ap. Ducang. exx., qui etiam Ἐκβιβαστικὰ de Sportulis executorum affert e Glossis Basilicorum.]

[Ἐκβιβαστικός, ἡ, ὸν, Executorius, si Lat. diceretur, Qui cœptum opus prosequitur. Proculus Paraphr. Ptol. p. 219, 1 : Μνησικάκους, ἐκβιβαστικούς. Hase.]

[Ἐκβιβρώσκω, Exedo. Soph. Trach. 1053 : Ἐκ μὲν ἐσχάτας βέβρωκε σάρκας. Cornutus De nat. deor. p. 180, ab Hemst. cit. (s. Eudocia p. 347) : Ὥσπερεὶ (ita Hemst. pro ὥσπερ εἰς) τὰ σπλάγχνα ὑπὸ λεπτομεριμνίας ἐκβιβρωσκομένη. Geopon. 2, 35, 7 : Φασὶ δὲ τὸν κύαμον ἐκβρωθέντα ἀναπληροῦσθαι πάλιν. Ἐκβεβρωμένη, Exesa, Gl. Hesych. : Ἐκβόσκεται, ἐκβιβρώσκει. L. D. Horap. Hierogl. 2, 60 : Ἐκβιβρώσκουσα (vipera) τὴν γαστέρα τῆς μητρὸς ἐκπορεύεται. Hase.]

[Ἔκβιος, ὁ, ἡ, Expers vitæ. Artemid. 4, 32, p. 221=347 : Ἐγώ σε ἔκβιον ποιήσω. Etym. M. p. 323, 44.]

Ἐκβιούζειν, Ululare : Hesych. exp. θρηνεῖν μετὰ κραυγῆς. [Bœotice, ut videtur, pro ἐξιύζειν.]

[Ἐκβιόω, Morior. Eust. Opusc. p. 225, 11 : Παρὰ βραχύ τι ἐκβιούς. L. Dind.]

Ἐκβλαστάνω, Egermino. Theophr. C. Pl. 1, 3 : Τὰ μὲν οὖν πλεῖστα παρ' αὐτὸ τὸ στέλεχος ἐκβλαστάνει. [Plato Reip. 8, p. 565, D : Ὅταν περ φύηται τύραννος, ἐκ προστακτικῆς ῥίζης καὶ οὐκ ἄλλοθεν ἐκβλαστάνει.] Et in VV. LL. citatur, Ἐκβεβλάστηκε τῆς σαρκός. [Eurip. fr. Hipp. 7 in var. script. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 55 : Ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες πολὺ δυσμαχώτερον, ubi Clem. Al. Str. 6, p. 742 ἔβλαστον. Id. fr. inc. 58, ap. Stob. ib. p. 111 : Κείνου γὰρ ἐξέβλαστον. Seager. In Lysidis Tarentini ad Hipparchum epist. ap. Iambl. V. P. p. 66 (Galei Opusc. p. 738), Τᾶς μὲν οὖν ἀκρασίας ἐξεβλάστησαν ἄθεσμοι καὶ μέθαι καὶ φθοραὶ editur : ἐκβεβλαστάκοντι produxit Valck. Ep. ad Rœv. p. 64 e cod. Franeq., quocum in eand. lect. egregiam conspirat optimus cod. Cizensis. Koen. ad Greg. Cor. p. 82=190. Cod. Par. 1038 ἐξεβλάστασαν. Boiss. Job. 38, 27 : Τοῦ ἐκβλαστῆσαι ἔξοδον χλόης. Transitive capitur Hippocr. De alim. p. 380, 51 : Τὴν μὲν ἰδίην ἰδέην ἐξεβλάστησε. Aret. Acut. m. cur. 2, 3, p. 103=114 : Κάματος οὐκ ἀγεννὴς, ἀτὰρ ἠδ' εὕδων ὁρᾶται, καὶ ἦν ἕλῃ μιν ὕπνος, ἐξέπεψε μὲν τὰ σιτία, ἐξένηψε δὲ τὴν αἴσθησιν, ἀτὰρ ἠδ' ἐξεβλάστησε τὴν φυήν. Heliodor. De chrysopœia Fabric. B. Gr. ed. Harl. vol. 8, p. 123, v. 146 : Γῆν ἐκβλαστάνειν χλοηφόρους παντοίας ἀνθῶν εἰδέας· 151 : Τὴν γαῖαν (f. γῆν) ἐκβλαστάνειν γένη τῶν ἀνθέων παντοῖα καὶ καρποφορεῖ (l. -εῖν.) L. D.]

Ἐκβλάστημα, τὸ, Germen, Id quod egerminavit. [Philo vol. 1, p. 48, 17 : Ἀλλὰ τὸ μὲν ἀγροῦ χλωρὸν τὸ νοητόν ἐστιν, ἐκβλ. νοῦ. Hase.]

Ἐκβλάστησις, ἡ, Egerminatio. Diosc. 1 : Ἐκβλάστησις πρώτη, Prima germinum eruptio; et ibid., Ἐκβλάστησις τῶν φύλλων. [Geopon. 3, 25, 1 : Ὁ μετὰ τὴν ἐκβλάστησιν σκάπτων. Hesych. in Ἔκβασις cit.]

[Ἐκβλέπω, Prospicio. Philostr. jun. Imag. 1, p. 863 =111, 25 : Ἀλλ' αἱ μὲν ἀτεχνῶς ἐς θήλειαν ὥραν ἀποκλίνουσι, βολαῖς τε ὀφθαλμῶν ἅπαλὰ ἐκβλεπούσαις καὶ παρειᾶς ἄνθη. Ælian. N. A. 3, 25 : Βραδέως δὲ ἐκβλέπει καὶ τὰ ταύτης (hirundinis) βρέφη, ὡς καὶ τὰ τῶν κυνῶν σκυλάκια. Aristid. vol. 1, p. 298=525 : Καὶ μέσως ἔχειν ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως καὶ βούλεσθαι ἐκβλέπειν.]

[Ἐκβλήσκομαι, Ejicior. Theophanes Chronogr. p. 156, D : Διότι προνόμια εἶχον τοῦ μηδένα ἐκβλήσκεσθαι τοῦ ναοῦ, ἕως οὗ πάθῃ τὸ ἱκανόν. L. Dindorf.]

[Ἐκβλητέον, Ejiciendum. Phryn. Ecl. p. 206 : Νοσσάριον ἐκβλ. τελέως. Schol. Vict. Il. Π, 97 : Παντελῶς ἐκβλ. τοὺς δ' στίχους. Schæf. Clem. Al. Pæd. 2, 12, p. 244 : Τὴν μὲν φιλοκοσμίαν ... ἄρδην ἐκβλ. Geop. 6, 43 (?), 14. 7, 17, 10 (?). Kall. Jo. Chrysost. In 1 Ep. ad Cor. serm. 26, t. 3, p. 409. Seager. V. Ἐκβάλλω.]

[Ἐκβλητικός, ἡ, ὸν, Excussorius. Aristot. H. A. 9, 6 init. : Φασὶ τὰς αἶγας τὰς ἀγρίας, ὅταν τοξευθῶσι, ζητεῖν τὸ δίκταμνον· δοκεῖ δὲ τοῦτο ἐκβλητικὸν εἶναι τῶν τοξευμάτων ἐν τῷ σώματι. Unde repetit Antig. Caryst. c. 36. L. Dind.]

Ἔκβλητος, ὁ, ἡ, Ejiciendus, vel Rejiciendus, Rejectaneus, Rejiculus, Dignus qui rejiciatur, ἀπόβλητος : ut Heraclitus [apud Strabon. 16, p. 784, vel Empedocles ap. Eust. Il. p. 384, 25, schol. Hom. Il. Ω, 54, ap. Sturz. v. 354], Νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. [Pollux 5, 163 : Τῶν ἐν ταῖς τριόδοις καθαρμάτων ἐκβλητότερος, κοπρίων ἐκβλητότερος. V. Kuster. ad Suid. v. Ἡράκλειτος. Philo vol. 1, p. 477, 23 : Καὶ ἐπειδὰν γῆν καὶ τέφραν καὶ εἴ τι ἐκβλητότερον, ἐμαυτὸν αἴσθωμαι. Lycophro 1079 : Ἔκβλητον αἰάζουσα ... δέμας.] Item ἔκβλητον, Euripid. Hec. [699], Maris ejectamentum, ut loquitur Tacit. [Unde citat Eustath. Od. p. 1405, 47. Hemst. Et Il. p. 384, 25. Ἔκβλητος, Emotus, Projectus, Gl.] || At βρέφος ἔκβλητον, Infans expositus, ἔκθετον, Eust. [Il. p. 384, 25. Id. p. 502, 39 memorat ἔκβλητον ἔπος.]

[Ἐκβλήτρια, ἡ, Expultrix. V. Ἀγαπήτρια. Seager.]

Ἐκβλίζω, Elido, Exprimo, VV. LL. [Hesych. : Ἐκβλίσαι, ἐκθλῖψαι, ἐκπιέσαι. Βλίζειν γὰρ τὰ (f. τὸ) κηρία ἐκθλίβειν.]

Ἐκβλιστέος, ἐκθλιπτέος [Exprimendus], Hesych.

Ἐκβλύζω, Excaturio, Bud. e Plut., Emano. [Ti. Gracch. c. 13 : Ἐρράγη γὰρ ὁ νεκρὸς καὶ διεφθορότων ὑγρῶν πλῆθος ἐξέβλυσεν. Clem. Al. Strom. 1, 5, 29, p. 332 : Αἱ πηγαὶ αἱ τῆς αὐτῆς ἐκβλύζουσαι γῆς. Wakef. Orph. Lith. 484 : Θολὸν ἐκβλύζοντα νηδύος. Eustath. Opusc. sæpe quum transitiva signif. tum intransit. p. 150, 8 : Ὁπόσον ἱδρῶτα εἰς δέον ἐκβλύζει τῶν σαρκῶν ὁ γεωπονῶν· 222, 41 : Πηγὴ οὐκ ἀξιόλογον ἐκβλύζουσα λιβάδιον. Id. intransit. c. dat. p. 234, 66 : Παράδεισός τις αὐτὴ (l. αὕτη), οὐ τέσσαρσιν ἐκβλύζουσα ποταμοῖς μεγάλοις. Confus. cum ἔγκλυζε ap. Herm. Trism. post Jo. Laur. De mens. 327 Rœth.]

[Ἔκβλυσις, εως, ἡ, Scaturigo, Profusio. Eustath. Opusc. p. 11, 42 : Ἱδρώτων ἐκβλύσεως· 166, 87 : Τὴν τοῦ αἵματος καὶ μύρου ἔβλυσιν· conf. 170, 22. L. D.]

[Ἐκβλυστάνω, idem. Philo Carpas. In Cant. p. 174. Boiss. Epiphan. vol. 1, p. 110.]

[Ἐκβλύω, idem. Apoll. Rh. 1417 : Ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος ἢ τινα γαίης ἱερὸν ἐκβλύοντα ῥόον. ῡ]

Ἐκβοάω, [ήσω, Theodos. Acroas. 2, 216 : Τίς ἐκτραγωδῶν ἐκβοήσει τοὺς φόνους. V. in Βοάω, vol. 2, p. 301, C], Exclamo. Basil. : Οἱονεὶ παιδία τινὰ ὑπὸ πληγῶν ἐκβοῶντα. Item Proclamo. Unde ἐκβεβοημένος, Fama celebratus, Celeber, Bud. ex Herodoto. [Xenoph. Cyn. 6, 10 : Ἐπιθέων μὲν ἐκβοάτω. Polyæn. 13 (7, 48 : Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκβοήσασαι τοῖς ἀνδράσι τὰ ξίφη προσέδωκαν, ubi Coraes : γρ. ἐμβοήσασαι,) Ælian. (pluribus ll.). Wakef. Suid. : Ἐξεβοήθη τὸ ἐλαλήθη.

Memorat Poll. 2, 126; 6, 207. Ἐκβοῆσαι et ἐκσοβῆσαι confusa Anacr. 33, 19.] || Ap. Thuc. 1, [105], ἐκβοάω, Cum clamore erumpo: Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοήσαντες [ἐκβοηθήσαντες nunc restitutum e codd.] ἐκ τῶν Μεγάρων, τούς τε τὸ τροπαῖον ἱστάντας διαφθείρουσι, i. e., ut schol. exp., μετὰ βοῆς ἐξελθόντες. [Confusum c. ἐκβοηθέω v. iterum Diodor. 14, 116.]

[Ἐκβοή. V. Ἐκβόησις.]

Ἐκβοήθεια, ἡ, Eruptio, ut exp. ap. Thuc. 3, [18]: Καὶ ἐκβοηθείας τινὸς γενομένης, πλήγέντες ὑπό τε τῶν Ἀντισσαίων καὶ τῶν ἐπικούρων· quæ expos. simile quid habet cum illa τοῦ ἐκβοάω pro μετὰ βοῆς ἐξέρχομαι. [Aristot. Pol. 7, 5 fin.: Δεῖ γὰρ πρὸς τὰς ἐκβοηθείας κοινὴν εἶναι τῶν τόπων ἁπάντων.]

Ἐκβοηθέω, Ad opitulandum procurro, Auxilium fero. Plut. [Mor. p. 773, F]: Καὶ νεανίσκων πολλῶν ἐκβοηθούντων. [Herodot. 9, 26: Ἐκβοηθήσαντες ἐς τὸν Ἰσθμόν. Diodor. 12, 49: Ἐξεβοήθουν μετὰ πολλῆς ταραχῆς. Et sæpe Xen. et Polybius. Conf. Ἐκβοάω. L. D. Theopomp. ap. Athen. 10, p. 435, B: Ἦν γὰρ πολυπότης (Philippus Amyntæ) καὶ πολλάκις μεθύων ἐξεβοήθει. Hemst.]

[Ἐκβοήθησις, ἡ, Subsidium quo quid arcetur. Athen. Mechan. p. 4, 30: Εἰς τὴν ἐκβοήθησιν τῶν ἐμπρησμῶν. Hase.]

Ἐκβόησις, ἡ, Exclamatio. Synes. Ep. 67: Καὶ πεσόντες ἱκέτευον, ὡς πρὸς παρόντα τὰς ἐκβοήσεις καὶ τὰς ὀλοφύρσεις ποιούμενοι. [Philo vol. 2, p. 159, 43: Ἐπεὶ δὲ αἱ ἐν τῷ στρατοπέδῳ συνεχεῖς ἐκβοήσεις ... ἄχρι πολλοῦ διαστήματος ἐχώρουν. Alia signif., ut sit Declaratio publica, Sozom. H. E. 2, 25: Γραμματεῖον ἀνεγινώσκετο δημοτικῶν ἐκβοήσεων. L. D. Ἐκβοή, Greg. Naz. Kall. Heliod. Æth. 10, 17: Τοὺς δήμους ἐπαλλήλοις ταῖς ἐκβοήσεσι χρονιώτερον ἐντρυφῶντας. Evagr. Hist. eccl. p. 316, C: Ἐ. κεχρῆσθαι. Hase.]

[Ἐκβοητικός. V. Βοητικός.]

Ἐκβολάς, άδος, ἡ, vide Ἐκβόλιμος. [Adjective, Ejectitia, de vulva quæ abortum fecit, Hipparch. ap. Athen. 3, p. 101, A: Ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα ἐκβολάδος. Sopater ib.: Ἀλλ' οἷα μήτρα καλλίκαρπος ἐκβολὰς δίεφθα λευκανθεῖσα τυροῦται δέμας. Plin. N. H. 11, 211: «Vulva ejecto partu melior quam edito. Ejectitia vocatur illa, hæc porcaria ... Proxima ejectitiæ est occisæ uno die post partum», etc. Huc referendum haud dubie σύαγρον ἐκβόλειον ap. Dionys. Athen. 9, p. 401, F. || Hesych.: Ἐκβωλὰς (sic), γῆ χωστὴ, Humus aggesta.]

[Ἐκβολβάω, i. q. ἐκβολβίζω. Epiphan. vol. 2, p. 176, C: Ἐξεβολβήθη τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτομάτῳ νόσῳ, Ipse sibi evulsit radicitus oculos. Hase.]

[Ἐκβολβίζω, Decortico, Deglubo, Tunica vel Integumentis exuo. Aristoph. Pac. 1123: Τουτονὶ τῶν κωδίων ἐκβολβιῶ. Seager. Hesych.: Ἐκβεβόλβισται, ἐξώρυκται (ἐξορώρυκται Suid.), ἠφάνισται, ἐπὶ (f. ἀπὸ) τῶν βόλβων. Ἐκβολβίσαι, ἐκ ῥιζῶν ἀνασπάσαι.]

[Ἐκβόλειον. V. Ἐκβολάς.]

Ἐκβολὴ, ἡ, Ejectio, Expulsio. [Plato Soph. p. 230, B: Ταύτης τῆς δόξης ἐπὶ ἐκβολήν· Reip. 3, p. 412, E: Τίνα λέγεις τὴν ἐκβολήν (δόξης); Epist. 7, p. 333, D: Τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωνος. Polyb. 4, 8, 4: Περὶ τῆς Αἰτωλῶν ἐκ τῆς Ἑλληνέων πόλεως ἐκβολῆς. De repudio Liban. vol. 4, p. 147, 16: Εἰ δὲ δικαστήριον ταῦτ' ἦν καὶ γυναικὸς ἐκβολή.] Item Ejectio mercium in tempestate, Jactura. [Jactus, Jactura, Gl.] Bud. e Dem. p. 434 [926, 16: Πλὴν ἐκβολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκβάλωνται. Pollux 1, 99: Ἐκβολὴν ποιήσασθαι τῶν φορτίων. Lucian. De merc. cond. c. 1: Τὰς τρικυμίας καὶ ζάλας καὶ ἀκρωτήρια καὶ ἐκβολὰς καὶ ἱστίων κλάσεις, int. intelligit Ejectiones mercium in tempestate.] Aristot. autem ἐκβολὰς dixit plur., Ethic. 3, [c. 1: Τοιοῦτον δέ τι συμβαίνει καὶ περὶ τὰς ἐν τοῖς χειμῶσιν ἐκβολάς· ἁπλῶς μὲν γὰρ οὐδεὶς ἀποβάλλεται (f. ἀποβάλλει τι) ἑκών, ἐπὶ σωτηρίᾳ δ' αὐτοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ἅπαντες οἱ νοῦν ἔχοντες. Æsch. Sept. 769: Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Ap. eund. Eum. 748: Ἐκβολὰς ψήφων, de quibus ib. 742: Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τειχέων πάλους· Suppl. 421: Ἐκβολαῖς δυσθέοις ὁρμέναν. Plato Ep. 7, p. 336, D: Μάχαις καὶ ἐκβολαῖς ἀνθρώπων. Euripid. Herc. F. 743: Χαρμοναὶ δακρύων ἔδοσαν ἐκβολάς. Polyb. 2, 56, 7: Κόμας διερριμένας, καὶ μαστῶν ἐκβολὰς, Exsertiones. V. Ἐκβάλλω. Ἐκβολὴ ὀδόντων, Abjectio dentium, Hippocr. ap. Philon. vol. 1, p. 26, 6: Καὶ παιδίον μέν ἐστιν ἄχρις ἑπτὰ ἐτῶν, ὀδόντων ἐκβολῆς. Geopon. 16, 1, 12. || Quod ejicitur. Euripid. Hec. 1078: Οὐρείαν ἐκβολάν, Infantes in montibus expositos. L. D. Humus egesta fodiendo. Soph. Antig. 250: Ἐκεῖ γὰρ οὔτε του γενῆδος ἦν πλῆγμ' οὐ διχέλλης ἐκβολή. De æris proventu Strabo 14, p. 680: Πολλὴ δ' ἡ ἐκβολὴ καὶ τὰ ὀρύγματα σημεῖα τῆς πάλαι μεταλλείας.] || Eruptio; ut ἐκβολὴ σίτου, Thucyd. [4, 1], Eruptio frumenti e terra. Erumpentia s. Enascentia frumenta Camer. vertit. [De spicæ ex calyce eruptione intelligit schol.: Σίτου ἐκβολὴν τὴν τῶν σταχύων ἐκ τῶν καλύκων γένεσίν φησιν· ἐπιφέρει γὰρ (c. 2), Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τοῦ ἦρος (πρὶν τὸν σῖτον ἐν ἀκμῇ εἶναι)· ἦρος δὲ στάχυες ἐκφύονται. Ἤγουν ὅτε ὁ στάχυς δημιουργεῖται καὶ ἤδη προβάλλεται ἤγουν ἐκβάλλεται, ἔχων τὸν κόκκον τοῦ σίτου διατετυπωμένον, οὔπω δὲ εἰς ἀκμὴν προαχθέντα. Itaque etiam Eust. Od. p. 1405, 11, item Photius et Suid. v. Σίτου ἐκβολὴ, hi quidem diserte repudiantes interpretationem HSt.: Ὅταν ὁ στάχυς τῆς κάλυκος ἐκφύηται, οὐχ ὅταν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδῶται τὰ σπέρματα. Hesych. vero: Ἐκβολὴ σίτου, ὁ σπόρος, et: Σίτου ἐκβολὴ, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς χλόης. Memorat sine interpr. Pollux 1, 61, 180, 237. Idem 1, 116 ἐκβολὴν ὕδατος. Max. Tyr. 19, 5, p. 367: Πυρὸς ἐκβολὰς καὶ πνευμάτων ἐμβολὰς, cit. Wakef.] Apud Diosc. quoque ἐκβολὴ τοῦ καυλοῦ exp. Eruptio caulis. [Philostr. Ep. 23, p. 923: Αἱ τῶν φύλλων τῶν ἐν τοῖς ῥόδοις ἐκβολαί. Ἐκβολὴ ἡλίου, Ortus, Cleomed. 2, p. 88, 32 (109 Bak.): Τάχιον τῇ τοῦ ἡλίου ἐκβολῇ ἐντυγχάνειν. Hemst.] Sed et ἐκβολαὶ ad artem navalem pertinens ab eod. Camer. redditur Eruptiones. [Eur. Iph. T. 1424: Οὐκ εἶα ... ἐκβολὰς νεὼς Ἑλληνίδος δέξεσθε;] Thuc. 7, [35], Ἐκβολὴ ποταμοῦ, Exitus fluminis, Ostium. [Herodot. 7, 128: Τὴν ἐκβολὴν τοῦ Πηνειοῦ. Plato Phæd. p. 113, A: Τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν. Plut. Pomp. c. 34: Τὸν Ἀράξην ... ποιεῖσθαι τὴν ἐκβολὴν εἰς ταὐτὸ πέλαγος.] Sæpius autem plur. ἐκβολαί. [Ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν, Ostia, Gl.] Thuc. [2, 102]: Τοῦ Ἀχελῴου τῶν ἐκβολῶν οὐδὲν ἀπέχουσαι. [Plut. Marii c. 37: Τὰς ἐκβολὰς τοῦ Λίριος ποταμοῦ. Et alibi.] Politian. ap. Herodian. interpr. Fauces. Nec tantum Exitum fluminis signif. ἐκβολὴ, verum etiam Quemcunque exitum. Plut. Demetr. [c. 48]: Ἅμα δὲ τὰς εἰς Συρίαν ἀπετείχιζεν ἐκβολάς. [Herodot. 9, 38: Συνεβούλευσε Μαρδονίῳ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Κιθαιρῶνος φυλάξαι· 39: Πέμπει τὴν ἵππον ἐς τὰς ἐκβολὰς τὰς Κιθαιρωνίδας.] Sed ducta ἀπὸ τῶν ποταμοῦ ἐκβολῶν metaph. vocari ἐκβολὴν ἔπους, Finem versus, tradit Eust. p. 900, [24. Athen. p. 532, E (?). Hemst.] || Et ἐκβολὴ τοῦ λόγου, Digressio ab instituto sermone. Thuc. 1, [97]: Καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποιησάμην. [Thomas p. 280 citat non solum ex. Thuc., sed etiam Aristidis, ubi ἐκδρομὴ nunc scribi dicetur in illo. Philostr. Her. p. 740, 8: Τὰς ἐκβολὰς τῶν λόγων. Hesych.: Ἐκβολὴ λόγου, παράβασις, μετάβασις. || Ἐκβολὴ ὁδοῦ, E via, Philostr. p. 66 (?). De barba, 171 (?). Wakef. || Prominentia. Achill. Tat. 1, 1, p. 4, 24: Ἐν δὲ τῷ τοῦ λειμῶνος τέλει πρὸς ταῖς ἐπὶ θάλατταν τῆς γῆς ἐκβολαῖς τὰς παρθένους ἔταξεν ὁ τεχνίτης. Cui l. Jacobsius annotavit Philostr. jun. Imag. 12, p. 883=133, 20: Ὅπως δὲ ὀξεῖα ἡ τοῦ στόματος ἐκβολὴ, de beluæ ore prominente. L. D.] || Luxatio artuum, in Hippocr., quæ alibi ἔκπτωσις. Item χάλασμα. Bud. [Plut. Mor. p. 164, F: Καθάπερ αἱ μετὰ τραύματος ἐκβολαὶ τῶν ἄρθρων, οὕτως αἱ μετὰ πάθους διαστροφαὶ τῆς ψυχῆς χαλεπώτεραι. || Ejectio partus ex utero. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 627, 21: Ἕτερον ποτὸν ἐκβολῆς, ὃ τὸ παιδίον ἐκβάλλει πελιδνόν. || Ἐκβολὴ ἀλόγων, Collatio equorum. V. Ἐκβάλλω, et conf. diploma Andronici ap. Ducang. Ἐκβολὴ de Infusione aquæ citat id. ex Nicolao Cabasila. || Confusum cum ἐμβολὴ Herodoti 9, 39, Dionys. A. R. 1, 45; 11, 17, Diodori 1, 33.]

[Ἐκβολιμαῖος. V. Ἐκβόλιμος.]

Ἐκβόλιμος, ὁ, ἡ, Ejectitius. Cui opp. ἐμβόλιμος, Intercalaris. Ita Bud. p. 434, qui et affert ex Aristot.

[De partt. anim. 3, 4] : Ἐν τοῖς ἐκβολίμοις τῶν ἐμβρύων. [H. A. 6, 21 : Ὅ,τι δ' ἂν ἔμπροσθεν ἐξενεχθῇ τῶν εἰρημένων χρόνων, ἐκβόλιμόν ἐστι καὶ οὐ θέλει ζῆν]. Sed ἐκβόλιμον ἔμβρυον quidam exp. etiam Abortivum : et addunt e Plin., Ægyptus ecbolimam habet (uvam) abortus facientem. Quidam tamen libri ἐκβολάδα habent : quam etiam lectionem admittit Bud. Sed in VV. LL. annotatur et ἐκβολὰς pro Purgamento argenti e Strab. [9, p. 399 : Καὶ δὴ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης, τὴν παλαιὰν ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες εὕρισκον ἔτι ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον.] || Ἐκβόλιμος et Ἐκβολιμαῖος, Expositus; ea signif. qua dicitur Expositus infans. Camer. [Ἐκβόλιμον ὠὸν, Aristot. De gen. an. 3, 2. || Abjectus. Plut. Mor. p. 44, E : Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε παντελῶς οὕτως ἐκβόλιμον εἶναι τὸν λέγοντα καὶ διημαρτημένον, ὥστε μήτε νοῦν τινα παρασχεῖν ἄξιον ἐπαίνου, μήτε... Seag. || Hephæst. Theb. in Capricorno p. 18 : Ἔσται ἐκβολιμαῖος καὶ θηριόβρωτος.]

Ἐκβόλιον, τὸ, q. d. Ejectorium, i. e. Ejectrix medicina. [Abortum, Gl.] Nam hoc nomine vocatur a Diosc. et aliis Medicamentum ejiciens s. abigens ex utero fœtus enectos : ut 2 : Ἐκβόλιον τῶν ἐμβρύων τεθνηκότων. Idem 4, sine adjectione, ut ἐκβολίοις χρώμεναι. [Plut. Mor. p. 134, F : Καθάπερ ἀκόλαστοι γυναῖκες ἐκβολίοις χρώμεναι καὶ φθορίοις. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 627, 19 : Ἐκβόλιον, ὃ τὸ παιδίον ... ἐκβάλλει, ibidemque 24. Et 624, 55 : Ἐκβόλιον ὑστέρων· De nat. mul. p. 584, 12 : Ἐκβόλιον ἐμβρύου καὶ μητρέων.] Et ἐκβόλιος οἶνος, Vinum quo partus ejicitur. [Conf. Ἐμβόλιον.]

Ἔκβολος, ὁ, ἡ, [Ejectitius], ut ἔκβολον οἴκων βρέφος, Eur. Phœn. [811] pro ἐκβόλιμος, Expositus infans. [Lucian. Tragœdop. 214 : Ἀλλ' ἔκβολον βροτῶν σε (podagram) θήσουσιν βίον. || Abortivus. Eurip. Bacch. 90 : Ὃν ποτ' ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαισι πταμένας Διὸς βροντᾶς νηδύος ἔκβολον μάτηρ ἔτεκεν.] Item ἔκβολος, Euripidi ὀξὺ ἀκρωτήριον, ut tradit Eustath. [Od. p. 1405, 47 : Καὶ ἔμβολος ὁ κατωτέρω ἔκβολος ... ἐξ αὐτοῦ δὲ ... καὶ ὁ ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου ἔκβολος, ὁποῖον καὶ τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πόρρωθεν βλέπουσιν. Locus est Iphig. T. 1042 : Ποῖ δῆτα; Πόντου νοτερὸν εἶπας ἔκβολον; ubi nihil impedit pro neutro haberi. || Ἔκβολον, τὸ, Ejectamentum. Eur. Hel. 422 : Οὔτε γὰρ σῖτος πάρα οὔτ' ἀμφὶ χρῶτ' ἐσθῆτες, αὐτὰ δ' εἰκάσαι πάρεστι, ναὸς ἐκβόλοις ἀμπίσχομαι· 1214 : Λιπὼν δὲ ναὸς ποῦ πάρεστιν ἔκβολα; Callim. Cer. 116 : Αἰτίζων ἀκόλως τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.]

[Ἐκβομβέω, Bombito, Bombum facio. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 126 ed. Combef. Boiss. Pollux 1, 118 inter verba de tonitru usurpanda ponit : Περιήχησεν, ἐξεβόησε, περιεβόμβησεν, ubi al. libri ἐξεβόμβησε. L. Dind.]

[Ἐκβόμβησις, εως, ἡ, Bombitatio, signum approbationis. Themist. Or. 23, p. 282, D : Ἆρ' οἴεσθέ με, ὦ ἄνδρες, ἐπιδεῶς ἔχοντα ἔτι κρότου τε καὶ ἐκβομβήσεων, ὧν δαψιλῶς μοι εἰώθατε χορηγεῖν ἑκάστοτε, ὅταν λέγω, ἐγεῖραί τε αὖ καὶ τήμερον ἀγεῖραι ἀναβῆναι ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ ἑτοίμως δέχεσθαι καὶ ἀγαπᾶν τοὺς θορύβους, οὓς ἂν διδῶτε ἐπὶ τοῖς ῥήμασιν; Confert Schneid. Philostr. V. Soph. 2, 5, 3, p. 572, 8 : Εὐσταλὴς δὲ οὕτω τοῖς Ἀθηναίοις ἔδοξεν (Alexander Peloplato) ὡς καὶ βόμβον διελθεῖν αὐτῶν ἔτι σιωπῶντος ἐπαινεσάντων αὐτοῦ τὸ εὔσχημον. Sueton. Ner. c. 20 : « Quinque amplius millia... juventutis undique elegit (Nero), qui divisi in factiones plausuum genera condiscerent, *bombos* et imbrices et testas vocabant, operamque navarent cantanti sibi. » Unde supplenda nostra in Βόμβος.]

Ἐκβόσκω, Depasco, Absumo. Alex. Aphr. [Probl. 2, 29] : Ἐκ πολλῆς ὑγρότητος, ἐκβοσκησάσης τὰ ὑγρὰ, γίνεται ἡ δίψα. In pass. quoque ead. signif. usurpatur ap. Eund. [ib. 1, 89] : Ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος, i. e. διεσθίων, ἐκβιβρώσκων, Exhauriens. [Sicut est ap. Hesych. : Ἐκβόσκεται, διεσθίει, ἐκβιβρώσκει. Nicand. Ther. 803 : Τοὶ δ' ὑπὲρ ἄκρων ἱπτάμενοι ἀθέρων λεπυρὸν στάχυν ἐκβόσκονται. Clem. Al. Protr. c. 10, 92, p. 75 : Σκωλήκων δίκην περὶ τέλματα καὶ βορβόρους τὰ ἡδονῆς ῥεύματα καλινδούμενοι ἀνονήτους καὶ ἀνοήτους ἐκβόσκονται τρυφάς. Schol. Hom. Il. Φ, 341 : Παρ' ὅσον τὸ πῦρ ἀκμητὶ ἐκβόσκεται τὴν ὕλην. Wakef. Aristæn. p. 144, 10 : Ἐκβόσκεταί μς ὀδύνη. Hemst. Part. aor. pass. ἐκβοσκηθεὶς Athenag. p. 44, A. Hase.]

[Ἐκβοτανίζω, Aberrunco, Deruncino. Ἐκβοτανίζειν, Exherbare, Gl.]

Ἐκβράζω, potius quam Ἐκβράσσω, Bullire facio s. Fervere facio. [Act. signif. transitiva Suid. v. Ἡρώδης, a Wakef. cit. : Ὁ δὲ ἄθλιος Ἡρώδης ... σκώληκας ἐκβράζων, ἐλεεινῶς τὸν βίον κατέλυσεν. Neutra, Gl. : Ἐκβράσαι, Ebullire. Apollod. 1, 6, 3, 5 : Πολλὴ ἐκ τοῦ στόματος πυρὸς ἐξέβρασε ζάλη. Ælian. N. A. 6, 15 : Ἑαυτὸν ἐς τοὺς αἰγιαλοὺς ἕλκων ἐξέβρασε. Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2364, 1 : Τὰ δ' ἱερὰ χρήματα ἐπὶ τὰς ἔγγιστα τῶν Λοκρῶν θῖνας ἐξέβρασεν.] Ἐκβράζομαι, Ebullio, Effervesco. Chrysost. : Εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν. || Ἐκβράσσω [vel Ἐκβράττω], Æstus impetu ejicio, s. expuo. [Ἐκβράσσω, Evomo. Ἐκβράσσει τὸ σῶμα ἡ θάλασσα, Respuit corpus, Gl. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 639, 16 : Ἄλλοτε δὲ καὶ ῥόον ἐρυθρὸν ἐκβράσσει. V. Ἐκβρήσσω. Diodor. 14, 68 : Τὸ δὲ μέγεθος τοῦ χειμῶνος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν αὐτοῖς τὰς ναῦς ἐξέβραττε. Lycophro 66 : Ἐκβράσασα κύμβαχον δέμας, et alibi sæpe. Eustath. Opusc. p. 91, 66 : Οὐδ' ἂν πηγαία χύσις ἠτισοῦν ἐκβράσοι ῥᾷον ... τὸ ὕδωρ. Act. signif. neutra de foliis, ut sit Germino, Pullulo, Geop. 2, 6, 28 : Καὶ ἐκβράσσουσι δ' ἐκ μιᾶς ῥίζης.] Unde Ἐκβράσσομαι. [Herodot. 7, 188 : Αἱ δὲ ἐς Μελίβοιαν πόλιν, αἱ δὲ ἐς Κασθαναίην ἐξεβράσσοντο· 190 : Ὅς πολλὰ μὲν χρύσεα ποτήρια ὑστέρῳ χρόνῳ ἐκβρασσόμενα ἀνείλετο. De humoribus Hippocr. De gland. p. 271, 11 : Τό τε περισσὸν καὶ ἐκβρασσόμενον ἐπὶ τὰς ἐσχατιάς. Geopon. 2, 22, 2 : Τὰ ἐκ τῆς θαλάσσης ἐκβρασσόμενα βρυώδη· 10, 29, 3 : Φυκίοις τοῖς ἀπὸ θαλάσσης ἐκβρασσομένοις.] Chrysost. : Νεκροὺς τοὺς εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκβρασσομένους. Diosc. : Τῇ τοῦ ποταμοῦ ῥύμῃ ἐκβράσσεται εἰς τὰς ἠϊόνας. Athen. [6, p. 259, B : Τὸ τοῦ Κνωποῦ σῶμα] ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυθραῖς κατὰ τὴν ἀκτήν. [Diodor. 14, 100 : Τούτων δ' ἅμα ταῖς ναυσὶν ἐκβρασθέντων. Ad cuj. l. cap. 68 plura Wess. Longum 3, 27 : Εἰς τὰς ἄκρας πέτρας ἐξεβράσθη (navis), cit. Hemst. Ἐκβρασθεὶς, ἐκριφθεὶς, Expulsus, Gl. Suid. in Ἀμύκλαι : Ὃς ἔρριψεν ἑαυτὸν νύκτωρ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ Αἰτναίου πυρὸς, ὡς μὴ φανῆναι αὐτοῦ τὸ σῶμα· τοῦ δὲ σανδαλίου αὐτοῦ ἐκβρασθέντος.... || Media forma signif. act. Hippocr. De int. aff. p. 531, 21 : Ἔπειτα θρόμβους αἵματος ἐκβράσσεται κατ' ὀλίγον καὶ θαμινά. Leg. videtur θρόμβος. L. Dind.]

[Ἔκβρᾶσις, εως, ἡ, Eruptio. Hesych. : Ἐρυγὴ, ἔκβρασις. Schæf. Ubi de mari dici docet Suid. in v. Id. s. Καλλισθένης : Καὶ φέρεται λόγος ὡς ὁ Καλλισθένης ὑπὸ φθειρῶν ὑπερβλύσεως καὶ ἐκβράσεως τὸν βίον καταστρέφει. De loco ubi fit ἔκβρασις Etym. M. v. Καχλάζω, p. 494, 14 : Ὁ λεπτὸς ἀφρὸς τοῦ κύματος καχλάζοντος, οἱονεὶ ταρασσομένου πρὸς ταῖς σπιλάσι ταῖς τραχείαις καὶ ταῖς κοίλαις ἐκβράσεσιν. Verbis enim ταῖς κοίλαις ἐκβρ. exprimit verba Apollon. Rh. 2, 568, κοῖλαι σπήλυγγες.]

[Ἔκβρασμα. V. Ἐκβρασμός.]

Ἐκβρασμὸς, ὁ, Ebullitio [vel latine Eruptio], ἔκζεσις, Suid. [Id. c. Photio : Πομφόλυξ, ἐκβρασμὸς ὕδατος. Hesych. : Ἐκβρ., ἔκζεσις, ταραχὴ, θόρυβος, ταραγμός.]—Ἔκβρασμα, τὸ, Quod erumpit quasi ebulliendo. [Bernard. ad Synes. De febr. p. 142 ἔκβρασμον (sic) commemorat ex Jo. Lydi Tonitruali edito in Rutgers. Var. Lectt. 3, 16, p. 249. Schæf. Lex. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 212, 14 : Ἔκζεσις, ἔκβρασμα, pro quo ἐκβρασμὸς Suid. in eod. voc. Symm. Levit. 13, 7.] Unde Ἐκβράσματα pro Papulis ardentibus, e Galeno et Ægin. [Papulæ, Excrementia, Gl.] || Ἐκβρασμὸς, Ipsa ejiciendi actio, quæ fit ab æstu. At Ἐκβράσματα θαλάσσης e Tacito redditur Ejectamenta maris. Sed ap. Diosc. 5, [107] : Αὐτομάτως γίνεται οἱονεὶ ἔκβρασμα ὂν Ἰνδικῶν καλάμων, redditur, Spumæ modo erumpens. [Vita S. Nili p. 106, 14 : Μὴ ἔχων πῶς ἀποκενώσῃ τὸ ἔκβρασμα τῆς καρδίας αὐτοῦ, Iracundiam effervescentem. Hase.]

[Ἐκβράσσω s. Ἐκβράττω. V. Ἐκβράζω.]

[Ἐκβρήσσω, Exscreo, Extussio. Galen. Gloss. p. 462 : Ἐκβρήσσει, ἐκβάλλει, ἐκβράσσει. Suspicatur Foes. OEc. Hipp. p. 114 notari l. De morb. mul. 2, p. 639, 16 in Ἐκβράσσω cit., ubi ἐκβρήσσει legisse Gal. Quod si est,

ἐκβρήσσω vertendum Ejicio, quum eo l. agatur de sanguine non sursum sed deorsum mittendo. L. D.]

[Ἐκβρῖθής, var. script. Plut. Mor. p. 1005, B, ubi recte al. ἐμβριθεῖς. Eod. vitio cod. Vat. ἐκβρίσαντος pro ἐμβρίσαντος Anth. Pal. 7, 532, 5.]

[Ἐκβρίμησις, εως, ἡ, Excandescentia. Aq., Symm. Hos. 7, 16; Ps. 37, 4; Aq. Ps. 75, 7; Ezech. 21, 31. Kall. ῑ]

[Ἐκβροντάω, Tonando excutio. Æsch. Prom. 362: Φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος. Pollux 1, 118, inter verba de tonitru ponit ἐξεβρόντησεν, ἐπεβρόντησεν.]

Ἐκβῡχάομαι, Rugio, vel potius Vehementer rugio, ut præp. ἐκ vim significationi addat. [Eurip. Iph. T. 1390: Οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι ἔπαισαν ἅλμην· Hel. 1557: Ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ', ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ (bos).]

Ἔκβρωμα, τὸ, Edulium, Quod editur. Sed a Soph. Tr. p. 356 [v. 700] Scobs s. Scobes metaphorice dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. Edulium serræ, vel Esca serræ, s. Quod serra comedit: quoniam serra scobem ejiciendo, eam velut edere videtur: Ὥστε πρίονος Ἐκβρώματ' ἂν βλέψειας ἐν τομῇ ξύλου. Ubi schol.: Θαυμαστῶς δὲ ἐκβρώματα πρίονος εἶπε τὰ πρίσματα· τρόπον γάρ τινα ἐσθίων τὸ ξύλον ὁ πρίων, ἐκεῖνο τὸ λεπτὸν ἀποβάλλει. [Eust. Opusc. p. 259, 68: Γεύσας τινὰ ἑνὸς ἢ δύο τῶν γλυκέων ἀμυγδάλων, καὶ ἐπαγαγόμενος τῷ ἡδύσματι, εἶτα πικρὸν ἐπιδοὺς εἰς ἔκβρωμα, ἐκίνησε τοῖς θεωμένοις γέλωτα τῷ πικράσματι. Ap. Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 9, in ἔκτρωμα mutavit Schneider.]

[Ἔκβρωσις, ἡ, Erosio, Ulcus. Achm. Onirocr. p. 62, 10: Ἐτραυματίσθη ἡ σὰρξ αὐτοῦ δίκην ἐκβρώσεως. Sed fort. leg. ἐκβράσεως, q. v. Hase.]

[Ἐκβυθίζομαι, Emergo. Callistr. Stat. 14, p. 907, 5 =162, 21: Ἔν γε μὴν τοῖς τοῦ πίνακος τέρμασιν Ἀμφιτρίτη ἐκβυθιζομένη.]

[Ἐκβυρσεύω, i. q. ἐκδέρω. Inc. Levit. 11, 44.]

[Ἐκβυρσόω, Decorio, Gl., unde ἐκβυρσώμενα, τὰ, Galen. V. Ἐκβύρσωμα. Nicet. Eugen. 5, 78: Χρόνος δὲ τὰς σὰς ἐξεμύρσωσε (sic) γνάθους. Ubi conf. Boiss.]

[Ἐκβύρσωμα, τό. Ἐκβυρσώματα dicuntur recentioribus τὰ ἐξίσχοντα ἄρθρα, Articuli cute extantes, aut ossa in articulis foras eminentia, veluti extra corium (h. e. cutem) eminentiæ et ejectiones. Galen. Comm. 4 in l. De art. (p. 650, 1.) Ἐκβυρσώμενα eidem dicuntur ibid. (p. 651, 19), et ἐκβύρσωσις auctori Medici p. 387, 56. Foes. OEc. Hippocr. p. 114. Apud Galen. l. c. vol. 12, p. 449 est: Ἡνίκα περὶ τῶν ἐκβυρσωμένων ὁ λόγος ἦν· quod scrib. videtur ἐκβυρσωμάτων, ne peccet in elementa grammaticæ. L. Dind.]

[Ἐκγαλακτόω, Lactescere facio. Theophr. C. Pl. 3, 23, 1: Ἡ μὲν γὰρ ὑγρὰ καὶ πηλώδης (terra) διαχεῖ καὶ ἐκγαλακτοῖ. Pass. Lactesco, Lac fio. Theophr. H. Pl. 8, 6, 1: Ἀπόλλυται γὰρ καὶ ἐκγαλακτοῦται τὰ σπέρματα. Clem. Al. Pæd. 1, 6, 45, p. 124: Εἰ τοίνυν ἡ μὲν κατεργασία τῆς τροφῆς ἐξαιματοῦται, τὸ δὲ αἷμα ἐκγαλακτοῦται. || Ἐκγαλατοῦσθαι ap. schol. Hesiodi Theog. 353 (p. 417 ed. Gaisf.): Γαλαξαύρη, διὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἀνέμων λευκαίνεσθαι καὶ οἷον ἐκγαλατοῦσθαι.]

[Ἐκγαλάκτωσις, εως, ἡ, q. d. Lactificatio. Theophr. C. Pl. 4, 4, 7: Σπέρματος μὲν οὖν ἐκγαλάκτωσις ὅλως διάχυσις ἢ σῆψις· 9: Τὴν δὲ τοῦ σπέρματος φθορὰν οὐδεμίαν τῶν εἰρημένων ὑποληπτέον σῆψιν ἢ ἐκγαλάκτωσιν. L. Dindorf.]

[Ἐκγαμέομαι, Enubo. Suid. s. Zon. p. 663 (et minus plene Lex. rh. Bekk. An. p. 259, 30): Ἐκγαμηθῆναι, ὅταν εἰς ἕτερον γένος ἐκδοθῇ παρθένος, οἱονεὶ τοῖς μὴ προσήκουσι, τοῦτο ἐκγαμεῖσθαι λέγεται.]

Ἐκγαμίζω, Nuptui colloco: unde ἐκγαμίζεσθαι, Matth. 22, [30. V. Ἐγγαμίζω.]

Ἐκγαμίσκω, i. q. ἐκγαμίζω: unde ἐκγαμίσκεσθαι ap. Luc. [20, 34, 35] pro eo, quod γαμίσκεσθαι Marc., ἐκγαμίζεσθαι Matth. habet.

Ἐκγαυρόομαι, Insolesco, Insolens vel Superbus fio, aut Arrogans, Superbio. Ex-Eurip. autem affertur, signif. act. [Iph. A. 101]: Ἐκγαυροῦμαι τἀξίωμα τἀνδρὸς, pro Dignitatem viri exaggero.

Ἐκγελάω, Risum effundo s. emitto, In risum erumpo. [Hom. Il. Z, 471: Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ.] Hesiod. [Op. 59]: Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Et

A Hom. Od. Σ, [35]: Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας προσεφώνεε μνηστήρεσσι. [H. Merc. 389: Ζεὺς δὲ μέγ' ἐξεγέλασσεν. Xen. Cyrop. 1, 3, 9: Τὸν Κῦρον ἐκγελάσαντα ἀναπηδῆσαι πρὸς τὸν πάππον· 8, 4, 22: Ὁ Κῦρος ἐξεγέλασε. Theocr. 4, 37: Χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν. Rationem et signif. præpositionis disceptat Eust. Il. p. 656, 33; 1330, 4, Od. 1805, 8; 1836, 54. Paullo diversam signif. agnoscere videtur Hesych. in gl. Ἐκγελιώσαιμι, ἐκχλευάσαιμι, quæ non alio quam ad ἐκγελάσαιμι referenda videtur cum intt. || Improprie Eurip. Tro. 1184: Ἔνθεν ἐκγελᾷ ὀστέων ῥαγέντων φόνος, Unde erumpit cruor. Plato Reip. 5, p. 473, C: Εἰ καὶ μέλλει γέλωτί τε ἀτεχνῶς, ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν, καὶ ἀδοξίᾳ κατακλύσειν.]

Ἔκγελως, ωτος, ὁ, Risus effusus, γέλως ἄσβεστος, VV. LL., quæ ex Hom. afferunt, adduntque πλατυς γέλως, ex Poll. 8 [immo 6, 199]. Sed ap. Poll. [l. c.] inter πλατὺς γέλως et ἔκγελως interjectum est σαρδώνιος γέλως. Quod autem ad Hom. attinet, voc. h. apud illum minime extare puto: et hinc natum errorem esse, quod, quum aliquis ap. eum legisset, Ἐκ δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, licet magis recepta lectio sit ἐν δὲ γέλως, falso crediderit præp. ἐκ cum γέλως esse jungendam, quum deberet verbo ὦρτο adjungi.

B

Ἐκγενέτης, ου, ὁ, i. q. ἔκγονος, Oriundus, Ortus ex, ut Λακεδαίμονος, Eur. [Andr. 128: Δεσπόταις ἁμιλλᾷ ... Λακ. ἐκγενέταισι· Bacch. 1153: Τοῦ δράκοντος ἐκγενέτα.]

[Ἐκγενὴς, ὁ, ἡ, Exsors generis s. familiæ. Soph. OEd. T. 1506: Πτωχὰς ἀνάνδρους ἐκγενεῖς ἀλωμένας. Nam sic corrigenda scriptura librorum ἐγγενεῖς. Contrario errore El. 1328 libri quidam ἐκγενὴς pro ἐγγενής. G. Dind.]

[Ἐκγεννάω, Gigno. Eupolis ap. Athen. 9, p. 373, E: Οὐ δεινὸν οὖν κριοὺς μὲν ἐκγεννᾶν τέκνα. Erotian. Gloss. p. 148: Ἐκλαπήσεται, ἀντὶ τοῦ ... ἐκγεννηθήσεται. Cit. Schæf.]

Ἐκγῑγαρτίζω, Nucleum eximo: nam γίγαρτα sunt Acinorum vinaceorum nuclei. Diosc. 1, 14: Ἐκγιγαρτίζω τὴν σταφίδα, Uvæ passæ eximo nucleos. Ex eod. cap. affertur ἐκγεγιγαρτισμέναι σταφίδες, Uvæ passæ, quibus exemti sunt nuclei. [Galen. vol. 6, p. 344 Ἀσταφίδος λιπαρᾶς γλυκείας ἐκγεγιγαρτισμένης· et vol. 13, p. 385. Geopon. 8, 27, 1: Μῆλα ... εἰς λεπτὸν κατατεμὼν, καλάμῳ ἐκγιγαρτίσας αὐτά. Dion. 20 (?). Wakef. Matthæi Med. p. 355, 16: Σταφὶς ἐκγιγαρτισμένη· unde Matth. p. 254, 1 ἐκγιγ. pro ἐγγιγ. Eadem forma Theoph. Nonn. vol. 2, p. 118: Σταφίδων ἐκγιγ. L. Dind.]

C

Ἐκγίγνομαι, Enascor, Oriundus sum: ut in hoc hemistichio [Hesiodi Theog. 106], Οἳ γῆς ἐξεγένοντο, Qui e terra nati sunt. [Hom. Il. E, 637: Οἳ Διὸς ἐξεγένοντο· Ξ, 115: Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο· Υ, 231: Τρωὸς ὃ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο· 305: Οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο, etc. Hesiod. Theog. 648: Ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα, etc. Herodot. 4, 155: Ἐξεγένετό οἱ παῖς.] Plut. De virt. mul. [p. 246, A]: Οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, In uteros matrum, unde editi estis. Sic Artemid. Onirocr. 1: Τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα, ἧς ἐξέφυ τις καὶ ἐξεγένετο. [Perf. Eur. Bacch. 1340: Οὐχὶ θνητοῦ πατρὸς ἐκγεγώς. || Egredior, Exeo. Xenoph. H. Gr. 6, 4, 23: Οἴεσθαι οὖν χρὴ καὶ Λακεδαιμονίους ἂν, εἰ ἀναγκάζοιντο ἐκγενέσθαι τοῦ ζῆν, ἀπονοηθέντες διαμάχεσθαι.] || Ἐκγίνεται cum infin. pro Licet, etc. ut dixi de ἐγγίνεται. Æsch. C. Ctes. [p. 61 extr.]: Ὑμῖν γὰρ ἐξεγένετο ἂν ποιήσασθαι. Et Herodot. [quum alibi tum 5, 105]: Ἐκγενέσθω [ἐκγενέσθαι] μοι Ἀθηναίους τίσασθαι, Facultas detur, Contingat mihi Athen. ulcisci. [Aristoph. Eq. 851: Ἀλλ' ἔστι τοῦτ', ὦ Δῆμε, μηχάνημ', ἵν', ἢν σὺ βούλῃ τὸν ἄνδρα κολάσαι τουτονί, σοὶ τοῦτο μὴ 'κγένηται. Dem. p. 836, 11: Εἰ μὲν οὖν τότ' ἐξεγένετο, καὶ μὴ τῷ χρόνῳ τοῦτ' ἐνεδρεύθημεν, παρεσχόμεθ' ἂν μάρτυρας, ὡς.... Seager. Plut. Mor. p. 147, E. || Herodot. 2, 175: Ἀναστενάξαι, οἷά τε χρόνου ἐκγεγονότος πολλοῦ, καταχθόμενον τῷ ἔργῳ, Schweigh. conj. ἐγγεγονότος. Aor. med. Ἐξεγεινάμην, Peperi. Lucian. Tragœdop. 4: Ἦν ... Μέγαιρ' Ἐρινὺς γαστρὸς ἐξεγείνατο. Perf. med. Ἐκγέγαα, Enatus, Ortus sum. Hom. Od. K, 138: Ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβρότου Ἠελίοιο· Il,

D

Ε, 248 : Αἰνείας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο εὔχεται ἐκγεγάμεν· et ib. Υ, 106, 209. Φ, 185 : Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι· Γ, 199 : Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα, et ib. 418 etc. Orph. H. 71, 4 : Ἄρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλώνυμον, Εὐβουλῆος αἵματος ἐκγεγαῶσαν, ἀπρόσμαχον, forma Alexandrina pro ἐκγεγαυῖαν. || Hinc facta nova forma præs. Ἐκγεγάομαι, Hom. H. Ven. 198 : Σοὶ δ' ἔσται φίλος υἱὸς, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, καὶ παῖδες παίδεσσι διαμπερὲς ἐκγεγάονται· ubi fut. signif. dicitur Enascentur, si vitio vacat scriptura. In ejusd. Epigr. 17, 2 : Τοίων γὰρ πατέρων ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε, ut est apud Herodot. Vit. Hom. c. 35, Suidas v. Ὅμηρος exhibet ἐκγεγάασθε, signif. perf., Orti estis.]

[Ἐκγλευκίζομαι, Mustum esse desino. Hippocr. Epid. 7, p. 1227, D : Ἐκγεγλευκισμένος μέλας (οἶνος). Galen. Gloss. p. 460 : Ἐκγλευκισμένος, ὁ ὑπόγειος, πεπαυμένος τοῦ λευκὸς (l. γλεῦκος) εἶναι. Ἐκγεγλευκισμένος reponit Foes. OEc. Hipp. p. 109, qui vid.]

[Ἐκγλισχραίνω, Viscosum reddo. Aret. Diut. m. cur. 2, 4, p. 130=144 : Τὸ γάρ τοι αἷμα πάντα ποιέει, ἀλέῃ μὲν χαλᾷ, πῇ δὲ ἐκγλισχραίνει.]

[Ἐκγλῦφὴ, ἡ, q. d. Exclusio pullorum. Ælian. N. A. 4, 12 : Οἱ πέρδικες, ἐν τοῖς ᾠοῖς οἰκοῦντες ἔτι καὶ κατειλημμένοι τοῖς περιπεφυκόσι σφίσι ὀστράκοις, οὐκ ἀναμένουσι τὴν ἐκ τῶν γειναμένων ἐκγλυφήν. Wakef.]

[Ἐκγλύφω, Exsculpo, Excavo. Plato Reip. 10, p. 616, D : Ὥσπερ ἂν εἰ ἐν ἑνὶ μεγάλῳ σφονδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξεγλυμμένῳ διαμπερὲς ἄλλος τοιοῦτος ἐγκέοιτο ἁρμόττων. De excudendis vel excludendis ovis, ut est in Gl., Excudo, Plut. Ti. Gracch. c. 17 : Εἰς τοῦτο (τὸ κράνος) καταδύντες ὄφεις ἔλαθον ἐντεκόντες ᾠὰ, καὶ ταῦτα ἐξεγλύψαντο. Et activo Geop. 14, 7, 28 : Τὰ ᾠὰ ... ἐκγλύφει· 29 : Ὅπως δύο ἢ τρισὶν ἡμέραις ... ὕστερον ἐκγλύφῃ. Ælian. N. A. 2, 33 : Ὅταν ἐκγλύψῃ τὰ νεόττια (et ib. initio : Κροκόδειλος, ὁ ἐκγλυφεὶς πρῶτον, ubi olim ἐκλεπείς)· 3, 30 : Καὶ οἱ μὲν ὄρνιθες οἱ προειρημένοι τὰ μηδὲν σφίσι προσήκοντα ἐκγλύφουσιν. Erotian. Gloss. p. 141 : Ἐκλαπήσεται ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Hac signif. nonnisi a recentioribus usurpari putat Barker. ad Etym. M. p. 1095 (ad 311, 52, ubi male ἐγγλυβῆναι). Hesych. : Ἐξέλεψεν, ἐξέγλυψεν. Τυρὸς ἐξεγλυμμένος ex scriptore non nominato affert Eust. Il. p. 759, 43, a Wakef. cit. Etym. M. p. 311, 54 : Ἐγλυμμένος, ἐκ τοῦ γεγλυμμένος, οἷον, Ὡς οἴχεται μὲν τυρὸς ἐξεγλυμμένος.]

[Ἐκγοητεύω, Decipio. Joseph. B. J. 1, 11, 3 : Ἡρώδην πεπιστευμένον τὰ ὅπλα πολλαῖς ἀπολογίαις καὶ ὅρκοις ἐκγοητεύσας. Wakef.]

[Ἐκγόνη, ἡ, Neptis, Gl. Jo. Malal. p. 413, 9 : Γυναῖκα Ῥωμαίαν τὴν ἐκγόνην Νόμου τοῦ πατρικίου, ὀνόματι Οὐαλεριανήν. Pro quibus Chr. Pasch. p. 613, 16 ἔκγονον Ὀνίνου. Quod est in libris Eur. Hel. 1667 : Οὐδ' ἡ θεᾶς Νηρῇδος ἐκγόνη κόρη, scrib. esse ἔκγονος animadvertit Matthiæ.]

[Ἔκγονον, τὸ, Fœtus. Proprie de animantibus Soph. OEd. T. 171 : Οὔτε γὰρ ἔκγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται. Plato Reip. 5, p. 459, D : Τῶν μὲν τὰ ἔκγονα τρέφειν, τῶν δὲ μή· 460, B : Τὰ ἀεὶ γιγνόμενα ἔκγονα· Theæt. 152, E : Εἰπὼν γὰρ (Hom.) Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθὺν, πάντα εἴρηκεν ἔκγονα ῥοῆς τε καὶ κινήσεως. Molpis ap. Athen. 4, p. 141, E : Πολλοὶ δὲ καὶ ποίμνι' αὐτῶν τρέφοντες ἀφθόνως μεταδιδόασι τῶν ἐκγόνων. Cit. Schweigh. Æsch. Prom. 137 : Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα, de filiabus Tethyos. Eur. Herc. F. 208 : Εἰ τῶν ἀρίστων τἄκγον' αὐτὸς ὢν κακὸς δέδοικας· fr. Æoli ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 493 : Ἴδοιμι δ' αὐτῶν ἔκγον' ἄρρεν' ἀρρένων. Adjective Iph. A. 599 : Στῶμεν, Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα. Quem tamen locum jam olim ostendi totum suppositum esse.] Ἔκγονα, Liberi liberorum, τέκνα τέκνων, Hesych. [Paul. Ad Tim. 1, 5, 4 : Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει. || Figurate Plato Conviv. p. 209, D : Εἰς Ὅμηρον ἀποβλέψας καὶ Ἡσίοδον καὶ τοὺς ἄλλους ποιητὰς τοὺς ἀγαθοὺς ζηλῶν, οἷα ἔκγονα ἑαυτῶν καταλείπουσιν. Callim. Lav. Min. 26 : Χρίματα τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.]

Ἔκγονος, ὁ, [ἡ, Filius, Filia. Hom. Il. E, 813 : Οὐ σύγ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονος ἐσσί· Υ, 206 : Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι· Od. Γ, 123 : Εἰ ἔτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι. Soph. Aj. 842 : Αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. Eur. Herc. F. 876 : Ὁ Διὸς ἔκγονος, et alibi sæpe. Femin. Hom. Od. Λ, 236 : Ἦ φάτο Σαλμωνῆος ἀμύμονος ἔκγονος εἶναι. Soph. OEd. T. 1474 : Ἐκγόνοιν ἐμοῖν, de filiabus OEdipi. Eur. Hec. 955 : Τὴν ἀρτίως θανοῦσαν ἔκγονον σέθεν· Herc. F. 822 : Νυκτὸς ἔκγονον Λύσσαν. Conf. Ἐκγόνη.] I. q. ἀπόγονος. Antipho : Μέμνησθε τοίνυν, ὦ ἄνδρες, τῆς προνοίας ταύτης, καὶ οἵων ἀνδρῶν ἔκγονοί ἐστε· alibi ἀπόγονοι dixit. Bud. Et Plato Tim. [p. 18, D] : Τοὺς δὲ ἔμπροσθεν καὶ ἄνωθεν, γονέας τε καὶ γονέων προγόνους, τοὺς δὲ εἰς τὰ [τὸ] κάτωθεν, ἐκγόνους τε καὶ παῖδας [ἐκγ. παῖδάς τ'] ἐκγόνων, i. e. Liberos. Bud. Idem Plato Ep. 7, [p. 334, D] : Οὐκ ἄμεινον αὐτοῖς καὶ παισὶ, παίδων τε ἐκγόνοις· Tim. [p. 40, D] : Ἐκγόνους θεῶν. Cic. vertit Progeniem deorum. Ibid. : Καὶ πάντες ὅσους ἴσμεν ἀδελφοὺς λεγομένους αὐτῶν, ἔτι δὲ τοὺς τούτων ἄλλους ἐκγόνους, Reliquos quos fratres inter se agnatosque usurpare atque appellare solemus, et eorum, ut utamur veteri verbo, prosapiam, Cic. Isocr. Evag. [p. 191, D] : Αἰακὸς ὁ Διὸς ἔκγονος. [Ἔκγονοι ἐκγόνων, Nepotes. Plato Critiæ p. 112, C : Οἰκήσεις, ἐν αἷς αὐτοί τε καὶ ἐκγόνων ἔκγονοι καταγηρῶντες ἄλλοις ὁμοίοις τὰς αὐτὰς ἀεὶ παρεδίδοσαν. De incolis terræ id. Leg. 3, p. 695, A : Περσῶν, τραχείας χώρας ἐκγόνων.] Adjective etiam capitur : ut Plato De rep. : Ἔκγονοι χώρης τραχείας, Oriundi regione aspera. [Dicit l. rectius supra citatum. In quo non magis quam in seqq. adjective, sed substantive dicitur.] Apud Eund. [Leg. 10, p. 901, E] : Ἔκγονος δειλίας ἀργία· ut et ἔκγονον ἀδικίας ὕβριν Idem dixit [ib. 3, p. 691, C]. Et ἔκγονος παιδειῶν pro Disciplinis imbutus, et literarum quasi alumnus, ap. Eund. [ib. p. 695, E. Critias ap. Athen. 1, p. 28, C : Τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρε. || Nepos, Gl. Hanc signif., de qua jam dictum in Ἔγγονος, alienam ab Homero perhibere videatur Ammon. p. 47 : Ἔκγονος καὶ ἀπόγονος διαφέρει· ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός· φησὶ γὰρ Ὅμηρος (Od. Γ, 123), Εἰ ἔτεόν γε κείνου ἔκγονός ἐσσι, καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν· ἀπόγονος δ' ὁ ἤτοι υἱωνὸς ἢ ἔτι ἄποθεν. Sed conferendo Eust. Od. p. 1682, 16 intelligitur, grammaticos in his de usu voc. ἔκγονος ap. Hom. observationibus magis loqui de constanti ejus consuetudine ἔκγονος scribendi per κγ, non per γγ. Idem Eust. Od. p. 1780, 53 (ad O, 225) : Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν διὰ τοῦ κάππα ἔκγονος λέγεται ὁ κοινότερον ὀφείλων ἔγγονος λεχθῆναι· οὐ γὰρ κυρίως κατὰ κοινολεξίαν ὁ Θεοκλύμενος ἔκγονός ἐστι τοῦ Μελάμποδος, ὅτι μηδὲ υἱός· δισέγγονος γὰρ ἐκεῖθέν ἐστιν, ἐπεὶ Μελάμποδος Μάντιος, οὗ Πολυφείδης, οὗ Θεοκλύμενος ... Ἔστι δὲ εἰπεῖν πρὸς τὴν διὰ τοῦ κ γραφὴν τοῦ ἔκγονος, ὅτι τὸ ἐξεγένετο ῥῆμα εἰδὼς Ὅμηρος ἔκγονον ἐξ αὐτοῦ λέγει τὸν ἔκ τινος γένους, ὡσεὶπερ ἔφη ἀπόγονον· ἡ δὲ τοῦ ἐγγόνου γραφὴ τῶν μεθ' Ὅμηρόν ἐστιν. Eur. El. 673 : Οἴκτειρε δῆτα, σούς γε φύντας ἐκγόνους, in precatione Electræ ad Jovem, ubi facilis foret correctio σοῦ γε φύντας ἐκ γένους, ut Heracl. 36 : Θησέως παῖδας .. ἐκ γένους Πανδίονος. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 19 : Οἵ σοι .. πειρασόμεθα μὴ χείρονες βοηθοὶ παραστῆναι ἢ εἰ παῖδας ἢ ἐκγόνους ἐκέκτησο· ubi libris nonnullis defit ἢ secundum. Herodoti vero 7, 106 : Τοῖσι Μασκαμείοισι ἐκγόνοισι, Posteri seu Nepotes intelliguntur potius quam Liberi. Charito ab Schæf. cit. 2, 9 : Ἀλλ' ἐγὼ τέκω δεσπότῃ τὸν Ἑρμοκράτους ἔκγονον (filia Hermocratis loquitur)· 11 : Ἡδέως δὲ Ἑρμοκράτης ἔκγονον ἀπολήψεται, στρατηγεῖν ἤδη δυνάμενον· 3, 8 : Κρείττων Ἑρμοκράτους ὁ ἔκγονος. Quorum ll. primo Dorv. contulit epigr. Anth. Pal. App. 147, 6 : Μάτηρ Ποικιλίῳ, ἐκγόνῳ ἀμφοτέρων (Hippomedontum patris et filii). Idem notat errorem interpretis ap. Plat. Reip. 6, p. 507, A : Τοῦτον δὲ δὴ οὖν τὸν τόκον τε καὶ ἔκγονον αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ, vertentis Nepotem, quum sit Fœtus. Jo. Malal. p. 42, 9 : Τῷ υἱῷ τοῦ Ἐχίονος τῷ Πενθεῖ, τῷ ἐκγόνῳ αὐτοῦ (Cadmi). Josephus Hypomnest. 5, 147, p. 335 : Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἡσαῦ, ὃς ἔκγονος τῷ Ἀβραὰμ γεγόνει. Latiori signif. de Posteris Æsch. Prom. 772 : Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων. Polyb. 6, 7, 3 : Ἐὰν δέ ποτε τοῖς ἐκγόνοις δυσαρεστήσωσι. Conf. Pollux 3, 19. Interdum ambiguum est Posteri an Liberi intelligantur. V. quæ de inscriptt. dicta sunt in Ἔγγονος. || Formæ Bœot. Ἔσγονος, quæ repetenda a forma Bœot. ἐς pro ἐκ, de qua in Ἐκ, v. ex. in Ἔγγονος. De permutatione voce. ἔκγονος et ἔγγονος v. ibid. Cum ἐπίγονος confus. Eur. Suppl. 1224. L. Dind.]

Ἔκγραφος, est Tropus in geometria, teste Mart. Capella, qui monstrat quibus argumentis, dato circulo, verbi gratia, imperatum trigonum vel quid aliud in medio possimus convenienter ascribere. Ibid. sunt quum alii tropi, tum ἀνάγραφος et περίγραφος.

Ἐκγράφω, vel Ἐκγράφομαι, Exscribo, Describo, Exemplum sumo. [Act. subscriptio codicis ap. Brunck. in proœm. annot. ad Aristoph. Ran. p. 147 : Μιχαὴλ ὁ τοῦ Λυγγᾶ ... ἐξέγραψεν. Inscr. Corcyræa ap. Bœckh. vol. 2, p. 18, n. 1842, 11 : Τὰν δὲ προξενίαν ἐκγράψαντες εἰς χάλκωμα ἀναθέμεν. L. D.] Dem. [p. 1180, 22] : Καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι, τὰ δ' ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον. Alibi [1197, 6] : Ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα, καὶ ἐκγράφεσθαι. [Aristoph. Ran. 151 : Ἡ Μορσίμου τις ῥῆσιν ἐξεγράψατο· Av. 983 : Ὁ χρησμὸς, ὃν ἐγὼ παρὰ τἀπόλλωνος ἐξεγραψάμην. Athen. 1, p. 4, C : Ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν ἐκγραψάμενος. || Ἐκγράφω, Expungo. Andocid. p. 10, 36 : Ἡ εἴ τις μὴ ἐξεγράφη, quod Reisk. int., Expunctus est ex æreariis. Dionys. Epit. 18, 22 : Ἂν ταῦτα λέγοντες ἐκγράψωσί με τῆς βουλῆς.]

Ἐκγρυτεύω, Scrutor, servata ead. plane metaph. [qua in Γρυτοπώλης]; ἐκγρυτεύσῃ, ἐξερευνήσῃ, Hesych.

[Ἐκγυμνάζω, Exerceo, Gl. || Ἐκγεγυμνασμένα, Eventilata, Gl. Conf. de signif. Excutiendi s. Ventilandi quæ dicta sunt in Γυμνάζω, Διαγυμνάζω.]

[Ἐκγυμνόω, Denudo. Eumath. 4, p. 114 : Τὸ πᾶν τοῦ σώματος πλὴν τῆς αἰδοῦς ἐξεγύμνωσε. Theod. Prodr. p. 358 : Μέχρι καρπῶν ἐξεγύμνου τὰς χέρας· 81 : Εἶπον τὸ θερμὸν τῆς πρὸς αὐτὴν ἀγάπης, καὶ τὴν ἐνοῦσαν ἐξεγύμνωσα σχέσιν. Elberling. Ap. Hesych. in Ἐξώργησα, ἐξεγύμνωσα conj. Alb. ἐξεθύμωσα, quomodo ἐξώργισα explicatur ap. Suidam Cit. Dahler. Ἐκγυμνωθεῖσα et ἐκλιμνωθεῖσα confusa ap. Steph. Byz. v. Πλαταιαὶ, ab Hemst. cit.]

[Ἐκγυναικόω, Effemino. Germ. Cpol. In ador. cruc. p. 255, D Grets. : Ἐξεγυναίκωσε τὸ ἀρρενωπόν. Hase.]

[Ἐκδαδόω, Piceum facio. Theophr. C. Pl. 6, 11, 9 : Ὕστερον γὰρ τῆς καρπογονίας ἐκδαδοῦνται (ligna arborum). L. Dindorf.]

[Ἐκδαῆναι aor. (nullum enim præs. in usu est), signif. Sciendi, usurpant Apoll. Rh. 4, 1565 : Ἀπίδα καὶ πέλαγος Μινώιον εἴ νύ που, ἥρως, ἐξεδάης, Nosti. Manetho 6, 469 : Ἡ γὰρ μέτρα μακρῆς χθονὸς ἐξεδάησαν.]

[Ἐκδαίνυμαι. V. Ἐξαίνυμαι.]

[Ἐκδαίω, Exuro, agnoscere videtur Hesych. in gl. Ἐκδάβη, ἐκαύθη, Λάκωνες, si quidem ἐκδάβη est pro ἐξεδάη.]

Ἐκδάκρυον, τὸ, Lacryma stillans, Gutta inter lacrymandum cadens, susp. [Vox nihili, ficta, ut videtur, e sequenti.]

Ἐκδακρύω, Illacrymor. [Soph. Phil. 278 : Ποῖ' ἐκδακρῦσαι, ποῖ' ἀποιμῶξαι κακά; Eur. Or. 1122 : Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην· Phœn. 1344 : Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ', εὖ φρονοῦντ' ἐτύγχανον (τὰ δώματα). Plut. Mor. p. 475, A : Ὁ γὰρ Ὀδυσσεὺς τοῦ μὲν κυνὸς θανόντος ἐξεδάκρυσε. || Stillo, de plantis succum emittentibus. Plut. Mor. p. 384, B : Τῶν φυτῶν ἐκδακρυόντων. Cit. Wakef. ū]

[Ἐκδαμάζω, Perdomo. Const. Man. Chron. p. 40 (?). Kall.]

Ἐκδανείζω, i. q. δανείζω [Eloco], ut τῇ πόλει ἐκδανεῖσαι χρήματα, Aristot. OEcon. 2, [21. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 20, 8 : Τοὺς ἐκδανισοῦντας τὸ ἀργύριον ἄνδρας, et ib. 13 ἐκδανεισθέντι, et 27 ἐκδανιζέσθω et 43 ἐκδανεῖσαι et p. 21, 50 ἐγδανεισάντω (iterumque 22, 122) et 67 ἐγδανείσαιεν, et 77 ἐγδανεισόωντι, et 79 ἐγδανεισθῆμεν, et ἐγδανειζέσθω 22, 131, denique ἐκδανειζέσθω 22, 134, 136. L. D. Clem. Al. Strom. 1, 1, 3 : Τῷ δὲ ἀποκρυψαμένῳ τὸ πιστευθὲν ἀργύριον εἰς τὸ ἐκδανεῖσαι. Wakef. Agathias p. 252, 19 : Τὸ χρυσίον ... ἐντελὲς καὶ ἀλώβητον ὥσπερ ἐκδεδανεισμένον. Philipp. Anth. Pal. 11, 173 : Εἰ τὸ μὲν ἐκδεδάνεικας, ὃ δ' ἄρτι δίδως. Medio, Mutuum sumo, Eustath. Opusc. p. 71, 63 : Ἰδοὺ πλοῦτος οὗτος, ὦ θεῖε λαὲ, ἀνεκδιήγητος· ἐκδανείζεσθε.]

[Ἐκδάνεισις, εως, ἡ, Locatio pecuniæ. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 20, 10 : Ἃ δὲ ἐκδάνεισις καὶ ἀνάπραξις τοῦ ἀργυρίου γινέσθω καὶ ἃ λοιπὰ διοίκησις καθώς κα δοκῇ βουλᾷ καλῶς ἔχειν. L. Dindorf.]

[Ἐκδανειστὴς, ὁ, Locator pecuniæ. Inscr. ap. Gruter. p. 218, b : Καὶ ἐπίσσοφον καὶ ἐκδανειστάς.]

Ἐκδαπανάω, i. q. δαπανῶ. [Expendo, Consumo. Polyb. 21, 8, 9 : Ἐκδαπανᾶν τὰς τῶν ἰδίων συμμάχων χορηγίας καὶ παρασκευάς· 25, 8, 4 : Τοῖς κοινοῖς ὡς ἰδίοις χρώμενος ἐξεδαπάνα τὰς προσόδους· 17, 11, 10 : Τῶν πλείστων αὐτοῖς χορηγιῶν ἐκδεδαπανημένων. Cor. 2, 12, 15 : Ἐγὼ δὲ ἥδιστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ubi al. ἐκδαπανήσω. Vita S. Theophanis fol. i, iij verso : Ταῖς καλλίσταις τῶν πράξεων ἐκδαπανήσας τὸ δύνασθαι, commodius legi videtur ἐνδαπανήσας. L. D. Eust. Opusc. p. 313, 22 : Οἵπερ οὐ μόνον ἐκδαπανῶσι τὰ τοῦ ζῆν ἐπιτήδεια. Tatianus p. 25, 3, a Valck. cit. : Κἂν ἐν ποταμοῖς καὶ ἐν θαλάσσαις ἐκδαπανηθῶ, Moriar.]

[Ἔκδαρσις, εως, ἡ, q. d. Decoriatio. Nectar. Homil. p. 6 ed. Par. 1554. Boiss.]

[Ἐκδαρτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Decoriatorius. Tzetz. ad Hesiodi Op. v. 502 : Βούδορα ἀναιρετικὰ τῶν ζώων καὶ ἐκδαρτικά. L. Dind.]

[Ἐκδάσύνω, Hispido. Hesych. : Ἐκδεδασύνθαι, (τὸ) σῶμα δασὺ γεγονέναι. L. Dind.]

[Ἐκδεδιητημένως, Delicate. Pollux 6, 185 : Θρυπτικῶς, ἐκδ. Angl. Cat. in Psalm. t. 1, p. 656, 36 : Ὁρμὴ ἀνεπίσχετος πρὸς τὸ ἐκδ. βιοῦν. Hase.]

Ἔκδεης, ὁ, ἡ, Cui aliquid deest, Imperfectus. [Suid. (et Zon. p. 659) : Ἐκδεὲς, ἀτελὲς, ἐλλιπὲς, addito l. Æliani, ut putabat Hemst. : Ἔδοξε δὲ αὐτοῖς πρότερον, ὡς μηδὲν ἐκδεὲς εἴη τῶν θείων λογίων, εἰς τὴν πόλιν εἰσελθεῖν.]

[Ἐκδέησις, i. q. δέησις, Libellus supplex. Evagr. Hist. eccl. 1, 9 : Ἐκδεήσεων δὲ αὐτοῦ πρὸς Θεοδόσιον γενομένων. Hase.]

Ἔκδεια, ἡ, Penuria. Quomodo differat ab ἔνδεια, vide in illa v. [Thuc. 1, 99 : Αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι. Dem. p. 890, 14 : Ὁ μὲν διὰ σοῦ τὴν γεγονυῖαν ἔκδειαν οὐκ ἀποδώσειν ἡμῖν οἴεται. Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 9 : Ἔνδεια, ἡ ἔκλειψις τοῦ φόρου, leg. videtur ἔκδεια. Commemorat et Pollux 6, 197. L. Dind.]

Ἐκδείκνῡμι, Ostendo, vacante præp. Dicitur autem potius ἐνδείκνυμι. [Soph. El. 348 : Εἰ λάβοις σθένος, τὸ τούτων μῖσος ἐκδείξειας ἄν· OEd. C. 1021 : Ἴν' εἰ μὲν ἐν τύποισι τοῖσδ' ἔχεις τὰς παῖδας ἡμῶν, αὐτὸς ἐκδείξῃς ἐμοί· Phil. 426 pro δυ' αὔτως δειν' ἔλεξας, al. δυ' αὐτὼ δ' ἐξέδειξας. Eur. Hipp. 1298 : Ἀλλ' εἰς τόδ' ἦλθον, παιδὸς ἐκδεῖξαι φρένα τοῦ σοῦ δικαίαν. Medio Joseph. A. Jud. 2, 8, 13 : Ταῖς δὲ ἐγκύμοσιν οὐχ ὁμιλοῦσιν, ἐκδεικνύμενοι τὸ μὴ δι' ἡδονὴν ἀλλὰ τέκνων χρείαν γαμεῖν. Ubi leg. videtur ἐνδ., quicum permutatum ἐκδείκνυμι v. Plut. Mor. p. 25, B. L. Dind.]

[Ἐκδειμαίνω, i. q. sequens. Hierocles p. 148. Angl. Heliod. Æth. 9, 8 : Καὶ τοσοῦτος ἦχος καὶ δοῦπος ἀπετελέσθη, διὰ τῆς ἀκοῆς τὴν διάνοιαν ἐκδειμαίνων. Hase.]

Ἐκδειματόω, Exterreo. Plato De rep. 2, [p. 381, E] : Μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούτωσαν [ἐκδειματούντων], Neque filiolos territent matres. [Dionys. De adm. vi Demosth. c. 54, p. 1121, 17 : Ταῦτα ἐκδειματώθητι, His percellere. Zosimus 3, 25, 5 : Ἐκδειματωθέντος δὲ πλέον τοῦ στρατοῦ. Suid. : Ἐκδειματοῦντες, ἐκφοβοῦντες. Eustath. Opusc. p. 325, 70 : Τὰ ἐκείνου ἐκδειματοῦντα ἐνδάλματα. Jo. Chrysost. vol. 13, p. 343, A : Καὶ γὰρ ἐξεδειματοῦτο, φοβερὰς ὄψεις δρῶν ἐπὶ τῆς νυκτὸς, pro ἐξέδειμα τοῦτο, restituit Segaar. Anim. in Daniel. p. 38.]

[Ἐκδεινόω, Exaggero. Joseph. A. Jud. 17, 5, § 5 : Μειζόνως ἐκδεινῶν.]

[Ἐκδειπνέω, Cœnare desino. Pollux 6, 112, capite περὶ τοῦ διαλύσασθαι τὸ συμπάσιον : Αἴξαι τὸν πότον, ἐκδειπνῆσαι.]

[Ἐκδείρω, Regluvo, Gl. Decorio, schol. Ven. Il. E, 9 : Γέγονε δὲ τὸ Δάρης ἤτοι παρὰ τὸ δείρω καὶ ἐκδείρω. Hesych. : Ἐκδείρεται, ἐκδερματοῦται. Schol. Vict. Aristoph. Nub. 1397 : Ἐκδείροιμεν αὐτούς. Conf. Ἐκδέρω.]

[Ἐκδεκατεύω, Decimo. Diodor. 4, 21 : Εὐξάμενος ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ τὴν οὐσίαν. Et mox : Τῶν μεγαλοπλούτων τινὰς εὐξαμένους ἐκδεκατεύσειν Ἡρακλεῖ, καὶ μετὰ ταῦτα γενομένους εὐδαίμονας, ἐκδεκατεῦσαι τὰς οὐσίας.]

[Ἐκδεκτέον, Intelligendum. Orig. C. Cels. 1, p. 36. Seager. Athen. 5, p. 189, D : Ἐκδ. οὖν καὶ τὸ παρ' Ἐρατοσθένει ἐν τῷ Ἑρμῇ θηλυκῶς εἰρῆσθαι, Βαθὺς διαφύεται αὐλὼν, ἀντὶ τοῦ βαθεῖα. Wakef. Etym. M. p. 422, 2 : Τὸ η ὡς ἄρθρον ἐκδ.]

Ἐκδεκτικὸς, ἡ, ὸν, ex Ulpiano redditur Exceptorius.

[Ἐκδέκτωρ, ορος, ὁ, Exceptorius. Æschyl. fr. Prom. sol. ap. Plut. Mor. p. 98, C et Porphyr. De abst. 3, 18, p. 257 : Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα. Id. Plut. p. 964, F, pro ἐκδέκτορα vitiose, ut videtur, exhibet ἀνδέκτορα.]

[Ἐκδελεάζω, Obsco, Gl.]

[Ἐκδενδρόω, Arbores exstirpo. Chron. Pasch. t. 1, p. 495, 11 : Τὸν κῆπον ἐκδενδρώσας. Coraes. Eadem Jo. Malalas p. 292, 13. L. Dind.]

[Ἐκδέξιος, ὁ, ἡ, Qui est ad dextram. Jo. Chrysost. t. 5, p. 974, 1 : Τὴν ἡμετέραν φύσιν, τὸν ἐκδέξιον τοῦ Θεοῦ καταλαβοῦσαν θρόνον. In ora tamen, conjectura probabili, ἐνδέξιον. Hase.]

Ἔκδεξις, ἡ, Exceptio ab ea signif. excipiendi, qua quis dicitur aliquid excipere ab alio, cui succedit. Ἔκδ. τῆς βασιληΐης, Successio regni, Herodot. [7, 3]. A Galen. [Gloss. p. 462] ap. Hippocr. exp. ἀποδοχή.

[Ἐκδέρκομαι, Prospicio. Hom. Il. Ψ, 477 : Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε, ubi nunc ἐκ δέρκεται divisim. Compositum diserte agnoscit Eust. L. D. Adamant. Phys. 1, 2 : Λεπτὸν ἐκδέδορκε. Kall.]

[Ἐκδερματίζω, Decorio. Photius et Suid. : Περισκυτίζοντος, ἐκδερματίζοντος. Suid. : Ἀσκὸν δέρειν· τὸ δέρμα μου εἰς ἀσκὸν ἐκδερματίζειν.]

[Ἐκδερματόω, idem. Hesych. : Ἐκδείρεται, ἐκδερματοῦται. Wakef. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 760 : Ἐκδερματώσαντες τὰ ἱερεῖα. L. Dind.]

Ἐκδέρω, i. q. ἀποδέρω [Decorio, Deglubo, Gl. Eur. Electr. 824 : Βύρσαν ἐξέδειρεν. Plato Euthyd. p. 301, C : Σφάττειν καὶ ἐκδέρειν. Xen. An. 1, 2, 8 : Ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν. Apollod. 3, 1, 4, 2 : Ἐκδείρας βοῦν. Schol. Ven. Hom. Il. X, 80 : Αἶγας ἀνιεμένους ἀντὶ τοῦ γυμνοῦντας καὶ ἐκδέροντας. Schol. Aristoph. Nub. 441, τὸ σῶμα. Diodor. 4, 47 : Τοῦ σώματος ἐκδαρέντος, ubi al. ἐκδαρθέντος, de qua formarum varietate v. in Δέρω. Prov. Ἐκδεδαρμένον δέρεις, ἐπὶ τῶν μάτην ποιούντων, explicat Suidas. De flagellando usurpasse traditur Hyperides ap. Poll. 3, 79 : Κρεμάσας ἐκ τοῦ κίονος ἐξέδειρεν, ὅθεν καὶ μωλώπων ἔτι νῦν τὸ δέρμα μεστὸν ἔχει. Aristoph. Vesp. 450 : Εὑρὼν τοὺς βότρυς κλέπτοντά σε προσαγαγὼν πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς. Schol. Ran. 519 : Ἐκ τούτου δείκνυται ὅτι παρέτιλλον καὶ οἱονεὶ ἐξέδερον ἢ ἔτυπτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον. Improprie de arbore decorticata Eustath. Il. p. 726, 14 : Τὸ δόρυ, τουτέστι τὸ ἐκδεδαρμένον ξύλον. Ubi alludit ad etymologiam voc. δόρυ, quod sec. Etym. M. p. 283, 27, nonnulli ducebant a δέρω, τὸ λεπίζω. Locos Pollucis et Eust. cit. Hemst.]

Ἐκδεσμεύω, Religo, sequente ablativo. [Polyb. 3, 33, 8 : Πάνυ δ' ἐμπείρως καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος ἐκ μὲν Λιβύης εἰς Ἰβηρίαν, ἐκ δ' Ἰβηρίας εἰς Λιβύην διεβίβαζε στρατιώτας, ἐκδεσμεύων τὴν ἑκατέρων πίστιν εἰς ἀλλήλους διὰ τοιαύτης οἰκονομίας. Schol. Hom. Il. Ψ, 121 Ἔκδεον) ἐξεδέσμευον, citat Wakef.]

[Ἐκδεσμέω.] Ἐκδεσμεῖν ap. Gregor. pro Irretire.

[Ἔκδετος, ὁ, ἡ, Religatus. Alpheus Anth. Pal. 9, 97, 4 : Ἔκδετον ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον.]

[Ἐκδέφω, Cædo, unde Ἐκδέψηται, ἐκμαστιγώσηται ap. Hesychium.]

Ἐκδέχομαι, Excipio, Succedo, Herodot. : Τούτου ἐκδέξασθαι τὴν βασιληΐην. [V. 1, 26, 107; 8, 44. Etiam absolute, ἐξεδέξατο, sc. τὴν βασιληίην, 1, 16, 103. Schweigh. Adde 2, 161.] Sic ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, et διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eod. At Πόλεμος ἐμφύλιος ἐξεδέξατο Ῥωμαίους, Polyb. [1, 65, 2], eo modo, quo dicit Liv. : Nec tranquillior nox diem tam fœde actum excepit. [Similia hæc Herodoti 4, 1 : Τοὺς δὲ Σκύθας.... ἐξεδέξατο οὐκ ἐλάσσων πόνος τοῦ Μηδικοῦ· 1, 185 : Ἔκ τε τῶν πλόων ἐκδέκηται περίοδος τῆς λίμνης μακρή· 4, 39 : Ἥ τε Περσικὴ καὶ ἡ ἀπὸ ταύτης ἐκδεκομένη Ἀσσυρίη· 99 : Ἡ Σκυθικὴ ἐκδέκεται. Proprie Hom. Il. N, 710 : Ἕταροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο. Æsch. Cho. 762 : Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρὶ, A patre accepi. Herodot. 2, 166 : Τὰ ἐς πόλεμον ἐπασκέουσι μοῦνα, παῖς παρὰ πατρὸς ἐκδεκόμενος. De oratione, Plato Euthyd. p. 277, B : Καὶ οὕπω σφόδρα τι ταῦτα εἴρητο τῷ Εὐθυδήμῳ, καὶ ὁ Διονυσόδωρος, ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου. Iambl. Vit. Pyth. c. 27, 125, p. 105=266 : Ἐκδεξάμενον τῶν Πυθαγορείων τινὰ φῆσαι. De aliis rebus. Demosth. p. 352, 25 : Ἐκεῖνος ἐκδέχεται τὴν αἰτίαν καί φησιν αὐτὸς αἴτιος γεγενῆσθαι. Diodor. 18, 26 : Τὸ δ' ἐκδεχόμενον τὴν καμάραν περίστυλον χρυσοῦν ὑπῆρχεν. || Excipio succedentem. Dioscor. Anth. Pal. 12, 169, 4 : Δεσπόσυνον καὶ τρίτον ἐκδέχομαι.] || Expecto. [Præstolor, Operior; Ἔκδεξαι, Operire, addunt Gl.] Basil. De avaritia, Μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσὸν, μὴ ἀνάμενε σιτοδείαν. In qua signif. aliquoties et in N. T. habetur, sicut et ἀπεκδέχομαι. In vett. autem scriptt. usitatius est hac in signif. προσδέχομαι, quantum quidem ego meminisse possum. [Suid. : Ἐκδέχεσθαι οὐκ ἐπὶ τοῦ ἀναμεῖναι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀναδέξασθαι καὶ ἀναλαβεῖν. Soph. Phil. 123 : Σὺ μὲν μένων νυν κεῖνον ἐνθάδ' ἐκδέχου. Demosth. p. 61, 25 : Τὸ δοκεῖν ἐκδέχεσθαί τι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. Schol. Hom. Il. B, 145 : Τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδεχόμενος ἔμεινε παρὰ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν. Tryphiod. v. 197 : Τλήμονες ἐκδέχαται πότε παύεται ὄβριμον ὕδωρ. Schol. Vat. Eur. Tro. 244 : Τίνα τῶν Τρῳάδων πότμος εὐτυχὴς ἐκδέχεται; Dionys. A. R. 6, 67 : Παρεκάλεσάν ἐκδέχεσθαι μεθ' ἡσυχίας ἕως ἂν γένηται τὸ προβούλευμα τῆς βουλῆς. || Accipio, Intelligo, Interpretor. Polyb. 10, 18, 12 : Οὐκ ὀρθῶς τοὺς ἡμετέρους ἐκδέχῃ λόγους· 12, 16, 11 : Τὴν προαίρεσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐκδεχόμενος· 38, 2, 5 : Βέλτιον ἐκδεχομένων τὸ γεγονός. Diodor. 14, 56 : Ἐξεδέχοντο τὴν φήμην πρὸς τὸ συμφέρον ἑαυτοῖς. Iambl. Protr. 19, p. 348 : Τὸ δὲ ἐπὶ χοίνικι μὴ καθέζου πυθαγορικώτερον ἐκδέξαιτο ἄν τις. Ammon. p. 54 : Εἰσὶ δὲ οἱ μὲν ἀνεψιοὶ τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· 107 : Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα. Schol. Apoll. Rh. 2, 1088 : Κράτης δὲ ἐξεδέξατο (cod. ἐξελ., eod. vitio quo ap. Athen. 3, p. 85, F, ἐκλεξάμενοι libri pro ἐκδ.) τὸν δοκόν. Confert Schæf. schol. Ven. Hom. Il. Θ, 163 : Εἰ δὲ τὸ ἄντα ἐπίρρημα ἐκδέχονται, ἐναντίον τῇ διανοίᾳ παραλήψονται· N, 450 : Ζηνόδοτος γὰρ ὡς ἐπίκουρον, ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα, etc. Confus. c. ἐνδέχομαι Eur. Phœn. 475.]

Ἐκδέω, Religo ab aliqua re, Lucian. Appendo, Bud. [Hom. Od. X, 174 : Σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθεν. Eur. Andr. 556 : Τίνι δίκῃ χέρας βρόχοισιν ἐκδήσαντες οἵδ' ἄγουσί σε; Seq. genit. Il. Ψ, 121 : Τὰς μὲν (quercus) ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ ἔκδεον ἡμιόνων. Od. K, 96 : Πέτρης ἐκ πείσματα δήσας. Pollux 9, 124 : Οὗ ζώου λίνον ἐκδήσαντες ἀφιᾶσιν. Basil. M. vol. 1, p. 47, B : Οἱ δὲ τοὺς ὀλύνθους ἐκδήσαντες τῶν εὐκάρπων καὶ ἡμέρων συκῶν τὴν ἀτονίαν ἰῶνται. Figurate, Pendeo ex, Presse sequor, pass. utitur Liban. vol. 4, p. 835, 13, quem cit. Jacobs. : Οἱ πόδες οἳ μὲν ἐβουλόμην οὐ προσῆσαν (l. προήεσαν), τῶν δὲ τῆς ἑταίρας ἰχνῶν ἐξεδέδεντο. Et aliter Plotin. p. 272, A, a Creuzero coll., de quæstione nectenda. || Med. Ex me suspendo vel Mihi suspendo, Herodot. 4, 76 : Τὴν ὀρτὴν πᾶσαν ἐπετέλεε τῇ θεῷ, τύμπανόν τε ἔχων καὶ ἐκδησάμενος ἀγάλματα. Eur. Hipp. 167 : Μουνύχου δ' ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς πεισμάτων ἀρχὰς, ἐπ' ἀπείρου τε γᾶς ἔβασαν. Ubi de constr. c. dat. v. Valcken. Ex eo l. phrasin ἐκδήσασθαι τὰ πείσματα fort. sumpsit Pollux 1, 103. Philo vol. 2, p. 89, 12 : Τῶν ἱμονιῶν ἐκδησάμεναι τοὺς καδίσκους.]

[Ἐκδηθύνω, Perduro. Aret. Diut. m. cur. 1, 1, p. 114=127 : Ἦν δὲ καὶ ἐκδηθύνῃ (morbus), χρόνῳ χαρτερὰ ἔσται.]

Ἔκδηλος, ὁ, ἡ, i. q. διάδηλος, sed potius in carm.; Conspicuus, Illustris, [Clarus, Perspicuus, Gl.]. Epigr. [Hesych. : Ἔκδηλος, φανερὸς ἢ ὑπερέχων. Hom. Il. E, 2 : Ἵν' ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν Ἀργείοισι γένοιτο. Demosth. p. 24, 10 : Πάντα ἐποίησεν ἔκδηλα (mala, si bellum est propinquum). Polyb. 3, 12, 4 : Ἀσδρούβας μὲν οὖν προαποθανὼν οὐ πᾶσιν ἔκδηλον ἐποίησε τὴν αὑτοῦ προαίρεσιν· 30, 10, 7 : Τῶν ἐκδηλόν τι πεποιηκότων. Aret. Diut. m. sign. 2, 13, p. 68=76 : Ὡς δοκέειν τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῖσι ὤμοισι ἰζάνειν, καὶ ὧδε οὐκ ἔκδηλον, Per se non admodum conspicuam. L. D. Eust. Opusc. p. 322, 1 : Τὴν δὲ γλῶσσαν, διαδεξαμένην αὐτὰ τὰ νοήματα, ἐπιμελῶς

μαιεύεσθαι καὶ προάγειν εἰς ἔκδηλον. Argum. 2 Aristoph. Pluti : Ἐπερωτᾷ δὲ τὸν θεὸν πῶς ἂν εἰς ἔκδηλον ἁβρόν τε υ.εταστα ίη βίον, Splendidum.]

Ἐκδηλόω, i. q. δηλόω [Manifesto, Aperio. Theophr. C. Pl. 2, 18, 4 : Καὶ τοῦτο εὐθὺς ἐκδηλοῖ κατὰ τὴν βλάστησιν· fr. 5 De ventis, 35 : Ὁ γὰρ ἀὴρ ... ἐξεδήλωσεν ἀεὶ τὴν ἐπιοῦσαν πνοήν· C. Pl. 2, 6, 4 : Ὅπερ ἐκδηλούμενον φαίνεται καὶ ἐπὶ τούτου τοῦ ὕδατος.]

[Ἐκδήλως, Manifeste, Gl. Pachymeres Epist. 187, ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 1086, D : Γράμματα ... ἐκδ. πρεσβυτερικά. L. D. Athen. 13, p. 561 : Τῆς Ἀκαδημίας ἐκδ. τῇ Ἀθηνᾷ καθιερωμένης. Hesych. : Ἐκπρεπῶς, ἐκδ. Angl. Pollux 6, 207. Compar. Cat. in Psalm. t. 1, p. 315, 21 : Ἐκδηλοτέρως δὲ ταῦτα λαβεῖν ἔξεστιν εἰς τὸν Χριστὸν, Manifestius accipere liceat de.... Hase.]

Ἐκδημαγωγέω, i. q. δημαγωγέω [Populum allicio, duco, pellicio. Dionys. A. R. 5, 61 : Ὑφ' ὧν ἐκδημαγωγηθέντες ὅσοι τοῦ Λατίνων μετεῖχον γένους· 7, 4 : Λόγου πολιτικοῦ δύναμιν ἀσκήσας ἐξεδημαγώγησε τὸ πλῆθος· 56 : Ὑπὸ τῶν κακίστων ἐκδημαγωγούμενος (ὁ δῆμος). Cum δημ. confus. ib. 25.]

Ἐκδημέω, E populo s. Gente mea peregre abeo, Peregrinor; ut in Hist. Eccl. : Καὶ τὴν ἐσχάτην Ἰνδίαν ἱστορῆσαι ποθήσας, μετὰ τοῖς δύο μειρακίοις ἐξεδήμησε. Sic, Ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλήδα. Et Naz. : Ἐκδημήσομεν πρὸς θεόν. [Herodot. 1, 30 : Αὐτῶν τούτων καὶ τῆς θεωρίης ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἵνεκεν. Plato Leg. 9, p. 864, E : Τὸν ἐνιαυτὸν ἐκδημῶν· et ib. 12, 952, D; 961, A. L. D. Soph. OEd. T. 114 : Θεωρὸς, ὡς ἔφασκεν, ἐκδημῶν. Aristæn. Ep. 2, 13 : Ὅσον ἡμῶν ἐκδεδήμηκας χρόνον, cit. Hemst. Hesych. : Ἐκδημεῖ, ἀποδημεῖ, ἀναχωρεῖ. Probat etiam Thomas M. p. 280. || Morior. Triodium : Ἐὰν γένηται ἀδελφὸν ἐκδημῆσαι πρὸς κύριον ἐν ταῖς ἁγίαις ταύταις ἡμέραις. Ita Typicum c. 30. Ducang.]

Ἐκδημία, ἡ, Discessus s. Abitus e populo, Peregrinatio [Profectio add. Gl.], s. simpl. Discessus. Gregor., de Basilio discedente Athenis loquens et a se distracto, Παρῆν ἡ τῆς ἐκδημίας ἡμέρα καὶ ὅσα ἐκ τῆς ἐκδημίας. [Antiatt. Bekk. p. 93, 26 : Ἐκδημία, οὐ μόνον ἀποδημία. Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Plato Leg. 9, p. 869, E : Ἐνιαυτὸς εἷς ἔστω τῆς ἐκδημίας· 12, p. 950, E : Τὰς δὲ κατὰ πόλεμον ... ἀποδημίας οὐκ ἐν ἐκδημίαις πολιτικαῖς ἄξιον ἀγορεύειν. Polyb. 16, 22, 5 : Αὐτὸν μὲν ἄνδρα γεγονέναι διὰ τὴν ἐκδημίαν καὶ διὰ τὸ Μακεδόσιν ὡμιληκέναι· 25, 6, 4 : Ἐγένετο περὶ τὴν ἐκδημίαν. Cum genit. Diodor. 1, 82 : Κατὰ δὲ τὰς στρατείας καὶ τὰς τῆς χώρας ἐκδημίας θεραπεύονται πάντες οὐδένα μισθὸν ἰδίᾳ διδόντες.] || Peculiariter dicitur etiam de Discessu ex hac vita. Gregor. : Δεινὸν ὑστεροβουλία, καὶ τῆς ζημίας αἰσθάνεσθαι μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἐκδημίαν, Post obitum. [Inscr. Anth. Pal. 3, 5 : Ἔστι δὲ καὶ Μεροπὴ βάκτρον κατέχουσα καὶ συνεργοῦσα τῷ υἱῷ πρὸς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἐκδημίαν. L. Dind.]

[Ἐκδημιουργέω, Creo, Effingo. Joann. Jejun. apud Chrysost. t. 7, p. 654, 20 : Τὸν πόδα κινοῦσα, ὡς ὁ δεσπότης ἐξεδημιούργησιν, ἐν τῇ καταστολῇ κοσμίως. Hase.]

Ἐκδημοκοπέω, Popularitate mihi populum servire perpello. Chio [Epist. 15] : Ὅταν δέ τις δουλωσάμενος ἐκδημοκοπήσῃ τοὺς δουλωθέντας. Bud. Comm.

Ἔκδημος, ὁ, ἡ, Qui a populo dissitus et remotus est, Qui extra populi alicujus fines est, [Profector, Gl.]. Diciturque et de re aliqua, et de persona. De persona, Xen. Cyrop. 8, [5, 12] : Ὅταν δὲ οὗτος ἔκδημος ᾖ, Quum vero peregre abfuerit. Sic ἔκδημος ξένος [Eur. Andr. 880], Qui peregre degit. Interdum vero et gen. additur, et signif. simpl. Absens; ut Eur. [Hipp. 281] : Ἔκδημος τῆσδε χθονὸς, Absens, ab hoc solo. [Conf. ibid. 659, Bacch. 215. Pseudeurip. Iphig. Aul. 419] : Ἔκδημος ὢν δωμάτων, Procul a penatibus foris agens. De re, Thuc. 2, [10] : Τά τε ἐπιτήδεια, οἷα εἰκὸς ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, Ad longinquam expeditionem : 1, 1 : Ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, Longinqua bella procul domo. [Ἔκδημος στρατεία, Liban. t. 4, p. 114, 23. Sic cod. Monac. pro ἔνδημος. Jacobs.] Sic πόλεμος, Exterum et longinquum bellum, Bud. e Plut. [Memorat idem Pollux 1, 177; 9, 9.] Et ἔρως, Eur. [Hipp. 32. Et ib. 37 : Ἔκδημον φυγήν. Mœris p. 143. : Ἔκδημος Ἀττικῶς, ἀπόδημος Ἑλληνικῶς, ubi v. Piers. Pollux 4, 28 : Εἴποις δ' ἂν τὴν πρεσβείαν ἔκδημον πολιτείαν.]

[Ἔκδημος, ὁ, Ecdemus, vir Megalopolitanus, ap. Polyb. 10, 25, 2, Plut. Philopœm. c. 1, Suidam v. Φιλοποίμην, p. 3801, B. Vitiose Ἔκδηλος vocari videtur id. ap. Plut. Arat. c. 5, Pausan. 8, 49, 2, Suidam ib. p. 3802, B. L. Dindorf.]

[Ἐκδημοσιεύω, Publico, Divulgo. Dio Cass. 61, 12 : Ἐκδημοσιευθῆναι τὸ μίασμα.]

Ἐκδημόσιος. Pollux 8 [immo 7, 200] : Συνθηματιαίους δὲ στεφάνους εἴρηκεν Ἀριστοφάνης τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδημοσίους λέγουσι. [Ἐκδοτικοὺς suspicatur HSt. in Συνθηματιαῖος. Sed rectius Kuhnius conj. ἐκδοσίμους.]

[Ἐκδηόω, Everto, Vasto, Excido. Hesych. : Ἐξεδίωσεν (ἐξεδήωσεν), ἐπόρθησε, κατέκοψεν. L. D. Med. Procop. Hist. arc. p. 57, B : Ὥσπερ γάρ τις ποταμὸς ἀέναος ἐς ἡμέραν ἑκάστην ἐκδηιούμενος κατελῃίζετο τοὺς ὑπηκόους. Sed ibi Suid. v. Ἀέναος exhibet ἐδήου τε καὶ ἐλῃίζετο.]

[Ἐκδιαβαίνω, Egredior per, Pertranseo. Hom. Il. K, 198 : Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες.]

Ἐκδιαδοχὴ, ἡ, Successio, Traditio, VV. LL. Vacat autem præp. [Var. script. pro ἐκδοχὴ ap. Thom. Mag. p. 281. L. Dindorf.]

[Ἐκδιαζωμεύω. V. Διαζωμεύω.]

Ἐκδιαιτῶμαι ab hac τοῦ διαιτῶμαι signif. [ut sit i. q. πολιτεύομαι] manasse arbitror. Loquor de ἐκδιαιτῶμαι signif. Licentiose vivo, Insolenti quodam et minime laudabili vitæ genere utor. Item, In luxum effusus sum, Luxuriose vivo; ut Bud. interpr. ap. Appian. in Libyco, de Nasicæ sententia loquens in senatu : unde ἐκδεδιητημένος exp. etiam ἀκόλαστος. Sed ἐκδιαιτῶμαι potius cum adjectione reperio quam per se positum; ut Thuc. 1, [132] : Τά τε ἄλλα αὐτοῦ ἀνεσκόπουν, εἴτι που ἐξεδεδίητο τῶν καθεστώτων νομίμων, Descivisset s. Defecisset a patria disciplina, sed si vis verbi consideranda sit, intelligendum est Descivisset, δίαιταν immutando, vel ab ea discedendo. [Quod ap. Thuc. est ἐξεδιήτητο, respici ab Hesychio in gl. Ἐξεδιετεῖ, τὸ ἔξω τῆς νομίμου διαίτης ἐγεγόνει, post intt. animadvertit Valck. Diatr. Eur. p. 278, C. Adde Poll. 6, 185, Hesych. et Suid. Max. Tyr. Diss. 9, p. 163 : Δικαστήριον πονηρὸν ... ἐκδεδιητημένον ὑπ' ἐξουσίας. Synes. De regno p. 2, C : Τὰ ὦτα ἐκδεδιήτηται. Dionys. A. R. 5, 74 : Κράτιστος ἦν βασιλεὺς ὁ δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος καὶ μηδὲν ἐκδιαιτώμενος τῶν πατρίων.] Philo autem [vol. 2, p. 128, 3] dixit c. accus. : Πρὶν ἂν ἐκδιαιτηθῇς τὰ πάτρια, Priusquam a patriis institutis desciveris. Sic Id. : Ἀλλὰ πάντα τὰ τῆς ἀρχαίας πολιτείας ἐκδεδιητημένους. [Clem. Alex. fr. 1018 ita lego, Μεμακαρισμένον δὲ ὁρῶν καὶ ἐκδεδιητημένον. Routh.] Id. dixit : Ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτῶνται. Qua constr. legimus et ap. Athen. p. 232 [13, p. 556, C], sed in bonam partem, Μήδεια ἤδη εἰς τὰ ἀμείνω καὶ Ἑλληνικὰ ἐκδεδιητημένη, q. d. Quæ mutata pristina diæta (intelligo autem, mutato pristino vitæ genere) transiisset ad meliores ritus. Idem vero et sine adjectione usus est p. 75, ubi μεταβάλλειν τὴν δίαιταν pro eod. dicere videtur. [Hippocr. De insomn. p. 378, 27 : Περὶ μὲν τῶν οὐρανίων σημείων, ἄστρων, οὕτω χρὴ γινώσκοντα προμηθέεσθαι καὶ ἐκδιαιτᾶσθαι. Hemst. Aret. Diut. m. sign. 2, 6, p. 57=65 : Ξύνηθες δὲ καὶ τοῖς ὑπό τε ἀνάγκαις ἐκδεδιητημένοις λεπτῇ καὶ σκληροτέρῃ διαίτῃ.] Dicitur et ἐκδιαιτᾶν act. pro Male administrare, ex Suid. [Ἐκδιήτησε, κακῶς διῴκησε, et qui κακῶς οἰκονόμησεν addit Zonar. p. 664. Idem et Hesych. et Zon. 775 : Ἐξεδιήτησε, κακῶς διῴκησε.]

Ἐκδιαίτησις, ἡ, q. d. Discessio a diæta, Mutatio instituti vitæ in pejus. Et cum gen., Ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων ap. Philon. [vol. 2, p. 124, 43. Conf. id. ib. 160, 24; 176, 38], Defectio a disciplina patria, ita intelligendo Defectionem ut Deficere exp. in Ἐκδιαιτᾶσθαι. Item, Vita in luxum effusa. [Altera hæc signif. nonnisi per consequens ducitur e locis qualis hi sunt Plut. Alex. c. 45 : Ἀπόπειρά τις ὑφεῖτο τῆς προσκυνήσεως αὕτη τοῖς Μακεδόσι, κατὰ μικρὸν ἀνασχέσθαι τὴν ἐκδιαίτησιν αὐτοῦ καὶ μεταβολὴν ἐθιζομένοις· Mor. p. 493, C : Καταμαρτυρῆσαι τοῦ βίου ἡμῶν πολλὴν τοῦ κατὰ φύσιν

ἐκδιαίτησιν καὶ παράβασιν. Memorat Pollux 6, 185.] A

[Ἐκδιαιτητής, ὁ, Corruptor. Theophyl. Sim. Hist. 4, p. 97, C: Παίδων γνώμης ἐκδιαιτητὴς ὁ μὴ ταῖς ἑαυτοῦ πράξεσι δεδικαχὼς τὰ συμφέροντα.]

[Ἐκδιαπρίζω, Serra disseco. Appian. Civ. 4, 20: Ὁ δὲ Λαίνας ... ἐκ τοῦ φορείου τὴν κεφαλὴν (Ciceronis) ἐπισπάσας ἀπέτεμεν, ἐς τρὶς ἐπιπλήσσων καὶ ἐκδιαπρίζων ὑπὸ ἀπειρίας. Nisi leg. διαπρίζων.]

Ἐκδιάστρα, ἡ, Stamen, κλῶσμα, ὁ στήμων, Hesych.

[Ἐκδιαφεύγω, Effugio. Nemes. De nat. hom. p. 158, 5 Matth.: Ἵνα δὲ (Aristoteles) καὶ ἄλλα τινὰ δοκοῦντα εἶναι ἄτοπα ἐκδιαφύγῃ. Hase.]

[Ἐκδίδαγμα, τὸ, Documentum. Eur. Ion. 1418: Σκέψασθ' ὃ παῖς ποτ' οὖσ' ὕφασμ' ὕφην' ἐγώ. — Ποῖόν τι; πολλὰ παρθένων ὑφάσματα. — Οὐ τέλεον, οἷον δ' ἐκδίδαγμα κερκίδος.]

[Ἐκδιδακτέον, Docendum. Tzetz. Iamb. v. 15: Ἀλλ' ἐκδ. μοι τοῖς φυτοσπόροις ... ἦν νῦν ἀγωγὴν ἐκδιδάσκειν χρὴ τέκνα. Elberling.]

Ἐκδιδάσκω, Edoceo, Bud. ex Antiphonte [p. 711]: Ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδι- B δάσκει τοὺς ἀνθρώπους. [Æsch. Prom. 698: Λέγ', ἐκδίδασκε· 981: Ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος. Soph. Phil. 436: Λόγῳ δέ σε βραχεῖ τοῦτ' ἐκδιδάξω. Theocr. 6, 40: Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυταρὶς ἐξεδίδαξεν· 24, 103: Γράμματα μὲν τὸν παῖδα γέρων Λίνος ἐξεδίδαξεν. L. D. Themist. Or. 23, p. 289, D: Ὀρθοέπειαν μισθοῦ ἐκδιδάσκων τοὺς νέους. Hemst. Aliæ constrr. sunt c. inf. Soph. El. 395: Μή μ' ἐκδίδασκε τοῖς φίλοις εἶναι κακήν· Ant. 298: Τόδ' ἐκδιδάσκει καὶ παραλλάσσει φρένας χρηστὰς πρὸς αἰσχρὰ πράγματ' ἵστασθαι βροτῶν. Aristoph. Ran. 1026: Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ' ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους. Et cum adj. ib. 1019: Καὶ σὺ τί δράσας οὕτως αὐτοὺς γενναίους ἐξεδίδαξας; Et cum ὡς Soph. OEd. T. 1370: Ὡς μὲν τάδ', οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα, μή μ' ἐκδίδασκε. || Forma aor. inf. ἐκδιδασκῆσαι est ap. Pind. Pyth. 4, 217: Λιτάς τ' ἐπαοιδὰς ἐκδιδάσκησεν σοφὸν Αἰσονίδαν.] Et in pass. Edoceor s. Disco; ut, Ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, Lingua Græca imbuor. [Soph. El. 621: Αἰσχροῖς γὰρ αἰσχρὰ πράγματ' ἐκδιδάσκεται· OEd. C T. 38: Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθείς· Trach. 934: Ὄψ' ἐκδιδαχθεὶς τῶν κατ' οἶκον, οὕνεκα ἄκουσα πρὸς τοῦ θηρὸς ἔρξειεν τάδε· 1110: Ἵν' ἐκδιδαχθῇ πᾶσιν ἀγγέλλειν· 1245: Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν;] || Sicut autem διδάσκομαι exp. Instituendum s. Docendum loco vel curo, sic hoc ἐκδιδάσκομαι quoque redditur Edocendum loco, Edocendum curo; ut Eur. Med. [295]: Χρὴ δ' οὔποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ, Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς.

Ἐκδιδράσκω, Ion. Ἐκδιδρήσκω, Aufugio, Profugio. [Herodot. 3, 4: Ἐκδιδρήσκει πλοίῳ ἐξ Αἰγύπτου· 4, 148: Οἱ Μινύαι ἐκδράντες ἐκ τῆς ἐρκτῆς· 6, 24: Σκύθης ἐκ τῆς Ἰνύκου ἐκδιδρήσκει ἐς Ἰμέρην· 90: Νικόδρομος ἐς πλοῖον ἐσβὰς ἐκδιδρήσκει ἐκ τῆς Αἰγίνης· et 9, 88. Eur. Heracl. 14: Πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἤθελ' Εὐρυσθεὺς κτανεῖν, ἀλλ' ἐξέδραμεν. Thuc. 1, 126: Ὁ μὲν οὖν Κύλων καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ἐκδιδράσκουσιν· et 6, 7. Aristoph. Eccl. 55: Πάνυ ταλαιπώρως ἔγωγ' ἐκδρᾶσα· Vesp. 126. Dio Cass. 37, 47: Ἐπὶ Οὐεντίαν πόλιν στρατεύσας οὕτως D αὐτοὺς κατέπληξεν, ὥστε τοὺς πλείους ἐκδρᾶναι, alibique sæpe. Figurate Eust. Od. p. 1634, 13: Γρίφους ... τὴν μὲν ἀρχὴν λεπτούς τινας καὶ οἵους ῥᾷον ἐκδιδράσκεσθαι, τέλος δὲ ἁδροὺς καὶ δυσδιαφύκτους. Plur. tert. ἐξέδρᾶν memorat Phryn. Bekk. An. p. 11, 7. L. Dindorf.]

[Ἐκδιδύσκω, i. q. ἐκδύω. Joseph. Bell. Jud. 2, 14, 2: Πόλεις δὲ ὅλας ἐξεδίδυσκε, Despoliabat. Conf. apud lxx 2 Sam. 23, 10; Nehem. 4, 23; Hos. 7, 1.]

Ἐκδίδωμι, q. d. Extra do. [Soph. OEd. T. 1040: Ποιμὴν ἄλλος ἐκδίδωσί μοι, Tradit. Pind. Ol. 13, 102: Δὶ τοῦτ' Ἐνυλίῳ τ' ἐκδώσομεν πράσσειν, Permittemus.] Hanc enim puto constituendam velut generalem signif., quæ in alias postea dividatur. Ac primum includi hanc signif. verbo ἐκδίδωμι dico, quum vertitur Dedo: ut ap. Thuc. 1, [136: conf. 137, 115; 8, 21]: Εἰ ἐκδοίη αὐτὸν, σωτηρίας ἂν τῆς ψυχῆς ἀποστερῆσαι. [Æschyl. Suppl. 340: Αἰτοῦσι μὴ 'κδῷς παισὶν Αἰγύπτου πάλιν, etc. Soph. Phil. 1386: Ὅς γε τοῖς ἐχθροῖσί μ' ἐκδοῦναι θέλεις. Herodot. tum alibi sæpe tum 1, 74: Οὐ γὰρ δὴ ὁ Ἀλυάττης ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι Κυαξάρει. Aristot. Art. poet. c. 14: Ὁ υἱὸς τὴν μητέρα ἐκδιδόναι μέλλων. Polyb. 3, 8, 8: Τὸν Ἀννίβαν ἐκδιδόναι σφίσι τοὺς Καρχηδονίους, etc.] Sic Plut. [Thes. c. 19]: Ἐκδιδόναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. Sic alibi ἐκδιδόναι τοὺς αὐτόχειρας. Usus est et Dem. pro Hosti permittere, p. 175, 176 [p. 420, 15: Ἀμφίπολιν ἐξέδωκε καὶ ἀπέδοτο· 425, 15: Χώρας ἐκδεδωκὼς ἐν αἷς τοὺς θεοὺς ὑφ' ὑμῶν ... τιμᾶσθαι προσῆκεν. Et sim. p. 524, 4 et 12. Pollux 1, 168 inter vocc. Deditionem signiff.: Σφᾶς αὐτοὺς ἐξέδοσαν.] Sed et ἐκδοῦναι ἀνδράποδον ἐπὶ βασάνῳ ab Eod. dicitur, sicut et ἐξαιτεῖν, In Aphob. p. 32 [p. 855, 24, etc. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 479, A: Τὸ μηδὲν ἄλλο πάσχειν τῶν λυπηρῶν μηδὲ τιμωρίαις ἐκδίδοσθαι. L. D. Polyæn. 6, 7, p. 560: Αὑτὸν εἰς πᾶσαν τιμωρίαν ἐξέδωκε τοῖς δικασταῖς. Ἐκδιδόναι ἑαυτὸν πρὸς vel εἴς τι, Can. 51 Conc. 6 in Tr p. 218, B, C. Hemst. Pollux 6, 127: Τὸ σῶμα ἐκδεδωκὼς εἰς αἰσχύνην. Ἐκδίδωμι ἐμαυτὸν seq. dat., Dedo me rei. Euseb. H. E. 1, 3: Ἀνοσιουργίαις ἑαυτοὺς ἐκδεδωκότες. Philo vol. 2, p. 605, 4: Ἐκδόντες ἀστάτοις καὶ τυχηροῖς πράγμασιν ἑαυτούς. L. D. Liban. vol. 4, p. 909, 2 sec. cod. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 721· Θεοὺς τῇ τῶν νοσημάτων ἰσχύι ἐκδεδωκότας τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα.] || Ad primam illam signif. reducitur ἐκδίδωμι et quum Edo exponitur, ut Diosc. 5: Ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, Edit fructum s. profert. Et Lucian. [De electro c. 2]: Ἐκδιδοῦσι τὸ ἤλεκτρον αἱ αἴγειροι. [Strabo 5, p. 222: Μέταλλα ... τοσαῦτ' ἐστὶ καὶ τηλικαῦτα μονολίθους ἐκδιδόντα πλάκας. Hemst. De alvo Aret. Acut. m. causs. 2, 8: Κοιλίη τοῖς μὲν οὐδὲν ἐκδιδοῖ· Diut. 1, 5, p. 30=36: Ἢν δέ κοτε ἐκδιδῷ (alvus), ξηρὰ, στρογγύλα· conf. 14, p. 43=50, et de vesica ib. 2, 4, p. 55=63. L. D.] Dicitur et ἐκδιδόναι βίβλον s. λόγον, ut Edere librum, scriptum aliquod: habet enim Athen. [4, p. 168, E]: Ῥουτιλίῳ τῷ τὴν Ῥωμαίων ἱστορίαν ἐκδεδωκότι τῇ Ἑλλήνων φωνῇ. Sic, Ἐκδοῦναι τῶν χρόνων ἀναγραφὴν, Plut. Numa [c. 1]. Idem Fabio [c. 24]: Γράψας τὸν λόγον ἐξέδωκε, ubi exp. etiam Publicavit. Et ap. Eund. [Thes. c. 20]: Ἴδιον δέ τινα περὶ τούτων ἐξέδωκε λόγον· quod redditur, De his proprium quiddam literis prodidit. [Diog. L. 8, 88: Γεγραφέναι μὲν Αἰγυπτίους τῇ αὐτῶν φωνῇ, τοῦτον δὲ μεθερμηνεύσαντα ἐκδοῦναι τοῖς Ἕλλησι. Hemst. Isocr. Philipp. p. 84, D: Ὁ πρότερον ἐκδοθείς (λόγος).] Affert et aliam constr. Bud. e Dem. [p. 268, 9: Ὥσπερ ἀνδριάντα] ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφήν. [I. e. Quasi statuam faciendam locaris. De qua locandi signif. quum infra agatur, ex. hujus memorandi ibi locus fuerat.] Ceterum quod ad illud ἐκδιδόναι λόγον attinet, sciendum est accipi etiam pro Edere rumorem in vulgus: quod tamen potius dicitur Vulgare rumorem, s. Spargere: unde Synes.: Ἐκδεδομένου λόγου κατὰ τὴν πόλιν, Vulgato rumore. Et ἐκδεδομένη historia ap. Polyb. 30 (a tergo), Prodita, vel Edita, Budæus interpretatur. [2, 37, 6: Διὰ τὸ τὴν μὲν ὑπὲρ τῶν προγεγονότων παρ' αὐτοῖς ἱστορίαν ὑπὸ πλειόνων ἐκδεδόσθαι καὶ γνώριμον ὑπάρχειν ἅπασιν· 16, 26, 3: Παραιτουμένου δὲ καὶ φάσκοντος εἶναι φορτικὸν τὸ κατὰ πρόσωπον εἰσελθόντα διαπορεύεσθαι τὰς εὐεργεσίας ... γράψαντα αὐτὸν ἠξίουν ἐκδοῦναι περὶ ὧν ὑπολαμβάνει συμφέρειν.] || Ἐκδίδωμι inclusam habere videtur primam illam signif. et quum accipitur pro Loco docendum, ut Bud. interpr. ap. Xen. [Eq. 2, 2]: Ὥσπερ τὸν παῖδα ὅταν ἐπὶ τέχνην ἐκδῷ. [Ib. 3: Ὅπως πρᾷος ὁ πῶλος ... ἐκδιδῶται τῷ πωλοδάμνῃ.] Item quum pro Loco faciendum, eod. modo interpr. ap. Dem. [p. 521 extr.]: Ἐκδόντος μοι Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. [« Poll. quoque l. 1, c. 23 [§ 75], scribit Herodotum dicere ἐκδιδόναι pro μισθοῦσθαι οἶκον l. 1, [68]: Ἐμισθώσατο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλήν. » HST. Ms. Vind. Ἐκδοῦναι τῷ σκυτοδέψῃ ἀπορράψαι, Theophr. Char. 16, p. 76. Ælian. V. H. 14, 15: Ἀγανακτοῦντος οὖν τοῦ τὸ πινάκιον ἐκδόντος, ὡς παρὰ τὰς ὁμολογίας γράψαντος. Hemst. Magis luculentum hoc ex. adde e Luciano Phal. 1 c. 11: Καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. Bruncк. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, 27: Ἐγδόμεν στάλαν, Statuam faciendam locare; et ib. 747, 28: Ἐγδότω δὲ ἡ ἀρχή. Polyb. 6, 17, 2: Πολλῶν γὰρ ἔργων ὄντων τῶν ἐκδιδο-

μένων ὑπὸ τῶν τιμητῶν. V. Ἐκδότης. L. D.] Sed multo etiammagis quum pro Loco, i. e. Do nuptui [Herodot. 1, 196 : Οὕτω αἱ εὔμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν· ἐκδοῦναι δὲ τὴν ἑωυτοῦ θυγατέρα ὅτεῳ βούλοιτο ἕκαστος οὐκ ἐξῆν], ut ἐκδιδόναι τὴν ἐπίκληρον in quadam lege ap. Dem. [Id. p. 763, 8 : Ἀλλὰ νὴ Διὰ τὴν ἀδελφὴν καλῶς διῴκηκεν· ... πέπρακε γὰρ αὐτὴν, οὐκ ἐκδέδωκεν· 834, 18 : Ταύτην θ' ὅπως ἐκδῶ καὶ τἄλλ' ὁπόθεν διοικῶ· 1369, extr. : Ἐξεδόθη τῷ Διονύσῳ γυνή. Eur. Suppl. 133 : Τῷ δ' ἐξέδωκας παῖδας Ἀργείων σέθεν; Et alibi sæpius. Diodor. 4, 53 : Ἄλκηστιν ἐκδοῦναι πρὸς γάμον Ἀδμήτῳ.] Sed et sine adjectione interdum, ut Thuc. 8, [21] : Οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. Et Plato De rep. 2, [p. 362, B] : Γαμεῖν ὁπόθεν ἂν βούληται, ἐκδιδόναι εἰς οὓς ἂν βούληται. [Conf. Sophist. p. 242, D. Ἐκδοῦναι παῖδα εἰς ἑτέραν οἰκίαν, Adoptandum dare, Polyb. 32, 14, 2 : Ὁ Λεύκιος, ὑπάρχων ἄτεκνος διὰ τὸ τοὺς μὲν εἰς ἑτέρας οἰκίας ἐκδεδόσθαι.] Item ἐκδιδόναι νόμισμα, Aristot. OEcon. 2, Bud. interpr., itidem Locare : sed afferens et aliam interpr., sc. Æstimationem dare. Quin et alibi ἐξέδωκε νόμισμα vertit Edidit percussum numum, locabilemque fecit et pervulgavit. [De pecunia ponenda Demosth. p. 941, 9 : Ἀργύριον μὴ ἐξεῖναι ἐκδοῦναι Ἀθηναίων ... μηδενί. Et mox : Ἐὰν δέ τις ἐκδῷ παρὰ ταῦτα· 1241, 26 : Τετταράκοντα μνᾶς ἔκδοσιν ἐκδοὺς εἰς Θράκην Μεγακλείδῃ. Lysias p. 895, 1 : Ναυτικὰ δὲ ἐπέδειξεν ἐκδεδομένα ἑπτὰ τάλαντα. Pollux 3, 84. Idem 9, 34 memorat locutionem ἐκδιδόναι τὰ τέλη, de locandis reditibus civitatis. De servitiis elocandis Xenoph. Vect. 4, 15 : Ἐγένετο δὲ καὶ Ἱππονίκῳ ἑξακόσια ἀνδράποδα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον ἐκδεδομένα· 16 : Καὶ γὰρ νῦν πολλοί εἰσιν ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἄνθρωποι οὕτως ἐκδεδομένοι.] || Neutr. pro Influo, Illabor, Me exonero, Erumpo, de fluvio dictum, ut, Ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herodot. [1, 189. Conf. 1, 80; 2, 22, etc.] Vide et Bud. p. 434. Potest autem et hæc signif. ad primam referri : quia fluvius quocunque influat s. illabatur, velut extra alveum suum dat aquam suam. [Hippocr. p. 295, 20 (?). Hemst.] || Pro ἀποδίδωμι, Reddo, Hom. Il. Γ, [458] : Ὑμεῖς δ' Ἀργείην Ἑλένην καὶ κτήματ' ἄμ' αὐτῇ Ἔκδοτε. [V. initio.] || Ex Aristoph. [Pl. 1195] affertur, Ἀλλ' ἐκδότω τις δεῦρο δᾷδας, pro Huc faces afferat. Ubi malim Exhibeat, aut Porrigat. [Immo Foras efferat. Id. fr. Cocali ap. Phot. et Suid. v. Ὧδε : Ἐκδότω δέ τις καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο. Ἔξω δότω, ut interpr. schol. Pluti, sic dici ab Antiphane Athen. 10, p. 459, B : Ἔξω τις δότω ἱμάντα ταχέως, annotavit Hemst. || Reddo, Interpretor. Basil. M. vol. 1, p. 37, C : Πρόσκειται δὲ ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων, Καὶ συνήχθη τὸ ὕδωρ ... καὶ ὤφθη ἡ ξηρά· ἅπερ οὔτε τινὲς τῶν λοιπῶν ἐκδεδώκασιν ἑρμηνέων οὔτε ἡ χρῆσις τῶν Ἑβραίων ἔχουσα φαίνεται. || Med. Ἐκδίδομαι, Eloco, de puella nuptum collocanda. Eur. Med. 309 : Ἐξέδου κόρην ὅτῳ σε θυμὸς ἦγεν. Herodot. 2, 47 : Οὐδέ σφι ἐκδίδοσθαι θυγατέρα οὐδεὶς ἐθέλει οὐδ' ἄγεσθαι ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἐκδιδόαταί τε οἱ συβῶται καὶ ἀγέαται ἐξ ἀλλήλων. Plato Leg. 5, p. 740, C : Τοὺς δὲ ἄλλους παῖδας, οἷς ἂν πλείους ἑνὸς γίγνωνται, θηλείας τε ἐκδόσθαι κατὰ νόμον. Demosth. p. 1036, 8 : Πρῶτον δ' ἐφ' οἷς ἐξέδοτο (filiam), τούτων λαβέ μοι τὴν μαρτυρίαν. Plut. Thes. c. 3 : Πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις· Comp. Lyc. c. Numa c. 3 : Ἐκδόσθαι καὶ μετεκδόσθαι κύριος ὑπάρχων. Suid. : Ἐξέδοτο, ἐξέδωκε. || Dedo. Pind. Pyth. 4, 295 : Εὔχεται οὐλαμέναν νόσον διαντλήσαις ... συμποσίας ἐφέπων θυμὸν ἐκδόσθαι πρὸς ἥβαν, quod ἐκδοῦναι int. schol. || Repono. Eust. Od. p. 1634, 25 : Ἐμφανῶς δὲ λόγος ἐπὶ λόγῳ καὶ λαβύρινθος ἐμφαίνεται, ὃν οἱ ὕστερον σχεδικοὶ ἐπετηδεύσαντο ἐν τῷ, Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῷ Πανδίονος, ὃ γραφὲν περὶ τοῦ ἥρωος Αἰγέως ἐν δυσὶ διφθόγγοις ἡ σοφὴ ἑταίρα Θαὶς διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ τοῦ ἰῶτα ἐξέδοτο, ὡς ἀπὸ τοῦ αἴξ αἰγὸς αἰγί. L. Dind.]

[Ἐκδίζω, Exquiro. Suid. : Ἐξέδισεν, ἐξεζήτησεν, ἐκ τοῦ δίζω τὸ ζητῶ. Ubi desunt codici Voss. verba ἐξεζ... δίζω, in edd. vett. autem et codd. Paris. altero et Bruxell. ψηλαφῶ legitur pro δίζω. Hemst. ad Suidam : « Ex Hesychio leg. potius videtur ἐξεδίφησεν et διφῶ. » Ἐξέδισεν tuetur Buttm. Gr. vol. 2, p. 111. L. Dind.]

Ἐκδιηγέομαι, Enarro, Pernarro. [Joseph. B. J. 5, 13, 7 : Καὶ τί δεῖ κατὰ μέρος ἐκδιηγεῖσθαι τὰς συμφοράς; A. J. 5, 8, 3 : Ἡ δὲ ... τἀνδρὶ τὰ παρὰ τοῦ ἀγγέλου ἐκδιηγήσατο. Galen. vol. 6, p. 58 : Ὁ λόγος ... ἐπανελθὼν τὴν ἀπὸ τῆς πρώτης ἑβδομάδος ἡλικίαν αὐτοῦ μέχρι τῆς δευτέρας ἐκδιηγείσθω. Philo vol. 2, p. 89, 46 : Τὰ συμβάντα ἐκδιηγοῦντο. Aret. Acut. m. causs. 1, 5, p. 2 =3 : Ἐκδιηγεῦνται ὡς ὑπό τευ ἐξ ἐπιβουλῆς παταχθέντες.]

[Ἐκδιθύραμβόω, Dithyrambicum facio. Phot. cod. 79, p. 55, 23 : Ἡ συνθήκη αὐτῷ (Candido) εἰς τὸ τραχύτερον καὶ δύσηχον ἐκδιθυραμβοῦται.]

[Ἐκδιίστημι, vox nihili, ap. M. Antonin. 9, 9 : Ἐπὶ δὲ τῶν ἔτι κρειττόνων καὶ ἐκδιεστηκότων τρόπον τινὰ ἕνωσις ὑπέστη. Ubi probanda Gatakero erat scriptura ἐκ διεστ.]

Ἐκδικάζω, Judicia exerceo, Ulciscor, VV. LL. sed sine testimonio. Ibid. Ἐκδικάζομαι ex Isocr., Reum perago, Injustum esse ostendo judicibus. [Tab. Heracl. 1, p. 171 : Ἐγδικαξάμενοι δίκας τριακοσταίας τοῖς τὰν ἰαρὰν γᾶν ἰδίαν ποιάντασσιν· 221, 81 : Ὁ μεμισθωμένος ἐγδικάξηται. Harpocr. : Ἐκδικάσασθαι, ἀνάδικον ἐκπρᾶξαι διὰ τὸ δικάσασθαι. Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. Eadem fere Suid.] Et [Plat. Leg. 12, p. 943, B], Ἐκδικασθεισῶν τῶν [τῆς ἀστρατείας] δικῶν, Peractis judiciis. Hactenus illa. At Bud. scribit, Ἐκδικασθεῖσαι δίκαι τέλος ἔχουσι. Plato De LL. p. 359 [12, p. 958, A] : Ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος σχῶσι, ταῖς πράξεσι νόμους γίγνεσθαι χρεών, Executionibus rei judicatæ. Lys. 142 [p. 148=593 R.] : Νυνὶ δὲ λαχόντες ἐν [τῷ] γαμηλιῶνι μηνὶ οἱ ναυτοδίκαι, οὐκ ἐξεδίκασαν. Post quæ remittit ad Harpocr. [Aristoph. Eq. 50 : Ὦ Δῆμε λοῦσαι, πρῶτον ἐκδικάσας μίαν (intell. δίκην)· Eccl. 984 : Τὰς ἐντὸς εἴκοσιν (puellas) γὰρ ἐκδικάζομεν. Xen. Reip. Ath. 3, 2 : Δίκας καὶ γραφὰς καὶ εὐθύνας ἐκδικάζειν, ὅσας οὐδ' οἱ σύμπαντες ἄνθρωποι ἐκδικάζουσι. || Signif. Ulciscendi, Eur. Suppl. 154 : Ἦ που σφ' ἀδελφὸς χρημάτων νοσφίζεται; — Ταῦτ' ἐκδικάζων ἦλθον· 1215 : Ὀρθήσεθ' ἡβήσαντες Ἰσμηνοῦ πόλιν, πατέρων θανόντων ἐκδικάζοντες φόνον. Ubi v. Markl.]

[Ἔκδίκαξις, ιος, ἡ, Dor. pro ἐκδίκασις, Intentio litis. Decretum Ætol. ap. Chishull. Ant. As. p. 105, 15 : Τῶν δὲ ἀφανέων ὑποδίκους εἶμεν τοὺς [ἠδι]κηκότας, γινομένας τοῖς Τηίοις τᾶς ἐκδικάξιος.]

[Ἐκδικαστής, ὁ, Ultor. Eur. Suppl. 1153 : Τοῦ φθιμένου πατρὸς ἐκδικαστάν. Ita codd. plerique vel omnes. Edd. vett. ἐκδικατὰν, Dor. pro ἐκδικητὰν, ab ἐκδικέω, quod et ipsum rectum.]

[Ἐκδικεῖν, Ejicere, reperire sibi visi sunt intt. in gl. Hesychii Ἐκδικεῖν, ἐξέβαλεν, quod scrib. conjiciunt ἔκδικεν.]

[Ἐκδίκειον, τό. Eustathius Opusc. p. 334, 70 : Τοῦ παρόντος ἐγγράφου μου ἀρκέσοντος αὐτοῖς, τοῖς ἐμοῖς δούλοις, ἀντὶ ἀσφαλείας ἁπάσης ... ὅπερ διὰ πλείονα βεβαίωσιν καὶ τῷ ἱερῷ ἐκδικείῳ ἐμφανισθῆναι ἠθέλησα. Videtur esse Insigne s. Sigillum τοῦ ἐκδίκου, quod v.]

Ἐκδικέω, Ulciscor. Diciturque ἐκδικῶ σε pro Ulciscor te et scelus : ἐκδικῶ ἐμαυτὸν, pro Ulciscor illatam mihi injuriam, Tueor me. Chrysost. Ad Rom. 3 : Ὅταν γὰρ ἐκδικῶμεν ἑαυτοὺς, ὁ Θεὸς ἡμῖν οὐκ ἀμύνει. [Apollod. 2, 5, 11, 3 : Ἄρεος δὲ τοῦτον ἐκδικοῦντος. Eust. Il. p. 1067, 34 : Πολλοὺς Ἕλληνας ἐξεδίκει.] Et, Ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, ut Luc. 18, [3], pro Vindico te ab adversario tuo. Et Ἐκδικῆσαι τὸν φόνον Athen. p. 234 [13, p. 560, E. Apollod. 2, 1, 2, 6 : Ἐξεδίκησε δὲ καὶ τὸν Ἄπιδος φόνον· 2, 4, 11, 2 : Ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ· et ib. 7, 3, 3. Diodor. Exc. p. 495, 1 : Τὴν ὕβριν τῆς πατρίδος ἐκδικῶν. Charito 5, 6 : Ἵνα ἐπ' ἐμοῦ μὲν ἐκδικήσῃς τὴν ὕβριν, ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ κωλύσῃς.] Pass. autem Pœnam luo, Gregor. [Pass. τὸ ἐκδικούμενον erat Demosth. p. 801, 24 in libris deterioribus; nam meliores ignorant. Ap. schol. Aristoph. Pl. 627 cum dat. : Ἀθηναῖοι δὲ λιμώξαντες, καὶ κελευσθέντες ἐκδικῆσαι τῷ Θησεῖ, τὸν μὲν Λυκομήδη ἀνεῖλον.] || Vindico, Actione in judicium deducta peto; ut ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα· et ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγὴ, Rei vindicatio. Bud. e Pand.

[Ἔκδίκη, ἡ, Ultio. Schol. Par. Apoll. Rh. 3, 337 : Τὴν ποινὴν καὶ τὴν ἐκδίκην τοῦ Φρίξου.]

[Ἔκδίκημα pro ἀδίκημα legebatur ante collatum cod. Vat. ap. Dionys. A. R. 5, 50 : Τοὺς ἐνόχους τοῖς ἀδικήμασιν. Tamen ap. anon. Suidæ v. Ἐξυβρίζοντα est : Τὰ ἐκδικήματα τοῦ Δεκεβάλου ἐς τοσόνδε προεληλύθει,

ὥστε ἀναγκαῖον εἶναι πολέμῳ καταπαῦσαι ἐξυβρίζοντα. A L. Dindorf.]

Ἐκδίκησις, εως, ἡ, Ultio. [Defensio, Vendicium, Vindicia, Vindicatio, Vindicta, addunt Gl.] Acta 7, [24 : Ἰδών τινα ἀδικούμενον ἠμύνατο, καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ.' Polyb. 3, 8, 10 : Δόγματι μόνον τὴν ἐκδίκησιν ποιησαμένους. Hesych. : Ἐκδ., ἀνταπόδοσις.]

Ἐκδικητὴς, ὁ, Ultor, e Gregor. [Ps. 8, 2 : Τοῦ καταλῦσαι ἐχθρὸν καὶ ἐκδικητήν. Eust. Opusc. p. 150, 94 : Ἁμαρτίαις, αἵτινες εἰς ἀκοὴν τῷ ἐκδικητῇ Φιλοθέῳ ἐλεύσονται. V. Ἐκδικαστής.] Persecutor, Cujus munus est judicio experiri contra eos, qui aurum, argentum, pecuniam reipublicæ debent. [Insecutor, Epiphan. Hær. t. 1, p. 691, A. Respicit fort. ad Psalm. 8, 3; quo alludit Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 542, 26 : Ὁ διάβολος ... ἐχθρὸς καὶ ἐκδικητὴς παρὰ τῆς γραφῆς ὀνομαζόμενος. At contra, Joseph. A. J. 7, 9, 6 : Ὧν Ἀντίπατρον οὐκ αἰσχύνεσθαι ἐκδικητὴν καθιστάμενον, Tutelam eorum suscipere. Sim. Metaphr. Vita Chrysost. t. 8, p. 403, 4 : Οὐκ ἐκδ. ἀλλ' ἀντίδικον αὐτῆς ἐδείκνυ B μᾶλλον τὸν δικαστήν. Hase.]

[Ἐκδικητικὸς, ἡ, ὸν, Ultorius. Tzetz. ad Lycophr. v. 406 : Τὰς ἐκδικητικὰς ταύτας δυνάμεις (Furias). Boissonad.]

Ἐκδικία, ἡ, Ultio. [Defensio, Vindicta, Vindicatio, Gl. Apollodor. 3, 7, 6, 1 : Γενόμενοι δὲ ἐξαίφνης οἱ παῖδες τέλειοι, ἐπὶ τὴν ἐκδικίαν τοῦ πατρὸς ἐξῆεσαν. Charito 7, 1, p. 153, 3 : Ὃν γὰρ σὺ διανοῇ (τρόπον θανάτου), φέρει μέν τινα φθόνον βασιλεῖ καὶ πρὸς τὸ μέλλον αἰσχύνην, οὐ μεγάλην δὲ ἐκδικίαν ὧν πεπόνθαμεν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 43 : Ἐκδικία γένοιτο.] || Juris cessio, Remissio debiti. VV. LL. e Dione in Cæs. [38, 7] : Τοὺς δ' ἱππέας, τὸ τριτημόριον σφίσι τῶν τελῶν, ἃ ἐμεμίσθωντο, ἀφείς· πᾶσαι γὰρ τελωνίαι δι' αὐτῶν ἐγίνοντο, καὶ πολλάκις τῆς βουλῆς δεηθέντες ὅπως ἐκδικίας τινὸς τύχωσιν, οὐχ εὕραντο. Sic Suet. Cæs. : Publicanos remissionem petentes, tertia mercedum parte relevavit. Hæc ἐκδικία concedebatur in labe, calamitate ac vi majore, ut cum Ulpiano loquitur Plin. Vide Appian. 2 de Cæs. [Civ. 2, 13. Ἐκδείας conjiciebat Reimarus.] C Hæc VV. LL. [Nomen magistratus qui vocabatur Ἔκδικος, quod v. Inscr. Chandl. p. 70 : Πολλὰς πρεσβείας καὶ ἐκδικίας τῇ πατρίδι παρασχομένῳ.]

[Ἐκδίκιος, ὁ, Ecdicius, n. pr. rhetoris, ap. Suid. v. Ἐξ ὑπογύου s. Θέων. Ecdicium præf. Ægypti memorat Julian. Epist. 6, 9, 50, 56. Episcopum Basil. M. Ep. 226, vol. 3, p. 347, A; 237, p. 365, D; 239, p. 367, D. Discipulum suum Liban. Ep. 147 etc. L. Dindorf.]

Ἔκδικος, ὁ, ἡ, Injustus : ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. Soph. [OEd. C. 920] : Θῆβαί γ' οὐκ ἐπαίδευσαν κακόν. Οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. Ælian. ap. Suid. : Τετόλμηται μὲν αὐτῷ τὸ ἔκδικον ἐκεῖνο καὶ παράνομον ἔργον. Apud Eund. : Ὃ δὲ ἦν ἔκδικός τε καὶ ἔκνομος. [Æsch. Eum. 489 : Ὅρκον περῶντας μηδὲν ἔκδικον φρεσίν· Prom. v. ult. : Ἔσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω. Eur. Alc. 717 : Οὐδὲν ἔκδικον παθών· Hel. 1638 : Ὅσια δρᾶν, τὰ δ' ἔκδικ' οὔ· 1030 : Οὐδείς ποτ' εὐτύχησεν ἔκδικος γεγώς. L. D. Ælian. N. A. 16, 5 : Οἵπερ ἀνδρωθέντες ἐκδικώτατοί τε γίνονται καὶ λεωργότατοι.] || Subst. captum, Ultor, D Defensor. [Vindictor, Cognitor, Vindex, Designator add. Gl.] Herodian. 7, [4, 10] : Εἴ τινες ἢ στρατιωτῶν, ἢ δημοτῶν αὐτοῖς ἐπίοιεν ἔκδικοι τοῦ γενησομένου ἔργου. Bud. e Cic. Ad Div. [13, 56] : Legatos audio missos esse : sed malo ecdicos, ut aliquid confici possit. Quare peto a te, ut eos et Alabandenses jubeas ecdicos Romam mittere. [Plin. Ep. 10, 111 : « Ecdicus Amisenorum civitatis. » Inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 850, b, 15 : Ζωπύρου τοῦ ἐνδίκου.] Interpr. autem Bud. Vindex, Assertor, Defensor civitatis, in l. Ut perfectius, De annali exceptione. Ἔκδικοι, sicut et ἐκδικηταὶ, eid. Bud. sunt Persecutores : de quorum munere in Ἐκδικητής. [Adde Ducang. Gl. p. 360, qui exposuit et de ἐκδίκοις, qui a Tacticis dicuntur, et in acie collocantur post cursores s. προμάχους, tum de ἐκδίκοις in Ecclesia p. 361 post Suicerum vol. 1, p. 1045—6. Ejusmodi ἐκδίκου Ἡλίου mentio fit in Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 145, C; 186, D. Chœroboscus in Aldi Hort. Adon. p. 216 : Τὸ ἐξαίσιον καὶ ἔκδικον τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ τοῦ δικαίου ἐλέγετο (πάλαι), νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ λαμβάνεται. Hemst. Zonar. p. 659 : Ἔκδικον ἐπὶ δικαίου καὶ ἀδίκου λέγεται. Eust. Il. p. 29, 34 : Ἐλέγετο τὸ ἐξαίσιον καὶ ἔκδικον τὸ ἔξω τοῦ αἰσίου καὶ δικαίου· νῦν δὲ ἀγαθολογοῦνται· 1032, 31 : Ἔκδικος καὶ ἐκδικεῖν νῦν μὲν ἐπὶ τοῦ ἄγαν δικαίου, πάλαι δέ ποτε ἐπὶ ἀδίκου καὶ ἀθέσμου τὸ ἔκδικον ἐλέγετο, οἱονεὶ τὸ ἔξω δίκης. Gramm. respicere videntur ad signif. Ultoris, non, ut Valck. Diatr. Eur. p. 197, A, credebat, Justissimi. Id. Eust. Opusc. p. 336, 80 : Πρόσρησις φιλικὴ γενέσθω καὶ πρὸς τὸν θεοσεβέστατον ... ἔκδικον τὸν δεῖνα. Suid. v. Ἴβυκος : Ἔφη (Ibycus), κἂν τὰς γεράνους, ἃς ἔτυχεν ὑπερίπτασθαι, ἐκδίκους γενέσθαι. Et mox : Ἴδε, αἱ Ἰβύκου ἔκδικοι. Diocles Anth. Pal. 12, 35, 3 : Ἥξει τις τούτου χρόνος ἔκδικος.]

[Ἔκδικος, ὁ, Ecdicus, n. pr. Laconis, Xen. H. Gr. 4, 8, 20 sq. Apolloniatæ in inscr. Apoll. ap. Bœckh. vol. 2, p. 75, n. 2052. L. Dindorf.]

Ἐκδίκως, Injuste. Soph. Ant. [928] : Εἰ δ' οἶδ' ἁμαρτάνουσι, μὴ πλείω κακὰ Πάθοιεν ἢ καὶ δρῶσιν ἐκδίκως ἐμέ. Æsch. Pr. [975] : Παθόντες εὖ κακοῦσί μ' ἐκδ. [Sept. 607 : Ταὐτοῦ κυρήσας ἐκδ. ἀγρεύματος. Eur. Alc. 42 Καὶ τοῖσδέ γ' οἴκοις ἐκδ. προσωφελεῖν· fr. Belleroph. ap. Stob. vol. 3, p. 367 Gaisf. : Κακοὺς ... ἐκδ. τιμωμένους. Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 397=3, 680, v. 7 : Ἀνήγαγον πραθέντας ἄλλον ἐκδ., ἄλλον δικαίως.]

[Ἐκδιορύσσω, Perfodio. Tzetz. Hist. 3, 978 : Τοῦτον ἐκδιορύξαντές τινες.]

[Ἔκδιος. V. Ἔκδοσις.]

[Ἐκδισκεύω, Ejaculor, Ejicio. Photius in Wolfii Anecd. Gr. vol. 1, p. 43 : Ἐκδισκευθεὶς γὰρ τοῦ δώματος ... ὅλος τε τὸ σῶμα διεθρύβη καὶ τὸν βίον κατεστρέψατο. Kall. Philostorg. 11, 1.]

[Ἐκδιφάω, Exquiro. Hesych. : Ἐξεδίφησεν, ἐξεζήτησεν. V. Ἐκδίζω.]

Ἐκδιφρεύω, E curru aut sella excutio aut deturbo. [Schol. Eur. Or. 981 Matth. : Ἐξ οὗ Πέλαψ ἐξεδίφρευσεν εἰς θάλασσαν τὸν Μυρτίλον. Tzetz. Hist. 4, 370 : Ἐκδιφρευθῆναι καὶ θανεῖν. L. D. Lucian. Dial. Deor. 25, 3 : Ὅπερ ἔπεσεν (Phaethon) ἐκδιφρευθείς. Id. De electr. 2 : Τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα. Hase.] C

[Ἐκδιφρίζω, idem. Const. Man. Chron. p. 113, C : Τῆς παππαπατρῴας (ἀρχῆς) τὸν πορφυρόβλαστον γαμβρὸν κύμβαχον ἐκδιφρίζει· 102, C : Αὐτός τε παππαπατρικῆς ἀρχῆς ἐξεδιφρίσθη. Boiss.]

[Ἐκδιψάω, Sitio. Theophr. C. Pl. 5, 9, 3 : Ὅταν ἐκδιψήσῃ διὰ τοὺς αὐχμούς (arborum genus). Plut. Cleom. c. 29 : Οὔτε πιεῖν ἐκδεδιψηκὼς ὑπέμεινεν.]

[Ἔκδιψος, ὁ, ἡ, Siticulosus, Gl. Diodor. 19, 109 : Διά τε τὸ καῦμα καὶ τὴν ἐκ τῆς φυγῆς κακοπάθειαν ἔκδιψοι γενόμενοι. Anon. ap. Suidam v. Ἐκπαθεῖς : Ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδιψοι, cit. Hemst. Macar. Hom. 10, p. 129. Kall.]

[Ἐκδιωκτέος, α, ον, Abigendus, Ejiciendus. Plut. Mor. p. 13, C : Ὥστε εἴ τῳ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας, ἐκδιωκτέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα. Hesych. : Ἐξελατέος, ἐκδιωκτέος.]

Ἐκδιώκω, Expello ex aliquo loco, Fugo aliquem. Et pro Mitto in exilium. [Demosth. p. 883, 27 : Ὡς δ' ἡλίσκετο ..., φεύγει καὶ ἐκδιωκόμενος ῥίπτει ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλατταν, ubi liber optimus διωκ. De exilio positum memorat Pollux 8, 70, ἐξεδιώχθη ex Hyperide et ἐξεδίωξεν ex Dinarcho afferens. Palæph. c. 23, 4 : Ἐξήλασαν ἐκ τῆς πόλεως, alii libri ἐξεδίωξαν. Schol. Soph. El. 567 : Ἐξεκίνησεν, ἐξεδίωξεν. Hesych. v. Νυκτίδας : Ἐκδιώκειν τὰς λοιμικὰς νόσους, citat Hemst. Lucian. Jud. voc. c. 6 : Ἐκδιῶξαι δμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων· Tim. c. 10 : Ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. L. D. Concil. t. 2, col. 1195, D : Τοὺς εἰρημένους αἱρετικοὺς ἢ προσελθεῖν τῇ ἐκκλησίᾳ ... ἢ τῆσδε τῆς πόλεως ἐκδιωχθῆναι. Ubi perperam interpr., Persequi. Hase.]

Ἐκδίωξις, εως, ἡ, Expulsio.

[Ἐκδοκιμάζω, Probo, Examino. Symmach. Job. 7, 18.]

Ἐκδονέω, Emoveo [Zonar. De vita S. Theclæ l. 1, p. 266, C : Τὴν πόλιν ταύτην κατέσεισέ τε καὶ ἐξεδόνησε. L. D.] : unde pass., Πάντων δ' ἐκδεδόνητο [ἐκδεδόνηντο] φρένες, Conturbatæ, perculsæ sunt, Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 64, 9.]

Ἐκδορὰ, ἡ, Excoriatio. Apud Dioscor. Evulsio,

Πρὸς ἐκδορὰν λεπρῶν, Ad evellendas s. exterendas lepras.

[Ἐκδορέω, Excorio. Sym. Sethi Ichnel. p. 470, 2. Boiss.]

[Ἐκδόριον, τό.] Ἐκδόρια, q. d. Excoriatoria, Dioscoridi [3, 70] Medicamenta, quæ urendi vi prædita cutem abradunt et exulcerant.

[Ἐκδόσιμος, η, ον, Locatitius, Gl. Pollux 7, 200: Στεφάνους, τοὺς ἠργολαβημένους, οὓς οἱ νῦν ἐκδοσίμους λέγουσι.]

Ἔκδοσις, εως, ἡ, Deditio, sicut et ἔκδοτος, Deditus. [Herodot. 1, 159: Περὶ ἱκετέων ἐκδόσιος.] || Cum gen. βιβλίου, aut alio ejusmodi, Editio, Divulgatio. [Chron. Pasch. p. 634, 1: Ἐπὶ τούτων τῶν ὑπάτων ὁ Ἰουστινιανὸς κῶδιξ ἀνενεώθη ... καὶ ἐκελεύσθη τῆς προτέρας ἐκδόσεως σχολαζούσης αὖθεντεῖσθαι κ. τ. λ. Inprimis de Recensionibus poetarum quas instituissent vett. critici. Vid. ind. Schol. Hom. Il. v. Editio, p. 822, b. Hephæstio p. 74=134: Κατὰ μὲν τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν (Alcæi). L. Dind.] || Locatio, eo sensu, quo usurpatur de iis, qui opus aliquod faciendum locant; ut ἔκδοσις οἰκοδομήματος, Bud. [Clem. Al. Strom. 1, p. 365, 18: Φασὶ ... μισθοῦ συνηγορῆσαι πρῶτον δικανικὸν λόγον εἰς ἔκδοσιν γραψάμενον Ἀντιφῶντα. Hemst. Polyb. 6, 17, 4: Οἱ μὲν ἀγοράζουσι παρὰ τῶν τιμητῶν αὐτοὶ τὰς ἐκδόσεις. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 747, 27: Τὰς ἐγδόσεις ποιούμενοι τῆς τε ἐργασίας καὶ τῆς ἐπισκευῆς· cf. ib. p. 790, 16. L. D.] Dicitur et ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι a Plat. [Leg. 11, p. 924, C] pro Virgines nuptum dare: sic, Εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν, Dem. [p. 1009, 12; 1100, 7; 1368, 11. Pollux 3, 35.] Item Ἔκδοσις eid. Dem. [p. 1241, 26; 1242, 2] Nauticum fœnus, JCtis Pecunia trajectitia, de qua lege Bud. Annot. in Pand. Existimo autem hanc, sicut et præced. signif. Locationis appellatione posse comprehendi: quum etiam Argentum locare, s. Argentum fœnori locare, Filiam locare Lat. dicant. [Demosth. iterum p. 816, 26; 854, 26; 855, 6. Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 21: Ἔκδοσις, τὸ ἔξωθεν τῆς πόλεως δάνεισμα, τὸ ἐπὶ ναυσὶ καὶ φορτίοις διδόμενον. Pollux 3, 84, 115; 8, 141.] Ἔκδιος in VV. LL. male affertur e Suida tanquam ab eo expositum ἔκδοσις, et usurpatum a Demosth., quum illud ἔκδιος vocabulum sit, quod a Suida ponitur non addita exp., ut alia pleraque: at ἔκδοσις illud sit, quod ab eo exp. τὸ ναυτικὸν δάνεισμα. [Est autem ἔκδιος, ut videtur, vocab. nihili, quod lenissime corrigitur Ἐκ Διὸς, ut sit initium glossæ quam integram habet Hesych.: Ἐκ Διὸς ὕδατα, τὰ ὄμβρια. || Expositio. Memorat Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 520, B, libellum inscriptum, Ἔκδοσις εἰς τὸ Ἰουδαϊκὸν ἐξαπτέρυγον. Conf. p. 521, D; 550, B; 318, C; 320, B; 379, D. Schol. Chron. Pasch. p. 635, 18: Πρόγραμμα ἤτοι διδασκαλία καὶ ἔκδοσις περὶ τῆς ἀμωμήτου καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν. Paullo aliter Georg. Syncell. p. 619, 6: Πανόδωρος δὲ τῇ μαθηματικῇ ἐξακολουθῶν ἐκδόσει τὴν μὲν ἀρχὴν τῆς Αὐγούστου βασιλείας τῷ ,ευνα' ἔτει τοῦ κόσμου ἐστοιχείωσε. Conf. Ducang. App. ad Gl. p. 65. L. D.]

Ἐκδοτέον, Edendum, Evulgandum. [Aristoph. Av. 1635: Τὴν δὲ Βασίλειαν τὴν κόρην γυναῖχ' ἐμοὶ ἐκδοτέον ἐστίν. De puellis Plato Epist. 13, p. 361, D: Ταύτας ἐκδ. ἐμοί ἐστι καὶ τοῖς ἐμοῖς ἐπιτηδείοις. Conf. Ἐκδίδωμι. L. D. Philo vol. 2, p. 314, 23: Κἂν φθάνωσι παρεισδύντες, ἐκδοτέον ἐπ' ἀναιρέσει, Dedendi sunt ad supplicium. Hase.]

[Ἐκδότης, ὁ.] Ἐκδόται Hesychio sunt προδόται et ἀποδόται [Proditores et Redditores. Inscr. Syria ap. Bœckh. vol. 2, p. 277, 63: Τὸ δὲ ἐσόμενον ἀνήλωμα εἴς τε τὴν στήλην καὶ τὴν ἀναγραφὴν δότω ὁ ταμίας Ἀριστα-γόρας ἀπὸ τῆς ἐνκυκλίου διοικήσεως, καθότι ἂν συντελέσῃ ὁ ἐγδότης. Conferendo v. 40: Ἑλέσθαι δὲ ἄνδρα ὅστις ἐγδώσει τὴν στήλην καὶ στήσει καὶ ἐπιμελὲς ποιήσεται ὅπως ἀναγραφῇ τόδε τὸ ψήφισμα, intelligitur esse Locatorem, qui statuam faciendam curaret. L. Dind.]

[Ἐκδοτικὸς, ἡ, ὸν, Locatitius. Suid.: Συνθηματιαίους (στεφάνους), οὓς ἡμεῖς λέγομεν ἐκδοτικούς. Gaisf.: «Συνεκδοτικοὺς schol. ed. Bekker. (Aristoph. Thesm.) v. 458.»]

Ἔκδοτος, ὁ, ἡ, Deditus, Dedititius; sed ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάροις, Isocr. [p. 66, A, ubi est ἐκδ. τοῖς β. ἐποίησαν, cod. Urb. τοῖς β. αὐτοὺς ἐξέδοσαν] est simpl. pro ἐκδοῦναι, Dedere. Bud. ap. Æschin. [p. 73]: Ἔκδοτον μὲν τὴν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐποίησε Θηβαίοις, Dedititiam fecit, interpr. Herodian. 5, [4, 17]: Παραδοῦναι αὐτοὺς ἐκδότους καὶ ὥσπερ αἰχμαλώτους, Se permittere hostium potestati, Polit. [Herodot. 3, 1: Ὅτι μιν ἔκδοτον ἐποίησεν ἐς Πέρσας· et 6, 85 bis. Demosth. p. 618, 25: Ἐὰν μὴ τὸν ἱκέτην ἔκδοτον διδῶσιν, et 692, 16. Eur. Ion. 1251: Ἔκδοτος δὲ γίγνομαι. Posidipp. Anth. Pal. 12, 120, 3: Ἣν με λάβῃς μεθύοντ', ἄπαγ' ἔκδοτον. Polyb. 6, 49, 5: Προὔδωκαν ἐκδότους τὰς Ἑλληνίδας πόλεις. Et alibi. Diodor. 14, 68: Ἐν δὲ ταῖς συνθήκαις ἐκδότους τὰς πλείστας Ἑλληνίδας πόλεις συνέθετο· 15, 9: Ἐν τῇ πρὸς τὸν βασιλέα συνθέσει τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν Ἕλληνας ἐκδότους πεποιηκέναι. Palæph. 41, 2: Καθεζομένην ἐπὶ τῆς ἑστίας οὐκ ἐβούλετο ... ἔκδοτον ἐξαιτούμενῳ δοῦναι. Hesych.: Ἔκδοτος, προδεδομένος, ἀποδεδομένος. || De puellis nuptum locandis. Lucian. Deor. dial. 20, 13: Ἐκείνη γὰρ, εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα καὶ παρασχοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται καὶ συνοικήσει. || Improprie Clem. Al. Strom. 2, p. 462 17: Ἔκδοτον γεγενῆσθαι τῷ πάθει. Confus. c. ἔκλυτος Plut. Mor. p. 7, E; 8, A.]

Ἐκδότως, ut ἐκδ. ἑαυτὸν πιστεῦσαι, ἐπιτρέψαι, In fidem se permittere, Bud. Comm. [Justin. Mart. p. 317, A: Τὸ Ἰησοῦς ὄνομα ... τῷ τοῦ Ναυῆ υἱῷ ἐπικληθὲν, ἐκδ. ἔχειν. Vertitur: Huic recte esse inditum. Hase.]

[Ἐκδουλεύω, Servio. Nicet. Eug. Epist. t. 2, p. 10: Ὡς γὰρ Ἡρακλῆς τῇ Ὀμφάλῃ, ἐκδουλεύειν σοι τέταγμαι.]

[Ἔκδουλος, ὁ, Servo natus. Suid. v. Ἑρμιππος: Ἔκδουλος ὢν γένος. L. Dind.]

Ἐκδοχεῖον, τὸ, Receptaculum. [Exceptorium, Exceptaculum, Conceptaculum, Gl.] Et peculiariter de Receptaculo aquæ, s. Cisterna, s. alio hujusmodi; ut Joseph. [B. J. 1, 15, 1]: Τῶν ἐκδοχείων πλησθέντων τοῦ ὕδατος. [Et 3, 7, 13. Iren. 1, 10, p. 63. Routh. Suid. et Zon. p. 659: Ἐκδ., τὸ ταμιεῖον. || Forma Ἐκδόχιον est in ænigm. Anth. Pal. 14, 60: Εἰμὶ δὲ Μουσάων μυστικὸν ἐκδόχιον, de tabula scriptoria. Inscr. ap. Peyssonel. *Observations hist.* p. 355: Κρήνας καὶ τὸ ἐκδόχιον καὶ τὰ ὑδραγώγια.]

[Ἐκδοχεῖος κόλπος. Dionys. Areop. p. 62, C ed. Lanss.: Καὶ μὴν ὅτι τὸ γόνιμον αὐτοῖς (angelis nubium specie indutis), καὶ ζωοποιὸν, καὶ αὐξητικὸν, καὶ τελειωτικὸν ἐνυπάρχει, κατὰ τὴν νοητὴν ὀμβροτοκίαν, τὴν τὸν ἐκδόχειον (sic) κόλπον πιαλέοις ὑετοῖς ἐπὶ ζωτικὰς ὠδῖνας ἐκκαλουμένην. Kall.]

[Ἐκδοχεὺς, ὁ, Caupo. Ptolem. Tetrab. p. 179, 2: Μυροπώλας, στεφανηπλόκους, ἐκδοχέας. Hase.]

Ἐκδοχὴ, ἡ, Exceptio, Suspectio, Expectatio, προσδοκία [Hesychio. Exceptio, ut sit i. q. Successio. Æsch. Ag. 299: Ἥγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός. Eur. Hipp. 866: Τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς ἐπιφέρει θεὸς κακόν. Æschin. F. L. p. 32, 18: Καὶ πάλιν οὐκ ὤκνουν κατ' αὐτοῦ λέγειν Φιλίππου, ἐπιτιμῶν ὅτι τὴν ἐκδοχὴν ἐποιήσατο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου, Bellum suscepit, continuavit. Unde citat Thomas p. 280. || De ceteris signiff. sic fere Sallier. ad Thom.: «2. Illud omne, quod rei alicujus, aquæ v. gr., est receptaculum; quo sensu Joseph. p. 59 ait: Ταῖς δεξαμεναῖς, αἳ πρὸς ἐκδοχὴν τοῦ ὕδατος ἐγεγόνεισαν. || 3. Expectatio. Basil. M. t. 2, p. 524: Φοβερὰ γάρ τις ἐκδοχὴ κρίσεως. || 4. Sensus, Acceptio. Philo Jud. p. 481: Ὅτι οὔτε πρὸ τῆς γενέσεως ἦν τι σὺν τῷ θεῷ οὔτε κόσμου γενομένου συντάττεταί τι αὐτῷ: χρήζει γὰρ οὐδενὸς τὸ παράπαν. Ἀμείνων δὲ ἡ ἐκδοχὴ, ὁ θεὸς μόνος ἐστὶν καὶ ἓν, οὐ σύγκριμα, φύσις ἁπλῆ. Euseb. Dem. p. 391: Καθ' ἑτέραν διάνοιαν ἤτοι ἐκδοχὴν τὴν ἐν τῇ προκειμένῃ γραφῇ δηλούμενον Χριστὸν ἡγούμενον. Hinc πρόχειρος ἐκδοχὴ Origeni Adv. Cels. p. 211, Sensus qui legenti primo intuitu se offert: Εἴπερ οὖν ὁ ὕπνος ἄλλο τι σημαίνει, καὶ οὐχ ὅπερ ἡ πρόχειρος ἐκδοχὴ τῆς λέξεως δηλοῖ. Eod. pene sensu Epiphan. t. 1, p. 538: Φανεροῦ ὄντος τοῦ μὴ λέγεσθαι τὰ ὀστᾶ κατὰ τὴν κοινὴν ἐκδοχήν. Ita quoque Basil. M. t. 1, p. 34. Sunt et alia id genus complura in Patrum scriptis, quæ exscribere necesse non est.» Polyb. 3, 29, 4: Οὐκ αὐτοῖς μόνον τοῖς τότε συμμαχοῦσι, καθάπερ ἐποιοῦντο τὴν ἐκδοχὴν οἱ Καρχηδόνιοι, Ut interpretabantur Carth. Idemque simili signif. Intellectus 12, 18, 7: Ἐξ ὧν ἀνάγκη ποιεῖσθαι τὴν ἐκδοχὴν διότι ..., Ex quibus debet intelligi. 23, 7, 6: Ἐξ ὧν ἦν

λαμβάνειν ἐκδοχὴν ὅτι δυσαρεστοῦνται. Synod. Cpol. Maii Nov. Coll. Vat. vol. 4, p. 3 : Πῶς οὖν καὶ κατὰ τίνα τρόπον καὶ οἵαν τὴν ἐκδοχὴν μείζων αὐτοῦ ὁ πατὴρ ὠνόμασται διηπόρητο.]

[Ἐκδόχιον. V. Ἐκδοχεῖον.]

[Ἔκδοχος, ὁ, Sponsor, Fidejussor. Salm. De usur. p. 585.]

[Ἐκδρακοντόομαι, Draco fio, In draconem mutor. Æsch. Cho. 549 : Ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.]

[Ἐκδρασκάζω, Aufugio. Tzetz. Hist. 5, 889 : Τούτων ἐκδρασκασάντων. Boiss.]

Ἔκδραχμος, ὁ, ἡ, Qui sex drachmarum est. Et neutr. Ἔκδραχμον, Sex drachmæ [ap. Hesych., qui int. ἑξάδραχμον].

Ἐκδρέπω, et Ἐκδρέπομαι, pro simpl.; ad verbum Excerpo. [Aristæn. Ep. 1, 3, p. 13 Boiss. : Καὶ τούτων (arborum) ἐκδρεψάμενος φύλλον ὑπεμάλαττον τοῖς δακτύλοις.]

[Ἐκδρομὰς, άδος, ὁ, Qui ex ephebis egressus est, juvenilem ætatem excessit. Eust. Od. p. 1915, 19 : Εὔπολις ἐν τῷ ... τοῦτον καταλεκτέον ἐς τοὺς κόλλοπας τοὺς ἐκδρομάδας· οἵπερ εἰσιν οἱ, ὡς ἐρρέθη, ἀκολασταίνοντες ὑπέρακμα, λεγόμενοι ἐκδρομάδες, ὡς παραδεδραμηκότες τὴν ὥραν καὶ ἀνάπαλιν ὄντες τοῖς πρῶτον ὑπηνήταις.]

[Ἐκδρομέω, Excurro. Greg. Naz. ap. Toll. Itin. p. 6 : Μή μοι τοσοῦτον ἐκδρομήσειε στόμα. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 591.]

Ἐκδρομὴ, ἡ, Excursio, Excursus. [Proprie, Exitus, ap. Suid. et Harpocr. v. Περιστοιχίζεται : Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν. Hemst. Improprie Theophr. C. Pl. 2, 1, 3, de germinibus prorumpentibus : Τροφῆς μὲν οὖν πλῆθος ἐν ὄμβρου πλήθει· τὸ δὲ κατασχεῖν καὶ πέψαι ταύτην, ἐὰν ὁ χειμὼν πιέσῃ καὶ μὴ εὐθὺς ἡ ἐκδρομὴ γένηται. Conf. Ἐκτρέχω. || De excursu in oratione Aristid. vol. 1, p. 92=162 : Οὐδέ με τοῦτο λέληθεν ὡς ἐργώδης ὁ λόγος καὶ χαλεπὸς διενεγκεῖν καὶ τὰς ἐκδρομὰς ὁπόσας ἔχει· unde ἐκβολὰς diserte citat Thomas p. 280. || Peculiari quadam signif. dictum de genere militum expeditiori vide in Ἔκδρομος. De impetu hostili Xenoph. H. Gr. 3, 2, 4 : Πολλοὺς αὐτῶν ἐφ' ἑκάστῃ ἐκδρομῇ κατέβαλλον. Themist. Or. 10, p. 137, A : Αὕτη τοίνυν ἡ χώρα τέως μὲν ὁρμητήριον καθειστήκει ταῖς ἐκδρομαῖς τῶν πολεμίων. Pollux 1, 164 : Προεξήλασαν, ἐκδρομὰς ἐποιήσαντο. Ὁρμὰς et ἐκδρομὰς jungit anon. ap. Suid. v. Ἀνέχει. || Decursus. Tzetz. Hist. 8, 55 : Μετ' ἐκδρομὴν ἐτῶν δὲ τετρακοσίων. L. Dind.]

Ἔκδρομος, ὁ, idem; sic enim Pollux 1, [219] : Ἔστι δέ τις ἵππου δρόμος ἔκδρομος, ὅταν ὑπὲρ τὸ τεταγμένον τοῦ δρόμου μέτρον ὑπὸ ῥύμης φέρηται. [Id. 3, 148 : Ἱππόδρομος καὶ ἱπποδρομία καὶ ἔκδρομος ἵππος.] Nisi potius ἔκδρομος adj. sit, et δρόμος ἔκδραμος dicatur ipsa ἐκδρομὴ, Excursio. Bud. certe ἔκδρομος interpr. Excursor : alii etiam Pervius. [Ap. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 16 : Ἐν τούτῳ κακῶς οἱ ἱππεῖς ἐπέθεντο· οὐ γὰρ, ἕως ἀπέκτειναν τινας αὐτῶν, ἐδίωκον, ἀλλὰ ξὺν τοῖς ἐκδρόμοις ἰσομέτωποι καὶ ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον, et Thucyd. 4, 125 : Ἐκδρόμους δὲ, εἴ πῃ προσβάλλοιεν αὐτοῖς, ἔταξε τοὺς νεωτάτους, militum genus expeditum significatur, quod ante aciem agmenve procurreret. De iisdem Thuc. ib. 127 : Ὡς αὐτοῖς αἵ τε ἐκδρομαὶ, ὅπῃ προσπίπτοιεν, ἀπήντων. Eosdem προδρόμους dictos ap. Harpocrat. v. Ἅμιπποι conjicit Vales. in notas Maussaci p. 217.]

[Ἐκδρύπτω, Lacero. Theod. Prodr. p. 394 : Τὸ πρόσωπον ἐξεδρύφην πολλάκις. Elberling.]

[Ἐκδυάς, ἡ, vox ficta ab etymologis Græcis. Theol. arithm. p. 55, 17 : Δοκεῖ δέ τισι καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦτο πεποιῆσθαι τὸ ὀγδοὰς οἷον ἐκδυὰς ἡ ἐκ δυάδος γεγονυῖα κυβισθείσης. Hase.]

Ἔκδῦμα, τὸ, Exuvium, Exuviæ, Quod quis exuit. [Ἐκδύματα, Exuviæ, Gl. Hedylus Anth. Pal. 5, 199, 5 : Μαλακαὶ μαστῶν ἐκδύματα μίτραι.]

Ἐκδύνω, vel Ἐκδύω, Elabor, Emergo; ut ἐκδῦναι κακῶν VV. LL. ex Eur. [Iph. T. 602. Et Suppl. 416 : Ἔξέδυ δίκης.] Ibid., ἐκδῦναι ὄλεθρον, Effugere [ex Hom. Il. Π, 99 : Νῶι δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον· cujus l. scripturam disceptat Buttm. Lexil. vol. 1, p. 55-7. Od. X, 334 : Ἐκδὺς μεγάροιο, Elapsus ex ædibus. Soph. fr. Colchid. ap. schol. Apollon. Rh. 3, 1371 : Χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ. Aristoph. Vesp. 351 : Εἶτ' ἐκδῦναι ῥάχεσιν κρυφθείς· 141 : Ὅπως μὴ 'κδύσεται. Apollod. 3, 10, 2, 1 : (Mercurius) ἐκδὺς εἰς Πιερίαν παραγίνεται. Hesych. : Ἐκδὺς, ἐξελθών. L. D. Liban. vol. 4, p. 630, 1 : Ἐκδὺς ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπηλλαττόμην. Jacobs.] || Magis usitata signif. Exuo [et quidem aor. primo Ἐξέδῡσα, Exui alium]. Od. Ξ, [341] : Ἐκ μέν με χλαῖναν ἔδυσαν. Xen. Cyrop. 1, [3, 17] : Ἐκδύσας αὐτόν. [Demosth. p. 1259, 11 : Ἐμοὶ περιπεσόντες πρῶτον ἐξέδυσαν.] Sic ἐκδύειν [Non ἐκδύειν, sed ἐκδῦναι. Vide paullo post dicenda] τὸ γῆρας dicuntur serpentes, Exuere senectutem. Alia metaph., Τὸ ἄγριον [ἐκδύεται], Plut. [Pomp. c. 28. Aor. sec. Ἐξέδῡν, Me exui, Hom. Od. Ξ, 460 : Συβώτεω πειρητίζων, εἴ πώς οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι ἤ τιν' ἑταίρων ἄλλον ἐποτρύνειεν. Xen. Cyrop. 1, 4, 26 : Ἣν εἶχε στολὴν τὴν Μηδικὴν ἐκδύντα δοῦναί τινι· 5, 1, 1 : Ὦ καὶ τὴν στολὴν ἐκδὺς ἔδωκε. Aristoph. Pac. 336 : Τὸ γῆρας ἐκδύς. Antonin. Lib. c. 17, p. 118 : Τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ. Nude Aristæn. 1, 1, p. 5 Boiss. : Ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐστὶν, ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται. Hesych. : Ἐκδὺς, ἐκδυσάμενος. || Præsentis formæ Ἐκδύνω et Ἐκδύω differunt sic ut ἐκδύνω sit Exuo mihi, ἐκδύω, Exuo alteri. Priori forma Hom. Od. Α, 437 : Ἕζετο δ' ἐν λέκτρῳ, μαλακὸν δ' ἔκδυνε χιτῶνα. Aristot. H. A. 5, 17 : Ἐκδύνουσι δὲ τὸ κέλυφος τοῦ ἔαρος, ὥσπερ οἱ ὄφεις τὸ καλούμενον γῆρας, et iterum iterumque 8, 17. || Et signif. translata ap. Hesych. : Ἐκδύνει, ἐξέρχεται. Proverb. 11, 8 : Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει. || Jactus talorum ἐκδύνων memoratur Polluci 7, 204. Et medio ead. signif. Orph. Arg. 240 : Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο περὶ στέρνοισι δ' ἀνῆπτον σειραίην μήρινθον. Quod l. Hom. infra citato ἐξεδύοντο. || Altera forma Hom. H. Ven. 165 : Λῦσε δέ οἱ ζώνην ἰδὲ εἵματα σιγαλόεντα ἔκδυε. Æschyl. Ag. 1269 : Ἰδοὺ δ' Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα. Demosth. p. 763, 26 : Οὐκ ἂν οἷός τ' εἴη πάντας ἐκδύειν· et in var. script. l. supra ad aor. 1 citati, ubi al. libri ἐξέδυον pro ἐξέδυσαν. Hesychius tamen etiam hanc ponit signif. neutra : Ἐκδύειν, ἐξελθεῖν. Et incerta idem in gl. : Ἐκδύετον, ἐξέδυσαν, δυϊκῶς. || Pass. Ἐκδύομαι, Exuor, Denudor. Antiphon p. 117, 2 : Τὸ μὲν γὰρ μὴ ἐκδυθῆναι οὐδὲν σημεῖόν ἐστιν. Polyb. 15, 27, 9 : Πρὸς οὐδὲν δὲ τῶν λεγομένων ἀνθομολογούμενος ἐξεδύθη. Lucill. Anth. Pal. 11, 189, 5 : Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἐξεδύθησαν. Palæph. c. 48, 3 : Ἐν ἐκείνῃ τῇ φιλονεικίᾳ νικᾶται καὶ τὸ δέρμα ἐκδύεται, de Marsya. Et de veste quæ exuitur Herodot. 1, 8 : Ἅμα κιθῶνι ἐκδυομένῳ. Lex. rh. Bekk. An. p. 218, 6 : Τὸ δὲ ἐκδεδύσθαι ἐπὶ τῶν τὸν χιτῶνα ἐκδεδυκότων τάσσουσιν (οἱ ῥήτορες). || Medio Hom. Il. Γ, 114 : Τεύχεά τ' ἐξεδύοντο. Aristoph. Lys. 662 : Τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθα. Et absolute ib. 688 : Θᾶττον ἐκδυώμεθα· et ib. 919, 924. Xen. H. Gr. 3, 4, 19 : Λευκοὺς διὰ τὸ μηδέποτε ἐκδύεσθαι. Aristot. H. A. 8, 17 : Τοῦτο τὸ γένος τῶν ὄφεων μὴ ἐκδύεσθαι. Et mox : Γίνεται δὲ ἐκδυομένου τὰ ἐντὸς ἐκτός. Jo. Malal. p. 182, 21 : Ἀποτιναξάμενος τὴν τῆς σῆς δουλείας τύχην, καὶ τὸν ταύτης ἐκδυσάμενος ζυγὸν, ἔνδυσαι Ῥωμαϊκῆς ἐλευθερίας θώρακα. Hesych. : Ἐξεδύοντο, ἀπεδίδυσκον. L. D.] || Exponit Bud. et Excutere a se, in hoc Plut. l. [Pomp. c. 30] : Τὸν φθόνον τοῦτον ἐκδύς. Vide B. p. 158. In VV. LL. ἐκδεδυκὼς τὰ δέσμα per pass. redditur, Exutus vinculis. [Proprie est Qui vinculis se exuit. Demosth. p. 457, 8 : Ἀναξίους τινὰς ἀνθρώπους ἐκδεδυκέναι τὰς λειτουργίας, Effugisse. Plat. Alcib. 2 p. 147 extr. : Μεταβαλλόμενος γέ τοι ἄνω καὶ κάτω οὐδ' ὁτιοῦν παύει, ἀλλ' ὅπερ ἂν μάλιστά σοι δόξῃ, τοῦτο καὶ ἐκδεδυκέναι αὖ καὶ οὐκέτι ὡσαύτως δοκεῖν. || Imperat. Atticum ἔκδυθι memorat Phryn. Bekk. An. p. 41, 8, Photius v. Ὄμνυθι. L. Dindorf.]

[Ἐκδύσιον, τὸ, unde Ἐκδύσια, τὰ, q. d. Exutoria, nomen festi, de quo Antonin. Lib. c. 17, p. 118 : Τὴν ἑορτὴν Ἐκδύσια καλοῦσιν (Phæstii), ἐπεὶ τὸν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδυ.]

Ἔκδῦσις, εως, ἡ, Emersio, Exutio. [Exitus, Egressus, Effugium, apud Herodot. 2, 121, 3 : Τὸ δὲ οἴκημα ἀσινὲς καὶ οὔτε ἔσοδον οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχον· 3, 109 : Διαφαγόντα δὲ τὴν νηδὺν αὐτῆς (serpentis), οὕτω τὴν ἔκδυσιν ποιέεται· 146 : Εἰδώς τε ἑωυτῷ ἀσφαλέα ἔκδυσιν ἐοῦσαν· 8, 100 : Οὐ γάρ ἐστι Ἕλλησι οὐδεμία ἔκδυσις μὴ ... εἶναι σοὺς δούλους. Plato Cratyl. p. 426, A : Αὗται γὰρ ἂν πᾶσαι ἐκδύσεις εἶεν. Manetho 4, 331 : Ἔνθεν ἐπήρειαί τε καὶ ἐκδύσιες τελέθουσιν. Spoliatio, Gl.]

[Ἐκδῦσωπέω, Obnixius oro. Amphiloch. In vitam S. Basil. p. 217, B : Τῇ ἐπαύριον διὰ πάσης τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς ἐκδυσωπῶν τὸν θεόν· 218 : Τούτῳ ἐπίδος τὸν χάρτην, καὶ ἐκδυσωπήσει καὶ ἐξιλεώσεται τὸν θεὸν ὑπέρ σου. Kall. Exoro. Niceph. Chumn. in Boiss. Anecd. vol. 5, p. 185 : Ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν ἐκλιπαρῶν καὶ Χριστὸν αὐτὸν ἐκδυσωπῶν. Imploro, Efflagito. Psell. In Cantic. Cant. c. 2, 5, 7 et c. 5, 7. Cit. Boiss. Heliodor. 8, p. 369=315 : Τοῦ μὲν ἐκδυσωπεῖν ἀφέμενος.]

[Ἐκδυσώπησις, εως, ἡ, Exoratio. Schneider. sine testim.]

[Ἐκδῦτήριον, τὸ, Apodyterium, Spoliatorium, Gl.]

[Ἐκδύτης, ὁ, Despoliator, Gl. ῠ]

[Ἐκδύω. V. Ἐκδύνω.]

[Ἐκδωριόομαι, Dorius fio. Herodot. 8, 73 : Οἱ δὲ Κυνούριοι, αὐτόχθονες ἐόντες, δοκέουσι μοῦνοι εἶναι Ἴωνες· ἐκδεδωρίευνται δὲ, ὑπό τε Ἀργείων ἀρχόμενοι καὶ τοῦ χρόνου.]

[Ἔκδωρος, ὁ, Ecdorus, n. pr. viri. Ἐκδώρου quattuor senarii citantur in Jo. Stob. Flor. vol. 3, p. 215. Sed cod. Paris. Ἐκιδώρου, non Ἐκδώρου. Legendum Εἰσιδώρου, cujus Isidori senarius citatur ab eod. vol. 1, p. 420. L. Dind.]

Ἐκεῖ, Illic. Plato : Ἐκεῖ γάρ εἰσι, Sunt enim illic; οἱ ἐκεῖ, Qui eam incolunt partem, illic sunt aut degunt. [Contraria ἐκεῖ et δεῦρο Thucyd. 6, 18 : Ἵνα τοῖς ἐκεῖ ἐχθροῖς ἡμῶν λυπηροὶ ὄντες δεῦρο κωλύωσιν αὐτοὺς ἐπιέναι. Item ἐκεῖ et ἐνθάδε ib. 83 : Τήν τε γὰρ ἐκεῖ ἀρχὴν εἰρήκαμεν διὰ δέος ἔχειν καὶ τὰ ἐνθάδε διὰ τὸ αὐτὸ ἥκειν μετὰ τῶν φίλων ἀσφαλῶς καταστησόμενοι. Et ib. 84, 87; Eur. Med. 1073 etc., Aristoph. Ran. 82, etc. || Conjungitur cum nomine loci. Eur. Hec. 418 : Ἔκεῖ δ' ἐν Ἅιδου· Ion. 24 : Ὅθεν Ἐρεχθείδαις ἐκεῖ νόμος τις ἐστίν. Quod est idem atque ἐκεῖ ἐν Ἀθήναις. Id. fr. Palamed. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 142 : Ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς τἀκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς. Aristoph. Av. 758 : Εἰ γὰρ ἐνθάδ' ἐστὶν αἰσχρὸν τὸν πατέρα τύπτειν νόμῳ τοῦτ' ἐκεῖ καλὸν παρ' ἡμῖν. L. D.] Non solum de Alio loco dicitur, sed et de Eo in quo is est, quem alloquimur, Bud. Libanius [Epist. 387, p. 195, unde Thomas citat p. 316] : Ἀλλ' ἐπεὶ τἀκεῖ τεθεράπευκας ἱκανῶς. [Thucyd. 1, 36 : Ὥστε μήτε ἐκεῖθεν ναυτικὸν ἐᾶσαι Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν, τό τε ἐνθένδε πρὸς τἀκεῖ παραπέμψαι· 90 : Ὅτι αὐτὸς τἀκεῖ πράξοι· 6, 91 : Ὡς δὲ εἰ μὴ βοηθήσετε, οὐ περιέσται τἀκεῖ., μάθετε ἤδη. || De loco disputationis Plat. Alcib. 1 p. 108, D : Ὥσπερ ἐκεῖ ἐφ' ἑκάστῳ ἔλεγες τὸ ἄμεινον, Supra. Et ib. antea : Ὥσπερ ἐκεῖ ἐγώ σοι τὸ κατὰ τὴν τέχνην ἔλεγον ὀρθῶς, τὴν γυμναστικήν. Καὶ σὺ δ' οὖν οὕτως ἐνταῦθα τί φῂς πῶς γίγνεσθαι; Cujusmodi ll. potest etiam capi pro τότε, Tunc, qua signif. ponitur Soph. Phil. 394 : Σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν, ὅτ' ἐς τόνδ' Ἀτρειδᾶν ὕβρις πᾶσ' ἐχώρει. Gramm. Bekk. An. p. 188, 1 : Ἐκεῖ ἐν τόπῳ, ἐκεῖσε εἰς τόπον. Καὶ ἐπὶ χρόνου τάσσεται. Similiter ac Plato utitur Strabo 1, p. 13, ubi de scripto dicens ait : Κἀκεῖ δὲ πολιτικὸν λέγομεν οὐχὶ τὸν παντάπασιν ἀπαίδευτον· et inf. : Τὸν αὐτὸν τρόπον ὅνπερ ἐκεῖ τὰ περὶ τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας καὶ βίους τυγχάνει μνήμης. || De inferis. Ut omittam ll. minus evidentes (ut Æsch. Suppl. 230 : Κἀκεῖ δικάζει τἀπλακήμαθ', ὡς λόγος, Ζεὺς ἄλλος), Eur. Med. 1073 : Εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε πατὴρ ἀφείλετο· Hecub. 418 : Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Isocr. Plataic. p. 308, B : Εἴ τις ἄρα τοῖς ἐκεῖ φρόνησίς ἐστι περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων. Plato Reip. 2, p. 365, A : Τελετὰς, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς. Moribunda ad mortuum ap. Xenoph. Eph. 3, 6, p. 64 : Δέχου με ἄσμενος, καί μοι πάρεχε τὴν ἐκεῖ μετὰ σοῦ δίαιταν εὐδαίμονα. L. D.] || Nonnunquam ponitur pro Illuc, Eo. Chrysost. : Ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, Illuc nos secuturos. [Herodot. 9, 108 : Ἐπεὶ δὲ ἐκεῖ τε ἀπίκετο, ubi olim ἐκεῖσε. Thucyd. 3, 71 : Τοὺς ἐκεῖ καταπεφευγότας. Soph. OEd. C. 1019 : Ὁδοῦ κατάρχειν τῆς ἐκεῖ. Polyb. 1, 26, 1 : Τὸν πόλεμον ἐκεῖ περισπᾶν· 5, 101, 10 : Τὴν ἐκεῖ διάβασιν. Dionys. A. R. 1, 69 : Ἐκεῖ μετενεχθῆναι ... τὰ ἱερά. Lucian. Nigr. c. 1 : Εἴ τις ἐκεῖ κομίζει γλαῦκας. Schol. Ven. Aristoph. Pac. 36 : Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι δεῦρο κἀκεῖ ἐν τῇ πλοκῇ περιφέρουσι τὴν κεφαλήν. Quem usum improbat Thomas p. 281, coll. Ammonio p. 47.] Hesych. ἐκεῖ exp. μακρὰν, πόῤῥω, Longe, Procul : quod potius δασυντέον, ut ἑκάς. [Minime. V. de hac interpret. Valck. Schol. in N. T. vol. 1, p. 147. L. D.] Κἀκεῖ, pro καὶ ἐκεῖ, Et illic. [|| Forma Κεῖ, quam Eratostheni in fr. Mercurii ap. Achill. Tat. in Arat. p. 153, E, improspere restituebat Scalig. ad Manil. p. 320, est ap. Archiloch. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 249, 27 : Παρὰ τὸ ἐκεῖθι κεῖθι, καὶ κεῖ παρὰ Ἀρχιλόχῳ. Ib. p. 71, 33 : Τὸ δὲ ἐκεῖ οὐ Δώριον περισπᾶται καὶ διὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ἐκεῖθεν (l. ἐκεῖθι), ὅπερ καὶ κατὰ πάθος μονοσύλλαβον γέγονεν κεῖ. || Forma Cretica fuisse videtur Κηνούει, quod ἐκεῖ int. Hesych., ponens idem inter Κηροσσαίων et Κηρουχίδαι : Κηρούει, ἐκεῖ, Κρῆτες, quod fort. scrib. κηνούει cum intt. et Koenio ad Greg. p. 351. || Alia forma Dor. vel Æol. Κήνω (κηνῶ Musurus contra cod.) est ap. eund. Hesych. cum interpretat. ἐκεῖ. || Tertia forma Dor. est] Τηνεὶ, Illic, ἐκεῖ. Theocr. 5, [33] : Ψυχρὸν ὕδωρ τηνεὶ καταλείβεται. Et τηνεεὶ pro cod., VV. LL. [Quod nihili est. Theocr. 1, 106 : Τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος· 2, 98 : Τηνεὶ γὰρ φοιτῇ, τηνεὶ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι· 4, 35 : Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε. Et alibi. Orac. ap. Plut. Demosth. c. 19 : Τηνεί τοι κρέα πολλὰ παρέσσεται. Anon. in Galei Op. myth. p. 714, 15 : Τῇδε μὲν γὰρ γυναῖκας ὑφαίνεν καὶ (ἔρια addit Valck. ad Phœn. v. 502) ἐργάζεσθαι καλὸν, ἀλλὰ τηνεὶ τὼς ἄνδρας. Ad terminationem Valck. Ep. ad Roev. p. 31 confert ταυτεὶ (vel potius τουτεὶ), πεῖ, quibus adde αὐτεῖ, quod accentu circumflexo notatur ap. gramm. Meerm. post Greg. p. 658, 23, et in libris nonnullis Gregorii p. 351, aliis acutum præferentibus. Ac videri possunt quæ ab oxytonis formantur adverbia circumflecti; gravari, quæ a barytonis. Sed diserte circumflexum testatur gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 71, 33 : Τὸ τηνεῖ, τουτεῖ, αὐτῇ (l. αὐτεῖ) ὡς Δωρικὰ περισπᾶται. || Quarta forma Dor. est Τήνω. Theocr. 3, 10 : Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τήνω δὲ καθεῖλον, ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ. Ita libri meliores, nisi quod circumflexum ponunt in secunda, τηνῶ : oeteri τηνῶθε. Ib. 25 : Τὰν βαίταν ἀποδὺς εἰς κύματα τήνω ἁλεῦμαι, ὥπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. Sic liber unus, alius τηνῶ, ceteri τῆνα. Accentus τηνῶ tueri se possit simili τουτῶ, quod ex Sophrone affert Apollon. De pron. p. 359=99, A. L. D.]

Ἐκεῖθεν, Illinc. Thuc. [1, 36 : Ὥστε μήτε ἐκ. ναυτικὸν ἐᾶσαι Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν·] 8, [107] : Ἐς τὴν Εὔβοιαν ἀπέπεμψαν Ἱπποκράτην καὶ Ἐπικλέα κομιοῦντας τὰς ἐκ. ναῦς, Ad afferendas illinc alias naves. [Conf. 1, 62 : Ὅπως εἴργωσι τοὺς ἐκ. ἐπιβοηθεῖν· 2, 69 : Τῶν ἀπὸ τῆς ἐκ. ἠπείρου· 84 : Αἱ ἐκ. νῆες. Aristoph. Av. 1168 : Τῶν ἐκ. ἄγγελος ἐσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο. Dionys. A. R. 3, 9 : Πεπύσμεθα παρὰ τῶν ἐκεῖθεν ξένων, pro Istinc ab hospitibus nostris. At Eur. Iph. T. 1410 : Κἀγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεστάλην, σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν τύχας, ponitur ut ap. eund. quum alibi tum Hec. 731 : Τἀκεῖθεν γὰρ εὖ πεπραγμέν' ἐστὶν, Ab illa parte. Soph. Trach. 632 : Πρὶν εἰδέναι τἀκεῖθεν εἰ πόθουμεθα. Et sim. Æschin. p. 89, 31 : Ὅτι δ' οὐ ληρῶ, ἐκ. τὸν λόγον θεωρήσατε, Ab hac parte.] Dicitur et de loco, in quo is est, ad quem scribimus. Liban. [Epist. 1187, p. 565, unde citat Thomas p. 316] : Τοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐρωτῶμεν ὅπως ἔχει σοι τὸ σῶμα. Ponitur et pro Illic, Gregor. in Epitaph. Fr. p. 114. Bud. Κἀκεῖθεν pro καὶ ἐκ., Et illinc, s. Et inde, Acta 7, [4. Apollon. Rh. 4, 1731 : Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν. Thucyd. 1, 61; 2, 82. || Ἐκεῖθεν improprie Demosth. p. 1116, 13 : Ὅτι δ' οὐδ' ὑμεῖς ἐθέλοιτ' ἂν ἀκούειν, ἐκεῖθεν εἴσεσθε, ἂν λογίσησθε. Isocr. Panath. p. 279, C : Γνοίη δ' ἄν τις ἐκεῖθεν. De tempore, Exinde, Diodor. Exc. Phot. vol. 2, p. 524, 14 : Ἕως Φάβιος στρατηγὸς τοῦ πρὸς αὐτὸν πολέμου κεχειροτόνητο. Ἐκεῖθεν δ' ἐλαττοῦσθαι ἤρξατο· 527, 83 : Ἐκ. αἱρεῖται βασιλεύς· 531, 75 : Ἐκ. ἐν πολλοῖς τόποις τῆς τῶν οἰκετῶν τόλμης ἐκδήλου γινομένης. Schæf. Phot. cod. 138, p. 97, 19 : Θάλπειν τε ἐκεῖθεν ... τὸ κύημα. Dio Cass. 54, 25 : Ὅπως ἐπὶ ῥητοῖς ἐκ. ἤδη καταλεγόμενοι μηδὲν τούτων γε ἕνεκα νεωτερίζωσι. Metaph. it. Strabo 14, p. 638 : Κἀκεῖθεν ἐκπεσεῖν συνέβη τὴν παροιμίαν, Inde natum prov. Diog. L. 1, 60 : Ἐκεῖθεν ἔφη ταῦτα φῦναί. || Cum genit. bis Plato com. ap. Hermiam Schol. in Plat. Phædr. p. 90 (coll. Bekk. ad schol. Plat. p. 314) : Ἑστᾶσ' αὐτῶν οἱ μὲν ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖ-

θεν, Ab hac et illa parte lineæ.]—Κεῖθεν, Illinc, pro ἐκεῖθεν. [Hom. Od. N, 276:] Κεῖθεν ἀπώσατο. Ap. Apoll. vero Arg. 2, 369: Κ. δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν ἐξανέχει γαίης, schol. supplet προσελθοῦσιν [προελθοῦσιν. Κεῖθεν sic pro Porro, Dehinc, ap. eund. 1, 597: Κεῖθεν δ' Εὐρυμενὰς ... ἐσέδρακον· 2, 1242: Κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας ... ὑπερφιάλους τε παρεξενέοντο Σάπειρας. Soph. OEd. C. 1227: Βῆναι κεῖθεν ὅθενπερ ἥκει, κεῖθεν pro κεῖσε ponitur propter ὅθεν. Ælian. V. H. 14, 33: Οὐκ ἐπανῆλθον ἐκεῖθεν ὅθεν ἐπράθην, ubi al. ἐκεῖθ'. At apud Apollon. 2, 914: Βλήμενος ἰῷ κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς, est i. q. ἐκεῖ, ut supra ἐγγύθεν pro ἐγγύς. C. artic. Eur. Or. 1411: Ἔζοντ' ὁ μὲν τὸ κεῖθεν, ὁ δὲ τὸ κεῖθεν, ἄλλος ἄλλοθεν πεφραγμένοι. De forma Dor. HSt.:] Τηνῶθε, Illinc, ἐκεῖθεν. Theocr. 3, [10]: Ἠνίδέ τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον, Ὤ μ' ἐκέλευ καθελεῖν, Illinc unde jussisti. [V. de l. Th. supra in Τήνω sub Ἐκεῖ. Nossis Anth. Pal. 6, 354: Γνωτὰ καὶ τηνῶθε Σαβαιθίδος. ... Cum ν ephelc. Τηνῶθεν Megarensis ap. Aristoph. Ach. 754: Ὄκα μὲν ἐγὼ τηνῶθεν ἐμπορευόμαν. Ita cod. Rav., ceteri τηνόθεν. Conferenda huic formæ forma item Dorica τουτῶθεν ab οὗτος, unde etiam ducta fuisse videtur forma τουτόθε, ut a κῆνος est forma Æol. κηνόθεν ap. Alcæum Herodiani Περὶ μον. λ. p. 27, 7: Κηνόθεν ἔμμεναι· sed in verbis Herodiani male scriptum κείνοθεν, quam formam etymologiæ adv. ἐκεῖθεν gratia fingit Etym. M. p. 508, 23, post Apollon. in Bekk. An. p. 601, 4; 624, 15, ubi etiam ἐκεινόθι et ἐκεινόσε ponuntur. Conf. etiam Suid. in Ἐκεῖ. L. Dindorf.]

Ἐκεῖθι, Illic. [Hom. Od. P, 10: Τὸν ξεῖνον δύστηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι δαῖτα πτωχεύῃ· Il. Γ, 402, M, 348 inter κἀκεῖθι et καὶ κεῖθι libri variant. V. Wolf. Proleg. p. 245, 31. || Illuc. Æsch. Sept. 810: Ἐκεῖθι κῆλθον. Oppian. Hal. 4, 274: Κεῖθι δὲ πουλύποδος νόος ἕλκεται. Orac. ap. Achill. Tat. 2, 14: Κεῖθι θυηπολίην σε φέρειν κέλομ' Ἡρακλῆι. Musæus 23: Εἴ ποτε κεῖθι περήσεις. Agath. Anth. Pal. 4, 138, p. 79, 5: Ἡ δ' ἀρετὴ σοφίης τε χάρις καὶ κεῖθι συνέρπει κἀνθάδε μιμνάζει. Hesych.: Κεῖθι, ἐκεῖσε, εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον. Etym. M. p. 508, 19: Κεῖθι ἀντὶ τοῦ ἐκεῖσε, ἐπὶ τόπου.] — Κεῖθι, Illic, pro ἐκεῖθι. [Hom. Od. Γ, 116: Ὅσα κεῖθι πάθον κακά· ib. 262 etc. V. grammat. Crameri Anecd. vol. 1, p. 241, 8. Exx. e prosa recentiorum nonnulla, ut Alciphr. 3, 53: Κεῖθι τῶν πόνων ἀπήλαυον, Æliani N. A. 6, 15: Οἱ κεῖθι, indicavit Bast. Ep. cr. p. 186. Adde Themist. Or. 4, p. 57, A, Annæ Comn. p. 462, B. || De signif. Illuc v. in Ἐκεῖθι. || Forma Dor. est Τηνόθι. Theocr. 8, 44: Χὠ ποιμὰν ξηρὸς τηνόθι χαὶ βοτάναι.]

[Ἐκείνη. V. Ἐκεῖνος.]

Ἐκείνινος, η, ον, Qui ex illo est. Aristot. Metaph. 8, [7, p. 1049, 18]: Ἔοικε δὲ ὃ λέγομεν οὐ τόδε, ἀλλ' ἐκείνινον· οἷον τὸ κιβώτιον, οὐ ξύλον, ἀλλὰ ξύλινον. Idem [ib. 24]: Εἰ δέ τι ἐστὶ πρῶτον, ὃ μηκέτι κατ' ἄλλο λέγεται ἐκείνινον, τοῦτο πρώτη ὕλη, i. e. τὸ ἐξ ἐκείνου πεποιημένον, Bud. addens, sic sibi videri Ciceronem Lentulitatem et Appietatem in Epist. dixisse, et Syllaturire pro eo, quod est Proscripturire: quæ voces fictitiæ sint, ut doceat Quintil. [Aristot. ib. 6, 7, p. 1033, 5: Ἐξ οὗ δὲ ὡς ὕλης γίνεται ἔνια λέγεται, ὅταν γένηται, οὐκ ἐκεῖνο, ἀλλ' ἐκείνινον, οἷον ὁ ἀνδριὰς οὐ λίθος, ἀλλὰ λίθινος. L. Dind.]

Ἐκεῖνος, η, ο, Ille. Et varios usus præbet ut Lat. Ille. Xen. Cyrop. 4: Εἰ μὲν οὖν ἄλλους ἔχετε ... ἐκείνοις δίδοτε. Lucian. [Dial. deor. 19, 1]: Μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μέν σοι ἡ δᾷς. Paulo post, Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ φοβερώτερος ἦν, et paucis interjectis, Ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με. [Sequente relativo Hom. Il. I, 63: Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται· Od. Ω, 90: Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν ἐτεθήπεας θυμῷ, οἵ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα, etc. De positura notandum dici 1. sine articulo nonnisi a poetis ἐκεῖνος ἀνὴρ, ut Hom. Il. Ξ, 250: Ἤματι τῷ ὅτε κεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱὸς ἔπλεεν Ἰλιόθεν· Od. Γ, 103: Ἐν ἐκείνῳ δήμῳ. Pind. Ol. 6, 7: Κεῖνος ἀνὴρ, etc. Soph. El. 278: Ἐκείνην ἡμέραν, etc. Aristoph. Nub. 1167: Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. Vel ab recentissimis, ut in cod. Phryn. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 383, 26: Ἐξ ἐκείνου χρόνου. 2. ἀνὴρ ἐκεῖνος, ut Thucyd. 3, 59: Ἡμέρας τε ἀναμιμνήσκομεν ἐκείνης, ἧ... 3. ἐκεῖνος ὁ ἀνὴρ et 4. ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, prout major vis est vel in pron. vel in subst. Priori ordine Thuc. 1, 20: Ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· 30: Ἐκεῖνα τὰ χωρία. 81: Ἐκείνῃ τῇ ἐλπίδι· 2, 20: Ἐς τὸ πεδίον ἐκείνῃ τῇ ἐσβολῇ οὐ καταβῆναι, et ib. paullo post. 3, 54: Κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον· 56: Ἐν ἐκείνῳ δὲ τῷ καιρῷ· 108: Περὶ ἐκεῖνα τὰ χωρία, etc. Altero id. 1, 10: Τὴν στρατιὰν ἐκείνην. Aristoph. Eq. 393: Τοὺς στάχυς ἐκείνους, οὓς ἐκεῖθεν ἤγαγεν· Pac. 649: Τὸν ἄνδρ' ἐκεῖνον. Nihil autem commune habent cum articulo cum ἐκεῖνος conjuncto loci qualis Thucyd. 1, 44, 53: Ἐς τῶν ἐκείνων τι χωρίων· 3, 44: Τοῦ ἐκείνου λόγου, ubi genit. pronom. pendet a subst. L. D.] Et cum οὗτος ap. Eund. [Lucian. Somn. c. 11]: Ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, Οὗτος ἐκεῖνος, λέγων, Hic ille est. [Herodot. 1, 32: Εἰ δὲ πρὸς τούτοισι ἔτι τελευτήσει τὸν βίον εὖ, οὗτος ἐκεῖνός τὸν σὺ ζητεῖς, ὄλβιος κεκλῆσθαι ἄξιός ἐστι. Aristoph. Pac. 240: Ἆρ' οὗτός ἐστ' ἐκεῖνος, ὃν καὶ φεύγομεν; Plato Phædr. p. 241, D: Τοῦτ' ἐκεῖνο, ὦ Φαῖδρε· οὐκέτ' ἂν τὸ πέρα ἀκούσαις ἐμοῦ λέγοντος, et alibi.] Pro quo Aristoph. [Nub. 1167]: Ὅδ' ἐκεῖνος ἀνήρ. [Eq. 1331: Ὅδ' ἐκεῖνος ὁρᾶν τεττιγοφόρας. Soph. Phil. 261: Ὅδ' εἰμ' ἐγώ σοι κεῖνος, ὃν κλύεις ἴσως. Conf. OEd. T. 1145, Eur. Med. 98. Arist. Av. 507: Τοῦτ' ἄρ' ἐκεῖν' ἦν τοὔπος ἀληθῶς, Κόκκυ ψωλοὶ πεδίονδε.] Lucian. [Harmonid. c. 1]: Οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής· et [Dial. mort. 8]: Τοῦτ' ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα, Hoc illud est, quod in communi proverbio versatur. [Soph. El. 1115: Τοῦτ' ἐκεῖν' ἤδη σαφές. Aristoph. Ran. 1342: Τοῦτ' ἐκεῖν', ἰὼ ξύνοικοι· Av. 354: Τοῦτ' ἐκεῖνο· ποῖ φύγω; Ach. 820: Τοῦτ' ἐκεῖν' ἵκει πάλιν ὅθενπερ ἀρχὰ τῶν κακῶν ἁμῖν ἔφυ. Sic enim distinguendum, sublata interp. ante ἵκει. Pac. 289: Νῦν τοῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος. Eur. Ion. 554: Τοῦτ' ἐκεῖν' ἵν' ἐσπάρημεν. Dio Chrys. Or. 37, vol. 2, p. 124: Ὁ δὲ δῆμος ὁ τῶν Ῥωμαίων τοῦτ' ἐκεῖνο τοὺς ἐξ ἐκείνου ὁρᾶν ᾤοντο, ὁρῶν Ἀρκάδας ἐκ Φενεοῦ. Addito verbo Arist. Ran. 318: Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖν' ὦ δέσποθ', οἱ μεμυημένοι ἐνταῦθά που παίζουσιν· Pac. 516: Ἤδη 'στὶ τοῦτ' ἐκεῖνο· Eccl. 78: Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο τῶν σκυτάλων ὧν πέρδεται. Soph. El. 1179: Ἦ σὸν τὸ κλεινὸν εἶδος Ἠλέκτρας;— Τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο, καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον. Eur. Hel. 622: Τοῦτ' ἔστ' ἐκεῖνο· ξυμβεβᾶσιν οἱ λόγοι. Eur. Cycl. 105 quod legitur: Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος. — Ἐκεῖνος οὗτός εἰμι· λοιδόρει δὲ μή, scrib. videtur ἐκεῖνος αὐτὸς, de quo postea. Diversum enim est illud Soph. El. 1351: Ἦ κεῖνος οὗτος, ὃν ποτ' ἐκ πολλῶν ἐγὼ μόνον προσεῦρον πιστόν; et hoc Joannis metrop. Euchaïtorum ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 69, D: Ἐκεῖνος οὗτος ὁ χθὲς ἐν βίῳ μέγας. L. D.] Id. [Lucian. Hermotim. c. 47]: Τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα, Illud Thesei. [Sic et κεῖνος alii pron. jungitur, ap. Hom. Il. Γ, 391: Δεῦρ' ἴθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι. Κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι, κάλλεί τε στίλβων καὶ εἵμασιν· Τ, 344: Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς; Κεῖνος ὄγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων, ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον. Sic enim distinctum in edd., quum tollenda esset interpunctio post λέχεσσι et ὀρθοκρ. || Simplex ἐκεῖνος vi demonstrativa ponitur ab Hom. Od. Σ, 239: Ὡς νῦν Ἶρος ἐκεῖνος ... ἧσται, Illic sedet. Thucyd. 1, 51: Πρίν τινες ἰδόντες εἶπον ὅτι νῆες ἐκεῖναι ἐπιπλέουσι, Naves illic invadere. Hegesias ap. Strab. 9, p. 396: Ἐκεῖνο Λεωκόριον, τοῦτο Θησεῖον. V. infra in signif. Excellentiæ citandum l. Hom. Il. E, 604.] Interdum emphaseos causa additur αὐτός. Plut. [Mor. p. 587, D]: Ἆρ' οὐ Χλίδωνα λέγεις τὸν κέλητι τὰ Ἡραῖα νικῶντα; respondet alter, Ἐκεῖνον μὲν οὖν αὐτὸν, Illum ipsum. [Arist. Ran. 552: Πλαθάνη, δεῦρ' ἔλθ', ὁ πανοῦργος οὑτοσὶ, ὃς ... ἐκκαίδεχ' ἄρτους κατέφαγ' ἡμῶν. — Νὴ Δία, ἐκεῖνος αὐτὸς δῆτα· Eccl. 328: Νὴ τὸν Δί' αὐτὸς δῆτ' ἐκεῖνος· Pl. 83: Ἐκεῖνος ὄντως εἶ σύ; —Ναί.—Ἐκεῖνος αὐτός; Et aliter ib. 764: Αὐτὸς δ' ἐκεῖνος; ubi distinguitur Æsculapius a comitibus deabus. Soph. Tr. 287: Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον ... φρόνεινιν ὡς ἥξοντα. Divise Galen. vol. 13, p. 381: Κατὰ τὴν ἐκείνου λέξιν αὐτοῦ. Repetito ponit Arist. Vesp. 1200: Ἐκεῖν' ἐκεῖν' ἀνδρειότατόν γε τῶν ἐμῶν· Nub. 657: Ἐκεῖν' ἐκεῖνο, τὸν ἀδικώτατον λόγον. Soph. Phil. 850: Κεῖνό μοι κεῖνο λάθρᾳ ἔξιδοῦ ὅ,τι πράξεις, Lycophr. 258:

Ἐκεῖνό σ', ὦ τάλαινα καρδία, κακὸν, ἐκεῖνο δάψει. Pind. Pyth. 9, 70 : Κεῖνο κεῖν' ἅμαρ. L. Dindorf.]

[Tanquam contraria ponuntur οὗτος et ἐκεῖνος (ut infra οὕτως et ἐκείνως), non modo sic ut οὗτος ad id quod proximum est, ἐκεῖνος ad alterum referatur, sed etiam contra. Xenoph. Comm. 1, 3, 13 : Οὐκ οἶσθ' ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὃ καλοῦσι καλὸν καὶ ὡραῖον, τοσούτῳ δεινότερόν ἐστι τῶν φαλαγγίων, ὅσῳ ἐκεῖνα μὲν ἁψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἁπτόμενον ... ἐνίησί τι. Demosth. p. 107, extr. : Καὶ τὸ βέλτιστον ἀεὶ, μὴ τὸ ῥᾷστον ἅπαντας λέγειν (δεῖ)· ἐπ' ἐκεῖνο μὲν γὰρ (τὸ ῥᾷστον) ἡ φύσις αὐτὴ βαδιεῖται, ἐπὶ τοῦτο δὲ τῷ λόγῳ δεῖ προάγεσθαι διδάσκοντα τὸν ἀγαθὸν πολίτην· 1228 seq. : Ἐχρῆν μὲν οὖν ... τοὺς τὸν στέφανον οἰομένους δεῖν παρ' ὑμῶν λαβεῖν αὐτοὺς ἀξίους ἐπιδεικνύναι τούτου, μὴ ἐμὲ κακῶς λέγειν. Ἐπειδὴ δὲ τοῦτο παρέντες ἐκεῖνο ποιοῦσιν, ἀμφότερ' αὐτοὺς ἐπιδείξω ψευδομένους. Lysias p. 146, 15 : Ὥστε πολὺ ἂν δικαιότερον ἐκείνοις τοῖς γράμμασιν ἢ τούτοις πιστεύοιτε· ἐκ μὲν γὰρ τούτων ῥᾴδιον ἦν ἐξαλειφθῆναι τῷ βουλομένῳ, ἐν ἐκείνοις δὲ ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι. || Ἐκεῖνος, οὗτος, Hic, ille. Georg. Pisid. Hexaem. v. 1467 : Οἶδεν διαιρεῖν καὶ μερίζειν εὐθέτως ἐκεῖνο, τοῦτο. L. D.] || Interdum est φωνὴ ὑπεροχῆς ἐμφατικὴ, ut Thetis [ap. Hom. Il. Ω, 90] : Τίπτε μ' ἐκεῖνος ἄνωγε μέγας θεὸς, Magnus ille Deus. [Quo l. utitur schol. Aristoph. Nub. 195 (vel Suid. in Ἐκεῖνος), ubi discipulus de Socrate : Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, confertque cum Pythagoreorum Αὐτός de Pythagora. Sic secundum Eust. Hom. Il. E, 604 : Καὶ νῦν οἱ πάρα κεῖνος Ἄρης. Sed quem l. retulerim potius ad eos ubi ἐκεῖνος est i. q. Illic, de quibus supra. Aristoph. Ach. 708 : Ἐκεῖνος ἡνίκ' ἦν Θουκυδίδης· (conf. Dion. Chrys. Or. 80, vol. 2, p. 440 : Ὥσπερ ἐκεῖνον Θησέα φασὶν ἐκ Κρήτης σωθῆναι, ubi collocatione offendebatur Reiskius.) Thesm. 161 : Ἴβυκος ἐκεῖνος· Nub. 180 : Ἐκεῖνον τὸν Θαλῆν· Eq. 786 : Ἄνθρωπε, τίς εἶ; μῶν ἔγγονος εἶ τῶν Ἁρμοδίου τις ἐκείνων; Pac. 741 : Τούς θ' Ἡρακλέας τοὺς μάπτοντας ... ἐκείνους· Eccl. 815 : Τοὺς χαλκοῦς ἐκείνους· Pac. 574 : Ἀλλ' ἀναμνησθέντες, ὦνδρες, τῆς διαίτης τῆς παλαιᾶς, ἣν παρεῖχ' αὕτη ποθ' ἡμῖν, τῶν τε παλασίων ἐκείνων. Soph. OEd. T. 1528 : Ὥστε θνητὸν ὄντ', ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα, μηδέν' ὀλβίζειν κ. τ. λ. Col. 87 : Τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακά. Epigr. Sardanap. ap. Steph. Byz. v. Ἀγχιάλη et alios : Τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται. Lucian. Timon. c. 36 : Ἡ δὲ πενία ... τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν. Et ib. 35 : Ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων· de quibus nihildum dictum erat. Plut. Fab. c. 19 : Φάβιος δὲ, τῶν πρώτων ἐχόμενος λογισμῶν ἐκείνων, ἤλπιζε. Philo vol. 2, p. 606, 2 : Αὐτὴν ταῦ θείου καὶ ἀοράτου θεοῦ ἐκείνου εἰκόνα. Simili quadam ratione a Phrynicho ἐκεῖνοι dicuntur Attici, quippe de quibus maxime ageretur in ejus libello; e. g. p. 122 : Καλλιγραφεῖν, διαλελυμένως λέγουσιν ἐκεῖνοι εἰς κάλλος γράφειν. Et ab Juliano Ep. 10, p. 14 ed. Heyl. Christiani : Οὐδὲ ἠσχύνθητε δῆμος ὄντες τολμῆσαι ταῦτα ἐφ' οἷς ἐκείνους ἐμισήσατε δικαίως. Schleusn. Lex. N. T. : « Ἐκείνη ἡ ἡμέρα in N. T. Futurus dies extremi judicii, Matth. 7, 22; Luc. 10, 12; Thess. 2, 1, 20, etc. Sic ὁ αἰὼν ἐκεῖνος, Futura vita, æterna, Lucæ 20, 35 : Οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν ». Ap. Galen. vol. 13, p. 361 : Ἔστω δὲ μὴ παλαιὸν τὸ ῥόδινον, ἀλλὰ κατ' ἐκεῖνο τὸ ἔτος ἐσκευασμένον, Eo ipso, i. e. eodem, anno. || Additur post nomina ad emphasin augendam. Xen. Cyr. 6, 1, 17 : Ὑμεῖς δὲ τὰ πρόσορα ὑμῖν αὐτοῖς τῆς Ἀσσυρίας ἐκεῖνα κτᾶσθε καὶ ἐργάζεσθε. Dio Chr. Or. 1, vol. 1, p. 52 : Ὁρῶν ὅθι καὶ τῶν θηρίων τὰ δειλότατα καὶ ἀγεννέστατα, ἐκεῖνα καὶ ψεύδεται πάντων μάλιστα καὶ ἐξαπατᾷ (ut p. seq. : Τοῖς κάλλιστα πολεμεῖν παρεσκευασμένοις τούτοις μάλιστα ἔξεστιν εἰρήνην ἄγειν). || Ut sæpe post οὗτος, sic post ἐκεῖνος loco relativi cum indicativo vel simili modo ponitur participium, ita ut demonstrativum prope abundet. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 28 : Παρ' ἐκείνων, οἶμαι, ἔφη, παρὰ τῶν μηδέποτε πολεμίων γεγενημένων· Reip. Lac. 11, 8 : Εὐπορώτατα δὲ καὶ ἐκεῖνα Λακεδαιμόνιοι ποιοῦσι τὰ τοῖς ὁπλομάχοις πάνυ δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι. Diogen. L. 1, 55 : Ἐκείνων τῶν ἐν πολέμοις τελευτησάντων.] || Volunt et pro reciproco accipi ap. Thuc. : Ὑπὲρ ἐκείνων ἄλλους κινδυνεύειν ἀξιοῦσιν, Pro se. [Similiter Xenoph. H. Gr. 1, 6, 14 : Κελευόντων τῶν ξυμμάχων ἀποδόσθαι καὶ τοὺς Μηθυμναίους οὐκ ἔφη (Callicratidas) ἑαυτοῦ γε ἄρχοντος οὐδένα Ἑλλήνων εἰς τὸ ἐκείνου δυνατὸν ἀνδραποδισθῆναι, dictum est ἐκείνου ex persona scriptoris pro ἑαυτοῦ, ne repetetur ἑαυτοῦ, non ex persona Callicratidæ. Isæus p. 71, 15 : Δεομένης δὲ τῆς τοῦ πάππου γυναικὸς ἐκ τῆς οἰκίας αὐτὸν ἐκείνης θάπτειν, Ex ipsius domo. Liban. vol. 1, p. 306, 14 : Πτολεμαῖος δὲ ἦκων ἐνθάδε, καὶ τὸ κάλλος τῆς Ἀρτέμιδος ἐκπλαγεὶς, ἐβουλήθη τῆς ἐκείνου χώρας εἶναι τὸ ἄγαλμα. Atque sic semper. Conf. Schweigh. Lex. Polyb. v. Ἐκεῖνος. || Notandus etiam usus in epigr. Leonid. Anth. Pal. 7, 663, 3 : Ἔξει τὰν χάριν ἃ γυνὰ ἀντ' ἐκείνων ὧν τὸν κῶρον ἔθρεψε, quod vulgo dici solet ἀνθ' ὧν. Aristoph. Ach. 677 : Οὐ γὰρ ἀξίως ἐκείνων ὧν ἐναυμαχήσαμεν γηροβοσκούμεσθ' ὑφ' ὑμῶν.] Sed notandum amitti nonnunquam ε initiale seq. vocali, etiam ap. prosæ scriptt. Isocr. Pan. [p. 261, C] : Ἅπερ ἐγὼ φανείην εἰρηκὼς ἢ ᾽κεῖνοι πράξαντες. Aristoph. Nub. [195] : Ἀλλ' εἴσιθ', ἵνα μὴ ᾽κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ. Quæ tamen nota amissi ε non semper ascripta reperitur.

|| Κεῖνος dicitur pro ἐκεῖνος ut plurimum ap. poetas, et Iones, interdum et apud prosæ scriptores, præcedente dictione in vocalem desinente. Imo (si Eustathio [Il. p. 966, 31] credimus) hoc magis regulare est quam ἐκεῖνος : quum cetera pronomina primitiva bisyllaba sint, ut ἐγὼ, οὗτος, αὐτός. Hom. Il. Ξ, [48] : Κεῖνος δ' ὡς [τὼς] ἀγόρευε. Xen. Hell. 1, [6, 14] : Ἐς τὸ κείνου δυνατὸν, Quantum per illum fieri potest. Isocr. Ad Phil. [p. 109, A] : Ταπεινοτέροις ὀνόμασιν ἢ κεῖνοι προσαγορευομένους. Quædam tamen exempll. in similibus ll. notam initialis literæ amissæ addunt, ut in ἐκεῖνος admonui. [Quæ ad signif. pertinent v. supra in Ἐκεῖνος. De forma Apollon. De pron. p. 333=73, B : Τὴν ἐκεῖνός φασι τῷ ε πλεονάζειν, καθότι αἱ διάλεκτοι μαρτυροῦσιν· Ἴωνες κεῖνος, κ. τ. λ. Non aspernatos tamen Iones esse formam ἐκεῖνος docet exemplum Herodoti, ap. quem promiscuus est usus formarum κεῖνος et ἐκεῖνος. In prosa Atticorum forma κεῖνος nihil est nisi error librariorum, vel literam initialem vel crasin negligentium. In l. Xen. supra cit. τοὐκείνου scripsit Schneid., ego τὸ ἐκείνου, quum crasin istiusmodi Xen. non videatur amasse. Ap. Isocr. ἢ ᾽κεῖνοι exhibuit Bekk., quod rectius scribitur ἠκεῖνοι. Ejusdem vel similium crasium, ut μἠκείνων, ἀκεῖνος, τἀκείνων, οὐκείνων, exx. plurima Isocr. et Demosth. collegit G. Dindorf. ad Isocr. Paneg. p. 6 et Demosth. præf. vol. 1, p. 4; Platonis Lobeck. ad Phryn. p. 7-8. Polyb. 12, 13, 9, ubi οὗ κεῖνος, et 16, 15, 5, ubi τῇ κείνων στρατοπεδείᾳ, non crasis Polybio non familiaris restituenda est, sed forma ἐκεῖνος. Ap. Aristoph., ut omittam versum Euripideum Vesp. 751 : Κείνων ἔραμαι, κεῖθι γενοίμαν, κεῖνος est in ll. tragœdiam imitantibus, Thesm. 784 : Βάσκετ' ἐπείγετε πάσας καθ' ὁδοὺς, κείνη, ταύτη, ταχέως χρή· Lys. 794 : Οὕτω τὰς γυναῖκας ἐβδελύχθη κεῖνος· 816 : Οὕτω κεῖνος ὑμῶν ἀντεμίσει. Tum Thesm. 473 : Τί ταῦτ' ἔχουσαι κεῖνον αἰτιώμεθα, ubi scr. ἔχουσ' ἐκ. Eq. 1012 : Καὶ τὸν περὶ ἐμοῦ κεῖνον· Nub. 195 : Ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ· Pac. 547 : Καὶ τοῦ ξιφουργοῦ κεινουί· 1213 : Καὶ τοῦ δορυξοῦ κεινουί. Ubi recte edd. ᾽κεῖνος, cum coronide. Denique Pac. 48, in imitatione dialecti Ionicæ : Ὡς κεῖνος ἀναιδέως σπατίλην ἐσθίει. Itaque ne ab Aristophane quidem in sermone admissa est forma disyllaba. || Κεῖνος et Κεῖος confusa in Crameri Anecd. vol. 1, p. 109, 9; Anth. Pal. 7, 470, 6. L. D.] Dicitur et Ἐκεινοσὶ Att. pro ἐκεῖνος, sicut οὑτοσὶ pro οὗτος. Aristoph. [Eq. 1196, Pac. 545, 883, Av. 297, 298, Vesp. 67, 1500], Lucian. [Add. Apollon. De pron. p. 335=75, B. Formam Ἐκεινοσὶν memorant id. ib. C : Οὐ κατὰ πρόσθεσιν ἡ ὁδὶ προσλαβοῦσα τὸ ν ἐγίνετο (l. ἐγένετο) ὁδῖν, καθάπερ καὶ ἡ οὑτοσὶν καὶ ἡ ἐκεινοσὶν παρ' Ἀττικοῖς· 365=105, C : Προσειληφυῖα (forma τίν) τὸ ν ὁμοίως τῷ ἐκεινοσὶν, οὑτοσίν. Et gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 223, 31 : Ἔστι δὲ τῶν ἐπεκτεινομένων, ἐκεινοσὶ καὶ ἐκεινοσὶν σὺν τῷ νῦ· denique Draco p. 106, 19, qui ι produci in forma paragogica notat etiam p. 37, 12. || Formam Æol. Κῆνος memorant iid. p. 223, 30 et 333=73, B, Apoll. quidem addito p. 335=75, A, ex. Sapphonis Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν ἔμμεν ὤνηρ, citato etiam a Longin. De subl. c. 10, 2, a quo diversum

non videtur quod citat ejusd. p. 366=106, A : Φαίνεταί Foι κῆνος. Eadem ap. Athen. 11, p. 475, A : Κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσι' ἔχον. Restituenda hæc forma in carmine Æol. Theocr. 28, 24 : Κεῖνο γάρ τις ἐρεῖ. Ita κεῖνος libri aliquot Longini l. c. L. D.] || Τῆνος, Dor. [v. gramm. Crameri p. 223, 31] pro ἐκεῖνος, Ille. Laco quidam in Plut. Apophth. [Lycurg. c. 20] cuidam invitanti se ad audiendum qui lusciniam imitaretur, respondit, αὐτὰς [αὐτᾶς] ἄκουκα τήνας, i. e. ἐκείνης. Apud Eundem Rhodius quidam ad Romani ducis ministrum, Οὐ μέλει μοι τί σὺ λέγεις, ἀλλὰ τί τῆνος σιγῇ. Theocr. 1, [4] : Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ· [10] : Αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ τήνοις ἄρνα λαβεῖν. [Errore librarii τῆνος legitur in libro uno Apollon. Rh. 1, 182, ubi ceteri κεῖνος, itemque in uno Hom. Il. H, 77. Gen. τήνω ter est in ep. Lysidis ap. Iambl. V. Pyth. 17, 75, seq. p. 62=160 et 162; 64=164. Τήνου ap. Plutarch. Mor. p. 190, C. Sæpissime legitur omnibus fere generibus, casibus, et numeris, ap. Bucolicos. Qui tamen perinde ut ceteri Dorienses non abstinuerunt formis κεῖνος et ἐκεῖνος. Apollon. De pron. p. 335=75, C : Δωριεῖς τῆνος· Καθηρημένος θὴν καὶ τῆνος ὑπὸ τῶ χρόνω, Σώφρων. Σπανίως διὰ τοῦ κ. Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν πολλοῖς ἥμενος, Ἀλκμάν. Et p. 334=74, A : Ἀλκμὰν πρώτῳ, Μάκαρς ἐκεῖνος, φησί. Fragmentum prius (duos enim esse ll. inter se diversos, quanquam valde similes, dubitare non sinit Apoll.) ita scribitur ap. Hephæst. p. 2=3 : Καὶ κεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μάκαρς ἀνήρ. L. D.] At Κἀκεῖνος per crasim factum est e καὶ et ἐκεῖνος. [Κἀκεῖνος, frequens olim in carminibus Hom., nunc ubique mutatum est in καὶ κ. De quo v. Wolf. Prol. p. 245, 31. Servant κἀκ. libri Apollonii 1, 83, 972, 996; 4, 1441, ut apud eund. est κἀκεῖθεν, de quo supra. Frequens autem κἀκεῖνος tum Atticis tum aliis quibusvis. Thucyd. 5, 35, 56, 60 κἀκεῖνοι, 1, 35 κἀκείνων, 4, 65 κἀκείνοις, ut omittam ll. Xenophontis et aliorum. || Præterea notandæ phrases Ἀπὸ ἐκείνου, Ex eo. Pausan. 4, 24, 3 : Ἔνεμον ἀπὸ ἐκ. τιμάς. Ἐξ ἐκείνου, Exinde, Gl. Phryn. p. 45 : Ἔκτοτε κατὰ μηδένα τρόπον εἴπῃς, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου. Pro quibus cod. apud Bachm. Anecd. vol. 2, p. 383, 26 : Ἔκτοτε οὐκ εἴποις, ἀλλ' ἐξ ἐκείνου χρόνου. Xen. Ages. 1, 17 : Ἐπεὶ πόλεμος προερρήθη καὶ τὸ ἐξαπατᾶν ὅσιόν τε καὶ δίκαιον ἐξ ἐκείνου ἐγένετο. Dionys. A. R. 1, 52 : Ὄρμος, ὃς ἐξ ἐκείνου λιμὴν Ἀφροδίτης καλεῖται, et ib. 53; 4, 8; 7, 1. || Ἐκεῖνο, genere neutro, sequente nomine. Eurip. fr. Archelai ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 220 : Κεῖνο δ' ἰσχύει μέγα, πλοῦτος, λαβών τε τοῦτον εὐγενὴς ἀνήρ. Lucian. Nigrin. c. 8 : Ἀλλ' ἐκεῖνο, ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς ... ἑώρακας ὑποκριτάς; Vel genit. substantivi. Dio Cass. 56, 36 : Ἐκεῖνο τῆς ἡλικίας ἔχοντα. || Et εἰς ἐκεῖνο, κατ' ἐκεῖνο, seq. it. genitivo, quod quidem damnat Phryn. Epit. p. 279 : Κατ' ἐκεῖνο καιροῦ, παρὰ μὲν ἄλλῳ τῶν δοκίμων οὐχ εὗρον. Ἡγοῦμαι δὲ καὶ Θουκυδίδην ἐν τῇ η' (7, 2 : Ἔτυχε κατὰ τοῦτο καιροῦ ἐλθών) μετὰ τοῦ ἄρθρου εἰρηκέναι κατ' ἐκεῖνο τοῦ καιροῦ. Καὶ ἐγὼ μὲν φυλάττεσθαι παραινῶ οὕτω χρῆσθαι· εἰ δ', ὅτι Θ. εἴρηκε, θαρροίη τις χρῆσθαι, χρήσθω μὲν σὺν τῷ ἄρθρῳ· quæ in brevius contracta habet cod. Bachm. An. vol. 2, p. 393, 31. Exx. locutionum κατ' ἐκεῖνο καιροῦ vel τοῦ καιροῦ, ἐς ἐκεῖνο καιροῦ, ἐν ἐκείνῳ τοῦ καιροῦ, et similium, e recentt. collectis a Lobeckio, add. præter alios Dion. Cass. 39, 65 : Ἐς γὰρ ἐκεῖνο τοῦ χρόνου ... ἔξω τοῦ πωμηρίου διέμεινε· 46, 49 : Οὐδεὶς γὰρ ἐς ἐκ. τοῦ χρ. συνάρχοντά τινα καταλύσας ἀπενιαύτισεν. || Et locutiones Ἐπ' ἐκεῖνα, Ὑπὲρ ἐκεῖνα, s. Ἐπέκεινα, Ὑπερέκεινα, de quibus v. in ipsis. Ἀπ' ἐκείνου, Ex eo tempore, Lucian. Dial. mar. 2, 2 : Καὶ ἀπ' ἐκ. τυφλός εἰμι. Κατ' ἐκεῖνα, Illic, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 17 : Ἄγων τὸ ἀπὸ Φωκέων καὶ Ὀρχομενοῦ καὶ τῶν κατ' ἐκεῖνα χωρίων στράτευμα· 6, 2, 38 : Τῶν ἄλλων τῶν κατ' ἐκεῖνα πόλεων. Lucian. Gall. c. 18 : Εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν ἡγόν με. Et sim. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 64 : Ἐξ ὧν τὰς περὶ ἐκεῖνα πόλεις ἁπάσας εὐμενεστέρας ἔσχεν· quod 62 dicitur, Τὰς περὶ ἐκεῖνα τὰ χωρία συμμαχίδας πόλεις. Μετ' ἐκεῖνα, Postea, Thucyd. 5, 81 : Μετ' ἐκεῖνα ξυναμφότεροι ἤδη καὶ τὸν ἐν Ἄργει δῆμον κατέλυσαν. Lucian. Pseudolog. c. 19 : Ἐκεῖνος ὁ τότε καὶ μετ' ἐκεῖνα. L. Dindorf.]

|| Ἐκείνῃ adv. sumitur pro Illa via, ratione, ut ταύτῃ. Bud. e Plat. [Reip. 8, p. 556, A : Καὶ οὔτε γ' ἐκείνῃ τὸ τοιοῦτον κακὸν ἐκκαόμενον ἐθέλουσιν ἀποσβεννύναι ... οὔτε τῇδε· 10, p. 605, E : Ναὶ, ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἐκείνῃ γ' αὐτὸ σκοποίης, ubi nonnulli κείνῃ. L. D.] Apud Thuc. ponitur pro ἐκεῖ, Illic, 3, [88 : Νομίζουσι δὲ οἱ ἐκείνῃ ἄνθρωποι ἐν τῇ Ἱερᾷ ὡς ὁ Ἥφαιστος χαλκεύει· 109] : Πελοποννησίους διαβαλεῖν ἐς τοὺς ἐκείνῃ χρήζων Ἕλληνας· 4, [77] : Ἀναστήσας τὸ ξυμμαχικὸν τὸ ἐκείνῃ πᾶν, Omnes, qui illic erant, socios. Sic Herodot. [8, 106] : Ἢν οἰκέῃ ἐκείνῃ, Si illic habitaret. [Dio Cass. 38, 47 : Ἀλλὰ καὶ οἱ σύμμαχοι οἵ τε πολέμιοι σφῶν οἱ ἐκείνῃ πάντες ἦσαν· 41, 45 : Ἄλλα τε τῶν ἐκείνῃ χωρίων· 42, 6 : Τὰ ἄλλα τὰ ἐκείνῃ, etc. Alia exx. v. ap. Suid. in v.] || Capitur et pro Illuc, s. ἐκεῖσε, Eust. ap. Hom. Od. N, [111] : Οὐδέτι κείνῃ Ἄνδρες ἐσέρχονται, ubi tamen et Illac exponi posset, Per eam viam. — Κείνῃ, Illa ratione, Illa via, Eurip. Vide Ἐκείνῃ. [Illic. Theocr. 25, 20 : Κείνῃ, ὅθι πλατάνιστοι ἐπηεταναὶ πεφύασι. L. D.]

[Ἐκεινοσί. Ἐκεινοσίν. V. Ἐκεῖνος.]

Ἐκείνως, Illo modo : ut, Ἐκείνως καὶ οὕτως ταῦτα συμβεβηκέναι ἀνάγκη, Hoc et illo modo. Synes. Ep. 44 [p. 182, A] : Ἐκ. μὲν ἄν σοι μῖσος ὠφείλετο δίκαιον, οὕτω δὲ καὶ ἔλεος, Illo modo. [Thucyd. 1, 77 : Ἐκ. δὲ οὐδ' ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον. Conf. 3, 46; 6, 11. Plato Reip. 7, p. 516, E : Ἐκ. ζῆν. Et mox, Ζῆν ἐκ. Isocr. Panath. p. 269, B : Ὅστις οὐκ ἂν ἐπαινέσειέ με, τότε μὲν ἐκ., νῦν δ' οὕτως (l. οὕτω) διαλεχθέντα περὶ αὐτῶν. Aristot. Probl. 4, 13, p. 878, 6 : Οὕτω μὲν ἐξ ἡμετέρου γίνεται, ἐκ. δὲ ἐξ ἀλλοτρίου. Isocr. Paneg. p. 78, C : Οἶμαι δ' ἐκ. εἰπὼν μᾶλλον δηλώσειν, Hoc modo, de oratione sequenti. Evag. p. 196, C : Τούτοις ἐκ. ἄν τις μάλιστα πιστεύσειεν, εἰ ... ἐξετάζειν ἐπιχειρήσειεν, Ita, si. Ægin. p. 391, C : Ἆρ' ἂν ἐκ. ἄμεινον ἔπραξεν, εἰ ... κατέστησε; Demosth. p. 475, 13 : Μάθοιτε δὲ τοῦτο μάλιστ' ἂν ἐκ., εἰ λογίσαισθε. Pseudo-Demosth. p. 1335, 23 : Διότι τοὐναντίον ἐστὶ ... ἐκ. δῆλον ὑμῖν ἔσται. Demosth. p. 1105, 19 : Καὶ συνέβαινεν ἐκ. μὲν ἕνα εἶναι πρὸς ὃν τὰ πράγματα ἐγίγνετό μοι· 1108 ima : Καίτοι χρῆν τοὺς βουλομένους τἀληθῆ μαρτυρεῖν, εἰ τὰ μάλιστ' ἐγίγνετο ἡ πρόκλησις, ὡς οὐκ ἐγίγνετο, ἐκ. μαρτυρεῖν. Hippocr. De arte p. 5, 10 : Τοὺς ἐκ. διακειμένους ὡς ὁ πρόσθεν λόγος ἡρμήνευσεν.] — Κείνως, idem. Plato De rep. 2, [p. 370, A] : Οὕτω ῥᾷον ἢ κ., ubi tamen et ᾽κείνως [et ἐκείνως] scribitur, ut amissa litera initialis significetur. [Leg. 1, p. 628, C : Οὕτω πᾶς ἂν ἐθέλοι πρότερον ἢ κείνως. Scrib. ἠκείνως. || Formam Dor. Τηνῶς perispomenam memorat Apollon. De adv. Bekk. An. p. 581, 23 : Οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς· τοῦτο γὰρ καὶ ἐνίους ἠπάτησεν ἀποφήνασθαι ὡς τὰ παρ' ἡμῖν βαρύτονα τῶν ἐπιρρημάτων περισπῶσι Δωριεῖς, κ. τ. λ. L. Dind.]

Ἐκεῖσε, Illuc, Illo, Eo. Soph. [Aj. 690] : Εἶμ' ἐκεῖσ', ὅποι πορευτέον, Eo vado, quo eundum est. [Thucyd. 3, 75 : Τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο.] Dem. : Δεῦρο κἀκεῖσε, Huc et illuc. [Eur. Hel. 1140 : Ὃς τὸ θεῶν ἐσορᾷ δεῦρο καὶ αὖθις ἐκεῖσε καὶ πάλιν ἀντιλόγοις πηδῶντ' ἀνελπίστοις τύχαις· Phœn. 266 : Ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο· 315 : Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα. V. in Δεῦρο et Κεῖσε. Eur. Tro. 333 : Πόδα σὸν ἔλισσε τᾷδ' ἐκεῖσε. Philostr. Imag. 2, 2, p. 813 : Μεταπιπτούσης τῇδε κἀκεῖσε. Philo vol. 2, p. 160, 6 : Ἀνθελκόμενος δὲ καὶ ἀντισπώμενος πρὸς ἑκατέρου μέρους ὧδε κἀκεῖσε. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl. v. 90 : Ἐκεῖσε ὧδε ἀσχολοῦντας εἰς κενόν. Ponuntur etiam ut contraria duplex ἐκεῖσε, ut Eurip. Androm. 1131 : Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί· Hel. 533 : Πορθμοὺς δ' ἁλᾶσθαι, μυρίους ἐκεῖσε κἀκεῖσε· 713 : Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀναφέρων· Bacch. 625 : Ἧσσ', ἐκεῖσε κᾆτ' ἐκεῖσε. Vel ἐκεῖσε et ἐκεῖθεν. Id. Orest. 1458 : Τοὺς δ' ἐκεῖσ' ἐκεῖθεν ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας, schol. ἀπ' ἐκείνου τοῦ μέρους εἰς ἐκεῖνο. L. D.] Additur interdum gen., ut Herodot. [7, 239] : Ἐκεῖσε [τοῦ] λόγου ἄνειμι τῇ μοι [τὸ] πρότερον ἐξέλιπε, Redeo ad illam orationem : ad verbum, Eo orationis. [Plato Leg. 9, p. 864, C : Ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε ὁπόθεν ἐξέβημεν δεῦρο.] || Ponitur interdum pro Illic, ut vicissim ἐκεῖ pro Illuc. Greg. Naz. : Τοῖς τῆς ἐκ. πολιτείας ἠξιωμένοις, Iis, qui cælesti illa, seu, quæ illic est, rep. digni habiti sunt. Sic apud Basilium quoque et Gregorium accipi an-

notat Bud. [Hippocr. De victu sal. 2, p. 354, 25 : Τοῖσι μὲν ἐκ. πλησίον αὐτοῦ οἰκοῦσιν. Polyb. 5, 51, 3 : Ἀποδοθέντος δ' ἐκ. διαβουλίου· 36, 4, 1 : Τῶν δμήρων ἐκ. ὑπαρχόντων. Dio Cass. 42, 46 : Τὰ ἐκ. στρατόπεδα. Zosimus 1, 20, 5 : Ἄρχειν τῶν ἐκ. καθεσταμένων ἐθνῶν· 21, 3 : Τὸ τῶν στρατιωτῶν μῖσος περὶ τοὺς ἐκ. ταξιάρχους. Et sim. ib. 5. Themist. Or. 1, p. 2, D : Ἀλλὰ κἀκεῖσε ὁ μὲν ἔμφρων, οἶμαι, καὶ εὐσεβὴς μέχρι τῶν ἀδύτων ἴεται· 20, p. 239, C : Ὁπόσα μὲν ἀγαθὰ ἀρετὴν ἐκεῖσε μένει. Jo. Malal. p. 299, 10 : Κἀκεῖσε τελευτᾷ· 330, 19 : Ἕως Βαβυλῶνος εἰσελθεῖν καὶ παραλαβεῖν τὰ ἐκεῖσε· 473, 20 : Ἐφύλαττεν αὐτοὺς ἐκεῖσε ὄντας· et 480, 18; 492, 2. Act. Apost. 22, 5 : Ἄξων καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας. Tzetz. Hist. 1, 914 : Πρὶν ἐναυάγησε Μαρδόνιος ἐκεῖσε· 2, 964 : Ὥσπερ ἐκεῖσε παρεστὼς καὶ βλέπων πάντα ταῦτα· 3, 760 : Καὶ οὗτοι μὲν ἀπέθανον ἐκεῖσε συγκοπέντες· 4, 381 : Ἐπεὶ δ' ἐκεῖσε πάρεισιν ἠλεκτροφόρα δένδρα. Lobeck. ad Phryn. p. 44. Ap. Byzantinos inpr. sic dicitur de regionibus cœlestibus. Vita Theophanis fol. *e* ij recto circa finem : Πρὸς τὴν ἐκ. μετακομισθήσονται συνοικίαν. Agathiæ Hist. proœm. p. 1, A : Ἀποβιοῦσι δὲ καὶ ἐκεῖσε οἰχομένοις· 5, 4, p. 148, A : Ἀλλὰ τὴν ἀληθεστάτην βάσανόν τε καὶ ἀντίδοσιν τῶν ἐνταῦθα βεβιωμένων, ἥτις ποτέ ἐστιν, ἐκεῖσε ἐλθόντες εἰσόμεθα. Cum ἐκεῖ confusum Thucyd. 6, 77, Dion. Cass. 44, 21. L. D.] — Κεῖσε, Illuc, Eo, pro ἐκεῖσε. Hom. Od. O, [119] : Κεῖσέ με νοστήσαντα. [Ib. A, 260 : Ὤχετο γὰρ καὶ κεῖσε· Z, 164 : Ἦλθον γὰρ καὶ κεῖσε, ubi olim κἀκ. V. supra Κἀκεῖνος in Ἐκεῖνος.] Illic, ut ἐκεῖσε. Apoll. Arg. 2, [717] : Κεῖσε τέτυκται [τέτ. κεῖσε ...] Ἱερόν. [1, 955 : Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες ... ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο· 1224 : Μέλι γὰρ σφίσι πάσαις, ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὸν Νύμφαι ῥίον ἀμφενέμοντο. || Cum artic. Soph. Trach. 929 : Κἂν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα. Aristophan. Av. 423 : Λέγει μέγαν τιν' ὄλβον ..., ὡς σὰ ταῦτα πάντα καὶ τὸ τῇδε καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο προσβιβᾷ λέγων, quibus rideri schol. dicit Eur. Phœn. 266 in Ἐκεῖσε cit. L. Dindorf.]

Ἐκεχειρία, ἡ, Cessatio pugnæ pactitia, Vacatio a bello, Feriæ belli, si ita loqui licet. Uno verbo, sed plurali, Induciæ. Prima illa interpr., Cessatio pugnæ pactitia, ex Gellio sumpta est : a quo recte additur illud adjectivum Pactitia : eodemque modo (ne latius quam par sit propriam signif. illius vocis extendamus) dicendum fuerit, Vacatio a bello pactitia, et Feriæ belli pactitiæ. Ejus verba sunt hæc, 1, 25, ubi de voce Induciæ disserit : Græci autem significantius consignantiusque cessationem istam pugnæ pactitiam ἐκεχειρίαν dixerunt, exempta una litera sonitus vastioris, et subjuncta lenioris. Nam quod eo tempore non pugnetur, et manus cohibeantur, ἐκεχειρίαν appellarunt. Idem de Varrone, qui inducias definierat, pacem castrensem paucorum dierum, item belli ferias, hæc scribit : Belli autem ferias festive magis dixit quam aperte atque definite. Ceterum litera illa sonitus vastioris, quam exemptam fuisse ait, est χ. Nam ἀπὸ τοῦ ἔχειν τὰς χεῖρας (i. e. ex eo quod abstinerent manus, s. cohiberent, sequendo Gellium,) quum dicendum esset ἐχεχειρία, pro eo dictum fuit ἐκεχειρία. [Inter pauca illa vocc. in quibus asperam in lenem mutent Attici recenset Tzetz. Hist. 11, 47. (Pro εὐρύθμων enim v. 55 et pro εὐρυθμήτων v. 63 leg. cum cod. εὐαρίθμων et εὐαριθμήτων, ut εὐαριθμήτοις pro εὐρυθμήτοις 7, 158.)] Perperam igitur in VV. LL. dicitur esse παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, οἱονεὶ ἐκεχειρία. Invenitur porro hoc vocab. ap. veteres etiam scriptt., et nominatim ap. Thuc. [et Xenoph. H. Gr. 5, 2, 2, et ubi ἐκεχειρίαν ἔχειν est 4, 2, 16] non uno in loco. [5, 49 : Ἠλεῖοι δὲ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐκεχειρίαν ἤδη ἔφασαν εἶναι, de Ὀλυμπιακῇ ἐκεχειρίᾳ quam vocat Plut. Lyc. c. 23.] Apud quem habes etiam ἐκεχειρία δεχήμερος, 5, p. 173 meæ ed. [c. 26] : Βοιωτοί τε ἐκεχειρίαν δεχήμερον ἦγον, ubi schol. exp. Βοιωτοί τε πρὸς δέκα ἡμέρας ἐκεχειρίαν ἐπεσπένδοντο πρὸς Ἀθηναίους. In alio Ejusd. l. [4, 117] legimus, Ἐκεχειρίαν ἐνιαύσιον ἐποιήσαντο. [Conf. 5, 15.] Non solum autem dicitur ἐκεχειρίαν ἄγειν, ut vides in illo priore l. Thucydidis, sed etiam, ἐκεχειρίαν ἄγειν πρός τινα, et quidem latius etiam nonnunquam, loquendo et de privatis odiis. Lucian. [Timon. c. 3] : Καὶ οὐδέποτε ἦγες τότε ἐκεχειρίαν πρὸς αὐτούς. Sic etiam Synes. ἐκεχειρίαν πρός τινα dixit, sed absque verbo ἄγειν, latius et ipse accipiens, Epist. 4 [p. 166, A] : Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔστι βουλομένῳ τὰ παρὰ τῶν γυναικῶν δέχεσθαι, σὴν χάριν καὶ τοῦτο, ἵνα μή τις ἐκεχειρία μοι πρὸς αὐτὰς γένοιτο [γένηται. Thucyd. 4, 58 : Τοῦ δ' αὐτοῦ θέρους ἐν Σικελίᾳ Καμαριναίοις καὶ Γελῴοις ἐκεχειρία γίγνεται πρῶτον πρὸς ἀλλήλους.] Ceterum ἐκεχειρίαν schol. Thuc. [4, 117] exp. etiam ὁμολογίαν, quæ exp. mira videri nobis non debet, quum Thuc. formulam afferat ejus quam ἐκεχειρίαν appellat, in qua ipsemet ὁμολογίαν vocat, nec non συνθήκην, et σπονδάς. Perinde enim est ac si his nominibus uteretur, quum dicit [4, 119] : Ταῦτα ξυνέθεντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ ὡμολόγησαν καὶ οἱ ξύμμαχοι Ἀθηναίοις καὶ τοῖς ξυμμάχοις, μηνὸς ἐν Λακεδαίμονι Γεραστίου δωδεκάτῃ· ξυνετίθεντο δὲ καὶ ἐσπένδοντο Λακεδαιμονίων μὲν οἵδε κ. τ. λ. Fuerit igitur hic ἐκεχειρία, Ipsum induciarum pactum vel Pacti induciarum formula. [Cum genit. Heraclit. Alleg. H. p. 468 : Νύκτα τῶν πόνων ἐκεχειρίαν ἄγειν. Valck. Dionys. A. R. 8, 2 : Ἐτύγχανον δὲ τότε Ῥωμαίοις καὶ Οὐολσύσκοις ἐκεχειρίαι τοῦ πολέμου καὶ ἀνοχαὶ πρὸς ἀλλήλους οὖσαι. Qui plurali, sed proprie, non loco singul. posito, utitur etiam 2, 18; 4, 49; 7, 71.] || Ἐκεχειρίαν Aristoph. jocans existimatur accepisse pro Cessatione s. Intermissione ab accipiendis muneribus, ubi magistratibus Atheniensibus sordes et δωροδοκίαν exprobrat : Pace [908] : Ἀλλ' οὐκ ἂν εἴ τι προῖκα προσαγαγεῖν σ' ἔδει, Ἀλλ' εὗρον ἄν σ' ὑπέχοντα τὴν ἐκεχειρίαν· ubi v. schol. Metaphorice certe accipitur et in h. l., qui ex Josepho affertur [B. J. 3, 5, 1] : Ὥσπερ τοῖς ὅπλοις συμπεφυκότες, οὐδέποτε τῆς ἀσχήσεως λαμβάνουσιν ἐκεχειρίαν, ubi possis interpretari Cessationem s. Vacationem. [Idem Ant. Jud. 1, 1, p. 6 : Τῇ δὲ ἑβδόμῃ ἀναπαύσασθαι καὶ λαβεῖν ἀπὸ τῶν ἔργων ἐκεχειρίαν. L. D. Philo Jud. vol. 2, p. 542, 10 : Τὰς οὐσίας ἁρπαζομένων περιεῖδον, ἐκεχειρίαν τοῖς λεηλατοῦσι διδοὺς, Licentiam impune rapiendi largitus. Hemst. Id. Philo De die septimo quietis ib. p. 137, 43 : Τίς γὰρ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἑβδόμην οὐκ ἐκτετίμηκεν, ἄνεσιν πόνων καὶ ῥαστώνην αὑτῷ τε καὶ τοῖς πλησιάζουσιν, οὐκ ἐλευθέροις μόνον, ἀλλὰ καὶ δούλοις, μᾶλλον δὲ ὑποζυγίοις διδούς; Φθάνει γὰρ ἡ ἐκεχειρία καὶ πρὸς πᾶσαν ἀγέλην κ. τ. λ. Eustath. Opusc. p. 281, 6 : Καὶ οἷα μὲν ἐντεῦθεν οἱ ἀνατολικοὶ ἔπαθον, εἰς μνήμην, εἰ καὶ μὴ μετ' ἐγκωμίων τοῦ Ἀνδρονίκου, συγγραφέσθω ἕτερος, ἐκεχειρίαν τε ἄγων ἱκανὴν, ἀλλὰ καὶ δακρύοις πλουτῶν. Ceterum Niceph. Greg. fragm. Lex. p. 344, 165, non ἐκεχ. scribit sed ἑκεχ. : Ἀπὸ τούτου λέγομεν καὶ ἑκεχ. τὴν ἄδειαν, ὅπερ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἑκὰς καὶ μακρὰν εἶναι χειρῶν, τουτέστι μακρὰν τῆς μάχης. || Forma Ἐκεχηρία bis est in tit. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 48, 49. L. D.]

[Ἐκεχειρία, ἡ, Ecechiria, mulier, Iphitum coronans, certaminis Olympici instauratorem, memoratur Pausaniæ 5, 10, 10 et 26, 2. L. Dindorf.]

[Ἐκεχειριεῖς, οἱ, gens inter Βούσηρας et Βεχείρους posita a Scylace Peripl. p. 32. L. Dind.]

Ἐκέχειρον, τὸ, τὸ ἀργύριον [Argentum], Hesych.

Ἐκεχειροφόρος, ὁ, affertur pro Fecialis [a Polluce 4, 94. Max. Tyr. Diss. 15, 3, p. 273 : Ἔδωκεν αὐτοῖς (calido et frigido natura) ὥσπερ ἐκεχειροφόρον τὸν ἀέρα, Pro sequestro].

[Ἐκεχηρία. V. Ἐκεχειρία.]

[Ἐκζαλόομαι, Æstuo. Gl. : Ἐκζαλοῦται, Æstuat.]

Ἔκζεμα, τὸ, Quod cum fervore erupit. Ἐκζέματα ap. Dioscor., Pustulæ ardentes et fervidæ, dolorem cientes citra saniem; ingens enim fervor omnem materiem absumit. Gorr. [Geop. 1, 12, 19 : Δημόκριτος δέ φησιν ἐν τῷ φθινοπώρῳ ἐκζέματα γίνεσθαι περὶ τὰ στόματα. Boiss. Erotian. Gloss. p. 142 : Ἔκχυμα, τὰ ἐκζέματα, ὥς φησι Βακχεῖος. Ubi leg. Ἐκθύματα. L. D.] — Ἔκζεσμα, alicubi reperitur pro ἔκζεμα, ut apud Diosc. 2, et Galen. Τῶν κ. τόπ. 1, 8. Sunt autem ἐκζέματα, s. ἐκζέσματα, Fervidæ eruptiones, s. Papulæ fervidæ in cute erumpentes : quæ et ἐκβράσματα dicuntur a Galeno, Aetio ac Paulo.

[Ἐκζεννύω, Elixo, Gl. Passivo, Fervefio, Aret. Diut. m. cur. 2, 5, p. 131=145 : Ἀλεαίνοντα λίπας καὶ μελίλωτον ἐκζεσθὲν σὺν αὐτῷ καὶ σάμψυχον. Geopon. 10, 54, 3 : Ἄλμην μετὰ ἐλαίου ἐκζεζεσμένην (ἐξεζεσμένην Nicol.) ἐπιρραίνειν. L. Dindorf.]

Ἔκζεσις, εως, ἡ, Fervida eruptio : ut ἔκζεσις ἕλκῶν. [Clem. Al. Pæd. 2, 2, 21, p. 178 : Χρὴ δὲ ὡς ἔνι μάλιστα κατασβεννύναι πειρᾶσθαι τὰς ὁρμὰς τῶν νέων, ἀφαιροῦντας μὲν τὸ ὑπέκκαυμα τὸ τῆς ἀπειλῆς βακχικὸν, ἐπεισχέοντας δὲ τὸ ἀντιφάρμακον τῆς ἐκζέσεως. Wakef. Eust. Opusc. p. 225, 18 : Εἰ δὲ ζητεῖς ἀπόδειξιν τοῦ ἐν σοὶ βραττομένου θυμοῦ, ῥάων μὲν αὕτη διὰ τὸ τῆς ἐκζέσεως ἀρίδηλον. Suid. : Ἔκζεσις, ἐκβρασμός.]

[Ἔκζεσμα. V. Ἔκζεμα.]

[Ἐκζεστὸς, ἡ, ὸν, Fervidus. Diphilus Athen. 9, p. 371, A : Δίφιλος δ' ὁ Σίφνιος τὸ σευτλίον φησὶν εὐχυλότερον εἶναι τῆς κράμβης καὶ θρεπτικώτερον μετρίως, ἐκζεστὸν δὲ καὶ λαμβανόμενον μετὰ νάπυος λεπτυντικώτερον εἶναι. De quo l. conf. Eust. Il. p. 1241, 18. Gl. : Δέλφαξ ἐκζεστὸς, Elixum. Κοιλίδιον ἐκζεστὸν, Aqualiculum. Ἔκξεστον, Elixum. Leg. ἐκζεστόν. Alex. Trall. 2, p. 125 : Πυρρῶν ᾠῶν ἑφθὰ ἐκζεστῶν, citat Struv.]

Ἐκζέω, Efferveo [Ebullio, Excaturio, addunt Gl.], Effervesco, pro Scateo, sicut ζέω infra, ex Herodoto [4, 205] affertur, Ἐξέζεσε εὐλέων. [Anon. ap. Suid. in Ἕλκος et Ἐξέζεσεν : Καὶ τὸ σύμπαν αὐτοῖς σῶμα ἕλκῶν ἐξέζεσεν. Cum dat. Ælian. ap. Suid. v. Ἀπώνατο : Ἐξέζεσε ζῶν κακοῖς θηρίοις. Diog. L. 4, 4 : Πλούταρχος δέ φησιν ... φθειρσὶν ἐκζέσαι αὐτόν. Anon. ap. Suid. v. Λείβει : Ὁ δὲ φθειρσὶν ἐκζέσας. Cum accus. Exod. 16, 20 : Ἐξέζεσε σκώληκας. Absolute Æsch. Sept. 709 : Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα. Aristot. Probl. 1, 19, p. 861, 10 : Ὅσα δὲ μὴ τοῦ θέρους (genera morborum), τοῦ μετοπώρου ὅσον ἐκζεῖ. Gen. 49, 4 : Μὴ ἐκζέσῃς. Reg. 1, 5, 6 : Ἐξέζεσεν αὐτοῖς εἰς τὰς ναῦς. Job. 30, 27 : Ἡ καρδία μου ἐξέζεσεν. Et aliter Ezech. 47, 9 : Τῶν ζώων τῶν ἐκζεόντων. L. Dindorf.]

Ἐκζητέω, Exquiro, Inquiro, [Perquiro, Indago, Eruo, addunt Gl. Ead. : Ἐκζητεῖ, Excussit, Explorat]. Greg. Naz. : Ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia [8, 19 : Τί ἐκζητοῦσι περὶ τῶν ζώντων τοὺς νεκρούς;], Viventia inter mortuos inquiri, VV. LL. [Repeto, Vindico. Reg. 2, 4, 11 : Ἐκζητήσω τὸ αἷμα αὐτοῦ. Prov. 29, 10 : Ἐκζητήσουσι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ. Ezech. 3, 18 et 20 : Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐκ τῆς χειρός σου ἐκζητήσω. Lucæ 11, 50 : Ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα πάντων τῶν προφητῶν· 51 : Ἐκζητηθήσεται ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης. Simpl. Quæro, Aristid. vol. 1, p. 488 : Πάντα ἐκζητῶν, πάντα εὑρίσκων. Testam. xii patriarch. p. 694 : Τὰς ἐντολὰς τοῦ ὑψίστου ἐξεζήτησα. Isocr. De Antid. p. 319, B, Τὰ γένη τὰ τῶν ἡμιθέων ἐκζητοῦντες e libris melioribus in ἀναζητοῦντες mutatum est. Alia constr. Ep. Petr. 1, 1, 10 : Περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν οἱ προφῆται. Sine casu Basil. M. vol. 1, p. 3, D : Ἵνα μὴ ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς ἐκζητῶν παρατραπῇς που τῆς ἀληθείας. || Requiro. Ps. 60, 8 : Ἔλεος καὶ ἀλήθειαν αὐτοῦ τίς ἐκζητήσει αὐτῶν; Desiderabit. Tzetz. Hist. 3, 604 : Ὅτιπερ ἐξεζήτησας, Quod petiisti, de eo qui mulierem a Cyro petiverat. || Ἐκζητεῖν τὸν θεὸν, Quærere i. e. colere deum. Ps. 13, 2 : Εἰ ἔστι συνιὼν ἢ ἐκζητῶν τὸν θεόν· 24, 10 : Πᾶσαι αἱ ὁδοὶ κυρίου ἔλεος καὶ ἀλήθεια τοῖς ἐκζητοῦσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ. Act. Ap. 15, 17 : Ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν κύριον· et alibi. L. Dind.]

[Ἐκζήτησις, εως, ἡ, Exquisitio, Inquisitio, Gl. Angl. Athanas. CPol. Ep. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 680, 40 : Διὰ τῆς τῶν θείων θεσμῶν ἐκζητήσεως καὶ ἀνανεώσεως, Perquisitione atque instauratione divinarum legum. Hase.]

[Ἐκζητητὴς, ὁ, Exquisitor, Flagitator, Quæstionarius, Gl. Baruch. 3, 23 : Οἵ τε υἱοὶ Ἄγαρ οἱ ἐκζητοῦντες τὴν σύνεσιν οἱ ἐπὶ τῆς γῆς ... καὶ οἱ μυθολόγοι καὶ οἱ ἐκζητηταὶ τῆς συνέσεως. Schleusn. Chrysost. t. 5, p. 30, 20 : Οἱ ἔμποροι καὶ οἱ ἐκζητηταί. Hase.]

[Ἐκζοφόω, Obscuro, Caligine obduco. Nicetas Annal. 9, 9, p. 158, C : Παραπετάσμασι στεγανωτέροις ἐκζοφῶν τὸ δωμάτιον ἐν ᾧ ἐκάθευδε.]

[Ἐκζωγραφέω, Depingo. Theod. Prodr. p. 409, 4 : Οὕτως ἀνακραγόντες οἱ γηραλέοι ἅμφω προσεπλέκοντο τοῖς νεανίαις· τὸν σχηματισμὸν καινὸν ἐξεζωγράφουν. Elberling.]

[Ἐκζωμεύω. V. Διαζωμεύω.]

[Ἐκζωόω.] Ἐκζωοῦσθαι pro ζωοῦσθαι [Animalia, h. e. vermiculos, procreare], ap. Theophr. C. Pl. [4, 8, 4] : Ἀπόλλυται καὶ ἐκζωοῦται, Perit atque vermiculatur. — Ἐκζωοῦσθαι, pro Animari, Bud. [illum ipsum l. significans.]

Ἐκζωπυρέω, Excito s. Exuscito. Proprie de eo qui sopitum ignem exuscitat et accendit. Metaph. Plut. [Crass. c. 10] : Αὖθις ἐξεζωπύρησε τὸν δουλικὸν ἐκεῖ πόλεμον, οὔπω πολὺν χρόνον ἀπεσβήκοτα. Ex Ejusd. Rom. [c. 29] affertur ἐκζωπυρῆσαι συγγένειαν pro Renovare necessitudinem. [Aristoph. Pac. 310 : Τὸν πόλεμον ἐκζωπυρήσετ' ἔνδοθεν κεκραγότες. Proprie (sec. schol.) τὸ ἐκ μικροῦ πυρὸς φυσῶντας μεγάλην φλόγα κινῆσαι. Hemst. Phryn. Bekk. An. p. 40, 18 : Ἐκζωπυρεῖν πῦρ, τὸ ἐκκαίειν πῦρ ἢ φυσῶντα ἢ ῥιπίζοντα. Plut. Marii c. 44 : Κατακλεισάμενος εἰς οἴκημα καὶ πολλοὺς ἄνθρακας ἐκζωπυρήσας. Libri ἐκζωπυρίσας. Correxit Coraes.]

Ἐκζωπύρησις, εως, ἡ, Exuscitatio, Accensio, Succensio. Plut. Mor. [p. 156, B] : Ἀνθράκων ἐκζωπύρησιν ἢ λατύπης παρασκευήν· de fabro ferrario.

[Ἐκζωπυρίζω vox nihili. V. Ἐκζωπυρέω.]

Ἔκη, Longe, VV. LL., sed sine exemplo vel auctoritate. [Fictum e compositis cum ἑκη-, ut supra in iisdem ἑκα- e compp. cum ἑκα-.]

[Ἐκηβελέτης, ὁ, Eminus jaculans. Orph. fr. 28, 11, ap. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. v. 943 : Φοῖβον ἑκηβελέτην. Etym. M. p. 321, 55 : Ἑκηβόλος καὶ ἑκηβελέτης.]

[Ἑκηβολέω, E longinquo s. Eminus jaculor. Max. Tyr. Diss. 7, 3, vol. 1, p. 107 : Ἀνδρὶ δεινῷ τὰ πολέμια ἀγαθῷ μὲν ὁπλιτεύειν, ἀγαθῷ δὲ ἑκηβολεῖν. Eust. Il. p. 905, 3 : Ἀστείως δὲ τὴν ἄνωθεν ἐν χειμῶνι μάλιστα κατασκήπτουσαν νιφοβολίαν ἐπίδειξιν λέγει Διὸς ὡς οἷα ἑκηβολοῦντος.]

Ἑκηβολία, ἡ, Jaculatio e longinquo. Hom. Il. E, [54] : Ἀλλ' οὔ οἱ τότε γε χραῖσμ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, Οὐδὲ ἑκηβολίαι ἦσιν τὸ πρίν γ' ἑκέκαστο. [Strabo 8, p. 357 : Τὸν μὲν Δέγμενον μετὰ τόξου ψιλὸν (προελθεῖν), ὡς περιεσόμενον ῥᾳδίως ὁπλίτου διὰ τῆς ἑκηβολίας. Hemst. Philo vol. 2, p. 127, 2 : Ταῖς ἑκηβολίαις ἀπολεῖ τοὺς δυσμενεῖς. Julian. Anth. Pal. 6, 26, 2 : Ἀκοντιστὴν μόχθον ἑκηβολίης. Id. Plan. 4, 173, 2 : Αἰεὶ μὲν Κυθέρεια φέρειν δεδάηκε φαρέτρην, τόξα τε καὶ δολιχῆς ἔργον ἑκηβολίης. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 29, 6 : Ἠϊθέων γὰρ Ἔρωτος ἔφυς σκοπὸς, εἰς δὲ σὲ μοῦνον τόξα τε καὶ σκολιὰς εἶχον ἑκηβολίας. L. Dindorf.]

[Ἑκηβόλιος, ὁ, Hecebolius, n. pr. viri ap. Liban. Ep. 309, p. 149, Procop. Anecd. c. 12, Socratem H. E. 3, 1, 13, 23. L. Dindorf.]

Ἑκηβόλος, ὁ, ἡ, Eminus jaculans, ab ἑκὰς et βολὴ, mutato α in η metri causa. Hom. Il. A, [14] : Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος. [Et ib. 21, etc. Soph. OEd. T. 162. Et omisso nomine Apollinis Hom. Il. A, 96 : Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκ. et ib. 110, H. Apoll. 45, Merc. 218, 509, 523, Apoll. Rh. 1, 88, 420. Tamen Il. X, 302 magis placet distinctio Διὸς υἷεῖ ἑκηβόλῳ quam υἷεῖ, Ἑκηβόλῳ, et H. Merc. 417 : Λητοΐδης δ' ἐρικυδέος υἱὸν ῥεῖα μάλ' ἐπρήυνεν ἑκηβόλον. Genere masc. non de Apolline Plut. Lucull. c. 28 : Ἑκηβόλοις ἀνδράσι. Fem. Soph. fr. Meleagri ap. Lucian. Lapith. c. 25 : Λητοῦς παῖς, ἑκηβόλος θεά. Pollux 5, 14 : Ἑκηβόλος, inter epitheta Dianæ. Nonnus Jo. p. 8, 24 : Ἑκηβόλος ἠώς. Lycophr. 637 : Τὴν ἑκηβόλον τέχνην. Eur. Phœn. 1142 : Σφενδόναις ἑκηβόλοις· Ion. 213 : Κεραυνὸν ... ἐν Διὸς ἑκηβόλοισι χερσίν. Dionys. A. R. 10, 16 : Ἑκηβόλοις μάχαις. Neutro Æsch. Prom. 711, Eum. 628, Eur. Phœn. 1108 etc. : Ἑκηβόλοις τόξοισιν. Dionys. A. R. 8, 84 : Τὰς λόγχας καὶ τὰ σαυνία καὶ ὅσα εἶχον ἑκηβόλα. Apoll. Rh. 1, 769 : Ἔγχος ἑκηβόλον. Polyb. 13, 3, 4 : Συνετίθεντο πρὸς σφᾶς μήτε ἀδήλοις βέλεσι μήθ' ἑκηβόλοις χρήσασθαι κατ' ἀλλήλων (veteres). Nonn. Jo. p. 255, 16 : Ἑκηβόλα δίκτυα. Cum gen. Oppian. Hal. 4, 205, a Wakef. cit. : Ἑκηβόλον ἔθνος ὀϊστῶν (Bactrios). Superl. Archytas ap. Iambl. Protr. c. 4 in., p. 40 : Ὄψις τε γὰρ ἑκαβολεστάτα καὶ πολυειδεστάτα τᾶν ἀλλᾶν αἰσθασίων ἐντί. Formæ -ώτατος ex. unum v. in Ἑκηβόλος. Anna Comn. p. 291, B : Τὸ ὄργανον τουτὶ τὸ πολεμικὸν καὶ ἑκηβολώτατον.]

[Ἑκηβόλος, ὁ, Hecebolus, n. pr. viri, cui inscribuntur Juliani Epist. 19 et 43. L. Dindorf.]

Ἑκηβόλως, Longe s. Procul jaculando. [Athen. 1, p. 25, D : Τὴν πελειάδα τῇ μηρίνθῳ χρεμάντες (f. χρε-

μάσαντες) ἀπὸ νηὸς ἱστοῦ καὶ τοξεύοντες ἐκηβόλως εἰς αὐτήν. Superl.] Synes. Ep. 133 [132, p. 269, D] : Κατασκευάζομαι γὰρ ὡς ἂν ἀπὸ τῶν πύργων ἐκηβολώτατα πέρπωμεν [πέρποιμεν] ἀξιόλογα λίθων βάρη, E turribus quam longissime ejaculantes mittamus.

Ἐκηλία, ἡ, ab Hesych. exp. εἰρήνη, φιλοτησία [Pax, Amicitia].

Ἔκηλος, ὁ, ἡ, Quietus, Nihil turbarum movens. Hom. Il. O, [194] : Ἀλλὰ ἔκηλος Καὶ κρατερός περ ἐὼν μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ [μοίρῃ]· Od. N, [423] : Οὔ τιν' ἔχει πόνον, ἀλλὰ ἔκηλος Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις· Il. Λ, [75] : Ἀλλὰ ἔκηλοι Οἵσιν ἐνὶ μεγάροισι καθήατο· Od. P, [478] : Ἔσθι' ἔκηλος, ξεῖνε, καθήμενος, ἢ ἄπιθ' ἄλλῃ. Et Φ, [289] : Οὐκ ἀγαπᾷς δθ' ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν Δαίνυσαι. Et Il. E, [759] : Ἔκηλοι τέρπονται. [Æsch. Sept. 238 : Ἔκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ. Soph. Phil. 769 : Ἐᾶν ἔκηλον εὕδειν, etc. Id. adverb. El. 786 : Νῦν δ' ἔκηλά που τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν. De arboribus Apollon. Rh. 2, 969 : Ἢ δρυσὶν ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν, αἵτε παρᾶσσον ἔκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται.] Hesych. ἔκηλος exp. non solum ἥσυχος, sed etiam πρᾷος [Placidus]. Neutr. Ἔκηλα, adverbaliter ponitur pro ἐκήλως seu ἡσύχως, Quiete. [V. supra. Scrib. esse spir. asp. ἔκ. docet Eust. Il. p. 149, 11; 625, 33, schol. Hom. Il. E, 759.]

Ἔκητι dat. [immo adv., de quo multis disputat Apollon. Bekk. An. p. 497 sq.; 553 sq.], qui a poetis adverbialiter ponitur cum gen. Hesiod. Op. [4] : Διὸς μεγάλοιο ἔκητι, Voluntate Jovis, Ita volente Jove. Exponitur vero [perperam] et ἕνεκα ap. Hom. [Od. O, 318 : Ἑρμείαο ἔκητι· T, 86 : Ἀπόλλωνός γε ἔκητι· Υ, 42 : Διός τε σέθεν τε ἔκητι. H. Ven. 148, Bacch. 26, 5. Æsch. Cho. 214 : Ἐπεὶ τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ; 436 : Ἔκατι μὲν δαιμόνων, ἔκατι δ' ἀμᾶν χερῶν· Eum. 71 : Κακῶν δ' ἔκατι κἀγένοντο· 759 : Παλλάδος καὶ Λοξίου ἔκατι. Alcman. ap. Athen. 13, p. 600, F, ab Hemst. cit. : Ἔρος με δ' αὖτε Κύπριδος ἔκατι γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει, Nutu et sponte Veneris. Aristoph. Lys. 306 : Τουτὶ τὸ πῦρ ἐγρήγορεν θεῶν ἔκατι καὶ ζῇ.] Et Ἕκατι, itidem pro ἕνεκα, ut Eurip. Med. [1235 : Ἥτις εἰς Ἅιδου δόμους οἴχει] ἕκατι γάμων [γ. ἕκ.] τῶν Ἰάσονος, Nuptiarum causa, Propter nuptias. [Hec. 1198 : Ἀγαμέμνονος ἕκατι παῖδ' ἐμὸν κτενεῖν. Æsch. Cho. 701 : Κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων. Soph. Trach. 274 : Ἔργου δ' ἕκατι τοῦδε μηνίσας· 353 : Ὡς τῆς κόρης ταύτης ἕκατι κεῖνος Εὔρυτόν θ' ἕλοι· Phil. 669 : Ἀρετῆς ἕκατι. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 455, n. 426 : Γένους θ' ἕκατι κἀρετῆς. Inter prosæ scriptores præter Dorienses, ut Theag. Stob. Flor. vol. 1, p. 33 : Ἂν μηδενὸς ἕκατι γένηται, usurparunt recentiorum nonnulli, ut Himerius Declam. 4, 1, p. 456 : Ἕκατι δὲ σοῦ, et crebro Agathias, cujus ll. v. in indice ed. Bonn. || Sæpe etiam est i. q. Quantum est in, Quod attinet ad. Æsch. Pers. 337 : Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους ναυσὶν κρατῆσαι· Cho. 996 : Τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος. Eur. Hel. 1182 : Ὡς ἂν πόνου γ' ἕκατι μὴ λάθῃ με· Cycl. 655 : Κελευσμάτων δ' ἕκατι τυφέσθω Κύκλωψ. Proverb. ap. Strabon. 14, p. 638 : Ἕκητι Συλοσῶντος εὐρυχωρίη. Automedon Anth. Pal. 11, 361, 7 : Τοὔνεκ' ἐμεῦ μὲν ἕκητι βίον ζώοιτε κορώνης, Per me licet cornicis vitam vivatis. || Quod Suid., Zon. p. 680 et Hesych. addunt significare etiam χωρὶς, Sine, grammaticorum errori tribuit Kusterus. || Atticos una uti forma ἕκατι, altera Iones, notavit Valck. ad Phœn. v. 6, et post eum Porson. ad Or. 26.]

[Ἐκθᾰλαττόομαι, Mare fio. Strabo 1, p. 52 : Συνδραμεῖν (mare) εἰς μίαν ἐπιφάνειαν, ἐκθαλαττωθῆναι δὲ διὰ τὴν ἐπικράτειαν.]

[Ἐκθαλὶς, ίδος, ἡ. Etym. M. p. 378, 50 : Ἐρυσίβη, ... ἣν τινες ἐκθαλίδα καλοῦσιν. Ubi αἰθαλίδα conjecit Schneid.]

[Ἐκθάλλω, Effloresco. Theod. Prodr. p. 250, 3 : Οὐ γὰρ καθάπερ ἐκ φυτοῦ τμηθεὶς κλάδος εἰσαῦθις ἐκτέθηλε. Elberling. Transitive, Profero. Int. inc. Habac. 3, 17 : Ἡ δὲ γῆ μὴ ἐκθάλῃ βοτάνην.]

[Ἐκθάλπω, Foveo. Synes. Dion. p. 49, A : Τὰ τῆς Ἑλληνικῆς ἀγωγῆς, ἣ καὶ τοὺς ἧττον ἀδροὺς προάγει τε καὶ ἀναρριπίζει καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς θεῖον ἐκθάλπει. Paullus Sil. in Thermas Pyth. v. 144 : Ἄλλη δέ τις βραχεῖα πῦρ ἐξέθαλψε πέτρα. Phryn. Bekk. An. p. 40, 20 : Ἐκθάλπεσθαι ἔρωτι, οἷον καίεσθαι ὑπὸ ἔρωτος. Gl. : Ἐξέθαλψα, Effotui (effovi).]

Ἐκθαμβέω, Stupore attonito percellor, Pavore attonito exterreor. [Orph. Arg. 1217 : Ἐκ δ' ἄρα πάντες θάμβεον εἰσορόωντες. || Signif. transitiva Affligendi capitur Sirac. 30, 9 : Ἵππος ἀδάμαστος ἀποβαίνει σκληρὸς, καὶ υἱὸς ἀνειμένος ἐκβαίνει προαλής. Τιθήνησον τέκνον καὶ ἐκθαμβήσει σε. Σύμπαιξον αὐτῷ καὶ λυπήσει σε.] Pass. Ἐκθαμβοῦμαι, pro eod., Expavesco, Bud. [Obstupesco, Stupesco, Gl.] Basil. : Ἀποροῦντι γὰρ ἐῴκει καὶ ἐκθαμβουμένῳ. Marc. [9, 15 : Ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη.]

[Ἐκθαμβητὴς, ὁ, Qui absterret. Epiphan. t. 1, p. 1009, B : Οἱ ἐκθαμβηταὶ τῶν προβάτων, καὶ πτύρται τῶν περιστερῶν. Hase.]

[Ἐκθαμβητικὸς, ἡ, όν, Stuporem incutiens, Stupendus. Eust. Od. p. 1420, 5 : Διὰ τὸ ἐκθαμβητικὸν τῆς ἐν αὐτῷ φρονήσεως.]

Ἔκθαμβος, ὁ, ἡ, Qui attonita admiratione stupet, Attonitus, Stupore et pavore perculsus, ἔκπληκτος, Eust. : ἔκθαμβος ἦν, Suidæ ἐν θάμβει καὶ ἐκπλήξει ἦν. [Polyb. 20, 10, 9 : Οἱ περὶ τὸν Φαινέαν ἔκθαμβοι γεγονότες ἔστασαν ἄφωνοι. Act. Apost. 3, 11 : Συνέδραμε πᾶς ὁ λαὸς ... ἔκθαμβοι. Jo. Malal. p. 230, 11 : Ἀκούσας ταῦτα ἔκθαμβος ἔμεινε. Anna Comn. p. 128, C. || Ap. Theophyl. Hist. 5, 3, p. 123, B : Ὁ δὲ Χοσρόης τὰς συμμαχικὰς δυνάμεις τῶν Ῥωμαίων θεώμενος κομώσας ἀλκῇ τοῖς τε ὅπλοις κατακοσμουμένας, ἐκθάμβων παρασκευῇ, πρὸς τὰς νεωτέρας μετεχώρει ἐλπίδας, est Stupendus, si legitur, ut Bekk. conjecit, ἐκθάμβῳ. Sic Daniel. 7, 7 : Ἰδοὺ θηρίον τέταρτον φοβερὸν καὶ ἔκθαμβον καὶ ἰσχυρὸν περισσῶς. L. Dind.]

[Ἐκθάμβως, Attonite. Theodor. Hyrtac. in Boisson. Anecd. vol. 2, p. 422, F, ab ipso cit. : Εἶπέ τις ἂν ἐκθάμβως ἰδὼν, Ἆρα λέοντε; Ἀλλ' ἀναπείθει τὸ πρᾷον. Ἀλλ' ἄρνες; Ἀλλ' οὐ συμβαίνει τὸ τῆς φύσεως λεοντῶδες. Nisi forte leg. ἔκθαμβος. L. Dind.]

Ἐκθαμνίζω, Exstirpo. Æsch. [Sept. 72 : Μή μοι πόλιν γε πρεμνόθεν πανώλεθρον ἐκθαμνίσητε. Tzetz. Hist. 1, 780 : Ὅπως μὴ πρόρριζον αὐτῶν ἐκθαμνισθῇ τὸ γένος· 3, 319 : Ἐξεθαμνίσθη πρόρριζος· 489 : Τοὺς Πέρσας ... ἄρδην ἐκθαμνισθῆναι. Cum genit. 5, 989 : Ἔμελλον ἄρδην ὑπ' αὐτῶν ἐκθαμνισθῆναι βίου. L. Dind.]

[Ἐκθαμνόομαι.] Ἐκθαμνοῦσθαι, In fruticem verti, In fruticem abire, Fruticari Ciceroni, Fruticescere Plinio. [Theophrast. H. Pl. 1, 3, 3 : Ὁ δὲ μύρρινος μὴ ἀναναθαιρόμενος ἐκθαμνοῦται.]

[Ἐκθάπτω, Effero e sepulcro. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 537, 4 : Ἀνοῖξαι τὴν προδηλουμένην σορὸν καὶ ἐνθάψαι τινὰ ἢ ἐκθάψαι τῶν σωματείων· et ibid. 31; p. 546, n. 2843, 6. L. Dind.]

Ἐκθαῤῥέω, Confido, s. potius Valde confido, sicut de ἀποθαῤῥέω dictum fuit; Fiduciam capio, In spem bonam erigor. Ἐκτεθαῤῥηκότες τοῖς πράγμασιν, Plut. Rom. [c. 26], ubi tamen exp. Elati. Ex Eod. affertur in Galba [c. 7], Ἐκτεθαῤῥηκότες ὑπ' αὐτοῦ βεβαίως, pro Quibus ipse firmam injecerat fiduciam. Et Ἐκθαρσέω, pro eod. : unde ἐκθαρσήσας, In bonam spem erectus.

[Ἐκθάῤῥησις, ἡ, i. q. seq., Fiducia. Porphyr. De abstin. 1, 50 : Ἐφ' ὅσον δὲ ἐκεῖθέν τι ἀφαιρεῖται, ὃ μὴ κυριεύσει τῆς τελείας ἐκθαῤῥήσεως. Hase.]

[Ἐκθάρσημα, τὸ, Fiducia, Confidentia. Plut. Mor. p. 1103, A : Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ καὶ Μητρόδωρος καὶ Πολύαινος καὶ Ἀριστόβουλος ἐκθάρσημα καὶ γῆθος ἦσαν, Præsidium et gaudium.]

[Ἐκθαυμάζω, Admiror. Longin. De subl. 44, 8 : Ἡνίκα τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη ἐκθαυμάζοιεν. Hemst. Dionys. De Thuc. jud. c. 34, p. 897, 6 : Ὅτοι μὲν οὖν ἐκτεθαυμάκασιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτριον. Sæpius etiam in V. T., ubi exx. aliquot recentiorum addidit Schleusn.]

[Ἐκθεάζω. V. Ἐκθειάζω.]

[Ἐκθεάομαι, Contemplor. Soph. OEd. T. 1253 : Βοῶν γὰρ εἰσέπαισεν Οἰδίπους, ὑφ' οὗ οὐκ ἦν τὸ κείνης ἐκθεάσασθαι κακόν.]

Ἐκθεατρίζω, Per theatrum traduco, ut interpr. Bud. ap. Polyb. 3, p. 58 [c. 91, 10] : Ἔμελλον εἰς ταῦτα καταστρατοπεδεύσαντες, ὥσπερ εἰς θέατρον, οἱ Καρχηδόνιοι καταπλήξεσθαι μὲν τῷ παραλόγῳ πάντας, ἐκθεατριεῖν δὲ τοὺς πολεμίους φυγομαχοῦντας. [Signif. Denudandi id. 5, 15, 2 : Προβαίνοντος δὲ τοῦ πότου ... ταχέως ἐξεθεάτρι-

σαν αὐτούς.] Suid. [s. v.] ap. eund. Polyb. exp. ἐξελέγχειν in his, qui ab eo in Θεατρίζω citantur, ll. [11, 8, 7] : Οἱ γὰρ πολλοὶ τὰ μὲν ἔργα τῶν εὐτυχούντων οὐδὲ πειρῶνται μιμεῖσθαι, τὰ δὲ πάρεργα ζηλοῦντες ... ἐκθεατρίζουσι τὴν ἑαυτῶν ἀκρισίαν, Arguunt, et velut omnibus in theatro spectandam exhibent. [30, 9, 19 : Ἐκθεατρίσαντα μὲν τὴν ἀβουλίαν τὴν αὐτοῦ.] Item [fr. gramm. 51] : Οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐξεθεάτρισαν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἑλλάδα κατέστρεψαν. [Id. 30, 17, 3 : Ἔμελλον ... ἐκθεατριεῖν αὐτοὺς, Prostituere sese.] Exp. ab eod. Suida etiam ἐκπομπεύω, et Explodo, Exigo, a Bud., cui sic accipi videtur ap. Athen. [11, p. 506, F], de Protagora Platonis : Πρὸς τῷ καταδρομὴν ἔχειν πολλῶν ποιητῶν καὶ σοφῶν ἀνδρῶν, ἐκθεατριζόμενον ἔχει καὶ τὸν Καλλίου βίον μᾶλλον τῶν Εὐπόλιδος κολάκων [Κολάκων].

Ἐκθειάζω, Deo dedico, Consecro. [Dedico, Gl.] ‖ In numerum deorum refero, Consecro, Ut deum colo. Lucian. [Toxar. c. 8] : Οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες· et [ib. 3] : Εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε, καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν οὖσι θύσετε ὡς θεοῖς. Sic accipitur et ab Herodiano 4, [2, 1] : Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις ἐκθειάζειν βασιλέων τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας· hoc autem vocari ait ἀποθέωσιν. [Conf. 2, 4, 4 : Τῆς τε ἡμέρου ἀρχῆς ἡ φήμη ... ἐκθειάζειν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ἔπειθεν. Plutarch. Romuli c. 28 : Ἐκθειάζοντες τὰ θνητὰ τῆς φύσεως ἅμα τοῖς θείοις. Et alibi. Clemens Alex. Protr. 1, 3, p. 4 : Πένθη ἐκθειάζοντες. Athanas. Or. contra gentes vol. 1, part. 1, p. 9, D : Τὰ μέρη τῶν σωμάτων ... εἰς θεοὺς ἀνέθηκαν καὶ ἐξεθείασαν. Appian. Civ. 2, 144 : Ἐφιστάμενος οἷς μάλιστα αὐτὸν ἐν τῷ ψηφίσματι ἐξεθείαζον, ἱερὸν καὶ ἄσυλον ἢ πατέρα πατρίδος ... ὀνομάζοντες. Eust. Opusc. p. 318, 82 : Ἔκθου τῷ Δούκα ἐφ' οἷς αὐτὸν ἀεὶ ἐκθειάζων οὐκ ἂν ἄρτι τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας θείην ἐν οὐδενί· 355, 90 : Οὕτω δὴ καὶ σὲ ἐκθειάσομεν. Hesych. : Ἐκθειάσαι, ἐπαινέσαι. Zonar. p. 666 : Ἐκθειάσαι, θαυμάσαι. De rebus Justin. Cohort. p. 14 : Τὰς δὲ βίβλους θαυμάσας, ὡς εἰκὸς, καὶ ἐκθειάσας, et Athanas. l. c. : Τὰ ἔργα μᾶλλον ἐκθειάζοντες, uterque ab Suicero indic. Ap. Leon. Diac. 2, 12, p. 20, C, Τοῦτον τῶν ἄλλων ἐκθειάζετε μάλιστα reposuit Hasius, quum ἐκθεάζεται esset scriptum in cod. L. D.] ‖ Divinum existimo, In divinitatis judicium traho, Bud. p. 285, ex Herodiano [1, 7, 9 : Τοὺς δὲ ἐκθειάζειν, qui l. nihil differt ab seq.]. ‖ In religionem verto, Plut. [Sertor. c. 11 : Κατὰ μικρὸν ἐξεθείαζε.] Sic Herodian. [1, 14, 10], de templo Pacis exusto fulmine, et pluvia extincto incendio, Ὅθεν καὶ τὸ πᾶν ἔργον ἐξεθειάσθη, In religionem tractum est, Bud. [Iambl. V. Pyth. 29, p. 139=344 : Καὶ οὕτω σεβαστὰ ἦν καὶ ἐξεθειάζετο ὑπὸ τῶν συνιέντων (Pythagoræ πλάσματα), ὥστε εἰς ὅρκου σχήματα περίστατο. Ceterum ἐκθειάζω si vertitur, ut interpr. Suidas, Ἐκθειάσαι, θεοποιῆσαι, et ubique debet, Divinum facio s. existimo, quattuor signiff. ab HSt. positæ in unam coalescent. Forma vitiosa Ἐκθιάζω, Orig. In Jo. 10, p. 195 ed. Ben., ab Routh. cit. Contra ap. Hesych. in gl. Ἐξεθείαζε, χορείας ἐπετέλει, Alberti conjecturam Ἐξεθίαζε, cui confert gl. Θιᾶσαι (sic), χορεῦσαι (cujus dittographia est paullo ante Θίασε, χόρευσε), confirmavit cod., nec repugnat ordo literarum. L. Dind.]

Ἐκθειασμὸς, ὁ, Consecratio. [Furor divinitus immissus. Schol. Aristoph. Vesp. 8 : Κορυβαντιᾶς) μαίνῃ, παρόσον οὗτοι οἱ δαίμονες μανίας καὶ ἐκθειασμοῦ εἰσιν ἐμποιητικοί.]

[Ἐκθειλοπεδεύω, Insolo, Soli expono. Dioscor. 5, 82 : Ἢ καὶ ἐκθειλοπεδευομένης σταφυλῆς βάλε εἰς γλεύκους μετρητήν. Hemst. Ἐκ θειλοπ. scripsit Sprengel.]

Ἐκθειόω, idem [q. ἐκθειάζω]. A Bud. exp. etiam Consecro, Cólo ut Deum. Philo De mundo [vol. 2, p. 602, 6] : Κόσμους ὅλους ἐξεθείωσαν. Apud Plutarch. ἐκθειοῦσθαι videtur esse In numerum deorum referri : [Mor. p. 856, D] : Ἰοῦς, τῆς Ἰνάχου θυγατρὸς, ἣν πάντες Ἕλληνες ἐκτεθειῶσθαι νομίζουσι ταῖς τιμαῖς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. [Conf. Ἐκθεόω. Dionys. A. R. 2, 75 : Δίκην μὲν γὰρ καὶ Νέμεσιν ... ὑπὸ τῶν πρότερον ἀποχρώντως ἐκτεθειῶσθαί τε καὶ καθωσιῶσθαι ἐνόμισε.]

[Ἐκθείωσις, ἡ, i. q. ἐκθέωσις, Consecratio. Macar. Homil. p. 214, A. Hase.]

Ἔκθεμα, τὸ, Tabula s. Programma quod exponitur oculis prætereuntium, quo prætereuntium oculis expositio aliquid significatur et declaratur. Phrynichus hoc vocab. rejicit, ac barbarum esse dicit, pro eo usurpare jubens πρόγραμμα. [Ecl. p. 249, ubi Lobeck. : « Ἔκθ., cujus exx. Sturzius p. 163 et Thomæ intt. p. 739 ex Alexandrinis (Esth. 8, 17; Ezech. 16, 24; Hesych. v. Προγράμματα) protulerunt, quoque etiam Polyb. utitur 31, 10, 1 : Ἐκθέματα κατὰ τὰς πόλεις ἐξέθηκε, κελεύων, εἴ τις βούλεται κατηγορεῖν ..., ἁπαντᾶν εἰς Σάρδεις, rejiciendum esse, ipsa forma prodit Atticis insueta ». Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 788, 7 : Ἀπ' ἐ[κθέμ]ατος ἐν τῷ γυμνασίῳ, ut lacunam explevit Leakius. L. D. Ezech. 16, 24 : Ἐποίησας σεαυτῇ ἔκθεμα ἐν πάσῃ πλατείᾳ, Fecisti tibi signum prostitutionis in omni platea. Polychronius int. τὸ προαγώγιον, ἔνθα τὰς πόρνας τρέφειν εἰώθασι. Sed Hieronymo est Signum prostitutionis. Schleusn. Aqu., Symm., Theod. ὑψηλόν.]

Ἐκθεόω, Deifico, Deum efficio. Et ἐκθεοῦσθαι, Deum fieri, [Dionys.] Areop. [Appian. Civ. 3, 3 : Τὰς ἀρχὰς ἐκέλευον ... τὸν βωμὸν ἐκθεοῦν καὶ θύειν ἐπ' αὐτοῦ Καίσαρι. Ælian. N. A. 10, 23 : Σέβουσι δὲ ἄρα οἱ αὐτοὶ Κοπτῖται καὶ θηλείας δορκάδας καὶ ἐκθεοῦσιν αὐτάς· 28 : Ἐξεθέωσε δὲ τὸν ὄνον (Ochus)· et 11, 10. Medio V. H. 2, 19 : Ἀλέξανδρος ... μέγα ἐφ' ἑαυτῷ φρονῶν, καὶ ὑπὸ τῆς εὐτυχίας τῆς περιλαβούσης αὐτὸν τότε ἐκθεούμενος ἐπέστειλε τοῖς Ἕλλησι θεὸν αὐτὸν ψηφίσασθαι. Cit. Hemst. cum OEnom. ap. Euseb. Pr. ev. 5, p. 230, B. Pass. Schol. Soph. Phil. 726 : Ὁ ἐκθεωθεὶς ἀνήρ. Clem. Al. Pæd. 1, 12, 98, p. 157, ab Suic. indic. : Ἐνθένδε ἤδη τὴν ἐπουράνιον μελετῶντες πολιτείαν, καθ' ἣν ἐκθεούμενοι τὸ ἀειθαλὲς εὐφροσύνης ... ἐπαλειφώμεθα χρῖσμα. Conf. Ἐκθειόω. L. Dindorf.]

Ἐκθεράπεύω, Cultu s. Observantia concilio, demereor, Vehementer concilio : ut præp. augendi vim habeat. [Æschin. p. 24, 15 : Οὐ τὸν παῖδα ἐκθεραπεύων. Diodor. 14, 19 : Ἐξεθεράπευε τοὺς στρατιώτας· Exc. vol. 2, p. 632, 63 : Πᾶσαν δεητικὴν προϊέμενοι φωνὴν ἐξεθεράπευον τοὺς τὸ συνέδριον συνέχοντας. Plut. Sol. c. 31 : Οὕτως ἐξεθεράπευσε τὸν Σόλωνα.] Et cum dat., sicut simplex θεραπεύω, ap. Plut. Galba [c. 20] : Ὀβίννιον ἐξεθεράπευσε [Οὐίνιον ἐξ. ὁμιλίᾳ καὶ] δώροις. [Dionys. A. R. 5, 76 : Ταῖς ἄλλαις ἐκθεραπεύσας φιλανθρωπίαις. Medio Eust. Opusc. p. 2, 24 : Οἷα πλήσας τὴν χεῖρα ὧν οὐκ ἐχρῆν καὶ ἄλλως ὁπωσοῦν ἐκθεραπευσάμενος. L. D.] ‖ Item pro Sano, Persano, ex Galen. [vol. 9, p. 198, A (?). Hemst. Polyb. 3, 88, 1 : Ἐξεθεράπευσε τὴν καχεξίαν αὐτῶν (equorum) καὶ τὴν ψώραν. Suid. : Ἐκνοσηλεύων, ἐκθεραπεύων. Medio Hippocr. De vict. rat. 3, p. 374, 55 : Ἀλλ' οὐ χρὴ προΐεσθαι ἐς τοῦτο, ἀλλ' ἐκθεραπεύεσθαι πρότερον ὧδε. L. Dind.]

Ἐκθερίζω, Meto, VV. LL. ex Dem. [p. 1253, 15 : Ὁπότε γὰρ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἢ ὀπώραν πρίαιντο ἢ θέρος μισθοῖντο ἐκθερίσαι. Theophr. C. Pl. 4, 6, 1 : Ὅπως ... ἐκθερισθῇ τὸ ὅλον δ καρπός. Alciphro 3, 16 : Ἔφερες ἂν ... ἡμῖν τοῖς γονεῦσιν πυροὺς ἐκθερίσας. Cit. Hemst. Eust. Opusc. p. 181, 40 : Πόλεμος ἄρδην ἐκθερίσας γλαφυρὸν οὕτω καὶ βαθὺ τῆς πόλεως λήιον. Levit. 19, 9 : Ἐκθεριζόντων ὑμῶν τὸν θερισμὸν τῆς γῆς ὑμῶν· 25 : Τὰ αὐτόματα ἀναβαίνοντα τοῦ ἀγροῦ σου οὐκ ἐκθερίσεις. Metaph. Eurip. fr. Inus ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 357 : Τῶν μὲν αὔξεται βίος, τῶν δὲ φθίνει τε καὶ θερίζεται πάλιν, ubi Plut. Mor. p. 104, B, exhibet κἀκθερίζεται. Eust. Opusc. p. 134, 63 : Ἐκθερισθείη πρόωρος. Schol. Apoll. Rh. 4, 1033 : Τοὺς γηγενεῖς ἐξεθερίσατε. Adjuncto genit. Eust. Opusc. p. 209, 1 : Συχνὸς τοῦ βίου ἐκθεριζόμενος δραγμεύοιτο ἂν εἰς στοιβάς (ὁ πολέμιος ὅμιλος). Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 4, E : Ἐκθερισθέντος δὲ καὶ τούτου τῆς ζωῆς διὰ τὴν πονηρίαν αὐτοῦ. L. Dindorf.]

Ἐκθερμαίνω, Excalfacio. [Decalefácio; Ἐκθερμαίνομαι, Decalesco, add. Gl.] Aristot. Probl. 2, 35 : Εἰκὸς δὲ τὸ μὲν ὀλίγον περίττωμα ἐκθερμαίνεσθαι, τὸ δὲ πλεῖον, μὴ ὁμοίως. [Theophr. C. Pl. 1, 3, 4 : Ἡ γὰρ ῥίζα μετέωρος οὖσα καὶ συρροὴν λαμβάνουσα, ταύτην ἐκθερμαίνουσα καὶ πέττουσα μεθίησι τὸν βλαστόν· 3, 9, 1 : Ἐκθερμαινόμενον αὐαίνεται. Nicand. Al. 461 : Τρῖβε καὶ ἐκθέρμαινε πόθῳ ἐψυγμένα γυῖα. Timæus ap. Athen. 2, p. 37, B, ab Hemst. cit. : Ἐκθερμανθέντας ἀπὸ τῆς μέθης. Plut. Mor. p. 652, B : Ὡς τοὺς μὲν ἐκθερμαίνεσθαι,

τοὺς δὲ τοὐναντίον πάσχειν μεθυσκομένους. Testam. XII patriarch. p. 605 ed. Fabr. : Ἐκθερμαίνει τὸ σῶμα εἰς μῖξιν (ὁ οἶνος). Eust. Opusc. p. 233, 71 : Ἵνα τῷ τρόπῳ τούτῳ καὶ ἄλλοι πρὸς ὅμοιον ἐκθερμαίνωνται ζῆλον τοῦ ἐλεεῖν. Paullo aliter Plut. Mor. p. 48, C : Τὸν δ' ἐντὸς εὑρῶτα καὶ ζόφον οὐκ ἐκτεθέρμακεν οὐδ' ἐξέωκε διὰ φιλοσοφίας, quod Exussit, Excoxit vertunt intt., ut diversa a superioribus obtineat vis præpositionis.]

[Ἔκθερμος, ὁ, ἡ, Calidus, Fervens. Galen. vol. 4, p. 490, 4 : Ὁ μὲν γὰρ (aer) ὑπερβαλλόντως ἔκθερμος, τὴν ἔξω κίνησιν αὐτῆς (flammæ) ἀμέτρως ἐργαζόμενος. HASE.]

[Ἐκθεσία, ἡ, Expositio. Manetho 4, 381 : Ἐς ἐκθεσίην βρεφέων, sec. conj. Gronovii. Libri ἐχθεσίην. 596 : Ἐκθεσίην ἔξουσι, τραφήσονται δ' ὑπ' ὀθνείων, sec. conj. Dorvillii. Libri ἐκθεσίμην. De forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 527.]

[Ἐκθέσιμον, Expositium, Gl.]

Ἔκθεσις, εως, ἡ, Expositio. [Proprie, infantis. Herodot. 1, 116 : Ὁ χρόνος τῆς ἐκθέσιος. Eur. Ion. 956 : Οὐδὲ ξυνήδει σοί τις ἔκθεσιν τέκνου. Plut. Rom. c. 8 : Περὶ τὴν ἔκθεσιν (Romuli et Remi). Longus 1, prope init. : Τῆς κατὰ τὴν ἔκθεσιν τύχης ἐν σπαργάνοις κρείττοσι. Manetho 4, 368 : Πρὸς ἔκθεσιν ἢ ἀτίθηνον θηλυτόκων βρεφέων βίον. Thomas p. 264 : Ἐγχυτρισμὸν ἔλεγον τὴν τοῦ βρέφους ἔκθεσιν, et Mœris p. 138. Plut. Mor. p. 27, D : Ἔνιοι δὲ καὶ τὴν ἔκθεσιν αὐτὴν (Ulixis), εἰ μὲν ἀληθῶς ἐγένετο καθεύδοντος, ψέγουσιν, de Ulixe in littore a Phæacibus exposito. Metaph., ut sit i. q.] Explicatio. Alex. Aphr. : Ὧν καὶ τὴν ἔκθεσιν ποιησόμεθα, Quorum etiam expositio a nobis afferetur, i. e. quæ etiam exponemus et explicabimus. [Aristot. Metaphys. 1, 9, p. 992, 10 : Τῇ γὰρ ἐκθέσει οὐ γίγνεται πάντα ἓν, ἀλλ' αὐτό τι ἕν· 6, 6, p. 1031, 21 : Ὥστε καὶ κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἀνάγκη ἕν τι εἶναι ἄμφω· 13, 3, p. 1090, 17 : Οἱ μὲν οὖν τιθέμενοι τὰς ἰδέας καὶ ἀριθμοὺς αὐτὰς εἶναι κατὰ τὴν ἔκθεσιν ἑκάστου παρὰ τὰ πολλὰ λαμβάνειν, τὸ ἕν τι ἕκαστον πειρῶνταί γε λέγειν πῶς καὶ διὰ τί ἔστιν. L. D. Sextus Adv. mus. 6, 6, p. 357; 7 : Πρὸς τὴν τῶν ἐπειγόντων ἔκθεσιν. Ἡ τῶν τετραγώνων ἔκθεσις, Gemin. El. astr. p. 8, E; 10, A, D; ibid. B, D, ἐκτίθεσθαι pari potestate. HEMST.] At ἔκθεσις τοῦ δράματος vocatur etiam ὁ ἐπίλογος, ut e schol. Aristoph. tradunt. [Ran. 1548 : Ἔκθ. τοῦ δρ., ὃ καὶ ἐπίλογος καλεῖται· ad Plut. 1172 : Κορωνὶς ἑτέρα ὁμοία ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. Tricl. ad Soph. Aj. fin. : Σύστημα ἐπῳδικὸν ἐν ἐκθέσει τοῦ δράματος. Sæpissime etiam in Scholiis metricis Aristophanis usurpatur de clausula periodi metricæ. V. Plut. 302, 598; Nub. 438, 700 bis, 931, 1005, 1081, 1129, 1208, 1446; Ran. 254, 1565; Av. 385, 724, 1313; Eq. 442, 496, 1094, etc. Et in phrasi ἐν ἐκθέσει Pl. 253; Nub. 1, 475, 1020, 1103, 1348, 1454; Av. 328, 400, 539, 896, 937, 955, 1262, 1329; Eq. 1, 303, 381, 753, 1023, 1038, 1078, 1108, 1313, 1332, etc. Quæ ἐκθέσει contraria est εἴσθεσις confunditur cum ἔκθεσις in iisd. Scholl. Nub. 937 (ad quam fabulam vid. præf. Ernesti p. 16), Ran. 1275, Av. 1, 271, 328, 344, 638, 859, 864, 874; Ach. 203 (ubi leg. ὧν δ' μὲν ἐν εἰσθέσει εἰσὶ τροχαϊκοὶ καταληκτικοί), 406, 1228, Pac. 154, Venet. ibid. 180 (vel potius 173), 300, etc. L. D.] || Item ἔκθεσις vocatur Editio alicujus dogmatis, etiam Editum et promulgatum dogma. Theodor. H. E. 2 : Καὶ ἅμα λέγων ἐπέδωκεν ἔκθεσιν, ἣ πρὸς τοῖς ἄλλοις δυσσεβέσι καὶ ταῦτα προσέκειτο. Et infra, Τὴν ἔκθεσιν ἐκείνην ἐπέδειξε, πυνθανόμενος εἰ αὐτὸς ἐκείνους τετοκὼς εἴη τοὺς λόγους· ubi ἔκθεσιν appellat Editum et promulgatum dogma Christianismi, Bud. Sic Idem ἐκτεθέντα vocat Quæ edita et promulgata fuerunt, quum ait, Τοῖς ἐκτεθεῖσιν ἐν Νίκῃ τῆς Θράκης συνθέμενοι, ἑτέρους ἐν ταῖς αὐτῶν ἐκκλησίαις ἐχειροτόνησαν. Hesychio quoque ἔκθεσις est δόγμα, πρόσταξις, παλαιὰ νομοθεσία, ὀφειλή. [Formula quævis confessionis fidei. Vita Ms. S. Pauli : Ἅμα δὲ καὶ τῆς πίστεως ἔγγραφον ἔκθεσιν διακομίσονται πρὸς αὐτὸν, etc. (Conf. Suicer. vol. 1, p. 1047.) || Ἐκθέσεις, Exemplaria publici census. Schol. Juliani Antec. in Nov. 17, c. 8 : Τὰς καλουμένας ἐκθέσεις. DUCANG. In cod. Anthолog. Vat. de parte collectionis epigrammatum, ap. Jacobs. vol. 6, p. LXX (s. Palat. 3, p. 123) : Ἀρχὴ μὲν ἡμῖν, ὥς φησιν, ἡ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιγραμμάτων ἔκθεσις γεγένηται, σκοπὸν ἔχουσα τὴν σὴν ἐξάψαι διάνοιαν. || Expositio. Diodor. Exc. vol. 2, p. 600, 38 : Κατὰ δὲ τὴν πόλιν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἀργυρωμάτων ἐκθέσεις τορευτῶν ... ἐκπονούμενος. || Pecunia posita ab aleatoribus. Alciphro 3, 54 : Ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐμαυτὸν ὅλας τὰς ἐκθέσεις συνελεξάμην, ἀπορία δὲ ἦν αὐτοῖς (collusoribus) παντελὴς ἀργυρίου. || Id quod removetur, v. c. a mensa, quod reliquum est, Reliquiæ. Daniel. 1, 5 sec. Chis. : Δίδοσθαι αὐτοῖς ἔκθεσιν ἐκ τοῦ οἴκου βασιλέως, ubi tamen Romana versio habet, Quod mandatum erat. SCHLEUSN. || Gl. : Ἔκθεσις λοιπάδος, Reliquarium. || Confusum c. ἔκτισις v. ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 115.]

Ἔκθεσμος, ὁ, ἡ, Exlex, et q. d. Qui est extra legem s. leges, Lege vetitus, Illicitus, Iniquus, Nefandus, Nefarius, ἔκδικος, παράνομος [ut int. Suidas]. Philo De mundo [vol. 2, p. 616, 27] : Τὸ δ' ἐστὶν ἔκθεσμον, καὶ ἀσέβημα ἤδη διπλοῦν. [Phintias ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 85 : Ἔκθεσμον καὶ ἀσυγγνωμονέστατον ἦμεν ἁδονᾶς ἕνεκεν ἁμαρτάνεν. HEMST. Plut. Cæs. c. 32 : Λέγεται δὲ τῇ προτέρᾳ νυκτὶ τῆς διαβάσεως ὄναρ ἰδεῖν ἔκθεσμον· ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι. Anon. ap. Zonar. p. 655 : Ἔκθεσμον ἁμαρτίαν ἐποίησαν. Phalaris Ep. 145 : Οὔτε ἐμοῦ κατηγόρησεν ὡς ἔκθεσμα δρῶντος. De flexione irregulari Etym. M. p. 481, 27 : Γίνεται δὲ ἔκθεσμον (ἰῶκα pro ἰωκήν).]

[Ἐκθέσμως, Nefarie. Synes. Ep. 67, p. 210, A : Τοῦτον οὖν ἕνα καὶ μόνον ἀποδεδεῖχθαι Παλαιβίσκης ἐπίσκοπον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως, ἐκθέσμως μὲν οὖν. ANGL. Euseb. Præp. ev. p. 11, C : Ἐκθ. θυγατράσι καὶ ἀδελφαῖς μίγνυσθαι. HASE.]

[Ἐκθεσπίζω, Edico. Joseph. Gen. De reb. Cpol. 3, p. 33, E : Τῶν παρ' αὐτοῦ (imperatore) ἐκτεθεσπισμένων. L. DINDORF.]

Ἐκθέσφατον, τὸ, exp. Scientia divina. [Hom. Il. E, 64 : Ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκθέσφατα ἤδη. Ubi nunc rectius ἐκ θέσφατα.]

[Ἐκθετέον, Exponendum, Enarrandum. Athanas. vol. 2, p. 145, A : Κατ' ἐπιτομὴν ἐκθετέον τῶν πάντων βασιλέων ... τά τε ὀνόματα καὶ τὰς πράξεις. Cit. Kall. Plut. Mor. p. 1027, D : Ζητεῖται ... περὶ τῆς τάξεως, πότερον ἐφ' ἑνὸς στίχου πάντα ἐκθετέον, ὡς Θεόδωρος. L. D. Greg. patr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 653, 33 : Ἀλλ' ἐκθ. καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν λίβελλον. HASE.]

[Ἐκθέτης, ὁ. « Symm. Reg. 1, 6, 4, θυρίδας ἐκθέτας, Fenestras expositas. Sed male ita edi jussit Biel., quasi ἐκθέτας esset adject. In Hexapl. legitur θυρίδας καὶ ἐκθέτας (quod Montf. reddidit, Fenestras et ecthetas), unde luculenter apparet, ἐκθέτας substantivum esse ab Ἐκθέτη, Id quod expositum est, Prominentia super fenestris, aut janua. » SCHLEUSN. Est potius ab Ἐκθέτης, ὁ. Gl. : Ἐκθέτης, ὁ ἐξώστης, Projectus, Aggrunda. Ἐκθέτης, Menjanus, Sugrunda (vel Surgrunda), Proteretum, Mœnianum. Ubi leg. videtur Suggrunda, Projectum. V. Ἐξώστης. L. DIND.]

Ἐκθετικὸς, ἡ, ὸν, Expositivus; aliis etiam Expressivus. [Eust. Op. p. 301 : Τοῦ αὐτοῦ λόγος ἐκθετικὸς τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων τριαθλοφόρων ἀδελφῶν. L. D.]

Ἔκθετος, ὁ, ἡ, Expositus. Eur. [Andr. 70], ἔκθετος γόνος, Partus s. Infans expositus; παῖς ἐκτεθεὶς, ut Isocr. et Lucian. loquuntur. Hesychio quoque [et Suidæ] ἔκθετα sunt τὰ ἐκριπτόμενα, Quæ ejiciuntur foras, Quæ projiciuntur. [Manetho 6, 52 : Ἔκθετον... βρέφος· 97 : Ἔκθετα τέκνα· 63 : Ἔκθετοι ἐκ πατρὸς οἴκων. Etym. M. p. 106, 44. Suid. v. Ἀνελεῖν : Τὰ ἔκθετα βρέφη. Eust. Opusc. p. 297, 60 : Μόνους ἀριθμῷ δεδωκότες ὅσους αὐτοῖς ἐκθέτους κειμένους ἥλιος ἔφηνεν, de cadaveribus per vicos urbis disjectis et expositis ad spectaculum. L. DIND.]

Ἐκθέω, Excurro. [Aristoph. Ach. 456 : Ὦ ξύμμαχοι γυναῖκες, ἐκθεῖτ' ἔνδοθεν· Eq. 280 : Ὅτι κενῇ τῇ κοιλίᾳ ἐσδραμὼν ἐς τὸ πρυτανεῖον εἶτα πάλιν ἐκθεῖ πλέα. Aristot. Eth. Nic. 7, 7 : Καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον ἐκθέουσιν. Xen. H. Gr. quum sæpius proprie de hominibus, tum de vespis 4, 2, 12 : Ὁρῶ δ' ἔγωγ', ἔφη, καὶ ὁπόσοι σφῆκας ἐξαιρεῖν βούλονται, ἐὰν μὲν ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας πειρῶνται θηρᾶν, ὑπὸ πολλῶν τυπτομένους. Erotian. Gloss. p. 166 : Ἐκθέωσιν, ἐκτρέχωσιν· ubi tamen εὐανθέωσι conj. Foes. OEcon. p. 114, ut ad l. De morb. mul. 2,

p. 653, 29 referatur gl. De rebus, ap. Plut. Marc. c. 16 : Βελῶν ἐκθεόντων καὶ καταλαμβανόντων ἀπιόντας. Aret. Tard. m. cur. 2, 2, p. 129=143 : Ποτὶ καὶ ἐκθέον τόδε ξυναπάγει τῆκον τὰ ἐν τῷ σκήνεϊ. Callistratus Stat. c. 14, p. 906, 16 : Καὶ ὥπλιστο δὲ οὐ μανίαις μόνον εἰς τόλμαν, οὐδὲ τοῖς ἐξ Ἐρινύων δείμασι θυμοφθόροις ἠγρίωτο, ἀλλὰ καὶ σίδηρος τῆς χειρὸς προεκβέβλητο (leg. προεβέβλητο), ἐκθέοντι παραπλήσιος, ubi ἐκρέοντι conj. Jacobsius. L. Dind.]

[Ἐκθεωρέω, Considero, Specto. Gregor. Nyss. t. 1, p. 181, B : Ὡς ἂν, οἶμαι, τῷ διαλλάσσοντι τῆς χρόας ἑκατέρωθεν τὸ χρυσίον ἐκθεωρούμενον, πλέον ἐκλάμποι. Hase.]

[Ἐκθέωσις, εως, ἡ, Consecratio. Philo vol. 2, p. 600, 3 : Περὶ ... τῆς εἰς τὴν ἐκθέωσιν ἐπιθυμίας. Hemst. Nicolaus episc. Methon. in Liturgiis p. 130 : Τῆς τελετῆς τέλος μετουσία Χριστοῦ καὶ ζωὴ αἰώνιος, ταὐτὸν δὲ εἰπεῖν τῶν μετεχόντων ἐκθέωσις. Suicer.]

[Ἐκθεωτικὸς, ἡ, όν.] Ἐκθεωτικὴ δύναμις, Deifica vis, [Dionys.] Areop.

Ἐκθηλάζω, Exugo. [Ἐκθηλάζει, Exugit, Gl. Schol. Theocr. 2, 56 : Προσαγόμεναι δὲ τῇ σαρκὶ (hirudines) τὸ αἷμα ἐκθηλάζουσι. Hesych. v. Ἐκμύξαι : (Ἐκμυχθ)εὶς, ἐκθηλασθείς. Hemst. Nicet. Eug. 2, 91 : Μαστὸν ἐξεθήλασας. Boiss. Aristot. H. A. 7, 11 : Ἅπας γὰρ ὁ μαστὸς σομφός ἐστιν οὕτως, ὥστε κἂν ἐν τῷ πόματι λάβωσι τρίχα, πόνος ἐγγίνεται ἐν τοῖς μαστοῖς, ἕως ἂν ... ἐκθηλασθῇ. Jesai. 66, 11 : Ἵνα ἐκθηλάσαντες τρυφήσητε. Heliodor. De chrysopœia in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122 ed. Harl. v. 131 : Ἀλλ' ἔνδον ἐκστίλβοντι καὶ κεκασμένῳ γάλακτι ἐκθήλαζε μασθῶν μητρόων (sic), θηλῆς γάλα πρὸς ὀλίγον πότιζέ με, Lac vel Mammam præbe. L. Dindorf.]

[Ἐκθήλυνσις, εως, ἡ, Effœminatio, Laxitas. Hippocr. De liquid. usu vol. 1, p. 425, 18 : Βλάπτει δὲ ταῦτα τὸ θερμὸν πλέον χρεομένοισι, σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, νεύρων ἀκράτειαν, γνώμης νάρκωσιν (conf. p. 1253, E)· De offic. med. p. 745, C : Μηδὲ περίρρεψιν μηδὲ ἐκθήλυνσιν (ἐπιδέσμου addit Foes. ex Mss.), Laxationem.]

Ἐκθηλύνω, Effœmino. [Gl. Dionys. A. R. 7, 9.: Πᾶσαν ἐκθηλῦναι ταῖς ἀγωγαῖς τὴν ἐπιτρεφομένην νεότητα τῆς πόλεως. Zon. p. 666 : Ἐκθηλύνειν, χαυνοῦν. Dion. Cass. 79, 16 : Φαρμάκῳ τινὶ αὐτὸν ἐξεθήλυνε, καὶ οὕτως ἐκεῖνος ἀστυσίᾳ περὶ πᾶσαν τὴν νύκτα συσχεθεὶς κ. τ. λ., et Nymphodor. ap. schol. Soph. OEd. C. 329 : Ἐκθηλύνειν τοὺς ἄνδρας βουλόμενος· et, Τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθηλύνειν, cit. Hemst. || Genere feminino effero. Etym. M. p. 473, 35 : Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ἀγέλας ἐκθηλύνουσι τῇ προφορᾷ, τὰς ἵππους καὶ τὰς ὄνους καὶ τὰς βοῦς λέγοντες.] Philo l. 3 De vita M. [vol. 2, p. 163, 4] : Ἀβροδιαίτοις καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένοις, Animo effœminatis. [Hippocr. De artic. p. 819, H : Ἄσαρκόν τε ἅπαν τὸ σκέλος ... καὶ ἐκτεθηλυσμένον καὶ λεπτότερον γίνεται. Galen. vol. 12, p. 404, F, exponit ὑγρὸν καὶ μαλακὸν, καὶ μὴ σφίγγον καὶ διαρρέον, ὁποῖον αἱ γυναῖκες ἔχουσι. (Conf. Ἐκθήλυνσις.) Ibid. p. 822, F : Δι' οὗν τὴν χρῆσιν ἧσσον τοῖσι τοιούτοισιν ἐκθηλύνονται αἱ σάρκες· et bis in seqq. Hesych. : Ἐκτεθηλισμένον, ἐκτετηκός. Ἐκτεθηλισμένοι, μαλακισθέντες, κεκοπιακότες, ἢ ὡς θηλία γενόμενοι (pro ἐκτεθηλυσμ. ... θήλεια). Pollux 6, 126, de cinædis : Ἐκτεθηλυσμένος ἢ μεμαλαγμένος. Cit. Hemst. Cyrill. Hier. Catech. p. 229, A : Ἐκτεθηλυσμένων ἀνδρῶν ἐμμανεῖς ὀρχήσεις. Alia forma, quem Brunck. indicat Lucian. Dial. deor. 5, 3 : Τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ οὕτως ἐκτεθηλυμμένῳ, ubi libri plures ἐκτεθηλυμένῳ, ut est in cod. Vales. Polybii 37, 2, 2 : Ἐκτεθηλυμένος καὶ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι, et Diodori Exc. vol. 2, p. 551, 54 : Διὰ τὴν τρυφὴν καὶ τὴν ῥαστώνην ἐκτεθηλυμένων· 579, 40 : Ψυχῆς τελείως ἐκτεθηλυμένης, et libris deterioribus Suidæ v. Ἀναδεύειν. Indicat. ap. Dion. Cass. 50, 27 : Παρήβηκε καὶ ἐκτεθήλυται. Inf. Polyb. 32, 2, 3 : Διὰ τὸ τοὺς Καρχηδονίους ἀεὶ μὲν ἀλλοτρίους ὑπάρχειν τῆς ἐν τῇ γῇ χρείας, τότε δὲ καὶ τελέως ἐκτεθηλύνθαι. Metaph. de plantis Theophr. C. Pl. 3, 1, 3 : Ἐκθηλύνεται γὰρ ἀφαιρουμένων τῶν δυνάμεων· 4, 5, 3 : Τοιαύτη δ' οὖσα οὐκ ἂν ἐκθηλύνειεν, ἀλλ' εἰς τὸ σφοδρότερον ἀγάγοι. L. D. Clem. Homil. 12, 6 : Ἐκτεθηλυμμένων ἀνθρώπων ὡς θηρίῳ μεγάλῳ τῇ ἐπιθυμίᾳ. Valck. ū]

[Ἐκθηρᾱτέον, Venandum, Sectandum. Maxim. Tyr. Diss. 34, vol. 2, p. 160 : Ἐκείνην τὴν ὑγίειαν πoριστέον καὶ ἐκθ. Boiss.]

[Ἐκθηράομαι, Venor. Xenoph. Cyn. 5, 25 : Ὅταν οὖν τῶν ὑπαρχόντων (leporum) ὀλίγους ἐκθηρῶνται. Plut. Pomp. c. 26 : Τὰ μὲν ἐμπίπτοντα τῶν πειρατικῶν (navigia)... εὐθὺς ἐξεθηρᾶτο καὶ κατῆγεν.]

Ἐκθηρεύω, pro θηρεύω, Venor. [Herodot. 6, 31 : Ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους, i. q. σαγηνεύοντες. Plut. Crass. c. 31 : Τοὺς δ' ἄλλους ἐκθηρεύοντες οἱ Ἄραβες συνελάμβανον. Hemst.]

Ἐκθηρίζω, Effero, Exaspero, VV. LL.

Ἐκθηριόω, Effero [Gl.], E miti natura in belluinam muto. [Eurip. Bacch. 1332 : Δάμαρ τε σὴ ἐκθηριωθεῖσ' ὄφεος ἀλλάξει τύπον. Tzetz. Hist. 3, 948 : Μή πως ἐκθηριώσωσιν ἐκείνους (dracones) τῇ βαδίσει. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 32, D : Ἀμνησικάκους ἡμᾶς εἶναι διδάσκει, ἀναμιμνήσκει δὲ ἡμᾶς τοῦ πατρὸς, ἵνα αἰδεσθῶμεν αὐτὸν, καὶ μὴ ἐκθηριώμεθα τοιούτου παῖδες ὄντες. Philo vol. 1, p. 430, 13 : Ὧν ἂν ὁ ἐκλελυττηκὼς καὶ ἐκτεθηριωμένος τέκῃ νοῦς. Eust. Opusc. p. 15, 20 : Οἱ κατ' ἀλλήλων ἐκθηριούμενοι· 154, 32 : Κατά γε τῶν ἐκγόνων ἰχθύων ἀφόρητος (f. ἀφορήτως) ἐκθηριούμενος, de tempestate. L. Dindorf.]

Ἐκθησαυρίζω, E thesauro promo, expromo; Bud. interpr. Thesaurum exhaurio, afferens hunc l. Phalar. in Epist. ad Aglaum [12] : Ἐκτεθησαυρίκαμεν τοῦ πλούτου ὅσα παρέσχεν ὁ θεὸς, οὐκ ἐν τοῖς κόλποις τῆς γῆς, ὡς παρήνεις, ἀλλ' εἰς τοὺς βουληθέντας τῶν φίλων τὰς δωρεὰς λαμβάνειν.

[Ἐκθιάζω. V. Ἐκθειάζω.]

Ἔκθιβος, Hesychio est τὸ λῶμα τοῦ χιτῶνος, Fimbria tunicæ, seu Ora. Sed addit quosdam scribere ἔκθροιβος. Infra ὄχθοιβος pro eodem. [Pro quo Hesychium non solum ἔκθιβος vel ἔκθροιβος, sed etiam Ἐκθύμενος, quod v., scriptum reperisse animadvertit Kuster.]

Ἐκθλῖβή, ἡ, in VV. LL. exp. Afflictio, Tribulatio. Sonat tamen potius Elisio, ut ἔκθλιψις. [Micha. 7, 2 : Πάντες εἰς αἵματα δικάζονται, ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ ἐκθλίβουσιν ἐκθλιβῇ, ubi al. ἐκθλίψει.]

Ἐκθλίβω, Exprimo, [Confligo, Elido; Ἐκθλιβέντας, Elisos, add. Gl.], Extundo; Elido, unde ἐκτεθλιμμένος ap. LXX [Levit. 22, 24], Qui elisis est testiculis : is sc., qui et θλιβίας, de quo infra. [Aristot. H. A. 6, 28 : Γίνονται δὲ τομίαι διὰ τὸ νέοις οὖσιν ἐμπίπτειν νόσημα κνησμὸν εἰς τοὺς ὄρχεις· εἶτα ξυόμενοι πρὸς τὰ δένδρα ἐκθλίβουσι τοὺς ὄρχεις. Et similiter Apollodorus 2, 5, 9, 1 : Τοὺς μὲν δεξιοὺς μαστοὺς ἐξέθλιβον (Amazones). Proprie de exprimendo Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 1 : Ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ διὰ ψῦξιν συνισταμένου ἀέρος ἐκκρούεται καὶ ἐκθλίβεται τὸ θερμόν. Genes. 40, 11 : Ἐξέθλιψα αὐτὴν (uvam) εἰς τὸ ποτήριον. Galen. vol. 13, p. 359 : Χυλῷ δι' ὀθονίου ἐκτεθλιμμένῳ· et similiter ibid. p. 362. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 60 : Χυλῷ δι' ὀθονίου ἐκτεθλισμένῳ (l. ἐκτεθλιμμένῳ). Anthol. Plan. 4, 182, 5 : Εὖ μὲν γὰρ ἄκραις χερσὶν ἐκθλίβει κόμας. Antip. ib. 178, 4 : Ἐκθλίβει νοτερῶν ἀφρὸν ἀπὸ βλεφάρων. Ps.-Aristot. Mirab. c. 21 : Ὅταν τὰ κηρία ἐκθλίψωσιν, ὕδωρ ἐπιχέοντες ἕψουσιν ἐν λέβητι. Et improprie Themist. Or. 18, p. 220, B : Τρίτος τις καὶ τέταρτος ἀριθμὸς ἐπιὼν ἐκθλίβει τὴν ἐπὶ τοῖς προειρημένοις τριβήν. Diodor. 20, 71 : Ταῖς δ' ἐγκύοις πλίνθους ἐπὶ τὴν ὀσφῦν ἐπιτιθεὶς τὸ ἔμβρυον ἀπὸ τοῦ βάρους ἐξέθλιβε, idemque 20, 64 : Ἐπὶ μέν τινα χρόνον οἱ περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα διεκαρτέρουν πάντοθεν ἐκθλιβόμενοι. Xenoph. Anab. 3, 4, 19 : Ἦν μὲν συγκύπτῃ τὰ κέρατα, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὁπλίτας· et ib. 20. Philo vol. 2, p. 98, 47 : Τῶν ῥείθρων ὑπαντιαζόντων ... εὐρύνεσθαί τε μὴ δυναμένων· αἱ γὰρ παρ' ἑκάτερα ἐκθλίβουσιν ὄχθαι· 114, 29 : Ὕδατος ἀφανέσιν ὑπονόμοις εἰς αὐτὴν ἀθρόου συρρυέντος καὶ σφόδρα ἐκθλιβέντος. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 35 : Κιρράδαι, γένος ἀνθρώπων ἐκτεθλιμμένων τὴν ῥῖνα, Depressis naribus. V. etiam Εἰσθλίβω. Cum genit. Eust. Op. p. 305, 45 : Ὑφ' ὧν κατὰ γῆν τε καὶ θάλασσαν πιεσάντων ἡμᾶς ἐξεθλίβημεν τῆς ζωῆς. || Ap. gramm. de literis elisis. Eustath. Il. p. 62, 39 : Παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον μονόφθογγα καὶ βραχέα φωνήεντα ἐκθλίβονται ἤγουν κουφίζονται, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς ἅπαντα· ὅθεν καὶ νῦν ἐν τῷ Βούλομ' ἐγώ ἡ αι δίφθογγος ἐξεθλίβη. Tzetz. Exeg. Il. p. 87, 16 : Καὶ τὸ ἐκθλίβειν

ποτὲ καὶ τὸ σ (Æolicæ dial. consuetudo est). V. Ἔκθλιψις. || De forma Ion. Ἐκφλίβω Foes. OEc. Hipp. p. 119, B : « Ἐκφλίβω, Exprimo. De locc. in hom. p. 411, 49 : Ἐντεῦθεν ὅ,τι ἂν ἐκφλιβῇ, ῥεῖ ἢ ἂν τύχῃ· ib. 45 : Αὗται (φλέβες) φριξάσης τῆς σαρκὸς καὶ ἐς μικρὸν ἀφικνουμένης καὶ ἐκφλιψάσης ἐκθλίβουσι τὴν ὑγρότητα. Ubi quidam ἐκθλιψάσης legunt ». ῑ L. Dindorf.]

[Ἔκθλιμμα, τό. Ἐκθλίμματα vocat Hippocrates (ut scribit Galen. Comm. 2 in lib. De fract. vol. 12, p. 221) τὰς ἐκ τῶν θλιβόντων ἐπιπολῆς ἑλκώσεις τοῦ δέρματος, Elisa aut Elisiones in summa cute, Exulcerationes quæ compressione aut collisione fiunt. Foes. OEcon.]

[Ἐκθλιπτέος, Exprimendus. Hesych. : Ἐκβλιστέος, ἐκθλιπτέος.]

Ἔκθλιψις, εως, ἡ, Elisio. [Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 15 : Πάντων γὰρ τούτων ἡ γένεσις οὐκ ἔκκαυσις ἀλλ' ἔκκρισις ὑπὸ τῆς ἐκθλίψεώς ἐστιν. Aret. Acut. m. cur. 1, 6, p. 85=95 : Τάδε γὰρ καὶ παρισθμίοισι ἐς ἔκθλιψιν ἀπονώτατα καὶ στομάχῳ ἐς κατάποσιν λεῖα. V. Εἰσθλίβω. Ap. Hippocr. Coac. præn. p. 153, A : Πονηρὸν δὲ καὶ κοιλότης ὀμμάτων καὶ ἔκθλιψις ἔξω σφόδρα καὶ λαμπηδόνος ἔκθλιψις, ὥστε μὴ δύνασθαι τὴν κόρην ἐκτείνεσθαι, annotat Foes. in libris duobus deesse ἔξω, pro altero ἔκθλ. autem alios legere ἔκθλαμψις vel ἔκλαμψις, quosdam vel pro altero vel pro utroque ἔκτριψις. Schol. Nicand. Al. 493 : Τὴν τῶν μύρων ἔκθλιψιν. || Afflictio. V. Ἐκθλιβή.] || Figura, qua eliditur litera aliqua, ut quum σκῆπτον dicitur pro σκῆπτρον, abjecta et tanquam elisa litera ρ. [Hoc ecthlipsis exemplum affert Trypho Παθ. λέξ. n. xxvii, in Mus. crit. Cant. p. 1. Sed ponere debebat vel σκᾶπτον, quo exemplo utitur Gregor. p. 462; vel σκηπτοῦχος pro σκηπτροῦχος, quo Apollonius De construct. 1, 2, p. 11=5, 11, grammat. Paris. post Gregor. C. p. 681, Draco p. 160, 6.] Item quum dicitur βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ. De hac lege Eust. [Il. p. 92, 39. Conf. id. p. 984, 15, Od. p. 1634, 1. Grammat. Par. post Gregor. p. 678 : Ἔκθλ. μέν ἐστιν, ὅταν δύο λέξεις συνάπτωνται ἐκθλιβομένου φωνήεντος ἢ φωνηέντων ἢ φωνήεντος καὶ συμφώνου, καὶ ἀντ' αὐτῶν ἀποστρόφου τιθεμένης κ. τ. λ. (Sic e. g. schol. Aristoph. Av. 841 : Κατάπεσ' ἀπό) τοῦτο ἔκθλιψιν πέπονθε τοῦ κατάπεσε δευτέρου ἀορίστου.) Id. 679 : Ἔκθλ. δὲ κρᾶσις (ἐστὶν), ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τῆς κράσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ κἀγώ· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ι, τὸ δὲ α καὶ ε κιρνᾶται εἰς α. Ἔκθλ. δὲ συναίρεσις (ἐστὶν), ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον τῆς συναιρέσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐγῷμαι· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ο, τὸ δὲ ι προσγραφόμενον τῷ ω συναίρεσιν δηλονότι ποιεῖ. Et 680 : Ἔκθλ. δὲ κρᾶσις συναίρεσις (ἐστὶν), ὅταν τὸ μὲν ἐκθλίβηται τῶν φωνηέντων, τὰ δὲ λοιπὰ κιρνᾶται καὶ συναιρῆται, ὃ γίνεται ἐν τῷ κᾆτα ἀντὶ τοῦ καὶ εἶτα· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ἓν ι κ. τ. λ. Quibus conf. Draco p. 157, gramm. Bachm. An. vol. 2, p. 368-9. L. Dindorf.]

Ἐκθνήσκω, Emorior. Hom. [Od. Σ, 99] : Γέλῳ ἔκθανον, quod Terentius [Eun. 3, 1, 42] dicit Risu emori [emoriri. Alciphron. 3, 66 : Οἱ συμπόται δὲ ἐξέθανον τῷ γέλωτι. Plut. Mor. p. 54, C : Ἐγὼ δ' ἐξέθνησκον ὑπὸ τοῦ γέλωτος.] Affertur et ex Hermog., Ἐξέθανεν ἡ μήτηρ, pro ἔθανεν. Item ἐξέθανον pro Exanimatus sum. Ἐκθανεῖν, Emori : Suidæ ἀποθανεῖν. Ἐκτεθνεὼς, ap. Plat. De LL. 10 [12, p. 959, A : Τόν τε ἐκτεθνεῶτα καὶ τὸν ὄντως τεθνηκότα] putatur esse Intermortuus : quum ibi distinguatur ἀπὸ τοῦ ὄντως τεθνηκότος. Suid. ἐκτεθνεότα [ἐκτεθνεῶτα] esse dicit τὸν ἐν ἐσχάτοις ὄντα. [Soph. Trach. 568 : Ἐκθνήσκων δ' ὁ θὴρ (Nessus) τοσοῦτον εἶπε. Hippocr. ab Hemst. cit. Epidem. 5, p. 1153, B : Καὶ ἐξέθανε πεντάκις, ὡς τεθνάναι δοκέειν. Aristot. H. A. 3, 19 : Στερισκομένου δ' αὐτοῦ καὶ ἀφιεμένου ἔξω (de sanguine loquitur) πλείονος μὲν ἐκθνήσκουσι (animalia), πολλοῦ δ' ἄγαν ἀποθνήσκουσιν. Ælian. N. A. 7, 37 : Ὅτι ὁ δεσπότης διὰ τὴν ῥοὴν τοῦ αἵματος τὴν πολλὴν παρεῖται καὶ ἐκθνήσκει· 8, 7 : Τὸν ἁψάμενον λειποθυμεῖν (l. λιπ.) καὶ ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα, εἶτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν. Philo vol. 2, p. 87, 4 : Ὡς ἐν βραχεῖ τὰ σώματα αὐτοῖς ἀπαγορεύειν, ἅτε καὶ τῆς ψυχῆς προαναπιπτούσης. Ἄλλοι γοῦν ἐπ' ἄλλοις ἐξέθνησκον, ὡς ὑπὸ λοιμώδους φθορᾶς. Plut. Mor. p. 563, D : Οὐ γενομένου τραύματος, ἀλλὰ πληγῆς μόνον, ἐξέθανε. Lucian. Pro lapsu inter sal. c. 8 : Τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος· De hist. scr. c. 20 : Ἐμβοήσαντος μόνον ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἐξέθανον· Dial. mer. 13, p. 317 : Ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ. Zosim. 2, 2 : Ἐκθανόντων αὐτῶν ὑπὸ καύματι. Hesych. : Ἐξέθανεν, ἐλειποθύμησεν (l. ἐλιποθ.). || Moriendi signif., quam ponit Suid., capiendum ap. Tzetzen Posthom. 509 : Ἐπεὶ ἔκθανον Αἰακίδαι· Dion. Cass. 48, 37 : Πολλοὺς μὲν ὑπ' αὐτῶν τούτων ἐκθανεῖν· Aret. Tard. m. causs. 1, 12, p. 42=48 : Ἦν δὲ θέλῃς τάμνειν, αἱμορραγῆσαι κίνδυνος καὶ αὐτίκα τὸν ἄνθρωπον ἐκθανεῖν· ib. 13, p. 43=49 : Ἐπὶ γὰρ τῆσι ἀθρόῃσι κενώσεσι ἠδὲ τῆσι ἐσχάτῃσι ξυμπτώσεσι ἐξέθανόν κοτε ὑπ' ἀδυναμίης οἱ κάμνοντες, ὅκως ἐξ αἱμορραγίης· 2, 9, p. 61=70 : Καρδιώσσουσι μέσφι λειποθυμίης (l. λιποθ.), μετεξέτεροι δὲ οὐδὲ ἐς ἀνάκτησιν ἐπαλινδρόμησαν, ἀλλ' οὕτως ἐξέθανον· 11, p. 65=73 : Ἦν μὴ ἐκθάνῃ ἡ γυνὴ, παλίνορσος τὸ αὐτὸ συνήφθη κοτὲ στάθμῃ· 13, p. 71=79 : Πολλοὶ γοῦν ἐπ' ἐρημίης καὶ ἐς ὄρεα τοὺς φιλτάτους ἐξέθεσαν, οἱ μὲν ἐς χρόνον ἐπαρήγοντες τῷ λιμῷ, οἱ δὲ ὡς ἥκιστα (leg. ὥκιστα, ut p. 131=145 : Ἐλπὶς ὡς ὥκιστα ἀνδρωθῆναι τὸν ἄνθρωπον) σφέας ἐθέλοντες ἐκθανεῖν· Acut. m. cur. 1, 13, p. 127=140 : Ἦν ὧν πρὸς ἅπαντα μὲν ὄκνος καταπόσιος ἔλθῃ, θᾶσσον ἐκθανεῖν ἀνάγκη νόσῳ τε καὶ λιμῷ. L. D. Id. ib. 2, 4, p. 130 =144 : Ποτὶ καὶ ἐξέθανον στρόφοισι καὶ εἰλέῳ κώλου καὶ ἰσχουρίῃ. Hemst.]

[Ἐκθοάζω, ex una affertur gl. Hesychii : Βάσκε πικρολέα, πλησίον ἐξεθόαζε, Αυδιστί. Cui cognatæ sunt duæ ejusd. : Βαστιζακρόλεα, θᾶσσον ἔρχου, Αυδιστὶ, et : Κρολίαζε, πλησίαζε θᾶττον, ut certum videatur etiam in prima restituendum esse imperat. πλησίαζε, θόαζε. L. Dindorf.]

[Ἐκθοινάομαι, Exedo. Æsch. Pr. 1025 : Ἧπαρ ἐκθοινήσεται (aquila Promethei).]

[Ἐκθολόω, Turbo. Proculus Paraphr. Ptol. 3, 12, p. 183 : Ἐκθολοῖ γὰρ καὶ ὥσπερ ἀφανίζει τὸ ἀναθυμιώμενον παχὺ καὶ ἀχλυώδες ἐκ τῶν τῆς γῆς ὑγρῶν.]

[Ἐκθόλωσις, ἡ, vox nihili ap. Jo. Climac. p. 468, 34 : Νοὸς κάθαρσις, ἐκθολώσεως θυμοῦ ταραχθέντος. Leg., ἐκ θολώσεως. Hase.]

[Ἐκθορίζω, Ejaculor. Hesych. : Θρώσκων, κνώδαλα ἐκθορίζων, καὶ σπερματίζων, γεννῶν. Αἰσχύλος Ἀμυμώνῃ. Hemst. : « Junge θρώσκων κνώδαλα. De Minoe dictum videtur, qui οὔρεσκεν ὄφεις καὶ σκορπίους, Anton. Lib. c. 41. » Cit. idem.]

[Ἐκθόρνυμαι.] Ἐκθορέω, Exilio [Ἐκθυρέω (sic), Propipio, Gl. Hom. Il. Φ, 539 : Αὐτὰρ Ἀπόλλων ἀντίος ἐξέθορε. H. Bacch. 9 : Τάχα δ' ἔκθορον. Cum. gen. Il. Π, 427 : Ἔκθορε δίφρου. Tzetz. Anteh. 247 : Ἔκθορε πλοίου. Et per tmesin Il. H, 182 : Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης· et Od. K, 207; Il. Ψ, 359 : Ἐκ δὲ κλῆρος θόρε· O, 573 : Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων· H. Apoll. 119 : Ἐκ δ' ἔθορε πρὸ φόωσδε. Sophocl. OEd. C. 234 : Αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε.] Lucian. [Dial. mar. 2, 3] : Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. VV. LL. sine auctore, Ἐξέθορον τοῦ ἐνυπνίου, Ab insomnio exilii. In iisd. e Luciano [Hermot. c. 71] : Ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν, E somno exilire. Ead. ap. Hesiod. [Theog. 281] : Ἐξέθορε Χρυσάωρ, interpr. Emicuit. [Ab Hesiodo repetere videntur Apollod. 2, 4, 2, 12, Sextus p. 272 extr. L. D. Plotin. p. 659, C, cum annot. Creuzer. Tzetz. Hist. 4, 318, 683 : Ἐξέθορε κατὰ λῃστῶν ὁ δράκων. Appian. Civ. 3, 84 : Ἐκ τῆς εὐνῆς ἄζωστος ἐς αὐτοὺς ἐξέθορε. Anth. Plan. 4, 65 : Ἔκθορες ἀντολίηθε, φαεσφόρος ἥλιος ἄλλος, Θευδόσιε, θνητοῖσι. || Forma Ἐκθόρνυμαι utitur Aret. Acut. m. causs. 2, 9, p. 22=26 : Ἐξαπίνης ἐκθορνύμενοι ὡς ὑπὸ νύξιος. M. Antonin. 8, 51 : Μήτε τῇ ψυχῇ καθάπαξ συνέλκεσθαι ἢ ἐκθόρνυσθαι. Hesych. : Ἐκθορνύμενος, ἐκπηδῶν. Ceterum præs. non est Ἐκθορέω, sed Ἐκθρώσκω, quod v. infra. Ap. Eust. Opusc. p. 267, 8 vitiose ἐκθορῶντες pro ἐκθορόντες. L. Dindorf.]

[Ἐκθορυβέω, Exterreo. Pollux 1, 117, capite περὶ ἀστραπῆς καὶ βροντῆς : Ἀστραπὴ ... ἐξέπληξε τὰς ψυχὰς, ἐξεθορύβησε, συνέχεε. Pass. Aret. Diut. m. causs. 1, 5, p. 30=36 : Δύσθυμοι, ἄγρυπνοι, ἐκ τῶν ὕπνων ἐκθορυβούμενοι.]

[Ἔκθρεψις, εως, ἡ, Educatio. Ælian. N. A. 3, 8 : Τὰ βρέφη τὰ τῶν ἵππων, ὅταν αἱ μητέρες καταλίπωσι πρὸ

τῆς ἐκείνων ἐκθρέψεως. Clem. Al. Str. 6, p. 779, a Kall. cit. : Ἐπιμικτός ἐστιν ἡ γνῶσις, καὶ προσοχῆς μὲν δεῖται κατὰ τὰς ἀρχὰς ἡ μάθησις αὐτῆς, ἐκθρέψεώς τε καὶ αὐξήσεως.] A

[Ἐκθρηνέω, Deploro. Lucian. Ocyp. v. 113 : Ὁποῖα κῆρυξ ἐξεθρήνει τὸν πόδα, Instar præconis pedem deplorabat.]

[Ἐκθριαμβεύω, Detriumpho, Gl. || Basil. M. De Sp. S. c. 27, vol. 3, p. 55, B : Ἃ γὰρ οὐδὲ ἐποπτεύειν ἔξεστι τοῖς ἀμυήτοις, τούτων πῶς ἂν ἦν εἰκὸς τὴν διδασκαλίαν ἐκθριαμβεύειν ἐν γράμμασιν, Evulgare. Conf. Ἐκπομπεύω.]

[Ἐκθροέω, idem. Pollux 6, 207 : Ἐκβοῆσαι, ἐκθρυλῆσαι, ἐκθροῆσαι. || Exterreo. Nicet. Eug. 5, 137 : Ἀεὶ δὲ τὴν τάλαιναν ἐκτὸς καρδίαν βοὴ νεοττῶν ἐκθροεῖ κεχηνότων· 277 : Ἐστυφελίχθη τῇ θέᾳ τοῦ σατράπου, ἐξεθροήθη. Boiss. Testam. xii patriarch. p. 538 ed. Fabr. : Ἐκθροεῖσθαι τὸ σῶμα ποιεῖ (invidia), vertitur, Expavescere corpus facit. Galen. vol. 8, p. 539 : Ὡς ἐκθροεῖσθαι τῶν ὕπνων αὐτοὺς, ἀναπηδῶντας ἢ φθεγγομένους διὰ τὴν ἐνάργειαν τῶν φαντασμάτων. Eust. Opusc. p. 325, 74 : Ἔτι μοι τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης ἰνδάλματα προτρέχει τῶν ὀφθαλμῶν... καί με τοῦ γράφειν ἐκκρούει ἐκθροοῦντα οὐχ ἧττον ἢ τὸν θρυλλούμενον ἀντιφέροντα τὰ ἐκείνου ἐκδειματοῦντα ἰνδάλματα. L. D. Id. Od. A, p. 458, 8 (?). Valck.] B

Ἐκθρομβόω, In grumos cogo, Congelo et concrescere facio. [Paul. Æg. 6, 60 : Ἐκθρομβώσομεν τὸ ἕλκος.]

Ἐκθρόμβωσις, ἡ, Concretio. Diosc. 1, [186] : Ἐκθρόμβωσις αἵματος, Sanguinis in grumos concretio, i. e. Grumi sanguinis concreti, Sanguis in grumos concretus.

[Ἐκθρῡλέω, Effero, Evulgo. Pollux 6, 207 : Ἐκβοῆσαι, ἐκθρυλλῆσαι (scr. ἐκθρυλῆσαι)· 206 : Πολυθρύλητον, ἐκτεθρυλημένον.]

[Ἐκθρύπτω, Contero. Theod. Prodr. p. 274, 18 : Ἡ κῦμα τοῖς κάχληξιν ἐξέθρυψέ σε; Boiss.]

Ἐκθρώσκω, Exilio, i. q. ἐκθορέω. [Immo est præs. aoristi Ἐξέθορον, cujus nullum est præs. ἐκθορέω. Hom. Il. K, 95 : Κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει. Æsch. Pers. 457 : Ὅπλοισι ναὸς ἐξέθρωσκον. Philostr. Imag. 1, 14 : Ὁ δὲ Διόνυσος τῆς μὲν μητρὸς ἐκθρώσκει, ῥαγείσης τὴν γαστέρα. Suid. s. Zon. p. 666 : Ἐκθρώσκειν, ἐκπηδᾶν. Cum accus. Anth. Pal. 9, 371, 1 : Δίκτυον ἐκθρώσκοντα πολύπλοκον ἄρτι λαγωόν.]

[Ἐκθύζω. V. Ἐκθύω, Erumpo.]

[Ἐκθύζω. V. Ἐκθύω.]

Ἔκθῡμα, τὸ, ἐξάνθημα, Hesych., Quod per cutem quasi erumpit, effervescit : ἐκθύματα, Papulæ per cutem erumpentes : quæ alio nomine, ut ego arbitror, dicuntur ἐξανθήματα : neque enim harum vocum discrimen ullum comperi. Ejus generis sunt tum Quæ per febres ardentes exeunt; tum Variolæ vulgo dictæ et Morbilli. Gorr. Ἐκθύματα ap. Hippocrat. Epid. [2, p. 1013, E : Θηλάζουσα εἶτα ἐκθύματα ἀνὰ τὸ σῶμα πάντῃ εἶχεν·] 3, [p. 1085, H : Ἐκθύματα μεγάλα] sunt ἐξανθήματα. Pustulas Interprr. reddunt. Plin. Papulas vocat et Pituitæ eruptiones. VV. LL. [V. Ἔκζεμα, Ἔκκυμα.]

[Ἐκθῡμαίνω, Furo. Antonin. Lib. c. 7, p. 50 : Ἐπεὶ δὲ Ἄνθος τοῦ Αὐτονόου παῖς ἐξήλασε τὰς ἵππους ἐκ τοῦ λειμῶνος, αὗται εἰργόμεναι τροφῆς ἐξεθύμηναν, καὶ τὸν Ἄνθον ἐπιστᾶσαι κατεβίβρωσκον.]

[Ἐκθύμενος. V. Ἐκθύω.]

Ἐκθυμέω, quod ex Isocr. [Archidam. p. 123, B] citat quidem Bud., sed non interpr., si mendosum non est, pro ἀθυμέω, Animum despondeo, poni videtur : Ὥστ' οὐκ ἐκθυμεῖν [ἀθυμεῖν] δεῖ τοὺς ὑπὲρ τῶν δικαίων κινδυνεύοντας, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον τοὺς ὑβρίζοντας. [|| Expeto, Desidero. Gregor. Nyss. t. 1, p. 890, B : Οὐκ ἂν τοῦτο ἐκθυμήσας, εἰ τὴν ἐκ τοῦ σώματος ἀηδίαν τῷ χαρακτῆρι τῆς ψυχῆς ἐνεώρα. Hase.]

[Ἐκθύμησις, ἡ, Cupiditas, Desiderium. Gregor. Nyss. t. 1, p. 554, A : Ὁ τὰς ἐκθυμήσεις τῶν ἀνθρώπων βλέπων, ὁ τοὺς διαλογισμοὺς τῶν καρδιῶν ἀναγινώσκων. Hase.]

Ἐκθῡμία, ἡ, Animi promptitudo, προθυμία [ut int. Suidas, addens hoc ex. : Ἐπεὶ δ' ἔλαβε καιρὸν τῆς ἐκείνων ἐκθυμίας κατὰ τὴν μάχην πρὸς τοὺς πολεμίους, παρέσφαξεν αὐτούς. Polyb. 3, 115, 6 : Αἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων σπεῖραι, κατὰ τὴν ἐκθυμίαν ἑπόμεναι τούτοις, διέκοψαν ῥᾳδίως τὴν τῶν ὑπεναντίων τάξιν.]

Ἐκθῡμόω, Irrito. Eust. Opusc. p. 72, 40 : Εὐχοίμεθα, μὴ πάλιν ἐκθυμώσωμεν αὐτόν· εἰ γὰρ αὐτὸ γένηται, τότε μαθήσεσθε ἀπ' αὐτῶν ἔργων οἷος ἐκεῖνος τὴν ἀγανάκτησιν· 282, 55 : Καὶ ἡ μὲν ἀλήθεια οὕτω λαθοῦσα ἐνδόμυχος ἦν, τὸ δὲ ψεῦδος ἐκνικῆσαν ἐξεθύμωσε τὰ ἔθνη πρὸς ἄμυναν. Conf. Ἐκγυμνόω. L. Dindorf.]

Ἐκθύμως, Ex animo, Promte, Alacriter, ἐνδιαθέτως, ἐκ θυμοῦ, Eust. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 86, 9] : Τοὺς μὲν εὐνοίας τῷ φιλεῖν ἐκθ. [εὐνοίᾳ καὶ τῷ φ. προθύμως Mang. ex codd.], τοὺς δ' εὐχαριστίαις, ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθεν, ἠμείβετο, Pietate et amore flagrantissimo prosequendo, Toto pectore amando. Et ap. Suid. : Ἠγωνίζετο πεζὸς ἐκθ., i. e. προθύμως, Alacriter. [Dionys. A. R. 2, 54 : Ἄχρι πολλῆς ὥρας ἐκθ. ἀγωνιζόμενοι. Et alibi. Appian. præf. 8 : Ἐκθ. ὑπὲρ ἡγεμονίας ἀγωνισαμένων. Et sim. sæpe Plutarch.] Herodian. 4, [15, 15] : Συνεὶς ὅτι οὐκ ἄλλως Ἀρτάβανος ἐκθ. μάχεται, Acriter pugnat. [Philo vol. 1, p. 323, 28 : Ἐκθ. καὶ φιλοκινδύνως μαχομένους.] Lucian. [Jov. Trag. c. 16] : Ἐκθ. πάνυ ἐρίζοντες, Admodum acriter, Magno cum animi fervore et contentione, Pertinaci contentione. [Theodoret. Therap. p. 10, v. 20; p. 119, v. 48. Basil. M. Epist. 230, vol. 3, p. 353, B : Ἐὰν καταξιώσητε ἐκθ. περιέχεσθαι τοῦ δεδομένου ὑμῖν ἐπισκόπου. Hemst.] Quibus in ll. capi potest in altera signif. voc. θυμὸς, qua pro Ira ponitur. Quo certe modo capitur ap. Herodian. 3, [6, 1] : Πάντα μὲν ἐκθ. πράττων, ὀργῆς δὲ ἧττων ὢν φύσει, Irato et infenso animo omnia gerens. Ap. Phil. V. M. 1 [vol. 2, p. 118, 33] : Μή τι θεήλατον κατασκήψῃ κακὸν οὕτως ἐκθ. ἀπιστοῦσι τοῖς χρησμοῖς, Sic improbe diffidentibus oraculis, Turn. [Polyb. 1, 27, 8 : Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι κατόπιν ἠκολούθουν ἐκθ. 2, 70, 6 : Τῇ δὲ παρακλήσει καὶ κραυγῇ τῇ κατ' αὐτὸν τὸν κίνδυνον ἐκθ. χρησάμενος, εἰς αἵματος ἀναγωγὴν... ἐμπεσών· 3, 64, 11 : Πάντων δὲ... ἐκθ. ἐχόντων πρὸς τὸ κινδυνεύειν. Compar. id. 1, 17, 9 : Ὥρμησαν ἐκθυμότερον τοῦ δέοντος οἱ στρατιῶται πρὸς τὸ σιτολογεῖν. ῡ] C

[Ἐκθυρέω scriptura vitiosa pro ἐκθορέω, q. v.]

[Ἐκθῠρίζω, Aberro ab janua. Eust. Il. p. 1020, 13 : Τὸ δὲ ποιεῖν ἀθύρματα καὶ τὸ ἀθύρειν καίριαι λέξεις ἐπὶ παίδων· ἔστι δὲ ἀθύρειν τὸ ἄνετα βαίνειν, ἐκτρέχοντα τοῦ καθήκοντος, ὡς οἷα παρὰ θύρας, ὅ φασιν, ἥκοντα ἢ μὴ εἰδότα θύραν, ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα ἐκθυρίζειν φησίν.]

[Ἐκθῦσία, ἡ, Expiatio, Sacrificium expiatorium. Zosim. 2, 1, 6 : Εἰκότως δι' ἐκθυσιῶν ὁ Οὐαλέσιος τὸ θεῖον ἐξιλεοῦτο.]

[Ἐκθῦσῐάζω, Immolo. Orac. Sibyll. 5, p. 618 : Ἀρνῶν ἠδ' οἰῶν μόσχων τ' ἀγέλας ἐριμύκων ἐκθυσιάζοντες... ἀψύχοις θ' ἑρμαῖς καὶ τοῖς λιθίνοισι θεοῖσιν.]

Ἐκθῦσιμος, ὁ, ἡ, Expiandus, VV. LL. [Plut. Mor.

p. 518, C : Ἐκθύσιμα καὶ μιαρὰ διηγήματα, Piaculares et nefarias narrationes. ῡ]

[Ἔκθῡσις, εως, ἡ, Expiatio, Sacra expiatoria. Plut. Marc. c. 28 : Περὶ τὰς ἐκθύσεις καὶ ἀποτροπὰς δυσιεροῦντες οἱ μάντεις. Schol. Soph. OEd. C. 477 : Καὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς ἐκθύσεις πρὸς ἥλιον ἐποιοῦντο. L. D. Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 199, A : Μήνιδος ἐξιλάσεις καὶ ἐκθύσεις. Hase.]

[Ἔκθῡσις, εως, ἡ, Eruptio. Hippocr. Coac. præn. p. 145, H : Κεφαλαλγίην ... λύει καὶ ἕλκέων ἔκθυσις· Epid. 6, p. 1165, D : Λύσειε δ' ἂν καὶ ἑλκυδρίων κάτω ἔκθυσις. Erotian. Gloss. p. 142 : Ἐκχύσεις αἱ ἐξανθήσεις. Leg. Ἐκθύσεις, ut ibid. ἔκθυμα legendum pro ἔκχυμα monui in Ἔκζεμα. L. Dind.]

[Ἐκθῡτικὸς, ἡ, ὀν, Expiabilis. Hesych. : Ἐξιατρὸς (leg. ἐξίατος), ἐκθυτικός. L. Dindorf.]

Ἐκθύω, Perdo, et quasi Macto, ἀπόλλυμι. Eurip. Or. [188] : Ἐξέθυσ' ὁ Φοῖβος ἡμᾶς, μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς πατροφόνου ματρὸς, Perdidit nos Phœbus, qui parricidæ matris nefarium sanguinem nobis permiserit. [Soph. El. 572 : Ὡς πατὴρ ἀντίσταθμον τοῦ παιδὸς ἐκθύσειε τὴν αὐτοῦ κόρην. Eur. Cycl. 370 : Νηλὴς δ' τλάμων, ὅστις δωμάτων ἐφεστίους ξένους ἱκτῆρας ἐκθύει δόμων, κόπτων, βρύκων, de Cyclope.] || Ἐκθύομαι, Placo, Expio, ut, Ὅ δεῖνα ἐξεθύσατο τὸν φθόνον, i. e. ὡς οἷα διά τινος θυσίας ἱλεώσατο, Eust. [Il. p. 1223, 51.] Sic Suid. quoque ἐκθύσασθαι exp. ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι : itidem Hesych. [Ἐκθύεσθαι, ἐξιλάσκεσθαι. Herodot. 6, 91 : Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ ἄγος σφι ἐγένετο, τὸ ἐκθύσασθαι οὐκ οἷοί τε ἐγίνοντο. Dio Cass. 41, 14 : Οὐδὲν (τῶν τεράτων) ἐξεθύσαντο· et alibi. Synes. Enc. calv. p. 74, A : Οὓς (cometas) οἱ τερατοσκόποι καὶ οἱ μάντεις ἐκθύονται. Absolute Max. Tyr. Diss. 38, 3 : Τὴν Ἀθηναίων πόλιν κακουμένην λοιμῷ καὶ στάσει διεσώσατο ἐκθυσάμενος. Et quem Hemst. cit., Clem. Al. Pæd. 3, p. 269, 37 : Περιφέρονται δὲ αὗται ἀνὰ τὰ ἱερὰ ἐκθυόμεναι καὶ μαντευόμεναι. Eust. Opusc. p. 144, 55 : Ὄφις δὲ ὁ ἱερὸς εὐφήμως ἀντιφράζεται παρά γε τοῖς βουλομένοις ἐκθύεσθαι τὴν ἀπ' αὐτοῦ βλάβην. Signif. Placandi cum accus. jungit Eurip. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 688 : Τίνα δεῖ μακάρων ἐκθυσαμένους εὑρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. Alia constr. Theophr. H. Pl. 5, 9, 8 (de quo l. in Εἰλείθυια diximus) : Ὃ δὲ καλοῦσιν οἱ μάντεις Εἰληθυίας ἄφεδρον, ὑπὲρ οὗ καὶ ἐκθύονται.] || Ἐκθύσασθαι, Vaticinari quasi inspectis extis. Apud Suid. : Οἵγε μάντεις ἐξεθύσαντο ὡς ἥκιστα ὂν ὅσιον τοῦτο· i. e. ἐμαντεύσαντο, ut ipse Suid. declarat. Fortassis tamen commodius exponeretur Expiarunt, ἐξιλεώσαντο. [ῡ]

Ἐκθύω, Erumpo, Cum impetu erumpo : ἐκθύῃ, ἐξορμᾷ, Erotian. ap. Hippocr. ; ἐκθύωσιν, ἐκπίπτωσιν, ἐκζέωσιν, Hesych., Excidant, Efferveant. Ἐκθύζει [cod. Ἐκθὺξ, h. e. ἐκθύει], ἐκζεῖ, ἐξεμεῖ, Effervescit, Evomit, ab ἐκθύζω. [Id. : Ἐκθύσαι, ἐξεμέσαι. Ἐκθύσσῃς, ἐκφυσήσῃς, ἐκπνεύσῃς. Hippocr. De liquid. usu p. 427, 1 : Τὸ ψυχρὸν ὠφελέει τὰ ἐρυθρὰ, οἷα ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ ἐκθύει· 9 : Ταῦτα ἢν ὕστερον ποιήσει (l. ποιήσῃ), ἔτι οὐδαμῶς ἐκθύει. Hesych. :] Ἐκθύμενος, ταχὺς, quasi itidem ab ἐκθύω, Qui cito impetu erumpit, prorumpit : item subst. λῶμα, κόμβος, Fimbria. [De ead. gl. iterum HSt. :] Ἐκθύμενος Hesychio λῶμα, κόμβος, quod paulo ante ἔκθιβος, item ταχὺς, Velox, Celer. [ῡ]

[Ἐκθώπευμα, τὸ, Blanditiæ. Georg. Pisid. in Suppl. Byz. p. 4, 37 : Ἐλεύθεροι γάρ εἰσιν ἐκθωπευμάτων, ἐκ σοῦ μαθόντες μὴ λαλεῖν ὑποκρίσει. Ubi expressum ἐκ θωπευμάτων.]

[Ἐκθωπεύω, Eblandior. Hesych. : Ἐξέθωψεν, ἐξεθώπευσεν. Dio Cass. 49, 31 : Πολλὰ μὲν ἐξεθώπευσεν αὐτὸν, πολλὰ δὲ καὶ καθυπέσχετο αὐτῷ, ὅπως ... Sed libri duo ἐθώπευσεν.]

[Ἐκθώπτω, idem. Sophocl. ap. Plut. Mor. p. 530, B : Ὡς φησιν ἡ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ μετανοοῦσα πρὸς τὸν μοιχὸν, Ἔπεισας, ἐξέθωψας. Hesych. in Ἐκθωπεύω cit.]

Ἐκιδὸν, in VV. LL. exp. Mucronatim. Afferunt enim e Theophr. H. Pl. 3, [13, 1] : Περιπέφυκε δ' ὁ ὠλοιὸς οὔτε ὀρθοφυὴς, οὔτε κύκλῳ κατ' ἴσον, ἀλλ' ἐκιδὸν [ἑλικηδὸν] περιείληφε κάτωθεν ἄνω προσάγων, cum hac Gazæ interpr. : Cortex neque recto meatu ascendit, neque gyro pariter obducit, sed mucronatim ambit. Verum valde suspecta est illa vox, ut ipsa etiam Gazæ versio indicat.

Ἐκκαγχάζω, præp. ἐκ augente signif. simplicis καγχάζω. Xen. Symp. [1, 16] : Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ. Aristot. Eth. 7, [8] : Καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσιν. [Synes. Epist. 121, p. 257, D : Ἐξεκάγχασέ τε ὅσον ἡδύνατο μέγιστον καὶ τῷ χεῖρε ἐκρότησε. L. D. Confus. c. ἐξεβάκχευσεν ap. Heliodor. 10, p. 507 notavit Dorvill. ad Char. 6, 7, p. 568=547.]

Ἐκκάθαίρω, respondet Latino Expurgo [Gl.]. Item Detergo. Hom. Il. [B, 158] : Οὐροὺς δ' ἐξεκάθαιρον, Alveos purgabant et detergebant, Turn. [Pollux 1, 183 : Λέγοις δ' ἂν ἐπὶ ἵππων ... ἐκκαθαίρειν καὶ ἀποσοβεῖν τὴν κόνιν. I. q. Ejicio. Diphil. ap. Athen. 6, p. 228, A, ab Hemst. cit. : Τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος. Plato Epist. 2, p. 314, A : Πολλάκις δὲ λεγόμενα καὶ ἀεὶ ἀκουόμενα, καὶ πολλὰ ἔτη μόγις, ὥσπερ χρυσὸς, ἐκκαθαίρεται μετὰ πολλῆς πραγματείας· Euthyphr. p. 3, A : Καὶ δὴ καὶ Μέλητος ἴσως πρῶτον μὲν ἡμᾶς ἐκκαθαίρει τοὺς τῶν νέων τὰς βλάστας διαφθείροντας. Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 34 : Τὰ δὲ γινόμενα θηρία ἐν τοῖς σμήνεσι ... αἱ μὲν χρησταὶ μέλιτται ἐκκαθαίρουσιν. Anth. Plan. 4, 92, 7 : Αὐγείου πολλὴν κόπρον ἐξεκάθηρεν. Metaph. Xenoph. Eph. 5, 4, p. 92 : Ὁ δὲ Πολύειδος οὐχ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τῶν συμβαλόντων λῃστῶν, ἀλλ' ἔγνω δεῖν ἀνερευνῆσαί τε καὶ ἐκκαθᾶραι τὴν Αἴγυπτον, ubi v. Locella. De ratione perpurganda, i. e. subducenda, Plut. Mor. p. 64, F : Οὕτω δὴ καὶ ὁ κόλαξ ... καὶ περὶ λύσιν πόρνης ἀκριβὴς καὶ πότου δαπάνης ἐκκαθᾶραι λογισμὸν οὐκ ἀμελής. Confert Wyttenb. Basil. M. vol. 3, p. 479, A (496, C : vel potius vol. 1, p. 112, B) : Ὥσπερ ἐπὶ τῆς χολέρας οἱ τὸ ἀεὶ προϊστάμενον ἐξερῶντες καὶ πρὶν παντελῶς καθαρθῆναι δευτέραν τροφὴν ἐπεμβαλλόμενοι, πάλιν ἐμοῦσι ... οὕτω καὶ οὗτοι τόκους ἐκ τόκων μεταλαμβάνοντες καὶ πρὶν ἐκκαθᾶραι τὰ πρῶτα δεύτερον ἐπεισάγοντες δάνεισμα. Sed ap. Basil. rectius intelligi purgationem per vomitum præcedentia ostendunt.] Et pass. Ἐκκαθαίρομαι, Expurgor. [Xenoph. Anab. 1, 2, 16 : Εἶχον δὲ πάντες κράνη χαλκᾶ καὶ χιτῶνας φοινικοῦς καὶ κνημῖδας καὶ τὰς ἀσπίδας ἐκκεκαθαρμένας (conf. Poll. 1, 149 : Εἴποις δ' ἂν ἐθεράπευον τὰς ἀσπίδας, ἐξεκάθαιρον), ubi libri plerique ἐκκεκαλυμμένας. Pollux 3, 87 : Ἄργυρος καθαρὸς, ἐκκεκαθαρμένος. Porphyr. De antro Nymph. c. 15, p. 15 : Τὰ χρόνια τραύματα ἐκκαθαίρεται μέλιτι. Figurate Plato Reip. 7, p. 527, D : Τὸ δ' ἐστὶν οὐ πάνυ φαῦλον, ἀλλὰ χαλεπὸν πιστεῦσαι ὅτι ἐν τούτοις τοῖς μαθήμασιν ἑκάστοις ὄργανόν τι ψυχῆς ἐκκαθαίρεταί τε καὶ ἀναζωπυρεῖται.] Ap. Synes. cum gen., Ep. 121 [p. 258, C] : Καὶ πονηρίας ἐκκαθαρθῆναι τὴν πόλιν. [Id. De insomn. p. 139, B : Τῆς ἐμπλήκτου χαρᾶς τὴν ψυχὴν ἐκκαθαίρουσαι. Æschyl. Suppl. 264 : Χθόνα τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων. Cum accusat. Hippocr. De rat. vict. p. 385, 39 : Αἵ τε γὰρ ὀδύναι ἐν τοῖσι πλευριτικοῖσιν αὐτίκα αὐτόματοι παύονται, ὅταν ἄρξωνται πτύειν τι ἄξιον λόγου καὶ ἐκκαθαίρεσθαι. Et clarius Epid. 5, p. 1151, D : Ἔπιεν ἀσθενὲς, ῥίζην (l. ῥίζαν) ἑλατήριον· καὶ μετὰ τὴν πόσιν τεταρταῖος ἔθανεν, ἐκκαθαρθεὶς οὐδέν. Cum præp. Timoth. 2, 2, 21 : Ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων.] || In VV. LL. ἐκκαθαίρεις exp. Discutis et Exprimis, in Plat. De rep. 2, [p. 361, D, coll. Ruhnk. ad Longin. 10, 7] : Ὡς ἐῤῥωμένως ἑκάτερον, ὥσπερ ἀνδριάντα, εἰς τὴν κρίσιν ἐκκαθαίρεις. In iisd. ἐκκαθαίρειν τὸν βίον, pro E vita tollere. [Ex Lucian. Dial. deor. 13, 1, ubi dicitur de Hercule : Τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν β., θηρία καταγωνιζόμενος καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. Recte int., Expurgando hominum ætatem.] Vide supra, Ἀνακαθαίρειν τὸ πρόσκομμα, et Ἀποκαθαίρεται κέλυφος. || Pollux [6, 141, capite περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος], ut διακριβώσας et ἐκκαθήρας, ita διηκριβωμένα et ἐκκεκαθαρμένα conjungit. Idem [2, 117] φωνὴν λευκὴν et ἐκκεκαθαρμένην simul ponit. [Figuratius Xenoph. Conv. 1, 4 : Οἶμαι οὖν πολὺ ἂν τὴν κατασκευήν μοι λαμπροτέραν φανῆναι, εἰ ἀνδράσιν ἐκκεκαθαρμένοις τὰς ψυχὰς, ὥσπερ ὑμῖν, ὁ ἀνδρὼν κεκοσμημένος εἴη, ubi olim ἐγκεκ., ut in schol. Aristoph. Eq. 577 : Ἀπεστλεγγισμένοις, ἀντὶ τοῦ ἐκκεκαθαρμένοις, ante Kusterum ἐγκεκ. Arrian. Epict. 2, 23, 40 : Τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν ἐκκαθᾶραι. || Aor. formæ non Atticæ ἐκκαθᾶραι pro ἐκκαθῆραι exemplis add. rarissimum imperat. ex. in Ἐκκαθαρίζω cit.]

[Ἐκκαθαρίζω, idem. Deuter. 32, 44 : Ἐκκαθαριεῖ κύριος τὴν γῆν τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, Expiabit. Vita Theophanis fol. *e* ij verso : Εἰς ἅπαν ἐκκαθαρισθείσης (τῆς φύσεως). Jos. 17, 15 : Εἰ λαὸς πολὺς εἶ, ἀνάβηθι εἰς τὸν δρυμὸν καὶ ἐκκαθάρισον ἑαυτῷ, εἰ στενοχωρεῖ σε τὸ ὄρος τὸ Ἐφραίμ· ubi al. ἐκκάθαρον σεαυτῷ.]

[Ἐκκάθαρσις, εως, ἡ, Expurgatio. Hierocles p. 164 : Τῇ τῶν λυμαινομένων παθῶν ἐκκαθάρσει. Angl. Muson. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 163, 5 : Μέρος δέ τι τῆς φυλακῆς οὖσα καὶ ἡ ἐκκάθαρσις, περὶ τὰ πολυτελῆ πλείων ἐστίν. Hase.]

[Ἐκκαθαρτικὰ dici medicamenta quæ totius corporis poros extergeant et expurgent, auctor est Foes. OEcon. Hipp. p. 114, B.]

[Ἐκκαθεύδω, Excubo, proprie autem Dormio extra. Xen. H. Gr. 2, 4, 24 : Ἐξεκάθευδον δὲ καὶ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ Ὠδείῳ.]

Ἑκκαίδεκα, Sedecim, ap. Athen. p. 60. [Et alios quosvis. Formæ Ἑξκαίδεκα, improbatæ Thomæ p. 284, Schæf. et Lobeck. ad Phryn. p. 413 exx. afferunt Hippocratis De rat. vict. in m. acut. p. 397, 27, Pausan. 5, 16, 2, anonymi ap. Stob. Ecl. ph. 1, 2, vol. 1, p. 22, sed vitii suspectum, Charitonis 4, 2, qui 1, 9, utitur forma ἑκκαίδεκα, Luciani Prom. c. 20, Diodori 11, 26, ubi ἑξκ. libri duo, ceteri ἑκκ., denique schol. Aristoph. Pl. 195 : Ἑκκαίδεκα) Οἱ γράφοντες ἑξκαίδεκα, καὶ φάσκοντες οὕτω κάλλιον γράφειν, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐξ πρόθεσις, ἵνα συμφώνου ἐπαγομένου ἐκ γένηται, οὐ καλῶς, οἶμαι, λέγουσιν κ. τ. λ.]

[Ἑκκαιδεκαδάκτῠλος, ὁ, ἡ, Sedecim digitos longus. Athen. De mach. p. 10, 12 : Ὅπλον διῶσθαι νηματικὸν ἑκκαιδεκαδάκτυλον. L. Dind.]

Ἑκκαιδεκάδωρος, ὁ, ἡ, Qui sedecim palmorum est. Hom. Il. Δ, [109] : Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει· quod de ambobus cornibus intelligi volunt, ut ambo simul sint quinque spithamarum et palmi unius : alterutrum vero duarum spithamarum cum dimidia et dimidio palmo : δῶρον enim Tertiam spithamæ partem esse tradit Eust. Nec admittendum quod quidam hic exp. Cornua sedecim ramos habentia; nam αἴγὸς cornua ramos non habere, nemo ignorat.

Ἑκκαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Sedecim annorum tempus.

Ἑκκαιδεκαέτης [vel Ἑκκαιδεκαετὴς], et Ἑκκαιδεκέτης [Plut. Alex. c. 9], ὁ, ἡ, Qui sexdecim annorum est. [Accentum in ultima, quem præcipiunt gramm. in composs. in αέτης, ubi de homine non de re dicuntur (v. Δεκαετής), contra hoc præceptum collocant libri Dionis Cass. 69, 8 : Ἑκκαιδεκαετῆ ὁρίσας χρόνον. Et vicissim Plut. Mor. p. 754, E : Ἰολάῳ ... ἑκκαιδεκαέτει τότε ὄντι. Et sane Pollux 1, 55, postquam præceperat, Ἐπὶ μὲν χρόνου παροξύνεται, ἐπὶ δὲ παιδίου καὶ οἴνου καὶ φυτοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὀξύνεται, ὡς ἐπὶ τοῦ διετὴς μέχρι τοῦ δεκαετὴς, addit, Πεντεκαιδεκαέτης καὶ ἑκκαιδεκαέτης καὶ ἑπτακαιδεκαέτης, ἃ παροξυντέον. Formam Ἑξκαιδεκέτης vel Ἑξκαιδεκαέτης ex Zonar. Annal. 4, p. 185, A, Niceph. Greg. Hist. 15, 11, p. 497, E, annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 413.]

[Ἑκκαιδεκάκωλος, ὁ, ἡ, Qui sedecim colis s. versibus constat. Schol. Ven. Aristoph. Pac. 382 : Ἔπεται γὰρ ἡ ἀντιστρέφουσα τῇ ἑκκαιδεκακώλῳ (στροφῇ). L. D.]

[Ἑκκαιδεκάλῖνος, ὁ, ἡ, Sedecim filorum. Xen. Venat. 2, 5 : Τὰ δὲ ἐνόδια δωδεκάλινα, τὰ δὲ δίκτυα ἑκκαιδεκάλινα. Pollux 5, 30.]

[Ἑκκαιδεκαπάλαιστος, ὁ, ἡ, Sedecim palmorum. Pollux 2, 157 : Ἑκκαιδεκάδωρα τὰ ἑκκαιδεκαπάλαιστα. L. Dindorf.]

[Ἑκκαιδεκάπηχυς, υος, ὁ, ἡ, Sedecim ulnarum. Demosth. p. 256, 11 : Εἰκόνας τρεῖς ἑκκαιδεκαπήχεις. Polyb. 5, 89, 6 : Ξύλα ἀπὸ ἑκκαιδεκαπήχους ἕως ὀκταπήχους.]

[Ἑκκαιδεκαστάδιος, ὁ, ἡ, Qui sedecim stadia occupat, Sedecim stadia longus. Strabo 12, p. 566 : Ἔστι δὲ τῆς πόλεως ἑκκ. ὁ περίβολος. ᾰ sec.]

[Ἑκκαιδεκασυλλᾰβικὸς, ἡ, ὸν, Sedecim syllabis constans. Inscr. fr. 114 Callimachi, p. 485 Ern. : Καλλιμάχου τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικόν.]

[Ἑκκαιδεκασύλλᾰβος, ὁ, ἡ, Sedecim syllabis constans. Hephæstio Enchir. p. 34=60 : Τὸ δὲ ἀκατάληκτον καλεῖται Σαπφικὸν ἑκκαιδεκασύλλαβον, ubi al. ἑξκαιδ. Elberling. Tricha p. 31 : Σαπφικὸν καὶ ἑκκαιδεκασύλλαβον ὀνομάζεται.]

[Ἑκκαιδεκᾰταῖος, Die sexto decimo. Moschop. Π. σχεδ. p. 157 med. Boiss. Schol. Aristoph. Thesm. 80 in Ἑκατηβόλος cit.]

[Ἑκκαιδεκατάλαντος, ὁ, ἡ, Sedecim talentum. Menander ap. Gell. N. A. 2, 23, v. 11 : Οἴμοι Κρωβύλην λαβεῖν ἔμ' ἑκκαιδεκατάλαντον γύναιον οὖσαν πηχέως, sec. conj. Heringæ Obs. p. 252, quum ἐμὲ καὶ δέκα τάλαντα sit in libris. Intelligenda autem dos mulieris sedecim talentorum. Conf. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 314, A. ᾰ sec.]

[Ἑκκαιδέκᾰτος, η, ον, Sextus decimus. Forma Ἑξκαιδ. ap. Hippocr. Epid. 1, p. 979, E; 3, 1066, G; 1072, G : Ἑξκαιδεκάτῃ, et 3, 1117, E : Ἑξκαιδέκατος, et quem Lobeck. ad Phryn. p. 413 indicat Galen. vol. 4, p. 312, F; 7, 289, D. Adde Epiphan. vol. 1, p. i jj versa C, et seq. recta B. Georg. Pachym. Andron. p. 140, D. L. Dind.]

[Ἑκκαιδεκέτης. V. Ἑκκαιδεκαέτης.]

[Ἑκκαιδεκέτις, ιδος, ἡ, Quæ sedecim annorum est. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 600 : Ἑκκαιδεκέτιν, φεῦ, κατέχει σε τάφος.]

Ἑκκαιδεκήρης, ους, ἡ, Navis sexdecim ordinum. [Polyb. 18, 27, 6 : Τῆς ἑκκαιδεκήρους· et 36, 3, 9, ubi libri —κήτου vel —κετοῦ. Plut. Paul. Æm. c. 30 : Ἐπὶ τῆς βασιλικῆς ἑκκαιδεκήρους· Demetr. c. 20 : Τὰς ἑκκαιδεκήρεις καὶ τὰς πεντεκαιδεκήρεις.]

Ἔκκαιρος, ὁ, ἡ, Intempestivus, Epigr. [Anth. Pal. 11, 417] : Οὐ γὰρ ἔγωγε Ἔκκαιρον μήλων προσδέχομαι ῥυτίδα, Rugam exoletam et vietam. [Dionys. A. R. 5, 38 : Φιλονεικίας ἅπασιν ἐμπεσούσης, οἷα περὶ τὰς ἀψιμαχίας τὰς ἀκαίρους συμπεσούσας γίνεσθαι φιλεῖ, ubi cod. Vat. ἐκκαίρους, Reisk. reposuit ἐκ καιροῦ.]

[Ἐκκαίω. V. Ἐκκάω.]

[Ἐκκᾰκέω.] Ἐκκακεῖν· i. q. ἀποκακεῖν. [Ita leg. videtur ap. Suid. s. Zon. p. 661, in gl. Ἐκκακῶ, ἀπειροκακῶ.] Redditur vero et Deficere [Ἐκκακῶ, Deficio, Gl.], sine adjectione, item Animo concidere. Potest etiam reddi, Animum despondere. Sonat enim quod Gall. dicimus, *Perdre courage*, ut ap. Luc. 18, init. : Πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ ἐκκακεῖν. Paul. Ad Ephes. 3, [13] : Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν. [Anon. Homilia Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 623, B, sic inscribitur : Ὁμιλία περὶ ὑπομονῆς καὶ μὴ ἐκκακοῦν ἐν ταῖς θλίψεσιν. L. D.] Ad q. l. respiciens Greg. Naz. dixit, Εἰ μὴ ἐκκακοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι : ita enim ibi leg. esse, non ἐκκαμοῦμεν, docui in Ἐκκάμνω. [Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. p. 205 : Μὴ ἐκκακήσωμεν. Alia Suicer. vol. 1, p. 1047-8. Hesych. : Ὑπερκακεῖν, ὃ νῦν ἐκκακεῖν. Suid. : Περικακῶ, ἐκκακῶ. Ἐξεκάκησα, ἀπηγόρευσα. L. D.] Affert vero hoc ipsum verbum ἐκκακεῖν Bud. et tanquam habens signif. affinem verbo ἐθελοκακεῖν, in h. Polyb. l. 4, [19, 10] : Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μὲν πέμπειν τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν, ἐξεκάκησαν, βραχεῖς δέ τινας παντελῶς ἱππεῖς καὶ πεζοὺς στοχαζόμενοι τοῦ δοκεῖν μόνου ἐξέπεμψαν, Ad mittendas suppetias consulta prope ignavia elanguerunt. Sed ego suspicor reponi debere πρὸς τὸ μὲν, vel potius πρὸς μὲν τὸ, etc. [Infinitivo jungitur ἐκκακεῖν etiam ab Joan. Nicaeno Epist. de festo die nat. (Combef. Hist. Monothel.) p. 307, C : Ταύτας τοίνυν τὰς ἑορτὰς ... μὴ ἐκκακήσωμεν ἑορτάζειν. L. Dind.]

[Ἐκκακύνω, Reprehendo, Damno. Isid. Pelus. 2, ep. 128 : Κακίζοντες δὲ ᾗ τάχος, εἰ καὶ αὐτὴν ἐκκακύνοις τὴν ἀρετὴν, Si vel ipsam virtutem vituperandam susceperis. Hase.]

Ἐκκᾰλᾰμάομαι, Spicilegium facio, καλαμῶμαι. Metaph. pro Avello, ἀποσπῶ, schol. Aristoph. Vesp. [609] : Καὶ καππάζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ τὸ τριώβολον ἐκκαλαμᾶται, ubi schol. metaph. esse ait ἀπὸ τῶν διὰ καλάμου τοὺς ἰχθύας ἀγρευόντων. At idem schol. in [381] Ζητῆτόν μ' ἐκκαλαμᾶσθαι κἀναστραστὸν ποιεῖν, ait, melius sentiens, esse metaph. ἀπὸ τῶν τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἀναστρώντων ἕνεκα στέγης τῶν οἰκημάτων. Addit tamen, vel ἀνιμᾷν, ὡς οἱ τοὺς ἰχθύας ἀνέλκοντες : quæ deductio convenit cum illa altera, quam sequentes quidam exp. ἐκκαλαμᾶσθαι, tanquam Arundine ex-

piscari. [Altero l. leg. cum cod. Ven. ἐσκαλαμᾶσθαι.] [Ἐκκαλάξαι. V. Ἐχαλάω.]

Ἐκκᾰλέω, Evoco, [Excito add. Gl.]. Proprie Extra voco: ut εἰσκαλέω, Intro voco. Hom. Il. Ω, [582]: Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ', ἀμφί τ' ἀλεῖψαι, i. e. ἔξω καλέσας, Eust. [Od. K, 471: Καὶ τότε μ' ἐκκαλέσαντες ἔφαν ἐρίηρες ἑταῖροι. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 27: Τοὺς πολιορκουμένους ... εὐθὺς ἐξεκάλουν. Imperf. frequent. ap. Tzetz. Posth. 586: Ἐς μόθον ἐκκαλέεσκε Τρώων ὅς κε θέλησιν. C. gen. Eur. Bacch. 170: Κάδμον ἐκκαλεῖ δόμων. Et simpl. Evocare foras, Aristoph. Pl. 1104: Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ· Ach. 402: Ἐκκάλεσον αὐτόν· aliisque ll. ipsius et aliorum ap. Valck. ad Theocr. Adon. p. 353, B. Evocare ad causam dicendam ap. schol. Arist. Ran. 147: Ἡ Σαλαμινία τοὺς ἐκκαλουμένους εἰς κρίσιν ἦγεν. Improprie Eur. Suppl. 614: Δίκα δίκαν ἐξεκάλεσε καὶ φόνος φόνον. Ap. Soph. OEd. T. 597: Νῦν πᾶσι χαίρω, νῦν με πᾶς ἀσπάζεται, νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί με, pro ἐκκαλοῦσι, quod schol. reddit προκαλοῦσι, leg. αἰκάλλουσι. || Appello. Orac. Sib. 3, p. 344: Καὶ βασίλευσε Κρόνος καὶ Τιτὰν Ἰαπετός τε, Γαίης τέκνα φέριστα καὶ Οὐρανοῦ ἐξεκάλεσσαν ἄνθρωποι, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ οὔνομα θέντες. L. D.] Ejus frequens est usus in conjugatione media [Hom. Od. T, 15, Φ, 380.: Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν· Ω, 1: Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς ... ἐξεκαλεῖτο. Aristoph. Vesp. 221: Μέλη ... οἷς ἐκκαλοῦνται τοῦτον· Eccl. 34: Τὴν γείτονα τήνδ' ἐκκαλέσωμαι. Soph. Phil. 1264: Τί μ' ἐκκαλεῖσθε; Paullo minus proprie Polyb. 1, 88, 8: Ῥωμαῖοι δὲ ... ὑπὸ τῶν ἐκ τῆς Σαρδόνος αὐτομολησάντων μισθοφόρων πρὸς σφᾶς ἐκκληθέντες ἐπεβάλοντο πλεῖν ἐπὶ τὴν προειρημένην νῆσον, Provocati, Invitati, Arcessiti]: Plut. Cam. [c. 5]: Ἐκκαλεῖται πρὸς [ἐπὶ] τὰ τείχη τοὺς πολεμίους. [Elicio, Polyb. 1, 19, 2: Παραγγείλας τοῖς Νομαδικοῖς ἱππεῦσι ... συνεγγίσασι τῷ χάρακι τῶν ἐναντίων ἐρεθίζειν καὶ πειρᾶσθαι τοὺς ἱππεῖς αὐτῶν ἐκκαλεῖσθαι· 8, 16, 5: Ἔλαθον ἐκκληθέντες διὰ τὸ πιστεύειν τῇ φύσει τοῦ τόπου, et al. Plut. Mor. p. 278, F: Θεούς τινας ἐκκεκλῆσθαι.] Interdum ἐκκαλῶ, Pellicio. Plut. Pericle [c. 1]: Ἃ τῷ χαίρειν πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὴν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpe et Provoco significat, præsertim in conjugatione media. [Æsch. Ag. 270: Χαρά μ' ὑφέρπει δάκρυον ἐκκαλουμένη.] Polyb. 16, [9, 5]: Τοὺς ἐπιγενομένους ἐξεκαλέσαντο πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς πατρίδος καιροὺς, Bayf. interpr., Posteros provocarunt ad fortiter subeunda pro patria pericula. [Et sim. alibi modo cum εἰς modo cum πρός. Philostr. V. Soph. 1, p. 540, 9: Ἐκκαλεῖται αὐτὸν καὶ παροξύνει· 2, p. 586 extr.: Ὡς εἰς δάκρυα ἐκκληθῆναι τοὺς Ἀθηναίους ἐν τῇ τοῦ λόγου ἀκροάσει. Plusquamperf. Ἐξεκέκλητο πρὸς τὴν πρᾶξιν αὐτούς, Polyb. 4, 57, 4.] Id. 1, [40, 3]: Καὶ σπουδάζων ἐκκαλεῖσθαι τὴν ὁρμὴν αὐτοῦ· [5]: Ἕως αὐτὸν ἐξεκαλέσατο διαβῆναι τὸν πρὸ τῆς πόλεως ποταμόν. [Cum accus. dupl., quomodo et προκαλεῖσθαί τινά τι dicitur, Soph. Trach. 1206: Οἷά μ' ἐκκαλεῖ, πάτερ, φονέα γενέσθαι καὶ παλαμναῖον σέθεν; Sequ., ut hic, infinitivo, Polyb. 3, 51, 2: Ἐξεκλήθησαν ὑπὸ τοῦ συμβαίνοντος ἐξάπτεσθαι τῆς πορείας· et postremo apud HSt. l.] || Elicio, Excito, Irrito, Bud. citans ex Æschine [p. 28, 11]: Ἀλλὰ τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλέσασθαι βεβούληται· et id. [p. 24, 40]: Τοσούτους δὲ καὶ τηλικούτους ἐκκαλέσασθαι παρὰ τῶν δικαστῶν θορύβους (κατεπαγγέλλεται). [Demosth. p. 52, 15: Νῦν δ' ἐπιχειρῶν ἀεί τινι καὶ τοῦ πλείονος ὀρεγόμενος ἴσως ἂν ἐκκαλέσαιθ' ὑμᾶς. Polyb. 3, 98, 8: Ἐκκαλέσασθαι τὴν τῶν Ἰβήρων πρὸς Καρχηδονίους εὔνοιαν. Sim. Diodor. 1, 64; 20, 64. Theophr. C. Pl. 2, 1, 3: Ταχὺ γὰρ ἡ μαλακότης τοῦ ἀέρος ἐκκαλεῖται τὴν βλάστησιν· 5, 1, 4: Ὅταν ἀὴρ ἐπιγένηται μαλακὸς καὶ ὑγρὸς καὶ θερμὸς, ἐξεκαλέσατο τὴν βλάστησιν. Jo. Laur. De mens. 4, 68, p. 262: Ὁ δὲ Ἡρόδοτος παρὰ πάντων τῶν ποταμῶν ἕλκειν τὸν Ἴλιον τὸ ὑγρόν φησι..., πρὸς δὲ τῷ θέρει πρὸς βορρᾶν ἐκκλίνοντα ἐκκαλεῖσθαι τὸν Νεῖλον.] Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην, q. d. Evocare litem, ut vernaculo sermone loquimur, Litem ab uno judice ad alium transferre, Provocare: quod et ἐφιέναι τὴν δίκην. [Ἐκκαλοῦμαι, Appello. Ἐκκαλεῖται, Appellat, Gl.] Interdum et ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν dicitur. Plut. [Mor. p. 178, F]: Ἐκείνου δ' ἀναβοήσαντος ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, διοργισθεὶς, Ἐπὶ τίνα, εἶπε. Et ἐκκαλεῖσθαι pro ἐπικαλεῖσθαι, Appellare magistratum. Bud. [Gl.: Ἔκκλητὸς, ὁ ἐκκαλούμενος, Appellator. Cum accus. pers. Decr. Hadriani ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 55: Ἐὰν δὲ ἐκκαλέσηταί τις ἢ ἐμὲ ἢ τὸν ἀνθύπατον. De provocatione in palæstra, inscr. Farnes. ap. Gruter. p. 314, 12: Ὅσους ποτὲ ἀγῶνας ἀπεγραψάμην, πάντας νεικήσας, μήτε ἐκκαλεσάμενος μήτε ἑτέρου κατ' ἐμοῦ τολμήσαντος ἐκκαλέσασθαι. Pro quo recentissimi vitiose videntur dixisse ἐγκαλεῖσθαι. Suidas, qui l. in Ἔγκλητος cit. ἐγκαλέσασθαι sic dici negat, v. Ἐχῖνοι: Εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, quod in ἐκκλ. mutabat Hemst., ignarus Photii s. v. et schol. Monac. ad Demosth. p. 999, 16 in scriptura ἐγκλ. consensus. Cum αἰκάλλω permutatum notavi antea. L. Dindorf.]

[Ἐκκαλλύνω, Everro. Hesych.: Ἐκκοροῦσι, φθείρουσιν, ἐκκαλύνουσιν. Leg. ἐκκαλλύνουσιν. V. Ἐκκορέω. ῡ]

[Ἐκκαλλωπίζω, Exorno. Nicet. Eugen. 2, 305: Καὶ πᾶσα Χάρις ἐξεκαλλώπισέ σε. Boisson.]

[Ἐκκαλλώπιστος vitiose, ut videtur, pro εὐκαλλώπιστος legitur ap. Suid. v. Κεκομψευμένος.]

[Ἐκκάλυμμα, τὸ, Indicium. Plut. Mor. p. 463, A: Τὰ δὲ τῶν πικρῶν ἐκκαλύμματα καὶ δυσκόλων ἐν τοῖς προσώποις τῶν οἰκετῶν ὄψει καὶ τοῖς στίγμασι καὶ ταῖς πέδαις.]

[Ἐκκαλυπτικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad detegendum. Sextus Adv. log. 7, 396, p. 448: Τὸ δὲ σημεῖον καὶ τὸ τεκμήριον ἐπηγγέλλετο ἐκκαλυπτικὸν εἶναι τοῦ ἀδηλουμένου· 8, 180, p. 492: Ἐκκαλυπτικὴ γὰρ ἦν τοῦ συμπεράσματος (ἡ ἀπόδειξις), et ib. 140, p. 484. Adv. Ἐκκαλυπτικῶς ib. 307, p. 516. Cit. Struv. et Hemst.]

Ἐκκαλύπτω, contr. verbo ἐγκαλύπτω, Detego, Revelo. Soph. [Aj. 1002]: Ἴθ', ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν· ut in l., quem in Ἐγκαλύπτω protuli ex Æschine [p. 61, 28]: Κἂν ἐγκαλύπτωμαι, ἐκκαλύψειν μέ φησι, Detecturum faciem. [Pollux 3, 36: Οὐ γὰρ μόνον ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ ἐκκαλύπτει τὴν νύμφην (vir), οὕτω (ἀνακαλυπτήρια) καλοῖτ' ἄν. Figurate Æsch. Prom. 193: Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον. Eurip. Iph. A. 872: Ἐκκάλυπτέ νύν ποθ' ἡμῖν οὕστινας λέγεις λόγους· idemque sæpius proprie.] Qua in signif. opponuntur itidem ἐγκαλύπτεσθαι et ἐκκαλύπτεσθαι ap. Plat. [Phæd. extr.]: Καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γὰρ, εἶπεν, ὃ δὴ τὸ τελευταῖον ἐφθέγξατο. [Medio Hom. Od. K, 179: Ἐκ δὲ καλυψάμενοι ... θηήσαντ' ἔλαφον. Fut. pass. Aristoph. Av. 1503: Οὕτω μὲν ἐκκεκαλύψομαι, Me detegam.]

[Ἐκκάλυψις, εως, ἡ, Revelatio. Clem. Al. Strom. 1, 2, p. 327: Ἔπειτα οὐδὲ καταψηφίσασθαι τῶν Ἑλλήνων οἷόν τε ψιλῇ τῇ περὶ τῶν δογματισθέντων αὐτοῖς χρωμένους φράσει, μὴ συνεμβαίνοντας εἰς τὴν κατὰ μέρος ἄχρι συγγνώσεως ἐκκάλυψιν. Routh.]

Ἐκκάμνω, οῦμαι, i. q. ἀποκάμνω [Deficio, Gl.]. Exp. etiam Elassesco, e Plin. Item, Labori s. Dolori cedo, succumbo. [« Ἐξέκαμνον τὰς ὀλοφύρσεις ap. Thucyd. [2, 51, quod schol. expl. πρὸς τὰς ὀλ.] Vid. Ὀλόφυρσις. » HSt. Ms. Vind.] Nonnunquam autem capitur simpliciter pro Cedo. Plut. [Cæs. c. 37]: Καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς, Cessit. [Id. Sol. c. 31: Ὁ δὲ Σόλων ἁψάμενος μεγάλης τῆς περὶ τὸν Ἀτλαντικὸν λόγον ἢ μῦθον πραγματείας, ἐξέκαμεν οὐ δι' ἀσχολίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπὸ γήρως, φοβηθεὶς τὸ μέγεθος τῆς γραφῆς, Defecit, Destitit. Cat. maj. c. 24: Οὐ γὰρ, ὡς Λεύκιος Λούκουλλος ὕστερον ... ἐξέκαμεν ὑπὸ γήρως πρὸς τὰ δημόσια· Anton. c. 45: Ἐρρωμένους δὲ καὶ νεαλεῖς ταῖς προθυμίαις ὁρῶντες αὖθις ἐξέκαμνον. Et alibi. Cum partic. Dio Cass. 40, 24: Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ φονεύοντες ἐξέκαμον· 52, 33: Καὶ σὺ οὔτ' αὐτογνωμονῶν σφαλήσῃ οὔτ' αὐτουργῶν ἐκκαμῇ. Plut. Sol. c. 8: Ἐπεὶ δὲ μακρόν τινα καὶ δυσχερῆ πόλεμον πολεμοῦντες ἐξέκαμον.] In VV. LL. citatur e Gregor.: Εἰ μὴ ἐκκαμοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι· sed Bud. Comm. p. 50 vel ἐκκακοῦμεν, vel ἐκκαμούμεθα reponendum suspicatur: cujus priorem illam conjecturam confirmari vetustiss. Cod. auctoritate, testatus sum in calce edit. paternæ; in eo enim ἐκκακοῦμεν legitur: ut non dubium sit, quin Gregor. ad hæc Pauli verba respexerit, Ad Ephes. [3, 13]: Μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσι. Idem tamen Bud. p. 300, postquam ἐκκάμνειν est interpr. Supramodum defatigari, Cedere labori, dolori, Perlassescere, hunc ipsum Gregor. locum, tanquam sibi non suspectum, affert.

[Ἐκκάμπτω. Const. Manass. Chron. p. 40, C.: Ἐκκαμφθεὶς τῷ πάθει. Boiss. Recte cod., ut versus jubet, ἐπικαμφθείς.]

[Ἐκκἄνάσσω.] Κανάξαι et Ἐκκανάξαι, inquit Pollux [10, 85], pro ἐκκενῶσαι, i. e. Evacuare, s. Exinanire, vel ἐκπιεῖν, i. e. Ebibere, dicta sunt ἀπὸ τῶν κανάστρων. Ejus enim verba sunt : Τὰ μέντοι κάναστρα φελλώδεις τινὲς πινακίσκοι εἶναι δοκοῦσιν, ἀφ' ὧν καὶ τὸ ἐκκενῶσαι ἢ ἐκπιεῖν κανάξαι λέγουσι καὶ ἐκκανάξαι. [Ὡς καὶ Εὔπολις ἐν τοῖς Φίλοις, Τὴν δ' αὐτὸς ἐκκανάξει.] Sic Gall. *pinter* a vase dicto *pinte*. At Eust. videtur contra κάναστρον deducere ab ἐγκανάσσειν [Od.] p. 1402, [29. Dicere videtur potius, paullo negligentius loquens, κάναστρον esse indidem unde ἐγκανάσσειν. Ceterum quod Pollux ἐκκανάσσειν interpretatur ἐκπιεῖν, quomodo dictum fuisse videtur in ipso quem citat l. Eupolidis, illoque quem respicit gl. Hesychii Ἐκκανάξειν, ἐκκενώσειν, ἀπὸ τοῦ κανοῦ, θορυβήσειν, non impedit quominus ἐκκανάσσω putetur significare tam Effundo cum strepitu, qualem edunt liquida ex angusto meatu prorumpentia, quam Ebibo cum eo strepitu quem inter glutiendum edunt fauces, sicut ἐγκάναξον supra habuimus pro Infunde. Recte igitur Hesych., quanquam confundens ἐγκανάσσω et ἐκκανάσσω : Ἐγκάναξον, ἔγχεε, ἔκπιε (ut vicissim schol. Aristoph. Eq. 105 Ἐγκάναξον interpretatur non tantum ἔγχεε, sed etiam ἐκκένωσον, quam interpr. ll. Pollucis et Hesychii vindicant potius verbo ἐκκανάσσω) : sed non minus recte idem Ἐξεκοδόαξεν (vere, puto, Alb. Ἐξεκάναξεν), ἐξέχεεν, et Ἐπεγκανάξαι, ἐπεμπιεῖν ἢ ἐπιχέαι. Neque absurde Musgravius Eurip. Cycl. 152 : Φέρ' ἐκπάταξον, ὡς ἀναμνησθῶ πιὼν, conjiciebat ἐκκάναξον, quod tenere licebit donec libris confirmata fuerit Piersoni conj. ἐγκάναξον, quam et ipse prætulerim.]

Ἐκκἄπηλεύω, Adultero cauponum more. Hesych. ἐκκαπηλεύειν exp. δολοῦν. [Cyrill. In Jes. c. 58, p. 825 : Κενοφωνεῖν εἰωθότες, οἳ τὸν ὀρθὸν τῆς πίστεως ἐκκαπηλεύουσι λόγον, μὴ εἰδότες μήτε ἃ λέγουσι μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται. Suicer.]

[Ἐκκαρδία. Epiphan. Hær. 25, 4, p. 78, D : Τὸ ὅλον ἐστὶν ἡδυπαθείας καὶ ἐκκαρδίας εὕρεσις. Routh.]

[Ἐκκαρδιόω, Cor eximo. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 160 : Ἐκκαρδιώσας τὴν ἔλαφον ζῶσαν. L. D. Alex. Trall. p. 30.]

[Ἐκκαρπέω, Fructum fero. Hippocr. De artic. p. 785, B : Πρὶν ἐκκαρπεῖν τὴν βαθεῖαν (πόην). Hemst. Matthæi Med. p. 6, 5 : Αἱ δὲ βόες (πιαίνονται), ὅταν ἡ πόα ἐκκαρπῇ, ἦρός τε παυομένου καὶ τῷ θέρει παντί. Vertitur, Quum herba fructum ferat. L. Dind.]

Ἐκκαρπίζω, Fructus decerpo et percipio, Bud. ‖ At ἐκκαρπίζεσθαι i. est q. καρπίζεσθαι, Defrugare, Defrugatione exinanire et exhaurire, Theophr. l. c. [C. Pl. 4, 8, 3 : Ἅπασα γὰρ ἡ δύναμις ἄνω φερομένη καὶ οὐκ ἀντισπώσης τῆς ῥίζης πλῆθος ἀποδίδωσι, καὶ συνεργοῦντος τοῦ ἀέρος] ἐκπέττει ῥᾳδίως [ἐπεὶ ὧν γε πλείων ἡ ῥίζα καὶ κατὰ βάθους καὶ οἱ καυλοὶ ξυλώδεις], ταχὺ δὲ [δὴ] ἐκκαρπίζεται τὰ ἐδάφη, καθάπερ ὁ ἐρέβινθος: pro quo ibid. dicit καρπίζεται [καρπίζεσθαι] τὴν γῆν. [Æsch. Sept. 601 : Ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς κάκιον οὐδέν, κάρπος οὐ κομιστέος. Quibus subjicitur in libris hic versiculus : Ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται, ab edd. seclusus vel ejectus, ut ascriptus ab lectore.]

Ἐκκαρπόομαι, i. q. καρπόομαι. Gregor. : Τὸ ἅγιον ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐτίθετο, Quæstui habere res sacras atque divinas, Bud. qui et ἐκκαρποῦσθαι cum accus. pers. e Dem. [p. 700, 19 : Τῶν πολὺν χρόνον ὑμᾶς ἐκκεκαρπωμένων] affert pro Exhaurire et extenuare facultates alicujus, et percipere earum fructus. Apud Thuc. p. 174 [5, 28] schol. ἐκκαρπωσάμενοι sine adjectione positum, exp. τοὺς καρποὺς καὶ τὰς προσόδους λαβόντες ἀπὸ τῆς γῆς ἀκεραίους. [Zonar. p. 662 : Ἐκκαρπωσάμενοι, προσόδους μεγάλας λαβόντες. Eurip. Ion. 815 : Ἄλλης γυναικὸς παῖδας ἐκκαρπούμενος λάθρᾳ πέφηνεν, Ex alia liberos tollens. Dio Cass. 37, 56 : Τὴν ἑκατέρου φιλίαν ἐκκαρπώσεσθαι· 43, 9 : Πολλὰ καὶ πικρὰ περὶ τῶν ἐκκαρπουμένων τινὰς εἰπών, idemque similiter aliis ll. Philostr. V. S. 1, p. 541, 7 : Παρὸν αὐτῷ τὸ μειράκιον ἐκκαρποῦσθαι. Themist. Or. 4, p. 61, B : Ταῦτα μὲν ἐπιεικῶς οἶμαι ὑπάρχειν παρὰ τῶν φαυλοτέρων ἐκκαρποῦσθαι τοῖς ἀμείνοσιν· 8, 115, B : Ἀντὶ τῶν ἐκ γῆς καρπῶν, οὓς ἀφῆκας ἡμῖν, ἐκκαρποῦσθαί σοι περίεστι καρποὺς αἰωνίους.]

Ἐκκάρπωσις, εως, ἡ, Fructuum ac commodorum perceptio, Usus rei fructuosus, Bud.

[Ἐκκαρτερέω, Sustineo, Patior. Nicet. Eugen. 4, 250 : Πῶς ἐξεκαρτέρησεν ἐκ φθόνου φθόνον ἀπὸ Ζεφύρου τῆς ἐρωτοληψίας· 6, 183 : Ὃν (συμπιεσμὸν τῶν μελῶν) ἐξεκαρτέρησεν ἐκ χρημνισμάτων. Boiss.]

[Ἐκκἄρῦκεύω, Obsonium facio id quod dicitur καρύκη, quod v. Suid., Zonar. p. 769 : Ἐξεκαρυκεύθη, ὠψοποιήθη, συνεκόπη. Hesych. : Ἐξεκαρυκεύθη, ὠψ. καὶ σ.· καρύκη γὰρ ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον.]

Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, ut, Ἐκκαταγγελίας ἀγῶνα, Plut. Rom. [c. 14, ubi est : Θυσίαν τε λαμπρὰν καὶ ἀγῶνα καὶ θέαν ἐκ καταγγελίας ἐπετέλει πανηγυρικήν], Qui ludos indixit.

Ἐκκαταλείπω, Relinquo, Penitus destituo.

[Ἐκκαταρρίπτω erat ap. Heliodor. a Bastio cit., 9, 5, p. 413=354 : Ἤδη δὲ ἑσπέρας ἐπιούσης καὶ μέρος τι τοῦ τείχους καὶ μεταπύργιον ἐκκαταρρίπτεται, ubi ἐγκ. Coraes.]

Ἐκκαταράσσω, s. Ἐκκαταράττω, pro Exturbo et Commoveo, affertur ex Alex. Aphr. Probl. 1, [96, p. 279, 26 : Ὁ οἶνος, ἀνώροφος γιγνόμενος, ἐκκαίει σὺν τῷ πυρετῷ τὸν ἐγκέφαλον, καὶ ἄγαν ἐκκαταρασσόμενον τὸ πρῶτον ὄργανον τῆς ψυχῆς ... ἀναγκάζει ... οὕτως ἐνεργεῖν. Ubi leg. ἐκταρασσόμενον. L. Dind.]

[Ἐκκατάτασις, vox nihili, Hippocr. De artic. p. 839, H : Ἀτὰρ ἐκκατατάσιος μετρίης ἡ διόρθωσις ἅπασι κοινή. Leg. ἐκ κατ., ut ib. D : Τῆς μὲν κατατάσιος ὁ αὐτὸς τρόπος, et κατατείνειν C, D, E. Monuit Weigel.]

[Ἐκκατηγορία, et Ἐξαπολογία, sunt tituli Antiphontis orationum, in quibus ea quæ in aliis orationibus Κατηγορία et Ἀπολογία appellatis dicta sunt, ipse λύει.]

[Ἐκκατοικέω.] Ἐκκατοικεῖ, quod VV. LL. afferunt pro Incolit, Inhabitat, mendose scriptum pro ἐγκ.

Ἐκκαυλέω, Erumpo in caulem, Bud. Sic exp. etiam Lat. verbum Decaulesco, sc. Emitto caulem. Aristot. Probl. segm. 20, probl. 17 : Διὰ τί θᾶττον ἐκκαυλεῖ τῶν λαχάνων τὰ ἐκ παλαιοτέρου σπέρματος· paulo post, Θᾶττον οὖν σπέρμα φέρει· τὸ δὲ ἐκκαυλεῖν τοῦτό ἐστιν, ἐκ γὰρ τοῦ καυλοῦ τὸ σπέρμα. Legitur tamen eo in l. etiam ἐκκαυλοῦν, ab Ἐκκαυλόω, quod ejusd. erit signif. Theophr. H. Pl. [1, 2, 2 : Ὅταν γὰρ σπερμοφορεῖν μέλλωσι, τότε ἐκκαυλοῦσι·] 7, [4, 3], de rapo et raphano : Τοῖς δὲ νοτίοις καὶ ταῖς εὐδίαις ἐκκαυλεῖν ταχὺ, quibus dicit hyeme τὴν αὔξησιν εἰς τὴν ῥίζαν τρέπεσθαι. [Conf. ib. 7, 7 et 8; 3, 4; 7, 3, C. Pl. 4, 3, 5.] ‖ Est tamen et contrariæ signif. Pollux 6, [54] : Καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηνθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὄρμενον ὠνόμαζον. Ita ἐκκαυλεῖν dicentur, Quorum caules marcescunt, τὰ ὑπέρωρα γινόμενα, ut ibid. dicit. [Immo ead. ibi signif. dicitur, itemque ap. Suidam v. Καυλῶ : Ἐκκεκαυληκότα· « Τῶν λαχάνων πάντα (al. libri πάντων) ἐκκεκαυληκότα. » Et v. Ὄρμενα : Τῶν λαχάνων πάντα τὰ ἐκκεκαυληκότα. Ad quam gl. Kust. : « Sic habet antiquiss. Ms. A. Antea vero minus recte legebatur, Ὄρμενον, Τὰ τῶν λ. πάντων ἐκκεκαυληκότα ». Liber Gaisf. unus, Ὄρμενα τὰ τῶν λ. πάντα ἐκκ. Geopon. 12, 13, 8 : Εἰ δὲ βούλει θρίδακας ποιῆσαι φιαλωτὰς καὶ πολυφύλλους, καὶ μὴ ἐκκαυλεῖν, ἀλλὰ χαμαιζήλους εἶναί. Cit. Hemst. Hesych. : Ἐκκαυλῆσαι, ἐπιδοῦναι.]

Ἐκκαύλημα, τὸ, Id quod caulis instar erumpit, Caulis, Scapus, i. q. καυλός : ut ἐκκαύλημα τοῦ πράσου ap. schol. Aristoph. [Ran. 634], Scapus s. Caulis porri, Quod e porro instar caulis erumpit, Caulis, quem porrum emittit. [Galen. Gloss. p. 594 : Φύσιγγα, τὸ καλούμενον ἐκκαύλημα, καὶ μάλιστα τὸ κοῖλον.]

Ἐκκαύλησις, εως, ἡ, Caulis emissio. Theophr. [C. Pl. 4, 3, 5] : Τελείωσις γάρ τις ἡ ἐκκαύλησις, εἴπερ ὁ καρπὸς τέλος.

Ἐκκαυλίζω, Caulem evello. Aristoph. Eq. [824]. Τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων, schol. exp. ἀνασπῶν καὶ ἀναιρῶν, dicens metaph. esse ab iis, qui olera defringunt. [Hinc Zonar. p. 662.] ‖ Caulem emitto, VV. LL. [Immo Ἐκκαυλέω.]

[Ἐκκαυλόω. V. Ἐκκαυλέω.]

Ἔκκαυμα, τὸ et Ἔκκαυσις εως, ἡ, Exustio, Ar-

dor, Æstus [Gl.: Ἔκκαυσις, Accensus, Adustio. Aret. Acut. m. causs. 1, 7, p. 6=7 : Προφάσιες δὲ μυρίαι, ψύξιες μᾶλλον, ἧσσον ἐκκαύσιες] : ut ἔγκαυσις. Alex. Aphr. Probl. 1, [88 et Etym. M. p. 403, 20, 22, Zon. p. 931, Eustath. ad Dionys. v. 180], ἔκκαυσις ἡλίου. [Suid. et Zon. p. 629 : Εἵλησις (ἡ) ἔκκαυσις. Tzetz. Exeg. Il. p. 101, 9 : Ὅτι μελανοειδὴς ἐφαίνετο (sol), ὅπερ ἐκ τῆς ἐκκαύσεως τῶν νεφῶν γίνεται. Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 14 : Πάντων γὰρ τούτων ἡ γένεσις οὐκ ἔκκαυσις ἀλλ' ἔκκρισις ὑπὸ τῆς ἐκθλίψεώς ἐστιν. Improprie Eust. Opusc. p. 209, 13 : Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ καὶ τὴν νύκτα πολεμικοῖς ἔργοις ἐδίδου, καὶ τὴν ὥραν τῆς ἀναπαύσεως καιρὸν ἐποιεῖτο τῆς εἰς τοιαύτην ζέσιν ἐκκαύσεως. || Ἔκκαυμα, proprie, i. q. ἔκκαυσις, Incensio, Eust. Opusc. p. 118, 72 : Ὅτι μηδὲ ἔστιν αὐταῖς ὕλη πρὸς ἔξαμμα, εἰ μὴ ἄρα πρὸς μόνον ἀμυδρόν τι ἔκκαυμα, ubi etiam licet intelligere Flammam. Improprie, Fomes. Euripid. fr. inc. fab. 6, apud Stob. Floril. vol. 1, p. 21 : Τὸ μὴ εἰδέναι σε μηδὲν ὧν ἁμαρτάνεις ἔκκαυμα τόλμης ἱκανόν ἐστι καὶ θράσους. Aretæus Acut. morb. curat. 2, 11, p. 113=124 : Ταράχου δὲ γνώμης καὶ ἀταξίης ἔκκαυμα (αἷμα πολλόν). || Sarmenta, Cremia. Pollux 10, 110 : Προσθετέον δὲ τῷ μαγείρῳ καὶ ξύλα καύσιμα καὶ κληματίδας καὶ ἐκκαύματα, εἰπόντος Σοφοκλέους ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ, Συνέλεγον τὰ ξύλ', ὡς ἐκκαυμάτων μή μοι μεταξὺ προσδεήσειεν. Conf. 7, 109, ubi ἐγκαυμάτων vel ἐκλυμάδων est in libris. Diodor. 2, 49 : Ὥστε τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις σπανίως ἐπὶ βωμοὺς θεῶν τιθέμενα παρ' ἐκείνοις καὶ κριβάνων ὑπάρχειν ἐκκαύματα. Theophr. fr. 3, De igni, 73 : Τὸ (ἡλίου φῶς) τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδυόμενον εἰς τὸ ἔκκαυμα δύναται καίειν. Mœris p. 393 : Φάκελον Ἀττικῶς, φορτίον, ἔκκαυμα Ἑλληνικῶς. Ap. Polluc. 6, 91 : Τὰ δὲ ἐγκαύματα εὔσανα, ὡς τὰ ξύλα καύσιμα, et Hesych. : Εὔσανα, χύτρα ... καὶ τὰ ἐγκαύματα, item legendum videtur ἐκκαύματα cum Hemst. ad Lucian. Dial. mar. 11, 2, sicut in illo ipso l. Luc., ubi de Xantho fl. ab Vulcano exusto dicitur, Ὁρᾷς δ' οὖν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων, libri meliores præbent ἐγκ. Pustulæ tamen signif. ἔκκαυμα est etiam ap. Mœrin p. 397 : Φύσιγγας, τὰ ἐν ταῖς κνήμαις ἐγκαύματα, Ἀττικῶς, et in Etym. M. p. 803, 36, ap. Philem. p. 193, Zonar. p. 1836 : Φῶς ... σημαίνει, τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Ubi fort. leg. ἐγκαύματα. Nam ap. schol. Nicand. Ther. v. 682 quod erat ὑπεκκαύματα, e cod. in ἀποκαύματα mutavit Schneid. || Confusum c. ἔγκαυμα in l. Plut. (expresso e Platonico in Ἔγκαυμα cit.) Cat. min. c. 1, notavit Schneid., c. ὄγκωμα Hemst. l. c.]

[Ἔκκαυσις. V. Ἔκκαυμα.]

[Ἐκκαύστης. Suid. : Αἶθος, ὁ ἐκκαύστης. Kuster. : «Cum Porto malim ἡ ἔκκαυσις. Hesych. : Αἶθος, καῦμα».]

[Ἐκκαυστικὸς, ἡ, ὸν, Inflammans, Accendens. Ælian. V. H. 11, 12 : Ὡς οὖν ὑπὸ ἐρωμένου ἐραστῇ πεμφθὲν τὸ (l. πεμφθέντα) δῶρον ἐκκαυστικὸν τὸν πλακοῦντα διαγανακτήσασα ... ἡ Ξανθίππη ... κατεπάτησε, de placenta Socrati ab amasio Alcibiade missa.]

[Ἐκκαυχάομαι, Glorior. Eur. Bacch. 31 : Ὧν νιν οὕνεκα κτανεῖν Ζῆν' ἐξεκαυχῶνθ', ὅτι γάμους ἐψεύσατο.]

[Ἐκκαχλάζω, Effervesco. Apollon. Lex. H. v. Κωφόν : Μηδέπω ἐκκαχλάζοντι κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι.]

[Ἐκκαχρύζω.] Ἐκκαχρύσω Hesych. exp. ἐκκοκκίσω, ἐκτινάξω, et συντρίψω, Grana eximam, Excutiam, Conteram. [Idem : Ἐκκοχύζειν, ἐκκοιτίζειν, vitiose pro ἐκκαχρύζειν, ἐκκοκκίζειν, ut conj. Heringa Obs. p. 214.]

Ἐκκάω et Ἐκκαίω, Exuro, [Accendo, Aduro, Exardo, Gl.], Extorreo. Theophr. C. Pl. 5, [10, 5] : Ἐκκαίει [Ἀποκ.] δὲ καὶ καύματα ἔνια καὶ βότρυν καὶ ἐλαίαν ἀποκάει [del.] καὶ ἄλλους καρπούς. [Ib. 3, 9, 5 : Ταῖς δ' οὖν ἀμπέλοις ἢ διὰ τεττάρων ἢ πλειόνων ἐτῶν παραβάλλουσι κόπρον· οὐ γὰρ δύνανται φέρειν δι' ἐλαττόνων, ἀλλ' ἐκκαίονται. Aristoph. Ran. 308 : Ὁδὶ δὲ δείσας ὑπερεπυρρίασέ σου (sic enim leg. cum libris nonnullis, versusque servo tribuendus cum Aristarcho apud schol.). Gloss. Br. ἐξεκαύθη κατὰ τὸ πρόσωπον, Erubuit, male quidem, quum irrideatur h. l. non rubor faciei sed τὸ πυρρὸν τοῦ κατατιλήσαντος ἑαυτοῦ. L. D.] Plato De LL. [Reip. 2, p. 361, E] : Ἐκκαυθήσεται τὼ ὀφθαλμὼ [τὠφθ.], Oculi ei cautere exurentur. [Gorg. p. 473, C : Ἐὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκάηται. Hemst. Parthenius c. 20 : Λέγεται ... βιαζόμενον ἐκκαῆναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνοπίωνος. Activo Eur. Cycl. 633 : Ἐκκαίειν τὸ φῶς Κύκλωπος· 657 : Ἐκκαίετε τὴν ὀφρῦν θηρός.] || Item Accendo, Inflammo, Excito. [Proprie Herodot. 4, 134 : Ἐκκαύσαντας τὰ πυρά. Schweigh. Theophr. C. Pl. 9, 3, 3 : Πρὸ ἡλίου δύνοντος ἐκκεκαυμένη ... πυρά. Aret. Tard. m. cur. 2 extr., p. 136=151 : Πυρὶ ἴκελον γὰρ ἐς δύναμιν λευκὸς ἑλλέβορος καὶ ὅ,τιπερ πῦρ ἐργάζεται ἐκκαῖον. Hesych. : Ἑρπίδα, ᾧ τὸ πῦρ ἐκκαίουσι, ut correxit Piers. præf. ad Mœr. p. xxi. Phryn. Bekk. An. p. 40, 18 : Ἐκζωπυρεῖν πῦρ, τὸ ἐκκαίειν πῦρ ἢ φυσῶντα ἢ ῥιπίζοντα. Partic. aor. ἐκκέας utuntur Eur. Rhes. 97 : Ἐκκέαντες πύρσ' ἐπ' εὐσέλμων νεῶν· Aristoph. Pac. 1133 : Ἐκκέας τῶν ξύλων ἅττ' ἂν ᾖ δανότατα. Hesych. : Ἐκκαίας, ἐκκαύσας. Cui ἐκκέας restituit Piers. ad Mœr. p. 231, B.] Metaph., Polyb. 5, p. 105 [c. 108, 5] : Οὕτως ἐξέκαιε τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῷ βασιλεῖ ταύτην συνεχῶς. Item ἐκκαίειν πόλεμον, Accendere et excitare bellum. Idem 2, [1, 3] : Τὸν προσαγορευθέντα Λιβυκὸν πόλεμον ἐξέκαυσαν. [Et similiter alibi.] Qua metaph. et Plut. utitur in Pericle [c. 32, Ages. 31, etc.] Idem in Fab. [c. 7] : Μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in pass. [Ἐκκαίομαι, Exardeo, Exuro, Torresco. Ἐκκαίεται, Ardescit, Gl.], Ἐξεκαύθη πόλεμος, ea metaph., qua Latine Exarsit bellum. [Mor. p. 855, F : Τὸν πόλεμον ὑπὸ τοῦ Περικλέους ἐκκεκαῦσθαι. Diodor. 5, 11 : Τῆς διαφορᾶς ἀεὶ μᾶλλον ἐκκαιομένης, ubi nonnulla Wessel. Plato Reip. 8, p. 556, A : Κακὸν ἐκκαόμενον ἀποσβεννύναι. Dionys. A. R. 7, 35 : Τοὺς θυμοὺς ἐξέκαυσε τῶν δημοτῶν. De hominibus ipsis Plut. Agid. c. 2 : Ἴσῃ φιλοτιμίᾳ πρός τε τὸν δῆμον ἑαυτοὺς καὶ τὸν δῆμον πρὸς ἑαυτοὺς ἐκκαύσαντες. Lucian. Alex. c. 30 : Ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα. Sextus Adv. mus. 6, 10, p. 358, ab Hemst. cit. : Παρηγορεῖ (ἡ μουσικὴ) τοὺς ὑπ' ὀργῆς ἐκκαιομένους. Ælian. N. A. epilog. : Ἔρως με σοφίας ... ἐξέκαυσεν. Alciphro 3, 67 : Οὕτως ἐξεκαύθην εἰς ἔρωτα. Proprie simul et figurate Charito 1, 1 : Τὸ γὰρ πῦρ (amantium) ἐξεκαίετο. Conf. Xenoph. Eph. 1, 9 et 14; 4, 5, Alciphro 3, 8. || Ἐκκαίω et ἐγκαίω confusa v. in Ἐγκαίω. Ἐκκεκαυμένος et ἐκκεκομμένος confusa notavit Barker. ad Etym. M. p. 1202, 11; ἐκκαυθεὶς et ἐκλυθεὶς ap. Suid. et al. lexicogrr. v. Ὡρακιάσας, ad quod voc. v. Kuster.]

[Ἐκκεδάννυμι. V. Ἐκσκεδάζω.]

Ἔκκειμαι, Expositus sum : ut ἐκκείμενος παῖς, ap. Herodot. [1, 110, 122], Puer expositus. Sic ap. Philon. V. M. 1 [vol. 2, p. 82, 47] : Ἐξορμῆσαι μετὰ τῶν θεραπαινίδων, ἔνθα ὁ παῖς ἐξέκειτο, Qua puer expositus erat. [Longus Past. proœm. : Παιδία ἐκκείμενα· 1, 3 : Πῶς εὗρεν ἐκκείμενον· 8 : Ἐκκείμενον αὐτὸν αἴξ ἀνέθρεψεν.] Dicitur et scopus ἐκκεῖσθαι, Expositus esse oculis collimantium, ut ad eum tendant. Plut. [Mor. p. 5, D] : Καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος σκοπὸς ἔκκειται τοῖς βουλομένοις βαλάντια τοξεύειν. [Aristot. Polit. 7, 13 init. : Ἐνίοτε γὰρ ὁ μὲν σκοπὸς ἔκκειται καλῶς. Strabo 5, p. 223 : Ὥστε μὴ λάφυρον ἕτοιμον ἐκκεῖσθαι τοῖς ἐπιπλεύσασιν. Hemst.] Unde metaph. dicitur aliquis ἐκκεῖσθαι rebus adversis, i. e. Expositus eis esse, et quasi obnoxius, Synes. Ep. 44 [p. 183, D] : Ἕλξῃ σιγῶν, καὶ ἐκκείσῃ τῇ δίκῃ, Exponeris supplicio. Ἐκκεῖσθαι interdum Expositum esse et patere. Synes. Ep. 154 : Ῥήτορσιν ἅμα καὶ φιλοσόφοις ἐκκείσεται, Expositus erit. Idem De insomn. [p. 130, B] : Μήτε μολύνεσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, Exposita et patentia populis profanis. Sic fere a Lucano dicitur Expositum cunctis nullique negatum numen. Sed et amicis ἐκκεῖσθαι dicimur itidem pro Expositi esse et prompti, vel etiam eis patere. Synes. Ep. 57 [p. 197, A] : Πᾶσι δὲ ἐκκείμενος ἐφ' ᾧ προσανακλάεσθαι καὶ τὰ κατ' αὐτὸν ἕκαστον ὀλοφύρεσθαι, Omnibus autem expositus sum, ut conquerantur apud me. Id. Ep. 95 : Τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, Tibi uni expositi et prompti sumus : sicut Cic. dicit Fidem suam alicui promptam expositamque præbere. [Alciphro 3, 29 : Ἔκκειμαι γὰρ τοῖς βουλομένοις τἀμὰ σφετερίζεσθαι. Aliter Themist. Or. 1, p. 5, B : Καὶ γὰρ αἰσχρὸν ὑπολαμβάνειν τοὺς μὲν Ὀλυμπίασιν ἀθλητὰς εὖ μάλα φυλάττειν αὑτοὺς καὶ διαίτῃ καὶ γυμνα-

σίοις, τὸν δὲ τῆς οἰκουμένης ἀγωνιστὴν ἀφύλακτον ἐκκεῖσθαι ταῖς ἡδοναῖς. Eust. Opusc. p. 28, 88 : Ἐκκεῖσθαι ἀθύρμασι καὶ παίζειν καὶ παίζεσθαι. Anon. ap. Suid. v. Ἐκμελές : Ὅτι καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥᾳθυμίᾳ ἐκκείμενος, Deditus. L. D.] Ἐκκεῖσθαι dicuntur etiam aliqua, quæ omnium oculis et omnium conspectui exposita sunt, s. quæ omnium oculis patent. [Ἐκκεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ πρὸς ὠνήν· ita leg. ap. Suid. in Χυτρόπους. Hemst. Dionys. Art. rh. c. 10, 1, p. 374, 5 : Ἀλλ' ἐὰν μὲν ἁπλοῦν ᾖ τὸ ἦθος καὶ παντί τῳ ἰδεῖν ἐκκείμενον. Quomodo intelligendus videtur Synes. Dione p. 52, B : Οὐ γάρ ἐστιν ἡ ἀλήθεια πρᾶγμα ἐκκείμενον οὐδὲ καταβεβλημένον οὐδὲ θήρᾳ ληπτὸν, quod Suidas v. Ἐκκείμεθα interpr. καταπεφρονημένον. Plut. Comp. Ages. c. Pomp. init. : Ἐκκειμένων οὖν τῶν βίων ἐπιδράμωμεν τῷ λόγῳ ταχέως τὰ ποιοῦντα τὰς διαφοράς, Postquam vitam utriusque exposuimus. Pollux 5, 119 : Ἴδια τοῦ ἐπαίνου, ἁπλοῦς, ἄκακος, ἄδολος, ἄπλαστος, ἐκφανὴς, ἐκκείμενος, ἀκατάσκευος.] Ἐκκεῖσθαι dicuntur item rei, i. e. Pendere, h. e., ut Bud. interpr., non quum ambiguo causæ eventu in reatu sunt, sed quum eorum nomina in programmate, i. e. tabella pendula, publice proponuntur atque suspenduntur. Sic Sueton. dicit Claudium Cæsarem venalem pependisse : sic Lamprid. in Alexandro, Edictum pendere. Sic rursum Suet. in Domitiano, Reos, qui ante quinquennium proximum apud ærarium pependissent. Et Plin. Epist. de Junio Basso accusato sub Vespasiano, Ad senatum remissus, diu pependit : tandem absolutus vindicatusque est. Sic in Pandectis Suspendi crimen dicitur. Inde illud Ciceronis Pro Cluentio, Hærebant in tabulis publicis reus et accusator. Demosth. [p. 548, 3] hunc quoque morem proponendi programmatis indicat : Οὐδενὸς ἕνεκα αὐτὸν ἐμισθώσατο πλὴν ἵνα ἐκκέοιτο πρὸ τῶν ἐπωνύμων, καὶ πάντες ὁρῷεν, Εὐκτήμων Λουσιεὺς ἐγράψατο Δημοσθένην Πυανέα [Παιανιέα] λειποταξίου· ibi enim ἐκκέοιτο significat Expositum esset et proscriptum. Sic idem Dem. [p. 1324, 10] : Ἐξέκειτο δὲ πολὺν χρόνον ἔμπροσθεν τοῦ συνεδρίου ἡ φάσις, Diu pendebat. Hi ἐκκείμενοι rei dicuntur etiam φαινόμενοι, ut docet Bud. p. 210. [|| Expositum i. e. legatum esse. Strabo 15, p. 707 : Τοῖς δ' ὁπλοποιοῖς καὶ ναυπηγοῖς μισθοὶ καὶ τροφαὶ παρὰ τοῦ βασιλέως ἔκκεινται· μόνῳ γὰρ ἐργάζονται. || Prominere. Soph. Antig. 1101 : Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς. Schol. : Ἐκ τοῦ λίπους τῆς καλυπτούσης αὐτοὺς πιμελῆς ἐξέπιπτον. Dio Cass. 74, 10 : Πύργοι τε πολλοὶ καὶ μεγάλοι ἔξω ἐκκείμενοι. Strabo 8, p. 363 : Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας τὸ μὲν Ταίναρον ἀκτή ἐστιν ἐκκειμένη, Litus in mare porrectum. Id. 5, p. 246 : Ἐχόμενον δὲ φρούριόν ἐστιν Ἡράκλειον, ἐκκειμένην εἰς τὴν θάλασσαν ἄκραν ἔχον. Philostr. Imag. 2, 17 : Τὰ γὰρ ἐσχισμένα τῆς νήσου παραπλήσιά που ὁρᾷς καὶ ἀλλήλοις ξύμμετρα καὶ οἷα ἐναρμόσαι κοῖλα ἐκκειμένοις· 20, p. 844, v. ult. : Οὕτωσὶ γὰρ συνιζηκότος συμπίπτουσί τε ἀλλήλαις καὶ οὐδὲν τῶν ἐκκειμένων ἐπιθολοῦσιν· 1, p. 810, 9 : Ἀλλ' οὐ βούλεται γεγράφθαι δοκεῖν ἡ θεὸς, ἔκκειται δὲ οἷα λαβέσθαι· cui Jacobsius contulit l. anon. Guelf. Ms. : Ἔκκεινται γὰρ καί εἰσιν οἷα λαβέσθαι (τὰ γλύμματα). || Incerta signif. in schol. Ven. Aristoph. Pac. 346 : Διπλῆ καὶ (addendum videtur εἴσθεσις) τῶν ὁμοίων ἑκκαίδεκα κώλων, ὧν ὁ μὲν πρῶτός ἐστι στίχος τροχαϊκὸς ἐκκείμενος (tetram. catal., Εἰ γὰρ ἐκγένοιτ' ἰδεῖν ταύτην μέ ποτε τὴν ἡμέραν). Et paullo post : Ἡ μὲν πρόοδός (l. πρόῳδός) ἐστιν ἐκ διστι (l. διστιχίας) ὁμοίως ἐκκειμένης (item duorum troch. tetram. catalecticorum). Vulgata ad Ach. 1214 : Διπλῆ καὶ δυάδες τρεῖς, διχώλους ἔχουσαι τὰς περιόδους, ἐξ ἰάμβου τριμέτρου ἐκκειμένου. Conjicio dici Expositum s. commune et vulgare genus versuum. L. Dindorf.]

[Ἐκκειμένως, Exposite, Aperte. Ἐκκ. τοῦ ἤθους καὶ ἀπανούργως ἔχων, Philostr. De V. S. 2, 14, p. 597, v. 25. Hemst. Libri ἐγκ.]

[Ἐκκεινόω. V. Ἐκκενόω.]

[Ἐκκείρω, Detondeo. Sophocl. fr. OEnom. apud Athen. 9, p. 410, C : Σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένος. Apoll. Rh. 4, 1033 : Ἐκ θέρος οὐλοὸν ἀνδρῶν κείρατε γηγενέων· et Nicol. Dam. p. 453 : Τὰς κόμας ἐξέκειραν, cit. Wakef. Schol. Vat. Eur. Tro. 141 : Τῇ ξυρήκει κουρᾷ ἐκκαρθεῖσα τὴν πενθίμην κεφαλήν. L. D.]

[Ἐκκεκαλυμμένως, Aperte. Niceph. Greg. Hist. 6, 7, 1, p. 117, B : Διαλοιδορουμένων αὐτῷ ὑπ' ὀδόντα μὲν καὶ λάθρα πρῶτον, ἐκκ. δ' ἔπειτα. Boiss. Id. 15, 12, p. 498, D : Ἦσαν δ' οἳ καὶ ἐκκ. ἐς προῦπτον ἐλοιδοροῦντο τἀνδρί. L. D. Chrysost. In Matth. t. 1, p. 818, C et 834, D. Hase.]

[Ἐκκεκλασμένως. Galen. Gloss. p. 562 : Σκεπαρνηδὸν, ἐκκ. Vertitur Effracte. V. Σκέπαρνον.]

Ἐκκέλευθος, Devius, Lycophr. [1162 : Λαθραῖα κἀκκέλευθα παπταλώμεναι. Alii recte καικκέλευθα, i. e. κατὰ κέλευθα, s., ut expl. schol., κατὰ τὰς ὁδούς.]

Ἐκκέλευστος, ap. Suid. legitur sine expositione : tantum enim hoc affert ex., Καὶ κατήγορος ἐκκέλευστος ὃς ἂν μὴ γράψηται, παρανομῶν ἑάλωκεν. Ita enim vet. Cod. habet. At vulg. ed. παρανόμων, ut et Synesii edita exemplaria, e quo desumptus est hic l. Sic enim ille, Epist. 73 [p. 221, B] : Καὶ κατήγορος ἐκκέλευστος· ὃς δ' ἂν μὴ γράψηται παρανόμων, ἑάλωκεν. Sunt qui interpr. Invitus : alii Subornatus. [Melius forte legetur ἐγκέλευστος. Hemst. Idem : « Ἐκκελεύειν habet Tim. Locr. p. 104, A, modo vitio vacet. » Quo l. ἐγκελευόμεναι dederunt libri meliores.]

Ἐκκελληρίζω, Evoco. Hesych. enim Ἐκκεκελλήρικεν affert pro ἐκκέκληκεν. [Conjecturas intt. v. ap. ipsos.]

Ἐκκενόω, Evacuo, Exinanio [Gl.], usitatius quam ἀποκενόω. Exp. etiam Exhaurio. [V. Pollux in Ἐκκανάσσω cit. Schol. Aristoph. Eq. 105 : Ἐγκάναξον) ἔγχεε, ἐγκένωσον. Ἐκκένωσον conj. Kust.] In VV. LL. affertur ex lxx Ezech. 5, [2] : Ἐκκενώσω μάχαιραν, pro Nudabo ensem. [Æsch. Sept. 330 : Βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις· Pers. 549 : Νῦν δὴ πρόπασα μὲν στένει γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα. V. in fine in forma Ion. Aristoph. Ran. 1070 : Εἶτ' αὖ λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι καὶ στωμυλίαν ἐδίδαξας, ἢ ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε τῶν μειρακίων. Plato Protag. p. 315, D : Καὶ τοῦτο (τὸ οἴκημα) ἐκκενώσας ξένοις κατάλυσιν πεποίηκεν. Leonid. Al. Anth. Pal. 6, 326, 4 : Ἰοὺς γὰρ πλήθοντας ἀεὶ λαγόνεσσι φαρέτρης δορκάσι καὶ βαλίαις ἐξεκένωσ' ἐλάφοις. Theocr. 16, 40 : Ἀλλ' οὔ σφιν τῶν ἦδος ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν θυμὸν ἐς εὐρεῖαν σχεδίαν στυγνοῦ Ἀχέροντος, Evacuarunt, Effuderunt. Dio Cass. 38, 45, ab Hemst. cit. : Ὁρμὴ ἄμετρος ἐκκενοῦται ῥᾳδίως· 59, 2 : Τοὺς θησαυροὺς ... διὰ βραχυτάτου ἐξεκένωσε. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 245 : Τὸν πλοῦτον ἐκκενοῦντες εἰς αὐτούς. Hesych. : Ἐξεκενώθη, κατηντλήθη. Callim. fr. 424 Ern., ap. gramm. De barbarismo post Ammon. p. 197 : Μητέρας ἐξεκένωσαν, Matres orbarunt (infantibus interficiendis). Cum genit. Anth. Pal. App. 304, 3 : Πολλῶν τὸ λουτρὸν αἴτιον δωρημάτων· ... χολῆς περιττὸν ἐκκενοῖ τῶν ἐγκάτων. || Forma Ion. Æsch. Pers. 761 : Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον, ... οἷον οὐδέπω τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν.]

Ἐκκεντέω, s. Ἐκκεντάω [?], Pungo, Stimulo. [Polyb. 5, 56, 12 : Μικρὸν ἀπονεύσαντος τοῦ βασιλέως ὡς ἐπί τι τῶν ἀναγκαίων, ἐξεκέντησαν, Confoderunt, Percusserunt. Conf. 15, 33, 4; 25, 8, 6. Polyæn. 5, 3, 8, a Boiss. cit. : Ἄνδρας τῶν διακοσίων πλείονας ἐξεκέντησαν. Basil. M. vol. 1, p. 75, D : Ὧν (hirundinis pullorum) ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα, ex Aristot. H. A. 6, 5 vel De gener. anim. 4, 6, p. 774, 32, qui sic etiam H. A. 2, 17, p. 508, 6 : Ἐὰν γάρ τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων. L. D.] Pro quo dicitur et Ἐκκεντίζω, si vulg. Lexicis credimus. [Diodor. 19, 11 ed. Bas. ἐκκεντίσαι pro ἐκκεντῆσαι. Cit. Wakef. Alio vitio, ut videtur, Eust. Opusc. p. 108, 7 : Ἐξεκύντει καὶ ὁ Φινεὺς, εἴ τίς που κακὸς ἦν, καὶ ὁ ἐκκυντῶν σειρομάστης ὑμνεῖται. L. Dindorf.]

[Ἐκκέντησις, εως, ἡ, Effossio, Excisio. Euseb. H. E. 8, 12, p. 251 : Μετὰ τὴν ἐκκέντησιν (oculorum).]

[Ἐκκεντρίζω, i. q. ἐκκεντέω, Pungo. Alex. Trall. 7, p. 308 : Ἐάν τις αὐτοὺς (testiculos gallorum) ὀπτουμένους (sic) βελόνῃ ἐκκεντρίσῃ. Cit. Weigel., qui suspicabatur ἐκκεντίσῃ, quod scribendum ἐκκεντήσῃ.]

[Ἐκκεντροεπίκυκλος, ὁ, ἡ, Epicyclius extra centrum. Proculus Hypotyp. p. 12, 23 : Καὶ εἰώθασι τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν καλεῖν ἐκκεντροεπίκυκλον. Ib. p. 33, 3, eliso o legitur ἐκκεντρεπ. Hase.]

[Ἔκκεντρος, ὁ, ἡ, Qui est extra centrum. Geminus Elem. astron. p. 5, A : Νυνὶ δὲ κατώτερον φέρεται ὁ ἥλιος

καὶ ἐπὶ ἐκκέντρου κύκλου κινεῖται. Niceph. Blemm. p. 251. Mart. Capella 8, p. 287 : «Quo fit ut terra solaris circuli centrum non sit, sed eccentros habeatur ». Et ib. p. 299. L. D. Ptolem. Magn. Constr. t. 2, p. 368, 2 : Τὴν μὲν (ἀνωμαλίαν) πρὸς τὰ μέρη τοῦ ζωδιακοῦ παρὰ τὸν ἔκκεντρον κύκλον. Vertit Halma : *L'une relativement aux portions du zodiaque à cause du cercle excentrique.* Τοῦ ἐκκέντρου ib. p. 313, 21 et 24; p. 325, 10; 353, 26; 391, 7, et alibi. Τῶν ἐκκέντρων ib. p. 376, 11. Unde Jo. Philop. De creat. mundi p. 103, 19 : Ἐκκέντρους τινὰς αὐτοῖς σφαίρας ἐπινοεῖ (Ptolemæus), μὴ τῷ αὐτῷ κέντρῳ τὰς ἐννέα χρωμένας. Hase.]

[Ἐκκεντρότης, ητος, ἡ, Egressio ex centro. Geminus l. c. D : Ὁ μὲν οὖν ἥλιος διὰ παντὸς ἰσοταχῶς κινεῖται· διὰ δὲ τὴν ἐκκεντρότητα τῆς ἡλιακῆς σφαίρας ἐν ἀνίσοις χρόνοις διαπορεύεται τὰ τοῦ ζωδιακοῦ τεταρτημόρια. Et ibid. p. 6, A, B. L. Dind. Iamblich. V. Pyth. c. 6, 31, p. 24=70 : Περὶ ... σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ἐπιπροσθήσεών τε καὶ ὑπολείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν ἐκκεντροτήτων τε. Ptolem. Magn. Constr. p. 240, 244, 245, et alibi.]

Ἐκκένωσις, εως, ἡ, pro κένωσις, Exinanitio [Gl.], Evacuatio. Exp. et Egestio sicut ἐκκενόω, Egero. [Encom. in depos. zonæ S. Mariæ in Combef. Hist. Monothel. p. 790, D : Ὥσπερ εὐωδία μύρου πολυτελοῦς οὐκ εὐθὺς μετὰ τὴν ἀπὸ τοῦ σκεύους ἐκκένωσιν ἐξαφανίζεται τοῦ μύρου. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 216, A : Τῆς αὐτοῦ ἐκκενώσεως τὰ πάντα, ὁρατά τε καὶ ἀόρατα ... μετασχόντα, ἀναλόγως κατηξίωται μετουσίας. Alia figura Chrysost. t. 5, p. 434, 31 : Ἰσοστάσιος πρὸς τὴν ἐκκένωσιν τῆς ἐπιρροῆς ἡ μάχη. Hase.]

Ἐκκεράΐζω, Diripio, Populor. Ex Epigr. [Zonæ Anth. Pal. 9, 312, 2 : Γηραλέαν δ' ἐκκεράΐζε πίτυν, Exstirpa. Callim. H. Cer. 50 : Πότνια Δάματερ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις. Schæf. Aor. Method. Conv. virg. p. 208, 4 : Ἃς ἡμεῖς συμμαχίᾳ Χριστοῦ ἐκκεραΐσασαι λήψεσθε. Passiv. ib. p. 207, 5 : Πολυτρόπως ἐκκεραϊζομένης τοῦ δράκοντος τῆς ἰσχύος. Hase.]

Ἐκκεράννῡμι, sive Ἐκκεραννύω, Effundendo misceo. Athen. 2, [p. 38, A]; περὶ τριπόδων ἀπύρων s. κρατήρων loquens : Εἰς οὓς τὸν οἶνον ἐξεκεράννυον. [Nisi forte leg. ἐκεράννυον.]

[Ἐκκερδαίνω, Lucrum facio, Anthol. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. Haud dubie mendum est pro κερδαίνω.]

[Ἐκκεχῡμένως, Effuse, Profuse. Plato Euthyphr. p. 3, D : Ἐγὼ δὲ φοβοῦμαι μὴ ὑπὸ φιλανθρωπίας δοκῶ αὐτοῖς ὅ,τι περ ἔχω ἐκκ. παντὶ ἀνδρὶ λέγειν. Aristæn. 2, 16 : Αἱαν ἐκκ. ἠγάπων, ubi v. Abresch. Boiss. Isocr. De antid. p. 471, 222 ed. Bekk. (393, 208 ed. Berol.) : Ἄνδρες δὲ γενόμενοι τούτων διήνεγκαν καὶ μετήλλαξαν τὴν φρόνησιν τῷ τοὺς μὲν ἐκκ. ζῆν καὶ ῥαθύμως, τοὺς δὲ τοῖς τε πράγμασι καὶ σφίσιν αὐτοῖς προσέχειν τὸν νοῦν. Iamblich. V. Pyth. c. 27, 123, p. 264 : Ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκ. πρὸς τὰ πένθη διακειμένων, i. q. antea πολυτελῶς, et contrarium adv. ἀφελῶς. Pollux 3, 129. V. Ἐκλελυμένως.]

[Ἐκκηλέω, Demulceo. Hesych. : Ἐξεκελέμησεν, ἐξηύλησεν, ἔθελξεν. Salmas. conj. Ἐξεκήλησεν.]

[Ἐκκηραίνω, Perdo. Æschyl. Eum. 128 : Ὕπνος πόνος τε κύριοι συνωμόται δεινῆς δρακαίνης ἐξεκήραναν μένος. Schol. expl. παρείλοντο. Hesych. : Ἐξεκήρανεν, ἐξέφθειρεν. Idem Κηραίνει inter alia exp. φθείρει.]

[Ἐκκηρῐόω, Obstupefacio, Percello. Hesych. : Ἐξεκηρόωσας, ἐξέστησας, quod per ι scrib. vidit Kust., coll. ejusd. gll. Ἐκηριώθη et Κηριοῦσθαι, de quibus v. in Κηριόω. Id. vitiose : Ἐκκεκληριωμένη, ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα.]

[Ἐκκηρυγμὸς, ὁ, Ejectio per præconem. Schol. Ven. Hom. Il. Φ, 575 : Παιγμὸς, ἐμπαιγμὸς, κηρυγμὸς, ἐκκηρυγμός.]

[Ἐκκηρῡκεύομαι, Per præconem me dedo. Pollux 1, 168 : Ἀπεῖπον, ἀπηγόρευσαν, χεῖρας ἀνέτειναν, ἐξεκηρυκεύσαντο, ἐνέδοσαν. Recte cod. ἐπεκηρ.]

Ἐκκήρυκτος, ὁ, ἡ, Voce præconis exterminatus, Præconis voce publice expulsus et exactus. Metaph. autem Dionys. dicit, Ἐκκήρυκτος τῇ θεολογίᾳ πᾶς ὁ ἀλλοτριεπίσκοπος, q. d. Theologicorum præconum voce exigitur et exterminatur, A theologia ejicitur et condemnatur. [Consortio abdicatus, Euseb. H. E. 6, 43 : A Τῆς καθολικῆς ἐκκλησίας ἐκκήρυκτον ποιήσασθαι τὸν τῆς αἱρέσεως ἀρχηγόν. Excommunicatus, Basil. Ep. 55, vol. 3, p. 150, A : Οἱ δεχόμενοί σε ἐκκήρυκτοι κατὰ πᾶσαν ἐκκλησίαν γενήσονται· 270, p. 416, E : Καὶ αὐτὸν δὲ ἐκεῖνον ἐξόρισον τῶν εὐχῶν καὶ ἐκκήρυκτον ποίησον· 288, p. 427, A : Λοιπὸν ἔστω ἐκκήρυκτος. Ducang. Hesych. et Suid. : Ἐκκ., ἀπόβλητος. Jerem. 22, 30 : Γράψον τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκκήρυκτον ἄνθρωπον. Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. p. 198 : Ὡς πατραλοίας ἐκκήρυκτος γέγονε. Photius Erotem. p. 72 : Ὁ δὲ αὐτὸς ἐκκήρυκτος Ὠριγένης. Alia v. ap. Suicer. p. 1048-9. L. Dind.]

[Ἐκκήρυξις, εως, ἡ, Præconium, Nuntius. Marm. Par. Ep. 17, ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 301, 31 : Ἀφ' οὗ [ἐ]ν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς [ἀγὼν ἐτέθη, κ]α[ὶ ὁ]υ[σία βρέφους ἀνθρώπου κ]αὶ τὰ Λύκαια ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο καὶ [αἱ ἐ]κκ[ηρύξεις τοῦ] Λυκάονος ἐδόθησαν [ἐν] τοῖς Ἕλλ[η]σι[ν]. Sic enim lacunam explendam conjicit Bœckh. L. D.]

Ἐκκηρύττω, Voce præconis extermino, Edicto per præconem publicato expello. Æschin. [p. 90, 25] : Ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, Voce præconis ejecerunt ex urbe, Per præconem exilium ei denuntiarunt. B [Soph. OEd. C. 430 : Ἀλλ' ἀνάστατος αὐτοῖν ἐπέμφθην κἀξεκηρύχθην φυγάς· Antig. 27 : Τὸν δ' ἀθλίως θανόντα Πολυνείκους νέκυν ἀστοῖσί φασιν ἐκκεκηρῦχθαι τὸ μὴ τάφῳ καλύψαι μηδὲ κωκῦσαί τινα· conf. ib. 203. Herodot. 3, 148 : Οἱ δ' ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον, ubi v. Wessel. Æneas Tact. c. 10, p. 30 : Διὰ χρόνου δέ τινος, ὅσοι ἂν ταλαπείριοι αὐτῶν ὦσιν, ἐκκηρύττεσθαι. Plato Leg. 11, p. 929, B : Κατηγορείτω δὲ ἐν τούτοις, διδάσκων ὡς ἄξιος ἅπασιν ἐκ τοῦ γένους ἐκκεκηρῦχθαι. Diodor. 14, 97 : Πολλοὺς μὲν ἐφόνευσαν, τοὺς δὲ διαφυγόντας ἐξεκήρυξαν. Polyb. 4, 21, 8 : Οἱ μὲν ἄλλοι ... αὐτοὺς ἐξεκήρυξαν. Signif. translata Lucian. Pseudolog. c. 11 : Σὺ δὲ ἐξέκλεισας τοῦτο (voc. ἀποφράς) εὐθὺς καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. || Usum eccles. de excludendo e communione fidelium s. excommunicando explicuit Suicer. vol. 1, p. 1049.]

[Ἐκκῑναιδίζομαι, Cinædus fio. Dio Cass. 50, 27 : Ἐπειδὴ δὲ ὅπλων καὶ μάχης δεῖ, τί τις ἂν αὐτοῦ φοβηθείη; τὴν ἀκμὴν τοῦ σώματος; ἀλλὰ παρήβηκε καὶ ἐκτεθήλυται. Τὴν ῥώμην τῆς γνώμης; ἀλλὰ γυναικίζει καὶ ἐκκεκιναίδισται.] C

[Ἐκκῑνέω, Moveo, Excito. Soph. Tr. 979 : Οὐ μὴ 'ξεγερεῖς τὸν ὕπνῳ κάτοχον, κἀκκινήσεις κἀναστήσεις φοιτάδα δεινὴν νόσον; 1242 : Οἴμοι, τάχ', ὡς ἔοικας, ὡς νοσεῖς φράσεις. — Σὺ γάρ μ' ἀπευνασθέντος ἐκκινεῖς κακοῦ· OEd. T. 354 : Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε τὸ ῥῆμα; El. 567 : Πατήρ ποθ' οὑμὸς ... θεᾶς παίζων κατ' ἄλσος ἐξεκίνησεν ποδοῖν ... ἔλαφον. Plut. Mor. p. 631, D : Τοῖς δὲ σκώμμασιν ἔστιν ὅτε μᾶλλον ἢ ταῖς λοιδορίαις ἐκκινούμεθα. Sext. Emp. Adv. phys. p. 557, 3 : Τελέως δέ ἐστιν ἄλογον τὸ κατὰ τύχην πάντα τοῖς αὐτοῖς ἐπιβάλλειν ἰδιώμασιν, ἀλλὰ μὴ φυσικῶς οὕτως ἐκκινεῖσθαι, cit. Hemst. Confus. c. ἐκκυνέω v. in illo.]

[Ἐκκιρρόω, Flavesco, Fio gilvus. Hippiatr. p. 253, 2 : Οἱ στρογγύλην ἔχοντες (τὴν ὁπλὴν) καὶ ἐκκεκιρρωκότες τὰ κατ' ὄνυχα τῆς ὁπλῆς, μαλακοὶ καὶ πονηροί. Hase.]

[Ἐκκλάζω, Cum clangore emitto. Eur. Ion. 1204 : Ἐκ δ' ἔκλαγξ' ὅπα ἀξύνετον αἰάζουσα.]

[Ἐκκλάω, Frango. Plato Reip. 10, p. 611, D : Ὥσπερ οἱ τὸν θαλάττιον Γλαῦκον ὁρῶντες οὐκ ἂν ἔτι ῥᾳδίως αὐτοῦ ἴδοιεν τὴν ἀρχαίαν φύσιν, ὑπὸ τοῦ τὰ παλαιὰ τοῦ σώματος μέρη τὰ μὲν ἐκκεκλάσθαι, τὰ δὲ συντετρίφθαι. Alciphro 2, 4, p. 326, 73 : Ἐκκλωμένης κώπης. Levit. 1, 17 : Καὶ ἐκκλάσει αὐτὸ (de hostia loquitur) ἀπὸ τῶν πτερύγων. Ep. ad Rom. 11, 17 : Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, et ib. 19, 20. De osse fracto vel luxato Suid. et Hesych. in Ἐκκοκκίζω citandi. Pausan. 8, 40, 2, a Valck. cit. : Ἐκκλᾷ τὸν ἐν τῷ ποδὶ τοῦ ἀνταγωνιζομένου δάκτυλον. Figurate Plut. Mor. p. 762, F : Ἅμα τῷ καλὸν ἰδεῖν ... τὸ θράσος ἐκκέκλασται καὶ κατακέκοπταί οἱ τὸ τῆς ψυχῆς γαῦρον. Ib. 671, A : Λέγουσι δὲ καὶ τὰ ὄμματα τῶν ὑῶν οὕτως ἐκκεκλάσθαι καὶ κατεσπάσθαι ταῖς ὄψεσιν, ὥστε μηδενὸς ἀντιλαμβάνεσθαι μηδέποτε τῶν ἄνω μηδὲ προσορᾶν τὸν οὐρανόν, ἐγκεκλάσθαι restituit Wyttenb., cujus confusionis ex. exhibuimus in Ἐγκλάω. ᾰ̔]

Ἐκκλείω, Excludo [Gl.], Secludo. [Polyb. 25, 1, 10 : Ἑτέρων αὐτοὺς ἐκκεκλεικότων τῆς πόλεως. Eur. Herc. F. 330 : Νῦν γὰρ ἐκκεκλείσμεθα (ædibus).] Ἐκκλείω σε τοῦ οἰκήματος, Excludo te domicilio, VV. LL.

Ἐξέκλειον λόγου τυγχάνειν, Arcebant a concione. [Ex Demosth. p. 349, 5. Metaph. it. Æschin. p. 42, 28 : Καὶ προσέθηκέ τι τοιοῦτον ἐνθύμημα τῷ λόγῳ ὅτι πρῶτος ἐπιστομίσαι τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλείοντας, Impedientes. Polyb. 17, 8, 2 : Βουλόμενος ἐκκλεῖσαι τῷ καιρῷ τήν τε τῶν Ἀχαιῶν καὶ τὴν τῶν Αἰτωλῶν κατηγορίαν. Id. fr. hist. 43, ap. Suid. v. Ἐκκλείουσι, quod interpr. κωλύουσιν, εἴργουσιν : Ἐπεὶ τὸν Φίλιππον ἐκκλείουσιν οἱ καιροί. Idem : Ἐκκλείεται, ἐμποδίζεται. « Ἐκκλείεται ἡ πάροδος ἡ εἰς τὴν Χερρόνησον διὰ τῆς πόλεως ταύτης. » Diodor. 3, 16, ab Hemst. cit. : Ἐπὰν δὲ ... τὴν εἰωθυῖαν θήραν τῶν ἰχθύων ἐκκλείσῃ τὸ ἀδύνατον, Quando piscaturæ facultas adempta est. Id. 4, 32 : Λαομέδων δὲ .... δύναμιν ἀξιόλογον συναγαγεῖν ἐξεκλείσθη διὰ τὴν ὀξύτητα τῶν καιρῶν· 18, 3 : Ἃς (terras) Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπῆλθεν ἐκκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν καιρῶν. Et cum genit. Æschin. p. 39, 23 : Τῆς συμμαχίας ἐκκλείων αὐτόν· 64, 19 : Τὸν Κερσοβλέπτην ἐξέκλεισε τῶν ὅρκων. Demosth. p. 1099, 7 : Ἐπεὶ πῶς οὐκ ἐκκλείεται εἷς ἕκαστος ὑμῶν τῆς κατὰ γένος ἀγχιστείας; || De forma Ion. HSt. :] Ἐκκληΐζω pro ἐκκλείω, Excludo, ex Herodoto affertur [1, 144] : Ἐξεκληΐσαν τῆς μετοχῆς, A participatione excluserunt. Pass. Id. [1, 31] : Ἐκκληϊζόμενοι τῇ ὥρῃ. [Ἐκκληιόμενοι præbuerunt libri meliores, ut præs. sit Ἐκκληίω vel Ἐκκλήω. Quæ forma Ion. dial. communis est cum Atthide antiquiori, ut Eur. Or. 1133, Ἐκκλήσομεν σφᾶς ἄλλον ἄλλοσε στέγης libri emendatiores exhibent pro ἐκκλείσομεν. Falsa enim videtur opinio Buttmanni Gr. vol. 2, p. 169 distinguentis inter ἐκκληίω Ion., quod ι producat, et Att. ἐκκλήω.]

Ἐκκλέπτω, Furto eripio, Furtim eripio. Plut. Pericle [c. 25] : Ἐκκλαπὼν [ἐκκλέψαντος] αὐτοῖς τοὺς ὁμήρους, Quum obsides eis furtim surripuisset, furto subduxisset, ut ap. Lucanum. [Xen. H. Gr. 5, 4, 12 : Ἦσαν δέ τινες οἳ καὶ ὑπὸ Ἀθηναίων ἐξεκλάπησιν· Apol. Socr. § 23 : Τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτόν. Thucyd. 1, 115 : Τοὺς ὁμήρους ἐκκλέψαντες ἐκ Λήμνου τοὺς αὑτῶν. Eur. Or. 1499 : Δραπέτην γὰρ ἐξέκλεπτον ἐκ δόμων πόδα. Pollux 6, 194, Ἐκκλέπτειν ἑαυτόν.] Item Furtim et clam subduco. Hom. Il. E, [390], de Mercurio : Ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα Ἴδῃ τειρόμενον, Furtim prælio subduxit : alioquin periisset. [Æsch. Eum. 153 : Τὸν μητραλοίαν δ' ἐξέκλεψας· Ag. 662 : Ἡμᾶς γε μὲν δὴ ... ἐξέκλεψεν ... θεός τις. Demosth. p. 726, 5 : Ἐκκλέπτων τὸν ἠδικηκότα καὶ τὴν παράδοσιν αὐτοῦ τὴν τοῖς ἕνδεκα· 728, 9 : Τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸν ἠδικηκότα ἐνῆν παρόντα λαβεῖν, ἐκκλέψας. Plato Reip. 5, p. 449, C : Δοκεῖς ... εἶδος ὅλον οὐ τὸ ἐλάχιστον ἐκκλέπτειν τοῦ λόγου. Plut. Pyrrho c. 2 : Τὸν δὲ Πύρρον ἔτι νήπιον ὄντα ... ἐκκλέψαντες οἱ περὶ Ἀνδροκλείδην ... ἔφευγον. Apollodor. 1, 7, 4, 6 : Τοῦτον μὲν οὖν Ἑρμῆς ἐξέκλεψεν. Cum gen. Eur. Hel. 741 : Κεἰ τήνδε πως δυναίμεθ' ἐκκλέψαι χθονός· Iph. T. 331 : Κύκλῳ δὲ περιβάλλοντες ἐξεκλέψαμεν πέτροισι χειρῶν φάσγανα· El. 286 : Ἆρ' ὃν λέγουσιν αὐτὸν ἐκκλέψαι φόνου. Plut. Philop. c. 5 : Τοὺς πολίτας τρόπον τινὰ τῆς πόλεως ἐξέκλεψε. Notanda etiam constr. Eur. El. 540 : Ἐν ᾧ ποτ' αὐτὸν ἐξέκλεψα μὴ θανεῖν. || Soph. Phil. 55 : Τὴν Φιλοκτήτου σε δεῖ ψυχὴν ὅπως λόγοισιν ἐκκλέψεις λέγων· 968 : Ἔλῆσον, ὦ παῖ, πρὸς θεῶν, καὶ μὴ παρῇς σαυτοῦ βροτοῖς ὄνειδος, ἐκκλέψας ἐμὲ, est Decipio, Dolo et fraude capio et fallo. || Id. Trach. 437 : Μὴ, πρός σε τοῦ κατ' ἄκρον Οἰταῖον νάπος Διὸς καταστράπτοντος, ἐκκλέψῃς λόγον, Celes. Sic fere Eur. Ion. 946 : Κἄτ' ἐξέκλεψάς πῶς Ἀπόλλωνος γάμους; Occuluisti concubitum.]

[Ἐκκληίζω, Ἐκκληίω. V. Ἐκκλείω.]

[Ἐκκλημᾰτόομαι, Pampinis luxurior. Theophr. C. Pl. 3, 15, 4 : Διὰ γὰρ τὸ πλῆθος (τοῦ ὑγροῦ) οὐ πεττούσας (vites) τόθ' ὑβρίζειν, ἀλλὰ καὶ ἐκκληματτοῦσθαι, ubi olim ἐγκλ. Geopon. 5, 40 : Τὰς ὑλομανούσας (vites) μακροτομεῖν δεῖ· ἐκκλημᾰτούμεναι γὰρ λωφῶσιν, ubi male int., Sarmentis purgatæ quiescunt.]

Ἐκκληριοῦσθαι, Percelli animo et mente dimoveri. Hesych. enim ἐκκεκληριωμένη affert pro ἐκπεπληγμένη, ἔξω τῆς ψυχῆς γεγονυῖα. [V. Ἐκκηριόω.]

[Ἔκκληρος, ὁ, ἡ, Exsors, Gl.]

Ἐκκλησία, ἡ, q. d. Evocativus cœtus, Concio. [Concilium, Conventus add. Gl.] Ἐκκλησίαν συλλέγειν, Concionem advocare, cogere, Thuc. [8, 97] et Xen. [H. Gr. 3, 3, 8. Et ib. 1, 6, 8, ἀθροίζειν.] Quod et ἐκκλησίαν ποιεῖν idem Thuc. dicit 1, [139] : Ποιήσαντες ἐκκλησίαν οἱ Ἀθηναῖοι γνώμας σφίσιν αὐτοῖς προὐτίθεσαν. [Conf. 4, 118; 6, 8, 72; 8, 93, Xenoph. H. Gr. 1, 7, 9, etc.] Aristoph. Ach. [169], μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θραξὶ, pro Non dare concionem Thracibus : ut Cic. dixit, Data concio Lælio est. [Polyb. 4, 34, 6 : Τῷ δὲ Μαχατᾷ συνεχώρησαν δώσειν τὴν ἐκκλησίαν.] Apud eund. Aristoph. [Pl. 171] : Ἡ Ἐκκλησία [Ἐκκλ.] δ' οὐχὶ διὰ τοῦτον γίνεται; Sic ἐκκλησίας γενομένης ap. Thuc., Coacta concione. [6, 32, 51; 8, 81, 86, 97. Id. 1, 44 : Γενομ. καὶ δὶς ἐκκλ. Et 6, 8 ἐκκλ. ἐγίγνετο. Et καταστάσης ἐκκλ. 1, 31; 2, 36. Et ἐκκλησίαν ξυνήγαγον 2, 60. Et ἐκκλ. ξυνελέγη 6, 9, ut ap. Plat. Polit. p. 298, C, Isocr. De big. p. 348, A. Et ξυνέκλησαν τὴν ἐκκλησίαν ἐς τὸν Κολωνὸν 8, 67. Et contra ἡ ἐκκλ. διελύθη 8, 69. Ap. Polyb. et συνάγειν ἐκκλησίαν est 23, 10, 10, et συνάγειν cives εἰς ἐκκλ. 5, 1, 6, ut συλλεγῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ap. Plat. Protag. p. 319, B. Ap. Lucian. Jov. Trag. c. 12 : Εἰσαῦθις δὲ ἀποδοθήσεται περὶ τούτων ἐκκλησία; Deor. conc. c. 1 : Ἐπείπερ ἀποδέδοται περὶ τούτων ἐκκλ. Et Icarom. c. 28 : Κηρύττειν ἐκκλησίαν, et Necyom. c. 19 : Προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. Et ἄγειν ἐκκλησίαν Plut. Rom. c. 27 : Ἐκκλησίαν ἄγοντα τὸν Ῥωμύλον.] Ἀνέστησε τὴν ἐκκλησίαν, Xen. Hell. 2, [4, 30]. Idem ἐκκλησίας dictæ μικρᾶς meminit 3, [3, 8] : Οὐδὲ τὴν μικρὰν καλουμένην ἐκκλησίαν ξυλλέξαντες. Et quamvis ἐκκλησίαν συλλέγειν dicatur hic, sicut et paulo ante a Thuc., iste tamen inter ἐκκλησίαν et σύλλογον distinguit, 2, [22] : Ἐκκλησίαν τε οὐκ ἐποίει αὐτῶν, οὐδὲ ξύλλογον οὐδένα· quod exp. quidam, Concionem non habebat, neque concilium ullum. [Id. 8, 94 : Ἐπειδὴ δὲ ἐπῆλθεν ἡ ἐν Διονύσου ἐκκλησία καὶ ὅσον οὐ ξυνειλεγμένοι ἦσαν.] || At de κατεκκλησία et σύγκλητος ἐκκλησία vide infra in his vocc. [Ammon. p. 40 et Valck. Anim. p. 71; schol. Æschin. ad p. 251, 7, p. 759; Pollux 8, 116.] Item de κυρία ἐκκλησία, vide in Κύριος. [Λοχῖτις ἐκκλ. et φυλετικὴ ἐκκλ., Comitia centuriata et C. tributa, Dionys. A. R. 7, 59; 11, 45. Charito 1, 1 : Ἐνέστη νόμιμος ἐκκλησία· ubi Dorv. : « Νόμιμος est ἔννομος, συνήθης ἐκκλ. ex oppositione τῆς συγκλήτου, quæ subito cogebatur. Qualem habemus 3, 4; 8, 7. Æschin. p. 256, B : Ἐκκλησίας συγκλήτους πλείους ἠναγκάζεσθε ἐκκλησιάζειν ἢ τὰς τεταγμένας ἐκ τῶν νόμων. Ulpian. ad Demosth. Παραπρ. p. 312, A, vocat νομίμους καὶ συνήθεις, quæ certis mensis vel πρυτανείας diebus fiebant. Ita ἔννομος ἐκκλ. fere ap. Lucam Act. 19, 39, quæ non a populo tumultuante, sed a magistratu legitimo modo et tempore cogebatur. » Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 739, n. 1567, 7 : Ἔδοξε τᾷ πόλει ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. Phoc. ib. p. 848, n. 1725, 3, sec. conj. Bœckhii. De concione militum Eur. Rhes. 139 : Τάχ' ἂν στρατὸς κινοῖτ' ἀκούσας νυκτέρους ἐκκλησίας. Xenoph. Anab. 1, 3, 3 : Συνήγαγεν ἐκκλησίαν τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν, etc. Polyb. 11, 27, 5 : Ὁ στρατηγὸς ... συνεκάλει τὴν ἐκκλησίαν. Et alias. De cœtu prophetarum Reg. 1, 19, 20 : Εἶδον τὴν ἐκκλησίαν τῶν προφητῶν.] || Apud eund. Thuc. ἐκκλησία ἐγίγνετο dici videtur pro In concione deliberabatur, p. 200 [6, 8] : Ἐκκλησία αὖθις ἐγίγνετο καθότι χρὴ τὴν παρασκευὴν ταῖς ναυσὶ τάχιστα γίγνεσθαι. [Notanda præterea hæc. Aristophan. Av. 1030 : Τουτὶ τί ἦν; — Ἐκκλησία περὶ Φαρνάκου· Eccl. 20 : Ἡ δ' ἐκκλησία αὐτίκα μάλ' ἔσται. Et Demosth. p. 346 : Ἐπειδὴ δὲ ἦκεν ἡ ἐκκλησία. Et ἐν ἐκκλησίᾳ vel ἐπ' ἐκκλησίας, Pro concione. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 16 et 17 : Ἐν ἐκκλ. εἶπεν ... ἀπήγγειλεν ἐν ἐκκλ. Thucyd. 8, 81 : Τέλος ἐπ' ἐκκλησίας ἔπεισε τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν. Dionys. A. R. 7, 27 : Κατέχοντες ἐπὶ τῆς ἐκκλ. τὸν δῆμον. Anna Comn. p. 128, C : Οἱ τῆς ἱερᾶς συνόδου ἐπ' ἐκκλ. συνεδριάζοντες τῷ πατριάρχῃ. Philostr. Heroic. p. 710 : Μειρακιώδης δὲ ἐπὶ τῆς ἐκκλ. δόξας. Thucyd. 8, 82 : Ἀπὸ ταύτης τῆς ἐκκλησίας εὐθὺς ᾤχετο. Tum μετὰ τὴν ἐκκλησίαν Xenoph. H. Gr. 1, 1, 16. Et hoc Phot. Lex. p. 302, 5 : Νομοθέται, καὶ οἱ εἰσηγούμενοι καὶ ἐκκλησία τις Ἀθήνησιν οὕτως ἐκαλεῖτο. In titulis Atticis aliisque præponi populi scitis solet ἐκκλησία nominat., ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 143, 5 : Ἐπὶ Νικοδώρου ἄρχοντος, ἐπὶ τῆς Κεκροπίδος ἕκτης πρυτανείας, Γαμηλιῶνος ἑνδεκάτῃ, ἕκτῃ καὶ εἰκοστῇ τῆς πρυτανείας, ἐκκλησία· et sim. 154, 4 :

Ἐκκλησία ἐμ Πειραιεῖ· 156, 10 : Ἐκκλησία ἐν τῷ θεάτρῳ. Conf. vol. 2, p. 226, 3.] || Concionis locus, Locus, in quo habetur concio. Lucian. [Dial. deor. 24, 1] : Σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν [χλισίαν libri meliores] εἶτα εὐθετήσαντα κ. τ. λ. Dem. τῇ βουλῇ assignat τὸ βουλευτήριον, ut populo ἐκκλησίαν, pro Loco et ipse, ut opinor, accipiens [p. 284, ult.] : Οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον, ὑμεῖς δ' εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπορεύεσθε. [Ubi nihil est aliud quam Concio, i. e. Populus in concione, ut ambo concidant signif. hujus exx. Sic et ap. Isocr. De pace p. 170 : Πρὶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβῆναι.] || Ἐκκλησία, vox in Christianorum etiam scriptis valde frequens; visum est enim Spiritui sancto appellare hoc nomine Cœtum universum ad vitam æternam evocatum, qui veram Christi religionem profitetur. In qua signif., καθολικῆς, Universalis, appellatio interdum additur. [V. Καθολικός.] Nonnunquam vero particulares cœtus, in quos ille universalis distribuitur, ἐκκλησίας nomine intelliguntur : ut quum ecclesiam Romanam, Corinthiacam, Ephesiacam, et hujusmodi vocamus. Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ, 1 Ad Cor. 1, [2]. Adeo quidem ut etiam restringatur aliquando ad quampiam familiam, quæ Christum profitetur, aut eos, qui in illa Christum profitentur : Ad Rom. 16, [5] : Τὴν κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν. Sic 1 Ad Cor. 16, [19] : Σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ, et alibi. In hujusmodi autem ll. puto diminutivi forma posse verti Ecclesiolam. Hinc etiam fit, ut ἐκκλησίαι numero multitudinis sæpe occurrat, quum alioqui unam eandemque omnes efficiant ecclesiam, i. e. cœtum illum ad vitam æternam evocatum etc. Restringitur et alio modo ἐκκλησία ad synedrium s. presbyterium, i. e. Seniorum collegium : Matth. 18, [17] : Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ. [Alia plurima v. ap. Suicer. p. 1049-52, Schleusner. Lex. N. T.] Tandem vero usurpari etiam cœpit de Loco in quo ipsa cogitur, ut Concio Latinis dicitur ipse etiam locus, in quo congregatur concio : unde factum est ut Gallico nomine Quodlibet templum vocaverint, *Église* pronuntiantes. [Theodoret. Θεραπ. 6, p. 580 : Ἐκκλησίαι περιφανεῖς πανταχῇ δεδομημέναι, ἔν πόλεσιν, ἐν κώμαις, ἐν ἀγροῖς. Jo. Chrys. Hom. 29 in Acta : Οἱ πρόγονοι τὰς ἐκκλησίας ἡμῖν ᾠκοδόμησαν. Theodoret. H. E. 1, 1, p. 522 : Δομᾶσθαι δὲ τὰς ἐκκλησίας παρεγγυῶν (Constantinus M.). Paulo post : Τότε δὴ οἱ μὲν τὰς καταλυθείσας ἐκκλησίας ἀνήγειρον, οἱ δὲ ἑτέρας εὐρυτέρας ἀνῳκοδόμουν. Euseb. H. E. 8, 1, p. 84 : Εὐρείας εἰς πλάτος ἀνὰ πάσας τὰς πόλεις ἐκ θεμελίων ἀνίστων ἐκκλησίας. Suicer. Procop. B. Pers. 2, 9, p. 110, A : Χοσρόης δὲ ... ξὺν τοῖς πρέσβεσιν ἐς τὸ ἱερὸν ἀπὸ τῆς ἄκρας κατέβαινεν, ὅπερ ἐκκλησίαν καλοῦσιν· et sæpius ib. et c. 10. || Ἐκκλησίαι μεγάλαι dictæ præcipuæ et cathedrales quævis civitatum ædes sacræ. Procop. Ædif. 1, 1 : Τὰ μὲν οὖν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίας, ἥνπερ μεγάλην καλεῖν νενομίκασι. Theophyl. Sim. 8, 8, de eod. templo : Τοῦτό καλοῦσιν ἐκκλησίαν μεγάλην οἱ Βυζάντιοι. Ducang. Chron. Pasch. p. 606, 18 : Ὡς παρήρχετο διὰ τῆς μεγάλης ἐκκλησίας· quod Malalas p. 390, 17 simpl. dicit τῆς ἐκκλησίας, etsi id. v. 19 cum Chron. appellat τὴν μεγάλην ἐκκλ. Κωνσταντινουπόλεως. Sic inter utrumque de æde S. Sophiæ variatur in Constantini Cærim. p. 425, B, D. || Ἐκκλησίαν confus. c. κλῆσιν ap. Xenoph. H. Gr. 1, 7, 13 ante Dobræum in Advers. vol. 1, p. 1, notaverat Kidd. ad Dawes. Misc. præf. p. xii ed. sec. L. Dindorf.]

Ἐκκλησιάζω [füt. άσω, Aristoph. Eccl. 161, α brevi, quam mensuram in præs. agnoscunt Herodian. Περὶ μον. λ. p. 23, 2, Draco p. 21, 26; 108, 17], Concionem s. Concilium habeo, Concionor [Gl.], In concione delibero. Thuc. p. 234 [7, 2] : Περὶ ἀπαλλαγῆς τοῦ πολέμου μέλλοντας ἐκκλησιάσειν. [Aristoph. Thesm. 84 : Αἱ γὰρ γυναῖκες ἐπιβεβουλεύκασί μοι κἀν Θεσμοφόροιν μέλλουσι περί μου τήμερον ἐκκλησιάζειν ἐπ' ὀλέθρῳ. Ad eand. signif. referendus l. Vesp. ab HSt. perperam ad signif. In concionem vocandi relatus.] Sic Isocr. Symm. [p. 159, B] : Ἥκομεν γὰρ ἐκκλησιάζοντες περὶ τοῦ πολέμου καὶ εἰρήνης. Ib. [p. 161, C], ἐκκλησιάζειν ὑπὲρ τῶν τῆς πόλεως et βουλεύεσθαι ὑπὲρ τῶν ἰδίων inter se opp. Cum accus. citatur ex eod. Thuc. [8, 77] : Τοιαῦτα ἐν ἀλλήλοις ἐκκλησιάζοντες, Ita se mutuo in concione alloquentes. [Aristoph. Thesm. 90 : Τί δράσοντ' εἰπέ μοι. — Ἐκκλησιάσοντ' ἐν ταῖς γυναιξὶ χἂν δέῃ λέξονθ' ὑπὲρ ἐμοῦ. Xenoph. Reip. Ath. 1, 9 : Καὶ οὐκ ἐάσουσι μαινομένους ἀνθρώπους βουλεύειν οὐδὲ λέγειν οὐδὲ ἐκκλησιάζειν. Addito ἐκκλησία Aristot. Polit. 4, 6 : Ἐκκλησιάζουσι τὰς ἀναγκαίας ἐκκλησίας. L. D.] || Interdum simpliciter significat Sum in concione, Intersum concioni. [Aristoph. Thesm. 329 : Τελέως δ' ἐκκλησιάσαιμεν Ἀθηναίων εὐγενεῖς γυναῖκες· Av. 1027 : Ἐκκλησιάσαι δ' οὖν ἐδεόμην οἴκοι μένων. Demosth. p. 1463, 2 : Τοῦτ' ἐμοὶ μὲν ἐπὶ νοῦν ἐλθεῖν γράψαι, τοῖς δ' ἐκκλησιάσασιν Ἀθηναίων ἐλέσθαι.] Plut. Lycurgo [c. 11] : Τὸ μέντοι φέρειν βακτηρίαν ἐκκλησιάζοντες οἱ Σπαρτιᾶται μετὰ τὴν συμφορὰν ἐκείνην ἀπέμαθον. Sic Synes. : Μάτην ἂν ἤκουσεν ἐκκλησιάζων ὁ δῆμος, Frustra audivisset in concione populus. Notandum est autem dici πανηγυρίζειν etiam pro Panegyri interesse, Panegyricarum orationum auditorem esse, ead. forma qua dicitur ἐκκλησιάζειν. || In concionem advoco, Ad concionem voco. Aristoph. Vesp. [32] : Ἐκκλησιάζειν πρόβατα συγκαθήμενα, ubi schol. εἰς ἐκκλησίαν συνάγειν. [Loco Arist., de cujus sententia v. supra, substitue Æneæ Tact. c. 9, p. 27 : Ἐκκλησιάσαντα τοὺς αὐτοῦ στρατιώτας ἢ πολίτας ἄλλα τε προειπεῖν αὐτοῖς. L. D.] Citatur e Deut. 31, [12] : Ἐκκλησιάσατε τὸν λαὸν, pro Populum in unum congregate. [Num. 20, 8 : Ἐκκλησίασον τὴν συναγωγήν· 10 : Ἐξεκκλησίασε (sic) τὴν συναγωγὴν, it. Lev. 8, 3 et 4. Reg. 3, 8, 1 : Ἐξεκκλησίασεν ὁ βασιλεὺς πάντας τοὺς πρεσβυτέρους. Diod. Exc. p. 492, 55 : Ἐκκλησιάσας τὸν λαὸν κατηγόρησε τῆς ἀσεβείας Ἀρχαγάθου. Sine casu Xenoph. Anab. 5, 6, 37 : Οὐκ ἐκκλησιάζειν, ἀλλὰ τοὺς αὐτοῦ ἕκαστον λοχαγοὺς πρῶτον πειρᾶσθαι πείθειν.] Sic autem et in voce neutra ἐκκλησιάζειν a Polit. redditur pro simpliciter συναθροίζεσθαι : ut Herodian. 2, [7, 5] : Ἐς τε τὸν ἱππόδρομον, ὅπου μάλιστα τὸ πλῆθος συνιὸν ἐκκλησιάζει, Quo maxima vis hominum confluit. Sic ib. [9, 7] : Ἔνθα ἐπὶ τῆς δημοκρατίας πρότερον ὁ δῆμος συνιὼν ἐκκλησίαζεν, Quo olim liber populus frequens conveniebat. [|| Activi usurpati a scriptt. Christianis de populo in ecclesiam congregando, et passivi de conveniendo in ecclesia, exx. v. ap. Ducang. Id. in Append. p. 65 : « Ἐκκλησιάζεσθαι dicuntur libri qui ab ecclesia admittuntur. Jo. Chrysost. In Matth. 21, 23 ed. Cotel., de 1 S. Joannis Epist. : Τῶν γὰρ ἐκκλησιαζομένων, οὐ τῶν ἀποκρύφων μὲν ἡ πρώτη ἐπιστολή. Joseph. Hypomnest. c. 158 : Πεντακισχιλίας παροιμίας ὑπὸ Σολομῶντος ἐκδεδόσθαι φησὶν ἡ τῶν Παραλειπομένων γραφή· ἀλλ' οὐκ εἰσὶ νῦν ἢ μόναι αἱ ἐκκλησιάζουσαι. Nicetas In Greg. Naz. : Τοῦτο δὲ ἔκ τινος τῶν μὴ ἐκκλησιαζομένων βιβλίων ἀνείληπται. » De ead. signif. Suicer. vol. 1, p. 1061. || Augmenti in imperf. vel aor. neglecti præter l. Herodiani cit. alia exx. sunt Xen. H. Gr. 5, 3, 16 : Οἱ Φλιάσιοι ἐν τῷ φανερῷ τοῖς ἔξω ἐξεκκλησίαζον, ubi liber opt. ἐκκλησίαζον· Demosth. p. 315, 9 : Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον, ubi libri duo boni ἠκκλησίαζον, tertius in marg. Ὅρα τὸ ἐκκλησίαζον· οἶμαι ἐξεκλησίαζον ἔδει γράφεσθαι. 359, 27 : Ἐκκλησιάζετε μὲν τόθ' ὑμεῖς, ubi quattuor, et quintus supra scripto ε, ἠκκλησ.; 577, 4, ubi pro ἐξεκλησίασαν et ἐκκλησίασαν nonnulli ἐκκλησίαζον· tum Lysiæ p. 136, 33; 137, 5, ubi libri meliores ἐξεκλησ. vel ἐξεκκλ., quum in ἐκκλησιάζετε consentiant p. 126, 43; Levit. 8, 4, ubi pro ἐξεκκλησίασε Oxon. ἐκκλ., denique schol. Hom. Il. Δ, 1, ubi ἐκκλησιάζοντο, schol. Aristoph. Eq. 42, ubi ἐκκλησίαζον. Ap. Thuc. 8, 93 : Ἐς τὸ θέατρον ἐλθόντες ... ἐξεκλησίασαν, plerique ἐξεκκλησίασαν. In qua forma ἐξεκκλ. conspirant libri Reg. 3, 8, 1, Maccab. 1, 12, 35, Hesychii, Suidæ et Zonaræ in v., ut omittam ll. in Ἐξεκκλησιάζω indicandos. Nihilominus duas tantum vel tres legitimas puto formas fuisse, priorem ἐκκλησίαζον et fort. ἠκκλησίαζον, alteram ἐξεκλησίαζον : ἐξεκκλησίαζον autem pariter atque verbum ἐξεκκλησιάζω librorum potius quam de sententia Buttmanni ad l. tertium Demosth. p. 102 cadentis linguæ vitio tribuerim. L. Dind.]

[Ἐκκλησιᾶθεν, Ex ecclesia. Eust. Opusc. p. 274, 30 : Ἦν δὲ ἡ αὐτῆς ἐκκλησίαθεν ἀποκρυβὴ φυγὴ πρὸς τὸν πατέρα ἕως καὶ εἰς Σινώπην.]

['Εκκλησιάρχης, ὁ, Præfectus ecclesiæ, Princeps ecclesiæ, dignitas in ecclesia Græca, de qua disseruit et exx. contulit Ducang. Hinc 'Εκκλησιαρχεῖον, τὸ, Ecclesiarcheum, ap. Georg. Pachym. Andr. Pal. 2, p. 111, A.]

['Εκκλησιασμὸς, ὁ, Conventus in concione, Concio. Polyb. 15, 26, 9 : Παραπλήσια δὲ τούτοις ἐγίγνετο καὶ περὶ τὰ λοιπὰ συστήματα κατὰ τοὺς λοιποὺς (f. del.) ἐκκλησιασμούς. L. Dindorf.]

'Εκκλησιαστήριον, τὸ, Minusculum theatrum, θεατρίδιον. Vitruv. 7, [5, 5] : Trallibus quum Apaturius Alabandius eleganti manu finxisset scenam in minusculo theatro, quod 'Εκκλησιαστήριον apud eos vocitatur. [Comitium. Dionys. A. R. 4, 38 : 'Αναρρίπτει κατὰ τῶν κρηπίδων τοῦ βουλευτηρίου τῶν εἰς τὸ ἐκκλησιαστήριον φερουσῶν. Et ib. 10, 40. Inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 226, 3 : 'Εκκλησία κυρία ἐν τῷ ἐκκλησιαστηρίῳ. Schol. Ven. Il. B, 788 : Πρὸ γὰρ τῶν βασιλείων ἦν τὸ ἐκκλ. || « Isidoro Pel. Ep. 2, 246, p. 236 ἐκκλ. dicitur Ædes sacra, in quam ἐκκλησία, seu fidelium conventus convenit. » Ducang. s. Suicer.]

'Εκκλησιαστὴς, ὁ, Concionator [Gl.] in VV. LL., Qui in concione verba facit, sententiam dicit. Aristot. Rhet. 1, [1, p. 1354, 7] : Ὁ δ' ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων λέγουσι, inquit Vict., Qui in concione de rep. sententiam dicit, et qui in foro causas judicat. Idem Arist. eod. l. : Ἔστι δ' ὁ μὲν, περὶ τῶν μελλόντων κρίνων, οἷον ἐκκλησιαστής· ὁ δὲ περὶ τῶν γεγενημένων, οἷον δικαστής. [Conf. Polit. 3, 1 et 11.] Schol. Aristoph. in Plutum [330] docet qui inter ἐκκλησιαστὰς possent fungi δικαστῶν munere. || Exp. etiam simpliciter Qui est in concione, Qui interest concioni. A Bud. exp. etiam Unus e concione ap. Lucian. [Timon. c. 36.] In VV. LL. ap. eund. Luc. in Necyom. [c. 19], Is est qui audit concionem. Rursum Victor. in illo posteriore loco Aristot. ait ἐκκλησιαστὴν esse Qui in concione stat. Et Bud. ἐκκλησιαστὰς interpr. Populum concionis, in Plat. Gorgia [p. 452, E], ubi dicit partes esse oratoris, Τὸ πείθειν οἷόν τε εἶναι τοῖς λόγοις, καὶ ἐν δικαστηρίῳ δικαστὰς, καὶ ἐν βουλευτηρίῳ βουλευτὰς, καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐκκλησιαστάς. [Conf. Euthyd. p. 290, A. Apol. Socr. p. 25, A : Ἀλλ' ἆρα, ὦ Μέλητε, μὴ οἱ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οἱ ἐκκλησιασταὶ, διαφθείρουσι τοὺς νεωτέρους; || 'Εκκλησιαστὴς inscriptus liber exstat inter libros V. T. L. Dindorf.]

'Εκκλησιαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad concionem pertinens, q. d. Concionalis [Gl. 'Εκκλησιαστικὸς πίναξ, cui inscriberentur quibus concioni interesse liceret, Demosth. p. 1091, 6 : Καὶ πρῶτον μὲν ἐλθὼν οἷός τ' ἦν εἰς τὸν 'Οτρυνέων πίνακα τὸν ἐκκλ. ἐγγράφειν αὐτὸν 'Ελευσίνιος ὤν]. 'Εκκλ. μισθὸς, Concionalis merces, i. e. eorum, qui concioni interfuerunt, ap. Lucian. [Demosth. enc. c. 25, schol. Aristoph. Eq. 1349]; ἐκκλ. χρήματα, itidem adjective. [Polyb. ap. Suid. v. Διατατικώτερον : Ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς καὶ παραστατικαῖς διαθέσεσι παραγίγνεσθαι τῶν ἐναντίων. Plut. Mor. p. 713, F : 'Αγῶνας ἐκκλησιαστικοὺς καὶ ἀγοραίους. Id. Coriol. c. 14 : Ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ψήφοις.] Interdum vero τὸ ἐκκλησιαστικὸν absolute ponitur pro ἐκκλησιαστικὸς μισθὸς, quæ erat τριώβολον, ap. schol. Aristoph. Pl. [171, 330. Id. Eccl. 102 : 'Αγύρριος ... πρῶτος ἐκκλησιαστικὸν δέδωκεν· Eq. 634 : 'Ιν' ἔκ τε τοῦ δικαστικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ τρέφοιντο. Pollux 8, 113.] || Apud Christianos scriptt. 'Εκκλησιαστικὸς, Ecclesiasticus, i. e. Ad Ecclesiam Dei pertinens, Qui est ex Ecclesia, Ecclesiæ doctrinam sequens. [Quod H. Vales. ad Euseb. H. E. 2, 25 triplici signif. usurpari ap. scriptt. Christ. observat : 1. pro Christiano opp. Gentili, ap. Cyrill. Catech. 15 : Σημεῖον ἐκκλησιαστικὸν ζητοῦμεν οἱ ἐκκλησιαστικοί. 2. opp. Hæretico, ap. Sozom. H. E. 6, 14 : 'Εκκλησιαστικοὺς ὀγδοήκοντα ἄνδρας ἐπὶ τοῦτο εἵλοντο. Apophth. Patr. in Phoca n. 1 : 'Ηγαπᾶτο παρὰ πάντων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἀποσχιστῶν. Ita etiam usurpat Greg. Nyss. C. Eunom. 1, p. 330, et Or. 2 c. eund. p. 481. 3. Qui in clero est constitutus. Cyrill. Catech. 17 : Καθὼς μέχρι σήμερον βλέπομεν ἄρχοντας κοσμικοὺς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀγομένους καὶ διδασκομένους. Basil. in Ep. ad monachum lapsum : Ποῖος ἐκκλησιαστικὸς οὐ κόπτεται, ποῖος λαϊκὸς οὐ σκυθρωπάζει. Alia v. ap. Vales. Ducang. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 484, D : Καὶ κτήσεις δὲ ἐκκλησιαστικῶν, εἴπερ τινῶν ἀφῃρέθησαν πρότερον παρ' αὐτοῦ, ἀπεκατέστησεν. Aliique scriptt. eccles. plurimi. || 'Εκκλησιαστικὸς, nomen Æonis Valentinianorum vigesimi septimi : v. Irenæus Contra hær. 1, 1, 2, p. 7. L. Dindorf.]

['Εκκλησιαστικῶς, Ecclesiastice. Basil. M. Ep. 156, vol. 3, p. 246, C : Μόνον εἰ εὐδοκία γένοιτο τοῦ κυρίου ἐκκλ. πάντα καὶ ἀκολούθως πραχθῆναι, Ex institutis ecclesiasticis riteque fieri. Epiphan. vol. 1, p. 834.]

['Εκκλησιέκδικος, ὁ, Defensor ecclesiæ, dignitas in æde S. Sophiæ et aliis, i. q. ἔκδικος. Conc. Cpol. sub Mena Act. 2 : 'Ιωάννης ὁ θεοσεβέστατος πρεσβύτερος καὶ ἐκκλ. τῆς ἁγιωτάτης μεγάλης ἐκκλησίας, aliique plures ap. Ducang. s. Suicer. vol. 1, p. 1062-3.]

'Εκκλησις, εως, ἡ, Evocatio, Provocatio. A Suida h. l. affertur, cujus auctorem non nominat [Polyb. esse conjicit Schweigh. ad fr. gramm. 44] : Πρόδηλος γὰρ ἐγενετο φυγὴ, καὶ τῶν ὑπεναντίων ἐκκλήσεις πρὸς ἐπίθεσιν. [Evocatio deorum, Plut. Mor. p. 278, F : 'Εκκλήσεις εἰσὶ καὶ γοητεῖαι θεῶν, αἷς νομίζοντες ... θεούς τινας ἐκκεκλῆσθαι παρὰ τῶν πολεμίων καὶ μετῳκηκέναι πρὸς αὐτούς. || Hesych. : 'Εφεσις, ἔκκλησις, Appellatio. In tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 113, 13 de vocab. ἐκκλήσεις, sic posito, relictæ videntur literæ ΚΛΕΣΕΣ. Pro quo ἔγκλησις recentissimi, ut schol. Monac. Demosth. p. 78, ult. : 'Εφεσις, ἡ ἔγκλησις, ἡ ἀπὸ σμικροῦ εἰς μεῖζον κριτήριον προκαλουμένη. V. 'Εγκλητεύσιμος. L. Dindorf.]

['Εκκλητάριος, ὁ, Judex ad quem provocatur. Balsamon ad Can. 63 Carthag. p. 687, ad Can. 111 Sardicens. p. 858, Zon. ad Can. 105, p. 485. Suicer. 'Εκκλητάρια δικαστήρια dicuntur Tribunalia, ad quæ provocare licebat, ap. Theodor. Hermopolit. l. 9, tit. 2. V. Balsamon. ad Can. 12 Conc. Antioch. Ducang. App. Gl.]

['Εκκλητεύσιμος. V. 'Εγκλητεύσιμος.]

'Εκκλητεύω, Denuntio testimonium, adjecta mulcta ni pareatur, Bud. citans hæc Æschin. [p. 37, 3] : Κάλει δέ μοι 'Αμύντορα 'Ερχιέα, καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ δευρὶ παρεῖναι. [Harpocr., Suid. et Etym. M. p. 322, 40 : 'Εκκλητεύειν, τὸ εἰς κρίσιν ἄγειν, ἵν' ἐπάναγκές τις μαρτυρῇ· Αἰσχ. ἐν τῇ περὶ τῆς παραπρ. ἀπολογίᾳ. Conf. Photius p. 170, 1. || Appello. Eust. Opusc. p. 319, 32 : Εἰς τίνα γὰρ ἔτι μείζονα ἐφέτην τὰ τῆς ἀληθείας ἐκκλητευθήσεται; Conf. 'Εγκλητεύω.] 'Εκκλητεύομαι pro κλητεύομαι, Testimonium mihi denuntiatur; Bud. Comm. p. 16. Idem alibi, 'Εκκλητεύεσθαι, inquit, dicebantur Qui ob testimonium non dictum mulctabantur mille drachmis. [V. Suid. et Harpocrat. in Κλητῆρες.] Sic Æschin. C. Tim. p. 12 [7, 17 : 'Εὰν δὲ προαιρῆται ἐκκλητευθῆναι μᾶλλον ἢ ταλῃθῆ μαρτυρεῖν.] Pollux autem [8, 37] dicit κλητεύεσθαι esse τὸ καλεῖσθαι εἰς μαρτυρίαν : at ἐκκλητεύεσθαι, τὸ δίκην ὀφείλειν ἐπὶ τῷ τὰς χιλίας καταβαλεῖν. Quæ convenire videntur cum iis, quæ ab Harpocr. [et Phot. p. 170, 10] scribuntur non de ἐκκλητεύεσθαι tantum, sed et de κλητεύεσθαι. [Suid. et gramm. Bekk. An. p. 188, 28 : 'Εκκλητευθῆναι· τῶν ἐκλιπόντων μαρτυρίαν τὰ ὀνόματα ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐκηρύσσετο. Accuratius Photius p. 212, 4 : Λειπομαρτύριον (l. Λιπομ.), ἀδικήματος εἶδος, ἐφ' ᾧ γραφὴ ἦν, εἴτις ἐκλείποι μαρτυρίαν. Ἔοικεν δέ πως τῷ ἐκκλητεύειν, πλὴν ὅτι ὁ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν θελήσας μαρτυρεῖν ἐξεκλητεύετο, ὁ δὲ ὑποσχόμενος μέν, ἐκλιπὼν δὲ, λειπομαρτυρίου ἐκρίνετο, ὥσπερ καὶ ὁ μὲν μηδόλως στρατευσάμενος ἀστρατείας, ὁ δὲ στρατευσάμενος μέν, λιπὼν δὲ τὴν τάξιν λειποταξίας (λιπ.). L. Dindorf.]

['Εκκλητὴς, ὁ, ὁ ἐκκαλούμενος, Appellator, Gl.]

'Εκκλητικὸς, ἡ, ὸν, Evocativus, Evocatorius, Evocandi vim habens. Et ap. Dioscor. 2, ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, Provocativus appetentiæ, Aptus ad provocandam appetentiam. [Clem. Al. Pæd. 2, 1, 14, p. 173, 18 : Τὸν ἐπιγάστριον βίον, οὗ πλοῦτός ἐστιν ἐκκλητικός· ib. 4, p. 192, 9 : Ἡ παννυχὶς δὲ ἐπὶ πότῳ μέθης ἐκκλητική. Valck.]

'Εκκλητικῶς, Evocatorie, Tanquam evocando, Cum efficacia provocandi. Ap. Suid. : 'Εκκλητικῶς ἐκκαλούμενος. [Interpung. ante ἐκκαλούμενος, si modo gl. cetera integra est. Zonaræ p. 668 liber unus ἐκκλητικός.]

[Ἐκκλήτισμα, τὸ, Script. Rei accip. p. 158. Wakef.]

[Ἐκκλητοπόθητος, ὁ, ἡ. Balsamo ad Can. 12 Concil. Antioch. : Ἡ μὲν γὰρ ἐκκλησιαστικὴ ζήτησις οὐκ ὠδίνει, φασὶ, παιδίον ἐκκλητοπόθητον, i. e. Causa ecclesiastica non parit appellationem. Ducang. App. Gl. p. 66.]

Ἔκκλητος, ὁ, ἡ, q. d. Evocatus, Is ad quem provocatur, Is qui appellatur, Plutarch. [Mor. p. 215, C : Ἀγησίπολις ὁ Παυσανίου, Ἀθηναίων πρὸς αὐτὸν περὶ ὧν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἐγκλημάτων τὴν τῶν Μεγαρέων πόλιν ἔκκλητον λαμβανόντων... Gl. : Ἔκκλητοι, Evocati.] Vide Bud. Comm. p. 67. Et ἔκκλητος πόλις, Æschin. p. 17 [12, 39 : Εἰ μὲν τοίνυν ἦν ὁ ἀγὼν οὗτοσὶ ἐν πόλει ἐκκλήτῳ, ὑμᾶς ἂν ἔγωγε ἠξίωσα μάρτυράς μοι γενέσθαι τοὺς ἄριστα εἰδότας ὅτι ἀληθῆ λέγω· εἰ δ' ὁ μὲν ἀγὼν ἐστιν Ἀθήνησιν, οἱ δ' αὐτοὶ δικασταὶ καὶ μάρτυρές ἐστε τῶν λόγων. Conf. Etym. M. p. 322, 43 : Ἔκκλητος πόλις, ἣν ἂν ἐκκαλῆταί τις εἰς τὸ κρίνεσθαι, δηλονότι τὴν πρώτην οὐ στέργων κρίσιν, ὡς πρὸς ἔχθραν κρίναsαν ἢ πρὸς χάριν. Ἐξῆν δὲ τοῖς μὲν ξένοις ἐκκαλεῖσθαι πόλιν ἄλλην, τοῖς δὲ πολίταις οὐκέτι. Eadem fere Lex. rh. Bekk. An. p. 247 seq.] Dicebantur et ipsæ lites, de quibus provocatio est, est provocatum, ἔκκλητοι, ut et ἐφέσιμοι, ap. Polluc. p. 311 [8, 54, 63. Nude Eustath. Opusc. p. 319, 32 : Καὶ τοῦ γνωματεύματος οὐ κατακαυχήσεται ἔφεσις, ταὐτὸν δ' ἂν εἴη εἰπεῖν ἔκκλητος. Et præter scriptt. ap. Suicer. et Ducang. v. Ἔκκλητος Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, p. 255, B : Εἰ δὲ διδοῖμεν καὶ ἔκκλητον σχολῇ τινα τόσην τέμνοντα θάλασσαν τῶν δικαίων ἀμφισβητεῖν. Gl. : Ἔκκλητος, Appellatio, Provocatio. Harpocr. : Ἔφεσις, ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου ἐφ' ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται, et sim. Photius, Suid. et Etym. M. in eod. voc., et Zon. p. 930, cujus libri variant inter ἔκκλ. et ἔγκλ., de quo HSt. :] || Eæd. dicebantur et ἔγκλητοι : et ἔγκλητον [ἔκκλητον recte Lex. rh. et Etym. ll. cc.] δικαστήριον ap. Suid., Ad quod provocatur, Quod appellatur in provocatione, Cam. Scribit idem Suid. quamvis ἔγκλητον δικαστήριον et δίκην ἔγκλητον dicamus, non tamen dicere ἐγκαλέσασθαι : intelligens sc. hoc verbo nos in illa signif. non uti. In VV. LL. annotatur δίκας τὰς ἐγκλήτους μετ' ἐπιτιμίου ab Aristot. OEc. 2, [15, p. 1348, 14] vocari Controversias, quarum crimina mulctantur pecunia. [Τὰς ἐγκλ. μετ' ἐπιτιμίων ἐφ' αὑτὸν ποιούμενος, ut nunc est ap. Aristot., significare videtur, Appellationes ad se fieri, multa imposita, jubens.] in Iisd. annotatur e Theophilo Instit. Civ., ἔγκλητος, ἡ ἐπὶ σύνοδον παραίτησις, quum Hesych. habeat ἔγκλητον, τὴν σύνοδον [,] παραίτησιν, at Suid. ἔκκλητον legat, et exp. τὴν ἐπὶ συνόδῳ παραίτησιν. [De ἔγκλητος pro ἔκκλητος usurpato a recentioribus vel ab librariis illato diximus in Ἔγκλητος. Ap. Aristot. scrib. cum Schneidero videtur ἐκκλήτους, itemque ap. Dion. Cass. 77, 8 : Ἐξ ἐγκλήτου δίκης, cum Leoncl. ἐκκλήτου, in quo consentiunt libri 51, 19 : Ἔκκλητόν τε δικάζειν· 52, 22 : Τὰς δίκας τάς τε ἐκκλήτους καὶ τὰς ἀναπομπίμους· 59, 8 : Ἔκκλητον δικάσαι. Alia formæ ἔκκλητος exx. sunt in Etym. M. p. 402, 7, et Basilicis. De litibus ab urbe ad urbem translatis præter Pollucem 8, 54, 63, ponit Hesych. : Ἔκκλητοι δίκαι, αἱ ἐπὶ ξένης λεγόμεναι, καὶ οὐκ ἐν τῇ πόλει. L. D. || Famosus, Qui in ore populi versatur. Sirach. 43, 13 : Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακὴν, μήποτε ποιήσῃ σε ἐπίχαρμα ἐχθροῖς, λαλιὰν ἐν πόλει καὶ ἔκκλητον λαοῦ, καὶ καταισχύνῃ σε ἐν πλήθει πολλῶν. Fort. tamen leg. ἐκκλήτῳ, sc. συνόδῳ, In conventu populi. Lex. Cyrilli Ms. Brem. : Ἔκκλητον, τὴν σύνοδον. Id. : Ἔκκλητον, λαοῦ σύνοδον, συνέλευσιν. Schleusn.] || Dicebantur præterea ἔκκλητοι Quidam ad certas consultationes destinati. Cam. ex Eur. Or. [611 : Μολὼν γὰρ εἰς ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον (ἐλθὼν γὰρ εἰς τὸν ἔκκλητον λαὸν negligentius citat gramm. post Photium Dobræi p. 668, 3, et interpretatur ἐκκλησιάζοντα) ἐκοῦσαν, οὐκ ἄκουσαν, ἐπισείσω πόλιν· 949] : Πορεύει δ' αὐτὸν ἐκκλήτων ἄπο Ηυλάδης δακρύων. Xen. Hell. 2, [4, 28] : Ἀκούσαντες δὲ πάντων αὐτῶν οἱ ἔφοροι καὶ οἱ ἔκκλητοι. Sic 5, [2, 24] nonnulli Nomen certi cujusdam magistratus esse volunt. [Immo omnibus his ll. est i. q. ap. Atticos vulgo ἐκκλησία. Xen. ib. 6, 3, 3 : Ἐπεὶ δὲ προσῆλθον ἐπὶ τοὺς ἐκκλήτους τε τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τοὺς συμμάχους. || Hujus voc. formam Dor. puto esse Ἔσκλητος ab Hesychio servatum : Ἔσκλητὸς (sic), ἡ τῶν ἐξόχων ἀνάθροισις (ἄθροισις vel συνάθροισις intt.) ἐν Συρακούσαις, Primorum congregatio Syracusis. Quod in Ἔσκλητὺς mutandum suspicabatur Valck. ad Herodot. 7, 8; 8, 2. Ἐς autem est forma Dor. pro ἐκ. V. Ἐκ. L. Dindorf.]

[Ἐκκλήτωρ, ορος, ὁ, Appellator. Pselli Epist. 12 in cod. ms. Reg. inscripta : Προσφωνητικὸς πρὸς τὸν βασιλέα κύριον Ἀλέξιον τὸν Κομνηνὸν περὶ τῶν πολιτῶν ἐγκλητόρων (sic scriptum ap. Duc.). Ducang. App. Gl.]

[Ἔκκλιμα, τὸ, Declinatio. Diodor. 20, 12 : Ταῦτα δὲ διανοηθεὶς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν πρωτοστατῶν, δοὺς τοῖς μὲν πολεμίοις ἄσημον ἔκκλιμα. Ubi sententia poscit ἔγκλιμα, quod v. L. Dindorf.]

[Ἐκκλῑμᾰκίζω.] Ἐκκλιμακίζει Etym. M. [p. 322, 37] exp. παράγει, διαστρέφει, annotans, dictum esse ἀπὸ τῆς κλίμακος, quæ quum sit ὄργανον βασανιστικὸν, διαστρέφει τὰ σώματα τῶν βασανιζομένων. [At ἐκκλιμακίζει ne Græcum quidem verbum est, quum ἐκ sensu prorsus careat. Lege κλιμακίζει. Vitiosum istud ἐκκλιμακίζει vel Etymologici interpolatoribus vel librariorum ingenio debetur, qui hæc pro novo articulo acceperint, atque adeo in capite, ut literarum ordo servaretur, Ἐκκλιμακίζει pro Κλιμακίζει scripserint, quum priori glossæ, cujus titulus est Ἐκ κλίμακος, ea plane adjungenda sint. Angl.]

Ἐκκλῑνὴς, ὁ, ἡ, Declivis, Proclivis, Propensus, Pronus, Bud. citans ex Aristot. [Probl. 15, 6], sicut ἐκκρεμὴς et ἐπικλινής. Quæ signif. e posteriore verbi ἐκκλίνω signif. manat. [Aristot. Physiogn. p. 809, 23, de leone : Ἄνωθεν δὲ τοῦ μετώπου κατὰ τὴν ῥῖνα ἔχει τρίχας ἐκκλινεῖς, Pilos inclinatos. Hase.]

Ἐκκλίνω, Declino, Deflecto. [Devito, Evito, Evado, Vito add. Gl.] Herodot. [immo Thucyd. 5, 73] : Ἐξέκλινεν ἀπό σφων, Ab ipsis declinabat. [Numer. 22, 33 : Ἰδοῦσά με ἡ ὄνος ἐξέκλινεν ἀπ' ἐμοῦ. Ps. 26, 9 : Μὴ ἐκκλίνῃς ἐν ὀργῇ ἀπὸ τοῦ δούλου σου. Prov. 14, 29 : Ἐκκλίνειν ἐκ παγίδος. Job 34, 27 : Ἐξέκλιναν ἐκ νόμου θεοῦ.] Xen. Cyrop. 1, [4, 23] : Ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι, Declinant et fugiunt, Inclinata acie in fugam vertuntur. [Et alibi sæpius. Polyb. 1, 19, 2 : Ἐκκλίνασιν ἀποχωρεῖν· ib. 30, 11 : Ἐκκλῖναι καὶ φυγεῖν, et alibi.] Ex 3, [3, 28] citatur cum accus., Ἐξέκλιναν [Ἐνέκλ.] καὶ τούτους, pro Nec hos sustinuerunt : Impetum alicujus declinare, ap. Cic. [Polyb. 1, 34, 4 : Ἐκκλίνοντες τὴν τῶν θηρίων ἔφοδον. Suidas aliique lexicogrr. v. Ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο : Ἐξέκλιναν τὰς ἐπιούσας τῶν πολεμίων ναῦς. Plato Cratyl. p. 404, D : Νῦν δὲ αὐτῆς (Proserpinæ) ἐκκλίνουσι τοὔνομα· Leg. 5, p. 746, C : Ὃ δὲ ἀδύνατόν τι ξυμβαίνει τούτων γίγνεσθαι, τοῦτο μὲν αὐτὸ ἐκκλίνειν καὶ μὴ πράττειν. Athen. 2, p. 44, C : Τῶν δ' ἰδρῶτα δυσώδη οὕτως ἔχειν, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις. Dionys. Art. rh. 10, 8, p. 383, 6 : Ἡμεῖς δ' ἂν αὐτὰ (τὰ ὀνόματα) εἰκότως ἐκκλίνοιμεν. Hesych. v. Μασχαλίσματα : Ὑπὲρ τοῦ τὴν μῆνιν ἐκκλῖναι, cit. Hemst. Plut. Mor. p. 236, B : Λάκων, ἐπεὶ τῇ μὲν προτέρᾳ ἡμέρᾳ ὁ ξένος ἐξέκλινε, τῇ δ' ἑξῆς στρώματα χρησάμενος δαψιλῶς ὑπεδέχετο, ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι κατεπάτει. Polyb. 5, 42, 4 : Τὴν μὲν ἐπὶ τὸν Μόλωνα στρατείαν ἐξέκλινε διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν πολεμικῶν· 6, 42, 2 : Ἐκκλίνοντες τὴν περὶ τὰς ταφρείας ταλαιπωρίαν. Malach. 3, 7 : Ἐξεκλίνατε νόμιμά μου καὶ οὐκ ἐφυλάξασθε. Philostr. Imag. 1, 9, p. 776, 28 : Ὁ δὲ περὶ τὴν νύσσαν ἐκκλίνων, de eo qui metam circumagens evitaret, rectius in aliis libris scribitur ἐλαύνων.] || Inclino, Vergo. Aristot. Polit. 2, 9 [11] : Τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δὲ εἰς ὀλιγαρχίαν. Sic fere Plin. : Paulum declinans a topazio in aurum. Supra ἐγκλίνειν Aristot. in ead. re dixerat. [Xenoph. Cyneg. 6, 10 : Φυλαττέτω δὲ ἐκπεριιών· ἐὰν δὲ ἐκκλίνῃ στοῖχος ἢ ἄρχυς, ἀνιστάτω, Terram versus vergat. Ἐγκλίνῃ conj. Sturz. ῑ]

Ἔκκλῑσις, εως, ἡ, Declinatio. [Proprie Plut. Mor. p. 929, C : Οὐ γὰρ ἔστιν ἐκκλίσεις οὐδὲ ἀποστροφὰς αὐτῆς (lunæ) αἰτιᾶσθαι. || Luxatio. Hippocr. De artic. p. 827, F : Ὁκόσοι ἐκ γενεῆς κυλλοὶ γίνονται, τὰ πλεῖστα τούτων ἰήσιμά ἐστι, ἢν μὴ πάνυ μεγάλη ἡ ἔκκλισις εἴη (l. ἔῃ). Quanquam ei loco aptior videtur ἔγκλισις, quum ἐγκλίνειν sit de osse luxato ib. 837, A : Καὶ ἤδη μέν

τινας εἶδον οἵτινες ὑπὸ φαυλότητος καὶ τὰ ἔξω ἐγκεκλιμένα καὶ τὰ ὄπισθεν ἀσκῷ ἐπειρῶντο ἐμβαλεῖν, et sim. σκέλη ἐγκεκλιμένα in l. Xenoph. in Ἐγκλίνω cit.] Ἔκκλ. τοῦ κακοῦ, Basil. Epist., Declinatio mali, ut Declinatio periculi, apud Ciceronem, Declinatio a malo, ut Idem dicit Declinationem facere a malo. [Sext. Adv. gramm. 1, 44, p. 226 : Ὑπὲρ τῆς τῶν ὀχληρῶν ἐκκλίσεως.] Quod porro idem Cic. dicit Tusc. 4, [6, 13]: A malis natura declinamus : quæ declinatio si cum ratione fiet, cautio appelletur : ex hac Stoica definitione desumtum est, εὐλάβεια, εὔλογος ἔκκλισις. [Plut. Mor. p. 1037, F, ubi libri male ἔγκλ., ut ib. 1034, D : Περὶ τὰς αἱρέσεις καὶ ἐκκλίσεις. Et sæpissime in Dissertt. et Enchir. Epicteti, de quo v. exx. ap. Schweigh. in indice. || Signif. paullo diversa Suid. : Ἀλεωρὴ, ἔκκλισις καὶ φυλακή. L. D. Declinatio, Defectio a deo. Symm. Jes. 58, 6. Recessio. Theodot. Jes. 2, 5, et Jer. 28, 16. Schleusn.]

[Ἐκκλῑτέον, Declinandum, Fugiendum. Athen. 3, p. 120, D : Τὰς δὲ ἀθρόους ἐν ἀρχῇ πόσεις ἐκκλ. In ἐκκλητέον et ἐκλυτέον corruptum in Matthæi Med. p. 150, 17.]

[Ἐκκλίτης vox nihili ap. Diog. L. 2, 130 : Ἦν δὲ, φασὶ, (Menedemus) καὶ ἐκκλίτης καὶ τὰ τῆς σχολῆς ἀδιάφορος, ubi ἔκλυτος conj. edd., ἐκμελὴς Toupius ad Suid. v. Ἐκμελὴς, Is. Vossius ad Hesych. v. Ἐκηλία vol. 1, p. 1132, 36, ἐκηλίτης. L. Dindorf.]

[Ἐκκλῑτικὸς, ἡ, ὸν, Declinans. Arrian. Epict. 1, 1, 12 : Τὴν δύναμιν ταύτην τὴν ὁρμητικήν τε καὶ ἀφορμητικὴν καὶ ὀρεκτικήν τε καὶ ἐκκλιτικήν. Adv. Ἐκκλιτικῶς ib. 3, 3, 2 : Πέφυκε δὲ πᾶσα ψυχὴ ... πρὸς μὲν τὸ ἀγαθὸν ὀρεκτικῶς κινεῖσθαι, πρὸς δὲ τὸ κακὸν ἐκκλ. et ib. 12, 7 : Ἐκκλ. ἔχω πόνου.]

[Ἐκκλῑτος, Declinatus vel Declinandus. Photius : Παλιναίρετα, φευκτὰ, ἔκκλιτα, τὸ ἐναντίον αὐτῇ τῇ αἱρέσει πάθος ἐμποιοῦντα. Codex Timæi, unde gl. repetiit Photius, sec. Bast. App. Ep. cr. p. 23 ἔκκλητα, non ut Ruhnk. p. 203 edidit ἔκβλητα.]

Ἐκκλύζω, Eluo [Gl. Plato Reip. 4, p. 430, A : Τὰ ῥύμματα ταῦτα, δεινὰ ὄντα ἐκκλύζειν. Strabo 5, p. 235 : Ὑπονόμων τῶν δυναμένων ἐκκλύζειν τὰ λύματα τῆς πόλεως εἰς τὸν Τίβεριν. Cit. Hemst. Pollux 7, 39 : Τὸ δὲ πλύνειν καὶ διαπλύνειν καὶ ἀποπλύνειν καὶ ἐκρύπτειν καὶ ῥύπτειν καὶ κλύζειν ἐρεῖς καὶ ἐκκλύζειν. M. Antonin. 8, 51 : Κἂν πηλὸν ἐκβάλῃ κἂν κοπρίαν, τάχιστα διασκεδάσει αὐτὰ καὶ ἐκκλύσει (fons limpidus). Philagrius in Matth. Med. p. 66, 6 : Ἐκκλύζει μὲν τὰ δακνώδη τῶν ὑγρῶν. Theophr. fr. 20, De color., 30 : Ταύτην ὅταν κόψαντες ἅπασαν ἐξ αὐτῆς τὴν ὑγρασίαν ἐκκλύσωσι, Schneid. scripsit ἐκλύσωσι. Id. C. Pl. 6, 19, 4 : Χρὴ γὰρ μήτε κατάξηρον εἶναι τὸ δεξόμενον (τὴν ὀσμὴν) ὥσπερ τέφραν ἢ ἄμμον, μήτε κάθυγρον· τὸ μὲν γὰρ διιὸν οὐχ ἅπτεται, ἐν δὲ τῷ διαχεῖται καὶ ἐκκλύζεται. Aristot. H. A. 9, 44 fin. : Ἐκ τῶν ἑλκῶν ἰχῶρες ῥέουσιν ... ὑπ' οὐδενὸς δυνάμενοι ἐκκλύζεσθαι. Lycophr. 1156 : Τάφος ψάμμῳ κλύδωνος λυπρὸς ἐκκλυσθήσεται. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 174 : Ἀκακία λεῖα σὺν οἴνῳ ἐκκλυζέσθω.] Ἐκκλύζω τῇ κονίᾳ, Galen. At vero ex Aristot. [H. A. 4, 1 extr.] affertur, Ἐκκλύζεται εἰς τὸ ξηρὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων. [Effundo. Apollod. 1, 6, 3, 11 : Τούτων δὲ (montium) ἐπ' αὐτὸν (Typhonem) πάλιν ὠθουμένων πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐξέκλυσεν αἷμα. Brunck. Exundavit vertit Heyn.]

[Ἔκκλυσις, εως, ἡ.] VV. LL. in Κλύσμα tradunt esse Ἔκκλυσις κοιλίας, quod dicitur κλύσμα, Elotio alvi, quæ fit infusione clysteris. [Alex. Trall. 12, p. 216. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 174 : «Versiculi a Grunero post Oribasii Coll. l. 2, p. 23 vulgati : Εἴτουν ἐμέτοις ἤγουν γαστρὸς ἐκρύσει, leg. ἐκκλύσει».]

[Ἔκκλυσμα, τὸ, Eluvies, Sordes. Plutarch. Mor. p. 1089, B : Εἰ μὲν οὐδὲν ἄξιον σοφίας παρεγγυῶσιν, ὥσπερ σωμάτων (f. add. ἐν) οἰκίᾳ, τῇ ψυχῇ τοῦ σοφοῦ τὰ τῆς ἡδονῆς ἐκκλύσματα μένειν ἐῶντες, μὴ λέγωμεν, Non quæramus an indignam sapientia rem præcipiant (Epicurei), in animo sapientis sordes et eluviem voluptatum, velut corporum in domo, remanere sinentes. L. Dind.]

[Ἐκκλυστικὸς, ἡ, ὸν, Ad eluendum idoneus. Psell. Expos. dogm. Chald. p. 110. Struv.]

[Ἐκκλύω. Hom. Il. II, 13 Φθίης ἐξέκλυες, scriptum ed. Rom. pro Φθίης ἐξ ἔκλυες, repudiat schol. Ven.]

Ἐκκλώζω, κλωγμὸν edens explodo. [Suid. : Ἐκκλώζεται, ubi ἐκλώζετε ex Harpocr. restituit Gaisf. Lex. rh. p. 258, 20 : Ἐκκλώζεται, διὰ τῶν στομάτων ἐκφορεῖ. Leg. videtur : Ἐκλώζετε, διὰ τῶν στομάτων ἐψοφεῖτε. V. Κλώζω. L. Dind.]

[Ἐκκναίω, Obtundo.] Ἐκκναισεῦντι, schol. Theocr. 15, [88 : Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνήνυτα κωτίλλοισαι. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα] exp. διαλέγουσι. [Pessime. Hemst. Cod. cum schol. Hermog. p. 391 διαλέγονται. Alia scholl. explicant ἀποκναίουσιν ἡμᾶς καὶ διαπνίγουσιν. Διαφθείρουσι interpr. Gregor. p. 331 et Tzetzes Ms. ap. Koen. p. 329, cui Greg. addit καὶ φλυαροῦσιν. Quæ interpr. nonnisi tempore præs. pro futuro posito peccat. Ἀποκναίειν sic de hominibus garrulitate molestis usurpatum confert Koen.]

[Ἐκκνάω. V. Ἐκκνίζω.]

[Ἐκκνημόω, Corrumpo. Hesych. : Ἐξεκνημώθη, ἐξεφθάρη. Sic enim Hemst. pro Ἐξεκνυμώθη, coll. præter alia gl. ejusd. : Κνημοῦμαι, φθείρομαι.]

Ἐκκνίζω, Excido, Expungo, ἐκκόπτω. Herodot. ap. Suid. [et Zon. p. 770] : Δελτίον δίπτυχον λαβὼν, τὸν κηρὸν αὐτοῦ ἐξέκνισεν, Excerpsit, Evulsit, Excidit. Locus is est in l. 7 fin. [c. 239.] Sed scribitur in vulgg. Herod. edd. ἐξέκνησε per η, ab Ἐκκνάω. Valla interpr. Erasit, sicut κνάω exponimus Rado. [In ἐκκνίσας item corruptum ap. Æneam Tact. c. 31, p. 96, in ἐκκινήσας ap. African. Cest. c. 53, p. 305, notarunt Valck. et Wess. ad l. Herod. Expungendum igitur ἐκκνίζω.]

[Ἐκκοβᾱλῐκεύομαι.] Ἐκκοβαλικεύεσθαι, ex Aristoph. Equit. [270] affertur pro Circumvenire, Astute furari. Ibi enim Chorus dicit : Ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης! εἶδες οἷ' ὑπέρχεται. Ὥσπερεὶ γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται, Quam versutus est! vides quibus cuniculis surrepat : quasi senes nos fraudulentis adulationibus circumvenire conatur : ut schol. exp., ὥσπερ τοὺς γέροντας δικαστὰς ἐκπανουργῆσαι, οὕτω καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν.

[Ἐκκοδομεύω, In furno torreo, putatur latere in gl. Hesychii Ἐκκομοδεύειν τὸ ἐν ἴπνῳ φρύγειν, καὶ καθόλου τὸ φρύγειν. V. Κοδομεύω.]

[Ἐκκοιλαίνω, Excavo. Polyb. 10, 48, 7 : Τοῦ γὰρ ὑποκειμένου τόπου μεγάλους ἔχοντος πλαταμῶνας, εἰς οὓς καταρράττει (Oxus), τούτους φασὶ τῇ βίᾳ τοῦ ῥεύματος ἐκκοιλαίνοντα καὶ διαρρηγνύντα κατὰ βάθος ὑπὸ γῆν φέρεσθαι. Pro ἐγκοιλήνας ap. Herodot. l. in Ἐγκοιλαίνω cit., nonnulli ἐκκοιλήνας.]

[Ἐκκοιλίζω, Eviscero. Mithæcus ap. Athen. 7, p. 325, F : Ταινίαν ἐκκοιλίξας. Ἐκκοιλιάξας, ab ἐκκοιλιάζω, conjicit Koen. ad Greg. p. 328.]

Ἐκκοιλιστὸς, Ventrosus, Crassus, VV. LL. Sed viderint. At pro ἐκκοιλιστοὶ, qui Hesychio sunt στέφανοι μεγάλοι, ἁδροὶ, Eust. [Od. p. 1538, 43] habet ἐκκυλίσιοι : scr. itaque ἐκκυλιστοί. [V. Ἐκκυλίσιοι στέφανοι.]

Ἐκκοιμάομαι, Somno excitor : ut ἐκκοιμηθεὶς ap. Plat. [Leg. 1, p. 648, A : Ἐκκοιμηθέντα δὲ καὶ τοῦ πόματος ἀπαλλαγέντα] exp. Somno excitatus, Qui edormivit. Sed Edormio pro Somno excitor, suspectum est.

[Ἐκκοιτέω, Emaneo; Ἐκκοιτεῖ, Excubiat, Gl.] Ἐκκοιτοῦντες, Excubantes, VV. LL. [Ex Joseph. B. J. 6, 2, 6 : Πρὸς τὴν τῶν ἐκκοιτούντων βοήν.]

[Ἐκκοίτησις, εως, ἡ, Excubitum, Gl.]

[Ἐκκοιτία, ἡ, Vigilia. Æneas Tact. c. 13, p. 41 : Τὰς ἐκκοιτίας καὶ τὰ ἄλλα ἐπιτάγματα ... ὑπηρετούντων, Excubias. Cit. Seager. Philo Belop. p. 93, 5 : Ἐκκοιτίας τε καὶ ἐφοδίας προσηκούσας ποιητέον. Schæf. Diodori Exc. vol. 2, p. 579, 6, quod erat in cod., Τὰ περὶ τὰς φυλακὰς καὶ κοιτίας ἐρραθύμουν, scripsi ἐκκοιτίας. L. Dindorf.]

[Ἐκκοιτίζω, Excito e cubili. Improprie de fluvio ex alveo derivato Georg. Pachym. Andr. Pal. 4, 25, p. 228 : Τῆς ἰδίας μεταίρει (Sangarius) καὶ αὖθις κοίτης, ἧς ἐκ παλαιοῦ ποτ' ἐκκοιτισθεὶς ἐπελάβετο. Suspectum in gl. Hesychii in Ἐκκαχρύζω cit.]

[Ἐκκοιτισμὸς, ὁ, Vigilia. Gl. : Ἐκκοιτισμοὶ, Emansiones.]

[Ἐκκοκκίζω. Hujus verbi mentionem facit HSt.

primum in Κοκκίζω, ubi idem quod simplici Κοκκίζω dicitur, Grana eximo, v. c. e malo, « et Ἐκκοκκίσαι », inquit, « dicitur verbo composito »; tum in Σφαῖρα, ubi allato l. Nicomachi ap. Athen. 2, p. 58, A : Οὐσίδιον γὰρ καταλιπόντος μοι πατρὸς, οὕτω συνεστρογγύλικα κἀξεκόκκισα ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τις ῥοφῶν, addit :] Sed obiter in Nicomachi verbis etiam nota κἀξεκόκκισα pro καὶ ἐξεκόκκισα, a verbo ἐκκοκκίζω, i. e. τὸν κόκκον ἐκλεπίζω, Cortice ablato granum eximo. Metaphorice vero ipse usus est; nec enim ἡ οὐσία inclusa est cortici s. putamini, ut possit ἐκκοκκίζεσθαι in modum granorum. [Denique v. Στενοκώκυτος, ubi sec. Suidam v. Στενοκωκύτους τρίχας citans l. Aristoph. Lys. 443 : Εἴ τἄρα, νὴ τὴν Ταυροπόλον, ταύτῃ πρόσει, ἐκκοκκιῶ σοῦ τὰς στενοκωκύτους τρίχας, addit ex eod. :] Verb. ἐκκοκιῶ [ita Suidæ edd. antt.] exp. ἐκτιλῶ, ἀνασπάσω. [Sim. schol. : Ἀνατιλῶ, ἀνασπάσω, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν. Arist. ib. 364 : Εἰ μὴ σιωπήσει, θενὼν ἐκκοκκιῶ τὸ γῆρας. Ubi schol. : Οἷον αἱματώσω, ἐκβαλῶ· ἡ μεταφ. ἀπὸ τῶν ῥ. Pac. 62 : Ὦ Ζεῦ, τί δρασείεις ποθ' ἡμῶν τὸν λεών; λήσεις σεαυτὸν τὰς πόλεις ἐκκοκκίσας. Schol. : Ἐρημώσας, ἀπὸ μετ. τῶν ῥ. Ach. 1179 : Ἀνὴρ τέτρωται χάρακι διαπηδῶν τάφρον, καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορον ἐξεκόκκισε, quod Hesych. v. Παλίνωρον interpr. εἰς τοὐπίσω ἐξέκλασεν καὶ ἐξέβαλεν, ἀπὸ τῶν ἐκκοκκιζομένων ῥοιῶν, Suid. s. v., ἐξέκλασεν, ἐξέβαλεν, addens ἡ μεταφ. ἀπὸ τῶν κόκκων· non apte schol. verbo intrans. ἐκτραπὲν τῆς ἁρμονίας ἦχησεν, nisi hæc ejus interpr., quod colligo e schol. ad v. 1181, pertinet ad illius v. verba, Πτίλον δὲ τὸ μέγα ... δεινὸν ἐξηύδα μέλος.]

[Ἐκκοκκύζω, Hermog. 2, 362. Angl.]

[Ἐκκολάζω, Punio. Georg. Pachym. Andron. p. 99, B : Καὶ τοσοῦτον ἐφυλοκρίνουν ταῦτα καὶ ποιναῖς ἐξεκόλαζον, ὡς μὴ μόνον τοὺς ἀδιαφοροῦντας δεδιέναι. L. D.]

[Ἐκκόλαμμα, τὸ, Ezech. 40, 16. Conf. Ἐγκόλαμμα.]

Ἐκκολάπτω, [Excudo, Gl.] Exsculpo, Tundendo eximo, ut avis rostro : Excido : h. e., Quod insculptum s. incisum est, eximo. Dem. [p. 1318, 28] : Καὶ τὸ ψήφισμα ἐκκολάψαντες, ὃ ἐμοὶ ἐψηφίσαντο οἱ δημόται. Plut. [Mor. p. 873, C], loquens de quodam epigrammate Pausaniæ : Τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δ' ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν· de quo Thuc. 1, p. 42 [c. 132] : Τὸ μὲν οὖν ἐλεγεῖον οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐξεκόλαψαν εὐθὺς τότε ἀπὸ τοῦ τρίποδος τοῦτο, καὶ ἐπέγραψαν ὀνομαστὶ τὰς πόλεις. [Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 81, 4 : Πᾶν δὲ τὸ λοιπὸν (scuti) ἄκοντες ... καὶ ξιφέων ἐξεκόλαψε γένυς.] At ἐκκολάπτειν ὠὰ dicitur gallina, quum maturo fœtu rostro ea pertundit et frangit : aut τοὺς νεοττοὺς, quum eos pertusis rostro ovis eximit. Lat. Excudere et Excludere dicunt : Græci ἐκλέπειν etiam, i. e. Corticem s. Putamen detrahere. Aristot. H. A. 9, 29, de coccyge s. cuculo : Ἐν οὗ ἂν τέκῃ νεοττίᾳ, οὗτος ὁ ὄρνις ἐκκολάπτει καὶ τρέφει· de quo 6, 7 dicit, Τίκτει δὲ καὶ ὑπὸ τῇ τῆς ὑπολαΐδος νεοττείᾳ· ἡ δὲ ἐκλέπει καὶ ἐκτρέφει. [Ib. 6, 3 : Ἤδη ἐκκεκολαμμένου δεκαταίου. Conf. Ps.-Aristot. Mirab. c. 3, ab Hemst. cit.] Pro eo vero, quod in Geop. [14, 7, 25] legimus, Τὰ δὲ ἐκκολαπτόμενα νεόττια ὑποσπαστέον εὐθέως ἐξ ἑκάστης ὄρνιθος, καὶ ὑποβλητέον τῇ ὀλιγαρχούσῃ, ita Varro scripserat, Excusos pullos subducendum e singulis nidis et subjiciendum ei quæ habeat paucos. [Plut. Mor. p. 670, C : Τὴν ἴβίν φασιν ἐκκολαφθεῖσαν εὐθὺς ἕλκειν δύο δραχμάς. Lucian. Contempl. c. 22 : Ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι (glandes), τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους· Ver. Hist. 2, 40 : Πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ᾠῶν νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν. De ovo vacuo Theophr. H. Pl. 3, 16, 4 : Ἄφυλλον καὶ κοῖλον ὥσπερ ᾠὸν ἐκκεκολαμμένον, Ovum unde pullus exclusus est. ‖ Cum ἐγκολ. permutatum videtur ab Hesychio Ἐκκεκολαμμένα (ἐκκεκωλυμένα cod.) interpretante γεγλυμμένα. V. Ruhnk. in Auct. ad vol. 1, col. 1135. Cum ἐκκόπτω Demosth. l. supra cit. et p. 1378, 13.]

Ἔκκολαψις, εως, ἡ, Excisio, quæ tundendo fit. Dicitur etiam de exclusione ovorum et pullorum. Aristot. H. A. 6, [3] : Ὅταν ὑπὲρ τὰς εἴκοσι γίγνηται ἡ ἐκκόλαψις τῶν ᾠῶν. Alibi dicit ἐκκόλαψις τοῦ νεοττοῦ, Exclusio pulli.

[Ἐκκολλαβέω, affertur ex gl. Hesychii inter Ἐκ κλίμακος et Ἐκ κολεοῖο posita : Ἐκκολαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα, quam non tentatam ab Hemst. ad Lucian. Dial. deor. 7, 4, p. 223, merito vitiosam credidit Kust., etsi non videtur sanasse reponendo Ἐκκολαβίσαντα, ἐκφαγόντα, ἐκροφήσαντα. Conjicio : Ἐκκοναβήσαντα, ἐκλακόντα, ἐκφωνήσαντα. L. Dindorf.]

[Ἐκκολοβόω, Trunco, Mutilo. Hesych. : Ἐξακολουθοῦσθαι, ἐκθρούζεσθαι. Ruhnk. in Auct. Ἐκκολοβοῦσθαι, ἐξαρθροῦσθαι.]

Ἐκκολυμβάω, Emergo, Enato [Gl., et Ἐκκολυμβῆσαι, Abnatare]. Act. 27, [42] : Ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις ἐκκολυμβήσας διαφύγῃ, Ne quis quum enatasset, effugeret. [Diodor. 20, 86 : Οἱ πλεῖστοι καιομένων τῶν ἀκατίων ἐξεκολύμβησαν· 88 : Τοῦ δ' ἄλλου πλήθους ἐκκολυμβήσαντος καὶ διανηξαμένου πρὸς τοὺς ἰδίους. Dionys. A. R. 5, 24 : Διανηξάμενος τὸ ῥεῦμα χαλεπῶς πάνυ ... ἐξεκολύμβησεν εἰς τὴν γῆν. Aristophan. fr. Babylon. ap. Harpocr. v. Ἐπιβάτης : Εὖ γ' ἐξεκολύμβησ' οὐπιβάτης. Eur. Hel. 1609 : Ὥστ' ἐκκολυμβᾶν ναός.]

[Ἔκκολυμβος, ὁ, ἡ, Enatans. Const. Man. Amat. 4, 4 : Καὶ τῶν κακῶν ἐκκόλυμβον (genus humanum) οὐ δύναται γενέσθαι, πρὶν κ. τ. λ. Boiss.]

[Ἐκκολύψας, ἀπολεπίσας, Galen. Gloss. p. 462. Vel Ἐκκολάψας vel Ἐκλέψας scrib. conjicit Foes. OEcon. p. 114, B. V. Ἐκλέπω.]

Ἐκκομῐδή, ἡ, Exportatio, Evectio [Gl. Herodot. 8, 44 : Πρὸς ἐκκομιδὴν ἐτράποντο τῶν οἰκετέων], Elatio, specialiter Funeris elatio, Exequiæ. [Funus, Exequiæ; Ἐκκομιδαὶ, Exequiæ, Gl.] Gregor. [Or. 2 in Julian.] : Καὶ γίνεται πανήγυρις μετὰ πάθους καὶ [ἡ] ἐκκομιδὴ τοῦ σώματος. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 92, 2] in quendam admodum exili corpore, Ἐς τὴν ἐκκομιδὴν οὐδὲν ἀφῆκεν ὅλως, Nihil prorsus reliquit, quod efferri posset : nam corpus una cum anima efflavit. [Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 15 : Τὸν κήρυκα ἀναγορεῦσαι ἐπὶ τῆς ἐκκομιδῆς αὐτοῦ. L. D. Dionys. A. R. 4, 8 : Ἐκκομιδῇ τε πολυτελεῖ καὶ μνήματος ἐπισήμου κατασκευῇ. Charito 4, 1 : Ἐπεὶ δὲ ... τὸ ἔργον ἠνύσθη, τότε ἤδη καὶ τὴν ἐκκομιδὴν ἐμιμήσαντο τὴν ἐπ' αὐτῷ.]

Ἐκκομίζω, Exporto [Gl.], Eveho, Effero [Gl.] : opp. εἰσκομίζω, sicut Lat. Inveho et Eveho, Importo et Exporto, ut Varro : Quibus evehi atque invehi multa ad prædia scimus. [Thucyd. 2, 6 : Τῶν τε ἀνθρώπων τοὺς ἀχρειοτάτους ξὺν γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐξεκόμισαν. Eur. Tro. 294 : Ἴτ', ἐκκομίζειν δεῦρο Κασσάνδραν χρεὼν ὅσον τάχιστα, δμῶες· 1048 : Λέγω δὲ προσπόλοισι πρὸς πρύμνας νεῶν τήνδ' ἐκκομίζειν· Phœn. 993 : Ὅς μ' ἐκκομίζει· Iph. T. 1206 : Κἀκκομιζόντων γε δεῦρο τοὺς ξένους. Xen. Anab. 6, 6, 36 : Ὑμῖν γὰρ, ὡς ἔοικε, δέδοται ἐκκομίσαι τοὺς ἄνδρας (in Græciam). Quibus ll. omnibus est Educere. Exportare vero Anab. 1, 5, 8 : Μετεώρους ἐξεκόμισαν τὰς ἁμάξας.] Et in pass. Ἐκκομίζομαι, Exportor, Evehor, Efferor. [Eur. Hel. 1183 : Ὡς ἂν πόνου γ' ἑκατι μὴ λάθῃ με γῆς τῆσδ' ἐκκομισθεῖσ' ἄλοχος ἧς ἐφίεμαι· Phœn. 883 : Κόπῳ παρεῖμαι γοῦν Ἐρεχθειδῶν ἄπο δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας. Thucyd. 7, 23 : Καὶ ἐκ μὲν τοῦ πρώτου ἁλόντος (τείχους) χαλεπῶς οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι καὶ ἐς τὰ πλοῖα καὶ ὁλκάδα τινὰ κατέφυγον, ἐς τὸ στρατόπεδον ἐξεκομίζοντο. Plato Reip. 10, p. 611, E : Ὑπὸ ταύτης τῆς ὁρμῆς ἐκκομισθεῖσα ἐκ τοῦ πόντου. Lucian. Dial. mort. 14, 5 : Εἰ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον.] Plut. Rom. [c. 28], ἐκκομίζεται νεκρὸς, Effertur funus, ἐκφέρεται. [V. infra.] Ἐκκομίζομαι active quoque accipitur pro ἐκκομίζω, Hom. Il. E, 359 : Φίλε κασίγνητ', ἐκκόμισαί τέ με, δὸς δέ μοι ἵππους. Sic enim quædam exempll. habent. Eust. tamen et Etym. legunt κασίγνητε κομίσαι, exponuntque ἐπιμελείας με καταξίωσον καὶ περίσωσον, ἐπιμελήθητι : quam exp. margo nostri quoque Hom. veteris ascriptam habet, in quo utraque scriptura est, sed quæ est vetustior, id, quod ex atramenti diversitate cognoscitur, illa est, quam sequuntur Eust. et Etym. Præterea si ἐκκόμισαι scriberetur, esset ὕστερον πρότερον. [Xenoph. Anab. 5, 2, 19 : Τὰ μὲν ἔξω τῆς ἄκρας πάντα διήρπασται καὶ ἐξεκομίσαντο οἱ Ἕλληνες.] Thuc. [2, 78] : Πλαταιῆς δὲ παῖδας μὲν καὶ γυναῖκας καὶ πρεσβυτάτους πρότερον ἐκκεκομισμένοι ἦσαν ἐς τὰς Ἀθήνας, Jam ante exportarant. Aliud ex. habes in Εἰσκομίζομαι. [Herodot. 8, 20 : Οὔτε τι ἐξεκομίσαντο· et absolute, sc. τὰ ἑαυτῶν, 32. Schweigh.

De educendo Eurip. Iph. T. 1473 : Ἀλλ' ἐκκομίζου σὴν κασιγνήτην χθονός· Andr. 639 : Ἀλλ' ἐκκομίζου παῖδα. || Effero de mortuis Polyb. 35, 6, 2 : Πότερον ὑπὸ τῶν παρ' ἡμῖν ἢ τῶν ἐν Ἀχαΐᾳ νεκροφόρων ἐκκομισθῶσι. Anth. Pal. 11, 202, 1 : Τὴν γραῦν ἐκκομίσας φρονίμως πάνυ Μόσχος ἔγημε παρθένον. Plutarch. Agid. c. 21 : Τῶν τριῶν σωμάτων ἐκκομιζομένων· Cic. c. 42 : Ὡς εἶδε τὸν νεκρὸν ἐκκομιζόμενον δι' ἀγορᾶς, et al. ipse aliique apud Suicerum p. 1064-5.] || Subduco, Subtraho, interdum et Eripio. Herodot. [3, 122] : Ἐμὲ ἐκκομίσας αὐτὸν καὶ χρήματα, Me una cum pecuniis inde subducens. Item, Ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, Eripere et subtrahere aliquem e periculis impendentibus. Herodot. [3, 43] : Ἐκκομίσαι τε ἀδύνατον εἴη ἀνθρώπῳ ἄνθρωπον ἐκ τοῦ μέλλοντος γίνεσθαι πρήγματος, Impossibile homini hominem impendenti fato eripere. [Pollux 9, 155. || Xenoph. De re eq. 4, 2 : Ἔστι δὲ οὐ μόνον τοῦ μὴ κλέπτεσθαι ἕνεκα τὸν σῖτον ἀγαθὸς ὁ ἐχυρὸς ἱππῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ ὅταν πῃ ἐκκομίζῃ τὸν σῖτον ὁ ἵππος, φανερὸν γίγνεται, Dissipet. Pollux 1, 209 : Καὶ ὅτε ἐκκομίζουσι τὸν σῖτον (equi), τότε χρὴ ὑφαιρεῖν. || Perfero, Tolero. Eur. Andr. 1269 : Τὸ γὰρ πεπρωμένον δεῖ σ' ἐκκομίζειν. Conf. Συνεκκομίζω. Confus. cum εἰσκομίζω Diodor. 12, 50.]

[Ἐκκόμισις, εως, ἡ, Elatio. Nicet. Is. Ang. 2, 7, p. 265, B : Εἰς ἐκκόμισιν τῶν νεκρῶν.]

Ἐκκομισμὸς, ὁ, Exportatio, Evectio. Strabo [3, p. 142] : Διπλασιάζεται τὰ εὐτυχήματα ταῦτα τῷ ἐκκομισμῷ, Geminantur hæ commoditates exportatione.

Ἐκκομπάζω, Efferor, Insolesco, e Soph. [El. 569 : Οὗ κατὰ σφαγὰς ἐκκομπάσας ἔπος τι τυγχάνει βαλών. Ubi accus. fort. referendus ad utrumque verbum, quemadmodum simpl. κομπάζω ab eod. cum accus. junctum videbimus in Κομπάζω, ut vert. sit Jactans. Quod Hesych. refert : Ἐξεκόμπησεν, ἐξέπληξεν, Alb. scrib. conjicit Ἐξεκόμπασεν, conferens ἀπεκόμπασεν de chorda rupta dictum in epigr. Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 54, 5.]

[Ἐκκομψεύομαι, Scite cavillor. Eur. Iph. A. 333 : Ἐκκεκόμψευσαι πονηρόν· γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή, Callide rem pravam oratione exornasti.]

[Ἐκκοναβέω. V. Ἐκκολλαβέω.]

[Ἐκκονίω.] Ἐκκονίεσθαι, In pulverem redigi. Hesych. enim ἐκκεκονίσθαι esse dicit τὸ εἰς κονίαν ἀναλελύσθαι. [Ap. Hippocr. De vict. rat. 3, p. 372, 9 : Χρεέσθω τοῖσι περιπάτοισι πολλοῖσιν ἀπὸ τῶν γυμνασίων, ἀλλὰ μὴν καὶ ἀπὸ τοῦ δείπνου· πλείστοισι δὲ τοῖσιν ὀρθρίοισιν ἐκκεκονιωμένοισι χρεέσθω, vertitur, Matutinis in pulvere.]

[Ἐκκοπεὺς, έως, ὁ, Scalper excisorius. Galen. vol. 4, p. 148, D : Ἐκκοπεῖς ἰσχυροί τε ἅμα καὶ ὀξεῖς. Oribas. Cocch. p. 97, 28 : Διὰ τῶν σμιλιωτῶν ἐκκοπέων ἡ ἐκκοπὴ γινέσθω. In l. Luciani Somn. c. 3 pro ἐγκοπέα Niceph. fr. Lex. p. 338, 125 exhibet ἐκκοπέα. Alia ex Pauli Æg. 6, 90 attulit Foes. OEcon. p. 114 seq.]

[Ἐκκόπευσις, εως, ἡ, Excisio. Paul. Æg. 6, 88 : Ἐκκοπεύσει τὸ περικείμενον περιελόντες ὀστοῦν. Leg. ἐκκοπεῦσι. L. Dind.]

[Ἐκκοπέω, Cesso. Libellus De velit. bell. post Leon. Diac. p. 124, C : Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὠφέλιμον ἔχει καὶ χρήσιμον, καθὸ ἐμφόβους αὐτοὺς γίγνεσθαι, ὁσάκις βουληθῶσιν ἐξελθεῖν, καὶ τὴν μετ' ὀλίγον ἐκκοπεῖν κατὰ τῶν Ῥωμαϊκῶν θεμάτων συνεχῆ ἐξέλευσιν. Suspectum videtur. L. Dindorf.]

Ἐκκοπὴ, ἡ, Excisio [veluti arborum ap. Polyb. 2, 65, 6 : Τὰς εἰς τὴν χώραν εἰσβολὰς ἠσφαλίσατο φυλακαῖς καὶ τάφροις καὶ δένδρων ἐκκοπαῖς, Concædibus. 10, 30, 3 : Καὶ γὰρ ἐκκοπὰς δένδρων ἐπεποίηντο συνεχεῖς καὶ λίθων πλήθη καὶ μεγέθη συνηθροίκεισαν. Fructus, apud Eust. Opusc. p. 346, 22 : Τὴν ἐκκοπὴν τοῦ καρποῦ. Vel montium, ap. Strab. 5, p. 235, ab Hemst. cit. : Ἐκκοπάς τε λόφων καὶ ἐγχώσεις κοιλάδων. Addunt autem Gl. Excidium, Divortium, Exitium.] Exectio. Gorræo Excisio est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura, Paul. Æg. 6, 90. [Plut. Alex. c. 63 : Περὶ τὴν ἐκκοπὴν (teli in corpus infixi) ἐγίνοντο. Oribas. Cocch. p. 105, 17 : Ἐὰν ἐλλιποῦς τῆς ἐκκοπῆς γεγενημένης ὀξεῖα προὔχουσα καὶ νύσσουσα τὴν μήνιγγα (deest verbum) καὶ δύνηται αὕτη (sic leg. pro αὐτὴ) ἠρέμα ἐκκοπῆναι, ἀποθραυσθήτω. Recte autem Cocch. animadvertit ap. Paulum Æg. ἐγκοπὴ leg. esse pro ἐκκοπή : ἐκκοπὴ enim chirurgorum, ἐγκοπὴ vero ægrorum. || Obscura est signif. ap. Dioscor. Theriac. p. 421, C : Τί γὰρ αἴτιον ὑπέλαβον εἶναι μετὰ τὴν ἐκ τοῦ δακέτου πληγὴν ἢ τὴν ἐπιγινομένην ὑπὸ τοῦ ζῴου δύναμιν καὶ τὸν εἰς τὰ σώματα βαλλόμενον ἰὸν, μήτε ψῦξιν μήτε ἔγκαυσιν μήτε ἐκκοπὴν μήτε ἀπεψίαν μήτε ἄλλο τι παραπλήσιον ἔχοντες αἰτιᾶσθαι. Vertitur, Excisionem. Sed fort. leg. ἐγκοπὴν, quod v. || Incisio, Incisura. Athen. De mach. p. 8, 21 : Φησὶ γὰρ δεῖ (l. δεῖν) κατασκευάσαι ἅμαξαν τετράκυκλον, καὶ ἐπ' αὐταῖς (l. αὐτῆς) στῆσαι ξύλον πλάγιον τετράγωνον, ἐκκοπὰς ἔχον στρογγύλας· et ib. 30. Ap. Georg. Pis. Acroas. 1, p. 7, 226 : Οὐδὲ γὰρ θαλαττίας κίνδυνος ὁρμῆς οὐδὲ τῆς γῆς ἡ ζάλη τῇ σῇ παρέσχον ἐκκοπὴν προθυμίᾳ· et ib. 2, p. 8, 8 : Οὐ γὰρ παρέσχες ἐκκοπὴν, scrib. ἐγκοπὴν, de cujus voc. cum ἐγκοπὴ confusione v. in illo. L. Dind.]

Ἔκκοπος, ὁ, ἡ, Fessus, Lassus, Lassatus, Lassitudine enervatus, i. q. κατάκοπος. Apud Suid. : Ὁ δὲ διανύσας τετρακοσίους σταδίους, καὶ γενόμενος ἔκκοπος, ἐπέμεινεν, Ex itinere lassatus, Lassus de via, ut Plaut., Lassitudine exanimatus, ut Cæs. [Leg. ἔγκοπος, ut Eustathii Opusc. p. 8, 66 : Ὅμοιον ὡς εἴ καὶ κυπτόμενός τις ἔκκοπος παρὰ γῆν ἢ πονούμενος περὶ θάλασσαν, πορίσεται τοιούτοις μόχθοις ἑαυτῷ τὴν ζωὴν, manifestum est vitium pro ἔγκοπος, quod sequitur p. 9, 8 : Τὴν ἔγκοπον πληροφορήσας ἐργατείαν αὐτοῦ, et supra nobis tractatum est. Sic Jes. 43, 24 Aq. ἔκκοπόν με ἐποίησας, pro ἐκόπωσάς με. L. Dind.]

[Ἐκκοπρέω, Stercore purgo. Hippocr. de rat. vict. p. 407, 33 : Κάτω ὕδωρ καθαίρει καὶ κοιλίην ἐκκοπρεῖ. Leg. arbitror ἐκκοπροῖ. L. Dind.]

[Ἐκκοπρίζω, Stercus ejicio. Hippocr. Epid. 3, p. 1100, B : Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐξεκόπρισεν ἀθρόα (ὁ φρενιτικός). Angl. Hippiatr. p. 106, 15 : Δεῖ οὖν ... αὐτῇ δὲ τῇ χειρὶ ἀληλειμμένῃ ἐλαίῳ ἐκκοπρίζειν αὐτὸν (equum) συνεχόντως. Hase.]

[Ἐκκοπρόω, Stercus ejicio, Stercore exonero. Aret. Acut. m. cur. 1, 4, p. 83=94 : Κἢν ἐκκοπρωθῇ τὸ ἔντερον. Ἐκκοπροῦν ead. signif. dictum in ἔκκοπρον depravatum est in Matth. Med. p. 48, 14. V. Ἐκκοπρέω. L. D. Passiv. In stercus abeo. Vita S. Nili jun. p. 74, 26, ad avarum : Τί καὶ μάτην παρακάθησαι τοῖς ἐκκοπρουμένοις; Hase.]

[Ἔκκόπρωσις, εως, ἡ, Stercoris dejectio. Hippocr. Præn. p. 41, 38 : Πρὸς τὴν τῆς κοιλίης ἐκκόπρωσιν.]

[Ἐκκοπρωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad stercus exonerandum faciens. Suid. v. Ἀλόη : Γαστρὸς ἐκκοπρωτική.]

[Ἐκκοπτέον, Excidendum. Clem. Al. Pæd. 3, 9, p. 281 : Ἄρδην γὰρ τὴν ἀναίσχυντον ἡδονὴν ἐκκοπτέον.]

[Ἐκκόπτης, ὁ, Excisor, Gl.]

Ἐκκόπτω, Excido, [Excudo, Elido, Gl.], Excindo. Qua porro signif. dicit Plaut. Excidere manibus suis patriam, Cic. Urbem excisam et eversam, Virg., Excindine domos ... Perpetiar, item, Nec posse Argolicis excindi Pergama telis : item, Ferro sceleratum excindere gentem : et Valerius Flaccus, Invisi genus omne excindere Phœbi : ead. dicitur etiam ἐκκόπτειν. [Herodot. 4, 110 : Τὰς δὲ ἐν τῷ πελάγει ἐπιθεμένας ἐκκόψαι τοὺς ἄνδρας, et continuo, Ἐπεὶ ἐξέκοψαν τοὺς ἄνδρας.] Herodian. 7, [2, 20] : Ἐκκόψειν τε καὶ ὑποτάξειν τὰ μέχρι Ὠκεανοῦ Γερμανῶν ἔθνη βάρβαρα, Excisurum subacturumque Oceano tenus omnes Germaniæ barbaras nationes. Id. [4, 6, 7] : Καὶ εἴ τι γένος ἦν βασιλικὸν ἢ ἐν συγκλήτῳ ἐξ εὐπατριδῶν καταβαῖνον, πᾶν ἐξέκοψε, Excidit, s. Stirpitus delevit et sustulit e medio. Plut. [Pomp. c. 24] : Νήσους καὶ πόλεις παραλίους ἐκκόπτοντες. [Cum genit. Palladas Anth. Pal. 7, 681 : Ἐκ προκοπῆς γὰρ, ἧς εἶχες κατὰ νοῦν, ἐξεκόπης βιότου. Eustath. Opusc. p. 1, 33 : Ἐκκοπέντες τοῦ βίου.] Id. Cicerone [Compar. Cic. et Dem. c. 6], de Catilina et conjuratis : Ἀνθρώπους ἀλιτηρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος, Penitus et stirpitus tollenti. Bud. At Excidere aliquem numero civium in Plinii Ep. est In exilium mittere. [Demosth. p. 77, 27 : Τούτους τοὺς λῃστὰς ἐκκόψαιεν. Lucian. Tyrannic. c. 5 : Ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων· 13 : Ῥιζόθεν ἅπαν τὸ δεινὸν ἐκκεκομμένον. Aristoph. Ran. 1223 : Νυνὶ γὰρ αὐτοῦ τοῦτό γ' ἐκκεκόψεται. Paullo aliter Xen. H. Gr. 7, 4, 26 : Ἐπεὶ μέντοι ἦλθον οἱ πεζοὶ, ἐκκόπτουσι καὶ τοὺς ἐπὶ τῷ λόφῳ, De-

jiciunt. Et Cyrop. 6, 2, 15 : Οἱ τότε ἐκκόψαντες τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις, Qui repulerunt. Dio Cass. 43, 2 : Πάντας δ' ἂν καὶ τοὺς λοιποὺς, ἀνειληθέντας ἐπὶ μετέωρόν τι, ἐξέκοψαν· 62, 21 : Τὴν ἐπὶ τοῦ ταύρου καταλειφθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ φρουρὰν ἐξέκοψε. Pausan. 3, 8, 6 : Ἐκκόψαι προρρίζους τὰς Ἀθήνας. Phalaris Ep. 75 : Τῶν στρατιωτῶν οἱ μὲν ἡμίσεις τὸ φρούριον ἐπιμείναντες ἐκκοψάτωσαν. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 32 : Ἐκκόπτοντες τὰ διαπεπονημένα σταυρώματα. Strabo 14, p. 659: Πλείω τῶν χιλίων ... σκαφῶν ἐμπρήσαντος, τὰς δὲ κατοικίας ἐκκόψαντος. Dionys. A. R. 8, 87 : Ὅσοις μὲν χωρία ὑπῆρχον, ἐκκόπτοντες ταῦτα καὶ τὰς αὐλὰς καθαιροῦντες. Aliter Demosth. p. 1378, 18 : Ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἐκκόψαντας τὰ ἐλέγεῖα ἐπιγράψαι τὰς πόλεις, ubi est var. ἐκκολάψαντας. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 24 : Οἱ τίτλοι ἐκ ῥιζῶν ἐκκοπέντες. De arboribus Herodot. 9, 97 : Δένδρεα ἐκκόψαντες. Thucyd. 6, 99 : Τάς τε ἐλάας ἐκκόπτοντες τοῦ τεμένους. Tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, 33 : Ἐκκόψαι τὰς ἐλάας, et ib. 41. Aristoph. Pac. 628 : Ἐπεί τοι καὶ κορώνεών γέ μου ἐξέκοψαν. Theophr. H. Pl. 4, 13, 3 : Καὶ εἰ ἐκκόψειεν (τὸ στέλεχος) ἄχρι τῶν ῥιζῶν. Xenoph. Anab. 1, 4, 10 : Κῦρος δ' αὐτὸν (τὸν παράδεισον) ἐξέκοψε. || De perfringendis foribus Diodor. 14, 115 : Τὰς πύλας ἐξέκοψαν. Ita capiendus videtur Polyb. 4, 3, 10 : Ἐνεχείρησαν καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκίας ἐκκόπτειν· ib. 4, 1 : Προσβαλόντες κλίμακας ἐξέκοψαν τὸ Χείρωνος καλούμενον ἐπαύλιον. || Percutio, de numis. Diodor. 11, 26 : Νόμισμα ἐξέκοψε τὸ κληθὲν ἀπ' ἐκείνης Δαμαρέτειον. || Excido, sensu chirurgico. Lucian. Catapl. c. 24 : Ἴχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Conf. Ἐκκοπή. || Metaph. Tollo. Eust. Il. p. 795, 29 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπὶ σαυρωτήρων ὀρθὰ πεπηγέναι τὰ ὅπλα ἐξεκόπη χρόνοις πολλοῖς ὕστερον, Sublatum est.] Dicitur etiam vicina significatione ἐκκόπτειν νόσον et αἰτίαν νόσου ap. Galen. [vol. 6, p. 25, D], ut Cic. : Neu semper primi cujusque mali excidendi causa sit, ut aliud renascatur illo pejus. Galen. Meth. 10 : Ἆρά γε τὸν πυρετόν ἐστι μόνον ἰατέον, ἀμελοῦντα τῆς αἰτίας; ἢ τὴν αἰτίαν ἐκκοπτέον, ἀμελοῦντα τοῦ πυρετοῦ. Nec multum absimili sensu ἐκκόπτειν ἑαυτῶν τὴν οἴησιν· ut Cic. : Si e rerum natura non possem evellere, ex animo quidem excidere. Item ap. Plat. Charmide [p. 155, C] : Καί μου ἡ πρώην [πρόσθε] θρασύτης ἐξεκέκοπτο, ἣν εἶχον ἐγὼ, ὡς πάνυ ῥᾳδίως αὐτῷ διαλεξόμενος, Et mea illa omnis audacia excisa est prorsus. [Imitatus est Plut. Demosth. c. 23 : Ἐξεκέκοπτο μὲν ἡ θρασύτης τῶν Ἀθηναίων. Socr. H. E. 7, p. 373, 36. Hemst. Isæus p. 73, 26 : Ἵνα αὐτῶν ἐκκόψαιμι ταύτην τὴν ἱεροσυλίαν. Aristot. De gen. anim. 2, 10 : Ἐκκόπτει γὰρ ἡ τῆς ἐν τῷ αἵματι θερμότητος κίνησις τὴν αἰσθητικὴν ἐνέργειαν. Polyb. 5, 104, 10 : Μὴ τὰς ἀνοχὰς καὶ τοὺς πολέμους ... ἐκκοπῆναι συμβῇ πάντων ἡμῶν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ...] Item τῶν πατρῴων ἐκκοπεὶς, ap. Synes., Bonis paternis excisus, ut Plin. dicit Civium numero excidere, vel Eversus bonis omnibus. Id. Epist. 43 : Πράττων οὖν πονήρως παρ' ἡμῖν, καὶ τῶν πατρῴων ἀκριβῶς ἐκκοπείς. [Cum genit. sic ponitur apud scriptt. eccles.. ut sit Excommunico, Ejicio ex ecclesia. Phot. Nomocan. t. 9, c. 15 : Τῆς κοινωνίας ἢ τῆς ἐκκλησίας ἐκκόπτεται· ib. 25 : Ἐκκόπτειν ἐκ τοῦ σώματος τῶν Χριστιανῶν. Can. 28 Apostol. : Παντάπασιν ἐκκοπτέσθω τῆς ἐκκλησίας· 29 : Ἐκκοπτέσθω παντάπασι καὶ τῆς κοινωνίας. Zonar. ad Can. 61 in Trullo p. 177 : Τῆς ἐκκλησίας ἐκκόπτεσθαι. Cit. Suicer.] In VV. LL. [ex Hesychio in v.] annotatur ἐκκεκομμένον dici Eum qui inter aleas bona sui profudit, ac vulgari lingua ἐκκεκοττισμένον vocari ἢ ἀποκεχωρισμένον. [Hes. : Ἐκκεκ. ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὑτοῦ ἀπολέσας· ὅπερ νῦν ἐκκεκοτ. φαμέν. Ἢ ὁ ἀποκεχ. Igitur ἀποκεχ. est altera verbi ἐκκεκομμένος interpr. Act. sic positum de eo qui talis vincat annotat Antiatt. Bekk. p. 92, 5 : Ἐκκόψαι, ἀντὶ τοῦ νικῆσαι κύβοις, Ἄλεξις Δακτυλίῳ. Et minus plene Suid. : Ἐκκόψαι, ἀντὶ τοῦ νικῆσαι. Οὕτως Ἄλ. || Trahendo, Differendo eludo, ut infra ἐκκρούω. Polyb. 20, 6, 2 : Ἀλλ' οἱ μὲν φρουρὰς παραγγέλλοντες τῶν ἀρχόντων, οἱ δὲ στρατείας κοινὰς ἐξέκοπτον ἀεὶ τὴν δικαιοδοσίαν· 24, 1, 12, loco in Ἐγκόπτω cit., Schweigh. item restituebat ἐκκόπτειν τὴν δικαιοδοσίαν, quod ἐγκόπτειν non putaret recte jungi dativo.] || Extundo, Excutio, Everbero, Aristoph. Ach. [92] : Ἐκκόψειέ γε Κόραξ πατάξας τόν γε σὸν τοῦ πρέσβεως, sc. ὀφθαλμὸν, Utinam elidat tuum legati oculum, Bud. interpr. Nub. [24] : Εἶθ' ἐξεκόπην πρότερον τὸν ὀφθαλμὸν λίθῳ. Plut. Popl. [c. 16] : Ἐκκοπεὶς [τῶν] ὀμμάτων θάτερον. [Diodor. 12, 17 : Ἐάν τίς τινος ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἀντεκκόπτεσθαι τὸν ἐκείνου. Hemst. Æschin. p. 24, 31 : Ἐκκοπεὶς ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμούς. Demosth. p. 744, 13 : Ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ· et ead. pag. 20 : Ἐάν τις ἕνα ἔχοντος ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ· 247, 11 : Ὑπὲρ ἀρχῆς καὶ δυναστείας τὸν ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένον (Philippum). Alia v. ap. intt. Thomæ p. 323, qui phr. ἐξεκόπη τοὺς ὀ. ut Atticam commendat, Piers. ad Mœr. p. 154.] Apud Lat. ea signif. dicit Terent., Vel oculum exculpe; est ubi vos ulciscar locus. Plaut. metaph., At ego tibi hoc continuo cyatho oculum excutiam tuum; Horat. Eripere oculos alicui; Ovid. Eruitur oculos Gryneus; Quintil. Oculosque hostis Galli rostro atque alis everberaret : Elidere oculos alicui, Plaut. [De abscindendo in Vita Pauli Theb. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 726, A : Δήγματι τὴν ἑαυτοῦ γλῶσσαν ἐκκόψας. L. D.] || Dicimur etiam ἐκκόπτειν ὕδατος ἀγωγοὺς, Intercidere s. Intervertere aquæ ductus, quum meatus eorum solitos obstruimus, et alio avertimus, Herodian. 7, [12, 7] : Ἐκκόψαι πάντας τοὺς εἰσρέοντας εἰς τὸ στρατόπεδον ἀγωγοὺς ὕδατος, Intervertere omnes rivos, qui in castra pervenirent, Polit. || Item τὴν φωνὴν ἐξέκοπτον, Lucian., Vocis iter, ut Ovid. loquitur, interciderunt. Ead. signif. Cic. dicit Interruptas voces atque morientes; Cels. Vocem suppressam et obtusam : item supra φωνῆς ἀποκοπὴ, e Dioscor. [Lucian. Jov. Trag. c. 16 : Ὁ γοῦν Τιμοκλῆς καὶ ἴδρου καὶ τὴν φωνὴν ἐξεκέκοπτο ἤδη ὑπὸ τῆς βοῆς. Pollux 8, 155 : Ἀποφράττειν τὸ στόμα, μονονοὺχ ἀφαιρεῖσθαι τὴν φωνὴν, ἐκκόπτειν, ἐξαίρειν. || Intrans. ut προκόπτω Tzetz. Exeg. Il. p. 34, 26 : Ἢ καὶ παιδευτικῶς τὰς ἐν Ὀδυσσείᾳ κολάσεις ἐξέθετο, ὅπως Κερβέροις καὶ Γοργόσι καὶ Ἐρινύσι καὶ Τιτυοῖς καὶ Ταντάλοις μορμολυττόμενοι οἱ καχέκται καὶ βίαιοι κἂν ἐπ' ἔλαττον τῆς κακίας ἐκκόπτοιεν, Excederent, Evagarentur. || Aret. Tard. m. cur. 1, 3, p. 118=131 : Ἐκκόπτειν τὰς ἀρτηρίας, de secandis venis, scr. videtur ἐγκόπτειν. Commutatum c. ἐκκολάπτω notavimus in illo. Ἐκκεκομμένος confus. c. ἐκκεκαυμένος v. in Ἐκκάω.]

[Ἐκκορᾰκίζω.] Ἐκκορακίζειν, Suidæ [et Zon. p. 671] ἀποδιώκειν, Abigere. Aliis Ejicere et jubere facessere εἰς κόρακας. [Theophyl. Simoc. 4, 6, p. 99, B : Ταῦτα γοῦν ταῦτα οἱ τῶν Περσῶν σατράπαι διανοούμενοι ἐκκορακίζουσι τὸν Ὁρμίσδαν, Oculis privant, signif. translata ab rostris corvorum.]

Ἐκκορέω, Everro [Gl.], Verrendo expurgo. Synes. [Ep. 121, p. 257, D] : Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας [τε καὶ ἐκπλυνεῖς] καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Honestum igitur erit, si omnia digerens et componens, etiam everras cubiculum, suffituque vapores. Sic Colum. : Stabula frequenter everrenda et purganda. [Unde citat Thomas M. p. 548. Theophr. Char. 24, 4 : Καὶ ἀναστὰς τὴν οἰκίαν καλλῦναι καὶ τὰς κλίνας ἐκκορῆσαι (male ed. Schneid. ἐκκορίσαι). Pollux 6, 94 : Παῖς ἐκκορείτω, παρακορείτω, καθαιρέτω, καλλυνέτω. V. etiam infra.] || Quemadmodum vero in hoc Senecæ dicto, Qui malignos sermones everrit, se ipse inquietat, hoc verbum accipi tradunt pro Curiose excutio; ita et ἐκκορέω Bud. interpr. Excutio ap. Alciphr. Ep. 38 [1, 37] : Τοιούτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὃ τὸν πολὺν αὐτοῦ τύφον, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν. Sed diversa tamen signif. Excutio in his duobus ll. capitur : nec incommode reddideris etiam Abstergere queat. || Quo porro sensu Cic. In Verrem dicit, Quam tu domum, quam urbem adiisti, quod fanum denique, quod non eversum atque extersum reliqueris? i. e., expilatum s. compilatum, ead. [« eod. » HSt. Ms. Vind.] prope apud Suid., Μὴ ἐκκόρει τὴν Ἑλλάδα. Sed diversitas est in iis, quæ everruntur; ibi enim de bonis intelligitur, at hic de ipsis incolis accipi Suid. vult, exponens, ἔρημον ποιῶν οἰκητόρων διὰ τῶν πολέμων. Posset etiam aliquis exponere Everriculo purga; nam everriculum i. est q. sagena. Locus is est Aristoph. Pac. [59] : ac in vulg. edd. non ἐκκόρει legitur, sed κόρει, idque

ap. schol. quoque. || At ἐκκορηθείης erat ἀρὰ quædam ap. vett. pro ἄρδην ἀπολεσθείης, ut idem Suid. [ex schol. Venet. Aristoph. Pac. l. c.] docet, e Menandro citans, Ἐκκορηθείης σύ γε. Eust. exp. ὅλως ἐκτμηθείης. [Alciphr. 3, 62 : Ἀλλ' ἐκκορηθείης, ὅτι ἄκαιρος εἶ καὶ λάλος. Ita Bergl. Libri ἐκκουριασθείης.] Hesych. ἐκκοροῦσιν exp. non solum ἐκκαλλύνουσιν [sicut Phot. et Suid. v. Νεωκορήσει etiam ἐκκορηθείης explicant ἐκκαλλυνθείης, ipseque Hesych. in gl. vitiosa Ἐξεκορήνθη, ἐξαλλύνθη, Etym. M. p. 322, 18 ἐκκορηθῆναι, ἐκκαλλυνθῆναι·] sed etiam φθείρουσιν. [Quod Brunck. ad Aristoph. Thesm. 760 referri suspicatur ad signif. Devirginandi, cujus ex. alterum putat esse l. cit. Arist., ubi mulierem, cujus filiolam rapuerat Mnesilochus, percontatur alia, Ταλαντάτη Μίκα, τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά συὐξηρήσατο; ludum captante poeta ex ambiguitate verbi, quod et Puellæ et Virginitatis ereptæ signif. haberet. Quomodo etiam capiendum videtur in acclamatione novis nuptis accantata Ἐκκόρει κόρει κορώνην, ap. Horap. Hierogl. 1, 8 et schol. Pind. Pyth. 3, 27 : quam cum χέλει χελώνη, de quo v. suo l., comparabat Kuhn. ad Polluc. 9, 125. L. Dindorf.]

[Ἐκκορίζω, Cinices expello, verbum fictum a Parmenione Anth. Pal. 9, 113 : Οἱ κόρις ἄχρι κόρου κορέσαντό μου, ἀλλ' ἐκορέσθην ἄχρι κόρου καὐτὸς τοὺς κόρις ἐκκορίσας. || Sensu obscœno i. q. ἐκκορέω. Eupolis ap. schol. Ven. Aristoph. Pac. 1176 : Καξηνόδ (κἀξῆν ὅλην) τὴν ἡμέραν τὸν σκύθον (κύσθον) ἐκκορίζειν, si recte habet scriptura. L. Dind.]

Ἐκκορῠφόω, Summatim dico, A principio et velut a capite incipiens expono. Hesiod. Op. [106] : Ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω. [Zonar. p. 669 s. Etym. M. p. 322, 28 : Ἐκκορυφώσω. Δύναται μὲν ἀκούεσθαι ἀνακεφαλαιώσομαι, οἷον κορυφὴν ἐπιθήσω, δύναται δὲ καὶ οὕτως, ἕτερόν σοι λόγον ἀπάρξομαι, ἐπεὶ ἡ κορυφὴ ἀρχή τις ἐστὶ τοῦ σώματος.] Cam. tamen vertit simpliciter, Explicabo, Peragam. Addit autem, Arithmeticos ἐκκορυφοῦν τὰς πυραμίδας quum faciunt κολούρους, primum uno, deinde ternario, mox deinceps aliis triquetris ademtis. [Eust. Opusc. p. 280, 50 : Καὶ εἰς οὕτως ἄποπτον ἐκκορυφοῖ τὸν τῆς μανίας κολωνὸν, ὡς καὶ τὸν Ἰωάννην ἀναβλέψαντά ποτε παθεῖν ἴλιγγον, Exstruit, Exaggerat. 207, 73 : Καὶ οὐκ ἂν ἔχοι τις εἰπεῖν κακὸν οὕτω φιλονεικηθὲν ἐκκορυφωθῆναι εἰς μήκιστον, ὃ μὴ ταχὺ ἐξηφάνιστο· ib. 84 : Τὸ πλῆθος δέ τις καταλέξας τῶν ἐπιποιηθέντων καὶ σεμνείων καὶ θείων ναῶν πάνυ πολλὰς ὁλότητας καὶ μεγίστας δαπάνης (l. δαπάνας) ἐκκορυφώσειε τῷ ἀδροτάτῳ τῆς ἐκχύσεως.]

[Ἐκκοσμέω, Exorno, Gl. Aristid. vol. 1, p. 148=257 : Τοῦτο δὲ τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ἱερὸν τὸ ἐν Δέλφοις ἐξεκοσμήθη σὺν καλοῖς καὶ πρέπουσι τοῖς ἐπιγράμμασι. Liber unus ἐκοσμήθη. Maccab. 4, 6, 2 : Ἐκκεκοσμημένον.]

Ἐκκόσμησις, εως, ἡ, Exornatio. Aliis Honestamentum. [Diosc. 5, 109.]

[Ἐκκόσμιος, ὁ, ἡ, Qui est extra mundum, i. e. vitam secularem. Eust. Opusc. p. 96, 50 : Οὕτω δὲ μετὰ τὴν ἐκ φυγῆς ἐπανέλευσιν ἐκκοσμίου λογικὴν ἀποκαταστὰς ἀκριβοῦται καὶ τὸ μὴ ἄτυφον μένειν. Eandem ib. 55 τὴν ἐκ φυγῆς κάθοδον εἰς τὰ κοσμικὰ dicit. L. D.]

[Ἐκκοττίζω, unde ἐκκεκοτισμένος in gl. Hesychii in Ἐκκόπτω posita, de eo qui rem familiarem ludo alearum profudisset, ab Alb. conjectura non probabili in ἐκκεκοταβισμένος mutatum.]

Ἐκκουφίζω, Levo, Sublevo. [Plut. Marii c. 9 : Ὁ δῆμος αὐτὸν ... ἐξεκούφιζε καὶ συνεξώρμα μὴ φείδεσθαι τῶν ἀξιολόγων· Mor. p. 782, E : Τοὺς δὲ ἀπαιδεύτους καὶ ἀμαθεῖς ἡ τύχη μικρὸν ἐκκουφίσασα, πλούτοις τισὶν ἢ δόξαις ἢ ἀρχαῖς μετεώρους γενομένους, εὐθὺς ἐπιδείκνυσι πίπτοντας. || Allevo. Plut. Crass. c. 33 : Ἀναδεξαμένης δὲ τῆς νόσου τὸ φάρμακον ἐφ' ἑαυτὴν, ὥστε συνεκκριθῆναι, καὶ τοῦ σώματος ἐκκουφισθέντος ... || Solvo, de navigantibus. Ælian. ap. Suid. v. Κούφη : Καὶ ἐκκουφίσας, ἀντὶ τοῦ ἀφικόμενος, ἐκπλεύσας. Διονύσιος ... δαλιχεύσας πολλάκις πολλοὺς πλοῦς ... καὶ πορρωτέρω τῆς Μαιώτιδος ἐκκουφίσας.]

[Ἐκκοχύζω.] Ἐκκοχύζειν Hesychio est ἐκκοιτίζειν. [V. Ἐκκαχρύζω.]

[Ἐκκραγγάνω, Exclamo. Suid. et Zonar. p. 673 : Ἐκκραγγανομένων, μετὰ κραυγῆς λεγομένων. ἄ]

[Ἐκκράζω.] Ἐκκραγεῖν, Hesychio ἐπιβοῆσαι, Exclamare. [Plut. Mor. p. 79, E : Τὸ θέατρον ἐξέκραγε· Marii c. 44 : Ἐκκραγεῖν λέγεται μένος. Lucian. Adv. ind. c. 21 : Κἀκείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας ἐκκεκραγέναι. Dio Cass. 63, 26 : Οὔτε τι ἐξ ἐκείνων ἐξέκραξε· 66, 15 : Πολλὰ καὶ ἄτοπα κυνηδὸν ἐξέκραγε· 72, 13 : Οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἐξέκραγε· 73 : Ἐξέκραγον πάντες· 48, 37 : Ἐξέκραγον. Greg. Acind. in Allat. Græc. orthod. vol. 1, p. 762, 226 : Ἐκκεκραγότες. L. Dindorf.]

[Ἐκκραιπαλῶ. V. Ἐκκρεπαλῶ.]

[Ἔκκρασις scriptura vitiosa, ut videtur, pro ἔκκρισις, ap. Plut. Mor. p. 910, A.]

[Ἐκκραυγάζω, Exclamo. Plut. Mor. p. 1098, C : Ἡδέως τε βεβιωκέναι καὶ βρυάζειν καὶ καθυμνεῖν τὸν αὐτῶν βίον ἐκκραυγάζοντες λέγουσιν.]

[Ἐκκρέμασις, εως, ἡ, Suspensio. Hippocr. De artic. p. 836, H : Δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμενον ἔμπειρον εἶναι, ὡς μὴ ἐκμοχλεύοι (l. -ῃ) τῷ πήχει τὸ ἄρθρον, ἀλλὰ περὶ μέσον τὸν περίνεον καὶ κατὰ τὸ ἱερὸν ὀστέον τὴν ἐκκρέμασιν ποιέεται (l. ποιέηται).]

[Ἐκκρεμασμὸς, ὁ, idem. Cassius Felix Probl. 6.]

Ἐκκρεμάω, et Ἐκκρεμαννύω, s. Ἐκκρεμάννυμι, Suspendo ex. Lucill. [Anth. Pal. 11, 100] : Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος ὥστ' ἐκολύμβα Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας ἢ λίθον ἢ μόλιβον, E pede suspendens lapidem. [Aristoph. Eq. 1363 : Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον. Apollod. 1, 3, 5 : Ταύτην γὰρ (Junonem) ἐξεκρέμασε Ζεὺς ἐξ Ὀλύμπου. Philo vol. 1, p. 169, 25 : Οὕτω καὶ πόνος ἐκκεκρέμακεν ἑαυτοῦ τὰ ἀγαθά. Alia constr. Menander Prot. Anth. Pal. 1, 101, 2 (vel in Exc. Maji p. 359) : Εἰς ὁλοὴν ἀπάτην ἐλπίδας ἐκκρεμάσας. L. D.] Et Ἐκκρεμάννυμαι, Suspensus sum, Dependeo. Thuc. 7, [75] : Τῶν τε ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι καὶ ἐπακολουθοῦντες ὅσον δύναιντο, Ex iis pendentes, dependentes, hærentes : de iis, qui vulnerati discedentibus hærebant, ac ut se asportarent, obsecrabant. Lucian. [Toxar. c. 6] : Ἐκκρεμαννύμενοι τῶν πηδαλίων. [Aristot. H. A. 5, 18 in. : Ἐκκρεμάννυνται δὲ περὶ τὴν θαλάμην τὰ ᾠά. Plut. Anton. c. 58 : Ἐκκρεμαννύμενον τοῦ φορείου. Metaph. Eur. El. 950 : Ἀλλ' ἔμοιγ' εἴη πόσις μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τἀνδρείου τύπου· τὰ γὰρ τέκν' αὐτῶν Ἄρεος ἐκκρεμάννυται, τὰ δ' εὐπρεπῆ δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον. L. D. Ælian. V. H. 12, 58 : Ἄλλος ἀλλαχόθεν ἐκκρεμαννύμενος ἐθεῶντο αὐτόν. Hemst.] || Ἐκκρέμαμαι, Dependeo, Suspensus sum de. [Impendeo, Gl. Hippocr. De artic. p. 836, C : Ὁ πῆχυς τοῦ ἐκκρεμαμένου· H : Δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμενον ἔμπειρον εἶναι. Plato Ion. p. 536, A : Τῶν τῆς Μούσης ἐκκρεμαμένων δακτυλίων.] Ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, De corpore dependentes. Ἐκκρεμάμενοι τοῦ μέλλοντος, Ex iis, quæ futura erant, dependentes, Suspensi expectatione futurorum. Epigr. [Anth. Pal. 9, 411, 4] : Ἐκκρέμαται ἐλπίδος. [Plut. Marii c. 12 : Μέχρι τῆς ἐσχάτης ὥρας ἐκκρεμασθέντα τῆς τοῦ ζῆν ἐπιθυμίας. Genes. 43, 30 : Ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ ἐκκρέμαται ἐκ τῆς τούτου ψυχῆς. Pollux 3, 68, capite περὶ ἐρῶντος καὶ ἐρωμένου : Ἐκκρέμασθαι ἐξ αὐτοῦ. L. D. Luc. 20, 48 : Ὁ λαὸς ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων. Theod. Mops. Cat. in c. 11 Johan. p. 300 : Ἀπὸ τῶν γεγονότων θαυμάτων σφόδρα τοῦ Χριστοῦ τὸ πλῆθος ἐξεκρέματο. Eunap. de Ædesio (p. 20 Boiss.) : Ἐξεκρέματο τῶν λόγων καὶ τῆς ἀκροάσεως οὐκ ἀνεπίμπλατο. Jo. Chrysost. Ep. 96 : Οὐ δυνάμεθά σου κορέσαι τὴν ἐπιθυμίαν, κἂν καθ' ἑκάστην πέμπωμεν γράμματα διὰ τὸ σφόδρα ἡμῶν ἐκκρέμασθαι τῶν ἐπιστολῶν. Suicer. Alia similia v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 561, Wyttenb. ad Eunap. p. 197. De naso adunco schol. Philostr. Her. p. 502 Boiss. : Γρυπὸς λέγεται ὅστις ἔχει τὴν ῥῖνα ἐκκρεμαμένην. || Tertia forma Ἐκκρήμναμαι Eur. Herc. F. 520 : Δεῦρ', ὦ τέκν', ἐκκρήμνασθε πατρώων πέπλων· Ion. 1612 : Νῦν δὲ καὶ ῥόπτρων χέρας ἡδέως ἐκκρημνάμεσθα. Et activo Iambl. V. Pyth. 238, p. 462 : Ἐκκρημνὰς τὴν δέλτον παρὰ τὴν ὁδὸν, ubi cod. Ciz. κριμνάς.]

Ἐκκρεμὴς, ὁ, ἡ, Dependens, Suspensus de. Herodian. 1, [9, 7] : Ἡμιγύμνῳ τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα, Peramque seminudus ab humero suspensus, de quodam philosopho. Exp. etiam Pendulus, Pensilis. [Aret. Acut. m. causs. 1, 8, p. 6=7 : Τὸ ἀπὸ τῆς ὑπερώης ἐκκρεμὲς (sic enim leg. cum libris pro ἐκκρεμὲν) σῶμα στερρόν· ib. p. 7=8 : Ἦν δὲ δικρόα ὑμέσι

δισσέοισι ἐκκρεμέσι ἔνθα καὶ ἔνθα γίγνηται· Ac. m. cur. 1, 5, p. 84=94 : Ξυμπιέζειν δὲ τὴν λαγόνα πρηέως ἐπὶ γαστέρα ἐκκρεμὲς προβάλλοντα τὸ παιδίον· ib. 8, p. 99 =88 : Ὡς ἐς τὴν ἀρτηρίην ἐκκρεμέα γίγνεσθαι. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 64, 7 : Ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμὲς ἤδη ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσὸν ἐπισκύνιον. Cum gen. Maced. ib. 5, 247, 6 : Καί με δακόντα εὐθὺς ἔχει ῥοδέου χείλεος ἐκκρεμέα. Alia constr. Paul. Sil. ib. 241, 8 : Ὦ ἔπι πᾶσαι εἰσὶν ἐμῆς ψυχῆς ἐλπίδες ἐκκρεμέες. De barba promissa Agathias 2, 31, p. 70, D: Τοῦ πώγωνος τῷ λίαν ἐκκρεμεῖ καὶ ἀφειμένῳ. L. D. Etym. M. p. 625, 49: Ἐκκρεμὴς γάρ ἐστιν ἐν τῇ ἀρχῇ (umbilicus) πρὸ τῆς ἀποτομῆς. Hermog. p. 397, schol. Theocr. 2, 60. Κλάδοι ἐκκρεμεῖς Hippiatr. p. 181. Hemst. Agathias 1, 10, p. 21, B : Ἐπεὶ δὲ ἅπαν ἤδη τὸ τεῖχος ὁπόσον τῷ ἄντρῳ παρεπέτατο, ἐκκρεμές τε ἦν καὶ μετέωρον, Pensile et ruinosum. Suspensus, de pede gruis, dum excubias agit, sublato, Tzetz. Hist. 4, 71 : Λίθον ποδὶ τῷ ἐκκρεμεῖ κατέχουσα ἑκάστη. L. D. Eust. Il. p. 66, 27 : Χωλεύει γὰρ ἡ σύνταξις, καὶ μένουσα ἐκκρεμὴς οὐκ ἀπήρτισται. Seager.]

[Ἐκκρεμνὴς, ὁ, ἡ, Suspensus. Cyrillus Hier. p. 141, C ed. Morel. : Ἐκκρεμνὴς ἦν ἡ διάνοια πρὸς τὸ ἀκοῦσαι τὸ ποθούμενον. Nisi leg. ἐκκρεμής. Kall.]

Ἐκκρεπαλῶ, Crapulor, Exaturor, VV. LL. [Pro ἐκκραιπαλῶ.]

[Ἐκκρῐδὸν, Seorsum, reponendum conjecit Schæf. ap. Tryphiod. 224 : Ὁ δ' ἐκκριδὸν, οἷος ἀπ' ἄλλων, λαθρίδιος ... δίκτυα παπταίνων ἔλαθεν θηροσκόπος ἀνὴρ, ubi δὲ κριδὸν libri.]

[Ἐκκρίδδω scriptura vitiosa. V. Κρίδδω.]

[Ἐκκρῐθῐάω, Hordeo nimis pastus sum, Hordei pastione luxurior. Lex. rh. Bekk. An. p. 213, 5 : Ἀγοσταὶ, κριθαὶ ὑπὸ Κυπρίων, καὶ τὸ Ἀγοστήσας, ἐκκριθιάσας, οἷον ὑψαυχενίσας.]

[Ἔκκρῐμα, τὸ, Excrementum. Theophr. fr. 3, De igni, 76, de pruna: Τὰ δ' ἐκκρίματα μάλιστα διαδύνει.]

Ἐκκρίνω, Secerno. [Xenoph. Cyr. 8, 7, 20 : Ὅταν ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ.] Excerno, Segrego [utrumque in Gl.], Expello. Bud., afferens l. Aristotelis, in quo ἐκκρίνουσι exp. etiam Abstrahunt, Ablactant, Comm. p. 779. [H. A. 6, 26 : Ἐκκρίνουσι δ' ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσιον τὸ ἔγγονον.] || Eid. Eximo, Egero, Exhaurio, e Theophr. [C. Pl. 6, 7, 3 : Τῶν δ' ἄλλων ὑπὸ τοῦ θερμοῦ πέψις γινομένη τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμίζει, τὰ δὲ παχύνει καὶ συνίστησι.] || Ordine moveo, De curia ejicio, E numero expungo, e Xen. [Cyrop. 1, 2, 14 : Οἱ δὲ γεραίτεροι ἀκούσαντες ἐκκρίνουσιν· ὁ δὲ ἐκκριθεὶς ἄτιμος τὸν λοιπὸν βίον διατελεῖ. Plut. Ages. c. 13 : Ὀλυμπίασιν ἐκινδύνευσεν ἐκκριθῆναι. Cum accus. Georg. Sync. p. 454, 10 : Πυθαγόρας ὁ Σάμιος Ὀλυμπίασιν ἐκκριθεὶς παίδων πυγμὴν ὡς ἁπαλὸς προσβὰς τοὺς ἄνδρας ἐνίκα. Quam eand. in ead. locutione constructionem verbi ἐγκρίνειν notavimus in illo. Diodor. Exc. vol. 2, p. 552, 62 : Ὃν ἀντεισῆξαν εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς, ἐκκρίναντες τὸν Περίανδρον. Conf. Ruhnk. Hist. cr. orat. p. 97=177. Lucian. De salt. c. 3 : Πολλῆς οὖν τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι καὶ τῆς τῶν σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι· Deor. conc. c. 15 : Ἦν δέ τις ἀλῷ τῶν ἀδοκίμων καὶ ἄπαξ ὑπὸ τῶν ἐπιγνωμόνων ἐκκριθέντων. Dio Cass. 52, 42 : Τούτους οὖν ἐκκρῖναι (e senatu) βουληθείς.] Cui finitima est signif., qua pro Reprobo et Rejicio ponitur, καὶ οὐ προσδέχομαι. Item Ἐκκρίνομαι, pro Segregor, Dirimor a cœtu aliquo, ex Aristot. [H. A. 6, 18 med.; 29.] Addit Bud. dixisse Galenum ἐκκρίνεσθαι et ἀποκρίνεσθαι de vomitu et excrementis alvi. E quo affertur etiam, Ὅσα διὰ γαστρὸς ἐκκρίνεται. Vide et Comm. p. 778-9. [Aristot. H. A. 5, 14 in. : Οὐχ ἅμα τοῖς πολλοῖς ἄρχεταί τε τὸ σπέρμα ἐκκρίνεσθαι καὶ γεννᾶν δύνατάι. Gl. : Ἐκκρίνω, ἐπὶ συνουσίας, Expatro. Aret. Acut. m. causs. 2, 9, p. 22, 26 : Ἦν δὲ ἥκῃ αὖτις κοτὲ τῆς οὐρήσιος ἡ προθυμίη, ἐπὶ σπασμοῖσι καὶ μεγάλῃσι ὀδύνῃσι βραχὺ ἂν καὶ στάγδην ἐξέκρινε. Et mox intrans. : Ὀξύτατα δὲ θνήσκουσι τῶνδε οἷσιν οὐδὲν ἐκκρίνει· Tard. 2, 3, p. 54=61 : Κὴν μὲν ἐκκριθῇ (sanguis), ἕλκυτοι, et paulo inf. : Ἀράχνιον ἐρυθρὸν ἐκκριθέν. L. D. Artemo Miles. ap. Eust. Il. p. 1089, 61 : Ὅτε ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται.] || Ab ἐκκρίνω pro Seligo, Eximo e numero, fit ἔκκριτος, de quo paulo post.

[Hac signif. Thucyd. 6, 31 : Τὸ δὲ πεζὸν καταλόγοις τε χρηστοῖς ἐκκριθὲν καὶ ... μεγάλῃ σπουδῇ πρὸς ἀλλήλους ἁμιλληθέν. Schol. καταλόγοις ἀκριβέσι δοκιμασθὲν καὶ προκριθέν. Ib. 96 : Ἑξακοσίους λογάδας τῶν ὁπλιτῶν ἐξέκριναν πρότερον. Soph. Phil. 1425 : Ἀρετῇ τε πρῶτος ἐκκριθεὶς στρατεύματος. L. D. Euseb. Dem. ev. 5, p. 222, C : Ἐκ μόνης ἐξεκρίνοντο φυλῆς κ. τ. λ. Hemst. ῑ]

Ἔκκρῐσις, εως, ἡ, Excretio, Exuctio, Exhaustio, Bud. e Theophr., p. 778. In VV. LL. affertur e Galeno ἔκκρισις ἡ κάτω pro Alvi egestione; ἔκκρ. αἵματος ἐκ ῥινῶν, pro αἱμορῥαγία. Item ἔκκρισις pro ἀτμὶς et ἀναθυμίασις, e qua fiunt et generantur ea, quæ ἐν τῷ μετεώρῳ concrescunt, id. p. 779. In VV. LL. exp. etiam Selectio, sed non addito exemplo. [Aret. Tard. pass. causs. 1, 6, p. 31=37 : Ἦν ξυνήθη αἵματος ἔκκρισιν ἢ χολῆς ἢ ἰδρῶτος ἐπίσχῃ τις αἰτίη· 9, p. 38=44 : Ἦν γὰρ ἐπὶ τῇ ἐκκρίσι εὐφόρως φέρῃ· 11, p. 40=47 : Οὔρων ἔκκρισις· 15, p. 45=51 : Ἡ τῆς κοιλίης ἔκκρισις λευκή (conf. Cur. 1, 1, p. 118=130; 4, p. 122=135)· 2, 4, p. 55=63 : Ἐκκρίσι τοῦ λίθου, etc. Aristot. Meteor. 1, 4, p. 342, 15 : Πάντων γὰρ τούτων ἡ γένεσις οὐκ ἔκκαυσις ἀλλ' ἔκκρισις ὑπὸ τῆς ἐκθλίψεώς ἐστιν. || Excrementum. Aristot. H. A. 7, 2 extr. : Παχεῖαν γὰρ τὰ πλεῖστα καὶ πολλὴν τὰ τοιαῦτα ποιεῖται τὴν ἔκκρισιν· et ib. inf. : Τὸ πολὺ τῆς ἐκκρίσεως. Theophyl. Bulg. Mart. xv mart. vol. 3, p. 486, D : Αἵ τε γὰρ συνήθεις ἐκκρίσεις οὐκ ἐκ τῶν κατὰ φύσιν πόρων, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀκαθάρτου καὶ μιαροῦ στόματος ἐξεκρίνοντο. || Artemid. 4, 2, p. 315 : Ἔκκρισις καὶ πρόσκρισις σωμάτων, Secretio. Suid. et Zon. : Διέξοδοι, ἐκπνοαὶ, ἐκκρίσεις. L. Dind.]

[Ἐκκρῑτέος, Seligendus, Distinguendus. Dioscor. 5, 7 : Ὅθεν ἐκκριτέος ἐστὶν (ὁ μέσος τῇ ἡλικίᾳ οἶνος) ἔν τε ὑγείας καὶ ἀσθενείας χρήσεσιν. Sed manifesto leg. ἐγκριτέος, Probandus. || Ἐκκριτέον, Secernendum, Distinguendum. Plat. Polit. p. 303, B : Πασῶν γὰρ ἐκείνην γε ἐκκριτέον, οἷον θεὸν ἐξ ἀνθρώπων, ἐκ τῶν ἄλλων πολιτειῶν. L. D. Seligendum. Clem. Alex. 241 (?). Kall.]

Ἐκκρῑτῐκὸς, ἡ, ὸν, Excretorius, Excernendi vim habens. [Excussorius, Gl. Theophr. C. Pl. 6, 1, 3 : Ἐκκριτικὸν (χυμὸν) τῆς ἐν τῇ συμφύτῳ ὑγρότητι θερμότητος. Schneid. Anast. Sin. Hodeg. p. 248, 14 : Τῶν δύο τῶν καθ' ἡμᾶς μελῶν, τῶν βρώσεων καὶ πόσεων ἐκκριτικῶν. Hase.]

Ἔκκρῑτος, ἡ, Delectus [Ἔκκριτοι, Delecti, Gl.], Selectus, Qui secretus est et exemptus e numero ob præstantiam, Eximius : ut ἔκκριτον δώρημα, Soph. [Aj. 1302], Eximium munus. Et ἔκκριτον ἱερεῖον, Eximia victima, Plut. Sol. [c. 23.] Idem ἔκκριτα peculiariter Quæ dedicata sunt, ut eximia et egregia, ἐξαίρετα, Bud. Et ἔκκριτοι δικασταὶ, ap. Plat. [Leg. 11, p. 926, D; 928, B.] Vide Bud. pp. 779 et 781, ubi ἔκκριτος exp. etiam Præcipuus, Primarius. [Æsch. Pers. 340 : Ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα ναῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος· 803 : Πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ· Sept. 57 : Ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως. Eur. Hec. 267 : Εἰ δ' αἰχμάλωτον χρή τιν' ἔκκριτον θανεῖν κάλλει θ' ὑπερφέρουσαν· 525 : Λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι. Suid. : Ἔκκριτον, ἐπίλεκτον, προκεκριμένον. « Οὐδενὶ δὲ ὅπλων διαλλάττουσιν οἱ περὶ τὸν στρατηγὸν ἔκκριτοι τῶν ἐν ταῖς ἴλαις ἱππέων. » Sic στρατιῶται ἔκκριτοι ap. Polluc. 9, 176. Apoll. Rh. 4, 1185 : Ἄγεν ὅ' ὁ μὲν ἔκκριτον ἄλλων ἀρνειὸν μήλων. Inc. ap. schol. Soph. OEd. C. 1371 : Ἔκκριτον γέρας, cit. Hemst. Adverb. Eurip. Tro. 1241 : Τροία τε πόλεων ἔκκριτον μισουμένη, Præ ceteris, Præcipue.]

[Ἔκκρῑτος, ὁ, Ecritus, Spartanus, Thucyd. 7, 19. L. Dindorf.]

[Ἐκκρῑτως, Præcipue. Dionys. Areopag. p. 18, B; 57 (?); 86, C; 122, D; 123, C ed. Lanssel. Kall.]

[Ἐκκροτέω, Excutio. Joseph. A. J. 6, 2, 2 : Τῶν χειρῶν ἐκκροτήσας τὰ ὅπλα. || Phryn. Bekk. An. p. 39, 3 : Ἐκκροτεῖν ῥήτορας, σημαίνει τὸ ἐκδιδάσκειν καὶ δημιουργεῖν, Docere et fingere.]

[Ἔκκροτος, ὁ, ἡ, Asper, Durus, Salebrosus. Photius cod. 138, p. 97, 42 : Συνθήκη τε αὐτῷ (Eunomio) ἐκβεβιασμένη καὶ συμπεπιεσμένη καὶ ἔκκροτος, ὡς ἀνάγκην εἶναι τῷ ἀναγινώσκοντι τὰ ἐκείνου τύπτειν σφοδρῶς τὸν ἀέρα τοῖς χείλεσιν, εἰ μέλλοι τρανῶς ἀπαγγέλλειν ἃ περιτραχύνων καὶ συστρέφων, συνθλίβων τε καὶ παρεμβάλλων καὶ ἀκρωτηριάζων ἐκεῖνος μόλις συνέταττε.]

[Ἐκκρουνίζω, Scateo, Scaturio. Schol. Ven. alter Hom. Il. Υ, 470 : Τὸ αἷμα κατὰ τοῦ ἥπατος ἐκκρουνίζον τὸν τοῦ χιτῶνος ἔπλησε κόλπον. Angl. || Scaturire facio, Effundo. Germ. CPol. Hom. p. 238, B Grets. : Ὕδατα ἐκκρουνίσας εὐλογίας, οὐκ ἀντιλογίας. Hase.]

Ἔκκρουσις, εως, ἡ, Excussio, Exturbatio. Xen. [Cyn. 10, 12] : Ἡ ῥύμη τῆς ἐκκρούσεως.

[Ἐκκρουσμός, ὁ, Bryenn. Harmon. p. 480. Schneid. Ejectio, Expulsio. Paul. Alex. Apotelesm. p. 28, 23, de luna : Ἐκκρουσμὸν καὶ μείωσιν τῶν φωτισμῶν αὐτῆς ἔχει. Hase.]

[Ἐκκρουστικός, ἡ, ὸν, Extrudens, Excutiens. Aristot. Rhet. 2, 8 : Τὸ γὰρ δεινὸν ἕτερον τοῦ ἐλεεινοῦ καὶ ἐκκρουστικὸν τοῦ ἐλέου. Arrian. Epict. 2, 18, 29, p. 281 : Ποῖος γὰρ μείζων χειμὼν ἢ ὁ ἐκ φαντασιῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐκκρουστικῶν τοῦ λόγου; L. Dindorf.]

[Ἔκκρουστος, ὁ, ἡ, Qui quati, moveri potest. Æsch. Sept. 542 : Τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ σάκει... Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην γόμφοις ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας, de sphinge in scuto Parthenopæi infixa. Eust. Il. p. 1160, 49 : Ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινοῦντο (signa in scuto) ἔκκρουστα ὄντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει, καὶ οὕτω(ς) ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὅποιον δή τι πλάττει καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑ. ἐ. Θ. Male schol. Æsch. ἐκκροῦον καὶ ἀποτρέπον, καταπληκτικὸν καὶ ὑπερεκπλῆττον τῇ λαμπρότητι.]

Ἐκκρούω, Expello. Synes. Ep. 57 [p. 196, D] : Γεγόνασί μοι συμφοραὶ παραμυθίαι τῶν συμφορῶν, πρὸς ἑαυτὰς ἀνθέλκουσαι καὶ πάθει πάθος ἐκκρούουσαι, Et molestia molestiam expellentes, exturbantes. Plut. [Mor. p. 450, C], e Chrysippo : Τὰ γὰρ ἐπιγινόμενα πάθη ἐκκρούει τοὺς λογισμούς, καὶ τὰ ὡς ἑτέρως φαινόμενα, βιαίως προωθοῦντα ἐπὶ τὰς ἐναντίας πράξεις. Id. [p. 669, E] : Ἐπεὶ δὲ ταῦτ' ἐρρήθη, βουλομένων τινῶν ἀντικατατείνειν, τὸν ἕτερον λόγον ἐκκρούων ὁ Καλλίστρατος, ἔφη, Alteram disputationem amoliens, et quasi e manibus excutiens. [Id. p. 333, C : Τὰς κρίσεις ἐκκρούουσιν αἱ φαντασίαι τῶν κινδύνων ἐγγὺς γενομένων. Schol. Thuc. 2, 87 : Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει) ἐκκρούει. Themist. Or. 1, p. 2, C : Τῷ δὲ βασιλεῖ τὰ ἔξωθεν περικείμενα, ποικίλα τε ὄντα καὶ ἀγαπητὰ τοῖς ὀφθαλμοῖς, μᾶλλον ἐκκρούει τῶν ἐνδοτέρω τὴν θέαν. Hemst. Zarides ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. p. 84 : Λήθη καὶ ἄγνοια τῶν παρόντων, καὶ σοῦ τοῦ ἀπόντος φαντασία, ἐκκρούουσα τὴν τῶν πραγμάτων ἀλήθειαν.] Nam pro Excutio etiam capitur ap. Xen. Cyn. [10, 12] : Μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας, Ne manibus excutiat. [Suid. in Ἱππίας : Ἐκ τοίνυν τῆς βίας εἰς ὁδοὺς ἐξεκρούσθη. Hemst. De clavis elidendis παττάλους ἐκκρούειν ex Aristoph. Holcadibus citat Pollux 10, 173 (ἐγκρούειν est in Vesp. 130) ipseque dicit 9, 120. Antiphanes ap. Athen. 1, p. 15, A : Σφαῖραν λαβὼν τῷ μὲν διδοὺς ἔχαιρε, τὸν δ' ἔφευγ' ἅμα, τοῦ δ' ἐξέκρουσε. Aristot. Meteorol. 1, 4, p. 342, 1 : Ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ διὰ τὴν ψῦξιν συνισταμένου ἀέρος ἐκκρούεται καὶ ἐκθλίβεται τὸ θερμόν· Rhetor. 3, 17 : Καὶ ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα· ἢ γὰρ ἐκκρούσει τὸ πάθος ἢ μάτην εἰρημένον ἔσται τὸ ἐνθύμημα· ἐκκρούουσι γὰρ αἱ κινήσεις ἀλλήλας αἱ ἅμα. Qui metaph. ponit etiam Eth. Nic. 3, 15; 7, 15; 9, 15. || Extrudo, Emitto. Dio Cass. 75, 11 : Καὶ γὰρ ἐκ μηχανῶν βέλη τινὰ ἐξέκρουον, ὥστε πολλοὺς ... βαλεῖν. L. D. Κέρατα τῶν κροτάφων ἐκκρούει μικρὰ, Philostr. V. Ap. 1, p. 23, 8. Hemst. Quod int. vertit intrans. Prominent.] || Repello, Depello. Thuc. 4, [128] : Πειράσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐπιόντας βαρβάρους, Depellere. [Ib. 131 : Μάχῃ ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπόντας· 102 : Τὸ δὲ χωρίον ἐπείρασε μὲν καὶ Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος κατοικίσαι, ἀλλὰ ὑπὸ Ἠδώνων ἐξεκρούσθη· 6, 100 : Ἐντὸς γενόμενοι βίᾳ ἐξεκρούσθησαν πάλιν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων. Xen. H. Gr. 7, 4, 16 : Εὐθὺς ἐχώρουν ἄνω καὶ ἐκκρούουσιν αὐτούς.] Plut. [Mor. p. 597, A] : Τούτου μὲν οὖν ἐξέκρουσε τὴν ἐπιβουλὴν ἅμα τὸ ξίφος ἀνέλκων. [Proprie, de fundo dolii introrsum retruso, Theophr. Char. 11 (13, 4 Schn.) : Φειδομένῳ μέτρῳ τὸν πύνδακα ἐκκεκρουμένῳ μετρεῖν, ubi ἐγκ. vel εἰσκ. Casaub., collato l. in Εἰσκρούω cit. Sed alterum tueri videtur Aristoph. ap. Poll. 10, 79 : Ἐκκρουσαμένους τοὺς πύνδακας. Figurate Plut. Cic. c. 42 : Τὸν μὲν Ἀντώνιον ἐξέκρουσε καὶ κατεστασίασε· Pyrrh. c. 30 : Παρὰ δὲ τὸν καιρὸν τότε τῷ θορύβῳ καὶ τῷ κινήματι τὸν λογισμὸν ἐκκρουσθείς. Similis est usus in l. Themistii Or. 1, p. 2, C, supra posito.] || Aliquando exp. commodius Dimoveo, Deterreo, Deturbo. Plut. Sol. [c. 14] : Ἐκκρούει [ἐξέκρουσε] τὸν Σόλωνα τῆς προαιρέσεως, Dimovet Solonem de sententia : Cat. min. [c. 61] : Αὐτοὺς δ' ἑαυτοῖς λόγοι διδόντας ὁ Καίσαρος φόβος ἐξέκρουε [-κρουσε] τῆς πρὸς Κάτωνα καὶ τὸ καλὸν αἰδοῦς, Ipsos pavor incessit deterruitque, quo minus Catonis memoriam et honesti reverentiam retinerent et tuerentur, Bud. Dem. [p. 329, 19] : Ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων, τοῦ παρόντος ἐμαυτὸν ἐκκρούσω, A re præsenti me deturbem, vel abducam, ut alii interpr. [Plato Phædr. p. 228, E : Ἐκκέκρουκάς με ἐλπίδος. Philostr. p. 302, 3 : Ἣν ἐκκρούωμεν αὐτοὺς ὧν ἀπολογήσονται. M. Antonin. 5, 9 : Ἐκκρουσθέντα πάλιν ἐπανιέναι. Procop. H. Arc. p. 95, v. 38 : Τοὺς αὐτῷ ξυμβάλλοντας ἀεὶ τῷ τῶν δακτύλων τάχει ἐκκρούων, ubi Alemann. Circumveniens. Hemst. Eust. Opusc. p. 325, 74 : Καί με τοῦ γράφειν ἐκκρούει (spectra quædam). L. D.] || Item ἐκκρούειν dicimur, Quæ procrastinando et in aliud tempus rejiciendo, quasi a nobis depellimus aut repellimus : ut etiam διακρούεσθαι paulo ante. Dem. [p. 385, 26] : Ἐκκρούσας εἰς τὴν ὑστεραίαν, In diem sequentem rejiciens. [Conf. 944, 9; 1021, 14, 23; 1102, 19; 1266, 12.] Item ἐκκρούειν τὸ πρᾶγμα, Eximere tempus rei conficiendæ, VV. LL. e Bud. [Plut. Rom. c. 23 : Ὁ δὲ Τάτιος ἐξέκρουε καὶ παρῆγε. Eludendi signif. etiam Plato Protag. p. 336, C : Εἰ δὲ ἀντιποιεῖται, διαλεγέσθω ἐρωτῶν τε καὶ ἀποκρινόμενος, μὴ ἐφ' ἑκάστῃ ἐρωτήσει μακρὸν λόγον ἀποτείνων, ἐκκρούων τοὺς λόγους καὶ οὐκ ἐθέλων διδόναι λόγον. L. D. Suid. in Ὑποκρούειν : ... ἐπὶ τῶν θορυβούντων λέγεται ὅπερ ἡμεῖς φαμὲν ἐκκρούειν καὶ κωλύειν. Id. in Παράλογος : Σοφίσμασι καὶ παραγωγαῖς ἐκκρούοντες ἡμᾶς. Hemst.] || At ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exp. Terere tempus : quo loquendi genere usus est Plut. [Mor. p. 804, D] : Κάτων δὲ, περὶ ὧν οὐκ ἤλπιζε πείσειν, τῷ προκατέχεσθαι χάρισι καὶ σπουδαῖς τὸν δῆμον, ἢ τὴν βουλὴν, ἔλεγε τὴν ἡμέραν ὅλην ἀναστὰς, καὶ τὸν καιρὸν οὕτως ἐξέκρουε. [Medio id. ib. p. 515, A : Ὅπου καὶ λυγμὸν καὶ βῆχα ἄνθρωποι ... μετὰ πόνου καὶ ἀλγηδόνος ἐξεκρούσαντο. Aliud ex. Aristophanis v. supra. Confus. cum ἐγκρούω notavi in illo.]

[Ἐκκτῦπέω, Fragorem edo. Pollux 1, 118 : Βροντὴ ... ἐξεκτύπησεν, ἐνέπεσε ταῖς ἀκοαῖς. Conf. Ἐκτυπέω.]

Ἐκκῦβεύειν, Jacere aleam : s. Jacta alea periclitari. Polyb. [an 3, 94, 4, ubi dicitur de Fabio] : Ἔδοξε τοῖς Καρχηδονίοις ἐκκυβεύειν καὶ παραβάλλεσθαι, Alea jacta periclitari, s. Aleæ se committere. Et alibi [1, 87, 8] : Ὡς ἂν μέλλοντες ἐκκυβεύειν ὑπὲρ τῶν ὅλων. Et rursum [2, 63, 2] : Ἐκκυβεύειν τοῖς ὅλοις, Aleam universi certaminis subire. Bud. [Plut. Artox. c. 17 : Ἐγὼ δὲ χιλίους ἐκκυβευθεῖσα δαρεικοὺς σιωπῶ καὶ στέργω, Alea mille daricis emuncta.]

Ἐκκῦβιστάω, Præceps in caput desilio, Eur. [Suppl. 692 : Ἐς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ. Xenoph. Conv. 2, 11 : Εἰς οὖν ταῦτα (τὰ ξίφη) ἡ ὀρχηστρὶς ἐκυβίστα τε καὶ ἐξεκυβίστα ὑπὲρ αὐτῶν. (Anab. 6, 1, 9 : Ἐδινεῖτο καὶ ἐξεκυβίστα.) Artemid. 1, 76, p. 166 Reiff. : Τροχοπαικτεῖν ἢ μαχαίρας περιδινεῖσθαι ἢ ἐκκυβιστᾶν. Boiss. Eust. Opusc. p. 110, 88 : Οὔτε αὐτοὶ εἰς πέλαγος ἀποδείξεως ἐκκυβιστῶμεν. Aliter Plut. Mor. p. 919, A : Διὸ μᾶλλον ἢ διασπᾶν τὰ λίνα πραγματευομένη πολλάκις ἐκκυβιστᾷ (ursus) καὶ σώζεται, Exsilit.]

[Ἐκκυέω. V. Ἐκκύω.]

[Ἐκκῦκάω, Conturbo. Anna Comn. p. 9, D : Ταῦτα ἐτάραττε μὲν τὸν Βοτανειάτην, ἐξεκύκα δὲ καὶ τὸ περὶ αὐτὸν στράτευμα καὶ εἰς ἀμηχανίαν τὴν βασιλείαν ὅλην ἐνέβαλλε. Kall.]

Ἐκκυκλέω, Evolvo, ἐκκαλύπτω, Hesych. [(et Suid., Zon. p. 678) : Ἐκκυκλεῖ, ἐκκαλύπτει. Unde idem eidem in gl. Ἐγκυκλήσω, ἐγκαλύψω, restituere eo minus dubito quod crebra literarum γκ et κκ confusio in hoc ipso verbo redit ap. Clem. Al. Protr. 2, 12, p. 12 : Τὴν γοητείαν τὴν ἐγκεκρυμμένην αὐτοῖς ... οἷον ἐπὶ σκηνῆς τοῦ βίου τοῖς τῆς ἀληθείας ἐκκυκλήσω θεαταῖς, ubi est var. ἐγκ.] VV. LL. interpr. Revolvo. Item apud Suid. [et Zon. l. c.] ἐκκυκλούμενος, ἐκκύκλημα ἔχων. [Id. Suid. : Ἐξεκύκλησαν, ἐξήνεγκαν. Αἰλιανὸς, Ἐπεὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἐξεκύκλησαν αὐτὸν ... Philostr. V. Ap. 6, 11,

p. 245, 21 : Οὐδὲ ἀπεικός τι παθεῖν μοι δοκεῖ φιλοσοφίας ἡττηθεὶς ... ἣν ἐς τὸ πρόσφορον Ἰνδοὶ στείλαντες ἐφ' ὑψηλῆς τε καὶ θείας μηχανῆς ἐκκυκλοῦσιν. Clem. Al. Protr. 7, 76, p. 65 : Ἤδη δὲ ἐν Ἴωνι τῷ δράματι γυμνῇ τῇ κεφαλῇ ἐκκυκλεῖ τῷ θεάτρῳ τοὺς θεούς. Aristoph. Ach. 408 : Ἀλλ' ἐκκυκλήθητι· 409 : Ἀλλ' ἐκκυκλήσομαι, καταβαίνειν δ' οὐ σχολή. Ubi dicitur de machina scenica, qua extrosum vertebantur quæ oculis spectatorum exhiberentur. Priori l. ἐγκυκλήθητι perperam legisse Suidam animadvertit Kuster. Altero ἐγκ. exhibet schol. ed. Ald., de quo vitio v. in Ἐγκυκλέω. Thesm. 96 : Καὶ ποιός ἐστιν οὗτος; Οὐκκυκλούμενος. Schol. Rav. Thesm. 277 : Παρεπιγραφή. Ἐκκυκλεῖται ἐπὶ τὸ ἔξω τὸ θεσμοφόριον. || Metaph. Efferre, Publicare, Plut. Mor. p. 80, A : Τοὺς ... σκοποῦντας δ λαβόντες ἐκ φιλοσοφίας εὐθὺς εἰς ἀγορὰν ἢ νέων διατριβὴν ἢ βασιλικὸν συμπόσιον ἐκκυκλήσουσιν. Clem. Al. Strom. 7, 14, 88, p. 886, a Gatak. cit. : Οὐ γὰρ ἐκκυκλεῖν χρὴ τὸ μυστήριον.]

[Ἐκκύκληθρον. V. Ἐκκύκλημα.]

Ἐκκύκλημα, τὸ, ut ἐγκύκλημα supra, Machina lignea in theatro, qua circumacta ostendebatur spectatoribus quicquid secreti in scena ageretur. Apud Pollux. [4, 128] utraque scriptura reperitur, ἐγκύκλημα et ἐκκύκλημα [sed 127 recte ἐκκ.]: sed quum ap. Eust. quoque [Il. p. 976, 15] ἐγκύκλημα habeatur, verior esse ea scriptura videtur. [V. Ἐγκύκλημα, quæ scriptura jure repudiata. Suidæ enim auctoritatem, ἐγκύκλημα ponentis inter compp. cum ἐγ, elevat scholiastæ Aristoph. Ach. 407, unde sua duxit, auctoritas, ubi recte ἐκκύκλημα, ut ἐκκυκλήθητι est in l. Arist., unde eod. errore Suidas citat ἐγκ. Eustathius autem l. in Ἐγκύκλημα cit. quod ἐγκύκλημα componit cum ἔγκυκλον, nihil probat nisi codicis quo ille utebatur Lexici Pausaniæ depravationem, quæ fecit ut ambigeret vestis muliebris utrum ἔγκυκλον an ἔκκυκλον diceretur, et ἐκκύκλημα utrum τὰ ἐν τῇ σκευῇ an τῇ σκηνῇ spectanda exhibuisset. Non dubito igitur simile quod memorat voc. ἐγκύκληθρον scribendum esse ἐκκύκληθρον. Ceterum ἐκκύκλημα legitur tum ap. Suid. et Zon. in Ἐκκυκλέω citatos, schol. Rav. Arist. Thesm. 96 : Ἐπὶ ἐκκυκλήματος γὰρ φαίνεται, tum ap. Hesych. coruptum in Ἐκκύκλωμα, quod v. L. Dind.]

[Ἐκκύκλησις, εως, ἡ, Publicatio. Clem. Al. Strom. 3, 4, 26, p. 523 : Ἡ τῆς ζηλοτυπουμένης ἐκκύκλησις γυναικός. Hemst. V. Ἐγκύκλησις.]

[Ἔκκυκλον. V. Ἔγκυκλον, Ἐκκύκλημα.]

[Ἐκκύκλωμα, scriptura vitiosa, ut videtur, pro ἐκκύκλημα, quod v., ap. Hesychium : Ἐξῶστρα, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸ ἐκκύκλωμα.]

Ἐκκῠλίνδω, Evolvo. Et Ἐκκυλινδέω, pro eod. [Soph. OEd. T. 812 : Σκήπτρῳ τυπεὶς ἐκ τῆσδε χειρὸς ὕπτιος μέσης ἀπήνης εὐθὺς ἐκκυλίνδεται. Aristoph. Pac. 134 : Ὦ' ἐκκυλίνδων. Forma contr. ap. Philen De anim. 62, 2, p. 212 : Καὶ ταῖς πρασιαῖς ἐκκυλινδεῖται κρύφα. Sed recte Pauwius ἐγκυλινδεῖται. L. Dind.]

Ἐκκυλίσιοι στέφανοι, iidem qui κυλιστοί. Eust. [Od. p. 1538, 42] quum de κυλιστοῖς στεφάνοις locutus esset, locumque in Κυλιστὸς cit. ex Eubulo adduxisset, subjungit, Νίκανδρος δὲ ἐκκυλίσιοί φησι στέφανοι, καὶ μάλιστα οἱ ἐκ ῥόδων· εἶεν δ' ἂν ἴσως οὗτοι οἱ διὰ μέγεθος καὶ ἁδρότητα οἷοί τε ὄντες κυλίεσθαι στρεφόμενοι. [Pollux 7, 199 : Στεφάνων δὲ εἴδη ἐκκύλιστος ὥσπερ Ἀρχίππῳ εἴρηται ἐν Ῥίνωνι, Ἀπέρχεται στέφανον ἔχων τῶν ἐκκυλίστων. Καὶ κυλιστὸν δὲ εἶρηκεν Ἀντιφάνης. Eadem fere ponens Athen. 15, p. 678, F addit : Τίς οὖν οὗτος ὁ κυλιστός; Οἶδα γὰρ τὸν Θυατειρηνὸν Νίκανδρον ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὀνόμασι λέγοντα τάδε, Ἐκκυλίσιοι στέφανοι, καὶ μ. οἱ ἐκ ῥ. Καὶ τὸ εἶδος ὁποῖον ζητῶ, ὦ Κύνουλκε. Καὶ μή μοι εἴπῃς ὅτι δεῖ τοὺς ἁδροὺς ἀκούειν. Ubi ἐκκύλιστοι leg. pro ἐκκυλίσιοι. V. Ἐκκοίλιστος.]

[Ἐκκύλισμα. V. Ἐγκύλισμα.]

[Ἐκκύλιστος. V. Ἐκκυλίσιοι.]

Ἐκκυλίω, Evolvo [Gl.], Devolvo ex. Hom. Il. Ψ, [394] : Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη, E curru excussus devolvebatur, Veluti e loco præcipiti devolutus excidebat. Apollon. [Apollinarius] l. 2 Epigr. [Anth. Pal. 11, 399, 1] : Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη, Excussus decidebat. [Pollux 1, 198 : Ἵππος ... ὃς πολλάκις ἐξεκύλισε τὸν ἱππέα.] Synes. Ep. 67 : Ἐκκυλισθῆναι τῆς ἐκκλησίας ὠθουμένους προσέταξα, Exturbari; Ejici, ut devolvendo aliqua inutilia ejicimus. [Proprie Xen. Cyn. 8, 8 : Ἐὰν δὲ ἐκκυλισθῇ ἐκ τῶν δικτύων (lepus). Aristot. Mechan. 24, p. 855, 28 : Ἀπορεῖται διὰ τί ποτε ὁ μείζων κύκλος τῷ ἐλάττονι κύκλῳ ἴσην ἐξελίττεται γραμμὴν, ὅταν περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον τεθῶσι· χωρὶς δὲ ἐκκυλιόμενοι κ. τ. λ. 34 : Τηλικαύτη γίνεται ἡ γραμμὴ, ἣν ἐκκυλίονται, ἡλίκην ὁ ἐλάττων κύκλος καθ' αὑτὸν ἐκκυλίεται· et ib. 39; B, 2 4, 30. Apoll. Rh. 2, 585 : Τὸ δὲ (κῦμα) πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη. Volutor, Volutando exerceor, apud schol. Aristoph. l. in Ἐγκύλισμα cit. Ead. signif. act. Agath. Anth. Pal. 9, 204, 4 : Σὺ δ' εἴρεο θεῖον Ὅμηρον πῶς τὸν Πριαμίδην ἐξεκύλισα πέδῳ. Inc. ib. 131, 2 : Οὔρεσιν ἐν δολιχοῖς βλωθρὴν πίτυν ὑετιός με πρόρριζον γαίης ἐξεκύλισε νότος, E terra evellit et prostravit. Perses ib. 7, 501, 1 : Εὔρου χειμέριαί σε καταιγίδες ἐξεκύλισαν, Φιλλί, πολυκλαύτῳ γυμνὸν ἐπ' ἠιόνι, Ejecerunt. Julian. ib. 582, 4 : Ἁλὸς δέ σε μείλιχον ὕδωρ ἐς χθόνα καὶ πατέρων ἐξεκύλισε τάφους. Agath. ib. 6, 72, 4 : Ἀπροϊδὴς δὲ ἐγκέφαλον πλήξας ἐξεκύλισε (leporem) λίθῳ.] Dicitur etiam res aliqua ἐκκυλισθῆναι εἰς, pro Pervenisse in, et quasi devoluta esse. Plut. [Mor. p. 507, E] : Οὕτω δ' εἰς ἀγορὰν τοῦ διηγήματος ἐκκυλισθέντος ὥστε προδραμεῖν τὸν πλασάμενον τὴν φήμην, Quum rumor ille et res narrata jam in forum perlata esset, atque adeo illum ipsum, a quo conficta erat, prævenisset. [Figurate it. Æsch. Prom. 87 : Αὐτὸν γὰρ σὲ δεῖ Προμηθέως ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης. Et fort. Pind. ap. Apollon. De pron. p. 108=368, A : Ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκύλισέ νιν· sic enim codicis script. ἐξεκυλίσθη correxerunt edd. Manetho 6, 673 : Ἐκ προτέρου βιότου κτεάνων τ' ἄφαρ ἐξεκύλισαν. Liban. ab Hemst. cit. vol. 4, p. 630, 7 : Ἐκκεκύλισμαι πολλῶν χρημάτων. Id. ib. p. 987, 6 : Τοὺς μὲν χρήματα ἀφαιρούμενος, ... τοὺς δὲ ἀποκτιννὺς εἰς τύραννον ἐκκεκύλισται. Oppian. Hal. 4, 20 : Πολλοὺς δὲ καὶ ἐς μόρον ἐξεκύλισας (amor). Ap. Xenoph. Comm. 1, 2, 22 : Ὁρῶ δὲ καὶ τοὺς εἰς φιλοποσίαν προαχθέντας καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας ἧττον δυναμένους τῶν δεόντων ἐπιμελεῖσθαι, est var. ἐγκυλ., quam repudians Ruhnk. : «Est quidem, inquit, ap. Aspas. ad Aristot. Nicom. 7, p. 127 : Ἀεὶ πρὸς ἡδονὰς ἐγκυλίονται, sed rectius ib. 9, p. 149 : Τὸν ἐκ σπουδῆς εἰς φαυλότητα ἐκκυλισθέντα» animadvertitque ἐγκυλ. dativo jungi, ut ap. eund. Aspas. l. jam in Ἐγκυλ. cit. Nihilo minus in l. Michaelis Glycæ ibid. a me cit. fort. servandum est ἐγκ., ut vitium recentissimæ ætatis simile illis, de quibus dixi in Ἐγκλητεύσιμος. ῡῑ L. Dind.]

[Ἔκκυμα, τό.] Ἐκκύματα Hesychio ἐξανθήματα. [Ἐκκαύματα Piers. ad Moer. p. 398. Ἐκθύματα rectius Kuster. || Ἔκκυμα, Partus, Hesych. (?). Wakef.]

Ἐκκῡμαίνω, Fluctuando exundo, Exundo. A Xen. autem metaph. dicitur acies ἐκκυμαίνειν, Anab. 1, [8, 12] : Ὡς δὲ ἐξεκύμαινέ τι τῆς φάλαγγος τὸ ἐπιλειπόμενον· ubi Bud. vertit Fluctuare. [Eust. Opusc. p. 277, 10 : Ὁ δ' ἐπεὶ οὐκέτι προβλῆτι σκοπέλῳ τινὶ ἀνεκρούετο, ἐξεκύμαινεν ὀλέθρια κατὰ πάντων, οὐχ ὥστε καὶ εἰπεῖν ὅς τε αἴτιος ὅς τε καὶ οὐχὶ, ἀλλὰ κατὰ τῶν μηδὲν ὅλως αἰτίων. Apud Nicetam Alex. Man. Comn. F. 17, p. 1-71, A : Τὸν δῆμον εἰς τὰς κατ' αὐτῆς ἐξεκύμαινεν ὕβρεις, fortasse legend. ἐξέμαινεν. Vid. Ἐγκυμαίνω. L. Dind. Athen. 7, p. 283, C : Ἐπὶ τοὺς αἰγιαλοὺς ἐκκυμανθεὶς, Ejectus. Schweigh. Dionys. Ant. Rom. 10, 53 : Πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠόνας ἐκκυμαινομένων. Eustath. Opusc. p. 171, 75 : Εἰ δέ ποτε καὶ ὑπερεκχεῖται τὸ ἀγαθὸν, ... ὡς οἷον ἐκκυμαινόμενον, καὶ πράγματα τοῖς ἀντλεῖν ἐθέλουσι δίδωσιν. Et in l. manco p. 49, 35 : Διεμέρισε τοῖς μὲν κακοῖς ἐκκυμανθεὶς εἰς ὄλεθρον. Perf. annotavit Suid. (et Zonar. p. 665) : Ἐκκεκυμασμένους, ὑπὸ τῶν κυμάτων ἐκβρασθέντας. Id. : Ἐκκυμανθῆναι, ἐκ τοῦ κύματος τῷ λιμένι προσορμισθῆναι.]

[Ἐκκύμανσις, εως, ἡ, Exundatio. Eust. Il. p. 31, 45 : Ὅτι φλοῖσβος κατὰ ὀνοματοποιίαν ἦχος ὕδατος θαλασσίου ἐν τῇ ἐκκυμάνσει γινόμενος πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς παλιννοστοῦντος. Seager. ῡ]

[Ἐκκῡματίζω, Fluctibus ejicio. Strabo 6, p. 284 : Ὠνομάζετο Σηπιοῦς Ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων σηπιῶν.]

[Ἐκκῠνέω, de canibus vitio, quod explicatum v. in Ἔκκυνος, laborantibus, ponitur Xenoph. Cyneg. 3, 10 : Μεταθέουσι γὰρ αἱ μὲν ἀσαφῶς, αἱ δὲ πολὺ ὑπολαμ-

βάνουσαι, δοξάζουσαι δὲ ἕτεραι, αἱ δὲ πεπλασμένως, φθονερῶς δὲ ἄλλαι ἐκκυνοῦσι, παρὰ τὸ ἴχνος διὰ τέλους συμπαραφερόμεναι. Pollux 5, 65 : Ἀπὸ δὲ κυνῶν ὀνόματα ... ἔκκυνοι, ἐκκυνοῦσαι, ἐκκυνεῖν (ἐκκύειν alii libri). Λέγεται δὲ καὶ προκυνεῖν τὸ προϋλακτεῖν πρὶν ἢ τὸ θηρίον ἀνευρεῖν. Hesychio in gl. post Ἔκκυνοι posita Ἐκκονεῖ, ἐγχωρεῖ, Heins. restituebat Ἐκκυνεῖ, ἐκχωρεῖ.]

[Ἐκκῠνηγετέω, Venor, Sector. Eur. Ion. 1422 : Τίς ἡμᾶς ἐκκυνηγετεῖ πότμος; Lycophr. 1025 : Τὴν νυμφαγωγὸν ἐκκυνηγετῶν τρόπιν. Schneid. Exagito. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 352, 20 : Ἐπειδὴ ἐθεάσατο τὴν θεὸν αὐτὸν ἐκκυνηγετοῦσαν, καὶ φεύγοντα ἐπιδιώκουσαν, καὶ ἤδη καταληψομένην. Hase.]

[Ἔκκῠνος.] Ἔκκυνοι, Hesychio teste est νόσημά τι κυνῶν, Morbus quidam s. Vitium canum : cujus Xen. meminit Cyn. p. 577 [7, 11], his verbis : Μὴ ἐν κόσμῳ ἀεὶ τοῦτο [τοῦτον (leporem)] ζητοῦσαι, τελευτῶσαι γίγνωνται ἔκκυνοι· πονηρὸν μάθημα.

[Ἐκκυντέω. V. Ἐκκεντέω.]

Ἐκκύπτω, Prospicio [Aristoph. Thesm. 790 : Κἀπαγορεύετε μήτ' ἐξελθεῖν μήτ' ἐγκύψασαν ἁλῶναι, leg. videtur ἐκκύψασαν. Cum genit. Philes De anim. 14, 11, p. 58 : Ἀλλαχόθι δὲ τῆς ῥοῆς ἐκκύψασα (anas)· eademque structura 41, 11, p. 168 : Κέρας ἐκκύπτον ἁπλοῦν τῆς λαβῆς τῶν ὀφρύων. L. D. Babrius ap. Suid. v. Καμειραία ἰσχάς : Ἔσωθεν ἐκκύψας. Cantic. 2, 9 : Οὗτος παρακύπτων διὰ τῶν θυρίδων, ἐκκύπτων διὰ τῶν δικτύων] : item Promineo, Foris appareo. [Teucer ap. Athen. 10, p. 455, A : Ὀμματά τ' ἐκκύπτοντα προμήκεα. Aristoph. Eccl. 1052 : Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη; Plut. Mor. p. 733, B : Δρακόντια μικρὰ ... ἐξέκυψεν. Eust. Opusc. p. 84, 15 : Φλεβίου ῥαγέντος αἷμα ἐξέκυψεν. Geopon. 12, 19, 1 : Ἵνα τὸ ἄκρον μόνον ἐκκύψῃ. Jerem. 6, 1 : Κακὰ ἐκκέκυφεν ἀπὸ βορρᾶ. Hesych. : Ἐκκέκυφεν, ἀνώρθωσεν. || Transitive, Exsero, Ælian. N. A. 15, 21 : Μόνην γὰρ ἐξέκυψε τὴν κεφαλήν. || Permutatum cum ἐγκύπτω est et ap. Themist. Or. 34, p. 453, 9 : Ἀλλ' εἰ μὲν τὴν ζώνην καὶ τὴν χλαμύδα αὐτοῦ ἐπισκοποίης, μετὰ πολλῶν βασιλέων αὐτὸν ἀριθμήσεις· εἰ δὲ εἰς τὴν ψυχὴν ἐκκύψειας καὶ τὴν γνώμην, κ. τ. λ. V. Or. 2, p. 29, B, et alia supra in Ἐγκύπτω.]

[Ἐκκυρτόω, Curvo. Philostr. jun. Imag. c. 12, p. 883 : Ἐκκυρτουμένου γὰρ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ κατὰ πολλὰ μέρη τοῦ κήτους. Nisi scrib. ἐγκυρτ. L. Dind.]

Ἐκκύω, Irrito. Hesych. enim ἐκκύεις exp. ἐρεθίζεις, ἐπισείεις. [Videtur leg. ἐκκινεῖς. Angl. Ἐκκαίεις conj. Kust. E scriptura cod. Poll. in Ἐκκυνέω memorata defendere infeliciter conatur Jungerm. ad l. Poll. L. Dindorf.]

[Ἐκκύω s. Ἐκκυέω, Enitor, Pario. Philipp. Anth. Pal. 7, 385, 4 : Περὶ σοῖς τύμβοις ὅσα δένδρεα μακρὰ τέθηλε, πάντα τὸν εἰς Τροίην ἐκκεκύηκε χόλον. Schol. Eur. Phœn. 670 Matth. a Kall. ind. : Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ) Ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκύησεν ἡ γῆ ὁπλοφόρους ἄνδρας. Himer. Ecl. 18, p. 262 (ap. Phot. cod. 243, p. 372, 17, a Bast. cit.) : Καὶ ἔδει γὰρ λοιπὸν ἐκκυηθῆναι τὴν δαίμονα.]

[Ἐκκωδωνίζω, Magno cum strepitu in publicum jacto. Athen. 5, p. 219, B : Καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῦτο ἐκκωδωνισθῆναι ὑπὸ Ἀριστοφάνους. Schweigh.]

[Ἐκκωλύω, Arceo. Greg. Nyss. t. 1, p. 165, D, de pilis palpebras vallantibus : Εἶτα καὶ τὰ λεπτὰ τῶν ζώων ἐκκωλύει, καὶ τὰ χονώδη (l. χνοώδη) οὐκ ἐᾷ πλησιάσαι τῇ κόρῃ. Hase.]

Ἐκκωμάζω, ex Eurip. affertur pro Procax excedo. [Andr. 604 : Ἑλένην ἐρέσθαι χρὴ τάδ', ἥτις ἐκ δόμων τὸν σὸν λιποῦσα φίλιον ἐξεκώμασε νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα. Eo videtur referri gl. Suidæ et Zon. : Ἐξεκώμασεν, ἐξεπόρνευσεν, licet interpretatio non satis conveniat.]

[Ἐκκωνέω, Pico, restituenti Is. Vossio in gl. Hesych. (de qua v. in Ἐκκονέω) : Ἐκκονεῖ, ἐγχωρεῖ, et ἐγχρίει scribenti pro ἐγχωρεῖ, assentiebatur Barker. ad Etym. M. p. 1104-5.]

[Ἐκκωπέω, Instruo. Hesych. : Ἐκκεκόπηται, ἐξήρτηται, Σοφοκλῆς (Ἀχαιῶν) Συλλόγῳ. Conjicit Is. Voss. Ἐκκεκώπηται et ἐξήρτυται, coll. ejusd. gll. : Κεκώπηται, ἡ ναῦς, καὶ τὸ ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν τὰ ξίφη, et, Ἀκώπητον, ἀπαρασκεύαστον, ἀπὸ τῶν νεῶν τῶν μὴ ἐχουσῶν κώπας, ἢ ἄνοπλον· κώπη γὰρ ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους.]

Ἐκκωφάω, sive Ἐκκωφόω, Exurdo, Surdum reddo. [Gl. : Ἐκκωφῶ, Exurdo. Ἐκκωφόω, Exsurdo. Ἐκκωφοῦμαι, Obsurdesco.] Priore usus est Aristoph. Eq. [312] : Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, Clamoribus tuis exurdasti et obtudisti. Ab eod. est præt. perf. pass. ἐκκεκωφέαται, Ion. pro ἐκκεκώφηνται, ap. [Anacr. cit. in Epimer. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 288, 4, et] Etymol. [M. p. 322, 22, ubi explicatur παραβεβλαμμέναι εἰσὶν, Læsæ, Obtusæ sunt] : Αἱ δ' ἐμὲ [δ' ἐμαὶ edd. Etymologici, δέ μευ recte Epim. Hom.] φρένες ἐκκεκωφέαται. [Conf. Zonar. p. 665. Damascius Photii cod. 242, p. 350, 37 : Οὐδείς ἐστιν οὕτω τὸ θεῖον ἐκκεκωφημένος, ὃς οὐκ αἰσθάνεται αὐτοῦ τῆς ἐνεργείας.] Posteriore usus est Lucian. [Tim. c. 2] : Καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ οἱ παρηβηκότες, Aures tuæ exurdatæ sunt s. exurduerunt. [Plato Lys. p. 204, C : Ἡμῶν γοῦν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος. Pseudolucian. Philopatr. c. 1 : Δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν ἢ ἐκκεκώφωσαι; L. D. Ἐκκωφόω non solum Surdum, verum etiam Mutum reddo. Unde metaph. Eur. Or. 1279 : Ἐς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη, Obmutuerunt gladii, i. e. acies eorum, τὸ στόμα, obtusa est. Et, Πρὸς τὸ περιβόητον ἐκκεκωφωμένοι κάλλος, Attoniti, Stupescentes, Muti admirantes celebrem Helenæ formam, Athen. 5, p. 188, C. Schweigh. Ap. Eur. est var. ἐκκεκώφηται, habetque plus auctoritatis ab libris et grammaticis. Alteri formæ favet imitatio Æliani N. A. 1, 38 : Γυναικὸς ὡραίας τόδε τὸ ζῷον ἡττᾶται (elephas) καὶ παραλύεται δὲ τοῦ θυμοῦ ἐκκωφωθεὶς εἰς τὸ κάλλος. Ap. Athen. ἐκκεκωφημ. exhibet Eust. Il. p. 964, 55, eademque var. est in libris Plat. l. c., ubi ἐκκεκώφηκε fort. legebat jam Aristæn. 1, 24. Ceterum addit his exx. Hemst. ad Lucian. Tim. c. 2, Clem. Al. Strom. 5, 1, 12, p. 652 : Ἐκκωφούμενοι πρὸς τὴν ἀλήθειαν, et Achill. Tat. 3, 17 : Οὔτε περιεπτυξάμην οὔτε ἐξεπλάγην ὑφ' ἡδονῆς· τοσοῦτον ἡ λύπη με τῆς συμφορᾶς ἐξεκούφισε, probans in l. Ach Salm. conj. ἐξεκώφωσε, quam rectius scribit ἐξεκώφησε. Aristid. vol. 1, p. 306 : Οὔτε ἵστασθαι δυνατὸς ἦν τά τε ὦτα ἐξεκεκώφητο. Pollux 1, 118 : Ἐκκεκωφημένοις ἐώκεισαν.]

At Ἐκκωφέω, neutraliter ponitur pro ἐκκωφᾶσθαι s. ἐκκωφοῦσθαι, Exurdescere. Synes. Epist. 4 [p. 161, B] : Οὔκουν ἔπειθον λέγων, ἀλλ' ἐξεκώφει τὸ κάθαρμα, Sed exurdescebat ille sceleratus, i. e. Surda aure prætermittebat verba mea. [Ἐξεκεκώφει edd. vitiose, nec melius HSt. ἐξεκώφει. Leg. ἐξεκεκώφητο. Quod non viderat Moschopulus ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 365, 2, sive ap. Bast. ad Greg. p. 676 et 908 sq., qui ἐκκεκώφει legebat. L. Dind.]

[Ἐκλᾰβή, ἡ, Exemtio. Inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 288, 19 : Ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδοῦναι τῇ δευτεραίᾳ τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν ὧν ἂν ἐ.λά.η· ἂν δὲ μὴ, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ.α.ῆς τὸ πέμπομ μέρος, Pecuniæ quam sumserit ex ærario. Literæ punctis notatæ evanuerunt in archetypo. L. Dindorf.]

Ἐκλαγχάνω, Sortior. Unde ἐκλάχοι, Soph. [El. 760 : Ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονὸς], Sortiatur, VV. LL. [In OEd. C. 1337 : Τὸν αὐτὸν δαίμον' ἐξειληχότες, præbuit cod. pro ἐξειληφότες, confirmavitque conjecturam quum Valckenarii ad Hipp. p. 174, C, 251, E, tum Hemst., qui addit gl. Hesych. : Ἐκλαχὼν, διαλαχών. Lucian. Solœcist. c. 5 : Ἑτέρου δὲ (εἰπόντος) ἐκλελοχότας (l. ἐκλελογχότας), Διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας (l. ἐξειληχότας), ubi de forma præteriti λέλογχα Atticistis improbata v. interpp. ἄ]

[Ἐκλᾰθέω, Obliviscor. Orac. Sib. 2, p. 321 : Κρίσιν ἐκλαθέοντες ἀθανάτου σωτῆρος.]

Ἐκλακτίζω, Calces in sublime jacto, Calcibus auras verbero, ut Virg. : Tollit se arrectum quadrupes et calcibus auras Verberat : schol. Aristoph. Vesp., εἰς ὕψος ἐν τῇ ὀρχήσει ἐκλακτίζειν. Aristoph. dicit etiam ἐκλακτίζειν σκέλος, pro Jactare crus in altum, more eorum qui calcibus auras verberant [1492] : Σκέλος οὐράνιόν γ' ἐκλακτίζων πρωκτὸς χάσκει, Crus in cœlum ejectans, Cam. Aliquanto post [1525] itidem dicit, Ἄνω σκέλος ἐκλακτισάτω τις· pro eo vero, quod dixerat σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζων, ibid. dicit, Ῥίπτε σκέλος οὐράνιον. [Hippocr. Coac. præn. p. 132, G : Παιδίοισιν ὀξὺς πυρετὸς καὶ κοιλίης ὑπόστασις μετὰ ἀγρυπνίης καὶ τὸ ἐκλακτίζειν ... σπασμῶδες· De artic. p. 839, H :

Ἐμβολαὶ δὲ (genu luxati) ἐκ τοῦ συγκεκάμφθαι ἢ ἐκλακτίσαι ὀξέως, iterumque ib. Eust. Opusc. p. 204, 55 : Εἴτε καὶ ὡς ἵππος ἐξελάκτισε.] || Rejicio, calcibus impetendo, quod despicantium est, ut et ἀπολακτίζω. Theophyl. Ep. 13 [p. 37 ed. Boiss.] : Τοῦ Νικίου τεθαύμακα τῶν ἀλόγων ζώων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀλογώτερον· ὑπάρχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιστοῦ, τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας [ἔθη], περὶ δὲ κύβους καὶ παλαίστρας τὴν τοῦ βίου σχολὴν κατανάλωσας. Similiter Suid. quoque ἐκλελάκτικεν exp. ἀποβέβληκεν [ἀποβέβηκεν Meinek. ad Menand. p. 15] : item ἀπέφυκεν. [Menand. ap. eund. in Ἀντάλλαγον : Ἐκλελάκτικεν ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχὸς, ἀλλ' ἀντάλλαγος. Hemst. || Ap. Procop. B. Pers. 1, 24, p. 70, D : Χρόνου γοῦν ὀλίγου χρήματα μεγάλα περιβαλόμενος ἐς κραιπάλην τινὰ ἐκλελάκτικεν ὅρον οὐκ ἔχουσαν, ubi int. vertit, In crapulam se effudit, Toup. ad Suid. v. Ἰωάννης vert. censet, Pecunias in crapulam ejecit.]

Ἐκλάκτισμα, τὸ, et Ἐκλακτισμὸς, ὁ, Saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis, ut appareret ex Aristoph. ll. [in Ἐκλακτίζω] citt. Pollux 5, c. 14 [immo 4, 102], de speciebus saltationum : Τὰ δὲ ἐκλακτίσματα, γυναικῶν ἦν ὀρχήματα· ἔδει γὰρ ὑπὲρ τὸν ὦμον ἐκλακτίσαι. Unde Cam. dicit esse Saltationes muliebres, quum super humerum calces efferebantur. Et ap. Hesych. ἐκλακτισμὸς, σχῆμα χορικὸν, ὀρχήσεως σύντονον.

Ἐκλᾰλέω, Eloquor, Loquendo effero. Et in malam partem, Effutio, [Effor; Ἐκλαλεῖ, Effatur, Fatur, Gl.], Evulgo, Deblatero. Philo in Vita Moysis 1 : Ὥσπερ μετανισταμένου τοῦ λογισμοῦ τὰ ὑποβαλλόμενα ἐξελάλει, Eloquebatur, Turn. Dem. [p. 16, 25] : Τῶν ἀτοπωτάτων μέν τ' ἂν εἴη, εἰ ἃ νῦν, ἄνοιαν ὀφλισκάνων, ὅμως ἐκλαλεῖ, ταῦτα δυνηθεὶς μὴ πράξει. [Id. p. 354, 23 : Τίς ὁ ἐκλαλήσας. Et mox : Ὥστε τοῦ γ' ἐκλελαληκέναι μηδ' αἰτίαν ἐχέτω. Eurip. fr. Antiop. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 47 : Τὸ δ' ἐκλαλοῦν τοῦθ' ἡδονῆς μὲν ἅπτεται, Garrulitas. Themist. Or. 2, p. 29, B : Ἃ δὲ ὁρῶ, δέος ἔχει με ἐξειπεῖν καὶ ἐκλαλῆσαι, et sæpe Dio Cass. Cum dat. Act. Apost. 23, 22 : Παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. Simpl. Loqui, Loquentem efferre est recentioribus, ut Eust. Opusc. p. 202, 79 : Οὐχ ἦν ὑποκινηθῆναί ποτε λαλιὰν, ἐν ἧπερ ὁ αὐτοκράτωρ οὐκ ἐξελάλει τι καινὸν μὲν εἰς ἀκοὴν, θεόπεμπτον δὲ εἰς νόησιν. In Jurejur. Hippocr. p. 1, 29 : Ἃ δ' ἂν ἐν θεραπείῃ ἢ ἴδω ἢ ἀκούσω ἢ καὶ ἄνευ θεραπείης κατὰ βίον ἀνθρώπων, ἃ μὴ χρή ποτε ἐκκαλέεσθαι ἔξω, σιγήσομαι, ἄρρητα ἡγεύμενος εἶναι τὰ τοιαῦτα, leg. ἐκλαλέεσθαι. L. Dind.]

[Ἐκλάλησις, εως, ἡ, Eloquium, Gl. Pollux 5, 147 : Πρᾶγμα δὲ μόνον ἐξαγόρευσις· σκληρὸν γὰρ ἡ ἐκλάλησις. Narratio. Gregor. Naz. vol. 2, p. 27, C : Ἄδακρυς ἐκλάλησις ἀρρωστημάτων.]

[Ἐκλαλητικὸς, ἡ, ὸν, Elocutorius. Diog. L. 7, 49 : Προηγεῖται γὰρ ἡ φαντασία, εἶθ' ἡ διάνοια, ἐκλαλητικὴ ὑπάρχουσα, ὃ πάσχει ὑπὸ τῆς φαντασίας, τοῦτο ἐκφέρει λόγῳ. L. Dind.]

Ἐκλαμβάνω, [Excipio; Ἔκλαβε, Excipe, Gl. Eximo, Sumo ex. Isocr. Panath. p. 273, E : Στρατεύσας δ' (Eurystheus) ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους ὡς ἐκληψομένους βίᾳ τοὺς ἐκείνου (Herculis) παῖδας. Plutarch. Mor. p. 520, A : Εἴ τις ἐπιὼν τὰ συγγράμματα τῶν παλαιῶν ἐκλαμβάνοι τὰ κάκιστα τῶν ἐν αὐτοῖς. Polyb. 3, 42, 3 : Ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν τά τε μονόξυλα πλοῖα ... ἔτι δὲ τὴν ἁρμόζουσαν ξυλείαν ἐξέλαβε πρὸς τὴν κατασκευὴν τῶν μονοξύλων. V. Ἐκλαβή], Percipio. Isocr. Epist. ad Ias. liberos [p. 420, D] : Ἐλπίζουσι δὲ ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι. [Id. Philipp. p. 102, B : Ἔπειθ' ὁ μὲν τὴν Ἀσίαν ἅπασαν παρὰ τῶν Ἑλλήνων ἐν ταῖς συνθήκαις ἐξέλαβεν. Plato Leg. p. 807, D : Πᾶσα δὲ νύξ τε καὶ ἡμέρα σχεδὸν οὐκ ἔστιν ἱκανὴ τοῦτ' αὐτὸ πράττοντι, τὸ τέλεόν τε καὶ ἱκανὸν αὐτῶν (τῶν μαθημάτων) ἐκλαμβάνειν. Plut. Mor. p. 48, A : Πᾶν ἕτοιμον ἤδη καὶ διαπεπονημένον ὑπ' ἄλλων ἐκλαμβάνειν ἐθέλοντες. Soph. Phil. 1429 : Πέρσεις τε Τροίαν, σκῦλά τ' ἐς μέλαθρα σὰ πέμψεις, ἀριστεῖ' ἐκλαβὼν στρατεύματος, ubi nonnulli vitiose ἐκβαλών. Bias ap. Diog. L. 1, 85, ab Seager. cit. : Αὐθάδης δὲ τρόπος πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν, forma Ion. pro ἐξέλαβε. Eur. Ion. 1335 : Παρ' ἡμῶν ἔκλαβ' οὓς ἔχω λόγους, Accipe. Ap. Theophr. fr. 2, De lapid., 45 : Τὸ μὲν πῦρ (δοκιμάζει) τῷ τὰ χρώματα μεταβάλλειν καὶ ἀλλοιοῦν, ὁ δὲ λίθος τῇ παρατρίψει· δύναται γὰρ, ὡς ἔοικεν, ἐκλαμβάνειν τὴν ἑκάστου φύσιν, ibidemque 47 : Κωλύει γὰρ ἡ ὑγρότης εἰς τὸ ἐκλαμβάνειν, de coticula qua auri puritas probatur, vertendum Excipere. || Significatione Asciscendi et Repetendi Polybius 2, 39, 6 : Τοὺς ἐθισμοὺς καὶ νόμους ἐκλαβόντες τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἐπεβάλοντο χρῆσθαι καὶ διοικεῖν κατὰ τούτους τὴν πολιτείαν. Idem 32, 17, 3 : Μεταστάντες εἰς Ἀχαΐαν οἱ Δήλιοι καὶ πολιτογραφηθέντες ἐβούλοντο τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν Ἀθηναίων κατὰ τὸ πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς σύμβολον, ut pro ἐκεῖ λαβεῖν reposuit Schweigh. ex fr. ejusd. ap. Suid. in Δικαιοδοσία et Ἐκλαβεῖν : Ὅταν ᾖ τὸ δίκαιον ἐκλαβεῖν παρὰ τῶν ἀδικησάντων ἢ κατὰ νόμους ἢ κατά τινας ἄλλας ὑποκειμένας δικαιοδοσίας. Paullo diverso sensu Isocr. De antid. p. 313, E : Εἰ δ' ἀληθέσι κέχρηται τοῖς λόγοις οὐκέτι τοῦτο τοῖς κρίνουσι γνῶναι ῥᾴδιον ἐξ ὧν ὁ πρότερος εἴρηκεν, ἀλλ' ἀγαπητὸν ἦν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν λόγων ἐκλαβεῖν δυνηθῶσι τὸ δίκαιον, Veritatem eruere. Dio Chrys. Or. 7, vol. 1, p. 266 : Σχεδὸν γὰρ κατὰ τοῦτο μιμούμενοι τοὺς κυνηγέτας οὐκ ἂν ἁμαρτάνοιμεν, οἵ γε ἐπειδὴ τὸ πρῶτον ἴχνος ἐκλαβόντες, κἀκείνῳ ἑπόμενοι, μεταξὺ ἐπιτύχωσιν ἑτέρῳ....] || E Philone autem affertur pro Recipio, s. potius Accipio, Mutuor, De mundo : Οἱ παρ' ἑκατέρων ἐκλαβόντες. [|| Ἐκλαμβάνω ἔργον, Opus faciendum condico, stipulor, in me recipio. Herodot. 9, 95 : Ἤδη δὲ καὶ τόδε ἤκουσα ὡς ὁ Δηίφοβος ... ἐξελάμβανε ἐπὶ (ἐπιὼν conj. Reiskius) τὴν Ἑλλάδα ἔργα. Confert Valckenarius Plutarchi Mor. p. 396, E : Ἐκλαβὼν γὰρ ἵππον ἀλινδούμενον γράψαι τρέχοντα ἔγραψεν· Pelop. c. 25 : Ἐκλαβὼν παρὰ τῆς πόλεως πίνακα γράψαι μάχης ἑτέρας.] || Excipio, ap. medicos, Medicamenta contuso aliquo humore diluta colligo : quod et ἀναλαμβάνω. Bud. e Diosc. || Pro Excipio, i. e. Interpretor, Intelligo. Gregor. : Ὥσπερ οὐρανὸν καὶ γῆν κακῶς τινὲς ἐξειλήφασιν, ἀντὶ θεοῦ τὰ τοῦ θεοῦ σέβοντες. Affert vero et alia exx. signif. hujus Bud. p. 563. [Testam. XII patriarch. p. 709 Fabr. : Κἂν ἀγαθόν τι ἀκούσῃ, ἐκλαμβάνει αὐτὸ πρὸς ἐπιθυμίαν πονηράν. Steph. Byz. v. Ἄβιοι : Τὸ Ἀβίων ἐκλαμβάνοντες οἱ μὲν τὸ (dele vel l. τῶν) μὴ βιαζομένων. Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 9 : Ποσαχῶς ἐκλαμβάνονται (θεῶν γενέσεις). Et ib. 28, 1; 29, 13; 36, 6; 51, 21; 54, 15; 71, 2. Thomas p. 11 : Οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ ἡγουμένου ὁδόν τινα ἐκλαμβάνουσι (voc. ἀγωγός). Cit. Schæf. Qui v. de medio ead. signif. posito ad Gregor. p. 263. Tzetzes Exeg. Il. p. 24, 15 : Ἐὰν δὲ πρὸς ἀλήθειάν τις τοῦτο ἐκλάβηται, ἀνήρηκε τὴν ὑπόθεσιν· 33, 17 : Πᾶς ἀρχαῖος ποιητὴς τὸν περὶ θεῶν λόγον οὕτως ἐκλαμβάνεται· 51, 20 : Οὐ μόνον ὁ Ὅμηρος, ἀλλὰ καὶ πάντες σχεδὸν οἱ σοφοὶ τὰ περὶ θεῶν ἀλληγορικῶς ἐκλαμβάνονται· conf. 54, 11; 81, 16. L. D.] Quibus addo e Plut. Pericle, in fine pag. secundæ a principio, ed. Ald. [c. 6] : Ἐκώλυε δ' οὐδὲν οἶμαι καὶ τὸν φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν, τοῦ μὲν, τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. Eodem sensu et Gall. dicimus, *Vous le prenez bien, mal.* [|| Excipio, ea notione, qua alias voc. ἐνδέχομαι ponitur. Lynceus Athen. 4, p. 129, D : Ἐκλαμβάνει πάλιν ζωρότερος ποτὸς, Iterum excipit nos, apponitur nobis, meracior potus. Schweigh. De scriba dicta calamo excipiente Jo. Malal. p. 494, 9 : Ζηνοδώρου ἀσεκρῆτις ἐκλαμβάνοντος τὰς αὐτῶν ἀποκρίσεις. L. D. || Medio Dinarchus ap. Harpocr. (et Suid.) in Προμετρητὴς (πυρομετρητὴς Meursius) : Σκύθου τοίνυν τοῦ προμετρητοῦ υἱὸς ἐν δημόταις γέγονε, καὶ οὗτος ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν (πυρομ.) διατετέλεκεν καὶ ὑμεῖς ἐκλαμβανόμενοι (ἐκλαβόμενοι Suid.) παρ' αὐτοῦ τοὺς πυροὺς διατελεῖτε. ἄ]

Ἔκλαμπρος, ὁ, ἡ, Lucidus, Fulgidus. [Theo ad Arat. Phæn. v. 169 : Ἔκλαμπρος ὑποφαίνεται καὶ ἔκκριτός ἐστι. Hemst. Sap. 17, 5 : Ἄστρων ἔκλαμπροι φλόγες. Heliod. De chrysopœia v. 103, ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 121 Harl. : Εὑρίσκομαι δ' ἔκλαμπρος, ἔκστιλβος λίαν. Schleusn. Ib. p. 124, v. 208 : Ἔκστιλβον ἔκλαμπρόν τε δείκνυσι πλέον φωτὸς σελήνης. L. D. Ἔκλαμπρον γελᾶν, Effuse ridere, Athen. 4, p. 158, D : Ἐπὶ τούτοις γελάσαντος πάνυ ἔκλ. τοῦ Πλουτάρχου. Schweigh. Ap. Polemon. Phys. 1, 6 pro ἔκλ. leg. videtur ἄλαμπρος. Schneid. Ἔκλαμπρος, Præclarus. Ἔκλαμπρον,

Protelum (Præclarum), Gl. Inscr. spuria ap. Gruter. vol. 2, p. 18, 3 : Ἐξ ἐκλαμπροτάτου ἔθνου (sic) Ἑλλήνων. V. voc. seq. L. Dind.]

[Ἐκλαμπρότης, ητος, ἡ, q. d. Eminentia, Excellentia, Compellatio Sixti V pontif. M. in Ms. Bononiensi ap. Schow. præf. ad Jo. Stob. p. lxiii. L. Dindorf.]

Ἐκλαμπρύνω, Exclaro, ea signif. qua Vitruv. 1, 2 : Quod ea cœli regio nec exclaratur neque obscuratur solis cursu; Illustro. [Joseph. B. J. 7, 3, 3 : Τῇ πολυτελείᾳ τῶν ἀναθημάτων τὸ ἱερὸν ἐξελάμπρυναν. Hemst. Ἐκλαμπρύνουσιν αἱ δυνάμεις τοὺς ἄνδρας, Maxim. Tyr. p. 261, F. Valck.] || Ἐκλαμπρύνομαι, Claresco, Illustror, Illustrior et clarior evado, Nobilitor ex aliqua re. Synes. Ep. 110 : Πρέπον ᾠήθη τοῖς προβεβιωμένοις αὐτῷ, ἐν γήρᾳ στρατιωτικαῖς ἐκλαμπρύνεσθαι πράξεσιν. [Dionys. A. R. 2, 3 : Πόλιν οὐδεμίαν πω, τούτοις ἐκλαμπρυνθεῖσαν, ἐπὶ μήκιστον εὐδαίμονα γενέσθαι καὶ μεγάλην.] || Ἐκλαμπρύνομαι, Glorior, Gaza ap. Cic., sicut λαμπρύνομαι signif. Magnifice me ostento. [ῡ]

[Ἐκλαμπτικὸς, ἡ, ὸν, Vim habens illuminandi, Splendens. Greg. Nyss. t. 1, p. 39, C : Τὴν ἐκλαμπτικὴν τῆς ἡλιακῆς φύσεως δύναμιν. Id. ib. p. 679, C : Τῇ ἐκλαμπτικῇ φύσει τοῦ πυρός· et t. 2, p. 358, B, item de igni : Τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἐκλαμπτικὸν καὶ καυστικόν. Figurate id. t. 1, p. 494, A. Hase.]

Ἐκλάμπω, Eluceo, Effulgeo, Emico. [Emico, Eniteo, Gl.] Plato De rep. 4, p. 54 [435, A, coll. Epist. 7, p. 344, B] : Βασανιοῦμεν, καὶ τάχα ἂν παράλληλα σκοποῦντες, καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων, ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. [Æsch. Prom. 1083 : Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. Id. ap. Script. de Nilo post Athenæi l. 2, C : Ἥλιος ἐν ᾗ πυρωπὸς ἐκλάμψας χθονί. Sed ubi scriptura suspecta. Exsplendesco, ap. Xen. Cyrop. 7, 1, 2 : Τὰ δὲ Κύρου ὅπλα ὥσπερ κάτοπτρον ἐξέλαμπεν. Id. de sole effulgente e nubibus H. Gr. 1, 1, 16 : Αἰθρίας γενομένης καὶ τοῦ ἡλίου ἐκλάμψαντος. Aristot. H. A. 3, 7 : Ὥσπερ ἐκ λίθων ἐκλάμπειν πῦρ. Eur. fr. ap. Hephæst. p. 94 : Ἕως ἡνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστήρ. Theophr. fr. 3, De igni, 67 : Ὁ οἶνος ὁ χεόμενος ἐπὶ τὴν φλόγα ἐκλάμπει. Cum gen. Leonid. Tar. Anth. Plan. 4, 182, 6 : Εὖ δ' ὀμμάτων γαληνὸς ἐκλάμπει πόθος. Hippocr. Epid. 7, p. 1233, G : Ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὰ πολλὰ τοῦ δεξιοῦ ὥσπερ ἀστραπὴν ἐκλάμπειν ἐδόκει. De oculis fulgentibus id. Prorrh. p. 78, C (sive p. 173, C) : Οἷσιν ὀφθαλμοὶ ἐκλάμπουσιν ἀτενέως. Apoll. Rh. 3, 371 : Ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσι ἰεμένοιο. Proprie simul et figurate Soph. fr. Aj. Locr. vel poeta nescio quis ap. Stob. Ecl. ph. 1, 4, vol. 1, p. 130 : Δίκας δ' ἐξέλαμψεν ὅσιον φάος. Hippocr. De prisca med. p. 15, 9 : Ὀξύτατος ὁ πυρετὸς ἐκλάμπει· Epid. 1, p. 963, H : Περὶ δὲ κρίσιν καὶ ἅμα κρίσει ἄλις ἐξέλαμψεν (febris). Aret. Tard. m. causs. 1, 8, p. 36=42 : Ἦν ἡ θέρμη ζωπυρῇ καὶ ἐς νύκτα ἐκλάμπῃ. Anth. Pal. 5, 143 : Ὁ στέφανος περὶ κρατὶ μαραίνεται Ἡλιοδώρας· αὐτὴ δ' ἐκλάμπει τοῦ στεφάνου στέφανος. Polyb. 15, 31, 1 : Ἦν μὲν ἄκριτος ἡ κραυγὴ, μάλιστα δ' ἐξ αὐτῆς ἐξέλαμψε τὸ καλεῖν τὸν βασιλέα.] Apud Greg. Naz. cum dat. : Ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, Affulgeat, Illuceat. Idem : Ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, Aliis lucem præbeamus, edamus. Et cum accus. rei ap. Eund. : Ἐκλάμπει πρώτην τὴν τοῦ φωτὸς τούτου δύναμιν, Fulgendo edit. [Eurip. fr. Danaes ap. Stob. Ecl. phys. 1, 8, vol. 1, p. 218 : Οὗτος (æther) θέρους τε λαμπρὸν ἐκλάμπει σέλας. Lycophr. 1091 : Οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες ἀσπαστῶς δόμους εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας. Schol. ἐκκαύσουσιν. Philo vol. 1, p. 72, 23 : Καθάπερ καὶ ἡλίου ἀνατείλαντος μὲν ἀφανεῖς αἱ τῶν ἄλλων ἀστέρων λάμψεις, καταδύναντος δὲ ἔκδηλοι· ἡλίου δὴ τρόπον ὁ νοῦς ἐγρηγορὼς μὲν ἐπισκιάζει ταῖς αἰσθήσεσι, κοιμηθεὶς δὲ αὐτὸς ἐξέλαμψε, Mang. conjicit αὐτάς. Appian. Syr. c. 56 : Τὴν ἑστίαν αὐτῷ τὴν πατρῴαν οὐδενὸς ἅψαντος ἐκλάμψαι πῦρ μέγα. Paullo aliter Eust. Opusc. p. 259, 7 : Οὐδ' ὅτι σὺν τῷ ἔνδον ἀνθρακοειδεῖ φλόγεον ὡς τὰ πολλὰ ἐκλάμπουσιν ἐκεῖναι καὶ τὰ ἔξωθεν.] Ἐκλάμπειν dicitur etiam Cujus nominis splendor majore laude enitescit. Plut. de Cicer. [c. 2] : Δι' εὐφυΐαν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα. [Plato Gorg. p. 484, A : Ἐνταῦθα ἐξέλαμψε τὸ τῆς φύσεως δίκαιον. Polyb. 32, 9, 2 : Θᾶττον ἢ καθῆκεν ἐξέλαμψεν ἡ τοῦ Σκιπίωνος ἐν τῇ Ῥώμῃ δόξα· ib. 11, 6 : Συνέβη δὲ τὴν παροῦσαν αἵρεσιν οἷον ἐκλάμψαι κατὰ τοὺς ... καιρούς. Plut. Cæs. c. 4 : Πολλὴ μὲν ἐπὶ τῷ λόγῳ περὶ τὰς συνηγορίας αὐτοῦ χάρις ἐξέλαμπε. Appian. Præf. c. 10 : Ἧς γε (imperii Alexandri) καὶ διαλυθείσης εἰς πολλὰς σατραπείας ἐπιπλεῖστον ἐξέλαμπε τὰ μέρη· Pun. c. 132 : Ἡ μάλιστα ἔναγχος ἐκλάμψασα ἡ Μακεδόνων (ἀρχή). Themist. Or. 11, p. 146, A : Ἢ ἔχοι τις ἂν εἰπεῖν ἐφ' ὅτου μᾶλλον ἤνθησάν τε καὶ ἐξέλαμψαν οὗτοι οἱ λόγοι. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 10, D : Ἵνα ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ πλέον ἐκλάμψῃ. Id. Mart. xv mart. vol. 3, p. 489, C : Εἶχον δὲ σὺν τῷ λόγῳ καὶ τὸν βίον ἐκλάμποντα.] Item in pass. ἐκλάμπεσθαι, Illustrari, ap. Dionys., de angelis, Bud. [Amphiloch. in S. Deiparam p. 39, B : Ἐκλαμφθῆναι τῷ φωτισμῷ τῆς θείας μνήμης. L. Dind.]

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, Fulgor [Gl.], s. potius Fulgor emicans, Splendor enitescens. [Effulgentia, Splendor, Candor. Levit. 13, 26. Maccab. 2, 5, 13 : Χρυσῶν κόσμων ἐκλάμψεις. Schleusn. Inter vocc. de sideribus usurpanda recenset Pollux 4, 155. Euseb. Dem. ev. 9, p. 261 : Ἡ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν εἰς ἀνθρώπους ἔκλαμψις, Salvatoris nostri in homines factus fulgor, de incarnatione Christi. Suicer. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 257 : Ἐκλάμψεως εἰς δόξαν. Conf. Ἔκθλιψις. L. D. Schol. Hom. Od. Δ; 72. Etym. M.]

[Ἐκλανθάνω, i. q. ἐκλανθάνομαι, nisi vitium est, ap. schol. Theocr. 1, 63 : Ἐκλανθάνουσι γὰρ πάντες οἱ ἐν αὐτῷ (Orco), τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πίνοντες.] Ἐκλανθάνομαι, Obliviscor, i. q. ἐκλήθομαι. [Nullum est præs. ἐκλήθομαι, sed fut. ἐκλήσομαι. Alciphr. 1, 38 : Οὐ γὰρ ἐκλήσομαί ποτε Βακχίδος.] Hom. Il. Π, [602] : Οὐδ' ἄρ Ἀχαιοὶ Ἄλκης ἐξελάθοντο, μένος δ' ἴθυς φέρον αὐτῶν. [Cum infin. Od. K, 557 : Ἐκλάθετο φρεσὶν ἦσιν ἄψορρον καταβῆναι. Apollodor. 1, 9, 15, 1 : Θύων δὲ ἐν τοῖς γάμοις ἐξελάθετο Ἀρτέμιδι θῦσαι. Cum gen. Soph. OEd. C. 1005 : Τοῦδ' ἐκλανθάνει ὀθούνεκα ... Eur. Or. 326 : Ἐκλαθέσθαι λύσσας. Tit. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 789, 65 : Ὁ δὲ μὴ ἐκλαθόμενος τῆς ἑαυτοῦ μεγαλοφροσύνης. Macedon. Anth. Pal. 11, 380, 6 : Εἰ μὴ Ὁμηρείων ἐξελάθου χαρίτων. Polyb. 5, 48, 6 : Τῆς μὲν τοῦ ποταμοῦ βίας ἐξελανθάνοντο. L. D. Apollodor. 1, 8, 1, 2 : Θεοῖς πᾶσι θύων μόνης Ἀρτέμιδος ἐξελάθετο. Antonin. Lib. c. 2, p. 14 : Ἐκλανθάνεται τῆς Ἀρτέμιδος. Cum accus. Arrian. Exp. Alex. 1, 27 (26, 6) : Τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐξελάθοντο. Quo licet referre Eur. Bacch. 1273 : Ὡς ἐκλέλησμαί γ' ἃ πάρος εἴπομεν, πάτερ. Lucian. Bis acc. c. 8 : Σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. Unde citat Niceph. Greg. fr. Lex. p. 342, 150.] At Ἐκλέλαθον, quod in VV. LL. in Ἐκλανθάνομαι ponitur, est ab Ἐκλήθω, Oblivisci facio, Oblivione obscuro, Il. B, 600 : Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδὴν Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κιθαριστὺν, Oblivisci prorsus fecerunt citharisticam artem : est autem ibi reduplicatio Ion. pro ἐξέλαθον, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο, et λελαθέσθαι pro λαθέσθαι. [Participio H. Ven. 40 : Ἥρης ἐκλελαθοῦσα (Venus Jovem). Ab eo aor. præsens finxit, ut videtur, Theocritus ἐκλελάθων, Oblivisci faciens, 1, 63 : Τὰν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι πα εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα (sic) φυλαξεῖς, quod schol. int. τὸν λήθης ποιητικὸν καὶ αἴτιον. Alia aor. forma Orac. Sibyll. p. 50 : Ὃς δὲ γυναικὸς ἔπεσσι πεπεισμένος ἐξελάθεσκεν ἀθανάτου κτίστου, σαφέων δ' ἀμέλησεν ἐφετμῶν. || Medio Hom. Il. Z, 285 : Εἰ κεῖνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄϊδος εἴσω, φαίην κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι· Od. Γ, 224 : Εἴ σ' οὕτως ἐθέλοι φιλέειν, κήδοιτό τε θυμῷ, τῷ κέν τις κείνων γε καὶ ἐκλελάθοιτο γάμοιο· X, 444 : Εἰσόκε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης. Sappho ap. schol. Hermog. Ms. in Walz. Rhet. vol. 7, part. 2, p. 883, 8 : Οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ, ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ, λελάθοντο δὲ μαλοδροπῆες, οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐφικέσθαι. L. Dindorf.]

Ἐκλαξεύω, Expolio, scalpendo sc. et radendo, more lapicidarum. Deuter. 10, [3] : Ἐξελάξευσα τὰς δύο πλάκας τὰς λιθίνας ὥσπερ καὶ πρότερον· paulo ante Dominus Mosi dixerat, Λάξευσον σεαυτῷ δύο πλάκας λιθίνας ὥσπερ τὰς πρώτας· jubens Mosen duas tabulas lapideas expolire in quibus inscribere s. insculpere verba legis. [Eodem Kust. revocat gl. Hesychii Ἐκλελαπτημένον, ἐκπεπονημένον, corrigens Ἐκλελαξευμένον.]

[Ἐκλᾰπάζω, Exturbo, Expello, Ejicio. Æschyl.

Sept. 454 : Πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ' ἑδωλίων ὑπερκόπῳ δορί ποτ' ἐκλαπάξαι. Schol. ἐκ τῶν παρθενικῶν καθεδρῶν ἐκπορθῆσαι καὶ ἐξαρπάσαι ἐμέ. Usitatior est forma Ἐξαλαπάζω.]

Ἐκλάπτω, Lambendo ebibo s. exorbeo, exhaurio, ut canes et animalia serratos dentes habentia. Aristoph. Pac. [885] : Τὸν ζωμὸν αὐτῆς προσπεσὼν ἐκλάψεται, ubi usus est voce media : ut Pherecr. in Λάπτω cit. λαψάμενος dicit. [Ach. 1229 : Καὶ πρός γ' ἄκρατον ἐγχέας ἄμυστιν ἐξέλαψα. Lycophr. 1201 : Οὐδ' ἐπίανεν βορᾷ νηδὺν, τὸν ἀντίποινον ἐκλάψας πέτρον. Schol. ἐκροφήσας, καταπιών.]

[Ἐκλάσκω, Edo vocem vel strepitum. Ἐκλακόντα Hesychio restituendum conjeci in Ἐκκολλαβέω.]

Ἐκλᾰτομέω, quod in VV. LL. affertur e Num. 21, [18] : Ὤρυξαν τὸ φρέαρ καὶ ἐξελατόμησαν, pro Puteum foderunt, et lapidibus construxerunt. At vero e Deut. 6, [11] affertur, Ἐξελατόμησας λάκκους, pro Fodisti.

[Ἐκλαφύσσω, Exhaurio. Hesych. : Ἐκφυλάσαι, ἐκσπάσαι. Ruhnk. Auct. ad c. 1158 conj. Ἐκλαφύξαι. L. D.]

Ἐκλᾰχαίνω, Effodio. [Apollon. Rh. 1, 374 : Αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον στείρης· 4, 1532 : Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφρον ἐξελάχαινον ἐσσυμένως μακέλῃσιν. Tryphiod. 208 : Καὶ τὸ μὲν (ἔρκος) ἐξελάχαινον ἐφημοσύνῃ βασιλῆος.]

[Ἐκλᾰχᾰνίζω.] Ἐκλαχανίσασθαι, Olus decerpere. Theophr. H. Pl. 7, 11, [3], τὸ κιχώριον esse ait παραβλαστικὸν τῇ ῥίζῃ καὶ ἄλλως μακρόρριζον, ideoque δυσώλεθρον· nam ὅταν ἐκλαχανίσωνται, πάλιν τὴν ὑπόλοιπον ἀρχὴν λαμβάνειν γενέσεως. Ubi Gaza, Decerpserint quæ ad usum cibarium capi soleant.

Ἐκλεαίνω, Lævigo, Complano, Contero, Comminuo. [Plato Conv. p. 191, A : Τὰς μὲν ἄλλας ῥυτίδας τὰς πολλὰς ἐξελέαινε (Apollo). Hippocr. Prorrh. p. 102, G : Ἀχλύες καὶ νεφέλαι καὶ αἰγίδες ἐκλεαίνονταί τε καὶ ἀφανίζονται. Diodor. 3, 39 : Τοῖς διὰ τῆς τέχνης δυναμένοις ἐκλεαίνειν τὸ παραδοθέν (lapidem quendam). Plut. Mor. p. 77, D : Ῥᾳδίαν καὶ λείαν καὶ δι' εὐπετείας εἶναι τὴν ὁδὸν, οἷον ἐκλεαινομένην τῇ ἀσκήσει. Theophanes Nonn. vol. 1, p. 328 : Ἐκλεαίνει τὰς παχυτῆτας (l. τραχύτητας) πάσας. || Metaph. Lenio. Plut. Mor. p. 83, C : Πῶς οὐ μᾶλλον εἰκός ἐστι τῆς ψυχῆς τοῦ παθητικοῦ τὴν ἄσκησιν ἐπιλαμβανομένην οἷον ἐκλεαίνειν καὶ συσχηματίζειν τὰ φαντάσματα· 131, C : Κόπους ἐκλεαίνουσα (ἡ θερμολουσία) ... 600, D : Διὸ κἂν ἀληθῶς κακῷ τινι καὶ λυπηρῷ περιπέσωμεν, ἐπάγεσθαι δεῖ τὸ ἱλαρὸν καὶ τὸ εὔθυμον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων καὶ ὑπολειπομένων ἀγαθῶν, τῷ οἰκείῳ τὸ ἀλλότριον ἐκλεαίνοντας. || Hesych. : Ἐκλεανθείης, ἐκτριβείης, Conteraris, Comminuaris; h. e. ut videtur, Pereas. V. Ἐκλείανσις. Sic fere Plut. Mor. p. 567, F : Ἔνια δ' ἐκλεαινόντων καὶ ἀφανιζόντων παντάπασιν, Abolentium.]

Ἐκλέγω, [Eloquor, Gl. Pollux. 5, 147 : Ἐκλαλεῖν, ἐξαγορεύειν, ἐκφαίνειν, ἐκλέγειν, ἐκφέρειν. V. Ἐκλελεγμένως], vel Ἐκλέγομαι, Eligo, Deligo [Gl.]. Isocr. Ad Nic. [p. 23, C] : Εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. [Et medio Ἐκλέγομαι, Mihi eligo.] Id. Evag. [p. 198, A] : Ἐκλεγόμενος [ἐξειλεγμένος] τὸ βέλτιστον· sic et in Symm. [p. 160, C] : Ὡς δέον ὑμᾶς ἐξ ἁπάντων τῶν ῥηθέντων ἐκλέξασθαι τὸ βέλτιστον. Vide alia exempla ap. Bud. p. 645, 660. Item pass. signif. ἐκλέγομαι, Eligor. [Activo Thucyd. 4, 59 : Καὶ περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν, ὡς χαλεπὸν, τί ἄν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη; quod schol. exp. ἐπιλεγόμενος. Tragicus ap. Plut. Mor. p. 855, D, et Lucian. Lexiph. c. 17 : Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφορὰς, Colligens. Plato Reip. 7, p. 535, A : Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων, οἵους ἐξελέξαμεν· et ib. 536, C. Leg. 7, p. 811, A : Ἐκ πάντων κεφάλαια ἐκλέξαντες. Demosth. p. 760, 4 : Μὴ δὴ ταῦθ' ὑμῖν τῶν ἐκ τοῦ νόμου ῥημάτων ἐκλέξας λεγέτω. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 19 : Ἐξ ἁπασῶν τῶν νεῶν τοὺς ἀρίστους ἑρέτας ἐκλέξας· Anab. 3, 3, 19 : Τούτους (equos) ἐκλέξαντες. Æneas Tact. c. 1, p. 16 : Τοὺς ὡμαλεωτάτους ἡλικίᾳ καὶ νεότητι ἐκλέξαντα. Polyb. 3, 93, 4 : Τῶν ἐργατῶν βοῶν ἐκλέξαντας ἐκ πάσης τῆς λείας τοὺς εὐρωστοτάτους. Passivo Athen. 12, p. 514, B : Ἀριστίνδην ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 16 : Ἐκ πολλῶν πληρωμάτων ... ἐκλελέχθαι τοὺς ἀρίστους ἑρέτας. Tzetz. Hist. 1, 953 : Μυρίαν ἔχων προπομπὴν ἀνδρῶν ἐκλελεγμένων. Medio Herodot. 7, 6 : Τὰ εὐτυχέστατα ἐκλεγόμενος. Thucyd. 4, 74 : Διαστήσαντες τοὺς λόχους ἐξελέξαντο τῶν τε ἐχθρῶν καὶ οἳ ἐδόκουν μάλιστα ξυμπρᾶξαι τὰ πρὸς Ἀθηναίους ἄνδρας ὡς ἑκατόν· 6, 58 : Ἐξελέγετο εὐθὺς οὓς ἐπητιᾶτο. Aristoph. Eccl. 1124 : Ἐκλεγομένας ὅ,τι ἂν μάλιστ' ὀσμὴν ἔχῃ. Plato Reip. 4, p. 429, E : Ὅτε ἐξελεγόμεθα τοὺς στρατιώτας. Demosth. p. 314, 5 : Εὐθέως τὸ κάλλιστον ἐξελέξω τῶν ἔργων. Et sæpe Xenophon, ut Conv. 4, 17 : Θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται. Georg. Syncell. p. 11, D : Ἐκλεξώμεθα ἑαυτοῖς γυναῖκας ἀπὸ τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Mich. Glycas Ep. 16 in Fontani Anecd. p. 73 : Ἐκλέγεται τὸν θύμον ἔνθα που τύχοι τοῦτον εὑροῦσα. L. D.] || Annoto et colligo, Bud. p. 659 ex Aristot. Idem vero p. 659 ἐκλέγεσθαι vult sumi pro Legere, in Pausan. [2, 4, 1] : Καὶ ὅστις τὰ Ὁμήρου μὴ παρ' ἔργον ἐξελέξατο [nunc ἐπελέξατο], ubi tamen fortasse possit itidem accipi pro Annotare. || Eximo, Detraho, ut λίθους ἐκλέγειν, Lapides eximere, Elapidare : ut ap. Plin. Agrum elapidare. Theoph. C. Pl. 3, [6, 5] : Ἁπλῶς δὲ τούς γε λίθους ἐκλέγειν οὐδ' ἐκ γῆς ψιλῆς οἴονταί τινες συμφέρειν. In VV. LL. e Dioscor., Ἐκλεγομένων ὀστέων, Detractis ossibus; sed exp. et Selectis ossibus. [Aristoph. Eq. 908 : Ἐγὼ δὲ τὰς πολιάς γέ σοὐκλέγων νέον ποιήσω· fr. Holcad. ap. gramm. in Bekk. An. p. 475, 1 : Ἐκλέγει τ' ἀεὶ ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς. Plut. Mor. p. 977, E : Τὸ λεπτὰ τῶν ἐνισχομένων τοῖς ὀδοῦσι σαρκῶν ἐκλέγοντος ἀτρέμα τῷ ῥάμφει (ichneumonis)· 1049, A : Τοὺς σκορπίους ἐκλέγουσι (galli). Geopon. 3, 10, 1 : Τὰς βοτάνας ἐκλέγειν. V. etiam Συνεκλέγω. L. D. Pausan. 10, 10, 7 : Ἐς τὰ γόνατα ἐσθεμένη τὰ αὐτῆς τοῦ ἀνδρὸς τὴν κεφαλὴν ἐξέλεγε τοὺς φθεῖρας. Hemst.] || Ἐκλέγω σε τὰ τέλη, Exigo a te vectigalia, Bud. p. 645 vertit ap. Dem. et Æschin. [p. 69, 29 : Τέλη τοὺς καταπλέοντας ἐξέλεγον.] Existimo autem inesse et hic quandam Collectionis signif., ut perinde sit ac si diceretur, Colligo e te vectigalia. [Alia constr. Demosth. p. 435, 7 : Εἴκοσιν ἐξέλεξε δραχμὰς παρ' ἑκάστου. Thucyd. 8, 44 : Οἱ δὲ χρήματα μὲν ἐξέλεξαν ἐς δύο καὶ τριάκοντα τάλαντα οἱ Πελοποννήσιοι παρὰ τῶν Ῥοδίων. Æschin. p. 17, 3 : Τελώνου τοῦ παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Lucian. Contempl. c. 11 : Τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων, ubi v. Hemst. Xenoph. OEc. 4, 9 : Οἱ μὲν ἄρχουσι τῶν κατοικούντων τε καὶ ἐργατῶν καὶ δασμοὺς ἐκ τούτων ἐκλέγουσιν. Lex. Att. ap. Athen. 6, p. 235, C ; Τοὺς δὲ παρασίτους ... ἐκλέγειν ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ἑαυτῶν ἕκαστον ἑκτέα κριθῶν. Demosth. p. 1199, 5 : Τὰ δὲ χρήματα σὺ ἅπαντα ἐξέλεξας ἐκ τῶν συμμάχων· 49, ult. : Τὰ πλοῖα συλλαβὼν ἀμύθητα χρήματ' ἐξέλεξε· 713, 4 : Περὶ δὲ τῶν ὠνουμένων τὰ τέλη καὶ τῶν ἐγγυωμένων καὶ ἐκλεγόντων· 745, 15 : Ἢ τέλος τι πριάμενος ἢ ἐγγυησάμενος ἢ ἐκλέγων μὴ καταβάλλῃ. Appian. Civ. 5, 2 : Ὑπελέλειπτο ... χρήματα ἐκλέγειν· 4 : Ὡς ἂν ἡμεῖς ἀκίνδυνον φόρον ἐκλέγοιμεν. Et sæpe Dio Cass. et alii. Medium hac signif. positum ap. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 22 : Ἐντεῦθεν δ' ἀφικόμενοι τῆς Καλχηδονίας ἐς Χρυσόπολιν ἐτείχισαν αὐτὴν, καὶ δεκατευτήριον κατεσκεύασαν ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν δεκάτην ἐξελέγοντο τῶν ἐκ τοῦ Πόντου πλοίων, in ἐξέλεγον mutandum est auctoritate optimorum librorum tum aliorum tum meorum : semper enim forma media Eligendi habet potestatem. || Usu paullo diverso Dio Chrys. Or. 7, vol. 1, p. 268 : Μισθὸν ὕβρεως καὶ ἀκολασίας ... ἐκλέγοντας (lenones). Aristid. vol. 2, p. 394 : Πλείους τῶν βημάτων τὰς πληγὰς ἐκλέγων, de asino, Colligens, i. e. Accipiens. De perf. pass. Thomas p. 322 : Ἐξειλεγμένος (quod Elegans interpretantur Gl.), οὐκ ἐκλελεγμένος. Utriusque formæ exx. v. supra. Idem ib. Ἐξείλοχεν, οὐκ ἐκλέλοχε, ubi ἐξείληχεν, ἐκλέλογχε restituit Grævius.]

[Ἐκλειαίνω, Attenuo, Comminuo, Contero. Hesych. : Ἐκλιάναι (sic pro ἐκλειᾶναι), λεπτῦναι. L. D.]

[Ἐκλείανσις, εως, ἡ, Abolitio, Gl.]

Ἔκλειγμα et Ἐκλεικτὸν, τὸ, Ecligma, Medicamentum quod delingitur, Medicamentum quod ori inditum sensim liquefit et deglutitur : alio nomine ἀρτηριακόν. Datur ad pectoris et pulmonis vitia. Diosc. 2, 125, de lino : Ἀνάγει δὲ καὶ τὰ ἐκ θώρακος σὺν μέλιτι ἀντὶ ἐκλεικτοῦ ληφθὲν, Plin. 20, 22 : Ad

phthisin utilissime e semine fiunt ecligmata. Idem eod. l. : Ἐν ἐκλειχτοῖς καὶ ποτοῖς λαμβάνεται, In ecligmate et potu sumuntur, Delinguntur et bibuntur. [Hippocr. De rat. vict. p. 401, 45 : Κόκκαλος καὶ σμύρνα ἐκλειχτόν. Apud Theoph. Nonn. vol. 1, p. 386 : Δίδου δὲ καὶ τὸ ἔκλεκτὸν, ubi al. liber ἐκλείχειν, leg. ἐκλειχτόν. L. D.] Verum Paul. Ægin. 4, 57 ἐκλείγματος nomen tribuit etiam Medicamentis quæ devorantur ad lumbricos. [Aret. Acut. m. cur. 1, 5, p. 84=95 : Ἄριστον δὲ ἔκλειγμα καὶ τόδε· conf. 10, p. 93=104. Archigenes in Matthæi Med. p. 162, 24 : Εἰ δὲ μὴ, ἐκλείγματι αὐτῷ (helleboro) χρηστέον. Diminutiv. Ἐκλειγμάτιον, τὸ, Minutum ecligma. Theod. Prisc. 2, 17 : « Dabo diamoron pro ecligmatio. »]

[Ἐκλειχτικὸς, ἡ, ὸν, Delingendus. Hippocr. De rat. vict. p. 401, 41 : Καὶ χαλβάνην ἐν μέλιτι καὶ κύμινον ἐκλειχτικόν.]

[Ἐκλειχτόν. V. Ἔκλειγμα.]

Ἐκλειοτριβέω, Tero minutissime, Contero et contundo, ita ut lævissimum evadat. Unde ἐκλειοτριβηθεὶς, quod tamen simpliciter exp. Tritus. [Dioscor. Theriac. 19, p. 431, E : Πράσα τε καὶ κρόμμυα καὶ σκόροδα, ποτὲ μὲν ὡς ἐκλειοτριβηθέντα καταπλασσέσθω.]

[Ἐκλειόω, Contero. Alex. Trall. ab Struvio cit. 7, p. 336 : Μίσγουσι καὶ ἐκλειώσαντες χρῶνται. Et ib. : Τὸν οἶνον μετὰ τῶν φοινίκων ἐκλειώσας τὰ ξηρὰ συνεκλείου· 9, p. 522 : Ἐκλειώσας ἐπὶ πολύ. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 8 : Στυπτηρίας ὑγρᾶς, ἀμώμου, σμύρνης, ναρδοστάχυος ἀνὰ δραχμ. δ' ἐκλείου σὺν οἴνῳ εὐώδει καὶ χρῶ. Alii libri λείου. L. D. Hippiatr. p. 45, 19 : Ἐκλείου καὶ ὑπόχριε· et p. 169, 25 : Ἐκλειώσας μετὰ οἴνου παλαιοῦ. Hase.]

[Ἐκλειπὴς, scriptura vitiosa pro ἐκλιπὴς, ap. Dion. Cass. 55, 22, a Sturzio correcta.]

Ἐκλειπία, ἡ, Derelictio, Desertio. Apud Suid. [et Zon. p. 656] : Ἄδικον ἡγεῖτο τὴν ἐκλειπίαν τῆς πρὸς τοὺς ὁμωμοκότας [συνομ.] πίστεως, καὶ σφάζει ἑαυτὸν, Injustum ducebat frangere fidem, ad verbum', Desererе. [Ex Josepho A. J. 19, 4, 6, ubi cod. LB. ἐπικλειπίαν. Quum τὴν art. excidisset in ed. Haverc., Ernestus Opusc. philolog. p. 402 conjecit ἐλλείπειν, Græcum esse negans ἐκλειπία. Vera autem scriptura ne sic quidem restituta est. L. D. Ἐκλείπειν τὸν ὅρκον, de quo in Ἐκλείπω, confert Markland. ad Eurip. Suppl. 1194.]

[Ἐκλειπτέον, Omittendum. Aristid. vol. 1, p. 2 : Οὐ γὰρ ἐκλ. οὐδὲν εὐκταῖον, φασὶν, ἀλλὰ πᾶν ὁτιοῦν ὁπωσοῦν ἀποδιδόμενον κρεῖττον ἢ καθάπαξ ἐκλειφθέν.]

Ἐκλειπτικὸς, ἡ, ὸν, Eclipticus, i. e. Ad eclipsin pertinens, Eclipseos effectivus. Plut. Rom. [c. 12] : Σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. [Id. Paul. Æm. c. 17 : Ὁ δ' Αἰμίλιος οὐκ ἦν μὲν ἀνήκοος οὐδ' ἄπειρος παντάπασι τῶν ἐκλειπτικῶν ἀνωμαλιῶν· Dion. c. 24 : Καὶ τοῖς μὲν περὶ τὸν Δίωνα θαυμαστὸν οὐδὲν ἦν λογιζομένοις τὰς ἐκλειπτικὰς περιόδους· Mor. p. 145, C : Τῶν ἐκλειπτικῶν ἔμπειρος οὖσα πανσελήνων, et ib. 933, E. Et 923, A : Τοῖς ἐκλειπτικοῖς πάθεσιν· 932, A : Ἡ ἐκλειπτικὴ (solis obscuratio est effectio) τῆς σελήνης, τῇ σκιᾷ καταλαμβανούσης τὴν ὄψιν. Tum 1028, D : Τὸ δὲ διάστημα τῆς ἐκλειπτικῆς καὶ σκιᾶς τῆς διαμέτρου τῆς σελήνης τριπλάσιον, Eclipticæ, sc. lineæ.] Ex. Alex. Aphr. [Probl. 2, 46] : Οἱ ἐκλειπτικοὶ σύνδεσμοι, quum ita planetæ coeunt ut alter obscuretur, VV. LL. Et τὰ ἐκλειπτικὰ e Plin. 2, 16, [13], de stellis, Stationes in mediis latitudinum articulis, quæ vocant ἐκλειπτικά.

Ἐκλείπω, Derelinquo, Relinquo, Desero. Thuc. 1, [92] : Τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἐδόκει ἐκλιπεῖν ἄμεινον εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. [Ib. 18 : Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν· 58 : Τὰς ἐπὶ θαλάττῃ πόλεις ἐκλιπόντας. Conf. ib. 89. Et 113 : Τὴν Βοιωτίαν ἐξέλιπον Ἀθηναῖοι πᾶσαν, et alibi.] Ibid. [c. 144] : Ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐκλείποντες. [Idem 2, 74 : Ἐκλιπόντων τῶνδε πρότερον τὸ ξυνώμοτον. Herodot. 6, 123 : Ἐξέλιπον οἱ Πεισιστρατίδαι τὴν τυραννίδα. Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἐκλιπόντα τὴν φυλακήν.] Et e Plutarcho in Fabio, τὴν τάξιν ἐκλείπειν, quod et λείπειν dicitur, unde λειποτάκτης, Ordinem relinquere. Idem in Pericle [c. 7] : Κλήσεις δείπνων ἐξέλιπε. Item τὸ ἐλπίζον ἐκλείπειν in Galba, Spem relinquere. [Eur. Phœn. 1629 : Σὺ δ' ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν· Hel. 940 : Τὴν δ' ἐνθάδ' ἐκλιποῦσ' ἀλητείαν πικράν· Hipp. 52 : Θήρας μόχθον ἐκλελοιπότα.] Et ἐκλείπειν τὸν βίον, Relinquere vitam. [Soph. El. 1131 : Ἐκλιπεῖν βίον. Antiphon. p. 113, 38 : Ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν τὸν βίον ἐκλιπών. Lucian. Macrob. c. 19, ubi v. int. Diodor. 20, 71 : Τινὲς ἀγχόνῃ τὸ ζῆν ἐξέλιπον· Exc. p. 566, 80 : Οὐ μὴν ἐξέλιπε τὸ ζῆν, et sæpius Polybius. Tzetz. Hist. 4, 33 : Ἐξέλειψε τὸν βίον. Diodor. 1, 58 : Ἐκ προαιρέσεως ἐξέλιπε τὸν βίον. Et poet. φάος. Eurip. Ion. 1186 : Ὡς παῖς ὁ νέος ἐκλίποι φάος, et Hel. 839, Herc. F. 1074, 1347.] Ex Aristoph. [Nub. 584] : Ἡ σελήνη δ' ἐξέλιπε [ἐξέλειπε] τὰς ὁδούς. [Aret. Ac. m. cur. 1, 10, p. 90=101 : Περιπνευμονίην γὰρ ἐπιφοιτῆσαι κίνδυνος, ἢν τὸ σῶμα ἐπιψυχθὲν τὴν ψυχὴν ἐκλείπῃ, et sim. ap. alios multos. Eur. Ion. 1435 : Ὃς (στέφανος) οὔποτ' ἐκλείπει χλόην, quod dici poterat etiam ὃν οὔποτ' ἐκλείπει χλόη. Xenoph. Cyneg. 6, 18 : Ὁ δὲ ὑποχωρῶν, ταχὺ ἐκλείπων τὴν ὄψιν, E conspectu sublatus. Et intellecto accus. Æsch. Sept. 218 : Ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος. Conf. Pers. 129. Xenoph. Anab. 7, 4, 2 : Οἱ Ἕλληνες ἐστρατοπεδεύοντο ἀνὰ τὸ Θυνῶν πεδίον· οἱ δ' ἐκλιπόντες ἔφευγον εἰς τὰ ὄρη· OEcon. 7, 38 : Ὅταν ἐκείνη (ἡ ἐν τῷ σμήνει ἡγεμὼν) ἐκλίπῃ, οὐδεμία οἴεται τῶν μελισσῶν ἀπολειπτέον εἶναι. De deserendo judicio h. e. non respondendo citatum, v. positum in Ἔκλειψις et Ἐκκλητεύω. Similiter de lite omittenda Demosth. p. 784, 17 : Τὰς κατὰ Δημάδου γραφὰς οἶσθ' ὡς ἐξέλιπεν· 1174, 15 : Ἐκλιπεῖν τὴν τοῦ ἡμικληρίου ἀμφισβήτησιν. L. D. || Ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα, Relinquere urbem et ad superiora loca se recipere, Herodot. 6, 100. Schweigh. Id. 8, 50 : Ἐμπρήσας Θεσπιέων τὴν πόλιν αὐτῶν ἐκλελοιπότων ἐς Πελοπόννησον. Xenoph. Anab. 1, 2, 24 : Ταύτην τὴν πόλιν ἐξέλιπον οἱ ἐνοικοῦντες μετὰ Συεννέσιος εἰς χωρίον ὀχυρὸν ἐπὶ τὰ ὄρη. Eur. Andr. 1040 : Ἐκ δ' ἔλειπον οἴκους πρὸς ἄλλον εὐνάτορα. Quam tmesin habet Apollon. Rh. 4, 1761 : Ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην. Orph. Arg. 156 : Ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα.] Item pro Omitto, Prætermitto. [Æsch. Prom. 827 : Ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων· Pers. 513 : Πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων κακῶν. Conf. Eum. 132.] Plato [Leg. 6, p. 772, A : Ἐπιμελητὰς ... ὅσον ἂν ἡμεῖς ἐκλείπωμεν τάττοντας· 779, D : Ἐπινομοθετούντων ... ὁπόσα ἂν ὁ νόμος ἐκλείπῃ δι' ἀπορίαν·] Symp. [p. 188, E] : Ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι. Idem ibid., ἐκλείπειν et παραλείπειν pro eod. ponit. [Dionys. De Thucyd. c. 11, p. 836, 12 : Αὐτὸς γὰρ ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπείληφεν (Thucydides).] Plutarch. in Numa : Νομοθέταις ἐκλείπουσι δι' ἄγνοιαν. At vero ex Xen. [Cyrop. 1, 2, 14], ἐκλείπειν τι τῶν νομίμων (legitur et ἐλλείπειν) pro Delinquere quippiam adversus legem; sed potest et verbo Omittere, Prætermittere reddi magis ad verbum; nam qui prætermittit aliquid eorum quæ lex jubet, is delinquit. Vide Ἐλλείπω. [Prætereo, Non adeo, Herodot. 4, 33 : Ἐκλιπεῖν Ἄνδρον. Schweigh. Xenoph. H. Gr. 5, 2, 22 : Εἰ δέ τις τῶν πόλεων ἐκλίποι τὴν στρατείαν, ἐξεῖναι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιζημιοῦν ... Thucyd. 5, 42 : Τά τε ἄλλα ἐσκόπουν ὅσα ἐξελελοίπεσαν τῆς ξυνθήκης· 7, 38 : Ἦν τε καὶ ὁτιοῦν ἐκλίπωσι τῆς νῦν παρασκευῆς τῷ μὴ διδόναι τροφὴν, φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα. Pausan. 10, 11, 2 : Ἐξέλιπον τὴν φοράν. Pollux 8, 36 : Τῶν ἰδόντων μὲν καὶ μαρτυρήσειν ὁμολογησάντων, ἐν δὲ τῷ καιρῷ τὴν μαρτυρίαν ἐκλειπόντων. Plut. Marcell. c. 17 : Θεραπείας σώματος ἐξέλειπε· Lysand. c. 23 : Αὐτός τε τὸ βοηθεῖν ἐξέλιπε κἀκείνων ἐδεῖτο μὴ πρόσιέναι. Alia hujus usus exx. v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 633. Et absolute Æneas Tact. c. 26, p. 82 : Ἔπειτα ἀριθμεῖσθαι, καὶ οὕτως εἰδέναι εἰ πάντες ἦραν οἱ προφύλακες ἢ ἐκλείπει τις τῶν φυλάκων. Dionys. A. R. 6, 24 : Τὰς τιμωρίας, ἃς κατὰ τῶν ἐκλειπόντων οἱ περὶ αὐτῶν νόμοι δεδώκασιν, de iis qui debita vel usuras non numerassent et ὑπερήμεροι vocantur c. 23. Nisi hoc dicitur sic ut Eur. Suppl. 1194 : Ἦν δ' ὅρκον ἐκλιπόντες ἔλθωσιν πόλιν· Iph. T. 750 : Εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ. Isocr. Paneg. p. 46, E : Αἱ μὲν γὰρ πλεῖσται τῶν πόλεων ... ἀπαρχὰς τοῦ σίτου καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὡς ἡμᾶς ἀποπέμπουσι, ταῖς δ' ἐκλειπούσαις πολλάκις ἡ Πυθία προσέταξεν κ. τ. λ. Antonin. Lib. c. 3, p. 18 : Ἐπεὶ δὲ Τεῦκροι κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον οὐκ ἀπεδίδοσαν ἱερὰ Ποσειδῶνι, ἀλλὰ ὑπ' ὀλιγωρίας ἐξέλειπον. Dionys. A. R.

5, 75 : Ἔθος ἐπιχώριον μὲν τοῖς βασιλεῦσιν, ἐκλειφθὲν δὲ ὑπὸ τῶν ὑπάτων. || Pass. Charito 5, extr. : Μήτε ἀπελθεῖν δυναμένη μήτε ἐκλείπεσθαι θέλουσα· Relinqui interpr. Dorvill., Restitare Reiskius. Æsch. Eum. 97 : Ὄνειδος ἐν φθιτοῖσιν οὐκ ἐκλείπεται, Cessat. Arrian. Tact. c. 28, p. 31 Scheff. : Ἀλλὰ ξύμπαντα ταῦτα τὰ ἀσκήματα ἐκλέλειπται, καὶ ἡ τῶν ἐλεφάντων χρεία ... καὶ αὕτη ἐκλέλειπται.] || Ἐκλείπω, neutrum, Deficio, Desum. Xen. OEc. [7, 19] : Πρῶτον μὲν γάρ, τοῦ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον· quod ita redditur ap. Colum. tanquam e Cic. : Et ne genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum femina est conjunctus. [Similiter Xen. etiam alibi. Eur. Herc. F. 230 : Ῥώμη γὰρ ἐκλέλοιπεν, ἣν πρὶν εἴχομεν· Bacch. 1052 : Αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν θύρσον ἐκλελοιπότα κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον. Soph. El. 19 : Μέλαινά τ' ἄστρων ἐκλέλοιπεν εὐφρόνη· 1149 : Νῦν δ' ἐκλέλοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ θανόντα σὺν σοί· 985 : Ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος. Herodot. 7, 239 : Ἄνειμι δὲ ἐκεῖσε τοῦ λόγου τῇ μοι τὸ πρότερον ἐξέλιπε. Plato Leg. 6, p. 759, E : Οὗτοι δὲ ἔστων ἐξηγηταὶ διὰ βίου· τὸν δέ γε λιπόντα προαιρείσθωσαν αἱ τέτταρες φυλαὶ, ὅθεν ἂν ἐκλίπῃ. Xen. An. 4, 5, 15 : Μέλαν τι χωρίον διὰ τὸ ἐκλελοιπέναι αὐτόθι τὴν χιόνα. Thucyd. 3, 87 : Ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις, ἐκλιποῦσα μὲν οὐδένα χρόνον τὸ παντάπασιν. Lucian. Timon. c. 25 : Δυσεύρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. Plut. Rom. c. 18 : Τοὔνομα τῆς Ταρπηίας ἐξέλιπε. Tit. Bœot. apud Bœckh. vol. 1, p. 790, 36 : Ἐγ[λε]λοιπότος γὰρ ἤδη τριάκοντα ἔτη τοῦ τῶν Ἰτωίων ἀγῶνος. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1487, 10 : Τὰ λεγόμενα βάρβιτα κρέκοντες, ὧν παρὰ μὲν Ἕλλησιν ἐκλέλοιπεν ἡ χρῆσις ἐπ' ἐμοῦ. Lucian. Nigrin. c. 35 : Ἥ τε φωνὴ ἐξέλιπε καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε. Aret. Acut. m. causs. 2, 1, p. 11=14 : Σφυγμοὶ μικροὶ, πυκνότατοι, ἐκλείποντες, et ib. 6, p. 19=22; 11, p. 24=29. Tard. 1, 7, p. 33=39 : Ἦν δὲ ἀφὴ ἐκλείπῃ μούνη κοτέ. Et aliter Dionys. A. R. 4, 34 : Τοὺς διαδεχομένους τήν τε φύσιν καὶ τὰ χρήματα τῶν ἐκλειπόντων βασιλέων· 42 : Παραγαγὼν εἰς τὰς τῶν ἐκλιπόντων τιμὰς τοὺς ἰδίους ἑταίρους. Et rursus aliter Etym. M. p. 553, 29 : Ἐξέλειψε δὲ πάλιν ἡ μεγάλος εὐθεῖα· et 34 : Τὸ μεγάλος ἐξέλειψεν, Obsolevit. || Et seq. participio Plato Menex. p. 234, B : Ἵνα μὴ ἐκλίπῃ ὑμῶν ἡ οἰκία ἀεί τινα ἡμῶν ἐπιμελητὴν παρεχομένη· 249, B : Τοὺς τελευτήσαντας τιμῶσα οὐδέποτε ἐκλείπει. Et cum genit. Pseudoplut. Mor. p. 851, A : Χορηγίαν ἀνδράσιν ἐπιδόντι, ὅτε ἐκλειπόντων τῶν Πανδιονιδῶν τοῦ χορηγεῖν ἐπέδωκεν. || Deficio, Absum. Dionys. A. R. 1, 39 : Ἀναστὰς ... ὁ Ἡρακλῆς καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐπιλεξάμενος τῶν βοῶν, ὡς ἔμαθε τὰς ἐκλειπούσας. Diodor. 14, 115 : Τῶν ἀναγκαίων ἐκλιπόντων· 16, 75 : Τῶν δ' ἐπιτηδείων ἐκλιπόντων. Schol. Aristoph. Ran. 346 : Ἐν δέ τισιν ἐκλέλοιπε τὸ τινάσσων. Eust. Il. p. 51, 8 : Ὅτι δέ τινές φασιν ἐν τῇ τοῦ Κάλχαντος Ὁμηρικῇ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλελοιπέναι ὁ Πορφύριος ἱστορεῖ. Et de literis abjectis schol. Pind. Ol. 1, 5 : Δωρικῶς δὲ τὸ γαρύεν τοῦ ι ἐκλείψαντος.] || Item in ea Deliquii signif., qua dicitur animi deliquium [Hippocr. Prorrh. p. 72, F : Μηδὲ τοὺς ἐποιδέοντας, σκοτώδεας, ἐν τῷ πλανᾶσθαι ἐκλείποντας], et solis aut lunæ deliquium. Xen. Cyrop. 8, [7, 3] : Ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. Pericle [c. 35] : Τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ γενέσθαι σκότος· Alex. [c. 31] : Ἡ μὲν οὖν σελήνη τοῦ βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. [Thuc. 2, 28 : Ὁ ἥλιος ἐξέλιπε μετὰ μεσημβρίαν· 7, 50 : Ἡ σελήνη ἐκλείπει. Plato Phæd. p. 99, D : Τὸν ἥλιον ἐκλείποντα. Quod Herodot. 7, 37 dixerat, Ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην ἀφανὴς ἦν, et sim. Aristoph. l. Nub. supra cit. Ammon. p. 105 : Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη πάντες ἴσμεν.] || Morior. Ἐκλιπόντων κληρονόμος, e Plat. De LL. [9, p. 856, E : Ὃν δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ, κληρονόμον εἰς τὸν οἶκον καταστῆναι τὸν τῶν ἐκλιπόντων.] Affertur et ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, VV. LL. [Isæus p. 84, 26 : Λείπομαι δ' ἐγὼ μόνος τοῦ πρὸς πατρὸς ὢν ἀνεψιοῦ παῖς, ᾧ μόνῳ κατὰ τοὺς νόμους ἐγίνετο ἡ κληρονομία, πάντων ἤδη τῶν ἄλλων ἐκλελοιπότων. Apollodor. ap. Gell. N. A. 17, 4 : Ἐξέλιπε πεντήκοντα καὶ δυοῖν ἐτῶν. Id. 3, 4, 3, 3 : Σεμέλης δὲ διὰ τὸν φόβον ἐκλιπούσης. Aret. Acut. m. causs. 2, 6, p. 18=22 : Μετεξετέροισι δὲ καὶ πύος ἐγγίγνεται, καὶ αὖθις μελανθὲν τότε τὸ ἔντερον καὶ διασαπὲν ἐξέπεσε, καὶ οὕτως ἐξέλιπον. Palæph. c. 27, 3 in codd. nonnullis : Ἤδη ἐκλείποντος αὐτοῦ. Eust. Od. p. 1932, 12 : Ὅθεν καὶ Ἄρτεμις ἐκλείποντος Ἱππολύτου παρ' Εὐριπίδῃ ὑποχωρεῖ. Vita Sophocl. ab Hemst. cit. : Οἱ δὲ ὅτι μετὰ τὴν τοῦ δράματος ἀνάγνωσιν, ὅτε νικῶν ἐκηρύχθη, χαρᾷ νικηθεὶς ἐξέλιπε. || De forma ἐκλείψας, cujus et in partic. et in indicat. exx. supra habuimus, et inf. præbet Jo. Malal. p. 59, 10, idemque in indicat. 152, 12; 248, 2, Phryn. Epit. p. 364 : Ἐκλείψας ἀδόκιμον, ἀλλὰ τὸ ἐκλιπών, et sim. Thomas p. 284. || Confus. c. ἑλλείπω Xenoph. Comm. 2, 1, 8. Ejusd. OEc. 7, 28 : Ἃ τὸ ἕτερον ἐκλείπεται, τὸ ἕτερον δυνάμενον, scrib. videtur ἑλλείπεται cum Schneid. in Lex. v. Ἑλλείπω. L. Dind.]

[Ἐκλειτουργέω, Publicum onus sustineo, publicum munus edo. Isæus p. 67, 29 : Τίνα λειτουργίαν οὐκ ἐξελειτούργησεν; Composito verbo significari liturgiam non susceptam tantum, sed præstitam, suspicatur Reisk.]

Ἐκλείχω, Delingo, Delambo, Lambendo et lingendo evacuo. [Numer. 22, 4 : Νῦν ἐκλείξει ἡ συναγωγὴ αὕτη πάντας τοὺς κύκλῳ ἡμῶν, ὡσεὶ ἐκλείξαι ὁ μόσχος τὰ χλωρὰ ἐκ τοῦ πεδίου. Judith. 7, 4 : Νῦν ἐκλείξουσιν οὗτοι τὸ πρόσωπον τῆς γῆς πάσης.] Item, Ecligma ligurio, In ecligmate sumo. Diosc. 1, 95, de pice liquida : Ἄσθματα δυσανάγωγα τῶν ἐν θώρακι ὑγρῶν ἐκλειχομένη, Plin. 24, 7 : Excreationes pectoris adjuvat ecligmate. Eo sensu Celsus dicit, Illius cyathus sorbeatur, hujus cochleare plenum paulatim delingatur. Et ἐκλειχόμενα, Medicamenta quæ delinguntur s. in ecligmate sumuntur, et sub lingua liquantur. Rursum Diosc. 3, 44, de thymo : Μιγὲν δὲ μέλιτι καὶ ἐκλειχθὲν εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ, Plin. 21, 21 : Diutinæ tussi ecligmate faciles excreationes facere existimatur. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 92 : Δίδου ἐκλείχειν· et ib. p. 386, etc.]

Ἔκλειψις, εως, ἡ, Defectio, Defectus [ita Gl.]. Plut. De def. orac. [p. 433, F] : Λιμνῶν καὶ ποταμῶν ἐκλείψεις καὶ φθοραὶ παντάπασιν, Lacus et amnes deficiunt, et in totum pereunt, Turn. [Theophr. C. Pl. 6, 7, 7 : Ὅλως δ' αἱ φθοραὶ πάντων ἢ καταμίξει τοῦ ἀλλοτρίου ἢ ἐκλείψει τοῦ οἰκείου διὰ χρόνου. Polyb. 29, 6, 8 : Τῆς σελήνης ἐκλιπούσης ἐπὶ Περσέως τοῦ Μακεδόνος ἐκράτησεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πολλοῖς ὅτι βασιλέως ἔκλειψιν σημαίνει. Plut. Paul. Æm. c. 17 : Λόγος ἡσυχῇ διὰ πολλῶν ἐχώρει βασιλέως τὸ φάσμα (lunæ defectus) σημαίνειν ἔκλειψιν. Geopon. 1, 8, 12 : Βασιλέως ἔκλειψις (portenditur). Herodotus, abstinens voc. ἔκλειψις ubi solis defectus memorat 1, 74; 7, 37; 9, 10, secundo tamen l. similem habet lusum verborum ἐκλείπειν et ἔκλειψις : Ὡρμημένῳ δέ οἱ ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἕδρην ἀφανὴς ἦν ... Οἱ δὲ (μάγοι) ἔφραζον ὡς Ἕλλησι προδεικνύει ὁ θεὸς ἔκλειψιν τῶν πολίων.] Et Defectus, s. Omissio, quæ fit in oratione. Quintilian. 8, 6 : Quidam syncdochen vocant, quum et id in contextu sermonis, quod tacetur, accipimus. Verbum enim e verbo intelligitur : quod inter vitia ἔκλειψις vocatur, Arcades ad partas ruere. Donatus autem in Terentium, multis in ll. ἔκλειψιν esse annotat, et quidem quæ venustatem etiam addat : ut in hoc Andriæ loco, Quod plerique omnes faciunt adolescentuli, Ut animum ad aliquod studium adjungant, aut equos Alere, aut canes ad venandum, aut ad philosophos : annotat, Ἔκλειψις pulcra et familiaris Terentio; nam possumus subaudire Audiendos, s. Sectandos. Sic et aliis quamplurimis ll. hujus figuræ usum ostendit. Quinetiam alicubi ἀσύνδετον et ἔκλειψιν, quibus simul utitur Terent., ait esse figuras proprias Terentianas. At vero in isto l. qui itidem legitur in Andria, Act. 1, sc. 1, [122] : Non tu ibi gnatum? vult esse vel ἀποσιώπησιν, vel ἔκλειψιν : deesse enim Invasisti, Objurgasti, Adortus es. || Eclipsis, et Gall. itidem *Éclipse*, Deliquium : vt ἡλίου vel σελήνης ἔκλειψις, Solis aut Lunæ deliquium [Deliquium, Deminutus, Defectus, Defectio, Gl.]; et ἡλιακὴ vel σεληνιακὴ ἔκλειψις, pro eod. Auctor Axiochi [p. 370, C] : Καὶ δρόμους ἡλίου τε καὶ σελήνης, ἀνατολάς τε καὶ δύσεις, ἐκλείψεις τε καὶ ταχείας ἀποκαταστάσεις. [Xenoph. H. Gr. 2, 3, 4 : Περὶ ἡλίου ἔκλειψιν. Thucyd. 1, 23 : Ἡλίου ἐκλείψεις. Theophr. fr. 6, De sign., 1, 5 : Ὥσπερ οὖν ἡλίου ἀπόλειψις γίνεται, κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ σελήνης ἔκλειψις. Aristot. Meteor. 2, 8, p. 367, 20 : Τὰς ἐκλείψεις τῆς σελή-

νὴς. Polyb. 5, 78, 1 : Ἐκλείψεως σελήνης. Lucian. Veræ H. 1, 19 : Ἔκλειψις τῆς σελήνης. Plut. Mor. p. 931, D : Ἔκλ. ἡλίου, et alibi sæpe. Tzetz. Hist. 2, 871 : Ἐκλείψεις περιόδους τε σελήνης εὗρε πρῶτος. || De facultate corporis vel animi deficiente, Aret. Tard. p. causs. 1, 7, p. 33=39 : Ἡ γὰρ κινήσιος ἢ ἁφῆς ἢ ἀμφοῖν ἐστι (paralysis) ἔκλειψις, κοτὲ καὶ γνώμης, κοτὲ καὶ τῆς ἄλλης αἰσθήσιος. || Desertio. Herodot. 6, 25 : Διὰ τὴν ἔκλειψιν τῶν νεῶν ἐν τῇ ναυμαχίῃ. Schweigh. De qua ib. 14 est : Λέγονται δὲ Σάμιοι ἀποπλῶσαι ἐκ τῆς τάξιος ἐς τὴν Σάμον. Dio Cass. 41, 13 : Δυσκλεέστατος ἐπὶ τῇ τότε ἐκλείψει αὐτῆς (patriæ) ἐγένετο. || Sensu forensi Desertio judicii. Lex. rh. Bekk. An. p. 259, 21 : Ἔκλειψις τί ἔστι καὶ τί τὸ Ἐξέλιπεν. Ἐγκλήματος ὄνομα, ὅταν ἐγκαλῇταί τις ἐγγεγραμμένος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, ὡς μὴ ὢν ἀστὸς, καὶ μὴ ἀπαντᾷ ἐν ταῖς διαψηφίσεσι τῶν δήμων πρὸς τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἐκλείπῃ τὴν περὶ αὐτοῦ διάγνωσιν, ἔκλειψις καλεῖται, et sim. Suidas. L. Dindorf.]

[Ἐκλείωσις, in Glossis chymicis Mss., ἐστὶ λεύκωσις, καὶ ἐκστροφὴ, καὶ ὑδραργύρωσις τῶν εἰδῶν. Ducang.]

[Ἐκλεκτέος, α, ον, Eligendus. Plato Reip. 5, p. 456, B : Γυναῖκες αἱ τοιαῦται τοῖς τοιούτοις ἀνδράσιν ἐκλεκτέαι συνοικεῖν· 7, p. 536, C : Ἐκείνας τὰς φύσεις οἷου δεῖν ἐκλεκτέας εἶναι.] Ἐκλεκτέον, Eligendum. [Plato Leg. 7, p. 809, B : Τὰ μὲν οὖν δὴ χορείας πέρι μελῶν τε καὶ ὀρχήσεως ἐρρήθη τίνα τύπον ἔχοντα ἐκλεκτέα τέ ἐστι καὶ ἐπανορθωτέα.]

[Ἐκλέκτη, ἡ, Electa, cogn. Rom., in inscr. ap. Gruter. p. 1142, 6 : Ἰουλία Ἐκλέκτη. L. Dind.]

[Ἐκλεκτικὸς, ἡ, ὸν, Eligens. Dionys. De comp. verb. c. 2, p. 10, 11 : Αἱ συνθετικαὶ δυνάμεις τῇ μὲν τάξει δεύτεραι τῶν ἐκλεκτικῶν εἰσι, τῇ δὲ δυνάμει πρότεραι. Clem. Al. Strom. 7, 15, 90, p. 867 : Δοκίμους ἤτοι τοὺς εἰς πίστιν ἀφικνουμένους λέγει ἐκλεκτικώτερον προσιόντας τῇ κυριακῇ διδασκαλίᾳ.] Ἐκλεκτικοὶ philosophi, Qui flosculos legebant sectarum philosophiæ, ut Bud. exp. ap. Diog. L. [Proœm. 21 : Ἔτι δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ ἐκλεκτικὴ τις αἵρεσις εἰσήχθη ὑπὸ Ποτάμωνος τοῦ Ἀλεξανδρέως, ἐκλεξαμένου τὰ ἀρέσαντα ἐξ ἑκάστης τῶν αἱρέσεων. Et ib. 17 : Οἱ φιλαλήθεις καὶ ἐκλεκτικοί. Menag. ad l. pr. : « Clem. Al. Strom. 1, 7, 37, p. 338 : Φιλοσοφίαν δὲ λέγω οὐ τὴν Στωικὴν οὐδὲ τὴν Πλατωνικὴν, ἢ τὴν Ἐπικούρειόν τε καὶ Ἀριστοτελικὴν, ἀλλὰ ὅσα εἴρηται παρ' ἑκάστῃ, τῶν αἱρέσεων τούτων, ... τοῦτο σύμπαν τὸ ἐκλεκτικὸν φιλοσοφίαν φημί. Auctor libri qui Introductio vel Medicus inscribitur, quique Galeno adscribitur (vol. 2, p. 363), mentionem facit quorundam medicorum quos Ἐκλεκτοὺς vocat : Ἐγένοντο δέ τινες καὶ Ἐπισυνθετικοὶ ... καὶ Ἐκλεκτοὶ, ὡς Ἀρχιγένης ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας. Sed ibi leg. Ἐκλεκτικοί. »]

Ἐκλεκτὸς, ἡ, ὸν, [Electus, Gl.] Delectus, Selectus. Thuc. 6, p. 231 [c. 100] : Τριακοσίους μὲν σφῶν αὐτῶν λογάδας, καὶ τῶν ψιλῶν τινὰς ἐκλεκτοὺς ὡπλισμένους. [Mauric. Strateg. p. 63 : Ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας καθ' ἕκαστον βάνδον ἐκ τοῦ αὐτοῦ τάγματος ἐκπλήκτους, κούφους τε καὶ εὐσταλεῖς. Vertitur, Imperterritos. Leg. ἐκλεκτοὺς vel ἐπιλέκτους. L. D.] Item ἐκλεκτοὶ δικασταὶ, qui et ἀπόλεκτοι, ac ἔκκριτοι, Bud. p. 779 e Plat. [Leg. 11, p. 938, B : Κρινέσθω δὲ ἐν τῷ τῶν ἐκλεκτῶν δικαστηρίῳ.] Interdum vero Ἐκλεκτὸς exp. Eximius, Egregius. [Esdr. 5, 8 : Λίθοις ἐκλεκτοῖς. Georg. Sync. p. 12, D : Τοὺς ἐκλέκτους (sic : sed ap. Cedren. p. 10, D, ἐκλεκτοὺς) λίθους, Pretiosos lapides. Joseph. Hypomnest. c. 28, p. 51 : Ἄνθους σμύρνης ἐκλεκτῆς σίκλοι φ', ex Exodi 30, 23. Quemadmodum et alibi est in V. T. Contra ap. Strabon. 1, p. 59 : Χῶμα, ὥς φησιν Ἴβυκος, λογαίου λίθου, ὃν καλεῖ ἐκλεκτὸν, est Lapidum genus minutum, Glarea : vid. Casaubon.] Ἔκλεκτα, Quæ annotantur et referuntur, τὰ ἐκλεγόμενα, Bud. e Plin. Jun. [De usu in Nov. Testam., ubi sæpe vel simpl. ἐκλεκτοὶ vel ἐκλεκτοὶ θεοῦ, de veris dei cultoribus, probis ac piis mortalibus, v. Schleusner. Lex. || Ἐκλεκτοὶ, Electi, Hæretici ex secta Manichæorum, de quibus ap. Epiphan. Hær. 66, n. 30 et in Anathematismo hæresis Manichæorum ap. Coteler. ad Recognit. Clement. p. 373 (=544, col. 4 : Ἀναθεματίζω καὶ καταθεματίζω πάντας τοὺς Μανιχαίους καὶ πᾶσαν αὐτῶν βίβλον ... καὶ πάντας τοὺς ἀρχηγοὺς αὐτῶν καὶ διδασκάλους καὶ ἐπισκόπους καὶ πρεσβυτέρους καὶ ἐκλεκτοὺς καὶ ἐκλεκτάς). Ducang. V. Ἐκλεκτικός. || Accentum in ult. poni notat Arcad. p. 86, 17 : Τὰ δὲ παρασύνθετα καὶ φυλάττει καὶ ἀναβιβάζει, ἐκλεκτὸς ἐκ τοῦ ἐκλέγω, ἐπίλεκτος ἐκ τοῦ ἐκλεκτός (l. ἐπιλέγω). Conf. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 113, 22 et Suid. in v.]

[Ἔκλεκτος, ὁ, Electus, præf. cubiculo aug. sub Commodo, ap. Herodian. 1, 16, 17, Tzetz. Hist. 6, 486, 493. Alius, f. Palladis et Taygeti, in lap. Gruter. p. 681, 4, 6, s. Anth. Pal. App. 289. L. Dindorf.]

[Ἐκλεκτῶς, Electe, Egregie, Eximie. Aq. Ps. 2, 12.]

[Ἐκλελεγμένως, fort. Diserte. Pollux 6, 206, capite περὶ δήλου καὶ ἀδήλου : Περιφανῶς, γνωρίμως ... πολυθρυλήτως, τεθρυλημένως· σκληρὸν γὰρ τὸ ἐκλ. V. Ἐκλέγω. L. Dindorf.]

Ἐκλελῦμένως, Exolute s. Solute. Remisse. [Isocr. Epist. 6, p. 419, B : Εἰπεῖν δὲ περὶ τῶν προτεθέντων ἐπιχαρίτως καὶ μουσικῶς καὶ διαπεπονημένως οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἐστὶν, ἀλλ' ἀγαπῴην ἄν, εἰ μὴ παντάπασιν ἐκλ. διαλεχθείην περὶ αὐτῶν. Plut. Lyc. c. 18 : Εἰ τραχύτερον τοῦ δέοντος ἐπετίμησεν ἢ τοὐναντίον ἐκλ. καὶ ἀτόνως, Eum. c. 16 : Τοῦ Πευκέστου παντάπασιν ἐκλ. καὶ ἀγεννῶς ἀγωνισαμένου. Sed ejusd. Mor. p. 830, E : Χορηγοῦντες ἐκλ. πολεσι φιλοτιμούμενοι φιλοτιμίας ἀκάρπους, Wyttenb. conj. ἐκκεχυμένως. De vita molli Athen. 12, p. 519, F : Ζῆσαι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐκλ.]

[Ἔκλεμμα, τὸ, Putamen, Cortex. Hippocr. De morb. 2, p. 465, 42 : Ἢν δὲ ἡ κεφαλὴ ἥλκωται, τρύγα κατακαίων οἰνηρὴν, σμῆγμα ποιῶν σύμμισγε τῆς βαλάνου τὸ ἔκλεμμα.]

[Ἔκλεξις, εως, ἡ, Electio. Plato Phædri p. 231, D : Καὶ μὲν δὴ εἰ μὲν ἐκ τῶν ἐρώντων τὸν βέλτιστον αἱροῖο, ἐξ ὀλίγων ἄν σοι ἡ ἔκλεξις εἴη. Ex quinto Reip. citat Antiatt. Bekk. p. 94, 17.]

Ἐκλεπίζω, i. q. ἐκλέπω. [Decortico, Desquammo, Gl. Hesych. : Ἐκλέψαι, ἐκλεπίσαι. Ἐξέλεψεν, ἐξελέπισεν. Basil. M. vol. 1, p. 75, E : Ἐν τοσαύταις γὰρ μόναις (diebus) ἐκλεπίζει (halcyon) τοὺς νεοττούς. L. D. Hippocr. De nat. pueri p. 246, init. : Εἴ τις ἐθέλει ᾠὰ ... ὅκως ἐκλεπίσηται, ὑποθεῖναι ἀλεκτορίσιν· et statim ἐκλέψει. Angl. Philo vol. 1, p. 345, 41 : Ῥάβδους ἐξελέπισε λεπίσματα λευκά· et Theod. Stud. Hom. p. 233, B Grets. : Ξύλοις παρέθηκεν ... ἐκλελεπισμένοις· uterque ex Gen. 30, 37, ubi simplex ἐλέπισεν. Aor. pass. Hippiatr. p. 78, 22 : Φακῆν ἐκλεπισθεῖσαν καὶ εἰς λεπτὰ ἀλεσθεῖσαν. Hase.]

Ἐκλέπῐσις, εως, ἡ, Corticis s. Putaminis detractio, Pullorum exclusio, Pullatio Columellæ, i. q. ἐκκόλαψις. [Suid. : Νεοττεία, ἡ ἐκλέπισις.]

[Ἐκλεπρόω, Scabro. Schol. Theocr. 1, 40 : Λεπράς) τινὲς τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν.]

[Ἔκλεπτος, ὁ, ἡ, Tenuis. Hippocr. Coac. præn. p. 214, E : Τὸ δὲ ἔκλεπτον οὖρον δασυνόμενον ἆρα ἱδρῶτα μέλλοντα δηλοῖ;]

[Ἐκλεπτουργέω, Minute elaboro. Synes. p. 30, A.]

[Ἐκλεπτύνω, Extenuo; Ἐκλεπτυνθεὶς, Attenuatus, Gl. Schol. Æsch. Eum. 138 : Κατισχναίνουσα) ἐκλεπτύνουσα. Geopon. 16, 6, 3 : Ἑατέον ἕως οὗ ἀπολεπτύνουσα τὰ σπέρματα ἐκλεπτύνῃ. Etym. M. p. 560, 42 : Λεπτὸς ὁ ἐξελεπτισμένος, fort. pro ἐξελεπτυσμένος i. e. ἐκλελεπτυσμένος. In Gl. ponitur etiam Ἐκλεπτωθὲν, Ejunci-dum. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 134, B : Ἐπὶ τὸ καθαρώτατον ἐκλεπτυνομένη ἡ ἀπ' ἐκείνου (ex cerebro) ἀνάδοσις· et p. 75, A : Διὰ τῆς ἐκτάσεως τὸ παχυνθὲν ὑπὸ τῶν ἀτμῶν μέρος ἐκλεπτυνθῆναι. Figurate id. ib. p. 293, D : Τῶν ... πόνων, ὑπὸ τῆς ἐλπιζομένης εὐδοξίας ἐκλεπτομένων (l. ἐκλεπτυνομένων). Hase.]

[Ἐκλεπῠρόω, Decortico. Apollon. in Bekk. An. p. 581, 1 : Καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῖσιν ἔνια ὀξύνεται, ὥστε κατ' ἔγκλισιν ἀνεγνώσθη, Ἧ ῥα καλῶς ἀποκαθάρασα ἐξελεπύρωσεν. Conf. Bast. ad Gregor. p. 314.]

Ἐκλέπω, [Extrico, Gl.] E cortice et putamine eximo, Excludo, Excudo. Vide synonymum ἐκκολάπτω. Sic [Aristot. H. A. 5, 19 : Ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς τρισὶν ἐπῳάζουσι καὶ ἐκλέπουσιν ὅσα γόνῳ τίκτεται. Et ib. 33; 6, 2.] Plut. [Mor. p. 381, C], de crocodolis : Ἑξήκοντα τίκτουσι καὶ τοσαύταις ἡμέραις ἐκλέπουσι. Et Ἐκλέπομαι, Decorticor, Excudor. Aristot. H. A. 5, [33 et 34] : Ἐκλέπεται τὰ ᾠὰ, Ova excluduntur. In VV. LL. ἐκλέπειν exp. etiam Dempto cortice expolire. [Matthæi Med. p. 273, 6 : Ἐρυθραίνει γὰρ τὴν χρόαν

καὶ ἐκλέπει τὸ δέρμα ἄκρον, Cutem detrahit. L. Dind. « Hippocr. De morb. mul. 1, p. 630, 38; 631, 23 et 42 : Κόκκους ἐκλέψας, Grana Cnidia decorticata, aut detracto cortice. Ib. 2, p. 672, 13 : Ἐκλέψας κόκκους τριήκοντα· De nat. mul. p. 573, 50 : Κόκκους ἐκλέψας οἷον τριάκοντα, ubi tamen ἐκλέψας vitiose legitur. At forte ἐκκολάψας pro ἐκλέψας legisse videtur Erotian. et Galen. (Gloss. p. 462) pro ἐκκολύψας. » Foes. OEc. Hipp. p. 114, B. Erotian. Lex. Hipp. : Ἐκλάψας, ἀπολεπίσας (ἀπελέπισας ed. Fr. p. 166) p. 26 pro ἐκλέψας. Eodem pertinet Ἐκλαπήσεται p. 24 (148 : Ἐκλ., ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται· ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ φησὶ, Φήμαις οὖν ἐγὼ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι. Ἅπαξ εἴρηται καὶ παρ' ἡμῶν ἐξήγηται μόνων), quod Foes. (p. 115, A) non intellexit. Hesych. in Ἐξέλεψεν, Ἐκλέψαι. Huc itidem refero Ἐκλέπει, ἐκπορεύεται, nimirum pullus ex ovo. (Glossæ corruptæ, ut videtur, conferenda similis ejusd. : Ἐκκληπεῖ, ἐκπορεύεται. Et, Κλέπει, πορεύεται. L. D.) Ælian. De anim. 2, 33; 4, 37, Herodot. 2, 68. Cratin. ap. Athen. 9, p. 373, F : Δεῖ σ' ὅπως εὐσχήμονος ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους, ἐπὶ τῷδ' ἐπῴζουσ', ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον. Hemst.]

[Ἐκλευκαίνω, Dealbo, Gl. Jo. Chrysost. (e Dan. 11, 35) In Judæos 2, t. 6, p. 329, 32. Seager. Pass. Albesco. Theophr. C. Pl. 5, 9, 9 : Διὰ τὴν ἀτροφίαν ἐκλευκαίνεται καὶ ἀπόλλυται τὰ δένδρα. Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 122 : Τὸ ἐνστόμιον ἡμῶν ὑγρὸν τῷ πνεύματι ἐκλευκαίνεται. Daniel. 12, 9 : Ἕως ... ἐκλευκανθῶσι. L. D. || Declaro, Illustro, Explico. Athanas. In nativ. Christi vol. 2, p. 414, D : Καὶ πάλιν ταῦτα λέγω καὶ λέγων οὐ παύσομαι, καθαρὰν ἐκλευκαίνων ὑμῖν τοῦ λόγου τὴν ὑπόθεσιν. Conf. Διαλευκαίνω.]

Ἔκλευκος, ὁ, ἡ, Valde albus, Candidissimus. [Ἔκλευκον, Asprum, Gl.] Bud. interpr. Candidus et intense albus : affertur autem hujus signif. exemplum ex Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 35] : Ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον. Ead. autem forma Exalbidum dixisse Plin. scribit idem Bud. p. 330; sed dissentientibus multis, qui præp. Ex in illo nomine, sicut et in verbo Exalbescere, non augere, sed minuere putant. His autem et ego potius quam illi subscribo. [Et in Ind. :] Ἔκλευκος, Candidus, Admodum albus. Aristot. H. A. [8, 3 : Τῶν δὲ γυπῶν δύο ἐστὶν εἴδη, ὁ μὲν μικρὸς καὶ ἐκλευκότερος, ὁ δὲ μείζων καὶ σποδοειδέστερος·] 9, [19] : Τῶν δὲ κοττύφων δύο γένη ἐστίν· ὁ μὲν ἕτερος, μέλας τε καὶ πανταχοῦ ὤν· ὁ δ' ἕτερος, ἔκλευκος· οὗτος δὲ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας, ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ. Unde Plin. 10, 30 : Merulæ circa Cyllenen Arcadiæ, nec usquam alicubi, candidæ nascuntur. Rursum Aristot. De mundo [c. 4] : Ἐργάζεται ἡ κοπὴ τὸ ἀφρῶδες καὶ ἔκλευκον, Spumeum candorem. At Exalbidum vinum ap. Plin. interpr. Quod in album vergit. [Hippocr. Prænot. p. 37, 33 : Θανατῶδες δὲ καὶ χείλεα ἀπολυόμενα καὶ κρεμάμενα καὶ ψυχρὰ καὶ ἔκλευκα γινόμενα· Prorrh. p. 71, E : Τὰ ἐν ὀξέσι χολώδεσιν ἔκλευκα ... διαχωρήματα κακόν· Coac. præn. p. 219, B : Αἱμορραγέσι γλίσχρον διαχώρημα ... κακοηθὲς, μάλιστα δὲ ἐκλεύκοις. Ἔκλευκον διαχώρημα ἐν πυρετῷ οὐκ εὐκρινές· Epid. 2, p. 1008, H : Αἱ δυσελκίαι τῶν ἐκλεύκων. Archigenes in Matth. Med. p. 158, 22 : Ὁ δὲ Γαλατικὸς (helleborus) ... ὑπόχαυνος, ἔκλευκος. Plut. Mor. p. 292, C : Τοῖς χρώμασιν ἔκλευκοι. Sæpe utitur etiam Theophrastus. L. D. Philo vol. 2, p. 479, 11 : Χιτῶνάς τε ἀραχνοϋφεῖς καὶ ἐκλεύκους ἐπαναζωσάμενοι. Hemst.]

[Ἔκλεψις, εως, ἡ, Exclusio pulli. Philes De anim. propr. 65, 2 : Μετὰ δὲ τὴν ἔκλεψιν εὐθὺς τῶν τόκων (crocodili). Wakef. Ib. 23, p. 78 : Ὅταν δὲ τὴν ἔκλεψιν ὁ χρόνος δράσῃ.]

Ἐκλήγω, Desisto s. Desino ab, Cesso ab, Soph. [El. 1312 : Οὔποτ' ἐκλήξω χαρᾶς δακρυρροοῦσα.]

Ἐκληθάνω, Oblivisci facio, Facio ut memoria excidat. Hom. [Od. H, 220], de ventre jubente semper strenue comedere et bibere : Ἐκ δέ με πάντων Ληθάνει ὅσσ' ἔπαθον, i. e. ποιεῖ λανθάνεσθαι. [Aor. Alcæus ap. Hephæst. p. 16 : Ἔκ με λάσας ἀλγέων. ă]

Ἐκλήθομαι, Obliviscor. [V. Ἐκλανθάνω.]

[Ἐκληίζομαι, Deprædor, Depopulor. Georg. Pachym. Andron. p. 400, D : Ὅλαις ὁρμαῖς τὰ προστυγχάνοντα ἐξεληίζοντο. L. Dindorf.]

[Ἐκληματισμὸς, ὁ, est in Bryennii Harmonica p. 480 : Ὅταν τοῦ αὐτοῦ φθόγγου δὶς κατὰ μουσικὸν μέλος λαμβανομένου μέσος βαρύτερος φθόγγος ... παραλαμβάνηται. Opponitur προληματισμός.]

[Ἐκλήμπτωρ. V. Ἐκλήπτωρ.]

Ἐκληπτέον, Excipiendum, Accipiendum, Intelligendum. [Suid. s. Zon. p. 667 : Ἐκλ., δεῖ λαμβάνειν. Schol. Ar. Nub. 298 : Οὐδ' ὡς ἐπίθετον τῶν Νεφελῶν τὸ ὀμβροφόροι νῦν ἐκλ. Hesych. : Γοργείην κεφαλὴν οὐ τὴν Γοργόνα ἐκλ. L. D. Matthæi Anecd. t. 1, p. 15. Tzetz. ad Lycophr. p. 886 (?); schol. Soph. Aj. 143. Schæf. Ib. 906, 1064. Struv. Jo. Chrysost. In 1 ad Cor. serm. 26, t. 3, p. 408, 42. Seager.]

[Ἐκλήπτωρ, ορος, ὁ, Conductor, Excerptor; Ἐκλήμπτωρ, Redemtor, Gl. Publicorum tributorum excerptor, in Nov. Justiani 130, c. 3; 134, 1; 149, 2 et 3. Cod. canonum eccl. Africanæ can. 16 : Ὁμοίως ἤρεσεν ἵνα ἐπίσκοποι καὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι ἐκλήπτορες μὴ γίνωνται. Ἔκληψις, Conductio, in Basilic. l. 3, tit. 1. Vide Salmas. De modo usur. p. 829. Ducang.]

[Ἐκληρέω, Nugor. Polyb. 15, 26, 8 : Οὐχ οἷον ἠλέουν αὐτὸν, ἀλλὰ οὐδενὶ προσεῖχον τῶν λεγομένων, μυχθίζοντες δὲ καὶ ψιθυρίζοντες ἐξελήρησαν οὕτως ὥστε μηὸ' αὐτὸν εἰδέναι [μήτε] πῶς τὸ παράπαν ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελύθη, vertitur Nugabantur.]

Ἔκλησις, εως, ἡ, Oblivio. [Hom. Od. Ω, 484 : Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο ἔκλησιν θέωμεν.]

Ἔκληψις, εως, ἡ, Perceptio, Exceptio, sequendo utramque verbi Excipio signif. datam τῷ ἐκλαμβάνω. [Gl. : Ἔκλ. ὑπαγορεύοντός τινος, Exceptio. Diosc. 1, 81 : Πρὸς ἔκληψιν τῆς λιγνύος. Bryennii Harmonica p. 579 : Ἔκλ. ἡ ἀπὸ τοῦ ὀξυτέρου φθόγγου ἐπὶ τὸν βαρύτερον κατὰ μουσικὸν μέλος ἄνεσις. Opponitur πρόληψις. Conf. Ἐκληματισμός. || Ἔκλημψις, μίσθωσις, Conductio, Gl. V. Ἐκλήπτωρ. L. D. Ita Peyron Pap. græc. Zoid. p. 6, 5 : Δέξαι καὶ καταχώρισον εἰς τὴν ἔγληψιν (sic) τῆς Νιτρικῆς· et ib. l. 15 et 17; p. 14, 6, 15 et 17. Hase.]

Ἐκλῐθάζω, Lapidem jacio. Theophr. H. Pl. 5, 3 : Καὶ ἐάν τις ἐκλιθασθῇ [ἐγγλύψας θῇ cod. mel.] λίθον εἰς τὸ δένδρον, ἢ καὶ ἄλλο τι τοιοῦτον, κατακρύπτεται περιληφθὲν ὑπὸ τῆς περιφύσεως, Plin. 16, 39 : Et quædam forte accidunt, lapide comprehenso aut recepto in corpus, aut alterius arboris ramo. Si quis lapidem arbori inculcarit, Gaza. Videtur autem reponendum ἐκλιθάσῃ : estque animadvertendum poni hic simpliciter pro Jacere, quum addatur λίθον.

Ἐκλῐθολογέω, i. e. q. τοὺς λίθους ἐκλέγω, Lapides eligo, h. e. Legendo eximo. Theophr. C. Pl. 3, 25 [20, 5] : Ἀνελθών τις εἰς Συρακούσας ἐκ Κορίνθου τὸ χωρίον τὸ δοκοῦν ἀγαθὸν ἐκλιθολογήσας διέφθορεν. Ἐξεπήλωτο γοῦν ὁ σῖτος, οὐκ ἔχων οὐδεμίαν προβολὴν ἐξαιρεθέντων τῶν λίθων. Unde Plin. 17, 4 : At in Syracusano agro advena cultor elapidato solo perdidit fruges luto, donec regessit lapides. Ubi nota eum Elapidare solum dicere quod Theophr. ἐκλιθολογεῖν χωρίον.

[Ἐκλῐθόω, In lapidem converto. Tzetz. Hist. 1, 556 : Ζεὺς δὲ τοῖς δρόμοις ἐκλιθοῖ κερδώ τε καὶ τὸν κύνα. Elberl. Id. 4, 453 : Ἐκλιθωθέντας συμφορᾷ τῇ γενομένῃ τότε. L. D. Nicet. Eugen. 2, 77 : Τὰς τῶν δρώντων ἐξελίθου καρδίας. Borss.]

[Ἐκλικμάω, Ventilo. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 177 : Ἐκλικμήσω σου καὶ τὴν κόνιν, εἰ δέοι. Boiss. Socr. H. E. 6, 6 : Ὑπὸ τοῦ κλύδωνος ἀναρριπτούμενοι ἐξελικμῶντο. Mendham. Judith. 2, 27 : Τὰς πόλεις αὐτῶν ἐσκύλευσε καὶ τὰ πεδία αὐτῶν ἐξελίκμησε. Leo philos. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 95, 6 : Εἰκὰς δὲ διπλῆ τὸν δρόμον ἐκτελέσῃ καὶ τὴν καλάμην ὁ στάχυς ἐκλιμήσει. Leg. videtur ἐκλικμήσει. L. Dind. Perf. pass. Evagr. Hist. eccl. p. 264, A : Ἐπειδὴ δὲ ἐκ βάθρων μὲν ἡ προειρημένη (Oasis) καὶ βαρβαρικῇ αἰχμαλωσίᾳ καὶ πυρὶ καὶ σφαγαῖς ἐκλελίκμηται. Hase.]

[Ἐκλικνίζω, Evanno, Gl.]

Ἐκλῑμία, ἡ, lxx Deut. 28, [20] : Ἔνδειαν καὶ ἐκλιμίαν, ubi videtur accipi pro Vehementi fame s. esuritione. Exp. et ἀχορτασία. [Aq. Job. 41, 13.]

[Ἐκλιμνάζω, Stagnum facio. Appian. Civ. 4, 107 : Κολωνοῦ μὲν ὄντος οὐδενὸς ἑτέρου, τὸ δ' ἄλλο πεδίον οἷα κοιλότερον ἐκλιμνάζοντος ἐνίοτε τοῦ ποταμοῦ. Heraclid. Alleg. H. p. 421 : Ἐκλιμνάσαι τὸ πεδίον. Hemst.]

[Ἐκλιμνόω, Stagnare facio. Dionys. A. R. 1, 61 : Τὰ μὲν πεδία ἐξελιμνώθη. Steph. Byz. in Πλαταιαί : Ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, addit Hemst.]

Ἔκλῑμος, ὁ, ἡ, Fame confectus. Theophr. C. Pl. 2, [4, 6] : Τὰ γὰρ φύσει λιπαρὰ πιοτέρας τροφῆς δέονται· καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐκλίμους χαίρειν μάλιστα ταύτῃ λέγουσι. Sed quidam ibi interpr. Macilentos, Jejunos : sonat tamen proprie q. d. Fame confectos. Ceterum pro ἐκλίμους vulg. edd. habent ἐκλίμνους. [Hesych. : Ἑλλοπλαύραστον, ὀξύθυμον ἢ ἔκλιμον. Hemst.]

[Ἐκλιμπάνω, Relinquo. Eur. Med. 800 : Ἥνίχ' ἐξελίμπανον δόμους πατρῴους. Anton. Lib. 122 (?). Hesych. Illustr. v. Νέστωρ (s. Suid. s. ead. v., ubi intransit.) Boiss. Desino, Desisto, Cesso. Eur. El. 909 : Οὔποτ' ἐξελίμπανον θρυλοῦσ' ἃ γ' εἰπεῖν ἤθελον κατ' ὄμμα σόν. ἄ]

[Ἐκλῑμώττω, Esurio. Aq. Deut. 28, 65.]

Ἐκλῑνέω [vel potius Ἐκλινάω : v. Ἐπιλινάω, Λινάω], E retibus evado, effugio. [Gregor. Cypr. Prov. p. 276, B : Ἐκπερδικίσαι καὶ ἐκλινίσαι ἐπὶ τῶν διαδρασκόντων τοὺς θηρευτάς. Scribere debebat ἐκλινῆσαι. Vid. Διαλινέω. L. Dindorf.]

Ἐκλῑπαίνω, i. q. λιπαίνω [Pinguefacio] : unde ἐκλιπανθῆναι, Pinguefactum esse. [Ex Plut. Marii c. 21 : Τὴν γῆν, τῶν νεκρῶν καταναλωθέντων ἐν αὐτῇ καὶ διὰ χειμῶνος ὄμβρων ἐπιπεσόντων, οὕτως ἐκλιπανθῆσαι καὶ γενέσθαι διὰ βάθους περίπλεω τῆς σηπεδόνος. L. D. Et translate, Posidippus Athen. 7, p. 318, D : Ἡ δὲ (Venus) καὶ εὐπλοΐην δώσει καὶ χείματι μέσσῳ τὸ πλατὺ λισσομένοις ἐκλιπανεῖ πέλαγος, Molliet æquor. Schweigh. Loco Pos. conferendus Plut. Alex. c. 57 : Λέγεται μὲν οὖν καὶ τὸν Ὦξον αὐτὸν εἶναι μαλακώτατον ὕδωρ, ὥστε τὸ δέρμα τοῖς λουομένοις ἐπιλιπαίνειν, et ll. Eurip. in Λιπαίνω citandi. Valcken. tamen in Mss. : « An ἐκλεαίνειν. » Ceterum Theophyl. Sim. 5, 4, p. 125, C : Μὴ θαυμάσῃς προθεσμίαν μικρὰν ὅρον ζωῆς ἐκλιπαίνουσαν, item metaph. L. Dindorf.]

Ἐκλῑπᾰρέω, Exoro. Et Ἐκλιπαροῦμαι, Exoror, ut ap. Plutarch. [Mor. p. 198, F] dicit Cato oportere judicem neque pro justis λιπαρεῖσθαι, neque pro injustis ἐκλιπαρεῖσθαι. [Lysand. c. 22 : Ὑπὸ τῶν φίλων ἐκλιπαρηθείς. Dionys. A. R. 7, 10 : Οὓς κατ' ἀρχὰς πάντας ἀποκτεῖναι ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ προελόμενος, ἐπέσχεν, ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων ἐκλιπαρηθείς.] Item Impense rogo, Obtestor, VV. LL. ex h. ejusd. Plut. l. in Themist. [c. 5] : Τὸν Ἐπικλέα κιθαριστὴν ἐκλιπαρεῖ μελετᾷν παρ' αὐτῷ. [Diog. L. 4, 7 : Καὶ τέλος πολλὰ ἐκλιπαροῦσα ἄπρακτος ἀναστῆναι (Phryne Xenocratem ad Venerem sollicitans). Hemst. Themist. Or. 4, p. 57, B : Τὰ δὲ γράμματα ἐξελιπάρει τὸν ὕπαρχον σπονδὰς πράττειν· 21, p. 263, B : Ἐάν τις ἐκλιπαρῇ· 32, p. 358, C : Ἐγκειμένου τε καὶ ἐκλιπαροῦντος. Hesych. : Ἐκλιπαρεῖ, λίαν παρακαλεῖ. || Permoveo. Strabo 17, p. 806 : Περιττοὺς γὰρ ὄντας (sacerdotes Ægyptios) κατὰ τὴν ἐπιστήμην τῶν οὐρανίων, μυστικοὺς δὲ καὶ δυσμεταδότους, τῷ χρόνῳ καὶ ταῖς θεραπείαις ἐξελιπάρησαν (Plato et Eudoxus)· 14, p. 672 : Ὕστερον δὲ καὶ Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα κατεχαρίσαντο (regnum) ἐκείνη (Abæ), θεραπείαις ἐκλιπαρηθέντες. Cit. Hemst. « Donis illum ἐξελιπάρει, Acta Theclæ p. 107, A. » Valck.]

[Ἐκλιπάρησις, εως, ἡ, Exoratio. Joseph. Hypomnest. 5, 132, p. 283 : Ἡ τοῦ ἐν νυκτὶ τὸν ἄρτον αἰτοῦντος διὰ τῆς παρανόμου ἐκλιπαρήσεως λῆψις. L. D.]

Ἔκλῑπής, ὁ, ἡ, Qui deficit, deest, Prætermissus, Omissus. Thuc. 1, [97] : Ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ χωρίον, Quod ab omnibus prætermissus esset hic locus. Exp. et Cui aliquid deest, i. e. Imperfectus. Item τὸ ἐκλιπὲς τοῦ ἡλίου, in VV. LL., pro ἔκλειψις, Defectus solis. [Ex Thucyd. 4, 52 : Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους εὐθὺς τοῦ τε ἡλίου ἐκλιπές τι ἐγένετο περὶ νουμηνίαν.... Dio Cass. 55, 22 : Τοῦ τε ἡλίου τι ἐκλιπὲς ἐγένετο καὶ λιμὸς συνηνέχθη.]

[Ἐκλιστράω, Labor. Eust. Il. p. 1119', 59 : Ὅρα τὸ ἐπιλίγδην ἀντὶ τοῦ ξεστικῶς καὶ ἐπιπολῆς· καὶ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ λίζειν ὠνοματοπεποιημένου ῥήματος παρῆχθαι, ἀφ' οὗ καὶ λίστρον τὸ ξῦστρον ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ παρὰ τῇ χυδαίᾳ δὲ δμιλίᾳ τὸ ἐκλιστρᾶν. Ἐγλιστρῶντα, διωλισθηκότα ex

Nicetæ Glossis græcobarb. annotavit Ducang. V. Nicet. ed. Bonn. p. 759, annot. 3.]

Ἐκλιχάζω, Ejicio : ἐκλιχάζει, ἐκσοβεῖ, ἐξορμᾷν ποιεῖ, Hesych. [Confert Alb. ejusd. gll. Αιχάξαι, ῥῖψαι, βάλαι, Κρῆτες. Λίχας, ἀπότιμος.]

[Ἐκλιχμάομαι, Delambo. Anon. ap. Suid. v. Μιαροί : Ὁ δὲ δράκων προελθὼν ἄρα τοῦ ἀδύτου τό τε αἷμα αὐτῶν ἐξελιχμήσατο καὶ ἐκάθηρε τὰς πληγάς. Valck. Philo vol. 1, p. 124, 29 : Ὄντως γὰρ διεσθίει τὴν ὅλην ψυχὴν καὶ ἐκλιχμᾶται. Hase.]

[Ἔκλογας, άδος, ἡ. V. Ἐκλογεῖον. || Formam Græcobarb. Ἐκλογάδιν vel Ἐκλογάριν annotavit Ducang., suspicaturque ἐκλογάριν scribendum esse pro ἐκλογάδιν : sed ἐκλογάδιν tuetur Ἐκλογάδιον quattuor Evangelistarum apud Montef. Bibl. Coisl. p. 249, f. 157. L. Dindorf.]

Ἐκλογεῖον, τὸ, Suidæ i. q. ἐκλογάς : nam hac voce illam exponit : videtur autem utraque significari Quod e multis selectum est s. excerptum.

Ἐκλογέομαι, dicitur ut ἀπολογέομαι, Excuso, Allatis rationibus diluo. Appian. B. C. l. 5, [c. 13], de Augusto loquens colonias veteranis assignante : Ταῖς πόλεσιν ἐξελογεῖτο τὴν ἀνάγκην. Et rursum [c. 68] : Σὺν φίλοις καὶ ὀλίγοις ὑπασπισταῖς εἰς μέσους ἦλθεν, ἐντυχεῖν βουλόμενος, καὶ τὴν μέμψιν ἐκλογήσασθαι [ἐκλογίσ. libri], Crimen diluere verbis. [Et c. 72 : Ὁ δὲ ἐξελογεῖτο μὲν ὑπὲρ τούτων. Themist. Or. 8, p. 103, D : Μικρά μοι συγχώρησον, ὦ βασιλεῦ, ἐκλογήσασθαι καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ καὶ ὑπὲρ τῶν λόγων οὓς προαιροῦμαι.] Idem in Mithrid. [c. 104] : Ὁ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονότων· de Tigrane, cui Pompeius diadema restituerat, Bud. [C. genit. Civ. 3, 84 : Ἐξελογεῖτο τῆς ἀνάγκης, si vitio caret. C. inf. ib. 48 : Ἐξελογεῖτο αὐτοῖς τὴν βουλὴν οὐκ εὐνοίᾳ πρὸς αὐτὸν ἀποκλίνειν μᾶλλον ἢ Ἀντωνίου δέει.]

Ἐκλογεύς, εως, ὁ, qui et φορολόγος, Exactor s. Coactor vectigalium, s. potius Coactor, sine adjectione. [Lex. rh. Bekk. An. p. 245, 33 : Ἐκλογεῖς, οἱ ἐκλέγοντες τοὺς φόρους, ἵνα οἱ ἄρχοντες λάβωσιν. Ὠνομάσθησαν ἀπὸ τοῦ ἐκλέγειν, ὅπερ ἐστὶ πράττεσθαι καὶ ἀπαιτεῖν. Harpocr. : Ἐκλ. οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τοῦ Σαμοθρᾳκῶν φόρου. Ἠρέθησαν γὰρ ἐκλογεῖς παρ' ἡμῶν, οἷς πλεῖστα ἐδόκει χρήματα εἶναι. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον· Νῦν δὲ πρὸς τοὺς ἐκλογέας τοῦ φόρου ἅπαντα ἀπογραφόμεθα. Et similiter utrique Suidas. Aristid. vol. 1, p. 343 : Ἠρέθην ἐκλογεύς. Philo vol. 2, p. 575, 15 : Φόρων ἐκλογεὺς ὁ Καπίτων ἐστὶν τῶν τῆς Ἰουδαίας. Themist. Or. 34, p. 461, 17 : Δέδοικε δὲ οὐδεὶς οὐ παλαμναῖον λογιστὴν, οὐκ ἀλιτήριον ἐκλογέα. Dio Cass. 52, 28.]

Ἐκλογὴ, ἡ, Electio, [Optio, Lectio, add. Gl.], Delectus. Alex. Aphr. De anima 2 usus est verbo et hoc verbali uno eodemque in l. : Εἰ δὲ τοῦτο δῆλον, ὡς χρείαν ἔχει ὁ σοφὸς τούτων, γελοῖος ἂν εἴη ἐκλεγόμενος μὲν αὐτά, πρὸς οὐδὲν δ' αὐτῶν ἀναφέρων τὴν ἐκλογήν. [Aristot. Eth. Nic. 9, p. 1181, 18 : Ἐκλέξασθαι γὰρ εἶναι τοὺς ἀρίστους, ὥσπερ οὐδὲ τὴν ἐκλογὴν οὖσαν συνέσεως. Plato Reip. 7, p. 536, A : Μέμνησαι οὖν τὴν προτέραν ἐκλογὴν τῶν ἀρχόντων οἵους ἐξελέξαμεν; et ib. 536, C. Polyb. Exc. Vat. p. 374 : Ἡ τῶν παρεπομένων φίλων ἐκλογὴ καὶ κρίσις. Dionys. De comp. verb. p. 5, 6 R. : Μηδ' εἰκῇ συνθήσειν τὰ προστυχόντα ἀλλήλοις, ἀλλ' ἐκλογῇ τε χρήσεσθαι καθαρῶν ἅμα καὶ γενναίων ὀνομάτων, et sæpius ibidem. Suid. : Ἀγαθοθέλεια, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή. De delectu militum Polyb. 5, 63, 11 : Τὴν τῶν ἀνδρῶν ἐκλογήν. De colonorum deducendorum Plato Leg. 5, p. 736, A : Οὔτε γὰρ ἀποικίαν οὔτ' ἐκλογήν τινα καθάρσεως δεῖ μηχανᾶσθαι. I. fere q. Præstantia ap. Polyb. 1, 47, 9 : Καταπροτερούμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διά τε τὸ πλῆθος καὶ διὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν. Unde κατ' ἐκλογὴν, Cum delectu, id. 1, 61, 3 : Τοὺς ἐπιβάτας κατ' ἐκλ. ἄνδρας ἀπαραχωρήτους ἐκ τῶν πεζικῶν στρατοπέδων εἶχον· 6, 10, 9 : Οἳ (Spartanorum γέροντες) κατ' ἐκλ. ἀριστίνδην κεκριμένοι, ubi κατ' ἐκλ. delendum opinabatur Toup. ad Longin. 10, 7, propter schol. Luciani Jov. Trag. c. 7, ἀριστίνδην, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήν. 31, 20, 12 : Τὰ πλοῖα ταῦτα κατ' ἐκλ. λαμβάνεσθαι ἐκ τῆς Καρχηδόνος. || De manu selecta, Georg. Pis. Acroas. 3, p. 17, 189 : Τὴν ἐκλογὴν δὲ τοῦ στρατοῦ συναρμόσας, ἔκρυψεν αὐτοὺς τῶν φαράγγων ἐν μέσῳ· conf. p. 18, 213. Apud Theophanem Nonn. vol. 2,

p. 32 : Διδόναι δὲ καὶ ... τὸν πάγχρηστον καὶ τὴν ἐκλογὴν ἀντίδοτον καὶ τοῦ ἔσδρα καὶ τὴν θηριακήν, ubi vertitur, Antidotum quæ electa dicitur, al. liber τὴν ἐκλ. τῶν ἀντιδότων τοῦ ἔσδρα καὶ τῆς θηριακῆς. Non minus suspecta gl. Hesychii : Ἐκλογήν, κάλαθον, Λάκωνες. L. D.] || Annotatio et collectio, ap. eund. Alex. Exp. autem et Notatio a Bud. ap. Aristot. [Physiogn. c. 1, p. 12 ed. Fr. : Ἔστι δὲ κατὰ πάντας τούτους τοὺς τρόπους φυσιογνωμονεῖν, καὶ ἔτι κατ' ἄλλους, καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν σημείων ἀνομοίως ποιεῖσθαι.] Item τὴν ἐκλογὴν ἐπ' αὐτῇ ποιεῖσθαι ap. Plut. [Mor. p. 772, A] vertit Polit. Optionem ei dare : quo accipi modo arbitror et ἐκλογὴν διδόναι ap. Athen. || Denique ἐκλογὴ τῶν τελῶν, φόρων, Exactio vectigalium : ut ἐκλέγειν τὰ τέλη redditum modo fuit Exigere vectigalia. [Crates apud Athen. 6, p. 235, B : Πρότερον δ' ἐκαλοῦντο παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτου ἐκλογὴν αἱρούμενοι. Conf. Pollux 6, 35, Hesych. v. Παράσιτοι, ubi male ἐκδοχήν. Lex Att. ap. Ath. ib. C : Τὸν δ' ἑκτέα παρέχειν ... τοὺς Ἀχαρνέων παρασίτους ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν κριθῶν. Quam respicit Photius v. Παράσιτοι. L. D. Dio Cass. 41, 24 : Καὶ ἐλύπησε μὲν οὐδένα οὐδὲν πλὴν χρημάτων ἐκλογῆς· et 42, 6, et plurali ταῖς ἐκλογαῖς τῶν χρημάτων ib. 52. || Ecloga, Locus ex auctore quodam excerptus et probatus. Athen. 14, p. 663, C : Ἔχει δ' ἡ σύμπασα ἐκλογὴ οὕτως. Schweigh. De Excerptis cujusvis generis tam singulari quam plur. Georg. Syncell. inscr. chronographiæ, p. 1 : Ἐκλογὴ χρονογραφίας, συνταγεῖσα ὑπὸ Γεωργίου μοναχοῦ. Phryn. p. 1 : Φρυνίχου ἐκλογὴ ῥημάτων καὶ ὀνομάτων Ἀττικῶν. « Lascaris Gramm. l. 3, H. 2 pluraliter τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ τοῦ Μαγίστρου, τὰς τοῦ Φρυνίχου, τὰς τοῦ Ἁρποκρατίωνος allegat. Ac Thomæ quidem Grammatica modo Ἐκλογή, aliquando Ἐκλογαὶ inscribitur; Constantini autem prostat Ἐκλογὴ s. Πρόχειρον μικρόν. » Lobeck. Schol. Aristoph. Pac. 1241 : Περὶ δὲ τῆς πάντων τούτων κατασκευῆς καὶ χρήσεως ἐξῆκται καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς. Anon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 1, vol. 1, p. 252, D : Μετὰ δή τοι τὰς ἀπὸ τῶν ἱστορικῶν γραφῶν ἐκλογὰς μετίωμεν ἐπὶ τὰ στιχήρη. Geopon. argum. l. 2, 3, etc. : Τῶν περὶ γεωργίας ἐκλογῶν. Cod. Barocc. ap. Needham. Prol. p. 4=36 : Ἐκ τῶν περὶ γεωργίας ἐκλογῶν Κασσιανοῦ Βάσσου. L. D. || Omne breve poemation. V. Bentl. præf. ad Horat. p. 8 Lips., Beckm. ad Marbod. 155. Schæf. V. Lexica Lat. v. Ecloga.]

[Ἐκλόγησις, εως, ἡ, Exquisitio. Diog. L. 10, 144 : Τῆς δὲ διανοίας τὸ πέρας τὸ κατὰ τὴν ἡδονὴν ἀπεγέννησεν ἥ τε τούτων αὐτῶν ἐκλόγησις καὶ τῶν ὁμογενῶν τούτοις. Sed f. leg. ἐκλόγισις.]

[Ἐκλογία vox nihili, ap. Dionys. De vett. scriptt. cens. c. 1, p. 417, 14 : Τοῖς ἀκροωμένοις τὰς ἐκλογίας. Ita etiam cod. Paris. n. 1741. In ἐκλογὰς mutandum animadvertit Sylburg.]

Ἐκλογίζομαι, Computatum et numeratum demetior, Numeratum do et calculo compositis rationibus. 4 Reg. 22, [7] : Πλὴν οὐκ ἐξελογίζοντο αὐτοὺς τὸ ἀργύριον τὸ διδόμενον αὐτοῖς, ὅτι ἐν πίστει αὐτοὶ ἐποίουν· sed videtur potius leg. αὐτοῖς : nam et Hebræi textus versio habet Non numeratur eis argentum. Alii exp. Non exigebant acceptæ pecuniæ rationem, retinendo αὐτούς : quibus astipulari videtur Harpocr. [s. Suid.] in Λογισταὶ cit. [in v. Λογισταί : Εἰσὶ δὲ τὸν ἀριθμὸν δέκα, οἳ τὰς εὐθύνας τῶν διῳκημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις τριάκοντα. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 104 : Εἰ δέ τί κα ὁ ἀγωνοθέτας ἢ οἱ χειρίζοντες τὸ ἀργύριον μὴ ὀρθῶς ἀπολογίξωνται, νομοφύλακες ἐκλογιζούσθω (i. e. ἐκλογιζέσθωσαν) καθὼς καὶ τὰ ἄλλα τα ἱερὰ καὶ δημοσία χρήματα. Ἐκλογιζέσθω conj. Bœckh.] : ut sit transitivum. Pro Computo et numero accipitur apud Suid. : Ἐκλογιζόμενος τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ, i. e. ἀριθμῶν, ubi posset etiam reddi, Posito calculo numerum exercitus colligens. [Locum Polybii esse conjicit Schweigh. ad fr. gramm. 44. Eur. Hec. 745 : Ἆρ' ἐκλογίζομαί γε πρὸς τὸ δυσμενὲς μᾶλλον φρένας τοῦδ', ὄντος οὐχὶ δυσμενοῦς· Suppl. 482 : Ὅταν γὰρ ἔλθῃ πόλεμος ἐς ψῆφον πόλεως, οὐδεὶς ἑῷ' αὑτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται· Iph. A. 1410 : Τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιποῦσ', ὅ σου κρατεῖ, ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ τἀναγκαῖά τε. Antyllus in Matthæi Med. p. 107, 18 : Πλῆθος δὲ τὸ πρὸς δύναμιν ἐκλογιζέσθω. Eust. Opusc. p. 202, 72 : Καὶ μὴν οὐδ' ἐξέπιπτέ τι τῶν ἐκείνου ἀργὸν καὶ ὡς οἷον εἰς ὀστῶδές τι ἐκλογίζεσθαι. L. D.] Item Subductis rationibus expendo, Perpendo, Considero, Æstimo. Thuc. [1, 70 : Οὐδ' ἐκλογίσασθαι πώποτε (ἡμῖν γε δοκεῖτε) πρὸς οἵους ὑμῖν Ἀθηναίους ὄντας καὶ ὅσον ὑμῶν καὶ ὡς πᾶν διαφέροντας ὁ ἀγὼν ἔσται· 4, 10 : Ἐκλογιζόμενος ἅπαν τὸ περιεστὸς ἡμᾶς δεινόν· 1, 80] : Εἰ σωφρόνως τις τοῦτον τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο. Dem. C. Mid. [p. 555, 8] : Πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστέον, ἐκλογιζομένοις καὶ θεωροῦσιν ὅτι τοῦ μὲν ῥᾳδίως κακῶς παθεῖν ἐγγύτατα ἡμῶν εἰσὶν οἱ πενέστατοι, Reputant, Considerant, Bud. Et ap. Suid. [ex Polyb., sæpius h. voc. uso, 3, 33, 8] : Ἔμπειρος καὶ φρονίμως ἐκλογιζόμενος, i. e. διανοούμενος, ut ipse exp. [Herodot. 3, 1 : Ταῦτα δὴ ἐκλογιζόμενος ἐποίησε τάδε, ubi antecesserat εὖ γὰρ ἠπίστατο. Æschin. p. 9, 38 : Ἐκλογισάμενος ὅστις ὢν πρὸς οὕστινας ἐπολέμει. Appian. Civ. 1, 114 : Τὰ παρόντα σφίσιν ἐκλογιζόμενοι. Max. Tyr. Diss. 19, vol. 1, p. 359 : Εἰ οὖν οἱ Ἀθηναῖοι τότε τῷ μὲν θεῷ συμβουλεύεσθαι περὶ τούτων οὐκ ἤθελον, νοῦν δὲ ἔχοντι ἀνδρὶ καὶ δυναμένῳ ἐκλογίζεσθαι καὶ τὴν παροῦσαν δύναμιν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν παρασκευὴν καὶ τὸν μέλλοντα κίνδυνον. L. D. Iambl. V. Pyth. c. 30, 155, p. 131 et 151 : Ἐκλογιζόμενος τὴν ψυχήν. Angl. || Rationem reddo. Appian. Civ. 3, 43 : Ἐπιμεμφόμενοι δ' αὐτὸν οὐκ ἐπεξελθόντα τῷ φόνῳ Καίσαρος, χωρὶς εὐφημίας ἐς τὸ βῆμα παρέπεμπον, ὡς περὶ τοῦδε σφίσιν ἐκλογιούμενον πρώτου. Conf. Ἐκλογέομαι. || Expono. Themist. Or. 10, p. 136, D : Ἵνα γὰρ τἆλλα παρῶ, ἓν ἐξαρκεῖ τεκμήριον ἐκλογίσασθαι τῆς περὶ ταῦτα ἐπιμελείας· 15, p. 184, C : Ἐκλογίζεται ἐφεξῆς (Thucyd. in proœmio historiæ) ὁπόσῳ μείζω καὶ ἀξιολογώτερα τὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ συγγραφὴν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως. Polyb. 3, 99, 3 : Ἐκλογιζόμενος δὲ διὰ πλειόνων τὴν ἐσομένην ὁρμὴν καὶ μετάπτωσιν πρὸς αὐτοὺς τῶν Ἰβήρων· 10, 9, 3 : Τούτοις τοῖς ἐκλογισμοῖς χρησάμενος, οἷς ἡμεῖς ἀνώτερον ἐξελογισάμεθα. Dionys. De adm. vi Dem. c. 33, p. 1059, 3 : Ἐκλογισάμενος διὰ βραχέων. Id. A. R. 11, 40 : Καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν παρανομίας τε καὶ ὠμότητας ἐκλογιζόμενος, Exponens vel Enumerans.] || Consilium rei agendæ ineo. Thucyd. 2, [40] : Διαφερόντως γὰρ καὶ τόδε ἔχομεν, ὥστε τολμᾶν τε οἱ αὐτοὶ μάλιστα, καὶ περὶ ὧν ἐπιχειρήσωμεν ἐκλογίζεσθαι. [Hic etiam vertendum, ut supra, Considerare. Demosth. p. 1225, 19 : Τίνα με οἴεσθε ψυχὴν ἔχειν ..., τὰ μὲν ἐκλογιζόμενον περὶ τῶν παρόντων; L. Dind.]

Ἐκλογισμός, ὁ, Exacta computatio, Rationum subductio, Æstimatio. Plut. Catone Utic. [c. 34] : Πάντα κατατείνειν εἰς ἄκραν τιμὴν καὶ προσάγειν τὸν ἔσχατον ἐκλ., ubi exp. Ad summam indicaturam et extremam licitationem rem pertrahere. [Similiter, sed ut sit potius Enumeratio, Expositio, Clem. Alex. Strom. 6, p. 757, 11 : Ἐκλογισμὸς βασιλικοῦ βίου (regis Ægypti). Hemst. Dionys. De Thucyd. c. 3, p. 814, 14 : Ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομὴ ... οὐδ' ἐκλογισμὸς τῶν ἁμαρτημάτων. Et ib. 17 : Ἐκλογισμὸς δέ τις τοῦ χαρακτῆρος τῶν λόγων. Plat. Crass. c. 2 : Αὐτὰς αὐτῷ θέμενος ἐκλογισμὸν τῆς οὐσίας εὗρεν ἑκατὸν ταλάντων τίμημα πρὸς ἑπτακισχιλίοις. Eust. Opusc. p. 62, 10 : Ὅτε τὸ μέγιστον λογοθέσιον καὶ ὁ φρικτότατος ἐκλογισμὸς τῶν δεσποτικῶν δανεισμάτων γίνεται· καὶ τῆς ἐν τῷ βίῳ πραγματείας ἡμῶν καὶ πάσης ἄλλης οἰκονομίας· 164, 28 : Αὐθεντῶς αὐτῷ προσφερόμενοι, ἐκλογισμοῖς ὑποβάλλοντες· 244, 60 : Καὶ οἱ δάκτυλοι τούτοις ἁρμόττονται πρὸς ἐκλογισμοὺς καὶ παραλογισμούς. Phalaris Ep. 26 : Δύο γάρ σοι μυριάδες ἐκλογισμῶν λελοίπασιν.] || Ratio, Cogitatio, VV. LL. [Plut. Oth. c. 9 : Δοκεῖ δὲ μηδ' αὐτὸς Ὄθων ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα μηδ' ὑπομένειν ἀηθείᾳ καὶ μαλακότητι τοὺς περὶ τῶν δεινῶν ἐκλογισμούς. Polyb. 1, 59, 2 : Οὐ προχωροῦν αὐτοῖς τὸ ἔργον κατὰ τοὺς ἐκλογισμούς· 10, 6, 12 : Ὧν οὐδὲν ἦν χωρὶς ἐκλογισμῶν τῶν ἀκριβεστάτων· ib. 9, 1 : Τούτοις δὲ τοῖς ἐκλογισμοῖς ὁμολογοῦντες οἱ συγγραφεῖς, Consiliis et ratiocinationibus Scipionis. Et ib. 3.]

[Ἐκλογιστὴς, ὁ, Dispunctor, Gl. LXX Tob. 1, 20 : Διοικητὴς καὶ ἐκλ., Administrator et quæstor. || Collector. Philo vol. 1, p. 338, 17 : Ἀλλ' ὅμως ἴδιοι τῶν βασιλέων θησαυροὶ λέγονται, ἐν οἷς οἱ ταχθέντες τῶν φόρων ἐκλογισταὶ (τὰς) ἀπὸ τῆς χώρας προσόδους κατατίθενται. Cit. Wakef.]

Ἐκλογιστία, ἡ, Computatio, Numeratio facta po-

sito calculo, ἀρίθμησις, Suid., Hesych. [LXX Tob. 1, 19 : Ἐπὶ πᾶσαν τὴν ἐκλογιστίαν τῆς βασιλείας αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν διοίκησιν, Quæsturam.] A

[Ἐκλογιστικὸς, ἡ, ὸν, Ratiocinandi, Computandi peritus. Musonius ap. Stob. Flor. vol. 4, p. 63 : Αὐτίκα δεῖ οἰκονομικὴν εἶναι τὴν γυναῖκα καὶ ἐκλογιστικὴν τῶν οἴκῳ συμφερόντων. L. Dind.]

[Ἔκλογος, ὁ.] Ἔκλογον, Æschylus Salaminiis vocavit διήγησιν [Enarrationem, Recensum], teste Hesych. Eid. vero est etiam τὸ ὂν μεταξὺ λόγων. [Gl. est : Ἔκλογον ὂν, μεταξὺ λόγων.]

[Ἔκλογος, ὁ, ἡ, Selectus, Exquisitus, Excellens. Philo vol. 2, p. 479, 29 : Ἑπτὰ γοῦν καὶ πλείους εἰσκομίζονται τράπεζαι πλήρεις ἁπάντων ὅσα γῆ τε καὶ θάλαττα καὶ ποταμοὶ καὶ ἀὴρ φέρουσιν ἔκλογα πάντα καὶ εὔσαρκα. Int., Selecta. Cit. Hemst. || Stultus, Demens. Eustath. Opusc. p. 7, 62 : Ἄφετε μέμφεσθαι τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον τῆς ἐκλόγου καὶ ἀσυνέτου δειλίας. L. D.]

[Ἐκλοιπάζω. Gl. : Ἐξελοιπάσθη, Prorogata fuerint.]

[Ἐκλουτήριος, Ad abluendum idoneus. Inscr. Ægin. ap. Bœckh. vol. 2, p. 173, 19 : Χαλκίον ἐγλοτήριον, ut ib. 14 χαλκίον θερμαντήριον. Ceterum nihil impedit o in secunda haberi non pro ου, sed repeti a forma verbi λούω quæ o habet pro ου. L. Dind.] B

[Ἔκλουτρον, τὸ, de pelvi dictum affertur e Polluce 10, 46, ubi est : Ἐπὶ δὲ τῶν παρὰ τοῖς ἰατροῖς ἐκλουτρῶν ὀνομαζομένων (vocabulo λουτήριον usus est) Ἀντιφάνης ἐν Τραυματίᾳ, Κατεσκευασμένος λαμπρότατον ἰατρεῖον ἐν χαλκοῖς (f. εὐχάλκοις) πάνυ λουτηρίοισιν. Hemsterh., qui servavit accentum in ultima : « Ἔκλουτρα a medicis appellantur ænea vascula, in quibus eluuntur et purgantur vulnera; id enim ἐκλούεσθαι in Hippocrate. V. Galen. in Gl. » L. Dind.]

Ἐκλούω, Eluo. [Pass. et med. simpl. Lavor, apud Æschyl. fr. Glauci Pont. quod cit. schol. Pind. Pyth. 1, 152 : Καλοῖσι λουτροῖς ἐκλέλουμαι δέμας. Hippocr. De sterilib. p. 686, 15 : Ἔμπροσθεν δὲ πρὶν ἐκλούσασθαι, θυμιῆσαι σμύρνῃ. Theophr. H. Pl. 9, 17, 3 : Οὐκ ἐξαναστῆναι πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι· τότε δ' ἐλθὼν ἐκλούσασθαι καὶ δειπνεῖν. De eluendis vulneribus et ulceribus Polyb. 3, 88, 1 : Τοὺς μὲν ἵππους ἐκλούων τοῖς παλαιοῖς οἴνοις διὰ τὸ πλῆθος ἐξεθεράπευσε τὴν καχεξίαν αὐτῶν καὶ τὴν ψώραν. Hesych. : Ἐκλούηται, ἐκνίπτηται. Galen. Gloss. Hipp. p. 462 : Ἐκλούσθω (olim ἐκλουέσθω) σημαίνει ποτὲ καὶ τὸ προσκλυζέσθω, ὡς ἐν τῷ περὶ ἀφόρων (respici f. locos illius libri p. 686, 11, 19; 687, 28, ubi nunc λουέσθω, suspicatur Foes. OEc. p. 115, B) καὶ τοῖς προσκειμένοις τοῖς περὶ τῶν ἐν κεφαλῇ τρωμάτων (quæ non sunt in libris hujus libelli superstitibus).] C

[Ἐκλοφίζομαι. Suid. et Zon. p. 771 : Ἐξελοφίζετο. « Ἡ δὲ γῆ ἐκ τῶν Δικαιαρχείας γεωλόφων ἐξελοφίζετο. » Ita Gaisf. e conj. Libri Suidæ δικαιαρχῖς (duobus punctis super ῑ positis vel —χισ cum lineola super σ puncto in utroque latere adjecto) τε vel τε′ (cum acc. circumfl. utrumque) λόφων, δικαιαρχιστικῶν λόφων, ed. Med. δικαιαρχιστε λόφων, Zon. δικαιαρχαστέλων λόφων. Δικαιαρχείας τε λόφων Hemst., qui int., Terra ex Puteolanis collibus erigebatur. De terra Puteolana (*porcelaine*) agi suspicabatur Tittm.]

[Ἐκλόχευμα, τὸ, Partus, Fœtus. Suid. v. Ἡνίοχος et Πολύευκτος : Ἐγένετο καὶ καθ' ἡμᾶς Πολύευκτος, ... Κωκυτοῦ καὶ Στυγὸς δεινὸν ... ἐκλόχευμα. Boiss.] D

Ἐκλοχεύω, Partu edo, Enitor, Pollux [4, 208. Figurate Orph. Arg. 43 : Ἣδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερὸν λόγον ἐξελόχευσα· 251 : Καί οἱ ἀπὸ στηθέων ὄπα λείριον ἐξελόχευσα. C. genit. Evenus Anth. Pal. 9, 602, 4 : Ἀνδρὸς ἄφαρ μηρῶν ἐξελόχευσα τύπους, de Tiresia in virum transformato. Medio Eurip. Hel. 258 : Γυνὴ γὰρ οὔθ' Ἕλλησιν οὔτε βάρβαρος τεῖχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται, ἐν ᾧ με Λήδαν φασὶν ἐκ Διὸς τεκεῖν. Lycophro 88 : Κυνὸς, ἣν τόργος ὑγρόφοιτος ἐκλοχεύεται· 468 : Κάσιν, ὃν ἡ ξύναιμος πατρὸς ἐκλοχεύεται. Pass. Eur. Ion. 1458 : Τέκνον, οὐκ ἀδάκρυτος ἐκλοχεύει.]

Ἐκλοχίζω, E cohorte seligo. Cantici Solom. 5, [11] : Ἐκλελοχισμένος ἀπὸ μυριάδων, Electus e millibus veluti e cohortibus. Exp. etiam In cohortes distribuo.

[Ἐκλοχμόω.] Ἐκλοχμοῦσθαι, Sylvescere. Theophr. C. Pl. 3, [19, 1 : Τὰς δὲ ῥοδωνιὰς οὐ κατακόπτουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπικαίουσιν· ἀνανθεῖς γὰρ γίνονται καὶ ἐκλοχμοῦνται μὴ τοῦτο παθοῦσαι].

[Ἐκλῡγίζω, Detorqueo, Deflecto. Ἐκλελυγισμέναι ὀρχήσεις, Porphyr. De abst. 1, 33, ubi v. Rhoer. p. 56. Boiss. Hœschel. ad Gregor. Nyss. Opusc. p. 156. Schæf. Ipse Gregor. Nyss. t. 2, p. 700, D : Ἐνευδοκιμεῖν τῷ πιθήκῳ, πρὸς τὸν τοῦ μέλους ῥυθμὸν ἑαυτὸν ἐκλυγίζοντι, Flectenti sese ac contorquenti. Hase.]

[Ἐκλῡμαίνομαι, Corrumpo. Liban. vol. 2, p. 339, B : Ἐκλυμαίνεσθαι καὶ διαφθείρειν τὰ ἤθη πόλεων ἰσχύει. Hemst. Reiskius (vol. 1, p. 286, 7) e codd. ἁ λυμαίνεσθαι.]

[Ἐκλυπέω, Contristo. Chrysost. Cat. in Jerem. t. 2, p. 357, D : Τὸ γὰρ μάλιστα αὐτὸν ἐκλυποῦν, τοῦτο ἦν. Hase.]

[Ἔκλυρος vox nihili in fr. Eupolidis ap. Plut. Mor. p. 699, A : Πίνειν γὰρ ὁ Πρωταγόρας ἐκέλευεν ἵνα πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυρον φορῇ, ubi ἔκλυτον Athen. 1, p. 22, F et Macrob. 7, 15.] Ἔκλυρον Hesychio χλωρὸν, Viride, item νοτερὸν, ἔνικμον, δίῦγρον [δίυγρον, ἢ νοτερὸν, ἔνικμον, ὑγρὸν est ap. Hesych.], Humidum, Humectum. [Glossa non minus vitiosa quam est simillima ejusdem : Ἔγγαυρον, νοτερὸν, ὑγρὸν, ἄωρον, πρόσφατον, ἐκλελυμένον, ἔνικμον.]

Ἔκλῡσις, εως, ἡ, Exolutio, Solutio. [Defectio, Gl.] Ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, Solutio vinculorum, Greg. Naz. [Theocr. 24, 33 : Δεσμῶ ἀναγκαίω .. ἔκλυσιν. Æsch. Prom. 262 : Ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά. Eur. Iph. T. 899 : Κακῶν ἔκλυσιν. Soph. OEd. T. 306 : Ἔκλυσιν ... τοῦδε τοῦ νοσήματος. Antipat. Anth. Pal. 6, 219, 24 : Ἴδ' ὡς ἐδίδαξεν ἀνάγκα πάνσοφος ἐξευρεῖν ἔκλυσιν Ἀΐδεω. Manetho 4, 610 : Ἔκλυσιν ἄτης.] || Enervatio, qua signif. affertur e Diosc. 3 : Πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων, Ad debilitandam et enervandam venerem, Ad discutiendam. || Animi viriumque defectio, deliquium, ἔκλυσις, ἡ λειποθυμία, Galen. Ad Glauc., et Aet. 5. [Hippocr. Præn. p. 38, 29 : Γίνονται γὰρ οἱ μὲν (sudores) δι' ἔκλυσιν σωμάτων· Prorrh. 1, p. 69, C : Αἱ μετ' ἐκλύσιος ἀφωνίαι κάκιστον, et iisd. fere verbis Coac. præn. p. 158, B, D; 159, B. Theophr. fr. 10, De animi deliquio, 2 : Αἱ τοιαῦται ἐκλύσεις· et ib. 3. Aret. Acut. m. causs. 2, 3, p. 16 =19 : Ἥδε ἡ ἔκλυσις τοῦ τόνου τῆς φύσιος. Ib. 5, p. 17=21 : Ἔκλυσις μελέων· 6, p. 18=22 : Ἔκλυσις, μαλακίη· 11, p. 24=28 : Ὄκνος ἔργων πρήξιος, ἔκλύσις, ἀτονίη· Tard. 6, p. 57=65 : Καρδιαλγίη καὶ ἔκλυσις· 9, p. 61=70 : Ἐκλύσιες δυνάμιος· Ac. m. cur. 2, 3, p. 101=112 : Οὐχ ἥκιστα γὰρ τῷ στομάχῳ ἐς ἔκλυσιν ἡ νοῦσος ἀμφύει. Ἔκλ. κοιλίης, Alvi solutio s. profusio. Hippocr. Co. præn. p. 221, D : Αἱ ἐξαίφνης παράλογοι ἐκλύσιες κοιλίης. Relatum ad animum ap. Demosth. p. 219, extr. : Κατεγνώκασιν ἀδιήγητόν τινα τῆς πόλεως ἔκλυσιν καὶ μαλακίαν. Dio Cass. 48, 24 : Τὴν ἔκλυσιν τοῦ Ἀντωνίου. Ap. Plut. Mor. p. 1141, B : Πολυμνήστῳ δὲ τόν θ' ὑπολύδιον νῦν ὀνομαζόμενον τόνον ἀνατιθέασι καὶ τὴν ἔκλυσιν καὶ τὴν ἐκβολὴν πολὺ μείζω πεποιηκέναι φασὶν αὐτὸν, Petav. exhibet ἕλκυσιν, de quorum vocc. permutatione Boiss. ad Philostr. p. 458 citat Schæf. Ἔκλυσις et ἔκχυσις confusa Plut. Mor. p. 1163, A. || Forma Cretica Ἔλλυσις. Hesych. : Ἔλλυσιν, ἔκλυσιν, Κρῆτες. Conf. dicta in Ἐκ. L. Dindorf.]

Ἐκλυσσάω, [s. Ἐκλυττάω], Rabie agor, Rabido impetu feror. [Joseph. A. J. 13, 16, 3 : Ἀλλὰ γὰρ ἐκεῖνοι μὲν αἴτιοι σφίσιν αὐτοῖς τῶν συμφορῶν ἐγένοντο, κατὰ φιλαρχίαν ἐκλελυσσηκυίᾳ γυναικὶ παρὰ τὸ εἰκὸς βασιλεύειν ... ἐπιτρέψαντες. Ælian. ap. Suid. in Πυθαγόρας Ἐφέσιος : Καὶ κολάσαι δὲ πικρότατα οὐκ ἂν ὤκνησε καὶ ἀφειδέστατα ἀποκτεῖναι οὐδὲν ἀδικοῦντας· ἐξελύττησε γὰρ εἰς ταῦτα. Hemst. Philo vol. 1, p. 430, 13 : Τί οὖν ἔτι τὰς τῶν τυράννων τύχας, ὦ μακάριοι, ζηλοῦτε καὶ θαυμάζετε, δι' ἃς εὐπετῶς ἕκαστα ἐπεξίασιν, ὧν ἂν ὁ ἐκλελυττηκὼς κἀκτεθηριωμένος τέκῃ νοῦς; L. Dindorf.]

[Ἐκλυτέον, ap. Clem. Al. Pædag. 3, 9, p. 281 : Εἰ μὴ οὖν πρός τι ὠφελεῖ τὸ λουτρὸν, ἤδη σφᾶς ἐκλυτέον αὐτῷ, scrib. videtur ἐκκλιτέον αὐτό. Quod v.]

Ἐκλῡτήριον, τὸ, Solutio, VV. LL. [Soph. OEd. T. 392 : Πῶς οὐχ, ὅθ' ἡ ῥαψῳδὸς ἐνθάδ' ἦν κύων, ηὔδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον; Eurip. Phœn. 969 : Αὐτὸς δὲ ... θνήσκειν ἕτοιμος πατρίδος ἐκλυτήριον.]

[Ἐκλῡτικὸς, ἡ, ὸν, Exsolvens. Creuzeri Initia philos. ac theol. e Plat. fontibus ducta, 2, 104.]

Ἔκλυτος, ὁ, ἡ, Exolutus, Enervatus, Viribus fractus, defectus, Languidus. [Dissolutus, Tricosus, Gl.] Diosc.: Ἔκνωθροι γίνονται καὶ ἔκλυτοι. [Proprie Eurip. Androm. 1133: Ἀλλὰ πόλλ' ὁμοῦ βέλη, οἱστοὶ, μεσάγκυλ', ἔκλυτοί τ' ἀμφώβολοι σφαγῆς ἐχώρουν βουπόροι ποδῶν πάρος, de missilibus. Signif. figurata Aret. Acut. m. causs. 2, 2, p. 14=17: Ἢν δὲ ἐμεθῇ τάδε, ῥηίζουσι, ἔκλυτοι, καυσώδεες τὸ σύμπαν· 4, p. 16=19: Σφυγμοὶ πυκνοὶ, σμικροὶ, ἔκλυτοι· Tard. 2, 3, p. 54=61: Ἔκλυτοι, πάρετοι τὰ μέλεα· 5, p. 56=64: Ἢν δὲ καὶ νέοι πάσχωσι, γηραλέους χρὴ γενέσθαι πάντας τὴν ἕξιν νωθώδεας, ἐκλύτους, ἀψύχους· 6, p. 57=65: Ἀσθενέες, ἔκλυτοι, λειποδρανέες (l. λιποδ.), ἄψυχοι, etc. Geopon. 7, 1, 4: Τὸν οἶνον ἔκλυτον καὶ ἀσθενῆ ποιεῖ. De animo Eust. Opusc. p. 115, 50: Καλοίμην αὐστηρὸς καὶ στιφρὸς καὶ μὴ πλαδῶν καὶ ἔκλυτος. L. D.] || Dissolutus. Greg. Naz.: Ἔκλυτος στρατὸς τοῦ Διονύσου, In omnem licentiam dissolutus, Bud. [Schol. Aristoph. Nub. 448: Μάσθλης ἰδίως καλεῖται ὁ ἰταμὸς ὁ κατειργασμένος καὶ ἔκλυτος. Μάσθλης οὖν ὁ πολυγνώμων καὶ μηδὲν βέβαιον μηδὲ σταθερὸν γινώσκων, ἀλλ' ἄλλο μὲν νοῶν ἄλλο δὲ τοιῶν, οἱονεὶ τοὺς τρόπους ἔκλυτος. L. D.] || Ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμέναι ἐν τῇ ἐσθῆτι πρόοδοι, Soluti in vestibus et fracti incessus, e Can. ult. Concil. Gangr. || Hesychio ἔνδοξος, τίμιος. [Pro κλυτὸς vel ἔγκλυτος, ut conjiciunt intt.]

Ἐκλυτρόω, i. q. ἀπολυτρόω, s. simpl. λυτρόω. [V. Ἐκλωπίζω. Medio schol. Hom. Od. Δ, 35: Αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἐξοπίσω περ παύσῃ ὀϊζύος) Εἰς τὸ μετὰ ταῦτα ἡμᾶς ἐκλυτρώσηται τῆς μελλούσης ταλαιπωρίας, Exsolvat, Liberet. L. Dind. Item Athan. patr. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 678, 17 Venet.: Πλάνης καὶ ἀσεβείας βροτοὺς ἐκλυτρώσασθαι. Pass. id. ib. p. 635, 17: Ὡς ἂν καὶ φρονтίδος καὶ ἁμαρτίας ἐλυτρωθῶμεν. Hase.]

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, i. q. ἀπολύτρωσις, s. λύτρωσις, Redemtio. Affertur autem ex lxx Num. 3, [49. Vita S. Nili jun. p. 99, 21: Πρὸς παρῳχηκότων ἁμαρτημάτων ἐκλύτρωσιν. Hase.]

[Ἐκλυττάω. V. Ἐκλυσσάω.]

Ἐκλύτως, Solute, Expedite. Plut. Lyc. [c. 17]: Σώματος ἐκλύτως καὶ ῥᾳδίως ἐπιδιδόντος, Corporis facile expediteque crescentis. [Effuse. Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 15: Οὐκ ἐκλύτως καὶ ἀκρατῶς, ὡς οἱ ἄλλοι πλωτῆρες, ταῖς εὐηνεμίαις καὶ τῷ φορῷ ἥδεται πνεύματι. ὕ L. D. Remisse. Basil. t. 1, p. 1031, B: Μὴ χαύνως, μηδὲ καταβεβλακευμένως, μηδὲ ἀσπούδως, μηδὲ ἐκλ. In mulierculis protervis id. ib. p. 918, B criminatur τὸ βάδισμα ... πρὸς ῥυθμὸν ἐκμελῆ ἐπιτετηδευμένον ἐκλ. Hase.]

Ἐκλύω, Exolvo, ea signif., qua Plaut. dixit Exolvere vinculis, Plin. Exolvere sollicitudine, Silius Pondere exolvi. [Resolvo, Renodo; Ἐκλύει δεσμῶν, Enodat, Gl.] In qua signif. accipitur etiam ἐκλύομαι. Cebes Thebanus: Ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς, Quibus se exolvere et expedire nequeunt. Polyb. 16, [6, 12]: Πάλαι κακῶς πάσχοντες ἐξέλυον ἑαυτοὺς ἐκ τοῦ κινδύνου, Jamdiu male mulctati se a periculo liberarunt. [Æsch. Prom. 326, 339: Τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων· 781: Τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ. Eur. Alc. 36: Ἥ τόδ' ὑπέστη πόσιν ἐκλύσασ' αὐτὴ προθανεῖν· El. 1353: Τούτους χαλεπῶν ἐκλύοντες μόχθων. Signif. Absolvendi id. Hipp. 1335: Τὴν δὲ σὴν ἁμαρτίαν τὸ μὴ εἰδέναι μὲν πρῶτον ἐκλύει κάκης.] Hom. Od. K, [286]: Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι ἠδὲ σαώσω. Sic Plato De LL. 12, [p. 948, C]: Μεγάλων σφᾶς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, A mulctis et noxis expediunt et exolvunt, Bud. Et Soph. Tr. [20]: Ὅς εἰς ἀγῶνα τῷδε συμπεσὼν μάχης, Ἐκλύεταί με, Me exolvit et liberat, ἀπαλλάττει με καὶ ἐλευθεροῖ, schol. Ead. signif. ex Eodem [Aj. 531] affertur diversa a præcedentibus constructione, Φόβοισί γ' αὐτὸν ἐξελυσάμην, pro ἐξήγαγον ῥύσασθαι θέλουσα, Eum eduxi servare volens, ἠλευθέρωσα, Eripui. [Æschyl. Prom. 235: Ἐξελυσάμην βροτοὺς τοῦ μὴ διαρραισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν· ubi est var. ἐξερυσάμην. Eum. 174: Καὶ τὸν οὐκ ἐκλύσεται. Soph. Antig. 1111: Ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη, αὐτός τ' ἔδησα, καὶ παρὼν ἐκλύσομαι. Eur. Andr. 818: Ὑμεῖς δὲ ... θανάτου νιν ἐκλύσασθε· Suppl. 346: Νεκροὺς ἐκλύσομαι. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 25: Βοηθήσαντες μάλα πολιορκουμένους ἐξελύσαντο τοὺς Ἀργείους. Orph. Arg. 1341: Τοὶ δ' ὦκα λύοντ' ἐκ πείσματα νήσου. Signif. Dissolvendi Demosth. p. 234, 2: Πάσας ἐξελύσασθε τὰς παρασκευὰς τὰς τοῦ πολέμου. Pseudeurip. Epist. 5, p. 504, 27: Βουληθέντα δὲ ἐκλύσασθαι τὰ νείκη προθυμότατα ὑπεδεξάμην. || Act. proprie Eurip. Med. 1315, Hipp. 819: Ἐκλύεθ' ἁρμούς· Apoll. Rh. 1, 955: Κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες ... ὑπὸ κρήνῃ ἔλίποντο. Schol.: Τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον διὰ τὸ βεβρῶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης ἀπολύσαντες ἕτερον ἔλαβον. Improprie i. q. Tollo, Aufero, Soph. OEd. T. 35: Ὅς γ' ἐξέλυσας ἄστυ Καδμείων μολὼν σκληρᾶς ἀοιδοῦ δασμὸν, ὃν παρείχομεν. Eurip. Phœn. 695: Καίτοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρὼν, Adventu suo pedum tibi contentionem adimit. Polyb. 3, 98, 7: Ἐὰν ἐξαγαγὼν τοὺς ὁμήρους ἀποκαταστήσῃ τοῖς γονεῦσι καὶ ταῖς πόλεσιν, ἐκλύσειν μὲν αὐτὸν τῶν Ῥωμαίων τὴν φιλοτιμίαν· 12, 16, 14: Ὁ μὲν οὖν νεανίσκος, οὕτως εὐτραπελισάμενος, ἐξέλυσε τὴν σπουδήν. Aristid. vol. 1, p. 380: Ἐξελύσαμεν, ὦ Ἀθηναῖοι, τὸν κατάλογον καὶ τὰς συντάξεις πέρα τοῦ καιροῦ διεσείσαμεν. Plut. Anton. c. 58: Τὰς ταραχὰς τῶν ἀνθρώπων ἐξέλυσε: Gracch. c. 9: Ἐξέλυσε καὶ κατεπράϋνε τὴν μνησικακίαν καὶ χαλεπότητα ταύτην ὁ Λίβιος. Pseudoxenoph. Epist. 2, 5: Τῶν ἀναγκαίων, ἃ τοῖς ἀμαθέσι τὸ ἀλγεινὸν τῆς σαρκὸς ἐκλύει.] || Exolvo, Dissolvo, ut Cic. dicit Exolvere vel Dissolvere æs alienum. Unde ἐκλυθὲν, Exolutum, Dissolutum, Solutum, ἀποδοθέν. Plut. [Cæs. c. 12]: Ἄχρις ἂν ἐκλυθῇ τὸ δάνειον, Bud. || Dissolvo, i. e. Destituo, Relinquo, Abjicio. Dem. [p. 234, 2]: Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠλπίσατε τὴν εἰρήνην ἔσεσθαι, πάσας ἐξελύσατε τὰς παρασκευὰς τοῦ πολέμου, Bud. [V. supra in medio.] || Solvo, ea signif., qua dicit Virg. Membra solvuntur frigore, i. e. Enervo. Philo in Vita Mosis 1: Ἐκλύοντες καὶ παριέντες αὐτῶν τὰ φρονήματα, Spiritus eorum frangentes ac debilitantes. Pro Fatigo, Lasso, Labore conficio, Bud. ex Aristot. H. A. 9, [1: Τύπτειν ἕως ἂν ἐκλύσωσιν]. Et Ἐκλύομαι, Membra mihi solvuntur, Enervor, Debilitor. [Ἐκλύεται, Æstuat, Gl.] Plut. [Mor. p. 161, B], de Arione a delphinibus vecto: Διὰ τάχος καὶ ῥοῖζον ἐφαίνετο τῆς φορᾶς ἐκλελυμένος καὶ κεκμηκὼς, Debilitatus et languidus. Similiter et Bud. ἐκλύεσθαι interpr. Fatiscere, Lassescere, Languescere, Defici ap. Isocr. H. ἀντιδόσ. [p. 322, A]: Ἵνα οὖν μὴ παντάπασιν ἐκλυθῶ, πολλῶν μοι λεκτέων ὄντων, ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. [Demosthen. p. 421, 4: Παντάπασι γὰρ, ὦ ἄνδρες, ἐκλελύσθαι μοι δοκεῖτε. Xenoph. Ven. 5, 5: Αἱ κύνες ἧττον ὀσφραίνονται τότε διὰ τὸ ἐκλελύσθαι τὰ σώματα.] Aristot. Probl. [4, 6]: Διὰ τί ἐκλύεται μάλιστα τῶν ζώων ἀφροδισιάσας ὁ ἄνθρωπος; Idem, Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες ἐκλύονται καὶ ἀσθενέστεροι γίνονται, Deficiuntur viribus et languescunt, Bud. [Conf. id. H. A. 9, 5 prope init. Lucian. Tragœdop. 231: Νότιος ἐκ μελῶν ἱδρὼς ἔρρει βάσιν μου σαθρὰν ἐκλελυμένῳ. Eademque structura Dio Cass. 55, 10 (vol. 3, p. 364, 26 ed. Sturz.): Τὴν διάνοιαν ἐξελέλυτο.] Item in VV. LL. [ex Isocr. Paneg. p. 82, A]: Ἐκλελυμένος πρὸς τὸν πόλεμον, Viribus defectus ad gerendum bellum. Nec multum diversa signif. ἐκλύεσθαι et λειποθυμεῖν, a Galeno Ad Glauc. συνωνύμως usurpari testatur Bud. Quo sensu et ἐκλύεσθαι ψυχῇ, Animo defici et concidere, reperio in VV. LL. [Polyb. 20, 4, 7: Ὁρμήσαντες πρὸς εὐωχίαν καὶ μέθας οὐ μόνον τοῖς σώμασιν ἐξελύθησαν ἀλλὰ καὶ ταῖς ψυχαῖς· 29, 6, 14 et 40. 12, 7: Ἐξελύετο τῇ ψυχῇ.] Et ἐκλυόμενοι, Otio marcentes et segnes, Bud. e Plut. [Hippocr. Prorrh. 1, p. 77, G: Τὰ ναρκωδέως (ναρκώδεα Co. præn. p. 215, F) ἐν τούτοισιν ἐκλύομενα δύσκολα· quod tamen alii ceperunt de excrementis, ut i. esset q. ἐκκρινόμενα, de qua signif. v. infra. Ib. p. 80, D: Ἆρα δὲ ἐπιστάντων αὐτῶν οὗτοι ἐκλύονται; 81, C: Ἐκλύονται ἄρα τὰ παρ' ὧτα τοιούτοισιν ὀδυνώδεα ἐπ' ὀλίγῳ; Co. præn. p. 143, C: Κοιλίης ἀπειλημμένης βαρυνόμενοι ἐκλύονται. Theophr. fr. 10, De animi deliquio, 1: Ὑπὸ πνίγους ἐκλυόμεθα καὶ λειποψυχοῦμεν (l. λιποψ.)· 3, De igni, 15: Κατέχειν τινὲς κελεύουσι τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκλυομένου. De rebus Polyb. 4, 43, 9: Ἤδη περὶ τοῦτον τὸν τόπον ἐκλυόμενος ὁ ῥοῦς οὐκ ἔτι βραχείας πρὸς ὀξεῖαν γωνίαν ποιεῖται τὰς ἀνακλάσεις· et ib. 41, 5, τὰ ῥεύματα. Apollod. Poliorc. p. 23, 11: Ἡ γὰρ μαλακότης τῆς πλίνθου ἐκλύει τὴν πληγήν. Lucian. Nigrin. c. 36: Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἐκλυθέντα καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Schol.

Aristophan. Ran. 1344 : Χαρακτηρίζουσι τὰ Εὐριπίδου μέλη, ὡς ἐκλελυμένα. Theophr. C. Pl. 6, 15, 4 : Ἐκλελυμένην τε καὶ θηλυτέραν εἶναι τὴν ὀσμήν.] || Dissolvo, ut dissolvuntur ea, quæ in massam unam coagmentata et concreta fuere. Galen. Ad Glauc. : Ἐκλύων ὄξει δριμυτάτῳ, ubi exp., Macerans aceto et diluens. [Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74=84 : Τῶν ἄλλων θερμῷ ὕδατι ἕκαστον ἐκλύειν, ἢν ἐς μούνην τὴν τοῦ στομάχου παραμυθίην διδῷς· ἢν δὲ καὶ ἐς δύναμιν δέῃ, μὴ κάρτα τὸ οἰνῶδες ἐκλύειν. Sim. de inflammatione remittente ib. 2, 3, p. 103=114 : Ξὺν τῇ ξυγκοπῇ, καὶ εἰ φλεγμασίαι ἐπιέασι, ἐκλύοντα. Et figurate Orph. Arg. 1319 : Λῦσαί τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.] || Dirimo, ut dicitur Dirimere dissidium inter aliquos exortum, quod et λύω dicitur. Dem. [p. 114, 7] : Ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. || Solvo, Resolvo, Laxo, vocab. medicorum de ventris s. alvi astricti resolutione : sicut et ipsum λύω usurpatur. E Dioscc. 4, 266 : Ἐκλύουσι κοιλίαν, Resolvunt ventrem. [Lycophr. 830 : Μύρρας ἐρυμνὸν ἄστυ, τῆς μογοστόκους ὠδῖνας ἐξέλυσε δενδρώδης κλάδος· quod exp. schol. ἤνοιξε· 1198 : Ὅπου σφε μήτηρ ... ὠδῖνας ἐξέλυσε λαθραίας γονῆς. Schol. ἤγουν ἐγέννησε τὸν Δία.] || Ἐκλύειν στόμα dicitur etiam is, qui loqui parat : ut ap. Ovid. Ora sono resolvere, Solvere linguam ad jurgia. Soph. Aj. [1225] : Δῆλος δέ μοι ἐστὶ σκαιὸν ἐκλύσων στόμα, quod et ῥῆξαι φωνὴν, ut Lat. Rumpere vocem. || Pro Discedo, affertur ex 2 Macc. 13, [16] : Ἐξέλυσαν εὐημεροῦντες, Recesserunt re feliciter gesta. [Ἐκλυθεὶς et ἐκκαυθεὶς confusa v. in Ἐκκάω. Ἔκλυσαι et ἔλκυσαι Plut. Mor. p. 112, C; 122, A. Ἐκλελειμμένα et ἐκλελυμένα Strab. 14, p. 680.]

[Ἐκλωβάομαι, Ludificor, Injuria afficio. Soph. Phil. 330 : Ἐξερῶ ... ἅγωγ' ὑπ' αὐτῶν ἐξελωβήθην μολών, Quibus injuriis ab iis affectus sim.]

Ἐκλωπίζω, Veste exuo. Soph. Tr. [927] : Ἐκ δ' ἑλώπισε Πλευρὰν ἅπασαν ὠλένην τ' εὐώνυμον, i. e. ἐγύμνωσεν, ἐξέδυσεν. [Eust. Od. p. 1739, 58 : Λώπη δὲ κυρίως λεπτὸν ὕφασμα κατὰ τὸν τοῦ κρομύου λοπὸν, ... ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται, ὡς γεγονὸς ἐκ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω, τοῦτο δὲ μεγεθύνεται κατὰ ἔκτασιν. Ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ ἐξελώπισας ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ ἀντὶ τοῦ ἐξέδυσας, ἔξω τοῦ λοποῦ ἐποίησας· φέρεται δὲ καὶ δίχα προθέσεως λωπίζειν τὸ γυμνοῦν, καὶ λῶπος δὲ προπερισπωμένως τὸ ἱμάτιον. Ubi scrib. ἔξω τοῦ λωποῦ. Hesych. : Ἐξειλώτησεν, ὡς ἐπὶ τοῦ λωτοῦ ἐξερπόθησεν, pro Ἐξελώπισεν, ὡς ἐπὶ τοῦ λωποῦ, ἐξεπόρθησεν.] || Ἐκλωπίζω Suidæ est etiam ἐκδέρω : pro quo forsan scrib. ἐκλοπίζω. [Non est scrib.] || Ἐκλωπίζεται Achæus in OEdipo usurpat pro ἐξανθίζεται, Hesych. [Id. Hes. : Ἐξελώπισεν, ἀπήνθησεν. Quarum gll. priorem ita corrigunt intt. : Ἐκλωτίζεται, ἐξανθίζεται, Decerpitur, coll. gl. : Λωτίζειν, ἀπανθίζεσθαι· alteram sic : Ἐξελώτισεν, ἀπήνθισεν, Decerpsit, recteque animadvertunt ad Ἐξελώπισεν, ab ipso Hesych. eum ἐξελώτισεν, ut videtur, confusum, pertinere duas quæ sequuntur expll. ἐξεσκύλευσεν, ἐξέδυσεν. Non animadverterunt vero glossam ante Ἐξελώτισεν positam : Ἐξελύτρωσας, ἐγύμνωσας, ex duabus conflatam esse : Ἐξελύτρωσας, (ἀπέλυσας), et : (Ἐξελώπισας), ἐγύμνωσας. Quarum posterior fluxit e Lex. rh. ap. Eust. l. c. L. Dind.]

Ἐκμαγεῖον, τὸ, Id quo abstergimus : unde exp. Mantile : ex Polluce, scribente l. 6, [93] : Τὸ δὲ ἐκμαγεῖον, καὶ χειρόμακτρον. [Ubi respicit fort. l. Platonis, quem citat 2, 220, Tim. p. 72, C : Ἡ δ' αὖ τοῦ γείτονος αὐτῷ (jecori) ξύστασις καὶ ἕδρα σπλάγχνου (lienis) γέγονεν ἐξ ἀριστερᾶς χάριν ἐκείνου, τοῦ παρέχειν αὐτὸ λαμπρὸν ἀεὶ καὶ καθαρὸν, οἷον κατόπτρῳ παρεσκευασμένον καὶ ἕτοιμον ἀεὶ παρακείμενον ἐκμαγεῖον. Recte enim Lindanus ap. Hesych. v. Ἐκμαγειωθεὶς, p. 1141, 10 ἐκμ. de mantili capit et ap. Plat. l. c. et ap. Aret. Tard. m. causs. 1, 15, p. 44=51 : Μέλαινα γὰρ αὐτέου ἡ τροφὴ, ὅτιπερ ἐκμαγεῖόν ἐστι αἵματος μέλανος, οὗ τὴν ἀκαθαρσίην ἐοῦσαν οὐ δέχεται οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν. Archigenes ap. Galen. vol. 13, p. 397 : (Fomenta) διὰ λιπαρῶν ἐκμαγείων. Ejusd. signif. testes addit Suicer. Thes. vol. 1, p. 1066-7, primum Gloss., Ἐκμαγεῖον, Tergorium (s. Tersorium); tum Chrysost. Hom. 14 in 1 Ad Timoth. p. 306 : Οὐχ οὕτως ἰατρὸς χεῖρας ἐκτείνων καὶ φάρμακον ἐπιτιθεὶς τὴν ἰατρείαν παρέχει, ὡς πένης χεῖρα ἐκτείνων καὶ τὰ παρὰ σοῦ λαμβάνων, ἐκμαγεῖον τῶν σῶν ἐστι κακῶν, Ut pauper manum extendens et abs te data accipiens, abstergit mala tua, peccata tua; denique Suidam : Φωσώνιον, λινοῦν τι ... προσώπου τὸ (τι liber unus et Etym. M. in eod. voc.) ἐκμαγεῖον. Damascium Photii cod. 242, p. 349, 21 : Κρήδεμνον, φωσώνιον, ὁράριον ῥω' (l. ῥωμαϊστὶ vel similiter), προσώπου ἐκμαγεῖον, ἡμιτύβιον, et schol. Aristoph. Pl. 729 : Ἡμιτύβιον, ἀντὶ τοῦ σουδάριον, ῥάκος ἡμιτριβὲς λινοῦν τι, οἷον ἐκμαγεῖον, citat Toup. ad Longin. 32, 5; Apollonium Hist. c. 36 : Τῶν δὲ ἐκμαγείων τῶν ῥυπαινομένων ἡ πλύσις γίγνεται οὐ δι' ὕδατος, ἀλλὰ κληματὶς κάεται, καὶ τότε τὸ ἐκμαγεῖον ἐπιτίθεται, intt. Hesychii l. c.] || Expressum rei alicujus simulacrum, aut impressum, Effigies impressa. [Eust. Od. p. 1857, 15, int. ἀποτύπωμα, σφραγὶς, εἰκὼν, Hesychius ἐκτύπωμα, ὑπόγραμμος, σφραγίς. Plato Leg. 7, p. 800, B : Ἀσφαλέστατον καθάπερ ἐκμαγεῖ' ἄττ' αὐτοῖσι πρῶτον πλάσασθαι τῷ λόγῳ. Λέγω δὲ ἓν μὲν τῶν ἐκμαγείων εἶναι τοιόνδε τι· E : Τὸ δὲ τοσοῦτον ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπανερωτῶ πάλιν τῶν ἐκμαγείων ταῖς ᾠδαῖς εἰ πρῶτον ἓν τοῦθ' ἡμῖν ἀρέσκον κείσθω· 801, D : Τί οὖν, κείσθω νόμος ἡμῶν καὶ τύπος ἐκμαγεῖόν τε τρίτον τοῦτο; Polyæn. 2, 36, p. 212 : Ἔλαθον ἀπομαξάμενοι τὰς βαλανάγρας καὶ τὰ ἐκμαγεῖα τῷ Διοίτᾳ διέπεμψαν. Quos ll. præter alios citavit Hemst. ad Polluc. 9, 130. Metaph. Eunap. p. 98 : Πίνακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον εἶναι παντοδαπῶν ἠθῶν. Ad quem v. Boiss. p. 402. Philo vol. 2, p. 153, 1 : Οὗτος ὁ χιτὼν σύμπας ἐστὶν ὑακίνθινος, ἀέρος ἐκμαγεῖον, Imago.] Philo De mundo [vol. 2, p. 606, 31] : Ἃ γὰρ εἰσήγαγεν ἑκάστη τῶν αἰσθήσεων, ὥσπερ δακτύλιός τις ἢ σφραγὶς, ἐναπεμάξατο τὸν οἰκεῖον χαρακτῆρα, ἢ τὸ ἐκμαγεῖον φυλάττει παρ' ἑαυτῇ· quæ Bud. ita vertit, Simul enim sensus adventitium quippiam sigillatim importaverit, visum continuo annuli modo aut signi, notam suam imprimit, impressamque effigiem asservat penes sese. [Locus emendatior scriptus exstat in lib. Quod deus sit immutab., vol. 1, p. 279, 4 : ... τὸν οἰκ. χαρακτῆρα. Κηρῷ δὲ ἐοικὼς ὁ νοῦς τὸ ἐκμ. δεξάμενος ἄκρως παρ' ἑαυτῷ φυλάττει.] Vide eund. Bud. p. 654, qui alibi affert et ἐκμαγεῖον κήρινον ex Platone [Theæt. p. 191, C : Θὲς δή μοι λόγου ἕνεκα ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἐνὸν κήρ. ἐκμ. ... τῷ μὲν καθαρωτέρου κηροῦ, τῷ δὲ κοπρωδεστέρου καὶ σκληροτέρου, ἐνίοις δὲ ὑγροτέρου ... Δῶρον τοίνυν αὐτὸ φῶμεν εἶναι τῆς τῶν Μουσῶν μητρὸς Μνημοσύνης, καὶ ἐς τοῦτο θ',τι ἂν βουληθῶμεν μνημονεῦσαι ... ἀποτυποῦσθαι, ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους, et ib. 194, D; 196, A, B : unde duxerunt Themist. Or. 8, p. 105, A; 11, 144, B, et Damascius et Menand. Prot. a Toupio Emend. vol. 1, p. 342 ad gl. Suidæ indidem petitam : Κήρινον ἐκμ., ἡ φαντασία τοῦ νοὸς, iudicati. Manifesta autem in ll. Plat. est signif. Receptaculi vel Massæ imprimendarum imaginum capacis, quam Hemst. ad Poll. 9, 130 illustravit exemplis Timæi Locri p. 94, A : Τὰν δ' ὕλαν ἐκμαγεῖον καὶ ματέρα τιθάναν τε καὶ γενναικὰν εἶμεν τᾶς τρίτας οὐσίας· δεξαμέναν γὰρ τὰ ὁμοιώματα ἐς ἑαυτὰν καὶ οἷον ἀναμαξαμέναν ἀποτελῆν τάδε τὰ γεννάματα· Platonis Tim. p. 50, C : Δέχεταί τε γὰρ (ἡ φύσις) ἀεὶ τὰ πάντα καὶ μαρφὴν οὐδεμίαν ποτὲ οὐδενὶ τῶν εἰσιόντων ὁμοίαν εἴληφεν οὐδαμῇ οὐδαμῶς· ἐκμαγεῖον γὰρ φύσει παντὶ κεῖται κινούμενόν τε καὶ διασχηματιζόμενον ὑπὸ τῶν εἰσιόντων· Plutarchi Mor. p. 672, E (add. ibid. 374, F), Themistii Or. 21, p. 244, E, et aliorum, quibus add. Eustath. Opusc. p. 216, 34 : Ἀρετῆς αὐτοὶ (monachi) δοχεῖα, εἰ πρὸς αὐτὴν εὐθέτως ἀνοίγονται· μύρου θείου ἀγγεῖα, ὅτε μὴ τύχωσι σαπρῶς ἔχειν· ἀποστολικὰ ἐκμαγεῖα, ἡνίκα μὴ ἀφυῶς ἔχουσιν ἐκμάττεσθαι τὰ τοῦ θεοῦ· Flacc. Anth. Pal. 6, 193, 3 : Δαμοίτας ἁλιεὺς ὁ βυσσομέτρης, τὸ πέτρης ἁλιπλῆγος ἐκμαγεῖον, qui cautibus maritimis ita hæserat ut cera adhæret gemmæ. Distinguendus igitur ab HSt. erat l. Plat. ab exx. ante et post commemoratis, ut diversæ ab iis signif.] In VV. LL. e Greg. Naz., Ἐκμ. τοῦ ἀρχετύπου, de Christo. [Ammonius Catena in c. 6 Johannis p. 181 : Ἐκμ. ἐστιν ὁ υἱὸς καὶ σφραγὶς τῆς τοῦ πατρὸς οὐσίας, Imago atque signaculum substantiæ patris. Cyrill. Al. in Actis Synodi Ephesinæ p. 225 : Τῆς ἐν οὐρανοῖς βασιλείας ἐκμ. ὥσπερ τι καὶ μίμημα (ἡ) ἐπὶ τῆς γῆς ... Cit. Suicer. Eust. Opusc. p. 87, 7 : Ἐπεὶ καὶ ἐκεῖνος ἐκμαγεῖον παντὸς ἀγαθοῦ τυπωθείς.

‖ Signif. Sigilli, quam agnoscit Hesych. l. supra cit. interpretatus σφραγὶς, ponit Aristot. Metaphys. 1, 6, p. 987, 34 : Τὸ δὲ δυάδα ποιῆσαι τὴν ἑτέραν φύσιν διὰ τὸ τοὺς ἀριθμοὺς ἔξω τῶν πρώτων εὐφυῶς ἐξ αὐτῆς γεννᾶσθαι, ὥσπερ ἔκ τινος ἐκμαγείου.]

Ἐκμαγειόω, q. d. Effigio, ab Effigies : ut ἐκμαγειόω est ab ἐκμαγεῖον. Redditur alioqui Exprimo, sicut et ἐκμάττω. Item Effingo. Ab hujus pass. est partic. ἐκμαγειωθεὶς ap. Hesych. expositum ἐξομοιωθείς. [Codex ἐκμαϊωθεὶς, ἐξομ. Leg. videtur Ἐκμάχθείς. L. Dind.]

[Ἐκμᾰγεύω, Magicis artibus capio s. decipio. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 1038, A (init. epistolæ Felicis papæ ad Petr. Antioch. p. 58, 22 ed. Grets.) : Ἐπειδὴ δυστυχῶς ἐξεμαγεύθης ἐν ἀσεβείᾳ λόγων. L. Dindorf.]

Ἔκμαγμα, τὸ, Quod abstergitur, s. potius Quod post abstersionem remanet. A Gaza vertitur ficto nomine, Abstergmentum, Theophr. C. Pl. lib. et cap. ult., in ἀπομάγματα τῶν δακτύλων : ubi tamen quidam interpr. Strigmenta, et δακτυλίων, Pastillorum : quum Gaza vertat Abstergmenta digitorum, nimirum legens δακτύλων. Vide et paulo post. ‖ Expressum rei alicujus simulacrum : qua in signif. dicitur potius ἐκμαγεῖον, sed pro hoc ἐκμαγεῖον dixisse Aristoph. ἔκμαγμα docet Eust., locum tamen non afferens [« ibi quidem ; sed p. 1857 affert, Λέων λέων αὖτ' ἔκμαγμα σόν. » HSt. Ms. Vind.] : at Pollux [9, 131] hunc affert e Thesm. [514] et ipse tanquam pro ἐκμαγεῖον, ut opinor, Λέουσι [λέων σοι] γέγονεν αὖτ' ἔκμαγμα σόν. [Αὐτέκμαγμα cod. Rav.] ‖ Ἔκμαγμα, sequendo primam verbi μάσσω s. μάττω signif., pro τὸ συνεστραμμένον φύραμα ap. Hippocr., inquit Galen. [Glöss. p. 462, e libro De steril. p. 685, 15 : Ἶριν ᾠώδεα κόψας, καὶ διασήσας χωρὶς κυπέρου ἴσον, καὶ ἔκμαγμα ὅσον μαγίδα οἴνῳ ἀνθοσμίῃ διεῖναι.] Ubi Gorr. interpr. Massa subacta. Addit vero Gal. significare et κροκόμαγμα. At vero in illo Theophr. l. paulo ante allato, ἐκμάγματα δακτυλίων quidam interpr. Magmata et strigmenta pastillorum s. trochiscorum.

[Ἐκμάθησις, εως, ἡ, Disciplina. Heliodor. De chrysopœia in Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 120 ed. Harl. v. 22 : Ἐπιστήμην καὶ πρᾶξιν ἔμπειρον δέχου ἔντεχνον ὡς ἔχουσαν εἰσαγωγικὴν τελείαν ἐκμάθησιν εἰς δόξαν κλέους. ᾰ L. D. ‖ Euseb. Hist. eccl. p. 202, D : Ἐκμαθήσεις καὶ ἀπαγγελίας ἡμέρας ἑκάστης αὐτὸν εἰσπραττόμενος, Scripturæ locos quotidie memoriæ mandare ac recitare illum jubens. Conf. Greg. Thaumat. p. 59, A. Hase.]

Ἐκμᾰθητέον, Ediscendum s. Addiscendum.

Ἐκμαίνω, [Furio, Gl.] Furore percello, In furorem ago, Lympho. Eust. [Il. p. 536, 14] quum dixisset μαίνω non dici nisi in compositione, addit, Ὡς γὰρ ὀχῶ ἄλλον καὶ πορεύω ἄλλον, ὀχοῦμαι δὲ καὶ πορεύομαι ἐγὼ, οὕτω καὶ ἐκμαίνω ἄλλον· οὗ μετοχὴ τὸ, Τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον [Eur. Hipp. 1229]. Item, Ἐξέμηνα γὰρ, active : quum μέμηνα dicatur neutr. [Aret. Tard. m. causs. 1, 6, p. 31=37 : Ἐκμαίνει δὲ καὶ τῶν ἐδεστῶν μετεξέτερα· 1, 1, p. 27=32 : Τὴν ψυχὴν ἐκμαίνει (morbus). Apollodor. 1, 9, 12, 8 : Τὰς ἐν Ἄργει γυναῖκας ἐξέμηνε Διόνυσος· conf. 3, 5, 2, 3. Theocr. 5, 90 : Κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατίδας ... ἐκμαίνει. Soph. Tr. 1142 : Τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον. Plato Anth. Pal. 7, 99, 6 : Ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων. Cum εἰς anon. ap. Suid. v. Εἰσήγγειλεν : Ὁ Δωὴκ τὸν Ἀχιμελὲχ εἰσήγγειλε παρὰ τῷ Σαοὺλ καὶ εἰς μιαιφονίαν τῶν ἱερέων ἐξέμηνεν. Theodulus ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. p. 85 ed. Bonn. : Ὁ καὶ πρῶτος ἡμᾶς ... εἰς τοὺς κατὰ σοῦ θορύβους ἐκμήνας. Himer. Or. 1, 11, p. 342 : Ἐκμαίνει κατὰ τῆς Ἀθίδος πηγῆς τὸν ποταμὸν Ἶλισὸν ὁ γάμος· 6, 6, p. 506 : Ἐφ' ἑαυτὸν ... τὸν καθηγεμόνα ἐξέμηνε. Aristoph. Eccl. 965 : Κύπρι, τί μ' ἐκμαίνεις ἐπὶ ταύτῃ; Antonin. Lib. c. 34, p. 224 : Δεινὸς γὰρ αὐτὴν ἔρως ἐξέμηνεν ἐπὶ τῷ πατρί. Xenoph. Ephes. 1, p. 20 : Τὸν ἐπ' ἀλλήλους ἡμᾶς καλῶς ἐκμήναντα θεόν. Nicol. Dam. p. 453, cit. ab Suida in Μάγνης, ἀνὴρ Σμυρναῖος : Γυναῖκάς γε μὴν πάσας ἐξέμηνεν, ἔνθα ἐγένετο ὁ Μάγνης. Lucian. Dial. mer. 1 : Ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον. Cum gen. Eur. Bacch. 36 : Πᾶν τὸ θῆλυ σπέρμα Καδμείων, ὅσαι γυναῖκες ἦσαν, ἐξέμηνα δωμάτων. Formam ἐκμᾶναι pro ἐκμᾶναι ex Ælian. N. A. 2, 11, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 26. Cum ἐγκυμαίνω, ἐκβαίνω, ἐκκυμαίνω confusum v. in illis.]

‖ Ἐκμαίνομαι, Perfuro [Ἐκμεμηνὼς, Furiatus, Gl.], ut Lucret. de vento, ... ita perfurit acri Cum fremitu : simpliciter, Furo, Insanio ; i. q. μαίνομαι, nisi præp. signif. augere videatur. [Aret. Tard. m. causs. 1, 5, p. 30=36 : Κάκιον δὲ ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες ἐκμαίνονται, et sæpius ib. 6, p. 31=37, seq. Appian. Samnit. c. 2 : Τῶν δὲ ἱερῶν οὐκ ἀπαντώντων ἔτι μᾶλλον ἐξεμαίνετο. Lucian. Nigrin. c. 5 : Πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. Dio Cass. 52, 30 : Ὅπως μήτε χρήματα παμπληθῆ εἰκῆ παραπολλύηται μήθ' οἱ ἄνθρωποι κακῶς ἐκμαίνωνται· 59, 29 : Ὡς οὖν πάντα τρόπον ἐξεμαίνετο. Ælian. N. A. 2, 11 : Αὐλῶν ἀκούοντας μὴ ἐκμαίνεσθαι (elephantes). Sic de equis consternandis Eur. Hipp. 1229 : Ταῦρος φόβῳ τέτρωρον ἐκμαίνων ὄχον.] Et ἐκμαίνομαι περί τι, pro Insano amore alicujus rei ducor. [Plut. Mor. p. 267, D :] Ἐκμανῆναι περὶ τὸν υἱὸν, Filium deperisse insano amore. [De delirio ægrorum Hippocr. Epid. 3, p. 1112, A ; 1114, B ; 1117, G : Ἐξεμάνη. Et alibi. Cum dat. Aristæn. Ep. 1, 15 (sec. cod. : conf. Bast. Ep. cr. p. 151) : Ἐπαφροδίτως ἐκμανεὶς αὐτῇ. Cum accus. Anacreont. ab Schneid. cit. 13, 4 : Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν λέγουσιν ἐκμανῆναι. Cum εἰς Eustath. Opusc. p. 274, 54 : Ἐκμαίνεται εἰς ὁδὸν ὡς ἐπὶ ἀμύνῃ τῇ ὑπὲρ τοῦ βασιλέως· 211, 23 : Τὸν πολὺν Ἀλέξανδρον εἰς θυμὸν ἐκμῆναι Ἀρεϊκόν. Cum πρὸς 247, 80 : Πρὸς πικρίαν ἐκμαίνονται. Nicet. Annal. 4, 7, p. 96, D : Ἡ δὲ παρθένος καταθεμένη τοῦτο (malum) τῷ κόλπῳ ἐκμαίνεται μάλα δὴ πρὸς ἔρωτα. Diversa ab his constructione Herodot. 3, 37 : Ὁ μὲν δὴ τοιαῦτα πολλὰ ἐς Πέρσας τε καὶ τοὺς ξυμμάχους ἐξεμαίνετο. Pausan. 1, 11, 5 : Ἐξεμαίνετο εὐθὺς ἐς τοὺς Ἠπειρώτας. Cum infin. Photius ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 356, 3 : Ὃς καὶ παράκλητον ἑαυτὸν καὶ πνεῦμα ἅγιον ἐξεμάνη ὀνομάσαι. L. Dindorf.]

Ἐκμακαρίζω, Prorsus beatum prædico.

[Ἐκμακτὸς, ὁ, ἡ, Expressus. Empedocl. ap. Simplic. ad Aristot. Phys. 1, f. 34, b, et Theophr. fr. 1, De sensu et sensib., 16 : Διὸ πλεῖστον ἀπ' ἀλλήλων διέχουσι γέννῃ τε κράσει τε καὶ εἴδεσιν ἐκμακτοῖσιν, Formis effictis.]

[Ἔκμακτρον, τὸ, i. q. ἐκμαγεῖον. Eur. El. 535 : Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ γαίας ποδῶν ἔκμακτρον ;]

[Ἐκμάλαξις. V. Ἐκμάλθαξις.]

Ἐκμᾰλάττω, Emollio [Gl.], simpl. Mollio. [Plut. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 189 : Τὰ σώματα ἀνίησιν ἡ ἡδονὴ, καθ' ἡμέραν ἐκμαλάττουσα ταῖς τρυφαῖς. Wakef. V. Suid. in Ἐκμαλθακόω cit. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 747, A : Τὸν σκληρὸν ... ἀπαλύνων ... καὶ οἷον ἐλαίῳ ἐκμαλάσσων ταῖς παραινέσεσιν. Id. t. 1, p. 201, B : Ἐκμαλάσσοντα· et p. 802, B : Ἐκμαλάξαντος. Joseph. Ant. Jud. 2, 6, § 9 : Εἴ πως ἐκμαλάξειε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ καὶ καταπραΰνειε. Proprie Gregor. Nyss. t. 2, p. 769, B : Ἀλλὰ κἂν λίαν ἀντίτυπος ὁ σίδηρος ᾖ, κἂν μὴ ῥᾳδίως διὰ πυρὸς ἐκμαλάσσηται. Hase.]

Ἐκμαλθᾰκόω, Emollio, Effemino : ἐκμαλθακῶσαι, ἐκμαλάξαι, χαυνῶσαι, Suid. [cum ex. Menandri Prot. p. 100 : Ἄλλα τε πλεῖστα ἐκμαλθακῶσαι οἷά τε ὄντα ἀλατζονείας ἀνάπλεα φρονήματος.]

[Ἐκμάλθαξις, εως, ἡ, Effeminatio. Erotian. Gloss. Hipp. p. 146 : Ἐκθήλυνσις ... Νίκανδρος δὲ ἀντὶ τῆς ἐκμαλθάξεως αὐτὴν τέθεικεν. Cod. Vindob. ap. Weigel. in Schneideri Suppl. Lex. p. 78, a, ἐκμαλάξεως.]

Ἐκμᾰνὴς, ὁ, ἡ, Furiosus. Exp. ὁ ἐξεστηκὼς, ὁ ἐκστατικός. [Pollux 5, 74 : Ὥστε γίγνεσθαι πρὸς αὐτὰ τὰς κύνας ἐκμανεῖς. L. D. Athen. 10, p. 437, E : Ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ... πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκμανής. Suid. in Μένανδρος Ἀθηναῖος : Περὶ γυναῖκας ἐκμανέστατος. Hemst. Permutatum cum ἔμμανὴς Plat. Leg. 2, p. 666, A.]

Ἐκμανθάνω, [μαθήσομαι. Æsch. Prom. 254 : Ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας], Disco, s. potius Perdisco, [Edisco, Gl.] ; videtur enim præp. Græca intendendi vim itidem habere : unde etiam exp. ἀκριβῶς ἐξεπίστασθαι. Plato [Epist. 2, p. 314, B] : Μεγίστη δὲ φυλακὴ, τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. [Leg. 7, p. 811, A : Πολυηκόους τ' ἐν ταῖς ἀναγνώσεσι ποιοῦντας καὶ πολυμαθεῖς, ὅλους ποιητὰς ἐκμανθάνοντας· et mox : Τινὰς

ὅλας ῥήσεις εἰς ταὐτὸ ξυναγαγόντες ἐκμανθάνειν φασὶ δεῖν εἰς μνήμην τιθεμένους. Æschin. p. 73, 1 : Διὰ τοῦτο γὰρ οἶμαι ἡμᾶς παῖδας ὄντας τὰς τῶν ποιητῶν γνώμας ἐκμανθάνειν, ἵν' ἄνδρες ὄντες αὐταῖς χρώμεθα. Quibus ll. omnibus est Memoriter discere, tenere, de qua signif. add. Valcken. Schol. in N. T. vol. 1, p. 206. L. D.] Herodotus : Ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, Discere linguam, Perdiscere. [Dionys. A. R. 1, 52 : Ἦθη καὶ γλῶσσαν τῶν ἐπιχωρίων ἐκμαθών. Lucian. Somn. c. 2 : Εἰ δέ τινα τέχνην τῶν βαναύσων ἐκμάθοιμι.] Soph. [OEd. T. 117 : Ὅτου τις ἐκμαθὼν ἐχρήσατ' ἄν· 1439 : Τοῦ θεοῦ πρώτιστ' ἔχρηζον ἐκμαθεῖν τί πρακτέον.] cum genit. pers., ἐκμανθάνω σοῦ, E te intelligo, cognosco. Eur., ἐκμαθεῖν νόον [σπλάγχνον Med. 220] ἀνδρὸς, itidem pro Cognoscere, Perspicere. [Id. Heracl. 181 : Τίς ἂν δίκην κρίνοιεν ἢ γνοίη λόγον, πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον εὐμάθη σαφῆ; Reisk. e vett. edd. reponit ἐκμάθῃ. Seager. Id. Ion. 77 : Τὸ κρανθὲν ὡς ἂν ἐκμάθω· 266 : Τί χρῆμ' ἐρωτᾷς, ὦ ξέν', ἐκμαθεῖν θέλω· Hipp. 567 : Ἐπίσχετ'· αὐδὴν τῶν ἔσωθεν ἐκμάθω· Andr. 715 : Ὡς ἂν ἐκμάθω, εἴ τίς με λύειν τῇσδε κωλύσει χέρας, etc. Æsch. Prom. 706 : Ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ, et alibi ipse Sophoclesque. Aristoph. Vesp. 1282 : Μαθόντα παρὰ μηδενὸς, ἀλλ' ἀπὸ σοφῆς φύσεος αὐτόματον ἐκμαθεῖν γλωττυποιεῖν· 1387 : Νὴ τὸν Δί' ἐξέμαθές γε τὴν Ὀλυμπίαν· Eccl. 244 : Ἔπειτ' ἀκούουσ' ἐξέμαθον τῶν ῥητόρων. Herodot. 2, 91 : Ἐκμεμαθηκότα ... τὸ τῆς Χέμμιος οὔνομα· 1, 124 : Τά σε καὶ πάλαι δοκεω πάντα ἐκμεμαθηκέναι. Et alibi. Aret. Tard. m. causs. 1, 6, p. 31=37 : Βραδεῖς μὲν ἐκμαθεῖν. Lucian. Galli c. 18 : Ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἴσιδος. Inscr. in statua Dexippi historici ap. Bœckh. vol. 1, p. 439, 15 : Χρονίους πρήξιας ἐξέμαθεν. L. D. Σφόδρ' ἐκμαθεῖν tres codd. Monac. pro σφόδρα μαθεῖν apud Eumath. De Ismen. p. 125 (146). Jacobs. Locutionem ἔργῳ ἐκμαθεῖν, Experiundo cognoscere, habet Dio Cass. 77, 12, et sim. 62, 9. || Exquiro. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 40 : Τοὺς πόρους αὐτῶν ἐκμανθάνων καὶ πρὸς οἷα χωρία φεύγοντες αἱροῦνται οἱ λαγῳ. Eur. Iph. T. 667 : Οὐ γὰρ ἄν ποτε δέλτον τ' ἔπεμπε καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν ... Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς. Heliodor. 5, 3, p. 209=178 : Ἐπεὶ δὲ μικρὸν ἀνέπνευσε, τὴν αἰτίαν ἐξεμάνθανεν. Æsch. tamen Prom. 817 : Τῶν δ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπαναδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε, vert. est non Exquire, sed Perdisce. L. D.]

[Ἐκμαντεύομαι, Vaticinor. Joseph. Genes. De reb. Cp. 3, p. 33, B : Ἀγαρηνόν τι γύναιον ... ἀναμαθὼν ὁ βασιλεὺς ἐκμαντεύεσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκμᾰνῶς, Furiose. Schol. Jo. Climac. p. 368. Boiss. Athen. 13, p. 603, A : Φιλόπαις δ' ἦν ἐκμ. καὶ Ἀλέξανδρος. Angl. Philo vol. 2, p. 552, 12, de Caligula : Τινὰς ἐκμ. ὀρχηστὰς ὁρῶντα, Insane spectantem. Clem. Al. Pæd. 3, 8, § 44 : Περὶ τὰ παιδικὰ ἐκμ. ἐπτοημένοι. Hase.]

Ἔκμαξις, εως, ἡ, Extersio, Aristot. de Insomn. [c. 2 : Δεῖ δὲ νοῆσαι οἷον τρῖψιν οὖσαν τὴν τοῦ ἀέρος ἀφὴν καὶ ὥσπερ ἔκμαξιν καὶ ἀνάπλυσιν.]

Ἐκμᾰραίνω, Emarcescere facio, Emarcidum reddo, Epigr. [Strato Anth. Pal. 12, 234, 4 : Ταῦτα δ' ὁμῆ φθονέων ἐξεμάρανε χρόνος. Theocr. 3, 30 : Τὸ τηλέφιλον ... ἁπαλῷ ποτὶ πάχει ἐξεμαράνθη. Theophr. fr. 3, De igni, 11 : Συναθροισθὲν τῷ μὴ ἀπορρεῖν τὸ θερμὸν ἐκμαραίνει καὶ ξηραίνει τὴν ἀρχήν· 19 : Καὶ γὰρ οὕτως (ἀπορρέον) ἐκμαραίνεται (τὸ πῦρ). Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. vol. 4, part. 1, p. 417, a Boiss. cit.]

[Ἐκμαργόω, Insanire facio. Eur. Tro. 992 : Ὃν γ' εἰσιδοῦσα (Helena) ἐξεμαργώθης φρένας.]

Ἐκμαρτῠρέω, Testimonio meo prodo et effero, Palam testificor et in publicum effero. [Æschyl. Eum. 461 : Λουτρὼν ἐξέμαρτύρει φόνον· Ag. 1196 : Ἐκμαρτύρησον προὐμόσας τό μ' εἰδέναι λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων. Dionys. A. R. 7, 33 : Καὶ ἔτι μᾶλλον ἔφη μετὰ πάντων ἐκμαρτυρήσειν (coll. c. 27). Maccab. 2, 3, 36 : Ἐξεμαρτύρει δὲ πᾶσιν ἅπερ ἦν ὑπ' ὄψιν τεθεαμένος ἔργα τοῦ μεγίστου θεοῦ.] Æschin. p. 19 [15, 19] : Εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρῆσαι. Isæus [p. 40, 8 : Ἵνα δὲ τῷ ἐκμαρτυρήσαντι μὴ ἐξείη ὕστερον ἐξάρνῳ γενέσθαι τὴν μαρτυρίαν. Idem medio, Exigo testimonium ab alio, Testandum curo, Antestor, p. 40, 26, quem l. minus recte interpretatur HSt.] : Ἀλλ' ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἣν ἐκμαρτυρησάμενος [ἐκμ. τὴν μ. τ.], Testatus est coram duobus oblatis testibus, Bud. || Ἐκμαρτυρέω dicitur etiam de testificatione absentis ab judicio, pro Absens testor, Bud. apud Æschin. p. 32 [30, 33 : Καὶ ὅτι ταῦτ' ἐστὶν ἀληθῆ, λάβε μοι τὰ ψηφίσματα, καὶ τὴν ἐκμαρτυρίαν ἀνάγνωθι τὴν Ἀριστοδήμου, καὶ κάλει πρὸς οὓς ἐξεμαρτύρησεν. Demosthenes p. 929, 24 : Ἐξεμαρτύρησεν Ἀρχάδης. Conf. 934 extr. Ap. eund. 1131, 4 : Καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐπισκήψεως τήν τε μαρτυρίαν καὶ ἐκμαρτυρίαν ἀγωνίζεσθαι ἅμα, ἵν' ἐὰν μὲν ἀναδέχηται ὁ ἐκμαρτυρήσας, ἐκεῖνος ὑπόδικος ᾖ τῶν ψευδομαρτυριῶν, ἐὰν δὲ μὴ ἀναδέχηται, οἱ ἐκμαρτυρήσαντες τὴν ἐκμαρτυρίαν, postremum ἐκμαρτυρήσαντες usurpatur de testibus ἐκμαρτυρίας, ut ap. Suid. s. Etym. M. p. 324, 1 : Ἐκμαρτυρεῖν φασὶ τὸ λέγειν οὐχ ἅπερ αὐτὸς οἶδεν, ἀλλ' ἅπερ ἑτέρων ἤκουσε λεγόντων, et in Lex. rhet. verbis in Ἐκμαρτυρία ponendis, in iisdemque ἐκμαρτυρία de talium testium testimonio. L. D.]

Ἐκμαρτυρία, ἡ, Testimonium absentis, ἡ τοῦ ἀπόντος μαρτυρία, Hesych., quemadmodum et Harpocr. [s. Suid.] ἐκμαρτυρίαν et μαρτυρίαν eo differre scribit, quod ἐκμαρτυρία sit τῶν ἀπόντων, at μαρτυρία, τῶν παρόντων. [Quibus addit Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 5 : Καὶ ὁμοίως ἐκμαρτυρίαν λέγουσιν, ὅταν τις τὰ παρὰ τοῦ ἀπόντος εἰρημένα ἐκμαρτυρήσῃ. Etym. M. p. 324, 3 : Ἐκμαρτυρία δὲ γενομένη ἀναγινώσκεται ὅταν τις ἢ τελευτήσῃ ἢ ὑπερόριος γένηται.] Sed et Ammon. [p. 91 v. Μαρτυρία] ἐκμαρτυρίαν esse dicit τῶν ἀποδημούντων, μαρτυρίαν vero τῶν ἐπιδημούντων, citans e Dinarcho : Τῷ νομοθετήσαντι ἐξεῖναι τῶν ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας παρέσχεσθαι [« παρέχεσθαι » HSt. Ms. Vind.], Testimonia proferre eorum etiam, qui peregre sunt. Ex Eod. [v. Ἐκμαρτυρία, p. 48] : Ἀναγνώσεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας. Pollux autem [8, 36] esse dicit [μαρτυρίαν quidem, ὅταν τις αὐτὸς ἰδὼν μαρτυρῇ, ἐκμαρτυρίαν vero,] ὅταν τις παρὰ τοῦ ἰδόντος ἀκοῦσαι λέγῃ. Dem. p. 142 [1130] : Τῶν δὲ ἀδυνάτων καὶ ὑπερορίων ἐκμαρτυρίαν γεγραμμένην ἐν τῷ γραμματείῳ. [Et ib. paullo post.] Isæus p. 37 [24 R.] : Καὶ τοῦ Πυθετίδου ἐκμαρτυρίαν ἐπ' ἐκείνῃ τῇ δίκῃ παρέσχον οὗτοι, ἣν Πυθετίδης οὐκ ἀναδέδεκται αὐτοῖς, οὐδὲ ὁμολογεῖ μαρτυρῆσαι, Testationem τῶν ἀσθενούντων ἢ τῶν ἀποδημεῖν μελλόντων. Bud. [V. ll. ejusd. Æschinisque in Ἐκμαρτυρέω cit., ubi schol. : Μαρτυρία ἐστὶν ὅταν τινὲς μαρτυρήσωσι παρόντι τινὶ, ἐκμ. δὲ ὅταν περὶ ἀπόντος τινὸς καὶ ἀποδήμου ὑπάρχοντος λέγωσιν ὅτι μαρτυροῦμεν, ὅτι, ὅτε παρῆν, ἔλεγε τόδε· Καὶ λοιπὸν, εἰ ἐπανελθὼν ἐκεῖνος εἶπεν ὅτι οὐδὲν εἶπον, ἐκρίνοντο οὗτοι συκοφάνται. Ἐκμαρτυρίαν ποιεῖσθαι, i. q. ἐκμαρτυρεῖσθαι, ap. Isæum p. 40, 5, 16, 18. L. Dindorf.]

[Ἐκμαρτύριον, τό.] Ἐκμαρτύρια, τὰ, Testificationes. Bud. e Pand. [Syntagma Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 33, D : Ὁ ποιῶν ἐκμαρτύρια πλαστά. Suid. : Ἐκμαρτυρίω, διαμαρτυρίω. « Οὐκ ὤκνησαν δὲ καὶ δευτέρῳ ἐκμαρτυρίῳ χρήσασθαι. » L. Dindorf.]

[Ἐκμᾰσάομαι, Mando, Commanduco. Philo vol. 1, p. 334, 51 : Ἀνάγκη γὰρ τὸν τροφῆ χρώμενον δεῖσθαι μὲν πρῶτον, ἔπειτα δὲ ὄργανα ἠὐτρεπίσθαι, δι' ὧν καὶ τὴν εἰσιοῦσαν παραδέξεται καὶ τὴν ἐκμασσηθεῖσαν (scr. ἐκμασηθ.) ἀποπέμψει. Cit. Wakef. Ἐκμασώμεθ' pro ἐμασώμεθ' legebatur ante Schweigh. ap. Ephippum Athen. 14, p. 642, E.]

[Ἐκμάσσομαι. V. Ἐκματέομαι.]

Ἐκμάσσω, seu Ἐκμάττω, Abstergo, [Extergo; Ἐκμαγεὶς, Tersus, Gl.] : ex Aristot. De anim. 9, [40, p. 624, 1], de apibus flores legentibus : Ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους. [Alia structura Plut. Artox. c. 19 : Ἐκμάξαι τῷ ἑτέρῳ μέρει τὸ φάρμακον. Luc. 7, 38 : Ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμασσε καὶ κατεφίλει τοὺς πόδας αὐτοῦ. Conf. ib. 44. Jo. 11, 2; 12, 3. Ib. 13, 5 : Νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ. Etym. M. p. 371, 44 : Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ λαβοῦσα ἔριον ἐξέμαξε τὸ σπέρμα. Hippocr. De affect. p. 526, 33 : Οἷσι λούεσθαι μὴ ξυμφέρει, ἀλείφειν οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ θερμῷ, καὶ ἐκμάσσειν διὰ τρίτης· De int. aff. p. 554, 12 : Οἴνῳ δὲ καὶ ἐλαίῳ χλιήνας ἀλείφειν ἐς κοίτην καὶ ἐκμάσσειν. Quibus ll. Foës. in OEc. p. 116, A, addit duos Andromachi ap. Galen. vol. 13, p. 518 : Ἔκμασσε τῷ δακτύλῳ τοὺς τόπους· et ibid. : Ἀναλαμβάνων τὸ ξηρὸν παράπτου ἐπὶ πολὺ ἐκμάσσων τὰ παρίσθμια καὶ τὴν ὑπερῴαν σὺν τῇ σταφυλῇ. Prov. ap. schol. Ari-

stoph. Pac. 1229 : Τρεῖς εἰσιν ἱκανοὶ πρωκτὸν ἐκμάξαι λίθοι. Aristot. De insomn. c. 2 : Κἂν μὲν καινὸν ᾖ τὸ κάτοπτρον, οὐ ῥᾴδιον ἐκμάξαι τὴν τοιαύτην κηλῖδα. Dionys. A. R. 9, 10 : Τὰ σκεπαστήρια τῶν ὅπλων ἐξέματτον. Artemid. 2, 33 : Ἐκμάσσειν θεῶν ἀγάλματα ἢ καθαίρειν ἢ ἀλείφειν. Photius et Suid. : Ὀμόρξας, ἐκμάξας. C. dat. Soph. El. 446 : Κἀπὶ λουτροῖσιν κάρᾳ κηλῖδας ἐξέμαξεν. Conf. Eur. Herc. F. 1400 : Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις. — Ἔκμασσε, φείδου μηδέν. || De fascinatione abolenda annotat Ammon. p. 112 : Περιμάξαι καὶ ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν. || Medio Rufin. Anth. Pal. 5, 43, 5 : Ἔκμαξαι, μὴ κλαῖε, τέκνον, Abstergere. Tzetz. Hist. 5, 546 : Χειρόμακτρον, τὶ ὕφασμα τιθέμενον τραπέζαις, ὃ τῶν χειρῶν ἐκμάσσεται τὸν ῥύπον καὶ καθαίρει.] || Ἐκμάσσω, ἐκθλίβω, Exprimo. Galen. [in Gloss. p. 462] ab Hippocr. ἐκμάξαι poni scribit pro ἐκθλίψαι, loquente de spongia et mercuriali et sambuci foliis. [Exprimi videtur locus De morb. l. 2, p. 466, 28 : Καὶ σπόγγους ἐν ὕδατι θερμῷ βρέχων, ἐκμάσσων χλιαροὺς προστιθέναι πρὸς τὸ οὖς, Spongias aqua calida maceratas et expressas. Verum neque illic de mercuriali aut sambuci foliis ullus est sermo, ut videatur esse μνημονικὸν ἁμάρτημα Galeni, etc. Foes. l. c. V. Μάσσω.] Ab Eod. poni tradit et pro ἀναπλάσαι, i. e. Formare, s. Fingere [Ex l. De sterilib. p. 682, 55 : Ὥστε δακτύλῳ ἐκμάξαι, τουτέστιν ὡς τὸν κυκλίσκον ἀναπλάσαι. Sed nos in v. Δακτύλιος (quod v.) δακτύλιον Galenum legisse indicavimus, Trochiscum aut pastillum. Sic De nat. mul. p. 587, 24 : Ἀλλ' ὡς ἐκμάσσεσθαι δακτύλιον, Ita ut pastillus effingi possit (sic enim leg. pro δάκτυλον). Foes. l. c.], item pro ἀλλοιῶσαι. Ἐκμάσσω pro Exprimo, in altera Exprimendi signif., s. Imprimo. [Plato Reip. 3, p. 396, D : Δυσχεραίνων αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους. Theophr. fr. 1, De sens., 51 : Τοιαύτην εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρόν.] A cujus pass. Ἐκμάττομαι, affertur Ἐκμεμάχθαι εἰκόνα e Luciano, pro Expressam esse imaginem. [Cratin. ap. Polluc. 9, 131 : Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐκμεμαγμένος. Et ap. Poll. ipsum ib. et 130 ἐκμεμάχθαι et ἐκμεμαγμένον. Themist. Or. 34, p. 454, 12 : Καίτοι νῦν (l. καὶ τοίνυν) εἴ τι χρηστὸν τῆς ἐμῆς ἀρχῆς, οὐκ ἐμὸν, ἀλλ' ἐκμέμακται ἐκ τοῦ παραδείγματος. In l. vero Luciani Adv. indoct. c. 21 : Καὶ ὅμως ἐπέπειστο (Pyrrhus Epirota) ἐκμεμάχθαι τὴν εἰκόνα, obtinet signif. non passivi, sed medii, infra explicanda.] Item ἐκμαγῆναι hac in signif. Bud. e Plat. [Theæt. p. 191, D : Καὶ ὃ μὲν ἂν ἐκμαγῇ, μνημονεύειν τε καὶ ἐπίστασθαι, ἕως ἂν ἐνῇ τὸ εἴδωλον αὐτοῦ· ὅταν δὲ ἐξαλειφθῇ ἢ μὴ οἷόν τε γένηται ἐκμαγῆναι, ἐπιλελῆσθαι.] Esse autem crediderim illud ipsum ἐκμαγῆναι quod Hesych. exp. ἐκτυπωθῆναι. [Et quod Suid. s. Zon. p. 668 : Ἐκμαγῆσαι, ἐκτυπῶσαι, si quidem scribendum Ἐκμαγῆναι, ἐκτυπωθῆναι. L. D.] Invenitur vero hæc vox pass. in act. signif. ut ap. Nicandr. Ther. [740] : Γενεὴν ἐκμάσσεται ἵππου· ubi schol. exp. ἐκτυποῖ, et ἐκφαίνει. Vide et Bud. p. 654. [Vert., Impressam habet, Refert, ut in l. Luciani proxime cit. Sic Eust. Opusc. p. 62, 17 : Ὦ δὴ χαρακτῆρι προσέχοντες ἐκματτόμεθα τὸ τύπωμα καὶ κατ' εἰκόνα τοῦ πρωτοτύπου γινόμεθα· 188, 39 : Ὁ κύριος, οὗπερ τὴν ἀφομοίωσιν ὁ ἐπὶ ναοῦ τούτου ἀσκητὴς ἐκμάττεται· 194, 77 : Διὰ τοιαύτης φέρεται γῆς, ἀφ' ἧς τὸν ὅμοιον ἐκματτομένη χυμὸν ἐναποπλυνόμενον στέγει ἐν ἑαυτῇ· 215, 56 : Προσεχῶς τὰ ἐκεῖθεν ἐκμάττονται ἀγαθά· 216, 35 : Ἡνίκα μὴ ἀφυῶς ἔχουσιν ἐκμάττεσθαι τὰ τοῦ θεοῦ. Eunap. p. 8 : Φιλοσοφίας πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος. Lycophr. 138 : Ἄρκτου τιθήνης ἐκμεμαγμένος τρόπους. Schol. ἐκμιμούμενος, ut id. in 713 : (Κούρας) οἵμας μελῳδοῦ μητρὸς ἐκμεμαγμένας. Plut. Cic. c. 41 : Τοιοῦτόν φασιν ἐνύπνιον ἰδόντα τὸν Κικέρωνα τὴν μὲν ἰδέαν τοῦ παιδὸς ἐκμεμάχθαι καὶ κατέχειν ἐναργῶς. Philostr. Imag. 1, 12, p. 783, 8 : Ἐκμέμακται γὰρ ἡ γραφὴ καὶ τὰ ὄντα καὶ τὰ γινόμενα καὶ ὡς ἂν γένοιτο ἔνια. Dionys. De adm. vi Dem. c. 13, p. 994, 5 : Τὸν Λυσιακὸν χαρακτῆρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα· De comp. verb. c. 25 init. p. 189, 8 : Ἄρξομαι δὲ πρῶτον ἀπὸ τῆς ψιλῆς λέξεως, ἕνα τῶν ἀνδρῶν προχειρισάμενος, ὃν ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμεμάχθαι. Aliter Leon. Tar. Anth. Plan. 4, 182, 4 : Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο (Venerem Apelles), Expressit. Theocr. 17, 121 : Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι θερμὰ κονίῃ στειβόμενος καθύπερθε ποδῶν ἐκμάσσεται ἴχνη. Alciphro 3, 64 : Ὁ δὲ παῖς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. Eust. Opusc. p. 89, 4 : Ὥσει καὶ λόγους ἐκείνων καὶ ἔργα πρὸς μίμησιν ἐξεμάττετο. Mœris p. 291 : Ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι, Ἀττικοί, ἐκμάξασθαι, Ἕλληνες. Moschop. Περὶ σχ. p. 184 : Ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι τὸ ἐκμάξασθαι. Conf. Zonar. p. 1451. Nisi gll. hæ referendæ sunt ad signif. Abstergendi, non Exprimendi. || Perf. act. forma quæ est ap. Dionys. De admir. vi Dem. c. 4, p. 963, 10 : Τὴν ἐπίθετον καὶ κατεσκευασμένην φράσιν, τῶν περὶ Γοργίαν ἐκμέμακεν, pro ἐκμέμαχεν æque vitiosa est ac verbi φυλάσσειν forma πεφύλακα in Argum. Eurip. Medeæ et alibi. Sap. Sir. 12, 11 : Καὶ ἔσῃ αὐτῷ ὡς ἐκμεμαχὼς ἔσοπτρον. L. Dindorf.]

[Ἐκμαστεύω, Investigo, Exquiro. Æsch. Eum. 247 : Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νέβρον πρὸς αἷμα καὶ στάλαγμὸν ἐκμαστεύομεν. Schneid. Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. p. 31, D, de Sanchuniathone : Πολὺ φροντιστικῶς ἐξεμάστευσε τὰ Ταάυτου. Hase.]

[Ἐκμαστῑγόω, Flagello. Hesych. : Ἐκδέψηται, ἐκμαστιγώσηται.]

[Ἐκματιάζω, Inaniter laboro. Gregor. Nyss. t. 1, p. 381, C : Ἐν οἷς νῦν αἱ νηπιώδεις ψυχαὶ τοῖς ἀνυποστάτοις ἐκματαιάζουσαι. Hase.]

[Ἐκμᾰταιόω.] Ἐκματαιοῦσθαι, Vanum fieri, VV. LL.

[Ἐκμᾰτέομαι, Exquiro.] Ἐκματεῖσθαι Galen. [Gloss. p. 462] ap. Hippocr. exp. ἀναζητεῖν. [V. Εἰσμάσσομαι. Huc referri licet aor. ap. Hom. Il. Merc. 511 : Αὐτὸς δ' αὖθ' ἑτέρης σοφίης ἐκμάσσατο τέχνην, quem perperam Eust. Il. p. 1117 extr. et Ruhnk. Ep. cr. ad Valck. p. 49 confundunt cum verbi μάττω aoristo ἐμαξάμην. Buttmannus autem Gr. vol. 2, p. 186 unum hujus aor. thema agnoscens μαίομαι refellitur tum glossa Galeni in fronte posita tum exx. de præs. μάσσομαι s. μάττομαι vel ματέομαι allatis in Εἰσμάσσομαι. L. D.]

[Ἐκμεγαλύνω, Exaggero, Amplifico. Theophyl. Bulg. Ep. 17, vol. 3, p. 578, B : Οἳ καὶ τοὺς κώνωπας καμήλους ἐκμεγαλύνουσιν, Culices exaggerando camelos faciunt. ἄῦ L. Dindorf.]

Ἐκμεθύσκω, i. q. simplex μεθύσκω, sed minus usitatum. Apud Theophr. ἐκμεθύσκειν pro Implere humore et obruere : C. Pl. 5, [15, 3] : Ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ἐνίοτε τῷ πλήθει διαφθείρει, σῆπον τὰς ῥίζας καὶ λίαν ἐκμεθύσκον. [Philodem. Anth. Pal. 5, 4, 2 : Τὸν σιγῶντα, Φιλαινὶ, συνίστορα τῶν ἀλαλήτων λύχνον ἐλαιηρῆς ἐκμεθύσασα δρόσου ἔξιθι. Med. proprie Inebrior, Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 18 : Ὡς κρατῆρας ἱστᾶν καὶ παιᾶνας ᾄδειν καὶ ἐκμεθύσκεσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκμέθυσμα, τὸ, Inebriatio. Greg. Naz. vol. 2, p. 239, A : Ψυκτῆρας, ἐκμεθύσματα.]

[Ἐκμείλιξις, εως, ἡ, Placatio. Georg. Pachym. Mich. Pal. 4, p. 226, A : Τὴν ἐκείνου ἐκμείλιξιν.]

Ἐκμειλίσσω, [s. Ἐκμειλίττω], Demulceo, Mitigo, Placo. [Mitifico, Gl.] Suid. pass. Ἐκμειλίσσεσθαι exp. καταπραΰνειν : itidemque Hesych. qui et ἐκμειλιχθεὶς affert pro ἐξημερωθείς. Ἐκμειλίσσομαι, itidem Demulceo, Delinio, etc., ἐκμειλίξασθαι pro Demulcere, e Basil. affert Bud. At in VV. LL. ἐκμειλίσσομαι redditur tantum verbo Mitigo. [Dio Cass. 79, 19 : Μόλις αὐτοὺς ἐκμειλίξασθαι. Appian. Civ. 1, 97 : Παρασκώπτοντες ἢ ἐκμειλισσόμενοι τὸν ἄνδρα. Tzetz. Hist. 4, 661 : Πάντας ἐκμειλισσόμενος καὶ σαίνων τοὺς ἀνθρώπους. Eust. Opusc. p. 4, 87 : Ἐκμειλίξασθαι τὸν πεφηνότα ἐχθρόν· 221, 83 : Ἐπάνεισιν εἰς τὰ πρώην καὶ ἐκμειλίσσεται αὐτά· 269, 48 : Τοὺς πολεμίους πρὸς ἑαυτοῦ ποιησάμενος ἐκμειλίξαιτο· 289, 36 : Ἐκμειλίξεται τὸν ἄγριον. Suid. : Ἐκθύσασθαι, τὸ ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι.]

[Ἐκμειόω, Comminuo, Deleo. Constant. Cærim. p. 36, B : Ὁ γλωττομόρφοις θεὸς πυρσοφαΐαις τὰς τῶν ἐθνῶν ἐκμειώσας ἀθεΐας, δι' ὑμῶν, ἀνδρειότατοι δεσπόται, ἐκπολεμῆσαι ἐπαγγέλλεται καὶ ἐκμειῶσαι τὰς τῶν ἐθνῶν ἀθεΐας. L. D. Epist. episc. Afric. in Conc. Lateran. t. 3, col. 744, 29 : Ἀνάθεμα κατὰ πάντων τῶν ἀφαιρούντων ἢ ἐκμειούντων ἢ ὑπαλλασσόντων. Hask.]

[Ἐκμείρομαι, Sortior. Unde] Ἐξέμμορα, poetice, pro ἐκμέμορα, ab ἐκμείρομαι. Hom. [Od. E, 335 : Ἣ (Leucothea), πρὶν μὲν ἦην βροτὸς αὐδήεσσα, νῦν δ' ἅλὸς ἐν πελάγεσσι θεῶν] ἐξέμμορε τιμῆς, pro μοῖραν ἔλαχε

τιμῆς, Partem honoris nactus est s. sortitus. [Immo simpliciter Honorem sortita est. Hesych. : Ἐξέμμορεν, ἔλαχεν.]

[Ἐκμελαίνω, Nigrum reddo. Pass. Clem. Al. Protrept. 4, § 51, de idolis : Καπνοῦ, ᾧ δὴ τιμώμενοι καὶ τυφόμενοι ἐκμελαίνονται, Nigrescunt. Hase.]

[Ἐκμέλεια, ἡ, Dissonantia. Dionys. De comp. verb. p. 56, 1 R. : Αὐλήτην ἀπὸ τῆς ἄκρας ἕξεως χρώμενον τοῖς ὀργάνοις τὸ αὐτὸ τοῦτο (quod citharista, qui una chorda oberrans canticum corruperat) παθόντα, ὅτι ἢ σομφὸν ἐμπνεύσας ἢ μὴ πιέσας τὸ στόμα θρυλιγμὸν ἢ τὴν καλουμένην ἐκμέλειαν ηὔλησε. Ubi ed. Ald. male ἐμμέλειαν. ‖ Negligentia, Temeritas. Zosimus 1, 23, 1 : Τῶν δὲ πραγμάτων διὰ τὴν Φιλίππου περὶ πάντα ἐκμέλειαν ταραχῆς πληρωθέντων· 4, 50 : Ἐπειδὴ πάσης ἦν ἀπηλλαγμένος φροντίδος, ταῖς αὐτῷ φύσει προσούσαις ἐκμελείαις ἐδούλευε.]

Ἐκμελετάω, Meditor, Exerceo. Lucian. [Gymn. c. 14] : Πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. Plato de exercente discipulum, in Hipp. maj. [p. 287, A] : Ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. [Antiphon. p. 121, 41 : Οὔτε γὰρ ἀπειρημένον, ἀλλὰ προστεταγμένον ἐξεμελέτα. Themist. Or. 10, p. 133, A : Ὥστε μοι τότε μάλιστα ἔργον ἦν τοὺς ὑπὲρ φιλανθρωπίας λόγους ἐκμελετᾶν· 20, p. 238, B : Ὅστις τοὺς λόγους αὐτοὺς τῶν φιλοσόφων ἀναλαβὼν καὶ ἱκανῶς ἐκμελετήσας μὴ θέλοι ἔργῳ αὐτοὺς ἐκβεβαιοῦσθαι· 21, p. 251, A : Ἐκμελετᾶν διὰ βίου συγκοπάς τε ὀνομάτων καὶ ἀποθλίψεις. Crinag. Anth. Pal. 9, 562, 3 : Αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν, de psittaco nomen Cæsaris iterante. Phot. cod. 141, p. 98, 10 : Καὶ τῷ πιθανῷ δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἦκεν ἀποχρημένος (Basilius M.) ὡς εἴ τις πολιτικοῦ λόγου τοὺς αὐτοῦ λόγους παράδειγμα ἑαυτῷ θείη, ἔπειτα τούτους ἐκμελετῴη, οὐδενὸς αὐτὸν ἑτέρου δεήσεσθαι οἶμαι.] E Plut. autem affertur cum infin. [Galbæ c. 14] : Ἐκμελετήκει τὸ λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, pro Meditatus fuerat habere orationem ad milites. [Sic Dio Cass. 43, 4 : Ἵνα οἱ ἵπποι πρός τε τὴν ὄψιν καὶ πρὸς τὴν φωνὴν αὐτῶν ἐκμελετήσωσιν οὐδὲν ἔτι τοὺς τῶν πολεμίων φοβεῖσθαι.]

Ἔκμελης, ὁ, ἡ, Qui est extra modulationem, Modulationi repugnans. Bud. exp. Absonus, Inconcinnus [Gl.], Discrepans. Aristid. [vol. 1, p. 197] : Εὐχὴν οὐκ ἄμουσον, οὐδ' ἐκμελῆ. Item ἐκμελὲς, τὸ παρὰ μέλος γεγονός. [Fort. e Plut. Demetr. c. 1 : Ἁρμονικῇ τὸ ἐκμελὲς ὅπως ἔχει σκοπεῖν συμβέβηκε· Mor. p. 1135, A : Δῆλον δ' ὅτι καὶ ψεῦδος καὶ ἐκμελὲς θήσει ὁ τοιοῦτο τιθείς. Et ib. paullo post. Pollux 2, 117 : Φωνὴν ... ἐκμελῆ, ἀμελῆ, ἀνάγωγον.] In VV. LL. ἐκμελὲς ὄνομα, Quod carmina respuunt. Item, Dissolutus, Socors, Iners, Synes. Bud. p. 725. [Pseudoxenoph. Ep. 2, 4 : Γνώμη ... ἐκμελεῖ καὶ ἀπαιδεύτῳ. Plut. Lysand. c. 23 : Γενέσθαι μὲν οὖν ἴσως ἔδει τινὰ τῆς ἐκμελοῦς ταύτης φιλοτιμίας ἐπαφὴν, Immoderatæ ambitionis. Clem. Al. Pæd. 2, 5, p. 167. Philostr. jun. Imag. c. 6, p. 872, 16 : Καὶ νῦν μὲν θηρία θέλγεις καὶ δένδρα, Θρᾴτταις δὲ γυναιξὶν ἐκμελὴς δόξεις. Ubi Ælian N. A. 2, 11 ἤχους ἐκμελεῖς restituit Jacobsius pro ἐμμ. Phalaris Ep. 21 : Περὶ δὲ ἐμοῦ καὶ τῶν ἐμῶν ... μήθ' ὡς κακός τις ἐγενόμην μήθ' ὡς ἀγαθὸς ἐπιμνησθῇς· ἐκμελὲς γάρ ἐστί μου τοὔνομα διὰ τὰς τύχας· 143 : Τοὐμὸν ὄνομα δι' οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἐκμελὲς ἢ ὅτι νόμοις οὐ πείθομαι, ubi Invisum interpretatur int. Zosimus 1, 6, 6 : Περὶ ὧν (Neronis ejusque successorum) ἔκρινα μηδὲν παντάπασι διελθεῖν, ὡς ἂν μηδὲ ἐπ' ἐκμελέσι καὶ ἀλλοκότοις πράξεσιν αὐτῶν καταλείποιτο μνήμη, Dissolutis et monstrosis facinoribus. De utraque signif. paullo confusius Suid. : Ἐκμελὲς, ἠμελημένον. « Ὁ δὲ δὴ Βῶνος, οὐκ ἐς τὸ ἐκμελὲς αὐτῷ οὐδ' ἐς τὸ ῥᾳθυμότερον ἐτράπη ὁ νοῦς ... Καὶ τἆλλα πάθη κατὰ τὴν ἐκμελῆ λύραν ἐθεραπεύετο », φησὶν Εὐνάπιος. Ἔκμελὴς οὖν ἦ κακόηχος. « Ὅτι καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥᾳθυμίᾳ ἐχκείμενος. » Hesych. : Ἔκμελὴς, ἀνάρμοστος, ἄτακτος, ἄρυθμος.]

[Ἐκμελίζω, Membratim concido, trunco. Maccab. 4, 10, 5 et 8.]

Ἐκμελίτης, in VV. LL. ex Aristoph. Ran. [501] affertur pro Mastigia, Verbero : sed perperam, errore nato e male intellectis verbis Hesychii. Is enim tradit Aristoph. in Ranis ἐκ Μελίτης μαστιγίας dixisse ὑπηλλαγμένως. pro ἐκ Μελίτης Ἡρακλῆς, quoniam sc. Xanthias Herculis habitum gerebat, Hercules autem in Melita vocabatur Ἀλεξίκακος. Sed afferam ipsius Comici verba, ut res clarior fiat. Apud eum igitur Xanthiæ servo, cui Bacchus Herculis gestare habitum concesserat, dicenti, Καὶ βλέψον εἰς τὸν Ἡρακλειοξανθίαν, Εἰ δειλὸς ἔσομαι, καὶ κατά σε τὸ λῆμ' ἔχων, respondet Bacchus herus, Μὰ Δί', ἀλλ' ἀληθῶς οὔκ Μελίτης μαστιγίας· usurpans hanc vocem μαστιγίου, quod Xanthias esset servus et verbero : quum dicere deberet Ἡρακλῆς, quia Herculeo habitu indutus erat. Qua de re vide ibi et schol.

Ἔκμελος, ὁ, Hesychio ἀδύναμος, Viribus carens, Invalidus. [Fort. ἐκμελής.]

[Ἐκμελῶς. Pollux 4, 57, capite περὶ ὀργάνων μουσικῶν καὶ μουσικῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὰ, ponit ἐκμελῶς, ἀμελῶς, πλημμελῶς, ut proprie esse videatur Inconcinne. ‖ Negligenter, Temere. Jo. Antioch. p. 834 : Βαρυνομένων δὲ πάντων ἐπὶ τῇ πικρᾷ τυραννίδι, συναναμιχθείσῃ νεότητι καὶ πάντα ἐκμ. καὶ δίχα λογισμοῦ πραττούσῃ. Zosimus 1, 8, 4 : Τρέπεται τοίνυν (Severus) ἐπὶ τὴν τῶν ἐκμ. πεπραγμένων διόρθωσιν. Maccab. 4, 11, 18.]

[Ἐκμερίζομαι scriptura vitiosa in Carm. Sib. p. 290.]

[Ἐκμεστόω, Impleo. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 638, 49 : Δαιμονιώδους ὠμότητος ἐκμεστωμένην (l. ἐκμεμεστωμένην) ἔχοντες τὴν καρδίαν. Hase.]

[Ἐκμεταιωρέομαι, Extollor, Sublimis feror. Hesych. : Ἐκμεταιωροῦνται, μετεωρίζονται.]

[Ἐκμεταλλεύω, Metalla effodio. Strabo 14, p. 680 : Ἐκμεταλλευόμενα ἔχούσης (urbis) τὰ χωρία, quod vertitur, Ubi metalla effoderentur. Sed in epit. l. 14 est ἐκμεμεταλλευμένα, Loca metalli fodinis olim effossa. L. D. Cat. in Psalm. t. 1, p. 292, 4 : Οἱ δὲ ἐκμεταλλευομένων πάντων, οἷον χρυσίου καὶ ἀργυρίου ... οἷς εἰς κόρον οὐ μόνον αὐτοὶ κατεχρήσαντο Hase.]

[Ἐκμέταλλος, ὁ, ἡ, Effossus e metalli fodinis. Schol. Nicand. Al. 518 : Ἄλα πηκτὸν, τὸν ὀρυκτὸν, τὸν ἐκμέταλλον. Wakef.]

Ἐκμετρέω, Emetior, Dimensione exquiro, Dimetior, [Mensuro, Gl.], Pollux [4, 166, 167. Diogen. Laert. 1, 27 : Ὁ δὲ Ἱερώνυμος καὶ ἐκμετρῆσαί φησιν αὐτὸν τὰς πυραμίδας. Pass. Eurip. fr. Thes. apud Athen. 10, p. 454, B : Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος, Velut torno dimensus et circinatus, de litera Θ. Manetho 4, 2 : Οὐρανίων ἄστρων ἀτραπούς, πλάστιγγας ἀνάγκης, ἧσιν ἐφημερίων μερόπων γένος ἐκμεμέτρηται· 625 : Ταῦτά τοι οὐρανίων ἄστρων στοιχεῖα τέτυκται, οἷς ὁ πάλαι καὶ ὁ νῦν καὶ ἐπὼν χρόνος ἐκμεμέτρηται ἐν μέτροις ἀγνῶσι. Hoseæ 1, 10 : Ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, ἣ οὐκ ἐκμετρηθήσεται οὐδὲ ἐξαριθμηθήσεται. Joseph. Hypomnest. 5, c. 111, p. 241 : Πρὸ δὲ τῆς σκηνῆς ἵδρυτο βωμὸς χάλκεος ὑπόξυλος, κατὰ πλευρὰν ἑκάστην ε' πήχεις ἐκμετρημένος (ἐκμεμετρ.), Mensuram quinque cubitorum habens.] Et Ἐκμετρέομαι pro eod. [sed ut sit Mihi emetior. Xen. Cyr. 6, 4, 2 : Ἐκμετρησαμένη τὰ ἐκείνου ὅπλα.] Polyb. 5, p. 103 [c. 98, 2] : Μηδεμίαν πρόνοιαν ποιησάμενοι, μηδ' ἐκμετρησάμενοι τείχη, κρημνοὺς, ἕτερα τῶν τοιούτων, δι' ὧν ἐπιβάλλονται ποιεῖσθαι τὴν εἴσοδον, αὐτόθεν ἀσκέπτως παραγίνονται πόλιν καταληψόμενοι. [Soph. OEd. T. 795 : Τὴν Κορινθίαν ἄστροις τὸ λοιπὸν ἐκμετρούμενος χθόνα, schol. explicat δι' ἄστρων μετρούμενος, ἤγουν μακρόθεν βλέπων καὶ δι' ἄστρων συμβάλλων αὐτήν.] At ex Euripide ἐκμετρῆσαι στόλον, pro Classem trajicere. Iter emetiri dicunt Lat., ut et in Μετρεῖν annoto. [Locus est Iph. A. 816 : Ποῖον χρόνον ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἴλιον στόλον; Ubi jungenda ποῖον χρόνον ἐκμετρῆσαι, Quamdiu morari. Iambi subjecti Heliodori Æthiop. p. 447 Cor. : Μακρὸν πλανητὸν ἐκμετρήσασα χρόνον. Deuteron. 21, 2 : Ἐὰν δ' εὑρεθῇ τραυματίας ἐν τῇ γῇ, ἧ κύριος ὁ θεός σου δίδωσί σοι κληρονομῆσαι, πεπτωκὼς ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ οὐκ οἴδασι τὸν πατάξαντα, ἐξελεύσεται ἡ γερουσία σου καὶ οἱ κριταί σου καὶ ἐκμετρήσουσιν ἐπὶ τὰς πόλεις τὰς κύκλῳ τοῦ τραυματίου. Eust. Opusc. p. 316, 30 : Τὴν τοῦ ἄστρου θέσιν, ὃ παραμείβων ὁ ἥλιος τὸν Ἰαννουάριον ἐκμετρεῖ, Sideris quod mensis Januarii spatio sol transit. Theodorus Prodr. in *Notices* vol. 8, p. 177, 2 : Καὶ πάντα τὸν χοῦν ἐκμετρήσω καὶ βλέψω. Hesych. : Ἐξεμέτρει, ἐπὶ ἄλωνος ἐμέτρει. Tzetz. Hist. 3, 800 : Πάντες αὐτοχειρίᾳ τὸν βίον ἐξεμέτρησαν αὐτῶν, Vitam terminarunt. L. D. Ὅσον χρόνου μᾶκος ἐκμεμετρήκαμεν, Lysis ap. Iamblich. V. Pyth. c. 17, p. 76 (63). Hemst.]

[Ἐκμέτρησις, εως, ἡ, Dimensio. Polyb. 5, 98, 10: Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμετρήσεως τῶν τοιούτων (v. c. mœnium, rupium) εὐχερὴς καὶ ἀδιάπτωτος.]

Ἔκμετρος, ὁ, ἡ, Mensuram et modum excedens. Lucian. [Pro imag. c. 18]: Ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα, Modulum pedemque excedentia. [Soph. fr. Creus. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 61: Οὔτε γὰρ γάμον, ὦ φίλαι, οὔτ' ἂν ὄλβον ἔκμετρον ἔνδον εὐξαίμαν ἔχειν. Manetho 4, 464: Ἔκμετρα γυῖα πὰρ φύσιν ἡμερίην δεικνὺς μερόπεσσιν ἀθρῆσαι. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 38, 27: Ἔκμ. πλοῦτος καὶ ἔκμ. χρυσὸς, ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος πλήθει χρυσοῦ. Καὶ ἔκμ. καρπὸς ὁ εἰς μέτρον ὑπὸ πλήθους μὴ ἀφικνούμενος. Καὶ ἔκμ. ὄχλος. Pollux 1, 111: Λάβρου ὄντος τοῦ πνεύματος, ἀμέτρου, ἐκμέτρου. Id. 6, 124: Ὁ δὲ ὀργίλος λέγοιτο ἂν ... ἄμετρος ὀργὴν, τραχὺς ὀργὴν, ἔκμετρος· 9, 21: Εἰ δὲ ψέγεις τὴν μείζω πόλιν, ἔκμετρον, ὑπέρμετρον. Id. cum ἄμετρον memorat 4, 166.]

Ἐκμέτρως, Modum excedendo, πέρα τοῦ ἱκανοῦ, Bud. [Pollux 5, 167: Τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὲν κατὰ τὸ πλέον ἐκμέτρως καὶ ὑπερμέτρως.]

[Ἐκμηκίζω, i. q. ἐκμηκύνω. Nicet. Is. Ang. p. 356, D: Ἐς τὸ λεγόμενον Πέραμα ἐξεμηκίσθη (incendium)· Alex. Duc. p. 365, C: Τὸν χῶρον, ὃς ἐκ τῆς τοῦ Εὐεργέτου μονῆς ἐς τὰ ἐν Βλαχέρναις ἀνάκτορα γραμμικῶς ἐκμηκίζεται.]

Ἐκμηκύνω, Elongo, i. e. In longum extendo s. protraho. [Dionys. A. R. 6, 83: Ὥστε περὶ μὲν τῶν δικαίων οὐδὲν ἂν οἰόμεθα δεῖν εἰς μακρὸν ἐκμηκύνειν χρόνον. Schæf. Id. Jud. de Isocr. c. 10, p. 555, 9 R.: Δεδοικὼς μὴ πέρα τοῦ δέοντος ὁ λόγος ἐκμηκυνθῇ μοι. Hemst. Id. A. R. 1, 56: Παισὶ δὲ αὐτοῦ καὶ ἐγγόνοις ἔσεσθαι ἀρχὴν μεγίστην, καὶ ἐπὶ πλεῖστον χρόνον ἐκμηκυνομένην ὑπάρξειν, Propagandam. Id. ib. 4, 13: Οὕτω συνύφανται τῷ ἄστει ἡ χώρα καὶ εἰς ἄπειρον ἐκμηκυνομένης πόλεως ὑπόληψιν τοῖς θεωμένοις παρέχεται, Protensæ vel Porrectæ. ῡ L. Dindorf.]

Ἐκμηνίω, Ira excandesco, Indignor, Hesych. [Ἐκμηνίων, ὀργιζόμενος. ῑ]

Ἔκμηνος, ὁ, ἡ, Qui sex mensium est, i. q. ἑξάμηνος paulo post. [Soph. OEd. T. 1137: Τρεῖς ὅλους ἐξ ἥρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐκμήνους χρόνους, ubi libri ἐμμήνους vel ἐκμήνους. Aristot. H. A. 5, 33: Λέγεται γὰρ ἔκμηνος εἶναι βίος σαύρας· 6, 4: Καὶ γὰρ ἔκμηνος ὀχεύει καὶ ὀχεύεται (columba). Dio Cass. 55, 31: Σὺν τροφῇ ἐκμήνῳ. Quem l. citari ab Suida v. Ἐκμήνου nec Suidæ nec Dionis editoribus animadversum est. Eustath. Il. p. 451, 1: Οὕτω που καὶ χρόνος ἑξάμηνος ἔκμηνος λέγεται.] Et Ἔκμηνος, ἡ, Semestre spatium. Polyb. [6, 34, 3]: Κατὰ δύο γὰρ σφᾶς αὐτοὺς διελόντες, ἀνὰ μέρος τῆς ἐκμήνου τὴν δίμηνον ἄρχουσι. Bud. [27, 6, 2: Στρατοκλέους πρυτανεύοντος τὴν δευτέραν ἔκμηνον. Plato Leg. 11, p. 916, B: Ὁ πριάμενος ἐντὸς ἐκμήνου ἀναγέτω. Ubi olim ἑξαμήνου. Masc. Dio Cass. 59, 6: Ἐπειδὴ ἐκεῖνοι τὸν ἔκμηνον, ἐς ὃν ἀπεδεδείχατο, διῆρξαν. Incerto genere id. fr. 165, p. 70, 40: Μεθ' ἔκμηνον, et 42, 20: Δικτάτωρ οὐκ ἐς ἔκμηνον.] Vide et Suid. [Qui, Ἐκμήνου, τῶν ἓξ μηνῶν. «Τῆς δ' ἐπιφερομένης ἐκμήνου παρείλετο.»]

Ἐκμηνύω, Enuntio, Indico: ut aliquis hosti dicitur ἐκμηνύσαι quidpiam. [Plut. Pelop. c. 9: Τὴν πρᾶξιν ἐκμεμηνῦσθαι. Pollux 5, 154: Διαμηνύων τὴν φωνὴν, ἐκμηνύων, διαγγέλλων. ῡ]

Ἐκμηρύομαι, Evolvo vel Explico. Suid. [s. Zonar. p. 668] ἐκμηρυσάμενος exp. ἐξελκύσας, ἐπεκτείνας, addens, esse metaphoram ἀπὸ τῶν μηρυμάτων, hocque ex. afferens: Ὁ δὲ, ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδευσε [Polyb. fr. gr. 45]. Et hoc, Ἐκμηρυσάμενος τῷ πλῷ τὸν ποταμὸν, pro διαπλεύσας, Emensus. Item et hoc [Polybii 2, 51, 2], Δυσχερῶς ἐκμηρυομένους καὶ μακρῶς τὰς δυσχωρίας· quod exp. ἀναλεγομένους. [Id. ib. 53, 5: Ἕως ἐν ὅλῃ τῇ νυκτὶ ταῦτα (jumenta) μόλις ἐξεμηρύσατο τῆς χαράδρας, ubi τὰς χ. Suidas in Ἐξεμηρύσατο s. Zon. p. 771, omisso ταῦτα. Cum accus. sic Plut. Æmil. c. 26: Ὁ δὲ Περσεὺς οἰκτρὰ μὲν ἔπασχε, διὰ στενῆς θυρίδος παρὰ τὸ τεῖχος ἐκμηρυόμενος αὑτὸν καὶ παιδία καὶ γυναῖκα πόνων καὶ πλάνης ἀπείρους. Intrans., ut supra, Xenoph. Anab. 6, 5, 22: Θᾶττον γὰρ ἀθρόον ἐδόκει ἂν οὕτω πέραν γενέσθαι τὸ στράτευμα ἢ εἰ κατὰ τὴν γέφυραν, ἢ ἐπὶ τῷ νάπει ἦν, ἐξεμηρύοντο. Suid.: Ἐξεμηρύσατο, διεξῆλθεν, cui addit l. Polybii postremum. V. Διεκμηρύομαι. Hemst. ῡ]

[Ἐκμηχᾰνάομαι, Machinor.] Ἐκμηχανώμενος, Suidæ est κατεσκευάζων: itidemque Hesychio, qui et ἐκμηχανῶμαι affert pro κατασκευάζομαι. [Joseph. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 54, A: Τρόπῳ παντὶ τὰ κατ' αὐτῶν ἀλλήλων ἐκμηχανώμενοι. L. Dind. Ezech. iambogr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 445, A: Σημεῖα καὶ τέρατ' ἐξεμηχανήσατο· et Cat. in Psalm. t. 1, p. 183, 49: Λανθάνειν ἐκμηχανῶνται. Magis proprie Joseph. Ant. Jud. 8, 3, § 4: Πάντα κατὰ τὴν τοῦ βασιλέως βούλησιν τὰ περὶ τὸν ναὸν ἐξεμηχανήθη, Summo artificio facta sunt. Hase.]

[Ἐκμῐαίνω, Contamino, Inficio. Oppian. Hal. 4, 663: Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐταῖς κοιλάσι καὶ θαλάμῃσι δυσαέα φάρμακ' ἄλειψε χρίσματος ἐχθοδοποῖο καὶ ἐξεμίηνε θάλασσαν.] Ἐμιαίνομαι, Polluor, Contaminor: et peculiariter Effluxu seminis polluor, ut solent somniantes. Apud Aristoph. enim Ran. [753] ἐκμιαίνεσθαι esse dicitur τὸ ἀποσπερματίζειν ὥσπερ οἱ ὀνειρώττοντες: ut Galen. quoque in suo Lex. Hippocr. [p. 462] ἐκμιαίνεται affert pro ἀποκρίνει τὸ σπέρμα. [«Quibus verbis locum l. De superfœt. p. 265, 14, mihi subindicare videtur. Sic autem leg. censeo: Ὅταν βούληται ἄρσεν φυτεύειν, τῶν ἐπιμηνίων ἀπολῃγόντων ἢ ἐκλελοιπότων μίγνυσθαι καὶ ὠθέειν ὡς μάλιστα, ἕως ἂν ἐκμιαίνηται, pro ἐκμαίνηται.» Foes. OEcon. p. 116, A. Photius p. 269, 8: Μιαίνεσθαι καὶ ἐκμιαίνεσθαι, τὸ ὀνειρώττειν, Σοφοκλῆς. Hesychii gl. Ἡδυπαθεῖ, μιαίνεται ἡδονῇ, confert Hemst. Levit. 18, 20: Πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ πλησίον σου οὐ δώσεις κοίτην σπέρματός σου, ἐκμιανθῆναι πρὸς αὐτήν· 23: Πρὸς πᾶν τετράπουν οὐ δώσεις τὴν κοίτην σου εἰς σπερματισμὸν, ἐκμιανθῆναι πρὸς αὐτό. Ib. 19, 31: Τοῖς ἐπαοιδοῖς οὐ προσκολληθήσεσθε ἐκμιανθῆναι ἐν αὐτοῖς, Contaminari iis.]

Ἐκμῑμέομαι, Imitando exprimo et effingo. [Eurip. Herc. F. 1298: Καὶ τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι· fr. Antiop. ap. Clem. Al. Strom. 5, p. 716: Οὐδὲ γὰρ λάθρᾳ δοκῶ φωτὸς κακούργου σχήματ' ἐκμιμούμενόν σοι Ζῆν' ἐς εὐνὴν ὥσπερ ἄνθρωπον μολεῖν. Aristoph. Av. 1285: Πάντα δ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς ποιοῦσιν ἅπερ ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι. Tzetz. Hist. 1, 910: Δαρεῖον ἐκμιμούμενος (Xerxes). Eust. Opusc. p. 168, 22: Τοὺς φθάσαντας ἐκμιμούμενος. De pictoribus Xen. Comm. 3, 10, 1: Τὰ γοῦν κοῖλα καὶ τὰ ὑψηλὰ ... διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε. L. Dind. Æneas Gaz. Dial. p. 15, F. Boiss.]

[Ἐκμίμησις, εως, ἡ, Imitatio. Argum. Aristoph. Av.: Ἐπὶ κρίσει τῆς τῶν μυστηρίων ἐκμιμήσεως. Eust. Opusc. p. 76, 38: Ἵνα τῇ ἐς δυνατὸν ἐκμιμήσει πρὸς ἐκεῖνον ἐξεικονίζηται.]

[Ἐκμιξία, Macc. 2, 14, 3, sed libri nonnulli ἐπιμιξία et ἀμιξία habent.]

Ἔκμιξις, εως, ἡ, affertur pro Mixtio, sed sine exemplo.

[Ἐκμῖσέω, Exosus sum. Plut. Pelop. c. 12: Παντάπασιν ἐξεμισήθη καὶ διεβλήθη πρὸς τοὺς Ἕλληνας. Schneid. Greg. Nyss. t. 2, p. 1035, D: Οὐ πᾶσαν μὲν εὐθὺς οἴησιν ἐκμισήσει. Hase.]

Ἔκμισθος, ὁ, ἡ, Cui merces non datur, negatur, ut ἀπόμισθος, ὁ μισθὸν μὴ λαμβάνων, Hesych., sicut Harpocr. ἀπόμισθος quoque exp.

Ἐκμισθόω, Mercede eloco, simpliciter Eloco, ut Plin. dicit Elocare se curandum, Cic. Elocare fundum, Columella Elocare boves. [Ἐκμισθῶ, Loco, Conloco, Locito; Ἐκμισθοῖ, Locat, Conlocat, Gl.] Herm.: Ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ubi ἐκμισθῶσαι γυναῖκα dicit pro Prostituere ad quæstum corpore faciendum: sicut μισθώσασθαι dicitur Is qui eam conducit. [Æschin. p. 2, 41: Διαρρήδην γοῦν λέγει ὁ νόμος, ἐάν τινα ἐκμισθώσῃ ἑταιρεῖν πατὴρ ἢ ἀδελφὸς..., κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς οὐκ ἐᾷ γραφὴν ἑταιρήσεως εἶναι, κατὰ δὲ τοῦ μισθώσαντος καὶ τοῦ μισθωσαμένου, τοῦ μὲν ὅτι ἐξεμίσθωσε, τοῦ δὲ, ὅτι, φησὶν, ἐμισθώσατο. Et mox: Ὃς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν. Origen. In Cels. 4, p. 206, A, ab Valck. cit.: Ἐξεμίσθουν ἑαυτὰς τοῖς βουλομένοις. Xen. Vectig. 3, 14: Ταύτας (τὰς ὁλκάδας) ἐκμισθοῦν ἐπ' ἐγγυητῶν, ὥσπερ καὶ τἆλλα δημόσια. Aristot. Polit. 1, 11: Ἐκμισθοῦντα ὃν τρόπον ἠβούλετο (oliveta), πολλὰ χρήματα συλλέξαντα. Plut. Gracch. c. 12: Θεωρητήρια κύκλῳ κατασκευάσαντες ἐξεμίσθουν. Pollux 8, 89: Τοὺς οἴκους ἐκμισθοῖ τῶν ὀρφανῶν (archon). Dio Cass. 62, 27: Ἐργαστήρια ἐξεμίσθου. C. dat. Xenoph. Vectig. 4, 14: Οὓς (servos) Σωσίᾳ τῷ Θρᾳκὶ ἐξεμίσθωσεν. Æschin.

p. 74, 22: Τοὺς μυρίους ξένους ἐκμισθώσας Ἀμφισσεῦσι. Et aliter Dionys. A. R. 6, 17: Ναῶν κατασκευὰς ἐξεμίσθωσε Δήμητρι καὶ Διονύσῳ καὶ Κόρῃ, si quidem dat. h. l. refertur ad ἐκμισθοῦν, neque potius ad κατασκευάς. || Med. Ἐκμισθοῦμαι, Conduco. Οἳ τὸ ἀναιδὲς τῆς φωνῆς πρὸς τὰς ἑαυτῶν φιλονεικίας ἐκμισθούμενοι, Conducentes, Greg. Nyss. vol. 2, p. 292, D. Hemst. Themist. Or. 4, p. 53, A: Δελφῶν μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀμφικτύονες κτίσται καὶ εὑρεταὶ ἐγένοντο, ... καὶ χρόνῳ ὕστερον ἐξεμισθώσαντο Ἀλκμαιωνίδαι τὸ ἔργον.]

[Ἐκμίσθωμα, τὸ, Merces constituta operario. Vita S. Eliæ jun. p. 162, 7: Τοῦ ἐκμισθώματος αὐτοῦ ὑπελείφθη τι παρὰ σοί. Hase.]

Ἐκμίσθωσις, εως, ἡ, Locatio [Gl.] quæ fit pacta mercede. [Theophilus vol. 1, p. 20: Οἷον ἀγορασία, πρᾶσις, μίσθωσις, ἐκμίσθωσις.]

[Ἐκμογέω, Elaboro. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 195. Boiss. Ubi est ὕμμεσιν ἐμμογέων (sic).]

Ἐκμολέω, Exeo: unde ἔκμολε, Exibat. Hom. Il. Λ, [603]: Ἔκμολεν ἶσος Ἄρηϊ. [Apoll. Rh. 1, 845: Ὄφρα πυλάων ἐξέμολεν. Hesych.: Ἐκμολῇ (ἔκμολε), ἐξῆλθεν. Id.: Ἐξέμολεν, ἐξῆλθεν.]

[Ἐκμολύνομαι, Polluor. Lectio cod. Ven. ad Arist. Ran. 769. Boisson. Activ. Basil. t. 1, p. 140, A: Ἥν (animam) καὶ καταπατῶν ὁ ἐχθρὸς ἐπὶ πλέον ἐκμολύνειν καὶ οἱονεὶ καταχωννύειν φιλονεικεῖ. Conf. Cat. in Psalm. t. 1, p. 139, 49. Hase. ῡ]

Ἐκμόργνῡμι vel Ἐκμόργνυμαι, et Ἐξομόργνυμι s. Ἐξομόργνυμαι, Imprimo, Exprimo, ut [activo signif. Detergendi alteri, Eurip. Or. 219: Ἐκ δ' ὄμορξον ἀθλίου στόματος ἀφρώδη πέλανον ὀμμάτων δ' ἐμῶν. Medio, signif. Abstergendi s. Imprimendi alteri, id. El. 502: Ἐγὼ δὲ τρύχει τῷδ' ἐμῶν πέπλων κόρας, δακρύοισι τέγξας, ἐξομόρξασθαι θέλω·] Plato De LL. 6, [p. 775, D]: Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι, Exprimentem et insculpentem. Vide Bud. Comm. p. 654. Sic idem Plato Gorgia [p. 525, A]: Ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. Suidæ ἐξομόργνυνται est ἀπομάττονται, item ἀφοσιοῦνται, quod posterius voc. mendosum esse suspicor. [Ἀφοσιοῦνται refertur ad signif. translatam, quæ est ap. Eurip. Hipp. 653: Ἀγὼ ῥυτοῖς νασμοῖσιν ἐξομόρξομαι, ἐς ὦτα κλύζων.] Citatur autem ex Aristoph. Ach. [843]: Οὐδ' ἐξομόρξεταί Πρέπις τὴν εὐρυπρωκτίαν σοι, pro ἐναποψήσεται et ἐναπομάξει: quum Suid. ibi legat ἐναπομάξεται, eandem alioqui exp. afferens. [Cum dat. sic etiam Eur. Herc. F. 1399: Ἀλλ' αἷμα μὴ σοῖς ἐξομόρξωμαι πέπλοις. Et improprie Bacch. 344: Οὐ μὴ προσοίσεις χεῖρα, βακχεύσεις δ' ἰὼν, μήδ' ἐξομόρξει μωρίαν τὴν σὴν ἐμοί; Memorat ἐξομόρξασθαι ut Atticum Mœris p. 291. Adde Ruhnken. ad Tim. p. 113.]

Ἐκμορφόω, Deformo, Formam exprimo et effingo. [Plutarch. Mor. p. 83, A: Τοῦτο δὲ Πλάτων, ὡς ἔοικε, συνιδὼν πρότερον ἐξεμόρφωσε καὶ διετύπωσε τῆς φύσει τυραννικῆς ψυχῆς οἷα κατὰ τοὺς ὕπνους δρᾷ τὸ φανταστικὸν καὶ ἄλογον· 537, D: Τοῦ Θερσίτου ὁ ποιητὴς τὴν μὲν τοῦ σώματος κακίαν πολυμερῶς καὶ περιωδευμένως ἐξεμόρφωσε, τὴν δὲ τοῦ ἤθους μοχθηρίαν συντομώτατα καὶ δι' ἑνὸς ἔφρασεν. Ælian. N. A. 2, 19, de ursa deformem fœtum formante et figurante: Ἐκτυποῖ εἰς ἄρθρα καὶ μέντοι καὶ κατὰ μικρὰ ἐκμορφοῖ. Joann. metrop. Euchaït. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 68, A: Τίς τὴν ἄμορφον ἐξεμόρφωσε φύσιν; Heliodor. De chrysopœia apud Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 122, v. 126: Ὅταν δὲ ἴδῃς ταύτας εἰς τὸ ἐμφανὲς μορφῆς ἐμῆς τὰς χρόας ἐκμορφουμένας. L. Dindorf.]

[Ἐκμουσόω, Erudio, Doceo. Eur. Bacch. 825: Εὖ γ' εἶπας αὐτὸ, καί τις εἶ πάλαι σοφός. — Διόνυσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσεν τάδε. Unde fort. Hesych.: Ἐξεμούσωσεν, ἐξεπαίδευσεν. Ælian. V. H. 14, 34: Αἰγύπτιοί φασι παρ' Ἑρμοῦ τὰ νόμιμα ἐκμουσωθῆναι. Philostr. Imag. 2, 2, p. 813, 10: Πράττει δὲ καὶ ἡ πηκτὶς, ὑφ' ἧς ἐκμεμούσωται. Suid. v. Ποστοῦμος, a Valck. cit.: Εἰς τὰς Ἀθήνας ὥρμησε, καὶ ἐξεμουσώθη τὰ Ἑλλήνων ἐκεῖθι.]

Ἐκμοχθέω, exp. Exantlo. [Æschyl. Prom. 825: Ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν. Eurip. Iph. T. 1454: Πόνων οὓς ἐξεμόχθεις· Herc. F. 22: Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἐξεμόχθησεν πόνους. Plut. Mor. p. 341, F: Τλήμονας ἐξεμόχθησεν ἄθλους. Et sensu paullo diverso, ut sit Laborando efficere, perficere, parare, Elaborare, Eur. El. 307: Αὐτὴ μὲν ἐκμοχθοῦσα κερκίσιν πέπλους· Suppl. 451: Κτᾶσθαι δὲ πλοῦτον καὶ βίον τί δεῖ τέκνοις, ὡς τῷ τυράννῳ πλείον' ἐκμοχθῇ βίον; Herc. F. 1369: Ἐκμοχθῶν βίᾳ εὔκλειαν ὑμῖν· Tro. 641: Ἃ γὰρ γυναιξὶ σώφρον' ἔσθ' εὑρημένα, ταῦτ' ἐξεμόχθουν Ἕκτορος κατὰ στέγας· 873: Οἵπερ γὰρ αὐτὴν (Helenam) ἐξεμόχθησαν δορὶ, κτανεῖν ἐμοί νιν ἔδοσαν. Eluctari vero vert. Herc. F. 309: Τὰς τῶν θεῶν γὰρ ὅστις ἐκμοχθεῖν τύχας πρόθυμός ἐστιν, ἡ προθυμία γ' ἄφρων.] At ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, e Plut. [Mor. p. 106, A, ex Eurip. Dictye: sed lectio prava, scribendum enim δεσμοῖς ἐμμεμόχλευνται, ut egregie monuit R. Bentlejus Ep. ad Mill. p. 15. Hemst.] affertur pro In vinculis laborarunt, Vexati sunt.

[Ἐκμοχλευτὸς, ὁ, ἡ, Vecte excussus. Antyllus in Matthæi Med. p. 329.]

Ἐκμοχλεύω, Vectibus emoveo vel excutio. [Aristoph. Lys. 430: Οὐχ ὑποβαλόντες τοὺς μοχλοὺς ὑπὸ τὰς πύλας ἐντεῦθεν ἐκμοχλεύσετ', ἐνθενδὶ δ' ἐγὼ ξυνεκμοχλεύσω. Μηδὲν ἐκμοχλεύετε. || Eust. Opusc. p. 207, 59: Σεισμοί ποτε ἀναταράττοντες τὰ τοιαῦτα καὶ ἐκμοχλεύειν ἔχοντες. De vecte chirurgico Hippocr. De artic. p. 836, H: Δεῖ μέντοι τὸν ἐκκρεμάμενον ἔμπειρον εἶναι, ὡς μὴ ἐκμοχλεύοι (l. -ῃ) τῷ πήχει τὸ ἄρθρον. Improprie Hippocr. De flat. p. 298, 14: Χασμῶνται δὲ πρὸ τῶν πυρετῶν, ὅτε πολὺς ἦ ὁ ἀὴρ ἀθροισθεὶς, ἀθρόον τε ἄνωθεν διεξιὼν ἐξεμόχλευσε καὶ διέστη (l. διέστησε) τὸ στόμα· De artic. p. 837, D: Ὅ τε γὰρ ἀσκὸς ἐμφυσώμενος οὐ τὰ ὀγκηρότατα αὐτοῦ ἔχει πρὸς τῷ ἄρθρῳ τῆς κεφαλῆς, ἣν δεῖ μάλιστα ἐκμοχλεύσασθαι, Sublevare. Archigenes in Matth. Medicis p. 155, 12: Εἰ δέ τινι τῶν μερῶν τούτων πρὸς τὰ ἀναπνευστικὰ μέρη ἐκμοχλεύεται, τὸ δὲ ἐγκαθήμενον ἀκολουθεῖ σιτίον σὺν φλέγματι πολλῷ. Int., Si vero pars eorum aliqua ad membra respirationis excutiatur, tunc cibus, qui insedit etc. Galen. vol. 13, p. 376: Καὶ τούτους (humores) ἐκμοχλεύσομεν, ὀξύμελι πίνειν παρέχοντες. Plutarch. Mor. p. 662, C: Αἱ δὲ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι μόγις καὶ κατὰ μικρὸν ἀνύουσι, χαλεπῶς ἐκμοχλεύουσαι καὶ προσβιαζόμεναι τὴν φύσιν, Cogentes. L. Dindorf.]

[Ἐκμυελίζω, Medullam exsugo. Num. 24, 8: Καὶ τὰ πάχη αὐτῶν ἐκμυελιεῖ, Corpulentiam eorum exossabit, i. e. tractabit eos ut feræ prædam, quæ ossa comminuunt et medullam quasi exsugunt. Theophyl. In Matth. 18, 14, p. 137, de scribis et Pharisæis: Τῷ ὄντι γὰρ ἐμπαῖκται ἦσαν, καταγελῶντες τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἐκμυελίζοντες αὐτούς, Eos exsugentes, vel, ut Plinius loquitur, Emedullantes. Suicer. Eustath. Opusc. p. 202, 70: Ὁ δὲ λόγος καὶ εἰς τὸ ἔνδον φιλοσοφούμενον ἐνεβάθυνεν, ἐκμυελίζων τὸ νόημα. L. D. Theod. Hyrtac. Ep. 1. Boiss.]

[Ἐκμυέω, Initio. Theod. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 86: Ῥητορείαν ἐξεμυήθην. Elberling. Gregent. Disp. cum Herb. p. 66, B. Hase.]

Ἐκμυζέω, Exugo, Sugo. Alex. Aphr. Probl. 2, [quæst. 59]: Τὸν σίφωνα ἐκμυζοῦντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον. Lucian. Timone [c. 8]: Εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον. Sed hoc ἐκμυζήσαντες non minus a them. ἐκμυζάω esse potest: atque adeo hinc potius esse puto, ut docebo paulo post. [In forma Ἐκμυζάω:] Ἐκμυζάω, i. q. ἐκμυζέω, Exugo [Gl.]. Hom. Il. Δ, [218]: Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἕλκος ὅθ' ἔμπεσε πικρὸς ὀϊστὸς, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε, ubi exp. ἐκπιέσας, ab Eust. quoque: qui paucis interjectis addit, Μυζᾷ δέ τις οὕτω καὶ γάλα ἐκ θηλῆς· item, Μυζᾷ δὲ καὶ μυελόν τις, καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα. Idem paulo ante usus fuerat participio ἐκμυζῶντας. Itidem ἐκμυζῶντα legimus ap. Diosc., quum alibi, tum in loco quem afferam in Ἐκμύζησις. Atque adeo illud ἐκμυζήσαντες e Luciano allatum, hinc potius quam ab Ἐκμυζέω esse puto. [Addit Hemst. ad l. Luciani Heron. Spirit. p. 147, 17: Ἐὰν ἀγγεῖον λαβών τις ... ἐκμυζήσῃ τὸν ἀέρα· 24: Ἐκμυζήσαντες τῷ στόματι τὸν ἐν αὐτοῖς ἀέρα. Ælian. N. A. 1, 32: Τὰ κρέα ἐκμυζῶσιν αὐτῶν. Aristid. vol. 2, p. 312, C: Ἐκμυζᾷ καὶ κενοῖ· Boiss. Eumath. p. 49 (?), Schæf. Suidam v. Βεβυσμένα: Χύτραν..., ἣν ἐτίθεσαν ἐν τῷ στόματι τῶν παίδων διὰ τὸ ἐκμυζᾶν (spongiam). Dio Cass. 51, 14: Πάντα ἰὸν παντὸς ἑρπετοῦ παραχρῆμα, πρὶν θνήσκειν τινὰ, ἐκμυζᾶν. Eust. Opusc. p. 39, 29: Φιλοῦσι γὰρ βρωμάτων μὲν ἁπάντων μάλιστα γάλα ἐκμυ-

ζᾶν τὰ νήπια· 102, 87 : Ἔμπυρος δὲ συλλαβόμενος μέτοχον καὶ φωράσας ὑπούλως τὸ κοινὸν ἐκμυζῶντα· 178, 14 : Βδέλλαι ἐκμυζῶσαι τὸ ζωτικόν. (Schol. Theocr. 11, 34, a Boiss. cit. : Βδέλλα ἡ ἐκμυζῶσα καὶ πίνουσα τὸ αἷμα.) Id. Epist. Comment. in Dionys. præmissa p. 71, 9 : Ἐκμυζῶν τῆς ἐκείνου ἱστορίας ἅπαν εἴ τι νόστιμον προσεπιλιπαίνει ἄλλως αὐτήν. Ap. Cinnamum p. 13, C : Καὶ ἀφρὸς μὲν ἐντεῦθεν ἐξεμυσάτο (sic) ὕφαιμος, leg. videtur ἐξεμυζᾶτο. Hesych. : Ἐκμύξαι, ἐκπιαίζει, ἐκπιαίνει. ..εἰς, ἐκπιάισθεὶς, ἐκθηλασθεὶς, legendum partim cum intt. Ἐκμυζᾷ, ἐκπιέζει. Ἐκμυζηθεὶς, ἐκπιεσθεὶς, ἐκθ. Demetr. Hieracosoph. p. 81 : Ἐκμυξήσας αὐτοῦ τὰς ῥῖνας, scrib. ἐκμυζήσας. Suid. : Ἐκμυζήσας, ἐκπιέσας, ἐκθλίψας. ‖ Forma Ἐκμύζω est apud Antyllum in Matthæi Med. p. 149, 15 : Αἱ βδέλλαι οὐ τὸ ἐκ βάθους ἕλκουσιν αἷμα, ἀλλὰ τὸ παρακείμενον ταῖς σαρξὶν ἐκμύζουσιν· et ἐκμυζόμεναι ib. p. 142, 17. Testam. 12 patriarch. p. 204 (647 Fabric.) : Τοῦτό ἐστι τὸ πνεῦμα τοῦ θυμοῦ τὸ πεῖθόν με, ἵνα ὡς πάρδαλις ἐκμύζει ἔριφον, οὕτως ἐκμυζήσω τὸν Ἰωσὴφ, citat Hemst. l. c. Apud Aristid. vol. 1, p. 282 : Καὶ μετὰ τοῦτο ἐκυροῦτο ἡ ἀσιτία καὶ ὁ ἱερεὺς ἐδόκει μου τὰ χείλη ἐκμυζεῖν, it. leg. videtur ἐκμύζειν. Cujus formæ inf. aor. putatur esse in Dioscor. Parab. 1, 65 : Πρὸς δὲ τὰς τῶν ὑδάτων ἐναπολήψεις χρομμύου χυλὸς ἐνσταζόμενος διακόπτει τὴν τοῦ πνεύματος ἔνστασιν· ἐκμύξαι δὲ τὸ ὕδωρ καλαμῖδα διαμπὰξ τετρημένην ἐνθεὶς τῷ ὠτίῳ. Sed scrib. est ἔκμυξαι ab Ἐκμύσσω, quod v. L. Dindorf.]

[Ἐκμυζηθμὸς, ὁ, Exsuctio. Galen. vol. 13, p. 408 : Καὶ ὁ ἐκμυζησμὸς (l. ἐκμυζηθμὸς) δὲ ἄκρως ἐπισπᾶται. Alex. Trall. 3, 61, p. 185, ab Lobeck. ad Phryn. p. 511 cit., et Theoph. Nonn. vol. 1, p. 294 : Ὁ ἐκ τοῦ στόματος ἐκμυζηθμός.]

Ἐκμύζησις, εως, ἡ, pro Exuctione (i. e. ipsa exugendi actione), vel Suctione, s. Suctu, ex Diosc. [Theriac. p. 431, A] : Πρὸς πᾶσαν πληγὴν ἰοβόλου, ἁρμόζει ἡ διὰ τοῦ στόματος ἐκμύζησις· δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα. [Ib. 422, A : Ἐκμυζήσεως καὶ περισαρκισμοῦ. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 294 : Μετὰ τὴν ἐκμύζησιν, ubi vid. Bernard. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. p. 457 ed. Gaisf. : Αὐτὴ μόνη (terra) κατὰ τὸν ἑαυτῆς ἐξοστρακισμὸν καὶ τὴν ἐκμύζησιν ταῦτα ἀπεγέννησε. L. D. Cornutus De N. D. c. 17, p. 174 : Κατὰ ἐκμύζησιν, et ἐξοστρακισμὸν τῆς γῆς. Valck. Aq. Prov. 30, 33.]

[Ἐκμύζω. V. Ἐκμυζέω.]

[Ἐκμῡθόω, Fabulam facio. Philostr. Imag. 1, p. 767, 1 : Ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐκμεμύθωται.]

[Ἐκμῡκάομαι, Emugio. Phalar. Epist. 5, p. 26 : Τὰς γὰρ ἔνδοθεν ἐμβοωμένας ὀλοφύρσεις ὁ χαλκὸς εἰς τοὺς ἀκουσομένους κολαστὰς ἐξεμυκᾶτο.]

Ἐκμυκτηρίζω, idem [q. μυκτηρίζω, Naso suspendo, Subsanno [ut expl. Gl., add. Asperno], Irrideo : sed præp. aliquam vim significationi addere videtur. Redditur etiam Dicteriis incesso. [Suid., gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 227, 18 : Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν. Ἐκμυκτηριεῖ, βδελύσσεται, quæ tamen gl. ex margine intrusa videtur. Refertur autem fort. ad Ps. 2, 4 : Ὁ κατοικῶν ἐν οὐρανοῖς ἐκγελάσεται αὐτοὺς καὶ ὁ κύριος ἐκμυκτηριεῖ αὐτούς. Ib. 34, 19 : Ἐπείρασάν με, ἐξεμυκτήρισάν με μυκτηρισμόν. Lucæ 16, 14 : Ἐξεμυκτήριζον αὐτόν· 23, 35 : Ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες. Theophyl. Hist. 5, 12, p. 135, B : Ὁ μὲν οὖν ἐκείνης γαμέτης ἐξεμυκτήριζε τοῦ γυναίου τὰ ῥήματα. L. Dindorf.]

Ἐκμυκτηρισμὸς, ὁ, i. q. μυκτηρισμός [Sanna, Irrisio].

[Ἐκμυσάττομαι, Abominor. Philo vol. 2, p. 303, 22 : Ἅπερ ἐκμυσαξάμενος.... Valck.]

[Ἐκμύσσω, Emungo. Medio Dioscor. in Ἐκμύζω cit. et emendatus Galen. vol. 13, p. 384 : Εἶτα ἐκμύξασθαι.]

Ἐκμυστίζω, Uno haustu ebibo, Uno tractu s. spiritu epoto, i. q. ἀμυστὶ ἐκπίνω. Eust. enim p. 1282, [30], ἐκμυστίζειν esse dicit τὸ ἐφ' ἓν πνεῦμα πίνειν, afferens e Plat. comico, Λύσας στάμνον εὐώδους ποτοῦ, Ἴησιν εὐθὺς κύλικος ἐς κοῖλον πλάτος· Ἔπειτ' ἄκρατον κοὐ τεταργανωμένον Ἔπινε κἀξεμύστισε. Quæ ap. Athen. quoque leguntur [11, p. 783, D, ubi recte Schweigh. ἐξημύστισε]. Sed videtur posse exponi etiam Exsorbillavit, Labris aliquantum compressis ebibit, quum non dicat ἐξαμυστίζειν, sed ἐκμυστίζειν, quod est potius μεμυκόσι χείλεσιν ἐκπίνειν.

[Ἐκμωραίνω, Infatuo, Gl.]

Ἐκναρκέω, s. Ἐκναρκάω, Obtorpesco. Aliis, More resolutorum et rigentium membrorum torpeo. Plut. Coriol. [c. 31] : Τοῖς ἐκνεναρκηκόσι κομιδῇ καὶ παραλελυμένοις σώμασιν ὁμοίως διέκειντο πρὸς τὸν πόλεμον. [Forma Ἐκναρκόω est ap. Constant. Basil. Mac. p. 61 : Αἱ πρὶν ὑπὲρ τὰς Βριάρεω χεῖρες πρὸς τὰ ἀλλότρια ἐκτεινόμεναι ἐκνεναρκωμέναις ὥσπερ καὶ παρειμέναις ἐώκεισαν. L. Dindorf.]

Ἐκναυλόω, Cum navi portum exeo, VV. LL. sine auctore et exemplo.

Ἐκναυσθλόω, Naulo accepto exporto. Improprie autem aliquis a fluctibus dicitur ἐκναυσθλοῦσθαι. Lycophro [726] : Λίγεια δ' εἰς Τέρειναν [scr. Τερῖναν] ἐκναυσθλώσεται, Κλύδωνα χελλύσσουσα, ubi schol. annotat ἐκναυσθλώσασθαι esse proprie τὸ μετὰ νηὸς ἐκπλεῦσαι : eo autem in l. accipi pro ἐκριφῆναι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Sunt qui ibi exp. etiam ἐκπλεύσει.

[Ἐκναυστολέω, Enavigo. Const. Manass. Chr. p. 79 : Ἐκναυστολῶν κατὰ τοῦ Μιζιζίου. Boiss.]

Ἐκνεάζω, q. d. Juveniliter excresco. Lucian. [Amor. c. 33] : Σπόρον πυροῦ κατ' ἔτος ἐκνεάζοντα, Instaurabilem, Renovabilem, Bud.

[Ἐκνεασμὸς, ὁ, Renovatio. Simplicius Proœm. comment. in Aristot. Phys. acr. ap. Stob. 7, p. 204 Schow. : Εἰς ἐκνεασμὸν τῶν γεγηρακότων καὶ ἀνάρρωσιν τῶν κεκμηκότων.]

[Ἐκνέμομαι, Depascor. Nicand. Ther. 570 : Τόσσον ἐπιστείβων λείπει βάθος ὁσσάτιόν περ ἐκνέμεται γενύεσσι (equus).] Ἐκνέμεσθαι, Depasci : unde ἐκνεμηθῶσι, Depasti sint. [Ex Theophr. H. Pl. 8, 11, 9 : Διὸ καὶ οἱ βουλόμενοι τελέως φθεῖραι ..., τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη καὶ ὅταν ἀναβλαστήσῃ, τὰ πρόβατα ἐπαφιᾶσι πολλάκις, ἕως ἂν ἐκν. 9, 16, 1 : Τοῦτον (τὸν τόπον) αἱ αἶγες ἐκνέμονται.] Suidas vero et Hesych. ἐκνενέμηται exp. ἐξῆλθεν, ἐξῆκται, ut e Soph. quoque Aj. [369] affertur, Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; pro ἐξάξεις, Educes : ut sit metaph. a grege qui pastum educitur. [Hesych. etiam active, Ἐκνενεμήκασι, παραδεδώκασιν. Unde pass. apud Zonar. p. 669 : Ἐκνενέμηται, διαμεμέρισται, Dispertitum est, quæ interpr. ap. Suidam ponitur in gl. vicina Ἐκνάπτετο.]

[Ἐκνεοττεύω, Pullos educo. Aristot. Mirab. c. 138 : Ἐν δὲ Κράνωνι τῆς Θετταλίας φασὶ δύο κόρακας εἶναι μόνους ἐν τῇ πόλει. Οὗτοι ὅταν ἐκνεοττεύσωσιν, ἑαυτοὺς μὲν, ὡς ἔοικεν, ἐκτοπίζουσιν, ἑτέρους δὲ τοσούτους τῶν ἐξ αὐτῶν γενωμένων (γενομένων) ἀπολείπουσιν. Forma Ἐκνοσσεύω ap. Steph. Byz. in Κράνων, in ead. historia, Ὅταν ἄλλους ἐκνοσσεύσωσιν. Cit. Boiss.]

Ἐκνευρίζω, Enervo. [Ἐκνευράζω (sic), Enervo, Gl.] Dem. [p. 37, 3] : Ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος ἐκνενευρισμένοι, καὶ περιῃρημένοι χρήματα, συμμάχους. Animos enervare dicit Ovid., Vires enervare Horat. Et Enervatus itidem dicitur qui viribus omnibus fractus est. Cic. simili metaph., Legionum nostrarum nervos his consiliis incidemus. [Unde Lex. rhet. Bekk. An. p. 243, 19 : Ἐκνενευρισμένοι, ἐψιλωμένοι δυνάμεως, et Pollux 2, 234, Eust. Il. p. 457, 35. Dio Cass. 54, 21 : Τὴν τῶν βαρβάρων ἰσχὺν ἐκνενευρικώς. Plut. Mor. p. 451, C : Οὐκ ἐκνευρίσας οὐδὲ ἐκτεμὼν παντάπασι τῆς ψυχῆς τὸ ὑπηρετικόν· 755, C : Εἰ παντάπασιν ἡ πόλις ἐκνενεύρισται. Etym. M. p. 771, 29 : Τρύχεται ... ἐκνενεύρισται. Eust. Opusc. p. 225, 64 : Ὁ μέγας θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, ὅτε παρρησίᾳ ἐλάλει, ἐξενεύριζε τὰς χεῖρας τῶν ἐθελόντων καταμελετᾶν αὐτοῦ. Ælian. ap. Suid. v. Εὐνοῦχος : Διὰ τῶν Ἐπικούρου λόγων τὴν ψυχὴν ἐκνευρισθείς. L. D. Τετηκὼς, ἐκνευρισμένος, μόλις ἐμπνέων, Liban. vol. 4, p. 178, 26 R. Ἐκνευρίζουσιν ἑαυτοὺς Epiphan. vol. 1, p. 248, C. Hemst.]

[Ἐκνεύρισις, ἡ, Enervatio. Germ. CPol. Hom. p. 117, D Grets. : Ἡ συντριβὴ αὐτοῦ καὶ ἐκν. καὶ παντελὴς ἐξολόθρευσις. Hase.]

Ἐκνευρόκαυλος, pro νευρόκαυλος. Exemplum [Theophrasti quod sequitur] cum Plinii interpr. habes in Μυοφόνος. [Et in Ind.] : Gaza apud Theophr. [H. Pl. 6, 2, 9] exp. Nervicaulis. [Ἔννευρόκ. cod., quod vide.]

[Ἔκνευρος, ὁ, ἡ, Enervus, Gl.]

[Ἐκνευρόω, Enervo. Jo. Chrysost. Hom. in Ps. 6 (spuria), p. 8 Cotel. Angl. Gregor. Nyss. t. 1, p. 358, D : Οὐ παύεται κατ' αὐτῶν τοξαζόμενός, ἕως αὐτῶν ἐκνευρώση τὴν δύναμιν. Hase.]

[Ἐκνευρωτής, ὁ, Qui enervat. Pseudo-Chrys. Serm. 22, t. 7, p. 306 : Τῆς πεσούσης φύσεως ἀνορθωτὴν ἀγαπήσωμεν, τὸν τοῦ κοινοῦ δυσμενοῦς ἐκνευρωτὴν ἀσπασώμεθα. Seager.]

Ἔκνευσις, εως, ἡ, [Deverticulum; Ἔκνευσις ὁδοῦ, Deverticulum, Gl.], Declinatio : ut quum inclinato capite aliquis ictum declinat : quo modo Plato [Leg. 7, p. 815, A : Τὰς εὐλαβείας πασῶν πληγῶν καὶ βολῶν ἐκνεύσεσι καὶ ὑπείξει πάσῃ καὶ ἐκπηδήσεσιν ἐν ὕψει καὶ ξὺν ταπεινώσει μιμουμένην (saltationem),] usus est h. voc. [Pollux 5, 24 : Φυλάττεσθαι δὲ χρὴ μὴ τὸ προβόλιον ὁ σῦς ἐκκρούσῃ τῇ τῆς κεφαλῆς ἐκνεύσει βιαίᾳ. L. D.] Affertur et ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν pro Deverticula viarum, i. e. ἐκτροπαί, Deflexus. [Ex schol. Aristoph. Ran. 113 : Ἔκτροπαὶ δὲ ἐκν. τ. ὁδ., ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται. Schæf. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 778, A : Ἐγκλίσεσι καὶ ταῖς εἰς πλάγιον νεύσεσι (ἐκνεύσεσι ex cod. Routh. Reliqq. SS. vol. 4, p. 357).]

Ἐκνεύω [Ἐκνέω ut Plut. Alcib. c. 27 : Τῶν ἀνδρῶν ἐκνεόντων], Enato. Thuc. 2, [90] : Ὅσοι μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν, Qui non enataverant. Lucian. [Dial. mar. 7, 2] : Ἀλλ' ἤδη διεπέρασε καὶ ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν, Enatavit. Metaphorice quoque capitur pro Expedire se e re aliqua difficili, et quasi Enatando eluctari ac effugere fluctus. Eur. Hipp. [470] : Εἰς δὲ τὴν τυχὴν Πεσοῦσ' ὅσην σὺ, πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκοῖς; [Ib. 823 : Κακῶν δ' ὢ τάλας, πέλαγος εἰσορῶ τοσοῦτον ὥστε μήποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν· Cycl. 577 : Ὡς ἐξένευσα μόγις· ἄκρατος ἡ χάρις. Quæ sunt verba Cyclopis post poculum meri, quo prope suffocatus esset, epotum. Pind. Ol. 13, 109 : Κούφοισιν ἐκνεῦσαι ποσίν.] Sic Cic. : Reliqui se habere videntur angustius, enatant tamen. Hinc autem apparet quod fallatur Erasm. deducens ἐξένευσεν a Ξενεύω, Jo. 5, [13]. Ceterum ἐκνεύω ab altero νεύω deductum exponeretur Capite nutante evito, declinato effugio.

Ἐκνεύω, Nutu significo, jubeo. Eur. Iph. T. [1330] : Ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω, Nutu jussit absistere procul, Cam., sic autem et ἐπινεύω accipi docebo paulo post. Exp. autem et Negare, Nutare, afferens e Phœn. [927] : Ἀνὴρ ὅδ' οὐκ ἔτ' αὐτὸς ἐκνεύει πάλιν, pro Sententiam hic vir non magis mutat suam. [Rectius distinguitur ἀνὴρ ὅδ' οὐκέθ' αὐτὸς, ἐκν. π.] Vertit et Declino, de qua signif. dicam paulo post. || Propendeo, Emineo, Projectus sum, in Hippiatria, ubi περὶ τοῦ χαλάσματος τοῦ ὤμου agitur, Ὅταν ἄνωθεν παρηγμένον ἐκνεύῃ τὸ ἄρθρον βαδίζοντος, Bud. [Eur. Phœn. 1151 : Ἡμῶν δ' ἐς οὐδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκνενευκότας, ut Marklandus restituit pro ἐκπεπνευκότας. L. D. Τὰ πλείονα μέρη εἰς θάλασσαν ἐκνένευκέναι, Etymol. p. 54, 16. Hesych. in Δικράνους. Hemst. Philo vol. 2, p. 147, 36 : Τὰ μὲν γὰρ ἐντὸς αὐτῶν ἐκνένευκε πρὸς τὰ ἄδυτα τῆς σκηνῆς. Figurate Eur. Phœn. 1268 : Ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν, ἐς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ· Iph. T. 1186 : Σὺ δ' ἐς τὸ τῆς θεοῦ γ' ἐξένευσας εἰκότως; Maccab. 3, 3, 22 : Εἰς τὸ φαῦλον ἐκνεύοντες. Philo vol. 1, p. 297, 46 : Τῷ γὰρ ὄντι πᾶς ἀκόλαστος ἢ ἄδικος ἢ δειλὸς, ὅταν ἴδῃ τινὰ τῶν αὐστηροτέρων ἢ πόνον φεύγοντα ἢ λήμματος ἡττώμενον ἢ πρός τι τῶν τῆς ἡδονῆς φίλτρων ἐκνενευκότα, χαίρει καὶ γέγηθε. Eust. Opusc. p. 203, 10 : Τὸ δὲ ἐν ἀντιρρήσεσιν ἕτοιμον, τὸ δὲ ταχὺ μὲν προβαλέσθαι, ὀξὺ δὲ καταλαβέσθαι τὰ ἐν νοήμασιν, οὐκ ἔχει παραβολὴν τάχους, εἰ μή τις εἰς βέλους ἐκνεύσει πετομένου ὠκύτητα κ. τ. λ. L. D.] || Evito, [Deverto; Ἐκνεύει, Devertit, addunt Gl.], Declino. [Suidas in Κωμάσαι et in Ἀνδρωνῖτις : Ὁ δὲ Μάρκος ἐβούλετο, τὸ δὴ λεγόμενον, ἐκνεύσας τὴν ἀνδρωνῖτιν, εἰς τὴν γυναικωνῖτιν κωμάσαι. V. Polyb. vol. 5, p. 62 ed. meæ. Schweigh.] Sed hæc signif. haud video quomodo convenire possit huic verbo, si deducatur a Νεύω, Innuo; at deducendo a Νεύω, Nato, non adeo aliena esse videtur hæc signif. compositi ἐκνεύω : ut sc. quum ἐκνεύω significet Enato, sic ἐκνεύω proprie Enatando evito, effugio : deinde vero accipitur generalius pro Evito. [V. in Ἐκνεύω, Enato. Proprie ap. Orph. Arg. 456 : Πήλιον ἐκνεύσαντες, Declinantes. Xen. De re eq. 5, 4 : Πάντα γὰρ, ὁπόσα ἂν δύσκολα ᾖ περὶ τὸ πρόσωπον, ὁ ἵππος ἐκνεύων πέφυκεν ἄνω. Ἐκνεύων γε μὴν ... χαλᾷ κ. τ. λ. Anth. Pal. 9, 371, 3 : Τρηχὺν ὁ δ' ἐκνεύσας (lepus) ταχινῶς πάγον. Hegesias ap. Dionys. De comp. verb. p. 124, 9 (250) : Μικρὸν ἐκνεύει τὸ ξίφος. Diodor. 15, 87 : Πολλῶν δὲ καὶ πυκνῶν φερομένων βελῶν τὰ μὲν ἐξένευε τὰ δὲ διεκρούετο· 17, 100 : Βραχὺ παρεγκλίνας τὴν ἐπιφερομένην πληγὴν ἐξένευσεν. Id. sine accus. ib. 88 : Ἐκνεύοντα γὰρ (τὰ ζῷα) εἰς τοὺς ἰδίους ταῖς ὁρμαῖς ἀκατασχέτως ἐφέρετο. Xen. De re eq. 10, 12 : Ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου οὔτε ἄγαν χαλεπῶς, ὥστε ἐκνεύειν, οὔτε ἄγαν ἡσύχως· Ven. 10, 12 : Προσφέρειν δὲ τὸ προβόλιον φυλαττόμενον μὴ ἐκκρούσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας. Figurate Themist. Or. 34, p. 448, 20 : Οὐκ ἐκνένευκε τὸ ἀνθρώπινον ἀγαθὸν ἀλλ' εἰς τοῦτο συντέταται (philosophia Aristotelis). Anon. ap. Suid. in v. Ἐξένευσαν, παρῃτήσαντο, ἀπηρνήσαντο : Οἱ δὲ μὴ θέλοντες βοηθεῖν αὐτοῖς, ὡς πρὸς ἄλλους πόλεμον ἔχοντες, ἐξένευσαν τὴν βοήθειαν. Alia structura Basil. M. vol. 1, p. 153, C : Στοιχειώδεις αἱ παραινέσεις ... ἐκκλίνειν ἀπὸ κακοῦ· οὐ γὰρ τελείῳ πρέπουσα ἡ ἀποχὴ τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ τῷ ἄρτι στοιχειουμένῳ ἐκνεῦσαι προσήκει ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ κακὸν φορᾶς ... Ἀμήχανον γὰρ ἅψασθαι τοῦ ἀγαθοῦ μὴ ἀποστάντα πρότερον παντελῶς καὶ ἐκνεύσαντα τοῦ κακοῦ. Aliter anon. ap. Suid. v. Σεμίραμις : Ἐκνεύσασα τὸν ποταμὸν Ἰνδὸν, Deflexo Indi alveo. || Ἐκνεῦσαι et ἐκπνεῦσαι, ἐκνενευκὼς et ἐκπεπνευκὼς confusa Eur. Hipp. 823, Phœn. 1151.]

Ἐκνέφελος, ὁ, ἡ; E nube prorumpens. Theophr. H. Pl. 8, 10, [3] : Διαπόλλυσι δὲ καὶ ἥλιος ὁ ἐκνέφελος, Nocet et sol creber e nube, Plin. 18, 17. [Schol. Hesiodi Theog. v. 148 : Οὗτοι δὲ (Cottus, Briareus, Gyas) λέγονται ἐκνέφεοι ἄνεμοι. Leg. ἐκνέφελοι vel potius ἐκνεφίαι. L. Dindorf.]

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, ut ἐκν. ἄνεμος, Nube rupta exoriens ventus. De quo ventorum genere Aristot. De mundo [c. 4] : Οἱ κατὰ ῥῆξιν νέφους γενόμενοι ἄνεμοι, καὶ ἀνάλυσιν τοῦ πάχους πρὸς ἑαυτοὺς ποιούμενοι, ἐκνεφίαι καλοῦνται, Qui in fractura nubis resolvendaque ejus crassitudine colliduntur inter se, quasi quidam nubigenæ, ἐκνεφίαι dicuntur, Bud. [Conf. Meteor. 2, 6; 3, 1, Theophrast. fr. 5, De vent., 49; 6, 2, 5 et 12. Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 158, A : Καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν λέγουσιν εἶναι ἀνέμους καὶ καλεῖσθαι ἐκνεφίας. ... Diodor. 20, 88 : Νότος ἐκνεφίας ἐπιγενόμενος τὰ μὲν ὁρμοῦντα τῶν πλοίων συνέκλυσε. Eustath. Opusc. p. 87, 58 : Ἐκνεφίας ἐστὶ, μᾶλλον μὲν οὖν τυφὼν βιαιότατος· 240, 50 : Ὡς ὅτε νέφος μέλαν πυκνωθὲν ἐκνεφίαν ὠδίνει φθοροποιόν.] Plin. 2, 48, de repentinis flatibus, Majori vero illati pondere incursuque, si late siccam ruperint nubem, procellam gignunt, quæ vocatur a Græcis ἐκνεφίας : sin vero depresso sinu arctius rotati effregerint, sine igne, h. e. sine fulmine, vorticem faciunt, qui τύφων vocatur, i. e. vibratus ἐκνεφίας. Alexis ap. Athen. [8, p. 338, E] : Ἐπὰν γὰρ ἐκνεφίας καταιγίσας τύχῃ Ἐς τὴν ἀγορὰν, τοὖψον πριάμενος οἴχεται, [Velut procella in forum irrumpens]. Hesychio est etiam ὄμβρος s. βροχὴ ἐκ νεφελῶν. Sic et ἐκνεφίας ὄμβρος ap. Hippocr. est Imber cum sole factus, ὁ μετὰ ἡλίου γενόμενος, Galen. Lex. Hipp. [p. 462.] Et ἐκνεφίας πυρετὸς, Febris humida, simulque inflammatoria, sicut et ἥλιος ἐκνεφίας dicitur : qui supra ἐκνέφελος : ait enim Galen. ibid. : Ἐκνεφίας πυρετὸς, ὁ ὑγρὸς ἅμα καὶ πυρώδης, ὥσπερ καὶ ὁ ἥλιος ἐκνεφίας. [Antyllus in Matthæi Med. p. 295. ῑᾱ]

[Ἐκνεφόω, Nubem facio. Theophr. fr. 5, De vent., 7 : Ἀθροιζόμενος (auster) ἐκνεφοῦταί τε καὶ πυκνωθεὶς ὑδάτινος γίνεται, In nubes mutatur.]

[Ἐκνέω, Enato. V. Ἐκνεύω. || Exaggero, Exstruo. Eust. Opusc. p. 326, 9 : Ὦ πλοῦτος ἐπιχειρήσεων κατὰ χύσιν ἄμμου ἐκνενημένος. L. Dindorf.]

[Ἐκνεωτερίζω, Novo. Photius Bibl. cod. 209, p. 165, 27 : Ἀφελὴς μὲν οὖν ἐστὶ (Dio Chrys.) τὰ πολλὰ ταῖς ἐννοίαις ..., καὶ οὐδὲν οὐδ' ἡ σύνταξις οὐδ' (l. οὔτ') ἐπὶ τὸ βαθύτερον οὐδ' (οὔτ') ἐπὶ τὸ καθηδυνόμενον ἐκνεωτερίζει.]

Ἐκνηπιέομαι [immo Ἐκνηπιόομαι], Ἐκνηπιοῦμαι, Infans reddor, Ad infantiam redigor, ap. Philostr. [V. Soph. 2, p. 560; V. Ap. 5, 14, p. 199; ap. Photium Bibl. cod. 241, p. 333, 19.]

[Ἐκνηστεύω, Jejuno. Hippocr. De morb. 2, p. 481,

15 : Τὴν ἡμέρην ταύτην πιὼν ἄλφιτον καὶ ὕδωρ ἐκνηστευέτω. Foes. OEc. p. 116, B : « Plus esse videtur quam νηστεύειν et significare, Jejunum permanere. » Plut. Mor. p. 686, D : Ἕκτον οὖν τοῦτό σοι πέμπω τῶν συμποσιακῶν, ἐν ᾧ πρῶτόν ἐστι τὸ περὶ τοῦ διψῆν μᾶλλον ἢ πεινῆν τοὺς νηστεύοντας· ἄλογον γὰρ ἐφαίνετο διψῆν μᾶλλον ἢ πεινῆν τοὺς ἐκνηστεύσαντας.]

Ἐκνήφω, Sobrius fio ex, Edormiens crapulam resipisco. 1 Reg. 25, [37] : Ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Et metaph. ap. Paul. 1 Ad Cor. 15, [34] : Ἐκνήψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε, Evigilate juste : de mentis sobrietate, ad quam vult illos redire, qui stultis speculationibus fuerant quodammodo inebriati. Proprie autem ἐκνήφειν de ebriis dicitur qui a somno demum sunt sobrii. [Lynceus ap. Athen. 4, p. 130, B : Παρειμένοι καὶ καρηβαροῦντες ὑπὸ τῆς μέθης, ὁπότε τι τῶν ἀγομένων θεασαίμεθα, πάντες ἐξενήφομεν. Aret. Tard. m. causs. 1, 5, p. 31=36 : Χάρμη δὲ ἐξένηψε τῆς δυσθυμίης· καθίσταται γὰρ τὴν γνώμην ἔρωτι ἰητρῷ· Ac. m. cur. 2, 3, p. 103=114 : Ἐξέπεψε μὲν τὰ σιτία, ἐξένηψε δὲ τὴν αἴσθησιν. Plut. Demosth. c. 20 : Ἐκνήψας δὲ καὶ τὸ μέγεθος τοῦ περιστάντος αὐτὸν ἀγῶνος ἐν νῷ λαβών (Philippus post victoriam Chæronensem).]

Ἐκνήχομαι, Enato [Gl.]. Aristot. De mundo [c. 6] : Εἰς τὴν ἑαυτοῦ δίαιταν ἐκνήξεται, Eo enatabit, ubi commodum ei est vivere. [Lucian. Dial. mar. 9, 1 : Ἐξενήξω εἰς Ταίναρον· 2 : Ἐξενηξάμην εἰς Ταίναρον. Apollodor. 1, 9, 25, 1 : Μόνος δὲ βούτης ἐξενήξατο πρὸς αὐτάς. Athen. 7, p. 315, D, ab Hemst. cit. : Διὰ τὸ πλείονα τόπον ἐκνενῆχθαι.]

Ἔκνηψις, εως, ἡ, Quum quis eo modo [de quo in Ἐκνήφω] ad sobrietatem redit. At e Thren. Jeremiæ 3, [49] : Τοῦ μὴ εἶναι ἔκνηψιν, affertur pro Quia non esset requies. [Et 2, 18.]

Ἐκνῑκάω, Vinco, Supero, [Convinco, Supero, Evinco, Gl.], pro simplici νικῶ. [Eur. Ion. 629 : Εἴποις ἂν ὡς ὁ χρυσὸς ἐκνικᾷ τάδε, πλουτεῖν τε τερπνόν.] Plut. De puer. educ. [p. 8, D] : Τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ἐκνικῶσιν [νικῶσιν edd. Plut.] ἆθλα πρόκειται· de q. l. dicam et in Ἐκνίκημα. Synes. : Οὐκ ἐξενίκησα τοῦ δήμου τὴν περὶ τὸν εὐλαβέστατον Παῦλον σπουδήν. [Polyb. 15, 3, 6 : Ῥωμαίων ἐκνικησάντων. Dio Cass. 39, 25 : Μέχρις ἂν αὐτόματος ἡ δόξα τῶν πραττομένων ἐκνικήσῃ· et alibi sæpe. Callistr. Stat. c. 9 : Αἱ δὲ Αἰθιόπων χεῖρες ... τὴν ἀφωνίαν ἐξενίκησαν τῆς λίθου. Eust. Opusc. p. 282, 55 : Καὶ ἡ μὲν ἀλήθεια οὕτω λαθοῦσα ἐνδόμυχος ἦν, τὸ δὲ ψεῦδος ἐκνικῆσαν ... 297, 39 : Τοῦ κατὰ θάνατον φόβου τὴν φυσικὴν ἐκνικῶντος στοργήν· 274, 44 : Ἐκνικᾶται λογισμῷ ἑνί. De expugnando inimico Dio Cass. 34, 3 : Ἀλλὰ καὶ εὐηργέτει, μέχρι περ καὶ ἐκεῖνον ἐξενίκησεν. Aliter Tzetz. Hist. 1, 200 : Ἐκνενίκηκεν Ὀλύμπια τρισσάκις· 575 : Ὃς ἵππος ἐκνενίκηκεν τρίτον ἐν Ὀλυμπίᾳ. L. D. Athen. 5, p. 188, A : Ὑπὸ τῆς ἀληθείας ἐκνικώμενος. Ἐξεκίνησεν ἀλήθειαν, Philo Bybl. ap. Euseb. Præp. ev. 1, p. 39, D. Εὐνοίας ὑπερβολὴν πᾶσαν ἐκνενικηκότα, Ælian. N. A. 7, 40. Hemst.] || Evinco, quo utuntur JCti : unde ἐκνίκησις in Pand. Evictio. || Dicitur vero frequentius ἐκνικῆσαι de re quæ in usum et morem recepta est, et quam consuetudo velut evicit et obtinuit; vel brevius, de re quæ obtinuit, seu invaluit. Thuc. 1, [3] : Καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι, ubi schol. exp. ἐπικρατῆσαι, faciens nominativum τὸ καλεῖσθαι Ἕλληνας. Sic Bud. ἐκνικᾶν reddit Obtinere, Invalescere, afferens ex Pausan. in Messen. [4, 6, 1] : Μεσσήνιον δὲ, ἀπὸ τῶν συμφορῶν, καθὰ δὴ καὶ τὸν ἐπὶ Ἰλίῳ, κληθῆναι Τρωϊκὸν, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. Et in Lacon. [3, 20, 6] : Τὸ δὲ οἰκετικὸν τὸ ἐπικτηθὲν ὕστερον Δωριεῦσι, Μεσσηνίους ὄντας, ὀνομασθῆναι καὶ τούτοις ἐξενίκησαν Εἵλωτας. [Conf. 1, 3, 6; 7, 26, 4; 8, 22, 6.] In h. autem Thuc. l. 1, [21] : Καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, dicuntur ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνενικηκότα, quæ in fabulositatem evaluerunt (similem enim usum huic verbo tribuit Tacitus), i. e. de quibus tanquam fabulosis invaluit opinio s. obtinuit. [Dio Cass. 37, 17 : Ὥστε καὶ ἐς παρρησίαν τῆς νομίσεως ἐκνικῆσαι. Eust. Opusc. p. 97, 41 : Ἄλλα τε ῥήματα εἰς ἐπωνυμίαν ἐκληρώσατο κωμῳδούμενος καὶ ληρούμενος δὲ ἐπεκαλεῖτο· καὶ ἐξένικα τοῦτο εἰς κλῆσιν. L. D. Ἐξενίκησεν εἰς παροιμίαν ὁ Μάρας, Suid. in Μάρας. Hemst. || Cum genit. Heliodor. 6, 11, p. 285=243 : Προέπεμπε δὲ καὶ ἡ Ναυσίκλεια, πολλὰ τὸν πατέρα ἐπιτρέψαι καθικετεύσασα, τῆς νυμφικῆς αἰδοῦς ὑπὸ φίλτρου τοῦ περὶ τὴν Χαρίκλειαν ἐκνικηθεῖσα. Sed leg. videtur literis transpositis (quo genere emendandi uti debebam supra in v. Γρύφω, h. e. φρύγω) ἐκκινηθεῖσα. Cum inf. signif. ab superiori diversa Dionys. De Thucyd. c. 28, p. 883, 1 : Ὅσα μηδὲ τὰς πρώτας ἀρετὰς ἔχει καὶ κοινοτάτας, ἀλλ' ἐκνενίκηται τῷ περιέργῳ καὶ περιττῷ μήτε ἡδέα εἶναι μήτε ὠφέλιμα. Eust. Opusc. p. 112, 8 : Ἐθάρρησε δὴ καὶ ἐκεῖνος, ἐπεὶ καθ' Ὅμηρον εἰπεῖν (Il. Ψ, 604 : Νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη) νεοίη καὶ ἐκεῖνον ἐξενίκησεν ἐκβαλεῖν ἔπος τι κέρτομον κατὰ τοῦ γεραιτέρου. L. Dindorf.]

Ἔκνίκημα, τὸ, Quod quis vincendo obtinuit. A Bud. redditur Id quod bello et pugna comparatur, in hoc Gregor. l. : Ἐμὸς ὁ πόλεμος, ἔστω σὸν τὸ ἐκνίκημα. Possit autem et ἐκνικᾶν fortasse itidem accipi pro Comparare pugna s. bello, in eo Plut. l. quem paulo ante protuli. [Eust. Opusc. p. 189, 11 : Ἁπλοϊκευσάμενον τὸ τῆς διαρτίας σύνθετον εἰς ὁλόψυχον τῷ τῆς ἀρετῆς ἐκνικήματι, Virtutis præstantia, excellentia. Ibid. 190, 50 : Ἣν (τὴν κατὰ βίον ψίλωσιν) δὴ καὶ αὐτὴν ἐκνίκημα οἴδαμεν τοῦ κατελθόντος ἄνωθεν, ἐφ' ᾧ ἀνελκύσαι πάντας εἰς ἑαυτόν· 204, 86 : Ἐν οἷς (litibus ecclesiasticis) καὶ αὐτοῖς βασιλικὰ σὺν θεῷ ἐκνικήματα καὶ θεομάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις· 209, 23 : Παντὸς λυπηροῦ κατακέρασμα, τοῦτο δὴ τὸ καὶ σωφροσύνης καὶ καρτερίας ἔτι μὴν καὶ πραότητος ἐκνίκημα· 314, 76 : Καὶ ὁποῖόν τι καὶ ἡλίκον ταῖς καλάνδαις κατὰ τῶν ἄλλων ἡμερῶν τὸ ἐκνίκημα, ὁ Σύρος ἔχει περιστῆσαί (l. παραστ.) σοι σοφιστής. L. Dindorf.]

[Ἐκνίκησις, εως, ἡ, Evictio [Gl.] in Pand. Bud. [Theophilus vol. 1, p. 259 : Ἐκνίκησις κατὰ τῶν κλεπτῶν. L. D. Anastas. Sin. Hodeg. p. 240, 19 et p. 284, 9 : Λέγοντες τῇ τοῦ κρείττονος ἐκνικήσει ἀποθεωθεῖσαν τὴν σάρκα, Parte præstantiore prævalente. Hase.]

Ἐκνίπτω, Eluo, proprie sordes manuum aut pedum : item pro Expio et Abstergo, ut et Eluo. Plato Ep. 8, [p. 352, C] : Ταῦτα γὰρ ἀνίατα, καὶ οὐκ ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψειε. [Eur. Iph. T. 1224 : Ὡς φόνῳ φόνον μυσαρὸν ἐκνίψω. Anth. Pal. 14, 74, 4 : Οὔποτε γὰρ σὴν ψυχὴν ἐκνίψει σῶμα διαινόμενον. Ubi v. Jacobs. vol. 3, p. 804. Ἐκνίψαι, ἐκπλῦναι Pollux 1, 44. L. D. Eubul. ap. Athen. 11, p. 470, D : Στίλβουσαν, ἀνταυγοῦσαν, ἐκνενιμμένην (κύλικα). Hemst. Liban. vol. 4, p. 850, 36 : Μύσος οὗ οὐδεὶς ἂν ἐκνίψειεν (sic lege pro ἐκνίψειν) ἐμπιπλῶν τὴν πόλιν. Jacobs.] Et voce med. ap. Dem. [p. 274, 23] : Οὐδέ ποτ' ἐκνίψῃ σὺ τἀκεῖ πεπραγμένα, Elues, aut Dilues. [Orph. Arg. 1230 : Μέσφ' ὅταν ἐκνίψησθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς. Plut. Mor. p. 241, A : Κακὰ φάρμα τευ κακκέχυται· ἢ ταύταν νῦν (scr. νυν) ἔκνιψαι ἢ μὴ ἔσο· ubi alii ἀπότριψαι vel ἀπώθευ· v. Valck. ad Adoniaz. p. 259 seq. Pausan. 3, 17, 7 : Φόνου ἄγος ἐκνίψασθαι μὴ δυνηθέντα. Plut. Mor. p. 499, C : Καθαρὸς ἐκβῇ τῆς σαρκὸς, ἐκνιψάμενος τὸ θνητόν. Pollux 1, 33 : Μίασμα ἐκνίψασθαι. Philostr. ab Hemst. cit. p. 234, 4 : Κἂν ἐκνίψηται τὸν φόνον.]

Ἐκνιτρόω, Nitro eluo, s. Nitro perfrictum expurgo. Alexis ap. Athen. 6, [p. 230, B] : Τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα Θεῖναι. Item οἱ ἐκνιτρωθέντες, Nitro perfricti. [Conf. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 46.]

Ἔκνιψις, εως, ἡ, Elutio, Hesychio ἀπόσμηξις, κάθαρσις.

[Ἐκνοέω, Dementem reddo. Nonn. Synag. hist. 1, 40 : Ἐκνοήσας αὐτὴν μαγείᾳ. Boiss. V. Ἐκνοσέω. || Excogito. Dio Cass. fr. 78, p. 33, 43 : Ταχὺς μὲν γὰρ (Viriathus) πᾶν τὸ δέον ἐκνοῆσαι καὶ ποιῆσαι ἦν, recte Sturzius scripsit ἐννοῆσαι, quanquam ἐκφροντίσαι legitur in l. simili de Scipione fr. 77, p. 32, 78 : Ἄριστος τὸ δέον ἐκφροντίσαι.]

Ἔκνοια, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium. [Aristot. De somno c. 2 : Γίνονται δὲ καὶ ἔκνοιαί τινες τοιαῦται· 3 : Ἔκνοια καὶ πνιγμός· et ib. : Ἐπιπεσὸν μὲν ἔκνοιαν ποιεῖ, ὕστερον δὲ φαντασίαν. Aq. 2 Sam. 6, 7.]

[Ἐκνομὴ, ἡ, Depastio. Dionys. A. R. 1, 39 : Τὰς μὲν βοῦς ἀνῆκεν εἰς ἐκνομήν. Ubi deletis literis male geminatis leg. videtur νομήν. L. Dindorf.]

[Ἐκνόμιος, α, ον, Enormis. Pind. Nem. 1, 86 : Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμά τε καὶ δύναμιν υἱοῦ. Orph. fr. 8, ap. Proc. in Tim. 5, p. 295 : Ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας καὶ φύσιν ἐκνομίην. Hesych. : Ἐκνόμιον, διακριτόν.]

Ἐκνομίως, ap. Aristoph. aliquot locis, tanquam a nomine Ἐκνόμιος, pro Præter modum, Enormiter, ut Bud. exp. in hoc illius l. qui est in Pl. [981] : Καὶ γὰρ ἐκνομίως μ' ἠσχύνετο, ubi schol. exp. ὑπὲρ τὸ νενομισμένον, et ὑπερβαλλόντως, item μεγάλως. [Hesych. : Ἐκνομίως, καλῶς, μεγάλως. Etym. M. p. 323, 14; 347, 35, Eust. Il. p. 532, 8; 755, 19, Suid., denique Zonar. p. 681, e quo fort. Hesychio restituendum ἐξάλλως pro καλῶς.] Redditur etiam Vehementer, Magnopere. Usus autem est et superlativo paulo post [993], Λέγεις ἐρῶντ' ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα. Ceterum quum schol. dixit ἐκνομίως esse proprie ὑπὲρ τὸ νεμομισμένον, videtur a voc. νομίζομαι voluisse deducere : ac fortasse intellexit esse ἐκνομίως dictum quasi ἐκνενομισμένως. Quamvis autem hæc deductio alicui magis probari possit, nec mihi etiam displiceat, quam ab ἐκνόμιος pro ἔκνομος, aut ab ἐκνόμως, inserendo ιῶτα : non putavi tamen alieno loco positum hic iri [post Ἔκνομος, quod et ipsum ducitur a νόμος, pariterque ἐκνόμιος], modo lectorem admonerem istorum.

Ἔκνομος, ὁ, ἡ, Exlex. Quod verbum non significatione tantum, sed et typo s. forma Græco illi respondet; est enim Exlex conflatum e duabus vocibus, videlicet nomine Lex et præp. Ex, ut ἔκνομος e nomine νόμος, quod est Lex, et præp. ἐκ, quæ signif. Ex. At in VV. LL. exp. Illegitimus. Sed invenitur et pro Scelestus, Nefandus. Orph. Arg. 59 : Ἡ [δ] δ' ὡς κλύεν ἔκνομον αὐδήν. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 167, 38] : Θέαν ἔκνομον ἰδόντες, Spectaculum nefandum. [Diodor. 14, 112 : Οὗτος μὲν οὖν ἀναξίως τῆς ἀρετῆς ἐκνόμοις περιέπεσε τιμωρίαις. Eust. Opusc. p. 157, 74 : Τὸ κατ' αὐτῆς (ecclesiæ) ἐμπήδημα τὸ θρασὺ, τὸ ἀλόγιστον, τὸ ἀπαίδευτον, τὸ ἔκνομον. Ἔκνομος δικαστὴς, de judice injusto, memorat Pollux 8, 12.]

[Ἔκνομος λόφος, collis in regione Gelensium Siciliæ, ap. Diodor. 19, 104, 108, Polyb. 1, 25, 8, ubi simpl. ὑπερῆραν εἰς Ἔκνομον. Neutro gen. Plut. Dion. c. 26 : Τῶν περὶ τὸ Ἔκνομον οἰκούντων.]

[Ἐκνόμως, Nefarie. Æsch. Ag. 1473 : Ἐπὶ δὲ σώματος δίκαν μοι κόρακος ἐχθροῦ σταθεῖσ' ἐκνόμως ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται. Suid. in Ἐκνομίως : Λέγεται δὲ καὶ ἐκνόμως. Pollux 8, 13. L. D. Philo vol. 2, p. 544, 28 : Σφαγὰς ἰσαρίθμους τοῖς φόνοις τῶν ἐκν. ἀναιρεθέντων Ἰουδαίων. Hase.]

Ἔκνοος, et Ἔκνους, ὁ, ἡ, Demens, Amens, i. q. ἄνους : sed hoc fit ex α priv., illud ex præp. ἐκ, sicut Amens ex A privante, at Demens, ex præp. De privandi vim itidem habente, sicut habet Ex in Excors. Suid. ἔκνοον exp. ἔξω τοῦ νοὸς, item παρανενοημένον, [ἀνόητον, μωρὸν Zonar. p. 660]. At Hesych. habet, ἔκνοον, ἔκνουν, ἀνόητον. In VV. LL. ἔκνοος εὐπαθίης, Animo seductus ab affectione. [Eustath. Opusc. p. 167, 1 : Ἔκνοον πρόσταγμα. Plut. Gracch. c. 19 : Ὅθεν ἔδοξεν ἐνίοις ἔκνους ὑπὸ γήρως ἢ μεγέθους κακῶν γεγονέναι. Memorat ἔκνους etiam Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 21, 14. L. D. Ἔκνους ἀεὶ de solitario Jo. Climac. p. 143, 34. Hase.]

[Ἐκνοσέω. Aristot. De gen. anim. 5, 4 : Ἐκνενοσηκότος οὖν καὶ λευκοῦ τοῦ δέρματος, καὶ ἡ θριξ συννοσεῖ. Ed. Bekk. ἐκ νενοσ. « Eudocia p. 323, de Penelope : Καὶ ἐκνοσήσασα αὕτη μανίαν, ἠράσθη τοῦ τράγου. Hoc nihil significat. Nonnus 1, 40, quem exscripsit Eudocia, habet, Καὶ ἐκνοήσας (ὁ Ἑρμῆς) αὐτὴν μαγείᾳ, dum illam sensu privatam per magiam εἰς ἔρωτα αὐτοῦ ἐκίνησε. Vocem ἐκνοσέω nihili habeo. » Bast.]

Ἐκνοσηλεύω, Ægrum curo, i. cum νοσηλεύω, vel potius Ægrum diligenti cura et obsequiis officiisque necessariis e morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theodoret. H. E. 5 : Ἵν' ὥσπερ ἐκ μακρᾶς ἀῤῥωστίας ταῖς κατὰ μικρὸν ἐπιμελείαις τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύοντες, πρὸς τὴν ἀρχαίαν τῆς εὐσεβείας ὑγίειαν ἐπαναγάγωμεν. Hesychio ἐκνοσηλεῦσαι est ἀναῤῥῶσαι, [ἐκ νόσου ἀναλήψασθαι (sic). Philo vol. 1, p. 631, 16 : Οἱ δὲ ἰατρεύουσιν καὶ ἐκνοσηλεύουσι τὰ ψυχῆς ἀῤῥωστήματα, παραινέσεις ἱερὰς, ὥσπερ νόμους ἀκινήτους τιθέντες. Wakef. Idem vol. 2, p. 264, 3. Suid. : Ἐκνοσηλεύων, ἐκθεραπεύων. Memorat etiam Pollux 3, 108; 4, 177.]

[Ἐκνοσσεύω. V. Ἐκνεοττεύω.]

Ἐκνοσφίζω, Separo ex, Alieno, Rejicio, VV. LL. [Hesych. : Ἐκνοσφίσαι, ἐκβαλεῖν. Medio Simiæ Alæ v. 12 : Εἶχε δέ μοι γαῖα θαλάσσας τε μυχὸς χάλκεος οὐρανός τε, τῶν ἐγὼ ἐκνοσφισάμαν ὠγύγιον σκᾶπτρον, Quorum ego (Amor) sceptrum mihi vindicavi, ad me rapui.]

[Ἐκνοτίζω, Humorem spargo. Georg. Pis. Hexaem. v. 254 : Τὸν δὲ ζέοντα τῆς φλογὸς διεχύσει τὰς ἐντεθείσας ἐκνοτίζειν ἰκμάδας. L. D. Hesych. : Ἀπολειβράξαι (ἀπολιβάξαι), ... ἐκνοτίσαι. Id. : Λιβάζει (λιβάξει), ἀπορρυήσει ... ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς λιβάδος.]

[Ἐκνοττεύω. V. Ἐκνεοττεύω.]

[Ἔκνους. V. Ἔκνοος.]

Ἐκνύπη, Galen. in suo Lex. Hipp. [p. 464] affert pro ἐξηπλωμένη. [Ubi sunt varietates ἐκνύτη et ἐκρύπτη.]

[Ἐκνύσσω, Expungo, Gl.]

[Ἐκξέω, Abstergo. Tzetz. ad Lycophr. v. 874 : Οἷς (τριπτηρίοις) ... τὸν ῥύπον ἐκξέουσι. Elberling.]

[Ἐκξιφίζομαι, Gladium stringo s. destringo. Tzetz. Hist. 3, 134 : Τοῦ γὰρ Ῥωμαίων σύμπαντος στρατεύματος τραπέντος ὁ παῖς ἐκξιφισάμενος ἔτεμνε τοὺς βαρβάρους. Nicet. Andr. Comn. p. 219, D : Ὁρμὴν πτοηθεὶς ἐκξιφισαμένου.]

[Ἐκξιφισμὸς, ὁ, Gladii nudatio. Nicet. Urb. capt. p. 397, B : Ἔτι προκείμενον ἔχοντες ὀφθαλμοῖς τὸν κατὰ σφῶν ἐκξιφισμὸν τῶν Λατίνων.]

Ἐκξυλόω, Ex alia materia in lignum verto, Ex tenero et molli lignosum reddo. Pass. Ἐκξυλοῦμαι, Lignum fio, In lignum mutor, ex alia videlicet materia. Exemplum habes in Ξυλόω. [Theophrasti H. Pl. 1, 2, 7 : Ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα, οἷον ἐν τοῖς φοίνιξι καὶ νάρδηξι, καὶ εἴ τι ἄλλο ἐκξυλοῦται, ὥσπερ αἱ τῶν ῥαφανίδων ῥίζαι.]

[Ἐκξύω, Erado, Gl. ῡ]

[Ἑκοντῆ. V. Ἑκοντί.]

[Ἑκοντηδὸν, Sponte, Libenter. Apollon. De conj. in Bekk. An. p. 497, 29 : Εἰ δὲ μὴ δηλοῖ μὲν (ἔκητι) τὸ ἕνεκα, τὸ δὲ ἑκοντηδὸν, ἔκητι σοῦ, ὡς εἰ ἑκόντος, δῆλον ὡς ἐπίρρημα· De adv. p. 611, 7 : Σχηματίζεται καὶ ἀπὸ μετοχῶν (adverbia), ὡς τὸ ἐθελοντηδὸν καὶ ἑκοντηδόν.]

Ἑκοντὴν, pro eod. ex Arriano [ap. Suidam] : Τὴν μέσην τῶν ποταμῶν γῆν ἑκοντὴν ἐκδιδόντων τῶν ἐποικούντων κατέσχεν. [Inscr. Bospor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 126, 20 : Εἴς τε πρεσβείας αὐτὸς ἑαυτὸν ἑκοντὴν παρέχων ἄοκνον. Phryn. Ecl. p. 4 : Ἑκοντὴν οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐθελοντήν. Vid. Ἑκοντής. Cod. Barocc. apud Bekk. An. p. 1368 : Τὰ εἰς ην ἐπιρρήματα ... βύζην ἄντην ἔμπλην ἀκμὴν ἐθελόντην ἑκόντην ἠμὴν τὸ ὅρκιον. Scr. ἐθελοντὴν, ἑκοντήν. V. Ἑκοντί. L. Dind.]

[Ἑκοντὴς, Libens. Ἑκοντὴς εὐεργέτει, Ultro benefac, Epicteti fr. 88, vol. 3, p. 95, sive ap. Stob. tit. 44, p. 315=317. Schweigh. Sozom. H. E. 2, 13, p. 61, 9 : Ἑκοντὴς εἶπετο· 3, 16, p. 121, 42 : Ἑκοντὴς ἐπὶ τοῦτο χειροτονήσω ἐμαυτόν. Eust. Opusc. p. 130, 53 : Τοῦ χρῆναι τὸν ὀφθαλμὸν μὴ ἀεὶ χασμᾶσθαι ἀνεωγότα, ἀλλά ποτε καὶ ἑκοντῇ τρόπῳ κατασφαλίζεσθαι πύλης δίκην. (V. Ἑκούσιος.) Philemo p. 49, 71 et Thomas p. 285 : Μὴ εἴπῃς ἑκοντὴς, ἀλλ' ἐθελοντής. Ad adj. ἑκοντὴς, non ad adv. ἑκοντὴν referri observationem Phryn. in Ἑκοντὴν cit., et Hemsterhusii ad Thomam sententia fuit, et illius qui in cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 382 post ἐθελοντὴν addidit, ἄνθρωπον δηλαδή. De accentu in ult. Arcad. p. 25, 26, Etym. M. p. 436, 3. L. Dindorf.]

Ἑκοντὶ, Ultro, Sponte [ita Gl.], Voluntarie. Phocyl. [14] : Μήτ' ἐπιορκεῖν, μήτ' ἀγνοίῃ, μήτ' ἑκοντί. [Macedon. Anth. Pal. 10, 70, 5 : Αὐτὸς ἑκόντι (sic) γέγηθα πλανώμενος. Ammian. ib. 11, 227 : Οὔτε γὰρ αὐτὸς (ἀγαθὸν) ἑκοντὶ ποιεῖς οὔτ' ἄλλον ἀφίης. Ita Brunckius : cod. ἑκοντὶ, superscripto ώ. Thomas p. 285 : Καὶ ἐθελοντὶ καὶ ἑκοντὶ ῥητορικά· quibus addit ex. Aristidis; plura supparium Aristidi scriptorum collegit Lobeck. ad Phryn. p. 5, animadvertitque non ita antiquum videri ἑκοντὶ ut Aristoteli concedi possit, cujus in Rhet. 3, 15, p. 1416, 16 : Οὐ γὰρ ἑκοντὶ εἶναι αὐτῷ ὀγδοήκοντα ἔτη, scr. esse (ut Bekk. scripsit e libris) ἑκόντι· in commentitia vero ad Alex. Rhet. c. 16, p. 1431, 20, quod est : Μαρτυρία δ' ἐστὶν ὁμολο-

γία συνειδότος ἑκοντὶ, ad Aristot. nihil attinere. Idem ap. Maneth. 6, 298 : Καὶ κυσὶ μήδεα δόντες ἑκοντὴν ὠμὰ δάσασθαι, reponit pro scriptura librorum ἑκοντῇ vel ἑκόντει. Hesych. : Ἑκοντῇ, θελήσει, ἑκουσίως, ubi ἑκοντὶ Musur. Id. : Ἑκοντὶ, ἐθελοντί. Permutatum cum ἀκονιτὶ v. ap. Dion. Cass. 39, 46. ĭ]

[Ἑκόντως, Ultro, Sponte, Voluntarie. Jo. Chrysost. In Matth. hom. 84, t. 2, p. 522. Seager. Addit Lobeck. ad Phryn. p. 5, Nicet. Alex. 1, 7, p. 307, D : Ἐκ. ὑπέδυ τὸν πρεσβευτήν. (Man. Comn. 1, 6, p. 46, B, non ἑκόντως legitur, sed ἑκουσίως.) Josepho A. Jud. 18, 6, 9, p. 894 male Hudsonus intulit pro ἑκόντων. Nec Dio fortasse scripserat 58, 16 : Τὰ τῶν ἑκόντως ἀποθνησκόντων χρήματα οὐκ ἀφῃρεῖτο, sed ἑκόντων. Contrarium tamen adverbium ἀκόντως non solum Dio usurpavit, sed etiam Attici. L. Dind.]

Ἑκουσιάζομαι, Sponte offero. [Macc. 1, 2, 42; Aq. Cant. 6, 11. « Aq., Theod. Prov. 8, 16, ἑκουσιαζόμενοι sunt Qui pro arbitrio agunt et agere possunt, Principes, Tyranni. » Schleusn. Lex. in V. T. Eustath. Opusc. p. 61, 61 : Εἰ τοίνυν οὕτως ἑκουσιάζεσθε λαβεῖν ἃ ζητεῖτε· 218, 11 : Ὡς ἢ καταπαίζων ἢ μὴ ἑκουσιαζόμενος, est i. q. Velle. Hesych. : Ἑκουσιάζεται, προαιρεῖται, προσφέρει. Suid. et Zon. p. 671 : Ἑκ., προσφέρω.]

[Ἑκουσιᾱκούσιος, ὁ, ἡ, Volens nolens. Eust. Opusc. p. 302, 29 : Οὔτι ἑκόντες ἔς γε τὸ πᾶν, ἀλλ' εἰπεῖν καθωμιλημένως ἑκουσιακούσιοι. L. Dind.]

Ἑκουσιασμὸς, ὁ, Spontanea oblatio, lxx Interprr. [Esdr. 7, 15; Aq. Ps. 53, 8. Schleusn. Apost. Const. 281 (?). Wakef.]

[Ἑκουσιαστὶ, Voluntarie, Sponte. Jul. Afric. apud Euseb. Dem. ev. p. 389, D : Κύρου γὰρ μετὰ τὴν ἑβδομηκονταετίαν τῆς αἰχμαλωσίας τῶν βουλομένων ἕκαστον ἑκ. καταπέμψαντος. Hase.]

[Ἑκουσιόγνωμος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Jo. Clim. p. 51, 3 : Εἰς βαθυτάτην ἀκακίαν καὶ ἁπλότητα σεσοφισμένην, καὶ ἑκουσιόγνωμον, καὶ θεοκατόρθωτον ἑλκυσμένην. Interpres : Summa voluntatis alacritate. Hase.]

Ἑκούσιος, α, ον, et ὁ, ἡ [Thuc. 6, 44, aliique infra citt.], nomen utrisque scriptt. [poes. et pros.] commune est, pro Spontaneus, Voluntarius, Consulto factus, non per imprudentiam. [Ultronius, Voluntarius, Promptuarius, Gl.] Aristot. Ethic. 5 [immo 4 Eudem., c. 6] : Λέγω δὲ ἑκούσιον, ὃ ἄν τις τῶν ἐφ' αὑτῷ ὄντων εἰδὼς καὶ μὴ ἀγνοῶν πράττῃ. Apud Philon. ἑκούσιος κίνησις, Spontaneus motus, voluntarius : ἑκούσιος συμμαχία ex Aristide, Auxilium quod sponte fertur. Et ἑκούσιον ἀδίκημα, Platoni [Leg. 9, p. 860, E; 861, B], itidemque ἑκ. φόνος, Isocr. [Plat. p. 302, B] et Dem. [p. 641, 17] de iis, quæ sponte quis perpetrarit. [Soph. Phil. 1318 : Ὅσοι δ' ἑκουσίοισιν ἔγκεινται βλάβαις. Eur. Suppl. 151 : Τὴν ἑκούσιον φυγήν· fr. Dict. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 154 : Οὐδ' ἑκουσία νόσος (amor). Thucyd. 3, 64 : Τὸν ὑμέτερον ἑκούσιον ἀττικισμόν· 7, 57 : Τῶν δὲ ἄλλων ἑκούσιος μᾶλλον ἡ στρατεία ἐγίγνετο ἤδη. Plato Protag. p. 346, A : Ἔχθρας ἑκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι· Hipp. min. p. 374, B : Ἀσχημοσύνη ἑκούσιος. Xenoph. Comm. 2, 1, 18 : Οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων διαφέρειν τὰ ἑκούσια τῶν ἀκουσίων; Pausan. 1, 5, 5 : Ἐς μὲν πόλεμον οὐδένα ἑκούσιον κατέστη (Hadrianus).] E Diosc. autem [2, 1] : Ἑκουσίᾳ γνώμῃ προσφέρεται, pro Suapte sponte. [Ἑκουσίᾳ γνώμῃ, Sponte, Gl. Mich. Psell. In Cant. Cant. p. 312, vol. 8 Opp. Meurs. : Οὐκ ἐξ ἀνάγκης δέ τινος, ἀλλ' ἑκουσίᾳ γνώμῃ. Cyrillus v. Ἐπάνοδος, apud Valcken. ad Eran. Phil. p. 169 : Ἐξελθόντα ἐξ ἀρχῆς ἑκουσίᾳ γνώμῃ. Similis locutio Eur. Med. 751 : Μήτε ... μεθήσειν ζῶν ἑκουσίῳ τρόπῳ. Quam exprimit Eust. in Ἑκοντὴς cit. Porphyr. De abst. 1, 9, 14, ab Lob. ad Phryn. p. 4 cit. : Καθ' ἑκ. τρόπον.] Item, Τὸ ἑκούσιον subst. pro Libero arbitrio ap. Philon. Dicitur et de persona : ut, Ἑκούσιος ἀπέθανε, Thucyd. [1, 138] pro Sponte obiit. Sic ἑκούσιοι σύμμαχοι, Qui sponte auxilium ferunt. [Id. 1, 32 : Ξύμμαχοι οὐδενὸς ἑκ. γενόμενοι· 144 : Ἦν δὲ ἑκούσιοι δεχώμεθα· 3, 33. Soph. Phil. 617 : Οἴοιτο μὲν μάλισθ' ἑκούσιον λαβών· Trach. 727 : Οἷς ἥμαρτεν οὐχ ἑκουσία. Interdum antithesis gratia additum videtur, ut infra Ἑκών. Oppian. Hal. 1, 530 : Οἱ δ' ἀεκουσῶν εὐνῆς ἱμείροντες ἑκούσιοι. Notabiles sunt phrases Soph. Trach. 727 : Ἀμφὶ τοῖς σφαλεῖσι μὴ 'ξ ἑκουσίας, intell. γνώμης, ubi scholiis Rom. præfixum ἐξ ἑκουσίου. Et Demosth. p. 527, 26 : Τοὺς ἑκουσίᾳ καὶ δι' ὕβριν πλημμελοῦντας, ubi tamen libri plerique omnes ἑκουσίως. Porro Thucyd. 8, 27 : Καθ' ἑκουσίαν ἢ πάνυ γε ἀνάγκῃ. Agathias 1, 6, p. 18, A : Καὶ τοίνυν τὸ τοῦ μέλλοντος σφαλερὸν τῷ αὐθαιρέτῳ δῆθεν τῆς γνώμης προκαταλαβόντες ἑκουσίαν πεποίηνται τὴν ἀνάγκην. Conf. ἀνάγκη ἐθελουσία apud Xenoph. in Ἐθελούσιος cit. et ἀνάγκας ἀκουσίους ap. Thuc. 3, 82. Et Dionys. A. R. 10, 27 : Τῶν ἄλλων πολιτῶν παραλαβόντες οἷς ἦν ἑκούσιον συνάρασθαι τοῦ ... ἀγῶνος. Denique καθ' ἑκούσιον, Sponte, Num. 15, 3; et Paul. Ad Philem. v. 14 : Μὴ ὡς κατὰ ἀνάγκην..., ἀλλὰ κατὰ ἑκούσιον. Eustath. Opusc. p. 96, 23 : Οὐ καθ' ἑκούσιον· 120, 60 : Διόπερ οὐδὲ φιλεῖται αὐτῇ (naturæ humanæ lacrimatio), ἀλλ' εἴ που, κατὰ πάθος, καὶ οὐ μάλα καθ' ἑκούσιον· 339, 33 : Καὶ ὅτι δὲ ἀπηλίφην ἐξέδραμέ μοι τοῦ στόματος οὔτι που καθ' ἑκούσιον. L. Dind.]

[Ἑκουσιότης, ητος, ἡ, Lubido, Voluntas. Memno Photii cod. 224, p. 231, 11 : Τῶν πόλεων τὰς μὲν ἑκουσιότητι μεταβαλλομένας τὰς δὲ καὶ βίᾳ κατέσχεν. Nicet. Chon. Urb. capt. p. 400, A : Βίᾳ μᾶλλον ἢ πειθοῖ τοῖς Βλάχοις ὑποκύψαν (ἔθνος) μηδὲ προσχωρῆσαν ἑκουσιότητι. Memorat etiam Zonar. p. 657.]

Ἑκουσίως, Sponte, Ultro. [Eurip. Tro. 1037 : Ἐκ. τήνδ' ἐκ δόμων ἐλθεῖν ἐμῶν. Thucyd. 4, 19 : Τοῖς ἑκ. ἐνδοῦσιν. Plato Hipp. min. p. 374, C : Τὴν ἑκ. ἀπάδουσαν, et sæpius in seqq., Leg. 9, p. 873, A, etc. Xenoph. Comm. 2, 1, 18 : Ὁ μὲν ἑκ. ταλαιπωρῶν. Demosth. in Ἑκούσιος cit. Æneas Tact. c. 4, p. 27 : Τὰ καταλιμπανόμενα ἐν τῇ χώρᾳ ἑκουσίως. Et 16, p. 48. Theages Stob. Fl. vol. 1, p. 35 : Ἐκ. δεῖ τὰν ἀρετὰν τὰ δέοντα πράσσειν. Diodor. 4, 42 : Ὅταν οἱ Τρῶες τὸ λαχὸν τῶν τέκνων ἑκουσίως παραδῶσι· 58 : Ἐκ. τῶν Ἀργείων αὐτοὺς προσδεξαμένων. Pausan. 1, 9, 5 : Ἐκ. παρῶπται σφίσιν. Errorem Moschopuli ἑκουσίως negantis inveniri apud rhetores notavit Lobeck. ad Phryn. p. 6. Conf. App. ad Etym. Gud. p. 632, 12.]

[Ἐκπαγλέομαι.] Est ab ἔκπαγλος etiam verb. Ἐκπαγλεῖσθαι, significans i. q. ἐκπλήττεσθαι, Admiratione percelli, Obstupescere : unde partic. ἐκπαγλούμενοι, quod exp. [a Suida] ἐκπληττόμενοι, θαυμάζοντες. Apud Herodot. 9, p. 336 [c. 48], ἐκπαγλεόμενοι, Valde et ad stuporem usque admirantes. [Verba sunt : Ὦ Λακεδαιμόνιοι, ὑμεῖς δὴ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν τῇδε ἀνθρώπων, ἐκπαγλεομένων ὡς οὔτε φεύγετε ἐκ πολέμου οὔτε τάξιν ἐκλείπετε· 7, 181 : Καί μιν ... ἐπεδείκνυσαν ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ· et sim. 8, 92. Cum accus. Æsch. Cho. 217 : Σύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην. Quod schol. expl. ἐκπάγλως θαυμάζουσαν. Eur. Or. 890 : Πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος· Tro. 929 : Κύπρις δὲ τοὐμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη· et Or. 1157. Dionys. A. R. 1, 40 : Τοῦ δὲ (Herculis) τὴν ὄψιν ἐκπαγλούμενοι θεῖόν τι χρῆμα ἐνόμισαν ὁρᾶν. Anon. ap. Zon. p. 671 : Ἐν εἰρήνῃ ἔμενον ἐκπαγλούμενοι τὸν Ἡρακλέα. ‖ De forma vitiosa ἐκπαλγεῖσθαι, quæ est in libris nonnullis Herodoti et aliorum, v. Ἔκπλαγος. Vitiose item Hesych. Ἐκπαγλοῦσθαι, θαυμάζειν, pro ἐκπαγλεῖσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκπαγλής. V. Ἐκπλαγής.]

Ἔκπαγλος, ὁ, ἡ, poet. metathesi pro ἔκπλαγος [sec. Eust. Il. p. 68, 18; 374, 13; 1136, 51, Etym. M. p. 323, 29 sq.], Terribilis, ἐκπληκτικὸς, φοβερός : vel Stupendus et Admirabilis, ut Hesych. quoque [ἔκπαγλα expl. θαυμαστὰ, μεγάλα, ἔξοχα, περιττὰ, et] ἐκπαγλότατε exp. θαυμαστότατε, ἐκπληκτικώτατε : procul dubio desumtum ex Hom. Il. A, [146] : Ἦε σὺ, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. [Et Σ, 170; Υ, 389.] Sic Φ, [589] : Ὦδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής. [Hesiod. Op. 153 : Θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἐόντας εἷλε μέλας. Apoll. Rh. 1, 950 : Τοὺς δ' οὔτι καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες Γηγενέες σίνοντο. Pind. quum simpliciter Pyth. 4, 79 : Ἀνὴρ ἔκπαγλος, et Nem. 4, 27 : Ἔκπαγλον Ἀλκυονῆ, tum Isthm. 5, 51 : Ἐν πόνοις ἔκπαγλον Ἐνυαλίου· 6, 22 : Σθένει τ' ἔκπαγλος.] Item de re inanimata : Od. Θ, [77, O, 198] : Δηρίσαντο Ἐκπάγλοις ἐπέεσσι· [P, 216 : Ἔπος ἔκπαγλον καὶ ἀεικές·] K, [448] : Ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν. [Od. Ξ, 522 : Χειμὼν ἔκπαγλος. Æschyl. Ag. 836 : Τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα ἧσθαι δόμοις ἔρημον ἔκπαγλον

κακόν· Cho. 548: Ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας. Soph. El. 204: Ὦ δείπνων ἀρρήτων ἔκπαγλ' ἄχθη. Apollon. Rh. 4, 1612: Ἀντικρὺ μακάρεσσι φυὴν ἔκπαγλον ἔϊκτο. Orph. H. 10, 7, de Pane ejusque terroribus: Φόβων ἔκπαγλε βροτείων. Xenoph. Hier. 11, 3: Ὅπλοις δὲ τοῖς ἐκπαγλοτάτοις αὐτὸς κατακεκοσμημένος δεινότερος ἂν φαίνοιο τοῖς πολεμίοις ἢ τῆς πόλεως ὅλης εὐόπλου σοι οὔσης;] Neutrum sing. Ἔκπαγλον, et plur. Ἔκπαγλα, adverbialiter ponuntur pro Terribilem et stupendum in modum, Horrende, Immaniter. Hom. Od. X, [256]: Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ. Sic ap. Hesych. ἔκπαγλον ἐπεύξατο [ex Il. N, 413, 445; Ξ, 453, 478]: quod exp. ἐκπληκτικὸν ἐκαυχήσατο. [Callim. Del. 247: Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι. Theocr. 25, 133: Ὧδ' ἔκπαγλον ἐπὶ σφίσι γαυριόωντες. Nicand. Ther. 448: Ἔκπαγλον κοτέων· conf. 823.] Rursum Il. Γ, [415]: Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, Quam vehementer s. valde. [Soph. OEd. C. 716: Ἃ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπτομένα πλάτα θρώσκει. Ejusd. Antig. 1137: Τὰν ἐκ πασᾶν τιμᾶς ὑπερτάταν πόλεων leg. esse ἔκπαγλα... ὑπὲρ πασᾶν animadvertit G. Dindorfius. Nicand. Ther. 445: Καὶ ἦν ἔκπαγλα χαλεφθῇ· Alex. 259: Ἦτ' ἔκπαγλα νέην φοινίξατο σάρκα.] Alioqui et adverbio Ἐκπάγλως Hom. utitur pro Terribilem et stupendum in modum, Terribiliter, Mirabiliter, ἐκπληκτικῶς, θαυμαστῶς, [ἐξόχως, μεγάλως, ἔξοχα addit Hesych.], Il. A, [268]: Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο Φηρσὶν ὀρεσκώοισι, καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. [Orph. Arg. 1234: Τὸν ἐκπ. ὀλέσαντες.] Od. E, [340]: Ὠδύσατ' ἐκπάγλως· Il. B, [357]: Εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει οἶκόνδε νέεσθαι. [Ib. 223: Τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ ἐκπ. κοτέοντο· I, 238: Μαίνεται ἐκπ. (Hector)· Od. Λ, 347: Γόνον Ἀτρέος εὐρύοπα Ζεὺς ἐκπ. ἔχθηρε· conf. 560. O, 355: Ἐκπ. γὰρ παιδὸς ὀδύρεται. Moschus 4, 2: Ἐκπ. ἀχέοισα· 72: Ἐκπ. ὀλοφύρομαι.] In quibus duobus posterioribus ll. exponere potes etiam ἰσχυρῶς, Valde, Vehementer, Supra modum, non solum Mirifice, Mirum in modum. [Apoll. Rh. 3, 60: Δείδιμεν ἐκπ. Mosch. 4, 93: Δειμαίνω δὲ ... ἐκπ. Theocr. 25, 114: Ἐκπ. θαύμαζε. Locos Hippocratis Epist. p. 1277, 33: Ἐκπ. γὰρ διηγέρθην· De morb. mul. 1, p. 591, 8: Τὰς ἰξύας ἐκπ. πονέει· 2, p. 663, 19: Ἐκπ. τε αἴθεται καὶ δάκνεται, notaverat Foes. Vid. Ἐκπατίως, Ἐκπαγλέομαι. Nicet. Man. Comn. 2, 5, p. 57, D: Ὁ γὰρ Ἄρης ἐκπ. ἐμαίνετο.]

[Ἐκπάγλως. V. Ἔκπαγλος.]

[Ἐκπᾰθαίνομαι, Immodicis affectibus indulgeo. Clem. Al. p. 231, 7, περὶ τὰς ἀλόγους ὀρέξεις. Kall. Id. p. 53: Ἵνα ἐκπαθαίνησθε καὶ πιστεύητε μὲν τοῖς εἰδώλοις. Hase.]

[Ἐκπάθεια, ἡ, Affectus immodicus. Longin. 38, 3: Μήποτ' οὖν ἄρισται τῶν ὑπερβολῶν αἱ αὐτὸ τοῦτο διαλανθάνουσαι ὅτι εἰσὶν ὑπερβολαί. Γίνεται δὲ τοιόνδε, ἐπειδὰν ὑπὸ ἐκπαθείας μεγέθει τινὶ συνεκφωνῶνται περιστάσεως. Confus. c. ἐμπάθεια v. ap. Theagem Stobæi Flor. vol. 1, p. 37.]

Ἐκπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui nihil passus est, Illæsus, Incolumis, quasi ἐκτὸς πάθους, Suid. [hoc addito ex.: Ἵνα μὴ ὦσιν ἔκδιψοι καὶ προεκλελυμένοι, ἀλλ' ἐκπαθεῖς καὶ κεκαινοπεποιημένοι· quod repetunt ipse v. Κεκαινοπεπ. p. 2056, A, Zonar. p. 654. Dubitabat de veritate scripturæ Toup. Emend. vol. 1, p. 331.] || Immodice affectus. Alciphr. [2, 4 init.]: Μὰ τὴν Καλλιγένειαν κατέχαιρον, Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γενομένη, Vix præ lætitia mei compos eram, Bud. Item, Ἐκπαθῆ πρὸς τὰς ἀκρατοποσίας, Suid. ex Æliano. [Plut. Pyrrh. c. 34: Ἐκπαθὴς γενομένη πρὸς τὸν κίνδυνον· Brut. c. 15: Πρὸς τὸ μέλλον ἐκπαθὴς οὖσα· Anton. c. 10. Schweigh. Lex. Polyb.: «Ἐκπαθεῖς ἐγίγνοντο κατὰ τὴν εὐχαριστίαν καὶ κάτὰ τὴν εὔνοιαν, Nullum modum statuerunt gratiarum actionum et benevolentiæ, 16, 23, 5; πρὸς τὰς ὠφελείας, Prædæ immodice cupidi, 4, 58, 1; πρὸς θεάματα, Spectaculorum, 1, 1, 6; ἐκπαθεῖς ὄντες ἐπὶ τῇ τῆς πόλεως εὐκαιρίᾳ, Invidia accensi, 1, 7, 8». Confus. c. ἐμπαθὴς v. ap. Theagem in Ἐκπάθεια cit. Cum ἐπαχθὴς sec. conj. Corae et Wyttenb. in ind. Plut. ap. Plut. Ti. Gracch. c. 15, nisi melius ibi legitur ἀπεχθέστερον pro ἐκπαθέστερον vel ἐπαχθέστερον. L. Dindorf.]

Ἐκπαθῶς, Cum immodico affectu. [Immodice, Athen. 10, p. 443, D: Οὗ (vini) τοὺς ἐκπ. μεταλαμ-

βάνοντας. Telet. Stob. Flor. vol. 3, p. 268: Ἐὰν μὲν πρὸς ἑτέρων κληθῇ, ἐκπ. ἀπολαύει, addit Hemst.]

[Ἐκπαίδευμα, τὸ, Partus, Filius. Eurip. Cycl. 601: Σὺ δ', ὦ μελαίνης Νυκτὸς ἐκπαίδευμ', Ὕπνε.]

[Ἐκπαιδεύω, Genero. Eurip. Cycl. 276: Πόθεν ἐπλεύσατ', ὦ ξένοι; ποδαποί; τίς ὑμᾶς ἐξεπαίδευσεν πόλις; Lycophr. 577: Ἃς δὴ Πρόβλαστος ἐξεπαίδευσεν θρασύς. || Educo. Plato Criton. p. 45, D: Τοὺς υἱεῖς τοὺς σαυτοῦ, οὓς σοι ἐξὸν καὶ ἐκθρέψαι καὶ ἐκπαιδεῦσαι οἰχήσει καταλιπών. || Ingenerandi signif. Eur. fr. Alex. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 194: Τὸ γὰρ πάλαι καὶ πρῶτον ὅτ' ἐγενόμεθα, ὁμοίαν χθὼν ἅπασιν ἐξεπαίδευσεν ὄψιν. || Edoceo, (Rudio, Gl.: scr. Erudio). Cum duplici accus. præter Dion. Cass. 45, 2, etc. Himerius Or. 6, 6, p. 506: Καὶ γὰρ λόγους αὐτὸν ἐξήσκησε καὶ ἀρετὴν ἐξεπαίδευσε. Vita S. Ambrosii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 659, C: Πᾶσαν τὴν δύσιν εὐνομίαν ἐξεπαίδευσεν. C. dat. pers. Anon. ante Jo. Malal. Chron. p. 11, 6: Αὐτός τε ἐν αὐτοῖς ἐξημάρτανε καὶ τοῖς ἄλλοις τὴν αὐτὴν ἀτοπίαν ἐξεπαίδευσεν. Sed Jul. Pollux p. 66 ponit τοὺς ἄλλους. Cum præpos. Evagr. Hist. eccl. 6, 1, p. 454, 15: Ζῶν ἀρετῆς ἄγαλμα ἑαυτὸν παρέσχετο, πρὸς μίμησιν ἐκπαιδεύων τὸ ὑπήκοον. Et aliter Tzetz. Hist. 4, 567: Οὕτως ἡμᾶς ἐμὸς πατὴρ ἐν λόγοις καὶ τοῖς ἔργοις καὶ πᾶσιν ἐξεπαίδευσε σωφρόνως καὶ κοσμίως. Sequente inf. Georg. Pis. Hexaem. v. 1198: Κύκνον δὲ ποῖος ἐξεπαίδευσε τρόπος εἰς αὔραν ἐλθεῖν μουσικῆς εὐρυθμίας; L. D. || Doceo. Theodoret. Gr. aff. cur. 2, p. 502, A: Πλούταρχος δὲ καὶ Ἀέτιος τὰς τῶν φιλοσόφων ἐκπαιδεύουσι δόξας. HSt.:] Invenitur ἐκπαιδεύω de equis etiam dictum. [V. Pollux 1, 182. Confus. c. ἐμπαιδ. ap. Eurip. fr. Inus Stob. Fl. vol. 3, p. 214. Cum ἐκπιδύω Æsch. Pers. 815.]

[Ἐκπαιδόθεν, A pueritia. Jo. Malal. vol. 1, p. 40, 306; 2, 156. Elberling. Basil. Epist. vol. 3, p. 123, A. Bast. Rectius dividitur ἐκ παιδόθεν.]

[Ἐκπαίζω, Illudo, nisi fallit scriptura apud Jo. Chrysost. t. 6, p. 440, 2: Καὶ ἡμεῖς τούτοις ἐκπαίζομεν. Verum hic quoque vid. corrigend. ἐμπ., ut alibi. V. Schleusn. s. h. v. et infra Ἐμπαίζω. Hase.]

[Ἐκπαιφάσσω.] Ἐκπαιφάσσειν, Furere, Fanaticorum more excurrere et impetu ferri. Hom. Il. E, [803]: Πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν. Ibi enim Paraphrasis exp. ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾷν, dicens a φῶ fieri φάσσω, et facta redupl. παιφάσσω, quod sit ἐνθουσιῶ. [Hesych.: Ἐκπεφάσσειν, ἐνθουσιᾶν, ἐξορμᾶν.]

Ἐκπαίω, [Excutio, Dejicio. Eurip. Herc. F. 460: Ἦ πολύ με δόξης ἐξέπαισαν ἐλπίδες], pro Egredior VV. LL. sine exemplo: sed malo Cum impetu egredior [Evado. Anaxilas ap. Athen. 13, p. 558, C: Ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Ita Casaub. Libri ἐξέπεσε. Polyæni 5, 11: Γέσκων φυγαδευθεὶς ἐξέπεσε, et 34: Ἐπ' ἐσχάτων τῶν νεῶν ὁρμουσῶν ἐξέπλευσε, ubi sunt varr. ἐξέπλησσε vel ἐξέπλησε, bis ἐξέπαισε restituebat Koen. ad Greg. p. 403. V. Διεκπαίω.]

[Ἔκπᾰλαι, Jam tum, Gl. Jamdudum.] Invenitur et Ἔκπαλαι, in quo ἐκ itidem vim intendendi habet; sed Phrynich. [p. 45, Thomas p. 285, 322] adulterinum esse censet. [Locos Plutarchi, Aristid. c. 17: Ἀμομφάρετος, ἀνὴρ θυμοειδὴς καὶ φιλοκίνδυνος, ἔκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν, Niciæ c. 9, Demetr. c. 52 etc., cum aliis Appiani, Philonis aliorumque annotarunt editores Phryn. et Thomæ, quibus alii non pauci addi possunt æqualium vel inferiorum, quorum nonnullos indicat Alb. ad Hesych. v. Θαλάμοιο νέοιο, a Valck. cit. In quibus omnibus ἐκ non habet vim augendi, sed ponitur ut in ἐκ παλαιοῦ et est Ex.]

Ἐκπάλαιστος, ὁ, Hesychio ἄνανδρος, Imbellis, ut sit Qui facile se in lucta expugnari sinit. Idem tamen mox ἐκπάλαιστα exp. δεινὰ, ὑπερήφανα, Gravia, Superba. [De priori gl. Ruhnk. in Auct.: «Leg. Εὐπάλαιστος. Supra Δυσπάλαιστος, ἀκαταγώνιστος.»]

[Ἐκπᾰλαίω.] Ἐκπαλαίειν exp. Eluctari [Gl. Ἐκπαλαίω, Eluctor. Judic. 20, 33: Καὶ τὸ ἔνεδρον Ἰσραὴλ ἐπήρχετο ἐκ τοῦ τόπου αὐτοῦ. Pro ἐπήρχετο al. ἐπάλαιεν, Ald. ἐξεπάλαιεν], item Præter gymnasticas leges agere. [Philostr. Imag. 1, 6, p. 772, 2: Ὅθεν δυσχεραίνουσιν οἱ θεώμενοι τῶν ἐρώτων, ὡς ἀδικοῦντι καὶ ἐκπαλαίοντι. Notum est etiam ἀδικεῖν dici eod. sensu. Vid. autem Ἐκπαλέω.]

[Ἐκπᾰλάσσω, Pinso. Tzetz. Iamb. v. 226 : Καὶ φύ- A
ρεται σταῖς τοῖς ποσὶν Αἰγυπτίοις, χερσὶ δ' ἐκείνοις πηλὸς ἐκπαλάσσεται, Subigitur. Cit. Elberling.]

[Ἐκπᾰλέω, Luxor. Foes. OEc. Hipp. p. 116 : « Ἐκπαλέω sive Ἐκπαλαίω, Eluctor, Evibro, Excido, Vi quadam emoveor et eluctor. De luxatis articulis effertur qui vi quadam sua compage emoventur, ut de cubito scribit De fract. p. 777, E : Ἦν δὲ ἐς τοὔμπροσθεν ὀλισθῇ (scr. ὀλίσθῃ) ὁ βραχίων, ἐλαχιστάκις μὲν τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ τί ἂν ἐξαπίνης ἐκπάλησις οὐκ ἐκβάλλοι; ... Ταύτῃ δὲ τῇ ἐκπαλήσει μέγα τι τὸ ὑπερβαινόμενον τὸ ὑπὲρ τὸ παχύτερον τῶν ὀστέων καὶ τῶν νεύρων συχνὴ κατάτασις. Ὅμως δὲ δή τισιν ἐξεπάλησεν. Σημεῖον δὲ τοῖς οὕτως (scr. οὕτω) ἐκπαλήσασιν· οὐδὲν γὰρ χρῆμα τοῦ ἀγκῶνος κάμψαι δύνανται.... Ἱκανὴ μὲν οὖν αὕτη ἡ ἐμβολὴ τοῖσιν οὕτω ἐκπαλήσασιν, ubi ἐκπάλησις est Subita vis et eluctatio, et ἐκπαλεῖν de iis quibus sua compage emotus est articulus et exciditt. De ar. p. 822, G : Οἵσι δὲ... ὑπὸ νόσου ἐξαρθρήσῃ τοῦτο τὸ ἄρθρον καὶ ἐκπαλήσῃ.... Ead. notione Ἐκπαλὲς Eluxatum significat et quod loco suo motum est, sua compage prolapsum, B
extrusum et emotum, De art. p. 821, G : Ὅταν δὲ ἰσχίον ἐκπαλὲς γένηται ἐς τὸ εἴσω μέρος ἐκ γενεῆς ἢ καὶ ἔτι νηπίῳ ἐόντι, μινύθουσιν αἱ σάρκες. Hesych. ἐκπαλὲς ἔξαρθρον exponit, Hipp. dictionem explicans, quod de articulo sua compage emoto dicitur, παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι, quod est ἐκκινεῖσθαι, Emoveri, Eluxari, Suo loco extrudi et compage expelli. Unde etiam ἐκπάλη forte deductum videtur, quod Hesych. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπεσεν exponit, Loco motum est, Secessit, Abscessit et excidit. Idem etiam ἐκπαλήσαντες, ἐκπεσόντες explicat. (Eodem fort. referenda ejusd. gl. Ἐξέπλη [ἐξεπάλη], ἐξέπεσεν.) Et Erotian. (p. 164) ἐκπαλήσαντος pro ἐκπάλου γενομένου sumptum esse scribit ap. Hippocr., si modo vera est scriptio ac non potius ἐκπαλήσαντες et γενόμενοι legendum, ut ea dictio ap. Hipp. innotescat. Nam neque ἐκπαλήσαντος ap. Hipp. reperio sed ἐκπαλήσασιν l. c. Idem etiam ἀποπαλήσει, σαλεύσει καὶ σφοδρᾷ κινήσει exponit (p. 82), Expulsione, Concussione, Vehementi motione. Sic enim ap. eum leg. esse antea scripsimus, ut nomen C
potius quam verbum usurpetur. Ἐκπαλαίειν Varinus significare scribit ἔξω τοῦ νόμου παλαίειν, Præter gymnasticas ac luctæ leges agere. Ac forte ἐκπαλαίειν dici potest, quod in lucta suo loco est emotum, ut ideo ad articulos prolapsos referri possit. Quam in notionem usurpavit Galen. In De art. p. 631, 30 : Ὅταν ἐκπαλαίσωσι τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, Quum iis coxæ articulus luxatus fuerit. Et rursus ib. : Οἷς ἐξεπάλαισεν ἔσω τὸ κατ' ἰσχίον ἄρθρον, Quibus interiorem in partem coxendicis articulus luxatus est. Rursus ib. p. 634, 56 : Πρὶν ἐκπαλαῖσαι τὸ ἄρθρον, Priusquam excideret articulus et elaberetur. Et p. 635, 6 : Οἱ οὕτως ἐκπαλαίσαντες. Hac ratione ἐκπαλαίειν articulum luxatum esse significat suaque compage emotum, veluti ex lucta traductum, unde et ἐκπαλὲς deduci posse videtur.» Intelligitur e ll. citt. Galenum, si scriptura est sincera, formam Hippocr. ἐκπαλέω mutasse forma ἐκπαλαίω, eaque secus quam Hipp. etiam transitiva usum esse signif.]

[Ἐκπᾰλὴς, ὁ, ἡ.] Ἐκπαλὲς Hesychio est ἔξαρθρον, D
forsan Emotum e compage sua, παρὰ τὸ ἐκπάλλεσθαι, quod sit ἐκκινεῖσθαι : a quo esse videtur et ἐκπάλη, quod Idem exp. ἐχωρίσθη, ἀπέστη, ἐξέπεσεν. Apud Eund. est ἐκπαλήσαντες, expositum ἐκπεσόντες. [Vid. Ἐκπαλέω, Ἔκπαλος.]

[Ἐκπάλησις, εως, ἡ, Luxatio, Luxatura. V. Hippocr. in Ἐκπαλέω cit.]

Ἔκπαλιν κοτεῖν, Hesychio teste, est ἐναντιολογεῖν [Obloqui. Ἐκπαλιγκοτεῖν Is. Vossius].

Ἐκπάλιον, Hesych. exp. ἀκλήρωτον [Exsortem] : nam πάλος est κλῆρος. [Is. Vossius restituit ἔκπαλον. Sæpe apud ipsum Hesychium λι scribitur pro λ.]

[Ἐκπαλλακίδιος, ὁ.] Ἐκπαλλακίδιοι, Hesychio οἱ νόθοι, Nothi, Spurii; nati sc. ἐκ παλλακίδος.

[Ἐκπάλλομαι, Exsilio. Hom. Il. Γ, 483 : Μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς. Hesych.: Ἔκπλαστο (sic), ἐξεπήδησεν. Ἐξέπαλτο, ἐξεπήδησεν (cod. ἐξεπάλτον, ἐξεπήδησαν). Eust. ad Dionys. v. 521 : Ἡ λατύπη, ἤγουν τὰ ἐκπαλλόμενα λιθίδια ἐν τοῖς λαξεύμασι.]

[Ἔκπᾰλος, Luxatus. V. Ἐκπαλέω. Plutarch. Lys. c. 12, ab Schneid. cit. : Εἰρηκότων ἐνίων ὡς οἱ διάττοντες ἀστέρες οὐ ῥύσις εἰσὶν οὐδ' ἐπινέμησις αἰθερίου πυρὸς ἐν ἀέρι κατασβεννυμένου περὶ τὴν ἕξαψιν αὐτὴν οὐδὲ ἀέρος εἰς τὴν ἄνω χώραν πλήθει χυθέντος ἔκπρησις καὶ ἀνάφλεξις, ῥῖψις δὲ καὶ πτῶσις οὐρανίων σωμάτων οἷον ἐνδόσει τινὶ τόνου καὶ περιτρόπου κινήσεως ἐκπάλων, φερομένων οὐκ ἀεὶ πρὸς τὸν οἰκούμενον τόπον τῆς γῆς. Ita Coraes e conj. pro λυθέντος... παρατρόπου... ἐκ παλμῶν. Quod scrib. videtur aut ἐκπαλῶν aut ἐκπαλμῷ. Conf. etiam Ἐκπάλιον. L. Dindorf.]

Ἐκπάλτιον, Hesych. esse dicit ἔξαλλον, οὐχ ὅμοιον. [Id. : Ἐκπάτριον, οὐχ ὅμοιον. Angl. Leg. videtur ἐκπάτιον, quod v.]

[Ἐκπᾰνεγγὺς, E proximo. Georg. Pachym. Andron. Pal. 5, 30, p. 311, E : Αἷς (navibus) δὴ καὶ ἐκπανεγγὺς ναυλοχησάμενοι τὸν τόπον ἠρήμουν. L. Dind.]

[Ἐκπᾰνουργέω, Decipio, Defraudo. Schol. Aristoph. Eq. 270 : Ὥσπερ τοὺς γέροντας δικαστὰς ἐκπανουργῆσαι, οὕτως καὶ ἡμᾶς ἐπιχειρεῖ ἀπατᾶν.]

Ἐκπαντὸς, Suid. exp. διόλου, In totum, Omnino, Prorsus; sed scribitur et divisim ἐκ παντός.

[Ἐκπαππόω.] Ἐκπαπποῦσθαι, In pappos solvi, s. abire, e Diosc. 3, 133 : [Ἄνθος πυκνὸν καὶ ἐκπαπποῦμενον. Theophr. H. Pl. 3, 16, 6 : Ἴδιον δὲ ἔχει τὸ ἐκπαπποῦσθαι τὸν καρπόν· 6, 4, 8 : Γηράσκον δὲ τὸ ἄνθος ἐκπαπποῦται· C. Pl. 1, 9, 1].

[Ἐκπαραβόλως scriptura vitiosa ap. Joseph. B. J. 7, 6, 5.]

[Ἐκπαραπέμπω, Emitto. Galen. vol. 6, p. 43 : Δυνάμεις... δι' ὧν κινούμενα (τὰ ζῷα) τὰ μὲν ἕλκει, τὰ δὲ ἐκπαραπέμπει. Si vera scriptura. L. Dind.]

[Ἐκπαρθενεύω, Devirgino. Lucian. Dial. mar. 7, 1 : Διεκόρησεν, ἐξεπαρθένευσεν.]

Ἐκπαρίστᾰμαι, Prope adsto, Assisto, VV. LL. Ead. apud Dem. [p. 44, 26] : Ἐκείνῳ ἐν τῇ γνώμῃ ἐκπαραστῆναι, interpretantur Ad animum ejus subire. [Est vitium Ald. pro παραστῆναι.]

[Ἐκπασσᾰλεύω, Clavis solvo. Christ. Pat. v. 1271, vol. 2, p. 275 : Καὶ φίλε Νικόδημε σὺ πρῶτος τάχει ἔμβαινε, πηκτὰς κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις, ἐκπασσαλεύσων διγλύφου δόκου δέμας λέοντος.]

[Ἐκπᾰτᾰγέω, Obtundo. Themist. Or. 21, p. 253, C : Αὕτη ἡ γοητεία ... συσκευασαμένη ῥηματίσκια παμπάλαιά τε καὶ αἰνιγματώδη ὑπὸ χρόνου ἐκπαταγεῖ ἡμῖν τὰ ὦτα. || Exclamo. Hesych. : Ἐξεπατάγησαν, ἐξεφώνησαν.]

Ἐκπᾰτάσσω, Strepitu aures alicujus percello, et attonitas reddo, Attonitum reddo. [Eur. Herc. F. 888 : Τὸ σὸν γένος ἄγονον αὐτίκα λυσσάδες ὠμοβρῶτες ἀποινοδίκοι δίκαι κακοῖσιν ἐκπατάσσουσιν. Antipater Anth. Pal. 9, 309, 2 : Γοργὼ τὴν γρῆϋν βροντῆς ἐξεπάταξε φόβος. Pollux 1, 118 : Ἐξεπάταξε (tonitrus) τὰς γνώμας.] Unde pass. Ἐκπατάσσομαι, a quo partic. Ἐκπεπαταγμένος, Hom. Od. Σ, [326] : Ξεῖνε τάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσὶ, q. d. Attonitus mentem. I. e. Qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet : ὁ ἐκπεπληγμένος καὶ ἐμβρόντητος, ut inquit Eust., ὁποῖοι πολλοὶ ἀπὸ πατάγων, ὅ ἐστι κτύπων, γίνονται. [Hesych. : Ἐξεπατάχθη, ἐξεπλάγη. Id. : Ἐκπεπαταγμένος, ἐκπεπληγμένος. Eust. Opusc. p. 317, 93 : Μικροῦ ἐκπεπάταγμαι, αὐθέντα Κομνηνὲ, καὶ καθά τις ἐμβρόντητος οὕτω καὶ αὐτὸς διάκειμαι· ἀλλὰ τίς ὁ πάταγος, τίς δὲ ἡ βροντὴ, δι' ὧν ἐγὼ τοῦ κατὰ φύσιν ἔχειν ἐκτέτραμμαι; Permutatum cum ἐκκανάσσω v. in illo.]

Ἐκπᾰτέω, q. d. ἔξω πάτου πορεύομαι, Extra viam tritam gradior, Evagor, Spatior, Inambulo, Bud. ap. Diog. L. Epimenide [1, 112] : Εἰσὶ δ' οἳ μὴ κοιμηθῆναι αὐτὸν λέγουσιν, ἀλλὰ χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι, ἀσχολούμενον περὶ ῥιζοτομίαν. [Id. 4, 19 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐκπεπατηκὼς ἦν (Polemo), διατρίβων ἐν τῷ κήπῳ· 9, 3 : Μισανθρωπήσας καὶ ἐκπατήσας ἐν τοῖς ὄρεσι διῃτᾶτο (Heraclitus). Hemst. Hesych. Miles. p. 35 ed. Meurs. : Ἐκπατεῖν καὶ ἐρημάζειν.]

[Ἐκπάτιος, α, ον.] Ἐκπάτιον Hesychio τὸν ἔξω πάτου, Devium. [Signif. translata, Enormis, Æsch. Ag. 50 : Ἐκπατίοις ἄλγεσι. Ceterum huc referendæ Hesychii gll. corruptæ Ἐκπάλτιον, Ἐκπάτριον. ᾰ]

[Ἐκπατίως, Præter modum, Vehementer. Gregor. p. 566 : Τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως ἐκπατίως (dicunt

Ionesi). Erotianus Gl. p. 170: Ἐκπ., ἐκτρόπως καὶ ὁδοὺς (ὁδοῦ codd. Paris. apud Bast. ad Greg., ἔξω ὁδοῦ Kœn. Fort. παραδόξως restituendum ex Greg., licet ὁδοῦ alludat ad πάτος). Ἀγνοοῦντες ἔνιοι γράφουσιν ἐκπάγλως. Animadvertit Koen. respici l. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 663, 20: Ἐκπάγλως τε αἴσθεται (αἴθεται) καὶ δάκνεται καὶ ὁρμᾷ, ubi restituendam esse script. exquisitiorem.]

Ἐκπάτριος, Non patrius. At Hesych. ἐκπάτριον exp. ἀνόμοιον, Dissimilem: sed fortasse mendose ap. eum illud ἐκπάτριον scriptum est [pro ἐκπάτιον, quod v.].

Ἔκπαυμα, τό, Hesych. exponit ἀνάπαυμα, Quies.

[Ἐκπαύω, Cessare facio. Eur. Ion. 144: Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους δάφνας ὅλκοῖς.] Ἐκπαύομαι, Cesso, Desino, Quiesco. [Dionys. A. R. 1, 76: Ἔρωτι μὴ ἐκπαυθῆναί ποτε τῆς ἀρχῆς. Sed cod. Vat. παυθῆναι. Absolute Thucyd. 5, 75: Διελόμενοι τὴν πόλιν περιετείχιζον. Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐξεπαύσαντο, Ἀθηναῖοι δὲ ... εὐθὺς ἐξειργάσαντο. Schol. ἀπέκαμον τοῦ περιτειχίζειν. Ἐξέκαυσαν et ἐξέπαυσαν confusa Jobi 3, 17.]

[Ἐκπαφλασμός, ὁ, Exæstuatio. Aristot. Probl. 24, 9: Ἢ διότι ποιεῖ μὲν τὸν ἐκπαφλασμὸν τὸ θερμὸν ἐξατμίζον καὶ βιαζόμενον τὰ ἀντικρούοντα τῇ κατὰ φύσιν αὐτοῦ φορᾷ.]

[Ἔκπαχος, Præpinguis, Gl. Leg. ἔκπαχυς. L. D.]

Ἐκπᾰχύνω, Crassum facio, Crassefacio. [Theophr. C. Pl. 4, 1, 4: Ὡς ἐπὶ τῶν ζώων συμβαίνει τῶν ἐκπαχυνομένων καὶ εὐτροφουμένων.]

[Ἐκπείθω, Persuadeo. Soph. OEd. T. 1024: Ἥ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία· Trach. 1141: Νέσσος ... ἐξέπεισέ νιν τοιῷδε φίλτρῳ τὸν σὸν ἐκμῆναι πόθον. Eurip. Herc. F. 469: Ὡς ἐξέπειθες τὸν κατασπείραντά σε, et alibi. Gl.: Ἐκπείθει, Alliget.]

[Ἐκπεινέω, Esurio, si mendo carent exemplaria Macar. Homil. p. 126, 29: Ἐκπεινοῦσαι περὶ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀρετῶν. Hase.]

[Ἔκπεινος, ὁ, ἡ, Esuriens. Macar. Homil. 10, p. 129, 34. Kall. Id. p. 222, 6: Καὶ ὅσον αὐτοῦ γεύεταί τις καὶ ἐσθίει, τοσοῦτον ἔκπ. γίγνεται. Hase.]

Ἐκπειράζω, i. q. διαπειράζω [Pertento, Experior, Gl.]. 1 Ad Cor. 10, [9]: Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστὸν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο, Nec tentemus Christum, sicut quidam eorum tentarunt: de Israelitis in deserto degentibus. Tentare autem Christum, est eum velut ad certamen provocare, ut paulo infra Apostolus explicat. [Hesych. in Κωδωνοφορῶν: Ἐκπειράζειν τὸν καθεύδοντα. Hemst.]

Ἐκπειράω, et Ἐκπειρῶμαι, Tento, Periculum facio, Experior. Ἐξεπειράθην τέκνων, Expertus sum filios. [Eur. Suppl. 1089: Εἰ δ' ἐς τόδ' ἦλθον κἀξεπειράθην τέκνων, οἷον στέρεσθαι πατέρα γίγνεται τέκνων, ubi τεκὼν restituit Canter. Soph. OEd. T. 360: Οὐχὶ ξυνῆκας πρόσθεν, ἢ 'κπειρᾶ λέγειν; Plat. Epist. 13, p. 362, E: Περὶ μέντοι ἐκείνων ὧν οὐκ εἴας μεμνῆσθαι πρὸς αὐτὸν, ... ἐξεπειρώμην εἴτε χαλεπῶς εἴτε ῥᾳδίως οἴσει γιγνομένων. Polluc. 10, 20: Ἐρεσχελῶν τινα ἢ ἐκπειρώμενος, cit. Hemst. Cum genit. Herodot. 3, 135: Δημοκήδης δείσας μή εὖ ἐκπειρῷτο Δαρεῖος. || Percontor, c. genit. Aristoph. Eq. 1234: Καί σου τοσοῦτο πρῶτον ἐκπειράσομαι· παῖς ὢν ἐφοίτας ἐς τίνος διδασκάλου;]

Ἐκπεκτέω, Pecto, Carpo, Vello. Unde ap. Hesych. Ἐκπεκτουμένη, quod exp. non tantum passive κτενιζομένη, sed etiam active τίλλουσα, sicut et Πεκτούμενον.

Ἐκπελεκάω, Securi excindo, eximo, aut potius excutio, Bud. e Theophr. H. Pl. 9, [2, 7]: Τοῦτο ὅταν ἐκπελεκήσωσι. [Conf. dicenda initio v. Ἐκπλήττω.]

[Ἐκπελέκημα, τό, Quod securi exscinditur. Eust. Opusc. p. 305, 60: Ξύλον γοῦν εὔοδμον εὑρεῖν ἐκπελέκημά τι αὐτοῖς ἦν ἰδεῖν (Latinis).]

[Ἐκπελεύω.] Ἐκπελεύει, Hesychio ἐξωθεῖ, Extrudit, Expellit: unde est ἐκπελευθῆναι, quod [Zonar. p. 672, et qui ἐκπελλευθῆναι] Suidas exponit itidem ἐκβληθῆναι. [Formatum e Lat. Expello judicat Kuster.; vide tamen annon ex ἐκ et πέλας comp. putari possit, ut sit: E vicinia removere. Albert. Kusteri sententiam confirmant similes formæ græcobarbaræ Βαγεύειν, Ἐκκουσσεύειν, Τραχτεύειν. Ἐξπελλευτὴς et ἐκπελλευτὴς sunt ap. Ducang. ab ipso Alb. citatum.]

[Ἐκπελματόω.] Ἐκπελματῶσαι apud Suid. legitur, sed sine expositione vel exemplo. Putatur significare Plantās pedis atterere. [Gaisf. e libro uno Ἐκπελματῶται.]

Ἐκπέλω, ex Hom. affertur pro Exto. Ἐκπέλει Hesych. exp. ἔξεστι, Licet. [Idem Ἔκπερι cum ead. interpr., vitiose. Soph. Antig. 478: Οὐ γὰρ ἐκπέλει φρονεῖν μέγ' ὅστις δοῦλός ἐστι τῶν πέλας. Porro Hesych.: Ἐξέπηλεν, ἐξεγένετο. Ἐξήπιλεν, ἐξεγένετο, vitiose pro ἐξέπελεν.]

[Ἐκπεμπτέος, α, ον, Ablegandus. Plut. Mor. p. 595, C: Καὶ νῦν ἐκπεμπτέος (filius tuus), ἵν' ἡμῖν, ἐάν τι πάσχωμεν, εὐγενὴς ὑποτρέφηται τιμωρός.]

Ἐκπέμπω, Emitto [Gl.], Mitto foras, Mitto ex. Hom. Il. Φ, [598]: Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἀρ ἠέρι πολλῇ. Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἔκπεμπε νέεσθαι, E prælio domum misit. [Ubi melius nunc ἐκ πέμπε, divisim. Conf. autem Apollon. Rh. 2, 814: Ἅμα δ' υἷα δόμων ἔκπεμπε νέεσθαι. Hom. Il. Ω, 381: Ἦέ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς; 681: Ὅπως Πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε· Od. Π, 3: Ἔκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν· Σ, 336: Ὅστις σε ... δώματος ἐκπέμψησι. Soph. OEd. T. 789: Καί μ' ὁ Φοῖβος ὧν μὲν ἱκόμην ἄτιμον ἐξέπεμψεν: El. 1128: Ὡς ἀπ' ἐλπίδων οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην· 1130: Δόμων δέ σε ... λαμπρὸν ἐξέπεμψ' ἐγώ alibique sæpe quum ipse tum Euripides hoc vel simili modo. Item Xenoph. Anab. 3, 2, 15: Ὁμήρους τοῦ ἀδόλως ἐκπέμψειν. Pind. Nem. 7, 72: Ὃς (de jaculo loquitur) ἐξέπεμψεν παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον, αἴθωνι πρὶν ἅλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν. De legatis, qui ad regem venissent, dimittendis, Polyb. 5, 66, 4: Ἀντίοχος τοὺς μὲν πρέσβεις ἐξέπεμψε· et sim. ib. 103, 7.] Isocr. Archid. [p. 131, B]: Τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, Foras mittere; quippe cujus usus belli tempore nullus sit. Idem in Areop. [p. 146, B]: Τοὺς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες. [Conf. Trapez. p. 359, A. De mercibus ipsis Xenoph. H. Gr. 6, 1, 12: Τοὺς δι' ἀφθονίαν καὶ ἄλλοσε σῖτον ἐκπέμποντας· Vectig. 3, 5: Τοσούτῳ ἂν πλεῖον καὶ εἰσάγοιτο (καὶ ἐξάγοιτο) καὶ ἐκπέμποιτο. Ubi delenda olim censui καὶ ἐξάγοιτο. Sic Æneas Tact. c. 10, p. 29: Τῶν δὲ ἐκπεμπομένων καὶ εἰσαγομένων ἐπιστολῶν ... Thucyd. 4, 16: Ἀθηναίους δὲ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ ἀνδράσι σῖτον ἐᾶν τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Λακεδαιμονίους ἐκπέμπειν τακτόν.] Dem. [p. 14, 8]: Τοὺς τοῦτο ποιήσοντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, In expeditionem emittere milites [conf. p. 1173 extr.]; quod et apud Thuc. legitur [et similia ap. Xen. H. Gr. 4, 6, 3; 8, 32; 5, 4, 14; 6, 4, 17, 18], ap. quem etiam [3, 77; 4, 50] ἐκπέμπειν ναῦς [conf. 1, 50, 59; 2, 65, Xen. H. Gr. 5, 4, 63, etc.]; et [1, 95] ἐκπέμπειν ἄρχοντα. [Conf. Xen. H. Gr. 1, 5, 1; 2, 4, 28; 5, 1, 6. Ib. 1, 1, 32: Ἐπὶ δὲ τὸ ναυτικὸν ἐξεπέμφθη Κρατησιππίδας· et sim. 4, 8, 31; 5, 1, 13 etc. Thuc. 1, 94, 128.] Apud Eund. ἐκπέμπειν πρεσβείαν [πρέσβεις 1, 90; 3, 8, et ap. Xen. H. Gr. 6, 3, 2. Ib. 5, 3 δρκωτάς. Et κήρυκα ap. Thuc. 2, 5; 3, 24. Absolute Evagr. H. E. 6, 3, p. 455, 20: Ὑποσχομένους πείθειν τὸν σφῶν βασιλέα εἰρήνης πέρι τὴν ταχίστην ἐκπέμπειν], et ἐκπέμπειν ἀποικίας [1, 2, 34, 38; 3, 3, 92], Legationem emittere, Colonias emittere, mittere. [Vel οἰκήτορας 2, 27; 3, 92.] Et οἱ ἐκπέμψαντες, Qui colonias miserunt, deduxerunt. Thuc. 6, p. 199 [c. 6]: Καὶ ἅμα ἄποικοι τοῖς ἐκπέμψασι Πελοποννησίοις βοηθήσαντες, Peloponnesiis, a quibus deducti fuerant, Peloponnesiis suis conditoribus, s. οἰκισταῖς. Sicut vero idem Thuc. et Dem. dicunt ἐκπέμπειν στρατιώτας [et sim. Thuc. 2, 22], sic etiam [στρατιὰς Thucyd. 1, 141;] Herodian. 3, [7, 5]: Τὸν δὲ στρατὸν εἰς τὴν μάχην ἐξέπεμψε, Exercitum emisit in pugnam. [|| Evoco. Soph. Antig. 19: Καί σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν τοῦδ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις. Schol.: Τὸ δὲ ἐξ. ἀντὶ τοῦ μετεπεμπόμην. Medium sic positum ab eod. Soph. v. infra.] Pass. Ἐκπέμπομαι, Emittor, Xen. Cyrop. 4, [1, 11]: Τότε δὴ ἐκπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυαξάρους, προθύμως ἀπήγγειλε τοῖς Μήδοις. [Thucyd. 3, 25. Eur. Tro. 897: Ἐν γὰρ χερσὶ προσπόλων σέθεν βίᾳ πρὸ τῶνδε δωμάτων ἐκπέμπομαι, ubi signif. fere eadem quæ in activi exemplo Soph. modo cit. Aliter idem Soph. OEd. C. 1664, de OEdipo ad inferos rapto: Ἀνὴρ γὰρ οὐ στεναχτὸς οὐδὲ σὺν νόσοις ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετο. Quod schol. expl. ἐξέπνευσεν. De pompa ducenda Æneas Tact. c. 17, p. 52: Ὅσαι γε ἱεροποιίαι πανδημεὶ ἐκτὸς τῆς πόλεως καὶ σὺν ὅπλοις πομπαὶ ἐκπέμπονται. || Emitto, i. e. Jacio. De pila vel disco

Pollux 3, 151 : Δίσκον ἀφεῖναι, δ. ἐκπέμψαι, δ. ἐκρῖψαι· 9, 107 : Σφαῖραν ῥίπτειν, βάλλειν, ... ἐκπέμπειν. || I. q. Edo. Æsch. Ag. 281 : Ἥφαιστος Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας. Georg. Pisid. Acro. 1, 6, p. 186 : Σπινθῆρας ἐξέπεμπον (fluctus) ὑγρᾶς οὐσίας· 2, p. 10, 134 : Στίλβωσιν ἐξέπεμψεν. Aret. Diut. m. sign. 2, 5, p. 56 : Πῶς γὰρ ζωογόνον ἐκπέμψαι σπέρμα ψυχρὴ οὖσα ἡ φύσις; Suidas v. Μαξιμῖνος p. 2396, A : Ἐλεεινῶς δὲ κατασηπόμενος τοσαύτην δυσωδίαν ἐξέπεμπεν ὡς οὐδὲν τῶν ἐν τάφοις διαλυθέντων διαφέρειν. Alciphr. 3, 28 : Τὴν δυσχέρειαν τοῦ στόματος, ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος τὴν δυσοσμίαν ἐκπέμποντος. Geopon. 2, 14, 4 : Τότε γὰρ ὄμβροι ἐκπέμπεσθαι πολλοὶ εἰώθασιν. Et similiter pro Elicio, Orph. Lith. 271 : Ἐκ δ' ἄρα βωμῶν ἠΰτε περ χρύσταλλος ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις. || Expello, Abigo, potius quam Emitto vertendum Thucyd. 1, 56 : Τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν καὶ τὸ λοιπὸν μὴ δέχεσθαι οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον. Xen. H. Gr. 4, 8, 6 : Προηγόρευσεν αὐτοῖς, ὡς, εἰ μὴ ἐκπέμψοιεν τοὺς Λακεδαιμονίους, πόλεμον ἐξαίσει πρὸς αὐτούς. Et ibid. 5, 1, 34; 4, 11.] || Cum contumelia et ignominia emitto, Ejicio, Relego. [Æsch. Cho. 98 : Καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας.] Lucianus : Τοὺς πονηροὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα ap. Dem. [p. 1364, 3], quod et ἀποπέμπειν et ἐκβάλλειν : Lat. Dimittere et Repudiare dicas. Sueton. non solum Dimittere dicit, sed etiam Dimittere e matrimonio. [Conf. Isæus p. 41, 24, 27; Lysias p. 142, 19. Aliter Æschines p. 8, 17 : Τοῦτον ἐξέπεμψε παρ' ἑαυτοῦ.] Pro Ejicio, Expello, Thuc. quoque utitur, 4, p. 137 [c. 49] : Ἐκπέμψαντες Κορινθίους αὐτοὶ Ἀκαρνᾶνες οἰκήτορας ἀπὸ πάντων, ἔσχον τὸ χωρίον, i. e. ἐκβαλόντες τοὺς ὄντας ἐκεῖ Κορινθίους, Ejicientes, Expellentes, sc. ex oppido capto : quod vero idem Thuc. 5, p. 183 [c. 52] dicit, ὡς οὐ καλῶς ἄρχοντα ἐξέπεμψαν, idem schol. exp. ἐξεδίωξαν : et Latine itidem interpretabimur Ejecere, Expulere, Exterminavere, Relegavere. [Aristoph. Plut. 821 : Ἐμὲ δ' ἐξέπεμψεν ὁ καπνός. Orph. H. 10, 23 : Πανικὸν ἐκπέμπων οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης· 70, 11 : Ἀλλὰ, θεὰ, λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια, ψυχῆς ἐκπέμποις οἶστρον ἐπὶ τέρματα γαίης. || Medio eadem Emittendi, Ab se dimittendi potestate, utitur Hom. Od. Υ, 361 : Ἀλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψασθε θύραζε εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι. Soph. Aj. 612 : Ὃν ἐξεπέμψω πρὶν δή ποτε θουρίῳ κρατοῦντ' ἐν Ἄρει· OEd. T. 309 : Εἰ τοὺς κτανόντας Λάϊον ... γῆς φυγάδας ἐκπεμψαίμεθα. Pollux 9, 157 : Ἐφυγάδευσε, μετεστήσατο, ἐξεπέμψατο. Aristot. Polit. 7, cap. 6 med. : Ὅσα δ' ἂν μὴ τυγχάνῃ παρ' αὐτοῖς ὄντα, δέξασθαι ταῦτα καὶ τὰ πλεονάζοντα τῶν γιγνομένων ἐκπέμψασθαι τῶν ἀναγκαίων ἐστὶ, Exportare. || Pro Evocare Soph. OEd. T. 951 : Ὦ φίλτατον γυναικὸς Ἰοκάστης κάρα, τί μ' ἐξεπέμψω δεῦρο τῶνδε δωμάτων; Vide supra in act.]

Ἔκπεμψις, εως, ἡ, Emissio, Legatio. Thuc. 4, p. 149 [c. 85] : Ἡ μὲν ἔκπεμψίς μου καὶ τῆς στρατιᾶς ὑπὸ Λακεδαιμονίων, schol. ἀποστολή. [Constantin. Basil. Mac. e. 48, p. 123 : Ἰδὼν τὴν δύναμιν ὡς ἑτοίμη πρὸς ἔκπεμψιν. || Sensu theologico, de processione Sp. S. Greg. Naz. Or. 23, p. 422, A : Ἴδιον πατρὸς μὲν ἡ ἀγεννησία, υἱοῦ δὲ ἡ γέννησις, πνεύματος δὲ ἡ ἔκπεμψις. Boissonad.]

Ἐκπεπαίνω, ανῶ, Ad maturitatem perduco, Prorsus maturo et percoquo, Theophr. [H. Pl. 5, 1, 1, C. Pl. 1, 16, 2; 6, 16, 2. Geopon. 9, 10, 8 : Τὰς δὲ πολὺν μὲν καρπὸν φερούσας, μὴ ἐκπεπαινούσας δέ.]

[Ἐκπεπληγμένως, adv. de conjectura intulit Reiskius Demosth. p. 1447, 18 : Δεῖ δ' ὑμᾶς μηδὲν ἐκπεπληγμένους διακεῖσθαι, non bene dici ratus διακεῖσθαι cum adj., cujus tamen structuræ ex. attulimus vol. 2, p. 1172, D, cui add. Athenæi 2, p. 44, C : Μόνα σῦκα προσφερομένους οὐδὲν ἧττον διακεῖσθαι σώμασιν ἐρρωμένους. Adverbio si usus esset orator, dixisset non μηδὲν sed μή. L. Dindorf.]

Ἐκπεπταμένως, q. d. Explicate s. Expanse, Cum expansione s. explicatione. [Xen. Cyrop. 8, 7, 3, ἐκπ. εὐφραίνεσθαι.]

Ἐκπέπτω, sive Ἐκπέσσω, Attice Ἐκπέττω, Excoquo. Metaphorice dicitur ἐκπέττειν καρπὸν, Excoquere et ad maturitatem perducere. Theophr. H. Pl. 2, [2, 4] : Ὥστε μήτε [μὴ] ἐκπέττειν τὸν καρπὸν, αἱ δ' ὥστε μήτε [μὴ] ἀδρύνειν, ἀλλὰ μέχρι τοῦ ἀνθῆσαι μόνον ἀφικνεῖσθαι. [Conf. 2, 8, 4 : Τοῖς δὲ φοίνιξιν αἱ ἀπὸ τῶν ἀρρένων πρὸς τοὺς θήλεις (βοήθειαι)· οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ ἐπιμένειν ποιοῦντες καὶ ἐκπέττειν, ὃ καλοῦσί τινες ἐκ τῆς ὁμοιότητος ὀλυνθάνειν· 4, 8, 8 : Γίνεται δὲ οὗτος καὶ ἐν Συρίᾳ καὶ κατὰ Κιλικίαν, ἀλλ' οὐκ ἐκπέττουσιν αἱ χῶραι.] Ap. Aristot. : Τῆς τροφῆς ἐκπεττομένης, Cibo excocto. [De color. c. 6, p. 798, 15, et sim. sæpius ibid. et ap. Theophr. C. Pl. 3, 17, 7; 21, 3, 4. Hippocr. De prisca med. p. 18, 17 : Οὔτ' ἐκπέσσει οὔτ' ἀφίησι (venter humorem). Aret. Diut. m. sign. 2, 7, p. 58 : Οὐκ ἐκπέσσει θερμόν· Acut. m. cur. 2, 3, p. 103 : Ἐξέπεψε μὲν τὰ σιτία. De vermibus excludendis Aristot. H. A. 5, 28 init. : Εἶθ' ὅταν τέκωσιν (locustæ), ἐνταῦθα γίνονται σκώληκες ᾠοειδεῖς, οἳ περιλαμβάνονται ὑπό τινος γῆς λεπτῆς, ὥσπερ ὑμένος· ἐκ ταύτης δ' ἐκπέττονται· 6, 2 init. : Ἐκπέττεται μὲν οὖν ἐπῳαζόντων τῶν ὀρνίθων (ova), et paullo post ἐξεπέφθη. Inter ἐκπέπτω et ἐκπέττω variant libri Theophr. C. Pl. 2, 15, 4, Aristot. l. c.]

[Ἐκπεράσκον. V. Ἐκπεράω.]

Ἐκπεραίνω, i. q. διαπεραίνω [Ad finem perduco, Finem impono, Perficio, Absolvo]. Plato Epist. 7, [p. 333, B] : Ἵνα δ' ἐκπεραίνωμεν οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ. [Æschyl. fr. Thalamop. ap. Polluc. 7, 122 : Ἀλλ' ὁ μέν τις Λέσβιον κῦμ' ἐν τριγώνοις ἐκπεραινέτω ῥυθμοῖς. Xenoph. Anab. 5, 1, 13 : Ἦν ἄρα καὶ ταῦτα ἡμῖν μὴ ἐκπεραίνηται, ὥστε ἀρκεῖν πλοῖα. Eur. Ion. 799 : Πῶς δ' ὁ χρησμὸς ἐκπεραίνεται σαφέστερόν μοι φράζε· Cycl. 696 : Παλαιὸς χρησμὸς ἐκπεραίνεται· Herc. F. 428 : Ἵν' ἐκπεραίνει τάλας βίοτον, Vitam finit.]

[Ἐκπεραιόω, Trajicio. Tzetz. Hist. 3, 494 : Τὴν γέφυραν ἐτήρησεν (Histiæus) ἐκπεραιοῦν τοὺς Πέρσας. L. D.]

[Ἔκπέρᾱμα, τὸ, Exitus. Æsch. Cho. 655 : Τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ.]

Ἐκπεράω, Transeo ex. Eur. [Andr. 823, Hel. 1385; conf. Cycl. 512 : Ἐκπερᾷ μελάθρων·] Δωμάτων ἐκπερᾷ, Exit ex ædibus. Sic Soph. [immo Eur. Iph. A. 1533] : Πέρασον ἔξω δόμων, Exi e domo. Pro Trajicio, ἀποπεράω, usus est Hom. Od. [I, 323 : Νηὸς ... ἧτ' ἐκπεράᾳ μέγα λαῖτμα·] H, [35] : Νησὶ πεποιθότες ὠκείῃσι Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. [Conf. Θ, 561. (Eur. Andr. 795 : Ἐπ' Ἀργῴου δορὸς ἄξενον ὑγρὰν ἐκπερᾶσαι ποντίαν Ξυμπληγάδα· Herc. F. 387 : Πέραν δ' ἀργυρορρύταν Ἔβρον ἐκπέρασεν. Jo. Malal. p. 468, 22 : Ἐκπερᾶν τὸν Νυμφίον ποταμόν.) Idem de sagitta Il. N, 652 : Ὀϊστὸς ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὄστεον ἐξεπέρησεν· Π, 346, Od. K, 162 : Τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησεν. Xenoph. Cyneg. 10, 2 : Τὸ δὲ ἄκρον αὐτῶν (funium) ἐκπεράτω ἔξω διὰ τῶν δακτυλίων, Trajiciatur, Transeat.] Eur. [Iph. A. 18] dicit ἐκπερᾶν βίον, Vitam transire s. traducere, Ævum transmittere, ut alii interpr. [De via vel terra emetienda Hom. H. Merc. 352 : Αὐτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοιο μέγαν στίβον ἐξεπέρησεν. Æsch. Prom. 713 : Ἐκπερᾶν χθόνα· 731 : Αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν· Eum. 240 : Ὅμοια χέρσον καὶ θάλασσαν ἐκπερῶν. Eur. Heracl. 849 : Παλληνίδος γὰρ σεμνὸν ἐκπερῶν πάγον ὁσίας Ἀθάνας· Phœn. 100 : Κλίμαχ' ἑκπέρα ποδί· Hipp. 824 : Μηδ' ἐκπερᾶσαι κῦμα τῆσδε συμφορᾶς. Xenoph. H. Gr. 4, 5, 8 : Ἤδη δ' ἐκπεπερακότος αὐτοῦ τὰ θερμὰ ἐς τὸ πλατὺ τοῦ Λεχαίου. Orph. Arg. 51 : Ὡς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα ἡρώων ... πρόμος ἐξεπέρησεν. Absolute Xen. Cyneg. 6, 18 : Κυνοδρομεῖν ὡς τάχιστα, καὶ μὴ ἀφιέναι, ἀλλ' ἐκπερᾶν φιλοπόνως. Figurate, ut Eurip., de vita transacta Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 226, 4 : Ἀλλ' ἐπὶ τούτοις Κλείτων ὀγδώκοντ' ἐξεπέρησ' ἔτεα. Tzetz. Hist. 3, 288 : Μέλλων τὸν βίον ἐκπερᾶν (Diomedes) φεύγει πρὸς τὴν Δαυνίαν. || Transeo, cum accus. loci quem quis petit, Eubulus ap. Athen. 2, p. 47, C, a Valck. cit. : Τὸν δὲ μουσικώτατον κλεινὰς Ἀθήνας ἐκπερᾶν Ἀμφίονα.] || Accipitur etiam transitive pro Traduco, Trajicio, Transporto, sicut et περάω. Num. 11, [31] : Ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάττης τὸ πνεῦμα, Ventus abreptas trans mare coturnices detulit. [|| Cum tmesi, Apoll. Rh. 4, 329 : Ἐκ δ' ἐπέρησαν δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηίδας ἀγχόθι νήσους. || Imperf. frequentativum in Homerocent. Anth. Pal. 9, 381, 6 : Κεῖνον ὀϊομένη τὸν κάμμορον, εἴ ποθεν ἔλθοι νηχόμενος, καὶ λαῖτμα τάχισθ' ἁλὸς ἐκπεράασκε νύκτα δι' ἀμβροσίην. (Ex Od. locis supra citt.) Ἐκπεραάσκοι restituerunt edd. contra linguam, quæ formarum hujusmodi frequentati-

varum præsentibus caruit : nisi forte infima ætas tale quid peccavit. Nam in Orac. ap. Marin. V. Proc. c. 28, p. 23 : Ἔνθ' ὑπερουρανίη πωτάσκεται ἄμβροτος αἴγλη, non liquet an πωτάσκετο imperf., quod reponebat Lobeck. ad Phryn. p. 583, poscat sententia. L. D.]

[Ἐκπερδῑκίζω.] Ἐκπερδικῆσαι, metaphorice a perdicibus est διολισθῆσαι καὶ διαδράναι : nam animal hoc est πανοῦργον καὶ διαδιδράσκον τοὺς θηρῶντας, Hesych. et Suidæ. Supra διαπερδικίσαι, ut ap. Suid. quoque [et in Etym. M. p. 323, 52, et ap. Greg. Cypr. Prov. p. 276, B] ἐκπερδικίσαι, per ι, atque ita ap. Aristoph. etiam scriptum reperitur Av. [768] : Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι, Perdicis modo callide effugere; astutissimum enim hoc animal est in quærendis sibi pullisque suis effugiis, ut fusius ibi docet schol. et ante eum Aristot. ac Plin., ille H. A. 9, 8; hic vero, 10, 33. [Ἐκπερδικῆσαι cod. Antiatt. Bekk. p. 97, 14.]

[Ἐκπέρδω, Pedo. Nicet. Eugen. 7, 285 : Ἡ γραῦς Μαρυλλὶς ἐξεπόρδησεν τρίτον. Boiss.]

Ἐκπέρθω, σω, Vastando excindo, Expugno et everto. Hom. Il. A, [19] : Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, i. e. ἐκπορθῆσαι, καταστρέψαι. [Et alibi sæpe. Divisum per tmesin est Z, 415 : Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν. Utitur voc. poetico præter tragicos Æsch. Sept. 427 : Ἐκπέρσειν πόλιν· 467 : Πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων· Prom. 357 : Τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ· Eur. Andr. 1095 : Φοίβου ναὸν ἐκπέρσαι θέλων, et alibi, Philostr. Imag. 2, 23, p. 848, ubi Eur. l. Herc. F. v. 946 respicit : Ἐγὼ δὲ ἤκουσα αὐτοῦ (Herc.) παρ' Εὐριπίδῃ καὶ τὴν Εὐρυσθέως οἰκίαν ἀπειλοῦντος ἐκπέρσειν.] Unde aor. 2 Ἐξέπραθον, a quo Ἐκπραθέειν pro ἐκπραθεῖν, Expugnare, Vastando evertere et excindere. [Il. A, 125 : Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται, ubi rectius nunc πολίων ἐξ ἐπράθομεν.]

[Ἐκπεριάγω, Circumduco. Polyb. 3, 83, 3, τινὰς κατὰ τὴν πρωτοπορείαν, E primo agmine circumduco aliquos. Lysis ap. Iambl. V. P. 17, p. 168 : Καὶ δὴ παρεωσάμενοι πόλιν καὶ νόμως, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριαγαγοῦσαι τὼς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν ἔσχατον ὄλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέστασαν, Quasi manibus a tergo revinctis.]

[Ἐκπεριαιρέω, Andr. Cret. p. 119=198 (?). Kall.]

[Ἐκπεριαντλῶ, Exantlo. Jo. Gabras, Anecd. vol. 3, p. 88 med. : Ὃς γὰρ ὑγρὸν βίον τοῦτον ἐκπεριαντλῶ, πολλῆς ἀναπιμπλάμενος τῆς ἀπὸ τῶν κακῶν ὁμίχλης, πῶς ἄρα τῶν ἀγγελικῶν ἐξανθημάτων τούτων καὶ τῆς κατὰ τούτους νοητῆς φλογὸς οὐσίαν ὡς διὰ νεφέλης τῆς τῶν λόγων ἕξεως χωρῶν κατόψομαι; Boiss.]

Ἐκπερίειμι, Circumeo, Ambio. Xen. Cyneg. [8, 5], de venatore implicita et perplexa leporis vestigia persequente : Ἐπειδὰν δὲ τὰ ἴχνη πρὸς τοιαῦτα φέρῃ, μὴ προσιέναι, ἵνα μὴ ὑποκινῇ, ἀλλὰ κύκλῳ ἐκπεριϊέναι, Ambire et usquequaque cingere. [Ib. 3 : Κύκλους ποιούμενον ἐκπεριιέναι τὰ τοιαῦτα· et 6, 10 : Φυλαττέτω δὲ ἐκπεριιών. Lucian. Rhet. præc. c. 5 : Ἐκπεριιέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη.]

Ἐκπεριέρχομαι, [Circueo], Usquequaque circumdo, Bud. p. 331, ex Herodiano [6, 5, 21]. Sic autem et ἐκπεριϊέναι e Xen. [ll. citt. Origen. In Cels. p. 116, v. 50. Restituendum in Plut. De flum. p. 63, v. 13. Hemst. Porphyr. Vita Plotini p. 112, c. 10 sub fin. Creuzer. Polyb. 10, 31, 3 : Τῶν εὐζώνων ἐκπεριελθόντων ἐκ πολλοῦ. Dio Cass. 43, 34 : Ἐκπεριελθὼν ἑτέρωσε τοῦ περιτειχίσματος. Lucian. Asin. c. 18 : Ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με οὗτοι λαβόντες, καὶ ὀλίγον ἐκπεριελθὼν ἔκρινα παλινδρομῆσαι. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Χρυσὸς δ' αὐτοὺς (lapides) ἐκπεριέρχεται. Euseb. H. E. 9, 10, p. 455, 20 : Ἐκπεριῆλθε δ' αὐτὸν τοιαύτη τις αἰτία. Valesius, Hujusmodi caussa ac necessitas eum quasi undique obsessum constrinxit. Circueo, i. e. obeo, apud Dion. Cass. 45, 20 : Ἐκπεριέρχεται τὴν χώραν πορθῶν καὶ λυμαινόμενος, ubi περιέρχ. malebat Reim.]

[Ἐκπεριέχω legitur Gregor. Nyss. t. 1, p. 12, A : Ἀλλ' ἐκπεριεχόμενον (τὸ φῶς) τὴν παχυτέραν τῶν ὄντων ὑπόστασιν. Verum hic quoque videtur corrigend. ἐκπεριερχ., Lucem obeuntem. Hase.]

[Ἐκπερίιξις, εως, ἡ, Discursio. Synesius p. 29, D : Ἕκαστον μὲν γὰρ τόπον καὶ ἄνδρα καὶ ἀμφισβήτησιν ἐθέλειν εἰδέναι, πολλῆς γε τῆς ἐκπεριίξεως.]

[Ἐκπερίστημι, Extrinsecus colloco. Nicet. Chon. Andr. Comn. 2, p. 210, B : Ἐπεκράτυνον μᾶλλον τὰ οὐκ ἐπαινετέα ἔθιμα, οἷς τὴν τούτων διόρθωσιν ἑκόντες ἐκπεριίσταντο, Defugiebant. L. Dindorf.]

Ἐκπεριλαμβάνω, Undique comprehendo et circumplector. Basil. in Hexaem. Hom. 4 [vol. 1, p. 49, B (36, C)] : Καὶ ὁ ἀὴρ διήρηται μὲν καὶ κατὰ μικρὰ, καὶ ἀθρόως δὲ τὴν περίγειον ἐκπεριείληφε τόπον. [Arrian. T. 164. Wakef. Gregor. Nyss. t. 2, p. 198, C : Ὅμοιός ἐστι τῷ διὰ τῆς ἰδίας παλάμης πᾶσαν ἐκπεριλαμβάνειν οἰομένῳ τὴν θάλασσαν. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 551, D : Ὁ τὴν ἀλήθειαν ἐκπεριλαμβάνων ἐν τῷ ἑνὶ τούτων συγγράμματι. Aliæ formæ : Περιεκλαβὼν, id. ib. p. 667, E; Gregor. Nyss. t. 1, p. 285, C, et 824, B; Ἐκπεριειληφὼς id. t. 2, p. 495, B; —φότος ib. p. 637, C. Hase.]

Ἐκπερινοστεῖν, Peragrare, Lustrare. Synes. [p. 240, C] : Ἀνεμέσητον δὲ ἐκπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. [Just. Mart. p. 90, A : Τὸν Ἡρακλέα ἰσχυρὸν, καὶ ἐκπερινοστήσαντα τὴν πᾶσαν γῆν ἔφασαν. Figurate Georg. Alex. Vita Chrysost. t. 8, p. 189, 35 : Τῶν χηρῶν τὸ τάγμα, ἐκπερινοστῶν ἐν αὐταῖς τὰς οὐκ ὀρθῶς ἀναστρεφομένας. Hase.]

[Ἐκπεριοδεύω, Circueo, Undique contemplor, Examino. Sextus Adv. log. p. 409 : Καὶ τότε οὕτως ἐκπεριοδεύσας τὴν προσπίπτουσαν φαντασίαν συγκατατίθεται τῷ ψεῦδος εἶναι τὸ ὄψιν ὑπάρχειν τὸ φαντασθὲν αὐτῷ σῶμα. V. Fabric. ad 181, p. 407. Galen. vol. 11, p. 185 extr. : Νῦν δὲ περὶ τῶν καιρῶν διαληψόμεθα διδάσκοντες ὡς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὸν τόπον ἐκπεριοδεῦσαι πάντα.]

Ἐκπεριπλέω, Circumnavigo. Arrian. Exp. 6, [28, 9] : Ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν. [4, 7, 9; 5, 5, 1. Polyb. 1, 23, 9 : Οἱ μὲν ἐκ πλαγίων, οἱ δὲ κατὰ πρύμναν ἐκπεριπλέοντες· 27, 11 : Τῷ μὲν ταχυναυτεῖν ἐκπεριπλέοντες· 16, 4, 14. Forma Ion. Ἐκπεριπλώω ap. Arrian. Ind. 20, 1; 21, 7; 22, 6.]

[Ἐκπεριπόλησις, ἡ, Versatio in orbem, Circumactio. Jo. Philop. De cr. mundi p. 115, 23 : Μία ἐστὶ σφαῖρα συνεχὴς, τῇ ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτὸ ἐκπεριπολήσει τὸ ἡμερονύκτιον πληροῦσα. Hase.]

[Ἐκπεριπορεύομαι, Jos. 15, 3 : Καὶ ἐκπεριπορεύεται Σενὰ, ubi al. ἐκπορεύεται, uti sequitur.]

Ἐκπερισπασμὸς, ὁ, castrense vocab. est, et plus est quam περισπασμός : est enim περισπασμὸς quum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent : at vero ἐκπερισπασμὸς est Plenior conversio, triplici flexione constans : quod fit quum post περισπασμὸν rursus in hastam convertuntur, si quidem in hastam moveri primum cœperint : aut in lævam, si lævorsum et in scutum fuit prima inflexio. Hæc Bud. p. 331, desumta ex Æliano, qui in suo Στρατηγικῶν Τάξεων libello ἐκπερισπασμὸν esse dicit τὴν ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος [ἐπιστροφῶν συνεχῶν τοῦ παντὸς Arrianus, in ceteris fere consentiens, Tact. c. 30, p. 33 ed. Scheff.] κίνησιν, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γένηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν· ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. Quæ ap. Suid. quoque [v. Περισπασμός] leguntur, necnon in libello περὶ Τάξεως τῆς παλαιᾶς. [Polyb. 10, 21, 3 : Ἦσαν δὲ κινήσεις ... αἷς ἔδει συνειθίσθαι τοὺς ἱππεῖς, αὗται. Αἱ καθ' ἵππον μὲν κλίσεις ἐφ' ἡνίαν, καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ, πρὸς δὲ τούτοις μεταβολή· κατ' οὐλαμὸν δ' ἐπιστροφὴ καὶ ἀναστροφὴ καὶ περισπασμὸς, ἔτι δὲ ἐκπερισπασμός.]

[Ἐκπεριτρέχω, Circumcursito. Greg. Thaum. in Orig. 13. Kall. Aristæn. Ep. 1, 27.]

[Ἐκπερονάω, Acus. Fibula effodio. Nicet. Andron. Comn. 1, 6, p, 189, A : Ὁ μέν τινος ἐκπερονᾶν ὀφθαλμοὺς ἀπεφαίνετο.]

[Ἐκπέρυσι, Ex anno. Lucian. Solœc. c. 7 : Τῷ δὲ λέγοντι ἔκτοτε, Καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Elberling. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 47.]

[Ἐκπέσσω. V. Ἐκπέπτω.]

Ἐκπετάζω, sive Ἐκπετάννυμι, άσω, Expando, Explico, Extendo. At Theophyl. Epist. 38 : Τί δῆτα, τρισάθλιε, τὴν ἐσθῆτα διήλλαξας, καὶ τοὺς πέρδικας ἐξεπέτασας; accepisse videtur pro Evolare fecisti : quæ signif. nova fuerit. [Est Dissipasti, cui contrarium quod sequitur, εἰ μὴ συναθροίσειας τοὺς ὄρνιθας.] Pass. Ἐκπετάζομαι : item Ἐκπεταννύομαι, vel Ἐκπετάννυμαι, Expandor, Explicor. Plut. De deo Socratis [p. 590,

C] : Ὥσπερ ἱστίον ἐκπεταννυόμενον [ἐκπεταννύμενον. Theophr. C. Pl. 2, 19, 1 : Μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται. Cod. Urb. δ' ἐκπετάννυται. Aristoph. Eq. 1347 : Τὰ δ' ὦτά γ' ἄν σου νὴ Δί' ἐξεπετάννυτο. Priori forma Eur. Iph. T. 1134 : Ἀέρι δὲ πρότονοι κατὰ πρῷραν ὑπὲρ στόλον ἐκπετάσουσι πόδα. Polyb. 1, 44, 3 : Ἐκπετάσας, πᾶσι τοῖς ἁρμένοις καὶ κατουρώσας ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν. Meleag. Anth. Pal. 5, 179, 10 : Ἐκπέτασον ταχινὰς εἰς ἑτέρους πτέρυγας. Inc. ib. App. 283, 2 : Κατὰ προτόνων ἱστίον ἐκπετάσας. Lucian. Timon. c. 54 : Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας. Bio 1, 88 : Ἔσβεσε λαμπάδα πᾶσαν ἐπὶ φλιαῖς Ὑμέναιος καὶ στέφος ἐξεπέτασσε γαμήλιον, contra aliorum conjecturas tuetur Valck., et interpr. Coronam resolutum projecit. Brunck. in Mss. : « Ἐκπετάζειν στέφανον opponitur τῷ πλέκειν στέφανον, quod quidem Coronam nectere significat, prius itaque Coronam dissolvere. » De corpore porrecto Eur. Cycl. 497 : Ἐπὶ κῶμον ἐκπετασθείς. Improprie Prov. 13, 17 : Πᾶς πανοῦργος πράσσει μετὰ γνώσεως, ὁ δὲ ἄφρων ἐξεπέτασεν ἑαυτοῦ κακίαν. Hesych. : Ἐξεπέτασεν, ἀνέῳξεν.] Unde præt. pass. Ἐκπέπταμαι, Expansus et explicatus sum. [Hippocr. De prisca med. p. 17, 42, τὰ ἐκπεπταμένα contraria sunt τοῖς συνηγμένοις, et ib. 48; 18, 5. Id. De offic. med. p. 744, C, F: Ἐκπεπταμένα συστεῖλαι. Vide Ἐκπεπταμένως. In ἐκπέταται corruptum est apud Philen De anim. 57, 3, p. 204. Forma perf. ἐκπεπέτασμαι est in Orac. ap. Herodot. 1, 62 : Ἔρριπται δ' ὁ βόλος, τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται. Præs. Ἐκπετάζω Jobi 26, 9 : Ἐκπετάζων ἐπ' αὐτὸν νέφος αὐτοῦ. L. Dind.]

Ἐκπέταλος, ὁ, ἡ, Amplus passusque in modum folii : ἐκπέταλα ποτήρια, Eustathio p. 229, [3, et aliter 855, 43], τὰ πλατέα, ὁποῖα τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα πατέλλια· quo vocabulo Pateras significare videtur. Athen. 11, [p. 501, A], exponens quid ἀμφίθετος φιάλη significet Homero [Il. Ψ, 243 et 270, ubi conf. schol. et Eust.], Οὐ τὸ ποτήριον λέγει, ἀλλὰ χάλκεόν τι καὶ [χαλκεῖόν τι Schweigh. e l. continuo citando] ἐκπέταλον λεβητῶδες. Et paulo post [p. 501, C], Ὥστε καὶ τὴν φιάλην εἶναι χαλκείῳ προσεοικυῖαν ἐκπετάλῳ, δεχομένην ψυχρὸν ὕδωρ. Eod. l. non procul ab initio [p. 468, E], rursum explicans quid sit φιάλη ἀμφίθετος, ait, Ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον, λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. Utitur etiam comparativo ἐκπεταλώτερος eod. l. [p. 485, E], e Moscho, tradens λεπαστὴν esse κεραμεοῦν ἀγγεῖον, ἐοικὸς ταῖς λεγομέναις πτωματίσιν, ἐκπεταλώτερον δέ. Et ἐκπέταλα κέρατα, Cornua lata in modum folii vel bracteæ. V. Πέταλος. [Athen. ib. p. 496, A : Πέταχνον, ποτήριον ἐκπέταλον, Patulum. Harpocr. v. Τριπτῆρα, ab Hemst. cit. : Νίκανδρος ἐν ἕκτῳ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτου φησὶν ὅτι τριπτήρ ἐστι πιθάκνη ἐκπέταλος. Sim. Photius in eod. voc. et qui male ἐκπέτανος Etym. M. p. 766, 41, Suid. Schol. Aristoph. Ach. 1109 : Λεκάνια δὲ καὶ λεκανίδας τὰ μείζονα τῶν ὀξυβάφων καὶ ἐκπέταλα. Pollux 6, 90; 10, 107 : Λοπάδιον ἐκπέταλον· 10, 82 : Πίνακες ἐκπέταλοι. Eust. Opusc. p. 310, 58 : Τὰ γὰρ σεληναῖα σφίσιν, εἰπεῖν δὲ σαφέστερον, τὰ ὑπὸ πόδα τοῖς ζώοις ἐκπέταλα σιδήρια, de soleis ferreis equorum. Ἐκπέταλον, Patulum; Ἐκπετάλων συνεστὸς, Patulum, Gl.]

[Ἐκπέταμαι. V. Ἐκπέτομαι.]

[Ἐκπετάννυμι. V. Ἐκπετάζω.]

[Ἐκπετάομαι. V. Ἐκπέτομαι.]

[Ἐκπέτασις, εως, ἡ, Expansio. Plut. Mor. p. 564, B : Τὰς δὲ θορυβώδεις ἐκείνας (ψυχὰς) ἐκτρεπόμεναι (αἱ ψυχαὶ) διεσήμαινον, ὡς ἔοικε, συστολῇ μὲν εἰς ἑαυτὰς τὸ δυσχεραῖνον, ἐκπετάσει δὲ καὶ διαχύσει τὸ χαῖρον καὶ προσιέμενον. Ubi ἐκπεκτάσει Ald., unde ἐπεκτάσει factum in ed. Bas., quod sane usitatius. Eustath. Od. p. 1965, 19, ab Seagero cit. : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χεῖρε πετάσσας ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῆς τῶν ζωικῶν πτερύγων ἐκπετάσεως.]

[Ἐκπέτασμα, τὸ, Extensio s., si Lat. diceretur, Planisphærium. Ptol. Geogr. 7, 7, p. 83 Halm. : Ὑπογραφὴ τοῦ ἐκπετάσματος. Ἐκπετάσματα tit. libri a Democrito conscripti, Diog. Laert. 9, 13; vertunt, Explicationes s. Extensa. Hase.]

Ἐκπετήσιμος, ὁ, ἡ, exp. Volucer, Volatilis, sed sine exemplo. [Aristoph. Av. 1355 : Ἐπὴν ὁ πατὴρ ὁ πελαργὸς ἐκπετησίμους πάντας ποιήσῃ τοὺς πελαργιδῆς. Ælian. N. A. 2, 43. Pollux 2, 18, Aristophanis, ut videtur, verba repetens : Πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐκπετήσιμοι σχεδόν (puellæ).]

Ἐκπέτομαι et Ἐκπέταμαι [πτήσομαι, Aristoph. Vesp. 208, Hos. 11, 11, Hesych.], Evolo. Theophr. C. Pl. 1, [5, 4], de semine cupressi : Ὅπερ ἐκπέταται διαχασκόντων τῶν σφαιρίων, Evolant dehiscentibus pilulis, Bud. Aristoph. Av. [788] : Ἐκπετόμενος [ἐκπτόμενος] ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε. Aristot. H. A. 9, 40 [p. 625, 11] : Ἃ πτερούμενα ἐκπέταται. [Et ib. p. 626, 32 : Ἐπιτηρῶν ἐκπετομένας· 8, 16, p. 600, 17 : Ἐκ τοιούτων ἐκπετόμενοι χωρίων. Epigr. ap. Athen. 8, p. 337, F, s. Anth. Pal. App. 118 : Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται.] Dicitur vero et Ἐκπετάομαι pro eod. Aristot. ibid. [p. 624, 23], de fucis : Ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύβδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες, i. e. ἔξω πετασθῶσι, ut paulo post loquitur. [Hos. 9, 11 : Ἐφραὶμ, ὡς ὄρνεον ἐξεπετάσθη· Job. 20, 8 : Ὥσπερ ἐνύπτιον ἐκπετασθέν. Hesych. : Ἐκπτήσονται, ἐκπετασθήσονται. Vid. Lobeck. ad Phryn. p. 582. De forma Ἐξίπταμαι v. in ipsa.]

[Ἐκπετρίζω, et forma Laconica, Ἐκπετρίδδω, Pallium denso. Hesych. : Ἐκπετριαδεῖν, παχύνειν ἱμάτιον, Λάκωνες, vitiose pro ἐκπετρίδδειν, de quo similibusque formis v. Valck. Ep. ad Roever. p. 77-8.]

[Ἐκπέττω. V. Ἐκπέπτω.]

[Ἐκπεύθομαι, Sciscitor. Æsch. Pers. 954 : Οἰοιοῖ βόα καὶ πάντ' ἐκπεύθου. Ἐκπυθοῦ scripsit Blomf., quod certe pro altero reponendum ap. Eust. Opusc. p. 285, 35 : Προσεπιλαλῶν καὶ ὑποδεδοικέναι μή ποτε οἱ Λατῖνοι ἐκπευθόμενοι ὅσην ἰσχὺν περιβέβληται φευξοῦνται.]

[Ἐκπέφαμαι, Peremptus sum. Hom. Il. T, 27 : Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. Schol. Vict. : Ὁ βίος καὶ ἡ ζωὴ πεφόνευται καὶ παρῄρηται. L. Dind.]

[Ἔκπεψις, εως, Excoctio. Aristot. De color. c. 5, p. 796, 32 : Τὰ τῆς μήκωνος φύλλα τὰ μὲν ἄνω ἔχει φοινικιοῦντα, παρὰ τὸ γίνεσθαι ταχεῖαν αὐτῶν τὴν ἔκπεψιν. Conf. Ἐκπέπτω.]

Ἐκπήγνῡμι, sive Ἐκπηγνύω, Congelo, Conglacio, Gelu astringo, Frigore coire et concrescere facio. Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 2] : Καὶ ὅλως οἱ πρώτως οὐκ ἐκπηγνύντες τόποι, παχέος ὄντος τοῦ ἀέρος, νῦν ἐκπηγνύουσι. Ibid. pass. : Πλείω γὰρ ἐκπήγνυται καὶ πολλάκις ἐν τούτοις. Aliquanto post [3], Πρότερον μᾶλλον ἐξεπήγνυτο. [Ib. 13, 1 : Ὁ δὲ τῆς γῆς πάγος χαλεπώτατος, ὅταν περιβεβοθρωμένα καὶ γυμνὰ λάβῃ τὰ δένδρα, μάλιστα δ' ἐὰν καὶ ὕδωρ ἐνεστηκός· ἐὰν γὰρ διαμένῃ πλείω χρόνον, ἐξέπηξεν· 5 : Ταχεῖα ἡ ἐκ τῶν ἐκπηγνυμένων βλάστησις. Conf. 4, 16, 4, H. Pl. 8, 7, 5. Ceterum gelu et frigoris notio minime inest verbo ἐκπήγνυμι, quod usurpatur de quibusvis astrictionibus. Plutarch. Mor. p. 978, C : Τῆς δὲ νάρκης ἴστε δήπου τὴν δύναμιν, οὐ μόνον τοὺς θιγόντας αὐτῆς ἐκπηγνύουσαν· 636, D : Ὡς δὲ κάμπη γίνεται τὸ πρῶτον, εἶτ' ἐκπαγεῖσα διὰ ξηρότητα καὶ περιρραγεῖσα. Strabo 7, p. 317 : Ὁ (τὸ ἔθνος τῶν Αὐταριατῶν) πρότερον μὲν πρὸς Ἀρδιαίους συνεχῶς ἐπολέμει περὶ ἁλῶν, ἐν μεθορίοις πηγνυμένων ἐξ ὕδατος... ἀρυσαμένοις γὰρ καὶ ἀποθεῖσιν ἡμέρας πέντε ἐξεπήγνυντο οἱ ἅλες. V. Ἐκπνίγω.]

Ἐκπηδάω, [ήσομαι, Deuter. 33, 22 : Ἐκπηδήσεται ἐκ τοῦ Βασάν.] Exilio, [Emico add. Gl.], Saltu exeo : cujus signif. exemplum e Xen. [Eq. 8, 1] habes in Διαπηδάω, ubi ei opp. καθάλλεσθαι. Herodot. 1, [24], de Arione : Κελεύειν τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλατταν τὴν ταχίστην, Imperasse nautas ut jam statim coram desiliret præceps in mare, Gell. 16, 19. Ubi nota ἐκπηδᾶν eum reddere Desilire. Alicubi etiam Prosilio exp. [Soph. Trach. 175 : Ὥσθ' ἡδέως εὔδουσαν ἐκπηδᾶν ἐμὲ φόβῳ ταρβοῦσαν. Et cum tmesi Eur. Hec. 1172 : Ἐκ δὲ πηδήσας ἐγώ. Xenoph. Anab. 7, 4, 16 : Ἐκπηδῶσιν ἐσπασμένοι τὰ ξίφη· H. Gr. 5, 1, 21 : Ἐκπηδήσαντες ἐς τὸ Δεῖγμα· Cyrop. 1, 4, 8 : Ὡς δὲ εἶδεν ἔλαφον ἐκπηδήσασαν. Demosth. p. 1263, 11 : Ἐξεπεπηδήκει ἡ μήτηρ. Eubulus ap. Athen. 15, p. 668, D : Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον. Plato Reip. 6, p. 495, D : Ἄσμενοι καὶ οὗτοι ἐκ τῶν τεχνῶν ἐκπηδῶσιν

εἰς τὴν φιλοσοφίαν. De aqua prosiliente Eur. Bacch. 705 : Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν ἐς πέτραν, ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς. De corde saliente Aristæn. Ep. 2, 5 : Δεινῶς ἐκπηδᾶν καὶ φλέγεσθαί μοι δοκεῖ. Conf. Ernest. ad Callim. Cer. 89. Recentior est signif. Effugiendi, Erumpendi, qua ponitur a Polyb. 1, 43, 1 : Ἐξεπήδησαν νυκτὸς ἐκ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ στρατόπεδον, et de iisdem 6 : Τῶν ἐκπηδησάντων· Diodoro 19, 55 : Ἐξεπήδησε μετὰ πεντήκονθ' ἱππέων. Reg. 1, 20, 39 : Φύλαξον τοῦτον τὸν ἄνδρα· ἐὰν δὲ ἐκπηδῶν εἰσπηδήσῃ, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ σοῦ ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. || Forma Ion. Herodot. 8, 118 : Τοὺς δὲ ... ἐκπηδέειν ἐς τὴν θάλασσαν. Sic libri duo : ceteri, ut l. supra cit., ἐκπηδᾶν.]

[Ἐκπήδημα, τὸ, Saltus. Æsch. Ag. 1376 : Πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων φίλοις δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος; Majus quam unde exsilire liceat.]

Ἐκπήδησις, εως, ἡ, Exitus ejus qui exilit, q. d. Exilitio. [Plato Leg. 7, p. 815, A : Ἐκπηδήσεις ἐν ὕψει.]

Ἐκπηκτικὸς, ἡ, ὸν, Congelandi et conglaciandi vim habens, i. q. πηκτικός. Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 4], sub finem capitis : Διὸ καὶ εἴ που μὴ ὑδατώδης ὁ ἀὴρ, ἀλλ' ἅμα τῷ πάχει ξηρὸς, οὐκ ἄλογον εἰ μᾶλλον ἐκπηκτικός. [V. autem de signif. in Ἐκπήγνυμι.]

Ἐκπηνίζειν, i. q. πηνίον ἐξέλκειν, ap. Hom. [Il. Ψ, 762], quum dicit : Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτου, Stamen s. Filum educens : dicitur enim πηνίον ibi esse εἴλημα κρόκης. Aristoph. Ran. [578], de Cleone : Ὃς αὐτοῦ τήμερον Ἐπηνιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος, ubi schol. exp. ἀφελκύσει ἃ ἔφαγεν ἡμῶν, dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν τὴν κρόκην μηρυομένων εἰς πηνία· vel ἀπὸ τῆς κατὰ μικρὸν ἐκ τοῦ σκώληκος ἑξαγομένης πήνης. At si per diphthongum scribatur ἐκποινιεῖται, esse μετὰ τιμωρίας ἀπαιτήσει. Hesych. quoque ἐκπηνιεῖται exp. ἐκμηρύσεται. [Eustath. Il. p. 1328, 48, Od. 1421, 64.]

Ἔκπηξις, εως, ἡ, Congelatio, Concretio quæ frigore fit, i. q. πῆξις. Theophr. C. Pl. 5, 20 [14, 1] : Αἱ δ' ἐκπήξεις πότερον διὰ τὴν παχύτητα τοῦ ἀέρος, ἢ διὰ τὴν λεπτότητα γίνονται. [Conf. 5, 13, 3.] Ibid. aliquoties scriptum Ἔκπληξις perperam pro ἔκπηξις. [H. Pl. 4, 14, 11 : Ἔνια πάθη, ἃ οὐκ ἄν τις εἴποι νόσους, οἷον λέγω τὴν ἔκπηξιν καὶ ὃ καλοῦσί τινες καυθμόν. Ceterum ἔκπηξιν non esse Congelationem, sed Concretionem vel Astrictionem in universum, dictum est in Ἐκπήγνυμι.]

[Ἐκπηρόω scriptura vitiosa ap. Hippocr. De genit. p. 235, 11 : Ὅτι καὶ ἐκπεπηρωμένων ἀνθρώπων ὑγιέα τίκτονται τὰ παιδία, pro ἐκ πεπηρωμένων.]

Ἔκπηχυς, ὁ, ἡ, Qui sex cubitorum est. Phrynich. [p. 412] scribit Atticos uti, non Ἑξάπηχυς. Nisi potius scr. Ἕξπηχυς [ut jam legitur ap. Phryn.], sicut Etym. Attice pro ἑξάπους et ἑξάκλινος dici annotat ἕξπους et ἕξκλινος. [Ἑξάπηχυς, Arrian. Ind. c. 24, 3 : Λογχὰς δὲ ἐφόρεον παγέας, μέγεθος ὡς ἑξαπήχεας. Kall.]

[Ἐκπιάζω. V. Ἐκπιέζω.]

Ἔκπιαρ, Hesychio λιπαρὸν, Pingue. [Fortasse conflatum ex ἐκ πῖαρ, ductumque e loco qualis est Callimachi fr. 201 Ern. : Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. V. Πῖαρ. L. Dindorf.]

[Ἐκπίασμα, Ἐκπιασμός. V. Ἐκπίεσμα, Ἐκπιεσμός.]

[Ἐκπιδύω, Scaturio. Eust. Opusc. p. 159, 66 : Φαίνεται γὰρ δηλοῦν ἀγάπην ἡ φράσις αὕτη πρόοπτον καὶ οὕτως ἐξωτερικὴν, ἐκπιδύουσαν τῶν ἐντὸς καὶ κατὰ ψυχὴν ὅσα καὶ πηγῆς ἀγαθῆς ῥεῦμά τι χρηστὸν ἔξω· 177, 70 : Ἰδὼν αὐλὸν αἵματος ἐκπιδύοντα εἰς ὦχρον μεταβάπτεται. Æsch. Pers. 815 : Τοιγὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακῶν κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπαιδεύεται. Ἐκπιδύεται, Scatent, reposuit Porson. ῑῡ]

Ἐκπιέζω, Exprimo, [Elido add. Gl.], Premendo expello. Plut. [Mor. p. 950, A] : Ἂν γὰρ τὸ λευκότατον ἐμβάλῃς ἔριον εἰς ὕδωρ, ἢ ἱμάτιον, ἀναφαίνεται μέλαν, καὶ διαμένει, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ [θερμότητος] ἐξικμασθῇ τὸ ὑγρὸν, ἢ τισι στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ, Dum humorem calor arefecerit, aut preli tormentum pondusve expresserit. [Hippocr. De morb. mul. 1, p. 616, 20 : Ῥοιῆς γλυκείης τὸν χυλὸν ἐκπιέσας. Democrit. Anth. Plan. 4, 180, 4 : Οὕτω που κατὰ λευκὰ παρήια χερσὶν ἑλοῦσα βόστρυχον Αἰγαίην ἐξεπίεζεν (Venus) ἄλα. Galen. vol. 13, p. 360 : Ἁρμόσει δὲ καὶ πυρία διὰ σπόγγων εἰς θερμὸν ὕδωρ ἀποβεβρεγμένων καὶ ἐκπεπιεσμένων· 362 : Σπόγγον ... βρέξας εἰς ὕδωρ καὶ ἐκπιέσας. Etymol. M. p. 595, 30 : Μύρον ... ἀπὸ τοῦ ἐκπιέζεσθαι τὰ ἀρώματα καὶ ἀποστάζειν ἐκεῖνα. || Erotian. p. 152-4 : Ἐξαρύεται, Βακχεῖος ἐν γ', ἐκθλίβεται. Ἐξαντλεῖται, ἐκπιέζεται. Scrib. ἐξαντλεῖται. Ἐκθλίβεται, ἐκπ. « Ἐκπεπιεσμένον ἕλκος, Ulcus eversum, protuberans ac velut eversum dicitur, et in quod materia ab inflammatione ipsa exprimitur ac veluti cogitur, ideoque labra protuberantia habet et eversa, Hippocr. De fract. p. 767, E : Ἀναγκαίως οὖν ἔχει ἄχροον μὲν καὶ ἐκπεπιεσμένον τὸ ἕλκος εἶναι, Necessario igitur ulcus decolor et labris expansis evadet. Sic enim, ἐκτετραμμένον τοῖς χείλεσι, h. e. Eversis labris, exponit illic Galenus. (Id. in Gloss. p. 464 : Ἐκπεπλημένον, ἐκτετραμμένον. Ubi cod. unus Ἐκπεπληγμένον.) Quod effecit ut ἐκπεπληγμένον etiam illic, ut et postea, leg. censuerimus, etsi Galen. ibi et l. 9 De placitis Hipp. et Plat. ἐκπεπιεσμένον legat, reliqui vero codd. ἐκπεπιεγμένον habent. » Foes. OEc. Hipp. p. 117, A. Leg. esse ἐκπεπλιγμένον dicetur in Ἐκπλίσσω. || Pello, Trudo. Polyb. 18, 15, 3 : Ἂν τ' ἐκπιέσωσιν οἱ φαλαγγῖται τοὺς καθ' αὑτοὺς προσβάλλοντες ἄν τ' ἐκπιεσθῶσιν ὑπὸ τούτων, λέλυται τὸ τῆς φάλαγγος ἴδιον. Et sim. de pulsis acie ἐκπιέζεσθαι 1, 40, 8; 3, 74, 5 etc. De aquis 4, 39, 9 : Ἐκπιεζόμενον τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τῶν συνισταμένων ἐγχωμάτων· 40, 9 : Τῆς μὲν θαλάττης ἐκπεπιεσμένης ὑπὸ τῶν ἐγχωμάτων. || Exsugo. V. gll. grammaticorum in Ἐκμυζέω et Ἐκπιπίζω citt. || Figurate Sophon. 3, 19 : Σώσω τὴν ἐκπεπιεσμένην καὶ τὴν ἀπωσμένην εἰσδέξομαι· Ezech. 22, 29 : Λαὸν γῆς ἐκπιεζοῦντες ἀδικίᾳ· Reg. 1, 12, 3 : Τίνα ἐξεπίεσα; Sozom. H. E. 1, 12, p. 25, 15 : Οὔτε νόσῳ ἢ ἐνδείᾳ ἐπιτηδείων ἐκπιεζομένη καταπίπτει (vita monastica), Oppressa. || Ἐκπεπιεσμένα et ἐκπεπρισμένα confusa Aristoph. Pac. 1136. || Forma proprie Dorica, sed usurpata recentiorum non paucis, Ἐκπιάζω, de qua v. etiam in Ἐκπίεσμα et Ἐκπιεσμὸς, est in libris nonnullis Suidæ v. Ἐκτρυχωθεὶς, ubi alii cum Zon. p. 677 ἐκπιεσθείς. Orneosoph. p. 202, ἐκπίασον, et ib. ἐκπιάσαντες, et in var. script. Reg. l. c. Eust. Il. p. 759, 42 : Τὸ δὲ ἐκτῆσθαι Ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτὸ, καὶ Ἰωνικὸν δὲ, ἀποβληθέντος τοῦ συμφώνου τῆς αὐξήσεως. Τοιοῦτον καὶ τὸ ἐβούλευκε καὶ τὸ ἐξεπίακε. Quæ referri ad scripturam vitiosam ἐξεπιάκατον vel ἐξεπιώκατον pro ἐξιπώκατον Aristoph. Lys. 291 vidit Bruncklus. Valck. in Ms. : « Ἐκπιάσαι. Errat Alb. ad Hesych. p. 462, n. 19, et p. 1061, n. 11, ubi ἀπεπίαξεν mavult per ε, frustra, ut Gassendus in Diog. L. 10, 101. Hesych. p. 1142, n. 22, recte Soping. ἐκπιασθείς. Mire Albert. p. 1186, n. 22, ubi πιάζω recte. P. 1284, n. 34 et p. 1395, n. 2 errat iterum. Sæpe est in Test. Judæ, ut p. 174 ter ». Formæ Ἐκπιεζέω ex. vide in Ezech. supra cit.]

Ἔκπιεσις, εως, ἡ, Expressio, i. q. ἐκπιεσμὸς, ex Aristot. autem De part. anim. 4, [c. 10, ubi plur.] : Λῆψις καὶ ἔκπιεσις, pro Comprehensio et compressio.

Ἔκπιεσμα, τὸ, Id quod expressum est, Succus s. Liquor expressus. Galen. De locc. aff. 2 [vol. 13, p. 371, 372, 375] : Δαφνίδων ἔκπιεσμα, pro quo Dioscor. πίεσμα, ut sub eo voc. doceo, ubi et Plinii interpr. ascribam. Item, Retrimentum et reliquiæ succi expressi, Fæx et veluti stercus succi expressi, Quod post expressionem remansit, i. q. πίεσμα, ἀποπίεσμα, μάγμα. Diosc. 4, 160, de glande unguentaria : Τὸ δ' ἐκκοπείσης καὶ ἐκθλιβείσης αὐτῆς ἔκπιεσμα μίγνυται σμήγμασι, Tusæ et expressæ recrementum, Quod e tusa expressaque superest. Cels. 6, 5, dicit Myrobalani magma. Ruellius tamen l. c. vertit Tusæ et expressæ succus. [Conf. Diosc. 1, 62. Athen. 2, p. 56, D : Στέμφυλα, τὰ ἐκπιέσματα τῆς σταφυλῆς. Etym. M. p. 216, 20 : Τὰ τῆς σταφυλῆς πιέσματα. Codex Taur. ἐκπιέσματα. || Forma Ἔκπίασμα, de qua HSt. paullo post, Hesych. ab Hemst. cit. : Ἐπίτερα (ἐπίτυρα), ἐκπιάσματα ἐλαιῶν.] || Fractura calvariæ in multas partes, in qua profundius fracta ossicula descendunt, et membranam cerebri comprimunt, Gorr. Quæ desumta sunt e Defin. Medic., quæ Galeno ascribuntur [p. 399, 40] : Ἔκπίεσμα, ἐστὶν ὀστοῦ πολυμερὴς διακοπὴ, μετὰ τοῦ

τάσιν δρᾶν τῶν ὀστῶν, εἰς τὸ βάθος ὑποκεχωρηκέναι καὶ θλίβειν τὴν μήνιγγα. Paul. Ægin. 6, 9 [immo 90, a, p. 210, 49 ed. Bas.], ἐκπίεσμα speciem facit τῶν τῆς κεφαλῆς καταγμάτων, sic definiens, Ἐκπ. δέ ἐστι πολυμερὴς τοῦ ὀστέου διαίρεσις, μετὰ τοῦ τὰ κατεαγότα ὀστάρια ὑποκεχωρηκέναι κάτω πρὸς τὴν μήνιγγα. Sed in illo Galeni l. scriptum Ἐκπίασμα : quod si mendosum non est, deducemus ab ἐκπιάζω posito pro ἐκπιέζω, sicut πιάζω pro πιέζω. Ibid. illa duo verba, τάσιν δρᾶν, mendo non carent et forsan e Paulo pro eis reponendum τὰ κατεαγότα. [Vera scriptura videtur ἐμπίεσμα, quod v.]

Ἔκπιεσμὸς, ὁ, Expressio. Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 28] : Ὄμβρος γίνεται κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους, Imber fit expressione nubis. [Ubi al. ἐκπιασμόν. Epicur. ap. Diog. L. 10, 101 : Ἀστραπαὶ γίνονται ... κατ' ἐκπιεσμὸν, θλίψεως τῶν νεφῶν γινομένης εἴθ' ὑπ' ἀλλήλων εἴθ' ὑπὸ πνευμάτων. Zonar. p. 1864 : Χυλὸς, ἐκπιεσμός. Libri duo ἐκπιασμός.] || Dicitur etiam, ut tradit Gorr., Totius oculi prolapsus extra cavitatem suam. Sic enim oculi aliquando exprimuntur ut prominentes permaneant. Avicenna Oculi exitum et egressionem vocat. Differt ἀπὸ τῆς προπτώσεως, quod in hac, uvea tantum tunica, in illa totus oculus foras erumpat. Id malum intellexit Cels., quum ait, nonnunquam ingentem inflammationem toto impetu erumpere, ut oculos sua sede propellat. Contingit et iis qui strangulantur, ut scribit Aetius, et in athleticis certaminibus, et feminis quæ in partu præ dolore vehementius distenduntur, aut e magnis fluxionibus quæ a capite impetu descendunt. [|| Oppressio. Isid. Pel. apud Anast. Sin. Quæst. p. 160, 27 : Ἀδικίαις, καὶ ὕβρεσι, καὶ πενήτων ἐκπιασμοῖς. Hase.]

Ἐκπιεστήριον, τὸ, Id quo aliquid exprimere possumus, Prelum, Torcular. Pollux 10, [135] citat ex Aristoph. numerans inter σκεύη τὰ περὶ τὴν θεραπείαν τῶν ἐσθήτων. Et forsan fuit Prelum quo fullones humorem e vestimentis lotis exprimebant.

Ἐκπιεστὸς, Expressus, Qui exprimi potest. At e Probl. Aristot. ἐκπιεστὰ ξύλα, pro Lignei cunei, Gaza. [16, 8, p. 915, 9 : Εἰσιόντος δὲ τοῦ ὕδατος, βίᾳ ὠθοῦν συνεισπίπτει εἰς τὸν αὐλὸν αὐτοῦ, καθάπερ τὰ ἐκπιεστὰ ξύλα ἢ χαλκὸς τῇ διαιρέσει πιεζούμενος μένει ἄνευ παντὸς ἄλλου συνδέσμου. Ubi sunt varietates ἐμπιεστὰ et πιεστά.]

[Ἐκπικράζω, Amarescere facio. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 601, 3 : Εἰ δὲ ... τὸ στόμα ἐκπικράζοιτο.]

Ἐκπικραίνω, Exacerbo, Exaspero. [Dionys. H. Epit. 17, 8 : Ἐκπικρανθέντων δέ τινων πρὸς τὴν ἀπειλήν. L. D. Athen. 8, p. 351, B : Ἐκπικρανθεὶς ἐπὶ τῷ μηδὲν αὐτὸν ποιεῖν τῶν δεόντων. Hemst. Clem. Alex. p. 841. Angl. Just. Mart. p. 436, D, ex Deut. 32, 16, ubi hodie παρεπίκραναν. Joseph. Ant. Jud. 7, 5, 1 : Δεινῶς πρὸς τοὺς τοῦ δικαίου προϊσταμένους ἐκπικραινόμενος· et id. ib. 18, 8, 5 : Ἐκπικρανθείς. Hase.]

Ἔκπικρος, ὁ, ἡ, Amaritudine modum excedens, Vehementer amarus. Apud Aristot. vero ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, Gaza reddit, Alvus amara secedit : Probl. [4, 30] : Χολή τε προσίσταται αὖθις πολλάκις, καὶ ἔκπικρον ὑποχωρεῖ, καὶ φλέγμα ἁλμυρὸν γίνεται. [Præpositionis in hujusmodi compositis minuens potius quam augens vis est, ut vert. sit Subamarus. V. Ἔκλευκος.]

Ἐκπικρόω, i. q. πικρόω : nisi malis, Peramarum reddo, Extreme amarum efficio. Pass. Ἐκπικροῦμαι, Amarus reddor, Amaresco, ἔκπικρος γίνομαι. Aristot. Probl. [4, 30] : Μὴ ἁπτομένου [—νοις] δὲ τῆς ὁμιλίας τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται καὶ ἁλμυρὸν γίνεται. Et ap. Hippocr. [Aphor. p. 1249, F] : Στόμα ἐκπικρούμενον, Os amarescens. [Theophr. C. Pl. 4, 2, 1 : Τὰ κάρυα ἐκπικροῦται· 6, 7, 5 : Ὁ οἶνος παλαιούμενος ἐκπεπίκρωται.]

[Ἔκπίκρωσις, εως, ἡ, Amaritudo. Galen. vol. 13, p. 376 : Προσέρχεται δὲ αὐτοῖς δῆξίς τε πλείων καὶ ὠχρότης προσώπου καί ποτε καὶ τοῦ στόματος ἐκπίκρωσις, Sapor amarus.]

[Ἔκπίλησις, εως, ἡ, unde ἐκπιλήσεως vitiose pro ἐκ πιλήσεως ap. Eust. Od. p. 1937, v. ult.]

Ἐκπίμπλημι, s. Ἐκπίπλημι, s. Ἐκπιπλάω, Expleo. [Tempora, quæ huc referenda erant, ad ἐκπλήθω, formam inusitatam, retulit HSt., ubi v.]

[Ἐκπίμπρημι, Exuro. Theodor. Prodr. p. 2 : Τὰς φορταγωγοὺς ἐξεπίμπρων ὁλκάδας. Permutatum cum ἐμπ. ap. Diodor. 11, 14.]

Ἔκπινω, ἰομαι, Ebibo [Gl.], Epoto. Hom. Od. I, 353 : Ὁ δ' ἔδεκτο, καὶ ἔκπιεν· ἥσατο δ' αἰνῶς Ἡδὺ ποτὸν πίνων· ubi significat, teste Eust., τὸ πᾶν ἐξέπιε, nisi potius scripsit ἔπιε, hoc quidem in l., sicut καταφαγεῖν est πάντα φαγεῖν. [Conf. ib. 361 : Τρὶς δ' ἔκπιεν ἀφραδίῃσιν, et ib. K, 237, 318. Perf. X, 56 : Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι. Æsch. Ag. 1398 : Τοσόνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε πλήσας ἀραίων αὐτὸς ἐκπίνει μολών.] Xen. [Cyrop. 1, 3, 9] : Οὐκ ἐκπίομαι αὐτὸς τὸν οἶνον. [H. Gr. 3, 2, 5 : Θάψαντες τοὺς ἑαυτῶν καὶ πολὺν οἶνον ἐκπιόντες ἐπ' αὐτοῖς.] Aristophan. Nub. [712] : Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσιν. Pro Sicco calicem mihi propinatum, Bud. ex Athen. : qui affert et pro comp. προπίνω. [Hesych. : Ἐκπίνειν, προπίνειν. Ἐξέπινεν, προέπινεν. Anacreon ap. Athen. 11, p. 472, E : Οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. Aristoph. Ach. 1202 : Τὸν γὰρ χόα πρῶτος ἐκπέπωκα· Eq. 700 : Εἰ μή σ' ἐκπίω. Demosth. p. 1276, 25 : Ὅπου δὲ μήτ' εἰς τὴν ὁδὸν μήτ' εἰς τὰ χωρία ἀφεῖναί μοι τὸ ὕδωρ ἐξέσται δεξαμένῳ, τί λοιπόν...; Οὐ γὰρ ἐκπιεῖν γε δήπου με Καλλικλῆς αὐτὸ προσαναγκάσει. De exsugendo Tiber. Anth. Pal. 9, 2, 4 : Φαρμαχθὲν δ' ἰῷ μητρὸς γάλα νεβρὸς ἀμέλξας χείλεσι τὸν κείνης ἐξέπιεν θάνατον. Soph. El. 785 : Τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ ψυχῆς ἄκρατον αἷμα (Clytæmnestra)· Antig. 532 : Σὺ δ', ἣ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη, λήθουσά μ' ἐξέπινες. Quo respexit Eust. Opusc. p. 73, 45 : Ἀγάπης κρυπτὸς ἐπίβουλος, οἷς ὑφειμένη κατὰ τὸν εἰπόντα ὡς ἔχιδνα λανθάνουσα ἐκπίνει τὸν ἄνθρωπον, et obscurius p. 99, 94 : Ὑφερπύσασα ἐς ψυχὴν καὶ λαθοῦσα τὴν ὕφεσιν ἐξέπιεν αὐτῆς ἅπαν τὸ ζωτικόν. Bion 1, 49 : Ἐκ δὲ πίω τὸν ἔρωτα. Aristot. Rhet. 2, 20, p. 1393, 31 : Ἐὰν δὲ τούτους ἀφέλῃ, ἕτεροι ἐλθόντες πεινῶντες ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα. Minus proprie Orph. Lith. 590 : Αὐχμούς τ' ἐξελάσει (corallium) σταχύων γλάγος ἐκπίνοντας. Hippocr. De vict. rat. p. 354, 20 : Ὁ ἥλιος... ἐκπίνει τὴν ἰκμάδα· conf. ib. 29, 35. Æsch. Cho. 66 : Δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ. Metaph. etiam Eur. Hipp. 626 : Νῦν δ' ἐς δόμους μὲν πρῶτον ἄξεσθαι κακὸν μέλλοντες ὄλβον δωμάτων ἐκπίνομεν, ut conj. Piers. pro ἐκτίνομεν. Ubi Valck. confert Platon. com. Athen. 10, p. 446, E : Οὐδ' ὅστις αὐτῆς ἐκπίεται τὰ χρήματα. ῑ præs., ῐ fut.]

[Ἐκπιπίζω, Exsugo. Gl. : Ἐκπιπίζει, Exugit. Vulcanius conj. ἐκπιτίζει, quod v. Legitur tamen ap. Suidam, de ricinis : Κυνοραισταὶ, κρότωνες, οἱ τῶν κυνῶν τὸ αἷμα ἐκπιπίζοντες, quod in Lex. Seg. ap. Bachm. An. vol. 1, p. 285, 10 dicitur ἐκπιέζοντες, ap. Zonar. p. 1264 ἐκμυζῶντες. Voc. πιπίζω vel πιππίζω etsi vulgo usurpatur de aviculis pipientibus, duplici tamen Gl. et Suidæ testimonio probari videtur ejusdem a sono, quem edunt sugentes, ducta Sugendi significatio. L. D.]

[Ἐκπίπλημι, V. Ἐκπίμπλημι.]

[Ἐκπιπράσκω, Vendo. Demosth. p. 121, 6 : Νῦν δ' ἅπανθ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα· et in var script. ib. 145, 25. Seager.]

Ἐκπίπτω, Excido [Gl.], Decido ex. Hom. Od. Ξ, [31] : Σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός· Il. O, [465] : Τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. At Φ, [492] sine casu : Ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. [Il. B, 266, Od. Π, 16 : Θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Et de excussis e curru, Il. Λ, 179 : Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων· E, 585, N, 399 : Ἔκπεσε δίφρου· et sine casu Ψ, 467 : Ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω. Soph. El. 749 : Ἐκπεπτωκότα δίφρων. Eur. Phœn. 1193 : Ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο. Aristoph. Lys. 419 : Ἡ βάλανος ἐκπέπτωκεν ἐκ τοῦ τρήματος. Thucyd. 4, 128 : Εἴ τινι σκεύει ἐκπεπτωκότι (ἐνέτυχον). Theophr. H. Pl. 3, 6, 4 : Συμβαίνει δὲ ... οὐχ ἥκιστα ἐλάτῃ καὶ πεύκῃ προρρίζοις ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἐκπίπτειν· et ib. 9, 3. C. Pl. 5, 4, 7 : Εἴ ποτε δένδρον ἐκπεσὸν ὑπὸ χειμῶνος πάλιν ἀνέστη αὐτόματον. V. in fine in forma Ἔκπετεῖν.] Et Xen. Cyrop. 5, [4, 4] : Ἐκπιπτόντων τῶν ἡνιόχων. [Apoll. Rh. 4, 1018 : Ὡς ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες.] Item, Ἐκπεπτωκὼς ἐκ τῶν ἐόντων, ex Herodot. [3, 14], Qui bonis suis excidit, bona sua amisit. [Ib. : Ὃς ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν ἐς πτωχηίην ἀπῖκται. Ita ap. ICtos, ut Const. Porph. Nov. περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων, p. 1472 Opp. Meurs. vol. 6 : Τάς τε τῆς ἐπιορκίας ποινὰς ὑφέξουσι καὶ ὁ μὲν τοῦ κτήματος, ὁ δὲ τοῦ λάθρᾳ καταβληθέντος τιμήματος ἐκπεσεῖται. Alia constr. Lucian. Hermotim. c. 75 : Ἀφ' οἵων ἐκπεσόντες

ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξουσιν.] Item; ἐκπίπτειν ἐκ τῆς δόξης, Isocr. [Ad Phil. p. 95, A.] Qui dixit etiam, Τὴν πόλιν εἰς ταυτὸ καταστῆσαι ἐξ ὥνπερ ἐκπέπτωκε. [Æsch. Prom. 757 : Πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος. Ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία; 948 : Πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους· 957 : Οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ (περγάμων) δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἠσθόμην; Eur. Hec. 1026 : Ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν λέχριος ἐκπέσῃ φίλας καρδίας, Animo, i. e. Vita excidat. Lucian. Contempl. c. 13 : Ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας· Charid. c. 19: Τῆς κόρης ἐκπεσόντος μετὰ τοῦ ζῆν.] Dicitur vero et ἐκπίπτειν τῆς πόλεως, quo utitur Plut. Camillo [c. 14], s. τῆς πατρίδος, Qui excidit civitate sua, s. patria, et in exilium mittitur. [Xenoph. Anab. 5, 2, 1 : Οἱ Κόλχοι, ἅτε ἐκπεπτωκότες τῶν οἰκιῶν. Pausan. 1, 10, 2 : Παρ' ὀλίγον μὲν ἦλθεν ἐκπεσεῖν Θράκης.] Sed et sine adjectione genitivi : Dem. [p. 290, 27] : Οἰδίπουν καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξάμεθα. [Eurip. Med. 460 : Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσῃς μήτ' ἐνδεής του, et alibi. Herodot. 5, 72 : Πάλιν ἐξέπιπτε. Thucyd. 1, 2 : Πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες· 3, 68 : Μεγαρέων ἀνδράσι κατὰ στάσιν ἐκπεπτωκόσι· 1, 12 : Στάσεις, ἀφ' ὧν ἐκπίπτοντες. Et simpliciter ἐκπεσόντος αὐτοῦ 1, 127; 2, 27; 8, 109. Plato Reip. 8, p. 560, A : Τινὲς τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν διεφθάρησαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον. Et sæpe Xenophon aliique multi.] Quinetiam cum constr. verbi passivi ap. Isocr. Ad Phil. [p. 94, A] : Ἐκεῖνος γὰρ ἐκπεσὼν [φυγὼν cod. Urb.] παρ' ἡμῶν, Qui excidit a nobis. I. e. Qui patria excidit, ejectus a nobis. [Demosth. p. 393, 9 : Τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν. Herodot. 8, 141 : Ὡς σφέας χρεὸν ἐστι ... ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Thucyd. 4, 66 : Ἐκπεσόντες ὑπὸ τοῦ πλήθους, et inf. ibid. 6, 4 : Ὑπὸ αὐτῶν ἐκπεσών· et ib. : Ὑπὸ Σαμίων καὶ ἄλλων Ἰώνων ἐκπίπτουσιν. Plato Epist, 7, p. 328, D : Ἐκπεσὼν ὑπὸ Διονυσίου. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 20 : Οἱ ἐκπεπτωκότες Ῥοδίων ὑπὸ τοῦ δήμου. Pausan. 1, 6, 4 : Ἐκπεσόντα ὑπὸ Ἀντιγόνου καὶ φεύγοντα ὑπεδέξατο Σέλευκον, et ib. 10, 6. Soph. Aj. 1177 : Κακὸς κακῶς ἄθαπτος ἐκπέσοι χθονός. Et sim. sæpe Eurip. Cum præp. ἐκ Herodot. 6, 121 : Ὅκως Πεισίστρατος ἐκπέσοι ἐκ τῶν Ἀθηνέων· et 8, 141. Demosth. p. 968, 7 : Ἐκπεσεῖν ὑπ' ἐκείνου βίᾳ ἐκ τῆς μισθώσεως. Jo. Antioch. p. 781, D : Πρὸς γὰρ τῶν ἑαυτοῦ παίδων μικροῦ δεῖν τῆς βασιλείας ἐξέπεσεν. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 5; 5, 2, 13, et alibi. Similiter cum πρὸς conjungitur ap. Æschyl. Prom. 948, Sophocl. Ant. 679, supra et infra citt. Et aliter cum eodem seq. accusativo, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 2, 29 : Ἐξέπεσον δὲ πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ ἐγχειρήσαντες ταῖς σφαγαῖς, Effugerunt ad Lacedæmonios. Thucyd. 6, 95 : Οἱ μὲν ξυνελήφθησαν, οἱ δ' ἐξέπεσον Ἀθήναζε.] A Bud. ἐκπίπτω redditur non solum Ejicior, Expellor, sed etiam Explodor, et quidem ea etiam in signif., qua dicitur explodi fabula quæ stare non potuit : ut videbis Comm. p. 536. [Citat Bud. Demosth. p. 315, 10 : Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον· Aristot. Poet. c. 24, p. 1459, 31 : Τὸ γὰρ ὅμοιον, ταχὺ πληροῦν, ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας· 18, 1456, 18 : Ἢ ἐκπίπτουσιν ἢ κακῶς ἀγωνίζονται, ἐπεὶ καὶ Ἀγάθων ἐξέπεσεν ἐν τούτῳ τῷ μέρει. Lucian. Pro merc. cond. c. 5 : Ἐκπίπτοντες καὶ συριττόμενοι. Polyb. 4, 82, 8 : Κατεκράτησε δ' οὖν ὅμως τοῦ γενέσθαι στρατηγὸν Ἐπήρατον Φαραιέα, τὸν δὲ Τιμόξενον ἐκπεσεῖν τὸν ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἄρατον εἰσαγόμενον.] Itidem reges dicuntur ἐκπίπτειν, quum exiguntur regno suo et ejiciuntur. Lat. dicunt itidem Excidere regno. [V. supra. De superatis Soph. Antig. 679 : Κρεῖσσον γὰρ, εἴπερ δεῖ, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν, κοὐκ ἂν γυναικῶν ἥσσονες καλοίμεθ' ἄν.] ‖ Excido instituto, s. potius Descisco ab instituto. Item Degenero, et mutor, Bud. p. 536 e Plat. [Reip. 6, p. 497, B] : Εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτει. [Polyb. 3, 47, 6 : Λανθάνουσιν ἐκπίπτοντες εἰς δύο τὰ πάσης ἱστορίας ἀλλοτριώτατα, et sim. 23, 13, 9. Æschin. p. 25, 26 : Εἰς λήθην ἐκπεσόντες τῆς κατηγορίας. Pausan. 1, 8, 3 : Ἄνδρα ἀφειδῶς ἐκπεσόντα ἐς πολιτείαν. Lucian. Jov. confut. c. 7 : Ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα.] Cui subjungit ex Eod. [Reip. 6, p. 495, A], ἐκπεσεῖν ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, ubi quum addatur ἐκ τοῦ ἐπιτηδεύματος, erit ἐκπεσεῖν simpliciter Desciscere. [Ib. p. 496, C : Καὶ γὰρ Θεάγει τὰ μὲν ἄλλα πάντα παρεσκεύασται πρὸς τὸ ἐκπεσεῖν φιλοσοφίας.] At vero ἐκπίπτειν τοῦ λόγου s. ἐκ τοῦ λόγου dicitur, Qui deficitur sermone, et Cui oratio non suppetit, et Quem memoria deficit ac destituit; ut Idem ap. Æschin. [p. 32, 42] vertit. [Cum præp. ἀπὸ Thuc. 8, 81 : Ἵνα ... οἱ πολέμιοι τῷ Τισσαφέρνει ὡς μάλιστα διαβάλλοιντο καὶ ἀπὸ τῶν ὑπαρχουσῶν ἐλπίδων ἐκπίπτοιεν. De aberrantibus itinere Xenoph. Anab. 5, 3, 2 : Ἐκπεσόντες ἐκ τῆς ὁδοῦ. De oratione aberrante a proposito Isocr. Panath. p. 250, E : Ἐπανελθεῖν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐξ οὗπερ ἐξέπεσον εἰς τὴν περιττολογίαν ταύτην. Sed meliores εἰσέπεσον. Demosth. p. 298, 10 : Ἀλλὰ γὰρ ἐκπεσὼν εἰς τὰ πεπραγμένα τοῖς προγόνοις. Sed libri meliores rectius ἐμπεσών. Absolute Aristot. Eth. Nic. 3, 2, p. 1111, 9 : Ὃ δὲ πράττει, ἀγνοήσειεν ἄν τις, οἷον λέγοντές φασιν ἐκπεσεῖν αὐτοὺς, quod interpres vertit, Sibi ex ore excidisse. Dio Cass. fragm. Peiresc. 90, 1 : Εἴ πῃ καὶ ὡς ἐξέπιπτεν (dicendo), καθίστατο. Strabo 9, p. 396 : Μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφήν. Polyb. 12, 14, 7 : Διὰ τὸ προφανῶς ἐν ταῖς λοιδορίαις ἐκπίπτειν τοῦ καθήκοντος (Timæum). Jo. Antioch. p. 781, B : Ἅμα καὶ σωφροσύνης καὶ τῆς ἰσχύος ἐξέπεσεν. Dio Cass. 39, 45 : Ἔκ τε τοῦ (θάρσους) πρὸς δειλίαν ἀνέλπιστον καὶ ἐξ ἐκείνου πρὸς θάρσος προπετὲς ἐκπίπτουσιν. Georg. Trapez. ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 78, C : Ἀλλὰ καὶ συρίττεσθαι ἡμᾶς τῷ ἐκπίπτειν τῆς ἀληθείας φαντάζῃ, quod ille ib. A dixerat : Ἵνα μή τις ἐν οἷς ἐπιδείκνυται ἑαυτὸν, ἐν τούτοις ἐκπίπτων συρίττηται. Aliter Paulus Ad Rom. 9, 6 : Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκεν ὁ λόγος τοῦ θεοῦ, i. q. διαπέπτωκεν, Irritus sit. Corinth. 1, 13, 8 : Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· quod διαλύεται, διακόπτεται, παύεται, ἀποτυγχάνει interpretantur Theophylactus ad l. et Zonar. Lex. p. 679. L. Dind.] ‖ Emano, Exeo, et Prodeo foras : ut Idem exp., afferens tamen Aristot. l. [De mundo c. 4], in quo est bicomp. συνεκπίπτειν. Addit accipi et pro Emanare ad vulgus, ap. Plat. [Epist. 2, p. 314, A] : Εὐλαβοῦ μέντοι μήποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. [Polyb. 31, 8, 10 : Ταύτης τῆς ἀποκρίσεως ἐκπεσούσης. De calculis s. sortibus Xenoph. Conv. 5, 10 : Ἐπεὶ δὲ ἐξέπεσον αἱ ψῆφοι, καὶ ἐγένοντο πᾶσαι σὺν Κριτοβούλῳ. De oraculis redditis dictum annotat Pollux 1, 19. Diog. L. 1, 32 : Ἐκπίπτει χρησμὸς δοῦναι τῷ σοφωτάτῳ. Ælian. ap. Suid. v. Ἄκος : Καὶ αὐτοῖς ἐκπίπτει χρησμός. Suidas ipse v. Κάθαμμα λύεις : Λόγιον τοῖς Φρυξὶν ἐκπεπτώκει. Lucian. Alexand. c. 43 : Ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί.] His autem, quæ a Bud. ibi de signif. verbi ἐκπίπτω traduntur [quorum hoc est ab HSt. omissum, a Plat. Epist. 2, p. 314, B : Μεγίστη δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν· οὐ γάρ ἔστι τὰ γραφέντα μὴ οὐκ ἐκπεσεῖν, dici de iis quæ excidant e memoria], addendum est, accipi et pro Elabor, Prolabor, Delabor, Erumpo, Evado. Quarum signiff. exempla eodem ordine subjungam. [Hom. Od. H, 283 : Ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων, Ejiciebar in terram. Eur. Hel. 409 : Καὶ νῦν τάλας ναυαγὸς ... ἐξέπεσον ἐς γῆν τήνδε· 1211 : Λιβύης ἁλιμένοις ἐκπεσόντα πρὸς πέτραις. Plato Leg. 9, p. 866, C : Ἂν μὲν κατὰ θάλατταν ἐκπίπτῃ πρὸς τὴν χώραν. Xenoph. Anab. 6, 4, 2 : Οὓς ἂν λάβωσι τῶν Ἑλλήνων ἐκπίπτοντας· 7, 6, 13 : Τὰ καθ' αὑτοὺς ἐκπίπτοντα ἕκαστοι λῃΐζονται. Thucyd. 2, 92 : Ἐξέπεσεν ἐς τὸν Ναυπακτίων λιμένα. Conf. 7, 71, 74; 8, 34. De mari Eur. Iph. T. 1196 : Οὐκοῦν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλυδών; Polyb. 4, 42, 5 : Τῶν εἰς τοῦτον (Pontum) ἐκπιπτόντων ποταμῶν· 63, 5 : Ὁ προειρημένος κόλπος ἐκπίπτει ἐκ τοῦ Σικελικοῦ πελάγους.] Plut. Lyc. [c. 11] : Ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ, Cursu e foro elapsus est. [Paullo aliter Herodot. 9, 74 : Ἵνα δή μιν οἱ πολέμιοι ἐκπίπτοντες ἐκ τῆς τάξιος μετακινῆσαι μὴ δυναίατο. Xen. H. Gr. 3, 2, 27 : Ἐκπεσόντες ἐξ οἰκίας ξίφη ἔχοντες σφαγὰς ποιοῦσι· 4, 4, 11 : Ἐκ τοῦ σταυρώματος ἐξέπιπτον· 6, 5, 9 : Ἐκπίπτουσι κατὰ τὰς ... πύλας· An. 5, 2, 17, ἐκπίπτοντες, et 18 : Νικῶσι τοὺς ἐκπίπτοντας οἱ εἰσωθούμενοι. Polyb. 12, 19, 6 : Ἅμα δὲ τῷ πρῶτον εἰς τὰς εὐρυχωρίας ἐκπεσεῖν. De procella ingruente id. 30, 14, 6 : Καθαπερεὶ λαίλαπός τινος ἐκπεπτωκότος εἰς αὐτούς.] In h. autem l. ex Epicuri selectis Sententiis [Diog. L. 10, 144] : Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστιν· ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν, εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει, videtur ἐκπίπτει esse Prolabitur, s. potius Delabitur. At Cic. eund. l. interpretans, in his reddendis verbum verbo non red-

didit, ut videbis p. 53 mei Cic. Lex. [Ponendus hic l. erat supra in signif. Excidendi.] Sed pro Erumpo ap. Plut. Popl. [c. 9] : Ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους. Ex Ejusdem Romulo affertur, Εἰς ἔργον ἐξέπεσε, pro In opus erupit. At in Thuc. [7, 50] : Ἡ τοῖς Συρακουσίοις στάσις ἐς φιλίαν [φίλια] ἐξεπεπτώκει, non male fortasse reddetur Evaserat. [Diodor. 19, 56 : Χωρὶς δὲ τούτων ἐκπίπτειν ἐκ τῶν προσόδων αὐτῷ τῶν κατ' ἐνιαυτὸν τάλαντα μύρια καὶ χίλια, ubi al. συνάγεσθαι. Conf. πίπτω similiter de reditibus usurpatum, ut dicemus in illo. || Luxor, de articulis e sede sua prolabentibus. Hippocr. De artic. p. 784, E : Εἰδέναι μὲν οὖν χρὴ ὅτι φύσιες φυσίων μέγα διαφέρουσιν ἐς τὸ ῥηιδίως ἐμπίπτειν τὰ ἐκπίπτοντα· G : Τοῖσι μὲν γὰρ εὖ ἔχουσι τὸ γυῖον καὶ σεσαρκωμένοισιν ἐκπίπτει τε ἧσσον, ἐμπίπτει τε χαλεπώτερον, sæpeque ib. in seqq. 839, A, 841, A. Conf. Ἔκπτωμα. || Forma aor. ἐκπετεῖν est in Tab. Heracl. 1, 72 : Ἐπιμελήσονται δὲ καὶ τῶν ὑπαρχόντων δενδρέων· εἰ δέ τινα ἂν γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, αὐτοὶ ἔξουσι· 125 : Καὶ εἴ τινά κα γήρᾳ ἢ ἀνέμῳ ἐκπέτωντι, ἀποκαταστάσει μὴ μείω τὸν ἀριθμὸν τῶν ὑπαρχόντων (δενδρέων). L. Dindorf.]

Ἐκπιτίζω, Pitissando exhaurio. Alexis ap. Athen. [3, p. 124, B] : Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπιτίζομεν, Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν. [Ἐκπυτίζομεν libri, quod v. Conf. etiam Ἐκπιπίζω.]

[Ἐκπίτνω, Excido. Æsch. Prom. 912 : Ἐκπίτνων δηναιῶν θρόνων.]

[Ἐκπιτύζω, Ἐκπιτυσμός. V. Ἐκπυτίζω.]

Ἐκπλᾰγὴς, ὁ, ἡ, Perterritus, Terrore perculsus, Attonitus, etiam Obstupefactus. Suid. ἐκπλαγεῖς exp. ἐκπλήξεως πλέοι : afferens e Polyb. [1, 76, 7] : Ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Λίβυες διὰ τὸ παράδοξον, ἐγκλίναντες ἔφευγον. Et rursum [3, 107, 15] : Οὕτως ἐκπλαγεῖς ἦσαν καὶ κατάφοβοι τὸ μέλλον. Act. etiam signif. habet pro Terribilis, Horrendus, Stupendus : ut in h. ap. eund. Suid. l. : Ποιμένες ἀγραυλοῦντες ἐκπλαγοῦς φωτοφανείας ἔτυχον, quod exp. θαυμαστῆς. [Zonar. p. 657 : Ἐκπλαγοῦς καὶ ἐκπαγλοῦς, ἐκπληκτικῆς, θαυμαστικῆς. L. D. Restituendum Timæo Locro p. 104, D (Εἰ δέ κά τις σκλαρὸς καὶ ἀπειθὴς, τῷ δ' ἐπέσθω κόλασις ἅ τ' ἐκ τῶν νόμων καὶ ἃ ἐκ τῶν λόγων, σύντονα ἐπάγουσα δείματά τε ὑπουράνια καὶ τὰ καθ' Ἅδεω, ὅτι κολάσεις ἀπαραίτητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νερτέροις καὶ τἄλλα ὅσα ἐπαινέω τὸν Ἰωνικὸν ποιητὰν ἐκ παλαιᾶς ποιεῦντα τὼς ἐναγέας), ἐκπλαγέας pro ἐκ παλαιᾶς. Hesych. in Ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ, ἀντὶ τοῦ ἥσυχοι καὶ ἐκπλαγεῖς. Hemst. Strabo 4, p. 197 : Ὑπὸ τοιαύτης δὲ κουφότητος ἀφόρητοι μὲν νικῶντες, ἐκπλαγεῖς δ' ἡττηθέντες δρῶντι. Antip. Anth. Pal. 9, 603, 8 : Παρηόριόν τε νόημα ἐκπλαγέες λύσσᾳ δαίμονος εὐιάδι, ubi cod. ἐκπλαγέως.] Ἔκπλαγος quoque exp. Terribilis, Horribilis, Stupendus, Mirabilis. Sed nullum ejus affertur exemplum; poetæ enim pro eo ἔκπαγλος dicunt, metri causa transposito λ. Non tamen nullus ejus esse usus videtur, quum inde sit subst. Ἐκπλαγότης, quod exp. Stupor, Magnitudo [apud Hesych. inter Ἔκπαλιν et Ἐκπάλτιον : Ἐκπλαγότητα, ἐξαισιότητα. Reponit Ruhnk. in Auct. Ἐκπαγλότατα, ἐξαισιότατα (ἐξαισιώτατα). Zonar. p. 652 : Ἔκπαγλος καὶ ἔκπλαγος, ὁ καταπληκτικὸς, παρὰ τὸ πέλαγος ... ἐκπέλαγος, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἔκπλαγος καὶ ἔκπαγλος.] Et partic. Ἐκπλαγούμεναι, quod Hesych. affert pro ἐκπληττόμεναι, μαινόμεναι, Perculsæ, Attonitæ, Furentes. [Omnia hæc sunt vitiosa pro ἐκπαγλ. V. Valck. ad Theocr. 25, 133. Item adv., de quo HSt. :] Ἐκπλαγῶς Hesych. exp. θαυμαστῶς, ἐξόχως, Mirabiliter, Egregie.

[Ἐκπλᾰνάω, Decipio. Psellus In Cant. Cantic. 2, 6. Boiss. Hesych. : Ἐξηπάτησεν, ἐξεπλάνησεν. L. D.]

[Ἐκπλάσσω, Effingo. Hippiatr. p. 42, 21 : Τὸ ἶσον ἐκπλάσσοντας. Hase.]

[Ἐκπλατύνω, Dilato. Schol. Hom. Il. Ψ, 243 : Ἀγγείῳ λεβητοειδεῖ, ἐκπεπλατυσμένῳ ἄνωθεν. ἄῦ L. Dind.]

Ἐκπλεθρίζειν, Plethrum s. Jugerum cursu emetiri. Exercitii genus est, quod Galen. De san. tuenda 2, [10] describit : Τὸ δ' ἐκπλεθρίζειν ἐστὶν ἐπειδάν τις ἐν πλέθρῳ πρόσω τε ἅμα καὶ ὀπίσω διαθέων ἐν μέρει πολλάκις ἐφ' ἑκάτερα χωρὶς καμπῆς, ἀφαιρῇ τοῦ μήκους ἑκάστοτε βραχὺ, καὶ τελευτῶν εἰς ἓν καταστῇ βῆμα. [Videndum an huc referenda sint quæ de usu voc. ἔκπλεθρος ap. medicos tradit Phrynich. ibi cit.]

[Ἔκπλεθρος, Sex πλέθρα, i. e. sextas stadii partes, habens, Stadii mensuram implens. Phrynich. p. 412 : Ἑξάπηχυ καὶ ἑξαέτης. Καὶ ἐντεῦθεν ἀφαιρήσεις τὸ α, ἕξπηχυ καὶ ἑξέτης καὶ ἔκπλευρον. Τοῦτο γὰρ καὶ ἰατροὶ ἐπανορθοῦνται, ἔκπλεθρον λέγοντες καὶ οὐχ (καὶ ἕξπλευρον καὶ ἕξπλεθρον λέγων, οὐχ ed. pr. mediis omnibus omissis) ἑξάπλεθρον, pro quibus cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 399, 31 : Ἕξπηχυ καὶ ἑξέτης. Οὕτω γὰρ οἱ ἰατροὶ λέγουσιν ἕξπλεθρον καὶ ἑξάπλεθρον. Ad ἔκπλεθρος referenda quæ HSt. vitio librorum deceptus tradit de]Ἔκπλεθρος, Plethri s. Jugeri mensuram excedens. Ex Eur. pro ὑπερβαῖνον πλέθρου μέτρον et ὑπέρμετρον s. μέγα [verba schol. ad l. Med. infra cit.] : ubi sc. dicit ἔκπλεθρον πήδημα. [Eur. El. 883 : Ἥκεις γὰρ οὐκ ἀρχεῖον ἔκπλεθρον δραμὼν ἀγῶν' ἐς οἴκους, ubi ἔκπλεθρον legebatur ante Reiskium et Tyrwhittum. Med. 1190 : Ἦδη δ ἂν ἕλκων κῶλον ἐκπλέθρου δρόμου ταχὺς βαδιστὴς τερμόνων ἀνθήπτετο, ut librorum scripturam ἔκπλεθρον correxerunt iidem. Ἐκπλέθρου δρόμου autem i. q. σταδίου.]

[Ἐκπλέκω. Gl. : Ἔκπλεξον, Expedi. Vid. Ἐκπλοκή. Angl. Basil. t. 2, p. 1091, D : Διὰ τῶν χειρῶν ἐκπλέκειν τὸν βίον, Manuum labore victum sibi extricare. At Clem. Rom. Hom. 1, p. 550, D : Ἐλπίδι ἐκπλέκων τοὺς σπεύδοντας, videtur leg. ἐμπλ. Hase.]

Ἐκπλεονάζω, Redundo, i. q. πλεονάζω. [Aristot. Probl. 5, 14 : Ἡ τῶν γυμνασίων κίνησις καὶ ἡ τῆς τρίψεως θερμαίνουσαι τήκουσιν αὐτὴν (pinguedinem), καὶ τὴν τροφὴν ἐκπλεονάζουσαν νέμουσι τοῖς ἄλλοις μορίοις.]

Ἔκπλεος, α, ον, et Ἔκπλεως, ὁ, ἡ, Attice, Expletus, Cumulate expletus. Non autem Plenus, i. e. Refertus [ita vertendum quum ap. Dionys. l. infra cit. tum ap. Eur. Cycl. 247 : Ὡς ἔκπλεώς γε δαιτός εἰμ' ὀρεσκώου· 416 : Ὁ δ' ἔκπλεως ὢν τῆς ἀναισχύντου βορᾶς] : deflectit enim a ceterorum compp. significatione. Bud. postquam dixit ἔκπλεως accipi pro Cumulate expletus, affert e Xen. Cyrop. 6, [2, 7] : Καὶ γὰρ οἱ Πέρσαι ἱππεῖς ἔκπλεω [ἔκπλεῳ] ἤδη ἦσαν εἰς τοὺς μυρίους, καὶ τὰ ἅρματα τὰ δρεπανηφόρα ἔκπλεω [ἔκπλεα libri meliores] ἤδη ἦν εἰς τὰ ἑκατόν. [Et mox : Καὶ ταῦτα ἔκπλεα ἦν εἰς ἄλλα ἑκατόν.] Sed subjungit, hic tamen non Cumulatum, sed Expletum significare. At ubi dicit [ib. 3, 1, 28] : Ἔκπλεω δὲ πάντα διαπονούμενοι, esse pro Cumulate. Apud Eund. [ib. 4, 2, 37] : Ἔκπλεω ἔχειν πάντα τὰ ἐπιτήδεια, vertit itidem per adverbium, Copiose et abundanter. [Ib. 1, 6, 7 : Ὅπως ἔξουσι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεω· H. Gr. 3, 2, 11 : Κατασκευάσας ἐν τῷ χωρίῳ ἔκπλεω πάντα τὰ ἐπιτήδεια· Hier. 10, 2 : Ὅσῳ ἂν ἔκπλεω τὰ δέοντα ἔχωσι, τοσούτῳ ὑβριστοτέροις εἶναι (συμβαίνει)· Anab. 7, 5, 9 : Τὸν μισθὸν ἔκπλεων παρέσεσθαι· ubi liber unus ἔκπλεον· OEcon. 4, 7 : Καὶ οἳ μὲν ἂν φαίνωνται τῶν φρουράρχων ... τὸν ἀριθμὸν τὸν τεταγμένον ἔκπλεων ἔχοντες, ubi sunt varietates ἔκπλεον et ἔκπλεω. Sic Dionys. A. R. 1, 38 : Τὴν δὲ χώραν ταύτην ὁρῶντας ἔκπλεω πάσης εὐπορίας καὶ χάριτος, cod. Vat. ἐκπλέων pro ἔκπλεω. Quod scr. ἔκπλεων. Genere fem. Xen. Hier. 1, 18 : Ἔκπλεῳ γὰρ αὐτοῖς (tyrannis) ἀεὶ παρεσκευασμέναι οὐδεμίαν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔχουσιν αἱ τράπεζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν. Id. neutro sing. Anab. 3, 4, 22 : Ὥστε ἀεὶ ἔκπλεων εἶναι τὸ μέσον.] Tale est autem apud Demosthenem, Ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, quod redditur, Abunde omnia suppetere. Ubi tamen et per nomen possis interpretari, Cumulate expleta. At vero ab illo Ἔκπλεος est neutr. Ἔκπλεα, et fem. Ἐκπλέα ap. [Xenoph. l. supra cit. et] Ælian. [Suidæ v. Ἔκπλεα] : Ἐσθῆτας δὲ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεα παρεῖχεν, quod dictum est ut Ἔκπλεω τἄλλα παρεῖχεν a Xen. [Cyrop. 8, 3, 35]; possumusque uti adverbio in horum ll. utroque, sicut in superioribus. At Suid. ἔκπλεα exp. πλήρη : subjungens tamen loco illi Æliani aliam expos., sc. αὐτάρκη : sed neutram satis commodam esse arbitror, multo vero minus hanc posteriorem. [Dio Cass. 38, 20 : Ἔκπλεά σοι πάντα τὰ ἐπιτήδεια ὑπάρχει.] Idem Ælian. [ib.] feminino usus est : Οἱ δὲ κατάραντες εἰς αὐτὸν, καὶ φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες, ubi ἐκπλέας reddi potest non solum Cumulata, sed et Copiosa, Abundans [« Abundante » HSt. Ms. Vindob.], Larga. [Neutr. sing. Tab. Heracl. 2, 31 : Ὥστ' ἦμεν ἔκπλεον εὖρος τρίγυον. Ap. Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 135 : Καὶ πολλῶν μετασχοῦσα βασιλικῶν

δεξιώσεων καὶ τιμῶν ἐγεγήθει τε καὶ ἐγάννυτο καὶ ἐκπλέον τὰς ἀμοιβὰς, μᾶλλον δὲ καὶ ὑπεραιρούσας κατὰ πολὺ διωμολόγει λαβεῖν, anceps est correctio. Conf de simplicis et compositorum cum πλέως formatione per genera et casus obliquos Buttm. Gr. vol. 1, p. 249-50.] Et adv. Ἐκπλέως, in VV. LL. Cumulatissime (sed rectius Cumulate), et Plene.

Ἔκπλευρος, non Ἐξάπλευρος, dicere Atticos tradit Phrynich. [p. 412 : vide Ἔκπλεθρος], i. e. Sex habens latera, Qui sex laterum est : nisi potius scr. Ἔξπλευρος, ut ἕξπηχυς, et ἕξπους, et ἕξπλεθρος. At vero Ἐκπλευρότερα affertur ex Aristot. H. A. 4, pro Aptiora : quod suspectum est.

[Ἔκπλευσις, ἡ, Enavigatio, Eruptio. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 117, 23 : Πρὸς τὰς ἐκπλεύσεις τῶν στόλων. Hase.]

Ἐκπλέω, [εὑσομαι, recentioribus interdum σω, ut Paraphr. Lycophr. p. 319 : Ἡ λίγεια δὲ εἰς τὴν Τέρειναν πόλιν τῆς Ἰταλίας ἐκπλεύσει. V. anon. ap. Suidam infra cit.], Enavigo [Gl.], Solvo, Vela facio. [Xen. H. Gr. 7, 1, 4 : Οὐδαμόθεν ἂν τριήρεις πλείους ἀθρόαι ἐκπλεύσειαν ἢ παρ' ὑμῶν. Theocr. 14, 54 : Σῖμος ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθεὶς ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθε.] Exeo e portu, ap. Demosthenem : Ὅτι δὲ οὐκ εὐπορῶν οὗτος ἐξέπλει ἐνθένδε. [Thuc. 1, 131 : Τῇ Ἑρμιονίδι νηὶ τὸ δεύτερον ἐκπλεύσας.] Budæus apud Polybium ἐκπλεῖν de nave dictum, vertit Erumpere : quo verbo redditur et ap. Thucyd. de nave itidem dictum. [1, 65 : Ξυνεβούλευε μὲν πλὴν πεντακοσίων ἄνεμον τηρήσασι τοῖς ἄπλοις ἐκπλεῦσαι. Et 2, 83, 86; 4, 27. De expeditione nautica 6, 9, 12, 17, 23, etc.] Idem Thucyd. ἐκπλεῖν et ἐσπλεῖν inter se opposuit, scribens [2, 69] : Μήτ' ἐκπλεῖν μηδένα, μήτ' ἐσπλεῖν, pro Neminem exire, nec intrare. Quidam interpr. etiam addito dativo Navibus, Neminem exire navibus, nec intrare. Item [2, 93] : Τοῦ μὴ ἐσπλεῖν Μεγαρεῦσι, μήτ' ἐκπλεῖν μηδὲν, pro Ne quid importaretur Megarensibus, nec exportaretur. Dicitur ab Eod. [1, 37], ἐκπλεῖν ἐπί τινας, itidemque a Plut., ubi redditur Classem ducere adversus aliquos. [2, 32 : Τοῦ μὴ λῃστὰς ἐκπλέοντας ἐξ Ὀποῦντος ... κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν.] At vero [8, 102] : Ἐκπλεῦσαι ἐς τὴν εὐρυχωρίαν τὰς τῶν πολεμίων ναῦς βουλόμενοι, exp. ἐκπλεύσαντες διαφυγεῖν. [Herodot. 8, 91 : Τῶν δὲ βαρβάρων ἐς φυγὴν τραπομένων καὶ ἐκπλεόντων πρὸς τὸ Φάληρον... 3, 148 : Μαιάνδριος δ' ἀποδρὰς ἐκ τῆς Σάμου ἐκπλέει ἐς Λακεδαίμονα.] Redditur et Venire auxilio, apud Eundem, ubi dativo jungitur, Τοῖς ἐν τῇ πόλει ἐξέπλευσεν. Sed hic usus est infrequens. [Absolute Soph. Phil. 973 : Ἔκπλει· Aj. 1099 : Οὐκ αὐτὸς ἐξέπλευσεν, ὡς αὐτοῦ κρατῶν; Cum genit. vel præpos. ib. 1375 : Τῆσδ' ἐκπλεῖν χθονός· 577 : Ἔκπλει ... ἐκ τῆσδε γῆς· 381 : Ἐς τὴν Σκῦρον ἐκπλεύσῃς. Eurip. Cycl. 284 : Ἐξεπλεύσατ' εἰς γαῖαν Φρυγῶν. Et sæpe Xen. aliique multi. Cum dat. ead. signif. Tzetz. Hist. 6, 660 : Οἱ Ἕλληνες ἐκπλέοντες τῇ κατὰ Τρώων μάχῃ. Cum accus. Demosth. p. 1186, 11 : Μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἔκπλουν.] || Ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν quidam ἀνώνυμος dicit ap. Suid. [v. Ἐκπλεύσαντες : Οἱ δὲ ἐκπλ. τ. φρ. εἶτα ἐνεοὶ ἐγένοντο. Et in alio anonymi fr. ap. eund. in Ἐκπλεύσειν, et plenius in Κατέγραφον : Πυθόμενοι δὲ ταῦτα οἱ Συβαρῖται κατέγραφον ἑαυτοῖς εὐδαιμονίαν δι' αἰῶνος. Μὴ γὰρ ἂν ἐκπλεύσειν τῶν φρενῶν ἐς τοσοῦτον ὡς ἀνθρώπους προτιμῆσαί ποτε θεῶν, et in tertio in Κατεχόρδησε cit. : Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανεὶς ἑαυτὸν μαχαίρᾳ κατεχόρδησε], audaci metaph., pro Mente alienati, et ab ea egressi tanquam e portu, s. statione. Quod posterius in tali metaph. usurpatum legisse mihi videor. Afferuntur autem duo ll. a Suida hoc loquendi genus habentes, quod ex Herodoti loco manasse suspicor utentis ita verbo ἐκπλώω, ut statim docebo. [Ἐκπλεύσει et ἐκπνεύσει confusa in l. Paraphr. Lycophr. supra cit. V. etiam Ἐκπνέω.]—Ἐκπλώω, i. q. ἐκπλέω, Enavigo. [Herodot. 2, 44 : Κατ' Εὐρώπης ζήτησιν ἐκπλώσαντες, et sim. 152. 8, 81 : Μόγις ἐκπλῶσαι λαθὼν τοὺς ἐπορμέοντας· et sim. 91. De piscibus 2, 93 : Οἳ δ' ἂν αὐτῶν ἁλῶσιν ἐκπλώοντες ἐς θάλασσαν. Cum accusat. 5, 103 : Ἐκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον. Lycophro 1084 : Νῆσόν τε Κερνεᾶτιν ἐκπεπλωκότες. Arrian. Ind. 29, 7 : Ἐξέπλωσαν τὸ ἔθνος τῶν Ἰχθυοφάγων· 20, 10 : Ἐκπλῶσαι ἐς τὸν πόντον· 43, 11 : Ὑπὲρ μὲν Ἡρακλείας στήλας ἐξέπλωσεν ἔξω ἐς τὸν πόντον.] Apud Herodot. ἐκπλῶσαι metaphorice, cum gen. φρενῶν, item genitivo νόου, præcedente præp. ἐκ, de iis qui mente sunt alienati. Legitur enim ap. eum [3, 155] : Ἢ [κῶς] οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν; item [6, 12] : Ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Sic autem verbum ἐκπλεῦσαι cum gen. φρενῶν quidam ἀνώνυμος usurpat ap. Suid., Herodotum imitari volens, opinor, ut supra docui. [Apoll. Rh. 2, 645 : Ἀλλ' ὅτε πέτρας Πλαγάδας ἐξέπλωμεν, aor. secundo. Ap. Hippocr. De oss. nat. p. 279, 49 : Δύο δὲ ἐκπεπλώκασι φλέβες μεταξὺ δύο λοβῶν τῶν πλατέων, perperam vertitur, Se explicant, quasi sit ab ἁπλόω.]

[Ἔκπλεως, Ἐκπλέως. V. Ἔκπλεος.]

Ἐκπλήγδην, poetice pro ἐκπληκτικῶς [Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, Terribiliter] : nam Suid. hoc exponit per illud. [Idem vitium in lemmate schol. Hom. Od. Υ, 132 : Ἐμπλήγδην ἕτερόν γε τίει, unde gl. petita. L. Dindorf.]

[Ἔκπληγμα, τὸ, Terriculum, Formido. Method. Homil. p. 402, C Grets. : Ὁ σταυρὸς, τρόπαιον κατὰ τῆς ἀδικίας καὶ ἔκπληγμα τεθείς. Hase.]

[Ἐκπλήγνυμι.] Ἐκπλήγνυσθαι, Suidæ ἐκπλήττεσθαι, Percelli, Exterreri. Ap. Hesych. Ἐκπληγνύεσθαι, ἐκπλήττεσθαι φόβῳ. [Thucyd. 4, 125 : Οἱ Μακεδόνες καὶ τὸ πλῆθος τῶν βαρβάρων εὐθὺς φοβηθέντες, ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα ἀσαφῶς ἐκπλήγνυσθαι, unde citarunt præter Suidam et Hesychium, cui pro ἐκπληγύεσθαι recte Duker. ad Thuc. restituit ἐκπλήγνυσθαι, Mœris p. 162, Thomas p. 286.]

Ἐκπλήθω [Præs. esse Ἐκπίμπλημι dictum est in illo], Expleo, Compleo. [Eurip. Cycl. 388 : Κρατῆρα δ' ἐξέπλησεν ὡς δεκάμφορον· Ion. 1194 : Ἐκ δ' ἐπίμπλαμεν δρόσου κρατῆρας ἱρούς· Hel. 1575 : Ῥόθια δ' ἐξεπίμπλατο βοῆς. Id. Suppl. 722 : Ἱρά τ' ἐξεπίμπλασαν φόβῳ· Iph. T. 324 : Φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας· Phœn. 1470 : Πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν φεύγοντες.] Metaph. accipitur, ut ap. Cæsar. Consilium explere, ap. Ovid. Opus alterius explere, pro Exequi et perficere. Itidem ap. Plin. Officium suum implere, et Promissum implere, quod Cic. dicit Promissum complere. Herodot. [1, 199; 4, 117], ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, pro quo in Sacra Scriptura πληρῶσαι τὸν νόμον, Implere legem, i. e. Legis mandata exequi. [Id. 3, 142 : Πολυκράτης μέν νυν ἐξέπλησε μοῖραν τὴν ἑωυτοῦ.] Quod vero ex Eod. [1, 91] affertur, Ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτάδα, redditur potius Luit crimen, pro quo ap. alios legitur ἐκτίσαι. Ex Eur. [Iph. T. 90] : Κίνδυνον ἐκπλήσας, Perfunctus periculo. [Hec. 1270 : Θανοῦσα δ' ἢ ζῶσ' ἐνθάδ' ἐκπλήσω βίον, Vitam transigam. Alc. 169 : Μηδὲ ... θανεῖν ἀώρους παῖδας, ἀλλ' εὐδαίμονας ἐν γῇ πατρῴᾳ τερπνὸν ἐκπλῆσαι βίον· Or. 293 : Ἐγὼ δ' ὁ τλήμων τοιάδ' ἐκπλήσειν κακά· 463 : Καὶ γάρ μ' ἔθρεψε μικρὸν ὄντα, πολλὰ δὲ φιλήματ' ἐξέπλησε· Hel. 735 : Πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκπονῶν ἐμοί· Iph. T. 81 : Δρόμους τε πολλοὺς ἐξέπλησα καμπίμους· Phœn. 1426 : Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός· El. 1290 : Πεπρωμένην γὰρ μοῖραν ἐκπλήσας φόνου. Apollon. Rh. 1, 1317 : Ἄργει οἱ (Herculi) μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆι ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους. Xenoph. Cyr. 6, 1, 26 : Ἐξεπίμπλη τὸ τῶν Περσῶν ἱππικόν· 4, 5, 39 : Τὸ ἐλλεῖπον ἐκπλήσατε. Aristid. ab Hemst. cit. vol. 1, p. 79 =141, A : Ὅστις τὴν δοθεῖσαν ἑαυτῷ τοῦ βίου μοῖραν ἐν τοῖς καλλίστοις (f. κάλλιστα) ἐξέπλησε. De tempore Eur. Or. 657 : Δέκ' ἐκπλήσας ἔτη. Soph. Trach. 253 : Κεῖνος δὲ πραθεὶς Ὀμφάλῃ ... ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν. Eurip. Andr. 1087 : Τρεῖς μὲν φαεννὰς ἡλίου διεξόδους, θέᾳ διδόντες ὄμματ', ἐξεπίμπλαμεν. || Satio. Soph. Phil. 760 : Ὡς ἐξεπλήσθη (morbus). Sim. Thucyd. 3, 82 : Τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν ἐκπιμπλάναι. Xenoph. H. Gr. 6, 1, 15 : Ἐπίσταται δὲ καὶ, ὅταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθόν τι πράξωσιν οἱ στρατιῶται, ἐκπλῆσαι τὰς γνώμας αὐτῶν. Cui Lobeck. ad Phryn. p. 96 confert Dion. Cass. 41, 27 : Μήτε τὸ τὰς ἐπιθυμίας ἐκπιμπλάναι γενναῖον μᾶλλον ἢ τὸ κρατεῖν αὐτῶν· Synes. Ep. 137, p. 274, C : Ψυχῆς ἐκπιμπλᾶσαν τὸ ἐφιέμενον. || Eurip. Ion. 1108 : Πανταχῇ γὰρ ἄστεως ζητῶν νιν ἐξέπλησα, Oberravi. Cui l. Pors. ad l. Or. 54 in Ἐκπληρόω cit. confert Hel. 1570 : Πλήσασα κλιμακτῆρας εὐσφύρου ποδὸς Ἑλένη, addens : «Dicitur quis id spatium Explere, cujus varias partes

oberrat. Tibull. 1, 4, 69: *Et tercentenas erroribus expleat urbes*». || Simili vi prægnanti Æsch. Pers. 429: Κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι, Plene tibi narrarem. Et aliter Xen. Cyrop. 7, 4, 16: Ἐξέπλησε δὲ ἀπὸ πάντων τούτων Περσῶν μὲν ἱππέας οὐ μεῖον ἢ τετρακισμυρίους. Et sec. libros nonnullos ib. 5, 4, 32: Τὸ τῶν Περσῶν ἱππικὸν θᾶττον ἐκπλήσω εἰς τοὺς μυρίους ἱππέας, Explendo efficiam, ubi al. ἐκπληρώσω. || Cum ἐμπλ. confusum Eur. Phœn. 170, Xen. Cyrop. 8, 3, 35.]

Ἐκπληκτικός, ἡ, ὸν, Stuporem vel Terrorem aut Consternationem [adde et Admirationem] afferens, Terribilis, Horribilis, [Admirabilis]. Thuc. p. 292 [8, 92]: Ἦν δὲ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. [Polyb. 3, 43, 8: Ἐκπληκτικὸν καὶ παραστατικὸν ἀγωνίας. Id. 2, 29, 7: Ἐκπληκτικὴ δ' ἦν καὶ τῶν γυμνῶν προεστώτων ἀνδρῶν ἥτε ἐπιφάνεια καὶ κίνησις, ὡς ἂν διαφερόντων ταῖς ἀκμαῖς καὶ τοῖς εἴδεσιν· 10, 27, 8: Τὰς ἐκπληκτικὰς τῶν διηγήσεων, ubi agit de regia Ecbatanorum. Ap. Polluc. ἀστραπὴ ἐκπλ., 1, 117; ἄνδρες 156; 5, 124; periculum 3, 134, ἀρχεῖον 1, 23, ἦχος σάλπιγγος 4, 85. Schol. Arist. Pl. 825: Ἐκ ἐπίρρημα ἐκπληκτικόν.] Et θέαμα ἐκπληκτικώτατον, Philo [vol. 2, p. 91, 12. Xen. Hipparch. 8, 18: Οὕτω γὰρ οἶμαι καὶ ἐκπληκτικωτέρους τοῖς ἐχθροῖς ἂν εἶναι καὶ δυσμαχωτέρους (equites). Sextus Pyrrhon. 141, p. 36: Ὁ ἥλιος πολλῷ δήπου ἐκπληκτικώτερός ἐστιν ἀστέρος κομήτου. Polyb. 3, 4, 5: Τὰς ἐκπληκτικωτάτας περιπετείας. Phot. cod. 239, p. 318, 27: Καὶ τὸ μὲν ἁδρὸν ἐκπληκτικώτατόν ἐστι.]

Ἐκπληκτικῶς, Cum stupore, terrore, Stuporem s. Terrorem afferendo, Terribiliter. [Diodor. 14, 25: Μετὰ δὲ τούτους Σωκράτης Ἀχαιὸς εἶπεν ὅτι λίαν αὐτοῖς ἐκπλ. ὁ βασιλεὺς προσφέρεται. Admirabiliter. Polyb. 10, 5, 2: Τοῦ δὲ πλήθους καὶ διὰ τὸ παράδοξον καὶ διὰ τὴν προϋπάρχουσαν εὔνοιαν, ἐκπλ. αὐτὸν ἀποδεξαμένου. Superlat. Ἐκπληκτικωτάτως Ælian. N. A. 11, 32: Ὥσπερ οὖν ὁμοῦ τι τῷ δήγματι ὢν ἐκπλ. ἐβόα.]

Ἔκπληκτος, ὁ, ἡ, Obstupefactus, Stupore perculsus; Qui aliis stupori est, [Stupidus (et in Ἔκπληξις, Stupefactus, Obstupef.); Ἔκπληκτοι, Attoniti, Gl.]. Et Vesanus, sicut ἀπόπληκτος, et ἔμπληκτος. Soph. [Aj. 1358]: Τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔκπληκτοι βροτοῖς· sed legitur et ἔμπληκτοι [quod v.] Lucian. [Hermot. c. 18]: Ὡς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀτεχνῶς. [Hero Autom. p. 243, 4: Τὸ ἔκπληκτον τῆς θεωρίας· 244, 31. Hemst. Pollux 1, 179: Στρατηγὸς ἀνόητος, προπετὴς, ἔκπλ. idemque 6, 124, de iracundo, ἀσυγγνώμων, ἔκπλ. Orph. H. 38, 10: Παύων φαντασίας ψυχῆς ἐκπλήκτου ἀνάγκης. Manetho 4, 81: Τηνίκα τοι θεόληπτος ὁ φὼς ἐν σχήματι τοίῳ γίγνεται ἔκπληκτός τε σεληνιάζων τε νόσοισιν καὶ μανίης ἀνάμεστος. Permutatum cum ἐκλεκτὸς vel ἐπίλεκτος v. in Ἐκλεκτὸς, cum ἔμπληκτος in ipso.]

[Ἐκπλήκτως, Attonite, Stupide. Ælian. N. A. 3, 22: Καὶ ὁ μὲν ἰχνεύμων οὐκ ἀβούλως οὐδὲ ἐκπλ. ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ἀφικνεῖται τὸν πρὸς τὸν ἀντίπαλον. Epiphan. vol. 1, p. 950, B: Ὁ γεννηθεὶς ἐξαιρέτως ἐκ τοῦ ἐκπλ. γεννήσαντος, Admirabiliter.]

Ἐκπλημμῡρέω, Æstu exundo, Restagno. [Philostr. jun. Imag. c. 4, p. 868: Πηγαὶ ναμάτων ἐκπλημμυροῦσαι τοῦ γενείου.]

[Ἐκπληξία, ἡ, i. q. ἔκπληξις. Pollux 5, 122: Ἔκπληξις, ἐκπληξία. Sed ἐκπληξία deest in cod. Georg. Pisid. Acr. 2, p. 13, 313: Κυκῶν δὲ πάντα καὶ στρέφων καὶ ἀντιστρέφων (κἀντ.) ἔτικτεν (Xerxes) οὐκ ἔκπληξιν, ἀλλ' ἐκπληξίαν, leg. ἐμπληξίαν, quod v. L. D. Et Euseb. Dem. ev. p. 115, C, εἰς τοσαύτην ὑπερβολὴν ἐκπληξίας ἤλασαν, videtur item legend. ἐμπλ. Hase.]

Ἔκπληξις, εως, ἡ, Stupor [Gl.], Perterrefactio, Terror [Gl.], Consternatio. Thuc. [2, 94]: Καὶ ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων· [4, 14: Ὑπὸ προθυμίας καὶ ἐκπλήξεως· 34: Ἔκπληξις ἐνέπεσεν ἀνθρώποις ἀήθεσι τοιαύτης μάχης· 55: Ἔκπληξιν μεγίστην παρεῖχε, et ib. 112; 6, 46, 70. Et ἔχειν ἔκπληξιν 4, 126; ἐς ἔκπληξιν καθιστάναι 6, 36; ἐν ἐκπλήξει εἶναι 8, 14.] Apud Aristidem, Ἔκπληξις τοῦ βαρβάρου, active, Terror quem affert barbarus. [Æsch. Pers. 606: Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας. Eurip. Hel. 549: Ἔκπληξιν ἡμῖν ἀφασίαν τε προστίθης, etc. Sic alibi conjunguntur θάμβος et ἔκπληξις: v. Hemst. ad Lucian. Dial. mar. 9, 2. Plato Critiæ p. 115, D: Ἕως εἰς ἔκπληξιν μεγέθεσι κάλλεσί τε ἔργων ἰδεῖν τὴν οἴκησιν ἀπειργάσαντο. Xenoph. H. Gr. 4, 7, 3: Πολλὴν ἀπορίαν καὶ ἔκπληξιν κατά τε τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐν τῇ πόλει ἐποίησε. Sextus Pyrrhon. 142, p. 36: Πόσην δὲ ἔκπληξιν ἀνθρώπῳ φέρει θάλασσα πρῶτον ὀφθεῖσα; Philostr. jun. Imag. c. 4, p. 868: Ἱκανὸν ἐς ἔκπληξιν ἀγαγεῖν. Arrian. Exp. 1, 9, 3: Τὴν ἐπὶ τῷ πάθει ἔκπληξιν. Plur. Aret. Diut. m. causs. 1, 7, p. 35: Ἐκπλήξιες, φόβοι, δυσθυμίαι. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1067: «Hesych.: Ἔκπλ., ἐκφόβησις. Suid. φόβον interpretatur. Quid sit exponit Clem. Al. Str. 2, p. 376: Ἔστιν ἔκπλ. φόβος ἐκ φαντασίας ἀσυνήθους, ἢ ἐπ' ἀπροσδοκήτῳ φαντασίᾳ, ἅτε καὶ ἀγγελίας. Ead. fere habet Damascenus Orthod. fid. 2, 15, p. 136. Gregor. Nyss. Hom. 15 in Cant. vol. 1, p. 698: Ἔκπλ. ἡ τοῦ θάμβους ἑρμηνεύεται διάνοια». Niceph. Greg. fr. Lex. p. 329, 69 inter sex genera timorum ponit etiam: Κατάπληξις, φόβος ἐκ μεγάλης φαντασίας, ἔκπλ. δὲ φόβος ἐκ δεινῆς ἀκοῆς καὶ μεγάλης, ἀφαιρούσης τὴν αἴσθησιν. || De furore et stupore libidinosorum Polyb. 3, 81, 6: Διὰ τὴν ἐν τούτοις (τοῖς ἀφροδισίοις) ἔκπληξιν ... τὸ ζῆν αὐτῶν ἀφῄρηνται. De re quæ incutit stuporem Man. Philes Carm. 3 in imperat. p. 78, 24: Ὅλος εἶ νοῦς βασιλικὸς καὶ γνῶσις καὶ πυκνότης καὶ θαυμαστή τις ἔκπληξις καὶ τέρας ἐν ἀνθρώποις. L. D.] || Ἔκπληξιν auctor Medicarum Definitionum [p. 403, 21] dicit esse Mentis abalienationem quæ e repentina quapiam perturbatione extrinsecus provenit. Multi Siderationem et Tabem interpr. Galen. Comm. Aphor. 14 l. 7, ἔκπληξιν esse scripsit, quum quis e morbo nec loquitur nec quicquam agit, sed apertis oculis quietus manet, veluti præ timore attonitus. Quo loco Obstupescentia ab Interprete vertitur. Gorr. [Hippocr. Aphor. p. 1259, A: Ἐπὶ πληγῇ ἐς τὴν κεφαλὴν ἔκπληξις ἢ παραφροσύνη, κακόν.] Item ἔκπληξις de arboribus, pro Tabe, vide in Ἐκπλήττομαι. [Vitiose pro ἔκπηξις.]

[Ἐκπλήρης. Gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 49, 4: Ὡς ἐκ μιᾶς ἐκπλήρους διανοίας, ubi leg. videtur divisim ἐκ πλήρους. V. Ἐκ. L. Dind.]

Ἐκπληρόω, Expleo [Oppleo add. Gl.], Compleo, [Effarcio, Gl.]. Aristides [vol. 1, p. 224=392]: Ἐκπεπλήρωνται ἀκταὶ [τε] παράλιοι [καὶ μεσόγειοι] πόλεσι. [Eurip. Phœn. 1135: Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν γραφῇ. De navibus Aristot. Polit. 7, 6 fin.: Πολλὰς ἐκπληροῦσι τριήρεις.] Item Suppleo: ut Suet.: Librum, quem imperfectum reliquerat Sylla, supplevit. Xen. Cyrop. 4, [5, 39]: Τὸ ἐλλεῖπον ἐκπληρώσατε [ἐκπλήσατε libri meliores], sc. si quis εἰς ἐνδεόμενά που κατεσκήνωσε: nisi et hic malis interpretari Explete: ut dicitur Explere numerum. [Sic Herodot. 7, 186: Ἐξισούμενοι δὲ οὗτοι τῷ μαχίμῳ ἐκπληροῦσι τὰς ἴσας μυριάδας ἐκείνῃσι· 8, 82: Σὺν δὲ ὧν ταύτῃ τῇ νηὶ ... ἐξεπληροῦτο τὸ ναυτικὸν τοῖσι Ἕλλησι ἐς τὰς ὀγδώκοντα καὶ τριηκοσίας νέας. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 13: Ἱππέας ἐξεπλήρωσαν εἰς δισχιλίους· Hipparch. 9, 3: Τὸ ἱππικὸν ἐκπληρωθῆναι εἰς τοὺς χιλίους ἱππέας. Et in l. s. Ἐκπλήθω cit. Soph. El. 708: Δέκατον ἐκπληρῶν ὄχον. Eur. Alc. 431: Μὴ λύρας κτύπος ἔστω σελήνας δώδεκ' ἐκπληρουμένας. || Significatione Supplendi, ut in l. Xenoph. ab HSt. cit., idem Xen. Comm. 3, 6, 5: Ἵνα, εἰ μέν τινες αὐτῶν (redituum) ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσῃς. Explendi vero s. Suppeditandi id. ib. 14: Οὐδ' ἂν τὸν ἑαυτοῦ ποτε οἶκον καλῶς τις οἰκήσειεν, εἰ μὴ πάντα μὲν εἴσεται ὧν προσδεῖται, πάντων δὲ ἐπιμελόμενος ἐκπληρώσει· 2, 2, 5: Στοχαζομένη (mater) τά τε συμφέροντα καὶ τὰ κεχαρισμένα πειρᾶται ἐκπληροῦν· Cyrop. 4, 6, 11: Τοιαῦτα δ' ἄλλα, ὧν ἐδέοντο, ἑαυτοῖς ἐκπληρώσαντες, ὡς μηδενὸς δεόμενοι στρατεύοιντο. Plato Leg. 12, p. 958, B: Πρὶν ἂν ἐκπληρώσῃ τὸ χρέος ἅπαν τῷ νικήσαντι. De implendo promisso Herodot. 5, 35: Ἀρισταγόρης δὲ οὐκ εἶχε τὴν ὑπόσχεσιν τῷ Ἀρταφέρνεϊ ἐκπληρῶσαι, sed ubi al. ἐκτελέσαι· 8, 144: Ὑμῖν μὲν ἡ χάρις ἐκπεπλήρωται. Polyb. 1, 67, 1: Μὴ οἷον τὰς ἐλπίδας καὶ τὰς ἐπαγγελίας ἐκπληροῦν. Similiter Diosc. præf. l. 1, p. 4 Spr.: Εὐχάριστον ἐκπληροῦντες πάθος. || Recentior est usus de implendo officio s. munere, ut ap. Demetr. Pep. De podagra p. 4: Προσέταξε δέ μοι τουτὶ τὸ ἐπίταγμα ἐκπληρῶσαι. Manetho 4, 169: Ἐξ ὧν γενεαὶ τέχναι τε βροτοῖσι κλωστὴν ἐκπληροῦσι βίου θνητοῖο πορείην. || Peculiari quadam signif. Eur. Or. 54: Αἰμένα δὲ Ναυπλίειον ἐκπληρῶν

πλάτῃ ἀκταῖσιν ὁρμεῖ, dicit pro Emensus. Schol. διανύσας κώπῃ, ἐκτελῶν, διαπερῶν. V. Ἐκπλήθω.]

[Ἐκπλήρωμα, τὸ, Explementum. Hippocr. De artic. p. 785, H : Ἐκπλήρωμα τοῦ κοίλου ποιέοντα· Mochl. 848, F : Τὰ ἐκπληρώματα τῇ μασχάλῃ τῇ δεξιῇ. Arrian. Ind. 20, 9 : Ἀμφὶ τὰ ἐκπληρώματα ἐκπρεπέες, ex cod. in πληρώματα mutatum. Heliodor. De chrysopœia ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 124, 216 : Ἄριστον ἐκπλήρωμα.]

Ἐκπλήρωσις, εως, ἡ, Expletio, Supplementum, Complementum. [Aresas ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, 23, vol. 1, p. 850 : Ποττὰν τῶ ὅλω συστάματος ἐκπλήρωσιν. Philo vol. 1, p. 94, 10 : Νεύει δὲ πρὸς τὰς τῶν ἀποτελεσμάτων ἐκπληρώσεις· conf. ib. p. 35, 17; p. 116, 1 et alibi sæpe. Dioscor. 1, 69 : Πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἱστορίας. Act. Apost. 21, 26 : Διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ. Maccab. 2, 6, 14 : Οὐ γὰρ καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν ἀναμένει μακροθυμῶν ὁ δεσπότης μέχρι τοῦ καταντήσαντας αὐτοὺς πρὸς ἐκπλήρωσιν ἁμαρτιῶν κολάσαι. Dionys. A. R. 6, 86 : Εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σεαυτῆς ἐπιθυμιῶν. Eust. Il. p. 8, 38 : Ἡ δὲ ὀργὴ μονιμωτέραν καὶ παρατεταμένην, φασὶν, ἐμφαίνει τὴν ἐπὶ τῇ λύπῃ ἐκπλήρωσιν· Od. 1937, 54 : Ἐν ἐκπληρώσει ἐπιθυμίας· Opusc. p. 244, 48 : Τῇ ἐκπληρώσει τῶν συνταγῶν. Sic in Gl. : Ἐκπλ., Exantlatio.]

[Ἐκπληρωτέον, Explendum. Planud. Paraphras. in libr. ad Herenn. p. 8. Struv.]

[Ἐκπληρωτὴς, ὁ, Expletor. Dio Cass. 38, 24 : Ὅπως ἂν τῇ τύχῃ δόξῃ καὶ ὁποῖος ἂν ἑκάστῳ ἡμῶν δαίμων ἐκπληρωτὴς τοῦ τεταγμένου δοθῇ, τοιοῦτον ἀνάγκη καὶ ἐκεῖνον ἡμᾶς ποιεῖσθαι.]

[Ἐκπληρωτικὸς, ἡ, ὸν, Expletivus. Philo vol. 1, p. 685, 45 : Τὸ ἐκπληρωτικὸν τοῦ πάθους δημιουργεῖν, Id quod effectus explet, conficere. Hase.]

Ἐκπλήσσω, et Ἐκπλήττω, Ictu s. Ictibus excutio. Apud Theophr. Ictu securis excutio. [H. Pl. 9, 3, 4 : Ἐν δὲ τῇ Ἀσίᾳ φασὶ περὶ Συρίαν οὐκ ἐκπλήττοντες τὴν δᾶδα ἀλλ' ἐπ' αὐτῷ τῷ δένδρῳ προσκαίειν, libri vel sic vel ἐκπλέοντες, optimus liber Urbin. ἐκπλέκοντας. Manifesto legendum ἐκπελεκῶντας. L. Dind.] Et metaphorice ap. Thucyd. 2, [38] : Ἡ καθ' ἡμέραν τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, Tristitiam excutit. Vide Bud. p. 424. Loco autem illi Thuc. quem affert, e l. 2 sumtum, addo et hunc, ex eod. l. [c. 87] : Φόβος γὰρ μνήμην ἐκπλήσσει, Metus memoriam excutit, memoriam exturbat. Sic autem et alterum illud ἐκπλήσσει non dubitem reddere etiam Exturbat. Affertur et ἐκπλήττειν τὸν φθόνον, e Phalaride pro Invidiam evincere. [Æsch. Prom. 134 : Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ. Et pass. Hom. Il. N, 394 : Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν· Π, 403 : Ἐκ γὰρ πλήγη φρένας· ad q. l. Eust. : Οὐ ταὐτὸν δ' ἴσως ἐκπληγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι, ἀλλὰ δαιμονίαν τινὰ πληγὴν κατὰ τὰς σωματικὰς φρένας τὸ ἐκπληγῆναι δηλοῖ. Æschyl. Cho. 233 : Ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας. Cum genit. Prom. 360 : Κεραυνὸς, ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων. Eur. Ion. 635 : Οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδῷ πονηρὸς οὐδείς· Or. 548 : Ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου, ubi est var. λέγειν, quæ videtur orta e clausula v. 544 vel 557, quanquam ne infin. quidem falsus est. Plut. Aristid. c. 16 : Ὡς μὴ τὸ αἰφνίδιον ἐκπλήξειεν ὑμᾶς χεῖρον ἀγωνίσασθαι. Xen. Eph. 5, 12, p. 114, 6 : Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τοῦ λόγου. Prægnanti quadam vi cum εἰς Polyb. 24, 4, 11 : Βουλόμενοι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τὴν ὁμολογίαν ἐκπλῆξαι, Terrore adigere ad paciscendum.] ‖ Percello, [Percutio add. Gl.], Perterrefacio, Obstupefacio [huic Stupefacio, Terrefacio, Examino add. Gl. Hom. Od. Σ, 231 : Ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι· ἐκ γάρ με πλήσσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος, οἵδε κακὰ φρονέοντες. Pind. Nem. 1, 48 : Ἐκ δ' ἄρ' ἄτλατον βέλος πλᾶξε γυναῖκας. Eur. Hipp. 934 : Σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με λόγοι. Conf. Ion. 241, Suppl. 160. Aristoph. Ran. 962 : Ἀλλ' οὐκ ἐκομπολάκουν ἀπὸ τοῦ φρονεῖν ἀποσπάσας, οὐδ' ἐξέπληττον αὐτοὺς (spectatores) Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους. Thucyd. 3, 12 : Ἐκπλῆξαι τούς τε ἀντεροῦντας καὶ τοὺς ἀκουσομένους· 4, 36 : Τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε· 6, 34. Xenoph. Hipparch. 8, 19 : Τὰ παράδοξα ... ἦν δεινὰ ἦν, μᾶλλον ἐκπλήττοντα (homines)· Eq. 10, 2 : Μυωπίζοντες καὶ παίοντες ἐκπλήττουσι (equos)· Cyrop. 1, 6, 40 : Βοῶν ἐξέπληττες αὐτόν (leporem).] Aristoph. Ran. [144] : Μή μ' ἔκπληττε, μηδὲ δειμάτου. Herodian. 3, [11, 12] : Μηδέ σε τοῦ ἔργου τὸ μέγεθος ἐκπληττέτω. Pass. Ἐκπλήττομαι, Percellor, Perterrefio, Obstupesco [Gl.], Attonitus reddor. [Gl. : Stupeo, Expavesco, Obstupefio, Obstupesco, Abhorresco; Ἔκπλαγεὶς, Stupidus, Percussus, Perculsus. Hom. Il. Σ, 225 : Ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, pro ἐξεπλάγησαν· H. Bacch. 50 : Ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες. Aristoph. Pac. 383 : Ἕστατ' ἐκπεπληγμένοι. Herodot. 3, 148 : Ἀπεθώμαζέ τε καὶ ἐξεπλήσσετο. Soph. OEd. T. 922 : Ἐκπεπληγμένον κεῖνον βλέποντες, ὡς κυβερνήτην νεώς· Antig. 433 : Οὐδὲν ἐκπεπληγμένην. Aristoph. Nub. 810 : Ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου. Thucyd. 4, 63 : Κατ' ἀμφότερα ἐκπλαγέντες· 5, 66.] Plato De rep. 1, [p. 336, D] : Ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην, καὶ προσβλέπων αὐτὸν ἐφοβούμην. [Xen. Conv. 2, 19 : Ἐξεπλάγην καὶ ἔδεισα μὴ μαίνοιο· Cyrop. 3, 3, 67 : Αἱ γυναῖκες ἀνέκραγον καὶ ἔθεον ἐκπεπληγμέναι, et alibi sæpiss. Significationem animi non metu aut horrore, sed aliis quibusvis affectibus percussi, habet ap. Eur., præter l. infra ex Medea cit., Hipp. 38 : Ἐκπεπληγμένη κέντροις ἔρωτος· Hel. 1397 : Δέδοικα γάρ σε μή τις ἐμπεσὼν πόθος πείσῃ μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον τοῦ πρόσθεν ἀνδρὸς χάρισιν ἐκπεπληγμένην. Conf. Iph. T. 795. Soph. Trach. 629 infra cit. Plat. Amat. p. 133, A : Ἀεὶ γάρ ποτε ὑπὸ τῶν νέων τε καὶ καλῶν ἐκπλήττομαι· Protag. p. 355, C. Ὑπὸ τῶν ἡδονῶν ἀγόμενος καὶ ἐκπληττόμενος· Gorg. p. 523, C : Οἱ δικασταὶ ὑπὸ τούτων (σωμάτων καλῶν καὶ γενῶν καὶ πλούτων) ἐκπλήττονται. Xenoph. Comm. 4, 5, 6 : Οὐ δοκεῖ σοι (ἡ ἀκρασία) πολλάκις αἰσθανομένους τῶν ἀγαθῶν τε καὶ τῶν κακῶν ἐκπλήξασα ποιεῖν τὸ χεῖρον ἀντὶ τοῦ βελτίονος αἱρεῖσθαι· Cyrop. 5, 2, 17 : Ἐπ' οὐδενὶ γὰρ βρώματι οὐδὲ πόματι Πέρσης ἀνὴρ ... οὔτ' ἂν ὄμμασιν ἐκπεπληγμένος καταφανὴς γένοιτο.... Aristoph. Plut. 673 : Κἀγὼ καθεύδειν οὐκ ἐδυνάμην, ἀλλά με ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη ὀλίγον ἄπωθεν. Aliter Hippocr. Præn. p. 46, 26 : Ἢν ... ἀγρυπνέωσί τε καὶ ἐκπλαγέωσι, Si somno aut careant aut exterreantur.] Dicitur autem ἐκπλήττεσθαι vel ἐκπεπλῆχθαί τινι [Thucyd. 7, 63 : Ἐκπεπλῆχθαι ταῖς ξυμφοραῖς. Herodot. 1, 116 : Ἐκπλαγεὶς τούτοισι ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν· et sim. 4, 4; 7, 226. Æsch. Pers. 290 : Σιγῶ πάλαι δύστηνος ἐκπεπληγμένη κακοῖς. Soph. Trach. 24 : Ἐκπεπληγμένη φόβῳ· 629 : Ὥστ' ἐκπλαγῆναι τοὐμὸν ἡδονῇ κέαρ· 386 : Λόγοις τοῖς νῦν παροῦσιν ἐκπεπληγμένη. Xen. Cyrop. 6, 3, 15; 8, 3, 14], vel τι, vel ἐπί τινι, vel [διά τι Thuc. 7, 21,] πρός τι, vel ὑπό τινος. Thuc. [3, 113 : Ἐκπλαγεὶς τῷ μεγέθει], ἐκπλήττεσθαι τῷ πλήθει. Idem [5, 10 : Τὴν τόλμαν αὐτοῦ ἐκπεπληγμένοις· 6, 33] : Ἐκπλαγῇ τόλμαν. Sic Soph. [Aj. 33] : Τάδ' ἐκπέπληγμαι. [Electr. 1045 : Οὐδὲν ἐκπλαγεῖσά σε, et fort. Phil. 226 : Καὶ μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον. Herodot. 9, 82 : Ἐκπλαγέντα τὰ προκείμενα ἀγαθά. Et in variet. script. 7, 226. Thucyd. 3, 82 : Τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένος. Et 6, 11. Dio Chr. Or. 2, vol. 1, p. 73 : Διὰ τί ποτε, ὦ παῖ, σφόδρα οὕτως ἐκπέπληξαι τὸν Ὅμηρον; 8, p. 281 : Οἱ δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι ἐκπεπληγμένοι αὐτοὺς καὶ ἀεί ποτε φεύγοντες κρίνουσιν (l. ἐκκλίνουσιν)· 12, p. 377 : Ὧν ἕκαστος αὐτὸν μάλιστα ἐθαύμαζε καὶ ἐξεπλήττετο· 32, p. 704 : Ἐκπληττομένων αὐτὸν τῶν Αἰγυπτίων. Polyb. 1, 23, 6 : Ἐκπληττόμενοι τὸ γιγνόμενον, etc. Plut. Mor. p. 434, E : Ὁ δ' ἡγεμὼν ἐκεῖνο (spectrum) ἐξεπλάγη καὶ προσέκυνησε, et pluribus aliis ll. in ind. notatis. Jo. Antioch. p. 821 : Ὅτι Μάρκος ἀνὴρ δν ἐκπλήττεσθαι σιωπῇ μᾶλλον ἢ ἐπαινεῖν ῥᾴδιον. Galen. vol. 5, p. 115, E, ab Hemsterh. cit. : Ἐκπλήττομαι τῆς μεγαλοψυχίας τὸν Χρύσιππον. L. Dind.] In hac autem constr. redditur etiam Pertimesco, Exhorresco, Perhorresco. Xen. [Cyrop. 1, 4, 27], ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. [Anab. 6, 1, 12 : Ἐπὶ τούτοις ὁρῶν ὁ Μυσὸς ἐκπεπληγμένους αὐτούς. Ead. struct. in variet. script. Herodoti 4, 4, ubi alii om. præpos. Eur. fr. Antiop. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 453 : Κόρος δὲ πάντων· καὶ γὰρ ἐκ καλλιόνων λέκτροις ἐπ' αἰσχροῖς εἶδον ἐκπεπληγμένους, ut librorum scripturam ἐν correxit Wyttenb. Ind. Plut. p. 536. Ita Med. 639 : Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις ... Κύπρις.] Plut. Cam. : Ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος. [Pericl. c. 7, 35, Thes. 19. Polyb. 11, 30, 2.] At cum ὑπὸ, ut Ἐκπεπληγμένος ὑπὸ τῆς συμφορᾶς [ap. Herodot. 3, 64. Xen. Conv. 4, 23 : Ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἐκπλαγέντα. Thuc.

7, 69 : Ὑπὸ τῶν παρόντων ἐκπεπληγμένος], ubi reddi etiam potest Consternatus. Sic ἐκπλαγεῖσα redditur Consternata in Eur. initio Medeæ [8], Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. [Tro. 183 : Ψυχὰν ἐκπληχθεῖσ' ἦλθον φρίκᾳ. Et ead. struct. forma act. Ion. 402 : Μῶν χρόνιος ἐλθών σ' ἐξέπληξ' ὀρρωδία, et Med. 639 supra cit.] In VV. LL. ἐκπληγέντα δένδρα, e Theophr. [H. Pl. 4, 14, 13], Arbores quæ tabuere. Et ἔκπληξις itidem de arborum tabe. [Ἐκπαγέντα et ib. 11 ἔκπηξις restituit Schneid., quæ v. || Constructione ab superioribus diversa in epigr. Anth. Plan. 5, 381, 3 : Ἐκπλήττομαι δὲ πῶς γράφει χεὶρ ἐμπνόους τούτου τις ἵππους, quemadmodum dicitur θαυμάζω, sequente πῶς. || Cum tmesi, cujus de activo et pass. exx. Homeri et aliorum v. supra, etiam Eur. Hipp. 934 : Ἔκ τοι πέπληγμαι. || Confus. c. ἐκπλίσσω v. in illo. Cum ἐμπλήσσω Xen. Cyrop. 5, 2, 17. Cum ἐπιπλήσσω Polyb. 2, 56, 10.]

[Ἐκπλινθεύω.] Ἐκπλινθεύσας Harpocr. [et Suid.] ex Isæo In Dioclem affert pro διαλύσας καὶ ἐξελὼν τὰς πλίνθους, Lateres eximens.

[Ἐκπλίσσω, Explico, pass. Ἐκπλίσσομαι, Hio. Hippocr. Prorrh. 2, p. 106, F : Μήτε τὸ στόμα αὐτοῦ (uteri) ἀπεστράφθω μήτε ξυμμεμυκέτω μήτ' ἐκπεπλίχθω· et de eod. ib. 107, D : Ἡ γὰρ ἀνεσπασμένον ἐστὶν ἢ ἐκπεπλιγμένον· De artic. p. 789, C : Ὅσσον δ' ἂν ἐκπλίσσοιτο (ambusta, si ligata fuerint)· De fract. p. 773, H : Τεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ πρὸς τὴν μορφὴν τοῦ ἕλκεος, ὅκως ἥκιστα σεσηρὸς καὶ ἐκπεπλιγμένον ἔσται παρὰ τὴν ἐπίθεσιν. Erotian. Gloss. p. 158 : Ἐκπεπληγμένον, ἐξεπτυγμένον, quemadmodum etiam ap. Hippocr. vitiose scribitur per η, ut notavit Foes. OEc. p. 116. Hesychii Ἐκπλήσσοιτο, διάγοιτο, Is. Voss. corrigit ἐκπλίσσοιτο. Aliter corruptum v. in Ἐκπιέζω.]

[Ἔκπλοια, ἡ, q. d. Enavigatio, Exitus navigantis. Nicetas Chon. Andr. Comn. 2, p. 205, C : Νῆες ... ἡτοιμασμέναι πρὸς ἔκπλοιαν· Urb. capt. p. 384, A : Ῥαδίας εἶναι τὰς ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ῥωμαίων ἐκπλοίας. Schol. Ven. Il. A, 434 : Ἐν Ἰλιάδι ταύτην μόνην ἔχων ἔκπλοιαν, τρόπον ἐδίδαξε προσορμισμοῦ. De accentu ἔκπλοια Herodian. Epim. p. 233 citat Boiss.]

[Ἐκπλοκή, ἡ, Explicatio, Gl. (Conf. Ἐκπλέκω.) Artemid. 4, 57 : Ἄκανθαι δὲ καὶ σκόλοπες καὶ παλίουροι καὶ βάτοι καὶ βάλανοι πρὸς μὲν ἀσφάλειαν ἐπιτήδεια ἅπαντα διὰ τὸ εἰς φραγμοὺς γενέσθαι καὶ ἕρκη χωρίων· πρὸς δὲ τὰς ἐκπλοκὰς οὐ πάνυ τι ἐπιτήδεια διὰ τὸ καθεκτικὸν, Evasiones.]

Ἔκπλοος, et Ἔκπλους per contr., ὁ, Enavigatio, Eruptio : ut ἐκπλεῖν redditur Enavigare, Erumpere. Plato Epist. [immo alius nescio quis] : Ἔκπλους μηδενὶ συγχωρεῖται. [Plato Ep. 7, p. 329, E : Διεκώλυέ μου τὸν ἔκπλουν. Plur. ib. p. 345, D : Ἦν γὰρ θέρος ἤδη τότε καὶ ἔκπλοι τῶν νεῶν. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 17 : Τῶν πλοίων τὸν ἔκπλουν· Reip. Ath. 1, 16 : Ἄνευ νεῶν ἔκπλου. Demosth. p. 1186, 11 : Μέλλων ἐκπλεῖν τὸν ὕστερον ἔκπλουν.] Et accus. ἔκπλουν cum verbo ποιεῖσθαι, ap. Thuc. non semel [1, 65, 117; 3, 4, 7, 17, et plur. 3, 51], pro Eruptionem facere, Erumpere. Sed ἔκπλουν ποιεῖται ταχέως ap. Eund. redditur etiam Repentina eruptione navigat. [Id. 7, 70. : Βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν, ibidemque 72. Æsch. Pers. 385 : Κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. De loco id. ib. 367 : Ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιρρόθους. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 18 : Ἐπολιόρκει τὸν ἔκπλουν ἔχων· 4, 6, 14 : Κατὰ τὸν ἐκ Καλυδῶνος ἔκπλουν. Thucyd. 7, 70 : Κατά τε τὸν ἔκπλουν μέρει αὐτῶν ἐφύλασσον καὶ κατὰ τὸν ἄλλον κύκλῳ λιμένα. In inscrr. inter immunitates εἴσπλους καὶ ἔκπλους : v. Bœckh. vol. 2, p. 463, n. 2675, 2, coll. p. 462, n. 2673, 14; p. 464, n. 2676, 9; 2677, 5; 2678, 5. || Loco adjectivi legebatur olim Xenoph. H. Gr. 5, 1, 21 : Εἰ δέ που τριήρη ἴδοιεν ὁρμοῦσαν, ταύτην πειρᾶσθαι ἔκπλουν ποιεῖν, ubi nunc ἄπλουν. L. D.]

[Ἔκπλυμα, τὸ, Phot. Wakef.]

Ἐκπλύνω, υνῶ, Eluo [Gl.], pro quo Plaut. dicit Elavo, ut ἐκπεπλυμένος σπόγγος, Galeno, Spongia eluta : quod loquendi genus habes in Ἀπλυσίαι. Aristot. H. A. 3, [20 fin.] : Ἐκπλυθῇ τὸ ἔριον εἰς γάλα, Lana eluta sit lacte. Alii, Abluta sit. [Altera forma aor. Diosc. 1, 18, ἐκπλυνθείς.] Abusus hoc verbo est Aristoph. pro ἐκλούειν, Pl. [1062], post verba in Πλυνὸς citata ; Ὄναιο μέν γ' ἄν, εἴ τις ἐκπλύγειέ σε. Et mox pass. verbum, Εἰ ἐκπλυνεῖται τοῦτο τὸ ψιμμύθιον, Ὄψει κατάδηλα τοῦ προσώπου γε τὰ ῥάκη, sed ἐκπλύνειν dixit tanquam respiciens ῥάκη, quæ pannorum propria sunt, ut et ἐκπλύνειν ipsum. Nam ἐκπλῦναι βαφὴν dicitur, i. e. Eluere colorem, quo pannus in tinctura imbutus fuit, ut ἐκνίψαι, ἐκρύψαι. [Plat. Reip. 4, p. 430, A : Αὐτῶν ἐκπλῦναι τὴν βαφὴν, τὰ ῥύμματα ταῦτα. Aristoph. Lys. 575 : Ἐκπλύναντας τὴν οἰσπώτην. Theophr. C. Pl. 6, 19, 3 : Τὸ ὕδωρ ... ὥσπερ ἐκπλύνει (odores). Herodot. 1, 203 : Τὰ δὲ ζῶα (picta) οὐκ ἐκπλύνεσθαι, ἀλλὰ συγκαταγηράσκειν τῷ ἄλλῳ εἰρίῳ. Cum genit. Aristot. De color. c. 4 : Διὸ καὶ πολλάκις αὐτῶν ἐκπλύνεται (color). Plut. Mor. p. 134, E : Ὡς γὰρ τὰ ὀθόνια ῥύμμασι καὶ χαλαστραίοις πλυνόμενα μᾶλλον ἐκπλύνεται τῶν ὑδατοκλύστων. Geopon. 2, 36, 4 : Ἡ γὰρ δρόσος ἐκπλύνει τὴν πικρότητα. Synes. Ep. 121, p. 257, D : Εἰ ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐκπλυνεῖς τὸ δωμάτιον. Eust. Opusc. p. 161, 64 · Ὕδατι καὶ χυμῶν γλυκύτητι ἐκπλύνει τὸ καλὸν δοχεῖον ἐκεῖνο. ῡ]

Ἔκπλῦσις, εως, ἡ, Ipsa eluendi actio. At Eluvies aliud est. [Hesych. : Στρουθίον, πόας ῥίζα εὔθετος πρὸς ἐρίων ἔκπλυσιν. Hemst. Ἔκπλυσις τῆς ἁγίας τραπέζης, Ablutio altaris, quæ fit in magna feria quinta, in Euchologio p. 623. Ducang. Jo. Clim. p. 154, 17 : Ἁμαρτίας ἔκπλ. καὶ παθῶν ἀπάθεια. Hase.]

Ἐκπλῦτὸς, ὁ, ἡ, Elutus, Elotus : ἐκπλυτὸς γίνομαι, e Plat. De LL. 9, pro Eluor. Malim scribere Ἔκπλυτος. [P. 872, E : Τοῦ γὰρ κοινοῦ μιανθέντος αἵματος οὐκ εἶναι κάθαρσιν ἄλλην, οὐδὲ ἔκπλυτον ἐθέλειν γίγνεσθαι τὸ μιανθὲν, πρὶν φύτον φόνῳ ὅμοιον ἡ δράσασα ψυχὴ τίσῃ. Æsch. Eum. 281 : Μητροκτόνον μίασμα δ' ἔκπλυτον πέλει.] || Suidas Ἔκπλυτον exp. ἐξίτηλον. Quod ἔκπλυτον si de tinctura dicitur, accipitur pro Evanida et quæ eluta est : oppositam habens τὴν δευσοποιὸν βαφὴν, s. τὸ δευσοποιὸν χρῶμα : quod et δυσέκνιπτον simili metaph. [Polluci 1, 44.] Itidem ap. Hesych. Ἔκπλυτον, τὸ παρά τισιν ἐξίτηλον καὶ ἀμυδρὸν βάμμα. Sed perperam ap. eum scriptum Ἔκπλητον [« ἔκπλοιτον » HSt. Ms. Vindob.] : perperam item ἁλμυρὸν pro ἀμυδρόν. [Idem vitium ap. eund. in Ἐξίτηλον. Utrobique Reisk. et Ruhnk. ἀμαυρόν.] Quod si de veste aut panno ἔκπλυτος dicatur, significat Cujus color eluitur, Colorem non retinens. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 23 : Χιτωνίσκον περιήγητον ἐκπλύτῳ ἁλουργεῖ, Purpura eluta. L. D. Basil. M. vol. 2, p. 127, A : Τίς γὰρ μηχανὴ τὸ ἀεὶ θερμαινόμενον καὶ ἀεὶ διάβροχον τῷ οἴνῳ γινόμενον σῶμα μὴ οὐχὶ ἔκπλυτον καὶ ἐξίτηλον καὶ διερρυηκὸς γενέσθαι; Plato Reip. 4, p. 429, E : Οἶδα ὅτι ἔκπλυτα καὶ γελοῖα (γίνεται). Himer. ap. Phot. cod. 243, p. 376, 5 : Ἐθέλω δέ σοι θείων ἐκ φαρμάκων γράψαι τὸν πίνακα· ἔκπλυτα γὰρ ταχέως χρόνῳ τὰ γήινα. Cit. Hemsterh.]

[Ἔκπλωτος, ὁ, ἡ, Qui enavigari potest, Navigabilis. Himer. ap. Phot. cod. 243, p. 371, 13 : Ἀφ' ὧν πλημμύρων ὁ ποταμὸς πελαγίζει τε εὐθὺς, καὶ ἐκ πηγῶν ἔκπλ. καὶ ὁλκάσι καὶ κώπῃ γίνεται. Hase.]

[Ἐκπλώω. V. Ἐκπλέω.]

[Ἐκπνείω. V. Ἐκπνέω.]

Ἐκπνευματόω, In spiritum verto. [Theophr. apud Plut. Mor. p. 292, D : Δηλοῦσι διαφοράν τινα τῆς ὕλης, ὡς οὔτ' ἐξυδατουμένης οὔτ' ἐκπνευματουμένης.] || Flatibus effero s. extollo, Flatu exagito, Inflo. [Plut. Mor. p. 39, D : Ὅτι δεῖ τῶν νέων μᾶλλον ἐκπνευματοῦν τὸ οἴημα καὶ τὸν τῦφον ἢ τῶν ἀσκῶν τὸν ἀέρα τοὺς ἐγχέαι τι βουλομένους χρήσιμον.] Unde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, i. e. πνεύματι ἐκταραχθεῖσα, vel ἐπαρθεῖσα, Inflatum et tumidum mare ob vim ventorum, a quibus exagitatur. Alio autem sensu Virg. Freta spirantia. [Aristot. Probl. 5, 17 : Διὰ τί ἐν τῷ τροχάζειν ἐκπνευματοῦσθαι δοκεῖ ἡμῖν ὁ ἀήρ· iterumque ib. Theophr. C. Pl. 4, 9, 3 : Ἴδιον δ' ὅτι καὶ συμβαίνει τὰς κοιλίας ἐκπνευματοῦσθαι ἢ πᾶσιν ἢ τοῖς ἔχουσιν ἐχῖνον.]

[Ἐκπνευμάτωσις, εως, ἡ, Exspiratio. Diog. Laert. 10, 114.]

Ἔκπνευσις, εως, ἡ, Expiratio, Quum efflatur spiritus : contra ἀνάπνευσιν esse volunt, Quum ducitur s. trahitur : ἔκπνευσις καὶ ἀνάπνευσις, pro quo Plin. Reciprocatio spiritus. [Theophr. H. Pl. 9, 9, 3 : Τοῦ δὲ κυκλαμίνου ἡ μὲν ῥίζα πρός τε τὰς ἐκπνεύσεις τῶν φλεγμονῶν καὶ πρόσθετον ταῖς γυναιξί. Coraes conj. ἐκπυήσεις.

Aristot. H. A. 1, 9, 4 : Ἀνάπνευσις καὶ ἔκπν. γίγνεται εἰς τὸ στῆθος.]

Ἐκπνέω, εὔσομαι, Efflo, Expiro, [Exanimo, Halo, huic add. Gl.]. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἐκ τούτου πάντα ἐκπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα, Expirant. Ubi nota ἐκπνεῖν et ψυχὴν ἴσχειν sibi opponi, i. e. Expirare, Spiritum ducere, Spiritum s. Animam continere : quod Idem κατέχειν τὸ πνεῦμα dicit. [Conf. Pollux 2, 76, 219. Plato Phæd. p. 112, B : Ὥσπερ τῶν ἀναπνεόντων, ἀεὶ ἐκπνεῖ τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον τὸ πνεῦμα. De equo fremente Pollux 1, 216. Transitive Aret. Acut. m. sign. 2, 7, p. 20 : Πνεῦμα σμικρὸν ἕλκουσι, ἐκπνέουσι μέζον· Acut. m. curand. 2, 3, p. 100 : Ποθέουσι γὰρ ψυχρὸν ἠέρα, οὕνεκεν ἐκπνέουσι πῦρ. Æsch. Prom. 359 : Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα. Et sim. fort. Soph. in fr. lacero ap. schol. Pind. Pyth. 4, 398. Improprie Eur. Bacch. 620 : Θυμὸν ἐκπνέων· Phœn. 876 : Ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς δεινάς. Et in locutione βίον ἐκπνεῖν, Mori, Æsch. Ag. 1493, 1517 : Ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων· Eur. Heracl. 566, Herc. F. 980, Hel. 142, Or. 496, etc., Lycophr. 807. Et ψυχὴν, Eur. Or. 1163 : Ἐκπνέων ψυχὴν ἐμήν. Xenoph. H. Gr. 5, 4, 17 : Πάμπολλα δὲ ὅπλα, ἁφαρπασθέντα ἐξέπνευσεν (ventus) εἰς τὴν θάλατταν, restitui pro scriptura librorum ἐξέπλευσεν vel ἐξέπεσεν. || Absolute, de vento, Spiro ex, Thucyd. 2, 84 : Εἴ τ' ἐκπνεύσαι ἐκ τοῦ κόλπου τὸ πνεῦμα· 6, 104 : Ἁρπασθεὶς ὑπ' ἀνέμου, ὃς ἐκπνεῖ ταύτῃ μέγας. Vel Erumpo, Soph. Aj. 1148 : Σμικροῦ νέφους τις ἐκπνεύσας μέγας χειμών. Theophr. De sign. 4, 4 : Ὅταν βορέας νεφέλας πολλὰς κινῇ, ἐκπνέων μέγας. Et aliter Eurip. Or. 699 : Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν (δήμῳ) χαλῶν ὑπείκοι, ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε, Spiritum exhalabit. L. D. Τὰ κατὰ τὸν πόλεμον ἐκπέπνευκε καὶ λελώφηκεν, schol. Aristoph. Pac. 942, ubi poni videtur pro Vehementiam flandi remisisse, *uitiuaien*. Ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι καὶ ἐκλύονται, Aristot. Rhet. 3, c. 9. Magnes ἐκπνεῖ ... καὶ ἀναζῇ, Expirat, i. e. attrahendi virtute privatur ... eamque recuperat, Geopon. 15, 1, 28. Hemst.] || Expiro, i. e. Morior, pro quo habuimus ἀφιέναι τὸ πνεῦμα, ut Lat. dicunt Exhalare animam, Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 92, 1] : Γάϊος ἐκπνεύσας τὸ πανύστατον ἐχθὲς ὁ λεπτὸς, Extremum halitum quum efflasset. [Lycophr. 999 : Ἧς ἐκπνεούσης λοῖσθον.] Plut. [Mor. p. 597, F] : Τοὺς ἄλλους ἀσπασάμενος ἅμα ἵλεως ἐξέπνευσε. Sicut porro dicitur ἀποθνήσκειν ὑπὸ pro Perimi a, Interimi a, sic Soph. [Aj. 1026] : Ὑφ' οὗ φονέως ἄρ' ἐξέπνευσας. [Eur. Herc. F. 885 : Ταχὺ δὲ πρὸς πατρὸς τέκν' ἐκπνεύσεται· El. 1220 : Ματρὸς ἐκπνεούσας· Hel. 1123 : Πολλοὶ δ' Ἀχαιῶν ἐν δορὶ ... ἐκπνεύσαντες ᾅδαν μέλεον ἔχουσιν. Charito 1, 1 : Ὀλίγου δεῖν ἐξέπνευσέν. De vento cessante Theophr. De vent. 52 : Δύο γὰρ οὗτοι τρόποι μεταλλαγῆς (ventorum) ἢ περιισταμένων ἢ ἐκπνευσάντων τελέως· 54 : Ὅταν ἐπιπέσωσιν ἀλλήλοις μήπω τελέως ἐκπεπνευκόσι. || Gl. : Ἐκπεπνευκὼς, Decrepitus. || Confus. c. ἐκνέω et ἐκπλέω v. in illis et in l. Xenoph. supra cit. || Forma Ion. Ἐκπνείω ap. Quint. 1, 349 : Ἑὸν μένος ἐκπνείοντες· et imperf. freq. 11, 47 : Βλήμενος ἐκπνείεσκε.]

[Ἐκπνίγω scriptura corrupta ap. Theophr. C. Pl. 3, 20, 5, ἐξεπνίγετο pro ἐξεπήγνυτο.]

Ἔπνοή, ἡ, i. q. ἔκπνευσις, Exhalatio. Aristot. De mundo [c. 4] : Αὔρας καλοῦμεν τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς, Expirationes ex humore prodeuntes. [Eur. Hipp. 1438 : Οὐδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. Plato Tim. p. 78, E : Τούτῳ δὲ δὴ τῷ γένει τὸν τὰς ἐπωνυμίας θέμενον ἀναπνοὴν καὶ ἐκπνοὴν λέγομεν θέσθαι τοὔνομα. Conf. Aristot. De anima 3, 9, De sensu c. 1, De respir. c. 2, 7, Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 116 : Τῷ τῆς ἐκπνοῆς πνεύματι.]

[Ἔκπνοια scriptura vitiosa pro ἔκνοια ap. Aristot. De somno c. 3, a Passovio cit.]

[Ἔκπνοος, s. Ἔκπνους, ὁ, ἡ, Exanimatus. Strabo 14, p. 650 : Ἀφεθεὶς δὲ (taurus) μικρὸν προελθὼν πίπτει καὶ ἔκπνους γίνεται. Hemst. V. Εἴσπνοος, quod vert. Spiritum ducens, Spirans. In epigr. Posidippi ap. Athen. 13, p. 596, C : Ἥ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη, est Redolens, Spirans, Exhalans.]

[Ἐκποδίζω, Expedio, Extrico. Gl. : Ἐκποδίσαι, Extricare. Angl. Gregor. Nyss. t. 2, p. 686, C : Τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκποδίζεσθαι. Sed fort. leg. ἐμπ. Hase.]

Ἐκποδὼν, pro ἐκ ποδῶν, E pedibus, Procul se summovendo e pedibus. Aristoph. Ran. [853] : Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς. [Thesm. 36 : Ἀλλ' ἐκποδὼν πτήξωμεν·] Pac. [1264] : Χωρῶμεν ἐκποδὼν, Abscedamus et procul nos e pedibus summoveamus. Sic Eur. [Hec. 52] : Ἐκποδὼν χωρήσομαι Ἑκάβῃ. [Cum dat. sic etiam Or. 548 : Ἀπελθέτω δὴ τοῖς λόγοισιν ἐκποδὼν τὸ γῆρας ἡμῖν τὸ σόν· Suppl. 1113 : Ἐκποδὼν εἶναι νέοις· Phœn. 40 : Τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο· Bacch. 1148 : Ἐγὼ μὲν οὖν τῇδ' ἐκποδὼν τῇ ξυμφορᾷ ἄπειμι. Isocr. De big. p. 347, E : Πρὶν ἐκπ. ἐκεῖνος αὐτοῖς γένοιτο. Thucyd. 1, 40 : Καίτοι δίκαιοί γ' ἐστὲ μάλιστα μὲν ἐκπ. στῆναι ἀμφοτέροις (ut vicissim ἡμῖν ἐμποδὼν ἵστασθε apud eund. 1, 53).] Sic Greg. Naz. : Ἐκποδὼν οἴχεται. Plut. Solone [c. 8], ἐκπ. ἀπελθεῖν, Longe secedere et se summovere [Eur. Or. 547, Hipp. 708. Xenoph. Conv. 4, 51 : Ἐμοὶ τῶν φίλων οἱ μὲν εὖ πράττοντες ἐκπ. ἀπέρχονται] : ut et ἐκποδὼν ἀπαλλάσσεσθαι [ap. Herodot. 8, 75 : Ὁ μὲν ταῦτά σφι σημήνας ἐκπ. ἀπαλλάσσετο. V. infra. Plato Theag. p. 121, A : Βούλει οὖν δεῦρο εἰς τὴν τοῦ Διὸς τοῦ ἐλευθερίου στοὰν ἐκπ. ἀποχωρήσωμεν]. Itidem, ἐκποδὼν ἵστασθαι [Æsch. Cho. 20 : Σταθῶμεν ἐκποδών. Eur. Alc. 634 : Σὺ δ' ἐκποδὼν στάς], Plut. [immo Eur. l. supra cit.] : Ἐκποδὼν εἶναι νέοις, Ab juvenum conspectu abesse, vel summotum esse aut se subduxisse. [Demosth. p. 1039, 10 : Τὸν δ' ἄλλον ἅπαντ' ἐκπ. ἦν χρόνον, Abfuit. 1474, 7 : Ἐκποδὼν διατρίβοντι.] Item, ἐκποδὼν ποιεῖν s. ποιεῖσθαι, Summovere, ne impedimento sit, Amoliri. E Xen. Cyrop. 3, [1, 3] : Βουλόμενος τὰ ὄντα ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, Res suas amovere. [Hipparch. 1, 4 : Οἱ λακτίζοντες ... ἵπποι ἐκποδὼν ποιητέοι. Isocr. Paneg. p. 76, E : Ταύτας τὰς ἐπιβουλὰς ἐκπ. ποιησαμένους. Et activo Polyb. 15, 25, 3 : Ἀγαθοκλῆς ὁ ψευδεπίτροπος Πτολεμαίου ἐπεὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἀνδρῶν ἐκπ. ἐποίησε· 8, 25, 2 : Θεωρῶν δὲ τὴν παρασκευὴν τοῦ βασιλέως ὁ Ξέρξης τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸν ἐκπ. ἐποίησε· 30, 8, 2 : Οὐχ οἷοί τ' ἦσαν εἴκειν οὐδ' ἐκπ. ποιεῖν ἑαυτούς.] E Plut. Numa [c. 3], Ἐκποδὼν ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, Quum habendi cupiditatem a se summovisset. Rursum e Xen. OEc. [immo e Cyrop. l. c.], ἐκποδὼν ποιεῖσθαι, pro Exportare, Auferre : ut in eodem [8, 20] : Ἐκποδὼν κειμένου ἑκάστου, Amota et loco suo reposita re qualibet. [Æsch. Cho. 693 : Ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα. Xen. OEc. 20, 11 : Ἃ δ' ἐκποδὼν ἀναιρεῖται, ταῦτα εἴ τις ἐμβάλλοι εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ χρόνος ἤδη αὐτὸς ἂν ποιοίη οἷς ἡ γῆ ἥδεται, Quæ evelluntur, herbæ inutiles.] Item cum gen. Cyrop. 5, [4, 34] : Τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, Ab his longe aberamus. [Eur. Phœn. 978 : Ποῖ δῆτα φεύγω; — Ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσει· Herc. F. 1034 : Εὕδοντος ὕπνον δεινὸν ἐκποδὼν φόνου· Iph. T. 1226 : Ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος· Med. 1222 : Καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου.] At in hoc versu [quem Sophoclis esse tradit schol. Aristid. p. 681 ed. Lips.] : Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι, gen. jungere necesse non est. Aristoph. [Ach. 239] sine verbo posuit, dicens, Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών, sub. χωρείτω, vel quid simile. [Rectius nunc distinctum ἀλλὰ δεῦρο πᾶς. Ἐκποδών· θύσων γὰρ ἀνὴρ, ὡς ἔοικ', ἐξέρχεται· Vesp. 1341 : Οὐκ ἄπει σύ; ... Ἐκποδών.] Notandum vero, ἐκποδὼν commodissime reddi etiam posse, E medio : ut Cic., Recede de medio : per alium transigam. Et Suet. : Ut etiam discedere e medio et commutare latebras cogeretur. Verum pro E medio accipitur et ea signif. qua ponitur pro E vita : ut Cicero dicit E medio tollere, et Terentius E medio excedere. [Xenoph. Ages. 11, 15 : Τίνος δ' ἐκπ. γενομένου μᾶλλον ἥσθησαν οἱ πολέμιοι ἢ Ἀγησιλάου καίπερ γηραιοῦ τελευτήσαντος; Anab. 1, 6, 9 : Συμβουλεύω ἐγὼ τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐκπ. ποιεῖσθαι ὡς τάχιστα· H. Gr. 2, 3, 15; 4, 4, 2. Diodor 18, 23; 19, 102.] Isocr. Evag. [p. 193 extr.] : Ἐκεῖνον ἐκποδὼν ποιήσεις [ποιήσαιτο cod. Urb.]. Plut. Galba [c. 26] : Ἐκποδὼν ἵστασθαι τὸν ἰδιώτην, E medio tolli; in Lycurgo : Ἐκποδὼν ἔσται, E medio tolletur. [Aliæ phrases sunt Ἐκποδὼν εἶμι vel ἄπειμι, Aristoph. Eccl. 503, Eur. Or. 1161, 1447; et Hec. 1054, Bacch. 1148; Aristoph. Vesp. 1325, Eccl. 134. Ἐκποδὼν ἀφίσταμαι Eurip. Hel. 1023,

1628, μεθίσταμαι Phœn. 40, φεύγω Med. 561, Hippol. 457. Ἄγω Soph. Antig. 1324, 1339, ἀπάγω, ἀποφέρω Aristoph. Eq. 957, 1151. Ἀπαλλάττω Plat. Epist. 7, p. 346, A : Ἐμοὶ καὶ σοὶ Δίων καὶ τὰ Δίωνος ἐκπ. ἀπαλλαχθήτω τοῦ περὶ αὐτὰ πολλάκις διαφέρεσθαι. Ἐλαύνω Eur. Herc. F. 819, ἕλκω Hec. 1282. Ἔχω, Plato Epist. 7, p. 348, B : Ἐκπ. αὐτὸν ἔσχεν. Æsch. Prom. 344 : Ἀλλ' ἡσύχαζε σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων· Sept. 429 : Οὐδὲ τὴν Διὸς Ἔριν πέδῳ σκήψασαν, ἐκποδὼν σχεθεῖν, Non esse arcituram. Eur. fr. Phœnic. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 476 : Ὡς δειλὸς εἴη (cæcus) θάνατον ἐκποδὼν ἔχων, idemque l. supra inter exx. genit. citato. Xen. Cyrop. 6, 1, 37 : Οἱ δὲ φίλοι προσιόντες συμβουλεύουσιν ἐκπ. ἔχειν ἑμαυτόν. Æsch. Eum. 453 : Ταύτην μὲν οὕτω φροντίδ' ἐκποδὼν λέγω, Amolior. Eur. Iph. A. 1376 : Κατθανεῖν μέν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ βούλομαι εὐκλεῶς πρᾶξαι παρεῖσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσγενές. Aristoph. Ach. 305 : Τοὺς μὲν Λάκωνας ἐκποδὼν ἐάσατε· Vesp. 943 : Πάρεχ' ἐκποδών· ἐγὼ γὰρ ἀπολογήσομαι.] Alicubi reperitur et ἐκ ποδῶν [vel junctim ἐκποδῶν; prius v. gr. ap. Herodot. 6, 35, Xenoph. Conv. 4, 51, OEc. 20, 11 etc. Eust. Opusc. p. 280, 2; 306, 24. Arcad. p. 182, 21 : Τὰ εἰς ων πάντα ὀξύνονται, ἐμποδὼν ἐκποδὼν κ. τ. λ.].

Ἔκποθεν, Alicunde ex. Apoll. Rh. 2, [224] : Ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρῳ. Possis et divisim scribere. [3, 262 : Οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκποθεν ἄτης λευγαλέης Φρίξοιο ἐφημοσύνησιν ἔλεσθε πατρός. Schol. ἔκ ποθεν ἄτης, ἔκ τινος βλάβης. Ib. 1289 : Οἱ δ' ἔκποθεν ἀφράστοιο κευθμῶνος χθονίου ... ἄμφω ὁμοῦ προγένοντο. Sim. cum genit. Quintus 3, 437 s. 12, 509; 8, 343; 9, 257; 11, 267; 13, 446, ubi idem fere est quod ἐκ, et sine casu 7, 307; 8, 61, 253; 9, 243; 11, 230; 13, 538, Orph. Arg. 819, Christod. Ecphr. v. 129. Antiatt. Bekk. p. 93, 10. || Forma Ἔκποθε est ap. Quintum 9, 420; 14, 74. L. Dindorf.]

[Ἐκπόθητος, ὁ, ἡ, Desideratus. Amphiloch. p. 39, D : Χαῖρε τὸ ἐκπόθητον ἡμῶν εὐφραντήριον. Kall.]

Ἐκποιέω, oppositum verbo Εἰσποιέω : nam ut εἰσποιῶ sonat q. d. Facio intra, i. e. Facio ut sit intra, et velut Intromitto, s. Introduco, sic ἐκποιῶ, Facio ut sit extra, i. e. Amitto, Subduco : unde, Ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, Philostr., Subducere me ex judicio : ubi ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου, vel potius ἐμαυτὸν, eadem forma dicitur, qua ab Isocr. [Nic. p. 34, C] : Ἐμαυτὸν ποιῆσαι ὡς ποῤῥωτάτω τῶν τοιούτων ὑποψιῶν. Dico autem, Vel potius ἐμαυτὸν, quod ita leg. esse omnino mihi persuadeam. Hinc fit ut sicut εἰσποιῶ ponitur pro Adopto [immo Adoptandum trado], sic ἐκποιῶ pro Adoptandum do [immo Solvo, Dimitto, ab alio adoptandum] : quoniam sc. ego adoptans, in domum meam intromitto eum quem adopto, ex alia amissum et velut amandatum; at vero dans adoptandum, e domo mea amitto et velut amando, quem alius in suam intromittat. Hæc enim mihi esse videtur hujus signif. origo. [Dio Cass. 39, 17 : Ἐξεποίησεν αὐτὸν ἐς τὸ Μαλλίου γένος· 60, 33 : Τὴν θυγατέρα εἰς ἕτερόν τι γένος ἐκποιήσας· 38, 12 : Ὅπως νομίμως ἐκποιηθῇ.] Unde fit ut generalius etiam pro Alieno [Gl., et Abalieno] ponatur, h. e. Emancipo [Gl.] : quo accipitur modo in Pand. Gr., et accipi potest ap. Æsch. C. Ctes. [p. 56, 41], ut inquit Bud., afferens tamen eum l. in quo non ἐκποιεῖν habetur, sed ἐκποίητον γενέσθαι : et addens, posse etiam ad hominem ὑπεύθυνον referri, et significare εἰς υἱοθεσίαν δεδομένον. [Alieno, de fundis. Nov. Const. Porph. Περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων, p. 1469 sq., vol. 6 Opp. Meurs. : Εἴ τινες ... βουληθεῖεν ἐκποιῆσαι τὰ ἴδια μετὰ πρᾶσιν ἢ ἐμφύτευσιν ἢ μίσθωσιν, μὴ πρότερον ἑτέρῳ τινὶ ταῦτα ἐκποιείτωσαν, εἰ μὴ πρὸς ἐκείνους διαμαρτύρωνται κ. τ. λ., et in seqq.] At in suo Lex. affert vocem pass. Ἐκποιεῖσθαι itidem e Pand. pro Alienare, i. e. Vendere, Donare : quum antea pro exemplo ejus signif. verbi ἐκποιεῖν, qua dicitur de eo qui in adoptionem dat, l. hunc Isæi [p. 66, 3] protulisset : in quo et verbale illud ἐκποίητος, et ipsum pass. verbum ἐκποιεῖσθαι habemus : Μητρὸς δὲ οὐδείς ἐστιν ἐκποίητος, ἀλλ' ὁμοίως ὑπάρχει τὴν αὐτὴν εἶναι μητέρα, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι [μένῃ] τις οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη [ἐκποιηθῇ], A matre autem nullus per adoptionem alienus esse potest, neque matrem habere potest nisi propriam, sive in gentilitate maneat, sive inde migret. Ceterum ut ἐκποιῶ pro Amitto poni dictum est, sic et pro Emitto ab Herodoto poni tradit Bud., non tamen simpliciter pro Emitto, sed pro Emitto semen. Vide Θόρνυμαι. [Non ἐκποιῶ sic ponit Herod., sed ἐκποίησις. Ἐκποιῶ autem Aristot. H. A. 10, 4, p. 636, 16 : Ἐὰν οὖν ὁ μὲν ταχὺ ἐκποιήσῃ, ἡ δὲ μόλις. || Sufficio [Gl.], ἐξαρκῶ, Bud. ex Athenæi l. 4 : Καὶ πίνω Χῖον οἶνον, καὶ τἄλλα ἀρκούντως παρασκευάζομαι, τῶν ἰδίων μου προσόδων εἰς ταῦτα ἐκποιουσῶν. E Theophrasto quoque affert, C. Pl. 1, [14, 1] : Τὰ γὰρ πρόβατα εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, ἐκποιούσης ἔτι τῆς ὥρας, Tempore anni adhuc sufficiente : i. e. tempore anni pariendi spatium præbente. [Et ib. 2 : Ἐκποιεῖ τὸ τῆς ὥρας.] || Addit, ἐκποιεῖν esse etiam Efficere, Consummare. [Herodot. 2, 125 : Ἐξεποιήθη δ' ὧν τὰ ἀνώτατα αὐτῆς (pyramidis) πρῶτα, μετὰ δὲ τὰ ἑπόμενα τούτων ἐξεποίευν, τελευταῖα δὲ αὐτῆς τὰ ἐπίγαια καὶ τὰ κατωτάτω ἐξεποίησαν. Ubi confert Wess. 1, 164 : Τὸ μὲν δὴ τεῖχος τοῖσι Φωκαεῦσι τρόπῳ τοιῷδε ἐξεποιήθη· 2, 175 : Ἐν Σάϊ τῇ Ἀθηναίῃ προπύλαια θωυμάσιά οἱ ἐξεποίησε· et ib. 136. Cum genit. materiæ unde fit opus 5, 62 : Συγκειμένου σφι πωρίνου λίθου ποιέειν τὸν νηὸν, Παρίου τὰ ἔμπροσθεν αὐτοῦ ἐξεποίησαν. Schweigh. Τὰ προπύλαια παντελῶς ἐξεποιήθη, Heliodor. ap. Harpocr. in Προπύλαια. Καὶ ἱερὰ Τύανα δὲ βασιλείοις ἐκπεποιημένα τέλεσιν, Philostr. V. Apoll. extr. p. 372, 1 (h. e. Imperatoriis sumptibus exædificata s. exstructa, ut vertendum contra Olearium monuit Toup. Emend. vol. 2, p. 54, coll. Dione Cass. 51, 23 : Θέατρον ἐξεποίησε τοῖς ἑαυτοῦ τέλεσι, et ante Toupium Wessel. ad Itin. Hieros. p. 577, quanquam dubitans an præstet ἐκπεπονημένον, ut est ib. 1, 5, p. 6 : Τεχθῆναι δὲ ἐν λειμῶνι λέγεται, πρὸς ᾧ νῦν ἱερὸν αὐτῷ ἐκπεπόνηται, ubi leg. videtur ἐκπεποίηται). Ἐκπεποιηκέναι (l. ἐκπεπον.) διαφερόντως ἀστρονομίαν, Philo vol. 1, p. 464, 4. Hemst. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, b, 27 : Λεῖα ἐκπεποιημένα ἄνευ κατατομῆς (γεῖσα)· et ib. 50. Et p. 263, b, 83 : Τούτων (τῶν θυρῶν) τὰ μὲν ἄλλα ἐξεπεποίητο, ἐς τὰ ξύλα δὲ ἔδει τοὺς λίθους τοὺς μέλανας ἐνθεῖναι. Et cum accus. 263, b, 84 : Τὴν λείαν ἐργασίαν ἐκπεποιημένον (γεῖσον), ut 262, b, 40 : Ἕτερον τὴν μὲν λείαν ἐργασίαν εἴργαστο. Antonin. Lib. c. 11, p. 72 : Καὶ Πολυτέχνῳ μὲν ὀλίγον ἦν ἔτι δίφρον ἁρμάτειον ἐκποιῆσαι. Dio Cass., quum sæpe simpliciter dicit ἐκποιεῖν νεών, 37, 17; 44, 5, θέατρον 43, 49; τεμένισμα 53, 1; ἡρῷον 63, 26; τὸ Ὀλύμπιον 69, 16; ἔργον s. οἰκοδόμημα 48, 49; 57, 10 (ubi libri ποιῶν, ἐκποιῶν Xiph.), et πλοῖα 48, 18; 50, 23; ὅπλα 46, 31 (Philostr. Her. 19, 4, p. 732); tum etiam adjecto dat. 68, 15 : Τὰς ὁδοὺς παροικοδομήσας καὶ γεφύραις μεγαλοπρεπεστάταις ἐξεποίησε. Antiatt. Bekk. p. 93, 25 : Ἐκποιῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐκτελέσαι, Σώφρων.] In Lex. autem suo profert et ἐκποιεῖ positum impersonaliter pro Suppetit, e Diog. L. Theophrasto p. 233 [5, 41 : Ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οὐκέτ' ἐκποιεῖ βουλεύεσθαι τί πρακτέον. Hippocr. Prorrh. 2, p. 84, H : Ἄλλως τε ἐκποιέει τῷ βουλομένῳ πιστεύειν· οὐ γὰρ ἐμποδὼν ἵσταμαι, Fidem habere licet. Polyb. 2, 24, 17 : Περὶ μὲν οὖν τούτων ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον ἐκποιήσει κατανοεῖν· 17, 9, 8 : Ἐκποιεῖν ἔφη χαρίζεσθαι. E Lysia Pollux 9, 154 cum ἀρκεῖ, ἐξαρκεῖ et sim. Aliter in Tab. Heracl. 2, 19, p. 263 : Τὰ δὲ τρίγυα οὐκ ἐξέποιον, καθὼς τὸ ἀρχαῖον εὑρίσκομες γεγενημένα, ἀλλὰ πενθημίγυον μόνον κατελείπετο ἐκ τῶν δυῶν τριγύων, Non absolvebantur, Integra non erant. || Medio, Produco, Gigno, Aristoph. Pac. 708 : Ἴθι νυν ἐπὶ τούτοις τὴν Ὀπώραν λάμβανε γυναῖκα σαυτῷ τήνδε, κἄτ' ἐν τοῖς ἀγροῖς ταύτῃ ξυνοικῶν ἐκποιοῦ σαυτῷ βότρυς· Ach. 255 : Ὡς μακάριος ὅστις σ' ὀπύσει κἀκποιήσεταί γαλᾶς σοῦ μηδὲν ἧττον βδεῖν, ἐπειδὰν ὄρθρος ᾖ. Ubi recte monet schol. præter exspectationem inferri γαλᾶς pro ἐκποιήσεταί σου παῖδας. Obscurior est signif. in versu singulari Hipponactis ap. Tzetz. Hist. 5, 749 : Δεῖ δ' αὐτὸν ἐς φαρμακὸν ἐκποιήσασθαι. L. Dind.]

Ἐκποίησις, εως, ἡ, Ipsa actio dandi aliquem in adoptionem, Alienatio [Gl.], Emancipatio etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. [Pollux 6, 178 : Ἐκπ. τέκνων. || Translatio dominii in alium. Balsamon. ad Can. 12 VII Synodi : Γίνωσκε δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν νόμων κυρίως ἡ ἐκπ. μὲν λέγεται ἡ μετάθεσις τῆς δεσπο-

τείας. Ducang. App. Gloss. p. 66. Nov. Const. Porph. A 1, p. 1469, vol. 6 Opp. Meurs.: Περὶ ἐκποιήσεως κτημάτων, et mox ἐκποιήσεως στρατιωτικῶν κτημάτων. L. D.] || Emissio seminis. Vid. Θόρνυμαι. [Herodot. 3, 109: Ἐπεὰν θορνύωνται (viperæ) κατὰ ζεύγεα καὶ ἐν αὐτῇ ἢ ὁ ἔρσην τῇ ἐκποιήσει, ἀπιευμένου αὐτοῦ τὴν γονὴν, ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς.]

Ἐκποίητος, η, ον, [Emancipatus, Gl.], Datus in adoptionem, ut vides in loco Isæi in Ἐκποιῶ, ubi etiam animadvertenda constr. cum gen., quum alioqui aut sine adjectione ponatur, aut cum præp. εἰς, habente suum accus., ut [ap. Isæum p. 65, 41], Ἐκποίητος εἰς τὸν οἶκον τὸν Ἱπποληχίδου. [Æschin. C. Ctes. p. 56, 41: Πάλιν ὑπεύθυνον οὐκ ἐᾷ (lex)... ἐκποίητον γενέσθαι. Hesych.: Ἐκπ., ὁ ἐκδοθεὶς ἑτέρῳ εἰς υἱοποίησιν· Thomas p. 95: Ἐκπ. δὲ ὁ δοθεὶς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ, ᾧ λέγεται ὁ τοιοῦτος εἰσποίητος· Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 215, 20: Ἐκπ. δὲ ὁ ἑτέρῳ δοθεὶς εἰσποιήσασθαι. Οὕτως Ἐρατοσθένης (conf. 247, 10), et sim. Ammon. p. 19, Eran. Philo p. 156, omnes distingui jubentes ab ἀποκήρυκτος: de qua admonitione Valck. Anim. p. 27: «Fuisse olim qui ἀποκήρυκτον et ἐκποίητον confuderint e Suida et Etym. (p. 323, 38) clarissimum in modum patet, quod e solo etiam Amm. cogi potuisset. Etym.: Ἐκποίητος τῷ πατρί· καὶ ἐκποίητον γενέσθαι, ἀποκηρυχθῆναι τοῦ γένους· ἢ ὁ δοθεὶς ἑτέρῳ εἰς ποίησιν (Ms. legit εἰς υἱοθεσίαν)· οἱ δέ φασιν, addit, διαφέρειν ἐκποίητον (ita leg.) ἀποκηρύκτου, ὅτι ὁ μὲν ἀποκήρυκτος ἐπὶ κολάσει ἐκβάλλεται, ὁ δὲ ἐκπ. ὑπὸ τοῦ φύσει πατρὸς δίδοται εἰς ἕτερον οἶκον πρὸς θέσιν, quæ postrema cum Suida comparari debent. Integram observationem e Lex. rhet. forsan hausit Etym.; certe, nisi me omnia fallunt, respicitur Æschinis l. (supra cit.)» Figurate Plutarch. Mor. p. 562, F: Ἐὰν ἐκ φαύλου γένηται χρηστὸς, ὥσπερ εὐεκτικὸς ἐκ νοσώδους, ἀφεῖται τῆς τοῦ γένους ποινῆς, οἷον ἐκποίητος τῆς κακίας γενόμενος, Emancipatus e vitio. Ap. Polluc. 3, 21 cum accentu in ult. ἐκποιητός.]

[Ἐκποικίλλω, Variego, Artificiose exorno. Maxim. Tyr. Diss. 10, 2, p. 170: Τελευτῶσα δὲ νῦν (ars medica) ὑπολισθαινόντων αὐτῇ τῶν σωμάτων εἰς δίαιταν ποικιλωτέραν καὶ χρᾶσιν πονηρὰν, ἐξεποικίλθη τε αὐτὴ καὶ C μετέβαλεν ἐκ τῆς πρόσθεν ἁπλότητος εἰς παντοδαπὸν σχῆμα. Hesych.: Θρόνον τετράπουν, καὶ τὸν ἱερὸν δίφρον καὶ ἐκπεποικιλμένον. Cit. Hemst.]

Ἐκποκίζω, Vellumen adimo. Item Evello, ἐκτίλλω. Unde fut. ἐκποκιῶ, Evellam. Aristoph. [Thesm. 567]: Ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας, i. e., τὰς τρίχας ἐκσπάσω, ut Suid. exp., qui etiam ibi annotat, ποκάδας plerumque de muliebribus crinibus dici, Lycophr. vero simpliciter ita vocare τὰς τρίχας, et παρετυμολογεῖν τὸν πόκον. [Indidem Hesych.: Ἐκποκιῶ, ἐκτιλῶ.]

Ἐκπολεμέω, Debello [Gl.], Bello devinco, etiam expugno [Gl.]. Sic enim Ammon. accipere in Ἐκπολεμόω videbis. Quod vero ap. Thuc. legitur, 6, p. 228 [c. 91]: Καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, Valla sic interpr. est, Et quod ad hæc loca pertinet, debetis ex iis apertius bellum Atheniensibus inferre. [Bello petere ap. Polyb. 15, 6, 6: Ἐπεὶ δὲ πρῶτον μὲν ὑπὲρ τῶν κατὰ Σικελίαν ἀμφισβητήσαντες ἐξεπολεμήσαμεν ἀλλήλους, Inter nos bellavimus. Figurate Eust. Opusc. p. 221, 58: Τὰ δεινὰ οἷς ἐκπολεμεῖται ὁ D τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος. Cum dat. Joseph. Hypomnest. 4, 73, p. 160: Τὸν δὲ Ἄνανον πρὸς τῇ πονηρᾷ πράξει ἐκπολεμεῖν αὐτῷ παρεσκευασμένον κατεπόρθησε διὰ τοῦ στρατηγοῦ Ἰωάβ, quanquam ib. 4, 79, p. 188 est τῶν βασιλειῶν (l. βασιλέων) τῶν ἐκπολεμησάντων τὸν λαὸν τὴν καθαίρεσιν. || Pro ἐκπολεμοῦν, Hostem facere, dictum a Xenoph. H. Gr. 6 (immo 5, 4, 20: Ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἵν' ἐκπολεμήσειε τοὺς Ἀθηναίους πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους, quamobrem Toup. ἕκτῳ mutabat in ε'), diserte citarunt Harpocr., Suid., Zon. p. 672; Harp. quidem, postquam Dem. et Thuc. usum verbi ἐκπολεμῶσαι memoraverat, addens: Ἐν μέντοι τοῖς Ἀττικιανοῖς (codicibus) διὰ τοῦ η γράφεται, ὡς καὶ παρὰ Ξεν. Alioqui etiam in nostris codd. permutantur ἐκπολεμεῖν et ἐκπολεμοῦν, velut Dionys. A. R. 5, 40. Ejusd. 9, 16, Καὶ ἕτεροι αὖθις ἥκοντες ἐκπεπολεμῶσθαι πρὸς αὐτοὺς Τυρρηνίαν ἀπήγγελλον ὅλην ex conj. scripsit Reisk., pro ἐκπολεμεῖσθαι. Permutatum c. ἐκπολιορκέω v. in illo.]

[Ἐκπολεμιστὴς, ὁ, ap. Polluc. 1, 156: Ἐκπληκτικοὶ, εὔοπλοι; ἐκπολέμισταὶ, ubi scrib. cum Jungerm. πολεμισταί. Omittitur in codice. Hesych.: Εἶεω ἐκπολεμιστοῦ νεανίσκου ἀναφώνησις, corrupte. L. Dind.]

Ἐκπολεμόω, i. q. πολεμῶ, i. e. πολέμιον reddo, Hostiles inimicitias suscipere contra aliquem jubeo. [Hesych.: Ἐξεπολέμωσε, πολεμίους εἰργάσατο.] Dem. [p. 10, ult.]: Ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ. [Et sine dat. p. 30, 20. Herodot. 4, 120: Πρῶτα μέν νυν ὑπάγειν σφέας ἐθὺ τῶν χωρέων τῶν ἀπειπαμένων τὴν σφετέρην συμμαχίην, ἵνα καὶ τούτους ἐκπολεμώσωσι· et mox ἄκοντας ἐκπολεμῶσαι. Polyb. 20, 4, 4: Ἀχαιῶν αὐτοὺς πρὸς Αἰτωλοὺς ἐκπολεμωσάντων. C. dat. Dio Cass. 46, 2: Τὸν Κατιλίναν ἐκπολεμώσας ἡμῖν· et alibi sæpe. Non de bello, sed de odio et inimicitia id. 61, 8: Τῇ μητρὶ ἤδη φανερῶς ἐκπεπολέμωτο. Lucian. Pseudolog. c. 6: Τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτούς. Joseph. A. J. 1, 3, 1: Ἔνθα ἑαυτοῖς τὸν θεὸν ἐξεπολέμωσαν. Eust. Opusc. p. 307, 4: Ὅπερ κατ' ἐπιορκίας ἔγκλημα ἐξεπολέμωσεν ἡμῖν φανερῶς τὸν θεόν.] Et pass. voce ac signif. e [Thucyd. 8, 57: Βουλόμενος... τροφήν τε παρέχειν καὶ μὴ παντάπασιν ἐκπεπολεμῶσθαι (Peloponnesiis)· Herodot. 3, 66: Ἀλλ' ἠπιστέατο ἐπὶ διαβολῇ εἰπεῖν Καμβύσεα, ἵνα οἱ ἐκπολεμωθῇ πᾶν τὸ Περσικόν· 5, 73: Ἠπιστέατο γάρ σφι Λακεδαιμονίους τε καὶ Κλεομένεα ἐκπεπολεμῶσθαι, ubi πρὸς Λακ. est in libris, quod correxit Schweigh. Sic apud Dionys. A. R. 5, 40, Ἐξεπολέμωσε κοινῇ πρὸς πάντας libri pro πάντας. Id. ib. 2, 17: Τῶν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ κατὰ τὴν Ἑλλάδα πραγμάτων ἐκπεπολεμωμένων. De terra Joseph. B. J. 3, 9, 2: Τῆς χώρας ἐκπεπολεμωμένης.] Plut. Pericle [c. 29]: Ἐκπεπολέμωμένοι πρὸς αὐτοὺς, Ipsis facti hostes. Cæs. p. 1321 meæ ed. [c. 26]: Τὸ τῶν Ἐδούων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτὸν, qui tamen antea sese fratres Romanorum vocitabant, at tunc τοῖς ἀποστάταις προσεγένοντο. Sic, Ἐξεπολεμώθησαν πρὸς τοὺς στρατιώτας, Ad bellum inimicitiasque contra milites suscipiendas concitati fuere. Ubi nota etiam ἐκπολεμοῦσθαι πρός τινα, sicut ἐκπολεμοῦν πρός τινα, Thuc. 6, p. 222 [c. 77]: Ὥστε τοὺς μὲν λόγοις ἡμῶν διϊστάναι, τοὺς δὲ ξυμμάχων ἐλπίδι ἐκπολεμοῦν πρὸς ἀλλήλους. Ammon. [p. 47, Etym. M. p. 336, 25, Thom. p. 703, Poll. 1, 154] inter ἐκπολεμῶσαι et ἐκπολεμῆσαι id discriminis statuit, ut ἐκπολεμῶσαι sit τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν: at ἐκπολεμῆσαι sit, τὸ πόλιν ἑξελεῖν [πολέμῳ ἑξελεῖν Ptolem. Ascalon. § 57, a Valck. cit. Eust. Opusc. p. 263, 47: Ἀρεϊκῶς ἐκπολεμώσονται. Hesych.: Ἐκπεπολέμωται, ἐχθραίνει. Ἐξεπολεμοῦντο, τὰ πολεμίων καὶ ἐχθρῶν ἔπραττον. Ap. Suid. in gl. Ἐξεπολέμωτο, ἐνικήθη (alii libri ἐκινήθη), quæ est etiam ap. Zonar. p. 772, duplex fort. vitium tollendum et scrib. ἐξεπεπολέμητο. V. Ἐκπολεμέω. L. Dindorf.]

Ἐκπολέμωσις, εως, ἡ, Excitatio ad bellum alicui inferendum. [Plut. Æmil. c. 13.] Exp. etiam Debellatio: pro quo potius foret scr. Ἐκπολέμησις ab ἐκπολεμέω. [Eust. Opusc. p. 153, 69: Δυστυχῆσαι τὴν ἐκ τῶν τοιούτων ἀχαριστίαν οὐκ εἰς τὸ τυχὸν, ἀλλ' εἰς ἐκπολέμωσιν.]

Ἐκπολίζω, Urbem extruo, efficio. Aristid. Enc. Rom. [vol. 1, p. 198]: Τοσάσδε ὁρῶν κορυφὰς κατειλημμένας ἢ πεδίων νομοὺς ἐκπεπολισμένους, In urbis ambitum redactos, Ad civitatem adjunctos, Bud.

Ἐκπολιορκέω, [Obsideo, Gl.], Obsidione capio et expugno. Thuc. 1, p. 32 [c. 94]: Ἐξεπολιόρκησαν ἐν τῇδε τῇ ἡγεμονίᾳ. Pro quo ead. pag. dicit πολιορκίᾳ εἷλον. Schol. quoque ibi annotat, πολιορκῆσαι esse tantum πόλει προσκαθεσθῆναι πολεμίους: ἐκπολιορκῆσαι autem, τὸ τελέως καταβαλεῖν τὴν πόλιν καὶ εἰσελθεῖν. [Ib. 134: Προσκαθεζόμενοί τε ἐξεπολιόρκησαν λιμῷ. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 18: Ἐξεπολιόρκησαν τὸν Ὄλουρον. Diodor. 14, 72: Τὸ πρὸς τῷ Δάσκωνι χωρίον ἐξεπολιόρκησαν.] Isocr. etiam ea signif. usurpavit accus. junctum ipsum verbum activum [Philipp. p. 105, A]: Ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Itidemque Thuc. rursum 5, p. 176 [c. 32]: Σκιωναίους ἐκπολιορκήσαντες, i. e. ἑλόντες καὶ δουλώσαντες ἐν πολιορκίᾳ. [Conf. 3, 94; 4, 8, 26. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 3: Ὅπως ἐκπολιορκήσειαν αὐτούς.] Pass. Ἐκπολιορκοῦμαι, Obsidione capior et expugnor, pressus succumbo. Thuc. [1, 117]: Ἀδύνατοι δὲ ὄντες ἀντισχεῖν, ἐξεπολιορκήθησαν ἐννάτῳ [ἐνάτῳ] μηνί. [Et 4, 19; 7, 14, 75.

Xenoph. Comm. 1, 6, 9 : Ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ἂν θᾶττον;] Quum vero additur præp. ἐκ, significat Obsidione captum expugnatumque ejicio, 1, p. 42 [c. 131] : Ἐκ τοῦ Βυζαντίου βιᾷ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθεὶς, schol. τῇ πολιορκίᾳ ἐκβληθείς. [Ἐκπολιορκεῖν eleganter, ut Expugnare aliquem Latinis. Ἐξεπολιόρκησαμεν αὐτὸν πάνυ ἀληθεῖ λόγῳ, Chion Epist. 10. Confer, Καταναυμαχούμενος ὑπ' αὐτῶν, Ep. 4. Hemst. Eadem Dorv. confert loco Charitonis 2, 8 init. : Ηανταχόθεν δὲ ἦν ἐκπεπολιορκημένος, οὐδεμίαν εὑρίσκων θεραπείαν τοῦ ἔρωτος. In libris sæpe permutatur cum πολιορκέω : vid. Thucyd. 1, 134, et nisi me fallit conjectura, Diodor. 14, 107, Exc. vol. 2, p. 505, 92. Et cum ἐκπορθέω, ut Diodori argum. l. 17, p. 158, 90. Cum ἐκπολεμέω ap. Phot. cod. 244, p. 390, 22.]

[Ἐκπολιόρκησις, εως, ἡ, Expugnatio, Devastatio, Gl.]

[Ἐκπολῑτεύω, Populum ad aliam formam reipublicæ traduco. Macc. 4, 4, 19 : Ὃς καὶ ἐξεδιήτησε τὸ ἔθνος καὶ ἐξεπολίτευσε ἐπὶ πᾶσαν παρανομίαν. « Origen. C. Cels. 180, ubi fors. ἐμπολ. » Kall.]

[Ἔκπομα forma vitiosa pro ἔκπωμα, quod v.]

Ἐκπομπεύω, Pompatice me effero, Pompatice et cum fastu incedo. Lucian. : Ἐκπομπεύει τῷ κάλλει, de pavone. || Effero, Evulgo. Alii, Pando secreta : ut ἐξορχοῦμαι. Dionys. Areop. : Μέχρις ὅτε τοῖς ἀδύτοις ἐπεισπηδήσας, ἐκπομπευθῆναί σοι τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἠνάγκασας· q. l. Suidas quoque citat, ἐκπομπεύων tamen exponens λοιδορῶν, ἀχρειῶν. [Theodor. Prodr. p. 442 : Ἀλλ' ἡ χθὲς, ὅτε δρᾶμα ὤφειλετο καὶ περιείλετο τὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ἀληθὲς ἐξεπόμπευσε. Schæf. Sozom. H. E. p. 297, 7. Hemst. Suic. Thes. eccl. vol. 1, p. 1068 : « Chrysost. Hom. 31 in Epist. ad Hebr. p. 589 : Οὐ λέγω σοι, ἐκπόμπευσον σαυτὸν, οὐδὲ παρὰ τοῖς ἄλλοις κατηγόρησον, ἀλλὰ πείθεσθαι συμβουλεύω τῷ προφήτῃ λέγοντι, Ἀποκάλυψον πρὸς κύριον τὴν ὁδόν σου. Idem Hom. 3 in Matth. p. 21 παραδειγματίζειν exponit per ἐκπομπεύειν, ἀτιμάζειν. Et Hom. 13 in Epist. 2 ad Corinth. p. 623 ἐκπομπεύειν et παραδειγματίζειν conjungit : Ὅταν γὰρ μὴ ἐλεῶν ἀλλὰ ἐκπομπεύων ποιῇς (eleemosynam), οὐ μόνον οὐκ ἔστιν ἐλεημοσύνη τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ὕβρις· παρεδειγμάτισας γὰρ τὸν ἀδελφόν. Hom. 31 in Ep. ad Hebr. p. 590 : Ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν πάντων ἡμῶν ἐκπομπεύεται τὰ ἁμαρτήματα... Ἄκουσον πῶς ἐκπομπεύεται ἡ ὠμότης. Hom. 5 contra Judæos, vol. 6, p. 359 : Δεινὸν ... τὸ ἐκπομπεύειν τὰ κακὰ τῶν ἀσθενούντων, ἀλλὰ μὴ θεραπεύειν, etc. » Basil. M. De virginit. vol. 3, p. 615, C : Ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ νυμφίου, παρ' ἀνθρώποις τὴν παρθενίαν ἑαυτῆς ἐκπομπεύουσα μοιχεύεται. Dio Cass. 77, 5. L. Dindorf.]

Ἐκπομπὴ, ἡ, Emissio : cui opp. εἰσπομπὴ, sicut εἰσπέμπειν et ἐκπέμπειν sibi ἀντίκεινται. Plato De LL. [5, p. 740, E] : Ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, Emissio vel Deductio coloniarum : ut supra ἐκπέμπειν ἀποικίας pro Mittere s. Deducere colonias. Hesych. exp. ἀποστολὴ, ut supra ἔκπεμψις a schol. Thuc. [Polyb. 23, 14, 11 : Ἐγίγνετο περὶ τὴν ἐκπομπὴν τούτου, de Philippo Demetrium f. Romam mittente. Conf. 30, 9, 3. Hesych. : Ἐξεσίην, δημοσίαν ἐκπομπήν.] E Thuc. [3, 51] affertur etiam ἐκπομπαὶ λῃστῶν, pro Excursiones latronum : malim Excursiones latronum a suo principe emissorum. Exp. etiam Relegatio, Repudium : sicut interdum pro Repudiare dicitur ἐκπέμπειν. [Antiphon ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 29 : Εἰ γὰρ τύχοι μὴ ἐπιτηδεία γενομένη (uxor), τί χρὴ τῇ συμφορᾷ χρῆσθαι; χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαὶ κ. τ. λ. Minus proprie Etym. M. p. 133, 34 : Αἱ μὲν ἄλλαι αἰσθήσεις κατὰ εἰσδοχὴν ἐνεργοῦσιν, αὕτη δὲ (visus) μόνη κατὰ ἐκπομπήν.]

[Ἐκπονεστέρως, Macar. Homil. 29, p. 172, A : Ἀλλ' ἐφ' ὅσον αὐτὸς ὁ κύριος διὰ τῆς ἀναβολῆς μακροθυμεῖ ἐπ' αὐτῷ, δοκιμάζων τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ θελήματος αὐτοῦ, αὐτὸς ὀξυτέρως καὶ ἐκπ. καὶ ἀνενδεῶς καὶ ἀπερικακήτως ὀφείλει ζητεῖν τὴν δωρεὰν τοῦ θεοῦ. Leg. videtur ἐκτενεστέρως. L. Dindorf.]

Ἐκπονέω, Elaboro, Excolo. [Eur. Hipp. 467 : Οὐδ' ἐκπονεῖν τοι χρῆν βίον λίαν βροτούς· 62 : Γέγηθε κόσμον προστιθεὶς καλὸν κακίστῳ καὶ πέπλοισιν ἐκπονεῖ. De educante Iph. A. 209 : Ἀχιλῆα, τὸν ἃ Θέτις τέκε καὶ Χείρων ἐξεπόνασε.] Thuc. [3, 38] : Τὸ ἐκπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας, Luculenta oratione elaborata. Synes. Epist. 67 : Ὧν τοὺς ἀγροὺς ἐκπονεῖ, Quorum agros exercet et colit. Sic Joseph. Contra Apionem, Χώραν δὲ ἀγαθὴν νεμόμενοι, ταύτην ἐκπονοῦμεν. Et Theocr. [16, 94] pass., Ἐκπονέοιντο νειοὶ, Elaborentur novales. [De agris cultis Strabo 5, p. 244 : Περικλείεται δ' Ἄορνος ὀφρύσιν ὀρθίαις ... νῦν μὲν ἡμέρως ἐκπεπονημέναις. Eurip. fr. Cresph. ap. eund. 8, p. 366 : Τὴν γὰρ Λακωνικὴν φησιν ἔχειν πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥάδιον (ῥᾳδίαν). || Absolute Laboro, Eur. Suppl. 318 : Οὗ δ' ἐς κράνος βλέψαντα καὶ λόγχης ἀκμὴν χρῆν ἐκπονῆσαι, δειλὸς ὢν ἐφευρέθης. Quo fort. referendus l. Orest. 653 inferius cit., et alter Hel. 735 : Πολλὰ μὲν παρ' ἀσπίδα μοχθήματ' ἐξέπλησας ἐκπονῶν ἐμοὶ, ubi substantivum trahi potest ad utrumque verbum. || Elaboro, i. e. Fabricor. Sappho ap. Hephæst. p. 42 : Ἥισυγγοι δὲ δέκ' ἐξεπόνασαν (calceos). Eur. Or. 122 : Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμὲ, ἅπαν θ' ὑπισχνοῦ νερτέρων δωρήματα. Palladas Anth. Pal. 6, 61, 6 : Χερσί σε ταῖς ἰδίαις ἐξεπόνησε Χάρις, de novacula. Theocr. 7, 51 : Τοῦθ' ὅτι πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα. Pollux 6, 139, inter epitheta τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, Ἐκπονήσας. Leo Anth. Pal. 9, 200 : Βίβλος μηχανική· Κυρίνος δέ μιν ἐξεπόνησε. V. locum Erotiani in Εἰσπονέω emendatum. Aristoph. Av. 379 : Ἐκπονεῖν θ' ὑψηλὰ τείχη ναῦς τε κεκτῆσθαι μακράς. || Perficio, Emetior, Exantlo. Pind. Pyth. 4, 236 : Βιατὰς ἐξεπόνασ' ἐπίτακτον ἀνὴρ μέτρον. Mnasalcas Anth. Pal. 7, 212, 4 : Δολιχὰν ἐκπονέουσα τρίβον, de equo cursore. Theocr. Epigr. 20, 5 : Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους, et Macedon. Anth. Plan. 4, 51, 3. Meleag. ib. 4, 1, 4 : Διοκλεῖ μναμόσυνον ταύταν ἐξεπόνασε χάριν. || Efficio. Eur. Phœn. 979 : Οὐκοῦν σὲ φράζειν εἰκὸς (quo mihi sit fugiendum), ἐκπονεῖν δ' ἐμέ· 1648 : Τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; Hipp. 381 : Τὰ χρήστ' ἐπιστάμεσθα καὶ γιγνώσκομεν, οὐκ ἐκπονοῦμεν δέ· Ion. 1040 : Ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκπονήσομεν. || Alia struct. Theocr. 29, 24 : Ἔρος, ὃς ἀνδρῶν φρένας εὐμαρέως ὑποδάμναται, κἠμὲ μαλθακὸν ἐξεπόνασε σιδαρέω, Me ex ferreo mollem fecit et subegit.] || Satago, Operam pono in, Exerceo. Interdum etiam Meditor : quam signif. habet et διαπονῶ. [Æsch. Suppl. 367 : Τὸ κοινὸν εἰ μιαίνεται πόλις, ξυνῇ μελέσθω λαὸς ἐκπονεῖν ἄκη. Eur. fr. Temen. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 68 : Εἰκὸς δὲ παντὶ καὶ λόγῳ καὶ μηχανῇ πατρίδος ἐρῶντας ἐκπονεῖν σωτηρίαν. Id. ap. Clem. Al. Str. 4, p. 524 : Κἀκπονεῖν ἁ'ν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν.] Xen. Cyrop. 1, [5, 7] : Ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντας· ἃ δὲ αἰσχρὰ ἡγεῖται εἶναι, παντελῶς τούτων ἀπεχομένους, Exercentes et meditantes, Bud. Idem Xen. [ib. 9] : Οὐχ ὡς μαχούμενοι μηδέποτε παύσονται, τοῦτ' ἐκπονοῦνται [ἐκπονοῦσιν libri meliores], Hoc meditantur et exercent. [Conf. Comm. 1, 4, 13 : Προσμάθησιν ἐκπονῆσαι.] Plut. Pericle [c. 12], Τὴν ὕλην ἐκπονοῦσαι τέχναι, Artes materiam exercentes et tractantes. Rursum Xen. [Cyrop. 1, 2, 16] : Μαρτυρία δὲ τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν, καὶ νῦν ἔτι ἐκπονεῖσθαι τὴν δίαιταν, Quod cultum vel moderatum vitæ genus teneant et labore exercitatum. Bud. [Scriptum est ap. Xen. : Καὶ νῦν δὲ ἔτι ἐμμένει μαρτύρια καὶ τῆς μετρίας δ. α. καὶ τοῦ ἐκπ. τὴν δ., ubi passive capiendum, Digeri victum. De qua signif. HSt. agit in fine, ubi v. Eur. fr. Meleag. ap. Clem. Al. Str. 6, p. 620 et Stob. Fl. vol. 3, p. 38, et 4, p. 35 : Ἐκ γὰρ πατρὸς καὶ μητρὸς ὅστις ἐκπονεῖ σκληρὰς διαίτας, οἱ γόνοι βελτίονες, ubi ἐκπονουμένων Clem. Antip. Anth. 7, 65, 2 : Θυμῷ ἄρσενι γυμνήτην ἐξεπόνει βίοτον, de Diogene. Licet vertere, Tolerare, Perferre.] Idem Bud. quod Xen. Hipparch. [9, 1] dicit, Τὸ ξυμφέρον ἐκπονεῖν, vertit, Efficere quod in rem esse videatur. [Ages. 11, 9 : Δόξης δὲ οὐδεμιᾶς ἦρα, ἧς οὐκ ἐξεπόνει τὰ ἴδια· Cyn. 10, 21 : Ἐπιδεικτέον τὴν εὐψυχίαν, δι' ἣν εἵλοντο ἐκπονεῖν τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην· Cyrop. 5, 1, 29 : Τὰ πρὸς πόλεμον ἐκπονεῖν· 2, 3, 4 : Τοῖς μὴ θέλουσιν ἑαυτοῖς προστάττειν ἐκπονεῖν τἀγαθά· 8, 1, 23 : Τὰ περὶ τοὺς θεοὺς μᾶλλον ἐκπονοῦντα ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν, Curantem. Polyb. 4, 20, 12 : Ὀρχήσεις ἐκπονοῦντες.] At, Ἐκπονήσας παιδευτικὸν τῆς μουσικῆς τρόπον, exp. Qui capessendæ disciplinæ musicæ curam adhibuit. Et sicut διαπονεῖσθαι περὶ, pro Satagere, Occupatum esse in, sic etiam Aristot. H. A. 9, [7] : Περὶ τὴν τροφὴν τῶν τέκνων ἐκπονεῖται. [De usu medii v. infra. Activo similiter Theocr. 7, 85 : Καὶ τὰ μελισσᾶν κηρία

φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας, ubi olim ἐξετέλεσσας. Seq. inf. ut sit Studeo, Operam do, epigr. Anth. Pal. App. 182, 4 : Γράμματα γὰρ, μνημεῖα λόγων, μήτηρ γεγαυῖα παίδων ἡβώντων ἐξεπόνησε μαθεῖν. Paullo aliter Eur. Ion. 375 : Εἰ τοὺς θεοὺς ἄκοντας ἐκπονήσομεν φράζειν ἃ μὴ θέλουσιν, Cogemus. Seq. ὅπως Eur. Or. 653 : Ἀπέδοτο δὲ ... τὸ σῶμ' ἀληθῶς σοι παρ' ἀσπίδ' ἐκπονῶν, ὅπως σὺ τὴν σὴν ἀπολάβοις ξυνάορον (de quo l. v. tamen supra in signif. Laborandi). || Quæro. Eurip. Iph. A. 367 : Μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα· ἐκπονοῦσ' ἑκόντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς, Ultro quærunt, deinde turpiter excedunt et deserunt. Andr. 1052 : Ἥκω δ' ἐκμαθεῖν σπουδὴν ἔχων, εἰ ταῦτ' ἀληθῆ· τῶν γὰρ ἐκδήμων φίλων δεῖ τοὺς κατ' οἶκον ὄντας ἐκπονεῖν τύχας· Hel. 1513 : Ἄλλης ἐκπόνει μνηστεύματα γυναικός· Ion. 1355 : Τὴν τεκοῦσαν ἐκπόνει. || Diversa signif. Herc. F. 581 : Ἢ τί φήσομεν καλὸν ὕδρᾳ μὲν ἐλθεῖν ἐς μάχην λέοντί τε Εὐρυσθέως πομπαῖσι, τῶν δ' ἐμῶν τέκνων οὐκ ἐκπονήσω θάνατον; Amoliar. || Medio transitive Med. 241 : Κἂν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ πόσις ξυνοικῇ, ... ζηλωτὸς αἰὼν, Hæc operam dantibus. Dio Cass. fr. Peiresc. 47, 3 : Πάνθ' ὅσα ἀπήτει παρ' αὐτῶν πρῶτος ἐκπονούμενος. Orac. Sibyll. p. 91 : Ἀνθρώπων δεινῶν, οἳ κακὰ πολλὰ παρὰ σφίσιν ἐξεπονοῦντο, Perpetrabant, quod p. seq. dicitur, Ἐπεὶ κακὰ πόλλ' ἐπονοῦντο. Longus Pastor. proœm. : Τέτταρας βίβλους ἐξεπονησάμην. || Intransitive præter Aristot. l. supra cit. Dio Cass. 45, 2 : Ἐν ταῖς στρατείαις ἐρρωμένως ἐξεπονεῖτο.] || Ἐκπεπονημένος, Exercitatus, Laboribus assuefactus. Xen. Hell. 6, p. 350 [4, 28] : Μισθοφόρους πολλοὺς τρέφειν περὶ αὑτὸν, καὶ πεζοὺς καὶ ἱππέας, καὶ τούτους ἐκπεπονημένους ὡς ἂν κράτιστοι εἶεν. Ex Cyrop. [3, 3, 57] affert Bud. : Ἐρρωμένως δὲ εἵποντο, διὰ τὸ ἐκπεπονῆσθαι τὰ σώματα, Propter corpora laborì assuefacta. Et [Hipparch. 8, 3] : Ἐκπεπονημένοι τοὺς πόδας, Qui pedibus iter facere assueverant. [Et ib. 2 : Εἰ ληίζεσθαι μέλλοντες ἐκπεπονημένοι εἶεν (equites) τῇ ἐλάσει, ὥστε δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους ὑποφέρειν· et 4 : Ἐκπεπονημένοι (equi), ὥστε μὴ ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις, de cujus l. scriptura v. in Εὐοχέω. Porro ib. 6 : Τῶν μὲν γυμνικῶν ἀσκημάτων τὰ πολλὰ σὺν ἱδρῶτι ἐκπονοῦνται· 9 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πάντα ὑπάρχειν δεῖ ἐκπεπονημένα πᾶσι τοῖς ἱππεῦσιν, His se debent exercuisse, assuefecisse. De cibis Cyrop. 8, 2, 5 : Ὥσπερ γὰρ καὶ ἄλλαι τέχναι διαφερόντως ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐξειργασμέναι εἰσὶ, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τὰ παρὰ βασιλεῖ σῖτα πολὺ διαφερόντως ἐκπεπόνηται, Artificiose præparati. De armis H. Gr. 4, 2, 7 : Ὅπλα ἐκπεπονημένα ἐς κόσμον. Athen. 12, p. 539, E, a Valck. cit. : Οἱ δὲ ὑπερτείνοντες οὐρανίσκοι διάχρυσοι, ποικίλμασιν ἐκπεπονημένοι πολυτελέσιν, Exornati. Thucyd. 6, 31 : Τὸ μὲν ναυτικὸν μεγάλαις δαπάναις τῶν τε τριηράρχων καὶ τῆς πόλεως ἐκπονηθέν.] || Labore conficio, simpl. Conficio, sicut etiam διαπονῶ. Aristot. Probl. s. 4 : Ὅτι ἥκιστα ἐκπονεῖ τὴν τροφὴν, Labore conficit et concoquit. [Aret. Diut. m. causs. 1, 15, p. 44 : Οὗ τὴν ἀκαθαρσίην ἐοῦσαν οὐ δέχεται οὐδὲ ἐκπονέει νοσέων ὁ σπλήν. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 16 in verbis supra citt. et seqq. ib. : Εἰ μὴ διαίτῃ μετρίᾳ ἐχρῶντο καὶ τὰ ὑγρὸν ἐκπονοῦντες ἀνήλισκον. Et Comm. 1, 2, 4 : Τὸ μὲν οὖν ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν ἀπεδοκίμαζε, τὸ δ' ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε. Absolute OEcon. 11, 12 : Ἐπεὶ γὰρ ἐσθίειν τις τὰ ἱκανὰ ἔχοι, ἐκπονοῦντι μὲν ὀρθῶς μᾶλλον δοκεῖ μοι ἡ ὑγίεια παραμένειν, ἐκπονοῦντι δὲ μᾶλλον ἡ ῥώμη προσγίγνεσθαι. Aliter Polyb. fr. gramm. 22, ap. Suid. v. Ἀπέστησεν : Τὰς ἀρρωστίας ἐκπονῶν, Valetudinem labore vincens.] Item in alio sensu Labore conficio et domo, Defatigo. Unde pass. signif. Plut. Othone [c. 9] : Ἐκπονούμενος ταῖς φροντίσι, Curis defatigatus. [Strabo 5, p. 249 : Νυνὶ δ' ἐκπεπόνηνται (Samnites) τελέως ὑπό τε ἄλλων καὶ τὸ τελευταῖον ὑπὸ Σύλλα. Aliter Geopon. 9, 9, 12 : Τοὺς δὲ παραφυομένους τοῖς στελέχεσι κλῶνας εὐθὺς ἔτι ἁπαλοὺς ὄντας κατ' ἐνιαυτὸν ἀφαιρετέον, ὅπως μὴ εἰς τούτους ἐκπονῆται τὸ στέλεχος, Ne in illos vires insumere cogatur.] || Neutraliter quoque ponitur pro Labores perfero, ut διαπονῶ, Xen. Cyrop. 4, [3, 3] : Ἱκανώτεροι τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖν. [Conf. l. Polluc. 6, 139 supra cit. Confus. c. ἐκποιέω v. in illo; cum ἐκτελέω Eurip. Phœn. 1691, Theocr. 7, 85.]

Ἐκπονηρεύω, Pravum et vitiosum reddo, Vitio. Synes. Ep. 114 : Εἰ ῥιγοῖς καὶ τὸ αἷμα ἐξεπονήρευσας, Et sanguinem vitiasti, sc. τοὺς αὐχμώδεις Φυκοῦντας οἰκῶν.

Ἐκποντίζω, Emetior seu Trajicio mare.

[Ἐκπόρευμα, τὸ, Processio, de Spiritu sancto, Athanas. vol. 1, p. 102, A ed. Ben. : Τὸ ἅγιον πνεῦμα ἐκπ. ὂν τοῦ πατρός. Kall. Theod. Prodr. in Anecd. vol. 4, p. 440, 19 : Τὸ πνεῦμα δ' ἐκπόρευμα καὶ πρόβλημα νοῦ ὕψιστον, ἰσότιμον πατρὶ καὶ λόγῳ. Boiss.]

[Ἐκπορευόντως, Procedendo, Prodeundo. Gregor. Naz. in Γεννητῶς cit.]

Ἐκπόρευσις, εως, ἡ, Egressus, Processus. Gregor. Naz. [Or. 37, p. 597, et Athan. vol. 2, p. 340, C ed. Ben.] : Τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ πνεύματος, Processum Spiritus a Patre. [Alia v. ap. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1068 sq.]

[Ἐκπορευτέον, Exeundum. Theod. Prodr. p. 382 : Τέως γε μὴν τὴν Κύπρον ἐκπορευτέον, Relinquendum. Elberl. Æneas Tact. c. 23, p. 71 : Οὐ μὴν οὐδ' ἐν ταῖς νυξὶν ἀσκέπτως μετ' ὄχλου ἐκπορευτέον. L. Dindorf.]

[Ἐκπορευτικὸς, ἡ, ὸν, Procedens. Niceph. Blem. De proc. Sp. S. in Allatii Græc. Orthod. vol. 1, p. 54 : Ὡς εἶναι μᾶλλον ἐκπορευτικὸν τὸ πνεῦμα· eademque ima : Τὴν ἐκπορευτικὴν ἰδιότητα. L. Dind.]

Ἐκπορευτικῶς, Procedendo. Athanas. vol. 2, p. 476, A ed. Ben. : Ἀλλὰ τὰ μέν ἐστιν ἐκ τῆς ἐντολῆς αὐτοῦ (Dei), δημιουργικῶς, ὁ δὲ υἱὸς ἐκ τῆς ὑποστάσεως, γεννητικῶς· τὸ δὲ πνεῦμα ἐκπ. Kall. V. Ἐκπορευτῶς et Γεννητῶς.]

Ἐκπορευτὸς, ἡ, ὸν, Procedens, etiam Egrediens. [Jo. Damasc. epit. Epiphan. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 901, A : Πνεῦμα ἅγιον οὐ γεννητὸν, ἀλλ' ἐκπορευτόν. Pseudojustinus p. 420, E; 421, A, E. Alia v. ap. Suicer. l. c. p. 1069. L. Dind.]

Ἐκπορευτῶς, More eorum quæ egrediuntur s. proficiscuntur alicunde. At Greg. Naz. [Or. 39, p. 630] de Spiritu sancto dicit : Ἐκπ. προϊὼν ἐκ τοῦ Πατρὸς, pro Procedens e Patre; vel, ut Joannes loquitur, ἐκπορευόμενον παρὰ τοῦ Πατρός. [Athanas. De comm. essent. P., F., et Sp. S. vol. 2, p. 24, D : Καὶ γὰρ ὁ λόγος ἐξ αὐτοῦ γεννητῶς καὶ τὸ πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ ἐκπορευτῶς. V. Γεννητῶς. Alia Suicer. l. c. p. 1069. L. Dindorf.]

[Ἐκπορεύω, Educo, Egredi facio. Eur. Phœn. 1068 : Ἀνοίγετ' ἐκπορεύετ' Ἰοκάστην δόμων. Schol. ἐξάγετε. Herc. F. 723 : Ἐκπορεύσομεν σὺν μητρὶ παῖδας. Seager. Confusum cum ἐκπορθέω v. in illo.] Ἐκπορεύομαι, Exeo, Egredior, [Procedo add. Gl.]. Polyb. [6, 58, 4] : Εἷς δὲ τῶν προχειρισθέντων, ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, Egressus castris. [Proficiscor ex (qua una signif. probatum fuisse Atticistis colligere fort. licet ex Antiatt. Bekk. p. 91, 19 : Εἰσπορεύομαι καὶ ἐκπορεύομαι, ἀντὶ τοῦ ἐξέρχομαι), Xenoph. Anab. 6, 6, 37 : Ἐξεπορεύοντο διὰ τῶν Βιθυνῶν· 5, 1, 8 : Ἐπὶ λείαν ὑμῶν ἐκπορεύσονταί τινες· (Æneas Tact. c. 24, p. 74 : Τῷ ἄρχοντι τοῦ Ἰλίου ἦν οἰκέτης ἐκπορευόμενος ἐπὶ λείαν ἀεὶ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς νυξὶν ἐξεπορεύετο καὶ εἰσεπορεύετο, etc.) 6, 33 : Ἐκπορεύεσθαι εἰς τὴν Ἑλλάδα· Ages. 2, 25 : Πρεσβευτὴς ἐκπορευόμενος. || Exeo c. accus. Polyb. 11, 9, 8 : Ἐκπορευόμενοι τὸ βουλευτήριον, Exeuntes e curia. In publicum prodire ejusd. 32, 12, 7 : Ἐκπορευομένης αὐτῆς. Improprie Eurip. fr. Sisyphi ap. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 54, p. 564, v. 36 : Ὅθεν... ὅ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται.] || At Spiritus Sanctus ἐκπορεύεσθαι παρὰ τοῦ Πατρὸς dicitur pro Proficisci a Patre, vel, ut frequentius Lat. Theologi loquuntur, Procedere a Patre. Jo. 15, [26] : Ἐκπορευόμενον πνεῦμα παρὰ τοῦ Πατρός. [De quo Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1068-72.]

Ἐκπορθέω, Devasto, [Divasto, Evasto, Pervasto, Expilo add. Gl.], Everto, i. q. ἐκπέρθω, Depopulor, Diripio. Plato, πόλεις ἐκπορθεῖν, Vastare et diripere urbes, λεηλατεῖν. [Epist. 7, p. 331, E : Πόλεις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐκπεπορθημένας. Eur. Tro. 95 : Μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις· Iph. A. 1398 : Ἐκπορθεῖτε Τροίαν. Lycophr. 1339 : Καὶ πᾶσαν Ἀκτὴν ἐξεπόρθησαν δορί. Æschin. C. Ctes. p. 68, 44 : Τὴν χώραν αὐτῶν ἐκπορθήσαντες. Palæph. 39, 4 : Ἐκπορθεῖ τὸ πολίχνιον. Polyb. 2, 32, 4 : Τὰς κατοικίας αὐτῶν ἐξεπόρθουν. Aliter Thuc. 4, 57 : Τήν τε πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ ἐνόντα ἐξεπόρθησαν. Sim. Hesych. : Ἐκπορθεῖ, αἰχμαλωτεύει. || Ap.

Diodorum, ut πορθεῖν de oppugnando, ita ἐκπορθεῖν de expugnando, ut videtur, est argum. l. 17, p. 158, 90 (nam in opere ipso locus excidit) : Πόλιν ὀχυρὰν ἐκπορθήσας· 14, 96 : Φαλίσκον πόλιν ἐκ τοῦ Φαλίσκων ἔθνους ἐξεπόρθησαν. Herodian. 5, 4 : Δύναμιν δοὺς ὅσην ᾤετο ῥᾷστα ἐκπορθήσειν τοὺς ἀφεστῶτας. || Figurate Soph. Trach. 1104 : Τυφλῆς ὑπ' ἄτης ἐκπεπόρθημαι, τάλας. Eur. Tro. 142 : Κουρᾷ πενθήρει κρᾶτ' ἐκπορθηθεῖσ' οἰκτρῶς.]

[Ἐκπόρθησις, εως, ἡ, Devastatio, Expugnatio, Gl. Strabo 9, p. 396 : Τὴν ὑπὸ τῶν Διοσκούρων ἐκπόρθησιν αὐτῆς (Aphidnæ). Anna Comn. p. 63, ab Elberling. cit. L. D. Philo vol. 2, p. 122, 31 : Ἐκπορθήσεως δι' ὅπλων· et Onesand. Strat. p. 146, 17 : Τὴν κατὰ κράτος ἀπεγνωκὼς ἐκπ. Nil. Epist. p. 269, 27 : Τῇ συχνῇ ἐπιθέσει καὶ τῇ ἐκπορθήσει καὶ δηώσει τῶν νοητῶν βαρβάρων. Hase.]

[Ἐκπορθητικῶς, Evertendo vel Expugnando. Eust. Od. p. 1490, ult. : Περίοικον μὲν γὰρ πόλιν ἐχθρὰν ἀλαπάξοι τις ἂν ἐκπ., οὐ μὴν καὶ ἧς αὐτὸς ἀνάσσει. L. D.]

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, Eversor, Vastator, Depopulator. Eur. [Suppl. 1222] : Ἐκπορθήτορες πόλεως.

[Ἐκπορθμεύω, Trajicio ex. Eur. Hel. 1179 : Ἡ Τυνδαρὶς παῖς ἐκπεπόρθμευται χθονός. Medio 1517 : Μενέλαος αὐτὴν ἐκπεπόρθμευται χθονὸς, Abduxit secum e terra.]

[Ἐκπορία, ἡ.] Verbi Ἐκπορίζω positi pro Acquiro, significationem sequitur nom. Ἐκπορία, ἡ, quod in VV. LL. exp. Quæstus, Negotiatio : quod tamen si mendo caret, est potius tanquam ab inus. ἔκπορος, ut εὐπορία ab εὔπορος. [Est voc. nihili.]

Ἐκπορίζω, Excogito, Adinvenio, Comminiscor, Machinor. Aristoph. Vesp. [365] : Καινὴν [καὶ νῦν] ἐκπόριζε μηχανὴν ὅπως τάχιστα, Novam adinvenias fabricam quam ocyssime : et [859] : Εὖ γ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως, Belle excogitas s. invenis ista instrumenta et lepide more Attico. Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. ἐξευρίσκειν. [Eur. Ion. 1114 : Οὔτι που λελήμμεθα κρυφαῖον ἐς παῖδ' ἐκπορίζουσαι φόνον; Bacch. 1042 : Τίνι μόρῳ θνήσκει ἄδικος ἄδικά τ' ἐκπορίζων ἀνήρ; Plut. Pericl. c. 34 : Μηδεμίαν μεταβολὴν μηδ' ἀναψυχὴν ἐκπορίζων. Josephus A. J. 1, 2, 2, p. 10 : Ἡδονὴν μὲν πᾶσαν ἐκπορίζων αὐτοῦ τῷ σώματι, κἂν μεθ' ὕβρεως τῶν συνόντων δέοι ταύτην ἔχειν· ib. p. 11 : Ἐκ τούτων καὶ τὰ πρὸς ἡδονὴν τοῦ σώματος ἐκπορίζων χαλκείαν πρῶτος ἐπενόησε. Eust. Opusc. p. 159, 78 : Ὃς δὲ καιροῦ παραπεσόντος ... ἀγάπης ἐπίδειξιν ἐκπορίζει τῷ φίλῳ ... Quanquam hujusmodi ll. melius fort. referuntur ad tertiam signif. Alia constr. Aristoph. Lys. 421 : Ἐκπορίσας ὅπως κωπῆς ἔσονται, ἀργυρίου νυνὶ δέον, ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἀποκέκλεισμαι τῶν πυλῶν. Nisi intelligendum ἐκπορίσας ἀργύριον.] || Quæro, Acquiro, Comparo. Aristoph. Vesp. [1113] : Κἀκπορίζομεν βίον, Quærimus s. Comparamus. Ἐκπορίζομαι eadem signif. usurpatur, sicut πορίζομαι quoque. Thuc. 1, [82] : Καὶ τὰ αὑτῶν ἅμα ἐκποριζώμεθα, Et simul domestica subsidia nobis comparemus. [125 : Ἐκπορίζεσθαι δὲ ἐδόκει ἑκάστοις ἃ πρόσφορα ἦν· 6, 83 : Πᾶσι δὲ ἀνεπίφθονον τὴν προσήκουσαν σωτηρίαν ἐκπορίζεσθαι.] Plato Gorg. [p. 492, A] : Καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οὐ δυνάμενοι ταῖς ἡδοναῖς πλήρωσιν, Quærere et comparare sibi quibus voluptates expleant. [Leg. 12, p. 960, E : Μὴ τοίνυν ἀφιστώμεθα μηδενὶ τρόπῳ πρὶν ἂν τοῦτ' αὐτὸ ἐκπορισώμεθα τοῖς εἰρημένοις νόμοις. Polyb. 23, 1, 2 : Τέλος ἐξεπορίσαντο γράμματα πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς παρὰ Μάρκου Λεπίδου.] Suid. quoque ἐκπορίζειν exp. συλλέγειν. || Suppedito [Gl.], Subministro, Suggero. Andocid. [p. 21, 42] : Τὰ ὑμέτερα πράγματα διαχειρίζοντες, ἀργύριον ὑμῖν ἐκπορίζουσι, Suppeditant. Plut. [Anton. c. 68] : Ὅπως ἀσφάλειαν ἐκπορίσῃ, Securitatem præstet, Bud. p. 326. Sic exp. ap. Plat. De rep. 1, [p. 341, D] : Ἡ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ζητεῖν τε καὶ ἐκπορίζειν πέφυκε, Ars ad hoc comparata est, ut cuique quod utile est quærat et suggerat. Additur ex eodem l. [p. 345, D] : Τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, pro Nihil ei deest, quominus sit optima. Itidem Philo Vita Mosis 1 : Οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφὰς, Ne alimenta quidem necessaria subministrans. [Sophocl. Phil. 299 : Οἰκουμένη γὰρ οὖν στέγη πυρὸς μέτα πάντ' ἐκπορίζει πλὴν τὸ μὴ νοσεῖν ἐμέ. Eur. Andr. 643 : Σμικρᾶς ἀπ' ἀρχῆς νεῖκος ἀνθρώποις μέγα γλῶσσ' ἐκπορίζει. Thucyd. 6, 72 : Οἷς τε ὅπλα μὴ ἔστιν ἐκπορίζοντες. Plato Cratyl. p. 395, E : Τοιοῦτόν τι καὶ τούτῳ τὸ ὄνομα ἔοικεν ἐκπορίσαι ἡ τύχη τῆς φήμης. Xenoph. Cyrop. 3, 1, 30 : Χρήματα ἐκπορίσαι· Anab. 5, 6, 19 : Εἰ μὴ ἐκποριοῦσι τῇ στρατιᾷ μισθὸν, ubi var. ἐξευποριοῦσι est in libris optimis. 6, 2, 4 : Θαυμάζω τῶν στρατηγῶν ὅτι οὐ πειρῶνται ἡμῖν ἐκπορίζειν σιτηρέσιον· H. Gr. 5, 3, 17 : Ὅπλα ἐκπορίζειν ἅπασι τούτοις διεκελεύετο· 7, 4, 33 : Τὸ γιγνόμενον μέρος εἰς τοὺς Ἐπαρίτους ἐκ τῆς πόλεως ἐκπορίσαντες ἀπέπεμψαν τοῖς ἄρχουσι. Isocr. De pac. p. 185, D : Ἐξ οὗ τρόπου τοῖς δεομένοις βίον ἐκποριοῦσιν.] || Ἐκπορίσαι Hesychio est ἐξανύσαι, item ἐκβαλεῖν, quæ signif. convenit potius τῷ ἐξορίσαι. [Sic fere est apud Eust. Opusc. p. 86, 71 : Πολλοὶ δέ τινες καὶ πῦρ μαλακὸν περιειργάζοντο, δι' οὗ σώματος ἀνθρωπίνου ψῦχος χειμέριον ἐκπορίζεται.]

Ἐκπορνεύω, i. q. πορνεύω, Scortor, Meretricor, Corpus meum prostituo. Sed præp. signif. aliquatenus intendit. In Epist. Judæ [7] : Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, Simili modo atque illæ scortatæ et carnem alienam sectatæ. [Conf. Exod. 34, 15 ceterosque V. T. ll. ap. Schleusn. Testam. XII patriarch. p. 653 Fabr. : Ἐκπορνεύοντες ἐν γυναιξὶν ἀνόμων. Eust. Opusc. p. 73, 37 : Ψυχῆς ἐκπορνευούσης μόρφασμα. Passivo Pollux 6, 126 : Ἡταιρηκὼς, ἐκπεπορνευμένος. Eust. Opusc. p. 353, 36 : Μήποτε δέ σοι ἡ γῆ ἐκπεπόρνευται καὶ διὰ τὴν ὥραν ἀπηναισχύντηκας.]

Ἐκπορπάω, sive Ἐκπορπόω, Fibulo, Fibula subnecto : unde ἐκπεπορπημένος, vel sine augmento ἐκπορπημένος, Fibulatus. Ἐκπορπᾶσθαι [ἐκπορποῦσθαι] Hesychio [Cyrillo, Zon. p. 673] et Suidæ exp. ἐκφιβλοῦσθαι [vel, ut est ap. Hesych. et Cyr. φιβλοῦσθαι. Ἐκφιβλοῦσθαι Palm. interpretabatur Defibulari, de eo cui fibula laxetur. Simplex autem ap. Hesych. et Cyr. poni pro composito monuit Alb. Reliquas formas, quarum postrema ἐκπορπημένος est etiam in Lex. Septemv., unde sumserit HSt. non video.]

[Ἐκπόρπησις, εως, ἡ, Luxatio, sic enim scr. videtur pro ἐκπόρπισις in l. Sorani De sign. fract., ab Schneid. cit., p. 51, 23 : Κοινῶς δὲ ἐπὶ πάντων σημειωτέον κίνδυνον, ὅπου μετὰ τραύματος καὶ μετ' ἐκπορπίσεως τῶν κατεγέντων ὀστῶν γέγονεν ἡ πεῖσις.]

[Ἐκπορπόω. V. Ἐκπορπάω.]

[Ἐκπορφῦρόω, Purpureum facio. Const. Man. Amat. 4, 26 : Τὸ τῆς θαλάσσης ἐξεπορφύρουν ὕδωρ· 349 : Ἧς ἐξεπορφύρωσεν ἡ φύσις πάλαι χείλη. Boiss.]

Ἐκποτάομαι, et Ἐκποτέομαι, Evolo. At metaph. Hom. Il. T, [357] : Ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, pro Decidunt. [Quintus 8, 42 : Οὔτε κλονήσει χηραμοῦ ἐκποτέονται. Perf. Theocr. 2, 19; 11, 72 : Ἃ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι, ubi constructione offendebatur Hemst., quæ eadem est Eur. Electr. 177 : Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, θυμὸν οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις ὄρμοις ἐκπεπόταμαι, Suspensa sum, ubi libri nonnulli ὄρμοισι(ν) πεπόταμαι, cujus verbi ead. et signif. et structura positi exx. contulit Seidlerus. Locum Eur. respexisse videtur Hesych. : Ἐκπεπότημαι, ἐκπέπληγμαι. Verbi enim ἐκπλήττεσθαι sic plane dicti exx. attulimus in ipso.] Scribitur vero et Ἐκπωτάομαι per ω in secunda, Eust., sicut et in πωτάομαι.

Ἐκπουλεῖν, Cicatrice obducere, VV. LL. perperam proculdubio pro ἐπουλοῦν. Itidemque Ἐκπούλωσις perperam pro ἐπούλωσις, Cicatricis obductio.

[Ἔκπους, οδος, ὁ, ἡ, Sex pedum mensuram habens. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, b, 11 : Μῆκος ἕκποδες, πλάτος δίποδες, πάχος ποδιαῖοι· 54 : Μῆκος ἕκποδε.]

[Ἐκπραθέειν. V. Ἐκπέρθω.]

[Ἐκπράκτης, ὁ, Exactor, tributorum collector. Aq. Job. 39, 7. Alias εἰσπράκτης.]

[Ἔκπρακτος, ὁ, Venalis. Sirac. 10, 9 sec. Compl. de avaro : Τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἔκπρακτον ποιεῖ, Venalem habet, i. e. summis se periculis exponit.]

[Ἔκπραξις, εως, ἡ, Exactio. Inscr. apud Gruter. p. 125 : Ἡ ἔκπραξίς ἐστι (pecuniæ). L. D. Diodor. 1, 79 : Τῶν δὲ ὀφειλόντων τὴν ἔκπραξιν τῶν δανείων ἐκ τῆς οὐσίας μόνον ἐποιήσατο.]

Ἐκπράσσω, vel Ἐκπράττω, Efficio, Conficio, Per-

ago. Soph. Aj. [45] : Κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλησ' ἐγώ. [Ubi est var. ἐξεπράξατ'. OEd. C. 941 : Τοὔργον τόδ' ἐξέπραξα. Et alibi sæpe. Eur. Hel. 20 : Δόλιον εὐνὴν ἐξέπραξε· El. 1191 : Ἅφαντα φανερὰ δ' ἐξέπραξας ἄχεα. Æsch. Suppl. 472 : Εἰ μὲν γὰρ ὑμῖν μὴ τόδ' ἐκπράξω χρέος· Ag. 582 : Καὶ χάρις τιμήσεται Διὸς τόδ' ἐκπράξασα· Pers. 723 : Καὶ τόδ' ἐξέπραξεν ὥστε Βόσπορον κλῆσαι μέγαν; Ead. fere constr. Eur. Alc. 298 : Ταῦτα μὲν θεῶν τις ἐξέπραξεν ὥσθ' οὕτως ἔχειν. Soph. Antig. 303 : Ὅσοι δὲ μισθαρνοῦντες ἤνυσαν τάδε, χρόνῳ ποτ' ἐξέπραξαν ὡς δοῦναι δίκην. Quod schol int. ἐτιμωρήθησαν, vel τιμωρηθήσονται. Plato Leg. 9, p. 866, D : Ἐὰν ... θυμῷ ἢ πεπραγμένον τὸ ἐκπραχθέν. Alia struct. Æsch. Ag. 1275 : Ὁ μάντις μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ, de Apolline Cassandram vi fatidica impertito. Et rursus alia Eur. Bacch. 1161 : Τὸν καλλίνικον κλεινὸν ἐξεπράξατε εἰς γόον, εἰς δάκρυα. Sensu alio Soph. OEd. C. 1659 : Οὐ γάρ τις αὐτὸν οὔτε πυρφόρος θεοῦ κεραυνὸς ἐξέπραξεν οὔτε ποντία θύελλα, quod schol. expl. ἀνεῖλεν, Sustulit. Eur. Hec. 515 : Πῶς καί νιν ἐξεπράξατε; Occidistis. V. infra in medio. Consequi vert. videtur ap. schol. Soph. Aj. 607 : Κακὰν ἐλπίδ' ἔχων ἔτι με ποτ' ἀνύσειν ... Ἅδαν) ἐκπρᾶξαι.] Item pro Exigo, εἰσπράττω : ut ἐκπράττω χρήματα, Thuc. [8, 108 : Ἁλικαρνασέας πολλὰ χρήματα ἐξέπραξε. Plato Leg. 6, p. 774, B : Μὴ ἐκπράξας δὲ αὐτὸς ὀφειλέτω· ib. E : Τοὺς ταμίας ἐκπράττειν ἑκάστοτε τοὺς τῆς Ἥρας ἢ παρ' αὐτῶν ἑκάστους τὴν ζημίαν ἐκτίνειν. Xenoph. Reip. Lac. 8, 4 : Κύριοι δ' ἐκπράττειν (τὴν ζημίαν). Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 119, n. 80; et Delphica ibid. p. 805, 5, ubi ἐκπραξέω.] Quin-etiam pro Exigere pœnas, ut [Eur. Med. 1305], ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, Exigere pœnas de cæde matris, i. e. de eo qui cædem perpetravit. [Herc. F. 1080 : Ὅτε δάμαρτι σᾷ ἔμελλες ἐκπράξειν φόνον ὁμοσπόρων· Or. 416 : Μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον· conf. Iph. A. 512. Herc. F. 43 : Μήποθ' οἵδ' ἠνδρωμένοι μήτρωσιν ἐκπράξωσιν αἵματος δίκην. Soph. OEd. T. 377 : Οὐ γάρ σε μοῖρα πρόγ' ἐμοῦ πεσεῖν, ἐπεὶ ἱκανὸς Ἀπόλλων, ᾧ τάδ' ἐκπρᾶξαι μέλει. Schol. ἐκδικῆσαι, τιμωρῆσαι.] Quam signif. habet et media vox Ἐκπράξασθαι, et Ἐκπρήξασθαι Ionice ap. Herodot., ut [7, 158] : Ἐκπρήξασθαι τὸν Δωριέως πρὸς ἐκείνων φόνον, Pœnas necis Doriei de illis exigere s. ab illis reposcere. [Conf. Pollux 5, 103. Dio Cass. 36, 21 : Πρὸς ἑτέρου τινὸς ἐξεπράξατο τὸ μὴ κατηγορηθῆναι· ubi est var. ἐξεπρίατο. Significationem Occidendi, quam supra notavi de activo, ponit Hesych. : Ἐξεπράξατο, ἐφόνευσεν. || Dosith. Hadriani Resp. § 5, ubi ἐξεπράξουν (codd. ἐξεπράξεον, St. Germ. ἐξηπρ.), sed lego ἐξέπραξαν. Boiss. || Permutatum cum εἰσπρ. Diodor. 4, 10. Activum cum medio, in l. Soph. initio cit.]

Ἐκπραΰνω, i. q. πραΰνω, Mitigo, Sedo, Delinio, Demulceo, Permulceo; addit enim præp. significationi vim aliquam. [Paul. Sil. Therm. Pyth. 154 : Οὓς ῥιπίδι ψυχάζων τὸν φλογμὸν ἐκπραΰνεις. ᾱῡ]

Ἐκπρεμνίζω, Stipitem excido, Extirpo. Quod nos dicimus, inquit Erasmus in Adagiis, Radicitus s. A stirpe, Græci dicunt ἐκπρεμνίζειν, q. d. Extirpare : quo verbo usus est Cic. De fato, Extirpari et funditus tolli. Dem. p. 119 [1073, 27 et 29] : Ἐξεπρέμνισαν οὗτοι τὰς ἐλαίας, Extirparunt, Bud. [Philostr. jun. Imag. c. 4, p. 869 : Ὁ δὲ τῇ λαιᾷ τοῦ δεξιοῦ λαβόμενος κέρως θάτερον τῷ ῥοπάλῳ τῶν κροτάφων ἐκπρεμνίζει, ubi olim ἐκπρυμνίσαι. Hesych. : Ἐκπρεμνίσαι, ἐκριζῶσαι. Suid. et Zon. p. 772.]

[Ἐκπρέπεια, ἡ, Excellentia. Iambl. V. Pyth. 5, 23, p. 18=56 : Ἐπεὶ δὲ ὁ νεανίας ὁδῷ τινι ἐμμελεῖ ἀγόμενος τῆς ἐκπρεπείας ἤδη ἀντελαμβάνετο.]

[Ἐκπρεπέως. V. Ἐκπρεπῶς.]

Ἐκπρεπὴς, ὁ, ἡ, i. q. διαπρεπὴς, Decorus, Eximius, Insignis, Præstans, Spectabilis, Eminens inter ceteros. Hom. Il. B, [483] : Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι. [H. in Lunam 16 : Ἐκπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι. De rebus Pind. Pyth. 7, 14 : Μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπιάς. Polyb. 2, 69, 1 : Ἐκπρεπῆ ποιουμένων τὴν χρείαν τῶν Ἀχαϊκῶν ἱππέων ἁπάντων, Egregiam operam præstantibus. Dionys. A. R. 2, 71 : Κοῦροι χιτωνίσκους ἐνδεδυκότες ἐκπρεπεῖς. Arrian. Ind. c. 20, 9 : Σπουδαὶ τῶν τριηράρχων ἐκπρεπέες. Tzetz. Hist. 7, 395 : Μετ' αἰσχύνης ἐκπρεποῦς λαμπρῶς νενικημένος παλινδρομεῖ πρὸς τὴν αὐτοῦ πατρίδα (Xerxes).]

A 3 Macc. [3, 17] : Ἐκπρεπέσι καὶ καλλίστοις ἀναθήμασι. Plut. Sol. [c. 27] : Περὶ κόσμον ἐκπρεπὲς καὶ περιττὸν, ubi accedit ad μεγαλοπρεπές. Porro sicut διαπρεπὴς modo cum dat. instrumentali, modo cum accus., subaudito κατὰ, accipitur pro Decorus, Excellens, Eximius, Insignis, Præstans; sic etiam ἐκπρεπὴς, ut ἐκπρεπὴς ὄψει. Et ap. Eur. [Alc. 334] : Εἶδος ἐκπρεπέστατη. [Tro. 987 : Ἦν οὑμὸς υἱὸς κάλλος ἐκπρεπέστατος. Æsch. Pers. 442 : Ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. Cum dat. Æsch. Pers. 184 : Μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολύ. Superl. etiam Lycophr. 1345 : Ἐκπρεπέστατος γένους. Nausicr. ap. Athen. 7, p. 325, F : Ἐκπρεπεῖς φύσιν (τρίγλαι). Porphyr. De abst. p. 63, 31 : Ἑκατόμβαι ἐκπρεπεῖς. Utrumque cit. Hemst. De ædificiis Diodor. 1, 45 : Ναοῖς ἐκπρεπέσι, et sim. 49 : Πλῆθος οἰκημάτων γραφὴν ἐχόντων ἐκπρεπῆ πάντων τῶν... ζώων. Evagr. H. E. 4, 31, p. 412 : Εἰσὶ δὲ καὶ πρὸς δυόμενον ἥλιον ἐκπρεπεῖς ἕτεραι στοαὶ δύο. Philipp. Thess. Anth. Pal. 7, 362, 2 : Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν σόρος ἥδε κέκευθεν Ἀετίου χρηστοῦ, ῥήτορος ἐκπρεπέος, ubi al. εὐπρεπέος.] || Excedens τὸ πρέπον, Indignus. Thuc. 3, p. 101 [c. 55] : Ἐν μέν τοι τῷ πολέμῳ οὐδὲν ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε οὔτε ἐμελλήσατε· schol. ἔξω τοῦ πρέποντος : alii, Immanius, Importunius. [Eod. referendam gl. Hesychii Ἐξειδεῖς (ἐξειδ.. cod.), περισσοὶ, ἐκπρεπεῖς, quæ videtur corrupta repeti in Ἐξ ἕδρης ... ἢ ἐκπρεπὴς, suspicantur intt. Sed ipsum quod additur περισσοὶ ostendit referri ad signif. superiorem. Confus. c. εὐπρεπὴς ap. Æschyl. et in Anth. ll. cc., Eur. Phœn. 172, Diodor. 1, 45, 49; 17, 93.]

[Ἐκπρεπόντως, Decore. Dio Cass. 74, 1 : Οἵ τε στρατιῶται, ὥσπερ ἐν πανηγύρει τινὶ πομπῆς ἐκπρ. ἀνεστρέφοντο.]

Ἐκπρέπω, Decore excello, i. q. διαπρέπω. [Eur. Heracl. 597 : Ἀλλ', ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχία. Anon. ap. Suid. v. Λεοννάτος : Ἵπποι ... ἐκπρέποντες τοῖς καλλωπίσμασι. Parum de usu hujus verbi constabat Eustathio Od. p. 1591, 58; Il. p. 258, 46. L. Dind. Frequens est ap. solum Euseb. ut Vita Const. p. 452, D : Ἀρετῇ πάσῃ θεοσεβείας ἐκπρέπων : 508, B : Τὰς μάλιστα κρατιστευούσας πόλεις ταῖς τῶν εὐκτηρίων φιλοκαλίαις, ἐκπρέπειν ἐποιεῖτο· et alibi. Hase.]

Ἐκπρεπῶς, Decore, Eximie, Insigniter, ἐκδήλως, Hesych. [Thucyd. 1, 38 : Οὐδ' ἐπιστρατεύομεν ἐκπρ. μὴ καὶ διαφερόντως τι ἀδικούμενοι. Polyb. 5, 59, 8 : Κεκόσμηται δὲ (urbs) καὶ ναοῖς καὶ ταῖς τῶν οἰκοδομημάτων κατασκευαῖς ἐκπρ. Plut. Coriol. c. 10 : Οἷς φθόνου τι καὶ ζήλου πρὸς αὐτὸν ὑπέκειτο τιμώμενον ἐκπρ. Philop. c. 15 : Τιμώμενος ἐκπρ. ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· Anton. c. 11 : Ἐτιμήθη δ' Ἀντώνιος ἐκπρ. ὑπ' αὐτοῦ. Forma soluta epigr. Anth. Pal. App. 328, 3 s. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 362, 248 : Ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐφήβοις. Compar. et superl. Dio Cass. 44, 40 : Νῦν δ' ἐπὶ πλεῖστον αὐξηθεὶς ... ἐκπρεπέστερον αὐτὴν (virtutem) ἀπεδείξατο (l. ἐπεδ.)· 47, 20 : Ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν (τὰ Ἀπολλώνεια) ἐκπρεπέστατα ἐπετέλεσεν. Xenoph. Conv. 8, 31 : Ἀχιλλεὺς Ὁμήρῳ πεποίηται ... Πατρόκλῳ ... ἐκπρεπέστατα τιμωρῆσαι.]

Ἐκπρήθω [immo ἐκπίμπρημι, quod v.], Incendo, Inflammo.

Ἔκπρησις, εως, ἡ, Incensio, Inflammatio, ἐκπύρωσις, Hesych. [Plut. Lysand. c. 12 : Ἀέρος εἰς τὴν ἄνω χώραν πλήθει χυθέντος ἔκπρησις καὶ ἀνάφλεξις.]

[Ἐκπρησμὸς, ὁ, Fervor, Æstus. Schol. Aristoph. Av. 1243 : Τῶν παφλασμάτων, ἐκπρησμῶν, ἀναζητημάτων. Leg. esse ἐκβρασμῶν, ἀναζεμάτων, monitum in Lex. Septemv. v. Πάφλασμα. L. Dindorf.]

Ἐκπρήσσω, Ionice pro ἐκπράσσω, ap. Herodot. Ἐκπρήσσομαι, v. in Ἐκπράττω.

[Ἔκπρηστος, ὁ, ἡ, Incensus, Inflammatus. Schol. Vict. Hom. Il. Σ, 471 : Εὔπρηστον) τινὲς δὲ ἔκπρηστον. Sed leg. εὔπρηκτον ex Ven.]

[Ἐκπρήσω, Flo, Spiro ex. Hesych. : Ἐκρησσῶν, ἐγρηγορῶν, φυσῶν. Kusterus : « Ἐγρηγορῶν pertinet ad ἐγρήσσων : at φυσῶν referendum est ad ἐκπρήσσων, a verbo πρῆσαι, Inflare, a πρήθω. » Novum igitur gl. Hesychii testimonium præbet participii præsentis πρήσων, quo firmatur scriptura librorum Apollonii, inter πρήσσων, ut est ap. Hes., et πρήσων variantium 4, 819 : Ἥφαιστον ὀΐω λωφήσειν πρήσοντα πυρὸς μένος·

1537 : Πρήσοντος ἀήτεω ἀμ πέλαγος νοτίοιο. L. Dind.] A

Ἐκπρίαμαι, i. q. ἐξωνοῦμαι, Eximo, Bud. e Lysia [p. 178=810] : Τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, Data pecunia sese è criminibus eximebant. Idem interpr. non solum Redimo, sed et Corrumpo, citans ex eod. Lys. p. 151 [678 R.] : Ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους, οὐδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν. [Antipho p. 136, 6 : Πότερα ὡς ἐγὼ μὲν ἦν τῷ σώματι ἐπιτήδειος κινδυνεύειν, ἐκεῖνος δὲ χρήμασι τὸν ἐμὸν κίνδυνον ἐκπρίασθαι; Isocr. Nicocl. p. 31, B : Τοὺς μὲν πεῖσαι, τοὺς δὲ βιάσασθαι, παρὰ δὲ τῶν ἐκπρίασθαι. Valck. Dio Cass. 51, 11 : Ἵνα ... τῷ γε φόβῳ τῶν χρημάτων καὶ τὴν ἄδειαν καὶ τὴν βασιλείαν ἐκπρίηται. Et alia constr. 62, 28 : Μεγάλων χρημάτων τὴν σωτηρίαν παρὰ τοῦ Τιγελλίνου ἐκπριάμενοι· 75, 5. Referenda huc etiam quæ HSt. de] Ἐκπριῶ pro Redimo, affertur e Prov. Solomonis [24, 11 : Ῥῦσαι ἀγομένους εἰς θάνατον καὶ ἐκπρίου κτεινομένους, μὴ φείσῃ, ubi libri plerique ἐκπριοῦν, sed Alexandr. ἐκπρίω], itidemque e Chrysost. : Ἐκπριοῦν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, Redimere occisum ne cesses. Quibus adde quod ap. Hesych., [Zon. p. 673, et Gloss. ab intt. cit., ex eod. l.] legitur, Ἐκπρίου, ἀγόρασον, B ἐλευθέρωσον. Quæ omnia sunt a verbo Ἐκπριόω, id autem compositum est e Πριόω. [ἴᾰ]

[Ἐκπρίζω, Serra excido. Geopon. 9, 11, 7 : Ἐκπρίζουσιν ἀπὸ τοῦ στελέχους πηχῶν δ' ἢ ε'. Sap. Salom. 13, 11 : Ὑλοτόμος τέκτων εὐκίνητον φυτὸν ἐκπρίσας. Paul. Ægin. 6, 83, p. 207, 21 : Τὸ ὀστέον ὅσον τάχος ἐκπρίζει. L. Dind.]

[Ἐκπριόω. V. Ἐκπρίαμαι.]

[Ἔκπρῖσις, εως, ἡ, Exsectio per serram. Paul. Ægin. 6, 83, p. 207, 16 : Τὴν ἔκπρισιν αὐτῶν (ossium). L. D. Sic etiam legendum Greg. Nyss. t. 1, p. 398, B, ubi ed. : Τῶν κατεργαζομένων τὴν ἔκπρησιν. Hase.]

[Ἔκπρισμα, τὸ, Quod serra exciditur. Aristot. De generat. 1, 2, p. 316, 34 : Ἀλλὰ μὴν καὶ εἴ τι διαιρουμένου οἷον ἔκπρισμα γίνεται τοῦ σώματος, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ μεγέθους σῶμά τι ἀπέρχεται ...]

Ἐκπρίω, Serra execo s. excido. Unde ἐξέπριον ap. Polluc. l. 7, [114] et ex Thuc. [7, 25 : Τοὺς σταυροὺς... ἐξέπριον, unde citat Poll. Plut. Mor. p. 345, A : Ἐκπρῖσαι δὲ τοῦ δόνακος οὐκ ἐθάρρουν τὸ προῦχον. ῑ]

Ἔκπροθεν, Hesychio est ἐκ παλαιοῦ, Antiquitus. [Fort. pro ἔκπροσθεν. L. Dindorf.]

Ἐκπροθεσμέω, Diem præstitutum excedo, In mora sum, ut Lat. loquuntur. Legitur in Pand. Gr. Bud. p. 40. [Ulpian. ad Demosth. p. 540, 21 : Εἴ τις ἐκπροθεσμήσειε. L. Dindorf.]

[Ἐκπροθεσμία, ἡ, Dilatio ultra diem præstitutum. Phot. et Suid. : Ὑπερημερίας, ὑπερβαλούσης ἐκπροθεσμίας. Cit. Schleusner.]

Ἐκπρόθεσμος, ὁ, ἡ et Ἐμπρόθεσμος, mutuo sibi opposita. Dicitur enim ἐκπρόθεσμος Qui est ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, Qui præstitutum diem excessit. Contra autem ἐμπρόθεσμος, Qui intra præstitutum tempus præstat quod promiserat. Ambo tam rei quam personæ tribuuntur, et interdum gen. sibi adjunctum habent. Lucian. p. 126 [Hermot. c. 80] : Ὁ δ' ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, Debito persolvendo præstitutum diem excessisse, Debitum ultra condictum diem protraxisse, i. e. Non persolvisse debitum præfinito die. [Anach. c. 39 : Ἐκπρόθεσμος ὢν ἤδη τοῦ ἀγῶνος· Saturn. c. 2 : Ἑπτὰ μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία· καὶ ἦν ἐκπρόθεσμος τούτων γένωμαι, ἰδιώτης εὐθύς εἰμι.] Rei autem tribuitur in hoc incerti auctoris l., Ἐκπρόθεσμον μετάνοιαν μετανοεῖν, Sero pœnitere, Pœnitentiam ultra tempus præstitutum differre : ut faciunt qui sero sapiunt, Phrygum exemplo. Et ap. Phil. V. M. 3 [vol. 2, p. 169] : Τοῦ πένθους ὑπερημέρου καὶ ἐκπροθέσμου γεγονότος, Quum haud dum exacto tempore eluxissent. Rursum tam personæ quam rei tributum, aliter etiam exp. Affertur enim Ἐκπρόθεσμος τούτων γίνομαι, pro Jus horum excedo. [De sententia verborum Luciani vide supra.] Et e Luciano [Navig. c. 40] : Ἐκπρόθεσμα φιλοτιμήματα, itidem pro Jus excedentia. [Ulpian. Demosth. 340, § 146. Valck.]

Ἐκπροθέσμως, Post diem præstitutum, Condicto die jam elapso, Non ad diem constitutum : ut ἐκπροθέσμως ἥκειν dicitur de eo qui serius venit et post præfinitum præstitutumque tempus.

[Ἐκπροθόρνυμι, unde part. aor.] Ἐκπροθορών, Prorumpens; Hesychio ὁρμήσας. [Orph. Arg. 344 : Κύματος ἐκπροθορόντα. Hemst. Synes. Hymn. 3, 406. Boiss. Manetho 6, 33 : Ἀπ' ὠδίνων καὶ γαστέρος ἐκπροθορόντες.]

[Ἐκπροθῡμέομαι, Contendo, Operam do. Eurip. Phœn. 1678 : Τί δ' ἐκπροθυμεῖ τῶνδ' ἀπηλλάχθαι πόνων;]

[Ἐκπροΐημι, Emitto, Prorumpere sino. Eur. Ion. 119 : Τὰν ἀέναον παγὰν ἐκπροϊεῖσαι. ι anceps.]

Ἐκπροικίζω, Doto, Dote data eloco. [V. Eust. in Ἐγγαμίζω cit. Phalar. Ep. 140, p. 404 : Ἐκπεπροικίσθαι τὴν παῖδα.]

Ἐκπροκαλέομαι, vacante præp. πρὸ, Evoco. Hom. Od. B, [400] : Ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιεταόντων, Quum evocasset ex ædibus. [H. Apoll. 111 : Αἶψα δ' ἄρ' Εἰλείθυιαν ἀπ' ἐκ μεγάροιο θύραζε ἐκπροκαλεσσαμένη. Apoll. Rh. 4, 353 : Αἶψα δὲ νόσφιν Ἰήσονα μοῦνον ἑταίρων ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυσις. Orph. H. 6, 1 : Ἄστρων οὐρανίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλοῦμαι, Invoco.]

[Ἐκπροκρίνω, Eligo. Eurip. Phœn. 214 : Πόλεος ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς.]

Ἐκπρολείπω, Relinquo, Derelinquo. Phocyl. [80] : Μητέρα δ' ἐκπρολίποις, Missam facias, Dimittas. [Hom. Od. Θ, 515 : Κοῖλον λόχον (equi Trojani) ἐκπρολιπόντες. Theognis v. 1136 : Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν· ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν. Orph. Arg. 48 : Ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπών· conf. 151. 704 : Ἐκπρολιπόντος ἐρωδιοῦ αἰπὺν ὄλεθρον. Nicias Anth. Pal. 6, 127, 2 : Δῆριν Ἄρηος ἐκπρολιποῦσα.]

[Ἐκπρομολεῖν, Exire. Apoll. Rh. 4, 327 : Κόλχοι ἄλαδ' ἐκπρομολόντες· 1539 : Πόρους τ' ἀπετεκμήραντο λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος. Orph. Lith. 700 : Ἀολλέες ἐκπρομολόντες χηραμόθεν. Cum genit. Apoll. Rh. 4, 1587 : Οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι.]

[Ἐκπροπίπτω, Procido, Excido. Orph. Lith. 319 : Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσοῦσα.]

Ἐκπροῤῥέω, Effluo, Effundo, VV. LL. [Marianus Anth. Pal. 9, 669, 4 : Χλωρὸν ὅπου ... ὕδωρ καλὰ πολυκρούνων ἐκπρορέει στομάτων. Orph. Lith. 201 : Γάλακτος ἐκπρορέει λευκοῖο πανείκελος ἔνδοθεν ἰχώρ.]

[Ἐκπροσδέχεσθαι vox corrupta in gl. vitiosa Lex. rh. Bekk. An. p. 242, 8 : Δεξαίμην, κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ ὑποδεξάμενον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπεμπόμενον καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπροσδέξασθαι. Ubi delenda videntur καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκ. L. Dindorf.]

[Ἐκπροσωπέω, Eust. Opusc. p. 218, 24 : Φέρε γὰρ ὀλιγόστιχον ἐπιδρομὴν ποιησώμεθα ὧν κατατίθενται οἱ πρὸς μεγαλωσύνην πνευματικὴν ἐσχηματισμένοι καὶ οὕτως ὑπεσχημένοι ἐκπροσωπεῖν τῷ θεῷ· 339, 23 : Ὅως μὲν γὰρ πρωτονοτάριος ἦς, ἄλλος ἡμῖν ἐφαίνου· ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑτέραις ἀξιώσεσι καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖν ἔχρωσέ σε... καὶ ὀνόμασιν ἐπεγράφης λαμπροτέροις καὶ πλείοσι, δέομαι ὅτι ἐκ προσώπου σου ἐξῆλθεν ἡ φιλία ἡμῶν. Ejusd. p. 88, 23 : Ἦν μὲν γὰρ ὅτε θεάτροις ἐνευδοκίμουν πρὸς ἔπαινον οἰκεῖον οἱ ὑποκριταὶ, σοφίαν αὐτοὶ ἐπικοσμοῦντες, ἣν ἐτέχνουν (sic) οἱ τῆς τραγῳδίας διδάσκαλοι, ἀνατρέχοντες εἰς παλαιγενεῖς ἱστορίας ἐκεῖνοι, δεξιὰς παιδεύειν σεμνῶς καὶ τὰ κατ' ἐκείνας πρόσωπα ὡς οἷον ἐξανιστῶντες καὶ εἰς θέαν προάγοντες δι' ἀνδρῶν, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐκπροσωποποιούντων ὑποκριτικῶς ἐκείνοις ἔν τε πιθανότητι πλάσεως ῥητορικῆς καὶ εἰκονογραφίᾳ προσώπων, fort. scrib. ἐκπροσωπούντων, quamvis προσωποποιία sit v. 28. Constant. Cær. p. 282, A : Ὅτε δὲ ὑπάρχει ὁ δρουγγάριος εἰς βασιλικὴν δουλείαν, ἐκπροσωπεῖ αὐτὸν ὁ ἱκανάτος. Interpres, Sustinet ejus vices atque personam hicanatus. L. Dindorf.]

[Ἐκπροσωποποιέω. V. Ἐκπροσωπέω.]

[Ἐκπροτῑμάω, Honoro. Soph. Antig. 913 : Τοιῷδε μέντοι σ' ἐκπροτιμήσασ' ἐγὼ νόμῳ.]

[Ἐκπροφαίνω, Ostendo. Orph. H. 70, 7 : Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανοῦσα. Ubi notandus rarior aor. sec. verbi φαίνω, ex cod. restitutus pro præs. ἐκπροφαίνουσα.]

[Ἐκπροφέρω, Profero, in l. corrupto Maneth. 6, 733 : Αὐτὰρ ἐγὼ μάλα μὲν πυκιναῖς πραπίσιν δεδάηκα γαστέρος ἐκπροφέρωσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι, ubi ἐκ προφέρωσ' ἃ, vel ἃ προφέρωσι conjiciunt intt.]

[Ἐκπροφεύγω, Effugio, Profugio. Synes. p. 328, A 393 : Ὅθεν ἐκπροφυγών. Orph. Lith. 391 : Ἠῶς κεν πολιὸν γένος ἐκπροφύγῃσι. Alcæus Anth. Pal. 6, 218,

9 : Ἐκπροφυγὼν ὅλοὸν μόρον. Manetho 6, 74 : Ἐκπροφυγοῦσ' ὀλοῶν αὐγάς. L. D. Cum gen. Heliod. Æth. 8, 11 : Δεσμῶν Ἀρσακείων αὔριον ἐκπροφυγών. Hase.]

Ἐκπροχέω, Effundo, Profundo. [Orph. Arg. 573 : Λοιβὰς ἐκπροχέων. Orac. Sib. p. 33 : Καὶ μέλιτος γλυκεροῦ γλυκερώτερον ἀνδράσι χάρμα ἐκπροχέει. Improprie Simias Anth. Pal. 7, 22, 2 : Ἤρεμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσὲ, ἑρπύζοις, γλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους. Pamphilus ib. 201, 2 : Οὐκέτι δὴ χλωροῖσιν ἐφεζόμενος πετάλοισιν ἀδεῖαν μέλπων ἐκπροχέεις ἰαχάν.]

[Ἐκπρυμνίζω. V. Ἐκπρεμνίζω.]

Ἐκπτάω, affertur pro Evolo; sed sine exemplo. [Fictum ex aor. vel fut. verbi ἐκπέτομαι, quod v.]

[Ἐκπτερόω, Volucre facio. Hippocr. De vict. rat. 1, p. 347, 19 : Ἐν μὲν τοῖσι νέοισι τῶν σωμάτων, ἅτε ταχείης ἐούσης τῆς περιφορᾶς, καὶ τοῦ σώματος ὄντος αὐξίμου ἐκπτερούμενα καὶ λεπτυνόμενα καταναλίσκεται ἐς τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος, de particulis animæ. Ubi est var. ἐκπυρούμενα.]

Ἐκπτερύσσομαι, Alas expassas concutio. Lucian. [Muscæ enc. c. 1] : Καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται, Pavonum instar variegata est, si quis attentius in eam oculos defigat, quum expansis ad solem alis sese verberitat.

Ἐκπτήσσω, Expavefacio, Exterrefacio : a πτήσσω significante ἐκφοβῶ. Apud Eur. vero in Hec. [180] : Τί νέον καρύξασ', οἴκων μ' ὥστ' ὄρνιν θάμβει τῷδ' ἐξέπταξας; schol. πετασθῆναι ἐποίησας : ut proprie sit Avem ita expavefacere, ut statim passis alis avolet : sicut ἐκπετάζω. [De loci Theophylactei sententia, quem HSt. respicit, v. in Ἐκπετάννυμι. Hose 11, 11 ἐκπτήσονται Cyrillus pro ἐκστήσονται.]

[Ἐκπτίσσω scriptura vitiosa in l. corrupto Æliani N. A. 17, 31.]

Ἐκπτοέω, Exterreo, Exterrefacio, Metu consterno. [Tzetz. Hist. 5, 484 : Παιδευτικῷ τῷ τρόπῳ δὲ τοὺς ζῶντας ἐκπτοοῦντες· 499 : Τοὺς κακοὺς ἐκπτοουσῶν (Tantali pœnarum).] Unde ἐξεπτόημαι ap. Polluc. [1, 118; 5, 122], i. q. ἐκπέπληγμαι : et ἐξεπτοημένος, i. q. ἐκπλαγεὶς s. ἐξεστηκώς. [Ib. 123. Polyb. 5, 36, 3; 14, 5, 7.] Item Obstupefacio, s. ἐξίστημι. Ἐξεπτοῆσθαι redditur etiam Impotem animi esse. [Eur. Cycl. 185, de Helena : Ἥ τοὺς θυλάκους τοὺς ποικίλους περὶ τοῖν σκελοῖν ἰδοῦσα (Paridis)... ἐξεπτοήθη, Perculsa est. Similiter de hominibus spe et lætis rebus erectis Herodian. 5, 4 : Ὡς δὲ ἡ φήμη διέδραμεν ἀνὰ τὰ λοιπὰ στρατόπεδα ... πάντα τὰ λεγόμενα καὶ ἐνδεχόμενοι καὶ ἀληθῆ πιστεύσαντες εἶναι, τὰς ψυχὰς ἐξεπτόηντο.]

[Ἔκπτοιος, ὁ, ἡ, Exterritus. Phrynichus Bekk. An. p. 10, 21 : Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχὴν, οἷον ἀνασεσοβῆσθαι καὶ ἔκπτοιον εἶναι.]

[Ἔκπτυμα, τὸ, Sputum. Andreas Cret. p. 94, C : Τὰς φραγελλώσεις, τοὺς ἐμπαιγμοὺς, τὰ ἐκπτύματα, τὰ ῥαπίσματα. Kall. Nisi forte scrib. ἐμπτύσματα, quod v.]

[Ἔκπτυξις, εως, ἡ, Explicatio. Aetius 3, 48, b, 12 : Ἡ ἔκπτυξις τῶν σκελῶν καὶ ἡ ἀποκρέμασις, in equitando. Hemst.]

[Ἔκπτῦσις, εως, ἡ, Exspuitio. Alex. Trall. 7, p. 97.]

[Ἔκπτυσμα, τὸ, Sputum. Orac. Sib. p. 735 : Εἰς ἐκπτύσματα φαρμακόεντα παρειὰς αὐτοῦ δώσει. Sed cod. ἐμπτύσματα. Vid. annotat. et Struvii Fragm. Sibyll. p. 42, 43.]

[Ἐκπτύσσω, Explico, Pando. Germ. CPol. Hom. p. 441, C Grets. de pardalibus : Ἐκθύμως καθάλλεσθαι καὶ ἐκπτύσσειν τοὺς ὄνυχας, ubi ed. ἐκπτήσσειν. Hase.]

[Ἔκπτυστος scriptura vitiosa pro ἔκπυστος, quod v.]

Ἐκπτύω, [ύσομαι, Meleag. Anthol. Pal. 5, 197, 6 : Βαιὸν ἔχω τό γε λειφθὲν, Ἔρως, ἐπὶ χείλεσι πνεῦμα· εἰ δ' ἐθέλεις καὶ τοῦτ', εἰπὲ, καὶ ἐκπτύσομαι], Expuo, [Excreo add. Gl.]. Hom. Od. E, [322] : Στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρήν. Exp. etiam Respuo, Abhorreo; sed sine exemplo. [Aristoph. Vesp. 792 : Κἄτα βδελυχθεὶς ὀσφρόμενος ἐξέπτυσα. Theocr. 24, 19 : Βαρὺν δ' ἐξέπτυον ἰόν. Dioscor. 1, 115 : Ἐκπτύοντες τὸ διαμάσημα. Eustath. Opusc. p. 161, 63 : Συχνὰ ἐκπτύει συνεκβάλλων τῷ σιέλῳ τὴν ἀηδίαν. Theodorid. Anthol. Pal. 6, 224, 5 : Σκολιὸς δ' ἐξέπτυσε πορθμός. Suidam in Ἐκβρασθῇ : Λέγεται δὲ καὶ, ἐξεπτύσθη ὑπὸ τῆς θαλάσσης, cit. Hemst. De abortu Ælian. N. A. 12, 17 : Ἐν ἀλέᾳ δὲ ὡς τὰ πολλὰ ἐκπτύεται. Cit. idem. Figurate Galat. 4, 14 : Τὸν πειρασμόν μου τὸν ἐν τῇ σαρκί μου οὐκ ἐξεπτύσατε, Aversati estis. Cum tmesi Apollon. Rh. 4, 478 : Τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων. ὕ]

Ἔκπτωμα, τό. Vide in Ἔκπτωσις, quod proxime sequitur.

Ἔκπτωσις, εως, ἡ, Delapsio, Prolapsio. [Diog. L. 10, 102 : Ἔκπτωσιν τῶν πυρὸς ἀποτελεστικῶν ὀργάνων· et ib. 103.] Strabo 10, [p. 467] : Εἴ τις ἔκπτωσις πρὸς τὸ χεῖρον γένηται τῆς μουσικῆς, Si qua contingat prolapsio in deterius, Si contingat musicam in deterius prolabi, delabi. E Cebete autem [p. 66 Cor.] affertur pro Casus, s. Calamitas, Ἐκπτώσεις γὰρ μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίνονται. [Sic etiam verb. ἐκπίπτω de Sorte quæ alicui excidit, i. e. obtingit. V. Συνεκπίπτω. Schw.] Ἔκπτωσις, sicut et ἔκπτωμα, Prolapsio ossium e sua sede. Una voce, Luxatio, h. e. Ossium e propria sede excessus, sine fractione, ut inquit Gorr. addens, non id modo significare, sed etiam ἐξάρθρωσιν s. ἐξάρθρωμα ap. Hippocr. [De fractur. p. 750, A], ut Galen. annotavit, initio Comm. εἰς Τὸ περὶ ἁγμῶν. Esse autem duplicem omnis luxationis differentiam, unam sursum, quum a musculorum contentione articulus ad supernum locum trahitur; alteram extrorsum, quum in partem anteriorem aut posteriorem, dextram aut sinistram, emotus transit. Omnem vero ejusmodi luxationem aut esse simplicem, aut compositam etc. In VV. LL. ἐκπτώσεις et ἐκπτώματα exp. etiam Articuli qui suis sedibus excidunt. [Hippocr. De off. med. p. 748, D : Τὰ δὲ ἐκπτώματα ἢ στρέμματα... De morb. 1, p. 448, 39 : Τὰ κατήγματα καὶ τὰ ἐκπτώματα· De liq. usu p. 424, 46 : Κατήγμασιν, ἐκπτώμασι. V. Ἐκπίπτω. || Ἔκπτωσις, Delapsus, Prolapsus, Casus. Hippocr. Epid. 3, p. 1083, D : Σαρκῶν καὶ νεύρων καὶ ὀστέων ἐκπτώσιες μεγάλαι· ib. E : Ὀστέων ψιλώματα καὶ ἐκπτώσιες· Aphor. p. 1255, A : Ὑστέρων ἐκπτώσιας. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 32 : Ἐδεδίει γάρ τις ληκύθων ἔκπτωσιν· sign. 2, 9, p. 62 : Μεγάλης ἐσχάρης ἔκπτ. (conf. Acut. m. cur. 1, 9, p. 89)· 11, p. 64 : Κτείνει μὲν οὖν τὰ πολλὰ ἔκπτωσις ἥδε· 13, p. 70 : Ἤδη κοτὲ καὶ τῶν μελέων προαποθνήσκει τοῦ ἀνθρώπου ἄχρι ἐκπτώσιος ῥὶς, δάκτυλοι, πόδες· Acut. m. cur. 2, 9, p. 111 : Ἐς τε τὴν τῶν λίθων ἔκπτωσιν καὶ τὴν τῶν οὔρων ἔκχυσιν. De halitu oris Theophr. De vent. 20 : Διαφέρει δὲ τῇ προέσει καὶ ἐκπτώσει. De exsilio ap. Polyb. 4, 1, 8 : Τὴν Κλεομένους... ἔκπτωσιν, etc. Diodor. 13, 65 : Τῶν ἀντιπολιτευομένων αὐτοῖς καὶ (f. πρὸ) τῆς ἐκπτώσεως. Strabo 7, p. 296 : Ἀφ' οὗ καὶ πρὸς (πατρίδος Leopardus) ἐκπτώσεις τινὰς αὐτῶν (philosophorum) παρέωσαν ἐπὶ τὸν κυνισμόν. De morte Manetho 2, 482 : Ἡλίῳ δ' οἵῳ συναφὴν τεύχουσα σελήνη ἔκπτωσίν τε τίθησι βίου καὶ κήδε' ὀπάζει· 3, 216 : Αἰεὶ δ' ἔκπτωσιν βιότου τεύχουσι πρὸς οἴκους.]

Ἔκπτωτος, ὁ, ἡ, Delapsus, Qui excidit. In VV. LL. e Greg. Naz. : Τῶν προκειμένων ἔκπτωτοι καὶ ἀλλότριοι. [Memoratur in Lex. de spirit. p. 216. Eust. Opusc. p. 278, 50 : Ὡς δὲ περιεωρᾶτο πρὸς πάντων, καὶ τοῦ γάμου τε τοῦ ὑψηλοῦ ἦν ἔκπτωτος. L. D. || (Zonar. p. 652 et) Etymol. p. 321, 46, etiam exponit τὸν ἐστερημένον τῆς πτώσεως, quod de aleæ casu intelligendum puto. Hemst. Paul. Alex. Apotel. p. 53, 16 : Μητρὸς δούλης, ἢ ἐλαχίστης, ἢ ἀδόξου, ἢ ἐκπτώτου, De statu suo dejectæ. Pseudochrys. t. 7, p. 487, 40 : Τῶν ὑπαρχόντων ἔκπτωτος ἐγενόμην· idemque Or. in cruc. p. 327, C Grets. : Οἱ πρότερον ἠτιμωμένοι καὶ ἔκπτωτοι. Greg. Tephr. Disp. cum Herb. p. 31, 13 : Ἔκπτωτος τοῦ παντὸς, Qui omni bono excidit. Hase.]

[Ἔκπτωχος, ὁ, vox nihili.] Ἔκπτωχοι τῶν προκειμένων, e Greg. Naz. affertur pro A propositis excidentes s. recedentes; sed perperam scriptum pro ἔκπτωτοι.

Ἐκπῡέω, affertur pro Ad suppurationem perduco. [Hippocr. Præn. p. 41, 40 : Ὁκόσα δὲ τῶν ἀλγημάτων ἐκ τουτέων τῶν χωρίων μὴ παύηται..., εἰδέναι δεῖ ἐκπυήσοντα· Epid. 2, p. 1002, B : Φύματα ... τὰ ἐκπυοῦντα. Alex. Trall. 8, p. 139 : Καὶ γὰρ τὸν σπλῆνα ὑπεκτήκει καὶ ἀποστήματα ἐκπυεῖ. Suppuro videtur esse ap. Hippocr. Præn. p. 44, 54 : Οἱ δὲ νεώτεροι, πρὶν ἐκπυῆσαι τὸ οὖς, ἀπόλλυνται· Epid. 3, p. 1073, H : Τὸ δὲ περὶ τὴν ἕδρην σμικρὰ ἐξεπύησεν, nisi verbum

refertur ad ægram. Pass. Co. præn. p. 206, H : Ἥσι κόρῃσιν ὀρθοπνοϊκὰ συμβαίνει, ἐν τῇσιν ἐπιφόροισι τιτθοὺς ἐκπυοῦνται· Aphor. p. 1257, B : Ἢν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα χυθῇ παρὰ φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυηθῆναι. L. D. ‖ De forma Ἐκπυόω HSt. :] Ἐκπυόω, Suppuro, Ad suppurationem perduco, e Diosc. 2 : Ἐκπυοῖ δοθιῆνας. [V. schol. Hippocr. ad l. in Ἐκχύμωμα cit.]

Ἔκπύημα, τὸ, Dicitur, inquit Gorr., ab Hippocr. Universi puris collectio, tumore aliquo, qui præter naturam est, concocto. [De prisca med. p. 18, 35 : Ἐκπυήματά τε καὶ φύματα πλεῖστα· Præn. p. 41, 40 : Τῶν δὲ ἐκπυημάτων ὁκόσα μὲν ἔτι χολώδεος ἐόντος τοῦ πτυέλου ἐκπυΐσκεται, ὀλέθρια κάρτα· Co. præn. p. 220, F : Τὰ καθ' ἕδρην ὀδυνώδεα ἐκπυήματα. L. Dindorf.]

Ἔκπύησις, εως, ἡ, Suppuratio. [Hippocr. Prænot. p. 39, 5 : Ὑποσκέπτεσθαι τὰς ἐκπυήσιας· De artic. p. 789, E : Οἷσιν ἔτι νηπίοισιν ἐοῦσι κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος βαθεῖαι καὶ ὑποβρύχιοι ἐκπυήσιες γίνονται. L. Dindorf.]

Ἐκπυητικὸς, ἡ, ὸν, Ad pus movendum accommodatus, Vim habens suppurandi s. pus movendi, Qui ad suppurationem perducere potest. Galen. : Ἐκπυητικὸν ἄλευρον πύρινον : ut Plin. dicit farinam hordei collectiones concoquere, et valere ad extrahendas suppurationes. [Hippocr. Co. præn. p. 206, D : Αἱ πρὸς χεῖρα νωθραὶ, κατάξηροι, ἄδιψοι, γυναικεῖα πολλὰ χαλῶσαι, ἐκπυητικαὶ, Pus colligunt, Suppurationi obnoxiæ sunt. L. Dind.]

Ἐκπυΐσκειν, Ad suppurationem perducere. Hæc Gorr. Utitur verbo Ἐκπυΐσκω pro Pus moveo, Suppuro, Ad suppurationem perduco, Galen. quoque, ac nominatim infra in Ἔμπύημα [vol. 7, p. 316], ubi etiam τὰ ἐμπυΐσκοντα videtur accipere pro Iis quæ suppurantur. [Pass. Hippocr. Præn. p. 41, 41 : Τῶν δὲ ἐκπυημάτων ὁκόσα μὲν ἔτι χολώδεος ἐόντος τοῦ πτυέλου ἐκπυΐσκεται· 44, 53 : Καὶ τὰ ὦτα διὰ τοῦτο φθάνει ἐκπυΐσκεσθαι. L. Dindorf.]

[Ἐκπυκτεύω. Pollux 2, 147 : Πυγμὴ, ὅθεν καὶ τὸ πυκτεύειν καὶ ἐξεπύκτευσε. Ubi desunt in cod. verba duo postrema. Hesych. : Ἐκνεύμυκτεν, κατέβαλλεν. Reisk. in Misc. Lips. nov. vol. 6, part. 2, p. 307, ἐκπύκτευεν, pro ἐξεπύκτευεν. L. Dind.]

Ἐκπυνθάνομαι, Audio ex aliquo, simpl. Audio, Cognosco, Intelligo, ut πυνθάνομαι. Fut. ἐκπεύσομαι [Hom. Il. Υ, 129 : Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκπεύσεται ὁμφῆς, ubi nunc divisim ἐκ π.] Soph. [Aj. 215]: Θανάτῳ γὰρ ἴσον πάθος ἐκπεύσει, Audies morti par malum, ἀκούσει. [Id. OEd. C. 206 : Τίν' ἄν σου πατρὶδ' ἐκπυθοίμαν; Eur. Hel. 817 : Εἰ μὴ τύραννός σ' ἐκπύθοιτ' ἀφιγμένον. Aristoph. Eccl. 752 : Πρὶν ἐκπύθωμαι πᾶν τὸ πρᾶγμ' ὅπως ἔχει. Plut. Alex. c. 48 : Πᾶν ὅ,τι ἂν ἐκπύθηται, τοῦτο πρὸς αὐτὸν ἀπαγγέλλειν βαδίζουσαν· idemque alibi.] Idem Sciscitor et percontor ex aliquo; simpl. Percontor, Sciscitor : Ἐκπυθόμενος τοὔνομα, Percontatus nomen. [Eur. Cycl. 94 : Ἵν' ἐκπυθώμεθα πόθεν πάρεισι Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον. Et cum gen. Aristoph. Pl. 60 : Σκαιῶς γὰρ αὐτοῦ καὶ χαλεπῶς ἐκπυνθάνει. Eur. Herc. F. 529 : Φέρ' ἐκπύθωμαι τῶνδε πλησίον σταθεὶς τί καινὸν ἦλθε τοῖσδε δώμασιν χρέος· Phœn. 768 : Τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτα· El. 110 : Κἀκπυθώμεθα δούλης γυναικός. Cum tmesi Hom. Il. K, 308 : Ἔκ τε πυθέσθαι ἠὲ φυλάσσονται νῆες θοαί...]

[Ἐκπυόω. V. Ἐκπυέω.]

[Ἐκπύρακτόω, Valde incendo. Scriptt. de re accip. 15. Wakef. Vert. autem simpliciter Incendo. L. D. Ita quoque Pallad. Laus. p. 28, B. Pass. S. Basil. t. 2, p. 80, D : Τῇ δὲ σφοδροτάτῃ πρὸς τὸ πῦρ ὁμιλίᾳ ἐκπυρακτωθείς (ὁ σίδηρος), Excandescens. Hase.]

[Ἐκπυράκτωσις, εως, ἡ, Incensio, Inflammatio. Tzetz. Hist. 11, 596 : Καὶ πρὸς ἐκπυρακτώσεις δὲ τὰς ἀπὸ τῶν κατόπτρων (utilis est geometria). Schæf. Suid. (et Bachm. An. vol. 1, p. 407, 7) : Φλογμὸς, καῦμα, ἐκπυράκτωσις. Wakef. Photius vitiose καῦμα ἐκ πυρακτώσεως.]

[Ἐκπύρέω, Torreo. Herodian. Philet. p. 451 : Ἀπανθρακίσαι τὸ ἐπὶ τῶν ἀνθράκων, ὅπερ οἱ Δωριεῖς ἐκπυρῆσαι λέγουσιν. Piers. : « Ἐκπυρῆσαι, quod Doriensibus tribuit Her., alibi a me repertum non est : itaque potius per ι leg. ἐκπυρίσαι. Hesych. : Ἀποπυρίζων, ἀπὸ πυρὸς ἐσθίων». Boisson. ad Herodiani Epim. p. 75 : « Apte conjecit Piers. scrib. esse ἐκπυρίσαι· quam lect. exhibet ipse codex, ubi ἐκπυρησαι.» L. D.]

Ἐκπῡρηνίζω, Enucleo, Educo veluti nucleum. Alex. Aphr. Probl. 1, [119] : Τὸ ἐν αὐτῷ λεπτομερέστερον ὑγρὸν ἢ ἀὴρ ἐκθλίβεται καὶ ἐκπυρηνίζεται. Et ap. Eust. [Od. p. 1858, 61] quidam dicit, Ἀστραπὰς ἐκπυρηνιζομένας νεφῶν. [« Expressum ventis per nubila fulmen, » Lucan. 1, 151. Stob. Ecl. phys. 1, 15, 1 (vol. 1, p. 348 Heer.) : Τὰ δὲ κουφότερα τοῖς βαρυτέροις ἐπιπολάζειν οἷον ἐκπυρηνιζόμενα. Τῷ ἄνω πυρὶ ... διὰ τὴν ἐναπόληψιν τῶν νεφῶν ἐκπυρηνιζομένῳ βιαίως ἐξ αὐτοῦ, Philopon. Περὶ κοσμοπ. p. 111. Vid. Hesych. in Ἐξεπυρήνωσεν, sic enim legendum pro Ἐξεπύρωσεν. (Repetiit infelicem hanc conj. ad Hesych. p. 1285, ubi addit l. Aristot. Phys. acr. 4, 7, p. 214, 33 : Ἐνδέχεται δὲ καὶ πυκνοῦσθαι μὴ εἰς τὸ κενὸν, ἀλλὰ διὰ τὸ τὰ ἐνόντα ἐκπυρηνίζειν.) Τὸ δὲ ἐκπυρηνίζειν εἴρηται ἀπὸ τῶν τοὺς πυρῆνας τῶν ἐλαιῶν τοῖς δακτύλοις συμπιλουμένους ἐξακοντιζόντων διὰ τὸ μυουρίζον σχῆμα, Simpl. ad Aristot. Φ. Ἀ. 4, col. 135, A. Hemst. Theod. Prodr. in *Notices* vol. 6, p. 557 : Βροντὴν ... πρηστηρίους ἀστραπὰς ἐκπυρρηνίζουσαν (sic). Boiss. Eust. Opusc. p. 237, 85 : Νεφέλῃ φωτὸς ὀφείλεις εἰκάζεσθαι, οὐ μὴν ἐκπυρηνιζούσῃ κεραυνοὺς, ὁποῖόν τι κεραυνοβόλον φαίνεται νέφος· 240, 57 : Ἐκπυρηνίζων σπινθῆρας. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. v. 134, p. 458 : Ἐν τοῖς νέφεσιν ἀπειλημμένων πνευμάτων ἰσχυρῶν τε καὶ βιαίων ... ἐκπυρηνίζεσθαι συμβαίνει τὰ πνεύματα καὶ ἐξιέναι ἐκεῖθεν καὶ τὰς ἀστραπὰς ποιεῖν. L. Dind.]

[Ἐκπυρήνισις, εως, ἡ, Enucleatio, Expressio, Eruptio. Ἔκθλιψις τῶν πυρήνων τῶν ἀπὸ δακτύλων ἀποπιεζομένων, Olympiod. Saracenica p. 49 Sylb. Eust. Opusc. p. 203, 11 : Εἰ μή τις εἰς βέλους ἐκνεύσει πετομένου ὠκύτητα ἢ εἰς ἀστραπῆς ταχυτάτην ἐκπυρήνισιν, Fulminis eruptionem.]

[Ἐκπυρήνισμα, τὸ, Expressio, Eruptio. Nicet. Man. Comn. 2, 6, p. 60, B : Βροντῶν τε μυκήματα ἐξαισίων καὶ ἀστραπῶν ἐκπυρηνίσματα.]

[Ἐκπυρηνισμὸς, ὁ, idem. Etym. Ms. Leid. apud Hemst. ad Thom. M. p. 565 : Τὸ κατ' ἐκπυρρηνισμὸν (sic) γενόμενον κεραύνιον πνεῦμα, ὃ καὶ ἐκνεφίας παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ὠνόμασται.]

[Ἐκπῠρῐάω, Incendo, Accendo. Aret. Acut. m. cur. 1, 6, p. 86 : Τὸ ἔντερον καὶ τὴν κάτω κοιλίην ἐκπυριᾷ. L. D. Hippocr. Aphor. 5, p. 1255, H : Ἢ διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριῆται (semen), ὥστε ἀθροίζεσθαι πρὸς τὸν τόπον τοῦτον.]

[Ἐκπυρίζω. V. Ἐκπυρέω. Adde Germ. CPol. Hom. p. 119, C Grets. : Τῶν θησαυρῶν αὐτῶν εὑρήσουσιν ἄνθρακας ἐκπυρίζοντας, Carbones ignitos. Perperam ed. ἐκπυρίξοντας. Hase.]

Ἔκπῠρος, ὁ, ἡ, Qui igni efferbuit supra modum, Qui igni nimium exarsit s. excanduit. Alii, Fervidus, Ardens. [Max. Tyr. Diss. 1, vol. 1, p. 2, 21 : Ὁποῖόν φασι τὴν γλαῦκα πάσχειν, πρὸς μὲν τὸν ἥλιον ἀμαυρουμένην, θηρεύουσαν δὲ ἐν νυκτὶ ἔκπυρον φῶς. Seager. Ap. Polluc. 1, 192 est, Ἵππου βλέμμα ἔκπυρον. Ap. Herodot. 4, 73, pro λίθους ἐκ πυρὸς διαφανέας, probi alioquin codd. nonnulli (vitiose, ut videtur), λίθους ἐκπύρους διαφανέας præferunt. Schweigh. Strabo 15, p. 697 : Τὴν δὲ νότιον τὴν μὲν ἄνυδρον, τὴν δὲ ποταμόκλυστον καὶ τελέως ἔκπυρον. Hemst. Theophr. C. Pl. 2, 19, 4 : Ἐν τόποις θερμοῖς καὶ ἐκπύροις· De vent. 14 : Πολλῷ γὰρ ἐκπυρώτερος ὁ τόπος ἐκεῖνος. Adverbialiter neutro pl. epigr. Anth. Pal. 5, 82 : Ὦ σοβαρὴ βαλάνισσα, τί δήποτέ μ' ἔκπυρα λούεις; Ἥρίν μ' ἀποδύσασθαι τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι.]

Ἐκπῠρόω, Accendo, Inflammo s. Igne excandefacio. [Eur. Tro. 301 : Αὐτῶν ἐκπυροῦσι σώματα θανεῖν θέλουσαι· Iph. A. 1070 : Πριάμοιο κλεινὰν γαῖαν ἐκπυρώσων. Aristot. Meteor. 1, 3 : Ὁρῶμεν δὴ τὴν κίνησιν ὅτι δύναται διακρίνειν τὸν ἀέρα καὶ ἐκπυροῦν. Eust. Opusc. p. 109, 68 : Τὸν μὲν ἐκπυροῦντα φλόγα ἐπὶ ἐμπρησμῷ οἰκίας. ‖ Exuro. Eur. Herc. F. 421 : Ὕδραν ἐξεπύρωσεν. Quo probabiliter Abresch. refert gl. Hesychii : Ἐξεπύρωσεν, ἐξέθλιψεν. Plut. Mor. p. 1067, A : Δεύτερον ὅταν ἐκπυρώσωσι τὸν κόσμον οὗτοι (Stoici), κακὸν μὲν οὐδ' ὁτιοῦν ἀπολείπεται, Si mundus illorum sententia conflagrarit.] Unde pass. Ἐκπυροῦσθαι, Inflammari, Exarde-

scere, ap. Galenum. Exp. etiam In ignem converto. [Eur. Bacch. 244 : Ὃς (Bacchus) ἐκπυροῦται λαμπάσιν κεραυνίαις σὺν μητρί. Aristot. Meteor. 1, 1 init. : Τῶν ἐκπυρουμένων καὶ κινουμένων φασμάτων, et alibi. Theophr. C. Pl. 1, 21, 7 : Τὰ πυρεῖα ἄριστα ἐκπυροῦται τὰ ἐκ τῶν ἐνύγρων. Signif. Excandefaciendi idem Theophr. De igni 48 : Πυρωθεὶς γὰρ ὁ ἀὴρ ἐκπυροῖ τὸν τόπον. Polyb. 12, 25, 2 : Ἐκπυρουμένου τοῦ χαλκοῦ· et apud Gemin. Elem. astr. c. 13, p. 55, A (Schweigh. vol. 5, p. 26) : Ἀνάγκη ἐκπυροῦσθαι τὴν οἴκησιν καὶ ἀοίκητον γίνεσθαι διὰ τὴν τοῦ καύματος ὑπερβολήν. Strabo 5, p. 247 : Ἔχει μὲν γὰρ τὸ λιπαῖνον καὶ τὴν ἐκπουρουμένην βῶλον καὶ τὴν ἐκφέρουσαν τοὺς καρποὺς, Terram calidissimam. Mesomedes Anthol. Plan. 4, 323, 7 : Κηρὸς... παμφάγοισι φλοξὶν ἐκπυρούμενος. Geopon. 7, 26, 4 : Ὄστρακα ἐκπυρώσαντες. Figurate Eust. Opusc. p. 127, 87 : Εἴπερ ἐγρηγορότες ἡμᾶς αὐτοὺς ἕκαστος εἰς θάρσος ἐκπυροῦμεν μάχιμον. Confus. c. ἐκπτερόω v. in illo.]

[Ἐκπυρρόω. Planud. Ovid. Metam. 9, 36 : Τῇ τῆς ψάμμου ἀφῇ ἐξεπυρρώθη, «Flavescit» Ovid. Boiss.]

Ἐκπυρσεύω, Igni luceo ex aliquo loco. [Sextus Adv. math. 4, 179, p. 722 : Ἀλλ' ὁ μὲν φιλόπλουτος ἢ φιλόδοξος ἐκπυρσεύεται μᾶλλον τὴν ἐπιθυμίαν ὑπὸ τῆς περιπατητικῆς φιλοσοφίας. Hemst. Nicet. Man. Comn. 2, 5, p. 58, D : Ὡς ἐν σποδιᾷ ἔναυσμα τὸν κότον ἐνέθαλπε τῇ ψυχῇ, ἕως τῶν πραγμάτων ἐνδιδόντων αὐτὸν ἐξεπύρσευσεν. Utrobique est Incendere, Incendi. L. D. Joseph. Bell. Jud. 4, 10, 5, de Pharo insula : Πύργον ἀνέχουσα μέγιστον, ἐκπυρσεύοντα τοῖς καταπλέουσι ἐπὶ τ' σταδίους· et 5, 4, 3 : Τῷ κατὰ τὴν Φάρον ἐκπυρσεύοντι τοῖς ἐπ' Ἀλεξανδρείας πλέουσιν. Id. ib. 7, 8, 5; Phot. Epist. Combef. p. 529, C, et magis figurate Pseudochrys. t. 7, p. 516, 11 : Τὸν ζῆλον τοῖς χείλεσιν ἐκπυρσεύοντα. Hase.]

[Ἐκπύρως, Ardenter, Calide. Philes De anim. propr. 23, p. 78, 10, de cuculo : Τὸ γὰρ πετεινὸν ὡς κρυμῶδες τὴν κρᾶσιν νεοττοποιεῖν ἐκπυρῶς οὐκ ἰσχύει. Scr. ἐκπύρως. L. Dindorf.]

Ἐκπύρωσις, εως, ἡ, Inflammatio et incensio, [Deflagratio, Gl.]. Ἐκπύρωσις τοῦ κόσμου, Athen. [14, p. 629, E], quod ὀρχήσεως εἶδος esse ait. Item Ardor quo aliqua inflammantur et exardescunt, s. ignescunt : quo modo accipiunt ap. Procl. Comm. in Plat. Tim. : Οὐδὲν θαυμαστὸν καὶ τὴν φλέξασαν ἐκπύρωσιν ἐργάσασθαι τοιαύτην, ubi etiam Inflammatio reddi queat. [Aristot. Meteor. 1, 5 init. : Τὴν ἐκπύρωσιν (aeris). Strabo 5, p. 247 : Πλεονάζουσα μὲν οὖν τῷ λίπει (terra) πρὸς ἐκπύρωσιν ἐπιτηδεία. Diog. L. 10, 101 : Τὴν τοῦ πνεύματος ἐκπύρωσιν· et ib. 103. Sextus Pyrrhon. 212, p. 53 : Ἐναντιούμενος τῇ ἐκπυρώσει (mundi). Lucian. Vit. auct. c. 14 : Τὰς ἐκπυρώσιας (mundi). Clem. Al. Pæd. 3, 11, 79. Eust. ap. Maium ad Hieron. Chron. p. 252, 2, b : Τῆς ἐπὶ Φαέθοντος ἐκπυρώσεως.]

[Ἐκπυρωτικὸς, ἡ, ὸν, Accendendi vim habens. Dionys. Areop. p. 48, A : Ἡ οὐδὲν ἢ ἀμυδρόν τι τῆς ἐκπυρωτικῆς ἐνεργείας ἴχνος ἀναφαίνεται (in rebus quæ ignem non capiunt). Kall.]

Ἔκπυστος, ὁ, ἡ, Exauditus, s. potius Evulgatus, Cognitus, Fando cognitus. Synes. Ep. 143 [p. 279, A] : Μὴ ἔκπυστα ποιεῖν τὰ ἄξια κρύπτεσθαι, Non evulgare. Itidem Herodian. 2, [7, 10] : Ἔκπυστα καὶ γνώριμα ποιῇ τοῖς τε στρατιώταις καὶ τοῖς λοιποῖς. Similiter aliquid ἔκπυστον γίνεται, quum sc. Evulgatur. Thuc. 4, p. 144 [c. 70], et 8, p. 275 [c. 42] : Πρὶν ἔκπυστος γενέσθαι. Sic Herodian. 3, [12, 14] : Πρὶν ἔκπυστα γενέσθαι τῷ δήμῳ. Ubi nota dat. : cum quo jungitur et ap. Plut. Camillo [c. 3] : Ὥστε κἀκείνοις ἔκπυστον γενέσθαι τὸ περὶ τὴν λίμνην πάθος, Ita ut ad illos quoque rumor perferretur de clade ad paludem accepta. Rursum Thuc. [immo alius scriptor] : Ἔκπυστα τοῖς πολλοῖς τὰ γεγραμμένα γενέσθαι, Multitudini efferri s. evulgari, A multitudine audiri. Item 3, p. 92 [c. 30] dixit etiam, Ἐμοὶ δοκεῖ πλεῖν ἡμᾶς ἐπὶ Μιτυλήνην, πρὶν ἐκπύστους γενέσθαι ὥσπερ ἔχομεν, Antequam rumor spargatur de nostris consiliis, Antequam adventus noster divulgetur; nam inopinantes Mitylenæos invadere et opprimere animus eis est. Schol. exp. φανερούς. [Vitiose Hesych. : Ἐκπτύστων, φανερῶν ἢ πολλοῖς ἀκουστῶν, et Poll. 5, 147 in codd.]

[Ἐκπυτίζω, Pitissando exhaurio. Exemplo Alexidis in Ἐκπιτίζω posito Schneid. addit Heronis Spirit. p. 181 : Ἵνα οὖν εὐκόπως εἰς τὸν δοθέντα τόπον ἐκπυτίζηται τὸ ὕδωρ· Autom. p. 247 : Ἐκ μὲν τοῦ θύρσου τοῦ Διονύσου ἤτοι γάλα ἢ ὕδωρ ἐκπιτυσθήσεται (sic). Apud eund. l. pr. est subst. Ἐκπιτυσμὸς, ὁ, Τὸν ἐκπιτυσμὸν πρὸς τὸ δοθὲν ὕψος ποιεῖται. Recte autem monet Schneid. veram formam esse quæ υ in sec., ι in tertia habeat.]

Ἐκπώγων, ὁ, Cui barba excrevit, Barbatus. Cujus tamen exemplum desideratur.

Ἐκπωλέω, Vendo, i. q. πωλέω s. ἀποδίδωμι : Hesych. ἐκπωλεῖσθαι, προγυμνάζεσθαι. [Glossam ejusd. Πωλεύειν, παιδεύειν πώλους, sec. quam scrib. esset ἐκπωλεύεσθαι, confert Albert.]

Ἔκπωμα, τὸ, tanquam ab ἐκπέπωμαι, præt. passivi ἐκπίνομαι : ut ἐκπέπωκα est præt. activi ἐκπίνω, Poculum [Gl. Hesych. : Ἐκπώματα, ἀγγεῖά τινα ἢ ποτήρια]. Plato Sympos. [p. 213, E] : Ἀλλὰ φερέτω Ἀγάθων εἴ τί ἐστιν ἔκπωμα μέγα. Xen. Cyrop. 8, [8, 18 et alibi sæpe]. Item Χρυσώσεσιν ἐκπωμάτων, Plut. [Mor. p. 145, B.] Et ἀργυροῦν ἔκπωμα, Athen. [Id. 10, p. 423, C : Πλῆθος καλῶν καὶ ποικίλων ἐκπωμάτων. Et ante hos Soph. Phil. 35 : Αὐτόξυλόν γ' ἔκπωμα· fr. Acris. apud Athen. 10, p. 466, B : Καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα. Eur. Ion. 1175 : Χρυσέων τ' ἐκπωμάτων. Thucyd. 6, 32 et al., Demosth. p. 384, 13 etc. Usitatius Atticis esse quam ποτήριον, monet Eustath. Il. p. 1161, 53; ποτήριον defendit Photius in v. Ἔκπωμα. Commendat Thomas p. 288 s. 342. De forma vitiosa Ἔκπομα, quæ est etiam ap. Hesych. in Δακτυλόδικτον, Δεῖνος, HSt. :] Ἔκπομα, Hesychio φιάλη, ποτήριον, Phiala, Poculum. [Ἔκπωμα duo codd. Monac. pro ἔκπομα apud Eumath. De Ismen. p. 18 ed. Teuch. et alibi. Jacobs.]

[Ἐκπωμᾰτίζω, Operculum (πῶμα) tollo. Nicet. Man. Comn. 6, 2, p. 117, A : Ὡς πᾶσαν μὲν φαρέτραν ἐκπωματίσουσι, πᾶν δὲ βέλος ἀφήσουσιν, ὅπως Ῥωμαίους τροπωσάμενοι τοῦ πρόσω προβαίνειν ἐπίσχωσι.]

[Ἐκπωμάτιον, τὸ, Pocillum, Gl. Strabo 16, p. 758 : Ὅπου γε καὶ τρυβλίον χαλκοῦ πρίασθαι καὶ ἐκπωμάτιον ἔστιν. Cit. Wakef. Pollux 10, 66.]

[Ἐκπωματοποιὸς, ὁ, Poculorum fabricator. Fabula Alexidis Ἐκπ. inscripta citatur ab Athen. 15, p. 691, D, Polluce 7, 190, Antiatt. Bekk. p. 82, 7.]

[Ἐκπωτάομαι. V. Ἐκποτάομαι.]

[Ἐκραβδίζω, Verbero, Verberando ejicio. Aristoph. Lys. 576 : Ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηρούς.]

Ἐκρᾰγὴ, ἡ, Suidæ i. q. ἔκρηξις : nam hoc per illud exp. [Leg. esse ἡ κραυγὴ dicetur in Ἔκρηξις.]

[Ἐκραίνω, Exspergo. Soph. Trach. 781 : Κόμης δὲ λευκὸν μυελὸν ἐκραίνει. Eurip. Cycl. 402 : Ἐγκέφαλον ἐξέρρανε.]

[Ἐκραίω, Exstirpo. Orph. Lith. 597 : Ἔκ τε μυῶν ἀγέλας ἔκ τ' ἀκρίδος ἄπλετον ἔθνος ῥαίσει (corallium). L. Dindorf.]

[Ἐκράπτω, Adsuo, si mendo carent edd. Gregor. Nyss. t. 2, p. 234, B : Τὰ περὶ ψυχῆς ἐκεῖ φιλοσοφηθέντα τῷ Πλάτωνι τοῖς ἰδίοις δόγμασιν ἀσυναρτήτως ἐκράπτει. Hase.]

[Ἐκραστωνέω, Facile reddo.] Ἐκραστωνῆσαι, Hesychio εὐχερῆ ἀποφῆναι.

Ἐκρέω, Effluo. [Defluo addunt Gl. Aristoph. Av. 104 : Κᾆτά σοι ποῦ τὰ πτερά; Ἐξερρύηκε. Proprie Hom. Il. N, 655, Φ, 119 : Ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε· Od. I, 290 : Ἐκ δ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέε· Γ, 455 : Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἷμα ῥύη. Apollon. Rh. 4, 1679 : Ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ τηκομένῳ ῥέεν. Plato Phæd. p. 112, A : Ἐκρεῖν ἐντεῦθεν. Pausan. 1, 3, 3 : Τὸ ὕδωρ ... ἐκρέον ἐς τὴν θάλασσαν.] Excido. Plut. Them. [c. 12] : Ἐξερρύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων. Et ἐξερρύησαν, ἠφανίσθησαν, Aboliti sunt, Bud. [Suid., qui addit : Λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πόλει (πολέμῳ Favor.) φευγόντων, ubi pariter atque in gl. Hesychii Ἐξερρύησαν, ἔφυγον, respici Maccab. 1, 9, 6 : Καὶ ἐξερρύησαν πολλοὶ ἀπὸ τῆς παρεμβολῆς, annotarunt intt.] Qui etiam affert δέος ἐξερρυηκὸς pro Abolitum et Fluxum, Evanidum, in h. Plut. l. [Pomp. c. 12] : Καὶ τὸ πρὸς Ῥωμαίους δέος ἤδη τῶν βαρβάρων ἐξερρυηκὸς, αὖθις ἰσχυρὸν καὶ φοβερὸν καταστήσας. Affert et γράμματα ἐξερρυηκότα ex Polluce [5, 150], sicut κατερρυηκότα γράμματα et διερρυηκότα, pro Literæ exolescentes. Addit ἐῤῥέω, Platoni [?] esse

etiam Obsolesco, Dissuesco. In Epigr. legitur etiam activa signif. [Macedon. Anth. Pal. 11, 374, 5 : Τὴν χάριν ἐξέρρευσας ὅσην ἔχες, Perdidisti. In Ind. :] Ἐκρυῆναι, Effluere, ab inusitato th. Ἐκρύω s. Ἐκρυέω. [Pollux 6, 17 : Καὶ πρότροπος δὲ ἦν τις οἶνος ὁ πρὶν ἐκθλίβεσθαι ἐκρυείς.] Metaphorice Plut. Themist., Ἐξεῤῥύησαν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, Themistoclis monita effluxerunt s. exciderunt Græcis. Itemque ἐκρυέντες τῶν ὅπλων dicuntur Quibus arma veluti effluxerunt. Hesych. ἐκρυῆναι exp. παύσασθαι, παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκρέον. [Plato Theag. p. 130, E : Νῦν δὴ πᾶσα ἐκείνη ἡ ἕξις ἐξερρύηκεν· Reip. 5, p. 452, D : Τὸ ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς δὴ γέλοιον ἐξερρύη ὑπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις μηνυθέντος ἀρίστου. Dionys. Art. rhet. 10, 8, p. 383, 4 : Ὧν νῦν ἡ χρῆσις ἐξερρύηκε. Figurate de spiritu Pollux 2, 76 : Εἰσρεῖ, ἐκρεῖ. Idemque de frondibus, quibus folia deciderunt, 1, 236 : Ἀφῃρημένους τῆς κόμης, ἐξερρυηκότας. Deuteron. 28, 40 : Ἐκρυήσεται ἡ ἐλαία σου. Similiter de pennarum vel pilorum defluvio Lucian. Dial. deor. 4, 1 : Τὰ πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε. Hesych. : Μαδᾷ, ἐκρεῖ. Gregor. p. 560 : Τὸ μυδῶσα, ἐκρέουσα. De rebus fragilibus et ruinosis, de quibus etiam simpl. ῥέω usitatum est, Suidas in Μηλιακὸν πλοῖον, ab Hemst. cit. : Ἐπὶ τῶν παλαιῶν καὶ ἄγαν ἐκρεόντων πλοίων, ubi alii gramm. ῥεόντων. De fut. et aor. formis act. ἐξέρρευσα, ἐκρεύσω v. in Ῥέω.]

Ἔκρηγμα, τὸ, Quod ex alio abruptum est, aut abscissum : Galen. ap. Hipp. [Gloss. p. 464] ἔκρηγμα exp. ἀπόσχισμα ῥάκους. [Hippocr. De artic. p. 837, G : Ταινίῃσι χρὴ ἢ ἐρρήγμασι (sic) τρυχίων ἐρινεῶν περιελίσσειν. || Pustula. Hippocr. Epid. 7, p. 1211, E : Περὶ ὀσφῦν ἐκρήγματα.] Est etiam Abruptus locus, Salebra. [Ἐκρήγματα, Salebræ, Gl.] Item, Eruptio aquarum in magnis imbribus, Bud. e Theophr. Suid. autem dicit ἐκρήγματα esse τὰ ἐκ τῶν χειμάῤῥων γινόμενα ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα. [Neque aliter ap. Theophr. C. Pl. 1, 5, 2 : Ἔτι δ' οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ συῤῥοαὶ καὶ ἐκρήγματα τῶν ὑδάτων πολλαχόθεν ἐπάγουσι σπέρματα καὶ δένδρων καὶ ὑλημάτων, cepit Bud. Ac ne ap. Diodor. quidem 1, 19 : Τὸν δὲ ποταμὸν ἀρχαιότατον μὲν ὄνομα σχεῖν Ὠκεάνην ... ἔπειτα διὰ τὸ γενόμενον ἔκρηγμά φασιν Ἀετὸν ὀνομασθῆναι, dicitur Eruptio vel ἔκρηξις, sed Ostium, ut ap. Polyb. 12, 20, 4 : Τοὺς γὰρ ἀπὸ τῶν ὀρῶν χειμάῤῥους καταφερομένους τοσαῦτά φησι ποιεῖν ἐκρήγματα κ. τ. λ. et alibi ap. eund. Plut. Alex. c. 60 : Τραχὺν δὲ τὸν Ὑδάσπην ὑπὸ τοῦ χειμῶνος ἐπιόντα καὶ μετέωρον ἔκρηγμα ποιῆσαι μέγα καὶ πολὺ μέρος ἐκείνῃ φέρεσθαι τοῦ ῥεύματος· et inf. : Μετὰ τῶν ὅπλων τὸ ἔκρηγμα διαβαίνειν ἄχρι μαστῶν διαβρεχομένους.]

[Ἔκρηγμα, τὸ, Ecregma, s. ut Plin. (N. H. 5, 14, 68 : « Mox Idumæa incipit et Palæstina ab emersu Sirbonis lacus ») vocat, Emersus vel Ostium lacus Sirbonidis, in Palæstinæ et Ægypti confiniis. Diodor. 19, 64 : Παρῆλθεν ἐπὶ τὸ καλούμενον Ἔκρηγμα. Strabo 1, p. 65 : Τῷ μεταξὺ τῆς Ἐρυθρᾶς καὶ τοῦ Ἐκρήγματος (ἰσθμῷ)· 16, p. 759 : Ἔτι δὲ μᾶλλον ἡ ἐφεξῆς τοιαύτη (sterilis) ἡ ὑπερκειμένην ἔχουσα τὴν Σιρβωνίδα λίμνην παράλληλον πρὸς τῇ θαλάττῃ μικρὰν δίοδον ἀπολιποῦσαν μεταξὺ μέχρι τοῦ Ἐκρήγματος καλουμένου ... τὸ δ' Ἔκρηγμα συγκέχωσται. Plut. Anton. c. 5 : Περὶ τὸ Ἔκρηγμα καὶ τὰ τῆς Σερβωνίδος ἕλη. Ptolem. 4, c. 5 : Ἔκρηγμα τῆς Σερβωνίδος λίμνης. L. Dindorf.]

Ἐκρήγνῡμι, vel Ἐκρηγνύω, Effringo, Scindo. [Hom. Il. O, 469 : Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε (dæmon) νεόστροφον, Rupit. Scindendi signif. ib. Ψ, 421 : Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ἣ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα, ubi schol. ὁδοῖο Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ὁδόν. Nicand. Ther. 342 : Εἰσόκε νηδὺς ὀμφαλὸν ἐκρήξειε. Hesych. : Ἐκρήξω, ἀνοίξω. || Altera forma præs. est Ἐκρήσσω s. Ἐκρήττω, Erumpo, Gl. Pass. Theanus Epist. 3 : Ἐκρήττεται μᾶλλον ἐπιτεινόμενα (τὰ ὄργανα), Rumpitur.] Apud Soph. Aj. [775] ἐκρήξει neutr. positum, Erumpet, Ἐκρήξει μάχη. Itidem vero ex Aristot. Meteor. 2, [8, p. 366, 32], Bud. affert ἐκρῆξαι, Erumpere. [Ἐκρήξας εἰς τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον ... ἄνεμος. Transitive, Elido. Plut. Fab. c. 12 : Οὐκ ἐγὼ μέντοι προὔλεγον ὑμῖν πολλάκις τὴν ἐπὶ τῶν ἄκρων ταύτην καθημένην νεφέλην, ὅτι ... ὄμβρον ἐκρήξει; Lucian. Calumn. c. 23 : Εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν. Joseph. B. J. 1, 10, 7 : Τούτοις κατὰ μικρὸν Ὑρκανὸς ἐξεκαίετο, καὶ τὴν ὀργὴν τελευταῖον ἐκρήξας ἐκάλει κριθησόμενον τὸν Ἡρώδην. Synes. p. 27, A : Ὑπισχνούμενον ἐκρήξει ... πόλεμον. || De voce absolute Suid. s. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 223, 20 : Ἐξάρσαντες, ἐκρήξαντες, κρούσαντες. V. Ἔκρηξις.] Sed Ἐκρήγνυσθαι potius dicitur pro Erumpere. Galen. Ad Glauc. 1 : Κνησαμένων γὰρ αὐτῶν ἅπαξ που ἢ δὶς, εὐθὺς ἐκρήγνυται, sc. τὸ αἷμα, Erumpit, Profluit : ut antea dixerat ῥέον de eadem re. Sed ἐκρήγνυσθαι majorem quandam vehementiam habet. Aristot. : Ἐκρήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι, Erumpunt. [Idem Meteor. 2, 8, p. 368, 5 : Ἀθρόαν ὠθουμένην ὑπὸ τοῦ ἐναντίου πνεύματος ἐκρήγνυσθαι (τὴν θάλατταν). Nicand. Alexiph. 211 : Νεόθεν δ' ἐκρήγνυται οὖλα. Æsch. Prom. 367 : Ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε ποταμοὶ πυρός. Formulas ἐξερράγη ὄμβρος, ἀστραπὴ memorat Pollux 1, 116, 117. Philes De anim. propr. 12, 19, p. 46 : Ἂν τῶν πνιγηρῶν ἐκραγῶσιν ὀστράκων (pulli). Charito 1, 5 : Ταῦτα λέγοντος θρῆνος ἐξερράγη.] Herodot. [6, 129], ἐκραγῆναι ἐς αὐτὸν, Erumpere præcipitem in iram, Excandescere, Bud. Comm. p. 783. Ibid. νότος ἐκραγεὶς ex Aristot., Coortus. [Theophr. De vent. 34 : Ὅταν ἐκραγῇ τὸ πνεῦμα· H. Pl. 3, 1, 2 : Ἐξερράγη τὸ συναθροισθὲν ὕδωρ. Lucian. Contempl. c. 19 : Αὐτίκα ἐκραγεῖσαι (αἱ πομφόλυγες) ἀπέσβησαν.] Idem Bud. in Lex. ἐξερράγη ὁ πόλεμος affert e Themistio pro Bellum exarsit, vel Excitatum fuit, in Exploratore : Καὶ ἐντεῦθεν ὁ πόλεμος ἐξερράγη Ἀκαρνᾶσί τε καὶ Αἰτωλοῖς. [Herodot. 8, 74 : Τέλος δὲ ἐξερράγη ἐς τὸ μέσον, Erupit (res) in publicum. Diodor. 18, 67 : Τὸ ἐν ταῖς εὐτυχίαις σιωπώμενον μῖσος ὅταν ἐκ μεταβολῆς ἐν ταῖς ἀτυχίαις ἐκραγῇ ... Zonaras Ann. 5, 15, p. 240, A : Ἐξερράγη δὲ τὸ μῖσος εἰς τοὐμφανὲς ἐκ τοιαύτης λαβῆς. || Perf. med. Ἐξέρρωγα, Prorupi, Exsto. De scopulo Joseph. Ant. Jud. 15, 5, 5 : Ἦν δ' ἐν ὄρεσι τὰ σπήλαια τελέως ἐξερρωγόσι. Wakef. Figurate Procop. Anecd. c. 1 init. : Αὕτη (Antonina) τὰ πρότερα μάχλον τινὰ βιώσασα βίον καὶ τὸν τρόπον ἐξερρωγυῖα, quod diefθαρμένη int. Suidas. Idem addit ex anon. : Καὶ οἱ θυμοὶ τῶν ὑπασπιστῶν τῆς Εὐδοξίας κατὰ τοῦ Χρυσοστόμου ἐξερρώγησαν, ubi ἐξερράγεισαν conj. Kust., quod aut ἐξερράγησαν aut ἐξερρώγεισαν vel ἐξερρώγεσαν dicendum est.]

[Ἐκρηκτικὴ, ἡ, Ecrectice, regio Colchidis. Ptolem. 5, 10 : Κατέχουσι δὲ τὰ ἐπὶ θαλάττῃ τῆς Κολχίδος Λάζαι, τὰ δ' ὑπερκείμενα Μάνραλοι καὶ οἱ κατὰ τὴν νεκρητικὴν χώραν, vitiose pro Ἐκρηκτικήν. Plin. N. H. 6, 4, 14 : « Regio Erectice. » L. Dindorf.]

Ἔκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. In VV. LL. Effractura e Paulo Jurisc. Item Vociferatio; sed sine auctore. [Suid. : Ἔκρηξις, ἐκραγή. Leg. cum Zonara p. 657, ἡ κραυγή.] Scimus tamen dici ῥῆξαι φωνὴν, et interdum ῥῆξαι quoque [et ἐκρῆξαι, de quo in Ἐκρήγνυμι] sine adjectione, si vel ipsi Hesych. credendum est, pro Vociferari. [Hippocr. De sterilib. p. 675, 49 : Ἢν δὲ τῶν καταμηνίων ἐλλειφθέν τι ἐν τῇσι μήτρῃσιν ἔκρηξιν ἔχῃ. Phot. et Suid. : Σήραγγες, αἱ ὑπὸ γῆν ἐπιμήκεις ἐκρήξεις. Schol. Theocr. 7, 5, a Wakef. cit. : Τὴν ἔκρηξιν τῆς πηγῆς ταύτης.]

[Ἐκρήσσω s. Ἐκρήττω. V. Ἐκρήγνυμι.]

[Ἐκρητέον, Exponendum est. Gregor. Nyss. t. 1, p. 925, B : Ἐκρ. καὶ τούτων τὰς λύσεις, ὡς ἀπέλυσαν οἱ ἀπὸ Πλάτωνος. Hase.]

[Ἔκριζον, ἀπὸ ῥιζῶν τὴν ἁμαρτίαν καταβάλλων· ἐπιῤῥηματικῶς δὲ, Etym. Gud. p. 177, 25. Vert. igitur Radicitus.]

[Ἔκριζος, ὁ, ἡ, Eradicatus, Radicitus evulsus. Acta Eustath. Combef. p. 20, 31 : Ὁ δὲ τάλας ἐγὼ, πάντοθεν ἔκρ. ἐγενόμην. Hase.]

Ἐκριζόω, Eradico [Gl.], Radicitus evello, Extirpo [Gl.], et pass. Ἐκριζόομαι, Eradicor. [Proprie Matth. 13, 29 : Οὐ μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον· 15, 13, etc. Geopon. 3, 5, 8 : Τὴν ἐκριζωθεῖσαν ἄγρωστιν. Eust. Od. p. 1784, 46 : Ἐκφατνίζεσθαι ἤγουν ἐξάγεσθαι ἐκριζούμενοι (dentes). Maccab. 1, 5, 51 : Ἐξερρίζωσεν αὐτήν (urbem). Theophil. Ad Autol. 3, p. 389, D : Ἁμαρτία ἐκριζοῦται. Pallad. Hist. Laus. p. 7 : Τὴν μητέρα τῆς ἰδιοπραγμοσύνης ἐκριζοῦσαι. In ἐκροιζόω corruptum Orac. Sibyll. p. 29 : Ἄνθρωποι, τί μάτην ὑψούμενοι ἐκροιζοῦσθε; ubi leg. ἐκριζοῦσθε notavit Struv. L. D. Præs. Epiphan. t. 1, p.

458, A, de talpa : Ζῶον ... ἐκριζοῦν πάντα τὰ τῶν ἀνθρώπων γεωργήματα. Aor. Evang. Philippi ap. Epiph. t. 1, p. 95, B : Ἐξερρίζωσα· Achm. Onirocr. p. 178, 31; 181, 29; 226, 26 : Ἐξερρίζωσεν. Anon. Hom. de ador. Crucis p. 143, D Grets. : Ἐκριζώσαθε. Pass. Epiphan. t. 1, p. 284, A : Ἐξερριζώθησαν ἐκ τοῦ κόσμου· et lapis Athen. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 531, n. 916, 8, in formula exsecrationis : Ἐκριζωθήσεται πανγενεί (sic). De usu ap. LXX vid. Schleusn. HASE.]

Ἐκρίζωσις, εως, ἡ, Eradicatio, Extirpatio. [Eustath. Opusc. p. 204, 86 : Θεομάχων γλωσσῶν ἐκρίζωσις. L. DINDORF.]

Ἐκριζωτὴς, ὁ, Eradicator, Extirpator : metaph. ex Josepho in Macc. [3, 5] : Οὐ γὰρ ἐκριζωτὴς τῶν παθῶν ὁ λογισμός ἐστιν, ἀλλ' ἀνταγωνιστὴς, Non enim perturbationes animi extirpat ratio, sed cum eis colluctatur. [Nilus in Cotel. Mon. Eccl. Gr. vol. 3, p. 197, A. Boiss. Antioch. Pand. p. 1151, A. HASE.]

Ἐκριμαῖον, ap. Justin. Mart. legitur in Dial. cum Tryphone [p. 183, 26] : Τῷ γὰρ Νῶε (inquit), ὅτι συγκεχώρητο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δικαίῳ ὄντι, πᾶν ἔμψυχον ἐσθίειν πλὴν κρέας ἐν αἵματι· ὅπερ ἐστὶν ἐκριμαῖον [ἐστὶ νεκριμαῖον, ut leg. esse postmodum ipse vidit HSt., teste Sylburgio. HEMST.]. Ubi quidam legunt ἐκρημαῖον, interpretanturque Nominatim exceptum, vetitum et prohibitum. Sed hoc non minus quam illud susp. est.

Ἔκριμμα, τὸ, Id quod ejicitur s. ejectum est : ut sunt purgamenta et sordes. [Fort. pro ἔκκριμα, q. v.]

[Ἔκρῖν, ος, ὁ, ἡ, Cui nares sunt prælongæ. Aret. Sign. tard. pass. 2, 13, p. 79=70 : Ἔκρινες.]

[Ἐκρῑνάω, Elimo, Consumo. Alciphro 3, 33 : Ἐρᾷς κιθαρῳδοῦ γυναικὸς κἀμὲ κνίζεις ἄχρι τοῦ καὶ αὐτὴν ἐκρινῆσαι τὴν καρδίαν. Pollux 4, 187 inter verba de phthisi usurpanda, ἐκτετηκέναι, ἐξερρινῆσθαι, κατερρινῆσθαι.]

Ἐκρῑνίζω, e Luciano affertur pro Naso suspendo, Subsanno, μυκτηρίζω. [Spectant hæc ad ista Pseudo-Luciani in Philopatr. c. 22 : Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα; At ibi ἐξερρίνισα non Subsannavi significat, sed Olfeci, et fere idem sonat ac id quod mox ibi subjicitur ἐξίχνευσα, Investigavi. SCHWEIGH.]

Ἐκρῑπίζω, Flando excito s. suscito : ut dicimur Suscitare ignem. Exp. etiam Follibus accendo. A Bud. simpliciter Accendo, ἐκπυρῶ, ap. Aristot. Meteor. 1, [c. 4] : Εὔλογον γὰρ, εἴπερ ἡ ἑνὸς ἄστρου κίνησις ἀνάπτει, καὶ τὴν τῶν πάντων ποιεῖν τι τοιοῦτο, καὶ ἐκριπίζειν. Affertur et pro Immitto flando, Impello, e Plut. Othone [c. 10] : Πνεῦμα προσπεσὸν ἄφνω τὴν παρεσκευασμένην ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξερρίπισε. [Pollux 9, 155. Diodor. 20, 65 : Τοῦ πυρὸς ὑπὸ τοῦ πνεύματος βιαιότερον ἐκριπισθέντος.] Ut autem ap. Latinos Accendo et Excito, s. Suscito, metaphorice quoque usurpantur, ita et hoc ἐκριπίζω. Plut. [Pomp. c. 8] : Καὶ τὸ τοῦ Μετέλλου θαρσαλέον καὶ μάχιμον, ἤδη σβεννύμενον ὑπὸ γήρως, αὖθις ἐξερρίπιζε καὶ συνεξεθέρμαινε, Excitabat, Suscitabat, tanquam sopitum ignem, vel languentem : ut legimus ap. Virg. Æn. 5, et 8, Sopitos suscitat igues. In Moreto autem, cujus poematii non parva est apud me auctoritas, Excitat et crebris languentem flatibus ignem. [Ælian. ap. Suid. v. Παράφορος : Φιλοτιμίᾳ ἐκριπισθέντες. Aret. Diut. m. causs. 1, 6, p. 32 : Νουθεσίᾳ τε καὶ ἐπιπλήξει ἐς ὀργὴν ἐκριπισθέντες ἐς τὸ πᾶν ἐκμαίνονται. L. DIND.]

[Ἐκρῑπισμὸς, ὁ, Excitatio quæ fit ventilando. Epicurus ap. Diog. L. 10, 101 : Ἀστραπαὶ γίνονται ... κατ' ἐκριπισμὸν ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ πνευματωδῶν σωμάτων.]

[Ἐκριπτέον, Ejiciendum. Clem. Al. p. 192. WAKEF.]

[Ἐκριπτέω. V. Ἐκρίπτω.]

[Ἔκριπτος, ὁ, Ejectus. Tzetz. Exeg. Il. p. 13, 8 : Καὶ γὰρ ἡ Σεμίραμις, Ζῆθός τε καὶ Ἀμφίων ... καὶ ἕτεροι μυρίοι τοιοῦτοι ἐκ λαθραίας τῆς συνουσίας καὶ ἔκριπτοι, Spurii.]

Ἐκρίπτω, vel Ἐκριπτέω, Projicio [Gl.]. Exp. etiam Decutio. [Ἐκριφεὶς, Expulsus, Dejectus, Explosus, Gl. Æschin. p. 48, 40 : Ὃς τοιοῦτον ἔπλασε τὸ περὶ τὴν Ὀλυνθίαν γυναῖκα ψεῦδος κατ' ἐμοῦ, ἐφ' ᾧ μεταξὺ μὲν λέγων ὑφ' ὑμῶν ἐξερρίφη. Soph. OEd. T. 1412 : Ἔξω μέ που ... θαλάσσιον ἐκρίψατε· El. 512 : Παγχρύσων ἐκ δίφρων δυστάνοις αἰκίαις πρόρριζος ἐκριφθείς. Polyb. 1, 39, 4 : Ἐκρίψαντες ἐκ τῶν πλοίων πάντα τὰ βάρη. Pausan. 1, 9, 8 : Τὰς θήκας τῶν νεκρῶν ἀνελόντα τὰ ὀστᾶ ἐκρῖψαι. Jo. Malal. p. 177, 7 : Δεξάμενος τὸν Αἰνείαν ἐκριφέντα (ventis in terram). Tzetz. Hist. 5, 854 : Ἡμίθνητα κατὰ πετρῶν ἐκρίπτει· 6, 723 : Ἀνέμοις πρὸς τὴν Αἴγυπτον βιαίως ἐκριφέντας. Metaph. Æschyl. Prom. 932 : Πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη; Forma ἐκριπτεῖ ap. Plut. Mor. p. 654, D.]

Ἔκριψις, εως, ἡ, Projectio, Decussio, i. e. Actio ipsa projiciendi s. decutiendi, [Jactus, Gl.] : ut e Theophr. affertur de silphio, H. Pl. 6, 3, [4] : Ὅτι εὐθὺς φύεται μετὰ τὴν ἔκριψιν [nunc διάρριψιν], Simul atque in solum projectum et decussum fuerit. Sed non video cur addi necesse sit alterum hoc partic.

Ἐκροὴ, ἡ, Effluxio. [Plato Tim. p. 91, B : Τῆς ἐκροῆς ζωτικὴν ἐπιθυμίαν ἐμποιήσας· Leg. 6, p. 761, B : Τὰς ἐκροὰς αὐτῶν (aquarum) εἴργοντας οἰκοδομήμασί τε καὶ ταφρεύμασιν· Gorg. p. 494, B : Μεγάλ' ἄττα τὰ τρήματα εἶναι ταῖς ἐκροαῖς. Pollux 2, 219 : Τῇ τοῦ θώρακος εὐρυχωρίᾳ ὁ πνεύμων χρῆται πρὸς τὴν τοῦ πνεύματος ἐκροήν.] Ex Aristot. De mundo [c. 6], ἐκροαὶ τῶν ποταμῶν, in VV. LL., Fluviorum lapsus et cursus. [Ἐκροαὶ, Æstuaria, Gl.] Ibid., ex Alexandri Aphr. Probl., Ἐκροαὶ τῶν περιττωμάτων, Meatus et canales vacantis materiæ effluxioni deputati, nares, os, et oculi. [Hippocr. Epid. 2, p. 1004, H : Ἀποστάσιες ἢ διὰ φλεβῶν ἢ διὰ κοιλίης ἢ διὰ νεύρων ἢ διὰ δέρματος ἢ κατὰ ὀστέα ἢ κατὰ τὸν νωτιαῖον ἢ κατὰ τὰς ἄλλας ἐκροὰς, στόμα, αἰδοῖον, ὦτα, ῥῖνας. Diodor. 11, 25 : Τὰς τῶν ὑδάτων τῶν ἐκ τῆς πόλεως ἐκροὰς, ubi aliquot libri ἐκροίας, ut Geopon. 5, 26, 2. Schol. Lucian. Piscat. c. 28 : Διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν. Aretæus, qui alibi frequentat formam ἐκροὴ, Diut. m. cur. 2, 4, p. 130 : Αἵματος ... ἔκροιαι. De qua forma HSteph. :] Ἐκροίην Hesych. exp. ἔκρυσιν. Ionicum autem est, pro ἔκροιαν, Effluxum.

[Ἔκροια. V. Ἐκροή.]

[Ἐκροιβδέω, Exsorbeo. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 403, A : Κρατὴρ ἐξερροίβδητ' οἴνου.]

[Ἐκροιζόω. V. Ἐκριζόω.]

[Ἐκρομβέω, Contorqueo. Philo Belop. p. 69 : Τὸ μεῖζον βάρος ... μᾶλλον ἐκρομβεῖν δύναται καὶ διαστέλλειν τὸν ἀέρα.]

Ἔκροος, ὁ, e quo est Ἔκρους, per contr. [Effluvium]. Herodot. [7, 129] : Ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλασσαν, i. e. ἐκροήν. [Aristot. Meteor. 1, 13 : Οὐκ ἔχουσα ἔκρουν φανερόν (ἡ λίμνη). Diodor. 4, 22 : Τὸν μὲν ἔκρουν ἐγχῶσαι.] Ap. Arrian. vero [Exp. 4, 3, 4] ἔκρους, Fluentum, Alveus, Bud. [Hippocr. De virg. p. 562, 40 : Οὐκ ἔχον τὸ αἷμα ἔκρουν ἀναΐσσει ὑπὸ πλήθεος ἐς τὴν καρδίαν. Erotian. Gloss. p. 142 : Ἔκρουν τὸ πονηρὸν ἢ τὴν ἔκκρισιν. Respicere videtur Epid. 2, p. 1002, B : Ἀποστάσιες ... αἱ κατ' ἔκρουν, οἷον αἷμα ἐκ ῥινέων, iterumque ib. paullo post.]

Ἐκροφέω, vel Ἐκροφάω [Non debebat poni ἐκροφάω], Exorbeo. Synes. passivam etiam vocem active usurpavit, ut ῥοφεῖσθαι pro ῥοφεῖν ab eo poni dicetur [Ep. 32, p. 178, C] : Εἰ δὲ πλοῦς παρατείνοιτο, καὶ μέχρι τρυγὸς ἂν ἐκροφοῖτο τὸν ἀνθοσμίαν. [Aristoph. Eq. 701 : Εἰ μή σ' ἐκπίω κἄτ' ἐκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαῤῥαγῶ, ubi legebatur κἀπεκροφήσας. Plato com. ap. Polluc. 6, 17 : Τὸ γὰρ ἔψημά σου γευόμενος ἔλαθον ἐκροφήσας. Eustath. Opusc. p. 156, 62 : Τὸ ψυχάριον αὐτοῦ, ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐκροφήσας. Gætulicus Anth. Pal. 11, 409, 2 : Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα Σεληνὶς πάσας ἐξεροφησε τρύγας, ubi cod. ἐξεφόρησε. Aristoph. Vesp. 1118; Ἤν τις ἀστράτευτος ὢν ἐκροφῇ τὸν μισθὸν ἡμῶν, ut Reisk. restituit pro ἐκφορῇ. Ἐκροφώντων ap. schol. Aristoph. Eq. 357 in ἐκροφούντων mutavit jam Kusterus.]

[Ἔκρυθμος, ὁ, ἡ, Absonus, Immodulatus. Philostr. V. Apoll. 8, p. 352, 26 : Ἔκρυθμος καὶ οὐκ εὔφθογγος. Sextus Adv. mus. 6, 38, p. 364 : Ἐπεὶ ἡ μουσικὴ ἐπιστήμη τίς ἐστιν ἐμμελῶν τε καὶ ἐκμελῶν, ἐνρύθμων τε καὶ ἐκρύθμων.]

[Ἐκρύομαι, Eximo, Libero. Eur. Bacch. 258 : Εἰ μή σε γῆρας πολιὸν ἐξερρύετο. Lycophr. 190 : Τήν ποτ' ἐν σφαγαῖς κεμὰς λαιμὸν προθεῖσα φασγάνων ἐκρύσεται. Cum tmesi Apollon. Rh. 4, 83 : Ἔκ με, φίλοι, ῥύσασθε δυσάμμορον. Permutatum cum ἐκλύομαι v. in illo. ῡ.]

[Ἐκῠπᾰρόω, Sordido. Schol. min. Hom. Il. A, 38 : Ἐξερυπάρου τὸ εἴδωλον διὰ πυρός.]

[Ἐκρῠπόω, Purgo. Gregor. Naz. vol. 2, p. 156 : Ἠρετό μέ τις πρόβλημα τῶν ἐκ πνεύματος. Ἤν ἐκρυπωθῇς, εἶπον. Ἀλλὰ σωφρονῶ. Ἤν ἐκρυπωθῇς· νῦν δὲ δεῖ καθαρσίων.]

[Ἐκρύπτω, Eluo. Pollux 1, 44 : Ἐκπλῦναι, ἐκνίψαι, ἐκτρῖψαι, ἐκρύψαι, ἀπορρύψαι· 7, 39 : Τὸ δὲ πλύνειν καὶ ... ἐκρύπτειν καὶ ῥύπτειν καὶ κλύζειν ἐρεῖς. Kall. Med. Philo vol. 1, p. 613, 30 : Εἰ καὶ μὴ παντελῶς ἐξερρύψαντο καὶ ἀπελούσαντο τὸ ἀδικεῖν. Hase.]

Ἔκρῡσις, εως, ἡ, Effluxio. [Timagoras ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 312 : Φύεται δ' ἐν αὐτῷ (Caico) βοτάνη ἡλιφάρμακος καλουμένη, ἣν οἱ ἰατροὶ τοῖς αἱμορραγοῦσιν ἐπιτιθέασι καὶ τῶν φλεβῶν μεσολαβοῦσι τὴν ἔκρυσιν. De fluvio Polyb. 4, 39, 8 : Μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης ἐκρύσεως.] Sed ἐκρύσεις vocantur etiam Eæ conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt, abortiones vero, ἐκτρωσμοὶ, usque ad quadragesimum diem, ut annotatur ex Aristot. H. A. 7, [3, p. 583, b, 11. Ib. a, 25 : Αἱ γὰρ καλούμεναι ἐκρύσεις ἐν ταύταις γίνονται ταῖς ἡμέραις· De generat. anim. 3, 9, p. 758, 6 : Διὸ καὶ καλοῦσι τὰς τότε (quando fœtus membrana obvolutus est) γιγνομένας τῶν κυημάτων φθορὰς ἐκρύσεις. Hippocr. De septim. p. 257, 19 : Τρωσμοί τε γὰρ γίνονται οἱ πλεῖστοι ταύταις ταῖς ἡμέραις· ὀνομάζεται δὲ τὰ τηλικαῦτα ἐκρύσεις ἀλλ' οὐ τρωσμοί. || Defluvium pilorum ap. Theophr. H. Pl. 7, 14, 1 : Χρήσιμα δ' ἀμφότερα πρὸς ἔκρυσιν κεφαλῆς τριχῶν, ubi est var. ἔκφυσιν, cujus cum illo permutati alterum ex. v. in ipso.]

[Ἐκρῡτῐδόω, Erugo. Constant. Man. Chron. p. 108, A : Καὶ τύχην τὴν γηράσκουσαν τὴν ἐκρυτιδοθεῖσαν (sic) καλὴν τρυφεροπάρειον εἰργάσατο κορίσκην. Boiss.]

[Ἔκρυτος, n. pr. corruptum, ap. Suidam v. Σαπφὼ, ubi Ἐκρύτου filia perhiberi ab nonnullis dicitur Sappho.]

Ἐκσᾰγηνεύω, exp. Irretio; sed sine exemplo. Signif. enim potius E sagena s. reti explico, Plut. [Mor. p. 52, C] : Οὐδὲν αὐτῷ πρᾶγμα πρὸς τὸ θηρίον, ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύει, καὶ περιβάλλεται τὸν κυνηγόν.

[Ἐκσᾰλάσσω, s. Ἐκσαλάττω, Concutio. Macedon. Anth. Pal. 5, 235, 2 : Τὴν δ' ἐνὶ θυμῷ ἐξεσάλαξας ὅλην θάμβεϊ φαντασίην. Μετεκίνησας interpr. Zonar. p. 773 et Suidas.]

[Ἐκσαλεύω.] Ἐκσάλευσον αὐτὸ Suidas affert pro ἐξένεγκον : ex Aristoph. opinor. [Lys. 1028, ubi nunc restitutum ex codd. ἐκσκάλευσον. Mendose item Hesych. : Ἐκβαβάξαι, ἐκσαλεῦσαι.]

Ἐκσαρκίζω, esse dicitur Excarnifico, item Carnem avello : ex LXX Ezech. [24, 4] : Ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν.

Ἐκσαρκόω, Carnem excrescere facio. [Diosc. Parab. 1, 79 : Ἁρμόζει δὲ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἐκσαρκούντων. Theophr. C. Pl. 1, 19, 5 : Αἱ ἐλαῖαι ἐκσαρκοῦνται. Gl. : Ἐκσαρκῶ, Expulpo.]

Ἐκσάρκωμα, τὸ, esse dicitur Excrescentia carnis ap. Diosc. et Galen. [imo Ὑπερσάρκωμα ex Gal. attulit Bud. quem sequitur HSt.] : vide Ὑπερσάρκωμα.

[Ἐκσᾰρόω, Everro, Gl. Eust. Il. p. 725, 35 : Ἀνακρέων δὲ τρὶς κεκορημένον τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον· Od. p. 1542, 47 : Ἀλλ' ὦ τρὶς κεκορημένε Σμερδίη παρὰ Ἀνακρέοντι, ἤγουν πολλάκις ἐκσεσαρωμένε.]

[Ἐκσᾰφέω, Explico. Theod. Prodr. p. 398 : Γνοὺς δ' ἐξεσάφει τῷ Στράτωνι τὸν λόγον (oraculi).]

[Ἐκσαώζω. V. Ἐκσώζω.]

[Ἐκσβέννῡμι. Hesych. : Ἀμοργίδα, ἐξεσβηκυῖαν τὸ γάλα. Hemst. Palmer. : « Luce clarius est reponendum esse ἀμολγίδα, ex.α privat. et μέλγω, Mulgeo. Et puto etiam reponendum esse ἐκβεβηκυῖαν ; nam ἐκβαίνω etiam aliquando accusativo jungitur, Ἐκβαίνειν τὸ γάλα est Præterire tempus mulctionis, et non amplius habere lac. » Recte sic dici videtur etiam Ἐκσβέννυσθαι. L. D. Aor. act. anon. De cruce Grets. p. 147, C : Ἐξέσβεσεν αὐτοῦ τοὺς ἀναιδεῖς ὀφθαλμούς, Extinxit. Hase.]

Ἐκσείω, Excutio, Quassando emoveo, expello. [Herodot. 4, 64 : Λαβόμενος τῆς κεφαλῆς ἐκσείει (cutem). Aristoph. Ach. 343 : Ἐκσέσεισται χαμᾶζε. Plut. Anton. c. 60 : Τῆς Ἀθήνησι γιγαντομαχίας ὁ Διόνυσος ἐκσεισθεὶς εἰς τὸ θέατρον κατηνέχθη. Et aliter ib. 79 : Τὴν ἐσθῆτα, μὴ κρύπτοι τι φάρμακον, ἐξέσεισεν· Timol. c. 15 : Ἐξέσειε τὸ ἱμάτιον. Polyb. 6, 44, 6 : Τῶν μὲν ἐκσειόντων τοὺς κάλους, Excutientibus, Explicantibus. Improprie Diodor. 18, 66 : Τὸ δὲ πλῆθος τοῖς θορύβοις ἐξέσεισε τὴν ἀπολογίαν. Cum genit. Plut. Anton. c. 14 : Τούτων μέντοι ταχὺ τῶν λογισμῶν ἐξέσεισεν αὐτὸν ἡ παρὰ τῶν ὄχλων δόξα· Mor. p. 78, B : Ἐνίους δὲ καὶ τέλειον ἤδη φιλοσοφίας ἐξέσεισαν. Arrian. Epict. 4, 9 : Ἡγωνίας μήτις ἐκσείσῃ σε τούτων τῶν λόγων καὶ ἔργων· ἰδοὺ ἐκσέσεισαι ὑπ' ἄλλου μὲν οὐδενὸς, ὑπὸ σαυτοῦ δέ. Lucian. Timon. c. 43 : Εὐωχείσθω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων, ἑκὰς ὢν conj. Faber.]

[Ἐκσεμνύνω, Extollo. Athen. 14, p. 661, E : Ἐκσεμνύνει δὲ τὴν τέχνην (coquinariam) καὶ ὁ νεώτερος Κρατῖνος. ῡ]

[Ἐκσεύομαι.] Ἐκσύομαι, itidem pro Erumpo, unde [imperf. ἐξεσευόμην Hom. Il. I, 80 : Ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο· aor.] ἐξεσύθην [Hom. Il. E, 293 : Αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη παρὰ νειατὸν ἀνθερεῶνα. Ubi sunt varr. ἐξελύθη, ἐξεχύθη], item ἐξεσσύθην, geminato σ versus causa. Et plusquamperfecti tertia sing. pers. Ἐξέσσυτο, Il. [B, 809, Θ, 58] : Ἐκ δ' ἔσσυτο λαός· ubi exp. etiam simpliciter Exibat : sicut Græca expositio [ap. Hesych.] est non solum ἐξώρμησεν, sed et ἐξήρχετο. [Il. H, 1 : Ἡυλῶν ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ· Od. I, 438 : Νομοῦ δ' ἐξέσσυτο ἄρσενα μῆλα. Apoll. Rh. 4, 40 : Δόμων ἐξέσσυτο κούρη. Orph. Arg. 784 : Δολίου ἐξέσσυτο ὕπνου.] Apud Hom. autem Od. M, [366] : Καὶ τότε μοι βλεφάρων ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, Eust. exp. ἐξεπήδησεν, et ὤχετο. [Od. I, 373 : Φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. Democritus ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 193 : Ξυνουσία ἀποπληξίη σμικρή· ἐξέσσυται γὰρ ἄνθρωπος ἐξ ἀνθρώπου. Cit. Hemst.]

[Ἐκσηκόω. Ἐκσεσηκωμένοι, Examinati, Gl.]

Ἐκσημαίνω, Declaro, Aperio. [Soph. El. 1191 : Πόθεν τοῦτ' ἐξεσήμηνας κακόν;]

Ἐκσήπω, Putrefacio, s. Penitus putrefacio. [Theophrast. C. Pl. 3, 11, 5 sec. cod. Urbin. : Καὶ ἐν ταῖς ἐπομβρίαις μὴ ἐκσήπεσθαι· 5, 16, 2 : Διὸ καὶ ἐκσηπόμενα (τὰ δένδρα) σώζεται καὶ ζῇ.]

[Ἐκσῑγάω, Sileo. Meleager Anth. Pal. 7, 182, 5 : Ἐκ δ' ὑμέναιος σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσατο, Sopitus. Ita Græfius Cod. ὑμεναίου. L. Dind.]

[Ἐκσίγησις, εως, ἡ, Silentium. Eust. Od. p. 1968, 25 : Ἔκλησις δὲ ἡ ἄγαν λήθη, καθὰ καὶ ἐκσίγησις πυθαγορικῶς ἡ ἄκρα σιγή. Boiss. Ut ἔκλησις nihil aliud est quam λῆσις, sic ἐκσ. nihil majus significat simplici σίγησις. Errorem grammaticorum ipsiusque HSt. præpositioni in ejusmodi compositis vim intendendi inesse putantium supra notavi. Eust. Opusc. p. 95, 18 : Κατὰ τὴν, ὡς ἄν τις πυθαγορίζων εἴποι, ἐκσίγησιν. L. Dind.]

Ἐκσῑφωνίζω, Siphone elicio s. extraho, evacuo. Job. 5, [5] : Ἐκσιφωνισθείη αὐτῶν ἡ ἰσχὺς, quod Suid. et Hesych. exp. ἐκκενωθείη, ἐκρυῇ, διασκορπισθείη.

[Ἐκσῐῶπάω, Conticesco. Arrian. Exp. 6, 4, 9 : Τῶν κελευστῶν ὑπὸ θαύματος ἐκσιωπησάντων. Polyb. 28, 4, 13 : Οὗτος μὲν εὐθέως μετὰ τοῦ συμπρεσβευτοῦ ἀπῆρεν εἰς Ἀκαρνανίαν, ἐκσιωπηθεὶς περὶ τῶν ὁμήρων, Ad silentium redactus.]

[Ἐκσκᾰλεύω, Excutio, Ejicio. V. Ἐκσαλεύω.]

[Ἐκσκάπτω, Effodio. Schol. Hom. Il. B, 153. Ἐξεσκαμμέναι κοιλότητες, Galen. vol. 12, p. 261, E. Hemst.]

Ἐκσκεδάζω [Ἐκσκεδάννῡμι], Ejectos dissipo et dispergo, Ejicio simul et dissipo. [Aristoph. Eq. 795 : Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας. || Formam Ἐκκεδάννυμι annotat Hesych. : Ἐξεκέδασσεν, ἐξεπέτασεν.]

[Ἐκσκέλλω.] Ἐξεσκληκὼς, Qui exaruit et induruit.

Ἐκσκευάζω, vel Ἐκσκευάζομαι, Exporto. Strabo 15, [p. 730] : Πάντα δὲ τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα, Exportavit, Bud. Habet certe hoc verbum signif. Auferendi et tollendi de medio, sicut et ἀποσκευάζω : et perinde esse puto hic ἐξεσκευάσατο, ac si diceretur, Vasa, in quibus erat pecunia, inde summota exportavit. [Demosth. p. 872, 11 : Ἡ δὲ γεωργία ἐξεσκευάσθη, Ablata, Expilata est. Unde citat Pollux 9, 155. Ἐξεσκευασμ. confusum cum ἐνεσκ. Plut. Cleom. c. 37. L. D. Media forma etiam Joseph. Bell. Jud. 4, 8, 2 : Τούς τε οἴκους ἐξεσκευασμένοι, Quum ædes compilassent. Hase.]

[Ἔκσκευος, ὁ, ἡ, Qui sine apparatu vel ornatu est.] Ἔκσκευα, Hesychio sunt τὰ παρεπόμενα πρόσωπα ἐπὶ σκηνῆς. [Pro ἔνσκευα Polluci 4, 141 restitutum vole-

bant intt., ab Schneid. cit. Schol. Aristoph. Av. 95: Τὸ δὲ ἑξῆς παρ' ὑπόνοιαν, ἐπεὶ ἔκσκευος αὐτοῖς φαίνεται. L. Dindorf.]

[Ἔκσκηνος, ὁ, ἡ, Qui extra scenam est. Sextus Adv. phys. 9, 73, p. 568: Ἔκσκηνοί γοῦν ἡλίου γενόμεναι (animæ) τὸν ὑπὸ σελήνην οἰκοῦσι τόπον, Extra solis quasi scenam et conspectum.]

Ἐκσκιαγραφημένον, Adumbratum, Umbratili pictura descriptum, VV. LL. Sed perperam pro ἐσκιαγραφημένον: itidemque Ἐκσκιασμένον perperam in iisdem scriptum pro ἐσκιασμένον.

[Ἐκσκοπέω, Penitus perspicio, Expendo; nisi fallit scriptura OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. p. 219, B: Τὰ δὲ λοιπὰ ἐκσκοπῶμεν. Hase.]

[Ἐκσκορπισμός, ὁ, Ejectio, Exstirpatio. Plut. Mor. p. 383, D: Εἰ δὲ καὶ τὴν σμύρναν παρ' Αἰγυπτίοις βάλ καλοῦσιν, ἐξερμηνευθὲν δὲ τοῦτο μάλιστα φράζει τῆς ληρήσεως ἐκσκορπισμόν.]

Ἐκσμάω, Extergo. Herodot. [3, 148]: Ἐξέσμων ποτήρια. [Hesych.: Ἐξέσμων, ἔσμηχον. Καὶ ἔσμων δὲ τὸ αὐτό.]

[Ἐκσμήχω, idem. Jo. Chrysost. De pœnit. 8, t. 6, p. 804, 26: Καλὸν δὲ καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐκσμήχειν τῆς ψυχῆς. Seager.]

Ἐκσοβέω, Expello, Abigo foras, ἔξω σοβέω. Menander ap. Athen. [9, p. 373, C]: Αὕτη ποτ' ἐξεσόβησε τὰς ὄρνις [ὄρνεις] μόλις. Cui similem locum habes in Σοβέω. [Anacreont. 33, 19: Οὐ γὰρ σθένω τοσούτους Ἔρωτας ἐκσοβῆσαι, ubi cod. ἐκβοῆσαι. Agath. Anth. Pal. 6, 167, 8: Πτῶκας, πολλάκις ἐξεσόβει. Paul. Sil. ib. 5, 260, 4: Ἐγὼ ξανθίσματι χαίτης ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. Antip. ib. 6, 219, 1: Ἐκ ποτέ τις φρικτοῖο θεᾶς σεσοβημένος οἴστρῳ. Pollux 1, 199: Ἐκσοβεῖ τὴν κόνιν (equiso equi). V. Ἐκσοβίζω.]

Ἐκσοβίζω quoque dicitur. Inde enim est part. præt. pass. ἐκσεσοβισμένοι, quod Hesych. exp. ἐκτεταραγμένοι. [Biel. ad Hesych.: «Leg. ἐκσεσοβημένοι, ex Sap. Salom. 17, 9 (Ἑρπετῶν συριγμοῖς ἐκσεσοβημένοι, ubi al. ἐκπεφοβημένοι). Unde et in Gl. Mss. τῆς Παναρέτου et in Lex. Cyrilli Ms. Brem.: Ἐκσεσοβημένοι, ἐκτεταραγμένοι».]

[Ἔκσπασις, εως, ἡ, Evulsio. Eust. Il. p. 1372, 14: Δηλοῖ δὲ ἐλλειπτικῶς τὸ τίλλεσθαι ἐνταῦθα μὲν τριχῶν πένθιμον ἔκσπασιν.]

[Ἐκσπαστέον, Extrahendum, Evellendum. Geopon. 9, 11, 3, pro σκεπαστέον restituit Nicolaus.]

Ἐκσπάω, Extraho, Evello. [Hom. Il. Z, 65: Ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος· et tmesi divisum ib. E, 859: Ἐκ δὲ δόρυ σπάσεν· M, 395, N, 178: Ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος. Aristoph. Thesm. 510: Ἡ δ' ἐξέσπασεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου. Polyb. 18, 1, 14: Ἐκσπάσαι (vallum). Man. Philes Carm. 5, p. 190, 557: Πόρρωθεν ἐκσπᾷ τετριγὼς τὰς ἐκφύσεις. Eust. Opusc. p. 140, 13: Οὐκ ἔσχομεν δὲ οὕτω τοῦ φωλεοῦ ἐκσπάσαι (beluam). Pass. Polyb. l. c. 10: Ῥᾳδίως ἐκσπᾶται (vallum). Hero Autom. p. 259: Ὥστε μηκέτι ἐκσπᾶσθαι.] Qua signif. media quoque vox usurpatur, ap. Hom. Il. H, [255]: Τὼ δ' ἐκσπάσσαμένω δόλιχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω. [Et Δ, 530: Ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος ἐσπάσατο στέρνοιο, et sim. alibi. Eur. El. 582: Ἦν ἐκσπάσωμαί γ' ὃν μετέρχομαι βόλον. ἄ]

[Ἐκσπένδω, Libo. Eur. Ion. 1193: Τὰς δὲ πρὶν σπονδὰς θεοῦ δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει. Eubul. apud Athen. 11, p. 478, C: Ὁ δ' ἱερεὺς ... οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.]

Ἐκσπερματίζω, Semen emitto, σπέρμα ἐκβάλλω. Num. 5, [28]: Ἐὰν δὲ μὴ μιανθῇ ἡ γυνὴ, καὶ καθαρὰ ᾖ, καὶ ἀθῴα ἔσται, καὶ ἐκσπερματιεῖ σπέρμα, Semen emittet, i. e. procreabit liberos.

[Ἐκσπερματόω.] Ἐκσπερματοῦμαι, Ad semen pervenio, Semen reddo. Affertur enim ἐκσπερματοῦται pro Semen reddit. Legitur ap. Theophr. H. Pl. 7, 1, [7]: Τὰ ἐν ταῖς θερμημερίαις σπαρέντα θᾶττον ἐκκαυλοῖ [ἐκκαυλεῖ] καὶ ἐκσπερματοῦται.

[Ἐκσπεύδω, Festino. Aristoph. Thesm. 277: Ἔκσπευδε ταχέως. Præpositio autem significat exitum festinantis, ut vert. sit potius Proripe te.]

[Ἐκσπῐλόω, Exaspero, Excavo, Exedo. Schol. Theocr. 1, 40, a Boiss. cit.: Πέτρα λεπράς) Τινὲς δὲ τὴν τραχεῖαν ἔφασαν, τὴν ἐκλεπρωθεῖσαν καὶ ἐκσπιλωθεῖσαν, οἷον καὶ βρωθεῖσαν. Leg. οἷον ἐκβρωθεῖσαν. L. Dind.]

[Ἐκπλαγχνίζω, Eviscero, Gl. Ἐκσπλαγχνίζομαι, Misericordia moveor, Inc. Deut. 13, 8.]

[Ἐκσπογγίζω, Spongia detergeo. Eubulus ap. Pollux. 9, 91: Τὸν ἰὸν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν. Gataker. Æneas Tact. c. 31, p. 96: Φυσήσας τὴν κύστιν καὶ ἐκσπογγίσας. V. Ἐκστραγγίζω. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 480, 43, de mulierculis protervis: Νῦν δὲ τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐκσπογγίζουσιν, ἵνα τὰς τῶν νέων καρδίας εἰς μανίαν ἑλκύσωσιν. Hase.]

Ἔκσπονδος, ὁ, ἡ, Exclusus a fœdere, vel a societate, A fœderis societate rejectus. [Thucyd. 3, 68.] Demosth. [p. 216, 7; 395, 25; 647, 16]: Ἔκσπονδος ἔστω, e quodam edicto, Fœderis jure careto Bud. [Xenoph. H. Gr. 5, 1, 32: Εἰ μὴ ταῦτα ποιήσουσιν, ἔκσπονδοι ἔσονται. Isocr. Plat. p. 303, D: Ἐκσπόνδους αὐτοὺς ποιῆσαι. Pausan. 5, 1, 2: Οἱ δὲ δεύτερα ἐνέκειντο Κορινθίοις ἔκσπονδον τὸ Ἀργολικὸν πᾶν τοῦ ἀγῶνος γενέσθαι τοῦ Ἰσθμικοῦ.] Ap. Synes. autem Ep. 4 [p. 162, A]: Ἦσαν Ἰουδαῖοι γένος ἔκσπονδον, redditur Natio scelerata: nisi malis Natio a Deo repudiata et novo fœdere exclusa. Item ἔκσπονδος exp. Fœdifragus, itidemque Suidæ ἔκσπονδος est ὁ τὰς σπονδὰς μὴ φυλάττων, afferenti h. l.: Ὁ τοίνυν τοὺς ὅρκους ἐκσπόνδους μὴ ποιήσας, καλῶς μὲν ἐβίωσεν, ἐπὶ πολὺ δὲ ἤλασε δόξης. [Phalar. Ep. 66: Ἐκσπόνδων γεγενημένων. Hemst.] Itidem ἔκσπονδον a Dionys. H. dicitur Quod est contra τὰς σπονδὰς, 2, p. 98 [c. 72], de fecialibus: Κἂν ἀδικεῖσθαί τινες ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων ἔνσπονδοι λέγοντες τὰ δίκαια αἰτῶσι, τούτους διαγινώσκειν τοὺς ἄνδρας εἴ τι πεπόνθασιν ἔκσπονδον. Ἔκσπονδος exp. etiam Qui nullo fœdere tenetur, Immunis a fœdere, Fœderis non particeps. [C. genit. Polyb. 22, 13, 5: Κεφαλληνίους δὲ πάντας ἐκσπόνδους εἶναι τούτων τῶν συνθηκῶν. Ejusd. 8, 8, 6: Τὰς σάμβυκας, ὥσπερ ἐκσπόνδους, μετ' αἰσχύνης ἐκπεπτωκέναι, Athen. 14, p. 634, B, exhibet ἐκ πότου.]

[Ἐκσπονδῠλίζω, i. q. ἐκτραχηλίζω, Cervicem elido. Schol. Junt. Aristoph. Plut. 70: Ἐκτραχηλισθῇ, τὸν τράχηλον κατακλασθῇ, ἐκσπονδυλισθῇ. Forma Ἐκσφονδ. Etym. M. p. 324, 45: Ἐκτραχηλισθῆναι δὲ λέγουσιν, οὐχὶ ἐκσφονδυλισθῆναι. Maccab. 4, 11, 18: Παρῆγον ἐπὶ τὸν τροχὸν, ἐφ' οὗ κατατεινόμενος ἐκμελῶς καὶ ἐκσφονδυλιζόμενος ὑπεκαίετο, int., Vertebris emotis.]

[Ἔκσπουδος, ὁ, ἡ, Præproperus, Gl.]

Ἑκστάδιος, Qui sex stadiorum est. [Lucian. Navig. c. 39: Καιρὸς γάρ σε ἤδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, ἑκστάδιος γὰρ οἶμαί σοι ἡ ἀρχὴ ... Schol.: Ἑξστάδιος (sic) γὰρ οἶμαί σοι) Ἑξσταδίων (l. ἓξ σταδίων)· εἴρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς ὁπόσων σταδίων ἀπέχοι ἂν ἀφικομένου ἡ κενὴ μακαρία. Ἑκστάδιος Solanus, ut sententia sit, Extra stadium suum s. curriculum jam est imperium tuum.]

[Ἐκστάζω, Exstillo, Gl.]

[Ἐκστᾰσιάζω, Seditionem moveo. Pollux 6, 130: Ἀναρριπίζων τὸν δῆμον ..., ἐκστασιάζων· 2, 229 inter vocc. probati usus: Διχογνωμεῖν καὶ στασιάζειν καὶ διεστάναι καὶ ἐξεστασιάσθαι καὶ ἀπερρῆχθαι· 3, 64: Δυσμενὴς, διενηνεγμένος, διεστηκὼς, ἐξεστασιασμένος· et adv. 8, 154: Στασιαστικῶς, ἐξεστασιασμένως. L. Dind.]

[Ἐκστάσιον, τὸ, Cessio bonorum, in Nov. 135. Conf. Ἔκστασις. || Stationis desertio. Harmenop. l. 1, tit. 16, § 8, ubi de milite: Εἰ δ' ἑτέρων αὐτοὺς ἐξελασάντων ἐκ τῶν οἰκείων, ἢ αὐτῶν ἐκείνων ἐκστασίῳ χρησαμένων, ἄλλοι τούτους κατοικτείραντες ἐδέξαντο. Ducang.]

Ἔκστᾰσις, εως, ἡ, Dimotio rei alicujus e statu, in quo erat. Plut. [Mor. p. 946, C]: Ἐκστάσεις γάρ εἰσιν εἰδῶν καὶ ἀναιρέσεις οὐσιῶν, Formarum a suo statu dimotiones et naturæ eversiones. [Aristot. De generat. anim. 4, 3, p. 768, 25: Ἅμα γὰρ εἰς ἄμφω ἔκστασις ἐγένετο, ἀντίκειται δὲ τῷ μὲν ἄρρενι τὸ θῆλυ, τῷ δὲ πατρὶ ἡ μήτηρ· ἡ δ' ἔκστασις εἰς τἀντικείμενα. || Plerumque de Mentis emotione, idque variis modis: quum sc. furore aut alio casu a mente discedimus. Ap. Hippocr. enim [Prorrh. 2, p. 93, B] dicitur de vehementi motione et aberratione mentis, ead. prorsus signif., qua μανίαν et ἐκμανῆναι usurpat; atque hæc morbus animi est. Galen. in 1 Prorrhetic. Hippocr. Comm. 1, s. 14: Μελαγχολικὴν ἔκστασιν ἀκουστέον τὴν σφοδρὰν καὶ θηριώδη. [Diversam ab ea ἔκστασιν σιγῶσαν memorat Hippocr. Coac. prænot. p. 126, G, 195, C. Aret. De caus. diut. pass. 1, 6, p. 31: Ἔκστα-

σις γάρ ἐστι (μανία) χρόνιος ἄνευθεν πυρετοῦ.] Quo referri potest, quod ap. Aristotelem reperitur, μανικὴ ἔκστασις, et ἔκστασις φρενῶν ap. Chrysost. Sic ap. Plut. [Sol. c. 8] : Ἐσκήψατο μὲν ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, Furere se simulavit, Mente se captum simulavit. [Ammon. p. 92 : Ἔκστ. λογισμοῦ. Gl. : Ἔκστ. τοῦ λογισμοῦ, Pavor, Excessus.] At ap. Alex. Aphrod., εἰς ἔκφτασιν τραπῆναι, Concidere s. Alienari mente, A mente discedere, ut ait Cic. : non tamen de furore, sed casu aliquo subito, qui mentem quasi abripit. [Id. Probl. 2, 67, p. 325, 16 : Κατὰ τὰς ἐκστάσεις τῆς ψυχῆς ἐν ταῖς φρενίτισιν.] Dicitur etiam ἔκστασις, quum aliquis a sese discedit, h. e. animus ejus extra ipsum rapitur : quod ἀναγωγὴ etiam appellatur, ut iis accidit, qui ad cœlestium et divinarum rerum contemplationem abripiuntur : in qua signif. frequenter a Dionys. Areop. usurpatur. Act. 22, [17] : Ἐγένετο δὲ... προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ, γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει, Ut raperer extra me. Ib. 10, [10], de Petro supra domum ascendente ut precaretur : Ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις, Incidit in eum mentis excessus. [Hesych. : Ἔκστασιν, ὕπνον, φόβον.] Dicitur etiam ἔκστασις, quum animus admiratione percellitur et apud se non est : unde a Suida redditur θαυμασμός. Sic accipitur apud Longin. [1, 4] : Οὐ γὰρ εἰς πειθὼ τοὺς ἀκροωμένους, ἀλλ' εἰς ἔκστασιν ἄγει τὰ ὑπερφυᾶ. Et Marc. 5, [42] : Ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, Obstupuerunt stupore magno, postquam sc. puellam resuscitatam viderunt. Sic Luc. 5, [26], post historiam de sanato paralytico : Καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, Stupor cepit omnes. [Epiphan. Hæres. 48, p. 177 : Ἔκστασις δι' ὑπερβολὴν θαύματος λέγεται. Cit. Suic.] Interdum vero ἔκστασις dicitur, quum mens partim admiratione, partim timore quasi e statu suo dimovetur et discedere videtur, i. fere q. θάμβος : Marc. 16, [8], de mulieribus, quæ Christi sepulcrum visentes, angelum viderant : Εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, Tremor et stupor cepit omnes, quo pertinet ap. Cic., Magnitudine timoris a mente discedere, et paulo ante ἐξεθαμβήθησαν, et paulo post, ἐφοβοῦντο. [Philo ad illud Genes. 15, 12 : Περὶ δὲ ἡλίου δυσμὰς ἔκστασις ἔπεσεν ἐπὶ Ἀβραὰμ, καὶ ἰδοὺ φόβος σκοτεινὸς μέγας ἐπιπίπτει αὐτῷ, vol. 1, p. 508, 39 : Ἔκστ. ἡ μέν ἐστι λύττα μανιώδης καὶ παράνοιαν ἐμποιοῦσα κατὰ γῆρας ἢ μελαγχολίαν ἤ τινα ὁμοιότροπον ἄλλην αἰτίαν, ἡ δὲ σφόδρα κατάπληξις ἐπὶ τοῖς ἐξαπιναίως καὶ ἀπροσδοκήτως συμβαίνειν εἰωθόσιν, ἡ δὲ ἠρεμία διανοίας, ἐπειδὴ πέφυκέ ποτε ἡσυχάζειν, ἡ δὲ πασῶν ἀρίστη, ἔνθεος κατοχωτική τε μανία, ᾗ τὸ προφητικὸν γένος χρῆται. Quæ pluribus persequitur in seqq. Isidor. Orig. 7, 8, 33 : « Prophetiæ autem genera septem sunt. Primum genus Ecstasis, quod est mentis excessus, sicut vidit Petrus vas illud summissum de cœlo in stupore mentis cum variis animalibus. » Phurnutus De nat. deor. c. 30, p. 215 : Ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν εἰσιν οἱ Σάτυροι, Lasciviæ. Aristot. Physiogn. c. 4, p. 808, 34 : Κοινὰ μὲν οὖν ἐστιν ὕβρις τε καὶ ἡ περὶ τὰ ἀφροδίσια ἔκστασις. L. D.] || Abscessus, Discessus. Plut. [Mor. p. 946, A] : Αἵ τε τῶν θερμῶν καταψύξεις, οὐδεμιᾶς παρουσίᾳ γίνονται δυνάμεως, ἀλλ' ἐκστάσει θερμότητος, Calidorum fervor nullius rei accessu, sed caloris abscessu refrigescit. || Mutatio, qua res aliqua a sese suaque natura discedens, in aliam degenerat : quum sc. aliqua ἐξιστάμενα τῆς προτέρας αὐτῶν οὐσίας, μεταβάλλει εἰς ἑτέραν, Themist. Sic ἔκστασις φύσεως, Theophr. C. Pl. 3, [1, 6]. Apud Eund. eod. in l. c. 6 : Φθορὰ δέ τις ἡ ἔκστασις, Generis autem mutatio, corruptio quædam est : de transitu speciei in speciem; quam paulo ante vocat ἐξαλλαγὴν εἰς ἕτερον γένος, et paulo post μεταβολὴν, atque μετάστασιν, item et διάστασιν. Quidam interpr. Egressionem e natura propria. Et ἔκστασις οἴνου, de Vino, quod pereunte sapore, vappæ accipit nomen, Plin. : qua signif. ἐξεστηκὼς quoque οἶνος dicitur : ut dicetur in Ἐξίσταμαι. Plut. [Mor. p. 732, C] : Καί τοι περιφανῶς ἐκστάσεις αὗται καὶ μεταβολαὶ ποιοτήτων. [Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1072 : « Cyrill. Al. in c. 3 Habacuci p. 571 dicit notare etiam mutationem in deterius : Ὥσπερ τὴν ἀπὸ τῶν αἰσχιόνων ἐπὶ τὰ ἀμείνω μετάκλησιν ἔκστασιν εἶναί φαμεν θεῷ φιλουμένην, οὕτω καὶ τὴν ἐκ τῶν χρησίμων ἐπὶ τὰ αἰσχίω μεταβολὴν ἔκστασιν εἶναι διισχυριζόμεθα φαύλην τε καὶ διαβεβλημένην. »] Apud Aristot. autem Rhet. 1, [8], ubi de honoris, qui exhibetur, partibus loquitur : Τὰ βαρβαρικὰ, οἷον προσκυνήσεις καὶ ἐκστάσεις, δῶρα τὰ παρ' ἑκάστοις τίμια, Interpres vertit, Conspectus evitationes. [|| Ἔκστασις ὑπαρχόντων, Bonorum cessio, Gl. Ducang. : « Ἔκστ. ὑπ., Cessio bonorum. Ἐκστῆναι, Bonis cedere. Ἐκστὰς, Qui bonis cessit, in Basilic. t. 1, p. 524. » Conf. Ἐκστάσιον. Ceterum Gl. corrupte Ἐκστάσεις, Præsecutio. || Confus. c. ἔκτασις ap. Dionys. De comp. verb. p. 93, 3 R. Cum ἐπίστασις, Polyb. 2, 56, 6.]

Ἐκστᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Cui vis est dimovendi rem aliquam e statu, in quo erat. Plutarch. [Moral. p. 951, D] : Ἐκστατικὸν γὰρ ἀμφοῖν ἡ κίνησις, Utrumque enim motus exturbat, Utrumque enim motus a statu suo dimovet. Et ap. grammaticos ἐκστατικὰ ῥήματα, q. d. Verba emotiva, Gaza 4. || Mentem de statu suo dimovens, ac interdum pro Furorem concitans, Alienans mutansque mentem, ut loquitur Virg., Faciens ut quis non sit suæ mentis, ut Cic., Dementans, ut Apul. Unde ἐκστατικαὶ δυνάμεις ap. Medicos, Facultates, quæ vim habent abalienandi animum, qualis est in hyoscyamo, coriandro viridi et ephemero, Gorr. Plut. De def. orac. [p. 432, D] : Ἡ δὲ γῆ πολλῶν μὲν ἄλλων δυνάμεων πηγὰς ἀνίησιν ἀνθρώποις, τὰς μὲν ἐκστατικὰς καὶ νοσώδεις καὶ θανατηφόρους, Qui partim mentem e sua sede et statu dimovent, morbos et lethum inferunt. Idem Ad Colot. [p. 1123, B] : Ἐν πάθεσιν ἐκστατικοῖς καὶ μελαγχολικοῖς. Et Theophr. H. Pl. 9, 13, [4], de succorum in radicibus differentiis scribens, quasdam esse radices e dulcium genere tradit ἐκστατικὰς, quasdam θανατηφόρους. [Conf. C. Pl. 6, 4, 5.] Item Mentem e statu suo dimovens, ac a sese ad cœlestia rapiens : Dionys. [Areop.] de divo Paulo : Ἐν κατοχῇ τοῦ θεοῦ γεγονὼς ἔρωτος, καὶ τῆς ἐκστατικῆς αὐτοῦ δυνάμεως μετειληφώς. || Qui mutari ac desciscere a se facit. Themist. Physic. 4 : Μεταβολὴ γὰρ πᾶσα φύσει ἐκστατικόν : quod probans et declarans, subjicit, Καὶ γὰρ ἡ κίνησις καὶ ἡ μεταβολὴ καθ' αὐτὴν μὲν ἐξίστησι τοῦ προϋπάρχοντος· ita ut ἐκστατικὸν h. in l. sit τὸ ἐξιστὰν τοῦ προϋπάρχοντος. Aliam expos. hujus signif. habes in Ἔκστασις præcedenti. [De vino corrupto Theophr. C. Pl. 6, 7, 5 sq. : Εἰσὶ δ' ὥσπερ ἐν αὐτοῖς τοῖς περικαρπίοις ὡρισμέναι μεταβολαὶ χωρισθέντων ὁμοίως εἴς τε τοὺς κατὰ τὰς πέψεις καὶ εἰς τοὺς κατὰ τὰς φθοράς. Μάλιστα δὲ τοῦτ' ἔνδηλον ἐπὶ τοῦ οἴνου· καὶ γὰρ παριστάμενος καὶ ἐξιστάμενος καὶ οἷον γηράσκων ἐν ὡρισμένοις τισὶ μεταβάλλει χυμοῖς. ... Συμβαίνει (δὲ) τῷ οἴνῳ τὴν ἐκστατικὴν ταύτην ποιεῖσθαι φθορὰν ἐξ οὗπερ καὶ ἡ φυσικὴ γένεσις· ἐκ γὰρ τοῦ ὀξέος καὶ εἰς τὸ ὀξὺ, καθάπερ εἰς τὴν ὕλην ἀναλυόμενος μεταβάλλει. Conf. Ἐξίστημι. Eadem metaph. Vappa dicitur ἐκτροπίας.]

Passive etiam capitur, ac easdem signiff. sequitur, quæ in præcedenti sectione positæ sunt. Interdum enim ἐκστατικὸς est simpliciter Qui dimotus est a, Qui discedere solet, discessit a. Aristot. Eth. 7, [1] : Ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ· cui opp. ibid. ὁ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ. Idem [ib. 8] de iis, qui incontinentes sunt, disserens : Αὐτῶν δὲ τούτων βελτίους οἱ ἐκστατικοὶ, ἢ οἱ τὸν λόγον ἔχοντες μὲν, μὴ ἐμμένοντες δὲ, Horum enim ii sunt meliores, qui facile de sententia et de gradu dejiciuntur, quam qui ratione in consilium adhibita, in ea non perstant. Interdum vero pro eo accipitur, Qui a mente discessit, ut loquitur Cic., Qui alienatus mente est, ut Plin. : et aliquando Furiosus, ὁ ἐκμανείς. Bud. p. 477. [Aristot. Probl. 40, 1 : Ἐκστατικὸς ἐγένετο παντελῶς· De part. anim. 2, 4, p. 650, 34 : Τὰ δὲ πολλὰς ἔχοντα λίαν ἵνας ... ἐκστατικὰ διὰ τὸν θυμόν· De divin. in somn. c. 2, p. 464, 24 : Καὶ τοῦ ἐνίους τῶν ἐκστατικῶν προορᾶν αἴτιον, ὅτι αἱ οἰκεῖαι κινήσεις οὐκ ἐνοχλοῦσιν, ἀλλ' ἀπορραπίζονται· τῶν ξενικῶν οὖν μάλιστα αἰσθάνονται. Aret. De caus. ac. pass. 2, 1, p. 11 : Παράληροι τὴν γνώμην, ἐκστατικοὶ οὐ μάλα.] Plut. [Mor. p. 1, D] : Μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν, Puerum mente alienatum et desipientem. Nonnunquam copulatur cum θυμώδης, θυμικὸς, ac tunc significat Eum qui pronus est ad iracundiam furibundam, quique facile ad impotentiam animi erumpit, et in cæcos ac præcipites impetus, quales sunt, quos Cic. Effrænatos appellavit. Aristot. De part. anim. 2, [c. 4] : Θυ-

μώδη τὸ ἦθος καὶ ἐκστατικά. Hæc et alia Bud. ibid. [H. A. 1, 8: Οἷς μὲν πλατὺ (τὸ μέτωπον), ἐκστατικοί.]

Ἐκστατικῶς, adv. quod nominis signif. sequitur. Plut. Dion. [c. 55: Παντάπασιν] ἐκστ. ἔχων καὶ δεδοικὼς, De mentis statu dimotus ac timore perculsus, Qui magnitudine timoris a mente atque a se ipse discessit, ut ait Cic. Id. [Mor. p. 588, A]: Ὡς ἐμοῦ παντάπασιν ἐκστατικῶς ἐν τῷ παρόντι καὶ κακῶς ἔχοντος, Me de mentis statu dimoto, Me mente alienato. [Ἐκστ. ποιεῖσθαι τὸν κίνδυνον, Fortissime pugnare, ceu mente emota, Polyb. 15, 13, 6.]

Ἐκστέλλω, Emitto, Mitto extra, Orno. [Soph. OEd. T. 1269: Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἷσιν ἐξεστέλλετο.]

[Ἐκστερεόω, Induresco. Ps. 128, 6: Γενηθήτωσαν ὡσεὶ χόρτος δωμάτων, ὃς πρὸ τοῦ ἐκσπασθῆναι ἐξηράνθη, ubi al. ἐκκαυλῆσαι, al. ἐξανθῆσαι, al. ἐκστερεῶσαι.]

Ἐκστέφω, Coronam demo. I. q. ἀποστέφω. Generalius Pausan. ap. Eust. p. 1402 ἐκστέψαι significasse ait ἀποθέσθαι τι, metaph. sumta ἐκ τῶν τὰ στέμματα ἀποτιθεμένων. Ibid. idem Paus. annotat, ἐκστέψαι et ἐπιστέψαι sibi opponi: hoc enim ἐπιστέψαι significare πληρῶσαι ποτοῦ, illud autem ἐκστέψαι contra ἐκκενῶσαι, Exinanire, Evacuare, Deplere. Quo refer, quod ap. Hesych. legitur, Ἐκστέψας, λόγον [ποτοῦ conj. Kust.] γυμνώσας, ἐκκενώσας. [Eodem Kusterus referebat ejusd. gl. Ἐκπέμψας, ἐκγυμνώσας, ἢ περιβαλλόμενος.] || Corona exorno, generalius Exorno, ut ap. Sophocl. ἐξεστεμμένοι schol. exp. κεκοσμημένοι, initio OEd. T. p. 147 [3]: Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε Ἰκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; [Conf. ib. 19: Τὸ δ' ἄλλο φῦλον ἐξεστεμμένον ἀγοραῖσι θακεῖ. Recte Brunck.: « Non coronis erant redimiti, sed manibus ferebant ramos oleæ lana obvolutos, qui Græcis στέμματα vocantur, infra 913 στέφη. » Nihilominus æque falsa scholiastæ opinio ἐκστέφεσθαι unquam esse i. q. κοσμεῖσθαι quam HSti, generalius Exornare. Semper enim Serti signif. manet, etiamsi serta capitibus non imponantur. Eur. Alc. 171: Πάντας δὲ βωμοὺς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους, προσῆλθε κἀξέστεψε· Herc. F. 526: Τέκν' ὁρῶ πρὸ δωμάτων στολμοῖσι νεκρῶν κρᾶτας ἐξεστεμμένα. Figuratius Oppian. Hal. 2, 33: Ὃς (deus) καὶ πρῶτα μεσορραγέας κενεῶνας γαίης ἀγρομένοισιν ἐνιπλήσας ποταμοῖσι πευκεδανὴν ἀνέχευε καὶ ἐξέστεψε θάλασσαν, Circumfudit. Id. aliter ib. 4, 8: Ἐμὸν νόον ἠπιόδωροι Μοῦσαι... ἐξέστεψαν ἀοιδῆς δώρῳ θεσπεσίῳ, i. q. Ornarunt.]

[Ἐκστηθίζω, Memoriter pronuntio s. profero.] Eust. [Il. p. 974, 10] ἐκστηθίζειν, quod ex στῆθος compositum est et præpos. ἐκ, facit contrarium ei quod Latini dicunt Recitare. Scribit enim, [Τῶν τις παλαιῶν γραμματικῶν τὸν οἰκεῖον διδάσκαλον] ἐζωγράφησε φέροντα ἐπὶ στήθους τὴν τραγῳδίαν, αἰνιττόμενος τὸ ἐπὶ στόματος ἐκεῖνον φέρειν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκστηθίζειν τὰ τραγικά· ὃ δὴ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φαμὲν πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀπὸ μεμβράνας ἢ ἀπὸ βιβλίου. [Georg. Alex. in Vita Chrys. 72: Ἐν νῷ φέρων καὶ ἐκστηθίζων τὴν παλαιὰν καὶ τὴν νέαν διαθήκην, et ib., Ἐκστηθίζειν αὐτὰς (libros Chrysostomi), citat Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1072; Paralip. de S. Pachomio n. 29: Ἐκστηθίζων τὰς γραφὰς, Ducang. Gl. p. 1447.]

[Ἔκστιλβος, ὁ, ἡ, Splendidus. Heliodor. De chrysopœia in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl., v. 103: Εὑρίσκομαι δ' ἔκλαμπρος ἔκστιλβος λίαν, πλύσει ὅταν με ἐκπλυνεῖς θείῳ πυρί· p. 123, v. 166: Λευκὴν μὲν ὄψιν δεικνὺς ἔκστιλβον πάνυ· et ib. p. 124, v. 197, 208. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 218, 16: Ἱμάτια φοροῦντες πολυτελῆ καὶ ἔκστιλβα. Sic enim corrigi potest ed. quæ præbet ἔκστληβας (sic). Verum in fine opp. Ephræmi, ubi ead. iterantur p. 612, D, legitur ἔκστιλπνα. Hase.]

[Ἐκστίλβω, Splendeo. Heliodor. De chrysopœia l. c. p. 122, v. 130: Ἀλλ' ἔνδον ἐκστίλβοντι καὶ κεκασμένῳ γάλακτι. Georg. Lapitha ap. Boisson. ad Proc. H. in Sol. 9, ab ipso cit. Eust. Opusc. p. 310, 54: Τὸ μὲν γὰρ πολὺ τοῦ παγετοῦ ... οὐκ ἐξεπιπολῆς λεῖον ἦν καὶ ἐξέστιλβεν. L. Dindorf.]

[Ἔκστιλπνος. V. Ἔκστιλβος.]

Ἔκστομον, affertur e Dioscor. 4, 141 [151: conf. Notha 4, 148, p. 627 ed. Spreng.], de helleboro nigro: Ἑλλέβορος μέλας· οἱ δὲ μελαμπόδιον, οἱ δὲ ἔκστομον, οἱ δὲ πολύῤῥιζον. Sed ibi hoc ἔκστομον mendosum est, reponendumque vel Ἔκτομον vel Ἔντομον, ut ap. Plin. 25, 5: Nigrum alii ἔντομον vocant, alii Polyrrhizon. Alioqui ἔκστομος videri possit sonare, Qui est extra os, aut simile quid. Quod si ἔκστομος reperiatur, significabit Sex ora s. ostia habens, ut ἕκπηχυς, ἕκπλευρος.

Ἐκστραγγίζω, Stillatim excolo, Facio ut stillatim effluat, i. q. στραγγίζω, ut ἐκστρατεύω i. est q. στρατεύω. [Dioscor. 4, 155, ubi codd. Const. et Neap. ἐκσπογγίσας. Hesych.: Ἐξινώμενον, ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον. Ezech. 23, 34; Symm. Ps. 74, 9; Aq., Symm., Theod. Jes. 51, 17.]

Ἐκστρᾰτεία, ἡ, [i. q. ἐκστράτευσις, quod v.]. Gregor. Naz.: Ἐπὶ ἐκστρατείαν ἀρθείς. [Lucian. Somn. c. 25: Δίκας καὶ ἐκστρατείας καὶ προστάγματα. Dio Cass. fr. Peiresc. 34: Τὸ ἄτοπον τῆς ἐκστρατείας, et alibi. Anon. ap. Suid. vv. Ἀξιώλογος et Μερμερόης: Ὡς οὐκ ἔστιν ἀξιόλογος ἡ χώρα... οὐδὲ βασιλικῆς ἔργον ἐκστρατείας. Agathias 1, 4, p. 15, B: Οἶμαι μὲν οὖν, εἰ καὶ τήνδε τὴν ἐκστρατείαν ἐποιήσατο, ἀπώνατο ἂν οὐκ ἐν καλῷ τῆς προπετείας. Leo Tact. c. 18, 109, p. 809: Ὅπως τοῖς τε ὅπλοις ἐν ταῖς ἐκστρατείαις χρῶνται... Ib. Epil. 64, p. 917, male ἐκστρατιᾶς, nec melius ἐκστρατία ap. Annam Comn. p. 255, D, et Tzetz. Exeg. Il. p. 111, 20; ἐκστρατεία recte ib. p. 72, 29. L. Dindorf.]

[Ἐκστράτευμα, τὸ, Exercitus. Memno Photii cod. 224, p. 227, 6: Πέμπει στρατηγὸν Πατροκλέα σὺν ἐκστρατεύματι. Chron. Pasch. p. 133, 1; 729, 20; 731, 19.]

[Ἐκστρᾰτεύσιμος, ὁ, Aptus ad militiam, Militaris. Schol. Thuc. 6, 30: Ὅμιλος ἅπας) ὁ μὴ ἐκστρατεύσιμος, Imbellis. Cit. Boiss.]

Ἐκστράτευσις, εως, ἡ, Eductio exercitus in expeditionem, Expeditio, Quum milites in expeditionem educti tendunt in hostem, quod et ἔφοδος dicitur, et ἐπέλασις et εἰσβολή. [Tzetz. Hist. 9, 380: Στρατεία ἡ ἐκστράτευσις. Etym. M. p. 729, 19: Στρατεία τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἐκστράτευσις. ᾰ]

Ἐκστρᾰτεύω, Exercitum in expeditionem educo, Infesto agmine exeo. [Xenoph. Ages. 7, 7: Ἐξεστράτευσεν ὡς δουλωσόμενος τὴν Ἑλλάδα (rex Persarum). Thucyd. 5, 54: Ἐξεστράτευσαν ... πανδημεὶ ἐς Λεῦκτρα ... πρὸς τὸ Λύκαιον. Et ib. 55, 58, 76.] Gregor. Naz., de Juliano in Constantium insurgente: Ὁ δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκστρατεύει, καὶ τῆς δύσεως ἀπανίσταται, Infesto exercitu in eum tendit, Bud. Idem Bud. affert et hunc locum Aristot. ex OEcon. 2: Ἐκστρατεύειν αὐτῷ μέλλοντι ἐκ τῆς χώρας, Extra fines regionis ducturo exercitum. [Dionys. Art. rh. 9, 5, p. 328, 11: Ὁ γὰρ Ἀγαμέμνων ἀπόρως ἔχει ἐκστρατεῦσαι τοὺς Ἕλληνας· ib. 6, p. 336, 3: Ζητεῖ αὐτοὺς ἐκστρατεῦσαι.] Affert et e Polyb. 5, [5, 9]: Ἐξεστρατευκότων τῶν Αἰτωλῶν, pro Extra patriam in expeditione agentium: ut ἐκστρατεύειν hic i. sit q. Platoni ἔξω στρατεύεσθαι. [Id. 2, 20, 1: Ἐξεστράτευσαν πανδημεί· 5, 5, 1: Λυκοῦργος εἰς τὴν Μεσσηνίαν ἐξεστρατεύκει. Cum accus., ut videtur, schol. Lycophr. 1084: Νῆσόν τε Κερνεᾶτιν ἐκπεπλωκότες) ἐκστρατεύσαντες.] Pass. [med.] Ἐκστρατεύομαι i. q. act. ἐκστρατεύω, ut στρατεύομαι i. q. στρατεύω. Xen. Hell. 7, [5, 9]: Ὡς ἤσθετο ἐξεστρατευμένον τὸν Ἀγησίλαον, καὶ ὄντα ἤδη ἐν Πελλήνῃ, Ut cognovisset Agesilaum exercitum in expeditionem eduxisse, esseque jam in Pellene. [Cyrop. 3, 3, 16: Ἦν ἐκστρατευώμεθα.] Sic Thuc. 5, p. 184 [c. 55]: Πυθόμενος τοὺς Λακεδαιμονίους ἐξεστρατεῦσθαι. [2, 12: Πρεσβείαν μὴ προσδέχεσθαι Λακεδαιμονίων ἐξεστρατευμένων· 3, 102: Ἐκστρατευσαμένοις περὶ τὸ Ἄργος. Dionys. Art. rh. 9, 6, p. 336, 7: Πῶς ἄνευ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκστρατεύσοιντο.] Idem et ἐπὶ addidit, quod στρατεύεσθαι et ipsum sæpe adjunctum habet, [3, 105]: Ἐκστρατεύονται ἐπ' Ἄργος τρισχιλίοις ὁπλίταις. [Cum κατὰ Leo Tact. c. 20, 58, p. 861: Κατὰ τῶν ἀδίκων ἐκστρατευόμενος. L. Dindorf.]

[Ἐκστρατία. V. Ἐκστρατεία.]

Ἐκστρᾰτοπεδεύω, Castra loco extra. Et Ἐκστρατοπεδεύομαι pro eod. Thuc. [4, 129]: Ἐξεστρατοπεδευμένοι ἔξω τῆς πόλεως ἐπὶ λόφου, Extra urbem castra habentes locata super colle. [Xen. Cyrop. 6, 3, 1: Ἐξεστρατοπεδεύετο ὡς δυνατὸν ἐγγύτατα. L. D. Act. Joseph. B. J. 3, 7, 5: Ἐξεστρατοπεδευκότες πρὸ τοῦ τείχους, Castris extra urbem ante muros positis. Hase.]

Ἐκστρέφω, Inverto [Gl.], ita sc. ut id, quod erat interius, extra vertatur. Alii, Resupino. Aristoph. Pl. [721], in descriptione cataplasmatis ocularis: Εἶτα ὄξει διέμενος Σφηττίῳ, κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ', ἐκστρέψας, ἵνα ὀδυνῷτο μᾶλλον, Invertebat enim cæci palpebras, ut acribus illis succis magis morderentur. Idem Aristoph. dicit etiam mores suos ἐκστρέφειν pro Immutare s. In alium habitum commutare: ut si quis immundam vestis partem extrorsum convertat, mundam vero introrsum: Nub. [88]: Ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους· i. e. μετάβαλε, inquit schol., qui dicit esse metaphoram ἀπὸ τῶν ῥυπουμένων ἱματίων καὶ ἐκστρεφομένων: dici autem ἐκστρέψαι ἱμάτιον pro ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ ἔσω μέρος, ἔξω, quum extrorsum convertitur pars interior. [Id. ib. 554: Εὔπολις μὲν τὸν Μαρικᾶν πρώτιστον παρείλκυσεν ἐκστρέψας τοὺς ἡμετέρους Ἱππέας κακὸς κακῶς, ubi gl. μεταβαλών. Hesych.: Ἐξέστρεψεν, μετέβαλεν. Amos. 6, 13: Ὅτι ἐξεστρέψατε εἰς θυμὸν κρίμα καὶ καρπὸν δικαιοσύνης εἰς πικρίαν. Signif. Evertendi Hom. Il. P, 58: Βόθρου τ' ἐξέστρεψε (ventus arborem). Metaph. Paul. Ad Tit. 3, 11: Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος, Depravatum esse. Deuteron. 32, 20: Δείξω τί ἔσται αὐτοῖς ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν, ὅτι γενεὰ ἐξεστραμμένη ἐστίν. Significatione aliter figurata Hesych. et Suid. s. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 215, 1: Ἐκτοπώτατον, ἐξεστραμμένον. || Gloss.: Ἐξεστράφη, Extorta est. Zachar. 11, 16: Τὰ κρέα τῶν ἐκλεκτῶν καταφάγεται καὶ τοὺς ἀστραγάλους αὐτῶν ἐκστρέψει, al. ἐκτρίψει.]

[Ἔκστρεψις. V. Ἔκτριψις.]

[Ἐκστροφάω. V. Ἐκστρωφάω.]

[Ἐκστροφή, ἡ, Eversio, Gl. Plut. Mor. p. 1072, D: Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον ἔστι τὴν οὐκέτι διαστροφὴν, ἀλλ' ἐκστροφὴν αὐτῶν τοῦ λόγου καὶ ἀπαγωγὴν τελέως εἰς τὸ μηδὲν καταμαθεῖν. Ap. Alciphr. 3, 54: Τὰς ἐκστροφὰς τῶν δακτύλων ἀνεχόμενος, vertitur Retorsiones. V. Ἐκλείωσις. L. D. Hippiatr. p. 142, 4, de lumbricis: Ἐμπλέκονται τῇ ἐκστροφῇ τοῦ σφιγκτῆρος, καὶ πρόσκεινται. Hase.]

[Ἐκστρωννύω, s. Ἐκστρώννυμι, in Diogenis Epist. nova 8, p. 254: Κλῖναι γὰρ ἐξέστρωντο σφόδρα πολυτελῶς, male pro ἔξ ἔστρ.]

[Ἐκστρωφάω. Ἐκστροφῶσαι θύραν, Hesych. in Ἐξαγκυρῶσαι, modo sit integrum. Hemst. Analogia postulat ἐκστρωφῶσαι: sed perinde obscura et glossa et glossema.]

[Ἐκστύφω scriptura vitiosa pro ἐκτύφω, quod v.]

[Ἐκσῡλευτής, ὁ, Exspoliator. Pseudo-Chrys. Serm. 83, t. 7, p. 496, 19: Σταυρὸς, οὐρανίων καὶ ἐπιγείων σύνδεσμος, καὶ τῶν καταχθονίων ἐκσυλευτής. Seager.]

Ἐκσῡριγγόω, Aperio, et pervium reddo, veluti fistulam, cujus extrema reserata sunt. Galen. [Lex. Hipp. p. 464] ap. Hippocr. ἐκσυριγγοῦται exp. ἀναστομοῦται. [Ad Co. præn. p. 180, D: Ὅσοισι δὲ ἐκ περιπλευμονίης ἀποστάσιες παρ' οὓς ἢ ἐς τὰ κάτω γίνονται, καὶ ἐκπυοῦσί τε καὶ ἐκσυριγγοῦνται, refert Foes.] Dicitur autem ἀναστομοῦσθαι vas aliquod aut canalis, quum os ejus aperitur s. reseratur: ap. Medicos, quum venarum et aliorum vasorum ora s. ostia aperiuntur, ut humor, qui in-eis continetur, effluere queat.

[Ἐκσῡρίζω, Exsibilo. Orig. C. Cels. 6, p. 295 (304). Seager. Ἐκσυριεῖ legitur in l. suspecto Sirac. 22, 1: Πᾶς ἐκσυριεῖ ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ αὐτοῦ, ubi ἐκσυρεῖ conj. Schleusner.]

Ἐκσῡρίττω, Exibilo, Demosth. [p. 449, 19: Ἐξεβάλλετε αὐτὸν καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων.] Et pass. voce ac signif. ap. Athen. [6, p. 223, A] e Comico quodam [Antiphane], Ἐκσυρίττεται, Exibilatur. [Lucian. Nigrin. c. 9: Ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. De sibilante serpente Dio Cass. 51, 17: Δράκων ὑπερμεγέθης ἀμήχανον ὅσον ἐξεσύρισε.]

[Ἐκσύρω, Extraho. Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 56, 5: Καὶ τὸ μὲν ἐξεσύρη λοιπὸν δέμας. Ἐκσύρας τοὺς ἐπιούρους ex Hippiatr. p. 87 cit. Hemst., Χλαμύδα λαμπρὰν ἐκσύρων ex Athen. p. 213, D (?) Schneid., quibus Sim. Metaphr. Athan. 2, p. 563 addit Kall. V. etiam schol. Nicand. Al. 322 in Ἐκφλοίομαι cit. ῡ]

[Ἐκσφαιρίζω, Evolvo in modum pilæ. Const. Man. Chron. p. 111, B: Ἐκσφαιρισθεὶς τῆς ἕδρας τῆς ἱππείας πίπτει πρὸς γῆν κατενεχθείς. Boiss. Nicet. Man. Comn. 3, 3: Ἱππείας ἀστράβης ἐκσφαιριζόμενον, Sella equestri devolutum.]

Ἐκσφενδονάω, sive Ἐκσφενδονέω, Funda ejaculor, Funditoris more ejaculor, Ejaculor veluti funda, Veluti funda tortum rotatumque ejaculor. Basil.: Ἐπειδὰν πᾶσαν λοιδορίαν διὰ τῆς γλώττης ἐκσφενδονήσωσι. [Eumathius p. 261 Gaulm.: Τῆς νεὼς τὴν κόρην ἐξεσφενδόνησε· 282: Τὰς κεφαλὰς εἰς θάλασσαν ἐξεσφενδονήθησαν. V. Ἐκσφενδονίζω. Basil. M. vol. 2, p. 83, C: Ἐπειδὰν πᾶσαν λοιδορίαν διὰ τῆς γλώττης ἐκσφενδονήσωσιν. Eust. Opusc. p. 119, 27: Λίθου δν ἐξεσφενδόνησεν ὀνομάκλυτός τις. Tzetz. Hist. 4, 19: Πρὸς γῆν αὐτὸν ἐκσφενδονᾷ (delphis) σὺν μείρακι τῷ φίλῳ. Qui l. ostendit præsens esse ἐκσφενδονάω. Suidas sine interpr. Ἐκσφενδονῶ.]

[Ἐκσφενδονίζω, idem. Heliodor. 9, p. 445 (?). Ἐξεσφενδονίσθη duo Mon. pro ἐξεσφενδονήθη ap. Eumath. p. 328. Jacobs. Menag. ad Diog. L. 1, 114: «Ἀποκρίνειν est Excrementa ejicere, quod, quia conatu quodam naturæ fit, ἐκσφενδονίζεσθαι eleganti metaphora vocavit Michael Ephesius in librum Aristotelis De long. et brev. vitæ».]

[Ἐκσφηκόω. Hesych.: Κάθαπτος ... Λέγει δὲ τὸν καθειμένον καὶ ἐπερραμένας τὰς δορὰς καὶ τοὺς θύρσους ἐξεσφηκωμένους φέροντα. Cit. Hemst.]

[Ἐκσφονδυλίζω. V. Ἐκσπονδυλίζω.]

Ἐκσφρᾱγίζω, Exsigno: ut Liv. dicit, Ei sacra omnia exscripta exsignataque tribuit. Alicunde exemplari sumto signo, Signo ad exemplar. Bud. p. 654 ἐκσφραγίζεσθαι i. esse ait q. ἐκμάττεσθαι, s. ἀπομάττεσθαι et ἐκτυποῦν. [Eur. Herc. F. 53: Ἐκ γὰρ ἐσφραγισμένοι δόμων, Exclusi.]

Ἐκσφράγισμα, τὸ, Effigies expressa, ut Bud. ibid. exp. ap. Greg. Naz., de duobus annulis: Εἰπὲ τί μὲν τοῦ σιδήρου, τί δὲ τοῦ χρυσοῦ τὸ ἐκσφράγισμα, Utrum ab aureo annulo an a ferreo sit imago et nota in cera expressa. [Gregor. Naz. p. 245 Basil. Conf. ad Plotin. p. 391, G. Creuzer. Theodorus Prodr. in Maittairii Miscell. p. 104, v. 138: Τὸ πατρὸς ἐκσφράγισμα, τὸν μέγαν λόγον, de Christo. Ἐκτύπωμα int. Zon. p. 660, quocum jungit Etym. M. p. 323, 3, ἐκμαγεῖον, ἐκτύπωμα καὶ ἐκσφρ. || I. q. ἀντίγραφον, quum dicitur ταύτης τῆς ἐπιγραφῆς ἐκσφράγισμα in Marm. Oxon. p. 130 et sæpius. Cit. Schneid.]

[Ἐκσχεδιάζω, Depropero. Himer. Orat. 11 inscr. p. 570: Εἰς τοὺς Ἴωνας ξένους, ἐφ' ὧν τῆς προτέρας συγγενόμενος ἄχρι μόνης διαλέξεως, εἰς αὖριον ἐξεσχεδίασεν. Cod. Rom. ζήτημα ἐσχεδιάσθη.]

Ἐκσχίζω, Scindo ex, Excindo. Aristot. De mundo [c. 6, p. 400, 4]: Ποταμὸς ἐξεσχίσθη, pro Fluvius se scidit.

Ἐκσώζω, Ereptum e periculo incolumem servo, Servo et tueor e periculo eximens, Libero e periculis, Conservo e periculis. Soph. Aj. [1128]: Θεὸς γὰρ ἐκσώζει με. [Et alibi sæpe quum Soph. tum Eur. Demosth. p. 437, 14: Τοὺς εἰληφότας ἐκσώζειν. Polyb. 14, 5, 9: Ἀμφότεροι μετ' ὀλίγων ἱππέων ἐξέσωσαν αὐτούς· etc.] Plato cum ἐκ: ut, Μήτε ἐκσῶσαι δυνατὸν ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων μήτε ἑαυτὸν μήτε ἄλλον μηδένα· q. l. afferens Bud. ἐκσώζω interpr. Servo, Tueor. [Soph. El. 13: Ὅθεν σε πατρὸς ἐκ φόνων ἐγώ ποτε ... ἤνεγκα κἀξέσωσα. Tzetz. Hist. 4, 303: Ἀνθ' ὧν αὐτὸς ἐξέσωσεν ἐκ δράκοντος ἐκεῖνον. Cum gen. Eur. El. 28: Μήτηρ νιν ἐξέσωσεν Αἰγίσθου χερός. Lycophr. 613: Τύμβος δ' αὐτὸν ἐκσώσει μόρου. Aliter Eur. Herc. F. 1222: Ὅτ' ἐξέσωσάς μ' εἰς φάος νεκρῶν πάρα· fr. Erechth. ap. Steph. B. v. Αἰθίοψ: Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσ' ἐπὶ χθόνα. Medio Æsch. Pers. 451: Ὅταν (ὅτ' ἐκ Elmslejus) νεῶν φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο, Quando hostes e navibus fugientes insulæ perfugium quærerent. 360: Εἰ ... σέλμασι ναῶν ἐπενθορόντες ἄλλος ἄλλοσε δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσαίατο, Vitam servarent. Soph. Antig. 713: Ὁρᾷς, παρὰ ῥείθροισι χειμάρροις ὅσα δένδρων ὑπείκει, κλῶνας ὡς ἐκσώζεται. || De forma quadrisyllaba HSt.:] Ἐκσαώζω, s. Ἐκσαόω, Servo e periculo, Periculo eripio. Apoll. Rh. 2, [748]: Δὴ γὰρ σφέας ἐξεσάωσε. [Conf. 1, 10: Ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος.]

Sic Hom. Il. Δ, [12] : Καὶ νῦν ἐξεσάωσεν ὀϊόμενον θανέεσθαι. [Oppian. Hal. 4, 45 : Ἐξεσάωσεν ἑταῖρον. Aristoph. Pac. 1301 : Ψυχὴν δ' ἐξεσάωσα. Cum gen. Hom. Od. Δ, 501 : Ἐξεσάωσε θαλάσσης. Apollon. 2, 1183 : Ἀπήμονας ἐξεσάωσε χείματος οὐλομένοιο. Pass. 4, 639 : Τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν. Orph. Arg. 1346 : Ὅππως τ' ἐξεσάωθεν ἁλιπλάγκτοιο θαλάσσης. Ceterum nihil peccavit HSt. ponenda forma præs. ἐκσαώζω, hodie grammaticis ignota. Hesych., confirmante ordine literarum, Σαώζει, σώζει. L. Dindorf.]

[Ἐκσωρεύω, Coacervo. Eur. Phœn. 1202 : Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.]

Ἐκτᾰγή, ἡ, Mulcta, δίκη, VV. LL. sine ullo testimonio. [Delegatio, Gl. Et : Ἐκταγὰς, Delegatorius vel Delegatorias. Suid. : Δηληγατίων, κατὰ Ῥωμαίους, ἡ ἐκταγὴ τοῦ σιτοπομπείου καὶ ἡ ἀννονῶν (l. ἀννωνῶν) μετακομιδή. V. in fine. || Ducang. Gloss. v. Ταγαὶ, p. 1522 : « Ἐκταγὴ, Sportula. Glossæ Mss. in Aristoph. Nub. (fort. 1180 Br.) : Τὰ πρυτανεῖα, τὰς ἐκταγάς. Infra (1254) : Ἄπειμι καὶ τοῦτ' ἴσθ' ὅτι θήσω πρυτανεῖ', ἢ μηκέτι ζώην ἐγὼ, τοῖς δικασταῖς κατὰ ἐκταγάς. » Schol. Nub. 1136 : Θείς μοι πρυτανεῖα) δίκας, ἐκταγάς. Et alius ib. : Τὰς γὰρ δεκάδας (h. e. Decimas, ut dixi v. Δεκὰς, vol. 2, p. 972, B) τοῦ χρέους καταβάλλοντες τοῖς πρυτανεῦσιν εἰσῆγον τοὺς χρεωστοῦντας. Ducang. quem his addit locum Chron. Ms. ab Adamo ad Leon. philos. in Pogonato : Καὶ ἐκ τῶν οἰκητόρων τῆς πόλεως ἀπαιτήσεις καὶ ἐκταγὰς ἀπροφασίστους ποιούμενος μισητὸν τὸν βασιλέα τῇ πόλει πεποίηκεν, is non ad hanc alteram, sed ad priorem Delegationis s. Frumenti imperati signif. refertur, unde est etiam vox Græcobarbara Ἐκταγιατικὸν de ejusmodi tributo, in Nov. 8 Constantini (Opp. Meurs. vol. 6, p. 1496) : Μὴ ὑπερβαινέτω ἡ ἀπαίτησις τοῦ ἐκταγιατικοῦ τὰ ἑκατὸν νομίσματα, sicut vicissim a priori signif. Ἐκταγιάζω, Damno in expensas, ap. anon. De arte notaria Ms. : Ἐκταγιάζειν πρός τε τὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸ πταῖσμα, ib. ab Ducangio citt. L. Dind.]

Ἐκτάδην, More eorum quæ extensa et exporrecta sunt. Et Ἐκταδὸν pro eod. Utrumque ap. Suid. [et Zon. p. 681] legitur; ac illud quidem per adverbia itidem exp., ἐκτεταμένως, ἡπλωμένως : hoc autem per partic. ἐκτεινόμενος [ἐκτεινόμενον ap. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 214, 21; ἐπιτεταμένως vitiose ap. Zonar.]. Lucian. [Dial. mort. 7, 2] : Εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, Jacebam extenso et exporrecto corpore, Jacebam prostratus et expassus. [Eur. Phœn. 1692 : Τῶδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλων πέλας, ubi v. Valck. ă || De forma Ἐκτᾰδὸν Thomas p. 289 : Οὐ μόνον ἐκτάδην, ἀλλὰ καὶ ἐκταδὸν, ὡς Λιβάνιος ἐν τῷ Ἀντιοχικῷ (vol. 1, p. 343, 8)· Ἐκταδὸν οὕτω στοαὶ τῶν οἰκιῶν προκείμεναι. L. D. Agath. quoque Hist. 5, 12, p. 301, 22 Nieb. : Ἐν τούτῳ δὲ τῷ ἰσθμῷ τεῖχος ἐκτ. ἴδρυται. Hase.]

[Ἐκτᾰδικὸς, ἡ, ὸν, Senarius. Opusc. Ms. ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 560, D : Ὁ ἑκταδικὸς ἀριθμός. L. Dindorf.]

Ἐκτάδιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Extensus, Exporrectus, In longum exporrectus et extentus, Qui in longum se extendit. Oppian. Cyn. 3, [276] : Στεινή τ' ἐκτάδιός τε πέλει καὶ νῶτα καὶ οὐρὴν, Angusta et longa et dorso et cauda. Item Amplus, Qui longe lateque distendi et explicari s. expandi potest. Hom. Il. K, 134 : Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, Διπλῆν, ἐκταδίην. Quod ἐκταδίην Hesych. exp. μεγάλην, ὥστε διπλῆ χρῆσθαι. [Ubi v. Heyn. Agathias Anth. Pal. 5, 294, 4 : Οἷα δὲ πύργος ἔσκεπε τὴν κούρην ἁπλοΐς ἐκταδίῃ. Nonn. Dion. 5, 20 : Βοέην ... καλύπτρην ἐκταδίην. Georg. Pachym. apud se Andron. Pal. 4, 14, p. 210, A : Ἐκταδίην τε κόμην ἔχεν ἀντολίηνδε ῥέπουσαν. Oppian. Cyn. 1, 404 : Κάρχαρον, ἐκτάδιον τελέθοι στόμα. Dionys. P. 643 : Οὔρεσιν ἐκταδίοισι πολυσχιδὲς, ἔνθα καὶ ἔνθα (δδεύει). Orph. Arg. 357 : Ἐκτάδίοις ὅπλοις δῆσαι πάρὰ κλίμακα μακρήν.]

Ἑκταῖος, α, ον, Sextanus : Qui τῇ ἕκτῃ, sexta, sc. die, aliquid facit : ut ἑκταῖος βλαστάνει, Sexto die germinat. Et Galen. : Μὴ μόνον ἑκταίους ἢ ἑβδομαίους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς ἑξῆς ἡμέρας φλεβοτομεῖν. [Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 73 : Ἑκταίῳ ἐόντι ἢ ἑβδομαίῳ. Diodor. 17, 65 : Κατήντησεν ἑκταῖος ἐπὶ τὴν Σιττακηνὴν ἐπαρχίαν. At quum Timon ap. Athen. 4, [p. 160, A] dicit, Οὔτε μοι ἑκταίη μάζ' ἀνδάνει, οὔτε καρύκη, videtur intelligere Quæ sextum diem attigerit. [Codd. ἡ τηι, ἡ τῇ, ἥτε. Unde Casaub. ἡ Τείη.] A Suida tamen [s. Zonara p. 653] exp. ἕκτος, Sextus. [Probl. arithm. Anth. Pal. 14, 119, 10 : Πέμπτῃ δ' ἑκταίην μοῖραν ἔδωκεν ἔχειν. Gl., Senarius. Pro ἑκκαιδεκαταῖος, Sextus decimus, positum v. in Ἑκαταία. || Hesych. : Ἑκταῖον, αἱ δέκα κοτύλαι, Decem heminæ. Nisi scrib. δύο. Priscian. De pond. et mens. v. 67 : « At cotylas, quas, si placeat, dixisse licebit heminas, recipit geminas sextarius unus. » Considerandum autem an ἑκταῖον fuerit usurpatum pro ἑκτεὺς, coll. ll. Erotiani et schol. Arist. in Ἑκτεὺς citandis. || Id. Hes. : Ἑκταίους, τοὺς ἐκ χοινίκων ἓξ, Qui sunt e sex chœnicibus. L. Dindorf.]

[Ἔκτακτος, ὁ, ἡ.] Ἔκτακτοι ab Æliano vocantur Extraordinarii, Bud. [Suid. : Ἔκτακτοι (ἢ ἕκτατοι addit liber unus et Lex. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 506)· τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. Εἰσὶ δὲ πέντε, στρατοκῆρυξ, σαλπιγκτὴς, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγὸς κ. τ. λ. Quibus conf. Ælian. Tact. c. 9 et 16.]

[Ἐκτᾰλαντόω, Talentis aliquem exuo. Sopater parodus ap. Athen. 6, p. 230, F : Ταντάλου ταλάντοις ἐκταλαντωθεὶς, Tantali divitiis exutus. Schweigh. Ubi ἐκτανταλωθεὶς epit. contra versum, quod decepit Eustathium Od. p. 1701, 4.]

[Ἔκταλος, ἀκάνθης εἶδος, Spinæ s. Vepris genus, Hesych. post Ἔκταν, vitium arguente etiam serie literarum.]

Ἔκτᾰμα, τὸ, Extensio, Productio, s. potius Id ipsum quod extentum et porrectum est; Bud. Spatium, Longitudo. [Schol. Aristoph. Nub. v. 2, s. Suid. v. Χρῆμα : Τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν) τὸ μέγεθος, τὸ ἔκταμα. Schol. Hom. Il. Τ, 267 : Λαῖτμα) λάταμα λέγεται τὸ μέγα ἔκταμα (sc. ab λα et τάμα). Suid. v. Πῆχυς : Τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἔκταμα· v. Ὁλκός : Καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ τῆς τρόπιδος ἔκταμα.]

[Ἐκταμιεύω, Dispenso. Agatharch. in Geogr. min. vol. 1, p. 64 : Σαβαίων ... ἐκτεταμιευμένων πᾶν τὸ πῖπτον εἰς διαφορᾶς λόγον ἀπὸ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Hase.]

[Ἐκτάμνω. V. Ἐκτέμνω.]

Ἐκτανὴς, Protensus, Prolixus, VV. LL. perperam pro ἐκτενής.

[Ἐκτανθαρύω, τρέμω, Tremo, Hesych. Ubi fort. præstat ἐκτανθαρύζω vel ἐκτονθορύζω. V. annot. edd.]

Ἐκτανύω, Extendo, i. q. ἐκτείνω, sed poetis peculiare. [Exx. Hippocratis v. in fine. Gl. : Ἐκταγύομαι (ἐκτανύομαι Angl.), Longisco. Hom. Il. P, 58 : Ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ (ventus arborem)· Ω, 18 : Τόνδε δ' ἔασκεν ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα· Λ, 843 : Ἔνθα μιν ἐκτανύσας ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ ὀξὺ βέλος· H. Merc. 124 : Ῥινοὺς δ' ἐξετάνυσσε καταστυφέλῳ ἐπὶ πέτρῃ. Pind. Pyth. 4, 242 : Ἔνθα νιν (vellus) ἐκτάνυσαν Φρίξου μάχαιραι. Theocrit. 25, 270 : Μέχρι οἱ ἐξετάνυσσα βραχίονας. Lucian. Anth. Pal. 11, 408, 2 : Τὸ δὲ γῆρας οὔποτε βάψεις οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας. Philipp. ib. 321, 3 : Καλλιμάχου στρατιῶται, δν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε. Recentior usus est de manibus tendendis in Orac. Sib. p. 537 : Χεῖράς τ' ἐκτανύσαντες ἐς αἰθέρα τῶν πάρος ἔργων συγγνώμην αἰτεῖσθε. Lucillius Anth. Pal. 11, 105, 2 : Ὃς δ' ἐκάθευδεν ... τὰς χέρας ἐκτανύσας, sensu paullo diverso. Pass. Hom. Il. H, 271 : Ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη (conf. Theocr. 22, 106)· H. Bacch. 38 : Αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἰστίον ἐξετανύσθη ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα. Orph. Lith. 74 : Ἐν κονίῃσι δῖος φὼς ἐκτετάνυσται. Dionys. P. 430 : Δωδώνης ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται· 772 : Τοὺς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐκτετάνυσται. Per tmesin Hom. Od. Ψ, 201 : Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοός. Utitur etiam Hippocr. De fract. p. 778, C : Οἱ τοιοῦτοι ἐκτανύειν οὐ δύνανται. Ἢν μὲν οὖν αὐτίκα παρατύχῃς, βιάσασθαι χρὴ ἐκτανύσαντα τὸν ἀγκῶνα, et ib. D, ubi male expressum οὔτε κατανύειν pro οὔτ' ἐκτανύειν (sicut ap. Soph. OEd. C. 1562 permutantur ἐκτανύσαι et κατανύσαι), et 779, A : Τὸ ἐκτανύειν ἕκαστα καὶ ξυγκάμπτειν. Aret. Causs. p. diut. 1, 7, p. 34 : Εἰ δὲ ἐκτανύσαι βιᾶται. Permutatum cum ἐξανύειν Soph. OEd. C. 1562. ἄϋ]

Ἔκταξις, εως, ἡ, Instructio aciei : ἔκταξιν ποιεῖσθαι, Instruere s. In aciem explicare copias. Polyb. [2, 33, 7] : Παρ' αὐτὴν τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἔκταξιν. [Et alibi. Eust. Opusc. p. 254, 79 : Νικῶσι διὰ τῆς τοιαύτης ἐκτάξεως.]

Ἐκτἄπεινόω, Deprimo et humilem reddo. Alii, Abjectæ humilitati obnoxium reddo. Plus aliquid signif. quam simplex. [Plut. Mor. p. 165, C : Τὴν δὲ δεισιδαιμονίαν καὶ μηνύει τοὔνομα δόξαν ἐμπαθῆ καὶ δέους ποιητικὴν ὑπόληψιν οὖσαν ἐκταπεινοῦντος καὶ συντρίβοντος τὸν ἄνθρωπον.]

[Ἐκτἄρακτικός, ἡ, ὀν, Perturbandi, Commovendi vim habens. Hippocr. p. 404, 53 : Χολερώτερα δ' ἂν εἴη καὶ ἐκταρακτικά. Schneid. Basil. t. 1, p. 217, C : Πάντα τὰ πάθη συγχυτικὰ καὶ ἐκταρακτικὰ τοῦ διορατικοῦ τῆς ψυχῆς ἐστίν. Hase.]

Ἐκτάραξις, εως, ἡ, Perturbatio, Commotio. [Hippocr. p. 54, 5 : Κοιλίης ἐκταράξεως. Matthæi Med, p. 80 : Τὰς ἐκταράξεις τῶν κοιλιῶν. Cum genit. aliter Aret. Causs. p. acut. 2, 10, p. 11 : Κοιλίῃ ἐκτάραξις πολλῶν χολωδέων, Eruptio vel Ejectio. ἄ L. Dind.]

[Ἐκτἄράσσω, s.] Ἐκταράττω, [Exturbo, Gl.], Conturbo, Perturbo, Exterreo, Percello. Plut. Coriol. [c. 19] : Τόν τε δῆμον αὖθις οὐ παρέξουσιν ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς, Perturbare populum, Populum concitare ad turbas, s. Excitare turbas populares, ut Fabius loquitur. [Et similiter sæpe Dio Cass.] Lucian. [Somn. c. 16] : Ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον, Perturbatus et exterritus metu verberum. [Isocr. Antid. p. 311, B : Μὴ λίαν ὑπὸ τῶν τοιούτων ἐκταραττομένους. Athen. 12, p. 552, F, quem cit. Hemst. : Ὑπὸ λύπης ἐκταραχθέντα ἐκτέμνειν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα, Ex mente motum. Cum ἐπὶ Alciphr. 3, 59 : Ἐκταραχθεὶς ἐπὶ τοσούτῳ πτώματι ἐξηγειρόμην. Aret. Causs. p. acut. 1, 10, p. 9 : Κοιλίης ἐκταραχθείσης· et ib. 2, 12, p. 25, C. p. diut. 1, 8, p. 37, Dioscor. 2, 10, etc. Pollux 1, 118 inter vv. de tonitru usurpanda ἐξεταράχθη : sed om. codex. Lucian. Dial. deor. 11, 2 : Ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθείη. V. Ἐκκαταράσσω.]

Ἐκταρβέω, Extimesco, Expavesco, Exhorresco, nisi forte transitive accipiatur pro Exterreo, Expavefacio : quoniam Hesych. ἐκταρβημένον exp. ἐπτοημένον, Attonitum. [Scrib. videtur ἐκτεταρβ.]

[Ἐκτἄρῑχεύω, Salio, In sale asservo. Nicet. Andron. Comn. 1, 9, p. 196, B : Ἡνίκα τις παρῄει ἐκτεταριχευμένος ἀπαστίᾳ, Fame macilentus instar salsamenti.]

[Ἐκταρσόω. Foes. OEc. Hipp. p. 118, B : « Ἐκτεσσάρσωται legitur ap. Hipp. De oss. nat. p. 277, 27, quod est, In partes quatuor distribuuntur. Sed valde mihi suspectus est iste l. et mendi suspicionem auget asteriscus Aldino codici præfixus, et pro ἐκτεσσάρσωται, ἐκτετάρσωται repono, quod est ἐκτέταται ἢ ἐκπεπλάτυται, Extenduntur aut dilatantur, ut sic l. integer legatur : Καὶ περὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν ἐκτετάρσωται μέχρι τοῦ μετώπου καὶ τῶν κροτάφων (τὰ φλέβια). Quo in l. Cornar. ἐκτέταται, Extenduntur, legisse videtur, Erotian. vero τετάρσωται. Hunc enim procul omni dubio l. subindicare videtur, quum τετάρσωται, πεπλάτυται et ἐκτέταται exponit (p. 360). Et Galen. in Exeg. (p. 578) τετάρσωνται forte pro τετάρσωται legit, et πεπλάτυνται explicat, In latum extensæ sunt : τάρσος γὰρ πᾶν τὸ πεπλατυσμένον. Est igitur ταρσοῦσθαι πλατύνεσθαι, Dilatari, τείνεσθαι, Extendi, aut ἐκταρσοῦσθαι ἐκπλατύνεσθαι et ἐκτείνεσθαι. »]

Ἔκτᾰσις, εως, ἡ, Extensio, [Productus, Prorogatio add. Gl.], Porrectio. Greg. Naz. in Macc. Encom. : Καὶ χειρῶν ἔκτασις ἐτροποῦτο μυριάδας, δι' εὐχῶν βάλλουσα, Manuum extensio, i. e. Supplices manus ad cœlum porrectæ. Cui similia loquendi genera habes in Ἐπανατείνω et Ὀρέγω. [Hippocr. De off. med. p. 746, B : Ἔκτασιν, σύγκαμψιν· Mochl. p. 850, F : Συγκάμψαι ἐξ ἐκτάσιος ἐξαίφνης (cubitum)· Epid. 6, p. 1176, A : Ἔκτασις ἀνατρεφομένου. Aret. Causs. p. diut. 1, 7, p. 34 : Ἄλλοτε μὲν ἐς ἔκτασιν λέλυται τὰ μέλεα· et ib. : Εἰς ἔκτασιν λύεται (vesica)· Sign. p. diut. 2, 4, p. 55 : Πάσχει οὖν ἄρθρου πάθεϊ ἐν ἐκτάσι τε καὶ κάμψι. Plato Leg. 7, p. 795, E : Καμπῆς τε καὶ ἐκτάσεως (membrorum corporis)· Reip. 7, p. 526, D : Συναγωγὰς καὶ ἐκτάσεις στρατιᾶς. Proc. Paraphr. Ptol. p. 291 : Τοῦ χρόνου τὴν ἔκτασιν. || I. q. Spatium, Distantia. Etym. M. p. 629, 47 : Ὀργυιὰ σημαίνει τὴν ἔκτασιν τῶν χειρῶν σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους. Schol. Hom. Il. Δ, 109 : Δῶρον καλεῖται ὁ παλαιστὴς, ὅ ἐστιν ἔκτασις τῶν τῆς χειρὸς τεσσάρων δακτύλων. Similiter Gl. : Ἔκτασις στόματος, hic Rictus. L. D.] Item ἔκτασις, Extensio, Productio, ap. gramm. Figuræ nomen, qua syllaba brevis extenditur et producitur. Hom. Il. Γ, 357 : Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄμβριμον ἔγχος· est enim prior syllaba in διὰ sua natura brevis. [Eust. ad Dionys. v. 858 : Ποτὲ μὲν ἐν συστολῇ, ποτὲ δὲ ἐν ἐκτάσει τὴν ἀρχὴν ἔχοντες (Πισίδαι). Ammon. p. 109 : Πάσασθαι βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α τὸ γεύσασθαι δηλοῖ, ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου τὸ κτήσασθαι. Aliique gramm. passim. Item de productione quæ fit vocali in diphthongum mutanda Epimer. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 131, 1 : Εἵνεκα) Τὸ ι κατὰ πλεονασμόν. Πόσα εἴδη τοῦ πλεονασμοῦ; η', πρόσθεσις, ἀναδίπλωσις, ἔκτασις, ἐπέκτασις, διαίρεσις, διπλασιασμὸς, παρέμπτωσις, παρένθεσις. Gregor. Cor. p. 599 sec. cod. August. : Τὸ φθείρω φθέρρω (dicunt Æoles) εἰς θετικὴν τὴν φυσικὴν μεταβάλλοντες ἔκτασιν. Etym. M. p. 302, 20 : Εἵνεκα) Ἰστέον ὅτι ἔκτασις μέν ἐστιν ἡ ἐν φωνήεσι γινομένη, ἐπέκτασις δὲ ἡ ἐν στοιχείῳ· τὴν δὲ ἐπέκτασιν εἰώθε λέγειν τὴν κατὰ τὸ τέλος, τοιόσδε, τοσόσδε· ἔκτασις δὲ εἰν, ἐνείκω, εἵνεκα, πλεονασμῷ τοῦ ι. Ib. p. 295, 14 est τὴν ἐν ἀρχαῖς κλιτικὴν ἔκτασιν, et p. 181, 18 alibique sæpe de brevi vocali in longam mutata, Ἔκτασις τοῦ α εἰς η. Item de epectasi 314, 46 : Καὶ γάρ εἰσιν ἀντωνυμίαι κατ' ἔκτασιν γινόμεναι (ut τύνη ex σύ)· et ib. 315, 22; 656, 10, etc.] || Ἔκτασις exp. etiam Explicatio; nec non Discessus, Transitus : cujus signif. hoc exemplum affertur ex Aristot. De gener. anim. 4 : Ἔκτασις γίνεται εἰς ἄμφω, pro In utrumque disceditur. [Immo ἔκστασις, quod v.]

Ἐκτάσσω, s. Ἐκτάττω [Delego, Gl.], Instruo aciem, Compono ordines et agmen. Diodor. S. [17, 53] : Καταστρατοπεδεύσας δὲ περὶ τὰ Ἄρβηλα, τὰς δυνάμεις ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν ἐξέταττε. Sic pass. [Xen. Cyrop. 6, 1, 43 : Συμβούλευε δ' αὐτοῖς καὶ ἐκτάττεσθαι ὅπῃ ἂν δοκῇ κράτιστον εἶναι· 3, 11 : Ἐκτάττονται. Diodor. 20, 64 : Προαγαγὼν τὴν δύναμιν ἐκτεταγμένην.] Ἐκτεταγμένην πολεμικῶς μεγάλην δύναμιν, ex eod. Diodoro [17, 86] affert Bud. p. 642. Addit vero et ex Polyb. [3, 112, 1] ex. hujus verbi, ap. quem ἐκτάξαι τὸ στρατόπεδον exp. In aciem explicare. [Conf. 1, 50, 4; 3, 113, 2, etc.] Rursum passivi verbi ex. ex Arriano [Exp. 5, 16, 1] : Ὡς ἤδη καθεώρα τοὺς Ἰνδοὺς ἐκτασσομένους. [Polyb. 5, 83, 1 : Τοῦτον τὸν τρόπον τῶν δυνάμεων ἐκτεταγμένων, etc.] Affertur et ex 2 Macc. [15, 26] : Ἐκταγείσης στρατιᾶς, Exercitu ordinato. At Hesych. ἐκτάσσοντα exp. χαράσσοντα, γράφοντα. [Fort. ex Reg. 4, 25, 19 : Τὸν γραμματέα τοῦ ἄρχοντος τῆς δυνάμεως τὸν ἐκτάσσοντα τὸν λαὸν τῆς γῆς. De aliis rebus Philo p. 896, D, ab Hemst. cit. : Ἐκπώματα ἐκτεταγμένα καθ' ἕκαστον εἶδος || Medio, In acie me colloco, Xenoph. Cyrop. 6, 3, 33 : Σὺ δὲ ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐκτάττου· Anab. 5, 4, 12 : Οἱ δὲ μένοντες ἐξετάξαντο ὧδε· 7, 1, 24 : Τὸ δὲ χωρίον οἷον κάλλιστον ἐκτάξασθαί ἐστι.]

[Ἐκτᾰτέον, Porrigendum, Producendum. Clem. Al. p. 147. Kall. Schol. Vict. Hom. Il. Λ, 678 : Ἐκτατέον τὸ ι· Ven. Φ, 262 : Ἐκτ. τὸ α.]

[Ἐκτᾰτικὸς, ἡ, ὀν, Qui producere solet. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 600, 22 : Ἀθηναῖοι ἐκτατικοί εἰσι τῶν φωνηέντων. Sic enim scripturam cod. ἐκτετατικοὶ correxit Bast. ad Greg. p. 347.]

[Ἐκτᾰτικῶς, Producte. Eust. Od. p. 1723, 8 : Ποτὲ δὲ τρέπει (prima conjugatio) ἐκτ. τὴν ἐν τῷ μέλλοντι βραχεῖαν παράληξιν εἰς μακράν. L. D. Compar. Greg. Nyss. t. 2, p. 1047, D : Εἰς τὰ προειρημένα προτεῖναι ἐκτατικώτερον ἐτολμήσαμεν. Hase.]

Ἐκτᾰτὸς, ὁ, ἡ, Exporrectus, Extensus, i. q. ἐκτεταμένος. Plato [Tim. p. 44, E] : Ἐκτατά τε κῶλα καὶ καμπὰ [καμπτὰ] ἔφυσε τέσσαρα, Extensa, Quæ extendi queant, ut manus et pedes. [V. Ἔκτακτος.]

Ἐκταφρεύω, Effodio. Hesych. enim ἐκτετάφρευτο exp. ἐξώρυκτο. [Joseph. B. J. 5, 2, 2, p. 320 extr. : Τῷ δὲ πρόσω μὲν ἦν χωρεῖν ἀδύνατον· ἐκτετάφρευτο γὰρ ἀπὸ τοῦ τείχους περὶ τὰς κηπείας ἅπαντα, κήποις (s. τοίχοις) ἐπικαρσίοις καὶ πολλοῖς ἕρκεσι διειλημμένα, scribendum ἐτετάφρευτο. L. Dind.]

Ἐκτείνω, Extendo, Protendo. [Æsch. Prom. 323 : Οὔκουν ἔμοιγε γρώμενος διδασκάλῳ πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς· Cho. 983 : Ἔκτεινατ' αὐτόν. Eur. Hipp. 786 : Ὀρθώσατ' ἐκτείναντες ἄθλιον νέκυν· 789 : Ἤδη γὰρ ὡς νεκρόν νιν ἐκτείνουσι δή· Bacch. 973 : Ἔκτειν' Ἀγαύη χεῖρας, etc. Aristoph. Eccl. 782 : Ἐκτείνοντα τὴν χεῖρ' ὑπτίαν.] Plato De rep. 5, [p. 449, B] : Ἐκτείνας τὴν χεῖρα, καὶ λαβόμενος τοῦ ἱματίου, Manu extenta prehendens vestem. Diog. vero Cynicus ap. Diog. L. [6, 29] dicit δεῖν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους ἐκτείνειν μὴ συγκεκαμμένοις τοῖς δακτύλοις. [Xenoph. Eq. 7, 2 : Τὴν δεξιὰν ἐκτείνων. Heliodor. De chrysop. ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 235 : Καὶ χεῖρας συμπαθείας ἐκτείνειν πᾶσιν. Metaph. item Polyb. 1, 3, 6 : Τότε πρῶτον ἐθάρσησαν ἐπὶ τὰ λοιπὰ τὰς χεῖρας ἐκτείνειν· 5, 34, 4 : Τῷ τοιούτῳ τρόπῳ μακρὰν ἐκτετακότες τὰς χεῖρας καὶ προβεβληκότες πρὸ αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τὰς δυναστείας. Et de iis qui amicitiam aliorum affectant 2, 47, 2 : Βουλόμενοι καὶ τὴν πρὸς Πτολεμαῖον τηρεῖν φιλίαν καὶ μὴ φαίνεσθαι πρὸς ἑτέρους ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας. Aristoph. Pac. 160 : Κᾆτα δρομαίαν πτέρυγ' ἐκτείνων· Vesp. 1212 : Τὰ γόνατ' ἔκτεινε. Xenoph. Anab. 5, 8, 15 : Τὰ σκέλη ἐκτείνας. ‖ De acie Eur. Heracl. 801 : Ὁπλίτην στρατὸν κατὰ στόμ' ἐκτείνοντες· Suppl. 654 : Τευχεσφόρον μὲν λαὸν ἐκτείνοντ' ἄνω Ἰσμήνιον πρὸς ὄχθον. Dio Cass. 40, 35 : Μακρὰν ἐκτεταμένη τάξει.] Item ap. Xen. Hell. 6, [5, 19] : Ἐξέτεινε πάλιν ἐπ' ἐννέα ἢ δέκα τὸ στράτευμα ἀσπίδων. [Polyb. 1, 27, 7; 60, 10.] Pass. Ἐκτείνομαι, Extendor, Porrigor [Gl.]. Xen. Symp. [4, 31] : Ἡδέως καθεύδω ἐκτεταμένος, Extento ac porrecto corpore. [Anab. 5, 1, 2 : Ἐκταθεὶς, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς, καθεύδων. Soph. Phil. 858 : Ἀνὴρ δ' ἀνόμματος ἐκτέταται νύχιος. Eur. Or. 302 : Ὕπνῳ τ' ἄϋπνον βλέφαρον ἐκταθεῖσα δός· Alc. 349 : Σοφῇ δὲ χειρὶ τεκτόνων δέμας τὸ σὸν εἰκασθὲν ἐν λέκτροισιν ἐκταθήσεται. Lucill. Anth. Pal. 11, 104, 2 : Ὕπτιος ἐξετάθη· 171, 6 : Αυσιτελεῖ θνήσκειν, εἶπε, καὶ ἐξετάθη.] Soph. vero [Aj. 1402] dicit, Πολὺς ἐκτέταται χρόνος, pro Multum temporis elapsum est, Diu est. Nam videtur ὁ χρόνος, de die in diem progrediens, in longius semper extendi s. produci et protrahi. [Gl. : Ἐκτεταμένος, Elatus, Porrectus, Protentus. Ἐκτεταμένην· ἐστὶ δὲ ἐπὶ χρόνου, Propagatum.] Cui adde quod e Galeno affertur, Ἐκταθεὶς εἰς πλείους ἡμέρας, pro Inveteratus : nisi forte in propria signif. potius accipiatur pro Extentus per plures dies. [Acta Maximi Conf. vol. 1, p. VI, D : Τὴν τῶν Μονοθελητῶν αἵρεσιν ἐκτεινομένην. De vita protendenda Eur. Suppl. 1109 : Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον. Xen. Comm. 3, 13, 5 : Ἐκτείνας τοὺς περιπάτους· Vectig. 4, 3 : Ὁ ἀργυρώδης τόπος ἀεὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος. De oratione longiori Athen. 13, p. 573, B : Καταλέξω δέ σοι, Κύνουλκε, Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτείνας κατὰ τὸν Αἰσχύλου (Αἰσχύλον) περὶ ἑταιρῶν. Ubi respicere videtur frequentem Æschylo usum v. ἐκτείνειν de orationibus explicandis, ut Eum. 207 : Τοσοῦτο μῆκος ἔκτεινον λόγου· 707 : Ταύτην μὲν ἐξέτειν' ἐμοῖς παραίνεσιν ἀστοῖσιν· Ag. 829 : Θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε· 916 : Μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας, et sim. sine casu 1229 : Οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς λέξασα κἀκτείνασα φαιδρόνους ... τεύξεται. Soph. Tr. 679 : Μείζον' ἐκτενῶ λόγον. Eur. Med. 1351 : Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία λόγοισιν· Andr. 93 : Ἡμεῖς δ' οἷσπερ ἐγκείμεσθ' ἀεὶ θρήνοισι καὶ γόοισι καὶ δακρύμασι, πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν. Referri eod. licet ejusd. Or. 290 : Οἶμαι δὲ πατέρα τὸν ἐμὸν ... πολλὰς γενείου τοῦδ' ἂν ἐκτεῖναι λιτάς. De regione ampla et patente Dionys. P. 40 : Ἔνθα δὲ πολλὸς ἀοικήτου χθονὸς αὐλὼν ἐκτέταται· conf. 333, 468, 759, 1037. Longus Past. 1, 1 : Ἡόνι ἐκτεταμένη· 4 : Λειμὼν πάνυ γλαφυρὸς ἐκτέτατο πρὸ τοῦ ἄντρου. Et de incolis terræ Dionys. Per. 308 : Τῶν δ' ὕπερ ἐκτέταται πολυΐππων φῦλον Ἀλανῶν. De aliis rebus Eur. Bacch. 831 : Κόμην μὲν ἐπὶ σῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτενῶ· Andr. 1131 : Ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί. Plato Protag. p. 338, A : Πάντα κάλων ἐκτείναντα ... φεύγειν.] ‖ Ἐκτείνειν τὸν ἵππον προθύμως affertur e Xen. Cyrop. 5, [4, 5] pro, Alacriter equum dirigere. [Herodot. 7, 10, 7 : Αὐτοῦ δὲ τούτου εἵνεκα δοκέεις μοι πᾶσαν προθυμίην ἐκτείνειν, Omne studium intendere. Schweigh. Demosth. p. 1398, 21 : Ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἅπασαν ᾤοντο δεῖν ἀγωνίαν ἐκτεῖναι. ‖ Epigr. in Dexippum histor. Anth. Pal. App. 112, 8 : Ὃς νοῦ ἄπο μυρίον ὄμμα ἐκτείνας χρονίους πρήξιας ἐξέμαθε. Cum eod. nomine jungit sensu longe diverso Pseudeurip. Iph. A. 648 : Μέθες νυν ὀφρὺν ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον, Extende, Porrige, i. e. Serena. ‖ Prosterno. Man. Phil. De anim. propr. 39, p. 156, 16 : Ὥστε καὶ δένδρον μέγα πρόρριζον ἐξέτεινεν ἐγχρίψας μόνον. Schleusner. Improprie Eur. Med. 585 : Ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος· de quo l. Eust. Il. p. 672, 60 : Κείμενος ... πάρετος, ἐκτεταμένος κατὰ τὸν εἰπόντα τραγικὸν τὸ, Ἓν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος, ἤγουν εἷς λόγος ἐκτάδην ῥίψει. Eurip. libri nonnulli præbent κτενεῖ, ut Tro. 910 : Συντεθεὶς δ' ὁ πᾶς λόγος κτενεῖ νιν. Simili quodam modo dictum putatur Sophocli OEd. T. 153 : Ἐκτέταμαι φοβερὰν φρένα δείματι πάλλων ... τί μοι ... ἐξανύσεις χρέος. Quod scholl. partim interpr. ἐκπέπληγμαι, partim ἔκνους ἐγενόμην ἢ μετέωρος. Quarum interprr. veram haberem posteriorem, si certo constaret in l. Diodori, de quo v. in Ἐκτέμνω, restituendum esse τοῦ φόβου τὰς ψυχὰς ἐκτείνοντος.] ‖ Exp. etiam Educo, Extraho. Cujus signif. hoc exemplum legitur in Sap. 10, [2] : Ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος, Eduxit eum a delicto. Nisi potius sit Erexit, Lapsum restituit. [‖ Euseb. V. Const. 2, 51, p. 562, 4 : Τὰ κατὰ τῶν ἀδικημάτων εὑρεθέντα ξίφη κατὰ τῆς ἀνεπιλήπτου δσιότητος ἐξέτεινεν, vertit Vales., Distrinxit. Adigo potius vertendum, ubi cum eodem nomine conjungitur Eur. Phœn. 1421 : Μόλις μέν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἦπαρ ξίφος Ἐτεοκλέους ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών. ‖ Porrigo. Athen. 5, p. 186, C : Ἀρκεσίλαον δέ φασιν εἰς συμπόσιον παρακληθέντα καὶ συγκατακλιθέντα ἐνὶ τῶν βορῶς ἐσθιόντων, αὐτὸν δὲ μηδενὸς ἀπολαῦσαι δυνάμενον, ἐπεί τις αὐτῷ τῶν παρόντων ἐξέτεινε, φάναι, Εὖ σοὶ γένοιτο, Τηλέφῳ δ' ἀγὼ νοῶ. ‖ Quod ap. Suidam v. Λάσθη ex Æliano citatur, Λέγουσι δὲ ὅτι οὐδὲ προσθέτους οὐδὲ ἐπακτοὺς κόμας ἐκ τῆς ὕβρεως καὶ λάσθης ἐς τὴν χρείαν παρελάμβανεν, ἀλλὰ ἃς εἶχε συμφυεῖς ἀσκῶν καὶ ἐκτείνων, Hemst. scrib. conjicit κτενίζων. ‖ Produco. Gl. : Ἐκτείνει, Producit; Ἐκτείνεται, Producitur; Ἐκτεταμένος, Productus; Ἐκτίνω (sic), Produco. De syllaba longa Athen. 10, p. 446, D : Ἐκτείνοντας τὸ ι. Mœris p. 70 : Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὸ δεύτερον α οἱ Ἀττικοί. Et sæpiss. Draco aliique plurimi gramm. ‖ Intransit. ap. Hippocr. Epidem. 3, p. 1106, H : Οἱ πυρετοὶ ἐξέτεινον. Sed leg. ἐπέτεινον, ut est p. seq., A. Suid. vv. Ἑλλάνικος et Ἐπέβαλεν : Ἐξέτεινε δὲ μέχρι τῶν Περδίκκου χρόνων (Hellanicus), Attigit Perdiccæ tempora.] Ἔκταθεν ex Apoll. Rh. [immo Hom. Il. Λ, 691 : Κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι· Od. Δ, 537 : Ἀλλ' ἔκταθεν ἐν μεγάροισιν,] affertur pro Prostrati sunt. Habet autem id Bœoticam syncopen pro ἐκτάθησαν. Id vero est vel a κτείνω, pro ἐκτάνθησαν, vel ab ἐκτείνω pro ἐξετάθησαν. [Non ab hoc, sed ab illo, quod v. Permutatum cum ἐπιτείνω modo notavi; cum ἐκτίνω confusum v. in illo; cum ἐντείνω Eur. Suppl. 745.]

Ἐκτειχίζω, i. q. τειχίζω, Muris cingo et communio, potius Muris, quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio; id enim significat ex. Thuc. 7, [c. 26] : Περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε, καὶ καταλιπὼν φυλακὴν αὐτοῦ, schol. εἰς τέλος ἤγαγε : quo sensu Thuc. 1, [108] : Τὰ μακρὰ τείχη ἀπετέλεσαν. Paulo ante dixerat, Ἐτείχισαν ἰσθμῶδές τι χωρίον. [4, 4 : Τοῖς στρατιώταις ὁρμὴ ἐσέπεσε περιστᾶσιν ἐκτειχίσαι τὸ χωρίον· 45 : Ἐπειδὴ ἐξετείχισαν τὸ χωρίον· 7, 4 : Διακομίσας οὖν στρατιὰν καὶ τὰς ναῦς ἐξετείχιζε τρία φρούρια. Xen. H. Gr. 3, 2, 10 : Ἆθλα δώσειν τοῖς πρώτοις ἐκτειχίσασι, ubi præcesserat ἐτείχιζε· 4, 4, 18 : Τὸ μὲν πρὸς Σικυῶνα (τεῖχος) ἐν ὀλίγαις ἡμέραις πάνυ καλὸν ἐξετείχισαν, τὸ δὲ ἑῷον μᾶλλον κατὰ ἡσυχίαν ἐτείχιζον. Aristoph. Av. 1165 : Ἆρα θαυμάζεις ὅτι οὕτω τὸ τεῖχος ἐκτετείχισται ταχύ; Arrian. Exp. 1, 9, 4 : Τὰ μακρὰ τείχη ἐκτειχίσαι (Athenienses). L. Dindorf.]

[Ἐκτειχισμός, ὁ, Exstructio, Munitio. Arrian. Exp. 6, 20, 2 : Ἡφαιστίων μὲν δὴ ἐτάχθη παρεσκευάζειν τὰ πρὸς τὸν ἐκτειχισμὸν τοῦ ναυστάθμου. L. Dind.]

[Ἐκτεκμαίρομαι, Conjicio. Orac. Onomacrito datum ap. Euseb. Pr. ev. 5, 23, p. 215, A : Ἔν τε τοῖσιν εὐπελέεσιν ἠδ' Ἀχαιοῖσι χρέος θήσεται· τὸ δ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἔξεται. Wakef. Conf. de l. Eusebii Bentl. ad Callim. Cer. v. 135.]

[Ἐκτεκνόομαι, Liberos procreo. Eurip. Ion. 438 : Παῖδας ἐκτεκνούμενος λάθρᾳ, quod receptum ex Justino

M., quum τεκν. sit in libris omnibus. Tzetz. Exeg. Il. p. 9, 5 : Οὐχ οἷόν τε ἐστὶ τὴν ὑδατηρὰν τῶν ποταμῶν οὐσίαν ἀνθρώπους ποτὲ ἐκτεκνώσασθαι.]

[Ἐκτελέθω, Fio ex, Enascor. Empedocles ap. Aristot. Phys. acr. 8, 1, p. 250, 30 : Ἡμὲν ἓν ἐκ πλεόνων μεμάθηκε φύεσθαι, ἠδὲ πάλιν διαφύντος ἑνὸς, πλέον' ἐκτελέθουσιν.]

Ἐκτελειόω, s. Ἐκτελεῶ, in VV. LL. exp. Perficio, Perfectum reddo, Consummo : non addito tamen exemplo. [Ἐκτελεόω, Theophr. C. Pl. 4, 1, 4, ubi medium : Τὰ γὰρ ἀσθενέστερα ῥᾷον ἐκτελεώσασθαι, et 5; 4, 6, 3, 4; H. Pl. 4, 8, 9. Ἐκτελειόω in var. script. C. Pl. 4, 1, 5. L. D. Ἐκτελειόω quoque Joseph. A. J. 15, 9, 6, de portu Cæsariensi : Ἐπεισάκτοις καὶ πολλαῖς ἐξετελειώθη ταῖς δαπάναις. Hase.]

[Ἐκτελείω. V. Ἐκτελέω.]

[Ἐκτελείωσις, εως, ἡ, Perfectio, Consummatio. Theophr. C. Pl. 1, 9, 3 : Ἐν δὲ τοῖς ἐπετείοις σπέρμασι πανταχοῦ πρὸς τὴν χώραν ἡ μεταβολὴ γίνεται, πλὴν οὐκ εὐθὺς σπαρέντων ..., ἀλλὰ τρίτῳ δὴ ἔτει· τότε γὰρ ἀλλοιοῦται πρὸς τὴν ἐκτελείωσιν, ὥσπερ καὶ τὰ ζῷα.]

[Ἐκτελεόω. V. Ἐκτελειόω.]

[Ἐκτέλεσμα, τὸ, Niceph. Blemm. Phys. p. 178.]

[Ἐκτελευτάω, Perficio, Absolvo. Pind. Pyth. 12, 29 : Εἰ δέ τις ὄλβος ἐν ἀνθρώποισιν, ἄνευ καμάτου οὐ φαίνεται· ἐκ δὲ τελευτάσει νιν ἤτοι σάμερον δαίμων. Schol. τουτέστιν ἐπὶ τέλος ἄξει ἤτοι σήμερον ἢ ὕστερον. Id. fr. ap. schol. Eur. Andr. 798 : Τὸν Ἰάσονος εὔδοξον πλόον ἐκτελευτήσας. Seq. inf. Pyth. 4, 19 : Κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλᾶν πολίων ματρόπολιν Θήραν γενέσθαι. Æsch. Prom. 1020 : Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου ἄψορρον ἥξεις εἰς φάος· Pers. 741 : Ἐγὼ δέ που διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς. Eur. Herc. F. 827 : Πρὶν μὲν γὰρ ἄθλους ἐκτελευτῆσαι. Soph. Trach. 170 : Τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, i. e. τοιούτους ἐκτελευτᾶσθαι πόνους. Neutr. Æsch. Suppl. 411 : Ὅπως ἄνατα ταῦτα ἐκτελευτήσει καλῶς.]

Ἐκτελέω, έσω, Perficio [Gl.], Absolvo, Efficio [Gl.], Effectum reddo, Conficio [Gl.], Ad exitum perduco [Gl. Et, Ἐκτελέσαντες, Emensi]. Hom. Il. I, [245] : Ταῦτ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή οἱ ἀπειλὰς Ἐκτελέσωσι θεοὶ, Ne illas ejus minas perficiant, ratas illas faciant. B, [286] : Οὐδέ τι [τοι] ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσταν. [Præstabunt. Est enim fut., ut K, 105 : Οὔ θην Ἕκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς ἐκτελέει, ὅσα πού νυν ἐέλπεται. Et pass. Il. H, 353 : Τῷ οὔ νύ τι κέρδιον ἡμῖν ἔλπομαι ἐκτελέεσθαι· M, 217 : Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι. Apoll. Rh. 1, 309, sive, ut narrant scholl., Callimachus : Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.] Cui similis est hic locus Od. Γ, [99] : Ἦ ἔπος ἢ ἔτι ἔργον ὑποστὰς ἐξετέλεσσεν. [Conf. Od. Λ, 280 : Τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐρινύες ἐκτελέουσιν, Expetunt. K, 41 : Ὁμὴν ὁδὸν ἐκτελέσαντες· Γ, 275 : Ἐκτελέσας μέγα ἔργον (conf. Hesiod. Sc. 22, 38, Soph. Trach. 1187)· T, 143 : Εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω, et sim. alibi. Od. Φ, 135 etc. : Ἐκτελέωμεν ἄεθλον. Et pass. X, 5 : Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται· Ψ, 54 : Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται. Hesiod. Th. 1002 : Μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο. Conf. Hom. H. Merc. 10. Æsch. Pers. 228 : Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. Plato Reip. 4, p. 434, D : Ἐκτελέσωμεν τὴν σκέψιν ἣν ᾠήθημεν· Conv. p. 193, C : Εἰ ἐκτελέσαιμεν τὸν ἔρωτα καὶ τῶν παιδικῶν τῶν αὑτοῦ ἕκαστος τύχοι. Theophr. C. Pl. 3, 23, 4 : Ὁποῖα γὰρ ἂν ᾖ ταῦτα (tempestas, cœlum) καὶ τὰ σπέρματα οὕτως ἐκτελεῖται.] Itidem μῆνες καὶ ἡμέραι ἐκτελεῖσθαι dicuntur, ut Latine dicitur Tempus exigi, et Tempus exactum, aut etiam Anni exacti. [Hom. Od. Λ, 294, Ξ, 293, H. Ap. 349 : Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο. Hippocr. De septim. partu p. 255, 5 : Ἐγγύτατα δύο μῆνες ἐκτελεῦνται. Activo sic Hesiod. Op. 563 : Εὖτ' ἂν δ' ἑξήκοντα μετὰ τροπὰς ἠελίοιο ἐκτελέσῃ Ζεὺς ὄμματα. Pind. Pyth. 4, 104 : Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτούς. Et aliter epigr. Anth. Pal. App. 287, 4 : Ῥόδον ἐξέτεμες ῥίζης, πρὶν χρόνον ἐκτελέσαι.] At, Ἐκτελέσαι βίον affert pro Finire vitam. [De vita transigenda Diodor. 1, 49 : Ὅτι τὸν βίον ἐξετέλεσεν εὐσεβῶν.] Idem tradit, Ἐκτελέσαι τὴν καταδίκην, Lucian. [De sacrif. c. 7] videri posuisse pro Executum esse, Supplicium perpessum esse. Quo pertinet, quod habent VV. LL., ἐκτελεῖν τὴν δίκην, Pœnas pendere. Ex Phocyl. vero [52] : Φόνον ἐξετέλεσσας, Cædem patrasti. [Sappho ap. Hephæst. p. 102 : Ὄλβιε γαμβρὲ, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο, ἐκτετέλεστ', ἔχεις δὲ παρθένον, ἣν ἄραο. Agathias Anth. 6, 79, 6 : Ἐνθάδε γάρ σοι Ἠχὼ τερπομένη καὶ γάμον ἐκτελέσει. Eur. Phœn. 1691 : Τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκτελεῖν. Xenoph. Reip. Lac. 10, 7 : Τοῖς τὰ νόμιμα ἐκτελοῦσιν ὁμοίως ἅπασι τὴν πόλιν οἰκείαν ἐποίησε. Jo. Antioch. p. 785, A : Ἄχρις ἂν αὐτὸς τὴν εὐχὴν ἐκτελέσας ἀπὸ τῆς Κρήτης ἐπανέλθῃ. Inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 6 : Ἐλπιζόμενος πάσας τὰς λειτουργίας ἐκτελέσειν. Et ib. n. 2062, 5. Et p. 445, n. 2639; 512, n. 2768. Ib. p. 517, 42 : Καὶ πρεσβείας δὲ πολλάκις εὐτυχῶς ἐκτετελεκότα· 520, 7 : Πᾶσαν λειτουργίαν καὶ ὑπηρεσίαν ἐκτετελεκότα τῇ πατρίδι, et sim. ib. n. 2787, 13 etc. Polyb. 10, 26, 1 : Μετὰ τὸ ἐκτελέσαι τὸν τῶν Νεμέων ἀγῶνα. Diodor. 1, 77 : Κατὰ προαίρεσιν πονηρὰν ἐκτελεσθέντος τοῦ ἀδικήματος. Tzetz. Hist. 7, 454 : Δαρεῖος ... ἐκείνην ἐξετέλεσε διώρυχα. Xenoph. Eph. 3, 5, p. 60 : Ὡς οὖν πάντα τὰ περὶ τὸν γάμον ἐκτετέλεστο τῷ Περιλάῳ. Horap. Hierogl. p. 154 : Τεταγμένον ἐκτελοῦσα φθόγγον (fistula). || Aristoph. Vesp. 1024 : Ἀρθεὶς δὲ μέγας καὶ τιμηθεὶς ὡς οὐδεὶς πώποτ' ἐν ὑμῖν, οὐκ ἐκτελέσαι φησὶν ἐπαρθεὶς οὐδ' ὀγκῶσαι τὸ φρόνημα· quod schol. interpr. τέλεον ἐπαρθῆναι. || Forma Ion. Ἐκτελείω Hom. Il. I, 493 : Τὰ φρονέων ὅ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον ἐξ ἐμεῦ· Od. Δ, 7 : Τοῖσιν δὲ θεοὶ γάμον ἐξετέλειον. Per tmesin Il. Δ, 161 : Ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ. Pass. Orph. Arg. 1027 : Ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος. || Permutatum c. ἐκπονέω v. in illo.]

[Ἐκτελὴ oxytonon, non addita signif., memorat Arcad. p. 109, 3. Fort. leg. ἐκτενὴ, quod v.]

Ἐκτελὴς, ὁ, ἡ, exp. Perfectus, Perfectam et cumulatam mensuram habens; interdum Adultus : ut quidam interpr. ap. Hesiod. Op. [464] : Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν. [Æsch. Pers. 218 : Τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν· Ag. 105 : Κύριός εἰμι θροεῖν ὄδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν ἐκτελέων. Eur. Ion. 780 : Ἤδη πεφυκότ' ἐκτελῆ νεανίαν.]

[Ἐκτεμενίζω. Gl. : Ἐξετεμένισε, Detexit.]

Ἐκτέμνω, Execo, Excido, [huic Gl. add. : Amputo, Excastro, Castro, Exscindo]. Hom. Il. A, [460, etc.]. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν, Μηρούς τ' ἐξέταμον, Execueruntque femora. [Ib. Δ, 486 : Τὴν μέν (populum) θ' ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ αἴθωνι σιδήρῳ ἐξέταμε· conf. N, 391, Π, 484. Cum genit. Il. Λ, 829 : Μηροῦ τ' ἔκταμ' ὀϊστόν. Aristoph. Ran. 582 : Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐκτέμοιμί σου. Epigr. Anth. Pal. App. 287, 4 : Οἷα γὰρ ῥόδον ... ἐξέτεμες ῥίζης. Aliud ib. 9, 375, 2 : Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνότροφον ὄμφακα Βάκχου ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν;] Et passiva voce ac significatione Lucian. : Ἐκτετμημένος τὴν γλῶτταν, Cui lingua exacta s. excisa est. [Plato Reip. 3, p. 411, B : Ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμὸν καὶ ἐκτέμῃ ὥσπερ νεῦρα ἐκ τῆς ψυχῆς· 8, p. 564, C : Ὅπως ὅτι τάχιστα ... ἐκτετμήσεσθον (ignavi, instar fucorum ex alveari). Geopon. 3, 10, 3 : Πᾶσαν ἀγρίαν βοτάνην καὶ ἀκάνθας ἐκτέμνειν· 9, 10, 4. De terra Dionys. Ant. R. 9, 57 : Ἠνείχοντο γῆς τ' αὐτοῖς ἐκτεμνομένης καὶ οἰκιῶν ἐμπιπραμένων. Tzetz. Hist. 10, 954 : Οἱ Μεγαρεῖς ἐξέτεμον τὴν τοῦ θεοῦ ὀργάδα· ὀργὰς δὲ κῆπος ἱερὸς ἦν τῶν μὴ τεμνομένων.] Item ἐκτέμνειν τινὰ dicitur aliquis pro ἐκτέμνειν τινὶ ὄρχεις [quo fere modo Soph. fr. Troili ap. Polluc. 10, 165 : Σκαλμῇ γὰρ ὄρχεις βασιλὶς ἐκτέμνουσ' ἐμούς], Testiculos alicui excidere, sectione eximere, i. e. Castrare. Xen. Cyrop. 5, p. 73 [2, 28] : Συμπίνοντα παρ' ἑαυτῷ συλλαβὼν ἐξέτεμεν. Sic 7, [5, 62] : Οἱ ὑβρισταὶ ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, Equi ferociores si execentur et castrentur. Lucian. [De sacrif. c. 5] : Ὁ μὲν Κρόνος ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν· Cic. : Nam vetus hæc opinio Græciam opplevit, sc. exectum Cœlum a filio Saturno. Ἐκτετμημένοι, Execti, Castrati. VV. LL. [Fortasse ex Aristot. H. A. 3, 11, p. 518, 31 : Οὐ γίνεται δ' οὔτε παῖς φαλακρὸς οὔτε γυνὴ οὔτε οἱ ἐκτετμημένοι. Conf. ib. 9, 50. Id. De generat. anim. 4, 1, p. 765, 25 : Ἐπί τε τῶν ἐκτεμνομένων τὸν ἕτερον ὄρχιν τὸ αὐτὸ τοῦτο συμβαίνειν τινές φασιν. Herodot. 8, 105 : Ἐξέταμε πολλούς. Plato Gorg. p. 473, C : Ἐὰν ἀδικῶν ἄνθρωπος ... ἐκτέμνηται· Euthyphr. p. 6, A : Κἀκεῖνον ὁμολογοῦσι

τὸν αὐτοῦ πατέρα ἐκτεμεῖν. Strabo 16, p. 771 : Αἱ γυναῖκες ἰουδαϊκῶς ἐκτετμημέναι. Cum genit. Eust. Il. p. 1051, 33 : Ὁ μέντοι Ἠήδασος ἔοικεν ἐκτετμῆσθαι τῶν γονίμων μορίων. || De capillis Pseudeurip. Iph. A. 1438 : Μήτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τριχός. Anon. ap. Suid. v. Φατρία, p. 3762, C : Εἰ δὲ παρὰ ταῦτα πράξειας, ἐκτεμών σου τὴν κόμην, τοῖς δήμοις σε θριαμβεύσω. De medicis positum memorat Pollux 4, 178.] Ἐκτέμνειν τὴν γῆν dixit Aristot. Meteor. 2, [5] pro, Per zonas distinguere, Bud., qui e Chrysost. affert etiam ἐκτέμνειν τὴν γυναῖκα pro ἐκβαλεῖν. [De via secanda i. e. emetienda Georg. Pis. Bell. Pers. p. 6, 156 : Σεαυτὸν εὐθὺς ἐμβαλὼν ταῖς ὁλκάσι τὸν ὑγρὸν ἐξέτεμνες εὐτόνως πόρον. L. D. Heliod. De chrysop. ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl., v. 95 : Μακρὰν ἐκτέμνων ὁδόν. || Abscindo, Privo. Philo vol. 1, p. 388: Ἐκτέμνομαι τὸν ὀρθὸν λόγον. Schleusn. Liban. vol. 1, p. 518, 23 : Αὐτὸς δὲ ὁ τὰς νίκας ἀνηρημένος τέθαπται, καλὰς καὶ γενναίας ἐλπίδας τῆς οἰκουμένης ἐκτεμών. Epigr. Anth. Pal. App. 306, 4 : Βάσκανε δαῖμον, οἵας οὐχ ὁσίως ἐλπίδας ἐξέταμες. Gl. : Ἐκτέμνω ἱστὸν, Detexo. || Polyb. 31, 6, 8 : Οἱ περὶ τὸν Τιβέριον ἥκοντες ἀπὸ τῆς πρεσβείας οὐδὲν περιττότερον ἠδυνήθησαν οὔτ' αὐτοὶ διαλαβεῖν οὔτε τῇ συγκλήτῳ διασαφῆσαι περὶ τῶν κατὰ τὸν Εὐμένη καὶ τὸν Ἀντίοχον ἥπερ ἂν καὶ πρότερον ὄντες ἐν τῇ Ῥώμῃ διελάμβανον· οὕτως αὐτοὺς οἱ βασιλεῖς ἐξετέμοντο τῇ κατὰ τὴν ἀπάντησιν φιλανθρωπίᾳ, ubi ἐξετέκοντο videtur esse in Mss., sensus autem subest Fallendi, Circumveniendi, mendi suspectum fuit Schweigh. || De forma Ion. HSt. :] Ἐκτάμνω, Execo, Excido, Excindo. Hom. Il. Γ, [62] : Πέλεκυς ὡς, Ὅστ' εἶσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς ῥά τε τέχνῃ Νήϊον ἐκτάμνῃσιν. [M, 149 : Ὕλην πρυμνὴν ἐκτάμνοντες. Id. de excidendis e corpore telis Λ, 515 : Ἰούς τ' ἐκτάμνειν. Per tmesin Od. Γ, 456 : Ἀφὰρ δ' ἐκ μηρία τάμνον πάντα κατὰ μοῖραν.] Item ut ἐκτέμνειν accipitur pro Execare et Castrare, ita hoc ἐκτάμνειν, Herodot. 8, [105], de Panionio quodam : Ὅκως γὰρ κτήσαιτο παῖδας εἴδεος ἐπαμμένους, ἐκτάμνων, ἀγινέων ἐπώλεε ἐς Σάρδις. [De sarmentis excidendis Erycius Anth. Pal. 9, 233, 1 : Αὖά τοι ἐκτάμνοντι γεράνδρυα. De venis secandis s. incidendis Aret. Diut. p. cur. 1, 2, p. 115 : Τὰς ἀρτηρίας ἐκτάμνειν· iterumque ibid. inferius. Recte igitur dici de iisdem videtur ἐκκόπτειν, de quo supra dixi. || Ἐκτέμνω confus. c. ἀποτέμνω in schol. Paris. Apoll. Rh. 4, 1515: Τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἐκτεμεῖν, ubi vet. ἀποτεμεῖν. Cum ἐντέμνω Aristoph. Lys. 192. Cum ἐντείνω sec. conj. Reiskii ap. Diodor. 13, 89 : Παρθένοις, αἳ τὴν συνήθη τρυφὴν εἰς ὁδοιπορίαν σύντονον καὶ κακοπάθειαν ὑπεράγουσαν μεταβαλλόμεναι διεκαρτέρουν, τοῦ φόβου τὰς ψυχὰς ἐκτέμνοντος, ubi ille conj. ἐντείνοντος, ego ἐκτείνοντος, quod v. L. Dindorf.]

Ἐκτένεια, sive Ἐκτενία, ἡ, [Exuberantia, Gl.] Extensio, Explicatio. Hesychio enim ἐκτενία est ἅπλωσις, [Scrib. ἐκτένεια, quum nulla sit forma ἐκτενία.] Idem ἐκτενίαν esse dicit συνεχῶς ποιεῖν τὸ αὐτό : quemadmodum et Suidæ ἐκτένεια est συνέχεια, Jugis et assidua opera. Quo pertinet ἐν ἐκτενείᾳ [Act. Apost. 26, 7 : Ἐν ἐκτ. νύκτα καὶ ἡμέραν λατρεῦον. Judith. c. 4, 9 : Ἀνεβόησαν πᾶς ἀνὴρ Ἰσραὴλ πρὸς τὸν θεὸν ἐν ἐκτενίᾳ μεγάλῃ. Scrib. ἐκτενείᾳ], quod exp. Instanter, Acriter, Assidue, Jugiter. Pollux [3, 119] synonymum facit τῇ δαψιλείᾳ, ἀφειδωλίᾳ, ἐλευθεριότητι, et similibus : addens tamen esse vocab. σκληρόν [immo ἀπρεπὲς, quum σκληρὸν dicat voc. ἐλευθεροπρέπεια]. Accipitur vero et pro Copia, Abundantia, ap. Herodian. 7, [2, 8] : Ὕλαι δ' εὔδενδροι· ὅθεν ξύλων οὔσης ἐκτενείας, συμπηγνύντες αὐτὰ καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται· 8, [2, 15] : Μετὰ πολλῆς προνοίας τά τε ἐπιτήδεια πάμπλειστα εἰσεκομίσαντο, ὡς ἐκτένειαν εἶναι εἰ καὶ ἐπιμηκεστέρα γένοιτο πολιορκία. [|| Prolixa et larga studii et voluntatis declaratio, Ernest. ap. Cic. Ep. ad Att. 10, 17 : « Prid. idus Hortensius ad me venit, scripta epistola. Vellem cetera ejus. Quam in me incredibilem ἐκτένειαν, qua quidem cogito uti. » Seager. Hierocles ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 172 : Ἕνεκα τῆς ἐν τοῖς ὀνόμασιν ἐκτενείας. Maccab. 2, 14, 38 : Καὶ σῶμα καὶ ψυχὴν ὑπὲρ τοῦ ἰουδαϊσμοῦ παραβεβλημένος μετὰ πάσης ἐκτενίας, scr. ἐκτενείας, et ἐκτένειαν ib. 3, 6, 41, ubi simili signif. dicitur. De precibus (quibus peculiare in ecclesia Græca esse adj. ἐκτενὴς in illo dicetur) Epiphan. Exposit. fidei cath. n. 23, a Ducang. App. Gl. p. 66 cit. : Εὐχὰς δὲ ἐνδελεχῶς προστάσσεται μετὰ πάσης πυκνότητος καὶ ἐκτενείας καὶ γονυκλισίας ἐν ταῖς τεταγμέναις ἡμέραις. Ubi genit. est, non accusativus.]

[Ἐκτενεστέρως. V. Ἐκπονεστέρως.]

[Ἐκτενὴ, ἡ. V. Ἐκτελὴ, Ἐκτενής.]

Ἐκτενὴς, ὁ, ἡ, Extentus, Exporrectus. Unde ap. Hesych. Ἐκτενὲς, διατεταμένον. [V. Ἐντενής.] Idem Hes. ἐκτενεῖ exp. ἐπιμελεῖ, Accurato, Sedulo, Attento : quemadmodum Suidæ quoque ἐκτενέστερος est ἐνεργητικώτερος [-κώτατος editt., ut legendum videatur ἐκτενέστατος et ἐπιμελέστατος], ἐπιμελέστερος hoc in l. : Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτῷ ἔσεσθαι σύμβουλος καὶ συναγωνιστὴς ἐκτενέστατος, Diligentissimus et promtissimus. [Prolixus, Gl. Polyb. 22, 5, 4 : Διότι γεγόνασι πάντων ἐκτενέστατοι (Rhodii adversus Romanos). Diodor. Exc. vol. 2, p. 600, 75 : Προχειρισάμενοι δ' ἐξ αὐτῶν τοὺς εὐθέτους, ὧν ἐκτενέστατος ἦν Ἑρμείας, ἀπήγαγον εἰς Κατάνην (virginem quam incolumem vellent servatam). Maccab. 3, 3, 10 : Πίστεις ἐδίδων συνασπιεῖν καὶ πᾶν ἐκτενὲς προσοίσεσθαι πρὸς ἀντίληψιν· ibid. 5, 29 : Κατὰ τὴν σὴν ἐκτενῆ πρόθεσιν. Epist. Petri 1, 4, 8 : Τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες. Pollux 3, 118 : Τῷ δὲ φειδωλῷ μετ' ἐπαίνων ἀντίκειται ἐκτενὴς, δαψιλὴς, λαμπρὸς κ. τ. λ.] Rursum Idem ἐκτενὲς exp. ἐπιμελὲς, allato hoc exemplo, Ἔργον δ' ἦν αὐτοῖς ἐκτενές. In N. T. legitur pro Jugis, Assiduus, συνεχὴς, Act. 12, 5 : Προσευχὴ δ' ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ, Preces autem assiduæ fiebant ab Ecclesia ad Deum pro ipso. Vel etiam, Juges et sine intermissione. Aut, Intentæ : si quis ad animorum ardorem malit referre. [De usu ecclesiastico, cujus quasi fons est locus cit., ita fere Ducang. Gloss. p. 367-8 : « Ἐκτενὴ, ἐκτενὴς, vox liturgica, qua certa precum series intelligitur, quod Extensa, longiuscula et prolixior sit (vel quod lenta voce dicatur : quomodo ἐκτενῶς in Lex. Ms. Cyrilli est ἐπιμόνως). Subauditur enim εὐχὴ vel δέησις aut ἱκεσία, quemadmodum εὐχὴν ἐκτενῆ dixit Lucas Act. 12, 5, et ex eo Nilus mon. l. 3 Ep., 41; l. 4, ep. 61, Theorianus in Legat. sub fin., Sophronius in Vita S. Mariæ Ægyptiacæ, et alii : ἐκτενεῖς δεήσεις Methodius de iis qui abnegarunt, et Symeon Thessalon. De sacris ordinat. c. 9, p. 176 : Καὶ προσευχῆς τοῦ τρισαγίου γινομένης, ὁ διάκονος τὰ τῆς ἐκτενοῦς ἐπὶ τοῦ ἄμβωνος ποιεῖται δεήσεως. Mox ἱκεσίαν ἐκτενῆ vocat : Ὁ δὲ πατριάρχης τὴν εὐχὴν εἰπὼν καθ' ἑαυτὸν τῆς ἐκτενοῦς ἱκεσίας ἐκφωνεῖ, Ὅτι ἐλεήμων, etc. Liturgia S. Basilii ex cod. Reg. : Ὁ ἱερεὺς ποιεῖ τὴν εὐχὴν ἐκτενοῦς ἱκεσίας, ubi cod. Barberinus εὐχὴν τῆς ἐκτενῆς habet. His porro verbis ἐκτενοῦς εὐχῆς s. ἱκεσίας in Liturgicis intelliguntur Precationes quæ pro plebe quæ adest vel etiam abest fiunt : in quibus scilicet recensentur ii pro quibus Ecclesia supplicat : v. gr. pro plebe circumstanti, pro Principibus, Antistitibus, Monachis, Ecclesiarum fundatoribus et benefactoribus, Catechumenis, etc. Eæ autem incipiuntur a Diacono, qui populum circonstantem ad ejusmodi preces invitat, hacce ut plurimum formula, Ἐκτενῶς δεηθῶμεν vel δεόμεθα ὑπὲρ etc. ... Missa Jo. Chrysost. : Κύριε ὁ θεὸς ἡμῶν τὴν ἐκτενῆ ταύτην ἱκεσίαν πρόσδεξαι παρὰ τῶν δούλων σου. Euchol. Goari p. 54 : Εἶτα λέγει ὁ διάκονος ... τὴν ἐκτενῆ, Ἐλέησον etc. Paracleticus : Εἶτα ἡ συνήθης ἐκτενὴ τὸ Καταξίωσον, (ut omittam cetera ap. Ducang. cxx., in quibus est modo ἡ ἐκτενὴς, modo ἡ ἐκτενὴ, τῆς ἐκτενῆς, ut ap. Georg. Sync. p. 107, D : Ταύτης παρὰ πρέμνον βωμὸς ἦν, ἐφ' ὃν τὰς ἐκτενὰς ἀνέφερον ἐν ταῖς πανηγύρεσι τῆς χώρας ἔνοικοι.) » Exemplum ejusmodi precum apposuit Meurs. in Gloss. vol. 4, p. 327.] Et in 1 Ep. Petri 4, [8] : Τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγαπὴν ἐκτενῆ ἔχοντες, Caritatem alii in alios propensam habentes. [Æsch. Suppl. 983 : Καί μου τὰ μὲν πραχθέντα πρὸς τοὺς ἐκτενεῖς φίλους πικρῶς ἤκουσαν αὐτανεψίους, ubi vert., Indefessos, Obstinatos, vel sim. Confus. c. εὐμενὴς Diodori 19, 55.]

Ἐκτενῶς, i. q. ἐκτάδην, Prolixe. [Enixe, Satis abundeque addunt Gl.] Hesych. exp. non solum διατεταμένως, ἐκτεταμένως [ἐκτετ. ap. Hesych. est caput glossæ, quam v. infra], sed etiam προθύμως, Promte. Itidemque Suid. exp. ὁλοψύχως, προθύμως, ap. Polyb.

[8, 21, 1] : Προσδεξάμενος ἐκτενῶς καὶ φιλανθρώπως τὸν Βῶλον [Βῶλιν], ἀνέκρινε διὰ πλειόνων ὑπὲρ ἑκάστου τῶν κατὰ μέρος, Promte et humaniter exceptum. [Et sim. 33, 16, 4; 31, 22, 12. Diodor. 2, 24 : Πρὸς τὰς ἑστιάσεις καὶ κοινὰς ὁμιλίας ἐκτ. ἅπαντας παρελάμβανε.] Exp. etiam Impense, Vehementer, Toto animo, Totis viribus; Prolixe, ea signif. qua Cic. Pro Flacco dixit, Id non solum fecit, sed etiam prolixe cumulateque fecit. Pollux [3, 119] certe synonymos ponit δαψιλῶς, ἐκτενῶς, ἀφθόνως, χύδην, μεγαλοδώρως, λαμπρῶς, et similia : quamvis Phryn. [p. 311] adverbium hoc rejiciat, ac pro usurpare præcipiat δαψιλῶς. [Signif. ea qua est Profuse, Laute, Splendide, inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 513, I, 14 : Λαμπρῶς καὶ ἐκτ. τὰ καθήκοντα αὐτῷ τῆς γυμνασιαρχίας καὶ στεφανηφορίας ἐκ τῶν ἰδίων τετελεκότα. Comparativo Agatharch. ap. Athen. 12, p. 527, C : Αἰτωλοὶ τοσούτῳ τῶν λοιπῶν ἑτοιμότερον ἔχουσι πρὸς θάνατον ὅσῳπερ καὶ ζῆν πολυτελῶς καὶ ἐκτενέστερον ζητοῦσι τῶν ἄλλων. || Impense, Prompte. Macho ap. Athen. 13, p. 579, E : Ὑπ' αὐτῆς ἐκτ. ἀγαπώμενος. Arcesil. ap. Diog. L. 4, 44 : Τὸν εἰς ἐμὲ ἐκτ. οὕτω πεφιλοτιμημένον. Pseud-Herodot. Vita Hom. c. 7 : Ὁ δὲ Μέντωρ ἐνοσήλευσεν αὐτὸν ἐκτενέως· et iisd. verbis c. 26. Inscr. Del. ap. Bœckh. vol. 2, p. 226, 15 : Πρεσβεύσας τε πλεονάκις καὶ ἀγωνισάμενος ἐκτενῶς. Compar. Lucas 22, 44 : Γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ ἐκτενέστερον προσηύχετο. Gl. : Ἐκτενέστερον, Enixius. Superlat. Diodor. Exc. vol. 2, p. 620, 11 : Συνηγωνισμένοι τῷ βασιλεῖ ἐκτενέστατα. || Ἐπιμόνως, Constanter, Perseveranter, Cyrillus Lex. Ms. ap. Ducang. Gl. p. 367. Confus. c. εὐπετῶς Dionys. A. R. 1, 65.]

[Ἔκτεξις, εως, ἡ, Partus. Aristot. Mirab. c. 177, p. 847, 6 : Ἐν δὲ τῇ ἐκτέξει δυστοκεῖν (elephantes). Sextus Adv. astrol. 5, 55, p. 346 : Τὴν δὴ γένεσιν τῶν ὑπὸ τὴν ἐπίσκεψιν πεσουμένων ... ἤτοι ἀπὸ τῆς τοῦ σπέρματος καταβολῆς καὶ συλλήψεως λαμβάνουσιν ἢ ἀπὸ τῆς ἐκτέξεως. Angl. Ptolem. Tetrab. p. 106, 3 : Τὰ πρὸ τῆς ἐκτέξεως· et p. 108, 16 : Κατ' αὐτὴν τὴν ἔκτεξιν. Hase.]

[Ἐκτέος, α, ον, Tenendus. Aristoph. Ach. 259 : Σφῶν δ' ἐστὶν ὀρθὸς ἐκτέος ὁ φαλλός.] Ἐκτέον, Habendum, Tenendum, Retinendum : ἐλαφρῶς ἐκτ., Leviter ferendum. [Aristot. Eth. Nic. 9, 3 : Ἆρ' οὖν οὐθὲν ἀλλοιότερον πρὸς αὐτὸν ἐκτέον ἢ εἰ μὴ ἐγεγόνει φίλος μηδέποτε; Plato Reip. 5, p. 468, A : Πῶς ἐκτέον σοι τοὺς στρατιώτας πρὸς αὐτούς τε καὶ τοὺς πολεμίους; Amat. p. 138, E : Οὐδὲ τὰ δευτερεῖα ἐν τούτῳ ἐκτέον· Gorg. p. 490, C : Ἧ οὖν τούτων τῶν σιτίων πλέον ἡμῶν ἐκτέον αὐτῷ, Plus nobis habere debet. Xen. Comm. 3, 11, 2 : Ταύτην ἡμῖν χάριν ἐκτέον, Illam oportet nobis gratiam habere. Æneas Tact. præf. p. 14 : Πολλῶν καὶ παντοίων ἔργων πρόνοιαν ἐκτέον. Agathias præf. p. 7, B : Ἐμοὶ δὲ τὸ ἀληθίζεσθαι περὶ πλείστου ἐκτέον, ἐς ὅ,τι χωρήσει, Maximi faciendum. Cum gen., Tenendum, Xen. H. Gr. 6, 1, 13 : Ὅτι μᾶλλον ἐκτέον μου εἴη, ὅτι τοιοῦτος εἴην. Georg. Pachym. Andron. Palæol. 6, 35, p. 389, B : Ἡμῖν δ' αὖθις ἐκτέον τῶν ἐφεξῆς. Hesych. : Ἐκτέον, ληπτέον. Suid. et Zon. p. 654, κρατητέον. L. D.]

[Ἐκτεταγμένως, Explicate, Distincte, Ordinate. Schol. Apoll. Rh. 1, 567 : Διακριδὸν δὲ ἀντὶ τοῦ διωρισμένως καὶ ἐκτ. Cod. Paris. vitiose ἐκτεταμένως.]

Ἐκτετᾰμένως, Extense, More eorum quæ extensa sunt, ἁπλωμένως, Hesych. [Producte. Athen. 3, p. 105, E : Ἐκτεταμένως δ' εἴρηκε καρῖδας Ἀραρώς. Schol. Aristoph. Pl. 134, Nub. 1165, Suidas v. Ῥυτὰ, Bekk. Anecd. p. 383, 20, Ammon. p. 78, v. Κάταγμα, a Boiss. et Schæf. citt., aliique plurimi.]

[Ἔκτευξις vox nihili in l. corrupto Aretæi Acut. m. cur. 1, 2, p. 79.]

Ἑκτεὺς, έως, ἡ, Sextarius medimni [Eustath. Od. p. 1854, 13 : Καὶ ἑκτεὺς δὲ ἄλλο τι μέτρον, ἕκτον ἐκεῖνο μεδίμνου, οὗ δηλαδὴ ἥμισυ τὸ ἡμίεκτον], s. Triens semimedimni : mensura Attica octo chœnices efficiens, ut tradit Bud. De asse, ubi interpr. Modium. Itidemque Georg. Agricola, Medimni, inquit, dimidium est ἡμιμέδιμνος : tertia pars, τριτεὺς, q. e. Tertiarius : sexta, ἑκτεὺς, quem Sextarium medimni interpr., ut a congii sextario, quem sine adjectione sic appellamus, discerni possit. Suid. tamen esse dicit μέτρον quod nonnulli velint esse ταυτὸν τῇ χοίνικι. Mirorque cur postquam hæc dixit, atque in exemplum attulit hunc l. Aristophanis [Eccl. 547] : Οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἑκτέα, subjungat, τουτέστι τριώβολον [ὃν χρῆν ἐμ' ἐξ ἐκκλησίας εἰληφέναι]· nisi forte Sextarium medimni tunc temporis triobolo venditum fuisse indicare velit : quod parum est credibile. [Ita plane schol. ad l. Arist., quem describit Suid., in cod. Rav. Πυρῶν ἑκτέα) τριωβόλου ἴσος ἦν. Λέγει οὖν ὅτι οἵκοι μένων τὸ τριώβολον ἀπολώλεκεν. Erotian. Gl. Hipp. p. 178 : Ἑκτεὺς λέγεται Ἀττικὸν μέτρον ἔχον χοίνικας ὀκτὼ, ὡς φησι Μένανδρος ἐν Βοιωτίᾳ, Οὐκ ἔστιν ἑκτεὺς τουτὶ (τοῦτο Bentl.) μὰ τὸν Ἀσκληπιόν. Καὶ Ἀριστοφάνης (fort. l. c.). Ἑκτεὺς δέ ἐστιν ἐξ χοινίκων μέτρον. Ubi leg. ὀκτὼ, quem numerum ponit etiam Poll. 4, 168. Idem ἑκτέα memorat iterum 1, 246; 10, 113, ἑκτέα κριθῶν lex Attica apud Athen. 6, p. 235, C. Ἑκτέως in ἑκτέον corruptum ap. Erotian. l. c., in ἕκτον a Musuro in Hesych. gl. Ἡμίεκτον (ubi etiam pro οὕτως ἕκτον ἐκ τῶν χοινικῶν leg. videtur vel οὗ τὸ ἕκτον ὀκτὼ χοίνικες, vel οὕτως ἕκτον ὀκτὼ χοινίκων), ἑκτέας in ἑκταίας ap. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 648, 45, ut notavit Foes. Vitiosam diphthongum in ἡμιεκταίου pro ἡμιεκτέου vituperat schol. Aristoph. Nub. 643. Conf. Ἑκταῖον in Ἑκταῖος. L. Dindorf.]

[Ἐκτεύχω, Edo, Produco. Hippocr. Epist. p. 1289, 54 : Φύσις ἐξέτευξε παντόμορφα σπλάγχνων γένη : vide Schneid. ad Nicandr. Ther. 524 (?). Angl.]

[Ἐκτεφρόω, In cinerem redigo. Strabo 5, p. 248 : Τὸ ἐκτεφρωθὲν τῆς γῆς. Plut. Mor. p. 696, C : Τὸ δὲ γεῶδες ἐκτεφρωθὲν ὑπολείπεται. Eust. Opusc. p. 306, 26 : Κεραύνια κακὰ, δι' ὧν ἐκτεφρωθέντες πληγὰς ἐνετρίβημεν. Figurate Acta Synodi in Maji Nov. Coll. Vat. vol. 4, p. 2 : Εἰ καὶ μὴ πάντας εἶχεν ἐκτεφρουμένους καὶ λυομένους, ἀνθρακιζομένους δέ τινας μᾶλλον τῷ τῆς ἀληθείας ἐμπυρεύματι. L. Dind.]

Ἐκτεφρωδέων, Hesych. affert pro ἐκτεφροειδῶν. Sed forsan divisim hæc scr., nisi derivata sint ab ἔκτεφρος. [Referri ad Hippocr. Prorrh. 1, p. 81, C, ubi al. ἐκ τροφιωδέων vel στροφωδέων, animadvertit Heringa Obs. p. 215.]

[Ἐκτέφρωσις, εως, ἡ, q. d. Redactio ad cinerem. Strabo 5, p. 247 : Λαβοῦσα σβέσιν καὶ ἐκτέφρωσιν. Angl. Germ. CPol. Grets. p. 115, C : Οἱ δὲ κεραυνοὶ ποῦ; ἡ δὲ κατὰ τούτων ἐκτέφρωσις; τί ἔτι καὶ μέλλεις; Hase.]

Ἐκτεχνάομαι, Contechnor, Comminiscor, Machinor.

[Ἐκτηγανίζω, In sartagine coquo. Theod. Hyrt. in Notit. Mss. vol. 6, p. 36, ab Elberling. cit. : Ἡρῆσθαι μὲν ἐπὶ λίμνης δίψει, μηδὲ δυνήμενον (l. μὴ δεδυνημένον) δὲ πιεῖν ἐκτετηγανίσθαι.]

Ἐκτήκω, Eliquo, Exprimo liquefactum. [Liquefacio, Gl. Aristoph. Nub. 772 : Ἀπωτέρω στὰς ὧδε πρὸς τὸν ἥλιον τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι τῆς ἐμῆς δίκης. Theophr. H. Pl. 9, 3, 4 : Ὅταν ἐκτήξωσι ταύτην (picem). Dioscor. 2, 7 : Ἐκτήκοντες παχύτητας βλεφάρων, et alibi similiter. Aret. Diut. p. cur. 1, 1, p. 74 : Κρεῶν ... τοῖσι χυλοῖσι ἐκτηκομένων. Conf. Ἐκπυέω.] Exp. etiam Emacero, Extabefacio; afferturque Ἐκτετηκὼς ὑπὸ φροντίδων [ex Luciani Gallo c. 29], pro Curis extenuatus : quod soleant ii qui multis anguntur curis, ita emaciari et extenuari, ac si liquefacta pinguedo e corpore ipsorum extillasset. [Ib. 31 : Ὡς δὲ καὶ οὗτος ὑπὸ τῶν λογισμῶν ἐκτέτηκεν ὅλος. Eur. Hec. 433 : Ὡς πρὶν σφαγῆναί γ' ἐκτέτηκα καρδίαν θρήνοισι μητρός. Dionys. A. R. 8, 45 : Τὰς δράσεις ἐκτετηκυῖα ὑπὸ τῶν δακρύων (Veturia). L. Dind. Basil. M. vol. 2, p. 125, C : Τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἡδονῶν ἐξοιστρουσῶν ἐπὶ λαγνείας ἐκτετηκότες καὶ διαρρέοντες. Hemst.] Item Ἐκτακείς, Liquefactus, s. Extabefactus. Ἐκτακέντες τοῖς δάκρυσι, pro Resoluti in lacrymas et veluti liquefacti : de quo genere loquendi dicetur in Τήκω. [Lycophr. 498 : Θρήνοισιν ἐκτακεῖσα. Eur. Or. 860 : Ἐξετηκόμην γόοις. Alia constr. Zarides ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. vol. 1, p. 83 ed. Bonn. : Μὴ λάθωμεν ἐκτακέντες εἰς δάκρυα. Activo Eur. Or. 529 : Δακρύοις γέροντ' ὀφθαλμὸν ἐκτήκω· 134 : Ὄμμα δ' ἐκτήξουσ' ἐμὸν δακρύοις· Hec. 434 : Τήνδε τ' ἐκτήκω γόοις· Hel. 1419 : Μή νυν ἄγαν σὸν δάκρυσιν ἐκτήξῃς χρόα. Moschio ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 357 : Κανθούς τ' ἐξέτηξε δακρύοις. Manetho 1, 159 : Ἀνέρας ἐκτήκει πολλάκις ἐκ χρυφίων ἥπατος ἢ σπληνὸς τρυχωμένου. Ælian. N. A. 10, 41 : Λύπῃ καὶ λιμῷ ἑαυτὸν ἐκτήξας. Aliter Eurip.

Cycl. 459 : Ὄμματ' ἐκτήξω πυρί. Ap. Hippocr. Co. præn. p. 221, G : Ἐν φαρμακείῃσιν ἐν περιρρῷ λεπτὸν συχνῶς αἷμα ἐκτηκόμενον φλαῦρον, Sanguis eliquatus et expressus aut humoris affluentis acrimonia aut medicamenti purgantis vi. Theophr. C. Pl. 4, 4, 9: Τὴν τοῦ σπέρματος φθορὰν, ἢ γίνεται διὰ πλῆθος τῆς τροφῆς ἐκτηκομένων. Aret. Diut. p. causs. 1, 8, p. 37 : Τῶν ἐκτετηκότων μυῶν· ib. 15, p. 46 : Πολλαὶ δὲ καὶ δίχα ὕδρωπος ἐκτακέντες ὤλοντο. Lucian. Timon. c. 17 : Ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας. Suid. v. Μαξιμῖνος, p. 2396, A : Ἡ δὲ σὰρξ πᾶσα κηροῦ δίκην ἐξετήκετο. Figurate Plato Reip. 3, p. 411, B : Ἕως ἂν ἐκτήξῃ τὸν θυμόν. Basil. M. vol. 2, p. 120, D, ab Hemst. cit. : Ὁ δὲ πορνεύων καθιδρώς ἐστι τῆς ἡδονῆς αὐτὸν ἐκτηκούσης. Testam. 12 patriarch. p. 625 : Οὐ βασκανία ἐκτήκει ψυχὴν αὐτοῦ. Eust. Opusc. p. 99, 55 : Εἰς θάνατον ἐκτήξασα. Et alia struct. Critias ap. Athen. 10, p. 432, E : Λῆσις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων. Cui l. simillimus Æsch. Prom. 535 : Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη, Nunquam animo excidat, effluat. Per tmesin Eur. Or. 1047 : Ἔκ τοί με τήξεις.]

Ἑκτημόριον, τὸ, Sexta pars, Sextarius. [Sextans, Gl.] Item ἑκτημόριον ap. Athenienses οἱ παλαισταὶ, Pollux [4, 165 : Πολλοστημόριον, τριτημόριον, τεταρτημόριον, πεμπτημόριον, ὡς Πλάτων· ἑκτημόριον δὲ οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Corrigunt Kuhn. et Jungerm. ἑκτημόριοι et πενέσται vel πελάται, quorum alterum merito prætulit Ruhnken. ad schol. Plat. p. 256. Videtur autem servato ἑκτημόριον scribendum ἑκτήμοροι δέ.] Sed Ἑκτημόριοι scribitur a Plut. Solone [c. 13 : Ἅπας μὲν γὰρ ὁ δῆμος ἦν ὑπόχρεως τῶν πλουσίων· ἢ γὰρ ἐγεώργουν ἐκείνοις ἕκτα τῶν γινομένων τελοῦντες ἑκτημόριοι προσαγορευόμενοι καὶ θῆτες...] et dicuntur fuisse hoc nomine vocati ab Atheniensibus, Qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Apud Hesych. autem est Ἑκτήμοροι, quod exp., οἱ ἕκτῳ μέρει τὴν γῆν γεωργοῦντες. Existimo autem talem esse hic syncopen, qualis in τεταρτήμορον pro τεταρτημόριον, adeo ut nemini hic exemplarium Hesychii suspecta esse debeat fides. [Schol. Plat. Euthyphr. p. 3=327 : Πελάται εἰσὶν οἱ παρὰ τοῖς πλησίον ἐργαζόμενοι καὶ θῆτες· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἑκτήμοροι, ἐπεὶ τῷ ἕκτῳ μέρει τῶν καρπῶν εἰργάζοντο τὴν γῆν, unde corrigendus Photius v. Πελάται p. 407, 17. Hesych. iterum : Ἐπίμορτος, ὁ μέρει ἐργαζόμενος· μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο. Καὶ ἑκτήμοροι οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες. Eust. Od. p. 1834, 31 : Ἐθνικὴ δὲ λέξις καὶ ἡ μόρτη, τὸ ἕκτον, φασὶ, μέρος τῶν καρπῶν, ἢ ἐδίδοτο τοῖς ἑκτημορίοις, ὡς ἐν ἀνωνύμῳ κεῖται λεξικῷ ῥητορικῷ. Fort. huc referenda mendosa ap. Hesych. gl. : Ἑκτεμπροι, προσμένοντες.]

[Ἑκτημόριοι, Ἑκτήμοροι. V. Ἑκτημόριον.]

[Ἑκτημορίτης, ὁ, i. q. ἑκτημόριων. Galen. vol. 2, p. 312 : Εἰς τὸν ἑκτημορίτην τῆς κοτύλης. L. Dind.]

[Ἕκτηνες, οἱ, Ectenes, Thebaidis ante Hyantes et Aones incolæ, sec. Pausan. 9, 5, 1. Lycophr. 433 : Μόσυνας Ἑκτήνων· 1212 : Ἑκτήνων πρόμοι. Nonnus Dion. 5, 37 : Ἑκτήνων προμάχοισι καὶ Ἄονι μάρναται λαῷ. Ἑκτῆνες scribitur ap. Suid. De accentu in priori ponendo Arcad. p. 9, 9, ubi item Ἕκτην. V. Ἐγκτῆνες. L. Dindorf.]

[Ἕκτηξις, εως, ἡ, Eliquium. Hippocr. Prorrh. 2, p. 92, D : Ἰῶνται τούτους ἄριστα μὲν δυσεντερίαι, ἢν ἐπιγένωνται, ἀτὰρ καὶ ἄλλαι ἑκτήξιες ὠφελέουσι κάρτα αἱ ἐς τὰ κάτω χωρία ῥέπουσαι. « Intelliguntur humorum per alvum secessus et profluvia, quæ corpus exsolvunt, vacuant et exinaniunt, ac quodammodo eliquant : eumque l. exprimens Celsus, Et quocunque modo alvus fluat, dixit 2, 8. » Foes. OEc. p. 119, A. ‖ Attenuatio, Extenuatio. Erotian. p. 146 : Ἐκθήλυσις, ἕκτηξις καὶ ἰσχνότης· 154 : Ἐκθήλυνσις, ἕκτηξις καὶ ἰσχνασία.]

[Ἐκτῐθᾰσεύω, Mansuefacio. Pollux 4, 28 : Ἐκτιθασσεῦσαι (scrib. ἐκτιθασεῦσαι), κηλῆσαι.]

Ἐκτιθεύω, Enutrio, Educo. [Vitiose pro Ἐκτιτθεύω.]

Ἐκτίθημι, Expono, ut e navi aut vehiculo aliquis aliquid dicitur ἐκτιθέναι [Soph. Phil. 5 : Ἔνθα ... τὸν Μηλιᾶ Ποίαντος υἱὸν ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε. Eur. fr. Andromed. ap. schol. Arist. Av. 347 : Ἐκθεῖναι κήτει φορβάν] s. ἐκτίθεσθαι, Exponere in locum aliquem. Plutarch. Alcib. [c. 29] : Τὴν λείαν πᾶσαν ἐκ τῆς χώρας συναγαγόντες, εἰς Βιθυνοὺς ἐκτίθενται, φίλους ὄντας, In Bithynia exponunt. [Æneas Tact. c. 11, p. 37 : Ἐὰν δέ τις ἄλλως ἐκθῆται τὰ ὅπλα. Julian. Ep. 53, p. 103 : Ἐκεῖνον μὲν (Ulixem) οἱ Φαίακες ... ὥσπερ τι φορτίον ἐκθέμενοι τῆς νεὼς ᾤχοντο.] Sic Synes. pass. voce ac signif. : Τὰ πεμφθέντα μὲν, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ἐκτεθέντα διὰ τὸν δυστυχέστατον ἀπόπλουν. Item aliquis vel aliqua infantem dicitur ἐκθεῖναι, Exponere, ut et ἀποτιθέναι, Pausan. Atticis [c. 43, 7] : Ἐχομένην δὲ ἰσχυρῶς τοῦ πατρὸς δείματι, τὸν παῖδα ἐκθεῖναι. Sic Aristoph. [Nub. 530] : Κἀγὼ, παρθένος γὰρ ἔτ' ἦν, καὶ οὐκ ἐξῆν πώ μοι τεκεῖν, Ἐξέθηκα· παῖς δ' ἑτέρα τις λαβοῦσ' ἀνείλετο, Alia expositum sustulit. [Eur. quum sæpe alibi tum Ion. 344 : Τὸν παῖδ' ὃν ἔτεκεν ἐξέθηκε δωμάτων· 951 : Θηρσὶν ἐκτεθείς.] Passiva autem signif. Isocr. Ad Phil. [p. 95, C] : Ἐκτεθεὶς ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς τὴν ὁδόν. Lucian. [De sacrif. c. 5] : Ζεὺς ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθείς, In Cretam expositus. [Aliter Hom. Od. Ψ, 179 : Ἀλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια, ἐκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμου, τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει· ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος ἐμβάλετ' εὐνὴν, Extrinsecus ponentes. ‖ Expono ad spectandum. Lex ap. Demosth. p. 707, 13 : Ὁ δὲ τιθεὶς τὸν καινὸν νόμον ἀναγράψας εἰς λεύκωμα, ἐκτιθέτω πρόσθε τῶν ἐπωνύμων ὁσημέραι· conf. p. 485, 17; 705, 19; 1288, 20. Dio Cass. 39, 11; 42, 22, idemque de proscriptis 47, 8 et alibi ἐκτεθῆναι. Epigr. Anth. Pal. 12, 156, 7 : Τυφλὰ δ' ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδματι κύματα μετρῶν δινεῦμαι, μεγάλῳ χείματι πλαζόμενος. Ἀλλά μοι ἢ φιλίης ἔκθες σκοπὸν ἢ πάλι μίσους, ὡς εἰδῶ ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα. Vel præmii loco. Soph. fr. Acris. apud Athen. 10, p. 466, B : Χαλκηλάτους λέβητας ἐκτιθεὶς φέρειν καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ πανάργυρα ἐκπώματα. Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐκτιθέναι ἆθλα, Proponere præmia, 15, 9, 4; 10, 5; παροχὰς, Lautia decernere, exhibere, præbere, 25, 6, 6; ὀψώνιον, Stipendium constituere, solvere alicui, 13, 2, 3; ὑπόδειγμα, ἔκθεμα, Edere exemplum, proponere edictum, 15, 20, 5; 31, 10, 1. Οἱονεὶ τύπων ἐκτιθεμένων, Veluti tabulis propositis, quæ in aliorum exemplis doceant, quid sequendum quid fugiendum, 30, 6, 4. » Vel Venum expono. Æneas Tact. c. 30, p. 91 : Προνοεῖν δὲ καὶ τὰ ἐπὶ πράσει εἰσαγόμενα καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν ἐκτιθέμενα ὅπλα. Dio Cass. 46, 14; 73, 5.] Item Expono, i. e. Explico : ut ἐκτίθημι αἰτίαν, Expono s. Declaro causam. [Gl. : Ἐκτίθημι, τὸ λέγω, Dissero, Edissero. Polyb. 10, 9, 3 : Διὰ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ὁπλίου σαφῶς ἐκτεθεικότος ὅτι ... τοῖς ἐν Ἰβηρίᾳ πράγμασιν ἐπιβάλοιτο. De libris edendis, Marm. Par. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 300, 26 : Τὴν αὐτοῦ πόησιν ἐξέθηκε (Orpheus)· 28 : Τὰς τοῦ πατρὸς Μουσαίου ποιήσεις ἐξέθηκεν (Eumolpus). Inscr. collectionis epigrammatum ab Agathia institutæ, ap. Jacobs. Prol. ad Anth. vol. 6, p. 51 : Ἀγαθίου σχολαστικοῦ ... συλλογὴ νέων ἐπιγραμμάτων ἐκτεθεῖσα ἐν Κωνσταντινοπόλει πρὸς Θεόδωρον Δεκουρίωνα τὸν Κοσμᾶ· et ib. 65 : Ἀγ. σχ. σ. ν. ἐ. ἐκτεθέντων ἐν Κ. πρὸς Θ. Δ.] Qua in signif. accipitur etiam vox pass. [med.] Ἐκτίθεμαι [Edissero; Ἐκτέθειται, Expressum est, Gl.]. Justin. M. in Parænetico [p. 10, D], de Aristotele : Σύντομόν τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ὅρον. Alia exempla ap. Bud. Comm. p. 517, ubi ἐκτίθεμαι interpr. Expono, Edo, Prodo. Vide et Ἔκθεσις. [Æneas Tact. c. 30, p. 91 : Ὅσον δ' ἄλλο πλῆθος (armorum) ἐκτίθοιτό τις, εἶναι δημόσια κρίνειν, de armis venum expositis. L. Dind. Diodor. 12, 18 : Μετὰ δακρύων ἐκθεμένη τὴν ἑαυτῆς ἐρημίαν τε καὶ καταφρόνησιν. Hemst. Apollon. De constr. 1, p. 9=3, 8 : Ἣν (σύνταξιν) πάνυ προῄρημαι ... μετὰ πάσης ἀκριβείας ἐκθέσθαι· 5, p. 28=23, 22 : Πρὸς οὓς ἀντείρηται διὰ πλειόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν, καὶ νῦν δὲ ... ὀλίγα πρὸς αὐτοὺς ἐκθησόμεθα. Schweigh. Lex. Polyb. : « Καλὸν δεῖγμα ἐκτιθέμενος, Documentum edens, 4, 24, 9. Ἐκθέσθαι ἀπόκρισιν, 24, 10, 14; τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Patefacere suam mentem, 31, 19, 3. Τοιαύτας ἀποφάσεις ἐκτιθέμενος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, 12, 23, 2. » Aliter Ammon. in Porphyr. Isagog. p. 3 : Τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκθέμενος ἐπίγραμμα ποιητής. Jo. Malalas p. 166, 22 : Ἀντεμάχοντο αὐτῷ, καθὼς ὁ σοφὸς Δίδυμος ἐξέθετο· 204, 16 : Ὄστις Ἡρακλῆς καὶ τὴν τῆς πάλης ἐξέθετο τέχνην πρῶτος. Id. 401, 15 : Ὁ δὲ αὐτὸς βασιλεὺς ἕτερον ἐξέ-

θετο θεῖον τύπον, quomodo etiam Dio Cass. 57, 17 : Γράμμα περὶ αὐτοῦ τούτου ἐξέθετο (Tiberius), Publicavit, Promulgavit. Diodor. 11, 81 : Ἐκθέμενος ἡμέραν ἐν ᾗ τὴν ἐκ τῆς πόλεως ἀνάζευξιν ἤμελλε ποιεῖσθαι. Ita supra Ἔκθεμα (ubi loco ex inscr. Bœot. cit. add. alter ib. 789, 54 : Ἠρίστισεν δὲ αὐτοὺς ἀπ' ἐκθέματος, quod verbum præcessit etiam in l. priori). Orac. Sib. p. 51 : Τοῖσιν δ' ἀθάνατος κότον ἔκθετο, Iram declaravit.]

Ἐκτιθηνέω, Enutrio. [Medio Plut. Mor. p. 1070, C : Νόθας (ἐννοίας) ἀντ' ἐκείνων ἐκτιθηνεῖσθαι καὶ στέργειν.]

Ἕκτικος, ἡ, ὸν, In habitu positus, Habitu comparatus. [Arrian. Epict. 2, 18, 4 : Εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἕκτικὸν, ποίει αὐτὸ, Si quid tibi in habitu positum vis.] Ἕκτικὸς πυρετὸς, Febris hectica : inde dicta, quod non tam corporis habitum occupet; seu, ut Actuar. tradit, in habitum cordis recipiatur, quam quod ἐν τῇ ἕξει sit, ut aliæ febres in σχέσει : est n. solutu curatuque difficillima. Et ἕκτ. σφυγμὸς, Hecticus pulsus, Species inæqualis pulsus in una pulsatione et diversis arteriæ partibus, confinis formicanti, qui Græcis μυρμηκίζων dicitur; sed eo adhuc minor : phthisi, empyemati, et febri hecticæ proprius. Gorr. [Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 122 : Ἕκτικῆς διαθέσεως. De hominibus Photius s. Suid. : Τῶν ἕκτικῶν, τῶν περὶ ἕξιν νοσούντων.] ‖ Etiam Qui hectica febri laborat, Galen. [‖ Ἕκτικὸς, Perfectus, Gl. ‖ Formam Lacon. annotavit Hesych. : Ἔξίκορ (scr. ἕξικὸρ), ἕκτικός. ‖ Cum εὐκτικὸς confusum videtur ap. Hesych. in Ἐξιτήριον.]

Ἐκτίκτω, i. q. ἀποτίκτω, Partum depono, Fœtum edo s. emitto; Partu edo, Edo in lucem, quum sc. accusat. adjunctum habet. Plato Theæt. [p. 210, B] : Ἦ οὖν ἔτι κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν; [Aristot. H. A. 9, 43 : Ἐκτίκτει δὲ κατὰ γῆς, ὥσπερ οἱ σφῆκες. Conf. ib. 4, 2; 5, 7.] Ἐκτεκὼν, Qui partu edidit, part. aor. 2. [Lucian. Dial. Nept. et Merc. 2 : Καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό. In carmine, Heliod. Æth. 3, 2, de Theti : Ἡ τὸν δουριμανῆ ... ἐξέτεκε λαγόνων Δῖον Ἀχιλλῆα. Hase.]

Ἐκτικῶς, q. d. Habitualiter. Plut. [Mor. p. 202, 9] : Μηδ' εἰς ἔπαινον αὐτοῦ τιθέσθω τὸ ἕκτ., ἢ τεχνικῶς, ἢ διαιρετικῶς. Basil. Epist. : Ἕκτ. πρὸς ἀρετὴν διάκειμαι, Ad habitum usque in virtute provectus sum. [Hesych. : Ἕκτ., σχετικῶς ἢ κατὰ ἕξιν· ἕξις δέ ἐστι δυσμετακίνητος τρόπος ἢ διάθεσις. Diodor. 3, 4 : Μελέτῃ πολυχρονίῳ καὶ μνήμῃ γυμνάζοντες τὰς ψυχὰς ἕκτικῶς ἕκαστα τῶν γεγραμμένων ἀναγινώσκουσι, i. q. Facile. ‖ Amanter, Amice. Gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 214, 23 : Ἕκτ., ἀγαπητικῶς, οἰκειωτικῶς. ‖ Diserte, Gl.]

[Ἐκτῑλάω, Caco. Schol. Aristoph. Av. 792 : Ἐξίδισε δὲ, ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησεν.]

Ἐκτίλλω, Evello, [Vellico, Avello add. Gl.]. Anacr. ap. Athen. [12, p. 534, A] : Πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῳ μάστιγι θωμιχθεὶς, κόμην πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος, Comam barbamque evulsus, Coma simul barbaque evulsa. [Demosth. p. 1251, 26 : Ἐκέλευον τὴν ῥοδωνίαν βλαστάνουσαν ἐκτίλλειν. Aristot. H. A. 3, 11, p. 518, 12 : Ἐκτιλλόμεναι δ' αἱ τρίχες μέχρι τῆς ἀκμῆς ἀναφύονται· 12, p. 519, 27 : Οὐκ ἀναφύεται δὲ ἐκτιλθὲν τῶν μελιττῶν τὸ πτερόν. ‖ Metaph. Hesych. : Ἐκτῖλαι, ἐκτινάξαι. Albert. : « Ps. 51, 5 : Ἐκτῖλαί σε· καὶ μεταναστεῦσαι. Eccles. 3, 2 : Καιρὸς τοῦ ἐκτῖλαι, etc. » Aor. pass. pr. Dioscor. 2, 8, 28, 94, 127; sec. ejusd. 1, 52 : Ἐκτιλείσας τρίχας, et μετὰ τὸ ἐκτιλῆναι.]

[Ἐκτιλτέον, Evellendum. Clem. Alex. p. 225. Kall.]

Ἐκτῑμάω, Valde s. Supra modum honoro : sequendo quidem eam interpr. quæ datur passivo ἐκτιμᾶται : sc. Valde honoratur. [Soph. El. 64 : Ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς λόγῳ μάτην θνήσκοντας· εἶθ' ὅταν δόμους ἔλθωσιν αὖθις, ἐκτετίμηνται πλέον. Quo respiciens Eust. Od. p. 1513, 25 : Ὅτι δὲ τὸ ῥῆμα τὸ ἐκτιμᾶσθαι τιμῆς ἐπίτασιν δηλοῖ ὁ αὐτὸς (Soph.) ἐκφαίνει. Polyb. 6, 46, 2 : Τὸ διάφορον ἐκτετίμηται παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ... Et 30, 17, 3 : Εἰ τοιοῦτον ἄνθρωπον ἐπὶ τοσοῦτον ἐξετίμησαν. Strabo 13, p. 618 : Παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτετίμηται μέχρι Τενέδου. Hesych. : Ἐξαλφήσεις, ἐκτιμηθήσῃ μεγάλως, idemque in Μίδας θεός. Cit. Hemst. Eust. Opusc. p. 111, 11 : Οὔτε αἰσθάνεται ὧν ἐκτιμᾶται.] Nec vero solum significat Honoribus exorno, Colo, verum etiam Æstimo. Plato Epist. 7, [p. 347, B] : Τάλαντα γάρ ἐστιν οὐκ ἔλαττον, ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς, ἑκατὸν, ἡ Δίωνος οὐσία, Si quis recte eam æstimet. Præterea significat Nimio pretio æstimo, Nimis carum indico, Carius indico. Aristot. OEcon. 2, [c. 33] : Αἰσθόμενος ὅτι εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, Probe intelligens quod ea, quæ vili emerat, permagno erat imputaturus, Bud. p. 204. [Dionys. A. R. 2, 60 : Τῶν ἄλλων ὑπὲρ τὸ μέτριον ἐκτετιμηκότων καὶ τὸν εὐδαίμονα βίον ἐν ταύτῃ τιθεμένων· 7, 25 : Τὸν πλοῦτον οὐ πέρα τοῦ δέοντος ἐκτετιμηκότες. Longin. 44, 7 : Πλοῦτον ἀόριστον ἐκτιμήσαντας, τὸ δ' ἀληθέστερον εἰπεῖν ἐκθειάσαντας. Clem. Al. Protr. p. 33, 28 : Αἰγύπτιοι τὰ ἄλογα τῶν ζώων ἐκτετιμηκότες. Philo vol. 2, p. 137, 43 : Τίς γὰρ τὴν ἱερὰν ἐκείνην ἑβδόμην οὐκ ἐκτετίμηκεν; ‖ Ἐκτιμάομαι, Liceor; Ἐκτιμώμενος, Licitator, Gl.]

[Ἐκτίμησις, εως, ἡ, Æstimatio. Strabo 14, p. 641 : Τῇ ἐκτιμήσει τῶν δημιουργῶν. Nec mutandam puto vocem eam. Hemst. Id. 7, p. 296 : Μάλιστα γὰρ περὶ τὰ συμβόλαια καὶ τὴν τῶν χρημάτων ἐκτίμησιν συνισταμένων τῶν ἀδικημάτων, τοὺς οὕτως ἀπ' ὀλίγων εὐτελῶς ζῶντας δικαιοτάτους εὔλογον κληθῆναι, Casaub. conj. ἔκτισιν, Coraes reposuit ἔγκτησιν, sine caussa. L. D. Porphyr. De abstin. 2, 24, deos coli κατὰ τὴν ψιλὴν τὴν τῆς ἀγαθῆς αὐτῶν ἕξεως ἐκτίμησιν, Ut eos propter solam naturæ præstantiam honoremus. Hase.]

Ἔκτιμος, ὁ, ἡ, Expers honoris. Soph. El. p. 93 [v. 244] : Γονέων ἐκτίμους ἴσχουσα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων, i. e. τὰς ἐκτὸς τιμῆς πτέρυγας. [Eust. Od. p. 1514, 24 : Οὕτω καὶ ἔκτιμον παρὰ Σοφ. ἐν Ἡλ. τὸ ἔξω τιμῆς, ἑτεροῖον ὂν παρὰ τὸ ἔντιμον. Sententia autem est, Inhibens lamentorum alas s. volatum honoris parentum expertem, i. e. non honoraus parentes.] ‖ Hesychio ἔκτιμα sunt τὰ ἐπιτεταγμένα τῇ τιμῇ. [Recte cod. ἐπιτεταμένα, Intenta, ut signif. contraria sit priori, Valde carus s. honoratus. L. D. ‖ I. q. εἴσπρακτος, πρακτίμιος s. πρᾶκος. Tit. Delph. Bœckh. Inscr. gr. vol. 1, p. 830, n. 1706, l. 13 : Εἰ δὲ μὴ παρέχοισαν (βέβαιον τὰν ὠνὰν), ἔκτιμοι ἐόντω μνᾶν τριάκοντα Σελεύκω, Seleuco obnoxii sint multæ 30 minarum. Hase.]

[Ἐκτίμως pro ἐκθύμως legebatur olim ap. Suid. v. Σοβαρῶς.]

[Ἐκτίναγμα, τὸ. V. Ἐκτιναγμός.]

Ἐκτῖναγμὸς, ὁ, Excussio [Gl.], Emotio quæ quassando s. concutiendo fit. [lxx Nahum 2, 10, Sir. 22, 13. Suid. s. Zon. p. 653 : Ἐκτιναγμὸς, ὅταν ἁρπαγῇ μετὰ κινήματος γῆ. Schleusn. Philo vol. 1, p. 415, 19 : Οἰκοῦσι τόπον, ὃς Ἑβραίων μὲν γλώττῃ Σενναὰρ, Ἑλλήνων δὲ ἐκτιναγμὸς καλεῖται. Eand. voc. Origen. Contra Cels. t. 1, p. 600, A, interpretatur : Ὀδόντων ἐκτ. ‖ Metaphorice, Conturbatio. Pamphilus Ep. ad Petr. Antioch. Grets. p. 24, 11 : Ἐγένου γὰρ αὐτῶν ὀλετὴρ, καὶ οὐ ζωὴ, ... ἐκτ., καὶ οὐ γαλήνη. Hase.]

[Ἐκτῖνακτρία, ἡ, q. d. Quassatrix. Nicet. Eugen. 3, 225 : Κόρης ἀπειλὰς δῆθεν ἐκτινακτρίας αὐταγγέλους Κύπριδος ἔγνων πολλάκις. Boiss.]

[Ἐκτίναξις, εως, ἡ, i. q. ἐκτιναγμός. Etym. M. p. 281, 19 : Ἀνόπαλιξις ἡ διὰ χειρῶν κίνησις καὶ ἐκτ. Proc. Paraphr. Ptolem. 2, 9, p. 125.]

Ἐκτῖνάσσω, Excutio [Gl., et : Ἐξετινάξαμεν, Extorsimus]. Hom. Il. II, [348] : Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες, ubi tmesis est. Affertur et, Ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, pro Qui vestimenta excussit. [Ex Act. Apost. 18, 6 : Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτ. τὰ ἱμ. εἶπε πρὸς αὐτοὺς, Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν. Et ib. 13, 51 : Οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ' αὐτοὺς ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.] Exp. etiam Amolior, Expello. [Hesych. : Ἐκτινάξαι, ἀποκινῆσαι. Diphil. ap. Athen. 2, p. 51, F : Ἰδίως δὲ τούτων (τῶν συκαμίνων) τὰ ἔνωμα ἕλμινθας ἐκτινάσσει, Vermes excutit. Hemst. Diosc. 2, 98 : Ἔμβρυα ἐκτινάσσειν· conf. 1, 104, ubi confunditur cum κατασπᾶν. Eust. Opusc. p. 237, 45 : Νεφέλη ... ἐὰν μὴ φαιδρὰ καὶ φῶς κρύπτουσα καὶ ἐκτινάσσουσα εἰς λάμψιν. Tzetz. Hist. 6, 891 : Τοῦτο ἀπεκοττάβιζον εἰς μίαν τῶν πλαστίγγων, τουτέστιν ἐξετίνασσον, ἀπέπτυον, ἐκένουν. De frugibus decutiendis Geopon. 3, 12, 3 : Κάρυα ἐκτινάσσειν· 9, 17, 6 : Ἵνα ἐκτιναγῇ ὁ καρπός. Cum genit. Eust. Opusc. p. 280, 3 : Καὶ τοῦ ζυγοῦ τὸν Ἀλέξιον ἐκτινάξας εἴτε πνιγμῷ τῷ δι' ἀγχόνης ... εἴτε καὶ ἄλλως. Hippocr. Epid. 6, p. 1170, E : Κράμβην ἑβδο-

μαῖος ἔφαγεν, ἔτι δύσπνους ἐὼν, ἐπὶ τὸ ἧτρον ἐλαπάσσετο, εὐθύπνους ἐγένετο, ἡ κοιλίη αὐτῷ ἐξετίναξεν, quod capitur intrans. Alvus ei est commota. Pass. Plut. Cat. maj. c. 14 : Ἐκτιναχθέντων αὐτοῦ τῶν ὀδόντων. Constant. Basil. Mac. c. 11, p. 27 : Ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ ἵππου ἐκτιναχθείς. Pseudo-Callisthenes Ms. Gr. Bibl. reg. Paris. n. 113 Supplem. : Οἱ ἐλέφαντες ... ἄνω καὶ κάτω ἐκτεινα-χθέντες (sic) τὰ καστρίδια ἔρριψαν, cit. a Berger de Xivrey. Eust. Opusc. p. 268, 67 : Ὡσεὶ καὶ ἀκρίδες πυρὶ κατὰ λήιον ἐλαυνόμεναι τῇ καυστηρᾷ μάχῃ πρὸς ὄλεθρον ἐξετινάσσοντο. Metaph. Ps. 126, 4 : Ὡσεὶ βέλη ἐν χειρὶ δυνατοῦ, οὕτως οἱ υἱοὶ τῶν ἐκτετιναγμένων. Quod Theodoret. expl. οἱ σφόδρα ταλαιπωρούμενοι.]

Ἐκτιννύω [Ἐκτῑνύω s. Ἐκτίνυμι] i. q. ἐκτίνω. [Zonar. p. 675, Bachm. Anecd. vol. 1, p. 214, 27, Suid. : Ἐκτιννύων, ἀποδιδούς. Diodor. 16, 29 : Καταδικασθέντων δὲ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ τὴν δίκην οὐκ ἐκτινύντων. Ubi libri ἐκτιννύντων vel ἐκτινόντων. Cit. Schæf. Constant. Porph. Nov. 8, Opp. Meurs. vol. 6, p. 1496 : Πρὸς τῷ καὶ τὴν ἀπὸ τῶν νόμων χρηματικὴν ποινὴν ἐκτιννύναι. L. D. Athanas. vol. 1, p. 763; Clem. Al. p. 11.]

Ἐκτίνω, ίσω, i. q. ἀποτίνω, Exolvo, Persolvo, Pendo, Luo : ut ἐκτίνειν δίκην [Thucyd. 5, 49], Plato De LL. [Nomen Plat. refertur in Lex. Septemv., unde sua ducit HSt., ad ἐκτ. τροφὴν, de qua phrasi v. infra : ἐκτ. δίκην vero ad Plut. Anton. c. 73 : Τοιαύτην μὲν Ἀλεξᾶς ... δίκην Ἀντωνίῳ τῆς ἀπιστίας ἐξέτισε. Cui l. similes alios v. infra in forma Ἐκτίω. Plato Leg. 9, p. 878, C : Τὴν τετραπλασίαν ἐκτίνειν, et alibi. Hesych. : Ἐκτετικότας, ἀποπληρώσαντας, καταβαλόντας.] Pœnas solvere s. pendere. Plut. Sol. [c. 24] : Ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον, Ærario centum drachmas solvere, Pendere, Luere. [Theodor. Anth. Pal. 7, 732, 2 : Ἐκτίσων Ἀΐδῃ χρεῖος ὀφειλόμενον.] Rursum Plato De rep. 1 [Menex. p. 242, C], χάριν ἐκτίνειν, pro χάριν ἀποδιδόναι, Gratiam referre s. rependere. Grates persolvere dicunt poetæ. [Eur. Or. 453 : Χάριτας πατρῴας ἐκτίνων ἐς οὕς σε δεῖ. Lycophr. 211 : Ὦ θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν· 932 : Πατρῷον ὅρκον ἐκτίνων ψευδώμοτον. Sophocl. Antig. 856 : Πατρῷον δ' ἐκτίνεις τιν' ἆθλον. Æschyl. Ag. 1582 : Χερὸς πατρῴας ἐκτίνοντα μηχανάς· Suppl. 435 : Μένει Ἄρει Ἐκτίνειν ὁμοίαν θέμιν. Eurip. Herc. F. 755 : Ἀντίποινα δ' ἐκτίνων.] Itidem ἐκτίνειν εὐεργεσίαν affertur pro Beneficium reddere [ex Herodot. 3, 47]. Et ἐκτίνειν τὴν τροφὴν pro Impendium alimentorum solvere : cui simile est θρέπτα ἀποτίνειν, et θρεπτήρια ἀποδοῦναι. [Ex Plat. Leg. 11, p. 914, D. Id. Reip. 7, p. 520, B : Μήδ' ἐκτίνειν τῷ προθυμεῖσθαι τὰ τροφεῖα. Æsch. Sept. 548 : Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς. Id. Ag. 1562 : Ἐκτίνει δ' ὁ καίνων. Xen. Hier. 7, 12 : Χρήματα ἐκτίνων ὅσους ἀφείλετο. Confus. c. ἐκπίνω v. in illo; cum ἐκτείνω Æsch. Suppl. 435, Soph. OEd. C. 499. Subjeci his quæ HSt. de forma quam perperam finxit.] Ἐκτίω, i. q. ἀποτίω, [Dependo Gl.]. Ac sicut dixi ἀποτίσασθαι media potius voce accipi pro Exigo et sumo pœnas, Punio, Ulciscor; ita etiam ἐκτίσασθαι sciendum est usurpari : ut ap. Soph. Aj. [304] : Ὅσην κατ' αὐτῶν ὕβριν ἐκτίσαιτ' ἰὼν, Quantas de ipsis pœnas injuriarum s. contumeliarum sumsisset. [Eur. Herc. F. 547 : Μήποτε Κρέοντος θάνατον ἐκτισαίατο· Med. 267 : Ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσει πόσιν, Μήδεια.] || Alioqui media voce accipitur etiam pro Luo, Persolvo; interdum etiam Rependo. [Immo hac signif. semper ponitur activum, nusquam medium, quod semper et ubique est Ulcisci.] Plut. Solone, Ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ, Pœnas ei luit s. pependit. [Locus Plut. quem fingit HSt., nomina scriptorum in antiquioribus Lexicis citatt. ad locos non suos, ut sæpe, referens, est ille ipse, qui sequitur, Herodoti. Plutarcheus Sol. c. 24 recte scriptus exstat supra.] Herodot. [6, 84] : Ἐμοὶ δὲ δοκέει τίσιν ταύτην ὁ Κλεομένης Δημαρήτῳ ἐκτίσασθαι [ἐκτῖσαι ex aliis libris recepit Wessel., coll. c. 92 : Καί σφι ἐπεβλήθη ζημίη χίλια τάλαντα ἐκτῖσαι. Eur. Electr. 260 : Ὀρέστῃ μήποτ' ἐκτίσῃ δίκην. Aristoph. Eccl. 656 : Ἤν τις ὄφλῃ παρὰ τοῖς ἄρχουσι δίκην τῳ, πόθεν ἐκτίσει ταύτην; conf. 663. Xen. Comm. 3, 12, 2 : Ἐκτίσαντες ἐνιότε πλείω τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς. Thucyd. 5, 49 : Ὃ τῷ θεῷ γίγνεται (τοῦ ἀργυρίου) αὐτοὶ ὑπὲρ ἐκείνων ἐκτίσειν. Plut. Pomp. c. 33 : Ἐκτίσαντα ποινὴν ἑξακισχίλια τάλαντα Ῥωμαίοις τῆς ἀδικίας· Aristid. c. 26 : Ἐκτῖσαι οὐκ ἔχοντα τὴν καταδίκην.] In qua signif. frequens est et vox activa. Isócr. Ad Dem. [p. 8, A] : Ἕνεκα τοῦ ζημίαν μεγάλην ἐκτῖσαι. Dem. C. Tim. [p. 726, 27] : Ἢ μὴν ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, Persoluturum litis æstimationem justam, quantumque jus et æquum foret. Idem, Ἐκτίσας τῷ δημοσίῳ τὸ ὄφλημα, Quum judicatum publico dissolvissem. Et In Mid. [p. 528, 12] : Ἄν τις ὄφλων δίκην μὴ ἐκτίσῃ, Si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit. Idem pass. voce ac signif. [p. 998, 25] : Ἐὰν δὲ χρόνος διέλθῃ, καὶ μὴ ἐκτισθῇ τὸ ὄφλημα, Quod si longum temporis spatium intercesserit, necdum depensa multatitia illa pecunia fuerit. [Id. p. 758, 27 : Ἀκούω δ' αὐτὸν λέγειν ὡς ἐκτέτισται τὰ χρήματα Ἀνδροτίωνι· 1015, 10 : Ὡς οὐδὲ τὸ ὄφλημα πᾶν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκτέτισται· 1159, 6 : Ἡ δίκη ἐξετέτιστο· 517, 4, in lege : Προβολαὶ μὴ ἐκτετισμέναι. In inscr. ι longum aor. exprimitur interdum diphthongo et scribitur v. c. ἐκτείσῃ : v. Gruter. p. CCXVIII, CCXIX. Et fut. ἐκτείσειν ap. Bœckh. vol. 1, p. 423, n. 354, 13. L. Dind.]

Ἔκτισις, εως, ἡ, Persolutio, Exolutio, Solutio, [Pensio, Luitio, Gl.]. Plut. Cim. [c. 4] : Πεντήκοντα ταλάντων ὄφλων δίκην, καὶ πρὸς τὴν ἔκτισιν εἱρχθεὶς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, Quinquaginta talentis multatus, et ut judicatum solveret, in custodiam traditus. Aristot. OEconom. 2 : Οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἐκτίσεως, Quum ipsi solvendo non essent. Dicitur etiam ποιεῖσθαι τὴν ἔκτισιν pro ἐκτῖσαι, Multam persolvere, et judicatum facere, Dem. [p. 834, 27] : Καὶ τούτῳ μὲν ἐὰν καταψηφίσησθε τιμητὸν, οὐκ ἐκ τῶν αὑτοῦ χρημάτων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐμῶν ποιήσεται τὴν ἔκτισιν. Ubi etiam nota τιμητὸν vocari quod a Dionys. Hal. ἔκτισμα. [Conf. p. 1484, 10. Id. p. 1025, 1 : Εἰς τὴν ἔκτισιν τῆς προικός. Plato Leg. 9, p. 855, A : Ζημίας δ' ἐκτίσεις, ὅταν ἀδικεῖν ἄξια δοκῇ τις χρημάτων, ἐκτίνειν· et ib. C. Tum 862, D : Πρὸς τῇ τῆς βλάβης ἐκτίσει, etc.]

Ἔκτισμα, τὸ, Id quod luendum exactum est, exigitur, luitur et persolvitur, Pœna, Multa. Dionys. H. Arch. 10, [52] : Ἀφίημι τῶν ἐκτισμάτων ἐπὶ δίκῃ, Libero multa judicata, Judicatum remitto et condono. [Plato Leg. 9, p. 868, B : Τὸ ἔκτισμα αὐτὸς αὑτῷ κομιζέσθω κατὰ νόμον· Reip. 10, p. 615, B : Ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτ. τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν. Hesych. et Apollon. Lex. Hom. : Ἄποινα, τὰ ἀντί τινος ἐκτίσματα. Pollux 8, 60.]

Ἐκτιστὴς, ὁ, quod exp. non solum Qui solvit, sed etiam Exactor, Vindex. Basil. Or. κατὰ τῶν ὀργιζομένων [vol. 1, p. 437, A], de vindicta loquens : Μηδὲ πονηροῦ δανείου πονηρὸς [πονηρότερος] ἐκτιστὴς, Exactor et vindex. [Hesychio ἀποδότης.]

[Ἐκτιτθεύω, Enutrio. Aristot. H. A. 3, 20, p. 522, 6 : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ βδαλλομέναις ἤδη πρεσβυτέραις προῆλθε (lac), καὶ τοσοῦτον ἤδη τισὶν, ὥστ' ἐκτιτθεῦσαι παιδίον.]

[Ἐκτιτράω, Perforo. Oribasius Cocchii p. 105, 29 : Τοῦ σπληνίου ἐκτιτραμένου (l. ἐκτιτρωμένου) κατὰ τὸν τῆς ἀνατρήσεως τόπον. Photius v. Σκάπερδα : Δοκίδος ἐκτετρημένης σχοινίον διεκβαλόντες. Pollux 2, 70 : Ἐκτετρημένος (de membrana in oculo).]

Ἐκτιτρώσκω, Abortum facio [Gl.], i. e. Abortare facio, Abortum infero. Diosc. 5 : Τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, Fœtus immaturos expellit, Abortum infert, Facit ut matres abortent. [Abigit, Gl.] Item ἐκτιτρώσκειν, dicitur femina gravida, pro βρέφος ἐκτιτρώσκειν, Fœtum immaturum expellere, Partum ante tempus edere : quod Lat. dicunt Abortare, Abortum facere, parere; nec non Aboriri : si modo mendo caret quod ap. Non. [p. 71, 26] legitur e Varrone : Vinum, quod ibi natum sit, si prægnans biberit, fieri ut aboriatur. Qua in signif. Hippocr. τρώσκεσθαι etiam dixit, i. e. pro ἐκτιτρώσκειν, teste Galeno Lex. Hipp. Diosc. [3, 147], de onosmate herba : Φασὶ δὲ ὅτι κἂν ἔγκυος ὑπερβῇ τὴν πόαν, ἐκτιτρώσκει. Unde Plin. : Prægnans si eam supergrediatur, abortum facere dicitur. Rursum Diosc. 4, 187, de radicibus filicis feminæ : Γυναιξὶ δὲ δοθεῖσαι ἀσυλληψίαν ποιοῦσι· κἂν ἔγκυος δὲ διαβῇ ἐκτιτρώσκει, Et prægnans si supergrediatur, abortum parit. [Phrynich. Ecl. p. 208 : Ἐκτρῶσαι καὶ ἔκτρωμα, ταῦτα φεῦγε, λέγε δὲ ἐξαμβλῶσαι καὶ ἄμβλωμα καὶ ἀμβλίσκει. Ἐξέτρωσεν ἡ γυνὴ μὴ λέγε, ἐξήμβλωσε δέ, et sim. Thomas p. 319. Herodot. 3, 32 : Καί μιν ἐκτρώσασαν

ἀποθανεῖν. Hippocr. De aer. p. 287, 28 : Πρὸς τῷ ἦρι ἐκτιτρώσκεσθαι· De steril. p. 686, 27 : Ἢν γυνὴ ἐκτιτρώσκῃ ἀέκουσα (add. Aphor. l. 3, p. 1247, D; 5, p. 1254, C, D, E, G; 1255, C)· Aristot. H. A. 7, 4, p. 585, 22 : Καὶ ἐκτιτρώσκουσαι δέ τινες συνέλαβον ἅμα, (et ib. 9, 3, p. 610, 35 : Ἐκτιτρώσκει, ἐὰν τύχῃ κύουσα) citarunt intt. Quibus accedunt exx. recentiorum ut Diodori 3, 64; 4, 2 : Τὸ βρέφος ἐκτρῶσαι (Semelen), Apollonii De constr. p. 251, 10 Bekk. : Οὔτε τοῦ ἐκτρώσασα τὸ ἄρρεν τις ζητήσει, coll. p. 278, 1. De aor. sec. Etym. M. p. 347, 48 : Ἐξέτρω, ἐξεβλάβη, ἐξεκόπη ἡ κύησις, παρὰ τὸ τρῶ ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ κόπτω, ὅθεν τρῶσαι τὸ σιδήρῳ τέμνειν καὶ κόπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βλάπτειν, ὡς τὸ, Οἶνός σε τρώει μελιηδής· τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ, τρώω, ἐξ οὗ παράγωγον τρῶμι, καὶ παρωχημένος χρόνος ἔτρων καὶ ἐξέτρων, ὡς ἔδων ἐξέδων. || Forma Ἐκτρώσκω in Orac. Sibyll. 2, p. 286, 4 : Ὅσαι δ' ἐνὶ γαστέρι φόρτοις ἐκτρώσκουσιν.]

[Ἔκτλημι, s. Ἐκτλάω, Perfero, nisi fallit scriptura. Phil. Alex. vol. 2, p. 464, 19 : Ἐλεύθεροι τὸ πεπρωμένον ἀπ' εὐγενοῦς καὶ ἐλευθέρου φρονήματος ἐξέτλησαν. Codd. ἐξέπλησαν· Mangey conj. ἐξετέλεσαν. Hase.]

Ἔκτμημα, τὸ, Frustum exectione extractum, Pars scissione exempta. Ex Aristot. autem Meteor. [2, c. 5 med.] affert Bud. : Ἐκτμήματα τῆς γῆς, pro Segmenta, Zonæ.

Ἔκτμησις, εως, ἡ, Exectio, Excisio [Gl.], Castratio.

[Ἐκτμητέον, Excidendum. Maxim. Tyr. Diss. 13, 7.]

[Ἐκτοδιώκτης, ὁ, n. pr. fictum ap. Alciphr. 3, 5, ubi est var. ἐκδοδιώκτης. L. Dind.]

[Ἔκτοθεν. V. Ἔκτοσθεν.]

Ἐκτόθεν Apollon. Rh. dicit pro Exinde, Deinde, Ex eo tempore, Postea, ut [2, 531] : Ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες Βωμὸν, i. e. μετὰ ταῦτα. [1, 1078 : Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι· 4, 627 : Ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν. Junctim ib. 4, 520 : Ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται ἔκτοθεν ἐξότε τούς γε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι. Scrib. ἐκτόθεν vel divise ἐκ τόθεν. L. Dind.]

Ἔκτοθι, Extra. [Apollon. Rh. 1, 243 : Γαίης Παναχαιίδος ἔκτοθι βάλλει· ib. 659, 793, 833, etc., ubi semper est i. q. ἐξ, ut planissime docet 4, 1757 : Βῶλον δὲ θεοπροπίῃσιν ἰανθεὶς ἦκεν ὑποβρυχίην· τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη καλλίστη. Antimach. ap. Steph. Byz. v. Δώτιον : Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος. Sine gen. Apoll. Rh. 3, 255 : Ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι ἔδραμον. Homero inferebat Aristarchus Il. 1, 350.] Nonn. [Jo. c. 12, 75] : Λάζαρον ἔκτοθι θύμβου Ἰησοῦς ἐκάλεσσε. Apoll. Rh. vero 1, [1291 : Σέο δ' ἔκτοθι μῆνις ὄρωρεν,] ἔκτοθί σου pro Absque te, Citra te.

Ἐκτοιχωθεὶς, quod in VV. LL. exp. Compressus, Corruptus, mendosum est, ac pro eo scrib. ἐκτρυχωθείς : sic enim ap. Suid. legitur, exponentem ἐκπιασθεὶς, διαφθαρείς : itidemque ap. Hesych.

[Ἐκτοιχωρῠχέω, τοὺς βίους, Egero ædibus bona, Diripio ædes, Polyb. 4, 18, 8; τὴν βασιλείαν, Expilo regnum, 18, 38, 2.]

Ἐκτοκίζω, Fœnero, Fœnori do. V. Τόκος. [|| Facio parere. Symm. Es. 66, 9 : Μὴ ἐγὼ ὁ καθίζων ἐπὶ τὸ τεκεῖν, οὐκ ἐκτοκίζω;]

[Ἔκτοκον, τὸ, Fœtus. Ælian. N. A. 10, 14 : Οὔτε ὄφις οὔτε σκορπίος οὔτε μὴν πονηρᾶς ὕλης ἄλλο τι ἔκτοκον. || Fœneratitius. Gl. : Δάνειον ἔκτοκον, Fenus.]

[Ἐκτολμάω, affertur ex Josepho, activo sensu, pro ἐκθαρσέω, Ad audendum impello, incito, loco tamen non indicato. Schneidero suspectum est. Angl. Apud Hesiod. Sc. 44 pro ἐκτολυπεύσας edd. vett. vitiose ἐκτολμήσας. L. D. Locus Josephi est Ant. Jud. 17, 12, § 2 : Φάθι δή μοι ... ὅς σε τοιάδε ἐξετόλμησε διανοεῖσθαι. Codd. aliquot, ἦξε τολμῆσαι. Hase.]

[Ἔκτολμος, ὁ, ἡ, Audax. Schol. Aristoph. Av. 1562 : Ἔτι μέντοι τῶν περὶ τὴν Ἀσίαν τινὲς ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ εὐτόλμων οὕτω λέγουσιν. Libri Suidæ hæc repetentis v. Λαῖμα, p. 2277, A, plerique exhibent ἐκτόλμων.]

[Ἐκτόλμως, Audacter. Manetho 3, 331 : Ἀναφανδὰ μάλ' ἐκτόλμως τάδε δρῶντες. Εὐτόλμως conj. Dorvill. ad Charit. p. 650=735.]

Ἐκτολυπεύω, Perficio, Conficio, ἐκτελέω, s. τελειόω, ut Hesych. τολυπεύσας exp. τελειώσας, procul dubio respiciens ad hoc hemistichium Hesiodi [Sc. 44] : Χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας, Magno defunctus labore, Magno labore confecto et exantlato. [Æschyl. Ag. 1031 : Οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν.]

[Ἐκτομάδια, εἶδος δόρατος, Hastæ genus, Hesych.]

[Ἐκτομὰς, άδος, ἡ, Ostiolum e foribus excisum. Æneas Tact. c. 24, p. 74 : Κατὰ τὴν διάλυσιν ἢ τὴν ἐκτομάδα πυλίδα, ut cod. Medic. præbuit pro ἐκτομίδα· 28, p. 85 : Μίαν (portam) ἀνεῳχθαι, ... καὶ ἐν ταύτῃ ἐκτομάδα, ἵνα σώματα μὲν ἀνθρώπων κατὰ τὴν ἐκτομάδα πυλίδα ἐξίῃ. Hesych. v. Ῥώγας : Οἱ μὲν, τὴν ὀρσοθύραν· οἱ δὲ, τὴν ἐκτομάδα. Eust. Od. p. 1921, 17 : Τινὲς δὲ τὴν ὀρσοθύρην ἐκτομάδα θύραν ἡρμήνευσαν.] Ἐκτομᾶς cum circumfl. ap. Hesych. : Ἐκτομᾶς περικεφαλαίας, ἧς οἱ ὀφθαλμοὶ διαλάμπουσι. Quibus verbis videtur significare Galeam in qua sunt ἐκτομαὶ, per quas visus penetret, i. e. Fenestratam s. Pertusam : cujusmodi galeas adhibere solent nobiles suis insignibus. [Fort. scrib. ἐκτομὰς περικεφαλαία, interpunctione posita vel ante vel post περικ.]

Ἐκτομεὺς, έως, ὁ, et Ἐκτομὶς, ίδος, ἡ. Quorum illud ap. Hesych. legitur, et ab eo exp. τμήτης, τομεὺς, i. e. Secator, etiam Scalper excisorius : quemadmodum τομεὺς significat et ipsum Sectorem s. Exectorem aut Incisorem, et ipsum Sectionis Incisionisve instrumentum. [Hesych. v. Ἀναιρετής. Wakef.] Hoc autem a VV. LL. affertur pro Sectrix. [Ex Anth. Pal. 6, 21, 2 : Καὶ δρεπάνην καυλῶν ἀγκύλον ἐκτομίδα.] Alioquin id ἐκτομὶς dicitur de Vulva porcorum, quam Latini Ejectitiam vocant, ut eadem tradunt. Cujus ἐκτομίδος μήτρας meminit Athen. [3, p. 101, A], nominans et ἐκβολάδα, et e Sopatro afferens, Μήτρα καλλίκαρπος ἐκβολάς. Cui subjungit ex Eod., Μήτρας ὑείας τόμος. Sed videtur convenientius ἐκτομίδα μήτραν interpretari Exectitiam vulvam, ἐκβολάδα autem Ejectitiam, de qua Plin. 11, 37 : Vulva ejecto partu melior quam edito : ejectitia vocatur illa, hæc porcaria. [Confus. c. ἐκτομὰς v. in illo.]

Ἐκτομὴ, ἡ, itidem Excisio, [Excastratio add. Gl.], Exectio. Greg. Naz. : Τοῦ ἀθεραπεύτου τῆς ψυχῆς ἐκτομὴ, Excisio ejus quod in anima curari nequit : ubi metaph. est a Medicis et Chirurgis, qui carnem aut membra curationem respuentia execant atque amputant. Et Plut. Alcib. [c. 16] dicit, Ἐκτομάς τε καταστρωμάτων ἐν ταῖς τριήρεσιν, ὅπως μαλακώτερον ἐγκαθεύδοι, κειρίαις, ἀλλὰ μὴ σανίσι, τῶν στρωμάτων ἐπιβαλλομένων. Quibus verbis innuit, tabulata navis longo foramine excisa s. incisa fuisse, et inde demissos funes, quibus imponerentur lectisternia, quo mollius cubaret; nolebat enim in tabulis poni stragula, quoniam duriores sunt. Diosc. quoque ἐκτομὴν accepisse dicitur pro Foramine s. Fenestra, 5, 77. Rursum e Plut. [Pomp. c. 41], ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι Bud. affert pro Cespites e quibus fit tribunal castrense. Ubi ἐκτομαὶ sunt ipsa ἐκτμήματα, Soli herbidi partes e terra profundius exectæ ad construendum tribunal. [|| Castratio. Herodot. 3, 48 : Κερκυραίων παῖδας τριηκοσίους ... ἀπέπεμψε παρὰ Ἀλυάττεα ἐπ' ἐκτομῇ· et ib. 49. Plato Conv. p. 195, C : Οὐ γὰρ ἂν ἐκτομαὶ οὐδὲ δεσμοὶ ἀλλήλων ἐγίγνοντο (inter deos). Isocr. Busir. p. 229, A : Πατέρων ἐκτομὰς ... ἐλογοποίησαν. || Excisio silvæ. Tzetz. Hist. 2, 684 : Τὴν ἐκτομὴν τῆς Δήμητρος οὐ λέγει δὲ τοῦ ἄλσους, de qua v. 67 : Τὸ ἄλσος ἔτεμε τῆς Δήμητρος ἀφρόνως. L. D. || Privatio totalis. Philo vol. 2, p. 90. Schleusn.]

[Ἐκτομέω, i. q. ἐκτέμνω, Excido. Joseph. De Maccab. c. 10, p. 511, 13 : Ἐκέλευσε τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἐκτμηθῆναι. Cod. Alex. ἐκτομεῖν. L. Dind.]

Ἐκτομίας, et Ἔκτομος, ὁ, Exectus, Castratus : ἐκτομίαι παῖδες, Pueri execti, castrati, Spadones [ex Herodot. 6, 9 : Ὡς σφεων τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήσομεν]. Πατέρα ἐκτομίαν πεποίηκα [Lucian. Cronos. c. 12], pro ἐκτέτμηκα τὸν πατέρα, Patrem execui et castravi. [Dio Cass. 67, 2; 75, 14.] Affertur a Suida quoque et Hesych., et exp. itidem εὐνοῦχος, σπάδων : sed ap. hunc perperam scriptum est ἐκτομάς. Nisi forte ἐκτομάδα ibi intelligere velimus de Femina castrata : quanquam in humano genere femininum sexum castrari inauditum est. [Ἐκτομίαν restituerunt intt. Hoc de

bestia ponitur ap. Apoll. Lex. H. p. 363 : Ἰξάλου ... οἱ δὲ ἐκτομίου, ὡς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ ἴξαλον τὸν εὐνοῦχον λέγουσιν. Cit. Schleusner. Eust. Il. p. 772, 59: Χλούνην τὸν ἐκτομίαν. Hesych. : Αἰγίσκον, αἶγα ἐκτομέαν (sic). ἴᾱ L. Dind.]

[Ἐκτομὶς, ίδος, ἡ. V. Ἐκτομεύς.]

Ἔκτομον, τὸ, vocant etiam Helleborum s. Veratrum nigrum. Galen. ap. Hippocr. [De morb. mul. 1, p. 627, 22 : Ἐκτόμου τὰς ῥίζας], ἐκτόμου, ἑλλεβόρου μέλανος. Pro quo apud Diosc. 4, 151, perperam legitur ἔκστομον, ap. Plin. autem ἔντομον, ut in Ἔκστομον docui. Apud Hesych. vero oxytonως, Ἑκτομὸν, ἑλλέβορος, [καὶ ἄτμητος λιβανωτός. Erotian. p. 166 : Ἐκτόμου, Διοκλῆς φησὶν οὕτω καλεῖσθαι τὸν μέλανα ἑλλέβορον. Theophr. H. Pl. 9, 10, 4 : Καλοῦσι δὲ τὸν μέλανά τινες ἐκ τοῦ τεμόντος καὶ ἀνευρόντος Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρώτου τεμόντος· sed rectius cod. Urbin. : Τινὲς ἔκτομον Μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρῶτον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος.]

[Ἔκτομος. V. Ἐκτομίας.]

[Ἔκτονος, ὁ, ἡ, Absonus. Clem. Al. Str. 2, p. 493, 32 : Ἔκτονον καὶ ἀπόχορδον ᾄδειν.]

[Ἐκτονόω, Debilito, Fatigo. Nicet. Chon. Urb. capt. p. 400, B : Τῷ τῆς ὁδοιπορίας μήκει ἐκτονωθέντες. L. Dindorf.]

[Ἐκτόξευμα, τὸ, Jaculum. Nicet. Eugen. 3, 106 : Ἐρωτικῶν ἐκτοξευμάτων.]

Ἐκτοξεύω, Jaculando s. Emittendo exhaurio, ut ex Herodoto affertur [1, 214] : Τὰ βέλη ἐξετοξεύετο [ἐξετετόξευτο], pro Sagittæ absumebantur. [Dio Cass. 40, 24 : Τὰ βέλη ἐξετοξεύθη. Ejaculor, ap. Xenoph. Anab. 7, 8, 14 : Τὸ δὲ λοιπὸν ἐκτοξεύοντες (e turri) ἐποίουν μηδὲ παριέναι ἔτι ἀσφαλὲς εἶναι. Arrian. Exp. 1, 1, 15 : Ἐκτοξεύειν ἐς τοὺς Θρᾷκας· et ib. 2, 6. Dio Cass. 50, 34 : Βέλη ἐπ' αὐτοῦ ἐξετόξευον. Eustath. Opusc. p. 335, 10 : Ἰὸν ἠκόντισαν ἢ ἐξετόξευσαν. Jaculo perimo ap. Tzetz. Hist. 7, 70 : Ἡ Ἀταλάντη πρώτη μὲν ἐκεῖνον (aprum) ἐκτοξεύει. Memorat etiam Pollux 1, 163; 7, 156.] Metaphorice autem Aristoph. Pl. [34] : Τὸν ἐμὸν μὲν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου σχεδὸν Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον, schol. τετελειῶσθαι, ἀνηλῶσθαι, metaph. esse dicens a sagittariis, qui pharetram jaculis plenam evacuarint. Alii dicunt sumtam esse non solum a pharetra sagittis exhausta, verum etiam ab iis quæ sagittis confecta pereunt; exponuntque, Exhaustam esse, Confectam et exactam esse. [Aristophanem imitatur Nicet. Chon. præf. Hist. p. 2, B, a Boiss. cit. : Θνητοὶ καὶ ἐπίκηροι γεγονότες καὶ πάλαι τὸ ζῆν ἐκτοξεύσαντες. Eur. Andr. 365 : Τὸ σῶφρον ἐξετόξευσε φρενὸς, Hesych. interpr. ἐξέπεσε, prout hic reddi debuit : Moderatio animi (tui te) destituit. Heath. : « Metaph. sumta est a sagittatoribus, non qui a scopo aberrant, sed qui omnes sagittas sagittando consumserunt ». Seager.]

Ἐκτοπίζω, E loco moveo, Summoveo, [Deloco, Ejicio, Desolo, Amando e loco, Gl.]. Maccab. [2, 8, 13] : Ἐξετόπιζον ἑαυτοὺς, Se subtrahebant et subducebant e loco in quo erant. [Aristot. Mirab. p. 113, 13 : Ἑαυτοὺς μὲν ἐκτοπίζουσι. Hemst. Polyb. 1, 74, 7 : Ποιοῦνται τὴν φυγὴν (Numidæ) ἐπὶ δύο ἡμέρας καὶ τρεῖς ἐκτοπίζοντες αὑτούς.] Unde ap. Strab., Ἐκτετοπισμένα ἔθνη, Populi qui se a reliquorum commercio in loca avia et ignota subduxerunt, Populi in locis ignotis existentes et a vicinorum commercio alieni; vel etiam, ut Interpres ejus vertit, Populi longinqui : 3, p. 72 [166 Cas.] : Ὅσα δὲ βάρβαρα καὶ ἐκτετοπισμένα καὶ διεσπασμένα, τούτων οὐκ ἀσφαλῆ ὑπομνήματα. [Schol. Soph. OEd. T. 166 : Ἡνύσατ' ἐκτοπίαν, ἤγουν ἐποιήσατε ἐκτετοπισμένην, τουτέστι ἐξετοπίσατε, ὑπερόριον ἐποιήσατε. Eust. Opusc. p. 96, 60 : Οὗπερ ἐκτοπισθεὶς εἰς βραχὺ ἐπανέδραμε ταχὺ πρὸς αὐτόν· 293, 55 : Ἐκτετοπισμένα ἐνέμοντο καὶ ἡμῖν ἄφαντα, de avibus. || Gentiles religionem Christianam vocabant νέαν καὶ ἐκτετοπισμένην, Novam et peregrinam. Euseb. H. E. 1, 2, p. 5. Suicer. fil. Suppl. ad Thes. eccl. p. 1622.] Sed frequentior usus hujus verbi in voce neutra, pro ἐκτόπιός εἰμι, Sedem muto, Discedo e loco in quo eram, Peregre abeo. Diogen. L. de Platone [3, 40] : Ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς τὰ πλεῖστα, Sæpius peregrinabatur, Habitationem mutabat, ut Bud. interpr., cui ἐκτοπίζειν est etiam Sedibus egredi, Solum vertere, Alio commeare, Migrare : ap. Aristot. Polit. 5, [c. 11] : Ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκτοπίζουσι τυράννοις ἀπὸ τῆς οἰκίας [οἰκείας] συμφέροι τοῦτο μᾶλλον· ubi etiam annotat, eum pro ἐκτοπιζειν postea dicere ἀποδημεῖν. [Rh. 3, 14 : Ἅμα δὲ καὶ, ἐὰν ἐκτοπίσῃ (orator, ab argumento digrediens), ἁρμόττει μὴ ὅλον τὸν λόγον ὁμοειδῆ εἶναι.] Itidemque ap. Plut. Demetr. [c. 46] : Τοῖς στρατιώταις δι' ὑποψίας ἦν ὡς ἐπ' Ἀρμενίαν καὶ Μήδειαν [Μηδίαν] ἐκτοπίζων. In quorum ll. priore nota addi ἀπὸ τῆς οἰκίας, in posteriore autem ἐπ' Ἀρμενίαν. Nec vero homines solum ἐκτοπίζειν dicuntur, verum etiam animalia ratione carentia : ut ap. [Aristot. H. A. 8, 12, p. 596, 30 : Τὰ μὲν ἐν αὐτοῖς τοῖς συνήθεσι τόποις εὑρίσκεται τὰς βοηθείας, τὰ δ' ἐκτοπίζει· ib. 597, 31 : Αἱ γέρανοι ἐκτοπίζουσιν εἰς τὰ ἔσχατα ἐκ τῶν ἐσχάτων. Strabon. 1, p. 21 : Τοὺς πλέοντας ἐκεῖσε ὁμοίως ἐκτοπίζειν ἐδόκουν, ὥσπερ τοὺς ἔξω στηλῶν ἐπὶ πολὺ προϊόντας. Schol. Pind. Pyth. 4, 88, ab Hemst. cit. : Δεξάμενος (τοὺς ἄνδρας) εἰς τὴν Θήραν ἐκτοπίζει, qui l. potest etiam ad signif. transit. referri.] Theophr. H. Pl. 4, [3, 6] : Φύεσθαι ἐν τῇ μὴ ὑομένῃ τῆς Λιβύης καὶ πτῶκα καὶ δορκάδα καὶ στρουθὸν, καὶ ἕτερα τῶν θηρίων· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἄδηλον εἰ ἐκτοπίζει που πιόμενα, Sed hæc incertum est an alio excurrant bibitura : quoniam sc. διὰ τὸ τάχος δύναται ταχὺ παραγενέσθαι. Sic Aristot. H. A. 4, [c. 8, 13] : Καὶ τοῦ αὐτῶν δὲ αἵματος ταχὺ ὀσφραίνεσθαί φασιν αὐτούς· δῆλον δὲ ποιοῦσι, φεύγοντες καὶ ἐκτοπίζοντες μακρὰν, Longe a suis sedibus fugientes, Loca longinqua petentes. Et alibi, de cervo masculo [9, 6, 1] : Ὅταν γένηται παχὺς, οὐδαμοῦ ποιεῖ ἑαυτὸν φανερὸν, ἀλλ' ἐκτοπίζει, ὡς διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος ὤν· Plin. : Ubi se cervi præpingues sensere, latebras quærunt, fatentes incommodum pondus. Utriusque signif. hujus verbi meminit Suid. : dum ἐκτοπίσαι exp. non solum μακρὰν καταστῆσαι, sed etiam πόῤῥω διάγειν : quam expos. posteriorem accommodat huic loco [Diog. L. 4, 39] : Τὸν πολιτισμὸν ἐκτοπίζων ἐν Ἀκαδημίᾳ διέτριβεν. Ego tamen ibi ἐκτοπίζων malim interpretari Declinans, Refugiens, Subterfugiens, Se subducens a publicis muniis, A reipublicæ negotiis se subtrahens. Præterea Bud. e Strab. 3, p. 80 [4, p. 183], de campo lapidoso in Gallia Narbonensi : Τὸ μέντοι δυσαπολόγητον καταμαθὼν Αἰσχύλος, ἢ παρ' ἄλλου παραλαβὼν, εἰς μῦθον ἐξετόπισε, pro, Ad fabulam a vero abhorrentem convertit causam.

Ἐκτόπιος, α, ον, et ὁ, ἡ, Peregrinus, ξένος : et ἔκτοπος quoque ap. Soph. Trach. p. 332 [v. 32] : Γήτης ... ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν, Arvum in peregrino solo et ab hoc loco remotum nactus; seu, ἔξω καὶ πόῤῥω οὖσαν, ut schol. exp. Apud Eund. OEd. C. p. 275 [118] : Τίς ἄρ' ἦν; ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ ἐκτόπιος συθείς; i. e. ἀπὸ ξένου τόπου ὁρμήσας, Ex hoc peregrino profectus solo, et quod ab hoc loco longe remotum est? [Rectius, Ex hoc loco profectus, ut OEd. T. 1340 : Ἀπάγετ' ἐκτόπιον ὅτι τάχιστά με.] Idem ἐκτόπιον ποιεῖν s. ἐκτόπιον ἀνύτειν dicit pro Amovere et Amoliri, e loco sc. in quo erat : in OEd. T. p. 157 et 158 [166], ubi ait, Ἰὼ τρισσοὶ ἀλεξίμοροι, προφάνητέ μοι, εἴποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ ὀρνυμένας [ὑπερορν.] πόλει, ἠνύσατ' ἐκτοπίαν φλόγα πήματος, Amovistis et amoliti estis ardens malum : ut schol. quoque ἠνύσατε αὐτὴν ἐκτοπίαν γενέσθαι exp. γενέσθαι ἐκτὸς καὶ ἀπὸ τῶν τόπων τῆς πόλεως. Quæ hujus compos. signif. priore est adhuc magis propria. [Suid. et Zon. p. 661 : Ἐκτόπια, τὰ κεχωρισμένα. « Ἐκτόπια πολισμάτια τῶν γραφομένων καὶ παραγγελλομένων. » Quod fr. Suidas in Παραγγείλας ita scriptum ponit : Πολίσματα (—τια cod.) ἐκτόπια τὸ παντελὲς ὑπάρχοντα τῶν κ. τ. λ.] Alioquin et pro Peregrinus accepit Athen. [14, p. 659, B : Ἑκάλουν δ' οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πολιτικὸν μάγειρον Μαίσωνα, τὸν δ' ἐκτόπιον Τέττιγα] et Hesych. infra in Τέττιξ [ubi ἐντόπιοι est] : itidemque schol. Soph. in præcedenti ἐκτόπιον [ἐκτοπίαν] exposuerat ξένην, ἀλλόκοτον : quæ tamen interpr. ei convenire non potest. [Vid. Ἔκτοπος. H. Orph. 57, 10 : Ἀλλὰ, μάκαρ, καθαραῖς γνώμαις μύστῃσι συνέρχου, φαύλους δ' ἐκτοπίους θ' ὁρμὰς ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε, Pravas prurigines.]

[Ἐκτόπισις, εως, ἡ, Desolatio, Delocatio, Gl.]

Ἐκτοπισμὸς, ὁ, Locorum et hominum alienatio a

finitimis populis, Bud. e Strab. 3, p. 69 et 70 [p. 163], cui dicit opponi posse συμμιξίαν. Et ex l. 4 Ejusd. [p. 201]: Περὶ δὲ τῆς Θούλης ἔτι μᾶλλον ἀσαφὴς ἡ ἱστορία, διὰ τὸν ἐκτοπισμὸν, i. e., inquit, quia summoti sunt magis ab hominum commercio. Ib. [paullo post] de Pythea: Ὥστε ἔψευσται μᾶλλον περὶ τῶν ἐκτετοπισμένων, De remotioribus et aviis: sicut l. 3, [p. 166] dixerat, Τῶν ἐκτετοπισμένων καὶ διεσπασμένων ἐθνῶν οὐκ ἀσφαλῆ εἶναι ὑπομνήματα· nihil enim certi scribi potest de gentibus quæ se a ceterorum hominum consortio et commercio in extremas terræ oras subduxere; signif. enim ἐκτοπίζειν etiam Locum mutare et E sedibus suis egredi, itidemque ἐκτοπισμὸς, Sedis s. Loci mutatio. [Aristot. H. A. 9, 13, p. 599, 4: Τοὺς μὲν οὖν ἐκτοπισμοὺς τοῦτον ποιοῦνται τὸν τρόπον (pisces), Migrationes. Eust. Opusc. p. 96, 3: Ἐτάξαντο δὲ καὶ ἀτυφίαν καὶ ἐκτοπισμόν.]

[Ἐκτοπιστέον, Relegandum. Clem. Alex. p. 225.]

Ἐκτοπιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui locum mutare solet, relicta sua sede et domicilio alio se conferre suevit: ut Gaza etiam ἐκτοπιστικὰ ζῶα ap. Aristot. vertit, Animalia quæ sedem mutare solent. Athen. [7, p. 303, E]: Ἀριστοτέλης δὲ ἀγελαῖον καὶ ἐκτοπιστικὸν τὴν θύννιδα φησί. [Locus Aristot. est Hist. an. 1, 1, p. 488, 14 Bekk.: Καὶ τὰ μὲν ἐπιδημητικὰ ... τὰ δὲ ἐκτοπιστικά. Adde De part. an. 4, 12, p. 694, 5: Ὅσοις ἐκτοπιστικὸς ὁ βίος. Hase.]

[Ἐκτοπίως vitiose pro ἐκπατίως scriptum in cod. Gregor. Cor. p. 566.]

Ἔκτοπος, ὁ, ἡ, i. q. ἄτοπος, Insolens, Inusitatus, Mirus, Mirabilis: ut Hesychio quoque ἔκτοπον est ξένον. [Eidemque χαλεπὸν, et quod vitiosum videtur ἔξοδον.] Plut. [Mor. p. 977, E]: Ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων ἱστορία τῶν εἰς τὰ ὀρύγματα φορούντων, καὶ τὸν ὀλισθέντα διὰ χώματος ἀναβιβαζόντων, ἔκτοπός ἐστι δεινῶς καὶ ἀλλοδαπὴ, ἀληθὴς δὲ, Mirabilis est, et auribus audientium veluti peregrina. Itidem ap. Aristophan. [Av. 1474], ἔκτοπον δένδρον, Mira et veluti peregrina arbor, s. παρηλλαγμένον δένδρον, ut Suid. exp., ap. quem verba ejus vide. Itidemque Eidem ἔκτοπος est παρηλλαγμένη, ἀφόρητος, nec non μείστη, ex anonymo quodam, Τοῖς δὲ Κελτοῖς παρέστη ἔκτοπος ἡλίκη πρὸς τὸ παράδοξον ὀργὴ, Mira et acerbissima accensi sunt ira, Solito majore, Inusitata et incredibili. Quibus adde ἔκτοπος χειμὼν, quod e Theophr. C. Pl. 6, 28 [18, 12] affertur, pro Vehemens hyems. Malim, Hyems solito frigidior, mirum in modum frigida. [Id. De igni § 22: Πλὴν ἐὰν ἔκτοπόν τι γένηται πνεῦμα. Plato Leg. 7, p. 799, E: Πᾶς που νέος, μὴ ὅτι πρεσβύτης, ἰδὼν ἂν ἢ καὶ ἀκούσας ὁτιοῦν τῶν ἐκτόπων καὶ μηδαμῇ πω ξυνήθων. Aret. Causs. p. diut. 1, 5, p. 30: Ἔχει δὲ αὐτέους καὶ τάρβος ἔκτοπον. Lucian. Jud. voc. c. 6: Τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν· Dial. mer. 15: Ζηλοτυπία τις καὶ ἔρως ἔκτ.] ‖ In propria etiam signif. videtur accipi pro Loco suo emotus, quum Hesych. et Suid. ἐκτοπώτατον exponant ἐξεστραμμένον. Sed formam superl. non immerito quis in hac voce miretur. [Eur. Bacch. 70: Τίς ὁδῷ τίς ὁδῷ; τίς μελάθροις; ἔκτοπος ἔστω. C. gen. Soph. OEd. C. 234: Σὺ δὲ τῶνδ' ἑδράνων πάλιν ἔκτοπος αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε. Paullo aliter id. Trach. 1132: Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς (τέθνηκεν), οὐδενὸς πρὸς ἐκτόπου, Ab alio, Aliena manu, ut interpr. schol. ὑπ' ἄλλου ξένου. Et ib. 32: Γήτης ὅπως ἄρουραν ἔκτοπον λαβὼν σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν ἅπαξ, Dissitam. V. Ἐκτόπιος.]

Ἐκτόπως, [Nimium, Impendio, Gl.] Mirum in modum, Modo quodam insolito et inusitato, Incredibiliter, παρηλλαγμένως, μεγάλως, ὑπερβαλλόντως, ut Suid. exp. in his ll. quos citat: Ἄρκος φιλεῖν ἄνθρωπον ἐκτόπως ηὔχει· et, Πρὸς τὴν ἐπιπλοκὴν τῆς κόρης ἔχαιρεν ἐκτόπως. [Id. tertium citat l. Procop. Anecd. c. 1, p. 8, 1: Ὕστερον αὐτοῦ ἐρασθεῖσα ἐκτόπως. Polyb. 32, 7, 8: Ἡ ὄψις ἐκτ. ἦν αὐτοῦ φοβερὰ καὶ θηριώδης. Lucian. Toxar. c. 13: Ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτ. Athen. 12, p. 529, D: Ὁ μὲν οὖν Σαρδανάπαλλος ἐκτ. ἡδυπαθήσας, ὡς ἐνῆν, γενναίως ἐτελεύτησε. Dionys. De adm. vi Dem. c. 5: Ἐκτόπως ἡδεῖά ἐστι καὶ φιλάνθρωπος (dialectus Platonis). Antonin. Lib. s. 10, p. 66: Ἐκτόπως φιλεργοί· et alibi. Gregor. Cor. p. 566: Τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως (Ionibus est) ἐκπατίως, et sim. Erotian. Gloss. p. 170, de quo dixi in Ἐκπατίως. Ἐκτόπως, quod codd. præbent in l. Greg., Erotiano recte restituit Bast. p. 567.]

[Ἑκτόρειος, α, ον, s. Ἑκτόρεος, ὁ, ἡ, et α, ον, Hectoreus, adj. ab n. pr. Ἕκτωρ. Prior forma est tum ap. Lycophr. 1133: Τοὺς Ἑκτορείοις ἠγλαϊσμένους κόμαις, ubi al. Ἑκτορείαις, iutt. autem de genere hoc tonsuræ conferunt Poll. 2, 29: Ἐκαλεῖτο δέ τις κουρὰ καὶ Ἑκτόρειος κόμη, περὶ ἧς φησιν Ἀναξίλας, Τὴν Ἑκτόρειον τὴν ἐφήμερον (ἐφίμερον Toup. Em. vol. 4. p. 362) κόμην, Τίμαιος δὲ τὴν κουρὰν ταύτην προεστάλθαι μὲν δεῖν περὶ τὸ μέτωπον λέγει, περικεχύσθαι δὲ τῷ τραχήλῳ, et Hesychium: Ἑκτόρειοι κώμως (l. Ἑκτόρειος κόμη, ὡς cum Salmas. De cæs. p. 335) Δαύνιοι καὶ Ηευκέτιοι, ἔχοντες τὴν ἀπ' Ἰλίου τοῖς ὤμοις περικεχυμένην τρίχα, Eust. Il. p. 1276, 29; tum ap. Eurip. Rhes. 762: Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὖνασ' Ἑκτορεία χεὶρ, ubi scrib. foret Ἑκτόρεια, accentu eo de quo v. in Διομήδειος. Apollon. De conjunct. Bekk. An. p. 499, 27: Τὸ εὐήνωρ, ἀφ' οὗ κτητικὴ παραγωγὴ ἔπιπτεν εὐηνόρεια, ὡς Ἑκτόρεια κ..ρεια (fort. καὶ Εὐπατόρεια) καὶ πρακτόρεια, εὐηνόρεια καὶ ἔτι ἰωνικῶς εὐηνορέη, ὡς Ἑκτορέη. Cod. Vat. tamen Ἑκτορεία χεὶρ εὖνασε, Havn. Ἑκτορέα χεὶρ εὖνασε. De qua forma HSteph.:] Ἑκτόρεος χιτὼν, et Ἑκτορέη κεφαλὴ, possessiva sunt a nom. pr. Ἕκτωρ, ap. Hom. [Il. B, 416, et Ω, 276, 579, et Ἑκτορέοις ἱεροῖσιν ib. K, 46, et χειρὸς Ἑκτορέας ap. Antiphilum Anth. Pal. 9, 192, 4; στήθεος Ἑκτορέου ap. Agath. ib. 204, 2, et εὐνὰς τὰς Ἑκτορέους ap. Eur. Rhes. 1. Memoratur Ἑκτόρεος in exemplis abjecti ab Ionibus ι in terminatione ειος a Gregorio eique subjectis gramm. p. 326, 433 etc., Arcadio p. 39, 6.]

[Ἑκτορεύω, Cælo. Anna Comn. 3, p. 77, C: Εἶπες ἂν ἐλέφαντα ἐκτετορεῦσθαι παρὰ τεχνίτου τινὸς εἰς δακτύλων καὶ χειρῶν διάθεσιν. Aq. Exod. 25, 33: Ἐξημυγδαλωμένην, ἐκτετορνευμένην ἀμύγδαλον. Kall. Exsculpo. Greg. Nyss. t. 1, p. 680, C: Τῆς ὑλώδους προσπαθείας ἐκτορευθεῖσαι. Jo. Chrysost. 4, p. 309, 34: Ὥσπερ ἀπό τινος τέχνης τὸ κοράλλιον ἐπιμήκη ἔχει τὴν γραμμὴν καὶ τὰς γωνίας ἐκτετορευμένας. V. Ἐκτορνεύω. Hase.]

[Ἑκτορέω, Effodio. Hom. H. Merc. 42: Ἔνθ' ἀναπηλήσας γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, Peremit.]

Ἑκτορίδης, ὁ, Hectorides, i. e. Filius Hectoris. [Hom. Il. Ζ, 401: Ἑκτορίδην ἀγαπητόν. ἴ]

[Ἑκτορῖος, ὁ, Hectorius, mathematicus, citatur a Tzet. Exeg. Il. p. 54, 3. L. Dind.]

[Ἐκτορμέω, Curriculum excedo. Pausanias apud Eust. Il. p. 598, 26 et Suid.: Ἐκτορμεῖν, τὸ ἐκ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν, Zonar. p. 676 πόρρω ἐκβ., Hesych. ἐκτετράφθαι τοῦ δρόμου (idemque antea, Ἐκτορμῶν, ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἢ τοῦ σύμπαντος δρόμου).]

[Ἐκτορνεύω, Tornando efformo. Pallad. Vit. Chrys. p. 37. Kall. Hesych.: Ἀπεξεσμένον, ἐκτετορνευμένον, ἠκριβωμένον. Hemst. Hero Belop. p. 133, 27: Ἐκτορνεύεσθαι τὴν χοινικίδα. Heliod. Æth. 2, 11: Καὶ τὸ ἐπίσημον τουτὶ τῆς λαβῆς ἐλέφας εἰς ἀετὸν ἐκτετόρνευται· ubi Coraes p. 65 scribendum censet ἐκτετόρευται, quod hoc sit Exsculpere, illud Lignum torno figurare vel expolire, auctt. Salm. ad Solin. p. 735 et Casaub. ad Strab. p. 381. Metaphorice Nil. Ep. p. 34, 21: Ἀντίθεον ἑαυτὸν ἐκτορνεύσας, Dei adversarium fingere sese ausus. Hase.]

[Ἐκτὸς verbale ab ἔχω ponere videtur Arcadius p. 80, 10: Τὸ δὲ πέμπτος ἕκτος τὰ τοῦ ἀριθμοῦ βαρύνεται· τὸ μέντοι πεμπτὸς ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικὸν καὶ τὸ ἕκτος (immo ἑκτὸς) ὁ ἔχων. Ἑκτὸς δὲ τὸ χωρὶς ἐπίρρημα. Fortasse finxit e composito ἐφεκτός. L. Dind. Sed ita Diogen. L. 3, 105: Τῶν ἀγαθῶν γένη ἐστὶ τρία· τὰ μὲν γάρ ἐστιν ἑκτὰ, Quæ haberi possunt; atque subdit: Τὰ μὲν οὖν ἑκτά ἐστιν ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν, οἷον ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ὑγίεια. Hase.]

Ἕκτος, η, ον, Sextus [pro ἕξτος: v. Eust. Il. p. 451, 2]. Ἕκτος μὴν, a Plut. in Numa [c. 19] dicitur Augustus mensis: quia sextus ordine est si annum, ut olim Romæ fiebat, a Martio inchoemus: unde et Sextilem dixere veteres. [Thucyd. 2, 2: Μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην μηνὶ ἕκτῳ. Hom. Il. B, 407: Ἕκτον δ' αὖτ' Ὀδυσῆα. Hesiod. Op. 611: Ἕκτῳ δ' (ἤματι)· 18: Ἕκτη δ' ἡ μέση· 21: Ἡ πρώτη ἕκτη. Demosth. p. 1039, 5: Τῇ γ' ἕκτῃ τοῦ Βοηδρομιῶνος μηνός. Inscr. Corcyr. ap.

Bœckh. vol. 2, p. 21, 93 : Τοῦ Ἀρτεμιτίου μηνὸς πρὸ τᾶς ἕκτας. Alia ib. p. 462, n. 2673, b, 6 : Μηνὸς Ἀφροδισιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου. Et ib. 463, 2674, 2, etc. Attica vol. 1, p. 141, 20 : Ἀπὸ τῆς ἕκτης ἐπὶ δέκα τοῦ Ἀνθεστηριῶνος. Ib. p. 220, 24 : Ἕκτῃ καὶ δεκάτῃ τῆς πρυτάνείας. Ubi intelligitur ἡμέρας. Βίβλος vero apud Steph. Byz. v. Ἀζανία : Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου, et alibi. || Hesych. : Ἕκτη, τρίτη, τετάρτη, νομίσματα ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ χαλκοῦ. L. D.] Dicunt et τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, pro Sexta medimni pars : quæ sunt octo chœnices, et uno nomine dicuntur ἑκτεύς. [Hæc petita e gl. Hesychii in Ἑκτεὺς tractata, cui conf. Photius, Suid. in Ἡμίεκτον. Id. in Ἐπίμορτος : Οἱ τὸ ἕκτον τελοῦντες, Sextantem, Sextam partem. Conf. Ἑκτήμορος. Pollux 8, 48 : Ἕκτον τοῦ τιμήματος. Gl. : Ἕκτον, Sextans; Ἕκτον οὐγκίας, Sexuncia. Addito μέρος de aliis rebus Thucyd. 5, 64, Demosth. p. 612, 3 : Τὸ ἕκτον μέρος. || Ἕκτον, Sextum. Tzetz. Hist. 2, 291 : Ἕκτον κροτάλῳ τε χαλκῷ καὶ τόξοις ὄρνις κτείνει (Hercules). Jo. Antioch. p. 790 : Γάϊος Μάριος ἕκτον γεγονὼς ὕπατος. || Dicitur etiam intellecto βιβλίον, ut Ptolemæi Geogr. l. 6 extr. : Τέλος τοῦ ἕκτου. L. D.)

Ἐκτὸς, Extra. In qua signif. accipitur interdum adverbialiter pro Exterius, Extrinsecus [Gl.], Foris s. Forinsecus. Hom. Od. Ξ, [11] : Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα. [Conf. Il. Ω, 650 : Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο· Κ, 151 : Τὸν δ' ἐκίχανον ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης. Ib. Δ, 151 : Ὡς δὲ ἴδεν νεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἐόντας, Exstantes e corpore. Soph. Aj. 640 : Οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος, ἀλλ' ἐκτὸς ὁμιλεῖ.] Item τὰ ἐκτὸς, Exteriora, Quæ foris sunt : ut ap. Athen. 2, [p. 46, F] quidam interrogatus πῶς ἂν ὑγιῶς τις διάγοι, respondet, Εἰ τὰ μὲν ἐντὸς μέλιτι βρέχει, τὰ δ' ἐκτὸς ἐλαίῳ. Itidem affertur τὰ εἰς τὸ ἐκτὸς μόρια pro Partes exteriores : necnon et οἱ ἐκτὸς pro Exteri. [Eur. Ion. 231 : Τὰ δ' ἐκτὸς ὄμμα τέρψει. Plato Leg. 1, p. 629, D : Πρὸς τοὺς ἐκτός τε καὶ ἀλλοφύλους. Diog. L. Proœm. 21 : Τέλος δ' εἶναι ἐφ' ὃ πάντα ἀναφέρεται, ζωὴν κατὰ πᾶσαν ἀρετὴν τελείαν, οὐκ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν ἀγαθῶν καὶ τῶν ἐκτὸς, Bonorum externorum. Pseudoplut. Vit. Hom. p. 355 Gal., 217 Ern. : Δῆλον ὅτι καὶ τὰ περὶ σῶμα καὶ τὰ ἐκτὸς εὐτυχούμενα ἀγαθὸν νομίζει. Polyb. 3, 46, 2 : Ταύταις (ratibus) συζευγνύντες ἄλλας ἐκ τῶν ἐκτὸς προσήρμοζον. || Ap. Eund. : « Οἱ ἐκτὸς, Extranei, Externi, Qui consilii non sunt participes, Vulgus, Alii quicunque, diversi ab eo de quo agitur, 2, 47, 10; 5, 37, 5; 8, 2, 6 et 9; 14, 3; 9, 13, 2; 23, 4; 32, 18, 9, fragm. hist. 56. Τῶν ἐκτὸς οὐδὲν περισκεπτομένη, Nihil curans eorum quæ extrinsecus accidere possunt, 2, 4, 8. Τὰ ἐκτὸς ἐπιτηδεύματα, Aliæ disciplinæ, diversæ ab arte imperatoria, 9, 20, 8. Conf. 11, 25, 2. » Schweigh. Lex. Polyb. « Οἱ ἔξω, οἱ ἐκτὸς, Gentiles sic appellati a christianis, quod essent ἔξω τῆς ἐκκλησίας, ap. S. Paulum. Euseb. V. Constant. 2, 21 : Οἱ δῆμοι ἐκτός. Ἡ ἐκτὸς σοφία ap. Constantinum Acropolitam in Encomio S. Joannis Dam. n. 11. Ap. Jo. Climacum τοὺς ἐκτὸς τοὺς μοναχοὺς, et τοὺς ἐν μέσῳ τοὺς κοσμικοὺς, interpretatur ejus schol. » Ducang. Gloss. p. 400. Inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 384, 41 : Ἃ δὲ ἂν προσθῶσιν ἐν ταῖς συνθήκαις ἢ ἃ ἂν ἀφέλωσιν ἐκ τῶν συνθηκῶν, ἐκτὸς ἔστω ταῦτα ταῖς συνθήκαις γεγραμμένα. Cum genit. Hom. Il. I, 67, Υ, 50, Φ, 608 : Τείχεος ἐκτός· Ξ, 13 : Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης· Ψ, 424 : Παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ· Od. Δ, 678 : Αὐλῆς ἐκτὸς ἐών· Il. Ο, 143 : Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτός· et alibi. Hesiod. Op. 727 : Μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Apoll. Rh. 4, 211 : Ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι. Soph. El. 382 : Χθονὸς τῆσδ' ἐκτὸς ὑμνήσεις κακά. Eur. Iph. A. 12 : Σκηνῆς ἐκτὸς αἴσσεις, etc. Æsch. Sept. 265 : Ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων, Procul. Aristoph. Ran. 995 : Μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαῶν. Xen. Hipparch. 7, 4 : Τὰ ἐκτὸς τοῦ τείχους διασώζειν. Thucyd. 2, 12 : Ἐκέλευον ἐκτὸς ὅρων εἶναι αὐθημερόν· 5, 77 : Τῶν ἐκτὸς Πελοποννάσου τις· 79 : Τᾶν ἐντὸς ἢ τᾶν ἐκτὸς Πελοποννάσου (πολίων). Pausan. 1, 4, 5 : Οὗτοι μὲν δὴ τὴν ἐκτὸς Σαγγαρίου χώραν εἶχον. Thomæ p. 328 observationem : Τὸ δὲ ἐκτὸς ἐπὶ κινήσεως ἀεὶ, ... εὕρηται δὲ καὶ ἅπαξ ἐπὶ στάσεως παρὰ Πλάτωνι, οἷον, Καὶ ὅσα ἐκτός ἐστιν, satis superque refellunt Il. supra infraque citt.]

Alioqui significat etiam Extra, i. e. Foras : ut ap. Eur. [Iph. A. 1117] : Χώρει ἐκτὸς, Prodi foras, Exi. Itidemque ap. Suidam, Ἐκτὸς ἰόντας, pro ἐξερχομένους, Exeuntes, Egredientes. [Soph. OEd. T. 676 : Οὔκουν μ' ἐάσεις κἀκτὸς εἶ; Aj. 369 : Οὐκ ἐκτός; οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα; (Cui versui qui respondet 384, ita scrib. videtur, Ἴδοιμι μήν νιν καίπερ ὢδ' ἀτώμενος.) Eurip. Hel. 467 : Ἤτερον ἐκτὸς ἢ 'ν δόμοις; al. De tempore Herodot. 3, 80 : Ἐπεί τε δὲ κατέστη ὁ θόρυβος καὶ ἐκτὸς πέντε ἡμερέων ἐγένετο, Dies quinque præterierant.] Aliquando vero ἐκτὸς præp. est, signif. itidem Extra : veluti quum dicitur [in prov. apud Suidam et paræmiogr.] ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, Habere vel tenere pedes extra lutum : proverbialiter pro Extra periculum constitutum esse. [Soph. Phil. 1260 : Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Aliter Pind. Pyth. 4, 289 : Τοῦτ' ἀνιαρότατον καλὰ γιγνώσκοντ' ἀνάγκᾳ ἐκτὸς ἔχειν πόδα. Id. Ol. 6, 104 : Δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων ἐκτὸς ἐόντα δίδοι. Plato Criton. p. 46, E : Σὺ γὰρ ἐκτὸς εἶ τοῦ μέλλειν ἀποθνήσκειν αὔριον· Theæt. p. 191, A : Ἐκτὸς τοῦ γελοίου ἑστῶτες. Pausan. 8, 24, 14 : Ἄνδρα δὲ συμφορῶν ἀεὶ στάντα ἐκτὸς ... οὐκ ἔστιν ὅπως δυνησόμεθα ἐξευρεῖν, cit. Hemst. Ἐκτὸς βέλους, Extra teli conjectum, Diodor. 20, 83 : Ἐκτὸς β. ποιησάμενοι τὴν παρεμβολήν. Apollon. Rh. 4, 1657 : Ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς πετράων. Hymn. Orph. 76, 3 : Ἐκτὸς ἔχουσα κάκης μνήμην βλαψίφρονος αἰεί.] Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, Extra quod manet et quo abstinet. [Plato Reip. 4, p. 443, A : Οὐκοῦν καὶ ἱεροσυλιῶν καὶ κλοπῶν καὶ προδοσιῶν ... ἐκτὸς ἂν οὗτος εἴη; 6, p. 498, B : Ὅταν λήγῃ μὲν ἡ ῥώμη, πολιτικῶν δὲ καὶ στρατειῶν ἐκτὸς γίγνηται· 7, p. 541, A : Τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν παραλαβόντες ἐκτὸς τῶν νῦν ἠθῶν, ἃ καὶ οἱ γονῆς ἔχουσι, θρέψωνται ἐν τοῖς σφετέροις τρόποις καὶ νόμοις· Tim. p. 29, E : Τούτου (φθόνου) δ' ἐκτὸς ὤν.] Dion. ap. Plat. Epist. [5, p. 322, B] : Ἐκτὸς ἂν γίγνοιτο τῆς περὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ξυμβολῆς [ξυμβουλῆς]. Sed et ἐκτός τινος εἶναι dicitur Qui extra aliquid constitutus est, s. Qui sine eo est, Qui citra illud est, Qui eo destitutus est. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 300, 4 : Ἐλπίδος ἐκτὸς ἔβη, Desperavit. Thucyd. 2, 7 : Πόλεις τε ξυμμαχίδας ποιούμενοι ὅσαι ἦσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως, Quas non habebant in potestate, fœdere sibi jungentes.] Plut. V. Homeri [p. 379 Gal., 239 Ern.] : Τοῦ δὲ πολιτικοῦ λόγου ἔχεται καὶ ἡ τῶν νόμων ἐπιστήμη· καὶ οὐδὲ ταύτης ἐκτὸς τὸν Ὅμηρον εὕροιμεν ἄν. Ubi etiam nota esse postpositum [ut ap. Plut. l. paullo post cit. et alios]. Similiter οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες dicuntur Qui sine bonarum literarum cognitione sunt, i. e. Homines illiterati : quemadmodum vicissim οἱ ἐντὸς λόγων dicuntur Literati et eruditi. Necnon ὁ ἐκτὸς αἰτίας dicitur Qui extra culpam positus est, Qui culpa caret. [Æsch. Prom. 330, Cho. 1031. Soph. Antig. 625 : Πράσσει δ' ὀλιγοστὸν χρόνον ἐκτὸς ἄτας, etc. Plato Leg. 12, p. 960, A : Ὁ μὲν πειθόμενος ἔστω ζημίας ἐκτός. Schweigh. in Lex. Polyb. : « Οἱ ἀρχαῖοι πολύ τι τούτου τοῦ μέρους ἐκτὸς ἦσαν, Longissime ab hoc aberant, 13, 3, 2. Τῶν νόμων ἐκτὸς ἐπιτάττειν τι, Præter leges, 25, 9, 7. Τοῦτο ἐκτὸς πίπτει ἐκείνου, Hoc alienum est ab illo, 15, 36, 3 et 7; 16, 12, 6. Ἐκτὸς τοῦ δεινοῦ εἶναι, 1, 57, 8. Ἐκτός ἐστι τῶν ἐνεστώτων, Extra propositum est, Non pertinet ad rem de qua agitur, 9, 37, 1. »] Rursum cum gen. junctum significat Citra, Præter [Gl.], Sine, Absque : ut ap. Diosc. 5 : Ἐκτὸς ὠδίνων τέξεται, Citra dolores pariet, Sine doloribus. [Qu. Mæcius Anth. Pal. 6, 230, 6 : Εὐχόμενος νούσων ἐκτὸς ἰδεῖν Ἀΐδην. Aliæ phrases, quæ habent ἐκτὸς c. genit., sunt ἐκτὸς φρενῶν, Externatus, Gl. Herodot. 3, 80 : Καὶ γὰρ ἂν τὸν ἄριστον ἀνδρῶν πάντων στάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν ἐκτὸς τῶν ἐωθότων νοημάτων στήσειε. Hippocr. Epid. 7, p. 1234, B : Ἐκτὸς ἑωυτῆς, Sui non compos, quod infra in l. ejusdem ἔκτοσθεν. Soph. Antig. 330 : Καὶ νῦν γὰρ ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς· 392 : Ἡ γὰρ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά. Eur. Herc. F. 771 : Δοκημάτων δ' ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς· Heracl. 214 : Ἐκτὸς τοῦ προσήκοντος.] Ἐκτὸς εἰ μὴ, Præterquam si, Nisi : ut, Ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύει, Nisi interpretetur. Sic Lucian. [De luctu c. 19] : Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε, Nisi forte cinere nos vesci creditis. [Id. Pisc.

c. 6 : Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν ἢ τὸν Εὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, undé citat Thomas p. 329. V. Græv. ad Pseudolog. c. 7. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 536, n. 2825 : Ἄλλῳ δὲ οὐκ ἐξέσται τεθῆναι, ἐκτὸς εἰ μὴ αὐτός τινι συγχώρησιν δώσει. Phryn. Epit. p. 447 : Ἐκτὸς εἰ μή ποθεν τοῦτο εἰς Φαβωρῖνον ἦλθεν, ὅθεν οὐδεὶς οἶδεν. || Præter, ut in ἐκτὸς εἰ μὴ, etiam simpl. positum, est ap. Xenoph. H. Gr. 1, 2, 3 : Ἀπέκτειναν ἅπαντας ἐκτὸς ὀλίγων, et ib. 6, 24. Plat. Leg. 1, p. 630, B : Οἱ πλεῖστοι γίγνονται θρασεῖς καὶ ἄδικοι, ἐκτὸς δή τινων μάλα ὀλίγων· conf. Reip. 6, p. 498, A. Et paullo aliter Theæt. p. 172, E : Ὑπογραφὴν, ὧν ἐκτὸς οὐ ῥητέον, Commentarium, præter quem. Et rursus aliter Reip. 3, p. 398, C : Ἐγὼ τοίνυν κινδυνεύω ἐκτὸς τῶν πάντων εἶναι, Excipiendus ex omnibus videor : dixerat enim Socrates πᾶς ἥδη ἂν εὕροι. Protag. p. 322, D : Ἐάν τις ἐκτὸς ὢν τῶν ὀλίγων συμβουλεύῃ, οὐκ ἀνέχονται, Si quis consilium det, qui non sit inter paucos prudentes. Hesych. v. Πλακοῦς : Ἐκτὸς τοῦ πέμματος καὶ ὁ σπερματικὸς τύπος. Conf. Ἔξω. || Confus. c. ἐκ Xenoph. Hipparch. 7, 4. Cum ἐντὸς Hom. Il. I, 67, Herodot. 3, 80. Cum ἔξω Diodor. 20, 29.]

Ἔκτοσε, Extra, vel E : i. q. ἐκτός. Hom. Od. Ξ, [277] : Δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρὸς, E manu. [Schol. Apoll. Rh. 3, 255 : Ἐν δὲ τῷ Ἔκτοθι πᾶσαι τὸ ἔκτοθι ἀντὶ τοῦ ἔκτοσε κεῖται, ἵνα τὴν εἰς τόπον σχέσιν σημήνῃ. Male vet. ἐκτός.]

Ἔκτοσθε, s. Ἔκτοσθεν, itidem Extra, Citra, Præter, Sine. Hesiod. Op. [115] : Τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. [Et Theog. 752 : Δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα· Sc. 246 : Ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν· Th. 773 : Πυλέων ἔκτοσθεν ἰόντα· 813 : Ὀεῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων. Hom. Il. H, 341 : Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον· conf. K, 334, Od. E, 411, Υ, 101. Absolute pro Foras Soph. El. 802 : Τήνδε δ' ἔκτοσθεν βοᾶν ἔα· ubi libri optimi ἔκτοθεν. Cum genit. Hom. Il. I, 552 : Οὐδ' ἐδύναντο τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν· Od. H. 112 : Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς· conf. I, 235; Ψ, 148. Ib. X, 385 : Πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης. Quæ forma ἔκτοσθε est etiam Il. K, 263, Od. P, 278, ap. Apoll. Rh. 1, 634; 2, 892, Theocr. 2, 51, Coluthum 321, 365. || Locutio ἔκτοσθεν (ἑαυτοῦ) γενέσθαι, Extra se, Sui non compotem esse, ap. Hippocr. Epid. 5, p. 1160, B : Ἡ δὲ Κόνωνος θεράπαινα, ἐκ κεφαλῆς ὀδύνης ἀρξαμένης, ἔκτοσθεν ἐγένετο.]

|| Ἔκτοθεν, Extra : i. q. ἐκτὸς, teste schol. Apoll. Rh. [1, 1037] : Ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης Εἶναι. [Id. 3, 1201 : Χῶρον ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν.] Dicitur igitur pro ἔκτοσθεν, metri gratia ejecto σ ut in ὄπιθεν. [Hom. Od. A, 132 : Ἦρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον ἔκτοθεν ἄλλων μνηστήρων, Seorsum. Ib. I, 239 : Βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς. Extrinsecus ib. N, 100 : Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα ἔκτοθεν. Eur. Andr. 975 : Ὡς φίλων μὲν ἂν γήμαιμ' ἀπ' ἀνδρῶν, ἔκτοθεν δ' οὐ ῥᾳδίως. Theocr. 10, 9 : Τίς δὲ πόθος τῶν ἔκτοθεν ἐργάτᾳ ἀνδρί; Evenus Anth. Pal. 9, 717 : Ἢ τὸ δέρας χάλκειον ὅλον βοὶ τᾷδ' ἐπίκειται ἔκτοθεν ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκὸς ἔχει. Cum gen. Æsch. Pers. 871 : Λίμνας ἔκτοθεν· Sept. 629 : Πύργων ἔκτοθεν. Pro Sine, fere ut Apoll. ab HSt. cit., Agath. Anth. Pal. 5, 302, 7 : Μοίχια λέκτρα κάκιστα καὶ ἔκτοθέν εἰσιν ἐρώτων. Schol. Aristoph. Plut. 616 : Μὴ δέξωνται ἀέρα ἔκτοθεν. Sic recentiores ὄπιθεν dicunt pro ὄπισθεν. L. Dindorf.]

Ἔκτοσθι quoque eand. habere signif. dicitur [quam ἔκτοσθεν] : pro quo ἔκτοθι, exemto σ, metri causa. [Ἔκτοσθι est forma vitiosa pro ἔκτοθι.]

Ἐκτότε, vel potius ἐκ τότε [immo Ἔκτοτε], E tunc, i. e. ex eo tempore [Exinde, Gl.] : quod Apoll. Rh. dicit Ἐκτόθεν, Ἐκ τόθεν, Hom. ἐκ τοῖο, alii ἐξ ἐκείνου, sub. subst. χρόνου [immo neutro gen. dicitur ἐκείνου]. Aristot. H. A. l. 3, [12, p. 519, 29 : Οὐδὲ τὸ κέντρον (ἀναφύεται), ὅταν ἀποβάλῃ ἡ μέλιττα, ἀλλ'] ἐκ τότε ἀποθνήσκει [nunc ex melioribus libris ἀλλὰ θνήσκει]. Phrynich. tamen [p. 45] nullo modo ἐκ τότε dicendum tradit, sed ἐξ ἐκείνου. Dicitur alioqui pro eod. et ἀπὸ τότε. [Utrumque improbat etiam Thomas p. 322.] Bud. scribit ἔκτοτε conjunctim et proparoxytonως, afferens ex Athen. [Charetis locum citante, 12, p. 538, F] : Καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον καλούμενοι Διονυσοκόλακες Ἀλεξανδροκόλακες ἐκλήθησαν. [Socrates Rhod. ap. eund. Athen. 4, p. 148, C : Καὶ ἔκτοτε ἐκέλευσεν ἑαυτὸν Διόνυσον ἀνακηρύττεσθαι. Id. Ath. 10, p. 437, D : Καὶ ἔκτοτε τὴν ἑορτὴν κληθῆναι γόας. Quos ll. cum pluribus recentiorum indicavit Sturz. De dial. Maced. et Alex. p. 211.]

Ἐκτραγῳδέω, et Ἐπιτραγῳδέω, significant Tragice decanto vel exaggero, itidem ut simplex τραγῳδέω : nisi quod præp. significationem aliquantum auget. Bud. p. 845 ἐκτραγῳδεῖν exp. Cum ingenti commiseratione narrare, afferens in exemplum Greg. Naz. : Τί ἂν πάντα ἐκτραγῳδοίην τὰ ἡμέτερα, οὐκ ἀρκοῦντος τοῦ λόγου τῷ πάθει; Itidem ἐπιτραγῳδεῖν interpr. Tragice aliquid narrare, ap. Theophr. [H. Pl. 9, 8, 5] : Τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι, sc. οἱ ῥιζοτόμοι. Hesych. vero ἐκτραγῳδεῖ exp. ἀποιμώζει, ἀποθρηνεῖ. Rursum ἐκτραγῳδεῖν Bud. poni ait et pro Admirationem ciere, Ita narrare ut in admirationem evadere rem velimus : velut ap. Polyb. [6, 56, 8] loquentem de religionibus Romanorum, quam δεισιδαιμονίαν vocat, Ἐπὶ τοσοῦτον γὰρ ἐκτραγῳδεῖται καὶ παρεισῆκται τοῦτο τὸ μέρος παρ' αὐτοῖς, ὥστε μὴ καταλιπεῖν ὑπερβολήν, i. e., In admirationem et terrorem vertitur, et mirifice commemoratur ab iis, qui ea tractarunt, quæ ad cultum et cerimonias deorum attinent. Quomodo Idem [ib. 11] τραγῳδίαν vocat Admirationem ac terrorem religionis injectæ populo ab auguribus et pontificibus : Τοῖς ἀδήλοις, inquit, φόβοις καὶ τῇ τοιαύτῃ τραγῳδίᾳ τὰ πλήθη συνέχειν. Idem Bud. ἐκτραγῳδεῖν, inquit, est Tragice augere et amplificare. Polyb. [6, 15, 7] : Καὶ μὴν τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἡγουμένων ἐκτραγῳδῆσαι καὶ συναυξῆσαι. Sic et in illo Theophr. loco ἐπιτραγῳδοῦντες interpr. quidam Exaggerationibus utentes tragicis : qui etiam adduut, ἐκτραγῳδεῖν et ἐπιτραγῳδεῖν esse, quod Cic. dixit Tragœdias in nugis agere, i. e. Nugas tragice exaggerare. Quibus adde Plut. Pericle [c. 28] : Ἐπιτραγῳδεῖ τούτοις, πολλὴν ὠμότητα τοῦ Περικλέους κατηγορῶν, Tragice hoc exaggerat, et Periclem crudelitatis accusat ingentis. Philo Vit. Mos. 1 : Ἐν μὲν ἐσθῆτι καὶ τροφαῖς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ δίαιταν οὐδὲν ἐπιτραγῳδῶν πρὸς σεμνότερον ὄγκον, Turneb. interpr. Nihil ad fastum et speciem ambitiose exquirens. Idem Philo De mundo dicit, Τῶν ἐπιτραγῳδουμένων θεοῖς μύθων, pro, Quas diis poetæ singulis affictas fabulas decantarunt. Ceterum in ἐπιτραγῳδῶ alicubi etiam videtur ἐπὶ idem esse quod πρὸς in προστραγῳδῶ. [Lucian. De merc. cond. c. 41 : Ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς μισοῦσι καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Tzetz. Hist. 3, 317 : Τὰς συμφορὰς ἐκτραγῳδεῖν ἐῶ τοῦ Μαυρικίου. Eust. Opusc. p. 305, 20 : Ἐξετραγῴδησεν ὑπὲρ τρισχιλίους πεσεῖν. Exx. e scriptt. eccles. nonnulla v. ap. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1073. Olympiod. in Plat. Phileb. p. 265, 4 a f. citat Boissonad.]

[Ἐκτρᾰνόω, Explico, Illustro. Socrat. H. E. 2, 45, p. 161, 35 : Οὐκ ἐκτρανοῦν αὐτό. L. D. Irenæus 1. Astrampsych. Onirocr. 7, 1, sive Suid. v. Οἶνος : Οἶνος ῥυπώδης ἐκτρανοῖ πολλὰς λύπας. Angl. Recte pronuncio. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 203, 37, de Severiano : Οὐ πάνυ τῇ φωνῇ τὴν ἑλληνικὴν ἐξετράνου γλῶσσαν, ἀλλὰ καὶ ἑλληνιστὶ φθεγγόμενος Σύρος ἦν τῇ φωνῇ. Hase.]

Ἐκτράπεζος, ὁ, ἡ, Extra mensam constitutus, Qui mensæ non infertur. Lucian. [Gall. c. 4], de Pythagora : Ἡδιστόν μοι γοῦν ὄψον, ἐκτράπεζον ἀποφαίνων, τοὺς κυάμους, Interdicens mihi fabæ esu, quæ mihi inter cetera opsonia est gratissima. [ᾰ]

[Ἐκτρᾰπελογάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui ventrem habet monstrosum. Epicharm. ap. Athen. 7, p. 315, F, 327, F : Μεγαλοχάσμονάς τε χάννας κἠκτραπελογάστορας ὄνους. Κἠκτραπελογάστρονας altero l. præbet cod. Laur. Clemens Pæd. 2, 1, p. 176, 31 : Τὸν ὄνον ἐκτραπελόγαστρον Ἐπίχαρμος καλεῖ ὁ κωμικός.]

Ἐκτράπελος, ὁ, ἡ, i. q. δυστράπελος, ut scholiastes Aristophanis innuit, dum ἐκτράπελα exp. σκληρὰ, ἀπαίδευτα, Dura et inscita. Nam et δυστράπελος dicitur Invenustus et illepidus, Inscitus. Sed addit etiam, ἀνώμαλα et ἀπόβλητα. Quo posteriore videtur velle indicare dici ἐκτράπελον Eum quem solemus ἐκτραπέσθαι, Aversari et declinare. Quomodo accipi potest in h.

ap. Suid. l. [schol. Arist. Av. 1022] : Τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος, Horrenda et aversenda facie, i. e. Fœda, vel etiam Monstrosa. Ita enim et Hermogenes intellexit, quum in loco Περὶ πολιτικοῦ λόγου, loquens de figmentis poeticis, hæc dicit : Τοιοῦτο δὲ καὶ πτερωτοὺς ἀνθρώπους λέγειν, καὶ ὅλως σύνθετά τινα ζῶα καὶ ἐκτράπελα, οἷον πηγασοὶ, καὶ γοργόνες, καὶ κένταυροι, καὶ σειρῆνες. Et Plin. 7, 16, ἐκτραπέλους a Græcis vocari tradit Pueros monstrosi incrementi, ut illum qui in tria cubita triennio adoleverat; in Latino autem non habere nomen. Bud. activam etiam ei signif. tribuit. Nam e Suida de Sardanapalo afferens, Ἐκτράπελος ταῖς τρυφαῖς, interpr. Horrens et aversatus communem naturæ modum. [Infestivus, Gl. Theognis v. 290 : Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίγνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις. Pherecrates ap. Plut. Mor. p. 1142, A : Ἐκτραπέλους μυρμηκίας. Ælian. N. A. 14, 9 : Τὸν ἐπὶ τῆς γῆς λέοντα δεδιέναι ἰσχυρῶς τοῦ θαλαττίου τῆς ὄψεως τὸ ἐκτράπελον. Schol. Pind. Pyth. 4, 156 : Τούτους οὖν ἐπὶ τοῦ ἐκτραπέλου τοῦ Ἰάσονος σώματος παρείληφεν. Suidas v. Λιβυκὸν ὄρνεον : Ὡς ἐν Λιβύῃ πολλῶν ὀρνίθων καὶ ἐκτραπέλων ὄντων. Tzetz. Hist. 7, 639 : Περί γε Μονοφθάλμων τε καὶ τῶν Ἐνωτοκοίτων καὶ ἐκτραπέλων ἄλλων δὲ μυρίων θεαμάτων. Confusum cum εὐτράπελος ap. schol. Apoll. Rh. 1, 1003 : Διὰ τὸ εὐτράπελον τῶν σωμάτων, indicat Hemst. Adde schol. Pind. Pyth. 4, 156, ipsumque Pind. ib. 106 : Εἴκοσι δ' ἐκτελέσαις ἐνιαυτοὺς οὔτε ἔργον οὔτ' ἔπος εὐτράπελον κείνοισιν εἰπὼν ἰκόμαν οἴκαδε, ubi recte al. ἐκτρ. ἄ]

[Ἐκτραπέλως, Enormiter. Lucian. Anth. Pal. 11, 402, 3 : Ἔσθων ἐκτραπέλως στομάχων κακά.]

[Ἐκτράπω. V. Ἐκτρέπω.]

[Ἐκτραυματίζω, Vulnero. Theod. Prodr. p. 113 : Καὶ σάρκα πᾶσαν ἐκτετραυματισμένην. Elberl.]

[Ἐκτραχηλιάζω. V. Ἐκτραχηλίζω.]

Ἐκτρᾰχηλίζω, Excutio et collum frango. [Decollo, Gl.] Plut. [Mor. p. 58, F], loquens de equo : Ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ὀχεῖσθαι. Aristoph. [Lys. 705 : Πρὶν ἂν τοῦ σκέλους ὑμᾶς λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ φέρων· Nub. 1501 : Ἦν μὴ 'γὼ πρότερόν πως ἐκτραχηλισθῶ πεσών·] Pl. [70] : Ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τινα, κᾆτ' αὐτὸν λιπὼν Ἄπειμ', ἵν' ἐκεῖθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. At Dem. [p. 124, 7] : Μηδ' εἰς τὴν εὐήθειαν τὴν τοῦ τότε πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου βλέποντας, ἐκτραχηλισθῆναι· ubi potest accipi pro ἐκπεσεῖν, ut Hesych. [et Etym. M. p. 324, 42, respiciens ad l. Demosth.] ἐκτραχηλισθῆναι exp. ἐκπεσεῖν. Etenim ut ἐκτραχηλίζειν est Excutere, ita ἐκτραχηλίζεσθαι est Excuti et in collum devolvi ex equo : ut et in hoc [Aristoph. Lys. 705] ap. Suid. loco, sed metaphoricam habente signif. : Οὐ μὴ παύσησθε τῶν ψηφισμάτων, πρὶν ἂν ὑμᾶς τοῦ σκέλους λαβών τις ἐκτραχηλίσῃ. [Sic ap. Lucian. Rhet. præc. c. 10 : Σὺ δὲ μήτε πείθεσθαι μήτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ που παραλαβών· Toxar. c. 14 : Ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα καὶ μυρίους ἔρωτας ὑποκρινα-μένη. Alciphr. 3, 40 : Οἴμοι οἷόν σε, ὦ γεωργία, τὸ τῶν ἀπατεώνων τουτωνὶ φροντιστήριον ἐξετραχήλισε.] Et rursum ap. Plut. [Bruto c. 31] : Τὰ δὲ παιδία τὰ μὲν εἰς πῦρ ἤλλετο, τὰ δ' ἀπὸ τῶν τειχῶν ἐξετραχηλίαζεν αὑτὰ, Se e muris præcipitabant et sibi cervices frangebant, Bud. Ubi observa etiam ἐξετραχηλίαζεν : quod si mendo caret, est a th. Ἐκτραχηλιάζω. [Recte nunc repositum ἐξετραχήλιζεν. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 8 : Καί πως διαπηδῶν αὐτῷ ὁ ἵππος πίπτει εἰς γόνατα, καὶ μικροῦ κἀκεῖνον ἐξετραχήλισεν· οὐ μὴν ἀλλ' ἐπέμεινεν ὁ Κῦρος μόλις πως. Polyb. 4, 58, 10 : Τὸ δὲ λοιπὸν πλῆθος τῶν Αἰτωλῶν ... κατὰ τῶν κρημνῶν, φεῦγον ταῖς ἀνοδίαις, ἐξετραχηλίσθη. Eust. Opusc. p. 202, 44 : Ἐκτραχηλίζειν κατὰ κρημνοῦ· 102, 35 : Κατὰ κρημνοῦ πεσών τις καὶ ἐκτραχηλισθείς. Porphyr. De abstin. an. 1, 42 citat Kuster.] Idem Bud. annotat, Chrysost Comm. in Ep. ad Hebr. p. 120, videri ἐκτραχηλίζεσθαι posuisse pro Superbire et efferri. Itidemque Idem ἐκτραχηλίζειν exp. Efferre, Extollere, In superbiam agere, In altos sensus sermonemque elatum agere, ap. Hermog. in cap. περὶ σεμνότητος, ubi de Sophistarum oratione tumida loquitur, et insolenter figurata ac translata : Ἐκτραχηλίζουσι δ' αὐτοὺς αἵ τε τραγῳδίαι πολλὰ τούτου ἔχουσαι παραδείγματα, καὶ ὅσοι τῶν ποιητῶν τραγικώτερόν πως προαίρονται, ὥσπερ ὁ Πίνδαρος.

[Ἐκτραχηλισμὸς, ὁ, Decollatus, Gl.]

[Ἔκτραχηλος, ὁ, ἡ, Superbus, Contumax. Greg. Naz. Carm. p. 30, C : Πείθειν ἅπαντας πρὸς τάδ' εὐφόρως ἔχειν, μηδ' ἐκτράχηλον μηδὲν ἐννοεῖν ὅλως. Kall.]

[Ἐκτρᾰχύνω, Exaspero, Gl. Lucian. Piscat. c. 51 : Ἰχθῦς ἀκανθώδεις καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους. Eust. Opusc. p. 203, 16 : Καταφοράν τινα τοπικὴν ἢ καὶ ἄλλως βαρέως ἐκτραχυνομένην· 353, 53 : Τοιοῦτον ἐστὶ καὶ τὸ ὕδνον, οὔτε εὐανθές, οὔτε τῷ σχήματι ἁπαλόν· ἀλλὰ κατατέτμηται καὶ ἐκτετράχυνται, καθαπερεὶ ὄχθοις καὶ φάραγξιν. Theophyl. Comm. in Ps. vol. 4, p. 53, E : Οἷόν τις χειμάρρους ὑπὸ πολλῶν ὄμβρων καὶ χιόνος ἐκτραχυνθείς. Man. Philes De anim. propr. 62, 14, p. 214, ab Schleusn. cit. : Οὖρον δὲ λυγγὸς ἐκτραχυνθὲν εἰς λίθον, Duratum in lapidem. Eunap. p. 194 : Δυσκίνητος δὲ ἦν περὶ τὰς διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι.]

[Ἐκτρεπτέον, Avertendum. Clem. Alex. p. 233.]

Ἐκτρέπω, Averto, Deflecto, Declino; item et Detorqueo. Plut. Vita Hom. [p. 285 Gal., 153 Ern.] : Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους, Deflectit a communi consuetudine et usu proprio. [Diodor. 2, 38 : Ἐξέτρεψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου. Tzetz. Hist. 7, 83 : Ὠθεῖ πρὸς πόνους ἀφυεῖς, ὀξεῖς ἐκτρέπει νάρκης.] Cæs. [c. 58] : Τὰ ἕλη ἐκτρέψας, Deflectens, Rivis deducens, Bud. Cui loco similis hic Thuc. 5, p. 186 [c. 65] : Ἀφικόμενος πρὸς τὴν Τεγεᾶτιν, τὸ ὕδωρ ἐξέτρεπε πρὸς τὴν Μαντινικὴν, Divertebat, μετωχέτευεν, schol. [Iterumque in seqq. Pollux 1, 224 : Ἐκτρέψαι τὸ ὕδωρ. Pass. Dio Cass. 35, 12 : Τὸν ποταμὸν ἐς αὐτὸ (τὸ πεδίον) ἐκτετράφθαι.] Item viatorem ἐκτρέπειν dicitur aliquis, ut παρεκκλίνειν, s. παρευθύνειν, pro οὐκ ἐᾶν βαδίζειν τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, Cogere ut deflectat et declinet de via, Cogere ut via nobis cedat. Soph. OEd. T. [806] : Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Ἡαίω δι' ὀργῆς, Aurigam e via me summoventem, et quasi παραγκωνιζόμενον. [Aretæus Diut. pass. causs. 1, 1, p. 27 : Ἐς πολλὰ καὶ τὴν αἰσθησίην ἐκτρέπει (morbus), Pervertit.] Rursum aliquis in se aliquid ἐκτρέψαι dicitur, quum ex alio in se deflectit et detorquet, Bud. ap. Antiphontem [p. 119, 2] : Τὴν αὐτοῦ μιαρίαν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι. [Æsch. Ag. 1464 : Μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς· Sept. 628 : Δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς ἐπιμόλους. Soph. Aj. 53 : Ἐγώ σφ' ἀπείργω ... καὶ πρὸς ποίμνας ἐκτρέπω. Eur. Suppl. 483 : Οὐδεὶς ἔθ' αὐτοῦ θάνατον ἐκλογίζεται, τὸ δυστυχὲς δὲ τοῦτ' ἐς ἄλλον ἐκτρέπει. Cum dat. Bacch. 799 : Φευξεῖσθε πάντες· καὶ τόδ' αἰσχρὸν ἀσπίδας θύρσοισι βακχῶν ἐκτρέπειν (sc. vos) χαλκηλάτους. Absolute Soph. El. 350 : Οὔτε ξυνέρδεις τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις, Arces. Aret. Acut. m. cur. 2, 9, p. 122 : Ἤν δὲ ἐκτρέπηται καὶ τῶν ἐπιθημάτων τὰ βάρεα καὶ τὰς μεγάλας ψύξιας, ἐκτρέπειν, Abstinendum est iis. || Converto, Transfiguro. Ælian. N. A. 14, 28 : Ὀργίζεται τοίνυν ἡ Διὸς παῖς, καὶ ἐκείνῳ μὲν εἰς τὸν κόχλον τόνδε ἐκτρέπει τὴν μορφὴν, cit. Hemst. Id. 7, 11 : Οὐ μὲν ἑαυτὸν ἐς τὴν χρόαν τῆς πέτρας ἐκτρέψας ἤδη ἦν. || Extorqueo. Diodor. 2, 56 : Δραξαμένων γὰρ αὐτῶν ταῖς χερσὶν ὁδηποτοῦν μηδένα δύνασθαι τὸ τοῖς δακτύλοις περιληφθὲν ἐκτρέψαι, ubi ἐκστρέψαι malebat Wetstenius. V. Ἐκστρέφω.]

|| Pass. [med.] Ἐκτρέπομαι absolute positum, neutralem potius habet signif., significans sc. Deflecto et declino a via, Diverto s. Digredior a via publica. [Ἐκτρέπεται, Devertit, Gl.] Plut. Symp. sept. Sap. [p. 146, E] : Ἐβαδίζομεν οὖν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Aristoph. Pl. [837] : Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι, Oculis alio aversis transmittebant me, paululum via decedentes. [Apud Arist. ad ἐξετρέποντο intelligendum με, ut hoc ex. referendum sit ad ea de quibus HSt. secundo loco agit.] Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 124, 24] : Ἐγὼ δὲ ἐκτραπόμενος πεύσομαι τοῦ Θεοῦ τί λεκτέον, Petito secessu Deum consulam. Possumus tamen in his ll. subintelligere accus. aliquem : veluti est τὴν ἑτέραν, ap. Lucian. [Timon. c. 6] : Οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται, δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον. [Herodot. 1, 104 : Οὐ μέντοι οἵ γε Σκύθαι ταύτῃ ἐσέβαλον, ἀλλὰ τὴν κατύπερθε ὁδὸν πολλῷ μακροτέρην ἐκτραπό-

μενοι. Id. 6, 34 : Ἰόντες δὲ οἱ Δόλογκοι τὴν ἱρὴν ὁδὸν διὰ Φωκέων τε καὶ Βοιωτῶν ἦισαν, καί σφεας ὡς οὐδεὶς ἐκάλεε, ἐκτράπονται ἐπ' Ἀθηνέων. Plato Reip. 8, p. 543, C : Ἀναμνησθῶμεν πόθεν δεῦρο ἐξετραπόμεθα· Phædr. p. 229, A : Δεῦρ' ἐκτραπόμενοι κατὰ τὸν Ἰλισὸν ἴωμεν. Xenoph. H. Gr. 7, 4, 22 : Ἐκτραπόμενος κατὰ τὴν ἐπὶ Κρῶμνον φέρουσαν ἁμαξιτόν· Anab. 4, 5, 15 : Ἐνταῦθ' ἐκτραπόμενοι ἐκάθηντο. Improprie Soph. OEd. T. 851 : Εἰ δ' οὖν τι κἀκτρέποιτο τοῦ πρόσθεν λόγου. Tzetz. Hist. 6, 636 : Ἐκτρέπονται τῆς μάχης πρὸς φιλίαν. Pass. ap. Hesych. : Ἐξετράπησαν, ἐξέκλιναν.] Sed et hominem aliquem ἐκτρέπεσθαι dicimur, quum ei occurrere nolentes, de via deflectimus, Quum ejus occursum declinamus et fugimus. [Fugiendi et declinandi notionem non verbo inesse, sed e contextu et natura ll. accedere, ostendunt exx., ubi honoris significationem habet, ut Herodoti 2, 80 : Οἱ νεώτεροι τοῖσι πρεσβυτέροισι συντυγχάνοντες εἴκουσι τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτράπονται.] Demosth. [p. 411, 12] : Οὗτος ἐκτρέπεταί με νῦν ἁπάντων, Obviam mihi factus, continuo sese avertit alio. Sic Chrysost., ἐκτρέπεσθαι τοὺς ἁπαντῶντας, Conspectum occurrentium fugere. [Pollux 5, 114 : Μισῶ τὸν δεῖνα, ἀποβάλλομαι, ἐκτρέπομαι. Aretæus Diut. pass. sign. 2, 13, p. 71 : Τοιούσδε οὖν ἐόντας τίς οὐκ ἂν φύγοι ἢ τίς οὐκ ἂν ἐκτραπείη; Lucian. Hermotim. extr. : Φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν· Philops. c. 19 : Καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἠδίκησεν· ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται. Epigr. Anth. Pal. 10, 121, 3 : Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρεπόμεσθα.] Rem vero aliquam quum ἐκτρέπεσθαι dicimur, est Declinare et aversari ut detestandam, Vitare et fugere ut abominandam. [Polyb. 35, 4, 14 : Οἱ γὰρ πρότερον ἀποδειλιῶντες, ἐκτρεπόμενοι τὸν ἐκ παραθέσεως ἔλεγχον, οἱ μὲν πρεσβεύσειν ἐθελοντὴν ἐπηγγέλλοντο κ. τ. λ. Aretæus Diut. pass. causs. 1, 2, p. 27 : Ἐκτρέπονται τὰ κακώδεα· conf. locum in act. citatum p. 122. Pollux 2, 74 : Τὴν δυσωδίαν ἐκτρέπεσθαι.] Plato Philebo simpliciter pro Vitare et fugere usus esse fertur. [Immo Bud., quem hic sequitur HSt., ὑπεκστῆναι sic dictum citat e Philebi p. 43, A.] Cæsar [B. G. 6, 12] Decedere alicui dixit pro ἐκτρέπεσθαί τινα. Sic enim ille, Quibus ita interdictum est, iis omnes decedunt, aditum sermonemque defugiunt : τούτους πάντες ἐκτρέπονται, τούτοις τῆς ὁδοῦ πάντες ἐξίστανται. [Cum inf. Palladas Anth. Pal. 10, 56, 10 : Ὀφθῆναί θ' ἀνδράσιν ἐκτρέπεται. Amoliri, ap. Dioscorid. Anth. Pal. 6, 290, 4 : Τὸ δ' ἡελίου βαρὺ θάλπος ἥδ' αἰεὶ μαλεροῖς ἐκτρέπεται ζεφύροις, de flabello.] Significat etiam Mutor, itidem ut ἐξίσταμαι, s. μεταβάλλω; ut ἐκτετραμμένη πολιτεία exp. Resp. mutata, in melius nimirum. Quum vero in malam accipitur partem, exp. Latino verbo Degenero : Chrysost. : Εἰς ὀλιγωρίαν ἐκτρέπονται. [Polyb. 6, 4, 9 : Ταύτης (τῆς ἀριστοκρατίας) εἰς ὀλιγαρχίαν ἐκτραπείσης· et similiter 10, 2. Tzetz. Hist. 5, 55 : Εἰς ἀγρυπνίας ἐκτραπείς.] Medio modo ap. Galen., quum ait, Καὶ ἡ χροιὰ τοῖς μὲν ἐπὶ τὸ λευκότερον καὶ ὑδαλεώτερον ἐκτρέπεται τοῦ κατὰ φύσιν. At ἐκτρέπομαι τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ex Aristot. H. A. 9, affertur pro Evomo foras mea interiora. Ἐκτετραμμένος, Eversus, Aversus, ab ἐκτρέπω : at ἐκτεθραμμένος, Enutritus, Educatus, ab ἐκτρέφω. [Ap. Hippocr. Ἐκτρέπεσθαι, Perverti, Inverti aut Everti significat, et de membro fracto nimis depresso dicitur De off. med. p. 745, H : Θέσις δὲ μαλθακὴ, ... ὡς μήτε ἀνακλᾶται μήτε ἐκτρέπεται (scr. ἐκτρέπηται). Foes. OEc. p. 119, A. Id. De sterilib. p. 676, 46 : Δῆλον γὰρ ὅτι τὸ στόμα τῶν μητρέων ἐκτέτραπται ἀπὸ τοῦ αἰδοίου. Dioscor. 2, 17 : Ἕδραν ἐκτρεπομένην. Tzetz. Hist. 4, 755 : Οὕτω τὸ πᾶν ἐκτρέπεται τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων, ἄνω καὶ κάτω σφαιρηδὸν εἱλούμενον ἀστάτως. Figurate Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 122, C : Ἰωάννῃ τῷ Ἱεροσολύμων πατριάρχῃ τὴν ἀκοὴν ἐκτραπεῖσαν ἰᾶται, Auditum amissum curavit. Formæ Ion. ἐκτράπεσθαι exx. Herodoti supra citt. sunt. L. Dind.]

Ἐκτρέφω, i. q. ἀνατρέφω, A primis usque annis enutrio. [Rectius Gl. simpliciter Enutrio. Æschyl. Cho. 750 : Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη· fr. apud Aristoph. Ran. 1433 : Ἢν δ' ἐκτρέφῃ τις (λέοντα), τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν, et sæpius ceteri Tragici. Plato Conv. p. 207, B : Ἐκτρέφειν (τὰ γενόμενα), et alibi.] Aristoph. [Eq. 415 : Ἢ μάτην γ' ἂν ἀπομαγδαλίας σιτούμενος τοσοῦτος ἐκτραφείην· Thesm. 522 : Ἥτις ἐξέθρεψε χώρα τήνδε τὴν θρασεῖαν οὕτω· Nub. 519] : Τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με· et [793] : Εἴ σοί τις υἱός ἐστιν ἐκτεθραμμένος, Si quem habes filium enutritum et adultum. [Signif. Adolescendi Eur. Suppl. 1222 : Πικροὶ γὰρ αὐτοῖς ἧξετ' ἐκτεθραμμένοι, σκύμνοι λεόντων, πόλεος ἐκπορθήτορες· Ion. 823 : Νεανίαν δ' ὡς ἤσθετ' ἐκτεθραμμένον· Suppl. 891 : Ἐκτραφεὶς δ' ἐκεῖ· Rhes. 930 : Ἐκτραφεὶς κάλλιστα παρθένων ὕπο. Xen. Comm. 1, 4, 7 : Ἐμφῦσαι ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν· Anab. 7, 2, 32 : Ἐξετράφην ὀρφανὸς παρὰ Μηδόκῳ. De animalibus id. OEc. 7, 34; 17, 10. Polyb. 1, 65, 7 : Τί διαφέρει ἤθη σύμμικτα καὶ βάρβαρα τῶν ἐν παιδείαις καὶ νόμοις καὶ πολιτικοῖς ἔθεσιν ἐκτεθραμμένων;] Hesiod. media voce in activa usus est signif. [Op. 779] : Φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι [ἐνθρ. libri meliores] ἀρίστη, Optima est alendis et enutriendis plantis, ut excrescant. [H. Cer. 166 : Εἰ τόν γ' ἐκθρέψαιο καὶ ἥβης μέτρον ἵκοιτο. Batrachom. 30 : Γείνατο δ' ἐν καλύβῃ με καὶ ἐξεθρέψατο βρωτοῖς. Soph. El. 13 : Ὅθεν σε... ἤνεγκα κἀξέσωσα κἀξεθρεψάμην τοσόνδ' ἐς ἥβης, πατρὶ τιμωρὸν φόνου· fr. Lemn. ap. Eust. Od. p. 1405, 58 : Ἅπλαστον ἀξύμβλητον ἐξεθρεψάμην. Eur. Med. 1029 : Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς ἐξεθρεψάμην· 1349 : Παῖδας οὓς ἔφυσα κἀξεθρεψάμην· Iph. T. 849. Demosth. p. 1252, 28 : Τὸν μὲν γὰρ Κέρδωνα ἐκ μικροῦ παιδαρίου ἐξεθρέψατο. || In epigr. Stratonis Anth. Pal. 12, 243 : Εἴ με τὸ πυγίζειν ἀπολώλεκε καὶ διὰ τοῦτο ἐκτρέφομαι ποδαγρῶν, Ζεῦ, κρεάγραν με ποίει, videtur esse Vivo, Vitam traho. Sic activo Tzetz. Hist. 5, 606 : Ζώνην ... εἰς τρίτον ἐξαρκέσασαν τὴν γενεὰν ἐκτρέφειν. || De frugibus s. plantis ut erat in l. Hesiodi cit., ponit Eurip. ap. Stob. Ecl. phys. 1, 10, p. 270, 12 : Τίκτουσιν ἡμῖν πάντα κἀκτρέφουσ' ἅμα (cœlum cum terra) ὅθεν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος· sed Athen. 13, p. 600, A, καὶ τρέφουσ' ἅμα. Herodot. 1, 193 : Ἡ δὲ γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται μὲν ὀλίγῳ καὶ τὸ ἐκτρέφον τὴν ῥίζαν τοῦ σίτου ἐστὶ τοῦτο. Xenoph. OEc. 17, 10 : Ἦν ἐκτρέφειν ἐᾷς τὴν γῆν διὰ τέλους τὸ σπέρμα εἰς καρπόν. Improprie Soph. fr. ap. Plut. Mor. p. 21, B : Τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον;]

Ἐκτρέχω, δραμοῦμαι, δεδράμηκα, Excurro [Gl. Aristoph. Av. 991 : Οὔκουν ἐτέρωσε χρησμολογήσεις ἐκτρέχων; Xenoph. H. Gr. 2, 2, 21 : Οἱ μισθοφόροι ταχὺ ἐξέδραμον. Et de erumpentibus ib. 3, 1, 5, Anab. 5, 2, 17; 5, 4, 16. Evagrius H. E. 6, 3, p. 455, 18 : Καί τινα λόχον ἐκδραμόντα ἔν τινι τῶν εὐφυῶν γεωλόφων.] Aristot. De mundo : Ὁ δ' ἱππεὺς ἐπὶ κέρας, ὁ δὲ ψιλὸς εἰς τὴν ἰδίαν ἐκτρέχει χώραν, Eques ad cornu, veles ad stationem suam excurrit et festinat. Herodian. 4, [15, 3] : Τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων, Expeditis militibus, quibus facilis esset excursio, Polit. [Thucyd. 4, 25 : Ἐκδραμόντες ἄφνω ἐκ τῆς πόλεως. Xen. H. Gr. 2, 4, 33 : Οἱ μὲν ψιλοὶ εὐθὺς ἐκδραμόντες ἠκόντιζον. Eust. Op. p. 125, 30 : Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἐκτρέχειν· 339, 32 : Καὶ ὅτι δὲ ἀπηλίφην ἐξέδραμέ μοι τοῦ στόματος οὔτι που καθ' ἑκούσιον.] Fut. facit ἐκθρέξω, regulariter; sed irregulare, ab inus. verbo Ἐκθρέμω, usitatius est, sc. ἐκδραμῶ s. ἐκδραμοῦμαι. [Philipp. Anth. Pal. 9, 777, 6 : Ὁ σὸς πόνος, Λύσιππε, καὶ παρ' ἐλπίδα τάχ' ἐκδραμεῖται.] Unde aor. 2 ἐκδραμὼν, Herodian. 7, [11, 10] : Ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον. [Cum tmesi Hom. Il. Σ, 30 : Ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον. Perfect. ἐκδεδράμηκας ap. Philostr. Imag. 2, 23, p. 848 : Καὶ δι' ἀπαλῆς γε τῆς φάρυγγος ἐκδεδράμηκεν οἰστός. Cum accus. Diogen. L. 5, 65, ab Hemst. cit. : Βαρὺ γὰρ φορτίον πατρὶ κόρη διὰ σπάνιν προικὸς ἐκτρέχουσα τὸν ἀκμαῖον τῆς ἡλικίας καιρόν. Tzetz. Hist. 7, 877 : Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, θλιβόμενος, ἐκτρέχων τε συνόδους τῶν ἀνθρώπων. Figurate de rebus Soph. OEd. C. 438 : Κἀμάνθανον τὸν θυμὸν ἐκδραμόντα μοι μείζω κολαστὴν τῶν πρὶν ἡμαρτημένων. Polyb. 18, 29, 15 : Τὸ μηδὲν ἐκ τῆς τύχης ἀντιπαῖσαι πρὸς τὴν ἐπιβολὴν, ἀλλ' ἁπλῶς ἅπαντα πρὸς ἕνα καιρὸν ἐκδραμεῖν. Theophr. C. Pl. 2, 15, 5 : Ἐκτρέχει ἄγαν (φωκὶς arbor) μὴ κολουσθεῖσα, Luxuriatur. Lycophr. 1472 : Δαίμων δὲ φήμας ἐς τὸ λῷον ἐκδραμεῖν τεύξειεν. Schol. ἐκβῆναι. Schol. Aristoph. Nub. 828 :

Διαγόρας ὁ Μήλιος, ὃς τὸ πρότερον ἦν θεοσεβὴς, παρακαταθήκην ὑπό τινος ἀποστερηθεὶς ἐπὶ τὸ ἄθεον ἐξέδραμεν, cit. Hemst. Georg. Pis. Acroas. 2, 286: Ἔκτης δὲ λοιπὸν ἐκδραμούσης ἡμέρας, Præterlapsa.]

[Ἔκτρεψις. V. Ἔκτριψις.]

[Ἔκτρησις, εως, ἡ, Foramen. Hippocr. p. 680: Τετρυπήσθω τοῦ κλυστῆρος ἀπολεῖπον ὀλίγον τὸ τρῆμα· εἶναι δὲ καὶ τὰς ἄλλας ἐκτρήσιας. Aretæus Diut. morb. 2, 13, p. 68: Δοιαὶ δὲ ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς προβολῆς ἔασι ἐκτρήσιες. Rufus p. 67: Τὸ κρανίον ἐκτρήσεις ἔχει διαμπερεῖς. Heliodorus in Chirurg. Cochii p. 105, 10: Διογκοῦται δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἡ μῆνιγξ, ὥστε μὴ μόνον τὸν τῆς ἐκτρήσεως κύκλον πληροῦν· et ib. 19. Matthæi Med. p. 338.]

Ἐκτρϊαινόω, Tridente emoveo. E Luciano [Pseudolog. c. 29] ἐκτριαινῶσαι τὴν Ἑλλάδα affertur pro Græciam tridente infestare [s. concutere et perdere; qua dictione usum Theopompum improbat Luc.].

Ἐκτρῖβή, ἡ, Extritus: Hesych. ἐκτριβαὶ, τριβαὶ, χωρισμοὶ, προφάσεις. [Eust. Opusc. p. 318, 87: Μὴ καὶ ῥορτικὸς κριθείη, μοχθῶν ἐπὶ θυρῶν ἐκτριβαῖς, Januarum detrimento, i. e. crebris salutationibus.]

Ἐκτρίβω, Extero [Detero add. Gl.], Terendo excutio. Lucret. [5, 1094]: Exprimitur validis extritus viribus ignis; nimirum quum ventis pulsa vacillans Æstuat in ramos incumbens arboris arbor: ut Thuc. 2, [77] dicit: Ἐν ὄρεσιν ὕλη τριφθεῖσα ὑπ' ἀνέμων πρὸς αὑτὴν, ἀπὸ ταυτομάτου πῦρ καὶ φλόγα ἀπ' αὐτοῦ ἀνῆκε. Sicut vero Lucret. dicit Extero ignem, ita Xenoph. Cyr. 2, [2, 15]: Ἐπεὶ ἔκ γε σοῦ πῦρ οἶμαι ῥᾷον ἄν τις ἐκτρίψειεν ἢ γέλωτα ἐξαγάγοι. [Pollux 9, 155: Ἐκτρῖψαι φλόγα.] Et Plut. Symp. 4, 2 [p. 665, C]: Ὅθεν οἶμαι καὶ τὸ θεῖον ὠνομάσθαι τῇ ὁμοιότητι τῆς ὀσμῆς, ἣν τὰ παιόμενα τοῖς χεραυνοῖς ἀφίησιν ἐκτριβομένην πυρώδη καὶ δριμεῖαν, Igneam et acrem, si exteratur et excudatur. Plin. Excudere e silice ignem dicit pro eo, quod Lucret. Exterere. [Soph. Phil. 296: Ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων μόλις ἔφην' ἄφαντον φῶς. Dioscor. 2, 90: Ὅταν ἀρχὴν λάβῃ πήξεως (adeps taurinus) ταῖς χερσὶ πάλιν ἐκτρίβειν σφοδρῶς πλῦνον. De leguminibus Nicand. ap. Athen. 3, p. 126, B: Χίδρα μὲν ἐκτρίψειας. Et sim. schol. Theocr. 7, 156: Ἐκτρίψαντες τοὺς καρποὺς καὶ σωροὺς ποιήσαντες, de frumento triturando. Cit. Wakef., idemque Polluc. 1, 117, 118 inter vocc. de fulgure et tonitru usurpanda recensentem ἐξετρίφθη. Eur. Cycl. 475: Εἰ τοῦ Κύκλωπος... ὀφθαλμὸν ὥσπερ σφηκιὰν ἐκτρίψομεν.] Ponitur et pro illo Extero, quod est Terendo et fricando extergeo, ut Plin. dicit, Ad exterendam cutem in facie. [Polyb. 10, 20, 2: Πάντας ἐκτρίβειν καὶ θεραπεύειν... τὰς πανοπλίας. Hesych.: Ἐξετρίβετο, σφόδρα ἐκοσμεῖτο.] Plut. Περὶ δυσωπίας [p. 529, C]: Αἱ τίτθαι τῶν βρεφῶν ἐκτρίβουσαι πολλάκις τὸν ῥύπον, ἑλκοῦσιν ἐνίοτε τὴν σάρκα, Quum exterunt et extergunt ex infantium corporibus sordes. Porrō exp. non solum Terendo et tundendo elicio, item Emundo [Epicharm. apud Athen. 2, p. 70, F: Αἴ κά τις ἐκτρίψας καλῶς παρατιθῇ νιν (cactum), ἁδύς ἐστι], sed etiam Confrico; nec non Consumo. Afferturque e Soph. [OEd. T. 248], ἐκτρίψαι βίον pro Absumere vitam. [Eurip. Ion. 2: Ἄτλας ὁ χαλκέοισι νώτοις οὐρανὸν... ἐκτρίβων, Conterens. Proprie dicendum fuerat νῶτα οὐρανῷ ἐκτρίβων. Plut. Mor. p. 2, D: Σίδηρος καὶ χαλκὸς ταῖς ἐπαφαῖς τῶν χειρῶν ἐκτρίβονται. De colore Pollux 1, 44: Ἐκπλῦναι, ἐκνίψαι, ἐκτρῖψαι, ἐκρύψαι. Dio Cass. 49, 28: Τὰς νομὰς ἐξέτριβον. Figurate Appian. Præf. c. 9, p. 11, 62: Τὰ δὲ πολλὰ περὶ τὴν Λιβύην καὶ τὴν Εὐρώπην ἐξετρίφθησαν (Romani), Consumpti sunt. Cit. Wakef. || «Deleo, Extermino. Herodot. 6, 37: Πίτυος τρόπον σφέας ἐκτρίβειν, ubi mox ἐκκόπτειν. Ib. 86: Ἐκτέτριπται πρόῤῥιζος ἐκ Σπάρτης.» Schweigh. Idem in Lex. Her. annotavit ll. ejusd. 4, 120: Τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρίβειν, et 7, 120: Ἢ μὴ ὑπομένειν Ξέρξεα ἐπιόντα ἢ καταμείναντας κάκιστα πάντων ἀνθρώπων διατριβῆναι, ubi liber unus ἐκτρ. Tzetz. Hist. 1, 740: Πίτυος δίκην ἔσπευδον τοὺς Σικελοὺς ἐκτρῖψαι. Soph. OEd. T. 428: Σοῦ γὰρ οὐκ ἔστιν βροτῶν ὅστις κάκιον ἐκτριβήσεταί ποτε. Eur. Hipp. 684: Ζεύς σε... πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν οὐτάσας πυρί. Prol. Rhesi in argum. fabulæ memoratus v. 11: Ὕλιν Πριάμου πρόῤῥιζον ἐκτετριμμένην. Pollux 5, 80: Τὰ δένδρα πρόῤῥιζα ἐκτρίψειεν (aper). Plut. Eum. c. 19: Πάντα τρόπον ἐκτρῖψαι καὶ καταφθεῖραι (argyraspides Maced.). Synes. De prov. 1, p. 108: Ὅλως γὰρ ἐκτριβήσεσθαι τὸ Σκυθικὸν ἐκ τῆς χώρας. Themist. Or. 16, p. 211, C, ab Hemst. cit.: Ἐγκατέμειναν ταύτῃ τῇ χώρᾳ (Galatæ), ἣν νῦν κατοικοῦσι, καὶ οὐκ ἐξέτριψεν αὐτοὺς Πομπήιος. || Attero, Levigo. Theophr. H. Pl. 4, 11, 6: Περικαθάραντες καὶ ἐκτρίψαντες (calamum). Schol. Aristoph. Nub. 848: Λίσπη δὲ (γλῶττα) ἡ ἐκτετριμμένη καὶ λεία. Et mox: Λίαν ἐκτετριμμένη καὶ ὀλισθηρὰ γλῶσσα. Lucian. Asin. c. 19: Τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, Detritis ex itinere ungulis. ī]

Ἔκτριμμα, τὸ, Id quo aliquid ἐκτρίβομεν. Ita vocatur Mantile quo manus ablutæ exterguntur. Philox. ap. Athen. [9, p. 409, E]: Ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν, κατὰ χειρῶν σμήμασιν ἱρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες τόσον ὅσον ἔχρῃζεν, ἐκτρίμματά τε λαμπρὰ ἐδίδοσαν. Quem l. quum citasset Athen., subjungit paulo post, hoc ἔκτριμμα vocari etiam χειρόμακτρον, sc. ᾧ τὰς χεῖρας ἀπεμάττοντο ὠμολίνῳ. Eust. vero [Od. p. 1887, 50] vocat non solum χειρόμακτρον, sed etiam ἔκμαγμα et ἐκμαγεῖον et ὠμόλινον. [|| Ἐκτρίμματα, Attritus, Intertrigines, dicuntur cutis exulcerationes, quæ excalefactis partibus circa os sacrum fiunt, femore fracto et longo tempore eodem habitu collocato. Hippocr. De fract. p. 770, H: Μεμνημένον ὅτι οἱ τόποι οὗτοι ἐν τοῖσιν αὐτοῖσι σχήμασι πολλὸν χρόνον κείμενοι ἐκτρίμματα δυσάκεστα ποιέουσιν. Galenus ὑπ' αὐτῷ τῷ δέρματι ἕλκώσεις, Cutis exulcerationes, exponit. Foes. OEc. Hipp. p. 119, A. Dioscor. 2, 181: Πρὸς ἐκτρίμματα ὑποδημάτων. Paul. Æg. 3, 79, p. 129, 7: Πρὸς ἐκτρίμματα πτερνῶν. L. Dind.]

[Ἐκτριχόω. V. Ἐκτρυχόω.]

Ἔκτριψις, εως, ἡ, Extritus, Extritio, Deletio. Galen. vero [Gl. p. 464] ἔκτριψιν ap. Hippocr. exp. τὴν εἰς τὰ σπλάγχνα οὖσαν παράλλαξιν. [Foes. OEc. Hipp. p. 119, A: «Ἔκτρεψις, Eversio, Ad latus inclinatio aut conversio, sive sit totius corporis sive sit ejus partis quæ manu tractatur. De offic. med. p. 741, H: Φυλάσσων ὑπόρρυσιν, ὑπόστασιν, ἔκτριψιν. Ubi Galenus ἔκτρεψιν εἰς τὸ πλάγιον ἐκτροπὴν, In latus conversionem, exponit et legit, etsi exempll. omnia ἔκτριψιν legunt, quam etiam lectionem agnoscit Galenus et explicat, et quosdam ἔκστρεψιν etiam legere annotat. Id. etiam in Exeg. (l. c.) ἔκτριψιν τὴν ἐς τὰ σπλάγχνα οὖσαν παράλλαξιν exponit. Ubi tamen ἔκτρεψιν, et ἐς τὰ πλάγια παράλλαξιν leg. existimo». || Fricatio. Diog. L. 2, 9: Ἀστραπὰς ἔκτριψιν νεφῶν. Hemst. Hippiatr. p. 159, 5: Ἵνα μὴ ἔκτριψιν ἀπολαμβάνῃ ἡ ὁπλὴ, Ne ungula protritu absumatur. Hase.]

[Ἐκτροπαλίζω, Deflecto. Method. Conv. virg. p. 142, 26: Εἰς ἀκολασίαν αὐτῶν ἐκτροπαλισθέντων. Hase.]

Ἐκτροπὴ, ἡ, Deflexio, Declinatio. [Thuc. 5, 65: Ἐβούλετο δὲ τοὺς ἀπὸ τοῦ λόφου βοηθοῦντας ἐπὶ τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπὴν, ἐπειδὰν πύθωνται, καταβιβάσαι τοὺς Ἀργείους. Eust. Od. p. 1738, 49: Ἀτραπιτοὶ δὲ ὁδοὶ αἱ μὴ ἔχουσαί, φασιν, ἐκτροπὴν ἤτοι κάμψιν.] Plutarch. de Homero [Vit. Hom. p. 285 ed. Gal., 153 Ern.]: Οὐ μόνον δὲ τὰ πράγματα μετεωρίζει καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους. [Et ibid. p. 292=159:] Καὶ ἡ μὲν τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, τρόπος καλεῖται· ἡ δὲ τῆς συνηθείας, σχῆμα. Ubi ἡ τῶν λέξεων ἐκτροπὴ i. est q. τὸ τοὺς λόγους ἐκτρέπειν τῆς συνηθείας, Declinare et deflectere a communi usu et consuetudine. [V. de usu rhetor. iterum infra. || Ἐκτροπὴ τροπῆς Photio cod. 170 (?) vocatur Troporum abusus, Nimium tropicæ dictionis studium, quod ad ψυχρολογίαν deducit. Alio l., cod. 168, τὸ λίαν προσκορὲς τῆς τροπῆς dicit. Ernest. Lex. rhet. || Declinatio, i. e. Effugium. Æsch. Prom. 913: Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.] Est etiam ἐκτροπὴ, qua ipsi nos ἐκτρεπόμεθα, vel aliquid ἐκτρέπεται, itidem Deflexio, Declinatio; vel potius Digressio, Deverticulum [ita Gl.]: ut αἱ ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις ἐκτροπαὶ militum dicuntur Digressiones ad diripiendas villas. Plut. Symp. 4, 1 [p. 662, A]: Αἱ γὰρ ἐκτροπαὶ καὶ μεταβολαὶ τῆς εἰς ὑγείαν εὐθείας ἐκβιάζουσι, Deverticula enim et mutationes exturbant et ejiciunt e via quæ recta fert ad sanitatem. Sic accipi potest ap. Galen. Meth. 2, quum ait τῆς ὑγιεινῆς ἔργον esse

τὸ κατὰ μικρὰ τὴν εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐκτροπὴν ἐπανορθοῦσθαι, i. e. ἐπανορθοῦσθαι εἴ τις εἰς τὸ παρὰ φύσιν ἐξετράπετο. Et ap. Æschin. [p. 83] : Εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, καὶ τὰς ἐκτροπὰς αὐτοῦ τῶν λόγων ἐπιτηρεῖτε, Deverticula et ambages verborum ipsius. Nec enim recto cursu ipsius oratio procedit, sed modo huc, modo illuc ἐκτρέπεται, prout aliquid occurrit δυσάντητον. [Ἐκτροπαὶ, Digressiones in oratione, et veluti Deverticula quædam. Phot. Bibl. cod. 72, p. 133 (p. 45, 9) : Οὐδὲ πρὸς ἐκτροπὰς δέ τινας ἀκαίρους, ὥσπερ ἐκεῖνος (Herodotus), ἀπάγει τὸν λόγον (Ctesias). Dicuntur etiam παρατροπαὶ, παραβάσεις, it. ἐκδρομαὶ, παρεκδρομαὶ ibid. cod. 203, 206. Ernest. Lex. rhet. V. HSt. initio. Plato Politici p. 267, A : Καλῶς καὶ καθαπερεὶ χρέος ἀποδέδωκάς μοι τὸν λόγον, προσθεὶς τὴν ἐκτροπὴν οἷον τόκον. Polyb. 4, 21, 12 : Ἡμεῖς δ', ἐπειδὴ τὰ περὶ Κυναιθέων ὑποπίπτοντα δεδηλώκαμεν, αὖθις ἐπὶ τὴν ἐκτροπὴν ἐπάνιμεν, Redimus unde digressi sumus. 32, 16, 4 : Ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμεῖς διεληλυθότες κατὰ τὴν παρέκβασιν αὖθις ἐπάνιμεν ἐπὶ τὴν ἐκτροπὴν τῆς ὑποκειμένης διηγήσεως· 5, 91, 1 : Ἀπὸ γὰρ τούτων ἐποιησάμεθα τοῦ συμμαχικοῦ πολέμου τὴν ἐκτροπήν. Plut. Ti. Gracch. c. 2 : Ὅθεν καὶ βοήθημα τῆς ἐκτροπῆς ταύτης (quod ira interdum abriperetur inter dicendum) ἐπονήσατο τὸν Αἰκίνιον. Cit. Hemst.] Ipse etiam locus, ad quem deflectimus relinquentes viam λαοφόρον, ἐκτροπὴ dicitur : Lat. Deverticulum et Divortium. Plutarch. [Mor. p. 580, F] : Πορευομένοις δὲ αὐτοῖς διὰ τῶν ἑρμογλυφιῶν παρὰ τὰ δικαστήρια σύες ἀπαντῶσιν ἀθρόοι βορβόρου περίπλεοι, καὶ κατ' ἀλλήλων ὠθούμεναι διὰ πλῆθος· ἐκτροπῆς δὲ μὴ παρούσης, τοὺς μὲν ἀνέτρεψαν ἐμβαλοῦσαι, τοὺς δὲ ἀνεμόλυναν, Quum deverticulum non esset, Quum non esset via alia ad quam devertere et deflectere liceret; vel etiam Quum non liceret alio ἐκτρέπεσθαι et digredi. Aristoph. Ran. [113] : Πορνεῖ', ἀναπαύλας, ἐκτροπὰς, κρήνας, ὁδοὺς, Πόλεις, διαίτας. Ubi et schol. ἐκτροπὰς esse dicit ἐκνεύσεις τῶν ὁδῶν, sc. ὅπου τις ἐκτραπῆναι δύναται. [Plato Politici p. 258, C : Τὴν οὖν πολιτικὴν ἀτραπὸν πῇ τις ἀνευρήσει; Δεῖ γὰρ αὐτὴν ἀνευρεῖν, καὶ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι, καὶ ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς ἐν ἄλλο εἶδος ἐπισημηναμένους ἁπάσας τὰς ἐπιστήμας ὡς οὔσας δύο εἴδη διανοηθῆναι τὴν ψυχὴν ἡμῶν ποιῆσαι. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 29 : Ὡς δ' ἐγένοντο ἐν τῇ ἐπ' Εὐτρησίους ἐκτροπῇ. Æneas Tact. c. 15, p. 43 : Περί τε ... τὰς ἐκτροπὰς τῶν ὁδῶν, ὅπου ἂν τρίοδοι ὦσιν, εἶναι σημεῖα. Ptolem. Geogr. 1, 2 : Ἡ μὲν τῶν σταδιασμῶν ἀναμέτρησις οὔτε βεβαίως ἐμποιεῖ τοῦ ἀληθοῦς κατάληψιν διὰ τὸ σπανίως ἰθυτενέσι περιπίπτειν πορείαις, ἐκτροπῶν πολλῶν συναποδιδομένων καὶ κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ κατὰ τοὺς πλοῦς καὶ δεῖν ἐπὶ μὲν τῶν πορειῶν καὶ τὸ παρὰ τὸ ποιὸν καὶ ποσὸν τῶν ἐκτροπῶν περισσεῦον εἰκάζοντας ὑφαιρεῖν. De fluminibus Polyb. 9, 43, 5 : Τὴν μείωσιν (τὸν Εὐφράτου γίγνεσθαι) διὰ τὰς ἐκτροπὰς τὰς ἐπὶ τὴν χώραν. Ptolem. Geogr. 1, 1 : Τὰς ἀπὸ τῶν πρώτων ποταμῶν ἐκτροπάς· 2, 9 : Κατὰ τὴν τοῦ Ὀβρίγκου ποταμοῦ πρὸς δυσμὰς ἐκτροπὴν, sæpeque sic per totum opus. Paullo aliter Diodor. 3, 14 : Φάραγγες ἀνώμαλοι καὶ στενοὶ παντελῶς αὐλῶνες, σκολιαῖς ἐκτροπαῖς ὑπὸ τῆς φύσεως διειλημμένοι, de quibus ibid. inf. : Τὰς ἐκτροπὰς καὶ διεξόδους συγκεχώκασι λίθοις μεγάλοις. L. Dind.] Itidem ἐκτροπαὶ ὑδάτων dicuntur Emissaria et eluviones aquarum, Alvei quibus ἐκτρέπονται τὰ ὕδατα, per quos aquæ a solito meatu diversæ s. aversæ emittuntur. [Conf. l. Thucyd. init. cit.] Rursum pro Deverticulo s. Loco ad quem devertere licet, accipi potest ap. Plut. Rom. [c. 4] : Ἐκτροπὴν τῇ φήμῃ παρασχεῖν, ubi alii interpr. Locum fabulæ dedisse. Malim, Locum ad quem deverteret. Ap. Nonium quoque in Varronis quodam l. [p. 393, 1], ubi legitur, Spissum iter, ecstrophas, reponunt nonnulli ἐκτροπάς. Hesychio ἐκτροπαὶ sunt χωρισμοὶ, προφάσεις : item τρίβοι : quo forsan modo accipi potest ἐκτροπαὶ λεωφόροι, quod ex Eur. [Rhes. 881] affertur. Nisi potius ea sint itidem Divortia s. Deverticula in quæ ὁ λαὸς ἐκτρέπεται. Idem Hesych. ἐκτροπὰς præterea esse dicit ὀφθαλμῶν τι πάθος, Vitium quoddam oculorum, de quo infra in Ἐκτρόπιον. Porro ut ἐκτρέπω signif. interdum Detorqueo, Depravo, ita ἐκτροπὴ, Depravatio, ut exp. ap. Alex. Aphr., ἐκτροπὴ τῆς κράσεως, Depravatio habitus. Idemque hic est propemodum quod ἔκστασις et ἀλλοίωσις, Mutatio. [Foes. OEc. Hipp. p. 119, A : « Ἐκτροπαὶ dicuntur Hipp. Divortia aut Diverticula, per quæ humores abscedunt et veluti cuniculis actis quosdam in sinus se recipiunt. Epid. 2, p. 1002, B : Ἀποστάσιες ἢ διὰ φλεβῶν ἢ δι' ὀστέων ἢ νεύρων ἢ δέρματος ἢ ἐκτροπέων ἑτέρων ». De fœtus ex utero exitu Procul. Paraphr. Ptol. p. 156, 157. Figurate Georg. Pis. Acroas. 2, 28, p. 8 : Τὰς ἀτάκτους ἐκτροπὰς ἀνατρέπει (monarchia), Excessus. Id. p. 13, 316 : Ὃς (Xerxes) πρὸς τοσαύτην ἦλθεν ἐκτροπὴν ὅτι τὸ ὕδωρ ἐμαστίγωσε, de hominis insania vel stultitia. L. Dind.]

Ἐκτροπία, ἡ, dicitur idem vitium [de quo in Ἐκτροπὴ vel Ἐκτρόπιον], si vulg. Lexicis credimus : in quibus legimus, Ἐκτροπία, Morbus, quando palpebræ deorsum conversæ sunt.

[Ἐκτροπιάζω, Psellus De oper. dæm. p. 97 Gaulm.]

Ἐκτροπίας, ὁ, Qui passus est ἐκτροπὴν et ἔκστασιν : οἶνος, Vinum quod degeneravit et ἐξέστη, deterius factum est, in vappam ἐκτέτραπται, simpliciter Vappa [Gl.]. Alciphron [1, 20] : Ἐκτροπίαν δὲ ἡμεῖς καὶ ὀξίνην πίνομεν, Vappam et vinum quod coacuit : τροπίας etiam dicitur, ubi vide. [Pollux 1, 248 : Οἶνος ... δευτερίας, ἐξεστηκὼς, τροπίας, ἐκτροπίας, ὀξίνης· 6, 17 : Ὁ δὲ φαῦλος οἶνος ... ἐξεστηκὼς, ἐκτρ., τρ., ὀξ. Sed utrobique cod. ἐντρ., ut est ap. Hesych. et Suidam. Ap. hunc v. Τροπίας οἶνος quod post ὁ τετράμμενος καὶ ἐξεστηκὼς addebatur καὶ ἐκτροπίας cum libris melioribus et Photio omisit Gaisf. Mœris p. 373 : Τροπίαν καὶ ἐκτροπίαν, Ἑλληνικῶς. Geopon. 5, 43, 4 : Ἐκτροπίαν τὸν οἶνον ποιήσει· 6, 12, 4. ἴα]

[Ἐκτρόπιμος legitur in libris Cic. Ep. ad Att. 12, 12, 1 : « Insula Arpinas habere potest germanam ἀποθέωσιν : sed vereor ne minorem τιμὴν habere videatur ἐκτρόπιμος. » Quod ab aliis aliter tentatur.]

Ἐκτρόπιον, τὸ, dicitur ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπὴ, ut Paul. Ægin. [3, 22 : conf. id. 6, 12] docet : itidemque Definitionum med. auctor [p. 400, 31 ed. Bas.], Ἐκτρόπιόν ἐστιν, inquit, ὑπόφυσις σαρκὸς ἐν τῷ βλεφάρῳ, ἥτις βαροῦσα ἐκτρέπει τὸ βλέφαρον. Causam hujus ἐκτροπῆς esse dicit vel σαρκὸς ἐπίφυσιν, vel παράλυσιν, vel οὐλῆς σύστασιν. Itidemque Actuar. tradit ἐκτρόπιον δι' ὑπερσάρκωσιν ἢ οὐλὴν τοῦ βλεφάρου γίνεσθαι, μὴ καλῶς θεραπευθέντος· quia πρὸς ἑαυτὸ τὸ πεπονθὸς τὰ πέρατα τῶν βλεφάρων ἐπισπώμενον, ἐλλιπῆ τὴν σύμφυσιν παρασκευάζει. Celsus quoque hujus vitii meminit, 7, 7; ubi hæc inter alia scribit : Ut superioris autem palpebræ vitium est, quod parum descendit, ideoque oculum non contegit : λαγώφθαλμον Græci appellant : sic inferioris, quod parum sursum attollitur, sed pendet et hiat, neque potest cum superiore committi : ἐκτρόπιον Græci vocant. [Nonn. 51, p. 214 : Τὸ ἐκτρ. ἐκστροφή ἐστι τοῦ βλεφάρου, ἢ διὰ ὕλην ῥεύσασαν, ἢ διὰ χειρουργίαν γενόμενον. Hase. V. Ἐκτροπὴ, Ἐκτροπία.]

Ἔκτροπος, ὁ, ἡ, i. q. ὁ ἐκτετραμμένος, ut ἀπότροπος dicitur ὁ ἀποτετραμμένος, Deflexus, Digressus, Qui declinat et recedit. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 565, D. Hemst.] Aliis Dissentaneus : ut ἔκτροπος ἁρμονίας, A cantu dissentiens, ὁ τῆς ἁρμονίας ἐκτετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς. Exp. etiam Male moratus; sed hujus signif. exemplum desidero. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 264, C : Ἀμουσόν τε καὶ ἔκτροπον καὶ παρηχημένον. Hemst.]

[Ἐκτρόπως vox nihili. V. Ἐκτόπως. Ap. Philen De anim. p. 120, 61 : Λέων δὲ πῦρ δέδοικεν ἐκτρόπως τρέμων. Pauw. ἐκτόπως. L. Dind.]

Ἐκτροφὴ, ἡ, Enutritio, Educatio. Exp. etiam Enutriendæ prolis ratio. [Aristot. H. A. 3, 15, 5 : Εἰς ἐκτροφὴν τῶν τέκνων· 5, 8, 2; 8, 1, 4, ἐκτροφαὶ τ. τ. Strabo 9, p. 436 : Διὰ τὴν Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐνταῦθα γέννησίν τε καὶ ἐκτροφήν. L. D. Joseph. Ant. Jud. 18, 6, 6 : Τοῦ Τιβερίου τῆς ἐκτροφῆς. Id. de terra apta ad fructus alendos ib. 5, 1, 21 : Εἰς καρπῶν ἐκτροφήν· et 4, 8, 21 : Τὴν γῆν προθυμοτέραν εἰς τὴν ἐκτροφὴν τῶν καρπῶν ἀπεργάσεται. Hase.]

Ἐκτροχάζω, Excurro; nonnullis etiam Percurro. [Apollod. 2, 7, 3, 3 : Ἐκτροχάσαντες δὲ οἱ Ἱπποκοωντίδαι καὶ τύπτοντες αὐτὸν τοῖς σκυτάλοις ἀπέκτειναν. Im-

proprie Dioscor. Ther. c. 2 : Πρῶτόν τε αὐτὴν ἐκθέμενοι μετὰ τοῦτο καὶ τὴν κοινὴν ἐκτροχάσομεν, Cursim perstringemus, Saracen. Malim, Evolvemus, In apertum proferemus. Hemst.]

[Ἐκτρόχᾰλος, ὁ, ἡ, Excurrens. Hesych. : Ἐκτρόχαλον, ἔκτροχον.]

[Ἔκτροχος, ὁ, ἡ, Excurrens. V. Ἐκτρόχαλος.]

[Ἐκτῠγάω, Penitus vindemio. Jo. Chrysost. Hom. 5, t. 5, p. 15, 19 : Ἐγὼ δὲ ἔτι πολὺν ὁρῶ τὸν καρπὸν ἐν αὐτῷ φαινόμενον· ἀλλὰ μὴ ἀποκάμητε, παρακαλῶ, ἕως αὐτὸν ἅπαντα ἐκτρυγήσωμεν. Seager. Levit. 25, 5 : Τὴν σταφυλὴν τοῦ ἁγιάσματός σου οὐκ ἐκτρυγήσεις, Colliges, Decerpes. Quomodo capiendum etiam ap. Chrys.]

[Ἐκτῠγίζω, Geopon. 5, 2, 13 (?). Kall.]

Ἐκτῡπάω, Terebrando egero, [Exterebro, Gl.]. Item ἐκτρυπᾶν dicitur qui se veluti terebrando erumpit : quomodo ille ap. Cæsarem, Erumpit se portis foras, ut Eust. e Pausania ἐκτρυπᾶν exp. μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Sic Æl. Dionys. ap. Eund. p. 1532, Εἰστρυπᾶν, inquit, καὶ ἐκτρυπᾶν, τὸ παρεισελθεῖν λάθρα, καὶ μετὰ βίας ἐξελθεῖν. Hesych. vero ἐκτρυπῆσαι exp. ἐξελθεῖν λελη-B θότως : et εἰστρυπῆσαι itidem παρεισελθεῖν. [Cod. male τρυπῆσαι et παρελθεῖν, quæ correxit coll. Suida et Eust. etiam Kuster. Aristoph. Eccl. 337 : Ἀλλ' ἐκτετρύπηκεν λαθοῦσά μ' ἐνδόθεν. || Terebra perforo. Geopon. 10, 23, 5 : Ἐκτρυπήσας τὸ πρέμνον πρὸς αὐτῇ τῇ γῇ ἐπιούρῳ δρυὸς ἢ φηγοῦ κατάκρουσον· ib. 59, 1. Maximus Conf. vol. 1, p. 322, 59 : Ἕως ἐκτρυπῆσαν τὴν γῆν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔλθῃ. L. Dind.]

Ἔκτρύπημα, τὸ, Id quod terebrando egeritur, Ramentum s. Scobs quam terebra educit, quæ in terebratione lignorum egeritur, ut dicit Colum. 4, 29 : Antiqua terebra, quam solam veteres noverant agricolæ, scobem faciebat. Theophr. H. Pl. 5, 8 [6, 3] : Ἔστι δὲ δυστρυπητότερα, λίαν χλωρά· βραδέως γὰρ ἀναφέρεται τὰ ἐκτρυπήματα, Tarde scobs egeritur. Sic τόρνευμα dicitur Scobs quam tornus egerit, et πρίσμα Scobs quam serra. [Ap. Tzetz. Hist. 6, 39 et 45 bis est vitiose τριῶν ἐκτρυπημάτων pro τριῶν ἐκ τρ. L. D. Philo Belop. p. 92, 16 : Πλαγίαι παρὰ τὰ ἐκτρυπήματα τίθενται, Obliquæ foraminibus s. fenestris (trabes) circumponuntur. Hase.]

[Ἐκτρύπησις, εως, ἡ, Perforatio. Hippocr. Epist. p. 1288, 35 : Τῇ τῶν ὀστέων τῶν συντριβομένων ἀναπρίσει τε καὶ ἐκτρυπήσει. Schneid. De remediis πρὸς τὰς ἐκτρυπήσεις navium contra urinatores carinas perforantes Philo Belop. p. 100, 36. Hase.]

Ἐκτῡφάω, cum dat. construi dicitur, idemque significare quod ἐντρυφάω : ut ἐκτρυφῶ σοι, Sum tibi in deliciis. Sed hæc valde mihi suspecta sunt, quum nulla auctoritate vel exemplo confirmentur. [Præter modum luxurior. Athen. 12, p. 519, F : Δοκεῖ δὲ ... ὅ τε τῆς πόλεως (Sybaris) τόπος καὶ ὁ παρὰ τοῦ θεοῦ χρησμὸς συμπαροξῦναι πάντας ἐκτρυφῆσαι· 554, B : Ἢ πάντες οἱ ἐρῶντες οἷον ἐκτρυφῶντες ὑπὸ τοῦ πάθους καὶ ὡριαινόμενοι τοῖς ὡραίοις ἁβρύνονται. Hemst.]

[Ἐκτρυχόω. V. Ἐκτρύχω.]

Ἐκτρύχω, sive Ἐκτρῡχόω [hæc forma in Gl. cum int. Extenuo], Attero, Exhaurio, Attenuo, Accido, Affligo, Vexo, περιτρώγω, καταναλίσκω, ἀποκναίω, περικόπτω. Bud. in Comm., quod Liv. dicit, Accisæ a Camillo Volscorum res, Græce reddit ἐκτετρυχωμέναι. Quo particip. utitur quidam et ap. Suid. : Ὁ δὲ ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἐκτετρυχωμένος ἦν, i. e. καταπεπονημένος, ἐκνενευρισμένος. [Ut expl. Hesychius, sed ubi cod. ἐκτρυχ., non ἐκτετρυχ., ut edd. Idem Ἐκτρύχωσον, ἔκτριψον. Thucyd. 3, 93 : Ἔφθειρον καὶ διὰ παντὸς ἐπολέμουν ἀνθρώποις νεοκαταστάτοις, ἕως ἐξετρύχωσαν, γενομένους τὸ πρῶτον καὶ πάνυ πολλούς· 7, 48 : Χρημάτων γὰρ ἀπορίᾳ αὐτοὺς ἐκτρυχώσειν. Ælian., ut videtur, ap. Suid. v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος vel Συνεχῆ : Ἐξετρύχωσεν ἄρα ἐς τοσοῦτον (puellas quasdam) ὡς βρόχῳ τὰς κόρας τὸν λιμὸν ἀποδρᾶναι. Pausan. 3, 24, 1 : Τῶν δὲ Ἐλευθερολακώνων μάλιστα τοῦτο (τὸ χωρίον) ἐκτετρύχωται. Lucian. De merc. cond. c. 39 : Ὁρᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον. Themist. Or. 10, p. 140, B : Καρχηδόνα ἀπειποῦσαν καὶ παντελῶς ἐκτετρυχωμένην εἰς ἔδαφος κατήρραξε (l. κατέρραξε). Et multis ll. Dio Cass. Ap. Lucian. Tox. c. 29 : Τὸ λοιπὸν ἐκείνῳ δίδωσιν ἃ εἶχε πιναρὰ καὶ ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας, Thomas p. 708 legebat ἐκτετριχωμένα. || Forma Ἐκτρύχω est ap. Dion. Cass. 77, 9 : Ἀνθρώπους ... ἀποσυλᾶν, ἐκτρύχειν.]

[Ἐκτρύω, Eneco, Perdo. Appian. B. C. 2, 66 : Ἐκτρῦσαι ταῖς ἀπορίαις αὐτούς, Fame illos enecare. ῡ]

[Ἐκτρώγω, ώξομαι, Erodo, Exedo, Gl. Aristoph. Vesp. 155 : Φύλατθ' ὅπως μὴ τὴν βάλανον ἐκτρώξεται. Micha. 7, 4 : Ὡς σὴς ἐκτρώγων. Clem. Al. p. 496, τὴν γλῶτταν ἐκτρ., citat Kall.]

Ἔκτρωμα, τὸ, Abortus, [Abortium, Abortivus, Gl.] : pro quo Atticos dicere ἐξάμβλωμα, testatur Phryn. [p. 208, Thom. M. p. 319.] Ab Hesych. exp. non solum παιδίον νεκρὸν ἄωρον, sed etiam ἐκβολὴ γυναικός. Quibus verbis significatur potius Ipsa actio abortandi : quæ dicitur Ἔκτρωσμὸς magis proprie, et Ἔκτρωσις [Abortum, Abortivum, Gl. Aristot. Probl. 1, 9, p. 860, 18 : Ταῖς μὲν κυούσαις ὁ τόκος ὁ ἑαρινὸς εἰς ἐκτρώσεις γίνεται] : ut ap. Aristot. H. A. 7, [8, 3] : Καλοῦνται δὲ ἐκρύσεις αἱ μέχρι τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν διαφοραί· ἐκτρωσμοὶ δὲ, αἱ μέχρι τῶν τετταράκοντα. Ubi Gaza ἐκρύσεις interpr. Effluxiones : ἐκτρώσεις vero Abortiones. [V. Ἔκτρωσμός. Ap. Hippocrat. cit. ab Lobeck. ad Phryn., De morb. mul. 2, 13, p. 803, D, ἔκτρωσις. Ἔκτρωμα apud Aristot. De generat. anim. 4, 5, p. 773, 18 : Κυήματ' ἐκπίπτει παραπλήσια τοῖς καλουμένοις ἐκτρώμασιν. Eust. Opusc. p. 154, 29 : Ἡλιτόμηνα ἢ ἐκτρώματα. Ἔκτρωμα de nanis et pumilionibus usurpat Tzetz. Hist. 5, 515 : Παρ' ἄρχουσι καὶ παρὰ βασιλεῦσι τιμᾶσθαι τὰ ἐκτρώματα πλέον σεμνῶν ἀνθρώπων. Cit. Elberling. Paulus 1 Corinth. 15, 8 ἔκτρωμα se vocat, humilitatis caussa; ut monent Patres ab Suicero citt. Thes. vol. 1, p. 1073. Sic Tzetz. ib. 7, 507 insultare sibi queritur Ἐκτρώματα, ἀνούστατα ... δέκα μόνον ἢ δώδεκα βιβλία ἀναγνόντα, de quibus v. 511 τοιαῦτα δὴ ἀμβλώματα φύσεως. L. D. || Θάνατοι ἀπὸ ἐκτρωμῶν· ita legitur ap. Ptolem. Tetrab. 3, 30, a.]

Ἐκτρωματιαῖος, α, ον, Abortivus. [Ex Hippocrate, Galeno, et Plutarcho (?) citat Triller. ad Thomam p. 319, idemque ex Aristot. Ἐκτρωματισμός. Gl. : Ἐκτρωματιαῖος, Aborticiosus, Abortivus. Ἐκτρωματιαῖον, Aborticium.]

[Ἐκτρωματικὸς, ἡ, ὸν, Abortitius. Gl. : Ἐκτρωματικὸν, Abortitium.]

[Ἐκτρωματισμός. V. Ἐκτρωματιαῖος.]

[Ἔκτρωσις. V. Ἔκτρωμα.]

[Ἐκτρώσκω. V. Ἐκτιτρώσκω.]

[Ἐκτρωσμὸς, ὁ, i. q. ἔκτρωμα. Aristot. l. s. Ἔκτρωμα cit. Dioscor. 2, 194 : Ἐκτρωσμοὺς ἐργάζεται. L. D. Ptolem. Tetrab. p. 149, 25 : Ἐκτρωσμοῖς ἢ ὠμοτοκίαις· et p. 152, 6 : Ἐκτρ. ἢ ἐμβρυοτοκίαις. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 277, 11 : Διὰ ἐκτρωσμῶν καὶ τοκετῶν. Hase.]

[Ἐκτρωτικὸς, ἡ, ὸν, Abortivus. Plut. Mor. p. 974, D : Καταμαθεῖν ταῖς ἐγκύοις τὴν βοτάνην παρεῖχον ἐκτρωτικὴν δύναμιν ἔχουσαν.]

Ἐκτυγχάνω, Assequor. Unde particip. ἐκτυχὼν, Assecutus. Affertur enim e Greg. Naz. : Θεὸς ἁπλοῦν καὶ ἀσώματον ἐκ φύσεως ἐκτυχὼν, pro Deus qui a natura obtinuit ut simplex sit et sine corpore. Videndum tamen ne ἁπλοῦν et ἀσώματον nominativi potius casus sint, et ἐκτυγχάνω accipiatur pro Sum, Existo. D [Leg. videtur τυχών.]

[Ἐκτῠλίσσω, s. Ἐκτῠλίττω, Evolvo. Tim. Locr. p. 97, C : Ἐκ δὲ τουτέων τῶν κινασίων, δύο ἐασᾶν, τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει (sol), Cursum circularem ducit.]

[Ἐκτῠλόω, Occallescere facio. HSt. in Ἐξιπόω : «Aetius 13, 2, de emplastrorum, quæ a cane morsis adhibentur, facultate : Καὶ γὰρ τὸν ἰώδη χυμὸν ἐξιποῦσι καὶ ἐκτυλοῦσι τὸν τῶν ὀδόντων ἐπίπαγον, Venenosum humorem e dentium morsu relictum expurgant et quasi exprimunt.» Oribas. p. 17 ed. Mai. : Εἰ δὲ τοιοῦτον εἴη τὸ βάθος ὥστε εἰς ὀστέον καταλήγειν, ἐκτυλώσομεν ὁμοίως. Ib. p. 20 : Ἐκτυλώσομεν τὴν σύριγγα. L. Dind.]

[Ἐκτυλωτικὸς, ἡ, ον, Occallescere faciens. Oribas. p. 20 ed. Mai. : Τῶν ἐκτυλωτικῶν φαρμάκων. Paul. Æg. 4, 49, p. 152, 42 : Διὰ τῶν ἐκτυλωτικῶν τε καὶ κολλητικῶν. L. Dind.]

[Ἐκτυμπάνωσις, εως, ἡ, Tumor in modum tympani. Strabo 16, p. 773 : Ῥιφέντες δὲ πρηνεῖς πίνουσι βοῶν δίχην ἕως ἐκτυμπανώσεως τῆς γαστρός. ᾰ]

[Ἐκτυπέω.] Ἐκτυπέομαι, quod affertur pro κτυπέομαι, exponiturque itidem Sono, Crepo, si mendo caret, erit comp. e τυπέω significante itidem ψοφέω et κροτέω. [Philostr. V. Apoll. 6, 26, p. 266 : Ἑαυτοῦ μὲν οὖν καί τινος τῶν ἑταίρων οὕτω τι ἐκτυπηθῆναι τὰ ὦτα ὁ Δᾶμίς φησιν, ὡς αὐτός γε ἀναζεῦξαι. Jo. Malal. p. 272, 16 : Κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν (κελεύσας) ταυρέας ἐκτυπεῖν πρὸς τὸ ἀποδιωχθῆναι τὰ πνεύματα τὰ ἄδικα τῶν σφαγέντων Περσῶν, quod ib. 22 dicitur τὰς ταυρέας ἐκέλευσε βάλλεσθαι, Pulsari. L. Dindorf.]

Ἐκτυπή, ἡ, quod exp. Sculptura, suspectum habeo.

Ἔκτυπος, ὁ, ἡ, Expressus, ex archetypo sc. In plastica quidam annotant fingi primum rerum similitudines atque imagines ex argilla, gypso, et id genus aliis : atque hoc esse τοὺς τύπους : quorum quæ prima, nominari πρωτότυπα, ceterarum figurarum effictarum exemplaria : ex appressis autem typis fieri ἔκτυπα, quæ sunt Typorum conceptacula, vocari autem tradunt, a Plin. Formas, et in scalptura Ectypas scalpturas. Ejus hæc sunt verba 35, 12, de Dibutade : Primusque personas tegularum extremis imbricibus imposuit, quæ intér initia πρότυπα vocavit. Postea idem ectypa fecit. Idem 37, 10 : Hæ sunt gemmæ, quæ ad ectypas scalpturas aptantur. Et Seneca De benef. l. 4, [3, 26] : Habens imaginem ectypam et prominente gemma. Ubi nota copulari ἔκτυπος et Prominens, quemadmodum Hesych. quoque et Suid. ἐκτυπώτερον exp. φανερώτερον : ille vero etiam κυριώτερον. [Zonar. p. 681 : Ἐκτυπωτέρως καὶ ἐκτυπώτερον ἀντὶ τοῦ φανερωτέρως. « Δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, » ὅ ἐστι καθαρώτερον. Ceterum v. in Ἐκτύπως. Οἱ ἔκτυποι videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 23. Diodor. 18, 26 : Θρόνος χρυσοῦς, ἔχων τραγελάφων προτομὰς ἐκτύπους. Theodoret. H. E. 1, p. 16, 24, ab Hemst. cit. : Τοῦ πρωτοτύπου ἔκτυπος χαρακτήρ (Filius Patris). || « Ἔκτυπα, Commentaria brevia, quæ rudem historiæ scribendæ, aliusve scriptionis, materiam continent. Sic Marcellin. V. Thuc. p. 7, de libro octavo Historiæ Thuc. variorum sententias recensens : Τισὶ δὲ ἀκαλλώπιστος, καὶ δι' ἐκτύπων γεγραμμένη (ἱστορία) δοκεῖ, Quibusdam videtur hic liber nondum perpolitus, sed inchoatus tantum et rudis. » Ernest. Lex. rhet.]

Ἐκτυπόω, s. Ἐκτυπόομαι, Exprimo, Effingo. [Xenoph. Eq. 1, 1 : Ἐν τῷ βάθρῳ τὰ ἑαυτοῦ ἔργα ἐξετύπωσεν, de Simone statuario. Et de imaginibus in annulis signatoriis Dio Cass. 51, 3.] Bud. e Plut. De placit. philos. [p. 902, F, et alibi] : Ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, In ceram exprimo. [Ἐκτυπωθέντα, Expressa, Gl.] Idem e Plat. De LL. 6, [p. 775, D] : Εἰς τὰς τῶν γεννωμένων ψυχὰς καὶ σώματα ἀναγκαῖον ἐξομοργνύμενον ἐκτυποῦσθαι καὶ τίκτειν πάντα φαυλότερα, Temulentiæ vitium in animabus infantium exprimentem et insculpentem, gignere deteriores. Idem ἐκμάττειν et ἐκσφραγίζεσθαι dicitur. [Medio item Theæt. p. 206, D : Ὥσπερ εἰς κάτοπτρον ἢ ὕδωρ τὴν δόξαν ἐκτυπούμενον εἰς τὴν διὰ τοῦ στόματος ῥοήν. Passivo Tim. p. 50, C : Τοῦτ' αὐτὸ ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται· Conviv. p. 193, A : Ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς στήλαις κατὰ γραφὴν ἐκτετυπωμένοι. Isocr. Soph. p. 294, D : Τοιοῦτον αὐτὸν παράδειγμα παρασχεῖν (magistrum) ὥστε τοὺς ἐκτυπωθέντας καὶ μιμήσασθαι δυναμένους εὐθὺς ἀνθηρότερον ... φαίνεσθαι λέγοντας. Nisi loco medii ponitur illic.] Exp. etiam Formo, Informo, nec non Assimilo; afferturque e Greg. Naz. : Ἐκτυπούτωσαν κηρὸν, pro Ceram informent, imprimant. [Schol. Pind. Pyth. 2, 40 : Τὸν Δία νεφέλην τῇ Ἥρᾳ ὁμοίαν ἐκτυποῦν καὶ ἀναπλάσσειν. Hemst. Dionys. Art. rhet. c. 10, 17, p. 392, 13 : Καὶ οἱ μὲν ποιηταὶ καὶ ἱστορικοὶ τὰ συμβεβηκότα τόποις τισὶ καὶ προσώποις ἐκτυποῦσιν. Cum πρὸς Eust. Opusc. p. 76, 74 : Οἱ πρὸς τὸ δυνατὸν ἀνθρώποις ὅμοιον ἐκτυπούμενοι· 142, 46 : Ὁ πρὸς θεὸν διορατικῶς ἐκτυπούμενος.]

Ἐκτύπωμα, τὸ, Expressio, Effigies [sic Gl., quæ add. Sigillum], ὁμοίωμα [exp. ab Hesychio], ἐκμαγεῖον : ut ἐκτύπωμα τῆς ἀσπίδος affertur pro Clypei expressio. [Plato Tim. p. 50, C : Ὡς οὐκ ἂν ἄλλως ἐκτυπώματος ἔσεσθαι μέλλοντος. Menander ap. Athen. 11, p. 484, D : Ἐκτυπωμάτων πρόσωπα, τραγέλαφοι, i. q. supra ap. Diod. in Ἔκτυπος cit. ἔκτυποι προτομαὶ, Effigies, siquidem ap. Ath. integra est scriptura. Re inversa Jo. Malal. p. 172, 8 : Ποιήσας ἐκ τῆς εἰκόνος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ ἐκτύπωμα τοῦ προσώπου, ἤτοι χαρακτῆρος αὐτοῦ· et ib. 11 : Τοῦ ὁλοχρύσου ἐκτυπώματος τοῦ αὐτοῦ ἀδελφοῦ. Eust. Opusc. p. 31, 34 : Τὴν συντριβὴν τῶν φαύλων ἐκτυπωμάτων· 62, 14 : Εἰσὶ δὲ αὐτὰ βασιλικοῦ χαράγματος ἐκτυπώματα. L. Dind.]

Ἐκτύπως, Expresse. Greg. Naz. : Ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον, ἀμυδρῶς, τὸ δὲ δεύτερον, ἐκτυπώτερον, Expressius, Perfectius, Bud. Ex Eod. affertur, Ἐκτύποις διδάσκει, pro Imaginum exemplis docet. [Sextus Emp. Adv. log. 171, p. 406 : Τῆς ὄψεως συγκεχυμένως καὶ οὐκ ἐκτύπως τι λαμβανούσης. Hemst. Epiphan. vol. 1, p. 839, B : Ἐκτυπῶς (sic) καὶ ἀκριβῶς ὡμοιωμένην πρὸς πατρικὴν ἀγαθότητος. Compar. schol. Hermog. vol. 4, p. 259, 14 : Σαφέστερον καὶ ἐκτυπώτερον.]

[Ἐκτύπωσις, εως, ἡ, Formatio. Aresas ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, 23, vol. 1, p. 850 : Ταῦτα δ' οὕτω ἐμάσατο κατὰ λόγον ὁ θεὸς ἐν ἐκτυπώσει καὶ ἐξεργασίᾳ τῷ ἀνθρωπίνῳ σκάνιος (l. σκάνεος). Eust. Opusc. p. 188, 31 : Θεός τις ἄρα καὶ ὁ ἐν αὐτῷ οἷα ἔνθεος καὶ θεοῦ μετέχων διὰ τὴν μιμητικὴν πρὸς ἐκεῖνον ἐκτύπωσιν. || Effigies, Gl. L. D. Ita Aristeas De leg. transl. p. 110, 15 : Ὑπὸ δὲ τὴν ἐκτύπωσιν τῶν λίθων τῆς ὠοθεσίας, Sub hac gemmea ovorum effigie; et p. 111, 9 : Τὴν δὲ ἐκτύπωσιν ἐνυπῆρχε διὰ λιθώσεως ποικίλης. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, 8 : Ἑκάστη γωνία τὴν αὐτὴν τῆς ἐκτυπώσεως εἶχε διάθεσιν, Eandem formarum dispositionem. Jo. Phocas Allat. p. 6, 2 : Ἐν ᾧ μέσον ἐκτύπωσις θείου σταυροῦ· conf. 3 Reg. 6, 35. || Figura, i. e. Allegoria, Typus. Philo vol. 1, p. 163, 14 : Τῆς μὲν οὖν προτέρας (δόξης) ἐκτύπωσίς ἐστι Κάϊν· et Method. Conv. virg. p. 190, 23 : Τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὴν ἐκτ. Hase.]

[Ἐκτυπωτέρως. V. Ἔκτυπος.]

[Ἐκτύραννέω, Vinco. Eumath. p. 62 : Ἔρως ὅλην σοι τὴν παρθένον ἐξέκαυσεν, Ἔρως ἐξετυράννησεν. Boiss.]

Ἐκτυφλόω, i. q. ἀποτυφλόω. [Excœco, Occœco, Elusco, Gl. Herodot. 9, 93 : Ἐπεί τε δὲ τὸν Εὐήνιον ἐξετύφλωσαν. Batrachom. 235 : Καὶ τὸ μέτωπον ἔχρισε καὶ ἐξετύφλου παρὰ μικρόν. Lucill. Anth. Pal. 11, 112, 3 : Οὐ μόνον ἐξετύφλωσεν Ὀλυμπικόν. Aristoph. Pl. 301 : Καταδαρθόντα ... ἐκτυφλῶσαι. Xen. Eq. 10, 2 : Τὰ στόματα ἕλκοντες ἄνω ἀντὶ τοῦ προορᾶν ἐκτυφλοῦσι τοὺς ἵππους. Geopon. 5, 22, 1 : Τοὺς μὲν πρὸς τῷ στελέχει δύο (ὀφθαλμοὺς vitis) ἐκτυφλοῦν.] Plut. [Ti. Gracch. c. 12, ubi est οἰκέτην ἐξετύφλωσαν] : Ἐκτυφλοῦσι τοὺς οἰκέτας, Servos excæcant, s. Exoculant, ut Apul. loquitur : i. e. Visu orbant, Oculos eis eruunt. Et pass. [id. Mor. p. 181, F, s. Galbæ c. 1 : Ἐκτετυφλωμένῳ τῷ Κύκλωπι·] ἐκτετυφλωμένη τύχη, Fortuna excæcata, s. exoculata; pingitur enim oculis obvolutis. [Improprie Æsch. Cho. 536 : Πολλοὶ δ' ἀνῆλθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ, λαμπτῆρες ἐν δόμοισι, de luminibus extinctis. Aristoph. fr. Hor. ap. Athen. 9, p. 372, B : Κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα.]

Ἐκτύφλωσις, εως, ἡ, Excæcatio. [Gl.]

[Ἐκτυφλώσσω, s. Ἐκτυφλώττω, Cæcutio. Pseudo-Chrysost. Serm. 67, t. 7, p. 440, 40 : Τοὺς βαρυωπεῖς ὀφθαλμοὺς ἐκτυφλώττουσαν. Cit. Seager.]

[Ἔκτῡφος, ὁ, ἡ, Tumidus. OEnom. apud Euseb. Præp. ev. 5, 21, p. 213, A : Ἡμίονος ὢν (Cyrus) ἐν τῷ αἰνίγματι παρεμφαίνει μὲν τὴν ἔκτυφον μοῦσαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀμαντιν μαντικὴν κ. τ. λ.]

Ἐκτῡφόω, i. q. ἐκτύφω, i. e. In fumum redigo. Pass. Ἐκτυφοῦμαι, ut ἐκτύφομαι, In fumum vanesco, Bud. e Diosc. [1, 83] : Ἡ δὲ ῥητίνη εἰς καπνὸν ἐκτυφοῦται. [Relatum ad animam, ut sit Caliginem et quasi fumum offundere, ap. Philon. vol. 1, p. 1, 5 : Ἐξετύφωσαν τὰ πλήθη, μυθικοῖς πλάσμασι τὴν ἀλήθειαν ἐπικρύψαντες, ubi est var. ἐξετύφλωσαν. Polyb. 16, 21, 12 : Ὁ δὲ (Tlepolemus) πυνθανόμενος τὸν γιγνόμενον ἐκ πάντων ἔπαινον ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ τὰς ἐν τοῖς πότοις ἐπιλύσεις (ἐπιχύσεις Vales.) ἔτι δὲ τὰς ἐπιγραφὰς καὶ τὰ διὰ τῶν ἀκροαμάτων εἰς αὐτὸν ᾀδόμενα παίγνια κατὰ τὴν πόλιν, εἰς τέλος ἐχαυνοῦτο καὶ μᾶλλον ἀεὶ καὶ μᾶλλον ἐξετυφοῦτο. V. Ἐκτύφω. L. D. Philo vol. 2, p. 569, 43 : Ὁ δὲ Γάϊος ἑαυτὸν ἐξετύφωσεν. Idem mire, p. 215, 38 : Ἀπάται, ἃς μυθογράφοι διαπλάσαντες ἐξετύφωσαν. Nisi tamen scrib. ἐξετύπωσαν, sec. conj. Mang. Hase.]

[Ἐκτύφω, fut. θύψω, aor. θυψα, Accendo. Hesych. : Ἐξήθυψεν, ἐξέκαυσεν. Recte Kust. ἐξέθυψεν. Pass. Alciphro 3, 50 : Ἡ δὲ ἐπὶ πλέον ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη τοῦ Εὐβοέως ἐρᾶν προσποιεῖται τοῦ νεανίσκου.]

Ἐκτύφομαι, In fumum evanesco, Bud. e Diosc. 1, [83]. Vide Ἐκτυφόω. Hesych. ἐκτυφῆναι exp. ἐκτυφωθῆναι. [Idem : Ἐκστύψης (ἐκθύψης), ἐκκαύσης. Ἐκτεθυμμένα, ἐκτετυφωμένα. Ἐκτεθύμμεθα, ἐκτετυφώμεθα. || Metaph., ut supra ἐκτυφοῦμαι, Caligo. Schol. Eur. Phœn. 1154 (1160 Valck.) : Τύφεσθαι ἐστὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις, Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι (ἐκτυφώσομαι cod. Aug.)· καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσιν, Ἐξετύφην μὲν οὖν κλαίουσα. Zonar. p. 677 et Etym. M. p. 324, 40 : Ἐκτυφῆναι ... σημαίνει δὲ παρὰ μικρὸν ἐκτυφλωθῆναι. Ubi male Albert. ad Hesych. ἐκτυφωθῆναι, quod recte scribi apud Hesych. ceteræ ejusd. gll. ostendunt, at hic locum habere propter παρὰ μικρὸν non potest. ῡ]

[Ἕκτωρ, ορος, ὁ, Hector, Priami regis Trojæ f., ap. Hom. ceterosque poetas et mythologos. Etymologiam ab ἔχω proponit Plato Cratyli p. 393, A, ut grammaticos omittam. || Jovem ab Sapphone Ἕκτορα dictum tradit Hesych. : Σαπφὼ δὲ τὸν Δία.]

[Ἕκτωρ, ορος, ὁ, Paxillus, Gl.] Ἕκτορες, Hesychio πάσσαλοι ἐν ῥυμῷ, Clavi ligneiB s. Paxilli temonis. [Idem post ea, quæ cit. sunt in Ἕκτωρ n. pr., pergit : Λεωνίδης τὸν κροκύφαντον, Reticulum.] Ἕστωρ, ορος, ὁ, Clavus temonis, i. e. Clavus ille s. Paxillus qui per jugum in temonem defigitur, et circa quem subjugia lora volvuntur. Hom. Il. Ω, [272] : Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυν· Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον. Ubi schol. quoque exp. τῷ ἐνιεμένῳ πασσάλῳ κατὰ τοῦ ῥυμοῦ τοῦ ζυγοῦ : sed annotans, quosdam scribere ἔκτορι, [οἷον ἐχέτορι]. Quæ scriptura non male quadrat : retinetur enim eo clavo jugum ne excidat, utpote per eum temoni affixum, retinentibus simul subjugiis loris circum eum volutis. Itidem Aristobulus ap. Plut. Alex. [c. 18], de nodo Gordio loquens, dicit : Πάνυ ῥᾳδίαν αὐτῷ τὴν λύσιν γενέσθαι, ἐξελόντι τοῦ ῥυμοῦ τὸν ἔστορα καλούμενον, ᾧ συνεῖχε τὸ ζυγόδεσμον. [Lycophr. 100 : Καμπύλους σχάσας πεύκης ὀδόντας, ἕκτορας πλημμυρίδος, quod κυμάτων ἐφεκτικὰς int. Eust. Il. p. 1283, 55, Od. p. 1479, 33. Lucian. Lexiph. c. 15 : Ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν οὐρίῳ πλέουσαν ... ἕκτοράς τινας ἀμφιστόμους καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς καὶ ναυσιπέδας ἀναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον. Quo fort. referendus Hesych. : Δαρεῖος ὑπὸ Περσῶν ὁ φρόνιμος, ὑπὸ δὲ Φρυγῶν ἕκτωρ. Forma ἕστωρ est ap. Arrian. Exp. 2, 3, 13 : Ἀριστόβουλος δὲ λέγει ἐξελόντα (Alexandrum) τὸν ἔστορα τοῦ ῥυμοῦ, ὃς ἦν τύλος διαβεβλημένος διὰ τοῦ ῥυμοῦ διαμπὰξ ξυνέχων τὸν δεσμὸν, ἐξελκύσαι ἔξω τοῦ ῥυμοῦ τὸν ζυγόν.]

[Ἔκυλος, Herbæ genus. Suidas in v. et in Ἄκυλος : Ἔκυλος, εἶδος βοτάνης· ἄκυλος δὲ τῆς πρίνου ὁ καρπός.]

[Ἐκυρά. V. Ἐκυρός.]

Ἐκῦρὸς, ὁ, Socer : i. e. Mariti pater [Hom. Il. Γ, 172 : Φίλε ἑκυρέ· et Ω, 770 continuo cit.] : et fem. gen. Ἐκυρὰ, seu, Ionice, Ἐκυρὴ, Socrus, i. e. Mariti mater. Helena ap. Hom. Il. Ω, [767], in querimonia de Hectore occiso : Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον· Ἀλλ' εἴ τις μὲ καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίσποι Δαέρων, ἢ γαλόων, ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων, Ἦ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὡς, ἤπιος αἰεὶ, Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες. Sic Il. X, [451], Andromache dicit : Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον, Vocem reverendæ meæ socrus audivi. [Apoll. Rh. 4, 815 : Σὺ δ' ἄρηγε νοῷ, ἑκυρή περ ἐοῦσα. Crinag. Anth. Pal. 6, 244, 5 : Μήτηρ θ' ἑκυρά τε.] Et Plut. Connub. præcept. [p. 143, A] : Ὅπως ἀπ' ἀρχῆς ἐπισταμένη τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, ἢν ὕστερόν τι συμβαίνῃ τραχύτερον, μὴ ἀγανακτῇ. Alioqui et πενθερὸς dicitur Socer : et Πενθερὰ, Socrus : at schol. Homeri superiora duo antiquiora esse innuit. [De accentu in ultima ponendo v. Arcad. p. 72, 8. De spiritu Eust. Il. p. 648, 49 : Λέγεται δὲ ἑκυρὸς μὲν, ὡς εἰς ἓ ἤτοι εἰς ἑαυτὸν ἔχων τὴν κόρην ἢ τὸ τῆς ἀγχιστείας κῦρος· διὸ καὶ δασύνεται κατὰ τὴν ἄρχουσαν παρά γε τοῖς πλείοσιν· ὁ δέ γε συνθεὶς τοὺς κατὰ στοιχεῖον πνευματισμοὺς ψιλοῖ αὐτὸ κατὰ τὸ ἐκεῖνος. (Lex. de spirit. p. 216 : Τὸ δὲ ἑκυρὸς ὁ πενθερὸς καὶ ἑκεχειρία ἡ ἄδεια; κατὰ τὰ λελεγμένα κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται.) Καί φασί τινες παρὰ τὸ κῦρος γενέσθαι τὴν λέξιν κατὰ πλεονασμὸν, διὸ καὶ ψιλοῦσθαι. De mensura id. p. 400, 4, mediam corripi docens versu Homerico. Pro-

ducitur in Probl. Anth. Pal. 14, 9 : Ἄνδρ' ἐμὸν ἔκταν' ἑκυρὸς, ἑκυρὸν δ' ἔκτανεν ἀνὴρ, καὶ δαὴρ ἑκυρὸν καὶ ἑκυρὸς γενέτην. In iisd. 8 est κῦβος pro κύβος.]

[Ἐκφαγεῖν, Exedere, inf. aor. ἐξέφαγον, cujus nullum est ab hoc them. præsens. Pollux 6, 39 : Ἐξέφαγε. Aristoph. Eq. 698 : Εἰ μή σ' ἐκφάγω· 700 : Εἰ μὴ 'κφάγης; Epimenides ap. Plut. Solon. c. 12 : Ἐκφαγεῖν γὰρ ἂν Ἀθηναίους τοῖς αὐτῶν ὀδοῦσιν, εἰ προήδεσαν ὅσα τὴν πόλιν ἀνιάσει τὸ χωρίον (Munychia). Antip. Sid. Anth. Pal. 9, 151, 6, figurate : Πάντα δὲ συμμάρψας ἐξέφαγεν πόλεμος. L. D. Philo vol. 2, p. 57, 18, de ægrotatione : Ἵνα μὴ τελείως ῥωσθεῖσα, τοὺς οἰκήτορας ἐκφάγῃ. Basil. t. 1, p. 162, D : Οἱ τόκοι τοὺς οἴκους τῶν ὀφειλόντων ἐκφαγόντες· et p. 118, D : Ἔχιδναι τὰς μήτρας ἐκφαγοῦσαι προέρχονται. Hase.]

Ἐκφάζω, Enarro, VV. LL. : perperam forsan pro ἐκφράζω.

Ἔκφάδην, Hesychio φανερῶς, Aperte, Manifesto. [Vitiose pro ἐκφάνδην. Id. : Ἐκφάνδην, φανερῶς ἢ ἐξειπεῖν, et omissis vv. ἢ ἐξειπεῖν Zonar. p. 681. Ex Cyrilli ap. Alb. gl. : Ἐκφάνδην, ἐξειπεῖν ἀκριβῶς, φανερῶς, intelligitur ἐξειπεῖν fuisse in l. scriptoris, unde gl. petita, et scrib. esse ap. utrumque gramm. Ἐκφάνδην ἐξειπεῖν.]

[Ἐκφαιδρύνω, Emundo, Expurgo. Eurip. Bacch. 768 : Σταγόνα δ' ἐκ παρηίδων γλώσσῃ δράκοντες ἐξεφαίδρυναν χροός.]

Ἐκφαίνω, ἀνῶ, πέφηνα, In lucem edo s. profero, Patefacio, Evulgo, Effero. [Prodo, Gl.] Herodot. : Ἐκφῆναι ἐς ὑμέας. Budæus ἐκφαίνειν interpr. Edere, Effari [Ἐξέφηνα, Effatus sum, Gl.] et prodere quod occultum est et arcanum, afferens h. l. Greg. Naz., in quo ἐκφαίνειν opposuit τῷ κρύπτειν, in Orat. π. ἁγίου Πνεύματος, ita scribens : Ὁρᾷς φωτισμοὺς κατὰ μέρος ἡμῖν ἐλλάμποντας, καὶ τάξιν θεολογίας, ἣν καὶ ἡμᾶς τηρεῖν ἄμεινον, μήτε ἀθρόως ἐκφαίνοντας, μήτε εἰς τέλος κρύπτοντας, Enarrantes confertim et effantes mysteria. Et e Basil. Ep. ad Andron. [vol. 3, p. 204, C] : Ὁρᾷς ὅπως κύκλῳ περίειμι, ὀκνῶν καὶ ἀναδυόμενος τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὑπὲρ ὧν ποιοῦμαι τοὺς λόγους. [Soph. OEd. T. 329 : Μὴ τὰ σ' ἐκφήνω κακά· 243 : Ὡς τὸ Πυθικὸν θεοῦ μαντεῖον ἐξέφηνεν ἀρτίως ἐμοί. Eur. Hipp. 8 : Δείξω δὲ Θησεῖ πρᾶγμα κἀκφανήσεται· 428 : Κακοὺς δὲ θνητῶν ἐξέφηνε ... χρόνος· 881 : Κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον· Ion. 1550 : Ἔα, τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Plato Menex. p. 246, E : Σώματος κάλλος καὶ ἰσχὺς ... ἐκφαίνει τὴν δειλίαν· Euthyd. p. 288, C : Ἕως ἂν ἡμῖν ἐκφανῆτον ἐφ' ᾧ αὐτὰ σπουδάζετον. Herodot. 6, 3 : Τὴν μὲν γενομένην αὐτοῖσι αἰτίην οὐ μάλα ἐξέφαινε· 135 : Τὰ ἐς ἔρσενα γόνον ἄρρητα ἱρὰ ἐκφήνασαν Μιλτιάδῃ. Æneas Tact. c. 23, p. 70 : Ἵνα μὴ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀὴρ πυρωδέστερος ... ἐκφάνῃ τὸ μέλλον. Meleagr. Anth. Pal. 12, 119, 6 : Τεὰ δ' ὄργια κρύπτειν αὐδῶν, ἐκφαίνειν τἀμὰ σὺ νῦν ἐθέλεις.] Ex Hesiodo [Theog. 689] affertur in VV. LL., Ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βίην, pro Vim totam exercebat; perperam enim ibi scriptum est Exercebat. Et e Plutarcho ἐκφαίνειν νίκην, pro Portendere. [Ead. signif. c. infin. Manetho 4, 313 : Ἐφυβρίστους ἐκφαίνει φύσεσθαι· 573 : Ἐκφαίνει γενεῆς βασιληίδος ἄνδρας ἔσεσθαι. Hom. Il. Τ, 104 : Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει. Soph. Antig. 307 : Εἰ μὴ τὸν αὐτόχειρα τοῦδε τοῦ τάφου εὑρόντες ἐκφανεῖτ' ἐς ὀφθαλμοὺς ἐμούς. Eur. Hipp. 368 : Ἐξέφηνας ἐς φάος κακά. Aristoph. Lys. 824 : Τὸν σάκανδρον ἐκφανεῖς. Theophr. C. Pl. 1, 13, 11 : Χρόνον λαβόντα ἱκανὸν ἐξέφηνε τὸ ἄνθος. Herodot. 3, 36 : Οἱ δὲ θεράποντες ... κατακρύπτουσι τὸν Κροῖσον ἐπὶ τῷδε τῷ λόγῳ, ὥστε εἰ μὲν μεταμελήσει τῷ Καμβύσῃ καὶ ἐπιζητήσει τὸν Κροῖσον, οἱ δὲ ἐκφήναντες αὐτὸν δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, In conspectum producentes. Id. ib. 130 : Σταθέντα δὲ ἐς μέσον (Democedem) εἰρώτα ὁ Δαρεῖος τὴν τέχνην εἰ ἐπίσταιτο. Ὁ δ' οὐκ ὑπεδέκετο ἀρρωδέων μὴ ἑωυτὸν ἐκφήνας τὸ παράπαν τῆς Ἑλλάδος ἦ ἀπεστερημένος, Prodens sese. Et mox, Ὁ δὲ ἐνταῦθα δὴ ὧν ἐκφαίνει, Confitetur. Xenoph. Anab. 3, 1, 16 : Οἱ πολέμιοι οὐ πρότερον πρὸς ἡμᾶς τὸν πόλεμον ἐξέφηναν πρὶν ἐνόμισαν καλῶς τὰ ἑαυτῶν παρεσκευάσθαι. Phylarch. Athen. 13, p. 593, E, ab Hemst. cit. : Πραθεῖσα ὁμοίως ταῖς ἑαυτῆς θεραπαινίσιν ἦλθεν εἰς Ῥόδον (Mysta), ἔνθα ἐκφήνασα ἑαυτὴν ἥτις ἦν περισπουδάστως ὑπὸ τῶν Ῥοδίων

τῷ Σελεύκῳ διεπέμφθη. Porro Herodot. 5, 36 : Ἐβουλεύετο ὧν μετὰ τῶν στασιωτέων, ἐκφήνας τήν τε ἑωυτοῦ γνώμην καὶ τὰ παρὰ τοῦ Ἰστιαίου ἀπιγμένα· 7, 160 : Τὸν τελευταῖόν σφι τόνδε ἐξέφηνε λόγον. Thales ap. Diog. L. 1, 43 : Πυνθάνομαί σε πρῶτον Ἰώνων μέλλειν λόγους ἀμφὶ τῶν θείων χρημάτων εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκφαίνειν. Sensu neutr. Gl. : Ἐκφαίνω, Eluceo. Nicand. Ther. 855 : Κόκκυγας, οἵτε πρὸ ἄλλης γογγύλοι ἐκφαίνουσιν ἀνοιδείοντες ὀπώρης, Apparent. Perf. sec. Eur. fr. Æoli ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 349 : Ἀεὶ τὸ μὲν ζῇ, τὸ δὲ μεθίσταται κακὸν, τὸ δ' οὐκ ἔφηνεν αὖθις ἐξ ἀρχῆς νέον. Cod. unus ἐξέφηνεν. Ἐκπέφηνεν Musgrav.] Ἐκφάναι, Hesychio φανερῶσαι. [Scr. ἐκφᾶναι videtur, ut sit e scriptore Dor. Sic Pind. Nem. 4, 67 : Δῶρα καὶ κράτος ἐξέφαναν ἐς γένος αὐτῷ. L. D.] Ἐκφαίνομαι, In lucem edor s. prodeo, Emergo, Appareo, Conspicuus sum. Hom. Od. K, 259 : Οἱ δ' ἅμ' ἀϊστώθησαν ἀολλέες, οὐδέ τις αὐτῶν Ἐξεφάνη, Et nullus eorum apparuit, i. e. Et omnes disparuerunt. Il. [Σ, 248 : Πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, et sim. T, 46, Υ, 43. Apoll. Rh. 2, 676 : Τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς ... ἐξεφάνη. Soph. Antig. 258 : Σημεῖα δ' οὔτε θηρὸς οὔτε του κυνῶν... ἐξεφαίνετο. Thucyd. 2, 28 : Ἀστέρων τινῶν ἐκφανέντων (in defectu solis).] N, 278 : Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη, ubi Eust. vult præp. ἐκ esse epitaticam. [Vertendum, Elucet.] Apud Eund. ἐκφαίνεσθαι Emicare, Il. T, [17] : Ἐν δέ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν, ut A, [200] : Δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, ubi perperam quidam interpretantur Visi sunt, Conspecti sunt. I. e. Oculi micuerunt sicut flamma. Utor autem verbo Mico potius quam alio, quod dixerit Ovid., Oculi micant igne, et Virg., Ignis micat oculis. [Δ, 468 : Πλευρὰ τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη, οὔτησε ξυστῷ χαλκήρει, Conspiciebantur, ut Od. M. 441 : Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Aret. Causs. p. ac. 2, 8, p. 20 : Ἐς τὰ κυρτὰ αὐτέου ἐξεφαάνθη.] Accipitur porro ἐκφαίνομαι et pro Exhibeor, a Xen. ut tradit Bud. [Cyrop. 3, 3, 31 : Εἰ γὰρ ἤδη ἐκφανέντες πορευσόμεθα, ἦ σὺ κελεύεις, νῦν τε προσιόντας ἡμᾶς οἱ πολέμιοι θεάσονται· 4, 5, 18 : Ἀνειπεῖν ἐκέλευσεν, εἴ τις εἴη ἐν τῷ Ἀσσυρίων ... στρατεύματι ἀνὴρ δοῦλος..., ἐκφαίνεσθαι· 8, 6, 8 : Καὶ οἱ πολλάκις λεγόμενοι, ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, ... βασιλέως ὀφθαλμὸς, καὶ ἐνίοτε οὐκ ἐκφαινόμενοι. Quibus ll. omnibus vertendum, In conspectum prodeuntes. Soph. OEd. T. 1063 : Ἐκφανεῖ κακή· Phil. 82 : Δίκαιοι δ' αὖθις ἐκφανούμεθα. Eur. Hipp. 1452 : Ὦ φίλταθ' ὡς γενναῖος ἐκφαίνει πατρί.] Ἐξεφαάνθην, et Ἐξεφάνην, Apparui. Item Editus s. ortus sum, Emersi. Hesiod. [Theog. 200] : Ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, Quod e genitalibus orta sit s. extiterit. [Apoll. Rh. 1, 1310 : Τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη. Et alibi. Id. cum tmesi 2, 1041 : Ἐκ δὲ φαάνθη ἄλλος.] Et Epigramm. : Πλούσιος ἐξεφάνης, Factus es dives. Ἔκφανεν pro ἐξεφάνησαν, Ionica augmenti detractione, et syncope Bœotica : ab ἐκφαίνω. [Hom. Il. Π, 299 s. Θ, 557 : Ἔκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρώονες ἄκροι καὶ νάπαι, ubi olim perperam ἔφανον. Apollon. 4, 1430 : Τοῖαι πάλιν ἔμπεδον αὖτως ἐξέφανεν. Pind. Ol. 13, 18 : Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν σὺν βοηλάτᾳ Χάριτες διθυράμβῳ; Ἐξεφάνησαν transitivum est ap. schol. Flor. Eur. Hec. 674 Matth. : Ἀρχομένη λέγει τὸ αἶ, αἶ, ὅπερ ἐστὶ νόμος ἀπὸ τῶν βακχῶν· αἱ γὰρ βάκχαι πρῶτον τὸ αἶ ἐξεφάνησαν. Leg. videtur ἐξεφώνησαν. L. Dindorf.]

[Ἐκφᾰλαγγέω, Phalange excedo. Demetr. Phal. § 84.]

[Ἐκφᾰλᾰκρόω, Calvum facio. Anna Comn. p. 61, A : Εἶπες ἂν ὑπό τινων δρυτόμων ἐκπεφαλακρῶσθαι τὸν λόφον.]

[Ἐκφάνδην, Aperte, Manifesto. V. Ἐκφάδην. Philostr. V. Ap. 7, 20, p. 300, 3 : Διειλέχθαι δὲ καὶ κατὰ τοῦ βασιλέως, τὰ μὲν ἀφανῶς, τὰ δ' ἐκφ.]

[Ἐκφάνεια, ἡ, Superficies, nisi fallit scriptura ap. Heron. Spirit. p. 150, 10 : Συνηρεισμένων κατὰ πάσας τὰς ἐκφανείας τῶν σωμάτων. Hase.]

[Ἐκφανέω, Ionice i. q. ἐκφαίνω, Prodo, Offero. Lucian. De dea Syria 32 : Ἡ δὲ Ἥρη σκοπέοντί τοι πολυειδέα μορφὴν ἐκφανέει. Hase.]

Ἐκφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Manifestus, Apertus. Suidas autem ἐκφανεστάτας exp. πάνυ λαμπρὰς, ap. Polyb. [fr. gramm. 47] : Τὸ γὰρ μάλιστα λυποῦν ἀεὶ τῶν ἐν χερσὶν ὄντων ἐκφανεστάτας ἔχει τὰς χαράς. [Id. 4, 24, 6 : Μηδὲν εἰς τὴν κοινὴν συμμαχίαν ἐκφανὲς ἡμαρτηκότων· 7, 12, 9 : Ἐκφανέστατον καὶ μέγιστον δεῖγμα. Æsch. Eum. 244 : Τόδ' ἐστὶ τἀνδρὸς ἐκφανὲς τέκμαρ· Pers. 398 : Θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν, Conspicui. Plato Conv. p. 175, E : Ἡ παρὰ σοῦ (σοφία) οὕτω σφόδρα ἐξέλαμψε καὶ ἐκφανὴς ἐγένετο πρώην ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις· Phæd. p. 111, A : Ἐκφανῆ γὰρ αὐτὰ πεφυκέναι, ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα καὶ πανταχοῦ τῆς γῆς. Et cum dat. Leg. 7, p. 788, A : Πολλὰ καὶ σμικρὰ καὶ οὐκ ἐκφανῆ πᾶσι γιγνόμενα· Ion. p. 535, B : Τὸν Ὀδυσσέα ἐκφανῆ γιγνόμενον τοῖς μνηστῆρσι. Acta Maximi Conf. p. IV, B : Ἐς ἄλλους ἐκφανὲς τὸ κοινὸν γενέσθαι ὄφελος. Philipp. Anth. Pal. 6, 102, 4 : Καὶ κάρυον χλωρῶν ἐκφανὲς ἐκ λεπίδων, Prominens. Memorat Pollux 6, 206; et 3, 96 inter epitheta viarum ἐκφ., τετριμμένη, τρίβος κ. τ. ἑ., et 5, 119 inter epitheta animi candorem significantia ἄδολος, ἄπλαστος, ἐκφανής. Artemid. 2, 30, p. 118=193, a Wakef. cit. : Ἐκφανὴς γὰρ ὁ βασιλεύς ἐστι, Illustris, qua signif. ponit Pollux 5, 158. Eust. Opusc. p. 189, 71 : Ὁ δὲ κατὰ στῦλον βίος ἁπάντων ἐκφανέστατος. Confus. c. ἐμφανὴς v. in l. Polyb. in Δεῖγμα cit. vol. 2, p. 933, C.]

Ἐκφανίζω, Manifestum reddo, Aperio, Patefacio, Hesych. autem μηνύω exp. [Ἐκφανίζεται, μηνύεται.]

Ἐκφανόω, Attono, Percello : Hesych. enim ἐκπεφάνωται exp. ἀπόπληκτος γέγονεν [cod. ἐκπεφάν.ωται ἄπο (sic) : cetera sunt a Musuro] : et Ἐκπεφανωμένος, ἀπόπληκτος.

Ἔκφανσις, εως, ἡ, Patefactio, Evulgatio. Synes. Ep. 143 : Τάχ' ἂν ἰσχυρά σοι γένοιτο μετάνοια τῆς οὐ δεούσης ἐκφάνσεως. Ab Hesych. exp. ἀπόδειξις; Bud. a Dionysio Areop. et Synesio usurpari testatur pro Expressione, et Enarratione, ac Significatione, Notione. Eidem Dionysio Areop. ait et i. esse q. ἐκφαντορία, de quo mox. [Hierocles 270 (?). Wakef. Eust. Opusc. p. 22, 13 : Ἐς βυθὸν λήθης ἀφιεμένη βαπτίζεσθαι, ὡς μὴ ἔχειν ἔκφανσιν· 152, 15 : Ἡ πρώτη μὲν τοῦ κόσμου παραγωγικὴ ἔκφανσις, alibique sæpe. Plurali id. p. 294, 70 : Οὐρανομήκεις ταῖς ἐκφάνσεσι... 298, 96 : Ἐν ἐκφάνσεσι τῶν λανθανόντων. L. D. Ἡ τοῦ πυρὸς ἔκφανσις Aristob. ap. Euseb. Præp. ev. p. 378, A. Hemst. Euseb. ib. p. 147, A : Τὴν ἔκφανσιν ἐκ τῆς γῆς τῶν καρπῶν. Id. p. 139, D : Τὴν ἀκριβῆ τῶν δηλουμένων ἔκφ. et p. 17, A : Ἐν τῇ τῶν δηλ. ἐκφάνσει, In iis quæ abs me prodentur. Chrysost. t. 2, p. 606, 35 : Τῆς ἐκφάνσεως τῆς εἰς ἀνθρώπους. Hase.]

[Ἐκφαντάζομαι, Imaginor. Alciphr. Ep. 1, 13 : Γαμησείῳ νῦν καὶ τὸν Ὑμέναιον ἐκφαντάζομαι. Bene int., Hymenæus animo obversatur.]

[Ἐκφάντασμα, τό. Gregor. Naz. vol. 2, p. 229, 22 : Ἡ θῆρα λόχμης ἐκφάντασμα συσκίου. Int., Aut nemore denso belluam egressam velut.]

[Ἐκφαντίδης, ὁ, Ecphantides, veteris comœdiæ poeta, memoratus ab Aristot. Pol. 8, 15, aliisque quos indicavit Gaisford. ad Hephæst. p. 97. De eo v. Meinek. Quæst. scen. 1, p. 12–14. ĭ L. Dindorf.]

Ἐκφαντικὸς, ἡ, όν. Vide paulo post cum Ἐκφαντορικὸς in Ἐκφάντωρ.

Ἐκφαντικῶς, Enuntiative : aliis Expresse, Significanter. [Plut. Mor. p. 104, C : Ὁ δὲ Πίνδαρος ἐν ἄλλοις, τί δέ τις, τί δ' οὔτις, σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος, ἐκφ. σφόδρα καὶ φιλοτέχνως ὑπερβολῇ χρησάμενος τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἐδήλωσε. Aristob. ap. Euseb. Præp. ev. p. 378, A, ab Hemst. cit.]

[Ἐκφαντορία, ἡ. V. Ἐκφάντωρ.]

[Ἐκφαντορικὸς, ἡ, όν. V. Ἐκφάντωρ.]

[Ἐκφαντορικῶς, Clare. Dionys. Areop. De div. nom. 1, 4 (p. 25, 123, 149). Kall. Constantin. Cærim. p. 429, A : Τὰς τοῦ οἰκείου πολιτεύματος ἀξίας ἐκφ. ἐν ταῖς καθέδραις ἐξεθέμεθα. Superlativo Maxim. mon. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 308 : Αἱ ἅγιαι ἓξ σύνοδοι ἐκφαντορικώτατα φάσκοντες τὸ σύμβολον τῆς πίστεως. L. Dindorf.]

Ἔκφαντος, ὁ, ἡ, Patefactus, Evulgatus. Ab Hesych. autem Ἐκφαντὸν exp. φανερὸν, i. e. Apertum, Manifestum; sed accentus male in ultima collocatus esse videtur. [Pollux 5, 147 : Ἔκπυστα, ἔκφαντα· et 6, 206.] Quin etiam ἔκφαντα Idem exp. πολλὰ, i. e. Multa. [Fort. pro ἔκφατα, quod v.]

[Ἔκφαντος, ὁ, Ecphantus, n. pr. viri. Abavi Musæi poetæ ap. Suid. in Μουσαῖος. Thasii ap. Demosth. p. 474, 26. Aliorum ap. Plut. Mor. p. 896, A, Stob. Ecl. phys. 1, 11, 16, vol. 1, p. 308; 22, 6, 448; 23, 3, 496, Flor. vol. 2, p. 398, 320, Iambl. V. Pythag. c. 36, 267, p. 215, Origenem In. philosoph. c. 15, p. 102, denique in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 5. L. Dindorf.]

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, [quod sine interpr. ponitur ap. Hesych.], et Ἐκφαντορικὸς, Qui arcanum aliquid in lucem edit et patefacit, Enuntiator, Enarrator, Interpres : ut ἀληθείας ἐκφάντωρ ap. Dionys. Areop. [Ep. 7 ad Polycarpum p. 772], a quo ὑποφητικὰς τάξεις vocari tradit Bud. Angelorum ordines qui divina interpretandi munere funguntur, et quæ divinitus acceperunt, aut a superioribus ordinibus deinceps hauserunt, infimis ordinibus quasi per manus tradunt : et illos rursus viris sanctis et deo plenis enuntiare et prodere, quos ob id ἐκφάντορας et ἐκφαντορικοὺς appellari. Paulo post autem docet ἐκφαντικοὺς eosd. nominari. [Ἐκφαντικὸς, Demonstrativus. Iambl. Protr. p. 324 ed. Kiessl. : Ἱκανῶς γὰρ τὸ δόγμα τοῦτο σεβαστικὸν ὑπάρχει καὶ ἐκφαντικὸν τῆς τῶν θεῶν ὑπεροχῆς. Max. Planudius De constr. verb. p. 361 ed. Herm. : Συνάγει τὸ συναθροίζει αἰτιατικῇ, ἐπὶ δὲ τῶν ὀφρύων ἐκφαντικώτερον, οἷον συνάγει τὰς ὀφρῦς αἰτιατικῇ. Mich. Glycas Ep. 13, p. 17 ed. Fontan. : Τί τῆς κυκλικῆς τοῦ παντὸς φύσεως ἐκφαντικώτερον· 16, p. 148 : Τί τούτου παραδοξότερον, τί τῆς δμοτίμου τριάδος ἐκφαντικώτερον. L. D.] Alioqui ἐκφαντορικὸς adjective positum sonat potius Enuntiativus, s. Enarrativus, quam Enuntiator s. Enarrator. Sic tamen ut ἐκφαντορικὴν ὁμοίωσιν reddere possis ap. Dionys. Enuntiatricem similitudinem, pro quo Bud. Effatricem dicere maluit. [Maxim. in c. 7 Dionysii Areop. De cœl. hier. p. 23 ἐκφαντορικὸν interpr. ἑρμηνευτικὸν καὶ παραστατικὸν, Interpretativum et repræsentativum. Damascenus Orthod. fid. 1, c. 15, p. 55 Spiritum S. vocat ἐκφαντορικὸν πνεῦμα, et ἐκφαντορικὴν δύναμιν, utpote enarrationem divinorum arcanorum : Τὸ δὲ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκφαντορικὴ τοῦ κρυφίου τῆς θεότητος δύναμις τοῦ πατρός. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1074. Proculus in Theolog. Plat. 6, 12, p. 378 : Ἡ μὲν ἐκφαντορικὴ τῆς ἀληθείας ἐστὶ καὶ τοῦ νοεροῦ φωτὸς κρυφίως ὄντος ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς. Superl. Athanas. vol. 1, p. 821. Conf. Ἐκφαντορικῶς.] Sic Ἐκφαντορία, ἡ, redditur ab eo Doctrina rerum reconditarum mysticarumque interpres atque enarratrix. Vide p. 193, 194. [Galen. Dogm. Hipp. et Plat. 2, 8. Strong. Dionys. Areop. De cœl. hier. c. 2 init. p. 13 : Ἐξῆς δὲ τὰς οὐρανίας ἱεραρχίας ὑμνῆσαι κατὰ τὴν αὐτῶν ἐν τοῖς λογίοις ἐκφαντορίαν. Maximus p. 4 ad h. l. : Ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν. Id. in c. 5 De cœl. hier. p. 24, ἐκφαντορίαν dicit esse ἔκφανσιν ἤτοι διασάφησιν, Elucidationem s. Declarationem. Theophanes Hom. 7, p. 40 : Οἱ ἐκδεχόμενοι τὰς θείας ἐκφαντορίας θεοπρεπῶς. Suicer. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 215, 9 : Ἐκφαντορία, ἐκφανῶς, φανερῶς, et sim. Suidas.]

[Ἐκφανῶς, Manifesto, Aperte, Clare, Perspicue. Polyb. 5, 1, 3 : Ἀννίβας, ἐκφ. ἤδη τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον ἀνειληφώς· 27, 17, 1 : Ἀντίοχος, ὁρῶν ἐκφ. ἤδη ... παρασκευαζομένους εἰς τὺν ... πόλεμον. Aristæn. 1, p. 78, 104 citat Hemst. Eust. Opusc. p. 269, 47 : Ὡς ὁ λόγος προβαίνων ἐκφ. διαγράψεται. Pollux 5, 120, 159; 6, 207. Comparat. ἐκφανέστερον Athen. 11, p. 491, A : Αἰσχύλος ἐκφ. προσπαίζων τῷ ὀνόματι. Superlat. Polyb. 6, 44, 2 : Ἐκφανέστατα τῇ Θεμιστοκλέους ἀρετῇ συναντήσασα (Athen. resp.)· 28, 2, 3 : Ἐκφ. γὰρ ἐδόκουν στασιάζειν ἐν τῇ Ῥόδῳ. Et utroque gradu sæpe Dio Cass.]

[Ἐκφἄραγγόω, Excavo. Gregor. Nys. vol. 1, p. 20, B : Οὐκοῦν τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ σχίζεται εἰς αὐλῶνας, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γινομένων πρὸς τὰς τῶν χρημνῶν διαστάσεις ἐκφαραγγούμενα, ἵνα τὸ ὕδωρ ἐγκρατηθῇ ταῖς κοιλότησι. L. Dind.]

Ἔκφἄσις, εως, ἡ, in VV. LL. φανέρωσις [Declaratio. Herodot. 6, 129 : Ὡς δὲ ἡ κυρίη ἐγένετο τῶν ἡμερέων τῆς τε κατακλίσιος τοῦ γάμου καὶ ἐκφάσιος αὐτοῦ Κλεισθένεος τὸν κρίνοι ἐκ πάντων, Declarandi quem præferret]. In iisdem est Ἔκφασις pro Edictum : quod alioqui exp. φανέρωσις, Manifestatio; sed in hac signif. fuerit potius ab ἐκφαίνω. [Tzetz. ad Hesiod. p. 168; Jo. Protospathar. p. 182.]

[Ἐκφάσκω, Effor, Eloquor. Aristid. 3, p. 149 (?). Angl. Epiphan. t. 1, p. 41, D : Διαρρήδην ἐκφάσκων ὁ θεῖος λόγος. Hase.]

[Ἐκφατνίζω, E præsepi ejicio. Posidonius Athenæi 12, p. 540, C : Ὑποδοχὰς ἐποιεῖτο καθ' ἡμέραν ὀχλικὰς, ἐν αἷς χωρὶς τῶν ἀναλισκομένων καὶ ἐκφατνιζομένων σωρευμάτων ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα. De dentibus evellendis Eust. Od. p. 1784, 45 : Τῆς δὲ φάτνης ῥῆμα οὐ μόνον ἐκφατνίζειν κατὰ τὸ Ἐκφ. σωρ. ἐκ. ἀπ. ὁλ. κρέα, καὶ τὸ Ἐκφατνίζει ὀδόντας, ἀλλὰ καὶ φατνοῦν, ὅθεν καὶ φάτνωμα ὀδόντων, ἐξ οὗ λέγονται αὐτοὶ ἐκφατνίζεσθαι ἐκριζούμενοι.]

[Ἔκφάτνισμα, τό.] Ἐκφατνίσματα, τὰ, Hesych. τὰ ἐκβαλλόμενα, ὅταν καθαίρωσι τὰς φάτνας, Præsepium purgamenta, Sordes quæ e præsepibus ejiciuntur quum purgantur. Athen. [6, p. 270, D] accipit pro Reliquiis mensæ quæ excutiuntur canibus. Ibi enim quidam στραφεὶς πρὸς τὸν οἰκέτην, Λεῦκε, inquit, κἂν ἐκφατνίσματά τινα ἄρτων ἔχῃς, δὸς τοῖς κυσίν· appellans κύνας Cynicos philosophos. [Tum HSt. in Ἐμφάτνισμα :] Ἐμφατνίσματα, Polluci 10, 38 [166, ubi ἐκφατνίσματα præbuerunt libri] sunt αἱ σανίδες αἱ ἀναιρούμεναι ἐκ τῆς φάτνης ὡς καθαίρεσθαι τὰ περιττὰ, Assamenta s. Tabulæ quæ tolluntur e præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. At ἐκφατνίσματα sunt ipsa purgamenta quæ e præsepi excutiuntur. [Philostr. V. Apoll. 1, 19, p. 24 : Ἡ γοῦν δέλτος ἡ τῶν ἐκφατνισμάτων τοιοῦτον τῷ Δάμιδι νοῦν εἶχεν. Int., Libellus Reliquiarum Apollonii hac intentione ab eo scriptus est.]

[Ἔκφᾰτος, ὁ, ἡ, Ineffabilis. Maximus Καταρχ. v. 451 : Ἡ διχόμηνον ἄγοι σέλας ἔκφατον. Conf. Ἔκφαντος.]

[Ἐκφάτως, Ineffabiliter. Æsch. Ag. 714 : Τὸ νυμφότιμον μέλος ἐκφάτως τίοντας.]

Ἐκφαυλίζω, idem significat quod simpl. φαυλίζω [Pro vili habeo (quod vulgo Vilipendo), Flocci facio, Parvi facio. Item Pro nihilo duco, Elevo, Contemno], nisi quod præpositio in eo vim aliquam significationi addere videri potest. [Sperno, Gl. Lucian. De merc. cond. c. 11 : Εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων· Rhet. præc. c. 18 : Ἅπαντα ἐκφαυλιζέσθω. Schol. Eur. Phœn. 1760 Matth. : Ὁ δὲ αὐτὸν (Tiresiam monentem) ἐξεφαύλιζεν. Ælian. ap. Suid. vv. Ἐκφρησθέντων et Εἰσέφρησα : Ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Idem : Ἐξεφαύλισαν, παρ' οὐδὲν ἐλογίσαντο. «Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφαύλισαν τὴν τῶν Κρητῶν αὐτοσχέδιον ἐκείνην μοῦσαν.» Et anon. apud eund. v. Λιτός : Οἱ δὲ οὐκ ἐξεφαύλισαν τὸ ἔργον, οἷα δήπου λιτόν. Hesych. : Ὀνοταζομένη, πορθουμένη ... Κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκφαυλίζεσθαι. Ὀνοτάζων, ὑβρίζων, ἐκφαυλίζων. Id. : Ἐξεφαύλιζον, ἐξευτέλιζον. Cum genit. Joseph. A. J. 5, 8, 6 : Ἡ παῖς ἐκφαυλίσασα τῆς ὀργῆς αὐτὸν, συνῆν τῷ αὐτοῦ φίλῳ. Eludor, Nihil efficere valeo. Man. Philes De anim. propr. 66, 34, p. 228 : Πρὸς γὰρ ἄχρονον πάθος, ὃ καθάπαξ ἔρρευσεν εἰς τὴν καρδίαν, ἡ τῶν ἰατρῶν ἐκπεφαύλισται κρίσις. Cit. Schleusner. De ovis corruptis Ælian. N. A. 4, 37 : Ἐκεῖνα δὲ τὰ ἐκφαυλισθέντα (ova, quæ antea ἄγονα dixerat) τούτοις (pullis) τροφὴν παρατίθησιν (struthocamelus). || Cum inf. id. 11, 31, ab Hemst. cit : Ὁ δὲ (Æsculapius) οὐχ ὑπερορᾷ, οὐδὲ ἐξεφαύλισε τὸν ἄλογόν τε καὶ ἄφωνον ἰάσασθαι, ὧν τοσοῦτος θεός. || Depravo, Gl.]

[Ἐκφαυλισμὸς, ὁ, Contemptus. Joseph. Ant. Jud. 3, 8, 9. Hesych. : Ὀνοστὰ, ἐκφαυλισμοῦ ἄξια.]

[Ἐκφαυλισταῖος, Aspernabilis, Gl. Scrib. ἐκφαυλιστέος.]

[Ἐκφαυλιστὸς, ἡ, ὸν, Contemtibilis, Gl.]

[Ἔκφαυλος, ὁ, ἡ, Contemptus, Vilis. Heliod. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 125, v. 236 : Μηδὲν ἔκφαυλον λέγειν. Confus. c. ἔκφυλος, Joseph. A. J. 3, 12, 1 : Πατρὸς συνεῖναι γαμετῇ, ... ὡς ἔκφαυλον ἔχον τὴν ἀδικίαν, ubi al. recte ἔκφυλον.]

[Ἐκφαύλως, Inepte. Philostr. V. Soph. p. 503, 3 : Ἀττικίζοντα οὐκ ἀκρατῶς οὐδὲ ἐκφ.]

[Ἐκφαύω, Illustro. Theod. Prodr. in *Notices* vol. 8, part. 2, p. 213, 21 : Ἦ καὶ συνελθὼν, ὡς σελήνη φωσφόρος, τοὺς παῖδας ἐξέφαυσεν, ἄλλους ἀστέρας.]

Ἐκφερομῡθέω (quod alterius formæ est, i. e. ab anteriore parte adjectionem compositionis habens), Effero, Effero in vulgus, Vulgo, Divulgo, Pervulgo.

Affertur autem hujus exemplum ex Basilio duntaxat [vol. 1, p. 503, A]: Κλέπτης γὰρ ὁ διάβολος, καὶ τὰ ἡμέτερα ἐκφερομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑποφήτας. Observa autem in hoc composito s. potius bicomposito, ita reddi ac si ἐκφερομυθῶν τὰ ἡμέτερα velit resolvere in ἐκφέρων τοὺς ἡμετέρους μύθους. [Æneas Comm. Poliorc. c. 22, p. 63: Τῷ τε πολλοὺς ἅμα φυλάσσειν μᾶλλον δύναιτο ἐκφερομυθεῖσθαί τι τῶν πρασσομένων. Cit. Seager. Cornutus De nat. deor. c. 30, p. 219: Διὰ τὸ ἀναφαίνειν καὶ ἐκφερομυθεῖν ποιεῖν τὰ ἀπόρρητα.]

Ἐκφέρω, Effero [Gl.], Exporto, ut in loco illo quem e Paulo attuli in verbo Εἰσφέρω: qui aptissimum habet primæ amborum verborum signif. exemplum, Ad 1 Tim. 6, [7]: Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα, Nihil enim intulimus in mundum, nec efferre profecto quicquam possumus. Vel, Nihil importavimus, et nihil exportare possumus. At vetus Interpr. ἐξενεγκεῖν vertit Auferre. [Proprie de proferendo e loco quopiam Soph. Phil. 651: Ἀλλ' ἔκφερ' αὐτό. Eur. Phœn. 779: Ἐκφέρετε τεύχη. Aristoph. Ach. 1123. Et 1109: Τὸ λοφεῖον ἐξένεγκε. Herodot. 8, 37: Ὅπλα ἔσωθεν ἐκ τοῦ μεγάρου ἐξενηνειγμένα. Et cum genit. Hom. Il. Ψ, 259: Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα· Od. Θ, 439: Χηλὸν ἐξέφερεν θαλάμοιο. Et sine gen. Od. O, 470: Ἡ δ' αἶψα τρὶ' ἅλεισα ... ἔκφερεν, Clanculum asportavit. Et per tmesin ἐκ δ' ἔφερεν Il. Ω, 270. Et Od. Φ, 178: Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχόν. Et pass. Od. O, 19: Μή νύ τι σεῦ ἀέκητι δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται, nisi potius medium est illic. De efferendo Il. E, 664: Σαρπηδόνα δῖοι ἑταῖροι ἐξέφερον πολέμοιο, et sim. 669. De equis evehentibus ib. 234: Οὐδ' ἐθέλητον (equi) ἐκφερέμεν πολέμοιο. Et sine gen. K, 505, Π, 360, 383, 866. Apollon. Rh. 3, 1222: Ἀλλά μιν οὐδ' ὡς ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον. Soph. Aj. 7: Εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Similiter Herodot. 1, 24: Τὸν δὲ (Arionem) δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ταίναρον. Et passivo ib. 23: Ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα ἐπὶ Ταίναρον· 8, 76: Ὡς ἐπεὰν γένηται ναυμαχίη, ἐνθαῦτα μάλιστα ἐξοισομένων τῶν τε ἀνδρῶν καὶ τῶν ναυηγίων (conf. Thucyd. 1, 54; 4, 12)· 49: Πρὸς δὲ τῷ Ἰσθμῷ ἐς τοὺς ἑωυτῶν ἐξοίσονται. Eur. Hec. 701: Πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων. Charito 7, 6: Ἃς δὲ καὶ πρὸς τὴν γῆν ἐξενεχθείσας (naves) ἐζώγρησαν αὐτάνδρους. Plato Phæd. p. 66, B: Κινδυνεύει τοι ὥσπερ ἀτραπός τις ἡμᾶς ἐκφέρειν μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει. Aliter Hom. Il. Φ, 450: Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες Ὧραι ἐξέφερον, Afferebant. Qui l. referri inter illos potest de quibus paullo inferius agit HSt. in signif. Proferendi et Perferendi. Porro Il. Ψ, 785: Λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον, Abstulit. Theodor. Metoch. Hist. Rom. p. 804: Ὁ μέντοι Μαξιμινιανὸς ὁ Γαλέριος θείᾳ ψήφῳ λέγεται ἐξενεγκεῖν τραῦμα, Accepisse vulnus. L. D.] Ἐκφέρω, Effero, ut ap. Cic., Lucullus matrem efferebat, τὴν μητέρα ἐξέφερε. [Hom. Il. Ψ, 675: Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα· Ω, 786: Καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες. Hipponax ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 23: Ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. Herodot. 7, 117: Ὥστε Ξέρξεα ... ἐξενεῖκαί τε αὐτὸν κάλλιστα καὶ θάψαι. Eur. Alc. 716: Ἀλλ' οὐ σὺ νεκρὸν ἀντὶ σοῦ τόνδ' ἐκφέρεις; Lex ap. Demosth. p. 1071, 2: Ἐκφέρειν τὸν ἀποθανόντα. Anth. Pal. 9, 501, 2: Ἡμεῖς δὲ ζῶντες τὴν πόλιν ἐκφέρομεν. Nicarchus ib. 11, 113: Σήμερον ἐκφέρεται. Act. Apost. 5, 6, 9, 10. Alia v. ap. intt. Thomæ p. 324.] Et pass. Ἐκφέρομαι, Efferor. Antipho [p. 782]: Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. Dicunt autem Lat. et Efferre funere. Interdum Effero, i. e. Divulgo [Dimulgo, Gl.], Enuntio, quod etiam dicitur Effero foras, In vulgus effero. Plut. Pericle [c. 36]: Ἐκφέρων ἐπὶ γέλωτι τὰς οἰκοι διατριβὰς αὐτοῦ· Themist. [c. 23]: Πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε. Bud. vertit, Prodo, Defero, Arcanum enuntio, Foras effero, i. e. καταγορεύω, ex Æschine [p. 50]: Λόγους εἰς δικαστήρια γράφοντα μισθοῦ, τούτους ἐκφέρειν τοῖς ἀντιδίκοις· ἔγραψας κ. τ. λ. Et e Plutarcho: Ἐπὶ τούτοις ἐξενεχθεῖσιν εἰς πολλοὺς, Pervulgatis, et in vulgus exeuntibus. [Diodor. 1, 27: Τοὺς ἱερεῖς μὴ βούλεσθαι τἀληθὲς ἐκφέρειν εἰς τοὺς πολλούς.] Item, Ἐκφέρειν τὰ προβεβουλευμένα, Quæ intus et intra curiam consultata sunt et decreta, promulgare, et de iis populum rogare, ut in Orat. adv. Androtion. [Conf. Demosth. p. 71, 21; 1346, 16.] Nam ἐκφερόμενα dicuntur Quæ in vulgus commemorantur. Et Ἔκφορὰ, Pervulgatio. Inde illud Periandri, Λόγων ἀπορρήτων ἔκφορὰν μὴ ποιοῦ. [Herodot. 8, 132: Ἐξενείκαντος τὴν ἐπιχείρησιν ἑνὸς τῶν μετεχόντων. Plato Menex. p. 236, C: Ἀλλ' ὅπως μή μοι χαλεπανεῖ ἡ διδάσκαλος, ἂν ἐξενέγκω αὐτῆς τὸν λόγον· Leg. 6, p. 756, E: Πέμπτῃ δὲ ἡμέρᾳ τὰ κατασημανθέντα ὀνόματα ἐξενεγκεῖν μὲν τοὺς ἄρχοντας ἰδεῖν πᾶσι τοῖς πολίταις. Eurip. Hipp. 650: Νῦν δ' αἱ μὲν ἔνδον δρῶσιν αἱ κακαὶ κακὰ βουλεύματ', ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι· Suppl. 561: Οὐ γάρ ποτ' εἰς Ἕλληνας ἐξοισθήσεται, ὡς ... νόμος διεφθάρη. Isocr. De pac. p. 161, D: Τοῖς ἐκφέρουσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰ τῆς πόλεως ἁμαρτήματα. Xenoph. Anab. 5, 6, 17: Ἐκφέρει εἰς τὸ στράτευμα λόγον ὅτι Ξενοφῶν βούλεται καταμεῖναι· et ib. 29: Ἐξήνεγκε τὸν λόγον ὡς κ. τ. λ. Strabo 10, p. 482: Ὡς παρὰ τοῦ Διὸς τοὺς νόμους ἐκφέρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους. V. supra. C. dat. Herodot. 3, 74: Μηδ' ἐξοίσειν μηδενὶ ἀνθρώπων τὴν ... ἀπάτην. Joseph. A. J. 5, 8, 6: Καὶ ὁ μὲν οὐδὲν ὑφορώμενος δολερὸν σημαίνει τὸ πᾶν· ἡ δ' ἐκφέρει τὸν λόγον τοῖς δεηθεῖσι.] Ἐκφέρειν autem et simpliciter positum pro Commemorare, Narrare, e Plut. [Anton. c. 10] affert: Ταῦτα μὲν ὀλίγα ἕνεκεν δείγματος ἐξενηνόχαμεν. [Herodot. 5, 79: Ἡ δὲ Πυθίη ἀπό σφεων μὲν αὐτῶν οὐκ ἔφη αὐτοῖσι εἶναι τίσιν, ἐς Πολύφημον δὲ ἐξενείκαντας ἐκέλευε τῶν ἄγχιστα δέεσθαι. Ἀπελθόντων ὦν θεοπρόπων ἐξέφερον τὸ χρηστήριον ἁλίην ποιησάμενοι. Eur. Ion. 1352: Μητρὸς τάδ' ἡμῖν ἐκφέρεις ζητήματα. Xenoph. Anab. 1, 9, 11: Καὶ εὐχὴν δέ τινες αὐτοῦ ἐξέφερον, ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον χρόνον ζῆν ἔστε νικῴη κ. τ. λ. Simpl. Profero, Soph. Trach. 741: Τίν' ἐξήνεγκας, ὦ τέκνον, λόγον; Strabo 1, p. 16: Οὐκοῦν ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν ὅτι ποιητὴς πᾶς τὰ μὲν ψυχαγωγίας χάριν μόνον ἐκφέρει, τὰ δὲ διδασκαλίας. L. D. De Efferendo, i. e. Pronuntiando et scribendo vocabulo tali aut tali quadam ratione, Athen. 3, p. 94, F, de vocab. σιαγὼν loquens: Οἱ δὲ, ait, ὑαγόνα διὰ τοῦ υ στοιχείου ἐκφέροντες. Schweigh. Schol. Soph. Aj. 928 Erf.: Τῆς γὰρ δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων οἱ μέλλοντες διὰ τοῦ σ ἐκφέρονται. Apollon. Lex. Hom. p. 1: Ἃ ψιλῶς καὶ δασέως ἐκφερόμενον δηλοῖ σχετλιασμόν. Schol. Pind. Ol. 1, 10: Οἱ Ἀττικοὶ πολλὰ τῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ ὄντα θηλυκῶς ἐκφέρουσιν. Aliter Aristot. Poet. c. 1: Καὶ γὰρ ἂν ἰατρικὸν ἢ φυσικόν τι διὰ τῶν μέτρων ἐκφέρωσιν, οὕτω (poetas) καλεῖν εἰώθασιν. ‖ Elimino. Ἐκφέρει, Amovet, Gl. Epigr. Anthol. Pal. App. 304, 7: Μνήμην φυλάττει, τὴν δὲ λήθην ἐκφέρει (balneum). Georg. Pisid. Acroas. 3, p. 16, 102: Ἱδρῶτι, ὃν πόνος βίαιος ἐκφέρει τοῦ σώματος. Hemst. ad Lucian. Dial. mort. 1, 1, p. 331: «Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας, Hesych., et sim. in Ἄγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustath. Od. p. 1467 scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες· ταύτῃ γὰρ, φασὶ, θύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio et propria loquendi formula ἐκφέρεσθαι, peractis lustrandi cerimoniis efferri, inque triviis abjici: Plut. Mor. p. 280, B: Καὶ τῇ Ἑκάτῃ σκυλάκια μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίων ἐκφέρουσι· 708, F: Ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ Ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δεῖπνα, μὴ γενομένους αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θορύβου μετέχοντας.»] ‖ Ἐκφέρειν, Proferre, ut, Ἔκφερε γραμματεῖον, ex Aristoph. [Nub. 19], Profer, Deprome. [Eq. 1407: Κἀκεῖνον ἐκφερέτω τις ὡς ἐπὶ τὴν τέχνην, et alibi sim. Demosth. p. 1197, 5: Ἐξενέγκας ἔδωκα ζητεῖν τὰ γράμματα. Et sim. 897 seq.] At ἐκφέρειν εἰς φῶς, εἰς τὸ φῶς, Proferre, s. Edere in lucem, aut simpliciter Edere, ut dicitur Edere librum. Plato Parm. [p. 128, E]: Καί τις τὸ γράμμα ὑπὸ νέου ὄντος ἐμοῦ ἔκλεψε γραφὲν, ὥστε ἐμὲ οὐδὲ βουλεύσασθαι ἐξεγένετο εἴτ' ἐξοιστέον αὐτὸ εἰς τὸ φῶς, εἴτε μή. [Plut. Mor. p. 10, C: Ἀριστοφάνους, ὅτε τὰς Νεφέλας ἐξέφερε. Inscr. Horap. Hierogl.: Ὡραπόλλωνος Νειλώου Ἱερογλυφικὰ, ἃ ἐξήνεγκε μὲν αὐτὸς Αἰγυπτίᾳ φωνῇ, μετέφρασε δὲ Φίλιππος. Plura v. ap. Schæf. ad Dionys. De comp. verb. p. 15.] Et δεῖγμα ἐκφέρειν pro Specimen proferre, edere. Bud. p. 405, e Dem. [p. 323, 2; 344, 19; 573, 26; 679, 10. (Polyb. 3, 69,

3; Dionys. Art. rh. c. 8, 6.) Et sim. παράδειγμα 1482, 13 (conf. Æneæ Tact. c. 17, p. 52 : Παράδειγμα δ' ἐξοίσω γενόμενον πάθος· et ib. c. 29, p. 88); μαρτυρίας 1125, 20. Σημεῖον Isocr. Ep. 7, p. 421. Polyb. 15, 27, 3 : Οἱ δὲ τὰς ἡμέρας συστρεφόμενοι κατὰ μέρη, φανερῶς ἐξέφερον ἤδη τὸ μῖσος εἰς τοὺς προεστῶτας, Præ se ferebant. Diodor. 5, 74 : Ἀπόλλωνα ... τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην ἐξενεγκεῖν, Invenisse.] Quin etiam pro Edere et parere, e Plut. Demetr. [c. 1] : Ὅτι καὶ κακίας μεγάλας, ὥσπερ ἀρετὰς, αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσιν. De feminis quoque quæ uterum ad exactos menses perferunt, et maturum pariunt, ἐκφέρειν ab Aristot. [Hist. Anim. 7, 4, p. 583, 33; 6, p. 585, 20] dici ostendit. [Hippocr. De nat. mul. p. 569, 17 : Ὀκόταν ἐν γαστρὶ ἔχουσα διαφθείρῃ τὸ ἔμβρυον μηναῖον καὶ διμηναῖον, καὶ ἐκφέρειν μὴ δύνηται· De morb. mul. 1, p. 599, 11 : Εἰσὶ δὲ γυναῖκες, αἵτινες λαμβάνουσι μὲν ῥηιδίως ἐν γαστρὶ, ἐξενεγκεῖν δὲ οὐ δύνανται· 25 : Ἐκφέρειν τὰ ἔμβρυα. Et De sterilib. p. 685, 22 et 25 : Ἐκφέρειν εἰς τέλος. Callim. Del. 57 : Ἡ μὲν (Juno) ἁπάσαις δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωίσιν, αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον. Ad signif. Perferendi autem præter l. Hom. Il. Φ, 450 supra cit. pertinebit Pind. Nem. 4, 61 : Τᾷ δαιδάλῳ δὲ μαχαίρᾳ φύτευέν οἱ θάνατον ἐκ λόχου Πελίαο παῖς· ἄλαλκε δὲ Χείρων, καὶ τὸ μόρσιμον Διόθεν πεπρωμένον ἔκφερεν, si sententia, de qua dubitant scholl., sit, Implevit. Soph. Tr. 824 : Ὁπότε τελεόμηνος ἐκφέροι δωδέκατος ἄροτος, ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων τῷ Διὸς αὐτόπαιδι, et OEd. C. 1424 : Ὁρᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει μαντεύμαθ', ὃς σφῷν θάνατον ἐξ ἀμφοῖν θροεῖ; dicitur intransitive, pro Exire, Impleri. Passivo sic Demosth. p. 1403, 20 : Συνειδὼς ὅτι διὰ μὲν ἀνοήτων ... οὐδὲ τῶν καθ' ὑπερβολὴν ὀρθῶς βουλευθέντων οὐδὲν ἂν καλῶς ἐξενεχθείη, Effici, Ad exitum perduci.] Dicitur porro et ipsa terra ἐκφέρειν τοὺς καρποὺς ap. Chrysost., Edere fructus. [Herodot. 1, 193 : Τὸν δὲ τῆς Δήμητρος καρπὸν ὧδε ἀγαθὴ ἐκφέρειν ἐστὶ (Babylonia), ὥστε ἐπὶ διηκόσια μὲν τὸ παράπαν ἀποδιδοῖ, et ib. paullo ante, et 4, 198. Xenoph. OEc. 16, 5 : Δύναται (terra) τὰ ἥμερα καλὰ ἐκφέρειν· et ibid. 17, 10, καρπὸν ἐκφέρειν. Polyb. 37, 3, 8; Diodor. 2, 45. Theophr. quum addito accusat. H. Pl. 2, 2, 7, tum omisso ib. 8, 2, 7 : Ἐν ἐλάττοσι γὰρ ἔνιαι δοκοῦσιν ἐκφέρειν, ὥσπερ ... Αἴγυπτος· et de frumento ipso ib. 9, 1 : Ἡ δὲ κριθὴ δύναται καὶ ἐν ταῖς ψαφαρωτέραις ἐκφέρειν.] || Ἐκφέρειν pro Referre : ea signif. qua dicitur Referre ad senatum, consilium, ut ἀναφέρειν. Plut. : Καὶ τοῦτο πρὸς τὴν σύγκλητον ὁ Καῖσαρ ἐξήνεγκε. [Demosth. p. 1346, 16 : Ἐξήνεγκε προβούλευμα εἰς τὸν δῆμον. Τέλος ἐκφέρειν, Sententiam ferre, Decernere, Decidere, Dionys. A. R. 7, 35 : Τελευτῶν γοῦν, ἐπειδὴ πολλὴν αὐτοῦ καταδρομὴν ἐποιήσατο καὶ τοὺς θυμοὺς ἐξέκαυσε τῶν δημοτῶν, πολὺς ἐμπνεύσας τῇ κατηγορίᾳ, τέλος ἐξήνεγκεν ὅτι θάνατον αὐτοῦ καταψηφίζεται τὸ ἀρχεῖον· 45 : Οὐδὲν ὠμὸν οὐδὲ ὑπερήφανον ἐξήνεγκαν τέλος καθ' ἡμῶν τῶν φαύλων καὶ ταπεινῶν οἱ σεμνοὶ καὶ μεγάλοι. Plut. Themist. c. 12 : Τέλος εὐθὺς ἐξέφερε πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῶν νεῶν τὰς μὲν ἄλλας πληροῦν καθ' ἡσυχίαν· Coriol. c. 6 : Συνιούσης δὲ περὶ τούτων πολλάκις ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τῆς βουλῆς καὶ μηδὲν τέλος ἐκφερούσης. Ψῆφον Theodoret. H. E. 1, 22, p. 53, 13 : Ὡς κατὰ μοιχοῦ λοιπὸν οἱ φιλαλήθεις τὴν ψῆφον ἐξήνεγκαν.] || Ἐκφέρειν τὸν πόλεμον, Inferre bellum, Bud. e Luciano [V. Hist. 1, 12] et Polyb. [« Demosth. Olynth. 1, (p. 15, 16 : Οὔτ' ἂν ἐξήνεγκε τὸν πόλεμόν ποτε τοῦτον ἐκεῖνος). » HSt. Ms. Vind. Idem Dem. p. 188, 5 : Ἐκφέρειν τὸν πόλεμον. Et cum πρὸς Xenoph. H. Gr. 3, 5, 1; 4, 8, 6; 5, 2, 34. Vel ἐπὶ, ib. 5, 1, 34. De Polybio Schweigh. in Lex. : « Ἐκφ. πόλεμόν τινι, 2, 36, 4; 3, 8, 6 etc. Ἐκφ. τοῖς Αἰτωλοῖς τὸν ἀπὸ τῆς χώρας, vel ἀπὸ χώρας πόλεμον 4, 26, 2; 30, 2; 40, 8, 8. Ἐκφ. π. πρός τινα 1, 3, 1 etc. Ὅσον οὔπω προσδοκῶντες τὸν περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῖς ἐκφέρεσθαι κίνδυνον, 6, 58, 7. » Diodor. 5, 71; 14, 17, 46, 117; 16, 60; argum. l. 18, p. 255, 11; 18, 56; 19, 72; 20, 25, Exc. p. 538, 94; 570, 64, et Dionys. A. R. 2, 45; 3, 57; 6, 66, cit. Schæfer.] || Ἐκφέρειν de equo dictum, pro Auferre contumaciter sessorem, affert Idem e Xenoph. [Eq. 3, 4 et 5; unde repetit Pollux 1, 210, qui ipse ponit ibid. 218. Lucian. Dial. mort. 6, 2 : Νῦν δὲ, τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέρει, qui locus Hemsterhusio et de sententia et de scriptura suspectus est.] Et ex Homero itidem pro Rapere aurigam præ impetu, in curruli certamine. Quin etiam neutraliter pro Erumpere, E carceribus cursorum exire, et cursum auspicari. Exempla autem ap. eum vide. [Locos Hom., ubi transitive de equis dicitur ἐκφέρειν, v. supra. Neutr. Il. Ψ, 376 : Ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος· ὦκα δ' ἔπειτα αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι. Τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι. Et sim. de Ajace evecto ib. 759 : Ὦκα δ' ἔπειτα ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. Aristid. vol. 2, p. 2 : Ἐν αὐτοῖς τοῖς ἄθλοις, προσθήσω δ' ὅτι καὶ τοῖς αὐτοῦ τοῦ τάχους, οὐ τοῖς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἐξενεγκοῦσιν ἀποδίδοται τὸ σύμβολον, ἀλλὰ τοῖς παρελθοῦσι. Alia signif. neutr. exx. v. supra. Figurate Theophr. De igni 7 : Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα ἔοικεν ἐς μείζω τινὰ σκέψιν ἐκφέρειν ἡμᾶς τῶν ὑποκειμένων.] || Ἐκφέρειν Idem interpr. et Penderc, ap. Polyb. cum accus. τάλαντα et χρήματα. [3, 27, 5 : Ἐξενεγκεῖν Καρχηδονίους ἐν ἔτεσι δέκα δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα· 28, 2; 15, 8, 7. Id. 3, 64, 4 : Πολλάκις μὲν ὑπ' αὐτῶν ἡττημένοι, πολλοὺς δ' ἐξενηνοχότες φόρους. || Emitto. Schol. Aristoph. Vesp. 125 : Ἐξεφρείομεν) ἐξεφέρομεν. Unde fort. repetendum quod ib. 162 libri omnes ἔκφερέ με pro ἔκφρες με. Tzetz. Hist. 2, 295 : Εἴτε τὸν (ταῦρον) ὃν ἐξήνεγκεν ὁ Ποσειδῶν θαλάσσης· 5, 168 : Ἀλλ' ὅμως Διονύσιος ἅπαξ εἰς λατομίας αὐτὸν (Philoxenum) βαλὼν ἐξήνεγκεν ἀχαριαίῳ χρόνῳ. || Exsero. Eur. Ion. 1012 : Δύνασιν ἐκφέρει τίνα; Νόσους ἀπείργει καὶ τροφὰς ἔχει βίου. Licet huc referre Dionys. Art. rh. c. 8, 8 : Ταύτην τὴν κρᾶσιν τῶν τεττάρων ὑποθέσεων ζηλώσας ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου τὴν μίμησιν ἐξήνεγκε. Plut. Demosth. c. 10 : Μέγιστον μὲν εἶναι ῥήτορα Δημοσθένη, δυνατώτατον δ' εἰπεῖν Φωκίωνα· πλεῖστον γὰρ ἐν βραχυτάτῃ λέξει νοῦν ἐκφέρειν. || Exhibeo, Ostendo. Jo. Antioch. p. 842 : Τὸ δημοτικὸν καὶ κοινὸν τοῦ ἤθους πρὸς ἅπαντας ὁμοίως τοὺς ὑπηκόους ἐξέφερε. || Refero. Eurip. Andr. 621 : Μήτε δώμασιν λαβεῖν κακῆς γυναικὸς πῶλον· ἐκφέρουσι γὰρ μητρῷ' ὀνείδη. || Porro notandum ex Thoma M. p. 325 : Ἐξήνεγκε δὲ καὶ ἐξέφερέ τις μέμψιν κατά τινος.]

Pass. [medium] Ἐκφέρομαι, activa signif. pro ἐκφέρω, Effero [mihi vel mecum vel a me] : ea signif. qua dicitur Efferre aliquid ex uno loco in alium. Xenoph. [immo alius nescio quis, a Bud., quem sequitur HSt., cum Xen. confusus] : Ὥστε οἱ τούτοις ὁμογνώμονες ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν. [Æneas Tact. c. 3, p. 20 : Ἀθροίζεσθαι τοὺς ῥυμάρχας μετὰ τῶν ἐξενεγκαμένων παρ' αὐτοὺς τὰ ὅλα. Et ib. 10, p. 37; 11, p. 39. Eur. El. 871 : Φέρ' οἷα δὴ 'γὼ καὶ δόμοι κεύθουσί μου κόμης ἀγάλματ' ἐξενέγκωμαι, φίλαι. Aristoph. Eccl. 76 : Ἔγωγέ τοι τὸ σκύταλον ἐξηνεγκάμην, et ib. 513. Thuc. 4, 105 : Ἀπιέναι τὰ ἑαυτοῦ ἐκφερόμενον. Improprie Herodot. 5, 36 : Οἱ μὲν δὴ ἄλλοι πάντες γνώμην κατὰ τωὐτὸ ἐξεφέροντο, κελεύοντες ἀπίστασθαι. V. supra initio.] Item Fero, Aufero, i. e. Reporto, Mereor. Dem. [p. 178, 7] : Τοῦ δοκεῖν εὖ λέγειν δόξαν ἐκφέρονται. [Conf. p. 1423, 6. Xenoph. De venat. 1, 15 : Δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο. Dionys. A. R. 6, 16 : Πολεμίων ἔργα πράττοντες φίλων ἐξενέγκασθαι βούλεσθε δόξαν. Polyb. 7, 10, 4 etc.] Ex Eod. in malam partem [p. 176, 2], ἐκφέρεσθαι τὴν ἀπέχθειαν, Odium reportare. At signif. passiva, Efferor, Efferor funere, ut in loco Antiph. quem attuli in Ἐκφέρω. Item pro Efferor in aliis signiff. quæ respondent iis quas habet activum Effero. [Herodot. 6, 103 : Καὶ ταύτην μὲν τὴν νίκην ἀνελόμενόν μιν (συνέβη) τωὐτὸ ἐξενείκασθαι τῷ ὁμομητρίῳ ἀδελφῷ. Soph. Trach. 497 : Μέγα τι σθένος ἃ Κύπρις ἐκφέρεται νίκας ἀεί· El. 90 : Ὅταν ... ἐξενέγκωμαι κλέος. Dionys. A. R. 3, 13 : Πολλῶν πάνυ προθυμουμένων ἐξενέγκασθαι τὰ τῆς μάχης ἀριστεῖα· 18 : Στέρξειν τὴν τύχην ἣν ἂν ἐκ τῆς μάχης τῶν ἀνεψιῶν ἑκατέρα πόλις ἐξενέγκηται· 57 : Τὴν Οὐιεντανῶν κείρουσα καὶ λεηλατοῦσα χώραν καὶ πολλὰς ὠφελείας ἐξενεγκαμένη (ἡ τῶν Ῥωμαίων δύναμις)· 59 : Νίκην ἐξενεγκαμένων καλλίστην.] Et ἐκφερόμενα, Quæ in vulgus efferuntur, commemorantur. [V. supra in activo. Diodor. 20, 63 : Τῆς ἀληθείας ἐκφερομένης ἀπαρακαλύπτως διὰ τὸν οἶνον, ubi al. ex interpr. φαινομένης. Zonar. p. 678 et Suid. : Ἐκφέρεται, λέγεται.] Interdum vero ἐκφέρομαι, Auferor, Rapior, Transversus agor, ut qui fluctibus et

unidis æstuque auferuntur, ut Plut. usus est. [De quibus usurpati exx. v. supra in act. Pollux 1, 210 : Οἱ γὰρ θυμοειδεῖς (equi) ἐκφέρυνται εἰς δρόμον ὑπὸ ὀργῆς. Galen. ab Hemst. cit. vol. 5, p. 116, D : Ἵππος δυσπειθὴς οὐ κατὰ κόσμον ἐκφερόμενος· 117, B : Καθάπερ ἵππον ἐκφερόμενον ἡνίοχος ἀντισπῶν βιαίως ἰσχυρῷ χαλινῷ ...] Aristoteles autem [De partib. anim. 1, 1, p. 642, 27] dixit, Ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος, Qui a re ipsa transversus agitur, Bud. Item ἐκφέρομαι ὀργῇ pro Ira feror s. abripior, transversus agor. [Thuc. 3, 84 : Ἀπαιδευσία ὀργῆς πλεῖστον ἐκφερόμενοι.] In VV. LL. et ἐκφέρομαι πρὸς ὀργὴν e Soph. [El. 628], pro Irascor. [Pollux 8, 10 : Πρὸς ὀργὴν ἐκφερόμενος (δικαστής).] Et, Ἐκφερόμενοι μετ' ὀργῆς εἰς τὴν μάχην, Excandescentes feruntur in pugnam. Ibid. e Plut. in Fabio : Ἐξενεχθεὶς ὑπὸ φθόνου, Invidia impulsus. [Eur. Alc. 600 : Τὸ γὰρ εὐγενὲς ἐκφέρεται πρὸς αἰδῶ. Plato Reip. 10, p. 606, C : Ἔλαθες πολλάκις ἐν τοῖς οἰκείοις ἐξενεχθείς, ὥστε κωμῳδοποιὸς γενέσθαι· Cratyl. p. 425, A : Λέγων ἐξηνέχθην. Eust. Opusc. p. 202, 42 : Εἰ μὴ ἄρα εἰς τὸ πάντῃ πάντως ἐξήνεκτο ἀθεράπευτον. Paullo aliter Thomas M. p. 320 : Ἐξαναχωρῶ καὶ τὸ ἐκφέρομαι καὶ τὸ παραβαίνω, ubi ἐκτρέπομαι malebat Kuster. ad Suid. v. Ἐξαναχωρεῖ, p. 1279, E. Proprie Hippocr. Epid. 7, p. 1221, C : Ἐν τῷ οὔρῳ πολλὰ τὰ ἐκφερόμενα ἦν, Multa efferebantur per urinam. Nicand. Alex. 585 : Τὸ δὲ συνεχὲς ἀθρόον αἷμα ἐκφέρεται. Exportari, ap. Xenoph. Cyrop. 8, 8, 10 : Τοσοῦτον πίνουσιν, ὥστε ἀντὶ τοῦ εἰσφέρειν (προχοΐδας) αὐτοὶ ἐκφέρονται, ἐπειδὰν μηκέτι δύνωνται ὀρθούμενοι ἐξιέναι. Lucian. Nigrin. c. 34 : Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις καὶ μικροῦ δεῖν ἐκφερομένους.]

|| Ἐξενέγκω, inus. thema est, a quo ἐκφέρω mutuatur fut. 2 ἐξενεγκῶ, unde est aor. 2 ἐξήνεγκον, a quo infin. ἐξενεγκεῖν, et particip. ἐξενεγκών. Est inde et aor. 1 ἐξήνεγκα, e quo particip. ἐξενέγκας et med. voce ἐξενεγκάμενος. Ἐξενεῖκαι, Ionice pro ἐξενέγκαι : itidemque ἐξενείκασθαι, pro ἐξενέγκασθαι : ab inus. th. ἐξενείκω. [Exempla v. supra.] Ἐξενήνοχα, Attice pro ἐξήνοχα, ab ἐξενέγκω. [Aristoph. Eccl. 754. Forma recentiorum propria est perf. pass. ἐξήνεγμαι, ut in l. Eust. paullo ante cit., et Jo. Anagnostæ Excis. Thessalon. p. 369 : Εἰ μὴ τοιαύτη κατ' αὐτῆς ἀπόφασις ἀπευκταία ἐξήνεκτο. L. Dindorf.]

Ἐκφεύγω, ξομαι, Effugio, Elabor. [Gl. : Evado, Effugio; Ἐκφύγωσιν, Evaserint. Hom. Od. T, 231 : Ἐκφυγέειν μεμαώς (hinnulus). Æschyl. Pers. 510 : Ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες, Ἐφ' ἑστιοῦχον γαίαν· 564 : Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ' αὐτόν. Soph. OEd. C. 253 : Οὐ γὰρ ἴδοις ἂν ἀθρῶν βροτὸν, ὅστις ἂν, εἰ θεὸς ἄγοι, ἐκφυγεῖν δύναιτο. Et sim. sæpe Eurip., cujus unum addo l. Phœn. 1203 : Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι κἀκπέφευγε γῆ. Aristoph. Ach. 210 : Ἐκπέφευγ', οἴχεται φροῦδος. Thucyd. 2, 4 : Ἐμπείρους ἔχοντες τοὺς διώκοντας τοῦ μὴ ἐκφεύγειν.] Xenoph. [Cyr. 6, 1, 40 : Δοκεῖν με ὑπὸ σοῦ μελλήσαντά τι παθεῖν ἐκπεφευγέναι·] Hell. 1, [5, 8] : Τῶν δὲ ἀνδρῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. [De reis Demosth. p. 602, 2 : Εἰ ... διὰ ταῦτα ἐκφεύγειν ἀξιοίη. Aristoph. Vesp. 157 : Ἐκφεύξεται Δρακοντίδης· 994 : Ἐκπέφευγας, ὦ Λάβης. De ægrotis Hippocr. De morb. mul. 2, p. 642, 45; 636, 6, ut alibi φεύγειν et διαφεύγειν.] Interdum cum accus., ut ἐκφεύγειν νόσον, θάνατον : quod legitur et apud Hom. [Il. A, 362, Υ, 449 : Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, et similiter Φ, 66, aliisque cum nominibus I, 355, Od. Δ, 502, 512, E, 289, 414, O, 235, T, 157. Et cum genit. Od. Ψ, 236 : Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπειρόνδε νηχόμενοι, si quidem ibi conjunctus est gen. verbo ἐκφ. Et cum adv. Od. M. 212 : Ἀλλὰ καὶ ἔνθεν ἐμῇ ἀρετῇ βουλῇ τε νόῳ τε ἐκφύγομεν. Pind. Ol. 11, 44 : Θάνατον αἰπὺν οὐκ ἐξέφυγεν· Pyth. 4, 209 : Συνδρόμων κινηθμὸν ἀμαιμάκετον ἐκφυγεῖν πετρᾶν. Æsch. Eum. 752 : Ἀνὴρ ὃδ' ἐκπέφευγεν αἵματος δίκην· Prom. 518 : Οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην. Soph. Phil. 518 : Τὰν θεῶν νέμεσιν ἐκφυγών. Herodot. 1, 197 : Ἐξέφυγε ὁμοίην νοῦσον· 6, 104 : Ἐκπεφευγὼς διπλόον θάνατον. Et ib. : Ἐκφυγόντα τούτους. Aristoph. Ach. 224 : Γέροντας ἄνδρας ἐκφυγών· Pac. 336 : Ἐκφυγὼν τὴν ἀσπίδα, etc. Et de reo absoluto Vesp. 160 : Ὅταν τις ἐκφύγῃ με. || Alia struct. Leonidas Tar. Anth. Plan. 4, 182, 1 : Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ... Κύπριν. Et rursus alia Soph. El. 391 : Ὅπως ἀφ' ὑμῶν ὡς προσώτατ' ἐκφύγω. Et Eur. Phœn. 1674 : Ποῖ γὰρ ἐκφεύξει λέχος; Iph. T. 1204 : Ποῖ δέ σ' ἐκφύγοιεν ἄν; Et Aul. 533 : Κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω· Phœn. 1216 : Ἦν μή με φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα (conf. Rhes. 316 : Ὃν οὔτε φεύγων οὔθ' ὑποσταθεὶς δορὶ ὁ Πηλέως παῖς ἐκφυγεῖν δυνήσεται. Herodot. 5, 95 : Αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Plat. Hipp. maj. p. 292, A : Ἂν μὴ ἐκφύγω φεύγων αὐτόν). Et cum infin. Xenoph. Anab. 1, 3, 2 : Μικρὸν ἐξέφευγε τὸ μὴ καταπετρωθῆναι. Plato Parm. p. 147, A : Οὐ πάντῃ ἂν ἤδη ἐκφεύγοι τὸ μὴ ἕτερα εἶναι ἀλλήλων.] || Habet ἐκφεύγειν cum quoque usum quem verbum Effugere, quum dicitur aliquid effugere aciem oculorum. Plut. De animi procr. [p. 1013, C] : Ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν. At Diosc. non dixit, Τὰ φάρμακα ἃ ἐξέφυγεν ἡ ὀξύτης τῆς ἐνεργείας, sed inversa orationis structura, Ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας τὰ φάρμακα, quod redditur Venena quæ præsentaneam vim perdiderunt. [Sim. Polyb. 3, 55, 7 : Καταστρατοπεδεύσας περὶ τοὺς ἐκφεύγοντας ἤδη τὴν χιόνα τόπους, Loca nivibus libera.] || Item ἐκφεύγειν ἡμᾶς dicitur, sicut et διαφεύγειν, id quo excidimus, quod sc. nobis elabitur velut e manibus, Quod nobis excidit, Dem. [p. 29, 12 : Τὰ πλείω τῶν πραγμάτων ὑμᾶς ἐκπεφευγέναι τῷ μὴ βούλεσθαι τὰ δέοντα ποιεῖν, οὐ τῷ μὴ συνιέναι· 182, 7 : Ὁρᾶτε μὲν γὰρ ὅτι ὅσα μὲν πώποθ' ἅπαντες ὑμεῖς ἠβουλήθητε ... οὐδὲν πώποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν· 236, 22 : Οὕτω δ' ἦν ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ ... μὴ ... ἐκφύγοι τὰ πράγματ' αὐτόν· conf. 378 extr. 1445, 5 : Οὐδεὶς δ' αὐτοὺς ἐκφεύγει χρόνος οὐδὲ τρόπος τοῦ τὰ συμφέρονθ' ἑαυτοῖς περαίνειν. (Conf. Hesiod. Theog. 182.) Soph. OEd. T. 111 : Τὸ δὲ ζητούμενον ἁλωτὸν, ἐκφεύγει δὲ τἀμελούμενον. Eur. Med. 1064 : Πάντως πέπρωται ταῦτα κοὐκ ἐκφεύξεται· Hel. 1622 : Ἐκπεφεύγασιν γάμοι με.] Habet vero et propriam Excidendi s. Elabendi signif. Hom. Il. Ξ, [407, X, 292] : Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. [Λ, 376 : Οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός· E, 18, Π, 480 : Τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός· Λ, 380 : Βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. Sic nonnulli Il. B, 266 scribebant : Θαλερὸν δέ οἱ ἔκφυγε δάκρυ, pro ἔκπεσε. || Cum infin. Suid. in Εὐθυρρήμων : Ἐκφεύγει εὐθέως λέγειν. Hemst. Ubi est Defugit. At ap. Jo. Malal. p. 468, 22 : Τῶν δὲ λοιπῶν ἐκφευγόντων ἐκπερᾶν τὸν Νυμφίον ποταμὸν, est, Fugientibus, ut trajicerent.]

[Ἐκφευκτικὸς, ἡ, ὸν, Qui ad effugiendum confert. Schol. Aristoph. Pl. 63 : Κοινῶς γὰρ πᾶν σύμβολον ἐκφευκτικὸν ἢ προτρεπτικὸν ὄρνιν καλοῦσιν. (Ἐφεκτικὸν Suidas v. Ὄρνις.) Boiss. Ἐκφευκτικοὶ λόγοι δαιμόνων, Libri de fugandis dæmonibus, Joseph. Hypomn. l. 4, c. 74, p. 176. Schleusn.]

[Ἐκφεύξιμος, ὁ, ἡ, Effugiendus. Schol. vet. Apoll. Rh. 1, 246 : Ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα) Ἀλλ' οὐκ ἐκφεύξιμος αὐτοῖς ἡ ὁδός.]

[Ἔκφευξις, εως, ἡ, Effugium. Apollon. Lex. Hom. : Ἀλεωρὴ, ... φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια, οἷον ἔκφευξις. Melampus De palp. p. 453 : Ἔκφ. κακῶν. Forma Ἔκφυξις est ap. Symm. Ps. 54, 9.]

Ἔκφημι, Eloquor. [Aor. primo Etym. M. p. 687, 6 : Ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφησε. Secundo schol. Aristoph. Ach. 254 : Τοῦτο δὲ σχῆμα καλεῖται παρὰ προσδοκίαν· ἔδει γὰρ ἐκφάναι ἐκποιήσεται παῖδας. Nisi scribendum φάναι. L. Dind.] A cujus passiva voce est ἔκφατο ap. poetas, ut ἔκφατο μῦθον, Apoll. Rh. [2, 10, 685, etc.; νόον ἔκφατο ejusd. 1, 439; ἄτην ἔκφατο ib. 1256.] Affertur et infin. Ἐκφάσθαι, pro Eloqui, ἐξειπεῖν. Redditur autem et Evulgare, in VV. LL. [Hom. Od. K, 246 : Οὐδέ τι ἐκφάσθαι δύνατο ἔπος· N, 309 : Σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ μηδέ τῳ ἐκφάσθαι μήτ' ἀνδρῶν μήτε γυναικῶν.]

[Ἐκφθέγγομαι, Effor, Exprimo, Gl. Acta S. Phileæ p. 177 ed. Combef. a Boiss. cit. Hom. Il. Φ, 213 : Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης, ab Seager. cit., cod. Lips. ἐκφθέγξατο.]

[Ἐκφθείρω, Perdo, Deleo. Scymnus v. 343 : Αὔτανδρον ἐξέφθειραν ἐπιφανῆ πόλιν. Boiss.] Ἐκφθείρομαι redditur Inauspicate et in perniciem ac in malam rem exeo. Sic imperativo modo ἐκφθείρου [Lucian.

Dial. mer. 15 : Ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, φησὶ], Exi in malam rem, Bud. interpr. addens e Suida, ἐκφθείρεσθαι esse ἐπὶ κακῷ ἐξελθεῖν, sicut εἰσφθείρεσθαι est ἐπὶ κακῷ εἰσελθεῖν. [Aristophan. Pac. 72 : Ἐχθὲς δὲ μετὰ ταῦτ' ἐκφθαρεὶς οὐκ οἶδ' ὅποι. Conf. Brunck. ad Eccles. 248, Bergler. ad Alciphr. 1, 13. Liban. ab Jacobsio cit. vol. 4, p. 187, 16 : Οὐκ ἐκφθαρήσῃ δέ; ἔφην. Hic autem usus peculiaris est comœdiæ vel sermoni. || Proprie, Perire, ap. Eur. Hec. 669 : Δέσποιν', ὄλωλας, οὐκέτ' εἶ, βλέπουσα φῶς, ἅπαις, ἄνανδρος, ἄπολις, ἐξεφθαρμένη. Suid. : Ἐκτρυχωθεὶς, ἐκπιασθεὶς, ἐκφθαρείς. Hesych. ab Hemst. cit. : Παλεὸς, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη. Idem : Ἐξέφθετο, ἐξέφθαρτο, δεδαπάνητο.]

[Ἐκφθίνω, Perdo. Aor. pass. ἐξέφθιτο, Evanuerat, Hom. Od. I, 163 : Οὐ γάρ πω νηῶν ἐξέφθιτο οἶνος ἐρυθρός· M, 329 : Ἀλλ' ὅτε δὴ νηὸς ἐξέφθιτο ἤια πάντα. Æsch. Pers. 679 : Ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι νᾶες· 927 : Πάνυ γὰρ φύστις μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται. Nicander Ther. 331 : Βλεφάρων δὲ μέλαιν' ἐξέφθιτο λάχνη. ῐ]

[Ἐκφθορὰ, ἡ, Pernicies. Nicetas in Anecd. vol. 3, p. 353. Boiss.]

[Ἐκφιβλόω, Fibula necto. Suid. : Ἐκπορποῦσθαι, ἐκφιβλοῦσθαι. De signif. v. in Ἐκπορπάω.]

[Ἐκφῐλέω, Exosculor. Strato Anth. Pal. 12, 250, 4 : Ὃν περιπλεχθεὶς ἐξεφίλουν. Angl. || Amore complector. Corp. inscr. gr. vol. 2, n. 1988, b, 6, cujus apogr. misit Letronnius, ex capulo Thessalonicæ reperto : Πολλοὺς ἐκφιλέων ἐκτησάμην ἄνδρας ἑταίρους, sec. conj. Bœckhii. Hase.]

[Ἐκφιλοσοφέω, In philosophia versor. Ita certe ed. Antioch. Hom. p. 1156, C : Τὸν ἐκ νεαρᾶς γὰρ ἡλικίας ἐκφιλοσοφοῦντα. Verum Cod. Reg. 881 bonæ notæ fol. 107 verso habet ἐνφιλοσοφοῦντα (sic). Hase.]

[Ἐκφινδάνω.] Ἐκφινδάνει Galen. in suo Lex. Hippocr. [p. 464] exp. ἐξορμᾷ [et ἐκβράσσει, addens οὕτω δὲ καὶ τὸ ἐκφλύει. Sic enim in unam gl. conjungenda quæ in duas distrahuntur in edd. Fallitur Foes. OEcon. p. 119. L. D.]. Pro quo ap. ipsum Hippocr. scriptum est ἐκφλυνδάνει, ut in libro quem Περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inscripsit [p. 539, 16] : Καὶ ἕλκεα ἐκφλυνδάνει ἀπὸ τῆς ὀσφύος· aliquanto post [557, 17] : Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ τῶν σκελέων ἕλκεα ἐκφλυνδάνει. [Ἐκφλυνδάνει restituendum Galeno esse probant formæ in Ἐκφλύσσω proferendæ.]

[Ἐκφλαίνω, Ebullio. Aor. 1 inf. ἐκφλῆναι, Eur. ap. Etym. M. v. Φλήναφος : Πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον. V. Φλέω.]

[Ἐκφλαυρέω. V. Ἐκφλυαρέω.]

Ἐκφλαυρίζω, i. q. ἐκφαυλίζω. [Elevo. Plut. Pomp. c. 57 : Πολλὰ μὲν ἐξεφλαύρισε τὰς ἐκεῖ πράξεις· Sertor. c. 26 : Πρὸς ἐκεῖνον μὲν ἐξεφλαύρισε τὸν λόγον· Philop. c. 19 : Ὥστε καὶ δακρῦσαι καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐκφλαυρίσαι δύναμιν, ὡς ἄπιστον καὶ τὸ μηδὲν οὖσαν. V. Ἐκφλυαρίζω.]

[Ἐκφλεγμαίνω, Effervesco. Basil. t. 1, p. 204, A : Οὕτω τοίνυν ἡ θάλασσα ποτὲ μὲν ἐκφλεγμαίνει καὶ ζεῖ. Hase.]

[Ἐκφλεγμᾰτόω.] Ἐκφλεγματοῦσθαι, In phlegmata converti. Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 394, 26] : Τὰ μὲν γὰρ πικρὰ διαλύεται καὶ ἐκφλεγματοῦται. Ubi γράφεται etiam Φλεγματοῦται.

Ἐκφλέγω, Exuro. Nam ut φλέγω, Uro : sic ἐκφλέγω, Exuro, eadem utrobique præp. eund. usum habente. Affertur autem ex Aristoph. hoc comp. ἐκφλέγω. [Pac. 608 : Αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν. Pollux 9, 155. Metaph. Aret. Causs. p. ac. 2, 1, p. 10 : Ἐκφλέγει γὰρ αὐτόν (pulmonem)· Causs. p. diut. 2, 6, p. 31 : Ἐκφλέγει γὰρ καὶ οἶνος ἐς παραφορὴν ἐν μέθῃ. Longin. 12, 3 : Ὅθεν, οἶμαι, κατὰ λόγον ὁ μὲν ῥήτωρ, ἅτε παθητικώτερος, πολὺ τὸ διάπυρον ἔχει καὶ θυμικῶς ἐκφλεγόμενον. Pollux 3, 68 : Φλέγεσθαι τῷ πόθῳ, ἐκφλέγεσθαι.]

[Ἐκφλίβω. V. Ἐκθλίβω.]

[Ἐκφλογίζω, Accendo, Inflammo. Pseudo-Chrys. Serm. 14, t. 7, p. 281, 25 : Τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐκφλογίζουσιν. Seager. Theodor. Studita in Jamb. : vide Coteler. Patr. Apost. t. 2, p. 4. Kall. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 372 : Ἐκφλογισθέντος τοῦ παντὸς συνίζειν τὸ μέσον αὐτοῦ πρῶτον. Theophyl. Sim. Epist. 9 : Ἐμοὶ ἀπηθαλώθησαν αἱ φρένες τῷ ἔρωτι καὶ δαλοῦ δίκην τὸ περιστέρνιον ἐκπεφλόγισται.]

Ἐκφλογόω, Inflammo, Flammam ejaculor, VV. LL. Et pass. particip. ἐκφλογούμενος, Inflammatus, vel potius Flagrans, ut præsens tempus præsenti reddatur. Nisi quis malit Flammans. [Theophr. fr. 3, 67 : Διακρίνεται γὰρ τὸ ἐμπῖπτον (pici) κρατηθὲν καὶ ἐκφλογοῦται· 71 : Ἐκφλογοῦται πᾶς ὁ καπνός· et 75. Aristot. Mirab. c. 36 : Περὶ Ἀτιτανίαν ... εἶναί τινα πέτραν, ἐξ ἧς τὸ μὲν ἀνιὸν πῦρ οὐ φανερόν ἐστιν, ἐπειδὰν δὲ ἔλαιον ἐπιχυθῇ ἐπ' αὐτὴν, ἐκφλογοῦται. Eust. Opusc. p. 33, 67 : Ὁ σίδηρος ἤδη πῦρ ἦν ἐκφλογούμενος.]

[Ἐκφλόγωσις, εως, ἡ, Inflammatio, Flamma. Diodor. 17, 115 : Δᾶδες ... κατὰ μὲν τὴν λαβὴν ἔχουσαι χρυσοῦς στεφάνους, κατὰ δὲ τὴν ἐκφλόγωσιν ἀετοὺς διαπεπετακότας τὰς πτέρυγας. Hemst. Schol. Hom. Il. A, 50 : Λοιμὸς ἀπὸ ἐκφλογώσεως. Wakef. Eust. Opusc. p. 221, 69 : Εἰς ἐκφλόγωσιν καὶ ἀπώλειαν. L. D. Epiph. t. 1, p. 555, A : Μετὰ τὴν ἐκφλόγωσιν ἔσεσθαι πάντων, καὶ τὸν βρασμόν. Hase.]

[Ἐκφλοίομαι, Ejicio, Extraho. Nicand. Alex. 322 : Ἠὲ καὶ ἐκφλοίοιο καταχθέος ἕρματα γαστρὸς, schol. ἐκσύρειας, ἐκθλίψειας, κλύσον. V. Ἐκφλύσσω.]

[Ἐκφλῠᾱρέω, Exibilo, Subsanno, cum accus. pers., schol. Aristoph. Pl. 885 : Οἱ γὰρ δύο τὸν συκοφάντην ἐκφλυαροῦσι. Ἐκφλαυροῦσι conj. Hemsterh. ad l. schol. V. Ἐκφλυαρίζω.]

[Ἐκφλυαρίζω. Plut. Mor. p. 680, C : Οἱ μὲν ἄλλοι παντάπασιν ἐξεφλυάριζον τὸ πρᾶγμα καὶ κατεγέλων, ubi est var. ἐξεφλαύριζον. Schol. Aristoph. Pl. 589 : Ἀήροις ἀναδῶν) Εὐτελίζει τὸν Ὀλυμπιακὸν στέφανον λῆρον δέ πως ὄντα καὶ οἷον ἐκφλυαρίζεσθαι, καθά τις ἔφη τῶν παλαιῶν, τουτέστι περιφρονεῖσθαι, ubi ἐκφλαυρίζεσθαι reposuit Kust., probante Hemst., idemque pro eod. restituente Eustathio Il. p. 3, 3 : Μή τις ἐκφλυαρίζων τὸ πρᾶγμα μυκτηρίσῃ μηδὲν ἡμᾶς καινότερον πραγματεύσασθαι. Idem Eust. eodem vel vitio vel errore Opusc. p. 121, 19 : Τοῖς ἐκφλυαρίζουσι τὰ ἡμέτερα.]

[Ἐκφλύζω. V. Ἐκφλύσσω.]

[Ἐκφλυνδάνω. V. Ἐκφινδάνω.]

[Ἐκφλύσσω.] Ap. Apoll. Rh. ἐκφλύξαι, quod est a them. Ἐκφλύσσω, exp. [ab schol.] εἰπεῖν, 1, [275] : Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρέχθει. Verum ego nimis simplicem hanc exp. esse censeo, nec esse ἐκφλύξαι simpliciter Eloqui, sed Depromere e corde æstuanti. Sic autem loquor cum Ovidio, ap. quem legitur, Strangulat inclusus dolor, et cor æstuat intus. Qui versus eo etiam magis hic locum habere potest, quod præcedat ap. ipsum Apoll. Rh. : Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ. [Esse ab ead. stirpe qua Ἐκφλυνδάνω in Ἐκφινδάνω notatum, et Ἐκφλαίνω, Ἐκφλοίομαι (si recte ita scribitur ap. Nicandrum), vidit Schneider. in Φλέω. Eodem refertur quod Galenus in Ἐκφινδάνω cit. habet Ἐκφλύω. Sed aoristi ἐκφλύξαι præsens HSt. ponere debebat Ἐκφλύζω, ut facit schol. Apoll. : Φλύζειν δὲ κυρίως τοὺς λέβητας φαμὲν καιομένους ἀναβάλλειν τῇ θερμότητι τὸ ὕδωρ. Cui formæ ita differre videtur forma ἐκφλύω, ut ἐκφλύζω transitiva, ἐκφλύω intrans. signif. dicatur.]

[Ἐκφλύω. V. Ἐκφλύσσω.]

Ἐκφοβέω, Exterreo, Exterrefacio, [Deterreo, Perterreo, Gl.]. Galen. : Ἃ τοὺς μὲν πολλοὺς ἐκφοβεῖ. [Æsch. Pers. 606 : Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας. Eur. fr. Androm. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 304 : Ἥπου τὸ μέλλον ἐκφοβεῖ καθ' ἡμέραν· Or. 270 : Εἴ μ' ἐκφοβοῖεν (furiæ) μανιάσιν λυσσήμασι· 312 : Τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δεμνίων. Thucyd. 2, 87 : Οὐχὶ δικαίαν ἔχει τέκμαρσιν τὸ ἐκφοβῆσαι· 3, 13, 42, etc. Isocr. Plat. p. 303, E : Ἤν τινες ὑμᾶς ἐκφοβῶσι. Duplici accus. Thucyd. 6, 11 : Σικελιῶται δ' ἄν μοι δοκοῦσιν, ὥς γε νῦν ἔχουσι, καὶ ἔτι ἂν ἧσσον δεινοὶ ἡμῖν γενέσθαι, εἰ ἄρξειαν αὐτῶν Συρακόσιοι· ὅπερ οἱ Ἐγεσταῖοι μάλιστα ἡμᾶς ἐκφοβοῦσι. Confusum cum ἀμφεδόνησεν ap. Theocr. 13, 48.] Pass. ἐκπεφοβῆσθαι, Exterritum esse, δεδειματῶσθαι. Alioqui ἐκφοβεῖσθαι neutraliter etiam ponitur pro Metuere, Permetuere, Extimescere. [Ἐκφοβοῦμαι, Extimeo, Pertimesco, Gl. Æneas Tact. c. 4, p. 21 : Οἱ ἐκφοβηθέντες ἐτίθεντο φέροντες τὰ ὅπλα πρὸς τοὺς πολεμίους.] Soph. El. [276] : Ἐρινὺν οὔ τιν' ἐκφοβουμένη. [OEd. C. 269 : Ὧν οὕνεκ' ἐκφοβεῖ με. || Aliæ constructiones sunt, Soph. El. 1426 : Μή ποτ' ἐκφοβοῦ μητρῷον ὥς σε λῆμ' ἀτιμάσει ποτέ· OEd. T. 989 : Ποίας δὲ καὶ γυναικὸς

ἐκφοβεῖσθ' ὕπερ; Eur. Andr. 962 : Ἐκφοβηθεῖσ' αἰχμαλωτίδος φόβῳ γυναικός.]

Ἐκφόβηθρον, τὸ, Terriculamentum. [Eudocia p. 292, ubi ἐκφόβητρον.]

[Ἐκφόβημα, τὸ, Terriculamentum. Schol. Æsch. Sept. 286.]

[Ἐκφόβησις, εως, ἡ, Metus. Hesych. : Ἔκπληξις, ἐκφόβησις. Schol. Æsch. Prom. 921, et Lycophr. 352; Herodian. Epimer. p. 21, a Boiss. cit. Gloss. ad Diodori 1, 83, p. 94, 89 : Δεισιδαιμονία) καὶ ἐκφόβησις. Eust. Opusc. p. 177, 29 : Ὡς οἷά τινα αἰγανέαν πρὸς ἐκφόβησιν ἀνασείοντα.]

[Ἐκφοβητικὸς, ἡ, ὸν, Terribilis. Eust. Od. p. 1966, 16 : Λαλεῖ τι ἐκφοβητικὸν περὶ θείας ἐναργείας.]

[Ἐκφόβητρον. V. Ἐκφόβηθρον.]

Ἔκφοβος, ὁ, ἡ, Metu perculsus, Perterritus. [Aristot. Physiogn. 6, p. 812, 29 : Οἱ ἔκφοβοι γιγνόμενοι φρίσσουσι. Deut. 9, 19 : Καὶ ἔκφοβός εἰμι διὰ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ὀργὴν, ubi est var. ἔμφοβος. In N. T. Marc. Ev. 9, 6; Epist. ad Hebr. 12, 21. Chrysost. t. 6, p. 918, 3 : Ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος. Hase.]

[Ἐκφόβως, Timide. Athan. 1, 688, 662. Angl.]

[Ἐκφοιβάζω, Vaticinor. Const. Manass. Chron. p. 29, C : Τῶν μάντεων αὐτῶν χρησμοὺς ἐκφοιβασάντων, ubi olim ἐκβιβασάντων. Kall. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 302. Boiss.]

[Ἐκφοινίσσω, s.] Ἐκφοινίττω, Rubefacio, Cruento, Eur. [Phœn. 42 : Πῶλοι δέ νιν χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν· Iph. T. 259 : Οὐδέ πω βωμὸς θεᾶς Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη δροαῖς. Pollux 1, 49 : Ἡ ἀκτὶς αὐτὴν (purpuram) ἀναπυρσεύει, καὶ πλείω ποιεῖ καὶ φαιδροτέραν τὴν αὐγὴν, ἐκφοινισσομένην ἐκ τοῦ ἄνω πυρός. Hesych. : Ἐκφοινίξαι, ἀναγνῶσαι (αἱματῶσαι edd.).]

Ἐκφοιτάω, Exeo, Egredior, ut, Ἐξεφοίτα ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, in vulgg. Lex. sine auctoris nomine. [Zarides apud Boivin. præfat. ad Niceph. Gregor. p. LXXXIII ed. Bonn. : Τῆς τοῦ λανθάνειν αἱρέσεως ὥσπερ ἀκροπόλεως ἐκφοιτῶντες. Aristid. vol. 1, p. 30 : Μόνος γὰρ τῶν ἱερῶν φασμάτων ἐξεφοίτησεν (Bacchus) ἐν τῷ κινδύνῳ τῷ Μηδικῷ· 258 : Συνιούσης τῆς ναυμαχίας ἐξεφοίτα μὲν ὁ Ἴακχος συνναυμαχήσων.] Forsitan autem alicubi reddendum sit potius Sæpe exeo, egredior. [Eur. El. 320 : Ὃς δ' ἐκεῖνον ἔκτανεν, ἐς ταὐτὰ βαίνων ἅρματ' ἐκφοιτᾷ πατρί.] Bud. interpretans, Exeo, Prodeo, Excedo, affert e Diog. L. Epicuro [10, 6] : Μητροδώρου μὲν ἀδελφὸς, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἐπικούρου, τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας. Metaph. autem e Plut. Lyc. [c. 3] : Παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι, pro Verba efferebantur a muliere. [Dio Cass. 38, 35 : Ταῦτ' ἐς τοὺς πολεμίους μέλλοντα ἐκφοιτήσειν· 39, 10 : Φοβηθεὶς μὴ καὶ ζῶντος αὐτοῦ ἐκφοιτήσῃ (quæ scripserat contra Cæsarem). Philostr. V. Soph. 1, 25, 2, p. 532, 3 : Τὰς δίκας τὰς πρὸς ἀλλήλους οὐκ ἄλλοσέ πῃ ἐκφοιτᾶν. Cit. Hemst. Ælian. N. A. 11, 32 : Εἰς μανίαν ὡς τὰ μάλιστα ἰσχυρὰν ἐκφοιτᾷ. Eunap. Ædes. p. 32 Boiss. : Τοσοῦτον κλέος τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτησεν. || Transitive Effero, Evulgo. Suid. : Ἐξεφοίτα, ἐθριάμβευεν. « Ὁ δὲ παρὰ τοὺς ἀτελέστους καὶ βεβήλους ἐξεφοίτα τὰ τῶν Σαμοθρᾳκῶν ὄργια. »]

[Ἐκφοίτησις, ἡ, Evulgatio. Clem. Al. Strom. 5, 10, § 67 : Τῆς εἰς τοὺς πολλοὺς τῶν λόγων ἐκφοιτήσεως. Hase.]

Ἔκφορὰ, ἡ, Elatio, Exportatio. [V. l. Aristoph. in Ἔκφορος cit., ubi olim ἔκφορα, nunc ἐκφορά. Comparat Dobræus Euphronem Athen. 9, p. 380, A : Πέμπτην ἔθυον ἡμέραν οἱ Τήνιοι, πολιοὶ γέροντες, πλοῦν πολὺν πεπλευκότες, λεπτὸν ἔριφον καὶ μικρόν. Οὐκ ἦν ἐκφορὰ Λύκῳ χρεῶν τότ' οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ. Thomas M. p. 325 : Τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς.] Sed frequentius est pro Elatione, i. e. pro Efferendi actione, quæ est in funere. A Bud. redditur, Elatio funeris (quum alioqui ipsemet ἐκφέρειν paulo ante interpretatus esset Efferre funere, non autem Efferre funus), apud Lys. [p. 11] : Ἐπ' ἐκφορὰν αὐτῇ ἀκολουθήσασα ἡ ἐμὴ γυνή. Sic Aristoph. Pl. [1008] : Ἐπ' ἐκφορὰν ἐβάδιζε. [Conf. Eccl. 926.] Plut. Sol. [c. 6] : Νεανίσκου τινὸς ἦν ἡ ἐκφορὰ, ubi VV. LL., Elatum est adolescentis cujusdam funus. Sed malim simpliciter Elatus est adolescens quidam, vel Efferebatur. [Thucyd. 2, 34 : Ἐπειδὰν δὲ ἡ ἐκφ. ᾖ.] Alioqui certe ἐκφορὰ in nonnullis Il. reddiderim potius Funus [τὸ πένθος, Funus; Ἐκφοραὶ, Exsequiæ, Gl.], quam Elationem funeris. [Æschyl. Sept. 1024 : Ἄτιμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο· Cho. 430 : Ἰὼ ἰὼ δαΐα πάντολμε μῆτερ, δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ', ἄνευ δὲ πενθημάτων ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι. Eurip. Alc. 422 : Ἀλλ' ἐκφορὰν γὰρ τοῦδε θήσομαι νεκροῦ. Plato Leg. 12, p. 947, B : Τελευτήσασι δὲ προθέσεις τε καὶ ἐκφορὰς καὶ θήκας διαφόρους εἶναι τῶν ἄλλων πολιτῶν· 959, A : Τριταία πρὸς τὸ μνῆμα ἐκφορά. Demosth. p. 1160, 14 : Ἐπενεγκεῖν δόρυ ἐπὶ τῇ ἐκφορᾷ. Polyb. 6, 53, 1 et 6. Pollux 3, 94, 102; 8, 65, 146. Patrum exx. nonnulla v. ap. Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1075.] || Elatio, ab illa Efferendi signif. qua dicimur aliquid efferre in vulgus, vel arcana efferre, i. e. divulgare. Unde redditur etiam Divulgatio, Pervulgatio, a Bud., afferente illud Periandri dictum [ap. Diogen. L. 1, 98, vel Stob. Flor. vol. 1, p. 114, et ubi minus recte, ut videtur, est ἐκφορὰς, vol. 2, p. 95], Λόγων ἀποῤῥήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. [Aristoph. Thesm. 472 : Αὗται γάρ ἐσμεν κοὐδεμί' ἐκφορὰ λόγου. Conf. Valcken. ad Hippol. v. 294.] || Ἐκφορὰ, q. d. Ablatio, Abreptio, i. e. Actio auferendi s. abripiendi. A Bud. redditur Impetus equi sessorem auferentis, et frænum commordentis. Affert autem exemplum e Xen. [Eq. 3, 5 : Πολλοὶ γὰρ οὐκ ἐγχειροῦσιν ἐκφέρειν, ἢν μὴ ἅμα συμβῇ ἥ τε ἄδικος γνάθος καὶ ἡ πρὸς οἶκον ἐκφορά. Aliter Diodor. 2, 12 : Κωλυομένης τῆς τοῦ πνεύματος ἐκφορᾶς. Tzetz. Exeg. Il. p. 89, 19 : Φλοῖσβος δὲ λέγεται... καὶ ἐπὶ κυμάτων ἐκφορᾶς θαλασσίων παρὰ ψαμώδη (sic) ἐκρηγνυμένων αἰγιαλὸν ἠρεμαίως. Georg. Pis. Acr. 2, p. 14, 355 : Ταῖς ἀστατούσαις ἐκφοραῖς. L. D.] || Projectura, Vitruv. 3, 3 : Projecturamque, quam Græci ἐκφορὰν vocant. Ex Eod. tamen affertur, 6, 2 : Quemadmodum etiam in scenis pictis videntur columnarum projecturæ, mutulorum ἐκφοραί.

Ἐκφορέω, Effero, Exporto, [Amoveo add. Gl.], Egero. Pro Exporto ab Isæo [p. 144, 145] poni tradit Bud., qui affert etiam e Luciano [Timon. c. 57] : Σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας. Herodian. 8, [1, 9] : Πάντα τε ὅσα ἐν τῇ πόλει, ἢ τοῖς ἀγροῖς, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας, Omnibus, quæ in urbe fuerant, exportatis, atque igne corruptis, Polit. [De mercibus e navibus egerendis Eust. Il. p. 1376, 11 : Ἐξ αὐτοῦ (verba ἐκφορὰ) δὲ καὶ τὸ ἐκφορεῖν, γόμον δηλαδὴ νηός· et Od. 1565, 43 : Ἐκφορεῖται δὲ ναῦς. Demosth. p. 1039, 12 : Ἀντὶ δὲ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν τῶν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν ἀνέῳξε καὶ τὰς κριθὰς ἐξεφόρησε καὶ τἄλλα· et 1046 extr., 1048, 14. Hanc fere signif. dicunt gll. Hesychii et Suidæ : Ἐκφορεῖ, σπανίζει ὑπάρχοντα. Ἐκφορούμενοι, ἐκκενούμενοι. Herodot. 1, 197 : Τοὺς κάμνοντας ἐς τὴν ἀγορὴν ἐκφορέουσι. Dio Cass. 66, 10 : Αὐτός τι τοῦ χοῦ πρῶτος ἐκφορήσας. Tzetz. Hist. 2, 278 : Πέμπτον τὴν κόπρον ἐκφορεῖ (Hercules) βοῶν τῶν τρισχιλίων. I. q. Evulgo. Hermesianax Athen. 13, p. 597, D : Ἥτε πολὺν μύστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων. || De cadaveribus efferendis Hom. Od. X, 451 : Ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη (νέκυας)· Ω, 417 : Ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον καὶ θάπτον ἕκαστοι. || Medio Hom. Il. T, 360 : Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες... νηῶν ἐκφορέοντο, de conferta Myrmidonum turba. Eurip. Cycl. 234 : Τούς τ' ἄρνας ἐξεφοροῦντο, Efferebant.] Ap. Dem. ἐκφορήσασθαι et pro Pignerari : et ἐκπεφορημένα χρήματα, Pignora capta. [P. 1155, 18 : Ἐξεφορήσαντο ὅσα ἔτι ὑπόλοιπά μοι ἦν σκεύη ἐν τῇ οἰκίᾳ· 1162, 1 : Ἵνα ὑπερήμερος αὐτῷ γενοίμην καὶ ἐκφορήσαιτό μου ὡς πλεῖστα.] Vide Bud. p. 406. Idem alibi, sc. p. 571, ἐκσκευάζομαι pro Exporto, itidem et ἐκφορῶ, a Strab. poni ait. Pass. autem Ἐκφορέομαι, Efferor, Exportor, Egeror. [Xenoph. Vectig. 4, 2 : Οὕτω δὲ πάλαι ὀρυσσομένης τε καὶ ἐκφορουμένης τῆς ἀργυρίτιδος. De urbe quæ diripitur Diodor. 17, 13 : Πᾶσα δὲ ἡ πόλις ἐξεφορεῖτο, παίδων ὁμοῦ καὶ παρθένων ἑλκομένων.] Sed Synes. ἐκφορεῖσθαι dixit pro ἐκφορεῖν, ut testatur Idem p. 765. [Οὐκ ἐκφορήσω Eumath. De Ismen. p. 145 pro quo libri duo Monac., alter οὐκ ἐκροφήσω, alter οὐκέτι ροφήσω. Jacobs. Confusum cum ἐκροφέω vide in illo.]

Ἐκφόρημα, τὸ, Quod exportatum est, s. egestum. [I. q. ἐκφόριον, Fructus, ap. Polluc. 1, 237 : Τὸν δὲ

καρπὸν εἴποις ἂν καὶ ἄνθος καὶ φορὰν καὶ φόρημα καὶ ἐκφόρημα καὶ ἐκφόριον.]

Ἐκφόρησις, εως, ἡ, Exportatio, Egestio. [Eust. Il. p. 372, 35 : Ἡ νεκρικὴ ἐκφορὰ καὶ ἐκφόρησις. Clem. Al. Strom. 1, 23, 157, p. 414 : Τῇ τῆς λείας ἐκφορήσει.]

[Ἐκφορία, ἡ, vox nihili. V. Ἐκφόριον.]

[Ἐκφορικὸς, ἡ, όν. Gl. : Ἐκφορικὰ, Elativa. Plut. Mor. p. 1113, C : Ἐμοὶ μέντοι δοκεῖ μὴ τοῦτο κινεῖν τὸ ἐκφορικὸν ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ἀλλ' ὃν τρόπον εἴρηται πραγματικῶς διαφέρεσθαι περὶ τῆς ἐξ οὐκ ὄντων γενέσεως, ἣν φύσιν τινὲς καλοῦσιν. Adverb. Ἐκφορικῶς ib. p. 1112, D : Ὥσπερ οἱ ξυλίαν τὰ ξύλα, καὶ συμφωνίαν καλοῦντες ἐκφ. τὰ συμφωνοῦντα. Kuhn. ad Diog. L. 7, 76 : «Philoponus in priori Analyt. dicit Stoicos καινοτέραν βαδίζειν, Viam novam insistere, et sibi propria in Dialecticis habere vocabula, quæ cum Aristotelicis comparat hunc in modum : Peripatetici vocant πράγματα, νοήματα, φωναὶ, Stoici τυγχάνοντα, ἐκφορικὰ, λεκτά : ἡγούμενον commune est; Peripatetici vocant ἑπόμενον, συνημμένον, μετάληψις, συμπέρασμα, Stoici λῆγον, τροπικὸν, πρόσληψις, ἐκφορά».]

Ἐκφόριον, τὸ, Quod terra producit, edit, Fructus quem terra edit, ut illa dicitur ἐκφέρειν καρπούς. [Pollux 1, 237.] Bud. ex Hesych. affert, Ἐκφόριον, ὁ καρπὸς (ap. quem tamen legitur, Ἐκφόριον, καρπούς [καρποὺς quidem recte] : sed mendosam esse hanc scripturam et ipse existimo, ac debere reponi plur. neutrum ἐκφόρια), et subjungit e Basil. p. 274 : Ἡ γῆ μὲν ἐδεξιοῦτο τοῖς ἐκφορίοις αὐτῆς, βαθὺ μὲν ἐν ταῖς ἀρούραις προδεικνῦσα τὸ λήϊον. [Proœm. in Aristot. l. De plantis p. 814, 14 : Συχναῖς ταῖς χάρισι βρύον (opus dictum Arist.) καὶ καλλίστοις ἐκφορίοις τοὺς τῶν λόγων ἐραστὰς δεξιούμενον. L. Dind.] In VV. LL. exp. etiam Census, Quod pro solo pensitatur. Ex Aristot. OEc. 2, [c. 1] : Αὐτῶν δὲ τούτων πρώτη [μὲν] καὶ κρατίστη ἡ ἀπὸ τῆς γῆς· αὕτη δέ ἐστιν ἣν οἱ μὲν ἐκφόριον, οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσι. At ex Agg. Proph. 1, [10] : Ἐκφόρια τῆς γῆς, Fructus terræ. [Nicetas Andr. Comn. 2, 3, p. 208, D : Γῆς τὰ ἐκφόρια (e loco Agg.)· 5, p. 212, B : Ἥ τε γῆ τὰ ἐκφόρια κατὰ ἑκατοστύας ἀνέδωκε. Cit. Ducang. Herodot. 4, 198 : Τῶν δὲ ἐκφορίων τοῦ καρποῦ ταὐτὰ μέτρα τῇ Βαβυλωνίῃ γῇ κατίσταται (Cinyps). Pollux 1, 53 : Οὐκ ἀπέδωκε τὰ ἐκφόρια (terra). Lex. rh. Bekk. An. p. 247, 8. || «Sordes, quæ ex loco aliquo emittuntur. Saracenica Sylburgii p. 62, de Mahumeto : Πρὸς τὰ ἐκφόρια καὶ τὴν κόπρον αὐτοὺς τοῦ παραδείσου ἐκβάλλειν.» Ducang.]

Ἔκφορος, ὁ, ἡ, q. d. Exportatitius. Redditur etiam Exportandus, ut Aristoph. Plut. [1138 : Εἴ μοι πορίσας ἄρτον τιν' εὖ πεπεμμένον δοίης καταφαγεῖν καὶ κρέας νεανικὸν, ὧν θύεθ' ὑμεῖς ἔνδον,] Ἀλλ' οὐκ ἔκφορα, Sed non sunt exportanda : de quibus verbis lege schol. [Cujus hæc est annotatio : Ὡς ἐνίαις (f. ἐν ταῖς) θυσίαις λεγομένου τούτου. Καὶ χρῶνται αὐτῷ οὐ κατ' οὐδέτερον πληθυντικὸν, ἀλλ' ἐνικῶς κατὰ θηλυκὸν, ὡς Θεόπομπος, Εἴσω δραμὼν αἴτησον. Ἀλλ' οὐκ ἐκφορά. Καὶ εἰ μὲν οὐδέτερον εἴη πληθυντικὸν, προπαροξύνουσιν, εἰ δὲ θηλυκὸν, ὀξύνουσιν. Ceteri scholl. explicant vel ἔξω διδόμενα vel ἄξια ἐκβληθῆναι. V. Ἐκφορά.] || Qui quodam animi impetu velut aufertur s. abripitur, et transversus agitur. A Bud. redditur Concitatus, Percitus [Gl.], ap. Synes. : Αἰσθάνομαι γιγνόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. [Eundem l. afferentes Suidas et Zon. p. 654 interpretantur παράφορος. Locutionem πρὸς ὀργὴν ἔκφορος de judice memorat Pollux 8, 12. Ἵππος ἔκφορος e Galeno vol. 1, p. 140, A, 56; 5, p. 187, E; 170, B, C, affert Hemst.] || Ἔκφοροι κάλοι, Funes nautici, qui primi sedata tempestate de prora laxantur, VV. LL. e schol. Aristoph. [Eq. 438 : Θρίους) οἱ ἔσχατοι κάλοι, οὓς ἐκφόρους καλοῦσιν οἱ ναῦται, οὓς, ὅταν ἐνδιδῷ τὸ πνεῦμα, πρώτους ἐκ πρῴρας χαλῶσι. Photius : Ἡνιόχους τοὺς ἄκροκέρους κάλους, οὓς νῦν ἐκφόρους λέγουσιν.] || Elatus in vulgus, Divulgatus, Vulgatus, Pervagatus, Proditus; Pervulgandus, Prodendus, Bud. e Greg. Naz. : Ἔχεις τοῦ μυστηρίου τὰ ἔκφορα καὶ ταῖς τῶν πολλῶν ἀκοαῖς οὐκ ἀπόῤῥητα, Evangelio pervulgata. Ex Eod. : Μὴ ῥιπτεῖν εἰς βεβήλας ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα, Non prodenda, i. e. Mystica, μὴ ἐξάκουστα, μὴ ἔκφαντα, μὴ ἔκπυστα. [Eur. Hipp. 295 : Εἰ δ' ἔκφορός σοι συμφορὰ πρὸς ἄρσενας, λέγε. Plato Lach. p. 201, A : Οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγος. Julian. Epist. 24 extr., p. 41 Heyl. : Τὸ ἐγχείρημα πάντως καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔκφορον ἔσται. Iamblich. Ms. ap. Valcken. ad Hippol. v. 294, editus a Villois. Anecd. vol. 2, p. 215 : Εἴ πού τι ἔκφορον γένοιτο εἰς τοὺς πολλούς. Pollux 5, 147; 6, 206. || Æsch. Eum. 910 : Τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις, vertitur, Alienior. || Projectus, Gl. Sic fere Plut. Mor. p. 424, A : Ὁ γὰρ περὶ ἕκαστον λόγος ἐγκρατὴς ὢν τῆς συννενημένης ὕλης, οὐδὲν ἔκφορον ἐάσει καὶ πλανώμενον ἐμπεσεῖν εἰς ἄλλον. Nisi forte gl. referenda ad signif. similem ei, qua ἐκφορὰ usurpari de Projectura in ædificiis dictum est in ipso.]

[Ἐκφορόω, Theophr. De vent. 14 : Ὁ δὲ Αἰπαραῖος (λίθος) ἐκφοροῦταί τε τῇ καύσει καὶ γίνεται κισηροειδής· ὥσθ' ἅμα τήν τε χρόαν μεταβάλλειν καὶ τὴν πυκνότητα· μέλας τε γὰρ καὶ λεῖός ἐστι καὶ πυκνὸς ἄκαυστος ὤν· 15 : Ἐκφοροῦται δὲ καὶ ὁ ἐν Τετράδι τῆς Σικελίας γενόμενος (λίθος). Obscura est signif. et suspecta scriptura.]

Ἐκφορτίζομαι, cand. quam ἀποφορτίζομαι signif. habere existimatur. Sed in illo Soph. loco, quem protuli in Ἀναφορτίζομαι [Antig. 1036 : Τῶν δ' ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι], præt. ἐκπεφόρτισμαι, secundum alteram lect., metaphorice ponitur; ideoque quidam interpr. Proditus sum et expositus fraudi. [Gl. : Ἐξεφορτίσατο, Exoneravit, Asportavit, Adportavit.]

[Ἐκφορτόω, Exonero. Eumath. 7, p. 262 : Καί με τῆς νεὼς ἐξεφόρτωσεν· 8, p. 285 : Ὅσα μὲν οὖν ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ ... τῆς τριήρους ἐξεφορτοῦτο. Boiss.]

Ἐκφράζω, Eloquor, Enarro, Edissero, Describo, [Exprimo, Gl.], commemorando singula, et ita rem velut ante oculos ponendo. [Æsch. Prom. 950 : Ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. Eur. Herc. F. 1119 : Εἶπ' εἴ τι καινὸν ὑπογράφει τῷ 'μῷ βίῳ.—Εἰ μηκέθ' Ἅιδου βάκχος, ἐκφράσαιμεν ἄν. L. D. Demetr. Phal. § 166 : Τὸ δὲ ἐκφράζειν τὰ γελοῖα ὅμοιόν ἐστι καὶ καλλωπίζειν πίθηκον. Seager. Olympiod. in Plat. Alcib. ap. Valck. ad Eurip. Hipp. v. 380 : Τὸ δὲ τέρπεαι ἄλγεα πάσχων ἐκφράζων ὁ Εὐριπίδης φησὶ, Μακρή τε λέσχη καὶ σχολὴ τερπνὸν κακόν. Vita Theophanis fol. 4 verso D : Τίς ἂν τούτου τὰς πρὸς θεὸν δι' εὐχῶν ἐκδημίας ... καταξίαν ἐκφράσαι δυνήσοιτο; 5 verso, extr. : Διόπερ ἄλλοις ἄλλας ἐκφράζειν ἀφεὶς ἐπὶ τὰ κυριώτερα τοῦ λόγου μετελεύσομαι. Per tmesin Apoll. Rh. 4, 1125 : Ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν πέφραδεν ἀγγελίην.]

[Ἐκφρακτικὸν, τό.] Ἐκφρακτικὰ medicamenta, ap. Galen. sunt quæ vim habent expediendi meatus farctos obstructosque : alio nomine dicta ἐκκαθαρτικὰ πόρων, ab expurgatione meatuum. Contraria his sunt ἐμπλαστικὰ et ἐμφρακτικά. [Alex. Trall. 8, p. 409. Angl. Hippiatr. p. 16, 22 : Φάρμακον μάλεως ὑγρᾶς, ἀνόσμου, καθαρτικὸν καὶ ἐκφρακτικόν. Editio vitiose ἐκφραττικόν. Hase.]

[Ἐκφρασείδιον, τὸ, q. d. Enarratiuncula. Eust. Il. p. 1065, 50 : Τὰ δὲ λοιπὰ τῆς παραβολῆς ἐκφρασείδιόν τε ἔχει μεγάλου κατακλυσμοῦ καὶ αἰτίαν αὐτοῦ ἠθικήν.]

Ἔκφρᾰσις, εως, ἡ, Aphthonio [Progymn. 14, p. 86, et Hermog. Prog. c. 10] λόγος περιηγηματικὸς, ὑπ' ὄψιν ἄγων ἐναργῶς τὸ δηλούμενον. Addit autem, Ἐκφραστέον δὲ πρόσωπά τε καὶ πράγματα, καιρούς τε καὶ τόπους. [Theon. 18, 118. Valck.] A quibusdam redditur Enarratio, item Descriptio, [Exprimacio, Gl. : conf. Ἐκφράζω] : quæ interpretatio est etiam Agricolæ; ait enim ἔκφρασιν a Latinis vocatam esse Descriptionem, et inter præexercitamenta positam. Hermol. in præf. in Themist. scribit significare puram meramque narrationem. [«Descriptio. Dionys. Art. rh. 10, 17 : Ταῦτα μὲν πρὸς τοῖς εἰρημένοις καὶ περὶ τῶν κεφαλαίων, ἐν οἷς κἀκεῖνο ἁμάρτημα, αἱ καλούμεναι ἐκφράσεις, πολλαχοῦ τὸν χειμῶνα γράφειν καὶ λοιμοὺς καὶ λιμοὺς καὶ παρατάξεις καὶ ἀριστείας. Schol. ad Aphth. l. c. : Διαφέρει δὲ ἔκφρασις διηγήματος, ὅτι τὸ μὲν ψιλὴν ἔχει τοῦ πράγματος ἔκθεσιν, ἡ δὲ πειρᾶται θεατὰς ἐργάσασθαι μικροῦ τοὺς ἀκούοντας. Hesych. : Ἔκφρ., λόγος ἐναργής. Eust. Od. p. 1432, 61 : Ἡ διήγησις ἔχουσά τι καὶ ἐκφραστικῆς διασκευῆς, οὐ διδάσκει, οὐδ' ἁπλῶς διηγεῖται τὴν μνηστείαν, ἀλλὰ τὴν βίαν ἐπαύξει ἐμβριθῶς. Quomodo ἔκφρασις differat a διατύπωσει e sententia Ulpiani, v. in Διατύπωσις. V. Eust. Il. p. 1209.» Ernest. Lex. techn. Phœbamm. 106 ed. Normann. Boiss. Inter μέρη τοῦ ῥητορικοῦ λόγου recenset Pollux 4, 33. Lesbonax Περὶ σχήμ. p. 183 : Τῇ

ἐπιφορικῇ ἐκφράσει. Exempla ἐκφράσεων præbent Libanianæ vol. 4, p. 1046 sqq. Porro exstant ἐκφράσεις Nonni et Paulli Silentiarii, de quibus Index Anth. Pal. ap. Jacobs. Proleg. p. 65 : Νόννου ποιητοῦ Πανοπολίτου ἔκφρασις τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου εὐαγγελίου. Παύλου ποιητοῦ Σιλεντιαρίου κυροῦ ἔκφρασις εἰς τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν. Alia structura Perdiccas in Allatii Συμμίκτοις p. 65 : Περδίκου πρωτονοταρίου τῆς Ἐφέσου ἔκφρασις περὶ τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις κυριακῶν θεμάτων. Simpl. Descriptio, Luciani Quom. hist. conscr. c. 20 : Τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις. Photius cod. 239, p. 318, 16 : Τοπογραφίαις ἢ ἁλσῶν ἐκφράσεσιν. Amphiloch. 125, p. 346 ed. Montef. : Ἀλλ' οὐδ' ὁ τὴν ἔκφρασιν τῆς μάρτυρος Εὐφημίας ἀναταξάμενος, de quo paullo post : Ὁ γὰρ τῆς εἰρημένης εἰκόνος λογογραφήσας τὴν ἔκφρασιν. Vel Enarratio. Euseb. H. E. 1, 2, p. 4, 14 : Γένους μὲν οὖν καὶ ἀξίας, αὐτῆς τε οὐσίας τῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ φύσεως οὔτις ἂν εἰς ἔκφρασιν αὐτάρκης γένοιτο λόγος. || Hesych., Zon. p. 658 et Cyrill. interpretantur etiam ἐπιθυμία, Cupiditas. Quam interpr. ad ἔκβρασις referri dicerem, si illius sic positi exemplum exstaret. L. Dind.]

[Ἐκφραστέον, Enarrandum. Tzetz. Hist. 9, 136 : Τὴν ἥνπερ ἐκφρ. μοι ὡς οἷόν τε συντόμως. Elberling. V. Aphthon. in Ἔκφρασις cit.]

Ἐκφραστικὸς, ἡ, ὸν, Qui eloqui potest, Qui eloquendi facultate præditus est, aut describendi etc. A Bud. redditur, Vi exprimendi conceptus mentis præditus. Sed affert τὸ ἐκφραστικὸν quod ponitur pro Vi illa exprimendi conceptus mentis, e Diog. L. [5, 65. V. Ἔκφρασις.]

Ἐκφράττω, i. q. ἀποφράττω, i. e. Obstructione libero et expedio, s. Obstructiones amoveo, Aperio. Oppositum vero et ipsum habet τὸ ἐμφράττειν. Legitur ap. Diosc. 3. [Alex. Trall. 1, p. 90; 2, p. 136, 138; 8, p. 390, 392, 400, 403, 408, 411, 457, 549, alibi. Diodor. 18, 35 : Ἔφασαν δ' οἱ μὲν ἐν τοῖς ἄνω τόποις ἐγκεχωσμένην διώρυγα πάλιν ἐκφραχθῆναι. Sine interpr. Gl. : Ἐκφράσσω.]

[Ἐκφρεῖω. V. Ἐκφρέω.]

Ἐκφρέω, s. Ἔκφρημι, Emitto foras, oppositum τῷ εἰσφρέω, s. εἴσφρημι, quod est Intromitto. Aristoph. Vesp. [156] : Τί δράσετ'; οὐκ ἐκφρήσετ'; Emittetis foras, προήσετε. Suid. pass. ἐκφρησθέντων exp. ἐκβληθέντων, in hoc incerti auctoris [Æliani] l. : Ἐκφρησθέντων δὲ τῶν ἐπικούρων [Ἐπικουρείων] ἐκ τῆς πόλεως, τοὺς ἱερεῖς ἐκκαθῆραι τὰ ἱερά. Et in hoc : Οἱ δὲ περιχαρείας αὐτίκα ὑπεπλήσθησαν τῷ μὴ ἐκφρησθῆναι ἐκφαυλισθέντα καὶ ἀτιμασθέντα ὑπὸ τοῦ θεοῦ αὐτόν. Alioqui significat etiam Effero, Foras fero. Lucian. Lexiph. [c. 9] : Λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτὸν, Extuli meipsum, i. e. Exii, Egressus sum. [Hesych. : Ἐξέφρηκεν, ἀφῆκεν. Leg. ἐξέφρησεν. V. Εἰσφρέω.] Itidem ex Aristoph. rursum [Vesp. 125] : Οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρείομεν, affertur pro ἐξεφέρομεν. Ubi etiam nota epenthesin Ionicam του ι, a them. ἐκφρείω. [Ib. 162 : Ἴθ' ἀντιβολῶ σ' ἔκφερέ με, μὴ διαρραγῶ, Buttm. Gr. vol. 2, p. 251 restituit ἔκφρες, quam formam memorant Etym. M. p. 740, 12, Herodian. Π. μον. λ. p. 24, 24. Phot. Lex. p. 359, 8 : Οὐκ ἐκφρῶσιν, οὐκ ἐξαφῶσι, Σοφοκλῆς. Quam gl. fort. petitam esse ex Eur. Phœn. 264 : Μή με δικτύων ἔσω λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα, ubi schol. : Οἱ μὲν γράφουσιν οὐκ ἐφρῶσιν (οὔ με φρῶσιν cod. Havn.). Οἱ οὖν ὑποκριταὶ διὰ τὸ δυσέκφορον μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. Καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων, ὅτε διαλαμβάνει περὶ τοῦ φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν φησὶν, conjecit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 29.]

[Ἐκφρονέω, Insolesco. Dio Cass. fr. Peir. 22, p. 9, 38 : Οὐκ ἐξεφρόνει, ἀλλ' ἐν τοῖς πρώτοις ὢν συνεστέλλετο, idemque aliis ll. plurimis in ind. citt. Suid. : Ἐκφρονῶ, γενικῇ, cujus gl. sedem demonstrat gramm. Bekkeri p. 141, 21 : Ἐκφρονήσειν γενικῇ. Σημαίνει δὲ τὸ καταφρονῆσαι καὶ ἐναντία φρονῆσαι. Δίων πεντηκοστῷ τετάρτῳ βιβλίῳ, Καὶ μέντοι καὶ αὐτὸν ἐκείνου ὑποπτεύσας πῃ ἐκφρονήσειν, deceptus vitio librorum 55, 13, ubi ἐκεῖνον emendarunt editores. Permutatum cum ἐκφωνέω notavi in Ἐκκολλαβέω.]

Ἐκφροντίζω, Excogito, Meditor, Bud. afferens ex Aristoph. Nub. [695] : Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. [Et ib. 697 : Χαμαί μ' ἔασον αὐτὰ ταῦτ' ἐκφροντίσαι.] Sed alii reddunt, Incumbe in curam alicujus rerum tuarum. Quam interpr. præfero, nisi quod malim In curam aliquam. Interdum autem præp. ἐκ alium usum habet in hoc verbo, privationem denotans, adeo ut accipiatur pro ἔξω φροντίδος τίθεμαι, ut exp. schol. ap. Thuc. quæ sonant ad verbum, Extra curam pono. Extat autem locus 3, p. 99 meæ ed. [c. 45] : Ὁ μὲν, τὴν ἐπιβολὴν ἐκφροντίζων· ἡ δὲ, τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα. Ubi Valla, Hic, insidiarum vitandarum immemor. Quæ interpr. non video quomodo ferri possit, præsertim quum non ἐπιβουλὴν, sed ἐπιβολὴν hic legatur. Ego certe dixerim libidinem s. cupiditatem ἐκφροντίζειν τὴν ἐπιβολὴν, quum non sinit nos curare s. cogitare quid aggrediamur; sive, quum facit ut nihil pensi habeamus quid aggrediamur, atque adeo velut excutit ex animo cogitationem de facinore quod aggredi paramus. Memini tamen me in mea Latini Thucydidis editione, aliam interpr. margini ascripsisse, videlicet ut ἐκφροντίζων accipiatur pro Excogitans, quæ etiam signif. quum isti loco commoda esse videatur, optionem docto lectori relinquo. [Rectius quam schol. locum Thuc. intellexerat Thomas M. p. 289, ἐκφρ. in eo poni pro ἐννοῶ dicens. Themistocl. Ep. 17, p. 45 ed. princ. : Τοιγάρτοι ταῦτά μοι οὕτως γε [ὃς] ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐκφρόντιζε καὶ διακριβοῦ. Alia structura Eur. Iph. T. 1323 : Ἐκφρόντισον διωγμὸς ὅστις τοὺς ξένους θηράσεται. Plut. Mor. p. 409, B : Τὸν τὰ πλεῖστα τούτων ἐκφροντίζοντα. Absolute id. p. 270, C : Ἐκφροντίζοντες οἶκοι καὶ παρασκευαζόμενοι. Hesych. : Ἐκφρουτίζων, βουλευόμενος. Eust. Opusc. p. 276, 80 : Εἶτα καὶ καυτῆρα δριμὺν ἐπήγαγε, προσεπειπὼν ὡς ἄλλως τε καὶ ἐξεφρόντισα, ἤδη τὸν βασιλέα ἐνδεδημηκότα σε ἐξευρών· εἶπεν ὁ γέρων. Καὶ Ἀνδρόνικος πυνθάνεται τοῦ σοφοῦ γέροντος, πῶς ποτε ἂν εἴποι δι' αὐτὸν ἐκπεφροντικέναι τὸν βασιλέα; || Thomas quod dicit l. c., Ἐκφροντίζω καὶ φροντίζω γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· ὅτε μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ φροντίδα ἔχω κεῖται, γενικῇ συντάσσεται, ὅτε ἀντὶ τοῦ ἐννοῶ, αἰτιατικῇ, error vel negligentia est ipsius constructionem cum gen., quæ peculiaris est simplici, referentis etiam ad compositum.]

[Ἐκφρόντισις, εως, ἡ, Excogitatio. Eust. Opusc. p. 276, 85 : Καὶ ὁ μέγας θατέρῳ σκέλει τοῦ σημαινομένου τῆς ἐκφροντίσεως ἐνερεισάμενος, φάναι εἶπε τὸν λόγον.]

Ἐκφρόνως, Amenter, adv. habet Suid. [et Zon. p. 681 cum interpr. ἀνοήτως. Item Pollux 5, 121. L. D. Euseb. Hist. eccl. p. 180, D : Ὡς καὶ λαλεῖν ἐκφρ. καὶ ἀκαίρως καὶ ἀλλοτριοτρόπως. Evagr. Hist. eccl. p. 259, C : Διαφόρων ἐκφρ. βλασφημηθέντων. Hase.]

[Ἐκφροσύνη, ἡ, Amentia. Pollux 5, 121 : Ἀφροσύνην, ἐκφροσύνην. Schol. Eur. Hipp. 239 : Τῇ λεπτολογίᾳ πρὸς ἐκφροσύνην ἐξήρχετο. L. Dindorf.]

[Ἐκφρύσσω, s. Ἐκφρύττω, Torreo. Alex. Trall. 11, p. 636 : Δῆλόν ἐστιν ἐκ τῶν ἐλαίῳ τηγανιζομένων ἰχθύων τε καὶ κρεῶν, ὡς ἀποξηραίνονταί τε καὶ ἐκφρίττονται (sic). Ezech. 24, 11 : Ὅπως προσκαυθῇ καὶ θερμανθῇ ὁ χαλκὸς, ed. Complut. ἐκφρυγῇ. Athan. vol. 2, p. 60 citat Kall., Theophil. Ad Autol. 2, 21, ibique Wolfium Schleusnerus.]

Ἔκφρων, ονος, ὁ, ἡ, q. d. Qui est extra mentem, i. q. ἄφρων, Amens [Gl.]; sed minus usitatum. Habet Suid. [et Zon. p. 654] cum exemplo. [Ὁ δὲ ὑπὸ μέθης ἔκφρων γενόμενος. Plato Ion. p. 534, B : Πρὶν ἂν ἔνθεός τε γένηται καὶ ἔκφρων (poeta)· Leg. 11, p. 929, D : Ἐάν τίς τινα νόσος... ἔκφρονα ἀπεργάζηται. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 641, 37 : Ἔκφρονες γίνονται. Demosth. p. 426, 23 : Οὕτως ἔκφρονας καὶ παραπλῆγας τὸ δωροδοκεῖν ποιεῖ. Pausan. 6, 9, 6, ab Hemst. cit. : Ἀφῃρημένος τὴν νίκην ἔκφρων ἐγένετο ὑπὸ τῆς λύπης. Dioscor. Anth. Pal. 6, 220, 2 : Ἔκφρων ... Ἄτυς. Manetho 1, 213 : Ἐκφρονας αἰνομόρους. Lucian. Nigr. c. 38 : Ἔκφρονες γίνονται (qui mordeantur ab hydrophobis). Ælian. N. A. 11, 32 : Καὶ ἐκπλήττεται καὶ ἔκφρων γενόμενος εἰς μανίαν ... ἐκφοιτᾷ. Fem. Polyb. 8, 21, 7 : Ποιήσας διὰ τὸ παράδοξον τὴν Λαοδίκην ἔκφρονα. Paul. Sil. Anth. Plan. 4, 57 : Ἔκφρονα τὴν βάκχην οὐχ ἡ φύσις ἀλλ' ἡ τέχνη θήκατο. Et de bestiis pavidis Xenoph. Cyneg. 5, 15 : Αἱ κύνες ἔκφρονες γιγνόμεναι. Sic id. Cyrop. 7, 1, 27 : Οἱ μὲν (equi) ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον. Pollux 5, 84 : Ἔκφρονες ὑπὸ τῆς διώξεως γενόμενοι

(onagri). De bubus œstro percitis Geopon. 17, 7, 1 : Ὅτι ἔκφρονας τοὺς βοῦς οἱ μύωπες κεντοῦντες ποιοῦσιν ἴσμεν. De rebus ap. Plat. Leg. 7, p. 790, E : Αἱ τῶν ἐκφρόνων βακχειῶν ἰάσεις.]

Ἔκφῡᾰς, άδος, ἡ, sicut ἀποφυάς, Res quæ alii adnata est, ita ut sit velut appendix : unde redditur Appendix. Sonat tamen potius Res quæ ex alia nata est. Aristot. De part. anim. 3, 14 : Οἱ δὲ πολλοὶ (τῶν ἰχθύων) παρὰ τὴν κοιλίαν ἐκφυάδας (ἔχουσι) πυκνὰς, ἵν' ἐν ταύταις ὥσπερ ἐν προλακκίοις θησαυρίζοντες συσσήπωσι καὶ πέπτωσι τὴν τροφήν· quæ Gaza ita vertit, Major autem numerus appendices juxta ventrem frequentes obtinet, ut in iis quasi lacunis cibum conditum macerent atque concoquant. Quibus subjungit Aristot. : Ἔχουσι δ' ἐναντίως οἱ ἰχθύες τοῖς ὄρνισι τὰς ἀποφυάδας, Sed pisces, contra quam aves, eas appendices sitas habent. [Schol. Dioscor. in Matthæi Medicis p. 360 : Μόσχον ἀντὶ τοῦ κλάδον ἢ βλαστόν. Μοσχεύματα γὰρ τὰ νέα τῶν φυτῶν ἔλεγον, ὡς καὶ ὁ ἐξ Ἠρηγόνης (Ἠριγόνης Matth.) Ἐρατοσθένης ἐπὶ ἀμπέλου, Μόσχους καὶ χλωρὰς κλήματος ἐκφυάδας. L. Dind.]

[Ἐκφυγγάνω, Effugio. Æsch. Prom. 525 : Δεσμοὺς ἀειδεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω. Hippocr. De morb. 2, p. 46, 30 : Οὗτος ἐκφυγγάνει τὸν ὄλεθρον· 470, 12 : Ἡ δὲ νοῦσος θανατώδης καὶ ἐκφυγγάνουσιν ὀλίγιστοι· 478, 37 : Ἢν δὲ θεραπευθῇ, ἐκφυγγάνει ἐκ ταύτης τῆς φθίσιος. Antiatt. Bekk. p. 95, 17 : Ἐκφυγγάνω, Δίφιλος Εὐνούχῳ. Polyb. 17, 15, 11 : Τὰς τῶν παρασπονδηθέντων (χεῖρας) οὐ ῥᾳδίως ἐκφυγγάνουσιν. Themist. Or. 1, p. 14, D : Αἱ γὰρ ἀνομοιότητες τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων οὐδεμίαν ἐκφυγγάνουσαι διαφορὰν κ. τ. λ. ᾰ]

Ἐκφῡγή, ἡ, Effugium, ἀποφυγὴ, διαφυγή. Sed ἀποφυγὴ ceteris duobus usitatius esse puto. [Schol. Soph. Aj. 939 (?).]

Ἔκφῡης, redditur in VV. LL. Ingenio præstans; et ita ad classem derivatorum a φυὴ referendum fuerit. Sonabitque ἔκφυης (si vera est ista quæ illi datur signif., sed ἁμαρτύρως), quasi quis dicat, Qui extra naturam est, i. e. Qui tanto ingenio præditus est ut id consuetum naturæ modum velut egrediatur. [Plut. Mario c. 3 : Οὕτως εὐφυὴς ἦν ὁ μὲν ἐκ μειρακίου φανῆναι μέγας, olim erat ἔκφυης, unde fort. ductum ab LL. VV. voc. L. D. Ap. Procul. Hypotyp. p. 15, 19 : Γεγονέτω τρίγωνα ὀρθογώνια ἐκφυῆ, πρὸς ὀρθὰς ὄντα τοῖς παραλληλογράμμοις, si mendo carent exemplaria, videtur Prominentia interpretandum. Hase.]

[Ἐκφῠλάσσω s. Ἐκφυλάττω, Custodio, Servo. Soph. OEd. C. 285 : Ῥύου με κἀκφυλάσσε. Eur. Or. 1259 : Ἐγὼ μὲν οὖν τρίβον τόνδ' ἐκφυλάξω· Ion. 741 : Ἴχνος δ' ἐκφύλασσ' ὅπου τίθῃς, Vide ubi ponas.]

[Ἐκφύλιος scriptura vitiosa pro ἐμφύλιος ap. Nonnum Dion. 2, 546, et Pseudochrys. t. 7, p. 331, 28.]

[Ἐκφυλλίζω, Foliis nudo. Nicet. Andr. Comn. 2, 3, p. 208, D : Ἕκαστος γὰρ κατὰ τὸ προφητικὸν παράγγελμα ἐπὶ τὴν σκιὰν τῶν δένδρων αὐτοῦ ἀνεκλίνετο, καὶ τὸν τῆς ἀμπέλου καρπὸν συγκομιζόμενος καὶ γῆς εἰσοικιζόμενος τὰ ἐκφόρια ἀσμένως ἤσθιε καὶ ἡδέως ἐκάθευδε, μὴ φορολόγου ἀπειλὴν δεδιττόμενος ..., μὴ τὸν ἐκφυλλίζοντα ὑποβλεπόμενος.]

[Ἔκφυλλος. V. Ἔκφυλος.]

Ἐκφυλλοφορέω, interpretantur VV. LL. Senatu vel Ordine aliquem moveo et ejicio, Obreptitium e tribu vel populo ejicio. Dictum a foliis s. frondibus quibus suffragiorum loco utebantur. Æschin. [p. 15] : Ἐὰν μὲν ἡ βουλὴ καταγνοῦσα τουτονὶ ἀδικεῖν, καὶ ἐκφυλλοφορήσασα, δικαστηρίῳ παραδῷ, δότε τὴν δωρεὰν αὐτοῖς· et [ibid.] : Μετὰ ταῦτα ὡς ἐπανῆλθεν ἡ βουλὴ εἰς τὸ βουλευτήριον, ἐξεφυλλοφόρησεν αὐτὸν, E senatu movendum ejiciendumque censuit et judicavit, Bud. : qui etiam subjungit hæc Pollucis [8, 18] : Φύλλοις γὰρ ἐψηφίζοντο οἱ κατὰ δήμους δικάζοντες, οἷς ἐπέγραφον εἴτις ὡς παρέγγραπτος ἐκρίνετο· καὶ τὸ καταγνῶναι ἐκαλεῖτο ἐκφυλλοφορῆσαι· h. e., inquit, Ut obreptitium e tribu vel populo ejicere. Dixerat autem antea, φυλλοφορεῖν esse Ejicere et expellere : itemque, ἐκφυλλοφορεῖν, quod per frondium signa fiebat : h. e. Senatu s. Ordine movere. Verum nullam simplicis una cum composito mentionem ap. Polluc. (sicut nec ap. alios) reperio; ac vereor ut signif. eandem et ipsum habere comperiatur. Affert quidem certe Pollux [3, 57; 8, 18] et pass. particip. ἐκπεφυλλοφορημένος, de eo qui ita est condemnatus. Inveniturque et alterum partic. ἐκφυλλοφορηθείς, pro eod. [Dictum esse ἐκφ. de movendis ordine senatoribus, qui visi essent ἀδικεῖν καὶ ἀνάξιοι εἶναι τοῦ συνεδρίου τῶν πεντακοσίων, consentiunt Harpocr., Suid., Etym. M. p. 325, 10, Lex. rhet. Bekk. An. p. 248, 7 v. Ἐκφυλλοφορῆσαι, nisi quod pro βουλευτῶν, quod est ap. Harpocr., ceteri πολιτῶν. Paullo aliter Suid. s. Zon. in Ἐκφυλλοφορεῖν : Οἱ ἀρχήν τινα ἄρξαντες, ἂν εὐθυνόμενοι ὑπὸ τῆς βουλῆς ἁλῶσιν, ἐν φύλλοις ἐλαίας τὰ ὀνόματα αὐτῶν ἐνέγραφον οἱ βουλευταὶ καὶ καθιᾶσιν (f. καθίεσαν) εἰς τοὺς ἐχίνους· ἅμα τε ἡ περὶ αὐτῶν πίστις προσενεγράφετο τοῖς φύλλοις. Addit autem Harpocr. : Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτου ἐκφυλλοφορηθέντος (Dionys. Dinarch. c. 10, p. 651, 8 R., inter orationes Dinarchi, Κατὰ Πολ., ἐκφυλλοφορηθέντος ὑπὸ τῆς βουλῆς, ἔνδειξις)· Suidas vero testimonium Demosthenis ex Orat. c. Neæram (in qua non reperiri monuit Taylor. in præfat. ad eam) : de quo plenius Etym. M. p. 325, 19 : Ἐξῆν μέντοι ἐν τῷ δικαστηρίῳ καταδέχεσθαι τοὺς ἐκφυλλοφορηθέντας, ὡς καὶ Δ. φησὶν ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. De foliis a vento decussis usurpat Tzetzes Hist. 13, 486 : Ἐκφυλλοφόρησίν φαμεν τὴν ἐξορίαν οὐκ ἀπὸ φύλλων καὶ γραφῆς, ἥνπερ τανῦν εἰρήκειν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἀπὸ δένδρων μὲν ἐκφυλλοφορουμένων ἐν φθινοπώρῳ τῷ καιρῷ καὶ ταῖς πνοαῖς ἀνέμων.]

[Ἐκφυλλοφόρησις, εως, ἡ, Ejectio ea quæ descripta est in Ἐκφυλλοφορέω. Tzetz. Hist. 10, 41 : Προσηγορίαν εἶχε δὲ (genus hoc ejectionis) τοῖς παλαιοῖς ἀνδράσιν δήμου ἐκφυλλοφόρησις καὶ ἐξοστρακισμὸς δέ· 13, 477 : Ἐκφυλλοφόρησιν δ' αὐτὴν οὕτω καλοῦμεν πάλιν· 483 : Ἐκφυλλοφόρησίν φαμεν τὴν ἐξορίαν.]

Ἐκφυλλοφορία, ἡ, nomen addi his potest ex Etym. [M. p. 325, 10] (hoc enim reponi ap. eum debet pro ἐκφυλλοφορίαι), quo significatur Illa ejectio e tribu s. populo, etc. Habet tamen ἐκφυλλοφορία non tam formam verbalis (est enim dicendum ἐκφυλλοφόρησις), quam nominis e φυλλοφόρος facti.

[Ἔκφῡλος, ὁ, ἡ. HSt. in Ἔμφυλος :] Illi porro ἔμφυλος, unde factum ἐμφύλιος, opponi videtur comp. Ἔκφυλος, præsertim si ἔμφυλος accipiamus tanquam a nomine φῦλον. Nam ἔκφυλος Bud. reddit Externus. [Hesych. : Ἔκφυλον, τὸ μὴ συγγενὲς, ἀλλόφυλον, et sim. ceteri gramm.] Item, A moribus gentis abhorrens : βαρβαρικὸν καὶ ἔκφυλον ἐπιτήδευμα, A moribus gentis abhorrens, et inusitatum. [Strabo 4, p. 197 : Πρόσεστι δὲ τῇ ἀνοίᾳ καὶ τὸ βάρβαρον καὶ τὸ ἔκφυλον, ὃ τοῖς προσβόροις ἔθνεσι παρακολουθεῖ πλεῖστον. Eustath. Opusc. p. 287, 74 : Ἔσκεπε δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν ἰβηρικώτερον ἔκφυλος πῖλος ἐρυθρός. Tzetz. Hist. 7, 485 : Ὡς βουτραγοταυράνθρωπον νομίσαι πεφυκέναι, ἤ τι τοιοῦτον ἕτερον ἔκφυλόν τε καὶ ξένον. Id. cum genit. ib. 903 : Ὡς εἴ τις ἑξαδάκτυλος ἢ τρίπους ἢ καὶ τρίχειρ καὶ πᾶν ὁπόσον ἔκφυλον θεσμοῦ φυσικωτάτου.] Exp. etiam Peregrinus et inusitatus, sic accipi tradens ab Athen. [4, p. 182, F : Ἔκφυλα ὄργανα], et a Dionys. Areop. Affert præterea e Plut. Bruto [c. 36] : Ὁρᾷ δεινὴν καὶ ἀλλόκοτον ὄψιν ἐκφύλου σώματος καὶ φοβεροῦ. Quod Idem Cæs. [c. 69] narrans, scribit : Ὄψιν εἶδε φοβερὰν ἀνδρὸς ἐκφύλου τὸ μέγεθος καὶ χαλεποῦ τὸ εἶδος. [Eust. Opusc. p. 84, 26 : Χρώματα τριβῶν ἔκφυλα· 140, 9 : Τὸν ἀλιτήριον τόκον (Usuram), τὸν ἔκφυλον, τὸν θεομισῆ.] Apud Suid. [v. Ἔκφυλος] ex Æliano habemus ἔκφυλος πόλεμος, quod oppositum itidem τῷ ἐμφύλῳ s. ἐμφυλίῳ, significabit Bellum externum s. exterum, oppositum domestico, ut etiam externi s. exteri hostes opp. domesticis. Vide Ἀλλόφυλος. [« Ἔκφυλον ὄνομα, Verbum peregrinum, quasi extra suam tribum oberrans, adeoque parum probatum, Lucian. Lexiph. c. 24, Philostr. V. S. p. 578. (Phrynich. Epit. p. 269 : Ἐκαθέσθη, καθεσθεὶς, καθεσθήσομαι ... ἔκφυλα, cui Lobeck. præter ll. citt. comparavit Suid. v. Οὐκ ἀνασχήσομαι : Τινὲς τοῦτο ὡς ἔκφυλον νομίζουσιν.) Eodem modo Longin. 15, 8, δεινὰς καὶ ἐκφύλους παραβάσεις dixit, Non ferendas et alienas digressiones, h. e. quibus quasi extra rhetoricæ artis terminos evagamur. » Ernest. Lex. rhet. Tzetz. Exeg. Il. p. 48, 19 : Τὸν τοῦ βιβλίου σκοπὸν ἀνακρούεται, ὥσπερ καὶ πάντες ποιοῦσιν ἐν προοιμίοις οἱ μὴ νόθοι καὶ ἔκφυλοι ποιηταὶ καὶ ἀφυεῖς τε καὶ ἐπαρίστεροι. ‖ Ἔκφυλλος, voc. nihili, pro ἔκφυλος, noverat Tzetzes,

qui Hist. 10, 303, quam inscripsit : Παροιμία ἡ λέγουσα τὴν ἀποφράδα ταύτην καὶ ἔκφυλον (ἔκφυλλον cod.), v. 30 dicit : Τὸ ἔκφυλον καὶ ἔκφυλλον, οὕτω δ' ἐλέχθη πάλιν, ἀλλοεθνὲς, ἀλλότριον, ἐχθρὸν ἐκ τῶν βαρβάρων· ἢ ἔκφυλον (hic scrib. videtur ἔκφυλλον, collatis quæ de synonymia vocc. ἐκφυλλοφόρησις et ἐξοστρακισμὸς vel ἐξορία tradit ib. 40; 13, 477, 483) ἐξόριστον καὶ διωκτέον οὕτω, quibus addit descriptionem ἐκφυλλοφορήσεως. Confus. c. ἔκφαυλος et ἔκφυτος v. in illis vocc.]

[Ἐκφύλως, Peregrine. Grammat. Ms. Baroccianus editus in *The philological Museum* fasc. 4, p. 109 : Βαρβαρίζουσι δὲ καὶ οἱ ὅλως ἐκφύλως ταῖς λέξεσιν ἢ καθόλου ὑπηλλαγμέναις χρώμεναι. Leg. ἐκφύλοις. L. Dind.]

Ἔκφυμα, τὸ, exp. [a Zonara p. 661] ἐξάνθημα [Papula], quod vide suo loco. [Hippocr. De insomn. p. 377, ult. : Ἐκφύματα τὰ ἐν τῇ σαρκὶ φυόμενα. Scrib. videtur ἐκθύματα, quod v. De pampino Etym. M. p. 330, 29 : Ἔλιξ λέγεται καὶ τὸ τῆς ἀμπέλου νευρῶδες ἔκφυμα, ὃ ἐπιλαμβάνεται τοῦ χάρακος, τὸ παρ' ἡμῖν βλαστάριον καλούμενον. L. Dindorf.]

[Ἐκφυνδάνω. V. Ἐκφινδάνω.]

[Ἔκφυξις, εως, ἡ, Effugium. Symm. Ps. 54, 9.]

[Ἔκφυρμα.] Ἐκφύρματα χεύῃ ; schol. Nicandr. Alex. exp. κόπρια καὶ σκύβαλα ἐκβάλῃ. Sed puto divisim scr. ἐκ φύρματα, ut ἐκ pertineat ad χεύῃ, a quo per tmesin est sejunctum. Locus est v. 485 : Ὄφρα ποτὸν νέποδός τε κακοῦ ἐκ φύρματα χεύῃ· loquitur de lepore marino poto.

[Ἐκφύρω, Polluo. Jerem. 3, 2 : Ἴδε ποῦ οὐχὶ ἐξεφύρθης. Ἐξεφύρθης Hesychio et Suidæ ἐμιάνθης, et Ἐξεφύρθη, ἐξεμιάνθη Zonaræ p. 776. ῡ]

Ἐκφῡσάω, Efflo [Gl. et, Proflo; Ἐκφυσάομαι, Bullo. Polyb. 1, 48, 8 : Τὸ (πῦρ) πᾶν ἐξεφυσᾶτο καὶ προωθεῖτο κατὰ τῶν ὑπεναντίων]. Redditur et Exufflo. Ap. Diosc. pro Excito ignem halitu, Bud. : ex eo afferens, Καίεται ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσσωμένη : ita enim scribit gemino σ. Exp. etiam Follibus ventilo. Extat vero et metaphoricus ejus usus ap. Aristoph. Pac. [609] : Πρὶν παθεῖν τι δεινὸν, αὐτὸς ἐξέφλεξε τὴν πόλιν, Ἐμβαλὼν σπινθῆρα μικρὸν Μεγαρικοῦ ψηφίσματος. Ἐξεφύσησε γὰρ [Κἀξεφ.] τοσοῦτον πόλεμον, ὥστε τῷ καπνῷ Πάντας Ἕλληνας δακρῦσαι, τούς τ' ἐκεῖ, τούς τ' ἐνθάδε· ubi reddi potest, Excitavit tantum bellum, ut sc. excitatur ignis flando. Schol. exp. ἐξεκίνησε, et ἐτάραξε. [Nicet. Andron. Comn. 2, 3, p. 210, C : Ὡς εἰ μὴ λήξουσιν ἐθελονταὶ τῆς τῶν ἀλλοτρίων ἐφέσεως, καὶ τὰ οἰκεῖα προσαπολέσουσι καὶ τοῖς τῶν πενήτων ἐκφυσηθήσονται στεναγμοῖς, ὥσπερ ἐν σφοδρᾷ λαίλαπι χοῦς ἀπὸ προσώπου γῆς ἐκριπίζεται. || Exhalo. Gl. : Ἐκφυσῶντα, Exhalantem. Æsch. Prom. 721 : Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ... ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. Polyb. 3, 46, 12 : Ἐκφυσῶντες πᾶν τὸ παρεμπῖπτον (elephanti). Theocr. 24, 47 : Δμῶας δὴ τότ' ἄϋσεν ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντας. Diodor. 2, 48 : Ἐξ αὐτῆς ... ἐκφυσᾷ ἀσφάλτου μέγεθος· 4, 21 : Τοῦ λόφου ἄπλετον πῦρ ἐκφυσῶντος. Aret. Diut. pass. sign. 2, 1, p. 51 : Ἢν δὲ πνεῦμα (ἔχῃ ἡ ὑστέρη), ἐξεφυσήθη τόδε. Ap. Hippocr. Co. præn. p. 126, D : Οἱ ἐκφυσῶντες (al. ἐμφυσῶντες) καὶ ἀνακεκλασμένοι ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν ὑποβλέποντες ἰκτερώδεες, κατακορέες, θνήσκουσι, sunt Qui exspirando vehementer efflant, quique ex incendio interno multam atræ fuliginis copiam exspirant, magna et frequenti respiratione laborant, et πνευματίαι aut πνευματώδεες dicuntur, ut explicat Galen. l. Περὶ δυσπνοίας, ex viscerum internorum incendio aut inflammatione aliqua. Ap. Malach. 1, 13 : Ταῦτα ἐκ κακοπαθείας ἐστὶ, καὶ ἐξεφύσησα αὐτὰ, Hesych. et Suid. int. non tantum διεσκόρπισα, Dissipavi, sed etiam ἐβδελυξάμην, Abominatus sum. Intrans. Lycophro 743 : Χάρυβδιν ἐκφυσῶσαν ἑλκύσας βυθῷ, Ebullientem. Aristot. De mundo c. 6, p. 400, 32 : Φλόγες ... ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι καὶ ἐκφυσήσασαι. || Inflo. Pollux 9, 128 : Καὶ μὴν καὶ τὸ κρίνον διπλοῦν ὂν καὶ διάκενον ἔνδοθεν ἐκφυσήσαντες, ὡς ὑποπλῆσαι πνεύματος. Pass., improprie de superbis, Polyb. 3, 103, 7 : Θεωρῶν τὸν Μάρκον ἐκπεφυσημένον καὶ πρὸς πάντα ἀντιφιλονεικοῦντα. Φιλοτίμως διατεθειμένον int. Suid. v. Ἐκπεφ., et Zon. p. 672. Sed fort. scrib. ἐμπεφ., de quo in Ἐμφυσάω.]

Ἔκφύσημα, τὸ, Efflatio, Exufflatio. In VV. LL. Venti sibilus. Item Inflatio, morbus, ex Polluce [4, 190]. Potest esse et Id quod efflatur, ut dicitur ἐμφύσημα Id quod insufflatur. [Schol. Apoll. Rh. 3, 41 : Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναρριπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ, de eruptione ignea quæ paullo post dicitur ἀναφύσησις. Hesych. : Ἐκφυσήματα, πέτραι ὑπερέχουσαι τῆς γῆς, Rupes super terram prominentes. || Pustula. Id. : Φωίδες, τὰ πρὸ (ἀπὸ Toup. Em. vol. 3, p. 193) πυρὸς ἐν σώματι γινόμενα ἐκφύσηματος (ἐκφυσήματα Toup.), οἱ δὲ τὰς φλυκταίνας. Φυσήματα idem in Φλύκταινα, ubi eadem fere.]

Ἔκφύσησις, εως, ἡ, Efflatio, Exufflatio : est, ut ait Galen. 2 De motu musculorum, ἀθρόα τοῦ πνεύματος ἔξω φορὰ, Expiratio confertim facta. Ejus opifices sunt musculi omnes intus inter costas siti, adjuti et iis qui ad thoracem perveniunt e scapulis et dorso, atque aliis etiam magnis qui in epigastrio habentur. Efflationis enim gratia eos esse factos Galenus libro 4 De usu partium docuit. Propria est vocis materia, neque vox citra eam fieri potest. Differt a simplici expiratione, tum violentia, tum musculis a quibus efficitur. Nam et paulatim expiratio fit, et a solo septo transverso. Gal. De locc. aff. 4 [vol. 7, p. 469] duplicem statuit τὴν ἐκφύσησιν : unam ἄψοφον, alteram ψοφώδη, de voce verba faciens. [V. Foes. OEc. Hipp. p. 119 sq.] Hæc Gorr., qui etiam in v. Ἔκπνοὴ, postquam dixit, ἐκπνοὴν, i. e. Expirationem, esse motum respirationis, quo spiritus foras fertur; constare enim respirationem geminis partibus, s. motibus sibi contrariis, uno, quo spiritus intro subit, et εἰσπνοὴν appellari : altero, quo spiritus e pulmonibus redit, quem contrario etiam nomine ἐκπνοὴν dici : eamque solius septi transversi (quod φρένας appellant) opus esse, quemadmodum et inspirationem, ut scribit Galen. De motu musculorum l. 2, [vol. 5, p. 394] neque ab ullo thoracis musculo perfici, etc. Paucis interjectis, addit, Itaque quod ipse scribit tum l. 4 De locc. aff. expirationem fieri ab universis musculis thoracem contrahentibus, tum in libello De causis respirationis [vol. 5, p. 416], internos qui circum costas sunt musculos expirationem perficere, non est de simplici expiratione intelligendum, sed de violentiore, qualis per febres fit et apoplexias, et post magnam exercitationem. Tunc enim magna violentaque expiratio est, ἐκφύσησις proprie dicta, a musculis tum intercostalibus, tum iis qui e scapulis et dorso ad thoracem feruntur, facta. [Etym. M. p. 98, 10 : Οἱ γὰρ κακοῖς τισι συνεχόμενοι πνεύματος τὰς γνάθους πληροῦντες τὰς ἐκφύσεις ἀποτελοῦσιν, Sylb. conj. ἐκφυσήσεις.]

[Ἐκφῡσιάω, Efflo, Ebullio. Æsch. Ag. 1389 : Κἀκφυσιῶν ὀζεῖαν αἵματος σφαγὴν βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου. Hesych. : Ἐξεφυσίασα, ἐβδελυξάμην, Abominatus sum. Vere tamen monere videtur Albertus ἐξεφυσίασα esse dittographiam præcedentis ἐξεφύσησα, de quo v. in Ἐκφυσάω. Itaque forma ἐκφυσιάω teste diserto adhuc caret.]

Ἔκφῡσις, εως, ἡ, q. d. Enascentia. [Aristot. De part. anim. 2, 14 : Ὅπου γὰρ ὑγρὸν καὶ θερμὸν πλεῖστον, ἐνταῦθ' ἀναγκαῖον πλείστην εἶναι τὴν ἔκφυσιν, de hirsutia capitis humani loquens.] Redditur alioqui Exortus, Ortus, Germinatio, Eruptio, Eruptio germinantium post sementem, a Gaza. Theophr. H. Pl. 8, 11, [5] : Σπέρματα ἄριστα πρὸς ἔκφυσιν καὶ σποράν. [De germinatione ib. 8; 1, 5 etc.; de germinibus vero 7, 8, 3 : Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν καυλῶν ἅμα ταῖς ἐκφύσεσι ταῖς ἀκρεμονικαῖς ἐκφύει τι καὶ ἄνθος.] Aristot. De mundo [c. 4 extr.], Δένδρων ἐκφύσεις, Arborum enascentium incrementa. E Diosc. autem l. 4 affertur, Ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσα ῥίζα, pro Radix multis capillamentis fibrata. [De germinibus item Polyb. 18, 1, 6 : Οἱ μὲν γὰρ Ἕλληνες τοῦτον ἡγοῦνται χάρακα βέλτιστον, ὃς ἂν ἔχῃ πλείστας ἐκφύσεις καὶ μεγίστας πέριξ τοῦ πρέμνου· et ib. 12. Geopon. 12, 19, 1 : Τὰς ὑπὲρ γῆς ἐκφύσεις τεμών. Eust. Opusc c. p. 154, 27 : Χιόνος δὲ καὶ τῶν ἑφεξῆς ἐπέχειν καὶ μετρεῖν τὰς τοιαύτας ἐκφύσεις· 155, 50 : Αἱ δὲ χάλαζαι κακὸν ἄλλο καὶ αὐταὶ πολέμιον τῇ περὶ γῆν ἁπάσῃ ἐκφύσει. Schol. Eur. Phœn. 238 : Οἰνάνθη δὲ ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς, ubi olim ἔκρυσις. Man. Philes Carm. 5, p. 190, 557 : Ταῖς γὰρ πονηραῖς ἀμπέλοις τῶν βαρβάρων ... πόρρωθεν ἐκσπᾷ τετριγὼς τὰς ἐκφύσεις. || Eruptio, de ulcere. Aristot. Probl. p. 213,

13, ab Hemst. cit. : Τῶν ἑλκῶν ἔκφυσις.] Ἔκφυσις, Galeno De usu part. Exortus intestinorum, quem e pyloro intestinum excipit : et ἔκφυσιν δωδεκαδάκτυλον vocant. [Vid. Δωδεκαδάκτυλος.] Unde ap. Hesych. post Ἔκφυσις, βλάστησις, reponitur, ἔντερον, ἐνίοις πυλωρός. Ἔκφυσις, inquit Gorræus, est intestinum a ventriculo pronum. Id ventriculo conjunctum est, nec protinus in circumvolutiones reflectitur, prius quam iis locum præbuerit, quæ in medio inter ventriculum et jejunum spatio locari necesse erat. Itaque quum intestinorum propria videatur esse circumvolutio, quidam ipsam ἔκφυσιν non dignantur intestini nomine, sed vel simpliciter ἔκφυσιν, vel ἔκφυσιν δωδεκαδάκτυλον, vel absolute etiam Δωδεκαδάκτυλον appellant, quod duodecim fere digitorum longitudinem æquet. Sunt vero et qui non totum eum processum ἔκφυσιν appellandum censent, sed ipsius tantum orificium quo dependet a ventriculo. Ceterum ad hoc intestinum meatus defertur qui bilem ipsam ex hepate in ipsum dimittit. [Conf. Πυλωρός.] At in osse ἔκφυσις dicitur i. q. ἀπόφυσις. [Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 68 : Ποτὲ καὶ ἡ τῶν κεράτων πρὸ τοῦ στόματος ἔκφυσις εἴργει τῆς ποίης ἅπτεσθαι τὸ στόμα. De ore draconis dixisse videtur Æschylus in fine cit. Oppian. Cyneg. 2, 497 : Θηρσὶ γὰρ ἐκφύσιες γενύων ἀπὸ τῶν ἐφύπερθεν.] Ἔκφυσις active etiam, Generatio, Procreatio, VV. LL. absque exemplo. [Confus. cum ἔκρυσις v. supra, cum ἐκφώνησις ap. Zonar. p. 56, v. Ἀὴρ, 43. Ap. Plut. Mor. p. 1087, F, locum Æschyli ex Philocteta citantem : Οὐ γὰρ ὁ δράκων ἀνῆκεν, ἀλλ' ἐνῴκισε δεινὴν στομάτων ἔκφυσιν, Harl. ἔμφυσιν.]

Ἐκφῠτεύω, Translatum s. Exemtum alicunde semino s. planto : ἐκφυτεύω εἰς συκῆν, ex Aristot. Probl. [20, 18], pro In ficum insero. [Heraclid. Pont. c. 11 : Τηλεφάνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξεφύτευσε τὴν Κυμαίων χώραν, Consevit. Angl. Philostr. ap. Phot. Bibl. p. 332, 26 : Καὶ τὴν Νύσσην αὐτῷ Διονύσῳ φασὶν ἐκφυτεῦσαι, ἀπάγοντι ἐκ Θηβῶν τὸ γόνυ τῆς ἀμπέλου. Hase.]

[Ἔκφῠτος. Athan. t. 1, p. 215, sed al. leg. ἔμφυτος. Dionys. Areop. p. 105, B : Ἀνίεροι καὶ ἔκφυτοι πάντη τῆς ἱερᾶς εἰσι θεσμοθεσίας, A lege abhorrentes. Melius foret ἔκφυλοι. Angl.]

Ἐκφύω, Gigno, Produco, Edo, sicut et φύω, ac de iisdem, de quibus et hoc. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἡ γῆ κατὰ καιρὸν ἐκφύει πάντα, Omnia suo tempore edit. Theophr. H. Pl. 6, [4, 2] : Ὁ δὲ ἀσφάραγος ἐκφύων παρὰ τὰς ἀκάνθας κορυνῶδες μικρόν. [Aret. Diut. p. cur. 1, 2, p. 117 : Ὁκόσα ἰόνθοισι ἴκελα ἐκφύει βλαστήματα. Aristot. H. A. 9, 5 : Μέχριπερ ἂν ἐκφύσωσι τὰ κέρατα.] Lesbonax [p. 171, 6] : Ὁ δὲ υἱούς τε ἐφύτευσε καὶ ἐξέφυσε. Ubi tamen non immerito aliquis additum esse posterius istud miretur. [De hominibus item Soph. OEd. T. 437 : Τίς δέ μ' ἐκφύει βροτῶν· 827 : Ὅς ἐξέφυσε κἀξέθρεψέ με. Eur. Med. 1241 : Ἡμεῖς κτενοῦμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν. Et uterque alibi sæpe. Lycophr. 1307 : Ἐμοὺς γενάρχας ἐξέφυσε Δάρδανος. Manetho 4, 483 : Κακοὺς λῃστορὰς ἄνδρας ἐκφύσει.] At præt. ἐκπέφυκα redditur passivo vel neutro verbo, Editus s. Enatus s. Ortus sum, Extiti. Ex Eur. [Alc. 326] : Ἐκπεφυκέναι μητρὸς, pro πεφυκέναι ἐκ μητρὸς, Natum esse e matre. [Soph. OEd. T. 262 : Κοινῶν δὲ παίδων κοίν' ἂν ... ἦν ἂν ἐκπεφυκότα. Eurip. Ion. 542 : Γῆς ἄρ' ἐκπέφυκα μητρός· Phœn. 941 : Ὅς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς. Et alibi.] E Diosc. autem [2, 148, ubi est ἐκπ. ἀπὸ κλ. ἐξ ἑνὸς μόσχου, quod Sambuc. scrib. conjicit ἐπὶ κλ.] affertur, Ἐκπέφυκεν ἀπὸ κλωνίων, pro Exit a ramulis; sed malim, Oritur e ramulis, Enascitur, reddendo itidem per præsens. [Aret. Diut. p. sign. 2, 3, p. 52 : Ἐκπεφύκασι δὲ ὀχετοὶ νευρώδεες ὁκοῖόν τι αὐλοὶ ἀφ' ἑκατέρου. Aristot. H. A. 3, 9 : Περὶ τὸ ἐντὸς ἐκπεφυκὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὀστοῦν. Simpl. Nasci Sophocl. Antig. 320 : Οἴμ' ὡς λάλημα δῆλον ἐκπεφυκὸς εἶ, Manifestus natus es nugator, h. e. Es. || Forma ecthliptica Hom. Il. Λ, 40 : Κεφαλαὶ τρεῖς ... ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυῦῖαι. Apoll. Rh. 3, 201 : Ἰτέαι ἐκπεφύασιν.] Invenitur autem et aor. 2 ἐξέφυν, eund. usum habens quem ἐκπέφυκα in illo Eur. l. quum dicit Soph. [Aj. 1304] : Μητρὸς ἐξέφυς Κρήσσης, Natus es e matre Cretensi, Natus es matre, sine præp. Vel, Matre Cretensi prognatus es. Sic ap. Eund. [ib. 487] : Ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρὸς, Nata sum e patre libero. [Eur. Phœn. 419 : Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρὸς, etc.] Simul autem observa ἐξέφυν tanquam a them. Ἔκφυμι. [Metaph. Demosth. p. 748, 15 : Τοιούτων πραγμάτων, οὐδ' εἰ μήπω ἂν ἐκφύοι, Etiam si nondum progerminent. Pass. Gl. : Ἐκφύεσθαι, Excrescere. Orph. fr. 6, 35 : Πτέρυγες δέ οἱ ἐξεφύοντο. Nicand. Ther. 561 : Ἡ ἀπὸ κάπρου ἧπατος ἀκρότατον κέρσας λοβὸν, ὅστε τραπέζης ἐκφύεται. Improprie Dio Cass. 52, 13 : Τὰς τυραννίδας τὰς ἐκ τῆς μοναρχίας ἐκφυομένας. Aor. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, D : Ἑωράκει γὰρ φυτὸν μέγιστον ἐκφυῆναι. Constant. Man. Chron. p. 2, D : Παντοδαπὴν βοτάνην ἐκφυῆναι. L. Dind.]

[Ἐκφῠῶς, Egregie. Appian. Illyr. c. 25 : Τὴν τῶν Λιβυρνῶν πόλιν καταλαβὼν ὠχύρου, καὶ τἆλλα οὖσαν ἐκφυῶς ὀχυρωτάτην. Schæf. At Philoth. Laud. tr. pont. p. 331, C, ἐκφ. τε καὶ σοφῶς, leg. fort. εὐφυῶς. Hase.]

[Ἐκφωλεύω scriptura vitiosa pro ἐμφωλεύω ap. Suid. v. Κυψέλη.]

Ἐκφωνέω, Vocem altam edo, Exclamo [ita Gl.]. Plut. Cæs. [c. 66. Hesych. : Ἐξεπατάγησαν, ἐξεφώνησαν, ab Hemst. cit.] Item Pronuntio, Exprimo, [Expresso add. Gl.], ut dicimus Exprimere literam vel syllabam : veluti quum dicunt gramm., solere Ionas ἐκφωνεῖν literam ι, dicentes πατρώϊον et ὑπερώϊον : aut vicissim dicunt literam quampiam non ἐκφωνεῖσθαι, sed manere ἀνεκφώνητον. [Erotian. p. 154 : Ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀττικὴ καὶ διὰ τοῦ βτ γραφομένη καὶ ἐκφωνουμένη. I. q. ἐκφέρω, Pronuntio. Eran. Philo p. 156 : Ἀράχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ζῷον, ἀρσενικῶς ἐκφωνούμενον.] Habet ἐκφωνῶ et aliam Exprimendi signif. In Pand. enim poni testatur Bud. pro Exprimo, i. e. Expresse dico, Nominatim dico, ut fit in contractibus. Verbale Ἐκφώνησις ab Eod. redditur Vocis emissio : et ita ἐκφωνεῖν inter alia significaret etiam Vocem emittere : sed e Galen. De ludo pilæ affertur φωνὰς ἐκφωνεῖν, ubi ἐκφωνεῖν simpliciter sonat Emittere, quum addatur accus. φωνὰς, significans Voces. In VV. LL. redditur etiam Nuncupo, Nomine dono. [|| De usu eccles. v. in Ἐκφώνησις.]

[Ἐκφώνημα, τὸ, Greg. Naz. Or. 23, p. 146. Boiss. Sermo ecclesiasticus, Euseb. H. E. 5, 16, p. 229, 15 : Τῶν κατ' ἐκεῖνο καιροῦ ἐν τῇ τῶν νόθων ἐκφωνημάτων ἀκροάσει γενομένων. Kall. Eust. Opusc. p. 207, 93 : Φιλοτιμούμενος μηδέν τι τῶν ἱερῶν ἔργων ἀπογενέσθαι, ἀλλὰ τὸ πάλαι κτητορικὸν αὐτοῖς ἐναπομεῖναι μέχρι τέλους ἐκφώνημα πρὸς μνήμην τοῖς ἀνεγείρασιν, i. q. p. 196, 25 : Τὸ πάλαι κτητορικὸν ὄνομα. L. D. Eloquium. Chrysost. 5, p. 695, 14. Tatian. Or. ad Gr. p. 161, B, de spectaculis : Τέρποντα τοὺς ἀκροατὰς αἰσχρῶν λόγων ἐκφωνήμασιν. Hase.]

Ἐκφώνησις, εως, ἡ, Exclamatio. Peculiariter etiam de ea, quam agnoscunt Rhetores, Macrob. 4, cap. ult. : Exclamatio, quæ apud Græcos ἐκφώνησις dicitur, habet pathos. Item Pronuntiatio, Vocis emissio. Bud. e Damasceno. Est etiam Expressio, idque duplici signif., sequendo ea quæ modo in Ἐκφωνεῖν dicta fuerunt. [Apollon. De constr. 1, 3, p. 14=9, 4 : Σύμφωνα, ἅπερ ἄνευ τῶν φωνηέντων οὐκ ἔχει ῥητὴν τὴν ἐκφώνησιν. Ib. p. 18=13, 9. Zonar. p. 56 : Ἀὴρ ... ἐστὶ στοιχεῖον λεπτότατον, ἀναπνοῆς καὶ ἐκφωνήσεως αἴτιον, ubi al. liber ἐκφύσεως. Id quod pronuntiatur licet vertere ap. Apollon. l. c. 1, 2, p. 10=4, 26 : Καταχρηστικώτερον αἱ μονογράμματοι ἐκφωνήσεις συλλαβαὶ εἴρηνται. || Proclamatio. Schol. Juv. 2, 149. || De usu ecclesiastico Ducang. Gl. p. 1714 : « Ἐκφ. dicitur, quum sacerdos contentiori voce quidpiam ad populum pronuntiat : quod quidem tum demum peragit, quum orationem concludit. Sæpissime enim Græci preces ecclesiasticas submissa recitant, sed conclusio semper alta et sonora voce profertur. Hinc passim in libris eccl. ἐκφωνεῖν vel ἐκφώνως pronuntiare dicitur sacerdos. Philotheus patr. Cpol. in Ordine sacri ministerii : Καὶ ἐκφωνεῖ μετὰ μέλους τὸ Κύριε εὐλόγησον. Typicum S. Sabæ c. 2 : Μετὰ ταῦτα ἐκφωνεῖ ὁ ἱερεὺς εἰς ὑπήκοον (ἐπήκοον) πάντων, Σῶσον etc. Triodium in sabbato sancto : Εἶτα συναπτὴ μικρὰ καὶ ἐκφώνησις εἰς τὴν πρώτην στάσιν Ὅτι εὐλόγηταί σου ὄνομα. Rursum : Εἶτα συναπτὴ μικρὰ, ἐκφώνησις. Occurrit passim in libris eccles. Græcorum. Joann. Moschus in

Limon. c. 196 : Ἐπεὶ δὲ ἔν τισι τόποις ἐκφωνεῖν μεγάλως εἰώθασιν οἱ πρεσβύτεροι, etc. Codinus De off. palat. c. 17, n. 17 : Καὶ ἀναγινώσκει οὗτος τὰς ἐπὶ χρίσει βασιλέων συντεθειμένας εὐχὰς, τὰς μὲν μυστικῶς, τὰς δὲ ἐκφωνῶν. Symeon Logoth. in Michaele Theophili F. n. 18 : Τάς τε ἐκφωνήσεις ἀνέτῳ φορᾷ καὶ διαπρυσίῳ ἐξεπλήρουν ἐκφώνως. In Eucholog. p. 360, 391, 449, 456, ἐκφωνητικῶς p. 449. Schol. Ms. Dionis Chrysost. Or. de Æschylo (52, vol. 2, p. 266) : Ὅτι μετὰ μέλους προῆγον τὰ τραγικά· δοκεῖ δέ μοι οὐχὶ ψαλμῶν μέλει, ἀλλά τινος τόνου φωνῆς, οἷον τανῦν ἐν ταῖς καθ' ἡμᾶς ἁγίαις ἐκκλησίαις τὰ ἐν τῷ ἄμβωνι ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἱερέων ἐκφωνούμενα». Eustath. Opusc. p. 299, 36 : Πολλάκις δὲ καὶ ταῖς τῶν καθ' ἡμᾶς θείων εὐαγγελίων ἐκφωνήσεσι πρὸς ἔριν οἱ ἀχαριτώτατοι ἀντεπεξαγόμενοι (obstrepuerunt).]

[Ἐκφωνητήριον, τὸ, Euseb. Or. Constant. ad Sanct. p. 567, A : Δι' ἐκφωνητηρίων ἀδιαλείπτως ὑμνούντων, Linguis ac vocibus.]

[Ἐκφωνητικῶς, Ἐκφώνως. V. Ἐκφώνησις.]

[Ἐκφωνητὸς legitur ap. Chrysost. 6, p. 916, 36 : Καὶ ἀποτύχῃ τῶν ἐκφωνητῶν καὶ αἰωνίων ἀγαθῶν. Sed scrib. videtur ἀνεκφωνήτων. Hase.]

[Ἐκφωτίζω, Illustro, Gl. Clem. Alex. Strom. 5, 29, p. 662 : Πᾶσα ἡ νὺξ ἐκφωτίζεται τῷ τοσούτῳ τοῦ νοητοῦ φωτὸς ἡλίῳ· conf. ib. 7, 3, 14, p. 836.]

Ἐκχᾰλάω, i. q. ἀποχαλῶ, Demitto, s. Laxando emitto. Exp. etiam Dejicio. [Agathias Anth. Pal. 11, 354, 18 : Εἰ δ' ἐθέλεις, τὸν παῖδα Κλεόμβροτον Ἀμβρακιώτην μιμοῦ καὶ τειχέων σὸν δέμας ἐκχάλασον. Apud Hippocr. De septim. partu p. 255, 12 : Οἱ ὑμένες ἐν οἷς τὴν ἀρχὴν ἐτράφη, ὥσπερ καὶ τῶν ἀσταχύων, ὁπότ' ἐξεχάλασαν, πρόσθεν ἀναγκαζόμενοι ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπὸν, τὰ μὲν ἰσχυρότατα καὶ ἀδρότατα τῶν ἐμβρύων βιησάμενα καὶ διαρρήξαντα τοὺς ὑμένας ἠνάγκασε τὸν τόκον γενέσθαι, vertitur, Elaxantur.] Ἐκκαλάξαι, Hesych. κλίναι τὸ ἱστίον, Velum submittere.

[Ἐκχᾰλινόω, Defreno. Plut. Pelop. c. 33 : Τοὺς μὲν γὰρ παραγεγονότας τῷ ἔργῳ λέγουσι μήτε θώρακα θέσθαι μήτε ἵππον ἐκχαλινῶσαι. Confus. c. ἐγχαλινόω notavimus in illo (ubi scr. ἐνανοπυκ. pro ἐναναπυκ.). L. D.]

[Ἐκχαλκεύω, Fabrico, Gl. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Ἐκ τούτου μὲν στέφανος ἐκκεχάλκευται, ὅσον ἀπὸ τοῦ ἰνίου πρὸς ἑκάτερον τῶν κροτάφων. Angl. Pallad. Hist. Laus. p. 1033, C : Τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον ... καλῶς ἐκχαλκεύσασα. Hase.]

[Ἐκχαλκουργέω. Nicet. Eugen. 6, 546 : Ὃς εἰς ἐμὴν δείλαιος ἀνθρώπων μόνος πολλὴν ὀδύνην ἐξεχαλκούργησέ σε, « ex ære informavit », de eo qui æneum, durum cor virginis fecit. Boiss.]

Ἐκχᾰράδρόω, Excavo in torrentis alveum, Cavernosum et salebrosum reddo. Bud. e Polyb. 4, p. 74 [c. 41, 9] : Τῷ πλήθει τῶν εἰσφερομένων λίθων καὶ ξύλων, καὶ γῆς, ὑπὸ τῶν ποταμῶν, οὐδαμῶς ἀπιστέον [ἀπιστητέον], θεωροῦντας ὑπὸ τὴν ὄψιν τὸν τυχόντα χείμαῤῥον ἐν βραχεῖ χρόνῳ πολλάκις ἐκχαραδροῦντα μὲν καὶ διακόπτοντα τόπους ἡλιβάτους, φέροντα δὲ πᾶν γένος ὕλης καὶ γῆς καὶ λίθων, ἐπιχώσεις δὲ ποιούμενον τηλικαύτας ὥστ' ἀλλοιοῦν ἐνίοτε, καὶ μηδὲ γινώσκειν ἐν βραχεῖ χρόνῳ τοὺς αὐτοὺς τόπους. [Zonar. p. 679 : Ἐκχαραδρωθέντας, ἐκκυλισθέντας. Cui Cyrill. addit ἐξορυχθέντας. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 570, B, de agricola aquæ aditum in agrum incaute aperiente : Κινδυνεύσει τῆς εὐθείας ἀφέμενον ὅλον ἐκχαραδρωθῆναι. Hase.]

[Ἐκχᾰράσσω s. Ἐκχαράττω, Excudo, Gl. || Erado. Dio Chrys. Or. 31, vol. 1, p. 612 : Ἐάν τις ἓν μόνον ἐκχαράξῃ ῥῆμα ἀπὸ στήλης τινός. Hemst.]

[Ἐκχᾰρυβδίζω, Ebibo instar Charybdis. Pherecrates ap. Athen. 11, p. 485, D : Τῶν θεατῶν δ' ὅστις ἂν διψῇ, λεπαστὴν λαψάμενος μεστὴν ἐκχαρυβδίσαι. Diversa, ut videtur, forma latet in gl. corrupta Hesych. : Ἐξεχαρυβδαάνθη, ἀνεπόθη.]

[Ἔκχαυνος, ὁ, ἡ, Laxus. Erotian. Gl. Hipp. p. 292 : Πλάδος, οἷον ἔκχαυνος καὶ ὑπόσομφος καὶ δίυγρος τοῦ σώματος διάθεσις. Boiss.]

Ἐκχαυνόω, Laxiorem reddo, Emollio. [Figurate Hippocr. De art. p. 808, B : Χρέονται γὰρ οἱ ἰητροὶ μάλιστα αὐτῇ (scala) οὗτοι οἱ ἐπιθυμέοντες ἐκχαυνοῦν τὸν πολὺν ὄγκον. Quo referri gl. Erotiani p. 160 : Ἐκχαυνῶν, ἐξαπατῶν καὶ μετεωρίζων, suspicatur Foes. OEc. p. 120, ut ter reponendus sit inf. pro partic., quem in lemmate quidem præbet etiam codex Dorv. Idem annotavit Galenum explicuisse κομψεύεσθαι, Cavillari. Eurip. Suppl. 412 : Οὐδ' ἔστιν αὐτὴν (civitatem) ὅστις ἐκχαυνῶν λόγοις πρὸς κέρδος ἴδιον ἄλλος ἄλλοσε στρέφει, Decipiens, Vanis sermonibus ducens. Hesych. : Ἐκχαυνῶν, μεταίρων, ubi cod. ἐκχαύων. || Debilito, Enervo. Suid. : Ὑπελύθη, ἐξητόνησεν, ἐξεχαυνώθη. Liber unus ἐχαυνώθη. Cit. Schleusner.]

[Ἐκχέζω, Concaco. Demetr. Phal. § 126 : Ὅτι ἐκ τοῦ ἀδυνάτου ἐφέλκονται τὸ γελοῖον· ὥσπερ ἐπὶ τῶν Περσῶν τῆς ἀπληστίας ὑπερβαλλόμενός τις ἔφη, Ὅτι πεδία ἐξέχεζον ὅλα. Seager.]

Ἐκχειλοῦσθαι, dicitur ap. Pausan. esse Negligere, Parvipendere, εὐτελίζειν. Vide Ἐκχιλῶσαι.

Ἐκχείρημα, τὸ, Hesychio τόλμη, Audacia. [Vitiose pro ἐγχείρημα.]

Ἐκχειρουργέω, Fabrico. Plato Atlantico [Critiæ p. 117, C] : Οὗ δὴ πολλὰ μὲν ἱερὰ καὶ πολλῶν θεῶν, πολλοὶ δὲ κῆποι καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐκεχειρούργητο, Fabricata s. Ædificata erant, VV. LL. Sed alio exemplo hoc ἐκχειρουργεῖν confirmare debebant; nam istud ἐκεχειρούργητο est non ab ἐκχειρουργέω, ut ipsa putarunt, sed a χειρουργέω : nam ab ἐκχειρουργέω dicendum esset ἐξεκεχειρούργητο.

[Ἐκχερσεύω, Sterilem facio, Exsicco. Hesych. : Ἐκχειλωμένη, ἐψυγμένη, ἐκκεχερσευμένη. V. Ἐκχιλόω.]

[Ἐκχερσόω, idem. Georg. Pisid. Opif. M. v. 38, p. 144 ed. Foggin. : Οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς τὴν βάτων πεφυρμένην ψυχὴν γεωργεῖν εὐφορώτατον στάχυν, εἰ μὴ φθάσας σὺ τοὺς ἀκανθώδεις ῥύπους ἀνεῖλες ἢ καθεῖλες ἢ τομωτάτῳ τῆς σῆς προσευχῆς ἐξεχέρσωσας ξίφει.]

Ἐκχέω, Effundo, [Profundo, Effuso, Fundo, Futio addunt Gl.], i. q. ἀποχέω, oppositum verbis ἐγχέω, ἐπιχέω aut ἐπεγχέω. Diversis vero modis usurpatur hoc ἐκχέω et pass. ἐκχέομαι, ut et Lat. Effundo, s. Profundo. [Proprie Hom. Il. Γ, 296 : Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν ἔκχεον. Æsch. Eum. 653 : Τὸ μητρὸς αἷμ' ὅμαιμον ἐκχέας πέδῳ· Cho. 97 : Τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν. Eur. Herc. F. 941 : Ἐκχεῖτε πηγάς· Suppl. 773 : Ἀλλ' εἶεν ἀρῶ χεῖρ' ἀπαντήσας νεκροῖς Ἅδου τε μολπὰς ἐκχέω δακρυρρόους, ubi est instar futuri. Id. Cycl. 323 : Ὅταν ἄνωθεν ὄμβρον ἐκχέῃ (Juppiter). Aristoph. Ach. 616 : Ὥσπερ ἀπόνιπτρον ἐκχέοντες ἑσπέρας. Plato Conv. p. 215, E : Δάκρυα ἐκχεῖται ὑπὸ τῶν λόγων· Hipp. maj. p. 290, E : Ἐκχέαι τὸ ἔτνος. Improprie Ion. p. 535, B : Ἐκχέοντα (Ulixem) τοὺς οἰστοὺς πρὸ τῶν ποδῶν. Xenoph. Hist. Gr. 6, 5, 50 : Τὰ μὲν γὰρ ἀνήλωτο (τῶν ἐπιτηδείων), τὰ δὲ διήρπαστο, τὰ δὲ ἐξεκέχυτο. Eutecn. Paraphr. Oppian. Ixeut. p. 50 : Σῖτον ἐπὶ σπορὸν ἐκχέων, de serente. L. Dind. Paulus Ad Rom. 5, 5 : Ἡ ἀγάπη τοῦ θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ πνεύματος ἁγίου. Theophylact. ad h. l. p. 48 : Ἐκκέχ., ἀντὶ τοῦ δαψιλὴς καὶ πλουσία φαίνεται. OEcumen. p. 281, Ἐκκεχύσθαι, οἷον δαψιλῶς δεδόσθαι. Tit. 3, 6 : Πνεύματος ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως. Act. 10, 45 : Ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκκέχυται. Suicer.] Lucian. [Timon. c. 23] : Ἄχρις ἂν ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν καὶ ἁρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα, Effundat s. Profundat, ut Cic. dicit, Multi effuderunt patrimonia inconsulte largiendo. [Ἐκχέων τὰ πατρῷα Pollux 3, 117 : conf. 129. Lucian. Anth. Pal. 9, 367, 1 : Τὸν πατρικὸν πλοῦτον ... αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας. Aliter Lycophr. 110 : Νήσῳ δ' ἐνὶ δράκοντος ἐκχέας πόθον. Schol. ἐκβαλὼν, πληρώσας ἐπιθυμίαν. Ps. 41, 5 : Ταῦτα ἐμνήσθην καὶ ἐξέχεα ἐπ' ἐμὲ τὴν ψυχήν μου, ὅτι διελεύσομαι κ. τ. λ. Explicat Suid. v. Ἐξέχεα, Διεχύθην καὶ διεκινήθην εἰς ὀδυρμοὺς, ἄπαυστον ἔχω τὸν θρῆνον.] Alio loquendi genere Synes. Ep. 152 : Ἀπορῶ λόγων, οἷς ἐκχέοιτο ὅσον ἐστὶ τῆς γνώμης τὸ βουλόμενον, Careo verbis quibus effundatur quanta est animi voluntas. [I. q. Extendo, Expando. Apoll. Rh. 2, 902 : Ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ λαιφέων πεπταμένων τέρμονα πλόου εὐδιόωντες. Orph. Arg. 1151 : Ἐκ δ' ὅπλα χέοντες σφίγξατ' ἐπισταμένως τοίχων ἑκάτερθε βαλόντες. V. l. ex Il. Θ, 279 in Ἐκχύω citat. Lucian. Amor. c. 6 : Ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες. Erycius Anth. Plan. 4, 242, 1 : Ὡς βαρὺ τοῦτο, Πρίη-

πε, καὶ εὖ τετυλωμένον ὅπλον πᾶν ἀπὸ βουβώνων ἀθρόον ἐκκέχυκας. Dioscor. Anth. Pal. 5, 55, 8 : Δωρὶς παρέτοις ἐξεχύθη μέλεσι. Geopon. 4, 3, 8 : Ἵνα ὁ βλαστὸς μὴ στρεβλοῖτο μηδὲ ἐχχέοιτο.] Item e loco aliquo dicuntur ἐκχεῖσθαι aliqui pro Confertim erumpere in modum effusæ plenis vasis aquæ. Hom. Il. Π, [259] : Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Sic Virg., Agris effusa juventus. Et Liv., Effusa velut ad spectaculum triumphi multitudo omnis. Similis locus in Προχέομαι. [Conf. ib. 267 : Ἐκ νηῶν ἐχέοντο. Apion apud Gell. N. A. 7, 8, 6 : Ἐξεχεῖτο ἡ Ῥώμη καὶ πᾶσα ἡ Ἰταλία. Hemst. De effusis in fugam usurpat Mauric. in Strateg. p. 96.] Præterea ἐκχέειν est veluti Effundendo abjicere aut amittere. Plut. [Mor. p. 10, B]: Τὰς χεῖράς τινες ὑποσχόντες λήμμασιν ἀδίκοις, τὴν δόξαν τῶν προβεβιωμένων ἐξέχεαν, Anteactæ vitæ gloriam effuderunt, i. e. amiserunt. [Æsch. Pers. 826 : Μηδέ τις ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα ἄλλων ἐρασθεὶς ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν. Soph. El. 1291 ; Τὰ δ' ἐκχεῖ, τὰ δὲ διασπείρει μάτην· Phil. 13 : Μὴ ... ἐκχέω τὸ πᾶν σόφισμα. Eurip. fr. Philoct. ap. Plut. Mor. p. 544, C, et alios : Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν. Plat. Criton. p. 49, A : Ἡ πᾶσαι ἡμῖν ἐκεῖναι αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐν ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκκεχυμέναι εἰσί; Hesych. : Ἐξεχύθησαν, ἠφανίσθησαν, cui Theognid. 110 : Ἤν δ' ἓν ἁμάρτῃς, τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης, contulerunt intt. Idem, Ἐξέχεαν ὅρκια, οἷον παρέβησαν. ‖ Omitto, Abjicio, Depono, i. q. ἀφίημι. Inc. apud Suid. v. Ἐμπεσὼν τοῖς πράγμασιν : Τὴν ὀργὴν ἀφεὶς καὶ ἐχχέων. Eurip. fr. Melanippæ vinctæ ap. Stob. vol. 3, p. 493 : Τί τοὺς θανόντας οὐκ ἐᾷς τεθνηκέναι καὶ τἀκχυθέντα συλλέγεις ἀλγήματα;] Est ubi ἐκχεῖσθαι interpretentur non solum Effundi, sed etiam Diffundi, ut apud Galen. Ad Glauc. : Κατὰ μόνου τοῦ δέρματος ἐκχεῖται, Per solam cutem diffunditur. [Acta Maximi Confess. vol. 1, p. VI, D : Τοῦ κακοῦ εἰς ἄμετρον ἐκχυθέντος.] Rursum pro Effundo accipi aiunt, ut Cicero dicit, Effudit omnia quæ voluit. Et, Effudit ea omnia quæ tacuerat : ut sit pro Evulgare, Efferre. [Æschyl. Ag. 1029 : Εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλέον φέρειν, προφθάσασα καρδία γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει· Choeph. 520 : Τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος ἑνὸς, μάτην ὁ μόχθος. Sophocl. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 361, et alios : Φιλεῖ δὲ πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην ἄκων ἀκούειν οὓς ἐκὼν εἶπεν λόγους. Aristoph. Thesm. 554 : Ὅσα γὰρ ᾔδεις ἐξέχεας ἅπαντα. Pollux 6, 147 : Ἐπειδὰν ἐκχέῃ τοὺς λόγους. Lucian. Anach. c. 17 : Ἐκχέαντα ὁπόσα οἴει ἀντιλεκτέα εἶναι. Dio Cass. 75, 7 : Ἐξέχεεν εἰς τοὺς ἀνόπλους πᾶν ὅσον ὀργῆς ἐς αὐτοὺς θροίκει. Plato Reip. 8, p. 553, B : Ἐκχέαντα τά τε αὐτοῦ καὶ ἑαυτόν. Signif. Profundendi, Incassum projiciendi, Agathias Anth. Pal. 9, 677, 6 : Ἡ δὲ περισσὴ τέρψις ἐπὶ ξείνοις ἀνδράσιν ἐκκέχυμαι. Simpl. Effundere apud Joseph. Hypomnest. 5, 139, p. 298 : Δ' διωγμὸς ὑπὸ Οὐήρου κατὰ τῆς ἐκκλησίας ἐκχεῖται.] Item fluvii ex alveis ostiisque suis in mare dicuntur ἐκχεῖσθαι, ut ap. Latinos quoque Effundi s. Devolvi et præcipitari. Herodian. 8, [7, 1] : Διαβὰς τὰ τενάγη, ἃ ὑπὸ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ πληρούμενα καὶ τῶν περικειμένων ἑλῶν, ἑπτὰ στόμασιν ἐς θάλασσαν ἐκχεῖται. Plin. : Effunditur amnis in Atlanticum Oceanum. [Metaph. Dionys. H. De adm. vi Dem. c. 5 : Ἐκχεῖται δ' εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις (dialectus Platonis) πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν.] ‖ Transitive quoque ἐκχέειν δάκρυα usurpatum reperitur pro Elicere lacrymas, ut ap. Plut. Alcib. [c. 6] : Ἁπτομένων τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ τὴν καρδίαν στρεφόντων, καὶ δάκρυα ἐκχεόντων, p. 353 meæ ed. [Referri huc licet Lycophr. 773 : Ἡ δὲ βασσάρα σεμνῶς κασωρεύουσα κοιλανεῖ δόμους, θοίναισιν ὄλβον ἐκχέασα τλήμονος. Plato Anth. Pal. 7, 99, 4 : Σοὶ δὲ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν. Macedon. ib. 5, 243, 6 : Ἀλλὰ βαρύζηλός τις Ἔρως καὶ νύκτα λοχήσας ἐξέχεεν φιλίην, ὕπνον ἀποσκεδάσας· et Arrian. Epict. p. 380, 5, ab Hemst. cit. : Ἐκχεῖν ἅπαντα καὶ ἀνατρέπειν. Aristoph. Ran. 855 : Ἵνα μὴ κεφαλαίῳ τὸν κρόταφόν σου ῥήματι θενὼν ὑπ' ὀργῆς ἐκχέῃ τὸν Τήλεφον (Æschylus), Excutiat. ‖ Medii aor. ἐξεχευάμην, Effudi, ap. Hom. Od. X, 3 : Ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὄϊστοὺς αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, et Ω, 178, in iisd. verbis. Addidi his quæ HSt. tradit de forma quam perperam finxit] Ἐχχύω [quanquam ap. Demetr. Hieracosoph. p. 88 legitur : Ῥέγχει καὶ ἐχχύεται τὴν γλῶτταν προβαλών, sed manifesto vitio pro ἐκλύεται], sive Ἐκχύνω [de qua forma v. in fine], Effundo, i. q. ἐκχέω. Pass. Ἐκχύομαι, Effundor. Hom. Il. [Θ, 525,] Φ, [181] : Ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι Χῦντο [χύντο] χαμαὶ χολάδες, Humi effundebantur. Est enim ibi tmesis. [Batrach. 242 : Χαμαὶ δ' ἔχυντο ἅπαντα. Arist. Lys. 940 : Εἶθ' ἐκχυθείη τὸ μύρον.] Plut. Cam. [c. 6] : Ἱδρῶτας ἀγαλμάτων ἐκχυθέντας, Sudores e statuis effusos, s. emanantes. (Aliter ap. Cic. : Herculis simulacrum multo sudore manavit.) Rursum Hom. magis proprie [Od. T, 470] : Τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ. [Il. Φ, 300 : Πᾶν (πεδίον) πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο. Anth. Pal. 9, 660 : Ἐνθάδε πηγὴ ἄφθονος Αὐσονίων ἐκκέχυται νομίμων. Et improprie Il. Θ, 279 : Πολλὰ δὲ καὶ καθύπερθε μελαθρόφιν ἐξεκέχυντο (vincula). Apollon. Rh. 2, 97 : Τοῦ δ' ἀθρόος ἔχυτο θυμός. Dionys. P. 583 : Ἔνθα μὲν ἠελίοιο βεβηκότος ἐς πόλον ἄρκτων ἤματ' ὁμοῦ καὶ νύκτας ἀειφανὲς ἐκκέχυται πῦρ. Cum genit. Philipp. Anth. Pal. 7, 382, 2 : Σῶμα ... ἁλιρραγέων ἐκχύμενον σκοπέλων· 625, 4 : Πρώρης νύκτερον ἐκχύμενον. Notanda porro constr. ap. Jo. Malal. p. 333, 4 : Ἐκχυθεὶς τὸ αἷμα παρέδωκε τὴν ψυχὴν, Sanguinem quum effudisset.] Dicitur etiam multitudo aliqua aliquo e loco ἐκχύεσθαι s. ἐκχέεσθαι, ut προχέεσθαι, quod Lat. quoque dicunt Effundi. Plin., Effusa multitudine ad spectandum animalis fidem. [Hom. Od. Θ, 515 : Ὡς ἄστυ διέπραθον υἷες Ἀχαιῶν ἱππόθεν ἐκχύμενοι. Conf. epigr. in centaurum Anth. Plan. 4, 115 : Ἀνδρόθεν ἐκκέχυθ' ἵππος, ἀνέδραμε δ' ἱππόθεν ἀνήρ. Apoll. Rh. 1, 880 : Μέλισσαι πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληίδος.] Joseph. 2 : Τὸ Ἰουδαϊκὸν πᾶν ἐξεχύθη πρὸς τὴν θέαν αὐτοῦ. Synes. Epist. 59 : Ἀλλ' ἔφθασαν ἐκχυθέντες ἀθρόον κατὰ τῆς χώρας, Ante venerunt effusi in regionem, Ante sese effuderunt in regionem magno agmine. [Posidon. ap. Athen. 5, p. 212, C : Τὸ πλεῖστον μέρος τῆς πόλεως ἐπὶ τὴν ἐκδοχὴν αὐτοῦ ἐξεκέχυτο.] Præterea qui amore captus est alicujus rei, ἐκχύεσθαι dicitur, vel etiam qui summa lætitia affectus veluti cor suum effundit. Aristophan. Vesp. [1469] : Οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην, Neque effusus unquam sum. [Anth. Pal. 12, 156, 4 : Ἁβρὰ γελῶν ὄμμασιν ἐκχέυσαι. De risu ipso Alciphr. 3, 48 : Τῶν εὐωχουμένων πολὺς ... ἐξεχύθη γέλως.] Tacit. [Ann. 1, 54] : Mæcenati effuso in amorem Bathylli. At Cic. [Att. 4, 9] : In nos suavissime hercule est effusus. [Polyb. 5, 106, 7 : Ἀκολουθοῦντες τῇ τῶν προεστώτων αἱρέσει καὶ ταῖς τούτων ὁρμαῖς εἰς πάντας τοὺς βασιλεῖς ἐξεκέχυντο, καὶ μάλιστα τούτων εἰς Πτολεμαῖον· et sim. 32, 11, 4 : Εἰς ἐρωμένους, εἰς ἑταίρας ἐξεκέχυντο· et ap. Clem. Al. p. 491, 3, ab Hemst. cit. : Εἰς ἡδονὴν ἐκχυθέντες. Testam. 12 patriarch. p. 520 ed. Fabr. : Ἐπιμαρτύρομαι ὑμῖν τὸν θεὸν τοῦ οὐρανοῦ σήμερον τοῦ μὴ πορευθῆναι ἐν ἀγνοίᾳ νεότητος καὶ πορνείᾳ ἐν ᾗ ἐξεχύθην ἐγὼ καὶ ἐμίανα τὴν κοίτην τοῦ πατρός μου Ἰακώβ.] Apud Apoll. Rh. [immo Irenæum Anth. Pal. 5, 251, 4 : Ἐκχ. δ' ὁρόω τὰς σοβαρὰς π.] ἐκκεχυμένας παλάμας interpr. non solum Manus effusas, sed etiam Solutas, Languidas. Ex Herodoto autem [2, 138], Ἐκκεχυμένης ὑψοῦ τῆς πόλιος, affertur pro, Urbe aggestu terræ sublimi. [Ἐκκεχωσμένης jam legitur ap. Her. Hesych. : Ἐκχυθήσεται, ἁπλωθήσεται, Expandetur. ‖ Forma poet. Ἐκχεύω est ap. Nicandrum Athen. 15, p. 683, E : Αἴ τ' ἀνὰ κόλπῳ φυλλάδα νηλείην ἐκχεύετον. (Cujus l. Buttm. Gr. vol. 2, p. 255, χεύω præsens Epicis ignotum pronuntians, non magis meminerat quam Nonni Dion. 18, 344 : Καὶ σὺ, γέρον, μὴ κρύπτε πόθεν τάδε δάκρυα χεύεις, aut Oppiani Cyn. 2, 127 : Ὕδατι χεύων· 341 : Εἰ δέ τις αἰγάγρου κηρὸν κέρασιν περιχεύοι· Orac. Zoroastr. in Maitt. Misc. p. 14, 60 : Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθρώσκει, πειθὼ δ' ἐπιχεύει.) De aor. med. ἐξεχευάμην v. supra. Aor. act. inf. ἐκχῦσαι est in Pseudempedoclis Sphæra ap. Fabr. B. Gr. vol. 1, p. 824 ed. Harl., v. 146. Imp. ἔκχυσον ap. Hesych. : Ἔχχεον, ἔκχρ..ον, si recte ibi legitur ἔκχυσον. Futuri forma rarior ἐκχεθήσεται apud Arrian. Epict. 4, 10, 26. Aor. Justinian. Tit. 3, nov. 3, proœm. p. 20 ed. Spangenb. : Οἱ θεοφιλέστατοι ἐπίσκοποι ... ἐξεχέθησαν πρὸς τὸ τῶν χειροτονουμένων πλῆθος. ‖ Forma Ἐκχύνω, de qua conf. dicta in Ἐγχύνω, ha-

bent Gl. : Ἐχύνω, Effundo. Hero Spirit. p. 224, 41, ubi ἐχχύνεται. L. D. Ammonius monach. p. 118 Comb. Boiss. || Ἐχχέω confus. c. ἐγχέω Æsch. Ag. 322, Theocr. 10, 53.]

Ἐχχῑλόω, unde pass. ἐχχιλοῦσθαι, e quo præteriti perf. particip. ἐκκεχιλωμένος, Desolatus, Versus veluti in locum in quo nihil aliud quam χιλὸς nascitur. Eust. p. 773, e Pausania : Ἐκκεχιλωμένη, ἐψυγμένη, ἐξημεληµένη, κεχερσωμένη· ἐπεὶ ὁ χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος. Itidemque in Lex. meo vet. et ap. Etym. ac Suid. : Ἐκκεχιλωμένην· ἐψυγμένην, ἢ κεχερσωμένην· ὅτι χιλὸς ἐν χέρσῳ φύεται· τοῦτο δέ ἐστι χόρτος· οἷον ἐξημεληµένην. Brevius ap. Hesych. : Ἐκκεχιλωμένη, ἐψυγμένη, ἐκκεχερσευμένη. Sed notandum est tam ap. Eust. et Etym. et Suidam, quam in Lex. meo vet. scriptum esse communi consensu exemplarium ἐψευσμένη : pro quo ego ex Hesych. reposui ἐψυγμένη, quum id mihi magis esse consentaneum videretur. Dicitur igitur locus aliquis ἐχχιλοῦσθαι, quum vel neglectu cultorum vel frigorum gramine et herba virenti nudatur ac sylvestrem naturam induit atque χερσώδη. Ita enim potius interpretandum puto quam In χιλοῦ naturam abire, ut ea loca in quibus nihil nisi χιλὸς s. χόρτος nascitur, ut Paus. interpretandum esse innuit.

[Ἐχλευάζω, Subsanno. Liban. vol. 4, p. 699, 16 : Ἐξεχλεύασε τὸν ταλαίπωρον ἀδελφὸν, ἀλλ' οὐκ ἐξείλετο τῶν κακῶν. Pollux 6, 199 inter compp. a χλευάζω. Hesych. : Ἐκγελιώσαιμι (ἐκγελάσαιμι), ἐχλευάσαιμι. Symm. Proverb. 14, 9 : Ἄφρονες ἐχλευάζουσι πλημμέλειαν.]

[Ἐχλοιοῦμαι s. Ἐχλοοῦμαι, Viresco. Foes. OEc. Hipp. p. 120 : « Ἐχλοιοῦσθαι ap. Hipp. est Virere aut Ex virore pallescere, h. e. colore ex viridi pallescente infici, qualis est herbarum pallescentium color. Qui quidem color ex virore pallescens in auriginosis (uliginosis) et viscerum obstructione cachexia laborantibus, hepaticis aut sanguine defectis, ex bilis luteæ aut croceæ refusione apparet. In Co. præn. p. 196, A, de morbo regio laborantibus : Οὗτοι ἐχλοιοῦνται, Hi ex virore pallescunt; 219, H, de iisdem : Ἆρα ἐπιστάντων οὗτοι ἐχλοιοῦνται; 222, B : Πρὸς τὸ ἐχλοιοῦσθαι. Quibus in ll. χλοιοῦνται pro ἐχλοιοῦνται legisse videtur in Exeg. Galenus (p. 596) quod ὡσεὶ καὶ χλωραίνονται exponit (χλοιοῦντα – χλωραίνοντα liber unus), Ex viridi pallescunt, ut sit χλοιοῦσθαι aut ἐχλοιοῦσθαι χλωραίνεσθαι, ut χλοῦς χλωρότης et χλοῶδες χλωρὸν, quod est Viridis ac pallescentis coloris et herbacei ... Et ut χλόη et χλοίη Ionice dicitur, ita et χλοοῦσθαι et χλοιοῦσθαι, quod ... de herbaceo colore ex virore pallescente dicitur. ... At ἐχλοοῦνται pro ἐχλοιοῦνται legitur Epid. 2, p, 1013, D : Ῥητέον ὅτι αἵματος ῥυέντος ἐχλοοῦνται. Quum autem ista male affectis visceribus et insigni cachexia laborantibus attribuantur, in quibus crebra etiam contingit virium exsolutio, ut in jecoris obstructione ac duritie ἔκλυσις frequens videtur, inde existit ut quod in Co. præn. ἐχλοιοῦνται dicitur, in Prorrh. ἐκλύονται scribatur, p. 80, D; 81, A, C. Et alioqui ἐκλύεσθαι quum hepaticum sit symptoma, ut scribit Galen. Comm. 3 in Prorrh. p. 216, 38, sæpe ap. Hipp. pro ἐχλοιοῦσθαι ex vocis affinitate aut ex rei consecutione ponitur, ut et ἐχλοιοῦσθαι ex Epid. l. 2 per ἐκλύεσθαι se exposuisse fatetur Galen. Comm. 3 in Prorrh. p. 212, 57; 216, 38, et vero ἐκλύονται pro ἐχλοιοῦνται ibid. legit Comm. 4 in Epid. l. 6, p. 498, 14. Sic quod in Prorrh. ἐκλύονται dicitur p. 216, 24, in Co. præn. p. 211, A χλοώδεες γίνονται, ead. in re scribitur. — Ἐχλοιοῦν etiam in Co. præn. scribitur p. 166, B : Τοῖσιν ἀπὸ ὑποχονδρίων ἀλγήμασιν κοιλίη κατὰ μικρὸν ὑπόγλισχρα διαδιδοῦσα βραχέα κοπρώδεα ἐχλοιοῖ, Transmittens stercoracea pauca virore pallescente inficit. Verum etsi in Prorrh. p. 215, 20, unde emendicata ista sententia videtur, ἐκλύονται ponitur, ἐχλοιοῖ tamen pro ἐχχέει vitiose scriptum esse existimamus. Quod autem ap. Erotian. (p. 138) ἐγχλοιούμεναι ex Hipp. scribitur et ex Bacchio ἔνωχρα οὕτως ἐνόησεν annotatur, illud valde mihi suspectum est. Nam neque ap. Hipp. usquam ἐγχλοιούμεναι lego, et ἐχλοιοῦνται leg. videtur, » etc. Ap. Erot. ἐχλοιούμενα reponit Heringa conjicitque referri ad Prorrh. 1, p. 78, H : Τὰ τεταγμένοισι χρόνοισιν αἱμορραγέοντα διψώδεα, δύσκολα, ἐκλυόμενα, μὴ αἱμορραγήσαντα ἐπιληπτικὰ τελευτᾷ, ubi corrig. suspicatur ἐχλοιούμενα.]

Ἐχοΐζω, Humum egero, Fodio, σκάπτω, Suid. [Jo. Malal. p. 225, 4 : Ἐξεχόϊσε τοῦ παλαιοῦ Ἱππικοῦ τὰ χώματα. L. D. Metaph. Cyrill. Alex. In 2 Paralip. p. 58 : Τὰς τῶν ἀξίων καρδίας ἐχχοΐζων καὶ ἀποκαθαίρων τοῦ ὑλικοῦ βάρους τε καὶ φρονήματος, Emundans. Suic. Vita Bacchi jun. p. 121, 3 : Καὶ βόθυνον ἐχχοΐσαντες. De puteo fodiendo Pallad. Hist. Laus. p. 1014, C : Τρεῖς ἡμέρας ἐχχοΐσαντες ἄνδρες ὀγδοήκοντα. Hase.]

[Ἐχχοίρηξες, ἐχχοιρηλωμένοι, Λάκωνες, Hesych. De qua gl. conjecturam protulit Nækius ad Chœrili fragm. p. 57, ab Angl. cit.]

[Ἐχχόϊσις, εως, ἡ, Effossio. Jo. Malal. p. 436, 21 : Πολλὰ ἐφιλοτιμήσατο ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν ἐχχόϊσιν, τοῦ περισωθῆναι τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν γῆν· 443, 14 : Ὁ βασιλεὺς ἐχαρίσατο τοῖς Λαοδικεῦσιν εἰς ἐχχόϊσιν τῆς αὐτῶν πόλεως κεντηνάρια δύο. Cit. Elberling. Scripturam codicis ἐχχόησιν correxerunt Angli.]

[Ἐχχολάω, Irascor. Maccab. 3, 3, 1 : Ἃ καὶ μεταλαμβάνων ὁ δυσσεβὴς ἐπὶ τοσοῦτον ἐχόλησεν, ὥστε οὐ μόνον τοῖς κατ' Ἀλεξάνδρειαν διοργίζεσθαι. Cod. Alex. ἐξεχώλησεν. || Geop. 14, 19, 3 : Ἐχολῆσαι καὶ καθᾶραι τὰ ὄρνεα, Bile purgare.]

Ἐχολόω, In bilem verto, In biliosam naturam commuto. Et pass. Ἐχολοῦσθαι, In bilem converti, In biliosam naturam abire. Galen. εἰς τὸ Περὶ διαίτης ὀξέων παθῶν Comm. 3 : Διὰ τοῦτο καὶ τὸ μέλι πάντων αὐτῶν ἐχχολοῦται μάλιστα, διότι γλυκύτατον· εἶθ' ἑξῆς οἱ γλυκεῖς οἶνοι. Ubi dixerat εἰς γένεσιν τῆς ξανθῆς χολῆς ἐπιτηδείους εἶναι πάντας τοὺς γλυκεῖς χυμούς· ideoque τοῖς πικροχόλοις non offerendos, quoniam γεννῶσι τὴν τοιαύτην χολήν. Sic Idem De aliment. fac. 5, itidem de melle : Ῥᾳδίως ἐχχολοῦται κατὰ τὰ θερμὰ σώματα, In calidis corporibus facile mutatur in bilem. Et Paul. Ægin. 7 : Τὸ δ' ἐδώδιμον αὐτοῦ, ἐλαιῶδες ὂν, ῥᾳδίως ἐχχολοῦται. [Conf. 3, 50, p. 108, 35 : Ἐχχολούμενον τὸ αἷμα. Matthæi Med. p. 42 : Αἱ κοιλίαι ἐχχολοῦνται. Gl. : Ἐχχολοῦμαι, Exacervor, Exacervo. Ἐκκεχόλωμαι, Exacervatus sum. Scr. Exacerbor, etc.]

[Ἐχχόλωσις, εως, ἡ, Exacerbatio. Alex. Trall. 1, p. 31. Demetr. Hieracosoph. p. 105 : Πρὸς ἐχχόλωσιν ἱέρακος.]

[Ἐχχονδρίζω, In cartilaginem verto. Galen. vol. 2, p. 397, C : Τὰ ἐν τοῖς ὠσὶν κολοβώματα ἐχχονδρίζειν δεῖ.]

[Ἐχχορδεύω. Nicet. Man. Comn. 4, 6, p. 93, D : Οὐκοῦν καὶ ἀντιστρατεύονται τὰ πολλὰ τῇ προνοίᾳ καὶ τῷ θείῳ ὑπέροπλοι γίνονται, πάντα ἀγαθὰ ἐκ τοῦ πλείονος ἐχχορδεύοντες καὶ ὡς θύματα σφαγιάζοντες. Proprie Eviscerantes vel Laniantes, ut viscera fartores et isiciarii. Conf. Καταχορδεύω.]

[Ἐχχορδόω, E fidibus elicio. Sopater ap. Athen. 4, p. 175, C : Οὔτε τοῦ Σιδωνίου λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος.]

[Ἐχχορεύω, Exsulto. Heliodor. 10, 38, p. 443 Cor. : Ὁ δῆμος σὺν εὐφήμοις βοαῖς ἐξεχόρευε. Excedo, Erumpo. Oppian. Hal. 4, 215 : Λύσσῃ δ' ἀσπασίως ἐπιμίσγεται (ζῆλος), ἐς δὲ βαρεῖαν ἄτην ἐξεχόρευσε. Eur. Hel. 381 : Ἄν τε ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο χρυσοκέρατ' ἔλαφον, Μέροπος Τιτανίδα κούραν. Interpres, E choro nympharum ejecit.]

[Ἐχχόω. V. Ἐχχώννυμι.]

Ἐχχρᾷ. Unde aor. ἐξέχρησε, Abunde suffecit, Bud. quum alioqui reddatur etiam simpliciter Suffecit. Affertur autem ex Herodoto [8, 70] : Οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, Non suffecit eis dies, Defecit eos dies. At vero futuro Ἐχχρήσει alia datur signif. hoc in l. ejusd. historici [3, 137] : Ἐχχρήσει περιϋβρίσθαι τάδε, Ex usu erit hanc injuriam intulisse. Quod autem ad præsens illud Ἐχχρᾷ attinet, ejus exemplum nullum habeo; sed ut ἀπέχρησε et κατέχρησε themata habent ἀποχρᾷ et καταχρᾷ, ita ἐξέχρησε habere thema ἐχχρᾷ, servata analogia, longe manifestissimum est.

[Ἐχχράω, Oraculum edo. Soph. OEd. C. 87 : Φοίβῳ ... ὅς μοι τὰ πόλλ' ἐκεῖν' ὅτ' ἐξέχρη κακὰ, ubi gloss. ἐμαντεύετο. Per tmesin Pind. Ol. 7, 91 : Σάφα δαεὶς ἅτε αἱ πατέρων ὀρθαὶ φρένες ἐξ ἀγαθῶν ἔχραον.]

[Ἐχχρέμπτομαι, Exscreo. Hippocr. De morb. 2, p. 469, 36 : Ἡ φάρυγξ ... οὐ δύναται ἐχχρέμπτεσθαι.]

Ἐκχρημᾰτίζομαι, videtur sonare Expilo aliquem pecunia, Emungo pecunia. Apud Thuc. tamen 8, p. 290 [c. 87] : Ὅπως τοὺς Φοίνικας προαγαγὼν ἐς τὴν Ἀσπενδον, ἐκχρηματίσαιτο ἀφεὶς, schol. ἐκχρηματίσαιτο exp. πράξαιτο ἀργύριον, item χρήματα λάβοι. [Dio Cass. 53, 10 : Τοὺς ὑπηκόους μήτε ὑβρίζετε μήτε ἐκχρηματίζεσθε· 59, 21. Pollux 4, 43 : Ἀργυρολογεῖν, ἀργυρίζεσθαι, χρηματίζεσθαι, ἐκχρηματίζεσθαι.]

[Ἐκχρησμῳδέω, i. q. ἐκχράω. Schol. Pind. Ol. 7, 168 : Ἐξέχραον, οἱονεὶ ἐξεχρησμῴδουν.]

[Ἐκχρυσόω, Aureum efficio. Tzetz. Hist. 1, 107 : Ἐκχρυσουμένων τούτῳ δὲ (Midæ) λοιπὸν καὶ τῶν βρωμάτων. L. Dindorf.]

[Ἐκχρώννυμι. Theodectes ap. Strabon. 15, p. 695 : Ἥλιος ... σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος ἐς σώματ' ἀνδρῶν. Corruptum. Hemst.]

Ἐκχῡλίζω, Succum exprimo s. elicio; Bud. e Gaza interpr. Eliquo, Exugo. Pass. Ἐκχυλίζεσθαι dicitur aliquid cui succus exprimitur et elicitur. [Hippocr. Morb. mul. 1, p. 608, 25 : Τρίψας πάντα δι' ὀθονίου καὶ χυλὸν ἐπιχέας καὶ ἐκχυλίσας. Aristot. H. A. 8, 11 : Τῶν δ' ἐντόμων τὰ μὲν ἔχοντα ὀδόντας παμφάγα ἐστὶ, τὰ δὲ γλῶτταν μόνον τοῖς ὑγροῖς τρέφεται, πάντοθεν ἐκχυλίζοντα ταύτῃ. Conf. 3, 39, Matthæi Med. p. 42 et 45.]

[Ἐκχῡλόω, Succum elicio. Galen. vol. 13, p. 186 : Τοῦ καρύου τὸ ἐδώδιμον ... ἐκχυλοῦται ῥᾳδίως.]

[Ἔκχυλωσις. V. Ἔγχύλωσις.]

[Ἔκχῦμα, τὸ, Effusio. Orac. Sibyll. 3, p. 396 : Αἰαῖ σοι, χώρα Γὼγ ἠδὲ Μαγὼγ, μέσον οὖσα Αἰθιόπων ποταμῶν, πόσον αἵματος ἔκχυμα δέξῃ; Confus. c. ἔκθυμα v. in illo.]

Ἐκχῡμίζω, Exugo, Evaporo, Saporibus perfruor, VV. LL., sed sine exemplo. [Aristot. H. A. 8, 4 : Σαρκοφάγοι δ' ὄντες οἱ ὄφεις, ὅ,τι ἂν λάβωσι ζῷον, ἐξικμάζοντες ὅλα κατὰ τὴν ὑποχώρησιν προΐενται· σχεδὸν δὲ καὶ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, οἷον οἱ ἀράχναι, ἀλλ' ἔξω οἱ ἀράχναι ἐκχυμίζουσιν, οἱ δ' ὄφεις ἐν τῇ κοιλίᾳ, Exsugunt. De part. anim. 2, 17, p. 660, 20 : Ταχεῖα δ' ἡ δίοδος εἰς τὴν κοιλίαν διὰ τὸ μὴ οἷόν τε εἶναι διατρίβειν ἐγχυματίζοντας. Eust. Opusc. p. 103, 72 : Τὸ κατὰ μνήμην πικρὸν ἐκχυμίσας ἀντιθέτῳ γλυκάσματι.]

[Ἐκχυμόω. V. Ἐκχύμωμα.]

Ἔκχύμωμα, τὸ, sive Ἔκχύμωσις, εως, ἡ, Sugillatio, i. e. Sanguinis sub cutem per grumos effusio. Est autem cutis affectio, ejusque causa utplurimum carnis contusio est : a qua quum exiguæ venæ divortium perpessæ fuerint, sanguis per diapedesin profunditur, et sub integra cute colligitur per grumos. Inde tumor excitatur tactu mollis et cedens, et magna e parte indolens, nisi quatenus e contusione dolor est : et principio quidem rubens, deinde progressu temporis lividus et niger. Ac quum in phlegmone quoque sanguis e vasis effundatur, distinguit tamen phlegmonen ab ecchymosi Galen. Aphor. 20, s. 6, quod in phlegmone sanguis per musculorum cavitates sola ratione contemplabiles secundum minimas sui partes effunditur : in ecchymosi vero, in spatia effluit quæ venis circumjacent. Species hujus ἐκχυμώματος sunt ὑπώπιον et ὑπόσφαγμα, et sanguinis ad ungues concursus e plaga. Id quidem proprie significat ἐκχύμωσις : Hippocr. vero aliquando generalius appellat Effusionem omnem sanguinis e vena, et inanitionem, quam alio etiam nomine ναυσίωσιν vocat [De fract. p. 759, H], ut annotavit Galen. Comm. 2 εἰς τὸ Περὶ ἁγμῶν [vol. 12, p. 546 : Καὶ σχεδὸν ἃς ἔμπροσθεν ἐκχυμώσεις ἐκάλεσε, ταύτας νῦν ναυτιώσεις εἶπεν, ὅταν αἱ φλέβες ἀποπτύωσί τε καὶ οἷον ἐμῶσιν ἐξ αὐτῶν αἷμα, βαρυνόμεναι διά τε τὴν σφῶν αὐτῶν ἀσθένειαν, ἣν ἐκ τοῦ φλεγμαίνειν ἔχουσι, καὶ διὰ τὸ πλῆθός τε καὶ τὴν κακίαν αὐτοῦ τοῦ αἵματος]. Gorr. Alii e Gal. 5 Τῶν κατὰ τόπους, esse dicunt χυμῶν ἔκχυσιν, Humorum effusionem sub contusum locum [vol. 13, p. 457 : Ἐκχυμώματα ὀνομάζουσιν Ἱπποκράτης τε καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἰατρῶν τὸ κατὰ τὸ δέρμα πάθος, ὅταν τῶν ἐν αὐτῷ λεπτῶν φλεβῶν θλασθεισῶν αἷμα διὰ τῶν θλασμάτων ἐκχυθῇ, μὴ καθ' ἕνα τόπον ἀθρόως θρομβούμενον αὐτίκα τὸ οὕτως ἐκκριθὲν, ἀλλὰ ἐπειδὰν, ὡς αὐτοὶ καλοῦσι, κατὰ διαπήδησιν ἡ ἔκχυσις γίνεται. Συμβαίνει γε μὴν ἐνίοτε, κἂν οὕτω συστῇ, πελιδνοῦσθαί τε καὶ μελαίνεσθαι τῷ χρόνῳ, μικρῶν δηλονότι θρομβίων γενομένων ἐκ τοῦ διασπαρέντος αἵματος εἰς πολλὰ μόρια τοῦ

δέρματος. Hippocr. De off. med. p. 748, A : Ὁκόσα δὲ ἐκχυμιώματα ἢ σπάσματα ἢ οἰδήματα ἀφλέγμαντα ἐξεργᾶται ἐκ τοῦ τρώματος. Ad q. l. Galen. : Ὅταν ἡ διαθλασθεῖσα σὰρξ εἰς τὴν ὑπὸ τῷ δέρματι χώραν αἷμα προχέῃ, τὸ τοιοῦτον πάθος ἐκχύμωμα καλεῖται, καὶ γίνεται, δηλονότι τοῦτο μὴ διαιρουμένου τοῦ δέρματος. Εὔδηλον δὲ ὅτι καὶ φλέβες μικραὶ συνδιαιροῦνται τῇ σαρκὶ κατὰ τὴν τῶν ἐκχυμωμάτων γένεσιν. Porro De fract. p. 760, A : Ἐπὴν μὲν τὰ ἐκχυμώματα τῶν φλεβῶν ... ὑπέρυθρα γένηται, et ib. B, C, De artic. p. 840, G, Mochl. p. 857, H. Conf. Matthæi Med. p. 276. Ἐκχύμωσις autem præter l. c. est ap. Hippocr. De liq. p. 424, 39 : Σαρκῶν ἐκχύμωσις.] Sunt autem hæc verbalia a v. Ἐκχυμόω : a quo ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur, quum succos et humores extra vasa sua effundit : ut τὰ φλεβία ἐκχυμοῦνται ap. Hippocr. Περὶ ἁγμῶν [p. 759, D : quod Galen. interpr. ἐκχεῖσθαι τὸν ἐν αὐταῖς (ταῖς φλεψὶ) περιεχόμενον ἔξω χυμὸν, ὅπερ ἐστὶν τὸ αἷμα· De art. p. 840, E : Καὶ φλέβας ἐκχυμωθῆναι (male Mochl. p. 857, G, ἐγχυμωθῆναι) καὶ νεῦρα ἀμφιφλασθῆναι. Et ib. G : Τὰ ἐκχυμωμένα (sic : κεχυμένα Mochl.)· De hum. p. 47, 17 : Μὴ τὰ ἐκκεχυμωμένα εἰς τὸ εἴσω ἀπολαμβάνειν. De quo l. Foes. OEcon. p. 120 : « In Mss. regiis ex scholio quodam adscribitur Epiclem τὰ ἐκκεχ. sumpsisse ἐκπεπυωμένα, et ἐκχυμωθῆναι τὸ ἐκπυωθῆναι et τὴν ἔκχυσιν τῶν χυμῶν intellexisse. Quam expl. imitari mihi videtur Hesych. quum ἐκχυμώματα τὰς πυώδεις συλλογὰς, Puris collectiones, exponit, et ἐκχυμωθῆναι, ἐκπυῆσαι. Sic enim recte apud eum reposuisse mihi videtur HSt. Propria vero ἐκχυμώσεως actio eodem scholio his verbis explicatur : Ἐκχ. κυρίως λέγεται ὅταν ὁ κατὰ μέρος χυμὸς ἐκτὸς τοῦ ἰδίου γένηται ἐρυθρὸς κ. τ. λ. » Porro De morb. 2, p. 476, 13 : Σιτία δριμέα ἐκχυμώσας.] Utrumque vero, Ἐκχύμωμα s. Ἐκχύμωσις, habet oppos. Ἐγχύμωμα, sive Ἐγχύμωσις. Est enim ἐκχύμωμα s. ἐκχύμωσις, Affectio præter naturam, ἐγχύμωμα autem s. ἐγχύμωσις, secundum naturam, quippe quæ est sanguinis et humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam et partis ejus venulæ replentur sanguine, et color vividus parti redditur, ut Hippocr. usurpat Epid. 2 : Ἐπιτηδεύειν ὀξυθυμίην ἐμποιέειν, καὶ χρώματος ἀναλήψιος ἕνεκα καὶ ἐγχυμώσεως· nam, ut ait Galen., ἡ ὀξυθυμία nativum calorem excitat et accendit. Gorr. Verum sciendum est, ap. Galen. alicubi librariorum culpa alterum pro altero legi, quum tamen multum inter utrumque intersit. [ῡ]

[Ἔκχύμωσις, εως, ἡ. V. Ἔκχύμωμα.]

[Ἐκχύνω. V. Ἐκχέω.]

Ἐκχυρώματα, ap. Hesych. legitur, expositum αἱ ποιώδεις συλλογαί : quod interpretantur Cespites s. Collectiones herbarum. Ego vero metuo ne scrib. sit ἐκχυμώματα, et πυώδεις : ut et pro ἐκποιῆσαι, quo exponitur ἐκχυμωθῆναι (ita enim potius scribendum quam ἐκχυμιωθῆναι), existimo reponendum esse ἐκπυῆσαι.

Ἔκχῦσις, εως, ἡ, Effusio [Gl.]. Ἁλφίτων ἐκχύσεις, Athen. [14, p. 629, F], Farinæ effusiones, s. profusiones, inter quasdam γελοίας ὀρχήσεις. [Theophr. De vent. 49 : Τάχα δὲ κἀκεῖνο τοῦ βορέου (αἴτιον), ὅτι ἀθρόως ἡ ἔκχυσις, ὥσπερ τῶν ἐκνεφιῶν, ut Schneid. restituit ex Aristot. Probl. 26, 14 pro ἔγχυσις. Aret. Causs. p. ac. 2, 10, p. 11 : Ἀθρόῃ ἐκχύσι (puris)· conf. ib. 2, 12, p. 26, Sign. p. diut. 2, 3, p. 53. Aristot. Meteor. 2, 1, p. 354, 26; 8, p. 368, 32. || Lucian. Tim. c. 18 : Οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχῆνὸς τοῦ πίθου. Sic Ἔκχ., Effusorium, Gl. Etym. M. p. 644, 48, ab Hemst. cit. : Ὀχετόκρανα, τὰ κηλώνεια ἢ ἐκχύσεις αἱ λεγόμεναι τῶν μηχανημάτων, et sim. Photius et Suid., addens uterque, εἰσὶ δὲ αὗται ξύλιναι ἢ κεράτιναι.] E Greg. Naz. vero, Ἡ τῆς λαμπρᾶς πόλεως ἔκχυσιν, pro Effusam civitatis multitudinem. [Figurate Eust. Opusc. p. 207, 84 : Τὸ πλῆθος δέ τις καταλέξας τῶν ἐπιποιηθέντων καὶ σεμνείων καὶ θείων ναῶν πάνυ πολλὰς ὁλότητας καὶ μεγίστας δαπάνης ἐκκορυφώσειε τῷ ἁδροτάτῳ τῆς ἐκχύσεως, Profusæ magnificentiæ. Quomodo usurpatum memorat Pollux 3, 129.]

[Ἐκχῡτήριον, τὸ, Effusorium, Gl.]

Ἔκχῡτης, Effusor s. Profusor, s. potius Effusus, Profusus : ut Homo effusus profususque dicitur Qui bona sua profundit et effundit in sumtus inutiles,

i. e. Prodigus. Lucian. [Vit. auct. c. 24] : Οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ ἕνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν· ἐπεὶ γάρ ἐστιν ὁ μέν τις, ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην. [‖ Hoc Effusorium, Cloaca, Gl. ὔ]

Ἔκχῠτος, ὁ, ἡ, Effusus : ἔκχ. κόμμι, Effusum gummi, Epigr. [Non κόμμι, sed κόμη, et quidem de hederæ frondibus, in epigr. Mariani Anth. Pal. 9, 669, 8 : Ἡνίδε πῶς δροσεροῖο πέδον λειμῶνος ἐρέψας ἔκχυτον εὐχαίτης κισσὸς ἔπλεξε κόμην. Paullus Sil. ib. 5, 260, 4 : Ἐγὼ ξανθίσμασι χαίτης ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἐξεσόβησα νόον. ‖ Effusus, de corpore porrecto, Irenæus ib. 5, 249, 5 : Οὕτω γὰρ ψυχή τε καὶ ἔκχυτα σώματα φωτῶν συμφέρεται, φιλίης ῥεύμασι μιγνύμενα· ubi ἔκλυτα reponenti Reiskio Jacobs. opponit Paulli Sil. 5, 275, 1 : Δειελινῷ χαρίεσσα Μενεκρατὶς ἔκχυτος ὕπνῳ κεῖτο περὶ κροτάφους πῆχυν ἑλιξαμένη. V. etiam Ἐκχέω. Metaph. Suid. in Καγχασμὸς, ab Hemst. cit. : Ὁ ἔκχυτος γέλως. Ambigua est sententia epigr. in simulacrum Panis, Anth. Plan. 4, 229 : Ἐξ αὐτοῦ Διός ἐστιν ὁ φίλτατος ἔκχυτος οὗτος· μαρτυρίην δὲ φέρει τὴν ἐπάνω νεφέλην. Ἑρμείαν γὰρ ἄνακτα τέκεν νεφεληγερέτα Ζεύς· αὐτὰρ ὅ γ' Ἑρμείας Πᾶνα τὸν αἰγελάτην.] Ἔκχυτον vero in Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 9, 395, 2, ubi rectius legitur ἔγχυτον, de quo v. in Ἔγχυτος : hoc enim genus, non neutrum, poni debet, sive ἔκχ. scribitur sive ἔγχ.] dicitur vocari Genus potionis s. edulii liquidi. [Suidas, ex Hermagora : Ἔκχυτον· ἔστι δὲ ὠοκοπία.]

Ἐκχυτρίζω, Ex olla effundo, s. eximo. Vel etiam simpliciter Effundo : Hesych. ἐκχύτριζε, ἔκβαλλε.

[Ἔκχωνεν, ἔκκλινεν. Λάκωνες, Hesych.]

[Ἐκχωνεύω. Dio Cass. 68, 15 : Τό τε νόμισμα πᾶν τὸ ἐξίτηλον ἐξεχώνευσε (Trajanus), Conflavit. Συνεχώνευσε scrib. monet Sylburg.]

[Ἐκχώννῡμι, s. Ἐκχόω, Aggesta humo altius reddo solum. Herodot. 2, 137 : Μάλιστα Βουβάστι πόλι ἐξεχώσθη, Maxime Bubastis urbis exaltatum est solum. Ib. 138 : Πόλις ἐκκεχωσμένη ὑψοῦ. Schweigh. Id. 2, 11 : Τί μιν κωλύει ῥέοντος τούτου (τοῦ Νείλου) ἐκχωσθῆναι; Ingesto limo compleri. Confus. c. ἐγχῶσαι v. ap. Diodor. 4, 22.]

Ἐκχωρέω, Cedo, Locum do. [Eur. Iph. A. 367 : Μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα· ἐκπονοῦσ' ἑκόντες, εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς. Excedo e loco. Herodot. 3, 148 : Ἀνενεικάμενος τὰ ἔχων ἐξεχώρησε. Diodor. 20, 25 : Τοὺς διὰ τὴν σιτοδείαν ἐκχωρήσαντας.] Soph. [Aj. 676] : Χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει, Hyemes cedunt frugiferæ æstati, s. locum dant. Sic ap. Hom. simplex verb. χωρεῖν cum dat. positum Eust. exp. hoc composito ἐκχωρεῖν, ut Il. N, [324] : Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν, Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ, i. e. ἐκχωρήσειεν, inquit (addens etiam aliud verbum ad illius χωρήσειεν expositionem, sc. εἴξειεν, quo supra usum esse poetam tradit). [Addito accus. Diog. L. 5, 79, ab Hemst. cit. : Τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν θέλειν ἐκχωρῆσαι τὸν Πτολεμαῖον. Inscr. ap. A. F. Didot. *Notes d'un Voyage* 1, p. 356 (vel ap. Bœckh. vol. 2, p. 457) : Οὐδὲ ἐξέστω ἐκχωρῆσαί τινι τὸ μνημεῖον. Alia ap. Bœckh. vol. 2, p. 373, 15 : Τὴν δὲ περιλειπομένην ἐκ τῆς πρώτης στέγης ξυλικὴν ὕλην ἐξεχώρησαν τῇ πόλει.] Invenitur autem Ἐκχωρῶ et cum gen. : quam constr. habet vi præpositionis ἐκ : poniturque pro Discedo [Gl.], Emigro, ut ἐκχωρῶ τοῦ τόπου, e Plutarchi Apophth. affertur pro Excedo e loco, Migro e loco. [Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐκχωρεῖν. τῶν ὑπαίθρων 1, 15, 7 et 10; 3, 90, 10; τῆς θαλάττης 1, 39, 10; Σικελίας 2, 43, 6; τῆς ἐπιτροπίας 15, 31, 4; τῆς εἰς ὑμᾶς εὐνοίας οὐδενὶ ἐκχωρήσαιμι, Benevolentia in vos cedam nemini, 22, 3, 1; τῶν ὑπαρχόντων (τινὶ), Cedere alicui bonis, 32, 14, 3; ἐκ τοῦ ζῆν, Exire e vita, 2, 21, 2. Ἐκχωρήσαντος τοῦ Θράσωνος, Thrasone e medio sublato, 7, 2, 1. » Joseph. A. J. 1, 3, 1 extr. : Ἐξεχώρησε τῆς γῆς. Diodor. 17, 12 : Οὐ μὴν οἱ Θηβαῖοι τῆς νίκης ἐξεχώρουν· simulque c. dat. ib. 54 : Ἐκχωρῶν αὐτῷ τῆς ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ χώρας.] Sedita adhæret præp. verbo ἐκχωρῶ, ut adhæret in Emigro, Abscedo, Excedo [Gl.]. Habet et aliam verbi Cedo signif. in Pand., eam sc. quam verbum Cedo, quum dicitur Cedo actionem, ut testatur Bud. [De herede qui hereditatem non cernit, sed ei renuntiat, Demosth. p. 1029, 17 : Ἕως μὲν ὁ Λεωκράτης ἦν κληρονόμος ... ἐπειδὴ δ' ὁ Λ. ἐξεκεχωρήκει.] In VV. LL. affertur partic. pass. hac in signif. ex iisd. Pand. sc., Ἐκχωρηθεὶς τὰς ἀγωγὰς ὁ ἐγγυητὴς καταβάλλων, Cui cessæ sunt actiones. Ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, Loco motum, Luxatum, Bud. ex Polluce [4, 179, coll. 187. Herodot. 3, 129 : Ὁ γάρ οἱ ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων. Schæf. Dio Chrys. Or. 14, vol. 2, p. 438 : Καταπεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίοις, τοῦ ἀστραγάλου ἐκχωρήσαντος. Hemst. Permutatum cum ἀποχ. ap. Diodor. 20, 25.]

[Ἐκχώρησις, εως, ἡ, Excessus. Hesych. : Ἀμφιστροφὴ, ἐκχώρησις, ὑποστροφή. Georg. Pachym. Andronic. 6, p. 374, D : Τὰς ἐκεῖθεν ἐκχωρήσεις. Vid. Ἔγχώρησις.]

[Ἐκχωρητέον, Decedendum. Polyb. Exc. Leg. 9 (?).]

[Ἐκχωρητικὸς, ἡ, ὸν, Cessorius, Gl.]

[Ἐκχωριάζω, Excedo. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 19 : Οὐκ ἐξὸν ἐκχωριάζειν αὐτῇ οὔτ' ὀρέων ἐπιβαίνειν. Boisson.]

Ἐκχωρίζω, exp. Excerno, sed sine exemplo vel auctoris nomine. [Legitur ap. Chrysost. t. 5, p. 941, 31 : Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἐξεχορίσαντο, quasi sit ἐξεχωρ. Sed locus totus videtur parum sanus. Hase.]

[Ἔκψημα, τὸ, Ramentum, Minutal terræ. Clem. Alex. p. 241 : Τῆς γῆς τὰ ἐκψήγματα· ubi schol. : Ἐκψήγματα γῆς πάντες οἱ λίθοι οἱ τίμιοι.]

[Ἔκψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio. Aret. Causs. p. ac. 2, 2, p. 14 : Στῦψις καὶ ἔκψυξις ἱκανή.]

Ἐκψύχω, i. q. ἀποψύχω : neutraliter etiam exp. Refrigeror, Frigesco. Alioqui signif. etiam Exanimor, Animo linquor s. deficior, ut Hesych. ἐκψύχουσι exp. λειποθυμοῦσι [λιποθ.]. Pro Expiro etiam accipitur ut ἐκπνέω et ἀποψύχω. [Glossam Hes. Foes. OEcon. Hipp. p. 121, A, retulit ad Hipp. De morb. 1, p. 447, 51 : Ὅσοις ἢ ἐκψύχουσι δεῖ τι ὠφελῆσαι, monens de vitioso qui in libris esset accentu ἐκψυχοῦσι tum l. c. tum ib. p. 453, 37 : Καὶ ἐκψύχουσι πυκνά· ἐκψύχουσι δὲ διὰ τοῦ αἵματος τὴν μετάστασιν. « Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. p. 131, 12 (74, 31 Bekk.) : Ξίφος γυμνὸν ἰδοῦσα ἐξέψυξεν. » Hemst. Act. Apost. 5, 5 et 10; 12, 23. ῡ L. D. Alexand. De inv. cruc. p. 15, B. Pallad. Laus. p. 992, A : Τὸ δὲ (τὸ θηρίον) παραχρῆμα πεσὸν ἐξέψυξεν. Hase.]

[Ἐκψωμίζω. Hesych. in gl. corrupta : Ψώμηκες, οἱ τοῦ σίτου τὰς ῥίζας ἀπεσθίοντες καὶ ὁ ἔγκατρος ὁ σῖτος φησὶ ἐξεψώμισεν ἀπὸ τοῦ ζώου σχηματίσας. L. Dindorf.]

Ἑκὼν, οὖσα, ὸν, sunt qui dictum putent tanquam εἴκων. Dicitur autem aliquid facere ἑκὼν, qui Sponte illud facit, Sciens prudensque et certo proposito, non coactus, aut temere. [Sponte, Sponte sua, Mea sponte, Gl.] Hom. Il. N, [234] : Ὅστις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίῃσι μάχεσθαι. [Conf. F, 66 : Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο· Z, 523 : Ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· K, 372 : Ἑκὼν δ' ἡμάρτανε φωτός. Et Θ, 81 : Νέστωρ δ' οἷος ἔμιμνε Γερήνιος ... οὔτι ἑκών, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· Od. X, 351 : Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον οὐδὲ χατίζων πωλεύμην. Hesiod. Op. 280 : Ὅς δέ κε μαρτυρίῃσιν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας ψεύσεται· Th. 232 : Ὅτε κέν τις ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Et sæpissime Tragici, Aristoph., Thucyd. (1, 52, 96; 3, 39, 47 bis, 52, 58, 65, 67; 7, 57, et alibi), Plato, Xenoph., oratores. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 21 : Οὐδὲ ἄλλῳ ἐπιτράψω ἑκὼν καὶ γινώσκων.] Dem. In Mid. [p. 528, 1] : Ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν· ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. Aj. [455] : Ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, Me non volente, invito. [Eur. Iph. A. 1361 : Οὐκ ἐμοῦ γ' ἑκόντος· Hel. 1640 : Σύγγονον δὲ σὴν οὐ κτενεῖς ἡμῶν ἑκόντων.] Plato : Ἑκούσης τῆς πόλεως, Non invita civitate. [Polyb. 5, 66, 6 : Διὰ τὸ τοὺς λοιποὺς ἐλπίζειν ἐξ ἑκόντων καὶ διὰ λόγου παραλήψεσθαι. Ubi genere neutro dicitur, ut ἐξ ἑτοίμων et alia, de quibus v. supra in Ἑκ.] Dicitur et ἑκὼν εἶναι, ἑκόντες εἶναι, [ἑκοῦσα εἶναι Plat. Phæd. p. 80, E, Phædr. 252, A] vacante hoc infin., qua de re lege Bud. p. 395. [Negat Phryn. Epit. p. 273 ἑκὼν vel ἑκόντες εἶναι ab antiquis aliter quam in enuntiationibus negativis usurpari, ut ἑκὼν εἶναι οὐ μὴ ποιήσω (vel sec. cod. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 393, ἑκὼν εἶναι μὴ ποιήσῃς), quibus interrogativas (ut ap. Julian. Ep. 53, p. 103 ed. Heyl. : Τίς ἂν ἑκὼν εἶναι ταῦτα δέξαιτο;) addit Thomas M. p. 290 :

Τί τίς ἂν ἑκὼν εἶναι ποιήσειεν (τὸ γὰρ τί ἐνταῦθα ἀπαγόρευσιν δηλοῖ, additur in libris nonnullis); conditionales Lobeck. p. 274, ex Plat. Leg. 1, p. 646, C: Θαυμάζοιμεν ἂν εἴ ποτέ τις ἑκὼν εἶναι ἐπὶ τὸ τοιοῦτον ἀφικνεῖται· imperitorum vero antiquitatis sectatorum esse, ἑκὼν εἶναι ἔπραξα, ἑκὼν εἶναι ἐπεβουλευσάμην. Sed errasse Phrynichum, quum nusquam factum perhiberet quod rarius fieret (sicut ap. Herodotum semel est extra negationem 7, 164: Ἑκών τε εἶναι καὶ δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενὸς, ἀλλὰ ἀπὸ δικαιοσύνης ἐς μέσον Κώοισι καταθεὶς τὴν ἀρχὴν, quinquies vero, 7, 104; 8, 30, 116; 9, 7, 53, cum negatione), et locus Herodoti et ratio persuadent. Quum enim singulatim posita et ἑκὼν et absolutum εἶναι communia sint enuntiationibus tam negativis quam affirmativis, ut docent exx. partim in his vv. citata partim in Ὡς citanda, mirum si conjuncta peculiaria sint negativis. Ap. Thucyd. quidem 7, 81: Θᾶσσόν τε γὰρ ὁ Νικίας ἦγε, νομίζων οὐ τὸ ὑπομένειν ἐν τῷ τοιούτῳ ἑκόντας εἶναι καὶ μάχεσθαι σωτηρίαν, ἀλλὰ τὸ ὡς τάχιστα ὑποχωρεῖν, τοσαῦτα μαχομένους ὅσα ἀναγκάζονται, negatio manifesto non est cum formula ἑκόντας εἶναι conjuncta. Ceterum exemplis hujus formulæ in sententiis negativis positæ, quæ citata sunt in Εἰμὶ, addere licet alia plurima Platonis, Xenophontis, et recentiorum ab Lobeckio collecta p. 274. Idem sine negatione positæ exx. Aristidis, Luciani, suppariumque scriptt. a Thoma ejusque intt. allata auxit tribus aliis ex Antisthene p. 181, Euseb. In Hierocl. 5, p. 432, 19, Procop. Anecd. 1, p. 4, A, petitis, notavitque singularem ejus usum ap. Niceph. Greg., ubi nominat. c. infin. ponitur pro accus., 9, 10, p. 276, E: Τὸ γὰρ ὀπωσοῦν ἑαυτὸν ἑκών γε εἶναι διεφθορόσι διδόναι τρόποις καὶ λόγοις οὐκ ἀποχωρεῖ κακίας· 12, 6, p. 368, A: Οὐ γὰρ πάνυ μοι φαίνεται θεμιτὸν οὐδὲ τοῦτο, προδιδόναι τὴν ἑαυτοῦ τις ἑκών γε εἶναι ψυχήν· 14, 8, p. 452, E: Ὡς μετὰ τοῦ μὴ δύνασθαι μηδὲ βούλεσθαι βοηθεῖν περιστατουμένοις ἀλλήλοις, ἀλλ' ὁμοίως ἑαυτοῖς τε καὶ ἀλλήλοις ἐς τοὐμφανὲς ἑκών γε εἶναι τὸν ἔσχατον ὄλεθρον ἀμφοῖν πραγματεύεσθαι. Vulgari modo positum ἑκών γε εἶναι, quod alienum videtur ab antiquioribus, habet etiam Procop., præter locum supra cit., Goth. 2, p. 394, D. || Consociantur etiam ut contraria ἑκὼν et ἄκων, ut ἑκὼν antithesis gratia additum videatur. Hom. Il. Δ, 43: Καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ἑκὼν ἀέκοντι γε θυμῷ· Η, 197: Οὐ γάρ τις με βίῃ γε ἑκὼν ἀέκοντα δίηται. Plato Leg. 8, p. 832, C: Ἑκόντων γὰρ ἑκοῦσα οὐδεμία, ἀλλ' ἀκόντων ἑκοῦσα ἄρχει σὺν ἀεί τινι βίᾳ. V. Ἑκούσιος. Et cum negatione Soph. OEd. T. 1230: Ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα. Eurip. Or. 613: Ἑκοῦσαν οὐκ ἄκουσαν ἐπισείσω πόλιν· Andr. 357: Ἑκόντες οὐκ ἄκοντες. Himerius Photii cod. 243, p. 353, 39: Δόξομεν γὰρ ἑκόντες ἤδη καὶ οὐκ ἄκοντες δυστυχεῖν. || Conjungitur c. αὐτός: Soph. Phil. 1332: Καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν νόσου ..., πρὶν ἂν τὰ Τροίας πέδ' ἑκὼν αὐτὸς μόλῃς. Eur. Phœn. 476: Ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς ... ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἑκὼν αὐτὸς χθονός. Eust. Opusc. p. 244, 43: Εἰσὶ δὲ οἳ τῶν ἐν τοῖς τοιούτοις φροντιστηρίοις καὶ αὐτοὶ ἑκόντες ὑπό τινι μεγάλα θεοφιλῶς δυναμένῳ τάξαντες ἑαυτοὺς ἐκείνῳ μὲν ἐφῆκαν προμάχεσθαι. || Notandæ etiam phrases, Eurip. fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 161, v. 44: Ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς· Aristoph. Eq. 1266: Μηδὲ Θούμαντιν ... λυπεῖν ἑκούσῃ καρδίᾳ. Ἑκὼν ἄκων, Volens nolens, Georg. Pachym. Mich. Pal. 1, 3, p. 6, E: Ἑκόντων ἀκόντων Περσῶν τοῖς ὄρεσιν ἐπεβάλοντο. Et paullo aliter apud Eust. Opusc. p. 346, 2: Ἀλλά σοι ἀποπληρώσω τὸ θέλημα καὶ τὸ ἐπιβουλευόμενον ἑκὼν ἀέκων σοι διαπέμψομαι. De re, pro ἑκούσιος, ponitur Soph. OEd. T. 1230: Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον οὔτε Φᾶσιν ἂν νῖψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην ὅσα κεύθει· τὰ δ' αὐτίχ' εἰς τὸ φῶς φανεῖ κακὰ ἑκόντα κοὐκ ἄκοντα. || Ἑκὼν non esse participium sed ὄνομα μετοχικὸν, nomen e partic. formatum, dicit Thomas p. 270. Contra τὴν ἑκὼν μετοχὴν appellat Photius Epist. 208, ubi notat affectationem Atticismi per crebrum formulæ ἑκὼν εἶναι usum, it. Etym. M. p. 297, 13; 350, 35, Gud. p. 177, 53. Ambigue loquitur Arcad. p. 178, 7. Copiose de origine et signif. ejus agit Valck. Schol. in N. Test. vol. 2, p. 241-4. Ἑκὼν et ἔχων confusa ap. Xenoph. H. Gr. 3, 5, 15, Anton. Lib. c. 25, p. 166, Maneth. 2, 297. L. D.]

[Ἔλα. V. Ἐλείᾳ, Ἔλῃ, Ἕλλα.]

[Ἐλᾶ, Ἐλάα. V. Ἐλαία.]

[Ἐλαγάβαλος. V. Ἐλαιαγάβαλος.]

[Ἐλαγάρεια quædam, Epei ex Panopeo mater, capta bello Amphitryonis adversus Teleboas, memoratur schol. Hom. Il. Ψ, 665, si vera scriptura. L. Dind.]

Ἐλάδιον, τὸ, Pauxillum olei. Est enim, Eustathio [Od. p. 1552, 32] teste, diminut. ab ἔλαιον. Archedicus ap. Athen. 7, [p. 292, F, indeque ap. Eust. l. c.: Ἐλαδίου κοτύλης· it. Sotades ap. eund. p. 293, D]: Θρίοισι ταύτην εἵλησ', ἐλαδίῳ [ἄλις ἐλαδίῳ] διείς. [Conf. ib. B, ubi ἐλάδιον pro ἔλαιον restituit Casaub.] Et 13, [p. 582, E, in versu Machonis]: Ἄν γε ἐλαδίου τεταρτημόριά [ταρτημ.] μοι (φησὶ) προσενέγκῃς τρία. Est vero voc. comicum. [Epict. 2, 20, 29: Βάλε ἐλάδιον, παιδάριον, εἰς τὸ βαλανεῖον· 3, 10, 16: Οὐ γάρ ἐστιν ἔργον τοῦ φιλοσόφου ταῦτα τὰ ἐκτὸς τηρεῖν οὔτε τὸ οἰνάριον οὔτε τὸ ἐλ. οὔτε τὸ σωμάτιον· Enchir. 12, 2: Ἐκχεῖται τὸ ἐλ., κλέπτεται οἰνάριον. Teles Stob. Flor. vol. 3, p. 272: Περιχέας ἐλάδιον. Inter apophthegmata Pythagoræ Diog. L. 8, 17, s. Suidas v. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, p. 3171, A, referunt: Ἐλαδίῳ εἰς θᾶκον μὴ ὀμόργνυσθαι· ubi verior scriptura δαδίῳ ab aliis est conservata: v. Δάδιον. || Diminut. ab ἐλαία, Olivæ surculus. Alciphr. 3, 13, 1: Ἐμβαθύνας βόθρον οἷός τε ἦμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν. Memorat, de vocc. in αδιον disserens, Etym. M. p. 700, 48. Ἐλάδιον male ib. p. 326, 26. ᾱῐ]

[Ἐλαέος, ἀμπέλου εἶδος, Genus vitis, Hesych. Pollux 6, 82: Σταφυλαὶ, καὶ τούτων τὰ ὀνόματα, ἐλαιοσάμμαξις, φοινικοβάλανος, Κρητικὴ κ. τ. λ. Quorum vocc. in primo latere ἀμάμαξυς vidit Jungerm., ἔλαιοσ autem vel ἐλαέος corrigendum videtur ἐλάεως, de cujus generis nominibus v. in Δαμαρίππεως. L. Dindorf.]

[Ἐλάη. V. Ἐλαία.]

Ἐλαθερὴς, ὁ, ἡ, i. q. εἰλῃθερὴς [Apricus], seu, ut Hesych. exp., ἡλιοθαλφής. [Gl. est: Ἐλαθερὲς, ἡλιοθαλές (ἡλιοθαλπὲς Kuster.).] Sed illud Doricum est pro Ἐληθερὴς, quod Galen. exp. ἀπὸ ἡλίου θερμός. [Ap. Gal. Gloss. p. 464 est: Ἐλιθερὲς, τὸ ὡς ἀπὸ ἡλίου θερμόν· et continuo: Ἐλιθερείσθω, ἡλιούσθω. De utraque gl. diximus p. 241, C, D. Pro ἐλαθερὲς reponendum ἐλαιθερὲς, ex Epim. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 102, 20: Ὡς πύλη Πυλαιμένης, ἕλη ἐλαιθερὲς ὕδωρ, οὕτως γυναιμανὴς, et Etym. M. p. 328, 20: Ἑλεθὴρ, ὕδωρ τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τεθερμασμένον παρὰ τὴν ἕλην τὴν θερμασίαν καὶ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω, ubi ἐλειθερὲς Sylburg. in ind. ex Hesychii gl., de qua v. in Ἐλειθερής. Scrib. ἐλαιθερὲς ὕδωρ, ad eandemque formam revocandæ, ex eodem haud dubie fr. petitæ, gll. Etym. M. p. 425, 10: Ἠλαιθερὲς, τὸ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενον, et Hesychii: Ἠλαίτερον, τὸ ἐν ἡλίῳ τεθερμασμένον. Eodem an pertineat forma Ἐλειθερὴς, q. v., minus certum est. L. Dindorf.]

Ἐλαθρὰ, Hesychio ἐλαφρὰ, vel ἐν ἐλαίῳ ἑφθά. [Ἐλαφρὰ esse dittographiam anteced. ἐλαθρὰ, cetera pertinere videri ad ἐλαιηρὰ animadvertit Kuster.]

[Ἐλαθύσ. (sic), Διὸς ἱερὸν ἐν Κύπρῳ, Jovis in Cypro sacrum, Hesych. inter Ἐλαθρὰ et Ἐλαία. Ex ejusd. gl. Ἐλαίους (Ἐλαιοῦς Musurus), ἐν Κύπρῳ ὁ Ζεὺς, duci posset conj. Ἐλαιούσιον, nisi ipsum Ἐλαιοῦς forma certe vitiosum videretur: nam Ἐλαίαν quidem quandam Cypri notabimus in Ἐλαία. Utrique autem glossæ similis ejusd. tertia, Εὐελίδης, αὐθάδης, καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ, et quarta, de qua v. in Εἰλήτιος, denique quinta, Ἐλιεὺς, Ζεὺς ἐν Θήβαις, et sexta, Ἐλεία ... Ἥρα ἐν Κύπρῳ καὶ Ἄρτεμις ἐν Μεσήνῃ· cui an lucem afferre possint vel Diana Ἠλεία ap. Strab. 9, p. 350, vel *Diana Elaeia*, quam numo Septimii Severi in Mus. Clement. vol. 2, p. 293 inscriptam notavit Furlanettus ad Forcellinum, videndum est. L. Dind.]

Ἐλαία, ἡ, Olea, Oliva (arbor). Hom. Od. Ω, [245]: Οὐδέ τι πάμπαν Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη· Λ, [589]: Ἐλαῖαι θηλεθόωσαι· Ν, [102]: Τανύφυλλος ἐλαίη. Theophr. [H. Pl. 9, 4, 3], de myrrha: Φύλλον προσεμφερὲς ἔχει τῇ ἐλαίᾳ [πτελέᾳ libri Theophr., sec. Schneid., qui scripturæ ἐλαίᾳ, jam ab HSt. repertæ, Heinsium auctorem perhibet] πλὴν οὖλον, ἐξ ἄκρου δ' ἐπακανθίζον, i. e., ut Plin. vertit [12, 15, 34], Folium olivæ, verum crispius et aculeatum. [De arbore oliva ejusque cortice, stipite, ramis, frondibus,

foliis, stirpibus, surculis, floribus, fructibus, eorumque carne et nucleis est ap. Hom. Il. P, 53, ἐλαίης ἔρνος· Od. E, 477, θάμνος· Od. N, 122, 372, Ψ, 190, 204, πυθμήν· Od. Ψ, 195, κόμη· Æschyl. Ag. 494, Eum. 43, Eur. Tro. 799, Athen. 7, p. 317, C, Poll. 7, 147, κλάδος· Soph. OEd. C. 484, κλῶνες· Eur. Iph. T. 1101, Theocr. 4, 44, Poll. 1, 237; 7, 147, qui proprie dici de olea tradit, θάλλος· Eur. Cycl. 455, ἀκρέμων· Pausan. 1, 30, 2; 2, 28, 2, ἐλαίας φυτόν· Tab. Heracl. 1, 68, p. 214, φυτὰ ἐλαιᾶν· Aristoph. Av. 617, Theophr. H. Pl. 1, 3, 1, δένδρον· Aristoph. Lys. 255, Hom. Od. Ψ, 196, κορμός· Callim. Del. 322, πρέμνον· Pind. Nem. 1, 17, Soph. OEd. C. 701, Hippocr. De morb. mul. 2, p. 655, 14, Diosc. 1, 14, 120, etc., φύλλον· Hippocr. l. cit. 2, p. 641, 43, πέταλα· Aristot. H. A. 5, 21, Theophr. C. Pl. 5, 10, 2, Poll. 1, 241, ἄνθος· Theoph. Nonn. vol. 2, p. 224, δάκρυον· Pind. Nem. 10, 35, Æsch. Pers. 617, Theophr. C. Pl. 5, 10, 1, Diosc. 1, 137, Poll. 7, 146, Niceph. Onir. p. 14, 11, Artemid. 2, 25, καρπός· Ptolem. Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 146, 23, Theoph. Nonn. vol. 2, p. 132, ὀστοῦν, B de nucleo, et de eodem Theophr. H. Pl. 1, 11, 1; C. Pl. 6, 8, 1, Diosc. 1, 123, 137, πυρήν· Theophr. H. Pl. 1, 11, 1, σάρξ· C. Pl. 5, 10, 1, δέρμα· H. Pl. 1, 8, 6, Demosth. p. 1073, 26, Athen. 7, p. 317, C, στέλεχος· Pausan. 10, 19, 3, ξύλον. Conf. etiam Plin. N. H. initio l. 15, Pollux 1, 241. || Epithetis arboris ex Hom. supra notatis addendum ex eod. Od. N, 372, ἱερή, quod Eustathius et schol. repetunt a Minerva, cujus nutu quum olim e terra primum progerminasset, tum postea sacra manserit oliva. Conf. Herodot. 5, 82, Pausan. 1, 27, 2, et ubi simul agit de antiquissima Delia, 8, 23, 5. Porro χρυσέα Pind. Ol. 10, 13 : Στεφάνῳ χρυσέας ἐλαίας, coll. Nem. 1, 17 : Φύλλοις ἐλαιᾶν χρυσέοις· ξανθὴ Æsch. Pers. 617; γλαυκὴ Soph. OEd. C. 701, Eur. Iph. T. 1101, coll. Pind. Ol. 3, 13 : Γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας, locisque in Γλαυκὸς et Γλαυκῶπις citt., quibus add. Nonn. 3, 98 : Γλαυκωπὸν ὑπὸ σκέπας ἅβρὸν ἐλαίης· παιδοτρόφος ap. eund. Soph. l. c., quod rectius Casaubono ad Diog. L. 5, 71 explicuisse videtur Musgr. coll. Hesychio v. Στέφανον C ἐκφέρειν, et Eur. Ion. 1433. Et ἥμερος, Sativa, Herodoti 5, 82, Dioscor. 1, 137 : quo discernitur ab ἀγρία, Oleastro, ap. Diosc. l. c., quæ ἀγροτέρα dicitur ap. Dionys. Anth. Pal. 6, 3, 3, et ἀγριελαία vel Αἰθιοπικὴ ἐλαία dicta est sec. eund. Diosc. ib. 136, 141, vel, ut dicetur in his vocc., Καλλιστέφανος, Φαυλία, Κότινος. Conf. Theophr. H. Pl. 4, 4, 11, de simili Indica : ib. 4, 2, 9, de Ægyptiaca; de maris Rubri 4, 7, 2; de Attica 4, 13, 2. Ἐλαῖαι ἐπιμήκεις, Orchæ; Ἐλάϊα μέλαινα, Druppæ, Gl. || Locutio proverbialis est ap. Aristoph. Ran. 995 : Μή σ' ὁ θυμὸς ἁρπάσας ἐκτὸς οἴσει τῶν ἐλαιῶν· quam ductam esse ab oleis, quibus consitus esset exitus hippodromi, annotat schol.] || Olea, i. e. fructus olivæ. Plut. [Mor. p. 24, D] : Ἐλαίαν τὸν ἀπὸ τῆς ἐλαίας, καὶ φηγὸν τὸν ἀπὸ τῆς φηγοῦ καρπὸν ὁμωνύμως τοῖς φέρουσιν (ὀνομάζουσι). Dem. [p. 314, 12] : Ἐτριταγωνίστεις, σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας [ἐλάας libri meliores] συλλέγων. [Diosc. 1, 172 : Ἁλμεύεται ὡς ἐλαία (corni fructus). Alia exx. v. continuo in forma ἐλάα. Hæc autem signif. tragicæ omnique nobiliori poesi D aliena est. De signif. Nævi v. in fine.]

|| Ἐλάα, ἡ, Olivæ fructus, Olea, quod esse Atticum Eust. [Il. p. 949, 50; Od. p. 1572, 34] docet. Aristoph. Ran. [988] : Τίς τῆς ἐλάας πάρέτραγε; [Conf. id. Eccl. 308 : Τρεῖς ἐλάας· Ach. 550 : Σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων· Pac. 578, fr. Γήρως ap. Ath. l. seq., Plato Reip. 2, p. 372, D.] Athen. 4, [p. 133, A] : (Ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ καὶ) ταῖς ἁλμάσιν ἐλάαις, ἃς κολυμβάδας καλοῦσι. [V. Ἁλμὰς, Κολυμβὰς, it. Θλαστός.] Id. 2, [p. 56, A–D] dicit δριπυτεῖς [δρυπεπεῖς, quod v.] ἐλάας a Romanis vocari δρύππας, i. e. Druppas. [Formam ἐλάα solam probat (contra, quam facere videtur Ælius Dion. ap. Eust. Od. p. 1944, 8 : Λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον) Phryn. Ecl. p. 118 : Κολυμβάδες ἐλαῖαι οὐ λέγονται, ἀλλὰ ἁλμάδες ἐλᾶαι χωρὶς τοῦ ι, casu fortasse ponens non de arbore, sed de fructu, cui uni peculiarem perhibent Suidas p. 1192, D : Ἐλάα ὁ καρπὸς, ἐλαία δὲ τὸ δένδρον, verbisque inversis p. 1196, C, cum schol. Arist. Ran. l. c., Mo- A schopulo et Zonara p. 684, 686. Ἐλάα, ὁ καρπὸς, Oliva; Ἐλαία, τὸ φυτὸν, Olea, Termes, Gl. Thomas vero p. 292 : Ἐλάα καὶ ἐπὶ τοῦ καρποῦ καὶ ἐπὶ τοῦ δένδρου κρεῖττον ἢ ἐλαία, addito alterius signif. ex. uno Thuc. 7, 81 : Ἐλάας οὐκ ὀλίγας εἶχεν (τὸ χωρίον), cui accedit alterum ejusd. 6, 99 : Τὰς ἐλάας ἐκκόπτοντες, unoque Aristoph. Ran. 995, τῶν ἐλαῶν, cui præter ll. supra citatos add. Vesp. 450, Nub. 1124, Plat. Leg. 6, p. 782, B, quibus ll. omnibus libri plures paucioresve præbent formam ἐλαία Thomæ præcepto congruentem.] Ἐλάαν et ἐλαίαν, alterum pro altero poni καταχρηστικῶς, Aristophan. schol. [ad l. Ran.] tradit. [Utraque signif. non antiquiores tantum Atticos usos esse forma ἐλάα constat primo ex monum. Attico Ol. 108, 4, ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, ubi est v. 34 : Ἐκκόψαι τὰς ἐλάας· 36 : Ἀποδώσονται τὰς ἐλάας· 40 : Τῆς τιμῆς τῶν ἐλαῶν· 41 : Τὰς ἐλάας ἐκκόψαι, et 45 et 46 αἱ ἐλᾶαι et τὰς ἐλάας. (Omitto enim aliud ib. descriptum p. 165, 3, ubi syllaba media semper est abolita.) Tum ex Theophrasti libro Urbinati, qui non constanter quidem, sed tamen adeo sæpe præbet formam ἐλάα, ut non solum Theophrasto, ubi altera est in libris, hanc appareat esse reddendam, sed etiam magistrum ejus Aristotelem verisimile fiat scripsisse ἐλάα, non ἐλαία, H. A. 5, 21, p. 553, 21; 8, 17, p. 601, 7; 9, 9, p. 614, 11, De generat. anim. 3, 5, p. 755, 11, ubi utraque forma est in libris; De color. c. 5, p. 796, 27, Polit. 1, 12, p. 1259, 10, præsertim si idem dixit κάειν, non καίειν, de quo v. in illo. Denique ex joco Diogenis Cynici ap. Laert. 6, 55, et Eust. Il. p. 949, 45 : Ἀριστῶν ἐλάας, πλακοῦντος εἰσενεχθέντος, ῥίψας φησὶν, ... Μάστιξεν δ' ἐλάαν. Hujus autem ætatis hominibus si adhuc usurpata est forma Attica ἐλάα, minus etiam credibile superiorem iis Xenophontem scripsisse ἐλαία OEcon. 19, 13, Anab. 6, 4, 6; 7, 1, 37, quum tertio certe horum ll. ἐλαῶν libro uno sit conservatum. Eadem ratio est supparium scriptorum, ut Æneæ Tact. c. 29, p. 89, ubi ἐλαιῶν; Demosthenis, cui ἐλάα jam restitutum l. supra cit. alteroque p. 1251, 23, quum ipsius tum Harpocrationis ex libris p. 152, 25 et Photio p. 423, 17 s. Suida p. 2958, C; superest reducendum p. 1073, 25; 1074, 3, 13, et sæpius ead. pag., libris ex parte præbentibus, Lysiæ p. 108, 26, ubi ἐλαίαν, in al. libro ἐλάταν (ead. confusa etiam ap. Diod. 3, 19), quanquam in fr. ejusd. in ἐλαιῶν conveniunt codd. Harpocr., Photii, Suidæ v. Πτώματα ἐλαιῶν. Tragicis vero, si a libris standum sit, relinquenda erit forma ἐλαία, adeoque restituenda in fr. Eur. Erechthei ap. Lycurg. p. 161, v. 46, pro τελείας. Ceterum Attica forma haud raro legitur etiam ap. recentiores, et quidem congruenter observationi grammaticorum, ex ipsorum fort. consuetudine ducta, de fructu. V. Artemid. 1, 74 (altera sæpius ib. 2, 25), Philostr. Her. p. 664, Aristid. vol. 2, p. 308, Athen. 2, p. 56, Matthæi Med. p. 33, anon. ap. Suid. v. Ἐλάα. Vitiose ἐλάων φύλλα pro ἐλαιῶν libri Hippocr. De morb. mul. 2, p. 661, 2. || Formæ ἐλάα mediam ab Atticis produci docent exx. citata : corripuisse videtur Alexis ap. Athen. 2, p. 60, A : Ἐφ' ἧς ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλαῶν γένη. Nisi scrib. ἐλῶν, de qua forma HSt. :] Annotat Æl. Dionys. ap. Eust. [Od. p. 1944, 8] dici et Ἐλᾶς duabus syllabis pro ἐλάας. [Λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐλαίας καὶ ἐλάας Ἀττικοὶ τὸν καρπὸν ἔλεγον καὶ ἐλᾶς δισυλλάβως. Porro Philipp. Anth. Pal. 4, 2, 12 : Ἀντίγονος δ' ἐλάη καὶ Διόδωρος ἴον, ubi cod. ἐλαίη· 6, 102, 6 : Καὶ πέρκην ἤδη χρυσοχίτων' ἐλάην.]

[|| Ἐλαία est etiam Nævus, Macula ingenita, ut sæpissime in Melampodis qui dicitur scripto Περὶ ἐλαιῶν τοῦ σώματος μαντικὴ, p. 500–8. Quem citavit erroremque Bentleji, qui Ep. ad Mill. p. 42 hujus signif. ignarum se præbuerat ad verba Jo. Malalæ p. 138, 21 : Ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς τοῦ Πελοπείου γένους σήμαντρον ἔχει ἐλαίαν ἐν τῷ ὤμῳ, notavit Bernard. ad Synes. De febr. p. 45, ab Schæf. indicatus. (V. de nævo in humero Pelopis Pelopidarumque conspicuo schol. Pind. Ol. 1, 37.) Demetr. Hieracos. p. 11 : Τὰς ἐν τῇ ῥινὶ ἐλαίας μελαίνας. L. Dind. || HSt. in Ind. :] Ἐλαία, teste Hesychio est etiam δίφρου Κυρηναϊκοῦ μέρος [Currus Cyrenaici pars].

Ἐλαία est et civitatis Æolicæ proprium nomen :

unde Ἐλαϊτικὸς κόλπος, Eust. [Od. p. 1697, 15; 1944, 9, ex Ælio Dionys. et Strab. 13, p. 615, qui v. ib. p. 622. Memorant urbem, præter Steph. B. et Suidam in Ἐλέα p. 1197, A, Zonaramque p. 686, Polyb. 21, 8, 2; 32, 25, 9 etc., Scylax p. 37, Plut. Lucull. c. 4, Phoc. c. 18, Ptolem. 5, 2, Ælian. V. H. 1, 25, Appian. Syr. c. 26, 30, anon. (an Polyb.) ap. Suid. v. Συντάξας p. 3460, D, Hierocl. Synecd. p. 661, ubi v. Wessel. || Gent. Ἐλαΐτης, Elæensis, quod ponunt Suidas l. c. et Steph. B., ap. quem librorum scripturam Ἐλαῖται s. Ἐλεῖται correxerunt intt., confirmante Eustathii in Dionys. codice Paris., cujus folio cuidam inscripta sunt quæ habet Steph. in Ἐλαία (v. Bredov. Epist. Paris. p. 104), habent præter numos ap. Holst. ad Steph. et Eckhel. D. N. vol. 2, p. 494, Polyb. 21, 8, 12, Strabo 12, p. 550, 572; 13, 607, 615, 624, Steph. B. v. Ἔφεσος, Parthen. c. 15, Agath. præf. p. 6, A, aliique. Fem. Ἐλαῖτις de regione Strabo 12, p. 571; 13, 615, 616. Adj. Ἐλαϊτικὸς Strabo 13, p. 581, 606, 615, 622, Eust. Od. p. 1944, 12. Ἐλαΐτης et Ἐλεάτης confusa ap. Suid. et Zonar. infra citt., ap. Appian. Civ. 5, 98, schol. Hom. Od. Λ, 521. V. Jacobs. ad Anth. vol. 8, p. 182. Ἐλαϊτικὸς et Ἐλεατικὸς ap. Strabon. 13, p. 606. āī. || Præter hanc Elæam Æolicam sex alias recenset Steph. Byz. : Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης ἡ Ἐλαία μεταξὺ Τύρου καὶ Σιδῶνος, ὡς Φίλων (de qua conf. Ἐλαΐς)· καὶ Ἐλαία Βιθυνίας ἐπίνειον, πλησίον Μυσίας (memorata Pausan. 9, 5, 14, et ubi cives ejus dicuntur Ἐλαῖται 5, 24, 6). Ἔστι καὶ λιμὴν Αἰθιοπίας καὶ νῆσοι τρεῖς. Insulam Propontidis Elæam memorat Plin. N. H. 5, 32, 151; Ἐλαίαν ἄκραν Cypri Ptolem. 5, 13; προάστειον τῆς Κωνσταντίνου πόλεως, ᾧ ἐπώνυμον Ἐλαία, Socrates H. E. 7, 26, p. 375, 27; portum ᾧ ὄνομα Ελεδ (Ἐλαία Voss.) in descriptione Thesprotiæ Scylax p. 11, qui est i. q. Ἐλαίας λιμὴν Epiri, inter Nicopolin et Acherontis ostia positus a Ptol. 3, 14. Conf. Ἐλαιᾶτις. Fontem insulæ Deli, Ἐλαία, Plutarch. Pelop. c. 16. Ἐλαῖαι castellum Thraciæ est ap. Procop. Ædif. 4, 11, p. 91, B. Locus Peloponnesi ap. Steph. B. v. Τρεμιθοῦς : Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὠνομάσθαι, ὥσπερ πλεῖστα ἄλλα ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς πλεοναζόντων φυτῶν, ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦντα, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον καὶ Ἐλαίας. Ita cod. Vrat. : vulgo Ἐλαία, quod scrib. foret Ἐλαίαν. Cum Ἐλέα confuderat, ut videtur, Ælius Dion. ap. Eust. Od. p. 1944, 9, et aperte schol. Nicand. Ther. 676, et Suid. v. Ἀλκιδάμας, quem dicit Ἐλεάτην ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας, et Zon. p. 683 : Ἐλεάτης ἀπὸ Ἐλέας τῆς Ἀσίας. Conf. var. script. Plut. Luculli l. c., Phot. cod. 245, p. 393, 36. L. Dindorf.]

[Ἐλαιαγάβαλος, ὁ, Elagabalus. Nomen Solis, Phœnicum lingua, Emesæ culti, Herodian. 5, 3 et 5. Bochart. scripturam Zonaræ ap. Phot. et numorum, Ἐλαγάβαλον, veriorem censet atque exp. אלה גבל *Ela gabal :* ὁ θεὸς ὁ πλάστης. Canaan 2, 5. Dahler. Herodiani l. secundo Ἐλεγάβαλον notatum est ex cod. Ven. : inter quam scripturam aliasque duas, Ἐλιογάβαλον et Ἐλεαγάβαλον, variatur etiam in ll. Dioneis : v. anhot. ad 79, 11. Ἐλαγάβαλος Phot. cod. 71, p. 35, 3. Quod confirmatur numis et inscrr. Latinis. Formæ Ἐλεγάβαλος et Ἐλαιαγάβαλος librariis tribuendæ videntur ad Græca vocc. ἔλεγος et ἐλαία aberrantibus. In Γάλβας detortum notavit Ducang. ad Chron. Pasch. p. 498, 13. L. Dindorf.]

Ἐλαίαγνος, ἡ [immo ὁ : quod genus constanter exhibent libri optimi Theophrasti, quum inter utrumque fluctuent deteriores], Oleagnus, Agni s. Viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens : cujus descriptionem habes ap. Theophr. H. Pl. 4, 11 [10, 1-2]. Marcellus Dioscor. interpres scribit Theophr. viticem, quod oleæ folia habeat, composito nomine ἐλαίαγνον vocasse. Apud Plin. certe 24, 9, altera agni s. viticis species non multum huic oleagno dissimilis videtur. Pro quo ἐλέαγνος [cum interpr. φυτὸν θαμνῶδες, ex Theophr., ut videtur, petita] ap. Hesychium [inter Ἐλεὰ et Ἐλεαίρει] scribitur. [Quæ vera scriptura visa est nonnullis. Theophrasti quidem cod. Urbinas semel præbet ἐλαια αγνος (sic divisim sine accentu), tum ἐλαία αγνος, denique bis ἐλαίαγνος, ubi liber unus ἐλείαγνος. Descriptio arboris quum oleæ nihil admodum simile habeat, compositum ab ἔλος requisivit Schneid. : quod si restituendum esset, spiritus qui est ap. Hesychium tueri se posset simili ἐλεόθρεπτος, quod v. Idem Schneid., quæ pro scriptura ἔλαίαγνος dixerat Sprengelius, refellit præf. ad vol. 5, p. 7, et in Lex. v. Ἐλαίαγνος, ubi ἔλέαγνον speciem sibi ait videri viticis quam Linnæus dixit Agnum castum. L. Dind.]

Ἐλαιάγριον, τὸ, Olivum agreste, ἔλαιον ἄγριον, Suid. [Invertere videtur glossam Suidæ p. 1196, D : Ἔλαιον ἄγριον, τὸν ἀγριέλαιον, ubi al. τὸ ἀγριέλαιον, quæ forma de oleastro est in inscr. Sicula Gruteri p. 210, 28 : Ἐς τὸ ἀγριέλαιον, et ap. schol. Theocr. 4, 7 : Ἢ ἔλαιον τὸ ἀγριέλαιον, ὅ ἐστι κότινον, ᾧ οἱ νικήσαντες στεφανοῦνται, ibidemque iterum paullo post. L. Dindorf.]

[Ἐλαιάζω, Oleæ colorem refero. Greg. Nyss. t. 1, p. 680, B : Καθαρά τε τις αὐγὴ (smaragdo), χλοερά τε ἅμα καὶ ἐλαιάζουσα. Hase.]

[Ἐλαιακόνη, ἡ, Cos olearia, s. Cos qua ferrum acuitur cum oleo. Paul. Æg. 7, p. 245, 52 : Τῆς ἐλαιακόνης τὸ ἀπότριμμα.]

[Ἐλαιαλογέω. V. Ἐλαιολογέω.]

[Ἐλαιὰς, άδος, ἡ, Olivæ fructus sec. Etym. Gud. p. 179, 32 : Ἐλαῖα (sic) ἐλαιάδος διαφέρει· ἐλαῖα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ φυτόν· ἐλαιὰς δὲ ὁ τοῦ φυτοῦ καρπός. Legendum ἐλαία ἐλάας et ἐλαία ... ἐλάα. L. Dind.]

[Ἐλαιατήρ. V. Ἐλαϊστὴρ, Ἐλαιωτήρ.]

[Ἐλαιᾶτις, ιδος, ἡ, Elæatis, regio Thesprotiæ. Thucyd. 1, 46 : Ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος. Dictam esse a portu Ἐλαίας, de quo in Ἐλαία, animadvertit Palmer. Gr. ant. p. 291 sq. L. Dindorf.]

Ἐλαιάω, Excito. Suid. enim ἐλαιᾷ affert pro διεγείρει, et ἐλαιώμενος pro διεγειρόμενος. [Ead. Zonar. p. 691.]

[Ἐλαιεμπορία, ἡ, Mercatura olearia, creditur memorari Digest. 50, 4, 19 : « Patrimoniorum sunt munera quæ sumptibus patrimonii et damnis administrantis expediuntur. Elemporia et ospratura apud Alexandrinos patrimonii munus existimatur, » ubi *elæemporia* et *hospitatura* Haloander; illud etiam Bud. Annot. reliq. in Pandect. p. 377, B=223, interpretans, Olei publice coemendi cura. Sed v. Ἐλαιέμπορος.]

Ἐλαιέμπορος, ὁ, Qui olearìam mercaturam exercet, Olearius. [Ἐλέμπορος, ut proxime ἐλεμπορία, in antiquiori quadam Inscrr. Græcarum collectione legere memini. L. Dindorf.]

[Ἐλαιεὺς, έως, ὁ, Elæeus, pagus Atticus tribus Hippothoontidis sec. Dionysium ap. Steph. Byz., qui addit : Διόδωρος δ' Ἐλαιοῦς· ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἐλαιούσιος, τὰ τοπικὰ Ἐλαιουντόθεν καὶ Ἐλαιουντάδε (scr. Ἐλαιοῦντάδε) καὶ Ἐλαιοῦσι (Ἐλαιούντιον cod. Vratisl., i. e. Ἐλαιοῦντι). Λέγεται καὶ ἐξ Ἐλαιέως. Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 6 : Ἐλαιοὺς (cod. Ἐλεοὺς, scribendum Ἐλαιοῦς), δῆμος Ἱπποθοωντίδος. Ἄρχοντος Φιλοτείμου τοῦ Ἀρχεσιδήμου Ἐλευσίου mentio fit in recentiori tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 384, 5, quod est pro Ἐλαιουσίου. Conf. ib. p. 233, 18, ubi Ἐλαόσιος, 307, 33, ubi Ἐλλεούσιοι, et, ubi Ἐλεούσ., 315, 13; 395, n. 285, I, 7. Similiter vitiosa est gl. Etym. M. p. 327, 33 : Ἑλεεῖς δῆμος τῆς Ἀττικῆς· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἕλους· ἑλώδης γὰρ ὁ τόπος κ. τ. λ. L. D.]

Ἐλαΐζω, ίσω, Oleas colo, ἐλαίας ἐργάζομαι. Etym. [M. p. 326, 20] ex Aristoph. Γεωργ. || Item neutraliter, Oleagino colore sum : a quo est ἐλαΐζων ap. Hesych. ἐλαιόχρους.

Ἐλαιήεις, εσσα, εν, et ὁ, ἡ, Oleosus, Oleaceus. Nicand. Ther. [676] : Λάζεο φλοιὸν ἐλαιήεντα κρότωνος. [Marcell. Anth. Pal. App. 51, 50 : Ἐλαιήεντες ἄρουραι, Oleis consitæ, ubi notandum gen. masc. cum nom. fem. Nonn. Dion. 11, 510 : Θαλλὸν ἐλαιήεντα, Oleaginum.] Ἐλαιάεσσα νηδὺς ap. Soph. in Ulysse ἀκανθοπλῆγι est ἀπὸ τοῦ ἐλαίου λιπαρὰ, teste Hesych. Femin. gen. est ex masc. Ἐλαιάεις, i. significante q. ἐλαιήεις. [Superiori expl., in qua ante λιπαρὰ interpunxerunt edd., præmittitur alia : ἤτοι λαιάεσσα, ἀντὶ τοῦ σκαιὰ, ἀγρία, ἢ ἀπὸ τοῦ ληίζεσθαι, πάντα ληιζομένη καὶ κατεσθίουσα. Hes. iterum : Νηδὺς ἐλαιάεσσα, ἀπὸ μέρους μιᾶς πόλεως τῆς ἐλαιηρᾶς Ὑθλης. Clarius Phot. : Ν. ἐλ., ἐπὶ

Κύκλωπος, Σικελὴ ἀπὸ Ὕβλης τῆς ἐλαιηρᾶς. Docet enim hoc velle Hesychium, v. ἐλ. ventrem Cyclopis dici ab urbe et parte insulæ quam incoleret ἐλαιηρᾶ. Videtur autem ap. Soph. νηδὺς δὲ λαιάεσσα fuisse lectum ab indoctioribus. Ceterum significatione Oleosi, qua dicitur ab ἔλαιον, non ab ἐλαία, etiam Nonn. Dion. 5, 226 : Φόρτον ἐλαιήεντος ἐκούφισεν ἀμφιφορῆος. Sic infra duplex Ἐλαιοφόρος, alterum ab ἐλαία, alterum ab ἔλαιον. L. Dindorf.]

Ἐλαιηρὸς, ὰ, ὸν, Olearis, Olearius, ut ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις [Poll. 6, 103; 10, 92, Hesych. v. Χαλκίον], sicut μυρηρὰ λήκυθος, et οἰνηρὸν ἀγγεῖον, ac ὑδατηρόν. [Ἀγγεῖον ἐλαιηρὸν Poll. 10, 179.] Sic ἐλαιηρὰ δρόσος, in Epigr. [Philod. Anth. Pal. 5, 4, 2] pro oleo. [De eod. ἐλαιηραὶ στάγες Apoll. Rh. 4, 626. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 640, 12 : Βύσματα ἀπὸ ἐλαιηρῶν κεραμίων. Plato Tim. p. 60, A : Στίλβον λιπαρόν τε φανταζόμενον ἑλ. εἶδος. Plut. Mor. p. 640, D : Ἐλαιηρὰν ἀφίησιν ἰκμάδα. Alia exx. vid. in Ἐλαιήεις. Ap. Pind. Athen. 13, p. 601, E : Ἐλαιηρᾶν μελισσᾶν, de apibus melle madentibus sec. conj. Bœckhii, quum ἑλεηρὰν sit in libris. Impr. de aqua limpidissima epigr. Anth. Pal. App. 323, 6 : Χῶρος ἐλαιηρῇ τερπόμενος λιβάδι · conf. Bœckh. Inscr. gr. vol. 2, n. 2169, 6.]

[Ἐλαιθερής. V. Ἐλαθερής.]

[Ἐλαικὸς, ὴ, ὸν, Olearis. Gl. : Ἐλαϊκὸν, Olearis. Rectius fort. ἐλαϊκὸς, cujus formæ adv. est ap. Arrian. Epict. 2, 10 : Πῶς γὰρ δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι, ἀλλ' ἐλαϊκῶς, ἢ ἐλαία πάλιν μὴ ἐλ., ἀλλ' ἀμπελικῶς; Sic in iisd. Gl. ἐλαίινος pro ἐλάϊνος. L. D. Ita quoque in papyro Musei Reg. Paris. aliquot locis detrito : Λαβὼν τὸ γραφὲν ἡμῖν προ.... τῆς ἐλαϊκῆς, ubi videtur agi de vectigali olcario. Aristeas Leg. transl. p. 114, 32, de Palæstina olivis consita : Καὶ γὰρ ἐλαϊκοῖς πλήθεσι σύνδενδρός ἐστιν. Adv. Origenes ad S. Paul. Ep. 1 ad Cor. 1, 15, 38 in Cod. Reg. 227 : Ἀνάστασιν εἶναι νεκρῶν, εἰ δεῖ οὕτως εἰπεῖν, ἐλαϊκῶς, καὶ ἀμπελικῶς, καὶ σιτικῶς, Frugum ritu. Hase.]

[Ἐλαΐνεος. V. Ἐλάϊνος.]

Ἐλάϊνος, η, ον, Oleaginus, Ex olea arbore factus. Hom. Il. N, [611] : Εἵλετο καλὴν Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ. [Conf. Od. E, 236, I, 378, 382. Theophr. H. Pl. 5, 3, 7, fr. 3 De igni, 72. Orph. Lith. 711. Strabo 16, p. 773, Geopon. 9, 25, 2 : Ἐλαΐνου ξύλου· 12, 30, 8 : Στέμφυλα τῶν ἐλαΐνων. Gl. Aristoph. Pl. 586 : Κοτίνῳ [στεφάνῳ]) ἐλαΐνῳ. Gl. : Ἐλάϊνον, Oleaginum (sic enim leg. videtur pro Ἐλάϊον); Ἐλαΐϊνος, Oleacus (Oleaceus), eaginus, de qua gl. v. in Ἐλαικός.] Et [poet.] Ἐλαΐνεος, Oleagineus, Oleaginus, i. q. præced. per epenthesin τοῦ ε. Hom. Od. I, [320] : Κύκλωπος γὰρ ἔκειτο μέγα ῥόπαλον παρὰ σηκῷ Χλωρὸν, ἐλαΐνεον. [Et ib. 394, ap. Phan. Anth. Pal. 6, 297, 2, Orph. Lith. 130. Ἐλαϊνεὸς male ap. Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 50, 14. αῖ L. Dind.]

[Ἐλαίνω. Zonar. p. 691 : Ἐλαίνειν, τὸ ἐλαύνειν, παρὰ τὸ ἐλῶ ἐλαίνω, ὡς βῶ βαίνω. Fictum a gramm. esse clarius intelligitur ex Etym. M. p. 325, 54, Hellad. Phot. cod. 279, p. 531, 36.]

[Ἐλαιοβᾰφὴς, ὁ, ἡ, Oleo tinctus, imbutus. Boisson. ad Herodian. Epim. p. 46, 3 : « Psellus De lapid. p. 12 tres ait esse Berylli formas : καὶ ὁ μὲν αὐτῶν ἐλαιοβαρύς ἐστι τὴν χροίαν· scribe e cod. Paris. 1630 ἐλαιοβαφὴς, quod conjecerat Bernardus. » L. D. Hesych. in Ἐλαιωτὸς cit.]

[Ἐλαιοβρᾰχὴς, ὁ, ἡ, Oleo madefactus, madidus. Paullus Æg. 3, 39, p. 95, 37 : Ἐλαιοβραχῆ ῥάκη· 6, 62, p. 198, 31 : Ἔρια ἐλαιοβραχῆ. Formam Ἐλαιοβρέχὴς Lobeck. ad Phryn. p. 576 affert ex Galeni De comp. med. per gen. 3, 2, p. 713, C, Cyrilli Lex. Ms. v. Λάγανον ap. Albert. ad Hesych. in h. v., ubi al. liber ἐλαίῳ βραχείς. Sic dicitur ἀρτιβρεχὴς, διαβρεχὴς, ἡμιβρεχὴς, οἰνοβρεχής.]

[Ἐλαιόβρεκτος. V. Ἐλαιόδευτος.]

[Ἐλαιοβρεχής. V. Ἐλαιοβραχής.]

Ἐλαιόβροχος, ὁ, ἡ, Oleo tinctus, imbutus, rigatus. Athen. 9, [p. 393, B], de coturnicibus : Διόπερ ἐλαιοβρόχων γενομένων, ἡ τῶν πτερῶν αὐτοῖς συγκόλλησις αἰτία γίνεται τῆς ἁλώσεως. [Schol. Hom. Od. Γ, 441 : Οὐλάς) ἤτοι ἐλαιοβρόχους κριθάς. Schæf. Eust. Il. p. 1126, 33, ex l. Ath.]

[Ἐλαιόγᾰρον, τὸ, Oleum et liquamen, Inpensa, Gl.]

[Ἐλαιοδάφνη, ἡ, plantæ genus ap. Simeon. Sethi c. 10, p. 8 : Ἐλαιοδαφνῶν πικροὶ ἀσπάραγοι, ubi al. conj. ἐλειοδαφνῶν. Schneid.]

Ἐλαιόδευτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐλαιόβροχος, Epigr. [Suid. : Ἐλ. ὁ ἐλαίῳ διάβροχος. Zon. p. 688 et Phav. : Ἐλαιόδευτον, τὸ ἐλαιόβρεκτον.]

Ἐλαιοδόκος, ὁ, ἡ, Oleum capiens. Et Ἐλαιοδόχος idem : ut ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, Vas olearium. [Herodian. Epimer. p. 78 : Λήκυθος καὶ ληκύθιον τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον. Boiss. Glossa Aristoph. Pl. 811, s. Etym. M. s. Suid. v. Λήκυθον. Ducas Hist. Byz. c. 11, p. 20, D : Ἐν γὰρ ταῖς τριήρεσιν αὐτοῦ ἦσαν ἐλαιοδόχα ἀγγεῖα πολλά. L. Dindorf.]

[Ἐλαιοειδής. V. Ἐλαιώδης.]

[Ἐλαιοθέσιον, τὸ, Olei repositorium, pars balnei. Vitruv. 5, 11, 2 : « Ad sinistram ephebei elæothesium, proxime autem elæothesium frigidarium. » Schneider. ad l. : « Vossius *elæothecium* scribendum censuit. In pictura antiqua in thermis Titi reperta juxta frigidarium cella conspicitur cum titulo *Eleothes.*, pluribus ordinibus lecythorum referta. Sed titulos illos singulorum membrorum ab antiquo picturæ auctore adscriptos fuisse non puto. » Vocabulum ἐλαιοθήκη habet non melior auctor Burdinus ad Aristoph. Thesm. 429.]

[Ἐλαιόθρεπτος, ὁ, ἡ, Oleo altus. Method. ap. Phot. cod. 237, p. 309, 19 : Ταῖς ἐλαιοθρέπτοις λαμπάσιν. Memoratur etiam in Etym. Gud. p. 181, 1, sed loco alieno, ut videtur. V. Ἐλεόθρεπτος. Theophan. Homil. 19, p. 122 citat Suicer.]

[Ἐλαιοκάπηλος, Caupo olearius. Liban. vol. 4, p. 139, 22 : Λέγεταί τις βλάβη τοῖς ἐλαιοκαπήλοις συμβῆναι. ᾰ]

[Ἐλαιόκλᾰδος, ὁ, Ramus olivæ. Jo. Malal. p. 272, 21 : Φορῶν ἐν τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ στέφανον ἀπὸ ἐλαιοκλάδων. Elberl. Anon. (fort. Jo. Antioch.) ap. Suid. v. Σεβῆρος, p. 3273, A : Ὡς δὲ εἶδε τοὺς πολίτας μετὰ ἐλαιοκλάδων εὐφημοῦντας. L. Dindorf.]

[Ἐλαιοκομάω. Pollux 1, 229 : Αὐλῶνας ἐλαιοκομωμένους. Kuhn. : « In Gl. redditur Olivifer. » Ἐλαιόκομος sic dictum v. in ipso. Atque Pollux scripserat fort. vel ἐλαιοκόμους vel ἐλαιοκομουμένους. L. Dindorf.]

Ἐλαιοκομέω, Olivas colo, curo. Etym. [M. p. 326, 21 : Ἐλαιοκομεῖν καὶ ἐλαιοκόμων, τὰ ἔργα τῶν τὰς ἐλαίας ἐργαζομένων· κομεῖν γὰρ τὸ ἐπιμελεῖσθαι. Poll. 7, 141 : Ἐλαιοκομεῖν. In l. Etym. absonus videtur genit., aptiusque etiam ad sequentia voc. ἐλαιοκομία. L. Dind.]

[Ἐλαιοκομία, ἡ, Olivarum cultura. Pollux 7, 140.]

[Ἐλαιοκομικὸς, ὴ, ὸν, Ad olivarum cultum pertinens. Pollux 7, 140 : Ἐλαιοκομία, ἐλαιοκομική.]

[Ἐλαιοκόμιον, τὸ, Olivetum. Inscr. Sicula apud Gruter. p. 211, 21 : ...ΕΛΑΙΟΚΟΜΙΟΝ ΔΙ ΚΑΑΡΟΝ. ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΣ ΤΩ ΕΛΑΙΟΚΟΜΙΩ ΕΙ ΤΙΣ ΕΣΤΙ ΙΕΡΑ ΕΠΕΤΑΙ. ΟΥ ΠΟΙΗΣΟΥΝΤΙ ΔΕ ΒΥΡΣΟΔΕΨΙΟΝ ΟΥΔΕ ΜΑΓΕΙΡΙΚΟΝ ΟΙ ΜΙΣΘΩΣΑΜΕΝΟΙ ΤΟ ΕΛΑΙΟΚΟΜΙΟΝ.]

Ἐλαιοκόμος, ὁ, ἡ, Qui olivas colit, Olivarum cultor, [uno verbo Olivitor,] Etym. [in Ἐλαιοκομέω cit., Pollux 1, 222; 7, 140, Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 248, 19.]

[Ἐλαιόκομος, ὁ, ἡ. Nonnus Dion. 13, 184 : Καὶ τέμενος βαθύδενδρον ἐλαιοκόμου Μαραθῶνος· 37, 170 : Ἐλαιοκόμου ποταμοῖο ... Ἀλφειοῦ. Quod refertur, non ut superius, ad verbum κομεῖν, sed ad κομᾶν, ut sit Olivifer, Olivis consitus. V. Ἐλαιοκομάω.]

[Ἐλαιοκονία, ἡ, Malta. Eust. Il. p. 382, 37 : Ἰστέον δὲ ὡς Ὅμηρος μὲν κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον τὴν τίτανον, ἐξ ἧς καὶ ἡ ἐλαιοκονία σύγκειται. Forma neutra Gl. : Ἐλαιοκόνιον, Malta. Fort. autem fuit genus Lixivii, quale de ficuum cineribus fieri docet Diosc. 1, 186 : Γίνεται δὲ καὶ κονία ἀγρίας συκῆς καὶ ἡμέρου καέντων τῶν κλάδων ἐκ τῆς τέφρας.]

Ἐλαιολογέω, Olivo [Gl.], Olivas colligo, quod Demosth. [p. 314, 12] divisis vocibus ἐλαίας συλλέγειν dicit. Deut. 24, [20] : Ἐὰν δὲ ἐλαιολογήσῃς, οὐκ ἐπαναστρέψῃ καλαμήσασθαι τὰ ὀπίσω σου. [Philo vol. 2, p. 390, 26.] Pro eod. dicitur et Ἐλαολογεῖν, de quo infra. [Ubi sic :] Ἐλαολογέω, Olivo, Olivas colligo, i. q. ἐλαιολογέω. Atticum id esse Æl. Dionys. apud Eustath. [Od.

p. 1944, 8] docet. [Seqq. ex Ind. :] Ἐλαιαλογεῖν, Olivas legere, Olivare. Deut. l. c. : Ἐὰν ἐλαιαλογήσῃς. Sunt qui existiment scr. potius ἐλαιολογήσῃς vel ἐλαολογήσῃς.

Ἐλαιολόγος, ὁ, Qui olivas colligit, Qui olivat. Aristoph. Vesp. [712] : Νῦν δ' ὥσπερ ἐλαιολόγοι, χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι, Veluti olearum leguli, Veluti olivantes. [Rectius nunc ἐλαολόγοι, ut citavit Suidas v. Ἐλαολόγοι. Utramque formam habet Zon. p. 682, 684.]

Ἐλαιόμελι, ιτος, τὸ, Elæomeli, q. d. Oleum melleum : quod in Syriæ maritimis sponte nasci, et ex arboribus manare tradit Plin. [15, 7 extr.], pingue, crassius melle, resina tenuius, sapore dulci, non sine nausea : sicut et Diosc. 1, 37 scribit : Κατὰ Παλμυρᾶ [Πάλμυραν Spreng. Libri nonnulli τὰ παλαιὰ, i. e. παράλια : conf. Schweigh. Lex. Polyb. v. Παραλία] τῆς Συρίας ἔκ τινος στελέχους ἔλαιον μέλιτος παχύτερον ῥεῖν, γλυκὺ τῇ γεύσει· in hoc tantum discrepans, quod non ex ipsis oleis, ut Plin. [præter l. c. iterum 23, 50 : « Elæomeli, quod in Syria ex ipsis oleis manare diximus »], sed ex quodam caudice profluere dicit. Gorr. tradit ex vetustis arborum caudicibus manare perinde ac nunc e lapidibus quibusdam quod πετρέλαιον [quod v.] nominant. [Ap. Diosc. ante verba ab IISt. apposita legitur ἐλαιόμελι, quod interpunctione separandum ab seqq., ut in Il. similibus 1, 18, 60, 122. Dioscoridem, non Plinium, exprimit Isidor. Orig. 17, 7, 11 : « Oleomella (sic) nascitur in Palmaria (*Elæomella* et *Palmyra* editio Arevali incertæ fidei), Syriæ civitate, ex eo ita appellata, quod ex trunco oleum defluat » etc. L. Dind.]

[Ἐλαιομετρέω, Oleum admetior. Inscr. Iliaca apud Clark. Itin. vol. 2, part. 1, p. 86. Schneid.]

Ἔλαιον, τὸ, Oleum, Olivum. [Hom. Il. B, 754 : Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ, ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἠΰτ' ἔλαιον· idemque Il. infra citandis. Ψ, 281 : Ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε. Theocr. 15, 117 : Ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ. Abstinuisse voc. videntur Tragici : λίπος ἐλαίας dicit Soph. fr. Polyid. ap. Porphyr. De abst. 2, p. 135 et Clementem.] Xen. Symp. [2, 24]: Τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα, ἐγείρει. Eust. [Il. p. 1300, 40] annotat Hom. ἔλαια vocare μύρα, i. e. Unguenta. [Gl. : Ἔλαιον, Unguentum.] Unde est Od. B, [339]: Εὐῶδες ἔλαιον· Il. Ψ, [186]: Ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ. [Vide infra in Ἔλαιον ῥόδινον.] Ubi possunt intelligi et Odorata olea, quorum confectiones ap. Medicos plurimæ reperiuntur. [Conf. Il. Ξ, 171 etc., Pind. Pyth. 4, 221. De usu Hom. conf. Athen. 15, p. 688, D.] Callim. In Apoll. [38] : Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια. Quo in l. schol. notandum scribit ἔλαια plur. numero alibi non reperiri. [Σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται. Pro singulari fortasse. Nam ubi de generibus ejus agitur, ut ap. Eustath., nihil tritius plurali ἔλαια. Theophr. fr. 4, De odor., 20 : Αἱ μὲν οὖν τῶν ἐλαίων φύσεις καὶ δυνάμεις τοιαῦται. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 74 : Ἐνεψητέον ἐν τοῖσι ἐλαίοισι· et ib. inf. : Τοῖσι ἐλαίοισι· 76 : Τὰ ἔλαια· Diut. m. cur. 1, 2, p. 115 : Καὶ ἐλαίοισι δὲ μίσγεται. Opusc. Ms. De compos. medicam. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 353, C, bis : Περὶ ἐλαίων. Alia Bernardus ad Nonn. Theoph. vol. 1, p. 91. Dioscor. præf. l. 2, cui conf. præfat. Alexiph. p. 395, A : Ἐν μὲν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ παρεδώκαμεν τὸν περὶ ἀρωμάτων καὶ ἐλαίων καὶ μύρων καὶ δένδρων λόγον. Agitur autem ibi de generibus oleorum (ut hoc plur. utar contra præceptum Gl. : Ἔλαιον, Oleum, pluralia non habet) capp. continuis 29-76 : porro de oleo quod falso nonnulli dicebant Σικελῷ ib. 99, et de oleo cedri 105, de murrhæ 128, et multis ap. Theophr. fr. 4 De odoribus. Genera quædam enumerat etiam Athen. 2, p. 66-7. Alia de iisdem collegit Matthæus in ind. ad Medicos v. Ἔλαιον, et Bernard. ad Theoph. Nonn. Ἔλαιον ἀπὸ γάλακτος, Butyrum, quo ungantur Pæones, est apud Hecatæum Athen, 10, p. 447, D. Inter condimenta memorat Pollux 6, 65, 66. (V. Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 397, C—8, A.) Aristoph. Ach. 35, Av. 533, 1589, Thesm. 420, Athen. 3, p. 113, B, D, 114, A, 115, E, et alibi sæpe. Inter libamenta Poll. 10, 65. Conf. Ἐλαιόσπονδος. Ἔλαιον lucernis adhibitum v. apud Herodot. 2, 94, Aristoph. Nub. 56, Plut. Pericl. c. 16. Gymnasiis s. balneis in inscrr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 578, n. 1122; 579, n. 1123, Xenoph. Conv. 2, 3. || Nitorem vestium oleo confert Hom. Od. H, 107 : Καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον· i. e. sec. schol. ἔξωθεν ὡς ἔλαιον ἔστιλβον διὰ τὴν λευκότητα· Il. Σ, 596 : Οἱ δὲ χιτῶνας εἵατο εὐνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Eust. : Στιλπνοὶ, ὡσεὶ καὶ ἔλαιον αὐτῶν ἀπέσταζε. || Notanda etiam phrasis in inscr. imperante Hadriano facta ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 2 : Οἱ τὸ ἔλαιον γεωργοῦντες τὸ τρίτον καταφερέτωσαν, et ib. 64. || Ἔλαιον ἅγιον ejusque usum ecclesiasticum explicat Ducang. Gl. p. 370—1, post Suicerum Thes. eccl. vol. 1, p. 1078.] || Ἔλαιον, Eustathio [Od. p. 1583, 28] teste, recentioribus Atticis dicebatur Locus quoque, in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες, Locus, ubi pisces. [Id. p. 1595, 61 : Μένανδρος, Ἀναμενῶ σε, φησὶ, πρὸς τοὔλαιον, ἤγουν ἔνθα πωλεῖται τὸ ἔλαιον, et schol. ad eund. v. Θ, 260; Pollux 9, 47. Theophylact. Sim. Epist. 29, p. 47 Boiss. : Ἧκέ μοι πρὸς τοὔλαιον αὔριον. L. D.] || Ἔλαιον ὗος, ap. Hippocr. dicitur pro ὕειον στέαρ, Adeps suillus : ut annotat Erotian. [p. 166. Foes. OEc. p. 121 : « Ἔλαιον Oleum significat, et interdum Pinguedinem et Adipem apud Hippocr., ut De nat. mul. p. 569, 55, φώκης ἔλαιον, phocæ aut vituli marini pinguedinem denotat, et rursus ib. p. 575, 23, 28, 51, 52. De morb. mul. 2, p. 669, 41, φώκης στέαρ dicitur. Rursus l. De incis. p. 915, C : Καταλείψας φώκης ἐλαίῳ. Sic ἔλαιον χηνὸς, Anseris pinguedo, vocatur sæpe De nat. mul. p. 574, 18, 39, 46; 582, 25, 34; 583, 11, De morb. mul. 1, p. 616, 8; 620, 26; et 2, p. 668, 30, χήνειον ἔλαιον. Ead. notione συὸς ἔλαιον sæpe ponitur, ut De morb. mul. 1, p. 615, 20, et ap. Erot. || Ἔλαιον λευκὸν, Oleum album, De nat. mul. p. 565, 20, quod μύρον Αἰγύπτιον ἢ ῥόδινον dicitur ib. 33, 35, 52, alias oleum Ægyptium album aut rosaceum sæpe vocat Hippocr., ut De morb. mul. 2, p. 653, 17, 42, 55; 657, 9; 1, p. 605, 41. Ἔλαιον λευκὸν, Oleum album commune, ex Apollonio exponit Galen. l. 1 Comp. pharm. κατὰ τόπους p. 168, 30. || Ἔλαιον Πλαταιέων, Oleum Platæensium et ex Platæis, urbe Bœotiæ, advectum ad alvum ex infuso eluendam, De morb. mul. 1, p. 621, 46. || Ἔλαιον ῥόδινον, τὸ μὴ ἡρωματισμένον exponit Galen. in Gloss. (p. 464) apud Hipp. Oleum rosaceum quod aromatibus conditum non est, ut De morb. mul. 2, p. 671, 55; 672, 4, 6; 650, 31; 668, 50; 673, 14, et al. sæpe ». Pollux 6, 104 : Τὸ δὲ Ῥόδιον ἔλαιον ῥοδόεν Ὅμηρος καλεῖ. Ῥόδινον conjicit Kuhn. Πίττης ἔλ. apud Alciphr. 3, 28 extr. : Βάδιζε παρά τινα λημῶσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ ἑνὶ γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀληλιμμένην τῷ τῆς πίττης ἐλαίῳ. L. D. || Ἔλαιον, in Gloss. chymic. Mss. τὰ ἄνθη τῶν βαφῶν εἰσιν. Ducang. || Accentum ἔλαιον præcipit Arcad. p. 120, 21.]

[Ἐλάϊον, τὸ, mons prope Phigaleam Arcadiæ sec. Pausan. 8, 41, 7 : Περιέχεται δὲ ἡ Φιγαλία ὄρεσιν, ἐν ἀριστερᾷ μὲν ὑπὸ τοῦ καλουμένου Κωτιλίου, τὰ δὲ ἐς δεξιὰν ἕτερον προβεβλημμένον ἐστὶν αὐτῆς ὄρος τὸ Ἐλάϊον· 42, 1 et 3. Loco primo est var. Ἐλάϊνον. L. Dind.]

[Ἐλαιοπῖνὴς, ὁ, ἡ, Oleo imbutus. Hippocr. De sal. vict. p. 338, 15 : Ἡμφιέσθαι δὲ χρὴ τοῦ χειμῶνος καθαρὰ ἱμάτια, τοῦ δὲ θέρεος ἐλαιοπινέα. Galen. vol. 6, p. 226, E, F, addit Hemst.]

[Ἐλαιοπληθὴς, ὁ, ἡ, Oleo plenus. Exc. Phryn. Bekk. An. p. 40, 6 : Ἐλαιοπληθὴς, ὡς οἰνοπληθής.]

[Ἐλαιοποιία, ἡ, Olivatio, Gl. Pollux 7, 148.]

[Ἐλαιοποιὸς, ὁ, Olei confector. Harmenopulus 2, 4, 31, sec. cod. Cæsareum apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 45, B : Περὶ ἀμμυδαρίων ἤτοι ἐλαιοποιῶν, τῶν λεγομένων τζιμιλαρίων καὶ καπήλων. L. Dind.]

[Ἐλαιόπρῳρος, ὁ, ἡ, Olivæ superne similis, voc. fictum ab Aristot. Phys. acr. 2, 8, p. 199, 12, ad imitationem Empedoclei βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα : Πότερον οὖν καὶ ἐν τοῖς φυτοῖς ἐγίνετο, ὥσπερ τὰ βουγενῆ ἀνδρόπρῳρα, οὕτω καὶ ἀμπελογενῆ ἐλαιόπρῳρα. Similis comparatio supra in Ἐλαϊκῶς.]

Ἐλαιοπωλεῖον, s. Ἐλαιοπώλιον, τὸ, Locus ubi oleum venditur. [Gl. : Ἐλαιοπωλεῖον, Olearium.]

Ἐλαιοπώλης, ὁ, Olei venditor. [Demosth. p. 784, 18 : Τὸν ἐλαιοπώλην Ἀγάθωνα. Pollux 7, 198.]

Ἔλαιος, ου, ὁ, est ἡ ἄῤῥην καὶ ἀγρία ἐλαία, Mascula et agrestis oliva, ap. Iones, ut ex Lex. rhet. Eustath. [Od. p. 1944, 7–14] annotat, paulo ante ex Ælio Dionys. afferens, τὴν ἀγρίαν ἐλαίαν vocari ἔλαιον et non ἀγριέλαιον. [De Ionibus quod dicit Eust., explicat Greg. Cor. p. 423 s. Gramm. Vat. p. 699 : Τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰς λέξεις Ἰώνων ἴδιον· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν Πελοπόννησος Πέλοπος νῆσος λέγουσι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀγριέλαιον ἄγριον ἔλαιον. Suid. : Ἔλαιον ἄγριον, τὸν ἀγριέλαιον. Gramm. Bekkeri p. 339, 29 s. Bachmanni vol. 1, p. 25, 15 : Ἄγριος ἔλαιος, ἣν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν. Ἔστι παρὰ Πινδάρῳ ἐν ὕμνοις. Orac. apud Phlegon. l. De Olymp. extr. : Ἀλλὰ τὸν ἄγριον ἀμφιτίθει καρπώδη ἐλαιῶν (ἔλαιον Hemst. ad schol. Pluti v. 586, p. 183, ab Schæf. cit.). Soph. Trach. 1196 : Πολλὴν μὲν ὕλην τῆς βαθυῤῥίζου δρυὸς κείραντα, πολλὸν δ' ἄρσεν' ἐκτεμόνθ' ὁμοῦ ἄγριον ἔλαιον. Schol., ἄκαρπον ἀγριέλαιον. Inscr. Sic. ap. Dorv. Sic. p. 511, 21 : Στεφανῶσαι ἐν τᾷ ἁλίᾳ τὸν γυμνασίαρχον Ἡρακλείδαν Ζωπύρου ἐλαίου στεφάνῳ, quod ἐλαΐνῳ scr. putabat Buherius p. 524. Pausan. 2, 28, 7 : Ἐπὶ τοῖς πεφυκόσιν ἐλαίοις καθέστηκε νόμος τὰ θραυόμενα μηδένα ἐς οἶκον φέρεσθαι· 32, 10 : Ῥάχους μὲν δὴ καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον καὶ φυλίαν καὶ ἔλαιον. Zonar. p. 688 : Ἔλαιον.... ἀπὸ τοῦ ἐλαίου τοῦ φυτοῦ παρωνύμως. Fuisse qui ἐλαιὸς oxyt. scriberent docet schol. Theocr. 4, 7 : Οὐχ ὥς τινες ἀναγινώσκουσιν, ἐλαιὸν, ὡς ἀραιὸν, et alter apud Gaisf. in annot. *d* : Τινὲς ἐλαιὸν ὀξυτόνως, ἐκδεχόμενοι τὸν ἐξ ἀγριελαίας στέφανον.] ‖ Ἐλαιὸς autem translato accentu in ultimam, i. ap. Rhodios est q. φαρμακεὺς [Veneficus], teste Hesychio. [V. etiam paullo superius.] ‖ Item, ut ap. Athen. 1 [immo 2, p. 65, B] tradit Alexander Myndius, Altera species avis, quæ αἰγιθαλλὸς, i. e. Parus, secundum quosdam, vocatur : quam πιρίαν quoque a quibusdam, ab aliis eo tempore, quo ficus florent, συκαλίδα appellari, idem auctor annotat. [Ἄτερος τῶν αἰγιθαλῶν ὑφ' ὧν μὲν ἐλαιὸς καλεῖται, ὑπὸ δέ τινων πιρίας. Schweigh.: « Voc. ἔλαιος unde acceperit primus Athenæi editor, nescio : codd. nostri ἔλαιον habent, haud dubie mendosum nomen. Salm. Ex. Plin. p. 168 ἐλαιὸς leg. censuit, eand. aviculam intelligens quæ ἐλέα ap. Aristot. 9, 16, et ἐλεᾶς ap. Aristoph. Av. 303, ubi conf. schol. »]

[Ἐλαιός. V. Ἔλαιος.]

[Ἔλαιος, ὁ, Elæus, fl. Bithyniæ. Marcian. Heracl. p. 70 : Ἀπὸ Δίας (Διὸς Ptolem. 5, 1) πόλεως εἰς Ἔλαιον ποταμὸν καὶ ἐμπόριον στάδια υ'· ἀπὸ δὲ Ἐλαίου ποταμοῦ κ. τ. λ. Εἰς Ἔλαιον in eorund. ll. descriptione est ap. Arrian. Peripl. ponti Eux. p. 14, incertum de fluvio an de urbe. Ἐλάτα ποταμοῦ mentionem facit Ptolem. l. c., nec dubium videtur eund. dici ab utrisque. Conf. tamen Ἐλάτης. ‖ Locus Calydoniæ in Ætolia Ἔλαιος memoratur Polyb. 4, 65, 6, ubi est var. Ἔλαος vel Ἔλιαος (sic notatum). ‖ Ἐλαιὸς oxyt. locus Messeniæ est ap. Rhianum Pausan. 4, 1, 6 : Πάρ τε τρηχὺν Ἐλαιὸν ὑπὲρ δρυμόν τε Λύκοιο. L. Dind.]

[Ἐλάϊος. V. Ἐλάϊνος.]

[Ἐλαιοσάμμαξις. V. Ἐλαέος.]

[Ἐλαιόσπονδος, ὁ, ἡ. Oleum libans. Porphyr. De abst. 2, 20, p. 38, vel potius Theophrastus ap. illum : Τὰ μὲν ἀρχαῖα τῶν ἱερῶν νηφάλια παρὰ πολλοῖς ἦν· νηφάλια δ' ἐστὶν τὰ ὑδρόσπονδα. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα μελίσπονδα... εἶτ' ἐλαιόσπονδα, τέλος δ' ἐπὶ πᾶσιν τὰ ὕστερον γεγονότα οἰνόσπονδα. Cit. Wakef.]

[Ἐλαιοστάφυλος, ὁ, Uvoliva. Geopon. 9, 14, περὶ ἐλαιοσταφύλου, 1 : Λέγει (Florentinus) ὅτι ἐάν τις ἐλαίαν εἰς ἄμπελον ἐγκεντρίσῃ, οὐ βότρυας μόνους ἐκ ταύτης γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐλαίας· et 7 : Καλεῖται δὲ ὁ ἐξ αὐτῆς καρπὸς ἐλαιοστάφυλος, quæ repetuntur 10, 76, 10. Lat. appellationem Uvoliva ex οὐβόλιμα ib. 3 eruit Nicolaus. ἄϋ]

[Ἐλαιοτειχίτης. V. Ἐλαίου τεῖχος.]

[Ἐλαιοτόπος, ὁ, Olivetum, ἐλαιῶν in Corona pretiosa. Ducang. post Meursium.]

Ἐλαιοτρῖβεῖον, τὸ, Locus ubi olivæ teruntur et oleum exprimitur. [Vel potius Torculum s. Torcular olearium. Gl. : Ἐλαιοτριβεία (sic), Torcula e (sic), et ubi diphthongus restituenda est : Ἐλαιοτρίβιον, Trapetum. Epiphan. vol. 2, p. 178, A : Βάθου· καὶ τοῦτο ἀπὸ τῆς Ἑβραϊκῆς διαλέκτου παρῆκται, συνωνύμως τῷ ἐλαιοτριβείῳ καλούμενον βίθ· βάδου γὰρ ἑρμηνεύεται ἐλαιοτριβεῖον, ubi βηθβάδα scrib. interpungendumque post καλούμενον cum Etym. Gud. p. 103, 11. Conf. autem Βάδης vol. 2, p. 13, D. L. Dind. Item S. Gregorii Magni Latina verba, Olivas colligi et in prælo mitti, vol. 2, p. 179, C, vertit Zacharias Papa : Σωρευθῆναι καὶ ἐν τῷ ἐλαιοτριβείῳ βληθῆναι. Hase.]

[Ἐλαιοτρίπτης, ὁ, Torcularius. Epiphan. l. c. B : Τὸ δὲ μέτρον ἐστὶ τῆς τοῦ ἐλαιοτρίπτου ἐργασίας· quæ repetit Etym. Gud.]

[Ἐλαιοτροπικὸς, ἡ, ὸν, Ad torcular olearium pertinens. V. Ἐλαϊστήριον.]

[Ἐλαιοτρόπιον, τὸ, i. q. ἐλαιοτριβεῖον. Geopon. 6, argum., inscr. c. 1, ἐλαιοτροπίου, et ib. 6 : Τὸ δὲ ἐλαιοτρόπιον ἐστεγνωμένον χρὴ εἶναι. Torculum quum non dicatur τρόπιον, sed τροπεῖον, quod v., rectius sit ἐλαιοτροπεῖον. V. idem vitium in Ἐλαιοτριβεῖον.]

[Ἐλαιοτρυγητὸς, ὁ, Vindemia olearum. Schneid. sine testim.]

Ἐλαιότρῡγον, τὸ, Olei fæx, Amurca, ἀμόργη Hesychio, ap. quem perperam scriptum est ἐλαιότρωγον. [De vitio monitum jam in Lex. septemv. Tacito correxerat Favor.]

[Ἐλαιοτός. V. Ἐλαιωτός.]

[Ἐλαιοῦντάδε, Ἐλαιοῦντι, Ἐλαιουντόθεν. V. Ἐλαιεύς.]

Ἐλαιουργεῖον, τὸ, Locus ubi olivum conficitur. Diog. L. 1, [26], de Thalete : Ἐμισθώσατο τὰ ἐλαιουργεῖα. [Eandem fabulam narrans Aristot. Polit. 1, 12, p. 1259, 13 : Τῶν ἐλαιουργίων τῶν τ' ἐν Μιλήτῳ καὶ Χίῳ πάντων· ubi reponere debebat Schneid. formam ἐλαιουργεῖον, in qua l. Arist. ponit in Lex. Libri plerique ἐλαιουργιῶν.]

Ἐλαιουργία, ἡ, Olei confectio. [Fort. ex Aristot. l. modo cit.]

Ἐλαιοῦς, ὁ, Jovis in Cypro cognomentum, Hesych. [V. Ἐλαθύσ.. ‖ N. pluribus ll. commune. Steph. B. : Ἐλαιοῦς πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ· τὸ ἐθνικὸν Ἐλαιούσιος καὶ τὸ θηλυκὸν Ἐλαιουσία. Elæuntem Chersonesi Thraciæ memorant Herodot. 6, 140 : Ἐλαιοῦντος τοῦ ἐν Χερσονήσῳ· 7, 22, 33; 9, 116, 120, Xenoph. H. Gr. 2, 1, 20, Thucyd. 8, 102, 103, 107, Demosth. p. 256, 22; 672, 20 (utrobique accus. : unde factum videtur, quod libri Suidæ et Harpocrationis l. hunc haud dubie respicientium variant inter nominat. et accus. : non dixerim enim Ἐλαιοῦντα esse nominativum, qualis v. c. de Opus memoratur in tit. lat. ap. Bœckh. vol. 1, p. 836, 15 : *Opoenta*. Conf. Zonar. p. 687), Scylax p. 28, Diodor. 13, 39, 49, Strabo 7, p. 332, Arrian. Exp. 1, 11, 8 et 10, Ptolem. 3, 12, Pausan. 1, 34, 2; 3, 4, 6, Philostr. Heroic. præf. 3, p. 666, Zosim. 2, 23, Procop. Ædif. 4, 10, p. 88, B; 89, D, Chron. Pasch. p. 64, 6, Tzetz. Hist. 1, 916. Quorum ll. plerisque libri vel multi vel universi exhibent formam Ἐλεοῦς : quam recentioribus vindicare licet exemplo Quinti 7, 408 : Φαίνετο δ' αὖτ' Ἐλεοῦντος ἔδος, οὗ Πρωτεσιλάου σῆμα πέλει (conf. similem orthographiæ in Ἐλαιεὺς et Ἐλαιοῦσσα notatam fluctuationem), quum pro altera stet Scymnus v. 706 : Ἐξῆς Ἐλαιοῦς Τηικὴν ἀποικίαν ἔχουσα, Φόρβας ἣν συνοικίσαι δοκεῖ. Ubi notandum dici gen. fem., ut ap. Procop. l. c. p. 89, D, contra quam est supra et in Strab. l. 7 epit. extr. p. 331 : Ὅτι ἡ πόλις ὁ Ἐλεοῦς ἀρσενικῶς λέγεται· τάχα δὲ καὶ ὁ Τραπεζοῦς. Gent. Ἐλαιούσιος Thuc. 8, 107, Etym. M. p. 326, 36. ‖ Pergit Steph. B. : Ἔστι καὶ Ἄργους Ἐλαιοῦς· unde corrigendus Apollod. 2, 5, 2, 6 : Τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεοῦντα. Tertium vidimus in Ἐλαιεύς. Quarta urbs Chaonum Epiri ap. Ptolem. 3, 14. Quinta ap. Plin. N. H. 5, 29, 107 : « Doridis in sinu Leucopolis, Hamaxitos, Elæus. » Locum Teni ins., ut videtur, Ἐλαιοῦντα dictum, habet inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 262, 18; 264, 42, 61. Stadiasm. ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 489, b, inter locos Ciliciæ : Ἀπὸ Καλανθίας κώμης εἰς Ἐλαοῦντα σταδ. ρ'. Vid. ejusd. orthogr. exemplum in Ἐλαιοῦσσα. L. Dind.]

[Ἐλαιούσιος. V. Ἐλαιεὺς, Ἐλαιοῦς, Ἐλαιοῦσσα.]

[Ἐλαιοῦσσα, ἡ, Elæussa, sec. Steph. B. νῆσος μετὰ (κατὰ Holsten.) τὴν ἤπειρον, ἡ νῦν Σεβαστὴ πρὸς τῇ Κωρύκῳ. Memorat Strabo 12, p. 535, 537; 14, p. 671, Joseph. A. J. 16, 4, 6; quibus ll. libri variant et inter diphthongum αι et vocalem ε in secunda, et inter

accentum vel in secunda vel in tertia positum, denique inter duplex et simplex σ: Strab. l. secundo est etiam var. Ἐλαοῦσαν, quæ forma bis est in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 491, a. Ut Quintus supra Ἐλεοῦς pro Ἐλαιοῦς, sic Ἐλεοῦσα Oppian. Hal. 3, 209. Gent. sec. Steph. Ἐλαιούσσιος, ubi cod. Vratisl. Ἐλαιούσιος cum numis ap. Eckhel. vol. 3, p. 81. || Addit Steph. B.: Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι ἑπτά. Unam, inter Rhodum et Rhodiorum Peræam, memorat Strabo 14, p. 651, 652, Etym. M. p. 326, 41, ubi Ἐλεοῦσα, ut in libris Strab.; aliam, juxta Smyrnam, Plin. N. H. 5, 31, 138. L. Dind.]

[Ἐλαίου τεῖχος, τὸ, urbs Lyciæ, cujus gent. Ἐλαιοτειχίτης sec. Steph. B.]

[Ἐλαιοφιλοφάγος, ὁ, Olivis libenter vescens. Epicharm. ap. Athen. 2, p. 64, F: Τάς τ' ἐλαιοφιλοφάγους κιχήλας· ubi deteriores libri male ἐλαιοφυλλοφάγους.]

[Ἐλαιοφορία, ἡ, Olivitas, Gl.]

Ἐλαιοφόρος, ὁ, ἡ, Oliviferus [Olibifer, Gl.]; ut ἐλαιοφόρος χώρα, Regio olivarum fertilis, Regio olearum ferax. Theophr. C. Pl. 2, [4, 4: Ἡ σπιλὰς καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος ἐλαιοφόρος· quod quidem scrib. ἐλαοφόρος, si vera sunt quæ de usu Theophr. diximus in Ἐλάα. Eur. Herc. F. 1178: Τὸν ἐλαιοφόρον ὄχθον. Maneth. 1, 100: Ζεὺς ῥέζει κρατέοντος ἐλαιοφόροιο παλαίστρης. Conf. Ἐλαιόφυτος. L. Dind.]

Ἐλαιοφόρος, ὁ, ἡ, Ad oleum ferendum aptus; ut ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον, sicut κίστις ὀψοφόρος, et κανοῦν ἀρτοφόρον. [Ἐλαιοφόρον, Olearium, Gl. Omne vas olearium, Lex. septemv.]

[Ἐλαιοφόρος, ὁ, Accipitris genus. Demetr. Hieracosoph. l. 1, c. 11, p. 10: Καὶ ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐλ. ὀλιγοχρόνιος. Meursius. Fort. conferend. Ἔλειὸς, de quo in Ἐλεᾶς.]

[Ἐλαιοφῠὴς, ὁ, ἡ, Oleis consitus. Eur. Ion. 1480: Τὸν ἐλαιοφυῆ πάγον, de arce Athenarum.]

[Ἐλαιόφυλλον, τὸ, Vitis alba. Diosc. 3, 130: Φύλλον, οἱ δὲ ἐλαιόφυλλον, οἱ δὲ βρυωνίαν καλοῦσι, etc., quæ v.]

[Ἐλαιοφυλλοφάγος scriptura vitiosa. V. Ἐλαιοφιλοφάγος.]

[Ἐλαιοφῠτεία, ἡ, Olivarum plantatio. Steph. B. v. Φελλεύς: Γῆν λιπαρὰν πρὸς ἐλαιοφυτείαν. Wakef.]

Ἐλαιόφῠτος, ὁ, ἡ, Oleis consitus. Diodor. 36 [Exc. Phot. vol. 2, p. 535, 58]: Χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον. [Ejusd. 4, 17: Πολλὴν μὲν ἀμπελόφυτον, πολλὴν δὲ ἐλαιόφυτον, ex melioribus libris receptum ἐλαιοφόρον. Æsch. Pers. 884: Ἐλαιόφυτός τε Σάμος. Strabo 12, p. 570: Γεώλοφα χωρία ἐλαιόφυτα πάντα. Et c. dat. 17, p. 809: Ἐλαιόφυτός ἐστι μεγάλοις καὶ τελείοις δένδρεσι. Memorat etiam gramm. in *The philol. Mus.* 5, p. 422.] Et Ἐλαιόφυτον, τὸ, neutro gen., Locus olivis consitus, Olivetum, Oletum. [Plut. Mor. p. 524, A: Ὁμορρῦν ἐλαιόφυτον.]

Ἐλαιοχριστία, ἡ, Unctio olei, ut athletarum. Bud. ex [Diog.] Laert. [5, 71, in testam. Lyconis: Τῶν δὲ ἐν Αἰγίνῃ μοι γενομένων μερῶν (μοριῶν conj. Scaliger) μετὰ τὴν ἐμὴν ἀπόλυσιν καταχωρησάτω (l.-χωρισάτω) Λύκων τοῖς νεανίσκοις εἰς ἐλαιοχριστίαν, ὅπως κἀμοῦ καὶ τοῦ τιμήσαντος ἐμὲ μνήμη γένηται. Ap. Diog. scriptum ἐλαιοχρηστίαν.]

[Ἐλαιόχροος s. Ἐλαιόχρους, ὁ, ἡ, Olei colorem habens. Eust. in Dionys. v. ... Forma contr. Hesych. . Ἐλαΐζων, ἐλαιόχρους.]

[Ἐλαιοχῠτέω, Oleo perfundo. Paul. Æg. 6, 74, p. 203, 3: Ἐλαιοχυτούμενον δὲ τοῦτο (uteri os) προσαναχαλᾶν.]

[Ἐλαιοχύτης, ὁ, Olei infundibulum. Hesych. et Cyrillus ap. Albert.: Ἐπαρυστρίδες, ἐλαιοχύται, ἢ ἀντλητῆρες. Lex. ap. Ducang. v. Τρουλίον p. 1618 vitiose ἐλαιόχυτοι. Diversum ab hoc subst. ap. eund. Hes.: Ἐλαιοχύτας, ἐπεραινόμενος, pro ἐπιρραινόμενος sc. ἐλαίῳ, quod tamen ἐλαιόχυτος potius dicendum.]

Ἐλαιόω, Olivo, Olivas colligo, δρέπομαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, ap. Polluc. [7, 146.]

Ἐλαιόω, Oleo perungo. Unde ἐλαιοῦται θρὶξ, ap. Soph. Troilo: quod Aristarch. exp. ῥυπαίνεται: at melius λαμπρύνεται, inquit Hesych. Ἐλαιούμενος, Oleo oblitus, Bud. [Eust. Il. p. 975, 46: Ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗ τινες ἠλαιοῦντο εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον.

Aristot. H. A. 8, 27: Πάντα δὲ τὰ ἔντομα ἀποθνήσκει ἐλαιούμενα. L. D. Philo vol. 1, p. 433, 24: Σπόγγῳ γὰρ ἠλαιωμένῳ τὸ μὲν ὕδωρ ἀναλαμβάνεσθαι, τὸν δ' οἶνον ἀπολείπεσθαι. Hemst. In ed. Mang. male ἑλ.]

[Ἐλαίπρινος, Alaternus, Philira, arbor. V. Bellon. l. 1 Observ. c. 42. Ducang. Conferendus fort. Pausan. 8, 37, 10: Ἐντὸς δὲ (τοῦ ἄλσους) δένδρα καὶ ἄλλα καὶ ἐλαία καὶ πρῖνος ἐκ ῥίζης μιᾶς πεφύκασι· τοῦτο οὐ γεωργοῦ σοφίας ἐστὶν ἔργον. L. Dind.]

Ἐλαΐς, ίδος, ἡ, Oliva, Olea arbor, Suidæ. [Ἐλαΐδας, ἐλαίας δένδρα, ex Aristoph. Ach. 997: Καὶ περὶ τὸ χωρίον ἅπαν ἐλᾴδας κύκλῳ, ut metro postulante nunc scriptum pro ἐλαΐδας.] It. αἰγίλωψ Hesychio. [Suspecta gl. propter similes: Ἔλιξ... ὁ αἰγίλωψ. Ἑλλήθεις οὐχ αἱ ἄγριαι μέλισσαι, ἀλλὰ φυτὸν ὁ αἰγίλωψ. Ubi Ἐλλίθεις poscere seriem monet Alb.: sed priorem certe interpr. referri ad Δέλλιθες docent quæ de hoc voc. diximus vol. 2, p. 980, C. L. Dindorf.]

[Ἐλᾱΐς, ίδος, ἡ, Elais, n. loci. Dionys. Per. 910: Οἵ τ' Ἰόπην καὶ Γάζαν Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι καὶ Τύρον ὠγυγίην. Eustathius: Ὅτι Ἐλαὶς πόλις Φοινίκης οὕτω λέγεται διὰ τὸ ἐλαιοφόρος εἶναι. Elæam Phœniciæ esse, de qua v. in Ἐλαία, putat Holsten. ad Steph. Byz. v. Ἐλαία p. 109, A. || Una OEnotroporum. Tzetz. ad Lycophr. v. 570, p. 682: Δωρίππην γήμας (Anius) γεννᾷ τὰς Οἰνοτρόπους, Οἰνὼ, Σπερμὼ, καὶ Ἐλαΐδα, αἷς ὁ Διόνυσος ἐχαρίσατο ὁπότε βούλοιντο οἶνον, σπέρματα καὶ ἔλαιον ποιεῖν καὶ λαμβάνειν κατὰ τὰς τῶν ὀνομάτων θέσεις. L. Dindorf.]

[Ἐλᾱϊστὴρ, ῆρος, ὁ, Qui olivas decerpit, olivat. Pollux 7, 146: Τὸ μέντοι δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν ἐλαιοῦν ἔλεγον, καὶ τοὺς τοῦτο ποιοῦντας ἐλαιατῆρας. Kuhn.: « C. A. omittit τῆς, et voci ἐλαιατῆρας superscriptum λαϊστῆρας. C. V. ἐλαωτῆρας λαιστῆρας. Leg. ex C. A. ἐλαϊστῆρας. » Cui ἐλαϊστὴς confert Jungerm.]

[Ἐλαϊστήριον, τὸ, Trapetum s. Torcular olearium. Inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476d, b, 4: Ἐλαϊστηρίου καὶ ἁρμένων ἐλαιοτροπικῶν.]

Ἐλαϊστὴς, ὁ, Qui oleas legit, Bud. [Pollux 10, 130: Τῶν ἐλαϊστῶν ῥάβδοι ῥάκτριαι. Sed codd. αἱ τῶν ῥάβδων ῥάκτριαι, unde nonnisi artic. asciscendus videtur.]

[Ἐλαϊτὴ, πόλις, n. urbis, Suidæ et Zon. p. 686, nescio quo errore deceptis.]

[Ἐλαΐτης, Ἐλαϊτικὸς, Ἐλαῖτις. V. Ἐλαία.]

Ἐλαιώδης, ὁ, ἡ, Oleosus, Oleaceus, Pinguis. Theophrast. [H. Pl. 1, 12, 1]: Τῶν δὲ χυλῶν οἱ μὲν [εἰσὶν οἰνώδεις ... οἱ δ'] ἐλαιώδεις, ὥσπερ ἐλαίας, δάφνης, καρύας ἀμυγδάλης [κ., ἀμυγδαλῆς], Plinio, Pinguis succus olivæ, lauro, nuci juglandi, amygdalis. [Conf. H. Pl. 6, 7, 4, fr. 3 De igni 72; Aristot. H. A. 3, 20, p. 522, 22. Aret. Acut. m. cur. 1, 2, p. 80: Ἀπομάξαντα τῶν μελέων τὸ ἐλαιῶδες. Matthæi Med. p. 303: Προαποσμῆξαι ἐκ τοῦ σώματος δεῖ τὸ ἐλαιῶδες. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 332: Ῥύσις ἐκ τοῦ αἵματος ἰχωροειδὴς, μετὰ δὲ ταῦτα καὶ ἐλαιώδης. Pollux 4, 190. Eust. Il. p. 975, 47: Τὸ δὲ ἀλείψασθαι καιριωτάτη λέξις ἐπὶ ἐλαίου καὶ ἐλαιωδῶν· Opusc. p. 305, 57: Τὰ ἐλαιώδη εὐώδη, τὰ στακτὰ εὔοδμα. || De colore oleaceo Dioscor. 1, 47: Ἔστι δὲ ... τῇ γεύσει πικρίζον, καὶ ἐλαιῶδες, χλωρόν· 92: Διάφοροι δέ εἰσι τῷ χρώματι καὶ αὐταί· ἡ μὲν γάρ τίς ἐστι λευκὴ, ἡ δὲ ἐλαιώδης, ἡ δὲ μέλιτι ἔοικεν. || Forma soluta Ἐλαιοειδὴς ap. Aret. De caus. acut. m. 2, 6, p. 19: Ἐπὶ δὲ τοῖσι κωλικοῖσι ἔμετοι πλεῦνες κενοὶ, τὰ δὲ ἐμεύμενα λεπτὰ, χολώδεα, ἐλαιοειδέα, item de colore.]

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, Olivetum [Gl.], Oletum, Locus oleis consitus. [Deut. 6, 11, Jos. 24, 13: Ἀμπελῶνας καὶ ἐλαιῶνας· Exod. 23, 11. Geopon. 3, 11, 1: Περισκάπτειν τοὺς ἐλαιῶνας. || Ita dictus mons prope Hierosolyma, de quo v. Joseph. A. J. 20, 8, 6, B. J. 5, 2, 3, ubi dicitur κατὰ τὸ Ἐλαιῶν καλούμενον ὄρος. Act. Apost. 1, 12: Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος. Martyr. Pancratii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 200, A: Ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος. Perdiccas Ecphr. Hieros. p. 71, 4: Ὄρος μικρὸν ἀνεστηκώς (l. -ός) ἐστι τοῦ Ἐλαιῶνος. L. D.] — Ἐλαὼν, Olivetum, Oletum, i. q. ἐλαιών. VV. LL. [Ἐλαὼν, Olibaria, hoc Olibetum, Gl.] || Ἐλαιὼν, Cella olearia, ut οἰνὼν et μελιττών. Bud. ex Theod. ap. Cicer. [Gazæ interpr. Senect. c. 16 dicit.

De accentu Arcad. p. 17, 3. De forma vocab. Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 28, 30. L. Dind.]

[Ἐλαιώνης, ὁ, Mercator olei, Negotiator olearius. « Ἐλαιῶναι, Curatores olei emendi gratia creati. V. Anton. Augustinum ad Modestinum ». Ducang. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 67 : Οἱ ἐλαιῶναι· conf. ib. v. 9. L. Dindorf.]

Ἐλαιωτὴρ, ῆρος, ὁ, Legulus, Qui olivas colligit, Qui olivat. [V. l. Poll. cit. in Ἐλαϊστὴρ, unde ductum fort. ab HSt. hoc v.]

[Ἐλαιωτὸς, Oleo imbutus.] Ἐλαιοτῷ ap. Hesych. legitur, expositum ἐλαιοβαθεῖ. Sed forsan scrib. ἐλαιωτῷ et ἐλαιοβαφεῖ.

[Ἐλαμαῖοι. V. Ἐλαμῖται.]

[Ἔλαμαν, ὑπέρθυρον, Hesych. Corruptum ex Ἐλὰμ, vel potius Αἰλὰμ, quod ap. lxx sæpius pro Hebr. אולם *Elam*, vel אולם *Ulam* : Vestibulum, Porticus. Ezech. 40, 7, 24, 25, 26 legitur; ubi tamen Ed. Bos. habet Αἰλαμμών. Albert.]

[Ἐλαμῖται, οἱ, Elamitæ, n. pr. gentis. Hesych. bis, semel per η, semel per ι, cum interpr. Πάρθοι, de qua intt. conferunt Pseudo-Basil. M. vol. 1, p. 569, B : Ἐλαμῖται δέ εἰσι τὸ γένος τῶν Παρθυαίων, ad Jesaiæ 11, 11 : in quo scripto iterum memorantur 21, 2; 22, 6; it. Act. Ap. 2, 9, indeque ap. Euseb. V. Constant. 3, 8, p. 580, 26, ubi distinguuntur a Parthis. Ἐλαμαίους vocat, et ab Elam Sethi f. dictos perhibet Joseph. A. J. 1, 6, 4, ubi de orthographia nominis v. Bernardus. Femin. Ἐλαμῖτις, de terra, ap. Epiphan. vol. 1, p. 1091 : Ἐν τῇ Παρθίᾳ ἢ Ἐλαμίτιδι. L. D.]

Ἔλαμος, Hesychio ὁδὸς, Via : forsan quia δι' αὐτῆς ἐλαύνεται τὰ ἅρματα καὶ τὰ ὑποζύγια. [« Conjeci οὐδὸς, ut respiciatur Ezech. 40, 6 : Τὸ αἰλὰμ (al. ἐλὰμ) τῆς πύλης, ubi Symmach. οὐδόν. Conf. ad v. Ἔλαμαν. » Albert.]

[Ἔλᾶνα, Ἐλᾶνίτης, Ἐλᾶνοὶ, scripturæ, ut videtur, novitiæ pro Αἴλανα, Αἰλανίτης, Αἰλανοὶ, Arabiæ oppido et gentilibus inde ductis. Conf. Quatremère, *Journ. Asiat.*, *janv.* 1835, vol. 15, p. 45-6, deque universa nominis orthographia Wessel. ad Diodor. 3, 43, p. 210, 1. In Ἔλανα et Ἐλανίτης consentiunt libri Ptolem. 5, 17 et Strab. 17, p. 809, inter αι et ε variant 16, p. 768, ubi urbs Ἔλανα, κόλπος vel μυχὸς Ἐλανίτης et gens Ἐλανῶν memorantur. Dionys. Per. 926 : Ὅστε (sinus Arab.) μεσηγὺ εἱλεῖται Συρίης τε καὶ Ἀραβίης ἐρατεινῆς, τυτθὸν ἐπ' ἀντολίην τετραμμένος, ἄχρις Ἐλανῶν. L. Dindorf.]

[Ἔλανδρος, ὁ, ἡ, Viros capiens. Æsch. Ag. 689 : Ἐπεὶ πρεπόντως ἑλένας, ἔλανδρος, ἑλέπτολις, de Helena, quæ non tantum navium, quod ipsum nomen loquatur, sed et virorum urbiumque perditrix sit.]

Ἑλάνη, ἡ, Fax; ἑλάνας enim Dipnosophista quidam ap. Athen. [15, p. 699, D, E] λαμπάδας vocari dicit, παρὰ τὴν ἕλην : Neanthis vero id testimonio confirmat. [Conf. p. 701, A : Ἑλάνη δὲ ἡ λαμπὰς καλεῖται, ὡς Ἀμερίας φησί. Singularis est etiam l. priori.] Nicander autem Colophonius, ut ibi non longe post [p. 701, A] additur, vocat τὴν τῶν καλάμων δέσμην [Arundinum manipulum. De cujus generis facibus conf. dicta in Δετή. Libri autem Ath., quantum constat, variant inter spir. lenem et asperum. V. Schweigh. vol. 8, p. 330]. Ἑλένη, Hesychio λαμπὰς δετή. [Recte nunc distinctum inter utrumque voc. Major autem auctoritas scripturæ ἑλάνη quam ut Hesychio fides habenda videatur de ἑλένη. Alteram ejusd. gl. Σέλαιναι, λαμπάδες, contulit Casaub. ad l. priorem, conjecitque σέλαναι.]

[Ἐλανίτης. V. Ἔλανα.]

Ἔλανος, ὁ, Hesychio ἴκτινος [Milvus. Ἐλεᾶς, quod v., conferunt intt.].

[Ἐλαολογέω, Ἐλαολόγος. V. Ἐλαιολ—.]

[Ἐλάπεδον, τέμενος, Delubrum, Hesych. Idem : Ἐραπίδα, ἃ ἡμεῖς ἐλαπέδα. Kusterus, qui intactam reliquerat gl. priorem : « Male pro Ἐρείπια, ἃ ἡμεῖς δάπεδα. » Hemst. Ἐράπεδα, ἐλάπεδα.]

[Ἔλαρ, βοήθεια, Hesych., pro εἶλαρ.]

[Ἐλάραι, τὰ ἐν τῷ αὐλῷ τῶν δοράτων ἁρμοζόμενα, Hesych. Supra ἄλαρα.]

[Ἐλάρα, ἡ, Elara, f. Minyæ sec. schol. Hom. Od. H, 324, unde corrigendus Eustath. ad eund. v., ap. quem Μίνωος, vel Orchomeni sec. eosdem et Pherecyd. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 762; Apollod. 1, 4, 1, 4; mater Tityi, memorata præter ll. citt. ap. Apoll. Rh. 1, 762, Strab. 9, p. 423, et Etym. M. p. 60, 37, ubi præter formas Ἐλάρα et poeticam Ἐλάρη, ex ll. citt. cognitas, tertia memoratur : Ἀλέρα καὶ Ἐλάρα· Ἐλάρας γενεά. Οὕτω παρὰ Σιμωνίδῃ· Ἀλέρα δὲ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον Ἀλέρας ὡσόν (υἱόν Sylb.). Ὅτι δὲ τὸ πρῶτόν ἐστιν ἀληθὲς, πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ μετὰ προσθήκης τοῦ ι λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαριάδην γάρ φησι Τιτυόν. Καθ' ὑπέρθεσιν ἄρα τὸ Ἀλέρα γέγονεν· οὕτως Ἡρωδιανός. Ubi legendum Εἰλαρίδην, ut Φιλυρίδης formatur a Φιλύρα. Ἐλάριόν τι σπήλαιον insulæ Euboeæ ab Elara dictum memorat l. c. Strabo, fluctuantibus in sec. syllaba libris inter λα, λαι, λεαι, λεη, λε, sed convenientibus in ι penultimæ. ᾶᾶ L. Dindorf.]

[Ἐλάριον. V. Ἐλάρα.]

[Ἐλασᾶς, ᾶ, avis quædam. Aristoph. Av. 887 : Καὶ ἐλεᾷ καὶ βάσκᾳ καὶ ἐλασᾷ. Schol. : Ἐπισκεπτέον περὶ τούτων ἐκ τῆς τῶν ζώων ἱστορίας τίς ὁ τέτραξ καὶ φλέξις καὶ ἐλασᾶς.]

Ἐλᾶσείω, Expeditionem affecto et apparo. Bud. p. 883-4 ex Luciano [Contempl. c. 9 : Καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν (Cyrus). De forma Piers. ad Mœr. p. 14].

Ἐλᾰσία, ἡ, [δίωξις, Persecutio, Hesychio], Xenoph. i. q. ἔλασις, Equitatio, Bud. p. 885. [Hipparch. 4, 4 : Ἢ χρὴ τὴν ἐλ. ποιεῖσθαι. Ubi restituenda videtur forma ἔλασις, qua una utuntur quum Xenoph. tum antiquiores omnes. Ex contrario recentioribus usitatissima forma ἐλασία, velut Joseph. A. J. 2, 10, 2 : Διὰ τοῦ ποταμοῦ ποιησάμενος τὴν ἐλασίαν, de expeditione, et ib. 5, 8, 11; tum schol. Soph. OEd. T. 417 : Ἡ ἐξ ἀμφοτέρων ἐλασία, de diris duplicibus parentum, quæ OEdipum agitarent; et ubi de equitatione cita s. cursu dicitur, Mauric. Strateg. p. 82, 83, 87, 88, 97, 100, 116, 129, 130; script. De velit. bellica p. 150, B, ed. Has. : Εἶθ' οὕτως ἐπιδιδόντας τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων μετ' ἐλασίας μακρυνθῶσι μικρὸν τῶν διωκόντων· Jo. Malal. p. 48, 14 : Ὁ δὲ ταῦρος ἐκ τῆς ἐλασίας ἐδίψησε· et ubi de Remigum ordine, Leon. Naumach. ap. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 711, 66 : Καὶ οὕτω πάντες οἱ τῆς ἄνω ἐλασίας ὁπλισθήσονται, ut omittam exx. e Tact. Leonis citt. a Ducangio; et ubi de Volatu, in l. Orneosophii p. 244 : Μακρὰ ἡ ἐλασία αὐτῶν, cit. a Meursio et Ducang. et comparato cum Virg. aliorumque Remigio alarum; et ubi de opere fabrili, in Gl. : Ἡ ἐλασία, hæc Cusio. Quæ exx. docent etiam multiplicem voc. vim et usum. L. Dindorf.]

Ἐλᾰσίβροντος, A tonitru agitatus, Impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus; ut ἐλασίβροντα ἔπη, Aristoph. [Eq. 626] exp. ὥσπερ ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα. [Schol. : Τὸ δὲ ἐλασίβροντα παρὰ τὰ ἐκ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου. Quod exordium conservavit Suidas in v. : Ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη. Ἀριστοφάνης, παρὰ τὰ τῆς ἀρχῆς Πινδάρου, Ἐλασίβροντε παῖ Ῥέας, ἀντὶ τοῦ, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενε, τουτέστι μεγαληγορῶν, etc., quæ sunt ap. schol. Arist., unde Suidæ restituendum ἐλαυνόμενα (quemadm. est etiam Etym. M. p. 325, 45 : Ἐλασίβροντα, ἐλαυνόμενα ὡς αἱ βρονταὶ, quibus Hesych. addit, ἐπεὶ δοκεῖ ὄχημα τοῦ Διὸς ἡ βροντὴ εἶναι, et ap. Zonar. p. 688 : Ἐλασίβροντα, μεγαληγόρα, ὡς ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα, Ἀριστοφάνης, Ἐλασίβροντ' ἀν. ἔπη), ut interpretatio referatur ad l. Arist., non Pindari : etsi ne ap. Arist. quidem admittenda est passiva vel forma vel signif., sed vertendum Tonantia, ut sit neutrum ab ἐλασιβρόντης. Quo magis assentior Schneidero ad fragm. Pind. p. 627 ed. Bœckh., Pindarum ipsum scripsisse ἐλασίβροντα, de Tonante, ut infra Ἐλατήρ. Nomen hujusmodi in mente habuisse dixeris scholiastam, quum de Aristophaneo moneret : Προπαροξυτόνως δὲ ἀναγνωστέον ἐλασίβροντα. In ἐλασίμβροτα corruptum v. ap. Suid. v. Κρημνὸς, coll. schol. Eq. v. 625. Zon. p. 681 : Ἐλασίβροντε, μεγαλήγορε. L. D.]

[Ἐλάσιος, ὁ, Depulsor, Averruncus. Plut. Mor. p. 296, F : Τίς ὁ Μιξαρχαγέτας ἐν Ἄργει καὶ τίνες οἱ Ἐλάσιοι; ... Τοὺς τὰς ἐπιληψίας ἀποτρέπειν δοκοῦντας Ἐλασίους μὲν ὀνομάζουσι, δοκοῦσι δὲ τῶν Ἀλεξίδας (sic) τῆς Ἀμφιαράου θυγατρὸς ἀπογόνων εἶναι. ᾰ]

[Ἐλάσιππος, ὁ, ἡ, Equos agitans. Pind. Pyth. 5, 85 : Τὸ ἐλ. ἔθνος, de Cyrenæis. Orph. H. 2, 7; 7, 18 : Ἐλάσιππε, de Nocte et Sole. De die idem Pindarus, ni fallor, ap. Plut. Mor. p. 1105, B : Ὡς ἄρα εἰπόντα μιν τηλαυγὲς ἀμβρόσιον ἐλασίππου πρὸς τόπον (πρόσωπον) ἀπέλιπεν ἁμέρας. ἄ]

[Ἐλάσιππος, ὁ, Elasippus, n. pr. herois a Penthesilea perempti, Quinti 1, 229. Regis Atlantidis apud Plat. Critiæ p. 114, C. ᾰ L. Dind.]

Ἔλᾰσις, εως, ἡ, Agitatio, videl. equorum, s. currus, Aurigatio, it. Equitatio. Xen. Cyrop. 8, [3, 34] : Οὕτω δὴ ἡ τότε ὑπὸ Κύρου κατασταθεῖσα ἔλασις, οὕτω [οὕτως ἔτι] καὶ νῦν διαμένει ἡ βασιλέως [ἔλασις. Ib. 33 : Τῶν δὲ ἐκπωμάτων τὸ αὐτοῦ μέρος Φεραύλᾳ ἔδωκεν, ὅτι καλῶς ἔδοξεν αὐτῷ τὴν ἐκ τοῦ βασιλείου ἔλασιν διαταγεῦσαι. Dicitur autem his ll. neque Aurigatio neque Equitatio, sed Processus, Iter, Pompa, quæ paullo ante ἐξέλασις. De equorum autem agitatione s. Equitatione Xen. præter l., quem in Ἐλασία huc referendum conjeci, Hipparch. 8, 2 : Εἰ ἐκπεπονημένοι εἶεν τῇ ἐλάσει, ὥστε δύνασθαι στρατιωτικοὺς πόνους ὑποφέρειν· Eq. 9, 6 : Αἱ μακραὶ ἐλάσεις. Simpl. Instigatio est ib. 3, 12 : Οἱ δὲ ἢ διὰ βλακείαν ἐλάσεως πολλῆς δεόμενοι (equi) ἢ διὰ τὸ ὑπέρθυμοι εἶναι πολλῆς θωπείας. De equitibus it. Plut. Sull. c. 19 : Τῷ κονιορτῷ τῆς ἐλάσεως. Dionys. A. R. 6, 12 : Ἀθρόας γενομένης καὶ καταπληκτικῆς τῆς ἐλάσεως, de impetu equestri. Pollux 1, 205, 209.] Et Expeditio, Arrian. [Exp. 7, 16, 8] : Τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Ex Herodoto autem [3, 4] : Τὴν ἔλασιν ἐξηγέεται, pro Quæ ad transmittendum pertinent. [Ὡρμημένῳ δὲ στρατεύεσθαι Καμβύσῃ ἐπ' Αἴγυπτον, καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλ., ὅκως τὴν ἄνυδρον διεκπερᾷ, ... ἐξ. τὴν ἔλ., ὧδε παραινέων, πέμψαντα παρὰ τὸν Ἀραβίων βασιλέα δέεσθαι τὴν διέξοδόν οἱ ἀσφαλέα παρασχεῖν. Id. 4, 1 : Μετὰ δὲ τὴν Βαβυλῶνος αἵρεσιν ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὖ τοῦ Δαρείου ἔλασις· 7, 37 : Περιχαρὴς ἐὼν ἐποιέετο τὴν ἔλασιν· et ib. 106. Dionys. De Thucyd. c. 36, p. 905 : (Τὴν) ἐπὶ Πλαταιὰς Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν συμμάχων ἔλασιν· A. R. 5, 41 : Τὴν τῶν Σαβίνων ἐπὶ σφᾶς ἔλασιν· 44 : Σαβίνων μέχρι τοῦ τείχους τῆς Ῥώμης ἔλασις.] || Remigatio. [V. gl. Hesychii, de qua dicam in Ἐλατός.] || Expulsio, Abactio : ut, Ἔλασις βοσκημάτων [Plut. Rom. c. 7. Tzetz. Hist. 4, 904 : Ὑπὲρ βοῶν ἐλάσεως ἣν εἶπῃς τιμωρίαν]· et, Περὶ τῶν ἐναγῶν τῆς ἐλάσεως, Thuc. 1, [139]. Item ἔλ. τῶν ἀγῶν, Expiatio piaculorum, in VV. LL. [Pollux 9, 158 : Τὸ δὲ πρᾶγμα ... ἔλασις, φυγὴ, ὑπερορισμός. || Percussio, Pulsatio. Apollon. Lex. H : Ἐλαύνωσι (Il. Λ, 68), θερίζωσιν· ἡ γὰρ ἐκ χειρὸς τύψις ἔλασις μεταφορικῶς· ἐλάσαι γὰρ τὸ ἐκ χειρὸς τύψαι. V. Ἐλαύνω.]

[Ἐλασίχθων, ονος, ὁ, Terram concutiens. Ἐλασίχθονα Ποσειδῶνα τὸν ἐννοσίγαιον dixisse Pindarum ait Eustath. Opusc. p. 56, 19. Conf. Ἐλάτης. L. Dind.]

Ἔλασμα, τὸ, Lamina ductilis. Bud. p. 884 ex Dioscor. [5, 96 : Μολίβδου ἐλάσματα ὡς ὅτι λεπτότατα. Eustath. Opusc. p. 33, 6 : Ὁ σίδηρος εἰ τύπτεται πρὸς ἔλασμα. Aret. Acut. m. causs. 2, 6, p. 18 : Ἕδρη ἀπολελημμένη, ὡς μηδὲ ἰσχνὸν ἔλ. διελάσαι· 8, p. 20 : Εἴ γάρ τις ἐθέλει, διελάσαι ἂν ἔλ. κ. τ. λ. Apollon. Lex. H. v. Ἐξήλατος, Hesych. v. Ἐξήλατον, s. schol. ad Il. M, 295 : Ἀσπίδα ... ἐξήλατον, interpretantur ἐξ ἐλασμάτων συγκειμένην sive πτυχῶν, quod voc. gramm. explicare solent ἐλάσματα. Alia exx. v. in Ἐλασμὸς, et ap. Pausan. 10, 16, 1 et 2, ab Hemst. cit. cum Strab. 3, p. 155, Galeno vol. 4, p. 142, C. || De specillo, ut videtur, Paul. Æg. 6, 73, p. 202, 31 : Ἵνα διισταμένων τῶν ἐλασμάτων τοῦ λωτοῦ διασταλῇ ὁ κόλπος. V. Ἐλασμάτιον. L. D. || Cursus, Aurigatio. Eust. Il. p. 1306, 55 : Ἐν δὲ τῷ, ἀμφήριστον ἔθηκε, ληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔλασμα ἐκ τοῦ παρήλασε ῥήματος, ἵνα λέγῃ ὅτι ἔθηκεν ἂν ἀμφίβολον τὸ ἔλασμα. Schæf. Pisid. Hexaem. v. 99 : Τὸ συγκίνημα τῶν ἐλασμάτων· et 222 : Ἐν τῇ κατ' εὐθὺ τῶν ἐλ. τάσει, de motu solis. Prima signif. ap. Thomaidem Vita S. Febroniæ Act. SS. Jun. t. 5, p. 32, 68 : Ἐλάσμασι χρυσοῖς καὶ μαργαρίταις. Hase.]

[Ἐλασμάτιον, τὸ, diminut. ab ἔλασμα, Lamella. Dioscor. Parab. 2, 164 : Ἄκρως δὲ βοηθοῦνται χρυσοῦ ἐλασμάτιον μικρόν τι καταπίνοντες περιφερές· περιχώννυται γὰρ τῷ χρυσῷ διὰ συγγένειαν καὶ συνολισθαίνει διὰ τῆς ἕδρας. Pro Specillo Galen. Gloss. p. 582 : Ὑπάλειπτρον) ἐλάσματιον, ᾧ ἄν τις ὑπαλείψαιτο τοὺς ὀφθαλμούς. Male libri duo ἐδεσμάτων (sic). V. Ἔλασμα. Ap. Heliodorum vero in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 468 : Ἔνδοθεν δὲ κατὰ τὸ τρῆμα σιδηροῦν ἢ χαλκοῦν ἐλασμάτιον προσήλωται τῇ χελώνῃ· τὸ δ' ἐλ. τοῦτο κέκληται ὁδοὺς, est Ligula.]

Ἔλασμὸς, ὁ, i. q. ἔλασμα, Lamina, s. Lamina ductilis. Nam ut ἔλασμα χρυσίου legimus ap. LXX Habacuc 2, [19] et ἐλάσματα καὶ πέταλα μολύβδου apud Diosc. 5, [96], ita ap. Suid. [v. Μόλυβδος] : Εἰς ἐλασμοὺς μολίβδων γράφοντες, In laminas plumbeas. [Ex Dion. Cass. 46, 36 : Ἐς ἐλασμὸν μολίβδου λεπτὸν ἐγγράψαντές τινα· 57, 18 : Ἐλασμοὶ μολίβδινοι ἀράς τινας... ἔχοντες. L. D. || Agitatio. Hippiatr. p. 5, 13 : Ὁπόταν ὑπέρτονος γένηται ὑπὸ δρόμου καὶ ἐλασμοῦ. Hase.]

[Ἔλᾰσος, ὁ, Elasus, n. pr. Trojani, Hom. Il. Π, 696 : Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἔλασον καὶ Μούλιον. V. Ἔλασσος, Ἔλατος. L. Dindorf.]

[Ἐλασσονέω. V. Ἐλαττονέω.]

[Ἐλασσόνως s.] Ἐλαττόνως, Minus. [Hippocr. De vict. rat. 1, p. 352, 23 : Λαγνείησιν ἐλασσόνως χρέεσθαι. Antiphon p. 128, 36 : Ἐλ. ἢ κατ' ἀξίαν τὸν ἄρξαντα ἠμύνετο. Schol. Soph. OEd. Col. 104 : Μειόνως) ἐλαττόνως. L. D. Achmet. Onirocr. p. 255, 3 : Μετρίως καὶ ἐλ. 257, 21 : Ἐλ. καὶ μετριωτέρως· conf. ib. p. 267, 30. Hase.]

[Ἔλασσος, ὁ, n. pr. viri ap. Pausan. 10, 26, 4 : Κατευθὺ δὲ τοῦ ἵππου τοῦ παρὰ τῷ Νέστορι Νεοπτόλεμος ἀπεκτονώς ἐστιν Ἔλασσον, ὅστις δὴ ὁ Ἔλασσος. Ubi est var. Ἔλεσσον vel Ἔλεσσος, et scrib. videtur Ἔλασος, quum nihili sit Ἔλασσος. L. Dind.]

Ἐλασσόω s. Ἐλαττόω, Diminuo, Imminuo. Thuc. 3, [42] : Μὴ προστιθέναι τιμὴν, ἀλλὰ μηδ' ἐλασσοῦν τῆς ὑπαρχούσης, Imminuere pristinum honorem. Isocr. [p. 162, C], ἐλαττοῦν τὴν πόλιν, Civitatis commodis detrahere. [Id. p. 78, A : Προστάγματα τὰ τοὺς ἑτέρους ἐλαττοῦντα παρὰ τὸ δίκαιον. Plut. Lysand. c. 23 et Ages. 8 : Φίλους ἐλαττοῦν. Polyb. 16, 21, 5 : Τὴν βασιλείαν ἠλάττωσε· 26, 3, 4; 31, 6, 3.] Et in pass. ap. eund. Thuc. 1, [77] : Ἤν τι καὶ ὁπωσοῦν ἐλασσωθῶσιν, Si quid auferatur et adimatur, Si quid decedat. [Id. 4, 59 : Οἱ δὲ τοὺς κινδύνους ἐθέλουσιν ὑφίστασθαι πρὸ τοῦ αὐτίκα τι ἐλασσοῦσθαι. Xen. H. Gr. 7, 5, 6 : Πᾶν ἀγαθὸν εἶναι Θηβαίοις ὅ,τι ἐλαττοῖντο Ἀθηναῖοι· Comm. 2, 4, 3 : Οὐδὲν οἰομένους ἐλαττοῦσθαι. Demosth. p. 1287, 17 : Δεῖν ἐλαττοῦσθαί τι καὶ συγχωρεῖν, ὥστε μὴ δοκεῖν φιλόδικοι εἶναι.] Philo De mundo [vol. 2, p. 619, 46], Ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγου [ὀλίγον] ἐλαττούμενος, Ad imminutionem sensim vergens. Ἵνα μή τις ἐλαττοῖτο ὑπ' αὐτοῦ, Cic. ap. Plat. [Tim. p. 42, E] vertit, Nec ab ullo imminutum, Lexico Cic. p. 32. [Thucyd. 5, 43 : Πανταχόθεν νομίζων ἐλασσοῦσθαι. Schol., ἀδικεῖσθαι. Conf. ibid. 10, 34. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 10 : Αἰσθόμενος Σπιθριδάτην ἐλαττούμενόν τι ὑπὸ Φαρναβάζου (quod 4, 1, 7 dicitur ὑπὸ Φ. ἀδικηθείς). Dionys. A. R. 6, 58 : Ἐλαττουμένους ὑπὸ τῶν πατρικίων. Dio Cass. 41, 53 : Πρὸς τῶν οἰκειοτάτων ἐλαττούμενοι.] Ap. Gregor. autem, Παρὰ πολὺ τῆς τάξεως ἐλαττουμένης, Bud. vertit, Multum immutato ordine. [Proprie, Minorem fieri, Theophr. H. Pl. 6, 8, 5 : Γηράσκουσα δ' ἐλαττοῦται. Thucyd. 2, 62 : Ἄλλων δ' ὑπακούσασι καὶ τὰ προσεκτημένα φιλεῖν ἐλασσοῦσθαι.] || Ἐλαττοῦμαι, Inferior sum, Superor. [Xen. H. Gr. 1, 5, 15 : Λύσανδρος οὐκ ἀντανήγαγε διὰ τὸ πολλαῖς ναυσὶν ἐλαττοῦσθαι, Quod multo pauciores haberet. 6, 2, 28 : Τοῖς δ' ὑστάτοις ἀφικομένοις μεγάλη ζημία ἦν τὸ ἐλαττοῦσθαι πᾶσι τούτοις, Pauciora vel omnino nihil accipere. Polyb. 3, 77, 7 : Τοὺς δοκοῦντας πόλεσιν ἢ λιμέσιν ἠλαττῶσθαί τι· 17, 4, 3 : Ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι, Luminibus captus.] Thuc. 1, [115] : Ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, Bello inferiores. [5, 72 : Κατὰ πάντα τῇ ἐμπειρίᾳ Λακεδαιμόνιοι ἐλασσωθέντες· 104 : Τῇ μὲν τύχῃ ἐκ τοῦ θεοῦ μὴ ἐλασσώσεσθαι· et sim. ib. 105.] 8, [89] : Ἐκ δὲ δημοκρατίας αἱρέσεως γιγνομένης ῥᾷον τὰ ἀποβαίνοντα, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν ὁμοίων ἐλασσούμενος, τὶς φέρει, Ut qui non ex eodem gradu vel pari conditione cedat aliis. [Id. 1, 77 : Ἐλασσούμενοι ἐν ταῖς ξυμβολαίαις πρὸς τοὺς ξυμμάχους δίκαις.] Demosth. [p. 226, 13] : Πολλὰ μὲν οὖν ἐγὼ ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, Longe inferior sum. [Accus. similiter additur Plat. Reip. 9,

p. 587, C: Ὁπόσα ἐλαττοῦται οὐδὲ πάνυ ῥᾴδιον εἰπεῖν. Polyb. 1, 50, 9: Μεγάλα τοὺς Ῥωμαίους ἐλαττωθῆναι.] ʼΕλαττοῦσθαι, inquit Bud., Qui fert inferiores partes, Qui inter primos non censetur. Plato De rep. 8, [p. 549, C]: Φεύγοντος τάς τε ἀρχὰς καὶ τιμὰς καὶ δίκας, καὶ θέλοντος ἐλαττοῦσθαι ὥστε πράγματα μὴ ἔχειν. Idem [ib. D]: Ἀχθομένης ὅτι οὐ τῶν ἀρχὴν ἐχόντων αὐτῇ ὁ ἀνήρ ἐστι, καὶ ἐλαττουμένης διὰ ταῦτα ἐν ταῖς ἄλλαις γυναιξί. [Xen. H. Gr. 7, 1, 38: Ὅτι ἠλαττοῦτο τὸ Ἀρκαδικόν.] Sic ap. Isocr. [p. 12, D], ʼΕλαττουμένους παντὶ τῷ βίῳ, exp. Tota vita viliores. [Similior Platonico locus ejusd. p. 283, D: Διὰ γὰρ τὸ πονηρὰν ἔχειν τὴν δόξαν ἐν ἅπασιν αὐτοὺς ἐλαττοῦσθαι τοῖς πράγμασιν. Id. Antid. p. 489, 300: Οὐδένες γὰρ ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ μᾶλλον ἐλαττοῦνται τῶν τοιούτων. Dio Cass. 41, 59: ʼΕν πᾶσιν αὐτῶν ἐλαττούμενοι, etc. Cum genit. autem construitur ap. Plat. Gorg. p. 459, C: ʼΕλαττοῦται ὁ ῥήτωρ τῶν ἄλλων· Alcib. 1 p. 121, B: Μὴ τῷ γένους ὄγκῳ ἐλαττώμεθα τῶν ἀνδρῶν. Dionys. A. R. 11, 30: Μηδὲν ἐλαττωθῆναι τῶν ἀντιδίκων. Dion. Cass. 37, 56: Τοῦ Ὁμπηίου παρὰ πολὺ ἠλαττοῦτο. Athenag. De resurr. p. 322, D: Οὐδὲ γὰρ εἰ φωνῆς μετεῖχεν, ἠτιάσαντο ἂν τὸν δημιουργὸν ὡς παρὰ τὸ δίκαιον ἐλαττούμενα τῶν ἀνθρώπων, et ap. alios plurimos. Absolute, Superor, Vincor, Polyb. 1, 41, 1: Τοὺς πολεμίους ἠλαττῶσθαι· 2, 51, 3. Dio Cass. Exc. 101, p. 42, 86: Φοβηθεὶς μὴ μέγα τι δεινὸν ὑπὸ τῶν ἐλαττωθέντων (judicio) γένηται· iterumque sic de iis qui caussa caderent 52, 26; 60, 28; 69, 3.] || ʼΕλαττόομαι exp. etiam in VV. LL. Detrimentum facio s. accipio, Pauperior fio. [Pro activo est in l. corrupto Polyb. 23, 15, 1. Suspecta it. scriptura ejusd. 16, 6, 9: Τοῖς μὲν ὅλοις ἠλαττωμένος παρὰ πολὺ τὴν ναυμαχίαν· ubi addendum videtur κατά. Ceterum similis l. 2, 53, 1: Οὐ μετρίως ἠλαττωμένοι τοῖς ὅλοις. Permutatum cum ἐλαττονέω v. in illo.]

ʼΕλάσσωμα, i. q. ἐλάττωμα, τὸ, Diminutio s. Partes inferiores. Exp. etiam Vitium, Detrimentum, Clades. [Et alibi:] ʼΕλάττωμα, opp. τῷ πλεονέκτημα, Inferiores partes et deterior conditio. [Deminutio, Sirac. 19, 28: ʼΕὰν ὑπὸ ἐλαττώματος ἰσχύος κωλυθῇ ἁμαρτεῖν, ἐὰν εὕρῃ καιρὸν, κακοποιήσει. Damnum, Detrimentum, in inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 119, 15: Ἅμα δὲ τῷ καὶ ἄλλα γεγενῆσθαι ἐλαττώματα πολλὰ κατὰ τὴν χώραν, ἐφθάρθαι μὲν τὴν οἰκετείαν ἅπασαν.... Polyb. 6, 16, 3: Ποιῶν ἐλαττώματα περὶ τοὺς βίους, Circa rem familiarem detrimenta.] || Vitium, quo videl. aliquis aliquo inferior est. Chrysost. Ad Eph. 4: Πάντα τὰ ἐλαττώματα τῶν γυναικῶν φέρειν τοὺς ἄνδρας προσέταξεν ὁ θεός. Idem: Ὡς γὰρ τὸ πολὺ γυναικῶν τοῦτο ἐλάττωμα. Idem: Τῆς φύσεως τὸ ἐλ., Naturæ vitium s. incommodum. Greg. Naz.: Τὰ ἀπὸ κακίας ἐλαττώματα, Vitia a malitia pullulantia. [Diog. L. 9, 68: Εὐρύλοχος, οὗ φέρεται ἐλάσσωμα τόδε· φασὶ γὰρ ὡς οὕτω παρωξύνθη ποτὲ.... Boiss. Dionys. De Thucyd. c. 35, p. 899, 10: Περὶ τὴν λέξιν ἐλαττώματα· A. R. 5, 23: Ὁ καλούμενος Κόκλης ἐκ τοῦ κατὰ τὴν ὄψιν ἐλαττώματος, Quod altero oculo captus esset. Anon. ap. Suid. v. Κραιπαλώδης: Τῆς ψυχῆς τὰ ἐλαττώματα κατηπίσταντο, εἴτε κραιπαλώδης τις εἴη καὶ μέθυσος εἴτε φιλήδονος. Menand. p. 73: ʼΕλαττώματα δὲ τῶν ἐν γηλόφοις κειμένων (urbium) ψύχους ὑπερβολαὶ, ὁμίχλαι, στενοχωρίαι.] || In Pand. appellatur Vitium rei, quæ præscribi non potest propter malam fidem, Bud. || Ponitur et pro Victoria, passive. Polyb.: Τῶν ἐν τούτοις (τοῖς πρὸς Ἀννίβαν ἀγῶσι) ἐλαττωμάτων. Et mox, Οὐ γὰρ παρὰ τὸν καθοπλισμὸν, ἀλλὰ παρὰ τὴν δεξιότητα τὴν Ἀννίβου περιέπιπτον τοῖς ἐλαττώμασιν. Et alibi itidem. Bud. [Cladem ita dicit Polyb. 1, 32, 2; 37, 9; 3, 96, 8, etc. Dionys. A. R. 3, 50: Τοιαῦτα συνέβαινε πολλὰ παραλλὰξ ἑκατέροις ἐπὶ τὰς ὁμόρους χώρας ἐκστρατευομένοις ἐλαττώματά τε καὶ πλεονεκτήματα. Dio Cass. 43, 37. || Offensa. Testam. 12 patriarch. p. 720 ed. Fabric. L. D.]

[ʼΕλαττωμάτιον, τὸ, Vitiolum, Gl.]

[ʼΕλάσσων s. ʼΕλάττων. V. ʼΕλαχύς.]

[ʼΕλασσὼν, όνος, ἡ, Elasson, opp. quod olim Oloosson. Eust. Il. p. 333, 39: Δοκεῖ δὲ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλῆσιν, παραφθειρομένη βαρβαρικῶς· ἴσως γὰρ αὕτη ἐστὶν ἡ ἄρτι λεγομένη ʼΕλασσών.]

ʼΕλάττωσις, εως, ἡ, Imminutio, Diminutio. [Platon. Definit. p. 412, B: ʼΕπιείκεια δικαίων καὶ συμφερόντων ἐλ. 416, A: Ἔνδεια ἐλ. τῶν ἀγαθῶν. || Vitium. Plut. Mor. p. 2, C: Τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν. || Damnum, Detrimentum. Polyb. 4, 47, 3: Οἱ Ῥόδιοι συνεξεγερθέντες ἅμα μὲν διὰ τὴν σφετέραν βλάβην, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὴν τῶν πέλας ἐλάττωσιν· 31, 7, 4. Dio Cass. 39, 26; Plut. Sertor. c. 23. || Clades. Polyb. 2, 36, 6: Τὰς περὶ Σικελίαν ἐλαττώσεις· 3, 89, 8. Dionys. A. R. 11, 23; Dio Cass. 38, 33. || ʼΕλάττωσις τῆς πρώτης, τῆς δευτέρας, τῆς τρίτης καταστάσεως, Maxima, Minor, et Minima capitis diminutio, in Basilic. l. 16, tit. 8, § 39. Ducang.]

ʼΕλαττωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui diminuit, Non rigidus, VV. LL. [Aristot. Eth. Nic. 5, 13: Ὁ γὰρ ἐπιεικὴς ἐλαττωτικός ἐστιν· 14: Ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀλλ' ἐλαττωτικός. Procul. ad Hesiod. Op. 808: Πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον τοῦτο τὸ μέρος (diei, meridies), ὡς ἐλαττωτικὸν πρὸς τὴν ἀφαίρεσιν τῶν περὶ ἡμᾶς μολυσμάτων. Cum gen. Porphyr. De abstin. 3, 6, p. 286: Διὸ προπίπτει ὁ δίκαιος οἷον ἐλ. ἑαυτοῦ τῶν κατὰ σῶμα. Cui Rhoer. confert M. Antonin. 5, 15: Οὐδὲ ἂν ὁ ἐλ. ἑαυτοῦ ἔν τινι τούτων ἀγαθὸς ἦν, εἴπερ ταῦτα ἀγαθὰ ἦν.]

ʼΕλαστὴς, ὁ, Impulsor, Agitator. Etym. [M. p. 325, 38, ubi fingitur propter ἐλαστρέω.]

[ʼΕλαστικὸς, ἡ, ὸν, unde in inscr. Sardibus Lydiæ reperta ap. Reines. Synt. Cl. 7, 36, p. 508 et Spon. Misc. p. 357 (in Poleni Suppl. Thes. vol. 4, p. 1361-2): Ἄρξαντας τὰς πλείστας ἀρχὰς καὶ λειτουργίας ἐνδόξως καὶ ἐπιφανῶς καὶ γραμματεύσαντας φιλοτίμως καὶ πανηγύρεις ἐλαστικῶν (cetera desunt). Reines.: «Extrema etsi mutila sint, tamen insinuant pompam εἰσελαστικῶν, qua victores a certaminibus sacris redeuntes in patriam quisque urbem recipiebantur». Spanhem. ad Julian. Orat. 1, p. 258: «Non opus cum Rein. et præter literarum ductus pro ἐλ. supplere continuo εἰσελ., aut vero prius illud, uti nuper a nobis factum, pro eod. illo εἰσελ. ducere, ac inde id de pompa hieronicarum, qui in patriam inveherentur, interpretari, sed de iis qui equos in equestribus seu currulibus agonibus agitarent, et qui inde Agitatores etiam, h. e. ἐλαστικοὶ a Romanis Græcorum more sunt appellati». Reinesii probabili conjecturæ conf. quæ dicta sunt in Εἰσελαστικὸς supra p. 316, B: quibus adde in l. cit. ex Orac. Sib. p. 200, 3 ed. Gall. Turnebum conjecisse, Καὶ τότε δὴ μέγας αὖθις ἀγὼν, ut scrib. sit ἐσελαστικὸς vel fort. ἰσελαστικός.]

ʼΕλαστρέω, Agito, Impello: i. q. ἐλαύνω, s. ἐλάω, unde et factum est: sed est ʼΙωνικώτερον. Herodot. [2, 158: Τριήρεας δύο ὁμοῦ ἐλαστρευμένας· sic enim libri meliores cum Eust. Il. p. 1161, 27], ἐλαστρεόμεναι ὁμοῦ νέες. Idem [7, 24, ubi nunc item δύο τρ. ὁμοῦ ἐλαστρευμένας], ἐλαστρεομένας τριήρεας, Triremes quæ agitantur s. aguntur. Itemque ἐλαστρηθεὶς [ap. Antipatr. Anth. Pal. 6, 219, 6: Ζανὸς ἐλ. γυιοπαγεῖ νιφάδι], Agitatus, Actus, Impulsus. Usus est hoc v. Hom. quoque, dicens Il. Σ, [543], de aratoribus: Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα, i. e. ἤλαυνον. [Ad l. Hom. refertur gl. Hesychii in ʼΕλατρεὺς citanda. Eur. Iph. T. 934: Μητρός σ' οὕνεκ' ἠλάστρουν θεαί· 971: Ὅσαι δ' ʼΕρινύων οὐκ ἐπείσθησαν νόμῳ δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρουν μ' ἀεί. Lycophr. 450: Πατρὸς μομφαῖσιν ἠλαστρημένος. L. D. Timo Phl. ap. Sext. Emp. p. 721, 25: Πείνῃ καὶ ὅσ' ἄλλα βροτοὺς κηφῆνας ἐλαστρεῖ. Dionys. A. R. 1, 23: Δαιμονίοις τισὶ χόλοις ἐλαστρηθέντες. Etym. M. p. 325, 32. Hemst. Hesych. vitiose, ut videtur: ʼΕλαστροῦται, ἐλαύνεται, διώκεται. Idem: ʼΕλαστριῶν, διαγινώσκων. ʼΕλάστρει, ἐκακοπάθει, ἐσκόπει, ἐδίωκεν, ἐχυνήγει. ʼΗλάστρεον, ἐχαλέπαινον, ἐδεινοπάθουν, περιεφέροντο.]

ʼΕλαστρον, τὸ, Id quod impellit s. quo impellitur aliquid. Legitur ap. Etymologum [M. p. 325, 36], et ex eo derivatur præcedens ἐλαστρέω.

[ʼΕλάτας. V. ʼΕλαιος n. pr.]

[ʼΕλάτεια, ἡ, Elatea s. Elatia. Steph. Byz.: ʼΕλάτεια, πόλις μεγίστη Φωκίδος, ἀπὸ ʼΕλάτου. Ἔστι καὶ Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν ʼΕλατεύς. Ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, ἣν καὶ ʼΕλάτρειαν (ʼΕλατρίαν cod. Vrat.; ut libri nonnulli Harpocr. hanc formam ex Theopompo citantis, sed in ʼΕλάτρεια consentiunt Suid. et Zonar. p. 686) φασὶ διὰ τοῦ ρ, καὶ τὸ ἐθνικὸν ʼΕλατρειεύς (ʼΕλατριεύς Vrat.). Animadvertunt intt. sequi Stephanum,

ut solet, Strabonem, qui 9, p. 407 : Ἐλ. μεγίστης τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων, et sim. ib. p. 417, 418, 424, Pausan. 10, 3, 2, et ib. 34, 1, ab Elato conditam memorans 8, 4, 4; 10, 34, 2. Nominant urbem Herodot. 8, 33, Demosth. p. 69, 18; 275, 13; 278, 6, Scylax p. 23, Polyb. 5, 26, 16 etc., Diodor. 16, 84, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 835, 1 et 13. In alia ib. p. 741, III, 26, est dat. Æol. Γελατίῃ. || Formam Ἐλάτη habet Hesych., inter alias signiff. h. v. ponens, Πόλις τῆς Φωκίδος μεγίστη. Sed excidisse videtur caput glossæ Ἐλάτεια. || Thessalam Elateam memorat Liv. 42, 54, 7 : « Elatiam et Gonnum ... utraque oppida in faucibus sunt quæ Tempe adeunt ». || Gent. Ἐλατεὺς est sæpius apud Pausan. 10, 34 et 35 (in libris deterioribus aliquoties Ἐλατειεὺς, quod Casaub. ad Strab. 7, p. 324 perperam inferebat Stephano Byz. propter Livii 32, 24, 1 et 7, *Elatiensis* : sed ibi quoque alii libri *Elatensis*), in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 711, n. 1542, 9; 852, n. 1735, 3, Etym. M. p. 325, 48. Genit. forma Ἐλατείων in num. ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 195. Alius formæ dat. ΕΥΒΩΛΥ ΓΕΛΑΤΙΗΥ in monum. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, III, 28. Hinc adj. Ἐλατικὸς ap. Plut. Sull. c. 16 : Τῶν Ἐλατικῶν πεδίων. || Elateam Cassopiæ memorat Demosth. p. 84, 23, quæ Ἐλατρία vel potius Ἐλάτρεια dicitur Straboni 7, p. 324. Quam scripturam in aliis inventam Dem. libris probat et testimonio Theopompi confirmat Harpocratio v. Ἐλάτεια. ἄ L. Dindorf.]

[Ἐλάτειρ, ρος, ὁ, Elatir, n. fluvii. Arcad. p. 20, 17, inter barytona in ειρ recenset Ἐλάτιρ. Etym. M. p. 107, 37 : Ἐλάτειρ, ποταμός. Eod. modo Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 41, 26. L. Dindorf.]

Ἐλάτειρα, ἡ, Expultrix, διώκτρια, ἀπελαστικὴ, Bud. ap. [Dionys.] Areop. [Jo. Damasc. vol. 1, p. 4, E : Τὴν τῆς πλάνης ὀλέτειραν καὶ τοῦ ψεύδους ἐλάτειραν. || Agitatrix. Pind. ap. schol. Aristoph. Eq. 1261 : Τί κάλλιον ἀρχομένοισιν... ἢ βαθύζωνόν τε Λατὼ καὶ θοᾶν ἵππων ἐλάτειραν ἀεῖσαι (Ἄρτεμιν). Nonn. Dion. 11, 186; 47, 283 : Βοῶν ἐλάτειρα Σελήνη. ἄ L. Dindorf.]

[Ἐλᾰτέον, Equitandum. Xenoph. Hipparch. 2, 7 : Προαγορεύσεται ἡ χώρα ὑπὸ τοῦ ἱππάρχου, ἐν ᾗ ἑκάστῳ ἐλατέον.]

[Ἐλατεύς. V. Ἐλάτεια. || Elateus, n. pr. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, 21 : Ἀνείκητος Ἐλατέως. L. Dind.]

Ἐλάτη, ἡ, Abies, dicta παρὰ τὸ ἐλᾶν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατετάσθαι. Unde et ab Hom. Od. E, [239] dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης. [Il. E, 560 : Ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν· Ξ, 287 : Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἢ τότ' ἐν Ἴδῃ μακροτάτη πεφυυῖα δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν (conf. fort. etiam H. Ven. 265 : Ἐλάται ἠὲ δρύες ὑψικάρηνοι)· Ω, 450 : Κλισίην, τὴν Μυρμιδόνες κάμον ἄνδρες, δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. Eur. Bacch. 38 : Χλωραῖς ὑπ' ἐλάταις, sæpissimeque id. in ead. fab. Plat. Leg. 4, p. 705, C : Οὔτε τις ἐλάτη οὔτ' αὖ πεύκη. Locos Theophr. de abiete collegit Schneid. in ind. p. 360.] Plut. [Mor. p. 526, D] : Στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πεύκης. Plin. 12, c. ult. : Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii Elaten vocant, quod nos Abietem, alii Palmam, alii Spathen. Ἐλάτη Galeno est τὸ ἁπαλὸν ἐκβλάστημα τῆς φοίνικος, Tenerum palmæ germen : cum quo idem sentit Hesych. Ut autem Diosc. [l. infra cit.] ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται, Gorr. || Eidem Diosc. 1, 151 [150], est Involucrum fructus e palma nascentis, seu, ut Marcellus tradit, Corticosum palmæ adhuc florentis operimentum (quem Palmæ corticem Colum. vocat), Novi et jamjam nascentis in palma fructus involucrum et folliculus; ita enim scribit : Φοίνιξ, ἣν ἔνιοι ἐλάτην ἢ σπάθην καλοῦσι, περικάλυμμά ἐστι τοῦ καρποῦ τῶν φοινίκων ἀκμὴν ἀνθούντων. Galeno Simpl. 8, φοίνικος ἀμφίεσμα, ut ab Archigene ap. ipsum K. τόπ. 2 vocatur φοίνικος σεβένιον. Nonnulli exp. Corticosum illud, quod in summa palmula nascitur. [Addit Diosc. l. c. : Καὶ ὁ περιεχόμενος δὲ ὑπ' αὐτῆς καρπὸς ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρασσος. Id. vero 1, 54 : Ἐλάτην θλάσας καὶ διακνήσας ἔμβαλε εἰς λουτῆρα, quod priori signif. cepit int. Et 2, 91 : Φοίνικος ἐλάτης καὶ καλάμου ὁλοσχερῶς κεκομμένου ἀνὰ λί. ιϐ'. Theophr. fr. 4 De odor. 28 : Ἀπὸ ξύλου δὲ (συντίθεται) ὁ φοῖνιξ (unguenti genus) καλούμενος· ἐμβάλλουσι γὰρ τὴν ὀνομαζομένην ἐλάτην ξηράναντες.] || Palmula, h. e. Extrema remi pars, s. Remus, κώπη. Hom. Od. [M, 172 : Λεύκαινον ὕδωρ ξεστῆς ἐλάτῃσιν· Il. H, 5] : Ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι Πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eur. autem [Alc. 444], ἐλάτη δίκωπος exp. Cymba, synecd. [De navi id. Phœn. 208 : Ἰόνιον κατὰ πόντον ἐλάτᾳ πλεύσασα περιρρύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος· Iph. A. 174 : Ἐλάταις χιλιόναυσιν· 1322 : Μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων πρύμνας ἄδ' Αὐλὶς δέξασθαι τούσδ' εἰς ὅρμους εἰς Τροίαν ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν.] || Hasta, s. Hastile ex abiete, sicut μελία : Hesiod. Scut. [190] : Ἔγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὡριγνῶντο. [Proprie intelligendum est de Abietibus, pariterque 188 : Κένταυροι ... ἀργύρεοι χρυσέας ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες, coll. Eur. Iph. T. 1058 : Ἀνὰ δ' ἐλάταισι στεφανώδει τε χλόᾳ θίασος ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων ... Pind. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 61 : Ὃ δὲ χλωρῇς ἐλάτῃσι τυπεὶς ὤχετο Καινεύς· Nonno Dion. 28, 240 : Ὑψινεφὴς ἐλάτην περιμήκετον εἶχεν Ἐλατρεὺς, ἔγχεϊ δενδρήεντι καρήατα δήια τέμνων· Orph. Arg. 173, ubi est τανυφλοίοις ἐλάτῃσιν. L. D. Est etiam ἐλάτη, s. Dor. ἐλάτα, Oleris species quædam ap. Epicharmum Athen. 2, p. 70, F : Θρίδακας, ἐλάταν, σχῖνον, ῥαφανῖδας, κάκτους, ubi vide Animadv. Schweigh. In quibus confert gl. Hesychii, Ἐλάτη, λαχάνου εἶδος. || Panis genus. Arcad. ap. Albert. ad Hesych. gl. citatam : Βουκελάτου ἄρτου, ἐλάτης, ὃς λέγεται κολλίκιον. Confusum cum ἐλαία notavi in illo. ἄ]

[Ἐλάτη, ἡ, Elate. V. Ἐλάτεια. || Soror Oti et Ephialtis, in abietem mutata. Eust. Il. p. 582, 22, Od. p. 1532, 42.]

[Ἐλᾰτηΐς, ίδος, ἡ, Abiegna. Nicand. Alex. 610 : Μὴ μὲν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ἐλατηίδα μάρψαις, ubi schol. ἐλατηίδα vocari tradit, quod τῇ ἐλάτῃ, Abieti, folia habet similia.]

Ἐλᾰτὴρ, ῆρος, ὁ, Agitator [Gl.], Auriga. [Hom. Il. Δ, 145 : Κόσμος θ' ἵππῳ ἐλατῆρί τε κῦδος. Conf. Λ, 702, Ψ, 369, etc. Æsch. Pers. 32 : Ἵππων ἐλατήρ. Nonnus Dion. 1, 254 : Ἐλατὴρ ὁμόφοιτος ἁμάξης ... Βοώτης, et alibi sæpe.] Remex, ut apud Lucian. [Amor. c. 6] : Καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων ἀπὸ γῆς ἀναχθέντες. [Nonn. Dion. 39, 306 : Πολλοὶ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα πολυσπερέων ἐλατήρων πόντον ἀμοιβαίοισιν ἀνασχίζοντες ἐρετμοῖς κυανέην λεύκαινον ἐπασσυτέρην χύσιν ἀφρῷ, καὶ πόνος ἦν ἀνόνητος ἐπειγομένων ἐλατήρων. L. D.] || Impulsor, Vibrator : ut ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς, Pind. Ol. 4, 1. Et ἐλ. λύρης, Pulsator lyræ, ex Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 18, 3 : Ἀλκμᾶνα, λύρης ἐλατῆρα Λακαίνης.] || Expulsor, Abactor. [Callim. Jov. 3 : Πηλογόνων ἐλατῆρα, de Jove gigantum victore. Quo l. ὀλετῆρα legisse videri Nonnum Ruhnkenii opinio fuit Ep. cr. p. 125. Oppian. Cyn. 1, 119 : Εἴαρι χρυσείῳ, κρυερῶν νεφέων ἐλατῆρι. Philostorg. H. E. p. 481, 21 ed. Read. : Πολλῶν ἄλλων παθῶν φυγαδευτὴν γενέσθαι καὶ ἐλατῆρα. Synes. p. 328, D : Ἀχέων ἐλατήρ· 335, D. Gl. : Ἐλατῆρες, Abactores. || Quam Propert. 3, 14, 6, in ludo κρικηλασίας appellat Clavem aduncam trochi, ab Antyllo in Oribas. Coll. 6, 26, ap. Mercurial. De arte gymn. 3, 8, p. 162, vocari ἐλατῆρα, annotavit Schneid. Locus est ap. Matthæum in Med. p. 118, capite περὶ κρικηλασίας : Ἐλαυνέσθω δὲ (ὁ κρίκος) μὴ κατὰ μῆκος, ἀλλὰ καὶ πεπλανημένως· ἔστω δὲ ὁ ἐλατὴρ σιδηροῦς ξύλινον (-ίνην Matth.) ἔχων τὴν λαβήν.] || Placentæ latæ genus, ap. Aristoph. [Eq. 1182 : Ἡ Γοργολόφα σ' ἐκέλευε τουτουὶ φαγεῖν ἐλατῆρος, ἵνα τὰς ναῦς ἐλαύνωμεν καλῶς. Schol. : Ἐλατὴρ δὲ πέμματος εἶδος· τινὲς μὲν ἄζυμα (Suid. in v. Ἐλατῆρος, πέμματος. Εἶδος ἀζύμου. Ubi del. videtur interp. ante εἶδος), Εὐριπίδης δὲ πεπτά. Explicatius id. ad Ach. 246 : Ὦ μῆτερ ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, ἵν' ἔτνος καταχέω τοὐλατῆρος τουτουὶ, s. Suid. in v. ; Ἐλ. πλακουντῶδες πέμμα πλατὺ, ἔνθεν καὶ ἡ ἐπωνυμία, παρὰ τὸ ταῖς χερσὶν ἐλαύνεσθαι εἰς πλάτος (ἀπὸ τοῦ ἐληλάσθαι εἰς μέγεθος Hesych.). Ἡ ἄρτος πλατὺς, ἐν ᾧ τὸ ἔτνος ἐτίθεσαν καὶ προσῆγον τοῖς βωμοῖς. (Ἐλατὴρ δὲ πᾶν τὸ πλατὺ inepte interponitur in schol., nisi forte pro πᾶν leg. πέμμα, vel ut est ap. Hesych. et Eust. Il. p. 1163, 41, πόπανον). Εἰσὶ δὲ καὶ λαγαρώδεις παρὰ τὸ λαγαρὸν, καὶ πέλανοι παρ' Εὐριπίδῃ (de quo v. in Πέλανος, quod restituendum fort. pro πεπτὰ schol.

et Suidæ l. priori). Πέμμα interpretantur etiam Eust. Il. p. 877, 32, Hesych.; μᾶζα Etym. M. p. 325, 46, in gl. ab Turrisano inserta. Callias ap. Athen. 2, p. 57, A, ab Schneid. cit.: Ἔτνος, πῦρ (s. πῦαρ), γογγυλίδες, ῥάφανοι, δρυπεπεῖς, ἐλατῆρες. || Ἐλάτης et Ἐλατὴρ, Penna alæ. Orneosoph. p. 245: Οἱ ἐλάται αὐτῶν ἀποσκελωτοί· 246: Οἱ ἐλάται αὐτῶν στενοί. Demetr. Hieracosoph. p. 137: Πῶς δεῖ ἐμβάλλειν ἐλάτην εἰς ἱέρακα. Τῶν συνεργούντων τῇ πτήσει τῶν ἄλλων μάλιστα πτερῶν, οὓς ἐλάτας παρωνύμως καλοῦσι διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἐλαύνεσθαι καὶ κώπης δίκην διατέμνεσθαι τὸ ἀέριον πέλαγος· et ib. p. 138, 134. V. etiam Πρωτελάτης. Eod. sensu ἐλατῆρες ib. p. 134, 135. Cit. Ducang. De accentu in ultima Arcad. p. 19, 21.]

[Ἐλατήριος, ὁ, ἡ, Propulsandi, Averruncandi vim habens. Tzetz. Exeg. Il. p. 43, 24, ab Schæf. cit.: Καὶ ἐς Ἑλλάδα τοῦτον (Parin) ἐκέλευσεν ὁ πατὴρ καταπλεύσαντα θῦσαι Δαφναίῳ Ἀπόλλωνι τῶν κακῶν ἐλατήρια. Æsch. Cho. 965: Τάχα δὲ παντελὴς χρόνος ἀμείψεται πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖσιν ἀτᾶν ἐλατηρίοις (libri καθαρμοῖς ἅπαν ἐλατήριον). « Expellens. Γένος κυνῶν ἐλατήριον κνωδάλων ἀσθενεστέρων εὐχερὲς, Eutecn. Metaphr. Oppiani p. 14. » Schneid.]

Ἐλατήριον, τὸ, Quicquid deorsum ventrem purgat, ita vocatur ab Hippocr., teste Galeno [Gloss. p. 464, et sim. Erotian. p. 144, Gregor. Cor. p. 563. Hippocr. De rat. vict. in m. ac. p. 383, 42: Φάρμακα ἐλατήρια διδόναι· Epid. 5, p. 1143, G: Φάρμακον ἔπιεν ἐλατήριον· 1147, A: Ταύτῃ ἐδόθη ἐλ. κατάποτον ἰσχυρότερον τοῦ δέοντος (1151, C: Καταπότιον ἐλ.)· C: Ταύτῃ ἐδόθη ἐλ. ἀσθενὲς ποτὸν ὑδαρὲς καὶ ὀλίγον· 1151, D: Δοκέων ἄνω δέεσθαι (purgari) ἔπιεν ἀσθενὲς ῥίζην (sic) ἐλατήριον· E: Πιὼν ἐλατήριον τρεῖς ἡμέρας ἐκαθαίρετο. Aret. Ac. m. cur. 1, 7, p. 87. || Medicamentum quod fœtum agitet et expellat partumque allevet, interpretatur Foes. OEcon. p. 121, B, ap. Hippocr. De superfœt. p. 260, 39: Καὶ ἢν μὲν ἀπὸ τῆς πυριήσιος ἀποχωρήσει (l.-σῃ)· εἰ δὲ μὴ, περιαλείψας τὸ στόμα τῆς μήτρης ἐλατηρίῳ παχεῖ, διεὶς ὕδατι, ὅκως ὠδῖνα ἐμποιήσῃ. A quo l. non debebat separare alterum ib. p. 263, 25 (s. De sterilib. p. 685, 42): Καὶ τὸ ἐλατήριον ὧδε ποιέων προστιθέναι (utero). Sive enim elaterium ex cucumere intelligitur sive aliud, idem intelligendum utrobique.] || Succus ex fructu cucumeris agrestis expressus et in orbiculos coactus. Ab Aetio inter venena numeratur. Sed fit etiam expressis radicibus et foliis, quibus tamen vis inest imbecillior. Gaza ap. Theophr., inquit Gorr., Agitatorium interpretatus est, quia commovet vehementer corpus, et superpurgationes inducit: sed hoc Latinis incertius quam si simpl. Elaterium dixisset. Ceterum non tantum Succum, sed et Ipsum cucumerem a quibusdam dictum tradit Diosc. [Galen. Gloss. p. 464: Ἐλ. οὐ μόνον τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγρίου σικύου γιγνόμενον. Hippocr. Epid. 6, p. 1185, E: Ἐλατήριον ἢ σίκυον ἄγριον βεβρωκυῖαι. Dioscor. 4, 155: Τὸ δὲ λεγόμενον ἐλ. ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν σικύων σκευάζεται τὸν τρόπον τοῦτον. Theophr. H. Pl. 9, 9, 4: Τοῦ σικύου τοῦ ἀγρίου τὸ σπέρμα χυλισθὲν ποιεῖ τὸ ἐλ., et ib. 14, 1. Eust. Il. p. 1163, 39. || Cucumis ipse ap. Theophr. H. Pl. 4, 5, 1: Τὰ φαρμακώδη ταῖς ῥίζαις καὶ τοῖς ὀποῖς, οἷον ἑλλέβορος, ἐλ., σκαμμωνία. L. Dind.]

[Ἐλάτης, ὁ, Agitator, Auriga, Agitur (sic), Ductor; Ἐλάτης ἵππων, Agitator, Gl. De pastoribus Eurip. fr. Clarom. Phaeth. 2, v. 24: Σύριγγας δ' οὐριβάται κινοῦσιν ποίμνας ἐλάται. || Penna alæ. V. Ἐλατήρ. L. D.] Ἐλάτης, Neptuni cognomentum Athenis, teste Hesychio: forsitan quia primus docuit ἐλαύνειν τοὺς ἵππους καὶ τὰς ναῦς. [Fort. conf. Ἐλασίχθων. ἄ]

[Ἔλατης, ὁ, Elates, fl. prope Midæum Phrygiæ quæ dicebatur Epictetos. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 168: « ΕΛΑΤΗΣ ΜΙΔΑΩΝ, Fluvius recumbens, Trajani. Elatis fluvii nullus veterum meminit. Quare conjicio fuisse fontem solis Midaensibus honoratum, cetera ignobilem. » Diversus videtur, quamvis vicinus, Ἐλάτας, de quo in Ἔλαιος. L. Dind.]

[Ἐλάτησις, ἡ, i. q. ἔλασις. Heliodorus Oribasii p. 190 ed. Maii. Sed est vox dubia. Osann.]

[Ἐλατίδης. V. Ἔλατος.]

[Ἐλᾰτῐκὸς, ἡ, ὸν, unde] Ἐλατικαὶ κύνες, Hesychio θηρατικαὶ, Venaticæ. [Schol. Aristoph. Ran. 182 s. Suid. v. Ὠὸπ, p. 2779, B: Ὠὸπ ἐλατικόν (ἐστιν) ἐπίφθεγμα (ἐπὶ πλοίου), Ad remigandum pertinens. || Ἐλατικὸν, τὸ, Merces equitantis. Rationale peræquatorum Alexii Comn. imp. Ms. ap. Ducang.: Περὶ τῶν συνηθειῶν καὶ ἐλατικῶν, et sæpius ibidem. || In Rationario Augusti Cæs. p. 330: Πρὸς τὸ δοῦναι τὸ ἀνῆκον τῷ δημοσίῳ ἐλατικὸν, Quod datur ministro publico s. apparitori vectigal exigenti. Conf. Nov. rat. Alexii Comneni p. 369. L. Dind.]

[Ἐλᾰτῐκὸς, ἡ, ὸν, adj. gentile ab Ἐλάτεια, quod v.]

Ἐλατίνη, ἡ, herbæ nomen est, de qua Dioscor. 4, 40, et Plin. 27, 9. [ᾰ ῐ]

Ἐλάτινος, η, ον [et ὁ, ἡ], Abiegnus [Gl. Eur. Bacch. 1070: Ἐλατίνων ὄζων ἔπι, et ib. 1098. Cycl. 386: Φύλλων ἐλατίνων. Femin. Anaxilas ap. Athen. 13, p. 558, C: Ἐλατίνῳ πλάτῃ. Diosc. 1, 91: Ἡ ἐλατίνη (ῥητίνη)· et ib. 92 bis. L. D.] Et ἐλ. μύρον s. ἔλαιον, Unguentum s. Oleum ex elate. [Inscr. Diosc. 1, 54: Περὶ ἐλατίνου σκευασίας, sc. ἐλαίου.] Sed et Εἰλάτινος pro ἐλάτινος poetæ dicunt, metri causa injecto ι, ut Hom. Od. [B, 424,] O, [209]: Ἱστὸν εἰλάτινον, et, Εἰλάτιναι δοκοὶ, Od. T, [39. Il. Ξ, 289: Ὄζοισιν εἰλατίνοισιν· Ω, 454. Eur. Hel. 1461: Εἰλατίνας πλάτας· Hec. 632: Ὕλαν εἰλατίναν, et Iph. T. 407: Εἰλατίνοις δικρότοισι κώπαις, ubi εἰλατίναις probabiliter conjecit Seidlerus, etsi ἐλάτινος gen. fem. vidimus supra. ᾰ ῐ]

[Ἐλατιονίδης. V. Ἔλατος.]

[Ἐλατίων, ωνος, ὁ, Elation, nomen fictum ab ἐλαύνω, Remigo, in inscr. Alciphr. Ep. 1, 25, ubi est var. Ἐλατίονι. L. Dind.]

Ἐλᾰτὸς, ἡ, ὸν, Ductilis. [Ἐλατὸν, Ductile, Productum, Productile, Gl. Hesych.: Ἐλατὸν, ἔλασιν (hæc vox reponenda in capite glossæ acephalæ, quæ est tertia decima ab Ἐλατὸν: Εἰρεσίαν, κωπηλατησίαν [l. κωπηλασίαν]), ἢ ἠλισμένον (ἐληλασμένον). Confert Soping. Ps. 97, 6: Ἐν σάλπιγξιν ἐλαταῖς. Polluc. 7, 105: Καὶ τροχίαν μὲν χαλκὸν τὸν χυτὸν χρὴ καλεῖν, τυπίαν δὲ ὃν ἂν οἱ νῦν εἴποιεν ἐλατόν. Aristot. Meteor. 4, 9, p. 386, 19: Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἐλατὰ, οἷον χαλκὸς, et in seqq. Theophilus Ad Autol. 1, p. 338, B: Τοῖς θεοῖς σου τοῖς λιθίνοις καὶ ξυλίνοις, ἐλατοῖς τε καὶ χωνευτοῖς. L. D.] Ex Epigr. affertur νῷ ἐλατὰ νοήματα, pro Sensus mente tractandi [et capessendi, obscuri], quod mihi suspectum est. [De accentu Arcad. p. 81, 4. L. D. Philo Belop. p. 77, 29: Ἐξ ἐλατοῦ μὲν χαλκοῦ. Hero Belop. p. 133, 29: Ποιῆσαι ἀπὸ ἐλ. χ. De χ. ἐλατῷ C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 306, 4. Hase.]

[Ἔλᾰτος, ὁ, Elatus, f. Arcadis, Apollod. 3, 9, 1, 1 et 2; 10, 3, 8, Pausan. 8, 4, 2-7; 48, 8; 10, 9, 5 et 6; 34, 2 et 6, Steph. Byz. in Ἐλάτεια (sec. conjecturam Berkelii non diversus ab Elato patre Dotiæ, ap. eund. Steph. v. Δώτιον), Tzetz. ad Lycophr. v. 480. Pater Polyphemi ap. Apollod. 1, 9, 16, 8, Orph. Arg. 166. Et Cænei ap. schol. Hom. Il. A, 264. Centaurus ap. Apollod. 2, 54, 5. Fort. aurigæ Amphiarai, ap. eund. 3, 6, 8, 6: Ὁ δὲ σὺν τῷ ἅρματι καὶ τῷ ἡνιόχῳ Βάτωνι, ὡς δὲ ἔνιοι Ἐλαττωνῷ, ἐκρύφθη· ubi pro Ἐλαττωνῷ, quod non ferendum videtur, al. Ἐλάττω. Primus Laced. ephorus ap. Plut. Lycurg. c. 7. || Patronymici ab Ἔλατος duplex forma est, una Ἐλατίδης s. poet. Εἰλατίδης (ῐ), ap. Hesiod. in schol. Pind. Pyth. 3, 14 et 48 cit.: Ἴσχυς γῆμε Κορωνὶν Εἰλατίδης, ipsumque Pind. ib. 31: Ἴσχυος Εἰλατίδα· Ol. 6, 33: Ἥρωι... Εἰλατίδᾳ. Et de Polyphemo ap. Apollon. 1, 41, 1241 (ubi Εἰλασίδης scribi tradit schol. ab Ἔλασος), 1248, 1347; 4, 1470. Altera Ἐλατῑονίδης, Hom. H. Ap. 210: Ἴσχυ' ἄμ' ἀντιθέῳ Ἐλατιονίδῃ εὐίππῳ. De accentu Arcad. p. 80, 23. L. Dind.]

[Ἐλατοφόρος, ὁ, ἡ, Populifer. Planud. Ovid. Met. 1, 578: Ὁ ἐλ. Σπερχειός. Boiss.]

[Ἐλάτρεια, Ἐλατρειεύς. V. Ἐλάτεια.]

Ἐλατρεὺς, ὁ, Hesychio teste, apud Metallicos dicitur ὁ τρίτην πύρωσιν ἔχων τοῦ σιδήρου.

[Ἐλατρεὺς, έως, ὁ, Elatreus, Phæax, apud Hom. Od. Θ, 111, 129, cujus nomen fictum esse ab ἐλάτη, cetera ostendunt Phæacum nomina, quorum pleraque repetuntur ab re nautica. Idem animadvertit Eust. Ab eod. nomine, sed signif. Abietis posito, fictus Ἐλατρεὺς ap. Nonnum Dion. 28, 240: Ὕψινε-

φῆς ἐλάτην περιμήκετον εἶχεν Ἐλατρεύς. L. Dindorf.]

Ἔλατρον, τὸ, ut Hesych. tradit, Eucrates in Rhodiacis vocat ἔνδυμα, κατάζωσμα [Indumentum, Vestimentum, et fort. Cingulum]. Ἔλατρα Hesychio sunt πέμματα πρὸς θυσίαν [Bellaria s. Placentæ ad sacrificium] et πλασσόμενα. [Pro καὶ πλ., ut est ap. Hesych., Salm. καταπλασσόμενα. Fort. conflatæ in unam gl. sunt duarum vitiose scriptarum interpretationes : Ἐλατῆρες (de quibus v. Ἐλατὴρ), πέμματα πρὸς θ. et quæ ad Ἐλατὰ pertinuerant, καὶ ἐληλασμένα, nisi delendum est καί. L. Dind.]

Ἐλαττονάκις, Minus, Rarius, quo Plato utitur. [Theæt. p. 148, A : Τὸν τοίνυν μεταξὺ τούτου (ἀριθμὸν), ὧν καὶ τὰ τρία καὶ τὰ πέντε καὶ πᾶς ὃς ἀδύνατος ἴσος ἰσάκις γενέσθαι, ἀλλ' ἢ πλείων ἐλ. ἢ ἐλάττων πλεονάκις γίγνεται. Aristot. Probl. 5, 22 : Τὸ δὲ ἀσύμμετρον ἐλ. μὲν κάμνει, χαλεπώτερον δὲ ἀπαλλάττει, Rarius. L. D.]

Ἐλαττονέω, Minus fero, Bud. ex 2 Ad Cor. 8, [15, ubi repetuntur verba Exodi 16, 18] : Ὁ τὸ πολὺ, οὐκ ἐπλεόνασε, καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε, ubi Beza vertit, Et qui paulum, non minus habuit. [Prov. 14, 34 : Δικαιοσύνη ὑψοῖ ἔθνος, ἐλασσονοῦσι δὲ φυλὰς ἁμαρτίαι.] || Imminuo, Minus reddo : unde Ἐλαττονούμενον σῶμα, ap. Basil. p. 396, i. e., inquit Bud., Extenuatum. [Genes. 8, 3 et 5, Chron. Pasch. p. 37, 2 : Ἠλαττονοῦτο τὸ ὕδωρ. Porro Gen. 18, 28 : Ἐὰν δὲ ἐλαττονωθῶσιν οἱ πεντήκοντα δίκαιοι εἰς τεσσαράκοντα πέντε. Quæ sunt vitia scripturæ antiqua pro ἠλαττοῦτο, ἐλαττωθῶσιν, vel ἠλαττονεῖτο, ἐλαττονηθῶσιν, sicut Sir. 19, 5 : Ὁ μισῶν λαλιὰν ἐλαττονοῦται κακίᾳ, al. ἐλαττοῦται, et rursus 7 : Οὐδέν σοι οὐ μὴ ἐλαττονωθῇ, al. ἐλαττονηθῇ. Et Reg. 2, 3, 29 : Ἐλασσούμενος ἄρτοις, al. ἐλαττονούμενος. Cinnamus p. 97, B : Ῥωμαῖοι δὲ καὶ πρότερον μὲν πολλῷ τῷ διαλλάσσοντι τοῦ τῶν πολεμίων ἐλαττονοῦντο (scr. ἠλ.) στρατοῦ. L. Dind.]

[Ἐλαττονότης, ητος, ἡ, Imminutio. Iamblich. in Nicom. Arithm. p. 45 (Arnheim 1768). Coraes.]

[Ἐλαττόνως. V. Ἐλασσόνως.]

[Ἐλαττότερος. V. Ἐλαχύς.]

[Ἐλαττόω. Ἐλάττωμα. Ἐλαττωμάτιον. Ἐλάττων. Ἐλάττωσις. Ἐλαττωτικός. V. Ἐλασσ—.]

[Ἐλαττωνός. V. Ἔλατος.]

[Ἐλαΰϊα, φρούριον Σικελίας. Φίλιστος β'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαυϊάτης, ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης, Steph. Byz. Apud eund. v. Ἰάμνια : Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἰαμνιάτης· ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης καθ' ὕφεσιν τοῦ α. Τὰ γοῦν καθ' ὕφεσιν τοῦ α διὰ διφθόγγου (εἰσὶ) πλὴν τοῦ Ἰαμνίτης καὶ τοῦ Δανίτης, si scrib. est, ut ego pene suspicor, καὶ τοῦ Ἐλαυίτης, in Ἐλαΰϊα scrib. erit Ἐλαυϊάτης καὶ Ἐλαυίτης. L. Dindorf.]

Ἐλαύνω [s. Ἐλαυνῶ. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 22, 7 : Οὐδὲν εἰς νω λῆγον ῥῆμα ὁριστικὸν βαρύτονον τῇ αυ διφθόγγῳ παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις, καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται. Sic etiam in Gl. : Ἐλαυνεῖ, Agitat, nisi est error typ. Ἐλαύνω Arcad. p. 161, 3], άσω [Herodot. 1, 77 (et άσομαι, apud Achmet. Onir. c. 17, p. 19 : Εἰς δόξαν μεγίστην ἐλάσεται. Sed leg. videtur ἐλεύσεται, ut est c. 6, p. 9 : Εἰς εὐφορίας ἐλεύσεται· 19, p. 20 : Εἰς κίνδυνον ἐλεύσεται· 31, p. 26 : Εἰς ὀλῖψιν μεγάλην ἐλεύσεται· et 32, p. 27; 34, p. 28, 29; 38, p. 30; 53, p. 40; 54, p. 41; 62, p. 46; 70, p. 51; c. 72, p. 52, etc., nec minus frequenter ἥξει εἰς...), sæpius vero ἐλῶ], κα, ab Ἐλάω, Agito. Hom. Il. E, [237 et alibi sæpe sim.], de curru et equis : Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τέ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. [De bobus arantis Od. Σ, 371. Herodot. 1, 59 : Ἤλασε ἐς τὴν ἀγορὴν τὸ ζεῦγος.] Et, Ἅρμ' ἐλαύνῃς πρὸς πόλιν, Aristoph. [Nub. 69. Ib. 1272 : Ἵππους ἐλαύνων. Et Xenoph. Cyrop. 8, 3, 29, Eq. 8, 10. Cum ἅρμα etiam Plato Phædr. p. 246, E.] Sed et navem dicitur quis ἐλαύνειν, i. e. Agere : ut Od. O, [502] : Ἄστυδ' ἐλαύνετε νῆα [conf. H, 109, M, 276; Aristoph. Eq. 1182, 1366; Plato Reip. 3, p. 396, A]. Ex Apoll. autem [2, 944] affertur ἐλαύνειν ἐρετμοῖς, pro Incumbere remis. Item cum accus. δρόμον, Aristoph. [Nub. 25 : Ἔλαυνε τὸν σαυτοῦ δρόμον· 28 : Πόσους δρόμους ἐλᾷ τὰ πολεμιστήρια; Ἐμὲ μὲν σὺ πολλοὺς τὸν πατέρ' ἐλαύνεις δρόμους.] Dicitur vero et ὁδὸν ἐλαύνειν, Conficere iter quasi agitando. [Hom. Od. H, 319 : Οἱ δ' ἐλόωσι γαλήνην, Mare tranquillum. Eurip. El. 731 : Τὰ δ' ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει θερμᾷ φλογὶ θεοπύρῳ. Dionys. Per. 586 : Μέσῳ' ἐπὶ κυανέους νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ. || De fluminibus aquas suas volventibus id. 984 : Τὸν δὲ μέτ' εἰς αὐγὰς ποταμῶν ὠκιστος ἁπάντων Τίγρις ἐϋρρείτης φορέει ῥόον ἶσον ἐλαύνων· 1090 : Λαβρότατον ῥόον ὠκὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἐλαύνων. Conf. 1072 : Τῇ καὶ τῇ σκολιῇσιν ἐλαυνόμενοι (ποταμοὶ) προχοῇσι. || Notandum autem verbo ἐλαύνω non inesse notionem celeritatis, quæ ei videtur tribui ap. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 22 : Τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἠγοῦντο (equites peditesque), ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον· τέλος δὲ οἱ μὲν ἱππεῖς ἤλαυνον, οἱ δὲ πεζοὶ κατὰ κράτος ἔθεον· ubi scrib. fuit cum libris melioribus κατὰ κράτος ἤλαυνον, οἱ δὲ π. ἔθεον. || Pass. ἐλαύνεσθαι, de equis, Equitari. Xen. Cyrop. 8, 6, 17 : Πόσην ἂν ὁδὸν κατανύτοι τῆς ἡμέρας ἐλαυνόμενος· Eq. 1, 4 : Εἴτ' ἐν βώλοις εἴτ' ἐν λίθοις ἐλαύνοιτο· et al. Arrian. Venat. 23, 2 : Αὐτοὶ (leg. οὗτοι, sc. equi Scytharum et Illyriorum) ἐλαύνεσθαι μὲν τὰ πρῶτα οὐκ ἀγαθοί. Et cum accus. Xenoph. Hipparch. 8, 3 : Τὰ κατάντη ταχὺ ἐλαύνεσθαι. Et ib. 3, 9 : Ὥστε ἡ βουλὴ ἀεὶ τὸ ταχὺ ἐλαυνόμενον θεάσεται, Citam equitationem.] Sciendum est autem omitti interdum accus., ut ap. [Hom. Il. Ψ, 343 : Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρὲξ ἐλάσῃσθα διώκων· 356. Herodot. 1, 60 : Ταύτην ἐς ἅρμα ἐσβιβάσαντες ... ἤλαυνον ἐς τὸ ἄστυ. De curribus ipsis Xenoph. Anab. 1, 8, 10 : Ἡ δὲ γνώμη ἦν ὡς εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἑλλήνων ἐλῶντα (τὰ ἅρματα) καὶ διακόψοντα. Et Equitandi signif. ib. 10, 15 : Ὁ Λύκιος ἤλασέ τε καὶ ἰδὼν ἀπαγγέλλει ὅτι φεύγουσιν·] Lucian. [Dial. deor. 10, 1] dicitur, Μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ubi subaud. ἅρμα. Et pro Remigo sine accus. itidem, apud Xen. [H. Gr. 6, 2, 29] : Εἰ δὲ ἐλαύνειν δέοι, κατὰ μέρος τοὺς ναύτας ἀνέπαυεν. [Hom. Od. Γ, 157 : Ἡμίσεες δ' ἀναβάντες ἐλαύνομεν· N, 22. Aristoph. Ran. 203, 205, 254, 1076, Vesp. 684; Eccl. 109 : Νῦν μὲν γὰρ οὔτε θέομεν οὔτ' ἐλαύνομεν. Thuc. 3, 49 : Ἧσθιον ἅμα ἐλαύνοντες. Iterumque ibid.] Sed frequentissime subauditum habet accus. ἵππον, et accipitur pro Equitare, ut Bud. interpr. in hoc Xenoph. l. [Cyrop. 4, 1, 7] : Ἀναβὰς [ἐπὶ] τὸν ἵππον, ἤλασε, καὶ πρὸς τὸν Κυαξάρην ἦλθε· idem [ib. 1, 4, 8] : Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον, ἀντίος ἐλαύνει. [Aristoph. Pac. 128 : Ὥστε κάνθαρον ζεύξαντ' ἐλαύνειν εἰς θεούς. Herodot. 1, 59 : Οἵ μιν ἐλαύνοντα ἐς ἀγρὸν ἠθέλησαν ἀπολέσαι, de Pisistrato mulis vecto. 1, 199 : Ἐπὶ ζευγέων ἐν καμάρῃσι ἐλάσασαι. Et simpl. de proficiscente, sed curru, 1, 188 : Ὅπῃ ἂν ἐλαύνῃσι (rex Pers.). De pecoribus agendis Soph. OEd. T. 1139 : Τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά.] Hinc ἐλαύνειν sine adjectione et pro Expeditionem ago : ut ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Affert et Bud. exempla p. 883, sed non satis apta, quum in iis addatur dat. στρατῷ. [Cum accus. Pind. Ol. 11, 69 : Ἦκεν δὲ Μιδέαθεν στρατὸν ἐλαύνων· Herodot. 1, 176; 7, 8, 2; 10, 2; 57. Absolute 1, 77 et 207, bis; 7, 32, etc. Et de exercitu ipso 7, 37; 9, 89 bis. Dio Cass. 36, 37 : Αὐτὸς μὲν ἐπὶ Μέτελλον Κέλερα ἤλασε· 37, 15 etc. Alia constr. Tzetz. Hist. 1, 828 : Δαρεῖον μέλλοντα κατὰ Σκυθῶν ἐλαύνειν. Et 2, 933 : Ποτὲ γὰρ ἔθνος βάρβαρον ἐλαύνει Βυζαντίοις, i. e. ἐπὶ Βυζαντίους, quemadm. uti dativo amant scriptores Byzantini.] Et pass. ἐλαύνεσθαι dicitur navis, sicut et ἐλαύνειν νῆα [Hom. Il. Od. N, 155, 169.] Ab Hom. autem ponitur ἐλαυνόμενος act. etiam signif. Il. Λ, [673] : Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. [Ib. 682 : Καὶ τὰ μὲν (pecora) ἠλασάμεσθα Πύλον Νηλήϊον εἴσω ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ· K, 537, Od. Δ, 637, Υ, 51. Plat. Gorg. p. 484, B : Τοῦ Γηρυόνου ἠλάσατο τὰς βοῦς. Formulam λείαν ἠλάσαντο annotavit Pollux 1, 162, habetque Plutarch. Rom. c. 23 etc. Orph. H. 43, 3 : Ἣ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ. V. etiam infra. Hac signif. aor. ἠλσάμην pro ἠλασάμην finxit Ibyc. Etym. M. p. 428, 29 : Ἤλσατο βοῦς, Ἴβυκος παρὰ τὸ ἠλάσατο. Signif. incerta Simonid. ib. p. 634, 6 : Καὶ τῆς ὄπισθεν ὀρσοθύρης ἠλσάμην· ubi vitium scripturæ metri vitio arguitur nec tollitur Buttmanni Lexil. vol. 2, p. 147, 3 conjectura ἠλευάμην. || Signif. obscœna Aristophanes Eccl. 38 : Ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη, Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν ᾧ ξύνειμ' ἐγὼ, τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν. Plato com. ap. Athen. 10, p. 456, A : Δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ὀλεῖτον, ἡ μὲν ἐλαυνομένη λα-

βρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων· (λέγει δὲ Ἀφροδίτην καὶ Διόνυσον· ἀμφότεροι γὰρ ἥρων τοῦ Ἀδώνιδος). Nicarch. Anth. Pal. 11, 73, 2: Νῦν δ' ἐθέλει δοῦναι μισθὸν ἐλαυνομένη.]

|| Ἐλαύνω, Stimulo, Incito, inde quod qui agitat equos, eos stimulare soleat: unde et Calcari quadrupedes [—em] agitare dicit Plaut. [Asin. 3, 3, 118.] Et pass. ἐλαύνεσθαι, Stimulari. Herodian. [4, 7, 1]: Ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, Quum a conscientia scelerum stimularetur. [Æsch. Prom. 682: Μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι· Cho. 1062: Ἐλαύνομαι δὲ κοὐκέτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ. Philostr. V. Soph. 2, 5, p. 619: Δαιμονᾶν μὲν οὖν αὐτὸν ᾠήθη ... καὶ τὴν γνώμην ἐλαύνεσθαι. Thomas p. 293: Ἐλαύνεται τὴν γνώμην κάλλιον λέγειν ἢ μαίνεται. Ælian. N. A. 14, 18: Ἐλαύνεται τὴν ψυχὴν ἐρωτικῇ μανίᾳ.] || Item pro Exerceo, Exagito. Paus. Lac. [3, 3, 4]: Τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν [ἐκτὸς Πελοποννήσου πάσης]. Esse autem indidem sumptam metaph. ostendit non solum compos. illud Exàgito, sed et simpl. Agito, quod itidem pro Exerceo ponitur: ut ap. Liv., His curis cogitationibusque animum agitaverat. [Soph. Aj. 504: Κἀμὲ μὲν δαίμων ἐλᾷ· 756. OEd. T. 28: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει πόλιν. Eur. Alc. 675: Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα κακοῖς ἐλαύνειν ἀργυρώνητον σέθεν; Heracl. 1007: Ἐχθροῦ λέοντος δυσμενῆ βλαστήματα ἤλαυνες ἂν κακοῖσιν. Demosth. p. 124, 25: Μή τι δαιμόνιον τὰ πράγματα ἐλαύνῃ. Orph. Lith. 317: Εἰ δέ ἑ μαχλοσύνῃσιν ἐλαύνει δῖ' Ἀφροδίτη. Pass. Soph. Trach. 1045: Συμφορὰς ἄνακτος, οἵας οἷος ὢν ἐλαύνεται· ubi not. structura. Aj. 275: Λύπῃ πᾶς ἐλήλαται κακῇ. Eur. Androm. 31: Κακοῖς πρὸς αὐτῆς σχετλίοις ἐλαύνομαι· et συμφοραῖς ἐλ. Ion. 1619. Plat. Phædr. p. 240, D: Ὑπ' ἀνάγκης τε καὶ οἴστρου ἐλαύνεται· Reip. 9, p. 573, E: Ὥσπερ ὑπὸ κέντρων ἐλαυνομένους. || Simpl. Agito, Promoveo, Mitto. Eur. Hel. 642: Πρὸς ἄλλαν ἐλαύνει θεὸς συμφοράν· El. 1110: Μᾶλλον ἢ χρῆν ἤλασ' εἰς ὀργὴν πόσιν· Ion. 67: Λοξίας δὲ τὴν τύχην ἐς τοῦτ' ἐλαύνει· Herc. F. 404: Οὐρανοῦ θ' ὑπὸ μέσσαν ἐλαύνει χέρας ἕδραν· 837: Μανίας τ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδε καὶ παιδοκτόνους φρενῶν ταραγμοὺς ἔλαυνε, κίνει. Ad quam signif. (sed et ad alias) referri licet hoc Ephraemi vol. 1, p. 211, F: Ὁ γὰρ ἰχθὺς ... ἐὰν ἀγρευθεὶς διαρρήξῃ τὸ δίκτυον καὶ ἑαυτὸν κατὰ τοῦ βύθου ἐλάσῃ, σώζεται.] || Denique et pro Fatigo accipitur; item pro Insequor, Vexo, Insector, a Demosth. sæpe, ut tradit Bud. [P. 241, 28: Ἐλαυνομένων καὶ ὑβριζομένων· 535, 27; 551, 6; 558, 22; 960, 14; 1481, 17. Hom. Il. T, 423: Οὐ λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, quod ἀθρόως κορέσαι int. schol. Od. E, 290: Ἀλλ' ἔτι μέν μίν φημι ἄδην ἐλάαν κακότητος. Eurip. Rhes. 481: Ἄδην ἐλαύνομεν. Æsch. Pers. 771: Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ (Cyrus), Subegit. Quomodo dictum ἐλαύνων sec. aliquot librorum scripturam est ib. 900. Aristid. vol. 1, p. 411: Ἐὰν δ' ἅπαξ τιμωρησάμενος μετὰ ταῦτα ἐλαύνῃ καὶ φέρῃ τὸν δυστυχήσαντα· 438: Μείζους εἶναι τοὺς φόρους, ἐλαύνεσθαι.] || Sed et pro Persequi judicio, s. Arcessere, invenitur ἐλαύνω: unde Ἡράκλειτος ἐλαύνεται ἀσεβείας, i. e. Impietatis arcessitur, inquit Bud. Sed addit et aliam expos., In exilium agitur. V. p. 885. [Plenius Bud. citat, Heraclit. Hermodoro (Ep. 4, p. 151 HSt.): Ἑρμόδωρος ἐλαύνεται νόμους γράφων, Ἡρ. ἐλ. ἀσ., vertitque l. integrum, Hermod. in exilium agitur ob id quod leges Ephesiis scripsit, Heracl. arc. imp. De exsilio etiam Dionys. A. R. 8, 1: Φυγῇ ἀϊδίῳ ἐλαθείς. Pollux 9, 158: Ἐληλαμένος... πεφυγαδευμένος. Philo vol. 1, p. 358, 42: Ἠλαύνετο καὶ ἐφυγαδεύετο.] || Verbero, Pulso, Ferio: sæpe apud Hom. [Il. H, 6: Εὐξέστης ἐλάτῃσιν πόντον ἐλαύνοντες. De messoribus Λ, 68: Ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν. Ib. B, 199: Τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν· et sim. E, 80, K, 455, Λ, 109, Ξ, 497, X, 326, alibique sæpe. Od. T, 393 etc.: Οὐλὴν, τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι, ead. structura quam in verbo βάλλειν signif. Feriendi posito notavimus vol. 2, p. 91, B. Callim. Cer. 82: Ἐρυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος· Apoll. 107: Τὸν φθόνον Ὠπόλλων ποδί τ' ἤλασεν. Pind. Nem. 7, 42: Ἵνα χρεῶν νιν ὑπὲρ μάχας ἤλασεν ἀντιτυχόντ' ἀνὴρ μαχαίρᾳ. Et sim. Ol. 11, 73: Ἄκοντι Φράστωρ ἔλασε σκοπὸν, Scopum feriit. Eurip. Herc. F. 351: Τὰν καλλίφθογγον κιθάραν ἐλαύνων πλήκτρῳ χρυσέῳ.] Sed et pro Excutio, ac proprie Excutio feriendo, ut ap. Apoll. Arg. [2, 785]: Χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας. [Archias Anth. Pal. 9, 19, 8: Νῦν κλοιῷ δειρὴν πεπεδημένος, οἷα χαλινῷ, καρπὸν ἑλᾷ Δηοῦς ὀχριόεντι λίθῳ, de equo lapidem molarem circumagente.] || Item pro Excito, Cieo, Moveo, ut Hom. Il. A, [575]: Ἐν δὲ θεοῖσι κολωὸν ἐλαύνετον, ubi tamen exp. et ἐπιτείνειν. [Eurip. Suppl. 95: Ἐκ γερασμίων ὄσσων ἐλαύνουσ' οἰκτρὸν εἰς γαῖαν δάκρυ, Profundunt. Pollux 1, 116: Ὄμβρος... ἐλαυνόμενος, ἐπειγόμενος. Similiter sensu medico Hippocr. De morb. mul. 2, p. 654, 33: Προστιθέναι ἄσσα καθαίρει τε καὶ ἐλαύνει τὰς ὑστέρας.] || Abigo, Expello: quod potius ἀπελαύνω in prosa, s. ἐξελαύνω: unde Eust. in illo Il. A l. [154]: Οὐ γὰρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους, vult esse pro ἐξήλασαν per ellipsin præp. [Conf. Od. I, 405, 465, O, 235, Il. Δ, 236. Pind. Nem. 5, 16: Τίς ἄνδρας ἀλκίμους δαίμων ἀπ' Οἰνώνας ἔλασεν· Isthm. 4, 24: Ἄλλοτε δ' ἀλλοῖος οὖρος ... ἀνθρώπους ἐλαύνει. Et similiter sæpe Tragici, modo cum præpos. modo sine, ut Eurip. Med. 70: Παῖδας γῆς ἐλᾶν, et alibi. Eademque structura Phot. De Manich. p. 364, A ed. Montef.: Τῆς πατρῴας ἐλαυνόμενος κληρουχίας. Vel absolute, ut Heracl. 196: Ἤλαυνες ἱκέτας. Aristoph. Ach. 1188: Ληστὰς ἐλαύνων.] Sic ap. Chrysost.: Δαίμονας ἐλαύνων, Expellens. Hinc comp. ξενηλατεῖν. It. ἄγος ἐλαύνειν, Thuc. [1, 126, 135; 2, 13], Scelus expellere, pro Scelus expiare s. procurare: unde ἀγηλατεῖν. Sic ἐλαύνειν μήνιμα δαιμονίου, Plut. in Rom. [c. 24; sed ibi legitur: Ἐδόκει ... μήνιμα δαιμόνιον ἀμφοτέρας ἐλαύνειν τὰς πόλεις. Æsch. Cho. 966: Ὅταν ἀφ' ἑστίας μύσος πᾶν ἐλάσῃ· Eum. 283: Φοίβου καθαρμοῖς ἠλάθη (μίασμα). Soph. OEd. T. 98. Simpl. Pello, Trudo. Hom. Il. Δ, 299: Κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι· Z, 158: Ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσεν· Od. I, 237: Εἰς εὐρὺ σπέος ἤλασε μῆλα. Xenoph. Cyr. 5, 2, 5: Ἐλαύνοντας βοῦς, αἶγας, οἷς, σῦς· conf. 7, 3, 7. Et ubi de præda agenda dicitur 1, 4, 17, H. Gr. 4, 8, 18. De agitatione venatorum Cyrop. 8, 1, 44. || De adigenda hasta in corpus Pind. Nem. 10, 70: Ἤλασε Λυγκέος ἐν πλευραῖσι χαλκόν. Hom. Il. E, 57: Μετάφρενον οὔτασε δουρὶ ὤμων μεσσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσεν· Υ, 269: Δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας· Δ, 135: Διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο· N, 595. Porro E, 400: Αὐτὰρ ὀϊστὸς ὤμῳ ἐνὶ στιβαρῷ ἠλήλατο, Infixus erat, ut K, 153: Ἔγχεα δέ σφιν ὄρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο, Infixa in terram stabant. Cui l. similis Od. Ξ, 11: Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε, alludens simul ad usum proxime ab HSt. explicatum. Plat. Reip. 10, p. 616, E: Τὴν ἠλακάτην διὰ μέσου τοῦ ὀγδόου (σφονδύλου) διαμπερὲς ἐληλάσθαι. Re inversa Hesych. v. Ῥαφανιδωθῆναι: Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανῖσιν ἤλαυνον κατὰ τῆς ἕδρας, Adigebant in sedem eorum. Photius De Manich. p. 364, A ed. Montef.: Παίει τὸν Ἰωσὴφ, ὡς ἐγγὺς θανάτου τὴν πληγὴν ἐλάσαι. Pass. sic de eo qui hasta trajectus esset Tyrtæus Stob. Fl. vol. 2, p. 368: Πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὁμφαλοέσσης καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος (cadit).] || Duco, i. e. Ductile opus facio: unde χρυσήλατος et σφυρήλατος. Sic Hom. [Il. M, 295]: Περὶ ἀσπίδος, ἣν ἄρα χαλκεὺς Ἤλασεν. [Conf. Σ, 564: Περὶ δ' ἕρκος ἔλασσεν (ut Od. H, 113: Περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν. Hesiod. Theog. 726) κασσιτέρου· Υ, 270: Πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων.] Dicitur et ἐλαύνειν τεῖχος [Hom. Od. Z, 9], Ducere murum; et ἐλαύνειν τάφρον, Ducere fossam. V. Bud. p. 883, 884. [Hom. Il. I, 349: Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ. Similiter Hesiod. Op. 441: Αἴζηὸς, ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὔλαχ' ἐλαύνοι. Pind. Pyth. 4, 228: Ὀρθὰς δ' αὔλακας ἤλαυνε. Æsch. Pers. 871: Λίμνας τ' ἔκτοθεν αἳ κατὰ χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον (s. κύκλον) τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον (urbes). Arat. Phæn. 489: Αὐτὸν δινεύονται ἐληλάμενοι περὶ κύκλον. V. in fine. Herodot. 1, 185: Κρηπῖδα κύκλῳ περὶ τὴν λίμνην ἤλασε· 191: Τὰς αἱμασιὰς τὰς παρὰ τὰ χείλεα τοῦ ποταμοῦ ἐληλαμένας· 6, 137: Τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν ἀκρόπολιν ἐληλαμένου· 9, 9: Τείχεος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένου. Et structura diversa 1, 180: Τὸ τεῖχος ἑκάτερον τοὺς ἀγκῶνας ἐς τὸν ποταμὸν ἐλήλαται. Medium ponit Pollux 1, 161: Τάφρον ἠλάσαντο· 174: Τεῖχος ἐλά-

σασθαι.] Ex Plut. quoque in Cam. [c. 31] : Λεπτῶς ἐληλαμένον σίδηρον. Et ex Diosc. 5 : Ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. [Mimnerm. apud Athen. 11, p. 470, B : Εὐνὴ Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη χρυσοῦ τιμήεντος. Æneas Tact. c. 32, p. 93 : Εἰς κασσίτερον ἠλασμένον λεπτὸν, ubi scribend. ἐληλασμένον. Pausan. 4, 26, 8 : Κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον. Aristoph. Eccl. 4 : Τροχῷ γὰρ ἐλαθεὶς κεραμικῆς ῥύμης ἄπο. Pollux 7, 107. || Produco, Gigno, Emitto. Pind. Nem. 3, 71 : Ἐλᾷ δὲ καὶ τέσσαρας ἀρετὰς ὁ μακρὸς αἰών· schol. interpr. φέρει. Aristoph. Ach. 995 : Ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν. Schol. φυτεῦσαι. Sed hunc quidem l. licet etiam conferre nonnullis eorum qui citt. sunt in signif. Ducendi, de serie arborum.] || Traduco, Transigo : ut in Axiocho [p. 368, C] : Ἀλλ' ἡ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόσων ἐλαύνεται δεινῶν; quo dicit modo Sallust., Per quot pericula traducitur. Ibid. autem [p. 371, E], Ὅσοις δὲ τὸ ζῆν διὰ κακουργημάτων ἠλάθη, Quibus vita traducta est vel acta per scelera.

Interdum etiam, et quidem non raro, neutr. est h. v. pro Promoveo, Progredior, Evado : ut, Ἀντωνῖνος εἰς ἔκτον ἔτος ἐλάσας τῆς βασιλείας, Herodian. [5, 8, 19.] Εἰς [Ἐπ'] ἄκρον παιδείας ἐληλακὼς, Plut. [Mor. p. 1131, F.] Sic Diogen. L. Clitomacho [4, 67] : Ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἦλασεν ἐπιμελείας. Et, Πόρρω φιλοσοφίας ἐλαύνοντας, Plato [Gorg. p. 486, A, et alibi]. V. Bud. p. 884. [Theag. p. 129, D : Ἐγὼ οὖν οἶομαι ἐκεῖνον ἢ ἀποθανεῖσθαι ἢ ὁμοῦ τι τούτῳ ἐλᾶν. Ælian. ap. Suid. v. Μέλητος : Κινδύνων ἐχόμενα τῶν ἐσχάτων καὶ ὁμοῦ τῷ ὀλέθρῳ ἐλαύνοντα. Eur. Heracl. 904 : Ἐγγὺς μανιῶν ἐλαύνει· Bacch. 853 : Ἔξω ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν. Herodot. 2, 124 : Χέοπα ἐς πᾶσαν κακότητα ἐλάσαι· 5, 50 : Τότε μὲν ἐς τοσοῦτον ἤλασαν (negotium quoddam transigentes). Soph. OEd. T. 1160 : Ἀνὴρ ὅδ' εἰς τριβὰς ἐλᾷ. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 39 : Πρόσω πάνυ ἐλάσαι τῆς πλεονεξίας. Anon. ap. Suid. v. Προβεβηκόσι : Προσήκειν τὸ φιλόθεον τοῖς ἤδη προβεβηκόσι καὶ πόρρω ἐλαύνουσι τοῦτο μὲν ἡλικίας, τοῦτο δὲ φιλοσοφίας. Et in ead. phrasi Plut. Cat. maj. c. 2. Philostr. V. Apoll. 8, 10, p. 342 : Ἀνοίας δ' ἂν ποῖ ἤλαυνον; Aristid. vol. 2, p. 365 : Ἄνδρα οὕτω σεμνὸν καὶ πόρρω σοφίας ἐλαύνοντα. Planudius Proleg. ad Boethium ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 311, C : Δοκεῖ δὲ τὴν παροῦσαν βίβλον ἤδη πρὸς γῆρας ἐλαύνων συντεθεικέναι. Suidas v. Διονύσιος p. 1014, E : Ἤδη που μακρὸν ἐλάσας χρόνον καὶ πλήρης ἡμερῶν γεγονώς.]

|| Ἐλᾷν autem pro ἐλάσειν ponitur ab Aristophane, ut docet Bud. ibid. [Ἐλῶ, Eur. Hipp. 893 etc., Aristoph. Nub. 123 etc., Xen. Cyr. 1, 4, 20; ἐλᾷς Arist. Nub. 1298 etc., Eur. Bacch. 1334; ἐλᾷ Sophocl. Aj. 504, OEd. T. 418, 1160, Eur. Andr. 710, Aristoph. Nub. 28, Demosth. p. 587 ult., Aristid. vol. 1, p. 169; ἐλᾶτε Soph. OEd. C. 823, Aristoph. Eq. 243; ἐλῶσι Æsch. Eum. 75, Eur. Alc. 951, Heracl. 192, Xen. Hipp. 3, 9, Herodot. 1, 207, et forma soluta ἐλόωσι Hom. Il. N, 315, Od. H, 319. Pro quo ἐλάω Apoll. Rh. 3, 411; inf. ἐλᾶν Eur. Med. 70, Arist. Vesp. 1230, Plato Theag. p. 129, D, Plut. Marcell. c. 9. Partic. (ἐξελῶν) Eur. Phœn. 607, Herodot. 5, 63, Xen. Cyrop. 6, 2, 17, Anab. 1, 8, 7, quum ἐλάσοντας sit ib. 7, 7, 55, nisi librorum culpa est, quorum haud pauci ἐλάσω pro ἐλῶ Cyrop. l. supra cit. Quam formam improbant Mœris p. 146, Thomas p. 293.] || Alioqui invenitur ἐλάω et pro ἐλαύνω ap. poetas : unde est ἐξελάουσι, ap. Hesiod. [Op. 222], pro ἐξελαύνουσι, et εἰσελάαν, ap. Apoll. Rh. [2, 1267], pro εἰσελαύνειν. [Et ap. Hom. sæpissime ἐλάαν : Il. E, 366 etc. Partic. ἐλάων Apoll. Rh. 2, 80, 402 etc., Arat. Phæn. 91, Hom. H. Merc. 342, ἐλῶντα 355, εἰσελάων et ἐξελάων Od. K, 83. Ἐλάουσα Empedocl. v. 343, Tzetz. Posth. 95, 774, Nonnus D. 7, 139. Imperf. Il. Ω, 696 : Οἳ δ' εἰς ἄστυ ἔλων· Od. Δ, 2 : Ἥρος δώματ' ἔλων. Apoll. Rh. 3, 872 : Ἔλαεν. Georg. Pachym. Andr. Palæol. 6, p. 375, ἐξήλα. Optat. præs. Aret. Acut. m. 2, 3, p. 100, ἐξελάοις. Præs. indic. Pind. Nem. 3, 71, ἐλᾷ. Infin. Cantharus ap. Antiatt. p. 97, 10 : Ἐλᾶν ἀντὶ τοῦ ἐλαύνειν, K. Μηδεία. Et in prosa ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 32 : Παρήγγειλε τοὺς μὲν ἱππέας ἐλᾶν εἰς αὐτοὺς ἐνέντας : sic enim optimi quique pro ἐλαύνειν. Imperat. ἔλα, Pind. Isthm. 4, 42, Æsch. fr. ap. Harpocrat. v. Μα-

λακίζομεν, Eurip. fr. Phaeth. ap. Longin. De subl. c. 15, 4, v. 1 et 9, Herc. F. 819, Callim. Epigr. 1, ap. Diog. L. 1, 80, v. 12 et 16, ad quem vide Menag. Et in prosa Xenoph. Cyrop. 8, 3, 32, ἀπέλα, et in inscr. vasis Etrusci ΕΛΑ ΕΛΑ ΚΑΛΟΣ ΝΙΚΩΝ (v. Mus. Rhenani novi 1, 2, p. 330), adeoque ap. Byzantinos, quibus Ἔλα est Age, Eja : v. Ducang. Gl. p. 369. Thomas p. 293 : Ἐλάω καὶ ἐλῶ ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω Ἕλληνες λέγουσιν, οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἐλάσω. Ἐλῶσι Tzetz. Hist. 1, 445. || De aor. med. forma ἠλσάμην v. supra in medio. || Aor., perf. et fut. pass. duplices formæ sunt ἠλάθην, ἠλάσθην, et ἐλήλαμαι, ἐλήλασμαι, ἐλαθήσομαι, ἐλασθήσομαι. Mœris p. 13 : Ἀπηλάθη Ἀττικῶς, ἀπηλάσθη Ἑλληνικῶς· 21 : Ἀπελαθεὶς Ἀττ., μετὰ δὲ τοῦ σ Ἑλλ. Utriusque formæ de aor. exx. v. ap. Piers. ad l. pr., Schweigh. ad Herodot. 1, 168, qui dubitabat an Herodoto concedenda esset forma ἠλάσθην : quæ non Ionica videtur, sed novitia et ne Polybio quidem (de quo v. Schweigh. Lex.) vel Diodoro 4, 67, p. 311, 49; 11, 23, p. 422, 87; 20, 51, p. 444, 42, aut inferenda aut relinquenda. Fut. ἐλασθήσομαι est ap. Macrob. De differ. et soc. gr. et lat v. p. 552 : Ἐλάσω, ἐλασθήσομαι. Perf. ἐλήλαμαι exx. supra habuimus; ἐλήλασμαι sæpius ponunt Thomas M. p. 294, Etym. M. p. 308, 20; 325, 33; 330, 44, estque nobis supra exx. nonnullis confirmatum. Participii accentum ἐληλάμενος, non ἐληλαμένος, testantur Herodianus ap. Etym. M. p. 46, 4, coll. p. 330, 42, Joann. Alex. Ton. παραγγ. p. 22, 21, Apollon. De conjunct. p. 500, 20, schol. Arati v. 176, observantque præceptum libri Arati 441, 489, 516, Apoll. Rh. 2, 231, negligunt, ut videtur, Æschyli Pers. 873 et alibi. Atque jure Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 444, dubitavit ἐληλάμενος, ubi habet signif. perfecti passivi, pronunciatum fuisse, non ἐληλαμένος, conjecitque accentum illum peculiarem fuisse significationi, quæ adjectivo similior est, Cusi, Ducti.] Ἠλήλαντο, Ductæ erant, sc. malleo : poet. ἐκτάσει, pro ἐλήλαντο, Hesiod. [Scut. 143] : Κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλ. [Ejusdem alia forma est Hom. Od. H, 86 : Χάλκεοι μὲν γὰρ τοῖχοι ἐληλάδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ, ubi sunt var. ἐρηρέδατ' et ἐληλέδατ' vel ἐληλέατ', quarum postremam probabat Buttmann. Gr. vol. 1, p. 440.] Ἐλάσασκε, Ion. pro ἤλασε : nisi malis esse imperf. ab ἐλασάσκω. [Ex Il. B, 199. Est autem aor. Imperf. vero ἐλάασκον ap. Apoll. Rh. 1, 733, 1156; 2, 1071, Tzetz. Antehom. 290. Ut supra ἠλσάμην pro ἠλασάμην poni vidimus, sic ἔλσα pro ἤλασα Apoll. Rh. 1, 1247 : Οὐδ' ἐπέκυρσεν ποίμνησιν· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες ἔλσαν· schol. προήλασαν.]

Ἐλάφειος, ὁ, ἡ, Cervinus [Gl.], ut ἐλ. μυελὸς, ap. Galen. [Diosc. 2, 95], Medulla cervina, et στέαρ ἐλ., ap. Diosc. [1, 105; 2, 88, 91, 94.] Et neutro gen. ἐλάφειον, subaud. κέρας vel κρέας, Cervinum cornu aut caro, Suid. [Aristot. H. A. 4, 8, p. 534, 23 : Ἐλαφείου κέρατος θυμιωμένου. Matthæi Med. p. 356 : Ἐλάφειον κέρας. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 342. V. Ἐλάφιον, Ἔλαφος. Xenoph. Anab. 1, 5, 2 : Τὰ δὲ κρέα ... ἦν παραπλήσια τοῖς ἐλαφείοις. Æneas Tact. c. 11, p. 36 : Κατεκρέμασε δίκτυα ἐλάφεια καὶ σύεια, Capiendis cervis aprisque facta. Et sec. conjecturam editoris ib. c. 38, p. 112, ubi est κατακρεμασθέντων δακτυλίων ἱστῶν πελαφίων, pro δικτύων συείων ἢ ἐλαφείων (sic enim scrib. erit, abolito etiam ἱστῶν, quod nihili). Fem. Gramm. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 285, 11 : Ἐλάφειος βύρσα. L. D.] || Ἐλάφειος ἀνὴρ, metaph. a cervis sumpta, ab Etymologo [M. p. 326, 10] exp. δειλός : pro quo perperam Ἐλάφωνος apud Suid. [in ed. Mediol.] legitur.

Ἐλαφέω, Fugito et pavito more cervi.

Ἐλᾰφηβολία, ἡ, Cervorum jaculatio, venatio. Soph. Aj. [178 : Ἐλαφηβολίαις. Callim. Dian. 262 : Μηδ' ἐλαφηβολίην μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν. Eust. Opusc. p. 356, 29 : Ἐλαφηβολίαι, θηροφονείαι (l. —νίαι). Conf. Ἐλαφηβόλος.]

Ἐλαφηβόλῐα, τὰ, Festum ap. Phocenses in honorem Dianæ venatricis. Plut. De virt. mul. [p. 244, D] : Ἑορτὴν δ' ἐκ πασῶν μεγίστην τὰ ἐλ. μέχρι νῦν τῇ Ἀρτέμιδι τῆς νίκης ἐκείνης ἐν Ὑαμπόλιδι τελοῦσι, victoriæ sc. contra Thessalos. [Conf. 660, D. Athen. 14,

p. 646, E : Ἔλαφος πλακοῦς ὁ τοῖς Ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος.]

Ἐλαφηβολιῶν, ῶνος, ὁ, Februarius, mensis hybernus, Gamelione posterior, prior Munychione [πέμπτος Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 7 : sed est potius nonus, si annum orditur Hecatombæon, respondetque Martio exeunti et ineunti Aprili, inter Anthesterionem et Munichionem positus], quem a figendis cervis dictum volunt [Lex. rh. l. c.], qui illo mense Dianæ Ἐλαφηβόλῳ immolarentur. [Thuc. 4, 118; 5, 19, Aristot. H. A. 6, 17 et 30, aliique multi. De accentu in ultima collocando Arcad. p. 18, 9.]

Ἐλαφηβόλος, ὁ, ἡ, Qui cervos jaculis figit, ut ἐλ. Ἄρτεμις, ap. Plut. [Mor. p. 966, A, et in H. Hom. in Dian. 2, H. Orph. 35, 10, ap. Apollon. De adv. p. 602, 23, Phurnut. De nat. deor. c. 34, p. 230, Artemid. 2, 35, p. 203. Forma Dor. Soph. Tr. 214, ἑλαφαβόλον. Nonn. Dion. 5, 463 : Οὐκ ἔλαφον πυθόμην ἐλαφηβόλον· 10, 224 : Μεθέπων ἐλαφηβόλον ἄγρην.] Generaliter vero pro Quovis ferarum agrestium venatore capitur, ut Eustath. annotat, Il. Σ, [318] : Ὥσπερ λὶς ἠϋγένειος, Ὅ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνήρ. [Suid. : Ἐλ. ὁ κυνηγὸς καταχρηστικῶς, et sim. Hesych. Neutro gen. Nonn. Dion. 16, 140 : Ἐλαφηβόλα θύρσα Λυαίου.] Annotat vero Eust. [Il. p. 521, 3] ἐλαφηβόλος et ἐλαφηβολία dici poetice pro Ἐλαφοβόλος et Ἐλαφοβολία, verso o in η, metri causa, ut in σταχυηλόγος et λαμπαδηφόρος. [In inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, b, 2, leguntur litteræ : ΑΑΦΟΒΟΛΙ. Ap. Soph. Trach. 214 est var. ἐλαφοβόλον. L. Dindorf.]

Ἐλάφιαι, ap. Hesych. οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, Cervini tali.

[Ἐλάφιαῖος, α, ον, unde Ἐλαφιαία, cogn. Dianæ, ap. Pausan. 6, 22, 10 et 11.]

[Ἐλάφικὸν, τὸ, Elaphoboscum, sec. Diosc. Noth. 3, 80 : Ἐλαφόβοσκον, οἱ δὲ ἐλαφικόν.]

[Ἐλάφικὸς, ἡ, ὸν, unde ἐλαφικὴ βοτάνη, ap. Demetr. Hieracosoph. p. 125 : Συμφύτου μέρη τρία δίδου τῷ ἱέρακι μετὰ κρέας, καὶ εἰ οὐδὲν ὠφεληθῇ, ἐλαφικὴν βοτάνην μίξας συμφύτῳ δὸς αὐτῷ τρία μέρη. L. Dind.]

[Ἐλαφινὲ, Veratrum nigrum. Diosc. Noth. 4, 151, περὶ ἐλλεβόρου μέλανος : Αἰγύπτιοι ἰσαία, οἱ δὲ ἐλαφινέ. Ubi cod. ἐλαφυής.]

Ἐλάφινης, ου, ὁ, Hinnulus cervinus, νεβρὸς, Hesych. [Aq. 1 Sam. 24, 3, ubi αἱ πέτραι τῶν ἐλαφίνων sunt, ut bene Vulg. expressit, Abruptissimæ petræ, quæ solis ibicibus aut rupicarpis perviæ sunt. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐλάφιον, τὸ, Hesychio est κώνειον [Cicuta. Diversum videtur hoc Diosc. Noth. 4, 28, περὶ ὠκιμοειδοῦς : Οἱ δὲ ἐλάφιον, οἱ δὲ ἀντίμιμον. || Cervulus. Theoph. N. vol. 1, p. 172 : Τὸ αἰδοῖον τοῦ ἐλαφίου· 2, p. 58 : Μυελὸν ἐλαφίου· et 164. Geop. 2, 18, 5 : Ἐλαφίου κέρας, nisi leg. ἐλάφου vel ut est 5, 48, 1, ἐλάφειον. Vid. Nicol. ad l. Sch. Vict. Hom. Il. A, 225 : Λέγεται καρδίαν οὐκ ἔχειν τὸ ἐλάφιον, μᾶλλον δὲ χολὴν οὐκ ἔχει. Et forma Byz. Ἔλάφιν, ut nomen vici, ap. Jo. Malal. p. 345, 19 : Τὸν δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν ἐποίησε (Theodos. major) ταβλοπαρόχιον τοῖς κοττίζουσιν· ὅστις τόπος κέκληται ἕως τῆς νῦν ὁ ναὸς, ἡ δὲ πλησίον ῥύμη τὸ ἐλάφιν. ἄϊ L. Dind.]

[Ἐλάφιον, ἡ, Elaphium, n. pr. mulieris. Pausan. 6, 22, 11 : Αὐτοὶ δὲ (Elei) γυναικὸς ἐπιχωρίας ὄνομα εἶναι τὴν Ἐλάφιον, καὶ ὑπὸ ταύτης τραφῆναι τὴν Ἄρτεμίν φασι. Aristoph. Thesm. 1172 : Ὠλάφιον. Schol. : Ἑταίρας ὄνομα Ἐλάφιον, ὡς Χρυσίον... καὶ τὰ ὅμοια. ἄϊ L. D.]

[Ἐλάφιος, ὁ, Elaphius, mensis Eleorum, ap. Pausan. 5, 13, 11, in quem incidebat æquinoctium vernum eod. teste 6, 20, 1. ἄϊ L. Dindorf.]

[Ἐλᾰφὶς, ίδος, ἡ. Arcad. p. 36, 8 ; Τὰ εἰς φις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, εἰ μὴ κύρια εἴη, ἀσταφὶς κροταφὶς ἐλαφίς. Est autem nomen avis. Schneider. ad Aristot. H. A. 8, 14, vol. 1, p. 625 : « Recte Gesnerus eandem (quam γλωττίδα Aristotelis) vel cognatam avem putavit esse Dionysii ἐλαφίδα, de qua ille Ixeuticorum 2, 11 (h. e. Eutecnius Paraphr. Oppiani Ixeut. p. 68) inter amphibias aves : Ἐλαφὶς δὲ ὄρνεόν ἐστι τὰ πτερὰ πάντα ἐπὶ τοῖς νώτοις ἐλάφων ἔχουσα ἐοικότα θριξὶ, καὶ τρέφεται μὲν κατὰ τοὺς χερσαίους ἴυγγας τὴν γλῶτταν μεγίστην οὖσαν ὥσπερ ὁρμιὰν εἰς τὸ ὕδωρ ἐπὶ πολὺ καθιεῖσα, οὕτως τε κατὰ μικρὸν ἐπὶ τὸν λαιμὸν ἀνέλκουσα τὸν ἰχθὺν τὸν ἀπατηθέντα, ὡς ἐπιψαύσαντα ἴδοι. » L. Dind.]

[Ἐλᾰφῖτις, ιδος, ἡ, Elaphitis ins. Plin. N. H. 5, 31, 137 : « Finitimæ (Chio) sunt ... OEnussa, Elaphitis, Euryanassa. » Idem 3, 26, 152 : « xv m. passuum ab ea (Melita ins.) tres Elaphites », ubi al. *vij Elaphites*. » ᾰ L. Dindorf.]

[Ἐλαφοβολία, Ἐλαφοβόλος. V. Ἐλαφηβ—.]

Ἐλᾰφόβοσκον, τὸ, Elaphoboscon; herba valens contra serpentium omniumque aculeatorum ictus; quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, ut Plin. tradit 22, 22. Cujus descriptionem ibid. habes, et ap. Diosc. 3, 8 [immo 80], qui et ipse etym. ex Plin. jam allatam habet, Ταύτην τὴν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν [τοῖς] τῶν ἑρπετῶν δήγμασι. Officinæ et herbarii Gratiam Dei vocant, ut tradit Gorr., addens ἐλαφόβοσκον etiam a quibusdam dictum esse τὸ ἐλελίσφακον, Diosc. auctore. [Conf. id. 1, 10. || Allium, Diosc. Notha 2, 182. Boiss.] Pro quo Ἐλαφοβοσκὸς scribitur ap. Hesych.

Ἐλᾰφογενὴς, ὁ, ἡ, E cervo ortus. Ἐλαφογενὲς Hesychio est ὁ τοῦ ἐλάφου μυελός [Cervi medulla].

[Ἐλᾰφοειδὴς, ὁ, ἡ, Cervinus. Strabo 4, p. 208 : Φησὶ δὲ Πολύβιος καὶ ἰδιόμορφόν τι ζῶον γεννᾶσθαι ἐν αὐταῖς (Alpibus), ἐλαφοειδὲς τὸ σχῆμα. Forma Ἐλαφώδης Photius cod. 169, p. 54, 13 : Ἔστι δὲ καλλιεπὴς τὴν φράσιν (Eunapius), εἰ περιέλοι τις αὐτοῦ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρυονῶδες καὶ ἐλαφωδέστερον καὶ συωδέστερον.]

[Ἐλαφόεις. V. Ἐλαφώεις.]

[Ἐλᾰφόκρᾱνος, ὁ, ἡ, Cervinum caput habens. Strabo 15, p. 710 : Ἵππους τε λέγει μονοκέρωτας ἐλαφοκράνους (Onesicritus).]

[Ἐλᾰφοκτόνος, ὁ, ἡ, Cervorum interfector s. interfectrix. Epith. Dianæ Eur. Iph. T. 1113 : Τᾶς ἐλαφοκτόνου θεᾶς. Apollon. De adv. p. 602, 22 : Παρὰ τὸ ἔλαφος ἐλαφοκτόνος Ἄρτεμις.]

[Ἐλᾰφόνησος, ἡ, Elaphonesus, sec. Steph. Byz. μία τῶν Σποράδων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαφονήσιος. Sporadibus autem annumerat etiam Προκόννησον; cujus tamen situm recte scribit esse ἐν τῇ Προποντίδι. Scylax p. 35 : Κατὰ ταῦτα (de Cyzico loquutus erat) νῆσός ἐστι καὶ πόλις Προκόννησος, καὶ ἑτέρα νῆσος εὐλίμενος Ἐλαφόνησος. Γεωργοῦσι δ' αὐτὴν Προκοννήσιοι. Unde explicandum videtur quod eandem dici Proconnesum perhibet Plin. N. H. 5, 32, 151 : « Insulæ in Propontide ante Cyzicum Elaphonnesus, unde Cyzicenum marmor, eadem Neuris (*Nebris* suspicatur Berkelius) et Proconnesus dicta. » Sec. Steph. Byz. quidem Ἁλώνη est νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ, ἥτις καὶ Νευρὶς καὶ Προχώνη (l. Προκόννησος : ad Προχώνη enim quod alludit, Προχόννησος, ap. schol. Apoll. Rh. 2, 279, etymologorum inventum est) ἐκαλεῖτο. Quam fort. confuderunt cum Elaphoneso, qui, præter Plinium, Proconnesum eandem et Elaphonesum crediderunt, schol. Apollon. l. c., Etym. M. p. 689, 23, ubi Ἀδελφόννησος, quod correxit Voss. ad Scyl. p. 44. Eadem autem in libris fluctuatio inter duplex et simplex ν, quod est etiam ap. Arcad. p. 77, 7, quæ solet esse in plerisque compp. cum νῆσος. V. Ἑκατόνησοι, Πελοπόννησος, Προκόννησος. L. Dindorf.]

[Ἐλᾰφόπους, οδος, ὁ, Cervi pedes habens. Hippiatr. p. 262, 10. L. Dind.]

Ἔλᾰφος, ὁ, ἡ, Cervus, Cerva [Gl.]. Hom. Od. K, [158] : Ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν· Il. [Γ, 24, O, 271] Λ, [475] : Ἔλ. κεραόν· Θ, [248, Od. N, 436] : Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης, de aquila. Et, Φυζακινῆς ἐλάφοισιν, Il. N, [102. Conf. Φ, 486, Od. Z, 104, 133, ubi it. gen. fem.]. Xen. Cyrop. 1, [6, 28] : Ἐλάφους δολοῦν ποδάγραις καὶ ἁρπεδόναις. [Et sæpe al. ap. eund. genere fem. De utroque genere schol. Theocr. 1, 6 : Καὶ ἔστιν αὐτοῖς (poetis) κοινὸν ὄνομα τὸ αἴξ, ὡς ἔλαφος, ἄνθρωπος, ἵππος. Pind. Ol. 3, 30 : Χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν ἄξοντα. Soph. fr. ap. Ælian. N. A. 7, 39 : Κεροῦσσα ... ἔλαφος· sed id. El. 568 : Στικτὸν κεραστὴν ἔλαφον. Theophrast. fr. 4, 59; 15, 1; 20, 49, Theocr. 1, 135. Fem. rursus Eur. Hipp. 218 : Βαλιαῖς ἐλάφοις· Hec. 90 : Βαλιὰν ἔλαφον· Callim. Ap. 100 : Σκαιρούσας ἐλάφους, et fr. Iph. Aul. ap. Ælian. l. c. Diodor. 4, 13 : Τὴν χρυσόκερων ... ἔλαφον. Theophylact. Dial. p. 13, 7 ed. Boiss. : Ἔλαφοι, τὸ κέρας ὥσπερ ἀποκειράμεναι. De cervis

feminis cornutis conf. Aristot. Art. poet. c. 25, p. 1460, 31, Ælian. N. A. 7, 39, scholl. Hom. Il. O, 271, et Pind. Ol. 3, 52, Muncker. ad Antonin. Lib. c. 21, p. 139. Prov. memorat Basil. M. Ep. 45, vol. 3, p. 194, D : Ὄντως εἰς ἔργον ἤγαγες τὸ τῆς παροιμίας, ὡς ἔλαφος τοξευθεὶς εἰς τὸ ἧπαρ. Aristoph. Lys. 1317 : Χειρὶ ποδοῖν τε πάδη ᾇ τις ἔλαφος.] || Est etiam, ut Athen. annotat 14, [p. 646, E], πλακοῦς ὁ τοῖς ἐλαφηβολίοις ἀναπλασσόμενος διὰ σταιτὸς καὶ σησάμου· Eust. [Od. p. 1652, 56, cum libris nonnullis Ath.] addit et μέλιτος. Quod ad etymol. attinet, Eust. dicit esse vel ab ἑλεῖν τοὺς ὄφεις, aspero in tenuem mutato propter φ sequens, vel ab ἐλᾷν τοὺς ὄφεις. Plut. vero De prud. anim. [p. 976, D] scribit : Ἐλάφοις τοὔνομα πεποιῆσθαι παρώνυμον, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τοῦ ὄφεως, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν. [De ridiculis his etymologiis, quibus alias similes addit Etym. M. in v., v. quæ collegit Suicer. Thes. eccl. vol. 1, p. 1079-80. || Κέρας ἐλάφου inter medicamenta memoratur Geopon. 13, 8, 2; 16, 1, 17 et 3, 6, ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 152; 2, p. 250, et al. Inter ἐλάφου et ἐλαφείου variant libri ib. p. 58, inter ἐλαφίου et ἐλαφείου p. 218. Quorum verum est posterius. V. Ἐλάφειος. Ἐλάφου πέρις, οὗτος δοκεῖ βρωθεὶς πρὸς συνουσίαν ἁρμόζειν, Hesych. || Ἔλαφος vocabatur qui Lycæum ap. Arcades ingressus esset : quod nomen ab ἡλίου ἀφαιρέσει ducere videtur Plut. Mor. p. 300, C. || Ἔλαφος et ἔδαφος confusa Bekk. Anecd. p. 1095, extr. : Οὖλας ἔλαφος. L. Οὖδας, ἔδαφος. Ἔλαφος et ἐλέφας, ap. Ælian. N. A. 11, 25, ubi v. Jacobs. L. D.]

[Ἔλᾰφος, ὁ, Elaphus, fl. Arcadiæ. Pausan. 8, 36, 7. || Unus e majoribus Hippocratis sec. Suid. in Ἱπποκρ. L. Dindorf.]

Ἐλᾰφοσκόροδον, τὸ, genus allii, de quo Diosc. 2, 185 [182 (181 Spr.)], quod et ὀφιοσκόροδον dicitur, in VV. LL.

[Ἐλᾰφοσσοΐα, ἡ, Cervorum venatio. Crinag. Anth. Pal. 6, 253, 8 : Εὐθήροιο δέχεσθε Σωσάνδρου ταχινῆς σκῦλ' ἐλαφοσσοΐης.]

[Ἐλᾰφόστικτος, ὁ, Elaphostictus, n. pr. viri. Lysias p. 131, 27 : Θεόκριτον τὸν τοῦ Ἐλαφοστίκτου καλούμενον. Seager.]

[Ἐλᾰφοῦσσα, ἡ, Elaphussa, insularum duarum nomen. Steph. Byz. : Βρεττία, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ ... ταύτην Ἐλάφουσσαν (sic) Ἕλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. (Id. in Βρεντήσιον, Βρέντιον παρὰ Μεσσαπίοις ἡ τῆς ἐλάφου κεφαλή.) Plin. N. H. 4, 12, 19 : « Ante Corcyram Ericusa, Marathe, Elaphusa (sic). » L. Dind.]

Ἐλαφρία, ἡ, Levitas, [Stultitia], κουφότης, μωρία, Hesych. [Pro μωρία Zon. p. 685 ponit ἁπλότης ead. sign. Cor. 2, 1, 17 : Μήτι ἄρα τῇ ἐλαφρίᾳ ἐχρησάμην; Macar. Hom. 27, p. 159, C : Ἁτωχός τις εὑρὼν βαλάντιον χρυσοῦ, ἀπὸ ἐλαφρίας ἤρξατο κηρύσσειν, εὕρον βαλάντιον. Eust. Opusc. p. 291, 8 : Ἐλαφρίαν δέ τις ἄνω παθῶν ἐξεβόησε· 301, 12 : Ἐλαφρίαν παθῶν λογισμοῦ. || Facilitas morum, ap. schol. Aristoph. Av. 195 ab Hemst. cit. s. Suid. v. Κομψεία, quod interpr., ἐλαφρία, ἀστειότης, πιθανολογία, ἀλαζονεία. Nisi hic quoque Levitas dici putanda.] Item ὀλιγότης [Paucitas, Exiguitas], Suid. [et Zon. p. 685. Proprie de levitate ponderis, sed figurate dicti; ut sit Allevatio, Aret. Diut. m. cur. 2, 2, p. 129 : Ἀγαθὸν δὲ ἡ λύσις τῆς αἰτίης καὶ μὴ τοῦ ἄχθεος ἐλαφρίη μοῦνον. L. Dind.]

Ἐλαφρίζω, Elevo. Plut. [Mor. p. 317, E] : Οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἑαυτὴν, Nec solitis tamen ipsa pennis sublimis, Bud. [Ælian. N. A. 9, 52 : Αἱ μὲν τευθίδες ἐπὶ μήκιστον ἄττουσι τοῖς πτερυγίοις, καὶ ἐλαφρίζουσί γε ἑαυτὰς ὑφοῦ. Hemst. Nonn. Dion. 2, 315 : Ἐλαφρίσσειε Κρονίων (cœlum incumbens humeris Atlantis)· 36, 108 : Ῥάβδον ἐλαφρίζων. Orph. Argon. 267 : Ἀνηέρθη (navis) δούρατ' ἐλαφρίζουσα. Passivo Nonnus Dion. 6, 168 : Νεηγενέος δὲ φορῆος νηπιάχοις παλάμῃσιν ἐλαφρίζοντο κεραυνοί. Eustath. Opusc. p. 138, 89 : Τὰ δὲ καιριώτερα τοῦ εὔχεσθαι παραλείποντες, δι' ὧν οἴδασιν εὐχαὶ πρὸς θεὸν ἐλαφρίζεσθαι· 166, 60 : Ἐλαφρισθεὶς ἀέριος· et alibi. Imperf. frequent. Moschi 2, 126 : Κολπώθη δ' ὤμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης ἱστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κούρην.] || Allevo. Synes. De ins. [p. 139, D] : Τῆς τε ἀρίστης ἕξεως ἐν ψυχαῖς ἐλαφριζούσης αὐτὸν καὶ ἐναπομοργνυμένης κηλῖδα τῆς χείρονος. [Metaph. Eutecn. Paraphr. Opp. Ixeut. p. 50 : Ἐλαφρίζοντες τὸν πόνον αὐτοῖς. Nonnus Dion. 3, 335 : Κέντρον ἐλαφρίζουσαν ... τοκετοῖο. || Neutral. Anyte ap. Polluc. 5, 48 : Τοῖον ἐλαφρίζοντι τεῷ ἐγκάθετο κώλῳ ἰὸν ἀμείλικτον ποικιλόδειρος ἔχις. Eurip. fr. Meleagri ap. Macrob. Sat. 5, 18 : Ὡς ἐλαφρίζον γόνυ ἔχοιεν, Agile, Expeditum. Callim. Del. 115 : Ἦ ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες ἢ ἐπ' ἐμεῖο μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; Oppian. Cyn. 1, 85 : Δηθάκι δ' ἐν δρυμοῖσιν ἀνάγκη θῆρα δίεσθαι, ποσσὶν ἐλαφρίζοντα καὶ εὐφόρτοις μελέεσσι. Hesych. : Ἐλαφρίζων, παρασκευαζόμενος ῥᾳδίως. || Medium intransitive ap. Polluc. 4, 98 : Ῥηματικῶς δὲ κουφισθῆναι, ἐλαφρίσασθαι, πηδῆσαι· ubi est var. ἐλαφρόσασθαι (sic). Transitive ap. Maxim. De ausp. 218 : Ἦτ' ἂν ἐλαφρίσσαιτο πόνον στυγερῶν ὀδυνάων Ἀστραίη. Eust. Opusc. p. 349, 45 : Εὐστάθιος καὶ πολλῷ πρότερον οὐ μέγα φρονήσας, οὐκ ἂν πάντως ἔχοι τυφοῦσθαι, στέργοι δ', εἰ [μετὰ] τὴν φίλην γῆν [ποτε] αὐτὸν οὐρανὸς ἐλαφρίζοιτο. V. supra. L. Dindorf.]

[Ἐλαφρόγειος, ὁ, ἡ, Qui levem terram s. solum leve habet. Geop. 3, 3, 11 : Σπείρειν δὲ προσήκει σῖτον λευκὸν εἰς τὴν ἐλαφρόγειον.]

Ἐλαφροειδής, Tunica illa tenuis qua testiculi involvuntur. Ita VV. LL., sed metuo ne perperam pro ἐρυθροειδὴς vel ἑλυτροειδής. Vide Δαρτός.

[Ἐλαφρόνοος, ὁ, ἡ, Qui levis animi est, Levis. Phocyl. ap. Stob. App. Flor. vol. 4, p. 10 : Πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες, σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες. L. D. Nonn. Dion. 10, 247 : Παιδὸς ἐλαφρονόοιο.]

[Ἐλαφρόπους, οδος, ὁ, ἡ, erat in versu ap. Dionys. De comp. verb. p. 201, 3 : Κοῦραι ἐλαφροπόδων ἴχνε' ἀειράμεναι, ubi nunc ἐλαφρὰ ποδῶν. Hesych. : Ἀερσίποδες, ταχύποδες, ἐλαφρόποδες, indicavit Schæf. ad Dion. p. 390.]

Ἐλαφρὸς, ὰ, ὸν [et ὁ, ἡ, Pind. Nem. 5, 20 : Ἔχω γονάτων ἐλαφρὸν ὁρμάν. Qui ἐλαφρὰν κυπάρισσον in fr. ap. Plut. Mor. p. 602, F], Levis et celer instar cervi; dictum enim volunt quasi ἐλαφηρὸς, ab ἔλαφος. Hom. Il. [E, 122 : Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, et al. Ψ, 628 : Οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί·] Π, [745] : Ἐλαφρὸς ἀνὴρ ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ· Od. Γ, [370] : Ἵπποι ἐλαφρότεροι [-τατοι] θείειν· [N, 87 : Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·] Il. X, [139] : Κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, Volucrium velocissimus. [Τ, 416 : Ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο, ἥνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι. Æsch. Prom. 125 : Ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς· 279 : Ἐλαφρῷ ποδί. Scytha ap. Aristoph. Thesm. 1180 : Ὡς ἐλαπρὸς, ὥσπερ ψύλλο κατὰ τὸ κώδιο. Theocr. 12, 6 : Ὅσσον ἐλαφροτέρη μόσχου νεβρός. Pollux 1, 130; 3, 148, 149; 4, 96; 5, 18.] Sic dicitur a Plut. Fab. [c. 7] : Ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ ποδώκεις, de Iberis. Plato Pol. 2 : Ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. [Phædr. p. 256, B : Ὑπόπτεροι καὶ ἐλαφροὶ γεγονότες· Epin. 985, B : Διὰ τὸ φέρεσθαι τὰ μέσα τῶν ζῴων ἐπί τε γῆν καὶ ἐπὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν ἐλαφρᾷ φερόμενα ῥύμῃ.] Et ap. Xen. Cyneg. [2, 4] : Εἶδος [κυνῶν] ἐλαφρόν. || Oppositum τῷ βαρὺς, Gravis, Ponderosus, quomodo Xen. [Cyneg. 6, 11] dicit venatorem, quum venatum exiturus est, debere habere ἡμελημένην ἐλαφρὰν ἐσθῆτα, Levem. [Ib. 4, 1, canum κεφαλαὶ ἐλαφραὶ, et 5, 14 et 30 leporum σκέλη ἐλαφρὰ et πλευραὶ ἐλαφραί. Poll. 5, 69. De cibis levioribus Plut. Mor. p. 137, A : Τί τῷ σώματι μιχθὲν ἐλαφρὸν καὶ ἄλυπον ἔσται καὶ χρήσιμον· et sim. ib. 132, A : Ἐκ λιτῆς καὶ ἐλαφρᾶς ὕλης· 131, E : Τῇ ποιότητι τῆς τροφῆς ἐλαφρότερον ποιεῖν τὸ πλῆθος. Athen. 3, p. 110, A; 113, B. De aere tenuiore Pollux 5, 108 : Ἀναπεπταμένῳ ἀέρι, φαιδρῷ, κούφῳ, ἐλαφρῷ. Ælian. N. A. 9, 49 : Τῶν κητῶν τῶν μεγίστων αἰγιαλοῖς καὶ ἠόσι καὶ τοῖς ἐλαφροῖς καλουμένοις καὶ βραχέσι χωρίοις προσπελάζει οὐδὲν, οἰκεῖ δὲ τὰ πελάγη.] Quo referendum videtur illud, ἐλαφρὸν γενέσθαι, pro Allevari, Leviorem reddi : ut ap. Plut. [Mor. p. 106, E] Dictys jubet Danaen ἐνθυμεῖσθαι τὰ τῶν ἴσα καὶ μείζω δυστυχούντων, ὡς ἐσομένην ἐλαφροτέραν, Fore enim ut ea ratione mœror ipsius allevetur. [Metaph. sic Homer. Il. X, 287 : Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο σεῖο καταφθιμένοιο. Hesiod. Op. 414 : Μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρὼς πολλὸν ἐλαφρότερος. Plut. Mor. p. 127, A : Ἐλαφρὸν καὶ παιδικὸν ἐχούσας τὸ μεμψιμοιροῦν (cupidi-

tates). In eodemque scripto quum alibi tum p. 133, E: Πολλὰ μέν ἐστι τῶν φυσικῶν προβλημάτων ἐλαφρὰ καὶ πιθανά· F: Τὸ περὶ αὐλοῦ τε καὶ λύρας ἀκοῦσαι, καὶ εἰπεῖν ἐλαφρότερον ἢ λύρας αὐτῆς φθεγγομένης ἀκούειν καὶ αὐλοῦ.] Nec multum absimili sensu inter ἱππικὴν δύναμιν in bello dicuntur ἐλαφροὶ, i. e. Levioris armaturæ equites, qui videl. undique cataphracti non sunt. [Plato Leg. 1, p. 625, D: Ἐλαφρὰ τὰ ὅπλα κεκτῆσθαι. Xenoph. Anab. 3, 3, 6: Σφενδονήτας μάλα ἐλαφροὺς καὶ εὐζώνους· 4, 2, 27: Ἐλαφροὶ γὰρ ἦσαν, ὥστε καὶ ἐγγύθεν φεύγοντες ἀποφεύγειν· H. Gr. 4, 5, 13: Πελτασταῖς τοῖς ἐλαφροτάτοις. Arrian. Tact. p. 16 ed. Blanc.: Καὶ αὐτοὶ (genus quoddam Tarentinorum) καλοῦνται ἐλαφροί. Polyb. 2, 3, 5. Id. 5, 92, 5: Παντελῶς ἐλ. ἐξελθών, de eo qui cum levibus paucisque copiis egressus esset. Sim. 5, 62, 6: Τῶν πόλεων αἱ ἐλαφραὶ, de urbibus inermibus; 21, 9, 8: Ἐξ ἐλαφρῶν καὶ τῶν τυχόντων δυναστῶν πεποιηκέναι βασιλεῖς, de impotentibus et imbecillis. De ætate florente et virente Xenoph. Comm. 2, 5, 27: Μέχρι τῆς ἐλαφρᾶς ἡλικίας. Pind. Nem. 7, 77: Εἴρειν στεφάνους ἐλαφρόν. Æsch. Prom. 263: Ἐλαφρὸν ... παραινεῖν. Plat. Reip. 5, p. 457, A: Τούτων δ' αὐτῶν (rerum bellicarum) τὰ ἐλαφρότερα ταῖς γυναιξὶν ἢ τοῖς ἀνδράσι δοτέον· Leg. 9, p. 934, A: Δίκην ἐλαφροτέραν ... βαρυτέραν. Callim. Dian. 1: Ἄρτεμιν, οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι, ὑμνέομες, i. q. Grave et periculosum. Theocr. 2, 92: Ἀλλ' ἧς οὐδὲν ἐλαφρόν. Bion 6, 4: Ἡ γλυκερὸν φθινόπωρον, ὅτ' ἀνδράσι λιμὸς ἐλαφρά. Callim. Jov. 29: Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ· τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί. Epigr. ap. Anth. Pal. App. n. 179: Ὃς εὐδικίῃ καὶ ἀρωγῇ κουφίζων πόλιας θῆκεν ἐλαφροτέρας. Aret. Diut. pass. sign. 2, 3, p. 54: Κεφαλὴν δὲ κοῦφοι καὶ ἐλαφρότεροι.] At ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, Leve ducere, Non magni æstimare. [Herodot. 1, 118: Θυγατρὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἐλ. ἐποιεύμην· 3, 154: Ἐνθαῦτα ἐν ἐλ. ποιησάμενος ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον. Theocrit. 22, 212: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμιζέμεν οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. Dionys. A. R. 10, 48, p. 2120, 11; Dio Cass. 39, 26, etc.] ‖ Opp. τῷ ἐπαχθεῖ καὶ φορτικῷ, de homine dictum, pro Non molestus et difficilis. Isocr. [p. 239, B]: Τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥᾳδίως φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους [—τάτους] καὶ μετριωτάτους τοῖς συνοῦσι παρέχοντας. Sic Suid. quoque [cum Harpocr.] annotat, ἐλαφροτάτους a vett. ἐν ἐπαίνῳ dictos fuisse τοὺς πραοτάτους, videl., κατ' ἐναντίον τοῦ βαρυτάτου καὶ φορτικωτάτου. [Sic Plat. Epist. 13, p. 360, C: Ὃ δὲ σπάνιον ἐπὶ τούτοις, οὔτε ἄχαρίς ἐστιν ἐντυχεῖν οὔτε κακοήθει ἔοικεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐλαφρὸς καὶ εὐήθης δόξειεν ἂν εἶναι. Theocr. 2, 124: Καὶ γὰρ ἐλαφρὸς καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι. In contrariam partem Polyb. 6, 56, 11: Πᾶν πλῆθος ἐλαφρὸν καὶ πλῆρες ἐπιθυμιῶν παρανόμων. Antiatt. Bekk. p. 96, 6: Ἐλαφρὸς ὁ τὰς φρένας κοῦφος. Φιλήμων Αἰτωλῷ. Fieri potest ut respexerit l. Philem. in Compar. Men. et Phil.: Γνώμην πονηρὰν τῇ γυναικὶ μὴ δίδου· ἐλαφρὸν τὸ γένος γάρ ἐστι καὶ λίαν κακόν.] At ἐλαφρὸν πῦρ ap. Diosc. [2, 91: Ἐλαφρῷ χρώμενος πυρί], Levis ignis, pro Non vehemens. [Sim. Theophr. C. Pl. 6, 14, 3: Πρώτη καὶ ἐλαφροτάτη πέψις. Suid, et al. gramm.: Ἰάπυξ, ἄνεμος ἐλαφρός. Eur. Bacch. 831: Πρῶτα δ' ἔκστησον φρενῶν, ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν. Polyb. 16, 17, 7: Φερόμενος διὰ τῆς Μεγαλοπολίτιδος (Alpheus fl.) τὰς μὲν ἀρχὰς ἐλαφρὸς, εἶτα λαμβάνων αὔξησιν.] Apud Plat. autem [Ep. 2, p. 314, E]: Ἐλαφρὰ δ' ἡ δέησις, Facilis et levis petitio. [Herodot. 7, 38: Τὸ σοὶ μὲν ἐλαφρὸν τυγχάνει ἐὸν ὑπουργῆσαι, ἐμοὶ δὲ μέγα γενόμενον.] Ἐλαφρότερον, Levius, Facilius. [Aret. Diut. p. sign. 2, 12, p. 67: Ἄνδρες μὲν παθεῖν (podagram) ῥηίτεροι, γυναικῶν δὲ ἐλαφρότερον. ‖ Ἐλαφρώτερον metri caussa Maxim. De ausp. 173: Δευτέρῃ εἶν ἠοῖ δὲ πέλοι ἐλαφρώτερον ἄλγος. L. Dind.]

[Ἐλαφρὸς, Ζεὺς ἐν Κρήτῃ, Hesych. Alludit ad Ἑλχανὸς, quod v.]

[Ἐλαφροτέρως, adv. Levius. Aristoxenus Harm. p. 10 ed. Meib.: Τάχα οὖν παράδοξον ἂν φαίνοιτο τοῖς ἐλαφροτέροις τὰ τοιαῦτα ἐπισκοπουμένοις, ubi probabiliter rescribas ἐλαφροτέρως. Osann.]

[Ἐλαφρότης, ητος, ἡ, Levitas, Gl. Plato Leg. 7, p. 795, E: Τῆς ὀρχήσεως ... ἄλλη εὐεξίας ἐλαφρότητός τε ἕνεκα καὶ κάλλους τῶν τοῦ σώματος αὐτοῦ μελῶν. Pollux 4, 97, 172.]

[Ἐλαφρόω, Levo, Deminuo. Hesych.: Ἀλεγύνεται, κακοῦται, ἐλαφροῦται, ἐλαττοῦται. Fort. del. ἐλαφρ. L. Dind. Antioch. Hom. p. 1105, C: Ἐκεῖνοι μὲν τοῦ βάρους ἐλαφροῦνται, ἡμεῖς δὲ ἀντ' αὐτῶν ἀχθοφοροῦμεν. Hase.]

Ἐλαφρύνω, Attero. [Theophyl. Bulg. Comm. in Matth. vol. 1, p. 30, B: Πᾶς γὰρ ὁ διώκων καὶ πειράζων ἐλαφρύνει ἡμῖν τὴν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτημάτων τιμωρίαν. Gramm. ap. Bachm. Anecd. p. 298, 29: Ἐλαφρύνω σε τοῦ βάρους. Charito 6, 6 extr. ab Schneid. cit.: Ἑαυτὸν ἐλαφρῦναι τῆς διακονίας. Nicet. Eugen. 2, 39: Ἐλαφρυνεῖς με τῶν ἐμῶν παθημάτων, ubi v. Boiss. Eurip. Hec. 95: Οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσα, schol. Guelf. interpr., Οὐδὲν ἀπὸ τῶν παθέων, ὧν ἔχεις δηλονότι, ἐλαφρύνουσα. Pass. Aq. Job. 39, 34: Ἰδοὺ ἐλαφρύνθην (sic), ubi Symm. κούφως ἐποίησα. ‖ Pollux 1, 161: Ἐρεῖς δὲ, τάφρον ἠλάσαντο, ἐκοίλαναν, ἠλάφρυναν, ἐβαθύναντο. Nisi scrib. ἐτάφρευσαν. ῡ L. Dind.]

Ἐλαφρῶς, Leviter, Celeriter, ut πλεῖν [πλώοιεν] ἐλαφρῶς, Hom. Od. E, [240. Pind. Pyth. 2, 93: Φέρειν ἐλ. ζυγόν. Xenoph. Anab. 6, 1, 12: Ὠρχήσατο πυρρίχην ἐλ. 7, 3, 33: Ἐξήλατο μάλα ἐλ. Aristoph. Ach. 217: Οὐδ' ἂν ἐλ. ἂν ἀπεπλίξατο. Schol. Theocr. 11, 10 bis: Ἡράσθη οὐκ ἐλ., Haud leviter, Leniter. Plut. Mor. p. 134, A: Διαφορῶν ἐλ. τὸ πνεῦμα καὶ λεπτύνων τῷ λαλεῖν. Diosc. 4, 180: Τὰ ἔντερα ἐλ. ἕλκοι· 5, 107: Ἔστι δὲ τῶν στυφόντων ἐλ. Hippiatr. p. 295: Ἐλ. ἕψει ἐπ' ἀνθρακιᾶς, L. Dindorf.]

[Ἐλάφρωσις, εως, ἡ, Levatio, Deminutio. Achm. Onirocr. p. 240, 21: Ἀπώλειαν τῶν τέκνων καὶ ἐλάφρωσιν τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ. Hase.]

[Ἐλαφυής. V. Ἐλαφινέ.]

[Ἐλαφώδης. V. Ἐλαφοειδής.]

[Ἐλᾰφώεις, εντος, ὁ, mons ita dictus in Arginusa Asiæ. Aristot. H. A. 6, 29, p. 578, 27: Ἐν δὲ τῷ ὄρει τῷ Ἐλαφώεντι καλουμένῳ, ὅ ἐστι τῆς Ἀσίας ἐν τῇ Ἀργινούσῃ, οὗ ἐτελεύτησεν Ἀλκιβιάδης, αἱ ἔλαφοι πᾶσαι τὸ οὖς ἐσχισμέναι εἰσὶν, ὥστε κἂν ἐκτοπίσωσι, γινώσκεσθαι τούτῳ· καὶ τὰ ἔμβρυα δ' ἐν τῇ γαστρὶ ὄντα εὐθὺς ἔχει τοῦτο τὸ σημεῖον. Ubi sunt varr. Ἐλαφόεντι, quæ forma unice convenit analogiæ, et Ἐλατάεντι vel Ἐλατώεντι. Plin. N. H. 8, 58, 83: « In Hellesponto in alienos fines non commeant cervi, et circa Arginussam Elaphum montem non excedunt, auribus etiam in monte fissis. » Ubi item variatur inter *Elafum* et *Elatum*. Sed Aristoteles si scripsit Ἐλαφόεντι, Plinius debuit *Elaphuntem* vel *Elaphoentem*. L. D.]

[Ἐλάφων, ωνος, ὁ, Elaphon, n. pr. viri fictum in inscr. epist. 74 Theophylacti: Ἐλάφων Δόρκωνι. ᾰ L. D.]

[Ἐλάχεια. V. Ἐλεύχεια.]

[Ἐλαχίζει, πλανᾶται, Errat, Hesych. Idem Ἐλιχάζει, cum ead. int., et Ἐλλυχᾶται, πλανᾶται, διατρίβει.]

[Ἐλᾰχιστία, ίας, ἡ, i. q. seq. Epist. Agathon. Pont. Max. Concil. t. 3, col. 1115, 15: Ἅμα σὺν τῇ ἐμῇ ἐλαχιστίᾳ· et Victoris Conc. Lat. ib. col. 756, 18: Τὴν ἐμὴν ἐλαχιστίαν· conf. ib. col. 1076, 56. Vox frequens in epistolis Episcoporum. Hase.]

[Ἐλᾰχιστάκις, Rarissime. Hippocr. De fract. p. 777, E: Ἐλ. μὲν τοῦτο γίνεται.]

[Ἐλᾰχιστότης, ητος, ἡ, Exiguitas, Gl. Socrat. H. E. 4, 12, p. 226, 36: Τὴν ὑμετέραν γνώμην ... συμφωνεῖν καὶ συνᾴδειν πρός τε τὴν ἐμὴν ἐλαχιστότητα καὶ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ δυτικῶν πάντων διεβεβαιώσατο. L. Dind. Joann. Jejun. Pœnitent. p. 80, C: Ὅσα ... τῇ ἐμῇ ἐξήγγειλας ἐλαχιστότητι. Item ib. p. 94, B, et alibi. Hase.]

[Ἐλαχίστως. V. Ἐλαχὺς in fine.]

[Ἐλαχός. V. Ἐλαχύς.]

[Ἐλαχυπτέρυξ, υγος, ὁ, ἡ, Qui alas s. pinnas habet exiguas. Pind. Pyth. 4, 17: Ἀντὶ δελφίνων δ' ἐλαχυπτερύγων ἵππους ἀμείψαντες θοάς.]

Ἐλαχὺς, εια, ὺ, s. Ἐλαχὸς, quod e Callim. [fr. 349] affert Eustath. [Il. p. 630, 20, Od. 1584, 15], Parvus, μικρός: ut ἐλαχὺ σκάφος, Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 498, 1], Parvum s. Exiguum et vile navigium, sicut Etym. ἐλαχὺν δόμον exp. τὸν μικρὸν καὶ πενιχρόν. [Hesych.: Ἐλαχὺν, εὐτελῆ ἢ μικρόν. Ἐλαχὺ schol. ad Pind. Pyth. 4, 29: Ἐλαχυπτερύγων) Τὸ ἐλαχὺ πρὸς σύγκρισιν τῶν ὀρνέων. Ap. Steph. B. in Δώτιον, ubi Sophoclis fr. citatur, libri variant inter ἐλαφρὸς, ελατος, ελαχος. Memorat ἐλαχὺς Arcad. p. 91, 22, et

quidem ut βαρυνόμενον, quod ὀξυνόμενον scribendum docet sententia, etsi p. 95, 24 iteratur λίγεια καὶ ἐλάχεια ἀπὸ τοῦ λίγυς καὶ ἐλάχυς, ubi item scrib. λιγὺς καὶ ἐλαχύς.] Et in fem. Hom. Od. I, [116] : Νῆσος ἔπειτ' ἐλάχεια παρὲκ λιμένος τετάνυσται· sic enim ibi a quibusdam legi annotat Eust., accentum autem in antepenultimam transferri, ut in λίγεια a λιγύς. [Conf. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 99, 14, Arcad. p. 95, 23, Philemo s. 10.] Nicander Alex. [Ther. 324], de sepedone serpente : Κράατι δ' ἐμβαρύθει, ἐλάχεια δὲ φαίνεται οὐρή. [Oppian. Cyn. 3, 480 : Οὐρὴ δ' αὖτ' ἐλάχεια (in ed. Schn. male ἐλαχεῖα). Nonnus Dion. 37, 314 : Καὶ οὐκ ἐλάχειαν ἐλαίην· 48, 475 : Οὐ γὰρ ἔην ἐλάχεια παραίφασις.] Deducit autem hoc voc. Etym. ab ἑλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, ut sit ἀφαιρεθεὶς, et per consequens μειωθείς. [Confus. cum λάχεια v. in illo.] Compar. est Ἐλάσσων s. Ἐλάττων Attice. Superl. Ἐλάχιστος : sicut a βραδὺς, fit comp. βράσσων, et superl. βράχιστος, a ταχὺς, θάσσων, et τάχιστος. [Quemadm. autem θάσσων pronuntiatur α longo, sic ἐλάσσων proferendum esse ἐλᾶσσων, docet Herodian. Π. μον. λ. p. 37, 14, Draco p. 32, 25, Reg. prosod. 86, p. 440.] Apud Etym. vero est et regularis comp. Ἐλαχύτερος, et Ἐλαχίων, irregularis, sicut a βραχὺς βραχίων. Est autem Ἐλάττων, Minor. [Æsch. Pers. 812 : Κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσσονα πάσχουσι. Sophocl. Aj. 438 : Οὐκ ἐλάσσονι σθένει. Euripid. Andr. 359 : Οἵσιν οὐκ ἐλάσσονα βλάβην ὀφείλω· Heracl. 363 : Πόλιν οὐδὲν ἐλάσσον' Ἄργους. Thucyd. 1, 8 : Τὰς ἐλάσσους πόλεις.] Aristot. Anim. 4 : Ὁ δὲ ἄῤῥην ἐλάττω τὰ πτερύγια ἔχει, Pinnas habet minores. [Ib. 2, 11.] Demosth. [p. 330, 4] : Τοῖς μὲν ζῶσι πᾶσιν ὕπεστί τις ἢ πλείων ἢ ἐλάττων φθόνος, Major vel minor. Huc pertinet et ἐλάττω γίνεσθαι, pro Imminui, Minorem fieri, opp. τῷ αὐξάνεσθαι. Dem. [p. 36, 23] : Ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται. [Id. p. 228, 8 : Ἐπειδὴ δ' οὐκ ἐλάττω λόγον τἄλλα διεξιὼν ἀνήλωκε. Plato Reip. 4, p. 421, A : Τῶν μὲν ἄλλων ἐλάττων λόγος. Aristoph. Eq. 441 : Τὸ πνεῦμ' ἔλαττον γίγνεται· Vesp. 489 : Ἤν τε μεῖζον ἤν τ' ἔλαττον πρᾶγμά τις κατηγορῇ· 620 : Ἀρχὴν τῆς τοῦ Διὸς οὐδὲν ἐλάττω. Plato Polit. p. 295, C : Ἐλάττω χρόνον ἀποδημήσας. Thucyd. 1, 11 : Ἐν ἐλάσσονι χρόνῳ· 42 : Ἡ τελευταία χάρις, κἂν ἐλάσσων ᾖ. Plat. Phædr. p. 233, A : Ἐλάττω τὴν φιλίαν αὐτοῖς ποιῆσαι. Cum παρὰ Dio Cass. 37, 40 : Τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πεφονευμένων ἐλάττονος παρὰ τὸ νενομισμένον ὄντος.] Et ἔλασσον ἔχειν, Minus habere, pro Inferiorem esse, Vinci et superari aliqua re, Deteriori esse conditione. Bud. Comm. pp. 392, 859. [Thucyd. 2, 22 : Ἱππομαχία, ἐν ᾗ οὐκ ἐλ. ἔσχον Ἀθηναῖοι. Herodot. 9, 102 : Ἕως μέν νυν τοῖσι Πέρσῃσι ὄρθια ἦν τὰ γέρρα, ἠμύνοντό τε καὶ οὐδὲν ἔλ. εἶχον τῇ μάχῃ. Theocr. 8, 36 : Μηδὲν ἔλ. ἔχοι· 11, 42.] Dem. [p. 268, 26] : Οὐδ' ἐνταῦθα ἔλαττον ἔχων, δίκαιός ἐστιν ἀπελθεῖν. [Lysias p. 893, 2 : Οἵτινες ἂν ἔλ. ὑπὸ τῶν προσηκόντων ἔχοντες ἀνέχεσθαι μὴ δύνωνται. Æneas Tact. c. 16, p. 47 : Ἔλαττον ἕξεις τῶν πολεμίων. Dio Chrys. Or. 59, vol. 2, p. 304 : Μηδενὸς ἔλαττον ἐν τούτοις ἔχειν τῶν ἀρίστων. Alio sensu Eur. Suppl. 733 : Δοκῶ τῆς συμφορᾶς ἔχειν ἔλ., Levari calamitatibus.] Sic dicitur et ἔλαττον φέρεσθαι, Posteriores ferre. Gregor. : Οὐχ ὅτι κἀν τούτοις ἔλαττόν τινος ἠνέγκατο, Non quod cuiquam in hisce rebus cesserit. Et [Lysiæ p. 94, 13] : Περὶ ἐλάττονος τῶν ἡδονῶν ἐποίησας (τὸν νόμον), Minoris æstimasti quam voluptates, Præ voluptatibus contemtui habuisti. [Medio id. p. 903, 15 : Πάντας ἡμᾶς περὶ ἐλάττονος ποιεῖ χρημάτων. Isocr. p. 383, B. Alia phrasi Heraclid. Pont. ap. Athen. 12, p. 537, C : Πάντ' ἐν ἐλάττονι ποιούμενοι τῆς ἡδονῆς. Polyb. 4, 6, 12 : Ἅπαντα ἐν ἐλάττονι θέμενοι τῆς σφετέρας πλεονεξίας.] Vide alia ap. Bud. p. 302. Et ἐπ' ἔλαττον, Minus [Plato Phæd. p. 93, B : Ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον ἢ ἐπ' ἔλ. καὶ ἧττον, et ib. antea, et D. Theophr. C. Pl. 3, 7, 2 : Ἐπ' ἔλ. γὰρ αἵ τε ῥίζαι προσαύξονται καὶ ἡ κόμη. Phot. cod. 279, p. 533, 39 : Ὅτι τὸ τάριχος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν λέγουσιν οὐδετέρως οἱ Ἀττικοὶ, ἐπ' ἔλ. δὲ καὶ ἀρσενικῶς] : ἐπ' ἔλαττον ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς αἰσθήσεως, Minus sentire. Ap. Aristot. autem De anim. 4, [2, 5] : Ἐπ' ἐλάττω ἔχει τὰ πτερύγια, Gaza vertit Pinnas habet per diminutionem inæquales. [Εἰς ἔλαττον, Thucyd. 7, 36 : Τὰς πρῴρας τῶν νεῶν ξυντεμόντες ἐς ἔλασσον στεριφωτέρας ἐποίησαν.] Et δι' ἐλάσσονος, Minori intervallo. Thuc. 7, [4] : Δι' ἐλάσσονος πρὸς τῷ λιμένι ἐφορμήσειν σφᾶς, Propinquiori spatio ante portum ingressuros. [Conf. 3, 51; 6, 18, Dio Cass. 47, 36. Cum παρὰ Plat. Reip. 8, p. 546, D : Παρ' ἔλαττον τοῦ δέοντος ἡγησάμενοι τὰ μουσικῆς.] || Ἐλάττων, Inferior. [Eur. Andr. 190 : Οἱ γὰρ πνέοντες μεγάλα τοὺς κρείσσους λόγους πικρῶς φέρουσι τῶν ἐλασσόνων ὕπο. Aristophan. Vesp. 599 : Ἀνὴρ Εὐφημίου οὐδὲν ἐλάττων· 1274 : Αὐτὸς πενέστης ὢν ἐλάττων οὐδενός.] Thuc. [1, 40 : Ἃ τῶν ὑμετέρων οὐκ ἐλάσσω ἡμῖν πρόσεισι·] 2, [94] : Ἔκπληξις ἐγένετο οὐδεμιᾶς τῶν κατὰ τὸν πόλεμον ἐλάσσων. Isocr. Pan. [p. 251, B] : Οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, Nullo inferius. [Dionys. A. R. 1, 16 : Ἄγος οὐδενὸς ἔλαττον τοῦτο τιθέμενοι. Dio Cass. 60, 33 : Οὐδενὸς ἔλ. θέαμα.] In qua signif. ap. Eund. post ἐλάττων additur particula ἢ in Busir. [p. 223, D] : Ἐλάττω νομίσας τὴν ἀρχὴν (τὴν μητρῴαν) ἢ κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν εἶναι, Inferiorem quam pro suo ingenio atque animo. [Dio Cass. 59, 27 : Ἐσώθη δὲ σχηματίσας πως ἑαυτὸν, ὥστε καὶ ἐλάττων αὐτῷ τῆς δόξης φανῆναι.] Dicitur vero et de persona aliqua, ut ap. Xen. Pol. Lac. [5, 8] : Ἐπιμελεῖσθαι ὡς μή ποτε αὐτοὶ ἐλάττους τῶν σιτίων γίγνεσθαι. Reperitur autem et ἐλάττων χρημάτων, sicut ἥττων ὀργῆς, pro Sordidus, Qui a pecuniis superatur, Deditus pecuniis. [Xenoph. Eph. p. 54, 15 : Πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. Alio sensu Demosth. p. 275, 9 : Φοβοῦμαι μὴ τῶν εἰργασμένων αὐτῷ κακῶν ὑποληφθῇ ἐλάττων οὗτος, Minor quam qui talia perpetrare potuerit.] || Ἐλάττων, Paucior : ut, Οὐκ ἐλάττους ἑπτακισχιλίων, Non pauciores septem millibus. [Xen. H. Gr. 4, 2, 16 : Οὐκ ἐλάττους τετρακοσίων. Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 118, 39 : Οὐκ ἐλαττόνωμ μὲν ἢ χιλίων· conf. 119, 32. Et 119, 17 : Οὐκ ἐλάττους ὄντας τὸν ἀριθμὸν χιλίων. Diodor. 13, 86 et 87; 15, 14; 19, 109. Et cum numeralibus indeclinabilibus sine articulo vel part. ἢ, id. 14, 8 : Τριήρεις πληροῦν οὐκ ἐλάττους ὀγδοήκοντα. Xen. H. Gr. 4, 5, 4 : Πέμπει ὁ Ἀγησίλαος οὐκ ἔλαττον δέκα φέροντας πῦρ· 6, 5, 52 : Οὐκ ἐλάττους ἀπώλοντο εἴκοσιν ἱππέων.] Sic, Ἐλάσσονες πλήθει πολλῷ, Multo pauciores s. inferiores numero. [Demosth. p. 858, 4 : Χρήματα .. ἐλάττω μικροῖς· quod alias dicitur μικρῷ. Thucyd. 1, 62 : Ὀλίγῳ ἐλάσσους τριακοσίων· ib. 74 etc.] Plato Ep. [2, p. 314, B] : Οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἀκήκοε, Non pauciores quam triginta. Dem. : Γεγονὼς ἔτη πεντήκοντα ἢ μικρὸν ἐλάττω. Xen. [Comm. 1, 2, 32], ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖν, Pauciores boves reddere, Bovum numerum imminuere. [Plato Parm. p. 149, C : Συμβαίνει τὰς ἄψεις τοῦ πλήθους τὸν ἀριθμὸν μιᾷ ἐλάττους εἶναι. Herodot. 4, 3 : Αὐτοί τε ἐλάσσονες κτεινόμενοι γινόμεθα καὶ ἐκείνους κτείνοντες ἐλασσόνων τὸ λοιπὸν ἄρξομεν· 3, 121 : Οἱ δὲ ἐλάσσονες λέγουσι πέμψαι Ὀροίτεα ἐς Σάμον κήρυκα. Thucyd. 1, 11 : Τῆς γὰρ τροφῆς ἀπορίᾳ τὸν στρατὸν ἐλάσσω ἤγαγον· 49 : Ἀπὸ ἐλάσσους πλήθους. Plat. Phileb. p. 24, C : Τὸ πλέον καὶ τὸ ἔλαττον. Eur. Phœn. 510 : Τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας τοὔλασσον ἔλαβε.]

|| Ἔλασσον, Minus, pro quo Att. Ἔλαττον. Adverbialiter quoque capitur pro Minus, ut [Soph. El. 598 : Δεσπότιν ἢ μητέρ' οὐκ ἔλασσον· 998. Eur. Hec. 892 : Σὸν οὐκ ἔλασσον ἢ κείνης χρέος. Plat. Phæd. p. 93, D : Πλέον ἢ ἔλ. ἁρμονίας μετέχει. Athen. 1, p. 2, C : Μὴ ἔλαττον τῶν πατρίων τὰ τῶν Ἑλλήνων μεταχειρίζεσθαι·] ἔλασσον ἄπωθεν ap. Thuc. [4, 67], Minus procul, i. e. Propius. Plato [Leg. 6, p. 759, D : Ἔτη μὴ ἔλ. ἑξήκοντα γεγονώς· 9, p. 856, D : Μὴ ἔλ. δέκα ἔτη γεγονότες·] Epist. 7, [p. 347, B] : Τάλαντά ἐστιν οὐκ ἔλαττον ἑκατὸν ἡ Δίωνος οὐσία, Non minus quam centum; s. Non pauciorum. Id. Leg. [8, p. 829, B] : Ἐτῶν γεγονὼς μὴ ἔλ. ἢ πεντήκοντα. [Diodor. 1, 32 : Εἰς δὲ τὴν Αἴγυπτον ἐμβάλλει (Nilus) τῇ μὲν δέκα σταδίων, τῇ δ' ἔλ. τούτων· 15, 14 : Οὐκ ἔλ. ταλάντων χιλίων.] Sic et ἐλάσσονι νίφεται, Minus ningit, itidem adv. aut subintellecto aliquo nom. subst. [Immo, Ningitur, sc. nivium copia. V. Νίφω. Aristoph. Nub. 612 : Οὐκ ἔλαττον ἢ δραχμήν· Ran. 174 : Δύο δραχμὰς μισθὸν τελεῖς; Μὰ Δι', ἀλλ' ἔλαττον. Cum genit. Plato Leg. 6, p. 754, C : Ἑλομένους μὴ ἔλ. ἑκατὸν ἀνδρῶν· 8, p. 829, B : Στρατεύεσθαι μὴ ἔλ. μιᾶς ἡμέρας. || Adverbialiter positum reperitur interdum etiam ἐλάττω, ut πλείω, de quo v. in Πολὺς, utrumque librorum, ut arbitror, vitio. Diodor. 13, 91 : Τῶν δὲ

νεῶν συνηθροισμένων εἰς ἕνα τόπον οὐ πολλαῖς ἐλάττω τῶν τριακοσίων, ubi scrib. aut ἐλαττόνων aut ἔλαττον· ib. 39 : Ἐξέταξαν τὸν στόλον εἰς ναυμαχίαν, ὄντα νεῶν δυοῖν ἐλάττω τῶν ἐνενήκοντα. Ita liber unus, alius ἐλαττόνων, alii duo ἐλάττων, ceteri ἔλαττον, ut appareat quantum librarii fluctuarint in his formulis. Scrib. hic quoque aut ἔλαττον aut ἐλαττόνων. Sic 16, 85 : Ἔχων πεζοὺς μὲν πλείους τῶν τρισμυρίων, ἱππεῖς δὲ οὐκ ἐλάττους τῶν δισχιλίων, unus liber ἐλάττους, alius ἐλάττω, tertius ἐλάττων, ceteri ἔλαττον· 18, 72 : Εἵλε δὲ σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσιν οὐκ ἐλάττους (naves) τῶν τετταράκοντα, libri præter unum ἐλάττω· 19, 95 : Ὄντες οὐκ ἐλάσσους ὀκτακισχιλίων, duo ἐλάσσω. Neque in hujusmodi tantum ll., ubi aliqua certe ejus ratio reddi posse videatur, librarii intulerunt formam ἐλάττω, pariterque, ut dicetur in Πολὺς, formam πλείω, sed etiam talibus ut Xenoph. Comm. 1, 6, 11 : Οὐκ ἔλαττον τῆς ἀξίας ἀργύριον, ubi ἐλάττω libri multi; Diodor. 11, 19 : Ἕτερον οὐκ ἔλαττον τούτου στρατήγημα ἐπενόησε, ubi duo ἐλάττω· 14, 79 : Ὄχλος οὐκ ἐλάττων τοῦ προειρημένου, ubi unus ἐλάττω· adeoque 16, 83 : Ἐν δὲ ταῖς ἐλάττοσι πόλεσιν, ubi duo ἐλάττω. Diversa ab his ll. ratio est Platonici Criton. p. 53, A : Ἐλάττω ἐξ αὐτῆς (patriæ) ἀπεδήμησας ἢ οἱ χωλοὶ, ubi dicitur pro ἐλαττονάκις, ut πολλὰ pro πολλάκις. Locos enim hujusmodi qualis est ejusdem Reip. 3, p. 396, D : Ἐλάττω καὶ ἧττον ἐσφαλμένον, huc non pertinere, non est quod moneam. || Forma Ἐλαττότερος est ap. Achmet. Onir. c. 67, p. 50 : Ἐλαττοτέρα ἔσται ἡ χάρις. Et ib. c. 161, p. 137. Etym. M. p. 582, 9.]

|| Ἐλάχιστος, Minimus. Aristot. : Ἐλάχιστον τῶν ζώων πάντων, Minimum omnium animalium. [Plat. Tim. p. 70, E : Βοὴν ὡς ἐλαχίστην. Thucyd. 1, 10 : Τὰς μεγίστας καὶ ἐλαχίστας (naves)· 34 : Ἐλαχίστας μεταμελείας. Dionys. A. R. 3, 17 : Ὁ πατὴρ, οὗ χωρὶς οὐδὲ τἀλάχιστα λέγειν ἢ πράττειν ἀξιοῦμεν. Æneas Tact. c. 11, p. 36 : Ἵν' ὡς ἐλ. δῆθεν ἀνάλωμα τῇ πόλει ᾖ.] Tam late autem patet quam Lat. Minimum. [Plato Apol. p. 30, A : Τὰ πλείστου ἄξια περὶ ἐλαχίστου ποιεῖται.] Thuc. 3, [46]: Ὅτι ἐπ' ἐλάχιστον τὴν αἰτίαν ἐπιφέρειν, Pro quam minimo crimine. [Id. 2, 45 : Ἧς ἂν ἐπ' ἐλ. ἀρετῆς πέρι ἢ ψόγου ἐν τοῖς ἄρσεσι κλέος ᾖ.] Ap. Eund. [1, 70] : Ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι, Vel minimum animo consternantur. [Heliodor. Æth. 3, p. 148 : Θεοὶ ... εἰς ἄλλο μὲν ζῶον ἐπ' ἐλ., εἰς ἀνθρώπους δὲ ἐπὶ πλεῖστον ἑαυτοὺς εἰδοποιοῦσιν. Cum genit. schol. Thucyd. 6, 105 : Πολλάκις Ἀργείων κελευόντων ὅσον σχόντας μόνον ξὺν ὅπλοις ἐς τὴν Λακωνικὴν καὶ τὸ ἐλάχιστον μετὰ σφῶν δηώσαντας ἀπελθεῖν) Ἦγουν καὶ ἐπ' ἐλαχίστου.] Εἰς ἐλάχιστόν ἐστι, Pro minimo est, 1 Cor. 4, [3. Κατ' ἐλάχιστον ambigua sententia est in fr. eclogarii culpa depravato Polybii 13, 7, 10. Demosth. p. 1078, 8 : Οὐδὲ κατὰ τοὐλάχιστον αὐτοῖς ἐμέλησεν.] Dicitur et frequenti loquendi formula, τὸ δ' ἐλάχιστον, Quod vero minimum est. Et τὸ ἐλ., adv., Minimum : πρὸ δύο μηνῶν, ἢ ἑνὸς τὸ ἐλ., Minimum ante duos ununve mensem. [Aristot. H. A. 8, 17, p. 600, 3 : Τὸ δ' ἐλ. φωλεῖ περὶ τετταράκονθ' ἡμέρας. Plat. Parm. p. 142, E : Τὸ ἐλ. ἐκ δυοῖν μορίοιν. Contracte Xenoph. Anab. 5, 7, 5 : Τοὐλάχιστον ἐν ἑκατόν. Æneas Tact. c. 6, p. 24 : Τρεῖς τοὐλάχιστον. Dionys. A. R. 4, 6 : Τριακοστὸν ἔχοντα τοὐλάχιστον ἔτος. Sine art. Æneas Tact. c. 10, p. 34 : Ὡς ἐλάχιστον μετέχοντας ἔργων. Cum negat. Plat. Reip. 1, p. 331, B : Οὐκ ἐλ. εἰς τοῦτο πλοῦτον χρησιμώτατον εἶναι· 5, p. 459, D. Notanda etiam phrasis, ap. Thucyd. 2, 77 : Τοὺς Πλαταιέας ἐλαχίστου ἐδέησε διαφθεῖραι. Id. 8, 76 : Πόλιν γὰρ σφίσιν ὑπάρχειν Σάμον, οὐκ ἀσθενῆ, ἀλλ' ἢ παρ' ἐλάχιστον δὴ ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης ἀφελέσθαι. Et 7, 70 : Πλεῖσται γὰρ δὴ αὗται ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμάχησαν. || De hominibus, Infimus. Matthæi 25, 40 : Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε· et ib. 45. Cor. 1, 15, 9 : Ἐγὼ γάρ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων. Reg. 4, 18, 24 : Ἑνὸς τῶν δούλων τοῦ κυρίου μου τῶν ἐλαχίστων. Vid. infra Ἐλαχιστότερος. Ephraem. Syr. vol. 2, p. 222, B : Ἐγὼ ὁ ἐλ. καὶ ἁμαρτωλὸς Ἐφραΐμ. Agapetus Sched. reg. principio : Τῷ θειοτάτῳ καὶ εὐσεβεστάτῳ βασιλεῖ ἡμῶν Ἰουστινιανῷ Ἀγαπητὸς ὁ ἐλάχιστος διάκονος, Humillimus, Infimus. Orat. Joannis ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 535, a : Μονῳδία, ποιηθεῖσα τῶν ἐν ἱεροῖς ἐλαχίστῳ Ἰωάννῃ. L. D.] || Paucissimus. [Eur. Iph. A. 541 : Ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις πράσσω κακῶς. Thuc. 1, 43 : Ἐν ᾧ ἄν τις ἐλάχιστα ἁμαρτάνῃ. Plat. Reip. 2, p. 378, A : Ὅπως ὅτι ἐλαχίστοις συνέβη ἀκοῦσαι. Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἐλαχίστους τῶν ἀνθρώπων ὀχλεῖν. Et al. plurimi.] Isocr. : Ἐλ. ἀμφισβητήσεις ποιήσουσι. Plut. Pericle [c. 35] : Ὧν ἀριθμὸν οἱ τὸν ἐλάχιστον, πεντεκαίδεκα τάλαντα, πεντήκοντα δὲ οἱ τὸν πλεῖστον γράφουσιν· Alex. : Τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ πλῆθος ἐλάχιστον λέγοντες. [Dionys. De comp. verb. p. 208, 9 : Τὸν πανηγυρικὸν λόγον, ὡς οἱ τὸν ἐλ. χρόνον γράφοντες (ἀποφαίνουσιν), ἐν ἔτεσι δέκα συνετάξατο.] Sic dicitur ὡς ἐν ἐλαχίστῳ δηλῶσαι, Ut paucissimis verbis declarem. Huc referri potest et illud ap. Aristot., Ἐν ἐλαχίστοις δυσὶν ἐγγίνεται, In duobus, si paucissima sint. Vel, Minimum in duabus. Sic ἐν ἐλαχίστοις τέτταρσι, Ad minimum in quatuor. [Cum negat. Hom. H. Merc. 570 : Δώσει γέρας οὐκ ἐλάχιστον. Herodot. 7, 168 : Ἔχοντες δύναμιν οὐκ ἐλαχίστην οὐδὲ νέας ἐλαχίστας παρασχόντες ἄν. Xen. H. Gr. 7, 1, 4 : Ἔστι δὲ τοῦτο οὐκ ἐλάχιστον πρὸς ἡγεμονίαν. Thucyd. 1, 2 : Παράδειγμα τόδε τοῦ λόγου οὐκ ἐλ. ἐστι· et ib. 15, 80; 2, 18, 21; 4, 59. Plat. Phædr. p. 233, E : Οὐκ ἐλαχίστην χάριν εἴσονται. Dionys. A. R. 1, 20 : Μοῖρά τις αὐτῶν οὐκ ἐλαχίστη. Parthen. Erot. c. 1, 1 : Τῆς βασιλείας μοῖραν οὐκ ἐλαχίστην ἀποδασάμενος.] || Exp. et Brevissimus : ut, Δι' ἐλαχίστου καιροῦ γενησόμενον. Quo referri queat, quod e Thuc. [1, 138] citatur : Τῶν δὲ παραχρῆμα δι' ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων. Sic Id. 3, [39] : Αἷς ἂν μάλιστα καὶ δι' ἐλαχίστου ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἔλθῃ, Momento. [Dio Cass. Exc. 90, 2, p. 39, 40 : Μέγιστος δι' ἐλαχίστου ... ἐγένετο, etc. Æneas Tact. c. 15, p. 45 : Πλείστους ἐν ἐλαχίστῳ χρόνῳ ἀπολέσθαι. Et al. multi.] Ἐλάχιστα, Minime : οὐκ ἐλ., In primis. [Plat. Phæd. p. 63, D : Ὡς ἐλ. διαλέγεσθαι. Thucyd. 1, 70 : Ἀπολαύουσιν ἐλ. τῶν ὑπαρχόντων· 2, 11 : Οἱ λογισμῷ ἐλ. χρώμενοι· 7, 68 : Ἐλ. βλάπτοντες. Æneas Tact. c. 22, p. 69 : Ἐλάχιστά τε καὶ ἐλαχίστους τῶν ἀνθρώπων ὀχλεῖν. Plat. Reip. 5, p. 452, C : Μεταβολὴν γενομένην οὐκ ἐλ. περὶ τὴν τῶν ὅπλων σχέσιν.] Ἐλαχιστότερος, Minor, Minimus. Ad Eph. 3, 8 : Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων. [Ubi est var. ἐλαχίστῳ, rejecta etiam a Valck. ad Theocr. Adon. p. 235, B. Hero de mensuris p. 308 : Πάντων δὲ τῶν μέτρων ἐλαχιστότερόν ἐστι δάκτυλος. || Superl. Ἐλαχιστότατος, Sext. Emp. Adv. phys. 9, 406, p. 927 : Ὥστε τὴν κατάληψιν τῆς νοήσεως ἐλαχιστοτάτῳ γίνεσθαι πλάτει. Ἐλαχιστότατος, Pauxillus; Ἐλαχιστοτάτη, Mentilla, Gl. || Adv. Ἐλαχίστως, Minime. Hippocr. Præcept. p. 26, 22 : Διὸ καὶ καθόλου δεῖ ἔχεσθαι τῶν γινομένων καὶ περὶ ταῦτα μὴ ἐλ. γίγνεσθαι, Hæc maxime curare. L. Dind.]

[Ἔλαψ. V. Ἄλλοψ.]

[Ἐλάω. V. Ἐλαύνω.]

[Ἐλάω, Insolo. Hesych. : Ἐλᾶται, ἡλιοῦται. Idem : Βελλάσεται, ἡλιωθήσεται.]

[Ἐλαών. V. Ἐλαιών.]

[Ἔλβαγλος s. Ἔλμαγλος vox corrupta in l. Epiphanii, quem emendavi vol. 2, p. 137, D.]

[Ἐλβέστιοι, οἱ, Elbestii, gens Africæ sec. Steph. B. Ad quem tamen in annot. conjicit Holst. esse potius Hispaniæ, viderique ab Hecatæo vocatos Σελβεστίους, ut ab Sexto Avieno *Selbyssinos*, nec diversos esse ab Ὀλβισίοις s. Ὀλβισινίοις ap. Steph. Byz.]

[Ἔλβησσὸς, ὄνομα ποταμοῦ, Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 73, 1. Conferenda videtur gl. Suidæ Ἐλμησός. L. Dind.]

[Ἔλβονθις, n. pr. urbis inter Ægyptum et Cyrenen teste Steph. Byz., qui addit, τὸ ἐθνικὸν Ἐλβονθίτης, ὡς Φλέγων. Utrique simillimum ejusd. regionis Ἑρμωνθις et Ἑρμωνθίτης. L. D. E conjectura Semleri in notis ad Plut. De Is. et Os. p. 251 Elbonthis est nomen Æg. ejusd. urbis, quæ Gr. appellatur Ἐλεφαντίνη. Angl.]

[Ἐλβὼ, οῦς, ἡ, Elbo, ins. Ægypti vel Æthiopiæ, ex Herodoti 2, 140 memorata Steph. B., qui gent. facit Ἐλβῶος, ut Σαρδῶος.]

[Ἔλγη, ἡ, Elge. Suid., Zon. p. 686 : Ἔλγη, πόλις.]

[Ἕλγος, πόλισμα Λυδίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς (Λυδιακοῖς). Τὸ ἐθνικὸν Ἕλγιος καὶ Ἐλγαῖος, ὡς Σιγαῖος (Σιγγ.), Steph. Byz.]

Ἕλδομαι, Cupio, Desidero, Appeto. Hom. Il. E, [481] : Καδδὲ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής· Ψ, [122], de mulabus ligna trahentibus e sylva : Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά. [Pind. Ol. 1, 4 : Εἰ δ' ἄεθλα γαρύεν ἔλδεαι, φίλον ἦτορ. Apoll. Rh. 1, 110 : Μετὰ δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν. Confus. c. ἔλπομαι Orph. Arg. 88.] Ap. Hesych. legitur non solum ἔλδομαι, sed etiam Ἐλδῶ, expositum ἐπιθυμῶ, θέλω, Cupio, Volo. [Gl. est : Ἕλδομαι, ἐλδῶ, ἐπ., θ., ut appareat quam incertum sit act. ἔλδω vel ἐλδῶ, quod natum fort. vel ex ἔλδομαι vel e seq. ἔλδωρ. Nullum est etiam testimonium Eustathii ἔλδω ponentis quum l. proxime cit., tum p. 573, 10.] Eust. [Il. p. 36, 41] hoc voc. ἔλδομαι s. ἔλδω derivari ait ab ἔλω, quod est αἱρέω, ideoque δασύνεσθαι. [Immo ex contrario dicit ψιλοῦσθαι : Εἰ δὲ δασύνεται μὲν τὸ ἑλεῖν καὶ ἑλέσθαι, ψιλοῦται δὲ τὸ ἔλδεσθαι, αἴτιον ἡ τοῦ δ ἐπένθεσις. De spiritu asp. conf. infra Ἕλδωρ et Ἐέλδωρ in Ἕλδωρ.] Ἐέλδομαι quoque poetico pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ἔλδομαι, Cupio, ἐπιθυμῶ : Desidero. Hom. Od. Ω, [399] : Ἐπεὶ νόστησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν, Nobis maximopere cupientibus et desiderantibus. Sic Φ, [209] : Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἰκάνω. Et Il. H, [4], Jupiter ναύτῃσιν ἐελδομένοισιν ἔδωκεν Οὖρον, ἐπὴν κεκάμωσιν ἐϋξέστῃσ' ἐλάτῃσι. Porro jungitur hoc ἐέλδεσθαι interdum infinitivo : ut Od. Δ, [162] : Ἐέλδετο γάρ σε ἰδέσθαι, Cupiebat s. Desiderabat te videre. Itidemque O, [66] : Θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ' ἱκέσθαι. Interdum cum gen., ut Ξ, [42] : Ἐελδόμενός που ἐδωδῆς, Cibum appetens, Cupiens comedere. Et Hesiod. Op. [379] : Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν. [Ms. apud Bekk. Anecd. p. 1089 extr. : Φωτὸς ἐελδόμενος. Et sæpe Apoll. Rh.] Item et accus. jungitur, ut γλίχομαι quoque et infinitivo et gen. et accus. Od. A, 409 : Ἥ ἐὸν αὐτοῦ χρεῖος ἐελδόμενος τόδ' ἱκάνει· ubi schol. itidem exp. ἐπιθυμῶν, ut in ll. præcedentibus. Latine tamen potius reddas, Aut res suas agens, Aut suorum ipsius negotiorum causa. [Orph. Arg. 88.] Verum et in pass. signif. usurpatum a Poeta reperitur hoc voc., Il. Π, 494 : Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐσσι, Nunc tibi appetatur s. desideretur bellum, pro νῦν ἐέλδου πολέμοιο s. πολεμίζειν. [Confus. c. ἐέλπομαι ib. M, 407.]

Ἐλδύνω, exp. Splendidum et amabile reddo : item Cupio : sed sine exemplo vel auctoritate. Passivi Ἐλδύνομαι Suid. hoc affert ex., sed sine expos., Πρωΐοις ἰούλοις ἐλδυνομένους καὶ γενείοις ταχέσι. [Ἀλδαινομένους conjiciunt intt., quod etiam Quinti 9, 473 in libris scribitur per υ in secunda.]

[Ἐλδῶ. V. Ἕλδομαι.]

Ἕλδωρ, τὸ, Desiderium, Cupido. Hesychio ἐπιθυμία. [De scriptura ἔλδωρ v. in forma Ἐέλδωρ, de qua HSt.:] Ἐέλδωρ, Res cupita, Desiderium. Hom. Il. A, [41] : Τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ· Π, [238] : Τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ· Od. Γ, [418] : Καρπαλίμως μοι τέκνα φίλα κρηήνατ' ἐέλδωρ. Hesiod. Scut. [36] : Εὐνῇ καὶ φιλότητι μίγη, τέλεσεν δ' ἄρ ἐέλδωρ. Rursum Od. Φ, [200] : Ζεῦ πάτερ, αἲ γὰρ τοῦτο τελευτήσειας ἐέλδωρ. Quibus in ll. ἐέλδωρ κραίνειν, ἐπικραίνειν, τελεῖν, τελευτᾶν, vel sibi vel alii dicitur is qui desiderio et voto satisfacit, perficit s. complet desiderium. Sed et ipsum ἐέλδωρ dicitur τελευτᾶσθαι et ἐκτελεῖσθαι quum perficitur et completur : ut Il. O, [74] : Πρίν γε τὸ Πηλείδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ. Et Od. [Ψ, 54] : Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται. [De prosodia Lex. de spirit. p. 215 : Τὸ ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται... πλὴν τοῦ ... ἔελδωρ τὸ ἐπιθύμημα· τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὗρον ἐν τοῖς Ἰωάννου. (V. de spir. leni in Ἕλδομαι.) Atque ἔλδωρ scriptum apud Arcad. p. 124, 1, et Herodian. Περὶ μον. λ. p. 32, 24; qui de genere addit memorabilem notationem : Ὁ δὲ Ἴβυκος ἔσθ' ὅτε καὶ θηλυκῶς προφέρεται, Οὗτι κατὰ σφετέραν ἐέλδωρ, καὶ, Ἐσθλὸν προδεδεγμένον (f. ποτιδέγμ.) ἐέλδωρ· ubi restituendum l. secundo genus fem. L. D.]

[Ἐλέα, ἡ, avis species. Aristot. H. A. 9, 16 : Ἡ δ' ἐλέα, ὥσπερ ἄλλος τις τῶν ὀρνίθων εὐβίοτος, καὶ καθίζει θέρους μὲν ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ' ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ ἐπὶ τῶν δονάκων περὶ τὰ ἕλη. Ἔστι δὲ τὸ μὲν μέγεθος βραχὺς, φωνὴν δ' ἔχει ἀγαθήν. Nomen duxisse videri ab habitatione palustri animadvertit Schneider.]

[Ἐλέᾱ, ἡ, Velia, urbs Lucaniæ. Steph. Byz. : Ἐλέα, πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται (in v. Ἐλαία, ubi dixerat : Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας διὰ τοῦ ε ψιλοῦ Ἐλέα, ἐξ ἧς Ἐλεᾶται). Ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη. (Ὑέλη interpp. ex Herodoto 1, 167 : Οἱ δὲ αὐτῶν [Phocæorum] ἐς τὸ Ῥήγιον καταφυγόντες ἐνθεῦτεν ὁρμεώμενοι ἐκτήσαντο πόλιν γῆς τῆς Οἰνωτρίης ταύτην ἥτις νῦν Ὑέλη [unde Steph. B., libri sui vitio deceptus, finxit Θύελλα, πόλις Οἰνωτρίας, ἐν ᾗ μοῖρα Φωκαίων ᾤκησεν, ὡς Ἡρόδοτος α'. Τὸ ἐθνικὸν Θυελλαῖος] καλέεται· Strabone 6, p. 252 : Κάμψαντι δ' ἄλλος συνεχὴς κόλπος, ἐν ᾧ πόλις, ἣν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαεῖς Ὑέλην, οἱ δὲ Ἕλλην [paullo inferius de ead. : Λᾶας... εἰς ἣν ἀπὸ Ἕλης στάδιοι υ'] ἀπὸ κρήνης τινὸς, οἱ δὲ νῦν Ἐλέαν ὀνομάζουσιν.... Φησὶ δ' Ἀντίοχος Φωκαίας ἁλούσης ὑφ' Ἅρπάγου τοῦ Κύρου στρατηγοῦ τοὺς δυναμένους ἐμβάντας εἰς τὰ σκάφη πανοικίους ... τὴν Ἐλέαν κτίσαι. Ἔνιοι δὲ τοὔνομα ἀπὸ ποταμοῦ Ἐλέητος· et, cui Ὑέλη restituendum animadvertit Casaub., Diogene L. 9, 28 [s. Suida v. Ἐλέα, ubi item Ὕλη] : Τὴν πρότερον μὲν Ὕλην, ὕστερον δ' Ἐλέαν.) Ὠνομάσθη δὲ Ἐλέα ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ (v. Strab. l. c.), ἡ νῦν Βελέα. Nominis rationem diversam ab his reddunt Serv. ad Virg. Æn. 6, 359 : « Velia dicta est a paludibus, quibus cingitur, quas Græci ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia. Sed accepit δίγαμμον, *v* scilicet consonans; et facta Velia, ut Henetus, Venetus », et Dionys. A. R. 1, 20 : Χωρία τὰ περὶ τὴν ἱερὰν λίμνην, ἐν οἷς ἦν τὰ πολλὰ ἑλώδη, ἃ νῦν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον Οὐέλια ὀνομάζεται, quibus addit nonnulla de usu literæ V sive digamma in capite vocc. Græcorum. Plin. N. H. 3, 5, 71 : « Oppidum Elea, quæ nunc Velia » : ubi olim *Helia* pro Elea. Ab hac scriptura fort. fluxisse Θύελλα ap. Steph. B., de quo supra, conjiciebat Wess. ad l. Herod. Memorant urbem Ἐλέαν Scylax, ut videtur, p. 4, in l. lacero, ubi vitiose Ἐλαὰ, quod Ἐλέα καὶ Λαὸς scrib. conjecit Muellerus De Etruscis vol. 1, p. 159, 95, Plut. Æm. P. c. 39, Brut. c. 23, Herodian. Epim. p. 217. Confus. c. Ἐλαία in illa notavi. Gentile Ἐλεάτης (ᾱ), Eleates, habent Theophr. H. Pl. 9, 10, 3, Polyb. 1, 20, 14, Diogen. L. 7, 35; 9, 21, 25, 30, Steph. Byz. in Τεγέα, Arcad. p. 26, 24, ut Lat. exx. omittam. De forma Ἐλείτης v. in ipsa. Confus. c. Ἐλαΐτης v. in illo. Fem. Ἐλεᾶτις est ap. Strab. l. c.; adj. Ἐλεᾶτικὸς, ἡ, ὸν, ap. Plat. Phædr. p. 261, D : Τὸν Ἐλεατικὸν Παλαμήδην, de Zenone, quæ vocc. ex Sophista per errorem citat Diog. L. 9, 25, et ap. Clem. Al. Str. 1, p. 301. Hesych. : Ἐλεάτης κατὰ μὲν Ἀπολλώνιον Ἐλεατικὸς ἐπὶ (ἀπὸ) πόλεως Ἐλέας διὰ τὸ Φωκαέων εἶναι τοὺς Ἐλεάτας ἀποίκους. L. Dind.]

[Ἐλέαγνος. V. Ἐλαίαγνος.]

[Ἐλεάζαρος, ὁ, Eleazarus, n. pr. viri Maccab. 2, 6, 18 et 24, et sæpe ap. Josephum. Formæ peregrinæ sunt Ἐλεάζαρ Matth. 1, 15, et Ἐλεάζειρ ap. Arcad. p. 20, 17, Theodos. p. 103, 30, Etym. M. p. 107, 38.]

Ἐλεαίρω, i. q. ἐλεῶ, Misereor; sed poetarum est tantum, quantum meminisse possum. In frequenti usu est ap. Hom. [Il. Z, 407 : Οὐδ' ἐλεαίρεις παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον· eademque constr. H, 27, I, 302, N, 15, etc.; sine casu B, 27, 64, Λ, 664, etc. Sic et alii Epici], qui et ἐλεαίρεσκον dicit pro ἠλέαιρον, ut τύπτεσκον pro ἔτυπτον : Il. Ω, [23] : Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, Miserabantur. [Aor. Apoll. Rh. 4, 1308 : Ἀλλά σφεας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας ἠρῷσσαι, ubi est var. ἐλέαιρον. Hesych. : Ἐλέηρεν, ἐλέησεν. Leg. vel Ἐλέηρον, ἐλέησον, vel ἠλέησεν. Utitur etiam Aristoph. in anapæst. Eq. 793 : Οὐκ ἐλεαίρεις. Lucian. Tragœdop. 304 : Ἐλέαιρ' ἄνασσα. Ἐλέαιρε imperf. et ἐλέησε confusa Hom. Il. Z, 484; ἐλέαιρε imperat. et ἐλέησον X, 59.]

[Ἐλεάλκης, ους, ὁ, Elealces, n. pr. viri, ap. Hippocrat. Epid. 7, p. 1240, C : Παρὰ τὴν Ἐλεαλκέος κρήνην. Ubi retrahendus videtur accentus, ut in simili ap. eund. nomine Δεάλκης, quod v., si modo est diversum, et Ἐλεάλκ. scribendum.]

[Ἐλεαρχία, ἡ, Præfectura paludum Ægypti. Athanas. vol. 1, part. 2, p. 776, C, Hierocl. Synecd. p. 726, ubi v. Wesseling. Scribitur autem spiritu tenui, ut ἐλεόθρεπτος. L. Dindorf.]

Ἐλεᾶς, avis nomen ap. Aristoph. Av. [302, ubi no-

minat. ἐλεᾶς, et 885, ubi dat. ἐλεᾷ cum variett. ἐλεία (sic) et τελέᾳ.] Eadem autem forsan avis est quæ a Callimacho ἐλείας dicitur, ut annotat schol. [ad l. pr.: Ὁ δὲ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφόμενος· φησὶ γάρ, Ἔλεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν.] Ap. Hesych. paroxytonως scriptum ἐλέας [cum int. ὄρνεόν εἶδος. Iterum HSt. :] Ἐλείας, avis ap. Callim., quam Aristoph. schol. putat esse eandem cum ea quæ ab Aristoph. ἐλεᾶς dicitur. — Ἔλειὸς quoque ab Hesych. esse dicitur εἶδος ἱέρακος, Species accipitris : forsitan quoniam est ἑλειονόμος. [His conferendæ gll. Suidæ p. 1203, D : Ἔλειος ὁ κάθυγρος καὶ σύνδενδρος τόπος, καὶ ἔλειος ὄρνις, et Zonaræ p. 684 : Ἔλειος (sic) ὁ κ. καὶ σ. τ. καὶ ὄρνις. Quorum uterque ponunt suo loco etiam Ἔλεὸς, ut εἶδος ὀρνέου, de quo iterum Suid. in Ἡμερινὰ ζῷα : Νυκτερινὰ, γλαῦξ, ἐλεὸς, βύας· Aristot. H. A. 8, 3, p. 592, 11 : Ἔτι τῶν νυκτερινῶν ἔνιοι γαμψώνυχές εἰσιν, οἷον νυκτικόραξ, γλαὺξ, βρύας ... Ἔτι δ' ἐλεὸς καὶ αἰγώλιος καὶ σκώψ. Τούτων δ' ὁ μὲν ἐλεὸς μείζων ἀλεκτρυόνος, ὁ δ' αἰγώλιος παραπλήσιος, ἀμφότεροι δὲ θηρεύουσι τὰς κίττας· ὁ δὲ σκὼψ ἐλάττων γλαυκός· πάντα δὲ ταῦτα τρία ὄντα ὅμοια τὰς ὄψεις καὶ σαρκοφάγα πάντα. Ap. Artemid. 3, 65, ubi recensentur γλαὺξ, ἐλεὸς, aliæque aves nocturnæ, libri vel ἐλαιὸς (adscripta nota vitii ·.·) vel εἰλεός. Quod potest ex ἐλειὸς ortum videri.]

[Ἐλέᾱς, αντος, ὁ, Eleas. Chœrob. in Bekk. An. p. 1185, 25, de nominibus in ας, αντος agens : Ἐλέας Ἐλέαντος παρὰ Φιλοστεφάνῳ· ἔστι δὲ ὄνομα κύριον. L. D.]

Ἐλεατῆρες, Qui oleas stringunt, Olivantes. Legimus enim ap. Polluc. 7, τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν dictum fuisse olim ἐλεοῦν : et eos qui id facerent, ἐλεατῆρας. Sed suspecta est hæc scriptura : potius enim per diphth. αι scribi hæc deberent, ἐλαιοῦν et ἐλαιωτῆρες. [Quæ v.]

[Ἐλεάτης. V. Ἐλέα.] || Ἐλεάται, οἱ, Eleatæ : incolæ Laconici oppidi, quod Ἔλος olim vocabatur, et postmodum in servitutem fuit redactum a Spartiatis. Athen. 6, [p. 272, A], περὶ εἱλώτων, e Theopompo : Εἰσὶ γὰρ οὗτοι (sc. οἱ εἵλωτες, s. τὸ τῶν εἱλώτων ἔθνος, ut ibid. loquitur) καταδεδουλωμένοι πολὺν ἤδη χρόνον ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν· οἱ μὲν αὐτῶν, ἐκ Μεσσήνης ὄντες, οἱ δὲ Ἐλεάται κατοικοῦντες πρότερον τὸ καλούμενον Ἔλος τῆς Λακωνικῆς. Idem tradit Steph. B. [in Ἔλος : Πόλις Λακωνικὴ παρὰ τὸ ἐν ἕλει. Οἱ πολῖται Εἵλωτες τῇ ἐκτάσει καὶ τῷ γένει καὶ τῇ προσθέσει τοῦ ι διαφέρει. Λέγονται καὶ Εἰλῶται καὶ Ἕλειοι καὶ Ἑλεάται (sic).] Suid. tamen innuit Ἐλεάτας dictas fuisse πόλεις τὰς ἱδρυμένας ἐφ' ἕλεσι. [Addit autem : Καὶ Ἐλεάτης ὁ ἀπὸ τῆς πόλεως. Ἐλεάτης tribus in ll. vitiose scriptum pro Ἐλαΐτης notavi in Ἐλαία n. pr.]

[Ἐλεατικός. Ἐλεᾶτις. V. Ἐλέα.]

[Ἐλέατρος, ὁ.] Ἐλεατοὶ, Hesychio οἱ δειπνοκλήτορες, Vocatores, Qui ad cœnam invitant convivas principum : s. Quibus in aulis principum hoc muneris datum est, ut invitent quos ipsi domini suo convivio interesse volunt. Apud Athen. 4, [p. 171, B, C] scriptum Ἐλέατροι : nam ex Pamphilo tradit ἐλεάτρους vocatos fuisse τοὺς ἐπὶ τὴν βασιλικὴν καλοῦντας τράπεζαν, παρὰ τὸν ἐλεόν· quos ab Artemidoro nominari δειπνοκλήτορας. Sed ἐλειάτρους tradit ex Eod. dictos fuisse etiam τοὺς προγεύστας, Prægustatores : quoniam προήσθιον τῶν βασιλέων πρὸς ἀσφάλειαν. Suo autem tempore ἐλέατρον γεγονέναι ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας, Totius epuli administrandi s. apparandi præfectum : vel, ut alii interpr., Totius œconomiæ præfectum. Etym. [M. p. 326, 46] ἐλέατρον dici ait τὸν μάγειρον, Coquum, παρὰ τοὺς ἐλεοὺς, quæ sunt μαγειρικαὶ τράπεζαι. [De forma Εἰλέατρος HSt. :] Εἰλέατροι, iid. qui ἐλέατροι, Vocatores regii, δειπνοκλήτορες, et cibario ministerio præfecti : παρὰ τὸν εἰλεὸν, τὸ μαγειρικὸν τραπέζιον. [V. de ambabus in Ἐδέατρος.]

[Ἐλεάω. V. Ἐλεέω.]

[Ἑλεβία, s. poet. Εἰλεβίη, Hilebie, filia Ægiali, ap. Parthen. Erot. c. 1, 1 et 4. L. Dindorf.]

[Ἑλέβιχος. V. Ἐλλέβιχος.]

[Ἐλεγαίνω.] Ἐλεγαίνειν apud Etymol. et Ἐλεγείρειν apud Suidam, Desipere, cujus signif. rationem apud eos vide. [V. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγεία. V. Ἐλεγεῖον.]

[Ἐλέγεια, ἡ, χωρίον πέραν Εὐφράτου. Ἀρριανὸς ἐν Παρθικῶν η'. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλεγεὺς, ὡς Σελευκιεὺς (l. Σελευκεὺς)', Steph. Byz. Memorant Elegiam Armeniæ bis Plin. N. H. 5, 24, 20, Dio Cass. 68, 18; 71, 2, Solinus c. 37. Ἠλεγία ap. Ptolem. 5, 13. L. Dindorf.]

[Ἐλεγειᾶκὸς, ἡ, ὸν, Elegiacus s. Ad elegiam pertinens. Dionys. De comp. verb. p. 200, 5 R. : Πεντάμετρον ἐλεγειακόν. Athen. 4, p. 144, E : Εἰς ὃν Καλλίμαχος ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησε· 13, p. 597, A : Ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία.]

[Ἐλεγείς. V. Ἐλεθαίνομαι.]

Ἐλεγεινὴ, Hesychio [falso] χαλεπή : pro quo supra ἀλεγεινή. [Zonar. alludens ad voc. ἔλεγος, p. 689 : Ἐλεγεινὰ, ἐπίπονα, θρηνώδη. Conf. idem p. 687 v. Ἐλεεινή.]

[Ἐλεγείνω. V. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγειογράφος, ὁ, Elegiarum scriptor. Is. Tzetz. Proleg. in Lycophr. p. 249 et 257 ed. Muell., Jo. Schol. Exeg. Il. p. 150, 27. Inscr. epigr. Boethi in Anth. Pal. 9, 248 : Βοήθου τοῦ ἐλεγειογράφου. Fort. restituendum scriptori ἀποριῶν καὶ ἱστ. Ὁμ. in cod. Reg. 2768, ubi est f. 24 r. in fine capitis, cujus reliqua desunt : ... καὶ ἄλλοι τινὲς, οἷον ἀσματογράφοι καὶ ἐλεεινογράφοι.]

[Ἐλεγειοποιητὴς, ὁ, i. q. ἐλεγειοποιὸς, ap. grammat. in Montef. Bibl. Coisl. p. 597, b : Ἐλεγειοποιηταὶ δ', Καλλῖνος, Μίμνερμος, Φιλητᾶς, Καλλίμαχος.]

Ἐλεγειοποιὸς, ὁ, Elegorum s. elegiarum scriptor; ut Περίανδρος ὁ Κορίνθιος ἐλεγειοποιὸς ap. Athen. [14, p. 632, D.] Utitur et Aristot. De poet. [1, 11], ubi addendo τῷ μέτρῳ verbum ποιεῖν, quosdam, ἐλεγειοποιοὺς, alios, ἐποποιοὺς appellatos fuisse scribit. [Suid. v. Τυρταῖος. Ap. Theodorid. Anth. Pal. 13, 21, 2, in cod. Pal. est τῶ 'λεγηοποιῶ, forma Dor., quam non est credibile ab librario fictam esse.]

[Ἐλεγεῖος, α, ον, Elegiacus, Elegius. Suidas s. Zonaras v. Ἐλεγαίνειν vel Ἐλεγείνειν : Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον. Tzetz. schol. Lycophr. p. 257 : Ὀλοφύρσεις ἐν ἐλεγείῳ μέτρῳ. Conf. Etym. M. p. 327, 7, Eust. Od. p. 1673, 50, in Ἐλεγεῖον cit. Absolute] Ἐλεγεῖον, τὸ, Elegum carmen s. elegiacum, quo lamentatio continetur [v. l. Proculi in Ἐλεγεία paullo post citandum. Pausan. 10, 7, 6 : Καὶ αὐλῳδίαν τε (f. τότε) κατέλυσαν, καταγνόντες οὐκ εἶναι τὸ ἄκουσμα εὔφημον· ἡ γὰρ αὐλῳδία μελέτη (f. μέλη) τε ἦν αὐλῶν τὰ σκυθρωπότατα καὶ ἐλεγεῖα καὶ θρῆνοι (omittitur in cod. καὶ, velut si θρῆνοι sit interpretatio antecedentis ἐλεγεῖα) προσᾳδόμενα τοῖς αὐλοῖς] (pro quo et ἐλεγεῖος in VV. LL. perperam), ut in schol. Apoll. Rh. 2, [782] : Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucian. Tim. [c. 46] : Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ἄσῃ μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ· ubi jocose ad signif. hujus v. alludens, Gemitus et ploratus s. Ejulatus ita vocat, aut etiam Querulas voces. [Schol. Plat. p. 150=399 : Ἐλεγεῖα, ᾠδαὶ, θρῆνοι ἢ μῦθοι. Idem cum Hesychio in v. et in Ἔλεγοι, interpr. τὰ ἐπιτάφια ποιήματα.] Citatur ab Athenæo non semel Ion ἐν τοῖς ἐλεγείοις, item Καλλῖνος : ubi per ἐλεγεῖα intelliguntur Opuscula integra elegiacis versibus scripta, quo sensu Elegias Tibulli, Propertii, Ovidii appellamus. [Plato Reip. 2, p. 368, A : Τὴν ἀρχὴν τῶν ἐλεγείων· Menon. p. 95, D. Lycurg. p. 162, 29 : Χρήσιμον δ' ἐστὶ καὶ τούτων ἀκοῦσαι τῶν ἐλεγείων (Tyrtæi). Strabo 8, p. 362 : Ἢ ταῦτα ἀκυρωτέον τὰ ἐλεγεῖα. Pausan. 7, 17, 9 : Ἑρμησιάνακτι τῷ τὰ ἐλεγεῖα γράψαντι· 9, 2, : Ἐλεγειά ἐστι Σιμωνίδου γεγραμμένα ἐπ' αὐτοῖς. Tzetz. Schol. Lycophr. p. 257 : Ἐλεγείων ποιηταί. Plurali de uno disticho, quod hexametro et pentametro constaret, Orat. c. Neaer. p. 1378, 13 : Ἐκκόψαντας τὰ ἐλεγεῖα. Ποίημα δι' ἐλεγείων Suidas paullo post cit. De epitaphiis, ut paullo post sing., Lycurg. p. 168, 10 : Τὰ ἐλεγεῖα τὰ ἐπιγεγραμμένα τοῖς μνημείοις. Pollux 3, 101; 8, 146.] Sed ἐλεγεῖον etiam sing. numero a Thucyd. 1, p. 42 [c. 132], Paus. [7, 18, 1 : Μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μου καὶ ἐλεγεῖον ἐς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ὑπὸ Ἑρμησιάνακτος πεποιημένον, quod de carmine elegiaco capiebat Ruhnk. Ep. cr. p. 284], Strab., Athen. [Diodor. 19, 1, Plut. Flamin. c. 9. Plat. Hipparch. p. 228, D : Ἐντείνας εἰς ἐλεγεῖον,] aliisque passim Gr. scriptt., vocari sciendum est, ut in calce edit. Gr. Epigrr. annotavi, quod δίστιχον postea nominatum fuit. [Ἐλεγεῖον de pentametro. Plut. Mor. p. 1141, A : Ὑπ' ἐνίων δὲ καὶ τὸ ἐλεγεῖον (tribuitur Archilocho). Schol. Dionys. in

Bekk. An. p. 749, 27 : Ἐλ. ἔμμετρός ἐστι στίχος, ἐλλείπων ἑνὶ ποδὶ τοῦ ἡρωικοῦ στίχου, εἰς δύο πενθημιμερεῖς τεμνόμενος, οἷον, Νήιδες, οἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι κ. τ. λ. et ib. p. 750, 16, 24 sq., sive Theodosius De grammatica p. 59, 9, Etym. M. p. 326, 53 sq., Hephæstio et schol. ejus p. 83, 92 sq., 186, Aristid. Quint. p. 52, ap. quem male ἐλέγειον, quum ἐλεγεῖον præcipiat etiam Arcad. p. 121, 14. Idem ὁ ἐλεγεῖος στίχος dicitur ab Eust. Od. p. 1673, 50.] Itidem vero Lat. Elegorum appellatione non ipsos Pentametros versus duntaxat, sed et Hexametros, qui cum illis copulantur, intelligunt. [De elogio duobus hexametris concepto Dio Chrys. Or. 4, vol. 1, p. 185 : Τὸ τοῦ Σαρδαναπάλλου προφέρεται πολλάκις ἐλεγεῖον, τόσσ' ἔχω ὅσσ' ἔφαγον κ. τ. λ. Pseudherod. V. Hom. c. 36 s. Suidas v. Ὅμηρος p. 2669, A : Καὶ τὸ ἐλεγεῖον τόδε ἐπέγραψαν Ἰῆται ... Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κ. τ. λ. Conf. Bentl. Phal. p. 431. De epigrammate quatuor versibus elegiacis constante schol. Pind. Ol. 13, 32. Et de inscriptione statuæ sex versibus elegiacis comprehensa Plut. V. Hom. p. 147 ed. Ern. De longiori fort. carmine elegiaco Strabo 14, p. 683.] Quod autem ad illorum usum attinet, eum plane mutatum fuisse, quum etiam amores eo carminis genere scripti fuerint, ipsa etiam poematia nobis declarant. (Ceterum in VV. LL. habetur et Ἐλεγεία, sed absque testimonio.) [Strabo 13, p. 604 : Καλλῖνος ὁ τῆς ἐλεγείας ποιητής. Conf. 14, p. 643. Parthenius Epist. ad Corn. Gall. : Εἰς ἔπη καὶ ἐλεγείας ἀνάγειν. Plut. Mor. p. 106, B : Ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην· Sol. c. 8 : Ἐν ᾠδῇ διεξῆλθε τὴν ἐλεγείαν, ἧς ἐστιν ἀρχὴ, Αὐτὸς κ. τ. λ. Et plur. ib. 26, Cim. c. 4. Et ib. : Μελάνθιος μνημονεύει πρὸς τὸν Κίμωνα παίζων δι' ἐλεγείας ὡς σπουδαζομένων ὑπ' αὐτοῦ. Suidas v. Σόλων : Ἔγραψε ... ποίημα δι' ἐλεγείων, ὃ Σαλαμὶς ἐπιγράφεται, Ὑποθήκας δι' ἐλεγείων, ubi secundo loco ἐλεγείας schol. Plat. p. 420, qui etiam p. 465 dicit Σόλων ἐλεγείαις, ut Suid. ipse v. Θέογνις : Γνώμας δι' ἐλεγείας, ubi liber unus ων super ας, et v. Τυρταῖος : Ἔγραψε ... καὶ ὑποθήκας δι' ἐλ. Ap. Theophr. H. Pl. 9, 15, 1 citantem Αἰσχύλον ἐν τοῖς ἐλεγείοις, libri optimi ταῖς ἐλεγείαις. Vicissim ap. Proculum Phot. cod. 239, p. 319, a, 5 : Τὸ μὲν διηγηματικὸν ἐκφέρεται δι' ἔπους ἰάμβου τε καὶ ἐλεγείας καὶ μέλους, alii libri præbuerunt ἐλεγείου. Id. ib. b, 6 : Τὴν δὲ ἐλεγείαν συγκεῖσθαι μὲν ἐξ ἡρῴου καὶ πενταμέτρου στίχου, ἁρμόζειν δὲ τοῖς κατοιχομένοις. Ὅθεν καὶ τοῦ ὀνόματος ἔτυχε· τὸ γὰρ θρῆνος (nisi leg. τὸν γὰρ θρῆνον) ἔλεγον ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, καὶ τοὺς τετελευτηκότας δι' αὐτοῦ εὐλόγουν· οἱ μέντοι γε μεταγενέστεροι τοῖς ἐλεγείοις (liber unus μετ' ἐλεγεῖα) πρὸς διαφόρους ὑποθέσεις ἀπεχρήσαντο κ. τ. λ. Intelligitur autem ᾠδὴ vel ποίησις, ut Strab. 8, p. 362 : Καὶ γὰρ εἶναί φησιν ἐκεῖθεν (Tyrtæus se ipsum) ἐν τῇ ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν, libri nonnulli addunt ποιήσει. De discrimine inter ἐλεγεία et ἐλεγεῖον schol. Dionys. ap. Gaisf. ad Proc. p. 422 s. Bekk. An. p. 750, 26 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐλεγεῖον ἐλεγείας διαφέρει· ἐλεγεῖον γάρ ἐστιν ὅταν εἷς στίχος ὑπάρχῃ καὶ πεντάμετρος, ἐλεγεία δὲ, ὅταν ὅλον τὸ ποίημα ἀμοιβαῖα ἔχῃ τὰ μέτρα ἑξάμετρον καὶ πεντάμετρον. Sed ut voc. ἐλεγεῖον latiori quam distichi elegiaci significatione dicti exx. supra attulimus, sic ἐλεγεία vicissim de disticho est ap. Hephæstionem p. 92 : Τὸ μὲν δεύτερον (τοῦ πενταμέτρου μέρος) ἀεὶ διπλασιαζόμενον τὴν ἐλεγείαν ποιεῖ, τὸ δὲ πρότερον οὐκέτι, ἐὰν μὴ ἐκ δύο δακτύλων συνεστήκῃ, οἷον, Νήιδες, οἳ μούσης οὐκ ἐγένοντο φίλοι· τὸ μὲν δεύτερον διπλασιασθὲν ποιεῖ ἐλεγείαν, τὸ δὲ πρότερον οὔ· quod dixerat ib., τοῦ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβανομένου γίνεται τὸ ἐλεγεῖον. Et fort. Etym. M. p. 326, 53 : Ἐλεγεῖα τὸ μέτρον, καὶ ἀρσενικῶς ἔλεγος, in qua scriptura quanquam consentit Gud. p. 180, 16, tamen scrib. videtur ἐλεγεία. L. Dindorf.]

[Ἐλεγείρω. V. Ἐλεγαίνω s. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγεύς. V. Ἐλέγεια.]

[Ἐλέγη, ἡ, filia Prœti sec. Ælian. V. H. 3, 42. L. D.]

[Ἐλεγηΐς, ίδος, ἡ, Elegeis. V. Ἐλεθαίνομαι.]

[Ἐλεγηποιός. V. Ἐλεγειοποιός.]

[Ἐλεγῖνος, ὁ.] Ἐλεγῖνοι, Elegini : pisces quidam e genere τῶν ἀγελαιῶν, Aristot. H. A. 9, [2].

[Ἐλεγκτέος, α, ον, Refellendus, Arguendus. Strabo 2, p. 88 : Τὸ μὲν παρὰ πολὺ διαμαρτανόμενον ὑπεχέτω λόγον· δίκαιον γάρ· τὸ δὲ παρὰ μικρὸν οὐδὲ παριδὼν ἐλεγκτέος ἐστί. Wakef. Plato Leg. 10, p. 905, D : Τὸ δὲ παραιτητοὺς αὖ θεοὺς εἶναι τοῖσιν ἀδικοῦσι δεχομένους δῶρα οὔτε τινὶ συγχωρητέον παντί τ' αὖ ... τρόπῳ ἐλεγκτέον.]

[Ἐλεγκτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui coarguit. Antipho p. 119, 30 : Οὐ γὰρ μηνυτὴς οὐδ' ἐλεγκτὴρ τῶν ἀποκτεινάντων εἰμί. Ubi olim ἐλεγκτής. L. D. Συκοφαντουμένων ἐλεγκτὴς legebatur olim ed. Meurs. Pallad. Hist. Laus. ubi nunc p. 1043, C : Σ. ἔκδικος. Hase.]

Ἐλεγκτικὸς, ἡ, ὸν, Redargutorius, Reprehensorius, ut ἐλ. λόγοι, Plat., Compositi ad coarguendos, qui contra disputant, ut Quintil. interpr. 2, 15, [26, sed non tribuens Platoni]. Ἐλεγκτικὸς est etiam Argumentandi peritus, Qui convincere argumentis potest. [Plato Soph. p. 216, B : Φαύλους ἡμᾶς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγξων, θεὸς ὢν τις ἐλεγκτικός. Conf. Theæt. p. 200, A. Aristot. Soph. elench. 15, p. 174, 19 : Καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς, καὶ ἐν τοῖς ἐλεγκτικοῖς. Conf. Rhet. 2, 22. Plut. Mor. p. 999, F : Τὸν οὖν ἐλεγκτικὸν λόγον ὥσπερ καθαρτικὸν ἔχων φάρμακον ὁ Σωκράτης, ἀξιόπιστος ἦν ἑτέρους ἐλέγχων τῷ μηδὲν ἀποφαίνεσθαι· Pericl. c. 4 : Ἐλεγκτικήν τινα καὶ δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν ἐξασκήσαντος ἕξιν.] Bud. ex Luciano [De salt. c. 74]. Item, Reprehendi cupidus. [Aristot. Rhet. 2, 4 : Εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων. Longin. De subl. c. 4, 1 : Τίμαιος, ἀλλοτρίων μὲν ἐλεγκτικώτατος ἁμαρτημάτων, ἀνεπαίσθητος δὲ ἰδίων. Paraphr. Epicteti Enchir. c. 47 : Μὴ μέντοι ἐπαχθὴς γίνου τοῖς ἄλλοις μηδὲ ἐλεγκτικός.]

Ἐλεγκτικῶς, ut ἐλ. ἀποδεῖξαι, Bud. ex Aristot., Refutantis more demonstrare. It. Cum quadam reprehendendi cupiditate, Reprehendendi studio, Plut. [Pseudopl. Vit. X orat., qui tamen in bonam partem dicit, p. 832, C : Σωκράτει τῷ φιλοσόφῳ διεφέρετο τὴν ὑπὲρ τῶν λόγων διαφορὰν οὐ φιλονείκως, ἀλλ' ἐλ. Non secius Ælian. V. H. 3, 19 : Φιλοτίμως πάνυ τὰς ἐρωτήσεις ποιούμενος καὶ τρόπον τινὰ καὶ ἐλ. Xenoph. Conv. 4, 2 : Μάλα ἐλ. αὐτὸν ἐπήρετο. Lucian. Demon. c. 55 : Ἐλεγκτικώτατα ἀπεκρίνατο. L. D. Acriter, Epiph. t. 1, p. 811, B : Ἐλεγκτικῶς ἀντετίθει τοῖς τοιούτοις. Clem. Al. Pæd. 1, 2, 5 : Ἐλ. δείκνυται. Basil. t. 1, p. 915, C : Ἐγκαλέσει ἐλ. Gregor. Nyss. t. 1, p. 357, A : Ἐλ. ἐμβοᾷ. Basil. t. 1, p. 988, D : Διαπύρως καὶ ἐλ. καθαιροῦντα τὸ ψεῦδος. Pejore sensu Clem. Al. Strom. 8, 1, 1 : Ἐλ. ἅμα καὶ ἐριστικῶς. Epiph. t. 1, p. 1053, D : Ἐλ. γὰρ εἶχε καὶ ἐπιστρεφέστερον· et ib. p. 655, C : Λέγει ἐλ. Aspere et objurgandi gratia. Superl. Basil. t. 1, p. 946, D : Πρὸς οὓς ἐλεγκτικώτατα ὁ λόγος ἀπήντησεν εἰπών. Hase.]

Ἐλεγκτὸς, ἡ, ὸν, q. d. Reprehensibilis, Reprehensione dignus, Qui reprehensionem meretur. [Hesych. : Ἐλεγκτὰ, ἐπονείδιστα, ἐλέγχους ἄξια, εὐεξέλεγκτα.]

[Ἐλέγκτρια, ἡ, Quæ redarguit s. coarguit. Theod. Prodr. Rhod. p. 34, 18 : Μαρτύρομαι γὰρ τὴν ἐλεγκτρίαν φλόγα. Scr. ἐλέγκτριαν.]

Ἔλεγμος, ὁ, Redargutio, Reprehensio, Refutatio. [Greg. Naz. Or. 3, 55. Strong. Reg. 4, 19, 3 : Ἡμέρα θλίψεως καὶ ἐλεγμοῦ. Ps. 149, 7 : Τοῦ ποιῆσαι ἐκδίκησιν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐλεγμοὺς ἐν τοῖς λαοῖς. Perdiccas Ecphr. p. 70 : Ἐν οἷς καὶ φρέαρ ὕδατος τοῦ ἐλεγμοῦ πεφύκει, ubi male int. Miserationis. Tzetz. Hist. 12, 133 : Τῶν ἐλεγμῶν νῦν ἄκουε, οὕσπερ ὁ Τζέτζης φέρει, ἐλέγχων τούτους ὡς ψευδῆ γράψαντας οὐκ ὀλίγοις. L. Dind.]

[Ἐλεγξικλῆς, ὁ, nomen fictum ap. Lucian. Piscat. c. 19 : Ἀληθίωνας τοῦ Ἐλεγξικλέους. Hase.]

[Ἐλεγξῖνος, ίνου, ὁ, cognomen Alexino Eleo inditum, contentionis viribus ac nervis claro. Diog. L. 2, 10, 5. Hase.]

Ἔλεγξις, εως, ἡ, Redargutio, Reprehensio. 2 Petr. 2, [16] : Ἔλεγξιν δὲ ἔσχεν ἰδίας παρανομίας. [Job. 21, 4 : Μὴ ἀνθρώπου μου ἡ ἔλεγξις; 23, 2. Philostr. V. Apoll. 2, 22, p. 74 : Οὐδὲ γὰρ πικρὸς πρὸς τὰς ἐλέγξεις ἦν. Zonar. p. 686 : Ἔλ., φανέρωσις τῶν κεκρυμμένων. Hesych. : Ἐλ., ὀνείδισις, ἀτιμία, ὕβρις (Ignominia).]

Ἔλεγος, ὁ, Lamentatio, Lugubris vox. [Vel potius Cantus lugubris. Significationem vocis HSt. perperam finxisse videtur ex etymo, de quo infra, ἓ λέγειν. Lamentationem, θρῆνον, interpretantur gramm. infra citt., nisi quod Hesych. addit interpretationem μῦθοι, de qua conf. Ἐλεγεῖον.] Apud Aristoph. Av. [217] tri-

buuntur ἔλεγοι philomelæ suum Ityn deploranti, dicitur- A
que Phœbus ἀντιψάλλειν ejus ἐλέγοις. Exp. autem schol. θρήνοις : addens ita dici ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν : sed Didymum tradidisse vocari hoc nom. θρήνους, qui ad tibiam decantarentur. [Add. Suid. v. Ἔλεγος, Etym. M. p. 326 extr., Gud. p. 180, 21, Orion p. 58, 14, Eust. Od. p. 1673, 50, ubi male ἐλέγειν. Conf. autem quæ de modo aulœdico ἔλεγοι vocato in fine dicentur. Fuisse vero etiam ad lyram cantatos elegos ostendunt ll. Euripid. infra memorandi, ubi ἄλυροι.] Didymo assentitur Eust. [Il. p. 1372, 28] sive ejusd., s. aliorum gramm. sententiam afferens, qui postquam dixit fuisse olim in usu ᾠδὰς θρηνητηρίους, cujusmodi fuerunt, quæ postea vocata sunt μέλη Carica : addit, Καὶ οἱ Ἑλληνικοὶ δὲ ἔλεγοι, ὅ ἐστι θρῆνοι, οἳ μετ' αὐλοῦ, φασὶν, ᾄδοντο. Ceterum, quod ad hujus vocis etymum attinet, scio et alia proferri, sed quæ mihi non æque placeant. [Nonnulla v. in Ἐλεθαίνομαι. Alia Etym. M. p. 326, 48-56, schol. Dionys. in Bekk. An. p. 750, 10, et 18 sq., Draco p. 162, 1.] Ut autem hoc præ ceteris probetur, quod ἔλεγος deducit παρὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν, facit ver- B
bum οἰμώζειν, itidem ab οἴμοι dolentis adverbio derivatum, pro οἴμοι λέγειν : et φεύζειν a φεῦ, pro φεῦ λέγειν : necnon ὤζειν, pro ὦ λέγειν : quæ posteriora duo, minus alioqui usitata, commemorat ap. Eust. Æl. Dionys. [Aliena hæc verborum longe aliter formatorum comparatio cum substantivo, quod gramm. contra omnem linguæ analogiam ex duabus vocibus coaluisse opinantur, ex quibus fieri illa tantum ratione potuisset, quam Welckerus iniit Mus. Rhen. novi 4, 3, p. 429 : qui collato Æschyleo Αἴλινον αἶλινον εἰπὲ, ducit ab ἒ λέγε, confertque cum ejusmodi vocabulis quale est Ἰόβαχχος, ab ἰὼ Βάχχε (adde Βαχχέβαχχος, de quo suo loco diximus).] Nec vero movere nos debet scripturæ diversitas, quod ad spiritum attinet, qui in ἒ est asper, at in ἔλεγος, tenuis [Tenui sp. scribi ἓ in Æschyli cod. Med., h. l. addo iis quæ dixi supra p. 3, A] : idem enim et in aliis plerisque derivatis usuvenire videmus. Alium scrupulum injicere potest et voc. ἔλεος, a quo facilior ideoque verisimilior videri C
queat vocis ἔλεγος deductio. Sed ego contra, nisi putarem ἔλεος antiquius esse verbum quam ἔλεγος, illud ex hoc factum esse crederem : quamvis autem unum altero antiquius esse existimem, ab ead. tamen origine utrumque derivare non dubito. [Atticis vocabuli usum tribuit Draco p. 162, 1 : Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον παρωνόμασται ἀπὸ τοῦ ἐλέγου, ὃ σημαίνει παρ' Ἀττικοῖς τὸν θρῆνον. Atque si disceditur ab exx. e Pausania et Plutarcho continuo citandis, antiquissimi ejus testes sunt Aristoph. l. c. et Eurip. Hel. 185 : Ἔνθεν οἰκτρὸν ἀνεβόασεν, ὄμαδον ἔκλυον, ἄλυρον ἔλεγον· Iph. T. 146 : Δυσθρηνήτοις ὡς θρήνοις ἔγκειμαι τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς (βοᾶν) ἀλύροις ἐλέγοις ἓ ἔ· 1089 : Ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας πόντου δειράδας ἀλκυὼν ἔλεγον οἶτον ἀείδεις ..., ἐγὼ σοὶ παραβάλλομαι θρήνους. Ubi ἐκ παραλλήλου ponuntur duo substantiva οἶτον et ἔλεγον. Tro. 119 : Καὶ διαδοῦναι νῶτον ἄκανθάν τ' εἰς ἀμφοτέρους τοίχους μελέων, ἐπὶ τοὺς ἀεὶ δακρύων ἐλέγους.] || Elegum carmen s. elegiacum, quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. [2, 782] : Ὄντινα λαὸς οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται· hic enim schol. ἐλέγοις pro ἐλεγείοις accipi ostendit, i. e. Elegis D
versibus, quum scribit, Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 135, 3] : Εἰς ἐμὲ νῦν ἐλέγους ποίει πάλιν, εἰς ἐμὲ θρήνους, Δήμιε, τὸν στιχίνῳ σφαζόμενον θανάτῳ. Sic et a Lat. appellantur Elegi versus. [Inscriptio tripodis circa ol. 48 dedicati secundum Pausan. 10, 7, 6 : Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκε (libri plerique θῆκε, quasi sit initium pentametri Θῆχ' Ἡρακλῆι) τῷ Ἡρακλεῖ νικήσας τόδ' ἄγαλμ' Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις, Ἕλλησιν δ' ἀείδων μέλεα καὶ ἐλέγους. Quod quidem ἐλεγεῖα καὶ θρήνους interpr. Paus. non quo elegias alternis hexametris et pentametris scriptas Echembroto tribueret, sed spectans ipse pariter atque schol. Apoll. naturam carminis elegiaci rebus lugubribus (sed et lætis) adhibiti temporibus posterioribus. Est autem usus voc. ἔλεγοι de carminibus elegiacis, et Latinis frequens, ut Horat. Od. 1, 33 : « Albi, ne doleas plus nimio memor immitis Glyceræ, neu miserabiles decantes elegos; » Epist. 2, 2, 91 : « Carmina compono, hic elegos; » et

A. P. 77 : « Versibus impariter junctis querimonia primum, post etiam inclusa est voti sententia compos. Quis tamen exiguos elegos emiserit auctor, grammatici certant, et adhuc sub judice lis est, » nec Græcis inde ab Alexandrinorum ætate ignotus. Sic ap. Callimachum fr. 121, de quo dixi supra p. 192, D : Ἕλλατέ νυν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας χεῖρας, Lucilium l. ab HSt. cit., Pollianum ib. 130, 3 : Τοὺς κυκλίους τούτους τοὺς Αὐτὰρ ἔπειτα λέγοντας μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων· καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω πλέον· οὐδὲν ἔχω γὰρ Παρθενίου κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχου· Apollonidem ib. 10, 19, 5 : Δωρεῦνται χρυσέοισιν, ἐγὼ θ' ἱλαροῖς ἐλέγοισιν· οὐ γὰρ δὴ Πλούτου μοῦσα χερειοτέρη. || Modus quidam aulœdicus. Plut. Mor. p. 1132, C : Οἱ δὲ νόμοι οἱ κατὰ τούτους (Clonam et Polymnestum Colophonium) αὐλῳδικοὶ ἦσαν ἀπόθετος, ἔλεγοι, κωμάρχιος κ. τ. λ. || Confus. c θρῆνος ap. Eurip. Hel. 185. L. D.]

Ἐλεγχείη, ἡ, Probrum, ap. Hom. [Il. X, 100, Ψ, 342, 408, Od. Ξ, 38, Φ, 255; Apoll. Rh. 3, 1115.]

[Ἐλεγχήεις, εσσα, εν, Reprehendendus. Apollinar. Metaphr. Ps. 35, 23 : Μή μοι ἐλεγχῆεν καὶ ὑπέρβιον ἴχνος ἐπέλθοι· 43, 52 : Νηδὺς ἐλεγχήεσσα· 118, 249 : Ἑλ. κακορραφίη.]

[Ἐλεγχής. V. Ἔλεγχος, τό.]

[Ἐλέγχιον, τὸ, Titulus, Gl.]

[Ἐλέγχιος, Theod. Prodr. Tetrast. p. 50 m. Boiss.]

[Ἐλέγχιστος. V. Ἔλεγχος, τό.]

[Ἐλεγχοειδὴς, ὁ, ἡ, Confutationis speciem habens. Aristot. Soph. elench. 15, p. 174, 18 : Ἀνάγκη γὰρ, ἂν ᾖ τὸ ἐρώτημα, ἐξ ὧν ὁ συλλογισμὸς, ἢ ἔλεγχον ἢ παράδοξον γίνεσθαι, δόντος μὲν, ἔλεγχον, μὴ δόντος δὲ μηδὲ δοκεῖν φάσκοντος, ἄδοξον, μὴ δόντος δὲ, δοκεῖν δ' ὁμολογοῦντος, ἐλεγχοειδές· 17, p. 175, 40 : Ἀλλ' οὐδενὸς ἄλλου χάριν προσδιαιρετέον ἀλλ' ἢ ὅτι τὸ συμπέρασμα φαίνεται ἐλεγχοειδές.]

Ἔλεγχος, ὁ, Argumentum, Indicium [Gl.]. Andocid. [p. 19, 28] : Οἵτινες ἔλεγχον ὑμῖν ἀρετῆς τῆς μεγίστης ἔδοσαν, Suæ maximæ virtutis argumentum dederunt, i. e. Indicium. Sed et Documentum, Specimen verti posse ait Bud. addens ex Isocr. Archid. p. 154 [137 extr.] : Ἔλεγχον διδοὺς... τῆς αὑτοῦ φύσεως. [Plat. Leg. 10, p. 891, A : Ὡς δώσοντα εἰς πάντα χρόνον ἔλεγχον, Facultatem redarguendi, ut Phædr. p. 273, C : Τάχ' ἂν ἔλεγχόν πῃ παραδοίη τῷ ἀντιδίκῳ.] Lucian. : Ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, Argumentum est inscitiæ, Inscitiam arguit. [Lexiph. c. 23 : Πρὸς ὀλίγον τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας.] Idem [Contempl. c. 10] : Ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, Probatio [Gl.] et indicium, Bud. qui Ἐλέγχους πάρεχε ex Hermog. affert pro Proba : et ex Eod. : Οὐ δεῖ παντὸς πράγματος ἐλέγχους παρασχέσθαι. Idem vero ex Andoc. affert ἔλεγχον δοῦναι cum partic. [p. 20, 15] : Φοβούμενοι ἔλεγχον δοῦναι εἰς ὑμᾶς μὴ εὖ φρονοῦντες. Ad Hebr. 11, 1 dicitur fides esse Πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, ubi Gr. schol. exp. ἀπόδειξις. Lat. quidam Demonstratio, alii Quod demonstrat, vertere. Porro ut δοῦναι ἔλεγχον, sic et λαβεῖν s. λαμβάνειν dicitur : ut Isocr. [immo Antiphon p. 112, 40], λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος, Facere specimen, Experiri, Experimento probare, Bud. [Ammon. p. 91 : Μάρτυς ἐλέγχου διαφέρει· μάρτυς μὲν γὰρ ἐπ' ἀγαθοῦ λαμβάνεται, ἔλεγχος δὲ ἐπὶ φαύλου, et sim. Thomas v. Μάρτυς. Pind. Ol. 4, 20 : Διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος· Nem. 8, 20 : Νεαρὰ δ' ἐξευρόντα δόμεν βασάνῳ ἐς ἔλεγχον. Soph. OEd. T. 603 : Καὶ τῶνδ' ἔλεγχον Πυθώδ' ἰὼν πεύθου τὰ χρησθέντ' εἰ σαφῶς ἤγγειλά σοι· Phil. 98 : Εἰς ἔλεγχον ἐξιών· OEd. C. 1297 : Εἰς ἔλεγχον χειρὸς οὐδ' ἔργου μολών. Et sim. sæpe Eurip. Thucyd. 3, 53 : Τὰ ψευδῆ ἔλεγχον ἔχει. Aristoph. Lys. 484 : Πρόσφερε πάντας ἐλέγχους. Plat. Epist. 7, p. 344, B : Ἐν εὐμενέσιν ἐλέγχοις ἐλεγχόμενα, et sæpius singul. numero. Demosth. p. 303, 14 : Τοὺς παρ' αὐτὰ τὰ πράγματ' ἐλέγχους φυγών. Ap. Hippocr. Præc. p. 27, 11 : Καὶ γὰρ οὗτοι ἀνίητροι ἐόντες ἔλεγχοι ἐκ ποδὸς ὑψεύμενοι, int. vertit, Quum medici nomine indigni re ipsa comprobent quam repente evecti sint.] || At in judicio διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur οἱ ἐξεταζόμενοι, In quorum vitam inquiritur, Bud. : quam ille signif. e Plat. Apol. [p. 39, C] affert. In VV. LL. exp. Reddere rationem vitæ, et additur ex Eod. in Epist. [3, p. 310, D], εἰς ἔλεγχον λόγους διδόναι, Pro Demon-

strare argumentis. [Demosth. p. 44, 15 : Ἡ μὲν οὖν ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη, τὸ δὲ πρᾶγμα ἤδη τὸν ἔλεγχον δώσει. Et de homine 1456, 11 : Ἔλεγχον δεδωκότα.] Ibid. affertur et λαμβάνειν ἔλεγχον ex Isocr. alia signif. quam in l. modo cit. Nam hic illius locus [p. 25, A] : Ἐπὶ τὸ ὁμολογούμενον ἐλθόντα, λαμβάνειν τῶν ἀμφισβητουμένων τὸν ἔλεγχον, redditur, Ad id, quod certum est, accedere, et ad ejus rationem ea, de quibus dubitatur, explorare. [Cod. Urb. : Ἐπὶ τοῦ συνομολογουμένου λαμβάνειν ... τὸν ἔλ. Ead. phrasis Plat. Epist. 7, p. 340, B.] Bud. εἰς ἔλεγχον καταστῆσαι vertit Ad docendi monstrandique et probandi necessitatem redigere. Apud Isocr. in Ægin. : Εἰς ἔλ. καταστήσειν ὁποῖός τις ἡμῶν ἕκαστος περὶ αὐτούς· addit, εἰς ἔλ. καθιστάναι esse Rem ad probationem adducere, Rem in probationibus constituere et testimoniis. Et subjungit ex Eod. [Panath. p. 264, A] : Εἰ κατασταίην εἰς ἔλ. [Εἰς ἔλ. ἰὼν περὶ ὧν ἔγραψε Plat. Phædr. p. 278, C. Et cum ἐπὶ Sophist. 242, B.] Idem autem ἔλεγχον significare puto ap. Eund. ubi dicit [p. 314, B] : Κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων. At vero in VV. LL. affertur hoc idem loquendi genus ex Plut. [« in Rom. »], Κατέστησεν εἰς ἔλεγχον, pro Quærere statuit tormentis. Atqui, ut omittam cetera, ob quæ suspecta est illa interpr., Demosth. non dicit simpl. ἔλεγχος ἔσοιτο, de re loquens, quæ tormentis quærenda esset, sed, Διὰ βασάνων ἔλεγχος ἔσοιτο. [Τὴν βάσανον ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἀκριβέστατον ἔλεγχον νομίζετε, Isæus p. 70, 2.] Exp. etiam Criminatio, Accusatio, Indicium criminis : ut in hoc Synes. l. De ins. [?] : Κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. [Notandi ad constructionem etiam ll. Demosth. p. 1143 extr. : Μάρτυρας ποιεῖσθαι ὡς ἐθέλεις ἐν τῇ ἀνθρώπῳ τὸν ἔλεγχον γίγνεσθαι· Thucyd. 1, 135 : Τοῦ μηδισμοῦ ... ξυνεπῃτιῶντο καὶ τὸν Θεμιστοκλέα, ὡς εὕρισκον ἐκ τῶν περὶ Παυσανίαν ἐλέγχων.] || Argumentum, eo modo, quo accipitur a Dialecticis. Bud. ex Philop. In Procl. : Τῶν ἐλέγχων ἄριστοι εἶναι δοκοῦσιν, οἵτινες ἐξ ἀρχῶν ὡρμημένοι εἰσὶν αὐτοπίστων τε καὶ τοῖς ἀντιλέγουσι προωμολογημένων. [Aristot. Περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων p. 164-184. Index, Titulus, Gl.] || Dedecus, Probrum, Opprobrium, Turpitudo : ut Bud. vertit in hoc Greg. l. : Καὶ τὸ μὲν ἑαυτοῦ σαθρὸν ἤλεγξε, τοὺς ἐλέγχους δὲ οὐ διέφυγεν, i. e., inquit, Vitare dedecus et turpitudinem non potuit, quia manifesta fecit ipse et quasi fassus est hoc facto. Ita, inquam, Bud. : vereor tamen ne alia quærenda sit interpr.; nam ἔλεγχος ex nullo alio affertur prosæ l. in hac signif., et poetæ quoque ipsi ἔλεγχος potius genere neutro dicunt.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, i. q. ἔλεγχος, ὁ (sed illud mihi suspectum dixi), Dedecus, Probrum. Hom. Il. Λ, [314] : Δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται, εἴκεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. [Od. Φ, 329 : Ὣς ἐρέουσ'· ἡμῖν δ' ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο· 333 : Τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε; Pind. Nem. 3, 15 : Ὧν παλαίφατον ἀγορὰν οὐκ ἐλεγχέεσσιν ἐμίανε.] || Idem ἐλέγχεα posuit pro Ignavis ideoque Ignominiosis hominibus, i. e. Ignominia et probro dignis [Il. B, 235 : Ὦ πέπονες, κακ' ἐλέγχε', Ἀχαιΐδες, οὐκέτ' Ἀχαιοί· E, 787, Θ, 228, Hesiod. Th. 26. Porro Hom. Il. Ω, 260 : Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται, ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε κ. τ. λ.] : quales et Ἐλεγχέες ab eo vocantur [Δ, 242] : Ἀργεῖοι ἰύμωροι, ἐλεγχέες· a nomin. sing. Ἔλεγχής. [Ω, 239 : Ἔρρετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες. Hesych. etiam singul. Ἐλεγχὲς, αἰσχρόν.] Sed et Ἐλέγχιστος apud eum legitur superl. gradu pro Probris dignissimus, vel Extrema ignominia dignus, aut etiam notatus : B, [285] : Πᾶσιν ἐλέγχιστον θέμεναι μερόπεσσι βροτοῖσιν [conf. Δ, 171. P, 26 : Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι]· Od. K, [72] : Ἐρρ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων, ubi exp. etiam Sceleratissime. Nam qui sceleratissimus est, plurimis reprehensionibus est dignus.

Ἐλέγχω, Arguo, unde ἔλεγχος, Argumentum, ut, Ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, i. e. Opera arguunt manus, quod habet Suid., et proverbiale esse videtur. [Est Antiphili Anth. Pal. 6, 250, 7 : Ὄφρα χιτὼν μὲν χρῶτα περισκέπῃ, ἔργα δ' ἐλέγχῃ χεῖρας, diciturque de lanificio.] Sic autem verbo Arguo usus est Virgil. quum dixit, Degeneres animos timor arguit. Ceterum utri prior dandus fuerit locus, verbone ἐλέγχω an nomini ἔλεγχος, dubitari possit; nam Lat. quidem certe Arguo prius esse quam Argumentum, manifestum est, sicut Index ab Indico fieri putatur : sed quum ἐλέγχω reddimus Argumentis demonstro s. probo, videmur quodammodo ἔλεγχον in ἐλέγχω includere. Huc accedit, quod Etym., cujus tamen alioqui parva est his in rebus auctoritas, ἐλέγχω ab ἔλεγχος deducit. Sed propter derivata ab ἔλεγχος, ne inter nomen et verbum ponenda essent, alioqui ab hac eorum signif. discedentia, huic posteriorem l. dare malui : et vicissim verbo ἐλέγχω, propter compp. ab eo, dare priorem. Ut autem ad signif. verbi hujus revertar, quale est ἐλέγχω in illo quem ex Suida protuli l., tale est pass. ἐλεγχθήσεται in hoc Xen. l. [Comm. 1, 7, 2] : Εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν· ubi tamen non redditur Arguetur, sed Deprehendetur vel Comperietur. [Aristoph. Eccl. 485 : Ἡμῖν δ' ἂν αἰσχύνην φέροι ... τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐλεγχθέν. Æschyl. Ag. 1351 : Πρᾶγμ. ἐλέγχειν· Suppl. 993 : Ἀγνῶθ' ὅμιλον ὡς ἐλέγχεσθαι χρόνῳ. Soph. El. 1353, Ant. 434. Aristoph. Ran. 894 : Ὀρθῶς μ' ἐλέγχειν ὧν ἂν ἅπτωμαι λόγων. Et ib. 857 : Ἔλεγχ' ἐλέγχου. Ubi est Coarguere, Pravi falsique convincere. Conf. Nub. 1642, Ran. 908, 961, 1366, Eq. 1232.] E Plat. affertur itidem ἐλεγχθὲν ἔργῳ, pro Deprehensum reipsa, vel Demonstratum. [V. Leg. 8, p. 839, D (quod Thuc. 6, 86 : Αὐτὸ τὸ ἔργον ἐλέγχει). Sophist. p. 241, D : Τούτων μήτε ἐλεγχθέντων μήθ' ὁμολογηθέντων. Et alibi sæpe tam in bonam quam in contrariam partem. Demosth. p. 805, 28 : Ἐλέγχει τὰ ἀπόρρητα τῆς πολιτείας, Convincit ut inania.] Polit. vertit Coarguo, ista Herodiani interpretans [7, 1, 14] : Τὴν Ἀλεξάνδρου πρὸς τὰ πολεμικὰ ἔργα δειλίαν ἐλέγχειν ἐπειρᾶτο. Interdum autem vertitur Redarguo, Reprehendo : ut ap. Plut. De orac. def. [init.] : Ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ θεοῦ, Quum apud deum eam fabulam reprehenderet. Sic pass. Xen. [Comm. 1, 2, 47] : Ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο. Apud Thuc. autem Reprehendere, Insimulare, 1, [131] : Καὶ καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτῶν [αὐτὸν al.] ἐλέγχειν. [Æsch. Cho. 919 : Μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη. Dio Cass. 56, 40 : Τοὺς μὲν ἀρετήν τινα ἔχοντας ἀφθόνως εἶα οἱ παρισοῦσθαι, τοὺς δ' ἄλλως πως βιοῦντας οὐκ ἤλεγχεν.] Sed ἐλέγχω redditur et Refello, Refuto, it. Convinco. Bud. ex Antiphonte affert pro Probare et Convincere [p. 139, 22 : Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς ἔργοις τοὺς λόγους ἐλέγχουσι]. Idem hæc Demosth. : Καὶ ἐλέγξας αὐτὸν τὰ ψευδῆ κεκλητευκότα, interpr. Quum liquido probassem falsam eum in jus vocationem renuntiasse. [Cum adj. conjunctum sic ponit Hippocr. Epist. p. 1278, 33 : Οὐδ' ἂν Ἀβδηρῖταί με νῦν δέκα ταλάντοις ἐδελέαζον, ἀντὶ ἰητροῦ μισθωτὸν ἐλέγχοντες.] Pro Convinco autem frequens etiam est. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 54 : Διδόσθω τῷ ἐλέγξαντι τὸ ἥμισυ. Palæph. c. 53, 6 : Περὶ οὗ ἱστορεῖ ποιητικῶς Ὅμηρος ὁ ποιητὴς, ὡς ὁ ἥλιος, φησὶν, ἤλεγξε τὴν Ἀφροδίτην συμμιγνυμένην νυκτὸς Ἄρει· Ἀφροδίτην δὲ ἐκάλεσε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὁρμῆς ὑφ' Ἡλίου βασιλέως ἐλεγχθεῖσαν.] Synes. : Ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδωκεν. Apud Aristoph. [Pl. 574] legitur cum περὶ etiam : Σύ γ' ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου. [Ev. Jo. 8, 46 : Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας; 16, 8 : Ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως. V. infra in signif. Objurgandi. Præp. εἰς conjunxit Dio Cass. 44, 37 : Οἱ οὐκ ἐξ εὐγενῶν φύντες δύναιντο μὲν ἂν καὶ προσποιητῶς ἀνδραγαθίζεσθαι, δύναιντο δ' ἂν καὶ ἐλεγχθῆναί ποτε ἐς τὸ κακογενὲς ὑπὸ τοῦ συμφύτου.] Alicubi vero non Convincere, sed Vincere ille interpr., addens tamen ablat. Argumentatione : ut ap. Plat. in Gorg. p. 416 [p. 458, A] ait ἐλέγχειν esse Vincere disputantem certa argumentatione; et ἐλέγχεσθαι, Vinci. Denique ἐλέγχω alicubi esse ait Argumentis et ratiocinationibus demonstro : quod tamen et simpl. reddi Demonstro, supra docui. [Simpl. Vinco, Pind. Pyth. 11, 49 : Ἔπλεγξαν Ἑλλανίδα στρατιὰν ὠκύτατι. Dionys. Per. 750 : Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μή κε τις ἄλλος ἐλέγχοι τοξευτής. Nonnus Dion. 1, 42 : Μαρσύαο θεημάχον αὐλὸν ἐλέγξας. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 217, 5 : Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.] || Exp. etiam Reprimo et Coerceo in h. Chrys. l. : Προσευχὴ τοῦ πυρὸς δύναμιν

ἤλεγξε· sed ego verbum Refuto hic quoque retineri posse existimo, ut dixit Cic., Conatum alicujus refutare. [Culpo. Soph. Ant. 260 : Φύλαξ ἐλέγχων φύλακα. Sic fere ap. Nonn. Dion. 4, 142 : Ἄκρα δὲ χειρῶν αἰδέομαι κρίνειν, ἵνα μὴ γάλα λευκὸν ἐλέγξω, Ne injuriam faciam vel sim. 10, 210 : Οὐ γὰρ ἐλέγξει οὐράνιον τεὸν εἶδος Ὀλύμπιον αἷμα Λυαίου· 317 : Ἄμπελος ἱμερόεις Γανυμήδεος εἶδος ἐλέγχει. || Arguo, Probo, ut sit i. fere q. Castigo, Ep. ad Hebr. 12, 6 : Υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος· ὃν γὰρ ἀγαπᾷ κύριος, παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν, ὃν παραδέχεται. Apoc. 3, 19 : Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω.] || Ἐλέγχεσθαι autem pro Rejici et contemni Bud. ex Luciano affert in Nigrino [c. 4] : Ἐληλεγμένων μοι φιλτάτων πλούτου τε καὶ ἀργυρίου καὶ δόξης. Addit vero ἐλέγχεσθαι dici, quod convincatur non esse probum. || Cui interpr. non absimilem dat huic verbo ap. Hom. Il. I, [518] : Τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς, Μήτε πόδας· ait enim esse pro Aspernari, s. Aspernando irritum facere, q. d., inquit, Noli eos ita contemptui habere, ut re infecta remittas. Vide Eust. [et interpretes ab Heynio citt.] qui inter alia dicit, Μὴ ποιήσῃς ἐπονειδίστους ὡς ἀποδοκιμάσας αὐτούς. Addit vero, et ὕβρεως significationem hoc includi voc. [Hom. Od. Φ, 424 : Τηλέμαχ', οὔ σ' ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει ἥμενος, Non dedecorat te. || Convitiari interpretatur Suid. : Ἐλέγχομεν, ἀντὶ τοῦ κακολογοῦμεν. «Νυκτὶ δ' ὅλῃ βασιλῆας ἐλέγχομεν.» Xenoph. Comm. 2, 2, 9 : Οὐκ οἴονται (histriones) τὸν ἐλέγχοντα ἐλέγχειν, ἵνα ζημιώσῃ, Objurgantem. Plut. Mor. p. 1, B : Τοῖς γὰρ μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονόσιν ἀνεξάλειπτα παρακολουθεῖ τὰ τῆς δυσγενείας ὀνείδη παρὰ πάντα τὸν βίον καὶ πρόχειρα τοῖς ἐλέγχειν καὶ λοιδορεῖσθαι βουλομένοις. Nonnus Dion. 48, 446 : Ἀγρότις Αὔρη παρθενικὴν ἤλεγξε, καὶ οὐκέτι παρθένος ἔσται. Lucas 3, 19 : Ὁ δὲ Ἡρώδης ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ περὶ Ἡρωδιάδος τῆς γυναικὸς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε πονηρῶν ὁ Ἡρ. V. ll. supra citt. in ex. structuræ cum περί.] || Scisciter, Percunctor. [Æsch. Cho. 851 : Ἐλέγξαι τὸν ἄγγελον εἴτε... εἴτε. Soph. OEd. T. 333, Phil. 338.] Xen. [Cyrop. 1, 6, 13] : Ἤλεγχες αὖ σὺ, εἴ τινα λόγον ποιήσαιτο περὶ τοῦ πείθεσθαι τὴν στρατιάν. [Id. Anab. 3, 5, 14 : Ἤλεγχον τὴν κύκλῳ χώραν τίς ἑκάστη εἴη.] Arrian. in Alex. exp. [3, 21, 11] : Ἤλεγχε τοὺς προσχώρους εἰ δή τινα εἰδεῖεν ἐπιτομωτέραν ὁδόν. [Callim. Del. 88 : Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις; || Ἐλέγχει, ψηλαφᾷ, Contrectat, Hesych. Cod., ut literarum ordo poscit, Ἐλέχει. || De vitio in libris frequenti ἐλεχθῆναι, ἐλεχθήσομαι v. Dorv. ad Charit. p. 510=511. Ἐλέγοντο et ἠλέγχοντο permutata Plut. Pericl. c. 31 et sim. ap. schol. Eurip. Alc. 724 Matth. κακῶς σε λέξαντος (sic enim scrib.) et κακῶς ἐλέγξαντος. Ἐλεγξώμεθα et ἐκλεξώμεθα confusa apud Symmach. Prov. 8, 9.]

[Ἐλεγχώδης, ὁ, ἡ, Argumentosus, Gl.]

[Ἐλεδανός. V. Ἐλλεδανός.]

[Ἑλεδεμνάς (vel Ἐλεδεμνάς). Æsch. Sept. 83 : Ἑλεδεμνὰς πεδιοπλόκτυπός τι χρίμπτεται. Schol. ὁ ἐλαύνων καὶ διεγείρων τῶν δεμνίων. Quod recentissimi scholiastæ commentum est antiquam ignorantis scripturam ἔλε (s. εἶλε) δ' ἐμὰς φρένας δέος· ὅπλων κτύπος ποτιχρίμπτεται· de qua suo loco dicemus. G. Dind.]

[Ἑλέδημος, n. pr. ex inscr. vasis Etrusci memoratum Welckero in Mus. Rhen. novo 1, 2, p. 320, v. 7. L. Dindorf.]

Ἐλεδώνη, ἡ, Eledona : species est polypi, unam habens κοτυληδόνα et septem pedes, ut Suid. ex Æliano tradit : addens, pleonasmo τοῦ λ dici quasi ἐεδώνην, παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i. e. ἐσθίειν, dicente et Hesiodo [Op. 522], quod ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. Idem tradit Etym. Sed et Athen. 7, [p. 318, E], ex Aristotele [cujus v. H. A. 4, 1, p. 525, 17, cum annot. Schneideri] et Speusippo refert ἐλεδώνην esse polypi speciem. Ubi nota δασύνεσθαι, at ψιλοῦσθαι [in libro epitomes Athenæi et] ap. Etym. et Suid., ap. quem vulg. edd. habent etiam ἐλεδόνη, per ο μικρόν : sed perperam : nam et vetus et Ms. exemplar Suidæ atque Etymologi per ω scribunt. [Ap. eund. Athen. 8, p. 356, F : Ἡ δὲ χελιδὼν ἡ τῷ πουλύπῳ ἐοικυῖα ἔχει τὸ ἀφ' αὑτῆς ὑγρὸν εὔχροιαν ποιοῦν καὶ κινοῦν αἷμα, intt. conjecerunt ἡ δ' ἐλεδώνη. Apud Hesych. vitiose Δελεδώνη, ὁ μυλαῖος ἰχθὺς, pro δ' ἐλεδώνη, ὀσμύλος ἰχθὺς, ut restituit Bentl. Idem Ἑλεδώνη, ὁ πολύπους. Alio pertinere videtur ejusd. gl. Ἐδελώνη, de qua supra.]

Ἐλεεινολογέω, Miserabiliter loquor, Miserabilem vocem edo. [|| Medio Hermog. Form. orat. 2, p. 294 ed. Sturm. : Πλὴν ὅτε οἶκτον κινοίη τις ἐλεεινολογούμενος. Angl. Anna Comn. p. 28, A : Ἄλλοτε ἄλλως τὰς δημηγορίας πλαττόμενος, νῦν μὲν ἐλεεινολογούμενος οἷα πέπονθεν ἐπὶ θυγατρὶ, νῦν δὲ τοῦ συμπενθέρου φειδόμενος. Schol. Dionys. in Bekk. An. p. 752, 30 : Ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ Ἀνδρομάχη λέγει ἐλεεινολογουμένη πρὸς Ἕκτορα. L. D. Nicetas Paphl. Laud. S. Eustathii p. 63, 2 : Ἀποδύρεται μὲν καὶ ἐλεεινολογεῖται, Lamentabiliter quiritatur. Niceph. Uran. Vita S. Simeon. Stylitæ Act. SS. t. 5 Maii p. 361, 24 : Ἐλεεινολογούμενοι πρὸς αὐτόν. Hase.]

Ἐλεεινολογία, ἡ, Miserabilis oratio. Ap. Plat. autem in Phædro [p. 272, A] ἐλεεινολογίας τε καὶ δεινώσεως, Bud. interpr. Commiserationis et exaggerationis. [Ap. Plat. nunc restituta forma Attica ἐλειν. Communi Theodos. De gramm. p. 60, 3 : Ἔστι δὲ οἶκτος ἐλεεινολογία καὶ ὀλοφυρμός. L. D. Schol. Soph. OEd. C. 241 : Ἀλλὰ τὰ πράγματα αὐτοῖς οὐκ ἐν καιρῷ ἐστιν, ἀλλ' ἐν δυσπραγίᾳ, ὥστε ἐπαφρόδιτον εἶναι αὐτοῖς τὴν ἐλεεινολογίαν· OEd. T. 1515. Hermog. Form. or. 1, p. 20 ed. Sturm.]

Ἐλεεινὸς, ἡ, ὸν, Miserabilis : ἐλεεινὰ δράματα, Plato Apol. [p. 35, B. Reip. 10, p. 620, A : Θέαν ἐλεεινὴν ἰδεῖν· Ion. p. 535, B, C. Apoll. Rh. 3, 707 : Ἐλεεινὸν γόον· 4, 1304 : Ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.] Et ἐλεεινὸς ἐγένετο τῆς περιπλανήσεως, Greg., subaud. ἕνεκα. [Miser potius vert. Hom. Il. Φ, 273 : Ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι· conf. Ψ, 110. Plat. Gorg. p. 469, A bis : Ἄθλιος καὶ ἐλεεινός· Leg. 5, p. 731, C. Sed est etiam is Cujus miseret alios, Il. Ω, 309 : Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν· et sim. Od. Z, 327. Ib. T, 253 : Νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, παρόσπερ ἐὼν ἐλεεινὸς, ... φίλος τ' ἔσῃ αἰδοῖός τε. Plato Leg. 5, p. 729, E : Ἐλεεινότερος ἀνθρώποις καὶ θεοῖς. Lysias p. 168, 41 : Τοὺς καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐλεεινοὺς ὄντας· 178, 41 : Ἐν μὲν τοῖς ἰδίοις οἱ ἀδικούμενοι δακρύουσι καὶ ἐλεεινοί εἰσιν, ἐν δὲ τοῖς δημοσίοις οἱ μὲν ἀδικοῦντες ἐλεεινοὶ, ὑμεῖς δ' οἱ ἀδικούμενοι ἐλεεῖτε. Et is Quem miseret aliorum. Hom. Od. Θ, 531 : Ὡς Ὀδυσεὺς ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβεν· et l. sim. Π, 219. Apoll. Rh. 3, 1118. Soph. Phil. 1130, ubi τόξον alloquitur Phil. : Ἐλεεινὸν ὁρᾷς; Plat. Reip. 10, p. 606, B : Θρέψαντα ἐν ἐκείνοις ἰσχυρὸν τὸ ἐλεεινόν (quo fort. respexit Antiatt. Bekk. p. 92, 9 : Πλάτων ἕκτῳ Πολιτείας κατὰ τοῦ ἐλεητικοῦ τὸν ἐλεεινὸν τέθεικεν)· Phæd. p. 59, A : Οὐδέν πάνυ μοι ἐλεεινὸν εἰσήει. Compar. Plat. Leg. 5, p. 729, E, Hom. Il. Ω, 504. Superl. Od. Θ, 530; Demosth. p. 574, 25. Neutro plur. adverbialiter Hom. Il. B, 314 : Ἔνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας· X, 37, 408. Apoll. Rh. 4, 1290 : Ἐλ. χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες· ib. 1534. Perses Anth. Pal. 7, 487, 3 : Ἐλεεινὰ καταδρύψασα παρειάς. Atticos una uti forma trisyll. Ἐλεινὸς animadvertit Pors. præf. ad Eur. Hec. p. 8. Libri tamen conspirare solent in altera, ut Æsch. Prom. 246, Soph. OEd. T. 672, Phil. 1130, Tr. 528, Eur. Hel. 992, Aristoph. Ach. 412, Ran. 1063, et Plat. aliorumque locis citt. Eandem exhibet cod. Hom. H. Cer. 284 : Φωνὴν ἐσάκουσαν ἐλεεινὴν, ubi ἐλεινὴν Ruhnk. Trisyllabam testantur Eust. Il. p. 1276, 63 : Ὅτι δὲ τὸ ἐλεεινὸν καὶ ἐλεινὸν τρισυλλάβως ἐλέγετο παραδεδώκασιν οἱ τεχνικοί· Antiatt. Bekk. An. p. 92, 9 : Ἐλεινὸν ἀντὶ τοῦ ἐλεεινόν. Εὔπολις Αἰξίν· Chœrob. ib. p. 1368, b. Legitur eadem, ubi non exspectatur, in Vita Sabæ Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 646, A : Ἐμοὶ τῷ ἐλεινῷ· ἐλεεινὸν ib. 647, D. Conf. Ἐλεινῶς. Confus. c. ἀλεεινὸς Xenoph. Anab. 4, 4, 11.]

[Ἐλεεινότης, ητος, ἡ, Miseratio. Maximus Schol. in Greg. p. 23. Schæf. Sch. Eur. Or. 956 Matth. : Ἔλεος ὅδ' ἔρχεται τῶν θανουμένων ὕπερ στρατηλατῶν Ἑλλάδος ποτ' ὄντων) ἐλεεινότης ἥδε ἔρχεται. L. D. || Misella mea tenuitas, quem tit. præ modestia usurpant scriptt. ecclesiastici. Theodor. ep. Epist. ad Zos. Act. SS. Jun. t. 3, p. 25, 3 : Πευσαμένης τῆς σῆς Τιμιότητος ... πρὸς τῆς ἡμετέρας ἐλεεινότητος. Vita S. Marthæ Act. SS. Maii t. 5, p. 430, 5 : Καὶ κατοπτρίζῃ ἀεὶ ἐν

τῇ ὑμετέρᾳ διακονίᾳ (fort. διανοίᾳ) τὴν ἐμὴν ἐλεεινότητα· et alibi crebro in Act. SS. Hase.]

[Ἐλεεινούπολις. V. Ἐλενούπολις.]

Ἐλεεινῶς, Miserabiliter. [Demosth. p. 366, 23: Κακῶς καὶ ἐλ. διάκεινται. Polyb. 14, 5, 10: Ἀτυχῶς καὶ ἐλ. ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀπώλλυντο. Eumath. p. 302: Ἥ δέ μου ἐλ. ἐκσπασθεῖσα. Suid. v. Μαξιμῖνος p. 2396, A: Ἐλ. κατασηπόμενος. || Forma Att. Ἐλεινῶς Aristoph. Thesm. 1063: Κλάειν ἐλ. Soph. Phil. 870: Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ τλῆναί σ' ἐλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα μεῖναι, ubi ἐλεεινῶς libri præter unum. Notanda autem signif. qua hic dicitur, Misericorditer. V. Ἐλεεινός. || In ll. Jo. Monachi ap. Ducang. Gl. Gr. p. 890, v. 2: Ἁμαρτία, ἥτις παρ' αὐτῶν τῶν θηλειῶν ἄνευ ἀνδρὸς ἐλεηνῶς (sic) ἀποπληροῦσθαι πέφυκεν (et ib. p. 856 med.: Μαλακία δι' ἑτέρας γινομένη χειρὸς, ὡς ἀρτίως οἱ ἄρχοντες τέως ἐλεεινῶς ποιοῦσιν), Impure, Flagitiose interpr. Reisk. ad Constantin. De cærim. p. 771 ed. Bonn. Est talibus etiam in ll. Miserabiliter, sc. propter extremam nequitiam, i. e. Misere. L. D.]

[Ἐλεεὺς forma vitiosa pro Ἐλαιεὺς, ut videtur, q. v.] B

Ἐλεέω, Misereor, [Miserasco, Miseror, Miseret; Ἐλεῶν, Miserator, add. Gl.] Commiseror. Hom. Od. Ξ, [279]: Καί μ' ἐλέησε. [Et aliis ll. plurimis.] Est tamen magis poet. ἐλεαίρω, de quo sup. Synes. Ep. 57 [p. 197, A]: Ἔλεον αὐτοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ, Inutili misericordia eos prosequor. [Alia constr. est c. accus. pers. et gen. rei. Xenoph. Eph. p. 94, 5: Τῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει. Georg. Trapez. ap. Fabr. B. Gr. ed. Harl. vol. 12, p. 78 med.: Ἐλέησά (sic) σε τοῦ πάθους.] Et pass. Ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, [Plat. Reip. 1, p. 337, A,] Lucian. [Lexiph. c. 17 extr.], Moveo tibi miserationem, s. commiserationem. [Soph. Phil. 308: Οὗτοί με λόγοις ἐλεοῦσι· 501: Σύ μ' ἐλέησον· 967. Aristoph. Vesp. 572: Παιδὸς φωνὴν ἐλεήσαις· Pac. 400: Ἐλέησον αὐτῶν τὴν ὄπα. Plato Leg. 2, p. 665, A: Θεοὺς ἐλεοῦντας ἡμᾶς, et alibi sæpe vel addito casu vel absolute. Menand. ap. Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1368: Ἐλεῶ ἐλεεῖς, καὶ ὁ Μένανδρος ἐδήλωσεν εἰπών, Ἐλεεῖται (ἐλεεῖθ') ὁ ποιμὴν καὶ καλεῖται γλυκύτατος. Idem, ut videtur, in versu proverbiali ap. Suidam et alios (p. 298 Mein.): Ἅμ' ἠλέηται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. Corinth. 1, 7, 25: Ἠλεημένος ὑπὸ κυρίου πιστὸς εἶναι, Misericordia dei fidelis. Fut. ἐλεηθήσεσθε in Testam. 12 patriarch. p. 654 ed. Fabric. Ἐλεηθήσονται ap. Matthæum 5, 7. Ἐλεηθησόμενος ap. Dion. Cass. 65, 16. || Novitia forma fuit Ἐλεάω. Etym. M. p. 129, 49: Καὶ τὰ διφορούμενα κατὰ τὰς συζυγίας διὰ τοῦ η ἔχουσι τὸν μέλλοντα, οἷον ξυρῶ ξυρεῖς, ξυρᾷς, ξυρήσω· ἐλεῶ ἐλεεῖς, ἐλεᾷς, ἐλεήσω· 327, 28: Ἐλεῶ κατὰ μὲν τοὺς Ἀττικοὺς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐλεεῖς ... κατὰ δὲ τὴν κοινὴν δευτέρας. Eodem spectare Chœrobosci de forma ἐλεέω notationem intelligitur etiam ex eo quod, teste Bekkero in annot. ad l. pr. Etym. M., ibidem agit de formis ξυράω et ξυρέω. Manetho 5, 312: Λείπονται πάντων, ἐλεώμενοι. Ap. Clem. Al. Pæd. 1, 9, p. 146, ab Schneid. cit., pro ἐλεεῖ ed. Flor. ἐλεᾷ. Sic infra ἐμφοράω pro ἐμφορέω, et ῥοφάω pro ῥοφέω, quod rejecimus in Ἐκροφάω, sed exemplis confirmabimus in Ῥοφέω. || Formam disyllabam Ἐλέω Aristophani Vesp. 967: Ὦ δαιμόνι', ἔλει τοὺς ταλαιπωρουμένους, restituendam conjecit G. Dindorfius, quum ἐλέει sit in libris, unde τοὺς ejectum in deterioribus. V. similes formas Ἐλεινὸς et Ἐλήμων. Ἐλῶν pro ἐλεῶν liber unus Diod. 4, 12, p. 258, 59. Confus. c. ἀλγῶ v. ap. Boiss. ad Philostr. p. 544, ab Schæf. cit.; c. ἐλεαίρω in illo. L. Dind.]

[Ἐλεημονικὸς, ἡ, ὸν, Misericors. Olympiod. in Eccles. 5, p. 639: Τοῦτο ὄντως δόμα θεοῦ ἐστι, τὸ ἐλεημονικὴν καὶ φιλόπτωχον ἕξιν ἀναλαβεῖν. Suicer.]

[Ἐλεημόνως, Misericorditer, Gl. Eustath. Il. p. 796, 31: Ἐλεημόνως προσέφη ὁ Διομήδης τὸν γέροντα. Pollux 8, 11. L. Dindorf.]

Ἐλεημοσύνη, ἡ, Misericordia: qua in signif. ap. Callim. invenio H. in Del. [151]: Μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε Ἀντ' ἐλεημοσύνης. Ita enim leg. est, ut et habet mea editio, non ἀντελεημοσύνης uno verbo, ut in Flor. etiam edit. habetur. [Jesa. 1, 27: Μετὰ γὰρ κρίματος σωθήσεται ἡ αἰχμαλωσία αὐτῆς καὶ μετὰ ἐλεημοσύνης· et al. Cum gen., Miseratio, Sirac. 3, 14: Ἐλεημοσύνη γὰρ πατρὸς οὐκ ἐπιλησθήσεται καὶ ἀντὶ ἁμαρτιῶν προσανοικοδομηθήσεταί σοι.] || At vero in N. T. ceterisque, quæ Ecclesiastica vocantur, appellatur Stips quæ erogatur pauperibus: quod ea proficiscatur a commiseratione, et sit veluti commiserationis nostræ opus. Nec tamen de Stipe sola intelligendum est, sed et de omni Beneficii genere, quo calamitosos prosequimur. Matth. 6, [1]: Προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων. Galli Græcam vocem retinuerunt, dicentes *Aulmosne*. [Δικαιοσύνην nunc receptum e libris. Ἐλ. vero est ib. 2, 3, 4. Plur. in ead. locutione anon. ap. Kollar. ad Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 232: Πῶς δεῖ προσφέρειν θυσίαν καὶ ποιεῖν ἐλεημοσύνας. Daniel. 4, 24: Τὰς ἁμαρτίας σου ἐν ἐλεημοσύναις λύτρωσαι. Utitur et Diog. L. 5, 17: Πονηρῷ ἀνθρώπῳ ἐλεημοσύνην ἔδωκεν. Conf. Spanh. ad l. Callim. supra cit. ὔ L. Dindorf.]

Ἐλεήμων, ονος, ὁ, ἡ, Misericors [Gl.]. In usu et ap. poetas, ut θυμὸς ἐλεήμων, Hom. Od. E, [191. Cum gen. Aristoph. Pac. 425: Οἷμ' ὡς ἐλεήμων εἰμ' ἀεὶ τῶν χρυσίδων. Comp. Aristot. H. A. 9, 1, p. 608, 8: Γυνὴ ἀνδρὸς ἐλεημονέστερον. Superl. Lysias p. 168, 39: Περὶ τοὺς οὐδὲν ἔχοντας κακὸν ἐλεημονέστατος. Isocr. p. 314, C, unde citat Antiatt. Bekk. p. 92, 14. Fem. memorat Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 37, 4, Etym. M. p. 564, 18. Voc. frequens in Script. S.]

[Ἐλεήμων, ονος, ὁ. Eleemon quidam comes memoratur Annæ Comn. p. 336, B. Conf. Ἐλήμων. || Ἐλεήμων, ἐν Κύπρῳ καὶ Χαλκηδονίᾳ (f. Χαλκηδόνι) Ἀφροδίτη, Hesych. L. Dindorf.]

[Ἐλέης. Ἐλέητος fluvii, unde dicta sit Velia urbs, mentionem facit Strabo in Ἐλέα cit. L. Dindorf.]

[Ἐλεητικὸς, ἡ, ὸν, Misericors. Aristot. De virt. et vit. c. 4, p. 1250, 33: Ἀκολουθεῖ δὲ τῇ ἐλευθεριότητι τοῦ ἤθους ὑγρότης καὶ εὐαγωγία ... καὶ τὸ εἶναι ἐλεητικόν. Conf. Rhetor. 2, 12 et 13. V. Ἐλεεινός. L. Dind.]

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, Commiseratio. Sed poet. est hoc ἐλεητύς. Hom. Od. Ξ, [82]: Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν. [Quo referri gl. Hesych.: Ἐλεντὺν, ἔλαιον, animadvertit Bentl. ad Mill. p. 36. Ib. P, 451: Ἐπεὶ οὔτις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς ἀλλοτρίων χαρίσασθαι.] C

[Ἐλεθαίνομαι.] Ἐλεθαινομένη Hesych. exp. ἀχολασταίνουσα [et Ἐλασθαίνομεν, ἠχολασθαίνομεν (ἠχολαστ.), quod sive ad prioris gl. exemplum revocandum est sive minus, huc referre malim quam cum Alb. ad Λασθαίνω], Lasciviens, Incontinentius et petulantius sese gerens: quo significatu supra ἐλεγαίνειν. Etym. enim [M. p. 327, 5, et plenius p. 152, 48] quum ἐλεγαίνειν esse dixisset τὸ παραφρονεῖν [et altero l. i. q. ἀσελγαίνειν, quod esse κυρίως τὸ παρὰ φύσιν ταῖς γυναιξὶ μίγνυσθαι, καταχρηστικῶς δὲ τὸ ὁπ. ἀκ.], subjungit, veterum quosdam ita vocasse τὸ ὁπωσδήποτε ἀκολασταίνειν. Idemque tradit et Lex. meum vet. Quibus addunt, quum Nelei filia, alio nomine Πειρὼ dicta, Ἐλεγηὶς s. Ἐλεγειὶς, illo enim modo Lex. meum vet. [et Etym. M. p. 152, 50 et 58] habet, hoc Etym. [p. 327, 11], nominaretur παρὰ τοῦτο τὸ ἐλεγαίνειν [ἐλεγένειν vitiose Etym. M. in Ἐλεγειὶς p. 327, 13], τὸ ἀκολασταίνειν, neminem ex Atheniensibus eam voluisse ducere. A superiore autem ἐλεγαίνειν, quod est παραφρονεῖν, quosdam putare denominatum τὸ ἐλεγεῖον μέτρον, quoniam Theocles Naxius s. Eretriensis primus αὐτὸ ἀνεφθέγξατο μανείς. Cujus rei Suid. quoque meminit: sed ap. eum scriptum est ἐλεγείρειν pro ἐλεγαίνειν: in Ms. cod. vet. ἐλεγείνειν. [Ita Kust. e codd. Paris., consentitque ordo literarum. Ἐλεγαίνειν Zonar. p. 692.] D

[Ἑλεία. V. Ἕλειος.]

Ἕλεία, s. Ἕλα, dicitur ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, teste Hesychio, i. e. Solis splendor: quæ et ἕλη s. εἵλη. Sed addit, ἢ πόμα, ἢ ὕδωρ ἅλας ἔχον, καὶ εἶδός τι μέλους. [Postrema fort. pertinere ad elegos conj. Alb.] Præterea sic nominari tradit Junonem in Cypro, et Dianam apud Messenios: forsitan quod eorum fana essent ἐν ἕλεσιν extructa, ac si palustres diceres. Vide Ἕλειος [et Ἕλαθυσ.].

[Ἑλείας. V. Ἑλεᾶς.]

Ἑλειβάτης, ὁ, Qui per paludes graditur, Qui paludes pervadit: unde ἑλειβάται, Suidæ οἱ ἐν τῷ ἕλει βαίνοντες. [Legebatur ap. Suid.: Ἑλειβάται, βαίνοντες

ἐν τῷ ἔλει. Καὶ ἐλειβάτης. Gaisf.: « Delevi cum Pariss., Brux., Voss. Ἐλειβάται, β. ἐν τῷ ἔλει. Καὶ. Post Ἐλειβάτης (sic ap. Gaisf.) addit Brux.: ὁ ἐν τῷ ἕλει βαίνων.» De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 686. Non credibile glossam Suidæ alio referri quum ad Æschyleum Ἐλειοβάτης, quod v. L. Dindorf.]

Ἐλείη, Hesychio ἀγρία νόσος, Ferus morbus. [Confert Foes. OEc. Hipp. p. 122, quod Galen. Gloss. Hipp. p. 464 Ἔλεια (sic) explicat ἄγρια.]

[Ἐλειήτης, ὁ, epith. leonis in versu ignoti poetæ Etym. M. p. 330, 20: Ἐλειήτης ὁ λέων· «Ἐσχατιὴν (ita positus est accentus) ὑπὸ πέζαν ἐλειήταο λέοντος.» Εἴρηται παρὰ τὴν ἕλην τὴν θερμότητα, ἢ λέγεται καὶ εἴλη πλεονασμῷ τοῦ ι, ἢ παρὰ τὸ ἕλος, ὅτι πρὸ τοῦ καταστερισμοῦ ἐν ἕλεσιν ἐνέμοντο (ἐγέμετο Sylb.). Ὧρος. Prior interpretatio quum absurda videatur, scribendum erit Ἑλειήτης. Sed id ipsum adeo abnorme videtur, ut Νεμειήταο scribendum et grammatici in conformando fragmento errorem subesse putem. L. Dind.]

[Ἐλειθερής.] Ἐλειθερεῖ, Hesych. exp. εὐδίᾳ, Apricæ: afferens et ἐλειθερεῖς [ἐλειθετερεῖς cod.] pro ἐν ἡλίῳ τιθέμενοι ἢ θερμοί. Supra εἰληθερεῖς. [Conf. Ἐλαθερής.]

[Ἐλείθυια, i. q. Εἰλείθυια, quod v. Callim. Del. 257: Εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος· Cer. 132: Χάτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. Idem vel alius poeta ap. schol. Vict. et Townl. Hom. Il. X, 80: Ἀπὸ κόλπου μητρὸς Ἐλειθυίης (ita ap. Heyn.: ap. Bekk. Εἰλ.) ἤλθετε (ἤλθετο Heyn.) βουλομένης. Crinag. Anth. Pal. 6, 244, 1: Ἥρη Ἐλειθυιῶν μήτηρ, ubi Εἰλ. cod. (In Εἰλείθυια supra p. 237, B, 3, ubi formam hanc prætermisimus, pro Εἰλειθίη scr. Εἰλειθίη. Notandum etiam in inscr. cit. esse epith. Dianæ, ut in altera ib. n. 1596.)]

[Ἐλειμιῶται. V. Ἑλιμεία.]

[Ἐλειονολογία. V. Ἐλεεινολογία.]

[Ἐλεινός. V. Ἐλεεινός.]

[Ἐλεινύω. V. Ἐλινύω.]

[Ἐλεινῶς. V. Ἐλεεινῶς.]

[Ἑλειοβάτης, ὁ, Paludicola. Ap. Æschyl. Pers. 39 inter Ægyptios recensentur, Ἑλειοβάται, ναῶν ἑρέται δεινοί. Quos esse eosdem de quibus infra agetur in Ἕλειος annotarunt intt. Conf. Ἑλειβάτης. ă]

Ἑλειογενὲς Hesychio est ὄρυζα, Oryza, procul dubio quoniam in palustribus locis nascitur, ut videbis in Ἑλώδης. [« Scrib. ergo Ἑλειογ. cum spir. asp. » Albert. « Oryzam Græci recentiores ἑλειογενὲς vocarunt. Busbequius Epist. 1: Fuimus Philippopolis, vidimus in locis palustribus et aquosis oryzam instar tritici crescentem. » Bod. ad Theophr. p. 362.]

[Ἑλειοδάφνη. V. Ἐλαιοδάφνη.]

[Ἑλειοδίαχτος. V. Δίαχτος in Suppl.]

[Ἑλειογόμος.] Ἑλειόνομος, ὁ, ἡ, Qui in paludibus s. locis palustribus pascitur. Suid. [ap. quem recte ἑλειονόμος.] Apud Apoll. Arg. 2, [821; 3, 1219] paroxytonως: Νύμφαι ἑλειονόμοι, Nymphæ degentes in paludibus, Palustres: αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι. [Adde schol. Hom. Il. Υ, 8. Latiori signif. de locis herbisque Orph. Arg. 155: Ἑλειονόμους Κολώνας· 1052: Ἑλειονόμου διὰ ποίης. L. Dind. De avibus Philop. De cr. mundi p. 191, 10: Ἔφυδρον ἔχει βίον, τὴν τροφὴν ἐκεῖθεν ἀγρεύοντα, λάρροι καὶ ἁλκυόνες, αἴθυιαί τε καὶ ἁλιαετοὶ, νῆσσαί τε καὶ τὰ ἑλειόνομα (l. ἑλειογόμα) πάντα. Hase.]

Ἑλειόριζον, τὸ, Hesychio κύπειρος, Cyperus: forsan quia in paludibus radices ágit: est enim cyperus ex juncorum genere, qui palustres sunt. [Scr. autem ἑλειόρριζον.]

Ἐλειὸς, ὁ, Glis, [Gl.], ut interpr. ap. Aristot. H. A. 8, 17 [p. 600, 12], ubi ait: Φωλεῖ δὲ καὶ ὁ ἐλειὸς ἐν αὐτοῖς τοῖς δένδρεσι, καὶ γίνεται τότε παχύτατος· καὶ ὁ μῦς ὁ Πόντιος ὁ λευκός. Aristarchus ap. Hesych. ἐλειοὺς dicit γίνεσθαι ἐν τοῖς φρυγάνοις ὡς σαύρας· Callistratus vero ἐλειοὺς esse σκωληκοειδές τι, ᾧ χρήσασθαι εἰς δέλεαρ τοὺς ἁλιεῖς· εἶναι δὲ ἐν ταῖς δρυσίν. Quibus verbis subjungit Hesych.: Οὐκ ἔστι γὰρ ζῷον τετράπουν ὁ ἐλειὸς καλούμενος μῦς ὁ σκιουρός. [Distinguendum cum intt.: Οὐκ· ἔστι. V. Albert.] Unde conjicere est, quosdam ἐλειοῦ nomine intellexisse Sciurum s. Sciurgum. [Matthæi Med. p. 31: Τοὺς ἑλίους (sic) καὶ τὰ τοιαῦτα θηρία. Confert Schneid. ad l. Arist. Hesychii gll.: Εἰλύιος, θηρίον ἀπὸ φρυγάνων σκωληκοειδὲς, ᾧ χρῶνται πρὸς δέλεαρ. Et: Ἵλληοι, θηρία διὰ φρυγάνων ἢ σκώληκες ἐν ταῖς δρυσὶν, οἷς χρῶνται εἰς δέλεαρ. Ἀντίγονος δὲ ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ ζώων τὸν καλούμενον μῦν ἐλειόν. Et: Ἵλιος, μῦς τις. Et: Ὀλειρ., ἕλιος μῦς. Ὄλιος, σκίουρος, ἕλιος, additque de l. Hesychii ab HSt. cit.: « Interpretatio Hesychii partim vera partim falsa est. Mus enim est, sed sciurus, qui nobis hodie dicitur, non est. Galen. l. 3, c. 1 De alim. fac.: Τῶν ἀρουραίων μυῶν καὶ τῶν καλουμένων ἐλειῶν ἐν μέσῳ εἶναι τὸν μύωξον καλούμενον. Ad Lucaniam is Italiæ refert myoxum cum arctomy, alibi tamen eundem in deliciis cœnarum esse confessus. Myoxus igitur videri potest esse Romanorum Glis, quem hodieque in Calabria ad cibos capi testatur Swinburn. Itin. vol. 1, p. 385 vers. germ. *Ghiro* etiamnum in Italia vocatur. Alii tamen ipsum ἐλειὸν glirem romanum interpretati sunt. Ita enim in Parab. Discoridi adscriptis 1, 57: Κὰν τοῦ ἐκ τοῦ λίπους ἔλαιον, ὃς καλεῖται γλῆρις. Ubi recte Saracenus cum Moibano corrigit καὶ τὸ λίπος ἐκ τοῦ ἐλειοῦ (et ib. 2, 71: Ἔλαιον τὸ ἐκ τοῦ λίπους, ὃ ῥωμαϊστὶ γλῆρις καλοῦσιν, ubi Gesn. conj. τὸ τοῦ ἐλειοῦ λίπος, ὅν).» L. D. De ἐλειῷ symbolo somni in opp. artis veteris Visc. Mus. Pioclem. t. 3, p. 57 (b), ubi sculptus conspicitur auribus longiusculis. Hase.]

Ἕλειος, α, ον et ὁ, ἡ, Palustris, i. e. In paludibus nascens vel degens: ut ἕλ. ἀσπάραγος ap. Diosc. 2, Asparagus palustris, qui in paludibus provenit: ad differentiam τοῦ ὀρείου καὶ κηπευτοῦ. [Æsch. Pers. 494: Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα.] Sic Theophr. H. Pl. 4, 9 [8, 1 Schn. Pollux 1, 183; 7, 172] dicit τὸ σέλινον τὸ ἕλειον, Apium palustre: quod una voce comp. ἐλειοσέλινον dicitur. [Ib. 1, 4, 2: Κάθυγρα καὶ ἕλεια, καθάπερ ἰτέα καὶ πλάτανος· 5, 3: Τῶν ἐλείων ἢ λιμναίων, etc. Geopon. 2, 47, 9: Ὁ ἕλειος οἶνος, τουτέστιν ὁ ἐν τοῖς ἕλεσι γιγνόμενος.] Et ap. Aristot. ἕλειος βάτραχος, Rana palustris, Rana degens in paludibus [et lepores ἕλειοι Xenoph. Cyneg. 5, 17. Geopon. 20, 1, 3: Τοὺς ἑλείους ἰχθύας] : ut et ἕλειος ὄρνις ap. Suidam, ap. quem et ἕλειος ᾠδή. [Gen. fem. etiam Hippocr. Epist. p. 1278, 42, ab Hemst. cit.: Τὰς παρὰ λίμναις ἑλίους (sic) πεφυκυίας (βοτάνας). Eurip. Herc. F. 152: Ὕδραν ἕλειον. Dionys. Ant. R. 1, 37: Ἡ ἕλειος καὶ λειμωνία. Eustath. Il. p. 295, 33: Εἶδος μυιῶν, αἳ λέγονται ἕλειοι. Pollux 5, 14: Ἕλεια (θηρία), ὡς οἱ σύες.] Rursum ap. Aristot. [De part. anim. 4, 12, p. 694, 13] legimus ἕλειος ὁ βίος, Vita palustris, i. e. In paludibus. [Thucyd. 1, 110: Τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι, de quibus v. etiam in Ἕλος. Conf. etiam Ἕλειος n. pr.] || Accipitur et pro ἑλώδης, Palustris, i. e. Paludum modo uliginosus, Paludibus similis: ut Suid. [respiciens Aristoph. Av. 244] ἑλείας αὐλῶνας dici tradit τὰς ἑλώδεις διώρυχας, s. ἑλώδεις τόπους στενοὺς, Loca angusta et palustria. [Aristoph. Ran. 351: Ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον.]

[Ἕλειος, ὁ, Helius, f. Pelopis et Hippodamiæ, ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 68, 27, ubi cod. Ἕλιος, supra scripto ει. F. Persei et Andromedæ ap. Apollod. 2, 4, 5, 2. Heyn.: «Ἕλειος. Legebatur Ἕλας, in codd. Ἕλλας. Sch. Lycophr. 838 Ἕλλην, sed ibi codd. Ἕλειον habent cum Eudoc. p. 106 (immo Ἕλειος est ap. Eudoc.), et sic infra s. 7 bis (3 et 5) Ἕλειον vel Ἕλειον. Est quoque ap. Paus. 3, 20, 6, minimus natu liberorum Persei Ἕλιος, qui Ἕλος condidit in Laconica. Conf. Strab. 8, p. 363: Κτίσμα δ' Ἑλίου φασὶ τοῦ Περσέως (oppidum Ἕλος).» In schol. Hom. Il. Τ, 116 semel recte Ἕλειος, semel vitiose Αἴλιος. Inter Ἑλείου, Ἑλαίου, Ἑλάτου variant libri schol. Plat. p. 380 Bekk. L. Dindorf.]

[Ἕλειος, α, ον, gentile ab Ἕλος, oppido Laconicæ, ponit Steph. B. in Ἕλος: Οἱ πολῖται ... λέγονται καὶ Ἕλειοι. Strabo 8, p. 365: Τοὺς Ἑλείους τοὺς ἔχοντας τὸ Ἕλος. Hinc fem. Polyb. 5, 19, 7: Τὴν Ἐλίαν, et Ἑλίας ib. 20, 12, quod scribendum esse Ἑλεία animadvertit vir d. in *The philol. Mus.* 4, p. 45. L. D.]

[Ἕλειος, unde Ἕλειαι Arabum gens sic vocata διὰ τὸ ἐκ τοῦ παρακειμένου ῥιζοτομοῦντας ἕλους κόπτειν λίθους καὶ ἀναπλάσσειν μάζας, sec. Strab. 16, p. 771. L. D.]

[Ἕλειος, adj. a pago Attico Ἕλος, videtur esse in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 186, 25 et 33, si recte legitur Τιμοκλεῖ Ἑλείῳ et Τιμοκλῆς Ἕλειος. L. D.]

Ἑλειοσέλινον, τὸ, Apium palustre: quod Theophrast. [H. Pl. 9, 11, 10] vocat ἕλειον σέλινον. [Sed et ἑλειοσέλινον 7, 6, 3.] Diosc. 3, 75: Ἑλειοσέλινον γεν-

νώμενον ἐν τοῖς ἐφύδροις τόποις, μεῖζον τοῦ ἡμέρου σελίνου. Meminit ejusdem et Plin. 20, 11. Sed perperam ap. Dioscor. scriptum ἐλαιοσέλινον, pro quo et ἐλεοσέλινον. [De quo in Ind.:] Ἐλεοσέλινον, τὸ, dicitur τὸ ἔλειον σέλινον, quod Homerus ἐλεόθρεπτον nominat, ex eo quod in paludibus crescat, ut ὀρεοσέλινον ideo quod in montibus. Plin. 19, 8 init. de apio: Id enim quod sponte in humidis nascitur, Eleoselinum vocatur, uno folio, nec hirsutum: rursum in siccis hipposelinum, pluribus foliis, simile eleoselino. Tertium est oreoselinum. Perperam ap. Dioscoridem 3, 75 scriptum ἐλαιοσέλινον.

[Ἐλειοσπάραγον, τὸ, Hierophil. De alim. in Notit. Mss. tom. 11, part. 2, p. 193, s. Anecd. vol. 3, p. 418 (ubi cod. ἐλαιοσπ.): Καὶ ἐκ τῶν λαχάνων, ἐσθίειν ἑλ. καὶ ἀγριοσπάραγον. Boiss.]

Ἐλειότροφος, i. ac ἐλεόθρεπτος, quod v.

[Ἐλειουλεὺς, έως, ὁ, et Ἐλειουλὶς, ίδος, ἡ, nomina tribulium, ut videtur, et Ἐλειούλιον, τὸ, n. l. ins. Teni in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 268 sqq. V. Bœckh. p. 272-3. L. Dindorf.]

Ἐλειόχρῡσος, ὅ, plantæ nomen est ap. Theophr. H. Pl. 9, 21 [19, 3 Schn.], quam habere dicit ἄνθος χρυσοειδὲς, φύλλον λεπτὸν, ῥίζαν ἐπιπόλαιον καὶ λεπτήν· et εὐδοξεῖν ἐάν τις τῷ ἄνθει αὐτοῦ στεφανοῦται [στεφανῶται] μύρῳ ῥαίνων ἐκ χρυσίου ἀπύρου. Unde Plin. 21, 11: Heliochrysus florem habet auro similem, folium tenue. Hoc coronare se magi, si et unguenta sumantur ex auro quod apyron vocant, ad gratiam quoque vitæ gloriamque pertinere arbitrantur. [Ib. 6, 8, 1: Τῶν ἀγρίων (florum) ὁ ἐλειόχρυσος.] Dioscorides, Nicand. et Theocr. ἐλίχρυσον appellant. Diosc., inquam, 4, 57, ubi tradit ἐλίχρυσον habere κόμην κυκλοτερῆ, χρυσοφανῆ, σκιάδιον περιφερές· a nonnullis vocari χρυσάνθεμον, a quibusdam etiam ἀμάραντον: coronari autem eo deorum simulacra solere. Nicand. in Ther. [625]: Ἐλιχρύσου πολυδεύκεος ἄνθην. Theocr. 1, [30]: Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος. Ubi schol. quoque annotat, ἐλίχρυσον esse Plantam cujus flos similis sit croco et veluti χρυσοειδής: seu esse herbam κροκοειδῆ καὶ χρυσίζουσαν. [Id. 2, 78: Τοῖς δ' ἧς ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενέτας.] Et ap. Suid. [et Zon. p. 684, qui interpretantur τὸ τοῦ κισσοῦ ἄνθος]: Ἄνθει ἐλιχρύσου ἐναλίγκιος. Hesych. quoque ἐλιχρύσου meminit. [Ἐλίχρυσος, οἱ μὲν τὸ ἀρρενικὸν, οἱ δὲ τὸ ἄνθος τῆς ἐνχρύσου (ἐλιχρύσου Salm.) βοτάνης.] Sed ap. eum, Suid. et alios nonnullos, tenui spiritu legitur ἐλίχρυσος. [Ἐλίχρυσον gen. neutro, ut ap. Diosc., in Matthæi Med. p. 351, 356. Ἐλίχρυσος Pollux 6, 106. Ἐλιχρύσου in l. priori Theophrasti Athen. 15, p. 680, F, quod verum. L. D. Schneid. in Lexico v. Ἐλίχρυσον, quam formam solam agnoscit, ex ἕλη et χρυσὸς deducendum censet, nec quidquam cum ἕλος commune habere. Angl. || Adj. facit Tzetz. Anteh. 127: Θριξὶν ἑλιχρύσοισι καρηκομόων (Paris) περὶ πάντας. Idem quod v. 119 dixerat θριξὶν ἑλισσομένῃσι, iisque χρυσέαις.]

Ἐλειπασμὸς, dicitur legi alicubi ap. [Pseudo-]Lucian. [Philopatr. c. 20], sed perperam: ideoque Lascaris pro eo reponendum censuit ἐλλειπασμὸς, Reliquiæ [quod vide]: alii ἐλλιπασμὸς, Saginatio, a λιπαίνω.

[Ἐλεειστὴ, λεπτὴ, Hesych. Leg. Ἐλεϊστὴ, ληπτὴ, ex Hom. Il. I, 408, Οὔτε λεϊστὴ οὔθ' ἑλετή. L. Dind.]

[Ἐλείτης, ὁ, gentile in inscr. in Bœotia reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 771, 9: Ζωΐλος Ἀλεξάνδρου Ἐλείτης παγκράτιον. Atque Ἐλείτης gentile ab Ἐλέα ponitur ap. Steph. Byz. in Ἐλαία: Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἰταλίας διὰ τοῦ ε ψιλοῦ Ἐλέα, ἐξ ἧς Ἐλᾶται, τῆς δὲ προτέρας (Ἐλαίας) Ἐλαῖται· ubi codd. ap. Gronovium et Berkelium Ἐλεῖται et Ἐλεῖται, quorum alterum est etiam in Exc. Ms. ex Steph. B. ap. Bredov. Epist. Par. p. 104: in codice Vratisl. vero vicissim Ἐλαῖται pro Ἐλεᾶται, et Ἐλεῖται pro Ἐλαῖται scriptum traditur. Sed Ἐλεάτης scripsisse Steph. docet comparatio quam facit inter hoc et Τεγεάτης in Τεγέα. Superest igitur quærendum quid sit Ἐλείτης in inscr. cit. L. D.]

[Ἐλεῖτιν a nonnullis appellari helxinen perhibent Diosc. Notha 4, 39.]

[Ἐλελελεῦ. V. Ἐλελεῦ.]

Ἐλελεῦ, Hesych. esse dicit ἐπιφώνημα πολεμικόν: alii προαναφώνησιν παιανισμοῦ, teste Eod. Itidem Suid. et Aristoph. schol. [Av. l. infra cit.] tradunt ἐλελεῦ s. ἐλελελεῦ esse ἐπίφθεγμα πολεμικόν: nam τοὺς προσιόντας εἰς πόλεμον solitos fuisse τὸ ἐλελεῦ s. ἐλελέλεῦ φωνεῖν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως· quemadmodum et Achæus Eretrius in suo Philoctete introducit Aganiemnonem his verbis adhortantem Græcos: Ὥρα βοηθεῖν ἐστὶν [ἐστ' Toup.], ἐγὼ δ' ἡγήσομαι· Προσλαβέτω [προσβαλλέτω Grotius] τις χεῖρα φασγάνου λαβῆς [λαβῇ Grot.]· Σάλπιγγα [σάλπιγγι] δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω. Ὥρα ταχύνειν, ἐλελεῦ [ἐλελελεῦ Toup.]. Ubi nota esse incitativum ad festinandum: ut et ap. Aristoph. in Av. [364]: Ἐλελελεῦ χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος· οὐ μέλλειν [μένειν] ἐχρῆν. Sic sane et Plut. in Theseo [c. 22], quum dixisset in ὀσχοφορίων festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰού, subjungit, Ὧν τὸ μὲν, σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιωνίζοντες εἰώθασι· τὸ δὲ, ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστί· atque adeo dixerat ibid., Theseum cum suis interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideoque cum fletu et tumultu properantes ascendisse in urbem. Unde conjicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἐλεύσεως. Æsch. Pr. ponit ἐπὶ σχετλιασμοῦ, teste Hesychio. Locus est p. 53 meæ ed. [877], ubi Io dicit: Ἐλελελελελεῦ [Ἐλελεῦ, ἐλελεῦ conj. Pors.], Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι. Quo in l. et schol. annotat esse θρηνῶδες ἐπίφθεγμα. [Simile videtur Ἔνευ, quod v. Accentum ἐλελεῦ confirmat Arcad. p. 183, 23, ex cod. Havn. supplendus, Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 36, 25, Regulæ prosod. p. 460, n. 175. In cod. Hesych. et in Epimer. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 63, 3, contra mentem scriptoris est ἐλέλευ. Ἐλελεὺ ap. Zonar. p. 697. L. D.]

[Ἐλελεὺς, έως, ὁ, cogn. Apollinis. Macrob. Sat. 1, 17: « Apollo Ἐλελεὺς appellatur ἀπὸ τοῦ ἑλίττεσθαι περὶ τὴν γῆν, quod æterno circa terram meatu veluti volvi videtur, ut ait Euripides (Phœn. 3): Ἥλιε θοαῖς ἵπποισιν ἑλίσσων (εἱλίσσων) φλόγα· ἢ ὅτι συναλισθέντος πολλοῦ πυρὸς περιπολεῖ· ut ait Empedocles: Οὕνεκ' ἀναλισθεὶς μέγαν οὐρανὸν ἀμφιπολεύει· ὑπὸ δ' ἄλλων ἀπὸ τοῦ συναλίσκειν (συναλίζειν) καὶ συναθροίζειν τοὺς ἀνθρώπους, ὅταν ἀνατείλῃ, quod exoriens homines conducit in cœtum. »]

Ἐλελίζω, a superiore ἐλελεῦ, Clamo ἐλελεῦ, ut ἀλαλάζω est Clamo alala. Teste enim Demetr. Phal. [§ 98] Xenophon dixit, Ἠλέλιξεν [ἤλλαξε libri duo] ὁ στρατηγὸς τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἣν ἀνεβόα ὁ στρατηγὸς συνεχῶς, παραποιήσας ὀνόματι. [Bis scrib. esse στρατὸς, monui jam ad l. Xenoph.] Idem Xen. Anab. 1, [8, 18]: Τὸ ἐπιλειπόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷόν περ τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Ibid. dixerat, Ἐπαιάνιζόν τε οἱ Ἕλληνες, καὶ ἤρχοντο ἀντίοι ἰέναι τοῖς πολεμίοις. [Paullo aliter Callim. Del. 137: Ὑψόθε δ' ἐσμαράγησε καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. Ubi est var. ὀλόλυξεν.] || A posteriore quoque ἐλελεῦ est [ἐλελίζειν et] ἐλελίζεσθαι, significans Deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. [Eurip. Phœn. 1514: Ὡς ἐλελίζω· quod tamen schol. accepit sensu neutr. ταραττομένη ἀγωνιῶ.] Aristoph. Av. [210]: Χύσον [Λῦσον] δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων, οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι. Ubi schol. quoque exp. θρηνοῦσα, quoniam videl. τὸ ἐλελεῦ est et ἐπίφθεγμα θρηνῶδες. [Eurip. Hel. 1111: Ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα, θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργὸς, Ἑλένας μελέας πόνους τὸν Ἰλιάδων τ' ἀείδουσα δακρυόεντα πόνον, it. de luscinia.] Ἐλελίζω, pro Torqueo, usurpatur a Nonno [Joann. 11, 13]: Ἐλελίζεται αἴθοπι νόσῳ. [Signif. Volvendi, Commovendi, Quatiendi Hom. H. Cer. 183: Ἀμφὶ δὲ πέπλος κυάνεος ῥαδινοῖσι θεᾶς ἐλελίζετο ποσσίν· H. Min. 9: Μέγας δ' ἐλελίζετ' Ὄλυμπος δεινὸν ὑπὸ βρίμῃ γλαυκώπιδος. Quintus 12, 538: Τῆς δ' ὑπὸ δειρὴ, ἐξ ἀνέμων ἅτε πρέμνον, ἄδην ἐλελίζετο πάντῃ. De dracone Nonn. Dion. 1, 202: Ἐλελίζετο γαστέρος ὀλκῷ. De terra quassa 2, 35: Κίλιξ ἐλελίζετο πυθμήν. Hesych.: Ἐλελιζομένη, σειομένη. Merc. Trism. in Maitt. Misc. p. 4, 17: Νυκτερινὴ μῆνις (i. e. terræ motus) ἐλελίζηται κατὰ γαῖαν. Apoll. Rh. 3, 760: Ὡς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης. Eademque signif. Nonn. Dion. 3, 158: Ἐλελίζετο μή-

ποτε κούρῳ ... φθονέσεις. Id. 4, 16 : Φιλοστόργῳ δὲ μενοινῇ ἀστατα ταρβαλέης ἐλελίζετο γούνατα νύμφης. De saltante ἐλελιζόμενος poeta inc. ap. Plut. Mor. p. 748, B. Nonnus Dion. 8, 20 : Ποδῶν ἐλελίζετο παλμῷ. Activi ex. v. in Ἐλελίχθων. Aliud præbet Pind. Ol. 9, 14 : Ἀνδρὸς ἀμφὶ παλαίσμασιν φόρμιγγ' ἐλελίζων. Conf. Nonn. 3, 242 : Λύρης ἐλελίζετο χορδή.]

|| Ἐλελίττω [immo ἐλελίζω], ξω, Rapido volumine torqueo, s. commoveo, s. convolvo, vel circumago. Hom. Il. [A, 530 : Μέγαν δ' ἐλέλιξεν (Juppiter) Ὄλυμπον] · Θ, [199] : Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. [Unde Hesych. : Λέλιξε, διέσεισεν.] Quod voc. ab antiquis probatum annotat Eust. ὡς τῷ τάχει καὶ τῷ λείῳ καὶ ἀπροσκόπῳ τῆς ἐκφωνήσεως δηλοῦν τὸ ταχὺ τῆς Ὀλυμπίας κινήσεως. [Pind. Nem. 9, 19 : Κρονίων ἀστεροπὰν ἐλελίξαις, Vibrans. Apoll. Rh. 4, 143 : Ὡς τότε κεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξε ῥυμβόνας · 351 : Δή ῥά μιν ὀξεῖαι κραδίην ἐλέλιξαν ἀνῖαι. Nonn. Dion. 1, 253 : Διδύμῃσι δράκων μεμερισμένος ἄρκτοις αἰθερίης ἐλέλιξε σελασφόρον ὁλκὸν ἁμάξης · 5, 104 : Παλάμας ἐλέλιξε Πολύμνια · 24, 16 : Ῥοθίων ἐλέλιζον ἀπειλὴν, Ἰνδοῖς κτεινομένοισι βοήθοον οἶδμα κυλίνδων · 44, 261 : Ὧν ἡ μὲν ζοφεροῖο διαθρώσκουσα μελάθρου Ταρταρίην ἐλέλιζεν ἐχιδνήεσσαν ἱμάσθλην · 48, 462 : Ἀμφὶ δὲ μίτρην παρθενικῆς ἐλέλιζεν ἐχιδνήεσσαν ἱμάσθλην Ἀργολὶς Ἀδρήστεια · 3, 179 : Ἐλέλιζε φιλοστόργου τύπον οὐρῆς (canis) · 2, 525 : Εἰ γὰρ ἐς ἀντολίην σφαλερὰς ἐλέλιζεν ὀπωπάς · 4, 136. Christod. Ecphr. v. 214 : Ἡνορέῃ δὲ βεβριθὼς (Ajax) ἐλέλιζε μαχήμονος οἶστρον Ἐνυοῦς, sc. oculis. Hesych., qui Ἐλέλιξεν interpr. διέσεισεν, ἐκίνησεν, ἐκράδαινεν, συστραφῆναι ἐποίησεν, ponit etiam Ἠλήλιζον (sic), ἐτίναξον.] Sic et Il. B, [316] : Τὴν δ' ἐλελιξάμενος, πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν, de dracone passerculorum devoratorum matrem corripiente, idem Eust. scribit significari τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος, καὶ εὐλύγιστον καὶ εὐπερίστροφον, καὶ, ὡς εἰπεῖν, οὐ δυσέλικτον ἀλλὰ εὐέλικτον, ideoque δεδιπλασιάσθαι τὸν ἑλιγμόν : respiciens ad ἑλίσσω, ex quo derivetur reduplicatione primæ syll., ut celeritas et γοργότης rei ipso verbo significetur. [Conf. Λ, 39 statim cit.] Od. Ξ, [306] : Ἡ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Subito motu concussa est et tremefacta. Il. [X, 448 : Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα·] N, [557] : Οὐ δέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας · ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ Σειόμενον ἐλέλικτο, Vibrabatur et torquebatur. [Λ, 39 : Ἐπ' αὐτῷ κυάνεος ἐλέλικτο δράκων. Nonn. Dion. 4, 388. Formam hanc non esse referendam ad ἑλίσσω recte animadvertit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 138.] P, [278], de Ajace quoque dicitur, Μάλα γὰρ σφᾶς ὦκ' ἐλέλιξεν, Admodum enim subito eos perculit et tremefecit. [Immo E fuga convertit in hostem. Ita pass. E, 497 : Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν· Z, 106, 109, Λ, 214, 588, P, 343. Infin. Ἐλελιχθῆναι, συστραφῆναι, μεταβάλλεσθαι habet Hesych.]

[Ἐλελίστροφος, ὁ, Qui se versat.] Ἐλελίστροφε Hesych. affert pro εὔστροφε, ὁλόστροφε. [Lactant. l. 1 De falsa rel. c. 7 Apollinis versum hunc laudat : Πάνσοφε, παντοδίδακτ' ἐνολοίστροφε κέκλυθι δαῖμον.... Hinc patet leg. esse ἑλελίστροφε. Soping.]

Ἐλελισφακίτης, ὁ, οἶνος, Vinum salviatum, apud Diosc. 5, [71. ῑ].

Ἐλελίσφᾰκος, ὁ, s. Ἐλελίσφᾰκον, τὸ, i. q. σφάκος, i. e. Salvia [Gl.] : quanquam Apul. Sylvestrem salviam hoc nomine videtur intelligere, sativam autem, σφάκου appellatione. Est et sylvestris Elelisphacos (inquit Plin. 22, 25) dicta a Græcis, ab aliis Phacos. Est ea sativa lente levior, et folio minore atque sicciore et odoratiore. Est et alterum genus ejus sylvestris, odore gravi : hæc mitior. Et paulo post, Nostri, qui nunc sunt, herbarii Elelisphacon Græce, Latine Salviam vocant, menthæ similem, canam, odoratam. Vide plura ap. Diosc. 3, 40, ubi neutro genere ἐλελίσφακον dicit. [Id. Parab. 1, 159, p. 43, A : Ἐλελίσφακον καταπλασσόμενον.] Masc. autem genere utuntur, Galenus, Aetius, Paulus Ægin. [Theophr. H. Pl. 6, 1, 4 : Σφάκος, ἐλελίσφακος, eodemque genere in Matthæi Med. p. 185, 356, 357, ap. Nicand. Ther. 84. Hesychio πόα τις ὁμοία δικτάμῳ, ubi v. Alb. Inter masc. et neutr. variant libri Geopon. 15, 2, 6. Neutro Matth. Med. p. 344, 356, Hermes Trism. post Jo. Laur. De mens. p. 315 Rœth. Ἐλελισφάκου genit. Aret. Ac. m. cur. 2, 11, p. 113. L. Dind.]

Ἐλελίχθημα, τὸ, Rapidus motus et concussio, s. Conquassatio, σεισμός [Hesych.].

Ἐλελίχθων, ονος, ὁ, Qui terram rapido motu concutit et commovet, ἐνοσίχθων, κινησίχθων. Soph. Ant. [153] : Ὁ Θήβας δ' ἐλελίχθων Βακχεῖος [Βάκχιος] ἄρχοι. Sic enim ibi scholia quædam [cum libris duobus recensionem Triclinii, qui et ipse legit ἐλελίχθων, sequentibus] legunt, exponentia κινησίχθων, διὰ τὰς ἐν ταῖς βακχείαις κινήσεις · sed dura tunc fuerit constr., ut Θήβας sit genit. Alia vero scholl. [cum ceteris codd.] legunt ἐλελίζων, ut sit ἐξάρχοι δὲ ὁ Διόνυσος ὁ τὰς Θήβας ἐλελίζων, καὶ κινῶν ταῖς βακχείαις, s. ὁ τὴν γῆν σείων καὶ ἀναβακχεύων ταῖς χορείαις. Bacchicis enim clamoribus et tripudiis solum percellitur et concutitur. [Pind. Pyth. 2, 4 : Τετραορίας ἐλελίχθονος. Schol. : Τοῦ ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν χθόνα ἐλελίζοντος καὶ ἀνακινοῦντος. Ib. 6, 50 : Τίν τ', ἐλελίχθον ... Ποσειδᾶν.]

[Ἐλεμόσπερμα. V. Ἔλυμος.]

[Ἐλέμπορος, Ἐλεμπορία. V. Ἐλαιέμπ—.]

[Ἑλεναῖος. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένας, ἡ, Naves capiens. Æsch. Ag. 689, ludens nomine Helenæ : Τίς ποτ' ὠνόμαζεν ὧδ' ἐς τὸ πᾶν ἐτητύμως ... Ἑλέναν; ἐπεὶ πρεπόντως ἑλένας, ἕλανδρος, ἑλέπτολις ... ἔπλευσε. De forma Dor. νᾶς pro ναῦς v. in Ναῦς.]

[Ἑλενειεύς. V. Ἑλένειος.]

[Ἑλένειον, τό. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένειον, τὸ, Fanum Helenæ, Heleneum. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 129, 31, inter proparoxytona in ειον : Διοσκόρειον, Ἑλένειον. L. D.]

[Ἑλένειος, ὁ, Heleneus. Steph. B. : Ἑλένειος, τόπος πρὸς τῷ Κανώβῳ. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Λιβύχων. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλενειεύς. Locum eundem haud dubie dicit Eust. ad Dionys. v. 11 : Ἔνθα που (apud urbem Canobum) καὶ νῆσος τὸ Ἑλένιον τῇ Ἑλένῃ παρώνυμον. L. D.]

[Ἑλένειος, α, ον, Ἑλενείτης. V. Ἑλένη.]

Ἑλένη, ἡ, Hesychio λαμπὰς δετή : pro quo supra ἑλάνη. [Quod v.] Pollux vero 10, [191] ἑλένην esse dicit πλεκτὸν ἀγγεῖον σπάρτινον, τὰ χείλη οἰσύϊνον, ἐν ᾧ φέρουσιν ἱερὰ ἄῤῥητα τοῖς ἑλενηφορίοις · forsitan a Lacæna illa Helena. Nam et Ἑλένια, teste Hesychio, dicebatur ἑορτὴ ἀγομένη ὑπὸ Λακώνων, sc. in honorem Helenæ. [Polluci conferunt intt. glossam Hesychii : Ἑλένιος, ἀγγεῖον χωροῦν τέταρτον. Ad Helenia Meurs. Græc. fer. l. 3, v. Ἑλένια, refert gl. ejusd. : Κάνναθρα, ἀστράβη ἢ ἅμαξα πλέγματα ἔχουσα, ὑφ' ὧν πομπεύουσιν αἱ παρθένοι, ὅταν εἰς τὸ τῆς Ἑλένης ἀπίωσιν · ἔνιοι δὲ ἔχειν εἴδωλα ἐλάφων ἢ γυπῶν (τραγελάφων ἢ γρυπῶν recte Casaub.), de qua v. etiam in Κάνναθρον. Certissime autem ex hac Hes. gl. cum l. Pollucis composita colligitur Ἑλενηφόρια vel Ἑλένια nomen ab Helena duxisse.] Et Ἑλένιον ab ead. denominata Herba quædam, quoniam eam fertur Helena σπεῖραι πρὸς τοὺς ὄφεις, ὅπως βοσκόμενοι ἀναιρεθῶσι, ut auctor est idem Hesych. [Eust. Od. p. 1493, 61.] At Plin. teste 21, 10, Helenium e lacrymis Helenæ dicitur natum, et ideo in Helena insula laudatissimum. Est autem Frutex humi se spargens dodrantalibus ramulis, folio simili serpyllo. Plura de duplici hujus herbæ genere vide ap. Diosc. 1, 27, 28. [Memoratur etiam 1, 15, 58, Theophr. C. Pl. 6, 1, 1, et ib. capp. 6, 7, 11, 20; in Matth. Med. p. 347, 353, 355, Artemid. 1, 77, p. 108.] Apud Etym. scriptum Ἑλένειον : qui et ipse tradit dictam esse propterea quod ἐκ τῶν δακρύων τῆς Ἑλένης ἀνεφύη, ὅτε ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλαος ἐδάκρυσεν ὑπὸ αἱμορῥοΐδων ἀποθανόντι. [Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 279, 31 : Ψύλλειον, ἡ βοτάνη, ει δίφθογγος, ὡς πράσειον καὶ ἐλένειον (sic), ἡ παράδοσις. Atque sic Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D : Ἡ ἑλένειον ἢ ἀστέρα φωτίζοντα, Pollux 6, 106, Ptolem. Heph. Phot. cod. 190, p. 149, 35. Ἑλένιον, βοτάνη, Inula, Gl. L. Dind.]

[Ἑλένη, ἡ, Helena, i. n. pr. mulieris. Præter filiam Jovis et Nemesis vel Ledæ ap. Hom. ceterosque poetas et mythologos obviam alias 24 recenset vel commemorat Ptolem. Heph. ap. Phot. cod. 190, p. 149 sq., quarum numerum augere licet ex inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, a, 7, Aphrodis. vol. 2, p. 538, n. 2827, Athenæo 10, p. 414, D, Pausaniâ 8, 16, 5 Hebræam quandam, Josepho Ant. Jud. 20, 2, et Eusebio H. E. 2, 12 Adiabenorum s.

Osrhoenorum reginam nominantibus. Ap. eund. Euseb. ib. c. 13, Justin. M. Apol. 1, 26, p. 59, B, aliosque est Helena quædam Tyria, ab aliis Selene vocata, ut annotarunt intt. Eusebii et Irenæi p. 99. Omnium autem post antiquissimam illam celebratissima apud Patres et historicos Byzantinos est S. Helena Constantini M. mater. || Ἑλένης βρώματα Antiphanes dixerat μαινίδας καὶ τριγλίδας, sed idem alibi easdem Ἑκάτης βρώματα. V. Athen. 7, p. 313, B; 8, 358, F. Ab eod. Ath. 7, p. 298, D, non dissimile affertur dictum Epicurei cujusdam : Ἐπικούρειος δέ τις εἰκαδιστὴς τῶν συνδειπνούντων ἡμῖν ἐγχέλυος παρατεθείσης, Ἥρεστιν, ἔφη, ἡ τῶν δείπνων Ἑλένη· ἐγὼ οὖν Πάρις ἔσομαι. || Ἑλένης κρατήρ. Eust. Od. p. 1776, 5 : Ἑλένη δὲ, εἰ καί τις κρατὴρ Ἑλένης παροιμιάζεται διάφορος, ὡς εἰκὸς, τὴν κατασκευὴν καὶ πρέπων ἡρωίδι τοιαύτῃ, ἀλλ' αὐτὴ οὐ κρατῆρα δίδωσιν κ. τ. λ. || 2. N. insulæ et fontis. Steph. B. : Ἑλ., νῆσος τῆς Ἀττικῆς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναί φασι τὴν Ἑλένην μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου· ἐκαλεῖτο δὲ Μακρὶς διὰ τὸ μῆκος. Ἔστι καὶ κρήνη Ἑλένη ἐν Χίῳ, ἐφ' ἧ Ἑλένη ἐλούσατο. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλεναῖος, ὡς Κασμεναῖος, ἢ Ἑλενίτης (Ἑλενείτης cod. Vrat.) ἢ Ἑλένειος. Ad quem Berkel. : « Ἑλενίτης) Videtur hæc terminatio potius convenire superiori Ægypti loco Ἑλένειος. In Jure Græco-Rom. t. 1, p. 190, inter alios episcopos Ægypti occurrit papas Ἐλευιτῶν, quod ego libenter mutandum censerem in Ἑλενιτῶν, si alibi istius loci episcopum ullum invenissem. Legitur etiam in duobus Golzii nummis (de quorum fide conf. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 226) ΕΛΕΝΙΤΩΝ ». Insulam memorant Eur. Hel. 1674, Scylax p. 22, Strabo 9, p. 399; 10, p. 485, Pausan. 1, 35, 1; 8, 14, 12, schol. et Eust. ad Hom. Il. Γ, 445. || De scriptura nominis cum digamma Fελένη v. Dionys. A. R. 1, 20, cui Heyn. ad Il. B, 356, Γ, 70, ab Schæf. cit., confert Τυνδαρίδα Ἑλέναν in versu ap. Pausan. 5, 19, 3. Idem scriptum Fουελένα (ut Latini *q* scripserunt cum *u*) notavimus supra vol. 2, p. 740, C—D. L. Dind. In operibus artis priscæ vetustatis legitur sic, literis etruscis : Ἑλίνα in patera ærea, Visc. Mus. Piocl. t. 5, p. 84; in gemma, Eckhel, *Pierr. gravées*, tab. 40; in speculo, Durand, *Descr. des ant.* n. 1968; in vase fictili, ib. n. 377; Ἑλαίνα in speculo, ib. n. 1972. Ad eand. videtur referenda vox Μαλαχὶσχ, ib. n. 1969 et 1970. Hase.]

[Ἑλενηφορέω, restituit Casaub. ap. Athen. 6, p. 223, A, ubi citatur Δίφιλος ἐν ἐλαιωνηφοροῦσιν, vel ἐλεωνηφοροῦσι, vel ἐλεωνηφρουροῦσι : sic enim variatur in libris. Confert autem l. Pollucis in Ἑλένη citatum, ubi Ἑλενηφόρια festum memoratur, quod Ἑλενοφορία scribitur in libro uno Pollucis : quam formam cum altera Ἑλενηφ. conjunctam latere videri in librorum Athenæi scripturis animadvertit Schweigh. ad l. c.]

[Ἑλενηφόρια. V. Ἑλενηφορέω.]

[Ἑλένια, τά. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένιον, τὸ, Herba helenium. V. Ἑλένη.]

[Ἑλένιον, τὸ, Helenium ins. V. Ἑλένειος.]

[Ἑλένιος. V. Ἑλένη.]

[Ἑλενίτης. V. Ἑλένη, n. pr.]

[Ἑλενόποντος. V. Ἑλενούποντος.]

[Ἕλενος, ὁ, Helenus, f. OEnopis, Hom. Il. E, 707. Priami ib. H, 44 etc., Soph. Phil. 606, 1338, Eur. Hec. 87, et al. Thrax, a quo artem vaticinandi nomenque accepit f. Priami Helenus, antea Scamandrius vocatus, Arrian. apud Eust. Il. p. 626, 24. N. viri in inscr. Calaur. apud Bœckh. vol. 1, 381, 32; p. 592, n. 1189; in Spartanis ib. p. 620, n. 1243, 18; 622, n. 1248, 14; 632, n. 1268, apud Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 62, Euseb. H. E. 7, 5, p. 324, 7. L. D.]

[Ἕλενός.] Ἕλενοι Hesychio sunt κλίματα [κλήματα, Pampini] τὰ τῶν ἀμπέλων. Infra ἑλινοί.

[Ἑλενούπολις vel Ἑλενόπολις, ἡ, Helenopolis, urbs Bithyniæ, olim Drepane, in honorem matris Helenæ a Constantino M. Helenopolis dicta. Procop. H. arc. p. 86, A, Jo. Malal. p. 323, 22; 385, 7, Socr. H. E. 1, 17, p. 46; 7, Anna Comn. p. 286, A, B; 326, C; 463, D; 464, C, et alii. Ἑλενόπολις ap. Hierocl. Synecd. p. 691, ubi de nomine postea in Ἐλεεινούπολις corrupto v. Wessel., cui add. Jo. Curopalata p. 835, D : Ἐν Ἑλενουπόλει, ἣν οἱ ἐγχώριοι ἀγροικικώτερον κικλήσκουσιν Ἐλεεινούπολιν. || Opp. Palæstinæ ab ead. Helena dictum, apud Hierocl. Synecd. p. 720, coll. Sozom. H. E. 2, 2. L. Dind.]

[Ἑλενούποντος, ὁ, Helenopontus. Jo. Malal. p. 323, 23 : Καὶ εἰς ὄνομα δὲ τῆς αὐτοῦ μητρὸς ἐκάλεσε (Constantinus M.) καὶ ἐπαρχίαν Ἑλενούποντον. Ἑλενόποντον Ducas Hist. Byz. c. 2, p. 4, A. Adject. Ἑλενοπόντιος in subscr. Synodi 3 Cp. exhibuit Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 867 : sed effigies a Kollario adjecta habet tantum Ἑλενο... Ἑλληνοποντίων vitiose in Pseudo-Basilii Epist. 365, p. 467, A. L. Dind.]

[Ἑλενοφορέω, Ἑλενοφόρια. V. Ἑλενηφορέω.]

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, Mensæ minister. Athen. [4, p. 173, A, B] τοὺς Δηλίους, eos videl. qui μαγείρων καὶ τραπεζοποιῶν παρείχοντο χρείας τοῖς παραγινομένοις πρὸς τὰς ἱερουργίας, tradit ἑλεοδύτας vocatos fuisse, διὰ τὸ τοῖς ἑλεοῖς ὑποδύεσθαι, διακονοῦντας ἐν ταῖς θοίναις· ut quum Amphictyonica lege jubentur ὕδωρ παρέχειν οἱ ἑλεοδύται, i. e. οἱ τραπεζοποιοὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι διάκονοι. [Eust. Il. p. 773, 43.]

Ἐλεόθρεπτος, ὁ, ἡ, Altus et enutritus in paludibus, s. Crescens in paludibus. Hom. in Bœotia [Il. B, 776] : Λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἑλεόθρεπτόν τε σέλινον· ubi quod ἑλεόθρεπτον σέλινον vocat, Theophr. appellat σέλινον ἕλειον : alii voce comp. ἑλεοσέλινον : quoniam videl. φύεται καὶ τρέφεται ἐν τοῖς ἕλεσιν. Notandum porro, licet ἕλος aspiretur, hoc tamen ἑλεόθρεπτον peculiari quodam modo ψιλοῦσθαι, ut tradit Eust. [Eod. spir. apud Nicand. Ther. 597 : Ἑλεοθρέπτου σελίνου. Conf. Suid. et Harpocr. in Ἑλεοκόπος citt. Contra Etym. Gud. p. 181, 1, ἑλαιόθρεπτον, quod scrib. ἑλεόθρ., recenset inter exx. aspiratæ syllabæ ελ, itaque scriptum in v. Hom. Etym. M. p. 709, 28. V. Ἑλεαρχία.] Idem significat Ἐλειότροφος, nimirum ὁ ἐν ἑλείοις τρεφόμενος, s. τεθραμμένος, ap. Athen. [7, p. 305, F] πλεκτὸν ὕφασμα σχοίνου ἑλειοτρόφου [ἑλ. cod. Laur.].

[Ἑλεοκόπος, ὁ.] Ἐλεοκόπους Lysias dixit τοὺς [τὰ] ἕλη κόπτοντας, teste [Harpocr., Etym. M. p. 326, 44, Zon. p. 683 et] Suida, qui ε hic παρεμβεβλῆσθαι dicit ut in præced. ἑλεόθρεπτος. Sed addit, videndum esse ne factum sit hoc nomen παρὰ τὸ ἕλεον, q. e. [ἐκτὸς præponit Harpocr., quod in σκεῦος mutavit Toup.] ξύλινον.

Ἐλεὸν adv. positum ab Hesiodo Op. [203] pro Miserabiliter, Ἐλεὸν μύρετο. Ἐλεώτερον Hesych. affert pro ἐλεεινότερον, Miserabilius. [Conf. Ἐλεός.]

[Ἐλεὸν s. Ἐλεόν. V. Ἐλεός.]

[Ἕλεον. V. Ἕλεος.]

[Ἐλεὸς, avis nomen. V. Ἐλεᾶς. || I. q. ἐλεεινός. V. Theognost. in proxime sequenti voc. cit.]

Ἐλεὸς, ὁ, sive Ἐλεὸν, τὸ, Mensa coquinaria : ἡ μαγειρικὴ τράπεζα Eustathio [Il. p. 748, 4, Od. p. 1766, 42] et aliis [Ammonio p. 48, Etym. M. p. 298, 32; 326, 46, Zon. p. 683, Arcad. p. 118, 26] : ut Pollux 6, [90] tradit, quod nova Comœdia ἐπικόπανον vocat, idipsum veteribus dictum fuisse ἐλεόν. Idem testatur Athen. 4, [p. 173, A], nimirum ἐλεὸν esse τὴν μαγειρικὴν τράπεζαν : in exemplum afferens hunc v. Homeri [Il. I, 215] : Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὤπτησε καὶ εἰν ἐλεοῖσιν ἔθηκε [al. ἔχευε]. Cui similis hic Od. Ξ, [432] : Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Aristoph. quoque h. voc. usus est in eadem signif. [Eq. 152] : Ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, i. e. τὸ τραπέζιον, inquit schol. [Ib. 169 : Ἀλλ' ἐπανάβηθι κἀπὶ τοὐλεὸν τοδί.] Ubi nota neutrum genus, cujus Pollux quoque meminit [10, 101], masculini autem Eust. cum Athenæo. [Neutrius Eust. Il. p. 749, 3; Od. p. 1766, 42, Arcad. p. 118, 26, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 38, 1. V. Ἐλεὰ infra cit. ex Hesych.] Hesych. annotat, quosdam δασύνειν [ut fit in libris nonnullis Hom. : conf. Heyn. ad l. Il., Valck. Anim. ad Ammon. p. 73], ut sit τὸ ἐκ λύγων πεπλεγμένον τῶν ἐξ ὄρους (forsan ἕλους scr. [ὅλους cod.]) ληφθέντων : quosdam ψιλοῦν, dicentes esse mensas ἐξ ἐλαΐνων ξύλων. [De forma εἰλεὸς s. εἰλεὸς dictum in ipsa. Hoc autem l. addendum ap. Poll. 4, 123, ubi legebatur : Εἰλεὸς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θέσπιδος εἷς τις ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, e librorum scriptura καὶ ἔλαιον vel καὶ ἔλαιον δ' restitutam ab intt. et Hemsterh. ad Lucian. Dial. mort. 10, 9, vol. 1, p. 371, esse item formam neutr. ἐλεόν.

Ex eodem l. intelligitur v. ἑλεὸν latiori signif., quam a plerisque gramm. ponitur, olim fuisse usurpatum. Hesych. tamen addit interpr. ἰκρίον καινοῦ. Quod Kust. scrib. conj. ἰκρίον, καινοῦν, coll. ejusd. gl. Ἑλεά, κάνεα, πλέγματα.]

Ἔλεος, ὁ, et Ἔλεος, τό, Misericordia [Gl.], Commiseratio. Hom. Il. Ω, 44: Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. Amisit commiserationem, Est immisericors. Ἐλέου τυγχάνειν, Dem. [p. 547, 7, et apud eund. 735, 1: Θαυμάζω τὸ, ἡνίκα μὲν ἦρχεν αὐτὸς, τὸν ἔλεον τοῦτον ἐπὶ τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ μὴ ποιήσασθαι. Cui phrasi similis est aliquoties in Script. S., Luc. 1, 72: Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν· 10, 37: Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ· Genes. 24, 14: Ἐν τούτῳ γνώσομαι ὅτι ἐποίησας ἔλεος μετὰ τοῦ κυρίου μου Ἀβραάμ· etc.] Et ἔλεον ἔχειν ex Plut. Themist. [c. 10], Dignum misericordia esse. [Plat. Leg. 11, p. 926, E: Τίνα τρόπον ἡ τῆς ὀρφανίας τύχη τοῖς γενομένοις ὀρφανοῖς ὡς ἥκιστα ἔλεον ἕξει τῆς συμφορᾶς. Porro Eur. Iph. A. 491: Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης ἐσῆλθε· Phœn. 1287. Conf. Plat. Phæd. p. 58, E, Reip. 7, p. 539, A. Diodor. Exc. p. 627, 49: Τῶν δὲ πρεσβευτῶν εἰς οἶκτον καὶ ἔλεον τραπέντων. Dat. ἐλέῳ, Præ miseratione, Apollon. Rh. 3, 462, 761. Et seq. εἰς, apud Ælian. N. A. 14, 18: Ἐλέῳ ἐς τοὺς ἵππους· Achmet. Onir. c. 108, p. 74: Διὰ τὸν ἔλεον τὸν εἰς τοὺς δαιμονῶντας. || Metonym. pro Miseria Eur. Or. 832: Τίς νόσος ἢ τίνα δάκρυα καὶ τίς ἔλεος μείζων κατὰ γᾶν ἢ ματροκτόνον αἷμα χειρὶ θέσθαι; Conf. 333, 968. De βωμῷ ἐλέου apud Athenienses v. Wessel. ad Diodor. 13, 22, p. 559, 35, Heyn. ad Apollod. 2, 8, 1, 2. Plur. ἐλέοις ap. Platon. Reip. 10, p. 606, C, Demosth. p. 794, 27, Epiphan. vol. 2, p. 283, C.] Ἔλεος autem neutr. quum alibi, tum in N. T., et ap. LXX Interprr. [V. Schleusner. Plur. Ἐλέη ap. Epiphan. vol. 2, p. 284, B. Formæ hujus usus continetur scriptoribus Alexandrinam dialectum sequutis, etsi sæpe illata est probis et antiquis, quod exx. nonnullis ostendi ad Diodori 3, 18, p. 187, 95.] || Pro Stipe ex Phocyl. [v. 21]: Ἔλεον χρήζοντι παράσχου. [Tertiam formam Ἔλεον, τὸ, habet Herodianus Epim. p. 235: Ὄστρεον, καὶ ἔλεον ἡ ἐλεημοσύνη.]

[Ἔλεος, fl. nomen. Philoponus s. Cyrillus apud Hemsterh. ad Lucian. Dial. mort. 9, 10, vol. 1, p. 371: Ὁ Ἔλεος, τοῦ Ἔλεου, Eleus fluvius, Mensa. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 50, 5: Τὰ διὰ τοῦ λεος τρισύλλαβα ὀξύτονα μονογενῆ ἁπλᾶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον Ἔλεος, τό τε κύριον καὶ τὸ σημαῖνον τὸν ἐλεεινὸν ἤγουν τὸν ἀπὸ τοῦ ἔλους (sic)· ubi fort. scrib. ἔλειον, coll. alio gramm. ib. p. 434, 29. Arcad. p. 38, 18: Τὰ εἰς λεος τρισύλλαβα ἁπλᾶ ὀξύνεται μὴ ὄντα κτητικὰ ἢ διάφορον τόνον σημαίνοντα ... Ἔλεος τὸ κύριον, ἐλέος (scr. ἔλεος) δὲ τὸ προσηγορικόν.]

[Ἐλεοσέλινον. V. Ἐλειοσέλινον.]

[Ἐλεοῦς. V. Ἐλαιοῦς.]

[Ἐλεοῦσα, ἡ, Eleusa. Monasterium τῆς Ἐλεούσης memorat Panaretus Chron. Trapezunt. p. 368, 34. L. Dindorf.]

[Ἐλεούσιος. V. Ἐλαιεύς.]

[Ἐλεόω.] Ἐλεοῦν veteribus dicebatur τὸ δρέπεσθαι τὸν τῆς ἐλαίας καρπὸν, ut est ap. Polluc. 7, [146]. Sed metuo ne perperam scriptum sit pro ἐλαιοῦν, quod Lat. ad verbum dicunt Oleare. [V. Ἐλαιόω.]

[Ἐλέπαλξις, εως, ἡ, ap. Jo. Ducam Hist. Byz. c. 28, p. 104, D: Ὁ Μουρὰτ οὖν ἠσχολεῖτο ἐν ἑλεπάλξεσιν καὶ ἀκροβόλισμοῖς τοῦ λαβεῖν τὴν Κωνσταντίνου, Fabricandis machinis ad deturbandas mœnium pinnas, Int. Sequitur p. 105, A: Λύει τὰς μελετωμένας ἐπάλξεις καὶ ἑλεπόλεις. Sed c. 13, p. 26, B: Οὐδὲ ῥιψεπάλξεις οὐδὲ τοιχεπάλξεις οὐδ' ἀκροβολισμοὺς οὐδ' ἄλλο τι τῶν μηχανικῶν ἀντεπήγαγεν. L. Dind.]

[Ἐλεπόδιον, εἶδός τι βάναυσος, Hesych. corrupte.]

[Ἐλέποκες, ἰχθῦς ὅμοιοι φυκίδι, Hesych. V. Ἐλεφιτίς.]

Ἑλέπολις, εως, ἡ, sc. μηχανὴ, Machina obsidionalis capiendis urbibus apta. Vitruv. 10, 22 [16, 4 Schn.]: Interea rex Demetrius, qui propter animi pertinaciam Poliorcetes est appellatus, contra Rhodum bellum comparando, Epimachum Atheniensem nobilem architectum secum adduxit. Is autem comparavit helepolim sumptibus immanibus, industria laboreque summo. Et mox: Ut contra eam helepolim machinam pararet, et illam transferret intra murum. Paulo ante autem [3]: Super muro machinam in carchesio versatili constituit, quæ [qua] helepolim ad mœnia accedentem corripuit et transtulit intra murum. De altitudine autem et latitudine, necnon de firmitudine et pondere, vide ibid. Amm. Marcell. 24 [23, 4, 10]: Pro his arietum machinamentis [meditamentis] jam crebritate despectis conditur machina scriptoribus historicis nota, quam ἑλέπολιν Græci cognominant [cognominamus]: cujus opera diuturna Demetrius Antigoni regis filius, Rhodo aliisque urbibus oppugnatis, Poliorcetes est appellatus. Ædificatur autem hoc modo: Testudo compaginatur immanis asseribus [axibus] roborata, longioribus [longissimis] ferreisque clavis aptata, et contegitur coriis bubulis, virgarumque recenti textura, atque limo asperguntur ejus suprema, ut flammeos detrectet et missiles casus. Conseruntur autem ejus frontalibus trisulcæ cuspides, præacutæ, ponderibus ferreis graves, qualia nobis ostendunt pictores fulmina vel fictores, ut quicquid petierit aculeis exertis abrumpat. A Diod. S. [20, 48 et 91] inter λιθοβόλα ὄργανα numeratur. [V. de ead. Athen. De mach. p. 7, Athen. Dipnos. 5, p. 206, E; 10, 415, A, Plut. Demetr. c. 20, 21, 40.] Joseph. autem [B. Jud. 2, 19, 9: Τάς τε ἑλεπόλεις καὶ τοὺς ὀξυβελεῖς· et ib. 5, 6, 4; 6, 1, 3] pro Quavis urbium expugnatrice machina usurpavit, sicut et Hesych. ait ἑλεπόλεις dici οἱαδήποτε μηχανήματα, δι' ὧν αἱ πόλεις καθαιροῦνται. [Addit autem: Παρὰ δὲ Κρησὶ τὰ τῶν πολέμων ὄργανα. Quæ habet etiam Cyrill. ap. Schow. Suppl. p. 253, 9. Dionys. A. R. 9, 68: Οὔτε χελώνας χωστρίδας κατασκευάζειν εἰδότων τῶν τότ' ἀνθρώπων οὔτε τὰς καλουμένας ἑλεπόλεις μηχανάς. Alciphro 3, 45: Πόλεμον ὑπέστης καὶ πόρθησιν ἱκανὴν ἄνευ μηχανῆς καὶ ἑλεπόλεως. Memorat etiam Pollux 1, 139. Τετρασκελεῖς ἑλεπόλεις Jos. Genes. 2, p. 18, B. L. D. Eumath. De Ism. 3, p. 70: Ὁ δ' ὡς ἀπὸ γῆς ὅλης ἐπολέμει, κινεῖ καὶ κατασείει μου τὴν ἀκρόπολιν. Duo codd. Monac. ἀπὸ γ. ὅλας ἑλεπόλεις κ. Jacobs.] — Ἑλέπτολις, poetice pro ἑλέπολις, Urbis seu urbium captrix et vastatrix. Ex Eurip. [Iph. A. 1476, 1511] affertur ἑλέπτολις Ἰλίου [καὶ Φρυγῶν] Ἰφιγένεια, pro Iphigenia diruendis Ilii mœnibus destinata victima. [Æsch. Ag. 689, de Helena. Conf. Ἑλένας.]

Ἔλερρα ἔργα, Suidæ φόνια, χαλεπὰ, κακά. Infra ἔλλερα.

[Ἐλεσβαᾶς, ᾶ, ὁ, Elesbaas, rex Indiæ ap. Nonnosum Photii cod. 3, Theophanem p. 144, D, Cedren. p. 364, C, Cosmam Indopl. ap. Montef. Ἐλεσβαὰμ in martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 823, B, et in Menolog. l. 5, vol. 5, p. 279, D, 280, B. Ἐλεσβόας Jo. Malalæ p. 458, 17, fort. vitiose. L. Dind.]

[Ἐλεσπίς.] Ἐλεσπίδας sunt qui interpretentur τοὺς συμφύτους τόπους [Locos consitos, densos]: alii τοὺς ἑλώδεις [Palustres], teste Etym. [M. p. 328, 22] qui rectius accipi eo nomine tradit τοὺς λεπώδεις [quasi Squameos, Squamosos], παρὰ τὸ λελεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων. In exemplum autem affert hoc hemistichium [Apoll. Rh. 1, 1266]: Πείσεά [πίσεά] τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας. [Schol.: Τινὲς τοὺς ἑλώδεις καὶ πηλώδεις τόπους. Ἄμεινον δὲ τοὺς πετρώδεις παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπό τε τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ. Ὅθεν καὶ λέπη τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν. V. Λέσπις.]

Ἑλετὸς, ἡ, ὸν, ab ἕλω, uti dixi [in Αἱρέω], a quo etiam ἑλῶ, et εἷλον, Qui capi s. prehendi potest, q. d. Prehensibilis. Hom. Il. I, 408: Ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λεϊστὴ, Οὔθ' ἑλετὴ, i. e. ληπτὴ, ut exp. Hesych. et auctor brevium scholl. Subaudio autem ὥστε cum ἐλθεῖν, ut sit οὐκ ἔστι λεϊστὴ, οὐδὲ ληπτὴ, ὥστε δύνασθαι ἐπανελθεῖν. Eust. autem vult λεϊστὴ esse ἀκουσίως ἑλκομένη, at ἑλετὴ contra ἡ ἑκουσίως ἐπανερχομένη, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις, αἱρετὴ διὰ τὸ κατὰ προαίρεσιν, quam expos. ut nimis subtilem et quæ inusitatam signif. det voci ἑλετὴ, repudiandam puto.

[Ἐλευθέρα, ἡ, epith. Dianæ. Artemid. 2, 35, p. 203: Ἡ λεγομένη παρὰ Λυκίοις Ἐλευθέρα (Ἄρτεμις). Ἐλεύθουσα scripsit Reiff.]

[Ἐλευθέρα Κιλικία, ἡ, Cilicia libera. Steph. B.: Ἐλ. Κ., μέρη αὐτῆς ἐν διαφόροις τόποις. Οἱ οἰκήτορες

Ἐλευθεροχίλιχες, νῦν δὲ Ἐλευθερῖται. Diodor. 3, 55: Τῶν δὲ Κιλίκων ἀπαντησάντων αὐτῇ (Myrinæ Amazonum reginæ) μετὰ δώρων ... ἐλευθέρους ἀφεῖναι ... οὓς ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας μέχρι τοῦ νῦν Ἐλευθεροκίλικας καλεῖσθαι. Ubi v. Wessel. Numum male ad eos relatum aliter explicuit Eckhel, D. N. vol. 3, p. 243. L. Dind.]

[Ἐλευθεραὶ, αἱ, Eleutheræ, sec. Steph. B. πόλις Βοιωτίας ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι καὶ Κρήτης ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἑνὸς τῶν Κουρήτων ... Ἔστι καὶ ἄλλη ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ ἐν τῷ Πόντῳ διὰ τὸ φυγόντας Αἰήτην τοὺς περὶ Ἰάσονα ἐκεῖ τοῦ φόβου ἐλευθερωθῆναι. Ἔστι καὶ πόλις Λυκίας ἀπό τινος νύμφης. Ὁ πολίτης Ἐλευθερεὺς (Pausan. 1, 38, 8, Plin. N. H. 34, 8) ἢ Ἐλευθεραῖος. El. Bœoticas memorant Xen. H. Gr. 5, 4, 14, Diod. 3, 66, et 4, 2, ubi nominis rationem reddit: Κατὰ μὲν τὴν Βοιωτίαν ἀποδιδόντα (Bacchum) τῇ πατρίδι χάριτας ἐλευθερῶσαι πάσας τὰς πόλεις καὶ κτίσαι πόλιν ἐπώνυμον τῆς αὐτονομίας, ἣν Ἐλευθερὰς προσαγορεῦσαι· Strabo 8, p. 375, 9, p. 412, Plut. Mor. p. 300, ubi ab Eleuthere f. Lycaonis nomen accepisse refert, Arrian. Exp. 1, 7, 13, Lucian. Dial. mort. 27, 2, Pausan. 1, 38, 8, 9. Ἐλευθῆραι et Ἐλευθήρων vitiose ap. schol. Arist. Ach. 242 s. Pseudeudociam p. 413. De El. Cretæ v. in Ἐλευθέρνα. Accentum Ἐλευθεραὶ testatur Arcadius p. 101, 8. L. Dind.]

[Ἐλευθεραῖος, V. Ἐλευθεραί.]

[Ἐλευθέρεια, τά, V. Ἐλευθέρια.]

[Ἐλευθερεὺς, έως, ὁ, Eleutherensis, gent. ab Ἐλευθεραὶ, quod v. Epith. Bacchi ap. Pausan. 1, 29, 2: Καὶ ναὸς οὐ μέγας ἐστὶν, ἐς ὃν τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως τὸ ἄγαλμα ἀνὰ πᾶν ἔτος κομίζουσιν ἐν τεταγμέναις ἡμέραις· 20, 3: Δύο δέ εἰσιν ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναοὶ, καὶ Διόνυσοι, ὅ τε Ἐλευθερεὺς, καὶ ὃν Ἀλκαμένης ἐποίησεν ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ. «Bacchus ita dictus est, quod ejus ξόανον ex illius templo apud Eleutherenses Athenas translatum fuerat; ut legimus ib. 38, 8.» Facius. Angl. Ejusdem templi meminit Clem. Al. Protrept. 4, § 53: Ἀθήνησι γὰρ τοῦ Διονύσου τοῦ Ἐλευθερέως κατήρειψε (flamma) τὸν νεών. Hase.]

Ἐλευθερία, ἡ, Libertas, qualis est eorum, qui servi non sunt [Libertas, Liberatio, Ingenuitas, Vindiciæ, Manumissio; Ἐλευθερίας ἐκδικίαι, hæ Vindiciæ, Gl.]: ut ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, Demosthen. [p. 1327, 22: Ἀφελόμενος τὴν Κηφισοδώρου θεράπαιναν εἰς ἐλ., et p. 1328, 8; 1358, 18.] Θηβῶν ἐλ., item Ἀθηνῶν, Plut. [Hinc locutiones ἐπ' ἐλευθερίᾳ, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 780, n. 1607; p. 826, n. 1701 bis; p. 828, n. 1703; p. 833, n. 1710, A, Plut. Sull. c. 9. Æsch. Cho. 863. Soph. El. 1509: Ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες. L. D. Ἐλευθερίαι, de Manumissionibus. Can. 82 Cod. Ecclesiæ Africanæ: Περὶ ἐλευθεριῶν. Ὁμοίως ἤρεσεν ἵνα περὶ τῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γενομένων ἐλευθεριῶν ἀπὸ τοῦ βασιλέως αἴτησις γένηται· 64: Περὶ ἐλευθεριῶν δηλαδὴ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κηρυκτέων. Suicer. || De libertate civili populorum. Pind. Pyth. 1, 61: Θεοδμάτῳ σὺν ἐλευθερίᾳ· Isthm. 7, 15: Ἰατὰ δ' ἔστι βροτοῖς σύν γ' ἐλευθερίᾳ καὶ τά· fr. ap. Plut. Themist. c. 8 et alibi: Ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπίδ' ἐλευθερίας. Et sæpe ap. Plat. ceterosque Atticos et alios omnes.] || Libertas generaliori signif., ut, Ἐν ἀδείᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ βιώσεσθε, Herodian. [5, 1, 16.] Sic ἐλευθερία et παῤῥησία copulantur a Luciano [Piscat. c. 17. Cum πᾶς jungit Plato Leg. 3, p. 699, E: Ἐπὶ πᾶσαν ἐλ. προτρέπουσι τὰ πλήθη· Reip. 9, 572, E, Menex. p. 239, A. Et Reip. 8, p. 562, C: Ἐπὶ πᾶν τὸ τῆς ἐλ. ἰέναι. || Cum genit. Plat. Reip. 1, p. 329, C: Τῶν τοιούτων ἐν τῷ γήρᾳ πολλὴ εἰρήνη γίγνεται καὶ ἐλ. Seq. præp. ἀπὸ, Leg. 3, p. 698, A: Ἡ παντελὴς καὶ ἀπὸ πασῶν ἀρχῶν ἐλευθερία. || Licentia, signif. minus in bonam partem accipienda, ap. Plat. Gorg. p. 492, C: Τρυφὴ καὶ ἀκολασία καὶ ἐλ., ἐὰν ἐπικουρίαν ἔχῃ, τοῦτ' ἐστὶν ἀρετή τε καὶ εὐδαιμονία. || I. q. ἐλευθεριότης. Basil. M. Ep. 108, vol. 3, p. 201, D: Σοί τε γὰρ πολλὴν παρὰ τῶν πεπειραμένων σου μαρτυρουμένην ἐλευθερίαν σύνοιδα. Clement. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 769, 46: Οὗτός ἐστι Κλήμης, περὶ τοῦ πολὺν ἐν εὐγενείᾳ τε καὶ τρόπων ἐλευθερίᾳ πρὸς ὑμᾶς ἐποιούμην λόγον. L. Dind.]

[Ἐλευθερία, ἡ, Eleutheria, n. pr. muliebre, videtur esse in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 549, n. 1030, 4. L. D.]

Ἐλευθέρια, τὰ, interpr. Libertatis solennia, in hoc l. Plauti e Persa [1, 1, 29], Basilice agito eleutheria. [Aliter in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 861, n. 1767: ΑΠΛΟΥΝΙ ΤΕΜΠΕΙΤΑ ΑΙΣΧΥΛΙΣ ΣΑΤΥΡΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ, Donum pro libertate. De festo Meurs. Græciæ fer. l. 3, Opp. vol. 3, p. 854: «Ἐλευθέρια Platæenses celebrabant in Bœotia. (Inscr. Megaris reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, I, 3: Ἐλευθέρεια (sic) ἐν Πλατεαῖς (sic). Ἐλευθέρια in alia ib. p. 770, n. 1589. Diodor. 11, 29: Ἔδοξε τοῖς συνέδροις τῶν Ἑλλήνων ... εὔξασθαι τοῖς θεοῖς, ἐὰν νικήσωσιν, ἄγειν κατὰ ταύτην τὴν ἡμέραν τοὺς Ἕλληνας Ἐλευθέρια κοινῇ [ita Reiskius emendavit codd. scripturam ἐλευθερίαν κοινὴν], καὶ τὸν ἐλευθέριον ἀγῶνα συντελεῖν ἐν ταῖς Πλαταιαῖς.) Schol. Pind. Ol. 8 (7, 154): Τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπειαῖς τὰ Ἐρατίδια (Ἐρωτίδια), ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλ. Heniochus ap. Stob. Flor. (vol. 2, p. 105): Ἐλευθέρι' ἀφίκοντο θύσουσαί ποτε, ὅτε τῶν φόρων ἐγένοντ' ἐλεύθεραι σχεδόν (urbes). Erat autem agon gymnicus, coronarius, celebrabaturque in honorem Jovis Eleutherii. Strabo, ubi de Eleutheriis agit l. 9, p. 412: Ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες. Eust. Il. p. 269, 16 s. schol. Anthol. Ep. Gr. l. 2, tit. 1 (cujus nulla est auctoritas): Μεταξὺ Κιθαιρῶνος καὶ Θηβῶν ἐν ὁδῷ τῇ εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα, παραρρεῖ δ' αὐτὰς Ἀσωπὸς, ἔνθα Μαρδόνιον καὶ τὰς λ' μυριάδας Ἕλληνες ῥίψαντες ἐρύσαντο Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν τὰ Ἐλευθέρια. Et quidem quinto quoque anno: Pausan. 9, 2, 6: Ἄγουσι δὲ καὶ νῦν ἔτι ἀγῶνα διὰ ἔτους πέμπτου τὰ Ἐλευθέρια, ἐν ᾧ μέγιστα γέρα πρόκειται δρόμου· θέουσι δὲ ὡπλισμένοι πρὸ τοῦ βωμοῦ. Plut. Aristid. c. 21: Ἐκ τούτου γενομένης ἐκκλησίας κοινῆς τῶν Ἑλλήνων ἔγραψεν Ἀριστείδης ψήφισμα συνιέναι μὲν εἰς Πλαταιὰς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τοὺς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος προβούλους καὶ θεωροὺς, ἄγεσθαι δὲ πενταετηρικὸν ἀγῶνα τῶν Ἐλευθερίων. (Bœotica intelligenda videntur in inscrr. duabus Spartæ repertis ap. Bœckh. vol. 1, p. 679, 680, n. 1430, 1431. Syracusanorum Ἐλευθέρια, in memoriam libertatis a Thrasybuli tyrannide vindicatæ instituta, memorat Diodor. 11, 72.) Et Samii, quum gymnasium Amori consecrassent, festum quoque hoc nomine instituerunt. Athen. 13, p. 562, A: Σάμιοι δὲ, ὥς φησιν Ἐρξίας ἐν Κολοφωνιακοῖς, γυμνάσιον ἀναθέντες τῷ Ἔρωτι τὴν διὰ τούτων ἀγομένην ἑορτὴν Ἐλευθέρια προσηγόρευσαν. Alias Eleutheria privatim celebrabant itidem, qui e servitute in libertatem essent restituti. Eumath. 10, p. 401: Συνορχούμεθα τούτοις ἡμεῖς καὶ παιανίζοντες ἐλευθέριον ἠλίχον οἷον ἐράσμιον. Iterum 11, p. 406: Τῇ δ' ὑστεραίᾳ πάλιν ἐπὶ τὸν βωμὸν γενόμενοι, δάφνης ἐστεφανωμένοι τὰς κεφαλὰς, ἐπανηγυρίζομεν ἐλευθέρια, ἐπαιανίζομεν ἐπινίκια. Et Toxilus servus, quasi liber factus, peregre profecto hero, ap. Plaut. (l. supra ab HSt. cit.).» Conf. Corsini Fast. Att. vol. 1, part. 1, p. 331. || Ἐλευθέρια, ἑορτὴ Διονύσου, Liberalia, Gl. Conf. Ἐλεύθερος de Libero patre dictum. L. Dind.]

Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitivis, quum libere vagantur, Libertatem usurpo, Libere ago. Bud. p. 804. [Plato Leg. 3, p. 701, E: Μετριότητά τινα τοῦ δεσπόζειν ... τοῦ ἐλευθεριάσαι. Aristot. Pol. 5, 11, p. 1314, 8: Αὐτὸν γὰρ εἶναι μόνον ἀξιοῖ τοιοῦτον (ἐλεύθερον) ὁ τύραννος, ὁ δ' ἀντισεμνυνόμενος καὶ ἐλευθεριάζων ἀφαιρεῖται. Dionys. A. R. 6, 35: Τὸ ἀνήκοον αὐτῶν καὶ τὸ ἐλευθεριάζον. Plut. Mor. p. 6, E: Μέχρι δὲ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας οὐδὲν ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἀξιῶ λέγειν· ἀλλ' ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν, τότε τῶν καιρῶν καλούντων ἐλευθεριάζειν τοῖς λόγοις προσῆκον. Alciphr. 2, 3, p. 299, 58: Ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ὄχλον (ὄψομαι) οὕτως ἐλευθεριάζοντα (ut Athenis). Dio Chr. Or. 16, vol. 1, p. 459: Τοῦτο κρίναντα βεβαίως ὅτι μὴ λυπητέον ἐστὶ περὶ μηδενὸς τῷ νοῦν ἔχοντι (δυνατὸν), τὸ λοιπὸν ἐλευθεριάζειν, καὶ πάντων ἄδεια τῶν δυσχερῶν ἔσται. Pseudepimenides ap. Diog. L. 1, 113: Δυσμάχανον γὰρ ἀνθρώπως ἐλευθεριάξαντας ἐν τεθμοῖς ἀρίστοις δούλως ἦμεν. || Gaudeo, Hilarem me præbeo. Moschopul.: Εἰς Τροφωνίου μεμάντευται, ἐπὶ τῶν σκυθρωπαζόντων καὶ οὐδέποτε ἐλευθεριαζόντων. Ap. Nicet. de Manuele imp.: Νέος γὰρ ὢν ὁ Μανουὴλ καὶ ἐρωτικὸς τῷ τ' ἀνειμένῳ καὶ τρυφερῷ προσ-

ανέκειτο, cod. barbarogr. καὶ ἐλεύθερος pro ἐρωτ. DUCANG.]

ʾΕλευθεριαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui amat libere agere.

[ʾΕλευθεριάω, Nili Sent. p. 344 ed. Orell.]

ʾΕλευθερικὸς, ἡ, ὸν, Liber, ex Plat. De Leg. [11, p. 919, E] in VV. LL. [Ib. 3, p. 701, E : Πολιτείας τήν τε δεσποτικωτάτην προελόμενοι καὶ τὴν ἐλευθερικωτάτην.] At Bud. ex Plut. [?] affert, ἐλευθερικὸς et ἐλευθερικώτατος exponens Nimius in usurpanda libertate. [Superl. Clem. Al. Strom. 7, p. 856 : Θεράποντες ἄρα καὶ θεραπευταὶ τοῦ θείου, οἱ ἐλευθερικωτάτην καὶ βασιλικωτάτην θεραπείαν προσάγοντες τὴν διὰ τῆς θεοσεβοῦς γνώμης τε καὶ γνώσεως. WAKEF. ʾΕλευθερικὸν s. ἐλευθερικὰ χωρία, Libera et immunia ab exactionibus, in Nov. Justiniani De SS. domibus c. 4, ubi opponuntur ἐξακτωρικοῖς. DUCANG.]

[ʾΕλευθέριν, ἡ, dimin. pro ʾΕλευθέριον, Eleutherium, n. mulieris, si certa scriptura, in lap. ap. Bœckh. vol. 1, p. 507, n. 704 : ΕΛΕΥΘΕΡΙΝ ΔΙΟΜΗΔΟΥΣ ΜΕΙΛΗΣΙΑ. L. DINDORF.]

[ʾΕλευθέριον, τὸ, Eleutherium, sec. Steph. Byz., πολίχνιον Μυσίας. Οἱ οἰκῆται ʾΕλευθεριεῖς, ὡς Προύσιον Προυσιεῖς (Βουπράσιον, Βουπρασιεὺς Holst., quod cum ʾΕλευθεριεὺς comparatur in Χειμέριον).]

[ʾΕλευθέριον ὕδωρ, prope Mycenas, Paus. 2, 17, 1. Nominis originem explicat Hesych., ap. quem ἐλεύθερον. L. DINDORF.]

ʾΕλευθέριος, ὁ, ἡ, Liberali ingenio præditus, Ingenuus. Vide ap. Aristot. differentiam inter μεγαλοπρεπῆ et ἐλευθέριον, aliaque de hoc. [Eth. Nic. 4, 1 sqq., ubi refertur ad rem familiarem. Liberalis, Benignus, Gl.]. Xen. [Comm. 2, 1, 22], γυνὴ ἐλευθέριος φύσει, Liberali ingenio. Idem [ib. 2, 8, 4], ἐλευθεριώτεροι et δουλοπρεπέστεροι opp. Plut. Cam. [c. 33] : Δμωΐδας τὰς ἐν ὥρᾳ μάλιστα καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐλευθερίους, Liberali facie. Id. Lyc. : ʾΕλευθέριος τοῖς μέλεσι. [De figura corporis. Hippocrat. Aphor. 2, 54, p. 1246, G : Μεγέθει σώματος ἐννεάσαι μὲν ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδές. Xenoph. Reip. Lac. 11, 3 : ʾΕλευθεριωτέρους καὶ γοργοτέρους φαίνεσθαι (comantes)· 12, 5 : Γυμνάζεσθαι προαγορεύεται ... ὥστε... ἐλευθεριωτέρους τῶν ἄλλων φαίνεσθαι. De equo id. Eq. 10, 17 (unde repetit Poll. 1, 194, ubi male ἐλεύθερος) : Οἱ θεώμενοι τὸν ἵππον τοιοῦτον ἀποκαλοῦσιν ἐλευθέριον. (Aristot. H. Ἀ. 1, 1, p. 488, 16 : ʾΕλευθέρια καὶ ... εὐγενῆ, οἷον λέων.) Id. Cyrop. 5, 2, 16 : Ὁρῶν τὴν φαυλότητα τῶν παρατιθεμένων βρωμάτων, πολὺ σφᾶς ἐνόμιζεν ἐλευθεριωτέρους εἶναι αὐτῶν, Honestiores, Opulentiores, Lautiores. 8, 4, 32 : Οἳ βούλονται δοκεῖν πλείω κεκτῆσθαι ἢ ἔχουσιν, ἐλευθεριώτεροι ἂν οἰόμενοι οὕτω φαίνεσθαι· Conv. 4, 5 : ʾΕλευθεριωτέρους μὲν αὐτοὺς ποιοῦμεν εἰς χρήματα. Et alibi sim. Plato Tim. p. 21, C : Γεγονέναι Σόλωνα κατὰ τὴν ποίησιν αὖ τῶν ποιητῶν πάντων ἐλευθεριώτατον.] Transfertur et ad alia, pro Liberalis, Libero homine dignus, Liberum hominem decens : ut Plat. Epist. 7, [p. 336, A], ἐλ. σχῆμα τῆς πολιτείας. [Conf. Leg. 2, p. 669, C. Ib. 7, p. 823, E : Ἡτηνῶν θήρας ἔρως οὐ σφόδρα ἐλευθέριος· Gorg. p. 485, B : Χαρίεν μοι φαίνεται καὶ ἐλ. Reip. 8, p. 561, D : ʾΕλ. καὶ μακάριον καλῶν τὸν βίον τοῦτον. Et sic cum βίος Xenoph. Cyrop. 3, 3, 52. Et cum πόνος et μελέτημα ib. 8, 1, 43, cum μόχθος Conviv. 2, 4. Dio Cass. 46, 6 : ʾΕλευθέριον μὲν μάθημα οὐδὲν ἐπίστασαι.] Et ἐλευθέριοι παιδεῖαι, Liberales doctrinæ, Lucian. Sic ἐλευθέριοι διατριβαὶ, Liberalia studia [Plut. Rom. c. 6] : de quo in ʾΕλεύθερος. Exp. et Lepidus, Venustus, ut in illo Plut. l., ʾΕλευθέριος τοῖς μέλεσι. Sic vero ap. Plut. [Mor. p. 148, C] ἐλευθεριώτατα, Lepidissime. [Plat. Reip. 1, p. 344, C : ʾΕλευθεριώτερον καὶ δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης· Axioch. p. 369, B : Τὴν ἐλευθεριωτάτην ἐπιστήμην. || Prov., ut videtur, ἐλευθεριώτερος Σπάρτης explicat Suidas.] || At ʾΕλευθέριος Ζεὺς, Servator Jupiter. [Thuc. 2, 71 : Θύσας ἐν τῇ Πλαταιῶν ἀγορᾷ Διὶ ʾΕλευθερίῳ ἱερά. Pind. Ol. 13, 1 : Παῖ Ζηνὸς ʾΕλευθερίου, Σώτειρα Τύχα. Eur. Rhes. 358 : Νῦν, ὦ πατρὶς ὦ Φρυγία, ξὺν θεῷ νῦν σοι τὸν ʾΕλευθέριον Ζῆνα πάρεστιν εἰπεῖν. Xen. OEc. 7, 1 : ʾΙδὼν αὐτὸν ἐν τῇ τοῦ Διὸς τοῦ ʾΕλευθερίου στοᾷ καθήμενον. Conf. de Jove ʾΕλ. ap. Ath. Harpocrat. s. Suid. et Hesych. in ʾΕλ. Ζεὺς, schol. Aristoph. Pl. 1176, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 483, n. 524, et de porticu hac Jovis ʾΕλ. Paus. 1, 3, 2; 10, 21, 5 et 6. Idem 9, 2, 5 Platæis cultum memorat, cum inscr. Plat. ap. Bœckh. vol. 1, p. 787, n. 1624, et Hesychio. De Syracusanorum Jove ʾΕλ. Diodor. 11, 72, Eckhel. D. N. vol. 1, p. 243, Burm. ad Dorv. Sic. p. 328 et Hesych., qui etiam Tarenti et ἐν Καρίαις (Καρύαις Palm.) cultum memorat. Porro ap. Dion. Cass. 62, 26 : Ὦ Ζεῦ ʾΕλευθέριε. Plur. Ælian. V. H. 12, 1, p. 138 Cor. : Ἡ δὲ Ἀσπασία οὔτε ἐνδῦναι πολυτελῆ χιτῶνα ἐβούλετο οὔτε περίβλημα περιβαλέσθαι ποικίλον ἠξίου ... ἀνευφημήσασα δὲ θεοὺς πάντας ἐκάλει Ἕλληνίους καὶ ʾΕλευθερίους τοὺς αὐτούς. In inscrr. Imperatorum Rom. temporibus positis, itemque in numis, conjungitur Jovis Eleutherii nomen cum nomine imperatoris, ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 417, n. 350 : Ζανὶ ʾΕλευθερίῳ Ἀντωνίνῳ Σωτῆρι· et iisdem verbis p. 645, n. 1313, 1314. Mytilen. ibid. vol. 2, p. 192, n. 2179 : Αὐτοκράτορι Τραϊανῷ Ἀδριανῷ Καίσαρι σεβαστῷ ἐλευθερίῳ ʾΟλυμπίῳ κτίστῃ Διὶ χαριστήριον. Num. Neronis Magnesiæ ad Sipylum ap. Eckhel. Doctr. N. vol. 3, p. 107, A : Νε. καὶ Ζεὺς ʾΕλευθέριος. || Ἡλίου ἐλευθερίου ara Trœzene erecta post bellum Persicum memoratur Pausan. 2, 31, 5. L. DIND.]

[ʾΕλευθέριος, ὁ, Eleutherius, n. pr. viri, in schol. Hom. Od. Δ, 563, ubi pro ʾΕλευθερίου al. ʾΕλευθήρου vel ʾΕλευθῆρος. Certiora exx. v. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 221, B, Ducang. Ind. auct. ad Gloss. Gr. calcem p. 40, Vitæ Theophanis fol. i, ij recto, Niceph. H. E. 3, 29, Eust. Opusc. p. 239, 66, Jo. Malal. p. 396 sqq. L. DIND.]

ʾΕλευθεριότης, ητος, ἡ, Ingenuitas. It. Liberalitas, vel potius Frugalis quædam liberalitas, cui ἀνελευθερία opp. ab Aristot. [Eth. Nic. 4, 1 : Λέγωμεν δ' ἑξῆς περὶ ἐλευθεριότητος· δοκεῖ δ' εἶναι ἡ περὶ χρήματα μεσότης· ἐπαινεῖται γὰρ ὁ ἐλευθέριος οὐκ ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὐδ' ἐν οἷς ὁ σώφρων, οὐδ' αὖ ἐν ταῖς κρίσεσιν, ἀλλὰ περὶ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν, μᾶλλον δ' ἐν τῇ δόσει. Et sqq. capp., Mor. magn. 1, 24, 25, De virt. et vit. c. 4.] Plut. Pompeio [c. 73] : Ὥστε τὴν ἐλευθεριότητα τῆς ὑπουργίας ἐκείνης θεασάμενόν τινα καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ ἄπλαστον. [Thom. M. p. 294 : Λέγεται (ἡ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἑτοιμότης καὶ δαψίλεια) καὶ ἐλευθεριότης. Plato Theæt. p. 144, D : Τὴν μέντοι οὐσίαν δοκοῦσί μοι ἐπίτροποί τινες διεφθαρκέναι· ἀλλ' ὅμως καὶ πρὸς τὴν τῶν χρημάτων ἐλευθεριότητα θαυμαστός· Reip. 3, p. 402, C : ʾΕλευθεριότητος καὶ μεγαλοπρεπείας.]

[ʾΕλευθερὶς, ίδος, ἡ, Eleutheris. Steph. B. : ʾΕλ., πόλις Βοιωτίας Ὠρωποῦ πλησίον, Κότου καὶ ʾΕγκλέου (Κόθου καὶ Αἴκλου κτίσμα Berkel.). Θεόπομπος μγ' (μ' cod. Vrat.). Καὶ (τὸ id.) ἐθνικὸν ʾΕλευθερίτης. || Gent. fem. ab ʾΕλευθεραὶ esse videtur ap. Eur. Suppl. 759 : Τάφῳ δέδονται πρὸς Κιθαιρῶνος πτυχαῖς, ... σκιώδης ἔνθ' ʾΕλευθερὶς πέτρα. Conf. Plut. Thes. c. 29. || Αὐρηλία ʾΕλευθερὶς, n. pr. mulieris, videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 602, n. 1225. L. DIND.]

[ʾΕλεύθερίσκος, ὁ, Eleutheriscus. Steph. B. : ʾΕλ., πόλις Μακεδονίας. Θεαγένης Μακεδονικοῖς. Τὸ ἐθνικὸν ʾΕλευθερίσκιος.]

[ʾΕλευθερίτης. V. ʾΕλευθέρα Κιλικία, ʾΕλευθερίς.]

[ʾΕλευθερίων, ωνος, ὁ, Eleutherio, n. pr. viri in inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 387, n. 2501. L. D.]

ʾΕλευθερίως, Liberaliter [Gl.], Ingenue : ut ἐλ. πεπαιδευμένος, Xen. [Comm. 2, 7, 4.] Et Lepide, ut in adj. dictum fuit. [Relatum ad rem familiarem, Aristot. Polit. 2, 6, p. 1265, 32 : Ἔτι δ' ἔστι σωφρόνως μὲν, ταλαιπώρως δὲ ζῆν· ἀλλὰ βελτίων ὅρος τὸ σωφρ. καὶ ἐλ.· ib. 37. Xen. Ages. 11, 8 : Χρήμασιν οὐ μόνον δικαίως ἀλλὰ καὶ ἐλ. ἐχρῆτο· Comm. 1, 6, 3 : Χρήματα, ἃ κεκτημένους ἐλευθεριώτερόν τε καὶ ἥδιον ποιεῖ ζῆν· OEc. 9, 13 : Πλουσιώτερον καὶ ἐλευθεριώτερον βιοτεύοντας τῶν ἀδίκων. Ejusd. vero Comm. 4, 8, 1 : Τὴν δίκην πάντων ἀνθρώπων ἀληθέστατα καὶ ἐλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπών, vert. Liberrime. Eod. sensu positiv. ἐλευθερίως, Gl., Dion. Cass. 61, 15 : Τί χρὴ μάτην ἀσχημονοῦντα δουλοπρεπῶς φθαρῆναι, ἐξὸν ἐλ. ἀποδοῦναι τῇ φύσει τὸ ὀφειλόμενον; Et in l. scripturæ suspectæ Æsch. Cho. 809.]

[ʾΕλευθέρνᾱ, ἡ, Eleutherna. Steph. Byz. : ʾΕλ., πόλις Κρήτης ἀφ' ἑνὸς τῶν Κουρήτων. Οἱ πολῖται ʾΕλευθερναῖοι καὶ ʾΕλευθερνεύς (ʾΕλευθερνεῖς). ʾΕλευθέρα vitiose bis in Stadiasmo ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 493, a, Dion. Cass. 36, 1. ʾΕλευθέρνα ap. Hierocl. Synecd. p. 650, ubi v. Wessel. Plur. Scylax p. 18 : Μετὰ δὲ ʾΟσμίδαν

Ἐλευθέρναι πρὸς βορέαν, ap. Ptolem. autem 3, 17, Ἐλευθέραι. Gent. Ἐλευθερναῖος exx. v. ap. Eckhel. Doctr. N. vol. 2, p. 311-2, Polyb. 4, 53, 2; 55, 4. L. D.]

[Ἐλευθεροβοάω, More liberorum loquor, verba facio, s. potius testimonium dico, quod non licebat servis adversus dominos. Demetr. Chomatenus in Respons. p. 332 : Τί σημαίνει τὸ μὴ ἐλευθεροβοᾶν τὸν δοῦλον, ὅπερ τοῖς δουλικοῖς ὠνητηρίοις οἱ ταβελλίωνες ἐγγράφειν εἰώθασι. Nempe in instrumentis emptionum servorum addere solebant tabelliones, servis ejusmodi emptitiis non licere, μὴ μόνον ἐν αὐτοῖς μέτροις τῆς δουλείας φωνὴν αἴρειν προσήκουσαν εὐγενέσι καὶ ἐλευθερίοις κατὰ τῶν δεσποτῶν, ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰ καὶ ἐλευθερίας ἀξιωθεῖεν, τὴν τοιαύτην ἀναλαβεῖν πώποτε. Ὅθεν καὶ ἐπιτίμιον τῆς ἐλευθεροφωνίας ταύτης οἱ ἀπελεύθεροι τὴν ἀποδούλωσιν ἐκληρώσαντο. Deinde de vocis significatu hæc subdit : Ὡς ἐν κεφαλαίῳ δὲ εἰπεῖν, καὶ δοῦλος καὶ ἀπελεύθερος τοῦ βοᾶν ἐλεύθερα παντάπασιν ἀπεστέρηνται. Ducang.]

[Ἐλευθεροκάρδιος, ὁ, ἡ, Qui libero corde est, Liberum pectus gestat, Liberalis. Const. Manass. Chron. p. 99, B : Τὸ δ' ἐλευθεροκάρδιον πρὸς τὰς αἰσχροκερδίας. Boisson.]

[Ἐλευθεροκίλικες, οἱ, Eleutherocilices. V. Ἐλευθέρα Κιλικία. ΐϊ]

[Ἐλευθερολάκωνες, οἱ, Eleutherolacones, i. e. Lacones liberi. Strabo 8, p. 367 : Συνέβη δὲ καὶ τοὺς Ἑλ. λαβεῖν τινα τάξιν πολιτείας, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις προσέθεντο πρῶτοι οἱ περίοικοι τυραννουμένης τῆς Σπάρτης, οἵ τε ἄλλοι καὶ οἱ Εἵλωτες. Pausan. 3, 21, 6 : Ἔστιν ἤδη (Gytheum) τῶν Ἑλ., οὓς βασιλεὺς Αὔγουστος δουλείας ἀφῆκε Λακεδαιμονίων τῶν ἐν Σπάρτῃ κατηκόους ὄντας ... Ἀριθμὸς δὲ τῶν Ἑλ. ὀκτὼ πόλεις καὶ δέκα εἰσί. ... Αὗται μὲν οὖν εἰσιν αἱ λοιπαὶ τῶν Ἑλ. ἀπὸ τεσσάρων ποτὲ καὶ εἴκοσι πόλεων. Memoratur τὸ κοινὸν τῶν Ἐλευθερολακώνων in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 670, n. 1389. ἄ]

Ἐλευθερόπαις, δος, ὁ, ἡ, Cui filii sunt liberi. Ex quo intelligitur Liber : ut ἐλ. δῆμος. Affertur et hoc ex Epigr. [Anth. Plan. 5, 359, 5. : Ἑλ. Βενέτων δ.]

[Ἐλευθεροποιέω, Liberum, Ingenuum reddo. Hesych. : Ἐξευγενήσω (ἐξευγενίσω), ἐλευθεροποιήσω.]

[Ἐλευθεροποιὸς, ὁ, ἡ, Liberum reddens. Arrian. Epict. 4, 1, 176 : Ἀγρύπνησον ἕνεκα τοῦ δόγμα περιποιήσασθαι ἐλευθεροποιόν. Plotin. Enn. 6, 8, vol. 2, p. 1365, 14 ed. Creuzer. : Τὸ δὴ πεποιηκὸς ἐλεύθερον τὴν οὐσίαν, πεφυκὸς δηλονότι ποιεῖν ἐλεύθερον καὶ ἐλευθεροποιὸν ἂν λεχθὲν, τίνι ἂν δοῦλον εἴη; L. D. Philo Alex. vol. 1, p. 577, 38 : Ὁ ἐλεύθερος καὶ ἐλευθεροποιὸς δημιουργός· et ib. p. 499, 14 : Ὁ μόνος ἐλ. καὶ ἐλευθεροποιὸς θεὸς, Solus liber et liberator. Conf. ib. p. 401, 20; et Method. De cruce, t. 2, p. 404, A Grets. : Ἐλευθεροποιὸν αὐτὸ καὶ λυτήριον τῶν δεσμῶν. Hase.]

[Ἐλευθερόπολις, εως, ἡ, Eleutheropolis, oppidum Palæstinæ. Unde gent. Ἐλευθεροπολίτης, Eleutheropolita. Utrumque in inscr. Acacii Epist. ad Epiphanium, Opp. Epiphanii præmissæ. Memorat etiam Joseph. Hypomnest. p. 321, Suid. v. Μαριανὸς, et ubi Ἐλευθηρουπόλεως, Sozom. H. E. 4, 24, p. 170, 22, quod Ἐλευθερουπ. vel Ἐλευθεροπ. scrib. Antonin. Itin. p. 199, ubi v. int., Hierocl. Synecd. p. 718. Gent. ap. Euseb. H. E. l. 8, de mart. Pal. c. 9, p. 424, 13, Suidam v. Εὐτόκιος. Conf. Eckhel. Doctr. N. vol. 3, p. 448. L. D.]

[Ἐλευθεροπραξία, ἡ, Licentia, Effrenatio. Or. Sibyll. 2, p. 190, 3 : Καὶ καρποὶ λείψουσιν, ἐλευθεροπραξία δ' ἔσται πλείστοις ἐν μερόπεσσι καὶ ἱεροσυλία ναῶν.]

Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, Liberorum venditio. Unde ἐλευθεροπρασίου δίκη, Actio quæ in eum instituebatur, qui liberum vel etiam servum alienum vendidisset. JCti appellant Crimen plagii. Pollux l. 3, [78] : Καὶ δίκη δὲ κατὰ τῶν ἀνδραποδιστῶν ἐλευθεροπρασίου. [ᾱῐ̈]

[Ἐλευθεροπρέπεια, ἡ, Liberalitas, Liberale ingenium. Voc. σκληρὸν, Durum, dicit Pollux 3, 119. Clem. Hom. 4, 7, p. 658, sec. cod. reg. : nam ed. male ἐλευθεροτροπείας. Cit. Kall.]

Ἐλευθεροπρεπὴς, ὁ, ἡ, Ingenio præditus, quod liberum et ingenuum hominem decet. It. Liberum hominem decens, Liberalis. [Plato Alcib. 1 p. 135, C : Ἐλευθεροπρεπὲς δὲ ἡ ἀρετή. Dio Cass. 60, 2 : Ἐν συνουσίαις γυναικῶν πλείοσι γενόμενος οὐδὲν ἐλευθεροπρεπὲς ἐκέκτητο. Polluc. 3, 118, Suidam in Κλαύδιος citat Hemst.]

Ἐλευθεροπρεπῶς, Liberaliter, Ut decet hominem liberum et ingenuum. His opp. δουλοπρεπὴς et δουλοπρεπῶς. [Plato l. c. Pollux 3, 119. Dionys. Areop. p. 73, B ed. Ven. L. Dind.]

Ἐλεύθερος, α, ον [et ὁ, ἡ, ut ap. Nonn. Jo. c. 9, 137 : Ἐλεύθερον ἴαχε φωνήν. Æsch. Ag. 328 : Ἐξ ἐλευθέρου δέρης. Eur. El. 869 : Νῦν ὄμμα τοὐμὸν ἀμπτυχαί τ' ἐλεύθεροι. Sed ejusd. Heracl. 245 et Lycurg. p. 153, 1 ἐλεύθερος gen. fem. positum, ex codd. mutatum est in ἐλευθέρα. Plotin. Enn. 6, 8, vol. 2, p. 1365, 13 ed. Creuzer. : Τὸ δὴ πεποιηκὸς ἐλεύθερον τὴν οὐσίαν, πεφυκὸς δηλονότι ποιεῖν ἐλεύθερον καὶ ἐλευθεροποιὸν ἂν λεχθὲν, τίνι ἂν δοῦλον εἴη; Ubi ἐλευθέρα sequitur v. 16. Quod longe frequentius, ut docent exx. Platonis et al.], Liber, cui opp. δοῦλος, Servus. [Ingenuus, Truculentus, Probus, Gl.] Thucyd. 8, [c. 15] : Τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. [Conf. 4, 80, etc. Atque sic sæpe ap. Tragicos et alios quosvis. Aristoph. Thesm. 102 : Ξὺν ἐλευθέρᾳ πατρίδι. Plato Leg. 3, p. 693, B : Πόλιν ἐλευθέραν. Nec minus frequenter de hominibus, de quibus Æneas Tact. c. 10, p. 29 : Κατακομίζειν τὰ ἐλεύθερα σώματα καὶ τοὺς καρποὺς ἐν τῇ πόλει.] Item adj. ἐλ. ἦμαρ ap. Hom. [Il. Z, 455, Π, 831, Υ, 193], Liber dies, pro Libertatis dies, i. e. Libertas [τὴν ἐλευθερίαν interpr. Hesych.], cui opp. δούλιον ἦμαρ, i. e. Servilis dies : et ἀναγκαῖον ἦμαρ. [Inscr. ap. Bœckh. vol 1, p. 556, n. 1051, 1, Eur. Heracl. 868; ἡμέρα ἐλευθέρα Rhes. 991.] Apud Eund. Il. Z, [528], ἐλεύθερος κρητὴρ, Qui bibitur in ea libertate, quæ esse solet in pace. || Item ἐλεύθερος φωνὴ, Nonno [l. c.], Libera vox. Et ἐλεύθερα διώκειν ἤθη ex Plat. Epist. 8, [p. 354, C], pro Vivendi libertatem sectari. Ex alio tamen Ejusd. l. ἦθος ἐλ., Mores generosi. [Leg. 5, p. 741, E. Similia sunt Pind. Pyth. 2, 57 : Ἐλευθέρᾳ φρενί· Soph. El. 1256 : Ἐλεύθερον στόμα· Trach. 62 : Δούλη μὲν, εἴρηκεν δ' ἐλεύθερον λόγον· Phil. 1006 : Ὦ μηδὲν ὑγιὲς μηδ' ἐλεύθερον φρονῶν. Plato Leg. 3, p. 700, A : Ἐλευθέρου βίου· Reip. 8, p. 567, A : Ἐλεύθερα φρονήματα· 6, p. 499, A : Λόγων ἐλευθέρων. Philostr. Her. p. 715 : Τὰς ὀφρῦς ἐλευθέρας τε καὶ ὀρθάς. || Τὸ ἐλεύθερον, Libertas. Thuc. 2, 43 : Τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες. Plat. Leg. 3, p. 697, E : Ἡ μὲν τὸ μοναρχικὸν, ἡ δὲ τὸ ἐλ. ἀγαπήσασα μειζόνως ἢ ἔδει· ibid. C : Τὸ ἐλ. λίαν ἀφελόμενοι τοῦ δήμου, τὸ δεσποτικὸν δ' ἐπαγαγόντες. Et alibi. Dio Cass. 56, 43 : Τὸ ἐλ. σφίσιν ἐτήρησε. || Liberi homines. Eur. Tro. 302 : Κάρτα τοι τοὐλεύθερον ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά. || Nudus. Nonn. Dion. 4, 149 : Ἡμετέρου διὰ κόλπου τέθναίην ὅτε μοῦνον ἀφειδέα χεῖρα χαλάσσας ἀμφοτέρων θλίψειεν ἐλεύθερον ἄντυγα μαζῶν· 17, 260 : Ἀσκεπέος σκοπίαζεν ἐλεύθερον αὐχένα κούρης. De aere puro ponit Poll. 5, 109, idemque ib. 108 de loco, χωρίον ἐλεύθερον. Apud Ælian. N. A. 15, 5, ab Hemst. cit. : Σκοπιὰ ἐν περιωπῇ ἐλευθέρᾳ, Libero prospectu.] || Ἐλευθέρα παιδεία, ex Ejusd. Epist. 7, [p. 345, B, ubi est πρὸς παιδείαν ψυχῆς ἐλευθέρας], Liberalis doctrina : et ex Plut. Themist. ἐλεύθεραι διατριβαὶ, Liberales exercitationes, in VV. LL.; sed in Ἐλευθέριος, ex Ejusd. Rom. [c. 6] afferunt Ἐλευθέριοι διατριβαί. [Ap. Herodot. 1, 116 : Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς τὸν Ἀστυάγεα ἐσῄει ἀνάγνωσις αὐτοῦ, καί οἱ ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε ἐς ἑωυτὸν καὶ ἡ ὑπόκρισις ἐλευθερωτέρη εἶναι, Portus conj. ἐλευθεριωτέρη. Similiter, sed de homine, Xenoph. Cyrop. 8, 3, 21 : Ὤετο, εἰ μὴ ταχὺ ὑπακούοι, ἐλευθερώτερος ἂν φαίνεσθαι. Eur. Alc. 569 : Ὦ πολύξεινος καὶ ἐλεύθερος ἀνδρὸς ἀεί ποτ' οἶκος, Liberalis.] || Liber, Immunis, Liberatus : ut ἐλ. τυράννων, A tyrannis liber s. liberatus Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, A barbaris liberum reddere, s. liberare. [Ead. structura Plat. Leg. 8, p. 832, D : Ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων εἰσί. Xen. Cyrop. 3, 2, 23 : Ἐλευθέρους ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι.] Dicitur et ἐλεύθερος φόβου [Eur. Hec. 869, Rhes. 664], Liber metu. [Æsch. Eum. 603 : Ἡ δ' ἐλευθέρα φόνου· Cho. 1060 : Ἐλεύθεράν σε τῶνδε πημάτων κτίσω. Et sim. Soph. Ant. 399 : Ἐγὼ δ' ἐλεύθερος δίκαιός εἰμι τῶνδ' ἀπηλλάχθαι κακῶν· et ib. 445. Eur. Phœn. 999 : Θεσφάτων ἐλεύθεροι, Nullis oraculis jussi. Hipp. 1450 : Ἀφίης αἵματός μ' ἐλεύθερον. Plato Leg. 6, p. 756, D : Ἐλεύθερον ἀφεῖσθαι τῆς ζημίας. De fundis bonisque non

obæratis Demosth. p. 930, 4 : Μετὰ δὲ ταῦτ' ἔστιν ἐν τῇ συγγραφῇ ὅτι ὑποτιθέασι ταῦτ' ἐλεύθερα καὶ οὐδενὶ οὐδὲν ὀφείλοντες· 12 : Τὸν δανείσαντα ἐξηπάτησαν ὡς ἐπ' ἐλευθέροις τοῖς χρήμασι δανειζόμενοι· 1044, 23. Persarum ἐλεύθερα ἀγορὰ ap. Xenoph. Cyrop. 1, 2, 3. Plat. Leg. 12, p. 946, C : Πάσαις βασάνοις χρώμενοι ἐλευθέραις, Quibus in liberos uti licet. ʾΕλεύθεροι στενωποὶ, ap. Aristæn. Ep. 2, 19, ab Hemst. cit., In quibus libere, quod velis, facias. ʾΕλευθέρα φυλακὴ, Custodia libera, Diodor. 4, 46 : Εἰς ἐλ. αὐτὴν ἀποθέσθαι φυλακήν· ubi v. Wessel. Gl. : Ergastulorum, ἐλευθέρων φυλακῶν τόποι ἐν οἷς πεδῆται ἐργάζονται, δεσμωτήριον, δεσμός. Prov. ʾΕλεύθεραι αἶγες ἀρότρων, de iis qui onere vel malo quopiam sunt liberati, ap. Suid., Hesych., et parœmiogrr. L. Dind. || ʾΕλευθέρα, Scortum, Meretrix. Moschop. in Collect. vocum Atticarum : Ἑταιρὶς, ἡ προκειμένη πᾶσι τοῖς πορνεύειν βουλομένοις, ἤγουν ἡ κοινῶς ἐλευθέρα. Ducang. App. p. 66. Conf. ʾΕλευθεριάζω. || Dicitur vero etiam signif. honesta Vidua s. Innupta. Inscriptio Epist. 10 Basilii M. vol. 3, p. 92, A : Πρὸς ἐλευθέραν. Ubi recte Garnerius : « Neque in hac neque in pluribus aliis Basilii epistolis ἐλευθέρα nomen proprium est, sed Viduam matronam designat. Sic Gregor. Naz. in Epist. 147 ἐλευθέραν Alypii i. e. viduam appellat Simpliciam, quam ipsius quondam conjugem fuisse dixerat in Epist. 146. » Conf. Basil. Epist. 107, p. 200, E; 174, p. 261, D; 283, p. 424, C; 296, p. 433, D; 297, p. 434, B. Sim. 199, p. 292, E : ʾΕὰν εἰς ἐλευθέραν γάμου ἡ ἁμαρτία γένηται. L. Dind.]

[ʾΕλεύθερος, ὁ, Liber, Διόνυσος ἐν ʾΑθήναις καὶ ἐν ʾΕλευθεραῖς, Hesych. L. Dind.]

[ʾΕλεύθερος, ὁ, Eleutherus, n. fluvii Phœniciæ, ap. Strab. 16, p. 753, Plin. N. H. 5, 20, 17; 9, 10, 12, Athen. 13, p. 585, A, Ptolem. 5, 15. Siciliæ ap. eund. 3, 4. || Episcopi Rom. ap. Euseb. H. E. 5, 22, p. 241, 3, ubi v. intt. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 318, n. 188, b, 5. L. Dind.]

ʾΕλευθεροστομέω, Libero ore loquor, Libere loquor quod in buccam venit, [sec. Suid., Hesych.] παῤῥησιάζομαι. Æsch. Prom. p. 16 [180] : Ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς. Paulo ante dicit, Σὺ μὲν θρασύς τε, καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς. [Eur. Andr. 153 : Ὥστ' ἐλευθεροστομεῖν. Synes. De regno p. 2, D : Οἱ λόγοι δὲ οὐδὲ νῦν τι δέονται πόλεως, ὥστε ἐλευθεροστομῆσαι. Euseb. De martyr. Palæst. c. 4, p. 415, 15 : Εὐγενεῖ τε καὶ ἀτρόμῳ γλώττῃ ἐλευθεροστομεῖν.]

ʾΕλευθεροστομία, ἡ, Libertas loquendi, Quum quis ore libero loquitur, i. q. παῤῥησία. [Dionys. A. R. 6, 72 : Τί δεδοίκατε μὴ πάθητε, ἡγεμόνι τῆς ἐλ. ἐμοὶ χρώμενοι; Angl. Chrysost. Epist. t. 7, p. 111, 11 : Συνήσθην ὑμῖν τῆς ἀνδρείας, τῆς ὑπομονῆς, τῆς ἀπεριτρέπτου γνώμης καὶ στερρᾶς καὶ ἀδαμαντίνης διανοίας, τῆς ἐλευθεροστομίας, τῆς παρρησίας. Idem sæpius alibi in Epistolis, ut p. 70, 7; 121, 35; 125, 12; 186, 31. Hase.]

ʾΕλευθερόστομος, ὁ, ἡ, Qui est ore libero, libere loquitur quæ in buccam veniunt. [Æsch. Suppl. 948 : ʾΕξ ἐλευθεροστόμου γλώσσης.]

[ʾΕλευθερουργὸς, ὁ, inter laudes equi recenset Pollux 1, 194 : ʾΕλεύθερος, ἐλευθερουργὸς, ἱππαστὴς, exprimens locum Xenoph. Eq. 10, 17, in ʾΕθελουργὸς cit., unde restituendum ἐλευθέριος et ἐθελουργός. Alterum eorundem vocc. inter se confusorum ex. v. ap. Philon. ab Schneid. cit. L. Dind.]

[ʾΕλευθεροφωνία, ἡ. V. ʾΕλευθεροβοάω.]

[ʾΕλευθερόψῡχος, ὁ, ἡ, Qui liberali est ingenio. Tzetz. Chil. 10, 620 : Ἦν πάνυ ἀδωρότατος τῶν ἐλευθεροψύχων. Elberling.]

ʾΕλευθερόω, Libero [Manumitto add. Gl. Eadem : ʾΕλευθερῶσαι, Extelare], In libertatem vindico : ut [Æsch. Pers. 403 : ʾΕλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη. Et sim. sæpius Eurip. Plat. Epist. 8, p. 356, A. Passivo Xenoph. H. Gr. 3, 1, 16 : ʾΗξίου ἐλευθεροῦσθαι αὐτάς (civitates).] Thuc. 8, [c. 15] : Τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἠλευθέρωσαν. Philo De mundo : Δεσποίνης χαλεπῆς ἐλευθερωθείς. Item generaliter pro Libero, ut Plat. Epist. 8, [p. 355, E]: ʾΑπὸ βαρβάρων ἠλευθέρωσε τὴν πόλιν. [Ead. struct. Reip. 8, p. 569, A. (Xen. H. Gr. 5, 2, 12.) Genitivo junctum ib. p. 566, E : Χρεῶν ἠλευθέρωσε. Thucyd. 3, 51 : Τὸν ἔσπλουν ἐλευθερώσας. Dio Cass. 42, 12.] Eur. [Hipp. 1449] : ʾΕλευθερῶ σε τοῦδε πόνου [al. φόνου. Conf. Heracl. 790]. Cic. autem p. 43 Lex., Ψυχὴ ἐλευθεροῦται ap. Xen. [Cyrop. 8, 7, 21] vertit Animi remissi et liberi sunt. [Æsch. Pers. 416 : Τὸν πανώλεθρον θεὸν, ὃς οὐδ' ἐν ᾅδου τὸν θανόντ' ἐλευθεροῖ, Dimittit. Conf. Eum. 175 : Ὑπό τε γᾶν φυγὼν οὔποτ' ἐλευθεροῦται. Soph. OEd. T. 706 : Τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα, Ab se quidem suaque oratione omnem culpam amolitur. Notanda etiam struct. ap. Eur. Herc. F. 1010 : ʾΕλευθεροῦντες ἐκ δρασμῶν πόδα, Ex fuga redeuntes. De absolutione in judicio, Xen. H. Gr. 1, 7, 24 : Οἱ ἀναίτιοι ἐλευθερωθήσονται ὑφ' ὑμῶν· ib. 26. Hippocr. De arte p. 5, 15 : Τὰς αἰτίας τοῖς οὐδὲν αἰτίοις ἀνατιθέασι, τοὺς αἰτίους ἐλευθεροῦντες. De multa remissa, ut videtur, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 17 : Τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας ταῖς εὐεργεσίαις ἐλευθερωθῶσιν. || Ut ἐλευθέρωσις Platoni est etiam Licentia, et cum ἀνέσει conjungitur, sic ἐλευθερωθῆναι cum ἀνεθῆναι jungitur Reip. 9, p. 575, A : Τυραννικῶς ὁ ἔρως τὸν ἔχοντα αὐτὸν ὥσπερ πόλιν ἄξει ἐπὶ πᾶσαν τόλμαν ὅθεν αὐτόν τε καὶ τὸν περὶ αὐτὸν θόρυβον θρέψει, τὸν μὲν ἔξωθεν εἰσεληλυθότα ἀπὸ κακῆς ὁμιλίας, τὸν δ' ἔνδοθεν ὑπὸ τῶν αὐτῶν τρόπων καὶ ἑαυτοῦ ἀνεθέντα καὶ ἐλευθερωθέντα. || Medio Æsch. Suppl. 802 : Τὸ γὰρ θανεῖν ἐλευθεροῦται φιλαιακτῶν κακῶν. L. Dind.]

ʾΕλευθέρως, Libere, Ut liberum hominem et ingenuum decet. Thuc. 2, [65 : Κατεῖχε τὸ πλῆθος ἐλ., καὶ οὐκ ἦγετο μᾶλλον ὑπ' αὐτοῦ ἢ αὐτὸς ἦγε. Aristoph. Nub. 518 : Κατερῶ ἐλ. Herodot. 5, 93 : ʾΕπεί τε δὲ Σωσικλέος ἤκουσαν εἰπάντος ἐλ. 7, 46 : Γνώμην ἀπεδέξατο ἐλ. 8, 73 : Εἰ δὲ ἐλ, ἔξεστι εἰπεῖν. Eur. Alc. 1008 : Λέγειν ἐλ., etc. Plat. Conv. p. 218, C : ʾΕλ. εἰπεῖν. Soph. El. 1300 : Χαίρειν παρέσται καὶ γελᾶν ἐλ. Thuc. 2, 37 : ʾΕλ. τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν... Dio Cass. 59, 20 : Ὑπὸ τοῦ πολλῷ χρόνῳ μηδὲν ἐλ. κεχρηματικέναι (populum). Liberius, Gl. Libere, ut contrarium sit servituti, Eur. fr. Archel. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 201 : Μὴ 'πὶ δουλείαν ποτὲ ζῶν ἑκὼν ἔλθῃς, παρόν σοι κατθανεῖν ἐλ. Dio Cass. 54, 4 : ʾΕλ. ἔτι καὶ τότε νεμόμεναι (Alpes).] E Ceb. Theb. ἐλ. κεκοσμημένη, Cultu liberali ornata. [Liberaliter it. Aristoph. Eccl. 1145 : Καὶ μὴ παραλείψεις μηδέν', ἀλλ' ἐλ. καλεῖν γέροντα, μειράκιον, παιδίσκον. Plat. Theæt. p. 175, E : ʾΑναβάλλεσθαι οὐκ ἐπισταμένου ἐπιδέξια ἐλ.]

ʾΕλευθέρωσις, εως, ἡ, Liberatio. Thuc. 3, [10], ἐλευθέρωσιν et καταδούλωσιν, inter se opp. [Ξύμμαχοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν ʾΕλλήνων ʾΑθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι. Id. 1, 132 : ʾΕλευθέρωσιν ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς (Helotis)· 3, 39 : Ὅταν κατορθώσαντι ἐλ. ᾖ. Δούλων ἐλ. Aristot. Polit. 5, 11, p. 1315, 37. || Licentia. Plat. Reip. 8, p. 561, A : Ἆρ' οὐχ οὕτω πως νέος ὢν μεταβάλλει ἐκ τοῦ ἀναγκαίοις ἐπιθυμίαις τρεφομένου τὴν τῶν μὴ ἀναγκαίων καὶ ἀνωφελῶν ἡδονῶν ἐλευθέρωσιν καὶ ἄνεσιν. V. ʾΕλευθερόω.]

[ʾΕλευθερωτέον, Liberandum. Polyb. Exc. Legat. Angl. Conc. œcum. 6, Act. Conc. t. 3, col. 1109, 37 : ʾΕλευθερωτέα ἡ ἁγία τοῦ Θεοῦ ἐκκλησία. Hase.]

[ʾΕλευθερωτήριος, α, ον, Liberans. Soph. OEd. T. 292 : Ὕδας τι τοῖσδ' ἀστοῖσιν ἐκλυτήριον. Gl. ap. Fæhs. Syll. p. 204 : ʾΕλευθερωτήριον τῆς ἐξ αὐτῆς ἐπιθέσεως.]

ʾΕλευθερωτὴς, ὁ, Liberator, Lucian. [Pseudom. in fine, Vit. auct. c. 8. Eust. Opusc. p. 214, 19 : Τῷ ὄντως ἐλευθερωτῇ δεσπότῃ προσδραμόντες. Cum genit. Dio Cass. 41, 57 : ʾΑλλήλους τε τυράννους καὶ αὐτοὺς ἐλευθερωτὰς αὐτῶν ὀνομάζοντες. Manumissor, Gl. L. D. Julian. Epist. p. 135, 17 : Τὸν Γάλλων τε καὶ ʾΙταλῶν ἐλευθερωτήν. Chrysost. In Matth. t. 1, p. 140, B. Gregor. Nyss. t. 1, p. 197, A : Τὸν ἐλ. τῆς τυραννίδος λόγον. Conc. Lateran. Act. Conc. t. 3, col. 917, 26 : Ἵνα ἡμῶν ἐλευθερωτὴς κατὰ ἀλήθειαν ὑπάρχων δειχθῇ. Hase.]

[ʾΕλευθερωτικὸς λόγος Himer. Ecl. 7 videtur esse Oratio qua quis veniam ætatis sibi vindicat, i. e. plenum usum civitatis, ut tanquam homo sui juris possit in foro judiciisque versari. Sic certe interpretatur Wernsd. p. 162. Hase.]

[ʾΕλευθὴρ, ῆρος, ὁ, Eleuther, f. Apollinis. Apollod. 3, 10, 1, 3, ubi v. Heyn., Pausan. 9, 20, 1; 10, 7, 3, Steph. Byz. v. ʾΕλευθεραὶ, schol. Hesiodi infra cit., Suidas v. Μέλαν. It. unus Curetum : Steph. ib. F. Ly-

caonis, Plut. Mor. p. 300, A. || Loci nomen faciunt cum Etym. M. p. 329, 24 schol. ap. Hesiod. Theog. 54 : Τὰς (Musas) ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα· quod explicant τοῖς γονιμωτάτοις τόποις vel τοῦ λιπαρωτάτου τόπου τοῦ Ἐλευθῆρος, adduntque : Ὁ δὲ Ἐλευθὴρ ὄνομα πόλεώς ἐστι τῆς Βοιωτίας ἀπό τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὠνομασμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ ὄρος, ὥς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος· οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Sed oppidum quidem Ἐλευθὴρ, sive nomine sive re diversum ab Eleutheris, fictum et commentitium videtur. Accentum in ultima testatur Arcad. p. 20, 3. L. Dind.]

[Ἐλεύθω. V. Ἔρχομαι.]

Ἐλευθὼ, οῦς, ἡ, vocatur Dea Lucina : unde [Pind. Ol. 6, 41 : Πραΰμητιν Ἐλευθώ·] Epigr. [Paul. Sil. Anth. Pal. 7, 604, 3] : Μόχθον Ἐλευθοῦς ἔκφυγες. [Antip. Thess. ib. 9, 268, 3 : Θοὴ δ' ἐπένευσεν Ἐλευθώ.] Dicitur autem Ἐλευθὼ s. Εἰλείθυια ab ἐλεύθω, Venio, quod invocetur, ut fœtus veniat in lucem. [Εἰλείθυια interpr. Hesych. Memorat etiam Phurnut. De nat. deor. c. 34, p. 233. L. Dind.]

[Ἐλευῖται. V. Ἑλένη.]

Ἐλευσέαν, Hesych. esse dicit τὴν βρυωνίαν, Bryoniam.

[Ἐλευσείω, οἴσω, Hesych. In cod. ἐλευσίω.]

[Ἐλευσία, Etym. M. Wakef. V. Ἐπελευσία.]

Ἐλευσὶν s. Ἐλευσὶς, ῖνος, ὁ, ἡ [Photius cod. 239, p. 319, 20 : Περὶ τὸν Ἐλευσῖνα, quod τὴν dicendum fuisse videtur], Eleusin s. Eleusis : vicus quidam s. δῆμος Atticus [tribus Hippothoontidis sec. Steph. B.], διὰ τὴν τῆς Δημήτερος ἔλευσιν denominatus, quoniam ἐκεῖ ἐλθοῦσα εὗρε τὴν κόρην. Etym. [M. p. 329, 37, ubi non κόρην est sed καρπόν· additurque ἢ ὅτι παρ' αὐτῇ κατέλυσεν ἡ Δημ. ἐπὶ ζήτησιν πορευομένη τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἢ ἀπὸ Ἐλευσίνου (de qua forma v. in Ἐλευσῖνος) τοῦ Ἑρμοῦ. Diodor. 5, 69 : Τὸν γὰρ τόπον τὸν ἐξ ἀρχῆς δεξάμενον τὴν δωρεὰν ταύτην (frumentum) Ἐλευσῖνα προσαγορεύειν (Athenienses) ἀπὸ τοῦ παρ' ἑτέρων ἐλθεῖν τὸ σπέρμα τοῦ σίτου κομισθέν. Aristid. vol. 1, p. 257 : Ἐλθοῦσαν εἰς Ἐλευσῖνα (Cererem) τήν τε ἐπωνυμίαν δοῦναι τῷ τόπῳ καὶ τὴν κόρην εὑροῦσαν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Fuisse qui n. ab heroe Eleusine repeterent docet etiam Pausan. 1, 38, 7. Ceterum memorant locum Hom. H. Cer. 97 etc., Pind. Ol. 9, 106; 13, 106, Isthm. 1, 57, Eur. Suppl. 1, Herodot. 1, 30, etc., Xen. H. Gr. 2, 4, 8, Thucyd. 1, 114, Marm. Par. ap. Bœckh. vol. 2, p. 295, 25, 30, aliique plurimi. || Eleusinem Bœotiæ Pausan. 9, 24, 2. Κωμύδριον τῆς Ἀλεξανδρείας Suid. in Καλλίμαχος. || Formam nominativi Ἐλευσὶν præbent libri Strab. 9, p. 395, præter unum, qui recte Ἐλευσὶς, ut est p. 397, bis, Ptol. 3, 15. Conf. Etym. M. p. 329, 38, Crameri Anecd. vol. 2, p. 27, 15; p. 287, 18, Hesych. v. Σαισαρία. Recentiorum proprias esse nominum hujusmodi formas in ιν dicetur iterum in Σαλαμίν. || ῑ quum producatur, exprimitur interdum diphthongo, ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 376, 4; 392, n. 283, 7; p. 443, n. 386, a, 2. L. D.] Ab Eleusine sunt advv. localia Ἐλευσίναδε [Eleusinem, in inscr. ap. Bœckh, vol. 1, p. 160, n. 118, 7; ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 24, 28, Lysiam p. 125, 6, Plut. Mor. p. 842, A, Phocion. c. 28, Poll. 8, 107], Ἐλευσίνισι [quod scrib. Ἐλευσῖνι (Ἐλευσίνια propius verum cod. Vratisl.), Eleusine, ut est ap. Xen. H. Gr. 2, 4, 43, Lysiam p. 103, 31, Andocidem p. 15, 4, Pausan. 8, 15, 1; 10, 31, 11, et al.], Ἐλευσινόθεν [Eleusine, ap. Andocid. p. 15, 3, Lysiam p. 107, 12, Philostr. V. Soph. 2, 20 p. 602] : ap. Steph.

[Ἐλευσὶν s. Ἐλευσὶς, ὁ, Eleusis, f. Mercurii et Daiæ, sec. alios vero Ogygis, Pausan. 1, 38, 7, cujus verba emendavi in Δάειρα, vol. 2, p. 847, B. Triptolemi patrem fecerat Panyasis sec. Apollod. 1, 5, 2 : conf. Serv. ad Virg. Georg. 1, 163. Eund. Ἐλευσῖνον scriptum notavi in Ἐλευσὶν s. Ἐλευσὶς et Ἐλευσῖνος. Ἔλευσις (sic) quidam ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως memoratur ap. Diogenem 1, 29. L. Dind.]

[Ἐλευσίναδε. V. Ἐλευσίν.]

Ἐλευσῑνῐ̆ᾰκὸς, ἡ, ὸν, possess. ab Ἐλευσίνιος. [Strabo 8, p. 380, Steph. Byz. v. Ἐλευσὶς, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, a, 41, Athen. 7, p. 285, F. L. Dind.]

Ἐλευσῑνῐ̆ὰς, άδος, ἡ, Eleusiniaca, Ad Eleusinios pertinens. [Steph. Byz. v. Ἐλευσίς.]

[Ἐλευσινίδης, ὁ, Eleusinides, patron. ab Ἐλευσὶς, ὁ. Hom. H. Cer. 105 : Κελεοῖο Ἐλευσινίδαο. De mensura v. in Ἐλευσίνιος. L. Dindorf.]

[Ἐλευσίνιον. V. Ἐλευσίνιος.]

Ἐλευσίνιος, α, ον, Qui Eleusine oriundus est, Eleusinius. [Hom. H. Cer. 266, Thucyd. 2, 15, Xen. H. Gr. 2, 4, 9, Apollod. 1, 5, 1, 3; 3, 15, 4, 5 et 7, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 376, 3; 499, n. 624, 625, Pausan. 10, 31, 11.] Apud eosdem erat Δήμητρος καὶ Κόρης Ἐλευσινίας ἱερὸν, Fanum Cereris et Proserpinæ Eleusiniæ : quia sancte ibi colebantur. [Memorat Herodot. 9, 57 Δ. Ἐλευσινίης ἱρὸν ad fl. Bœotiæ Moloentem, iterumque 101 ibidem et ad Mycalen Asiæ positum; in Laconica Pausan. 3, 20, 5; in Arcadia 8, 15, 1, et 25, 2 et 3, et 29, 5; Platæis 9, 4, 3; ad Alpheum fl. Athen. 13, p. 609, F; Eleusine et Ephesi Strabo 9, p. 395; 14, p. 632. Ἐλευσινίας Δηοῦς Soph. Antig. 1120. Nomine omisso Τῆς Ἐλευσινίας est Axiochi p. 371, F (conf. Ἐλευσῖνος); Αἱ Ἐλευσίνιαι ap. Lucian. Demonact. c. 11 : Οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίαις. Addito θεαὶ ap. Alciphr. 2, 3 : Μὰ τὰς Ἐλ. θεὰς, et 3, 62. Ἐς τὴν Ἐλευσινίαν de regione ap. Pausan. 1, 39, 2. Ἐλευσεινίαν, incertum quo sensu, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 685, n. 1447, b, 12. Hesych. in Ἐλευσίνια : Καὶ ἐν Σικελίᾳ τιμᾶται Ἄρτεμις (Ἐλευσινία) καὶ Ζεὺς Ἐλευσίνιος παρ' Ἴωσιν. || Ἐλευσίνιον, τὸ, Eleusinium, Cereris Eleusiniæ ædes, 1. Athenis : Xenoph. Eq. 1, 1, ubi v. Schneid., Hipparch. 3, 2, Thucyd. 2, 17, Andocid. p. 15 sæpius; et 17, 18, Lysiæ p. 103, 31, Aristid. vol. 1, p. 259, Philostr. V. Soph. 2, 5, p. 550, Clem. Al. Protr. p. 39, Pausan. 1, 14, 3. 2. Spartæ, ap. eund. 3, 20, 7. L. D.]

Ἐλευσίνια, τὰ, Sacra quædam arcana, quæ ibi magnis cæremoniis ab Atheniensibus celebrabantur. [De Eleusiniis libro singulari egit Meursius Opp. vol. 2, p. 457-548. Nobis notasse sufficit Ἐλευσίνια de mysteriis (sive majoribus sive minoribus, de quibus v. schol. Aristophan. Pl. 846, Wess. ad Diod. 20, 110) esse ap. Pausan. 4, 33, 5 : Τὰ δὲ ἐς τὰς θεὰς τὰς μεγάλας ... ἀπόρρητα ἔστω μοι· δεύτερα γάρ σφισι νέμω σεμνότητος μετά γε Ἐλευσίνια. Lucian. Catapl. c. 22 : Ἐτελέσθης τὰ Ἐλ.· Aristid. vol. 1, p. 182 : Τῇ τῶν Ἐλευσινίων τελετῇ· schol. Lycophr. 1327, sec. librum unum : Ἐμυήθη (Hercules) τὰ Ἐλευσίνια τὰ δι' αὐτὸν λεγόμενα μικρὰ μυστήρια· schol. Aristoph. Pl. 1015 : Ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα Ἐλευσίνια ἀπήρχοντο· Nub. 301 : Σεμνολογοῦσι τὰ Ἐλευσίνια· Hesych. v. Ὑδρανός : Ὁ ἁγνιστὴς τῶν Ἐλευσινίων, Soranumque Vita Hippocr. p. 1298, 36 : Δεύτερον αὐτὸν ἀφ' Ἡρακλέους δημοσίᾳ τοῖς Ἐλευσινίοις ἐμύησαν (Athenienses Hippocratem), et in prov. ap. Zenobium et Diogenianum, Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια. De certamine, quod edebatur septimo mysteriorum majorum die, Aristid. vol. 1, p. 189 : Ὁ τῶν Ἐλευσινίων (ἀγών)· schol. Pind. Ol. 9, 150; 13, 155, Harpocr. et Suid. v. Ἐλευσίνια, Etym. M. p. 329, 42 : Τοῖς νικῶσι τὰ Ἐλευσίνια. Ἐλευσείνια ἐν Ἀθήναις memorantur in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, n. 1068, I, 3. Lacedæmonia ap. Hesych. : Ἐλευσίνια, ἀγὼν θυμελικὸς ἀγόμενος Δήμητρι παρὰ Λάκωσι. Thessalica ap. Hellad. Phot. cod. 279, p. 533, 30 : Ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθήναια συνέστη· εἶτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πελίᾳ τεθνηκότι προὔθηκαν ἆθλα Θετταλοί. De festo in universum capere licet ap. Aristid. vol. 1, p. 258 : Μόναι δ' αἱ μυστηριώτιδες σπονδαὶ τοὔνομα ἔσωσαν καὶ μόνοις Ἐλευσινίοις ὑγίαινεν ἡ Ἑλλάς· Pollucem 1, 37. || ι prius etsi proprie producitur, corripitur tamen Hom. H. Cer. 266 : Παῖδες Ἐλευσινίων πόλεμον καὶ φύλοπιν αἰνὴν, ut supra in Ἐλευσινίδης, et Soph. Antig. 1120 : Παγκοίνοις Ἐλευσινίας, quibus respondent vv. : Καί σε Νυσαίων ὀρέων. It. ap. Nonnum Dion. 13, 188 : Οἵ τ' ἔχον ἀγλαόπαιδος Ἐλευσινίην χθόνα Δηοῦς· Marcell. Sidet. in Fabr. Bibl. Gr. vol. 1, p. 21 ed. vet. : Ἐλευσινίου μετὰ κηροῦ. V. Ἐλευσῖνος. L. Dindorf.]

[Ἐλευσίνιος, ὁ, Eleusinius, n. pr. viri in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 315, n. 184, 26, 29; 317, n. 186, 2; et sæpius p. 319; 332, 8; 368, 15; 373, 13; 374, I, 28; II, 30; 377, 17, 19, 26, et 381, 5; 384, I,

15, ubi Ἐλευσείνιος scribitur, et fort. p. 394, 2, 21; 405, n. 303, 5. ‖ N. mensis in inscr. Dor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 363, 3, et Cretica 398, 9. L. Dindorf.]

[Ἐλευσίνισι scriptura vitiosa : v. Ἐλευσίν.]

[Ἐλευσινόθεν. V. Ἐλευσίν.]

[Ἐλευσῖνος, η, ον, i. q. Ἐλευσίνιος, Eleusinus, ut Lat. etiam dixerunt pro Eleusinius. Eratosthen. ap. Achill. Tat. Isag. in Arat. p. 154, A : Καρπὸν Ἐλευσίνης Δημήτερος. Quod in Ἐλευσινίης, nescio quo auctore, mutavit Brunck. Anal. vol. 1, p. 478, 1. Confert Blomfieldus in Diar. Class. 7, p. 235 et in Mus. crit. Cantabr. 2, p. 181, Antimachum Strab. 8, p. 364 : Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ ὀψ, ubi scrib. conjicit Ἐλευσίνης· Epicharmum Athen. 9, p. 374, E : Τοῖς Ἐλευσίνοις φυλάσσων δαιμονίως ἀπώλεσα, ubi Ἐλευσινίοις editiones Etym. M. p. 255, 3, cujus codd. recte Ἐλευσίνοις, denique versum ap. Eustath. Il. p. 1156, 59 : Καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος ἀγλαοδώρου, ubi it. præferendum videtur Ἐλευσίνης scripturæ Ἐλευσινίης, correptoque priori ι, cujus illa etiam duo exx., quæ posui in Ἐλευσίνιος, corrigere tentavit Blomf. His addo in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 182, esse τὰν Ἐλευσίναν de Cerere : sed apographorum fidem prope nullam esse, atque Ἐλευσινίαν exhibere Chish. L. Dindorf.]

[Ἐλευσῖνος, ὁ, Eleusinus, ut est ap. Hygin. Fab. 275, i. q. Ἐλευσίς. Harpocr. et Suid. v. Ἐλευσίνια : Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσίνου τοῦ Ἑρμοῦ. Conf. l. Etym. M. in Ἐλευσὶν cit. Addit Suid. : Ἐλευσινὸς (al. liber Ἐλευσῖνος), ὄνομα κύριον. Atque Ἐλευσίνου Cappadociæ episcopi mentio fit ap. Evagr. H. E. 3, 31, p. 362, 35, quem et Eleusinum vocat Liberatus in Brev. c. 19; sed Ἐλεύσιον Theophanes p. 128, B, cum Anastasio Bibliothecario, quod v. L. Dind.]

[Ἐλεύσιος, ὁ, Eleusius, n. pr. episcopi Cyzici ap. Theophanem p. 47, C, 58, C; alius 128, B. L. D.]

[Ἐλευσίς. V. Ἐλευσίν.]

Ἔλευσις, εως, ἡ, Adventus, Itio. [Dionys. A. R. 3, 59 : Δι' ἐκείνης γὰρ ἐποιήσαντο τὴν ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους ἔλευσιν οἱ Τυρρηνοί. Tzetz. Hist. 7, 572 : Περὶ δὲ τῆς τοῦ Κίλικος ἐλεύσεως εἰς Κύπρον. Anon. Orat. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 217, C : Περὶ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐλεύσεως τοῦ τιμίου λειψάνου τοῦ ἁγίου πρωτομάρτυρος Στεφάνου· ib. 253, A : Ἱστορία σύντομος περὶ τῆς ἐλεύσεως Περσῶν καὶ Ἀβάρων. Etym. M. p. 341, 6, Hesych. v. Ἐνηλύσια. De adventu Christi quum in terras tum in cœlum dicti exx. scriptt. eccles. nonnulla v. ap. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1089. Act. Ap. 7, 52 : Περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου. Aditus, Gl. L. D.]

Ἐλευστέον, Eundum. [Maccab. 2, 6, 17 : Δι' ὀλίγων δ' ἐλ. ἐπὶ τὴν διήγησιν, Veniendum. Vita Isaaci Confess. Act. SS. Maii t. 7, p. 249, 21 : Τὰ δὲ πολλὰ παρεάσαντες, εἰς τὸ κεφάλαιον ἐλ. Hase.]

[Ἐλεύτιοι, ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

[Ἐλευχείας ex Hercule filius Βουλεὺς memoratur Apollod. 2, 7, 8, 6. Ἐλαχείας suspicatur Heyn.]

Ἐλεφαίρω, Decipio, Damno vel injuria afficio. Hesych. enim ἐλεφαίροντα exp. ἐξαπατῶντα, βλάπτοντα, ἀδικοῦντα. [Suid. : Ἐλεφῆραι, βλάψαι, et cum Hesychio ἀπατῆσαι.] Eand. signif., activam nimirum, habet vox pass. et med. Hom. Od. T, [565] : Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες· de insomniis quæ per elephantinas portas exierint : at de iis quæ per corneas egressa fuerint, dicit, Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται. Ubi nota opposita sibi esse ἐλεφαίρεσθαι et ἔτυμα κραίνειν, Decipere, s. Spe frustrari, et Vere in effectum producere s. facere ut vera sint. Hesiod. pro Nocere s. Lædere usurpavit in Theog. [330] dicens : Ἔνθ' ἄρ ὅγε οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, Κοιρανέων τρητοῖο Νεμείης· de Nemæeo leone, quem Juno θρέψασα Γουνοῖσι κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις· qua ex voce patet ἐλεφαίρειν et πημαίνειν idem esse : ut Hesych. quoque rursum ἐλεφηράμενος [ἐλεφηρ.] exp. non solum διαψευσάμενος, sed etiam βλάψας. [Hom. Il. Ψ, 388 : Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων Τυδείδην. Vitiose Hesych. : Ἐλεφαιρεῖται, βλάπτει, ἀδικεῖ, quod natum fort. ex ται ἐλεφαίρει.]

[Ἐλεφαντὰ pro ἐλεφάντινα inveniebant nonnulli Hom. Il. Δ, 141, ubi ἐλέφαντα de ebore. V. Eust.]

Ἐλεφανταγωγὸς, ὁ, Qui elephantem agit, ὁ ἄγων ἐλέφαντα, Pollux [1, 140].

Ἐλεφαντάρχης, ὁ, q. d. Elephantis præfectus, ὁ ἐπ' αὐτοῖς ἄρχων, Pollux [1, 140], videl. elephantis. Putatur autem sexdecim elephantis præfuisse. Athen. 6, [p. 261, B] : Σελεύκου δ' ἐλεφαντάρχου. [Plut. Mor. p. 823, C, Demetr. c. 25. Maccab. 2, 14, 12; 3, 5, 4 et 45. Lex. Seg. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 513 : Ἐλεφαντάρχης ὁ τῶν δεκαὲξ (ἐλεφάντων ἀρχών), καὶ τὸ σύστημα ἐλεφανταρχία. L. Dind.]

Ἐλεφανταρχία, ἡ, Præfectura ejus, qui præerat elephantis, [vel Ipsa elephantorum sedecim turma. V. Ἐλεφαντάρχης. Æliani Tact. c. 22].

Ἐλεφάντειος, i. q. ἐλεφάντινος, minus tamen usitatum. [Oppian. Cyn. 2, 500 : Ἐλεφαντείοις κεράεσσι. Dioscor. 2, 94 : Τὸ ἐλεφάντειον (στέαρ). De significatione v. Ἐλεφάντινος.]

[Ἐλεφαντηγὸς, ὁ, ἡ, Qui elephantes vehit. Agatharchides Phot. cod. 250, p. 456, 39 : Τὸ περὶ τὰς ἐλεφαντηγοὺς (naves) κακόν. Wakef.]

[Ἐλεφαντία, ἡ, i. q. ἐλεφαντίασις. Pallad. Laus. p. 926, B : Ὡς καί τινας νομίσας ὅτι ἐλ. ἐστίν. Unde vox latina Elephantia, quum alibi obvia tum Lucif. Calarit. De reg. apostat. p. 178, 14 : « Conspice quomodo maculet corpus; hæc videtur elephantia ». Hase.]

[Ἐλεφαντιακὸς, ἡ, ὸν, Alex. Trall. 11, p. 630.]

Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, Morbus, qui et ἐλέφας ab Aretæo aliisque nonnullis dicitur. Legitur et Elephantia ap. Celsum [3, 25], si mendo carent exempll. [Meliora ἐλεφαντίασιν. Quod Vitiligo vertitur in Gl. Plut. Mor. p. 731, B, 732, A; Theoph. Nonn. vol. 1, p. 328; Deuteron. 28, 27. Hesychio εἶδος λέπρας.] Existimatur autem vocata hoc nomine lepra, quum ob alia, quæ cum elephante similia habet, tum quod cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum [ll. in Ἐλέφας citandis]. Sunt qui non plane esse, quam Lepram vocamus, existiment. Etymologistæ [M. p. 561, 4 et 7] tamen λέπρα idem morbus est [Archigenes Aetii 13, 120] : sed Ἐλεφαντιασμὸς ab eo appellatur.

[Ἐλεφαντιασμός. V. Ἐλεφαντίασις.]

Ἐλεφαντιάω, Elephante laboro, i. e. morbo ita dicto : ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, ap. Diosc., Ulcera, quæ ad elephantem accedunt. [Id. 1, 105 : Ὠφελεῖ ἐλεφαντιῶντας· conf. 2, 2, 96; Matthæi Med. p. 119. Ἐλεφαντιῶν, Vitiliginosus, Gl. L. Dind.]

[Ἐλεφαντίδης, ὁ, Elephantides, n. pr. viri ap. Lysiam in Orat. ὑπὲρ Νικομάχης πρὸς Ἐλεφαντίδην καὶ Διοφάνην ap. Marcellin. ad Hermog. p. 130, Reisk. fr. Lysiæ n. 106. L. Dindorf.]

[Ἐλεφαντίνεος, α, ον, i. q. ἐλεφάντινος, Eburnus, Ebori similis. Epigr. ap. Jacobs. App. Anth. Pal. 209, 5, s. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 547 : Γλυκεροῦ στόματος ὅπα λυριόεσσαν ἰεῖσα χίλεσι (sic) πορφυρέοις ἐλεφαντινέων δι' ὀδόντων. Ita dicitur ἐλάϊνος et ἐλαΐνεος. ĭ]

[Ἐλεφαντίνη, ἡ, Elephantine. Steph. Byz. : Πόλις Αἰγύπτου. Παρθένιος δὲ Ἐλεφαντίδα αὐτήν φησιν. (Ita Plin. N. H. 5, 9, 10.) Τὸ ἐθνικὸν τῆς μὲν προτέρας Ἐλεφαντῖνος, τῆς δ' Ἐλεφαντίδος Ἐλεφαντίτης. Memorat Ἐλεφαντίνην cum gent. Ἐλεφαντῖνος Etym. M. p. 329, 13-19. Tum Herodot. 2, 9, 17, 28 etc., Theophr. H. Pl. 1, 3, 5; 9, 5; fr. 2 De lap. 34, Arrian. Exp. 3, 2, 9, Strabo 17, p. 787 etc., Evagr. H. E. 1, 7, p. 259, 36. V. etiam Ἐλεφαντίς. L. D. Ejusdem meminit Joseph. Bell. Jud. 4, 10, 5 : Μέχρι τῆς Ἐλεφάντων καλουμένης πόλεως (sic). Hase.]

Ἐλεφάντῑνος, η, ον, Elephantinus. [Athen. 3, p. 117, B : Παρέλιπεν ὁ τένθης Ἀρχέστρατος συγκαταλέξαι ἡμῖν καὶ τὸ παρὰ Κράτητι λεγόμενον ἐλεφάντινον τάριχος, περὶ οὗ φησιν, Σκυτίνῃ ποτ' ἐν χύτρᾳ τάριχος (deest syllaba, fort. ἓν) ἐλεφάντινον ἧψε ποντιὰς χελώνη ... Ὅτι δὲ διαβόητον ἦν τὸ τοῦ Κράτητος ἐλ. τάριχος μαρτυρεῖ Ἀριστοφάνης, Ἡνίκα Κράτητί τε τάριχος ἐλεφάντινον λαμπρὸν ἐκόμιζον ἀπόνως παραβεβλημένον. Sed hic quoque vert. Eburnus, quæ signif. propria est formæ huic, sicut alteri ἐλεφάντειος signif. Elephantinus.] Eburneus. [Eboreus, Eburnus add. Gl. Ead. : Ἐλεφάντινον ἐκ μέρους, Eboreum. Arist. Pl. 815 : Ἰπνὸς ἐλ. Theocr. 24, 99 : Ἐλεφάντινον δίφρον. Polyb. ap. Athen. 5, p. 193, E, et alibi :

Τὸν ἐλ. δίφρον, de sella curuli. It. Diodor. Exc. vol. 2, p. 623, 60. Palæph. 6, 4 et 7 : Τοὺς ἐλ. ὀδόντας· Ezech. 27, 15. Οἶκος ἐλ. Reg. 3, 22, 39, Amos 3, 15. Λύριον ἐλεφάντινον in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 29. Ἀνδριὰς Dio Cass. 43, 45.] Et fem. ἐλεφαντίνη [λύρα, in scolio ap. Athen. 15, p. 695, C, Dion. Chr. Or. 2, vol. 1, p. 95, cujus edd. male ἐλεφαντία. Ὀροφὴ ap. Plat. Critiæ p. 116, D. Εἰρήνη in inscr. cit. 24;] κλίνη ap. Herodian. [4, 2, 3], quum tamen alioqui ἐλεφάντινος fem. etiam gen. dicatur. [Diog. L. 6, 65 : Ἰδὼν εὐπρεπῆ νεανίσκον ἀπρεπῶς λαλοῦντα (Diog. Sinop.), Οὐκ αἰσχύνῃ, ἔφη, ἐξ ἐλεφαντίνου κολεοῦ μολιβδίνην ἕλκων μάχαιραν; || Ἐλεφαντίνην φρουρὰν, οὕτωσὶ λεγομένην, memorat Anna Comn. p. 457, B. Ad q. l. plura Ducang. p. 413. || Ebori similis candore. Aristoph. Eq. 1169 : Τῆς θεοῦ (Minervæ) τῇ χειρὶ τηλεφαντίνῃ. Alciphro 1, 33, p. 228, 43 : Ἡ τοῖς ἐλεφαντίνοις δακτύλοις κρουομένη λύρα. Hesych. : Ἐλεφάντινα, λευκά. Conf. Ἐλεφαντίνεος. L. D.] || Ἐλεφάντινος Aetio Emplastri nomen, cujus compositio, quod sit præcandida, ita vocatur.

[Ἐλεφαντῖνος, η, ον. V. Ἐλεφαντίνη.]

[Ἐλεφαντὶς, ίδος, ἡ, i. q. Ἐλεφαντίνη, quod v. || Danai conjux, Apollod. 2, 1, 5, 4, Tzetz. Hist. 7, 375. Poetria ap. Tatian. Or. c. Græcos p. 272, B, Martial. 12, 43, Sueton. Tib. c. 43. Ἐλεφαντίνη ap. Suid. in Ἀστυάνασσα, schol. cod. Vat. Anthol. Pal. 7, 345. Conf. Ἐλεφαντίνη. L. Dind.]

[Ἐλεφαντίσκιον, τὸ, Pullus elephantis. Ælian. N. A. 8, 27 : Μιᾷ δὲ μητρὶ πλείω ἐλεφαντίσκια ἕπεται, ὥς φασιν.]

[Ἐλεφαντιστὴς, ὁ, Rector elephantorum s. magister, aut domitor. Bud. ex Aristot. H. A. 9, [1, p. 610, 30 et ib. 27] : Ἐπιβεβηκότος μὲν οὖν ἐλεφαντιστοῦ ἅπαντες πραεῖς εἰσί. [Conf. 2, 1, p. 497, 28. L. Dind. Schneid. ad Demetr. 143. Schæf. Sic et dicitur Scutum elephantinum, ex elephanti tergore confectum, Appian. Pun. c. 46 : Τὰ ἀκόντια ἐς τὸν ἐλεφαντιστὴν ἐκδεχόμενος. Schweigh.]

[Ἐλεφαντίτης. V. Ἐλεφαντίνη.]

[Ἐλεφαντόβοτος, ὁ, ἡ, Elephantos pascens, Ab elephantis depastus. Nonn. Dion. 39, 26 : Ἐλ. γαίης.]

Ἐλεφαντόδετος, ὁ, ἡ, Ebore revinctus, [Eburatus]. Et ἐλ. δόμοι, in VV. LL., Ædes ebore obductæ, Eburneis tectis superbæ ædes. [Eur. Iph. A. 582 : Ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν δόμων. Aristoph. Av. 218 : Ἐλ. φόρμιγγα. Synes. p. 346, B : Ἐλεφαντοδέτων μίτων λύρας. L. D.]

[Ἐλεφαντοθήρας, ὁ, Elephantum venator. Agatharchid. Phot. cod. 250, p. 452, 24 : Οἱ ἐλεφαντοθῆραι.]

[Ἐλεφαντοκόλλητος, ὁ, ἡ, Ebore distinctus. Clem. Al. Pædag. 2, 3 : Κλῖναι ἐλεφαντοκόλλητοι.]

[Ἐλεφαντοκομία, ἡ, Elephantorum cura. Ælian. N. A. 6, 8 : Ἴδιον δὲ καὶ ὄνομα τῆς κατὰ τροφὴν κομιδῆς ἕκαστα τῶν ζώων κέκτηται. Πωλοδαμνικὴ γοῦν κληθείη τις ἂν καὶ σκυλακοτροφικὴ καὶ ἐλεφ.]

Ἐλεφαντόκωπος, ὁ, ἡ, ut ἐλεφαντόκωπον ξίφος, Ensis eburneum capulum s. manubrium habens. [Μάστιγες διπλαῖ μεγάλαι καὶ ἐλεφαντόκωποι, schol. Aristoph. ad Av. v. 1463. Mox ἐλεφαντίνας vocat. Hemst. Ex Theopompo com. citat Pollux 7, 158; 10, 145, ἐλεφαντοκώπους ξιφομαχαίρας. Annotavit etiam Suid. L. Dind. Lucian. Somn. c. 26 : Ξίφη ἐλεφαντόκωπα· et Long. Past. 1, 2 : Ξιφίδιον ἐλεφαντόκωπον. Conf. Salmas. in Hist. Aug. ad Spart. Hadr. 10, p. 23, C. Hase.]

[Ἐλεφαντομᾰχία, ἡ, Elephantorum pugna. Plut. Pomp. c. 52 : Ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν ἐλ., ἐκπληκτικώτατον θέαμα, παρέσχεν.]

[Ἐλεφαντόμᾰχος, ὁ, Qui cum elephantis pugnat. Strabo 16, p. 775 : Ἐλ. ἰδίως ἐστὶ τὸ ζῷον (rhinoceros) περὶ τῆς νομῆς.]

[Ἐλεφαντόνωτος, ὁ, ἡ, Ebore distinctus in parte superiori. Eust. Il. p. 584, 44 : Ἡνίαι ἐλεφαντόνωτοι.]

[Ἐλεφαντόπηχυς, ὁ, ἡ, Qui cubito s. cubitis est eburneis. Max. Tyr. 14, 6, de Polycleti Junone Argiva. Wakef.]

Ἐλεφαντόπους, οδος, ὁ, ἡ, Eburneum pedem habens s. eburneos pedes : ut κλίναι, τράπεζαι. [Plato com. ap.] Athen. [2, p. 48, B : Ἐν κλίναις] ἐλεφαντόποσιν. [Dio Cass. 61, 10 : Πεντακοσίους τρίποδας κεδρίνου ξύλου ἐλεφαντόποδας.]

[Ἐλεφαντοτόμος, ὁ, Qui ebur secat, Eborarius. Oppian. Cyn. 2, 514 : Ὡς δὲ κεράατα κεῖνα, τά τοι καλέουσιν ὀδόντας, γνάμπτειν εὐρύνειν τ' ἐλεφαντοτόμοις ὑποείκει.]

[Ἐλεφαντουργικὸς, ἡ, όν, Eborarius. Ἐλεφαντουργικὴ, sc. τέχνη, Paul. Alex. N. 3.]

[Ἐλεφαντουργὸς, ὁ, Eburarius, Gl. Themist. Or. 18, p. 224, B : Δέλτῳ, ἣν οὐκ ἐποίησαν ἐλεφαντουργοί. Philostr. V. Apoll. 5, 20, p. 203 : Ὄργανα λιθουργὰ καὶ ἐλεφαντουργά. Arcad. p. 87, 19.]

[Ἐλεφαντοφάγος, ὁ, Elephantos comedens. Agatharchid. ap. Phot. cod. 250, p. 452, 35 : Τρίτον δ' ἐστὶ γένος ἐλεφαντοφάγων. Strabo 16, p. 772, Ptolem. 4, 8.]

[Ἐλεφαντοφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Eboris speciem habens. Eustath. Od. p. 1877, 42 : Οἱ ἐλεφαντοφανεῖς ὀδόντες.]

[Ἐλεφαντόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, Eboris colorem habens. Eust. Od. p. 1877, 36 : Τοὺς ἐλ. ὀδόντας. In schol. T, 562 male oxyt.]

[Ἐλεφαντώδης, ὁ, ἡ, Elephanti similis. Aret. Tard. p. sign. 2, 13, p. 70 : Ὦτα ἐρυθρὰ, μελανόεντα, κεχλεισμένα ἐλεφαντώδεα. Suid. v. Ἐπαφρόδιτος, ab Hemst. cit. : Τὸ δὲ σῶμα ἦν μέγας τε καὶ μελὰς, ὡς ἐλεφαντώδης. Ad colorem nigrum refertur etiam ap. Aret.]

Ἐλέφᾱς, αντος, ὁ, Elephas, Elephantus. [Elefantus, Vocluca, Barrus, Gl. Leg. Bos Luca, cum intt.] Hoc autem nomine comprehenditur et fem. ab Aristot. quoque [H. A. 2, 1, p. 500, 18 : Ὁ θῆλυς ἐλέφας· 5, 14, p. 547, 7 : Ὁ ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι. Herodot. 3, 114 : Ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας· 4, 191. Notanda videtur locutio ap. Dion. Cass. 59, 13 : Ἄγαλμα αὐτῆς (Drusillæ) ἐπ' ἐλεφάντων ἐν ἁρμαμάξῃ ἐς τὸν ἱππόδρομον ἐσήγαγε (Caligula), Curru elephantis juncto]. || Ebur : ut Latine etiam Elephas. [Gl. : Ἐλέφας, τὸ ὀστοῦν, hoc Ebur. Οὐ τὸ ζῶον, ἀλλ' ἡ ἐκ τοῦ ὀδόντος ὕλη, Ebor. Ebur ita vocant etiam scriptores, qui ignorant bestiam ipsam, Hom. Il. Δ, 141, E, 583, Od. Δ, 73, T, 56, 563, Φ, 7, Ψ, 200, Hesiod. Sc. 141, Pind. Ol. 1, 27, Nem. 7, 78. Tum Plat. Reip. 2, p. 373, A, etc., Demosth. p. 819, 24, et alii plurimi.] Legitur vero et πριστοῦ ἐλέφαντος, ap. Hom. Od. Σ, [195] : Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πρ. ἐλ. [Et νεοπρίστου ib. Θ, 404. Ap. Plat. Charm. p. 173, A : Ἄκουε δὴ τὸ ἐμὸν ὄναρ εἴτε διὰ κεράτων εἴτε δι' ἐλέφαντος ἐλήλυθεν, intell. portæ eburnæ unde somnia vana egrediuntur sec. Hom. Od. T, 564 : Οἱ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος, οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται, ludentem similitudine quæ est inter peregrinæ originis vocab. ἐλέφας et Græcum ἐλεφαίρεσθαι. Atque hoc antiquissimum est mirabilis Græcorum etymologiæ specimen. || Provv. Ἐλέφαντα ἐκ μυιᾶς ποιεῖς, de iis qui minuta et exilia augent et extollunt; Ἐλέφαντος οὐδὲν διαφέρεις, de stupidis et sensu communi carentibus; Ἐλέφας μῦν οὐ δάκνει vel οὐχ ἁλίσκει, de iis qui futilia et pusilla despiciunt, memorant Suidas vel parœmiographi.] || Poculi genus, Athen. p. 189 [11, p. 468, F, ubi citat l. Damoxeni : Εἰ δ' οὐχ ἱκανόν σοι, τὸν ἐλέφανθ' ἥκει φέρων ὁ παῖς. — Τί δ' ἔστι τοῦτο, πρὸς θεῶν; — Ῥυτὸν δίχρουνον, ἡλίκον τι τρεῖς χωροῦν χόας. Epinicus ib. 497, A : Ἐλέφαντα περιάγει ῥυτὸν, χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπίοι. Hesychio ῥυτὸν τρεῖς χόας χωροῦν.] || Elephas, morbi genus, Lepra secundum quosdam. Hinc est v. Ἐλεφαντιᾶν, de quo jam dictum : quin et Morbus, Ἐλεφαντίασις alio nomine, de quo itidem supra. [Foes. OEc. Hipp. p. 122, A : « Ἐλέφας dicitur auctori Defin. med. p. 399, 1, πάθος παχὺ τὸ δέρμα καὶ ἀνώμαλον παρασκευάζον καὶ πελιδνὸν τὸ χρῶμα καὶ τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν· ἀναβιβρώσκεται δὲ χειρῶν καὶ ποδῶν τὰ ἄκρα καὶ ἰχῶρα ἀφίησι πελιδνὸν καὶ δυσώδη. Galen. quoque De tum. præt. nat. p. 356, 51 : Μελαγχολικὸν πάθος καὶ ὁ ἐλέφας ἐστὶ, τὴν μὲν πρώτην γένεσιν ἐξ αἵματος ἴσχων μελαγχολικοῦ κ. τ. λ. Ἐλέφας dicitur Paulo 4, 1, οἷον καρκίνος τις ὑπάρχων ἐν ὅλῳ τῷ σώματι, et Actuario καρκίνος ὢν ὁλοσώματος. » Conf. Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 67 sq., et Diut. p. cur. 2, 13, p. 134. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 216 : Ἐλ. λέγεται ὅπερ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται κελεφίασιν. Ubi v. Bernard. Inscriptio ap. Bœckh. vol. 1, p. 531, n. 916 : Εἴ τις ἀποκοσμήσει τοῦτο τὸ ἡρῷον ..., πᾶσι τοῖς κακοῖς πεῖραν δώσει καὶ φρείκῃ καὶ πυρετῷ ... καὶ ἐλέφαντι. Artemid. 3, 47, et Gregor. Cypr. Or. Ms. in S. Euthym.

citat Ducang. in App. p. 66. || Lapis pretiosus. Theophr. fr. 2 De lapid. 37 : Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι τινὲς (λίθοι σπουδαζόμεναι), οἷον ὁ ἐλέφας ὁ ὀρυκτὸς, ποικίλος μέλανι καὶ λευκῷ. L. Dindorf.]

[Ἐλέφᾱς, αντος, ὁ, Elephas, mons Arabiæ ap. Strab. 16, p. 774; Mauritaniæ 17, p. 827, Ptolem. 3, 7 et 8, Marcian. Heracl. p. 12. Promontorium Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 7. Fluvius ibid. || Cogn. Nicanoris, ducis Philippi regis Macedonum, Polyb. 18, 7, 2. L. Dindorf.]

[Ἐλεφήνωρ, ορος, ὁ, Elephenor, f. Chalcodontis. Hom. Il. B, 540, Δ, 463, Apollodor. 3, 10, 8, 2, Pausan. 1, 17, 6; 8, 15, 6, Quint. 8, 112, schol. Lycophr. 1034. Ἐλαφήνωρ vitiose Etym. M. p. 76, 55.]

[Ἐλεφιτίς. Hippocr. De vict. 2, p. 357, 45 : Κοῦφοι δὲ οἱ πετραῖοι (pisces) σχεδόν τι πάντες, οἷον κίχλη, φυκὶς, ἐλεφιτὶς, κωβιός. Ἐλέποκες, q. v., conferebat Schneid., ἁλφηστὴς Coraes ad Xenocr. p. 92.]

Ἐλεὼν, ῶνος, Hesychio est Frutex : item Serpens quem aliqui σκυτάλην [quod v.] appellant : necnon Urbs Bœotiæ. [Quam memorant Hom. Il. B, 500, K, 266, Strabo 9, p. 406 (Ἕλος καὶ Ἐλεὼν καὶ Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρῦσθαι). Spir. asperum, qui esse videtur in libris Strab., memorant etiam schol. ad l. alterum Hom., etsi in Οἵ τ' Ἐλεῶνα consentiunt libri l. priori. Leni Nonn. Dion. 13, 63, Tzetz. ad Lycophr. 1278, schol. et Eust. ad l. priorem Hom., ubi etiam art. masc. dicitur ὁ Ἐλ., ut ap. Plut. Mor. p. 301, A, ubi Ἐλέων, et memoratur f. Eteoni Ἐλεών. Patrem Deimachi Ἐλέωνα bis memorat Plut. l. c. Idem vel simile nomen videtur esse in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 820, n. 1693, 1, ubi est ἄρχοντος Ἐλεων ... L. Dindorf.]

[Ἐλεωνίδης. Ἐλεωνίδη[ν] quendam memorat inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 452, n. 414. Usitatius Λεωνίδην. L. Dindorf.]

[Ἐλεώνιος, α, ον, gent. ab Ἐλεὼν ap. Steph. Byz. v. Νέων. Hinc τῆς Ἐλεωνίας de regione ap. Pausan. 1, 29, 6 : sic enim Bœckhius pro Ἐλευσινίας. In Ἕλλην corruptum notavit Perizon. Æliani V. H. 12, 35. L. Dindorf.]

Ἐλέωτρις, ap. Athen. 7, [p. 312, B] numeratur inter pisces Niloos. [Ἐλεωτρίδων in ἀλεαντρίδων corruptum in Geopon. 20, 7, 1.]

[Ἕλη. V. Ἐλέα.]

Ἕλη, ἡ, Calor ex sole prodiens, Calor solaris. [Eust. Il. p. 667, 22 : Ἕλη, ἡ θερμασία. Joann. Geom. ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 302, a, med. : Εἰ τὸ μέλιν (sic) πρὸς τὴν ἕλην ἐξικμασθῇ.] || Item Solis splendor, ἡ τοῦ ἡλίου αὐγὴ, Eust. [Od. p. 1573, 44,] ex Lexicis rhet. [Ὅτι δὲ τὴν εἵλην οἱ παλαιοὶ καὶ ἕλην φασὶν ἐν ῥητ. δηλοῦται λεξικοῖς. Ἔνθα κεῖται καὶ ὅτι εἵλη καὶ ἕλη ἡ τοῦ ἡλίου αὐγή. Conf. Il. p. 700, 17. Λαμπηδόνα explicant etiam Epim. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 353, 31. Ἕλλη Etym. M. p. 549, 18, sed alibi sæpe ἕλη. Conf. Γέλα, Εἵλη. L. Dindorf.]

Ἑλήγηρις, ἡ, Cereris epith. : Eust. enim [Il. p. 1197, 52] quum fluvium Trojanum Ξανθὸν appellari a quibusdam, quia τοὺς παραπεφυκότας πιαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὴν οἷον ποιεῖ τὴν Δήμητραν, tradidisset, subjungit, ab aliis eand. Cererem non absimili modo, διὰ τὸ φύσει ἐγγιγόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα [τοῖς] ληΐοις, ἑλήγηριν vocari διὰ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου ἕλης γηρᾶν.

Ἑληθερέω, Insolor, ἡλιάζομαι. A quo ἑληθερείσθω, quod Galeno Gloss. [p. 464] est ἡλιούσθω. Scribitur vero ibi ἑλιθερὴς et ἑλιθερείσθω per ι et cum tenui. [V. Ἐλαθερής.]

Ἕλημμα, τὸ, Defectus, VV. LL. perperam pro ἔλλειμμα.

[Ἑλήμων, ὁ, Elemon, n. pr. viri (ut supra Ἐλεήμων) in lapide *Journal des Savants*, *août* 1830, p. 503 : Πατρὶς μέν μοί ἐστι Λύκων πόλις· εἰμὶ δ' Ἑλήμων. Sic ἀνελήμων una cum ἀνελεήμων annotat gramm. Bekk. An. p. 400, 30. Conf. Ἐλεέω. L. D.]

[Ἕλθεμος, ὄνομα κύριον, Suid. V. Joseph. B. J. 1, 19, 5. L. Dindorf.]

[Ἑλθετέον, Veniendum. Matthæi Med. p. 281 : Εἰ θερμοτέρου τοῦ ἐντὸς ἀέρος δεοίμεθα, ἑλθετέον ἐπὶ τοιοῦτον τρόπον βοηθείας· 288 : Μετὰ δὴ τὸ ταῖς βιωτικαῖς ἀσχολίαις ἢ περιπάτῳ γοῦν ἢ αἰώρᾳ προδιασαλεῦσαι τὸ σῶμα τῇ οὖν (l. σωμάτιον) οὕτως ἑλθετέον ἐπὶ τὴν χρῆσιν. Indicavit Coraes. Strabon. citat Wakef.]

Ἑλίβοτρυς, Hesychio est Vitis quædam nigra. [V. Ἕλυστα.]

[Ἑλιβύργη, πόλις Ταρτησσοῦ, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλιβύργιος, Steph. B. V. Holsten. et Pined.]

Ἕλιγγες, s. potius Ἕλιγγες, dicuntur a poetis Lineæ illæ et quasi rugæ palpebrarum, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων γραμμαὶ, οἷον ῥυτίδες, Pollux [2, 67. Libri ὤριγγας s. ὤλιγγας vel similiter. V. Ὤλιγξ]. Ubi illa palpebræ pellicula volumine sinuatur.

[Ἑλίγδην, Rotatim. Æsch. Prom. 882 : Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην.]

[Ἑλιγὴ, ἡ. Hesych. : Εἰλιπόδης, ἐν τῇ ἑλιγῇ τοὺς πόδας ἔχων. Albert. : « Conf. infra : Ἰλίγγη, συστροφὴ καὶ τὰ ὅμοια, et v. Ἑλίγματα. Nisi pro ἑλιγῇ h. l. leg. sit ἕλικι. » Pro Ἰλίγγη, συστροφὴ, quod retulimus supra p. 244, C, fort. leg. Ἴλιγγοι, συστροφαί· v. ib. 243, D. Id. : Σπείρεσιν (σπειραῖσιν), αἱ ἑλυγαῖς τοῦ ὄφεως. Quod HSt. infra in Ἑλυγαὶ ad eamdem formam revocandum animadvertit. Pro αἱ autem, quod ταῖς scripsit Musurus, f. leg. ἢ. Cum ἑλιγὴ, Gyrus, conferri licet formas aor. ap. Jo. Malal. p. 47, 17 : Τὴν Ἀντιόπην ἐκέλευσε δεθῆναι καὶ τὸν σχοῖνον εἰς τὸν τράχηλον τοῦ ταύρου εἰλιγῆναι καὶ οὕτως συρῆναι τὴν Ἀντιόπην ὑπὸ τοῦ ταύρου καὶ ἀπολέσθαι· 89, 7 : Κατέχων τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τὸν χαλκὸν τοῦ ἵππου, καὶ εἰλιγέντος τοῦ λωρίου ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, ἐσύρη ὑπὸ τοῦ ἵππου. Atque ap. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 196, 27 : Σπεῖρα, σημαίνει δὲ τὴν εἰλινὴν, scrib. fort. εἰλιγὴν potius quam ἑλιγήν. L. Dindorf.]

Ἕλιγμα, τὸ, Volutatio, Versatio, VV. LL. [Ephippus ap. Athen. 11, p. 509, D : Εὖ δ' ἐν πεδίλῳ πόδα τιθεὶς ὑπὸ ξυρὸν (δεθεὶς ὑπὸ σφυρὸν) κνήμης ἱμάντων ἰσομέτροις ἑλίγμασιν, Gyris, Nexibus. Citavit Hemst. cum gl. Hesychii corrupta, quæ nihil huc pertinere videtur : Ἱλάγματα, ἱμάτια. De capillis plexis vel cincinnis Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 211, 2 : Τὸ πορφυροῦν τε Λεσβίδος κόμης ἕλιγμα, cui Jacobs. confert μακρῆς ἀνελίγματα χαίτης in epigr. Dioscoridis. Similius Eust. Opusc. p. 289, 72 : Ὅσαι δὲ καὶ πρὸς ὁπλισμὸν ἐρρύθμιζον ἑαυτὰς ῥάκη καὶ ψιάθους ἐναπτόμεναι ὡσεὶ καί τινας θώρακας καὶ τὰς κεφαλὰς μίτραις εἰς ἕλιγμα διαλαμβάνουσαι, εἴ πως στρατιῶται εἶναι σοφίσονται.] Ἑλίγματα Hesychio sunt ψέλλια [ψέλια], Armillæ. [Eidemque Ἕλικες ejusd. signif. vox, ἑλίγματα. || Stragula sic vocat Sophron. ap. Athen. 2, p. 48, C : Σ. δὲ στρουθωτὰ ἑλίγματά φησιν ἐντετιμημένα, sc. Involucra. Schw. Plut. Mor. p. 524, D : Πενία γὰρ οὐκ ἔστιν ἀλλ' ἀπληστία τὸ πάθος αὐτοῦ καὶ φιλοπλουτία διὰ κρίσιν φαύλην καὶ ἀλόγιστον ἐνοῦσαν· ἣν ἂν μή τις ἐξέληται τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἕλιγμα (sic) πλάγιον, οὐ παύσονται δεόμενοι τῶν περιττῶν. Int., Tanquam obliquum nodum, quod merito repudiavit Reiskius. Ceterum conf. Εἵλιγμα. || Soranus De signis fractur. p. 45, 1 : Κάταγμά ἐστι διαίρεσις ὀστοῦ, κατ' εἶδος δὲ ἐπὶ κρανίου τὸ μὲν ὠνόμασται ῥωγμὴ ... τὸ δὲ ἀποσκεπαρνισμὸς, ὡς δὲ ἔνιοι λέγουσιν, καὶ ἀπήχημα καὶ ἕλιγμα. Idem θλάσμα vocari p. 47, 9 : Θλάσμα δὲ κατ' ἐνίους τὸ ἐπὶ τῶν παίδων τοῦ ὀστέου κοίλωμα παραπλησίως τοῦ ἐπὶ τῶν δερματίνων ἢ μολυβίνων ληκύθων ἄνευ ῥήξεως. Ὁ μέντοι Δημήτριος τοῦτο ἐμπίεσμα καλεῖ, a Paulo Æg. vero 6, 90, p. 211, 2, θλάσιν, quæ sit non διαίρεσις τοῦ ὀστέου, ἀλλ' ὦσις καὶ οἷον κάμψις ἐπὶ τὰ ἔνδον τοῦ κρανίου, κοιλαίνουσα χωρὶς τοῦ λυθῆναι τὴν συνέχειαν, annotavit Cocchius p. 47, 5. || In opusc. Ms. De compos. medicam. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 353, C : Περὶ ἑλιγμάτων καὶ τροχίσκου, scribitur pro ἐκλειγμάτων, ut ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 410, 414, 420 ter scriptum ἕλιγμα pro ἔκλειγμα, et infra Ἕλιξις pro ἔκλειξις. V. tamen Ἑλικτός. L. Dindorf.]

Ἑλιγματώδης, ὁ, ἡ, Tortuosus [Gl.], Bud. [Inter aspirata recensetur in Lex. de spirit. p. 217. L. D.]

Ἕλιγμὸς, ὁ, Vertex, s. Vortex, Gyrus. Xen. Cyr. 1, [3, 4] : Πολλοὺς δέ τινας ἕλιγμοὺς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι, μόλις ἀφικνεῖσθε ὅποι ἡμεῖς πάλαι ἥκομεν, Per multos circuitus et ambages sursum deorsumque errantes. [De viæ flexibus Aret. Diut. p. cur. 1, 3, p. 119 : Ἐπὶ ἑλιγμοῖσι (sic) τοῖσι τοῦ χωρίου μηδὲ ξυνεχέσι

καμπῆσι αἰώρη γιγνέσθω.] Plut. De orac. Pyth. [p. 404, F]: Ταραχώδης καὶ παράφορος ἑλ., loquens περὶ δίνων τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων. [Conf. Flamin. c. 11, Cæs. c. 19, ubi it. de aquis. Aliter Herodot. 2, 148: Αἵ τε γὰρ ἔξοδοι διὰ τῶν στεγέων καὶ οἱ ἑλιγμοὶ διὰ τῶν αὐλέων, ἐόντες ποικιλώτατοι, θωῦμα μυρίον παρέχοντο ἐξ αὐλῆς τε ἐς τὰ οἰκήματα διεξιοῦσι κ. τ. λ. Ubi libri nonnulli εἰλιγμένοι, fort. pro εἰλιγμοὶ, de qua forma v. infra. Plut. Thes. c. 19: Διδαχθεὶς ὡς ἔστι τοῦ λαβυρίνθου τοὺς ἑλιγμοὺς διεξελθεῖν. Diodor. 5, 37: Πᾶσα γὰρ ἡ σύνεγγυς γῆ διαπέπλεκται πολυμερῶς τοῖς ἑλιγμοῖς τῶν ῥάβδων, i. e. aeris venis virgarum in speciem tortis. De leporis gyris et saltibus Arrian. Venat. c. 21, 3: Ἐάσαντα ἐξελιχθῆναι (leporem) τοὺς ἑλιγμοὺς τοὺς πρώτους, οὕτω μεθεῖναι τὴν κύνα. Plut. Alex. c. 18: Τῶν δεσμῶν τυφλὰς ἐχόντων τὰς ἀρχὰς καὶ δι' ἀλλήλων πολλάκις σκολιοῖς ἑλιγμοῖς ὑποφερομένων, de nodo Gordio. Arat. c. 22: Τοῦ τρίβου ... διὰ πολλῶν ἑλιγμῶν καὶ παραβολῶν περαίνοντος πρὸς τὸ τεῖχος. De tractu serpentis schol. Nicand. Ther. 159: Τῷ μακρῷ διασπασμῷ καὶ ἑλιγμῷ τῆς γαστρὸς κατὰ τὴν ὀλκαίην ἀτραπόν. De cochleæ intestino Aristot. H. A. 4, 2, p. 527, 29. Conf. 7, p. 532, 7. De versatione pedum Plut. Num. c. 13: Κινοῦνται γὰρ (pedes saltantium) ἐπιτερπῶς ἑλιγμούς τινας· Orph. H. 37, 12: Εἱλιγμοῖς τε ποδῶν κονίη νεφέλας ἀφικάνει. Atque sic fere supra εἱλιπόδης de cursore notavimus, ubi loco Nonni cit. p. 246, A, add. alter. 13, 143: Εἱλιπόδης τε Μίμας. Ceterum formam Ion. et poet. Εἱλιγμὸς, quam etiam supra notavi, pro εἴλιγγος illatam indicavimus in illo. Pro ἑλιγμὸς male εἱλιγμὸς scribitur ap. Aristot. H. A. 3, 1, p. 510, 19: Ἐπ' ἄκρων δὲ αἱ ὑστέραι τῶν καλουμένων κερατίων εἱλιγμὸν ἔχουσιν αἱ τῶν πλείστων· quum 4, 7, p. 532, 7 sit: Ἕντερον τοῖς μὲν πλείστοις εὐθὺ καὶ ἁπλοῦν ... ἐστὶ, ὀλίγοις δ' ἑλιγμὸν ἔχει. L. D.]

Ἑλιγρὸν, Hesychio ὑγρὸν, Liquidum, Humidum.

[Ἑλιεὺς, έως, ὁ, Elieus, f. Cephisi, pater Eunosti, Plut. Mor. p. 300, D, sq. L. Dindorf.]

[Ἑλιεὺς, Ζεὺς ἐν Θήβαις, Hesych. Quod e lingua Phœnicia repetit Valck. Diatr. de Aristob. p. 120, 30. Conf. Ἑλαθύσ. L. Dindorf.]

[Ἑλίθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Crispus, ut videtur. Tzetz. Anteh. 224.]

[Ἑλίκαι πόλις τις Τρωϊκὴ ex Homerico nom. Ἑλικάων fingebatur ab nonnullis. V. Eust. Il. p. 392, 7.]

[Ἑλικαεύς. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλικάμπυξ, υκος, ὁ, ἡ, Crines in nodum collectos habens. Pind. ap. Dionys. De comp. verb. p. 154, 9: Σεμέλαν ἑλικάμπυκα.]

[Ἑλίκανδρος, ὁ, Helicander, n. pr. viri ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 26: Ὀλυμπιόδωρος Ἑλικάνδρου. L. D.]

[Ἑλίκας, α, ὁ, Helicas. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλικάστερος, ὁ, ἡ. Manetho 4, 224: Ἦν δὲ σεληναίην ἑλικάστερον αἰθροβολήσῃ, Lunæ volubile sidus.]

[Ἑλικαυγὴς, οῦς, ὁ, ἡ. Orph. fr. 7, 25, ap. Macrob. Sat. 1, 23 extr.: «Solem esse omnia et Orpheus testatur his versibus: Κέκλυθι τηλεπόρου δίνης ἑλικαυγέα κύκλον Οὐρανίαις στροφάλιγξι περίδρομον αἰὲν ἑλίσσων, Ἄγλαε Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντου, πάτερ αἴης, Ἥλιε παγγενέτορ,» Volubilem lucidum circulum.]

Ἑλικάων, ονος, Helicaon, f. Antenoris, Hom. Il. Γ, 123, Pausan. 10, 26, 7, 8. Alius in Λέσβου κτίσει ap. Parthen. Erot. c. 21, 2. Et rursus alius ap. Nonnum Dion. 43, 57. Pythagorei ap. Iambl. V. Pyth. 36, 267, p. 217. ᾱ L. Dindorf.]

[Ἑλίκεια, ἡ, poet. pro Ἑλίκη, Helice. Philo vol. 2, p. 622, 35: Ἐπεὶ καὶ κατὰ Πελοπόννησόν φασι τρεῖς (urbes) Αἴγειραν, Βοῦράν τε καὶ ὑψηλὴν Ἑλικείαν (scr. Ἑλίκειαν) πολλῇ τοῦ πελάγους ἐπικλυσθῆναι φορᾷ. Locus poetæ plenior est ib. p. 514, 28. L. Dindorf.]

[Ἑλικεύς. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλίκη.] Ἑλίκη, ab Arcadibus Salix dicitur: procul dubio παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ πλέκεσθαι: tortilis enim est et plexilis. Theophr. H. Pl. 3, 13 sub fin.: Καλοῦσι δὲ οἱ περὶ Ἀρκαδίαν οὐχ ἰτέαν, ἀλλὰ ἑλικὴν [ἑλίκην recte cod. Urbinas], τὸ δένδρον· de salice loquens. [Ἰτέαν interpr. etiam Hesych. || Id. addit: Τινὲς καὶ σπέρμα ὑοσκυάμου.] || Ἑλίκη dicitur Septentrio s. Ursa major: ut κυνόσουρα, Ursa minor. Aratus, de ursa utraque loquens [37]: Οἳ τὴν μὲν, κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι· Τὴν δ' ἑτέρην, ἑλίκην· ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν· Τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν. [Et ib. 41, 51 etc.] Unde Ovid. Fast. 3, [108]: Esse duas arctos, quarum Cynosura petatur Sidoniis, Helicen Graia carina notet. Et Festus Avien. [Phæn. 124]: Namque Helice Graios, Tyrios Cynosura per altum Parva regit. At πῶς ἀντιπαθεῖ μαγνῆτις τῷ τῆς ἑλίκης ἄστρῳ, vide ap. Georg. Pachym. in Προλεγομένοις εἰς φιλοσοφίαν. Procul dubio vero et hæc ἑλίκη dicitur παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον, ἤτοι ἄξονα: utpote quæ περὶ αὐτὸν μείζονι περιστρέφεται στροφάλιγγι, et majore axem circumvertitur orbe. [Ab tortuoso septem illius sideris præcipuarum stellarum situ repetit Ideler. De nomin. stellar. p. 7. Schneid. Apoll. Rh. 2, 360: Ἑλίκης κατεναντίον ἄρκτου· conf. 3, 1195, et 745. || De vortice (s. ut Schneid. vertit, voluta) in testis cochlearum, Aristot. H. A. 4, 1, p. 524, 12: Τούτου δ' ἔχεται (τοῦ προλόβου) ἡ κοιλία, οἷον ἤνυστρον· τὸ δὲ σχῆμα ὅμοιον τῇ ἐν τοῖς κήρυξιν ἑλίκῃ· 2, p. 527, 20: Ἔχουσι δ' οὕτω τὸ ᾠὸν καὶ αἱ καρίδες καὶ τὰς ἑλίκας· 4, p. 528, 6: Ἴδιον δὲ τούτοις κατὰ τὸ ὄστρακον ὑπάρχει πᾶσι τὸ ἑλίκην ἔχειν τὸ ὄστρακον τὸ ἔσχατον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Et ib. 9 (collato l. De incessu anim. c. 5, p. 706, 14): Ἔτι (Ἔστι) δὲ πάντα τὰ στρομβώδη τῶν ὀστρακοδέρμων δεξιὰ, καὶ κινεῖται οὐκ ἐπὶ τὴν ἑλίκην, ἀλλ' ἐπὶ τὸ καταντικρύ· 529, 7: Ταῦτα μὲν οὖν δῆλα καὶ ἐπὶ τῶν πορφυρῶν καὶ τῶν κηρύκων ἐστὶν ἐν τῇ ἑλίκῃ τοῦ ὀστράκου· et ib. 10; De part. anim. 4, 5, p. 680, 22: Ἔστι δὲ τοῖς στρομβώδεσιν ἐν τῇ ἑλίκῃ τοῦτο (τὸ περίττωμα), τοῖς δὲ μονοθύροις ἐν τῷ πυθμένι· De gener. anim. 3, 11, p. 763, 22: Φανερὸν δὲ καὶ τοῦτο (quod antrorsum augeantur) ἐπὶ τῶν στρομβωδῶν ταῖς ἑλίκαις· ἀεὶ γὰρ αὐξανομένων γίνονται πλείους ἐπὶ τὸ πρόσθιον καὶ τὴν καλουμένην κεφαλήν.]

Ἑλίκη, ἡ, Helice, Achaicæ urbis nomen. [Steph. B.: Ἑλ., πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος (Il. Θ, 203)· Οἵ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς (δῶρ' ἀνάγουσιν. Conf. B, 575). Ἀπὸ Ἑλίκα τοῦ Λυκάονος, ἢ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατρός. Ubi pro Ἑλίκα cod. Vrat. Ἑλίκας, libri deteriores Ἑλίκου: sed Ἑλίκα etiam Eust. Il. p. 292, 26, ut sit a nom. Ἑλίκας, quem tamen ipse vocat Ἑλικῶνα in verbis infra citandis. Sed fort. scrib. Ἕλικος, de quo v. in Ἑλιξ. Memorant urbem Herodot. 1, 145, Theocr. 1, 125; 25, 165, Polyb. 2, 41, 7, 8, Diodor. 15, 48, 49, Strabo 8, p. 384, 385, Ptolem. 3, 16, Bianor in Anth. Pal. 9, 423, Pausan. 7, 1, 4 et 8; et sæpe 7, 24 et 25, Ælian. N. A. 11, 19, Philostr. Her. 15, p. 744, aliique plures. Oppidum Thessaliæ ejusd. nom. ap. Hesiod. Strabonis 8, p. 385, Eustath. Il. p. 292, 32. Musam cognominem Tzetz. ad Hesiodi Op. p. 24 ed. Gaisf. Filiam Selinuntis, præter Steph. et Eust. ll. citt., Paus. 7, 1, 3; 7, 25, 8. Nympham Parthen. Erot. c. 20. Danai filiam Marm. Par. ep. 9, ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 295, 16. Ὅρος Ἑλίκης, incertum quo sensu, inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 484, n. 529. || De gentili Steph. B. vel potius Hermolaus: Ὁ πολίτης Ἑλικώνιος ἀπὸ κτίστου Ἑλικῶνος (de cujus nomine v. supra), καὶ Ἑλικωνία τὸ θηλυκόν. Ἴσως δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρους γέγονεν. Ἔστω οὖν Ἑλικεὺς ἢ Ἑλικωνίτης· ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος· ἢ Ἑλικήσιοι. Forma Ἑλικεὺς apud Diodor. 15, 49: Οἱ Ἑλικεῖς· Strab. 8, p. 385: Παρὰ τῶν Ἑλικέων. Ap. Pausan. vero 7, 25, 4, Ἑλικαέων. Ἑλικήσιοι sæpius ap. Ælian. N. A. 11, 19. Adv. Ἑλίκηθεν, Ex Helice, ap. Theocr. 25, 180: Οὔ ξ Ἑλ. Ἀχαιός. De spiritu asp. Lex. de spir. p. 216; de accentu in secunda Arcad. p. 107, 9. ῐ L. Dindorf.]

Ἑλικηδὸν, Volutatim, Plaut. In orbem s. gyrum, Nonn. [Dion. 1, 195: Οἰστρήσας ἑλ. ... Ὑάδας· 10, 34: Παπταίνων ἑλ. 48, 629: Παλάμαις ἑλ. ἐπεσφρηγίσσατο σειρήν. Et alibi sæpe. Theophrast. H. Pl. 3, 1, 13: Περιπέφυκε δὲ οὗτος οὔτε ὀρθοφυὴς οὔτε κύκλῳ κατ' ἴσον, ἀλλ' ἑλ. περιειλῆφε.]

Ἑλικηδὼν [Ἑλικηδὸν conj. Is. Voss. Ἑλίκηδον cod.], Hesychio κυκλοειδὴς συστροφή.

[Ἑλικήσιος. V. Ἑλίκη.]

Ἑλικίᾱς, ου, ὁ. Ἑλικίαι ap. Aristot. De mundo [c. 4] κεραυνοὶ, οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, ut ipse declarat. Ubi

Bud. Heliciæ dicuntur, si lineari specie fulmina sunt conformata. [Theoph. Nonn. vol. 2, p. 286 : Τῶν δὲ κεραυνῶν εἴδη φασὶ πέντε· ἔστι γὰρ ψολόεις, πυρόεις, ἐκνεφίας, ἄργης καὶ ἑλικίας.]

Ἑλικοβλέφᾰρος, ὁ, ἡ, Cui palpebræ sunt volubiles, aut tortiles, aut nigræ. Aut synecdoch. Cui oculi volubiles sunt, orbiculares rotundive, aut nigri. Hesychio est καλλιβλέφαρος. Eustathio [Il. p. 57, 2] ἑλικῶπις κούρη et ἑλικοβλέφαρος idem est. [Pind. Pyth. 4, 172 : Ἑλικοβλεφάρου Λήδας· fr. ap. Athen. 13, p. 601, D, Ἀφροδίτας.]

[Ἑλικοβόστρῡχος, ὁ, ἡ, Qui tortos habet cincinnos. Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Hephæst. p. 74 : Μούσας ἑλικοβοστρύχους.]

[Ἑλικογρᾰφέω, Gyrum describo. Agathem. 2, 10, p. 235.]

[Ἑλικοδρόμος, ὁ, ἡ, Qui volubili cursu fertur, Volubilis. Eur. Bacch. 1067, ubi Κυκλοῦτο δ' ὥστε τόξον ἢ κυρτὸς τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἕλκει δρόμον, vel ἕλκῃ δρόμον, est in libris, de quo iterum dicemus in Ἕλκω, leg. περιφορὰν ἑλικοδρόμον. Quod Reiskius etiam vidit. L. D. Maxim. De ausp. 61 : Κεραὴν ἑλικοδρόμον. Manetho 4, 146 : Σεληναίης ἑλικοδρόμος ἄστατος ἀστήρ. Orph. H. 8, 10 : Ἑλικοδρόμε πάνσοφε κούρη, item de luna.]

Ἑλικοειδὴς, ὁ, ἡ, Gyri voluminisve formam habens, Clavicularum, capreolorum volutarumque in modum factus, Tortilis, Tortuosus : ut ἑλ. γραμμὴ, Plut. Numa [c. 13] : vide Ἕλιξ. De Luna dictum volunt VV. LL., quod obliquo incedat cursu. [Aret. Diut. p. sign. 2, 3, p. 53 : Ἑλικοειδὲς ἕντερον. Hesych. v. Ἀνθέμιον : Γραμμή τις ἑλ. ἦν ἐν τοῖς κίοσι. Schol. Soph. Aj. 353 : Κῦμα ἀμφίδρομον κυκλεῖται) τὸ ἑλικοειδὲς, ὃ βαπτίζει τὰς ναῦς. Galen. Gloss. p. 536 : Ὀσχίῳ τῇ περὶ τὸ στόμα τῆς μήτρας ἑλικοειδεῖ ἐπαναστάσει. Etym. M. p. 640, 45 : Αἱ ἑλικοειδεῖς τρίχες.] || Εἰλικοειδὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἑλικοειδὴς, s. κυκλοειδὴς, ut a Suida exponitur. [Ap. quem Εἰλικνοειδὲς, cum altera interpr. καὶ ὁμαλόν. Zon. p. 636 : Εἰλικοειδὲς ἢ εἰλικνοειδὲς τὸ λεῖον καὶ ὁμ.]

Ἑλικοειδῶς, Gyrorum voluminumve modo, Clavicularum, capreolorum volutarumque more : κυκλοειδῶς, Hesych. [« Et Poll. in Μηλολόνθη (9, 124 : Τὸ δὲ ἑλ. ἐν τῇ πτήσει διελίσσεται). » HSt. Ms. Vind. Pallad. V. Chrys. p. 37. Boiss. Dioscor. 2, 196 : Περιελισσομένους τοῖς παρακειμένοις δένδρεσιν ἑλ. Mauric. Strateg. 12, 10, p. 380 : Ἑλ. κινουμένων. Etym. M. p. 332, 5, 12. L. D. Diogen. Laert. 10, 104 : Νέφους ... ἑλ. ὑπὸ πνεύματος ἀθρόου ὠσθέντος, ex emend. Schneideri. Theodoret. Hist. eccl. p. 843, D, et 876, C. Clem. Al. Pædag. 2, 11, 116 : Τοὺς ἥλους ἑλ. τοῖς καττύμασιν ἐγκαταχρούειν. Gregor. Nyss. t. 1, p. 325, C, de instrumentis statuariorum : Τὸ μὲν ἑλ. κατ' ἄκρον τετύπωται. Hase.]

Ἑλικοκέρατος, ὁ, ἡ, Retorta s. Tortuosa cornua habens, ὁ ἐπικαμπῆ κέρατα ἔχων, i. q. ἑλιξόκερως. [Hesych. : Ἕλικας, ἑλικοκεράτους.]

[Ἑλικόρροος, ὁ, ἡ, Per gyros fluens. Orac. ap. Pausan. 4, 20, 1 : Νέδης ἑλ. ὕδωρ.]

Ἑλικὸς, ἡ, ὀν, Volubilis, Tortilis, Tortuosus, συνεστραμμένος, περιφερὴς, Hesych. [in Ἕλικας et Ἑλικόν.] Unde ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου, ap. Callim. [fr. 290], i. e., ut schol. Soph. [Aj. 374] exp., τὸ ἑλικοειδῶς [ἑλικοειδῆ schol. et Suid. et Zon. p. 689] ἔχον τὴν ῥεῦσιν, ἢ διαυγές. Erit igitur Vorticosissima aqua, Quæ plurimis vorticibus circumagitur, δινῆεν. [Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 23, ἑλικὴν legi videtur pro ἑλικτήν. V. Ἑλικτήρ. Ἑλίκην (sic) ὦπα ἤγουν μεγάλην est ap. Zonar. p. 685. Ἑλικοὶ ap. Hesych. in gll. in Ἑλίκωψ citandis. Ἑλικὰς καὶ περιφερεῖς δίνας Etym. M. p. 547, 21.] || Niger, μέλας, quo modo Eust. [Il. p. 354, 20] jam citatum Callim. l. exp., addens eum paraphrasi expressisse illud Il. B, [825], Ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. [Conf. id. p. 57, 2; 905, 45. Μέλαν interpr. etiam Etym. M. p. 332, 3, Hesych., idemque ὀρθὸν, quod οὐκ ὀρθὸν scrib. putabat Kuster.]

[Ἑλικὸς, ὁ.] Ἑλικοὶ, Hesychio οἱ ἀσφόδελοι [quod v.].

[Ἑλικοφόρος, ὁ, ἡ, Pampinos ferens, Pampineus. Planudes Ovid. Met. 3, 667 : Ἑλικοφόροις κλάδοις κεκαλυμμένον δόρυ κραδαίνει. Boiss.]

[Ἑλίκρᾱνον, τὸ, Epiri memorat Polyb. 2, 6, 2.]

[Ἑλικρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ, Oleo mixtus. Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 448, 27 : Ἑλικρὰς, ὁ ἐλαίῳ κεκραμένος, ἀπὸ τοῦ ἐλαιοκράς. Inter compp. oxytona a κέκραμαι recenset Arcad. p. 193, 15.]

Ἑλικτὴρ, τῆρος, ὁ, Armilla : ἑλικτῆρας ἔνιοι καλοῦσι ψέλλια ἢ κόσμον τῆς χειρὸς, ut Bud. ex schol. aliquo annotat. || Ἑλικτῆρες Polluci [2, 83; 5, 97] sunt ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἐλλόβια, i. e. Inaures. [Hesych. : Ἑλ., ἐνώτια. Harpocr. ἐνωτίων εἶδος. Λυσίας (C. Erat. p. 121, 43 : Τῆς γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας, οὓς ἔχουσα ἐτύγχανεν ... ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο). Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 23 : Ἑλ. εἶδός ἐστιν ἐνωτίου· ἐκλήθη δὲ οὕτως ἴσως ἐπεὶ ἑλικὴν (ἑλικτὴν) ἔχει τὴν κατασκευήν. Incerta est signif. in fr. Aristoph. Thesmoph. ap. Poll. 7, 96, ubi inter ornamenta muliebria recenset ... ὑποδερίδας, ἑλικτῆρας.] Ἑλλικτὴρ ap. Suid. in Ms. etiam Cod. dicitur esse εἶδος ἐνωτίου : itidemque ἑλλικτῆρες : sed potius scr. unico λ. [V. etiam Εἰλτῆρες. Ubi corrig. sphalma paullo ante commissum Εἰλητὴρ pro Εἰλκτήρ (et ib. Εἰλητὴς pro Εἰλκτής).]

[Ἑλικτήριον, τὸ, i. q. ἑλικτήρ. Apollon. Lex. H. p. 255 : Ἐνώτια, ἃ καλοῦσιν ἑλικτήρια. Immo ἑλικτῆρας.]

Ἑλικτὸς, ἡ, ὀν, Tortilis, Tortuosus. [Hom. H. Merc. 192 : Βοῦς ... πάσας θηλείας, πάσας κεράεσσιν ἑλικτάς.] Theodectes ap. Athen. 10, [p. 454, E] introducens rusticum indoctum describentem tertiam literam nominis Θησεὺς, dicit, Τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές· quod Agatho ibid. dicit Σκυθικῷ τόξῳ προσεμφερές [Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 198 : Βοστρύχων ἑλικτῶν.] Theophr. [H. Pl. 3, 18, 11], de smilace : Τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον· ἐκ τῶν μίσχων τοῖς φύλλοις παραπέφυκεν ἴουλος λεπτὸς καὶ ἑλικτὸς, i. e. Plinio int. Smilax folio hederaceo, parvo, non anguloso, a pediculo emittente pampinos : seu, ut alibi idem Plin. loquitur in re simili describenda, In pampinos torquetur, Tortili vibratur pampino. Apud Soph. [Tr. 12] ἑλ. δράκων, Tortus anguis Virg. et Ovidio. [Eur. Phœn. 652 : Κισσὸς ἑλικτός. Theocr. 1, 129 : Σύριγγα περὶ χεῖλος ἑλικτάν. Schol. περὶ τὸ χεῖλος εἱλουμένην ἐν τῷ συρίζειν· 2, 122 : Λεύκαν ... πάντοσε πορφυρέῃσι περιζώστρῃσιν ἑλικτάν. Athen. 15, p. 679, E : Καλοῦνται δέ τινες καὶ ἑλικτοὶ στέφανοι, ὥσπερ παρ' Ἀλεξανδρεῦσι μέχρι καὶ νῦν. Μνημονεύει δ' αὐτῶν Χαιρήμων, Κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῶν.] Ap. Athen. autem [5, p. 206, A], Κλίμαξ ἑλικτὴ φέρουσα πρὸς τὸν κρυπτὸν περίπατον, Cochlias, Scala verticosa, Budæo. [Reg. 3, 6, 8 : Ἑλικτὴ ἀνάβασις εἰς τὸ μέσον.] Unde ἑλικτοτέρους [-ρας] compar. gr. ap. Hesych. πολυπλόκους. [De saltante Eur. El. 180 : Ἑλικτὸν κρούσω πόδ' ἐμόν. Figurate dicitur in malam partem, ut contrarium sit Candido et simplici, Eur. Andr. 448 : Ψευδῶν ἄναχτες, μηχανορράφοι κακῶν, ἑλικτὰ κοὐδὲν ὑγιές. Eust. Opusc. p. 3, 36 : Ἁπλοῦν ἀντὶ ἑλικτοῦ· 19, 40 : Οὐδέν τι ἐν αὐταῖς δεινῶς περινενοημένον καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἑλικτόν· 110, 40 : Φείδομαι τῆς ἁπλότητος διὰ τοὺς ἑλικτούς. Vel claro et perspicuo, Lycophr. 1466 : Ἑλικτὰ κωτίλλουσα δυσφράστως ἔπη, de Sphinge. Hesych. : Ἑλικτὰ, στρεβλὰ, σκαμβά. || Involutus. Jo. Damasc. Carm. vol. 1, p. 673, C : Σὲ σπαργάνοις ἑλικτόν. || Forma per ει Εἱλικτὸς, quæ est in libris Eur. Ion. 40 : Κύτος εἱλικτὸν ἀντίπηγος, Tragici neque in hoc voc. neque in verbo ἑλίσσω præter metri necessitatem usi reperiuntur. || Pro ἐκλεικτὸν est ap. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 408, libris inter hoc et ἐκλιτὸν, ἐκλικτὸν, ἐκλεκτὸν variantibus. Et certe ἑλικτὸν sp. aspero ferri non potest; ἐλικτὸν excusari possit quibus diximus in Ἕλιγμα. Sed ἐκλεικτὸν scrib. esse confirmant etiam quæ diximus in Ἔκλειγμα. || Confusum c. ἐρεικτὸς v. in illo. De accentu Arcad. p. 83, 12. L. Dind.]

[Ἑλικώδης, ὁ, ἡ, Volubilis. Nonnus Dion. 1, 370 : Πλέξας ἐκ καλάμων καλύβην ἑλικώδεϊ δεσμῷ· 2, 616 : Ἑλικώδεας ἄντυγας ἄστρων· 4, 418 : Ἑλικώδεϊ μορφῇ, de Cadmo in draconem mutato. 7, 327 : Ἑλικώδεα κισσόν· 12, 364 : Καμπύλον ἴχνος ἔκαμψε ποδῶν ἑλικώδεϊ παλμῷ· 16, 15 : Ἑλικώδεα βόστρυχα χαίτης. L. D.]

Ἑλίκων, Hesychio est ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ἐπὶ τὴν γῆν, Filum quod manu e colo ducitur fusoque tortum et circumactum in terram defertur : nimirum παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι, Quoniam netur fuso torto ac circumacto manu. [Est ab ἕλιξ, quod v.]

[Ἑλίκων, ὁ. V. Ἑλικών.]

Ἑλικών, ῶνος, fuit Instrumentum musicum ἐννεάχορδον, ut in Musicis tradit Ptolem. [Harmon. 2, 2] et Proclus ap. Hesiod. [Jo. Protospath. Schol. in Op. v. 809] : a quo propterea τὰς Μούσας dici Ἑλικωνιάδας existimant nonnulli, quod hoc instrumento musico gaudeant. Sed iis potius assentiendum, qui ab Helicone monte denominatas Ἑλικωνιάδας tradunt, ut Parnassides a Parnasso, Olympiades ab Olympo, Libethrides a Libethro, Pimplæas s. Pimpliades a Pimpla. [Aristid. Quint. 3, p. 117 : Εἰσὶ δὲ οἱ καὶ διὰ πλειόνων χορδῶν ἐπιδείξαντες συμφωνίας. Τέσσαρας γὰρ ἐκτιθέμενοι χορδὰς ἰσοτόνους ἐπί τινος ὀργάνου τετραγώνου, ὃ δὴ καλοῦσιν ἑλικῶνα, καὶ τῆς τετάρτης τὸν ὑποκείμενον κανόνα σημηνάμενοι δίχα κ. τ. λ.]

[Ἑλικών, ῶνος, ὁ, Helicon, mons Bœotiæ, sedes Musarum. Hesiod. Theog. 7 : Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι· 23, Op. 637, Eur. Herc. F. 240, Xenoph. H. Gr. 4, 3, 16 seqq., Theophr. H. Pl. 9, 10, 3, Pausan. 9, 26, 6, etc. ‖ Hinc Οἶκος Ἑλικῶνος, de museo, in epigr. Anth. Plan. 4, 70, 1. Notandum etiam hoc Themist. Or. 18, p. 218, B : Ἐπαίνου λαμπροῦ τε καὶ μετεώρου καὶ δι' ὑψηλῶν ὀνομάτων καὶ ἐξ αὐτοῦ σχεδὸν τοῦ Ἑλικῶνος. Fuisse qui librum inscriberet Ἑλικῶνα memorat Clem. Al. Strom. 1, 6 init., Gellius N. A. præf. 7. ‖ I. q. Ἑλίκη. V. Ἑλικώνιος. ‖ Fl. Siciliæ, ap. Ptolem. 3, 4, ubi Ἑλίκωνος. Alius ad Dium urbem Macedoniæ, Pausan. 9, 30, 8. De accentu τοῦ τοπικοῦ in ultima v. Arcad. p. 12, 20. ‖ N. viri eod. accentu ap. Tzetz. ad Hesiodi Op. p. 30 Gaisf., Hist. 6, 918, schol. Hom. Od. Γ, 267; ap. Antip. Thess. Anth. Pal. 11, 24, 1 : Ὦ Ἑλικὼν Βοιωτὲ, σὺ μέν ποτε πολλάκις ὕδωρ εὐεπὲς ἐκ πηγέων ἔβλυσας Ἡσιόδῳ· νῦν δ' ἡμῖν ἔθ' ὁ κοῦρος ὁμώνυμος Αὔσονα βάκχον οἰνοχοεῖ. Et ap. Athen. 2, p. 48, B, Plut. Alex. c. 32, textorem Cyprium memorantes Ἑλικῶνα, et Zenob. 1, 56, Diogen. 2, 7, Carystium artificem Ἑλικῶνα. Itaque nescio quo jure Plut. Dion. c. 19 : Ἑλίκων ὁ Κυζικηνὸς, εἷς τῶν Πλάτωνος συνήθων, scribatur Ἑλίκων, eodemque accentu ap. Platon. Epist. 13, Philostr. Vita Apoll. c. 35, p. 43, indeque ap. Suid. p. 1121, B. Ceterum v. etiam l. Steph. Byz. in Ἑλίκη cit. L. D.]

[Ἑλικωνιὰς, ἄδος, ἡ, Heliconias, et Ἑλικωνὶς, ἰδος, ἡ, Heliconis, Quæ est in s. ex Helicone, Musarum imprimis epitheta, illud ap. Hesiod. Theog. 1, Op. 656, Pind. Isthm. 2, 34, Theocr. Ep. 1, 2, Steph. Byz. vv. Ἀβαντὶς, Πυθὼ, Τελμισσός· hoc ap. Soph. OEd. T. 1109, Eur. Herc. F. 791, Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, D, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 600, n. 1212, v. 13, Callim. Lav. Min. 71, Steph. Byz. v. Ἀβαντὶς, Alex. Anth. Pal. 7, 709, 5; Agath. ib. 612, 1; inc. ib. 53; Nestor. 9, 364, 2. Et signif. Doctæ, Musicæ, in epigr. ad. 9, 162, 3 : Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα (γραφὶς loquitur). Ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 652 variatur inter Ἑλικωνίσι et Ἑλικωνίτισι, ab Ἑλικωνῖτις, quod sæpius est ap. eund. ibid. p. 12, 13, 14 ed. Gaisf., ubi δάφνη Ἑλικωνῖτις de lauru Heliconia. L. Dind.]

[Ἑλικωνιὰς, άδος, ἡ, Heliconias, n. pr. mulieris in monum. ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2426. L. D.]

[Ἑλικώνιον, τό.] Inde [ab Helicone] et Ἑλικώνια dicuntur μουσεῖα, teste Hesychio.

[Ἑλικώνιος, ὁ, Heliconius, n. pr. viri ap. Suid. vv. Ἀπίων, Ἀρριανὸς Νικομηδεὺς, Ἑλικώνιος, tum in subscriptionibus codicis Urbinatis Isocratis, ad finem Evagoræ, Encomii Helenæ, Busiridis, Panathenaici. L. Dindorf.]

[Ἑλικώνιος, α, ον, Heliconius, adj. ab Ἑλικών, quod v. Steph. Byz. vv. Ἀβαντὶς et Τελμισσὸς, Philipp. Thess. Anth. Pal. 4, 2, 1. Jovis Ἑλικωνίου aræ in monte Helicone mentionem facit schol. Hesiod. Theog. 4; Apollinis epigr. Anth. Pal. 9, 389, 2. ‖ Neptuni epith. ap. Herodot. 1, 148 : Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τῆς Μυκάλης χῶρος ἱρὸς ... κοινῇ ἐξαραιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ. Pausan. 7, 25, 5 : Ἐνταῦθα ᾤκητο Ἑλίκη πόλις καὶ Ἴωσιν ἱερὸν ἁγιώτατον Ποσειδῶνος ἦν Ἑλικωνίου. Διαμεμενηκέναι (-ηκε, nisi excidit φασί) δέ σφισι, καὶ ὡς ὑπὸ Ἀχαιῶν ἐκπεσόντες ἐς Ἀθήνας καὶ ὕστερον ἐξ Ἀθηνῶν ἐς τὰ παραθαλάσσια ἀφίκοντο τῆς Ἀσίας, σέβεσθαι Ποσειδῶνα Ἑλικώνιον· καὶ Μιλησίοις δὲ ἰόντι ἐπὶ τὴν πηγὴν τὴν Βιβλίδα Ποσειδῶνος πρὸ τῆς πόλεως ἐστιν Ἑλικωνίου βωμὸς, καὶ ὡσαύτως ἐν Τέῳ περίβολός τε καὶ βωμός ἐστι τῷ Ἑλικωνίῳ θέας ἄξιος. Ἔστι δὲ καὶ Ὁμήρῳ πεποιημένα ἐς Ἑλίκην καὶ τὸν Ἑλικώνιον Ποσειδῶνα. De l. Hom. Il. Υ, 404 : Ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα, κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς Ἐνοσίχθων, præter schol. et Eust. conf. etiam Strabo 8, p. 384, et qui Apollinem dici Ἑλικώνιον, non Neptunum, putabat, Macrob. Sat. 5, 13. De etymo dubitarunt grammatici, utrum ab Helicone monte, in quo non constat Neptunum cultum fuisse, an ab urbe Ἑλίκη, ut faciunt Strabo et Paus., repeteretur, ut Ἑλικώνιος formatum esset a genit. Ἑλικῶν, de qua etym. inepta Heyn. : «Præstabat saltem dicere fuisse nomen Ἑλικὼν, unde esset Ἑλικώνιος, aut fuisse urbem Ἑλίκην dictam quoque Ἑλικῶνα, quod censuere quoque viri docti adducti fr. H. in Nept. 20, 3 : Ὅσθ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς· etsi ibi facile est refingere ὅσθ' Ἑλίκην τε, et in fr. Epigr. n. 7, ap. Herodot. Vit. Hom. c. 17 : Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος. » Ἑλικώνιαι παρθένοι de Musis Pind. Isthm. 7, 57. L. Dind.]

[Ἑλικωνίς. V. Ἑλικωνιάς. ‖ Thespii filia, Apollod. 2, 7, 8, 6.]

[Ἑλικωνίτης. V. Ἑλίκη.]

[Ἑλικωνῖτις. V. Ἑλικωνιάς.]

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem [quod ἑλίκωψ], ut ἑλικώπιδα κούρην, Hom. Il. A, [98] de Chryseide. In primis vero ἑλ. puella dicitur Spectatu digna, quæque amantium oculos ad se trahat, nihilominus tamen verecunda, atque, ut antiqui loquuntur, ἡ οὐκ ἀτενὴς τὴν θέαν, ἀλλὰ εἰς ἑαυτὴν ἑλίσσουσα. Vel Nigriocula, ideoque decora et venusta : quæ et ἑλικοβλέφαρος dicitur. Eust. [Hesiod. Th. 298, ἑλ. νύμφην· 307, 998, κούρην. Hom. H. in Diosc. 1 : Μοῦσαι ἑλικώπιδες. Pind. Pyth. 6, 1 : Ἑλικώπιδος Ἀφροδίτας. Maxim. De ausp. 86 : Ἔδνοις βρίθουσαν χλιδανὴν ἑλικώπιδα νύμφην. Εὐόφθαλμον interpr. Suid. et Zon., Hesych. præterea εὐειδῆ. V. Ἑλλοπίς. L. Dindorf.]

[Ἑλίκωπος, ὁ, ἡ.] Ἑλικώπῳ, Hesychio εὐοφθάλμῳ, Pulcros habenti oculos. Sonat potius Volubiles habenti oculos. [Orph. H. 5, 9.]

Ἑλίκωψ, ωπος, ὁ, Cui oculi volubiles sunt et versatiles, rotundi. Qui oculos volubiliter et celeriter huc et illuc vertit, ὁ τὴν ὄψιν γοργὸς, καὶ συχνὰ τοὺς ὤπας ἑλίσσων, ὅποι δέον ἐστὶ, καὶ μὴ νωθρός. Vel Qui omnium oculos in se convertit, ὁ τοὺς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοὺς ἑλίσσων ἐφ' αὑτὸν, ἀγητὸς ὢν καὶ ἀξιοθέατος ἢ θαυμαστός. Vel, Qui Helicen, i. e. Ursam majorem s. Septentrionem, intuetur, idque sive domi in patria agens, s. in mari navigans. Vel, Qui remos agitat, Rei nauticæ peritus, ὁ τὰς κώπας ἑλίσσων. [Μελανόφθαλμοι et εὐόφθαλμοι interpr. Zonar. p. 684. Priori voc. etiam Hesych., qui addit : Ἢ ἑλικοὶ κατὰ πρόσοψιν, ἀνακεκλασμένα ἔχοντες τὰ βλέφαρα, ἢ περιφερεῖς τὰ πρόσωπα Idem : Ἑλίκωπας, εὐοφθάλμους. Ἑλίκωπες, οὐλότριχες Et : Ἑλίκωπας πλοκάμους, ἀντὶ τοῦ ἑλικούς.] Tot enim modis exponitur [in scholl.] Homericum illud ἑλίκωπες Ἀχαιοί [Il. A, 389, Γ, 190, 234, Π, 569, P, 274, Ω, 402. De accentu in secunda Arcad. p. 94, 27].

[Ἑλίμαρ. V. Ἕλυμος.]

[Ἑλίμεια, ἡ, s. Ἑλίμειον, τὸ, urbs Macedoniæ. Steph. Byz. : Πόλις Μακεδονίας. Στράβων ἑβδόμῳ (p. 326) ἀπὸ Ἑλύμου τοῦ ἥρωος ἢ ἀπὸ Ἑλένου ἢ ἀπὸ Ἑλύμα τοῦ Τυρρηνῶν βασιλέως. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλιμειώτης. Ἀλέξανδρος δ' ἐν Εὐρώπῃ Ἑλίμειόν φησι διὰ μακροῦ τὴν μει (codd. μίαν) συλλαβὴν, τὴν δ' ἐλίου (leg. videtur δὲ λι) διὰ βραχέος τοῦ ι. Ap. Xen. H. Gr. 5, 2, 38, libri Ἐλεμίας, ap. Aristot. Polit. 5, 10, p. 1311, 13, Ἐλιμείας, ap. Plut. Æmil. c. 9, βιαζόμενον κατὰ τὰς Ἐλιμίας, ubi leg. videtur τῆς Ἐλιμείας. Vitiose etiam Ptolem. 3, 13 : Ἐλυμιωτῶν δὲ Ἕλυμα (urbs). Ἐλιμιωτῶν ib. paulo ante; Ἐλειμιῶται vel Ἐλιμιῶται ap. Thucyd. 2, 99, Ἐλιμιῶται ap. Strab. 9, p. 434. Ἐλιμιῶτις de regione ap. Arrian. Exp. 1, 7, 6.]

[Ἐλιμτιαον in numo Phæsti, oppidi Cretensis, apud Pellerinum, nomen magistratus putabat Eckhel. Doctr. N. vol. 2, p. 317, fort. non verius quam Ἔλχαν in ejusd. urbis numo ab eodem Eckhelio pro nomine mag. habitum demonstrabimus in Ἔλχανός. L. D.]

[Ἑλινεὸς, ὄνομα ἔθνους, sec. Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 50, 13. L. Dind.]

Ἐλινεύω. V. paulo post in Ἐλιννύειν sub finem.

Ἐλίνη, a Laconibus dicitur ἡ μελίνη. Hesych. [V. Ἔλυμος.]

[Ἐλινηφόρος. V. Ἑλινοφόρος.]

[Ἐλινία. Ἐλινῖνος. V. Ἔλινοι.]

[Ἐλινιῶ. V. Ἔλινος.]

Ἐλιννύειν, Hesychio est ὀκνεῖν, λήγειν, ἀναπαύεσθαι, σχολάζειν, διατρίβειν, Pigrari, Cessare, Quiescere, Otiari, Tempus terere: Suidæ itidem ἡσυχάζειν [sic interpr. etiam Etym. M. p. 374, 9], βραδύνειν, ἐγχρονίζειν, Quiescere, Tardare, Morari, Cunctari. Sed ille duplici ν, hic simplici scriptum habet afferens hæc ejus exempla. Herodot. [1, 67]: Διέβη δ' ὁ στρατὸς ζ' ἡμέρῃσι καὶ ζ' εὐφρόνῃσιν, ἐλινύσας οὐδένα χρόνον. [Id. 7, 56; 8, 71.] Arrian. [ap. Suid.]: Αἱ δὲ κατασκοπαὶ οὐδέν τι ἐλινύουσαι ἐγίνοντο. Et rursum: Ὁ δὲ ἀπῆγε τὴν στρατιὰν, μηδέν τι ἐλιννύσας, i. e. χρονίσας. Quibus et hæc subjungit, Ἐλινύοντα καὶ βλακεύοντα κλάειν ἐῶσι. Et rursum, Μή ποτε ἄρα ἐν τῷ ἐλινύειν καὶ μέλλειν διαρυῇ ὁ καιρός. Ubi nota cum eo copulata esse βλακεύειν et μέλλειν. [Add. Exp. 3, 15, 14; 4, 30, 2, Ind. c. 29, 7.] Affert [Suid.] et hunc ex Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 5, 237] l.: Εὖτε δ' ἐπέλθῃ Ὄρθρος, ἐλινύσαι μικρὰ χαριζόμενος. Plut. quoque h. v. in Numa [c. 14 init.] usus est pro Quiescere, Cessare, Desinere: Ἐλιννύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες· ut ap. Theocr. quoque 10, [51]: Ἐλιννῦσαι δὲ τὸ καῦμα, schol. exp. ἠρεμεῖν τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, subaudito κατά. [Arrian. Exp. 7, 25, 7.] Galen. etiam ap. Hippocr. tradit ἐλιννύειν Ionibus significare ἡσυχάζειν, ἡσυχίαν ἄγειν, ἀργεῖν: cui Hippocr. opp. γυμνάζεσθαι. [Usum Hippocr. ex ll. ejus Aph. 5, s. 1, l. 6 Epid.; Aph. 13, s. 4, l. 6 Epid., De rat. vict. p. 392, 4 et 6, Aph. 16, l. 2, De off. med. p. 746, A, De fract. p. 751, B; 756, F, illustravit Fœs. in OEcon. Add. De arte p. 7, 32. Pind. Nem. 5, 1: Οὐκ ἀνδριαντοποιός εἰμ', ὥστ' ἐλινύσοντά μ' ἐργάζεσθαι ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος ἑσταότα· Isthm. 2, 46: Ἐπείτοι γ' οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς (hymnos) εἰργασάμαν, Non ut quiescerent et laterent, sed ut per ora hominum volitarent. Æsch. Prom. 53: Ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ· 530: Μηδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς δσίαις θοίναις ποτινισσομένα. Aristoph. Thesm. 598: Ἀλλ', ὦ γυναῖκες, οὐκ ἐλινύειν ἐχρῆν. Orac. ap. Demosth. p. 531, 27: Στεφανηφορεῖν ἐλευθέρους καὶ δούλους καὶ ἐλινύειν μίαν ἡμέραν. Mœris p. 161: Ἐλινύων Ἀττικῶς, ἀναπαυόμενος Ἑλληνικῶς· ubi exx. Philostrati, Luciani, Libanii, Æliani contulit Piers. Alia intt. Greg. p. 502, quibus add. l. ubi de bestiis dicitur, Dionys. A. R. 1, 33: Ἀπέδειξαν δὲ (Romani) καὶ Ποσειδῶνι τέμενος Ἱππίῳ, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἱπποκράτεια μὲν ὑπὸ Ἀρκάδων, Κωνσουάλια δὲ ὑπὸ Ῥωμαίων λεγόμενα κατεστήσαντο, ἐν ᾗ παρὰ Ῥωμαίοις ἐξ ἔθους ἐλινύουσιν ἔργων ἵπποι καὶ ὄρεις. V. Ἐλινύς. Vitiose Zonar. p. 1445: Ὀλινύειν, ἀργεῖν, λήγειν. || Imperf. freq. Apoll. Rh. 1, 589: Διπλόα δ' ἀκταῖς ἤματ' ἐλινύεσκον.] || Verum et transitive accipitur pro Sedo, Cessare facio. Affert enim Suid., Καὶ πότμον ἐλινύσειεν, pro τὴν δυστυχίαν παύσειεν. || Rursum Hesych. ἐλιννύειν exp. etiam στρατεύεσθαι: ut ἐλεινύειν quoque expos. στρατεύεσθαι legitur ap. Eund. Sed omnino puto pro eo scrib. esse στραγγεύεσθαι: quod et ipsum significat non modo Torqueri s. Angi, sed etiam Hæsitare et cunctari, præsertim quum ap. Suid. reperiam, Ἐλινεύειν, pro quo Ms. exemplar habet ἐλινύειν, στραγγεύειν [στρατεύειν vitiose Etym. M. p. 330, 57]. Εἰλινύω, Quiesco, VV. LL. [Scripturam vitiosam ἐλιννύω pro ἐλινύω præter alios notavit Ernest. ad Callim. Cer. 48, Koen. ad Greg. p. 502, Brunck. ad Apoll. Rh. 1, 862. Mensura est enim ῑ; tertiæ anceps, ut videtur: Apoll. enim l. supra cit. produxit in ἐλινύεσκον, metro fort. coactus; corripuit 1, 862: Δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες.]

Ἔλῑνος, ἡ, Ramus. Nicand. Al. 180: Ὀπώρην ἐκ ψιθίης ἑλίνοιο Κείροντες θλίβουσι. Ibi enim schol. exp. τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου κόπτοντες πατοῦσι καὶ πιέζουσι. [Sic et Dionys. Per. 1157: Ὅτ' ἐς σπείρημα δρακόντων (ἠλλάσσοντο) ζωστῆρές θ' ἕλικές τε πολυγνάμπτης ἑλίνοιο, Eust. et paraphr. interpr. ἀμπέλου. Codd. vero variant inter πολυγνάμπτης, πολυγνάμπτου, et quod σελίνου posceret πολυγνάμπτοιο. Maximus De ausp. 492: Στυγέει περίαλλα Ἰκαρίου κούρη ἑλινοὺς (sic) καὶ ἀδευκέας οἴνας. Etym. M. p. 330, 39: Ἐλινὸς (sic) ἡ ἄμπελος, ὡς Ἀπολλόδωρος. Φιλητᾶς δ' ἐν Γλώσσαις τὸν κλάδον τῆς ἀμπέλου. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς (immo Alexiph. l. c.). Ἕλινος genere fem. Brodæus restituit Oppiano Cyn. 4, 262: Καὶ δή οἱ χλοερὴ μὲν ὑπήνθεε σέλμασι μῖλαξ, πρύμνην δ' ὡραίη ἕλινος καὶ κισσὸς ἕρεπτον, ubi σέλινος est in libris, sicut vicissim ἕλινον exhibet liber Zonaræ Lex. p. 683, 3, pro σέλινον. V. etiam Ἑλινοφόρος, Ἐλενός.]

Ἔλινος, teste Athen. 14, [p. 618, D], ἡ ᾠδὴ τῶν ἱστουργούντων: unde forsitan est ἐλινιῶ, quod Suid. exp. ὑμνῶ. [In Ath. l. est var. αἴλινος.] Ἐλινιῶ, in Ms. Suidæ cod. [et ap. Zonar. p. 693] exp. ὑμνῶ: pro quo vulg. edd. habent ἐλλινιῶ, duplici λ. [Quod cum libris duobus vel tribus correxit Gaisf.]

[Ἔλῖνοι, οἱ, Elini, gens Thesprotica, sec. Rhianum apud Steph. Byz. in v. et in Χαῦνοι, qui addit: Καὶ Ἐλινία ἡ χώρα. Ἔστι καὶ Σικελίας πόλις· τὸ ἐθνικὸν Ἐλινῖνος. Siculos, quos dicit, esse eosdem qui alibi Ἔλυμοι, suspicatur Holsten.]

[Ἐλινύμενος, Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ, Juppiter apud Cyrenenses, Hesych.]

[Ἐλῖνὺς, ύος, ἡ, Feria. Polyb. 21, 1, 1: Τοῖς Ῥωμαίοις τῆς κατὰ τὴν ναυμαχίαν νίκης ἄρτι προσηγγελμένης, πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ παρήγγειλαν ἐλινύας ἄγειν ἡμέρας ἐννέα, τοῦτο δ' ἐστὶ σχολάζειν πανδημεὶ, καὶ θύειν τοῖς θεοῖς χαριστήρια τῶν εὐτυχημάτων. V. l. Dionysii H. in Ἐλινύω cit. Etym. M. p. 374, 9: Παρὰ τὸ ἐλινύειν τὸ ἡσυχάζειν γέγονεν Ἐλινὺς καὶ Ἐρινὺς ἡ ἡσυχάζουσα, comparavit Toup. Emend. vol. 2, p. 9.]

[Ἑλινοφόρος scriptura vitiosa ap. Nonn. Dion. 16, 278 pro σελινοφ.]

Ἐλινύω. V. in Ἐλιννύω paulo ante.

Ἕλιξ, ῑκος, ἡ, Volumen, Involucrum, Bud. ex Aristot. [De part. an. 3, 14 prope fin.], de intestinis loquente: Καὶ εἰς τὴν ἕλικα τὸ περίττωμα ἔρχεται ἐξικμασμένον πάμπαν. Idem [ib.]: Ἕλικας δ' ἔχει πλείους καὶ οὐκ εὐθυέντερά ἐστι, Gorræo interpr. Anfractus et convolutiones intestinorum. [Significationes voc. plerasque persequitur Eust. Il. p. 905, 46.] || Vortex, Gyrus, συστροφὴ, inquit Eust., ἐπὶ ὁδοῦ τυχὸν, ἢ ὕδατος ἢ καμπτῆρος. Plut. De Socr. [p. 590, E], loquens de navibus: Οὐδὲ ποιεῖν κύκλον, ἀλλ' ἡσυχῇ παραλλάσσειν τὰς ἐπιβολὰς, ἕλικα ποιούσας μίαν. Liv. dicit Fugientem navem retro vertice intortam victricibus illatam. Ovid.: Crebro vortice tortus. Aristot. Metaph. 2, [c. 2 prope fin.]: Οὔτε γὰρ αἱ κινήσεις καὶ [αἱ] ἕλικες τοῦ οὐρανοῦ ὅμοιαι, περὶ ὧν ἡ ἀστρολογία ποιεῖται τοὺς λόγους, de circulo mathematico et sensibili loquens. [Tim. Locr. p. 97, C: Ἐκ δὲ τουτέων τῶν κινασίων τὰν ἕλικα ἐκτυλίσσει (sol). De fulmine Æsch. Prom. 1083: Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι. De spiris draconis Eurip. Herc. F. 499: Δράκοντα πυρσόνωτον, ὃς ἅπλατον ἀμφέλικτος ἕλιξ' ἐφρούρει, Spiram horrendam circumvolutus, i. e. spira horrenda. Et fort. Hesych.: Σπεῖραι, ... ἕλικες. Nonn. Dion. 1, 278: Σκολιαῖς ἑλίκεσσι περίπλοκον ὁλκὸν ὑφαίνων πούλυπος αἰολόμητις· 4, 381. Apoll. Rh. 4, 138: Λιγνὺν πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσιν. De sideribus, ut de sole apud Plut. Phocion. c. 2, de luna Mor. p. 937, F. Nonn. Dion. 1, 225: Στίχες οὐρανίων ἑλίκων· 4, 280: Πῶς τρισσαῖς ἑλίκεσσι μετάτροπον εἶδος ἀμείβει (luna). De oculis 10, 27: Σφαλεραῖς ἑλίκεσσιν ἐβακχεύθησαν ὀπωπαὶ ἀνέρος οἰστρηθέντος. Aret. Causs. morb. acut. p. 2, 6, p. 19: Πολλὸν γὰρ τὸ κῶλον καὶ ἕλικας παντὶ (l. πάντῃ) ποιεύμενον. De turbine Aristot. Meteor. 3, 1: Γίγνεται μὲν οὖν τυφὼν, ὅταν ἐκνεφίας γιγνόμενος μὴ δύνηται ἐκκριθῆναι τοῦ νέφους. Ἔστι δὲ διὰ τὴν ἀντίκρουσιν τῆς δίνης, ὅταν ἐπὶ γῆς φέρηται ἡ ἕλιξ συγκατάγουσα τὸ νέφος, οὐ δυναμένη ἀπολυθῆναι. De viæ flexibus Eustath. Opusc. p. 55, 20: Τὰς ἕλικας περιοδεύοντες. De oratione Dionys. Hal. De Thucyd. c. 48, p. 935, 10 R.: Τὰ πεπλεγμένα καὶ πολλὰς τὰς ἕλικας ἔχοντα σχήματα ταυτί. De significatione ἑλίγματος v. in fine. Κύκλον interpr. Hesych. De scytala Lac. Plut. Lysand. c. 19: Ὥστε τῆς ἕλικος εἰς τάξιν ὁμοίως ἀποκαθισταμένης ἐπιβάλλοντα τοῖς πρώτοις τὰ δεύτερα κύκλῳ τὴν ὄψιν ἐπάγειν τὸ συνεχὲς ἀνευρίσκουσιν.] || Significat et ἕλιξ Extremam auriculæ oram, s. ut Rufus [De part. corp.

h. p. 26] ait, Τὸ συμπληροῦν τὴν περιφέρειαν τῶν ὤτων. Unde Ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars ὑπεραίρουσα τὴν ἐν μέσῳ κοιλότητα, in cujus medio cavitas est, quam κόγχην vocant, Gorr. Ἕλιξ Polluci [2, 86] est, ἡ πᾶσα περιαγωγὴ τοῦ ὠτὸς ὑπὸ τὸ πτερύγιον, et opposita ipsi pars ἀνθέλιξ, quod Camer. interpr. Tota circumductio auris subter alam. Sunt qui verbis Plinianis Auris circumactum interpretentur. [Aristot. De anima 2, 8 : Τὰς ἕλικας (auris humanæ). Symm. Levit. 8, 23. Hesych. : Ἕλιξ τοῦ ὠτὸς ἡ περιοχή.] || Ἕλικες dicuntur et Cirri s. Cincinni intorti, s. βόστρυχοι ἑλικτοὶ, ut supra Comicus quidam vocat. Quod voc. Pollux 2, [22], sicut et φόβας, et ἐθείρας, et σμήριγγας, extra numeros usurpandum non putat. [De lanugine Apollonid. Anth. Pal. 10, 19, 2 : Γενύων ἠιθέους ἕλικας.] || Clavicula, [Pampinus, Corimbi additur in Gloss.], Capreolus, i. e. Coliculus viteus intortus ut cincinnus : qui vites ut teneat, serpit ad locum capiundum, ut loquitur Varro 1, 31. Diosc. [4, 119], de isopyro : Οἱ δὲ φασιόλιον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ ἐοικέναι φασιόλῳ, τῷ κατ' ἄκρον τὸ πέταλον ἕλικας φέρειν, i. e. Plinio interprete, Aliqui phaseolum vocant, quoniam folium, quod est aniso simile, in pampinos torquetur : seu, ut alibi idem Plin. loquitur, Tortili vibratur pampino. Per pampinos enim hic non tantum folia, sed extremas viticularum partes intelligit, in quibus claviculæ et folia se implicant vicinis arboribus aut fruticibus : Τὸ λεπτότατον οἷά τι νῆμα, ᾧ δράττεται ἡ ἄμπελος, ὅσα καὶ χειρὶ, τῶν παραπεφυκότων. Diosc. 4, 184, de vite alba : Ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις θάμνοις ἐλλαμβανομένη τοῖς ἕλιξι· et paulo ante, Ταύτης τὰ κλίματα καὶ τὰ φύλλα καὶ οἱ ἕλικες. Paulo post tamen de vite nigra, fem. gen. dicit, Ἐλλαμβάνεται καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι· et 5, 2, de ampelo agria : Ταύτης τὰ φύλλα καὶ αἱ ἕλικες· ut in prioribus duobus ll. exemplarium fides suspecta sit. [Τοῖς ἕλιξι etiam apud Heliodor. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 469, 4, typothetæ, ut videtur, errore. De hac autem signif. Galen. Gloss. p. 536 : Ὄσχος καὶ μόσχος τὰ κλήματα καὶ αἱ ἕλικες. Hesych. : Ἕλικι, κλήματι ἀμπέλου. Quam gl. ex Genes. 49, 11 petitam docent intt. Add. Theophr. H. Pl. 1, 2, 1, C. Pl. 2, 18, 2, Dionys. Per. in Ἕλινος cit., Nicand. Al. 266. Aret. Acut. m. cur. 2, 6, p. 107 : Ἑλίκων τῆς ἀμπέλου. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 250 s. Paul. Æg. 4, 20, p. 240, 51 : Κατ' ἀρχὰς μὲν ἕλικας ἀμπέλου καὶ βάτου καὶ ἀργογλώσσου. De uva ipsa Aristoph. Ran. 1321 : Βότρυος ἕλικα παυσίπονον. || Gemma vitis. Hesych. : Ἕλικες, τῆς ἀμπέλου τὰ ὀμματώδη.] || Unde Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis et abacis ornamenta, quæ volutæ dicuntur, a similitudine clavicularum et capreolorum denominatæ. Vitruv. 4, 1, circa finem : Cauliculi eandem habeant altitudinem; e quibus folia nascuntur projecta, uti abacum excipiant : quæ ex cauliculorum foliis natæ procurrunt ad angulos volutæ, minoresque helices, intra suum medium qui sunt abaco floribus (seu, ut alii legunt, floribus, qui intra medium frontium abaci sunt) subjecti scalpantur. [Hesych. : Καὶ ἡ κατάγραφος καὶ ἡ ἀναγλυφὴ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι. Athen. 5, p. 206, B : Περὶ δὲ τὸν προσαγορευόμενον κάλαθον (de columnarum capitibus loquitur) οὐχ ἕλικες, καθάπερ ἐπὶ Ἑλληνικῶν καὶ φύλλα τραχέα περίκειται.] || Ἕλικες etiam Geometris sunt Spiræ s. ἑλικοειδεῖς γραμμαὶ καὶ κύκλοι, Lineæ s. Circuli tortilis pampini modo circumducti, nec in se redeuntes. Sic ἑλικοειδῶς complicatur rudens, et in spiram atque orbes se colligit anguis, VV. LL., quemadmodum et ἑλικτὸς δράκων a Soph. dicitur. [Hermesianax ap. Athen. 13, p. 599, A : Πυθαγόρην ἑλίκων κομψὰ γεωμετρίης εὑρόμενον. Hero Definit. geom. 3 : Ἕλιξ γραμμή ἐστιν ἐν ἐπιπέδῳ μὲν, ἐὰν εὐθείας, μένοντος τοῦ ἑτέρου πέρατος, καὶ κινουμένης ἐν τῷ ἐπιπέδῳ ἕως εἰς τὸ αὐτὸ πάλιν ἀποκατασταθῇ, φέρηταί τι σημεῖον ἀπὸ τοῦ μένοντος πέρατος ὁμοῦ ἀρξάμενον τῇ εὐθείᾳ· καὶ ἡ μὲν ἀπὸ ταύτης τῆς εὐθείας γενομένη γραμμὴ κύκλος ἔσται, ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ τῆς εὐθείας φερομένου σημείου ἕλιξ καλεῖται. Vide Archimedem libro De helicibus.] || Ἕλιξ etiam vocatur Tertia hederæ species, quam Lat. quoque Helicem vocant, quasi Claviculam, Gorr. De cujus speciebus prolixe Plin. l. 16. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 6 sq.; 7, 8, 1. Aristoph. Thesm. 1000 : Κύκλῳ δὲ περὶ σὲ κισσὸς εὐπέταλος ἕλικι θάλλει. Nonn. D. 9, 264 : Κισσοῦ ἑλίκεσσιν.] || Ἕλιξ dicitur Machinæ cujusdam species, qua Archimedes navim ingentem in mare deduxit, ap. Athen. 5, [p. 207, B]; quem Plut. [Marc. c. 14], idem tradens, dicit, Ἀρχήν τινα πολυσπάστου μηχανήματος προσαγαγεῖν· ut ἕλιξ et πολύσπαστον idem videantur : quod polyspaston ad Eod. inventum ad naves deducendas funibus, non per manus, sed per ergatan, Oribas. in lib. De machinamentis [Opp. Hippocr. et Galeni ed. Chart. vol. 12, p. 568, s. apud Schneid. ad Eclog. phys. vol. 2, p. 308] tradit. De quo Vitruv. [10, 2, 10 Schn.] scribit, ipsum multis orbiculorum circuitionibus et facilitatem summam præstare et celeritatem. Quidam id Vitem interpretati sunt : nonnulli eam vocem improbantes, Gr. voc. retinuerunt. Bud. vero vertit Claviculam. Potuisset tamen Viticula commodius reddi quam Vitis, metaph. sumpta a Viticulis, i. e. Flagellis quibus, vitium palmites imitantibus, herbæ longe lateque proserpunt et obvia quæque amplectuntur. [Usum voc. apud Mathematicos his præter supra citata exx. illustramus. Hero Spirit. p. 159, 7 : Ἔστω δὲ καὶ κοχλίας ὁ ρσ ὀρθῶς βεβηκὼς ἐπὶ τοῦ γδ ἐπιφράγματος καὶ διὰ τοῦ τρυπήματος διεληλυθὼς μένοντος ἐν τῷ οβ κανόνι· ἔστω δὲ καὶ τύλος τις συμφυὴς τῷ οπ κανονίῳ, ὥστε παρεμβαίνειν εἰς τὴν τοῦ κοχλίου ἕλικα· Autom. p. 252, 7 : Ἐμβεβηκέτω ὁ π τύλος εἰς τὴν τοῦ κοχλίου ἕλικα. Ubi dicitur de spiris et gyris cochleæ, ut apud Heliod. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 467-9, ubi etiam distinguuntur αἱ κοῖλαι et αἱ ὑπερέχουσαι ἕλικες, i. e. partes cavæ et exstantes. Ap. Athen. De mach. p. 6, 31 : Ἔχει δὲ... τὸ σῶμα αὐλωτὸν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἕλικες ἀποτείνουσι σιδηραῖ προσηλωμέναι τῷ κριῷ τέσσαρες ἐπὶ πήχεις δέκα, int. intellexit Annulos, quæ interpr. ipso verbo ἀποτείνουσι refelli videtur.] || Ἕλικες, Armillæ s. Inaures, q. d. Volvulæ, inquit Camer. : τὸ γὰρ ἕλικες ψέλλια σημαίνει, ἔστιν ὅτε καὶ ἐνώτια, Eust., s. τὰ περὶ τοὺς καρποὺς ψέλλια, Hesych. [in Ἕλικα. Id. : Ἕλιξ, ὁ καρπὸς καὶ ψέλιον, f. pro τὸ περὶ τὸν κ. ψ.] Inde dictæ, quod εἰς κύκλον ἑλίσσονται. Hom. Il. Σ, [401] : Πορπάς κε γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους, i. e., ut Cam. interpr., Fibulas, Torques, Bullas, Monilia. [Qui versus est etiam in H. Ven. 164. Ib. 87 : Ἐπιγναμπτὰς ἕλικας. De inauribus positum memorat Pollux 5, 97. Aristot. Mirab. c. 110, p. 840 : Ἐν τοῖς Πευκετίνοις εἶναί φασιν Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ἐν ᾧ τὴν διωνομασμένην ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις χαλκῆν ἕλικα ἀνακεῖσθαι λέγουσιν, ἔχουσαν ἐπίγραμμα, Διομήδης Ἀρτέμιδι. Μυθολογεῖται δ' ἐκεῖνον ἐλάφῳ περὶ τὸν τράχηλον περιθεῖναι. Similes sunt ἕλικες ap. Athen. 12, p. 543, F : Σκίπωνί τε ἐστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένῳ, quod Ælian. V. H. 9, 11 dicit κατεῖχε σκίπωνα χρυσᾶς ἕλικας ἔχοντα περιερπούσας.] || Ἕλιξ VV. LL. est etiam Pala anuli, apud Joseph. De antiq., ἡ σφενδόνη, σφραγὶς, πύελος, καὶ σφραγιδοφυλάκιον. || It. Anulus, δακτύλιος, Hesych. [in Ἕλικα et Ἕλικες. Idem : Ἑλίκων ἀπὸ χειρὸς νῆμα τὸ φερόμενον ἐν τῷ ἀτράκτῳ ὡς ἐπὶ τὴν γῆν, ubi distinguendum cum Reiskio post χειρὸς, de filo neto. Conf. Ἑλίσσω item de nendo usurpatum.] || Eid. est inter cetera ὁ αἰγίλωψ [de qua interpr. v. in Ἐλαΐς, de ceteris supra], ἡ κατάγραφος καὶ ἡ ἀναγλυφὴ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι, item δεσμός τις ἢ τύλιγμα. [Cingulum vel sim. In Ἕλικες id. ἑλίγματα. Quod ipse supra explicuerat ψέλια, Torques. || In cochlea i. q. ἑλίκη, quod v. Aristot. H. A. 5, 15, p. 547, 9 : Ζῇ γὰρ ἡ πορφύρα περὶ ἔτη ἓξ, καὶ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν φανερά ἐστιν ἡ αὔξησις τοῖς διαστήμασι τοῖς ἐν τῷ ὀστράκῳ τῆς ἕλικος. Quæ Ath. 3, p. 88, C, ita scribit : Φανερὰ δὲ ἡ αὔξησις ἐκ τῆς ἐν τῷ ὀστράκῳ ἕλικος. || Cochleæ genus. Xenocrates in Matth. Med. p. 19 (p. 12 Cor.) : Οἱ δὲ πενταδάκτυλοι ὀξυπύθμενοι, καὶ ὑπ' ἄλλων κληζόμενοι ἕλικες ἢ ἀκτινοφόροι ἀσαρκώτεροι μέν εἰσι παρὰ τοὺς ἄλλους κοχλίας, πλήσμιοι δὲ καὶ ἐπιπολαστικοί. Unde repetit Plin. 32, 11. || Nomen triadis. Phot. Bibl. cod. 187, p. 143, 39.]

Ἕλιξ adj. capitur pro Intorto et Implicito. Epigr. l. 1 [Christod. Ecphr. 284] : Πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμοις, Capillus retortus : ἑλικτὸς βόστρυχος, ut paulo ante ex Theodecte habuimus. [Eur. Hel. 180 :

Κυανοειδὲς ἀμφ' ὕδωρ ἔτυχον ἕλικά τ' ἀνὰ χλόαν.... (Et ead. signif. sine subst. 1330 : Ποίμναις τ' οὐχ ἵει θαλερὰς βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων.) Tryphiodor. 313 : Πᾶσα ταθεῖσα λιγνὺν αἰθαλόεσσαν ἕλιξ ἀνεκήκιε σειρή. Nonn. Dion. 2, 263 : Ἕλικα δρόμον. Et ib. 461. Et 515 ἕλιξ κομήτης, 578 ἕλιξ ἄτρακτος· 2, 634 : Ἕλιξ ὠρχήσατο Κύδνος· 44, 64 : Τινασσομένοιο δὲ δένδρου κύμβαχος αὐτοκύλιστος ἕλιξ δινεύετο Πενθεύς· 46, 116 : Μιμηλοῖς δὲ πόδεσσιν ἕλιξ ὠρχήσατο Πενθεύς. Tum 3, 214 : Ἕλιξ πορθμεύετο ναύτης.] || Ἕλιξ χρόνος, a Nonno dicitur [Jo. c. 14, 117; c. 16, 52 et 60] Volubile tempus : quod πουλυέλικτος αἰὼν ab Eod. dicitur. || Ἕλικες βόες ap. poetas dicuntur, ut gramm. exp., vel Nigri [Hesych. : Ἕλιξ, μέλας], ut et ἑλικὸν ὕδωρ : vel Flexiles, οἱ εὖ ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὅποι δέον καμπαῖς· vel a retortis cornibus, οἱ ἑλικοειδῆ τὰ κέρατα ἔχοντες, unde et ἑλιξόκερως βοῦς vocatur [et ἑλικταὶ, ut dictum in Ἑλικτός] : vel a crurum flexu, unde et εἰλίποδες appellantur, οἱ τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν ἑλίσσοντες. Hom. Il. O, [633] : Θηρὶ μαχέσσασθαι, ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῆσιν· Od. A, [92] : Μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς. [Et alibi ap. Hom. et Hesiod.] Soph. Aj. [374] : Ἐν δ' ἑλίκεσσι βουσὶ [καὶ] κλυτοῖς πεσὼν αἰπολίοις. [Theocr. 25, 127 : Ταῖς δὲ τριηκόσιοι ταῦροι συνάμ' ἐστιχόωντο, κνήμαργοί θ' ἕλικές τε. || Ap. Eur. Bacch. 1171 : Φέρομεν ἐξ ὄρεος ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα μακαρίαν θήραν ... Ἔμαρψα τόνδ' ἄνευ βρόχων νέον λίν, dici videtur pro μόσχος, quod 1184 de eod. catulo leonis ponitur.] || Hesychio est etiam νέος, καλός [Juvenis, Pulcher].

[Ἕλιξ, ῖκος, ὁ, Helix, f. Lycaonis sec. Apollod. 3, 8, 1, 2 : Λυκάων, ὃς ... πεντήκοντα παῖδας ἐγέννησε... Ἑλικα, Νύκτιμον.... Ubi Ἑλίκαν suspicabatur Heyn. propter Steph. Byz., cujus verba tractavi in Ἑλίκη. Alii in inscr. Att. Bœckh. vol. 1, p. 391, n. 282, 12, apud Philostr. Her. 6, p. 679, Alciphr. 1, 37. L. Dind.]

[Ἕλιξ, ῖκος, ὁ, Felix, n. viri Romanum, quod sic exprimitur ap. Joseph. B. J. 1, 12, 1, ubi v. Spanh. L. Dindorf.]

[Ἑλίξᾶς, α, ὁ, inter nomina barytona in ᾶς, quæ duplicem habent ante ας finale, recenset Arcad. p. 21, 21. Chœrob. in Bekk. An. p. 1186, a : Ἑλίξας, Ἑλίξα. Scrib. videtur Ἑλίξας. L. Dind.]

[Ἕλιξις, εως, ἡ, Gyrus. Oribas. De fract. p. 58, 35 : Ὡσαύτως δὲ καὶ κατὰ τοὺς ἄλλους ἐπιῤῥέσμους γιγνέσθω τὸ μῆκος αὔταρκες, ὡς ταῖς ὑπ' αὐτοῦ γιγνομέναις ἑλίξεσιν ἐξαρκέσαι. Apollodor. Poliorc. p. 43, 32 : Διὰ τῶν μασχαλῶν κατερχόμενον καὶ ἀνερχόμενον (τὸ σχοινίον) καὶ πολλαπλασιάζον τὴν ἕλειξιν (scr. ἕλιξιν). Utrumque cit. Schneider., Boiss. autem Suidam v. Μυριέλικτος, ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι συστρεφόμενος. || De intestino, ut supra Ἕλιξ, Aret. Ac. p. causs. 2, 6, p. 18 : Ἐγγίγνεται δὲ καὶ πνεῦμα ψυχρὸν, ἀργὸν, οὔτε κάτω περῆσαι ῥηίδιον οὔτε ἄνω ἀνελθέμεναι· μίμνει δὲ ἐπιπολὺ ἑλισσόμενον ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι. || Apud Hippocr. Epid. 7, p. 1211, D : Κυάμοισι δὲ χρωμένη μελιχροΐσι καὶ μετὰ μέλιτος ἑλίξει· 1212, B : Ὀξυμέλιτι θερμῷ καὶ μέλιτος ἑλίξει (sic) πολλῇ, scrib. esse ἐκλείξει docent quæ de simili vitio orthographiæ diximus in Ἑλιγμα pro ἔκλειγμα posito : cujusmodi vitium ut relinquendum fortasse sit Theophani, Hippocrati non est affingendum. || In Cyrilli gl. apud Albert. ad Hesych. v. Ἕλιξ, p. 1178, 19 : Ἕλιξις, ἕλκυσις, leg. ἕλξις. L. D. De spiris draconis Georg. Pis. De van. vitæ 218 : Ὥσπερ πονηρὸς ταῖς ἑλίξεσι δράκων· de circuitu zonæ Joseph. A. J. 3, 7, 2 : Λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν τῆς ἑλίξεως κατὰ στέρνον. Hase.]

[Ἑλίξοια, insula Hyperboreorum, sec. Steph. Byz.]

Ἑλιξόκερως, ωτος, ὁ, ἡ, Tortuosa s. retorta cornua habens. Ἑλ. βοῦς, ὁ στρεβλόκερως παρὰ τοῖς παλαιοῖς, inquit Eustath. [Od. p. 1394, 39.] Quod ipsum habet et Hesych. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 240 : Κριὸς ἑλ.]

[Ἑλιξοπόρος, ὁ, ἡ, Gyrum emetiens. Procul. H. in Sol. 48 : Ἑλιξοπόροισιν ἀτράκτοις. Manetho 4, 437 : Ἑλιξοπόρον σελήνην. Et ib. 467.]

[Ἕλιξος, ὁ, Helixus, fl. in ins. Ceo, ap. Strab. 10, p. 487, ubi male Ἑλ. Conf. Brœndsted. Itin. vol. 1, p. 34, 88. N. pr. viri in inscr. Bœot. apud Bœckh. vol. 1, p. 748, 22. Aliorum in Chiis vol. 2, p. 201, 3; 204, n. 2220, 8; Megarensis ap. Suid. et Harpocr. e Thucyd. 8, 80, Xen. H. Gr. 1, 3; Corinthii ap. Demosth. p. 324, 15. L. Dind.]

[Ἕλιος. V. Ἕλειος.]

[Ἑλιοσακτὴ, nomen chamæactes, Dioscor. Noth. 4, 175.]

[Ἑλιπεὺς, ὁ Ἐνιπεὺς ποταμὸς, Hesych.]

[Ἕλις, μόνος καὶ ὅλος. Ἑλισμὸς, ἥσυχος, Hesychii gll. vitiosæ.]

[Ἑλισάρων χώρα in Arabia felice memoratur Ptolem. 6, 7. Ἐλεάζου ap. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 15 conferunt intt. Arriani.]

[Ἑλισθιαῖος sine interpr. ponit Suidas. Est n. pr.]

[Ἑλισμὸς, ὁ.] Ἑλισμοὶ τοῦ λαβυρίνθου ex Plut. Thes. [c. 19, ubi recte ἑλιγμ.] affertur pro ἑλιγμοί.

[Ἕλισος inter nomina in ισος recenset Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 73, 15, Chœrob. ib. p. 228, 27, ille ut proparoxytonon, hic ut oxytonon. Leg. videtur Ἴλισὸς vel Εἴλισὸς, quæ v. Conf. tamen Ἐλισσὼν, et l. Annæ Comn. p. 370, D seq. : Δυρράχιον ἢ Ἐπίδαμνος ἀρχαία πόλις καὶ Ἕλλησὶ κατωτέρω μὲν κεῖται τοῦ Ἐλισσοῦ καὶ πρὸς τὰ εὐώνυμα μέρη τούτου, ἀνωτέρω δὲ ὁ Ἐλισσὸς καὶ δεξιώτερον. Οὗτος δὲ ὁ Ἐλισσὸς εἴτε ἀπό τινος ποταμοῦ Ἐλισσοῦ ὀνομαζομένου συμμιγνυμένου τῷ Δρυμόνι μεγίστῳ ποταμῷ, εἴτε οὕτως ἁπλῶς τὸ πολίχνιον ὠνόμαστο, οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν. Ὁ δὲ Ἐλισσὸς μετέωρόν ἐστι πολίχνιον καὶ πάντῃ δυσάλωτον κτλ. L. D.]

[Ἑλισσοῦς, οῦντος, ὁ, Elisus, fl. ap. Theocr. 25, 9 : Αἳ μέν ῥα (ποῖμναι Αὐγείαο) νέμονται ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσοῦντος. Ubi est var. Ἐλινοῦντος. Scrib. autem Ἐλισσοῦντος. L. Dind.]

[Ἕλισσα. V. Ἐλισσών.]

[Ἐλισσαϊκὸς, ἡ, ὸν, Elissæi speciem referens. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 246, 41 : Τὸ Ἐλισσαϊκὸν κρανίον τοῦ μακαρίου, i. e. Calvum. Erant enim calvitio insignes quæ tunc circumferebantur Elissæi imagines. Sim. Metaph. Vita Chrysost. ib. p. 393, 19. Hase.]

[Ἐλισσαῖος, Elissæus, n. pr. viri, filii Saphat, Reg. 3, 19, 16; 4, 3, 11, Luc. 4, 27. Ἑλ. Eustath. Opusc. p. 181, 67. Sed Ἐλ. præcipit Lex. de spirit. p. 216. L. Dindorf.]

[Ἑλισσός. V. Ἕλισας.]

[Ἑλισσοῦς, οῦντος, ὁ, oppidum Arcadiæ sec. Diodor. 16, 39 : Λακεδαιμόνιοι εἰς τὴν Ἀρκαδίαν ἐμβαλόντες, καὶ πόλιν Ἑλισσοῦντα κατὰ κράτος ἑλόντες· ubi Ἑλισσόντα scrib. erit, si Pausaniæ auctoritas valeat, de quo v. in Ἑλισσών.]

Ἑλίσσω, vel Ἑλίττω, Volvo [Tremefacio, Verto; Ἑλισσόμενα, Rotantia, add. Gl.], Verso. Ac sæpe a poetis Gr. dicitur ἑλίσσειν de fluviis, vel ἑλίσσεσθαι, ut Lat. Volvere et Volvi. Dionys. Alex. [Perieg. 198] : Ἐξείης δ' ἐπὶ σύρτις ἀγάῤῥοον ὁλκὸν ἑλίσσει. [Conf. 55, 733.] Apollon. Arg. 2, [368] : Ἑλίσσεται εἰς ἅλα. [Conf. Dionys. 15, 71 etc. Callim. Del. 104, 263.] Sic certe dicitur Volvere undas fluvius, itemque pass. Volvi in mare. Apud Hom. autem [Il. A, 317] legitur et, Κνίσση ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. [(Conf. Nonn. D. 3, 283 : Ἑλίσσεται ἀτμὸς ἀήταις.) Ead. et structura et signif. X, 95 : Ἑλισσόμενος (draco) περὶ χειῇ. Ceterum forma media signif. Huc illuc se movendi, Circumagendi, est Θ, 340 : Ἑλισσόμενον δοκεύει (canis aprum vel leonem)· P, 283 : Καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς ῥηιδίως ἐκέδασσεν, ἑλιξάμενος διὰ βήσσας· M, 49 : Ἕκτωρ ἀν' ὅμιλον ἰὼν εἱλίσσετο· 408. Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν· 467 : Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον· Ψ, 846 : Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, ἣ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας· Σ, 372 : Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα, ἑλισσόμενον περὶ φύσας (Vulcanum)· Φ, 11 : Ἑλισσόμενοι περὶ δίνας, de iis qui in fluvio natabant. Od. Υ, 24 et 28 figurate, de animo incerto et fluctuante : Ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο μερμηρίζων. (Conf. Apoll. Rh. 1, 463 : Τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;) Loco activi vero est Il. N, 204 : Ἧκε δέ μιν (caput abscissum) σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου, Volvens instar pilæ. Nonn. Dion. 10, 340 : Παλάμας στεφανηδὸν ἑλιξάμενοι διὰ νώτου, Implicantes. Aristoph. fr. Tagenist. ap. schol. Ran. 295 : Χθονία θ' Ἑκάτη σπείρας ὀφέων εἱλιξαμένη. Ita Porsonus. Schol. ἐξελι-

ξομένη.] Apud Sophoclem [Aj. 357], Ἑλίσσων πλάταν ἁλίαν, Versans remum, Agitans remum. Et ut metaph. dicunt Lat. Volvere aliquid in animo, ita Synes. dixit, Τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμούς. [Soph. Ant. 231 : Τοιαῦθ' ἑλίσσων. Plato Epin. p. 978, C. Porro, omissis ll. infra in forma Εἱλίσσω citandis, hæc subjiciam exx. ad illustrandas signiff. Circumvolvendi, Circumdandi, Cingendi et sim. Pind. Isthm. 7, 15 : Δόλιος γὰρ αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται ἑλίσσων βίου πόρον. Eur. Herc. F. 868 : Διαστρόφους ἑλίσσει κόρας· Bacch. 1123. Or. 1266 : Ἑλίσσετέ νυν βλέφαρα (et absolute 1292 : Σκέψασθέ νυν ἄμεινον· οὐχ ἕδρας ἀγών· ἀλλ' οἱ μὲν ἐνθάδ', αἱ δ' ἐκεῖσ' ἑλίσσετε. Nisi h. l. præstat referri ad usum item absolutum paullo post tractandum) : Tro. 758 : Ἀμφὶ δ' ὠλένας ἕλισσ' ἐμοῖς νώτοισι· Phœn. 1622 : Ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ· 711 : Μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίχ' Ἀργείων στρατόν· fr. Antiop. ap. Longin. De subl. c. 40 : Εἰ δέ που τύχοι πέριξ ἑλίξας (taurus Dircen)· Phœn. 1179 : Ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας. De nente Or. 1432 : Ἃ δὲ λίνον ἠλακάτᾳ δακτύλοις ἕλισσε. (Conf. Aristoph. Ran. 1314 : Αἵ θ' ὑπωρόφιοι κατὰ γωνίας εἰσιεἰσιειλίσσετε δακτύλοις φάλαγγες ἱστότονα πηνίσματα· 1348 : Λίνου μεστὸν ἄτρακτον εἰσιεισιεισιειλίσσουσα χεροῖν. Apoll. Rh. 4, 1062 : Ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει. V. et Ἕλιξ in fine.) Æneas Tact. c. 32, p. 100 : Ἑλίξαντες τὸ βιβλίον. Callim. fr. 242, ap. Ammon. et Etym. M. : Γράμματα δ' οὐχ εἵλισσεν ἀπόκρυφα. Plato Tim. p. 73, A : Εἵλιξαν πέριξ τὴν τῶν ἐντέρων γένεσιν. Lycophr. 306 : Χρόνος μήνης ἑλίσσων κύκλον. Plotin. Enn. 4, 4, vol. 2, p. 750, 16 : Περιόδους ἑλίττων πολλάς. Signif. Volvendi circum, Dionys. Per. 497 : Νήσων ... ὅσσας δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώιος ἀμφὶς ἑλίσσει· 104 : Νοτίην περὶ Σύρτιν ἑλίσσων. Idem cum accus. 630 : Τρισσοὺς γὰρ ἑλίσσων (Oceanus) κόλπους κυμαίνοντας ἐρεύγεται ἔνδοθι βάλλων· 979 : Πάλιν δ' ἀγκῶνας ἑλίξας (Euphrates) εἰς ἁλὸς οἶδμα θοὴν ἀπερεύγεται ἄχνην. Signif. translata Hesych. : Ἑλίσσων, πλέκων, ψευδόμενος, οὐκ ἐπὶ εὐθείας λέγων ἢ κινῶν. Εὐριπίδης Σισύφῳ. Id. Or. 891 : Καλῶς κακοὺς λόγους ἑλίσσων. Absolute præter l. Orest. supra cit. Iph. A. 215 : Ἅμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν (Achilles) πρὸς ἅρμα τέτρωρον ἑλίσσων περὶ νίκας, Currens. (Tro. 332 enim : Χόρευε, μᾶτερ, ἄναγε πόδα σὸν, ἕλισσε τᾷδ' ἐκεῖσε μετ' ἐμέθεν ποδῶν φέρουσα φιλτάταν βάσιν, rectius distinguitur πόδα σὸν ἕλ., ut Or. 171 : Οὐκ ἀπ' οἴκων πάλιν ἀνὰ πόδα σὸν εἱλίξεις; Nonn. Dion. 4, 293 : Κάδμε μάτην περίφοιτε πολυπλανὲς ἴχνος ἑλίσσεις. Aliter cum accus. Eur. Iph. T. 1145 : Παρὰ πόδ' εἱλίσσουσα φίλας ματρὸς ἡλίκων θιάσους, Choreas ducens.) Phœn. 235 : Εἱλίσσων ἀθανάτας θεοῦ χορὸς γενοίμαν ἄφοβος, Saltans. Et ubi est Saltando celebrare Herc. F. 689 : Τὸν Λατοῦς εὔπαιδα γόνον εἱλίσσουσαι καλλίχορον· Iph. A. 1480 : Ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν, ἀμφὶ βωμὸν Ἄρτεμιν. De fluvio Callim. Del. 13 : Ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων· 321 : Σέο βωμὸν ἑλίξαι, de iis qui circum altare currerent. Pass. Hom. H. Merc. 306 : Ἄμφω δὲ παρ' οὔατα χερσὶν ἐώθει σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἑλιγμένος, ubi al. ἐελμένος. Soph. El. 746 : Σὺν δ' ἑλίσσεται τμητοῖς ἱμᾶσι, Implicatur. Eur. Phœn. 1186 : Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ' ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος εἱλίσσετο, Volvebantur. Hel. 1363 : Ῥόμβου θ' ἑλισσομένα κύκλιος ἔνοσις· Iph. A. 1055 : Παρὰ ψάμαθον εἱλισσόμεναι κύκλια πεντήκοντα κόραι Νηρῆος γάμους ἐχόρευσαν. Et sim. de Bacchis saltantibus Bacch. 570 : Εἱλισσομένας μαινάδας. Apollon. Rh. 4, 1198 : Ἄειδον ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον, et al. similiter. Dionys. Per. 841 : Γυναῖκας, αἳ περὶ κεῖνο θεῖον ἕδος χρυσοῖο κατ' ἰξύος ἄμμα βαλοῦσαι ὀρχεῦνται, θηητὸν ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον. Porro Eur. Iph. T. 444 : Ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱματηρὰν ἑλιχθεῖσα· Or. 444 : Κύκλῳ γὰρ εἱλισσόμεθα παγχάλκοις ὅπλοις, Cingebamur. Herc. F. 927 : Ἐν κύκλῳ ἤδη κανοῦν εἵλικτο βωμοῦ, Circum altare latum erat. Cum dat. 437 : Ἵν' ὁ φίλαυλος ἔπαλλε δελφὶς πρῴραις ... εἱλισσόμενος· fr. Thes. apud Athen. 10, p. 454, C : Βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος. De fluvio Hesiod. Theog. 791 : Ἐννέα περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης δίνῃς ἀργυρέης εἱλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει· fr. apud Strabon. 9, p. 424 : Δι' Ὀρχομενοῦ εἱλιγμένος, εἶσι δράκων ὥς. Diodor. 1, 32, de Nilo : Ποτὲ μὲν γὰρ ἑλίσσεται πρὸς τὴν ἠῶ, ποτὲ δὲ πρὸς τὴν ἑσπέραν. De dracone Apollon. Rh. 4, 1541 : Ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἱλιγμένος ἔρχεται οἶμον. Dionys. Per. 123 : Δράκων ἑλίσσεται. Pind. Nem. 6, 56 : Τὸ δὲ πὰρ ποδὶ ναὸς ἑλισσόμενον αἰεὶ κυμάτων λέγεται παντὶ μάλιστα δονεῖν θυμόν· Ol. 11, 9 : Νῦν ψᾶφον ἑλισσομέναν ὅπα κῦμα κατακλύσσει. V. supra initio activi. Aret. Acut. p. causs. 2, 6, p. 18 : Μίμνει δὲ ἐπὶ πολὺ ἑλισσόμενον (τὸ πνεῦμα) ἐν ὀλίγῃσι τῶν ἄνω ἑλίξεσι. Et ib. : Ξύνεστι δὲ αὐτέοισι (ægrotis) εἰ μὲν ἐπιεικὴς εἵλεὸς εἴη, πόνος ἑλισσόμενος· Diut. 1, 3, p. 28 : Ἦν ζόφος τὰς ὄψιας σχῇ καὶ δῖνος ἀμφὶ τὴν κεφαλὴν ἑλίσσηται. Metaph. Pind. Ol. 4, 2 : Ὧραι ἑλισσόμεναι· fr. ap. Clem. Al. Strom. 4, p. 586 : Νέων δὲ μέριμναι σὺν πόνοις ἑλισσόμεναι δόξαν εὑρίσκουσι. Eurip. Herc. F. 671 : Εἱλισσόμενός τις αἰών· Ion. 1504 : Ἑλισσόμεσθ' ἐκεῖθεν ἐνθάδε δυστυχίαισιν εὐτυχίαις τε πάλιν, Jactamur huc illuc. Plato Theæt. p. 194, B : Ἐν αὐτοῖς τούτοις στρέφεται καὶ ἑλίττεται ἡ δόξα.] || Sed ἑλίσσειν περὶ τέρμα ap. Hom. [Il. Ψ, 309] Eust. exp. κάμπτειν [conf. ib. 466] : et apud Eund. [Il. M, 74] ἑλιχθέντων vult Hesych. esse συστραφέντων [Conversorum ex fuga : conf. Ἐλελίζω. Ita P, 728 : Ἀλλ' ὅτε δή β' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται (aper conversus in canes eum persequentes), ἀλκὶ πεποιθὼς, ἆψ ἀνεχώρησαν.] || Περισφαιρηδὸν ἑλίσσων Cic. apud Arat. [v. 531] interpr. Tornare, p. 96 mei Lex. Cic. Sed περὶ σφαιρηδὸν malo, ut præp. jungatur verbo. [Nonn. Dion. 1, 290 : Ῥῖψε παλινδίνητον (insulam) ὅλην σφαιρηδὸν ἑλίξας.] Fuit autem ponendum h. voc. ἑλίσσω post εἱλῶ, nec enim dubito, quin ab hoc deducatur, sed ibi prætermissum, hic omittere nolui : quum præsertim ab eo quoque nonnulla deriventur, lineola tamen præfixa, quæ non primitivum esse ostenderet.

|| Εἱλίσσω pro ἑλίσσω poet. et Ion. est. [Æsch. Prom. 1085 : Στρόμβοι δὲ κόνιν εἱλίσσουσι· 1092 : Αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων (conf. Eurip. Phœn. 3 : Ἥλιε θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα· Iph. T. 1103 : Λίμναν εἱλίσσουσαν ὕδωρ)· 138 : Τοῦ περὶ πᾶσαν εἱλισσομένου χθόνα ... Ὠκεανοῦ. Eur. Tro. 116 etc. Herodot. 2, 38 : Βύβλῳ περὶ τὰ κέρεα εἱλίσσων, intell. τὸν ταῦρον (ubi al. ἑλίσσων, Flor. εἱλίσσων, idemque 7, 90 εἱλίχατο pro εἱλ. spiritu tenui, de quo conf. in Ἀπειλίσσω, Ἐπειλίσσω, Ὑπειλίσσω)· 4, 34 : (Πλόκαμον) περὶ ἄτρακτον εἱλίξασαι· et ib. : Περὶ χλόην τινὰ εἱλίξαντες τῶν τριχῶν· 7, 90 : Τὰς κεφαλὰς εἱλίχατο μίτρῃσι οἱ βασιλέες. Vid. etiam in compositis.] Arat. [368] : Μεσσόθι πηδαλίου καὶ κήτεος εἱλίσσονται, Cic. interpr. Inter pistricem fusæ sparsæque videntur. [Sæpe etiam ap. Apoll. Rh., al.] Apud Aristot. vero H. A. 5, 22 : Εἱλίττεται [Βλίττεται] δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρίνεον σῦκον φάγῃ, Vindemiantur initio caprifici alvei, Gaza. [Formam εἱλίσσω, Atticis prosæ scriptoribus ignotam (etsi apparet interdum in libris, ut Plat. Prot. p. 342, B), ne a poetis quidem nisi metri caussa usurpari dictum est in Ἑλικτός. Ap. Ephraem. Syr. vero vol. 1, p. 39, B : Πῶς εἱλίσσεται ὡς βιβλίον ὁ οὐρανός; Et Achill. Tat. 1, 15, p. 21, 11 : Κιττὸς περὶ πεύκην εἱλιχθείς. Ubi tamen al. ἑλιχθείς. Conf. composita paullo ante dicta. Εἱλίζω præs. ponit Arcad. p. 200, 5. Aor. sec. forma εἱλιγέντος pro ἑλιγέντος est ap. Jo. Malal. p. 89, 7; εἱλιγῆναι 47, 17, et quidem signif. Vinciendi, de fune. Fut. sec. ap. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 214, 22, ἑλιγήσεται, pro ἑλ., ut recte est Jesai. 34, 4 : Ἑλιγήσεται ὁ οὐρανὸς, ὡς βιβλίον. Partic. perf. formæ εἱλιγμένος exx. poetica v. supra. Ἐληλιγμένος, quæ prosæ usitata forma est, habet Pausan. 10, 17, 12. Vitiosam formam ἐλιγμένη Etym. M. p. 329, 2.]

[Ἑλισσὼν, όντος, ὁ, Helisson, fl. Arcadiæ. Pausan. 2, 12, 2; 5, 7, 1; 8, 29, 5; 30, 1 sq.; sec. eundem 8, 3, 3 dictus a f. Lycaonis cognomine. Oppidum s. vicus Arcadiæ sec. eundem 8, 3, 3; 27, 3 et 7; 30, 1. Constans apud Pausan. (excepto l. uno 8, 29, 5, ubi Ἑλισσοῦντα libri omnes) scriptura Ἑλισσὼν, όντος, in nomine oppidi, ut supra dixi, apud Diodor. est Ἑλισσοῦς, οῦντος, apud Plut. Cleom. c. 23 Ἑλικοῦντος, quod Ἑλισσῶντος scripsit Coraes, apud Strab. vero 8, p. 338 : Αὐτοῦ δέ που καὶ ὁ Ἑλίσσων ἢ Ἕλισσα ῥεῖ ποταμὸς ἐν τῇ λεχθείσῃ μεθορίᾳ, ubi al. Ἐλείσων, Ἐλείσα. Idem fl. Ἑλισσὼν apud Ælianum V. H. 8, 14 Ἰλισσὸς, apud Diog. L. 6, 79 Ἐλισσὸς vocari visus est interpretibus. Ejusd. vel fl. vel loci vestigia deprehende-

bat Hemsterh. ap. schol. Aristoph. Pl. 586, Schweigh. in Polyb. l. proxime citando.]

[Ἑλίσυκοι, ἔθνος Αιγύων, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz. Memorat etiam Herodot. 7, 165, Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 60, 14. Ἑλίσυχος male Zonar. p. 682. Volscos intelligebat Niebuhr. Hist. R. vol. 2, p. 575. L. Dind.]

[Ἑλισφασίων χώρα in Arcadia vel ejus vicinia memoratur in l. corrupto Polyb. 11, 11, 6.]

[Ἑλίτροχος, ὁ, ἡ, Rotam volvens. Æsch. Sept. 205: Ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοί.]

[Ἑλιχάζει. V. Ἐλαχίζει.]

[Ἑλίχρυσον et] Ἑλίχρυσος s. Ἐλίχρυσος. V. supra in Ἐλειόχρυσος.

[Ἑλκαίνω, Saucius sum. Æsch. Choeph. 843: Τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ.]

[Ὅλκανον, τό.] Ὅλκανα Hesychio sunt τραύματα, Vulnera: afferenti et Ἑλκανῶσα pro ἑλκομένη s. ἑλκοποιουμένη ὑπὸ πυρός. [Cod. ἕλκος ποιημένη. Leg. ἡλκωμένη et ἡλκοποιημένη. L. Dind.]

[Ἑλκανόω, Exulcero. V. Ὅλκανον.]

[Ἑλκέθιον Siciliæ memorat Ptolem. 3, 4. V. Dorvill. Sicul. p. 63. L. Dind.]

[Ἑλκεσαῖται, οἱ, Helcesaitæ, hæretici, ab Helcesæo quodam vocati. V. Euseb. H. E. 6, 38, ibique Vales. Ἑλκεσιανοὶ Josepho Hypomnest. p. 314; Ἑλκεσαῖοι Epiphan. Ep. ad Acac. Zonar. p. 685: Ἑλκεσαῖος, ἀπὸ Ἑλκεσοῦ κώμης τῆς Ἰουδαίας, ἐξ ἧς ἦν καὶ ὁ Ναούμ. L. Dindorf.]

Ἑλκεσίπεπλος, ἡ, Quæ peplum trahi sinit, nec sustollit, ut ap. Plaut. cuidam dicenti, Amiculum hoc sustolle saltem, respondet alter, Sine trahi: Quæ peplum gestat fluxum et longum. Hom. Il. H, [297, Z, 242, X, 105]: Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους· qui mos erat mulierum barbararum, quarum pepli erant συρτοὶ et minime στατοὶ, ut Eustath. annotat. [Nonnus Dion. 1, 103: Νηρεὶς ἑλκ. Aristot. Mirab. c. 109, p. 840, et sec. conj. Casaub. et aliorum Dionys. apud Steph. Byz. v. Ὦδονες, ubi est ἐγχεσίπεπλοι. L. D.]

[Ἑλκεσιτρᾰφὴς, ὁ, ἡ, Ulceribus nutritus. Nicet. Eug. 2, 269: Τοὺς ἑλκεσιτραφεῖς δὲ δακνοκαρδίους σκώληκας ἅδροὺς θᾶττον ἐκκάθαιρέ μοι. Boiss.]

[Ἑλκεσίχειρ, ος, ὁ, ἡ. Philipp. Anth. Pal. 6, 103, 5: Τρύπανα θ' ἑλκεσίχειρα, Terebras manibus ductas.]

[Ἑλκετρίβων, ωνος, ὁ, Qui pallium trahit. Plato com. ap. Aspas. vel Eustrat. ad Aristot. Eth. Nicom. 4, 7, p. 58, A: Οἷον ἡ τῶν Λακώνων ἐσθὴς εὐτελὴς ἄγαν ἱστορεῖται Ξενοφῶντι. Διὰ ταῦτα καὶ σκώπτουσιν αὐτοὺς οἱ κωμῳδοποιοὶ, ὡς Πλάτων ἐν Πρέσβευσι (sic), Χαίροις, οἶμαι, μεταπεττεύσας αὐτὸν διακλιμακίσας τε, τὸν ὑπηνόβιον, σπαρτιοχαίτην, ῥυποκόνδυλον, ἑλκετρίβωνα. Conf. Ἑλκεχίτων. ĭ]

Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ, Cui tunica longa est, vestis ad imos pedes diffluit. Hom. Il. N, [685 et H. Apoll. 147]: Ἰάονες ἑλκεχίτωνες, dicti, ut Strabo ap. Eust. annotat, παρὰ τὸ ἑφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζήλου τινὸς ὄντος τοῖς Ἕλλησι θηλυστολεῖν· unde et κουρῆτες quasi στελλόμενοι ὡς αἱ κόραι, appellabantur. Athenienses quoque usque ad Periclis tempora ποδήρεις χιτῶνας gestasse historici tradunt. Eust. dicit fuisse etiam quosdam, qui ἑλκ. dictos vellent ab ἑλκόω, i. e. ἕλκος ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν πολεμίων χιτῶσιν. [ĭ]

Ἑλκέω, ήσω, Traho, i. q. ἕλκω. Hom. Il. P, [394]: Ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ Εἵλκεον ἀμφότεροι. Item Discerpo, Dilacero, sc. in diversas partes trahendo. Il. X, [335]: Σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ Ἑλκήσουσ' ἀϊχῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί. || Violo, Attento, Per vim traho ad concubitum. Od. Λ, [579], de Tityo: Λητὼ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν. [Cujus l. varias intt. v. ap. Hesych. in Ὅλκησε.] Sic ἑλκηθείσας θύγατρας affert Eust. ex Il. X, [62]. In Il. tamen hic citt. quædam exempl. Homerica pro η habent υ, ab ἑλκύω. [Arat. Phæn. 637: Οἵ μιν ἔφαντο ἑλκῆσαι πέπλοιο.]

Ἑλκηδὸν, Tractim, Trahendo, Hesiod. Scut. [301]: Οἱ δ' ἐμάχοντο Πύξ τε καὶ ἑλκηδόν. [Herodian. Περὶ μ. λ. p. 25, 16. Ἑλκήδην Etym. M. p. 695, 56.]

[Ἑλκήεις, εσσα, εν, Ulcerosus. Manetho 1, 162: Πνεύμονά θ' ἑλκήεντα, κακὴν νόσον ἀνθρώποισιν.]

Ἑλκηθμὸς, ὁ, Violenta tractio, Vis. Hom. Il. Z, [464]: Ἀλλά με τεθνειῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι, Πρίν γέ τι σῆς τε βοῆς, σοῦ θ' ἑλκηθμοῖο πυθέσθαι. [Alii male ἑλκυθμοῖο, ut ap. Tryphiodor. v. 21.] Secundum postremam τοῦ ἑλκέω signif. Eust. exp. etiam βίαιον τῶν γυναικῶν ἑλκυσμόν. [Euseb. H. E. 5, 1, p. 206, 4: Ὑπέφερον τοὺς ἀπὸ τῶν θηρίων ἑλκηθμούς. Hemst. Gregor. Nyss. t. 2, p. 259, D, et 260, A: Περιττὸς οὗτος ὁ ἑλκηθμός. Hase.]

Ὅλκηθρον, τὸ, quidam interpr. Traha, alii Buris, ap. Theophr. H. Pl. 5, 8 [7, 6], de buxo: Εἰς ἄξονάς τε ταῖς ἁμάξαις, καὶ εἰς ἕλκηθρα τοῖς ἀρότροις.

Ἑλκῆϊς, Hesychio ἡ λιθάργυρος [Spuma argenti].

[Ὅλκημα, τὸ, Quod trahitur, Præda. Eurip. Herc. F. 568: Κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν ῥίψω κυνῶν ἕλκημα.]

[Ἑλκησισταχύων epitheton pastorum in orac. apud Pausan. 8, 42, 6, corruptum, ut videtur.]

[Ἑλκητὴρ, ῆρος, ὁ. Ap. Phan. Anth. Pal. 6, 297, 5: Κτένας ἑλκητῆρας, inter instrumenta rustica memoratos, Schneid. interpretatur Occas.]

Ἑλκοποιέω, Ulcero, [Adulcero add. Gl.], Exulcero, Bud. ex Æschine [p. 83, 37, ubi metaph.: Ἐκεῖνοι μὲν μεγάλων κακῶν συμβάντων ἔσωσαν τὴν πόλιν, τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενοι μὴ μνησικακεῖν· σὺ δὲ ἑλκοποιεῖς, καὶ μᾶλλόν σοι μέλει τῶν αὐθημερὸν λόγων ἢ τῆς σωτηρίας τῆς πόλεως. Al. λογοποιεῖς. Quod proverbiale dicit Lex. rh. Bekk. An. p. 248, 25. Tzetz. Hist. 6, 146: Ἑλκοποιεῖ τὸ κάθαρμα σύμπασαν δὲ τὴν πόλιν. Hesych.: Ὅλκησεν, ἡλκοποίησεν, ἤλκωσεν, ὠδύνησεν τὴν ψυχήν. Proprie Geopon. 19, 2, 10: Μυῖαι ἑλκοποιοῦσαι. Hesych.: Ἑλκανῶσα, ἑλκομένη ἢ ἕλκος ποιημένη ὑπὸ πυρός. Leg. ἡλκωμένη ἢ ἡλκοποιημένη. Cit. Hemst. De arboribus incidendis, ut infra ἑλκόω, Geopon. 5, 38, 2: Δρεπάνῳ οὖν τὸ πρέμνον ἐγχαράξομεν καὶ ἑλκοποιήσομεν. L. Dind.]

[Ἑλκοποιὸς, ὁ, ἡ, Vulnus faciens, Vulnificus. Æsch. Sept. 398: Κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ, οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα.] Ἑλκοποιὸν, Hesychio καυθαρίς: procul dubio quia caustica vi prædita est et exulcerat, teste Plinio.

Ὅλκος, τὸ, Ulcus [Gl.], vel Hulcus, retinendo aspirationem Gr. vocis. Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam, i. e. Vulnus [Gl.], Il. Δ, [190]: Ὅλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται· ubi annotat Eust. non intelligi πύον per ἕλκος, ut a posteris, sed τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, sicut et alibi: unde ἕλκος dici ab ἕλκω, s. ἑλκύω, sc. διὰ τὸ παρειλκύσθαι τοῦ συνεχοῦς. [Alibi sæpe Hom., it. Pind., Soph., Eur.] Sic vero et a ceteris poetis vulnus, quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἕλκος: quod aliquoties repetitur a Bione in illius Epitaph. Sed et ipse Hippocr. [ut multis exposuit Foes. in OEcon.] Omnem continui solutionem appellavit ἕλκος, nondum usu receptis, ut credibile est, ceteris nomm. ῥῆγμα, θλάσις, etc. [Metaph. Solon ap. Demosth. p. 422, 13: Τοῦτ' ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον. Æsch. Ag. 640: Πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν. Soph. Ant. 652: Τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἕλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός; Hesych.: Ὅλκη, λῦπαι, Σοφ. Τριπτολέμῳ. Axioch. p. 368, C: Ἀλλ' ἡ γεωργία γλυκύ; Δῆλον, ἀλλ' οὐχ ὅλον, ὥς φασιν, ἕλκος ἀεὶ λύπης πρόφασιν εὑρισκόμενον. Conf. Theocr. 11, 15: Ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος Κύπριδος ἐκ μεγάλας. De ulceribus Xenoph. Eq. 5, 1: Πολλάκις κινῶν ὁ ἵππος ἐπὶ τῇ φάτνῃ τὴν κεφαλὴν, εἰ μὴ ἀσινὴς ἡ φορβειὰ περὶ τὰ ὦτα ἔσται, πολλάκις ἂν ἕλκη ποιοίη. Ὅλκη κτηνῶν ἐκ τραχήλῳ, Patices (Pantices Meurs.); Ὅλκος κτήνους ἐπιτραχηλίου (l. ἐπὶ τραχήλου vel ἐπιτραχήλιον), Panceps, Gloss. Apud Demosth. p. 422, 13; 1260, 18, item dicitur de ulceribus ex catenis plagisque acceptis. Polyb. 1, 81, 5: Τινὰ τῶν ἐν αὐτοῖς (corporibus) γεννωμένων ἑλκῶν καὶ φυμάτων (eadem vocc. conjungit Theophr. fr. 20, 48) ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Ὅλκη ὑγρὰ et ξηρὰ apud Theophr. H. Pl. 9, 11, 2; νεμόμενα ib. 4. Atque sic sæpissime apud medicos recentiores. Τὸ χρονίσαν τραῦμα interpr. Suid., Zon.; Hesych. πᾶν τραῦμα. || De arborum incisura in insitione, ut ἑλκοποιέω et ἑλκόω, Plut. Mor. p. 769, E: Καίτοι καὶ μεθ' ἕλκους ἴσως οὐδὲν ἦν δεινὸν ὥσπερ τὰ δένδρα συμφυῆ γενέσθαι πρὸς γυναῖκα χρηστήν. || Tibiam ita per jocum appellatam ab ulcere s. fistula in tibia pedis memorat Eust. Il. p. 968, 50: Καὶ ὅρα παλαιὰν

τόλμαν ἐτυμολογίας ταύτης ἀχρειούσης τὰ σπουδαῖα. Διθυραμβώδης γάρ ἐστι καὶ ὁμοία ἐκείνοις, ἐν οἷς Οὐδεὶς μὲν λέγεται ὁ Ὀδυσσεύς, ὡς Οὖτις ἐν Ὀδυσσείᾳ κληθείς, ἡ ποιμενικὴ δὲ σῦριγξ ἕλκος διὰ τὴν ὁμώνυμον ἐν ποσὶ σύριγγα, ἥτις ἐστὶν εἶδος ἕλκώσεως, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. || Confus. c. ἄλγος Hom. Il. Π, 523. C. ὁλκὸς in gl. Photii Ὄνυχος ἕλκος, οἷον ἕλκυσμα, ἢ μακρὰ γραμμή, ubi cod. a pr. m. o pro ε.]

Ἑλκόω, Ulcero, Exulcero. Unde pass. ἑλκοῦσθαι et ἡλκωμένος. Xen. De arte eq. [5, 1]: Ἑλκουμένων γε μὴν τούτων. [Conf. 1, 4. Eur. Hec. 405: Ἑλκῶσαι σὸν γέροντα χρῶτα. Hippocr. De prisca med. p. 15, 53: Ἑλκοῖ μὲν βλέφαρα. Dioscor. 1, 30: Τὰς τῶν ἑλκούντων φαρμάκων δυνάμεις. Aret. Ac. p. causs. 2, 2, p. 12: Ἑλκοῦται δὲ καὶ ἀρτηρία· cur. 1, 9, p. 89; 2, 10, p. 112. De plantis arboribusve incisis Theophr. H. Pl. 4, 16, 1: Κἂν ἑλκωθῇ καὶ μεῖζον καὶ βαθύτερον· C. Pl. 3, 2, 2; 5, 16, 1, Geopon. 5, 38, 2. Metaph. Eur. Alc. 878: Ἔμνησας ὅ μου φρένας ἥλκωσεν· Suppl. 223: Ἥλκωσας οἴκους. Augmentum ubi accedit, in libris interdum vitiose scribitur εἱλκ- pro ἡλκ-, ut ap. Hippocrat. Epid. 5, p. 1147, A, Dioscor. 1, 140, p. 135 Spreng. L. Dindorf.]

[Ἑλκτέον, Trahendum. Plato Reip. 2, p. 365, C: Τὴν Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν. Pollux 10, 87: Οὐ μὴν ἀλλὰ κἀπὶ τὸ ἀγγεῖον ἑλκτέον τὴν κλῆσιν.]

Ἑλκτικός, ἡ, ὸν, Trahendi vim habens, Tractorius, [Trahax, Gl.]: ut ἑλκτικὰ ὄργανα, Machinæ tractoriæ, Vitruv. [Plato Reip. 7, p. 523, A: Ἑλκτικῷ ὄντι πρὸς οὐσίαν (τῷ μαθήματι). Ælian. N. A. 17, 6: Ἐπαοιδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλα ἑλκτικαῖς· et sec. conj. Valck. ad Eur. Hipp. v. 752, 14, 25: Τῆς οὖν μηρίνθου στερεᾶς οὔσης καὶ ἄγαν ἑλκτικῆς, ubi olim ἄγαν ἀκτικῆς.] || Item Attrahendi vim habens, Cui attrahendi vis inest. Sic ἑλκτικὰ φάρμακα dicuntur Attrahentia medicamenta, quæ et ἐπισπαστικὰ appellantur; Medicamenta calida et tenuium partium, quæ humores ex profundo in superficiem proliciunt: a quibus non valde differunt διαφορητικὰ φάρμακα. Gorr. Eid. Gorr. ἑλκτικὴ δύναμις, est Attractrix facultas: prima facultatum naturalium, qua singulæ partes sibi conveniens nutrimentum adducunt: quam nihil refert, ut aliquanto post subjungit, ἐπισπαστικὴν an ἑλκτικὴν an ἑλκυστικὴν δύναμιν dicas, ut nec Lat. Attrahentemne an Attractoriam facultatem. [Nemes. De nat. hom. c. 23, p. 236: Τοῦ θρεπτικοῦ φυσικαὶ δυνάμεις εἰσὶ τέσσαρες, ἑλκτική, καθεκτική, ἀλλοιωτική, ἀποκριτική· ἕκαστον γὰρ τῶν μορίων τοῦ ζῴου φυσικῶς ἕλκει πρὸς ἑαυτὸ τὴν οἰκείαν τροφήν. Paul. Æg. 3, 50, p. 108, 39: Κατὰ δύναμιν ἀσθενούντων ἤτοι τὴν ἑλκτικὴν τοῦ ἐξ ἥπατος ἕλκοντος ἤτοι τὴν ἀποκριτικὴν τοῦ ἐξωθοῦντος εἰς ἔντερα. Pselli Opusc. p. 178, 5 suæ ed. citat Boiss. Compar. ἑλκτικώτεραι in Matth. Medicis p. 142. Confus. c. ἑλκωτικὸς ap. Diosc. 1, 183. L. Dindorf.]

[Ἑλκτικῶς, Trahendo, vel q. d. Tractorie. Georg. Pis. ap. Suidam v. Τόνος: Εἶλκεν γὰρ αὐτοὺς ὥσπερ ἡλίου τόνος σύρει πρὸς αὐτὸν ἑλκτικῶς τὰς ἰκμάδας.]

Ἑλκτός, ἡ, ὸν, Tractus, s. Qui trahi potest, Ductilis. [Aristot. De gen. anim. 2, 6, p. 743, 5: Τὸ δὲ νεῦρον ξηρόν καὶ ἑλκτόν· Meteor. 4, 9, p. 386, 11: Ἑλκτά ἐστιν ὅσων δυνατὸν εἰς τὸ πλάγιον μεθίστασθαι τὸ ἐπίπεδον, etc. Arcad. p. 80, 7. L. Dindorf.]

Ἑλκύδριον, τὸ, Ulcusculum, Parvum ulcus. Sic dicitur Omne ulcus parvum, nec eo nom. certa ulla species ulceris designatur. Gorr. Sunt tamen qui ἑλκύδρια ap. Galen. Pustularum genus esse velint, itidemque ap. Paulum 3, 3, necnon ap. Cels. 5, [28] legendo et ibi ἑλκύδρια, non ἑλκῶδες. [Aristoph. Eq. 907: Τἀν τοῖσιν ἀντικνημίοις ἑλκύδρια. Ex Lysia κατὰ Λυσιθείδου citat Antiatt. Bekk. p. 95, 1. Hippocr. De locis p. 419, 27: Ἐπὴν ἑλκύδρια ἐκθύωσιν. Matthæi Med. p. 358: Ἑλκύδρια πυκνὰ ἐρυθρά. Marc. Antonin. 4, 48 (?).] Reperitur et Ἑλκύδιον, sine ρ, ut ap. Plut. Quæst. Gr. [p. 299, F]: Ἐκ τοῦ τυχόντος ἑλκυδίου νοσήσας. Sed hic exemplarium fides suspecta esse queat. [Est etiam apud Aristid. vol. 1, p. 276, 19.] || Rursum Ἑλκύδριον Etym. [M. p. 331, 10] annotat dici τὸν χάδον, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Sic Haustrum ab hauriendo. [Hanc signif., memoratam etiam Eust. Opusc. p. 46, 39-42, Helladius Phot. cod. 279, p. 532, 27, petitam docet ex tragœdiis Dionysii majoris. L. D.]

Ἕλκυθμὸς quoque affertur pro Tractio, Laceratio: s. Vis, Violentia: sed sine exemplo. Scribitur enim potius ἑλκηθμός. [Quod v.]

[Ἑλκύσιμος, η, ον, vel ὁ, ἡ, Tractorius. Photius: Ἑρύσιμον, ἑλκύσιμον. ῠ L. Dind.]

Ἕλκυσις, εως, ἡ, Tractio, [Tractus add. Gl.]. It. Attractio s. Attractus, Varroni. [Aret. Diut. p. causs. 1, 10, p. 39: Ἀθρόῃ ἑλκύσι τοῦ ὑγροῦ. Matthæi Med. p. 77: Βουλιμώδεις ἐπισυμβαίνουσιν ἕλκύσεις. Hesych.: Ἑλκηθμοῖο, ἑλκύσεως. L. D. Thom. M. p. 297: Ἕλξις, οὐχ ἕλκυσις. Cui Basilii M. vol. 1, p. 919: Τοῦτο τὸ σχῆμα τὸ ὑπερήφανον καὶ πεποιημένον πρὸς ἕλκυσιν καὶ πᾶσαν ἀκόλαστον ἔννοιαν ταῖς καρδίαις τῶν ἀφυλάκτων ἐνεργαζόμενον ἀποκαλύψει κύριος, annotavit Sallier. Permut. c. ἔκλυσις ap. Plut. Mor. p. 1141, A, Cyrill. in Tittm. præf. ad Zonar. p. ci, v. Βλακεία.]

Ἕλκυσμα, τὸ, Scoria, s. Recrementum argenti. Diosc. 5, 10 [immo 101]: Ἡ δὲ τοῦ ἀργύρου σκωρία καλεῖται ἕλκυσμα ἢ ἔγκαυσμα. Galen. 6 Simpl. [vol. 13, p. 269, C]: Τὴν δὲ τοῦ ἀργυρίου σκωρίαν ἰδίως προσαγορεύουσιν ἕλκυσμα. Plin. 33, 6: Scoriam in argento Græci vocant ἕλκυσμα. [Ap. Diosc. non ἔγκαυσμα sed ἔγκαυμα, pro ἕλκυσμα autem in Ald. ἔγκλυσμα. Dittographiam esse ἢ ἔγκαυμα dixi in voc. illo p. 73, D. Originem nominis ita explicat Saracenus in marg.: «Ἕλκυσμα dicitur quoniam cum uncino et catinis eximitur, longissime trahitur.» Ducang.: «Ἕλκυσμα in Gl. chymicis Mss. ἐστὶν ὁ ἀνακαυθεὶς κασίτερος.» || De lanæ κατάγματι Ammon. p. 78: Κάταγμα βραχέως τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα. Hesych. in Ἀφρῖνον: Τῶν ἑλκυσμάτων τῶν ἐρίων. || I. q. ἕλκημα s. ἕλωρ, Præda. Manetho 4, 200: Οἰωνῶν κατάδειπνα κυνῶν θ' ἑλκύσματα δεινά. Tzetz. Exeg. Il. p. 66, 12, aliique gramm. ap. Heyn. ad Il. A, 4, Σ, 93, ἑλώρια interpr. ἑλκύσματα. Ductio, Tractum; Ἑλκύσματα, Tracta, Gl.]

Ἑλκυσμὸς, ὁ, Tractio. [Schol. Nicand. Th. 161: Ἐν τῇ πορείᾳ καὶ τῷ ἑλκυσμῷ τοῦ σώματος, de serpente Wakef. Inc. Ps. 10, 9: Ἐν τῷ ἑλκυσμῷ αὐτοῦ. Figurate Eust. Opusc. p. 98, 76: Ὁ προλαβὼν τῶν πεντακοσίων ἐτῶν ἑλκυσμὸς, Tractus, Series 500 annorum. L. D. Philo vol. 1, p. 151, 45: Κενοί τινες φρονημάτων ὀνείροις ἐοικότες ἑλκυσμοί· et Nemes. De nat. hom. p. 173, 7: Κατὰ τὸν φανταστικὸν διάκενον ἑλκυσμόν. Hase.]

Ἑλκυστάζω, Traho, s. potius Trahendo rapto: ut sit frequentativum, sicut Virg. de Achille dicit, Raptaverat Hectora. Hom. Il. Ψ, [186]: Χρῖεν ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. [Ib. Ω, 21.]

[Ἑλκυστέον, Trahendum. Eust. Opusc. p. 4, 61: Οὕτως ἄνωθεν ἑλκ. τὸν φίλιον. L. Dind.]

Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, Tractor, Haustorius, Capistrum; instrumentum, quo fœtus ex utero trahitur, Gorr. Alio nomine ἐμβρυουλκὸς appellatur et ἐμβρυοθλάστης. [Foes. OEcon.: «Ἑλκυστῆρι τῷ ἐμβρυουλκῷ exponit Galen. in Gloss. (p. 466), nimirum l. De morb. mul. 1, p. 618, 16 subindicans: Καὶ τὰ ὀστέα ἕλκειν ... τῷ ἑλκυστῆρι.» || Aliter Oppian. Hal. 5, 20: Οὐρήων ταλαεργὸν ἔχειν πόνον ἑλκυστῆρα, Laborem trahendi. Hom. Il. Π, 475, Ῥυτῆρσι, Loris jugalibus, schol. et gramm. expl. ἑλκυστῆρσι.]

[Ἑλκυστήριος, α, ον, Tractorius, Aptus ad trahendum. Menand. Prot. p. 138, A: Ἵππους ἢ ἕτερα ἑλκυστήρια ζῶα. Lobeck.]

Ἑλκυστικὸς, ἡ, ὸν, Tractorius [Gl.], Trahendi vim habens. Diosc. 2, 106: Ἔστι δὲ (ἡ πρόπολις) θερμαντικὴ ἄγαν καὶ ἐπισπαστικὴ, καὶ σκολόπων ἑλκυστικὴ, Propolis alveorum, inquit Plin., aculeos et omnia corpori infixa extrahit. [Suidas s. Zonar. p. 1004: Ἡρακλεία λίθος ἡ μαγνῆτις, ἑλκυστικὴ τοῦ σιδήρου. L. D. Improprie Athen. 5, p. 185, C: Δοκεῖ γὰρ ἔχειν πρὸς φιλίαν τι ὁ οἶνος ἑλκυστικόν. Hemst. De susino Clem. Al. Pæd. 2, 8, 76: Ἔστι δὲ θερμαντικὸν, ἀναστομωτικὸν, ἑλκ. Hase.]

Ἑλκυστίνδα, ludi genus, cujus pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν: quod ejusmodi quid erat: Trabs depangebatur, quæ viri longitudinem æquaret: in cujus medio foramen erat, per quod funis trajiciebatur: ex quo utrimque suspensi duo juvenes alter alterum in altum trahere nitebatur: quod qui fecisset, vicisse putabatur. Unde omnia difficilia σκαπέρδαν proverbialiter appellabant. Eust. [Il. p. 1111, 24.]

[Ἑλκυστός, ή, όν, Tractilis, Ductilis, Gl.] Ἑλκυστῷ Hesych. exp. λείῳ. Sonat potius Tracto, Tractili. [Glossam Hesychii Schneid. comparabat cum inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 486, n. 2719, 21 : Γυμνασιαρχήσαντος ἑλκυστῷ ἐλαίῳ, quod Mollissimum interpr. Chandlerus. Gramm. Bekk. Anecd. p. 448, 27 : Ἀρύβαλλος, τὸ ἑλκυστὸν βαλάντιον, Quod trahitur. Hesych. : Ῥύσιον, ἑλκυστὸν, et sim. in similibus glossis ipse aliique gramm.]

[Ἕλκυστρον, τὸ, in Apollodori Poliorc. p. 26, extr.: Κατὰ δὲ τὸ ἄλλο ἕληστρον ξύλον ποδῶν μὴ πλεῖον ὀκτὼ τὸ μῆκος, margo ἕλκυστρον, quod interpr. vertit, Tractorium lignum. De capistro ponit Hesych., φορβέα interpretans ἕλκ., καπίστριον.]

Ἑλκύω, ύσω, Traho, i. q. ἕλκω, factum ex ἑλκέω, ut ex εἱλέω εἱλύω, e χέω χύω, e φορέω φορύω. [Nullæ fuerunt formæ χύω et φορύω. Erravit etiam HSt. exx. aoristi εἵλκυσα ponens in Ἑλκύω : qua forma in præs. utuntur nonnisi recentiores : sed aoristo εἵλκυσα ipsi pariter atque veteres omnes; formæ ἕλκω aoristo εἷλξα nunquam veteres, raro recentiores. Posuimus igitur nos quoque, ut supra in Εἰσελκύω, in v. Ἑλκύω quæ ad tempora ab hoc themate formata pertinent. Eur. Andr. 108 : Τὸν περὶ τείχη εἵλκυσε διφρεύων. Plato Theæt. p. 175, B : Ὅταν τινὰ αὐτὸς ἑλκύσῃ ἄνω. Xenoph. Eq. 8, 11 : Ἑλκύσαντα ἐφ' ἑαυτὸν τὸν πολέμιον. Hippocr. De prisca med. p. 17, 47 : Ἑλκύσαι ἐφ' ἑαυτὸ καὶ ἐπισπάσασθαι τὴν ὑγρότητα· De med. p. 21, 4.] Epigr. [Lucill. Anth. Pal. 11, 95, 2] : Τὸν μικρὸν Μάκρωνα θέρους κοιμώμενον εὑρὼν Εἰς τρώγλην μικροῦ τοῦ ποδὸς εἵλκυσε μῦς, Traxit in cavernam arreptum pede. [Extrahendi signif. Apollod. 2, 8, 4, 3 : Ἑλκυσθείσης πρώτης τῆς Τημένου (sortis).] Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, ut Lat. Trahere s. Ducere spiritum : item ἑλκύειν ἑνιαυτούς, in bonam partem ap. Synes. Ep. 57 [p. 194, C] : Μετὰ τοσαύτης [τοιαύτης] εὐμαρείας εἵλκυσα τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς μέχρι τῆς ἱερωσύνης αἱρέσεως, Cum tranquillitate traxi annos usque ad sacerdotii designationem, i. e. vixi. Lat. tamen Trahere vitam in malam plerumque partem capiunt, ut ἕλκειν βίοτον Eur. [Or. 206. Tzetz. Hist. 6, 621 : Ἡ μάγνησσα ἡ λίθος μὲν τὸν σίδηρον ἑλκύει. De potu Eur. Cycl. 417 : Ἄμυστιν ἑλκύσας· Phœn. 987 : Ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσα. Apollod. 3, 14, 7, 3 : Γευσάμενοι τοῦ ποτοῦ καὶ δι' ἡδονὴν ἀφειδῶς ἑλκύσαντες. Aret. Ac. m. cur. 2, 11, p. 113 : Ἄριστα δὲ καὶ βδέλλαι νέρθεν ἑλκύσαι αἷμα. Metaph. Plat. Reip. 8, p. 560, B : Εἵλκυσαν πρὸς τὰς αὐτὰς ὁμιλίας.] || Ἑλκύσαι πλίνθους, Lateres ducere, VV. LL. ex Herodoto [1, 179. Lineam ducere ἑλκύσαι γραμμὴν, ap. Polluc. 7, 128; 9, 104 et 111. || De gladio stringendo Eur. Rhes. 576 : Ἕκτορος, ἐφ' ᾧπερ ἔγχος εἵλκυσται τόδε. || Saltans chorus ap. Aristoph. Pac. 328 : Ἓν μὲν οὖν τουτί μ' ἔασον ἑλκύσαι· Nub. 540 : Οὐδὲ κόρδαχ' (quod est genus saltationis) εἵλκυσεν, ubi v. Brunck. Poll. 4, 105 : Ἦν δὲ καὶ τὸ σχιστὰς ἕλκειν σχῆμα ὀρχήσεως χορικῆς· ἔδει δὲ πηδῶντα ἐπαλλάττειν τὰ σκέλη. Plato Parm. p. 135, D : Ἕλκυσον δὲ σεαυτὸν καὶ γύμνασαι μᾶλλον διὰ τῆς δοκούσης ἀχρήστου εἶναι...ἀδολεσχίας.] || Item Distraho, Discerpo, Lanio. Hom. Il. P, [557] : Πιστὸν ἑταῖρον Τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν· sic enim ibi major exempll. Homericorum pars scriptum habet : Eust. vero legit ἑλκήσωσιν ab ἑλκέω : quemadmodum et pro εἵλκυσε Διὸς κυδρὴν παράκοιτιν legit ἧλκησε : dicens εἵλκυσε in communi lingua aliud esse. Herodot. [1, 140] : Οὐ πρότερον θάπτειν ἀνδρὸς τὸν νέκυν, πρὶν ἂν ὑπ' ὄρνιθος ἢ κυνὸς ἑλκυσθῇ, i. e. Cic. interpr., Magorum mos est, non humare corpora suorum, nisi a feris sint antea laniata. [Metaph. Pind. Nem. 7, 103 : Ἀτρόποισι Νεοπτόλεμον ἑλκύσαι ἔπεσι. Alia signif. Plato Phædr. p. 270, A : Μετεωρολογίας ἐμπλησθεὶς ... ἐντεῦθεν εἵλκυσεν (Pericles) ἐπὶ τὴν τῶν λόγων τέχνην τὸ πρόσφορον αὐτῇ. Photius C. Manich. p. 362 : Ὅθεν ὁ πατὴρ ταύτην (τὴν χάριν) εἵλκυσεν.] || Ἑλκύει πλεῖον, Præponderat, VV. LL. ex Aristot. Pol. [Herodot. 2, 65 : Ἱστᾶσι σταθμῷ πρὸς ἀργύριον τὰς τρίχας· τὸ δ' ἂν ἑλκύσῃ κτλ.], de qua signif. dicetur etiam in Ἕλκω. [|| Ἑλκύειν, Extrahere, In longum trahere, Ἐπὶ τοσοῦτο λέγεται ἑλκύσαι τὴν σύστασιν, Herodot. 7, 167. Intell. αὐτοὺς ἑλκύσαι, nisi neutraliter accipiendum voc., Extractam esse pugnam, Durasse. Schweigh. Polyb. 31, 21, 8 : Τῆς συνηθείας ἑλκυσθείσης. De futuro

Mœris p. 134 : Ἕλξει Ἀττικῶς, ἑλκύσει Ἑλλ. Sic Jo. 12, 32 : Ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν. Ἐξελκύσει Geopon. 13, 8, 6; ἐφελκύσομεν Tzetz. Exeg. Il. p. 6, 19, aliique recentiorum. Perfectum εἵλκυκε est in var. script. Demosth. p. 611, 10, pro quo al. εἵλκυσε. Medio Anna Comn. p. 28, A : Ἐντεῦθεν πάντας ἑλκυσάμενος τῆς ῥινὸς καὶ πλουσιωτέρους καὶ πενεστέρους, ἀπάρας τῆς Λογγιβαρδίας, μᾶλλον δὲ πᾶσαν αὐτὴν ἑλκυσάμενος. Ἐκλῦσαι et ἑλκύσαι confusa Apollod. 3, 14, 7, 3. L. Dind.]

Ἕλκω, ξω, Traho. Hom. Il. P, [743], de lignatoribus : Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἢ δοκὸν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον· B, [152] : Ἅπτεσθαι νηῶν, ἠδ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, Trahere in mare. [Id. de Hectoris cadavere raptando Ω, 52 : Ἕκτορα δῖον περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιφ ἕλκει· ib. 417. Porro notanda ejusd. Δ, 213 : Ἐκ ζωστῆρος ἀρηρότος ἕλκεν ὀϊστόν· Λ, 457, Π, 504. Tum usus metaph. Il. Θ, 486 : Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο ἕλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. De jumentis X, 465 : Ταχέες δέ μιν ἵπποι ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας· Ω, 324 : Ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην, etc. De arcu Od. Φ, 419 : Ἕλκεν νευρὴν γλυφίδας τε. Herodot. 3, 21; Xenoph. Anab. 4, 2, 28.] Sic Cic. ap. Arat. [604] : Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Ἀργοῦς, vertit, Et post ipse trahit claro cum lumine puppim. Interdum cum accus. conjungitur gen. ejus rei, qua apprehensum aliquid trahitur : qui gen. Latine ablativo redditur. Ut Hom. [Il. Λ, 258 : Ἕλκε ποδὸς μεμαώς·] Od. Π, [276] : Ποδῶν ἕλκωσι θύραζε, Pedibus foras trahant. [Quod aliter Aristophan. Pl. 955 : Ἕλξει θύραζ' αὐτὸν λαβὼν τῶν ὀρχιπέδων· Eccl. 1020.] Sic Hesiod. Scut. [158] : Τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖϊν. Lucian. [Hermot. c. 73] : Εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινός. [Aristoph. Eq. 772 : Τῇ χρεάγρᾳ τῶν ὀρχιπέδων ἑλκοίμην ἐς Κεραμεικόν.] Voce med. Ἕλκομαι quoque dicitur signif. act., ut Hom. Il. Λ, [581] : Αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' [al. εἷλκεν] ἐπ' Εὐρυπύλῳ, Arcum trahebat et tendebat adversus Eurypylum. [Λ, 194 : Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος· 210. K, 15 : Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελύμνους ἕλκετο χαίτας ... Διί (Jovi supplicans)· P, 136 : Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται (leo)· Od. Γ, 506 : Ἀσσοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον· H. Bacch. 26 : Δαιμόνι', οὖρον ὄρα, ἅμα δ' ἱστίον ἕλκεο νηός· et ib. 32. Simonid. Carm. de mul. 26 : Δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός. Pherecyd. Athen. 11, p. 470, C : Ἕλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τόξον. Et figurate Theognis 30 : Πέπνυσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι τιμὰς μηδ' ἀρετὰς (immo ἀρχὰς) ἕλκεο μηδ' ἄφενος. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, B : Ἔνθα Χάρων κοινὴν ἕλκεται εἰς ἄκατον ψυχὰς οἰχομένων.] Apud Athen. 8, [p. 347, C, ex Ephippo com.] : Σεμνὸς, σεμνῶς χλανίδ' ἕλκων, eo sensu, quo Plautus dicit Sine trahi amiculum. [Archipp. ap. Plut. Alc. c. 1 : Θοιμάτιον ἕλκων. Simpl. Trahere s. Attrahere, Aristoph. Vesp. 694 : Ὡς πρίων' ὁ μὲν ἕλκει, ὁ δ' ἀντενέδωκε· Pac. 504. De eo qui vi abstrahit Soph. OEd. Col. 927 : Ἄνευ γε τοῦ κραίνοντος χθονὸς οὔθ' εἷλκον οὔτ' ἂν ἦγον. Aristoph. Lys. 160 : Ἐὰν λαβόντες ἐς τὸ δωμάτιον βίᾳ ἕλκωσιν ἡμᾶς· Nub. 233 : Ἡ γῆ βίᾳ ἕλκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα. Plato Tim. p. 63, C, Reip. 7, p. 515, E. Eur. Heracl. 225 : Ἱκέτας ... ἕλκεσθαι βίᾳ· Tro. 70 : Ἡνίκ' Αἴας εἷλκε Κασσάνδραν βίᾳ· Hec. 1282 : Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν δμῶες ἐκποδὼν βίᾳ; Sine βίᾳ Hipp. 1084, Herc. F. 602. Pind. Nem. 4, 34 : Ἀπάλαιστος ἐν λόγῳ ἕλκειν. Xen. H. Gr. 2, 3, 55 : Εἷλκεν ἀπὸ τοῦ βήματος (Theramenem). Plat. Theæt. p. 162, B : Ἐμὲ μὲν ἐᾶν θεᾶσθαι καὶ μὴ ἕλκειν πρὸς τὸ γυμνάσιον σκληρὸν ἤδη ὄντα. Aristoph. Eq. 710 : Ἕλξω σε πρὸς τὸν δῆμον, ἵνα μοι δῷς δίκην· Nub. 1218 : Ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων ἕλκω σε κλητεύσοντα· Eccl. 259 : Ἦν σ' οἱ τοξόται ἕλκωσιν· 1020, 1050, 1055, 1056, Thesm. 618, Eq. 366. Et sim. de Lacerando et laniando, Eur. Tro. 280 : Ἕλκ' ὀνύχεσσι δίπτυχον παρειάν. Plato Reip. 7, p. 539, B : Χαίροντας ὥσπερ σκυλάκια τῷ ἕλκειν τε καὶ σπαράττειν τῷ λόγῳ τοὺς πλησίον. Et sim. Dio Cass. 46, 4. Theocr. 1, 135 : Τὰς κύνας ὦλαφος ἕλκοι. Aristoph. Av. 365 : Ἕλκε, τίλλε, παῖε, δεῖρε. De Vellicando ib. 442 : Ὀρχίπεδ' ἕλκειν. Id. Pac. 452 : Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ γ' ἕλκοιτο μαστιγούμενος. Herodot. 1, 92 : Τὸν ἀντιπρήσσοντα ἐπὶ κνάφου ἕλκων διέφθειρε. Et signif. Ad se trahendi, rapiendi, Plat.

Reip. 5, p. 464, C : Εἰς τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν ἕλκοντα ὅ,τι ἂν δύνηται χωρὶς τῶν ἄλλων κτήσασθαι. Et sic fort. Polyb. 31, 10, 4 : Πᾶσαν ἐπιδεχόμενος αἰσχρολογίαν καὶ λοιδορίαν κατὰ τοῦ βασιλέως καὶ καθόλου πᾶν ἕλκων πρᾶγμα καὶ κατηγορίαν, Arripiens. De gladio stringendo Soph. Antig. 1233 : Ξίφους ἕλκει διπλοῦς κνώδοντας. Diog. L. 6, 65 : Οὐκ αἰσχύνῃ ἐξ ἐλεφαντίνου κολεοῦ μολιβδίνην ἕλκων μάχαιραν; Alio sensu Philostr. V. Apoll. 12, p. 289 : Ἐμὲ γοῦν οὐκ ἀπέκτεινε καίτοι τὸ ξίφος ἐπ' ἐμαυτὸν ἕλκοντα, Ad me trahentem. || Ἕλκειν ἵυγγα, Xenoph. Comm. 3, 11, 18, ubi v. Schneid. || De bibendo Eur. Ion. 1200 : Εἰς αὐτὸ (τὸ μέθυ) χείλη καθῆκαν, εἷλκον δ' εὐπτέρους ἐς αὐχένας. Aristoph. Eq. 107 : Ἕλχ' ἕλκε τὴν τοῦ δαίμονος τοῦ Πραμνίου. Alexis Athen. 11, p. 470, E : Ἤτησε κύλικα, καὶ λαβὼν ἐξῆς πυκνὰς ἕλκει. Lycophr. 576 : Αἰγύπτιον Τρίτωνος ἕλκοντες ποτόν. Et sim. de aere quem ducimus Tim. Locr. p. 101, D : Ἑλκομένῳ τῷ ἀέρος. Aristot. De resp. c. 2 et 3. Diosc. 1, 17 : Τοῦ καπνοῦ διὰ σύριγγος ἑλκομένου τῷ στόματι. De saltationibus positum v. in Ἑλκύω.] || Ἕλκειν dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt : quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur. Theophr. [H. Pl. 4, 16, 6] : Ἡ ῥάφανος καὶ [ἡ] δάφνη τὴν ἄμπελον χείρω ποιεῖ ταῖς δυνάμεσι τῶν [χυμῶν καὶ τῶν] ὀσμῶν· ὀσφραίνεσθαι γάρ φασι καὶ ἕλκειν· διὸ καὶ ὅταν πλησίον ὁ βλαστὸς γένηται, πάλιν ἀναστρέφεσθαι καὶ φεύγειν [ἀφορεῖν Schn.], ὡς πολεμίας οὔσης τῆς ὀσμῆς· i. e. Plin. int., Raphanus et laurus vitem lædit odore; olfactrix enim intelligitur et tangi odore mirum in modum : ideo, quum juxta sit, averti et recedere, saporemque inimicum fugere. [Sim. Aristoph. Nub. 236 : Ἡ φροντὶς ἕλκει τὴν ἰκμάδ' εἰς τὰ κάρδαμα· 1281 : Τὸν ἥλιον ἕλκειν κάτωθεν ταὐτὸ τοῦθ' ὕδωρ πάλιν. Theophr. fr. 4 De odor., 18 : Τὸ λίπος ἕλκει πρὸς ἑαυτά· 24 : Ἕλκειν εἰς αὐτό. Dionys. Per. 1074 : Χοάσπης ἕλκων Ἰνδὸν ὕδωρ. Eur. fr. OEnei ap. Suid. v. Ἡρακλείαν λίθον : Ὥστε μαγνῆτις λίθος τὴν δόξαν ἕλκει. Eubul. ap. Athen. 3, p. 112, F : Μαγνῆτις γὰρ λίθος ὡς ἕλκει τοὺς πεινῶντας. || Metaph. Eurip. Or. 207 : Ἄγαμος, ἔπιδ', ἄτεκνος ἄτε βίοτον ἃ μέλεος εἰς τὸν αἰὲν ἕλκω χρόνον· Phœn. 1535 : Ἕλκεις μακρόπνουν ζόαν. Synes. p. 314, A : Ἐμὲ δ' ἀψόφητον εἴη βιοτὰν ἄσημον ἕλκειν· 315, A : Σοφία δέ μοι παρείη, ἀγαθὰ μὲν νεότατα, ἀγαθὰ δὲ γῆρας ἕλκειν. Manetho 4, 582 : Ἦν δὲ Κύπρις κατὰ γῆς ἕλκῃ δρόμον ἀστερόεντα. Sed Eur. Bacch. 1067 : Τροχὸς τόρνῳ γραφόμενος περιφορὰν ἕλκει δρόμον, leg. esse ἑλικοδρόμον in illo v. dictum est. Plat. Phædr. p. 267, C : Τῶν οἰκτρογόων ἐπὶ γῆρας καὶ πενίαν ἑλκομένων λόγων. Herodot. 6, 86 : Οἱ Ἀθηναῖοι προφάσιας εἷλκον. Aristoph. Lys. 727 : Πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε ἕλκουσιν. Plato Reip. 8, p. 568, C : Εἰς τυραννίδας τε καὶ δημοκρατίας ἕλκουσι τὰς πολιτείας. Philostorg. H. E. 3, 11, p. 493, 47 : Τό τε πρόσωπον (simii cujusdam) ἐνεστρογγύλωται μᾶλλον καὶ εἰς γυναικείαν ἕλκει μορφήν. Plato Soph. p. 259, D : Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἕλκων· Theæt. p. 199, A : Τῶν μὲν ὀνομάτων οὐδὲν ἡμῖν μέλει, ὅπῃ τις χαίρει ἕλκων τὸ ἐπίστασθαι καὶ μανθάνειν· conf. 168, C. 195, C : Ὅταν ἄνω κάτω τοὺς λόγους ἕλκῃ τις· Crat. p. 386, E : Ἑλκόμενα ἄνω καὶ κάτω τῷ ἡμετέρῳ φαντάσματι. Simonid. ap. Athen. 13, p. 591, A : Ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης (Praxiteles). Aliter Plato Reip. 5, p. 458, D : Πρὸς τὸ πείθειν τε καὶ ἕλκειν τὸν πολὺν λεών· 7, p. 538, D : Ἐπιτηδεύματα ἡδονὰς ἔχοντα, ἃ κολακεύει μὲν ἡμῖν τὴν ψυχὴν καὶ ἕλκει ἐφ' ἑαυτά· 4, p. 139, D; 8, p. 547, B, Phædr. p. 238, A. Xenoph. Conv. 1, 9 : Τοῦ Αὐτολύκου τὸ κάλλος πάντων εἷλκε τὰς ὄψεις πρὸς αὐτόν. Theocr. 2, 17 etc. : Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. Philostr. Epist. 39, p. 930 : Καλὸς εἶ, κἂν μὴ θέλῃς, καὶ πάντας ἕλκεις τῷ λίαν ἀμελουμένῳ. Et in alteram partem Plat. Phæd. p. 94, B : Καύματος ἐνόντος καὶ δίψους ἐπὶ τοὐναντίον ἕλκειν (τὸ σῶμα) τὸ μὴ πίνειν· Leg. 10, p. 890 : Ἑλκόντων πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον. Porro Athen. 3, p. 113, C : Τότ' ἐπιτίθεται ὁ ἄρτος καὶ ἕλκει χρῶμα κάλλιστον. Dionys. Per. 42 : Οὕτως Ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν, τόσσος ἐὼν καὶ τόσσα μετ' ἀνδράσιν οὐνόμαθ' ἕλκων. Strabo 11, p. 515 : Ἀπὸ τούτων (Scytharum) ἕλκειν φασὶ τὸ γένος τὸν Ἀρσάκην. Marcellin. V. Thucyd. p. 9 extr. ed. Bekk. : Ἀπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν ... ἕλκειν τὸ γένος. (Conf. Lycophr. 702 : Ἐξ οὗ [λόφου] τὰ πάντα χύτλα καὶ πᾶσαι πηγαὶ ... ἕλκονται.) Polyb. 32, 20, 5 : Ἐν μὲν οὖν ταῖς κατ' ἰδίαν ἐντεύξεσι μείζω φαντασίαν εἷλκον οἱ περὶ τὸν Διογένην, Speciem trahebant, præ se ferebant. || Duco, Educo, Polyb. 18, 5, 10 : Ἕλκειν παρήγγειλε τὴν δύναμιν ἐκ τοῦ χάρακος. Traho, id. 5, 74, 9 : Εἷλκε τὸν χρόνον τῶν συνθηκῶν ἀεί· 23, 2, 2 : Τῆς δικαιοδοσίας ἑλκομένης παρ' αὐτοῖς σχεδὸν ἐξ εἴκοσι καὶ πέντε ἐτῶν· 29, 7, 3 : Ἑλκομένου τοῦ πολέμου καὶ πλείω χρόνον. || Prov. Ἕλκει μοιχὸς εἰς μοιχὸν memorat Suidas.] || Ἕλκειν dicitur etiam de ponderibus, quæ bilancem in alteram partem sua gravitate trahunt; quod Pendere Bud. interpr. Unde et ὁλκὴ derivatur, ut a Pendeo Pondus. Plato [Min. p. 316, A] : Τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται. Aristot. 4 De cœlo [c. 2] : Ἕλκει δὲ πλέον ἢ πεφυσημένος ἀσκὸς τοῦ κενοῦ. [Herodot. 1, 50 : Τρίτον ἡμιτάλαντον ἕκαστον (ἡμιπλίνθιον) ἕλκοντα· et ib. : Εἰκόνα ἕλκουσαν σταθμὸν τάλαντα δέκα· et rursus : Λέων ἕλκων σταθμὸν ἕβδομον ἡμιτάλαντον. Aristot. H. A. 8, 6 : Ἀπογίνεται δ' ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ, ὅσον ἕλκει ζῶσα, τὸ ἔκτον μέρος. Polyb. 22, 26, 19 : Μὴ ἔλαττον δ' ἑλκέτω τὸ τάλαντον λιτρῶν Ῥωμαϊκῶν π'. Idem metaph. pro Æquo, 8, 21, 2 : Θεωρῶν δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τὸν ἄνδρα καὶ κατὰ τὴν ὁμιλίαν ἕλκοντα τὸ τῆς πράξεως στάσιμον· 12, 28, 6 : Οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφέρεταί δόξαν, ὡς ἕλκων τὴν τοῦ συγγραφέως προστασίαν. || Transitive, Pondero. Hom. Il. Θ, 72 : Ἐν δ' ἑτίθει δύο κῆρε ταλήλεγέος θανάτοιο ... ἕλκε δὲ μέσσα λαβών, ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν· et X, 212. Conf. etiam Plat. Tim. p. 63, B. Manetho 2, 138 : Οἷαί περ πλάστιγγες ἐπὶ ζυγοῦ ἑλκομένοιο.] || Ἕλκεσθαι ab Arato [20, 342, 443 etc.] dicitur Argo sidus cœleste, quod Cicero interpr. Verti, item Prælabi, p. 82, 84 mei Lex. Cic. [Conf. Maneth. 2, 11; 6, 22, 76. De maribus fluviisque Nonnus Dion. 3, 369 : Ὅπῃ παρὰ Βόσπορον ἀκτὴν Ἰναχίῃ δαμάλῃ πεπερημένον ἕλκεται ὕδωρ. Dionys. Per. 76 : Ἐξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Αἰγυστιὰς ἕλκεται ἄλμῃ· 103 : Αὐτὰρ ὑπὲρ Σικελῆς χθονὸς ἕλκεται οἶδμα κορύσσων πόντος ἔσω Λιβύης· 166 : Ἐκ τῆς γὰρ Πόντοιο τὸ μυρίον ἕλκεται ὕδωρ· 119 : Ἰσσικὸς ἑλκόμενος βορέην ἔπι κόλπος ἀπείρων· 988 : Λίμνη Θωνῖτις, ἧς ἕλκεται ἐς μυχὰ Τίγρις· 785. Et de terris ib. 437 : Τῷ δ' ἔπι Φωκὶς ἄρουρα ... ἑλκομένη βορέηνδε. Conf. 244, 622, 972, 1065, 1086.] || Ἕλκεσθαι ἔκ τινος, Lucian. [Herc. c. 3] : Τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, i. e. Budæo int., Pertusa deo lingua, alligatos ea homines ductitari ab ejus summo finxit. [Hom. Il. X, 65 : Ἑλκομένας τε νυοὺς ὁλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν, Tractas et raptas. Plato Reip. 1, p. 350, D : Ὡμολόγησε μὲν πάντα ταῦτα, οὐχ, ὡς ἐγὼ νῦν ῥᾳδίως λέγω, ἀλλ' ἑλκόμενος καὶ μόγις. Conf. Soph. p. 265, E. In meliorem partem, Capi, Pind. Nem. 4, 35 : Ἴυγγι ἑλκομαι ἧτορ. Plato Reip. 8, p. 550, A : Ὁ νέος ἑλκόμενος ὑπ' ἀμφοτέρων τούτων· 6, p. 494, E : Ἐὰν ἕλκηται πρὸς φιλοσοφίαν. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 32 : Ὑπὸ τῶν παραυτίκα ἡδονῶν ἑλκόμενον. Polyb. 5, 87, 3 : Ἑλκόμενος ὑπὸ τῆς συνήθους ... ῥᾳθυμίας.] || Ἕλκεσθαι πανταχόσε dicuntur ii, qui ut explorentur, modo huc, modo illuc traducuntur. Plato De rep. 11 [7, p. 539, E] : Καὶ ἔτι ἐν τούτοις βασανιστέοι, εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι παρακινήσουσι, i. e. Budæo int., Probandi etiam in his, an solertia versatili ad omne studium traducti in eo constabunt. [V. supra in activo. Non dissimiliter Hesiod. Op. 228 : Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἑλκομένης, ἣ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι. Aristoph. Nub. 1004 : Ἑλκόμενος περὶ πραγματίου. Nonn. Dion. 2, 308 : Εἰς γάμον ἑλκομένη βεβιημένον.] || Theophr. H. Pl. 5, 7 [5, 2] ait buxum et abietem lignorum omnium minime ἕλκεσθαι : subjungens, Ἔστι δὲ τὸ ἕλκεσθαι τὸ συμπερίστασθαι κινουμένῃ τῇ μήτρᾳ. Et paulo post, Διαστρέφει δὲ ἑλκομένη τὰ ξύλα. Quibus in ll. ἕλκεσθαι videtur significare Torqueri. Quum enim succum attrahat medulla e circumstantibus partibus exugendo, extrema adducit, et ita materiam pervertit. Unde ibid. dicit, Ὅτι ἐν μὲν τοῖς ξύλοις τοῖς στρογγύλοις ἄλυπος ἡ μήτρα καὶ ἀκίνητος· ἐν δὲ τοῖς παρακινηθεῖσιν, ἐὰν μὴ ὅλως ἐξαιρεθῇ, κινεῖ καὶ στρέφει. Et 5, 7 [5, 4] : Πᾶσα, inquit, μήτρα ἕλκεται. Ubi ἕλκεσθαι et κινεῖσθαι et στρέφεσθαι dici videtur de materia, quæ directa non manet, nec servat rigiditatem, sed adducitur atque

contorquetur. VV. LL. [De futuro ἕλξω magis Attico quam ἑλκύσω v. in Ἑλκύω. Contra peculiaris recentioribus usus aor. εἵλξα. Orph. Arg. 256 : Ἕλξατε νῆα. Philostr. V. Apoll. 2, 32, p. 85 : Τὸν δὲ εἵσω κηφῆνα περὶ τὸ τεῖχος εἵρξαν, Piers. ad Mœrin p. 135, A, restituit εἵλξαν. Æque inusitatus melioribus scriptt. aor. pass. ἑλχθῆναι est ap. eund. Her. p. 722.]

Ἑλκώδης, δ, ἡ, Ulcerosus. [Eur. Hipp. 1359 : Χροὸς ἑλκώδους. Diosc. 1, 68 : Ποιεῖ πρὸς ψώραν καὶ ἑλκώδη· 96 : Εἰς ἑλκώδη ὄμματα χρήσιμος. Aret. Ac. p. sign. 2, 2, p. 12 : Δασυτέρην καὶ ἑλκώδεα ὄψεαι· Diut. p. sign. 2, 13, p. 70 : Ἑλκώδεες τοὺς ὄχθους· Ac. p. cur. 1, 8, p. 88 : Ἦν δὲ ἑλκώδης ἔῃ. Poll. 4, 194. Metaph., Irritabilis, Plut. Mor. p. 167, B : Τὸ ἐμπαθὲς καὶ ἑλκῶδες καὶ ταρακτικόν· 454, B. Polyb. Exc. Vat. p. 441 : Κατὰ τὰς ἀποτυχίας ἀσχάλλοντες τοῖς πράγμασιν ἑλκώδεις καὶ δύσκολοι γίνονται πρὸς τοὺς φίλους. L. Dindorf.]

Ἕλκωμα, τὸ, Quod ulceratum est, q. d. Ulceramentum. [Theophr. H. Pl. 9, 2, 1. Hippocr. Epid. 3, p. 1085, G : Ἑλκώματα, φύματα. L. D. Figurate Jo. Nicom. Pass. S. Basilei, Act. SS. April. t. 3, p. liv, 23 : Τῶν χαλεπῶν αὐτοῦ δεξαμένου ἑλκωμάτων ἐπάξιον φάρμακον. Hase.]

Ἑλκωματικός, ἡ, ὸν, Ulcerativus, Exulcerativus, Exulcerandi vim habens. [Diosc. 5, 106, de cyano : Δύναμιν δὲ ἔχει κατασταλτικὴν ... ἐσχαρωτικήν τε καὶ ἑλκωματικήν. V. Ἑλκωτικός. Hase.]

Ἕλκωσις, εως, ἡ, ab ἥλκωσαι formatum [ut opinabatur HSt., et similiter ἑλκωτικὸς ab ἥλκωται], Exulceratio. [Hippocr. Aphor. 3, 21, p. 1248, B : Στομάτων ἑλκώσεις. Thucyd. 2, 49 : Ἑλκώσεως ἰσχυρᾶς ἐγγιγνομένης. Plut. Mor. p. 769, E : Ἕλκωσις δὲ καὶ κυήσεως ἀρχή· μίξις γὰρ οὐκ ἔστι τῶν μὴ πρὸς ἄλληλα πεπονθότων. Diosc. 1, 55 : Τὰς ἐν ὑστέρᾳ ἑλκώσεις· 105 : Τὰς ἐπὶ τῇ κουρᾷ γιγνομένας ἑλκώσεις. Aret. Diut. p. cur. 2, 3, p. 130; Geopon. 12, 17, 12; 16, 15; Poll. 2, 103. De plantis s. arboribus Theophr. C. Pl. 1, 14, 2. 5, 12, 8 : Ἡ ἄμπελος ἔχει τινὰ αἰτίαν ... ἐκ τῆς ἑλκώσεως τῆς περὶ τὴν τομήν· H. Pl. 4, 16, 1.]

Ἑλκωτικός, ἡ, ὸν, a tertia [ἥλκωται] formatum, Exulceratorius, Exulcerandi vim habens, Diosc. [1, 183]: Ἑλκωτικὸς σωμάτων [conf. 2, 181 Spr.]· et ἑλκωτικαὶ δυνάμεις, ex Eod. [1, 184], Exulceratoria medicamenta. At ἑλκ. δύναμις, Exulceratrix vis, Exulcerandi vis. [Galen. De potest. simpl. 4, t. 2, p. 28, b, 1, Ald. Struv. Plut. Mor. p. 854, C : Οἱ Ἀριστοφάνους ἄλες, πικροὶ καὶ τραχεῖς ὄντες, ἑλκωτικὴν δριμύτητα καὶ δηκτικὴν ἔχουσιν. De ulceribus, Ulcerosus, Achmes Onir. c. 106, p. 73 : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ὠγκώθη ἡ σὰρξ αὐτοῦ ἀποστήμασιν ἑλκωτικοῖς. L. Dindorf.]

Ἑλλὰ, Hesychio teste, Laconibus est καθέδρα, Sella; et Διὸς ἱερὸν ἐν Δωδώνῃ. [Idem Ἔλατὸ (Ἕλλα τὸ) τοῦ Διὸς ἱερὸν ἡ Δωδώνη (f. ἐν Δωδώνῃ) καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑλλοί. Quod voc. v.]

[Ἕλλα, ἡ, χωρίον Ἀσίας, Ἀττάλου βασιλέως ἐμπόριον. Πολύβιος ις′. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλλαῖος, Steph. B. Schweigh. ad Polyb. 16, 41, 5, etsi cogitari posse vidit de Ἐλαία, celebri Pergamenorum emporio, duplici tamen argumento demonstrari credidit diversam ab illa Ἕλλαν exstitisse, tum quod χωρίον dicatur ab Steph., quod non cadat in Elæam, tum quod adj. ab eodem ponatur Ἑλλαῖος, quum Ἐλαΐτης sit gent. ab Ἐλαία. Sed Stephanus B. si deceptus codicis sui vitio Ἕλλαν diversam ab Ἐλαίᾳ putavit, nihil mirum si et χωρίον appellavit locum aliunde sibi non cognitum, et Ἑλλαῖος gentile de suo, ut solet, secundum analogiam finxit. L. Dindorf.]

[Ἑλλαγχάνω, Sortior. Tzetz. De educ. fil. 261, v. 67 : Στρωμνήν τε τὴν γῆν ἐνλαχὼν, fort. ἐλλαχών. Elberling. Usitatius est ἐκλαχών.]

[Ἑλλᾰδάρχης, et Dor. Ἑλλαδάρχας, ὁ, nomen magistratus, in inscr. Peloponnes. ap. Bœckh. vol. 1, p. 580, n. 1124 : Ἁ πόλις ἁ τῶν Ἀργείων Τ. Στατίλιον Λαμπρίου υἱὸν Τιμοκράτη Μεμμιανὸν, Περσέος καὶ Διοσκούρων ἀπόγονον, τὸν Ἑλλαδάρχαν καὶ ἀρχιερέα διὰ βίου τῶν Ἑλλάνων, στρατηγήσαντα τῶν Ἀχαιῶν [γ′], ἀγωνοθέταν Ἡραίων καὶ Νεμείων καὶ Σεβαστείων καὶ Νεμείων καὶ Ἀντινοείων ἐν Ἄργει καὶ Ἀντινοείων ἐν Μαντινείᾳ καὶ Ἀσκλαπείων ἐν Ἐπιδαύρῳ καὶ Ἀμφικτύονα καὶ Ἑλλαδάρχαν Ἀμφικτυόνων καὶ Πανέλληνα καὶ Ἑλληνοταμίαν κτλ. Et p. 646, n. 1318, 10 : Τοῦ ἀρχιερέως αὐτῶν (Græcorum) διὰ βίου καὶ Ἑλλαδάρχου· 673, n. 1396 : Ἑλλαδ..... τῶν Ἑλλή... Tum in Delphica p. 844, n. 1718, 5 : Ἀρχιερέως καὶ Ἑλλαδάρχου διὰ βίου τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀχαιῶν. L. Dindorf.]

[Ἑλλᾰδία, ἡ, Helladia, n. pr. mulieris in quam epigrammata Leontii sunt Anth. Plan. 4, 284, 286, 287. Epigr. sen. Imag. inscr. : Τῶν τοῦ Φ. Εἰκόνων προοίμιον Ἑλλαδίᾳ. Ita libri scripti. Edd. Ἑλλάδια. Utrumque quomodo accipiendum sit dubitatur. L. D.]

Ἑλλᾰδικὸς, ἡ, ὸν, Græcanicus, Steph. B. [v. Ἑλλάς : Ἑλλαδικὸς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος. Hæc forma in prosa quidem est propria recentiorum, ceterum poetis antiquioribus non inusitata, ut Xenophani ap. Athen. 9, p. 368, F : Τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται οὐδ' ἀπολήξει, ἔστ' ἂν ἀοιδάων ᾖ γένος Ἑλλαδικὸν vel Ἑλλαδικῶν. Plut. Mor. p. 676, B : Εὐβοεῖς τῶν Ἑλλαδικῶν. Strab. 11, p. 525 : Ἵππους Ἑλλαδικούς. Philipp. Anth. Pal. 7, 385, 2 : Ἴλιον Ἑλλαδικοῦ θυμὸν ἰδεῖν δόρατος. Frequens dehinc Byzantinis, quibus Ἕλλην et Ἑλληνὶς significaret Gentilem, qua signif. non dicitur Ἑλλαδικός. V. Hippiatr. p. 262, Jo. Malal. p. 353, 8 et 354, 22 s. Chron. Pasch. p. 576, 6; 577, 22, ubi eadem mulier dicitur Ἑλλαδικὴ, Græca, et Ἑλληνὶς, Gentilis. Eust. Il. p. 1400, 13, de Salamine Cypri loquens, contrariam ei facit Ἑλλαδικήν : Σαλαμίνιος δὲ ὁ ῥηθεὶς Ἑλικῶν, οὐκ ἐκ τῆς Ἑλλαδικῆς ἀλλὰ τῆς κατὰ Κύπρον. Nam ut Ἑλλὰς inferioribus etiam seculis de Græcia proprie dicta sic est usurpatum ut contrarium esset locis tunc quidem Græcis, sed olim barbaris, sic et Ἑλλαδικὸς, adeoque ap. Jo. Malal. p. 68, 11 sensu angustissimo de Sicyoniis : Τῶν δὲ Σικυωνίων τῶν νυνὶ λεγομένων Ἑλλαδικῶν ἐβασίλευσε πρῶτος ὁ Αἰγιαλεύς. Suid. : Σικυὼν, ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. L. D.]

[Ἑλλάδιος, δ, Helladius, n. pr. viri, frequens seculis inferioribus. Notissimum exemplum est Hell. Besantinoi, seculi quarti grammatici, de quo v. Phot. Bibl. cod. 279. Aliorum ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 556, n. 1051, 2, Theodoret. H. E. 1, 4, p. 21, 34; 5, 8, p. 202, 8, Sozom. 7, 9, p. 290, 5; 8, 6, p. 334, 7, Socr. 5, 8, p. 270, 10; 5, 16, p. 282, 3, 6, ubi v. Vales. Permutatum c. Ἑλλάνικος v. in illo. || Forma Byz. Ἕλλαδις in inscr. Att. ap. Bœckh. l. c. p. 535, n. 942 : Δεύτερον εἰς ἔτος ἄρτι παρερχόμενόν με κραταιὴ Ἕλλαδιν Εἰκονίου νοῦσος ἔπαυσε βίου. ἄ L. Dind.]

[Ἕλλαθι. V. Εἴλημι. Adde autem Etym. Gud. p. 566, 13 : Οἷον ἵλαθι ἕλλαθι. Scrib. ἕλλ. L. Dind.]

[Ἑλλαιμαργέω, Ingurgito me, Helluor. Figurate Gregor. Nyss. t. 2, p. 767, B : Ὡς ἂν μὴ εἰς τέλος κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ συμποσίου τοῖς πάθεσι τῆς ζωῆς ταύτης ἑλλαιμαργήσειεν. Hase.]

[Ἑλλαῖος. V. Ἕλλα.]

[Ἑλλαχκεύω. V. Ἐνλαχκεύω.]

Ἑλλαμβάνω, s. Ἑλλαμβάνομαι, Apprehendo : s. Arripiens et apprehendens inhæreo, Complector. Diosc. 4, 184, de vite alba : Ἐμπλέκεται τοῖς παρακειμένοις θάμνοις ἑλλαμβανομένη ταῖς ἕλιξι, Quos prope se nacta sit frutices, suis claviculis complectitur. Et cap. seq. de vite nigra : Ἑλλαμβάνεται δὲ καὶ αὕτη τῶν δένδρων ταῖς ἕλιξι. Cap. 182, de clematide dicit, Περιελίττεται τοῖς δένδροις ὡς σμίλαξ. [Joseph. A. J. 6, 7, 5 : Σάουλος δὲ κατασχεῖν βουλόμενος τὸν Σαμούηλον, ἑλλαμβάνεται τῆς διπλοΐδος, ubi al. ἐπιλαμβάνεται. Wakef.] Ab eod. ἑλλαμβάνεσθαι est Ion. fut. med. ἑλλάμψεσθαι, ap. Herodot. [1, 80] : Τῷ δή τοι καὶ ἐπεῖχε ἑλλάμψεσθαι αὐτὸς, Quo et ipse Cyrus oppressum et comprehensum se iri verebatur : de equitatu Crœsi. Ion. est pro ἑλλήψεσθαι, ut alibi καταλαμφθεὶς pro καταληφθείς. Camer. esse ait a them. λάμπτεσθαι, quod Ionibus significet ἀποδέχεσθαι, Accipere. [Ap. Her. si esset ab ἑλλαμβάνω, dicendum fuisset ἑλλαμφθήσεσθαι. Sed est ab ἑλλάμπω, quod vide.]

[Ἑλλαμένη, ἡ, Hellamene, mater Phobii, ap. Alex. Ætol. Parthenii c. 14, v. 28 : Ἀπὸ μὲν Λελεγήιον εἶμα μητρὸς ἑῆς ἔργον θήσεται Ἑλλαμενῆς. Sic enim accentum nominis suspecti posuit Passovius. L. Dindorf.]

Ἑλλαμπρύνομαι, Splendesco, Claresco. || Item Magnificentiam ostento, Largitionis splendore me illustro. Phalar. [Ep. 88, p. 254, 25] : Οὗπερ ἕνεκα ὠρέχθην μάλιστα μοναρχίας, ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς

τοὺς φίλους, ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οὐκ ἔχω πρὸς οὓς ἐλλαμπρύνωμαι ταῖς χάρισι. || Item In alacritatem me compono, Magnifice gestio et loquor, Splendida et illustri oratione me effero, vel Splendido et illustri dicendi genere utor. Vide Bud. p. 760, 761, ubi ex Hermog. affert : [Τὰ δὲ λεγόμενα πάντα συστάσεις εἰσὶ καὶ πίστεις,] αἷς πεποιθὼς ὁ ῥήτωρ ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ. [Et ex eod. περὶ ἀκμῆς : Διὸ καὶ πεποιθήσει λέγων ἐλλαμπρύνεται τῷ λόγῳ. Euseb. Pr. ev. 4, 6, p. 143, A : Ταῖς καθ' ἡμῶν ἐλλαμπρύνεται ψευδηγορίαις, cit. Wakef. Triplex ab HSt. posita signif. est nonnisi una, Effero me vel Glorior re quapiam. Dio Cass. 73, 19 : Ἀποτεμόντες οἱ στρατιῶται τὴν κεφαλὴν τοῦ Περτίνακος περὶ τὸ δόρυ περιέπειραν, τῷ ἔργῳ ἐλλαμπρυνόμενοι. ῡ]

Ἐλλαμπτικῶς, Illuminative.

Ἐλλάμπω, Illuceo. [Ἐνλ., Lucesco, Insplendesco, Gl. Archil. ap. Plut. Mor. p. 658, B : Ἕλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος (i. e. sol) καταυανεῖ ὀξὺς ἐλλάμπων. Plotin. Enn. 1, 1, vol. 1, p. 10, 13 ed. Creuz. : Ἐλλάμπουσα εἰς αὐτὰ καὶ ζῶα ποιοῦσα· 2, 9, p. 362, 12 : Ὥσπερ ἐλλάμπουσα ἀεὶ ἐλλάμπεται· 4, 3, vol. 2, p. 714, 9 : Τὸ μὲν οὖν μέγα φῶς μένον ἐλλάμπει. Plut. Mor. p. 40, D : Ὥσπερ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν· 589, B : Αἱ δὲ τῶν δαιμόνων (νοήσεις) φέγγος ἔχουσαι τοῖς δυναμένοις ἐλλάμπουσιν. Aliter Themist. Or. 4, p. 52, B : Ὅστις ἱκανῶς τεθέαται τὸ κάτοπτρον τοῦτο, πολὺ ἂν πρὸ ἔργου εἴη πρὸς τὴν θέαν τῆς ἀληθινῆς εὐμορφίας· οὕτω πανταχοῦ ἐπιπρέπει τε καὶ ἐπαυγάζει τὰ σύμβολα αὐτοῦ τοῦ ἐλλάμποντος τὴν καλλονὴν ἀνδρί τε ἑκάστῳ καὶ ὅλῃ τῇ πόλει, σεμνὸν καὶ βασιλικὸν καὶ γεραρὸν καὶ αἰδοῖον. Eur. fr. Archel. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 207 : Ἐν τοῖς τέκνοις γὰρ ἀρετὴ τῶν εὐγενῶν ἓν ἔλαβε, κρείσσων τ' ἐστὶ πλουσίου γάμου, Valck. in Diatr. p. 162 seq. conjiciebat ἐνέλαμψε. Sed ἓν om. uterque cod. Scrib. λέλαμπε. V. Λάμπω. L. D.] Themist. in 3 De anima, loquens de intellectu composito ex actu et potentia : Οὗτος τοίνυν ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἀπολάβῃ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, πρῶτον νοεῖ τὰ ἁπλᾶ· ut Plaut. dicit : Tuo quæ capiti illuceat. [Eust. Opusc. p. 181, 80 : Γένους εὐκλείᾳ τοσοῦτον ὕπερθεν ἀναβεβηκὼς, ὡς ἀρκεῖν εἰς τιμὴν, κἂν εἰ μηδὲν ἄλλο τῶν ἐν βίῳ ἀγαθῶν εἶχες ἐλλάμπον σοι.] || Ἐλλάμπω transitive quoque ponitur pro Illustro, Illumino : et Ἐλλάμπομαι, Illuminor, Illustror. Themist. : Ἡ ὁ μὲν ἐλλάμπων, εἷς· οἱ δὲ ἐλλαμπόμενοι, πλείους. [Plotin. præter l. supra cit. ib. 2, 9, p. 363, 12, et al.] Ap. Theologos quoque ἐλλάμπεσθαι significat Divinitus doceri et illuminari; tenebris enim ignorantiæ mens humana offusa, cernere veritatem rerum divinarum nequit, nisi divinitus illuminetur : sicque homines pii divinitus ἐλλάμπονται, ut humanitus philosophi παιδεύονται, καὶ τὰ τῆς σοφίας τῆς ἀνθρωπίνης τελοῦνται· et hujusmodi divina doctrina et inspirata, ἔλλαμψις appellatur. Hæc inter alia Bud. p. 879, proferens ejus rei exempla ex Dionys. Areop. et Greg. [Quibus hæc addo Dionysii De cœl. hier. c. 7, p. 60, A ed. Ven. : Ἐκεῖθέν ἐστιν αὐτοῖς καὶ τὸ ἐλλάμπεσθαι καὶ τὸ γινώσκειν· 66, A : Αἱ μὲν πρῶται τάξεις ἐκ τοῦ θεοῦ ἀμέσως ἐλλάμπονται. Et constr. ab HSt. infra notata p. 69, D : Ἐλλάμπεται τὰς ἁπλᾶς καὶ ἀμέσους μαρμαρυγάς· 71, C : Ἡ πρώτη διακόσμησις, ἐλλαμφθεῖσα ταύτην δὴ τὴν τῶν ὕμνων θεολογίαν. L. D.] : item locum ex Basil. quo docet quomodo illa ἔλλαμψις fiat in hominibus. [Locus est Epist. 2, vol. 3, p. 72, C, ubi tamen quum legeretur, Νοῦς ἐκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος καὶ αὐτῆς τῆς φύσεως λήθην λαμβάνει, Garnerius cum libris duobus delevit τε καὶ ἐλλ. Ἔλλαμψις et περίλαμψις sic jungit Eustath. Op. p. 263, 22. L. D. Suidas v. Ἐνθουσιασμός : Ὅταν ἡ ψυχὴ ὅλη ἐλλάμπηται ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Hemst.] Construitur autem cum accus. rei, ut διδάσκομαι, μυοῦμαι, et τελοῦμαι. Dionys. : Τοὺς τῶν ὄντων οἰκείως ἐλλάμποντας λόγους, Divinitus causas rerum percipiunt, et proprie comprehendunt, illustratione intellectus, omnium quæ sunt causas et rationes. Et Greg. : Ἐκεῖθεν ἐλλαμπομένας τὴν καθαρωτάτην ἔλλαμψιν. Idem alibi synonymos dicit, Τῷ φωτὶ τῆς γνώσεως κατηυγάσθησαν. Item cum dat. instrumenti, sine accus. rei, Κἀκείνῳ τῷ κάλλει περιλαμπόμενός τε καὶ ἐλλαμπόμενος, ex Basil. [l. c.] Et ex Greg. Naz. : Ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, Trinitate illustrati. [Synes. p. 328, C : Ὁσίαις πραπίσιν ἐλλαμπόμενος. Eust. Opusc. p. 211, 42 : Τὸν ἀποστολικοῖς λόγοις ἐλλαμπόμενον. Et al. L. D.] || Ἐλλάμψασθαι, Illustrari, Rerum gerendarum splendore se illustrare, Magnificentiam suam ostentare, i. q. λαμπρύνεσθαι, ut Hermog. docet [De form. or. l. 1] ap. Bud. p. 760 : Ἐπὶ διαπρεπέσι τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἐστὶ λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι. Herodot. [8, 74] : Ἐλλάμψεσθαι οὐκ ἐλπίζοντες τῆσι νηυσὶ, ubi Valla male vertit, Quum nulla spes eis e classe effulgeret. [1, 80 : Ἵνα τῷ Κροίσῳ ἄχρηστον ᾖ τὸ ἱππικὸν, τῷ δή τι καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι ὁ Λυδός. Eust. Opusc. p. 138, 65 : Ἐφήρμοστο δὲ αὐτῷ (Herculi) εἴτουν ἀπέκειτο συνεχῶς μὲν ἀεθλεύειν τὰ βαρύτατα, συνεχῶς δὲ καὶ ταῖς νίκαις ἐλλάμπεσθαι· 150, 23 : Εὐκλείαις ἐλλάμπεσθαι· 180, 52 : Σεμνύνεται ταῦτα βλέπων ἐφ' οἷς ἐλλάμπεται· 203, 67 : Τῷ σφετέρῳ καλῷ ἐλλάμπεσθαι· 249, 60 : Γρηγόριος ὁ καὶ θεολόγος, πῦρ πνεύσας καὶ καλλιλογίᾳ ἐλλαμψάμενος. L. Dindorf.]

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, Splendor, Fulgor, Claritas. [Ἔλλαμψις ἀστέρων cum ἔκλαμψις conjungitur ap. Polluc. 4, 155. Hesych. interpr. φωτισμός. Plut. Mor. p. 929, B : Φωτίζεσθαι τοίνυν τὴν σελήνην, οὐχ ὡς ὕελον ἢ κρύσταλλον, ἐλλάμψει καὶ διαφαύσει τοῦ ἡλίου. Ap. eund. ib. p. 893, F : Οἱ σκωικοὶ ... κεραυνὸν (dicunt) σφοδροτέραν ἔλλαμψιν, πρηστῆρα δὲ νωχελεστέραν, Stobæus ἔκλαμψιν.] Illuminatio, Doctrina divina et inspirata, qua discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur et illustratur, quo præeunte res divinas percipiat, et in via a Deo præscripta ambulet : qui et φωτισμὸς dicitur. V. Ἐλλάμπομαι. [Καὶ μέχρι τούτου τοῦ σώματος ἐλλάμψεις φοιτῶσι τῆς ἀλόγου ζωῆς, auctor De anima post Origenis Philocal. p. 648. Angl. Simplic. ad Epictet. p. 220, 25; 221, 14. Hemst. Orat. histor. in fest. rest. imag. ap. Combef. Hist. Monothel. p. 727, D : Ἐκ θείας ἐλλάμψεως. Eustath. Op. p. 138, 45 : Ταῖς κατ' ἄστρα ἐλλάμψεσι· 175, 25 : Ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἔλλ. 186, 10; 249, 30. Hierocles Comm. in Pythag. p. 230 ed. Curter. : Τῆς ἀρετῆς ἡ τελείωσις πρὸς τὴν τῆς ἀληθείας ἔλλαμψιν ἡμᾶς ἀνάξει. Et ll. plurimis Dionys. De cœl. hier. c. 7. L. Dindorf.]

[Ἑλλανία. V. Ἑλλήνιος.]

Ἑλλανικὸς, ἡ, ὸν, Græcanicus s. Græcus : pro Ἑλληνικός : ut et Ἑλλανὶς χθὼν, Soph. Aj. [426] pro Ἑλληνὶς, Terra Græcanica s. Græca. Alioqui Ἑλλανικὸς est et nom. propr. [Cujus exx. plura collegit Sturz. De Hellanico Lesbio p. 2, cui add. Macedo ap. Arrian. Exp. 1, 21, 10, Tripolit. episc. ap. Theodoret. H. E. 1, 5, aliique in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 648, n. 1321; 661, 1355; 687, 1453. Ἑλλάνικος vel Ἑλλανικὸς Dorice dici pro Ἑλληνικὸς tradunt Etym. M. p. 331, 17, sed addens, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἕλλην Ἕλληνος καὶ τοῦ νίκη γέγονεν Ἑλλανόνικος καὶ συγκοπῇ Ἑλλανικὸς, et, ut opinor, Steph. Byz. in Ἑλλάς. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 201, 17 : Ἑλλανικὸς, διὰ τοῦ ι τὸ νι· παρὰ γὰρ τὸ Ἕλλην Ἑλληνικὸς, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς α· καὶ ἄλλως τὰ εἰς κος κτητικὰ διὰ τοῦ ι γράφεται. Id. ib. p. 228, 22 : Καϊκός· ἔστιν δὲ ὄνομα ποταμοῦ· τὰ γὰρ διὰ τοῦ ικος κύρια ἀποστρέφονται τὴν ει δίφθογγον, οἷον Γρηνικὸς, Ἑλλανικὸς, Ἀνδρονικός. Ex quibus omnibus non magis licet conjecturam facere de mensura tertiæ quam ex ll. duobus Tzetzæ, levissimi quum per se tum in hac caussa auctoris, qui Posthom. 14 : Ἑλλᾶνῐκος Λῦσίας δὲ καὶ ἄλλοι ἄνδρες ἀγαυοί· v. 778 vero : Κείνῃ νυκτὶ ὁ Λέσβιος Ἑλλᾱνῑκος ἀείδει· aut Avieni in Huds. Geogr. vol. 4, v. 43, ubi trimetri initium est : *Hellanicusque*. Sed rem decidit Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 60, 1 : Ὅσα μὲν (nominum in ικος) μακρὸν ἔχει τὸ ι, σημειούμεθα, ὡς ἔχει τὸ Αἰνικὸς ὄνομα ποταμοῦ, Καΐκος (sic), Γρήνικος, ὀνόματα ποταμῶν, Ἑλλάνικος, Φίλικος ὄνομα κύριον· τὸ γὰρ κτητικὸν ὀξύνεται καὶ βραχὺ ἔχει τὸ ι. Cujus auctoritati nihil detrahit quod Philicus poeta certe mediam nominis sui corripuit in fr. ap. Hephæst. p. 53, 9 ed. Gaisf. Potuit enim dici et Φίλῐχος et Φίλῑχος, ut Καμικὸς et Παλικὸς ipse Theogn. tradit anceps habere ι, adeoque ap. Terent. Maur. v. 1883 sq., cujus l. tractavit Gaisf. p. 298, etiam *Philĭcus* et *Philīcion* scribi pro *Phalæcus* et *Phalæcion*. Diversæ igitur originis sunt Dor. Ἑλλᾱνῐκὸς pro Ἑλληνικὸς et nomen Ἑλλάνῑκος, ex Ἑλλανό-

νικος, ut videtur, contractum, cui conf. Ἑλλανοκράτης. Confus. c. Ἑλλάδιος notavit Sturz. l. c. p. 36. L. D.]

[Ἑλλάνιος. V. Ἑλλήνιος.]

[Ἑλλανίς. V. Ἑλληνικός.]

[Ἑλλᾱνοδῐκαιῶν, ῶνος, ὁ, Hellanodicarum habitatio in urbe Elide, memorata Paus. 6, 24, 1 et 3, ubi dicit: Κατὰ ταύτην τὴν στοὰν ἰόντι ἐς τὴν ἀγορὰν ἔστιν ἐν ἀριστερᾷ παρὰ τὸ πέρας τῆς στοᾶς ὁ Ἑλλανοδικαιῶν· ἀγυιὰ δὲ ἡ διείργουσα ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς ἐστὶν αὐτόν. Ἐν τούτῳ τῷ Ἑλλανοδικαιῶνι οἰκοῦσι δέκα ἐφεξῆς μῆνας οἱ αἱρεθέντες ἑλλανοδικεῖν καὶ ὑπὸ τῶν νομοφυλάκων ὅσα ἐς τὸν ἀγῶνα σφᾶς δεῖ ποιεῖν διδάσκονται. Scrib. autem esse Ἑλλανοδικεῶν animadvertit Bekker.]

[Ἑλλᾱνοδίκης, ὁ.] Ἑλλανοδίκαι, οἱ, q. d. Judices Græciæ, sic vocati Judices sacrorum certaminum, ut tradit Bud.: seu ut VV. LL., Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. [Primo unum fuisse, tum duo, denique novem, ex Aristotele in Eleorum politia refert Harpocratio, et omisso auctoris nomine Suidas. Unum memorat Pind. Ol. 3, 12 (expressus a Philostr. Imag. 2, 6, p. 817, ubi v. Jacobs. p. 432): Ὥτινι ἀτρεκὴς Ἑλλανοδίκας γλεφάρων Αἰτωλὸς ἀνὴρ ὑψόθεν ἀμφὶ κόμαισι βάλῃ γλαυκόχροα κόσμον ἐλαίας. Ubi schol.: Περὶ τοῦ τῶν Ἑλλ. ἀριθμοῦ Ἑλλάνικός φησι καὶ Ἀριστόδημος ὅτι τὸ μὲν πρῶτον β′, τὸ δὲ τελευταῖον ι′· τοσαῦται γὰρ αἱ τῶν Ἠλείων φυλαί, καὶ ἀφ' ἑκάστης εἷς ἦν Ἑλλ. (Eadem de decem Hellanodicis ex Aristodemo Suid. et Harp. Etym. M. p. 331, 24 s. Lex. rhet. Bekk. An. p. 248, 32: Ἑλλανοδίκαι ἦσαν ἄρχοντές τινες Ἠλείων οἱ διέποντες τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα τῶν Ὀλυμπίων. Ἐκλήθησαν δὲ οὕτω παρὰ τὸ τοῖς Ἕλλησι δικάζειν. Ἐδίκαζον δὲ τοῖς τε ἀθληταῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγωνισταῖς, καὶ προεκάθηντο ἐν τῷ ἀγῶνι ἐν πορφυρίσιν. Ἦσαν δὲ τὸ παλαιὸν ἐννέα, εἶτα δέκα, εἶτα πεντήκοντα τὸ τελευταῖον, pro quibus Etym. M. εἶτα δύο καὶ τὸ τελ. η′, frequenti confusione, de qua supra vol. 2, p. 75, A.) Paus. 5, 9, 4: Πεντηκοστῇ Ὀλυμπιάδι ἀνδράσι δύο ἐξ ἁπάντων λαχοῦσιν Ἠλείων ἐπετράπη ποιῆσαι τὰ Ὀλύμπια, καὶ ἐπὶ πλεῖστον ἀπὸ ἐκείνου διέμεινε τῶν ἀγωνοθετῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν β′· πέμπτῃ δὲ Ὀλυμπιάδι καὶ εἰκοστῇ (vitiosus numerus) ἐννέα Ἑλλανοδίκας κατέστησαν. Τρισὶ μὲν δὴ ἐπετέτραπτο ἐξ αὐτῶν ὁ δρόμος τῶν ἵππων, τοσούτοις δὲ ἑτέροις ἐπόπταις εἶναι τοῦ πενταθλου, τοῖς δὲ ὑπολειπομένοις τὰ λοιπὰ ἔμελε τῶν ἀγωνισμάτων. Δευτέρᾳ δὲ ἀπὸ ταύτης Ὀλ. προσετέθη καὶ ὁ δέκατος ἀθλοθέτης. Ἐπὶ δὲ τῆς τρίτης καὶ ἑκατοστῆς φυλαί τε Ἠλείοις δώδεκα καὶ εἷς ἀπὸ φυλῆς ἑκάστης ἐγένετο Ἑλλ., etc. quibus docet ol. 104 Eleos ad 8 tribus redactos 8 Hellanodicas fecisse, sed ab ol. 108 ad suam ætatem rursus 10. Vid. id. 6, 2, 2; 6, 6; 20, 10; 23, 2; 24, 1-4; 8, 40, 1. Conf. præter Hesych., qui etiam Διάρχους dictos tradit in illo voc., Tzetz. Hist. 12, 359, 374. Memorantur Dioni Cass. 63, 14, Eunapio ap. Suid. et Zon. in v.; præterea Luciano Pro imag. c. 11, Hermot. c. 39, Liban. vol. 1, p. 364, Æliano V. H. 9, 31; 10, 1, Philostr. V. Ap. 6, 10, p. 238. || Nemeorum Ἑλλανοδίκαι sunt in inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 581, n. 1126. || Diversos ab hujus generis Hellanodicis memorat Xen. Reip. Lac. 13, 11: Ἤν δίκης δεόμενός τις ἔλθῃ, πρὸς Ἑλλανοδίκας τοῦτον ὁ βασιλεὺς (quum est in castris) ἀποπέμπει, ἢν δὲ χρημάτων, πρὸς ταμίας. — De forma per η HSt.:] Ἑλληνοδίκαι, οἱ, Græcorum judices: s. Græcorum præsides in causis dijudicandis et componendis: ap. Herodot. 1, [5, 22: Οἱ τῶν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλληνοδίκαι οὕτω ἔγνωσαν εἶναι, ubi al. libri Ἑλλήνων]. Alii Ἑλλανοδίκας vocant, ut supra docui. [Formam Ἑλληνοδίκαι habet Hesych. suo l., etsi ipse in Διάρχοι dicit Ἑλλανοδίκαι: quæ forma nominis origine Dorici ita prævaluit etiam apud Atticos, ut vicissim in magistratus Attici Hellenotamiarum nomine Attica forma ne a Doriensibus quidem mutata est.]

Ἑλλανοδικέω, Judex sum sacrorum certaminum. Et Ἑλλανοδικοῦντες i. q. Ἑλλανοδίκαι. Paus. Eliac. 1, p. 128; 2, p. 139 [6, 1, 5; 24, 3].

[Ἑλλανοδικεών. V. Ἑλλανοδικαιών.]

[Ἑλλανοδικία, ἡ, Judicium certaminum sacrorum, quod ferebant Hellanodicæ. Tzetz. Hist. 12, 374: Ἐξ οὗ μετῆν τοῖς Αἰτωλοῖς τῆς Ἑλλανοδικίας. Elberling.]

[Ἑλλᾱνοκράτης, ὁ, Hellanocrates, n. viri Larisæi, Aristot. Pol. 5, 10. ă L. Dindorf.]

[Ἑλλαξεύω. V. Ἐνλαξεύω.]

[Ἑλλαπίνη, ἡ, forma Æol. pro εἰλαπίνη. Etym. Ms. Paris. ap. Koen. ad Greg. p. 588: Εἰλ. σημαίνει τὴν εὐωχίαν, διὰ τῆς ει· ἑλλαπίνη γὰρ οἱ Αἰολεῖς. L. D.]

Ἑλλάς, άδος, ἡ, adj. interdum ponitur pro Ἑλληνικὴ s. Ἑλλανικὴ, Græcanica, Græca: ut, quum dicunt Ἑλλάδα φωνήν [Philostr. V. Apoll. c. 29, p. 81: Πόθεν οὕτως ἔχεις φωνῆς Ἑλλάδος;], et Ἑλλὰς γυνή. Sic Ἑλλὰς χώρα, ap. Herodot. 1. [Et Ἑλλὰς πόλις 5, 93; 7, 22, 115. Et γλῶσσα 6, 98; 9, 16, Poll. 2, 110. Æsch. Ag. 109: Ἑλλάδος ἥβας· Soph. Phil. 223: Ἑλλάδος στολῆς· et sæpe ap. utrumque et ap. Eurip. Ἑλλὰς γῆ, χθὼν et sim. Iph. T. 1386: Τῆς Ἑλλάδος ναῦται νεώς, et ib. 1292, 1345, et sim. al. Phœn. 1509: Τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος, Quæ Græca. Dionys. A. R. 1, 5, p. 16, 2: Οὐδεμία πόλις οὔτε Ἑλλὰς οὔτε βάρβαρος. Philostr. V. Ap. 2, 20, p. 71: Τὰ δὲ Τάξιλα μέγεθος μὲν εἶναι κατὰ τὴν Νίνον, τετειχίσθαι δὲ ξυμμέτρως, ὥσπερ αἱ Ἑλλάδες, Int., Ut Græcæ fere solent civitates. Masc. annotavit Antiatt. Bekk. p. 97, 4: Ἑλλὰς ὁ ἀνὴρ, Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ.] Interdum subst. pro Ἑλλὰς γῆ s. χώρα, ut Lat. quoque Græcia: veluti quum dicunt ἐν τῇ Ἑλλάδι: et Μεγάλη Ἑλλὰς, Magna Græcia. [De qua v. interpretes Strab. 6, p. 365 ed. Falc. Ἑλλὰς de Græcia primus usurpavit Hesiod. Op. 651: Ἐξ Αὐλίδος, ἧ ποτ' Ἀχαιοὶ ... πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα. Quem l. totum interpolatum aliis de caussis judicabat Plutarch. ap. Proculum. V. quæ de diverso ap. Hes. et Hom. usu voc. Πανέλλην dicentur in Ἕλλην. Post hanc ætatem Ἑλλάδι (cujus fines describit Strabo 8, p. 334, dividens in Græciam intra et extra Pylas, quarum prior Peloponneso continetur, unde Eust. Il. p. 320, 32: Ἑλλάδα δὲ οὐ τὴν συνήθως παρ' ἡμῖν καλουμένην φησὶ χώραν, ἥτις ἐπισυνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς Πελοποννήσου) annumerata est etiam Asia minor Græcis civitatibus referta. Herod. 1, 92: Κροίσῳ δὲ ἔστι καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐν τῇ Ἑλλάδι πολλὰ ... ἐν μὲν γὰρ Θήβῃσι ... ἐν δὲ Ἐφέσῳ... Nisi potius dicendum Herodotum minus hic ad terram quam ad gentem respicere. Xenoph. Anab. 6, 5, 23: Ἐννοήσατε ὅτι ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς Ἑλλάδος ἐσμέν. Quem certe locum de Asia Græca capere licet, quanquam Agesilaus H. Gr. 3, 4, 5 dicit: Αὐτονόμους τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰς ἐν τῇ παρ' ἡμῖν Ἑλλάδι. Signif. angustiori, de qua dixi in Ἑλλαδικὸς, Hermias Irris. gentil. p. 402, A: Τοῖς τὴν Ἑλλάδα τὴν Λακωνικὴν παροικοῦσι. || I. q. Græci. Pind. Pyth. 12, 6: Ἑλλάδα νικάσαντα τέχνᾳ. Eur. Or. 647: Ἀγαμέμνων ἀθροίσας Ἑλλάδ' ἦλθ' ἐς Ἴλιον· et alibi. Thucyd. 1, 6: Ἡ Ἑλλὰς ἐσιδηροφόρει, et alibi sæpe. Xen. H. Gr. 4, 8, 4: Οἱ δὲ βάρβαροι εἰ ἐπιχειρήσουσι τῆς θαλάττης ἄρχειν, οὐκ ἀνέξεται ταῦτα ἡ Ἑλλάς.] Pindar. vero ap. Athen. [immo Thucyd. qui dicitur Anth. Pal. 7, 45, 3] Ἑλλάδος Ἑλλάδα vocat Athenas, ut alius quidam Romam ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης. Præterea Ἑλλὰς nomen urbis est ap. Hom. [Il. B, 683: Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα (eodemque epith. 1, 447), Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί (eodemque modo Π, 595: Ἑλλάδι οἰκία ναίων ὅλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι): I, 395: Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε (coll. Od. Λ, 495)· 478: Φεῦγον ... δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο, Φθίην δ' ἐξικόμην. Et ubi καθ' vel ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος, Od. Δ, 726, 816; O, 80. Pausan. 3, 20, 6: Καθότι καὶ Ἕλληνας (ἐξενίκησεν ὀνομάζεσθαι) τὸ σύμπαν γένος ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ ποτὲ καλουμένης Ἑλλάδος. Latiori sensu de terra Aristot. Meteor. 1, 14: Καὶ γὰρ οὗτος (ὁ ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμὸς) περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τούτου περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ περὶ Δωδώνην καὶ τὸν Ἀχελῷον.] Steph. B. [Qui addit: Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἑλλὰς κοίλης Συρίας. || N. pr. mulieris Pergamenæ ap. Xenoph. H. Gr. 7, 8, 8.]

[Ἑλλάω.] Ἑλλάσαι Hesychio est συγκλεῖσαι, κωλύσαι. [Pro ἔλσαι.]

[Ἐλλέβιχος, ὁ, Ellebichus, n. pr. viri ap. Liban. Epist. 816, et vol. 2 init. et al. Ap. Theodoret. H. E. 5, 20, p. 219, 44, male Ἐλεβῆχος. Rectius autem scribitur cum spir. aspero Germanis adhuc in eod. nomine usitato. L. Dind.]

Ἐλλεβοριάω, Helleborum desidero, s. Helleborum

mihi opus est, ut Plaut. loquitur. Affert enim Suid. et Etym. [et schol. Aristoph. Vesp. 1480] ex Callia ἐλλεβοριᾶν pro ἐλλεβόρου δεῖσθαι ὡς φαρμάκου. At Helleborosus sum ap. Plautum [Rud. 4, 3, 67] interpr. Plus hellebori sumpsi, quam par fuit. [Hippocrat. Epist. p. 1287, 16: Εἰσήχθην μὲν οὖν, ὦ Δημόκριτε, ὡς μεμηνότα ἐλλεβοριῶν, οὐ καταμαντευσάμενος ὅστις ποτ' εἴης.]

Ἑλλεβορίζω, significat teste Suida, δι' ἐλλεβόρου καθαίρω, Helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgare, qui sanæ mentis non essent. Dem. Pro cor. [p. 268, 3]: Τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Plut. Alex. [c. 42: Ἔγραψε δὲ καὶ] Παυσανίᾳ τῷ ἰατρῷ, βουλομένῳ τὸν Κρατερὸν ἐλλεβορίσαι. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 638, 30: Ἤν ᾖ δυνατή, ἐλλεβορίζειν· 640, 29: Ἤν μὲν ἀπύρετοι ἔωσι καὶ ἰσχύωσι, ἐλλεβορίζειν· 658, 27. Antisth. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 365: Τὰς μὴ κατὰ θύρας εἰσιούσας ἀπολαύσεις δεήσει ἢ σχασθῆναι ἢ ἐλλεβορισθῆναι, cit. Wakef. Steph. Byz. v. Ἀντίκυραι: Ἀντικυρεὺς, ὅντινά φασιν ἐλλεβορίσαι τὸν Ἡρακλέα. Scylax p. 14: Ἀντίκυρα πόλις, οὗ ἄριστα ἑλλεβορίζονται (sic). Diphili com. Ἑλλεβοριζόμενοι fabula citatur in Bekk. An. p. 100, 11.]

Ἑλλεβορίνη, ἡ, dicitur a quibusdam Frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia: alio nom. dictus ἐπιπακτὶς, teste Diosc. 4, 109, et Plin. 29, 9. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 2: Τὸ τῆς ἑλλ. σπέρμα.]

Ἑλλεβορισμὸς, ὁ, Purgatio quæ fit veratro, sc. elleboro. [Hippocr. Epist. p. 1287, 17: Τὸν περὶ τοῦ ἑλλ. λόγον. Matthæi Med. p. 168: Εἰς πρόπειραν ἐλλεβορισμοῦ. Aret. Diut. p. cur. 2, 13, p. 136: Ἑλλεβορισμοί.]

Ἑλλεβόρῖτης οἶνος, dicitur Vinum helleboro conditum: Diosc. 5, 82, Plin. 14, 16. Sic et Elleboriten fieri ex veratro nigro Cato docet. [|| Centaurium minus. Diosc. Noth. 3, 9. Boiss. ī]

[Ἑλλέβορον. V. Ἑλλέβορος.]

[Ἑλλεβοροποσία, ἡ, Hellebori potus. Hippocr. Epid. 5, p. 1160, B: Ἑλλεβοροποσίη ἀνῆγε παντοδαπά.]

Ἑλλέβορος, s. Ἑλλέβορος, ὁ, quæ scriptura verior est, si verum sit etymon, quod Etym. affert, dici παρὰ τὸ ἕλεῖν τῇ βορᾷ, Quod esu perimat [Ad eand. etym. alludit Hesych.: Ἑλέβορον (sic) δηλητήριον φάρμακον, ἤτοι βρῶμα]: utpote θανάσιμον φάρμακον: Elleborus s. Helleborus: herba vi purgatoria et sternutamentorum excitatoria celebris, Lat. Veratrum dicta [hoc Veratrum, herba Verruca, Ebulem, Gloss.]: de cujus duplici genere vide Dioscor. 4, 150, 151, Theophr. H. Pl. 9, 11, Plin. 25, 5. [Pausan. 10, 36, 7.] Notandum vero, quum simpl. dicunt et sine adjectione, aliquem ἑλλέβορον εἰληφέναι, intelligendum esse τὸν λευκόν: hunc enim ἁπλῶς appellare ἑλλέβορον consueverunt, τὸν μέλανα autem μετὰ προσθήκης, teste Galeno [Comm. ad Aphor. 5, 1: Τοῖς ἑλλέβορον εἰληφόσι, λευκὸν δηλονότι· τοῦτον γὰρ ἁπλῶς εἰώθασιν ὀνομάζειν ἑλλέβορον, οὐχ ὥσπερ τὸν μέλανα μετὰ πρ. Conf. id. p. 547, 22, ad l. De fract. p. 760, A.] Hippocrates plur. numero dicit etiam τοὺς ἐλλεβόρους [Aphor. 4, 13, p. 1249, E: Πρὸς τοὺς ἐλλεβόρους τοῖσι μὴ ῥηιδίως ἄνω καθαιρομένοισι· Epid. 7, p. 1222, F; 1223, B, Epist. p. 1288, 17]: ut et Virg. [Georg. 3, 451]: Helleborosque graves. Plin. cum Plauto et Helleborum dicit neutro gen., ut quum scribit [H. N. 25, 13, § 94]: Efficacius helleborum ad vomitiones, et ad bilem nigram extrahendam. [V. plurima de eo apud Schneid. in indice ad Theophrast. p. 361 sq., ut omittam ll. recentiorum medicorum. Aristoph. Vesp. 1489: Πῖθ' ἑλλέβορον, i. q. Insanis. Menand. ap. Athen. 10, p. 446, D: Ἑλλέβορον (ita Heringa post Bentl.: libri Βάλλ' ἐς κόρον) ἤδη πώποτ' ἔπιες, Σωσία; Πᾶσιν πάλι νυν (leg. Πάλιν πάλιν νυν) πῖθι· μαίνει γὰρ κακῶς. Plat. Euthyd. p. 299, B: Ἐάν τις αὐτὸ (τὸ φάρμακον) τρίψας ἐγκεράσῃ ἑλλεβόρου ἅμαξαν. || Fem. ἡ ἑλλέβορος est in fr. quod Herodoto per errorem tribuit Suidas vv. Ζηλῶσαι et Ἡρόδοτος.: Τὴν ἀκόνιτον, ἢ τὴν ἑλλέβορον, ubi est var. τὸν ἑλλ. || Forma neutra Ἑλλέβορον, quam improbat Thom. M. p. 296: Ἑλλέβορος ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὐ τὸ ἑλλέβορον, est apud Polluc. 5, 132, ubi cod. rectius τὸν ἑλλ. pro τό. Matthæi Med. p. 313: Θεῖον ἄπυρον, ἑλλέβορον. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 140, pro ἑλλέβορος cod. unus ἑλέβορον. Suid. et Zon. p. 689 inter nomina gen. neutr.: Ἑλλέβορον, τὸ λεγόμενον καρπίν.] || Hesychio ἑλλέβορος est non solum βοτάνη, sed et κόσμος γυναικεῖος χρυσοῦς. [Confert Alb. Nicostrati com. l. apud Clem. Al. Pædag. 2, p. 245: Ἁλύσεις, καθετῆρας, δακτυλίους, βουβάλια, ὄφεις, περισκελίδας, ἑλλέβορον. Adde Aristoph. ap. Polluc. 7, 96, inter ornamenta muliebria recensentem τρυφοκαλάσιριν, ἑλλέβορον, κεκρύφαλον. Ex Comicis memorat id. 5, 101. L. Dindorf.]

[Ἑλλεβοροσήματα, Limonium, ap. Interpol. Diosc. cap. 598 (4, 16). Ducang.]

[Ἑλλέγω. Regulæ prosod. p. 462, 194, ubi agitur de compp. cum ἐν et σύν: Ἑλλέγω, συλλέγω, ἔμμονος, σύμμονος. Angl.]

Ἑλλεδᾰνὸς, ὁ, Vinculum, Restis: Funiculus tortilis e vimine aut alia re, quo stringuntur mergites et manipuli. Hom. Il. Σ, [553]: Ἄλλα δ', intellige δράγματα, ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο. Sic Hesiod. Sc. [291], de messoribus: Οἱ δ' ἂρ ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον, καὶ ἔπιπλον ἀλωήν· quod exp. δεσμοῖς. [H. Cer. 456: Τὰ δ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δεδέσθαι.] Ap. Hesych. legitur etiam Ἑλλεδαμοὶ, exp. δεσμοὶ, σχοῖνοι: sed vereor ne mendosa sit ea scriptura. [Et inter Ἑλλόγιμος et Ἑλλοὶ æque mendosum Ἑλλοδανοῖσι, δεσμοῖς.] Dicitur παρὰ τὸ ἕλλειν s. ἑλλειν, quod idem exp. ἴλλειν, κατέχειν. [Porro HSt.:] Ἑλεδανὸς Suidæ ὁ δεσμὸς, Vinculum, quod infra gemino λ. Εἰλεδανὸς Suidæ δεσμὸς, Vinculum. [Eidemque et Zon. p. 1103, Ἰλεδανοὶ (Ἰλλεδ. Zon.), οἱ δεσμοί. Εἰλεδανοῖσι libri nonnulli Hom. l. c. Ἑλλεδ. sp. asp. Hesych. et Etym. M. p. 331, 36; ἑλλεδ. Lex. de spirit. p. 216. De accentu oxyt. Arcad. p. 64, 17. L. Dind.]

Ἔλλειμμα, τὸ, Quod deest, Quod deficit, Id quod deest alicui, rei cuipiam, ut sit integra s. absoluta, aut qualis esse debet. Plut. Coriol. [c. 25]: Ἐν δὲ τοῖς κάτω χρόνοις μίαν θυσίαν τριακοντάκις ἐποίησαν, ἀεί τινος ἐλλείμματος ἢ προσκρούματος γίνεσθαι δοκοῦντος. [Synes. Epist. 57, p. 197, D: Οὗτος οὖν τὴν ἐν πόλει λαμπρότητα τεθαυμακὼς αἰσχυνέσθω τοῖς ἐλλείμμασιν (generis sc. obscuritate). Schol. Hephæst. p. 24 ed. Gaisf.: Ἀκατάληκτον, ἤγουν μὴ ἔχον τὸ τυχὸν ἔλλειμμα, iisdemque verbis schol. metr. Pind. p. 12, A ed. Bœckh.] Bud. ἔλλειμμα seu in plur. ἐλλείμματα esse dicit, quæ Latini Reliqua vocant, h. e. Quod reliquum est pensionis non persolutæ: afferens ex Synes. [Ep. 129, p. 263, C] φόρων ἐλλείμματα, pro Tributorum reliqua. Huc autem pertinet, quod in nomine Λοιπάδες dicam, sc. ἐλλείμματα et λοιπάδας pro una eademque signif. apud Justinian. inveniri. Sed hoc addo iis quæ a Bud. de ἔλλειμμα s. ἐλλείμματα scribuntur, ita vocari Reliqua, quasi quæ desint ad summam perficiendam. [Reliqua, Reliquarium, Defectus, Nomen, Gloss. Demosth. p. 26, 3: Τοὺς μὲν ἀξίους ἐπαίνου τιμᾶν, τοὺς δ' ἀδικοῦντας κολάζειν, τὰς προφάσεις δ' ἀφελεῖν καὶ τὰ καθ' ὑμᾶς ἐλλείμματα· quæ ita explicat in seqq.: Οὐ γὰρ ἔστι πικρῶς ἐξετάσαι τί πέπρακται τοῖς ἄλλοις, ἂν μὴ παρ' ὑμῶν αὐτῶν πρῶτον ὑπάρξῃ τὰ δέοντα. De vectigalibus non solutis id. p. 606 extr.: Ὑμῖν παρὰ τὰς εἰσφορὰς τὰς ἀπὸ Ναυσινίκου ἔλλειμμα τέτταρα καὶ δέκα ἐστὶ τάλαντα. Aristot. Rhet. 1, 13: Τοῦ ἰδίου νόμου καὶ γεγραμμένου ἔλλειμμα. Vitium corporis Hippocr. Præn. p. 28, 5: Ἤν μή τι ἐκ γενετῆς ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἔλλειμμα ᾖ.] || In VV. LL. ἔλλειμμα exp. etiam Delictum, Erratum. [Dionys. De adm. vi Dem. c. 20, p. 1015, 3: Πολλὰ ἄν τις ἔχοι καὶ ἄλλα ἐπιτιμᾶν Ἰσοκράτει τῶν περὶ τὴν διάλεκτον ἐλλειμμάτων. L. Dind.]

[Ἐλλειπής. V. Ἐλλιπής.]

[Ἐλλειπασμός. V. Ἐλιπασμός.]

[Ἐλλειπογνώμων. Eudemus Lex. Ms. v. Ἄβολος, de equorum ætate dignoscenda: ... καὶ μετὰ ἄλλον ἐνιαυτὸν τέλειοί εἰσιν οἱ τεττάρων ἥμισυ ἐτῶν, ἀφ' οὗ ἐλλειπογνώμονες καλοῦνται, οἱ μηκέτι διὰ ὀδόντων γνωσθῆναι δυνάμενοι· γνώμονα δὲ λέγουσι τὸν βαλλόμενον ὀδόντα. Osann.]

[Ἐλλειπόντως, Imperfecte. Plotin. Enn. 1, 3, vol. 1, p. 45, 10 ed. Creuzer.: Πότερα δὲ ἔστι τὰ κάτω εἶναι ἄνευ διαλεκτικῆς καὶ σοφίας ἢ ἀτελῶς καὶ ἑλλ.; Hesych.: Ἀκραῆ, ἄκρως προϊόντα οὔτε σφοδρῶς οὔτε ἑλλ.]

[Ἐλλειπτικὸς, ἡ, ὸν, Defectivus, Gl. Eust. Il. p. 66, 24 : Ὅτι σχῆμα ἐλλειπτικὸν ἐνταῦθα τὸ, Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί· 319, 35 : Ἔστι δὲ τὸ σχ. ἐλλ. ἀπὸ μακροῦ κοινοῦ. Signif. mathem. Eust. Od. p. 1397, 14 : Καταγράφεσθαι γάρ τι πλινθίον, ὥσπερ ἐν τῇ πεττευτικῇ παιδιᾷ, δι' οὗ τὰ κινήματα τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ, πραγματεύονται οἱ Αἰγύπτιοι. Nisi scrib. ἐκλειπτικά. || Et adv. Ἐλλειπτικῶς, Per ellipsin. Schol. Lucian. Gymn. c. 17. Boiss. Eust. Il. p. 768, 15, Od. p. 1080, 17; schol. Hesiod. Op. 818, et alii. L. Dind.]

Ἐλλείπω, Relinquo [Eur. El. 609: Σὺ δ', ἐκ βάθρων γὰρ πᾶς ἀνήρησαι φίλοις, οὐδ' ἐλλέλοιπας ἐλπίδα, Spem fecisti reliquam. Dat. junctum Apoll. Rh. 1, 515 : Τοίην σφὶν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς], Prætermitto [Plato Polit. p. 267, C : Τοῦτ' αὐτὸ καὶ μάλιστα ἡ ζήτησις ἐλλείπει, τὸ τὸν λόγον εἰρῆσθαι μέν πως, οὐ μὴν παντάπασί γε τελέως ἀπειργάσθαι· 269, C : Λέγε μηδὲν ἐλλείπων· Tim. p. 17, B : Κατὰ δύναμίν γε οὐδὲν ἐλλείψομεν], Prætereo. Jul. Imp. : Ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνήδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρός σε γιγνομένου καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, ubi tamen Bud. passiva voce reddidit, Ego vero si mihi conscius essem officii erga te vel tantulum præteriti s. deserti. [Xen. Cyr. 1, 2, 14 : Ἤν τις... ἐλλίπῃ τι τῶν νομίμων. Dem. p. 753, 22 : Ἐλλελοιπότες τὰς εἰσφοράς (quod p. 607, 3 : Τοὺς ἐλλείποντας, de qua constr. HSt. infra)· 607, 20 : Οὐκ ἔσθ' ὅ,τι τῶν δεινοτάτων ἐλλιπὼν φανήσεται· 1267, 25.] Idem Bud. ἐλλείπω pro παραλείπω poni docens, affert Ἐξέλιπε τὸν βίον ex Isocr., sed perperam, quum ἐξέλιπε sit ab ἐκλείπω. Plato in Timæo [p. 20, C] : Οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδὲν, Nihil promptitudinis prætermittemus, vel Nihil reliqui nobis faciemus ad promptitudinem. Usus est et Xen. [Cyrop. 4, 5, 49] eod. loquendi genere, Καίτοι γε ἀνδρείας καὶ προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπων, ubi tamen a Bud. exponitur etiam, Quamvis nec strenuitate nec promptitudine deficeretur. [Æsch. Prom. 341 : Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. Aristoph. Lys. 673 : Οὐδὲν ἐλλείψουσιν αὗται λιπαροῦς χειρουργίας. Plato Reip. 9, p. 571, D : Οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει· Tim. p. 29, B : Τοῦ μὲν οὖν μονίμου... δεῖ μηδὲν ἐλλείπειν· 90, B : Τούτου μηδὲ σμικρὸν ἐλλείπειν· Polit. p. 311, C. (Inscr. Olb. apud Bœckh. vol. 2, p. 174, 19 : Σπουδᾶς οὐδὲν ἐνλείπων.) Impersonaliter Leg. 8, p. 844, B : Ἀϋδρία δὲ εἴ τισι τόποις ξύμφυτος ἐκ γῆς τὰ ἐκ Διὸς ἰόντα ἀποστέγει νάματα καὶ ἐλλείπει τῶν ἀναγκαίων πωμάτων. Cum dat. Menon. p. 87, A : Εἰ ἔστι τοῦτο τὸ χωρίον τοιοῦτον οἷον παρὰ τὴν δοθεῖσαν αὐτοῦ γραμμὴν παρατείναντα ἐλλείπειν τοιούτῳ χωρίῳ οἷον ἂν αὐτὸ τὸ παρατεταμένον ᾖ. Apollon. De adv. Bekk. An. p. 613, 12 : Ῥητέον οὖν ὡς ἐθιμώτερον οἱ ποιηταὶ ἐλλείπουσι προθέσεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἴθυσε μάχη πεδίοιο. Schol. Aristoph. Eq. 37 : Πλεονάζουσι γὰρ καὶ ἐλλείπουσι ταῖς προθέσεσι(ν) Ἀττικοί. L. D. Plotin. 1, 5, 9, p. 89, 5 : Ἀνθρώπου ἐλλείποντος τοῖς καλοῖς· 6, 7, 2, p. 1273, 1 : Εἰ οὖν τέλειον, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτῳ ἐλλείπει. Creuzer. Cum partic. Demosth. p. 257, 2 : Οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅ,τι ἂν δύνηται ἀγαθόν. Inscr. Sam. apud Bœckh. vol. 2, p. 215, n. 2256, 7 : Οὐδὲν ἐλλείπει χρή[σιμος ὤν]. Et structura inversa Xenoph. Comm. 4, 3, 17 : Χρὴ οὖν μηδὲν ἐλλείποντα... τιμᾶν τοὺς θεούς. Absolute Hom. H. Apoll. 213 : Πεζὸς, ὁ δ' ἵπποισιν· οὐ μὴν Τρίοπός γ' ἐνέλειπεν. Xen. Eq. 8, 5 : Ἂν ἐλλείπῃ (equus) τὰ ὄπισθεν, Deficiat posteriori corporis parte.] || Dicitur præterea ἐλλείπει με τοῦτο, Deficit me hoc. Polyb. 5, [93, 4] : Ὅταν ἐλλείπωσιν αἱ χορηγίαι τὰς ἑκάστων ἐπιβολάς. [9, 41, 11 : Οὐδὲν ἐνέλιπε τὸν Φίλιππον τῶν πρὸς τὰς ἐπιβολάς. Et alibi.] Item ἐλλείπειν opp. τῷ πλεονάζειν apud Aristot., alicubi vero et τῷ ὑπερβάλλειν [Theophr. C. Pl. 6, 17, 12], ubi ἐλλείπειν est Omnibus numeris absolutum non esse, Imperfectum esse. Item aliis modis; nam apud illum Eth. 2, 2 : Τά τε γὰρ ὑπερβάλλοντα γυμνάσια καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχὺν, redditur ἐλλείποντα γυμνάσια, Pauciores ac remissiores exercitationes : subjungit autem, πλείω καὶ ἐλάττω in ead. signif., περὶ τῶν ποτῶν καὶ τῶν σιτίων loquens. Et ejusd. l. c. 6 : Ὃ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει, Quod nec superat, nec deserit id quod oportet adesse. Sed malim, Quod nec abundat, nec parcius est. [Dio Cass. 57, 14 : Πέντε βουλευτὰς ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ποταμοῦ, ἵνα μήτε τοῦ θέρους ἐλλείπῃ μήτε τοῦ χειμῶνος πλεονάζῃ.] Vide et in Ἔλλειψις. Affertur autem ex eod. Aristot. OEc. 1 [?], τὸ σωζόμενον et τὸ ἐλλεῖπον, pro Incolume et vitiatum. [Plato Leg. 4, p. 717, D : Μήθ' ὑπεραίροντα μήτ' ἐλλείποντα· 719, D. 5, p. 729, A : Τὰ μὲν ὑπέρογκα, τὰ δ' ἐλλείποντα. || Cum dativo personæ Xenoph. Comm. 2, 1, 8 : Ἑαυτῷ μὲν πολλὰ ὧν βούλεται ἐλλείπειν. Imperson. Plat. Leg. 5, p. 740, C : Ἐὰν δέ τισιν ἐλλείπωσι χάριτες. Polyb. 5, 95, 1 : Διὰ τό τινα τῶν χρημάτων ἐλλείπειν αὐτῷ· 11, 28, 4. Vel rei. Nemes. De nat. hom. p. 287 : Ἵνα μηδὲν ἐλλείπῃ τῷ λόγῳ. Vita Sabæ apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 647, A : Νυνὶ δὲ κέκληκέν με ὁ καιρὸς εἰς πέρας ἀγαγεῖν τὸ ἐλλεῖπον τοῖς παρ' ἡμῶν ἐπιταχθεῖσι.] || Item ἐλλείπω τούτου, Deficior hac re. Thuc. 1, [80] : Ἀλλὰ πολλῷ ἔτι πλέον τούτου ἐλλείπομεν, Hac re deficimur, s. destituimur. Sic ἐλλείπω βιβλίων. [Æschyl. Prom. 961 : Μήτι σοι δοκῶ ταρβεῖν; πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω· Sept. 10 : Καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ. Plato Theag. p. 123, A : Ἔτι οὖν οἴει τινὸς ἐπιστήμης ἐλλείπειν, ἧς προσήκει ὑπὲρ σοῦ τὸν πατέρα ἐπιμεληθῆναι; Phædr. p. 269, D. Referri eod. licet Leg. 2, p. 673, B : Μουσικῆς πέρι διελθόντων ἡμῶν, ἐλλειπόντων δὲ γυμναστικῆς. Paullo aliter Xen. Hier. 4, 8 : Τὰ τῶν ἱκανῶν ἐλλείποντα. Dionys. A. R. 3, 25 : Ὅσοι δὲ τούτων τινὸς ἐνέλιπον, ἐν ταῖς δίναις ἀπέθνησκον. Inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 254, 2 : Αἵδε τῶν πόλεων τοῦ τόκου... ἐνέλιπον καὶ οὐκ ἀπέδοσαν.] Sed affertur et ἐλλείπει μοι τῆς γενέσεως, pro ἐλλείπω τῆς γενέσεως, e Plat. [Leg. 5, p. 740, C. Sic Demosth. p. 326, 20 : Ὧν ἐνέλιπε τῇ πόλει, Quæ deerant civitati. Schweigh. Cum dativo rei, Polyb. 15, 3, 5 : Ἐλλείπων τοῖς ἱππικοῖς· et simul cum genitivo 2, 62, 7 : Τὸ σύμπαν τίμημα τῆς ἀξίας ἐνέλιπε τῶν ἑξακισχιλίων, διακοσίοις καὶ πεντήκοντα ταλάντοις. Cum dativo personæ et accus. rei, 4, 60, 2 : Οὔτε τὸ ξενικὸν ἐδύνατο συστήσασθαι διὰ τὸ... ἐλλελοιπέναι τινὰ τῶν ὀψωνίων τοὺς Ἀχαιοὺς τοῖς μισθοφόροις. || Cesso. Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 496, n. 2741, 10 : Μέχρι νῦν τῆς περὶ τοὺς ἀγῶνας καταστάσεως ἐνλειπούσης διὰ τὴν τῶν χρημάτων παρασκευήν. Conf. l. Xenoph. Comm. 4, 3, 17 supra cit. || Deficio. Xenoph. Hier. 1, 28 : Παροῦσαι μὲν οὐδέν τι ἀγαπῶνται (adulationes), ἐὰν δέ τι ἐλλείπωσι, δεινὰς ὀργὰς καὶ λύπας ἐμποιοῦσιν. Plat. Critiæ p. 118, C : Τετράγωνον μὲν αὖθ' ὑπῆρχε τὰ πλεῖστ' ὀρθὸν καὶ πρόμηκες· ὅτι δ' ἐνέλειπε, κατεύθυντο τάφρου κύκλῳ περιορυχθείσης· Theæt. p. 157, E : Μὴ τοίνυν ἀπολίπωμεν ὅσον ἐλλεῖπον αὐτοῦ· Leg. 1, p. 632, B : Ἐν οἷς ἔστι τε καὶ ἐν οἷς ἐλλείπει· 12, p. 960, D : Ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι πῶς χρὴ κ. τ. λ. 5, p. 740, D : Τοῖς περιγενομένοις ἢ τοῖς ἐλλείπουσι, etc. Tim. Locr. p. 102, C : Αἴκα πλεονάζοιεν ἢ ἐλλείποιεν ταὶ ἁπλαῖ δυνάμιες. Hinc τὸ ἐλλεῖπον, Defectus. Xenoph. Cyrop. 1, 5, 13 : Ὅ,τι γὰρ μὴ τοιοῦτον ἀποβήσεται παρ' ὑμῶν, εἰς ἐμὲ τὸ ἐλλ. ἥξει· 4, 5, 39 : Τὸ ἐλλ. ἐκπλήσατε· Comm. 2, 4, 6 : Ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς πᾶν τὸ ἐλλ. τῷ φίλῳ καὶ τῆς τῶν ἰδίων κατασκευῆς καὶ τῶν κοινῶν πράξεως. Demosth. p. 895, 22. Suid. : Τὸ ἐλλ., τὸ ἐνδεές.] || Ἐλλείπειν ut pro Deesse, sic et pro Abesse, ut apud Aristot. [Eth. Nic. 2, 7 fin.]: Ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν, Tantum abest ut contristetur, ut etiam lætetur. [|| Inferior sum, seq. gen. pers. Plat. Reip. 6, p. 484, D : Ἐμπειρίᾳ μηδὲν ἐκείνων ἐλλείποντας· Phæd. p. 74, A : Ἐλλείπει... ἐκείνου· Alcib. 1 p. 122, C : Ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις· D : Πολὺ τἀνθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει.] || Ἐλλείπω, Vices implere nequeo, Non exacte facio, ut Bud. exp. in h. Isocr. l. in Nicocle [p. 36, E] : Φημὶ δὲ [χρῆναι] πράττειν ἕκαστον ὑμῶν ἐφ' οἷς ἐφέστηκεν, ἐπιμελῶς· καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλίπητά τι τούτων, ἀνάγκη ταύτῃ κακῶς ἔχειν [cod. Urb. ἐλλείπητε τούτων, ἀν. κ. σχεῖν ταύτῃ] τὰς πράξεις. [Xenoph. H. Gr. 7, 5, 8 : Ὅσα προνοίας ἔργα καὶ τόλμης ἐστὶν, οὐδέν μοι δοκεῖ ὁ ἀνὴρ ἐλλιπεῖν.] Sed apud Thuc. extant aptiora hujus signif. exempla, utpote ita utentem sine casu; ubi etiam malim reddere Deesse suo officio. Quali forma et Lat. dicitur Delinquere. [V. l. Demosth. p. 607, 3 initio citatum. Thucyd. 1, 120 :

Μετὰ δέους ἐν τῷ ἔργῳ ἐλλείπομεν· 6, 69 : Τῷ ἐλλείποντι αὐτῆς (τῆς ἐπιστήμης) καὶ τὴν βούλησιν ἄκοντες προὐδίδοσαν. || Non sufficio, Justo minor sum. Xenoph. Cyneg. 5, 26 : Τά τε γὰρ ὄμματα ἔχει ἔξω (lepus) καὶ τὰ βλέφαρα ἐλλείποντα καὶ οὐκ ἔχοντα προβολὴν ταῖς αὐγαῖς. Sic fere ἐλλείπων βόλος, jactus quidam talorum, apud Poll. 7, 205. || Diversa ab superioribus structura Æsch. Prom. 1056 : Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν ἡ τοῦδε τύχη; Soph. Tr. 90 : Νῦν δ' οὐδὲν ἐλλείψω τὸ μὴ πᾶσαν πυθέσθαι τῶνδ' ἀλήθειαν πέρι.] || Ἐλλείπομαι etiam invenitur, et quidem pro Assequi nequeo, Efficere non possum. Item pro Cedo, et paria facere non possum. Quarum signiff. ex Xen. affert exempla Bud. p. 757. [Eq. 3, 8 : Πολλοὶ γὰρ οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι τούτων ἐλλείπονται. Conf. Ἐκλείπω. Plat. Soph. p. 258, B : Πότερον οὖν ἔστιν οὐδενὸς τῶν ἄλλων οὐσίας ἐλλειπόμενον...; Amat. p. 136, A : Τῶν μὲν πρώτων ... ἐλλείπεσθαι, τὰ δευτερεῖα δ' ἔχοντας τῶν ἄλλων περιεῖναι. Cum accus. Reip. 6, p. 484, D : Ἄτοπον μεντἂν εἴη ἄλλους αἱρεῖσθαι, εἴ γε τἄλλα μὴ ἐλλείποιντο. Cum partic. Xen. Comm. 2, 6, 5 : Μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Absolute Soph. El. 736 : Ὁ δ' ὡς ὁρᾷ μόνον νιν ἐλλελειμμένον. Plato Phileb. p. 18, D : Τὸ δ' αὐτό μοι τοῦ λόγου ἐλλείπεται. Xen. Cyr. 6, 2, 37 : Ὅπως, ἄν τι δέῃ καὶ τοιούτων τεχνῶν ἐν τῇ στρατιᾷ, μηδὲν ἐλλείπηται. Demosth. p. 1224, 24 : Ἵν' ἔχητε ἄφθονον ὠνεῖσθαι καὶ μηδὲν ὑμῖν κατ' ἐμὲ ἐλλείπηται. Aristot. Pol. 2, 6, p. 1265, 18 : Ἐλλέλειπται δὲ τοῖς νόμοις τούτοις καὶ τὰ περὶ τοὺς ἄρχοντας. De ellipsi grammatica, Eust. Il. p. 66, 28 : Λείπει τὸ ἐφησυχάσω· ... ἐλλέλειπται δὲ ἀρχαϊκῶς. Gloss. : Ἐλλείπω, Defuero, Delinquo, Deficio, Derogo; Ἐλλείπει, Deest, Deerit, Derogat, Defit, Definit (sic); Ἐλλείπων, Reliquus; Ἐλλίπω, Defuero, Prætermitto; Ἐλλίψε (ἐλλεῖψαι), Derogari; Ἐλλειψόμενον, Defuturum; Ἐνέλειψεν, Defuit, Defecit. Confus. c. ἐκλείπω v. in illo.]

[Ἐλλειπῶς. V. Ἐλλιπῶς.]

Ἐλλείχω, Linctu ingero, Lingendo assumo, ἐμφοροῦμαι. [Hesych. : Ἐλλείχοντα τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ δὲ ἀττικίζοντα, ὃ καὶ ποιοῦσιν οἱ πρόσγραφοι, ἵνα φαίνωνται ἀστοί. Ἐλλείχοντα δὲ, ἐμφορούμενον, ἐπὶ (ἀπὸ Kust.) τῶν τὸ μέλι λειχόντων. Est igitur Delambentem Athenas itaque se Atticum fieri studentem.]

Ἔλλειψις, εως, ἡ, Prætermissio, Omissio, ut quum Athen. [14, p. 644, A] scribit σησαμοῦς dictum esse κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἄρτος. [Phryn. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 469, 5 (Bekk. An. p. 74, 3) : Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ κατελλείψας εἶπεν. Ubi κατ' ἔλλειψιν legendum non viderat Toup. Eust. Il. p. 964, 23 : Κατ' ἔλλειψιν τοῦ εὖ.] Talem autem nominis hujus usum et in multis Eust. Il. habes. Potest vero et Defectus reddi. Pro eod. et ἔκλειψις invenitur, ut apparet ex iis, quæ in illo nom. protuli, exemplis; sed ἔλλειψις rectius dici puto quam ἔκλειψις in hujusmodi Il. [Dicitur etiam de thlipsi. Gregor. Cor. p. 456 : Ἔλλ. ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ τὸ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν, οἷον αἰμύξαι ἀμύξαι, ἑταῖρος ἕταρος· 464, 680. (Conf. Draco p. 159, 13.) Et de omisso vocabulo, ut κόπτων ἀμφοτέρησιν, int. χερσὶν, ib. p. 673, Eust. Il. p. 66, 30; 107, 16, etc.] || Huic porro nomini ἔλλειψις opp. ὑπερβολὴ ap. Aristot., non semel, i. e. Excessus. Exp. tamen et aliis verbis, ut in isto ejus l., Eth. 2, 6 : Τὸ δ' ἴσον, μέσον τι ὑπερβολῆς καὶ ἐλλείψεως, Æquale autem dicitur id quod medium est inter nimium et parum. Et c. 8 : Οὕτως αἱ μέσαι ἕξεις πρὸς μὲν τὰς ἐλλείψεις, ὑπερβάλλουσι, πρὸς δὲ τὰς ὑπερβολὰς, ἐλλείπουσι, Sic medii habitus, si cum iis qui modum deserunt comparentur, superant; si cum iis qui superant, deserunt. [Item ap. Plat. Polit. p. 283, C; 285, B, Protag. 356, A, Definit. p. 415, A. Theophr. C. Pl. 6, 4, 3 : Καθάπερ ἀπεψίαν τινὰ οὖσαν ἢ ἔλλειψιν πέψεως. Aret. Ac. p. causs. 2, 2, p. 13 : Ὑπὸ γὰρ ἐλλείψεος ἐς σύμφυσιν τὸ ἕλκος οὐκ ἀφικνέεται. Confus. c. ἔκλειψις v. supra, et Diodor. 1, 31, p. 145, 44.]

[Ἑλλενία, ἡ, epith. Minervæ, quærebat Heringa Obs. p. 216, in gl. Hesychii inter Ἐλλέβορος et Ἔλλειν posita, Ἑλλεσίη, ἡ Ἀθηνᾶ, restituendo Ἑλλενίη, quæ esset eadem quam ab Italiotis Εἰλενίαν dictam notavimus in Εἰλενία. Quæ si vera conjectura esset, eadem forma lenius restitueretur pro Ἑλληνία ap. Aristot. Mirab. c. 108, p. 140 : Περὶ δὲ τὴν Ἰταλίαν τὴν καλουμένην Γαργαρίαν (s. Καλαβρίαν), ἐγγὺς Μεταποντίου Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἶναί φασιν Ἑλληνίας, ἔνθα τὰ τοῦ Ἐπειοῦ λέγουσιν ἀνακεῖσθαι ὄργανα, ἃ εἰς τὸν δούρειον ἵππον ἐποίησεν, ἐκείνου τὴν ἐπωνυμίαν ἐπιθέντος. Φανταζομένην γὰρ αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν κατὰ τὸν ὕπνον ἀξιοῦν ἀναθεῖναι τὰ ὄργανα, καὶ διὰ τοῦτο βραδυτέρας τυγχάνοντα τῆς ἀναγωγῆς εἱλεῖσθαι ἐν τῷ τόπῳ μὴ δυνάμενον ἐκπλεῦσαι, ὅθεν Ἑλληνίας Ἀθηνᾶς τὸ ἱερὸν προσαγορεύεσθαι. Ubi Εἰλενίας reponebat Hemst. ap. Wessel. ad Antonin. p. 490. Sed videtur Ἑλλεσίη comparandum potius cum Εἰλέσιον, quod ab ἕλος ducit Strabo 9, p. 406. L. Dindorf.]

[Ἑλλέπορος. V. Ἕλωρος.]

[Ἔλλερον, τό.] Ἔλλερα, τὰ, Eustath. [Il. p. 635, 5] tradit κατὰ διάλεκτον dici τὰ κακὰ, unde Βελλεροφόντην nominatum quasi ἐλλεροφόντην, ἤτοι φονέα κακίας : Hesychio sunt ἐχθρὰ, πολέμια, ἄδικα. In Lex. meo vet. ἔλλερα legitur exp. βλέφαρα [conf. intt. Hesychii ad gl. Ἐλεφηρέα], subjungiturque, ὄλλυρά τινα ὄντα, τὰ ὀλλύντα καὶ ἔρρειν ποιοῦντα· unde suspicari quis possit pro βλέφαρα esse reponendum βλαβερά. [Eadem Lex. ap. Alb. ad Hes. ubi additur fr. Callimachi, Ἵν' ἔλλερα πολλὰ τέλεσκεν. Zonar. p. 689 : Ἔλλερα, φόνια, χαλεπὰ, κακά. Ἔλλερα ἔργα. Sim. Suidas Conf. Βέλλερα. Arcad. p. 123, 1 : Ἔλλερον τὸ κακόν.]

[Ἑλλεσίη. V. Ἑλλενία.]

[Ἔλλεσχος, ὁ, ἡ.] Ἔλλεσχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, Quæ omnium in ore sunt et in omnium sermone versantur, Vulgata, Herodot. 1, [153].

[Ἔλλευκος (sed ἔνλευκος scriptum) est in Gl. cum interpr. Albatus. Photius : Μυλαβρίδες, σίλφαι αἱ μαλακαὶ, ἔλλευκοι, ἢ τρωξαλλίδες καὶ ἀετρίδες. Verbum Ἐλλευκαίνω f. restituendum Eur. Iph. T. 1387 : Νηὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο βοή τις, Ὦ τῆς Ἑλλάδος ναῦται νεὼς, λάβεσθε κώπης ῥόθιά τε λευκαίνετε. Libri κώπαις. L. D.]

[Ἕλλη, ἡ, Helle, f. Athamantis, ap. Apollodor. 1, 9, 1, 1, aliosque mythologos et poetas. Unde Ἑλλήσποντος, qui ap. poetas etiam πορθμὸς Ἕλλης, ut Æsch. Pers. 70, etc., vel Πόρος Ἕλλης, ut ibid. 875, Pind. ap. Aristoph. Vesp. 307 et schol., Meleag. Anth. Pal. 12, 53, et ap. Antipatr. ib. 7, 639 : Στενὸν Ἕλλης κῦμα· Dionys. Pers. 515 : Στεινωπὸν ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης.]

[Ἑλλήθεις. V. Ἐλαΐς.]

[Ἑλληκέω, Strepo. Hesych. : Ἐνελήκησα, ἔπλησα (hoc corruptum), ἐψόφησα.]

[Ἕλλην. ΑΝ ΕΛΛΗΝ, incertum quo sensu, inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 131. L. Dind.]

Ἕλλην, ηνος, ὁ, Hellen : filius Deucalionis [sec. Thucyd. 1, 3, Strab. 8, p. 383; 9, p. 444; γόνῳ μὲν Διὸς, λόγῳ δὲ Δευκαλίωνος sec. Eust. Od. p. 1644, 7, coll. Hesych. in Ἕλληνες. Promethei vel Deucalionis et Pyrrhæ sec. Hesiod. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1086, Jovis et Dorippes f., pater Æoli, sec. eund. schol. 1, 118 et Hesiodum ap. Tzetz. ad Lyc. v. 284, Æoli sec. Dicæarch. in Βίῳ Ἑλλάδος p. 195, Dori sec. Iambl. V. Pyth. c. 34, p. 242. Æoli pater sec. Diodor. 4, 67, 68, Deucalionis simul filium vocantem : ubi v. Wessel. Memorat eund. Steph. Byz. s. Δώριον et Δώτιον, diversi ab eo mentionem faciens in Ἑλλάς : Ἐκτίσθη ὑπὸ Ἕλληνος, οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, ἀλλὰ τοῦ Φθίου καὶ Χρυσίππης τῆς Ἴρου. Ὁ δὲ Φθῖος ἦν Ἀχαιοῦ. || N. viri in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 33, n. 1890.] Ab hoc ceu generis auctore, Ἕλλην dicitur Græcus. [Gl., et Ἕλληνες, Danai. Apollod. 1, 7, 3, 1 : Ἀφ' αὐτοῦ τοὺς καλουμένους Γραικοὺς προσηγόρευσεν (Hellen) Ἕλληνας.] Plin. 4, 7 : Eadem Pelasgicum Argos, Hellas : eadem Thessalia, et Dryopis, semper a regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus, a quo Græcia : ibi Hellen, a quo Hellenes. Hos eosdem Homerus tribus nominibus appellavit, Myrmidonas, et Hellenas, et Achæos. [Il. B, 684 : Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. V. Eust. p. 321, 6.] Ex his Phthiotæ appellantur Dorida incolentes. Plura vide ap. Herodot. 1, [56-59] et Paus. [3, 20, 6 in Ἑλλὰς citato. Thucyd. 1, 3, postquam dixerat nomen Ἑλλάδος ante Hellenem filium Deucalionis non videri sibi fuisse commune Græciæ universæ, addit : Ἕλληνος δὲ καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ ἐν τῇ Φθιώτιδι ἰσχυσάντων, καὶ

ἐπαγομένων αὐτοὺς ἐπ' ὠφελείᾳ ἐς τὰς ἄλλας πόλεις, καθ' ἑκάστους μὲν ἤδη τῇ ὁμιλίᾳ μᾶλλον καλεῖσθαι Ἕλληνας, οὐ μέντοι πολλοῦ γε χρόνου ἠδύνατο καὶ ἅπασιν ἐκνικῆσαι. Τεκμηριοῖ δὲ μάλιστα Ὅμηρος· πολλῷ γὰρ ὕστερον ἔτι καὶ τῶν Τρωικῶν γενόμενος οὐδαμοῦ τοὺς ξύμπαντας ὠνόμασεν (sc. Ἕλληνας), οὐδ' ἄλλους ἢ τοὺς μετ' Ἀχιλλέως ἐκ τῆς Φθιώτιδος (Il. B, 684), οἵπερ καὶ πρῶτοι Ἕλληνες ἦσαν, Δαναοὺς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσι καὶ Ἀργείους καὶ Ἀχαιοὺς ἀναA καλεῖ. Οὐ μὴν οὐδὲ βαρβάρους εἴρηκε διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἀντίπαλον ἐς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. De qua opinione v. dicta in Βάρβαρος vol. 2, p. 119, D. Antiquissimus ab Homero testis adjectivi Ἕλλην de Græcis, et quidem universis, dicti est Echembrotus in inscr., de qua dixi in Ἔλεγος. Hesiodus enim et Archilochus Πανέλληνας tantum, quod v., latiori quam Homerus signif. dixerunt. De forma hujus gentilis, ex quo fictus est commentitius ille Ἕλλην, agit Niebuhr. Hist. R. vol. 1, p. 80, confertque cum Ἰταλίης ap. Antiochum ab Dionysio (et Sibyllam ab Heraclito Epist. p. 152 ed. HSt. cit.: Ἐξ Ἰάδος χώρης ἥξειν σοφὸν Ἰταλίῃσιν, scr. Ἰταλίησιν). Quod tamen aliquanto diverB sum.] Athen. 14, [p. 624, C] dicit τρία γενέσθαι Ἑλλήνων γένη, Δωριεῖς, Αἰολεῖς, Ἴωνας· Plut. vero [Mor. p. 272, B] τοὺς Ἕλληνας πάντας ὁμαλῶς fuisse olim appellatos Ἀργείους, Argivos: et Thuc. schol. p. 147, Ἕλληνας a Thuc. dici τοὺς περὶ τὰ Φάρσαλα, qui peculiari nomine Ἀχαιοὶ vocentur: sicut vicissim speciali nomine Argivos, Argolicos, Achivos, Pelasgos, scimus dici, a poetis præsertim, omnes in genere Græcos: synecdochicῶς posita parte pro toto, et veluti specie pro genere. [Ἕλληνες et βάρβαροι contrarii ap. Thucyd. 1, 1: Τοῖς Ἕλλησι καὶ μέρει τινὶ τῶν βαρβάρων· et ib. 5, et ap. alios quosvis. Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντες, ἐποικοῦντες, ἐπὶ θαλάττῃ οἰκοῦντες, Asiani, sunt ap. Xenoph. et alios. Id. Cyneg. 2, 4: Χρὴ δὲ τὸν ἀρχυωρὸν εἶναι τὴν φωνὴν Ἕλληνα. Inter laudes oratoris ap. Poluc. 4, 20 ponitur Ἕλλην, Qui bene græce loquitur, ut infra ἑλληνίζειν, ἑλληνισμὸς de ead. virtute. || Adjective etiam ponitur. Pind. Nem. 10, 25: Ἕλλανα στρατόν. Æsch. Pers. 355: Ἀνὴρ Ἕλλην· 362, et sæpius Eur., qui etiam Med. 1331: Ἕλλην' ἐς οἶκον· Iph. T. 72: Ἕλλην φόνος. Thucyd. 2, 36: Εἴ τι αὐτοὶ ἢ οἱ πατέρες ἡμῶν βάρβαρον ἢ Ἕλληνα πόλεμον ἐπιόντα προθύμως ἠμυνάμεθα, quod poterat dici aut πολέμιον aut, ut infra notabimus dictum, Ἑλληνικόν. Xen. Cyr. 6, 3, 11: Ἕλλην τις ἀνήρ· Anab. 1, 10, 7: Τοὺς Ἕλληνας πελταστάς· 6, 5, 28: Οἱ Ἕλληνες ἱππεῖς. Alia ap. Bast. ad Greg. p. 108. Gen. fem. Æsch. Ag. 1254: Ἕλλην' ἐπίσταμαι φάτιν. Eur. Her. 130: Καὶ μὴν στολήν γ' Ἕλληνα καὶ ῥυθμὸν πέπλων ἔχει· Iph. T. 341: Ἕλληνος ἐκ γῆς· 495: Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγὼς; A. 65: Πόλιν Ἕλληνα. Apollod. ap. Athen. 7, p. 280, E: Ἕλλην ἀληθῶς οὖσα. Conf. Eust. Il. p. 1077, 30. Antiatt. Bekk. p. 97, 3: Ἕλλην γυνὴ Φιλήμων Παιδαρίῳ. Neutrum est Euseb. Or. de laud. Const. 13, 6: Ἔθνη Ἕλληνά τε καὶ βάρβαρα. || Macedones s. Syromacedones. Menses Macedonum, ut Ἑλλήνων, a quibus distinguuntur Athenienses, recenset Tzetz. ad Hes. Op. v. 502. Nisi potius Græcos universos, qui sua ætate his nominibus mensium uterentur, ab Ath. distinguere voluit. || Gentilis. V. HSt. in Ἑλληνίζω. Julian. Epist. 4, p. 8 D ed. Heyl.: Δεῖξον ἡμῖν ἄνδρα ἐν Καππαδόκαις καθαρῶς Ἕλληνα· τέως γὰρ τοὺς μὲν οὐ βουλομένους, ὀλίγους δέ τινας ἐθέλοντας μέν, οὐκ εἰδότας δὲ θύειν ὁρῶ. Socr. H. E. 7, 14, Philostorg. 11, 2, aliique ap. Ducang. Gl.: Ἕλλην τὴν θρησκείαν, Paganus. || Gen. fem. Ἕλλην hac signif. dixit Jo. Malal. in Ἑλληνὶς citandus. Phot. cod. 181, p. 125, 34: Ἕλληνα θρησκείαν τιμώσῃ. || Ὁ Ἕλλην, Gentiles. Theod. Prodr. *Notices* vol. 6, p. 554: Ἐθαύμασεν ὁ Ἕλλην τὴν Δίωνος γλῶσσαν καὶ χρυσῆν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πράγματος προσηγόρευσεν. || De accentu v. Arcad. p. 9, 3, 6, 18. De sp. aspero id. 198, 11, Lex. de spir. p. 216. || Confus. c. ἄλλος in genitt. ἄλλων et Ἑλλήνων ap. Dem. p. 295, 5, Diodor. 20, 111, et alios. C. ἑλληνιστὴς, Act. Apost. 11, 20. V. etiam Ἑλληνιστής. L. D. Cum ἀλλήλων ap. Pausan. 4, 10, 4; 5, 4, 5; 10, 10, 2, Orell. Suppl. ad Nic. p. 68. Ἕλλησί cum ἔλεσι, Hemst. ad Aristoph. Pl. p. 54; c. Ἑλληνικὸς Diodor. 14 extr.; 15, 89. Schæf.]

[Ἑλλήνειος. V. Ἑλλήνιος.]

[Ἑλληνῖᾶνοὶ, οἱ, Helleniani, secta Judaica. Justin. Mart. p. 178, B: Ὥσπερ οὐδὲ Ἰουδαίους, ἄν τις ὀρθῶς ἐξετάσῃ, ὁμολογήσειεν εἶναι τοὺς Σαδδουκαίους ἢ τὰς ὁμοίας αἱρέσεις Γενιστῶν καὶ Μεριστῶν καὶ Γαλιλαίων καὶ Ἑλληνιανῶν καὶ Φαρισσαίων βαπτιστῶν ... ἀλλὰ λεγομένους μὲν Ἰουδαίους καὶ τέκνα Ἀβραὰμ καὶ χείλεσιν ὁμολογοῦντας τὸν θεὸν, ὡς αὐτὸς κέκραγεν ὁ θεὸς, τὴν δὲ καρδίαν πόρρω ἔχειν ἀπ' αὐτοῦ. Maranus in annot.: « Hellenianos Scaliger ab Hellenio duce deducit, Serrarius a Græco quodam auctore sectæ. » L. Dind.]

Ἑλληνίζω, Græcos sequor s. imitor, Græcum refero, Græcus sum, [Græcisco, Pergræcor, Gl.]. In qua signif. adjunctum sibi habet dativum veluti instrumentalem ejus rei, qua quis Græcum imitatur s. refert, vel qua quis Græcus est. Æsch. In Ctesiph. [p. 78=563]: Τὰ δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς, Σκύθης, βάρβαρος, Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, Voce tantum Græcum referens, Voce tantum Græcus, i. e. Lingua. [Eadem phrasi Euseb. Vita Constant. 3, 13, p. 584, 37. Cum accus. Charito 4, 5: Καὶ γὰρ ἑλλήνιζε (scr. ἥλλ.) τὴν φωνήν. Sine casu, Græce loquor. Xen. Anab. 7, 3, 25: Ἑλληνίζειν γὰρ ἠπίστατο. Plato Charm. p. 159, A: Ἐπειδήπερ ἑλληνίζειν ἐπίστασαι, et alibi. Pausan. 9, 23, 6: Καί οἱ χρῆσαι τὸν θεὸν οὐχ ἑλληνίσαντα. Dio Cass. 53, 14 et 17. Philostr. Imag. 2, 5, p. 817: Κἂν παρακοῦσαι βουληθῶμεν, τάχα ἑλληνιεῖ (Rhodogune). Eust. Od. p. 1759, 12: Οἱ ἑλληνίζοντες ἐν Κιλικίᾳ. Dionys. De adm. vi Dem. c. 4, p. 966, 3: Κάκιον ἑλληνίζουσα καὶ παχυτέρα φαίνεται (dialectus Platonis). Eleganter vel Recte græce loquor. V. infra in Ἑλληνισμός.] Socrat. H. E.: Αἱ τῶν βιβλίων τοίνυν ὑποθέσεις χριστιανίζουσι μὲν τῇ φωνῇ, τοῖς δὲ δόγμασιν Ἑλληνίζουσιν, i. e. Ἑλληνικαί εἰσι s. τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονοῦσι, Cum Græcis faciunt, Græcis favent, Græcos sequuntur s. imitantur. [Sozom. H. E. 6, 34: Πρὸς οἰκεῖον ἐπηγάγοντο σέβας καὶ ἑλληνίζειν ἔπαυσαν.] Nota autem a Theologis ejus temporis Ἕλληνας vocatos fuisse τοὺς ἐθνικοὺς, Ethnicos, quos vocabant etiam τοὺς ἔξωθεν, et τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας: opponentes eis τοὺς ἡμετέρους, i. e. τοὺς ὀρθοδόξους, τοὺς Χριστιανοὺς, s. τοὺς εὐαγγελικούς: quoniam videlicet Græci suis superstitionibus dediti erant, et C a Christiana religione alieni. Socrat. H. E. 3: Ἕλλην ὢν τὴν θρησκείαν. Sic Sozomenus dicit νόμος Ἑλληνικὸς, Ritus Græcanicus, pro Ethnicus. Necnon et Ἑλληνισμὸς dicitur eodem signif., ut docebo paulo post. [|| Transitive, Græcum facio. Dio Cass. 55, 3: Ἑλληνίσαι γὰρ αὐτὸ (voc. Auctoritas) καθάπαξ ἀδύνατον, Uno verbo Græco non potest comprehendi. Et aliter Liban. vol. 1, p. 305: Ἑλληνίζων διετέλεσε τὴν βάρβαρον. Unde citat Thomas p. 296. Et signif. Gentilem faciendi, ap. Euseb. Dem. ev. 10 ab Suic. cit.: Τοὺς Ἰουδαίους ἑλληνίζων πλείστους ὅσους αὐτῶν ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὑπὲρ τοῦ οἰκείου νόμου καὶ τῆς πατρῴας εὐσεβείας ἀνῄρει.] Thuc. passive quoque dixit Ἑλληνίζεσθαι pro Fieri Græcum: ut schol. quoque ejus ἡλληνίσθησαν exp. Ἕλληνες ἐγένοντο [κατὰ τὴν διάλεκτον], l. 2, p. 70 [c. 68]: Καὶ ἡλληνίσθησαν τὴν νῦν γλῶσσαν τότε πρῶτον ἀπὸ τῶν Ἀμπρακιωτῶν ξυνοικησάντων, Tum primum Græci facti sunt, et linguam Græcanicam, qua nunc utuntur, didicerunt ab Ampraciotis, qui cum ipsis habitabant. D [Ceterum recte HSt. ἡλλ. scripsit tacito pro ἑλλ., quod est in libris Thuc. et Steph. Byz. v. Τάναϊς: Ἑλληνίσθαι δὲ τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων, ubi ἑλληνίσαι cod. Vrat. Ita ἑβράϊσεν vitiose Achmes Onir. p. 13. L. Dindorf.]

Ἑλλήνιος, α, ον, et Ἑλληνικὸς, ἡ, ὸν, Græcanicus, Græcus, [Creticus, Gl.]. Nonn. [Jo. c. 7, 135]: Ἑλλήνια τέκνα διδάξῃ, Græcanicam prolem, i. e. Græcos. Herodot. 2, [178, sed ubi absolute dicitur Ἑλλήνιον, idque τέμενος vocatur. V. infra Ἑλλήνιον], Ἑλλήνιον τέμενος, Lucus vel Fanum Græcanicum. [5, 49: Πρὸς θεῶν τῶν Ἑλληνίων· et ib. 92 et ap. Ælian. V. H. 12, 1, p. 138 Cor. Porro Herodot. 9, 7: Διὰ Ἑλλήνιον· qui Ἑλλάνιος in numis Syracus., de quibus Eckhel. Doctr. N. vol. 1, p. 244, Burm. ad Dorv. Sic. p. 346, it. Pind. Nem. 5, 10: Βωμὸν πατέρος Ἑλλανίου. Aristoph. Eq. 1253: Ἑλλάνιε Ζεῦ· ubi schol. annotat hunc deum coli in Ægina: in qua Δία Ἑλλάνιον memorat Theophr. fr. 6 De sign. 1, 24. De Ἀθηνᾷ Ἑλληνίᾳ v. in Ἐλλησία. Nonn. Dion. 1, 125: Ἑλλήνιος ἔννεπε ναύτης. || Do-

rice, ut modo dixi, Ἑλλάνιος, Eur. Hel. 230: Ἑλλανίας ἀπὸ χθονός· Ion. 797: Γαίας Ἑλλανίας. Unde Ἑλλανία, ἡ, Græcia. Eurip. Herc. F. 411: Τίν' οὐκ ἀφ' Ἑλλανίας ἄγορον ἁλίσας φίλων; Hel. 1147: Καθ' Ἑλλανίαν· Hipp. 1121: Τὸν Ἑλλανίας φανερώτατον ἀστέρ' Ἀθάνας. || Ἑλλήνιον, locum Spartæ, memorat Pausan. 3, 12, 6 et 7. V. l. Herod. supra cit.] Apud Suid. et per diphthongum Ἑλλήνειος στρατὸς, et Ἑλλήνειος γλῶσσα, Græcus exercitus, Græcanica lingua. [Ἑλλήνιος bis cod. Voss. Eadem forma ap. Aristid. vol. 1, p. 269 ex codd. pro Ἑλλήνειος restituta.] || Frequentior usus est posterioris Ἑλληνικός: ut Ἑλληνικὴ παιδεία ap. Lucian. [Toxar. c. 57; Clement. in Cotel. Patr. vol. 1, p. 769, 46; Plut. Cat. maj. c. 2], Græcanicæ s. Græcæ literæ. Sic Ἑλληνικὰ γράμματα, Ἑλληνικὰ ὀνόματα, Ἑλληνικὸν δόρυ, Ἑλληνικὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικὴ ἤπειρος: et ap. Medicos [e. gr. Diosc. Parab. 2, 78], Ἑλληνικὸς κύαμος, Faba Græca: ad differentiam Ægyptiæ. [Similiter Aret. Acut. p. cur. 1, 1, p. 76: Σίραιος Ἑλληνικὸς, et ubi distinguitur a Cretico ib. p. 75: Σίραιον Ἑλληνικὸν ἢ Κρῆτα. Æsch. Pers. 409: Ἑλληνικὴ ναῦς· 417, Sept. 269, et sæpe Eurip. Herodot. 4, 108: Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρά· ib.: Γλώσσῃ Ἑλληνικῇ. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 28: Κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. Et alibi. Thuc. 1, 4: Τῆς νῦν Ἑλληνικῆς θαλάσσης· 17: Ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς πόλεσι· 112: Ἑλληνικοῦ πολέμου ἔσχον οἱ Ἀθηναῖοι· 128; et ib.: Ἐφιέμενος Ἑλληνικῆς ἀρχῆς. Ap. Atticistas Ἑλληνικὰ vocc. eadem quæ κοινὰ, Græcis omnibus communia, a quibus distinguuntur Attica. V. Piers. præf. ad Mœr. p. 27. Ap. Theophyl. Sim. Hist. 5, 6, p. 128, C: Λέγεται δὲ Ἰουστινιανὸν τὸν αὐτοκράτορα λίθον Ἑλληνικὴν Χοσρόῃ τῷ Καβάδου παρέχεσθαι, τούς τε περὶ τὴν οἰκοδομίαν δεινοὺς τέκτονάς τε ὀρόφων ἀγχίνους, καὶ βασίλεια δείμασθαι τῷ Χοσρόῃ τέχνῃ Ῥωμαϊκῇ, intelligenda sunt marmora Græca. Superl. Demosth. p. 439, 26: Εἶναί τε τὸν Φίλιππον αὐτὸν ἑλληνικώτατον ἀνθρώπων. V. l. Menandri in Ἑλλόγιμος cit.] Dicunt etiam τὸ Ἑλληνικὸν, sub. ἔθνος, aut simili, Græca gens, Græci: ut τὸ Αἰτωλικὸν, Ætolica gens, Ætoli. [Immo dicitur absolute, ut τὸ κοινὸν, τὸ δήμιον, et sim. Herodot. 7, 139: Τὸ Ἑλληνικὸν πᾶν· 145; 8, 144. Thucyd. 1, 1: Τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὁρῶν ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, τὸ μὲν εὐθὺς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον· 6: Πολλὰ δ' ἂν καὶ ἄλλα τις ἀποδείξειε τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον· 15: Τὸ ἄλλο Ἑλληνικόν. Phryn. Epit. p. 418: Οὐχ ὁρῶ μὰ τὸν Ἡρακλέα τί πάσχουσιν οἱ τὸν Μένανδρον μέγαν ἄγοντες καὶ αἴροντες ὑπὲρ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν. Philostr. Imag. 2, 6, p. 818: Ἔοικε γὰρ μὴ τοῦ ἀντιπάλου μόνον ἀλλὰ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ κεκρατηκέναι, de Græcis Olympia spectantibus. De exercitu Græco Xenoph. Anab. 1, 4, 13: Τὸ μὲν δὴ πολὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ οὕτως ἐπείσθη, et alibi. Philostr. Her. præf. p. 666: Ἀποθανὼν πρῶτος τοῦ Ἑλληνικοῦ παντός (Protesilaus)· 15, p. 689: Εὐοπλοτάτῳ ὀφθέντε καὶ καλλίστῳ τοῦ Ἑλληνικοῦ. || Lingua Græca expressus. Athanas. vol. 2, p. 203, A: Ποῖαι καὶ πόσαι παράδοσεις εἰσὶ τῆς θείας γραφῆς, εἴτε οὖν ἀπὸ Ἑβραϊκοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἑρμηνεῖαι. || Hellenicum, loci nomen. Steph. Byz.: Ἑλληνικὸν καὶ Καρικὸν, τόποι ἐν Μέμφιδι, ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφῖται καὶ Καρικομεμφῖται, ὡς Ἀρισταγόρας. || Ἑλληνικὰ, τὰ, Res Græcæ, Græcorum res gestæ. Thucydides 1, 97: Ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, (historici ante Thucydidem). Xenoph. H. Gr. 5, 4, 1: Πολλὰ μὲν οὖν ἄν τις ἔχοι καὶ ἄλλα λέγειν καὶ Ἑλληνικὰ καὶ βαρβαρικὰ, ὡς θεοὶ οὔτε τῶν ἀσεβούντων οὔτε τῶν ἀνόσια ποιούντων ἀμελοῦσι. Philostr. Her. præf. p. 667: Πολλὰ Ἑλλ. τε καὶ Μηδικά. Plut. Brut. c. 23: Ἦν γὰρ ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν διάθεσις, προπεμπόμενος Ἕκτωρ ὑπ' Ἀνδρομάχης, Habebat pictura argumentum e rebus Græcis, s. bello Trojano, petitum. Porphyr. De abst. 3, 2, p. 295: Τῶν τοίνυν συντόμως τε ὁμοῦ καὶ ἀκριβῶς τὰ Ἑλληνικὰ συναγαγόντων ἐστὶ καὶ ὁ περιπατητικὸς Δικαίαρχος. Quo titulo libros suos de rebus Græcorum inscripserunt Xenophon, Theopompus, Callisthenes, Charax, Neanthes. Aliter Thucyd. 8, 87: Τριβῆς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῶν Ἑλληνικῶν, Rerum i. e. Opum viriumque Græcorum atterendarum caussa. || Literæ Græcæ. Appian. Civ. 4, 67: Ἀρχέλαον, ὃς ἐν Ῥόδῳ τὰ Ἑλληνικὰ διδάσκαλος γεγένητο τῷ Κασσίῳ. || De forma Dor. Ἑλλανικὸς v. supra. || Gentilis, Paganus. Socrat. H. E. 3, 7, p. 179, 24: Οἱ τὴν Ἑλληνικὴν παρ' Ἕλλησι σοφίαν ἐκθέμενοι τὴν μὲν οὐσίαν πολλαχῶς ὡρίσαντο. Niceph. Greg. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 140, B: Λέξεις, αἳ τὸν μὲν νοῦν ὑγιαίνουσι, τὸ δὲ φαινόμενον ἀπόζουσιν Ἑλληνικῆς πικρίας. Basil. Epist. 217, p. 329, E: Ὀμόσαντες ὅρκους Ἑλληνικούς. Eunomius Libro apolog. p. 632, E: Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν πλάνην. Et alii plurimi. Eodemque sensu adv. Ἑλληνικῶς in Martyr. Neophyti ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 716, A: Ἡρώην μὲν ἑλλ. βιοῦντες Ἑλληνικὸν ἔσχον καὶ τρόπον καὶ σέβας. Sozomen. H. E. 3, 17, p. 122, 33: Ἑλλ. θρησκεύειν. L. D.] Et adv. Ἑλληνικῶς, Græcanice, Græce, More Græcorum [Eur. Iph. T. 660: Ὡς ἑλλ. ἀνήρεθ' ἡμᾶς. Herodot. 4, 108: Ἔστι γὰρ δὴ αὐτόθι Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρὰ, ἑλλ. κατεσκευασμένα ἀγάλμασι. Xenoph. Anab. 1, 8, 1: Ἑβόα καὶ βαρβαρικῶς καὶ ἑλλ. Strabo 6, p. 284: Καὶ ὠνομάζετό γε Σηπιοῦς ἑλλ. (Sipuntum). I. q. Bene græce, Polluc. 4, 23]: vel etiam Ita ut Græcos decet. Nam Ἑλληνικὸν dicitur aliquando Quod Græcos decet, Quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus. Plut. De aud. poem. [p. 29, E]: Ἑλληνικὸν οὖν καὶ ἀστεῖον, ἡ πρόνοια· βαρβαρικὸν δὲ καὶ φαῦλον, ἡ θρασύτης. Ex Ejusdem Numa [Comp. Lyc. et N. c. 1] affertur Ἑλληνικώτερος Νουμᾶς, pro Prudentior et humanior; nam aliquando Ἑλληνικοὶ dicuntur Qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel eorum studiosi. Quin Hesychio ac Suida teste Ἕλληνες dicuntur οἱ φρόνιμοι, ἤτοι σοφοί. [Comparat. adv. Ἑλληνικωτέρως, Magis græce, schol. Hom. Il. Γ, 95. Angl. Ap. Atticistas contraria ἑλληνικῶς et ἀττικῶς: v. in Ἑλληνικός.]

[Ἑλλήνιος, ὁ, Hellenius, n. pr. viri ap. Basil. M. Ep. 71, vol. 3, p. 164, D; 98, p. 191, E. L. Dind.]

Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, i. q. Ἑλληνική. Nam ut Xen. dicit Ἑλληνικαῖς πόλεσιν, ita Thuc. [1, 35], Ἑλληνίδες πόλεις [ipseque Xen. Anab. 5, 1, 1, etc.], Græcæ s. Græcanicæ urbes. [Æsch. Pers. 334: Νεῶν Ἑλληνίδων. Soph. Aj. 426: Χθονὸς Ἑλλανίδος. Eur. Hel. 193: Ἑλλανίδες κόραι. Pind. Pyth. 11, 50: Ἑλλανίδα στρατίαν. Aristoph. Thesm. 907: Ἑλλ. ἡ ἠπιχωρία γυνή. Palæph. 35, 2: Πανδώρα γυνὴ ἐγένετο Ἑλληνίς. Sæpe sic etiam Eurip., ap. quem etiam simpl. de muliere Græca El. 1076: Μόνην πασῶν Ἑλληνίδων, et alibi. Dionys. A. R. 1, 5: Οὐδεμία γὰρ ἀκριβὴς ἐξελήλυθε περὶ αὐτῶν Ἑλληνὶς ἱστορία. || Gentilis, ut sit contraria Judaicæ vel christianæ, cujuscunque gentis sit ipsa. Marc. Ev. 7, 26: Ἦν δὲ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοίνισσα τῷ γένει. Act. Ap. 17, 12: Τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν. Julian. Epist. 6, p. 9 ed. Heyl.: Οὐδὲν οὕτως ἴδοιμι, μᾶλλον δὲ ἀκούσαιμι μηδενὸς παρὰ σοῦ πραχθέντος, ὡς Ἀθανάσιον ἐξεληλαμένον τῶν τῆς Αἰγύπτου τόπων, τὸν μιαρὸν, ὃς ἐτόλμησεν Ἑλληνίδας ἐπ' ἐμοῦ γυναῖκας τῶν ἐπισήμων βαπτίσαι, διώκεσθαι. Chr. Pasch. p. 578, 7 Κρατήσας αὐτὴν ἐποίησε χριστιανήν· ἦν γὰρ Ἑλληνὶς, cujus loco ap. Jo. Malal. p. 355, 8 est Ἕλλην gen. fem. L. D.]

[Ἑλληνὶς, ίδος, ἡ, et Dor. Ἑλλανὶς, Hellanis, n. mulieris Lesbiæ ap. Agath. Anth. Pal. 7, 614, 1: Ἑλλανὶς τριμάκαιρα. L. Dindorf.]

Ἑλληνισμὸς, ὁ, Imitatio Græcorum, [Græcatio, Gl.]. Theologi Gr. et Apostolorum posteri Ἑλληνισμὸν vocarunt τὴν Ἑλληνικὴν παιδείαν, i. e. τὴν ἔξωθεν παιδείαν, s. τοὺς ἔξωθεν λόγους, opponentes eum τῇ εὐαγγελικῇ παιδείᾳ: quia videl. Græci tum temporis erant ethnici, et a Christiana religione alieni. [Socr. H. E 3, 11, p. 187, 10: Τὸν μέντοι ἑλληνισμὸν συνεκρότει. Martyr. S. Parasceues ap. Lamb. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 768, A: Τοῦ ἑλλ. σφοδρῶς κατακρατοῦντος· et Theophili ib. p. 588, B: Ἀρνησάμενος τὴν κακὴν κληρονομίαν τοῦ ἑλλ. τῶν ἐμῶν πατέρων καὶ γονέων. Pseudojustinus p. 441, B: Ἰουδαϊσμόν τε καὶ ἑλληνισμόν· ib. E, etc. || Institutio Græca, contraria patriæ, Maccab. 2, 4, 13: Ὑπ' αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν γυμνάσιον καθίδρυσε (Iason) καὶ τοὺς κρατίστους τῶν ἐφήβων ὑποτάσσων (del. hoc voc. cum Ruhnk. ad Ignarræ Pal. Neap. p. 102, Bibl. crit. part. 5) ὑπὸ πέτασον ἦγεν. Ἦν δ' οὕτως ἀκμή τις ἑλληνισμοῦ καὶ πρόσβασις ἀλλοφυλισμοῦ ... ὥστε μηκέτι περὶ τὰς τοῦ θυσιαστηρίου λειτουργίας προθύμους εἶναι τοὺς ἱερεῖς, ἀλλὰ τοῦ μὲν ναοῦ καταφρονοῦντες καὶ τῶν θυσιῶν ἀμελοῦντες ἔσπευδον μετέχειν τῆς ἐν παλαίστρᾳ παρανόμου χορηγίας. L. D.] Alioqui Ἑλληνισμὸς dicitur etiam ἡ Ἑλληνικὴ

παιδεία, i. e. Literæ Græcæ, s. Græcus lepos : quia Græci eruditiores et elegantiores fuerunt ceteris gentibus. Synes. Ep. 154 [153, p. 290, C] : Ἐνῆγε δὲ αὐτοὺς τὸ ταῦτα σπουδασθῆναι διαφερόντως ὑπὸ νεανίσκων ἐνίων, οἷς Ἑλληνισμοῦ τε καὶ χάριτος ἔμελε, καί τινα τῶν ἐκ ποιητικῶν, Græcanicarum literarum et leporis. [Herodot. 1, 60 : Ἐπεὶ ἀπεκρίθη ἐκ παλαιτέρου τοῦ βαρβάρου ἔθνεος τὸ Ἑλληνικὸν, ἐὸν καὶ δεξιώτερον καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον.] || Alioqui Ἑλληνισμὸς a gramm. dicitur Sermo Græcanicus, s. Proprietas linguæ Græcæ, Proprietas verborum Græcorum : ut quum Athen. quum alibi, tum l. 9, [p. 367, A; 398, A] dicit, Σέλευκος ἐν τοῖς περὶ Ἑλληνισμοῦ : qualis est Nonii Marcelli Compendiosa doctrina de proprietate sermonum. [Scriptor Περὶ βαρβαρισμοῦ post Ammon. p. 193 : Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἕξ· ἑλληνισμὸς, σαφήνεια, κτλ. 194 : Ἑλλ. μὲν οὖν ἐστὶ λέξις ὑγιὴς καὶ ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ μετάλληλος (κατάλλ. Schæf.). Diog. L. 7, 59 : Ἑλλ. μὲν οὖν ἐστὶ φράσις ἀδιάπτωτος ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ μὴ εἰκαίᾳ συνθέσει. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 729, 21 : Διττὴ δέ ἐστιν ἡ γραμματική· ἡ μὲν γὰρ περὶ τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὰς τῶν στοιχείων ἐκφωνήσεις καταγίνεται ..., ἡ δὲ περὶ τὸν ἑλληνισμόν. Pollux 4, 22, Etym. M. p. 331, 37.] Atque adeo Ἑλληνίζειν dicuntur qui non tantum Græce loquuntur, sed etiam qui vere ac proprie loquuntur Græce. Athen. 6, [p. 231, B] : Οἱ δ' Ἑλληνίζοντες λέγειν δεῖν φασὶν ἀργυροῦν κόσμον καὶ χρυσοῦν κόσμον, sc. pro ἀργυρώματα et χρυσώματα, i. e. Qui Græci sermonis proprietatem vel elegantiam affectant, Qui proprie et eleganter loqui Græce student. [Conf. script. Περὶ βαρβαρισμοῦ p. 194, Περὶ σολοικίας p. 197. Aristot. Rhet. 3, 5 init. : Ἔστι δ' ἀρχὴ λέξεως τὸ ἑλληνίζειν κτλ. Pollux 4, 24.]

[Ἑλληνιστάριοι, οἱ, Qui lingua Græca utuntur, ἑλληνισταὶ, uti appellantur in Epist. Ammonis episc. de vita SS. Pachomii et Theodori n. 4, 19. Theodor. Petr. episc. in V. S. Theodos. Archimandr. : Οὕτως ἅπαντες, πλὴν τῶν δαιμονούντων ἀδελφῶν κατὰ τὴν μεγάλην τῶν ἑλληνισταρίων συναθροίζονται ἐκκλησίαν. Supra dixit, ἐν ᾗ τῇ Ἑλληνίδι φωνῇ liturgia celebratur. Cyrill. Scythop. V. S. Sabæ : Ἔρχεσθαι μετὰ τῶν ἑλληνισταρίων καὶ τῶν θείων μεταλαμβάνειν μυστηρίων. V. Salmas. librum De Hellenistica. Ducang.]

Ἑλληνιστὴς, ὁ, Sectator s. Imitator Græcorum, Qui e Græca factione est, Æmulus s. Studiosus Græcorum. [V. Ἑλληνιστάριος. || In Act. Ap. ubi commemorantur Ἑλληνισταὶ, 6, 1 : Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν· 9, 29 : Ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς ἑλληνιστὰς, ubi est var. Ἕλληνας (11, 20 enim : Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς ἑλληνιστὰς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν κύριον Ἰησοῦν, jam receptum est Ἕλληνας), alii intelligendos existimarunt Judæos, qui post exsilium Babylonicum inter Græcos degentes lingua moribusque Græcis uterentur, adeoque V. T. interpretatione Græca, non textu Hebræo, quo Judæi in Palæstina; Salmasius vero in scriptis peculiaribus, De (lingua) Hellenistica, Lugd. Bat. 1643, tum Funere linguæ Hell. et Ossilegio (linguæ) Hell. ib. eod. a. editis, non Judæos natione, lingua autem Græcos, sed Græcos nativos, religione Judæos. In medio rem relinquunt Chrysost. Hom. 21 in Acta : Ἑλληνιστὰς τοὺς ἑλληνιστὶ φθεγγομένους λέγει, καὶ τοῦτο σφόδρα σοφῶς· ἐκεῖνοι γὰρ οἱ ἄλλοι οὐδὲ ἰδεῖν αὐτὸν ἠθέλησαν οἱ βαθεῖς Ἑβραῖοι. Gloss. Alberti Append. p. 211 : Ἑλληνιστῶν· ἑλληνιστὰς δὲ οὐ τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ τοὺς ἑλληνιστὶ φθεγγομένους καλεῖ. Sed illud quidem certissimum est et ab omnibus concessum, quicunque fuerint natione, ab lingua qua uterentur Græca vocatos esse ἑλληνιστάς. || Gentilis. Philostorg. H. E. 7, 4 : Τῶν ἑλληνιστῶν τὰ ἀτοπώτατα κατὰ τῶν Χριστιανῶν πανταχοῦ παλαμωμένων. Sozom. 6, 35 : Ἄνδρα τὸν ἐν τοῖς βασιλείοις ἐπισήμως στρατευόμενον, ἑλληνιστὴν καὶ ἑλλόγιμον. Utitur paulo ante. Ducang. Ap. Sozom. 4, 30, p. 176, 28 : Ἐκάκου τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς ἑτέρως αὐτῷ δοξάζοντας Χριστιανοὺς, codd. Castellan. et Casaub. ap. Reading. p. 407 ἑλληνιστάς. V. Ἕλλην. L. Dindorf.]

Ἑλληνιστὶ, Imitatione s. Ad imitationem Græcorum, Ritu et more Græcanico, Græce. Lucian. [Scyth. c. 3] : Ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. Plut. : Τὰς Ῥωμαϊκὰς ἐάσας ὀνομασίας, Ἑλλ. τὰς δυνάμεις τῶν ἱδρυμάτων πειράσομαι καταριθμήσασθαι. [Simpl. Græce, ut in ll. citt., ap. Xenoph. Anab. 7, 6, 8 : Ἐν ἐπηκόῳ εἱστήκει ἔχων ἑρμηνέα· ξυνίει δὲ καὶ αὐτὸς ἑλλ. τὰ πλεῖστα. Act. Ap. 21, 37 : Ἑλλ. γινώσκεις; Joann. 19, 20 : Γεγραμμένον ἑβραϊστὶ, ἑλλ.]

[Ἑλληνογαλάται, οἱ, Gallogræci, Galli in Asia, Galatæ, οἱ διὰ τὴν πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἐπιπλοκὴν Ἑλληνογαλάται κληθέντες, ut ait Diodor. 5, 32. Suid. v. Ἄγκυρα : Ὅτι οἱ νῦν Ἀγκυρανοὶ Ἑλληνογαλάται πάλαι ἐλέγοντο. V. id. in Γαλλογραικία, Στεφανικὸν τέλεσμα, p. 3403, D. ἄἄ]

[Ἑλληνοδίκαι. V. Ἑλλανοδίκαι.]

[Ἑλληνόθρησκος, ὁ, ἡ, Paganus religione. Ind. Hasii ad Timarion., *Notices des Mss.* vol. 9, p. 215. Boiss.]

[Ἑλληνοκοίτης, ὁ, Qui cum gentili concumbit. Constit. Apost. 6, 1, p. 333 : Μαρία δὲ ὀνειδίσασα Μωσῇ ἔξω τῆς παρεμβολῆς ἀπεβλήθη ἑπτὰ ἡμέρας. Margo : « Al. ὡς ἑλληνοκοίτην add. ante ὀνειδ. »]

[Ἑλληνοκοπέω, Gratiam capto Græcorum. Polyb. 26, 5, 1 : Εὐθέως ἑλληνοκοπεῖν ἐπεβάλλετο. Græcorum mores affecto, id. 20, 10, 7 : Ἔτι γὰρ ὑμεῖς ἑλληνοκοπεῖτε καὶ περὶ τοῦ πρέποντος καὶ καθήκοντος ποιεῖσθε λόγον. Dixerat enim Phæneas : Οὔτε δίκαιον οὔτε Ἑλληνικόν ἐστιν, ὦ στρατηγὲ, τὸ παρακαλούμενον. Livius 36, 28, 4 : « Certum habeo te imprudentia labi, qui nobis imperes quæ moris Græcorum non sint. Ad hæc consul, Nec hercle, inquit, magnopere nunc curo quid Ætoli satis ex more Græcorum factum esse censeant. »]

[Ἑλληνομεμφῖται, οἱ. V. Ἑλληνικὸν, loci n.]

Ἑλληνόπολις, εως, ἡ, Urbs Græcorum, i. e. Urbs e Græcis conflata civibus, conditore Attalo. Is enim eam ædificasse fertur ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἰκήτορας συναγαγὼν, ut ex Apollod. refert Etym. [M. p. 331, 41, Zonar. p. 687. Steph. Byz. : Ἑλλ., πόλις Βιθυνίας μετὰ τὸν ἀνῳκισμὸν (l: ἀνοικ.) Βιθάλβης. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλληνοπολίτης. Memorat etiam Hieronymus De viris illustr. c. 77, p. 167. L. Dindorf.]

[Ἑλληνοταμία, ἡ, Munus magistratus qui dicebatur Ἑλληνοταμίας, q. v. Xenoph. Vectig. 5, 5 : Ἐννοησάτωσαν πρῶτον μὲν τὰ Μηδικὰ, πότερον βιαζόμενοι ἢ εὐεργετοῦντες τοὺς Ἕλληνας ἡγεμονίας τε τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἑλληνοταμίας ἐτύχομεν. Fort. scrib. esse ἑλληνοταμιείας suspicatur Bœckh. OEcon. Athen. vol. 1, p. 189, annot. 110.]

Ἑλληνοταμίαι, οἱ, Quæstores Græciæ, s. Ærarii Græcanici præfecti. Ἑλληνοταμίαι, teste Pollucе 8, [114] dicti fuerunt οἱ τοὺς φόρους ἐκλέγοντες, καὶ ἐπὶ τῶν νήσων τὰ παρὰ τῶν νησιωτῶν εἰσπράττοντες, καὶ τὰς πολιτείας αὐτῶν ἐφορῶντες· ut Thucyd. quoque schol. Ἑλληνοταμίας dictos fuisse τοὺς δεχομένους τοὺς φόρους ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ φυλάσσοντας αὐτούς· et Suid. [s. Zon. p. 684] τοὺς τὰ ἐκ τῶν φόρων χρήματα φυλάσσοντας, ἃ πρότερον κοινῇ οἱ Ἕλληνες ἐν Δήλῳ ἀπετίθεντο. Plura vide ap. Eund., et ap. Thuc. 1, p. 31, 32. [Ap. Suid. præter verba citt. nihil est, nisi locus Thucyd. c. 96, cujus hæc addimus : Ἔταξαν (Athen.) ἅς τε ἔδει παρέχειν τῶν πόλεων χρήματα πρὸς τὸν βάρβαρον καὶ ἃς ναῦς ... καὶ Ἑλληνοταμίας τότε πρῶτον Ἀθηναίοις κατέστη ἀρχὴ, οἳ ἐδέχοντο τὸν φόρον (sociorum ad bellum adversus regem Persarum)· οὕτω γὰρ ὠνομάσθη τῶν χρημάτων ἡ φορά. Aristotelem in Athen. politia citat Harpocrat., cui Ἑλλ. sunt ἀρχὴ, οἳ διεχείριζον τὰ χρήματα, quæ verba sunt etiam ap. Suid. in altera gl. Gramm. Bekk. An. p. 188, 16 : Ἑλληνοταμίας, τοὺς ἐκπεμπομένους διανεῖμαι τὰ τέλη τοῖς ἔξω ἄρχουσιν ἔλεγον οὕτως. Lex. rh. ib. p. 248, 29 : Ἑλλ., οἱ ταμίαι τῶν Ἑλληνικῶν χρημάτων· εἶχε γὰρ ἡ Ἑλλὰς κοινὰ χρήματα ἀποκείμενα ἐν Δήλῳ. Hesych. : Ἑλλ., οἱ τοῦ κομιζομένου φόρου παρὰ Ἀθηναίοις ταμίαι. Ex inscrr. Atticis (C. I. vol. 1, p. 116, 6; 206, 5 etc.; 220, 3 etc.) de numero et muneribus eorum conjecturam fecit Bœckhius De œcon. Athen. vol. 1, p. 191-3, animadvertitque exstinctos videri cum amisso ab Athen. sociorum imperio, neque adversari huic sententiæ locum Plut. Mor. p. 841, B. Nobis adjecisse sufficit l. Andocidis p. 28, 16, ubi cum gen. : Πείσαντες Ἀθήνησι ποιήσασθαι

τῶν κοινῶν χρημάτων Ἑλληνοταμίας. Et alterum ex A inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 580, 17, quæ T. Statilium quendam Πανέλληνα καὶ Ἑλληνοταμίαν appellat formis vulgaribus, quum in ead. et cetera omnia Dorica sint et forma Ἑλλάνων. ἄϊ L. D.]

[Ἑλληνοτρωοφθόρος, ὁ, ἡ, Græcos et Trojanos perdens. Tzetz. Hist. 5, 772 : Μάχην ἑλλ. Elberl.]

[Ἑλληνόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Paganus. Theophanes an. 37 Theodosii jun., 26 Justiniani. Ducang. Damasc. Phot. Bibl. p. 343, 5 : Ἀνθέμιον ... τὸν Ῥώμης βασιλεύσαντα ἑλληνόφρονα. Hase.]

Ἑλληνύει, Hesych. exp. ἑορτάζει, παύεται, ἀργεῖ, pro quo supra ἐλιννύει.

[Ἑλλησποντία. V. Ἑλλησπόντιος.]

[Ἑλλησποντῖακός, ἡ, ὸν, Hellespontiacus. Xenoph. Anab. 1, 1, 9, αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις, ubi Ἑλλησποντικαὶ libri nonnulli deteriores, unus etiam Ἑλλησπόντιαι καὶ, quæ forma est H. Gr. 4, 8, 31. Strabo 12, p. 551 : Μενεκράτης ἐν τῇ Ἑλλησποντιακῇ περιόδῳ. Achill. Tat. Isag. in Arati Phæn. p. 159, B : Θέσις τίς ἐστι κατὰ τὸ Ἑλλησποντιακὸν καὶ τῆς Μακεδονίας κλίμα. B Hesych. : Πριηπίδος, ... τῆς πρὸ Βοσπόρου πόλεως Ἑλλησποντιακῆς. L. Dindorf.]

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, dicitur Ventus quidam, quia ab Hellesponto spirat : cujus meminit Aristot. Probl. sect. 26 quæst. 56. Meminit et Herodot. 7, p. 283 [c. 188], ubi τὸν ἀπηλιώτην tradit a Ponti accolis vocari Ἑλλησποντίην. Plin. Cæcian ab aliquibus vocari Hellespontian auctor est, 2, 47. [Conf. Theophr. fr. 5 De ventis, 62. Aristid. ap. Hermog. De form. orat. 1, 6, p. 279 : Ἄρτι μὲν γὰρ συνιούσης τῆς ναυμαχίας ὤδινεν ἡ θάλασσα καὶ κατέβαινεν Ἑλλ. λαμπρὸς, ubi interpretis errorem correxit Wyttenb. ad Eclog. hist. p. 399, ab Schæf. cit. Aristidem imitatur Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, 21, p. 269, A. Bosporum Thracium sic vocat Tzetz. Hist. 1, 835 : Ὁ παρ' ἡμῖν τε Θράκιος ὁ καὶ Ἑλλησποντίας. ἴᾶ L. Dind.]

[Ἑλλησποντῖὰς, άδος, ἡ, Hellespontia. Archestr. ap. Athen. 7, p. 278, D : Θαλάσσης Ἑλλησποντιάδος. L. D.]

[Ἑλλησποντικὸς, ἡ, ὸν, i. q. Ἑλλησποντιακὸς, q. v.]

Ἑλλησπόντιος, α, ον, Hellespontius : i. e. Hellesponti accola vel incola : aut Qui ad Hellespontum provenit. [Herodot. 7, 95. Xenoph. H. Gr. 3, 4, 11 : Ἴωσι καὶ Αἰολεῦσι καὶ Ἑλλησποντίοις, et alibi. Id. 4, 8, 31 : Αἱ ἄλλαι Ἑλλησπόντιαι πόλεις. Steph. Byz. v. Ἀλωπεκόννησος : Πόλις τῆς Ἑλλησποντίας Χερρονήσου. || Hinc Ἑλλησποντία, ἡ, Regio circa Hellespontum. Strabo 12, p. 534 : Τρῳὰς καὶ Ἑλλ. Steph. B. : Αἶνον, χωρίον τῆς Ἑλλησποντίας. Et : Ἱρίαπος, πόλις Ἑλλησποντίας. L. Dindorf.]

[Ἑλλησπόντιος, ὁ, Hellespontius, n. pr. viri, ap. Eunap. p. 117 sqq., Liban. Epist. 1259, p. 593. L. D.]

[Ἑλλησποντὶς, ίδος, ἡ, i. q. Ἑλλησποντιάς. Sophocl. fr. Pastor. ap. Athen. 7, p. 319, B : Ἠλαμὺς ... Ἑλλ. Schol. Hom. Il. N, 363 : Κάβησα πόλις Ἑλλ. Steph. Byz. in Ἑλλήσποντος. Arcad. p. 35, 23.]

Ἑλλήσποντος, ὁ, Hellespontus : i. e. Ponti s. Maris ille tractus, in quo Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete, submersa est : est autem ἡ πρὸ τῆς Τροίας θάλασσα, ut vult Etym. [M. p. 331, 44. Tzetz. Hist. 1, 838 : Ἐκ τῆς Ἀβύδου τῶν στενῶν καὶ τῶν ἐν D μέσῳ πάντων μέχρι γεφύρας Βλαχερνῶν Ἑλλήσποντος καλεῖται. Memorat Hom. Il. B, 845 etc., Æsch. Pers. 745, et historici et geographi passim. Dor. Ἑλλάσποντος Theocr. 13, 29. Πόντος Ἕλλης Lycophr. 1285. || Asiæ ora circa mare illud. Steph. Byz. : Ἑλλ., ἡ χώρα ἡ παρακειμένη τῷ κόλπῳ. Thucyd. 2, 9 : Ἰωνία, Ἑλλήσποντος, et alibi. Xenoph. H. Gr. 1, 7, 2 : Ἐξ Ἑλλησπόντου αὐτὸν ἔχειν χρήματα. Æneas Tact. c. 28, p. 87 : Κατὰ Ἑλλήσποντον καταλαμβάνων Πάριον. Ptolem. 5, 2 : Ἑλλησπόντου Ἄβυδος κτλ. Steph. Byz. v. Ἐλαιοῦς, oppidum Elæuntem Chersonesi Thr. attribuit Hellesponto. || Ἡ, Regio circa Hellespontum. Jo. Malal. p. 77, 7 : Οἵτινες ἀνιόντες τὸν Ἑλλήσποντον ἐπολεμήθησαν ἐξαίφνης ὑπὸ Κυζίκου βασιλέως τῆς Ἑλλησπόντου· 9 : Τὴν Κύζικον, μητρόπολιν τῆς Ἑλλησπόντου ἐπαρχίας· 78, 7 : Ἐκ τῆς Ἑλλ. ἐξορμήσαντες· 204, 17.]

[Ἕλληψις. V. Ἔνληψις.]

[Ἐλλίζω.] Ἐλλίζων Hesych. exp. τίλλων, Vellens, Vellicans.

[Ἕλλικτὴρ scriptura vitiosa pro ἕλικτὴρ, quod v.]

Ἐλλῐμενίζω, Bud. interpr. In portu sum s. versor, afferens ex Synes. [Ep. 147, p. 284, B] : Οὐ γάρ εἰμι γείτων θαλάττης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά. Sed affert ex Eod. pro In portum venio, quæ magis recepta est signif., vel Portum capio s. Navem applico et appello in portum, ἐνορμίζω τὴν ναῦν, in Epist. ad Euoptium [4, p. 164, B] : Καὶ δέον ἡμᾶς ἐλλιμενίζειν, ἐληλύθειμεν αὖθις ἀναδεδραμηκότες ἐπὶ τὸ πέλαγος. [Schol. Eur. Or. 53 : Ἐνελιμένισε τῷ αἰγιαλῷ. Thom. M. p. 339 : Ἔσχον, ἀντὶ τοῦ ἐνελιμένισαν· et p. 656. Schol. Thucyd. 2, 91, ἴσχουσαι explicat ἐλλιμενίζουσαι. Cum ἐπὶ vel simili præpos. videtur jùnxisse Eust. Opusc. p. 166, 8 : Εἰ μὴ ἰσχὺν αὐτῷ ἄνωθεν καταπέμψειας ἐλλιμενίσαι [ἐπὶ] σέ· in cod. enim lacuna. Pass. id. p. 25, 42 : Πείσματα γὰρ εἰθίσμεθα λέγειν σπάρτα ναυτικὰ, οἷς δηλαδὴ ναῦς ἐλλιμενισθεῖσα πείθεται μὴ ἀφιεμένη διασαλεύεσθαι. Theophyl. Sim. Hist. 7, 10, p. 178, A : Τὸν ποταμὸν ναυτιλλόμενος εἰς Σιγγὰν τὴν νῆσον ἐλλιμενίζεται.] || Est etiam Portorium exigo. Aristoph. ap. Polluc. [9, 31] : Ἐλλιμενίζεις ἢ δεκατεύεις. || Ἐνλιμενίζειν, Hesychio τελωνίζειν τὰ ἀπὸ λιμένων καὶ θαλάσσης, Vectigal exigere a delatis in portum. Supra ἐλλιμ.

[Ἐλλῐμενικὸς, ἡ, όν. Plato Reip. 4, p. 425, D : Ἀστυνομικὰ ἢ ἐλλιμενικὰ (τέλη), Portoria.]

Ἐλλιμένιον, τὸ, i. e. Portorium. Aristot. OEc. 2, [22] : Πωλουμένου τοῦ ἐλλιμενίου εἴκοσι ταλάντων, potius ex nomine ipso λιμὴν [quam ἐλλιμενίζω] formatum videri possit. [Poll. 8, 132; 9, 30. Polyb. 31, 7, 12. Hesych. v. Ἀγκυροβόλα. Ap. Strab. 1, p. 60 : Περὶ δὲ Ἄλπωνον, θεσμοφορίων ὄντων, πέντε καὶ εἴκοσι παρθένους ἀναδραμούσας εἰς πύργον τῶν ἐλλιμενίων κατὰ θέαν, πεσόντος τοῦ πύργου πεσεῖν καὶ αὐτὰς εἰς τὴν θάλασσαν, quod alii acceperunt de naumachia in portu, videtur adj. poni, Unam e turribus in portu.]

[Ἐλλῐμένῐσις, εως, ἡ, Statio in portu. Schol. rec. Sophocl. OEd. T. 196 : Ἐς τὸν ἀπόξενον ὅρμον) εἰς τὸν ἀνεπιτήδειον τοῖς ξένοις εἰς ἐλλιμένισιν.]

Ἐλλῐμενιστὴς, ὁ, Portorii exactor, Portitor [Gl.], Publicanus, vel Decumanus, Bud. ex Polluce p. 325 [6, C 128; 8, 132; 9, 29], et Demosth. [p. 917, 10], ἐλλιμενιστῶν ἀπογραφή [ἀπογρ. παρὰ τοῖς ἐλλιμενισταῖς. Æneas Tact. c. 29, p. 88, 13 : Ὡς ἱματίων ἐνόντων καὶ ἄλλων ἀγωγίμων, ἅπερ οἱ ἐλλιμενισταὶ ἀνοίξαντες κτλ. Pro quo ap. African. Cest. c. 50, p. 304, A, ἐνλιμενισταί. L. D.]

Ἐλλιμνάζω, Stagno, Restagno. Λιμνάζειν et Ἐλλιμνάζειν, inquit Bud., ap. Basil. p. 274 pro Stagnare. [Schol. Aristid. vol. 3, p. 41 : Τοὺς ποταμοὺς τῇ τῶν ὑετείων ὑδάτων καταφορᾷ ἐλλιμναζομένους καὶ ἐξοιδοῦντας. L. D. Basil. t. 1, p. 1096, A, de Babylone : Ὁ Εὐφράτης ... ἐλλιμνάζων αὐτῇ παντελῶς ἀφανίσει αὐτήν. Id. p. 388, C : Κατεχόμενος καὶ ἐλλιμνάζων, Occlusus ac stagnans. Figurate de vinolentis ib. p. 493, A : Ἐλλιμνάζοντος μὲν τοῦ οἴνου. Hase.]

[Ἐλλιμνασμὸς, ὁ, Restagnatio. Germ. Cpol. Orat. p. 256, B Grets. : Τὸν ἐναέριον ἐλλιμνασμὸν διελεύσῃ, Aerium stagnum pertransibis. Hase.]

Ἐλλιμπάνω, i. q. ἐλλείπω. [Basil. M. Ep. 203, vol. 3, p. 302, B : Μηδὲν ἐλλιμπάνειν τῶν εἰς οἰκοδομὴν τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ· 309, p. 442, D; 482, D. Acta Maximi Conf. vol. 1, p. 11, A : Μὴ, ὅτι μὴ ἔξὸν ἡμῖν τοῦ παντὸς ἐφικέσθαι, καὶ τὸ πᾶν ἐλλιμπάνοιμεν (l. -νωμεν). Absolute Tzetz. Exeg. Il. p. 74, 21 : Οἱ γὰρ Ἀττικοὶ πῇ μὲν ἐλλιμπάνουσι, πῇ δὲ πλεονάζουσιν. ἄ]

[Ἐλλινέω, in Dosiadæ Ara Anth. Pal. 15, 26, 15 : Τὸν δ' ἐλλινεῦντ' ἐν ἀμφικλύστῳ, ἑλινύοντα καὶ βραδύνοντα expl. schol. Cod. Pal. ἀεὶ λινεῦντ'.]

Ἐλλινιῶ. V. supra in Ἐλινιῶ.

[Ἐλλῐπαίνω, Pinguem facio. Hesych. : Ἐνελίπανεν, ἔπλησεν, ἔπληξεν. Delent ἔπληξεν intt.]

Ἐλλῐπὴς, ὁ, ἡ, Cui deest aliquid, s. deficit, Imperfectus [Gl.]. Quidam [Euangelus] ap. Athen. 14, [p. 644, D] : Τὸ δὲ δεῖπνον ἐντελὲς, καὶ μηδὲν ἐλλιπές. [Μηδενὶ recte Fiorillo, ut l. referendus sit inter exx. constructionis cum dat., de qua infra. Compar. Polyb. 5, 32, 2 : Δοκοῦντες δὲ λέγειν ὑπερβολικῶς (οἱ ἀρχαῖοι τὴν ἀρχὴν ἥμισυ τοῦ παντὸς εἶναι φάσκοντες), ἐλλιπέστερόν μοι φαίνονται τῆς ἀληθείας εἰρηκέναι· 32, 12, 6. L. D. Philostr. V. Ap. p. 367, 3 : Ἐλλιπέστερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἑρμηνεύσας. Hemst.] Item ἐλλιπὲς, Quod deest.

Philostr. Epist. 39 [40, p. 931] : Ἡ καλλωπιζομένη γυνὴ θεραπεύει τὸ ἐλλιπές. [67, p. 946 : Ἵνα κρύψῃ τὸ ἐλλιπὲς ἡ τέχνη. Polyb. 6, 49, 6 : Ὅτε δὴ καὶ τὸ τῆς νομοθεσίας ἐλλ. συνώφθη παρ' αὐτοῖς· 16, 28, 2. Id. 10, 13, 5 : Ἐξ οὗ συνέβαινε μηδὲν ἐλλιπὲς γίγνεσθαι τῶν πρὸς τὸν κίνδυνον.] Et cum gen. ap. Thuc. [7, 8 : Φοβούμενος μὴ οἱ πεμπόμενοι ... μνήμης ἐλλιπεῖς γιγνόμενοι ... οὐ τὰ ὄντα ἀπαγγέλλωσιν. Æneas Tact. præf. p. 14 : Τοὺς οὖν ὑπὲρ τοσούτων καὶ τοιούτων μέλλοντας ἀγωνίζεσθαι οὐδεμιᾶς παρασκευῆς καὶ προθυμίας ἐλλιπεῖς εἶναι δεῖ. Plato Leg. 11, p. 924, D : Τῆς τῶν ἐπιτρόπων αἱρέσεως ἐλλιπής· et similiter al.] Affertur autem et cum dat., ex Plat., ἐλλιπὴς τῇ δυνάμει, Defectus viribus. [Leg. 10, p. 901, C : Ὧν ἂν δυνάμει θεὸς ἢ φαῦλός τις ὢν ἐλλιπὴς καὶ μὴ δυνατὸς ἐπιμελεῖσθαι γίγνηται. Thucyd. 6, 69 : Οὐ γὰρ δὴ προθυμίᾳ ἐλλιπεῖς ἦσαν οὐδὲ τόλμῃ. Polyb. 18, 5, 5 : Ἐν τοῖς πεζικοῖς ἐλλιπεῖς εἰσι καὶ τῷ καθοπλισμῷ καὶ τῇ συντάξει πρὸς τοὺς ὁλοσχερεῖς ἀγῶνας. Cum accus. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 455, n. 2659 : Τὴν ... ἀρετὴν καὶ μεγαλειότητα κατὰ μηδὲν ἐνλιπῆ γενηθεῖσαν (mulierem quandam).]—Ἐλλειπὴς quoque affertur pro Defectus, Mancus, Egens; sed scr. esse sine diphth. per simplex ι ἐλλιπὴς, tradit Suid. [Per ει ap. Polyb. ll. citt., et alios haud raro.]

Ἐλλιπῶς, Ita ut aliquid desit, Imperfecte, Non plene. [Aret. Diut. p. cur. 1, 2, p. 116 : Εἴ τις ἐλλειπῶς πρὸς τάδ' ἔχει. Scrib. ἐλλιπῶς. Pollux 5, 167. L. Dind. Hesych. : Κρουσιμετρεῖν ἐλλιπῶς, ἐλλ. μετρεῖν καὶ ἐνδεῶς. Hemst. Cum genit. schol. Apoll. Rh. 1, 252 : Τὸ δὲ οὐδ' ἐτέλεσας, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ διετέλεσας ἐλλιπῶς τῆς διά. Schæf. Iamblich. in Nicom. Arithm. p. 74, 7 : Ὑπερβαλλόντως, ἢ ἐλλ. Hippiatr. p. 206, 11 : Καῦσον ... μὴ κατὰ βάθος μέντοι... ἀλλὰ μηδ' ἐλλ. Epiphan. t. 2, p. 159, D, et 160, D : Ταῖς γὰρ ἐλλ. ἐχούσαις λέξεσιν, Orationi mancæ. De loquendi formula per omissionem Cat. in Ps. t. 1, p. 111, 28 : Ἢ ἐλλ. τοῦτο, ἀντὶ τοῦ.... Hase.]

[Ἐλλιστές. Cod. Barocc. 50, fol. 106, ap. Bekker. Anecd. p. 1370, a : Τὰ εἰς ες λήγοντα ἐπιρρήματα ἁπλᾶ φυσικῶς οὐκ ἔστιν ὅτι μὴ τὸ ἐχθὲς δισύλλαβον καὶ χθὲς μονοσύλλαβον καὶ ἐνδελιστὲς ὀξύτονον παρὰ Συρακοσσίοις, ὃ καὶ ἐλλιστὲς λέγεται. Boiss. Apud Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 31, unde hæc petita, εἰ μὴ pro ὅτι μή. Ὅτι μὴ sic est p. 160, 32.]

[Ἐλλοβίζω, Siliquor, Gl.]

Ἐλλόβιον, τὸ, Inauris : i. e. Ornamentum quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὠτῶν. [Etym. M. p. 332, 39.] Solent enim ex ima auriculæ parte suspendere annulos aut gemmas quaspiam ornatus gratia : quæ et ἐνώτια vocant, et specialiori vocabulo ἑλικτῆρας. Lucian. Lexiph. [c. 9] : Λεῖρόν τινα (potius λῆρόν τινα) ἐκρότουν καὶ ἐλλόβια καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ· verba Chæreæ τοῦ χρυσοτέκτονος. Et apud Suid. [s. v.] Trajanus Augari filio dicit, Μέμφομαί σοι ὅτι μὴ πρόσθεν ἦκες παρ' ἐμὲ συστρατεύσων· καὶ ἐπὶ τῷδε ἂν ἡδέως τῶν ἐλλοβίων τούτων τὸ ἕτερόν σου ἀποσπάσαιμι· ἐφαψάμενος ἅμα τοῦ ὠτὸς τοῦ ἑτέρου· τῷ δὲ ἦν ἄμφω τὰ ὦτα τετρημένα, καὶ ἐξ ἀμφοῖν χρυσᾶ ἐνώτια ἐξηρτημένα. Ubi nota ἐνώτια dici quæ ante ἐλλόβια : est enim ὁ λοβὸς pars τοῦ ὠτός. [Themist. Or. 13, p. 167, D : Στρεπτῶν πολυτιμήτων καὶ ἐλλοβίων· 18, p. 218, C : Ἀμπεχόνῃ τε ἁλουργεῖ καὶ καλύπτρᾳ καὶ ἐλλοβίοις. Nicol. Dam. p. 229 ed. Cor. : Νάναρον τὸν Βαβυλώνιον διαπρεπεῖ κόσμῳ χρώμενον ἀμφὶ τὸ σῶμα καὶ ἐλλόβια ἔχοντα. Lex. de spirit. p. 216 : Ἐλλόβιον τὸ ἐνώτιον. Pollux 2, 83; 5, 97, Hesych. L. D. Lucian. Gall. c. 29 : Ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν· Dial. meretr. 7 : Οὐκ ἐλλ., οὐχ ὅρμον· Deor. conc. c. 7 : Ἢ ὅρμος, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλ. ἡμῖν γένῃ· De domo c. 7 : Ἐν τοῖν ὦτοιν ἐλλόβια· Dial. mer. 14 : Ἐλλ. ταυτί. Clem. Al. Pædag. 2, 12, 129 : Τὰ δὲ ὦτα αὐταῖς μὴ τιτράσθω εἰς ἀπάρτησιν ἐλλοβίων. Conf. Casp. Bartholin. De inauribus vett. p. 18 sqq. Hase.]

Ἐλλοβοανθὴς, ὁ, ἡ, Florem in siliqua edens, In folliculo florens. [Theophr. H. Pl. 6, 5, 3 : Κολοβοανθὴς δὲ καὶ ἐλλοβοανθὴς ἀδιαφράκτως, ubi ἐλλοβόκαρπος Schneid. ex conj., ut est 4, 2, 4 et 8 : Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος.]

[Ἐλλοβόκαρπος. V. Ἐλλοβοανθής.]

[Ἔλλοβος, ὁ, ἡ.] Ἔλλοβος καρπὸς, Fructus qui in folliculis clauditur, Fructus qui siliqua continetur. Theophr. [H. Pl. 4, 2, 8 : conf. ib. 4] : Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος καθάπερ τῶν χεδρόπων, Siliquatur, ut Plin. loquitur. [Id. fr. H. Pl. apud Schneid. vol. 5, p. 187, 12 : Ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, καθάπερ τὰ χεδροπά· 188, 7 : Ἔλλοβον δ' αὐτῇ εἶναι τὸν καρπόν. Conf. 8, 5, 2. L. Dindorf.]

[Ἐλλοβοσπέρμᾰτος, ὁ, ἡ.] Theophr. H. Pl. 7, 3, [2] quum dixisset omnia esse aut ἐλλοβοσπέρματα aut γυμνοσπέρματα, aut ἐμφλοιοσπέρματα aut παπποσπέρματα, subjungit : Ῥαφανὶς μὲν γὰρ, καὶ νάπυ καὶ γογγυλὶς, ἐλλοβοσπέρματα, Quibus semina in folliculo sunt surculacea : sic enim Theophr. verba interpretatus est Plin. 19, 7 : Surculacea in folliculo semina sunt raphano, sinapi, rapo.

[Ἐλλοβώδης, ὁ, ἡ.] Ἐλλοβώδη, Quæ sunt ex genere τῶν ἐλλόβων : i. e. Quæ siliquantur, ut Plin. loquitur. Theophr. H. Pl. 8, [2, 5] : Ἡ γὰρ ἄνθησις τῶν μὲν σταχυηρῶν, ἀθρόα· τῶν δ' ἐλλοβωδῶν καὶ χεδροπῶν πάντων, κατὰ μέρος.

[Ἐλλογέω.] Ἐλλογεῖν, Imputare, Expensum ferre, VV. LL. [Hesych. : Ἐλλόγει, καταλόγισαι, ex Pauli Ep. ad Philem. 18 : Εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει, Mihi in rationes refer. Et signif. Imputandi Ad Rom. 5, 13 : Ἄχρι γὰρ νόμου ἁμαρτία ἦν ἐν κόσμῳ· ἁμαρτία δὲ οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου, ubi sunt varr. εὐλογεῖτο et ἐλλογᾶται. Gl. : Ἐνλογεῖ, Imputat; Ἐνλογᾷ (sic), Recogitat. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 850, a, 35 : Μὴ ἐλλογουμένων ταῖς μετρήσεσιν ἁπάσαις μήτε ῥείθρων μήτε ὅσα τραχέα ὄντα καὶ μὴ δυνάμενα γεωργεῖσθαι ὑπὲρ δέκα σφύρας ἐστίν. Apud Eust. vero Opusc. p. 263, 43 : Ἡλιῶδες γὰρ προλάμποντες καὶ ἑρμαϊκῶς ἐλλογοῦντες, ὅτε χρὴ, καὶ αὖ πάλιν ἑτέρωθι λογιζόμενοι καὶ ἑαυτοὺς ἄλλοτε λογοπραγοῦντες, videtur esse Cum ratione agentes, coll. v. 35 : Ἐπιτεχνάσθω δὲ καὶ ... τὴν ἔλλογον ἑρμαϊκὴν εἰκασίαν, δι' ἧς σῶμα ἔσται καὶ αὐτὸς θεοῦ ἀποστολικῶς καὶ οὕτω θεοκῆρυξ καὶ πάντα κατὰ λόγον καὶ σοφίαν ποιῶν, et ll. in Ἐλλόγως citt. V. etiam Ἔλλογος.]

[Ἐλλογίζομαι, Imputo. Clem. Al. Strom. 3, p. 510 : Ὁ τοιοῦτος διὰ φόβον οὐ ποιεῖ ὃ θέλει, ἵνα μὴ ἡ κόλασις αὐτῷ ἐλλογισθῇ.]

Ἐλλόγιμος, ὁ, ἡ, i. q. λόγιμος. Plut. [Cat. min. c. 15] : Τῶν μὲν οὖν πολεμικῶν πράξεων τοῦ Κάτωνος αὗται σχεδόν εἰσιν ἐλλογιμώταται, i. e. λόγου ἀξιώταται. Plato Philebo [p. 17, E] : Τὸ δ' ἄπειρον καὶ τὸ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐνάριθμον, Aliquo numero dignum et loco. Sic Polyb. 1, [2, 1 : Αἱ ἐλλογιμώταται τῶν προγεγενημένων δυναστειῶν]. At Diog. L. p. 242, de Stratone [5, 58] : Ἀνὴρ ἐλλογιμώτατος, καὶ φυσικὸς ἐπικληθείς· de quo p. 245 [ib. 64] : Ἀνὴρ γέγονε, καθάπερ καὶ ἄνω δεδήλωται, πολλῆς τῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, διατρίψας ἐν παντὶ λόγων εἴδει, καὶ μάλιστά γ' ἐν τῳ καλουμένῳ φυσικῷ. Id. in Cratete [6, 85] : Καὶ οὗτος τῶν ἐλλογίμων τοῦ κυνὸς μαθητῶν. Id. in Onesicrito [ib. 84], iisd. verbis. Themist. p. 119 : Ὅστις ἐπὶ τῇ τοξικῇ ἐλλόγιμος εἶναι ἔρωτα ἔχει, Celebris, Insignis, Bud. Sic Cam. quoque apud Plat. in Phædro [p. 369, D] ἐλλόγιμος ῥήτωρ scribit celebritatis habere significationem. [Diog. iterum 1, 63 : Περὶ πάντων τῶν τελευτησάντων ἐλλογίμων διείλεγμαι παντὶ μέτρῳ. Philostr. V. Soph. 2, 8, p. 579 : Παρὰ τίνι τῶν ἐλλογίμων τοῦτο εἴρηται; Probatorum. Ex Plat., sæpius præter ll. citt. uso, addo ex. structuræ cum ἐπὶ, Prot. p. 361, E : Τῶν ἐλλογίμων ἀνδρῶν ἐπὶ σοφίᾳ. Frequens recentioribus appellatio honorifica. Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 500, n. 2746 : Ἐπὶ Φλ. Ἀμπελίου τοῦ ἐλλογιμωτάτου σχολαστικοῦ. De rebus præter ll. supra citt. Strabo 13, p. 628, ab Hemst. cit. : Οἶνον οὐδενὸς τῶν ἐλλογίμων ἀρετῇ λειπόμενον. Suidas (et Zon. p. 689) : Ἐλλ., τίμιος, σεβάσμιος, καὶ χωρίον ἐλλόγιμον τὸ τίμιον.] || Eloquens, [Disertus, Facundus, add. Gl., et Ἐλλογιμώτατος, Disertissimus]. Hermog. : Ἐξῆς δ' ἂν λέγοιμεν περὶ τῶν κατὰ τὸ ἱστορικὸν εἶδος ἐλλογίμων, Eloquentibus, Bud. [Poll. 2, 125 : Λογοδαίδαλος, ἐλλόγιμος. Vel hac vel proxime sequenti signif. Jo. Malal. p. 354, 14 s. Chron. Pasch. p. 577, 14 : Ἐωρακυῖα αὐτὴν (Eudociam) εὐπρεπῆ καὶ ἐλλόγιμον· et ib. 22.] || Doctus, In bonis literis versatus, Literatus, ὁ ἐν παντὶ λόγων εἴδει διατρίψας, ut Diog. L. paulo ante loquitur. Philo De mundo : Ἡ περὶ τὸν

Σικελικὸν πορθμὸν ᾀδομένη ἱστορία ἀγνοεῖται παρ' οὐδενὸς τῶν ἑλλογίμων, Nemini doctorum non cognita. [Γεγραμματισμένος, Literatus, interpr. Hesych. Menand. p. 80 ed. Heer.: Τὸ μὲν τοίνυν Αἰολέων πολὺ ἰσχυρότερον, τὸ δὲ Δωριέων ἀνδρικώτερον (superl. bis reponendus videtur), τὸ δὲ Ἰώνων ἑλλογιμώτατον, pro quo ἑλληνικώτατον est p. 81. Gl.: Ἑλλόγιμος, Doctus; Ἑλλογιμώτατος, Doctissimus.]

[Ἑλλογιμότης, ητος, ἡ, Docibilitas, Gl.]

[Ἑλλογίμως, Diserte, Gl. Chron. Pasch. p. 577, 13 s. Jo. Malal. p. 354, 13: Διαλεγομένη ἑλλ. Conf. Eustath. Opusc. p. 158, 14. || Philostr. V. Soph. 2, 1, p. 591: Τῶν ἑλλ. φιλοσοφησάντων, Qui cum laude philosophati sunt. Τιμίως, σεβασμίως, Venerabiliter, int. Zonar. p. 697.]

Ἔλλογος, ὁ, ἡ, Rationis capax, Rationalis s. Ratione præditus, i. q. λογικός. Aristot. Eth.: Πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα. Ibid. [Nic.] 10, [2 init.]: Εὔδοξος μὲν οὖν τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν ᾤετο εἶναι, διὰ τὸ πάνθ' ὁρᾶν ἐφιέμενα αὐτῆς καὶ ἔλλογα καὶ ἄλογα. [Synes. p. 6, B: Ὅστις οὐ πιαίνει τὴν ἀγέλην, ἀλλ' αὐτὸς ὑπὸ τῆς ἀγέλης θέλει πιαίνεσθαι, τοῦτον καλῶ μάγειρον ἐπὶ βοσκημάτων, τοῦτον ἀποφαίνω τὸν (del. art.) τύραννον, ὅταν ᾖ δῆμος ἔλλογος τὸ ἀρχόμενον. Unde citat Suidas in v. Ammon. p. 71: Θάρσος, ἔλλογος ὁρμή· ubi alii gramm. apud Valck. εὔλογος. Dionys. Areop. p. 24, C: Ἐπὶ τῶν νοητῶν ἑτεροτρόπως νοοῦμεν τὸν θυμὸν, τὴν ἀνένδοτον λέγοντες ἔλλογον κίνησιν. Ap. Eustath. l. in Ἑλλογέω cit., est potius Prudens Sapiens, quam simpl. Rationalis, vel idem fort. q. ἑλλόγιμος, Disertus. Ad orationis potius quam rationis signif. referri videtur ejusd. Opusc. p. 234, 61: Λόγοι ἀρετῶντες καὶ ἔλλογοι ἀρεταί. L. Dind.]

[Ἑλλόγως, Sapienter, Prudenter. Eust. Opusc. p. 13, 76: Φιλονεικῶν μεταστῆσαι αὐτὸ (τὸ λογικὸν ζῶον, hominem) εἰς ἀλογίαν, οἷς οὐκ ἐλλ. οἱ τότε τὰ εἰς βίον διέκειντο θηριώδη ζωὴν ἐπαναιρούμενοι· 18, 92: Φέρει δέ που καὶ ἐλλ. κλεπτόμενος· 89, 53: Περιεσώθησαν (comœdiarum scriptores) εἰς ἀνάγνωσιν τοῖς ἐλλ. βιοῦσιν· 263, 49: Σεμνῶς πολιτευόμενοι καὶ ἐλλ. Il. p. 10, 15: Σημείωσαι δὲ ὅτι καλῶς ὁ ποιητὴς ... ἐπίστροφον ἑαυτοῦ τὴν Μοῦσαν ποιεῖ, ἵνα ἐμμούσως λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλ. κατὰ τὸν ὄντως ἄνθρωπον. L. D. Id. Il. p. 112, 13: Εἶδος δὲ πάντως σιωπῆς ἐστι καὶ ἡ ἔλλειψις· διὸ καὶ παρασιώπησις λέγεται, ἐν καιρῷ καὶ αὐτὴ καὶ ἐλλ. γινομένη παρὰ τῷ ποιητῇ.]

[Ἑλλόμενον vel Ἐλλόμενος, loci nomen apud Thucyd. 3, 94: Ἐν Ἐλλομένῳ τῆς Λευκαδίας. Vid. infra Ἕλλω.]

Ἑλλοπεύω, Piscor. Sic enim in Lex. meo vet. [s. Etym. M. p. 331, 49], Ἕλλοψ, ὁ ἰχθύς· καὶ Ἑλλοπεύειν, τὸ ἁλιεύειν· εἴρηται δὲ πᾶς ἰχθὺς οὕτως, ἀπό τινος ἰχθύος ἰδικῶς καλλιωνύμου· ubi etiam annotatur a Cretensibus ἔλλοπας dici τοὺς ἀφώνους: pisces autem ἔλλοπας vocari ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τὴν ὄπα: eo quod sint ἄφωνοι. [Similia Zonar. p. 695.] Itidem Hesychio ἔλλοπες sunt οἱ ἐλλείποντες τῆς ὀπὸς, i. e. ἄφθογγοι, ἄφωνοι. Exp. tamen etiam, δασεῖς, τραχεῖς, ποικίλοι. Apud Eund. legitur etiam Ἑλλοπιεῖς, ἄφωνοι, item λεπιδωτοί: quarum exposs. utraque tribuitur etiam voci ἔλλοπες. Porro sicut ἔλλοπες et ἑλλοπιεῖς dicitur synonymως, sic etiam [nisi mendum est apud gramm. citt.], Ἑλλοπιεύω et Ἑλλοπεύω, nimirum pro Piscor, ἰχθυάω s. ἰχθῦς ἀγρεύω: quo utitur Theocr. 1, [42]: Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἑλλοπιεύειν, i. e. ἐπὶ τὴν τῶν ἰχθύων ἄγραν μοχθεῖν, ut schol. exp., qui ἔλλοπας derivat non solum παρὰ τὸ ἐλλείπεσθαι ὀπὸς καὶ φωνῆς, sed etiam παρὰ τὸ ἐν λεπίσιν εἶναι. Quibus verbis suspicor pro illo ἄλοπες ap. Athen. [l. in Ἕλλοψ cit.] scr. esse ἔλλοπες, a λέπω: unde λοπός.

[Ἑλλοπία, ἡ, Ellopia. Steph. Byz.: Χωρίον Εὐβοίας, καὶ αὕτη (l. αὐτὴ) ἡ νῆσος ἀπὸ Ἕλλοπος τοῦ Ἴωνος. (Cerinthum Eubœæ Ellopiam olim vocatam tradit Eust. Il. p. 280, 32, ἀπὸ Ἕλλοπος υἱοῦ Τιθωνοῦ. Ἑλλόπεια male Steph. B. in Σχοινοῦς.) Τὸ ἐθνικὸν Ἑλλοπιεύς. (Strab. 10, p. 445, 446. Schol. Soph. Trach. 1169: Ἐντεῦθεν [ex Ellopia Dodonæa] δὲ λέγουσιν εἶναι Ἕλλοπιεῖς καὶ τοὺς ἐν Εὐβοίᾳ οἰκήσαντας. Callim. Del. 20: Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἑλλοπιήων. Unde citat Steph. B. in Σχοινοῦς. Sed in gl. Hesychii: Ἑλλοπίνες [leg. Ἑλλοπιῆες], οἱ νῦν ὁρίται, παρὰ Χαρχί (sic), ubi Ὠρεῖται recte Salm., pro extremo autem nomine Musurus Χαλκιδεῦσι, non videtur cogitandum de Callimacho, minus etiam de Charace.) Ἐλέγετο καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἑλλοπία, ἧς οἱ οἰκήτορες Ἕλλοι καὶ Σελλοί. ... Ἔστι καὶ πόλις περὶ Δολοπίαν καὶ χώρα περὶ Θεσπιάς. Dodona Hesiodo vocata Ἑλλοπίη sec. schol. Soph. Trach. 1169, et Strab. 7, p. 328, ubi Ἑλλ. sp. aspero, ut ap. Eustath. Il. p. 1057, 40 et 60 sqq.; leni Strab. 10, p. 445, 446, Etym. M. p. 389, 8. L. Dind.]

[Ἑλλοπίδης, ὁ, Ellopides, Dionysii tyr. amicus, ap. Ælian. V. H. 4, 8. L. Dind.]

[Ἑλλοπιεύς. V. Ἑλλοπεύω, Ἑλλοπία, Ἑλλόπιον.]

[Ἑλλοπιεύω. V. Ἑλλοπεύω.]

[Ἑλλόπιον, τὸ, Ellopium, πόλις Αἰτωλίας. Πολύβιος ια'. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλλοπιεύς, Steph. Byz.]

[Ἑλλοπὶς, ίδος, ἡ.] Ἑλλοπίδας Hesych. tradit esse vocem quæ apud Cratinum legatur, factam παρὰ τοὺς ἔλλους: κοινῶς autem ita vocari τοὺς νεβροὺς καὶ τοὺς στρουθοὺς ἢ νεοττοὺς ὄφεως, ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι. Etym. [M. p. 331, 53, recte] habet Ἑλλόποδας, itidemque Lex. meum vet. || Ἑλλοπὶς, Hesychio εὐόφθαλμος, χαροπὴ, Pulcris s. Cæsiis prædita oculis. [Pro ἑλικῶπις.]

[Ἕλλοπος. V. Ἕλλοψ.]

[Ἑλλόπους, οδος, ὁ, ἡ. V. Ἑλλοπὶς, Ἕλλοψ.]

Ἑλλοπὼ, Hesych. exp. ἀγαθὴν, Bonam.

Ἕλλος, οῦ, ὁ, Hinnulus. Hom. Od. T, [228]: Κύων ἔχε ποικίλον ἔλλον, Ἀσπαίροντα λάων. Ubi schol. exp. νεογνὸν ἔλαφον, ut Hesych. quoque ἔλλος affert pro τὸ ἔκγονον τῆς ἐλάφου νεογνὸν, ὁ νεβρός· addens etiam ὁ ἐνθαλάττιος, Marinus. [Id.: Ἔλλον, ἀγαθὸν, γλαυκὸν, χαροπὸν, ἐνθαλάττιον, ταχὺ, ἄφωνον, ὑγρὸν, ἔλαφον νεογνόν. Ad interpr. ταχὺ conf. quod ex eod. in Ἕλλοψ notabitur τραχεῖς, quorum alterum ex altero corrigendum videtur.] Quæ posterior expos. accommodari potest huic Sophoclis l. Aj. [1297]: Ἐφῆκεν ἔλλοις ἰχθύσιν διαφθοράν. Ubi tamen alii malunt ἀφώνοις, Mutis. Itidem in hoc ex Titanomachia ap. Athen. 7 init. [p. 277, D]: Ἐν δ' αὐτῇ πλωτὰ [πλωτοὶ] χρυσώπιδες ἰχθύες ἔλλοι. [Spiritu asp. Eustath. ad l. Hom., Etym. Gud. p. 400, 25. Zonar. p. 688: Ἑλλοφόνος Ἄρτεμις ἡ τοὺς ἕλλους φονεύουσα. Lex. de spirit. p. 216 inter aspirata, Ἑλλὸς ὁ ἔλαφος. Ἕλλος male ap. Hellad. Phot. cod. 279, p. 531, 1 sqq., Etym. M. p. 592, 56. L. D.]

[Ἑλλὸς, unde Ἕλλοι, οἱ, Helli, iidem qui et Σελλοὶ, incolæ Dodonæ, quorum originem a Tyrrhenis repetebat Alexander Pleuronius apud schol. Hom. Il. Π, 234. Hesych.: Ἕλλοι (sic), Ἕλληνες οἱ ἐν Δωδώνῃ, καὶ οἱ ἱερεῖς. Et Ἑλλὸς, Δωδωναῖος. In gl. priori Kust. conj. Ἕλληνες, καὶ οἱ ἐν Δ. ἱ. Memorant Pind. ap. Strab. 7, p. 328, Etym. M. p. 709, 37, sch. Hom. l. c., ex eoque, ut videtur, Steph. Byz. in Ἑλλοπία, schol. Soph. Tr. 1169. Apud Hom. enim Σελλοὶ an Ἕλλοι legendum esset dubitabant gramm., testibus Eust. et schol. Hom., Strab. et Etym. Ἀπὸ Ἕλλου τοῦ δρυτόμου vel τοῦ Θεσσαλοῦ, qui oraculum Dodonæum reperisset, repetunt scholl.; ab ἔλος Etymol. V. etiam Ἑλλά.]

[Ἑλλουρός. V. Ἕλουροι.]

Ἑλλοφόνος, ὁ, ἡ, Peremptor hinnulorum, Catulorum cervinorum occisor. Epith. Dianæ, ut venatricis. Suid. et Etymol. [M. p. 331, 54, et Zon. p. 688, ap. quem ἑλλοφ. V. Ἑλλός. Leni ap. Callim. Dian. 190: Ἑλλοφόνον, Βριτόμαρτιν.]

Ἑλλοχάω, In insidiis lateo, Insidior, Delitesco. [Latito, Gl.] Bud. p. 880 ex Phil. De mundo. [Plato Theæt. p. 165, D: Ἑλλοχῶν ἀνήρ. Philes De anim. 15, 11, p. 62: Τοὺς ἀετοὺς γάρ φασι τοὺς χηνοσκόπους ἐκεῖσε δεινῶς ἐλλοχᾶν πρὸ τοῦ ψύχους. Theophyl. Sim. Hist. 7, 12, p. 180, B: Ὑπὸ δευτέραν τοιγαροῦν φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἐλλοχῶσιν ὡς ἐν παραβύστῳ τινὶ τὸ βάρβαρον ἀνιχνεύοντες. Pollux 1, 173. L. D.] Item transitive pro In insidiis latens peto. Plato Sympos. [p. 213, B]: Οὕτως ἐλλοχῶν αὖ με ἐνταῦθα κατέκεισο. [Ælian. N. A. 6, 4: Μέλλοντες ἐλλοχᾶν (dracones) ἢ ἄνθρωπον ἢ θῆρα. Boiss. 7, 11: Τοὺς ἰχθῦς ἐλλοχῶντες.] Item in pass. apud Alciphr. in Epist. Menandri [2, 3, p. 300, 92], de Nilo: Ἀποτεθηρίωται, καὶ οὐκ ἔστι προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς, In quo tot monstra insidiosa latent, Bud. ibid. [Eustath. Opusc. p. 69,

10 : Ζημιουμένοι χαρισόμεθα, ἐλλοχώμενοι δὲ περιπεσούμεθα τοῖς ὀλοθρευταῖς ἑκούσιοι ἐς ὄλεθρον. Act. cum dat. conjunxisse videtur id. 323, 35, ubi ἐλλοχῶν τοῖς βρώμασι f. scrib. pro ἐλλογῶν. Cinnamus p. 93, D : Ηολεμίων δὲ ὀλίγος στρατὸς ἐπὶ λόχμης τινὸς τοῖς τὴν Ῥωμαίων νέμουσιν ἐλλοχήσαντες ἵππον. Thomas M. p. 176 : Ἐκ μεταφορᾶς τῶν τοῖς βωμοῖς ἐλλοχώντων πενήτων. L. Dindorf.]

[Ἐλλόχησις, εως, ἡ, Insidiæ. Anon. apud Suid. v. Δεξιὸς, p. 890, C : Ὅτι πρώτῳ Ηοπλίῳ ἐλλοχήσεως ἀμοιβῆς δεξιῶς γενομένης ὑπὸ Ῥωμαίων ἐδόθη στέφανος.]

[Ἐλλοχίζω, idem q. ἐλλοχάω. Eurip. Bacch. 723 : Θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φόβαις κρύψαντες αὐτάς. Ubi cod. Pal. ἐλοχίζομεν. Transitive Plut. Philop. c. 14 : Ἐλλοχίζει τοῖς περὶ τὸ ἄστυ ῥείθροις καὶ λόφοις πολλοὺς ἔχοντας ἐγχειρίδια τῶν Ἀχαιῶν.]

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, Cui vox in gutture præclusa s. obstructa est, Qui vocem edere nequit, Mutus; epith. piscium apud poetas, ut et apud Horat. [Carm. 4, 3, 19] : O mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum. Unde et prov. Magis mutus quam piscis. Ceterorum enim animantium alia hinniunt, alia latrant, alia garriunt, alia alium sonum edunt, pisces vero prorsus nullum. Etymi hujus meminit et Plut. Symp. 8, 8 [p. 728, E] : Ἔλεγε δὲ τῆς ἐχεμυθίας τοῦτο γέρας εἶναι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἐλλομένην [ἰλλομ.] τὴν ὄπα καὶ κατειργομένην ἔχοντας. [Conf. Eust. Od. p. 1720, 34. Hesych. : Ἔλλοπες, ἐλλείποντες τῆς ὀπὸς (Etym. M. p. 592, 56; 595, 2), τουτέστιν ἄφθογγοι, ἄφωνοι, καὶ δασεῖς καὶ τραχεῖς καὶ ποικίλοι· quarum interpr. tres postremæ videntur pertinere ad Ἔλλός.] Hesiod. Scut. [212] : Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς. [Lycophr. 1375 : Ἔλλοπος μυνδοῦ δίκαν. Etym. M. p. 331, 52, Zon. p. 695 : Κρῆτες δὲ καὶ τοὺς ἀφώνους ἔλλοπας λέγουσιν. V. Ἐλλοπεύω.] || Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur Accipenser [Gl.], ut Appion gramm. tradit ἐν τῷ περὶ Ἀπικίου τρυφῆς, teste Athen. 7, [p. 249, F. Aristot. H. A. 2, 13, p. 505, 15; 15, p. 506, 16; Plut. Mor. p. 979, C; 981, D.] Itidem Plin. 9, 17 : Apud antiquos piscium nobilissimus habitus accipenser, unus omnium squamis ad os versis, contra aquam nando meat. Nullo nunc in honore est : quod quidem miror, quum sit rarus inventu. Quidam eum Ellopem vocant. Alii vero ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teste Athen. [7, p. 282, D, ex Dorione De piscib.], ubi de eo, qui ἀνθίας et ἱερὸς ἰχθὺς vocatur, loquens, ait, Τὸν δ' ἀνθίαν τινὲς καὶ κάλλιχθυν καλοῦσιν, ἔτι δὲ καλλιώνυμον καὶ ἔλλοπα. [Etym. M. p. 108, 46.] Plin. 32, c. ult. ex Ovidii Halieuticis, Ellopem quoque dicit esse nostris incognitum oris : e quo apparet falli eos qui eundem accipenserem existimarunt. Ellopi palmam saporis inter pisces multi dedere. [V. de h. l. HSt. in Ἐλλοπεύω.] Sed perperam apud eum modo Helops, modo Elops scribitur. [Inter utrumque spir. variant etiam libri Athenæi.] Ceterum Myrtilus quidam apud Athen. 7, [p. 308, C] affert et aliud etymum, ἔλλοπες nimirum dici quasi Ἅλοπες [duo codd. λέοπες], διὰ τὸ εἶναι λεπιδωτοὶ, i. e. Squamati, Squamigeri. Sed prius est verisimilius et magis consentaneum, cujus et Myrtilus ibi meminit : qui ab Ulpiano interrogatus, cur pisces a poetis vocentur ἔλλοπες, respondet, Διὰ τὸ ἄφωνοι εἶναι· βούλονται γὰρ κατὰ τὴν ἀναλογίαν ἴλλοπές τινες εἶναι, διὰ τὸ εἴργεσθαι φωνῆς· ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἴλλεσθαι, εἴργεσθαι· ἡ δὲ ὄψ, φωνή· καὶ γὰρ τοῦτ' ἀγνοεῖς ἔλλοψ τὶς ὤν. || Ἔλλοψ, Piscis. [Nicand. Al. 481 : Πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἔλλοψ. Lycophr. 598 : Ἀγρώσσοντες ἐλλόπων θορούς. Et gen.-fem. 796 : Ἔλλοπος Σαρδωνικῆς, quod schol. interpr. τῆς τρυγόνος. Lex. de spirit. p. 216 : Ἔλλοπες οἱ ἰχθύες, inter ea quæ tenui sp. pronunciantur. Eand. interpr. habent Suid. et Zon. p. 685. || Præterea notandæ formæ Ἔλοψ, apud Matron. Athen. 4, p. 136, A : Τῶν δ' ἄρ' ἔλοψ κρείων δουρίκλυτος ἡγεμόνευεν· Epicharmum ib. 7, p. 282, D : Τόν τε πολυτίματον ἔλοπα· Nicand. Ther. 490 : Οὓς ἔλοπας λίβυάς τε πολυστεφέας τε μυαγροὺς φράζονται· et Jo. Laurent. De magistr. Rom. 3, 63, p. 266. || Ἔλαψ, apud Poll. 6, 50 : Κίχλη ἔλαψ, κόχλη, ἔλοψ, sed ubi manifestum est e scripturis librorum, delenda esse ἔλαψ, κόχλη. Recentiori tamen ætate ἔλαψ dici cœpisse pro ἔλοψ ostendit ἐλάπων, quod bis est in Geopon. 20, 7, 1 et 20, 38. || Ἔλλοπος, ap. Empedocl. Clem. Al. Strom. 6, p. 750 : Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ εἰν ἁλὶ ἔλλοπος ἰχθύς· in qua scriptura qui cum Clemente consentiant indicavit Sturz. p. 468; alii enim aliud adj. ponunt pro ἔλλοπος, quod male nonnulli habuerunt pro forma diversa voc. εἰλίπους, quasi ex εἰλόπους factum, quod et ipsum vitiose scribitur pro εἰλίπους in Orac. Sibyll. p. 30, 1. Huic autem formæ adjectivi comparandum quod in antiquissimo cod. Vindob. Dioscoridis, apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 446, B, s. 436, n. 16, imago accipenseris exhibetur cum inscr. ΕΛΩΠΟΣ, qui eo l. est nominativus. Vix est autem quod memorem Ἐλλόπους, quod fingit Etym. M. p. 593, 1, ut sit Squamosus. L. Dindorf.]

[Ἔλλοψ, οπος, ὁ, Ellops, f. Ionis. V. Ἐλλοπία.]

[Ἔλλυες, ζῷα ἐν τῷ Σμαράγδῳ ποταμῷ, Hesych.]

[Ἐλλῦπος, ὁ, ἡ, Mœstus. Plut. Mor. p. 621, A : Οἷον πρεσβῦται τάχιον μεθύσκονται νέων, σαλευόμενοι ἠρεμούντων, ἔλλυποι δὲ καὶ πεφροντικότες εὐθύμων καὶ ἱλαρῶν. Schneid. Anast. Sin. Hodeg. p. 236, 25 : Ἔλλυπος, καὶ ἔγκοπος, καὶ ἔνδακρυς, Tristitiæ, laboribus, lacrimis obnoxius. Hase.]

[Ἔλλυσις.] Ἔλλυσιν pro ἔκλυσιν [ἔκλυσι cod.] dicere Cretenses, auctor Hesych. [V. quæ diximus in Ἔκ.]

[Ἐλλύτατον, οἰκτρότατον, Miserrimum, Hesych. Idem : Ἐλαύτατον, δεινότατον.]

[Ἐλλύτης, ὁ, placentæ genus. Hesych. : Ἐλλυτὶς, πλακοῦς τις. Leg. ἐλλύτης. Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 44, 21 : Τὰ διὰ τοῦ υτης ὀξύτονα καὶ βαρύτονα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται, πρεσβύτης, ἐλύτης· scr. ἐλλύτης. Inscr. Dor. apud Bœckh. vol. 2, p. 365, 36 : Θυέτω δὲ ὁ τὰν πράταν ἐπιμηνιεύων ἁμέραν ταῖς Μούσαις ἱερεῖον καὶ ἱερὰ ἐλλύτας ἐκ πυρῶν χοινίκων πέντε καὶ τυροῦ καπυροῦ στατῆρος· et utroque numero sæpius p. sq., ut v. 16 : Τός τε ἐλλύτας πάντας. Produci videtur υ. L. Dindorf.]

[Ἐλλυχνιάζω.] Ἐλλυχνιασμένος, Ellychnium habens, Funiculo instructus. Diosc. 1, 97 [96], de fuligine picis liquidæ : Εἰς λύχνον καινὸν ἐλλυχνιασμένον, δούς τι τῆς πίσσης, ἄψον.

Ἐλλύχνιον, τὸ, Ellychnium, [Funalium, Mergulus, Gl.] Funiculus papyraceus, s. sparteus, cannabinusve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus uritur : quem usum præstant et arborum quarundam medullæ. Pollux 10, [115] : Τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ, θρυαλλὶς, ἐλλ., φλόμος. [Et 6, 103; 7, 178.] Exemplum ex Herodoto [2, 62] habes in Λυχνοκαΐα, ex Diosc. in Λυχνῖτις. Ἐλλ., Ellychnium, inquit Gorr., ap. antiquos certum quoddam materiæ genus fuit, quod ad funiculos lucernarum aptissimum erat. Id quod ex Galeno apparet, qui ejusmodi ellychnio spongiæ etiam loco uti jubet l. 14 Meth. Med., præsertim mollissimo, quale, inquit, est Tharsense : cui etiam vis inest, ut ait l. 13, ulcera quæ supercrescunt submittendi. Verum quale hoc ellychnium fuerit, non constat mihi, nec Plin. prodidit, quum tamen multorum aliorum ellychniorum mentionem faciat, ut ejus, quod ex uva ricini fiebat, præcipuæ claritatis : præterea papyracei, et alterius e phlomide compositi, quam ob id λυχνῖτιν appellant. [Phryn. Ecl. p. 162 : Ἐλλύχνιον· καὶ τοῦτο τῶν εἰσκωμασάντων ταῖς Ἀθήναις· θρυαλλίδα οὖν ῥητέον. Ἐλλ., Ἡρόδοτος κέχρηται. Ἀθηναῖοι δὲ θρυαλλίδα λέγουσιν. Et sim. Mœris p. 186, Thom. p. 455. Loco Her. accedunt Hippocr. De nat. mul. p. 569, 55, De morb. mul. 2, 670, 43, et Theophr. fr. 3 De igni 28, 65, cum recentiorum exx. citati ab interpretibus. Adde Matthæi Med. p. 312.]

Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς, s. Ἐλλυχνιωτὸν, Linamenti genus ap. Chirurgos : sic dictum, vel quod in ellychnii formam componeretur, vel, quod verius est, ex ead. materia constaret, e qua ellychnia olim fiebant. Gorr.

[Ἔλλω, συστρέφω interpretatur Etym. M. p. 19, 55, et ubi ἔλλω scriptum 116, 45; 645, 32. De signif. ἴλλειν, κατέχειν, quam ponit Hesych., dictum supra p. 253, C, ubi animadvertimus hanc formam præsentis nullam fuisse videri. Fingitur autem a gramm. vel propter etymologias quasdam, ut in ll. Etym. M.,

vel ab aor. ἕλσαι et perf. ἐλμένος, apparetque interdum in libris, ut Hesychii in gl. Ἀπέλλειν, quod aliis est ἀπίλλειν, vel ἀπείλλειν (ut Etym. M. p. 120, 52, Æolicam formam fingenti ἀπέλλειν), Harpocrationis v. Ἐξούλης, ubi al. ἐξέλλειν, al. ἐξίλλειν. Habet tamen Hesych.: Ἐλλόμενα, περικνώμενα (περικνόμενα cod.: sed fort. scrib. περικλώμενα). Cui conferri licet etiam n. pr. Ellomeni, quod v. Pro ἔρρω dictum v. in Ἔρρω.]

[Ἑλλωβάομαι, Probrum, ignominiam infero. Antonin. Lib. c. 11, p. 76: Ἔδησαν ἀφύκτῳ δεσμῷ, ὅτι ἐνελωβᾶτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Πανδαρέου.]

Ἑλλώπτειν, Humectis infractisque oculis inspectare, VV. LL. Sed suspectum. [Leg. ἰλλώπτειν.]

[Ἑλλώτια, τά. V. Ἑλλωτίς.]

[Ἑλλωτία, ἡ, Hellotia, n. antiquum Europæ, ἢ ὅτι οἱ Φοίνικες, ait Etym. M. p. 332, 41, τὴν παρθένον ἑλλοτίαν (sic) καλοῦσιν, ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν, et quæ sequuntur indigna memoratu. Hesych.: Ἑλλωτία, ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. Ἑλλώτης, εὐρώτης στέφανος πλεκόμενος πηχῶν εἴκοσι. Ubi Ἑλλωτὶς et Εὐρώπης intt. coll. Athen. 15, p. 678, A: Σέλευκος ... ἑλλωτίδα καλεῖσθαί φησι τὸν ἐκ μυρρίνης πλεκόμενον στέφανον, ὄντα τὴν περίμετρον πηχῶν εἴκοσι, πομπεύειν τε ἐν τῇ τῶν Ἑλλωτίων ἑορτῇ. Φασὶ δ' ἐν αὐτῷ τὰ τῆς Εὐρώπης ὀστᾶ κομίζεσθαι, ἣν ἐκάλουν Ἑλλωτίδα. Ἄγεσθαι δὲ καὶ ἐν Κορίνθῳ τὰ Ἑλλώτια. Europa igitur apud Etym. intelligenda videtur filia Agenoris, non terra.]

Ἑλλωτὶς, ίδος, ἡ, Minervæ cognomentum ap. Corinthios: et Ἑλλώτια, τὰ, Sacra et festum in ejus honorem [Corinthi celebrata, sec. Hesychium vero in Creta]. Vide Etym. et Hesych. [Pind. Ol. 13, 39: Ἑλλώτια δ' ἑπτάκις (vicit). Ubi copiosa est annot. schol., unde nostra refert tantum retulisse vv. Ἑλλωτὶς et Ἑλλωτία, quæ sint nomina puellæ cujusdam vel cognomina Minervæ, repetita ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν τὸν ἵππον (Pegasum), vel ἀπὸ τοῦ πρὸς Μαραθῶνα ἕλους, ἐν ᾧ ἵδρυτο (Minerva): quæ etymologiæ sunt etiam in Etym. M. p. 332, 43. V. Ἑλλωτία.]

[Ἕλλωψ.] Perperam in VV. LL. Ἔλλωψ, οπος, Mutus, pro ἔλλοψ.

[Ἕλμα, τό.] Ἕλματα Hesychio ὁμιλήματα, ἐνειλήματα, σανιδώματα. [Interpr. postremæ conf. Σέλμα. Ὁμιλήματα f. est dittographia seq. ἐνειλήματα.]

[Ἑλμακήνη, Hesychio λειμῶνος ἡ λεπτὴ καὶ λευκὴ σχοῖνος, Juncus tenuis et albus. Sed dittographia videtur λεπτὴ et λευκὴ, λειμῶνος autem fort. pertinuit ad glossam, non ad interpr. L. Dind.]

[Ἑλμαντικὴ, πόλις Ἰβηρίας τῆς ἐκτὸς Ἴβηρος ποταμοῦ. Πολύβιος γ'. Τὸ ἐθνικὸν Ἑλμαντικὸς, Steph. Byz.]

[Ἑλμησός. V. Ἐλβησσός.]

[Ἑλμιγγοβότανον, τὸ, herbæ genus, cujus usus adversus lumbricos. Orneosophium: Ἡ ἑλμ. ὡσαύτως δὸς μετὰ κρέατος. Trall. habet ἑλμινθοβότανον, quam Int. Corallinam vertit. Ducang.]

[Ἕλμιγξ. V. Ἕλμινς.]

Ἑλμινθιάω, Lumbricis infestor, Lumbricos patior, Verminor. Aristot. H. A. 9, [6: Αἱ κύνες] ὅταν ἑλμινθιῶσιν.

Ἑλμίνθιον, τὸ, dimin. ab ἕλμινς, Lumbriculus, Tineola. Hippocr. Epidem. 4: Βραχέα ἀνεμοῦσα καί τι ἑλμίνθιον. [Pollux 4, 197. Aristot. H. A. 6, 16: Ἐν ἐνίαις τῶν ἐγχελύων ἑλμίνθια ἐγγίνεται.]

[Ἑλμινθοβότανον, τὸ, Alex. Trall. Epist. s. 7. Vid. Ἑλμιγγοβότανον.]

Ἑλμινθώδης, ὁ, ἡ, Lumbrico similis. [Arist. H. A. 4, 11: Οἱ μὲν λέγοντες ὅτι τριχώδη καὶ ἑλμινθώδη προσπεφυκότ' ἔχουσαί ποτέ τινες φαίνονται (anguillæ) ... ἀσκέπτως λέγουσιν.]

Ἕλμινς [hæc nomin. forma est apud Hippocr. De morb. 4, p. 511, 45; 512, 7, Etym. M. p. 632, 5. De aliis v. in fine], ινθος, ἡ, Lumbricus: interaneorum animal: quod quum longissimum aliquando sit, et per omnia intestina extendatur, a similitudine interdum κειρία nominatur et ταινία, quod Fasciam repræsentet: ἀσκαρίδας autem dici tradunt τὰς ἐν τῷ κάτω μάλιστα τοῦ παχέος ἐντέρου μέρει γεννωμένας ἕλμινθας λεπτάς. [Galen. Comm. ad Aphor. 3, 26; Theoph. Nonn. vol. 2, p. 56, ubi v. Bernard.] Hippocr. De morb. 4, [p. 511, 19 sqq.]: Περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατειῶν, De lumbricis latis, ut Cels. loquitur. [Theophr. H. Pl. 9, 12, 1; 18, 8; 20, 5.] Dioscor. 1, 154: Ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσσει, de malicorio, de quo Plin., Tineas pellit. Idem 2, 107, de farina triticea cruda: Ἕλμινθας στρογγύλας γεννῶσι. [Στρογγύλας memorat etiam Hippocr. præter l. c. Progn. p. 40, 10; Co. præn. p. 216, H; Aphor. 3, 26, p. 1248, E.] Apud Eund. 3, 93, de melanthio, in Ald. ed. legitur: Ἐκτινάσσει δὲ καὶ ἕλμινς στρογγύλας. Sed ea scriptura mendi suspicione non caret. [Ἕλμινθας edd. recentiores.] Apud Hippocr. vero reperio etiam Ἕλμιγγες, duplici γ, quasi a nom. sing. ἕλμιγξ. Epidem. 1, [p. 989, A]: Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ ὑγρὰ ταραχώδεα διῆλθε μετ' ἐλμίγγων [μετὰ ἑλμίνθων ed. Foesii]. Ubi etiam nota tenuari. Et 4: Ἐλθούσης ἕλμιγγος ὑποπαχέης. [Conf. Ἑλμιγγοβότανον. Ἕλμιξι ex Jo. Laurent. Βροντοσκοπ. p. 253 cit. Angl. Alia forma Diosc. Parab. 2, 67: Τοὺς δὲ στρογγύλους ἕλμεις ἄγει ἔλαιον ποθέν. Orneosoph. p. 97: Ἕλμιν ἔχῃ. Sic Geop. 20, 24 ἕλμιν et ἕλμεις ed. Bas., ubi Needhamus ἕλμινθα et ἕλμινθας. Nom. Ἕλμις, sed qui ἕλμινθος flectitur, est apud Theophr. H. Pl. 9, 20, 5, Aristot. H. A. 8, 20 init., Paul. Æg. 4, 57, p. 158, 37. Dat. ἕλμῖσι apud Oppian. Hal. 3, 180. Gl.: Ἕλμιγξ, Lumbricus; Ἕλμιγγες, Lumbrici; Ἕλμινς, Lumbrus; Ἕλμινθες, Lumbrici.]

[Ἕλμιξ, Ἕλμις. V. Ἕλμινς.]

Ἑλξίνη, ης, ἡ, Helxine: Hesychio ἡ περδίκιος βοτάνη: ut et Plin. 22, 17: Helxinen, inquit, aliqui Perdicium vocant, quoniam perdices ea præcipue vescantur: aliqui Sideritin, nonnulli Parthenium. Quorum posteriorum duorum nom. meminit et Diosc. 4, 86, et Galen. Simpl. med. 6. Mox tamen Plin. ibid. veluti de diversa herba loquens, ait: Perdicium s. Parthenium, nam Sideritis alia est, a nostris Herba urceolaris vocatur, ab aliis Astericum, folio similis ocimo, nigrior tantum, nascens in tegulis parietinisque. Cur autem ἑλξίνη dicatur, ibid. his verbis exprimit: Semina habet in capitibus lappaceis, adhærentia vestibus, unde et Helxinen dictam volunt: attestante et Diosc. 4, 86: Ἔχειν περὶ τοὺς καυλοὺς οἱονεὶ σπέρματα τραχέα, ἀντιλαμβανόμενα τῶν ἱματίων. A trahendo igitur dicitur, quoniam prætereuntium vestes attrahit. Rursum a Diosc. 4, 39 memoratur ἑλξίνη quædam κισσάμπελος cognomine, cujus et ipsius τὰ κλώνια περιπλέκεται ὅπου ἂν τύχοι, ideoque veluti προσέλκει. [Nicand. Ther. 537: Ἣ καὶ ἑλξίνην, τήν τε κλύβατιν καλέουσιν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 256: Ἑλξίνη. Hesych.: Σιδηρῖτιν πόαν τὴν ἑλξίνην καλουμένην. ῑ]

Ἕλξις, εως, ἡ, Tractio, Tractus, Attractio, Attractus. Alex. Aphr. Probl. 2: Οὐχ ἡ ἕλξις τῶν χειλῶν ἐπισπᾶται τὸ ὑγρὸν, Non labiorum attractu humor adducitur, labiis attrahimus humorem. [Paul. Sil. in Pyth. Therm. (Anal. vol. 3, p. 96) v. 82: Ὕδωρ πικρὸν τελεῖ δὲ φῶς ἡλίου καυσῶδες, ὃ νὺξ γλυκαίνειν οἶδεν εἰς ἡδύληπτον ἕλξιν, de bibendo. Attractio Plat. Tim. p. 80, C: Τὰ θαυμαζόμενα ἠλέκτρων πέρι τῆς ἕλξεως καὶ τῶν Ἡρακλείων λίθων. Tractus Reip. 3, p. 391, B: Τὰς Ἕκτορος ἕλξεις περὶ τὸ σῆμα τὸ Πατρόκλου (conf. Philostr. Her. p. 683). Leg. 1, p. 644, E: Μιᾷ τῶν ἕλξεων ξυνεπόμενον ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις νεύροις. De syrmate Alcib. 1 p. 122, C: Ἱματίων ἕλξεις. Τόξων ἕλξις, de tendendo arcu Ulixis, est ap. Philostr. Her. p. 717.] || Ἕλξιν opponi τῇ ὥσει ap. Themist. 94, annotat Bud.

[Ἑλοκοπέω, Virgulta excido. Pachomius in Mingarelli Catal. codd. Nanian. p. 270: Καὶ ψιλοῦν λέγουσιν (οἱ ἐν Κύπρῳ) τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξυλοῦν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἑλοκοπεῖν. Quod quominus scribatur ὑλοκοπεῖν impediunt quæ sequuntur: Ἀλλ' οὔτε οὗτοι οὔτ' ἐκεῖνοι γιγνώσκουσι τί ἔστι ψιλὸν καὶ τί ὕλη καὶ τί ἕλος· ἐκ τούτων γὰρ τὰ παρ' αὐτοῖς ῥήματα. V. quæ de voc. ἕλος Virgultorum significatione usurpato dicentur in illo. L. Dind.]

[Ἑλόνομος, ὁ, ἡ, In paludibus degens. Hippocr. De vict. rat. 2, p. 358, 15: Τὰ ἑλόνομα καὶ ἀγρόνομα.]

Ἕλος, εος, τὸ, Palus. Theophr. H. Pl. 4, 9: Τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, In paludibus et lacubus. Hesychio est τελματώδης καὶ σύμφυτος τόπος [It. Zon. p. 689: Ἕλη, σύνδενδροι τόποι. Et sim. schol. ad ll. Hom. infra citandos, Hesych. v. Ἕλεος, Etym. M. p. 332, 52. Herodian. Epim. p. 166: Ἕλος,

τὸ δάσος. Conf. Ἕλος n. pr. et Ἑλοκοπέω. Apoll. Rh. 2, 1283 : Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· 3, 168 : Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἕης ἐπὶ σέλμασι νηὸς ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο· 489, 575. Joseph. A. J. 8, 9, 2 : Περικαθίσας τὸ ἕλος, Epiphan. vertit, Nemorosum locum]: ut Suidæ quoque ὕδατος ἰλὺς ἐπικεχυμένου πηλοῦ καὶ βαθείας ὕλης ἢ παπύρου ἢ καλάμου ἐκφυομένης ἀεὶ τοῦ πηλοῦ καὶ ὑπερανεστηκυίας τοῦ ὕδατος. Rursum ab Hesych. exp. χεῖλος ποταμοῦ. [Locum uliginosum, sed pascuis aptum, ita vocat Hom. Il. Δ, 483 : Αἴγειρος ὡς, ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει· Ο, 631 : Βουσὶν ἐπελθὼν, αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται· Υ, 221 : Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο· Od. Ξ, 474 : Ἡμεῖς μὲν περὶ ἄστυ κατὰ ῥωπήια πυκνὰ ἂν δόναχας καὶ ἕλος ὑπὸ τείχεσι πεπτηῶτες κείμεθα. Apoll. Rh. 4, 976 : Βοσκομένας (βοῦς) ποταμοῖο παρ' ὕδασιν ἁμ πεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον. Nonn. Dion. 1, 112 : Οὐχ ἕλος, οὐ λειμῶνες ἐν οἴδμασιν. Maccab. 1, 9, 45 : Ἕλος καὶ δρυμός· et ib. 42. Plato Critiæ p. 114, E : Καθ' ἕλη καὶ λίμνας· Leg. 7, p. 824, B. Aliique plurimi. Ἕλη τυφλὰ, τὰ ἀπρόοπτα, Suid. et Zon. p. 689. || Δήμητρος ἐν ἕλει dictum templum et lucum prope Megalopolin Arcadiæ memorat Pausan. 8, 36, 6, ibidemque 5 Megalopolis portas ἐπὶ τὸ ἕλος dictas. L. D. Ἕλη in pictura Philostr. Im. 1, 9. Hase.]

Ἕλος, ους, τὸ, Helos, urbis n. in agro Laconico, sic denominatæ παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι : cujus Incolæ dicuntur Ἕλειοι, Ἑλεᾶται, et Εἵλωτες, facta ectasi s. prosthesi τοῦ ι, et enallage terminationis. Steph. B. [et Suid. in Εἵλως, quod v. Holsten. ad Steph. : « Fuit duplex Ἕλος in Peloponneso juxta Homerum : unum in Laconica regione sub Menelao, Il. B, 584 : Οἵ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον· alterum sub Nestore Pyliæ dynastiæ, ib. 594 : Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἕλος καὶ Δώριον. Sed Steph. utrumque confundit, uti notat Eust. ad l. p. 295. » Laconicum memoratur a Xenoph. H. Gr. 6, 5, 32, Thucyd. 4, 54, Strab. 8, p. 343 etc., Paus. 3, 2, 7; 20, 6; 22, 3. Ἕλος τῆς Ἀργείας Apollod. 2, 4, 7, 3. Significationem Loci silvestris, de qua in Ἕλος subst., in n. pr. urget Constantin. Basil. Mac. c. 49, p. 125 : Τόπος τίς ἐστι κατὰ Πελοπόννησον οὐ μακρὰν Μονεμβασίας διεστηκὼς, καθ' ὃν ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος ηὐλίζετο, Ἕλος προσαγορευόμενος ἀπὸ τῆς περὶ αὐτὸν δασείας καὶ συνηρεφοῦς ὕλης τὸ ὄνομα κληρωσάμενος. Ceterum conferendi Constantino Jos. Genes. 4, p. 56, A, Cedren. p. 585, D. || Tertium Ἕλος Peloponnési, et quidem Laconicæ, memoratur in inscrr. duabus ap. Bœckh. vol. 1, p. 683, 684, n. 1444, 1446. De Attico vide in Ἕλειος. || Ἕλος Ægypti memorat Steph. Byz. Quæ sunt Ἕλη Ægypti memorata Herodoto 2, 92, 137, 151, 152 (coll. 2, 4), Thucyd. 1, 110 (qui ibid. dicit etiam ἕλος), 112. Dat. Ἕλεσι in Ἕλλησι interdum corruptum post Hemsterh. ad schol. Aristoph. Pl. v. 178 notavit Wesseling. ad Hierocl. p. 726. L. Dindorf.]

[Ἑλοτρεφὴς, ὁ, ἡ, In palude nutritus. Hesych. v. Ἐλεότρεπτον. Wakef.]

[Ἑλουρίων, ὁ, n. pr. viri, ap. Athanas. vol. 1, part. 1, p. 169. L. Dindorf.]

[Ἕλουροι, Σκυθικὸν ἔθνος, περὶ ὧν Δέξιππος ἐν Χρονικῶν ιϐ', Steph. Byz. Arcad. p. 72, 27 : Ἕλουρος ἐθνικόν. Suid. : Ἑλλουρὸς ἐθνικόν. Zon. p. 685 : Ἕλλουροι, ἔθνος. Scripturam Ἕλουροι confirmat Etym. M. p. 333, 4. Sunt Heruli. L. Dindorf.]

[Ἑλοῦσα, ης, ἡ, Elusa, opp. Palæstinæ ap. Ptolem. 5, 16, Liban. Epist. 100, 166, 170, 318, 337 (ubi Ἕλουσαν cod. pro Ἑλοῦσαν), 446, Hierocl. Synecd. p. 721, ubi vid. Wessel. Cum gentili Ἑλουσηνὸς memorat Steph. Byz.]

[Ἑλουσία, Ἄρτεμις παρὰ Ἐφεσίοις, Diana ap. Ephesios, Hesych. Ita Musurus; cod. ἁρμητὴρ πὲ ἀφουσίοις, ut certe scrib. sit Δημήτηρ. L. Dindorf.]

Ἕλοψ, alicubi reperitur pro Ἕλλοψ. [Quod v.]

[Ἑλπᾰγόρᾱς, ὁ, Elpagoras, n. pr. viri, ap. Harpocrat. in Ἐπιδέκατον.]

Ἐλπέω, Spero. Hesych. enim ἔλπεον affert pro ἤλπιζον. Infra cum τ ἐλπτέω.

[Ἕλπη, ἡ, Elpe, filia Cyclopis Polyphemi. Jo. Malal. p. 116 sq.; Tzetz. Hist. 10, 934, 939, 943. L. D.]

[Ἑλπήνωρ, ορος, ὁ, Elpenor, n. pr. viri, Hom. Od. K, 552, etc., Theophr. H. Pl. 5, 8, 3, Scylac. p. 3, Pausan. 10, 29, 8, Lycophr. schol. 818, p. 806. L. D.]

[Ἑλπία, ἡ, πόλις ἐν Δαυνίοις, κτίσμα Ῥοδίων. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλπιανοὶ, Steph. Byz.]

[Ἐλπίᾱς, α, ὁ, Elpias, ludimagister Atheniensis, memoratur Demosth. p. 270, 7, ubi pro Ἐλπίᾳ liber optimus cum al. Ἐλπίδα. L. Dindorf.]

[Ἐλπιδηφόρος. V. Ἐλπιδιφόρος.]

[Ἐλπιδία, ἡ, Elpidia, n. pr. mulieris, in inscr. Thrac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 71, n. 2040. Alius ap. Olympiod. Phot. cod. 80, p. 62, 13. L. Dind. Matris Licinii, in narratione commentitia Laur. Rut. Martyr. Flori, Actt. SS. Aug. t. 3, p. 523, 11 : Ὁ τῆς βασιλίσσης Ἐλπιδίας υἱός. Hase.]

[Ἐλπιδιανὸς, ὁ, Elpidianus, n. pr. viri, in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 436, n. 2612. L. D.]

[Ἐλπίδιος, ὁ, Elpidius, n. pr. viri, ap. Procop. B. Goth. 1, 1, p. 310, A, Socr. H. E. 2, 42, p. 158, 18, Sozom. 4, 24, p. 170, 17, 38, Athanas. vol. 1, part. 1 p. 141, B, etc., Phot. cod. 59, p. 19, 38; 65, p. 27, 11, Leontium De sphæra p. 266. Ap. Latinos plerumque Helpidius. V. Vales. ad Ammian. 21, 6, 9. L. Dind.]

[Ἐλπιδῐφόρος, ὁ, Elpidiphorus, n. pr. viri. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 651, n. 1329 : Αὐρήλιον Ἐλπιδιφόρον. Artemid. 3, 38 : Κάρπος καὶ Ἐλπιδιφόρος. Scripturam vitiosam Ἐλπιδηφόρος notavit Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 563, 2. Ita Suid. : Ἐλπιδηφόρος, ὄνομα κύριον. Recte vero Zonaræ p. 685 alter codex Ἐλπιδιφ., quam formam testantur Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 95, 31, Herodian. Epim. p. 188. L. D.]

[Ἐλπιδοδώτης, ὁ, Spem præbens. Hymn. in Apoll. Anal. vol. 2, p. 518, v. 6.]

[Ἐλπιδοκοπέω, Spe facienda duco. Sextus Adv. mus. 6, 26, p. 362 : Ἀεὶ δὲ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν ἐλπιδοκοποῦσα καὶ παραύξουσα.] Ἐλπιδοκοπεῖσθαι, Laborare nimia spe et percelli, Bud. ex Eust. [Od. p. 1700, 56]: Καὶ ὁ Τάνταλος δὲ τοιοῦτός τις ἂν δόξειεν εἶναι, πρὸς οὐδέν τι τέλος χρηστὸν ἀεὶ ἐλπιδοκοπούμενος. [Georg. Pachym. Andron. Pal. 2, 30, p. 126, B : Πολλοὶ ἐπ' ἐκείνῳ ... ἐλπιδοκοπούμενοι. Et ib. p. 335, D. Eust. Opusc. p. 8, 12; 66, 33.]

Ἐλπιδοκόπος, ὁ, Qui vana spe percellitur, seu nimia spe laborat. Ita Bud. afferens l. Eust. in Ἐλπιδοκοπέω citatum.

[Ἐλπιδόπνοος, ὁ, ἡ, Spem spirans. Pseudo-Chrys. Serm. 27, vol. 7, p. 283, 44. Seager.]

[Ἐλπιδοποιέω, Spem facio. Schol. Hom. Od. Σ, 160 : Οὐκ ἀλαζονικῶς δὲ πρόσεισιν ἡ Πηνελόπη, ἀλλ' ὅπως μὴ βιασθῇ προνοουμένη καὶ ἐλπιδοποιοῦσα τὸ δοκεῖν τινι συνοικῆσαι. Angl. Apollon. Lex. p. 257 : Ἔλπεται, ἐλπιδοποιεῖ, ubi Ἔλπει ex Hesychio, qui eand. interpr. ponit, restituit Toll. Medio Spem mihi facio, Spero, Hesych. : Ἔλπομαι εὐχόμενος, καυχῶμαι ἐλπιδοποιούμενος. Kust. : « Inverso ordine scribere debuit Εὔχομαι ἐλπόμενος, ut legitur Il. Θ, 526. » L. Dind.]

[Ἐλπιδοτρίβησις, εως, ἡ, Spes longa. Georg. Pachym. Andr. Pal. 2, 30, p. 126, A : Τὴν τῶν πολλῶν ἐλπιδοτρίβησιν ἐπ' αὐτῷ ἐντεῦθεν ὑποτεμνόμενοι. ῐ L. D.]

[Ἐλπιδοφόρος, ὁ, ἡ, Spem afferens. Pseudochrys. vol. 7, p. 264, 23 : Ἐλπιδοφόρον ἄνθος. At Cat. in Job. p. 558, 4 : Τὰ ἐν τῷ ἐαρινῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι, τῷ ἐλπιδηφόρῳ, emenda ἐλπιδιφ. quod v. Hase.]

[Ἐλπίζουσα, ἡ, Elpizusa, n. pr. mulieris in mon. Theræo ap. Bœckh. vol. 2, p. 378, n. 2472. L. D.]

Ἐλπίζω, ίσω et ιῶ, Spero. Ἐλπίζω δόξειν, Æschin.; ἐλπίζω συνυπατεύσειν, Plut. in Public. [c. 1. Æsch. Pers. 746 : Ἤλπισε σχήσειν. Soph. Phil. 1175 : Ἤλπισας ἄξειν. Thucyd. 1, 1 : Ἐλπίσας μέγαν ἔσεσθαι· 11 : Ἤλπιζον αὐτόθεν πολεμοῦντα βιοτεύσειν. Et alii quivis.] Item cum aliis temporibus : ut rursus Æschin. : Περὶ μὲν οὖν τῆς ὅλης κατηγορίας μετρίως μοι ἐλπίζω προειρῆσθαι, ubi tamen exp. potius Confido vel Existimo, quam Spero. Sic et ubi dicit [p. 85, 26] : Ἐλπίζεις τὸν δῆμον ἀμνημονεῖν. [Cum præs. de re præsenti, non futura, ut sit Puto, etiam Æsch. Sept. 76 : Ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν· Cho. 188 : Πῶς γὰρ ἐλπίσω ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης; Soph. Aj. 1053 : Αὐτὸν ἐλπίσαντες οἴκοθεν ἄγειν Ἀχαιοῖς ξύμμαχον· Eur. Andr. 720: Βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις· Or. 1070. Herodot. 1, 27, 30, 75; 3, 157. Thucyd. 4, 13 : Ἐλπί-

ζοντες τὸ κατὰ τὸν λιμένα τεῖχος ὕψος μὲν ἔχειν, ἀποβάσεως δὲ μάλιστα οὔσης ἑλεῖν μηχαναῖς. Et sæpe Plato, cujus unum l. notabiliorem addo Reip. 5, p. 451, A, in exemplum signif. ejusd., sed structuræ diversæ: Ἐλπίζω γὰρ οὖν ἔλαττον ἁμάρτημα ἀκουσίως τινὸς φονέα γενέσθαι ἢ ἀπατεῶνα. || Aoristo jungit séq. ἄν Plato Reip. 5, p. 453, D: Δελφῖνά τιν' ἐλπίζοντες ἡμᾶς ὑπολαβεῖν ἄν. Xenoph. Vectig. 3, 11: Ἐλπίζω δὲ καὶ βασιλέας ἄν τινας ... μετασχεῖν. Et alibi. Sine ἄν Ages. 7, 6: Ἤλπιζον ἑλεῖν τὰ τείχη, etc.] Itidem vero ex Isocr. ἔλπιζε pro Existima, vel Expecta. [Alia struct. Herodot. 1, 77: Οὐδαμὰ ἐλπίσας μή ποτε ... ἐλάσῃ, ubi al. ἐλάσει· 8, 53: Οὔτ' ἂν ἤλπισε μή ποτέ τις ἀναβαίη. Soph. El. 963: Καὶ τῶνδε μέντοι μηκέτ' ἐλπίσῃς ὅπως τεύξει ποτέ. Eur. Heracl. 1051: Μὴ γὰρ ἐλπίσῃς ὅπως ... ἔμ' ἐκβαλεῖς. Et cum ὅτι, seq. fut., Act. Ap. 24, 26: Ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ. Euseb. H. E. 1, 1, p. 3, 14. Vel præsenti, Lucæ 24, 21: Ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι. Et cum ὡς, seq. fut., Eurip. Electr. 919. Et cum eodem, seq. infinit., Xenoph. H. Gr. 6, 5, 42. Absolute, sed ut infin. e proximo verbo repetatur, Æsch. Ag. 1044: Οἱ δ' οὔποτ' ἐλπίσαντες ἤμησαν καλῶς.] Alioqui pro Spero jungitur et accus.: ut [Æsch. Sept. 589: Οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον· Cho. 539: Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Soph. Trach. 111; Eurip. Hipp. 97, Hel. 656, Herc. F. 461. Thucyd. 3, 39: Ἐλπίσαντες μακρότερα μὲν τῆς δυνάμεως, ἐλάσσω δὲ τῆς βουλήσεως, πόλεμον ἤραντο. Xen. Comm. 4, 3, 17: Ἐλπίζειν τὰ μέγιστα ἀγαθά. Xen. Eph. 5, 12, p. 114: Ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει τίνες τε ἦσαν καὶ τί βούλοιντο· οὐ γὰρ ἄν ποτε Λεύκωνα καὶ Ῥόδην ἤλπισεν·] Ἐλπίζει κάνδυν πορφυροῦν, Lucian. De hist. scr. [c. 39.] At cum dat. Ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thuc. 3, [97], Qui spem collocavit in fortuna, vel potius Fortuna fretus. [Hac signif. jungitur præposit. ἐπὶ sequente vel dat. vel accus. pers. Dativi exx. sunt Jesa. 42, 4: Ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἔθνη ἐλπιοῦσιν· Rom. 15, 12: Ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσιν· Timoth. 1, 4, 10: Ἠλπίκαμεν ἐπὶ θεῷ. Accusativi ib. 5, 5: Ἠλπίκαμεν ἐπὶ τὸν θεὸν, aliique N. et V. T. ll. Basil. M. Ep. 263, vol. 3, p. 404, D: Κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ὃν ἠλπίσαμεν. Anon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 218, A: Χριστὸς ὁ σώτηρ πάντων τῶν ἐλπιζόντων ἐπ' αὐτόν. Et seq. nomine rei, item utroque casu, Timoth. 1, 6, 17: Μὴ ὑψηλοφρονεῖν μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι. Ps. 43, 7: Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ τόξῳ μου ἐλπιῶ, etc. Cum accus. Judic. 20, 36: Ὅτι ἤλπισαν ἐπὶ τὸ ἔνεδρον, ὃ ἔθηκαν ἐπὶ τὴν Γαβαᾶ (ubi al. πρὸς, de qua constr. conf. dicenda in Ἐλπίς) etc. Cum εἰς Joann. 5, 45: Μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε· Cor. 2, 1, 10. Tricl. ad Soph. OEd. T. 151: Ἐλπίδος δὲ τέκνον τὴν μαντείαν καλεῖ, διότι πρῶτον ἐλπίζουσιν οἱ ἄνθρωποι εἰς Ἀπόλλωνα, ὡς φράσειε κτλ. Et seq. accus. rei Sirac. 2, 9: Οἱ φοβούμενοι κύριον ἐλπίσατε εἰς ἀγαθὰ καὶ εἰς εὐφροσύνην αἰῶνος καὶ ἔλεους· Reg. 4, 18, 24: Καὶ ἤλπισας σαυτῷ ἐπ' Αἴγυπτον εἰς ἅρματα καὶ ἱππεῖς. Cum ἐν Reg. 4, 18, 5: Ἐν κυρίῳ θεῷ Ἰσραὴλ ἤλπισε. Cum ὑπὲρ, ap. Xenoph. Eph. 4, 5, p. 83: Ἔτι ὑπὲρ Ἀβροκόμου τι ἤλπιζε. Cum περὶ conjuncti ex. v. infra in signif. Timendi. Cum παρὰ et gen. pers. Xenoph. Comm. 4, 3, 17: Οὐ γὰρ παρ' ἄλλων γ' ἄν τις μείζω ἐλπίζων σωφρονοίη ἢ παρὰ τῶν τὰ μέγιστα ὠφελεῖν δυναμένων. Demosth. p. 374, 1: Καὶ ταῦτ' ἐλπίσαντα παρ' αὐτοῦ.] Et pass. Ἐλπίζομαι, Speror: unde τὰ ἐλπιζόμενα, Quæ sperantur, De quibus spes est, Quæ in spe posita sunt. Thuc. [5, 111. Soph. OEd. C. 1105: Τὸ μηδαμὰ ἐλπισθὲν ἥξειν σῶμα, ubi ἥξειν pendet ex ἐλπ. Plat. Phileb. p. 32, C: Τὸ πρὸ τῶν ἡδέων ἐλπιζόμενον ἡδύ. Xen. Hier. 1, 30: Τῶν ἐλπιζομένων (ἐφιέμενος). Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 6: Ἐπαινούμενός τε ὑπὸ πάντων καὶ ἐλπιζόμενος πάσας τὰς λειτουργίας ἐκτελέσειν κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ γένους· et ib. n. 2062, 4.] || Ἐλπίζω in malam partem, Timeo, Suspicor. Herodian. 8, [8, 3]: Ἀντιπάλους γὰρ ἥξειν [al. ἕξειν] ἤλπιζον, et ita sæpe: ita Soph. [Aj. 799] ἐλπίζει φέρειν pro φοβεῖται. Virg. quoque Sperare dolorem dixit. [Eur. Ion. 348: Θῆράς σφε τὸν δύστηνον ἐλπίζει κτανεῖν. Herodot. 8, 12: Ἐς φόβον κατιστέατο, ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι. Plato Reip. 8, p. 572, E: Ὅταν ἐλπίσωσιν μὴ ἄλλως τὸν νέον καθέξειν. Diog. L. 6, 56: Χωλοὶ μὲν καὶ τυφλοὶ γενέσθαι ἐλπίζουσι, φιλοσοφῆσαι δὲ οὐδέποτε.

Jo. Chrysost. Homil. in Ps. 9, vol. 5, p. 110, A: Ἀλλ' οὐχ ὁ Ἰὼβ οὕτως, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ εὐημερίᾳ καθ' ἑκάστην ἡμέραν δυσημερίαν ἤλπιζε. Schol. Hom. Il. Υ, 467: Ὅτε γὰρ θάπτομεν τοὺς φίλους, τότε μάλιστα αὐτῶν ἐλπίζοντες στερίσκεσθαι αὔξομεν τὴν ὀδύνην. Schol. rec. Soph. Aj. 1195 Erf.: Τὸ ἀμέριμνος ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπόγνωσιν ἔχων καὶ μὴ μεριμνῶν καὶ ἐλπίζων περὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀπαλλαγῆς, ἀδήλου τοῦ μέλλοντος ὄντος, ὅπῃ τὰ τῆς νίκης χωρήσει. || Ἐλπίζω transitive dictum ponebat vitiosa ap. Thom. M. p. 298 scriptura, de qua v. intt. Et alia ap. Niceph. Greg. fr. Lex. Gr. p. 348, 188. || Ἐλπίζομαι active ap. Achmet. Onir. c. 41, p. 33: Ἐὰν δὲ ἴδῃ ὁ βασιλεὺς ὅτι ἔπεσον αἱ τρίχες αὐταὶ (l. αὗται), νίκας κατ' ἐχθρῶν καὶ χαρὰν ἐλπίζεται. Leg. ἐλπιζέτω. Conf. c. 151, p. 120. || Scribitur etiam spiritu aspero, ut in inscr. ap. Gruter. p. LXX bis ἀφηλπισμένῳ, et in Gll. ἀφελπίζω, ἀφελπισμός. Conf. Ἐλπίς. Permutatum c. νομίζω Xen. Anab. 2, 5, 13.]

[Ἐλπίνης, ὁ, Elpines, archon Att. ol. 106, 1, ap. Diodor. 16, 15, Dionys. De Dinarch. c. 9, p. 648, 4 R. Ἐλπινίκης vitiose ap. eund. De Lys. c. 12, p. 480, 9. L. Dindorf.]

[Ἐλπινίκη, Elpinice, n. sororis Cimonis ap. Diodor. fr. 35, Plut. Pericl. c. 10, etc. Filiæ Herodis Attici ap. Philostr. V. Soph. 2, 10, p. 558. L. Dind.]

[Ἐλπίνικος, ὁ, Elpinicus, n. pr. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, 35; 371, 16; 381, 23, 24; 402, n. 296, 9. L. Dindorf.]

Ἐλπὶς, ίδος, ἡ, Spes. Ut autem Lat. Spes interdum dicunt, plur. ponentes pro sing., sic etiam Græci, et quidem frequentius, ἐλπίδας dicunt pro ἐλπίδα: ut ex paulo post seqq. exemplis patebit. [Quibus nonnulla præmittimus quum poetarum, ut Æschyl. Ag. 262: Εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς· Soph. El. 810: Αἴ μοι μόναι παρῆσαν ἐλπίδων ἔτι σε πατρὸς ἥξειν ζῶντα τιμωρόν· Aristoph. Thesm. 1009: Ζεῦ σῶτερ, εἰσὶν ἐλπίδες, tum prosæ scriptt., ut Xenoph. Anab. 1, 2, 11: Ὁ δὲ ἐλπίδας λέγων διῆγε· Cyrop. 7, 1, 18: Ταῖς ἐλπίσιν ἐπικουφίζων· Anab. 2, 1, 19: Εἰ μὲν τῶν μυρίων ἐλπίδων μία τις ὑμῖν ἔστι σωθῆναι ... Simpliciter positum pro Spe salutis, Hippocr. Prorrhet. 2, p. 104, D: Ὧ δ' ἂν ἐλάχιστα τῶν τοιούτων προσῇ, πλεῖσταί αὐτῷ ἐλπίδες· Aret. Acut. morb. cur. 1, 4, p. 83: Ἐλπὶς δὲ μούνη καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν παρέτων καὶ ἰδίῃ τῶν μερέων ἡ εἰς ἔλαιον ἐνίζησις· quod Diut. p. cur. 2, 13, p. 134, ἐλπὶς ἰήσιος, it. ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 88. I. fere q. Partes, ap. recentiores, ut Polyb. 3, 68, 8: Τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος τὸ τὰ πεδία κατοικοῦν, συνεστηκὸς ταῖς τῶν Καρχηδονίων ἐλπίσι, δαψιλῶς ἐχορήγει ... 69, 4: Ἐκκαλέσασθαι σπουδάζων τοὺς ἐπὶ πραγμάτων ταττομένους πρὸς τὰς Καρχηδονίων ἐλπίδας. Et in phrasi κοινωνεῖν τινι τῶν vel τῶν αὐτῶν ἐλπίδων 3, 2, 3; 9, 37, 5; 39, 6.] Ab Hom. [Od. Π, 101, Γ, 84] periphr. dicitur ἐλπίδος αἶσα pro ἐλπίς. In prosa variis jungitur verbis hoc nomen, ἐλπὶς ἐστι, et ἐλπίδα ἔχειν, seu ἐλπίδας, ἐν ἐλπίδι [vel ἐλπίσιν Thucyd. 7, 25] εἶναι, vel γίγνεσθαι, sed rarius; item εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν, necnon ἐλπίδα λαμβάνειν, atque alia, quæ his a me subjungentur. Plato Ap. Socr. [p. 40, C]: Ὡς πολλὴ ἐλπὶς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Magna me spes tenet bene mihi evenire, Cic. [Conf. Leg. 10, p. 898, D: Ἐλπὶς πολλὴ τὸ γένος'... νοητὸν εἶναι· Soph. p. 250, E: Νῦν ἐλπὶς ἥδη ... ἀναφαίνεσθαι.] Ubi observandum est præs. infinitivi tempus [ut Æsch. Ag. 1434: Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν], quum alioqui legitima, ut ita loquar, constr. sit cum fut.: ut Thuc. 8, [38]: Ἐλπίδας δὲ πολλὰς ἔχει κἀκείνοις τὸ στράτευμα διαλλάξειν. [Soph. El. 952: Εἶχον ἐλπίδας φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι. Plato Phædr. p. 232, D: Ἐλπὶς... φιλίαν γενήσεσθαι.] Scio tamen et aliis temporibus jungi; quod et Bud. docet p. 1101. [Cum aor. Pind. Pyth. 3, 111: Ἐλπίδ' ἔχω κλέος εὑρέσθαι κεν ὑψηλὸν πρόσω. Æsch. Sept. 367: Ἐλπὶς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν. Plato Epin. p. 973, C: Καλὴ ἐλπὶς τυχεῖν. Xenoph. Hist. Gr. 6, 3, 20: Ὡς νῦν Θηβαίους δεκατευθῆναι ἐλπὶς εἴη. Et alibi.] Sed et alio modo cum ἔχειν usus est idem Thuc. 1, [84] ubi scripsit: Καὶ οὐκ ἐξ ἐκείνων ὡς ἁμαρτησομένων ἔχειν δεῖ τὰς ἐλπίδας, ἀλλ' ὡς ἡμῶν αὐτῶν ἀσφαλῶς προνοουμένων. [Sophocl. OEd. T. 835: Ἔχ' ἐλπίδα· Col. 385. Plat. Alc. 1 p. 105, E.

Xenoph. Cyrop. 1, 4, 25 : Ἐλπίδας ἔχων μεγάλας ἐν αὐτῷ ἄνδρα ἔσεσθαι ... Anab. 2, 5, 12 : Ἀλλὰ μὴν ἐρῶ γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ὧν ἔχω ἐλπίδας καὶ σὲ βουλήσεσθαι φίλον ἡμῖν εἶναι.] Interdum cum gen. solum : ut Isocr. : Καὶ οὐδεμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. [Aristoph. Thesm. 946 : Κοὐκ ἔστιν ἔτ' ἐλπὶς οὐδεμία σωτηρίας. Thucyd. 1, 65; Xen. Anab. 2, 1, 19; Æneas Tact. præf. p. 13.] Sed dicitur et δι' ἐλπίδος ἔχειν ab Herodiano [2, 1, 16 : Τόδε τὸ τέλος τοῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. Arrian. ap. Suid. v. Ἀμαυρά : Ἐξ ὧν καὶ τὰ ὑπόλοιπα δι' ἐλπίδος ἔχω οὐκ ἀμαυρᾶς ὅτι καλῶς μοι ἕξει]. Cum εἶναι autem et præp. ἐν [Xen. H. Gr. 7, 2, 10], Thuc. 7, [46] : Ἐν ἐλπίδι ὢν αἱρήσειν· et alibi [4, 70] : Ἐν ἐλπίδι εἶναι ἀναλαβεῖν Νίσαιαν. Itidem cum γίνεσθαι, Plut. Coriol. : Ἐν ἐλπίσι γενέσθαι χρηταῖς. [Ἐτ καλαῖς, Brut. c. 40.] Cum ἐλθεῖν, Thuc. [2, 56] : Εἰς ἐλπίδα ἦλθον τοῦ ἑλεῖν. Demosth. [p. 1407, 12.] Sic autem et Lat. In spem venire dicunt. Cum λαμβάνω, Xen. Cyrop. 4, [6, 7] : Ἐλπίδα τινὰ λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. [Ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι Aristoph. Eq. 1244, Plat. Leg. 3, p. 699, B, aliique ap. Porson. ad Eur. Or. 68. Plat. Leg. 5, p. 732, D : Ταύταις ταῖς ἐλπίσιν ἕκαστον χρὴ ζῆν. Notanda etiam phrasis Æsch. Ag. 266 : Χάρμα μεῖζον ἐλπίδος. Et ap. Demosth. p. 21, 2 : Ἥνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν.] || At ἐλπίδες ὑμέτεραι pass. signif. ex Thuc. [1, 69] affertur pro Spes de vobis conceptæ. [Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 131, 17 : Παῖδα ἐλπίδων ἀγαθῶν ἀντεχόμενον.] Atque ut Lat. dicunt Spem facere, præbere, seu afferre, aut dare, vel proponere, vel ostendere, aut etiam ostentare, et in contraria signif. Spem adimere, Spem eripere, etc., sic Gr. ἐλπίδα, ἐλπίδας ἐμποιεῖν, et ἐλπίδα παρέχειν, et ἐλπίδα ὑποτιθέναι [προθεῖναι Thuc. 3, 40, quod schol. exp. δοῦναι : conf. ἐλπιδοδώτης], vel παραστῆσαι, vel ὑποφαίνειν : et in contraria signif. ἐλπίδα καταλῦσαι, ὑποτέμνειν, etc. Ex quibus phrasibus nonnullæ in ipsis verbis exempla sua habent. [Conf. etiam ἀναρτᾶν, ἐξαρτᾶν, ὑπογράφειν, ὑποδεικνύναι, ἀποκόπτειν, ψεύδειν, ψεύδεσθαι ἐλπίδος s. ἐλπίδων. Porro ἀντέχεσθαι, Polyb. 31, 26, 15 : Ἀντεχόμενοι τῆς πρὸς τὴν ἐλευθερίαν ἐλπίδος, et inscr. supra cit. Ὀρέγεσθαι id. 1, 8, 5 : Μειζόνων ὀρεγόμενος ἐλπίδων. Ἐπαίρεσθαι ἐλπίσι, cujus exx. v. in verbo illo. Πίπτειν, Polyb. 1, 87, 1 : Ἄρτι γὰρ ἀναθαρροῦντες ταῖς ψυχαῖς παρὰ πόδας ἔπιπτον αὖθις ταῖς ἐλπίσιν. Decr. Byzant. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 129, 19 : Προετρέψατο δὲ ἐς πλήονας ἐλπίδας τόν τε δᾶμον καὶ τοὺς ἰδιώτας. Thuc. 8, 87 : Ἐς ἐλπίδας αὐτοὺς οὐ σμικρὰς τῶν μελλόντων καθίστη. Eur. Hel. 826 : Τίν' ὑπάγεις μ' ἐς ἐλπίδα; De eo in quo spes est reposita, Æsch. Cho. 236 : Ὦ φίλτατον μέλημα δωμάτων πατρὸς, δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου· 776 : Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων. Soph. El. 858 : Ἐλπίδων κοινοτόκων εὐπατριδᾶν τ' ἀρωγαὶ, dicit Electra de fratre Oreste. Eur. Tro. 855 : Ὃν ἀστέρων τέθριππος ἔλαβε χρύσεος ὄχος ἀναρπάσας, ἐλπίδα γᾷ πατρίᾳ μεγάλαν. Thuc. 3, 57 : Ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἡ μόνη ἐλπίς. Posidipp. Anth. Pal. 7, 453 : Δωδεκέτην τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 536, n. 948 : Εὔτυχος ἡ γονέων ἐλπὶς, ἔπειτα γόος. || De spe prolis, aliud ib. p. 586, n. 1152, 1 : Ἄρτι νέας βαίνουσαν ἐπ' ἐλπίδας.] || Ἐλπὶς in malam partem : κακὴ ἐλπὶς Plato Pol. 1, [p. 330, E]; πονηραὶ, Lucian. in Zeux. [c. 8] : Ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῶν [al. αὐτῷ. Jesaias 28, 29 : Ἐν νυκτὶ ἔσται ἐλπὶς πονηρά]. Sed et sine adjectione pro Metus, ex Thuc. affertur. Sic accipitur et in hoc dicto, Ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς οὐ προσήγαγε τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον. Itidem vero ἐλπίζω pro Metuo sumi vidisti paulo ante. [V. intt. Thomæ p. 299 sq. Thucyd. 7, 61 : Οὐδὲ πάσχειν ὅπερ οἱ ἀπειρότατοι τῶν ἀνθρώπων, οἳ τοῖς πρώτοις ἀγῶσι σφαλέντες ἔπειτα διὰ παντὸς τὴν ἐλπίδα τοῦ φόβου ὁμοίαν ταῖς ξυμφοραῖς ἔχουσιν. Eurip. Or. 859 : Προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη κτλ. Hippocr. Præn. p. 41, 45 : Ἐλπὶς δὲ τὸν τὰ τοιαῦτα πτύοντα ἀποθανεῖσθαι τεσσαρεσκαιδεκαταῖον· 43, 50. Lucian. Tyran. c. 3 : Τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος· 11 : Τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου; Cinnamus p. 14, A : Ὁ βασιλεὺς ἐλπίσιν ἤδη θανάτου τὴν ψυχὴν κατασείεσθαι ἤρχετο. Ubi nonnulla Ducang. Itaque falsa definitio Def. Plat. p. 416, A : Ἐλπὶς προσδοκία ἀγαθοῦ. || Epitheta

sunt κενὴ ap. Hesiod. Op. 496 : Ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων· Pind. Nem. 8, 45 : Κενεᾶν δ' ἐλπίδων χαῦνον τέλος· Æsch. Pers. 804 : Κεναῖσιν ἐλπίσιν· Soph. El. 1460, Aj. 478, et al.; ψυχρὰ Eur. Iph. A. 1014. Et in bonam partem ἀγαθὴ Pind. Isthm. 7, 15 : Χρὴ δ' ἀγαθὰν ἐλπίδ' ἀνδρὶ μέλειν· Aristophan. Pl. 212, Plat. Leg. 1, p. 649, B, Xen. Comm. 2, 1, 18, etc. Soph. Trach. 125; καλὴ ib. 667, Eur. Hec. 351, Plat. Epin. p. 973, C, Xenoph. Anab. 3, 2, 8; χρηστὴ Aristophan. Vesp. 307, ἡδεῖα Plat. Reip. 1, p. 331, A, et ap. Polybium ἐπικυδέστεραι, ἐπιρρεπέστεραι, quæ v. Porro βραχεῖα ap. Thuc. 1, 74, κουφὴ ib. 51, λεπτὴ Aristoph. Eq. 1244, ὀλίγη Poll. 3, 107; 8, 79, οὐ σμικρὰ Thucyd. 8, 81, σμικραὶ Eur. fr. ap. Dion. Chr. Or. 64, vol. 2, p. 331, μεγάλαι id. Tro. 345, 1252, Plat. Epist. 7, p. 327, D; μέγισται Conv. 193, D, πολλαὶ Eur. Med. 1032 etc., Plato Phæd. p. 67, B, Phædr. p. 232, D, Epin. p. 987, E, Hippocr. p. 43, 42, al.; πᾶσα Plat. Leg. 12, p. 950, D, et ἐλπίδες μείζονες, πλείονες in exx. supra per occasionem citatis. Pind. Isthm. 7, 36 : Ἔσχον πολέμοιο νεῖκος ἐσχάταις ἐλπίσιν. Neoptolem. Diodori 16, 92 : Ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπουν (f. ταχύπους) κέλευθον ἔργῳ σκοτίαν μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας θνατῶν ... Ἅδας. || Conjuncti cum præpositt. hæc ponimus exempla. Soph. Trach. 951 : Τάδε μὲν ἔχομεν δρᾶν δόμοις, τάδε δὲ μελόμεν' ἐπ' ἐλπίσι. Pind. Pyth. 2, 49 : Θεὸς ἅπαν ἐπὶ ἐλπίδεσσι τέκμαρ ἀνύεται, Ut speraverat et voluerat, ita perficit. Eur. Herc. F. 804 : Οὐκ ἐπ' ἐλπίδι φάνθη. Corinth. 1, 9, 10 : Ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν καὶ ὁ ἁλοῶν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ μετέχειν. Unde ἐπ' ἐλπίδι, Bona spe, Bono animo, Tranquille. Act. Apost. 2, 26 : Ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι. Prov. 1, 33 : Ὁ δὲ ἐμοῦ ἀκούων κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι, καὶ ἡσυχάσει ἀφόβως ἀπὸ παντὸς κακοῦ. Ps. 4, 3. Et ead. signif. ἐν ἐλπίδι Psalm. 77, 53, Jesaiæ 32, 9; μετ' ἐλπίδος ib. 10. Plat. Alc. 1 p. 105, A : Ἐπὶ τίνι ... ἐλπίδι ζῇς; Παρὰ ἐλπίδα Pind. Ol. 13, 80, Æsch. Ag. 899, Soph. Phil. 882 etc., Thucyd. 4, 62. Παρ' ἐλπίδας Eur. Hec. 680, Aristophan. Pac. 794. Soph. Antig. 392 : Ἡ ἐκτὸς καὶ παρ' ἐλπίδας χαρά· 330 : Ἐκτὸς ἐλπίδος γνώμης τ' ἐμῆς σωθείς. Et sim. ib. 366 : Ὑπὲρ ἐλπίδα. Eurip. fr. ap. Theophil. Ad Autol. 2, p. 354, B : Ὑπ' ἐλπίδων μάτην πόνους ἔχοντες· Tro. 505 : Τί δῆτά μ' ὀρθοῦτ'; ἐλπίδων ποίων ὕπο; Schol. Soph. OEd. T. 158. || Constructiones præterea notandæ Sophocl. OEd. C. 385 : Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς ὤραν τιν' ἕξειν· Eur. Tro. 487 : Οὔτ' ἐξ ἐκείνων ἐλπὶς ὡς ὀφθήσομαι· Plat. Lach. p. 200, A; Xenoph. Ages. 2, 8. Dionys. A. R. 11, 15 : Πολλὴν ἐλπίδα παρασχόντος ὡς ἀποθησομένων.... Thucyd. 4, 1 : Κινδύνου τε πανταχόθεν περιεστῶτος καὶ οὐκ ἔχοντες ἐλπίδα καθότι χρὴ ἀμυνομένους σωθῆναι. Et cum præp. εἰς Thucyd. 3, 14 : Τὰς τῶν Ἑλλήνων ἐς ὑμᾶς ἐλπίδας. Pseudophilemo ap. Theophil. Ad Autol. 3, p. 385, A : Οἱ γὰρ θεὸν σέβοντες ἐλπίδας καλὰς ἔχουσιν εἰς σωτηρίαν. Cum ἐν Xen. Comm. 4, 2, 28 : Τὰς ἐλπίδας τῶν ἀγαθῶν ἐν τούτοις ἔχουσι· Cyrop. 1, 4, 25, Polyb. 1, 59, 2; 2, 32, 10. Cum ἐπὶ Eur. Or. 1059 : Ἐπὶ σκήπτροις ἔχων τὴν ἐλπίδα. Philemo ap. Stob. Ecl. ph. vol. 2, p. 338, Polyb. 1, 82, 6; 11, 20, 6. Et seq. accus. Eurip. Alc. 130 : Νῦν δὲ τίν' ἐπὶ βίον ἐλπίδα προσδέχωμαι, ut fere legitur in libris. Diodor. 14, 101 : Διέκλεισαν αὐτοὺς τῆς ἐπὶ τὰς πατρίδας ἐλπίδος. Et cum gen. Thucyd. 2, 89 : Καταλῦσαι Πελοποννησίων τὴν ἐλπίδα τοῦ ναυτικοῦ. Conf. 1, 138. Soph. El. 833 : Τῶν φανερῶς οἰχομένων εἰς Ἅιδαν ἐλπίδα, Spem in illis repositam. Et paullo diverso sensu Polyb. 10, 3, 7 : Αἱ τῶν ὅλων ἐλπίδες. Cum περὶ Basil. M. vol. 2, p. 120, B : Ἐν ταῖς περὶ τῶν ἀδήλων ἐλπίσι τὰ φανερὰ προϊέμενος. Dionys. A. R. 5, 27 : Περὶ τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς, εἰ περιέσται, οὐ πολλὰς ἐλπίδας ἔχω. Conf. Polyb. 1, 82, 6. Cum πρὸς id. 31, 26, 15 supra Jecit. sai. 28, 18 : Ἡ ἐλπὶς ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν θεὸν οὐ μὴ ἐμμείνῃ. Cum ὑπὲρ Polyb. 14, 1, 5 : Ποικίλας ἔχων ἐλπίδας ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος. Dionys A. R. 5, 46 : Μικρὰς ἐλπίδας ὑπὲρ τῆς νίκης ἔλαβον. || Scribitur etiam Ἕλπὶς spir. aspero. V. Etym. M. p. 333, 19, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 300, 9, ubi ΗΕΛΠΙΔ ΕΟΕΝΤΟ. Conf. Ἐλπίζω. Secunda quod corripitur Atticis tribuit Arcad. p. 196, 10. L. Dindorf.]

[Ἔλπὶς, ίδος, ἡ, Dea Spes. Hesiod. Op. 96 : Μοῦνη

δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν. Conf. Theogn. 1135. Sophocl. OEd. T. 158 : Χρυσέας τέκνον Ἐλπίδος, ἄμβροτε Φάμα. Eurip. Iph. A. 392. Artemidor. Onir. 2, c. 44 : Παρθένος (ὀφθεῖσα σημαίνει) Ἐλπίδα ἢ Ἄρτεμιν ἢ Ἀθηνᾶν, Ἐλπίδα μὲν γελῶσα, Ἄρτεμιν δὲ σεμνοπροσωποῦσα. Epigr. Anth. Pal. 9, 146 : Ἐλπίδα καὶ Νέμεσιν Εὔνους παρὰ βωμὸν ἔτευξα. Numus Alexandrinus Domitiani ap. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 60 : Ἐλπὶς σεβαστή. L. D.]

[Ἔλπις, ίδος, ἡ, Elpis, n. pr. mulieris ap. Rufin. Anth. Pal. 5, 9, 1, Bœckh. C. I. vol. 1, p. 682, n. 1442; 695, 1499, 2; 866, 1784; vol. 2, p. 356, n. 2425, 7; p. 391, n. 2519, Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 513, B. Una Herodis uxorum, Joseph. A. J. 17, 1, 3, B. J. 1, 28, 4. Lat. Helpis. Vid. Burmann. ad Anth. Lat. vol. 2, p. 724. L. Dindorf.]

[Ἔλπῐς, ῐδος, ὁ, Elpis, n. pr. viri. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 508, n. 717 : Θαΐς Ἔλπιδος Μιλησία. Εὔπορος Ἔλπιδος Μιλήσιος. De accentu Eust. Od. p. 1967, 26 : Ἔλπις μὲν κύριον· ἐλπὶς δὲ τὸ κοινὸν θηλυκόν. L. Dindorf.]

[Ἐλπῐ̈σις, εως, ἡ, Spes. Achmes Onir. c. 71, p. 52 : Ἐάν τις ἴδῃ κατ' ὄναρ ὅτι (brachia) ἐπαχύνθησαν καὶ ἐνεδυναμώθησαν, εὑρήσει δύναμιν καὶ δόξαν ἐν τῇ ἐλπίσει καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ. L. Dindorf.]

[Ἔλπισμα, τὸ, idem. Dio Chr. Or. 20, vol. 1, p. 499 : Ὥσπερ τὰ τῷ ὄντι ὀνείρατα ἀναστάντων εὐθὺς οἴχεται καὶ οὐδὲν αὐτῶν, ὡς φασι, τὸν ἥλιον οὐδὲ τὴν ἡμέραν ὑπομένει, παραπλησίως καὶ τὰ τοιαῦτα ἔχει ἐπιθυμήματά τε καὶ ἐλπίσματα. Plut. Mor. p. 1089, D : Τὸ περὶ ταύτης πιστὸν ἔλπισμα· et 1090, A, c. ὑπέρ. Quæ repetita sunt ab Epicuro ap. Cleom. Cycl. theor. 2, p. 467, 474.]

[Ἐλπισμὸς, ὁ, idem. Georg. Pachym. Mich. Pal. 4, 11, p. 190, A : Ὠχονόμει τῷ δεομένῳ τὸν ἐλπισμόν. Et alibi sæpe. L. Dindorf.]

[Ἐλπιστέον, Sperandum. Eust. Opusc. p. 4, 61 : Εἰς μόνον τὸν τῆς ἀγάπης θεὸν ἐλπ. L. Dindorf.]

[Ἐλπιστὴς, ὁ, Qui sperat. Nil. Epist. p. 146, 13 : Ἡ εἰς Θεὸν ἐλπὶς ... οὐδαμῶς καταισχύνει τὸν ἀληθῶς ἐλπιστήν. Hase.]

[Ἐλπιστικὸς, ἡ, ὸν, Sperans. Aristot. De memor. c. 1, p. 449, 12 : Εἴη δ' ἂν καὶ ἐπιστήμη τις ἐλπιστικὴ, καθάπερ τινές φασι τὴν μαντικὴν, Scientia quædam sperandi. Plut. Mor. p. 668, E : Ὥσπερ οὖν οἱ προσαγορευθέντες ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι συνεκτικώτατον εἶναι τοῦ βίου τὸ ἐλπίζειν ἀποφαίνονται. ... L. D. Clem. Al. Strom. 8, 3, 5 : Πρόγνωσις λέγεται διχῶς, ἡ μὲν ἐπιστημονική τε καὶ βεβαία, ἄλλη δὲ μόνον ἐλπιστική. Hase.]

[Ἐλπιστὸς, ἡ, όν.] Ἐλπιστὸν, Sperabile, Quod sperare licet. [Aristot. De memor. c. 1, p. 449, 11 : Οὔτε γὰρ τὸ μέλλον ἐνδέχεται μνημονεύειν, ἀλλ' ἔστι δοξαστὸν καὶ ἐλπιστόν. Plato Leg. 9, p. 853, E : Πολίτην οὔτ' ἂν βουλοίμεθα οὔτε ἐλπιστὸν νοσῆσαί ποτε ἂν ταύτην τὴν νόσον.]

[Ἔλπιστος, ὁ, Elpistus, n. pr. viri esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 495, n. 582 : Ἀριστονίκη Ἐλπίστου Ἀναγυρασίου θυγάτηρ. Alius ap. Euseb. H. E. 4, 23, p. 186, 3 : Βακχυλίδου μὲν καὶ Ἐλπίστου· ubi tamen cod. Norfolc. ap. Routh. Reliq. sacr. vol. 1, p. 184 Ἐνελπίστου, i. e. Εὐελπίστου, quod nomen frequentius est. L. Dindorf.]

[Ἕλπομαι. V. Ἔλπω.]

Ἔλπος, τὸ, Hesychio ἔλαιον, στέαρ [quas intt. ad λίπος alludere animadvertit Kust., conferens etiam Ἔλφος, quod v.], εὐθηνία [Oleum, Adeps, Abundantia et sim.].

Ἐλπτέω, Spero, unde ἐλπτέοντες Hesychio ἐλπίζοντες.

Ἔλπω, Sperare facio, In spem adduco. Hom. Od. B, [91, N, 380] : Πάντας μέν ῥ' ἔλπει. [Spero. Maximus De ausp. 178 : Δύστληται γὰρ ἔσται κήδεα, καὶ δ' ἂν ἀκεσφορίην ἀνεμώλιον ἔλποι. L. D.] Ἕλπομαι, ap. poetas, ἐλπίζω, Spero : ut Hom. Il. P, [603] : Ἐπεὶ οὐκέτι ἤλπετο θυμῷ Ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν. [Et alibi sæpe non tantum cum inf. fut., sed etiam præs., ut Il. N, 309 : Ἐπεὶ οὔ ποθι ἔλπομαι οὕτω δεύεσθαι πολέμοιο ... Ἀχαιούς. Orph. Lith. 183. Et perf. Il. O, 110 : Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἀρηά γε πῆμα τετύχθαι· Od. 2, 297. Et aoristi Il. H, 199 : Ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νήιδά γ' οὕτως ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε. Tum de rebus non cupitis Il. Π, 281 : Ἐλπόμενοι ... Πηλείωνα μηνιθμὸν μὲν ἀποῤῥῖψαι. Cum ὡς et fut. Orph. Arg. 844 : Ἕλπεσθ' ὡς κεν ἀδήριτον γέρας ἔσσεται ὑμῖν.] Et cum accus. ap. Eund. [Il. O, 539 : Ἕλπετο νίκην· N, 8, 609. Od. Γ, 275 : Ἐκτελέσας μέγα ἔργον ὃ οὔποτε ἔλπετο θυμῷ, intell. ἐκτελέσειν. Ib. 228 : Οὐκ ἂν ἔμοιγε ἐλπομένῳ τὰ γένοιτο. Ceterum utuntur verbo præter Hom. Hesiodus, Pind., Herodot. 2, 11 : Ἕλπομαι ... χωσθῆναι ἄν· 9, 113 : Ἐλπόμενός τί οἱ κακὸν εἶναι, et alibi. Heraclit. ap. Clem. Al. Str. 4, 22, p. 630 : Ἀνθρώπους μένει ἀποθανόντας ἅσσα οὐκ ἔλπονται οὐδὲ δοκέουσιν.] || Item pro Existimo, Puto, per parenth., Hom. utitur [Il. Σ, 194 : Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ· H. Bacch. 28 : Ἕλπομαι, ἢ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἢ ὅγε Κύπρον. Archil. ap. Plut. Mor. p. 658, B : Ἕλπομαι πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ. Thales quem fingit Diog. L. 1, 44 : Ἀλλὰ, ὡς ἔλπομαι, ἑνὶ μούνῳ χρήματι πρόσκεαι τῇ γραφῇ. L. D.] Ἕλπεο, Ion. dialysi pro ἔλπου, i. e. ἔλπιζε, Hesych. [Ex Hom. Il. Υ, 201 : Μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε ... ἔλπεο δειδίξεσθαι.] Ἔολπα, Att. s. Ion. pro ἦλπα, a them. ἔλπω : sæpeque pro ipso præs. ponitur : unde et Hesych. ἔολπε exp. ἐλπίζει, προσδοκᾷ, οἴεται, Sperat, Expectat, Putat. Hesiod. [Op. 271] : Ἀλλ' οὔπω τάγ' [Ἀλλὰ τάγ' οὔπω] ἔολπα τελεῖν Δία. [Ib. 473 : Καί σε ἔολπα γηθήσειν. Hom. Il. Υ, 186 etc., et plusquamperf. ἐόλπει Il. T, 328, Od. Υ, 328, Ω, 313. Apoll. Rh. 3, 370; 4, 10. Ἕλπομαι et ἔλδομαι confusa v. in illo : ἔλπετο et ἔπλετο Orph. Lith. 470.] Et Ἐέλπομαι, ead. signif., ut, Ἐελποίμην αἱρησέμεν [Hom. Il. P, 488, et alibi sæpe]. Tale est ἐέλδομαι pro ἔλδομαι.

Ἐλπωρὴ, ἡ, apud poetas, Spes, ἐλπίς. Hom. Od. H, [76] : Ἐλπωρή τοι ἔπειτα φίλους τ' ἰδέειν κ. τ. λ. [Ib. B, 280, Z, 314, Ψ, 287. Apoll. Rh. 3, 488 : Μελέη γε μὲν ἡμὶν ὄρωρεν ἐλπωρή. Orph. Lith. 409 : Τίς ἔτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς; Plurali Apoll. 3, 1255 : Γηθόσυνοι ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου. Maximus De auspic. v. 182 : Τηκόμενος δυερῇσι πανημαδὸν ἐλπωρῇσιν· 399 : Δοῦλος ἀνὴρ κενεῇσιν ἐπ' ἐλπωρῇσι γεγηθώς. Hesych. : Ἐλπωρῇσιν, ἐλπίσιν. Formam Ἐλπωρὰ ponit Arcad. p. 101, 22. L. Dindorf.]

[Ἔλσεμὼν sine interpr. ponit Suidas. Est n. pr.]

[Ἐλσντρὲ, nomen pr. Alexandri s. Paridis in compluribus speculis æneis priscæ artis per Italiam repertis, velut ap. Durand *Descr. des ant.* p. 418 et 421 (ubi Ἔλχσντρέ). Hase.]

[Ἔλσοὺς, τὰς μυίας, Muscas, Hesych.]

Ἐλυγὴ affertur pro Spira, ἕλιξ. Sed scrib. forsan ἑλιγή [quod v.].

Ἔλῡμα, s. Ἕλυμα, τὸ, dicitur μέρος τι τοῦ ἀρότρου ἐν τῷ μέσῳ ὂν, ἔνθα συμβάλλεται ὁ γύης τῷ ἱστοβοεῖ, ut annotat Procl. apud Hesiod. [Op. 425], derivans παρὰ τὸ ἑλύειν, quod est καλύπτειν. [Distinctius id. ib. : Ὕννις ἐστὶ τὸ σίδηρον αὐτὸ τὸ ἐν τῷ ἀροτριᾶν σχίζον τὴν γῆν· τοῦτο δὲ τῷ ἑλύματι περιήρμοσται ἄνωθεν ἐμβεβλημένον εἰς αὐτὸ κοῖλον ὄν. Τὸ δὲ ἕλ. ἐστὶ τὸ ἐμβληθὲν εἰς τὸ τὴν ὕνιν κατέχον ξύλον κατὰ τὸ ἄκρον, ὃ καλοῦσι νύμφην, ὃ κατὰ θάτερον μέρος τὸ ἄνω συγγεγόμφωται πρὸς τὸν γύην. Ὁ δὲ γύης ξύλον ἐστὶ μακρὸν ἔχον οὐ πόρρω τοῦ ἑλύματος ὀρθὸν ἐμπεπηγὸς ξύλον ἐν αὐτῷ, ὃ κατέχοντες οἱ ἀροτριῶντες ὅλον κινοῦσι τὸ ἄροτρον καὶ διὰ τοῦ ἀρότρου τοὺς βόας, καὶ τοῦτο τὸ ξύλον καλεῖται ἐχέτλη. Tzetzes ib. : Ἕλυμα τὸ μέσον τοῦ ἀρότρου, ὅπου ὁ γόμφος βληθεὶς συνηλοῖ τὸν γύην καὶ τὸν ῥυμόν. Quibus addenda quæ diximus in Γύης vol. 2, p. 801, coll. Etym. M. p. 173, 20; 333, 37. Unde intelligitur ἕλυμα dici modo Dentale modo Buram, utrumque non, ut Buttm. Lexil. vol. 2, p. 164 opinabatur, quod terram feriat, sed quod terram versus inclinetur. V. Ἑλύω.] Pollux 2 [immo 1, 252] ἕλυμα esse dicit ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται. [Id. ib. : Τὸ μὲν ἐπικαμπὲς (τοῦ ῥυμοῦ), ᾧ ὑποτείνεται τὸ ἕλυμα γεγομφωμένον, γύης.] Utitur autem eo voc. Hesiod. Op. [428] : Εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος [δμωὸς] ἐν ἑλύματι πήξας (sc. τὸν γύην), Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ. Et mox [434], Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, Δρυὸς ἕλυμα, πρίνου δὲ γύην. [Utroque l. libri ἑλ. sp. tenui.] Sunt qui existiment esse Burim s. Buram. Ea tamen esse dicitur Pars aratri posterior decurvata. Hesychio ἕλυμα est τοῦ ἀρότρου τὸ πτέρνιον, ita enim repono pro πέριον,

item νύσσα et τὸ ἱμάτιον : quemadmodum a Suida quoque exp. σκέπασμα, Tegumentum, Operimentum. [Recte alii libri ᾽Ελυμα, sine σκέπασμα, quod pertinuisse videtur ad voc. propinquum ᾽Ελυτρον, ubi σκέπασμα pro ἐκπέτασμα legendum dicemus in ᾽Ελυστρον. Ceterum conf. Εἴλυμα.]

[᾽Ελυμα. V. ᾽Ελίμεια, ᾽Ελυμος.]

᾽Ελῦμαῖοι, οἱ, dicuntur Canes quidam a gente inter Bactra et Hyrcaniam sita, ut tradit Pollux l. 2, c. 5 [immo 5, 37], qui ibid. c. 12 [5, 74] et ἐλυμαίων [᾽Ελ.] λαγωῶν meminit, dicens non minores esse nostris vulpibus, nigricantes, corpore oblongo, oblongo etiam candido illo villo, qui in extrema cauda est. Steph. Byz. Elymas esse dicit Regionem Assyriorum conterminam Persidi, cujus incolas vocari ᾽Ελυμαίους. [᾽Ελυμαίους memorat præter Strabonem 11, p. 524 etc. Polyb. 5, 44, 9, Appian. Syr. c. 32, Marcian. Heracl. p. 18, ubi ᾽Ελδιμαῖοι, quod est ap. Ptol. 6, 3, ᾽Ελυμαῖοι scrib. esse cum Salm. Exc. Plin. p. 840, b, C, ut continuo sequitur, ὑπὲρ τοὺς ᾽Ελυμαίους, annotavit editor. Confus. c. ᾽Ελυμοι v. in illo. Regio ᾽Ελυμαία Strab. 11, p. 524; 16, p. 745; Venus ᾽Ελυμαία, Appian. Syr. c. 66. L. Dind.]

[᾽Ελῦμαῖς, ίδος, ἡ, Elymais, regio Elymæorum. Polyb. 31, 11, 1, Diodor. Exc. vol. 2, p. 573, 575, Strab. 16, p. 744, 745, Ptolem. 6, 2, Chron. Pasch. p. 56, 9. Urbs eorundem cognominis Maccab. 1, 6, 1, Joseph. A. J. 12, 9, 1. L. Dind.]

[᾽Ελύμας, α, ὁ, Elymas, a quo ᾽Ελίμειαν dictam tradit Steph. Byz. in ᾽Ελίμεια cit. Quod nomen quominus per ι scribendum videatur impediunt quæ idem Steph. addit de heroe Elymo, cujus nominis scriptura per υ stabilitur iis quæ dicentur in ipso. ᾽Ελύμας Afer est Diodori 20, 17, 18; magus Act. Ap. 13, 8. ῾Ελύμας, spir. aspero scriptum, ponitur in Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 127, 19. L. D.]

[᾽Ελύμη. V. ᾽Ελυμος.]

[᾽Ελυμία Arcadiæ memoratur Xenoph. H. Gr. 6, 5, 13 : Ἀποχωροῦντες ἐν τῇ ᾽Ελυμίᾳ ἐγένοντο.]

[᾽Ελυμιῶται. V. ᾽Ελίμεια.]

[᾽Ελύμνιαι, δοκοὶ ὀροφῆναι, Hesych. Quod in ὀρόφιναι, Arundineæ, mutavit Musur., non apte ad δοκοί.]

[᾽Ελύμνιον, νῆσος Εὐβοίας πόλιν ἔχουσα. Λέγεται καὶ ᾽Ελυμνία. Τὸ ἐθνικὸν ᾽Ελύμνιος ἢ ᾽Ελυμνιεύς. Τῆς δ᾽ ᾽Ελυμνίας ᾽Ελυμνιάτης, Steph. Byz. Aristoph. Pac. 1126 : Οὐκ ἀποπετήσει θᾶττον εἰς ᾽Ελύμνιον. Schol. : Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ ᾽Ελ., ᾽Απολλώνιος δὲ ναόν φησιν εἶναι πλησίον Εὐβοίας. Νυμφικὸν δέ τινες αὐτό φασιν ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ ῞Ηρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο. Μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς, Πρὸς πέτραις ᾽Ελυμνίαις, καὶ ἐν Ναυπλίῳ, Νυμφικὸν ᾽Ελύμνιον. Heraclid. Pont. c. 30, p. 216 Cor. : Κατῴκισαν δὲ καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς οἱ ἐν τῷ ῎Αθῳ ἐξαναστάντες ἐξ ᾽Ελυμνίου ... ὑπὸ μυιῶν. V. ᾽Ελύμνιος. L. D.]

[᾽Ελύμνιος, Ποσειδῶν ἐν Λέσβῳ, Hesych., et paullo post iisdem verbis exp. ᾽Ελύτιος. ᾽Ελύμνιος vero confirmare videtur, quod addit καὶ νῆσος τῆς Εὐβοίας. Ut, si est error, sit Hesychii ipsius.]

[῎Ελυμοι, οἱ. V. ῎Ελυμος.]

[῎Ελῦμος, ὁ.] ῎Ελυμοι, οἱ, Hesychio sunt τὰ πρῶτα τῶν αὐλῶν, ἀφ᾽ ὧν ἡ γλωσσίς. Sed addit, quosdam ἔλυμον simpliciter accipere τὸν αὐλόν. Pollux quoque l. 4, c. 10 [§ 74] ἔλυμον in Tibiarum genere ponit, dicens e buxo fieri, inventum autem esse a Phrygibus. Similiter apud Athen. 4, [p. 176, F] quidam dicit sese ἐλύμους αὐλοὺς, quorum meminit Soph. in Niobe et Tympanistis, non alios accipere quam τοὺς Φρυγίους. Rursum Hesychio ἔλυμος est ἡ τῆς κιθάρας, καὶ τοῦ τόξου θήκη. Eod. teste ἔλυμος est σιτῶδες σπέρμα, quod Suid. a Laconibus coqui et comedi ait. [Lacones memorat etiam gl. Hesychii ᾽Ελίμαρ, κέγχρῳ ὅμοιον. ᾽Ελίνη, ἡ μελίνη ὑπὸ Λακώνων, quæ Schneid. in ind. ad Theophr. v. Μέλινος p. 446, a, ita putabat scrib. ᾽Ελίμαρ, κέγχρῳ ὅμοιον, ἡ μελίνη ὑπὸ Λακώνων. Ibid. indicavit exx. Theophrastea voc. ἔλυμος.] Meminit ejus Diosc. 2, 120, dicens et ipse esse τῶν σιτηρῶν σπερμάτων, κέγχρῳ ὁμοίαν, καὶ ὁμοίως τῷ κέγχρῳ σιτοποιουμένην· a nonnullis vocari μελίνην. Panicum [et Milium, Gl.] dicunt Latini. Meminit et Hippocr. Γυναικ. 2, [p. 638, 1] : ῎Εστι δὲ τῶν ῥοφημάτων τάδε ἐπιτηδειότατα, ἔλυμος, φακὴ, ἄλητον, ἔφθόν. Galen. quoque ἔλυμόν τε καὶ κέγχρον numerat inter τὰ Δημήτρια καλούμενα σπέρματα, Semina, quæ vocantur Cerealia. [Polyb. 2, 15, 2 : ᾽Ελύμου καὶ κέγχρου. Et alii.] Etym. derivat ab ῎Ελος [p. 333, 34, ubi etiam dicitur coctum comedisse Lacones, et ex Aristoph. Νήσοις citatur. Conf. 388, 4, ubi male ἔλυμα. Eust. Od. p. 1408, 12 : ῎Ελυμος, εἶδος σπέρματος ἔλεσι χαίροντος]. Apud Hesych. rursum legitur, ᾽Ελυμόσπερμα, ὃ ἔψοντες οἱ Λάκωνες ἐσθίουσι· pro quo apud Suid. divisim, ῎Ελυμος, σπέρμα, et quæ sequuntur. Pro eodem idem Hesych. attulerat ἑλεμοσπέρμα aliquanto supra : sed utrumque æque suspectum. [ῠ Arcad. p. 61, 16, Draco p. 68, 15; 79, 10, Etym. M. p. 603, 13, Gud. 407, 22. In Reg. prosod. p. 448, 120, 5, ὄλυμος pro Σόλυμος vel pro ῎Ελυμος.]

[῎Ελῦμος, ὁ, Elymus, Trojanus, Anchisæ f. spurius, ap. Steph. Byz. in ᾽Ελίμεια cit., Strab. 13, p. 608, Dionys. A. R. 1, 52 et 53, schol. Lycophr. 965. Αἰανοῦ παιδὸς ᾽Ελύμου, βασιλέως Τυρρηνῶν mentio fit ap. Steph. Byz. in Αἰανή. Ab Elymo dicti Elymi, gens Siciliæ, sec. Dionys. l. c. 53. Thuc. 6, 2 : ᾽Ιλίου ἁλισκομένου τῶν Τρώων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιοὺς ... καὶ ὅμοροι τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες ξύμπαντες μὲν ῎Ελυμοι ἐκλήθησαν, πόλεις δ᾽ αὐτῶν ῎Ερυξ τε καὶ ῎Εγεστα. Unde corrigendum esse Dionysium c. 52 memorantem urbes Αἴγεσταν καὶ ῎Ελυμα, et c. 53 βωμὸν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ ᾽Ελύμου, restituendo ῎Ερυκα et ῎Ερυκος, animadverterunt intt. Ceterum ᾽Ελύμους iterum memorat Dion. c. 22, Apollodor. 2, 5, 10, 10, Scylax p. 4, Pausan. 10, 11, 3, schol. Lycophr. 1232. ᾽Ελύμους et ᾽Ελυμαίους male confundit Etym. M. p. 333, 31 : ᾽Ελυμαῖοι ἔθνος, ἀπὸ ᾽Ελύμου υἱοῦ ᾽Αγχίσου νόθου ὄντος καὶ ἐλθόντος εἰς Σικελίαν, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ ᾽Ελύμη ἡ χώρα, καὶ ᾽Ελυμαῖος· τὸ θηλυκὸν ᾽Ελυμαία. L. Dind.]

[᾽Ελυμόσπερμα. V. ῎Ελυμος.]

[῎Ελυρος, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρήτῃ. Ὁ πολίτης ᾽Ελύριος, Steph. B. Utrumque est ap. Pausan. 10, 16, 5. Gentile in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 312. Memorat etiam Scylax p. 18, ubi Σάλυρος erat, Hierocl. Synecd. p. 650. L. Dindorf.]

[᾽Ελύσσω.] ᾽Ελύσσει Hesychio est εἱλεῖται, Volvitur. [Eid. ῎Ελυται, ἔρχεται. Pro ῾Ελίσσει et εἱλύεται, ut videtur.]

[῎Ελυστα, ἄμπελος μέλαινα, Hesych. inter ᾽Ελύστροις et ᾽Ελύτιος. Conf. ᾽Ελιβότρυς.]

῎Ελυστρον, s. ῎Ελυτρον, τὸ, Involucrum, Integumentum. Utriusque meminit Hesych. Affert enim non solum ἑλύστροις pro καλύμμασι, σκεπάσμασι, sed etiam ἔλυτρον pro ἐνείλημα, σκέπασμα [ἐκπέτασμα vitiose Suid. et Etym. M. V. quæ de gl. Suidæ diximus in ῎Ελυμα], κάλυμμα, λέπυρον, δέρμα, θήκη· atque adeo annotat, ἔλυτρα esse τὰ ἐνειλήματα ἢ καλύμματα, Involucra, Operimenta et integumenta, i. e. Ea quibus res aliquæ involvuntur et operiuntur. [Etym. M. p. 332, 40 post superiora : Ὁμοίως καὶ ἡ θήκη τοῦ τόξου. Καὶ πληθυντικῶς Σοφοκλῆς ἔλυτρα. Plato Reip. 9, p. 588, E : Περίπλασον δὴ αὐτοῖς ἔξωθεν ἑνὸς εἰκόνα τὴν τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε τῷ, μὴ δυναμένῳ τὰ ἐντὸς ὁρᾶν, ἀλλὰ τὸ ἔξω μόνον ἕλ. ὁρῶντι ἓν ζῷον φαίνεσθαι ἄνθρωπον. Diodor. 20, 11 : Τὰ τῶν ἀσπίδων ἔλυτρα. De quibus usurpat etiam Poll. 7, 157; 10, 142. Similiter Aristoph. Ach. 1120 : Φέρε τοῦ δόρατος ἀφελκύσωμαι τοὔλυτρον. Suid., καὶ ἡ θήκη τοῦ δόρατος. De theca vasis argentei Plut. Mor. p. 665, B : Λυχνίων ἀργυρῶν ξυλίνοις ἐγκειμένων ἐλύτροις. Nicol. Dam. p. 271 Cor. : Τὰ κεράμεα τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλύτροις φυλάττουσι.] Sic sane Pellicula illa qua oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit enim Pollux 2, [69], ἔλυτρα vocari Partes illas ex quibus enascuntur αἱ βλεφαρίδες. [Aristot. De anima 3, 9 : Τὰ μὲν γὰρ (animalia) ἔχει φράγμα καὶ ὥσπερ ἔλυτρον τὰ βλέφαρα· H. A. 7, 8 : Περὶ δὲ τοὺς ὑμένας ὁ ὀμφαλὸς οἷον ἔλυτρον. Aliter Chœrob. Cram. Anecd. vol. 2, p. 277, 31 : Χορίον, διὰ τοῦ ι, τὸ ἐλουτρὸν (l. ἔλυτρον) τῶν βρεφῶν.] Et Hipp. De artic. [p. 810, A] dicit τὸν νωτιαῖόν τισιν ἐλυτρῶσθαι [ἠλ.] ἐλύτροις· ubi itidem annotat Galen. [vol. 12, p. 380, C. Vitium editionum recte HSt. emendavit. Hemst. Add. Gloss. p. 466, Erotian. p. 162] τὰ σκεπάσματά τε καὶ περιειλήματά τινων ab antiquis dici ἔλυτρα : ipse ea vocans μήνιγγας et χιτῶνας. Itidem in insectis volatilibus ἔλυτρον dicitur Crusta illa quæ

pennis supervenit, easque veluti vagina claudit. Aristot. H. A. 4, [7, p. 532, 23] : Ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, Pennas crusta intectas habent. [Et De part. anim. 4, 6. H. A. 1, 5, p. 490, 14 : Ἔχει γὰρ ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερά. De testaceis Zonar. p. 690 : Ἔλυτρα... κυρίως τὰ ὄστρακα τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τοῦ ἀσταχοῦ, τοῦ καρκίνου καὶ τῶν ὁμοίων. Suid. : Σημαίνει δὲ καὶ τὸ τοῦ ὀστρέου ὄστρακόν. Eustath. Opusc. p. 183, 86 : Μάργαρον ... καθάπερ ἐν ἐλύτρῳ τούτῳ περιέχοιτο· 192, 36 : Οὐκ ἂν ἀναπτύξῃ (l. -ξαι) τὸ τοῦ συμβόλου ἔλυτρον καὶ τὸν ἐν αὐτῷ θεωρήσῃ (l. -σαι) φωσφοροῦντα μάργαρον.] Necnon Seminum folliculi s. utriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce involucris integuntur. Diosc. 2, 111, de zea : Ἡ δὲ, δίκοκκος καλεῖται, ἐν δυσὶν ἐλύτροις ἔχουσα συνεζευγμένον τὸ σπέρμα. Et 4, 167 : Καρπὸν, ἐν ᾧ τρία σπερμάτια διειργόμενα ἐλύτροις ἀπ' ἀλλήλων. Pro quibus Plin. 27, 11 dicit, In quibus semen tuniculis continetur, ut capparis. Sunt qui ἔλυτρα proprie esse velint τὰ τῶν κυκλοτερῶν σκεπάσματα, ut nucum. [Gluma, Gl. Gramm. post Etym. Gud. p. 632, 16 : Ἔλ. τὸ σκέπασμα· κυρίως δὲ ἐπὶ κυκλοτερῶν τινων, οἷον καρύων ἢ ᾠῶν ἢ ἄλλων τοιούτων κτλ. Sic Alciphro 1, 22 : Κάρυα τῶν ἐλύτρων ἐξῃρημένα· 3, 60 : Ἔλυτρα τῶν καρύων. Geopon. 10, 66, 2; ovi 14, 10, 2.] Hesych. vero exp. etiam πηγὰς et σωλῆνας. [Nempe σωλῆνας Aquæductus dicens spectansque, ut videtur, Herodot. 4, 173, ubi tamen τὰ ἔλ. τῶν ὑδάτων, a ventis exsiccata, nec Fontes sunt, nec Canales, sed Cisternæ, Aquarum receptacula. Estque omnino ἔλ., Aquæ receptaculum, Excavatus alveus aquæ recipiendæ, Herodot. 1, 185, 186, Pausan. 2, 27, 8; 7, 27, 1; 8, 14, 3. Schweigh. Figurate Plut. Mor. p. 562, C : Οἷον ἔλυτρόν τι ἑαυτῇ τὴν πανουργίαν περιβαλοῦσαν (naturam humanam). Tzetz. Hist. 10, 945 : Κἂν Ὅμηρος οὐ λέγῃ, ὅπως ἂν μὴ τὰ ἔλυτρα τοῦ μύθου ἀναπτύξῃ. || Formam Æolicam Γέλουτρον s. Fέλουτρον vide supra.]

[Ἑλύτης. V. Ἐλλύτης.]

[Ἑλύτιος. V. Ἐλύμνιος.]

[Ἑλυτροειδὴς, ὁ, ἡ, scriptura vitiosa pro ἐρυθροειδὴς, quod v. Forma Ἐλυτρώδης ap. Eust. Opusc. p. 18, 70 : Γυμνὸς ἅπαντος προκαλύμματος ἐλυτρώδους, Tegumenti quod sit instar involucri.]

[Ἔλυτρον. V. Ἔλυστρον.]

[Ἑλυτρόω.] Ἐλυτρῶσαι, Obvolvere, Obtegere. Bud. Simplicis tamen nullum ex. affert, sed tantum comp. προσελυτροῦν. [Hippocr. De artic. p. 810, A : Ὁ νωτιαῖος οἵσιν ἐλλύτρωται ἐλλύτροισι. Scrib. ἠλύτρωται ἐλύτροισι.]

[Ἑλυτρώδης. V. Ἐλυτροειδής.]

Ἑλύω, s. Ἑλύω, Involvo, Implico : unde ἐλύσθη, quod Hesych. exp. συνειλήθη, ἐνεποδίσθη. Participio ἑλυσθεὶς usus est Hom. Il. Ω, [510], de Priamo : Κλαῖ' ἀδινὰ προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἑλυσθείς, Advolutus ad pedes : εἰληθεὶς interpretatur schol. Hesychio [κουφισθεὶς, et quod ἑλιχθεὶς scrib., vel del. videtur, ut natum e dittographia, sicut ἑλισθεὶς est tum in Hom. libris nonnullis, tum in Apollonii Rh. 1, 254, Oppiani Cyn. 3, 418, et ap. ipsum Hes. inter Ἑλισμὸς et Ἑλίσσει : Ἑλισθεὶς, ἑλίξας ἑαυτόν,] ἑλισθείς. [Homerum exprimit Tryphiodor. 262 : Πριάμοιο ποδῶν προπάροιθεν ἑλυσθείς. Apoll. Rh. 1, 1034 : Ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἑλυσθεὶς μοῖραν ἀνέπλησεν.] Significat ἑλύω etiam Intego : καλύπτω, Proclo [ad Hesiod. Op. 425] et aliis grammat. [Hom. Il. A, 47 : Ὁ δ' ἤιε νυκτὶ ἐοικὼς, Zenodot. scribebat νυκτὶ ἑλυσθεὶς, Nocte tectus. Apoll. Rh. 1, 254 : Ἦ τέ οἱ ἦεν βέλτερον, εἰ τὸ πάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἑλυσθεὶς νειόθι γαίης κεῖτο, κακῶν ἔτι νῆις ἀέθλων, quod schol. int. ἐντυλιχθέντα, Involutum. De bestiis limo mersis Oppian. Cyn. 3, 418 : Ἐν ψαμάθοισι καὶ ἐν πηλοῖσιν ἑλυσθείς· Hal. 2, 89 : Αὐτὸς μὲν πηλοῖο κατ' εὐρώεντος ἑλυσθεὶς κέκλυται ἀτρεμέων. || Significationem Subrependi, Rependi, Labendi, ex Hom. Od. I, 433, ubi de Ulixe, qui sub ariete convolutus lateret, dicitur : Τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἑλυσθεὶς κείμην, videtur sibi finxisse, si minus Archilochus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 475 : Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἑλυσθεὶς πολλὴν κατ' ἄχλυν ὀμμάτων ἔχευε, certe Apoll. Rh., cujus ætate dudum obsoleverat verbi usus in vita communi, 3, 281, de amore dicens : Αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἑλυσθεὶς Αἰσονίδῃ· 3, 1313 : Διὰ φλογὸς εἶθαρ ἑλυσθεὶς, quod schol. interpr. ἐκταθεὶς, quum sit potius, Flammam cito perlapsus. Conf. 4, 35 : Ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο Λητιάς. Atque sic fere Hom. Il. Ψ, 393 : Ἵππειον δέ οἱ ἧξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι ἀμφὶς ὁδοῦ ὁραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἑλύσθη· quod quidem etiam Buttm. Lexil. vol. 2, p. 164 referebat ad lapsum temonis in terram, quæ ab illo quasi feriatur, quemadmodum Dentalis in aratro appellationem ἔλυμα ab eod. referri non ad figuram, sed ad usum illius partis, quæ solum verrendo feriat, notavi in Ἔλυμα. Sed ut ibi dixi nomen ἐλύματος ab inclinatione illius ligni terram versus esse repetendum, ita ἑλύσθη dictum arbitror de labente adeoque terram versus inclinato temone, ut falsa sit opinio Buttmanni p. 165, verbi ἑλύω similem fuisse signif. ac vv. ἐλάσαι, ἔλσαι, Pulsandi s. Feriendi. Perf. esse videtur in gl. Hesychii suspecta : Εἰλύσθαι, ἔλκειν. || Forma Εἰλύω, it. signif. Convolvendi, ap. Theocr. 25, 246 : Κυρτὴ δὲ ῥάχις (leonis) γένετ', ἠΰτε τόξον, πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. Ubi sunt varr. εἰλυθ. et εἰληθ. Conf. διειλυσθεὶς ex Apoll. supra cit. Alioqui enim potestate longe diversa usurpatur εἰλύω, quod v. Ἠλύσθη, ἔπεσεν, Hesych. pro ἑλύσθη, ut videtur, e l. Hom. L. Dind.]

Ἔλφος, Cypriis βούτυρον, Butyrum, teste Hesychio. [V. Barker. in *Class. Journal* 19, p. 58-63. Angl. V. Ἔλπος.]

[Ἑλχανὸς, ὁ, Juppiter ap. Cretenses. Inscriptionem numi Phæstii, ΞΟΝΑΧΛΞ, Ἑλχανὸς legebat et Vulcanum interpretabatur Cavedonius *Ann. de l'Institut*, a. 1835, VII, 1, p. 162, coll. numi Phæst. ap. Eckhel. N. Vet. tab. 10, f. 5 (s. Doctr. N. vol. 2, p. 317, A) et Mionnet. *Descr.* n. 247 inscr. : ΝΑΧΛΞ. Sed Jovem hic intelligendum esse docet gl. Hesychii Γελχάνος, quod v. Scrib. autem Fελχανός. Longius etiam vero aberraverat Eckhel., magistratus nomen opinatus fuisse ΓΕΛΧΑΝ. L. Dind.]

Ἕλω, inus. thema, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2 ἑλῶ, et a quo ἕλκω etiam derivari tradit Etym. Hesych. perispωmenωs etiam affert Ἑλῶ pro κατέχω, πιάζω. Εἵλατο, quod Hesych. exp. ἔλαβεν, ἠθέλησεν, videtur esse aor. 1 med. inus. them. ἕλω, a quo αἱρέω mutuatur fut. 2 et aor. 2.

Ἑλώδης, ὁ, ἡ, Palustris, Paludi similis, Paludinosus. Diosc. 2, 117, de oryza : Φυομένη ἐν ἑλώδεσι τόποις καὶ ὑγροῖς. Ex Aristot. Probl. [1, 21 male intellecto] affertur ἑλώδη σώματα, pro Plena impuraque corpora. [Aristot. H. A. 6, 8 : Τόποις ἑλώδεσι· 8, 10 : Ἑλώδη χωρία. Aret. Ac. p. causs. 1, 14, p. 44 : Χωρία ἑλώδεα. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 446 : Ἑλωδῶν χωρίων. Sæpe utitur etiam Plut., Dio Cass. et al. L. D. Ἑλώδη τόπον καὶ βαλτώδη, Anna Comn. 8, p. 227, D; 13, p. 392, A. Conf. 14, p. 441, D, Constant. Porph. Adm. 28, p. 84, F. Lobeck.]

[Ἑλωνιὰς, Hyacinthus ap. Interpol. Dioscor. c. 645 (4, 63). Ducang.]

[Ἑλῶος, ὁ Ἥφαιστος παρὰ Δωριεῦσιν, Vulcanus apud Dorienses, Hesych. Fort. conferendus Ἐλωρεύς.]

Ἑλῶπες, Hesychio μισθωτοὶ ἐν τῷ ἕλει ἐργαζόμενοι. Sed forsan scrib. Fέλωτες, ut inde sint οἱ Εἵλωτες.

[Ἔλωπος. V. Ἔλλοψ.]

Ἔλωρ, ωρος, τὸ [inter nomina gen. masc. per errorem ponit Zonar. p. 685], a nonnullis exp. ἄγρα, ἄγρευμα [λῆμμα], Captura, ab ἕλω significante αἱρέω s. λαμβάνω : ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα, derivantibus ab ἕλω significante ἕλκω s. ἑλκύω. [V. Etym. ceterosque gramm.] Sed prior expos. et etymologia esse videtur convenientior, quum ab Hom. copuletur cum κῦρμα vicinæ signif. vocabulo : Il. E, [488] : Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένησθε· P, [151] : Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι· Od. Γ, [271] : Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γενέσθαι· et E, [473] : Δείδω, μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κῦρμα γένωμαι. [Apoll. Rh. 1, 1251 : Θήρεσσιν ἕλωρ πέλεν. Orph. Arg. 671.] Alioqui et solum reperitur sine κῦρμα ap. eund. poetam : Il. P, [666] : Μή μιν Ἀχαιοὶ ... ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν· E, [684] : Μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι· Od. M [N, 207] : Οὐδέ μιν αὐτοῦ Καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται. [Apoll. Rh. 4, 403 : Εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι

λίποιμεν.] Idem poeta ἕλωρα vocat Pœnas captionis s. interfectionis. Apud eum enim Il. Σ, [91] Achilles dicit, Αἶκε μὴ Ἕκτωρ Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ, Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ, i. e. inquit schol., τιμωρίαν παράσχῃ ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Phocyl. vero ἕλωρα simpliciter posuit pro ἕλωρ, i. e. ἄγρα s. ἄγρευμα aut σπάραγμα, dicens [172]: Μηδὲ τεκοῦσα κυσὶ ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα, Nec ea quæ peperit, partum abjiciat prædam canibus et vulturibus discerpendam. [Soph. Aj. 830: Ῥιφθῶ κυσὶν πρόβλητος οἰωνοῖς θ' ἕλωρ. Plur. Æsch. Suppl. 800: Κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα κἀπιχωρίοις ὄρνισι δεῖπνον οὐκ ἀναίνομαι πέλειν.]

[Ἕλωρεύς, έως, ὁ, f. Vulcani. Schol. Hom. Il. E, 609: Τινὲς δὲ Ἑλωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπίκλησιν οὕτω (Μενέσθην) φασὶ κεκλῆσθαι. L. Dind.]

Ἑλώρη, Hesychio πελώρη, Immanis.

[Ἑλωρίνη ὁδὸς (sic enim scrib. videtur pro Ἑλωρινὴ) Siciliæ memoratur Thucyd. 6, 70; 7, 80. Unde citat Steph. Byz. in Ἕλωρος, spir. aspero scribens Ἑλωρινήν. V. Ἑλώριος. L. Dind.]

Ἑλώριον, τὸ, i. q. ἕλωρ, et ἑλώρια i. q. ἕλωρα. Hom. initio Iliadis: Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν Ἡρώων, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν Οἰωνοῖσί τε πᾶσι, i. e. ἑλκύσματα, σπαράγματα, Prædam discerpendam, Prædam expositam lacerationi. Virg. ait [Æn. 9, 485]: Canibus data præda Latinis. Notandum porro ε ibi produci contra naturam. Quare nonnulli scr. putarunt δὲ ἑλώρια, alii δ' ἑλλώρια, quibus tamen doctiores gramm. reclamant, veterum codd. auctoritatem proferentes. Apollon. sane corripuit, dicens Arg. 2, [264]: Λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον. [Conf. de scriptura δ' ἑλλώρια schol. Dionys. ap. Bekk. An. p. 696, 26. L. Dindorf.]

[Ἑλώριος, ὁ, avis nom. apud Athen. 8, p. 332, E, ex Clearchi libro De aquatilibus: Ὅταν δ' ἐγρηγορὼς ἐν τῷ ξηρῷ τύχῃ (ὁ ἐξώκοιτος, quod est piscis genus), φυλάττεται τῶν ὀρνίθων τοὺς παρευδιστὰς καλουμένους, ὧν ἐστὶ κηρύλος, τροχίλος, καὶ ὁ τῇ κρεκὶ προσεμφερὴς ἑλώριος. Οὗτοι γὰρ ἐν ταῖς εὐδίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νεμόμενοι πολλάκις αὐτῷ περιπίπτουσιν. Ubi ἑλώριος edd., ad quod tacetur de cod. Ven.: cod. epit. ἑλ.]

Ἑλώριος ἀγὼν, Hesychio teste, dicitur ὁ τελούμενος ἐπὶ Ἑλώρου ποταμοῦ. [Ἑλωρίου πεδίου Siciliæ mentio ap. Diodor. 13, 19. V. Ἑλωρίνη ὁδός. Aspero sp. autem hæc scribenda videntur.]

[Ἕλωρις, ὁ, Heloris, Syracusanus, Diodor. 14, 103 sq. Pythagoreus, Samius, ap. Iambl. De Pyth. vita 36, 267, p. 217, ubi cod. Ἕλωρις. L. Dindorf.]

[Ἑλωρίτης, ὁ. V. Ἕλωρος.]

[Ἕλωρον. V. Ἕλωρ.]

[Ἕλωρος, ὁ, Helorus, urbs Siciliæ apud Ptolem. 3, 4. Item fl. juxta urbem. Steph. B.: Ἕλ., πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἑλώρου ποταμοῦ τοῦ κατὰ Πάχυνον, citans Apollodori Chron. Addit autem, Ἔστι καὶ Μακεδονίας ἄλλη. Ὁ πολίτης Ἑλωρίτης. Leni sp. Etym. M. p. 333, 3: Ἕλωρος, πόλις Σ. Ὁ πολίτης Ἑλωρίτης. Quæ est vitiosa, vel recentior certe scriptura. Fluvium Sic. memorat Pind. Nem. 9, 40, Lycophr. 1033, 1084. V. Ἑλώριος. Urbem Scylax p. 4: Πόλις Ἕλωρον, nisi leg. Ἕλωρος. Cognominem Italiæ Diodor. 14, 104, ubi libri Ἑλωρίων, propter ducem Crotoniatarum Helorin Syracusanum ibid. nominatum. Eum fl. libri Polybii 1, 6, 2, Ἐλλέπορον, Ἐλλεπόρον, Ἐλλέσπορον, Ἑλλέσπορον, Ἐλλεόπορον, Polyæni 5, 3, 2 Ἐλέπορον appellant. Filius Istri fl. Ἕλωρος memoratur Philostr. Her. p. 688, ubi Ἔλωρος liber unus, Tzetz. Anteh. v. 273. L. Dindorf.]

[Ἕλως, n. pr. viri videtur esse in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 381, 65. Usitatius est Ἔρως. L. D.]

[Ἐμ pro ἐν ante labiales sæpissime scriptum invenitur in lapidibus, nonnunquam etiam in libris. V. Ἐν. Eodem modo ἓμ pro ἓν est ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 383, 42: Ἓμ μέν· neque in libris non invenitur, sed sublatum est in editionibus. L. Dindorf.]

[Ἕμα, τὸ, sec. Lex. de spirit. p. 217, τὸ ἄφεμα καὶ ἡ πέμψις, pro quo vitiose ἕμος et μέμψις ap. Moschop. ed. Titz. p. 35. Fictum e compositis, ut ἄφεμα, κάθεμα. L. Dindorf.]

[Ἐμαυτίων, ωνος, ὁ, Emautio, n. pr. Arcadis, ap. Pausan. 6, 17, 4. Ubi est var. Ἐμαντ. L. Dindorf.]

Ἐμαυτοῦ, ῆς, Mei ipsius, Ἐμαυτῷ, ῇ, Mihi ipsi, [Mihipte, Gl.], Ἐμαυτὸν, ὴν, Me ipsum, [s. ipsam. Memetipsum add. Gl.]. In duali et plur. declinatur divisim, integris videl. casibus utriusque: ut νῶϊ αὐτὼ [accusativo: nominat. enim hujus pron. nullus esse potest], νῶϊν αὐτοῖν, et sic deinceps. [Et in pl. ἡμῶν αὐτῶν, ἡμῖν αὐτοῖς, αὐταῖς, ἡμᾶς αὐτοὺς, αὐτάς: et adjective ἡμετέρου αὐτῶν, etc., quemadm. apud poetas dicitur etiam in sing. ἐμοῦ αὐτοῦ: v. de utroque in Ἐμὸς et Ἡμέτερος.] Κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, et Κατ' ἐμαυτὸν, Quantum in me ipso est. [Item, Solus, Tacito. V. de universo harum formularum usu in Κατά.] Cujusmodi loquendi genera plura in Ἐμὸν ex Bud. annotata habes. [Formis ἐμαυτοῦ, etc., non uti Homerum, adeoque Il. A, 271, Καὶ μαχόμην κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ scrib. esse divisim, annotant Apollon. De constr. 2, 19, p. 140, schol. ad l. Hom., Eust. p. 103, 25; 522, 22; 1202, 9. Sic ap. eund. grammatici scrib. præcipiunt ἓ αὐτὴν, non ἑαυτὴν, ut diximus partim in Ἑαυτοῦ p. 12, D, partim dicemus in Οὗ: eodemque modo iidem ap. Lyricos Æol. scribebant ἔμ' αὔτᾳ et ἔμ' αὔτῳ divise, licet iis eripere non possent formas ἑαύτω et σαύτω, fatente Apollonio ipso De pron. p. 103=363, B, et post allata harum exx. quærente: Πῶς γὰρ τὰ τοιαῦτα σύνθετα, τῶν πρώτων ἐν διαλύσει ὄντων; Δῆλον οὖν ὡς ἀνώμαλος ἡ ἀνάγνωσις τῶν πρώτων πρὸς τὰ ἑξῆς. Quod nisi quis credat eosdem illos poetas, qui uterentur formis ἑαύτω et σαύτω, aut ignorasse aut cavisse formam ἐμαυτοῦ, grammaticorum sedulitati tribuere debebit scripturam divisam ἔμ' αὔτᾳ et ἔμ' αὔτῳ, qui observationem, quam fecissent de Homero, quantum possent extenderent. Ceterum ipsis Lyricis haud paullo antiquiorem esse usum formarum compositarum, adeoque ne de Homero quidem satis certum esse grammaticorum decretum, prodere videtur Hesiodeum, de quo in Ἑαυτοῦ dixi, ἑαυτῇ: quod librorum grammaticorumque testimoniis tam est confirmatum quam quid esse potest in his carminibus. || Forma Ionica est ἐμεωυτοῦ, ap. Herodot. 1, 35, 42, 87; 2, 18, 143. Alteram ἐμωυτοῦ memorat Apollon. De pron. p. 94=354, B, et accus. ἐμωυτὸν ib. C, hunc quidem manifesto ex Zenodotea Il. A, 271 scriptura, quam annotavit schol., ἐμωυτὸν, quemadm. id. Zenod. Ξ, 162 sec. eund. schol. scribebat ἑωυτήν. Uterque casus sæpius est ap. Euseb. Stobæi Flor. vol. 1, p. 51, 52, sed codice vel ad ἐμαυτ. vel ad ἐμεωυτ. deflectente. Adde quæ dicta sunt in Δίζω, vol. 2, p. 1455, C. || Idem Ap. ib. p. 88=348, C sq. memorat nominat. hujus pron., quem per jocum finxerit Plato comicus in Metœcis; ἐμαυτοὺς, ut plane solœcum Eust. Od. p. 1480, 31. || De usu et signif. autem id. Apoll. agit ib. p. 85=345, C—88=348, C, docetque notionem proprie reflexivam, qualis cernitur in hoc ex., ἐμαυτὸν ἔπαισα, ubi actio ab eadem persona ad quam redit proficiscitur, in genitivo extendi etiam ad aliam, veluti quum dicitur (p. 86=346, A), τῷ ἐμαυτοῦ φίλῳ διελεξάμην, τοῦ ἐμαυτοῦ δούλου δεσπόζω (ut Aristoph. Nub. 1217: Ὅτε τῶν ἐμαυτοῦ γ' ἕνεκα νυνὶ χρημάτων ἔλκω σὲ κλητεύοντα· Ran. 1347: Ἐγὼ δ' ἃ τάλαινα προσέχουσ' ἔτυχον ἐμαυτῆς ἔργοισι· Eccl. 1037: Τὸν ἐμαυτῆς εἰσάγω, et al.). Atque sic etiam dativo et accusativo. Demosth. p. 34, 21: Καὶ γὰρ τοὺς ἐπὶ τῶν προγόνων ἡμῶν λέγοντας ἀκούω τούτῳ τῷ ἔθει καὶ τῷ τρόπῳ τῆς πολιτείας χρῆσθαι, τὸν Ἀριστείδην ἐκεῖνον, τὸν Νικίαν, τὸν ὁμώνυμον ἐμαυτῷ. Synes. Epist. 10, p. 170, D: Τῆς θειοτάτης σου ψυχῆς, ἣν ἐγὼ μόνην ἐμαυτῷ ἐμμένειν ἤλπισα. Æschin. p. 17, 18: Παραδίδωμι τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει· 84, 33: Περὶ δὲ τῶν εἰς ἐμαυτὸν λοιδοριῶν βραχέα βούλομαι προειπεῖν. Testam. Lyconis ap. Diog. L. 5, 72: Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω. || Notanda porro constructio genit. ap. Æsch. Pers. 162: Καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος, φίλοι· Aristoph. Lys. 1125: Ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι· νοῦς δ' ἔνεστί μοι, αὐτὴ δ' ἐμαυτῆς οὐ κακῶς γνώμης ἔχω· Vesp. 357: Ἥδων γὰρ κἀδυνάμην κλέπτειν, ἰσχυόν τ' αὐτὸς ἐμαυτοῦ· Alexin ap. Athen. 10, p. 419, C: Οὔθ' ὑπεργέμων ἀπέρχομαι νῦν οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως ἔχων ἐμαυτοῦ. || Et formulæ ellipticæ εἰς

ἐμαυτοῦ, de qua supra p. 291, D, et ἐν ἐμαυτοῦ, qua figurate utitur Plat. Charm. p. 155, D: Εἶδόν τε τὰ ἐντὸς τοῦ ἱματίου καὶ ἐφλεγόμην καὶ οὐκέτ' ἐν ἐμαυτοῦ ἦν· ubi nullius prope fidei videtur scriptura olim recepta ἐμαυτῷ. Hanc autem structuram, de qua iterum dicemus in Ἐν, in hac phrasi Comicorum potius (adde et familiaris sermonis) quam Tragicorum consuetudinis esse recte animadverterat Buttm. ad Soph. Phil. 950, etsi sententiam deseruit ad l. Plat. In oratione seria enim, ut dici solet ἐν ἑαυτῷ, de quo v. supra in Ἑαυτοῦ p. 12, C, non ἐν ἑαυτοῦ, sic in ead. ab Atticis quidem non dicitur ἐν ἐμαυτοῦ. || Cum dat. Alciphro 3, 1: Οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ. Et eadem signif. qua supra p. 12, D, ἐν ἑαυτῷ, Apud me, Tacito, Eur. Or. 634: Ἔν ἐμαυτῷ τι συννοούμενος ὅπῃ τράπωμαι τῆς τύχης ἀμηχανῶ. Ephraem. Syr. vol. 1, p. 22, D: Ἔθηκα ἐν ἐμαυτῷ ὅρους. Ejusdem modi formulæ sunt Ἐπ' ἐμαυτοῦ, Πρὸς ἐμαυτὸν, Apud me, Mecum. Synes. Dione p. 55, D: Ἐπ' ἐμαυτοῦ γὰρ ᾄδω καὶ ταῖσδε ταῖς κυπαρίττοις προσᾴδω. Aristoph. Ran. 52: Ἐπὶ τῆς νεὼς ἀναγιγνώσκοντί μοι τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἐμαυτόν· Eccl. 880: Μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος· 931: Ἄδω πρὸς ἐμαυτὴν Ἐπιγένει τῷμῷ φίλῳ· 1059: Ἔασον εἰς ἄφοδον πρώτιστά με ἐλθόντα θαρρῆσαι πρὸς ἐμαυτόν. Henioch. ap. Athen. 9, p. 408, A: Πρὸς ἐμαυτὸν ἐνθυμούμενος ὅσῳ διαφέρει σῦκα καρδάμων. Plut. Mor. p. 456, D: Διαμνημονεύειν πρὸς ἐμαυτόν. Et frequens in Script. S. Ἀπ' ἐμαυτοῦ, Mea sponte. Num. 16, 28: Ἐν τούτῳ γνώσεσθε ὅτι κύριος ἀπέστειλέ με ποιῆσαι πάντα τὰ ἔργα ταῦτα, ὅτι οὐκ ἀπ' ἐμαυτοῦ. Jo. 5, 30. Ib. 7, 17: Γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς πότερον ἐκ θεοῦ ἐστιν ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμ. λαλῶ· 8, 42: Οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμ. ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε· 10, 18. Et Παρ' ἐμαυτοῦ, De meo, Num. 24, 13: Οὐ δυνήσομαι παραβῆναι τὸ ῥῆμα κυρίου ποιῆσαι αὐτὸ καλὸν ἢ πονηρὸν παρ' ἐμαυτοῦ· ὅσα ἂν εἴπῃ ὁ θεὸς, ταῦτα ἐρῶ· Genes. 31, 39: Ἐγὼ ἀπετίνυον παρ' ἐμ. κλέμματα ἡμέρας· ubi al. ἀπ' ἐμαυτοῦ. || Confusa ἐμαυτοῦ et ἑαυτοῦ notavi jam in illo p. 13, B. Add. variet. script. in l. Plat. ex Charm. cit., Herodot. 4, 97, Xenoph. Anab. 6, 6, 15. L. Dindorf.]

[Ἐμβᾰβάζω, Inclamo. Etym. M. p. 334, 1, et iisdem fere verbis Zonar. p. 706: Ἐμβιβάξαντες παρὰ Ἱππώνακτι, Ἀλλ' αὐτίκ' ἀλλήλοισιν ἐμβιβάξαντες ἀντὶ τοῦ ἐμβοήσαντες, ἀπὸ τοῦ βάζω, βάξω, βιβάξω (ἀπὸ τοῦ ἐμβιβάζω, ἐμβιβάξω Zon.)-βιβάξας βιβάξαντος, καὶ ἐμβιβάξαντες. Ἐμβαβάξαντες Schneid. in Lex. v. Βαβάζω, quod v., itemque Βαβάκτης. Alioqui legendum foret in interpr. ἐμβήσαντες: quod tamen mirum esset ni ἐμβιβάσαντες dicere maluissent gramm. L. Dindorf.]

[Ἐμβάδας, ὁ, Calceolarius. Schol. Plat. Apol. p. 330 Bekk.: Θεόπομπος δὲ Στρατιώτισιν Ἐμβάδαν αὐτὸν (Anytum) εἶπε παρὰ τὰς ἐμβάδας, ἐπεὶ καὶ Ἄρχιππος Ἰχθύσιν εἰς σκυτέα αὐτὸν σκώπτει. ᾰᾱ L. Dindorf.]

[Ἐμβαδία, ἡ, forma novitia pro ἐμβατεία, quod v. Conferendæ similes formæ novitiæ βαδιὰ et βάδιμος, de quibus supra. V. etiam Ἐμβάς. ᾰῐᾱ]

[Ἐμβᾰδίζω, ἰσομαι, ιοῦμαι, Incedo. Dio Cass. 79, 14: Τά τε γὰρ ἄλλα καὶ ὠρχεῖτο (Heliogabalus) οὔτε γε ἐν ὀρχήστρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμβαδίζων τρόπον τινὰ καὶ θύων, ἀσπαζόμενός τε καὶ δημηγορῶν. Xiphil. vitiose ἐκβαδίζων. Ingredior. Ælian. N. A. 10, 24: Ἀλλ' οὐδὲ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ ἔστιν ἐμβαδίσαι ἐλευθέρως καὶ ἀφυλάκτως.]

Ἐμβάδιον, τὸ, diminutivi forma, Calceus vel Solea. [Socculus, Gl.] Aristoph. 33 Bud. [Plut. (941): Τοῖς δ' ἐμβαδίοις τί χρήσεται; HSt. Ms. Vind. Ib. 847: Τὰ δ' ἐμβάδια; Vesp. 600: Τἀμβάδι' ἡμῶν περικωνεῖ. Quorum ll. primum afferens Thomas p. 300: Ἐμβάδες τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάδια δὲ τὰ ἁπλῶς ὑποδήματα, quomodo interpr. Hesych. ᾰῐ]

[Ἐμβᾰδομετρικὸς, ὴ, ὸν, Hero ap. Salmas. Plin. Exerc. p. 492, b, D: Ἐμβαδομετρικὸν δὲ τὸ ἔχον μῆκος καὶ πλάτος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐμβαδὸν γινώσκεται, ὃ καὶ δύναμις καλεῖται.]

Ἐμβᾰδὸν, adv. Pedestri itinere, ut Bud. interpr. ap. Hom. Il. O, 505: Ἐμβαδὸν ἴξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. Vide Eust. [et Hesych., Suid., Zon., Etym. M.] Idem Bud. affert et ex Pausan. p. 266 [10, 20, 8]: Οἱ δὲ αὐτῶν μήκιστοι διελθεῖν ἐμβαδὸν τὸ ὕδωρ ἐδυνήθησαν, i. e. Pedibus gradiendo. [Alii ἔμβαδον. HSt. Ms. Vind. Sed hæc notatio rectius fort. refertur ad seq. voc. quod Lex. septemv. scribit ἔμβαδον, adeoque in loco Gal., quem citat, reponi jubet pro ἐμβαδόν. Ap. Strab. 2, p. 104, de Pythea: Ὅλην μὲν τὴν Βριτανικὴν ἐμβατὸν ἐπελθεῖν φάσκοντος, ἐμβαδὸν restituerunt Scalig. et Coraes.] || Ἔμβαδὸν autem, ap. Homeri posteros nomen est et significat τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. [Verba Eustath. Il. p. 1029, 59.] Boethio, inquit Bud., τὸ ἐμβαδὸν est Area. Et Galeno, Id quod intra circumcurrentes lineas figurarum continetur, ut area trigoni. [Polyb. 6, 21, 2: Τεθείσης δὲ τῆς σημαίας οὗ μέλλουσι πηγνύναι ταύτην, ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος, ὥστε πάσας τὰς πλευρὰς ἑκατὸν ἀπέχειν πόδας τῆς σημαίας, τὸ δ' ἐμβαδὸν γίγνεσθαι τετράπλεθρον. Conf. Theolog. Arithm. p. 12, 24, 25, 40, 51, schol. Hom. Il. T, 119, Eust. Opusc. p. 234, 68; 304, 81, Jo. Geometra ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 302, b. L. D. Const. Porph. De imag. Edess. p. 88, 1. Boiss. Falsis, ut videtur, accentibus ἔμβαδα ex Cassii Probl. 1 (ubi ed. Sylb.: Οὐ τοιαῦτα δὲ [μικρὰ τῇ περιοχῇ] ἐστὶ [τὰ κυκλικὰ σχήματα τῶν ἑλκῶν], ἀλλ' ἔχει τῇ δυνάμει μείζονα τὰ ἐμβαδὰ (sic) ἥπερ φαίνεται), et ἐμβάδον ex Chartophyl. Bulg. citavit Ducang. in App. Gloss. p. 67 et Gloss. p. 367, C. Ceterum ead. signif. a geometris usurpatur χωρίον, in quo voc. iterum HSt. agit etiam de voc. ἐμβαδόν. || Solium balnei. Const. Porph. in Basil. p. 145: Ἀφ' ὧν ἁπάντων κρουνηδὸν τὸ ὕδωρ κατὰ τὸ ἐμβαδὸν καὶ τὸν πυθμένα τῆς φιάλης ἄνωθεν ἔρρει καὶ κατώμβρει τὰ ὑποκείμενα. Ducang. Conf. Ἐμβατή. || Solum simpl. esse videtur in fr. anonymi ap. Suid. p. 1211, C: Ἢ τὸ ἐμβαδὸν ὑπονοοῦντες εἶναι κρυπτήρια ἔστρεφον τοὺς οἴκους. L. D.]

[Ἐμβᾰδοποιὸς, ὁ, Solearius. Gl.: Ἐμβαδοποιοὶ, Solearii.]

[Ἔμβᾰδος, ὁ, ap. Heron. De mensuris p. 314: Τὸ ἰούγερον ἔχει πλέθρα β', ἄκενας κ', πήχεις ρλγ' τρίμοιρον, πόδας φιλεταιρίους μήκους μὲν σ', πλάτους δὲ ρ', ἰταλικοὺς δὲ τὸ μὲν μῆκος πόδας σμ', τὸ δὲ πλάτος ρκ', ὡς γίνεσθαι ἐμβαδοὺς ἐν τετραγώνῳ βηω', Int. vertit, Ita ut in tetragono sint embadi s. areæ 28800, ut sit i. q. ἐμβαδόν. Schneid. in Lex., Pedes quadrati.]

[Ἐμβαθεύω, Altius penetro. Encom. Greg. Naz. in Act. SS. Maii, t. 2, p. 769, 33: Ἐμβάθευσον εἰς τὰ τῆς καρδίας ἡμῶν βάθη· et p. 771, 41: Τοῖς περὶ θεολογίας ἐμβαθεύων. V. Ἐμβαθόνω. Hase.]

[Ἔμβαθμος, ὁ, ἡ.] Ἔμβαθμος δικαστὴς, in Pand. Ordinarius judex, ut inquit Bud., qui ex Authent. etiam affert. [Ἔμβ. δικαστὴς, Judex ord.; ἔμβαθμον δικαστήριον, Judicium ordinarium; ἔμβ. καὶ κύριον δικαστήριον, Judicium supremum ordinarium; ἔμβ. ὕπατοι, Consules ordinarii, in Basilicis passim. Ducang.]

[Ἔμβαθρον, τό.] Ἔμβαθρα, τὰ, Calceamenta quædam ab ingrediendo dicta, ut ἐνδρομίδες a cursu. Camer. [Pollux 7, 93: Ἑκάλουν δ' αὐτὰ (τὰ σανδάλια) τυρρηνουργῆ (cod. τυρρηνικουργῆ, quod recte præfert Jungerm. confertque cum ἀττικουργής), ὥσπερ καὶ τὰ ἔμβαθρα ῥικνοεργῆ. Ubi ῥιγνοεργῆ est in cod. Quorum utrumque quidem nihili est, sed cuivis in mentem revocet τράπεζαν ῥηνιοεργῆ a Critia ap. Athen. 11, p. 486, E, memoratam, quam ῥηγιοεργῆ dicendam conjiciebat Bachius ad fragm. Critiæ p. 96: cui conjecturæ speciem conciliat l. Pollucis, ubi scriptura librorum proxime abest ab illo ipso ῥηγιοεργής. L. D.]

[Ἐμβαθύνους, ὁ.] Ἐμβαθυνὸς, Sapiens, Prudens. Quod nomen ideo illi datur, quod sapientes profundas habere soleant cogitationes, et res quasi alte introspicere. Quod etiam facit pro illa expos., quam attuli in Βάθος [vol. 2, p. 25, B] loci in quo εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρὸς dicit. Ἐμβαθυνοὺς, inquit Hesych., σεσοφισμένους, σοφούς. [Fallitur: ἐμβαθυνοῦς contractum ex ἐμβαθυνόους. Hemst. Ἐμβαθύνους scrib., non ἐμβαθυνοῦς, docet analogia: si tamen sana est scriptura.]

[Ἐμβαθύνω, ὔνῶ, Profundum facio, Excavo. Alciphro 3, 13: Ἐγὼ μὲν ἥκοντος τοῦ καιροῦ γύρους περισκάψας καὶ ἐμβαθύνας βόθρον οἷός τε ἦμην ἐλάδια ἐμφυτεύειν. || Profunde insinuo. Plut. Mor. p. 1128, E: Νῦν δ' ἀρνούμενοι, ἀποκρυπτόμενοι, περιστέλλοντες, ἐμβαθύνουσι τὴν κακίαν ἑαυτοῖς. Sic fere quem Seager. citat Jo. Chrys. In Jo. hom. 54, vol. 2, p. 777: Βουλόμενος οὖν ἐμβαθῦναι τὴν πίστιν αὐτῶν ὁ Χριστὸς, ὥστε μὴ ἐπιπο-

λαίαν εἶναι, διασκάπτει τὴν ψυχὴν πληκτικωτέροις λόγοις. || Neutr. In profundum penetro. Jerem. 49, 29: Ἐμβαθύνατε εἰς κάθισιν, Descendite in profundam habitationem, ubi al. βαθ. Usitatissimam temporum christianorum scriptoribus signif. metaph. paucis omnem explicuit Hasius ad Leon. p. 229, B: «Ἧτε γὰρ σπάνις τῶν ἀναγκαίων καὶ ὁ λιμὸς ἐκβαθύνας ἐπὶ τριετῆ καιρὸν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχὴν ἐπεβόσκετο) Lubenter scripsissem ἐμβαθύνας, tametsi ne illud quidem præclare dictum. Etenim ap. scriptores christianos et Hellenistas ἐμβ. valet 1. Mergo me, velut in voluptates, vitam carnalem, curas. Basil. 1, p. 191, B: Ἐμβαθύνειν τῇ κακίᾳ· 272, D: Ἐμβαθύνων τοῖς περισπασμοῖς τῆς σαρκός. Jo. Chrys. 6, p. 916, 40: Μὴ ἐμβαθύνῃς ἐν τῇ ἀδικίᾳ σου. Greg. Nyss. 1, p. 431, B: Τοὺς ἐμβαθύνοντας τῆς κατὰ σάρκα ζωῆς (l. τῇ κ. σ. ζωῇ)· 628, D: Τοῖς ἐμβαθύνουσι τῇ τοῦ βίου ἀπάτῃ· et al. || 2. Scrutor altius et profundius, præsertim tropologiam et metalepsim, h. e. sensum allegor. Script. S. Origen. Philoc. p. 70, A: Εἴ τις ἐμβαθύνῃ τῷ λόγῳ. Jo. Chrys. 5, p. 197, 27: Μήτε τοῖς εἰρημένοις ἐμβαθύνουσιν. Philo p. 708, C: Ταῖς διανοίαις ἐμβαθύναντες. Enseb. Præp. p. 574, A: Ἐμβαθύνειν καὶ δοκιμάζειν τὸν νοῦν τῶν λεγομένων. Item alii fere innumeri, Basil. 1, p. 217, A, etc. Nota præterea phrasim Greg. Nyss. 1, p. 510, A: Ἡ δὲ λέξις ἐμβαθύνουσα τροπικαῖς σημασίαις, Immergens se tropicis signiff., h. e. iis plena.» Philon. vol. 1, p. 18, 5: Λέγουσιν οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες ἐπιπλέον, cit. Wakef.; anon. Vit. Pythag. ap. Phot. cod. 249, p. 440, 32: Κἄν τινες εἰς τὸν Ἀριστοτέλους νοῦν οὐκ ἐμβαθύνοντες ... νομίζουσιν, Schneid.; Eust. Il. p. 18, 15: Κἀκεῖνο δὲ ἰστέον ὅτι σοφώτερόν τινες ἐμβαθύναντες τὸ ἐξ ἀνδρὸς καὶ θεᾶς ... τοὺς ἥρωας γενέσθαι οὕτως ἀνήγαγον, Angli.]

[Ἐμβαθυχύτας scriptura vitiosa pro ἐμβασικοίτας, quod v.]

Ἐμβαίνω, βήσω (transit.), βήσομαι (intrans.), usitatius, si bene memini, quam εἰσβαίνω, s. ἐσβαίνω, Ingredior; unde part. ἐμβεβαὼς ap. Hom. Il. E, [199]: Ἵπποισίν μ' ἐκέλευε καὶ ἅρμασιν ἐμβεβαῶτα· ubi annotat Eust. ἐμβεβαῶτα hic cum dat. ἵπποις dici, ut qui sint pars ἅρματος: alioqui non dici ἐμβαίνειν ἵπποις, sed potius ἀναβαίνειν ἐπὶ ἵππους, vel ἵππων ἐπιβαίνειν. [H. in Sol. 30, 9: Ἥλιόν τ' ἀκάμαντα ... ὃς φαίνει θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἵπποις ἐμβεβαώς. Conf. Il. Ψ, 481: Ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἳ τὸ πάροσπερ, Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκεν. Utroque l. vertendum Stabat, Insistebat. Sic Ω, 81: Κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, Stans super, i. e. Apta, Affixa: dicitur enim de glandula plumbea cornu imposita. (Conf. Heron. Aut. p. 252, 7: Ἐμβεβηκέτω δ π τύλος εἰς τὴν τοῦ κοχλίου ἕλικα. Archestr. Athen. 3, p. 101, C: Γαστέρα καὶ μήτραν ἐφθὴν ὑὸς ἔν τε κυμίνῳ ἔν τ' ὄξει δριμεῖ καὶ σιλφίῳ ἐμβεβαῶσαν, Jacentem in, Positam inter.) Porro E, 629: Δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ νῆες ἕποντο θοαὶ, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοὶ, In ea navigabant: de quo usu jam diximus in Βαίνω vol. 2, p. 43, B. Et paullo aliter Od. Δ, 656: Ἀλλὰ τὸ θαυμάζω· ἴδον ἐνθάδε Μέντορα δῖον χθιζὸν ὑπηοῖον· τότε δ' ἔμβη νηὶ Πύλονδε, Pylum navigavit. Hesiod. Theog. 12: Ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον καὶ πότνιαν Ἥρην Ἀργείην χρυσέοισι πεδίλοις ἐμβεβαυῖαν. Cui l. conferendum voc. ἐμβάς, Calceum significans. Soph. OEd. T. 803: Κἀπὶ πωλικῆς ἀνὴρ ἀπήνης ἐμβεβώς. Eur. Phœn. 2: Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις.] Apud Plut., ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et Xen. Cyrop. 2, [1, 15]: Ἐμβαίνειν εἰς τὸν αὐτὸν [ὑμῖν] κίνδυνον, Ingredi idem periculum, i. e. Subire, Quod et Adire dicitur. [De nave conscendenda Eur. Tro. 455: Ποῦ σκάφος τὸ τοῦ στρατηγοῦ; ποῖ ποτ' ἐμβαίνειν με χρή; Arist. Ran. 188: Ταχέως ἔμβαινε· 190, etc. Æneas Tact. c. 29, p. 90 ult.; Demosth. p. 29, 26, etc.; Plut. Cic. c. 47.] || Ἐμβαίνω pro Ingredior, i. e. Gradior, vel Gradum facio, ap. Lucian. [De saltat. c. 10], inquit Bud., πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν. [Hac signif. frequens usus imper. Ἔμβα, I, Progredere. Hom. Il. Ψ, 403; Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο, Ἔμβητον. Eust.: Ὅρα δὲ τὸ ἔμβ., ὅπερ τοῖς νῦν ἀνθρώποις εἰς κοινολεξίαν κεῖται, λαμβανόμενον ἐπὶ ἐναγωνίου σπουδῆς, ὡς τοῦ ἀγωνιζομένου ἐκ τοῦ ἔξω εἶναι εἰς ἀγῶνα ἐμβαίνοντος. Eur. El. 113 et 127: Σύντειν', ὥρα, ποδὸς ὁρμάν· ὦ ἔμβα ἔμβα κατα-

A χλαίουσα· ubi versus alterius numeros ad ceteri carminis similitudinem revocare licet scribendo Ἔμβα βᾶ κατακλαίουσα. Similiter Soph. OEd. Col. 841 libri præter Triclinianos Προβᾶθ' ὧδ' ἐμβᾶτε, pro Προβᾶθ' ὧδε, βᾶτε, βᾶτε. Aristoph. Ran. 377: Ἀλλ' ἔμβα, χὤπως ἀρεῖς τὴν Σώτειραν γενναίως. Schol., Ἔμβα ἀντὶ τοῦ χόρευε. Eccl. 478: Ἔμβα χώρει· Lys. 1303, in carm. Dor.: Εἶα μάλ' ἔμβη. Eustathii de suæ ætatis usu notatio confirmatur locis ab Ducangio citt. ex Concil. Cpol. sub Mena Act. 5: Ἃ ἐποίησεν ἡ σύνοδος, ἔμβα ποίησον. Et: Ἔμβα ἀναθεμάτισον Σεβῆρον καὶ τὸν Μανδρίτην, ubi est, Age. Non bene Ducang. vertit, Ascende. Incedendi autem signif. ἐμβαίνω est ap. Æsch. Ag. 946: Σὺν τοῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν θεῶν μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλοι φθόνος. Plato Alcib. 1 p. 108, C: Τὸ ᾄδειν καὶ τὸ ἐμβαίνειν ὀρθῶς.] Apud Demosth. autem Pro cor. [p. 309, 24]: Ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς καὶ φοβεροῖς ἐμβεβηκώς. Plato autem cum dat. Phæd. p. 278 [252, E]: Ἐὰν μὴ πρότερον ἐμβεβῶσι τῷ ἐπιτηδεύματι. Ubi etiam observa ἐμβεβῶσι in subjunct. [Leg. 3, p. 681, C: Ἀρχῇ νομοθεσίας οἷον ἐμβάντες ἐλάθομεν. Pind. Nem. 11, 44: Τὸ δ' ἐκ Διὸς ἀνθρώποις σαφὲς οὐχ ἕπεται τέκμαρ· ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν. Aliter Pyth. 10, 12: Τὸ δὲ συγγενὲς ἐμβέβακεν ἴχνεσιν πατρός.] || Ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον pro ἀρχὴν λαμβάνειν, Suid. [Polyb. 2, 62, 6; 3, 10, 6; 4, 36, 7; εἰς τὴν πρᾶξιν 8, 26, 4. Dionys. Ep. ad Amm. p. 724, 5: Εἰς ἔτος ἦν ἐμβεβηκὼς ἑπτακαιδέκατον. Geopon. 16, 1, 16: Ἐμβάντος εἰς τὸ ἕκτον ἔτος (equi). Æsch. Ag. 1567: Ἐς τόνδ' ἐνέβη ξὺν ἀληθείᾳ χρησμόν. Plato Reip. 3, p. 406, E: Εἰς τὴν εἰωθυῖαν δίαιταν ἐμβάς· Ion. 534, A: Ἐπειδὰν ἐμβῶσιν εἰς τὴν ἁρμονίαν καὶ εἰς τὸν ῥυθμόν· Crat. p. 397, A: Ἐπειδήπερ εἰς τύπον τινὰ ἐμβεβήκαμεν· Leg. 3, p. 686, C: Ἐμβεβήκαμεν εἴς τινα σκέψιν ἱκανήν. || Proprie, Ingredi, inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, 15: Καί τίς κ' ἐμβέῃ εἰς τὰν τῶν Λατίων χώραν. Plato Crat. p. 402, A: Ὡς δὶς ἐς τὸν αὐτὸν ποταμὸν οὐκ ἂν ἐμβαίης. Lysias p. 196, 7: Ἐνίκησαν μὲν ναυμαχοῦντες τοὺς Ἕλληνας οἱ πρότερον εἰς τὴν θάλασσαν οὐκ ἐμβαίνοντες. Cum genit. Soph. OEd. C. 400: Γῆς δὲ μὴ 'μβαίνῃς ὅρων. Cum accus. Eur. Herc. F. 164: Ἀλλ' ὃς μένων βλέπει τε κἀντιδέρκεται δορὸς ταχεῖαν ἅλοκα τάξιν ἐμβεβώς· Hec. 922: Ναύταν οὐκέθ' ὁρῶν ὅμιλον Τροίαν Ἰλιάδ' ἐμβεβῶτα· Rhes. 214: Ὅταν δ' ἔρημον χῶρον ἐμβαίνω ποδί· El. 1288. Suppl. 989: Τήνδ' ἐμβαίνουσα κέλευθον· Cycl. 92: Ἄξενον στέγην τήνδ' ἐμβεβῶτες. Plato Reip. 4, p. 443, C: Τύπον τινὰ τῆς δικαιοσύνης κινδυνεύομεν ἐμβεβηκέναι. Polyb. 30, 9, 11: Ἐνέβη πάλιν τὸν λέμβον.] || Ἐμβαίνειν τινὶ, Insultare alicui, accipiendo Insultare in propria signif. Hom. Od. K, 164: Τῷ δ' ἐγὼ ἐμβαίνων, δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵλκυσάμην [εἴρυσ.]. Legimus autem ap. Eund. [Il. Z, 65 etc.], Λὰξ ἐν στήθεσσι βαίνειν, pro ἐμβαίνειν λὰξ στήθεσι, ut Terent. Calcibus insultare. Sed et Il. Η, [94]: Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων Ἐμβήῃ, Eust. esse vult ἐνάλλεσθαι: sicut et in proxime præcedente l. At Suid. exp. κατέλθῃ, Hesych. autem ἐμποδὼν γένηται et ἐναντιωθῇ. At pro Insultare, metaph. in hoc iambico, Μἤμβαινε δυστυχοῦντι· κοινὴ γὰρ τύχη. [Æsch. Pers. 911: Ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη Περσῶν γενεᾷ. || Ap. schol. Arati v. 152: Τότε γὰρ ἐμβαίνει καὶ ὁ Νεῖλος, videtur esse i. q. ἀναβαίνει. Nisi potius ita scribendum.] || Ἐμβῆσαι, Intrudere, Injicere. s. Conjicere, ut Herodot. 4 fin. [immo 1, 46]: Ἐνέβησε εἰς φροντίδα, In sollicitudinem conjecit, Cura affecit. [Proprie Hom. Od. Λ, 4: Ἐν δὲ τὰ μῆλα λαβόντες ἐβήσαμεν. Et cum accus. Eur. Heracl. 845: Ἱκέτευσε ... ἐμβῆσαί νιν ἵππειον δίφρον· Cycl. 467: Καὶ σὲ καὶ φίλους νεὼς κοῖλον ἐμβήσας σκάφος. Transitive, ut βαίνω supra p. 44, C, etiam perf. et fut., in phrasi ἐμβ. πόδα, ap. Soph. fr. Hydroph. a Phot. et Suid. v. Ὄχανον cit.: Ὄχοις Ἀχεσσαίοισιν ἐμβεβὼς πόδα· Eur. Heracl. 168: Ἐς ἄντλον ἐμβήσει πόδα.] Ἐμβέβασαν, per sync. pro ἐμβεβήκεισαν, ut docui in Anomalis. Hom. Il. B, [720]: Ἐρέται δ' ἐν ἑκάστῃ πεντήκοντα Ἐμβέβασαν, Ingressi erant. Sic Ἐμβεβαὼς pro ἐμβεβηκὼς, Ingressus. Epigr.: Τάφῳ λαΐνῳ ἐμβεβαώς. [Ἐμβαίνομαι ap. Xenoph. Eph. 4, 3, p. 80, 7: Ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις, mutandum est in ἐνέβαινον. Cit. Schæf.]

[Ἐμβακανίτης, τὸ μετὰ τοῦ ταρίχους καὶ στέατος σκευα-

ζόμενον βρῶμα, Hesych. Fortasse est a βάκανον, de quo suo loco. Nihil certe huc pertinet gl. ab Is. Voss. collata Ἐμβεκανεῖται, ἐμπέπλεκται· ubi scrib. videtur Ἐμβεβρόντηται, ἐμπέπληκται.]

[Ἐμβακχεύω, Bacchor, Furo in. Heliodor. 2, 4 : Τίς οὕτως ἀκόρεστος Ἐρινὺς τοῖς ἡμετέροις κακοῖς ἐνεβάκχευσε;]

Ἐμβαλλόπους, οδος, ὁ, Hesychio βλεσσόπους [βλαισόπους], Blæsis [immo Valgis] pedibus. [Codex Ἐμβάλλοντος.]

Ἐμβάλλω, βαλῶ, Jaculor in aliquem, Injicio, Immitto. [Gl. : Ἐμβάλλω, Immitto; Injicio, Conjicio; Ἐμβάλλει, Contorquet, Immittit et jaculatur, Cohicit (sic ; Ἐμβεβλημένον, Immissum.] Hom. [Il. M, 383 : Ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας (lapidem)· Ξ, 258 : Καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ·] Od. [M, 415,] Ξ, [305] : Ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. [Il. N, 320 : Ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν· O, 598 : Ἵνα νηυσὶ ... ἐμβάλῃ πῦρ· Π, 122, etc.] Thuc. ἐμβάλλειν πῦρ, Ignem injicere, s. immittere. [7, 53 : Ἀφεῖσαν τὴν ναῦν, πῦρ ἐμβαλόντες. Et sæpe Polyb. aliique.] Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, Injicere frænum equo : unde pass. Xen. Eq. : Ἐμβάλλοιτο ὁ χαλινός [6, 7 ; 9, 9. Hom. Il. T, 394 : Ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇς ἔβαλον· H, 188 : Ὑπέσχεθε χεῖρ', ὁ δ' ἄρ' ἔμβαλεν (sortem)· Od. A, 438 : Καὶ τὸν μὲν (χιτῶνα) γραίης πυκιμηδέος ἔμβαλε χερσίν· B, 37 : Σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρί· Il. Ω, 645, Od. Δ, 298 : Ῥήγεα καλὰ πορφύρε' ἐμβαλέειν· conf. dicta in Βάλλω vol. 2, p. 91-2. H. Cer. 412 : Ἔμβαλέ μοι ῥοιῆς κόκκον, μελιηδέ' ἐδωδήν. Hesiod. Sc. 414 : Σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος, οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· 453.] Et ἐμβάλλειν πληγάς, Injicere plagas, ut et Cic. loquitur, quod vide infra in Ἐμβάλλω, Impono. || Exp. Immitto, [Indo add. Gl.] ap. Xen. OEc. [17, 12] : Τοὺς δὲ δὴ σκαλέας ... τίνος ἕνεκα ἐμβάλλετε τῷ σίτῳ; et metaph. pro Injicio sc. animo, Immitto sc. in animum, Inspiro; ut ἐμβάλλειν ἔρωτα, Polyb. [Θάρσος, 10, 14, 10.] Sic ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν τοῦ στρατεύεσθαι, ap. Eund. Et ἐμβάλλειν προθυμίαν στρατιώταις, dixit Idem, Alacritatem militibus injicere, i. e. Eorum animis indere. Et Plut. [Pyrrh. c. 13 : Τοῖς Ἠπειρώταις προθυμίαν ἐνέβαλε καὶ ὁρμὴν τῆς στρατείας·] pass. ἐμβάλλεσθαι προθυμίαν ταῖς ψυχαῖς. Eod. modo Dem. [p. 52, 9] : Τὴν φιλοπραγμοσύνην ταύτην ἐμβαλεῖν Φιλίππῳ. [Hom. Il. K, 366 : Τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη Τυδείδῃ· N, 82 : Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ· Λ, 11, 151 : Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ· et sim. alibi. Δ, 444 : Ὅ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοίιον ἔμβαλε μέσσῳ. Hesiod. fr. ap. schol. Eur. Or. 239 Matth. : Τῆσιν δὲ φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη ἠγάσθη προσιδοῦσα, κακὴν δέ σφ' ἔμβαλε φήμην.] Reperitur et εἰς νοῦν ἐμβαλέσθαι τοῦτο, ap. Dem. [p. 247, 20] et Plut. [Cæs. c. 4] pro In animum inducere, Animo concipere. Tale et ἐμβαλέσθαι Hom., quod vide infra. Sic et in aliis locutionibus : ut Isocr. [p. 3, D] : Οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τοσοῦτον [τηλικοῦτον] εὐδοξίας χαρακτῆρα τοῖς ἔργοις ἐνέβαλεν [libri, ut videtur, omnes ἐπέβ.], Indidit vel Injecit. Ἐμβάλλειν λόγον περί τινος, Injicere s. Inferre sermonem aliqua de re, vel Injicere mentionem. Plut. Cam. [c. 23] : Ἐνέβαλε λόγον εἰς τοὺς νέους. [Num. c. 15 : Ἀρξαμένων δὲ δειπνεῖν, ἐμβαλὼν λόγον, ὡς... Et sæpe in Mor.] Sic Plato Rep. 1, [p. 344, D] ἐμβάλλειν λόγον, ubi exp. etiam In medium afferre. E Xen. autem citatur, ἐμβαλέσθαι περὶ τούτου λόγον [Cyrop. 2, 2, 19; 6, 1, 13; λόγους, 2, 2, 1], et ἐμβάλλειν λόγον, vel βουλὴν εἰς τὸν δῆμον [ib. 2, 2, 18] pro Rem ad populum referre, Rem consultandam proponere. Sic ἐμβάλλειν ψῆφον περὶ τούτου [ib. § 21], pro In suffragia mittere, Bud. p. 437. Ex Eod. [ib. 5, 5, 43] affertur et ἐμβάλλειν sine adjectione : [Σὺ δὲ ἡμῖν] ἔμβαλε περὶ τούτου, [πότερον ...] pro Referto de hoc, i. e. Pone in consultationem, Disquirendum propone, sub. λόγον, vel potius ψῆφον. || Conjicio, Impello, Intrudo; ut, ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα, Xen. [Ven. 6, 25, ubi τὰς ἄρκυς.] Ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὸ βάραθρον, Aristoph. [Ran. 574. Et Xenoph. H. Gr. 1, 7, 20; Plat. Gorg. p. 516, E, et sim. Thucyd. 1, 134.] It. ἐμβάλλω σε εἰς ἀτυχίαν, ap. Æschin. [p. 65, 6.] Sic Dinarch. In Philocl. [p. 109, 15] : Τὸν εἰς τοσαύτην αἰσχύνην καὶ ἀδικίαν πολλοὺς ἐμβεβληκότα. [Similes locutiones v. apud

A Plat. Reip. 6, p. 487, E; 10, 615, B, Phileb. p. 19, A, E, Leg. 1, p. 646, B, Polyb. 1, 73, 7; 3, 11, 2; 8, 7, 2.] Dicitur et ἐμβάλλειν τινὰ εἰς ὑποψίαν [Plutarch. Themist. c. 23], Conjicere in suspicionem. Pro quo dicitur potius Adducere aliquem in suspicionem; vel inversa constr. Injicere alicui suspicionem. [Hom. Il. Φ, 47 : Δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν· 104. Σ, 85 : Ἥματι τῷ ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. Ἐμβάλλειν εἰς τὸ δεσμωτήριον Demosth. p. 1251, 10, Arrian. Epict. 1, 29, 23. Polyb. 2, 7, 10 : Αὐτοὺς ἐμβ. εἰς τὰ πλοῖα· conf. 1, 61, 4. De aqua infundenda ut supra βάλλω, vol. 2, p. 91, C, Hero Spirit. p. 178 : Ἐὰν ἐμβάλωμεν ὕδωρ εἰς τὸ αβ ἀγγεῖον· et ib. 180 ἐμβληθέντος. Figuratius Demosth. p. 151, 19 : Τὸ πρᾶγμα εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες· 1261, 12. Id. 248, 8 : Καίτοι σύγ' ἔφησθά με ταῦτα λέγοντα εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τουτουσί.] || Ἐμβάλλω, vel Ἐμβάλλομαι, Impono. Lucian. [V. Hist. 2, 1] : Τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἆλλα ἐπιτήδεια. Et [ib. 1, 5] ὕδωρ ἐντίθεσθαι pro eod. dicit : et ibid. σιτία ἐμβάλλεσθαι. Hinc etiam Ἐμβάλλομαι s. Ἐπεμβάλλομαι pro Devoro, cibum sc. avide ingerens in ventrem, Basil. Vide Ἐπεμβάλλω. Huc videtur referendum et illud Dem. loquendi genus, ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, ut h. v. e Pono compositum interpr. Interponere testimonium, vel Interjicere. Nàm Proferre testimonium Lat. quidem, sed minus ad verbum. [In hac phrasi ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίαν, mihi videtur subint. εἰς ἐχῖνον : ut, Ἐμβαλομένου γὰρ ἐμοῦ ὅρκον εἰς τὸν ἐχῖνον, ἠξίου καὶ αὐτὸς οὗτος ὀμόσας ἀπηλλάχθαι, Demosth. p. 1203, 26. Τὴν δ' ἄνθρωπον οὐδεὶς εἶδε, δι' ἧς ἐξηπάτησας τοὺς δικαστὰς, ψευδεῖς μάρτυρας παρεχόμενος, ὡς ἐθέλων παραδοῦναι· ἐπειδὴ τοίνυν σοι τότε οὐ παρῆν ἡ ἄνθρωπος, ἀλλὰ πρότερον ἐσημάνθησαν οἱ ἐχῖνοι, ὕστερόν ἐστιν ὅπου ἤγαγες τὴν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ εἰς τὸ δικαστήριον; εἰ γὰρ μὴ τότε σοι παρεγένετο, ὕστερον δήπου ἔδει παραδιδόναι, καὶ μάρτυρας ποιεῖσθαι, ὡς ἐθέλεις ἐν τῇ ἀνθρώπῳ τὸν ἔλεγχον γίγνεσθαι καθάπερ προὐκαλέσω, προκλήσεώς τε ἐμβεβλημένης σοι καὶ μαρτυρίας, ὡς ἤθελες κ. τ. λ., p. 1143 et sq. Add. 1190, 1; 1200, 28; 1104, 6; 829, 18. Seager.] || Ἐμβάλλω pro Impono, eo etiam sensu, quo dicitur a Cic. Plagam imponere : pro quo frequentius Plagam incutere, s. infligere, aut Vulnus infligere dici solet. Plut. [Cæs. c. 65] : Βροῦτος αὐτῷ μίαν ἐνέβαλε πληγὴν εἰς τὸν βουβῶνα. Injicere plagam, redeundo ad primam illam signif. interpr. etiam possis, et quidem e Cic. [De litera inserta Plato Crat. p. 414, B : Ἐμβαλόντι τὸ οὖ· conf. ib. C; 405, D, Protag. p. 343, D; 344, D. Moschop. ed. Titz. p. 64 : Μεταξὺ λέξεως ἐμβεβλημένης. Inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 9 : Αἰ δέ τί κα δόξῃ ... ἐπιδιορθῶσαι ἢ ἐξελὲν ἢ ἐμβαλέν. Dio Cass. 57, 15 : Ἐκώλυσεν ἐς αὐτὸ (τὸ δόγμα) τὸ ὄνομα ... ὡς καὶ Ἑλληνικὸν ἐμβληθῆναι· 72, 23 : Εἰς τήνδε τὴν συγγραφὴν (ἐκεῖνα) ἐμβαλεῖν ἔδοξέ μοι.] || Ἐμβάλλω, Infero, Intersero. Item Intercalo. Dem. [p. 553, 14] : Ἐμβαλὼν τὴν δεξιάν. Aristoph. [Vesp. 554] : Ἐμβάλλει μοι τὴν χεῖρ' ἀπαλὴν, τῶν δημοσίων κεκλοφυῖαν, Inserit dextram (dextræ). Nam alteram Budæi interpr. Porrigit dextram, non probo, si vis verbi exprimenda sit. Ab Interserendi autem s. Intercalandi signif. dicitur ἐμβόλιμοι ἡμέραι, et ἔμβλημα, de quibus infra. [Æneas Tact. c. 31, p. 92, 2 : Εἰς φορτία ἢ ἄλλα σκεύη ἐνεβλήθη βιβλίον. De versu ab histrione interjecto Plut. Mor. p. 334, E, F. Dionys. A. R. 9, 48 : Ἐμβεβληκότας πληγὰς σώμασιν ἱεροῖς.] || Insero arbores, ἐγκεντρίζω. Demosth. [p. 1251, 22] : Ὅσα ἐνῆν φυτὰ ἐμβεβλημένα. [|| Planto. Tab. Heracl. 1, 67, p. 214 : Ἐλαιᾶν δὲ φυτὰ ἐμβαλεῖ ἐς τὰν σχοῖνον ἑκάσταν μὴ μεῖον ἢ τέτορα ἐς τὰν δυνατὰν γὰν ἐλαίας ἔχεν. || Fodio, de fossa, Plut. Artox. c. 7 : Τάφρον εὖρος ὀργυιῶν δέκα καὶ βάθος ἴσον ἐπὶ σταδίους διὰ τοῦ πεδίου τετρακοσίους ἐνέβαλε· Sol. c. 23 : Βόθρους τε καὶ τάφρους τὸν βουλόμενον ἐκέλευσεν ὀρύσσειν ὅσον ἐμβάλοι βάθος ἀφιστάμενον τἀλλοτρίου· Pyrrhi c. 27, Marii c. 15. Medio Diodor. Exc. Phot. p. 530, 27 : Ἐνεβάλετο χάρακα. Quod quum de vallo non æque recte dici videatur ut de fossa ἐμβάλλειν, Scaliger in ἐβάλλετο mutabat, ut postulat usus, de quo v. in Βάλλομαι, p. 93, D. Nec dubium est ἐβάλετο scripsisse Diodorum; sed Photio fort. relinquendum ἐνεβ.]

|| Ἐμβάλλω, pro Ingredior, Ingredior cum impetu, Irrumpo : neutr. quidem, ita tamen fortasse, ut sub. etiam possit accus. πόδα, ut Lat. dicitur Inferre pedem, in aliquem locum, et Efferre pedem pro Ex eo egredi. Plut. Anton. [immo Cæs. c. 61] : Ὡς εἰς τὴν ἀγορὰν ἐνέβαλε, καὶ τὸ πλῆθος αὐτῷ διέστη, Postquam cedente turba in forum irrupit. [Et Galb. c. 26, Cic. 16, Coriol. 15, Æmil. 38.] At ap. Themist. Sophista, ἐμβάλλειν accipi potest simpl. pro Ingredior : Καὶ δορυφορεῖ με ἐμβάλλοντα εἰς τὴν ἀγορὰν συρφετὸς οὗτος. [Lycurg. p. 148, 24; Demosth. p. 732, 21; 751, 25.] Sic et flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν, Ingredi mare, i. e. Influere in mare. [Vid. infra.] Ἐμβάλλω exp. etiam Ingredior hostiliter, Infesto exercitu irrumpo, Populabunde percurro, h. e. ἐπιστρατεύω. [Incurro, Gl.] Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικὴν, et εἰς τὰς Ἀθήνας, Antiph. [Lycurg. p. 158, 28] et Xen. [Hipparch. 7, 2 et 4, Ages. 1, 29, 31, et alibi ipse aliique quivis. De impetu in pugna navali vel terrestri, Thucyd. 4, 14 : Ταῖς δὲ λοιπαῖς (navibus) ἐν τῇ γῇ καταπεφευγυίαις ἐνέβαλλον· ib. 25, Polyb. 1, 23, 5; 2, 67, 5; 10, 3, 6. Pass. de navibus inter se impingentibus vel impactis Thucyd. 7, 34 : Ἀντίπρῳροι ἐμβαλλόμεναι· 70 : Ξυνετύγχανε δὲ πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοὺς ἐμβεβλῆσθαι.] Bud. p. 435. Ἐμβάλλειν, ibid., Impetum facere, Incurrere, Offendere, ut, Ἵπποι ἐμβάλλοντες τῷ ἀπαντῶντι, Plato De rep. 8, [p. 563, C. De fluvio id. Phæd. p. 113, D : Ἐμβάλλει εἰς τὸν Τάρταρον· et ib. C; 112, D. Strabo 17, p. 786, et sæpe Dio Cass. Demosth. p. 1274, 22 : Ἐπομβρίας γενομένης συνέβη τὸ ὕδωρ ἐμβαλεῖν· 26 : Ἐμβαλὸν τὸ ὕδωρ δὶς καὶ τρὶς τὰ χωρία ἐλυμήνατο.]

|| Ἐμβάλλω κώπαις, Incumbo remis, exp. ap. Hom. [Od. I, 489, K, 129] : Ἐμβαλέειν κώπῃσ', ἵν' ὑπ' ἐκ κακότητα φύγοιμεν. Et additur, ἐμβάλλειν esse τὸ κροῦσαι τὴν ναῦν ταῖς κώπαις. Sed facile crediderim ἐμβάλλειν κώπαις dici sub. accus. χεῖρα : sicut in proxime præcedentibus exx. πόδα cum ἐμβάλλειν mihi videri subaudiri dixi. [Pind. Pyth. 4, 201 : Κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι. Apollon. Rh. 2, 589. Absolute Aristoph. Eq. 602 : Εἶτα τὰς κώπας λαβόντες, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοὶ, ἐμβαλόντες ἀνεβρύαξαν, Ἱππαπαῖ, τίς ἐμβαλεῖ; Ran. 206; Xenoph. H. Gr. 5, 1, 13.]

|| Ἐμβάλλομαι act. in aliquot ll. cc., ut in ἐμβαλέσθαι εἰς νοῦν e Dem. [l. supra cit. et Plut. Comp. Dion. et Brut. c. 4. Dio Cass. 79, 7 : Ὥστε ἐκείνους τὴν ἔφεσιν τῆς ἀρχῆς... ἐς τὸν νοῦν ἐμβαλέσθαι.] Quo pertinet illud Hom. [Il. A, 297] : Ἄλλο δέ τοι ἐρέω· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. Et Hesiod. [Op. 295] : Ὃς δέ κε μήθ' αὐτῷ [μήτ' αὐτὸς] νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων Ἐν θυμῷ βάλληται. [De simplici v. in Βάλλω vol. 2, p. 88-9. Hom. Il. K, 447 : Μὴ δή μοι φύξιν γε, Δόλων, ἐμβάλλεο θυμῷ· Ψ, 313 : Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην.] Item ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, Impono, vide supra. Sed et ἐμβεβλημένος, pro ἐμβεβληκώς, Dinarch. C. Demosth. [p. 100] : Τὸν εἰς τὰς δεινοτάτας ἀτυχίας ἐμβεβλημένον [sic 2 codd.; alii ἐμβεβληκότα] τὴν πόλιν. || In VV. LL. affertur et ἐμβάλλεσθε λαγωῶν [τῶν λαγῴων] ex Aristoph. [Pac. 1312], pro Aggredimini lepores [immo Ingurgitate vos carnibus leporinis]. Quæ constr. mihi suspecta est. [V. Ἐμβάπτομαι.]

Ἔμβαμμα, τὸ, Intinctus. Embamma etiam Colum. et Ulp. vocant. Xenoph. Cyrop. 1, [3, 4] : Παντοδαπὰ ἐμβάμματα καὶ βρώματα. [Conf. Athen. 9, p. 368, A-D. Aret. Tard. pass. 1, 3, p. 120; 4, p. 123; 2, 13, p. 135. Vid. Ἐμβάπτω. Eustath. Opusc. p. 311, 90 : Εἴποις ἂν αὐτὴν (de aviculis loquitur in jusculo natantibus) ὑποφαίνειν τι καὶ τῆς εὐγενοῦς μίλτου, ὑπογραφομένην οἷον ἠρέμα πρὸς ἔρευθος ἐπιπολῆς τῷ τοῦ οἴνου ἐμβάμματι. Conf. Βάμβα vol. 2, p. 98, C.]

[Ἐμβαμμάτιον, τὸ, dimin. ab ἔμβαμμα, Jusculum. Anthipp. ap. Athen. 9, p. 404, C : Καὶ τῶν πετραίων ἰχθύων τῶν ποικίλων ἐμβαμματίοις γλαφυροῖσι κεχορηγημένα. ἄϊ]

Ἐμβαπτίζω, Immergo. [Intinguo, Gl. Nicand. apud Athen. 4, p. 133, E : Δριμείῃ... ἐμβάπτισον ἅλμῃ. Immergendi signif. Plut. Sull. c. 21 : Ὥστε μέχρι νῦν πολλὰ βαρβαρικὰ τόξα καὶ κράνη ... καὶ μαχαίρας ἐμβεβαπτισμένας τοῖς τέλμασιν εὑρίσκεσθαι.] Ap. Synes. metaph. Ep. 57 [p. 194, B] : Καὶ τὴν ψυχὴν ἐμβαπτίζει μερίμναις πραγμάτων. Id. in lib. De somn. : Καὶ ὁ νοῦς ἂν ἐμβαπτισθείη τῷ ἥδεσθαι. [Id. Dion. p. 45, A : Τοιοῦτον οὖν τὸ ἐν λόγοις κάλλος· οὐ βαθύνεται πρὸς ὕλην οὐδὲ ἐμβαπτίζει τὸν νοῦν ταῖς ἐσχάταις δυνάμεσιν. Wakef.]

Ἐμβάπτω, [Inficio, Imbuo, Gl.], Immergo, Intingo [Gl.]. Aristoph. Nub. [150] : Ἐνέβαψεν εἰς τὸν κηρὸν αὐτῆς τὼ πόδε. [Pac. 959 : Τὸ ὀαλίον τόδ' ἐμβάψω. Matth. 26, 23 : Ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 46 : Ῥάκη ἐμβάπτων· 310 : Ἔμβαψον εἰς ὄξος.] Xen. Cyrop. 2, [2, 5] : Ὄψον δ' ἔτι αὐτῷ λοιπὸν ἦν τοῦ ἐμβάπτεσθαι. [Locus integrior est : Ἀνήλωτο μὲν αὐτῷ, ὃ εἰλήφει, ὄψον, ὃ δὲ ἔτι αὐτῷ λ. ἦν τοῦ ἐμβ., τοῦτό πως ... ἀνέτρεψεν. Ἐμβάμματος conjecit Muretus. Idem ego ex libro uno annotatum habeo. Intingendi in jusculum signif. Jo. 13, 26 : Ἐμβάψας τὸ ψωμίον δίδωσιν Ἰούδᾳ.] Athen. [9, p. 367, B] ex Aristoph. : Καὶ πῶς ἐγὼ Σθενέλου φάγοιμ' ἂν ῥῆμα [ῥήματα]; Εἰς ὄξος ἐμβαπτόμενος ἢ λευκοὺς ἅλας· ubi active in pass. voce sumitur. [Archestratus apud Athen. 7, p. 327, A : Κἆτ' ἐμβάπτευ καὶ ἐπείγου. Nicand. Alex. 462 : Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα. Al. ἐμβάλλεο. Athen. 6, p. 245, E : Φυρομάχου δ' ἐμβαψαμένου εἰς φακῆν καὶ τὸ τρυβλίον ἀνατρέψαντος. Marc. 14, 20 : Ὁ ἐμβαπτόμενος μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ τρυβλίον.]

[Ἐμβᾰρέω, Sapio. Hesych. : Οὐκ ἐμβαρεῖ, οὐ φρονεῖ, ἀπὸ τῆς ἐμβάρου φρονήσεως. Kusterus sine ratione, ut videtur, Οὐκ ἔμβαρος εἶ, οὐ φρονεῖς.]

Ἔμβᾰρος, ὁ, ap. Menandr. in Φάσματι Hesych. accipi tradit pro ἡλίθιος, μωρὸς, vel νουνεχής. Suid. quoque ἔμβαρός εἰμι, quum exposuisset νουνεχὴς, φρόνιμος, subjungit in fine, Proverbialiter dici [Ἔμβαρός τις οὗτοσὶ, addit Ms. 177, qui deinde pergit τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν π.] ἐπὶ τῶν παραπαιόντων καὶ μεμηνότων, ab Embaro quodam, qui ut Munychiæ Artemidis sacerdotium posteris suis acquireret, filiam suam deæ iratæ sacrificavit. Qua de re plura apud Eund. [et in Provv. App. Vat. 1, 60, Eust. Il. p. 331, 25. Prov. metr. p. 592, 241 : Ἔμβαρός εἰμι· βίου σπιθαμὴν πρὸς ἄνηθον ἀείδων. Femin. v. in gl. Hesychii in Ἐμβαρέω cit. Nisi ibi est n. pr. Refertur autem huc] Ἔμπαρος, Hesychio ἔμπληκτος [et Ἔμβρεος, quod v.].

[Ἐμβαρύθω, Gravis sum in. Nicand. Ther. 324 : Κράατι δ' ἐμβαρύθει, Capite est gravis s. gravi. 468 : Ἀεὶ δ' ἐπὶ νηδύσιν ὕδρωψ ἄλγεσιν ἐμβαρύθουσα μέσον κατὰ ὀμφαλὸν ἴζει· 867 : Νηδὺν ἐμβαρύθουσαν ἀνίης· Alex. 554 : Ἐμβαρύθων δὲ κακὸς τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Et de odore Ther. 512 : Ἡ δέ οἱ ὀδμὴ σκίδναται ἐμβαρύθουσα. I. fort. q. Gravo, Oppian. Hal. 142 : Ἀλλ' ὁπόταν καθέτοισι πελώριοι ἀμφιχάνωσιν ἰχθύες, ... οὐκ ἐθέλουσιν ἔσπεσθαι, ψαμάθοισι δ' ἐπὶ πλατὺ σῶμα βαλόντες ἀθρόοι ἐμβαρύθουσι, μόγον δ' ἁλιεῦσιν ἔθηκαν· 4, 96 : Ἐν κύρτῳ κατέθηκεν ὁμοῦ λίνον ἠδὲ μόλιβδον, ὃς σκάρον ἐμβαρύθων εἴσω σπάσεν. ἄϋ]

[Ἐμβαρύνω, Gravo. Pass. Jo. Chrys. t. 5, p. 727, 14 : Τῇ ἀπιστίᾳ ἐμβαρυνόμενος. Hase.]

[Ἔμβαρυς, i. q. βαρὺς, Gravis. Jo. Tzetza apud Potter. ad Lycophr. p. 110 (1361 ed. Mueller.) : Ἡμετέρην γενέθλην ἐπεὶ ἔμβαρυς ἔχρασε δαίμων.]

Ἐμβὰς, άδος, ὁ [immo ἡ. Ὁ, Etymol. M. p. 185, 48 : Βάθρον ... καὶ ὁ ἐμβάς· quod ne huic quidem Græculo relinquendum videtur, quanquam ὁ fort. non est in ἡ mutandum, coll. gl. Lex. rh. vol. 2, p. 27, B, citata], vel potius plur. Ἐμβάδες, iid. qui et Cothurni [Ἐμβὰς, Solea, Pero, Soccus, Gl.], Pollux [4, 115 : Καὶ τὰ ὑποδήματα κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες, ἐμβάται δὲ τὰ κωμικά· quod præceptum alii invertunt, ut dicemus in Ἐμβάτης]. Cui subscribit sic Lucian. l. in Gallo [c. 26] de tragicis histrionibus : Καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπόδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. [Pseudolog. c. 19, it. de tragœdo : Χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων καὶ ἐσθῆτα τυραννικήν. Plut. Demetr. c. 41 : Ἦν δ' ὡς ἀληθῶς τραγῳδία μεγάλη περὶ τὸν Δημήτριον ... καὶ περὶ τοῖς ποσὶν ἐκ πορφύρας ἀκράτου συμπεπιλημένης χρυσοβαφεῖς πεποιημένον ἐμβάδας. Arrian. Epict. 1, 29, 41 : Ἔσται χρόνος τάχα, ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ οἰήσονται ἑαυτοὺς εἶναι προσωπεῖα καὶ ἐμβάδας καὶ τὸ σῦρμα· 43 : Ἂν ἀφέλῃ τις αὐτοῦ καὶ τὰς ἐμβάδας

καὶ τὸ προσωπεῖον. Schol. Dionys. tam ap. Bekk. An. p. 746, 18, quam apud Valck. Anim. ad Ammon. p. 75, item de tragœdis : Ἐμβάδας ἐφόρουν καὶ ἱμάτια ποδήρη. Denique Addæus in Epigr. in Eurip. Anth. Pal. 7, 51, 6 : Σκηνὰς ἐμβάδι πειθομένας.] Quare male vir quidam doctus ἐμβάτας et ἐμβάδας ejusd. signif. esse scripsit. Sed Pollucem sciendum est, licet uno in l. dicat Calceamenta tragica vocari cothurnos et ἐμβάδας, in alio κοθόρνοις ταπεινοῖς similes dicere. [7, 85 : Ἐμβάδες εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα, Θρᾴκιον δὲ τὸ εὕρημα, τὴν δὲ ἰδέαν κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. Nihil tamen dissensionis est inter utrumque l. Pollucis. Memorantur autem ἐμβάδες pretiosæ etiam extra scenam, ut apud Lucian. Bacchi c. 2, ubi Dionysum in expeditionem Indicam profectum dicit : Μίτρᾳ τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι καὶ χρυσῇ ἐμβάδι· et ap. Athen. 5, p. 200, D, redux ex eadem ὑπεδέδετο ἐμβάδας χρυσογραφεῖς. Orph. Arg. 591 : Αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὤπασε δῖος Ἰήσων ἐμβάδα χρυσείῃσι τιταινομένην πτερύγεσσιν.] Ἐμβάδας αἰτεῖν ἢ κεκραγέναι, Aristoph. [Vesp. 103], ut Calceos poscere et Soleas poscere Latine, quod faciebant e mensa surgentes. Bud. [Τῇ ἐμβάδι utebantur senes potissimum. Aristoph. Pl. 759 : Ἐκτυπεῖτο δὲ ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν· unde apud eund. Eccl. 633, ἐμβὰς pro Senibus accipitur : Ὅταν ἐμβὰς δή γ' εἴπῃ· Προτέρῳ παραχώρει. Seager. Senibus tribuuntur etiam Eq. 870, 872, Nub. 858, Vesp. l. ab HSt. cit., 275, 445, 1157 (et fort. Eccl. 47, 314, 342, 507, 850, Nub. 719, Eq. 321). In l. Eccl. tamen leg. cum Ravennati ἐμβάδ' ἔχων, et pauperes potius significantur quam senes : Καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλὴ καὶ τῶν σφαγῖδας ἐχόντων, ὅταν ἐμβάδ' ἔχων εἴπῃ, πρότερος παραχώρει, κἄτ' ἐπιτήρει κ. τ. λ., ut ap. Isæum p. 51, 32 : Πρὸς τοῖς ἄλλοις κακοῖς ὀνειδίζει καὶ ἐγκαλεῖ αὐτῷ ὅτι ἐμβάδας καὶ τριβώνια φορεῖ, ὥσπερ ἀδικούμενός τι εἰ ἐμβάδας Κηφισόδοτος φορεῖ, ἀλλ' οὐκ ἀδικῶν, ὅτι ἀφελόμενος αὐτὸν τὰ ὄντα πένητα πεποίηκεν. Conf. l. alter Poll. supra cit. || Minus ambiguum videtur ἐμβὰς semper dici de calceis virorum. Neque enim adversatur Lucian. Rhet. præc. c. 15, ubi rhetoris esse debere dicitur ἡ ἐμβὰς Σικυωνία, πίλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, quod genus calceorum muliebre fuisse ex Luciano ipso Dial. mer. c. 14, Cicerone De orat. 1, 54 et aliunde constat. Sunt enim hæc ita intelligenda ut rhetor pro embade uti jubeatur Sicyoniis. De calceis virilibus autem dicitur ἐμβὰς quum in ll. supra allatis tum apud Herodot. 1, 195, ubi de viro Babylonio est : Ὑποδήματα ἔχων ἐπιχώρια, παραπλήσια τῇσι Βοιωτίῃσι ἐμβάσι· Menandr. ap. Clem. Strom. 7, p. 842 : Ὑποδούμενος τῆς δεξιᾶς γὰρ ἐμβάδος τὸν ἱμάντα διέρρηξα· Synes. Ep. 52, p. 189, C, ubi est τὰς ἀνατρήτους ἐμβάδας· in epigr. Anth. Pal. 6, 21, 4, ubi hortulanus Priapo dedicat τὰς ἀρρήκτους ἐμβάδας ὠμοβοεῖς. Zonaræ s. Suidæ Ἐμβὰς, τὰ ὑποδήματα τὰ ἀνδρεῖα (καλύγια addit Ms. Brux., quemadm. schol. Luciani Rhet. pr. c. 15 ἐμβάδες dicit τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγια), Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 25 s. Etym. M. p. 333, 54, εἶδος ὑποδήματος, ἀπὸ τοῦ ἐμβαίνειν τοὺς πόδας. || Numerus sing. pro plur., ut aliorum ejusmodi nominum, ponitur in ll. supra citt. Aristoph. Eccl. 507, 633, 850, Nub. 719, Pl. 759, Luciani Rh. præc. c. 15, Orph. Arg. 591, et in epigr. Addæi. || Ἐμβὰς, pro Passu dictum, Ducang. affert ex Niceta Urb. capt. p. 377, C : Οὔτε γὰρ ψιάδες οὐρανόθεν ὕσθησαν αἱματόεσσαι... οὔτε τι ἕτερον ὥράθη καινουργηθὲν ὁπωσοῦν, ἀλλ' ἐμβάδι ἀψόφῳ καὶ χερσὶν ἀχροτήτοις πολύπους καὶ πολύχειρ τῇ πόλει καὶ ἡμῖν ἡ δίκη ἐπεισπεσοῦσα δυσπότμους ἐν ἀνθρώποις εἰργάσατο. Ubi imitatur Soph. El. 488 : Ἥξει καὶ π. καὶ π. Ἐρινύς, et fort. Eur. Tro. 887 de Jove dicentem : Πάντα γὰρ δι' ἀψόφου βαίνων κελεύθου κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις. Non videtur autem sollicitandum ἐμβάδι, etsi facile ἐμβαδίᾳ transire in hoc potuit, sed capiendum de Pede, ut sequitur πολύπους.] || Ἐμβὰς (addit Hesych.) μέρος τι τῆς χελώνης [Pars quædam testudinis. Χελώνη Musgr. ad Eur. Hipp. 1203 intelligebat, ut Hesych. ipse interpr. ὑποπόδιον, Scabellum]. In VV. autem LL. ἐμβὰς ex Polyb. [perperam pro ἐμβαδὸν, quod v.] affertur pro Spatio quadrato circa signum, quod ponebant, ubi castrametaturi erant.

[Ἔμβας, ὁ, Embas, Armeniorum dux in exercitu Cyri, ap. Xenoph. Cyrop. 5, 3, 38, ubi libri nonnulli Ἐμβάτας.]

[Ἐμβᾰσᾰνίζω. Hero Belop. p. 122, 15 : Ἐπεὶ οὖν οἱ πρὸ ἡμῶν πλείστας μὲν ἀναγραφὰς περὶ βελοποιικῶν ἐποιήσαντο μέτρα καὶ διαθέσεις ἀναγραψάμενοι, οὐδὲ εἷς δὲ αὐτῶν οὐδὲ (l. οὔτε) κατασκευὰς τῶν ὀργάνων ἐκτίθεται κατὰ τρόπον οὔτε τὰς τούτων χρήσεις, ἀλλ' ὥσπερ γιγνώσκουσι πᾶσι τὴν ἀναγραφὴν ἐποιήσαντο, καλῶς ἔχειν ὑπελαμβάνομεν ἐξ αὐτῶν τε ἀναλαβεῖν καὶ ἐμβασανίσαι περὶ τῶν ὀργάνων ἐν τῇ βελοποιίᾳ ὡς δὲ ἴσως ὑπαρχόντων, ὅπως πᾶσιν εὐπαρακολούθητος γένηται ἡ παράδοσις.]

[Ἐμβάσανος, ὁ, ἡ, ζήτησις, Quæstio tormentis facta, ap. schol. Basilic. l. 19, tit. 10. Ducang.]

[Ἐμβᾰσία, ἡ, de Porticu, it. de Ingressu dictum ex græcobarbaris scriptt. annotavit Ducang. App. Gloss. p. 67. Altera signif. glossa Pind. Ol. 7, 35 : Ἐμβόλω) ἐμβασίας. L. Dind.]

Ἐμβᾰσῐκοίτας, poculi cujusdam nomen inde dicti, quod potantes faceret ἐμβαίνειν εἰς τὰς κοίτας. [Athen. 11, p. 469, A : Ἔφηβος, τὸ καλούμενον ποτήριον ἐμβασικοίταν οὕτως φησὶ καλεῖσθαι Φιλήμων ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων ἢ γλωσσῶν. Apud Eust. Il. p. 1299, 63, fort. præter mentem ipsius ἐμβαθυχύταν. Nomen duci a forma obscœna poculi prodere videtur quum alterum ejus n. ἔφηβος tum l. Petronii Sat. 24 : «Ad ultimam perductus tristitiam, Quæso, inquam, domina, certe embasicœtam jusseras dari. Complosit illa tenerius manus, et, O, inquit, hominem acutum atque urbanitatis vernulæ fontem. Quid? tu non intellexeras cinædum embasicœtam vocari?»]

[Ἐμβασίκοιτος, ὁ. Manetho 4, 247 : Κτηνῶν τ' ἀγρονόμων σημάντορας ἐμβασικοίτους.]

[Ἐμβασίλευμα, τὸ, Regnum. Gregor. Naz. vol. 2, p. 107.]

Ἐμβᾰσῐλεύω, Regno in, Regno inter. Hom. [Il. B, 572 : Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν. Theocr. 16, 100 : Ὅθι ... Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.] Od. O, [412] : Τῇσιν [πόλεσι] δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε. Hesiod. [Theog. 71 : Ὁ δὲ οὐρανῷ ἐμβασιλεύει·] Op. [111] : Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν. [Conf. var. script. 167. Pind. Nem. 7, 38 : Μολοσσίᾳ δ' ἐμβασίλευεν ὀλίγον χρόνον. Orph. H. 78, 5 : Πυθοῖ ἐμβασίλευεν. C. dat. pers. Apollon. Rh. 1, 173 : Ἠλείοισι δ' ὅγ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν· 798; 2, 358. C. gen. pers. Theocr. 17, 85 : Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγάνωρ ἐμβασιλεύει. Loci, Tzetz. Hist. 5, 666 : Οὗτος ἁπάντων Ἀττικῆς πρῶτος ἐμβασιλεύει. L. Dind.]

[Ἐμβασίμαλλος (sic enim pro ἐμβασίμαλος scrib. vel propter versum), ap. Tzetz. Hist. 11, 222, Lacisius interpretabatur, Qui soleis utitur laneis. ἄϊ. L. D.]

[Ἐμβάσιμον, τὸ, ap. Thucyd. 2, 92 : Οἱ δὲ διὰ τὰ ὑπάρχοντα ἁμαρτήματα καὶ τὴν παροῦσαν ἀταξίαν ὀλίγον μὲν χρόνον ὑπέμειναν, ἔπειτα δὲ ἐτράποντο ἐς τὸν Πάχυνον, ὅθενπερ ἀνηγάγοντο, schol. ὑπέμειναν interpr. ἐδέξαντο τὸ ἐμβάσιμον τῶν Ἀθηναίων, Aggressionem. G. D.]

[Ἐμβάσιον, τὸ, Solium in balneo. Pseudo-Diosc. Ms. De pharmacis simpl. s. 5, c. 31, a Ducang. cit. : Καὶ μετὰ τοῦτο εἰσάγαγε ἐν βαλανίῳ ... καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν τὸν πάσχοντα ἐν τῷ ἐμβασίῳ τοῦ θερμοῦ. Cui Ducang. confert l. Demetrii in Ἔμβασις cit. ᾰ]

Ἐμβάσιος Apollo, ab Argonautis in litore consecratus, quum navem conscensuri essent [ap. Apoll. Rh. 1, 359 : Βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο θείομεν Ἀπόλλωνος· 404. Ἀπόλλων Ἐμβάσιος Ἐφεσίων in numo Antonini ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 516. ἄϊ. L. D.]

Ἔμβᾰσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus. [Æsch. Ag. 945 : Ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας λύοι τάχος, πρόδουλον ἔμβασιν ποδὸς, ubi est i. q. ἐμβὰς, Quo quis incedit. Sed ap. Philen De anim. 35, 16, p. 140 : Προέρχεται γὰρ ἐξαμείβων τὰς τρίβους... καὶ δρῶν ἀσαφεῖς τῶν ποδῶν τὰς ἐμφάσεις, jure Pauw. sprevit ἐμβάσεις, quod est in cod. Ox. Eurip. Bacch. 740 : Ἄλλαι δὲ δαμάλας διεφόρουν σπαράγμασιν· εἶδες δ' ἂν ἢ πλεύρ' ἢ δίχηλον ἔμβασιν ῥιπτόμεν' ἄνω τε καὶ κάτω, Bifidum pedem. || Ingressus, i. e. Locus ubi ingreditur aliquis, ap. Polyb. 3, 46, 1 : Ἧρεισαν ἀμφοτέρας (τὰς σχεδίας) εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἔμβασιν τοῦ ποταμοῦ. Aristid. vol. 1, p. 358 : Προϊὼν ὁ ποταμὸς παραρρεῖ χωρίον ἔμβασιν ἔχον παγκάλην καὶ μάλα εὐειδῆ. Inscensio,

Conscensio ap. Polyb. 4, 10, 3 : Κατὰ τὴν εἰς τὰς ναῦς ἔμβασιν· et ib. 4. Ingressus ap. Maneth. 4, 295 : Ἦν δ' ἰσόμοιρα κέλευθα Κυθήρη Ἄρεϊ βαίνῃ ἠὲ τρίγωνος ἐοῦσα κατ' ἔμβασιν ἢ τετράγωνος.] || Item Solium [Gl. et Curtina (Cortina, ut in Gloss. Bened. ap. Ducang. v. Ἐμβασία)] in quo nos lavamus. Ex Dioscor. l. 6, [c. 15] : Τὸ σῶμα λούειν καθιέντας εἰς ἔμβασιν. Citatur et ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 112 init. et fin., 116. Matthæi Med. p. 338 : Καὶ τὸ κατακλίνεσθαι δὲ ἐπὶ γυμνῆς τῆς ἐμβάσεως ἔχει μὲν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς σκληρίας δυσέργειαν. L. Dind. Schol. Aristoph. Eq. 1057 : Τὰς πυέλους) τὰς ἐμβάσεις. Conciliabulum contra Jo. Chrysost. ap. Ducang. 23 : Ὅτι αὐτῷ μόνῳ λουτρὸν ὑποκαίεται, καὶ μετὰ τὸ λούσασθαι αὐτὸν Σαραπίων ἀποκλείει τὴν ἔμβασιν, ὥστε ἄλλον τινὰ μὴ λούσασθαι. Demetr. Hieracosoph. p. 125 : Εἰς βαλανεῖον εἰσαγέτω αὐτὸν καὶ ἐν τῇ θερμῇ κρατείτω εἰς τὴν ἔμβασιν. Strato Anth. Pal. 12, 207 : Ἐχθὲς λουόμενος Διοκλῆς ἀνενήνοχε σαύραν ἐκ τῆς ἐμβάσεως τὴν Ἀναδυομένην, tam ad hanc referri potest signif. quam ad alteram, qua dicitur Lavacrum, quod fit ingrediendo, ut ἐγκάθισμα vel ἐγκαθισμός, quod insidendo. Descensionem balinearum dicit Plin. 20, 17. Athen. 1, p. 24, C : Ἀναχαλῶντες ταῖς ἐμβάσεσι τὰς τῶν μυῶν συντάσεις· D : Αἱ γὰρ ἐμβάσεις περιεχυμένου πανταχόθεν τοῖς πόροις τοῦ ὕδατος φράττουσι τὴν τῶν ἱδρώτων ἔκκρισιν· et ib. : Οὐκέτι ἱδροῦσιν, ἕως πάλιν ἐπανέλθωσιν ἀπὸ τῶν ἐμβάσεων. Paul. Æg. 3, 43, p. 99, 23 : Τῇ εἰς ἔλαιον ἐμβάσει· 44, p. 100 s. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 54 : Ταῖς εἰς ἔλαιον θερμὸν ἐμβάσεσι. Quod Nicand. Al. 111 dicit ἐψητοῖσι δαμασθεὶς ὑδάτεσσιν, schol. expl. ἵνα ἐμβαίνῃ εἰς τὴν ἔμβασιν. || Ἔμβασις et ἔκβασις confusa Plut. Mor. p. 62, B; et ἔμφασις ap. Philen l. c.]

[Ἐμβασίχυτρος, ὁ, In ollas repens, nomen muris in Batrach. 136, 208. ἄϊ]

[Ἐμβαστάζω. Lucian. Ocyp. v. 14 : Καὶ τότε δαμασθεὶς ὀνομάσας μου τοὔνομα πᾶσιν θρίαμβος ἐμβεβάσταχται φίλοις. Guietus : « I. e. quasi in triumpho gestatur, deridetur ».]

[Ἔμβατα, τά. V. Ἔμβατον.]

[Ἐμβάτας. V. Ἔμβας.]

[Ἐμβᾰτεία, ἡ, Actio τῶν ἐμβατευόντων, sec. Etym. M. p. 334, 34 s. Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 18 : Ἐμβατεῦσαι καὶ ἐμβατεία, ἔστιν ἡ νυνὶ λεγομένη διὰ τοῦ δ ἐμβαδία, τὸ τὸν δανειστὴν ἐμβατεῦσαι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὰ κτήματα τοῦ ὑποχρέου ἐνεχυριάζοντα τὸ δάνειον.]

[Ἐμβατευτικὸς, ἡ, ὸν, Usufructuarius. Salmas. De modo usur. p. 575 : « Ἐμβατευτικὸν jus non de pignore prætorio accipiendum est leg. 3, tit. 4 Dig. de rebus eorum qui. Nam Embateuticon jus ibi omnino idem est quod Emphyteuticon. Nam synonymos dixit Ulpianus, Si jus ἐμφυτευτικὸν vel ἐμβατευτικὸν habeat pupillus. Quum prædii jus esse hoc dicat, hinc planum est ἐμβατευτικὸν idem esse quod ἐμφυτευτικόν. Nec jus est, ut in jure docti putant, quod creditor habet ingrediendi in prædia pignerata. Nam et ἐμβατεῦσαι etiam κατέχειν χωρίον et καρποῦσθαι significat, ut ex Hesychio (cujus gl. v. in Ἐμβατεύω) notabamus, non etiam Ingredi ».]

Ἐμβᾰτεύω, εύσω [εύσομαι libri nonnulli Eur. Heracl. 876, ubi antecesserat ὄψεσθε, Lycophr. 642, ubi al. ἐμβατήσονται], Pedem infero, Pedem pono. [Ingredior, Inito, Gl.] Construiturque aliquando cum accus., aliquando cum dat., aliquando cum εἰς. Gregor. Εἰς Καισάριον : Σὺ δέ μοι τοὺς οὐρανοὺς ἐμβατεύοις, ὦ θεία καὶ ἱερὰ κεφαλή. Idem : Καὶ μέχρι τούτου τοὺς λογισμοὺς ὑγιαίνοντες, τοῖς δὲ τῆς προνοίας λόγοις οὐκ ἐμβατεύοντες. Idem : Σολομὼν ὁ σοφισάμενος περισσὰ, ὅσῳ πλέον ἐμβατεύει τοῖς βάθεσι, τοσούτῳ πλέον ἰλιγγιᾷ. Idem quoque, Ὁ τὰς ἁπάντων ἐμβατεύων χάριτας, dixit. [Cum genit. Soph. OEd. T. 825 : Μήτε τοὺς ἐμοὺς ἰδεῖν μήτ' ἐμβατεύειν πατρίδος, ut alibi id. ἐμβαίνειν gen. junxit. Cum dat. Vita Sabæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 647, C : Πλὴν ὅτι τὴν ἐμαυτοῦ ἰδιωτείαν καὶ ἀναξιότητα οὐκ ἀγνοῶ, μείζοσι δὲ ἐμβατεύω οὐ θρασείᾳ χρώμενος γνώμῃ, Majora aggredior. V. etiam infra. Accus. jungunt Eurip. El. 595 : Κασίγνητον ἐμβατεῦσαι πόλιν· et ib. 1250. Hec. 913 : Τάλαιν', οὐκέτι σ' ἐμβατεύσω· Heracl. 876 : Κλήρους ἐμβατεύσετε χθονός. Josuæ 19, 49 : Καὶ ἐπορεύθησαν ἐμβατεῦσαι τὴν γῆν κατὰ τὸ ὅριον αὐτῶν. Et signif. Obeundi, Strabo (nisi absolute eo l. capiendum) 2, p. 111 : Καταμετρεῖ τὴν μὲν οἰκήσιμον ἐμβατεύων, τὴν δ' ἄλλην ἐκ τοῦ λόγου τῶν ἀποστάσεων. || Inpr. dicitur de diis loca sibi grata visentibus. Æschyl. Pers. 449 : Νῆσος... ἦν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει. Soph. OEd. C. 679 : Ἵν' ὁ βακχιώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Eurip. Rhes. 225 : Θυμβραῖε καὶ Δάλιε καὶ Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων Ἄπολλον· fr. apud Diouys. De comp. verb. p. 219, 4 R. : Ὅστε πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον (Πὰν addit Musgr.) ἐμβατεύεις. Cratin. apud Hephæst. p. 58 : Πᾶν Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων· cui Wessel. ad Hierocl. p. 641 contulit Liban. vol. 1, p. 302, 23 : Μείζων ἡ πίστις ὡς ὁ θεὸς ἐμβατεύοι τὸν τόπον· Aristid. vol. 1, p. 522 : Οἱ Μουσῶν καὶ Χαρίτων χοροὶ δι' αἰῶνος τὴν πόλιν ἐμβατεύοντες. Id. ib. p. 9 : Τῶν ἀνθρώπων ὅσοι θεοφιλεῖς, οὐκ Ἄτη πατεῖ τὰς κεφαλὰς, Ἀθηνᾶ δὲ ἀνέχει καὶ ἐμβατεύει. Dionysius A. R. 1, 77 : Τὸ γὰρ κοινώνημα τῶν γάμων αὐτῇ γεγονέναι πρὸς τὸν ἐμβατεύοντα τῷ χωρίῳ δαίμονα. Similiter Themist. Or. 7, p. 90, C : Ὡς ἄρα κατὰ χρόνους τινὰς ὡρισμένους ποτὲ μὲν ἀκήρατοι καὶ θεῖαι δυνάμεις ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀνθρώπων ἐμβατεύουσι τὴν γῆν.] Junctum vero cum præp. εἰς, plerumque possessionis alicujus aditionem aut invasionem declarat, ap. oratores frequens voc. Ἐμβατεύειν εἰς τὴν κληρονομίαν, vel εἰς τὴν οὐσίαν [Demosth. p. 1085, 24; 1086, 19], Cernere et adire hæreditatem, vel Immiscere se hæreditati et bonis : cujus signif. exempla vide ap. Bud. p. 98. Item Ire in possessionem bonorum : ut [ap. Demosth. p. 894, 7]; Ἐνεβάτευον εἰς ναῦν, In possessionem navis ibant. [Conf. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 127, 9.] Ἐνεβάτευσεν εἰς τὸ χωρίον [Isæi p. 74, 42], Possidere ut suum cœpit. Bud. [De incursione hostili Maccab. 1, 12, 25 : Οὐ γὰρ ἔδωκεν αὐτοῖς ἀνοχὴν ἐμβατεῦσαι εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ· 13, 20; 14, 31; 15, 40. Aliter, de pastoribus montem Sinai depascere veritis, Joseph. A. J. 2, 12, 1 : Οὐ τολμώντων ἐμβατεύειν εἰς αὐτὸ τῶν ποιμένων.] Ap. Paul. Apost. etiam Ad Col. 2, [18] : Ἃ μὴ ἑώρακεν, ἐμβατεύων, Bud. interpr. In eorum, quæ non vidit, possessionem pedem ponens, vel In eorum, quæ non vidit, possessionem ingrediens. [Maccab. 2, 2, 30 : Τὸ μὲν ἐμβατεύειν καὶ περὶ πάντων ποιεῖσθαι λόγον... τῷ τῆς ἱστορίας ἀρχηγέτῃ καθήκει.] Sic OEcum. In Act. Ap. : Ὁ κύριος ὁ ταῖς καρδίαις ἐμβατεύων. [Eadem phrasi Eust. Opusc. p. 205, 96; 206, 84.] Sic ἐμβατεύειν εἰς τὰς ψυχὰς, Chrysost. et Gregor. [De l. apostoli Suicer. in Thes. : « Commodissime reddas Invadens, eo sensu quo Sacra invadere profani dicuntur, vel etiam Quærens, Scrutans.... Frequentissime de deo, ad ejus probandam omniscientiam, usurpatur. Chrysost. Hom. 2 in Ep. ad Philipp. p. 11 dicit deum ἐμβατεύειν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Id. Hom. 35 in Genesin t. 1, p. 280 : Αὐτὸς ὁ δεσπότης ἄνωθεν ἐμβατεύων ταῖς καρδίαις ταῖς ἡμετέραις φωτίζει τὴν διάνοιαν, καταυγάζει τὸν λογισμόν. Phot. In cap. 9 Ad Rom. p. 324 : Κρυφίοις ὀφθαλμοῖς ὁ θεὸς ἐμβατεύει εἰς τὰς τῶν ἀνθρώπων καρδίας. Theophan. Hom. 10, p. 60 : Οὐκ ἔλαθε τὸν καρδίας καὶ νεφροὺς ἐμβατεύοντα· Hom. 23, p. 145 : Ὁ τὰ κεκρυμμένα εἰδὼς καὶ τοῖς τῆς καρδίας ἐμβατεύων κρυπτοῖς· 55, p. 371, de Christo : Ὁ ἐμβατεύων ἄχρι καὶ αὐτῶν ἐννοιῶν.... Chrysost. Hom. in princip. indict. : Θεὸς ὀφθαλμός ἐστι λογισμοὺς ἐμβατεύων. Athanas. t. 1, p. 152 : Τολμηρὸν ἐμβατεύειν τὴν ἀπερινόητον φύσιν. Chrysost. eod. sensu : Τὴν μακαρίαν φύσιν ἐμβατεύειν ἐπιχειροῦντες. Gregor. Naz. : Τοῖς τῆς προνοίας λόγοις ἐμβατεύειν. Isid. Pelus. : Τὰ θεῖα ὑπερφυῶς ἐμβατεύειν ». || De coitu animalium, Inire, ap. Palæph. c. 40, 3 : Τὸν κύνα καθειργνύουσιν... ἐν σπηλαίῳ τινὶ, καὶ ἀφίησιν αὐτῷ κύνας θηλείας συμβατεύειν, ubi al. libri ἐμβατεύειν. Cit. Schæf. || Transitive. Codinus ab Ducang. cit. c. 20, n. 1 : Ὁ βασιλεὺς ἐκλέγεται ἀπὸ τούτων, ὃν ὁ θεὸς ἐμβατεύσει εἰς τὴν γνῶσιν αὐτοῦ, In mentem immiserit.]

[Ἐμβατέω, ήσομαι, i. q. ἐμβατεύω. Lycophr. 642 : Καὶ τοὶ μὲν ἀκτὰς ἐμβατήσονται λεπράς· ubi al. ἐμβατεύσονται. Nicand. Ther. 147 : Καὶ λέπας ὑλῆεν, τόθι δίψιος ἐμβατέει σήψ· 804 : Πήδασα καὶ Κισσοῖο κατὰ πτύχας ἐμβατέοντες. Ap. Liban. vol. 1, p. 302, 23, ubi ἐμβατεῖ legebatur ap. Morell., ἐμβατεύοι ex libris reposuit Reisk. || Signif. obscœna, ut supra ἐμβατεύω,

Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 657, 2 : Ποιμένες, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοπολεῖτε, αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντες ὄϊς.]

Ἐμβατὴ, ἡ, pro Solio : exp. enim πύελος. [Gl. : Ἐμβάτη (sic), Solium; et vitiose pro eod., ut videtur, Ἔμβιτος, Solium. Nisi scrib. potius Ἐμβατὸς vel Ἐμβατὸν, coll. ἐμβαδὸν, quod vid. Schol. Aristoph. Eq. 1057 s. Suid. : Πύελος γὰρ ὄρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. Apud Hippocr. De int. aff. p. 561, 38 : Κατακλίνας ἐμβάτη, ex codd. scriptura ap. Foes. p. 704 ἐν βάντῃ manifestum est restitui debere κατακλῖναι ἐν βαίτῃ, quod expressit Cornarius, Pelliceo vestimento, ut vidit jam Schneid. in Lex. Perperam Foes. de ἐμβάτῃ cogitabat. || « Ἐμβάτη, ἐμβάτης, maxime Labrum baptisterii, ap. scriptt. inferioris ætatis. Theophanes an. 8 Valentis : Τούτου λουομένου καὶ τὸν λαὸν συλλούσασθαι προτρεπομένου, εἰ μὴ τὸ ὕδωρ τῆς ἐμβάτης, ἐν ᾗ εἰσῆλθεν ὁ Εὐνόμιος, ἐκένωσαν καὶ ἄλλου ἐπλήρωσαν, οὐκ ἠνείχοντο λούσασθαι. Extat in Euchologio p. 449 Εὐχὴ τῆς διακονίας ἐν τῷ ἐμβάτῃ, inter Theophaniorum officia, qua labri s. crateris aqua benedicitur. » Ducang.]

Ἐμβᾶτὴρ, ῆρος, ὁ, pro Balistæ foramine, quod et περίτρητον, ex Vitruv. [1, 24] citatur. Unde et apud Hesych., ubi habemus ἐμβατὴρ, παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τόπος, pro τόπος quidam reponunt ὀπή. [Hæc conj. proponitur in Lex. septemv. Τρόπος vel τύπος intt. Hesychii. Ap. Vitruv. autem legitur in ed. Schneid. : « Et primum in ædibus sacris (symmetria est) aut e columnarum crassitudinibus aut e triglypho embates, in balista autem e foramine, quod Græci περίτρητον vocitant », librorum scripturis alludentibus ad ἐμβατὴρ, quod ex Hesychii gl. restitutum volebat Turneb. Adv. 11, 4 : sed vid. quæ dicentur in Ἐμβάτης. Ex quibus etiam apparebit interpr. e Lex. septemv. ab HSt. repetitam perinde esse falsam atque conjecturam ὀπὴ, ductam ex verbis Vitr. perperam intellectis.]

Ἐμβατήριος, ὁ, ἡ, q. d. Ingressivus, ut ἐμβατήριος ῥυθμὸς et ἐμβατήριος παιὰν, Plut. Lyc. [c. 21 (coll. Mor. p. 238, B) : Ὅλως δ' ἄν τις ἐπιστήσας τοῖς Λακωνικοῖς ποιήμασιν, ὧν ἔτι καθ' ἡμᾶς ἔνια διεσώζετο, καὶ τοὺς ἐμβατηρίους ῥυθμοὺς ἀναλαβὼν, οἷς ἐχρῶντο πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις κ. τ. λ. Et 22 : Ἤδη δὲ συντεταγμένης τῆς φάλαγγος αὐτῶν καὶ τῶν πολεμίων παρόντων ὁ βασιλεὺς ... ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος, ὥστε σεμνὴν ἅμα καὶ καταπληκτικὴν τὴν ὄψιν εἶναι ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐμβαινόντων κ. τ. λ.] (unde ap. Lucian. πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν), Ad quos prælium committebatur. Quo pertinet quod supra annotavi e Suida ἐμβαίνειν εἰς τὸν πόλεμον. [Quod metaph. dicitur et huc non pertinet.] Apud Polluc. autem [4, 53] ἐμβατήριον ᾆσμα legitur. [Et ib. 78 ἐμβ. ῥυθμὸς, 82 ἐμβ. αὐλοί.] Ἐμβατήρια autem, s. ᾄσματα, s. αὐλήματα, dicebantur, teste Cam., Ad quæ ὁμαλῶς μετὰ ῥυθμοῦ βαίνοντες, committere prælium solebant, ut ostendit Thuc. 5, [70]. Et ἐμβατήρια μέλη, Athen. 14, [p. 630, F : Πολεμικοὶ δ' εἰσὶν οἱ Λάκωνες, ὧν καὶ οἱ υἱοὶ τὰ ἐμβ. μέλη ἀναλαμβάνουσιν, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται], quæ et ἐνόπλια vocari solita scribit, usitata apud Lacones. [Schol. Thuc. 5, 69 : Νόμους πολεμικοὺς λέγει τὰ ᾄσματα, ἅπερ ᾖδον οἱ Λακεδαιμόνιοι μέλλοντες μάχεσθαι· ἦν δὲ προτρεπτικά· ἐκάλουν δὲ ἐμβατήρια. Exemplum τῶν Λακωνικῶν ἐμβατηρίων apponit Dio Chrysost. Or. 2, vol. 1, p. 92. Singulari Polyæn. 1, 10 : Αὐλὸς ἡγεῖται Λακώνων ἐς πόλεμον ἰόντων καὶ τὸ ἐμβατήριον αὐλὸς ἐνδίδωσι τοῖς μαχομένοις. Max. Tyr. Diss. 23, p. 450 : Καλὸν μὲν Λακεδαιμονίοις τὸ ἐμβ. Hesych. : Ἐμβατήριον, εἶδος αὐλήματος. Eidem in Ἀδώνιον pro ἐπιβατήριον restituebat Is. Voss. Schol. Hermog. p. 383 : Λακεδαιμόνιοι πρὸς τὸν ἐμβατήριον τοῦ αὐλοῦ ῥυθμὸν κατὰ πολεμίων ἐχώρουν. Conf. Valck. ad Theocr. Adon. p. 283 sq. Κινήσεις ἐμβατηρίους καὶ χορευτικὰς memorat Athen. 1, p. 21, F. Aliter definit Eust. Il. p. 1029, 55 : Ἕτεροι δὲ νοοῦσιν ἐμβαδὸν τὸν λεγόμενον ἐμβατήριον ῥυθμὸν καὶ ὡς εἰπεῖν εἰσιτήριον, πρὸς ὃν Λακεδαιμόνιοι τὴν πατρίδα εἰσέβαινον, ὅτε πολέμου νόμῳ ἐκράτησαν· sed apud quem postrema ad εἰσιτήριον magis quam ἐμβατήριον referenda videntur, quem cum ἐμβατηρίῳ confundit Eust. Arcadum ἐμβατήρια memorat Polyb. 4, 20, 12 : Καὶ μὴν ἐμβατήρια μετ' αὐλοῦ καὶ τάξεως ἀσκοῦντες, ἔτι δ' ὀρχήσεις ἐκπονοῦντες μετὰ κοινῆς ἐπιστροφῆς καὶ δαπάνης κατ' ἐνιαυτὸν ἐν τοῖς θεάτροις ἐπιδείκνυνται τοῖς αὑτῶν πολίταις οἱ νέοι. Ubi ἐμβατηρίας, quod in libris, ex Athen. 14, p. 626, C, correctum est. || Signif. ducta ab ἐμβαίνειν, Navem conscendere, ap. Philostr. V. Apoll. 5, 43, p. 227 : Εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς, καὶ οἷον ἐμβατήρια πλοῦ θύσαντες· et figurate Heroic. 2, 14, p. 687 : Τὰ δ' ἐμβ. τοῦ λόγου τῷ Πρωτεσίλεῳ εὔχου. Heliodor. 4, 16, p. 190 : Καὶ τήνδε τὴν θυσίαν ἄγει τῷ θεῷ τῷ φήναντι νικητήριόν τε καὶ χαριστήριον, ἅμα δὲ καὶ ἐμβατήριον· εἰς ἕω γὰρ ἀφήσειν μέλλομεν, εἰ τὰ ἐκ τῶν ἀνέμων τῇ βουλῇ συμπνεύσειε. Conf. Piers. ad Mœr. p. 223. Sed ejusd. 5, 15, p. 226 : Οἱ μὲν ἄνδρες ἐμβατήρια τῷ Διονύσῳ καὶ ᾖδον καὶ ἔσπενδον, αἱ δὲ γυναῖκες ὕμνον τῇ Δήμητρι χαριστήριον ἐχόρευον, ubi de signif. ambigebat Schneid., priori signif. capiebat Coraes, ad expeditionesque Bacchi referebat. || In inscr. Hermionensi apud Bœckh. vol. 1, p. 600, n. 1213 : Καίσαρα θεὸν, θεοῦ υἱὸν, Σεβαστὸν, Γερμανικὸν, Δακικὸν, Δία ἐμβατήριον, ἡ πόλις, ubi de Trajano dicitur, conferendum videtur cum Ἐμβάσιος et Ἐπιβατήριος, quæ v. L. Dindorf.]

Ἐμβάτης, ου, ὁ, ex Eurip. affertur pro Sessore, ἐμβάτης ἁρμάτων : ut ἅρμασιν ἐμβεβάῶτα modo ex Hom. habuimus. [Respicit Suppl. 585 : Ἁρμάτων ἐπεμβάτην. De navigantibus Nicet. Eug. 3, 32 : Οἱ συλλαβόντες πάντας ἡμᾶς ἁθρόως ..., Καλλιγύνην, Κλέανδρον, ἄλλους ἐμβάτας τὴν φορταγωγὸν ἐξέκαυσαν ὁλκάδα. L. D.] Ἐμβάται autem, pro quo annotant et ἔμβατα neutr. [Thom. M. p. 300 : Ἔμβατα δὲ καὶ ἐμβάται τὰ τραγικά (ὑποδήματα). Oudend. : « Prima vox nusquam occurrit nisi hic et ap. Phav., atque, unde uterque hausit, Ammon. (p. 49 : Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει· ἐμβάδες μὲν γὰρ τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ἔμβατα δὲ τὰ τραγικά. Cui ἐμβάται restituebat Valck., sed ipse animadvertit ἔμβατα legisse videri Thomam) »], dicuntur Calcei quidam, vel Cothurni, secundum quosdam : quia legitur etiam οἱ τραγικοὶ ἐμβάται, vel Cothurnis similes. Ap. Polluc. tamen ἐμβάται sunt τὰ κωμικὰ ὑποδήματα, ut κόθορνοι sunt τὰ τραγικὰ, et ita ἐμβάται fuerint potius Socci. [V. præter 4, 115 in Ἐμβὰς cit., 7, 91 : Ἐμβάται δὲ ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑποδήμασιν. Schol. Luciani Necyom. c. 16, ubi de tragœdis loquitur Luc. : Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα, τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν. Contra Herodian. Philet. p. 436 : Ἐμβάδες, ὑποδήματα τῶν κωμῳδῶν, καὶ θηλυκῶς αἱ ἐμβάδες· οἱ ἐμβάται τε τραγῳδῶν, et Ammon. et Thom. supra citt., denique Gl. : Ἐμβάται τραγῳδοῦ, Cothurni. Atque sic Dio Cass. 63, 8 : Πρόσωπά τε καὶ ἐμβάτας ἔφερον (coll. v. 43), et ib. 9 : Ἐπὶ τοὺς ἐμβάτας ἀναβαίνων κατέπιπτεν ἀπὸ τοῦ κράτους καὶ τὸ προσωπεῖον ὑποδύνων ἀπέβαλλε τὸ τῆς ἡγεμονίας ἀξίωμα· et 63, 22, ubi distinguuntur a citharœdi cothurnis : Ποτὲ μὲν κιθάραν ἔχοντα καὶ ὀρθοστάδιον καὶ κοθόρνους, ποτὲ δὲ ἐμβάτας καὶ προσωπεῖον. Aristid. vol. 1, p. 300 : Ἔδοξα δὲ καὶ δὴ ἐπὶ τέλει τοῦ δράματος εἶναι, καὶ τοὺς ἐμβάτας ἀποτίθεσθαι, καὶ τὰς κρηπῖδας μεταλήψεσθαι τοῦ πατρός. Liban. vol. 3, p. 385, 25 : Τραγῳδοὺς δὲ ποίει βραχυτέρους, γόνατα ἀποτέμνων, ἐπειδήπερ ἐμβάτας ἀναβάντες ἐμηχανήσαντο τοὺς ἄλλους ὑπεραίρειν· 431, 26 : Τοὺς ἐμβάτας τούτου, καὶ τὰ ἀπὸ τῶν θεατῶν τραύματα. Lucian. præter ll. continuo ab HSt. citt. De hist. conscr. c. 22 : Ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ τὸν ἕτερον μὲν πόδα ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ· Jov. Trag. c. 41 : Τοὺς ἐμβάτας ... καὶ τἄλλ' οἷς ἐκεῖνοι σεμνύνουσι τὴν τραγῳδίαν· ubi schol. : Ἐμβάτας τὰ ξύλα, ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. Epist. Sat. c. 19 : Οἱ τραγικοὶ ἐμβάται, ubi ead. est schol. annotatio. Quodsi ex librorum fide æstimanda est observatio grammaticorum, tam de ἐμβὰς quam de ἐμβάτης aut falsa debet censeri aut neglecta ab recentioribus. Vid. quæ dixi in Ἐμβάς. Ubi calceos Demetrii a Plut. ἐμβάδας vocatos vidimus : de quibus Athen. 12, p. 735, F : Ἦν γὰρ (ἡ Δημητρίου ὑπόδεσις) κατὰ μὲν τὸ σχῆμα τῆς ἐργασίας σχεδὸν ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας κ. τ. λ. In neutram partem adhibere licet schol. rec. Soph. Aj. 3, ubi δραματουργοῦ σκευῇ annumerantur τὰ προσωπεῖα, οἱ ἐμβάται et alia.] Bud. ἐμβάτας Calceos prælatos fuisse scribit; sequens, ut

opinor, l. Luciani De salt. [c. 27] : Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος· aut certe Necyom. [c. 16] : Καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν. Apud Eund. alibi [Adv. ind. c. 6], ἐμβάται χρυσοῖ [Ὠνούμενος χρυσοῦς ἐμβάτας]. Xenoph. autem ἐμβάτας equitibus quoque tribuit. [Eq. 12, 10 : Κνῆμαι δὲ καὶ πόδες ὑπερέχοιεν μὲν ἂν εἰκότως τῶν παραμηριδίων, ὁπλισθείη δὲ καὶ ταῦτα, εἰ ἐμβάται γένοιντο σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Ἐμβάντων et ἐμβατῶν confusa ap. Phot. cod. 250, p. 444, 5. L. D.] Sed ἐμβάτης pro Modulo e Vitruv. 4, [3, 3] affertur. [« Frons ædis Doricæ in loco, quo columnæ constituuntur, dividatur, si tetrastylos erit, in partes XXVII, si hexastylos, XXXXII : ex his pars una erit modulus, qui græce ἐμβάτης dicitur, cujus moduli constitutione ratiocinationibus efficiuntur omnis operis distributiones. » Eademquè signif. idem in l. in Ἐμβατὴρ citato, quæ vocabuli forma Hesychii gl. inter Ἐμβατεύσας et Ἐμβατήριον positæ fide nititur.] || I. q. ἐμβάτη. Vid. Ἐμβατή.]

[Ἐμβάτιον, τὸ, i. q. ἔμβαμμα. Hierophil. De alim. in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 193 : Τὰ δὲ ἐμβάτια σίνηπι, κύμινον, οἰνόγαρον. Boisson.]

[Ἔμβατον, τὸ, vox nihili. V. Ἐμβάτης.]

[Ἔμβᾶτον, τὸ, Embatum, locus Ioniæ. Thucyd. 3, 29 : Κατέπλευσαν ἐς Ἔμβατον τῆς Ἐρυθραίας· et ib. : Ἐς τὸ Ἔμβατον· et 32. Liber unus oxyt. Ἐμβατόν. Schol. : Τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ Ἐρυθρᾶς. Wass. : « Stephano (qui ex octavo Theopompi Hellenicorum citat) τόπος τῆς Ἐρυθραίας. Ms. Vatic. Geogr. ἄκρον τῆς νήσου vocat. Plur. Polyæn. 3, 9, 29 : Περὶ Ἔμβατα ». L. Dindorf.]

[Ἔμβατον s. Ἐμβατός. V. Ἐμβατή.]

Ἐμβατὸς, ὁ, ἡ, Qui ascendi potest. [Pervius. Dionys. A. R. 1, 79 : Ἤδη γὰρ ἐμβατὸν ἦν τὸ χωρίον. Diodor. 1, 57 : Ἡ κρατίστη τῆς Αἰγύπτου πᾶσα σχεδὸν ἱππάσιμος οὖσα καὶ ταῖς συνωρίσιν ἔμβατος. Quo eodem accentu Brunck. in epigr. Damageti Anal. vol. 3, p. 331 exhibuerat : Ἔμβατος ὡς ἄν τοι καὶ Νεμέα τελέθοι, neque aliter Jacobs. in Anth. priori, sed in Plan. 4, 95 (Pal. vol. 2, p. 652) tacito ἐμβατὸς, eodemque modo in al. epigr. n. 123 Brunck. : Οὐκέτι κερδαλέοις ἔμβατα ταῦτα λύκοις, Jac. ἐμβατά : quæ scriptura habetur ap. Aristid. vol. 1, p. 43, ubi ἐμβατὸν femin., et Dion. Cass. 44, 42, ubi ἐμβατὰ, et 75, 6, ubi ἐμβατοῦ, gen. neutro. Ita variatur inter ἄμβατος et ἀμβατὸς etc.]

[Ἐμβατταρίζω, Deblatero in. Gregor. Nyss. t. 2, p. 370, C : Ἀδιανοήτοις τισὶν ἐμβατταρίζων, τὴν φλυαρίαν ἐξέτεινεν. Hase.]

Ἐμβαφίαι, αἱ [art. recte abest ap. Hesych.] λοπάδες βαθεῖαι, ἀπὸ τοῦ βάπτειν ἐν βάθει, Hesych. [Ἐμβάφια Hemsterh. ad Polluc. 10, 86.]

Ἐμβάφιον, τὸ, Vas, in quo intingitur [Hesychio ap. Hipponactem, cui Foes. in OEcon. p. 124 Hippocratis nomen substituebat,] Galeno ap. Hippocr. i. est q. ὀξύβαφον : sicut Nicandri quoque schol. [Ther. 526] κύμβον scribit appellari et κυμβίον, et ἐμβάφιον, et ὀξύβαφον. Pollux vero [6, 85; 10, 86] inter ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὰ ἡδύσματα ἢ βρώματα, una cum κελαρίοις, λεκανίοις, τρυβλίοις et ὀξυβάφοις connumerat. [Herodot. 2, 62 : Τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 621, 17 : Κεδρίης ἐμβάφιον· 2, p. 668, 55 : Ἐπὶ βολβίτου πλαστοῦ ὡς ἐμβάφιον, In stercore bubulo ad ἐμβαφίου formam efformato. 673, 28 : Ἐμβ. Ἀττικὸν διδόναι· 674, 15 : Μυρσίνης (σμύρνης Foes.) ἐμβ. E Vita S. Pachomii n. 4 citat Ducang.]

Ἐμβάφιος, Bibulus, VV. LL.

[Ἐμβδελύττομαι, Phot. C. Manich. 1, p. 77 in Wolf. Anecd. Boiss. Sive ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 362 : Ἔμεινεν οὖν ἡ τοιαύτη στάσις καὶ φιλονεικία μέχρι τοῦ ἐμβδελυγμένου τέλους τῆς αὐτῶν δυσσεβεστάτης ζωῆς. Leg. ἐβδελ. L. Dind.]

Ἐμβεβαιόω, Constabilio, Confirmo, ut Plut. Lyc. [c. 22] : Ἐμβεβαιώσασθαι τὸ νίκημα τῇ φυγῇ τῶν πολεμίων. [Immo ἐκβεβ., quod v. L. D. Relinquitur itaque sola perquam tenuis auctoritas Sim. Metaphr. Vita Samps. Xenod. Act. SS. Jun. t. 5, p. 275, 8 : Πεποιθὼς ἐπὶ τῇ τοῦ ἁγίου δυνάμει, καὶ ἧ πρὸς αὐτὸν ἐμ-

A βεβαίωμαι (sic) πίστει. Sed videtur hic quoque scriptura vitiosa. Hase.]

[Ἐμβεβηλόω, Profano, sine testim. affert Schneid.]

[Ἐμβελὴς, ὁ, ἡ.] Ἐμβελὲς διάστημα, Intercapedo et interstitium, quod est intra teli jactum, i. e. Quod teli jactum non excedit. Polyb. [8, 7, 2], de Archimede : Παρεσκευάσατο ὄργανα πρὸς ἅπαν ἐμβελὲς διάστημα. [Diodor. 20, 44 : Κατετραυματίζοντο, τοῦ τόπου παντὸς ἐμβελοῦς ὄντος. Ap. Strab. 12, p. 538 : Ἵνα μὴ, ὡς ἐρύματι πεποιθότες τῷ τείχει σφόδρα πιστεύοιεν πεδίον οἰκοῦντες λόφους ὑπερδεξίους ἔχον καὶ ἐμβελεῖς, ubi est var. ἐμβριθεῖς, non est, ut Casaub. vertit, Colles quo vix sagitta pervenire possit, sed, Quibus campi essent intra teli conjectum adeoque obnoxii.]

[Ἔμβης. In lapide literato ap. Gruter. p. CCCXIV, 2 : Η ΙΕΡΑ ΤΑΞΙC ΤΩΝ ΠΑΙΑΝΙCΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΔΙΟC ΗΛΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ CΑΡΑΠΙΔΟC ... ΕΤΕΙΜΗCΑΝ ΕΜΒΗΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ ΠΑΤΕΡΑ ΤΗC ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΗC ΤΑΞΕΩC κ. τ. λ. vix dubium est, quin Embes nomen Ægyptiacum debeat haberi. B Forte significet Sacerdotem et Prophetam consecratum Besæ, de quo numine supra. Tewater. ad Jablonski Opusc.]

[Ἐμβήσσω scriptura vitiosa ap. Hippocr. Epid. 7, p. 1230, F : Πρὸ τῆς τελευτῆς ἐνέβηξεν οἷον ἐκ μύξης μύκητα ξυνεστηκότα λευκῷ φλέγματι περιεχόμενα. Leg. ἀνέβηξεν, delendum autem μύκητα. L. Dind.]

[Ἐμβιάζω. Maxim. Plan. De constr. verb. p. 392 : Βιάζω καὶ ἐμβιάζω. Ἐμβιάζω est comp. Græcis ignotum : cod. Par. recte βιβάζω et ἐμβιβάζω. Ita etiam προσβιάζω, de quo Schæf. Melet. cr. p. 34. Bast.]

[Ἐμβίανος, Ἄρης, Hesych. Recte Heringa in Obs. p. 216, Ἐνυάλιος.]

Ἐμβῑβάζω, άσω [et Att. ῶ, Xen. Anab. 5, 7, 8 : Ἀλλὰ γὰρ ὁπόταν γαλήνη ᾖ, ἐμβιβῶ], Impello, Induco, Introduco : cui opp. εἴργω. Bud. Plato [Ep. 7, p. 329, C] : Ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. [De imponendo in navim cum aliis multis Thucyd. 1, 53, Xenoph. Anab. 5, 3, 1, H. Gr. 5, 1, 27. Et absolute Anab. 5, 7, 8; H. Gr. 5, 1, 8 : Ἐμβιβάσας εὐθὺς ἐπηκολούθει. Et addito C accus. Plut. Anton. c. 7 : Τὰς δυνάμεις ἐμβιβάζειν καὶ περαιοῦν κατὰ τάχος εἰς Μακεδονίαν. De curru Plato Tim. p. 41, E : Ἐμβιβάσας ὡς εἰς ὄχημα. Apollod. 3, 1, 4, 2 : Τὴν Πασιφάην ἐνεβίβασεν (in vaccam rotalem). Dat. jungit Charito 8, 3 : Ταύταις (navibus) ἐνεβίβασεν Ἕλληνας μὲν ἅπαντας. V. infra.] Demosth. [p. 372, 13] : Ἐμβιβάζετε αὐτὸν εἰς τοὺς ὑπὲρ τούτου λόγους. Sic ap. Xenoph. [OEc. 14, 4] dicit quidam, Πειρῶμαι ἐμβιβάζειν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοὺς οἰκέτας. Galen. Ad Glauc. 1 : Ἐμβιβάζω σε τῷ ὕδατι. Et Diosc. 2, 189 : Ἐμβιβαζέσθω ἐν βαλανείῳ. [Conf. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 176 : Τοὺς δὲ διὰ ξηρότητα σπωμένους λούειν καὶ εἰς ὑδρέλαιον ἐμβιβάζειν. Alia quum proprie tum figurate usurpati exx. sunt Plat. Theæt. p. 193, C : Ἐμβιβάσας προσαρμόσαι εἰς τὸ ἑαυτῆς ἴχνος· Eur. Herc. F. 856 : Εἰς τὸ λῷστον ἐμβιβάζω σ' ἴχνος ἀντὶ τοῦ κακοῦ· Plut. Mor. p. 513, C : Μάλιστα δὲ περὶ τοῦτο δεῖ τὴν ἀδολεσχίαν συνέχειν, ὥσπερ εἰς ἴχνος ἐμβιβάζοντα τὴν ἐρώτησιν. Prov. Salom. 4, 11 : Ὁδοὺς σοφίας διδάσκω σε, ἐμβιβάζω δέ σε τροχιαῖς ὀρθαῖς. Æschin. p. 27, 9 : D Αἱ προπετεῖς τοῦ σώματος ἡδοναὶ καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν ἡγεῖσθαι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια, ταῦτ' εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Polyb. 16, 38, 1 : Ἐσπούδαζε κατὰ πάντα τρόπον ἐμβιβάσαι αὐτοὺς εἰς ἀπέχθειαν. Plut. Mor. p. 416, F : Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσι καὶ πράγμασι τὸν θεὸν ἐμβιβάζοντες, Immiscentes et detrahentes in affectus humanos. || Ἐμβιβάζω, Imbuo; Ἐμβιβάζει εἰς ἐπιστήμην, Imbuit, Gl. Iambl. Vit. Pyth. 5, 22, p. 18 : Τάξει βελτίστῃ ἐμβιβάζων εἰς τὴν θεωρίαν. Aristæn. Ep. 1, 20 : Ἡ διδάσκαλος ἐπέβλεπε τὴν ἀπάδουσαν καὶ εἰς τὸ μέλος ἱκανῶς ἐνεβίβαζε χειρονομοῦσα. M. Antonin. 10, 8, p. 295 : Ἐμβίβασον οὖν σαυτὸν εἰς τὰ ὀλίγα ταῦτα ὀνόματα· cui conf. Synes. De regno p. 29, C : Αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμβιβάσας τῷ τοιῷδε τῆς ζωῆς εἴδει. || Med. Xen. H. Gr. 5, 1, 19 : Ἐπειδὴ δὲ ἦλθον, ἐμβιβασάμενος αὐτοὺς ἐς τὰς ναῦς ἔπλει. Dio Cass. 15, 23 : Παμπληθεῖς δὲ καὶ τοξότας καὶ σφενδονήτας καὶ ὁπλίτας ἐνεβιβάσατο. || Scriptura vitiosa pro ἐμβαβάζω, quod v. Cum ἀναβιβάζω confus. v. in illo. Cum ἐκβιβάζω, Diodor. 13, 14, Exc. vol. 2, p. 505, 95; cum ἐπιβιβάζω 20, 49.]

[Ἐμβίβασις, εως, ἡ, Introductio. Niceph. Chumnus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 296 : Μηδὲν εἰδότες τῆς τοῦ εὐεργέτου θεοῦ προνοίας καὶ τῆς πρὸς τὸ κρεῖττον ἐμβιβάσεως σοφῆς οἰκονομίας. Osann.]

[Ἐμβιβασμός, ὁ, Ingressus, Ingressio, Gl.]

[Ἐμβιβαστέον, Introducendum. Geopon. 14, 7; 18 : Μετὰ δὲ τὴν σύνθεσιν τῶν ὠῶν ἐμβ. τὰς ὄρνεις καὶ ἐγχλειστέον. Kall. Matthæi Méd. p. 341 : Ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ βαλανείου οἴκῳ ἐμβ. ἐπὶ πλείονα χρόνον. Et sim. Paulus Æg. 3, 43, p. 98, 53 s. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 50. L. D. Alex. Trall. 9, p. 164.]

[Ἐμβιβαστής, ὁ, Inductor, Gl.]

Ἔμβιος, ὁ, ἡ, Cui vita s. vitalis aliqua vis inest, Qui vitam insitam habet, Vividus, Vivax; ut Theophr. [C. Pl. 1, 3, 3 : Ὅσα δὲ καὶ ἀπὸ ξύλων ἔμβια καὶ δύναται βλαστάνειν, οἷον ἐλαία, μύρρινος· 5, 6, 5 : Ἔμβιοι δὲ γίνονται (cucumeres) καὶ θεραπευόμεναι πλείω χρόνον· 3, 5, 3 : Καὶ γὰρ ταῦτα (τὰ φυτὰ) ἐμβιώτερά ἐστι] : Ἔμβιον φυτόν. [Conf. Ἔμβρυος. Harpocr. : Ἀντιφῶν Ἀληθείας α΄· Καὶ ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου ἔμβιος γένοιτο· ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ ζῆν, τουτέστι ζήσειε καὶ μὴ ξηρανθείη μηδ' ἀποθάνοι, et sim. Suidas cum aliis libris Harpocr. Lex. rh. Bekk. An. p. 249, 10, Etym. M. p. 334, 31 : Ἔμβιος καλεῖται ἡ σηπεδὼν τοῦ ξύλου. Ἡ δὲ σηπεδὼν ἡ ποιότης ἐστὶν ἡ ἐν αὐτῷ, καὶ εἰ μὲν εὖ ἔχει, τοῦ ἐκφῦσαι αἰτία γίνεται, εἰ δὲ κακῶς, τοῦ κατασαπῆναι. Id. Et. 333, 56 : Ἔμβιον τὸ στερρόν τε καὶ πρέμνον· ἔμβιοί τε αἱ ῥίζαι αἱ εἰς βάθος διικνούμεναι καὶ ἐμβεβηκυῖαι, ἀπὸ τοῦ βῶ, prava etymologia. Ælian. V. H. 13, 1 : Τὸ ἔμβιον, item de arboribus.] Synes. De insomn. : Τῶν δὲ ὄντων, ἅτε ἑστώτων ἔτι, μᾶλλον ἔμβια καὶ ἀριδηλότερα, Magis vivacia. Idem Ep. 146 [145, p. 282, D] : Ἡ μέση [epistola] κατὰ τὸ μέγεθος ἔμβιόν τι ψυχῆς πάθος ἐνέσταξέ μοι, Vivum quendam animi affectum mihi infudit. [Id. De regno p. 32, B : Καὶ γάρ ἐστι λόγος ὄντως ἔργου σκιή· παρὰ σοῦ δὲ αὐτὸν ἀντήτουν ἔμβιον ἀπολαβεῖν καὶ κινούμενον. Philostr. Heroic. 2, 19, p. 693 : Ἐργαζομένου (Jovis) ἔμβια τὰ ὑπὸ τῷ αἰθέρι. || Qui est Per omnem vitam. Dio Cass. 78, 12 : Τοὺς ἐπ' ἀσεβείᾳ τινὶ, οἷά γε ἡ ἀσέβεια αὕτη, ἢ ἐς τοὺς αὐτοκράτορας λέγεται γίνεσθαι τιμωρίαν τινὰ ἔμβιον ὠφληκότας, Pœnam in omne tempus vitæ.]

[Ἐμβιοτεύω, i. q. ἐμβιόω. Aret. Diut. p. cur. 1, 4, p. 121 : Ἡ ξυνήθης τῷ κακῷ δίαιτα, ἐν ᾗ ἐμβιοτεύει ἡ νοῦσος, Viget, i. e. Alitur. L. D. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 296. Hemst. Nili Narrat. p. 30.]

Ἐμβιόω, ώσω [immo σομαι], q. d. Invivisco [Vivo in]. Theophr. [H. Pl. 3, 6, 4], de plantis quæ comprehenderant terram et radices agunt : Ἐνδέχεται γὰρ, ὅταν ἐμβιώσῃ, πόῤῥω καθιέναι τὰς ῥίζας. Idem [ib. 5] : Τὴν δὲ κοκκυμηλέαν πολύῤῥιζον [πολύρριζον· ἄμφω δὲ (ipsam et Heracleoticam)] ἐμβιῶναι δεῖν· C. Pl. 1 : Τὸ ἐμβιῶσαι καὶ βλαστῆσαι δυνάμενον, Quod, ut Bud. exp., non est exuctum et enecatum. [Conf. ib. 2, 1; 2, 17, 2, H. Pl. 6, 7, 3.] Et pass. [fut. forma med., quæ una usurpari solet] ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. [Proprie de hominibus Diodor. 5, 19 : Τοῖς ἐμβιοῦσιν ἐν αὐτῇ (insula). Nicol. Dam. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 228 : Ξένοις δ' ἐμβιοῦν οὐκ ἔξεστιν ἐν Σπάρτῃ. Diog. L. 2, 35 : Τί δ', ἔφη, τὸ ἐμὸν ἱμάτιον ἐμβιῶναι μὲν ἐπιτήδειον, ἐναποθανεῖν δὲ οὐχί; Themist. Or. 30, p. 351, B : Οὐδὲν ἀνθρώποις οὕτω λυσιτελές ἐστιν ὡς γηπονίας τε ἐπιμεληθῆναι καὶ ἐμβιῶναι τῇ τέχνῃ. Plut. Mor. p. 789, A : Τὸν ἐμβεβιωκότα πολιτικαῖς πράξεσι· et paullo aliter Galb. c. 29 : Πέντε αὐτοκρατόρων ἡγεμονίαις ἐμβιώσαντα μετὰ τιμῆς καὶ δόξης. Liban. vol. 1, p. 532, 14 : Ἦν μὲν οὖν γνώμη τῷ νεανίσκῳ ταῖς Ἀθήναις ἐμβιῶναί τε καὶ ἐντελευτῆσαι. Euseb. Præp. ev. 5, 33, p. 229, D : Εἰ καὶ κάνθαρός τις γεννηθεὶς οὐκ ἐνεβίω οὐδ' ἐνεγήρασεν ἐν ἐκείνῃ τῇ κοπρίᾳ. Hesych. : Ἐμβεβίωκεν, τέθνηκεν. Cod. ἐμβεβίωθεν. Confus. c. συμβιοῦν ap. Ælian. N. A. 10, 11.]

[Ἐμβίσαρος, ὁ, Embisarus, Indus, ap. Diodor. 17, 87 et 90, libris altero l. multum variantibus. V. Wessel. ad l. priorem. L. Dind.]

Ἐμβίωσις, εως, ἡ, q. d. Inviviscentia. [Plut. Mor. p. 640, D : Ἁπτὸν γὰρ ὄντα (τὸν φλοιὸν) καὶ ξηρὸν οὐ παρέχειν ἕδραν οὐδ' ἐμβίωσιν τοῖς ἐνθεμένοις, de surculis insitivis, Locum vitamque in se non concedere corticem. Legendum autem ἐντιθεμένοις. || Permansio in vita, Vita. Sirac. 38, 14 : Καὶ γὰρ αὐτοὶ κυρίου δεηθήσονται, ἵνα εὐοδώσῃ αὐτοῖς ἀνάπαυσιν καὶ ἴασιν χάριν ἐμβιώσεως. Maccab. 3, 3, 23 : Παρ' ἕκαστα ὑφορώμενοι διὰ τῆς δυσκλεεστάτης ἐμβιώσεως διὰ τάχους ἡμᾶς καταστρέψαι τὰ κατορθώματα. L. D. Jo. Chrys. t. 4, p. 558, 33 : Ὁ ἀφαιρούμενος ἐμβίωσιν τὸν πλησίον αὐτοῦ, imitatus usum loquendi intt. Gr. V. T. Hase.]

[Ἐμβιωτήριον, τὸ, Locus in quo vivitur, Domicilium, Sedes. Diodor. 5, 19 : Ὥστε δοκεῖν (insulam quandam) ὡσεὶ θεῶν τινων, οὐκ ἀνθρώπων ὑπάρχειν ἐμβιωτήριον· Exc. vol. 2, p. 518, 59. De similibus vocc. Valck. ad Herodot. 2, 133.]

[Ἐμβλαβής, ὁ, ἡ, Noxius. Euseb. Dem. ev. 3, p. 126, D, ἐμβλαβεῖς ὁμιλίαι. Hemst.]

[Ἐμβλᾱχεύομαι, Deliro. Schol. Theocr. 3, 36 : Ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ) ἀπονοῇ καὶ ἐμβλακεύῃ. Theophylact. Hist. 4, 4, p. 95, A : Κλίναις τε χρυσαῖς ἐμβλακευόμενος καὶ σισύραις λαμπραῖς ἐντρυφῶν· Quæst. phys. 11.]

[Ἐμβλάπτω nonnulli finxerant ex Hesiod. Op. 281, ubi ἐν δὲ δίκην βλάψας νήκεστον ἄασθη. Hom. Il. Z, 39, ubi ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ· O, 647, ubi τῇ ὅγ' ἐνὶ βλαφθεὶς πέσεν ὕπτιος.]

[Ἐμβλαστάνω, Innascor. Theophr. C. Pl. 5, 15, 4 : Ἐπεὶ καὶ ἡ ἰξία δοκεῖ καὶ ὅλως τὰ ἐμβλαστάνοντα φθείρειν. L. Dindorf.]

[Ἐμβλάστησις, εως, ἡ, q. d. Innascentia, Germinatio in. Theophr. C. Pl. 5, 4, 5 : Τὰς ἐμβλαστήσεις τὰς ἐν ἄλλοις, velut lauri in platano. L. Dindorf.]

Ἔμβλεμμα, τὸ, Intuitus, Rectus aspectus, ap. Xen. ad differentiam τοῦ ἀνάβλεμμα. Bud. [Cyneg. 4, 4 : Ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ὦσι τὸν λαγῶ, δῆλον ποιείτωσαν τῷ κυνηγέτῃ ... ἀπὸ τῶν ἀναβλεμμάτων καὶ ἐμβλεμμάτων τῶν ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λαγῶ.]

Ἐμβλέπω, ψομαι, Intueor, Oculos figo, [Aspicio, Gl.]. Plato Ep. 7 [p. 349, C] : Ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. [Cum dat. etiam Reip. 10, p. 608, D, et al., Xenoph. Cyrop. 1, 3, 2, Theophr. fr. 8, 7, Polyb. 15, 28, 3, Plut. Agesil. c. 32, Meleag. Anth. Pal. 12, 94, ubi etiam forma poet. ἐνιβλέψῃς, aliique multi.] Athen. 8 : Εἶτα γραΐδιον ἐνέβλεπεν αὐτῷ. [Soph. El. 995 : Ποῖ γάρ ποτ' ἐμβλέψασα τοιοῦτον θράσος αὐτή θ' ὁπλίζει κἄμ' ὑπηρετεῖν καλεῖς; Quo spectans. Incertus poeta ap. Hephæst. p. 43 : Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα παρθένε τὰν κεφαλὰν, τὰ δ' ἔνερθε νύμφα. Eademque constr. Aristoph. in fr. Polyidi ap. Phot. Lex. p. 13, 19 : Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν (ἐμβλ.)· Plato Charm. p. 155, C : Ἐνέβλεψέ μοι τοῖς ὀφθαλμοῖς ἀμήχανον οἷον· Ion. p. 535, E : Δεινὸν ἐμβλέποντας· nec dissimili Philostr. Imag. 1, 28, p. 803, a Wakef. cit. : Ὁρῶ δὲ αὐτὸν (aprum) καὶ τὴν χαίτην φρίττοντα καὶ πῦρ ἐμβλέποντα, cui Dion. Chr. Or. 1, vol. 1, p. 62 : Πειρωμένη δεινὸν ἐμβλέπειν, contulit Jacobs. Plut. Pyrrh. c. 34 : Ἐνέβλεψε δεινόν· Cat. maj. c. 24 : Ἐμβλέψας πικρότερον. Præterea construitur cum præp. εἰς, ut in l. Eurip. in Εἰσβλέπω cit.; Plat. Alcib. 1 p. 132, B : Τοῦ ἐμβλέποντος εἰς ὀφθαλμόν· Menand. Stob. Fl. vol. 2, p. 258 : Ὅταν γὰρ εἰς τρυφῶντα καὶ σχολὴν ἄγειν δυνάμενον ἐμβλέψῃ· Demosth. p. 913, 4 : Εἰς τὰ ὑμέτερα πρόσωπα ἐμβλέποντα τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν· Plut. C. Gracch. c. 14 : Πολὺν χρόνον ἐμβλέψας εἰς αὐτόν. Et signif. figurata Sirac. 51, 7 : Περίεσχόν με πάντοθεν, καὶ οὐκ ἦν ὁ βοηθῶν, ἐμβλέπων εἰς ἀντίληψιν ἀνθρώπων, καὶ οὐκ ἦν· 30, 21 : Κρεῖσσον γάρ ἐστι τὰ τέκνα δεηθῆναί σου ἢ σὲ ἐμβλέπειν εἰς χεῖρας υἱῶν σου (ut Eur. Herc. F. 435 : Εἰς δὲ σὰς χέρας βλέπει δώματ' οὐ παρόντος). Ibid. 42, 18 : Ἔγνω γὰρ ὁ κύριος πᾶσαν εἴδησιν, καὶ ἐνέβλεψεν εἰς σημεῖον αἰῶνος. Et signif. Contemplandi, Matth. 6, 26 : Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ· Sirac. 33, 15 : Ἔμβλεψον εἰς πάντα τὰ ἔργα τοῦ ὑψίστου. || Cum accus. in epigr. Anth. Pal. 11, 3, 3 : Ἀλλ' ὅταν ἐμβλέψω Νικάνορα τὸν σοροπηγόν. Ev. Marci 8, 25 : Καὶ ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντας. Judic. 16, 28, sec. Alex. : Ἐμβλέποντες ἐμπαιζόμενον Σαμψών. Et cum particip. Maccab. 2, 12, 45 : Εἶτ' ἐμβλέπων τοῖς μετ' εὐσεβείας κοιμωμένοις κάλλιστον ἀποκείμενον χαριστήριον, ὁσία καὶ εὐσεβὴς ἡ ἐπίνοια. || Ponitur absolute. Xenoph. Comm. 3, 11, 10 : Ὡς ἂν ἐμβλέπουσα χαρίζοιο. Plat. Alcib. 1 p. 133, A : Εἴδωλον ὄν τι τοῦ ἐμβλέποντος. Philemo ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 142 : Ἐμβλέψαι δέ που τάχ τοῦ χρόνου τοῦ πάντὸς εἴσεται. Poeta inc. ap. Plut. Mor. p. 769, B :

Οἰκειότητα ἐμβλέπων ὠλίσθανον· ubi leg. videtur, οἰκειότης τε κἀμβλ. Plut. ipse ib. 133, B: Φοβούμενος ἐμβλέπειν 968, C, et al. multi. || Pass. Reg. 3, 8, 8: Καὶ ὑπερεῖχον τὰ ἡγιασμένα, καὶ ἐνεβλέποντο αἱ κεφαλαὶ τῶν ἡγιασμένων ἐκ τῶν ἁγίων εἰς πρόσωπον τοῦ Δαβὶρ, καὶ οὐκ ὠπτάνοντο ἔξω. Ed. Complut. ἐβλέποντο. Confus. c. εἰσβλέπω v. in illo. L. D. Van Goens Obs. Misc. p. 58 memorat marmor Smyrnense, in quo a se lectum esse: Ἄνθρωπος τοῦτ' ἔστι τις, ἔμβλεπε καὶ τὸ μένον σέ. «Vitium, inquit, scriptoris h. l. habetur, qui, pro ἔμβλεπε, εἴβλεπε dedit. Εἰβλέπω est vox nullius; ἐμβλέπω ap. Plat. aliosque occurrit.» Sed in hoc erravit; leg. enim τίς εἶ, βλέπε. Bast.]

[Ἔμβλεψις, εως, ἡ, Intuitus. Hippocr. Epid. 7, p. 1210, F: Ἐμβλέψιες ἐμφρονώδεες σφόδρα μέχρι τοῦ ἐσχάτου χρόνου.]

Ἔμβλημα, τὸ, Emblema, [Gemma, Gl.], Quod operi cuipiam injicitur et inseritur (ornatus gratia). Magis autem peculiari signif. ἐμβλήματα fuerunt appellata Vasorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut, quoties libitum esset, revelli possent. Hoc nomine comprehendi existimantur, et quæ in parietibus Vermiculata, in pavimentis Tessellata, in lignis Segmentata dicuntur. Vide Bud. in Annot. pr. [in Pand. p. 437] et Cælium [Rhodig. A. L. 6, 19]. Emblemata, inquit Cam., dixere etiam Latini Græca voce Opera tessellata, et ad varietatem transtulerunt. [Latiori signif. Plut. Marii c. 25: Λέγεται δ' εἰς ἐκείνην τὴν μάχην πρῶτον ὑπὸ Μαρίου καινοτομηθῆναι τὸ περὶ τοὺς ὑσσούς. Τὸ γὰρ εἰς τὸν σίδηρον ἔμβλημα τοῦ ξύλου πρότερον μὲν ἦν δυσὶ περόναις κατειλημμένον σιδηραῖς, de ligno hastæ cuspidi ferreæ inserto. Altera Dio Cass. 57, 15: Ὁ Τιβέριος ἀπεῖπε μὲν ἐσθῆτι σήρικῃ μηδένα ἄνδρα χρῆσθαι, ἀπεῖπε δὲ καὶ χρυσῷ σκεύει μηδένα πλὴν πρὸς τὰ ἱερὰ νομίζειν· ἐπεί τε διηπόρησάν τινες, εἰ καὶ τὰ ἀργυρᾶ τὰ χρυσοῦν τι ἔμβλημα ἔχοντα ἀπηγορευμένον σφίσιν εἴη κεκτῆσθαι, ἐκώλυσεν ἐς αὐτὸ τὸ ὄνομα τὸ τοῦ ἐμβλήματος, ὡς καὶ Ἑλληνικὸν, ἐμβληθῆναι, καίτοι μὴ ἔχων ὅπως ἐπιχωρίως αὐτὸ ὀνομάσῃ. V. de voc. Latinis usitatiori quam Græcis Lexx. Lat.] || Insitio mitioris surculi in sylvestrem. VV. LL. [Pollux 1, 241: Πάντα δὲ τὰ ἐμφυτευόμενα ἥμερα τοῖς ἀγρίοις ἐμβλήματα καλεῖται. || Ap. Philon. Belop. p. 102, 39: Ἀνὰ μέσον τῶν ὑποδημάτων τοῦ ἐμβλήμματος (sic) καὶ κασύματος (sic), Soleam superiorem et inferiorem intelligebat Schneider. Ap. Hesych. Βλητοὶ (scr. Βλῆτρα) interpretantem σφῆνες, ἐμβλήματα, ex schol. Hom. Il. O, 678 et al. restituendum videtur συμβλήματα.]

[Ἔμβλησις, εως, ἡ, Injectio vel Irruptio. Hippocr. De loc. in hom. p. 423, 31: Ἀποφραχθεῖσα ἡ μήτρη καὶ ἐπιπωμασθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐμβλήσεως τῆς ἐς τὸν κρημνὸν, de qua paullo ante, Ἐπεὶ δὲ προκινηθέωσιν ἐς τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἐμβάλλωσι τὸ στόμα ἐς τὸν κρημνόν.]

Ἐμβλητέον, Injiciendum. [Plato Phileb. p. 62, B: Ἦ τοῦ ψευδοῦς ... τὴν οὐ βέβαιον τέχνην ἐμβλ. κοινῇ καὶ συγκρατέον; Geopon. 19, 6, 11: Καὶ ἑκάστην δὲ χοῖρον τίκτουσαν ἐν ἰδιάζοντι συφετῷ ἐμβλ. L. D. Philo Belop. p. 80, 28: Ἐμβλ. δέ ἐστιν εἰς τὰ τείχη ... ξύλα δρύϊνα. Masc. Lucian. Catapl. 28: Ἆρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ; Hase.]

[Ἐμβλύζω. V. Ἐμβρύζω.]

[Ἐμβλὼ, πέπλασται παρὰ τὸ ἐμβλέπειν, ὡς ἡ Δωρὼ καὶ Δεξὼ, Hesych. Meretricum nomina videri monet Guietus.]

[Ἐμβλωκυῖαν, ἐν τῷ ἀνδρὶ ἡδοοῦσαν, Hesych. «Scr. videtur Ἐμβεβλωκυῖαν, ab ἐμβλώσκω. Supra: Βέβλωκεν ... φύεται.» Albert. Licet etiam cogitare de Βεμβλωκυῖαν vel μεμβλωκυῖαν, quibus de formis vide vol. 2, p. 298, A, B.]

Ἐμβοάω, ήσω vel potius ήσομαι, Inclamo, Clamorem tollo. Thuc. 4, p. 133 [c. 34]: Καταφρονήσαντες καὶ ἐμβοήσαντες, ἀθρόοι ὥρμησαν ἐπ' αὐτούς. Basil.; Καὶ πάντες προφῆται ἐμβοῶντες οὐκ εἰσηκούοντο. Lucian. [De luctu c. 15]: Οὐδ' ἂν μεῖζον τοῦ Στέντορος ἐμβοήσῃ. [Ead. struct. Plut. Cat. min. c. 28: Οἱ δ' ἐναντίοι ἐπήεσαν αὖθις, ἐμβοήσαντες μέγα καὶ θαρραλέον. Themist. Or. 18, p. 221, A: Ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς ... ἀλαλάξας τε καὶ μόνον ἐμβοήσας καὶ ἐξαλόμενος τῆς σκηνῆς ἔσβεσεν ἀναπτομένην ἤδη τὴν φλόγα· 26, p. 330, A: Οὐδ' ἐξεγείρεις ἐμβοήσασα. Cum dat. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 170: Ἐμβοάτω τις αὐταῖς τραχυτέρᾳ φωνῇ. Signif. Incitandi et Adhortandi vel Admonendi Xenoph. Cyneg. 6, 17: Ἐμβοώντων δὲ αὐτῷ διωκομένῳ, Ἰὼ κύνες. Conf. Poll. 5, 85. Dionys. A. R. 11, 38: Ἐμβοήσαντες ἑαυτοῖς. Plut. Mor. p. 242, A: Ἐμβοήσασαι τοῖς ἀνδράσι. Dio Cass. 58, 10 et al. Themist. Or. 15, p. 185, D: Ὥσπερ οἱ παιδοτρίβαι τοῖς ἀθληταῖς οὐκ ἐν τῇ κονίστρᾳ μόνον ἐμβοῶσιν κτλ. Appian. Civ. 3, 57: Ὁ δὲ Καῖσαρ ἀποκαλυψάμενος ἐνεβόησεν αὐτῷ, Θαρρῶν ἴθι πρὸς τὸν κλύδωνα, Καίσαρα φέρεις καὶ τὴν Καίσαρος τύχην. Alia constr. Pollux 9, 109: Ἐμβοήσαντες κατὰ τὸ οὖς. Infinit. seq. Joseph. B. J. 5, 2, 2: Τοῖς περὶ αὐτὸν ἐμβοήσας ἔπεσθαι.]

Ἐμβοηθέω, Auxilium fero. [Scriptura vitiosa, ut videtur, pro ἐμβοάω.]

[Ἐμβόημα, τὸ, Inclamatio. Eust. Opusc. p. 304, 89: Ὁ δὲ νεογνὸς (οἶνος) ὑπεσκίρτα ζέων καὶ βραττόμενος· καὶ τὸ βράσμα ἦν τοῖς προσιεμένοις καθὰ καί τι ἐμβόημα καὶ ἀπειλὴ βίου ὑπεξαγωγῆς. Eod. modo quo supra ἐμβοάω, de incitando, 140, 22: Καὶ οὕτω τὰ ἐμὰ διδασκάλια, δι' ὧν ἀναστέλλειν πειρῶμαι, ὡς διά τινος ἐπαοιδῆς, τὴν τοῦ θηρίου ἀγριότητα, ἐμβοήματα κρίνονται, δι' ὧν αὐτὸ ἐρεθίζονται καταπηδᾶν κτλ.]

[Ἐμβόησις, εως, ἡ, idem. Aret. Ac. m. cur. 1, 2, p. 78: Ἦν βαθὺ κῶμα ἴσχῃ, ἐμβόησις, νουθεσίη ὀργίλη. Eust. Il. p. 826, 37: Αἱ τῶν στρατηγῶν ἐμβοήσεις. Paul. Æg. 6, 74, p. 202, 48.]

[Ἐμβοθρεύω, Excavo. Philostr. V. Ap. 2, 15, p. 67, 31: Οἱ ἐλάττους (elephanti) οὐδὲν ἂν βλάπτοιεν τὴν τῶν μειζόνων διαπορείαν, ἧττον ἐμβοθρεύοντες, Minores foveas facientes, quas βόθρους antea dixerat. Adamant. Physiogn. 2, 17, p. 400 ed. Fr.: Στόμα κοῖλον ὡς ἐμβοθρευόμενον φθονερῶν καὶ κακοήθων. Polemo 1, 11, p. 252: Στόμα μυλλὸν καὶ ἔμβοθρον φθονερὸν, κακοήθη καὶ ἀκόλαστον ἄνδρα σημαίνει, Cavum, Depressum.]

Ἔμβοθρος, ὁ, ἡ, Foveam in se habens, vel Qui in fovea est. [Theophr. H. Pl. 9, 3, 1: Ὅταν κατασκευάσωσιν ὁμαλῆ τόπον, ὥσπερ ἄλω ποιήσαντες, ἔχουσαν εἰς τὸ μέσον συρροὴν, καὶ ταύτην ἐδαφίσωσι, κατασχίσαντες τοὺς κορμοὺς συντιθέασι παραπλησίαν σύνθεσιν τῆς τῶν ἀνθρακευόντων, πλὴν οὐκ ἔμβοθρον, ἀλλὰ τὰς σχίζας ὀρθὰς πρὸς ἀλλήλας, Non cavam, quales sunt camini carbonariorum. V. etiam Ἐμβοθρεύω.]

[Ἐμβοθρόω.] Ἐμβοθροῦσθαι, Fieri ἔμβοθρον, Incavari in scrobem s. foveam. Hippocr. De corde [p. 269, 8]: Περίβολον δὲ ἔχει παχὺν καὶ βόθρον ἐμβεβόθρωται τὸ εἶδος εἴχελον ὅλμῳ.

[Ἐμβολαδὶς scriptura vitiosa pro ἀμβολαδὶς (ut ἐμβολάδην pro ἀμβ. in libris nonnullis Hom. H. Merc. 411), ap. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 38, 30. L. D.]

Ἐμβολὰς, άδος, ἡ, ut ἐμβολάδες ἄπιοι, Aristophan. [Lege Aristotel. Eust. Od. p. 1405, 41. Hemst. Ap. Eust. verba hæc citantem ex Aristot. legendum ἐπεμβολάδας ex Athen. 14, p. 653, D, ipsoque Il. p. 545, 42. Aristoph. nomen autem HSt. sumpsit ab Suida in vv. Ἐμβολάδας et Ἐμβεβλημένα, Suidas ab Harpocrat., cujus meliores libri recte Ἀριστοτέλης, servantes tamen cum Zonara p. 700 ἐμβολ.], Pira insititia, vel, ut loquitur Horat., Insitiva. [Plut. Mor. p. 640, B: Συκαῖ μορεῶν ἐμβολάδας (δεδεγμέναι). Eust. Opusc. p. 240, 14: Ὅτε καὶ ἔστιν εἰπεῖν τὸ τοιοῦτον ὡς οἷον πρέμνῳ μέλανι προσπεφυκυῖαν ἐμβολάδα λευκήν. V. Ἐμβολίς.]

Ἐμβολεὺς, έως, ὁ, q. d. Injector; ut quidam ἐμβολέα κράμβης appellavit πάσσαλον in Epigr. [Anth. Pal. 6, 21, 6], Palum s. Stipitem acutum brassicæ depactorem, i. e. Quo fit scrobis, in quam brassica injicitur et depangitur. Vide Ἔμβολον. [Hesych.: Κίουρος, ἐμβολεὺς οἰσύϊνος, κόφινος. Sim. sæpius ap. Heron. Spirit. p. 180, 181. L. D.] Item Aggressor, Invasor, VV. LL. [Quasi Aggressorem et Invasorem interpr. Lex. Septemv. in l. Anth.]

[Ἐμβολεύω, ap. Hesych. in gl. ex Hom. Od. O, 198 petita: Ἐνήσει, ἐμβολεύει, in ἐμβαλεῖ cum schol. recte mutant intt. V. Ἐμβολιμεύω.]

Ἐμβολὴ, ἡ, Injectio [Maccab. 3, 4, 7: Αἱ δὲ ... νεάνιδες ... δέσμιαι δημόσιαι μέχρι τῆς εἰς τὸ πλοῖον ἐμβολῆς εἵλκοντο μετὰ βίας], et q. d. Insertio, pro qua signif. affertur ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. [Hippocr. De fractis p. 761, G: Ἄρθρων ἐμβολῆς· 760, G: Τὴν ἐμβολὴν χρὴ ποιέεσθαι ἐκ κατατάσιος· De artic. p. 782, C, etc. Ap. Plat. Crat. p. 437, A: Σκοπῶμεν δὴ ἐξ αὐτῶν ἀναλαβόντες

πρῶτον μὲν τοῦτο τὸ ὄνομα τὴν ἐπιστήμην, ὡς ἀμφίβολόν ἐστι καὶ μᾶλλον ἔοικε σημαίνοντι ὅτι ἵστησιν ἡμῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι τὴν ψυχὴν ἢ ὅτι ξυμπεριφέρεται, καὶ ὀρθότερόν ἐστιν ὥσπερ νῦν αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν λέγειν μᾶλλον ἢ ἐκβάλλοντας τὸ εἶ πιστήμην, ἀλλὰ τὴν ἐμβολὴν ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἶ ἐν τῷ ἰῶτα, ubi Injectionem esse putarunt Ficin. et al., est potius Initium vocabuli facere non ab syll. επ, sed ab ιστ, i. q. ἀρχή. Qua signif. figurata etiam Demetr. Eloc. 39 : Δεῖ καὶ τὴν ἐμβολὴν τοῦ κώλου καὶ ἀρχὴν μεγαλοπρεπῆ εὐθὺς εἶναι καὶ τέλος.] || Irruptio, Impressio, Impetus irruentis aciei. Ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ, inquit Bud., Invasio hostilis, Conflictus aciei instructæ, Impressio in hostes facta. Sic Θηβαίων ἐμβολὴ, Aristot. Pol. 2, [c. 7, p. 1269, 37]. Ἐμβολῆς ἔσχοντο, e Plut. Cam. pro Aggressi sunt. [De quo l. v. infra. Xenoph. Cyr. 2, 3, 17 : Τοὺς ἡμίσεις τῶν ἀνδρῶν ἀντιτάξαντα ἑκατέρωθεν εἰς ἐμβολήν· 7, 1, 18 : Παρακάλει τοὺς σὺν σοὶ εἰς τὴν ἐμβολήν. Polyb. 3, 116, 8; Diodor. 15, 63; Lycophr. 525; Appian. Syr. c. 34; Plut. Marcell. c. 6, Crass. c. 25.] Dicitur autem et de aliis rebus, ut [Plut. Mor. p. 901, F : Ἀλχμαίων ἀκούειν ἡμᾶς τῷ κενῷ τῷ ἐντὸς τοῦ ὠτός· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ διηχοῦν κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐμβολήν. Ælian. N. A. 7, 7; 14, 10. Κυμάτων ἐμβολὴ Eust. Od. p. 1405, 38. Alia v. ap. Toup. Emend. vol. 1, p. 337;] ἐμβολὴ χαλάζης ex Aristide [vol. 1, p. 286. Hesych. in Ἐπαιγίζοντα : Καταιγίδες αἱ τῶν ἀνέμων ἐμβολαί. Hemst. Figurate Longin. 20, 2, de oratore : Ὥσπερ αἱ καταιγίδες, ἄλλην ποιούμενος ἐμβολήν. Ælian. N. A. 16, 17 : Τὰς ἐμβολὰς τῶν ὑετῶν.] Synes. quoque τὰς ἐμβολὰς τοῦ πνεύματος dixit. [Eur. Andr. 1130, de Neoptolemo a Delphis lapidato : Προὔτεινε τεύχη κἀφυλάσσετ' ἐμβολὰς, ἐκεῖσε κἀκεῖσ' ἀσπίδ' ἐκτείνων χερί. De jactu teli Polyb. 6, 22, 4 : Εὐθέως ἀπὸ τῆς πρώτης ἐμβολῆς κάμπτεσθαι (τὸ τῶν γρόσφων βέλος)· et sim. 8, 9, 3 : Ταῖς τῶν κατὰ κορυφὴν λίθων καὶ δοκῶν ἐμβολαῖς. Plut. Pomp. c. 8 : Πρὶν ἐν ἐμβολαῖς ὑσσῶν γενέσθαι τὰς φάλαγγας· Coriol. c. 9 : Ὡς δ' ἦσαν ἐμβολαὶ δοράτων.] Et ἐμβολὴ τῶν νηῶν, Conflictus classis. Thuc. 2, [89] : Οὔτε γὰρ ἂν ἐπιπλεύσειέ τις, ὡς χρὴ, ἐς ἐμβολήν. [Æsch. Pers. 279 : Πᾶς δ' ἀπώλλυτο στρατὸς δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς· 336, 562. Et sing. 409 : Ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ ναῦς. Et præter alios multos Polyb. 1, 22, 8 : Κατὰ τὰς ἐμβολὰς τῶν πλοίων· 23, 8 : Ἐποιεῖτο τὸν ἐπίπλουν ὡς εἰς ἐμβολήν· similiterque 16, 3, 12. Et præterea 1, 46, 9; 2, 10, 3 et 4; 16, 3, 10. Et in locut. ἐμβολὴν ποιήσασθαι 1, 23, 9 : cujus loco ἐμβολὴν διδόναι usurpat 1, 51, 6, Polyæn. 3, 10, 11, Diodor. 14, 51, et, ut videtur, 11, 27; 13, 99, ubi in ἔμβολον consentiunt libri, quod cum ἐμβολὴ permutatur etiam 20, 61, A προσβολῇ Thucyd. 7, 70 distinguit ita, ut ἐμβ. sit Impetus a latere, προσβ. a fronte : Ξυμπεσουσῶν δὲ ἐν ὀλίγῳ πολλῶν νεῶν αἱ μὲν ἐμβολαὶ, διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους, ὀλίγαι ἐγίγνοντο· αἱ δὲ προσβολαὶ, ὡς τύχοι ναῦς νηὶ προσπεσοῦσα ἢ διὰ τὸ φεύγειν ἢ ἄλλῃ ἐπιπλέουσα, πυκνότεραι ἦσαν· itemque Dio Cass. 50, 18, ubi προβολαὶ in libris, quod correxit Reim., Thucydidis non memor. Ceterum idem Thucyd. 7, 36 : Ἐνόμισαν γὰρ οἱ Συρακόσιοι πρὸς τὰς τῶν Ἀθηναίων ναῦς οὐχ ὁμοίως ἀντινεναυπηγημένας, ἀλλὰ λεπτὰ τὰ πρώραθεν ἐχούσας διὰ τὸ μὴ ἀντιπρῴροις μᾶλλον αὐτοὺς ἢ ἐκ περίπλου ταῖς ἐμβολαῖς χρῆσθαι, οὐκ ἔλασσον σχήσειν, καὶ τὴν ἐν τῷ μεγάλῳ λιμένι ναυμαχίαν, οὐκ ἐν πολλῷ πολλαῖς ναυσὶν οὖσαν, πρὸς ἑαυτῶν ἔσεσθαι· ἀντίπρῳροι γὰρ ταῖς ἐμβολαῖς χρώμενοι ἀναρρήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς, στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παίοντες τοῖς ἐμβόλοις. Εἰς ἐμβολὴν ἀγαγεῖν Plut. Lucull. c. 3. Conf. id. Camill. c. 8, qui l. minus apte memoratur supra ab HSt. Pollux 1, 125. || De invasione pedestri Xen. Anab. 4, 1, 3 : Τὴν εἰς τοὺς Καρδούχους ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται· H. Gr. 5, 4, 42 : Οἱ Θηβαῖοι μάλα ἀχθόμενοι τῇ ἐμβολῇ· 47; 7, 2, 10. Ib. 6, 4, 5 : Ἀπεκρούσθης τῆς ἐμβολῆς, hac siguif. capiendum potius, quam, ut alii fecerunt, signif. Faucium. Appian. Civ. 4, 105 : Ὡς Ταυρομένιον αἱρήσων ἀπόντος ἔτι τοῦ Πομπηίου καὶ τὰς ἐμβολὰς αὐτῷ διχόθεν παρέξων. Long. Past. proœm. : Πολεμίων ἐμβολή. Pollux 6, 176. || De ictu arietis Procop. B. Gotth. 4, 11, p. 594, B : Ἡ τοῦ κριοῦ ἐς τὸν περίβολον ἐμβολή. || Eur. Herc. F. 869 : Ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει ταῦρος ὡς ἐμβολήν· Sylei fr. 4 (3 Matth.) : Ὄμμα γὰρ πυρὸς γέμεις, ταῦρος λέοντος ὡς βλέπων πρὸς ἐμβολήν. Plut. Mor. p. 638, F : Τοὺς δὲ πύκτας οὐδὲ πάνυ βουλομένους ἐῶσιν οἱ βραβευταὶ συμπλέκεσθαι, μόνους δὲ τοὺς παλαιστὰς ὁρῶμεν ἀλλήλους ἀγκαλιζομένους καὶ περιλαμβάνοντας, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἀγωνισμάτων, ἐμβολαὶ, παρεμβολαὶ, συστάσεις, παραθέσεις, συνάγουσιν αὐτοὺς καὶ ἀναμιγνύουσιν ἀλλήλοις. || Ap. Polyb. 3, 115, 9 : Ὧν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ δεξιοῦ κέρατος κλίναντες ἐπ' ἀσπίδα, καὶ τὴν ἐμβολὴν ἐκ δόρατος ποιούμενοι, παρίσταντο παρὰ πλευρὰν τοῖς πολεμίοις· οἱ δ' ἀπὸ τῶν εὐωνύμων, ἐπὶ δόρυ ποιούμενοι τὴν κλίσιν, ἐξ ἀσπίδος ἐπιπαρενέβαλον, dicitur ea fere signif. qua seq. ἐπιπαρεμβάλλειν, quod v.] || Sed et ἐμβολὴν quidam interpr. Rostrum navis [Gl. : Ἔμβολαι, Rostra. Æsch. Pers. 415 : Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις παίοντο], ut Xen. Hell. 4, [3, 13] : Ἐμβολὰς ἐχούσῃ τριήρει. [Vertendum, Vulnerâ, ab rostris illisis acceptâ V. Schneid. ad l.] Sic et Bayf. ap. Polyb. [de quo supra.] Bud. autem ἐμβολὴν esse ait Caput arietis machinarii, h. in l. Thucyd. 2, [76] : Ἡ δὲ δοκὸς ῥύμῃ ἐμπίπτουσα, ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. [Suid. : Ἐμβ., τὸ ἄκρον τοῦ κριοῦ, τοῦ μηχανικοῦ ὀργάνου. « Τῷ ἐπιφερομένῳ ἄχθει ἀποκαυλίζειν τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. » Memno Photii cod. 224, p. 236, 18 : Ὁ κριὸς τῆς ἄλλης ἐμβολῆς προαπεκλάσθη. Procop. B. Gotth. 1, 21, p. 364, A, D, Suid. v. Κριὸς, p. 2204, A.] || Ostium fluminis [hoc est, Ubi fluvius intrat locum, mare, aliumve fluvium : Exitus enim semper est ἐκβολή. Dionys. A. R. 1, 45 : Κατέσχον εἰς Ἀωρεντὸν, αἰγιαλὸν Ἀβοριγίνων ἐπὶ τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει κείμενον, οὐ πρόσω τῶν ἐμβολῶν τοῦ Τιβέριος, restituendum ex cod. Vat. ἐκβ., idemque ex eod. 2, 55, et ubi consentiunt libri in ἐμβ., 1, 9. Eandem correctionem Xenoph. Eph. 4, 2, p. 78, 8, adhibuit Locella post Oudendorp. ad Thom. p. 279. Ambiguus est locus Agatharchidis ap. Athen. 9, p. 387, C : Πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν στομάτων (Phasidis)], ut ἐκβολὴ, vertit Bud. [Theophr. H. Pl. 4, 11, 8 : Κάλλιστος δὲ δοκεῖ πάντων γίνεσθαι (κάλαμος) περὶ τὴν ὀξεῖαν καλουμένην καμπήν. Ὁ δὲ τόπος οὗτός ἐστιν ἐμβολὴ τοῦ Κηφισοῦ. Plutarch. Anton. c. 41 : Ἰδὼν ἀπόχωσιν ἐμβολῆς ποταμοῦ νεωστὶ διεσπασμένην καὶ τὸ ῥεῦμα πολὺ πρὸς τὴν ὁδὸν.... Aristid. vol. 1, p. 214 : Οὔτε γὰρ ἐκείνη (ἡ θάλαττα) μείζων ὑπὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν ποταμῶν γίγνεται. Herodot. 1, 191 : Τάξας τὴν στρατιὴν ἅπασαν ἐξ ἐμβολῆς τοῦ ποταμοῦ, τῇ ἐς τὴν πόλιν ἐσβάλλει· ap. quem 7, 182 inter ἐσβολὰς et ἐμβολὰς variatur in libris. || De faucibus et angustiis Xenoph. H. Gr. 5, 4, 48 : Τὴν πρὸς Θεσπιῶν ἐμβολὴν, ut ex libris restitui pro εἰσβολήν. Sic est ib. 4, 7, 7, et singul. 4, 3, 10. Conf. Plut. Philop. c. 5, Flamin. c. 3, Cleom. c. 4, Anton. c. 69, etc., Joseph. B. J. 1, 12, 3; 5, 2, 3. Κλεισούραν interpr. Suidas. || « Ἐμβολὴ, Αἰσία ἐμβολὴ, Felix embola, Transvectio merciuin, quæ in navim injiciuntur, in Edicto 13 Justin. cap. 4, § 1; cap. 22, § 1 etc. Leges Rhodiorum : Ἐὰν πλοῖον ἐν τῇ ἐμβολῇ ἀποδειχθῇ ὑπὸ τοῦ ἐμπόρου ἢ κοινωνοῦ πλῆρες τῆς προθεσμίας. » Ducang. qui in Gloss. Lat. vol. 3, p. 60 addit : « Est enim ἐμβολὴ quicquid εἰς ναῦν ἐμβάλλεται, ut observatum a Salmasio ad Vopiscum p. 387. » Qua signif. confunditur cum ἐμπολὴ, quod v. Pollux 6, 176 : Ἐμβολὴ ἀγωγίμων. || Huic autem signif. cognatæ quas ponit Hesych. : Ἐμβολὴν, πληθὺν, ... ἐνθήκην, ἀπόθετον χρῆμα. || Incerta signif. ap. Liban. vol. 4, p. 140, 8 : Τίς ἀνέτρεψε τῆς βαλανευτρίας τὴν ἐμβολήν; || Cuneus. V. Ἔμβολον. || Cum εἰσβολὴ et ἐσβολὴ permutatur in ll. supra citt., Lycophr. 525, Diodor. 15, 63, Appian. Syr. c. 15, Mithr. c. 22. Cum ἐκβολὴ ap. Thucyd. 7, 70, Diodor. 1, 33, Aristid. vol. 1, p. 214, Pausan. 3, 10, 7, Dion. Cass. 50, 18, Appian. Civ. 4, 95, et in ll. paullo ante citt. Cum ἔμβολον vel ἔμβολος confus. v. supra. Cum συμβολὴ, in schol. Hom. Il. Δ, 133.]

[Ἐμβόλιμα, ων, τὰ, Embolima, Indiæ oppidum. Arrian. Exp. 4, 28, 12. L. Dindorf.]

Ἐμβολιμαῖος, ὁ, Interjectitius, Intercalaris. [Auson. Ecl. de rat. dier. ann. vertent. 12 : « Quinto qui (dies) protinus anno mense Numæ extremo nomen capit embolimæi. »]

[Ἐμβολιμεύω, Intercalo. Epiphan. vol. 1, p. 825, D : Ἐμβολιμεύονται γὰρ αἱ τριάκοντα ἡμέραι· 826, A : Καὶ συμβαίνει κατὰ τὸν ὄγδοον ἐνιαυτὸν ἐμβολιμεύεσθαι τὰς λ' ἡμέρας, τὸν ἕνα μῆνα εἰς τὰ δύο ἔτη. Itaque ib.

825, D : Καὶ ἐνεβολεύθησαν καὶ κατὰ τρία ἔτη μῆνες δύο, scrib. videtur ἐνεβολιμεύθησαν. L. Dindorf.]

Ἔμβολιμος, ὁ, ἡ, q. d. Injectitius, Intercalaris [Gl.]; Bud. interpr. Insertus, Intercalatus: unde Plut. [Num. c. 18, Cæs. c. 59] Menses et quidam Dies ἐμβόλιμοι. [De mense it. Herodot. 1, 32 : Ἐμβολίμου μηνὸς μὴ γινομένου· 2, 4 : Διὰ τρίτου ἔτεος ἐμβόλιμον μῆνα ἐπεμβάλλουσι, et sæpius Epiphan. vol. 1, p. 825-6. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476, 12 : Ἐὰν δὲ καὶ ἐμβόλιμον μῆνα ἡ πόλις ἄγῃ, προσδιορθώσεται καὶ τοῦ ἐμβολίμου τὸ κατὰ λόγον. Diodor. 1, 50 : Ἐμβολίμους μῆνας οὐκ ἄγουσιν. Dio Cass. 43, 26 : Μιᾶς ἄλλης ἡμέρας ἐμβολίμου δέονται· 48, 33 : Ἡμέρα ἐμβ. παρὰ τὰ καθεστηκότα ἐνεβλήθη. Hesych. : Ἐμβόλιμον τὸν μῆνα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ ἀνδραποδισμόν.] Macrobii autem [Sat. 1, 13] quædam exempll. ἐμβολισμοὺς habent perperam pro ἐμβολίμους. [It. cod. Chr. Pasch. p. 7, 4, tantoque consensu Isidor. Orig. 6, 17, 21-24, Solin. c. 3, Gl. : Ἐμβολισμὸς, Intercalaris, Bisextus, ut clarum sit apud recentissimos certe vitium esse non librorum sed ætatis.] Et ἐμβόλιμα, Intercalaria carmina, Aristot. De poet. [c. 18 extr.] Vide Bud. p. 436. [|| Suppositus. Hesych. : Ἐμβόλιμα ἔπη τὰ ὑπὸ τῶν γραμματικῶν ὡς ἀλλότρια καὶ νόθα ἀθετούμενα. || In fr. Eupol. ab schol. Aristoph. Nub. 997 cit. : Ἱπποκράτους τε παῖδες ἐμβόλιμοί τινες, ubi Suid. in v. interpretatur ἀτελὴς, hæc ipsa interpr. legendum videtur ostendere ἐκβόλιμοι, Abortivi. Simul allusisse poetam ad ἐκβολάδα, quod v., probabile fit eo quod filii Hippocratis porcis comparati dicuntur ab schol. L. D.]

[Ἐμβόλιον, τό.] Ἐμβόλια, mendose fortasse pro ἐμβόλιμα, dicta Parva quædam retia, Pollux testatur, ὡς παρεμβαλλόμενα τῇ τῶν προτέρων στάσει. [Conf. 10, 141, ubi ἐμβόλια pro ἐκβ. restituendum ex cod. L. D. Ἐμβόλεια exhibent codd. Poll. 5, 35. Ceterum est etiam ἐμβόλιον, τὸ, Jaculum ferreum hamatum, magna vi in feram aut in hostem immissum, Diodor. 1, 35, ubi de venatione hippopotami. Ἀγκιστρωτὰ ἐμβόλια memorat Philo De tel. constr. in Mathem. vett. p. 95, 45 (ubi cod. scripturam ἐμπόλια in marg. correxit editor). Et ap. Hesych. habes Συβίνη, καπροβόλιον, ἐμβόλιον. Schweigh. Ap. hunc ead. signif. qua a Polluce ponitur, capiebat HSt. in Συβήνη. Scriptura ἐμβόλειον si verior esset, cogitari posset de restituenda hac voce in fr. Dionysii, de quo dixi in Ἐκβολὰς, ap. Athen. 9, p. 401, F : Νυμφῶν ὑπὸ σπήλυγγα τὴν αὐτόστεγον σύαγρον ἐκβόλειον εὔθηρον κλύειν, ᾧ πλεῖστ' ἀπαρχὰς ἀκροθινιάζομαι, ut σύαγρος Dion. ead. signif. qua Soph., paullo ante ab Athen. citatus, dixisset, i. e. ut esset compositum ex σῦς et ἀγρεύειν, adeoque σύαγρον ἐμβόλειον esset idem quod Hes. dicit καπροβόλιον : cui tamen interpretationi ipse Athen. adversatur, loco Dionysii usus in exemplum signif. Apri. Ceterum Glossæ Basilic. ap. Ducang. : Πίλουμ ὁ ὗσσὸς... τὸ σιδηροῦν ἐμβόλιον, τὸ ἀκόντιον, τὸ δόρυ. L. D. || Idem fere ac ἐπεισόδιον, Pars fabulæ vel scripti cujusdam ab argumento proposito sejuncta, et reliquo operi interposita, ap. Cic. Ad Quint. Fr. 3, 1 fin. Conf. Ernest. Ind. Lat. Cic. v. *Embolium*. Schweigh.]

[Ἐμβολὶς, ίδος, ἡ.] Ἐμβολίδες, Hesychio αἱ περίθετοι, Ascititiæ, Appositititiæ. [Ad ἐμβολὰς referunt intt.]

[Ἐμβόλισμα, τό.] Ἐμβολίσματα, Panni diversi hinc inde consuti, q. d. Injectamenta s. Insertamenta pannorum. Affert autem ex Aquila et Theodotione Hieron., quem vide in Ezech. 16, [16].

Ἐμβολισμὸς, ὁ, Intercalatio, VV. LL. [V. supra Ἔμβολιμος.]

[Ἐμβολοδέτης, Ἐμβολοειδής. V. Ἔμβολον.]

[Ἐμβολοκοπέω, Inocco, Gl. Scrib. videtur ἐμβωλοκοπέω. L. Dindorf.]

Ἔμβολον, τὸ, q. d. Interjectorium, Instrumentum rusticum ad injiciendum in terram et depangendum, [Fulcimentum, Gl.]. Exp. Pastinum, vel Paxillus, quo semina depanguntur, ap. Theophr. H. Pl. 2, [4, 2] : Φακοὺς ὥστε ἀδρους γίνεσθαι, φυτεύουσιν ἐμβόλῳ. [Libri ἔμβολον. Ἐν βολίτῳ ex emend. Nicolai Schneiderus. || De surculo, ut supra ἔμβλημα, Geopon. 10, 77, 4 : Καλὸν δὲ τὸν ἐν τῷ ἐμβόλῳ ὀφθαλμὸν πίπτειν κατὰ τοῦ ἐν τῷ στελέχει ὀφθαλμοῦ. || De terræ fluviis duobus interjectæ tractu Herodot. 4, 53 : Τὸ δὲ μεταξὺ τῶν ποταμῶν τούτων ἐὸν ἔμβολον τῆς χώρης Ἱππόλεω ἄκρη καλεῖται. Dio Chrys. Or. 36, vol. 2, p. 74 : Τοῦτο δὲ (ἡ Ἱππ. ἄκρα) ἐστὶ τῆς χώρας ὀξὺ καὶ στερεὸν, ὥσπερ ἔμβολον, περὶ ὃ συμπίπτουσιν οἱ ποταμοί. Conf. paullo inf. in forma Ἔμβολος. Sim. Pausan. 6, 20, 10, in descriptione stadii Olympici : Παρέχεται μὲν οὖν σχῆμα ἡ ἄφεσις κατὰ πρῷραν νεὼς, τέτραπται δὲ αὐτῆς τὸ ἔμβολον ἐς τὸν δρόμον ... Δελφὶς δὲ ἐπὶ κανόνος κατὰ ἄκρον μάλιστα τὸ ἔμβ. πεποίηται χαλκοῦς· 13 : Κατὰ τῆς πρῴρας τὸ ἔμβολον. Sed id. 5, 15, 6 : Τῆς πρὸς τὸν ἔμβολον καλούμενον ἐσόδου, nisi fallunt libri, et mox τοῦ ἐμβόλου. V. de forma ἔμβολον Rostri signif. usurpata paullo post, it. infra in Ἔμβολος.] || Vectis, Repagulum; ut χαλκόδετα ἔμβολα, Eur. Phœn. [115] sunt, inquit Cam., Vectes revincti ære, vel Trabes quædam æratæ, quæ solebant de muro ante portas demitti. [Id. Bacch. 590 : Ἴδετε λάϊνα κίοσιν ἔμβολα διάδρομα τάδε, de epistyliis. De eod. Hesych. : Ἔμβολα, Εὐριπίδης Παλαμήδει καὶ Σκίρωνι ἔμβολα. Τὸ δὲ πολὺ ἀρρενικῶς λέγουσι τοὺς ἐμβόλους. Quod referendum fort. ad signif. Rostri. Ipse certe Hes. in gl. Τοὺς ἐμβόλους masc. genus neutro interpretatus est.] || Ἔμβολον, vel Ἔμβολος, Rostrum navis. [Ἔμβολον ἐπὶ νεὼς, hæc Rostra, Gl.] Polyb. [6, 53, 1], de Romano foro loquens : Πρὸς τοὺς καλουμένους ἐμβόλους ἐν τῇ ἀγορᾷ [εἰς τὴν ἀγοράν]. At vero ap. Pind. [Pyth. 4, 191], ut scribit Cam., anchora ἐμβόλου ὕπερθε reponitur, quam interpretantur Trabem eminentem in rostris, quæ anchoram sustineret. [Herodot. 1, 166 : Ἀπεστράφατο γὰρ τοὺς ἐμβόλους. Quo respexit Greg. p. 514, Ionibus tribuens v. ἔμβολον (sic). Thuc. 7, 36 : Παίοντες τοῖς ἐμβόλοις· et ib. 40 : Τῶν ἐμβόλων τῇ παρασκευῇ, ubi ἐμβολῶν est in libris. Philo Belop. p. 95, 12 : Περὶ τοὺς ἐμβόλους· et ib. 23. Polyb. 8, 6, 5 : Ἔθηκαν πλαγίαν ἐπὶ τοὺς τοίχους τῶν νεῶν, πολὺ προπίπτουσαν τῶν ἐμβόλων· 16, 5, 2 : Καταλιπούσης ἐν τῷ σκάφει τὸν ἔμβολον. Appian. Civ. 5, 82 : Τὸν ἔμβολον τῆς νεώς· 119 : Ἐπὶ τοὺς ἐμβόλους. Aristid. vol. 1, p. 540 : Ἐμβόλους χαλκοστόμους. Dio Cass. 49, 1 : Τοὺς ἐμβόλους αὐτῶν ἀποστρέφειν, etc. Schol. Dosiadæ ap. Jacobs. Anth. vol. 7, p. 217 : Οὐ κριόν φησι τὸ ζῶον, πλοῖον δὲ κριὸν ἔμβολον ἔχοντα (sic). Et de rostris in foro Rom. Polyb. l. supra cit. et ib. 2, et alibi cum aliis rerum Rom. scriptt. || Neutrum vero genus præter Greg. supra cit. et Gl. et Polluc. 1, 85, 92, Hesych. v. Τοὺς ἐμβόλους, ponit Suid. : Ἔμβολον καὶ τῆς νηὸς τὸ πολεμικὸν σιδήριον, iterumque in Ἔμβολα cum ex. Philippi Anth. Pal. 6, 36, 1 : Ἔμβολα χαλκογένεια, et al. V. etiam l. Dionis et Paus. in illo supra citt. *Embolum æneum* etiam Petron. Sat. 30. || Eust. Od. p. 1405, 48 : Ἐξ αὐτοῦ δὲ (voc. βάλλω) καὶ ὁ ἐπὶ ὀξέος ἀκρωτηρίου ἔκβολος (quod v. supra), ὁποῖον καὶ τὸ ἀντικρὺ Ῥόδου, ὃ τριήρους παραυγάζει σχῆμα τοῖς πύρρωθεν βλέπουσιν· ὃς καὶ ἔμβολος λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ... ἐμβόλου τῆς νεώς. Ubi respicit Pind. Ol. 7, 19 : Ἀσίας εὐρυχόρου τρίπολιν νᾶσον πέλας ἐμβόλῳ ναίοντας, quod schol. intelligit de loco Lyciæ contra Rhodum sitæ, qui Ἔμβολος vocaretur, quum deberet de continente Asiæ rostri forma Rhodo opposita. V. paullo ante in Ἔμβολον. || Pro ἐμβολὴ vitiose scriptum notavimus in illo.] || Ἔμβολος Æliano Acies cuneata. [Tact. c. 19 : Τὸ δὲ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου ἔμβολος καλεῖται, εἰς τρίγωνον μετασχηματιζόμενον.] Quam signif. habere puto ap. Plut. Fabio [c. 16 : Ὃ γὰρ ἦν ἰσχυρότατον αὐτῷ καὶ μαχιμώτατον τῆς δυνάμεως, ἑκατέρωσε τοῦ μέσου τάξας, τὸ μέσον αὐτὸ συνεπλήρωσεν ἐκ τῶν ἀχρειοτάτων,] ἐμβόλῳ τούτῳ προέχοντι πολὺ τῆς ἄλλης φάλαγγος χρησάμενος· ubi tamen VV. LL. Rostrum interpr. [Hac signif. multo usitatior forma neutra. Xenoph. H. Gr. 7, 5, 22 : Ἐπεί γε μὴν παραγαγὼν τοὺς ἐπὶ κέρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο τὸ περὶ ἑαυτὸν ἔμβολον. (Ib. 24 : Ὁ δ' Ἐπαμεινώνδας αὖ καὶ τοῦ ἱππικοῦ ἔμβολον ἰσχυρὸν ἐποιήσατο.) Polyb. 1, 26, 16 : Τὸ μὲν ὅλον ἀπετελέσθη σχῆμα τῆς τάξεως ἔμβολον. (Ib. 13 : Τὸν στόλον εἰς ἔμβολον ἔταξαν.) Agath. Hist. 2, 8, p. 44, B : Ἦν δὲ αὐτοῖς ἡ ἰδέα τῆς παρατάξεως οἱονεὶ ἔμβολον, ubi οἷον εἰς Suid. v. Ἔμβολον, quod dicit παρατάξεως ὄνομα· ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου· ὀνομάζεται δὲ καὶ σφενδονοειδές (σφινοειδὲς Lex. Montef. Bibl. Coisl. p. 509, i. e. σφην.) ... Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ

ἑπόμενα διαστήσῃ. Forma Ἐμβολὴ hac signif. ap. Arrian. Tact. p. 42 ed. Blanc.: Τῶν δὲ δὴ ἱππέων ποικίλαι καὶ πολυειδεῖς αἱ τάξεις, αἱ μὲν τετράγωνοι, αἱ δὲ ἑτερομήκεις, αἱ δὲ ῥομβοειδεῖς, αἱ δὲ ἐς ἐμβολὴν ξυνηγμέναι, nisi fallit scriptura.] Budæus, postquam ἔμβολον esse dixit Aciem cuneatam, subjungit, Et Ἐμβολοειδὴς προσβολὴ est Impressio agminis in cuneum aut rostrum conformati et compositi. Quod autem subjungit, Et pars machinæ, qua machina ingruit, aliam esse ἐμβόλου, non ἐμβολοειδοῦς προσβολῆς, ut male in VV. LL., expositionem necesse est. Vide p. 436. [Arrian. Tact. p. 44: Ταῖς δὲ δὴ ἐμβολοειδέσι τάξεσι Σκύθας κεχρῆσθαι μάλιστα ἀκούομεν (adverb. ib. in marg. p. 42: Ῥομβοειδῶς ἢ ἐμβολοειδῶς). African. Cest. 73, p. 313, col. 1.: Εἰς τριγώνους ἤγουν ἐμβολοειδεῖς ἴλας. De machina Apollodor. Poliorc. p. 43, A: Ἡ ἑλέπολις αὕτη ἐκ τριῶν μερῶν τῶν μεγίστων σύγκειται, ἔκ τε σταυροειδοῦς βάσεως καὶ ῥώστακος κατὰ τὸ μέσον ἀνεστηκότος καὶ περιπάτου (περισπάστου marg.) ἐμβολοειδοῦς.] Quid autem sit ἔμβολος in Ctesibicis machinis aliisque id genus, lege ap. Vitruv. [10, 7 (12, 3 Schn.).] || Ἔμβολος præterea, s. ἐπίβολος vel παραξόνιος, in curru dicitur, ut VV. LL. ex Polluce [1, 145] annotant, Illud quod axi insertam rotam continet, ne excidat. [Affert autem Poll. ex Eratosthene. Neutro gen. ponitur in Gl.: Ἔμβολον, τὸ εἰς τὸν ἄξονα ἐμβαλλόμενον ξύλον, Axedo. Eod. genere pars thuribuli significatur in inscr. Miles. ap. Bœckh. vol. 2, p. 554, 27: Λιβανωτὶς χρυσῆ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, ὁλκὴν ἄγουσα χρυσοῦς ἑκατόν· τὸ δὲ ἔμβολον ... ἀργυροῦν, ἄγον δραχμὰς τεσσαράκοντα τρεῖς, ὀβολόν.] Et Ἐμβολοδέτης, Ejus vinculum vocatur. [Pollux 1, 146. || «Nomine ἔμβολος etiam Penem intelligit Aristophan. ap. Athen. 1, p. 29, A, de vino forti loquens, quod ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον.» Schweigh. Ex eod. l. annotat Hesych., sed ita loquens, ut nisi superesset l. Aristoph., neutro gen. usus videri deberet poeta. || Ἔμβολος, ὁ, Porticus. Ducang. Gloss.: «Ἔμβολοι Græcis recentioribus dicuntur quævis Porticus, vel ab ἐμβάλλειν, quod homines intro se mittant, vel παρὰ τὸ τὸν λαὸν ἐμβαίνειν, ut est in Etym.» (Meliora v. infra.) Glossæ Mss. Colbert.: Ῥύμη, ὁρμὴ, ἔμβολας (ἔμβολος), λαύρα. (Male λαυρὰ ap. Ducang., qui in App. p. 67 addit Eust. Od. p. 1922, 2: Εἶεν δ' ἂν αἱ τοιαῦται λαῦραι καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσι λεγόμενοι ἔμβολοι.) Scribit L. Allat. De Græc. recent. templis p. 168, alios velle sic dictas porticus, quia Subvolumina sunt, vel quia sub illis ambulant. Alem. ad Procop. H. arc. (c. 9, annot. 14) hinc dictas putat Mulieres embolarias ap. Plin. 7, 48, quas alii eadem ratione Fornicarias vocant. Aliter censet Salm. ad eund. Plin. p. 384. Cyrill. Scythop. Vita S. Sabæ Ms.: Ἐκεῖτο ἐν τῷ δυτικῷ ἐμβόλῳ τῆς αὐτῆς πλατείας. Alex. mon. Encom. S. Barnabæ Ms. de ædé ejusd. Sancti: Ἐμβόλοις ἔξωθεν περιεσφιγμένον.» Et sæpe in Chron. Pasch. et ap. alios Byzantinos. Dorv. ad Char. 7, 6, p. 587=632: «Redduntur Porticus: verum videntur proprie non fuisse porticus, sed potius Dimidiatæ porticus, quæ in viam porticuum speciem habebant, at altera ex parte domubus ipsis committebantur et cohærebant, unde ἔμβολοι. Tales hodie Bononiæ, Patavii et aliis in oppidis Italiæ et aliarum regionum... Heliodor. sec. cod. Taur. 2, 110: Ἐπαινέσας τῶν τε ἐμβόλων καὶ δρόμων καὶ ἀγορῶν καὶ κρηνῶν τὸ ἄστυ.» Ἐμβόλους dici ab ἐμβάλλειν, quod per has porticus ingressus pateat, monet Suic. Thes. vol. 1, p. 1099. || Incerta signif. Hesych.: Καὶ ἔμβολον τοῦ θεοῦ. Ubi κριοῦ conjicit Boherius in Auctario. || Id.: Ἔμβολος, εἶδος θηρίου ἐν λαχάνοις, Genus animalculi in oleribus. Idem in gl. Τοὺς ἐμβόλους post interpr. τὰ ἔμβολα τῶν νεῶν, addit, Καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν.]

[Ἔμβολος. V. Ἔμβολον.]

Ἐμβομβέω, Resono et bombos edo in. Synes. [Ep. 123, p. 259, D]: Ἐμβομβεῖ μοι [μου] ταῖς ἀκοαῖς ἡ θαυμαστὴ τῶν σῶν λόγων [ἡ θ. σου τῶν σοφῶν λ.] ἠχώ.

[Ἐμβόσχω, Impasco. Philo vol. 2, p. 289, 38: Πεδία εὔχορτα καὶ ἐπιτηδειότατα ἐμβόσκεσθαι· 473, 30: Θρέμμασιν ἐμβόσκεσθαι τὰς κτήσεις ἀνέντες. Wakef.]

[Ἐμβράβεύω, Constituo in, Instituo. Theodor. Prodr. in Maitt. Misc. p. 98, v. 84: Μέση δ' ἐν ἀμφοῖν ἐμπεσοῦσα ψυχρότης φίλιον αὐτοῖς ἐμβραβεύει τὸν βίον.]

[Ἐμβράγχια, τὰ, i. q. βράγχια, Branchiæ, nisi fallit scriptura Geopon. 20, 46, 6: Λαμβάνεται τὰ ἔγκατα τοῦ θύννου μετὰ τῶν ἐμβραγχίων καὶ τοῦ ἰχῶρος καὶ τοῦ αἵματος. Codd. ἐμβραχίων.]

Ἐμβράδύνω, Immoror: ut ἐμβραδύνειν τῇ παιδιᾷ, Immorari ludo, pro Morari in ludo. [Hero Belop. p. 128, 18: Διὰ τὸ τὰ τοῦ πολυσπάστου κῶλα πλείονα ὄντα εἰς ἕνα τόπον τὴν ἐπείλησιν ποιεῖσθαι; καὶ διὰ τοῦτο ἐμβραδύνειν. Schol. Apoll. Rh. 2, 74: Ταράσσων τῇ ἀθρόᾳ κατ' αὐτοῦ ὁρμῇ ἐμβραδύνειν οὐ συνεχώρει αὐτὸν, ubi Paris. βραδύνειν. Nicet. Chon. Hist. præf. p. 3, D: Οὐδ' ἐμβραδυνεῖ (historia) ταῖς κατ' αὐτὸν (Joannem) διηγήσεσιν. Schol. Arati v. 582: Ἐμβραδύνει δὲ καὶ ἐγχρονίζει τῷ βουλυτῷ. L. D. Gregor. Nyss. t. 1, p. 172, D: Μὴ λίαν ἐμβραδύνειν τῇ ψιλῇ τοῦ ἀνδρὸς ἱστορίᾳ. Lucian. Dom. 3, de œco resonante: Τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων·. conf. ib. 23. Id. Hipp. 6: Ἐμβραδῦναι ἀβλαβέστατος (locus)· et De hist. conscr. 27: Ἑρμηνεύσουσιν ἐμβραδύνοντες. Hase.]

Ἐμβραμένη, Hesychio εἱμαρμένη, Fatum. Etym. [M. p. 334, 10, rectius] habet Ἐμβραμένα, ex Sophrone citans, et Laconicum esse dicens. Supra βεβραμένη. Rursum ap. Hesych. Ἔμβραται itidem pro εἵμαρται.

[Ἐμβράσσομαι, Inæstuo. Genes. 40, 6: Ἦσαν τεταραγμένοι. Aq. ἐμβρασσόμενοι.]

Ἔμβρᾰχυ, Suidæ ἐλάχιστον, μικρόν: in his ll., Μαρτύρεται ὁ θεὸς, ὅτι μηδὲν αὐτὸν λαθεῖν δύναται ἔμβραχυ. Item, Καὶ οὐδὲ [οὐδὲν] ἦν εἴς τινα ἔμβραχυ ἀγαθὸν, ὃ μὴ ἐκείνου κατέτεινε τὴν ψυχὴν, Ne minimum quidem. [Adjective capit Suidas nonnisi in priori ex., in altero adverbialiter, quomodo debebat in utroque. V. etiam Ἐμβρόνιον.] Sed exp. etiam adverbialiter ἁπλῶς, ὅλως, συντόμως, Prorsus, Ut uno verbo dicam, καὶ οἷον ἐν βραχεῖ. Aristoph. schol. tradit Attica consuetudine usurpari pro βραχὺ, vacante ἐν, ut ἐμφαγεῖν pro φαγεῖν, ἐνδυστυχεῖν pro δυστυχεῖν: ap. Arist. inquam in Vesp. [1120]: Ἀλλά μοι δοκεῖ τολοιπὸν τῶν πολιτῶν ἔμβραχυ, Ὅστις ἂν μὴ ἔχῃ τὸ κέντρον, μὴ φέρειν τριώβολον. Ap. Hesych. scriptum ἐμβραχεῖ, expositum itidem μικρὸν, item καθόλου, ὅλως, συντόμως, ἁπλῶς. [Thesm. 390: Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ' ὅπουπερ ἔμβραχυ εἰσὶν θεαταί; Plato Theag. p. 127, C: Ἐγὼ γάρ σοι ἕτοιμός εἰμι, ὡς διὰ βραχέων εἰπεῖν, καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ὡς οἷόν τε οἰκειότατα παρέχειν, ὅτου ἂν δέῃ ἔμβραχυ. Ubi al. exx. citat schol. p. 384. Gorg. p. 457, A: Δυνατὸς μὲν γὰρ πρὸς ἅπαντας ἔστιν ὁ ῥήτωρ καὶ περὶ παντὸς λέγειν, ὥστε πιθανώτερος εἶναι ἐν τοῖς πλήθεσιν ἔμβρ. περὶ ὅτου ἂν βούληται· Hipp. min. p. 365, D: Ἀλλ' ἐρώτα ἔμβρ. ὅ,τι βούλει. Ap. Lys. p. 138, 36: Ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψον καὶ ὑμῖν ... τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγόρατον τουτονὶ ... καὶ κακῶς ποιεῖν καθ' ὅσον ἂν βραχὺ ἕκαστος δύνηται, ἔμβραχυ conj. Schneider. Ælian. N. A. 7, 41: Βαδίζοντι μὲν συνεβάδιζεν, καθημένου δὲ ἀνεπαύετο, οὐκ ἀπελείπετο δὲ αὐτοῦ ἔμβρ. V. H. 3, 47: Οὐδὲν ὠφέλησεν (Phocionem) οὐδὲ τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, ἅπερ οὖν διεβίωσεν οὐδὲν ἀδικήσας τοὺς Ἀθηναίους ἐν βραχεῖ. Quam scripturam, in libris interdum conspicuam, sed perinde vitiosam atque alteram ἐμβραχεῖ ex Hesychio allatam ab HSt., repræsentat quidem gl. Suidæ et Harpocrat. ἐν βραχεῖ afferentium ex Antiphonte: sed fidem ambobus derogat cod. unus Harpocr. ἔμβραχυ exhibens supra versum. Ἔμβραχυ inter advv. in υ recenset Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 161, 9, Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 37, 21, ubi ἐμβραχὺ scriptum contra mentem grammatici. Aliorum gramm. de part. testimonia et scriptt. recentt. ab intt. allata exx. omitto. Ceterum conf. Πρόβραχυ.]

Ἔμβρεγμα, τὸ, Id in quo aliquid tingitur et madefit; vel etiam Quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur. [Aret. Ac. m. 1, 1, p. 75: Τοῖσι δὲ ὑποχονδρίοισι καὶ τῇ κοιλίῃ ἐμβρέγματα καὶ ἐπιπλάσματα· et sæpius in sqq., 2, p. 79.] Ἔμβρεγμα, sive Ἐμβροχὴ, inquit Gorr., auxilii genus est, quum locis affectis liquore aliquo humectatis perfusisque lanam deinceps aut linteum eodem liquore imbutum imponimus. Differt ἀπὸ τῆς καταιονήσεως, quod hæc τῆς ἐμβροχῆς pars et principium tantum sit, quum ἡ ἐμβροχὴ præter τὴν καταιόνησιν adhibeat loco affecto remedium, quod perpetuo insideat: adhibetur, ubi cataplasmata non conveniunt, in capite, in præcordiis inflamma-

tis, fracturis et contusionibus. [Et paullo post:] Ἐμβροχή, ἡ, Irrigatio : quæ videl. fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Galen. : Ἐμβροχὴ δι' ἐλαίου καὶ ἀψινθίου. Bud. ex Hippiatr. affert pro Fomentum : addens, vocari et ἐπιβροχὴν et ἐπάντλησιν, κατάντλησιν, καταιόνησιν. Hæc tamen simplicem potius Irrigationem s. Perfusionem significat, illud præterea tincti et madefacti in aliquo liquore lintei aut alius rei impositionem. [Humectatio, Intritum, Fomentum, Gl. Plut. Mor. p. 42, C : Οὔτε ζητεῖν μυρίζεσθαι δεόμενον ἐμβροχῆς καὶ καταπλάσματος. Ubi v. Wyttenb. annot. Paul. Æg. 3, 43, p. 98, 48 : Ἐμβροχὰς κατὰ τῶν ἀλγούντων ἐπιβλητέον διὰ ... ἐλαίου· 6, 74, p. 203, 35 : Ἐγκαθίσμασί τε καὶ ἐμβροχαῖς. Et sæpe Theoph. Nonn. aliique.]

Ἐμβρέμω, et pass. [med.] voce Ἐμβρέμομαι, Infremo. [Hom. Il. O, 627 : Ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται.]

[Ἐμβρενθύομαι, Infrendo. Gl. : Ἐμβρενθυόμενος, Infrendens. ῡ]

Ἔμβρεος, Hesychio ἐνεὸς, μωρὸς, Mutus, Stultus. [Ἔμβαρος conferunt interpretes. Nec disconveniet ἐμβρόντητος.]

[Ἔμβρεφος, ὁ, in Anth. Pal. 4, 111, de Amore : Ἄγονος ἐξ ἀγόνων, βελεηφόρος, ἔμβρεφος, ἄρσις, Jacobs. interpr. Qui intra puerilem est ætatem, Puerum.]

Ἐμβρέχω, q. d. Immadefacio, Immergo, [Humecto, Gl.]. Bud. ἐμβρεχόμενα μύρα, ap. Diosc. interpr. Inspersa unguenta. [Plut. Mor. p. 74, D : Οὔτε γὰρ ἐκεῖνοι (medici) τέμνοντες ἐν τῷ πονεῖν καὶ ἀλγεῖν καταλείπουσι τὸ πεπονθὸς, ἀλλ' ἐνέβρεξαν προσηνῶς καὶ κατηύνησαν. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 118 : Ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν ἐμβρέχειν· 100, ἐκ ῥοδίνου, et al. Paul. Æg. 3, 43, p. 98, 42 : Καυλῷ καλῶς ἐξεσμένῳ καὶ ἅλμῃ ἐμβραχέντι. Et sæpe in Geoponicis. Hippiatr. p. 124 : Ἄρτους καθαροὺς ἐμβρέξας εἰς αὐτόν. || Impluo, Gl. || Med. Nicand. Al. 237 : Ὕδασιν ἐμβρέξαιο (φυτόν). L. D. Joseph. B. Jud. 3, 7, 13, Ἐμβρέξαι κελεύει πλείστους τὰ ἱμάτια, videtur esse Immergere in aquam; ut Theodoret. Cat. in Ps. t. 1, p. 34, 13, de Servatore : Ἐμβρέξας τῷ τοῦ βαπτίσματος ὕδατι. At Hippiatr. p. 213, 11, Τὸ κόμμι ἐμβρέχων (ed. ἐμβέχων) μετὰ τοῦ πρωτοστάκτου, est Humectare. Hase.]

Ἔμβριαι, Suidæ αἱ εἰς βάθος διϊκνούμεναι ῥίζαι [καὶ ἐμβριῶται. Quæ omnia cum libris delevit Gaisf.].

Ἐμβρίθεια, ἡ, Gravitas, Ponderositas. Item metaph. Gravitas, Constantia. [Julian. p. 453 (?). Wakef. Clem. Const. Apost. 4, 11, p. 301 : Σωφρονίζοντες αὐτὰ μετὰ ἐμβριθείας. Anna Comn. 9, p. 404, B : Τὸ βλέμμα γλαυκὸν καὶ ἅμα θυμὸν καὶ ἐμβρίθειαν σημαῖνον. Eust. Opusc. p. 202, 3 : Ὀφθαλμοὶ δὲ τῷ χαροπῷ ἱλαρότητά τε προὔφαινον καὶ Ἀρεϊκὴν ἐμβρίθειαν· 261, 4 : Εὐθὺς μὲν γὰρ εἰς ἐμβρίθειαν ἑαυτὸν συνάξας βρυχᾶται, βριμᾶται, μύζει· 282, 42 : Βλέμματος ἐμβρίθειαν ὡσεὶ καὶ βασιλικοῦ. Id. Il. p. 232, 38 : Φυλάττειν τὴν ἀρχικὴν ἐμβρίθειαν· Od. p. 1414, 53 : Ἐμβρίθειαν δικανικῷ λόγῳ πρέπουσαν. Ceterum v. Ἐμβριθής.]

[Ἐμβρίθημα legitur Gregent. Tephr. Disp. p. 19, 10 : Φοβερῷ ἐμβρ. ἐδιώξατε. Sed jam Gulonio videbatur rescrib. ἐμβριμήματι, quod v. Hase.]

Ἐμβρῑθὴς, ὁ, ἡ, Ponderosus, Gravis; ut Plut. De orac. def. [p. 427, F] : Τὰ ἐμβριθῆ καὶ πολυμερῆ. Idem in Rom. [c. 27] : Ἐμβριθὴς καὶ ὁμιχλώδης ἀναθυμίασις. [Qui sæpe sic posuit signif. Solidi, Compacti vel simili, ut Mor. p. 921, D : Οὐκ ἐθελήσει δὲ τὴν σελήνην ἐμβριθὲς ὑποθέσθαι σῶμα καὶ στερεόν· et al. Herodot. 7, 36 : Ἦν ἐμβριθέστερα τὰ λίνεα (ὅπλα, Rudentes). Plato Phæd. p. 81, C : Ἐμβριθὲς ... καὶ βαρύ· Phædr. 246, D : Πέφυκεν ἡ πτεροῦ δύναμις τὸ ἐμβριθὲς ἄγειν ἄνω. Theophr. fr. 8, 6 : Ἐμβριθέστερα ὄντα τὰ δεξιὰ προσβιάζεται μᾶλλον ἐντός. Diodor. 3, 39 : Ταῖς κατασκευαῖς ἐμβριθεῖς (naves). Leonid. Tar. in Anth. Pal. 6, 205, 6 : Ἐμβριθὴς ... πέλεκυς. Synes. De regno p. 15, D : Ἔοικε γὰρ εὐτυχία φορτίον εἶναι μολίβδου ἐμβριθέστερον. Et his quidem in ll. de pondere. De forma vero, ut sæpe βαρὺς i. est q. παχὺς, ap. Diodor. 3, 48 : Κίονι τὸν τύπον ἔχειν ἐμφερῆ (solem) μικρὸν ἐμβριθεστέραν ἔχοντι τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπιφάνειαν. Quomodo etiam accipere licet apud Asclep. Galeni vol. 13, p. 330, F : Τρίχες οὐκέτι λεπταὶ καὶ γνοώδεις, ἀλλ' ἐμβριθέστεραι. Cit. Hemst. Firmus vertendum ap. Dion. Cass. in Exc. Peiresc. 47, p. 21, 88 : Κοῦφόν τε γὰρ καὶ ἐμβριθὲς ὅτι μάλιστα αὐτὸ εἶχε (corpus Hannibal). Vid. Ἐμβριθῶς. Πλατὺ inter alia interpr. Hesych. De sonitu tubæ φθέγμα ἐμβριθὲς Pollux 4, 85. || De rebus metaph. Æschyl. Pers. 693 : Τί δ' ἐστὶ Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν; Soph. ap. Athen. 1, p. 33, C : Ἦ τῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἐμβριθέστερον, ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορον. Isocr. Epist. 1, p. 406, B : Καὶ μὴ θαυμάσῃς, εἰ ... οὕτως ἐμβριθὲς αἴρομαι πρᾶγμα καὶ δυοῖν ἐπιχειρῶ τοῖν μεγίστοιν, ὑπέρ τε τῆς Ἑλλάδος λέγειν καὶ σοὶ συμβουλεύειν. Plat. Cratyl. p. 407, A : Ἀλλὰ δὴ τὸ ἕτερον (Minervæ nomen) πῶς λέγεις; — Τὸ τῆς Ἀθηνᾶς; — Ναί. — Τοῦτο ἐμβριθέστερον, ὦ φίλε, (quam nomen Παλλὰς, cujus facilis et simplex sententia).] De animi etiam rebus dicitur, sicut Lat. Gravis : ut Plato Ep. 7, [p. 328, B] : Ἦθος φύσει ἐμβριθὲς, Mores natura graves. Et Plut. Pericle [c. 4] : Φρόνημα [δημαγωγίας] ἐμβριθέστερον. [Conf. Alex. c. 4.] An seni administr. resp. [p. 791, B] : Οὕτως οὐδέν ἐστι δόγμα γεροντικὸν οὐδὲ βούλευμα τεταραγμένον, ἀλλ' ἐμβριθῆ πάντα καὶ καθεστῶτα. In VV. LL. legitur et ἐμβριθὴς ἡλικία. [Plut. Brut. c. 1 : Τὴν φύσιν ἐμβριθῆ καὶ πραεῖαν οὖσαν ἐπεγείρας ταῖς πρακτικαῖς ὁρμαῖς. Eust. Opusc. p. 106, 19 : Μετὰ συνέσεως ἐμβριθεστέρας. Synes. Dion. p. 39, D : Ἐξελαύνει γάρ τοι φιλοσοφία καὶ ἀπὸ τῆς γλώττης τρυφὴν, τὸ ἐμβριθές τε καὶ κόσμιον κάλλος ἀγαπῶσα. Porphyr. De abst. 1, 3, p. 5 : Ὑπὸ τῶν ἐμβριθῶν δοκούντων εἶναι σοφισμάτων. Eustath. Opusc. p. 249, 96 : Ζήτημα ἐκκλησιαστικὸν, ἐμβριθὲς, ἀμφίμαχον. Ἔννοιαι ἐμβριθεῖς ap. Longin. De subl. 9, 3; ἐμβριθὴς ἦν καὶ ἀνάλωτος ἐν τῷ ῥητορεύειν apud Suidam de Petro rhetore, et ἐμβριθὴς τὴν φράσιν ap. Marcellin. de Thucydide contulit Ernest. in Lex. techn. p. 103. De eod. Dionys. Ep. 2 ad Amm. 2, p. 793, 8 : Χρώματα δ' αὐτῆς (dictionis Thucyd.) τό τε στρυφνὸν καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ αὐστηρὸν καὶ τὸ ἐμβριθὲς καὶ τὸ δεινὸν καὶ τὸ φοβερόν.] Sed et personæ tribuitur, sicut Plut. Demetr. [c. 5], ubi a Bud. redditur Gravis, item Constans : Καὶ πάθος οὐ μειρακίου παθὼν [ἐν ἀρχῇ πράξεων ἀνατραπέντος], ἀλλ' ἐμβριθοῦς στρατηγοῦ, κεχρημένου πραγμάτων μεταβολαῖς. Idem Plut. alibi [Comp. Dem. c. Cic. c. 2] : Ὅθεν ἐμβριθέστερος ταύτῃ καὶ μεγαλοπρεπέστερος ὁ Δημοσθένης (τοῦ Κικέρωνος). At Politian. ap. Herodian. 3, [11, 1] ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν interpr. Ferocem et audacem juvenem. Apud Philon. autem, Ἐμβριθεστέρας ἐπαναστάσεως ἐδέησε, redditur, Asperius insurgendum fuit. [Truculentus, Gl. Plato Theæt. p. 144, B : Οἱ ἐμβριθέστεροι νωθροί πως ἅπαντῶσι πρὸς τὰς μαθήσεις. Hippocr. Epist. p. 1275, 20 : Πυνθάνομαι δὲ αὐτὸν ἐμβριθέα καὶ στερρὸν τὰ ἤθεα. De animo dictum pro vocc. σταθερὸς et εὐσταθὴς, ut subst. ἐμβρίθεια pro εὐστάθεια, commendant Phryn. Epit. p. 282, Thomas p. 301. De accentu acuto Arcad. p. 27, 25, de terminatione Eust. Od. p. 1395, 56.]

[Ἐμβρίθω, ἴσω, Ingruo. Isidor. Anth. Pal. 7, 532, 5 : Ἅμα νηὶ πρηνιχθεὶς κείνης ὕδασιν ἐγκατέδυν, ἀθρόον ἐμβρίσαντος ἀήματος.]

Ἐμβριθῶς, Ponderose, Cum pondere. Item metaph. Cum gravitate, Graviter, Constanter. Item, Aspere. Herodian. 4, [3, 7] : Ὁ δ' Ἀντωνῖνος ἐμβριθῶς τὰ πάντα καὶ θυμοειδῶς ἔπραττε· quod interpr. Polit. Cuncta asperius ferociusque gerebat. [Philostr. V. Soph. 1, 7, p. 487 : Ἦν δὲ αὐτῷ (Dioni Prusæo) καὶ τὸ τῆς ἄλλης φιλοσοφίας ἦθος οὐ κοινὸν οὐδ' εἰρωνίζον, καὶ ἐμβρ. μὲν ἐγκείμενον, κεχρωσμένον δὲ οἷον ἡδύσματι τῇ πραότητι. Dio Cass. 69, 6 : Ἦγε τὸν δῆμον ἐμβρ. μᾶλλον ἢ θωπευτικῶς. Nicet. Jo. Comnen. 2, p. 5, A : Τοιαῦτα πρὸς τὴν βασίλισσαν Εἰρήνην ἐμβρ. ὁ Ἀλέξιος φάμενος. Plato Phædr. p. 252, C : Ἐμβριθέστερον δύναται φέρειν τὸ τοῦ πτερωνύμου ἄχθος, Firmius. Eust. Opusc. p. 318, 74 : Πολὺς τὴν ῥωμαλεότητα, ὑφ' ἧς καὶ ξίφος οἷδε καταγαγεῖν ἐμβριθέστατα.]

[Ἐμβρῑμάω et Ἐμβρῑμάομαι.] Ἐμβριμᾶσθαί τινι, q. d. Fremere in aliquem, ap. Matth. [9, 30] et Marc. [1, 43] illam Comminationis signif. inclusam habet, quam a Pausania et Æl. Dionysio dari τῷ βριμοῦσθαι in illo dictum fuit. Vet. interpr. Comminari vertit, Beza Graviter interminari. At Jo. 11, [33] : Ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτὸν, vertitur Infremuit.

[Ἐνεβρ. τῷ πνεύματι i. est q. v. 38, ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ. Sic Marci 8, 12 : Τῷ πνεύματι ἀναστενάζειν· Lucæ 10, 21 : Ἠγαλλιάσατο τῷ πν. Jo. 13, 21 : Ἐταράχθη τῷ πν. Suicer.] Ego hic aliquam horroris signif. eo includi existimo. Etym. et Suid. ἐμβριμᾶσθαι exp. μετ' αὐστηρότητος ἐπιτιμᾶν : Hesych. ἐμβριμώμενος, μετ' ἀπειλῆς ἐντελλόμενος. Verum et act. ἐμβριμῆσαι meminerunt Hesych. et Suid. : hic exp. μετ' ὀργῆς λαλῆσαι, ille, ἐπιτιμῆσαι, προστάξαι μετ' ἐξουσίας. Rursum ap. Suid. in Ms. etiam cod. legitur particip. ἐμβριμούμενος, h. in l. [Menandri Exc. Legat. p. 152, B=381, 8 Nieb.] : Καὶ ἅμα γενόμενοι [γιν.] μανιώδεις καὶ ἐμβριμούμενοι [ἐμβριμώμενοι cod. Bruxell.], τὰ πονηρὰ ἀπελαύνειν ἐδόκουν. [Cyrill. ap. Abresch. ad Suid. : Δεῖ δὲ γινώσκειν ὅτι ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν μασσωμένων χαλινῶν τοῦ ἵππου δι' ἀγανάκτησιν τοῦ βάρους κεῖται ἡ λέξις. Proprie Æschyl. Sept. 461 : Ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ. L. D. Figurate Symm. Jes. 17, 13 : Ἐμβριμήσεται αὐτῷ. Marc. 14, 5. Inc. Ps. 7, 12; Dan. 11, 30 sec. Chis. Schleusn. Liban. vol. 4, p. 590, 23 : Τῇ μὲν πάλιν ἐνεβριμώμην. Martyr. Eusignii ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 234, A : Ἐμβριμησάμενος δίδωσιν αὐτῷ κόσσον. Eustath. Opusc. quum alibi tum p. 64, 20 : Εἰ μὴ ὁ τοῦ γάμου θεσμοθέτης κύριος ἐγγελᾷ τοὺς τοιούτους ἐμβριμώμενος. Nisi scr. τοῖς τοιούτοις. L. D. Euthym. Zigab. Cat. in Matth. spec. in Lectt. Mosq. vol. 1, p. 10, ad 26, 8 : Καὶ ὅτι καὶ ἐνεβριμῶντο αὐτῇ, τουτέστιν ἐπέπληττον, ἐμέμφοντο, διὰ τὴν παράχρησιν. Boiss. Hermias Irris. § 8, p. 220 Worth. : Ὁ δὲ Ἐμπεδοκλῆς ἄντικρυς ἔστηκεν ἐμβριμούμενος (sic) καὶ ἀπὸ τῆς Αἴτνης μέγα βοῶν. Cod. ἐμβρυμ. Lucian. Necyom. c. 20 extr. : Ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. Schæf. Passive, ut videtur, Ephraem Syr. vol. 2, p. 367, B : Ὁ κύριος ἡμῶν ... ὀνειδιζόμενος, ἐμβριμούμενος, ἐμπτυόμενος. L. Dind.]

Ἔμβρίμημα, τὸ, Suidæ τὸ μετ' ὀργῆς λάλημα, Indignatio, Irata reprehensio, vel Comminatio cum austeritate. Hesych. tamen ἐμβριμήματι exp. κινήματι. [Thren. 2, 6 : Ἐμβριμήματι ὀργῆς αὐτοῦ, Fremitu iræ suæ. Theodot. Ezech. 21, 31. Schleusn. Anna Comn. p. 404, C : Δοκεῖ μοι καὶ ὁ γέλως αὐτοῦ τοῖς ἄλλοις ἐμβρίμημα ἦν. L. D. Psellus Orat. inedita ad Alex. Comnenum : Φοβερὸν τοῖς ἀντιμαχομένοις στρατηγικόν σου ἐμβρίμημα. Boiss.]

[Ἐμβρίμησις, εως, ἡ, idem. Basil. M. vol. 1, p. 366, E : Διὰ δὲ τὸν σὸν φόβον καὶ τὴν σὴν ἐμβρίμησιν ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην. Epiphan. vol. 1, p. 1020, C : Πεῖνα καὶ δίψα καὶ κάματος καὶ ὕπνος ὁδοιπορία τε καὶ λύπη, κλαυθμὸς καὶ ἐμβρίμησις. Nicetas Alex. Duc. p. 364, C : Τὴν τοῦ Δούκα ἐμβρίμησιν καὶ ἐπίπληξιν. Locos intt. Gr. V. T. v. ap. Schleusn., Patrum ap. Suicer.]

[Ἐμβρίμιον, τό. Vid. in *Ebyimion* supra p. 21, A. Formam ἐμβρύμιον Ducang. affert ex Cyrilli Scythop. Vita Euthymii n. 90; idemque in Gloss. Lat. vol. 3, p. 63 formam *Embrimium* ex Gloss. Mss. : « Embrimium, Matta ex grosso papiro tenuiter pectinata », monetque etiam in Reg. Pachomii in *Ebyimion* cit. scrib. esse *Embrimii*.]

[Ἐμβριμόω. V. Ἐμβριμάω.]

Ἔμβριον, Hesychio θεῖον. [« Forte θεῖον hic denotat Sulphur, non Divinum. » Heringa Obs. p. 216. Fort. leg. Ἐμβρόντητον. L. Dind.]

[Ἐμβρόνιον, μικρὸν καὶ ἀπόρφυρον ἱμάτιον Τιβερικὸν, Hesych. inter Ἔμβαχον et Ἐμβήσας. In quibus μικρὸν, pariterque ἢ ὀλίγον in præcedenti gl. Ἔμβρυον, ad Ἔμβαχον, ex ἔμβραχυ, ut conj. Alb., depravatum, videtur referendum.]

[Ἐμβρονταῖον, τὸ, Embrontæum, vocata domus Agathoclis Syracusani, qui propter lapides, quos ædificandæ ædi Minervæ destinatos suis ædibus inseruerat, cum domo sua de cælo tactus credebatur. Lat. dicere solent Bidental. Diodor. Exc. vol. 2, p. 549, 71.]

Ἐμβροντάω, Attonitum reddo (intelligō Attonitum in propria signif.). [Xenoph. H. Gr. 4, 7, 7 : Περὶ τὰς εἱρκτὰς στρατοπεδευομένου αὐτοῦ πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ οἱ μέν τινες πληγέντες, οἱ δὲ καὶ ἐμβροντηθέντες ἀπέθανον.] Unde Ἐμβεβροντῆσθαι dicitur Qui redditus est attonitus. Et ap. Plut. [Mor. p. 193, A] ἐμβεβροντῆσθαι, Attonitum esse, i. e. Stupidum, quasi Fulmine stupefactum. Bud. Ap. Lucian. [Icaromen. c. 23] : Εἱστήκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος. [Ἐμβροντηθεὶς, Attonitus, Gl. Dem. p. 413, 10 : Τὸν δὲ κατηγοροῦντα τί; Ἐμβεβροντῆσθαι, τὴν πόλιν ἀγνοεῖν κ. τ. λ. Menand. ap. schol. Hermog. vol. 2, p. 404 : Ἐμβεβρόντησαι. Joseph. B. J. 6, 5, 3 : Τοῖς δὲ ἐναργέσι καὶ προσημαίνουσι τὴν μέλλουσαν ἐρημίαν τέρασιν οὔτε προσεῖχον οὔτε ἐπίστευον, ἀλλ' ὡς ἐμβεβροντημένοι καὶ μήτ' ὄμματα μήτε ψυχὴν ἔχοντες τῶν τοῦ θεοῦ κηρυγμάτων παρήκουσαν. Philostr. V. Ap. 5, 32, p. 214 : Τὸν χρηστὸν Κλαύδιον, ὃς ὑπὸ γυναίων ἐμβροντηθεὶς ἐπελάθετο τοῦ ἄρχειν. V. Ἐμβακανίτης.]

Ἐμβροντησία, ἡ, Stupor quo percelluntur attoniti. Vel, Stupor qualis est attonitorum. Unde pro Vesania ponitur. Hesychio μανία et φρενοβλαβία [φρενοβλάβεια. Plut. Mor. p. 1119, B : Τὴν ἐμβροντησίαν ἐκ τοῦ βίου καὶ τὸν τῦφον ἐξήλαυνε. Philostr. V. Soph. 2, 27, 5, p. 619 : Μᾶλλον εἰσήει τὸν Μεγιστίαν ὁ τῆς μανίας λόγος καὶ τὰ πλεονεκτήματα ἐμβροντησίαν ᾤετο. Schol. Aristid. p. 281 ed. Fromm.; anon. ap. Suid. v. Θεόφιλος, vol. 1, p. 1872, A; Constant. Basil. Mac. p. 51; Pollux 5, 121.]

[Ἐμβρόντησις, ἡ, i. q. præced. Epiphan. t. 1, p. 1054, D : Ἐν ἐμβροντήσει τινὶ καὶ φρενοβλαβείᾳ φερομένους. Id. ib. p. 616, B : Τῆς τοῦ δαίμονος ἐμβροντήσεως, Furioso afflatu. Hase.]

Ἐμβρόντητος, ὁ, ἡ, Attonitus. [Debilitatus, add. Gl. Dio Cass. 36, 13 : Ὁ ὅμιλος μέγα καὶ ἀπειλητικὸν ἀνέκραγεν, ὥστε κόρακά τινα ὑπερπετόμενον σφῶν ἐκπλαγῆναι, καὶ πεσεῖν, ὥσπερ ἐμβρόντητον. Hesych. : Κεραύνιος, ἐμβρόντιστος (ita cod. vitiose). Tzetz. Hist. 10, 49, ut ceteros gramm. omittam.] Item, Vesanus. Dem. [p. 308] : Ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; [Aristoph. Eccl. 793 : Ὠμβρόντητε σύ. Philemo ap. Athen. 4, p. 175, D : Οὐκ οἶδας, ἐμβρόντητε σύ; Antiphanes ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 436 : Ἐὰν ἐπιορκήσῃ τις, αὐτὸς εὐθέως ὁ διδοὺς τὸν ὅρκον ἐγένετ' ἐμβρόντητος. Plato Alcib. 2 p. 140, C : Οὕτω μὲν τοίνυν καὶ τὴν ἀφροσύνην διειληφότες εἰσὶ, καὶ τοὺς μὲν πλεῖστον αὐτῆς μέρος ἔχοντας μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δ' ὀλίγον ἔλαττον ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Xenoph. Anab. 3, 4, 12 : Ταύτην τὴν πόλιν πολιορκῶν ὁ Περσῶν βασιλεὺς οὐκ ἐδύνατο οὔτε χρόνῳ ἑλεῖν οὔτε βίᾳ· Ζεὺς δ' ἐμβροντήτους ποιεῖ τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ οὕτως ἑάλω. Adamant. Physiogn. 1, 3, p. 329 : Οἱ δὲ ὠχρότεροι (ὀφθαλμοὶ) ἐμβροντήτους σημαίνουσι. Μανικοὺς Polemo. Epiphan. vol. 1, p. 828, D : Μανίᾳ ἀρθεὶς οὐ μικροτάτῃ, ἀλλ' ἐμβρόντητος γεγονὼς ὑπὲρ πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ. De poetis Lucian. Timon. c. 1 : Ὦ Ζεῦ φίλιε ... καὶ ἐρίγδουπε καὶ εἴ τι ἄλλο σε οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσιν. Quomodo capiendum foret ap. Hesych. cujus gl. in Ἔμβριον tractavi, si ita scrib.]

[Ἔμβροντος, ὁ, idem q. ἐμβρόντητος. German. In Mariæ dormitionem p. 108, 4. Boisson.]

[Ἔμβροσι, Ægyptiis Lactuca sativa. Dioscor. Noth. 2, 165.]

[Ἐμβροχὰς, άδος, ἡ, Mergus, Surculus vitis. Geopon. 4, 3, 7 : Ἐν τῷ ἄκρῳ τῆς ἐμβροχάδος (τοῦτο γὰρ ὀνομάζουσιν) ἀκόλουθόν ἐστιν ἑνὸς μόνου ὀφθαλμοῦ τὸν βλαστὸν καταλιπεῖν τὸν ἐπιτηδειότατον. Nicol. : « Quum Columella 4, 24, 14 et 26, 3, Compluvium palmas vocet, quæ ab altiori jugo decurrant, et veluti mersæ cacuminibus in terram despiciant, ἐμβροχάδα tanquam Impluviam s. Impluvium, a βροχὴ, Pluvia, viviradicem vocari putem, quia Mergus virga est deflexa terræ immersa ».]

[Ἐμβροχὴ, ἡ, Irrigatio. V. Ἔμβρεγμα. || Nexus (a βρόχος), Lucian. Lexiph. c. 11 : Ἀπῆγξεν, ἑαυτὸν, καὶ εὖ ἴστε ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς ἀπηγχόνισά τε αὐτὸν καὶ παρέλυσα τῆς ἐμβροχῆς.]

[Ἐμβρόχθιος, Qui est in gula. Tzetz. Hist. 12, hist. 413 inscr. : Παροιμία ἡ λέγουσα, Οὗ ὁ ἐμβρόχθιος λίθος, τὸν λίθον εἰκόνιζε Παυσανίου μητρός. Vid. historia ipsa. L. Dindorf.]

[Ἐμβροχίζω, Illaqueo. Apollodor. 2, 5, 4, 9 : Παρειμένον ἐμβροχίσας (Hercules aprum). Quod βρόχοις δεσμήσας dicit Tzetz. Hist. 2, 277.]

[Ἔμβροχος, ὁ, ἡ.] Ἔμβροχοι, Illaqueati, Laqueis implicati. [|| Basil. Ep. t. 2, p. 748, B : Τοῖς τῶν

ὀακρύων ὀχετοῖς τὴν γενειάδα ἔμβροχον καθωμάλιζες, Barbæ pilos madefactos complanabas. Hase.]

[Ἐμβρύειον, τὸ, Aristoph. fr. Hor. ap. Athen. 9, p. 372, C : Αὐτὸς δ' ἀνὴρ πωλεῖ κίχλας, ἀπίους, σχαδόνας, ἐλάας, πῦον, χόρια, χελιδόνα (χελιδόνια), τέττιγας, ἐμβρύεια. Videntur esse Carnes embryorum, fœtuum nondum natorum. ŭ]

[Ἐμβρύζω, Const. Man. Chron. p. 125, B : Ὡς οἶνος νεοπάτητος ἐμβρύζων καὶ καχλάζων. Forte ἐμβλύζων. Boisson.]

[Ἐμβρύχω, ξω, Mordeo. Nicand. Ther. 824 : Ἐπεὶ μογεροὺς ἁλιῆας πολλάκις ἐμβρύξασα (muræna) κατεπρήνιξεν ἐπάκτρων. Pass. Al. 338 : Ἡ δ' ἤτοι (βούπρηστις) λίτρῳ μὲν ἐπιχρώζουσα χαλινὰ εἴδεται ἐμβρυχθεῖσα βαρύπνοος. Conf. Ἐμβρύχω.]

Ἐμβρυοδόχος, ὁ, ἡ, Receptor τοῦ ἐμβρύου [Fœtus]. Lucian. Lexiph. [c. 6] : Τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον.

Ἐμβρυοθλάστης, ὁ, Uncus s. Spiculum ad educendos fœtus, mortuos præsertim, in VV. LL. Sciendum est tamen, hoc instrumentum, quod Æneum B spiculum Tertull. in l. De anima [25, p. 328 ed. Rigalt.] vocat, non ab educendo fœtu, sed potius a confringendo s. contundendo, ἐμβρυοθλάστην appellari; eoque respexisse puto Tertull., quum de infanticidii officio sic nominatum scribit, et addit, Utique viventis infantis peremptorium. Quæ etiam refragantur iis, qui ἐμβρυοθλάστου ad educendos præsertim mortuos fœtus usum fuisse volunt. Sed ap. eum ἐμβρυοπάκτην habent vulg. edd. pro ἐμβρυοθλάστην, ut multi admonuerunt. Putatur autem idem esse instrumentum, quod aliis nominibus ὄνυξ et πίεστρον, item ἕλκυστὴρ, θλάσις, necnon ἐμβρυουλκὸς vocitetur. [Vera ap. Tert. scriptura est ἐμβρυοσφάκτης. Ἐμβρυοθλάστης usurpat Galen. Gloss. p. 482.]

[Ἐμβρύοικος, ὁ, ἡ, in epigr. Philippi Anth. Pal. 6, 90, 1 : Ἄγκυραν ἐμβρύοικον, Suid. v. Βρύχιος interpr. ἡ τὸν βυθὸν οἰκοῦσα, sicut βρύχιος int. erat βυθιζόμενος ὕδατι. Rectius explicatur, In alga et musco versata, Algosa, Muscosa.]

[Ἐμβρυοκτόνος, ὁ, ἡ. Ἐμβρυοκτόνα δηλητήρια, Ve- C nena fœtus necantia, in Canone 92 Concilii in Trullo. Suicer. Basil. Cæsar. episc. in Zonar. Exp. p. 63. Boiss. Ex Basil. Epist. ad Amphiloch. t. 2, p. 763, B : Αἱ δεχόμεναι τὰ ἐμβρ. δηλ. Hase.]

Ἔμβρυον, τὸ, q. d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον [Eust. Il. p. 1095, 17], Infans utero conclusus, Infans qui gestatur in utero. Item generalius, Fœtus, [Embrium add. Gl.], qui est in utero. Dicitur enim et de brutis. [V. infra.] Lucian. : Οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. [Vit. Auct. c. 26 : Τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς· Dial. deor. 9, 2, etc.] Et passim ap. Diosc. [et alios quosvis], ut, quum dicit ἔμβρυα κτείνειν, et ἔμβρυα ἄγειν vel κατασπᾶν, item τεθνηκότα ἔμβρυα ἐκβάλλειν. Plin. autem Partus etiam interpr., ut, quum pro his Diosc. de anthemide dictis [3, 144 (154)], Πινομένη δὲ καταμήνια ἄγει, καὶ ἔμβρυα, καὶ λίθους, καὶ οὖρα, scribit, Pellit mortuos partus, item menstrŭa, in potu, et urinam calculosque. [Ἔμβρυον ἔχουσα, Gravida, inc. Exod. 21, 22.] De brutis autem utitur Aristot., ut quum [H. A. 5, 12 extr., De gen. 4, 5 init.] ἐλεφάντων ἔμβρυα dicit. [Æsch. Eum. 945 : Μῆλα ξὺν διπλοΐσιν ἐμβρύοις. Theophr. H. Pl. 1, 1, 3 : Τῶν ζώων τὰ ἔμβρυα, Animantium conceptus. L. D. Suid. v. Γυμνότερος ἰαλέμου : Κυρίως δὲ (dicitur λεβηρὶς) ᾧ περιέχεται τὸ ἔμβρυον τοῦ βοός. Hemst. Palæph. 2, 3 : Οὐδὲ φέρειν ἠδύνατο γυνὴ ἔμβρυον ἔχον γε κέρατα.] Ceterum Galen. De sympt. causis 1 [vol. 7, p. 527, C] tradit fœtum duobus primis mensibus nondum ἔμβρυον vocari, sed κύημα. || Apud Hom. autem ἔμβρυον dicitur pro βρέφος, de fœtu videl., qui a paucis diebus ex utero prodierit : Od. I, [245, 309, 342], de brutis : Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἦκεν ἑκάστη. Sed et Aristot. de avibus etiam exclusis, ἔμβρυον dicit, ut habent VV. LL. [De piscibus H. A. 6, 10, 3 : Περιέχεται δὲ τὸ ἔμβρυον καὶ τὸ ᾠὸν ὑμένι κοινῷ.] At Phocyl. [171] βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit, ut videbis in Βρέφος. [Referendus igitur hic l. ad ἔμβρυος adj. || Ἔμβρυον dittographia voc. ἔνδρυον est ap. Polluc. 1, A 252, ubi de parte quadam aratri, ἣ καλεῖται ἔμβρυον ἢ ἔνδρυον. Cod. Salm. ἔμβριον.] || Ἔμβρυος adj. [Qui est in utero], ut σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria : Σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάζεσον μετὰ πτισσάνης. [Vid. paullo ante.] Item Genitalis, vel Prolificus, ut Bud. vertit ap. Theophr. C. Pl. 1, 1, [3] : Ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον βλαστάνειν ἔχειν τε δεῖ τὴν ἔμβρυον ὑγρότητα καὶ ταύτην δύνασθαι τηρεῖν, i. e., inquit Bud., Humorem prolificum, vel σύμφυτον. [Et h. l. et 5, 4, 5 : Εἰ ἐπιπέσοι σπέρμα καὶ ἔμβρυον γένοιτο, cod. Urb. recte ἔμβιον, quod v.] Ab Eod. ibid. 1, 4, [3] κιττὸς esse dicitur ὅλος ἔμβρυος [ἔμβιος recte Urb.], vel ὅλως, ut alii legunt [cum Urb.], ubi a quibusdam ἔμβρυος vertitur Genitalis s. Fœcunda, non autem Vivax, cum Gaza, quod, Plin. etiam teste, hedera, ut rubus, ex sese nascatur iterum, seipsamque sua fœcunditate propaget. [Nonni Dion. 41, 29 : Ἄλλα δὲ πὰρ πελάγεσσιν ἔχει πόλις (Berrhœa), ἧχι τιταίνει στέρνα Ποσειδάωνι, καὶ ἔμβρυον αὐχένα κούρης πήχεϊ μυδαλέῳ περιβάλλεται ὑγρὸς ἀκοίτης, Int. vertit Genitalem, Wakef. Muscosum, Algosum.]

[Ἐμβρυοτομέω, Exseco, Gl. Procul. Paraphr. in Ptol. p. 214, 24 : Τὰς δὲ γυναῖκας ἐπὶ τούτοις ποιεῖ καὶ ἐκτιτρώσκειν, ἢ ἐμβρυοτομεῖσθαι. Hase.]

Ἐμβρυοτομία, ἡ, Umbilici sectio in fœtu recens in lucem edito. V. Polluc. [4, 208. Paul. Æg. 6, 74; Galen. Gloss. v. Ἰχθύην, p. 488. L. Dindorf.]

[Ἐμβρυουλκέω Colum. De re rust. 7, 3, 16 : « Quare veterinariæ medicinæ prudens esse debet pecoris magister, ut, si res exigat, vel integrum conceptum, quum transversus hæret locis genitalibus, extrahat, vel ferro divisum citra matris perniciem partibus educat, quod Græci vocant ἐμβρυουλκεῖν. » Wakef.]

[Ἐμβρυουλκία, ἡ, Extractio fœtus. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 134 : Ἕλκοῦται πολλάκις ἡ ὑστέρα διὰ δυστοκίαν ἢ ἐμβρυουλκίαν. Boiss. Olympiod. Ms. in Plat. Gorg. Routh. Psell. in Boiss. Aned. vol. 1, p. 224; Galen. Gloss. v. Ἰχθύην, p. 488. Osann. Eust. Opusc. p. 353, 5; Paul. Æg. 6, 74. L. Dindorf.]

[Ἐμβρυουλκὸς, ὁ, Instrumentum quo conceptus extrahitur. Galen. Lex. Hipp. p. 466 : Ἕλκυστῆρι, τῷ ἐμβρυουλκῷ· et sæpius Paul. Æg. 6, 74, ubi semel p. 203, 4, accentu vitioso ἐμβρυοῦλκον. L. D.]

Ἔμβρύσαι, Etym. [M. p. 334, 9] τὸ ἐνθεῖναι : factum ait ab ἐνδῆσαι, τροπῇ τοῦ δ. [Ἐμβῦσαι et ἐνδῦσαι Sylburg.]

[Ἐμβρύχω. Gl. : Ἐμβρόχειν, Infrendere. L. ἐμβρύχειν.]

Ἔμβρύων, ωνος, ὁ, Infans, VV. LL. sine exemplo. [Vitiose pro ἔμβρυον.]

Ἔμβρωμα, τὸ, Jentaculum, τὸ πρωϊνὸν ἄριστον, ut quidam exp. [Athen. 1, p. 11, C : Λέγει δὲ (Homerus vocabulo ἄριστον) τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα, ὃ ἡμεῖς ἀκρατισμὸν καλοῦμεν. Suid. ita expl. ἀκράτισμα. Eust. Il. p. 242, 20; Od. p. 1342, 6, et scholl. Hom. Ille Opusc. p. 295, 30 : Συκαῖς, ὧν καὶ ἄωρος ὁ καρπὸς παρηνομεῖτο τοῖς ὠμησταῖς εἰς ἔμβρωμα· 194, 27.] || Item Erosio, s. Idipsum quod erosum est, ut ἐμβρώματα ὀδόντων, ap. Diosc. [1, 105], Cavernæ dentium.

Ἐμβρωματίζω, [Præmando, Nutrio. Gl. : Ἐμβρωματίζει, Rumat (i. q. Ruminat). Sim. Suidas aliique D gramm. ψίω explicant ἐμβρωματίζω. Eust. Opusc. p. 158, 80 : Ἐμβρωματίσει τε καὶ ποτιεῖ τὰ εἰς κόρον σώφρονα· Il. p. 840, 25 : Τρέφει γὰρ ὁ ἁπλῶς ἐμβρωματίζων κατὰ ξενίαν ἢ καὶ ἄλλως ἐκ παρόδου τινά. Med. vel pass. Vescor, Cibum capio. Id. Od. p. 1675, 32, Homericum ἀνέρες, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν interpr. μὴ εἰδότας θάλασσαν ἢ ἐμβρωματιζομένους μετὰ ἁλῶν. Apollon. Lex. H. : Δειελιήσας, τῆς δείλης ἐμβρωματισθείς. Figurate Eustath. Opusc. p. 39, 26 : Διὸ καὶ τὰ γαλαθηνὰ βρέφη τούτῳ (voc. πάππος) πρωτίστῳ ἐν ὀνόμασιν ἐμβρωματίζονται πρὸς τῆς φύσεως· conf. 162, 7; 208, 38.]

[Ἐμβυθίζω, Immergo. Plut. Mor. p. 981, A : Ὅτι ἂν παραλάβῃ τῷ χάσματι ζῶον ἡ σκάφος ἢ λίθον (cetus), εὐθὺς διέφθαρται καὶ ἀπόλωλε πᾶν ἐμβεβυθισμένον. Etym. M. p. 564, 43. Eust. Opusc. p. 259, 17 : Ὡς φυλάξει τις ἀπίους ἢ μέλιτι ἐμβυθίσας ἢ λακκίσας εὔθετον γῆν.]

Ἔμβύθιος, ὁ, ἡ [et α, ον. V. infra Bianoris II.], i. q. βύθιος, Qui est in profundo, Profundus, ut ἐμβύθιος πέτρα, in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7,

504, 4], quæ et ὕφαλος. [Bianor. ib. 9, 227, 8 : Φωτὶ δ' ὑπ' ἄγρην ἐμβυθίην ἄγρη χερσόθεν ἠντίασεν· 423, 8 : Αἱ δ' ἐνὶ χέρσῳ Σάρδιες ἐμβυθίαις εἰς ἓν ἔκεισθε τέλος, ubi cod. ἐν βυθ.] Et ἐμβύθιοι κόγχαι, ap. Athen. In alto mersæ, Bud. interpr.; qui et addit τῷ ἐμβυθίῳ opponi τὸ ἐπιπολάζον καὶ ἀνωφερές. [Ἡ ἐμβύθιος πίννα, Isidor. ap. Athen. 3, p. 94, A. Εἰς τὰς ἐμβυθίους θαλάμας δύνειν εἰώθασιν αἱ πίνναι, ib. p. 93, E. Schweigh. Dionys. A. R. 1, 32 : Κρηνῖδες ὑπὸ ταῖς πέτραις ἐμβύθιοι· 6, 13 : Λίμνην ἐμβύθιον. Orph. Arg. 332 : Ὠκεανοῦ μεδέοντες ἁλικλύστοιό τε πόντου ἐμβύθιοι μάκαρες. Oppian. Hal. 4, 246 : Πηλὸς ἀϊδνὴς ἐμβύθιος δολιχῇσιν ὑφίζεται ὀργυιῇσιν.]

[Ἐμβυκανάω, Buccino. Dionys. A. R. 2, 8 : Κέρασι βοείοις ἐμβυκανῶντες.]

Ἔμβυλλαι, Hesychio ἀγναὶ ἡμέραι, et γῆς ἔντερα. [Ad signif. Lumbricorum Alb. confert gl. Γεμπύλους, τοὺς ἰχθῦς, τὰς πηλαμίδας. Ceterum gl. ponitur inter Ἐμβρόντητος et Ἔμβρυον.]

[Ἐμβυρσόω, Culeo insuo. Plut. De fluv. p. 1150, E : Οἱ δὲ παρατυγχάνοντες συλλαμβάνοντες ῥίπτουσιν ἐμβεβυρσωμένον εἰς τὸ καλούμενον στόμιον τῶν ἀσεβῶν.]

Ἐμβύω, i. q. βύω [Obturo. Aristoph. Vesp. 128 : Ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα ἐνεβύσαμεν ῥακίοισι. Eodem referendam gl. Hesychii Ἐμβήσας, ἐμπλήσας, inter Ἐμβρόνιον et Ἐμέγηρε positam, et Ἐμβύσας scrib. conj. Salmas. || Abscondo in. Nicet. Alex. 2, p. 324, A : Τὴν μὲν δέλτον τῷ κόλπῳ ἐνέβυσε. V. supra Ἐμβρῦσαι.]

[Ἐμβωλοκοπέω. V. Ἐμβολοκοπέω.]

[Ἐμβώμιος, Qui est in altari. Julian. Epist. 24, p. 34 ed. Heyl. : Καὶ μὴν ὅτι θεοῖς σῦκον ἀνάκειται καὶ θυσίας ἐστὶν ἁπάσης ἐμβώμιον ... οὐκ ἐμὸς ἴδιος οὗτος ὁ λόγος.]

[Ἐμέθω, i. q. ἐμέω. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 87, 6. L. Dind.]

[Ἔμεια, ἡ, Emia, urbs Peloponnesi. Eust. Il. p. 1002, 30 : Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἐμεῖν καὶ πόλις Ἔμεια, περὶ ἣν ὁ Θυέστης ἤμεσε φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκεῖα τέκνα, ἡ ἱστορία φησίν· 184, 12; 996, 38. Etym. M. p. 334, 19 : Ἔμεια τόπος ἐστὶ Μυκηνῶν. Παρὰ τὸ ἐμῶ Ἔμεια, ὡς θάλλω θάλεια. Λέγεται δὲ, ἐπειδὴ ἐκεῖ ἤμεσεν ὁ Κέρβερος ἀνελθὼν ἐκ τοῦ ᾅδου, ἢ ἐπειδὴ ἐκεῖ ἤμεσεν ὁ Θυέστης φαγὼν τὰ τέκνα αὐτοῦ. Conf. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 206, 20.]

[Ἔμεσα, ης, ἡ, Emesa, urbs Phœniciæ. Steph. B. : Ἔμισα, πόλις Φοινίκης Λιβανουσίας (Λιβανησίας Holst.), ὡς Λάρισα, καὶ Ἐμισαῖος τὸ ἐθνικὸν ὡς Λαρισαῖος. Διονύσιος ὁ ποιητὴς συνέστειλε τὸ ν· φησὶ γάρ, « Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίης Ἐμίσων πόλιν (recte intt. ἀντολίην : fort. vero vicissim scrib. πόλις)· » καὶ ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα· ἡ χρῆσις δὲ θηλυκῶς. (Conf. Etym. infra cit.) Ἔν τισι δὲ Ἔμεσα εὕρηται, ἀφ' οὗ Ἐμεσηνός. Emi et Emisων numi ap. Eckh. D. N. vol. 3, p. 311. Ap. Phot. cod. 242, p. 348, 33, libri variant inter Ἐμέσης et Ἐμίσης. Schol. ad Phot. p. 130 : Φοινίκης γὰρ πόλις Ἔμεσα, ἡ καὶ Ἔμισος καταλέγεται ἐν ταῖς γεωγραφικαῖς (sic) πίναξιν, citat et Ἔμισα pro Ἔμισος reponit Holst. ad Steph. : quam conj. videri possit commendare quod etiam ap. Liban. Epist. 766, p. 363, pro Ἔμεσα est var. ἔμε σὸς (sic), sed refellit Herodian. 5, 3, 1 : Ἀπὸ Ἐμέσου καλουμένης οὕτω πόλεως ἐν Φ. Ἔμεσα, ης, ap. Sozom. H. E. 3, 17, p. 122, 40, Nemes. in inscr. libri De nat. hom. p. 35, Joseph. B. J. 7, 7, 1, Ἐμεσῶν, vitiose pro Ἐμέσων (ut est A. J. 20, 8, 4), A. J. 18, 5, 4; 19, 8, 1; 20, 7, 1. Eademque forma ap. Liban. Ep. 766, p. 363 : Πρέσβεις Ἔμεσα πέμπει. Τὸ Χὲμψ ἤτοι τὸ Ἔμεσσα Const. De admin. imp. c. 25, p. 989. Ἔμισα, ης, ap. Julian. Cæs. p. 313, A, Zosim. 1, 39, 5; 52, 2, ubi al. Ἔμεσαν· 8, 54, 2, et 4; 56, 4, Jo. Malal. p. 296, 12 (sed ap. eund. p. 345, 5 forma græcobarb. Ἐμέζτη). Αἴμισα Chron. Pasch. p. 63, 2; 520, 5. Ἔμισα, ων, in num. ap. Eckhel., Ἔμισσα ap. Ptol. 5, 15, Hierocl. Synecd. p. 717, et in cod. Mosq. Epist. Libanii ap. Matthæum ad Nemesium l. supra cit., vitiose, etsi Holstenius, Salmasio auctore, Stephano B. inferebat duplex σ, scilicet propter comparationem Larissæ, quam Larisam potius scrib. esse etiam Stephani loco probatur. Recte Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 199, 13 : Ἔμισα, ἡ πόλις, ὡς Λάρισα, καὶ Ἐμισαῖος, ὡς Λαρισαῖος. Gent. Ἐμισηνὸς in num. ap. Eckh., ap. Zosim. 1, 54, 2; Ἐμεσηνὸς ap. Strab. 16, p. 753, ubi al. Ἐμισ.,

Dion. Cass. 72, 14, Zosim. 1, 10, 1, et in numo ap. Holst. ad Steph.; Ἐμεσινὸς vitiose cod. Chron. Pasch. p. 591, 12, et alius ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 188, D. De forma Ἐμισαῖος Etym. M. p. 334, 53 : Ἔμισα, πόλις Φ., τὸ ἐθνικὸν Ἐμισαῖος. Καὶ ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα Διονύσιος, ὡς τὰ Μέγαρα· οἱ δὲ νῦν χρῶνται θηλυκῶς. Ἀλλὰ πῶς τὸ Ἐμισαῖος ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γέγονεν; εἰ μή τις φαίη, ὥσπερ τὸ Γάδειρα Γαδειραῖος. Ἡ δὲ Ἔμεσα διὰ τοῦ ε, ὅθεν Ἐμεσηνὸς, ὡς τὸ Γέρασα Γερασηνός. Hæc nobis de formis earumque orthographia sufficiant. Plura intt. Juliani, et Antonini It. p. 188. L. D.]

[Ἐμεσία. V. Ἔμιαι.]

[Ἔμεσις, εως, ἡ, Vomitus. Hippocr. De morb. 2, p. 487, 24 : Μετὰ τὴν ἔμεσιν ἀλγέει τὸ σῶμα πᾶν.]

[Ἐμεσίων, ωνος, ὁ, Emesio, n. pr. viri. Damasc. Vita Isid. ap. Phot. Bibl. cod. 242, p. 347, 16 : Ἐνέτυχον ἐξ ἀνάγκης τῷ Ἐμεσίωνι· οὐ γὰρ ἄν ποτε ἑκὼν ἠνεσχόμην τῆς αὐτοῦ ὑηνίας· ἀλλ' ἡ πρεσβεία με ἠνάγκασε. ῐ L. D.]

[Ἔμεσμα, τὸ, i. q. ἔμεσις. Hippocr. Prorrh. 1, p. 68, A : Τὰ ἐν κεφαλάλγίῃσι ἰώδεα ἐμέσματα· 72, A.]

[Ἔμεσος. V. Ἔμεσα.]

[Ἐμετηρίζω, Vomitum cieo. Hippocr. De loc. in hom. p. 419, 40 : Ἤν δ' ἂν (del. part.) ἀσθενὴς ᾖ ὁ ταῦτα πάσχων, ὕπνου φάρμακον ἐμετηρίσας διδόναι.]

[Ἐμετήριος, α, ον.] Ἐμετήρια, τὰ, Vomitoria, Quæ vomitum cient s. provocant, Diosc. [Aret. Diut. p. cur. 1, 3, p. 119 : Μελέτῃσι γὰρ χρὴ τοῦ στομάχου ἐμέειν ἐπὶ τοῖσι δεινοτέροισι ἐμετηρίοισι. Adjective Rufus Opusc. p. 82 ed. Matth. vel De vesicæ et renum aff. c. 16, p. 13 ed. Clinch. : ... μήτε ἄγαν ἐμπλήσας κέλευε ἐξεμεῖν, καὶ τῶν ἐμετηρίων σιτίων προσάρας· ταῦτα δέ ἐστι τὰ πίονα καὶ γλυκέα etc. Hippocr. De loc. in hom. p. 419, 33 : Φάρμακον ... ἐμετήριον.]

Ἐμετιάω, Vomiturio, Vomitum appeto, Nauseo. Aristot. Probl. [3, 19] : Διὰ τί μᾶλλον ἐμετιᾷν ποιεῖ ὁ ὕδαρὴς οἶνος ἢ ὁ ἄκρατος. Pro quo alibi ναυτιᾷν.

Ἐμετικὸς, ἡ, ὸν, Vomitorius : ut ἐμ. φάρμακον, Vomitorium, quod provocat vomitum. [Aristot. Probl. 3, 19 extr.] || Ad vomendum propensus. [Hippocr. De rat. vict. p. 395, 44 : Τοὺς ἐμετικούς. Plut. Pomp. c. 51 : Ἐπιφυομένου δὲ Πομπηίῳ Μαρκελλίνου καὶ σφοδρῶς λέγειν δοκοῦντος, ὁ Πομπήιος ἔφη πάντων ἀδικώτατον εἶναι τὸν Μαρκελλῖνον, ὃς χάριν οὐκ ἔχει λόγιος μὲν ἐξ ἀφώνου δι' αὐτὸν, ἐμ. δ' ἐκ πεινατικοῦ γενόμενος· quæ repetuntur Mor. p. 204, C.]

Ἐμετοποιέομαι, Vomitum facio, i. e. cieo, moveo. Hippocr. De morb. intern. [p. 552, 54] : Τὴν δὲ ἄνω κοιλίην ἐμετοποιεύμενος, κάθαρσιν παρεχέτω.

[Ἐμετοποιία, ἡ, Actio qua vomitus cietur, Lat. Vomitus. Dionys. Æg. ap. Phot. cod. 185, p. 130, 33, 34.]

Ἐμετοποιὸς, ὁ, ἡ, Vomitum efficiens, ciens, ἐμετικός.

Ἐμετὸς, Cum vomitu ejectus, cum accentu in fine ad differentiam substantivi ἔμετος. [Suid. : Ἔμετος ἡ τῶν περιττωμάτων κένωσις. Ἐμετὸς δὲ αὐτὸ τὸ κενωθέν. Quod discrimen observatum ap. Theodot. Jesaiæ 28, 13 : Δεισαλία εἰς δεισαλίαν, ἐμετὸς εἰς ἐμετὸν, et in l. Ephraem in Ἔμετος citando. Arcad. novit nonnisi unum ἔμετος p. 81, 12.]

Ἔμετος, ὁ, Vomitus, [Vomitina add. Gl.] Vomitio. [Hippocr. De loc. in hom. p. 419, 38, 39, et al. sæpe. Plur. Co. præn. p. 208, H, Herodot. 2, 77. Nicand. Ther. 435 : Ἀπερευγόμενοι ἔμετον χολοειδέα. Et alii plurimi. Locum Prov. Salom. 26, 11 : Ὥσπερ κύων, ὅταν ἐπέλθῃ ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον, exprimit Eust. Opusc. p. 96, 72; 219, 31, Ephraem. Syr. vol. 1, p. 19, D, ubi ἐμετόν. L. Dindorf.]

[Ἐμέττω, Vomo, Gl. Pro ἐμέω, ut videtur.]

[Ἐμετώδης, ὁ, ἡ, Vomitorius. Hippocr. Co. præn. p. 209, F : Αἱ πύκναι ... ὑποστροφαὶ ἐμετώδεες.]

Ἐμετωδέως, In modum τῶν ἐμέτων. Hippocr. Prorrhet. 1, [p. 77 ante med.] : Τὰ ἐν ὀξέσι ἐμετωδέως ἑλκόμενα, φλαῦρα. Galen. significare putat, ἢν συνταράττηται μὲν ἐπὶ πλεῖστόν τε καὶ πυκνὸν, ἐμῇ δὲ ἤτοι μηδὲν ἢ παντάπασιν ὀλίγον.

Ἐμέω, ἐσω [Att. οῦμαι], Vomo [Gl.]. Lucian. Lexiph. [c. 20] : Ὡς πιὼν ἐμέσειε. Ibid. [c. 21] : Οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, ubi tamen de industria minus usitato præt. uti videtur. [Immo consueto, cujus aliud ex. v. gr. v. ap. Ælian. N. A. 17, 37. Præsenti Hom.

Il. O, 11 : Αἷμ' ἐμέων. Æsch. Eum. 184 : Ἐμοῦσα θρόμβους, οὓς ἀφείλκυσας φόνου. Et fut. ib. 730 : Σύ τοι τάχ' οὐκ ἔχουσα τῆς δίκης τέλος ἐμεῖ τὸν ἰὸν οὐδὲν ἐχθροῖσιν βαρύν. Xen. An. 4, 8, 20 : Ἥμουν καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς. Plato Phædr. p. 268, B : Ἐμεῖν ποιεῖν. Et sæpe Hippocr., velut De morbis 1, p. 456, 16 : Ἐμέοντες αἷμα, aliique multi, de quorum usu addo tantum constr. c. dat., Aristoph. Ach. 587 : Οὗτος τί δράσεις; τῷ πτίλῳ μέλλεις ἐμεῖν; ut ead. ap. Tzetz. Hist. 4, 310 : Ἰδὼν ὄφιν ἐμέσαντα, ὡς ἔοικε, τῷ ἄγγει, non videatur repetenda ab consuetudine Byzantinorum dat. ponendi pro accusat. cum præpositione. Tum signif. figuratam ap. Eunap. Proæres. p. 86 : Τὰ Ἀριστείδου ... προενεγκόντων, ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμούντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων, de oratione temere effutita. Ubi v. Boiss. p. 365. Et Abominandi signif. Apocal. 3, 16 : Μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου. || De aor. Thomas p. 327 : Ἐξήμεσε κάλλιον ἢ ἤμεσε.]

Ἔμιαι, Galen. in Lex. Hippocr. [p. 466] exp. ἔμετοι, Vomitus : Atticum esse vocab. dicens. Sed puto scr. ἐμεσίαι. Ita enim legitur ap. Hippocr. De morb. 2, [p. 473, 12] : Ἢν ἐμεσίαι μιν ἔχωσιν, ἐμεσάτω. [Ἐμίας bis ponit Eust. : Il. p. 996, 38 : Ἰστέον ὅτι ἐκ τοῦ ἐμεῖν, ὅθεν ὁ ἔμετος, οὐ μόνον Ἔμεια, ... ἀλλὰ καὶ ἐμίας, ὡς κοχλίας, ὁ ἐμετικὸς ἢ εὐεμής· et ead. qua Gal. signif., Od. p. 1761, 38, ubi ex Aristophane gramm. refert raras quasdam vocc. formas : Καὶ οἱ ἔμετοι (εἴρηνται) ἐμίαι, ὡς κοχλίαι. Εὔπολις δὲ, φησὶν (Arist.), ἐπὶ τοῦ κακοφώνου τὸν ἐμίαν τίθησιν. Itaque Ἐμίαι scrib. videtur ap. Gal., qui quum Atticum dixit voc., respexit ad auctorem ejusmodi qualem habuisse videtur Aristoph. Incerta autem scriptura est ap. Hippocr., ex quo tertiam formam ἔμεσις supra annotavimus. Nec magis certum an ad ἐμίας pertineat gl. Hesychii Ἐμειὰς, διαχρήματα, ubi Ἐμίας, διαχωρήματα conj. Albert.]

[Ἐμίνιον, Ægyptiis Dracontea, ap. Apulej. De virt. herb. c. 13. Ducang.]

[Ἔμισα, Ἐμισηνός. V. Ἔμεσα.]

[Ἔμμα, forma Æol. pro εἶμα, de qua iis quæ HSt. scripsit in Εἶμα p. 255, D, hæc sunt addenda : Non ἔμμα est ap. Hesych., sed ἔμμα, eodemque spiritu scribunt Gregor. vel gramm. cum eo editi p. 587, 597, 622, 662, 664, Etym. M. p. 300, 18, et ubi vitiose ἔμβα, Epim. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 153, 23. V. etiam Ἄεμμα, Γέμμα. Porro ap. Hesych. non ἢ ἀπομ. est sed καὶ ἀπ. Priorem interpr. Kusterus ad ἄμμα, alteram Reisk. ad ἔχμαγμα referebat.]

Ἐμμαίνομαι, Furo in, Insanio in. Act. 26, [11] : Περισσῶς τε [δὲ] ἐμμαινόμενος αὐτοῖς ἐδίωκον ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις, Supramodum furens adversus eos. [Simpl. Insanio, Nicet. Eug. 3, 19 : Οὐ γὰρ βραδύνειν ἐμμανεὶς Ἔρως θέλει. Sed fort. scrib. ἐμμανής. L. D. Plural. Epiphan. t. 1, p. 92, B : Οὗτοι δὲ κατὰ πάντα τρόπον ἐμμανέντες. Cum dat. Joseph. Ant. Jud. 17, 6, 5 : Ἐμμαινομένου πᾶσι τοῦ βασιλέως. Hase.]

[Ἐμμακεδονίξαι, χρήσασθαι, Hesych.]

[Ἐμμαίομαι. V. Ἐμμέμαα.]

[Ἐμμαλάσσω.] Ἐμμαλάξαι Hesychio est τῇ χειρὶ ἐπιλαβέσθαι.

[Ἔμμαλλος, ὁ, ἡ, Villosus. Lucian. Cynic. c. 5 : Πρόβατα ποιήσας ἔμμαλλα. Ap. Jo. Malal. p. 386, 15 : Παρέσχεν (Longinus frater imp. Zenonis) εἰς τὰ τέσσαρα μέρη Κωνσταντινουπόλεως ὀρχηστὰς ἐμμάλους μικροὺς τέσσαρας... Ἔδωκε δὲ τοῖς Πρασίνοις ἔμμαλον τὸν Αὐτοκύονα τὸν λεγόμενον Καράμαλλον ... καὶ τὸν Ῥόδον τὸν λεγόμενον Χρυσόμαλλον, Chilm. scr. putabat ἐμμάλλους, quod esset Comatos : ceterum nominis ἔμμαλλος rationem non magis aperire potuit quam nom. Caramalli et Chrysomalli, nisi quod eadem aliis saltatoribus et saltatricibus communia fuisse notavit. De simplici λ in vocc. cum μαλλὸς compp. diximus jam in Δασύμαλλος et Ἐμβασίμαλλος : sic ἀμφιμάλους in Ms. Pamphili ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 2, vol. 2, p. 159, D, μαλοὺς ap. anon. in Bandur. Imp. Or. vol. 1, p. 14, D, et similia alibi. L. Dindorf.]

[Ἐμμανὲς, Hyoscyamus, ap. Diosc. Noth. 4, 69, et Apul. c. 4. Ducang.]

Ἐμμανὴς, ὁ, ἡ, Furens, Lymphatus, vel Furore plenus. [Furibundus, Vecors, Gl.] Soph. El. [294] : Ἠγνικαῦτα δ' ἐμμανὴς βοᾷ παραστᾶσ'. [Æsch. Prom. 675 : Ἐμμανεῖ σκιρτήματι ἧσσον· Eum. 860 : Ἀοίνοις ἐμμανεῖς θυμώμασι. Eur. Bacch. 1094 : Θεοῦ πνοαῖσιν ἐμμανεῖς· Cycl. 3 : Ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο. Plato Phædr. p. 251, E : Ἐμμανὴς οὖσα (ἡ ψυχή)· Leg. 2, p. 666, A : Τὴν ἐμμανῆ ἕξιν τῶν νέων· 5, p. 734, A : Ἔρωτας οὐκ ἐμμανεῖς· et ib. : Ἔρωτας ... ἐμμανεστάτους. Plut. Arat. c. 17 : Οὐδὲν ἀπέλειπε πάθει τῶν ἐμμανεστάτων ἐρώτων. Et alii quivis sim. Poll. 4, 52 : Ἐμμανὴς εἰς ποίησιν. Inter ἐμμ. et ἐκμανὴς variant libri 5, 74, Maneth. 1, 91.]

Ἐμμάνως, Furibunde, Furenter. Et metaph. ἐμμανέστατα ἐρῶντες, Insano amore depereuntes. Hesych. ἐμμανῶς exp. ἐκθύμως, ὀργίλως. [Dio Cass. 65, 16 : Ὁρῶντες γὰρ αὐτὸν δεῦρο καὶ ἐκεῖσε ἐμμανῶς ἄττοντα.]

[Ἐμμαοῦς, ἡ, Emmaus. Duo fuerunt loci in Judæa hoc nomine insigniti, quorum alter vicus s. pagus fuit, in regione campestri situs, non procul a Tiberiade ad lacum Genesareth, in quo fontes erant aquarum calidarum, a quibus nomen habuisse videtur, et strage exercitus Antiochi ab Juda Maccabæo prostrati nobilitatus. Macc. 1, 3, 40 : Παρενέβαλον πλησίον Ἐμμαοὺμ ἐν τῇ γῇ τῇ πεδινῇ· 57 : Παρενέβαλε κατὰ νότον Ἐμμαούμ. Joseph. A. J. 13, 1, 3 : Τὴν Ἰεριχοῦντα καὶ Ἐμμαοῦν· 14, 11, 2 : Γόφναν καὶ Ἐμμαοῦν (Ἀμμαοῦν B. J. 1, 11, 2)· 17, 10, 9 : Πίμπραται δὲ καὶ Ἐμμαοῦς, προεκλειφθεῖσα ὑπὸ τῶν οἰκητόρων. (Accusat. Ἐμμαοῦντα est ib. 7, B. J. 2, 4, 3. Nomin. Ἐμμαοῦς Ptolem. 5, 16.) Alter vicus ejusd. nominis et idem ille de quo Lucas 24, 13 : Κώμην, ᾗ ὄνομα Ἐμμαοὺς (sic), erat in tribu Juda situs ad occidentem urbis Hierosolymæ 60 stad. intervallo, postea Nicopolis dictus teste Nicephoro 10, 31 (Chron. Pasch. p. 499, 5, ubi v. Ducang.). Ex Schleusn. Lex. N. T.]

[Ἐμμαπέω.] Ἐμμαπέειν, Dicto citius aliquid facere. Nicand. Ther. 809, de api : Κέντρον γὰρ πληγῇ περικάλλιπεν ἐμμαπέουσα. Ubi schol. exp. ἐνεργοῦσα [κατὰ τὸ βάθος καὶ σφοδρῶς πλήττουσα. Liber Paris. ἐμματτέουσα. Ἐμματέουσα Schneid. V. Ἐμματέω].

Ἐμμαπέως, Dicto citius, Dictum factum. Putatur enim dictum pro ἀμεπέως, i. e. ἅμα τῷ ἔπει. Hesych. sane exp. ἅμα τῷ εἰπεῖν, ταχέως, ἐσπουδασμένως, προθύμως, Celeriter, Properanter, Prompte. Hom. Il. E, [836] : Ὃ δ' ἄρ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν· Od. Ξ, [485] : Ὃ δ' ἄρ ἐμμαπέως ὑπάκουσε. [Conf. H. Ven. 181. Hesiod. Sc. 442 : Ὃ μὲν ἰαχῇ ... ἐπόρουσεν, ὁ δ' ἐμμ. ὑπέδεκτο. Ceterum ducitur ab ead. stirpe qua μαπεῖν, μέμαπον, μάψ.]

[Ἐμμαραίνομαι, Marcesco in. Basil. t. 2, p. 686, D : Καθάπερ τι βλάστημα τοῖς τῆς γῆς κόλποις ἐμμαραινόμενον. Hase.]

[Ἐμμαρτυρέω, Testis sum. Germ. CPolit. Or. in adorat. cruc. p. 249 Grets., D : Ἐνεμαρτυρεῖ μοι τὴν εὐήθειαν (loquitur Adam) τὰ δέρματα τῶν προβάτων. Hase.]

[Ἐμμάρτυρος, ὁ, ἡ, Instar testimonii coram judicibus dicti certus et verus, Testimonialis. Themist. Or. 11, p. 144, B : Ὥρα οὖν μοι ἐκτίνειν ὅπως ἂν δυναίμην ἄνευ θωπείας καὶ κολακείας· ἄλλως γὰρ ποιοῦντι οὐ συγχωρήσει τὰ παιδικὰ, ἀλλὰ δυσχεράνει καὶ ἀχθεσθήσεται, εἰ μὴ ἐμμάρτυρα φθεγγοίμην ὁπόσα φθεγγοίμην. Theophil. Ad Autol. 1, 14, p. 346, D : Πλὴν καὶ αὐτοὶ προεῖπον περὶ τῶν κολάσεων τῶν μελλουσῶν ἔσεσθαι ἐπὶ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀπίστους, ὅπως ᾖ ἐμμάρτυρα πᾶσι, πρὸς τὸ μὴ εἰπεῖν τινὰς ὅτι οὐκ ἠκούσαμεν οὐδὲ ἔγνωμεν, Ut testata essent omnibus. Planud. Ovid. Met. 2, 473 : Τοῦτο δῆλον ὡς ἐλείπετο ..., ὡς ἂν ἔγγυος γένοιο, καὶ ἡ πρὸς ἐμὲ ὕβρις τῷ τοκετῷ γνωσθείη, καὶ τοῦ ἡμετέρου Διὸς ἐμμάρτυρον εἴη τὸ αἶσχος, addit Boiss. Hinc adv. Ἐμμαρτύρως, ap. Eust. Il. p. 64, 33 : Ὑπερβολικὸν δὲ τὸ πάντων εἶναι φιλοκτεανώτατον τὸν Ἀτρείδην, οὐ μὴν ἐμμ. ἀληθές. Q. d. Testimonialiter verum.]

[Ἐμμάσσω s. Ἐμμάττω, et Ἐμμάσσομαι s. Ἐμμάττομαι, Imprimo, Infligo, Impingo. Callim. Dian. 124 : Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν. Nicand. Ther. 367 : Αὐτὰρ ὁ κέντρον αὐχένι τ' ἀκροτάτῳ κεφαλῇ τ' ἐνεμάξατο φωτός. Oppian. Hal. 2, 502 : Αὐτῷ, τὸν μάστευε, κακὴν ἐνεμάξατο κῆρα· Crinag. Anth. Plan. 4, 273 : Αὐτός σοι Φοίβοιο πάϊς λαθικηδέα τέχνης ἰδμοσύνην, πανάκη χεῖρα λιπηνάμενος, Ηρηξαγόρη, στέρνοις ἐνεμάξατο. Eust. Opusc. p. 83, 25 : Μηδὲ διαβάλλεσθαι, ὅτι μηδὲ ἐγὼ τοιοῦτον ἐνεμαξάμην τραῦμα τῇ ἐμῇ ψυχῇ· 308,

38 : Μήποτε φιλοῦντές Ἔρωτες πυρσοῖς τοῖς χείλεσιν, ἐνεμάξαντό τι αὐτόθι τῆς τῶν χειλέων βαφῆς. Activo 119, 38 : Μέμνημαι δὲ αὐτὸ εἶναι τὸ κακὸν, δι' οὗ μοι τραῦμα βαθὺ ἐντακὼν ἐνέμαξε πλατεῖαν οὐλὴν εἰς παράσημον.]

[Ἐμματάζω. V. Ἐμματαιάζω.]

[Ἐμματαιάζω.] Ἐμματαιάζων Hesych. exp. ματαιολογῶν, Inania et futilia blaterans. Pro quo ap. Suid. in Ms. etiam exemplari ἐμματάζων, cum ead. expos. [Cat. in Ps. t. 2, p. 625, D : Ὑπερηφάνως ἐμματαιάζειν. Phot. Epist. p. 204, 31 : Οἱ ταῖς αἱρετικαῖς ἐμματαΐζοντες (sic) λέσχαις. Sensu aliquatenus diverso frequentat Gregor. Nyss. t. 1, p. 750, A : Ὁ ταῖς ἀνυποστάτοις ἐλπίσιν ἐμματαιάζων, Stulte inhærescens et inhians; conf. t. 2, p. 87, C, et t. 1, p. 717, D : Ἐμμ. ταῖς ἀνυπάρκτοις ἐπιθυμίαις. Ib. 629, C : Ἐμματαιάζουσα· 599, A : Ἐμματαιάζοντες· t. 2, p. 315, C: Μικροπρεπῶς τε καὶ βρεφικῶς τοῖς ἀμηχάνοις ἐμμ. Hase.]

[Ἐμματέω.] Ἐμμάσαι, Hesychio [in gl. inter Ἐμμανῶς et Ἐμματαιάζων posita] ἐνερεῖσαι. [Ἐρμάσαι conj. Alb. Quam conj. redarguit sequentis gl. Ἐμματεῖται interpretatio.] Idem et Ἐμματεῖται affert pro ἐνερείδει, ἐνλαμβάνεται [et ζητεῖ κατὰ μέρος, ut infra Ματεῖ, ζητεῖ]: necnon Ἐμματέων pro ψηλαφῶν, φιλονεικῶν, ὁρμῶν : accipiens forsan pro Manus contactu proritans. Quæ expos. non male conveniet huic l. Nicandri Al. 137 : Τὰ δ' (intell. φάρμακα) ἀθρόα νειόθι βράσσοις Ἐμματέων ἔτ' ἄπεπτα πύλῃ μεμιασμένα δόρπα. Schol. ea verba sic exp. : Τὰ δὲ φάρμακα ἀθρόα κάτωθεν ἀναβάλλοις, τοὺς ὀκτύλους καθιεὶς διὰ τοῦ στόματος εἰς τὸν φάρυγγα, ἔτι τοῦ ληφθέντος ἐν τῇ κοιλίᾳ παρακειμένου, καὶ μήπω διὰ τῆς πύλης ὡρμηκότος πρὸς ἀνάδοσιν. Additque ἐμμάττειν esse τὸ καθιέναι τοὺς δακτύλους εἰς κοῖλον τόπον, Demittere digitos in locum cavum. [Conf. Ἐμμαπέω. Errore eod., qui ibi notatus est, cod. Paris. ἐμπαπέων.] Ubi nota eum ἐμμάττειν dicere pro eo quod Nic. ἐμματέειν. Alibi κατεμματέειν dicit poeta pro eodem. [Conf. quæ de simili formarum diversitate diximus in Εἰσμάσσομαι et Ἐκματέομαι. Quæ omnia comparata cum his quæ in Ἐμμάσαι attulit HSt. duas quidem formas, ματέω præs. et aor. ἔμασα, et med. ματέομαι et ἐμασάμην, extra dubitationem ponunt : neque obscure indicant tertiam præter has fuisse formam præs. μάττω, quæ tamen, ut nihil offensionis habet ap. schol. Nic. ab HSt. modo cit., ap. Hippocr., ut dixi in Εἰσμάσσομαι, suspecta est propter duplex τ, cujus loco dial. Ionica poscit duplex σ. Nam quod ap. Hesych., ut ib. dixi, est Ἐσμασσόμενος, ἐμβαλλόμενος, corrigendum videtur Ἐσμασάμενος, ἐμβαλόμενος vel ἐμβαλὼν, eodemque modo, quod supra citavit HSt., Ἐμματεῖται, ἐνλαμβάνεται, scrib. Ἐμματεῖται, ἐμβάλλεται vel ἐμβάλλει : media enim verbi ἐμβάλλω forma ab utraque gl. aliena videtur. Ceterum ejusd. stirpis est ἐμμαίομαι, unde infra ἐμμέμαα. L. Dindorf.]

[Ἐμματέομαι, Commanduco. Schol. Soph. Trach. 793 : Ἐνδατούμενος) Ἔνιοι δὲ γρ. ἐμματούμενος, ἀντὶ τοῦ μασώμενος. L. Dindorf.]

[Ἐμμάχομαι, Pugno in, Prælior in. Herodot. 9, 7 : Ἐπιτηδειότατόν ἐστι ἐμμαχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδίον. Et sim. Dio Cass. 50, 12.]

[Ἐμμεγεθύνω, Magnum reddo. Pass. Euseb. Cat. in Ps. t. 1, p. 47, 8 : Ἡ κεφαλὴ τοῦ κατὰ σῶμα ἐμμεγεθυνομένου, Ejus qui corporis incrementum sumpsit. Hase.]

Ἐμμέθοδος, ὁ, ἡ, In quo methodus est, Compendiosus, Artificiosus. Philo De mundo [vol. 2, p. 512, 38] : Λογικῇ φύσει τὸ ἐμμέθοδον οἰκεῖον, Quod artificio constat, rationali naturæ est accommodatum. [Psellus Opusc. p. 129, 8 ed. Boiss. ab ipso cit.]

Ἐμμεθόδως, Via et ratione compendiaria, Artificiose, s. μεθοδικῶς, Alex. In Topic. p. 142. [Vita Pachom. Act. SS. Maii t. 3, p. 32, 17 : Λέγει αὐτῷ ἐμμ. Interpr. Callide. Hase.]

Ἐμμεθύσκομαι, Inebrior, s. Ebrius sum in vel inter : ut ἐμμεθυσκόμενος τοῖς ἁγίοις [Joseph. B. J. 4, 4, 3].

[Ἐμμειδιάω.] Ἐμμειδιᾶσαι, Subridere in vel propter. [Xenoph. Cyn. 4, 3 : Ἐμμειδιῶσαι πρὸς τὰ ἴχνη (canes). Philostr. Ep. 73, p. 950 : Τὸ δὲ σὸν κάλλος ἀεὶ τέθηλεν, ὅθεν ὀφθαλμοῖς ἐμμειδιᾷ καὶ παρειαῖς, οἷόν τι ἔαρ, τὸ μετόπωρον τοῦ κάλλους.]

Ἐμμέλεια, ἡ, Modulatio, Apta modulatio. [Dionys. De comp. verb. p. 209, 6 R. : Τί οὖν ἦν ἄτοπον, εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ ἐμμελείας ἐγένετο καὶ τοῦ μηδὲν εἰκῇ μηδ' ἀβασανίστως τιθέναι μήτ' ὄνομα μήτ' ἐννόημα; De admir. vi Dem. c. 50, p. 1108, 1 : Τῆς ἐμμελείας, ἧς κριτήριον ἄριστον ἡ ἄλογος αἴσθησις. Plut. Mor. p. 1065, C: Χοροῦ μέν ἐστιν ἐμμέλεια, μηδενὸς ἀπάδοντος ἐν αὐτῷ· 167, C : Μουσικήν φησιν ὁ Πλάτων ἐμμελείας καὶ εὐρυθμίας δημιουργὸν ἀνθρώποις ὑπὸ θεῶν οὐ τρυφῆς ἕνεκα καὶ κνήσεως ὥτων δοθῆναι· 443, A : Οἷαν ἔντερα καὶ νεῦρα ... ἐμμέλειαν καὶ φωνὴν ἀφίησι· 1029, C : Τῆς ἱερᾶς προσόδου καὶ χορείας ὀκτάχορδον ἐμμέλειαν· 41, D : Αἱ δὲ τῶν πολλῶν διαλέξεις καὶ μελέται σοφιστῶν οὐ μόνον τοῖς ὀνόμασι παραπετάσμασι χρῶνται τῶν διανοημάτων, ἀλλὰ καὶ τὴν φωνὴν ἐμμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι ... ἐφηδύνοντες ἐκβακχεύουσι ... τοὺς ἀκροωμένους· 138, C : Τὴν περὶ γάμον καὶ οἶκον ἐμμέλειαν ἡρμοσμένην παρέχειν.] Dicta fuit hoc nomine Quædam etiam saltatio a concinnitate, s. a concinno ac decenti corporis motu. Ejus meminit Pollux [4, 99, ubi tragicam dicit cum Suida et aliis], necnon Plato [de quo infra]. Vide et scholiastam Aristoph. [Vesp. 1503 : Ἀπολῶ γὰρ αὐτὸν ἐμμελείᾳ κονδύλου. Quæ dicuntur a Philocleone cum tragœdo certaturo. Ubi schol. animadvertit tragicæ saltationis genus dici ἐμμέλειαν. Et Ran. 924, ubi ad voc. temere a gramm. illatum annotat schol. ὅτι καταχρηστικῶς νῦν τὴν εὐρυθμίαν (dicit ἐμμέλειαν)· κυρίως δὲ ἡ μετὰ μέλους ὄρχησις τραγική. Οἱ δὲ, ἡ πρὸς τὰς ῥήσεις ὑπόρχησις. (Vid. quæ inferius citabuntur ex Jo. Tzetza.) Tragicam dicunt etiam Aristid. vol. 2, p. 415, Lucian. De salt. c. 26, Athen. 1, p. 20, E; 14, p. 630, E (631, D, σπουδαίαν), Ammon. p. 83, ubi v. Valck.; Μολοσσικὴν ἐμμέλειαν Athen. 14, p. 629, D. || Aliter Herodot. 6, 129 : Προϊούσης δὲ τῆς πόσιος, κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἱπποκλείδης ἐκέλευέ οἱ τὸν αὐλητὴν αὐλῆσαι ἐμμέλειαν : πειθομένου δὲ τοῦ αὐλητέω ὀρχήσατο· ubi χορικὴ ὄρχησις interpr. Gloss. ex eoque Suidas. Et antiquissimus voc. testis Æschylus ap. Hesych. : Ἐμμέλεια, εἶδος ὀρχήσεως. Καὶ Πλάτων ἐπαινεῖ τὴν ὄρχησιν (rectius τὴν ὀνομασίαν dixisset), καί φησι (excidisse verba loci Plat. Leg. 7, p. 816, B, conjecit Alb., quæ hæc sunt : Μίμησις τῶν λεγομένων σχήμασι γενομένη τὴν ὀρχηστικὴν ἐξειργάσατο τέχνην ξύμπασαν. Ὁ μὲν οὖν ἐμμελῶς ἡμῶν, ὁ δὲ πλημμελῶς ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται. Πολλὰ μὲν δὴ τοίνυν ἄλλα ἡμῖν τῶν παλαιῶν ὀνομάτων, ὡς εὖ καὶ κατὰ φύσιν κείμενα, δεῖ διανοούμενον ἐπαινεῖν, τούτων δὲ ἓν καὶ τὸ περὶ τὰς ὀρχήσεις τὰς τῶν εὖ πραττόντων, ὄντων δὲ μετρίων αὐτῶν πρὸς τὰς ἡδονάς, ὡς ὀρθῶς ἅμα καὶ μουσικῶς ὠνόμασεν, ὅστις ποτ' ἦν, καὶ κατὰ λόγον αὐταῖς θέμενος ὄνομα ξυμπάσαις ἐμμελείας ἐπωνόμασε, καὶ δύο δὴ τῶν ὀρχήσεων τῶν καλῶν εἴδη κατεστήσατο, τὸ μὲν πολεμικὸν πυρρίχην, τὸ δὲ εἰρηνικὸν ἐμμέλειαν, ἑκατέρῳ τὸ πρέπον τε καὶ ἁρμόττον ἐπιθεὶς ὄνομα)· ἢ ἀπὸ τοῦ μέλους ὠνομάσθη ἢ ἀπὸ τοῦ πρὸς τὰ μέλη γίνεσθαι. Τραγικὴ δὲ ἡ ὄρχησις. Ἀργυρίοις δὲ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ σατυρικὴ, ἥ ἐστι σίκινις. Ubi eadem Æschyli fabula dicitur quæ alibi Ἀργεῖοι, in schol. Paris. Apoll. Rh. 1, 105 (Δίσχηλος enim in Αἰσχύλος mutavit jam Sturz. ad Pherecydem p. 170) Ἀργὼ vitio librorum vocatur. Eam satyricam fuisse docet usus vocab. ἐμμέλεια de saltatione satyrica : cui convenire Herodoteum de saltatione non admodum decora, ut videtur, animadvertit Schweigh. Nam ap. Suid. v. Πυλάδης Κίλιξ, quod item satyrica dicitur, librarii errore factum esse, recte viderunt intt. Ut partem tragœdiæ memorat Jo. Tzetza De tragœdia, a Duebnero editus in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 403, v. 31 : Τὴν σκηνικὴν ἄτμητον ᾠδήν μοι νόει, τὴν τοῦ χοροῦ δὲ πενταχῇ τετμημένην· τῶν τμημάτων κλήσεις δὲ, πάροδος, στάσιμον, ἥ τ' ἐμμέλεια, κομμὸς ἐξόδου μέτα (ita cod., non ἐξοδούμενα, ut editum). Et p. 404, 58 : Τὴν ἐμμέλειαν τοιγαροῦν μοι λεκτέον. Ἤδη προκοπτούσης δὲ τῆς τραγῳδίας τὴν ἐμμέλειαν ἧδον, ᾠδῆς τι μέλος· 62 : Μετ' ἐμμέλειαν κομμὸς ἦν λελεγμένος· 73 : Τὴν ἔξοδον τὸ πέμπτον ἀκροῶ μέρος, ὅπερ μετ' ἐμμέλειάν ἐστιν εἰς τέλος· τραγῳδίας δ' ὄρχησις αὕτη τυγχάνει. Eandem vero etiam Satyris tribuit de Euclide dicens ib. p. 406, 114 : Τὴν δ' ἔμμέλειαν οὗτος ὑπόρχησιν λέγει (in scholio p. 404, ὑπορχηματισμόν : v. autem schol. Aristoph. Ran. 924 supra

cit., cujus verba repetiit Suidas), ᾠδὴν χοροῦ τελοῦσαν ὀρχησμοῦ μέτα, ἢ μᾶλλον ἐπιπρέπουσαν (ita cod. ab altera manu, ut videtur; a pr. ἐστὶ πρ. Per lapsum in apographo editum ἔτι πρέπουσα. Ceterum in hoc versu Tzetzes ad politicos numeros aberrat) δράματι τῶν σατύρων· αὐτοὶ σὺν ὀρχήσει γὰρ ἦδον τὸ πάλαι.] Et generaliter interdum pro Concinnitas, Elegantia. [Plut. Comp. Lyc. c. Numa c. 4 : Περὶ δεῖπνα καὶ γυμνάσια καὶ παιδιὰς (puerorum) ἐμμελείαις καὶ διακοσμήσεσιν· Mor. p. 747, B : Ὀρχουμένων δὲ πολλῶν προθυμότερον ἢ μουσικώτερον, δύο τοὺς εὐδοκίμους καὶ βουλομένους ἀνασώζειν τὴν ἐμμέλειαν ἠξίουν τινὲς ὀρχεῖσθαι φορὰν παρὰ φοράν, Concinnitatem, Int. Ib. 550, F : Ἐν τάξει καὶ μετ' ἐμμελείας ... ἅπτεσθαι τῆς δίκης· Artox. c. 14 : Ἦν δέ τις ἐμμέλεια καὶ περὶ τὰς τῶν ἐξαμαρτόντων δικαιώσεις, Moderatio. Conf. Ἐμμελής. || De concinnitate motus id. Mor. p. 1029, D : Σκοπεῖτε δὲ μὴ τὸν μὲν οὐρανὸν ἄγει καὶ τὰ οὐράνια ταῖς περὶ αὐτὴν ἐμμελείαις καὶ κινήσεσιν ἡ ψυχή. || De venustate in jocando, Longin. De subl. c. 34, 2 : Ἄφατοί τε περὶ αὐτόν (Hyperidem) εἰσιν ἀστεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος, ἐμμέλεια, τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον, σκώμματα οὐκ ἄμουσα, κτλ., sec. conj. Ruhnkenii ex exx. adjectivi ductam, quod v., et ex l. Hermiæ in Comm. in Plat. Phædr. : Οὐ γὰρ τῆς ἐμμελείας καὶ εἰρωνείας ἦν Σωκράτους. Codd. Long. εὐγένεια. || Formam ἐμμελία, quæ est in libris Polluc. 4, 57, ubi scrib. ἐμμέλεια, annotat Suid. : Διχῶς ἐμμέλεια καὶ ἐμμελία ἡ εὐρυθμία. || Confus. c. ἐπιμέλεια Plut. Mor. p. 2, C ; cum εὐμέλεια ap. Diodor. 4, 25, et Herodot. l. c. L. D. Ἐμμένεια ab ἐμμενὴς videtur restituenda Basil. M. vol. 3, p. 2, A, pro ἐμμελείᾳ. Hemst. Locus est : Καλῶς γὰρ ἀκούσας τῆς παραινέσεως τοῦ κυρίου ὅτι πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει, τῇ περὶ τὸ αἰτεῖν ἐμμελείᾳ καὶ τὸν ὀκνηρότατόν μοι δοκεῖς ἂν διαναστῆσαι πρὸς τὴν μετάδοσιν. Nisi ἐμμέλεια est Diligentia, Assiduitas, ut infra ἐμμελὴς est Diligens, leg. videtur ἐνδελεχείᾳ. Plut. Mor. p. 531, E : Αἰτοῦσιν ἐνδελεχῶς καὶ ἰταμῶς. L. Dind.]

[Ἐμμελεστέρως. V. Ἐμμελῶς.]

Ἐμμελετάω, Exerceo in (aliqua re). Et pro Exerceo simpliciter, ut dicitur præceptor exercere discipulum, Bud. e Plat. [Phædr. p. 228, E : Ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν· et cujus l. scriptura incerta, Alcib. 1 p. 114, D. Cum dat. rei, ut sit Me exerceo in, Plut. Cim. c. 18 : Ἐμμελετᾶν τοῖς πρὸς τοὺς βαρβάρους ἀγῶσι βουλόμενος τοὺς Ἀθηναίους· Mor. p. 932, D : Τούτοις ἐμμελέτησον. Aliter anon. ap. Suid. v. Θλαδίας : Κατηγορῆσαι τοῦ Ἀετίου κατὰ βασιλέως ἐμμελετᾶν, ὡς ἂν ἐπιβατεύσῃ τῆς ἐξουσίας, ἀγωνίζονται πεῖσαι τὸν βασιλέα, Insidias struere imperatori. L. Dind.]

Ἐμμελέτημα, τὸ, Id in quo aliquis se exercet. [Macedon. Anth. Pal. 6, 83, 4 : Μὴ ψαύσαιμι λύρης ἔτι μηδ' ἐθελήσω τῆς πάρος ἁρμονίης ἐμμελέτημα φέρειν. Sap. Salom. 13, 10 : Χρυσὸν καὶ ἄργυρον, τέχνης ἐμμελέτημα, Opus artis.]

[Ἐμμελετητέον, Exercitandum est in, Assuescendum est. Plut. Mor. p. 531, F : Ἡμῖν δὲ πρῶτον ἐμμ. ἐστὶ τοῖς φαύλοις καὶ γυμναστέον περὶ τὰ μικρά. Themist. Or. 4, p. 51, B : Ἐμοὶ μὲν ἴσως ἐγγυμνάστέον ἔτι καὶ ἐμμ. ἐστὶ πρὸ τῆς ἀληθινῆς θέας ταῖς εἰκόσι καὶ τοῖς κατόπτροις. L. D. Niceph. Walzii vol. 1, p. 176, 7 : Μάλιστα δὲ ἐμμ. ταῖς αἰτιατικαῖς, ὅτι καὶ οἱ παλαιοὶ τοὺς πλείστους τῶν μύθων οὕτως ἀπήγγειλαν. Boiss.]

Ἐμμελὴς, ὁ, ἡ, Cui inest modulatio, Modulationem habens, Canorus. A Bud. exp. etiam Harmonicus. Potest et Modulatus reddi : ut a Turn. vertitur in Plut. [Mor. p. 1014, C] : Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν, οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον ἀξιοῦμεν. Ita enim ille h. l. interpr. : Ab eo, qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vocem et motum numerosum requirimus. [Mor. p. 444, F : Ἐμμελὴς οὖσα φωνὴ, καθάπερ ἡ νήτη καὶ ὑπάτη· Anton. c. 75 : Ὀργάνων τε παντοδαπῶν ἐμμελεῖς φωνὰς ἀκουσθῆναι· Phocion. c. 2 : Ἡ πάντων μὲν ῥυθμῶν, πασῶν δ' ἁρμονιῶν ἐμμελεστάτη καὶ μουσικωτάτη κρᾶσις· Mor. p. 827, A : Ὡς πέφυκεν ἐμμελὲς ὑπηχεῖν (τὸ ὄργανον)· conf. 1132, B. Ib. p. 1018, E : Τῶν ἐμμελῶν διαστημάτων· 1021, B. Dio Cass. 63, 26 : Ἐξεύρημα πῶς ἡ ὕδραυλις καὶ μεῖζον καὶ ἐμμελέστερον φθέγξεται. Plato Critiæ p. 106, B : Δίκη δὲ ὀρθὴ τὸν πλημμελοῦντα ἐμμελῆ ποιεῖν. Theocr. Epigr. 19, in Archiloch. : Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο καὶ δεξιός ἔπεα τε ποιεῖν πρὸς λύραν τ' ἀείδειν. Plut. Mor. p. 1095, F : Οὐκ ἐμμελέστερον ἀποφαίνουσι τὸν Σκύθην Ἀτέαν; Pericl. c. 15 : Ὥσπερ τινὰς τόνους καὶ φθόγγους ψυχῆς μαλ' ἐμμελοῦς ἁφῆς καὶ κρούσεως δεομένους. Dionys. De comp. verb. p. 212, 8 R. : Περὶ τῆς ἐμμελοῦς καὶ ἐμμέτρου συνθέσεως, Melicæ metricæque compositionis. Et de instrumentis musicis Geopon. 19, 5, 2 : Αὐλῶν καὶ συρίγγων ἐμμελῶν ἐπακούσασαι. Et de rebus figurate, Plut. Pelop. c. 19 : Ὡς ὅπου τὸ μαχητικὸν καὶ πολεμικὸν μάλιστα τῷ μετέχοντι πειθοῦς καὶ χαρίτων ὁμιλεῖ καὶ σύνεστιν, εἰς τὴν ἐμμελεστάτην καὶ κοσμιωτάτην πολιτείαν καθισταμένων ἁπάντων.] Sæpe autem metaph. pro Concinnus, Scitus : item Aptus, Conveniens. Philo : Τὸ δὲ ὕστερον, ἐμμελὲς μὲν, οὐ μὴν τελείως ἐπαινετὸν, i. e. Scitum. Et ἐμμελὴς Γνάθαινα ap. Athen. [13, p. 585, B], itidem Scita vel Lepida, Quæ prædita erat faceta solertia. [Plato Theæt. p. 174, A : Θρᾷττά τις ἐμμελὴς καὶ χαρίεσσα θεραπαινίς. Plut. Mor. p. 456, A : Ἐμοὶ δὲ εἴ τις ἐμμελὴς καὶ κομψὸς ἀκόλουθος ἦν, οὐκ ἂν ἠχθόμην αὐτοῦ προσφέροντος ἐπὶ ταῖς ὀργαῖς ἔσοπτρον· 544, A : Ἐμμελὴς καὶ χαρίεις. Et id. Solon. c. 20 : Γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὴς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην.] Item, Aptus, Dexter, Aptus et Conveniens affert Bud. ex Aristot. Eth. p. 35 et 36 [Eth. Nic. 4, 14 : Οὔσης δὲ καὶ ἀναπαύσεως ἐν τῷ βίῳ, καὶ ἐν ταύτῃ διαγωγῆς μετὰ παιδιᾶς, δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα εἶναι ὁμιλία τις ἐμμελής. Plut. Mor. p. 794, F : Ποτὲ μὲν παραιτούμενος ἐμμελὴς ἔσται τὰ γλίσχρα καὶ διακονικὰ, Apte recusabit. Aristoph. Eccl. 807 : Πολὺ γὰρ ἐμμελέστερον πρότερον χέσαι πλεῖν ἢ τριάκονθ' ἡμέρας. Plato Soph. p. 259, D : Καὶ γὰρ τό γε πᾶν ἀπὸ παντὸς ἐπιχειρεῖν ἀποχωρίζειν ἄλλως τε οὐκ ἐμμελὲς καὶ δὴ καὶ παντάπασιν ἀμούσου τινὸς καὶ ἀφιλοσόφου.] Sic ex Plut. Demetr. p. 283 [c. 2] : Πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, Aptissimus et accommodatissimus. Item [Lucull. c. 1] : Ἦν γὰρ πρὸς τὴν χρείαν [οὐκ ἐπὶ τὴν χρ. μόνην] ἐμμελὴς αὐτοῦ καὶ πρόχειρος ὁ λόγος, [ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμμελῆ ταύτην καὶ λεγομένην ἐλευθέριον ἐπὶ τῷ καλῷ προσεποιεῖτο παιδείαν ἔτι καὶ μειράκιον ὤν]. Et cum infin. [ibid. c. 16] : Ἐμμελὴς ὁμιλεῖσθαι [ὁμιλῆσαι] καὶ θεραπευτικὸς, i. e. Comis et aptus omnibus appellandis, Bud. [Et fort. Mor. p. 531, E : Καίτοι τῶν βασιλέων μάλιστα ἐμμελὴς ἦν καὶ πιθανὸς τὰ τοιαῦτα ἀποτρίβεσθαι· 629, F : Οὐ γάρ τι μικρὸν τῆς ὁμιλητικῆς μόριον ἡ περὶ τὰς ἐρωτήσεις καὶ τὰς παιδιὰς τοῦ ἐμμελοῦς ἐπιστήμη καὶ τήρησις· 809, E. Pericl. c. 5 : Ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουσωμένον ἐν ταῖς περιφοραῖς· Dion. c. 17 : Βουλομένου τοῦ Πλάτωνος ὁμιλίᾳ χάριν ἔχούσῃ καὶ παιδιᾶς ἐμμελοῦς κατὰ καιρὸν ἁπτομένῃ κεραννύμενον ἀφηδύνεσθαι τοῦ Δίωνος τὸ ἦθος. Sim. Mor. p. 964, F : Ἑτέρα δ' ἐστὶν ἐμμ. παρηγορία. Ap. Aristid. vol. 1, p. 360 : Πάλιν δὲ τοῦ παιδὸς ἀμειβομένου καὶ λέγοντος ἐν μελέτῃ τε καὶ δεξιὰ πρὸς ἐμὲ, Wyttenb. in indice Plut. p. 557 reponit ἐμμελῆ. || Diligens, Curiosus. Hesych. : Ἐμμελὲς, ἐπιμελές. Ἐμμελέεσσι, τοῖς φροντίζουσι. Polyb. 9, 20, 9 : Ὥστε τοὺς περὶ τὰς βαναύσους τέχνας ἀσκοῦντας ἐμμελεστέρους εἶναι καὶ φιλοτιμοτέρους τῶν περὶ τὰ κάλλιστα καὶ σεμνότατα προαιρουμένων διαφέρειν. Ephraem Syr. vol. 1, p. 1, D (p. A ed. Oxon.) : Θαῦμα ἀληθῶς ... πῶς οἱ ἐμμελεῖς πρὸς τὸν ἀμελῆ (ἦλθετε). Int., Cur diligentes ad negligentem venistis. P. seq. B : Εἰκότως οὖν ἐποιήσατε, φιλόχριστοι, βουλόμενοι τὴν ἐμὴν χαυνότητα στηρίξαι καὶ τὴν ῥᾳθυμόν μου ψυχὴν ἐμμελῆ ἀπεργάσασθαι καὶ τὴν ὀλιγωρίαν μου στηρίξαι καὶ δυναμῶσαι. Conf. ib. D : Καὶ τίς οὐ πενθήσει τὸν ἀμελῶς βιοῦντα; L. D.] Ab Eod. exp. etiam Modestus, Continens, Temperatus, in hoc Plut. l. [Lyc. c. 11], ἐμμελὴς καὶ σωφρονικός. [Ἐκ πονηροῦ νέου καὶ αὐθάδους ἐμμελέστατος ἀνὴρ καὶ σωφρονικώτατος γενόμενος· Dion. c. 12 : Ἤλπιζε διὰ Πλάτωνος ... ἐμμελῆ τινα καὶ νόμιμον ἄρχοντα τὸν Διονύσιον καταστήσειν.] Ego ἐμμελὴς puto sonare Qui est concinnus, seu compositis moribus : quam signif. habes et apud Synes. [Sic fere Plato Critiæ p. 121, B : Ἵνα γένοιντο ἐμμελέστεροι σωφρονισθέντες· Epin. p. 976, D : Ἀγαθὸς πολίτης τε καὶ ἄρχων καὶ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως ἅμα καὶ

ἐμμελής· Leg. 9, p. 876, D: Ἐπειδὴ δὲ οἷς ἡμεῖς νομοθε- A
τοῦμεν, οὐχ ἥκιστα ἐμμελεῖς αὐτοὺς οἰόμεθ' ἂν τούτων γί-
γνεσθαι κριτάς. || De rebus Plato Epist. 7, p. 341, E:
Τῶν γε δὴ ἄλλων τοὺς μὲν καταφρονήσεως οὐκ ὀρθῶς ἐμπλή-
σειεν ἂν οὐδαμῇ ἐμμελοῦς· Leg. 6, p. 776, B: Κτήματα
δὲ ... ποῖα ἄν τις κεκτημένος ἐμμελεστάτην οὐσίαν κεκτῆτο;
760, A: Ταμίας ... αἱρεῖσθαι μὲν ἐκ τῶν μεγίστων τιμη-
μάτων τρεῖς εἰς τὰ μέγιστα ἱερά, δύο δ' εἰς τὰ σμικρότερα,
πρὸς δὲ τὰ ἐμμελέστατα ἕνα, Modestissima, i. q. minima.
Plut. Mor. p. 133, D: Ὥσπερ οἱ τὰ σώματα κινεῖν μετὰ
δεῖπνον ἀξιοῦντες, οὐ δρόμοις οὐδὲ παγκρατίοις τοῦτο
ποιοῦσιν, ἀλλ' ἀβληχροῖς καὶ περιπάτοις καὶ χορείαις ἐμ-
μελέσιν. Julianus ap. Socr. H. E. 3, 3, p. 175, 13:
Οὕτω γὰρ ἐγίνετο ἂν οὐ φόνος οὐδὲ παρανομία τὸ πρᾶγμα,
δίκη δὲ ἐμμελής. L. Dind.]

[Ἐμμελία. V. Ἐμμέλεια.]

[Ἐμμελία, ἡ, Emmelia, mater Basilii M. et Gregorii Nyss., de qua v. Gregor. Naz. Or. 20 (s. 43, p. 777, A ed. Bened.), Vita Basil. M. vol. 3, p. 39. De mensura penultimæ constat ex carm. Theodori Prodr. in Basilium, ubi est, Ἐμμελίης λεχέων ἐπιβήμενε. L. D.] B

Ἐμμελῳδέω, Modulando pronuntio, Modis musicis mando, Bud. e Gregor. De homine: Βουλόμενος δὲ φανερὰν ποιῆσαι τὴν ἐπιστήμην, ἀλλοτρίαις ἐμμελῳδοίη φωναῖς δι' αὐλῶν, ἢ λυρῶν, δημοσιεύων τὴν τέχνην. [Locus est Gregor. Nyss. t. 1, p. 63, A. Adde Pseudochrys. t. 7, p. 329, 4: Ἐμμελῳδοῦντας παιδεύεσθαι. Hase.]

Ἐμμελῶς, Cum modulatione, Canore, Harmonice. [Plato Leg. 7, p. 816, A: Ὁ μὲν οὖν ἐμμ. ἡμῶν ὁ δὲ πλημμελῶς ἐν τούτοις πᾶσι κινεῖται· ubi dixerat de saltatione. Dio Cass. 51, 12: Τά τε βλέφαρα ἐς τὸν Καίσαρα ἐπανέκλα καὶ ἐμμ. ἀνωλοφύρετο· quanquam hic l. habet signif. alteram ab HSt. positam. Dionys. in Bekk. An. p. 629, 20: Ἵνα τὴν λυρικὴν ποίησιν ἐμμελῶς (ἀναγνῶμεν). Quibus schol. p. 752, 1, s. Theodos. De gramm. p. 60, 1, addunt, τουτέστι μετὰ τοῦ προσήκοντος μέλους. || Quantum satis est. Plato Protag. p. 321, C: Ἀποροῦντι δὲ αὐτῷ ἔρχεται Προμηθεὺς ἐπισκεψόμενος τὴν νομὴν, καὶ ὁρᾷ τὰ μὲν ἄλλα ζῷα ἐμμελῶς πάντων ἔχοντα, τὸν δὲ ἄνθρωπον γυμνόν τε καὶ ἀνυπόδητον καὶ ἄστρωτον.] C
It. Concinne, Apte, Eleganter. Necnon pro Modeste. Bud. ex Plut. [Comp. Dem. c. Cic. c. 2]: Ἐμμελῶς καὶ ἀνεπαχθῶς τῶν εἰς αὐτὸν ἁπτόμενος ἐγκωμίων. [Comp. Sol. c. Popl. c. 4: Πορσήναν ἅμαχον ἄνδρα καὶ φοβερὸν ἐμμελῶς προσαγαγόμενος καὶ μεταστήσας εἰς φιλίαν· Mor. p. 614, D: Τὰς ψυχὰς αἱ μὲν ἐλαφραὶ ζητήσεις ἐμμελῶς καὶ ὠφελίμως κινοῦσιν· 70, D: Ἕτερος δὲ καιρός ἐστι νουθεσίας, ὅταν ὑπ' ἄλλων λοιδορηθέντες ἐφ' οἷς ἁμαρτάνουσι ταπεινοὶ γένωνται καὶ συσταλῶσιν· ᾧ χρῷτο ἂν ἐμμ. ὁ χαρίεις κτλ. 79, C: Ἀλλὰ καὶ ποιήμασιν ὁμιλῶν καὶ ἱστορίᾳ παραφύλαττε σεαυτὸν, εἰ μηδέν σε διαφεύγει τῶν πρὸς ἐπανόρθωσιν ἤθους ἢ πάθους κουφισμὸν ἐμμ. λεγομένων· 87, B: Οἱ δὲ φρόνιμοι καὶ ταῖς ἔχθραις ἐμμ. χρῆσθαι δύνανται· 633, A. Pericl. c. 15: Ἐμμ. ἕκαστα διαχειρίσασθαι. Et sæpe alibi eod. similive modo. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 46: Ἀτυχίαν ἐνεγκὲν ἐμμ. Plato Theæt. p. 162, A: Καὶ νῦν δὴ μάλ' ἐμμ. σοι ἐφαίνετο ὑπακούειν· Polit. p. 260, B: Ἆρ' οὖν συμπάσης τῆς γνωστικῆς εἰ τὸ μὲν ἐπιτακτικὸν μέρος, τὸ δὲ κριτικὸν διαιρούμενοι προσείποιμεν, ἐμμ. ἂν φαῖμεν διῃρῆσθαι· et D
sim. aliis multis ll.] Ap. Apoll. Arg. [2, 162] est Ἐμμελέως, pro ἐμμελῶς, Canore. [Ὕμνον ἄειδον ἐμμ. Fr. ap. Hephæst. p. 63: Κρῆσσαί νυ ποθ' ὧδ' ἐμμ. πόδεσσιν ὠρχεῦντο. Et pro Apte, Simonid. ap. Plat. Protag. p. 339, C: Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον. Comparativo adv. Ἐμμελεστέρως, Plato Phædro p. 278, D: Τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον ἢ τοιοῦτόν τι (καλεῖν) μᾶλλόν τε ἂν αὐτῷ ἁρμόττοι καὶ ἐμμ. ἔχοι. Et adj. adverbialiter posito Reip. 5, p. 474, A: Καὶ ἴσως ἂν ἄλλου του ἐμμελέστερόν σοι ἀποκρινοίμην. Superl. Plato Reip. 9, p. 581, B: Εἰ οὖν φιλόνεικον αὐτὸ καὶ φιλότιμον προσαγορεύοιμεν, ἦ ἐμμελῶς ἂν ἔχοι; Ἐμμελέστατα μὲν οὖν. Plut. Mor. p. 7, B: Ἔντεχνον δὲ τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν ἐμμελέστατα· Brut. c. 1: Παιδείᾳ καὶ λόγῳ διὰ φιλοσοφίας καταμίξας τὸ ἦθος ... ἐμμελέστατα δοκεῖ κραθῆναι πρὸς τὸ καλόν.]

[Ἐμμέμαα.] Ἐμμεμαώς, in VV. LL. exp. Gliscens. Hesiod. Sc. [439], de petra prægrandi e loco declivi avulsa: Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχὴ

Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, Gliscens et ulterius pergere cupiens. Sed crebrius accipitur pro Ira incensus, Iracundo impetu concitatus. Hom. Il. Υ, [467]: Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. Et paulo ante [442: conf. 284]: Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων· E, [142, de leone]: Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς. [Conf. 240, 330; N, 785; P, 735, 746, ubi bis al. οἵ γε μεμαῶτε, X, 143, et ubi fem. E, 838. Orph. Lith. 85.] Apoll. Arg. 2, [121] cum dat. construit: Ἔνθορε μέσσῳ, Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, Ira concitatus adversus Bebryces, ac in eos impetum facere cupiens. [Formatur autem perf. μέμαα a præs. μαίομαι, quod ὁρμὴν et προθυμίαν, non Iram significat: quam verbo illo non significari ostendit etiam usus Hesiodeus. Ἐμμεμαὼς et ἐμβεβαὼς confusa Il. E, 199, Ω, 81. || Forma simile et stirpe cognatum est perf. Ἐμμέμονα, cujus ad ἐμμέμαα eandem esse rationem ac perf. γέγαα ad γέγονα recte animadvertit Buttm. Gr. vol. 2, p. 188. Soph. Trach. 984: Ἐπί μοι μελέῳ βάρος ἄπλετον ἐμμέμονε φρήν. Ἐπιμέμονα conferens Brunck. interpr. cum schol. ἐνθουσιᾷ. Sed est potius, ut ostendit ipse verborum ordo, quem instituit Brunckius, φρὴν ἐμμέμονέ μοι μελέῳ ἐπὶ βάρος ἄπλετον, i. q. ἐφορμᾶται. Hujus perf. præsens de suo finxisse videtur Tzetzes Posth. 426: Μετόπισθε δὲ Τρῶες ἔβαινον, τὸν νέκυν ἐξ Αἴαντος ἁφαρπάσαι ἐμμενέοντες. Ponit tamen Hesych.: Ἐμμένει, προθυμεῖται. L. Dind.]

[Ἐμμενετέος, α, ον.] Ἐμμενετέον, et Ἐμμενετέα, Permanendum s. Perseverandum est in. [Demetr. Cydon. De cont. morte c. 5, p. 42, 5: Οὐδὲν ἧττον ἡμῖν ταῖς προτέραις ψήφοις ἐμμενετέον. Boisson. Diog. L. 7, 93: Τὴν καρτερίαν, ἐπιστήμην ἢ ἕξιν ὧν ἐμμενετέον καὶ μὴ καὶ οὐδετέρων. Plut. Mor. p. 1034, D: Ἡ δ' ἰσχὺς αὕτη καὶ τὸ κράτος ὅταν μὲν ἐπὶ τοῖς ἐπιφανέσιν ἐμμενετέοις ἐγγένηται, ἐγκράτειά ἐστιν. Clem. Al. Strom. 2, p. 470: Παράκειται ἀνδρείᾳ ἡ ὑπομονὴ, ἣν καρτερίαν καλοῦσιν, ἐπιστήμην ἐμμενετέων καὶ οὐκ ἐμμενετέων. Conf. Ἐμμενετός.]

Ἐμμενετικὸς, ἡ, ὸν, Qui permanere et perseverare potest, aut solet, Constanter permanens in. Aristot. Eth. 7, 1: Καὶ ὁ αὐτὸς ἐγκρατὴς καὶ ἐμμενετικὸς τῷ λογισμῷ, καὶ ἀκρατὴς καὶ ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ, ubi nota sibi opponi ἐμμενετικὸν et ἐκστατικόν. [Ἐμμενητικὸς, Plat. Defin. p. 412, B: Ἀνδρεία ... ἕξις ἐμμενητικὴ νόμου, ubi liber unus Bekk. ἐμμελετικὴ, i. e. ἐμμενετική. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 106: Καρτερίαν ἐπιστήμην ἐμμενητικὴν τοῖς ὀρθῶς κριθεῖσι.]

[Ἐμμενετὸς, Tolerabilis. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 142: Τὰ μὲν ἀγαθὰ πάντα ἐστὶν ὑπομενετὰ καὶ ἐμμενετὰ, ... τὰ δ' ὠφέλιμα πάντα ὑπομενετέα καὶ ἐμμενετέα. Ita paullo ante dixerat Stoicos distinxisse inter αἱρετὰ et αἱρετέα.]

[Ἐμμενέω. V. Ἐμμέμαα.]

[Ἐμμενέως. V. Ἐμμενής.]

Ἐμμενὴς, ὁ, ἡ, Permanens, s. Constanter permanens, Constans, Stabilis. Et τὸ ἐμμενὲς, Constantia, Stabilitas. [Adj. Timo Phl. ap. Plut. Mor. p. 446, C: Ἐν δὲ τὸ θαρσαλέον τε καὶ ἐμμενὲς, ὅππῃ ὀρούσαι, φαίνετ' Ἀναξάρχου κύνεον μένος.] Ἐμμενὲς, adverbialiter quoque capitur pro Constanter, Firmiter, Perseveranter, Permanendo in incepto. Hom. [Il. K, 361, 364: Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνε ... ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεί·] Od. I, [386]: Τρέχει ἐμμενὲς αἰεί· Il. N, [517]: Δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί· Od. Φ, [69]: Ἐσθίεμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεί. [Arat. 891. Id. 83: Ὁ δ' ἐμμενὲς εὖ ἐπαρηρὼς ποσσὶν ἐπιθλίβει μέγα θηρίον ἀμφοτέροισι σκορπίον· 339: Ἐμμενὲς ἤματα πάντα διώκεται.]

|| Ἐμμενέως, i. q. ἐμμενὲς adverbialiter sumptum. Hesiod. Theog. [712]: Ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας, i. e. ἐπιμόνως, συνεχῶς, ἀδιαλείπτως. [Scut. 429: Ἐμμ. δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ, Heinrichius restituit ἐν μένεος, quod ego scripsi ἐμ μένεος. L. Dindorf.]

[Ἐμμένης, ὁ, Emmenes, n. pr. viri, in inscr. Del. ap. Bœckh. vol. 2, p. 221, 8. V. Ἐμμενίδης. L. D.]

[Ἐμμενητικός. V. Ἐμμενετικός.]

[Ἐμμενητικῶς, Constanter. Diog. L. 7, 126: Τὰ δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς, τὰ δὲ ἐμμ. Hase.]

[Ἐμμενίδας, α, ὁ, Emmenidas, n. pr. viri, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 815, 4, ubi genit. Ἐμμενίδα. Et fort. in Acarn. ib. vol. 2, p. 1, b, 8, ubi supersunt literæ Ἐμμε. L. Dindorf.]

[Ἐμμενίδης, ὁ, Emmenides, unde Ἐμμενίδαι apud Pind. Ol. 3, 40 : Ἐμμενίδαις Θήρωνί τ' ἐλθεῖν κῦδος· ubi schol. : Ἐμμενίδαι φατρία Θήρωνος ἐν Σικελίᾳ. Λέγει δὲ τοῖς Ἀκραγαντίνοις. Τηλεμάχου καταλύσαντος τὸν τῶν Ἀκραγαντίνων τύραννον Φάλαριν παῖς γίνεται Ἐμμενίδης, οὗ Αἰνησίδαμος, οὗ Θήρων καὶ Ξενοκράτης. (In schol. rec. Ol. 2, 82 : Τηλέμ., ἐξ οὗ Χαλκιοπεὺς, οὗ Ἐμμενείδης.) Pyth. 6, 5 : Πυθιόνικος εἴθ' ὁλβίοισιν Ἐμμενίδαις ποταμίᾳ τ' Ἀκράγαντι ... ὕμνων θησαυρὸς ἐν πολυχρύσῳ Ἀπολλωνίᾳ τετείχισται νάπᾳ. Schol. : Οὐκ ἀπὸ φυλῆς ὁ Ἀρίσταρχος. Τοῦ κυρίου γὰρ ὄντος Ἐμμενίδου οὐκ ἂν γένοιτο Ἐμμενίδαι· ἡ δὲ ποιητικὴ παρέκτασις καὶ οἱ σχηματισμοὶ ἐπὶ τῶν κυρίως πατρωνυμικῶν ἐπὶ τὰ αὐτῶν τρεπόμενα ὀνόματα· οἷον Ἡρακλείδης καὶ Ἀσκληπιάδης ἐστὶ μὲν σχήματι πατρωνυμικά, κύρια δέ τινων· εἴ τις οὖν τὸν τοῦ Ἡρακλείδου υἱὸν πατρωνυμικῶς βούλοιτο σημῆναι, ὁμωνύμως ἂν πάλιν πατρὸς Ἡρακλείδην καλοίη. Ἱππόστρατος δὲ ὁ τὰ περὶ τῆς Σικελίας γενεαλογῶν φησιν ὅτι Ἐμμενίδης καὶ Ξενόδικος Τηλεμάχου υἱοί, καὶ Ἐμμενίδου μὲν οἱ περὶ Θήρωνα καὶ Ξενοκράτην κτλ. Ubi leg. videtur ἐπὶ τὰ τῶν υἱῶν τρέπεται ὀνόματα. ĭ L. D.]

Ἐμμένω, Permaneo in, [Permaneo, Persevero, Persisto, Gl.]. Thuc. 8, p. 270 [c. 23] : Ἐμμένειν τῇ ἀποστάσει. Isocr. Evag. [p. 194, C] : Ἐνέμειναν τοῖς ὡμολογημένοις· sicut in Epist. Philippi ap. Demosth. [p. 158, 3] : Ἵν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις. [Formula ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις est Eur. Med. 754, Isocr. p. 4, D, Lysiæ p. 187, 3, et al.] Plato Polit. 1, [p. 345, B] : Ἃ ἂν εἴποις [εἴπῃς], ἔμμενε τούτοις. Thuc. [5, 18], ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις, Stare pactis, s. Manere, ut Virg. Æn. 2 : Tu modo promissis maneas, servataque serves Troja fidem. [Soph. OEd. T. 351 : Ἐννέπω σε τῷ κηρύγματι, ὥπερ προεῖπας, ἐμμένειν· Aj. 350. Eurip. Med. 753 : Ὄμνυμι γαῖαν ἡλίου θ' ἁγνὸν σέβας ... ἐμμενεῖν ἅ σου κλύω· Phœn. 1241 : Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο κἀν μεταιχμίοις ὅρκους συνῆψαν ἐμμενεῖν στρατηλάται. Et sim. Herodot. 9, 106 : Πίστι τε καταλαβόντες καὶ ὁρκίοισι ἐμμενεῖν τε καὶ μὴ ἀποστήσεσθαι, Mansuros (in societate). Et præter Xenophontem Plato Leg. 7, p. 810, A : Λύρας δὲ ἅψασθαι τρία μὲν ἔτη καὶ δέκα γεγονόσιν ἄρχεσθαι μέτριος ὁ χρόνος, ἐμμεῖναι δὲ ἕτερα τρία. Porro Isocr. p. 4, D : Τοῖς νόμοις ἐμμένειν· ἤθεσιν p. 285, C (et Plut. Mor. p. 598, C); ἔθεσι p. 38, D; τοῖς εἰρημένοις p. 13, B; 101, C; τοῖς προσταττομένοις Antidos. s. 188. Aristoph. Vesp. 524 : Τί δ' ἦν τὸ δεῖνα τῇ διαίτῃ μὴ 'μμένῃς. Eademque phrasi Demosth. p. 1011, 20. || De rebus Æschyl. Prom. 534 : Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι καὶ μήποτ' ἐκτακείη· Eum. 977 : Ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι. Soph. OEd. C. 648 : Εἰ σοί γ' ἅπερ φῂς ἐμμενεῖ τελοῦντί μοι. Absolute Herodot. 7, 151 : Εἰ σφι ἔτι ἐμμένει τὴν πρὸς Ξερξέα φιλίην συνεχεράσαντο. Iterumque ibid. Thuc. 2, 1 : Τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη ἐνέμειναν αἱ τριακοντούτεις σπονδαί. Xen. Cyr. 1, 2, 16 : Καὶ νῦν δὲ ἔτι ἐμμένει μαρτύρια τῆς μετρίας διαίτης αὐτῶν. Plato Leg. 8, p. 839, C : Ὡς τίνα τέχνην κεκτήμην ... πρὸς τὸ τοῦτον τεθέντα ἐμμεῖναι τὸν νόμον· Phædro p. 258, B : Ἐὰν μὲν οὗτος ἐμμένῃ (ὁ λόγος) γεγηθὼς ἀπέρχεται ἐκ τοῦ θεάτρου ὁ ποιητὴς, Stet.] Additur interdum et præp. ἐν : ut ap. Plat. De LL. [8, p. 844, C] : Ἐμμένων ἐν τῇ τάξει. Sic Lucret. In statione manere; et Cic. In statu manere. Isocr. Paneg. : Ἐν μόνοις γὰρ ἂν τούτοις ἐμμένειν αὐτοὺς ἐλευθέρως τεθραμμένους. [Inter utramque structuram variant libri Plut. Artox. c. 23. Thuc. 4, 118 : Ἐμμενεῖν ἐν ταῖς σπονδαῖς τὸν ἐνιαυτόν. Fœdus Latiorum et Olontiorum apud Bœckh. C. I. vol. 2, p. 399, 187 : Ἦ μὰν ἐγὼ τοῖς Ὀλοντίοις ἐμμενίω ἐν τᾷ φιλίᾳ καὶ συμμαχίᾳ καὶ ἰσοπολιτείᾳ καὶ τοῖς ὅρκοις ἐμμενίω· 200 : Ἐμμενίω ἐν τοῖς συγκειμένοις ὅρκοις. Hierapytn. ib. p. 409, 19 : Ἐμμενῶ ἐν τοῖς συγκειμένοις. Ἐν τῇ πίστει Polyb. 3, 70, 4; ἐν ταῖς συνθήκαις 7, 5, 3 et 7. Dio Cass. 56, 9 : Ἐν τῷ τῶν πολιτῶν ὀνόματι ἐμμεῖναι· 40, 60 : Ἐν τῇ ἀρχῇ ἐμμενῶν· 54, 14, ἐν τῷ συνεδρίῳ.] Item, Τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, ap. Lucian. [De luctu, in fine], pro Humanis adhuc affectibus moveri. Item, Ἐμμένειν τοῖς κριθεῖσι, Acquiescere rebus judicatis et re judicata, ut Cic. loquutus est : quod dicitur etiam στέργειν τοῖς ὡρισμένοις ὑπὸ τοῦ δικάζοντος, τοῖς γνωσθεῖσιν ἐφησυχάζειν, τοῖς κεκριμένοις ἐναπομένειν, τοῖς δεδογμένοις ἐναποπαύεσθαι. Bud. [Demosth. p. 972, 18 : Τοῖς ὑφ' ἑτέρων ὡρισμένοις δικαίοις οὐκ ἐμμένουσιν. Isæus p. 54, 8 : Ὡμολογήσαμεν ἐμμένειν οἷς οὗτοι γνοῖεν· 84, 17 : Τούτοις ἐνεμένομεν. Cum dat. pers., ut in inscr. cit., Appian. Hisp. c. 24 : Ἀξιῶν Καρχηδονίοις ἐμμένειν· Annib. c. 35 : Λευκανός τις ἐκ τῶν ἔτι Ῥωμαίοις ἐμμενόντων. Synes. Ep. 10, p. 170, D : Τῆς θειοτάτης σου ψυχῆς, ἣν ἐγὼ μόνην ἐμαυτῷ ἐμμένειν ἤλπισα. Jesai. 30, 18 : Μακάριοι οἱ ἐμμένοντες ἐν αὐτῷ (deo). Al. ἐπ'. || Proprie, Maneo in loco. Eurip. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 80 : Ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ', ἣν βούλῃ πολὺν χρόνον μελάθροις ἐμμένειν. Aristoph. Eccl. 1120 : Ἐν τῇ κεφαλῇ γὰρ ἐμμένει πολὺν χρόνον. Thuc. 8, 31 : Ἡμέρας ἐμμείναντες διὰ τοὺς ἀνέμους ὀκτώ. Ep. Philippi ap. Demosth. p. 165, 1 : Ἐλάχιστον χρόνον ἐν τοῖς τόποις ἐμμείναντες. Xenoph. Anab. 4, 7, 16 : Ἐνέμενον ἐν τοῖς πολίσμασιν. Pausan. 3, 16, 11 : Οὕτω τῷ ἀγάλματι ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Ταυρικῇ θυσιῶν ἐμμενένηκεν ἀνθρώπων αἵματι ἥδεσθαι. Absolute Plato Leg. 8, p. 849, C : Μήτε αὖ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἀναγκαίων ἐμμένειν ἐξαγέτω. Polyb. 1, 29, 8 : Διασαφοῦντες ὅτι δεῖ τὸν μὲν ἕνα τῶν στρατηγῶν ἐμμένειν. Aristid. vol. 2, p. 225 : Τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐμμεμενηκότα, Residua. || Forma poet. Ἐμμίμνω Empedocl. v. 144 (11, p. 53 Peyron.) : Ἀλλὰ τὰ μέν τ' ἐνέμιμνε μελέων, τὰ δέ τ' ἐξεβεβήκει Quint. 6, 497 : Πόνῳ δ' ἐνέμιμνον ἀνάγκη. || V. etiam Ἐμμέμαα. || Ἐμμένω et ἀμμένω confusa Soph. Trach. 335.]

[Ἐμμερανίζω, lectio vitiosa Vita S. Eliæ jun. p. 204, 16 : Ἐμμερανίζεται ὁ ἅγιος. Combef. interpr. Ob oculos fit conspicuus, allata glossa Hesych. : Μέρα, ὄμματα. Sed scrib. ἐμφανίζεται, cum cod. Coisl. 303. Hase.]

[Ἐμμερίζω, Divido. Jo. Chrys. t. 5, p. 666, 30 : Ἐμμερίζει τὴν ἀμέριστον ἀξίαν. Greg. Nyss. t. 2, p. 45, D : Ἐμμεριζόμενος· t. 1, p. 708, A : Ἐμμερισθεῖσαν.]

[Ἐμμέριμνος, ὁ, ἡ, Sollicitus, Gl. Pseudochrys. In Ps. 50, t. 1, p. 697, 2 : Ἐμμ. ἦν ἐν νυκτί. Seager. Psell. in Orac. Chald. p. 92. Const. Manass. Amat. 7, 12 : Κἂν ἄνθρωπός ἐμμέριμνον ἀεὶ ζωὴν ἀνύοι. Jo. mon. in Anecd. meis t. 4, p. 191, 12 : Ἐκ λυπηρᾶς καὶ ἐμμερίμνου ψυχῆς. Boiss. Niceph. Greg. 9, 5, p. 252, C : Σύννους τις ἦν καὶ ἐμμ. ἀεὶ καὶ τῶν μελλόντων πλήρης. Angel. Sozom. H. E. 8, 26, p. 360, 13 : Ἐμμερίμνῳ φροντίδι. Eust. Opusc. p. 113, 81 : Ἄνθρωπος ὢν ἐκεῖνος ἐμμέριμνος καὶ ἀσφαλὴς καὶ πλουτῶν ἐν συνέσει· 137, 35 : Οἱ ἐμφρόντιδες καὶ ἐμμέριμνοι, καὶ, ὃ δὴ λέγεται, κηραίνοντες· 117, 78 : Διὰ τὸ ἐμμέριμνον καὶ μὴ ῥᾳδίως ἐπιληστικὸν τῶν κακώσεων· 121, 81 : Ἐπέστρεψε τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐμμέριμνον. || Adv. Ἐμμερίμνως, Sollicite. Eust. Epist. ante Comm. in Dionys. p. 68, 3 : Ἐλογιζόμην γὰρ ὡς ἐν μικρῷ κείσεταί σοι τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἂν ἐμμ. διατεθείης· Opusc. p. 120, 83 : Ἐμμ. ἔχειν καὶ δεδιέναι περὶ ἐμαυτῷ.]

[Ἐμμεσῑτεύω, Concilio. Clem. Al. Strom. 7, p. 862 : Πλεῖον δέ τι καὶ μᾶλλον ἐπιτείνει τὸ γνωστικὸν ἀξίωμα ὁ τὴν προστασίαν τῆς τῶν ἑτέρων διδασκαλίας ἀναλαβὼν τοῦ μεγίστου ἐπὶ γῆς ἀγαθοῦ τὴν οἰκονομίαν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ ἀναδεξάμενος, δι' ἧς πρὸς τὸ θεῖον συνάφειάν τε καὶ κοινωνίαν ἐμμεσιτεύει, Ut mediator conciliat.]

Ἔμμεσος, ὁ, ἡ, Qui est ἐν μέσῳ, Intermedius, Interjectus. Vel etiam Qui medium in se habet. [In Testam. 12 patriarch. p. 639 ed. Fabr. : Ὀθόνην ἐξέτεινα ἐν ὀρθῷ ξύλῳ ἐμμέσῳ, scrib. ἐμ μέσῳ pro ἐν μέσῳ. Sic quum alibi tum in Grabii Spicil. vol. 1, p. 208 : Ὅτι κύριος ἔσται ἐμμέσῳ αὐτῆς. Et in cod. Alex. Genes. 49, 14, Num. 1, 49. Utriusque orthographiæ exx. plura citavit Lobeck. ad Soph. Aj. v. 836 ed. sec. || Adv. Ἐμμέσως, ap. schol. Guelf. et Flor. Eurip. Hec. 1016 Matth. : Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ παντὸς πεμπομένου ἀμέσου ἀπὸ χειρὸς ἢ ἐμμέσως ὀργάνῳ τινὶ τὸ βάλλειν λέγεται, q. d. Immediate ipsa manu vel mediate instrumento quopiam. L. Dind.]

[Ἔμμεστος, ὁ, ἡ.] Ἔμμεστοι, Impleti, Referti, Pleni. Plato Epist. 7, [p. 338, D] : Ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, Philosophicarum quarundam auditionum pleni, i. e. Qui plurima in philosophia audiverunt.

[Ἐμμετάβολος, ὁ, ἡ, Mutabilis. Euclid. Introd. harm. p. 12, 20: Τρεῖς δὲ ἴδιαι τῶν συστημάτων διαφοραί εἰσιν, ἡ τοῦ ἑξῆς καὶ τοῦ ὑπερβατοῦ, καὶ ἡ τοῦ συνημμένου καὶ διεζευγμένου, καὶ ἡ τοῦ ἀμεταβόλου καὶ ἐμμεταβόλου, ubi cod. Bar. εὐμ. Conf. p. 18, 20, Aristid. Quint. De mus. p. 19, 25. Cit. Osann.]

Ἔμμεται, Hesych. ὀρχεῖται, Saltat.

[Ἐμμετεργάζω, voc. corruptum ap. Eust. Opusc. p. 56, 54: Ἐμμετεργάζει δὲ καὶ ἐκφράσεσι, καὶ προθεωρίαις δέ που διαφωτίζει ῥητορικῶς τὰ γραφόμενα (Pindarus). Similis locutio p. 267, 39: Ἐκφράσεσιν ἐναγλάϊσεται. Leg. videtur ἐμμεταυγάζει. L. Dindorf.]

[Ἐμμετεωρίζω, Subvehor in. Philostr. V. Ap. 1, 5, p. 7: Οἱ δὲ ἐγχώριοί φασιν, ὡς ὁμοῦ τε τίκτοιτο, καὶ σκηπτὸς ἐν τῇ γῇ πεσεῖσθαι δοκῶν, ἐμμετεωρισθείη τῷ αἰθέρι, καὶ ἀφανισθείη ἄνω.]

Ἐμμετρέω, Metior. [Lucian. Gall. c. 27: Μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένος (βίος), ubi nunc ex al. codd. ξυμμ. Agathias Proœm. Anthol. Pal. 4, 3, 18, p. 74: Ἔθος γὰρ ὑμῖν τῇ προθυμίᾳ μόνῃ τῇ τῶν καλούντων ἐμμετρεῖν τὰ σιτία. Schneid. Tzetz. Hist. 1, 774: Τοὺς δακτυλίους στρατηγῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐνδόξων μεδίμνοις τε καὶ χοίνιξι πολλοῖς ἐμμετρηθέντας. L. D.]

[Ἐμμετρία, ἡ, contraria ἀμετρία, Moderatio, Modus. Plat. Reip. 6, p. 486, D: Ἀλλ' οὐ μὴν τό γε τῆς ἀμούσου τε καὶ ἀσχήμονος φύσεως ἄλλοσέ ποι ἂν φαῖμεν ἕλκειν ἢ εἰς ἀμετρίαν. — Τί μήν; — Ἀλήθειαν δὲ ἀμετρίᾳ ἡγεῖ ξυγγενῆ εἶναι ἢ ἐμμετρίᾳ; — Ἐμμετρίᾳ· Phileb. p. 52, C. Ap. Dionys. De comp. verb. c. 26 init., p. 212, 13: Ἡ τῶν περιόδων ἐμμετρία, perperam scriptum in libris pro συμμετρία, ut videtur, vel, ut Schæf. conj., εὐμετρία. Dionysio enim contraria sunt ἔμμετρα et ἄμετρα sic, ut ἄμετρα sint prosaria, ἔμμετρα carmina.]

Ἔμμετρος, ὁ, ἡ, In quo modus adhibetur, Modum servans, Moderatus, Modicus, Mediocris, VV. LL. [Modulatus, Gl. Plato Phileb. p. 26, A: Τὸ μὲν πολὺ λίαν ἀφείλετο, τὸ δὲ ἔμμετρον καὶ ἅμα σύμμετρον ἀπειργάσατο· 52, D. Leg. 4, p. 716, C: Τὰ δ' ἄμετρα οὔτ' ἀλλήλοις οὔτε τοῖς ἐμμέτροις (φίλα)· 5, p. 746, E: Ὅθεν φρατρίας καὶ δήμους καὶ κώμας ... καὶ ἔτι νομίσματα καὶ μέτρα ... πάντα ταῦτα, ἔμμετρα καὶ ἀλλήλοις σύμφωνα δεῖ τόν γε νόμον διατάττειν· 7, p. 814, D: Ἐν ἡδοναῖς ἐμμέτροις· coll. 1, 649, E. 7, p. 823, D: Ἔμμετρος ἔπαινος θήρας καὶ ψόγος· 12, p. 955, E: Θεοῖσι δὲ ἀναθήματα χρεὼν ἔμμετρα τὸν μέτριον ἄνδρα ἀνατιθέντα δωρεῖσθαι· Ep. 8, p. 354, E: Δουλεία γὰρ καὶ ἐλευθερία ὑπερβάλλουσα μὲν ἑκατέρα πάγκακον, ἔμμετρος δὲ οὖσα πανάγαθον· Reip. 6, p. 486, D: Ἔμμετρον καὶ εὔχαριν διάνοιαν φύσει. Themist. Or. 7, p. 94, D: Ἀνὴρ δὲ ἐμμέτρου δίκης τυχὼν γένοιτ' ἂν καὶ βελτίων περὶ τὸν πράως προσενεχθέντα. Ap. Polyb. 5, 89, 1: Πευκίνων τετραγώνων πήχεις ἐμμέτρους τετρακισμυρίους, vertitur, Trabium pinearum justæ mensuræ. Justinianus Constitutionis quæ Digestis præmittitur initio: Τὰς ἁπάντων τῶν ἔμπροσθεν νομοθετησάντων συναγαγόντες γνώμας ... ἐπὶ ἔμμετρόν τε ἅμα καὶ εὐσύνοπτον συνηγάγομεν ἄθροισμα. Comparat. Plato Tim. p. 90, E: Οὕτω γὰρ ἂν ἐμμετρότερός τις ἂν αὐτῷ δόξειε περὶ τοὺς τούτων λόγους εἶναι· Phileb. p. 65, E: Οἶμαι γὰρ ἡδονῆς καὶ περιχαρείας οὐδὲν τῶν ὄντων πεφυκὸς ἀμετρότερον εὑρεῖν ἄν τινα, νοῦ δὲ καὶ ἐπιστήμης ἐμμετρότερον οὐδ' ἂν ἕν ποτε. Superl. Leg. 2, p. 674, C; 11, p. 926, A.] ‖ Ἔμμετρα dicuntur etiam Quæ metrica sunt s. metro constant: qua signif. e Xen. [Comm. 1, 2, 21], ἐν μέτρῳ πεποιημένα ἔπη· quibus opp. τὰ ἄνευ μέτρων, a Plat., ut, ἔμμετρα ποιήματα ap. Isocr. Ad Nic. [p. 16, B, ubi μετὰ μέτρου Urbinas pro ἐμμέτρων], quibus opp. τὰ καταλογάδην συγγράμματα, Quæ soluta oratione s. prosa scripta sunt. Paus. Att. p. 2 [immo Athen. 1, p. 4, D], de Cleanthe, ex Clitarcho [Clearcho]: Πάντα παρὰ τοὺς πότους ἔμμετρα ἔλεγε. Et Plato in Symp. [p. 197, C: Ἐπέρχεταί δέ μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν· Phædr. p. 252, B: Οὐ σφόδρα τι ἔμμετρον, de versu, in quo δὲ ante πτέρωτα corripitur.] Ταῖς παραπλοκαῖς τῶν ἐμμέτρων ἐχρήσατο, i. e. Quædam poetica quasi per parodiam dixit, Bud. p. 577 ex Hermog. Περὶ γλυκύτητος. [Aristot. Rhet. 3, 8: Τὸ σχῆμα τῆς λέξεως δεῖ μήτε ἔμμετρον εἶναι μήτε ἄρρυθμον, Neque versibus constare neque numerorum prorsus expers esse debet. Unde etiam ἔμμετρος λέξις dicitur Oratio numeris ligata, mox τὸ μέτρον, Carmen. Dionys. Comp. c. 3. Contraria est εὔμετρος, Numerosa oratio, quæ est μετροειδὴς, prope accedens ad numerum poeticum, quamvis non sit carmen, etc. Ernest. Lex. techn. Poll. præf. l. 7. Strabo 9, p. 419: Πυθίαν... ἀποθεσπίζειν ἔμμετρά τε καὶ ἄμετρα. Hemst.] Item ἔμμετροι dicuntur Qui ἐν μέτροις scribunt. Dem. Epit. [p. 1391, 17]: Ὥστε καὶ τοὺς ἐμμέτρους καὶ τοὺς τῶν ᾀδομένων ποιητὰς καὶ πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθέσεις τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι.

[Ἐμμετρότης, ητος, ἡ, Concinnitas. Aristæn. Ep. 1, 18, p. 86: Τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἐρεῖς ἐμμετρότητα ἔχειν. Ἐμμετρότατα scripsit Pauw.]

Ἐμμέτρως, Carmine, Verbis numero astrictis. Plato Symp. [p. 197, C]: Ἐπέρχεταί δέ μοι τὶ καὶ ἐμμέτρως [ἔμμετρον] εἰπεῖν· quibus dictis ἐνθουσιῶν μέτρον ἐφθέγξατο, Ὡς λύκοι ἄρνα φιλεῦσ', ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί· et quæ sequantur. Bud. p. 576 ex Hermog. [Dio Chr. Or. 11, vol. 1, p. 324, 7: Παρὰ δὲ Αἰγυπτίοις μὴ ἐξεῖναι μηδὲν ἐμμ. λέγεσθαι, μηδὲ εἶναι ποίησιν τὸ παράπαν. Plut. Mor. p. 623, C: Χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως. Theodos. De gramm. p. 59, 24: Τί ἔστι ποίησις λυρική; Ἥτις οὐ μόνον ἐμμ. γέγραπται, ἀλλὰ καὶ μετὰ μέλους. ‖ Modice, Mediocriter. M. Antonin. 1, 16, p. 27: Τὸ τοῦ ἰδίου σώματος ἐπιμελητικὸν ἐμμ., οὔτε ὡς ἄν τις φιλόζωος οὔτε πρὸς καλλωπισμὸν κ. τ. λ. ‖ Convenienter. Plato Crat. p. 395, C: Δοκεῖ δέ μοι καὶ τῷ Πέλοπι τὸ ὄνομα ἐμμ. κεῖσθαι· σημαίνει γὰρ τοῦτο τοὔνομα τὸν τὰ ἐγγὺς ὁρῶντα ἄξιον εἶναι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας· Polit. p. 282, E: Τῇ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει πρὸς τὴν τῆς γνάψεως ὀλκὴν ἐμμ. τὴν μαλακότητα ἴσχει. ‖ Concinne. Plato Reip. 5, p. 474, D: Ὁ μὲν, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν, τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικόν φατε εἶναι, τὸν δὲ δὴ διὰ μέσου τοῦτον ἐμμετρότατα ἔχειν. L. D. Aristæn. Ep. 1, p. 2: Μεσόφρυον ἐμμ. τὰς ὀφρῦς διορίζει. Hemst.]

Ἐμμηλάδας, Hesych. dici scribit αἶγας τὰς μετὰ τῶν προβάτων γενομένας, Capras natas cum ovibus s. inter oves. [Omnino leg. νεμομένας, ut voluisse videtur Ernest. ad Callim. Apoll. 51: Οὐδέ κεν αἶγες δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ubi ἐπιμηκάδες conjecit Ruhnk., schol. autem ἐπιμηλάδες explicans αἳ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι, memorat scripturam μενεμηλάδες· quæ quum ex ἐμμηλάδες depravata videatur, indicio est quodam modo glossam Hes., ut suspicatus est Ern., e l. Callim. esse petitam. L. Dind.]

[Ἐμμήνιος. V. Ἔμμηνος.]

[Ἔμμηνις, ιος, ὁ, ἡ, Vindex. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 23: Αἱ δέ τι ἐπιορκήσαιμι τῶν ὤμοσα ἢ τῶν συνεθέμαν, τὸς θεὸς τὸς ὤμοσα ἐμμάνιας ἦμεν. V. Valck. ad Theocr. Adon. p. 411, A.]

Ἔμμηνος, ὁ, ἡ, Menstruus, h. e. Qui intra mensem fit, Qui menstruo spatio continetur, Menstruo spatio durans: ut Cic.: Hæc sunt menstrua, illa æterna. Plato De LL. 12, [p. 956, A]: Ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον, i. e. Cic. interpr. De LL. 2, [c. 18]: Textile ne operosius quam mulieris opus menstruum. Item ἔμμηνος χρόνος, ut Menstruum tempus, Varroni: h. e., quod luna circumiens comprehendit, ut ab Eod. definitur. Sic Cic. [N. D. 1, 31]: Hujus [solis] hanc lustrationem ejusdem incensa radiis menstruo spatio luna complet. Soph. OEd. T. [1137]: Ἐγὼ δ' ἑνὶ Ἐπλησίαζον τῷδε τἀνδρὶ τρεῖς ὅλους Ἐξ ἥρος εἰς ἀρκτοῦρον ἐμμήνους χρόνους, i. e. ἓν τρισὶν μησὶν ὁριζομένους, Trium mensium spatio, s. Tres menses. [Leg. ἑκμήνους, quod v. Tim. Locr. p. 96, D: Ἃ μὲν ὧν σελάνα ... ἔμμηνον τὰν περίοδον ἀποδίδωτι. Plut. Mor. p. 495, E: Ἐμμήνοις ἡμερῶν περιόδοις. Themist. Or. 8, p. 105, D: Οὐ δεῖ σοι μακρᾶς παραγγελίας οὐδὲ ἀντιβολήσεων ἐμμήνων.] ‖ Menstruus, i. e. Qui vertente mense fit, Singulis mensibus recurrens: ut Usura Cibaria menstrua, ap. Cic.: ut ἔμμηνα ἱερὰ, i. e. τὰ κατὰ μῆνα, ut Suid. exponit, hunc l. [Soph. El. 281] ascribens, Μηλοσφαγεῖ θεοῖσιν ἔμμην' ἱερὰ [τοῖς] Σωτηρίοις. [Plat. Leg. 8, p. 828, C: Θύοντας ἔμμηνα ἱερά.] Sic ap. Tibull. El. 1, 3: At mihi contingat patrios celebrare penates, Reddereque antiquo menstrua thura lari. Plaut. dixit [Capt. 3, 1, 23] Menstruales epulas. Eadem signif. Suidas accipere videtur, quod l. ci-

tato subjungit, videl. ἔμμηνοι δίκαι : quæ et ἐμπορικαὶ et ἐρανικαὶ, ut ibid. annotatur, et ap. Harpocr., de quibus et Pollux 8, [63, 101] : Ἐμπορικαὶ δὲ καὶ ἔμμηνοι (δίκαι), αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου. [Demosth. p. 900, A : Αἱ δὲ λήξεις τῶν δικῶν τοῖς ἐμπόροις ἔμμηνοί εἰσιν ἀπὸ τοῦ βοηδρομιῶνος μέχρι τοῦ μουνυχιῶνος· 966, 17. Theocr. 16, 35 : Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα ἁρμαλιὰν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται. Plut. Cæs. c. 8 : Ἀπονεῖμαι σιτηρέσιον αὐτοῖς ἔμμηνον.] Item [ἔμμηνος κάθαρσις, Plut. Mor. p. 631, D, sq.] ἔμμηνοι καθάρσεις ap. Medicos [velut Paul. Æg. 6, 72, p. 202, 9], Purgationes menstruæ, seu Purgationes feminarum, ut Plin. appellat : quæ etiam Ἔμμηνα et Ἐμμήνια appellantur : et καταμήνια, item γυναικεῖα : Latinis itidem Menstrua et Menses, ut infra quoque in Μῆνες dicetur et exemplo confirmabitur. Diosc. 3, 4, de thymo : Ἕλμινθάς τε ἐξάγει καὶ ἔμμηνὰ καὶ ἔμβρυα καὶ δεύτερα· de quo Plin. 21, 21 : Prodest mulierum mensibus retardatis; vel si emortui sint in utero partus. Et 3, 36, de pulegio : Ποθεῖσα δὲ ἔμμηνα καὶ δεύτερα καὶ ἔμβρυα ἄγει· de quo Plin. 20, 14 : Sedat menstrua et secundas, ubi leg. videtur Ciet; nam secundæ non sedantur, nec item menstrua. [Ead. formula Theoph. Nonn. vol. 2, p. 140.] Galen. : Ἔμμηνα κινεῖν αὐταῖς, Menses ciere mulieribus. [Geopon. 12, 17, 3 : Ἡ κράμβη ἐστὶ γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγός.] Pro ἐμμήνια autem hoc affertur exemplum e Diosc. l. 5 : Ἐμμηνίοις ἐπισχεθεῖσι, Mensibus retardatis. [V. Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 2, p. 138, 150, 168. Hippocr. De nat. mul. p. 565, 42 : Τά τε ἐμμήνια οὐκ ἐγγίγνεται· 566, 38. Τὸ ἔμμηνον αἷμα Joseph. B. J. 7, 6, 3. De muliere ipsa Gl. : Ἔμμηνος γυνὴ, Menstrua. Geopon. 1, 14, 1 : Γυνὴ ἔμμ. δειξάτω τὰ αἰδοῖα αὐτῆς χαλάζῃ· 12, 20, 5. || Ἔμμηνος et ἐπιμήνιος confusa ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 138. Unde ap. Joseph. B. J. 6, 9, 3 : Οὔτε γονορροίοις οὔτε γυναιξὶν ἐπεμμήνοις, discretis duabus scripturis leg. videtur ἐμμήνοις, ut est 7, 6, 3. L. Dind.]

[Ἔμμηρος, ὁ, ἡ.] Ἐμμήρους Hesych. exp. ἐν ὁμηρείᾳ ὄντας, Obsides : παρὰ τοὺς ὁμήρους τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους. [V. Ἔμπηρος.]

Ἔμμητρος, ὁ, ἡ, Medullam in se habens, Cui medulla inest : ἔμμητρα ξύλα ap. Theophr. [C. Pl. 5, 17, 1], Ligna quæ non sunt viduata medulla; Quæ non sunt emedullata, Plinio. [H. Pl. 1, 6, 5 : Ἅπασαι δὲ (arbores) ἔμμητροι.]

[Ἐμί. V. Εἰμὶ, p. 261, C, ubi addendum ap. Sapph. scrib. esse accentu Æolico ἔμμι, ἐμὶ autem disertius dicendum erat non forma esse diversum ab εἰμὶ, sed orthographia, E in inscrr. citatis posito pro EI. L. Dind.]

[Ἐμμῐ́αίνω, ανῶ, Inquino, Polluo. Tzetz. Hist. 1, 665 : Ὅπως δὲ τὸ χαλκούργημα θανὼν μὴ ἐμμιάνῃ (Perilaus). L. Dindorf.]

Ἐμμίγνυμι, Immisceo. A cujus pass. Ἐμμίγνυμαι est particip. ἐμμεμιγμένος ap. Plut. Symp. p. 1154 meæ ed. In VV. LL. ἐμμεμιγμένος exp. non solum Immistus, sed et Concretus. [Ex Plut. Pericl. c. 4 : Τοῖς ὅλοις πρῶτος οὐ τύχην οὐδ' ἀνάγκην διακοσμήσεως ἀρχὴν, ἀλλὰ νοῦν ἐπέστησε (Anaxagoras) καθαρὸν καὶ ἄκρατον, ἐμμεμιγμένοις πᾶσι τοῖς ἄλλοις, ἀποκρίνοντα τὰς ὁμοιομερείας. Ubi ἐν μεμιγμένοις scrib. vidit Reisk. Porro Mor. p. 668, F : Τὸν ἄρτον οὗτος (sal) ἐμμιγνύμενος συνηδύνει. Athen. 1, p. 27, A : Ἐμφαίνει γὰρ (vinum Veliternum) ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. Med. Plut. Num. c. 16 : Διὸ καὶ τὴν γεωργίαν ὁ Νουμᾶς οἷον εἰρήνης φίλτρον ἐνεμίξατο τοῖς πολίταις, καὶ μᾶλλον ὡς ἠθοποιὸν ἢ πλουτοποιὸν ἀγαπήσας τέχνην, εἰς μέρη τὴν χώραν διεῖλεν. Leg. dicerem ex usu linguæ ἀνεμίξατο, nisi verissima scriptura ἐμμίξας servata esset in libris. Signif. neutr. Soph. OEd. C. 1057 : Ἔνθ' οἶμαι, τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα καὶ τὰς διστόλους ἀδμῆτας ἀδελφὰς αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ τούσδ' ἀνὰ χώρους, Congressuros, sicut dicitur ἐπιμιγνύναι pro ἐπιμίγνυσθαι. || Forma poet. Ἐνιμίσγω Oppian. Hal. 3, 408 : Ἧς ἐνιμίσγων θεῖον ὀπόν.]

[Ἔμμικτος scriptura vitiosa pro σύμμικτος ap. Plat. Phileb. p. 46, A.]

Ἔμμιλτος, ὁ, ἡ, Imbutus s. Infectus rubrica, Rubricæ colore rubens, Diosc. 5, [129].

[Ἐμμίμνω. V. Ἐμμένω.]

Ἔμμισθος, ὁ, ἡ, Mercenarius [Gl.], Mercede aliquid faciens. Thuc. 6, p. 205 [c. 22] : Σιτοποιοὺς ἐμμίσθους ἐκ τῶν μυλώνων ἄγειν. [Plato Leg. 7, p. 816, E : Ξένοις ἐμμίσθοις· Soph. p. 231, D : Νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθος θηρευτής (sophista)· Ep. 13, p. 363, E : Ἔμμισθον οὖν που αὐτὸν κατάστησαν, ὡς ὄντα σοι εὔνουν. De opere mercenario Leg. 11, p. 920, E : Ὀργάνων τε καὶ ἔργων ἀποτελοῦντες γένεσιν ἔμμισθον. Plut. Mor. p. 809, A : Συνηγορίαν ἔμμισθον. Diog. L. 2, 62, ab Hemst. cit. : Ἐμμίσθους ἀκροάσεις ποιεῖσθαι. Themist. Or. 24, p. 308, B : Δουλείαν ἔμμισθον.] Frequenter opponitur compp. ἀπόμισθος et ἔκμισθος, ac significat Eum qui mercedem accipit. Dem. [p. 242, 9] : Διὰ τοὺς πολλοὺς τούτων [τούτους] ὑμεῖς ἐστὲ σῶοι καὶ ἔμμισθοι· ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε [ἀπολώλειτε. Appian. Civ. 2, 19 : Τὸ δεκάζειν ἢ δωροδοκεῖν ἀναισχύντως τότε μάλιστα ἐπλεόνασεν, ὅ τε δῆμος αὐτὸς ἔμμισθος ἐπὶ τὰς χειροτονίας ἦει. Ib. 10 : Ἔμμισθον ἑαυτῷ τῆσδε τῆς χάριτος πλῆθος τοσόνδε ποιούμενος, excidisse διὰ conj. Schweigh. Themist. Or. 23, p. 289, C, respiciens ad l. Plat. Soph. supra cit. : Σημεῖον φιλοκερδοῦς καὶ ἐρασιχρημάτου ψυχῆς καὶ ἀτεχνῶς σοφιστικῆς καὶ ἐμμίσθου.] Item, Qui emolumentum ac veluti suorum laborum et industriæ mercedem accipit. Plut. Pericle p. 50 [c. 12] : Εὐπορία δὲ παρέσται, παντοδαπῆς ἐργασίας φανείσης καὶ ποικίλων χρειῶν, αἳ πᾶσαν μὲν τέχνην ἐγείρουσαι, πᾶσαν δὲ χεῖρα κινοῦσαι, σχεδὸν ὅλην ποιοῦσιν ἔμμισθον τὴν πόλιν, Faciunt ut tota propemodum civitas mercedem accipiat. [Ib. c. 11. Alex. c. 71 : Τῶν δὲ τεθνηκότων τοὺς παῖδας, ὀρφανοὺς ὄντας ἐμμίσθους ἐποίησεν. Activa, ut videatur, signif. Themist. Or. 21, p. 252, B : Ὁπότε διεώσω χάριτας ἐμμίσθους ἀρχόντων, ὥσπερ Θεόφραστος τὰς παρὰ τοῦ Φαληρέως, Mercedem solventes. Sed rectius intelliguntur Gratiæ mercedis loco acceptæ.]

[Ἐμμίσθως, Opera conducta, mercenaria. Synes. Ep. 67, p. 209, A : Ἐπαρασάμενος τὰς παλαμναιοτάτας ἀρὰς, εἴ τις ἐμμ., εἴ τις κατὰ χρείαν ἢ χάριν ... φθέγξαιτό τι.]

[Ἐμμογέω, Laboro in. Theod. Prodr. in Not. Mss. vol. 8, part. 2, p. 195 : Ἦ γὰρ ἐγὼ κενεὸν περὶ μόχθον ἀνέτλην, ὕμμεσιν ἐμμογέων. Boiss.]

[Ἐμμολύνω, Inquino, Polluo. Prov. 24, 10, ἐμμολυνθήσεται : cujus loco ex sententia Jægeri ad h. l. leg. erit vel ἐμμωλυθήσεται, a μωλύειν, Hebetare, Languidum reddere, vel ἀμαλδυνθήσεται aut ἀμβλυνθήσεται, quod pro similis potestatis verbo Hebr. occurrit Gen. 27, 1. Schleusner. Lex. V. T. At ap. scriptt. Christianos est in frequenti usu. Gregor. Nyss. t. 2, p. 200, B : Τοῖς δε νεκροῖς καὶ ὀδωδόσι τῶν νοημάτων μὴ ἐμμολύνειν τὸν λόγον. Basil. t. 2, p. 391, C : Εἰ τοῖς ἀνθρωπίνοις ἐμμολύνοιτο πάθεσιν. Id. ib. A : Ἐμμολυνθῆναι. Gregor. Nyss. t. 1, p. 276, A : Τὸν ἐμμολυθέντα. Hase.]

[Ἐμμονὴ, ἡ, Permansio. Plato Gorg. p. 479, D : Τὸ δέ γε μὴ διδόναι (δίκην) ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ; Mali perseverantia. Varro Περὶ ἐμμονῆς sæpe citatur a Nonio Marcello. V. ind. scriptt. L. Dind.]

Ἐμμόνιαι, Hesychio sunt συνθῆκαι : fortassis quibus utraque pars ἐμμένει : nam dicitur ἐμμένειν ταῖς συνθήκαις καὶ τοῖς ὅρκοις, pro Permanere in pactis et fœdere jurato. [V. Ἐμμένω. Substantivum si est ἐμμ., scrib. ἐμμονίαι, ab ἐμμονία, cui Homericum καμμονίη et Empedocleum μονίη comparavit et de accentu emendando monuit Schæferus ad Emped. et Parm. fr. edit. Peyroni p. 51.]

Ἔμμονος, ὁ, ἡ, Constanter permanens, Stabilis; Perseverans, Qui toleranter et firmiter in aliquo incepto permanet : unde Hesych. ἔμμονος est ἡ ἐπιμένουσα ἀεὶ καὶ ἀδιαλείπτως. [Xenoph. Cyrop. 3, 3, 55 : Οὐδ' ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι, οὓς νῦν ἔχοντες παρ' ἡμῖν αὐτοῖς ἠσκοῦμεν, εἰ μὴ καὶ ὑμᾶς ἑώρων παρόντας, οἳ καὶ παραδείγματα αὐτοῖς ἔσεσθε. De re ib. 52 : Εἰ μέλλουσι τοιαῦται διάνοιαι ἐγγραφήσεσθαι ἀνθρώποις καὶ ἔμμονοι ἔσεσθαι· 8, 1, 29 : Τὸ πείθεσθαι οὕτω μάλιστ' ἂν ᾤετο ἔμμονον εἶναι τοῖς περὶ αὐτόν. Eademque struct. Plato Tim. p. 26, C, Reip. 7, p. 536, E. Comparat. Themist. Or. 32, p. 359, C : Πλείω καὶ ἐμμονωτέραν τὴν λύπην. De rebus corporeis Theophr. C. Pl. 1, 6, 7 : Ὅπως ἔμμονος ἡ ὑγρότης ᾖ· 5, 14, 6 : Καὶ γὰρ εὐκίνητος καὶ οὐκ ἔμμονος (ὁ ἀήρ)· 7 : Ἔμμονος γὰρ μᾶλλον

ἡ θερμότης καὶ ψυχρότης. Levit. 13, 51 et 52; 14, 44, λέπρα ἔμμονος. Sirac. 30, 17 : Ἀρρώστημα ἔμμονον. L. D. Ἔμμονος σφίγξις, Archigenes ap. Galen. vol. 7, p. 415, E. Hemst. Ἔμμονον et ἐμμενὲς confusa Hom. Il. N, 517.]

[Ἐμμόνως, Constanter, Firmiter. Plut. Mor. p. 208, C : Κακούργου τινὸς ἐμμ. ὑπομείναντος βασάνους. L. D. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 184, 216 : Ἰχθὺς δὲ λίμναις ἐμμόνως τεθραμμένος ἄπεπτος, ὑγρὸς, δυστόμαχος τὴν φύσιν. Osann. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 3, p. 85, C : Τοὺς εἰς αὐτὸν ἐμμ. ἁμαρτάνοντας, Assidue, Obstinate. Hase.]

Ἐμμορίδαι, esse dicuntur Advenæ, Coloni. Hesychio sunt μέτοικοι.

Ἔμμορος, Particeps, opp. τῷ ἄμμορος. Hom. Od. Θ, [480] : Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, i. e. ἐπιτυχεῖς τιμῆς, ut Eust. exp., vel τετευχότες, ut Hesych. || Ἔμμορον, Hesychio εἱμαρμένον, Quod in fatis est. Possit autem videri nonnullis illud ἔμμορος esse ab ἔμμορα : sed quid de ἄμμορος, quod illi opponitur, respondebunt? [|| Epigr. Anth. Plan. 4, 72, 7 : Ἔμπεδος ἀλλὰ μένοις, Βυζαντιὰς ἔμμορε Ῥώμα. Brunck. : « Vulgo ἄμμορε, sine sensu, aut contrario sententiæ poetæ. Hesych. : Ἄμμορον, δύσμορον, κακόμορον. Huic oppositum est ἔμμορε, Fortunata Roma ».]

Ἔμμορφος, ὁ, ἡ, Forma indutus, Informatus. In VV. LL. ἔμμορφον ἄγαλμα, Simulacrum corporeum. [Ex Plut. Num. c. 8. Epiphan. t. 1, p. 891, B, de Trinitate : Τρία ἔμμορφα, τρία σύμμορφα. Cyprian. Confess. Act. SS. Sept. t. 7, p. 225, 18 : Τῶν θανόντων τὰς μνήμας ἐμμόρφους ἔχομεν ἐν διανοίᾳ. Hase.]

[Ἐμμορφόω, Informo, Exprimo. Gregor. Nyss. t. 1, p. 325, A, ubi perperam excusum ἐμμορφεῖ. Macar. Hom. p. 479, 23 : Τὰ ὁρώμενα ... τῇ μικρᾷ κόρῃ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐμμορφοῦται καὶ ἐνεικονίζεται. Invenitur quoque Gregor. Nyss. t. 1, p. 608, C : Ἐμμορφουμένη· 2, 704, B : Θηρία ταῖς τῆς φύσεως ἡρῴων παρατροπαῖς ἐμμορφούμενα· 1, 543, D, et 2, 138, B : Ἐνεμορφώθη· 1, 520, C, itemque 708, A, et 2, 656, A : Ἐμμορφωθεῖσα. Hase.]

[Ἔμμοτος, ὁ, ἡ, unde] Ἔμμοτον, τὸ, Medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur. Liquatur etiam aliquando in eam rem, ut penitius subeat. Sic dicitur quod τοῖς μοτοῖς adhibeatur; ipsa enim linamenta μοτοὶ et μοτὰ appellantur. Gorr. [Paul. Æg. 3, 79, p. 119, 10 : Πρὸς τὰ ἐν τῷ πέλματι ῥυπαρὰ ἕλκη ἔμμοτον. Suid. v. Λαμπάδιον et schol. Aristoph. Ach. 1176 hoc v. interpr. τὰ ἔμμοτα.] In illo autem ἔμμοτον subauditur φάρμακον. Galen. : Καὶ τῶν ἐμμότων φαρμάκων τὰ διαπυΐσκοντα μὲν, πρῶτον, εἶτ' ἀνακαθαίροντα θετέον. Apud Ægin. quoque ἔμμοτα φάρμακα dicuntur, ut quum ait : Καὶ μετὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῖς σαρκωτικοῖς ξηροῖς τε καὶ ἐμμότοις καὶ τοῖς ἀπουλωτικοῖς φαρμάκοις τὴν ἀποθεραπείαν ποιήσομεν. Et ἔμμοτος ἀγωγὴ, ap. Eund. [6, 35, p. 187, 37. Ib. 4, p. 177, 22], quod vide in Διαμοτόω. [Et 4, 25, p. 143, 28 : Κατὰ τῶν ἀνθράκων ἐπιρριπτέον κεφαλικὰς κηρωτὰς ἐμμότους (male ed. hic et alibi ἐμμώτους).] Citatur etiam ἔμμοτος ex Dioscor. pro ἔμμοτον φάρμακον, his verbis : Παρηγορεῖ δὲ τὰ περὶ δακτύλιον λοιπὰ μέρη κακοήθη ἔμμοτος λεῖος σὺν γάλακτι. || Ab hoc genere medicamentorum, inquit Gorr., ἔμμοτοι dicuntur apud Hippocr. lib. Περὶ ἄρθρων [p. 817, B], Qui ulcere cavo laborant, quod curationem διὰ τῶν μοτῶν, h. e. per linamenta, desiderent, ut annotat Galen. Comm. 3. [Conf. De nat. mul. p. 565, 12, De morb. mul. 1, p. 652, 48, Epidem. 5, p. 1149, E.] Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur Quibus μοτοὶ et penicilli inditi sunt. Hesychio autem ἔμμοτος est τραυματίας, νοσώδης. [Æschyl. Cho. 471 : Δώμασιν ἔμμοτον, redditur Inhærens.]

Ἔμμουσος, ὁ, ἡ, Musicus. Et τὸ ἔμμουσον, Ex musica compositum, s. Musicos modulos in se habens. [Nicom. Arithm. 2, p. 109 : Θεώρημα ἐμμουσότατον.]

Ἐμμούσως, Musice, vel Musarum instinctu. Eust. [Il. p. 10, 15] dicit Homerum invocare Musam, ἵνα εμμούσως λαλεῖν δόξῃ καὶ ἐμμελῶς καὶ ἐλλόγως. [Id. Opusc. p. 331, 64 : Οὐκ ἐμμούσως ἔχω τῆς γλώττης. Cornutus De nat. deor. c. 14, p. 160 : Ἐμμ. ἀνατρεφομένους ἐν ταῖς θαλείαις. Cod. εὐμούσως.]

[Ἐμμοχθέω, Laboro in. Gregor. Nyss. t. 2, p. 865, D : Τοῖς ἀγῶσιν ἐμμοχθεῖ τῶν καλῶν· conf. id. t. 3, p. 171, C, et 223, A. Hase.]

Ἔμμοχθος, ὁ, ἡ, Cum laboribus conjunctus, Laborum et ærumnarum plenus, Qui in laboribus et ærumnis versatur, Ærumnosus. Eurip. [Suppl. 1004 : Εἰς ἅδαν καταλύσουσ' ἔμμοχθον βίοτον. Nicand. Ther. 756 : Τοῦ μὲν δμῶς ἔμμοχθον ἀεὶ περὶ δάγμα χέονται φλύκταιναι.]

[Ἐμμοχλεύω, Vecte promoveo, introduco. Translate Paralip. de Pachom. Act. SS. Maii, t. 3, p. 55, 22 : Τῶν εἰς κακίαν ἐμμοχλευόντων ἡμᾶς παθῶν. Hase.]

[Ἐμμῡέω, Initio. Aristoph. Pl. 845 : Μῶν ἐνεμυήθης δῆτ' ἐν αὐτῷ (τῷ τριβωνίῳ) τὰ μεγάλα; — Οὐκ· ἀλλ' ἐνερρίγωσ' ἔτη τριακαίδεκα. Ita Rav. cum aliis codd. Ceteri οὖν ἐμ.]

[Ἐμμῡθόω, In fabulam verto, recipio, Fabulor. Tzetz. Hist. 3, 248 : Ὅθενπερ ἐνεμύθωσαν ὡς κύων ἐγεγόνει· 2, 625 : Ὅθεν ἐνεμυθώθησαν τοιαύταις μυθουργίαις, Fabulis his inserti sunt.]

Ἐμύλων, ωνος, ὁ, Mola. Ex Numer. 11, [8] : Καὶ ἤλεον αὐτὸ ἐν τῷ ἐμμύλωνι. Ubi Complut. ed. habet μύλῳ : quod magis probo : habet etiam ἤληθον pro ἤλεον. [ῠ]

[Ἔμμυρος, ὁ, ἡ, Unguentis imbutus. Gregor. Nyss. t. 1, p. 513, D : Τὸν βίον ἔμμυρον διὰ τῆς τῶν καθ' ἕκαστον ἐπιτηδευμάτων εὐοδμίας. Hase.]

[Ἔμμῡσος, ὁ, ἡ, Detestabilis. Poeta inc. S. Theodor. v. 253, p. 46 Wernsd. Struv.]

[Ἔμμωμος, ὁ, ἡ, Vitiosus. Aq. et Symm. Malach. 1, 14 : Θύει ἔμμωμον τῷ κυρίῳ, ubi lxx διεφθαρμένον.]

Ἐμὸς, ἡ, ὸν, Meus. Hom. Il. Υ, [205] : Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σοὺς, Nec tu meos, nec ego tuos. Hesiod. Op. [631] : Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός. [Sappho apud] Athen. 11, [p. 463, E] : Ἑταίροις ἐμοῖς γε καὶ σοῖς. [Omissis vulgaris hujus usus exx. Homeri aliorumque quorumvis, notamus tantum conjungi cum genitivo, Il. Γ, 180 : Δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος (Lycophr. 1215 : Τοὐμὸν ταλαίνης πῆμα)· Z, 446 : Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ· Od. B, 45 : Οὔτε τι δήμιον ἄλλο πιφαύσκομαι, ἀλλ' ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος. Æsch. Ag. 1323 : Ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω ἐμὸν τὸν αὐτῆς. Soph. El. 252 : Καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα καὶ τοὐμὸν αὐτῆς. Quod in prosa dicitur ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῆς. (In plur. vero haud raro sic in prosa, ut apud Xenoph. Anab. 7, 1, 29 : Πολέμιοι ὄντες τοῖς ἡμετέροις αὐτῶν φίλοις, et in sec. pers. ap. Thucyd. 3, 40 : Τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν μαχεῖσθε ξυμμάχοις· et ib. 43.) Et ubi ponitur pro αὐτῆς ἐμοῦ, Apoll. Rh. 3, 151 : Ἴστω νυν τόδε σεῖο φίλον κάρη ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς. Soph. OEd. C. 344 : Τἀμὰ δυστήνου κακά· T. 1400, Phil. 1126; Eurip. Suppl. 921, et alibi. Liban. vol. 4, p. 638, 20 : Τίς οὖν ἔσται κύριος τῶν ἐμῶν ἀποθανόντος; || Qui a meis partibus stat, Mihi favet et opitulatur. Antiphon p. 120, 14 : Τά τε τεκμήρια ἐμὰ, οὐ τούτου ὄντα ἐδήλωσα. (Sic ἡμέτερος Thucyd. 4, 10 : Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω. Schol. εἰς ἡμετέραν βοήθειαν.)] At ap. Xenoph. Cyrop. 3, [1, 28] : Τῇ ἐμῇ εὐνοίᾳ, pro eo, quod est τῇ εὐνοίᾳ τῇ εἰς ἐμέ. [Οὓς δὲ γιγνώσκειν δοκοίην ὅτι εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὸ δέον συλλαμβάνοιεν. Soph. El. 343 : Ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα κείνης διδακτὰ, κοὐδὲν ἐκ σαυτῆς λέγεις, Admonitiones mei. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 13 : Ἐπεύχομαι δὲ τοῖς θεοῖς δοῦναί μοι ποιῆσαι μὴ μεταμέλειν σοι τῆς ἐμῆς δωρεᾶς, Quod mihi equum donasti. Cum ejusd. signif. vocabulo paullo aliter Eurip. Hel. 364, ubi Helena de se : Τὰ δ' ἐμὰ δῶρα Κύπριδος ἔτεκε πολὺ μὲν αἷμα, πολὺ δὲ δάκρυον, Donatio mei. Sic enim correxi quod est in libris Κύπρις. Æsch. Pers. 699 : Εἰπὲ καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθεὶς, Reverentiam erga me. Prom. 388 : Μὴ γάρ σε θρῆνος οὐμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ, Deploratio mei. Thucyd. 6, 90 : Καὶ τὰ μὲν ἐς τὰς ἐμὰς διαβολὰς τοιαῦτα ξυνέβη, Quæ mihi exprobrantur. Soph. OEd. T. 969 : Εἴ τι μὴ τὠμῷ πόθῳ κατέφθιτο· Col. 419 : Τοὐμοῦ πόθου. Hom. Il. T, 336 : Ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην, Nuncium de me. Cum adj. εὔνους Xenoph. Apol. Socr. 27 : Τοῖς ἐμοῖς εὔνοις.] Et Κατά γε τὴν ἐμὴν, Mea quidem sententia, ap. Plat. [Polit. p. 277, A; 291, C, Phileb. p. 41, B.] Pro

quo pleno sermone alibi [Reip. 5, p. 451, C, etc.] dicit, κατ' ἐμὴν δόξαν. Vide Bud. Comm. p. 971. [Leg. 9, p. 862, A: Ἐὰν ἥ γ' ἐμὴ νικᾷ· Reip. 3, p. 397, D. || Οἱ ἐμοὶ, Mei. Xenoph. OEc. 12, 5: Εὐνοεῖν ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς. Et sim. Cyrop. 3, 2, 28: Εἴ τινα ἐγὼ νῦν τῶν ἐμῶν ἀποστέλλοιμι πρὸς τὸν Ἰνδόν.] Ἐμόν ἐστι, Mei est officii, Isocr. Evag. [Plato Leg. 2, p. 664, B: Τὸ μετὰ τοῦτο τοίνυν ἐμὸν ἂν εἴη λέγειν. Eur. Ion. 1020: Σὸν λέγειν, τολμᾶν δ' ἐμόν. Matth. 20, 23: Οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρός μου. Aliter Plut. Anton. c. 32: Ἐπιορκεῖν γὰρ οὐκ ἐμόν. Cum art. Pind. Isthm. 7, 39: Τὸ μὲν ἐμὸν, seq. inf., ubi vertitur Mea est sententia.] Τὸ ἐμὸν, Res meæ. Soph. El. [251]: Ἐγὼ μέν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ' ἅμα Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον, Et tuas res et meas: s. Et tuum commodum et meum. [Aj. 124: Οὐδὲν τὸ τούτου μᾶλλον ἢ τοὐμὸν σκοπῶν· 1313. Eurip. Iph. A. 482: Μήτ' ἀνθελέσθαι τοὐμόν. Et alibi.] Et plur. num. ap. Synes.: Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμά. [Xenoph. Anab. 7, 6, 33: Καὶ τὰ μὲν δὴ ὑμέτερα τοιαῦτα· ἄγετε δὲ πρὸς θεῶν καὶ τὰ ἐμὰ σκέψασθε ὡς ἔχει· Cyrop. 6, 1, 3: Ἂν ὑμεῖς ἀπέλθητε, ἔρρει τἀμὰ παντελῶς.] Τὸ ἐμὸν et τὰ ἐμὰ nonnunquam dicitur pro ἐγώ. Hom. Il. I, [386]: Οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, οὐδ' ἀπατηλὸν, Οὔτ' ἀτελεύτητόν γ' ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω, i. e. οὐ γὰρ ἐγὼ μετάβολος καὶ ἀπατηλός. [Soph. El. 1302: Ὅπως καὶ σοὶ φίλον καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε· Trach. 1070: Εἰ τοὐμὸν ἀλγεῖς μᾶλλον ἢ 'κείνης.] Eurip. [Hec. 51: Τοὐμὸν μὲν οὖν ὅσονπερ ἤθελον τυχεῖν ἔσται· Herc. F. 165: Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν· Med. 346: Τοὐμοῦ γὰρ οὔ μοι φροντὶς, εἰ φευξούμεθα, κείνους δὲ κλαίω· Hel. 893: Ὅπως ἂν τοὐμὸν ἀσφαλῶς ἔχῃ· Or. 1085:] Εἴ σ' ἐγὼ προδούς ποτε, Ἐλευθερώσας τοὐμὸν, ἀπόλλοιποιμί σε, i. e. Me. [Aristoph. Thesm. 105: Εὐπίστως δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι. Singularis exempla recentt. nonnulla indicavit Boiss. ad Philostr. p. 296. Eur. Or. 296:] Ὅταν δὲ τἄμ' ἀθυμήσαντ' ἴδῃς, i. e. ἐμὲ λειποθυμήσαντα. [Iph. A. 483: Σὲ μὲν στενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν· Phœn. 775: Ἥνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί· Tro. 355, Ion. 615. Sōph. OEd. T. 621: Τὰ τοῦδε μὲν πεπραγμέν' ἔσται, τἀμὰ δ' ἡμαρτημένα· Col. 606: Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τἀμὰ κἀκείνων πικρά; 1613: Ὤλωλε γὰρ δὴ πάντα τἀμά· Antig. 501: Οὕτω δὲ καὶ σοὶ τἄμ' ἀφανδάνοντ' ἔφυ. Aristoph. Eccl. 393: Τἀμὰ γὰρ διοίχεται.] Sic Plato [Leg. 1, p. 643, A]: Τὰ δ' ἐμὰ, βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια, Ego autem velle quidem promptus, sed non perinde posse facilis, Bud. interpr. [Politici p. 258, B: Οὐ τὰ σὰ κωλύειν φαίνεται· δεῖ δὲ ἴσως ἔτι ἧττον τἀμὰ διακωλύειν. Plut. Mor. p. 151, C: Ἃ δὲ δεῖ φίλοις σοῖς ἢ πολίταις γενέσθαι παρ' ἡμῶν, οὐ τἀμὰ κωλύσει.] Idem pro eod. dixit, τὸ ἐμὸν πρᾶγμα, in Hippia majore [p. 286, E]: Φαῦλον γὰρ ἂν εἴη τὸ ἐμὸν πρᾶγμα καὶ ἰδιωτικὸν, Quippe ineptus essem similisque idiotæ. [Conf. etiam Leg. 7, p. 806, D: Ταῦτ' οὖν ὑμῶν τοὺς νομοθέτας ὁ μὲν βουλόμενος ἐπαινεῖν ἐάτω· τὸ δ' ἐμὸν οὐκ ἂν ἄλλως λεχθείη· Alcib. 1 p. 106, B: Ἆρα ἐρωτᾷς εἴ τινα ἔχω εἰπεῖν λόγον μακρὸν, οἵους δὴ ἀκούειν εἴθισαι; οὐ γάρ ἐστι τοιοῦτον τὸ ἐμόν· Reip. 5, p. 463, E: Ὅτι τὸ ἐμὸν εὖ πράττει ἢ ὅτι τὸ ἐμὸν κακῶς· Leg. 4, p. 723, B: Τό γ' ἐμὸν οὐκ ἂν ἄλλως νομοθετεῖν διακελεύοιτο ἡμῖν τὸν τούτων ἐπιστήμονα. Herodot. 4, 127: Οὕτω τὸ ἐμὸν ἔχει, ὦ Πέρσα· ἐγὼ οὐδένα κω ἀνθρώπων δείσας ἔφυγον.] Τὸ μὲν ἐμὸν, Quod quidem ad me pertinet, Plato Timæo [p. 19, D: Καὶ τὸ μὲν ἐμὸν οὐδὲν θαυμαστόν· Soph. p. 237, B: Τὸ μὲν ἐμὸν ὅπῃ βούλει τίθεσο]. Sic Synes.: Κἀγὼ, τό γε ἐμὸν, εἴασα ἂν χαίρειν αὐτόν. Alia exx. habes ap. Bud. Comm. p. 971. [Plato Gorg. p. 458, D: Ἀλλὰ μὴν τό γ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει, εἴπερ ἐθέλει Γοργίας· eademque phrasi Charm. p. 176, B, Lach. 188, C. Reip. 1, p. 345, A: Ἐγὼ γὰρ δή σοι λέγω τό γε ἐμὸν ὅτι οὐ πείθομαι· Leg. 3, p. 688, A: Τὸ δὲ ἐμὸν ἔλεγον ὅτι.... Protag. p. 338, C: Ἐπεὶ τό γ' ἐμὸν οὐδέν μοι διαφέρει· Theæt. p. 161, E: Τὸ δὲ δὴ ἐμόν τε καὶ τῆς ἐμῆς τέχνης τῆς μαιευτικῆς σιγῶ ὅσον γέλωτα ὀφλισκάνομεν. Herodot. 1, 108: Ἀλλ' εἴ τοι φίλον τοῦτο οὕτω γίνεσθαι, χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως. Eur. Bacch. 844: Πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. Lysias p. 114, 7: Τὸ μὲν οὖν ἐμὸν οὐκ ἐμποδὼν ὑμῖν ἔσται. Aristoph. Eccl. 858: Οὐ τοὐμὸν ὦτᾶν ἐμποδὼν ἔσται. Proprie τὸ ἐμὸν, Meum; τὰ ἐμὰ, Mea. Aristoph. Eccl. 746: Ἐγὼ καταθήσω τἀμά; Matth. 20, 15: Ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; 25, 27: Ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. || Τἀμὰ, de filia sua, Clytæmnestra Soph. El. 538: Ἀλλ' ἀντ' ἀδελφοῦ δῆτα Μενέλεω κτανὼν τἄμ' οὐκ ἔμελλε τῶνδέ μοι δώσειν δίκην; Et sim. de filiabus OEdipi ab ara raptis OEd. C. 922: Συλῶντα τἀμὰ καὶ τὰ τῶν θεῶν, βία ἄγοντα φωτῶν ἀθλίων ἱκτήρια. Plato Gorg. p. 508, E: Τὸ τύπτειν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμὰ ἀδίκως καὶ τέμνειν ... Ἀδικεῖν καὶ ἐμὲ καὶ τὰ ἐμά.] Τὸ ἐμὸν μέρος, Quantum in me est, s. fuit; pro quo et τό γ' ἐμὸν, et τὸ μὲν ἐμὸν, et κατ' ἐμαυτὸν, et κατ' ἐμαυτοῦ μέρος, et τὸ ἐπ' ἐμοὶ, et ὅσον ἐστὶν ἐπ' ἐμοὶ, et τὸ κατ' ἐμὲ, et τὸ ἐπ' ἐμὲ ἦκον μέρος, et ὅσον ἐπ' ἐμὲ ἥκει, et τὸ εἰς ἐμὲ ἦκον, et εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, Quam maxime facere possum. De quibus loquendi generibus prolixius tradit Bud. Comm. p. 772, 773. [Soph. Trach. 1217: Κοὐ καμεῖ τοὐμὸν μέρος. || Τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, i. q. Privati commodi studium. Jo. Chrys. Hom. 33 in Genesin (vol. 4, p. 336, A ed. Montf.): Ὅπου τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, ἐκεῖ πᾶσα μάχης ἰδέα καὶ φιλονεικίας ὑπόθεσις· Hom. 54, t. 5, p. 365: Τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, τοῦτο τὸ ψυχρὸν ῥῆμα καὶ μυρίους πολέμους εἰς τὴν οἰκουμένην εἰσαγαγόν. Greg. Nyss. Hom. 6 in Ecclesiast. t. 1, p. 435: Τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, τὰ πονηρὰ ταῦτα ῥήματα. Suicer. Aristid. vol. 1, p. 534: Τὸ γὰρ οὐ σὸν τοῦτο, ἀλλ' ἐμὸν, ἄρχει πάσης τῆς φιλονεικίας.] At Οὑμὸς et Τοὐμὸν et Τἀμὰ, per synæres. dicuntur pro ὁ ἐμὸς, et τὸ ἐμὸν, et τὰ ἐμά. Plato Epist. [8, p. 354, C]: Οὑμὸς λόγος, Meus. Synes.: Ἄκουε τοίνυν ὡς ἔχει τἀμὰ, Res meæ. [Hom. Il. Θ, 360: Ἀλλὰ πατὴρ οὑμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῇσι· Λ, 608, Od. Δ, 71: Τῷμῷ κεχαρισμένε θυμῷ· Il. I, 654: Ἀμφὶ δέ τοι τῇμῇ κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ. Quorum duo postrema in exempla crasis citat Apoll. De constr. 2, 14, p. 126, 18, memoratque ex Il. Hom. Etym. M. p. 413, 1; 431, 14, et ubi τῷμῷ et τῇμῇ, non, ut olim erat in edd. Hom. et Apoll. τῷ 'μῷ et τῇ 'μῇ, scrib. docet, p. 757, 23 sq. Perperam nunc ap. Homeri τῷ ἐμῷ et τῇ ἐμῇ. Ceterum οὑ'μὸς, ἡμὴ, τοὐμὸν, τἀμὰ etc. frequentia sunt etiam Atticis, nec tantum poetis, sed excepto fem. etiam prosæ scriptoribus. Doricam crasin τᾱμὰ pro τἀμὰ memorat Etym. M. p. 201, 56. Genit. τῷμῷ Theocrit. 21, 30. Ἡ 'μὴ inter vocc. ab η incipientia ponit Herodian. Epim. p. 49. L. D. || Ἐμὸς, Popularis, Ejusdem patriæ civis. Ὁ ἐμὸς Ἰόβας, Popularis meus Juba, Æmilian. Maurus ap. Athen. 6, p. 229, C; et sic sæpe ipse Athen. Item de patria ib. 7, p. 301, C: Ἐν τῇ ἐμῇ Ναυκράτει. Schweigh. Id. 6, p. 233, D: Ὁ ἐμὸς Ποσειδώνιος· 242, F: Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ ἐμῇ· 9, p. 406, D: Ἐλευσῖνι τῇ ἐμῇ. || De cognatione. Soph. Aj. 547: Εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν. || Vocativum hujus pron. ἐμὲ non usurpari propter similitudinem accus. personalis ἐμὲ, annotat Eust. Od. p. 1871, 24. Οὑ'μὸς et ἐμὸς, τοὐμὸν et ἐμὸν confusa notavit Porson. ad Eur. Phœn. 857.]

[Ἔμος vox nihili. V. Ἔμα.]

[Ἔμπα. V. Ἔμπας.]

Ἔμπα πόλιος, Hesych. est στήριγμα τῆς πόλεως, Fulcrum. [Ἔρμα πόληος recte Albert.]

[Ἐμπᾰγὴ, ἡ, Laqueus. Symm. Prov. 11, 15, ubi ἐμπ. est Obligatio, imprimis fidejubendo pro aliis. Schleusner. Lex.]

[Ἐμπᾰγίζω, Illaqueo. Gl.: Ἐμπαγισθεὶς, Laqueatus.]

Ἐμπάζομαι, Hesychio [et aliis gramm.] ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι, ἐντρέπομαι, σέβομαι, Curo, Rationem habeo, Revereor. Hom. Od. A, [271]: Εἰ δ' ἄγε νῦν ξυνίει, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων. Aliquanto post [305]: Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, Tibi hæc curæ sint et moveare verbis meis, i. e. Ne negligas et asperneris monita mea. P, [488]: Ὣς ἄρ ἔφαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων. [Υ, 275, 384; Bion. 3, 9.] Sic I, [553]: Ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο ἱρῶν. Id. alibi [Il. Π, 50, Od. A, 415, B, 201] dicit ἐμπάζεσθαι θεοπροπίης, pro Moveri vaticinio. [Od. Τ, 134: Οὔτε ξείνων ἐμπάζομαι οὔθ' ἱκετάων. Timo Phlias. 34: Οὐκ ἐμπαζόμενον δόξης ἐρίδων τε Φίλων ὥς. Coluth. 38: Ἔριν δ' ἀγέραστον ἐᾶσαι οὐ Χείρων ἀλέγιζε καὶ οὐκ ἐμπάζετο Πηλεύς· 111: Καὶ ταύρων ἀμέλησε καὶ οὐκ ἐμπάζετο μήλων. Cum accus. Hom.

Od. Π, 422 : Οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι. Usurpatur etiam in prosa recentiorum. Eust. Opusc. p. 53, 52 : Μηδενὸς τῶν βιωτικῶν ἐμπαζόμενοι· 115, 37 : Οὐκ ἐμπαζόμενος ὅπως ἄν με χαρακτηρίζῃ τις· 227, 92 : Μικρὰ ἢ οὐδὲν τῆς ἀδελφότητος ἐμπαζόμενος. L. D. Anon. ap. Suid. v. Σοβαρός : Ὅπιν οὐ δεδοικὼς, οὐκ ἀλέγων Ἀδράστειαν οὐδὲ Νέμεσιν ἐμπαζόμενος. Euseb. Præp. ev. 2, p. 70, B : Θεοῦ μὲν ... μηδένα λόγον ποιουμένων, μηδὲ τῆς θείας καὶ ἐπὶ τῆς πλημμελουμένης (sic) τιμωροῦ δίκης ἐμπαζομένων, εἰς πάσας δὲ ἀνοσιουργίας καταβαλλόντων. Liban. vol. 2, p. 564 (?)] Ex Nicandri autem Al. [282] affertur, Τὸ δέ οἱ ἐμπάζεται ἦτορ, pro Turbatur et anxium est. Verum schol. ibi habet ἐμπλάζεται, exponens περιφέρεται, ταράσσεται : quæ scriptura vet. etiam codicis auctoritate confirmatur. Itidemque aliquanto ante v. 189, ubi vulg. edd. habent, Ἴχνεσι δὲ σφαλεροί τε, καὶ ἐμπάζοντες ἀγυιαῖς, idem vet. et Ms. cod. habet ἐμπλάζοντες multo rectius : i. e. Inerrantes, Vagantes per.

Ἐμπάθεια, ἡ, Affectus s. Affectio, Commotio. [Moschopul. ad Hesiod. p. 78. Angl. Ptolem. Tetrab. p. 92, 3 : Κατά τινας οἰκείους λόγους καὶ φυσικὰς ἐμπαθείας, Vel rationibus vel naturæ quisque suæ affectu. Constant. Logoth. Act. SS. Maii t. 2, p. 740, 9 : Ἑλληνικῆς ἐμπαθείας, Licentiam vivendi gentilem; conf. Joann. Hieros. Vita Jo. Chrys. ib. p. 729, 8. Hase. ἄ]

Ἐμπαθὴς, ὁ, ἡ, Cui insunt affectus, s. perturbationes, Affectibus s. Perturbationibs obnoxius. [Passibilis, Debilis, Gl.] Plut. [Mor. p. 963, D : Οὐ γὰρ ἔστιν ἐμπαθὲς γενέσθαι μὴ κεκτημένον δύναμιν, ἧς τὸ πάθος, Affici. Et alibi] : Τὸ μέν τι τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν· τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθές. [Eadem conjuncta ap. Dionys. Areop. Cæl. hier. 2, 4, p. 14, C : Καὶ γὰρ ὁ θυμὸς τοῖς μὲν ἀλόγοις ἐξ ἐμπαθοῦς ὁρμῆς ἐγγίγνεται καὶ πάσης ἀλογίας ἐστὶν ἀνάπλεως.] A Bud. autem exp. Affectu percitus, vel commotus : quæ signif. huic potius ejusd. Plut. convenict l. in libro Adv. Col. [p. 1125, D] : Ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ θεῖα δι' ἐλπίδων ἅμα καὶ φόβων καταστήσαντες. [Ad structuram conf. p. 30, E : Τὸ γὰρ ἐν κινδύνῳ τοῦ διαφθαρῆναι καὶ ἀπολέσθαι μετὰ πάντων ὄντα τὸν φρονιμώτατον ὁρᾶν, ... ἐμπαθῆ ποιήσει πρὸς ἀρετὴν τὸν νέον· Cic. c. 6 : Χαίρειν ἐπαινούμενον διαφερόντως καὶ πρὸς δόξαν ἐμπαθέστερον ἔχειν. Ad sententiam autem Mor. p. 165, B : Τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ μηνύει τοὔνομα δόξαν ἐμπαθῆ καὶ δέους ποιητικὴν ὑπόληψιν οὖσαν ἐκταπεινοῦντος καὶ συντρίβοντος τὸν ἄνθρωπον. Signif. Commoti, Perturbati, aptissima ib. p. 72, B : Οὔτ' ἐμπαθὴς ψυχὴ παρρησίαν ἀναδέχεται καὶ νουθεσίαν ἄκρατον. Et ib. 437, D. Tum ubi dicitur de ἀκολάστοις, p. 705, D, et ubi de irato, Sull. c. 9 : Ἐμπαθὴς ὢν καὶ τῷ θυμῷ παραδεδωκὼς τὴν τῶν πρασσομένων ἡγεμονίαν. Et ubi de dolente Alex. c. 69 : Ταῦτα μὲν οὖν ἐμπαθῆ σφόδρα τὸν Ἀλέξανδρον ἐποίησεν. Eademque signif. ib. c. 21 : Ταῖς ἐκείνων τύχαις μᾶλλον ἢ ταῖς ἑαυτοῦ ἐμπαθὴς γενόμενος. Tzetz. Hist. 2, 550 : Ὁ δὲ στενάξας βρύχιον ἐξ ἐμπαθοῦς καρδίας. De affectu ipso Alciphr. 2, 4, p. 327, 95 : Φοβουμένη τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ ὀλιγοχρόνιον. Eust. Opusc. p. 70, 30 : Ἐμπαθῆ λογισμόν. V. l. Dionysii Areop. supra cit. Et de rebus affectum moventibus Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 231, A, 13 : Περὶ τοῦ μὴ προσέχειν κοσμικαῖς ὁμιλίαις καὶ τοῦ φεύγειν τὰς ἐμπαθεῖς καὶ ἀπρεπεῖς θεωρίας. Ephraem Syr. vol. 1, p. 17, A : Ἀναζωγραφεῖ ἐν τῇ διανοίᾳ πρόσωπα θηλειῶν, ψηλαφήσεις χειρῶν, περιλήψεις σωμάτων, συμπλοκὰς μελῶν, λόγους ἐμπαθεῖς, γέλωτας θελγοποιούς. De libidinosa vita ib. p. 258, F : Οἱ πρὸς τὸν ἐμπαθῆ βίον νενευκότες περὶ πνευματικῶν ἀκούειν οὐκ ἀνέχονται, ἀλλὰ διασύρονται (opinor διασύρουσι, ut alibi dicere solet) καὶ τὸν λέγοντα ἀπωθοῦνται· περὶ δὲ παθῶν καὶ ἡδονῶν δμιλοῦντες οὐ κορέννυνται. Ubi est i. q. ἐνήδονος, ut ibid. πάθη i. q. ἡδοναί. Τὸ ἐμπαθὲς, Affectiosum. Plut. Mor. p. 25, D : Τὸ γὰρ ἐμπαθὲς καὶ παράλογον καὶ ἀπροσδόκητον ... αἱ μεταβολαὶ παρέχουσι τοῖς μύθοις, τὸ δ' ἁπλοῦν ἀπαθὲς καὶ ἄμυθον. Quod ib. p. 167, B, componit cum vocc. ἑλκῶδες, ταρακτικὸν, καταδεδουλωμένον, et cum δάκνον p. 769, E. Pati, Schol. Dionys. Bekk. An. p. 886, 17 : Ἀρρένων γὰρ ... τὸ δρᾶν, θηλειῶν δὲ ... τὸ ἐμπαθές. || Comparat. Plut. Mor. p. 959, B : Δοκῶ μοι καὶ αὐτὸς ἐκ νέας αὖθις ἀρχῆς παρ' ἡλικίαν ἐμπαθέστερος γεγονέναι, καὶ ποθεῖν, ὥσπερ ἡ Εὐριπίδου Φαίδρα, Κυσὶ θωύξαι· 1010, E : Λόγος δὲ συνδέσμων ἐξαιρεθέντων πολλάκις ἐμπαθεστέραν καὶ κινητικωτέραν ἔχει δύναμιν. Et adverbialiter 1094, C : Ἀλλὰ καὶ βδελυττόμεθα τοὺς μεμνημένους δείπνων ἐμπαθέστερον, ὡς ἐφ' ἡδοναῖς μικραῖς καὶ μηδενὸς ἀξίαις ὑπερασμενίζοντας· Cimon. c. 4 : Δῆλος δ' ἐστὶ καὶ πρὸς Ἰσοδίκην ... ἐμπαθέστερον διατεθείς· Cat. min. c. 11, Cleom. c. 3, Cic. c. 6. De superl. v. Ἐμπαθῶς.]

Ἐμπαθῶς, Cum affectu, s. Cum affectibus, Non sine perturbationibus, vel Non carendo perturbationibus. Plut. in Coriol. p. 423 meæ ed. [c. 38] : Τοῖς ὑπ' εὐνοίας καὶ φιλίας πρὸς τὸν θεὸν ἄγαν ἐμπαθῶς ἔχουσι. [Conf. Mor. p. 516, D.] In VV. LL. ex Hermog. ἐμπαθῶς ἔχειν, pro Affectibus moveri, Affici. [Id. Plut. Demetr. c. 38 : Ταῦτ' ἐμπ. σφόδρα τοῦ Σελεύκου καὶ μετὰ πολλῶν δακρύων λέγοντος. Polyb. 32, 10, 9 : Λαβόμενος ἀμφοτέραις χερσὶ τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ καὶ πιέσας ἐμπ. Ps.-Basil. De virg. vol. 3, p. 646, D : Περιεπτύσσετο μὲν αὐτὴν ἐμπ. Ap. Ephraem Syr. vol. 1, p. 111, D : Πρὸς διόρθωσιν τῶν ἐμπ. διαγόντων καὶ τιμὰς ἀπαιτούντων, Int. vertit, Ad correctionem eorum qui vitiose vivunt. Proprie est Obnoxii cupiditatibus, Libidinose.] Apud Plut. Symp. l. 4 ἐμπαθέστατα, Maximo cum affectu [p. 668, C : Ὃν φασι τὴν Σκύλλαν ζωγραφοῦντα τοὺς περὶ αὐτὴν ἰχθῦς ἐμπ. καὶ ζωτικώτατα δι' ὀψοφαγίαν ἐξεργάσασθαι].

Ἔμπαιγμα, τὸ, q. d. Ludificamentum, Id quo aliquem ludificamur, Id quo alicui illudimus. [Ps. 37, 7 (coll. Eust. Opusc. p. 82, 67) : Αἱ ψύαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμάτων, quod al. scribunt ἐμπαιγμῶν, vel explicant ἀτιμίας. Jesai. 66, 4 : Καὶ ἐγὼ ἐκλέξομαι τὰ ἐμπαίγματα αὐτῶν καὶ τὰς ἁμαρτίας ἀνταποδώσω αὐτοῖς. Suid. : Κωμῳδίαι, ὕβρεις, διασυρμοὶ, ἐμπαίγματα.]

[Ἐμπαιγμονὴ, ἡ, i. q. ἐμπαιγμὸς, quocum permutatur in libris Ep. Petri 2, 3, 3 : Ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐν ἐμπαιγμονῇ ἐμπαῖκται κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι. L. D. Cyrill. Al. 5, 21. Angl. Hinc autem ducitur quod HSt. repetiit] Ἐμπαιγμὴ pro ἐμπαιγμὸς in VV. LL.

Ἐμπαιγμὸς, ὁ, sonat potius q. d. Ludificatio, Illusio, [Delusio add. Gl.] Derisus. [Ep. ad Hebr. 11, 36 : Ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον. Theod. Exod. 1, 13; inc. Lev. 25, 43, 46, 53. Supplicium et cruciatus cum ludibrio et ignominia conjuncta, 2 Macc. 7, 7 : Μεταλλάξαντας δὲ τοῦ πρώτου τὸν τρόπον τοῦτον, τὸν δεύτερον ἦγον ἐπὶ τὸν ἐμπαιγμόν. Hippolyto De Antichr. c. 49, Τοὺς δὲ μὴ βουλομένους ὑποτάσσεσθαι, τούτους μετὰ ἐμπαιγμὸν καὶ ἐτασμὸν βασάνων ἀναιρεῖσθαι, pro ἐπαγχισμὸν restituit Wesseling. ad Diodor. vol. 2, p. 525, 59. De forma voc. agit schol. Hom. Il. Φ, 575. Hesych. : Χλευασμὸς, ἐμπαιγμός.]

[Ἐμπαιδεύω, Doceo in, apud. Philostr. V. Soph. 1, 4, p. 516 : Δεομένων δὲ τῶν Κλαζομενίων τὰς μελέτας αὐτὸν οἴκοι ποιεῖσθαι, καὶ προβήσεσθαι τὰς Κλαζομενὰς ἐπὶ μέγα ἡγουμένων, εἰ τοιόσδε ἀνὴρ ἐμπαιδεύσοι σφίσι. Pro ἐκπ. legebatur Tzetz. Hist. 6, 311.]

[Ἐμπαιδοτριβέω, Pueros doceo in, apud, vel simpl. Doceo in. Dio Cass. 77, 21 : Ἦν δὲ ὁ Θεόκριτος ἐκ δούλου γεγονὼς καὶ τῇ ὀρχήστρᾳ ἐμπαιδοτριβηθεὶς, In orchestra educatus, a puero versatus. Joseph. B. J. 2, 8, 12 : Τὰ μέλλοντα προγινώσκειν ὑπισχνοῦνται, βίβλοις ἱεραῖς καὶ διαφόροις ἁγνείαις καὶ προφητῶν ἀποφθέγμασιν ἐμπαιδοτριβούμενοι. Const. Man. Chron. p. 108, C : Πᾶσι τοῖς μαθήμασιν ἐμπαιδοτριβηθέντα, cit. Boiss.]

[Ἐμπαιδοτροφέω. De l. Dem. olim vitiose scripto HSt. :] Ἐμπεδοτροφεῖσθαι, Bud. affert ex Demosth. p. 124 [1087, 22] : Ἐνεργαζόμενοι μὲν καὶ ἐμπεδοτροφούμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ· nam vertit, Negotiantes in ea hæreditate et ea potientes, eamque consumentes suis alimentis, non tenuibus, sed lautis. Verum ego ibi repono ἐμπαιδοτροφούμενοι, et interpretor, Qui jam inde a pueritia aluntur in (ea). [Vert., Ipsi quæstum faciendo et liberos suos alendo re familiari Archiadis.]

Ἐμπαίζω, ξομαι, Illudo, Ludificor. [Utrumque in Gl. Ead. : Ἐμπαῖξαι, Insultare. Soph. Antig. 799 : Ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα. Et signif. Lasciviendi, Ludendi in, Eur. Bacch. 867 : Ὡς νεβρὸς χλοεραῖς ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς. Ps. 103, 26 : Δράκων οὗτος ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῷ (mari). Item, ut sit Ludo inter, Aristoph. Thesm. 975 : Ἥραν τε τὴν τε-

λείαν μέλψωμεν, ὥσπερ εἰκὸς, ἡ πᾶσι τοῖς χοροῖσιν ἐμ- A
παίζει τε καὶ κλῆδας γάμου φυλάττει.] Cum dat. personæ, frequens ap. Evangelistas. [Dionys. tyr. ap. Tzetz. Hist. 5, 185 : Αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν. Exod. 10, 2 : Ὅσα ἐμπέπαιχα τοῖς Αἰγυπτίοις. Num. 22, 29 : Καὶ εἶπε Βαλαὰμ τῇ ὄνῳ, Ὅτι ἐμπέπαιχάς μοι. Prov. 23, 35, etc. Matth. 20, 19; 27, 29, 31, 41, etc. Præterea notandæ constructiones, Paralip. 2, 36, 16 : Ἐμπαίζοντες ἐν τοῖς προφήταις αὐτοῦ· Nehem. 2, 3. Et de vexatione mulierum, Judic. 19, 25 : Καὶ ἔγνωσαν αὐτὴν καὶ ἐνέπαιζον ἐν αὐτῇ ὅλην τὴν νύκτα, ut Genes. 39, 14 : Λέγουσα, Ἴδετε, εἰσήγαγεν ἡμῖν παῖδα Ἑβραῖον ἐμπαίζειν ἡμῖν. Habac. 1, 10 : Εἰς πᾶν ὀχύρωμα ἐμπαίξεται.] Et ab ejus pass., Ἐμπαίζομαι [Pallad. Anth. Pal. 10, 56, 2 : Τοῖς ἐμπαιζομένοις ἀνδράσι ταῦτα λέγω. Lucian. Tragœdop. v. 331 : Πᾶς ἀνεχέσθω τῶν πασχόντων ἐμπαιζόμενος καὶ σκωπτόμενος], est ἐνεπαίχθη ap. Matth. 2, 16, de Herode : Ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, Quum vidisset se illusum esse a magis. [Maccab. 2, 7, 10 : Μετὰ δὲ τοῦτον ὁ τρίτος ἐνεπαίζετο, de crudeli et contumelioso supplicio. De rebus futilibus Jerem. 10, 15 : Μάταιά ἐστιν ἔργα ἐμπεπαιγμένα. In ἐκπ. depravatum est in libris nonnullis Judic. 20, 5, Esdr. 3, 1, 51.]

Ἐμπαίκτης, ὁ, Illusor, Irrisor, Derisor [ita Gl. Ep. Petr. 2, 3, 3 : Ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖκται· et Ep. Jud. v. 18. Schleusn. Polyb. Rhinocor. Vita Epiph. t. 2, p. 359, A : Δύο ἐμπαῖκται ἦσαν ἐν τόπῳ, Scurræ qui irridebant Sanctum. Hase.]

[Ἐμπαικτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐμπαίκτης. Basil. Megalom. in Anecd. meis vol. 3, p. 438 : Ἐμπ. προσφώνημα. Boisson.]

[Ἐμπαίκτρια, ἡ, fem. ab ἐμπαίκτης, quod v. Eust. Opusc. p. 73, 41 : Ὀρθότητος αὕτη ἐμπαίκτρια.]

Ἔμπαιος, ὁ, ἡ, Suidæ ἔμπειρος, Peritus, vel Expertus, ut Hom. [Od. Φ, 400] : Κακῶν δ' ἔμπαιος ἀλήτης. Hesych. ἔμπαιον exp. ἔμπειρον, μέτοχον, item ἐπίσιτον. De etymo v. Etym. [Od. Υ, 379 : Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην σίτου καὶ οἴνου κεχρημένον οὐδέ τι ἔργων ἔμπαιον οὐδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης. Quo respexit Hesych. Lycophr. 1321 : Φθογγὴν ἑδώλων Χαονιτικῶν ἄπο βροτησίαν ἰεῖσαν ἔμπαιον δρόμων. Schol. ἐπιστήμονα τῆς ὁδοῦ. || Æsch. Ag. 180 : Ἐμπαίοις τύχαισι. Schol. ταῖς ἐμπεσούσαις. Conferri solet quod est ib. 338 : Εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά.]

Ἔμπαις, δος, ἡ, Quæ infantem utero gestat, Gravida, Prægnans, ἐγκύμων, Hesych. [Poeta anon. ap. ipsum v. Ἠνδρωμένη : Ἡ παῖς γὰρ ἔμπαις ἐστὶν, ὡς ἠνδρωμένη. Poll. 3, 14.]

[Ἔμπαισμα, τὸ, et Ἐμπαιστικὸς, ἡ, ὸν, et Ἐμπαιστὸς, ἡ, ὸν, v. in Ἐμπαίω.]

Ἐμπαίω, Imprimo s. Incudo, h. e. Percussu imprimo : ut quum Eust. [Od. p. 1775, 13] dicit ἄλεισον dici poculum οὐ λεῖον, quodque ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπέπαισται. [Et Il. p. 1319, 46 : Τὸ δὲ τοῦ Ἀτρέως χρυσόμαλλον ἀρνίον συμφωνεῖται ποτήριον ἀργύρεον εἶναι χρυσέῳ ἐμπεπαισμένον ἀρνίῳ περὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον.] Et alibi [Il. p. 1357, 40], ἄλεισον dici quasi οὐ λεῖον ὄν, ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἐμπαιστόν. Et rursum [ib. p. 883, 54], τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασι. Ubi ἐμπαίσματα vocat Imagines Picturasve incusas s. impressas. Et Ἐμπαιστὸν, Cui ejusmodi δαιδάλματα incusa sunt et impressa. Sic Ἐμπαιστικὴν τέχνην dicit quidam ap. Athen. [11, p. 488, B], quum poculum, χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, secundum Hom., exponens, ait ἔξωθεν ἐμπείρεσθαι τοὺς χρυσοῦς ἥλους τῷ ἀργυρῷ ἐκπώματι κατὰ τὸν ἐμπαιστικῆς τέχνης, sub. τρόπον. [Σκίπων χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπαισμένος, Baculus aureis gyris incrustatus, Athen. 12, p. 543, F. Schweigh. Egerunt de hoc artificio Salm. Plin. Ex. p. 737, b, Lobeck. ad Soph. Aj. v. 847. || Ad animum translatum, Percellere, Soph. El. 902 : Ἐμπαίει τί μοι ψυχῇ ξύνηθες ὄμμα. || Ἐμπέπαικεν et ἐμπέπτωκεν confusa Plut. Mor. p. 52, C. Ἐμπαίω et ἐμπταίω Lycophr. 105.]

[Ἐμπακτόω, Obturo, Obstruo. Herodot. 2, 96 : Τὰς ἁρμονίας ἐν ὧν ἐπάκτωσαν τῇ βύβλῳ, Commissuras (navis) obturabant papyro. Schweigh.]

[Ἐμπάλαγμα, τό. V. Ἐμπαλάσσω.]

[Ἐμπαλοιόω, Invetero. Gregor. Nyss. t. 2, p. 801, A : Τὸν κατεστιγμένον ταῖς ἁμαρτίαις καὶ κακοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἐμπαλαιωθέντα. Hase.]

[Ἐμπάλάσσω.] Ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον, videl. ἐς τὸν ποταμὸν, schol. Thucyd. 7, p. 263 [c. 84] exp. συμπλεκόμενοι κατέπιπτον, Mutuo sibi implexi : de Atheniensium agmine properanter transire fluvium compulso. Suid. paulo aliter distinctum habet eum l. : Οἱ δὲ ἐμπαλασσόμενοι κατέῤῥεον ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ· περιστάντες δὲ οἱ Συρακούσιοι ἔβαλλον τοὺς Ἀθηναίους· sed minus recte exp. ἐμπίπτοντες. [Ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι, cum Ælio Dionysio explicat Eust. Il. p. 527, 18. Herodot. 7, 85 : Οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται, Laqueo implicati. Æliani N. A. 15, 1, p. 333, 10 : Εἶτα μέντοι ἐμπαλάσσεται τῷ ἀγκίστρῳ (piscis), restitutum ex eod. pro ἐμπλάσσεται : unde idem pro eod. reponendum conjecerunt edd. 4, 39 (ubi ἀναπλ.); 6, 24; 12, 47; 16, 25.] Apud Hesych. legitur etiam Ἐμπαλέξαι, ἐμπλέξαι : et Ἐμπαλούγματα, αἱ ἐμπλοκαί. Sed suspectam ea scripturam habent. [Leg. Ἐμπαλάξαι, Ἐμπαλάγματα : conf. Æsch. Suppl. 303 : Καὶ κρυπτά γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων, ubi παλλάγματα scholiastæ sunt αἱ περιπλοκαί. Schneiderus ducit a πάλλαξ s. παλλακή : alii legunt παλλακίσματα, alii παλαίσματα. Pauw. leg. censet uno λ παλάγματα. Angl.]

Ἔμπαλιν, E contrario [Gl.], Contra, E diverso, Versa vice. Lucian. : Ἔμπαλιν ἀναστρέφεται τὸ πρᾶγμα, E contrario res evenit, In contrarium res cedit, Versa vice evenit. Quibus modis vertit Bud. afferens ex Eod. [De merc. cond. c. 21] : Τὸ δὲ ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας γίγνεται, E contrario evenit quam tu sperasti, Contra quam tu sperasti. Item e Xenoph. [Hier. 4, 5] : Τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, pro In contrarium evenit. [Ead. phrasis Plut. Mor. p. 737, D. Soph. Trach. 358 : Ἔμπαλιν λέγει, i. q. ἐναντία λέγει· OEd. C. 637 : Οὔποτ' ἐκβαλῶ χάριν τὴν τοῦδε, χώρᾳ δ' ἔμπαλιν κατοικιῶ· El. 647 : Εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ, δὸς τελεσφόρα, εἰ δ' ἐχθρὰ, τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες. Apoll. Rh. 1, 61 : Οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες, Contra ruentes. Conf. ib. 1009; 3, 1394. Eur. Bacch. 348 : Θάκους τοῦδε μοχλοῖς τριαίνου κἀνάτρεψον ἔμπαλιν, Subverte. Plato Theæt. p. 193, C : Ὥσπερ οἱ ἔμπ. ὑποδούμενοι παραλλάξας, Qui calceos inverterunt et permutarunt. Lucian. Prometh. c. 5 : Τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπ. γένοιτ' ἂν εὔμορφον; Callim. Jov. 83 : Ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσιν λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν. Polyb. 9, 22, 10 : Ἐμοὶ δ' ἔμπ. οὐχ ὑγιὲς εἶναι δοκεῖ τὸ λεγόμενον. || I. q. αὖ, Rursus (quocum etiam conjungitur ap. Lucian. De hist. conscr. c. 23), Nicand. Ther. 288 : Ἄλλοτε μὲν χροιῇ ἴκελος, ὁτὲ δ' ἔμπαλιν αἰθός· 433 : Τοτὲ δ' ἔμπαλιν ὑπνώοντες ῥέγκουσιν. Orph. H. 12, 3 : Ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὔξεις ἔμπαλιν αὐτός. Manetho 3, 380 : Ἀλλὰ τόδ' ἔμπαλιν ἐσθλὸν ἔφυ κεδνῇσι γυναιξί· 402; 4, 610; 6, 395. Dio Cass. 54, 16 : Τοῖς ἀγάμοις... ἐπιτίμια ἐπέταξε καὶ ἔμπ. τοῦ τε γάμου καὶ τῆς τεκνοποιίας ἆθλα ἔθηκεν. Tzetz. Hist. 5, 10 : Αἰνῶν τὸ πρὸς παράταξιν εὔτακτον τῶν Ἑλλήνων, τὸ Τρώων ἀκατάστατον ἔμπ. δὲ φαυλίζων. || Seq. ἢ Empedocl. v. 261 : Τότε ὀ' αὖ πάλιν, ἔμπαλιν ἢ πρὶν, πνεύματος ἐμπίπτοντος, ὑπεχθεῖ αἴσιμον ὕδωρ. V. supra.] Ex Herodoto [sec. VV. LL.] c. dat. ἔμπαλιν ἄλλοις, Contra quam alii. [Schol. Aristoph. Plut. 586 : Ταύτης δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκεν, idemque ibid. paullo ante. Max. Tyr. Diss. 7, p. 111 : Τὰ δὲ τῆς ψυχῆς ἀγωνίσματα ἔμπ. ἔχει τοῖς ἐκεῖ. Genitivo jungit Pind. Ol. 12, 11 : Ἔμπαλιν τέρψιος· Pyth. 12, 32 : Ἔμπαλιν γνώμας. Dionys. A. R. 1, 39 : Ἔμπ. τῆς κατὰ φύσιν τοῖς ζῴοις πορείας ἐπισπώμενος ἑκάστην κατ' οὐράν. V. infra in Τοὔμπαλιν. Galen. vol. 2, p. 170, B : Σὲ δ' ἐκείνων ἔμπαλιν ἔχοντα, cit. Hemst.] Exp. vero et Aliter s. Secus quam alii. Dicitur etiam Τὸ ἔμπαλιν, pro quo sæpius per crasin legitur Τοὔμπαλιν. Eurip. [Hipp. 390] : Τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν. [Ut a sana mente discederem, interpr. Valck., conferens Phryn. (Bekk. An. p. 4, 16) : Αὐτὸ τοὔμπαλιν λέγεις. Æschyl. Prom. 202 : Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρας Κρόνον, ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν· Ag. 1425 : Ἐὰν δὲ τοὔμπ. κραίνῃ θεός. Eur. Hec. 789 : Εἰ μὲν ὅσιά σοι παθεῖν δοκῶ, στέργοιμ' ἄν· εἰ δὲ τοὔμπ., σύ μοι γενοῦ τιμωρός. Xenoph.

Anab. 5, 7, 6: Ἐὰν μέν τις εἰς τὴν Ἑλλάδα μέλλῃ ἰέναι, πρὸς ἑσπέραν δεῖ πορεύεσθαι, ἢν δέ τις βούληται εἰς τοὺς βαρβάρους, τοὔμπ. πρὸς ἕω. Aristoph. Thesm. 1224: Τοὔμπ. τρέχεις σύγε (et sim. de loco Polyb. 3, 77, 2)· Lys. 1044: Φλαῦρον εἰπεῖν οὐδεὲν, ἀλλὰ πολὺ τοὔμπ. πάντ' ἀγαθὰ καὶ λέγειν καὶ δρᾶν. Polyb. 3, 14, 8: Τοὔμπ. ἐπιδιαβάντες οἱ περὶ τὸν Ἀννίβαν· 4, 81, 12: Ἐπὶ τἀναντία τραπείσης αὐτοῖς τῆς τύχης, καὶ τοὔμπ. ἐπὶ τὸ χεῖρον ἀεὶ καὶ μᾶλλον τῆς πολιτείας αὐτῶν προβαινούσης. Cum genit. Xenoph. Cyrop. 8, 4, 32: Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσιν οὗτοι τοὔμπ. οὗ βούλονται ἐφέλκεσθαι. Polyb. 1, 14, 3: Φιλίνῳ μὲν πάντα δοκοῦσιν οἱ Καρχηδόνιοι πεπρᾶχθαι φρονίμως... Φαβίῳ δὲ τοὔμπ. τούτων. Ammon. p. 126: Καὶ τοὔμπαλιν Δαναός Δανάη. Divise Julian. Æg. Anth. Pal. 5, 298, 3: Τὸ δ' ἔμπαλιν ἐς τρίχας ἔλθοι γήραος· adesp. ib. 7, 361: Υἷι πατὴρ τόδε σῆμα· τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον. Ubi adjective capere licet, ut ap. Xen. l. ante cit. Cum præp. Jo. Philad. ap. Jacobs. ad Anthol. vol. 9, p. 341: Φασὶ γὰρ τὴν Νέμεσιν τὰ γλαφυρὰ τῶν πραγμάτων εἰς ἔμπαλιν τρέπειν ταῖς ὑπερβολαῖς τῆς τύχης. Xenoph. Anab. 1, 4, 15: Ἄπιμεν εἰς τοὔμπ. 3, 5, 13: Ἐπανεχώρουν εἰς τ. 4, 3, 21: Θέοντας εἰς τ. Polyb. 7, 12, 1: Τῆς εἰς τ. μεταβολῆς· 6, 30, 4: Εἰς τ. ἀπεστραμμένας. Et cum gen. ib. 27, 6: Αἱ δὲ σκηναὶ τοῦ προειρημένου σχήματος εἰς τ. ἀπεστραμμέναι. Julian. Epist. 54, p. 105 ed. Heyl.: Κἂν γὰρ ἐθέλῃ με διδάσκειν ἡ φύσις ὅτι ἐστὶν ἠχὼ φωνῆς ἐς ἀέρος πλῆξιν ἀντίτυπος ἠχή, πρὸς τοὔμπ. τῆς ἀκοῆς ἀνακλωμένη, Ex adverso auditus repercussa.] Item Ἐκ τοὔμπαλιν, Thucyd. [3, 22]: Καὶ ἅμα οἱ ὑπολελειμμένοι ἐξελθόντες προσέβαλλον τῷ τείχει τῶν Πελοποννησίων, ἐκ τοὔμπαλιν ἢ οἱ ἄνδρες αὐτῶν ὑπερέβαινον, Diversa quam qua sui conscenderant parte, Bud. Ἐκτούμπαλιν, Hesych. exp. ἐκ τοῦ ἐναντίου, E contrario; itidemque Suidas, ap. quem Ms. codex habet ἐκτοὔμπαλιν: vulgatæ edd. divisim ἐκ τοὔμπαλιν. Quinetiam τὰ ἔμπαλιν ex Herodot. [2, 19] affertur, de Nilo: Τὰ ἔμπαλιν πεφυκέναι τῶν ἄλλων ποταμῶν. [1, 207: Ἐγὼ γνώμην ἔχω περὶ τοῦ προκειμένου πρήγματος τὰ ἔμπ. ἢ οὗτοι· 7, 58: Ὁ δὲ ναυτικὸς ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέων παρὰ γῆν ἐκομίζετο, τὸ ἔμπαλιν πρήσσων τοῦ πεζοῦ· 9, 56: Ἀθηναῖοι δὲ ταχθέντες ἦισαν τὰ ἔμπ. ἢ Λακεδαιμόνιοι· 26: Ἦν μὲν Ὕλλος νικήσῃ..., κατιέναι Ἡρακλείδας ἐπὶ τὰ πατρώια· ἢν δὲ νικηθῇ, τὰ ἔμπ. Ἡρακλείδας ἀπαλλάσσεσθαι, ubi jungenda τὰ ἔμπ. ἀπαλλ., ut sit i. q. ὀπίσω ἀπαλλ. Τἄμπαλιν c. genit. Eur. Hel. 310: Πόλλ' ἂν γένοιτο καὶ διὰ ψευδῶν ἔπη. —Καὶ τἄμπ. γε τῶνδ' ἀληθείας σαφῆ. Meleag. Anth. Pal. 12, 78, 4: Ἀντίοχος μὲν ἦν ἄρ' Ἔρως, ὁ δ' Ἔρως τ. Ἀντίοχος. Ib. 12, 60: Ἦν ἐσίδω Θήρωνα, τὰ πάνθ' ὁρῶ· ἢν δὲ τὰ πάντα βλέψω, τόνδε δὲ μὴ, τ. οὐδὲν ὁρῶ. Divise Antip. Sid. ib. 6, 47, 5: Ἀρνεῦμαι τὰ σὰ δῶρα, τὰ δ' ἔμπαλι Κύπριδος ἔργων ἅπτομαι. Adjective Dionys. A. R. 1, 28: Μυρσίλος τὰ ἔμπ. ἀποφαινόμενος Ἑλλανίκῳ.] ‖ Retro, Retrorsum: ut quidam exp. in hoc versu Hesiodi [Scut. 145]: Ἔμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς· alii autem interpr. Contra. [Hom. H. Merc. 78: Ἔμπαλιν αὐτὸς ἔβαινεν. Apoll. Rh. 4, 466: Αἶψα δὲ κούρη ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνεικε καλυψαμένη ὀθόνῃσιν· 106: Ἡ δ' ἔμπ. αἴσσουσα γαίῃ χεῖρας ἔτεινεν. Callim. Del. 209: Ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπ. ὦμοις φοίνικος ποτὶ πρέμνον. Arat. Phæn. 30: Ἔμπ. εἰς ὦμους τετραμμένοι. Eur. Med. 923: Στρέψασα λευκὴν ἔμπ. παρηίδα· 1148, Hec. 343. V. etiam supra in Τἄμπαλιν.] Apud Herodian. cum gen. 5, [6, 17]: Πᾶσάν τε τὴν ὁδὸν ἦνυε τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ· quod Bud. exp. ἀναποδίζων ἑαυτὸν εἰς τοὐπίσω. Polit. vertit Retrorsum currens. [Forma Ἔμπαλι ap. Orph. H. 72, 5: Ἔμπαλι δὲ ψύχοντα, et sæpe apud Maneth. et in Anthologia Pal., velut ap. Antip. Thess. 7, 743, 5, Philipp. 9, 311, 7, Meleagr. 7, 421, 5, Archiam 9, 111, 3, inc. 7, 153, 3. Τἄμπ. ap. Argentar. ib. 11, 26, 4: Τἄμπαλι παρφέρομαι.]

Ἐμπάλλω, exp. Vibro, κινῶ: sed sine exemplo. [Ἐνιπάλλομαι, Apollon. Rh. 3, 756: Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη ὕδατος ἐξανιοῦσα.]

[Ἔμπαμος inter nomina in αμος recenset Arcad. p. 60, 23. Fort. tamen scr. ἐμπέραμος, quum non tantum de trisyllabis eo l. agatur. L. Dindorf.]

[Ἐμπάμων, ωνος, ὁ, Heres, restituebat Hemsterh. Hesychio in gl. Ἐμπαγμῶ., πατρούχω, scribendo Ἐμπάμονι, πατρούχῳ. Plura vide apud ipsum in annot.] [Ἔμπαν. V. Ἔμπας.]

Ἐμπανηγυρίζω, Panegyreis et publicos festosque conventus celebro in, vel ob. Plut. Fab. [Comp. Fab. cum Pericl. init.]: Περικλεῖ αἱ Κίμωνος εὐπραξίαι καὶ τὰ Μυρωνίδου τρόπαια..., ἑορτάσαι [ἐνεορτ. HSt. ad Plut.] μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν ἢ κτήσασθαι πολέμῳ καὶ φυλάξασθαι [φυλάξαι] παρέδωκε, i. e. Effecerunt ut urbs sub duce s. imperatore Pericle potius panegyres et festa celebraret quam belligerando pareret aliquid aut parta tueretur. [Mor. p. 532, B: Δίκην ἔχοντες πολλάκις οὐκ ἐῶμεν εἰπεῖν τὸν ὠφέλιμον καὶ ἀγοραῖον, ἀλλ' οἰκείου τινὸς συγγενοῦς υἱῷ χαριζόμενοι παρεδώκαμεν ἐμπανηγυρίσαι, Oranda caussa se ostentare.]

Ἔμπαξ, Curator: παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. Aj. p. 34 [562]: Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπαχ', εἰ [ἔμπα, κεἰ] τανῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ, Educationis impigrum curatorem: ἀνατροφῆς πρόθυμον φροντιστὴν, i. e. Impigre curaturum ut educeris. [V. Ἔμπα in Ἔμπας.]

Ἐμπαραβάλλομαι, Injicio, Indo. Bud. affert Phalar. Ep. [130, p. 352]: Μηδὲ ἐμπαραβάλλου τῇ σαυτοῦ ψυχῇ ὡς ἀλλότριον Φαλάριδος ἔλεον. [Id. 132: Τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας, ὁπότε μηδὲν ἐλπίζοντες πείσεσθαι μέτριον ἐμπαραβάλλεσθε αὐτοῖς (αὐτούς vel αὐταῖς Hemst.); Angl. Item Onesand. Strateg. p. 106, 24 Cor.: Ἐμπαραβάλλεσθαι τῇ ἑαυτοῦ ψυχῇ. Hase.]

[Ἐμπαραγίγνομαι, Supervenio. Prov. 6, 11: Εἶτ' ἐμπαραγίνεταί σοι, ὥσπερ κακὸς ὁδοιπόρος ἡ πενία.]

[Ἐμπαράδω, Intercino. Jo. Tzetza De poesi trag., a Duebnero editus in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 406, v. 111: Ὅταν χορὸς στὰς δ' ἐμπαράδῃ τι μέλος, ὡς, Ὠκεανοῦ τις ὕδωρ λέγεται στάζειν πέτραν, στάσιμον τὸ μέρος εἴληχε τὴν κλῆσιν φέρειν. L. Dindorf.]

[Ἐμπαράθετος. V. Ἐμπαρατίθημι.]

[Ἐμπαραμένω, Permaneo. Epiphan. vol. 1, p. 284, B: Τὸ γὰρ οὐκ ἐκ θεοῦ ὂν οὐ σταθήσεται, ἀλλὰ καιρῷ μὲν ἀκμάζει, εἰς τὸ παντελὲς δὲ διαρκῶς οὐκ ἐμπαραμένει. L. D. Id. Epiph. vol. 2, p. 91, B: Εἰ μὲν τὰς ψυχὰς ἐκεῖσε νομίζουσιν ἐμπαραμένειν. Id. ib. p. 102, A. Hase.]

[Ἐμπαράμονος, ὁ, ἡ, Perennis. Epiphan. vol. 1, p. 633, A: Εἰ μὲν ἄλλων φθορὰ ὑπάρχει, αὕτη δὲ (ἡ ὕλη) ἐμπαράμονός ἐστιν. Chron. Pasch. p. 209, 1: Ἐκάλεσε δὲ τὸ πράσινον μέρος πραίσεντον, ὅ ἔστιν ρωμαϊκὴ λέξις, ἥτις ἑρμηνεύεται ἐμπαράμονον· πραισεντεύειν γὰρ λέγεται τὸ παραμένειν κτλ. quæ habet etiam Jo. Malal. p. 176, 3, et al. ap. Ducang. ad l. Chron. L. Dindorf.]

[Ἐμπαρασκευάζω, Paro in. Clinias ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 30: Ἃ μὲν φόβον ἐμπαρασκευάζοντι τοῖς ἀνθρώποις. Æneas Tact. c. 9 extr.: Τοῖς δὲ πολεμίοις φόβον ἐμπαρασκευάσεις ἐπὶ τῆς αὐτῶν ἡρεμεῖν. Med. schol. Aristoph. Nub. 288: Τοῦτο λέγουσιν ἐμπαρασκευαζόμεναι τὴν εἴσοδον.]

Ἐμπαράσκευος, ὁ, ἡ, Præparatus [Gl.], Paratus, Instructus [Gl.], εὐτρεπὴς, παρεσκευασμένος. Basil. Hom. 6 [vol. 1, p. 50, B (68, C)]: Ἐμπαράσκευος ἥκεις ἀκροατὴς καὶ πρέπων τῷ πληρώματι τοῦ σεμνοῦ τούτου καὶ μακαρίου θεάτρου. [Theophyl. Epist. Angl. Athen. De mach. p. 9, 26: Ἐμπαράσκευον ἔχειν τὸ ἀμυντήριον. Suid. in Παράταξις. Hemst. Suidæ gl. ad Ps. 26, 3, ubi Symm. πόλεμος ἐμπαράσκευος, retulerunt nonnulli. ‖ Adv. Ἐμπαρασκεύως, Suid. v. Ἑτοίμως. Wakef.]

Ἐμπαρατίθημι, Depono in. In Vita Lucæ: Τὸν χοῦν μὲν ἀπολιπὼν τῷ χοΐ· τὴν δὲ ψυχὴν, ταῖς χερσὶ τοῦ δεδωκότος ἐμπαραθέμενος. Unde Ἐμπαράθετος, quod ap. Suid. legitur sine expos. [Id. in Σέλευκος Ἐμεσηνός: Ἄλλον δέ τινα Σέλευκον εὗρον ἐμπαράθετον. Vertitur, Reliquis additum. Hemst.]

[Ἐμπαραχωρέω, Cedo. Basilius Seleuc. p. 255 (?).]

[Ἐμπάρειμι, Adsum in, si mendo caret schol. Climac. p. 501, 27: Ἐν καθαρωτάτῳ κριτηρίῳ τῇ ἑαυτοῦ διανοίᾳ ἐμπαρών. Hase.]

Ἐμπαρέχω, Præbeo, quasi imponendo manibus, Expono. Plut. [Mor. p. 407, C: Ποιητικὴ] δοκοῦσα κοινὴν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπατεῶσι καὶ γόησιν ἀνθρώποις καὶ ψευδομάντεσιν. Gregor.: Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑτέραν πα-

ρειὰν ἐμπαρέχειν τῷ παίοντι· ubi est ἐμπαρέχειν pro eo, quod Lucas habet παρέχειν. [Plut. ib. p. 64, E : Γέλωτος ὄργανον ἐμπαρέχων ἑαυτόν· 722, B : Ὁ γὰρ ἀὴρ σῶμα τῆς φωνῆς καὶ οὐσίαν ἐμπαρέχων ἑαυτόν. Id. p. 45, B : Ἐνίοις γὰρ ἐξαρκεῖ, κἂν μὴ διὰ φωνῆς ἐπιμαρτυρῶμεν, ὄμματος πραότητα καὶ γαλήνην προσώπου καὶ διάθεσιν εὐμενῆ καὶ ἄλυπον ἐμπαρασχεῖν, q. est i. q. παρέχειν ἐν ἑαυτῷ. Addit Hemst. : Ἡδονὴν ἐχθροῖς ἐμπαρέσχον, Philo Jud. p. 307, D. Ὄφελος ἐμπαρέχειν, Dioscor. Ther. c. 3, p. 426, E.] Ap. Thucyd. autem [7, 56], Ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι τὴν πόλιν, redditur Urbem periculo exponentes. [6, 12 : Μηδὲ τούτῳ ἐμπαράσχητε τῷ τῆς πόλεως κινδύνῳ ἰδίᾳ ἐλλαμπρύνεσθαι.] Affertur in VV. LL. ex Luciano [Conviv. c. 28] cum constr. eadem, quam in illo Plut. l. habet, videl., Ἐμπαρασχεῖν ἑαυτὸν τοιούτῳ[τινί], sed exp. Morigerum se præbere. [Orig. C. Cels. p. 75, 17. Hemst. Appian. Civ. 5, 68 : Οἱ δὲ αὐτὸν εὐθὺς ὀφθέντα ἔβαλλόν τε καὶ οὐδ' ὑπομένοντα καὶ ἑαυτὸν ἐμπαρέχοντα καὶ τιτρωσκόμενον ἠδοῦντο, Ictibus se exponentem. Philo vol. 2, p. 146, 1 : Προσῆκον ἡγούμενος ἕτοιμον ἐμπαρέχειν ἀεὶ τοῖς χρησμοῖς ἑαυτόν.] || Ἐμπαρέχω, Accommodo, Permitto. Plut. Galba [c. 29] : Γάλβας δὴ κληθεὶς καὶ ὑπακούσας αὐτοκράτωρ, καὶ τῇ Οὐίνδικος ἐμπαρασχὼν ὄνομα τόλμῃ, ... ἐποίησε πόλεμον ἐμφύλιον. Bud. [Sic vertitur Mor. p. 638, C : Τὸν οὖν τόπον, ἐν ᾧ γυμνάζονται πάντες οἱ ἀθληταὶ, παλαίστραν καλοῦσι, τῆς πάλης τοὔνομα κτησαμένης τὸ πρῶτον, εἶτα καὶ τοῖς αὖθις ἐφευρεθεῖσιν ἐμπαρασχούσης. Conf. var. script. p. 1014, B. Eustath. Opusc. p. 343, 41 : Ἐάν τις τῶν τοῦ κελλίου μου ... προσκαλῆται εἰς βοήθειαν τὴν ἀντίληψίν σου, ἐμπαρέχῃς αὐτῷ τὴν ἐπὶ δικαίῳ βοήθειαν. Aliter ap. Theodos. Acroas. 5, 102 : Ἐκεῖ νέους φεύγοντας ἡ χιτωνίων ἄζωστος εἰς ὄλισθον ἔκλωθε τάσις καὶ συμποδισμὸν ἐμπαρεῖχεν ἀξίως νόμος παλαιὸς πατρικὸς τοῖς βαρβάροις, Impedimento erat. L. Dind.]

Ἐμπαρίημι, Remitto, Laxo, i. q. παρίημι, nisi quod præp. signif. auget. Et pass. Ἐμπαρίεμαι, Remissus ac languidus reddor, Franguntur vires meæ, se remittunt ac quasi exolvuntur. Greg. Naz. in Trag. : Ὠδῖσί τ' ἐμπαρειμένη, Partus doloribus fracta ac debilitata.

[Ἐμπαρίστημι, Colloco in, Indo. Neutr. Heliodor. 7, 19 : Δορυφόρων τε ἐμπαρεστώτων καὶ τῶν ἐπὶ δόξης ἑκατέρωθεν προέδρων προκαθημένων. Greg. Naz. vol. 2, p. 274.]

Ἐμπαροινέω, Temulentus injuriam s. contumeliam alicui infero. Lucian. [Dial. deor. 5, 4] : Μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς, verbis Junonis ob Ganymedem despectæ et ægre ferentis. [Ap. eund. Tim. c. 14 : Ἀγνοῶν ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδότριψ ὑπεισιὼν λαθραίως ἐμπαροινήσει, Hemst. interpr., Intemperanter indulgere cibo ac potui, atque inde lascivire.] Et pass. ἐμπεπαρῴνηται, pro ἐνύβρισται, ἐνησέλγηται, Per vinum et petulantiam injuria et probro affecta est, Bud. p. 77. [Tzetz. Exeg. Il. p. 6, 3 : Τὸν καλὸν Ὅμηρον ἐμπαροινεῖσθαι μὴ ἀνεχόμενοι. L. D. Inter epitheta cinædi Poll. 6, 126 : Ἐκπεπορνευμένος, ἐμπεπαρῳνημένος, ἐνησελγημένος. Hemst.] Vide et Παροινία. Metaph. autem [Lucian. Catapl. c. 26 : Πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν·] Joseph. [A. J. 6, 12, 7] : Ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι, pro ἐνυβρίζουσι, Suid. : ut Horat. de rebus etiam inanimatis, Qua parte debacchentur ignes. [Id. ib. 17, 5, 6 : Αὖθις ἐνεπαροίνει τῇ ἀρετῇ τοῦ θείου, ubi est var. ἐνεπαρῴνει, ut est 20, 8, 3 : Πολλοὶ γὰρ τὴν περὶ Νέρωνα συντετάχασιν ἱστορίαν· ὧν οἱ μὲν διὰ χάριν, εὖ πεπονθότες ὑπ' αὐτοῦ· τῆς ἀληθείας ἠμέλησαν· οἱ δὲ διὰ μῖσος καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀπέχθειαν οὕτως ἀναιδῶς ἐνεπαρῴνησαν τοῖς ψεύσμασιν, ὡς ἀξίους αὐτοὺς εἶναι καταγνώσεως· Adv. Apion. 1, 8 : Ἐκ παρακουσμάτων ὀλίγα συνθέντες τῷ τῆς ἱστορίας ὀνόματι λίαν ἀναιδῶς ἐνεπαροίνησαν. Euseb. H. E. 10, 8, p. 491, 5 : Παρθένοις χόραις ἐμπαροινῶν. Sozom. H. E. 2, 29, p. 86, 27 : Ὡς τὰ πρῶτα λόγοις οὐκ ἔπειθον τὸν Ἀλέξανδρον, ἐμπαροινήσαντες αὐτῷ μετὰ ἀπειλῆς διεμαρτύραντο κτλ. Mendham. Cum accus. videtur construere Tzetz. Hist. 2, 549 : Τέλος αὐτὸν ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἐμπαροινῆσαι χρήζοντες καὶ παρεμπαῖξαι τοῦτον. L. D.]

[Ἐμπαροίνημα, τὸ Ludibrium. Longus 4, 18, p. 124 : Ἀγθόμενος, εἰ Γνάθωνος ἐμπαροίνημα γενήσεται τοιοῦτον κάλλος. Nicet. Man. Comn. 5, 9, p. 111, D : Τοῦ κατὰ Κέρκυραν μεμνημένος ἐμπαροινήματος, Insolentiæ.]

[Ἐμπαροιστρέω, OEstro exstimulo. Basil. t. 1, p. 216, D : Ἐκ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς ψυχὴν ἐμπαροιστρῶν. Hase.]

[Ἔμπαρος. V. Ἔμβαρος.]

[Ἐμπαρουσιασμὸς, ὁ, Repræsentatio, Gl. Vox JCtorum, i. e. Præsens et præmatura solutio. Occurrit ap. Theophilum Antecess. 2, 20, 14. Ubi legendus Fabrotus. Ducang.]

[Ἐμπαρρησιάζομαι, Libere loquor adversus aliquem. Polyb. 38, 4, 7 : Κατανίστατο μὲν τῶν ἀρχόντων, διέσυρε δὲ τοὺς ἀντιπολιτευομένους, ἐνεπαρρησιάζετο δὲ τοῖς τῶν Ῥωμαίων πρεσβευταῖς. Joseph. A. J. 15, 8, 4 : Τοιαῦτα μὲν ἐκεῖνοι τῇ προαιρέσει τῆς ἐπιβουλῆς ἐμπαρρησιασάμενοι ... ἤγοντο καὶ πᾶσαν αἰκίαν ὑπομείναντες διεφθάρησαν. E Greg. Nyss. vol. 2, p. 563, D, ἐμπαρρησιάζεσθαι τοῖς ἀτόποις ἐλευθέρᾳ φωνῇ, citat Hemst.]

[Ἔμπας, ασα, αν, i. q. ἅπας, Omnis, creditur esse in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 50 : Κατὰ τάξις ἀπὸ εἰκάδος μέχρι τριακάδος πρὸς ἔνπασι τοῖς ἀρίστοις παῖδας τοὺς τῶν πολε[ιτ]ῶν καὶ δούλους ἐνηλίκους τάς τε γυναῖκας τῶν πολειτῶν ἡ γυνὴ αὐτοῦ Νωτί.α ἠρίστισεν καὶ παρθένους καὶ δούλας. L. Dind.]

Ἔμπᾱς, Tamen. Soph. Aj. [1338] : Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοιόνδ' ἐμοὶ Οὔκουν ἀτιτάλαιμ' [ἀτιμάσαιμ'] ἂν, Sed ipsum tamen. Schol. p. 8 [v. 122] tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας et ἔμπα. [Æschyl. Prom. 48 : Πόνων τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.— Ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν· 187 : Οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· ἀλλ' ἔμπας μαλακογνώμων ἔσται ποτέ· Eum. 229 : Τιμὰς σὺ μὴ σύντεμνε τὰς ἐμὰς λόγῳ. — Οὐδ' ἂν δεχοίμην ὥστ' ἔχειν τιμὰς σέθεν. — Μέγας γὰρ ἔμπας παρὰ Διὸς θρόνοις λέγει· Cho. 389; Soph. Antig. 845, Eurip. Alc. 906. Cycl. 535 : Μεθύωμεν· ἔμπας δ' οὔτις ἂν ψαύσειέ μου. Forma Att. et Dor. est etiam in carmine Dor. Antipatri Sid. Anth. Pal. 6, 219, 17, ap. Theocr. 10, 29, eidemque 22, 17 restituta est e libris : sed in carmine 25, dialecto epica scripto, retinenda fuit forma epica, v. 13. Ἔμπας δ' ἴξομαι in Pittaci epist. ficta ap. Diog. L. 1, 81, indicat Hemst. || De accentu manifesto falsa notatio Etym. M. p. 63, 21 : Οὐδέν ἐστιν εἰς ας ἐπίρρημα προπαροξύτονον ... ἀλλ' ἢ ὀξύτονον, ὡς ἐπὶ τοῦ ἑκὰς, ἔμπας, ἢ παροξύτονον, ὡς τὸ, Ἀτρέμας ἧσο. Οὕτως Ἡρωδιανός. Nam etsi non vidi qui diserte præciperet accentum, quem libri constanter tuentur, ἔμπας : ἔμπης tamen et ἔμπα paroxytona esse testantur Apollon. De advv. p. 564, 26, Arcad. p. 184, 26, Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 38, 16; 40, 8; p. 32, 31; 40, 1. Scribendum igitur ἐντυπὰς coll. Jo. Alex. p. 38, 12. L. D.] Ἔμπης, Ion. pro ἔμπας, ut supra e Soph. schol. annotavi, Tamen. Hom. Od. Ξ, [213] : Νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν· Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀίομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν, Veruntamen, Attamen, Sed tamen. [Atque sic sæpe post ἀλλὰ, quum ap. Hom. tum ap. Hesiod. Op. 141, 177, Theocr. et Antip. Il. supra citt., Orph. Lith. 246. Et post ἀλλὰ καὶ, velut in orac. Ergino dato ap. Paus. 9, 37, 4 : Ὄψ' ἦλθες γενεὴν διζήμενος, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ἱστοβοῆι γέροντι νέην ποτίβαλλε κορώνην, Euseb. Præp. ev. 5, p. 215 exhibet ἀλλὰ καὶ ἔμπης. Hesiod. Sc. 259 : Ἣ μὲν ὑφήσσων Ἄτροπος οὔτι πέλεν μεγάλη θεὸς, ἀλλὰ καὶ ἔμπης τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερής τ' ἦν πρεσβυτάτη τε, ubi alii ἀλλ' ἄρα ἥ γε. Hom. Il. B, 297 : Ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν· T, 422 : Ἀλλὰ καὶ ἔμπης οὐ λήξω. Et cum καὶ, Od. E, 205 : Σὺ δὲ χαῖρε καὶ ἔμπης.] Aliquando ei præmittitur περ, aut subjungitur καίπερ, et tunc exp. Quanquam, Quantumvis : positum ἐκ παραλλήλου. Od. O, [360] : Ἀχέουσά περ ἔμπης, Quanquam mœrens. [Il. I, 518; Ξ, 1, 98; O, 399 etc., Apoll. Rh. 1, 251, etc. Et καὶ ... περ Il. P, 229 : Καὶ τεθνεῶτά περ ἔμπης. Nicand. Al. 361. Quibus Il. non περ et ἔμπης ponuntur ἐκ παραλλήλου, neque ἔμπης est Quantumvis, sed duo membra sunt ἔμπης, καίπερ τεθνεῶτα, ut Il. Ω, 522 : Ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ· Od. Λ, 351 : Ξεῖνος δὲ τλήτω μάλα περ νόστοιο χατίζων, ἔμπης οὖν

ἐπιμεῖναι ἐς αὔριον, et ap. Soph. l. sq.] Soph. Aj. p. 8 [v. 122] : Οἰκτείρω δέ νιν Δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. Ubi tamen potius cum δὲ conjungendum est, ut sit, Attamen ipsum miseror infelicem, quantumvis infestum mihi : et sic ad priorem signif. pertinebit. [Hom. Il. A, 562 (coll. Od. B, 191) : Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὄΐεαι, οὐδέ σε λήθω· πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι· E, 191 : Καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆι προϊάψειν· ἔμπης δ' οὐκ ἐδάμασσα (sequente δὲ sic etiam Agath. Anth. Pal. 11, 57, 2 : Γαστέρα μὲν σεσάλακτο γέρων εὐώδεϊ Βάκχῳ Οἰνοπίων, ἔμπης δ' οὐκ ἀπέθηκε δέπας)· M, 326 : Νῦν δ', ἔμπης γὰρ χῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι..., ἴομεν. Anth. Plan. 4, 142, 3 : Μαίνῃ καὶ λίθος οὖσα ... Ἔμπης οὐδὲ βάσις σε καθέξεται· Leon. Tar. A. Pal. 7, 295, 5 : Θῆριν τὸν ... αἰθυίης πλείονα νηξάμενον ... ἔμπης οὔτ' Ἀρκτοῦρος ἀπώλεσεν. In prosa utitur Aret. Ac. p. causs. 2, 8, p. 21 : Ἔτι δὲ ἔμπης ἔασιν ἀσώδεες· Diut. 2, 11, p. 64 : Κάκοδμα, ἀλλ' ἔμπης εὐήθεα καὶ τάδε.] || Ab Hesych. exp. non solum ὅμως, sed etiam πάντως, Omnino, Prorsus. Quomodo accipiunt ap. Hom. Od. Ξ, [481] : Οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. Ex Od. O, [214] afferunt, Μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, pro Pervehementer irascetur. [In fine sic ponitur etiam Γ, 209 : Νῦν δὲ χρὴ τετλάμεν ἔμπης· et sim. Z, 190. Σ, 12 : Ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης· Ω, 324 : Μάλα δὲ χρὴ σπευδέμεν ἔμπης· Il. H, 196 : Σιγῇ ἐφ' ὑμείων ... ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὔτινα δείδιμεν ἔμπης· T, 308. Æsch. Suppl. 101 : Ἥμενον ἄνω φρόνημά πως αὐτόθεν ἐξέπραξεν ἔμπας. Quibus ll. omnibus includit potestatem adversativam, quam ei tribuunt Apollon. De advv. in Bekk. An. p. 564, 28 : Ὅτι γὰρ καὶ σύνδεσμός ἐστιν ἐναντιωματικὸς τὸ ἔμπης καὶ ἐπίρρημα, δείκνυται ἐν τῷ περὶ συνδέσμων (fort. p. 488)· Dionys. Thr. ap. Fabr. Bibl. Gr. vol. 7, p. 34 : Τινὲς δὲ προστιθέασι καὶ ἐναντιωματικοὺς (συνδέσμους), οἷον ἔμπης, ὅμως, et al. Illa tamen affirmandi signif. ponere videntur Nicand. Alex. 465 : Εἰδείης δὲ λαγοῖο κακοφθορέως πόσιν ἔμπης οὐλομένην· et Menand. Exc. Legat. p. 123, D : Διεβεβαιοῦτο ἔμπης καὶ ὅρκοις τισὶν ἐπετίθει τὸ πιστόν· addito δὲ ante ἔμπης, ut volebat Niebuhr., ἔμπης jam non est necessario adversativum. || Signif. ὁμοίως, ἐπίσης, Pariter, deprehendere sibi videbantur vett. interpretes ap. Hom. Il. Ξ, 174 : Ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τό ῥα οἱ τεθυωμένον ἦεν· τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χαλκοβατὲς δῶ ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή· et Pind. Pyth. 5, 54, l. in Ἔμπαν citando, ubi schol. : Χρῶνται δὲ τῷ ἔμπαν ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς, ὅ ἐστιν ἴσον τῷ ὁμοίως· καὶ γὰρ τὸ ἔμπης ἀντὶ περισπωμένου τοῦ ὁμῶς τάσσει Ὅμηρος (Od. Σ, 354 : Οὐκ ἀθεεὶ δὸ' ἀνὴρ Ὀδυσήιον ἐς δόμον ἵκει)· Ἔμπης μοι δοκέει δαΐδων σέλας ἔμμεναι αὐτοῦ καὶ κεφαλῆς. Cui l. conferendus alter T, 37 : Ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι· ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι ... φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὥσει πυρὸς αἰθομένοιο.] || Ἔμπᾰ, Tamen : ἔμπα γεμὴν Hesychio est ὅμως μέντοι. [Apollon. De adv. p. 564, 26 : Τῷ ἔμπης παράκειται τὸ ἔμπα. « Ἔμπα γε μὴν ἴθι δεῦρο. » Apollon. Rh. 3, 641 : Ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ οὐκέτ' ἄνευθεν αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι.] Idem affert ἔμπα δὲ pro ὅμως δὲ, ἀλλ' οὖν. Vid. Ἔμπας. [Fort. ex Callim. Epigr. 13, 3 : Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον κτλ., vel ex Apoll. Rh. 1, 791 : Ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηίδας· ἔμπα δὲ τόν γε αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισιν. Pind. Nem. 4, 36 : Ἔμπα, καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντιὰς ἅλμα μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλία. Memorant ἔμπα Hesych., Etym. M. p. 335, 29, Jo. Al. Ton. παρ. p. 40, 1.] || Ἔμπᾶν, Hesychio πάντως, ὅμως, Omnino, Tamen. [Pind. Pyth. 5, 54 : Ὁ Βάττου δ' ἕπεται παλαιὸς ὄλβος ἔμπαν τὰ καὶ τὰ νέμων, quum ἔμπας esset in libris, ἔμπαν servavit lemma scholiorum; quæ forma est in libris Nem. 6, 4; 10, 82; 11, 44, quum in ἔμπας consentiant Pyth. 4, 86, 237, nisi his etiam in ll. reducenda forma ἔμπαν. L. Dind.]

[Ἐμπασέντας, ἀρχεῖόν τι ἐν Λακεδαίμονι, Hesych. Vix dignum memoratu quod in inscrr. suas Fourmontus hinc retulit ἐμπάσαντας quosdam : vid. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 102.]

Ἔμπᾱσις, εως, ἡ, i. q. ἔγκτησις, sed Dor., Possessio in. [Hesych. : Ἐμπάσεις, ἐγκτήσεις. Forma Bœot., ut videtur, fuit Ἔπασις, quæ est in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 735, n. 1563, a, 4 : Εἶμεν αὔτυς γᾶς καὶ Fυκίας ἔππα[σιν]· et ib. b, 7; p. 848, n. 1724, b, 3. Ceterum Hesych. etiam verbum, unde est hoc subst., ponit : Ἐμπεπᾶσθαι, ἐνυπάρχειν, κεκτῆσθαι. L. Dindorf.]

Ἐμπάσσω, s. Ἐμπάττω, Inspergo. [Plato Lys. p. 210, A : Εἰ βουλοίμεθα... ἐμπάσαι τῆς τέφρας. Theophr. De lapid. § 67 : Οἱ κναφεῖς ἐμπάττοντες εἰς τὰ ἱμάτια (gypsum). Structura ead. qua Plato, Geopon. 5, 9, 2 : Χρὴ δὲ ἐμπάσσειν τοῖς φυτοῖς δρυΐνης βαλάνου συγκεκομμένης εἰς κυάμου μέγεθος.] Sed Galen. dixit Ad Glauc. 2 [vol. 10, p. 388, A] : Ἐμπάττω τὶ [τῷ] μέλιτι τῶν εἰρημένων φαρμάκων, quod exp., Aliquod e dictis medicamentis melli inspergo : non autem ἐμπάττω μέλι τινὶ τῶν εἰρημένων φαρμάκων, Inspergo mel alicui e dictis medicamentis. Possit tamen videri ἐμπάττω μέλιτι potius vertendum Aspergo melle. [Ib. B : Καθαιροῦντα τὴν κακάβην ἀπὸ τοῦ πυρὸς, ἐμπάττειν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, κἄπειτα κινεῖν ἐπιμελῶς ἄχρις ἂν οὕτω γένηται τὸ μέλι χλιαρὸν, ὡς ἐπιτιθέναι δύνασθαι τῷ θεραπευσομένῳ σώματι. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 462 : Ἐμπασσέσθω δὲ τῷ σώματι μυρσίνη λεία ἢ κηκὶς ἢ πίτυος φλοιός. Ubi est var. ἐμπλασσέσθω : sed ἐμπασσέσθω recte etiam Paul. Æg. 2, 46, p. 48, 16. Aor. vol. 2, p. 102 : Καππάρεως ῥίζης φλοιοῦ οὐγγ. α ἑψήσας ἔμπασον τὰ ξηρά. Ubi item al. ἔμπλασσε.] E Nicandro Al. [79] : Ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπάσσεται [Schn. ἐμπλάσσεται, quod v.]. Ἐμπάσσω, metaphorice pro Intexo, quia quæ intexuntur, velut inspergiuntur. Hom. Il. Γ, [126], de Helena : Ἥ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε δίπλακα μαρμαρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους· X, [441] : Ἀλλ' ἥ γ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο δίπλακα μαρμαρέην· ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε, ubi Eust. ἐμπάσσειν vult esse ἐμποικίλλειν : quem et infra πάσσειν exponere ποικίλλειν docebo, agentem alioqui de hoc ipso loco; scribit enim, Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ Ἑλένης μὲν ὥρισε τί ἐνεποίκιλλε τῇ δίπλακι, ἐνταῦθα δὲ οὐχ ὥρισται ὁ ποικιλμός. Habet quoque et brevium Scholl. auctor in l. illo, ἐνέπασσεν, ἐνεποίκιλλεν : unde παστοὶ vocantur τὰ ποικίλα παραπετάσματα. Videtur autem hoc Ἐμποικίλλειν in ista expos. esse Varie intertexere, Intertexere variegando. [Eust. Il. p. 1062, 3 : Τοιαύτη τις κἀνταῦθα τῷ Ὁμηρικῷ πέπλῳ ποικιλία ἐμπάσσεται.]

[Ἐμπαστέον, Inspergendum. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 422 : Ἀλείφειν δὲ ὅλον τὸ σῶμα μυρσίνῳ ἐλαίῳ ἢ σχινίνῳ, καὶ ἐμπλαστέον τοῖς ἱδροῦσι τοῦ σώματος μέρεσι μυρσίνης λείαν ἢ σίδια μετὰ μάννης ἢ σαμίαν γῆν μετὰ κόμμεως. Cod. probante Bernardo ἐμπαστέον. V. l. ejusd. in Ἐμπάσσω cit. L. Dindorf.]

[Ἐμπαστὴρ, ῆρος, ὁ.] Ἐμπαστῆρας Hesych. exp. μύθων πιστωτὰς, μάρτυρας. [Distinguendum non ante sed post μύθων, ut ἐμπ. sit Fidejussor, Sponsor, Testis.]

[Ἐμπαστήριον, τό.] Ἐμπαστήρια Hesychio sunt μελίπηκτα [Placentæ ex melle confectæ].

[Ἔμπαστος, ὁ, ἡ, Cui quid inspersum est, Inquinatus. Gregor. Nyss. t. 2, p. 81, C : Κωλύει τὸ ἔμπαστον ὕδωρ προϊέναι τοῦ στόματος. Interpr. Turbulentam aquam. Hase.]

[Ἐμπᾰτᾰγέω, Instrepo. Themist. Or. 4, p. 50, B : Μυρίων μὲν ἠνιόχων φωνάς τε ἀλλοκότους ἱέντων, δι' ὧν τὰ ζεύγη ἐποτρύνουσι, καὶ ταῖς μάστιξιν ἐμπαταγούντων καὶ ἐπισοβούντων.]

[Ἐμπάτακτος, ὁ, ἡ, Perculsus. Ptolem. Tetrab. p. 165, 10 : Ἐμπατάκτους, παρακεκινημένους. Hase.]

[Ἐμπᾰτέω, Ingredior. Æschyl. Ag. 1434 : Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. Nicet. Eug. 9, 243 : Ἐπεὶ δὲ τοῖς ἐπευκτοῖς ἐμπατήσαιεν τόποις. || Calco. Joseph. B. J. 6, 9, 4 : Δεινὴ δ' ὑπήντα τοῖς ἐπεισπίπτουσιν ὀδμὴ τῶν σωμάτων, ὡς πολλοὺς μὲν ἀναχωρεῖν εὐθέως, τοὺς δὲ ὑπὸ πλεονεξίας εἰσδύεσθαι, νεκροὺς σεσωρευμένους ἐμπατοῦντας. Pro quibus Suid. v. Θεμιτὴ, Τοὺς νεκροὺς γὰρ ἐνεπάτουν. De uvis calcandis Poll. 7, 151 : Ἐν ᾧ ἐμπατοῦνται, ληνός.]

Ἔμπατον, Hesych. exp. καταθύμιον.

[Ἐμπάττω. V. Ἐμπάσσω.]

Ἐμπεδάω s. Ἐμπεδέω, Pedicis implico, Compedibus illigo, Vincio, Constringo. [Herodoti 4, 69 :

Ἐμπεδήσαντες τοὺς μάντιας καὶ χέρας ὀπίσω δήσαντες. Sic olim. Nunc ἐμποδίσαντες.] At Ἐμπεδόω aliud significat. [Sed est etiam forma epica pro ἐμπεδάω. Nicand. Ther. 427 : Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἁλυσθαίνοντος ἀνῖαι ἐχθόμεναι. L. Dindorf.]

[Ἐμπεδέως, Ἐμπεδής. V. Ἔμπεδος.]

[Ἐμπεδίᾱς, ου, ὁ, Empedias, Laco, Thucyd. 5, 19, 24. L. Dindorf.]

[Ἐμπέδιος, ὁ, ἡ, adj. fingebat Casaub. in versu Numenii ap. Athen. 9, p. 371, C, ubi est ῥάφιν τ' ἔμπεδον, scribens ἐμπέδιον.]

[Ἐμπεδίων, ωνος, ὁ, Empedio, n. viri Selinuntii ap. Diodor. 13, 59. Al. in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 355, n. 233; 399, n. 289, 18. L. Dind.]

[Ἐμπεδόκαρπος, ὁ, ἡ, Semper frugifer. Theophr. C. Pl. 1, 13, 2 : Οὐδ' ὡς Ἐμπεδοκλῆς ἀείφυλλα καὶ ἐμπεδόκαρπά φησι θάλλειν καρπῶν ἀφθονίῃσι κατ' ἠέρα πάντ' ἐνιαυτόν. V. Ἐμπεδόφυλλος.]

[Ἐμπεδόκλειος, ὁ, ἡ, Empedocleus. Galen. vol. 1, p. 268 ed. Bas. cit. Boiss. Heraclid. Alleg. p. 494 : Τὴν Ἐμπεδόκλειον γνώμην. Philop. in Aristot. De anima 3, p. 128 : Τῇ Ἐμπεδοκλείῳ φιλίᾳ.]

[Ἐμπεδοκλῆς, έους, ὁ, Empedocles, celeber philos. Agrigentinus, avi cognominis nepos, sec. Diog. L. 8, 51. Tragicum cognominem memorat id. ib. 58, quem prioris ex filia nepotem dicit Suidas. L. D.] Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα, allusione ad nomen ἔμπεδος dicitur ἐπίμονος ἔχθρα, ap. Suid. [et Apostol. 8, 21, Lysiæ fr. addentes : Ὥμην δὲ ἔγωγε τοιαύτῃ φιλίᾳ συνηρμόσθαι, ὥστε μηδ' ἂν τὴν Ἐμπ. ἔχθραν ἐμποδὼν ἡμῖν γενέσθαι (ἰσχῦσαι διαστῆναι Apost. : scr. διαστῆσαι). Animadvertit Sturz. ad Empedoclis fragm. p. 121, 247 et antecedd. respici Empedoclis dogma de discordia rerum omnium principio, quod τὸ Ἐμπεδόκλειον νεῖκος dicit Nicet. Chon. p. 336 ed. Bonn. Prava est HSt. etymologia.]

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, Tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur, Nonn. [Jo. c. 8, 74.]

[Ἐμπεδολώβης, ὁ, Semper nocens. Manetho 4, 196 : Ἀνδροφόνους δρῶσιν ληίστορας, ἐμπεδολώβας.]

Ἐμπεδόμητις, [ιδος, ὁ, Firma, constanti mente præditus. Nonn. Jo. c. 15, 17 : Πᾶς βροτὸς ἐμπ. ὁμοπλόκος εἰς ἐμὲ μίμνων. Ἡ, ἐμπ.] ἀνάγκη, Necessitas stabilis consilii. [Id. c. 10, 63.]

Ἐμπεδόμοχθος, ὁ, ἡ, Constanter ærumnosus, Perpetuo laboriosus : διηνεκῶς μοχθηρός. Pind. Ol. [1, 59] : Ἔχει δ' ἀπάλαμον βίον τοῦτον ἐμπεδόμοχθον.

Ἐμπεδόμῡθος, ὁ, ἡ, Qui firmi et constantis est sermonis, Nonn. [Jo. c. 1, 17 : Ἄγγελος ἐμπ. De re, id. c. 16, 68 : Ὅρκιον ἐμπεδόμυθον ἀμὴν, ἀμὴν ἀγορεύω.]

Ἐμπεδορκέω, Firmiter jusjurandum servo. Suid. ἐμπεδορκεῖν exp. ἐμπέδως τηρεῖν τὰ ὅρκια. Redditur et Stare pactis; sed addo, Jurejurando firmatis. Herodot. 4, [201] : Κατέῤῥηξαν δὲ τοῦδε ἕνεκα [εἵν.] τὴν ἐποίησαν γέφυραν, ἵνα ἐμπεδορκέοιεν. Aliud ex. habes ap. Suid. [Xenoph. Reip. Lac. 15, 7 : Ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου. Hesych. : Ἐμπεδορκεῖν, εὐορκεῖν. Παίζει δὲ Ἀριστοφάνης παρὰ τὰς πέδας.]

Ἔμπεδος, ὁ, ἡ, q. d. ἐν πέδῳ ὤν, In solo stans, fixus. Hom. Il. M, [12] : Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος Ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν. [Ib. 9.] Item, ἔμπεδον λέχος [Od. Ψ, 203], τὸ ἀκατάσειστον, Immotum, καὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἕδρας ἑστώς. Quinetiam ἔμπεδα τίκτειν ap. eum exp. quidam ἰσχυρὰ καὶ δυνάμενα κατὰ τὸ πέδον ἵστασθαι. [Od. T, 113.: Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα (terra).] De quibus lege Eust., ap. quem et alia hujus usus invenies exx. : quo videl. inclusam πέδου signif. habet. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 99, 5 : Ῥίζα γὰρ ἔμπεδος οὖσα πάλιν γλυκὺ νέκταρ ἀνήσει.] Sed frequentius sonat Stabilis, Firmus, ut quum μένος ἔμπεδον dicit, et ἶς ἔμπεδος, item βίη ἔμπεδος. Quinetiam ἔμπεδον ἦτορ, item νοῦς ἔμπεδος, itidemque φρένες ἔμπεδοι apud eum legitur. Sed et Is cui est νοῦς ἔμπεδος, s. cui sunt φρένες ἔμπεδοι, vocatur ἔμπεδος. [Il. B, 314 : Μὴ δέ τοι ἔμπ. εἴη· H, 157; Λ, 670, etc. et cum ἶς Od. A, 393; vel μένος Il. E, 254, Od. Φ, 426; vel ἦτορ Il. K, 94; vel γυῖα N, 512; vel νοῦς Il. A, 813, Od. K, 240; vel φρένες Il. Z, 352 etc.; vel χρὼς, de cadavere condito et non mutabili, Il. T, 33. Quibus accedunt ll. similes Il. Θ, 521 : Φυλακὴ δέ τις ἔμπεδος ἔστω· I, 335 : Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται (γέρα), ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν εἵλετο· Od. Θ, 30 : Ὁμπλὴν δ' ὀτρύνει καὶ λίσσεται ἔμπεδον εἶναι· B, 227 : Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα, πείθεσθαί τε γέροντι καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσειν· Λ, 178, T, 525. Porro Od. T, 250 etc. : Σήματ' ἀναγνούσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς. Theogn. 317 : Τὸ μὲν (ἀρετὴ) ἔμπεδον αἰεί· 319 : Ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί· 1084. Solon ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 236, 10 : Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν. Simonid. Anth. Pal. App. 83, 1 : Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεί. Pind. Pyth. 12, 14 : Ἔμπεδον δουλοσύναν· Nem. 7, 57 : Τίνι τοῦτο Μοῖρα τέλος ἔμπεδον ὥρεξε. Æsch. Ag. 561 : Λειμώνιαι δρόσοι, ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων. Soph. OEd. C. 1674 : Ὥτινι τὸν πολὺν ἄλλοτε μὲν πόνον ἔμπεδον εἶχομεν· Phil. 1197 : Οὐδέποτ' οὐδέποτ', ἴσθι τόδ' ἔμπεδον· Ant. 169 : Μένοντας ἐμπέδοις φρονήμασιν· Tr. 829 : Καὶ τάδ' ὀρθῶς ἔμπεδα κατουρίζει· Aj. 640 : Οὐκέτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος. Eur. El. 399 : Λοξίου γὰρ ἔμπεδοι χρησμοί· Iph. T. 758 : Τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἔμπεδον. Apoll. Rh. 4, 372 : Δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω καὶ θέμις· 2, 644 : Εὖτε πέλεσθε ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασι. Lycophr. 601 : Ἐμπέδοις τομαῖς. Schol. ἑδραίοις. Arat. 13 : Ἀστέρας, οἵ κε μάλιστα τετυγμένα σημαίνοιεν ἀνδράσιν ὡράων, ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται. Eunap. p. 33, ab Hemst. cit. : Ἥσυχος ἔσο καὶ ἔμπεδος. Nicet. Urb. cap. p. 387, C : Πᾶσι τοῖς ἐθίμοις τῆς πόλεως τὸ ἔμπεδον χαριζόμενον (ἐρυθρόγραφον). Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 569, n. 1801 : Τείχεα δείματο καὶ πόρον ἔμπεδον ὤπασε Νυμφῶν.] Sæpe autem et adverbialiter ponitur ἔμπεδον pro Stabiliter, Firmiter, βεβαίως, ἀσφαλῶς, σταθερῶς. Hom. Il. P, [434] : Ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος εἵστήκει τεθνειότος, ἠὲ γυναικὸς, Ὡς μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες, ubi observa ἔμπεδον et ἀσφαλέως eand. signif. habere. Idem Il. E, [527] : Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον. [Et alibi sim. Orac. ap. Herodot. 7, 140 : Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μένει ἔμπεδον οὔτε τὸ σῶμα, ubi ἔμπεδος Euseb. Apoll. Rh. 1, 659 : Ἵν' ἔμπεδον ἔκτοθι πύργων μίμνοιεν. Porro Hom. Il. Π, 107 : Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος· 520 : Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον. Hesiod. fr. ap. schol. Eur. Phœn. 1111 Matth. : Οὐδέ οἱ ὕπνος πῖπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτὸν, ubi al. ἔμπεδος αἰεί. Hom. Od. M, 434 : Στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον· P, 463 : Ὃ δ' ἐστάθη ἠΰτε πέτρη ἔμπεδον. Et de rebus recto firmoque lapsu aut cursu ruentibus, Il. N, 141 : Ὃ δ' (ὀλοοίτροχος) ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἵκηται ἰσόπεδον· X, 192 : Ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον (κύων)· Od. N, 86 : Ἡ δὲ (ναῦς) μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· Il. M, 281 : Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπ. (nives Juppiter)· O, 683 : Ὃ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον (ἵππον)· Σ, 159 : Ὃ δ' ἔμπ., ἀλκὶ πεποιθὼς, ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε ... ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκε· Ψ, 641 : Ὃ μὲν ἔμπ. ἡνιόχευεν. Apoll. Rh. 1, 562 : Ὄφρ' ἔμπ. ἐξιθύνοι· 646 : Ἀλλ' ἥ γ' ἔμπ. αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται· et alibi sæpe sim. Pind. Pyth. 10, 34 : Ὧν θαλίαις ἔμπεδον εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων χαίρει. Mosch. 4, 115 : Κεῖται δ' ὅγ' ἐπὶ χθονὸς ἔμπεδον αὐτοῦ.] Invenitur etiam Ἔμπεδα positum adverbialiter : ut ap. Nicandr. Ther. [4] : Ἔμπεδα φωνήσαιμι, ubi exp. ἀσφαλῶς, ἀκριβῶς. [Diodor. Anth. Pal. 6, 243, 6 : Ἡ δ' ἐπένευσεν ἔμπεδα· Crinag. ib. 9, 291, 5 : Δρύες ἔμπεδα ῥίζαις ἑστᾶσιν. Apoll. Rh. 4, 392 : Νῆα καταφλέξαι διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι. Superl. Menand. Exc. Leg. p. 110, B : Τῆς εἰρήνης ἐμπεδώτατα ἐχούσης· 115, D; 121, D : Ἐμπ. καθέξειν τὴν εἰρήνην.] Alioqui dicitur et Ἐμπέδως forma regulari; eoque est usus [Æschyl. Eum. 335 : Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν· Ag. 854 : Νίκη δ' ἐπείπερ ἔσπετ', ἐμπ. μένοι· 975. Soph. Trach. 847 : Βούλου λόγους, οὓς εἶπας ἐς τήνδ', ἐμπ. εἰρηκέναι. Eust. Opusc. p. 195, 18 : Ἐμπ. ἑστάναι·] Polyb. [2, 19, 1] : Ἐμπέδως μείναντες ἐν ταῖς συνθήκαις. At vero ap. auctorem Axiochi [p. 372, A : Τοῦτο μόνον ἐμπ. οἶδα] et pro Certo. Sed utrobique scribi ἐμπεδῶς sciendum est [et solute Ἐμπεδέως in scolio ap. Athen. 15, p. 695, E : Πόρνη καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ' ἐμπεδέως ἔθος], quod esset potius tanquam a nomine ἐμπεδής. Apud Suid. certe, ut mox videbis, scriptum est Ἐμπέδως. [Ἐμπεδῶς etiam ap. Simonid. Stob. Flor. vol. 3, p. 62 : Ἀλλ' ἐμπεδῶς ἄπρηκτον αὐονὴν

ἔχει. Cod. ἔμπεδος. Formam Ἐμπεδὴς exhibet Hesychii gl. corrupta : Ἐμπεδὴς γάμορος μάρψεν Ἀΐδης. Ἔμπεδον ἔλεγον τὸν Ἀΐδην, ὡς Ἱππῶναξ ἀντίον. Τοῦ οὖν ἐμπέδου χθόνιος. Οἱ δὲ οὕτως· ὁ Ἀΐδης ἐπιμελής ἐστι γάμορος καὶ ἀσφαλής, οὐκ ἀμελῶν οὐδενὸς, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν λαμβάνων τὴν μερίδα, οἷον τὴν γῆν μεριζόμενος.]

[Ἔμπεδος, ὁ, Empedus, n. pr. viri. Harpocr. : Πεφοριῶσθαι. Λυσίας ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδου ἐπιστολῇ, εἰ γνήσιος. Καλλίστρατον Ἐμπέδου Atheniensem tempore expeditionis Atheniensium Siciliensis memorat Pausan. 7, 16, 4; Pythagoreum Sybaritam Iambl. Vit. Pyth. 36, 267, p. 216=526. L. Dind.]

[Ἐμπεδοσθενὴς, ὁ, ἡ, Cui robur est firmum, stabile. Pind. Nem. 7, 98 : Εἰ γάρ σφισιν ἐμπεδοσθενέα βίοτον ἁρμόσαις ἥβᾳ λιπαρῷ τε γήραϊ διαπλέκοις εὐδαίμον' ἐόντα.]

[Ἐμπεδοτίμη, ἡ, et Ἐμπεδότῑμος, ὁ, Empedotima et Empedotimus, nomina pr. mulieris et viri, quorum alterum legitur ap. Julianum in fr. p. 295, B : Τὸν μέγαν Ἐμπ., et in l. ejusd. ab Suida in Ἐμπ. citato, Clem. Strom. 1, p. 399 : Ἐμπ. ὁ Συρακούσιος, ubi vates Græcorum recenset; alterum restituendum est Hippocrati Epidem. 2, p. 1023, G : Καὶ οὗτος (recte liber ap. Foes. p. 1024, C, ὠτὸς) ἐμπεδοτίμη ξύγκαυσις καὶ ἀριστεροῦ πλευροῦ. Leg. Ἐμπεδοτίμη. L. D.]

[Ἐμπεδοτροφέω scriptura vitiosa pro ἐμπαιδοτροφέω, quod v.]

Ἐμπεδόφρων, ονος, ὁ, ἡ, quo utitur Phalaris, licet alioqui poeticum potius videri possit. Quod ἐμπεδόφρων ei significat, Qui mente firma præditus est. I. e., Qui mente captus non est. Bud. [Ep. 37=115, p. 336 : Περὶ μοίρας ἢ θανάτου δυσανασχετῶν ἢ φοβούμενος (τις) ἐμπ. εἶναί σοι δοκεῖ; Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 12 : Οἷα γάρ τις οἰακοστρόφος δεξιός τε καὶ σώφρων καὶ ἐμπ. πηδαλιουχῶν καὶ διευθύνων ἀκάτιον. L. Dind.]

Ἐμπεδόφυλλος, ὁ, ἡ, Cui sua folia firmiter manent, Folia non amittens. Palmæ epith. esse traditur, utpote perpetuo virentis frondibus. [Plut. Mor. p. 649, C, de hedera loquens : Τὸ δ' ἀειθαλὲς τοῦτο καὶ, ὥς φησιν Ἐμπεδοκλῆς, ἐμπεδόφυλλον, οὐκ ἔστι θερμότητος· 723, D : Μόνῳ δὲ αὐτῷ (palmæ) σχεδὸν ὑπάρχει τὸ ἐμπεδόφυλλον εἶναι καὶ ἀείφυλλον. Conf. Ἐμπεδόκαρπος.]

Ἐμπεδόω, Stabilio, Firmo. Sæpe autem ponitur pro Firmiter et constanter servo, observo : Xen. Cyrop. 4, [2, 8] : Ἐὰν ἐμπεδῶσιν [ἐμπεδώσωσιν nunc ex duob. codd.] ἃ λέγουσιν. [H. Gr. 3, 4, 6 : Ἐμπεδώσειν τὰς σπονδάς. Polyb. 29, 9, 4, συνθήκας· Plut. Ti. Gracch. c. 5, εἰρήνην· Artox. c. 28, Dionys. A. R. 4, 79, ὁμολογίας· 11, 22, ὑποσχέσεις. Artemidor. proœm. l. 5 extr.] Sic alibi [H. Gr. 5, 1, 32] : Ὤμνυσαν ἐμπεδώσειν ταῦτα. [Ead. phrasi Aristoph. Lys. 233, 234, 211, Plat. Leg. 3, p. 684, A; 7, p. 823, A.] Sed et ἐμπεδοῦν τοὺς ὅρκους ap. Eund. Anab. [3, 2, 10] legimus. [Cyrop. 8, 8, 2, ubi imperf. ἠμπέδουν, pro quo nonnulli ἐνεπέδουν. V. Ἐξεμπεδόω. Dio Cass. 60, 28 : Προεῖπε ... καὶ ἐνεπέδωσε τοῦτο· 68, 5 : Ἔργῳ ἐνεπέδωσε.] Affertur in VV. LL. et ex Eur. Iph. T. [790] : Τὸν δ' ὅρκον ὃν κατώμοσ' ἐμπεδώσομεν, pro Jusjurandum firmum ratumque præstabimus. [Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἂν μὲν ἐμπεδῶσι τοὺς ῥηθέντας ὅρκους. Plato Phædr. p. 241, B. Cum dat. Xenoph. Cyrop. 5, 1, 22 : Ὑρκανίοις τοὺς ὅρκους καὶ τὰς δεξιὰς, ἃς ἔδωκα, ἐμπεδώσω. Plut. Cat. min. c. 9 : Ἄγε ὅπως τῇ Ἀτιλίᾳ τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδώσῃς· Ti. Gracch. c. 7 : Τὰς σπονδὰς ἐμπεδωθῆναι τοῖς Νομαντίνοις· Num. c. 7 : Προσφερομένων δ' αὐτῷ τῶν βασιλικῶν παρασήμων, ἐπισχεῖν κελεύσας ἔφη δεῖσθαι καὶ θεοῦ τὴν βασιλείαν ἐμπεδοῦντος αὐτῷ.] In iisd. e Plut. Sol. [c. 25] : Νόμους ἐμπεδώσειν, Leges esse habituros ratas. [Themist. Or. 15, p. 190, C : Βασιλικώτερον παραρρῆξαι τὸν νόμον ἢ ἐμπεδῶσαι.] E Gregor. autem, Τὰς πρὸς ἀνθρώπους ὁμολογίας ἐμπεδοῖ θεὸς, Pacta cum hominibus confirmat Deus. At Hesych. et Suid. ἐμπεδῶ exp. etiam διδάσκω. [Eust. Opusc. p. 215, 9 : Ὡς αὐτοὶ ἐγχειρήσαντες, αὐτοὶ κυρώσαντες, αὐτοὶ ἐναρξάμενοι, μηδενὸς ὑπομνήσαντος, μηδενὸς διδάξαντος, μηδενὸς ὑποδείξαντος τὴν ὁδὸν, μηδενὸς ἐμπεδώσαντος. L. Dindorf. Medio Procul. in Alcib. 1 c. 60, p. 9=173 : (Hæc verba) τοῦ Σωκράτους ἐστὶ τὰς ὑποθέσεις τῶν μελλόντων ῥηθήσεσθαι λόγων ἐμπεδουμένου. Sic optimus cod. Vat. Ceteri ἐμπεδουμένων. Creuzer. De imperf. et aor. formis ἠμπέδ. et ἐνεπέδ. vid. supra.]

[Ἐμπεδὼ, οῦς, ἡ, Empedo, Clepsydræ fontis in arce Athenarum nomen antiquius. Schol. Aristoph. Lys. 912 : Ἐν τῇ ἀκροπόλει ἦν κρήνη ἡ Κλεψύδρα πρότερον Ἐμπεδὼ λεγομένη. Id. ad Vesp. 853, Hesych. v. Κλεψύδρα, qui Πεδὼ vocatam dicit in Πεδώ.]

[Ἐμπέδων, ωνος, ὁ, Empedon, n. pr. viri, in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 784, n. 1609 : Ἐνπέδωνος ἄρχοντος. Fuit eodem Calliæ Chalcidensis ad Athenienses legatus, ap. Æschin. p. 66, 32. L. D.]

[Ἐμπέδως s. Ἐμπεδῶς et poet. Ἐμπεδέως. V. Ἔμπεδος.]

[Ἐμπέδωσις, εως, ἡ, Observatio, ut ap. Dionys. A. R. 5, 10 : Ἡότερα τῆς ἐμπεδώσεως τῶν ὅρκων ... ἢ τῆς συγχύσεώς τε καὶ ἐπιορκίας;]

[Ἔμπεινος, ὁ, ἡ, Fami subjectus. Anast. Sin. Hodeg. p. 180, 20, de corpore Christi : Λέγουσιν αὐτὸν παθητὸν ... ἔμπεινον, ἔνδιψον, ἔγκοπον. Id. ib. p. 238, 6 : Γέγονε ... τὸ ἔμπεινον ἄπεινον· conf. p. 248, 19. Hase.]

[Ἐμπειράζω, i. q. πειράζω, Periculum facio, si recte habet scriptura ap. Polyb. 15, 35, 5 : Ἀγαθοκλῆς δ' οὐ μόνον καὶ τῶν τῆς Λιβύης ἐνεπείρασεν, ἀλλὰ καὶ τέλος ἐναπέθανε ταῖς ὑπεροχαῖς ταύταις. || Hesych. : Ἐμπεπείρακται, ἐμπεπόδισται.]

Ἐμπειρᾶμος, ὁ, ἡ, poetice pro ἔμπειρος dicitur, Peritus, Expertus. Cujus usus quum alibi, tum in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 10, 14, 7, ναυτιλίης.] Item ap. Lycophr. [1196] fem. et cum gen. ἡ πάλης ἐμπείραμος. [Manetho 4, 88 : Ἐμπορίης ἐμπείραμος. Nonnus Dion. 39, 181 : Ἐσσὶ γὰρ ὑσμίνης ἐμπείραμος, ὅττι καὶ αὐτὸς Θρήϊκην ναιετάεις ἐμπείραμος οἷάπερ Ἄρης.] Prò quo metri causa interdum usurpatur Ἐμπέραμος, de quo et infra [in Ἐμπεράω].

[Ἐμπειράομαι, Experior. Hippocr. De nat. mul. p. 584, 40 : Ἢν βούλῃ γυναικὸς ἐμπειρηθῆναι εἰ ἔστι παιδίουσα (παιδοῦσα) εἴτε καὶ μή. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 951, A : Τῆς ἡμετέρας ἀγαναχτίσεως (sic) ἐμπειράσεται. L. Dind.]

Ἐμπειρέω, Peritus sum, Calleo, Expertus sum. Polyb. 3, [78, 6] : Πυνθανόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν. Ap. Suid. [id. 8, 17, 14] : Φήσας γεγονέναι πλείω χρόνον ἐν ταῖς Σάρδεσι, καὶ τῶν τόπων ἐμπειρεῖν, Locorum peritum esse (πεπειραμένως ἔχειν), ut Thuc. dicit ἐμπειρία χωρίων. [Jobi 5, 6 : Πορεύσομαι μετὰ σοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ ἐμπειρῶ. Ἐμπειρῶ, ἐμπειρεῖς, non ἀπὸ τοῦ πειρῶ, sed ἀπὸ τοῦ ἔμπειρος fieri, recte viderant grammatici quos dicit Macrob. De diff. et soc. gr. latinique verbi p. 538. L. Dind.]

Ἐμπειρία, ἡ, Peritia, [Scientia, Prudentia add. Gl.]. Thuc. 2, [85] : Τὴν Ἀθηναίων ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν τῆς σφετέρας δι' ὀλίγου μελέτης ἀντιτιθέντες, Peritiam Atheniensium multo usu confirmatam. Cic. dicit, Longi temporis usus et periclitatio. [Xenoph. Reip. Lac. 5, 5 : Παιδεύεσθαι τὰ πολλὰ τοὺς νεωτέρους ὑπὸ τῆς τῶν γεραιτέρων ἐμπειρίας. Eur. Phœn. 529 : Ἡμπειρία (seniorum) ἔχει τι δεῖξαι τῶν νέων σοφώτερον; Diodor. 1, 1 : Διὰ τὴν ἐκ τοῦ χρόνου περιγεγενημένην αὐτοῖς (senibus) ἐμπειρίαν.] Plut. An senibus capess. resp. [p. 789, D] : Οἷς ἡ γελωμένη πολιὰ καὶ ῥυτὶς ἐμπειρίας μάρτυς ἐπιφαίνεται. Herodian. 4, [10, 7] : Τὴν διὰ τόξων εὔστοχον ἐμπειρίαν, Peritiam artis sagittariæ. [Usus et experientia, artis et rationis expers, Plat. Leg. 9, p. 857, C : Ἰατρὸς τῶν ταῖς ἐμπειρίαις ἄνευ λόγου τὴν ἰατρικὴν μεταχειριζομένων· 11, p. 938, A : Εἴτ' οὖν τέχνη εἴτε ἄτεχνός ἐστί τις ἐμπειρία καὶ τριβή· sim. Gorg. p. 463, B; et Phædr. p. 270, B : Μὴ τριβῇ μόνον καὶ ἐμπειρίᾳ, ἀλλὰ τέχνῃ τῷ μὲν (σώματι) φάρμακα καὶ τροφὴν προσφέρων ὑγίειαν καὶ ῥώμην ἐμποιήσειν. Atque sic τέχνη contraria ponitur vel conjungitur Gorg. p. 462, C; 465, A; 500, B, E, Polyb. 9, 2, 5, itemque ἐπιστήμη Reip. 3, p. 409, B; 4, p. 422, C, rursusque conjungitur cum τριβῇ Philebi p. 55, E, et in longa de voc. ἐμπειρία vi et usu disputatione ap. Sext. Emp. Adv. gramm. p. 229, schol. Dionysii Bekk. An. p. 730-33, s. Theodosium De gramm. p. 31. (Quod contra ἐμπ. μεθοδικὴ contraria est τριβῇ ap. Polyb. 1, 84, 6 : Τότε γὰρ ἦν συνιδεῖν ἐπ' αὐτῆς ἀληθείας πηλίκην ἔχει διαφορὰν ἐμπ. μεθ. καὶ στρατηγικὴ δύναμις ἀπειρίας καὶ τριβῆς ἀλόγου στρατιωτικῆς· 9, 14, 1 : Τῶν δὲ προειρημένων τὰ μὲν ἐκ τριβῆς, τὰ δ' ἐξ ἱστορίας, τὰ δὲ κατ' ἐμπειρίαν με-

θοδικὴν θεωρεῖται.) Vel dicitur τέχνη acquiri κατ' ἐμπειρίαν, Plat. Leg. 4, p. 720, B, cui locutioni similes ib. C : Τὰ δόξαντα ἐξ ἐμπειρίας· 7, 790, D : Ἐξ ἐμπ. αὐτὸ εἰλήφασι· Ep. 6, p. 323, A : Τέχνῃ δι' ἐμπειρίας εἰληφέναι· Gorg. p. 448, C : Πολλαὶ τέχναι εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπείρως εὑρημέναι. Absolute Experientia, Scientia, Prudentia, Reip. 9, p. 582, C : Ἐμπειρίας μὲν ἄρα ἕνεκα κάλλιστα τῶν ἀνδρῶν κρίνει οὗτος. Isocr. p. 21, E : Ὅτι ἂν ἀκριβῶσαι βουληθῇς ὧν ἐπίστασθαι προσήκει τοὺς βασιλέας ἐμπειρίᾳ μέτιθι καὶ φιλοσοφίᾳ· τὸ μὲν γὰρ φιλοσοφεῖν τὰς ὁδούς σοι δείξει, τὸ δὲ ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων γυμνάζεσθαι δύνασθαί σε χρῆσθαι τοῖς πράγμασι ποιήσει. Demosth. p. 318, 13 : Εἰ δ' οὖν ἐστι καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπ. τοιαύτη. Polyb. 1, 1, 6 : Ὃς προυργιαίτερον ἄν τι ποιήσαιτο τῆσδε τῆς ἐμπειρίας. Ib. 35, 9 : Τὴν ἐκ τῆς πραγματικῆς ἱστορίας περιγιγνομένην ἐμπειρίαν. Diodor. 1, 1 : Καλλίστην ἐμπειρίαν διὰ τῆς πραγματείας τούτης περιποιοῦσι τοῖς ἀναγινώσκουσιν (historiæ universalis scriptores). Dio Cass. 71, 33 : Ἐμπειρίαν πολλὴν ἔχοντες. Ἡ μὴμπειρία Aristoph. Eccl. 115. Phrasi vix Græca Sap. Salom. 13, 13 : Ξύλον σκολιὸν καὶ ὄζοις B συμπεφυκὸς λαβὼν ἔγλυψεν ἐν ἐπιμελείᾳ ἀργίας αὐτοῦ καὶ ἐμπειρίᾳ συνέσεως ἐτύπωσεν αὐτό.] Item c. gen., Thuc. 3, [95]: Μάχης ἐμπειρίᾳ καὶ χωρίων. [Dio Cass. 60, 9.] Dem. [p. 17, 11] : Τὴν τοῦ πολέμου ἐμπειρίαν ἐν τῇ τοῦ Φιλίππου χώρᾳ κτησάμενοι. Æschin. C. Ctes. : Τὴν τῶν λόγων ἐμπειρίαν. [Antiphon p. 129, 26 : Τὴν ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων. Xenoph. Reip. Ath. 1, 20 : Κυβερνῆται ἀγαθοὶ γίνονται δι' ἐμπειρίαν τῶν πλοίων· Hipparch. 5, 4 : Ἐμπ. ἵππων δυνάμεως. Et aliquoties ap. Plat., ut Reip. 5, p. 467, A : Ἦ οὖν ἐκείνοις ἐπιμελέστερον παιδευτέον ἢ τοῖς φύλαξι τοὺς αὐτῶν ἐμπειρίᾳ τε καὶ θέᾳ τῶν προσηκόντων; 9, p. 582, B : Πολὺ ἄρα διαφέρει τοῦ γε φιλοκερδοῦς ὁ φιλόσοφος ἐμπειρίᾳ ἀμφοτέρων τῶν ἡδονῶν. Isocr. p. 30, B : Λαβεῖν ἐμπειρίαν (τῶν τῆς πόλεως). Diodor. 1, 4 : Ἐμπειρίαν τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου περιπεποιημένοι. Dio Cass. 78, 40 : Ἐμπειρία πραγμάτων. Et alii multi similiter. Cum περὶ Xenoph. H. Gr. 7, 1, 4 : Καὶ μὴν ἐμπειρίᾳ γε πολὺ τῶν ἄλλων προέχετε περὶ τὰ ναυτικά. Plato Leg. 12, p. 968, B : Διὰ τὴν περὶ τὰ τοιαῦτ' ἐμπειρίαν τε καὶ σκέψιν γεγονυῖάν μοι καὶ μάλα C συχνήν. Diodor. 18, 71 : Περὶ τὰς φύσεις καὶ χρείας τῶν ἐλεφάντων ἐμπειρίαν ἔχοντος. Dio Chr. Or. 68, vol. 2, p. 365 : Ὁ δὲ αὐτὸ μόνον δεινὸς εἶναι καὶ τὴν ἐμπειρίαν τὴν περὶ τὸ πρᾶγμα ἐζήλωσεν. Vita Hom. p. 387 ed. Gal. : Τὴν περὶ τοὺς πολεμίους ἐμπειρίαν. Et seq. genit. Aristot. Polit. 4, 13, p. 1297, 20 : Αἱ δὲ περὶ τῶν τοιούτων ἐμπειρίαι καὶ τάξεις ἐν τοῖς ἀρχαίοις οὐχ ὑπῆρχον.] At Plut. Pericle [c. 11], ἐμπειρία ναυτικὴ, Peritia rei nauticæ. [Polyb. 10, 22, 4 : Ἡγεμονικῆς ἐμπειρίας. Dio Cass. 71, 22 : Ἀγαπητῶς εἰς τὴν τῆς Αἰγύπτου ἡγεμονίαν ἐξ ἐμπειρίας ῥητορικῆς προχωρήσαντος. Julian. Or. in laud. Const. p. 15, A, πολεμική.] Exp. quoque non solum Usus rerum, sed etiam Experientia [Gl. V. supra. Plur. præter ll. supra cit. Plat. Leg. 12, p. 957, B : Ταῖς ἐμπειρίαις διαβασανίζοντας. Isocr. p. 294, A : Περὶ τὰς ἐμπειρίας γεγυμνασμένος· 30, C. Demosth. p. 1452, 18 : Αἱ γὰρ ἐμπειρίαι καὶ τὸ πολλὰ ἑωρακέναι τοῦτ' ἐμποιοῦσι. Polyb. 9, 2, 5 : Τῷ τὰς ἐμπειρίας καὶ τέχνας ἐπὶ τοσοῦτον προκοπὴν εἰληφέναι καθ' ἡμᾶς, ὥστε πᾶν τὸ παράπτωτον ἐκ τῶν καιρῶν ὡσανεὶ D μεθοδικῶς δύνασθαι χειρίζειν τοὺς φιλομαθοῦντας. Plut. Mor. p. 58, C, et alibi. Dio Cass. 62, 11. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 228, D : Βίβλος Διοσκορίδου καὶ Στεφάνου Ἀθηναίου, περιέχουσα φαρμάκων ἐμπειρίας. A πεῖρα ita differre, ut πεῖρα sit ἡ ἅπαξ τινὸς πράγματος δοκιμασία ἄλογος, ἔμπ. autem ἡ πολλάκις τοῦ αὐτοῦ πράγματος δοκιμασία ἄλογος, annotat schol. Dionysii Bekk. An. p. 731, 27. Conf. Thom. p. 302, Ammon. p. 49. || Ἐμπειρία et ἐμπορία confusa Etym. Gud. p. 16, 18, notant Angl. Ap. Agathiam 2, 29, p. 68, B : Ἠβούλετο μὲν γὰρ τὴν ἐφεκτικὴν καλουμένην ζηλοῦν ἐμπειρίαν, κατά τε Πύρρωνα καὶ Σέξτον τὰς ἀποκρίσεις ποιεῖσθαι, καὶ τέλος ἔχειν τὴν ἀταραξίαν τῷ μηδὲν ὁτιοῦν οἴεσθαι ληπτὸν καθεστάναι, ubi Ephecticen disciplinam vertit Int., ἀπορίαν suspicabatur Fabric. ad Sext. proleg. fol. *b* verso. Respexit vero Ag., ut videtur, medicorum empiricorum dogma, obscuras caussas comprehendi posse negantium earumque quæstione abstinentium. V. Celsi præf. l. 1, p. 6 ed. Ruhnk. L. Dindorf.]

A Ἐμπειρικὸς, ἡ, ὸν, [Peritus. African. Cest. p. 314, col. 1, 18 : Οἱ μὲν ἐμπειρικώτατοι (mensores castrametaturi) καὶ μόνῃ τῇ ὄψει τοῦτο διαγινώσκουσιν. Ap. Aristot. H. A. 4, 7, p. 532, 20 : Ἥδη γάρ φασί τινες τῶν ἐμπειρικῶν ἁλιέων οἱ μὲν ἑωρακέναι ἐν τῇ θαλάττῃ ὅμοια δοκίοις, est var. ἐμπορικῶν], ut ἐμπειρικοὶ medici, et eorum secta ἐμπειρική : de quibus Celsus in præf. suorum De re medica librorum [p. 9 ed. Par.] : Alii sibi experimentorum tantummodo notitiam necessariam esse contendunt; alii, nisi corporum rerumque ratione comperta, non satis potentem usum esse proponunt. Aliquanto post [p. 12] : Contra ii, qui se ἐμπειρικοὺς ab experientia nominant, evidentes quidem causas ut necessarias amplectuntur; obscurarum vero causarum et naturalium actionum quæstionem ideo supervacuam esse contendunt, quoniam incomprehensibilis natura sit. Plin. 29, 1 : Alia factio ab experimentis se cognominans ἐμπειρικὴν, cœpit in Sicilia, Acrone Agrigentino Empedoclis physici auctoritate commendato. Ἐμπειρία et Ἐμπειρικὴ, inquit Gorr., est altera e primis medicinæ sectis. Ejus auctor primus Serapion extitit, qui naturæ cognitionem naturalemque disciplinam nihil ad medicinam pertinere professus, in usu et experimentis eam posuit. Quem Apollodorus, et Glaucias, et aliquanto post Heraclides Tarentinus, et aliqui non mediocres viri secuti, ex ipsa professione se ἐμπειρικοὺς appellarunt. Erant autem τῆς ἐμπειρικῆς tria genera : nimirum Περιπτωτικὸν et Αὐτοσχέδιον, et Μιμητικόν. Primum quidem dicebatur, quum aliquid experirentur in quod forte fortuna, nihil tale cogitantes, incidissent. Secundum, quum ad alicujus rei experientiam dedita opera venirent, sive per somnia, sive aliter admoniti. Tertium vero, quum ea, quæ prosunt vel nocent, sive natura, sive fortuna, sive aliquo consilio in morbis iisdem experirentur, alios, qui eadem prius experti essent, imitantes. Quicquid autem juvat, aut nocet, h. e. causarum omne genus, dicebant vel naturale vel fortuitum esse : vocantes naturale, quod casu fieret, neque haberet manifestam causam; fortuitum vero, quod sine electione quidem nostra fieret, sed evidentem causam haberet. Tribus autem his theorematis utebantur, τηρήσει, ἱστορίᾳ, τῇ τοῦ ὁμοίου μεταβάσει. Appellabant Τήρησιν, quicquid aliquando observassent : quorum quum magnam habebant copiam, eam omnem vocabant Ἄθροισμα, atque id rursus Αὐτοψίαν, quæ est eorum memoria quæ frequenter et cod. modo visa sunt : quæ quum didicissent, nuncupabant Ἱστορίαν. Qua in re diligenter considerabant quæcunque simul acciderent συμπτώματα : eorumque omnium observationem nominabant Συνδρομὴν, Concursum et congeriem symptomatum omnium quæ in affecto essent loco. Quod si in morbos nondum visos inciderent, aut eo loci essent ubi inventorum auxiliorum facultas non suppeteret, transibant ad consimile, quod ab eis dicebatur Μετάβασις τοῦ ὁμοίου : eamque triplicem statuebant, de affectu in affectum, de loco in locum, de remedio ad remedium. Eam autem observationem, quam per illam τοῦ ὁμοίου μετάβασιν habebant, appellabant Πεῖραν τριβικήν. [V. de his Galen. libri qui inscr. Περὶ αἱρέσεων τοῖς εἰσαγομένοις vol. 2, p. 286 sqq. c. 1 et sqq. Deque sectæ empiricæ initiis et principibus ejusd. Εἰσαγωγὴν, ib. p. 363, c. 4. Ab hujus doctrinæ professione Sexto est cognomen Empirici, qui etiam ἐμπειρικὰ ὑπομνήματα ab se scripta memorat Adv. gramm. 61, p. 229, medici, ut videtur, argumenti. V. Fabric. Proleg. ad eum, Brucker. Hist. philos. vol. 2, p. 631. Plut. Mor. p. 908, A : Πόλυβος, Διοκλῆς, οἱ ἐμπειρικοί. Schol. Dionysii Bekk. Anecd. p. 731, 32 : Διὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς τοὺς εἰδότας μὲν ἐκ τῆς συνεχοῦς τριβῆς περιοδεύειν, μὴ δυναμένους δὲ λόγον ἀποδιδόναι τῆς περιοδείας, ἐμπειρικούς φαμεν. Et ib. 732, 5. Et alii multi. Superl. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 240, B : Ὁ ἐμπειρικώτατος ἁπάντων Ἱπποκράτης. L. D.]

[Ἐμπειρικὸς, ὁ, Empiricus, n. pr. viri, videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 507, n. 705. L. D.]

[Ἐμπειρικῶς, Perite. Diodor. Exc. vol. 2, p. 512, 49 : Ἀπελλῆς ἢ Παρράσιος οἱ τοῖς ἐμπ. κεκραμένοις χρώμασι προαγαγόντες εἰς ἀκρότατον τὴν ζωγραφικὴν τέχνην.

Wakef. Ex Alexide citat Antiatt. Bekk. p. 95, 15.] A [Ἐμπείριος, ὁ, i. q. ἔμπειρος. Const. Man. Chron. p. 119, D : Ὁ Φοῖνιξ ἐδραπέτευε τὰς ἐμπειρίους χεῖρας.]

[Ἐμπειροθάλασσος, ὁ, ἡ, Maris expertus. Schol. Aristid. p. 185 ed. Fromm. : Οἱ Κρῆτες ἐμπειροθαλάσσιοι. Leg. ἐμπειροθάλασσοι, ut ap. Phot. Bibl. p. 424, 37. ἄ L. Dind.]

[Ἐμπειρόμαχος, ὁ, ἡ, Prœliorum expertus, sciens. Const. Man. Am. 9, 44 : Τοὺς συντραφέντας ὁπλισμοῖς καὶ τοὺς ἐμπειρομάχους. Boiss.]

[Ἐμπειρόπλους, ὁ, ἡ, Navigandi peritus. Tzetz. ad Hesiodi Op. v. 687 : Προειρήκει γὰρ ὡς ἐμπ. οὐκ ἐγεγόνει οὐδὲ τῶν ναυτικῶν ἐπιστήμων. L. Dind.]

Ἐμπειροπόλεμος, ὁ, ἡ, Peritus rei militaris, In bello exercitatus, Veteranus. Appian. [Pun. c. 102 : Μανίλιος, οὐδὲ τἄλλα ὢν ἐμπ.] Huic opp. ἀπειροπόλεμος : quod vide. [Plut. Comp. Timol. c. Æmil. c. 1 : Ἀνδράσιν ἐμπ. καὶ μεμαθηκόσιν ἄρχεσθαι χρώμενος. Dionys. A. R. 6, 14 : Ἡ δὲ σφῶν αὐτῶν δύναμις, πολλή τ' οὖσα καὶ ἀγαθὴ καὶ ὡπλισμένη καλῶς, ἐμπ. τε καὶ οὐ προσδεχομένοις ἐξαπιναίως παροῦσα.... Schæf. Const. Man. B Chron. p. 135, B. Boiss. Eust. Opusc. p. 146, 55 : Τὸ τῶν ἐγχωρίων (i. e. incolæ) ἐμπειροπόλεμον. Cyrilli exx. duo annotavit Suicer. Ἐπαχθὲς dicit Pollux 1, 156. Recentioribus peculiare esse animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 382.]

[Ἐμπειροπράγμων, ονος, ὁ, ἡ, Negotiorum, rerum gerendarum peritus. Suidas v. Νόμος p. 2607, C : Ὁ δὲ Ἰανουάριος ἐμπ. ἦν.]

Ἔμπειρος, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων πεῖραν, Qui habet experientiam, i. e. peritiam ab experientia, Usu peritus. Vel uno verbo, Peritus, [Expertus, Solers, Sciens, Gnarus, add. Gl. Experti signif. Æsch. Pers. 598 : Κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ. Ubi est var. ἔμπορος. Soph. OEd. C. 1135 : Τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε. Ejusmodi l. respicit gl. Hesychii, Ἔμπειρος, ὑπομονητικὸς, cui Ἐμπείραμος, ἐπινοητικὸς sine caussa substituebat Ruhnk. Ep. cr. p. 129.] Plato LL. [6, p. 765, B] : Τῶν μὲν, ὡς ἄπειρος ὁ λαχὼν, τῶν δ' ὡς ἔμπειρος, Horum quidem, quod imperitus sit is cujus sors inter nominatos exierit : illorum vero, quod C peritus. Aristot. Eth. : Νέος δὲ ἔμπειρος οὐκ ἔστι. Possumus autem fort. ἔμπειρος sine casu positum reddere etiam Experiens, e Cic. et Horat. ac Ovid. [Soph. OEd. T. 44 : Τοῖσιν ἐμπείροισι καὶ τὰς ξυμφορὰς ζώσας ὁρῶ μάλιστα τῶν βουλευμάτων. Xenoph. Anab. 4, 5, 8 : Εἴπέ τις τῶν ἐμπείρων. Plato Leg. 6, p. 772, B : Τοὺς ἐμπείρους ἀεὶ κατ' ἐνιαυτὸν γιγνομένους αὐτῶν· 765, B, etc. De navibus Thucyd. 2, 89 : Ὁρῶ γὰρ ὅτι πρὸς πολλὰς ναῦς ἀνεπιστήμονας ὀλίγαις ναυσὶν ἐμπείροις καὶ ἄμεινον πλεούσαις ἡ στενοχωρία οὐ ξυμφέρει. Ubi olim ἐμπείρως.] Sed frequentius multo gen. habet. [Experti signif. ap. Soph. OEd. C. 751 : Τηλικοῦτος οὐ γάμων ἔμπειρος. Plato Phædr. p. 239, C : Ἔμπειρον ἁπαλῆς καὶ ἀνάνδρου διαίτης· Leg. 10, p. 892, D. Signif. Gnari Herodot. 8, 97 : Ἔμπειρον ἐόντα τῆς ἐκείνου διανοίης· 9, 46 : Ἡμεῖς δὲ Βοιωτῶν ἔμπειροί εἰμεν. Dionys. Isæi c. 2, p. 588, 11 : Καὶ εἰ μή τις ἔμπειρος πάνυ τῶν ἀνδρῶν (Lysiæ et Isæi) εἴη.] Thuc. ἔμπειρος πολέμου, Rerum bellicarum peritus [1, 80; Æneas Tact. c. 6]. Herodian. [2, 2, 16] : Ἀρετῆς τῆς ἐν ἔργοις ἔμπειρον, Militaris disciplinæ peritum, Polit. Athen. 1, [p. 2, C] : Ἔμπειρον εἶναι τῶν ἱερουργιῶν τῶν νομισθεισῶν. [Atque sic de peritis artium et scientiarum apud Aristoph. Ran. 811, sæpeque ap. Plat., Xenoph., Antiphontem, Demosth. et al., etiam de bestiis, ap. Xenoph. Cyn. 6, 4 : Ἔμπειροι (canes) τῶν κυνηγεσιῶν. (Procul. ad Hesiodi Op. 776 : Ἴδρις δὲ νῦν ὁ ἔμπειρος μύρμηξ.) Porro Gl. : Ἔμπειρος τῶν τόπων, Sciens locorum. Xenoph. Hipparch. 8, 3 : Οἵ γε τῶν τόπων ἔμπειροι. Et ὁδῶν, Cyrop. 5, 3, 35; χώρας, Anab. 5, 6, 6. Herodot. 8, 132 : Τῶν χώρων ἐοῦσι ἐμπείροισι. || Cum περὶ seq. genit. Plato Leg. 1, p. 632, D : Τῷ περὶ νόμων ἐμπείρῳ· Amat. p. 132, D : Περὶ λόγων ἔμπειρος εἶναι· accusativo Leg. 11, p. 917, E : Πυθόμενοι τῶν ἐμπείρων περὶ ἕκαστα· Tim. p. 22, A. Xenoph. H. Gr. 1, 6, 5 : Ἐμπειρότερος περὶ τὰ ναυτικά. Eod. gradu Plat. Reip. 9, p. 582, A : Ἐμπειρότερος τῆς ἡδονῆς· Ion. 539, E. Thucyd. 2, 87 : Πρὸς μὲν οὖν τὸ ἐμπειρότερον αὐτῶν τὸ τολμηρότερον ἀντιτάξασθε. Superl. id. 1, 80; 6, 34. Plato Reip. 9, p. 582, A; 10, p. 601, D, Polit. p. 291, C, Xenoph. Cyneg. 10, 8 et 10, etc.] At τὸ ἔμπειρον substantive ponitur pro ἡ ἐμπειρία. Herodian. 3, [4, 3] : Τοῦ δὲ ἐμπείρου καὶ γενναίου πολὺ τῶν Ἰλλυρικῶν ἀπολεῖπον, Peritia belli multo inferior Illyrico milite. [Dionys. A. R. 3, 42 : Ἐκράτησαν δὲ Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ ἔμπειρόν τε καὶ φερέπονον, ὧν ἐθάδες ἦσαν ἐκ πλείστου. Ἔμπειρος et ἔμπορος, ut supra ἐμπειρικὸς et ἐμπορικὸς, confusa Æschyli et schol. Hesiodi ll. supra citt. L. Dindorf.]

[Ἐμπειροτέρως. V. Ἐμπείρως.]

[Ἐμπειρότοκος, ἡ, Partum experta. Hippocr. De morb. mul. 1, p. 592, 18.]

Ἐμπείρω, Infigo. Hom. Il. B, [426] : Σπλάγχνα δ' ἄρ ἐμπείραντες [ἀμπείρ. al.] ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, Infigentes sc. verubus. Paulo post sequitur, Ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Virg. : Verubusque trementia figunt. Vide aliud ex. in Περιπείρω. [Eurip. Rhes. 514 item nunc repositum ἀμπείρας pro ἐμπείρας, et apud Aristoph. Ach. 796 ἀμπεπαρμένον pro ἐμπ. in oratione Megarensis. Neque dubium quin Dioni Cass. 64, 6 : Τὴν κεφαλὴν ἀποκόψαντες περὶ κοντὸν ἐνέπειραν, restituendum sit cum Reiskio usitatum ei ἀνέπειραν.] Pass. Ἐμπείρομαι, Infigor : cujus ex. vide in Ἧλος. Item ex Alex. Aphr. : Τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κενοῦσι, Quæ imis sunt infixa, evellunt. [Alciphr. 3, 55, p. 161, 27 : Χαλκοῖς τισιν ἥλοις ἐμπεπαρμένην φέρων βακτηρίαν. Tzetz. Hist. 7, 777 : Ἄρτοι δὲ ὀβελίαι, οὓς Διονύσῳ ἔφερον οἱ ὀβελιαφόροι ... ἐμπεπαρμένους ὀβελοῖς, Clavis, obelis infixis distincta. Hesych. : Ἐμπεπαρμένον, ἐμπεπερονημένον, ἐνηλωμένον.]

Ἐμπείρως, Perite, More eorum qui periti sunt, Scite, ἐπισταμένως. Quod vero Ceb. Theb. dicit, χρῆσθαι καλῶς καὶ ἐμπείρως, exp. Recte et apte. [Scienter, Gl. Plato Gorg. p. 448, C : Πολλαὶ τέχναι εἰσὶν ἐκ τῶν ἐμπειριῶν ἐμπ. εὑρημέναι· Demod. p. 380, A : Ἐμπ. ξυμβουλεύειν. Demosth. p. 1351 : Θρέψαι καὶ παιδεῦσαι (infantes) ἐμπ. Æneas Tact. c. 2 : Οἱ μὲν γὰρ ἄπειροι ὄντες ἦ χρὴ σωθῆναι διὰ τὰς φράξεις τῶν ἁμαξῶν, οἱ δὲ ἐμπ. διώκοντες. Plut. Æmil. Paul. c. 6 : Μάχιμον καὶ θυμοειδὲς ἔθνος, ἐμπ. δὲ πολεμεῖν διδασκόμενον ὑπὸ Ῥωμαίων· Mor. p. 137, A : Ἐμπ. διαισθανόμενοί που πλέον τὸ γλυκὺ τοῦ προσήκοντος. Tritissima autem phrasis est ἐμπείρως ἔχειν τινὸς, Scire, Nosse aliquid, ut ap. Xenoph. Anab. 2, 6, 1 : Πάντων τῶν ἐμπ. αὐτοῦ ἐχόντων, et alibi ap. ipsum et Plat. (qui etiam Leg. 8, p. 846, C : Τῆς ἀναγκαίως αὐτῶν χρείας ἐμπ. ἴσχοντες), Dionysium, Dionem Cass., Josephum atque Diodorum, qui etiam cum præp. 2, 40 : Περὶ τῶν ἐν ᾅδου μάλιστα ἐμπ. ἔχοντες. Comparativo Ἐμπειροτέρως, Æschin. C. Tim. p. 12, 5 : Καὶ περὶ τῆς ἐρημίας ταύτης καὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐν τῇ Πυκνὶ μὴ θαυμάσητε, εἰ Τίμαρχος ἐμπ. ἔχει τῆς βουλῆς τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου.]

[Ἐμπελἄγίζω, In mari sum, Mari mergor. Achill. Tat. 5, 9 : Ὀλίγον ἡμῶν ἐμπελαγισάντων.]

[Ἐμπελάδην. V. Ἐμπελαδόν.]

Ἐμπελἄδὸν, Prope, Appropinquando. Hesiod. Op. [732] : Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου, Ἑστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν. Ἐμπελάδην pro eod. D Quod vero Nicand. Al. [215] dicit, Δηθάκι δ' ἀχθόμενος βοάᾳ ἅ τις ἐμπελάδην φὼς, schol. exp. ἐμπελαστικῶς καὶ ὁρμητικῶς.

Ἐμπελάζω, σω, Appropinquo, Pervenio ad. Aristot. De mundo [c. 4, p. 395, 19] : Ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῇ ἀκοῇ, Quum auribus appropinquarit, ad aures pervenerit, auribus appulsum fuerit. [Hom. H. Merc. 523 : Μηδέ ποτ' ἐμπελάσειν πυκινῷ δόμῳ. Soph. Trach. 750 : Ποῦ δ' ἐμπελάζεις τἀνδρὶ καὶ παρίστασαι; Nicand. Ther. 186 : Ἐχθρῶν που τέρα κεῖνα καρήασιν ἐμπελάσεις. Dionys. Perieg. 742 : Ἀνέρες οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγὼ μήθ' ὅστις ἑταῖρος ἐμπελάσαι. Themist. Or. 18, p. 222, B : Τὸ δὲ δὴ ὑψηλόνουν καὶ τελεσιουργὸν καὶ μεγαλεῖον ζητεῖτε ἆρα παρὰ τοῦ λόγου, καὶ οὐκ ἐμπελάζει ὑμῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 19, p. 552 : Δημόκριτος δὲ εἴδωλά τινά φησιν ἐμπελάζειν τοῖς ἀνθρώποις. Eust. Opusc. p. 161, 46 : Προβολαῖς ξιφῶν γεγυμνωμένων, οἷς καὶ ἐμπελάζον τὸ θηρίον κατακόπτεται. Ap. Arat. 750 : Ἤτοι γὰρ τοὺς πάντας ἀμείβεται εἰς ἑνιαυτὸν ἥλιος, ἄλλοτε δ' ἄλλῳ ἐμπελάσει, libri scripti omnes, ut vi-

detur, ἐμπλήσσει vel ἐμπλήσει, quod alludit ad ἔμπλην et πλησίον. Quanquam etiam ἐμπλήσσω similiter usurpatum infra notabimus.] Transitivam quoque signif. habet pro Admoveo, Committo, Congredi facio, Hesiod. Scut. [109] : Ὄφρα τάχιστα Δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε, Μαρνώμεσθ'. [Conf. Πελάζω. Passivo Soph. Trach. 17 : Ἀεὶ κατθανεῖν ἐπηυχόμην, πρὶν τῆσδε κοίτης ἐμπελασθῆναί ποτε· ubi notanda constr. c. genit. Ap. Dion. Cass. 36, 32 : Κἀκ τούτου ῥᾷον, ἅτε καὶ ἀλλήλοις ἐμπελαζόμενοι ἐφθείροντο· 72, 19 : Ἔσφαξαν δέ τινες καὶ τοὺς οὐδὲν προσήκοντας σφίσιν, ὑπὸ τοῦ ὄχλου καὶ τῆς στενοχωρίας ἐμπελασθέντες αὐτοῖς, recte intt. reponunt ἐμπλαζόμενοι et ἐμπλασθέντας, ut est 62, 16 : Ἀλλήλοις τε ἐνεπλάζοντο καὶ περὶ τοῖς σκεύεσιν ἐσφάλλοντο. L. D. Phalar. ab Hemst. cit. Epist. 34 =135 : Μᾶλλον γὰρ ἐμπελασθεὶς λέουσιν ἀκινδύνως συναυλισαίμην ἂν ... ἢ τοῖς νῦν οὖσιν ἀνθρώποις.] Ἐμπελάω quoque dicitur ut πελάω [pro Appropinquo]. Unde imper. ἐμπέλα ap. Hesych. quod exp. non solum προσπέλαζε, ἔγγιζε, sed etiam πρόσαγε. [Nicand. Al. 498 : Τοῦ μέν τε ῥοιζηδὰ φιλαίματος ἐμπελάουσα ῥύμῃ ἄλις προΰτυψε ποτοῦ μετὰ χείλεϊ βρώμης βδέλλα παραὶ λαπάρῃ τε καὶ ἰμείρουσα φόνοιο. Medio 356 : Ἦ ὄγε καὶ θηλῆς ἅτε δὴ βρέφος ἐμπελάοιτο ἀρτιγενὲς, μαστοῦ δὲ ποτὸν μοσχηδὸν ἀμέλγοι. || Tertia forma Ἐμπλάζω, ap. eund. Th. 779 : Κακὴ δ' ἐπὶ τοῖσι χάλαζα εἴδεται ἐμπλάζουσα, καὶ εἰ μέγα σείριος ἄζει, quod schol. expl., ὥστε καὶ τοῦ ἡλίου σφοδρότατα ἀλεείνοντος αὐτοὺς νομίζειν ἐντὸς χαλάζης ἵστασθαι. V. Προσπλάζω.]

Ἐμπέλανα, Hesychio πόπανα.

[Ἐμπέλᾰσις, εως, ἡ, Appropinquatio. Sextus Adv. phys. 9, 393, p. 625 : Καθόλου τε τὸ ἐπινοούμενον πᾶν ἤτοι κατ' ἐμπέλασιν τῶν ἐναργῶν νοεῖται ἢ κατὰ τὴν ἀπὸ τῶν ἐναργῶν μετάβασιν· et ibid. paullo post, Adv. eth. 11, 98, p. 709 : Πολλάκις γοῦν τὰ κατὰ τὴν πρώτην ἐμπέλασιν ἡστικῶς ἡμᾶς διατιθέντα, ταῦτα ἐκ δευτέρου, καίπερ ὄντα τὰ αὐτὰ, ἀηδῆ νομίζεται. Eandem dici περίπτωσιν annotat ad l. pr. Fabricius. Cit. Hemst.]

[Ἐμπελαστικῶς, i. q. ἐμπελαδὸν, quod v.]

Ἐμπελάτειρα, ἡ, Meretrix : ex eo dicta, quod corpus corpori admoveat, s. quod suis amatoribus corpus jungat, ut Ovid. : Ignoto meretrix corpus junctura Quiriti. [« Etym. M. p. 336, 1 : Ἐμπελάτρεια (l. ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταίρα ἀπὸ τοῦ ἐμπελάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος, Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή. » Bentl. ad fr. Callim. 170, p. 506. « Recte Anna Fabri p. 355 ejecta voce γυνὴ pentametrum fecit. Etym. cod. Leid. habet ἐμπελάτειρα οὔτ' ἔτεκεν γυνή. » Ruhnk. Ceterum Servam interpr. Toup. Emend. vol. 2, p. 522, conferens voc. πελάτις et sim. ᾰ]

[Ἐμπελάω. V. Ἐμπελάζω.]

Ἐμπέλιος, ὁ, Intus lividus, s. In quo livor est. Nicand. [Ther. 782 : Ἄλλος δ' ἐμπέλιος (scorpio). Rectius autem interpr. schol., ὁ πελιδνὸς ἢ ὁ ὠχρὸς λεγόμενος, ut præpositionis eadem vis sit quæ in ἔμπικρος, q. d. Imbutus livido colore.]

Ἐμπέλωρος, ὁ, Laconibus ἀγορανόμος, Hesych. [Corsini Not. Gr. Dissert. p. 87. Angl.]

[Ἐμπέμπω, Immitto. Nehem. 2, 5 : Ὥστε ἐμπέμψαι αὐτὸν εἰς πόλιν μνημείων.]

[Ἐμπεπαίνομαι, Maturesco in. Greg. Nyss. vol. 3, p. 631, A : Οὕτω τῇ κεφαλῇ τοῦ ἀστάχυος ὁ καρπὸς ἐμπεπαίνεται. Wakef.]

[Ἐμπεπᾶσθαι. V. Ἔμπασις.]

[Ἐμπεπειμένος, Insulsus, Gl. corrupte.]

[Ἐμπεπληγμένως, Attonite. Theodos. De gramm. p. 59, 13 : Ἀναγινώσκονται δὲ ταῦτα (elegiaca) λιγυρῶς, ἤγουν ὀξέως καὶ συμπεπνιγμένως καὶ ἐμπ., ὀηλοῦντος τοῦ τοιούτου σχήματος τὸ πλῆθος τῶν κακῶν. Pro quibus in schol. Dionysii Bekk. An. p. 750, 31, συμπεπληγμένους καὶ ἐκπεπληγμένους. L. Dind.]

Ἐμπέπτας, ὁ, placentæ genus, ap. Athen. 14, [p. 645, D : Ἐμπέπτας, Σέλευκος ἐν Γλώσσαις φησὶ, πύρινος ἄρτος κοῖλος καὶ σύμμετρος, ὅμοιος ταῖς λεγομέναις κρηπῖσιν, εἰς ἃς ἐντίθεται τὰ διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενα πλακούντια. Ubi sunt varr. ἐμπέμπτας, ἐμπεμπτὰς, ἐμπεπτάς. Hesych. ante Ἔμπειρος : Ἔμπιπα, πλάγια τὰ πύρινα, εἰς ἃς ἐντίθενται τὰ διὰ τυροῦ. Ῥόδιοι. Ubi πλακούντια πύρινα εἰς ἃ Casaub. ad Ath. Id. Hes. : Ἐμπεταλὶς, ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον.]

[Ἐμπερᾰμος, ὁ, Emperamus, Spartanus, Pausan. 4, 20, 5.]

[Ἐμπέραμος. V. Ἐμπεράω.]

[Ἐμπερατόω, Termino. Gregor. Nyss. t. 2, p. 399, D : Ἀπανταχόθεν ἐμπερατούμενον· et p. 717, A : Ἐκ τοῦ ἀορίστου τὸ τοῖς ἰδίοις μέτροις ἐμπ., Id quod propriis finibus includitur. Hase.]

Ἐμπεράω, Trajicio s. Transeo in, etiam Transveho in : sicut ἐκπεράω tam neutraliter quam transitive capitur. Cujus verbi nulla afferuntur exx., sed inde derivatum videtur esse Ἐμπέρᾰμος, Qui transit s. trajicit in, Vector, ἔμπορος. Callim. H. in Jov. [71] : Οὐ σύ γε νηῶν Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, schol. ἐμπόρους. [Rectius ap. schol. nunc ἐμπείρους, ut tollatur verbum ἐμπεράω, quod fingit HSt.] || Alias tamen ἐμπέραμος idem significat cum ἔμπειρος, Peritus, ut et Hesych. testatur, qui ἐμπέραμον exp. ἔμπειρον. Et sic exponi etiam potest νηῶν ἐμπεράμους, Rei nauticæ peritos, Nautas. [Epigr. in append. Anthol. Pal. 354, 2 : Ἀονίης ἐμπέραμον σοφίης· et sim. 310, 2.] || Adv. Ἐμπεράμως, Perite, Scite, ἐμπείρως, schol. Callim. H. in Lav. Pall. [25] : Ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα Χρίματα. || Cui ἐμπέραμος adde Ἐμπερὴς, quo itidem pro ἔμπειρος usus est Soph. Ulysse furente, teste Hesych. [In ed. Alberti typ. errore, non correcto in Auct., legitur Ἐμπέραμος. Unde transiit in Brunckii Lex. Soph.]

[Ἐμπερδολεκαναρύταινα, quod κατὰ γυναικὸς aliquem κωμικευόμενον dixisse testatur Eust. Od. p. 1599, 51.]

[Ἐμπερὴς. V. Ἐμπεράω.]

Ἐμπεριάγω, Circumdo, in VV. LL. [Circumago. Joseph. Bell. Jud. 5, 9, 3 : Κατὰ ἔθνος τὸν Θεὸν ἐμπεριάγοντα τὴν ἀρχήν. || Lustro, si recte habet scriptura ap. Eustrat. De op. anim. p. 343, 7 : Ἡ μέλισσα ... τοὺς λειμῶνας ἐμπεριάγει. Hase.]

[Ἐμπεριαυξανόμενα edd. Philonis vol. 2, p. 398, 32, ubi cod. ἔτι περιαυξόμενα. Cit. Lobeck.]

[Ἐμπεριβάλλω, Complector, Comprehendo. Aristid. vol. 2, p. 494 : Τὸ δὲ τὴν εὐρυθμίαν ἀπειργασμένον ἐστὶ τὸ ἐμπεριβάλλοντα τὰ νοήματα καὶ ἀπαρτίσαντα στῆναι τὸ νόημα. Schol. Pind. Pyth. 4, 40 : Οὐκ εὐκαιρῶ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἀρετὴν ἐμπεριβαλεῖν ἢ περιλαβεῖν τῷ ὕμνῳ. Ἐμπ. ἢ tacito delevit Bœckh.]

[Ἐμπερίβολος, ὁ, ἡ.] Ἐμπερίβολος λόγος, cui opp. ἀπερίβλητος καὶ καθαρὸς [ab Hermog., de quo Bud. : « Ἐμπ. λόγος, ut ἐγκατάσκευος, ἐνδιάσκευος. Hermog. : Δύναται δὲ καὶ αὔξεσθαι ἕκαστα τούτων καὶ μᾶλλον ποιεῖν ἐμπερίβολον τὸν λόγον κατ' ἔννοιαν καὶ ἐξ ἑτέρων, οἷον, Ὑπεσχόμην χορηγήσειν πένης ὤν. Τοῦτο μὲν ἦν τοῦ πρόσωπου ψιλόν. Ηὔξηται δὲ πῶς; Πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς πρὸς ἕτερον διαφορᾶς, οἷον, Μηδενὸς ὑπισχνουμένου. Εἶτα ἄλλη αὔξησις, Μηδὲ πλουσίων. Εἶτα ἑτέρα, Μηδὲ τῶν ἄλλων λειτουργιῶν ἀτελὴς μεμενηκώς. Quæ omnia sumpta sunt a Demosthene. Alibi : Οὗ τοὐναντίον, Ἰσοκράτης ἐν τῷ Ἀρχιδάμῳ ποιήσας ἧττόν τε ἐμπερίβολον καὶ πόρρω δεινότητος πεποίηκε τὸν λόγον. Cui opponitur ἀπερίβλητος λόγος καὶ καθαρὸς etc. »], ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν τὸν λόγον, quod est Illustrare et locupletare orationem, Fusam et amplam orationem facere et omnia adjuncta complectentem : unde etiam περιβάλλοντα λόγον et περιβεβλημένον eund. vocat [Hermog.] quem et ἐμπερίβολον. Eust. autem [Od. p. 1406, 31] vult hæc dici ἀπὸ τοῦ περιβάλλειν, quod significet περιττὰ τιθέναι, ἤτοι περισσὰ ἐμβάλλειν. [Idem Il. p. 24, 12, ad A, v. 11 : Ὅτι τρεῖς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αἰτίας, ἐξηρτημένας ἀλλήλων, τίθησιν ... καὶ ἔστι τὸ σχῆμα ἐμπερίβολον. || De versu s. metro ἐμπεριβόλῳ Draco p. 139, 10 : Διαφοραὶ δὲ τῶν στίχων εἰσὶν ἐννέα, κατενόπλιον, περιοδικὸν, Σαπφικὸν, βουκολικὸν, ὑπόρρυθμον, τέλειον, πολιτικὸν, κλιμακωτὸν, ἐμπερίβολον· 140, 20 : Ἐμπ. ἐστὶ τὸ ἔχον τινὰ τῶν δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν δέκα περιστατικῶν, οἷον, Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Ἔχει γὰρ οὗτος ὁ στίχος ποσὸν, ποιὸν, τόπον καὶ χρόνον.]

[Ἐμπεριβόλως, adv., item de oratione Anna Comn. p. 145, D, a Boiss. cit. : Τοῦ χαρακτῆρος εἶχε (ὁ λόγος) στρυφνῶς καὶ τὸ πᾶν ἐμπ.]

[Ἐμπερίγραπτος, ὁ, ἡ, Circumscriptus, i. e. Corporeus. Epiphan. vol. 1, p. 632, A : Πρῶτον διανοητέον ἐστὶν ὁποῖόν ἐστι τὸ κακὸν, καὶ ἐν ποίῳ γίνεται τὸ κακὸν, καὶ εἰ ἔστι ἐμπερίγραπτόν τι ἢ σῶμα, ὡς εἰπεῖν, ἢ ὑπό-

στασιν ἔχει. Bast. Basil. t. 2, p. 703, D : Ὕλη ἐμπερίγραπτος. Acta SS. Phileæ et Philor. p. 176, 16 Combef. : Πᾶν δὲ ὃ ἐμπερίγραπτον κατὰ φύσιν, Θεὸς οὐ γνωρίζεται. Hase.]

[Ἐμπερίγρᾰφος, ὁ, ἡ, idem. Athanas. vol. 2, p. 10, C : Ὁ γὰρ καθήμενος ἐμπ. ἐστιν ἐν ᾧ κάθηται τόπῳ.]

Ἐμπεριγράφω, exp. Scripto comprehendo. [Circumscribo, Pollux 9, 108 : Τηλία κύκλον ἐμπεριγράψαντες ἐνίστασαν τοὺς ὄρτυγας. Eust. ad Dionys. 970 : Ἐμπεριγράφει αὐτὴν (Assyriam) περὶ τὴν θάλασσαν τοῦ Εὐξείνου πόντου· Il. p. 926, 24 : Διαφορὰν δὲ τοῦ οἴσων καὶ οἰσόμενος φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν οἴσων ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρησίμου, τὸ δὲ οἰσόμενος ἑνὶ προσώπῳ ἐμπεριγράφει αὐτήν. Sextus Pyrrhon. 1, 206, p. 52 : Περὶ πασῶν γὰρ τῶν σκεπτικῶν φωνῶν ἐκεῖνο χρὴ προειληφέναι, ὅτι περὶ τοῦ ἀληθοῦς αὐτὰς εἶναι πάντως οὐ διαβεβαιούμεθα, ὅπου γε καὶ ὑφ' ἑαυτῶν αὐτὰς ἀναιρεῖσθαι λέγομεν δύνασθαι, ἐμπεριγραφομένας ἐκείνοις περὶ ὧν λέγονται. Eust. Il. p. 126, 3 : Ἡ γὰρ παρήχησις οὐ μιᾷ μόνῃ λέξει ἐμπεριγράφεται· Od. p. 1864, 4, Opusc. p. 80, 91.]

[Ἐμπεριδράττομαι, Comprehendo. Const. Porphyrog. De imag. Edess. p. 92. Boiss. Cogitatione comprehendo. Athanas. vol. 1, p. 729, B ed. Ben. : Δῆλον γὰρ ὅτι τὸ ἀρχὴν ἔχον τὸν ἄναρχον ὡς ἐστὶν ἐμπερινοῆσαι ἢ ἐμπεριδράξασθαι οὐχ οἷόν τε ἐστίν.]

[Ἐμπεριείργω, Coerceo, Concludo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 392, D : Τὰ ἡμῖν ἄληπτα καὶ ἀνεπινόητα πάντα τῇ γνώσει τῆς θείας σοφίας ἐμπεριείργεσθαι. Id. ib. p. 497, D : Τῇ φύσει τῆς σαρκὸς τὴν θεότητα ἐμπ. Et p. 315, D. Hase.]

Ἐμπεριεκτικὸς, ἡ, ὸν, Capax, Qui ambitu et complexu suo multa in se continere et comprehendere potest. Gregor. Naz. : Ἐμπεριεκτικώτερα καὶ κυριώτερα, Quæ plura complectuntur et sunt magis propria. [Clem. Al. Strom. 8, p. 330, 34 : Εἰσὶ δὲ ἔνιοι καὶ τῆς αἰτίας ἐμπεριεκτικοὶ ὅροι. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 885, 18 : Διαθέσεις δὲ κατὰ τὴν ἀκρίβειαν πέντε εἰσὶν, ἐνέργεια, πάθος, οὐδετέρα, μέση, ἐμπεριεκτική· 24 : Ἐμπ. δέ ἐστιν ἡ ἀμφοτέρων τῶν διαθέσεων (activæ et passivæ) ἐπιδεικτικὴ, ὡς ἔχει τὸ Βιάζομαι ὑπὸ σοῦ, καὶ τὸ Πορεύομαι διὰ σέ. L. D. Conf. Apollon. De constr. p. 39, 2; 40, 9 et 13; 297, 23; 298, 5; 338, 26. Hase.]

[Ἐμπεριέρχομαι, Obeo, Circueo. Euseb. Vita Const. 3, 44, p. 603, 2 : Τὴν γάρ τοι σύμπασαν Ἑῴαν μεγαλοπρεπείᾳ βασιλικῆς ἐξουσίας ἐμπεριελθοῦσα μυρία μὲν ἀθρόως τοῖς κατὰ πόλιν ἐδωρεῖτο δήμοις, ἰδίᾳ τε τῶν προσιόντων ἑκάστῳ. Boiss. Aor. Lucian. Amor. 11 : Στοὰς δὲ Σωστράτου καὶ τἆλλα ... πρῶτον ἐμπεριελθόντες. Translate Philo vol. 2, p. 61, 6 : Μηδὲν ἐμπεριελθεῖν ἀκριβείᾳ λογισμοῦ δυνάμενοι. Hase.]

Ἐμπεριέχω, Contineo in, Complector et comprehendo in, Cohibeo in. [Gl. : Ἐμπεριέχεται, Comprehensum est; Ἐμπεριεχόμενον, Comprehensum. Theophr. H. Pl. 1, 11, 1 : Καὶ τῶν μὲν εὐθὺς τὸ σπέρμα μετὰ τὸ περιέχον ... πλείω δὲ τούτου τὰ ἐμπεριέχοντα. Aristot. De mundo c. 4, p. 395, 18 : Ἐμπεριέχει καὶ ἡ γῆ πολλὰς ἐν αὑτῇ ... πηγάς. Plut. Mor. p. 937, B : Ὅταν ἶριδες δύο φανῶσι, νέφους νέφος ἐμπεριέχοντος. Artemid. 2, 3, p. 134 : Ἐμπεριέχειν τὸ σῶμα (chlamydem).] Aristot. De mundo [c. 2] : Τῶν γεμὴν ἐμπεριεχομένων ἄστρων, τὰ μὲν ἀπλανῆ, Eorum siderum, quæ intus cohibentur, Bud. i. e. Eorum siderum, quæ in cœli ambitu continentur, in cœlo sunt. [Ἀπὸ τῶν ἐμπεριεχομένων ἀστέρων, Gemin. Isag. p. 1, A: Ἐν τῷ μέρει οὐκ ἐμπεριέχεται τὸ ὅλον, Sext. Emp. p. 251, v. 13, 15. Hemst. Polyb. 9, 32, 4 : Ἐμπεριέχεσθαι τὴν ἡμετέραν ἀσφάλειαν ἐν ταῖς ἐκείνων ἀρεταῖς. Plut. Mor. p. 742, F : Ταῖς δευτέραις ὁμολογίαις τῶν πρώτων ἐμπεριεχομένων· 731, F. Dionys. A. R. 10, 31 : Λόφος ... ἐμπεριεχόμενος τῇ πόλει· 11, 43. Plut. Galb. c. 25 : Οἱ ἀγνοοῦντες τὰ πραττόμενα τοῖς εἰδόσι καὶ συνεστῶσιν ἐκ παρασκευῆς ἐμπεριεχόμενοι. Eust. Opusc. p. 249, 41 : Διὰ βίβλων, αἷς καὶ δόγματα ἱερὰ ἐμπεριέχεται. Ocellus 1, 9 : Τὰ ἐμπεριεχόμενα τῷ κόσμῳ.]

[Ἐμπεριικλείω, Includo, Inclusum teneo. Eust. Il. p. 105, 22 : Καὶ γὰρ ὁ θυμὸς οὐκ ἐπιτρέπει τῷ λαλοῦντι συλλέγειν νοήματα, ἀλλὰ μίαν ἔννοιαν ἐμπερικλείσας τῷ στόματι ἀφίησι μασᾶσθαι αὐτήν. Seager. Constant. Basil. Mac. p. 150.]

[Ἐμπερίκρατέω, Undique contineo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 494, C : Ὁ πάντα ἐμπερικρατῶν τῇ προορατικῇ δυνάμει. Hase.]

[Ἐμπερικροτέω. Nicetas Alex. 2, p. 310, B : Ἐδεδίει γὰρ τὴν ἐς τοὐπιὸν ἐπανάστασιν καὶ ὡς μήποτε Σικελοὶ τῆς ἐλευθερίας ἐρασθεῖεν προμηθούμενος, πᾶσαν αὐτοῖς ἀγαθὴν ἐλπίδα ἀπέκοψε, ὅση τε ἐν χρήμασι καὶ ὅση ἐν ἅρμασι καὶ ἵπποις τεθέαται καὶ ὅση περιβόλοις πόλεων εὐτειχίστοις καὶ ἀνδράσιν εὐγενέσι καὶ ἐχυροῖς ἐρύμασιν ἐμπερικροτεῖ, figurate pro Fidit. L. Dindorf.]

[Ἐμπερικρύπτω, Occulto. Prodromus in Boiss. An. vol. 1, p. 430. Osann.]

Ἐμπεριλαμβάνω, λήψομαι, q. d. Intus comprehendo. [Ἐμπεριειλημμένον, Comprehensum, Gl. Theophr. C. Pl. 5, 3, 4 : Αὐξανόμενα γὰρ συνεκπληροῖ πως τὸ ὅλον, τὰ μὲν ἐμπεριλαμβάνοντα, τῶν δὲ καὶ ἀποπιπτόντων διὰ τὸ αὖον. Plut. Thes. c. 3 : Κοιλότητα συμμέτρως ἐμπεριλαμβάνουσαν τὰ κείμενα· Mor. p. 855, C : Τὴν διήγησιν ἐπεξάγων, ὅπως ἐμπεριλάβῃ ἀτύχημά τινος ἢ πρᾶξιν. Dionys. De comp. verb. p. 197, 5 R. : Πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα. Conf. De vi Demosth. p. 1109, 4; 1110, 10.] Et pro περιλαμβάνω, ut Aristot. : Ἑνὶ ὀνόματι ἐμπεριλαβόντες, Complexi. Et ἐμπεριλαμβάνεσθαι pass. quod et ἐναπολαμβάνεσθαι, Bud. p. 558 ex eod. Aristot. [ut Meteorol. 2, 3 medio. Origen. C. Cels. 4, p. 205. Seager. Plut. Mor. p. 613, E : Καὶ γὰρ ἂν ὀλίγοι τινὲς ἰδιῶται παρῶσιν ἐν μέσῳ πολλῶν τῶν πεπαιδευμένων ἐμπεριλαμβανόμενοι. Diog. L. 10, 90 : Τὰ ἄστρα ... ὕστερον ἐμπεριελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ κόσμου. Eust. Opusc. p. 114, 65 : Κακὰ πεπραγμένα πρὸς τούτων ἢ ἐκείνων, οἳ ταῖς βίβλοις ἐμπεριειλήφαται. L. Dindorf.]

[Ἐμπεριλείπω, Relinquo. Eust. epist. Comm. in Dionys. præmissa p. 76, 30 : Οὐρανοβάμονος μὲν Ἑρμοῦ Ἄρατος ἐντελὴς ὑποφήτης ὡς ἐν μέτρῳ τοῖς εἰσαγομένοις ἐμπεριλέλειπται.]

[Ἐμπεριληπτικὸς, ἡ, ὸν, Comprehendens. Etym. M. p. 68, 54 : Ἡνίκα τοῦ κατηγορουμένου πλήθους ὅλον ἐστὶν ἐμπεριληπτικόν (voc. ἄλλος). Ubi leg. ὅλου. Apollon. De constr. 1, 10, p. 36, 1 : Ἀνάγκη οὖν ἐστι προσγίνεσθαι τὸ ἄρθρον τῷ ἐμπεριληπτικῷ τοῦ μέρους. L. Dindorf.]

Ἐμπερίληψις, εως, ἡ, Complexus quo aliquid intra nos continemus. Budæo Interior coarctatio : apud Aristot. [Meteorol. 2, 8 med.], ubi improbans opinionem Empedoclis, dicit : Ἄλογος δὲ καὶ ἡ πυρὸς ἐμπερίληψις· pro qua dictione paulo post ἀπόληψιν dixisse ait. [Dionys. De vi Demosth. p. 1069, 5 : Τῆς μὲν οὖν αὐστηρᾶς ... ἁρμονίας τοιόσδε ὁ χαρακτήρ· ὀνόμασι χρῆσθαι φιλεῖ μεγάλοις καὶ μακροσυλλάβοις ... χρόνων δ' ἀξιολόγων ἐμπεριλήψει διορίζεσθαι θάτερα ἀπὸ τῶν ἑτέρων, Temporum interjectorum intervallis.]

[Ἐμπερινοέω. Epicur. fr. Hercul. De nat. l. 11, col. 9, p. 20, 5 ed. Orell.: Βουλόμεθά τι συνάψαι φάσμα τούτοις ἐμπερινενοημένον. I. q. ἐμπεριδράττομαι, Mente comprehendo, quod v.]

[Ἐμπερινοστέω, Oberro in. Pallad. Vita Chrysost. p. 46, D ed. Montf. : Εἰπάτωσαν ἡμῖν οἱ κοιλιολάτραι καὶ τραπεζογίγαντες ... οἱ τὴν Ἰωάννου ἄσκησιν μεμφόμενοι, ἐμπερινοστήσαντες παλαιὰν καὶ καινὴν διαθήκην, ποῦ εὗρον ἐν ἐπαίνῳ συμπόσιον, Licet revolverint Int. Boiss.]

[Ἐμπεριοδεύω, Inambulo. Eust. Opusc. p. 217, 36 : Οὐκέτι ἀσχημόνως, καθὰ καὶ πρὶν, τῇ τοῦ βίου ἐμπεριοδεύει νυκτὶ, ἀλλ' ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατεῖ.]

[Ἐμπερίοδος, ὁ, ἡ, Periodo inclusus. Dionys. De comp. verb. p. 51, 13, (56 Gœll.) : Ὅταν ἐν περιόδοις προσήκῃ τὸν λόγον ἐκφέρειν· οὐ γὰρ δὴ πανταχῇ γε τὸ ἐμπερίοδον χρήσιμον.]

[Ἐμπερίοδος, i. q. ἐν περιόδῳ, In orbem. Cornut. De nat. deor. c. 27, p. 206.]

[Ἐμπεριορίζω, Circumscribo. Eust. Opusc. p. 69, 96 : Λέγω δὲ ἐγκάθετον μὲν καὶ αὐτοπαθῆ ἀγάπην τὴν ἐμπεριωρισμένην τῷ νηστευτῇ αὐτῷ ἐκείνῳ καὶ μόνῳ.]

[Ἐμπεριοχὴ, ἡ, Inclusio. Cleomed. 1, 3 : Περιαγόμενα (τὰ ἄστρα) ὑπ' αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) διὰ τὴν ἐμπεριοχήν.]

Ἐμπεριπᾰθέω, ut ἐμπεριπαθῶ τούτοις, q. d. Instomachor his, ea forma qua dicitur, Indoluit facto, et Indoluisse malis, ab Ovidio, pro Stomachor in his. At in VV. LL. exp. simpliciter Stomachor.

Ἐμπεριπᾰτέω Inambulo. [Achill. Tat. 1, 6, p. 11,

16 : Καί τινας ἐμπεριπατήσας διαύλους .:. ἀπήειν. Lucian. Adv. indoct. c. 6 : Ὠνούμενος χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἄν τις καὶ ἀρτίπους ἐμπεριπατήσειεν. Philo vol. 1, p. 358, 40 : Μέχρι μὲν γὰρ ἐνσχολάζει καὶ ἐμπεριπατεῖ τῇ ψυχῇ φρόνησις, ὑπερόριος πᾶς ὁ ἀφροσύνης ἑταῖρος ἐκτετόξευται. Levit. 26, 12 : Ἐμπεριπατήσω ἐν ὑμῖν· Cor. 2, 6, 16. Job. 1, 7 : Περιελθὼν τὴν γῆν καὶ ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρειμι· 2, 2 : Ἐμπεριπατήσας τὴν σύμπασαν. Aliter Prov. 30, 31 : Ἀλέκτωρ ἐμπεριπατῶν θηλείαις.] Et metaph. ap. schol. Aristoph. [Ran. 983] ἐμπεριπατῆσαι περί τινος, pro Disceptare de re quapiam, more philosophorum qui disceptabant deambulantes. [Et ib.' : Ὀρθῶς γάρ σου κατηγορεῖ ἐπὶ τῇ πάντων ἀδολεσχίᾳ ὁ Αἰσχύλος, καὶ οὐκ ἂν ἔχοις ἐμπεριπατῆσαι οὐδὲ ἐπαινέσαι σεαυτὸν ἐπὶ τούτῳ. Petiit autem schol. ex Aristophaneo οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περί γε τούτου. Aliter Plut. Mor. p. 57, A : Ὅλῳ τῷ μυκτῆρι χρῆται, καθάπερ ὁ Στρουθίας ἐμπεριπατῶν τῷ Βίαντι καὶ κατορχούμενος τῆς ἀναισθησίας αὐτοῦ τοῖς ἐπαίνοις. Ubi Wyttenb. : « Ἐμπεριπατεῖν ad verbum reddidit Plautus Asin. 3, 3, 93 : *Inambulandum est : nunc mihi vicissim supplicabunt*, i. e. insultandum. Infra p. 65, F : Οὐ πάνυ ῥᾳδίως ἐμπεριπατεῖν τοῖς κόλαξιν ἑαυτοὺς παρέξομεν· 531, B : Παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φλυάρῳ σαυτόν. »]

[Ἐμπεριπείρω, Infigo. Strabo 17, p. 794 : Ἐκεῖνος μὲν οὖν ἀπέθανεν ἐμπεριπαρεὶς ταῖς σαρίσσαις. Coraes περιπαρείς.]

[Ἐμπεριπίπτω, εσοῦμαι, Incido. Hippocr. De flat. p. 297, 24 : Διὰ τί οὖν οὐχ ἅπασι τοῖσι ζώοισι, ἀλλ' ἔθνει τινὶ αὐτέων ἐμπεριπίπτουσιν αἱ τοιαῦται νοῦσοι; Alii libri ap. Foes. p. 339, 19, περιπίπτουσιν, ut duplex scriptura conjuncta videatur, ἐμπίπτουσιν et περιπίπτουσιν.]

[Ἐμπεριπλέω, Circumnavigo in. Sic enim vertendum foret, si recte legeretur in ed. Haverc. Josephi Bell. Jud. 3, 10, 9, p. 258 : Ὅμως δ' οὖν ἐμπεριπλέοντες τὰς σχεδίας, ἔστι δὲ ὅπου καὶ πλησιάζοντες, πόρρωθεν τοὺς Ῥωμαίους ἔβαλλον λίθοις. Sed revocandum quod sententia postulat ἐκπεριπλέοντες.]

[Ἐμπεριποιέω, Indo, Affero. Ptolem. Tetrab. p. 50, 21 : Ἀλλοτριωθέντων τῶν τὰς δυνάμεις αὐτοῖς ἐμπεριποιησάντων. Hase.]

[Ἐμπεριρρήγνυμι, legitur in libris nonnullis Aristot. H. A. 5, 32, p. 557, 26 : Εἶτα ἐμπεριρραγέντος τοῦ δέρματος ἐκπέτεται τοῦτο ἐγκαταλιπὼν ὁ ψήν.]

[Ἐμπερίσπαστος, ὁ, ἡ, Distracto animo. Pseudathanas. vol. 2, p. 364, F : Μὴ ἀγαπήσῃς οἰκεῖν μετὰ ἀνθρώπων ὑλικῶν καὶ ἐμπερισπάστων· ἢ μόνος οἴκει ἢ μετὰ ἀνθρώπων ἀΰλων καὶ ὁμοφρόνων· ὁ γὰρ μετὰ ἀνθρώπων ὑλ. καὶ ἐμπ. οἰκῶν, πάντως κοινωνήσει καὶ αὐτὸς τῇ τούτων περιστάσει (περισπάσει?) καὶ δουλεύσει, ἀνθρωπίναις ἐπιταγαῖς κτλ.]

[Ἐμπερισπούδαστος, ὁ, ἡ, Studiose cultus vel frequentatus. Joseph. Contra Ap. 2, 35, de fanis : Τὰ δὲ ἐμπερισπούδαστα, καθάρσεσι παντοδαπαῖς περικοσμούμενα. Hase.]

[Ἐμπεριστρέφομαι, Versor in. Const. Man. Chron. p. 123, C : Ταῖς αὐλαῖς ἐμπεριστρεφομένῳ. Boiss.]

[Ἐμπερίτμητος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. S. Hieron. Dial. de S. Trinit. p. 28. Boiss.]

[Ἐμπερίτομος, ὁ, ἡ, Verpus, Recutitus. Epiphan. vol. 1, p. 6, A : Ἀδὰμ γὰρ πρωτόπλαστος πέπλασται οὐκ ἐμπ., ἀλλ' ἀκροβύστης (sic) μὲν τῇ σαρκί. Nicet. Man. Comn. 6, p. 123, C : Ἅπας δὲ κείμενος ἀποσυρεὶς ἦν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς, πολλοὶ δὲ καὶ τοὺς ἰθυφάλλους ἀπεκαυλίσθησαν. Ἐλέγετο δὲ τοὺς Πέρσας τοῦτο τεχνάσασθαι, ἵνα μὴ τοῦ ἀκροβύστου ὁ ἐμπ. διαστέλλοιτο. Philostorg. Hist. E. 3, 4, p. 486, 32 : Ἐμπερίτομον δὲ τὸ ἔθνος, κατὰ τὴν ὀγδόην περιτεμνόμενον ἡμέραν· ubi ἐκπ. legebatur ante Vales., qui v. Jo. Chrysost. In Ep. ad Rom. serm. 6, vol. 3, p. 39, 16, citat Seager., Symeon. Metaphr. in Anecd. suis vol. 5, p. 3, 2, Boisson.]

[Ἐμπεριτρέχω, Circumcurso. Clem. Const. apost. p. 55, b, 5 : Ἐμπεριτρέχουσαι τοὺς τῶν πλησίον οἴκους διασείουσιν. Hase.]

[Ἐμπεριχαρὴς, ὁ, ἡ, Lætus. Ephraem Syr. vol. 2, p. 313, C : Ἐμπεριχαρεῖς ἦσαν ἡ Σάρρα καὶ ὁ Ἀβραὰμ τεχθέντος τοῦ Ἰσαὰκ, ἐμπ. ἦσαν Μαρία καὶ Ἰωσὴφ τεχθέντος τοῦ Ἰησοῦ. L. Dind. Gregor. Nyss. t. 2, p. 904, C; Pseudochrys. t. 7, p. 394, 38. Hase.]

[Ἐμπερκάζω, Maturesco, Nigresco, ut solent maturescentes fructus. Hesych. : Ἐμπερκάζουσαν, ὑποθάλλουσαν, μελανίζουσαν.]

[Ἐμπέρονται, ἐμποικίλλονται, Variegantur, Hesych. HSt. in Περόνη : « Athen. 12 : Ἐποίκιλλον τὰ σώματα περόναις. Quo l. declarari videtur quod apud Hesych. legitur Ἐμπ., ἐμπ. Si tamen id mendosum non est ». Locus Ath. p. 524, D, est : Αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν (Scytharum) τὰς Θρᾳκῶν τῶν πρὸς ἑσπέραν καὶ ἄρκτον τῶν περιοίκων γυναῖκας ἐποίκιλλον τὰ σώματα, περόναις γραφὴν ἐνεῖσαι. Sed a περόνη certe formari non potuit ἐμπέρονται, quod ἐμπερονῶνται dicendum foret. Albertus coll. gll. Περκάζει, ποικίλλει· Περκαίνειν, διαποικίλλεσθαι· Περκνὸν, ποικίλον· Περκώματα, τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα, ejusd. stirpis voc. quærebat in hac gl.]

Ἐμπερονατρὶς, ίδος, ἡ [Dor. pro ἐμπερονητρὶς], Hésychio ἱμάτιον διπλοῦν, Vestis dupla. [Polluci 7, 54, σχιστὸς χιτών. Eadem ἐμπερόνημα, quod v., et apud Antipat. Thess. Anth. Pal. 7, 413, 3, ἀμπεχόνη περονῆτις.]

Ἐμπερονάω, Infibulo, Fibula infigo. Ἐμπερονῆσαι Hesych. et Suid. exp. διατρῆσαι, Perforare, Fibula trajicere. [Hesych. in Ἐμπείρω cit. Med. Hermippus ap. Athen. 15, p. 668, A : Χλανίδες δ' οὖλαι καταβέβληνται, θώρακα δ' ἅπας ἐμπερονᾶται. Josephus B. J. 7, 3, p. 406 : Πορφυρᾶν ἐμπερονησάμενος χλανίδα.]

[Ἐμπερόνημα, τὸ, Vestis ead. quæ supra ἐμπερονητρὶς s. ἐμπερονατρίς. Theocr. 15, 34 : Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει· λέγε μοι πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ. Ubi conf. Valck. Διπλοΐδα et δίπλακα int. schol. Add. Suid. v. Χλαῖναι.]

[Ἐμπερόνησις, εως, ἡ, Fibulatio. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 3, p. 401, 9 : Καὶ γὰρ ὑπομένουσι... καὶ τομὰς καὶ διαιρέσεις, καί γε διατρήσεις καὶ ἐμπερονήσεις ῥαφίδων. Boiss.]

[Ἐμπερονητρίς. V. Ἐμπερονατρίς.]

[Ἐμπερπερεύομαι, Effero me. Arrian. Diss. Epict. 2, 1, 34 : Καὶ νῦν, καιροῦ καλοῦντος, ἐκεῖνα δείξεις ἐπελθὼν καὶ ἀναγνώσῃ καὶ ἐμπερπερεύσῃ. Ἰδοὺ πῶς διαλόγους συντίθημι. Cic. Ad Att. 1, 14 : « Ego autem ipse, dii boni, quomodo ἐνεπερπερευσάμην novo auditori Pompeio. Si unquam mihi περίοδοι, si καμπαὶ, si ἐνθυμήματα, si κατασκευαὶ suppeditaverunt, illo tempore ».]

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, Hesychio ἔδεσμα διὰ τυροῦ σκευαζόμενον : fortassis quoniam foliis obductum coqui solebat : qualia erant etiam τὰ θρία, quæ foliis ficulnis involuta coquebantur. [Conf. Ἐμπέπτας.]

Ἐμπεταννύω, Explico, Extendo, Appendo cortinam, VV. LL. || Pro Explico s. Expando in, accipit Xenoph. Cyrop. 1, [6, 40] : Ἐν τούτοις τὰ δίκτυα δυσόρατα ἐνεπετάννυες. [Οἱ τοῖχοι ἀλουργέσι καὶ διάχρυσοις ἐμπεπετασμένοι ὕφεσι, Aureis tapetibus tensi parietes, Socrates Rhodius ap. Athen. 4, p. 147, F. Id. ib. 148, B : Κατεστρώθη ἐπὶ τὰ ... βάθη τὰ ἐδάφη τῶν δένδρων, ἐμπεπετασμένων δικτύων ταῖς ἕλιξιν. Callixenus Rhod. ib. 5, 206, A : Διατόναια ... ἐφ' ὧν αὐλαῖαι.... ἐνεπετάννυντο. Schweigh. Achill. Tat. 1, 1, p. 5, 32 : Ἥρτητο δ' ἀμφοῖν (manuum) ἑκατέρωθεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἡ καλύπτρα κύκλῳ τῶν νώτων ἐμπεπετασμένη. L. Dind.]

[Ἐμπέτασμα, τὸ, Aulæum. Joseph. Ant. Jud. 15, 11, 3 : Θύρας δὲ ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ... ποικίλοις ἐμπετάσμασι κεκόσμητο. Hase.]

[Ἐμπέτομαι, Involo. Niceph. Chumnus in Anecd. meis vol. 5, p. 209, 3 : Ἱέραξ ... τῇ στοᾷ ἐμπετόμενος, καὶ ἄνω καὶ κάτω περιιπτάμενος καὶ φερόμενος. Boiss.]

Ἔμπετρος, ὁ, ἡ, Qui in petris nascitur, Qui in saxis, s. locis petrosis et saxosis provenit. Ἔμπετρον vero, Herba est nascens in montibus et maritimis, salso gustu : a Romanis Saxifraga dicta. Est et alia ejusd. nominis, quam Latini Calcifragam appellant, ut Gorr. tradit. Plin. 27, 9 : Empetron, quam nostri Calcifragam vocant, nascitur in montibus et maritimis, fere in saxo : quo propius mari fuerit, minus salsa est. Quæ e Diosc. 4, 181, desumsit, ubi sic scribit : Ἔμπετρον· οἱ δὲ φακοειδές· ἐν παραλίοις καὶ ὀρεινοῖς φύεται, ἁλυκὸν τῇ γεύσει· τὸ δὲ προσγειότερον, πικρότερον. [Paul. Æg. 7, p. 236, 35 : Ἔμπετρον ἢ πρασσοει-

δὲς (sic) καθαρτικόν ἐστι φάρμακον φλέγματος καὶ χολῆς· ἔστι δὲ καὶ ἁλυκόν· διὸ καὶ ῥυπτικὸν ἂν εἴη.]

Ἔμπευκης, ὁ, ἡ, Amarus, VV. LL. [Nicander Al. 262 : Νέκταρ ὀπῷ ἐμπευκεΐ χράνας, ubi codd. ἐν πεύκεϊ.]

[Ἐμπεφῡκότως, q. d. Concrete, Firmiter ut concreta et cohærentia inter se. Schol. Theocr. 15, 68 : Ἀπρὶξ, ἀντὶ τοῦ ἐμπ., ὥστε μὴ διαπρῖσαι τὴν συμφυίαν. Tim. Lex. Plat. p. 47 in eod. voc., Hesych. v. Φῦ χειρί.]

[Ἐμπεφυρμένως, Confuse. Jo. Tzetza De poesi trag. v. 148, editus a Duebnero in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 407 : Τὰ σκηνικὰ γράφοντες ἐμπεφυρμένως. Sed ib. 90, p. 405 : Γράψαντες, ὡς γράφουσι συμπεφυρμένως· 144 : Οὕτω μὲν οὗτοί φασι συμπ. L. Dindorf.]

[Ἔμπη, Ubi, forma Æol. pro Dor. πεῖ, quod v., ut iidem Æoles dixerunt κῆ pro κεῖ. Phalæc. Anthol. Pal. 13, 5, 6 : Ἔμπη δὲ νίκης; — Ἰσθμόν. — Ἢ τὸ δ' ἔμπη; Recte Schneid., relicta interpretum sententia qui ἔμπη pro verbo, νίκης pro genit. habuerant, ἔμπη interpretatus est Ubi, cui conf. fort. ἔμπλην i. significans q. πλήν. Sed idem Doricum dixit, quod mihi perinde Æolicum videtur, ut ὔμμιν in eod. carmine, et νικῆς scripsit pro νίκης, quæ videri potest sec. pers. formæ Æol. νίκημι. Superest autem quærendum quomodo scribenda sit media versus pars Ἰσθμὸν ἢ, quum non satisfaciat Ἰσθμίοις. Per se non esse falsum Ἰσθμὸν accusativum ostendit monum. agon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 362. L. Dind.]

Ἐμπήγνυμι, ήξω, Compactum et coagmentatum insero [Hæc signif., ex versu Macedonii paullo post cit. petita, rectius omittatur], Infigo, Depango in. [Gl.: Ἐμπεπηγὼς, Infixus; Ἐμπήγημι, Impago. Ubi leg. videtur Ἐμπήγνυμι, Impingo. Pind. Pyth. 2, 91 : Ἐνέπαξεν ἕλκος ὀδυναρὸν ἑᾷ πρόσθε καρδίᾳ. Aristoph. Ach. 1226 : Λόγχη τις ἐμπέπηγέ μοι δι' ὀστέων ὀδυρτά. Theophrast. H. Pl. 1, 8, 3 : Τῆς ἐλάτης ὀρθοὶ καὶ οἱ ὄζοι καὶ οἱ κλάδοι, ὥσπερ ἐμπεπηγότες. Achill. Tat. Isag. in Phæn. p. 142, E : Ζητεῖται εἰ ἐμπεπήγασι τῷ οὐρανῷ οἱ ἀστέρες. Æneas Tact. c. 33 : Τοῦτο δὲ ἀφίεσθαι χρὴ εἰς τὸ προσαγόμενον μηχάνημα, ἐσκευασμένον οὕτως, ὥστε ἐμπήγνυσθαι εἰς τὸ μηχάνημα καὶ ἐπιμένειν τὸ πῦρ ἐμπαγέντος αὐτοῦ. Polyb. 1, 22, 9 : Ταῖς σανίσι τῶν καταστρωμάτων ἐμπαγέντες οἱ κόρακες. Apollodor. 2, 5, 4, 5 : Τῷ γόνατι Χείρωνος ἐμπήγνυται (τὸ βέλος). Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, B : Τάφροις τ' ἐμπήξειας (τὰς βλάστας). Geopon. 9, 10, 7 : Πάσσαλον εἰς τὰς ῥίζας ἐμπήξας. Paulus Sil. Anth. Pal. 5, 266, 3 : Λυσσώων τάχα πικρὸν Ἔρως ἐνέπηξεν ὀδόντα εἰς ἐμέ.] Macedon. Epigr. [Anth. Pal. 11, 374, 4] : Τίς γὰρ ὀδόντων Ὄρχατον ἐμπήξει φαρμακόεντι δόλῳ; Quis enim infiget et inseret ordinem dentium pharmacis? Nullis enim medicamentis dentes qui exciderunt vetulæ, reparare quisquam possit. [Ap. Antig. Caryst. c. 21 : Ἐν δὲ τῇ νήσῳ θανάσιμός ἐστιν ἡ ἄχερδος, κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπλήξῃς, ἀφαυαίνει, Jacobs. ad Anthol. vol. 7, p. 361 conj. ἐμπήξῃς. || Per tmesin Hom. Il. E, 40, etc. : Μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξε. Aristoph. Vesp. 437 : Εἰ δὲ μὴ τοῦτον μεθήσεις, ἔν τί σοι παγήσεται.] || Exp. etiam Concrescere facio, Cogo, Coagulo; itidemque Ἐμπήγνυμαι, Congelor, Gelu concresco s. coeo. [In Il. Theophr., unde signif. hæc ducitur, C. Pl. 1, 22, 7, ubi de plantis frigus perferentibus est ἥκιστα ἐμπήγνυσθαι, et ib. 5, 12, 4 et sqq. ubi activum et passivum eodem modo ponitur, itemque subst. ἔμπηξις, restituendum ubique ex cod. Urbinati esse ἐκπ. animadvertit Schneid. || Improprie Diphilus Athen. 7, p. 292, C : Ἐμπέπηγα τῷ διακονεῖν, In ministerium totus incumbo. Schweigh. Jo. Chrysost. Adv. vitup. vitam monast. l. 3 : Ἐάσωμεν αὐτοῖς ἐμπαγῆναι τὰ μαθήματα· Hom. 32 in Genesin p. 253 : Εἴωθε γάρ πως τὰ μὲν μετὰ πόνου καὶ ζητήσεως εὑρισκόμενα μᾶλλον ἐμπήγνυσθαι ἡμῶν τῇ διανοίᾳ. Id. alio l. : Καλῶς ἐμπαγὲν τῇ μνήμῃ. Suicer. || Forma Ἐμπήσσω est in Gl. cum interpr. Infigo. Basil. M. Ep. 42, vol. 3, p. 129, C : Αἱ μὲν γὰρ τραγῳδίαι ὥσπερ σκόλοπες τοῖς κατὰ τὸν βίον δι' εὐθυμίας καὶ χαρᾶς ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ἐμπήσσονται. Schol. Hom. Il. Δ, 535 : Τὰ ἐμπησσόμενα τῇ ἀσπίδι δόρατα. Etym. M. p. 709, 9.]

Ἐμπηδάω, ήσομαι, Insilio [Gl.], i. q. εἰσπηδάω, et poet. ἐνθορέω. A Luciano ἐμπηδᾶν, si mendo caret locus [De hist. conscr. c. 20], dicitur et de eo qui velut insiliens manum patinæ infert : Ὃς οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον οἶδεν, ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων [ὀρνιθείων Schæf.] καὶ συείων καὶ λαγῳῶν προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχου. [Polyb. 12, 9, 4 : Εἰς πᾶσαν αὐλὴν καὶ σκηνὴν ἐμπεπηδηκότα, inter convicia a Timæo in Aristotelem congesta. Dio Cass. 62, 18 : Ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐμπηδώντων. Maccab. 1, 9, 48 : Ἐνεπήδησεν εἰς τὸν Ἰορδάνην. Inc. int. sec. schol. Prov. 17, 16 : Ἐμπηδήσεται εἰς κακὰ, ubi ἐμπεσεῖται in textu. Seq. dat. Joseph. B. J. 5, 2, 2 : Μέσοις ἐμπηδᾷ τοῖς πολεμίοις· 7, 3 : Ἐμπηδᾷ τῇ μέσῃ τῶν Ἰουδαίων φάλαγγι. Eust. Od. p. 1646, 22 : Ὃ (ἀσκῷ) πεφυσημένῳ ἐμπηδῶντες οἱ βουλόμενοι ... ὑπεκίνουν γέλωτα τοῖς θεωμένοις.]

[Ἐμπήδησις, εως, ἡ, Assultus, Insultatio. Hippocr. Epid. 2, p. 1008, G : Γίνονται δὲ αὗται (rupturæ circa pubem) ἢ ἀπὸ πληγῆς ἢ σπάσιος ἢ ἐμπηδήσιος ἑτέρου. De velitatione bellica Nicet. Is. Ang. 1, p. 246, D : Ἀκροβολισμοὶ ἑκατέρωθεν καὶ ἐμπηδήσεις κατ' ἀλλήλων ἐγίνοντο παρ' ἀμφοτέρων τῶν στρατευμάτων.]

[Ἐμπηκτέον, Impingendum. Geopon. 18, 2, 2 : Κλίμακας ἐμπ.]

Ἐμπήκτης, ὁ, Hesychio ὁ τὰ δικαστικὰ γραμματίδια παρὰ τοῦ θεσμοφόρου λαμβάνων ὑπηρέτης, καὶ πήσσων εἰς τὴν κανονίδα· quæ verba sic exponunt, Minister qui forenses legalesque tabulas a legislatore accipiens in libellos compingit. Librorum quoque, ut hodie vocamus, compactores ἐμπήκτας fortasse nominare licebit. [Etym. M. p. 335, 48 : Ἐμπ. ὁ θεσμοθέτης. V. Κανονίς.]

[Ἔμπηλος, ὁ, ἡ, Lutosus, Lutulentus, Cœnosus. Geopon. 2, 5, 7 : Τὰ λίαν ἔμπηλα ὑδρηλότερα (terræ genera).]

[Ἐμπηλόω, Luto conspurco. Achmet. Onirocr. p. 151, 15 : Ἐνεπηλώθη τι τῶν ἱματίων αὐτοῦ· it. p. 154, 6, et 156, 24. Joann. Clim. p. 334, 22 : Ἐμπεπηλωμένοι γὰρ ὑπάρχοντες τὸν τρόπον. Hase.]

[Ἐμπήλωσις, εως, ἡ, Maculatio per lutum. Achm. Onir. p. 156, 26 : Ἀνάλογον τῆς ἐμπηλώσεως. Hase.]

Ἔμπηνος, Hesychio ἧλος, Clavus.

Ἔμπηξις, εως, ἡ, Infixio. [Galen. De ossib. vol. 4, p. 11, B : Γόμφωσις συνάρθρωσίς ἐστι κατ' ἔμπηξιν. Permutatum cum ἔκπηξις v. in Ἐμπήγνυμι.]

Ἔμπηρος, ὁ, ἡ, i. q. πηρὸς, s. ἀνάπηρος, Mutilus, Membro aliquo captus, Membris suis non absolutus. Apud Suid. : Αἱ δὲ γυναῖκες ἔτικτον ἔμπηρα καὶ τέρατα, ubi ipse ἔμπηρα exp. πεπηρωμένα. Aliter ap. Hesych. : Μεθ' [Λακεδαιμόνιοί θ'] ἡμῶν τὰ τείχη κατέβαλον, καὶ τὰς τριήρεις ἔλαβον ἐμπήρους, ὅπως μηκέτι θαλαττοκρατοῖντο Πελοποννήσιοι, ubi ipse ἐμπήρους exp. δμήρους, τοὺς ἐν δμηρείᾳ ὄντας, τοὺς ἐπὶ συμβάσει διδομένους ὥσπερ ἐνέχυρα τῶν ὡμολογημένων, Obsides. [Leg. ἐμμήρους, de quo v. in Ἔμμηρος. Sunt autem verba citata Demetrii comici. V. annot. interpretum. Herodot. 1, 167 : Ἀγυλλαίοισι πάντα τὰ παριόντα τὸν χῶρον ἐν τῷ οἱ Φωκαιέες καταλευσθέντες ἐκέατο, ἐγίνετο διάστροφα καὶ ἔμπηρα καὶ ἀπόπληκτα, ὁμοίως πρόβατα καὶ ὑποζύγια καὶ ἄνθρωποι· 196 : Οὕτω αἱ εὔμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν, et ib. paullo ante. De Hippocrate Foes. OEc. p. 125 : « De morb. 1, p. 446, 8 : Ἡ ἔμπηρόν τι τοῦ σώματος γενέσθαι ἢ μὴ ἔμπηρον. Ib. 447, 23, ἔμπηροι quinam sint his verbis exponit : Ἔμπηροι δὲ πολλάκις ἀπὸ τῶνδε γίνονται πολλοὶ, ἀπόπληκτοι μὲν χεῖρας καὶ πόδας καὶ φωνῆς ἀκρατέες καὶ παραπλῆγες ὑπὸ μελαίνης χολῆς, χωλοὶ δὲ ὑπὸ ἰσχιάδων, ὄμματα δὲ πηροῦνται καὶ ἀκοὴν ὑπὸ φλέγματος καταστηρίξαντος. » Dionys. A. R. 1, 23 : Ἔμπηρον ἢ ἀτελές (ἔμβρυον). Themist. Or. 26, p. 319, A : Οὐχ οἷόν τε ἕν τι αὐτῶν (τῶν τοῦ ζῴου μελῶν) ἀποτεμόντα μὴ οὐ κολοβόν τε καὶ ἔμπηρον ἔχειν.]

[Ἐμπηρόω, Mutilo. Gregent. Tephr. Disp. p. 78, 3 : Ἐμπηρῶν τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων. Hase.]

[Ἔμπης. V. Ἔμπας.]

[Ἐμπήσσω. V. Ἐμπήγνυμι.]

[Ἔμπηχον, ap. Joseph. Hypomnest. 5, 111, p. 237 ed. Fabr. : Εἶχε δὲ καταπέτασμα ἐκ βύσσου καὶ πορφύρας καὶ ὑακίνθου καὶ κοκκίνου βαφῆς ἔμπηχον ι', scrib. ἓν, πηχῶν ι'. L. Dindorf.]

[Ἐμπιάζω, s. Ἐμπιέζω, Coarcto intra. Hippocr. De glandulis p. 274, 55 : Τὰ δὲ οὔατα σκολιὸς μὲν πόρος καὶ στεινός· ὁ δ' ἐγκέφαλος πλησίον αὐτέου αὐτοῖσιν ἐμπιέζεται.] Ἐμπιασθὲν γάλα, e Dioscor. 2, pro Colostrum. [Plut. Mor. p. 1005, A : Ὅταν οὖν ἐμπιεσθῇ τὸ στιτίον ὑπὸ τῆς γλώττης ἅμα καὶ τῶν παρισθμίων ἐνταθέντων.]

[Ἐμπιαίνω, Sagino, Impinguo. Pass. Gregor. Nyss. t. 1, p. 248, B : Ταῖς λιπαραῖς τραπέζαις ἐμπιαινόμενοι. Basil.]

[Ἔμπιεσμα, τὸ, i. q. supra ἔκπιεσμα, quod v. Diximus autem jam in illo veram scripturam esse ἔμπιεσμα, quo modo est in Chirurgis Cocchii p. 4, ξβ'; 16, σμα'; tum p. 44, 3; 47, 10, 22; 98, 6, 7. Cocchius p. 46, 3 : « Hinc unius literulæ mutatione emendandum est illud ἔκπιεσμα, quod in exempll. Pauli et Galeni... irrepsit, atque inde in omnium fere Chirurgorum scripta, quod interpretari coacti sunt Expressionem vel Effractionem vel Effracturam, contra sensum appositæ ubique descriptionis, qua Introrsum et in profundum desidere, abscedere, descendere et imprimi ossa declarantur. Latini barbari scriptores minus corrupte habent *Empiasma*, ut Halyi operum ex Arabico interpres Stephanus Antiochensis sæculo XII, cujus verba citat Carpus De fractura calvæ cap. 1. » Definitur autem ll. supra indicatis iisd. fere verbis quibus a Paullo et Galeno in Ἔκπιεσμα memoratis.]

[Ἐμπιεστός. V. Ἐκπιεστός.]

Ἐμπικραίνω, q. d. Exacerbo in (aliqua re). Pass. Ἐμπικραίνομαι, Exacerbor et exasperor. Alii, Infensus sum. [Herodot. 5, 62 : Ἱππιέω τυραννεύοντος καὶ ἐμπικραινομένου Ἀθηναίοισι διὰ τὸν Ἱππάρχου θάνατον. Dio Cass. 47, 8 : Ἐμπικραναμένη οἱ καὶ ἐμπτύσασα. Eust. Opusc. p. 48, 28 : Εἰκῇ καὶ μάτην οὕτως ἐμπικραινόμενος. Vita Maximi Conf. vol. 1, p. XIV, B : Τούτοις, οἷα εἰκὸς, διὰ τὸ τῆς γνώμης ἀντίξοον ἐμπικραινόμενος. L. D.]

Ἔμπικρος, ὁ, ἡ, In quo amaror est, Amarulentus. [Diosc. 2, 148 : Ἔστι δὲ τῇ γεύσει ὑφάλμυρος καὶ ποσῶς ἔμπικρος. Const. Man. Chron. p. 80, B : Τὴν ἐκ τῆς ἥττης ἔμπικρον οὐ φέροντες αἰσχύνην. Boiss. Metaph. it. Jo. Tzetza De differ. poetarum in Mus. Rhen. novo 4, 3, p. 398, 164 : Ἰὸν δέ πως βάζοντες ἐμπίκροις λόγοις κλῆσιν κατεπλούτησαν ἰαμβογράφων. L. Dind.]

Ἐμπῑλέω, Cogo ac constipo in. Plato Tim. [p. 74, E] : Μήτ' αὖ πολλαὶ καὶ πυκναὶ, σφόδρα τ' ἐν ἀλλήλαις ἐμπεπιλημέναι, de carnibus quibus ossa convestiuntur et integuntur : quæ paulo ante corpori dicit esse loco πιλητῶν κτημάτων contra πτώματα. [Diodor. 2, 52 : Φωτὸς δύναμιν ἐμπιληθεῖσαν. L. Dind.]

[Ἔμπῑλιον, τὸ, Udo, Gl. Hesych. : Νακτὰ, τοὺς πίλους καὶ τὰ ἐμπίλια. Udonem de equi stragulo coactili int. Ducang. Gloss. Lat. vol. 6, p. 1447. Grævius Lectt. Hes. p. 574 : « Ap. Hesiodum πῖλοι (Op. 542) sunt ἐμπίλια, Fasciæ pedales ex lana coactili, quibus etiam Romani usi sunt, sed sero.... Ulpianus l. 25 Dig. De auro et arg. leg. § 4 : *Fasciæ crurales pedalesque et impilia* (sic) *vestimenta sunt quibus partem corporis vestiunt* ». ῑῐ]

Ἐμπίμελος, ὁ, ἡ, In quo pinguedo est, Pinguis, Diosc. [Xenocr. De aquat. § 63 : Οἱ μὲν (τῶν ταρίχων) σαρκώδεις, οἱ δὲ ἐμπίμελοι. Boiss. ῑ]

Ἐμπίμπλημι, sive Ἐμπίπλημι, Impleo, i. q. ἐμπλήθω. [De forma hac v. infra. Hesiod. fr. ap. Tzetz. ad Lycophr. v. 682 et schol. Odyss. K, 494 : Οἵην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ, τὰς δέκα δ' ἐμπίπλησι γυνὴ, ubi male Apollod. 3, 6, 7, ἐμπίμπλησι. Dicendum enim esse ἐμπίπλημι, et rursus ἐνεπίμπλων, sic ut vitetur duplex μ, recte præcipere grammaticos (velut Suidam : Πίμπλαται, καὶ ὑποπίμπλαται, ἐμπιπλᾷ δέ· Moschopulum v. Πιμπλῶ, μετὰ τοῦ μ, ἐμπιπλῶ χωρὶς τοῦ μ διὰ τὸ κακόφωνον, ἀλλὰ ἐνεπίμπλων, ὡς καὶ ἐμπιπρῶ, ἐνεπιμπράμην), nec refelli vitiis librorum (quorum exx. plurima præbet varietas scripturæ in ll. infra cit.), ostendit Lobeck. ad Phryn. p. 96. Ap. Eur. Ion. 925, Ὦ θύγατερ, οὗτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον omnium est librorum scriptura, cui conferendum ἐμπίπρατε, de quo v. in Ἐμπίμπρημι. Item ap. Eubulum Athen. 10, p. 417, C : Ὥστ' οὐδὲ δειπνῶν, ὡς λέγουσ', ἐμπίπλαται. Ap. Aristoph. Ach. 447, Εὖ γ' οἷον ἤδη ῥηματίων ἐμπίπλαμαι cod. Rav. cum edd. vett., ἐμπίπλαμαι nonnisi duo, ut videtur, libri nullius fere pretii. Videntur igitur non tantum Tragici, sed etiam Comici ἐμπιπλάναι dixisse etiam producta secunda. Vicissim eliditur interdum in libris litera μ, ubi sec. canonem grammaticorum non est omittenda. Sic ap. Theodor. H. E. 1, 9, p. 31, 18, ἐνεπίπλα ed. Basil. pro ἐνεπίμπλα. V. Πίμπλημι.] Hom. Il. Φ, [311], ad Scamandrum fluvium : Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα, Fluenta tua impleas, s. Plenis fluentis curras, Pleno gurgite fluas. Ubi etiam nota ἐμπίπληθι, pro quo Atticos dicere ἐμπίπλη, sicut ἵστη, pro ἵσταθι, annotat schol. Aristoph. Av. [1310] : Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. [Conf. Piers. ad Mœr. p. 208. Indicat. Herodot. 4, 72 : Ἐξελόντες αὐτῶν τὴν κοιλίην ἐμπιπλᾶσι ἀχύρων. Isocr. p. 148, A : Δεῖν δὲ τοὺς ὀρθῶς πολιτευομένους οὐ τὰς στοὰς ἐμπιπλάναι γραμμάτων, ἀλλ' ἐν ταῖς ψυχαῖς ἔχειν τὸ δίκαιον.] Partic. ἐμπιπλὰς, unde ap. [Xenoph. Anab. 1, 7, 8 : Ὁ δὲ ἐμπιπλὰς ἁπάντων τὴν γνώμην ἀπέπεμπε. Plato Leg. 12, p. 959, C : Ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν· 5, p. 727, C : Μεταμελείας ἐμπιπλὰς αὐτήν· 11, p. 935, A : Ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἑστιαμάτων· 4, p. 705, A : Χρηματισμοῦ ἐμπιπλᾶσα αὐτήν.] Aristid. : Ἐμπιπλάντες φυγῆς τὴν θάλασσαν. Pass. [et med.] Ἐμπίμπλαμαι, s. Ἐμπίπλαμαι, Impleor, i. q. ἐμπλήθομαι. [Hom. H. in Terram 10 : Οἶκος δ' ἐμπίπλαται ἐσθλῶν. Æschin. p. 86, 34 : Ἐνεπίμπλατο ἡ ὀρχήστρα χρυσῶν στεφάνων.] Xen. Cyrop. 4, p. 58 [2, 41] : Τοιοῦτον σῖτον προσφέρεσθαι καὶ τοιοῦτον ποτὸν, ὁποῖόν τις οἴεται μάλιστα σύμφορον εἶναι πρὸς τὸ μήτε ὕπνου μήτε ἀφροσύνης ἐμπίπλασθαι· paulo ante dixerat, Ἡμῖν προσήκει οὔτε πλησμονῆς ποτε [πω] οὔτε μέθης. [Reip. Lac. 14, 4 : Ξενηλασίας γιγνομένας, ὅπως μὴ ῥαδιουργίας οἱ πολῖται ἀπὸ τῶν ξένων ἐμπίπλαιντο. Plato Polit. p. 272, C : Ἐμπιπλάμενοι σίτων ἅδην καὶ ποτῶν. Diodor. 5, 39 : Τῶν ἀπὸ τῆς χώρας λαχάνων ἐμπίπλανται. Cum accus. Thomas p. 182 : Οἱ δὲ ἀρχαῖοι (γαστρίζειν dicunt) ἐπὶ τοῦ τὴν γαστέρα ἐμπίπλασθαι. Plat. Reip. 3, p. 411, C : Φρονήματος ἐμπίπλαται· 6, p. 500, C : Δυσμενείας ἐμπίπλασθαι· Critiæ p. 121, B : Πλεονεξίας ἀδίκου ἐμπιπλάμενοι· Theæt. p. 151, A : Ἀπορίας ἐμπίπλανται· Leg. 2, p. 671, B : Παρρησίας ἐμπίπλαται. Seq. dat. Pausan. 3, 16, 10 : Ἐμπίπλαται ἀνθρώπων αἵματι ὁ βωμός. Medio Herodot. 1, 212 : Ἀμπελίνῳ καρπῷ, τῷπερ αὐτοὶ ἐμπιπλάμενοι μαίνεσθε· 8, 117 : Σιτία τε πλέω ἢ κατ' ὁδὸν ἐλάγχανον, οὐδένα τε κόσμον ἐμπιπλάμενοι ... ἀπέθνησκον. Xen. Hier. 1, 25 : Ὁ σπανίσας τινὸς οὗτός ἐστιν ὁ μετὰ χαρᾶς ἐμπιπλάμενος. Ubi libri πιμπλ. vel ἐμπιμπλ. Comm. 1, 3, 6 : Φυλάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι· 2, 1, 30 : Πρὶν ἐπιθυμῆσαι, πάντων ἐμπίπλασαι.] Alicubi vero Ἐμπίμπλαμαι, sicut et Ἐμπλήθομαι, signif. Ad satietatem usque impleor, Expleor, Exatior. Xenoph. l. c. p. 63 [Cyrop. 4, 5, 7] : Ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ἠυλοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. Itidem Æschin. [p. 72, 15] : Ἀπολαύων καὶ ἐμπιπλάμενος τῆς διδομένης ὑφ' ἡμῶν [ὑμ.] αὐτῷ ἐξουσίας. [Ap. Xen. et Æsch. est simpl. Largiter uti, frui, nulla satietatis notione adjuncta, quæ subest locis sqq. Eur. Ion. 925 : Ὦ θύγατερ, οὗτοι σὸν βλέπων ἐμπίπλαμαι πρόσωπον. Xenoph. Comm. 1, 4, 6 : Τὸ δὲ τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι μὲν πάσας φωνὰς, ἐμπίπλασθαι δὲ μήποτε· Conviv. 4, 37 : Εἴ τις πολλὰ ἐσθίων μηδέποτε ἐμπίπλαιτο. Isocr. p. 412, D : Δόξης δὲ μεγάλης καὶ καλῆς ἐπιθυμεῖν καὶ μηδέποτ' ἐμπίπλασθαι προσήκει τοῖς πολὺ τῶν ἄλλων διενεγκοῦσιν. Diodor. 18, 28 : Οὐκ ἐμπιπλάμενοι τῆς κατὰ τὴν θεωρίαν τέρψεως. Participio hac signif. jungitur Xen. Anab. 7, 7, 46 : Ὅσα ἔσοιτο ὑπισχούμενος οὐκ ἐνεπίμπλασο, Finem non faciebas pollicendo. Ap. Philostr. Vit. Apoll. 5, 20, p. 203 : Τὸ δ' αὐτοὺς σιτεῖσθαι τοὺς θεοὺς, καὶ μηδ' ἐμπίπλασθαι τούτους, δεινῆς ἐμπορίας, Inquinari interpretabatur Wyttenb. Ep. cr. p. 61, ab Schæf. cit. : quæ signif. locum non incommode habeat ap. Paus. paullo ante memoratum. Sed. ap. Philostr. videtur leg. τούτοις, et vert. Satiari. || Per tmesin præter Hesiodum in Ἐμμενέως cit. Hom. Od. K, 248 : Ἐν δέ οἱ ὅσσε δακρυόφιν πίμπλαντο.] Ceterum ἐμπίπλημι fut. suum mutuatur ab inus. Ἐμπλῶ : unde aor. 1, ἐνέπλησα infra in Καταπίπλημι, qui tamen et ad ἐμπλήθω referri potest. Sicut autem dixi quosdam fingere etiam Πλῆμι, unde

pass. Πλῆμαι : sic etiam Ἔμπλημι, cujus pass. Ἔμπλημαι, a quo præt. imperf. ἐνεπλήμην, ἐνέπλησο, ἐνέπλητο, et demto augmento ἐμπλήμην, unde ἔμπλητο pro ἐνέπλητο, Implebatur : Hom. Il. Φ, [607] : Πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων. [Od. Θ, 16. Et per tmesin Il. Ψ, 777 : Ἐν δ' ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα· Od. M, 417, Ξ, 307. Apoll. Rh. 1, 697; 4, 16. Aristophan. Vesp. 1304 : Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν· 911 : Τυρὸν πολὺν κατεσικέλιζε κἀνέπλητ' ἐν τῷ σκότῳ· Eq. 935 : Τῶν τευθίδων ἐμπλήμενος· Eccl. 56. Vesp. 424 : Ὀργῆς καὶ μένους ἐμπλήμενος (conf. de accentu hujus partic. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 22, 22. Male ap. Suid. in l. secundo Arist. ἐμπλημένος. Hesych. : Ἐμπλησμένην, -πεπλησμένην. Fort. Ἐμπεπλημένην)· Ach. 236 : Βάλλων ἐκεῖνον οὐκ ἂν ἐμπλήμην λίθοις· Lys. 234 : Ὕδατος ἐμπλῆθ' ἡ κύλιξ· Vesp. 603 : Ἔμπλησο λέγων.] Sicut item nonnulli statuunt th. Πιμπλάω, ita et Ἐμπιπλάω, unde derivant aor. 1, ἐνεπίπλασαν, quod ap. Plut. Othone [c. 6] legitur : Φάβιον οὐκ ἐνεπίπλασαν αἱ κλοπαὶ, Fabium non expleverunt s. exatiarunt furta. Ibid. [c. 12, ubi est ἀνεπ.] : Ἐνεπίπλασαν φόβου τοὺς ἀηττήτους ἔτι. Sed rectius ea deducuntur a præt. imperf. ἐνεπίμπλην, sicut ἵστασαν ab ἵστην. [Formæ ἐμπιπλάω exx. grammaticorum initio citatis addenda Gl. : Ἐμπιπλῶ, Satio. Dio Cass. 68, 31 : Μυῖαι δυσχερείας ἅπαντα ἐνεπίμπλων. Gramm. Gregorio subjectus p. 681, 23. Et quem Kall. citat Dionys. Areop. p. 191, C : Μονοειδῆ συνάγουσα γνῶσιν καὶ ἑνὸς καὶ ἑνωτικοῦ φῶτος ἐμπιπλῶσα. Philo Belop. p. 100, 28 : Φορμοὺς ἐμπιπλῶντα ἀχύρων. Liban. vol. 4, p. 850, 36 : Οὗ οὐδεὶς ἂν ἐκνίψειεν ἐμπιπλῶν τὴν πόλιν. Diod. Exc. Vales. p. 599, 3 : Ἅπαντες ἐνεπιμπλῶντο φρονήματος. Chron. Pasch. p. 448, 19, ἐμπιπλάμενοι præstitit cod. Vat. pro ἐμπιπλώμενοι. Inter ἐμπίμπλασθαι, ἐμπίπλασθαι, ἐμπιπλᾶσθαι variant libri Josephi A. J. 4, 8, 21. || Forma Ion. Ἐμπιπλέω est ap. Herodot. 7, 39 : Τέρψιος ἐμπιπλέει τὸ σῶμα. Sed cod. Flor. ἐμπιπλεῖ, alius ἐπιπλεῖ, tertius ἐμπιπλᾷ cum libro optimo Stob. Flor. vol. 1, p. 387, qui ἐμπίπλα, quum ceteri præbeant ἐμπίπλη. Forma ἐμπιπλᾷ confirmatur forma ἱστᾷ, quæ est in libris omnibus 4, 103. Πιμπλέω tamen tueri se poterit Hesiodeo Theog. 880 πιμπλεῦσαι. Alia forma ap. script. anon. (Heronem sec. cod. Vindob. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 431, B) inter Mathem. vet. p. 318, 34 : Φροντίζειν καὶ τῆς τοῦ ὕδατος ἀφθονίας καὶ ἐμπλᾶν τοὺς ὀμβροδέκτας· cui ἐμπιπλᾶν substituendum dicerem, nisi ἐμπλᾶν nihilo deterius videretur forma ἀναπτᾶν, de qua dicemus in Πέτομαι. L. Dindorf.]

[De forma Ἐμπλήθω, quam perperam fingit, quum ἐμπλῆσαι etc., quæ tanquam ab them. ἐμπλήθω formantur, referenda sint ad Ἐμπίπλημι, HSt. :] Ἐμπλήθω, Impleo, [Offercio, Expleo, Gl.]. Plato Ep. 7, [p. 341, E] : Τοὺς δὲ ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, ut Liv., Spei implere. Ibid. [p. 350, E] : Κακῶν πάντα ἐμπεπλήκασι, Omnia malis implevere. [Leg. 9, p. 875, C : Πάντων κακῶν ἐμπλήσει τὴν πόλιν· Alcib. 1 p. 105, C : Εἰ μὴ ἐμπλήσεις τοῦ σοῦ ὀνόματος καὶ τῆς σῆς δυνάμεως πάντας· Leg. 8, p. 839, B : Βοῆς πάντα ἐμπλήσεις· Reip. 7, p. 534, A : Ἵνα μὴ ἡμᾶς πολλαπλασίων λόγων ἐμπλήσῃ ἢ ὅσων οἱ παρεληλυθότες· Crat. p. 396, D : Οὐ μόνον τὰ ὦτά μου ἐμπλῆσαι τῆς δαιμονίας σοφίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπειλῆφθαι· Lysid. p. 204, C : Ἡμῶν ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος· Apol. p. 23, E : Ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὦτα καὶ πάλαι καὶ σφοδρῶς διαβάλλοντες. Aristoph. Eccl. 1042 : Τὴν γῆν ἅπασαν Οἰδιπόδων ἐμπλήσετε.] Plut. Pericle [c. 9] : Ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, Qui pecuniis urbem implevit et locupletavit. [Proprie de vasis et sim. Hom. Od. B, 353 : Δώδεκα δ' ἔμπλησον (amphoras)· I, 209 : Ἓν δέπας ἐμπλήσας· 212. Il. Υ, 471 : Μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησεν· Od. Ψ, 358 : Εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. (Ead. forma Oppian. Hal. 1, 342 : Ὄφρα κε μή μιν ἐνιπλήσειε θάλασσα.) Xenoph. H. Gr. 2, 4, 11 : Ξυνετάξαντο ὥστε ἐμπλῆσαι τὴν ὁδόν· 7, 1, 20 : Οἱ Θηβαῖοι ... ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον. Cum genit. Hom. Od. Θ, 495 : Ὄν ποτ' ἐς ἀκρόπολιν δόλον ἤγαγε ... ἀνδρῶν ἐμπλήσας, de equo Trojano. Ib. K, 523, Λ, 31 : Πυρήν τ' ἐμπλησέμεν ἐσθλῶν· Σ, 45. Et cum tmesi Il. Σ, 351 : Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος. Herodot. 2, 87 : Ἐν ὧν ἔπλησαν τοῦ νεκροῦ τὴν κοιλίην. Xenoph. Hipparch. 3, 10 : Ἐμπλήσαντες ἵππων τὸν ἱππόδρομον. Pass. Il. Π, 348 : Ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί. Xenoph. Cyrop. 5, 5, 10 : Τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα. Plato Reip. 7, p. 518, B : Μαρμαρυγῆς ἐμπέπλησται· Leg. 1, p. 641, C : Πολλοὶ γὰρ ὑβριστότεροι διὰ πολέμων νίκας γενόμενοι μυρίων ἄλλων κακῶν δι' ὕβριν ἐνεπλήσθησαν. Aristoph. Nub. 376 : Ὅταν ἐμπλησθῶσ' ὕδατος πολλοῦ· Pac. 1000 : Καὶ τὴν ἀγορὰν ἡμῖν ἀγαθῶν ἐμπλησθῆναι. Theocr. 25, 244 : Πᾶς δέ οἱ αὐχὴν θυμοῦ ἐνεπλήσθη. Diodor. 1, 55 : Συνέβη παντοίας ὠφελείας ἐμπλησθῆναι (Ægyptum). Eur. Herc. F. 572 : Νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου· Phœn. 725 : Τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου· Iph. A. 355 : Πριάμου πεδίον ἐμπλήσας δορός· Cycl. 411 : Ἐμπλήσας σκύφος Μάρωνος. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 1 : Ἐνέπλησαν καὶ τὰ Μέγαρα καὶ τὰς Θήβας τῶν ὑποχωρούντων· Anab. 1, 10, 12 : Τῶν ἱππέων ὁ λόφος ἐνεπλήσθη. Theocr. 24, 52 : Ἐνεπλήσθη δὲ δόμος σπεύδοντος ἑκάστω· 25, 96 : Πᾶν δ' ἄρ' ἐνεπλήσθη πεδίον, πᾶσαι δὲ κέλευθοι. Metaph. Hom. Od. Τ, 117 : Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων. Xenoph. Ages. 2, 8 : Ἐνέπλησε δὲ καὶ φρονήματος τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Et ib. : Ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνέπλησεν. Æschines p. 24, 27 : Ἐλπίδων κενῶν ἐμπλήσας. Plat. Phædr. p. 255, D : Τὴν τοῦ ἐρωμένου αὖ ψυχὴν ἔρωτος ἐνέπλησεν.] Alicubi redditur potius Expleo, Exatio, Exaturo. Demosth. [p. 543, 24] : Τὴν ἀναιδῆ γνώμην ἐνέπλησεν αὑτοῦ, ut Cic., Explere libidinem alicujus. Et apud Virg. : Expleri mentem nequit. [Trag. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 75 : Βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα παντα-χοῦ, τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν. Apoll. Rh. 4, 429 : Οὔ μιν ἀφάσσων οὔτε κεν εἰσορόων γλυκὺν ἵμερον ἐμπλήσειας. Ap. Isocr. p. 201, D : Τελευτῶν δ' οὕτως ἐνέπλησεν αὐτοὺς (Evagoras Persas) τοῦ πολεμεῖν, ὥστ' εἰθισμένων τὸν ἄλλον χρόνον τῶν βασιλέων μὴ διαλλάττεσθαι τοῖς ἀποστᾶσι πρὶν κύριοι γένοιντο τῶν σωμάτων, ἄσμενοι τὴν εἰρήνην ἐποιήσαντο, λύσαντες τὸν νόμον τοῦτον, est i. q. Bellandi eos ut pigeret fecit. V. l. ejusd. infra cit. in passivo. || Absolute Hom. Od. P, 500 : Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ' ἔδοσάν τε (mendico stipem roganti). Æsch. Suppl. 444 : Καὶ μέγ' ἐμπλήσας γόμον. Plato Gorg. p. 518, C : Ἐμπλήσαντες καὶ παχύναντες τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων.] Aristoph. cum gen., Ἔμπλησον λόγων [immo ἔμπλησο λέγων, Vesp. 603], Verbis exple et exatia. [Eur. Hel. 769 : Οὐ γὰρ ἐμπλήσαιμί σε μύθων. Theocr. 24, 3 : Ἀμφοτέρως (Herculem et Iphitum) λούσασα καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος.] Sic et pass. Ἐμπλήθομαι, Expleor, Exatior, Exaturor. [Hom. Od. Λ, 452 : Ἣ δ' ἐμὴ οὐδέπερ υἷος ἐνιπλησθῆναι ἄκοιτις ὀφθαλμοῖσιν ἔασε, Satiari aspectu filii. Proprie Xenoph. Cyrop. 1, 3, 4 : Πολὺ ἁπλουστέρα παρ' ἡμῖν ἡ ὁδός ἐστιν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι. Eurip. Electr. 430 : Πᾶς γὰρ ἐμπλησθεὶς ἀνὴρ, ὁ πλούσιός τε χὠ πένης, ἴσον φέρει, Satur. Herc. F. 1072 : Σαρκῶν ὀστέων τ' ἐμπλησθῶ. Aristoph. Nub. 386 : Ζωμοῦ Παναθηναίοις ἐμπλησθείς· Av. 789. Et figurate Lysias p. 180, 3 : Ἐπειδὴ τάχιστα ἐνεπέπληντο καὶ τῶν ὑμετέρων ἀπέλαυσαν, ἀλλοτρίους τῆς πόλεως ἑαυτοὺς ἡγήσαντο.] Aristoph. Pl. [892] : Διαῤῥαγείης μηδενὸς ἐμπεπλησμένος, Nulla re expletus et exatiatus, s. explebilis. [Eurip. fr. Erechth. apud Stob. Flor. vol. 1, p. 90 : Ἐμπλησθέντες νομίσματος. Plato Reip. 4, p. 440, A : Ἐμπλήσθητε τοῦ καλοῦ θεάματος· Leg. 8, p. 837, C : Τῆς ὥρας καθάπερ ὀπώρας πεινῶν ἐμπλησθῆναι παρακελεύεται ἑαυτῷ. Et de rebus illætabilibus, Isocr. p. 130, B : Ὧν (δεινῶν) οἱ μὲν ἤδη μεστοὶ τυγχάνουσιν ὄντες, οἱ δὲ διὰ ταχέων ἐμπλησθήσονται. V. l. ejusd. in activo citatum paullo ante.] Et ap. Xen. [Cyrop. 1, 4, 14], ἐμπλήθομαι [Πρὶν Κῦρος ἐμπλησθείη] θηρῶν, Venationibus expleor s. exatior. [Eur. Hipp. 664 : Μισῶν δ' οὔποτ' ἐμπλησθήσομαι γυναῖκας· fr. Sylei 1 : Ἐμπλήσθητί μου πίνων κελαινὸν αἷμα. Plato Protag. p. 346, C : Ὥστ' εἴ τις χαίρει ψέγων, ἐμπλησθείη ἂν ἐκείνους μεμφόμενος. Demosth. p. 1265, 13 : Ἐπειδὴ δ' οὖν ποτ' ἀπεῖπον καὶ ἐνεπλήσθησαν ταῦτα ποιοῦντες. V. sub finem in aor. Ἐνεπλήμην.] Ἐμπλησάμενος activa signif. pro Qui [sibi] implevit. [Hom. Il. Χ, 312 : Ὥρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμόν· 504 : Θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ· Od. Η, 221 : Ἑσθέμεναι κέλεται ... καὶ ἐνιπλήσασθαι ἀνώγει· I, 296 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδύν. Herodot.

5, 12 : Τὸ ἄγγος τοῦ ὕδατος ἐμπλησαμένη. Aristoph. Lys. 327 : Ἐμπλησαμένη τὴν ὑδρίαν· Vesp. 380 : Τὴν ψυχὴν ἐμπλησάμενος Διοπείθους. Plato Conv. p. 214, A : Τοῦτον (τὸν ψυκτῆρα) ἐμπλησάμενον πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐκπιεῖν. Apoll. Rh. 3, 1350 : Μέγαν δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀλκῆς.] Plut. Pomp. p. 1165 meæ ed. [c. 35] : Μυρίους ἀσκοὺς ὕδατος ἐμπλησάμενος. [Tmesis ἐν ... πλῆσαι, et formæ poet. ἐνιπλῆσαι exx. paullo ante allata sunt.]

Ἐμπίμπρημι, sive Ἐμπίπρημι, Incendo, Inflammo, i. q. ἐμπρήθω. [De qua forma hic inserui quæ tradit HSt.] Ἐμπρήθω, Incendo [Gl.], Inflammo. Xen. Hell. 1, [6, 37] : Τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, Castris incensis. Aristoph. Nub. [398] : Πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε; Non incendit Simonem? Vesp. [36] : Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρησμένης ὑὸς, Suis ustæ. [Aor. et perf. exx. Atticorum referenda sunt ad Ἐμπίπρημι, quæ una Atticis forma præs. usurpatur. Altera semel utitur Hom. Il. I, 589 : Ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ. Idem frequenter aor. et fut. in phrasi πυρὶ ἐνιπρῆσαι, pro quo etiam πυρὸς, Il. Π, 82 : Μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι. Divise Il. H, 429, 432 : Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες. De formis ἐμπίμπρημι et ἐμπίπρημι idem esse dicendum quod de formis ἐμπίμπλημι et ἐμπίπλημι diximus in Ἐμπίπλημι, persuadet optimorum librorum auctoritas : qui non in prosa tantum sed etiam apud Tragicos Comicosque præferendam esse demonstrant formam quæ simplex habet μ, etiam ubi ι producitur. Vid. Eurip. Herc. F. 344, Aristoph. præter l. continuo ab HSt. cit. Lys. 311, Thesm. 749.] Aristoph. [Nub. 1484], ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν. Plut. : Ἐστρέβλουν καὶ ἐνεπίμπρασαν, Tauro inclusos ustulabant. Pass. Ἐμπίμπραμαι s. Ἐμπίπραμαι, Incendor, Inflammor, ἐμπυρίζομαι, καίομαι. [Forma Ἐμπιπράω, quam posuit Gl. : Ἐμπιπρῶ, Incendo, Inflammo, Incendium facio, utitur Polyb. 1, 53, 4 : Τὰ μὲν ἐμπιπρῶντος ... τῶν πλοίων. Plut. Coriol. c. 26 : Διανοουμένων ἐπιθέσθαι τοῖς Ῥωμαίοις καὶ τὴν πόλιν ἐμπιπρᾶν. Planud. Ovid. Met. 2, 792 : Τὰ ἀνθηρὰ πεδία δηοῖ, ἐμπιπρᾷ τε τὰς πόας, indicat Boiss. Vitiose Gl. : Ἐμπρήζω, Inflammo, Incendo, Incendium facio, vel pro Ἐμπρήθω vel pro Ἐμπυρίζω. Cui simile vitium notabimus in Ἐμπρίζω. L. Dindorf.]

[Ἐμπῖνης, ὁ, ἡ, Poleitus (sic), Gl. Diog. L. 5, 67 : Ἀλλὰ καὶ γυμναστικώτατος ἐγένετο καὶ εὐέκτης τὸ σῶμα, τήν τε πᾶσαν σχέσιν ἀθλητικὴν ἐπιφαίνων, ὠτοθλασίας καὶ ἐμπινὴς ὤν, καθά φησιν Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος, Nitidus, ut oleo unctus. Male Suid. v. Ὠτοθλ. scribit ἐμποινής. Conf. Εὐπινής.]

Ἐμπίνω, ἰομαι, Ebibo, ut quidem redditur in VV. LL. ubi et Imbibo [Gl.] : quum alioqui afferatur ex Herodoto [4, 64, et Philone vol. 2, p. 512, 7] : Ἐμπίνει τοῦ αἵματος, pro Potat sanguinem. [Eurip. Cycl. 335 : Ὡς τοὐμπιεῖν γε καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι; Aristoph. Pac. 1143 : Ἐμπιεῖν ἔμοιγ' ἀρέσκει· 1156 : Ὡς ἂν ἐμπίῃ μεθ' ἡμῶν· Eccl. 146 : Καὶ λοιδοροῦνταί γ' ὥσπερ ἐμπεπωκότες. Archestr. Athen. 3, p. 101, C : Ἐμπίνοντι δέ σοι φερέτω τοιόνδε τράγημα. Xen. Cyrop. 7, 1, 1 : Προσήνεγκαν οἱ θεράποντες ἐμφαγεῖν καὶ ἐμπιεῖν. Plutarch. Mor. p. 650, D : Ὅταν οὖν ἐμπίνωσιν· 715, E : Ὥσπερ καὶ τὸν Αἰσχύλον ἱστοροῦσι τὰς τραγῳδίας ἐμπίνοντα ποιεῖν. Fut. Theognis 1129 : Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων], et ex Aristoph. [fort. e l. Pac. cit. depravatum] : Ὡς ἂν ἐμπιώμεθα, pro Ut bibamus. [Eust. Opusc. p. 294, 37 : Ἵνα ὕδατος ἐμπιώμεθα. Ubi notanda forma vitiosa, nisi scripturæ vitium est. Nihil enim huc pertinet præsentis forma media, cujus ex. v. in Διαπίνω.] At Bud. ἐμπιεῖν dicens esse, Haurire, Deglutire, e Luciano profert [De merc. cond. c. 18] : Πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ ὁριμέος. [Cum accus. Epicharm. Athen. 6, p. 236, A : Πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιών. Plut. Mor. p. 509, D : Κώνειον ἐμπιόντας. ῑ præs., fut. anceps. (Ita scrib. etiam in Ἐκπίνω.)]

[A præs. Ἐμπιπίσκω est aor.] Ἐμπίσαι [Ἐμπῖσαι], Potu implere, Irrigare : Hesych. ἔμπισον, πότισον. [Pind. ap. Erotian. Gloss. p. 74 : Ἐνέπισε κεκραμένα ἐν αἵματι.] Nicander media voce utitur in activa signif. Al. 320 : Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας· ubi schol. exp. βρέξον. Idem passiva utitur in signif. pass. Ther. 623 : Νύμφαις ἐμπισθὲν, i. e. ποτισθέν. Utitur Idem activa etiam voce transitive, h. e. duplicem ei accus. jungens, rei et personæ : Al. 518 : Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πηκτὸν ὁμιλαδὸν ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπίσαις, Potandam præbeas s. infundas, schol. ἐμμίξαις. [Ther. 877 : Κάρδαμον ἐμπίσαιο· 573 : Ὕδατι δ' ἐμπίσαιο· Al. 277 : Μιγάδην δὲ βαλὼν ἐμπίσεο μύρτοις.]

[Ἔμπιπα. V. Ἐμπέπτας.]

[Ἐμπιπίσκω. V. Ἐμπίνω.]

[Ἐμπιπλάω, Ἐμπίπλημι. V. Ἐμπίμπλημι.]

Ἐμπιπράσκω, Vendo in, unde ἐμπέπραται ap. Pollux. 7, c. 2 [§ 9].

[Ἐμπίπρημι. V. Ἐμπίμπρημι.]

Ἐμπίπτω, πεσοῦμαι, Incido [Gl.], Illabor. [Soph. OEd. T. 1262 : Κἀμπίπτει στέγη. Eurip. Med. 1170 : Καὶ μόλις φθάνει θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν. Aristoph. Pl. 180 : Ὁ Τιμοθέου δὲ πύργος. — Ἐμπέσοι γέ σοι· Vesp. 203. Nub. 378 : Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι· 384. Plato Phæd. p. 114, A : Ἐμπεσεῖν εἰς τὸν Τάρταρον, et al.] Xen. [Cyrop. 3, 3, 64], ἐμπίπτειν εἰς τάφρους, Incidere s. Cadere in fossas : et [ib. 25], ἐμπίπτειν εἰς τὰς προφυλακάς. Cui simile est, Ἐμπεσὼν εἰς τοὺς πολεμίους, Qui incidit in hostes, Illapsus in hostes, ut loquitur Virg. [Ib. 8, 5, 14. Plut. Mor. p. 194, D : Ἐμπεπτώκαμεν εἰς τοὺς π.] Sed et, ἐμπίπτειν εἰς κίνδυνον, ap. Galen. : ut Lat. Incidere in periculum. [Soph. El. 216 : Οὐ γνώμαν ἴσχεις ἐξ οἵων τὰ παρόντ' οἰκείας εἰς ἄτας ἐμπίπτεις οὕτως αἰκῶς; Eur. Hel. 864 : Εἰς βάρβαρ' ἐλθὼν φάσγαν' αὖθις ἐμπεσεῖ· Iph. A. 443 : Ἐς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν. Plato Reip. 6, p. 496, C : Ὥσπερ εἰς θηρία ἄνθρωπος ἐμπεσών. De iis qui in carcerem conjiciuntur, locis Demosth. p. 788, 17, 24; 789, 15, illustravit Kuster. ad gl. Hesychii : Ἐμπεσεῖν, εἰς δεσμωτήριον ἀχθῆναι. Absolute Hesiod. Scut. 420 : Ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε ἀνδροφόνος μελίη· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός. Thuc. 2, 76 : Ῥύμη ἐμπίπτουσα (ἡ δοκὸς) ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. || Aliter Plato Reip. 7, p. 524, D : Ἃ ... εἰς τὴν αἴσθησιν ἐμπίπτει, Quæ cadunt in sensus.] Quinetiam εἰς λόγους, εἰς λόγον ἐμπίπτειν, eod. modo quo Lat. dicunt Incidere in sermonem. Dem. Pro cor. [p. 240, 1] : Ἀλλὰ γὰρ ἐμπέπτωκα εἰς λόγους, οὓς αὐτίκα μᾶλλον ἁρμόσει λέγειν ἴσως. Ibid. [p. 312, 20] : Εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι. In ead. or. dixit simul εἰς πράξεις et εἰς λόγους ἐμπίπτειν, scribens [p. 244, 28] : Ἐὰν εἰς Ἑλληνικὰς πράξεις καὶ λόγους ἐμπέσω· ubi Si incidero in res gestas, ponitur pro In mentionem rerum gestarum. [Plato Leg. 10, p. 888, D : Εἰς θαυμαστὸν λόγον ἐμπεπτωκότες. Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 90 : Πόλεος ἐμπεσόντες εἰς ἀρχήν τινα, Evecti ad munus quoddam. Aliter Iph. A. 377 : Δεινὸν κασιγνήτοισι γίγνεσθαι λόγους μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν. Plato Parmen. p. 130, D : Εἰς φλυαρίαν ἐμπεσών· Reip. 10, p. 608, A, εἰς ἔρωτα, etc. Herodot. 7, 88 : Ἐπὶ συμφορὴν ἐνέπεσε.] Ut porro dicimur ἐμπίπτειν εἰς λόγους, s. εἰς λόγον, sic etiam λόγος dicitur ἐμπίπτειν, ut et Lat. Incidere in sermonem, et Sermo incidere dicitur. Plato De rep. 1, [p. 354, B] : Ἐμπεσόντος αὖ ὕστερον λόγου, ὅτι λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης. [Aristoph. Lys. 858 : Κἂν περὶ ἀνδρῶν γ' ἐμπέσῃ λόγος τις. Et alibi sæpe. Absolute Dem. p. 146, 1 : Ἐπειδάν τι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐμπέσῃ. Λόγου τινὸς ἐμπεσόντος, Plut. Anton. c. 28.] Sed cum hac constr., i. e. junctum accusativo, exp. et aliter, sicut et quum cuipiam alius generis accusativo junctum est : Plut. Themist. [c. 10] : Ἐμπεσεῖν εἰς Σαλαμῖνα, In Salaminem delatum esse. [De quo l. Wyttenb. in Ind. : « Fort. ἐκπ. » Eur. Hel. 1016 : Ὁ νοῦς τῶν κατθανόντων ζῇ μὲν οὔ, γνώμην δ' ἔχει ἀθάνατον εἰς ἀθάνατον αἰθέρ' ἐμπεσών.] Item quum res dicitur ἐμπίπτειν in aliquem : Ἐμπίπτει εἰς ἐκεῖνον ἡγεμονία, pro Demandatur illi imperium, ex Eod. Themist. [c. 6.] Et [id. Sol. c. 18] : Ἐμπίπτει διαφορὰ εἰς τοὺς δικαστὰς, pro Refertur controversia ad judices. Ubi fortasse reddi possit Delabitur, Devenit. [Aliter Thucyd. 2, 48 : Ἐς δὲ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἐξαπιναίως ἐνέπεσε (pestis). Demosth. p. 424, 3 : Νόσημα δεινὸν ἐμπέπτωκεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Absolute Soph. Phil. 699 : Οὐδ' ὃς τὰν θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ἐνθήρου ποδὸς ἠπίοισι φύλλοις κατευνάσειεν, εἴ τις ἐμπέσοι· Trach. 1255 :

Ὡς πρὶν ἐμπεσεῖν σπαραγμὸν ἢ τιν' οἶστρον ἐς πυράν με θῆς. Eur. Alc. 798 : Τοῦ νῦν σκυθρωποῦ καὶ ξυνεστῶτος φρενῶν μεθορμιεῖ σε πίτυλος ἐμπεσὼν σκύφου. Plato Reip. 8, p. 545, D : Ὅπως δὴ πρῶτον στάσις ἐνέπεσε.] Sæpe autem et cum dat. dicitur aliquid ἐμπίπτειν τινί; ut, Ἐνέπεσεν ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις, Incidit Romanis anxietas, vel Romanorum animis (ut dicit Cæsar, Incidit terror exercitui; Liv. autem, Incidit animis metus). [Thucyd. 6, 24 : Ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν. Plato Reip. 6, p. 499, C : Πρὶν ἂν αὐτοῖς ... ἔρως ἐμπέσῃ. Æschyl. Ag. 341 : Ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ ποθεῖν ἃ μὴ χρή. Eur. Iph. A. 808 : Οὕτω δεινὸς ἐμπέπτωκ' Ἔρως τῆσδε στρατείας Ἑλλάδ' οὐκ ἄνευ θεῶν. Soph. OEd. Col. 942 : Γιγνώσκων δ' ὅτι οὐδείς ποτ' αὐτοὺς τῶν ἐμῶν ἂν ἐμπέσοι ζῆλος ξυναίμων, ubi notanda constr. cum accus. Phil. 965 : Ἐμοὶ μὲν οἶκτος δεινὸς ἐμπέπτωκέ τις. Eur. Hel. 1395 : Μή τις ἐμπεσὼν πόθος πείσῃ μεθεῖναί· Hipp. 1218 : Πώλοις δεινὸς ἐμπίπτει φόβος· Hec. 857 : Ταραγμὸς ἐμπέπτωκέ μοι. Aristoph. Lys. 997 : Ἀπὸ τοῦ δὲ τουτὶ τὸ κακὸν ὑμῖν ἐνέπεσεν; Thucyd. 2, 91 : Τοῖς Πελοποννησίοις φόβος ἐμπίπτει· 4, 28 : Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος· 34 : Ἔκπληξις ἐνέπεσεν ἀνθρώποις. Et de morbi impetu 2, 49 : Λυγξ τοῖς πλείοσιν ἐνέπιπτε κενή.] Sic ἔμπεσε θυμῷ, Hom. Od. M, [266] : Καί μοι ἔπος ἔμπεσε θυμῷ [μάντιος]. Hic tamen paulo alium usum haberet Incidit animo, videl. pro eo quod dicimus potius Venit in mentem. [Il. I, 436 etc. : Ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ· P, 625 : Δέος ἔμπεσε θυμῷ (quod Od. Ξ, 88 : Τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει)· Od. B, 45 (O, 375) : Ὅ μοι κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ. Et per tmesin Il. Φ, 385 : Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα. Et proprie Od. Δ, 508 : Τὸ δὲ τρύφος ἔμπεσε πόντῳ· Il. Δ, 108 : Ὁ δ' ὕπτιος ἔμπεσε πέτρῃ· alibique sim. Divisim Il. Θ, 485 : Ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο· Od. T, 469 : Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, etc. Denique Il. Z, 81 : Πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν· quod dicitur fere ut H. Ven. 200 : Βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ. Theogn. 869 : Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανός.] Dicitur vero aliquis etiam ἐμπίπτειν τινὶ, pro εἴς τι : ut ap. Plat. Epist. 7, [p. 336, B] : Ἀλιτήριός τις ἐμπεσὼν ἀνομίᾳ, In flagitium aut flagitia delapsus, prolapsus. [Pind. Nem. 7, 73 : Αἴθωνι πρὶν ἁλίῳ γυῖον ἐμπεσεῖν. Aliter Eurip. Rhes. 657 : Φήμη δέ τις φύλαξιν ἐμπέπτωκεν ὡς κατάσκοποι ἥκουσ' Ἀχαιῶν. Soph. OEd. Col. 1150 : Λόγος δ' ὃς ἐμπέπτωκεν ἀρτίως ἐμοὶ στείχοντι δεῦρο.] Apud poëtas vero interdum sejuncta præpos. : ut πίπτειν ἐνὶ κύμασι, Apoll. Rh., pro ἐμπίπτειν κύμασι. Item, Ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες, pro ἐμπεσόντες λεχέεσσι, Illapsi toris. [V. Πίπτω. Vel præcedente præpos., ut Pind. Pyth. 2, 41 : Ἐν δ' ἀφύκτοισι γυιοπέδαις πεσών· Isthm. 3, 41 : Ἐν ὕπνῳ γὰρ πέσεν· 7, 6 : Μήτ' ἐν ὀρφανίᾳ πέσωμεν στεφάνων. Eur. Suppl. 831 : Πυρός τε φλογμὸς ὁ Διὸς ἐν κάρᾳ πέσοι.] Affertur alioqui et ἐμπίπτει ἐν τούτοις ex Hermog., pro In hæc incidit : sed hic l. suspectus est. [Plato Euthyd. p. 292, E : Ἐπειδὴ ἐν ταύτῃ τῇ ἀπορίᾳ ἐνεπεπτώκη· Hipp. maj. p. 298, C : Ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίᾳ.] Interdum vero et sine casus adjectione positum invenitur ἐμπίπτων pro Occurrente s. Obvio. Herodian. 7, [11, 15] : Ὅτε δῆμος ἐνθουσιῶν πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο· quæ Polit. interpr. : Quum quicquid occurrerat, furor in arma converteret. Ut autem hic dicit πᾶν τὸ ἐμπίπτον, sic alibi, non semel, πάντα τὸν ἐμπίπτοντα : 3, [9, 19] : Πάντα δὲ τὸν ἐμπίπτοντα ἐφόνευον· ubi reddiderim, Quicunque obvius factus esset. Possis tamen et verbum Incido retinens, dicere, Quicunque in ipsos incidisset. Utitur vero hoc verbo in ista signif., et absque illo nomine : 4, [9, 14] : Ἕλκοντές τε τοὺς ἐμπίπτοντας ἐνέβαλλον. Sed ἐμπεπτωκότες, sine adjectione dicti sunt etiam Transfugæ ab LXX 4 Reg. 24 [immo 25, 11], ut annotant VV. LL. In quibus tamen et cum adjectione, ex eod. l. : [Τοὺς ἐμπεπτωκότας] οἳ ἐνέπεσον πρὸς τὸν βασιλέα, Qui transfugerunt ad regem. || Irruo, Invado, προσβάλλω, ἐπέρχομαι, Bud., nullum afferens ex.; sed afferri possunt quum alia, tum hoc e Xen. [Hipparch. 8, 25] : Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσεῖν. Possumus vero et jam inde ab Hom. hunc verbi istius usum repetere, ap. quem legitur Od. Ω, [525] : Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός. [Il. Π, 81 : Ἔμπεσ' ἐπικρατέως· 276 : Ἐν δ' ἔπεσον Τρώεσσιν ἀολλέες· Α, 297 : Ἐν δ' ἔπεσ' ὑσμίνῃ. Et sim. E, 370 : Ἡ δ' ἐν γούνασι πῖπτε Διώνης δῖ' Ἀφροδίτη· Β, 175 : Φεύξεσθ', ἐν νήεσσι πολυκλήισι πεσόντες; I, 235, Λ, 311, 824, M, 107, O, 63, P, 639. B, 325 : Τὼ δ' ἂν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὡς ὅτε κάπρῳ ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον. De vento borea Hesiod. Op. 509 : Δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ χθονὶ ... ἐμπίπτων. Et divisim Hom. Il. O, 624 : Ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσιν. Et sim. Λ, 155 : Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἰδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ· Π, 113. Φ, 241 : Ὤθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος. Metaph. sic capitur Pind. Isthm. 1, 68 : Εἰ δέ τις ἔνδον νέμει πλοῦτον κρυφαῖον, ἄλλοισι δ' ἐμπίπτων γελᾷ, ψυχὰν Ἀΐδᾳ τελέων οὐ φράζεται δόξας ἄνευθεν. Proprie Pyth. 8, 85 : Τέτρασι δ' ἔμπετες ὑψόθεν σωμάτεσσι κακὰ φρονέων. Eur. Rhes. 127 : Στείχοντες ἐμπέσωμεν Ἀργείων στρατῷ· 409 : Θρηκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. Absolute Herodot. 3, 146 : Ἐμπεσόντες οἱ ἐπίκουροι. Et metaph. Aristoph. Ran. 903. || Irrumpendi signif. Æsch. Ag. 1350 : Ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ. Eur. Phœn. 1146 : Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις; 1154 : Τυφὼς πύλαισιν ὡς τις ἐμπεσὼν βοᾷ. Aristoph. Vesp. 120. Lysistr. 309 : Ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπέσοιμεν. Demosth. p. 1273, 8 : Ἐμπεσεῖται τὸ ὕδωρ εἰς τὸ χωρίον· 1004 extr. : Εἰς ἀλλότρια ἐμπεσών. || Absolute, signif. metaph. Temere irruendi, Herodot. 3, 81 : Ὠθέει (populus) ἐμπεσὼν τὰ πρήγματα ἄνευ νόου. Aristoph. Ran. 945 : Εἶτ' οὐκ ἐλήρουν ὅ,τι τύχοιμ' οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον. || De aor. forma ἐμπεσοῦντες pro ἐμπεσόντες v. in Πίπτω. De forma ἔμπετον ex. Pindari supra citavimus. Ἐμπεσεῖν et εἰσπ. confusa Aristoph. Eq. 484. Et ἐκπεσεῖν Demosth. p. 298, 10.]

Ἐμπὶς, ίδος, ἡ, Culex : vel potius Culicis quoddam genus [Musca vinaria, Gl.] : scribit sane schol. Aristoph. [Nub. 157] ἐμπίδας a Comico vocari quos sui temporis homines nominarent κώνωπας : quosdam vero velle esse εἶδος κώνωπος παραποτάμιον ζώνην ἔχοντος· et alibi [Av. l. infra cit.], ζῶον παρὰ τοῖς ὕδασι γινόμενον ὅμοιον τῷ κώνωπι, μεῖζον δὲ τῇ περιοχῇ, κατὰ δὲ τὸ μέσον λευκῷ περιεζωσμένον. [Artemidor. 3, 8 : Κώνωπες καὶ αἱ λεγόμεναι ἐμπίδες.] Porro Aristoph. Nub. [158] deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem utrum putet τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ἅδειν ἢ κατὰ τοὐρρόπύγιον· edunt enim quandam velut ᾠδήν. Idem Av. [244] : Τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας. Apud Suid. vero proverb. ἐμπὶς Τρικορυσία, quod Tricorynthe [in pago Tricorytho] multæ existerent empides, utpote nemoroso et humecto loco. [Ex Aristoph. Lys. 1032.] Hesych. βούτυπον quoque esse dicit ἐμπίδα : qui potius οἶστρος est. [Aristot. H. A. 1, 1, p. 487, 5 : Ἔνια δὲ τῶν ζώων τὸ μὲν πρῶτον ζῇ ἐν τῷ ὑγρῷ, ἔπειτα μεταβάλλει εἰς ἄλλην μορφὴν, καὶ ζῇ ἔξω, οἷον ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐμπίδων· γίνεται γὰρ ἐξ αὐτῶν ὁ οἶστρος· ib. 5, p. 490, 20 : Τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μυῖα καὶ μύωψ καὶ οἶστρος καὶ ἐμπίς· 5, 19, p. 551, 27 : Αἱ δ' ἐμπίδες γίνονται ἐκ τῶν ἀσκαρίδων· 8, 17, p. 601, 3 : Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπαν (ut externa intro vertantur) καὶ τῶν ἐντόμων ἐκδύνει τὸ γῆρας ὅσα ἐκδύνει, οἷον σίλφη καὶ ἐμπίς. Lucian. Contempl. c. 8 : Ἔα τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπόταν πλέῃ, μηδὲ ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Aristid. vol. 1, p. 356 : Ὑπὸ πλήθους ἐμπίδων συνέβη πρόδηλον ὂν ὡς ἀγρυπνῆσαι δεήσοι· 2, p. 309 : Τὰ μὲν ἄλλ' ἀφωνότεροι τῆς σκιᾶς τῆς ἑαυτῶν, ἐπειδὰν δὲ κακῶς τινας εἰπεῖν δέῃ καὶ διαβάλλειν, τῷ Δωδωναίῳ μὲν οὐκ ἂν εἰκάσαις αὐτοὺς χαλκείῳ ..., ταῖς δ' ἐμπίσι ταῖς ἐν τῷ σκότῳ βομβούσαις. Confus. c. ἐλπὶς ap. Artemid. l. c. et Arcad. p. 33, 11, ubi agit de voc. accentu acuto, de quo add. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 31, 17.]

[Ἐμπίσιον, καὶ τὸ βραχὺ καὶ τὸ δαψιλῶς πιεῖν, Hesych.]

Ἐμπιστεύω, Fido, Fiduciam et spem meam colloco in. 2 Paralip. [20, 20] : Ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ Θεῷ ἡμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Quæ tamen verba sic exp. vulgo, Credite in domino Deo nostro, et securi eritis. Ubi etiam nota posterius ἐμπισθευθήσεσθε,

[Conf., ubi it. est fut., Sirac. 1, 15. Deuter. 1, 32 : Καὶ ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ οὐκ ἐνεπιστεύσατε κυρίῳ τῷ θεῷ ἡμῶν. Sir. 2, 10 : Τίς ἐνεπίστευσε κυρίῳ καὶ κατῃσχύνθη; Sine casu ib. 4, 16 : Ἐὰν ἐμπιστεύσῃς, κατακληρονομήσεις αὐτήν (τὴν σοφίαν)· 19, 4 : Ὁ ταχὺ ἐμπιστεύων, κοῦφος καρδίᾳ. Med. schol. Philostr. Her., p. 456 ed. Boiss. : Ἀπιστήσαντες) μὴ θαρρήσαντες, μὴ ἐμπιστευσάμενοι.] || Alioqui est potius Credo, i. e. Concredo, Fidei committo [Committo, Gl.]. At Alex. Aphr. Probl. 2, [63] : Ταύτας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε κατοικεῖν ἐν τοῖς στερεοῖς, pro Concredidit locis solidis, Collocavit in locis solidis. [Ead. struct. Judic. 11, 20 : Καὶ οὐκ ἐνεπίστευσεν Σηὼν τῷ Ἰσραὴλ παρελθεῖν ἐν τῷ ὁρίῳ αὐτοῦ. Porro Diodor. 1, 67 : Διὰ δὲ τῶν μισθοφόρων κατωρθωκὼς τὴν βασιλείαν ὁ Ψαμμήτιχος τούτοις τὸ λοιπὸν μάλιστ' ἐνεπίστευσε τὰ κατὰ τὴν ἀρχήν. Plut. Phocion. c. 32 : Παρῆλθε τῷ Φωκίωνι ἐμπιστεύσας τὸ σῶμα. Geopon. 7, 8, 1 : Ἀναγκαῖόν ἐστι τὸν κληροῦχον πολλάκις τοῖς φροντισταῖς ἢ τοῖς οἰκέταις οἶνον ἢ γλεῦκος ἐμπιστεῦσαι. || Medii ex. e schol. Aristoph. Ran. 1469 : Ναύαρχος καταστὰς ἐνεπιστεύσατο (Alcibiades) τὸ ναυτικὸν Ἀντιόχῳ, cit. Hemst. Sed hoc quidem nimis incertum est, quum το syllaba male repetita videatur.] Pass. Ἐμπιστεύομαι, Creditur s. Conceditur mihi, Fidei meæ committitur. 2 Macc. 10, [13] : Ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, Cujus fidei Cyprus permissa erat. Alii, Creditam sibi Cyprum habens. Galen. : Ἕτεροι ἐνεπιστεύοντο τὴν θεραπείαν, Aliis concredebatur et demandabatur curatio. [African. Cest. p. 315, A, 3 : Τὴν φροντίδα ἐμπεπιστευμένοι. Hemst. Geopon. 2, 44, 1 : Τὸν ἐμπεπιστευμένον τὴν τοῦ ἀγροῦ ἐπιμέλειαν. Et sic sæpe Jo. Chrysost. Absolute id. Hom. 37 in Matth. vol. 7, p. 414, D : Οὐδὲ γάρ ἐστιν εὔκολος ἄνθρωπος καὶ εὐρίπιστος, ἀλλὰ πεπηγὼς καὶ βέβαιος, καὶ οὐ τοιοῦτος ὡς καὶ προδοῦναι τὰ ἐμπεπιστευμένα. Sirac. 36, 16 : Δὸς μισθὸν τοῖς ὑπομένουσί σε, καὶ οἱ προφῆταί σου ἐμπιστευθήτωσαν. Et aliter ap. Eust. Opusc. p. 82, 17 : Εἴ τί που καλὸν ἢ ποιοῦντες ἢ διδάσκοντες οὐ κατῃσχύναμεν τοὺς εἰς μαθητείαν ἐμπεπιστευμένους ἡμῖν. L. D.]

Ἄπιστος, opp. τῷ ἄπιστος, Cui fides inest : vid. Πολύπιστος.

Ἐμπιτνέω [Ἐμπίτνω], Irruo, Aggredior, Adorior, sicut ἐμπίπτω. Soph. Aj. [185] : Ἐν ποίμναις πιτνῶν, pro ἐμπιτνῶν ποίμναις. [Scrib. πίτνων, ut in iisd. verbis ib. 300 : recte liber Laurent. prior a pr. manu πίτνων. Ib. 58 : Κἀδόκει μὲν ἔσθ' ὅτε δισσοὺς Ἀτρείδας αὐτόχειρ κτείνειν ἔχων, ὅτ' ἄλλοτ' ἄλλον, ἐμπίτνων, στρατηλατῶν, idem liber ἐμπίπτων, superscripto τνῶν. Non erat autem quod huc referretur l. primus Soph., qui ad πίτνειν pertinet, ut similis Pindari Isthm. 2, 26. Porro Æsch. Ag. 1468 : Δαῖμον, ὃς ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυίοισι Τανταλίδαισιν· 1175 : Δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων· Suppl. 120, 131 : Πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι λίνοισιν ἢ Σιδονία καλύπτρα. Ubi item in ultima ponitur accentus in libris. V. Πίτνω.]

[Ἐμπιτυάζω. V. Ἐμπυτιάζω.]

[Ἐμπίφρημι, Immitto, ap. Aristot. ab Schneid. indicatum H. A. 5, 6, p. 541, 11 : Φασὶ δέ πινες καὶ τὸν ἄρρενα (polypodem) ἔχειν αἰδοιῶδές τι ἐν μιᾷ τῶν πλεκτανῶν, ἐν ᾗ δύο αἱ μέγισται κοτυληδόνες εἰσίν· εἶναι δὲ τὸ τοιοῦτον, ὥσπερ νευρῶδες, μέχρι εἰς μέσην τὴν πλεκτάνην προσπεφυκὸς ἅπαν, ᾗ ἐμπιφράναι εἰς τὸν μυκτῆρα τῆς θηλείας, in cod. Mediceo invenerat Camus, sed dubitans utrum sic leg. esset an ἐνπιφράναι an εἰσπιφράναι. Bekkerus ex eod. cod. protulit ἐσπιφράναι, ex alio εἰσπιφράναι : de quo a nobis monendum erat supra in Εἰσπίφρημι s. Εἰσφρέω.]

[Ἐμπλάζω, γξω, Inerro. Nicand. Al. 189 : Ἴχνεσι δὲ σφαλεροὶ καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς, de quo l. HSt. supra in Ἐμπάζομαι, ubi v. || Med.] Ἐμπλάζομαι, Erro s. Vagor in, Inerro. [Empedŏcles in Peyroni fragm. p. 54, v. 28 : Γυμνοὶ δ' ἐμπλάζοντο βραχίονες εὔνιδες ὤμων, ὄμματα δ' οἷ' ἐπλανᾶτο πενητεύοντα μετώπων. Plut. Oth. c. 12 : Ὁλλὴν ἀταξίαν τὰ σκευοφόρα τοῖς μαχομένοις ἐμπλαζόμενα παρεῖχε. Ceterum v. Ἐμπελάζω. Forma poet. Orph. Arg. 643 : Ὕλῃ ἐνιπλαγχθεὶς, ubi al. divisim ἔνι πλ. L. Dindorf.]

[Ἐμπλάζω, i. q. ἐμπελάζω, quod v.]

[Ἐμπλανάω, Inerrare facio; Ἐμπλανάομαι, Inerro. Heliod. Æth. 2, 29, p. 95, 19 Cor. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 661. Angl. Gregor. Nyss. t. 2, p. 1054, B : Πρὸς τὴν καλοῦ κρίσιν ἐμπλανωμένη· conf. t. 3, p. 236, C. Fut. pass. t. 1, p. 188, C : Τῷ σάλῳ τῶν ὑδάτων ἐμπλανηθήσεται. Hase.]

[Ἐμπλάπτω, Infarcio, Gl. corrupte. Infra Ἐμπλήθω, Offercio. Fort. tamen leg. potius ἐμπλάσσω vel ἐμπλάττω.]

Ἐμπλάσσω, vel potius Ἐμπλάττω, Illino, quam signif. habent etiam ἀναπλάττω et διαπλάττω : apud Herodotum vero atque Aristoph. et simplex πλάττω. Legitur enim ap. illum, Ἐπλάσατο τὴν κεφαλὴν πηλῷ· ap. hunc autem, Ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς. [Herodot. 2, 73 : Τοῦτον (phœnicem avem) λέγουσι ... ἐς τὸ ἱρὸν τοῦ Ἡλίου κομίζειν τὸν πατέρα, ἐν σμύρνῃ ἐμπλάσσοντα, Myrrha obducentem. Schweigh. Strabo 16, p. 743 : Φασὶ δὲ καὶ πλοῖα πλέκεσθαι, ἐμπλασθέντα δ' ἀσφάλτῳ πυκνοῦσθαι. Wakef.] A Bud. redditur non solum Illino, sed et Infarcio : afferente ex Aristot. Probl. 29, [23] : Καὶ οἱ τὰς σύριγγας ἁρμοττόμενοι, εἰς τὴν ὑπάτην ἄκραν τὸν κηρὸν ἐμπλάττουσι. [Plut. Mor. p. 683, A : Τῶν δὲ Δημοκριτείων εἰδώλων ... ἀριθμὸς οὐδεὶς οὐδὲ λόγος· ἃ φησιν ἐκεῖνος ἐξιέναι τοὺς φθονοῦντας οὔτε αἰσθήσεως ἄμοιρα παντάπασιν οὔτε ὁρμῆς, ἀνάπλεά τε τῆς ἀπὸ τῶν προϊεμένων μοχθηρίας καὶ βασκανίας· μεθ' ἧς ἐμπλαττόμενα καὶ παραμένοντα καὶ συνοικοῦντα τοῖς βασκαινομένοις ἐπιταράττειν καὶ κακοῦν αὐτῶν τό τε σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν. Nicand. Alex. 79 : Τοῦ μὲν ὑπὲρ γένυάς τε καὶ ἧ ῥυσαίνεται οὖλα ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπλάσσεται. Schol. ὁ ἀφρὸς ἐπιστύφων ἐμπελάζει, alius περικαθίζει τοῖς οὔλοις, Eutecnius autem πολὺς ἐπὶ τούτοις ἀφρὸς ἐπιπεπλασμένος. Olim male ἐμπάσσεται. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 396 : Γίνεται δὲ τὸ πάθος ἀπὸ παχέων τε καὶ γλίσχρων χυμῶν ἐμπλασθέντων τοῖς βρογχίοις τοῦ πνεύμονος· 2, p. 274 : Γίνεται δὲ ὑπὸ παχέος καὶ γλίσχρου χυμοῦ δυσλύτως ἐμπλαττομένου τοῖς σκιρρουμένοις μέρεσι.] Alicubi redditur et Inspergo, ut apud Diosc. [5, 103] : Ἔμπλασον τὸ ψιμμύθιον, Inspergito cerussam. Sed verbo ἔμπασον potius hæc interpr. convenit [ut Saraceno auctore nunc editum]. Vid. Ἐπιπλάττω. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 202 : Εἰς ὀθόνιον ἔμπλασσον καὶ ἐπιτίθει τῷ μετώπῳ. Alius cod. alia struct. ἐμπλάσας. Illud scrib. ἔμπλασον. Item p. 334 : Ἢ τὴν θηριακὴν ἔμπλασαι, aut ἔμπλασσε scrib. aut ἔμπλασον. Dicitur autem ἐμπλάσσειν de humidis, ἐμπάσσειν de siccis.] Quibus addit, ἐμπλάττειν propterea significare Obstruere locum, et implere. Theophr. [H. Pl. 5, 6, 3], de secanda materie loquens : Τὰ δὲ χλωρὰ λίαν συμμύει καὶ ἐνδέχεται [ἐνέχεται] ἐν τοῖς ὀδοῦσι τὰ πρίσματα, καὶ ἐμπλάττει· διὸ καὶ παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, ἵνα ἐξάγηται, Inter dentes serræ scobem retinent, et crenas obstruunt, secturamque morantur. Quare artifices serræ dentium versus alternis evaricantes faciunt, quo facilius scobs educatur. Ita Bud. [Id. De sensu 14 : Τὰς ὄψεις ὁτὲ μὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ὁτὲ δὲ ὑπὸ τοῦ ἀέρος ἐμπλαττομένων τῶν πόρων ἀμαυροῦσθαι· 66 : Ταῦτα γὰρ ὅταν εἰς τὰ σώματα ἔλθῃ, ἐπιτυφλούμενα ἐμπλάττειν τε τὰ φλεβία καὶ κωλύειν συρρεῖν. Diodor. 20, 25 : Τοῖς παισὶν ἀεὶ συνέταττε τούτους (mures) ἀποκτείνειν καὶ τὰς κοίτας ἐμπλάττειν. Nicand. Al. 317 : Φράσσονται δὲ πόροι, τὸ δὲ θλίβεται ἔνδοθι πνεῦμα αὐχένος ἐμπλασθέντος. Schol. ἐμφραχθέντος καὶ ἀποκλεισθέντος.] Affertur autem et ἐμπλάττειν τοὺς πόρους e Galeno, ubi ἐμπλάττειν est itidem Obstruere : Therap. 8 : Τὰ γὰρ ἐμπλάττοντα τοὺς πόρους, ἐπέχει τὰς διαπνοάς. Item pro Restituo cutem, vid. Παρεμπλάσσω. [Nili Sent. 210 : Ἐμπλάσσει τὸ τραῦμα.] || Ἐμπλάττω exp. etiam In massam formo, Versando mollio, etc.; de qua expos. dicetur in Ἔμπλαστρος. [|| Fingo in. Dio Cass. 78, 25 : Μέλισσαι κηρία ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ βοαρίᾳ ἐνέπλασάν. || « Ἐμπλάσσεσθαι, Imprimi, de digito, quod notam imprimit et efformat, ac velut in cera vestigium relinquit. Hippocr. De morb. mul. 2, p. 641, 16, in crurum tumoribus, qui si digito premantur, notam retinent, dicitur : Καὶ ἢν πιέζῃς τῷ δακτύλῳ, ἐμπλάσσεται, ὥσπερ ἐν σταιτί· ib. 51 : Κνήμῃσι καὶ τοῖσι ποσὶν ἐμπλάσσεται βοθροειδέα· 643, 48 : Καὶ ὁ χρὼς τῷ δακτύλῳ πιεζεύμενος μαλθάσσεται καὶ ἐμπλάσσεται, ὥσπερ ἐν σταιτί. Ἕλκεα ἐν τῇσι κνήμῃσιν ἐμπλάσσεσθαι dicuntur ulcera in tibiis infigi aut infarciri, De morb. l. 2, p. 465, 29 ». Foes. OEcon. Hippocr.

p. 125.] || Ἐμπλασσόμενοι autem pro ἐπεμβαίνοντες et συῤῥηγνύμενοι, ex Æliano, item pro προσκρούοντες et προσπελάζοντες, ex alio affert Suid., quem v. [V. Ἐμπαλάσσω.]

[Ἐμπλαστέον. V. Ἐμπαστέον.]

Ἔμπλαστος, ὁ, ἡ, et Ἐμπλαστικός, ἡ, ὸν, Ad illinendum aptus, vel Ad illitum comparatus. [Hippocr. De hum. p. 48, 26 : Χρίσμασιν, ἐγχρίσμασιν, ἐπιπλάστοισιν, ἐμπλάστοισιν, ἐπιπάστοισιν. Ἔμπλαστον φάρμακον Galen. vol. 13, p. 643, F; 644, E. V. Ἔμπλαστρος.] Ἐμπλαστικὰ φάρμακα, inquit Bud., Quæ vim habent obstruendi meatus cutis et corporis, quasi tectoria, et ad illitum comparata. Ἐμπλαστικὰ, inquit Gorr., dicuntur Medicamenta quæ poris corporis illita tenaciter hærent. Sunt autem ejusmodi, glutinosa, terrea, et minime acria, sed gustu potius aquosa, etc. Addit autem, ἐμφρακτικὰ vocari eadem medicamenta, quibus contraria esse ἐκφρακτικά : quæ et ἐκκαθαρτικά. Affertur vero et ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις e Galeno. [Idem est ap. Dioscor. 1, 140.] Item ἐμπλαστικώτερα οὐσία, ex Eod. [Therap. l. 14] habes apud Bud. p. 777. Vid. Καταπλαστός. [Ἐμπλαστικώτερος, Alex. Trall. 7, p. 97. || Formam Ἐμπλαστρικὰ Ducang. App. Gloss. p. 68 affert ex Neophyti Lex. Ms.]

Ἔμπλαστρος, ἡ, vel Ἔμπλαστρον, τὸ, Compositio ἐκ τῶν ἐμπλαστικῶν s. ἐμπλαστῶν φαρμάκων, Ex emplasticis medicamentis, quæ præmollita et subacta ulceribus vulneribusque imponi solent. Ita in VV. LL., ubi etiam annotatur ἔμπλαστρον compositionis rationem obtinere, at ἔμπλαστον, materiæ : licet multi vocabula confundant. [Gl. : Ἔμπλαστρος, Emplastrum.] A Gorr. ἔμπλαστρος esse traditur Medicamentum in massam coactum, quod præmollitum vulneribus imponitur. Esse autem dictum ἔμπλαστρον a verbo ἐμπλάττειν, quod primario quidem significet Obstruere, atque implere; secundo vero, videl. ab effectibus emplastri, Subigere, Versando mollire, In massam formare, Illinere; item Cutem et ulceratum locum in integrum restituere. Hæc ille. Ubi quod dicit ἐμπλάττειν primario quidem significare Obstruere, at secundo, Illinere, non convenit cum iis quæ supra e Bud. annotavi; imo vero nec rationi satis consentaneum est, quum Illinendi signif. et in aliis compp. et in simplici quoque interdum inveniatur, non item illa altera. Præterea quum ἐμπλάττειν prius sit quam ἔμπλαστρον, haud video quomodo ἐμπλάττειν ab effectibus ἐμπλάστρου signif. accipere possit. Ceterum ἔμπλαστρος pro ἔμπλαστρος σκευασία dici putatur, s. ἔμπλαστρος δύναμις, sicut et ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις alicubi legitur; sed invenitur tamen substantive positum ἔμπλαστρος : ut ἔμπλαστρος κεφαλικὴ, Diosc., Emplastrum quod capiti adhibetur : et ἐμπλάστροις ψωρικαῖς ap. Eund. [Fem. id. 1, 38 : Ἐμπλάστροις μιγὲν ἐμπρακτοτέρας αὐτὰς ἐργάζεται. Hippiatr. p. 199, 201, 207. Callistus apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 228, B : Ἀρχὴ σὺν θεῷ ἁγίῳ τῶν ἐμπλάστρων. Ἔμπλαστρος ἡ ἀνηθίνη μαλάσσουσα κτλ. Mich. Psell. ib. 7, vol. 7, p. 476, D : Τῇ διπροσώπῳ ἐμπλάστρῳ. Porphyr. De prosod. Villois. Anecd. vol. 2, p. 105, a Wakef. cit. : Ὑγιεινὴ ἔμπλαστρος. Et sæpe Paul. Æg., Theoph. Nonn., quorum ll. partim indicati sunt in indd. Vid. etiam Bernard. ad vol. 1, p. 91, 301, ubi permutatur cum forma quæ caret litera ρ, aliique.] Sed affertur et τοῖς ἐμπλάστροις, ab ἔμπλαστρον, e Galeno Ad Glauc. 2 : Τοῖς πρὸς τὰ ῥεύματα μαλθακοῖς ἐμπλάστροις δεῖ χρῆσθαι· nam scrib. fuisset, usurpando in fem. genere, ταῖς et μαλθακαῖς. Sic et alibi. [Frequentissime quidem in libro De comp. medicc. sec. genera 1, vol. 13, p. 644, E, sqq. Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 6, vol. 6, p. 239, B : Ἐκ τῶν Ἀντύλλου περὶ ἑψήσεως τῶν ἐμβαλλομένων εἰς τὰ ἔμπλαστρα φαρμάκων. Mich. Psell. ib. 7, vol. 7, p. 476, C : Πεποίηται δὲ αὐτῷ καὶ παιδοποικὰ ἔμπλαστρα. Hermes Trism. Περὶ βοτανῶν χύλώσεως p. 331 : Ἐμπλάστρῳ μὴ τῷ αὐτῷ χρῶ. Ap. eund. notanda structura ib. paullo ante : Θεραπευθήσεται διὰ τῆς ῥίζης σκευαζομένης ἐμπλάστρῳ οὕτως. Conjungitur interdum utrumque genus. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 388 : Ἔμπλαστα (al. liber ἔμπλαστρα) δὲ κατὰ τοῦ θώρακος ἥ τε διὰ βουτύρου καὶ ἡ ἀνηθίνη ἐπιτιθέμενα. Quemadmodum ib. p. 300 : Ἔμπλαστος δὲ ἥ τε Μνασέου καὶ ἡ διὰ χυλῶν, in nonnullis scribitur ἔμπλαστρα. Hermes Trism. l. c. p. 320 : Ἐκ μὲν οὖν τῆς ῥίζης σκευάζεται ἔμπλαστρον, ὅπερ τραύματα καὶ διακοπέντα νεῦρα κολλᾷ. Liber unus ἥτις pro ὅπερ. L. D.]

[Ἐμπλαστρόω, Emplastri instar illino, Illino. Diosc. Parab. 1, 154, p. 42, B : Κράμβης φύλλα μετὰ χοιρείου στέατος κόψας, ὥστε γενέσθαι ὡς μυελὸν, καὶ εἰς ῥάκος λινοῦν ἐμπλαστρώσας, (ἐπίθες) ἐπὶ τὸ πάθος.]

Ἐμπλαστρώδης, ὁ, ἡ, Emplastrum referens, Emplastro similis, Aliquam cum emplastro affinitatem habens : ἔμπλ. σύστασις, Galen. Ap. Dioscor. autem, Ἐμπλαστρῶδες κατάπλασμα γίνεται, redditur, Emplastri modo illinitur. [Paul. Æg. 7, 24, p. 301, 6 : Εἰ δὲ τὸ φάρμακον ἐμπλαστρῶδες ποιῆσαι βουληθείημεν. Et al.]

[Ἐμπλατειάζω, unde Ἐμπλατειάσασα, Suidæ τρυφερευσαμένη. Apud Hesych. autem Ἐνπλατιάσασα, ἐν πλατείαις τύπτουσα ταῖς χερσὶν, ἢ τρυφερομένη, pro τρυφερευομένη, quod voc. v. Item Πλατειάζω.]

[Ἐμπλάττω. V. Ἐμπλάσσω.]

[Ἐμπλᾰτύνω, Dilato. Exod. 34, 24 : Ὅταν γὰρ ἐκβάλω τὰ ἔθνη πρὸ προσώπου σου, καὶ πλατυνῶ τὰ ὅριά σου, ed. Ald. ἐμπλατυνῶ. Amos 1, 13 : Ἀνέσχιζον τὰς ἐν γαστρὶ ἐχούσας τῶν Γαλααδιτῶν, ὅπως ἐμπλατύνωσι τὰ ὅρια ἑαυτῶν. Prov. 18, 16 : Δόμα ἀνθρώπου ἐμπλατύνει αὐτὸν καὶ παρὰ δυνάσταις καθιζάνει αὐτόν. Mich. 1, 16 : Ξύρησαι καὶ κεῖραι ἐπὶ τὰ τέκνα τὰ τρυφερά σου· ἐμπλάτυνον τὴν χηρείαν σου ὡς ἀετὸς, ὅτι ᾐχμαλωτεύθησαν ὑπὸ σοῦ. Medio ἐμπλατύνεσθαί τινι vel absolute sine casu, Exspatiari in re aliqua, Longius immorari, vel sim. Strab. 8, p. 385 : Εἶτα λέγει αἰτίαν τοῦ ἐμπλατύνεσθαι τοῖς περὶ Ἀχαιῶν λόγοις. Eust. Opusc. p. 48, 32 : Ἐμπλατύνεσθαι ὁμωνυμίαις· 170, 61 : Οὐκοῦν οἴδασι καὶ οἱ τῷ μύρῳ πλουτοῦντες ἅγιοι μεγαλόδωρον τὸν παμβασιλέα θεὸν καὶ τοῖς ἐπάθλοις ἐμπλατυνόμενον· 226, 37 : Καὶ οὕτω λοιπὸν οὐκ ἐστενοχωρημένην καὶ μερικὴν φιλίαν ἔχει, προσπάθως περὶ μόνον τοῦτον ἢ ἐκεῖνον διατεθειμένος, ἀλλ' ἐμπλατύνεται κατ' αὐτὸν πᾶσι τοῖς τοῦ θεοῦ· 264, 42 : Ἀλλ' εἰς τί μοι τὰ ἀστρικὰ ταῦτα, οἷς ἔχων οὐκ ἀπροσφυῶς ... ἐμπλατύνασθαι εἰς πλέον· 319, 9 : Τούτοις τοῖς κεφαλαίοις ἐμπλατυνάμενος φύλαξον σεαυτὸν μόνου τοῦ ἐξεῖναι. Absolute p. 214, 74 : Οὐ δεήσομαι λόγου μακροῦ ἐνταῦθα οὐδὲ τρίψω χρόνον, πέρα τοῦ δέοντος ἐμπλατυνόμενος· 267, 37 : Καθιστορῶν μὲν καὶ ἀπαθῶς γράφων καὶ θεολογήσει ἔστιν οὗ καὶ πρὸς φύσεως λόγον ἐμπλατυνεῖται· Od. p. 1680, 31 : Καὶ ἔστιν ἰδεῖν αὐτὸν τῇ τῆς νεκυίας ἀφορμῇ πῇ μὲν ἱστορικῶς ἐμπλατυνόμενον.... L. D. Anon. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 113 (?). Boiss. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 683.]

[Ἔμπλατυς, ὁ, ἡ, Latus. Plotin. Enn. 5, 3, p. 939, 17 ed. Creuzer. : Εἰ δέ τις ἀδυνατεῖ τὴν πρώτην τὴν τοιαύτην ψυχὴν ἔχειν καθαρῶς νοοῦσαν, δοξαστικὴν λαβέτω· εἶτα ἀπὸ ταύτης ἀναβαινέτω. Εἰ δὲ μηδὲ τοῦτο, αἴσθησιν ἐμπλατύτερα τὰ εἴδη κομιζομένην.]

[Ἐμπλέγδην, Implicite. Nicom. Arithm. 2, p. 153 ed. Ast. : Ἀνάγκη γὰρ οὕτω διακειμένων τῶν δ' ἐπιφαίνεσθαι τὴν γεωμετρικὴν ἐμπλέγδην ἀμφοτέραις ταῖς μεσότησιν ἐξεταζομένην, ὡς ὁ μέγιστος πρὸς τὸν τρίτον ἀπ' αὐτοῦ, οὕτως ὁ ὑπ' αὐτὸν δεύτερος πρὸς τὸν τέταρτον· τὸ γὰρ τοιοῦτον τὸ ὑπὸ τῶν μέσων ἴσον ποιεῖ τῷ ὑπὸ τῶν ἄκρων.]

[Ἔμπλεγμα, τὸ, Implexus. Artemid. 4, 83 : Στολὴν ἢ ὑπόδησιν ἢ ἐμπλέγματα γυναικεῖα, videntur esse Capilli plexi. Constit. Apost. 1, 8, cit. Kall. Etym. M. p. 170, 28 : Αὐλὸς ... καὶ τῶν βασιλικῶν ἵππων τὸ ἔμπλεγμα. L. D. Jo. Chrysost. t. 4, p. 159, 21 : Ἀντὶ παντὸς κόσμου χρυσοῦ καὶ ἐμπλεγμάτων, τὸ ἐρυθριᾶν· conf. ib. p. 280, 10. Hase.]

[Ἔμπλειος. V. Ἔμπλεος.]

[Ἐμπλείω, Plenus sum. Nicand. Al. 626 : Ὅντε (taxum) καὶ ἐμπλείουσα χαλικροτέρη πόσις οἴνης οἵη ἐπαλθήσειε. Liber unus ἐμπλείου.]

[Ἐμπλέκτης, ὁ, Ciniflo, Gl.]

Ἐμπλεκτὸς [Ἔμπλεκτος], Implicitus. Ἐμπλεκτὸν, Structuræ genus quoddam ap. Architectos. Vitruv. 2, 8 [7] : Altera est, quam ἐμπλεκτὸν [ἔμπλεκτον] appellant, qua et nostri rustici utuntur : quorum frontes poliuntur, reliqua ita uti sunt nata, cum materia collocata alternis alligant coagmentis. Et Plin. 36, 22 : Tertium est emplecton, tantummodo frontibus politis : reliqua fortuito collocant.

Ἐμπλέκτρια, ἡ, Quæ crines intorquet. [Implicatrix, Ornatrix, Gl.] Etym. exp. κομμώτρια, quo significatur Ea quæ capillos fucat. [Mœris p. 237 : Κομμώτριαν Ἀττικῶς, ἐμπλέκτριαν Ἑλληνικῶς. Ubi Hesych. sic interpretatum vocc. Κομίστρια et Στάτρια comparavit Piers. Add. Suid. v. Κομμώτρια.]

Ἐμπλέκω, Implico, Innecto, Intexo. [Gl. : Ἐμπλέκω, Innexo; Ἐμπεπλεγμένος, Implexus; Ἐμπεπλεγμέναις, Ingenitis; Ἐμπλακεὶς, Innexus.] Pro Implico, Irretio, accipitur a Lucillio Epigr. [Anth. Pal. 11, 106, 4 : Εἰ μὴ] ἀράχνη τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ὕπτιος ἐκρέματο, Implicatus et irretitus pedibus tela araneæ. [Æschyl. Prom. 1079 : Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας. Soph. OEd. T. 1264 : Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν, πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. Eur. Or. 262 : Οὗτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξασ' ἐμὴν σχήσω σε πηδᾶν δυστυχῆ πηδήματα· Hippol. 1236 : Ἡνίαισιν ἐμπλακείς. Aristoph. Thesm. 1032 : Ἐν πυκνοῖς δεσμοῖσιν ἐμπεπλεγμένη. Plut. Alex. c. 33 : Οἱ δ' ἄριστοι ... ἐμποδὼν τῆς διώξεως ἦσαν ἐμπλεκόμενοι καὶ περισπαίροντες αὐτοῖς τε καὶ ἵπποις. Lycophr. 213, 752. Geopon. 7, 15, 7 : Ἐὰν ὄφιν ἐν τρυγητῷ ἐμπεπλεγμένον τῇ ἀμπέλῳ ἴδῃς. OEnomaum ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 234, A : Σαγήνης ἐμπλακεὶς τοῖς λίνοις, cit. Hemst. De plectendis capillis Gloss. Ms. ap. Rigalt. ad Artemid. p. 8 : Ἐπεὶ καὶ κομμωτικὴν λέγουσι τὴν κοσμοῦσαν καὶ ἐμπλέκουσαν. Athen. 12, p. 525, E : Τὴν ἑορτὴν ἄγοντες τῶν Ἡραίων (Samii) ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς κόμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους. Τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε, Βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον. De sertis Theophr. H. Pl. 6, 8, 1 : Ἐμπλέκουσι γὰρ ἔνιοι καὶ τοῦτο (τὸ τοῦ βολβοῦ κώδυον) εἰς τοὺς στεφάνους. Theocr. 3, 23 : Τὸν στέφανον, τόν τοι ἐγὼν ... κισσοῖο φυλάσσω, ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις, ubi est var. ἀμπλέξας. Eurip. fr. Pirithoi ap. schol. Orest. 970 et alios : Σὲ τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξαντα. || Figurate Æschyl. Prom. 610 : Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν, οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ. Eur. Iph. A. 936 : Οὐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τοὐμὸν δέμας. Et structura diversa Or. 1421 : Καδόκει τοῖς μὲν οὖ, τοῖς δ' ἐς ἀρκυστάταν μηχανὰν ἐμπλέκειν παῖδα τὴν Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόντας δράκων. Iambl. De Pythag. vita 17, 76, p. 64 : Οὐ γὰρ κιβδήλως ἐνεπορεύετο λόγως, οὐδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστᾶν τὼς νέως ἐμπλέκοντι. Polyb. 27, 6, 11 : Ἦν γὰρ τὸ προκείμενον αὐτοῖς ἀπὸ μὲν τῆς πρὸς Ῥωμαίους εὐνοίας ἀλλοτριοῦν τὸν δῆμον, εἰς δὲ τὴν Περσέως φιλίαν ἐμπλέκειν. Cum dat. pers. 25, 7, 1 : Βουλόμενος ἐμπλέκεσθαι τῷ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνει, Conjungi, Societatem contrahere. 40, 4, 4 : Ἐμπλεκόμενος καὶ λιπαρῶν ἐδεῖτο τοῦ Διαίου, vertitur, Amplexus. De consuetudine cum muliere Diodor. 18, 2 : Ἐμπλακεὶς δὲ τῶν ἐγχωρίων τινὶ γυναικὶ, καὶ ποιήσας αὐτὴν ἔγκυον, si recte habet scriptura. In simili re Ps.-Basil. De virg. vol. 3, p. 646, E : Ὡς δελέατι τῆς εὐνουχίας διὰ τὸ ἀπειρόκακον ἐμπλακεῖσαν τὴν παρθένον τῷ πειρασμῷ ἀποστραφῆναί τε τὸν ἄνθρωπον κτλ. Hesych. : Ἐμπλακεὶς, περικρατήσας, περιλαβών] Metaph. Isocr. [p. 181, E]: Ἐν τοσούτοις κακοῖς εἰσὶν ἐμπεπλεγμένοι, Tot malis impliciti. [Plato Leg. 7, p. 814, E : Ἐν βιαίοις ἐμπλακέντων πόνοις. Prov. 28, 18 : Ὁ σκολιαῖς ὁδοῖς πορευόμενος ἐμπλακήσεται.] Ἐμπλέκεσθαι, Implicari, h. e. Magnopere occupari, et extricare se non posse, etiam Magnopere incumbere in aliquod inceptum, ut Bud. interpr. ap. Polyb. 1, [17, 3] : Θεωροῦντες τοὺς Ῥωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν. [Id. 25, 9, 3 : Τῆς Ῥωμαίων ὑπεροχῆς ἤδη τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἐμπλεκομένης ὁλοσχερῶς. Maccab. 2, 15, 17 : Μετὰ πάσης εὐανδρίας ἐμπλακέντες κρῖναι τὰ πράγματα. Plut. Arat. c. 38 : Οὐκέθ' ὡς πρότερον ἀτρέμα καὶ σχέδην ἐπιβαίνοντος οὐδ' ἐμπλεκομένου ταῖς πολιτικαῖς ἀρχαῖς. Joann. Antioch. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 223, A : Ἐμπλεκόμενος πράγμασι λαϊκοῖς.] Idem Bud. ἐμπλέκω interpr. Connecto, Confundo, Immisceo, Permisceo, tracta metaph. a multiplici filo texturæ. Aristot. Eth. 7, 13 : Τὸν εὐδαίμονα οἴονται ἡδὺν βίον δεῖν εἶναι, καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εὐλόγως, Connectunt et permiscent. [Plato Phædr. p. 244, D : Οὐ γὰρ ἂν τῇ καλλίστῃ τέχνῃ, ᾗ τὸ μέλλον κρίνεται, αὐτὸ τοῦτο τοὔνομα ἐμπλέκοντες μανικὴν ἐκάλεσαν· Leg. 2, p. 669, D : Ποιηταὶ δ' ἀνθρώπινοι σφόδρα τὰ τοιαῦτα ἐμπλέκοντες καὶ συγκυκῶντες ἀλόγως κτλ. 7, p. 823, A : Πρὸς δὲ τοῖς νόμοις ὅσα καλὰ αὐτῷ δοκεῖ καὶ μὴ καλὰ εἶναι, νόμοις ἐμπεπλεγμένα γράφειν. Plut. Mor. p. 787, E. Aliter Callim. Del. 29 : Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ, ποίῃ ἐνιπλέξω σε; Illigandi signif. Plut. Sertor. c. 1 : Εἶτ' ἔκ τινων ὡρισμένων ἀριθμῷ ἐμπλέκεται τὰ πράγματα, πολλάκις ἀνάγκη ταὐτὰ γίνεσθαι.]

[Ἔμπλεξις, εως, ἡ, Implexus, Implicatio. Plato Polit. p. 282, E : Τῇ τοῦ στήμονος ἐμπλέξει.]

[Ἐμπλεονάζω, Abundo. Theodoret. H. E. 2, 2, p. 69, 1 : Πᾶσι τοῖς ἀναγκαίοις ἐμπλεονάζειν. Heraclit. Epist. 4, p. 150 HSt. : Ὡς ἀριστέας τοὺς ἐμπλεονάσαντας αἵματι τιμῶντες, Sanguinem largiter profundentes. Athan. vol. 1, p. 624 ed. Comm. citat Kall.]

Ἔμπλεος, et Ἔμπλειος, item Ἔμπλεως, ὁ, ἡ, Plenus. [Ἔμπλεως, Satur, Gl.] Alex. Aphr. Probl. : Ὑγρότητος εἰσὶν ἔμπλεοι. [Soph. Trach. 1020 : Ὦ παῖ τοῦδ' ἀνδρὸς τοὔργον τόδε μεῖζον ἀνήκει ἢ κατ' ἐμὰν ῥώμαν· σὺ δὲ σύλλαβε· σοί τε γὰρ ὄμμα ἔμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν, Tibi plenior locupletiorque adest facultas quam ut per me servetur, i. e. quam mihi. Nicand. Al. 162 : Δέπας ἔμπλεον οἴνης. Theocr. fr. Beren. ap. Athen. 7, p. 284, A : Καί κε λίνα στήσαιτο καὶ ἐξερύσαιτο θαλάσσας ἔμπλεα. Mosch. 4, 16 : Ὁ δ' ἔμπλεος ἔσκε φόνοιο. Callim. fr. 181, ap. Etym. M. v. Ὄλπις : Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. Gemin. Anth. Plan. 4, 103, 2 : Ἡ τόξων ἔμπλεος ἰοδόκη. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 424, 10 : Οὐ πολύμυθον, οὐ λάλον, ἀλλὰ καλᾶς ἔμπλεον ἀσυχίας. Agath. ib. 574, 4 : Ἀλλά μιν ἁρπάξασα (μοῖρα) ... οὔπω τῆς νομίμης ἔμπλεον ἡλικίης. Inc. ib. 343, 4, de homine : Ἔμπλεον Αὐσονίων θεσμῶν, σοφίης τ' ἀναπάσης. Damoch. Anth. Plan. 4, 310, 4 : Τοῦτο δ' ἐναργῶς δηλοῖ φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης. Et in prosa Herodot. 1, 59 : Λέβητες ... κρεῶν τε ἐόντες ἔμπλεοι καὶ ὕδατος· 2, 62 : Τὰ δὲ λύχνα ἐστὶ ἐμβάφια ἔμπλεα ἁλὸς καὶ ἐλαίου. Plat. Phæd. p. 110, C : Ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἔμπλεα ὄντα· Reip. 3, p. 411, C : Δυσκολίας ἔμπλεοι, ubi est var. ἔμπλεω, ut 6, p. 505, C : Ἐλάττονος πλάνης ἔμπλεοι τῶν ἑτέρων. Forma ἔμπλεως Plato Theæt. p. 156, E : Ὁ ὀφθαλμὸς ὄψεως ἔμπλεως ἐγένετο. Xenoph. Anab. 1, 2, 22 : Πεδίον ... δένδρων παντοδαπῶν ἔμπλεων καὶ ἀμπέλων. Libri optimi σύμπλεων. Dionys. A. R. 1, 37 : Ἔστι πάσης, ὡς εἰπεῖν, ἡδονῆς τε καὶ ὠφελείας ἔμπλεως (Italia). Polyb. 27, 13, 6 : Μειράκιον πάσης πονηρίας ἔμπλεων. Plut. Mor. p. 113, A : Κελτοὶ καὶ Γαλάται καὶ πάντες οἱ φρονήματος ἀνδρειοτέρου πεφυκότες ἔμπλεω. Tzetz. Hist. 3, 734 : Ἧ ζῆν αἰσχύνης ἔμπλεων, ubi genere fem. Appian. Civ. 1, 67 : Ῥυπῶν ἔτι καὶ κόμης ἔμπλεως· 4, 42. 5, 88 : Ἱστίων τε ὁμοῦ καὶ πηδαλίων καὶ σκευῶν ἔμπλεων τὸ πέλαγος. Artemid. 5, 79 : Ὀχετὸν ὕδατος ἔμπλεων κόπρων καὶ βορβόρου. || Accusativi forma heteroclitos ap. Nicand. Alex. 164 : Ἔμπλεα κύμβην. Nisi nominativus ponendus est Ἔμπλης, quem quidem habet gl. Hesychii : Ἔμπλεω, ἐμπλεῖς, πλήρεις.] At Ἔμπλειος poeticum est, sicut πλεῖος. Hom. Od. Σ, [118, Υ, 26] : Ἐμπλείην κνίσσης τε καὶ αἵματος, videl. γαστέρα. [X, 3 : Φαρέτρην ἰῶν ἐμπλείην. H. Merc. 248 : Τρεῖς ἀδύτους ... νέκταρος ἐμπλείους. Theocr. 25, 207. Fab. Æsop. ap. Suid. v. Ἅδεν : Οὐδέ οἱ οὐδ' αἴθων ἅδε πάρδαλις, οὕνεκα θυμοῦ ἐμπλείη.] Sic ap. Plat. [Reip. 2, p. 379, D], e carmine : Δοιοὶ πίθοι κηρῶν ἔμπλειοι. Poetice Ἐνίπλειος etiam dicitur : ut Hom. Od. T, [580] : Νοσφισσαμένη τόδε δῶμα, Κουρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο. Sic Ξ, [113] : Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος ᾧπερ ἔπινεν, Οἴνου ἐνίπλειον, ubi tamen admittit versus et ἔμπλειον. [P, 300 : Κύων... ἐνίπλειος κυνοραιστέων.] Annotat porro Eust. in h. l., esse ἀρχαϊκὸν hoc ἐνίπλειον et τὰ κατ' αὐτὸ, at vero τῆς ὑστέρας Ἀτθίδος esse ἔμπλεων et quæ illi sunt σύστοιχα : quum alioqui scribat alibi, τὴν ποίησιν dicere κοινότερον hoc ἐνίπλειον. [Nicand. Ther. 925 : Φορβάδος αἰγὸς ἐνίπλειον δέρος οἴνης· Orph. Lith. 273 : Ἐνιπλείοιο λέβητος. Tertia vel quarta forma Ἐνίπλεος est ap. Apoll. Rh. 3, 119 : Καί ῥ' ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὑπὸ μαζῷ μαργὸς Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν· ubi sunt varr. ἐνίπλειον et ἐνίπλεων. Orph. Lith. 190 : Θεσπεσίοιο γάλακτος ἐνί-

πλεον (λᾶαν) ἠΰτε μαζὸν πρωτοτόκου νύμφης. Ἔμπλεα et ἔκπλεα confusa Plat. Phæd. l. supra cit.]

Ἐμπλεόω, Impleo, et Satio, Refercio, VV. LL. [fort. pro ἐμπλείω, de quo supra.]

[Ἐμπλεύριον, τὸ, Latus. Hippiatr. p. 89 : Ἐμπύους τὰς ἀκρωμίας ἔχοντα καὶ τὰ ἐμπλεύρια. L. Dind.]

Ἔμπλευρος, ὁ, ἡ, Latera plena habens. In Geop. [18, 9, 6] : Τῶν δὲ τράγων ἐκκρίνουσι τοὺς μεγάλους καὶ ἐμπλεύρους, pro his Columellæ, Caper optimus habetur amplissimi corporis. [Philo vol. 1, p. 70, 43 : Λέγομεν γὰρ πλευρὰς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, ἴσον τῷ, δυνάμεις· καὶ ἔμπλευρον εἶναι τὸν ἀθλητὴν, ἀντὶ τοῦ, ἰσχυρόν. Ubi tamen cod. Med. εὔπλευρον. Hase.]

[Ἐμπλευρόω.] Ἐμπλεύρου pro ἐνάλλου εἰς τὰς πλευρὰς affert Hesych. e Sophoclis Captivis : quod erit a verbo Ἐμπλευρόω, In latus alicujus insilio, Lateri alicujus insulto, Costas alicujus insulto : ut Terent. dicit, Calcibus insultare fores; Virg., Capiti insultare, et Insultare jacenti.

Ἐμπλέω, εὔσομαι, q. d. Innavigo, ut ἐμπλέω νηΐ, Innavigo navi. Id est Navigo in nave, Navigo intra navem, Vehor nave : ut, Ἐνέπλεον τῆσι νηυσὶ, apud Herodot., nisi forte ἐνέπλωον ap. eum potius scribendum est, ab Ἐμπλώω, redditur Navibus vehebantur. [7, 184 : Ἄνευ τῶν σιταγωγῶν πλοίων, καὶ ὅσοι ἐνέπλεον τούτοισι. Cod. Flor. ἐπέπλεον. Xenoph. OEc. 8, 8 : Διὰ τί δὲ ἄλλο ἄλυποι οἱ ἐμπλέοντες ἢ διότι ἐν τάξει μὲν κάθηνται κτλ. Thucyd. 3, 77 : Οἱ ἐμπλέοντες ἐμάχοντο. Plutarch. Mor. p. 161, C; 419, C. 426, C : Ὥσπερ οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσιν, ἐπερχόμενοί τε μαλάσσοντες βίᾳ τὸν (leg. βιατὰν) πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπὰς, οὐκ ἐμπλέοντες αὐτοὶ καὶ συγκινδυνεύοντες κτλ. Pollux 1, 95.] At vero ap. Philon. ἐμπλεῖται simpliciter pro Navigatur : Χέρσος θαλαττωθεῖσα μυριοφόροις ναυσὶν ἐμπλεῖται, Terra mari admisso mersa onerariis navibus navigatur, Bud. || Innato, Fluito. Alex. Aphrod. : Ἐμπλέει ἐν τῇ ὑγρᾷ τροφῇ. [Aret. Diut. sign. 2, 1, p. 51 : Κύστιες ... ἐγκέονται τῷ χωρίῳ ἔνθα ὁ ἀσκίτης ξυνίσταται· ἀτὰρ ἢν ἐμπλέωσι τῷ πολλῷ ὑγρῷ... || Forma Ion. et poet. Ἐμπλώω, ap. Nicand. Al. 426 : Ἀτμενίῳ μέγ' ὄνειαρ ὅτ' ἐμπλώῃσιν ἐλαίῳ. Schol. : Μέγα ὄνειάρ ἐστι τὸ βούκερας, ὅτε ἐμπλεύσῃ καὶ βραχῇ τῷ ἀτμ. ἐλαίῳ. Ἐνιπλώω Oppian. Hal. 1, 260 : Κόλποισιν ἐνιπλώουσι θαλάσσης. Confus. c. ἐσπλέω ap. Thucyd. 4, 39; c. συμπλέω ap. Demosth. p. 884, 11.]

[Ἔμπλεως. V. Ἔμπλεος.]

Ἐμπλήγδην, pro ἐμπλήκτως, Stupide, Vesane, Stolide, sicut ἐκπλήγδην supra, quod exp. μανιωδῶς, item μανικῶς, Insane. [Hom. Od. Υ, 132 : Ἐμπλ. ἕτερόν γε τίει. Conf. Ἐκπλήγδην, quicum confusum etiam ap. schol. Pind. Ol. 8, 30. Ceterum v. Ἔμπληκτος. || Signif. diversa, qua infra ἔμπληγος, q. d. Verberato, Verbera accipiendo, Eust. Opusc. p. 268, 36 : Ἐνδίδωσι καὶ τὰ ἐς ὕβριν καὶ ἐς πληγὰς ὁ καὶ ἐμπλ. ζῶν καὶ ἐφύβριστος, πάντα ποιῶν καὶ ἁμιλλώμενος, δι' ὧν ὑπερτερήσας ἔσται φοβερὸς καὶ ἀπρόσιτος. De accentu v. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 37, 34. L. Dind.]

[Ἐμπληγὴς, ὁ, ἡ, Insanus. Nicand. Al. 159 : Ἀφροσύνῃ ἐμπληγέες.]

[Ἔμπληγος, ὁ, ἡ, Verbereus, Plagosus. Suidas s. gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 43, 30 : Αἰκία, ὕβρις ἔμπληγος.]

Ἐμπλήδην, Implendo, Confertim. Nicand. Al. [129] : Ἐμπλήδην κυνεῶνα πόροις ἐν κύμβεσι τεύξας· schol. πληρώσας δίδου.

[Ἐμπληθὴς, ὁ, ἡ, Plenus. Nicand. Ther. 948 : Ἁλός τ' ἐμπληθέα κύμβην. || Ap. Jo. Malal. p. 239, 18 : Βασιλεὺς Ἡρώδης γενόμενος ἐμπληθὴς ἐκρίνετο (vel ἐκλίνετο) ἐπὶ μῆνας η', vertitur, Ex repletione ægrotans. Ad corpus etiam refertur ap. Jo. Antioch. ab Suida cit. in Νέρων p. 2582, C : Αἰγύπτιος καὶ ἐμπληθὴς καὶ κατάκομος. L. Dindorf.]

[Ἐμπληκτᾶδοῦς, οῦ, ὁ, Stupidus, forma diminutiva patronymica, ut τηθαλλαδοῦς, μωραλλαδοῦς. Æl. Dion. ap. Eust. Il. p. 971, 43 : Εἴ τινες πλανῶνται προσηγορίαν συγγενείας εἶναι (voc. τηθαλλαδοῦς) κατὰ τὸ ἀνεψιαδοῦς, ἀλλ' ἔστιν ἄλλως, ὡς εἴ τις ἔμπληκτόν τινα παίζων ἐμπληκταδοῦν ὀνοματοποιήσει.]

[Ἐμπληκτικὸς, ἡ, ὸν, Stupidus, Stolidus, Stultus. Plut. Mor. p. 748, D : Τῶν μὲν ἐμπληκτικῶν καὶ ἀνοήτων κρατεῖ θεάτρων· Sull. c. 34 : Τὸν ἐμπληκτικώτατον, de Lepido. Quæ tamen qui repetit Jo. Antioch. p. 794, 14, habet ἐμπλήκτότατον. L. Dindorf.]

[Ἐμπληκτικῶς, Stolide. Apollon. Lex. Hom. p. 260 in expl. adv. ἐμπλήγδην, ubi schol. ponit ἐκπληκτικῶς.]

Ἔμπληκτος, ὁ, ἡ, Stupore perculsus, s. potius, Stupidus, Vecors, Stolidus. [Attonitus, Gl.] Plut. Dione [c. 34] : Πολλὰ ἐλοιδορεῖτο [ἐλοιδόρησε] τοὺς Συρακουσίους, εἰ μὴ συνιᾶσιν ὡς ἐμπλήκτου καὶ μεθυούσης ἀπηλλαγμένοι τυραννίδος, ἐγρηγορότα καὶ νήφοντα δεσπότην εἰλήφασι (Δίωνα). Apud Plut. Rom. [c. 28], ἔμπληκτος τῷ τρόπῳ· Oth. [c. 5] : Ἦν ἔμπληκτα καὶ σοβαρὰ τὰ τῶν πολεμίων. [Galen. vol. 8, p. 79, D : Ἔμπληκτα ληρεῖν. Hemst. Jo. Antioch. p. 794, 1 : Ἔμπληκτα καὶ ἀπάνθρωπα ... διεπράττετο.] Et ἔμπληκτος ὁρμὴ, Basil. [et Plotin. Enn. 3, 1, p. 412, 9 ed. Creuz. : Ψυχῆς ὁρμῇ ἐμπλήκτῳ, ubi olim ἐκπλ.] Apud Soph. ἔμπληκτοι legitur, non solum ἔκπληκτοι, in eo versu quem protuli in Ἔκπληκτος. [Aj. 1358 : Τοιοίδε μέντοι φῶτες ἔμπληκτοι βροτῶν, vel βροτοῖς. Schol. : Κοῦφοι, εὐμετάβλητοι. Ὀνειδίζει δὲ Ὀδυσσεῖ, ὡς εὐμεταβλήτῳ. Οἱ τοιοῦτοι οὖν ἔμπληκτοι παρὰ τοῖς βροτοῖς λέγονται, ὡς καὶ Ὅμηρος, Ἐμπλήγδην ἕτερον μὲν τίει βροτόν. Eur. Tro. 1205 : Τοῖς τρόποις γὰρ αἱ τύχαι, ἔμπληκτος ὡς ἄνθρωπος, ἄλλοτ' ἄλλοσε πηδῶσι, κοὐδεὶς αὐτὸς εὐτυχεῖ ποτε. Plato Lys. p. 214, C : Ἀλλά μοι δοκοῦσι λέγειν τοὺς ἀγαθοὺς ὁμοίους εἶναι ἀλλήλοις καὶ φίλους, τοὺς δὲ κακοὺς, ὅπερ καὶ λέγεται περὶ αὐτῶν, μηδέποθ' ὁμοίους μηδ' αὐτοὺς αὑτοῖς εἶναι, ἀλλ' ἐμπλήκτους τε καὶ ἀσταθμήτους· Gorg. p. 482, A : Καί μοί ἐστι τῶν ἑτέρων παιδικῶν πολὺ ἧττον ἔμπληκτος (ἡ φιλοσοφία). Eademque signif. τοῦ ἀστάτου s. εὐμεταβόλου vel εὐμεταθέτου, quam ponunt Hesych. et Eust. Od. p. 1886, 40, ap. Plut. Eum. c. 3 : Ἔμπλ. ὢν καὶ φορᾶς μεστὸς ἀβεβαίου· Dion. c. 18 : Ἔμπλ. ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ πρὸς πᾶσαν ὀξύρροπος σπουδήν. Frequenter vero etiam signif. Vesani, quum ap. eund. Plut., cujus plurima exx. enumeravit Wyttenb. ad Mor. p. 149, B, tum ap. alios multos, ut Dion. Cass. 59, 23 : Οὕτω που ἔμπληκτος ἦν· 62, 16 : Διέτρεχον ὥσπερ ἔμπληκτοι, et alibi; Themist. Or. 7, p. 90, D : Ἔμπληκτοι καὶ ἀλλόκοτοι, etc. De leporibus Xen. Cyneg. 5, 9 : Διὰ τὸ ὑπὸ τῶν κυνῶν ἔμπληκτοι γίγνεσθαι, ubi olim ἔκπληκτοι. Pollux 5, 72 : Δειλίᾳ δὲ ὑπερβάλλει τοῦτο τὸ ζῶον, ἔμπληκτον ῥᾷστα γιγνόμενον καὶ ἀναπτοούμενον. Neutro gen. Dio Cass. 58, 7 : Προσεκλογιζόμενοι τό τε ἐκείνου (Tiberii) ἔμπληκτον καὶ τὸ τῶν πραγμάτων ἀστάθμητον, ἐπημφοτέριζον. Permutatum cum ἔκπληκτος bis v. supra.]

Ἐμπλήκτως, Stupide, Vesane, Stolide. Bud. ap. Thuc. [3, 82] τὸ ἐμπλήκτως ὀξὺ vertit Præceps celeritas. [Isocr. p. 145, E : Τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἐμπλ. οὐδὲ ταραχωδῶς αὐτοῖς συνέβαινεν, ἀλλ' εὐκαίρως καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας καὶ πρὸς τὴν συγκομιδὴν τῶν καρπῶν. Dio Chr. Or. 65, vol. 2, p. 345 : Τοὺς ἐμπλ. καὶ κακῶς πᾶσι χρωμένους. Dio Cass. 59, 16 : Ὑμεῖς ἐκεῖνον ἐμπλ. μετεχειρίσασθε· 61, 14 : Ἄλλοσε ἐμπλ. μεθίστατο, de Nerone spectris territo. 65, 16 : Ἐμπλ. ἄνω καὶ κάτω ἐφέρετο. Iambl. De Pythag. vita 25, 112, p. 94. Pollux 5, 121.]

[Ἐμπλημμυρέω. Philostr. Imag. 1, 29, p. 806 : Τὸ κῆτος ἔρριπται πρὸ τῆς ἠόνος, ἐμπλημμυροῦν πληγαῖς αἵματος, Inundatum.]

Ἔμπλην, Prope, πλησίον. Hom. Il. B, [526] : Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, Prope Bœotos. Posset hoc adverb. derivari ab ἐμπλάω, ut ἐμπελαδὸν ab ἐμπελάζω. [Hesiod. Sc. 372 : Ἡνίοχοι δ' ἔμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους. Lycophr. 1029 : Ἥν πέριξ κλύδων ἔμπλην Παχύνου Σικανὸς προσμάσσεται. Conf. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 150 init., Galen. Gloss. Hipp. p. 466. De spiritu leni Arcad. p. 198, 22. De accentu Jo. Alex. Ton. par. p. 37, 35 : Τὸ βύζην καὶ ἔμπλην (καὶ) ἄντην βαρύνεται. Id. vero 40, 20 : Ὁμοίως (ὀξύνονται) καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐμπλήν καὶ ὁ ἐπεάν καὶ ὁ μήν. Sed scrib. ἐπήν. || Sine, Præter. Schol. Nicand. Ther. 322 : Καὶ κεράων δέμας ἔμπλην ἄμμορον) Παρὰ Ἀρχιλόχῳ ἔμπλην ἀντὶ τοῦ χωρὶς, οἷον Ἔμπλην ἐμοῦ τε καὶ ἐφόλου. (Ἐμοί τε καὶ φίλου eund. l. Arch. in exemplum hujus signif. afferens Apoll. Lex. H. v. Ἔμπλην. Scrib. ἐμεῦ τε καὶ φίλου.) Παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ ἀντὶ τοῦ πλησίον, Βοιωτῶν ἔμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο. Ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ χωρὶς

τακτέον· οὐ γὰρ τῷ ἐναντίον πορεύεσθαι διαλλάττει ἐκείνων μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ κέρατα μὴ ἔχειν, τῶν προειρημένων ἐχόντων ... ἐκ παραλλήλου δὲ λαμβάνεται τό τε ἔμπλην καὶ τὸ ἄμοιρον. Eand. signif. præter lexicographos memorant Eust. et schol. ad l. Hom., schol. quidem afferens testimonium Callim. Del. 73 : Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηὶς, ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ, ἔμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Ἄργεος (ita scrib. ex Callim. pro ἄστεος). Maxim. Καταρχ. 152 : Ἔμπλην ἀργαλέων ὀδυνάων ὀξειάων· ubi χωρὶς interpr. Dorv. ad Charit. p. 677=781.]

Ἐμπληξία, ἡ, dicitur de Stupore, atque adeo Stupiditate. A Bud. [rectius] redditur Vecordia ap. Galen. [vol. 8, p. 79, A;] Therap. 1 : Καὶ τοῦτο ἄξιον τῶν τε ἄλλων μεθοδικῶν ἐστὶ, καὶ τοῦ τῆς ἐμπληξίας αὐτῶν ἀρχηγοῦ Θεσσαλοῦ· quum antea vocasset eum παραπλῆγα. Ex Æschine autem affertur pro Pavore. [P. 50, 9 : Ὠνείδισας δέ μοι καὶ πολιτείας ἐμπληξίαν, εἰ πεπρεσβευκὼς πρὸς Φίλιππον πρότερον παρεκάλουν ἐπ' ἐκεῖνον τοὺς Ἕλληνας. Wolfius : « Ἐμπλήκτους Hesych. int. non tantum μεμηνότας, sed etiam εὐμεταθέτους, ut ἐμπληξία significet ἄλογον et ἐμπαθῆ μεταβολὴν ἢ πολιτείαν ἀσταθῆ καὶ οὐχ ὁμολογουμένην ἑαυτῇ. » Sed coll. p. 84, 30, quem l. dicit HSt. : Ὁ μὲν γὰρ Κτησιφῶν οὐ τὸ καθ' ἑαυτόν φησι φοβεῖσθαι, ἀλλὰ τὴν τοῦ Δημοσθένους ἐν τῇ πολιτείᾳ δωροδοκίαν φησὶ φοβεῖσθαι καὶ τὴν ἐμπληξίαν καὶ δειλίαν, vert. esse intelligitur Vecordia. Qua signif. usurpant Plut. Cat. min. c. 20 : Οὐκ ἴστε ὅτι καὶ καθ' αὑτὸν ὑπ' ἐμπληξίας φοβερός ἐστι Μέτελλος· Anton. c. 87 : Ὑπ' ἐμπληξίας καὶ παραφροσύνης ἀνατρέψαι τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν· Mor. p. 56, C. Dio Cass. Exc. Ursin. 151, 3, p. 64, 59; Aristid. vol. 1, p. 413, 427. Corruptum in ἐκπληξία v. in illo et in Æschinis l. altero, it. ap. Callistr. Stat. 14, p. 906 : Παράφορος τὸ ὄμμα, ἐκπληξίας γέμων (Athamas). Scrib. ἐμπληξίας. L. D.]

[Ἔμπληξις, εως, ἡ, Vecordia, Insania. Ælian. V. H. 2, 19 : Λακωνικῶς τε ἅμα καὶ κατὰ τὸν ἐπιχώριον σφίσι τρόπον ἐλέγξαντες τὴν ἔμπληξιν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦ Ἀλεξάνδρου (qui deum se appellari voluerat). Ubi perperam al. ἔκπληξιν. Ap. Athen. 1, p. 37, D : Θαυμαζόντων τῶν στρατηγῶν τὴν ἔκπληξιν τῶν ἀνδρῶν, ubi dicitur de temulentis, ἔμπληξιν restituit Curerius. L. D. Schol. Æschyl. Sept. 548 : Ἡνία σιγαλόεντα φησὶ (Hom.) τὰ λαμπρὰ καὶ σιγὴν καὶ ἔμπληξιν (σιωπὴν ἐκ τοῦ θαύματος sch. Il. E, 226) ἐμποιοῦντα βλέπουσι.]

Ἐμπληρόω, Impleo, i. q. ἐμπλήθω, ἐμπίμπλημι. [Gen. 50, 3 : Καὶ ἐπλήρωσαν αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Compl. ἐνεπλήρωσαν.]

Ἐμπλήρωσις, εως, ἡ, Impletio, Expletio. [Pallad. Vita Chrysost. p. 117, C : Ὁ ἦν μυστηρίων ἐμπλ. At codd. complures Bibl. Regiæ, ἐκπλ. Hase.]

[Ἔμπλης. V. Ἔμπλεος.]

[Ἔμπλησις, Impletio, Expletio. Epictet. ap. Stob. Flor. 5, p. 72 (vol. 1, p. 170 Gaisf.) : Μέτρον ἔστω σοι παντὸς σίτου καὶ πότου ἡ πρώτη τῆς ὀρέξεως ἔμπλησις. Suspicatus eram ἔκπλησις, sed consentiunt codd. Schweigh.]

Ἐμπλήσσω, et Ἐμπλήττω, Percutiendo s. Feriendo irruo, ingruo, simpliciter Irruo, Ingruo, Incido. [Hom. Il. M, 72 : Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι ... καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωσιν ὀρυκτῇ· O, 344 : Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ· Od. X, 469 : Ὡς δ' ὅταν ἠὶ κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι ἔρκει ἐνιπλήξωσι. Apoll. Rh. 1, 1203 : Ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο καταΐξ.] Ap. Arat. [423] : Εἰ δέ κε νηὶ Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cic. vertit, Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. [De alio ejusd. l. v. in Ἐμπελάζω.] Apud Apoll. autem Arg. 2, [602] : Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, redditur, Se mutuo concursu et impetu collidentes. [3, 1297 : Οἱ δέ μιν ἄμφω μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν. Nicand. Al. 611 : Οἷάπερ εἰλίγγοιο δυσαλθέος, ὅστε δαμάζει ἀνέρας ἀπροφάτοισιν ἐνιπλήσσων ὀδύνῃσιν, libri meliores præbuerunt ἐπαΐσσων.] At vero ἐμπλήσσειν significantis, sicut et alia compp., Obstupefacere, Perterrefacere, Attonitum reddere, etc. nullum affertur exemplum : hanc tamen signif. sequuntur verbalia ἐμπληξία et ἔμπληκτος. [V. Ἐμβακανίτης. Dio Chr. Or. 8, vol. 1, p. 279 : Τοὺς πόνους μάλα ἰσχυρούς τε καὶ ἀνικήτους ὑπὸ ἀνθρώπων ἐμπεπληγμένων καὶ τετυφωμένων. L. D.] Ἐνιπλήσσω, i. q. ἐμπλήσσω, Terrore vel Stupore percello. Hesych. : Ἐνιπλήξαντες, ἐπιπλήξάμενοι, ἐμπελάσαντες, πλησιάσαντες. [Hæc referenda ad l. Hom. initio citatum.]

Ἐμπλησταίος, Implendus, cum gen. Plato De rep. 2, [p. 373, B : Ἤδη ὄγκου ἐμπλησταία καὶ πλήθους].

[Ἐμπλίσσω, Implico, i. q. ἐμπλέκω, mendose videtur scribi ap. Proculum Comm. in Euclid. p. 31, 19 : Τῶν δὲ σπειρικῶν τομῶν ἡ μέν ἐστιν ἐμπεπλιγμένη, ἐοικυῖα τῇ τοῦ ἵππου πέδῃ, ἡ δὲ κατὰ τὰ μέσα πλατύνεται, ἐξ ἑκατέρου δὲ ἀπολήγει μέρους, ἡ δὲ παραμήκης οὖσα τῷ μὲν μέσῳ διαστήματι ἐλάσσονι χρῆται, εὐρύνεται δὲ ἐφ' ἑκάτερα. L. Dindorf.]

[Ἔμπλοκή, ἡ, Nexus. Strabo 17, p. 828 : Καλλωπίζονται κόμης ἐμπλοκῇ καὶ πώγωνι καὶ χρυσοφορίᾳ. Hemst. Petr. Ep. 1, 3, 3 : Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἔξωθεν ἐμπλοκῆς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, Nexorum capillorum. Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 233 : Κρωβύλον, ὃ ἐμπλοκῆς ἐστὶν εἶδος, ἀνεδοῦντο χρυσοῦν· 3, 11, p. 290 : Καὶ γὰρ αἱ περιπλοκαὶ τῶν τριχῶν αἱ ἑταιρικαὶ καὶ αἱ τῶν σειρῶν ἀναδέσεις πρὸς τὸ εἰδεχθεῖς αὐτὰς δεικνύναι, κόπτουσαι τὰς τρίχας, ἀποτίλλουσαι ταῖς πανούργοις ἐμπλοκαῖς, δι' ἃς οὐδὲ θιγγάνουσι τῆς κεφαλῆς τῆς σφῶν αὐταῖς συγχεῖν τὰς τρίχας φοβούμεναι, ἀλλὰ καὶ ὁ ὕπνος αὐταῖς μετὰ δέους παραγίνεται, μὴ κατασκύλωσιν λαθοῦσαι τὸ τῆς ἐμπλοκῆς σχῆμα. Philo De sept. mir. c. 1. Plut. Mor. p. 916, D : Καὶ γὰρ ἕλξεις ἢ ἐπιπηδήσεις ποιοῦσι (philosophi) ταῖς ἀπορροίαις, οἱ μὲν ἐμπλοκὰς αὐτῶν, οἱ δὲ πληγάς, οἱ δὲ ὤσεις τινὰς καὶ περιελεύσεις ὑποτιθέμενοι, Complexus Int.]

[Ἐμπλόκια, τά. Hesych. : Ἐμπλοκία (Ἐμπλόκια Kuster.), ἑορτὴ παρὰ Ἀθηναίοις. Ὡς τὸ σὺν ταῖς θριξὶ πλεκόμενον γυναιξί. Postrema, quæ depravata ab initio videntur, ad seq. voc. Ἐμπλόκιον referri, animadverterunt intt.]

[Ἐμπλόκιον, τὸ, Reticulum, ut videtur. Macho Athen. 13, p. 579, D : Ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε μή μου προπεσούσης τοὐμπλόκιον ἐκτράγῃς. Exod. 35, 21 : Ἤνεγκαν οἱ ἄνδρες παρὰ τῶν γυναικῶν ... ἐνώτια καὶ δακτυλίους καὶ ἐμπλόκια. Num. 31, 50 : Προσενηνόχαμεν τὸ δῶρον κυρίῳ ... περιδέξιον καὶ ἐμπλόκιον. Exod. 28, 25 : Καὶ δύο κλίτη τῶν δύο κρωσσῶν ἐπιθήσεις ἐπὶ τὰ δύο ἐμπλόκια. Ib. 39, 13, 16, Jes. 3, 18.]

Ἐμπλύνω, Lavo in : ut ἐναποπλύνω, Abluo in. Utrumque in VV. LL. exp. Eluo : qua tamen signif. dicitur potius Ἐκπλύνω. [Clem. Al. Pæd. 2, 2, p. 185, 28 : Μηδὲ περιχεῖν τὸ γένειον ἢ τὴν ἐσθῆτα καταβρέχειν, ἀθρόου τοῦ ποτοῦ ἐπεισχεομένου, μονονουχὶ ἐμπλύνοντα καὶ ἐναποκλυζόμενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον τὸ αὐτῶν. Seager. ῡ]

[Ἐμπλώω. V. Ἐμπλέω.]

[Ἔμπνασος inter nomina in ασος memorant Regulæ prosod. p. 448, 121. Videtur autem, ut Græco simile fiat voc., ν certe litera expungenda, ut in proximo ibidem memorato nomine Τάγμασος litera γ. L. D.]

[Ἐμπνείω. V. Ἐμπνέω.]

[Ἐμπνευματικός. V. Ἐμπνευματωτικός.]

Ἐμπνευματόω, Inflo, Spiritus flatusque ingenero, Spiritus s. Flatus commoveo in. Alexander Aphr. [Probl. 2 in ipso fine : Τὰ ἀφανισθέντα καὶ ἐξουρίσαντα (τῶν ὠῶν) ἐπινήχεται (aquæ) τῷ τὰ ἐν αὐτοῖς ὑγρὰ ἐξυδαρωθῆναι καὶ ἐμπνευματωθῆναι.] Sic Athen. [2, p. 54, D], e Diphilo, de castaneis : Τὰς δὲ ἑψομένας ἐμπνευματοῦν ἧττον. Similem l. vide in Πνευματικός. [Schol. Nicand. Alex. 596 : Ἐμπνευματοῖ παραπλησίως στρόφῳ. Plut. Mor. p. 906, A : Τῶν ἰατρῶν τινὲς (τέρατα γίνεσθαί φασιν) παρὰ τὸ διαστρέφεσθαι τότε τὴν μήτραν ἐμπνευματουμένην. Conf. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 164. Ap. Theophr. De igni 17 : Τοῦτο δὲ (τὸ χαλκὸν ῥαγῆναι) δῆλον ὡς διὰ τὸ ἐμπνευματωθῆναι τὴν ὑγρότητα, in cod. est ἐκπνευμ.] Item Flatu incito, Ventorum vi incito. Lucian. Lexiph. [c. 15] : Ἐμπεπνευματωμένου τοῦ ἀκατίου εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν, i. e. πνεύμασιν ἐπειχθέντος· verba sequentia vide in Ναυσιπέδη.

Ἐμπνευματώδης, ὁ, ἡ, quod in VV. LL. exponitur Flatus movens, mihi certe suspectum est.

Ἐμπνεύμάτωσις, εως, ἡ, Inflatio, Flatuum ingeneratio. [Inspiratio, Gl.] Athen. [2, p. 53, C], de nucibus : Ἐμπλεκόμενα τοῖς σιτίοις ἐμπνευματώσεις καὶ φθορὰς τῆς τροφῆς παρασκευάζειν. [V. Ἐμφύσημα. Foes. OEcon. Hipp. p. 125, B : « Ἐμπν. fit auctori Definitt. med. p. 397, 47, ὅταν πλεῖον πνεῦμα γενόμενον κατέχηται ἐν στομάχῳ καὶ διατείνῃ αὐτὸν καὶ τὴν κοιλίαν μετ' αὐτοῦ,

ὥστε καὶ ἐμποδίζεσθαι τὴν τῆς τροφῆς οἰκονομίαν. (Theoph. Nonn. vol. 2, p. 24 : Ἐμπνευματώσεως ἀρχὴ τροφὴ κακῶς διοικουμένη. Ubi v. Bernard.) Est et τῆς μήτρας ἐμπν., Uteri inflatio, de qua agit Paul. Æg. 3, 70. » Plut. Mor. p. 905, D : Μὴ γίνεσθαι δὲ τὰς κυήσεις παρ' ἀκαθαρσίαν τῆς μήτρας ἢ ἐμπνευμάτωσιν. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 164, ibique Bernard.]

Ἐμπνευματωτικός, ἡ, ὸν, Inflandi vi præditus, Flatus ingenerans, Inflans, i. q. πνευματικός, quod vide. In VV. LL. perperam scriptum Ἐμπνευματικός, sicut et ap. Diosc. dicam infra perperam legi πνευματικὸς στομάχου pro πνευματωτικός.

Ἔμπνευσις, εως, ἡ, Inspiratio. Pro Afflatus animus accipitur ap. Gregor. Enc. Macc. : sicut Bud. ἐμπνέομαι pro Inspiror divinitus, affert ex Eod. [LXX Ps. 17, 15 : Ἀνεκαλύφθη τὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης ἀπὸ ἐπιτιμήσεώς σου, κύριε, ἀπὸ ἐμπνεύσεως πνεύματος ὀργῆς σου. Schleusn. Lex. Greg. Nyss. t. 2, p. 187, A : Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος λέγεται, διὰ τὸ τῆς θείας ἐμπνεύσεως εἶναι διδασκαλίαν : et alibi, ut t. 1, p. 869, A; t. 2, p. 487, A, et 891, C; Orig. Cat. in Ps. t. 1, p. 331, 50; Eulog. ap. Phot. Bibl. p. 545, 1; Hist. invent. capitis S. Joann. Act. SS. Jun. t. 4, p. 735, 20. Sensu non translato Pseudochrys. t. 7, p. 257, 15 : Τῇ τῶν ἀνέμων ἐμπνεύσει. Hase.]

[Ἐμπνευστικός, ἡ, ὸν, Ad inflandum pertinens. Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 653, 30 : Ὀργανικαὶ δέ εἰσιν (artes) ὅσαι δι' ὀργάνων συνεστήκασι. Τούτων δὲ εἴδη τρία, ἐμπνευστικὸν, ἁπτικὸν, καὶ τὸ συναμφότερον. Καὶ ἐμπνευστικὸν μὲν ὥσπερ ἡ συριστική· ἐμπνέουσι γὰρ ἐν τῇ σύριγγι καὶ ἐν τῇ σάλπιγγι, καὶ οὕτω συρίζουσι καὶ σαλπίζουσιν. L. Dind.]

[Ἐμπνεύστιος, ἄφρων ἢ ἀφανὴς, Hesych. Scrib. Ἔμπνευστος, ἄφρων, Lymphatus. Del. autem ἢ ἀφανὴς, ex dittogr. nata. L. Dindorf.]

Ἐμπνευστὸς, Inspiratus, Qui inspiratur, inflatur. [Ἔμπνευστον, Spirabile, Gl.] Athen. [4, p. 174, C], de hydraulico organo, quod nec ἐντατὸν nec καθαπτὸν esse dicit : Ἐμπνευστὸν ἂν ἴσως ῥηθείη, διὰ τὸ ἐμπνεῖσθαι τὸ ὄργανον ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Vitruv. πνευματικὸν vocari ait, interpretans Spiritale. V. Πνευματικός. [Περὶ ἐμπνευστῶν ὀργάνων, De instrumentis musicis quæ inflantur, Pollux 4, 67. Plut. Vit. Hom. § 148. L. D.]

Ἐμπνέω, et Ἐμπνείω, poetice, εὑσομαι, Inspiro, [Inhalo add. Gl.] etiam Aspiro, Afflo, i. q. εἰσπνέω. Hesiod. [Op. 506, de vento] : Διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρεῖ πόντῳ Ἐμπνεύσας ὦρινε, i. e. ἐμπνευματώσας, Aspirans, Flatu suo incumbens. [De vento it. Pind. Isthm. 2, 40 : Οὐδέ ποτε ξενίαν οὖρος ἐμπνεύσαις ὑπέστειλ' ἱστίον ἀμφὶ τράπεζαν. Eur. Cycl. 19 : Ἀπηλιώτης ἄνεμος ἐμπνεύσας δόρει· Andr. 556 : Κατ' οὖρον, ὥσπερ ἱστίοις ἐμπνεύσομαι τῇδε. Theophr. De ventis 36 : Ὅταν ἀθρόον ἐμπνεύσωσιν. Et metaph. Dionys. A. R. 7, 35 : Ἐπειδὴ πολλὴν αὐτοῦ καταδρομὴν ἐποιήσατο, καὶ τοὺς θυμοὺς ἐξέκαυσε τῶν δημοτῶν, πολὺς ἐμπνεύσας κτλ. || Signif. Inhalandi Hom. Il. P, 502 : Μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους, ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. Clearch. ap. Athen. 12, p. 548, C, ab Hemst. cit. : Ὁ δὲ σιτοποιὸς χειρῖδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κημὸν ἔτριβε τὸ σταῖς, ἵνα μήτε ἰδρὼς ἐπιρρέοι μήτε τοῖς φυράμασιν ὁ τρίβων ἐμπνέοι. Aristoph. ap. eund. 15, p. 690, D : Οἷον ἐνέπνευσ' ὁ μιαρὸς φάσκωλος εὐθὺς λυόμενός μοι τοῦ μύρου. || Inflo, cum accus. Hom. H. Bacch. 33 : Ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. Quod Il. A, 481 dicitur ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μ. ἱστ.] At Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 94, 1, ubi σαλπίζων ἔνευσεν cod. Vat.] : Εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, Inflavit tubam. [Sic de instrumentis musicis quæ inflantur, Poll. 4, 67 : Τὰ ἐμπνεόμενα ὄργανα. Ita cod. pro ἐπιπν. Conf. inscr. 4, 57 apud Jungerm. Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 266, 5 : Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις (αὐλοῖς) τότ' ἐνέπνεες. Et alia constr. schol. Dionysii in Ἐμπνευστικὸς cit. Et rursus alia Alcæus Mess. Anthol. Plan. 4, 226 : Ἔμπνει, Πὰν, λαροῖσιν, ὀρειβάτα, χείλεσι μοῦσαν, ἔμπνει.] Item Inspiro, Afflo, Aspiro, metaph., ut Hom. Il. O, [262], Υ, [110] : Ὡς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν· P, [456] : Ὡς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠΰ· pro quo Ω, [442] : Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. [Conf. Od. I, 381, Il. T, 159 etc. Pind. Ol. 8, 70; Plato Conv. p. 179, B; Apoll. Rh. 2, 613.] Sic Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 121, 6] : Θάρσος ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις, Inspirata Hebræis audacia. Et Xen. Hell. 7, [4, 32], de deo : Τὴν ἀρετὴν ἐμπνεύσας. Sic Virg. : Tacitum inspires ignem; Stat. : Tacitum inspirat amorem. [Hesiod. Th. 31 : Ἐνέπνευσαν δέ μοι (Musæ) αὐδὴν θείην. Seq. infinitivo Hom. Od. T, 138 : Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων ... ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν.] Itidem ap. eund. Xenoph. Symp. p. 515 [4, 15] : Διὰ τὸ ἐμπνεῖν τι ἡμᾶς τοὺς καλοὺς τοῖς ἐρωτικοῖς, redditur, Quia nescio quid inspiramus amori deditis. [Sap. Sal. 15, 11 : Ὅτι ἠγνόησε τὸν πλάσαντα αὐτὸν καὶ τὸν ἐμπνεύσαντα αὐτῷ ψυχὴν ἐνεργοῦσαν.] Pass. Ἐμπνέομαι, Inspiror, Afflor. Plut. [Mor. p. 421, B] : Εἰς μαντικὴν ἐνεπνεῖτο μίαν ἡμέραν ἔτους ἑκάστου, Ad divinationem afflabatur, Turn. [Schol. Apoll. Rh. 4, 1381 : Ἐμπέπνευμαι γὰρ ὑπ' αὐτῶν (τῶν Μουσῶν), ὥστε διηγήσασθαι. Schæf. Eustath. Il. p. 840, 1 : Ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ Μουσῶν. Alia constr. Diodor. 2, 51 : Δοκεῖ γὰρ ἡ συνεγγίζουσα χώρα τῇ μεσημβρίᾳ τὴν ἀφ' ἡλίου δύναμιν ζωτικωτάτην οὖσαν πολλὴν ἐμπνεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο πολλῶν καὶ ποικίλων ἔτι δὲ καλῶν ζώων φύσεις γεννᾶν. L. D. Schol. Theocr. 10, 46 : Τοὺς στάχυας ἐμπνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ ζεφύρου· τὸν κόκκον πιαίνεσθαι ἐμπνεόμενον· pro quo mox διὰ τῶν αὐλῶν ὁ σῖτος διπιζόμενος πιαίνηται. Clem. Al. Strom. 5, p. 848 : Ἢ ἐμπνεῖται μόνον ὡς τὰ ἔνυδρα, κατὰ τὴν τῶν βραγχίων διαστολήν; ἢ περιπνεῖται κτλ. Hemst.] || Redditur et Inhio. Apud Hesych. : Ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ με. Qua metaphora εἴσπνηλος s. εἰσπνήλης supra, i. e. Tacitis inspiratus ignibus, Inspiratus amore, et afflatus. || Ἔμπνευσεν, id. exp. ἀνέπνευσεν : pro quo fortasse reponendum ἄμπνευσεν. Accipitur et pro simplici πνέω, idque duobus modis. Primum, pro eo quo dicitur θυμοῦ πνεῖν, et a Seneca, Ira spirat sanguinem; ab Horatio, Amores spirat. Act. 9, [1] : Ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, Minas ac cædes spirans. [Et ut sit Oleo, Perictyone Stob. Flor. vol. 3, p. 185 : Οὐδ' ἀλείψεται Ἀραβίης ὀδμῆς ἐμπνέοντα.] Alio modo, quo ponitur pro Vivo : ut Cic., Ab eo spirante. Eurip. Alc. [203] : Σμικρὸν ἐμπνέουσ' ἔτι. [Phœn. 1419 : Ἔτι ἐμπνέων βραχύ· Hipp. 1246 : Βραχὺν δὴ βίοτον ἐμπνέων ἔτι.] Plato Apol. [p. 29, D] : Ἕωσπερ ἂν ἐμπνέω, ut Cic., Dum anima spirabo mea; Virg., Dum spiritus hos reget artus; Lucan., Dum movet hic calidus spirantia corpora sanguis. Idem De rep. 2, [p. 368, C] : Ἔτι ἐμπνέοντα καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Synes. Ep. 44 : Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται. Herodian. 4, [9, 16] : Ἔτι ἐμπνέοντες καὶ δυνάμεως μετρίως ἔχοντες. [Æsch. Ag. 671 : Καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τίς ἐστιν ἐμπνέων. Soph. Phil. 883 : Κἀμπνέοντ' ἔτι. Aristoph. Thesm. 926 : Οὐ γὰρ προδώσω οὐδέποτέ σ', ἥνπερ ἐμπνέω. Et sæpius Plutarch. Josuæ 10, 28 : Ἐξωλόθρευσαν πᾶν ἐμπνέον, ὃ ἦν ἐν αὐτῇ· ib. 30, 37; 11, 11. Deuteron. 20, 16. Jos. 10, 40 : Πᾶν ἐμπνέον ζωῆς ἐξωλόθρευσεν. Philipp. Anth. Pal. 9, 777, 8 : Ὅσος πόνος, Λύσιππε, καὶ παρ' ἐλπίδας ταχ' ἐκδραμεῖται· τᾷ τέχνᾳ γὰρ ἐμπνέει. || Forma Ἐμπνείω epigr. Anth. Plan. 4, 105, 8 : Ἔστι δ' ὀΐσασθαι τέχνης ὕπο τῷδ' ἐνὶ χαλκῷ θῆρα μὲν ἐμπνείειν κτλ. Oppian. Hal. 1, 293.]

Ἐμπνίγω, Suffoco in. Pro simplici Suffoco affertur e Greg. Naz. Ἔμπνικτος, i. e. ἐμπεπνιγμένος τῇ χύτρᾳ, In olla furno inclusa suffocatus. Athen. [14, p. 661, B] : Ἐρίφιον ἐνταχερὸν ἔμπνικτον [nunc ἐτακέρωσε, πνικτῷ, ceteris lacuna interceptis]. V. Πνικτός.

[Ἔμπνοὴ, ἡ, Flatus venti. Strabo 4, p. 182 : Γυμνοῦσθαι καὶ ὅπλων καὶ ἐσθῆτος ἀπὸ (ὑπὸ) τῆς ἐμπνοῆς (venti). Angl. De respiratione Gregor. Nyss. t. 1, p. 131, D : Τὴν τοῦ ἀέρος ὁλκήν τε καὶ ἐμπνοήν· conf. ib. p. 132, A. Hase.]

Ἔμπνοια, ἡ, Spirandi actio, Spiratio, ἀναπνοὴ [Hesych.], Respiratio; Spirare, Vivum esse, cui oppositum ἄπνοια, Non spirare, Mortuum esse. [Lucian. Diss. c. Hesiodo c. 9 : Οὐδὲν ἥδεις τῶν λεγομένων, ἀλλά τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοὶ τὰ μέτρα.]

[Ἐμπνοίησις, εως, ἡ, Inspiratio. Ecphantus apud Stob. Flor. vol. 2, p. 298 : Ἐπὶ δὲ γᾶς ἄνθρωποι ἀπωχισμένον χρῆμα καὶ πολὺ τᾶς καθαρωτέρας φύσιος ἐλαττούμενον, καὶ πολλὰ τᾷ γᾷ βαρυνόμενον, ὡς ἀπὸ τᾶς ματρὸς αὐτὸ μόγις ἐπάρθαι, αἰ μὴ θεομοίρης τις ἐμπνοίησις ἐλέῳ ζώῳ συνάψεν αὐτῷ τῷ κρείσσονι μέρει. Leg. videtur θεόμοιρός τις ἐμπν. ἐλέῳ ζῴου συνᾶψεν αὐτὸ τῷ κρ. μέρει. L. D.]

Ἔμπνοος, et Ἔμπνους, per contr., ut ἄπνοος et ἄπνους huic oppositum, ὁ, ἡ, i. q. ὁ ἐμπνέων, [Paulum spirans, Gl.] Qui spirat, Spirans: ea signif. qua Cic. dicit Ab eo spirante, pro Vivente: cui similes phrases vide in Ἐμπνέω. [Herodot. 7, 181: Ὡς δὲ πεσὼν οὐκ ἀπέθανε, ἀλλ' ἦν ἔμπνοος. Eur. Phœn. 1442: Ὃ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους· Herc. F. 1089: Ἔμπνους μέν εἰμι· Hel. 34: Εἴδωλον ἔμπνουν οὐρανοῦ ξυνθεῖσ' ὕπο. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 204, n. 2221, 9: Εἰκόν' ἀναστήσασα σέθεν, μορφᾶς τύπον ἔμπνου. Sopater ap. Athen. 4, p. 175, C: Ὦ λωτὸς ἐν πλευροῖσιν ἄψυχος παγεὶς ἔμπνουν ἀνίει μοῦσαν. Apollod. 2, 5, 3, 1: Ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν Κερυνῖτιν ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν· et § 3. Ib. 6, 3, 4: Εἰκόνα κατεσκεύασεν, ἣν ... Ἡρακλῆς λίθῳ βαλὼν ὡς ἔμπνουν ἔπληξε. Apoll. Rh. 4, 1509: Ζωόντων ὅσα γαῖα φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει. Et alii multi.] Plato [Leg. 12, p. 944, A,] Epist. 8, [p. 355, A], ἔμπνους ὢν, Spirans adhuc, Aura adhuc vescens. Thuc. 1, [134]: Μέλλοντος αὐτοῦ ἀποψύχειν, ἐξάγουσιν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἔτι ἔμπνουν, i. e. ἔτι πνέοντα, ubi etiam nota ἀποψύχειν pro ἐκπνεῖν, Expirare, Efflare s. Exhalare animam. [Antiphon p. 116, 6: Ἔμπνους ἔτι ἀρθείς· 118, 9.] Sic Plut. [Mor. p. 161, A]: Ἐξέθηκαν ἐπὶ τὴν γῆν ἄνθρωπον ἔμπνουν καὶ κινούμενον· et [p. 758, E]: Ἔμπνουν, τὸ πνεύματος πληρωθέν· ἔμφρον δὲ, τὸ φρονήσεως. Ubi etiam observa, passivam hanc signif. ei tribuendo, sonare Inflatum, Flatu repletum. Nisi potius pro ἐπίπνουν sit accipiendum. Ἔμπνοος autem in carmine usitatius. Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 253, 4]: Νιόβης ἔμπνοον ἀρχέτυπον, Spirans et vivum Niobes exemplar. [Atque sic sæpe in Anthol. || Thomas M. p. 303: Ἔμπνους ἄνθρωπος ὁ ζῶν καὶ πνοὴν ἔχων, καὶ ἔμπνους αὐλὸς ὁ ἐμπνεόμενος καὶ φυσώμενος. Ἔστι δὲ τριγενές. Etym. M. p. 338, 1: Ἔναυλος, ἔνηχος, ἔμπνους, Inflatus. Nonn. Dion. 2, 21: Ἔμπνοος εὐκελάδοιο δόναξ σίγησε νομῆος. || Active, Inflans, de tibicine, Poll. 4, 72: Εἴποις δ' ἂν αὐλητὴν ἐπαινῶν ... εὔπνους, ἔμπνους, μέγα φυσῶν. Sed recte cod. omittit ἔμπνους, natum e dittographia, de qua vid. Stœber. ad l. Thomæ. || Inspiratus. Eust. Il. p. 1178, 9: Ἐκ δὲ τούτου τοῦ ἐμπνέειν καὶ ἔμπνους ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος λέγεται. Cum εἴσπνοος confus. ap. Hippocr. l. in Εἴσπνους cit., Epid. 6, p. 1190, A, coll. Foes. annot. p. 1191, D. Ubi vert. esse, Spirabile, monitum est jam in Ἔκπνους.]

Ἔμπνυμαι, Respiro, Ad me redeo, Revivisco. Hesych. enim ἔμπνυτο exp. ἀνεβίωσε. [Ex Hom. Il. X, 475, ubi ἔμπνυτο Aristarchus pro ἄμπνυτο.] || Sed Idem Ἐμπνύθη exp. et ἐν ἑαυτῷ ἐγίνετο καὶ ἐφρόνησε. [Ex Hom. Il. E, 697, ubi idem, ut videtur, legebat ἐμπνύνθη pro ἀμπνύσθη. Hesych. iterum: Ἐνεπνύνθη, ἀνεβίωσεν, ἠγέρθη. Non est autem quod moneam repetenda hæc esse non ab ἔμπνυμαι sed ἐμπνέω.]

[Ἐμποδία, sed ἐμποδεία scriptum, ut alia subst. in ια, exhibetur in Epicuri fr. Herculan. l. 11, col. 6, p. 18 ed. Orell. In cod. supersunt tantum literæ οδειας.]

[Ἐμποδιζομένως, q. d. Impedito. Plato Crat. p. 415, C: Τὸ ἰσχομένως τε καὶ ἐμπ. πορεύεσθαι.]

Ἐμποδίζω, Pedes implico [Herodot. 4, 60: Τὸ μὲν ἱρήιον αὐτὸ ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἕστηκε], Impedio, [Præpedio add. Gl.] Impedimento et obstaculo sum. Xenoph. Cyrop. 2, [3, 10]: Ἐνεπόδιζον, ὅτι ἠδυνάμην, τὸν παίοντα. Magis proprie Herodian. 4, [11, 10]: Ἐμποδιζούσης αὐτοὺς περὶ τοῖς ποσὶ χαύνου ἐσθῆτος, Impediente cursum fluxa veste. Et Lucian. De calumn. [c. 13]: Τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν ἢ ἐμποδίσας. Et rursum Herodian. 3, [14, 16]: Ἐμποδιεῖν τὴν τῶν βαρβάρων ὁρμήν. [Aristoph. Lys. 359: Θώμεσθα δὴ τὰς κάλπιδας χἠμεῖς χαμᾶζ', ὅπως ἂν, ἢν προσφέρῃ τὴν χεῖρά τις, μὴ τοῦτό μ' ἐμποδίζῃ· Av. 965: Κἄπειτα πῶς ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σύ...; — Τὸ θεῖον ἐνεπόδιζέ με. Xen. Comm. 4, 3, 9: Ἐγὼ μὲν ἤδη τοῦτο σκοπῶ, εἰ ἄρα τι ἐστὶ τοῖς θεοῖς ἔργον ἢ ἀνθρώπους θεραπεύειν· ἐκεῖνο δὲ μόνον ἐμποδίζει με, ὅτι καὶ τἆλλα ζῷα τούτων μετέχει· 2, 3, 18: Εἰ τῷ πόδε θείᾳ μοίρᾳ πεποιημένω πρὸς τὸ συνεργεῖν ἀλλήλοιν ... ἐμποδίζοιεν ἀλλήλω· OEc. 8, 13: Οὕτω κατακείμενα ἕκαστα κατενόησα ὡς οὔτε ἄλληλα ἐμποδίζει κτλ. Et alibi ipse aliique sim. Demosth. p. 730, 13: Τὴν πόλιν αὐτὴν ἐμποδίζοντας νόμους εἰ θήσεται, δυνήσεσθαί τι ποιῆσαι τῶν δεόντων; Sirac. 12, 5: Ἐμπόδισον τοὺς ἄρτους σου, Denega beneficia tua. Cum genit. Plato Crat. p. 419, C: Τὸ ἐμποδίζον τοῦ ἰέναι. Et alia structura Isocr. p. 415, E: Ἔτι δὲ καὶ τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὂν, ἀλλ' ἔχον ἄττα σίνη, νομίζειν ἐμποδιεῖν αὐτὸν πρὸς πολλὰ τῶν πραγμάτων. Proc. ad Hesiod. Op. v. 489: Ταῦτα ἐμποδίζει πρὸς τὴν γένεσιν. L. D. Juncus apud Stob. Flor. vol. 3, p. 422: Ἡγούμενος τοὺς μὲν πρεσβύτας διά τε τὸν χρόνον αὐτὸν καὶ διὰ τὴν τῶν κατὰ βίον ἔργων ἱστορίαν, καθαρεύειν ἁμαρτημάτων· τοὺς δ' αὖ νέους ἐμποδίζεσθαι πρὸς τἀγαθὰ, διά τε τὴν ῥώμην σώματος κτλ. Aristot. De part. anim. 4, 6: Μὴ ἐμποδίζειν πρὸς ἕτερον. Hemst. Schol. Hom. Il. Σ, 599: Ἐν γὰρ τῷ ἐργάζεσθαι ὁ πηλὸς βαρύνων ἐμποδίζει πρὸς τὸ ὀξύ. Vid. infra.] Idem pass. [ib. 3, 10]: Ἐμποδισθέντος αὐτοῦ τοῦ συνήθους δρόμου, Cursu impedito: de torrente. [Ead. struct. Diodor. 14, 28: Ὥστε τοὺς ὁδοιποροῦντας μηδὲν ἐμποδίζεσθαι τῆς εἰς τοὔμπροσθεν πορείας. Et fort. 16, 19: Ἐπειρῶντο βοηθεῖν, ἐμποδιζόμενοι δὲ ταῖς ὁρμαῖς διὰ τὸν οἶνον, si quidem scrib. τῆς ὁρμῆς. Sed fort. non minus recte habet dat. quam accus. ap. eund. Diodor. 5, 3: Διὰ δὲ τὴν ἀπὸ τῶν φυομένων ἀνθῶν εὐωδίαν λέγεται τοὺς κυνηγεῖν εἰωθότας κύνας μὴ δύνασθαι στιβεύειν, ἐμποδιζομένους τὴν φυσικὴν αἴσθησιν. Æsch. Prom. 550: Ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ᾗ τὸ φωτῶν ἀλαὸν γένος ἐμπεποδισμένον. Soph. Phil. 432: Σοφὸς παλαιστὴς κεῖνος, ἀλλὰ χαὶ σοφαὶ γνῶμαι, Φιλοκτῆτ', ἐμποδίζονται θαμά. Plato Conv. p. 183, A: Ἐμποδίζοιτο ἂν μὴ πράττειν οὕτω τὴν πρᾶξιν. Ephraem Syr. vol. 2, p. 2, F: Πρὸς τὸ μὴ ἐμποδισθῆναι αὐτὸν ἀπὸ τῶν προσευχῶν.] Act. cum dat. quoque jungitur. Aristot. De gen. an. 3: Ὅσοις ἐμποδίζει τὸ οὐραῖον, Quibus cauda impedimento est. Polit. 4, [15]: Ἐμποδίζουσιν ἀλλήλοις [Οὐδὲν κωλύει πολλὰς ἐπιμελείας ἅμα προστάττειν· οὐ γὰρ ἐμποδιοῦσιν ἀλλήλαις]· Eth. 7: Οὐκ ἐμποδίζει φρονήσει. [Id. ib. 1, 10: Λύπας τε γὰρ ἐπιφέρει (τὰ μεγάλα καὶ πολλὰ εὐτυχήματα) καὶ ἐμποδίζει πολλαῖς ἐνεργείαις. Schol. Hom. Il. Σ, 599: Ἐμποδίζει τῇ χρείᾳ· T, 80: Ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι. Schæf. Ἐμποδίζειν τινὶ πρὸς τὴν ἐπιβολήν, Polyb. 4, 6, 7. Ἐμπ. ταῖς ἐπιβολαῖς τινος, 5, 14, 11. Ταῖς χορηγίαις τῶν πολεμίων, Commeatus intercludere hostibus, ib. 111, 4. Schweigh. Esdr. 4, 4: Ἐνεπόδιζον αὐτοῖς οἰκοδομεῖν, Deterruerunt eos ab ædificando. || Ἐμποδίζει, Claudicat, Gl.] || Ap. Aristoph. autem Eq. [755]: Κέχηνεν ὥσπερ ἐμποδίζων ἰσχάδας, Aristarch. exp. μασσώμενος, ἢ ἐμφορούμενος, ut schol. annotat, quem v. [Imitatur Eust. Opusc. p. 291, 54. Male autem int. Aristarch. Ἐμποδίζειν ἰσχάδας significat Ficus alligare petiolo: quod senum decrepitorum negotium et olim fuit et hodie est in Græcia. G. D.] Hesych. autem scribit quosdam ἐμποδίζειν exponere non solum μασσᾶσθαι ταῖς μελίσσαις ἐπὶ μισθῷ, quod fuisse lusus quoddam genus, verum etiam θλίβειν τοῖς ποσί. [Judic. 5, 22: Ὅτε ἐνεποδίσθησαν πτέρναι ἵππου, σπουδῇ ἔσπευσαν ἰσχυροὶ αὐτοῦ. Ubi ἐμποδίζειν notare videtur Pedibus s. calcibus tundere terram. Schleusn.]

Ἐμπόδιος, ὁ, ἡ, Qui impedimento et obstaculo est. Plato De LL. [8, p. 832, A]: Ἐμπόδιος γίνεται [τοῦ μὴ καλῶς ἀσκεῖν. Dicitur autem illic gen. fem., ut ap. Herodot. 1, 153: Ἡ Βαβυλών οἱ ἦν ἐμπόδιος. Conf. Reip. 3, p. 407, C, Soph. p. 230, D; 231, E, Phileb. p. 14, D. Xenoph. Anab. 7, 8, 4: Ἐμπόδιος γάρ σοι ὁ Ζεὺς ὁ μειλίχιός ἐστι]. Aristot. [De part. anim. 4, 13 extr.] Pol. 5, [10, p. 1311, 17]: Ἐμπόδιοι πρὸς τὴν ἀρχήν· De mundo: Ὅπερ οὐδαμῶς ἐστὶν ἐμπόδιον οὔτε ἐκείνῃ πρὸς τὸ δρᾶν, οὔτε ἡμῖν πρὸς τὸ πιστεῦσαι, Nec obstat illi ad agendum, nec nobis ad credendum. [Pol. 7, 2 medio: Νομίζουσι δὲ οἱ μὲν τὸ τῶν πέλας ἄρχειν, δεσποτικῶς μὲν γινόμενον, μετ' ἀδικίας τινὸς εἶναι τῆς μεγίστης· πολιτικῶς δὲ, τὸ μὲν ἄδικον οὐκ ἔχειν, ἐμπόδιον δὲ ἔχειν τῇ περὶ αὐτῶν εὐημερίᾳ.] Et Herodot. [2, 158: Μαντηίου] ἐμποδίου γινομένου [γεν.] τοιοῦδε. Sed sunt qui substantive ibi Ἐμπόδιον accipiant pro Impedimentum, Obstaculum, [Intercessio, Præpeditio, Obex add. Gl. Conf. 5, 90: Ἐς τιμωρίην δὲ παρασκευαζομένοισι αὐτοῖσι ἐκ Λακεδαιμονίων πρῆγμα ἐγειρόμενον ἐμπόδιον ἐγένετο. Eur. Ion. 862: Τί γὰρ ἐμπόδιον κώλυμ' ἔτι μοι; Aristoph. Lys. 531: Εἰ τοῦτ' ἐμπόδιόν σοι. Xen. Anab. 7, 8, 3: Φαίνεταί τι ἐμπόδιον, ἐὰν μηδὲν ἄλλο, σὺ σαυτῷ· Hipparch. 4, 8. Plato Leg. 4, p. 714, E;

11, p. 925, E, etc. Cum genit. Thucyd. 1, 139 : Ὡς μὴ ἐμπόδιον εἶναι τὸ ψήφισμα εἰρήνης. Cum infinit. 1, 31 : Μὴ σφίσι πρὸς τῷ Κερκυραίων ναυτικῷ τὸ Ἀττικὸν προσγενόμενον ἐμπόδιον γένηται θέσθαι κτλ. Et seq. præp. πρὸς Polyb. 4, 81, 4; 5, 58, 6; 10, 19, 5; 12, 20, 3, aliique haud pauci. Thomas M. p. 304 : Ἐμποδὼν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι γίνεται ἀντὶ τοῦ εἰς ἐμπόδιον. Suid. v. Ἀντιπερίσπασμα, Athan. vol. 1, p. 2, Clem. Al. p. 94, M. Antonin. 5, 20 addit Kall. || Obvius. Plut. Rom. c. 21 : Τοὺς ἐμποδίους τύπτοντας. || Ἐμπόδια, Impedimenta, vox Tacticorum. Glossæ veteres, cap. de militia : Impedimenta, ἐμπόδια. Ducang. || Ἐμπόδιον et ἐμποδὼν confusa Xenoph. H. Gr. 5, 2, 39.]

Ἐμπόδισμα, τὸ, i. q. ἐμπόδιον, Impedimentum, Obstaculum [Gl. Plato Polit. p. 295, B : Σχολῇ ποτ' ἂν ἑαυτῷ θεῖτ' ἐμποδίσματα γράφων ... νόμους· Phileb. p. 63, D, Crat. p. 413, D.] Demosth. [p. 30, 18] : Ἦν τοῦτο ὥσπερ ἐμπόδισμά τι τῷ Φιλίππῳ. [Liban. vol. 4, p. 873, 31 : Ἐκεῖνος μὲν γὰρ τοὺς προόδους μέγιστον ἐμπ. ἡγούμενος, κτλ.]

Ἐμποδισμὸς, ὁ, Impeditio, Præpeditio. [Impedimentum, Gl. Aristot. Rhet. 2, 2, p. 1378, 18 : Ἔστι γὰρ ὁ ἐπηρεασμὸς ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Niceph. Schol. Synesii p. 420, C : Πολύτροπός ἐστι, φησὶν, ὁ ἐμπ. καὶ ἡ ἀποτυχία τῆς ἀκριβοῦς εἰκόνος τῶν πραγμάτων ἐν τῷ φανταστικῷ. L. D. Polyb. 5, 16, 6 : Τὸν περὶ τοὺς Παλαιεῖς (obsidendos) ἐμποδισμόν. Arrian. Epict. 4, 4, 15 : Ὅπου ἡ σπουδὴ, ἐκεῖ καὶ ὁ ἐμποδισμός. Joseph. A. J. 16, 6, 7 : Χωρὶς ἐμποδισμοῦ· et Secund. Sent. p. 23=637 : Ἡδονῶν ἐμπ., de paupertate, citat Wakef.]

[Ἐμποδιστατέω, Ἐμποδιστάτης. V. Ἐμποδοστ—.]

[Ἐμποδιστὴς, ὁ, i. q. ἐμποδοστάτης, Qui obstat, Impeditor, ut S. Augustin. vocat. Pallad. Hist. Laus. p. 1011, E : Ὁ ἐμπ. τῆς πάντων ἡμῶν ἀπωλείας Θεός. Joseph. Ant. Jud. 17, 10, 3 : Ἐκέλευον μὴ ἐμποδιστὰς εἶναι. Hase.]

Ἐμποδιστικὸς, ἡ, ὸν, Impediendi vim habens, Impediens, Qui impedimento est, ἐμπόδιος. [Aristot. Eth. 7, 13 : Ἀλλὰ μὴν ὅτι καὶ ἡ λύπη κακὸν ὁμολογεῖται καὶ φευκτόν· ἡ μὲν γὰρ ἁπλῶς κακὸν, ἡ δὲ πῇ, τῷ ἐμποδιστικὴ. Marc. Anton. 8, 41 : Ἐμποδιστικὸν καὶ κακὸν τῆς φυτικῆς κατασκευῆς. Macc. 4, 1, 4 : Τῶν τῆς δικαιοσύνης ἐμποδιστικῶν παθῶν.]

[Ἔμποδος, ὁ, Empodus, scriptor, cujus Ἀπομνημονεύματα citat de Zenone Citiensi loquens Athen. 9, p. 370, C. Vitiosum putabat Casaub. Frequentius est n. Ἔμπεδος vel Ἔμπορος. L. Dindorf.]

[Ἐμποδοστᾰτέω, Impedimento sum, Obsisto. Diog. L. 10, 95 : Οὐδὲν ἐμποδοστατεῖ τῶν ἐν τοῖς μετεώροις φαινομένων. Judic. 11, 35 : Ἆ ἆ θυγάτηρ μου, ταραχῇ ἐτάραξάς με. Ubi alii ἐμπεποδοστάτηκάς με, quod schol. int. ἐμπόδιον καὶ διακοπὴ τῆς πρὸς σὲ γενομένης μοι εὐφροσύνης γέγονας. Hesych. : Ἐμβήῃ, ἐμποδοστατῇ, ἐμποδὼν γένηται. || Ἐμποδιστατέω, Dionysius Alex. ap. Euseb. Pr. ev. 14, 25, p. 777, D : Ἥτις οὕτως εὐτάκτως πεδιάδα γῆν διώδευσε φάλαγξ, οὐ προθέοντος οὐδενὸς, οὐκ ἐκτρεπομένου, οὐκ ἐμποδιστατοῦντος, οὐκ ἀπολειπομένου τῶν συμπαρατεταγμένων. Sic etiam Ms. Coll. D. Joann. Oxon. Routh.]

Ἐμποδοστάτης, ὁ, Qui obstat et impedimento est, ὁ ἐμποδίζων, Suid. [Inc. Paralip. 1, 2, 7 : Ἀχὰρ ὁ ἐμπ. Ἰσραήλ· ubi Ald. et Compl. ταράξας. Ἐμποδιστάτης Justin. M. Apol. 1, 76.]

[Ἐμποδόω, Impedo, as, Gl. Est autem Impedare palis fulcire ap. Colum. 4, 16, 2 : « Quum mensem trigesimum excessit posita vinea, vehementioribus statuminibus statim (vox delenda videtur) impedanda est ». L. Dind.] Ἐμποδοῦσθαι ap. Hesych. legitur, expositum βεβαιοῦσθαι, ἀσφαλίζεσθαι : sed puto scr. potius ἐμπεδοῦσθαι : nisi forte ἔμποδον quoque reperiatur eadem usurpatum signif. qua ἔμπεδον. [Ἐμποδοῦν legitur in Apollonii Exc. p. m. 40. Bast.]

Ἐμποδὼν, Ante pedes, In via, i. q. ἐν ποσί. Aristot. Eth. 5, [8] : Χαρίτων ἱερὸν ἐμποδὼν ποιοῦνται, In via, media urbe, et loco patenti. Item Impedimento. Thucyd. [1, 53] : Ἐμποδὼν ἵστασθε ἡμῖν, Nobis estis impedimento. [Polyb. 1, 19, 15, etc. Artemid. 3, 53.] Plut. Rom. [et Mor. p. 941, F] : Τούτοις ἐμποδὼν γίνομαι· Themist. [c. 4 : Μαρδόνιον] ἐμποδὼν εἶναι τοῖς Ἕλ-

λησι τῆς διώξεως· Cam. [c. 18] : Οὐδὲν ἐμποδὼν τῆς σπουδῆς, ἀλλ' ἐχώρουν παντὶ τάχει, Amoto omni impedimento. [Qua signif. vel absolute ponitur vel cum dat. aut genit. conjungitur, vel etiam cum infinitivo construitur. Æschyl. Prom. 13 : Σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δὴ κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι· Sept. 1016 : Εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δόρει τῷ τοῦδε. Soph. OEd. T. 128 : Κακὸν δὲ ποῖον ἐμποδὼν εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; 445 : Ὡς παρὼν σύγ' ἐμποδὼν ὀχλεῖς. Eur. Ion. 1047 : Οὐδεὶς ἐμποδὼν κεῖται νόμος· Med. 936 : Μήτ' ἐμποδὼν σοὶ μήτε κοιράνοις χθονὸς ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις· Herc. F. 1153 : Ἀλλ' ἐμποδών μοι θανασίμων βουλευμάτων Θησεὺς ὅδ' ἕρπει· Suppl. 395 : Ἔα, λόγων τίς ἐμποδὼν ὅδ' ἔρχεται; 1193 : Ὁ δ' ὅρκος ἔσται μή ποτ' Ἀργείους χθόνα ἐς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον πανστρατίαν, ἄλλων τ' ἰόντων ἐμποδὼν θήσειν δόρυ· Hec. 372 : Σὺ δ' ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ λέγουσα μηδὲ δρῶσα (Aret. Diut. p. cur. 1, 3, p. 119 : Ἄρτου ὁκόσον μηδὲν ἐμπ. τοῖσι γυμνασίοισι ἔμμεναι)· Or. 605 : Ἀεὶ γυναῖκες ἐμποδὼν ταῖς ξυμφοραῖς ἔφυσαν ἀνδρῶν πρὸς τὸ δυστυχέστερον· Iphig. A. 1396 : Εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τοὐμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν, ἐμποδὼν γενησομάγὼ θνητὸς οὖσα τῇ θεῷ; Hel. 783 : Ἥκεις ἄελπτος ἐμποδών τ' ἐμοῖς γάμοις. Aristoph. Pac. 515 : Μὴ παφλάζων καὶ κεκραγὼς ... ἐμποδὼν ἡμῖν γένηται τὴν θεὸν μὴ ξελκύσαι (Thuc. 6, 28 : Ἐμπ. ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι)· 473 : Ὦ Λάμαχ', ἀδικεῖς ἐμποδὼν καθήμενος (v. infra in signif. Obvii)· Eccl. 858 : Οὐ τοὐμὸν ὦτᾶν ἐμποδὼν ἔσται. Xenoph. Eq. 11, 13 : Τί ἔτι ἐμποδὼν τούτῳ μὴ οὐχὶ πλείονος ἀξίους ἵππους ποιεῖν; Anab. 3, 1, 13 : Τί ἐμποδὼν μὴ οὐχὶ πάντα τὰ χαλεπώτατα ἐπιδόντας ... ὑβριζομένους ἀποθανεῖν; 4, 8, 14 : Οἵτοί εἰσιν ... μόνοι ἔτι ἡμῖν ἐμποδὼν τὸ μὴ ἤδη εἶναι ἔνθα πάλαι ἐσπεύδομεν· Cyrop. 2, 4, 23 : Οὓς δὲ μὴ δύναιντο λαμβάνειν, ἀποσοβοῦντες ἂν ἐμποδὼν γίγνοιντο τοῦ μὴ ὁρᾶν αὐτοὺς τὸ ὅλον στράτευμά σου. Ubi libri consentiunt in genitivo. Cyneg. 13, 16 : Πρὸς δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν· H. Gr. 2, 3, 23 : Ἐμποδὼν νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τῷ ποιεῖν ὅ,τι βούλοιντο· Hier. 8, 1 : Ἐπείπερ ἐπιθυμῶν φιλεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων, ἐμποδών σοι τούτου νομίζεις αὐτὴν (tyrannidem) εἶναι· Cyrop. 8, 5, 24 : Εὖ ἴστε ὅτι ἐμποδὼν ἀλλήλοις πολλῶν καὶ ἀγαθῶν ἔσεσθε. Et sim. alibi quum ipse tum Plato, velut Euthyd. p. 305, D : Ὥστε παρὰ πᾶσιν εὐδοκιμεῖν ἐμποδὼν σφίσιν εἶναι οὐδένας ἄλλους· Isocrates, Dionys. H., Pausan., Dio Cass., et alii. Ap. Diodor. 17, 98 : Ὁ δὲ βασιλεὺς τούτῳ μὲν ἐπέπληξεν ὡς ἐμποδίζοντι τὴν ἀρετὴν τῶν ἀγωνιζομένων, libri nonnulli ἐμποδὼν γινομένῳ πρὸς τὴν ἀρετήν.] At Demosth. [p. 548, 22] : Ἐμποδὼν ἐποιησάμην θεοὺς τῷ τοιούτῳ λόγῳ. [Xenoph. Cyrop. 4, 2, 46 : Εἰ ἐμπ. τι ποιησαίμεθα γενέσθαι ἡμῖν. Alia phrasi Gell. N. A. 9, 1, 9 : « Nam defendere et offendere inter sese adversa sunt, quorum alterum significat ἐμποδὼν ἔχειν, i. e. incurrere in aliquid et incidere », etc.] Item ὁ ἐμποδὼν, pro ὁ ἐν τοῖς ποσὶ, Obvius. Herodot. [2, 102] : Τὸ ἐμποδὼν πᾶν ἔθνος καταστρεφόμενος, Omnes gentes, ut in quamque incidebat, subigens. [3, 147 : Ἔκτεινον πάντα τὸν ἐμποδὼν γινόμενον· 1, 80. Τοὺς ἀεὶ ἐμποδὼν γινομένους ἡμεροῦται, 4, 118. Ὡς σφι τὸ ἐμποδὼν ἐγεγόνεε καθαρὸν, 7, 183. Xenoph. Eph. 4, 1, p. 75, 2 : Ἦσαν τὴν ἐπὶ Συρίαν, πᾶν εἴ τι ἐμποδὼν λάβοιεν ὑποχείριον ποιούμενοι.] Vel etiam, Quæ impedimento ipsi essent : ut τὸ μὴ ἐμποδὼν [Thucyd. 2, 45] dicitur τὸ μὴ ἐναντίον. [Aristoph. Thesm. 847 : Τί δῆτ' ἂν εἴη τοὐμποδών; Lys. 1161 : Τί τοὐμποδών;] Item τὰ ἐμποδὼν, ut τὰ ἐν ποσὶ, Quæ sunt ante pedes, i. e. Præsentia. Plut. Rom. [immo Thes. c. 7] : Τοὺς ἐμποδὼν ἄθλους [ἀποδιδράσκειν, ubi edd. hodie habent τ. ἐν ποσὶν ἄθλ.], Certamina præsentia. [Eurip. Phœn. 706 : Ἀλλ' ἐς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν· ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων. Capere sic licet Aristoph. Vesp. 247 : Μή που λαθών τις ἐμποδὼν ἡμᾶς κακόν τι δράσῃ· quanquam simillimus est l. Pacis 473 supra relatus. Andocid. p. 30, 16 : Καίτοι ἀπορῶ γε διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἁμαρτημάτων πόθεν ἄρξομαι, ἐμποδὼν ἁπάντων ὄντων. Polyb. 2, 61, 6 : Καίτοι γ' ἐμποδὼν ἦν, In promptu erat, ubi al. οὐδὲν ἐμπ. ἦν. Ib. 17, 1 : Ἃ δὴ (campi Phlegræi) καὶ διὰ τὸ πολλοῖς ἐμποδὼν εἶναι καὶ γνωρίζεσθαι, μεγάλην ἐπ' ἀρετῇ δόξαν εἴληφε. Athen. 15, p. 670, E : Πᾶς δ' ὁ ἐρῶν τοῦτο δρᾷ μὲν παρόντος,

μὴ παρόντος δὲ τοῦ ἐρωμένου τοῦ ἐμποδὼν ποιεῖται τὴν ἀνάθεσιν. Plut. Mor. p. 962, C: Ἔπειτα τὴν διαφορὰν ἐμποδὼν οὖσαν οὐ συνορᾷ· 656, B: Σφόδρα οὖν ἀπεδεξάμεθα τὴν εὑρησιλογίαν τῶν νεανίσκων, ὅτι τοῖς ἐμποδὼν οὐκ ἐπιπεσόντες ἰδίων ἠὑπόρησαν ἐπιχειρημάτων. Porphyr. Περὶ τῶν ἐμποδὼν τεχνολόγων ap. Suid. v. Ἀνδροκλείδης citat Hemst. || E vestigio. Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19: Καὶ ἂν μὲν ἐμπεδῶσι τοὺς ῥηθέντας ὅρκους, ἀσινὴς ἄπεισιν οἴκαδε, παραβάτης δὲ γενόμενος τῶν θεῶν ἐμποδὼν τελευτᾷ. Ἐμποδὼν et ἐμπόδιον confusa v. in illo. L. Dindorf.]

Ἔμποθεν, Coram, ἔμπροσθεν, VV. LL. sine auctore. [Ex Theocr. 9, 6, ubi l. ἔμπροθεν.]

[Ἐμπόθως, Ardenter, Desideranter. Anonym. Vita Chrysost. p. 363, 42: Περὶ τὸν θεαρχικὸν θρόνον τοῦτον ὁρῶντος, ἐμπόθως πρὸς ἑαυτὸν, ἐπισπωμένου αὐτὸν, ὡς ἀξιέραστον θέαμα. Seager.]

Ἐμποιέω, Facio in s. Efficio in, aut intra. [Batrachom. 183: Πέπλον μου κατέτρωξαν, ... τρώγλας τ' ἐμποίησαν· ubi al. καὶ τρώγλας ἐτέλεσσαν. Ap. Hom. sic semel junctim Il. H, 438: Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίεον· bis divise, Σ, 490: Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων· et 573.] Xen. [Comm. 2, 1, 20]: Οὐδὲ ψυχῇ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσι, Efficiunt s. Creant in animo. In VV. LL. redditur Innasci facio, Gigno: in quibus alioqui redditur et Indo, Insero, Incutio, Injicio; item Affero, Gigno, in seqq. ll.: Xen. [Comm. 1, 4, 11]: Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, Indiderunt. [Verba illa non sunt Xenophontis.] Plut. Numa [c. 22], ἐμποιεῖν παίδευσιν τοῖς ἀξίοις, Inserere. Ἐμποιεῖν φόβον vel δέος, Herodian. [2, 3, 13], Incutere terrorem: ἐμποιεῖν ἐλπίδας, Injicere spem, e Xen. [Cyrop. 1, 6, 19. Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 288: Τὰ χρήματα τὰ τρυφητικὰ, χαυνότητας ἀβεβαίους καὶ κενὰς ἐμποιοῦντα ἡδονάς.] Ἐμποιεῖν νόσον, Afferre morbum, e Plat. De rep. [1, p. 333, E. Xenoph. Cyneg. 7, 4. Thucyd. 2, 51: Τὸν πλεῖστον φθόρον τοῦτο ἐνεποίει. Καρηβάρησιν Polemo ap. Macrob. Sat. 5, 19. Κεφαλαλγίαν Theoph. Nonn. vol. 1, p. 70; ταραχὴν ἢ ὀλῖψιν ib. 138. Et sim. aliquoties Theophrastus et Geopon.] At Gigno redditur in ἐμποιεῖν μῖσος, ap. Plat. [ib. 351, D], Odium gignere. Ita quidem VV. LL., sed hoc sciendum est, ἐμποιεῖν in plerisque hujusmodi, esse ab illo ποιεῖν, quod dicemus habere signif. τοῦ τιθέναι, i. e. Ponendi: ideoque aptissime reddi verbo Indere, Immittere: ubi autem nomen cum quo jungitur minime illud admittit, tunc ad ea quæ illi sunt affinia confugiendum esse. Quare pro loco possumus illius interpr. adhibere non solum Incutio, Injicio, Affero, Induco, Excito, item Ingenero; sed et alia verba. Non dubium est igitur quin in illo Xen. l., Καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν, commode reddatur ἐνεποίησαν, Indiderunt. Sed et quum dicitur ἐμποιεῖν τι τῇ ψυχῇ, reddi itidem potest Indere menti: itidemque in aliis loquendi formulis, quæ sunt hujus generis, verbo illo uti possumus: sic tamen ut fatear esse et alia quæ ibi locum habeant. At ἐμποιεῖν λήθην [τῶν πεπραγμένων] ap. Isocr. [p. 2, D], Inducere oblivionem. Apud Eund. ἐμποιεῖν ὀργὴν, Concitare s. Commovere iram, Panath.: Ἃ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσουσι τῶν πεπραγμένων. Quum item dicit ἐμποιεῖν πολέμους [p. 75, E; 169, E, ubi cod. Urb. ποιοῦντας: at idem 62, B: Οὐδὲ ταραχὰς ἐνεποιοῦμεν πολιτείας ἐναντίας παρακαθιστάντες, ubi reliqui libri ἐποιοῦμεν], et ἐμποιεῖν στάσεις [p. 75, E], poterimus uti verbo Commovere, aut etiam illo Concitare, potius Excitare. Quinetiam Serere bella, discordias Lat. dixerunt eo sensu quo ille ἐμποιεῖν. Ceterum illi ἐμποιεῖν τῇ ψυχῇ simile est ap. Hom. [Il. N, 55, Od. Ξ, 274, quibus Il. est ἐνὶ φρεσὶ ποιεῖν] ἐμποιεῖν φρεσὶ, de quo dicetur in Ποιῶ. Ubi et de ποιεῖν τῇ διανοίᾳ, quod e Plat. profertur, sed perperam, meo quidem judicio, pro ἐμποιεῖν, ut ibi admonebo. [Thuc. 1, 2: Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς αἵ τε δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγιγνόμεναι στάσεις ἐνεποίουν· 4, 81: Ἐπιθυμίαν ἐνεποίει τοῖς Ἀθηναίων ξυμμάχοις. Utitur præter Xenoph. Il. quum supra citt. tum aliis pluribus, Æneam Tact. c. 9, p. 28; 16, p. 45, ubi θάρσος ἐμπ., Demosthenemque sæpissime etiam Plato in locutt. vel iisdem vel similibus earum quas supra recensuit HSt., modo addito dativo vel nudo vel

A juncto præp. ἐν, modo absolute, veluti Reip. 4, p. 424, A: Τροφὴ χρηστὴ φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ· 444, C: Τὰ ὑγιεινὰ ὑγίειαν ἐμποιεῖ· 7, p. 520, A: Ἐμποιοῦν τοιούτους ἄνδρας ἐν τῇ πόλει· Critiæ p. 109, C. Et passivo id. Reip. 7, p. 518, E: Ἐμποιεῖσθαι ἔθεσι. Sine substantivo Xenoph. OEc. 21, 7: Ἐμποιῆσαι τοῖς στρατιώταις ἀκολουθητέον εἶναι· Anab. 2, 6, 8: Ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν ὡς πειστέον εἴη Κλεάρχῳ. Recentiorum exx., ut Polybii, Plutarchi, Dionis, omitto. || Aliter Thucyd. 3, 38: Θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μυτιληναίων λέγειν καὶ χρόνου διατριβὴν ἐμποιησάντων. Demosth. p. 129, 14: Ἵνα χρόνους γε ἐμποιῆτε τοῖς πράγμασιν· 651, 26: Οἱ γραψάμενοι καὶ χρόνους ἐμποιήσαντες· 944, 9, et singul. 1432, 25. Id. 1158, 8: Διατριβὰς ἐμποιῶν. Alciphro 1, 22, p. 119, 11. Τριβὴν ἐμπ. Polyb. 22, 10, 6, aliique.] At minime metaph. τοῦ τιθέναι signif. habet ποιεῖν in hoc comp. ap. Herodot. [7, 6]: Ἐμποιέων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμὸν, pro Inserens, Interjiciens, Immittens. [Pausan. 2, 26, 7: Ἡσίοδον ἢ τῶν τινα ἐμπεποιηκότων ἐς τὰ Ἡσιόδου τὰ ἔπη. Hemst. Plato Reip. 3, p. 401, B: Τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν. Quo tamen l. ποιεῖν ponitur signif. Pangendi carmina. Dionys. A. R. 4, 62: Ἐν οἷς εὑρίσκονταί τινες (χρησμοὶ) ἐμπεποιημένοι τοῖς Σιβυλλείοις. Proprie etiam Aristoph. Eccl. 154: Ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν ὕδατος. Xenoph. Cyneg. 5, 20: Ἐπαλλάττοντες ἅλματα, ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη (lepores). || « Sirac. 39, 24: Ἐὰν ἀναπαύσηται, ἐμποιεῖ αὐτῷ, Latinus vertit, Si requieverit, proderit illi. Hesych.: Ἐμποιεῖ, κτᾶται. Sirac. 42, 23: Οὐκ ἐνεποίησε τοῖς ἁγίοις, ἐκδιηγήσασθαι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, Non operatus est in sanctis, vel non inspiravit sanctis dominus, ut enarrarent omnia mirabilia ejus opera. » Schleusn. Lex. Ap. Synes. De insomn. p. 150, B: Διὰ μετρίας διαίτης καὶ σώφρονος, ἥκιστα μὲν ἐξοιστρούσης τὸ ζῶον, ἥκιστα δὲ ἐμποιούσης εἰς τὸ ἔσχατον σῶμα, Int. vertit, Nec in extremum corpus compellat.] || Hesiod. vero dixit ἐμποιήσασθαι simpliciter pro ποιήσασθαι ἐν, Theog. [7]: Ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χορὸὺς ἐνεποιήσαντο, Καλοὺς, ἱμερόεντας. [De V. T. Schleusner. in Lex.: « Exod. 9, 17: Ἔτι οὖν σὺ ἐμποιῇ (al. liber ἀντιποιῇ) τοῦ λαοῦ μου, τοῦ μὴ ἐξαποστεῖλαι αὐτούς; Num igitur adhuc retinebis in tua potestate (ita Vulg.; Symm. κατέχεις) populum meum, ut non dimittas illum? Esdr. 3, 5, 60: Οἱ ἐμποιούμενοι ἱερωσύνης, Qui fungebantur sacerdotio. » || Ἐμποιεῖν κλέος pro περιποιεῖν libri duo Diodori 4, 7.]

[Ἐμποίησις, εως, ἡ, Consuetudo. Dio Cass. 37, 16: Μαθόντες τὴν ἐμποίησιν αὐτῶν ταύτην.]

[Ἐμποιητέος, Efficiendus. Themist. Wakef.]

[Ἐμποιητικὸς, ἡ, ὸν, Injiciens, Afferens, vel sim. Apollon. De pron. p. 100=360, B: Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ σ ἐν δευτέροις δασείας ἐστὶν ἐμποιητική. Schol. Lycophr. 1349: Ἡ ἐμποιητικὴ φόβον (l. φόβων s. φόβου) Ἥρα ἢ Ἀθηνᾶ. L. D. Schol. Aristoph. Vesp. 8: Δαίμονες μανίας ... ἐμποιητικοί. Etym. M. p. 260, 3: Φόβου ἐμπ. Boiss. Clem. Al. Pæd. 1, p. 143: Ψόγος κηδεμονικὸς, νοῦ ἐμπ. Et de eod. 145, φρενῶν ἐμπ. Str. 1, p. 339: Δοξῶν ἐμπ. ψευδῶν (ars sophistica)· 2, 446, φόβου· 8, 927: Ἡ ἐν τοῖς οὖσι διαφωνία, ἣ καὶ εἰκότως ἐμπ. καθέστηκε τῆς ἐποχῆς. Cyrill. Hier. p. 40. Kall.]

Ἐμποικίλλω, Vario, Intertexo varie. [Plut. Timol. c. 8: Ταινία ... στεφάνους ἔχουσα καὶ νίκας ἐμπεποικιλμένας. Hemst. Schol. Ven. Hom. Il. Ξ, 214: Ἐμπεποικιλμένης τῆς φιλότητος καὶ ἱμέρου καὶ ὀαριστύος. Boiss. Hesych. in gl. corrupta Ἐμπέρονται, ἐμποικίλλονται. Pollux 10, 43: Ἄνθη ἐνεπεποίκιλτο.]

Ἔμποιμνον εἶμα, Suidæ τὸ ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ἐκ ποίμνης. Significat tamen potius Vestis quæ in grege gestatur: ἔκποιμνον autem foret Quod e pecoribus gregis conficitur.

[Ἐμποινὴς scriptura vitiosa pro ἐμπινὴς, quod v.]

Ἔμποίνιμος, ὁ, ἡ, In pœnam incurrens, Pœnam merens, Pœnæ obnoxius. Ap. Suid. habetur et ἐμπ. et Ἐμποίνιος, ambo exposita ἔνοχος ποινῇ [ποινῆς Etym.], et ἐφ' οἷς ἥμαρτε δοὺς τιμωρίαν· una cum hoc ex.: Ὅρκους οὐκ ἐμποινίμους ἡγησάμενοι εἶναι, οὕσπερ πρὸς τὸν κοινὸν ἀλάστορα ἐποιήσαντο, de Romanis, qui Saturninum affectantem tyrannidem contra fidem datam morti adjudicarant. Hesychio ἐμποίνιμον est τὸ ἐν

ποινῆ. [Versus anonymi ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 439 et alios : Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος. Phurnut. De nat. deor. c. 24, p. 198 : Οὐκ ἐμποινίμους ἔφασαν τοὺς ἀφροδισίους ὅρκους εἶναι. Schæf. Ap. Eust. Opusc. p. 163, 75 : Ἐμπόνιμος εὐεργεσία, vitiose pro ἐμποίνιμος. L. D. Unde adv. Ἐμποινίμως, Cum pœna. Eust. Il. p. 1243, 3 : Ἀποτισέμεν ἤγουν ἐμπ. ἀποδοῦναι.]

[Ἐμποίνιος. V. Ἐμποίνιμος.]

[Ἔμποινος, ὁ, ἡ, Pumiens. Theodos. Acroas. 2, 251 : Εἰ δ' ἦν τις αὐτῶν εἰς φυγὴν ὡρμημένος, ἔμπροσθεν εἶχε φραγμοὺς ἔμποινον ξίφος. L. Dind.]

[Ἔμποιος, ὁ, ἡ, Qualitatibus affectus. Method. p. 364, A : Εἰ ἔμποιος ἦν ἀνάρχως ἡ ὕλη.]

Ἐμπολαῖος, dicitur Mercurius Præses negotiationis, unde et ἀγοραῖος et κερδῷος. Aristoph. Pl. [1155] : Παρὰ τὴν θύραν ἱδρύσασθέ μέ ἐμπολαῖον · verba Mercurii : ubi schol. exp. πραγματευτὴν, ἢ ἀγοραῖον, καὶ τῆς καπηλείας προεστῶτα. Itidem ap. eund. poetam Ach. [816] : Ἑρμᾶ ᾽μπολαῖε, exp. ἐμπορικὲ, πραγματευτικέ. Hesychio ἐμπολαῖος, ὁ κερδῷος Ἑρμῆς. [Recentiorum exx. nonnulla indicarunt Lobeck. ad Soph. Aj. 832, Wessel. ad Diodor. 5, 75, p. 391, 95. Ἐμπόλαιος scriptum ap. Plut. Mor. p. 777, D, ἐμπόλεος ap. Nonnum Συναγ. ἱστορ. 1, 90, p. 158, a Fisch. Ind. Palæph. v. Ἐμπολὴ correctum. De homine negotioso Eustath. Opusc. p. 230, 24 : Ἐμπορευτικὸς καὶ ἐμπολαῖος καὶ κερδῷος.]

[Ἐμπολάω. V. Ἐμπολέω.]

Ἐμπολεμέω, Bellum gero in. Suid. : Ἐμπολεμῶσαι, τὸ πολεμίους ποιῆσαι, οἷον ἐπὶ πόλεμόν τινας παροξῦναι · Ἐμπολεμῆσαι δὲ, τὸ ἐκπορθῆσαι. Sed ibi pro Ἐμπολεμῶσαι scr. Ἐκπολεμῶσαι, itidemque Ἐκπολεμῆσαι pro Ἐμπολεμῆσαι, ut etiam ex Ammonio patet, cujus verba in Ἐκπολεμόω citavi. [Ἐκπολεμῆσαι Etym. M. p. 336, 25, sed vitiose etiam in illo Ἐμπολεμῶσαι. Andocid. p. 26, 41 : Τὴν χώραν οὐ παρέχουσιν ἐμπολεμεῖν. Plut. Mor. p. 252, A : Ἐπιτήδειον ἐμπολεμεῖν ἔρυμα. Dio Cass. 45, 10 : Βαιτικὴν, ὡς καὶ ἐπιτηδειοτέραν ἐμπολεμῆσαι οὖσαν.]

[Ἐμπολέμιος. V. Ἐμπόλεμος.]

Ἐμπόλεμος, ὁ, ἡ, Cujus in bello usus est, Aptus ad bellum. Hesych. enim ἐμπόλεμα exp. τὰ εἰς πόλεμον εὔθετα. Perperam igitur ap. Suid. scriptum, Ἐμπολέμια, τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὔχρηστα · reponendumque ἐμπόλεμα ex Hes. [Hesychio potius reddendum videri Ἐμπολέμια animadvertit Abresch., quod est Bellicus, Bellicosus. In inscr. Peloponn. ap. Bœckh. vol. 1, p. 692, n. 1476, incertum quo sensu ΒΑΣΤΙΑΣ ... ΕΜΠΟΛΕΜΟΝ. L. D. Herodot. 6, 56, in fine narrationis : Ταῦτα μὲν τὰ ἐμπολέμια. Plato Leg. 6, p. 755, E : Τοὺς νομοφύλακας συλλέξαντας εἰς χωρίον ὡς ἱερώτατον καὶ ἱκανώτατον καθίσαι, χωρὶς μὲν τοὺς ὁπλίτας, χωρὶς δὲ τοὺς ἱππέας, τρίτον δ' ἐφεξῆς τούτοις πᾶν ὅσον ἐμπολέμιον · 756, A : Ψιλῶν δ' ἢ τοξοτῶν ἤ τινος ἄλλου τῶν ἐμπολεμίων ἡγεμόνας κτλ. Pollux 4, 85 : Εἴποις δ' ἂν τὸ φθέγμα τῆς σάλπιγγος ... ἐμπολέμιον · 87 : Παρῆλθε μὲν εἰς τοὺς ἀγῶνας ἡ σάλπιγξ ἐκ τῆς ἐμπολεμίου μελέτης. Dio Cass. 42, 48 : Τοῖς ἐμπολεμίοις θεοῖς ἱερωμένον · 50, 6 : Καὶ χρήματα συνήγετο τά τε ἐμπολέμια πάντα κατὰ τάχος ἠθροίζετο · 52, 27 : Τὰ ἐμπ. ἀσκεῖν · 57, 18 : Καθάπερ ἐμπολέμιόν τι σύνθημα τοῦ ὑπάτου παραγγείλαντος σφίσι · 59, 40 : Τὰ ἐπίπονα καὶ ἐμπ. ἔθνη · 63, 8 : Καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἐπηγάγετο ὅσον, εἴπερ ἐμπολέμιον ἦν, καὶ Πάρθους ἂν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη ἐχειρώσατο.]

[Ἐμπολεμόω. V. Ἐμπολεμέω.]

Ἐμπολεὺς, έως, ὁ, Negociator, πραγματευτὴς, ἔμπορος, Epigr. [Phaniæ Anth. Pal. 6, 304, 2 : Ἀκτίτα καλαμευτὰ, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καί με λάβ' εὔαρχον πρώιον ἐμπολέα.]

Ἐμπολέω, i. q. ἐμπωλέω. [In quo verbo HSt. : « Ἐμπωλέω, Vendo in aliquo loco. » Sequebatur enim frequentem in libris orthographiam ἐμπωλῶ pro ἐμπολῶ, quam refellunt analogia et ll. poetarum infra citandi. Æque commentitia est forma Ἐμπωλέω. Formæ Ἐμπολέω, Vendendi signif. positæ, ex. præbet Tzetz. Hist. 1, 821 : Τοῦτο δὲ (τὸ Ἀντισθένους ἱμάτιον) Διονύσιος ὁ πρότερος κρατήσας εἰς ἑκατὸν καὶ εἴκοσι τάλαντα νομισμάτων Καρχηδονίοις ἐμπολεῖ, et paullo diversum Nicetas Urb. capt. p. 387, A : Τοιούτοις μὲν ἐνεπόλει σοφίσμασιν ὁ Μαρκέσιος, ubi est fort., Hujusmodi præstigiis utebatur. Alia de usu harum formarum ap. recentt. Lobeck. ad Phryn. p. 584. Sed antiquis scriptt. usitata forma est Ἐμπολάω : a qua ducuntur tempora infra memorata, ipsumque Hom. ἐμπολόωντο, quæ est forma epica pro ἐνεπολῶντο.] Item Comparo, Acquire mihi, Alicunde emo, ἐξωνοῦμαι, ut Eust. exp. pass. vocem ap. Hom. Od. O, [455] : Βίοτον πολὺν ἐμπολέοντο [ἐμπολόωντο. Quo refertur gl. Hesychii ab HSt. infra cit.]. Et ἐμπολήσαντες, Hesychio πριάμενοι, ὠνησάμενοι. [Ex Aristoph. Pac. 563 : Ἐμπολήσαντές τι χρηστὸν εἰς ἀγρὸν ταρίχιον.] Itidem Aristoph. Pac. [367] : Ἀλλ' οὐδὲν ἠμποληκά πω, Οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε πυρὸν, ὡς ἀπολούμενος, Nil quicquam mihi emi, s. comparavi. Nam οἱ στρατευόμενοι πυρὸν καὶ ἄλφιτα ἑαυτοῖς ὠνοῦντο, Suidas. Schol. exp. ἐνεπορεύοντο. Soph. OEd. T. [1025] : Σὺ δ' ἐμπολήσας ἢ τεκών μ' αὐτῷ δίδως; i. e. ἀγοράσας, vel etiam εὑρὼν, inquit schol. [Trach. 250 : Οὐκ ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐμποληθείς.] Item Comparo, Acquiro, i. e. Lucror : velut e negotiatione. Lucian. Catapl. [c. 1] : Οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν, Ne obolum quidem lucrifecimus : et inf. [c. 24] : Ἐμπολήσας στίγματα, Qui notas lucrifecit, contraxit. Item ap. Suid. : Ἐμπολήσωμεν, ἐμπορευσώμεθα, συνάξωμεν, videl. πωλήσαντες τὸν καρπόν. Significat ἐμπορεύειν interdum E negotiatione acquirere sibi. Item ἐμπολῆσαι pro Mortem sibi accersere, Soph. Aj. p. 57 [978] : Ἆρ' ἠμπόληκας, ὥσπερ ἡ φάτις κρατεῖ; ubi schol. exp. ἐκέρδανας, περιεποίησας, annotans ἐπὶ κακοῦ λέγεσθαι. Notandum autem posse quædam præcedentium temporum derivari et a verbo Ἐμπολάω, quod Suid. agnoscit. Unde et ap. Hesych. Ἐμπολόωντο, περιεποίουν, ἐνεπόλων. [V. initio dicta de utraque forma. Æsch. Eum. 631 : Ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἠμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη δροίτη κτλ. Soph. Trach. 93 : Χώρει νυν, ὦ παῖ · καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ. Eur. fr. ap. Gregor. Naz. vol. 2, p. 210 : Ἔα με κερδαίνοντα κεκλῆσθαι κακόν · κρεῖσσον γὰρ ἢ σέβοντα τοὺς θεῶν νόμους πένητα ναίειν, δόξαν ἠμποληκότα. || Absolute, Negotior. Amos 8, 5 : Πότε διελεύσεται ὁ μὴν καὶ ἐμπολήσομεν; Aristoph. Pac. 448 : Κεἴ τις δορυξὸς ἢ κάπηλος ἀσπίδων, ἵν' ἐμπολᾷ βέλτιον, ἐπιθυμεῖ μαχῶν. Et cum gen. pretii 1201 : Ὡς πρὸ τοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου, νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν ἐμπολῶ Et sim. Thesm. 452 : Ὥστ' οὐκέτ' ἐμπολῶμεν οὐδ' εἰς ἥμισυ. Cum accus. ut supra in signif. metaph. exx., Xenoph. Anab. 7, 5, 4 : Τὸν δὲ μισθὸν ἀποδίδωσιν ἐξελήλυθότος ἤδη τοῦ μηνὸς εἴκοσι μόνον ἡμερῶν · ὁ γὰρ Ἡρακλείδης ἔλεγεν ὅτι οὐ πλεῖον ἐμπολήσαι (de quo Heraclide fuerat 2 : Ὁ Ἡρ. ἐνταῦθα ἔχων τὴν τιμὴν τῆς λείας παρῆν). Isæus p. 88, 26 : Οἶνον, ὀπώρας, ἐξ ὧν ἐνεπόλησαν τετρακισχιλίας (δραχμάς).] || Idem Hesych. ἐμπολᾷ exp. πραγματεύεται, περιέρχεται : quod posterius fuerit potius ad πωλέω s. πολέω referendum, significans ἀναστρέφομαι, Versor. [Hippocr. De morb. 4, p. 507, 31 : Ἢν δὲ τοῦ ἀποπάτου μὴ διαχωρέοντος κρατέῃ μία τῶν ἄλλων ἰκμὰς, κάλλιον ἐμπολήσει ὁ ἄνθρωπος, Melius habebit.] Eust. quoque a posteris Homeri scribit pro πραγματεύεσθαι usurpari verbum ἐμπολᾶν, subjungens hoc hemistichium [Sophoclis Ant. 1037] : Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε [τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον, εἰ βούλεσθε, καὶ τὸν Ἰνδικὸν χρυσόν. Qui l. adjiciendus locis Tragicorum ante citt. Scripturam vitiosam per ω in secunda notavit Piers. ad Mœr. p. 156, exemplisque signiff. singularum supra citt. alia aliorum adjecit.]

Ἐμπολὴ, ἡ, i. q. ἐμπόλημα. [Pind. Pyth. 2, 67 : Τόδε μὲν κατὰ Φοίνισσαν ἐμπολὰν μέλος ὑπὲρ πολιᾶς ἁλὸς πέμπεται. Soph. fr. Scyr. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 425 : Λεπταῖς ἐπὶ ῥοπαῖσιν ἐμπολὰς μακρὰς ἀεὶ παραρρίπτοντες οἱ πολύφθοροι ἢ ᾽σωσαν ἢ ᾽κέρδαναν ἢ διώλεσαν. Eurip. Iph. T. 111 : Ζαχρύσου δὲ δι' ἐμπολᾶς νόστον βάρβαρον ἦλθον · idemque ap. Hesych. v. Αἰγυπτία ἐμπολή. Xenoph. H. Gr. 5, 1, 23 : Ὀλκάδας γεμούσας τὰς μέν τινας σίτου, τὰς δὲ καὶ ἐμπολῆς ἔλαβε. Ejusd. Cyrop. 6, 2, 39 : Εἰ δέ τις χρημάτων προσδεῖσθαι νομίζει εἰς ἐμπολὴν, Emtionem interpretatur Pollux 3, 127.] Aristoph. Ach. [929] : Ἔνδησον, ὦ βέλτιστε, τῷ ξένῳ καλῶς Τὴν ἐμπολὴν οὕτως, ὅπως ἂν μὴ φέρων κατάξῃ, Emptas merces. Schol. exp. τὸ ἀπὸ τῆς πραγματείας κέρδος, Lucrum e negotiatione partum; itidemque

alibi significare ait τὸ τῆς πραγματείας κέρδος, ἡ συναγωγὴ τοῦ κέρδους· item et φορτίον, quod huic l. magis conveniret. Hesych. exp. non solum κέρδος, φορτίον, sed etiam τὴν ἀργυρέην ἀλλαγήν. [De argento e venditione refecto Palæph. 46, 3 : Ἰόλαος δὲ βαρέως φέρων, ἐπινοεῖ τὴν ἐμπολὴν τῆς Ἀμαλθείας ἐν κέρατι κειμένην ἀφελέσθαι, ἐξ ἧς ἐμπολῆς, εἴτί ἤθελεν, ὠνεῖτο τῷ Ἡρακλεῖ· de quo v. Fisch. in indice. Sic fort. Artemid. 1, 78, p. 111 : Ἀγαθαὶ δὲ καὶ αἱ ἐπὶ ἐργαστηρίων καθεζόμεναι καὶ πιπράσκουσαί τι καὶ δεχόμεναι ἐμπολὰς καὶ ὁραθεῖσαι καὶ μιγεῖσαι. Hanc signif. communem, alteram Mercis Atticam dicit Mœris p. 155, ubi v. Piers. Captura, Gl. Unde emendanda eadem in v. Ἐμβολὴ cum ead. interpr., scribendumque ἐμπολή. Quod etiam animadvertit Casaub. ad Sueton. Calig. c. 40. Sic fere Dio Cass. 79, 13 : Χρήματά τε παρ' αὐτῶν συνέλεγε καὶ ἐγαυροῦτο ταῖς ἐμπολαῖς, ubi Capturis vertit Int. Lucri s. Negotiationis signif. Dio Chrys. Or. 77, vol. 2, p. 414 : Ὀρνοθοσκῷ δὲ οὐ κερδαλεώτερόν τε καὶ ἄμεινον πρὸς τὴν ἐμπολὴν μόνον ἔχειν τοῦτο τὸ ὄνειδος; Permutatum cum ἐμβολὴ, ut supra, ap. Harpocrat. v. Παλίμβολον, ubi dicitur de venditione.]

Ἐμπόλημα, τὸ, Id quod sibi aliquis emit et comparavit. [Soph. Trach. 538 : Κόρην γὰρ, οἶμαι δ' οὐκέτ', ἀλλ' ἐζευγμένην, παρεισδέδεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος, λωβητὸν ἐμπ. τῆς ἐμῆς φρενός. De negotiatione Eur. Cycl. 137 : Ἐκφέρετε· φῶς γὰρ ἐμπολήμασιν πρέπει. Theophr. Char. 6, 4 : Τοὺς τόκους ἀπὸ τοῦ ἐμπολήματος εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν. Eust. Opusc. p. 315, 2 : Συνάλλαγμα οὐκ εὐγενὲς, φρενὸς κερδαλέας τέχνασμα, κέρδους ἀγεννοῦς ἐμπόρευμα, ψυχῆς οὐ φιλικὰ φρονούσης ἐμπόλημα. De formis vitiosis per ω HSt.:] Ἐμπώλημα quoque e Xen., φόρτον, ἐμπώλημα, ῥῶπος, γέλγη. Accipit autem ἐμπώλημα pro πώλημα. [Affert HSt. tanquam Xenophonteum, sed vel in mente habuit πώλημα, vel perperam intellexit locum Pollucis 7, 8. Sturz. Lex. Xen.] Ἐμπώλησις, et Ἐμπολὴ, Venditio. Poll. 3, 25 : Πρᾶσις, ἐμπώλησις, ἀλλαγή· 7, 9 : Πρᾶσις, μεταβολὴ, ἀπόδοσις, ἐμπωλή. Ibid. ponit verbum ἐμπωλεῖν [leg. ἐμπολᾶν], synonymum τῷ πωλεῖν, πιπράσκειν, ἀποδίδοσθαι, μεταβάλλειν, et similibus aliis.

[Ἐμπολητὸς, ἡ, ὸν, Venditus. Soph. Phil. 417 : Οὐχ ὁ Τυδέως γόνος οὐδ' οὐμπολητὸς Σισύφου Λαερτίου. Schol. : Ἐκ Σισύφου γὰρ κύουσα ἡ Ἀντίκλεια ἐγαμήθη Λαέρτῃ· καὶ διὰ τοῦτό φησιν αὐτὸν ὥσπερ πεπρᾶσθαι, ἐπειδὴ Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν.]

[Ἐμπολίζω, In urbem recipio. Dionys. A. R. 2, 1 : Πρὸς ἑτέρῳ τῶν ἐμπεπολισμένων τῇ Ῥώμῃ λόφων.]

[Ἐμπολίζω (a πόλος), i. q. ἐναξονίζω, quod v.]

[Ἐμπολιορκέω, Obsideo in. Strabo 16, p. 752 : Ἐλύπησε δ' οὐ μετρίως Δολοβέλλας καταφυγὼν εἰς αὐτὴν (Laodiceam), καὶ ἐμπολιορκηθεὶς ὑπὸ Κασσίου μέχρι θανάτου. Hemst. Jos. 7, 3 sec. cod. Alex., ubi al. ἐκπολ. Conf. 10, 4, Sirac. 50, 4, ubi cum πολ. permutatur in codd. Schleusn. Lex.]

Ἔμπολις, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἄπολις, Cui patria et certa civitas est, in qua habitat. Hesychio ὁ πατρίδα ἔχων. Cum dat. junctum significat Qui ejusdem urbis est, Eandem civitatem incolens. Soph. OEd. C. p. 309 meæ ed. [1156] : Σοὶ μὲν ἔμπολιν οὐκ ὄντα, συγγενῆ δὲ, schol. ἐν τῇ αὐτῇ πόλει οἰκοῦντα.

[Ἐμπόλισις, ἡ, Poli in sphæra locatio, Polus. Ptolem. Almag. t. 2, p. 95, 34 : Καθ' ὧν ἔσται τὰ τρημάτια τῶν ἐμπολίσεων. Hase.]

Ἐμπολῑτεύω, et Ἐμπολιτεύομαι, cum dat., ut ἐμπολιτεύω αὐτοῖς, Versor in rep. una cum ipsis. [Joseph. A. J. 17, 10, 6 : Οὕτως πολλὴ ἀφροσύνη ἐνεπολίτευσε τῷ ἔθνει.] Ap. Thuc. autem [4, 103, ubi cum ἐκεῖ, et 106] ἐμπολιτεύειν sine casu etiam. Item pro μετέχω τῆς πολιτείας. [Transitive Heraclid. Alleg. Hom. 69 : Ἀκολασίαν ἐμπεπολίτευκεν ἐν οὐρανῷ, i. q. εἰσῴκισεν.] Affertur et pro Administro rempublicam s. munia reipublicæ. [Isocr. p. 83, B : Χρὴ τὰς μὲν τοιαύτας φεύγειν ἀποικίας, αἵτινες τετράκις ἢ πεντάκις ἀπολωλέκασι τοὺς ἐμπολιτευθέντας. Polyb. 5, 9, 9 : Αὐτός τε ὢν κύριος ὃ βούλοιτο χρῆσθαι καὶ τῇ πόλει καὶ τοῖς ἐμπολιτευομένοις. Dio Cass. 44, 2 : Ἡ μοναρχία δυσχερὲς μὲν ἀκοῦσαι, χρησιμώτατον δὲ ἐμπολιτεύσασθαί ἐστιν. « Ἐμπολιτεύομαι, Inhabito, Macar. Homil. 6, p. 96. In civitatem recipior, Philostr. V. Ap. 5, 36, p. 221 : Ἐμπολιτεύομεναι ἡδοναὶ τῇ Ῥώμῃ, Voluptates quæ Romæ in civitatem sunt receptæ. » Kall.] || Ἐμπολιτεύεται ἡμῖν ap. Greg. Naz. simpliciter pro Versatur nobiscum, inter nos, Habitat nobiscum. Ap. Basilium autem Hom. 11 : Φόβος γὰρ ἐξωθεῖ πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάνοιαν, pro Insidentem animis nostris, Manentem in animis nostris, aut etiam Versantem. [Euseb. H. E. 6, 33 : Μηδὲ θεότητα ἰδίαν ἔχειν (Christum), ἀλλ' ἐμπολιτευομένην αὐτῷ μόνην τὴν πατρικήν. Synes. De ins. p. 140, B : Θέα δὴ πόσῳ τῷ μέσῳ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἐμπολιτεύεται. Theodoret. H. E. 1, p. 13, 25 : Ἢ γὰρ χρόνοις ἐμπολιτεύεσθαι δεῖ τὸ οὐκ ἦν ἢ αἰῶνός τινι διαστήματι. Clem. Pæd. 3, 11, 58. || Cic. Ad Att. 7, 7 : « Ἐμπολιτεύομαί σοι jamdudum, » signif. De rebus civitatis colloquor. L. Dind.]

[Ἐμπολιτογραφέω, Civium numero adscribo. Vita Bacchi jun. p. 71, 24 : Τῇ τῶν Χριστιανῶν ἑαυτὸν ἐμπολιτογραφῆσαι ἐκκλησίᾳ. Pass. Callinic. Vita S. Hypatii Act. SS. Jun. t. 3, p. 345, 14 : Ἐμπολιτογραφῆναι εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου. Hase.]

Ἔμπολος, ὁ, Mercator, VV. LL. perperam pro ἔμπορος. [Fort. ex Polluce 7, 15 : Τούτων δὲ καὶ θεοὶ ἴδιοι, ὁ ἐμπολαῖος Ἑρμῆς καὶ ὁ ἀγοραῖος. Καὶ ἐμπόλω Διοσκούρω (-κόρω) ἐν Ἥρωσιν Ἀριστοφάνης.]

Ἐμπομπεύω, Pompatice jacto et ostento me aliquare : ut ἐμπομπεύω τῇ κιθάρᾳ, Cithara pulsanda me pompatice ostento, q. d. Triumpho in cithara. At Dem. : Ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, Pompatice illorum præclara facinora memorat. Basil. : Πανηγυρικῶς ἐμπομπεύει τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, Sese jactat in laudationibus defunctorum. Idem Ad Liban. : Σοὶ ταῖς μελέταις ἐμπομπεύοντι, Tibi eloquentiæ facultatem in declamationibus ostentanti, Bud. : qui etiam superiorem Dem. l. : Ὅταν ἐμπομπεύῃ τοῖς Κόνωνος καὶ Χαβρίου κατορθώμασι, sic interpr. Pompatice immoratur et digressionem facit ostentationis plenam. Similem hujus verbi usum affert e Luciano pp. 105, 332. [Adv. indoct. c. 10 : Τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ καὶ ταῖς σφραγῖσιν ἐκείναις· De merc. cond. c. 4 : Ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανῃρημένου καὶ μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. Dio Cass. 77, 5 : Ἰούλιον, οὐδ' ἄλλως εὐκαταφρόνητον καὶ διὰ παιδείαν καὶ διὰ φρόνημα ὄντα, ἐξάρας ... καὶ ἐν πολλαῖς τοιαύταις ῥάβδοις δημοῦ ἐμπομπεύσαντα, προεπηλάκισε. Jo. Chrys. In Matth. vol. 7, p. 715, A : Ἐμπομπεύοντες ταῖς σφαγαῖς. Absolute Clem. Al. Pæd. 3, 5, p. 272 : Εἰς τοσοῦτον γὰρ ἀκρασίας ἥκουσιν, ὡς δειπνεῖν καὶ μεθύειν ἔτι λουομένας, τά τε ἀργυρώματα, μεθ' ὧν ἐμπομπεύουσιν, ἀπειροκάλως ἐν τοῖς βαλανείοις προτιθέασι· 11, p. 296 : Ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτὸν καθάπερ ἐπὶ σκηνῆς ἐμπομπεύοντα καὶ δακτυλοδεικτούμενον. Annotavit etiam Hesych.]

Ἐμπονέω, Illaboro alicui rei, Operam alicui rei impendo. [Sozom. H. E. 1, 8, p. 18, 7 : Μετάλλοις ἐμπονεῖν. L. D. Alciphr. 3, 25 : Ἀργεῖ δὲ ἡ γῆ χηρεύουσα τῶν ἐμπονούντων. Schæf.]

[Ἐμπονὴ, n. Gallicum mulieris, ap. Plut. Mor. p. 770, D : Τῷ δὲ Σαβίνῳ τὰ μὲν ἄλλα πράγματα ῥᾳδίως παρεῖχεν ἐκποδὼν γενέσθαι καὶ καταφυγεῖν εἰς τοὺς βαρβάρους· ἦν δὲ γυναῖκα πασῶν ἀρίστην ἠγμένος, ἣν ἐκεῖ μὲν Ἐμπονὴν ἐκάλουν, ἑλληνιστὶ δ' ἄν τις ἡρωΐδα προσαγορεύσειεν. L. Dindorf.]

Ἐμπόνημα, τὸ, Labor alicui rei impensus. In VV. LL. exp. Labor, Exercitamentum. [Ducang. Gloss. Lat. vol. 3, p. 73 : « Julianus Antecessor c. 34 : *Emponemata* dicimus ea quæ labore contrahentis in agro meliorata sunt. Adde c. 202 ». Harmenop. 3, 3, 12 et al. citat idem in Gloss. Gr. Authent. Collat. 2, 1, 7, c. 3 : Βουλομένοις τοῖς προεστῶσι τῶν εὐαγῶν οἴκων ἐξέσται τῶν χωρίων ἢ τῶν οἴκων ἀντιλαμβάνεσθαι, μηδεμίαν εὐλαβουμένοις ἐμπονημάτων ἀπόδοσιν. L. D. Niceph. Phoc. Nov. 5, p. 322, 12 : Μὴ ἀποστερεῖσθαι τοὺς ἠγορακότας τῶν ἰδίων ἐμπ. Verba Gregorii Magni Dialog. 3, 1, Ad eorum instruenda studia, sic reddidit Zacharias : Εἰς τὰ ἐκείνων οἰκοδομητέα ἐμπονήματα. Hase.]

[Ἐμπόνιμος vitium scripturæ pro ἐμποίνιμος, quod vide.]

Ἔμπονος, ὁ, ἡ, Laborum patiens, VV. LL. [Versus ap. schol. Hephæst. p. 172 ed. Gaisf. : Ἀρετῆς ἔργα φέρειν ἔμπονος ἦθη. L. D. Aret. Acut. m. 1, 9, p. 8 : Δέεϊ τῶν ἐμπόνων. Ezechiel ap. Euseb. Præp. ev. 9,

p. 444, C: Ἔμπονοι κόπῳ. Macc. 3, 1, 28: Ἔμπ. κραυγὴ, Vehemens vociferatio.]

[Ἐμπόνως, Graviter. Theodos. Diac. Acr. 2, 13: Στενάξας ἐμπ. ἐξ ἐγκάτων. Jo. Climac. p. 470, et schol. p. 213. Boisson. Jo. Chrysost. Serm. 105, vol. 6, p. 914, 12. Seager. Vita Epiphanii vol. 2, p. 321, A: Ἦν γὰρ αὐτοῖς γῆ ἰδία μικρὰ, ἣν καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐμπ. ταύτην γεωργῶν εἶχέν τινα παραμυθίαν ἐξ αὐτῆς. Int., Diligenter. Ib. C: Ἐπαίδευσεν αὐτὸν ἐμπ. τὸ τοῦ νόμου· 324, C: Τὰς δέλτους ἐμπ. γράφοντες· D: Τοῦ δὲ Ἐπιφανίου ἐμπ. ἐπιτήδευμα ἔχοντος. Heliodor. De chrysopœia Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 119, 11; 120, 53. L. D.]

[Ἐμπορεία, ἡ. Ἡ πολυτίμητος ἐμπορεία τοῦ νοητοῦ φωτὸς appellatur doctrina Christi ab Eusebio p. 52. Suicer. Thes. vol. 2, p. 1622. V. Ἐμπορία.]

[Ἐμπορεῖα, τὰ, Emporia, regio Africæ circa minorem Syrtin. Polyb. 1, 82, 6: Τὰς παρακομιζομένας ἀγορὰς ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς καλουμένων Ἐμπορείων, ubi sunt varr. Ἐμπορίων et Ἐμποριῶν. 3, 23, 2: Τοὺς κατὰ τὴν μικρὰν Σύρτιν τόπους, ἃ δὴ καλοῦσιν Ἐμπορεῖα, ubi Ἐμπόρια nonnulli, ut est 32, 2, 1: Τὸ κάλλος τῆς χώρας, ἣν καλοῦσιν Ἐμπόρια, et Appiani Pun. 72, ubi consentientibus libris est τὴν περὶ τὸ Ἐμπόριον γῆν. *Emporia* dicit Livius 29, 25; 34, 62. Et videtur forma per ει in n. pr. non verior esse quam in subst., quod v.]

[Ἐμπορεῖον. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορεῖον, τὸ, Emporium, Hispaniæ locum memorat Polyb. 3, 39, 7; 76, 1, Strabo 3, p. 159, 160, ubi est var. Ἐμπόριον, ut scribitur ap. Appian. Hispan. 7, et 40. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορείτης. V. Ἐμπόριον.]

Ἐμπόρευμα, τὸ, ab Hesych. exp. πραγματεία, ἐμπορία, Negotiatio, Mercatura: videtur tamen etiam significare posse Merces quæ a negotiatoribus importantur. [Xenoph. Hier. 9, 11: Εἰ δὲ φοβῇ μὴ ἐν πολλοῖς ἄθλων προτεθειμένων πολλαὶ δαπάναι γίγνωνται, ἐννόησον ὅτι οὐκ ἔστιν ἐμπορεύματα λυσιτελέστερα ἢ ὅσα ἄνθρωποι ἄθλων ὠνοῦνται· De vectig. 3, 4: Ἀγαθὸν δὲ καὶ καλὸν καὶ προεδρίαις τιμᾶσθαι ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ ἐπὶ ξενίᾳ γ' ἔστιν ὅτε καλεῖσθαι, οἳ ἂν δοκῶσιν ἀξιολόγοις καὶ πλοίοις καὶ ἐμπορεύμασιν ὠφελεῖν τὴν πόλιν. Tzetz. Hist. 5, 78: Τὸ λῃστρικὸν ἐμπόρευμα καὶ τὸ τῶν φόνων κέρδος δεικνύοντες ἐκόμπαζον, λέγοντες ἀριστείας. Eust. Opusc. l. in Ἐμπόλημα cit.]

[Ἐμπορεύομαι. V. post Ἐμπορεύω.]

Ἐμπορευτέος, Mercandus, Mercium loco importandus. Aristoph. Ach. [480]: Ὦ θῦμ' ἄνευ σκάνδικος ἐμπορευτέα. [Verte, Proficiscendum. V. Ἐμπορεύομαι.]

[Ἐμπορευτικὸς, ἡ, ὸν, Mercatorius. Plato Polit. p. 290, A: Τῆς τῶν ἐμπορευτικῶν (τέχνης). Eust. Opusc. p. 230, 34: Πραγματευτικὸς ... καὶ ἐμπ. Pollux 7, 209.]

[Ἐμπορεύω. Polyb. 38, 4, 3: Πολλά τινα πρὸς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐμπορεύων καὶ μεθοδευόμενος, Multa in hanc partem fraudulenter dicens, velut mercatores solent, qui persuadere hominibus cupiunt ut merces suas emant. Ubi Valck. Schol. ad N. T. p. 408 conj. ῥητορεύων.]

Ἐμπορεύομαι, i. q. ἐμπορῶ, sed usitatius. [Mercor, Gl.] Thuc. 7, [13]: Εἰσὶ δ' οἳ καὶ αὐτοῦ ἐμπορευόμενοι, ἀνδράποδα Ὑκκαρικὰ [Ὑκαρικὰ] ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες τοὺς τριηράρχους. [Plato Leg. 12, p. 949, E: Πόλις ἥτις ἂν μήτε χρηματίζηται μήτ' ἐμπορεύηται. Xenoph. De vectig. 3, 1 et 3, Reip. Laced. 7, 1, Demosth. p. 893, 7; Dionys. A. R. 1, 44, p. 534, 6; 46, p. 538, 4; 9, 26 extr.; 10, 1, p. 1983, 4. De nave Prov. Salom. 29, 14: Ἐγένετο ὡσεὶ ναῦς ἐμπορευομένη μακρόθεν.] Chion Ep. 5, ad Matridem: Φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται, E philosopho mercator s. negotiator factus est, Quum prius philosopharetur, tandem negotiatur, s. mercaturam facit. Synes. Ep. 52: Ἐπὶ μεῖζον ἐμπορεύεσθαι, Majorem esse negotiatorem. Gregor. Enc. Macc.: Οὐδ' οὕτως ἀθλίως ἐμπορευσόμεθα, Non tam misere negotiabimur. At ἐμπορεύεσθαι Πόντον significat In Pontum proficisci s. trajicere, negotiandi et mercaturæ faciendæ causa, In Pontum enavigare importandarum mercium gratia. Chion Ep. 5, ad Matridem: Ἀρχέπολις ὁ Λήμνιος ἐμπορευόμενος εἰς τὸν Πόντον. [Alia structura Genes. 34, 10: Καὶ ἡ γῆ ἰδοὺ πλατεῖα ἐναντίον ὑμῶν, κατοι-

κεῖτε καὶ ἐμπορεύεσθε ἐπ' αὐτῆς· 21: Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἰρηνικοί εἰσι, μεθ' ἡμῶν οἰκείτωσαν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐμπορευέσθωσαν αὐτήν· 42, 34: Καὶ γνώσομαι ὅτι οὐ κατάσκοποί ἐστε, ἀλλ' ὅτι εἰνηρικοί ἐστε, καὶ τὸν ἀδελφὸν ὑμῶν ἀποδώσω ὑμῖν, καὶ τῇ γῇ ἐμπορεύσεσθε.] Interdum cum accus. construitur, et signif. Mare trajiciens importo, Ut negotiator et mercator importo. Lucian. Nigrin. init.: Εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος, Revera noctuas Athenas importans. [Hoseæ 12, 1: Ἔλαιον εἰς Αἴγυπτον ἐνεπορεύετο. Diog. L. 7, 2: Ηορφύραν ἐμπεπορευμένος ἀπὸ τῆς Φοινίκης πρὸς τῷ Πειραιεῖ ἐναυάγησε. Dionys. A. R. 6, 86: Οἱ δ' ἐμπορεύονται πολλὰς διὰ θαλάσσης ὠφελείας.] Chion Ep. 11, ad Matridem: Ἡμεῖς δὲ ἀρετὴν ἐμπορευόμεθα. Itidem ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν pro Importare aliunde, citat Bud. e Themist. p. 117. [Prov. 3, 14: Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν (σοφίαν καὶ φρόνησιν) ἐμπορεύεσθαι· ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Sic ib. 6, 8: Ηολλὴν ἐν τῷ ἀμητῷ ποιεῖται τὴν παράθεσιν, cod. Björnsthal. ἐμπορεύεται. Eust. Opusc. p. 261, 88: Χειροτονίαν ἐμπορευσάμενοι.] Et Gregor. Or. εἰς Βασίλειον, de Saule loquens, qui asinas amissas quærens, regnum invenit: Μεῖζον τοῦ ἔργου τὸ πάρεργον ἐμπορευσάμενος. Plato Ep. ad Dionys. [2, p. 313, E]: Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς, οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται καλλίω καὶ λυσιτελεστέραν, Nec tu miseris, nec ille in Siciliam trajiciens importarit. Idem ibid. [D] sine accus.: Πέμψεις οὖν αὖθις τὸν Ἀρχέδημον, ὃ δ' ἐμπορευσάμενος ἥξει πάλιν, A me accipiens veluti merces, ad te importabit. Erat autem Archedemus internuntius inter Dionysium et Plat., quum Dionysius percunctabatur a Plat. quædam ad philosophiam pertinentia. [Notandæ etiam constructt. Ezech. 27, 13: Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ σύμπασα καὶ τὰ παρατείνοντα, οὗτοι ἐνεπορεύοντό σοι ἐν ψυχαῖς ἀνθρώπων, καὶ σκεύη χαλκᾶ ἔδωκαν τὴν ἐμπορίαν σου· 21: Ἡ Ἀραβία καὶ πάντες οἱ ἄρχοντες Κηδὰρ οὗτοι ἔμποροί σου διὰ χειρός σου, καμήλους καὶ κριοὺς ἐν οἷς ἐμπορεύονταί σε. || Jo. Chrys. Hom. 78 in Jo. p. 883, ubi ad amicitiam colendam nos exhortatur: Ἐμπορευσώμεθα τὴν ἐμπορίαν ταύτην· ὁ πένης, ἵνα τῆς πενίας ἔχῃ παραμυθίαν· ὁ πλούσιος, ἵνα τὸν πλοῦτον ἐν ἀσφαλείᾳ κεκτημένος ᾖ. Macar. Hom. 16: Τὸν οὐράνιον ἐμπορεύεσθαι πλοῦτον. Basil. Sel.: Τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ ἐμπορεύεσθαι θησαυρούς. Jo. Chrys. Hom. 14 in 1 Ad Corinth. p. 330: Ὁ ἔμπορος οὐκ οἴκοι καθήμενος ἀρκεῖται τῷ θελῆσαι; .... Πῶς οὖν οὐκ ἄτοπον ... τὸν οὐρανὸν ἐμπορεύεσθαι μέλλοντας τῷ θέλειν ἀρκεῖσθαι μόνον; Greg. Nyss. Or. de baptismo t. 2, p. 217: Ἀσφάλισαι τὸ ἀστάθμητον καὶ ἄδηλον τοῦ βίου· μὴ ἐμπορεύου τὴν χάριν, ἵνα μὴ ἐκπέσῃς τῆς δωρεᾶς. Suicer.] Item, Ad negotiationem utor, Ad quæstum faciendum utor. [Athen. 13, p. 569, F: Καὶ Ἀσπασία ἡ Σωκρατικὴ ἐνεπορεύετο πλήθη καλῶν γυναικῶν. Iamblich. De Pyth. vita 17, 76, p. 64: Οὐ γὰρ κιβδήλως ἐνεπορεύετο λόγως, οὐδὲ πάγας, ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστῶν τὼς νέως ἐμπλέκοντι.] In malam partem, 2 Petr. 2, [3]: Ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, Per avaritiam fictis sermonibus vos negotiabuntur, i. e. Vobis tanquam pecoribus ad nundinationem abutentur: quomodo Plin. 29, 1, dicit imperitos medicos animas negotiari: et Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. [Theodoretus: Τὰς τῶν πενήτων συμφορὰς ἐμπορεύεσθαι, Ex pauperum calamitatibus quæstum facere. Eod. sensu Jo. Chrysost.: Τὴν πενίαν τοῦ πλησίον ἐμπορεύεσθαι, Ex proximi paupertate quæstum facere. Suicer. Schol. Eur. Hipp. 950: Ἐν λόγοις ἐμπορεύου, καθάπερ οἱ λεγόμενοι λογέμποροι.] Alicubi exp. etiam Lucror: ut ap. Synes. Epist. 4: Παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, Magnum lucrum consequebatur. [V. supra.] OEcum. vero In Acta p. 47, cum dat.: Ἐμπορεύομαι τῷδε τῷ πράγματι, Quæstum ex hac re facio, Hac re utor veluti ad negotiationem. [Prov. ap. Suid. et in Vat. App. 2, 63: Λόγοισιν Ἑρμόδωρος ἐμπαρεύεται, pro quo ap. Zenob. 5, 6 et in Provv. metricis v. 678 λόγους vel λόγους γὰρ Ἑρμ. ἐμπ.] || Ἐμπορεύομαι usurpatum pro πορεύομαι, Proficiscor, affertur ex Eur.: Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου ὅτι δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Plut. in Pomp. [c. 78 et Mor. p. 33, D] Sophocli hos versus tribuit. [El. 405: Ποῖ δ' ἐμπορεύει, ubi est var. ἐκπορεύει. OEd. T. 456: Τυφλὸς

γὰρ ἐκ δεδορκότος καὶ πτωχὸς ἀντὶ πλουσίου ξένην ἐπὶ σκήπτρῳ προδεικνὺς γαῖαν ἐμπορεύσεται. Aristoph. Ach. 754 : Ὅκα μὲν ἐγὼν τηνῶθεν ἐμπορευόμαν. Plato Leg. 12, p. 953, E : Τούτων οἱ πολλοὶ κατὰ θάλατταν ἀτεχνῶς οἷον πετόμενοι χρηματισμοῦ χάριν ἐμπορευόμενοι ἔτους ὥρᾳ πέτονται πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις. Achæus ap. Athen. 10, p. 414, D : Ἤδη σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέῳ στίλβοντες ἄνθει καρτερὰς ἐπωμίδας. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 91, C : Καρκίνοι θ' ἵκοντ' ἐχῖνοί θ', οἳ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα νεῖν μὲν οὐκ ἴσαντι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι. Sed ap. Polyb. 28, 10, 5 : Αὐτὸν δὲ φροντίζειν ἵνα τὸ στράτευμα πᾶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἀγορὰς ἔχῃ, δι' ὧν ἂν ἐμπορεύηται, scrib. esse πορεύηται conjecerunt intt. Cum accus. Genes. 34, 24 : Πάντες οἱ ἐμπορευόμενοι τὴν πύλην τῆς πόλεως αὐτῶν, Ingredientes. Schol. Eurip. Hipp. 961 : Ἄφρων ἄρα καθέστηκε τοιαύτην ὁδὸν ἐμπορευομένη. Et metaph. Eurip. fr. Phœnicis ap. Æschin. p. 21, 39 : Σκοπῶν δίαιταν ἥντιν' ἐμπορεύεται, Vitam quam sequitur. Metaph. it. Hippocr. De arte p. 3, 4 : Τοὺς μὲν οὖν εἰς τὰς ἄλλας τέχνας τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐμπίπτοντας οἷσι μέλει τε καὶ ἐν οἷς μέλει οἱ δυνάμενοι κωλυόντων· ὁ δὲ παρεὼν λόγος τοῖς ἐς ἰητρικὴν οὕτως ἐμπορευομένοις ἐναντιώσεται, quæ perperam de quæstu interpr. Foes. L. Dind. Αἱ ἡδοναὶ οὐκ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν ἐμπορεύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λῦπαι καὶ πόνοι, Antiphon ap. Stob. Flor. (vol. 3, p. 29 ed. Gaisf.) Dubites utrum verti debeat, Comparantur, an, Per se solæ incedunt et adveniunt : posteriori potestati sequentia congruunt. Hemst.]

Ἐμπορέω, Negotior, Mercaturam facio. [Forma vitiosa vel novitia.]

Ἐμπορητικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad eos qui mercaturam faciunt. Plinio Emporetica charta dicitur, qua mercatores utuntur ad involvendas merces : 13, 12 : Nam emporetica inutilis scribendo, involucris chartarum segestriumque in mercibus usum præbet : ideo a mercatoribus cognominata. [Iterumque eod. cap. paullo inf. *Emporica* Turnebus. Et sane alterius formæ nulla est analogia.]

Ἐμπορία, ἡ, Mercatura, Negotiatio, [Mercatus, Nundinæ, Merces, Gl.]; ea præsertim qua mare trajicitur mercium causa. Hesiod. [Op. 644] : Θυμὸν ἐπ' ἐμπορίην τρέψας. [Theogn. 1166 : Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ' ὁμάρτει, εὖτ' ἂν δδοῦ τελέῃς τέρματ' ἐπ' ἐμπορίην. Herodot. 3, 139 : Ἐς Αἴγυπτον ἀπίκοντο κατ' ἐμπορίην.] Isocr. Areop. : Κατ' ἐμπορίαν ἐκπέμποντες· Trapez. init. [p. 359, A] : Γεμίσας δ' ὁ πατήρ μου δύο ναῦς σίτου, καὶ χρήματα δοὺς, ἐξέπεμψεν ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν. Sic [Polyb. 3, 23, 4; inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 126, n. 87, 33;] Plut. [Mor. p. 410, A] : Οὐ κατ' ἐμπορίαν, ἀλλ' ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθὴς, Non mercaturis faciendis, sed visendi studio : cui similem l. habes in Ἱστορία. [Plat. Leg. 4, p. 705, A : Ἐμπορίας καὶ χρηματισμοῦ διὰ καπηλείας ἐμπιπλᾶσα αὐτήν (terram)· 11, p. 918, D : Πάντα τὰ περὶ τὴν καπηλείαν καὶ ἐμπορίαν καὶ πανδοκείαν γένη· Reip. 2, p. 371, A : Ἐὰν κατὰ θάλατταν ἡ ἐμπ. γένηται. Thucyd. 1, 2 : Τῆς ἐμπορίας οὐκ οὔσης, et in phrasi ἐμπορίας ἕνεκα 1, 7; 6, 2 et 7. Xenoph. Hier. 9, 9 : Εἰ δὲ καὶ ἐμπορία ὠφελεῖ πόλιν. Aristoph. Av. 718 : Πρός τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν· 594 : Τάς τ' ἐμπορίας τὰς κερδαλέας πρὸς τὸν μάντιν κατεροῦσιν. Demosth. p. 1236, 23 : Ἐφ' ἑτέρᾳ ἀποδημῶν ἐμπορίᾳ. Lysias p. 908, 10. Aliique multi.] Rursum Isocr. Ad Nic. [p. 15, A] : Οὐ δόσιν, ἀλλ' ἐμπορίαν ποιούμενοι, Non donantes, sed nundinantes. Aristot. Pol. 4, 4 : Περὶ τὰς πράσεις καὶ τὰς ὠνὰς καὶ τὰς ἐμπορίας καὶ καπηλίας [-είας] διατρίβων. Athen. 13, [p. 576, A, ex Aristotele] : Ἐμπορίᾳ χρώμενοι, de Phocæensibus Massiliæ conditoribus. E Plat. affertur etiam ἐμπορίαν ἐμπορεύεσθαι. [Ep. 2, p. 313, E : Οὐ μὴ γάρ ποτε τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλῃς οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται καλλίω. Cui phrasi notandus est accus. additus ab Jo. Chrysost. In Matth. vol. 7, p. 614, B, de latifundiorum possessoribus : Τί ἄν τις εἴποι τὰς ἐμπορείας (sic), ἃς αὐτοὺς (agricolas) ἐμπορεύονται; τὰς καπηλείας, ἃς αὐτοὺς καπηλεύουσιν;] et ἐμπορίαν στέλλειν. [Xen. Eph. 2, 3, p. 33, 4 : Ὁ μὲν Ἄψυρτος ἐπ' ἄλλην ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε. Heraclid. Pont. c. 38 : Κατὰ ἄλλην ἐμπορίαν ἐλθόντα εὑρεῖν τοῦτον (τὸν καταλελειμμένον οἶνον) ἄθικτον. Damoch. Anth. Pal. 6, 63, 8 : Ὅπλα σοι ἐμπορίης ἄνθετο τῆς ἰδίης, de philosopho calamum, atramentarium etc. in templo dedicante. || « Quodvis negotium quod aliquis tractat. Matth. 22, 5 : Ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ, Ad negotia sua. Et ap. Aquilam, Symm. ac Theodot. Provv. 29, 18 : Ἀναζωσαμένη ἰσχυρῶς τὴν ὀσφῦν αὐτῆς ἤρεισε τοὺς βραχίονας αὐτῆς εἰς ἔργον. Καὶ ἐγεύσατο ὅτι καλόν ἐστιν ἐμπορία, καὶ οὐκ ἀποσβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. Ubi ἐμπ. aut est Sedulitas, aut Negotium quod quis tractat. LXX ἐργάζεσθαι posuerunt. » Schleusn. Lex. V. et N. T. || Merx. Xenoph. De vect. 3, 2 : Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις πλεῖστα μέν ἐστιν ἀντεξάγειν, ὧν ἂν δέωνται ἄνθρωποι· ἢν δὲ μὴ βούλωνται ἀντιφορτίζεσθαι, καὶ οἱ ἀργύριον ἐξάγοντες καλὴν ἐμπορίαν ἐξάγουσιν. Quomodo licet accipere ap. Plut. Mor. p. 151, E : Ἐκείνῳ τε γὰρ ἂν γένοιτο πλέονος ἀξία τῆς ἐμπορίας ἡ παρενθήκη. Philostr. V. Apoll. 5, 20, p. 203 : Ἐμπορίαν τοὺς θεοὺς πεποιημένος, de eo qui signa deorum venditurus veheret. Asclepiad. Anth. Pal. 7, 500, 3 : Ὡς ἐμὲ μὲν καὶ νῆα καὶ ἐμπορίην κακὸς Εὖρος ὤλεσεν. Ephraem Syr. vol. 1, p. 45, D : Οἱ τέλειοι καὶ σοφοὶ ἔμποροι ἕτοιμοι ἔχοντες τὴν ἐμπορίαν μετὰ χεῖρας· et ib. F; 50, C. Dem. p. 1285, 9 : Οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν ἀπέστελλον ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὰ χρήματα, οἱ δ' ἐπέπλεον ταῖς ἐμπορίαις, οἱ δ' ἐνθάδε μένοντες διετίθεντο τὰ ἀποστελλόμενα. Ubi ἐμπορείαις libri nonnulli, ut Plut. Pomp. c. 25, ap. Phot. cod. 239, p. 322, 33, Polyb. 3, 42, 2, Diodor. 5, 12. Quæ forma vitiosa videtur. Ἐμπ. et εὐπορία confusa Demosth. p. 922, 10.]

[Ἐμπορίζω, Georg. Lapitha Poem. mor. 685. Boiss. Max. Planud. p. 395 ed. Herm., sed leg. ἐμπυρίζω, ut in cod. Par. 2562. Bast. Menand. ap. scriptorem Compar. Men. et Philem. p. 366 : Ὅταν γέρων γέροντι γνώμην διδοῖ (f. μεταδιδοῖ), θησαυρὸς ἐπὶ θησαυρὸν ἐμπορίζεται. Ἐμπορεύεται Grotius.]

Ἐμπορικὸς, ἡ, ὸν, Mercatorius, Negotiatorius, [Institorius, Gl.]. Ἐμπ. τέλη, Tributa s. Vectigalia quæ negotiatores persolvunt, quæ et ἐλλιμένια, ap. Polluc. 8, [132]. Ap. Eund. l. eod. [§ 63 : conf. 101 et 54, 88], ἐμπορικαὶ δίκαι, αἱ τῶν ἐμπόρων ἢ τῶν περὶ ἐμπορίου, quæ et ἔμμηνοι : Actiones negotiatorum. Itidem Dem. [p. 571, 21] : Ἐμπορικὴν δίκην καταδικασάμενος. [Id. 79, 23. Et νόμοι ἐμπορικοὶ, 924, 10.] Et ἐμπορικὴ τέχνη, Plato Theæt. [immo Euthyphr. p. 14, E], Mercatura. [Ἐμπορικὴ, Mercatura, Gl. Absolute sic Plato Soph. p. 223, D; 224, D; 265, A, Phileb. p. 56, E.] Plut. autem ἐμπορικὰ χρήματα vocat Ipsas merces; sic enim Turn. interpr. hunc l. [Mor. p. 419, B] : Ἐπιβῆναι νεὼς ἐμπορικὰ χρήματα καὶ συχνοὺς ἐπιβάτας ἀγούσης, Navigium conscendisse, quod non solum mercium vim, sed vectorum etiam magnam turbam ferret. [Aristoph. Ach. 972 : Οἷ' ἔχει σπεισάμενος ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾶν. Demosth. p. 940, 20. Absolute Plat. Leg. 8, p. 842, D : Ναυκληρικῶν μὲν γὰρ καὶ ἐμπορικῶν καὶ καπηλευτικῶν καὶ πανδοκεύσεων ... ἀπήλλακται ... ὁ περὶ ταύτην τὴν πόλιν νομοθέτης.] Idem dicit etiam φόρτος ἐμπορικὸς, itidem pro Mercibus vel Navigiis quæ mercibus onerata sunt, Lyc. [c. 9] : Οὐδ' εἰσέπλει φόρτος ἐμπ. εἰς τοὺς λιμένας. [Diod. 11, 56 : Ἐμπορικαῖς ἐργασίαις χρώμενοι. Appian. Pun. c. 87 : Ἔοικε γὰρ τὰ θαλάσσια τοῖς ἐμπορικοῖς κέρδεσιν, ἃ καὶ τὴν αὔξησιν ἔχει καὶ τὴν ἀπώλειαν ἀθρόαν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 168, § 4 : Ἀγέτω δὲ καὶ ἡ μνᾶ ἡ ἐμπορικὴ Στεφανηφόρου δραχμὰς ἑκατὸν τριάκοντα καὶ ὀκτὼ κτλ., et sæpius in seqq., ibidemque τὸ πεντάμνουν τὸ ἐμπορικὸν et τάλαντον ἐμπ. Theophyl. Bulg. Ep. 71, vol. 3, p. 706, D : Μελαμπύρου ἐμπορικὸν ἡμιμέδιμνον. Polyb. 4, 39, 11 : Αἱ μὲν οὖν ἀληθεῖς αἰτίαι τοῦ ῥεῖν ἔξω τὸν Πόντον αἵδ' εἰσὶν, οὐκ ἐξ ἐμπορικῶν ἔχουσαι διηγημάτων τὴν πίστιν, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ φύσιν θεωρίας. Carmina ἐμπορικὰ memorat Proculus ap. Phot. cod. 239, p. 320, 8, et explicatius 322, 32 : Ἐμπ. δὲ ὅσα κατὰ τὰς ἀποδημίας καὶ ἐμπορίας ἐπιδεικνύμενά τισιν ἐγράφη, Carmina inter itinera scripta. V. etiam Ἐμπορητικός. De Negotioso, ut supra ἐμπορευτικὸς, Eust. Opusc. p. 245, 35 : Πραγματικὸς καὶ ἐμπ. L. D. Nicet. Eug. 8, 182 : Γνάθων τις ἐλθὼν ἐμπορικὸς Βαρζόθεν, ubi conf. not. Boisson. Permutatum cum ἐμπειρικὸς v. in illo.]

[Ἐμπορικὸς, ὁ, Emporicus, cogn. viri in inscr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 377, 23 : [Ἰου]λ. Ἐμπορικὸς ὁ

καὶ ... || Mauritaniæ sinus Emporicus memoratur Ptolemæo 4, 1. Strabo 17, p. 825 : Πρὸς νότον δὲ τῇ Λίξῳ καὶ ταῖς Κώτεσι παράκειται κόλπος Ἐμπορικὸς καλούμενος, ἔχων Φοινικικὰς ἐμπορικὰς κατοικίας. L. D.]

[Ἐμπορικῶς, More vel modo mercatorum, Quæstus caussa. Strabo 8, p. 376 : Ἐμπόριον γὰρ γενέσθαι, διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπ. Unde repetit Eust. Il. p. 288, 9. Hesych. : Ἐπιβατικὰ, ἃς ἡμεῖς λέγομεν παρενθήκας ἐπὶ τῶν ἐμπ. πλεόντων. Basil. M. Epist. 84, vol. 3, p. 176, E : Ὃ καὶ σὲ βούλομαι διανοηθέντα μήτοι νομίζειν ἡμᾶς ἐμπ. μᾶλλον ἢ φιλικῶς ποιεῖσθαι τὰς διαλέξεις.]

Ἐμπόριον, τὸ, Forum nundinarium, Plinio; Urbis locus in quo mercaturæ et negotiationes exercentur, præsertim in portu situs. Lat. quoque Emporium [Gl.] appellant : Cic. [Ad Att. 5, 2] : Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Plaut. [Amph. 4, 1, 4] : Apud emporium atque in macello, in palæstra atque foro. [Herodot. 2, 179 : Ἦν δὲ τὸ παλαιὸν μούνη ἡ Ναύκρατις ἐμπόριον. Aristoph. Eq. 171 : Τἀμπόρια καὶ τὰς ὁλκάδας· Av. 1523 : Εἰ μὴ παρέξει τἀμπόρι' ἀνεῳγμένα. Xenoph. Anab. 1, 4, 6 : Ἐμπόριον δ' ἦν τὸ χωρίον καὶ ὥρμουν αὐτόθι ὁλκάδες πολλαί. Id. De vectig. 3, 3 : Τῇ τοῦ ἐμπορίου ἀρχῇ. Demosth. p. 1324, 18 : Τοὺς τοῦ ἐμπορίου ἐπιμελητάς· quem magistratum memorat et Dinarch. ap. Dionys. Dinarch. c. 11, p. 659, 9. Προστάτας τοῦ ἐμπορίου Herodot. 2, 177.] Herodian. 8, [2, 6], de Aquileia : Πολυάνθρωπος ἦν καὶ ὥσπερ τι ἐμπόριον Ἰταλίας ἐπὶ θαλάττῃ προκειμένη, Velut quoddam Italiæ emporium ad mare sita. Thuc. 1, [100] : Διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θράκῃ ἐμπορίων, de emporiis Thraciæ ex adverso sitæ, ubi de oppidis etiam nundinariis intelligi posset. [Conf. id. 1, 13, ubi bis de Corintho; 4, 102, de Eione; 7, 50.] Ap. Dem. vero [p. 915, 11] : Ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῶν ἐμπορίων, Bud. vertit, Quum e portu egrediuntur, Quum e litore solvunt: non idem tamen significare Portum et ἐμπόριον, ostendit hic l. Xen. Hell. 5, [2, 16] : Χρημάτων πρόσοδοι ἐκ λιμένων καὶ ἐμπορίων. [Isocr. p. 198, C : Οὔτ' ἐμπορίῳ χρωμένη οὔτε λιμένα κεκτημένη. Polyb. 17, 2, 4. Æneas Tact. c. 10, p. 31 : Τὰ ἐμπόρια καὶ πρατήρια κλείεσθαι. Quæ phrasis est etiam ap. Lysiam p. 165, 27 : Τὰ ἐμπόρια κεκλεῖσθαι, Demosth. p. 22, 27, et contraria ap. Diodor. 1, 67 : Ἀνέῳξε τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι τὰ κατὰ τὴν χώραν ἐμπόρια.] Idem annotat ap. Strab. identidem legi Ἐμπορεῖον, non ἐμπόριον. [V. 7, p. 310; 17, p. 834; annot. ad 8, p. 376; Xenoph. De vectig. 1, 7, Polyb. 5, 59, 7, Dion. Chr. Or. 36, vol. 2, p. 76, Dion. Cass. 47, 26. Æque vitiosum videtur atque ἐμπορεία pro ἐμπορία.] Rursum Dem. Pro cor. Ἐμπορίου κατασκευή. Pollux [9, 34] τοῦ ἐμπορίου partes facit κἀπηλεῖα et πορνεῖα. [Dici etiam de locis mediterraneis ostendit Dionys. A. R. 7, 20 : Ἐκ τῶν παραθαλαττίων τε καὶ μεσογείων ἐμπορίων σῖτον ὠνησάμενοι κατήγαγον δημοσίᾳ. || Merx. Xenoph. De vectig. 1, 7 : Καὶ μὴν οὐ περίρρυτός γε οὖσα (Attica) ὅμως ὥσπερ νῆσος πᾶσιν ἀνέμοις προσάγεταί τε ὧν δεῖται καὶ ἀποπέμπεται ἃ βούλεται· ἀμφιθάλασσος γάρ ἐστι. Καὶ κατὰ γῆν δὲ πολλὰ δέχεται ἐμπόρια· ἤπειρος γάρ ἐστιν. Libri duo ἐμπορεῖα. Πολλὰς ἐμπορίας conj. Schneider. Inter utrumque variatur ap. Jesai. 23, 18.] || Suid. Ἐμπόριον exp. ἐπιτήδειον εἰς ἐμπορίαν, tanquam adjective accipiens. At Ἐμπόριος, Hesychio est μέτοικος : ap. quem habetur etiam Ἐμπορῖται, itidem pro μέτοικοι, ἐπιβάται. [Ἐμπορίσαι cod. Pro quo supra apud eund. Ἐμμορίδαι. Post Ἐμπορίσαι autem : Ἐμποριδονήτας (Ἐμπορίου ὠνητὰς), ἐνοικίου πρακτῆρας. Aliud adj. ex. annotavit Schneid. ex Arriani Ind. c. 41, p. 217 : Καθωρμίσθησαν ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Εὐφράτου πρὸς κώμῃ τινὶ τῆς Βαβυλωνίης χώρης ... ἵνα λιβανωτόν τε ἀπὸ τῆς ἐμπορίης γῆς οἱ ἔμποροι ἀγινέουσι καὶ τὰ ἄλλα ὅσα θυμιήματα ἡ Ἀράβων γῆ φέρει, ubi pro alio voc., velut ὑπερορίης, illatum videtur per sequens ἔμποροι.]

[Ἐμπόριον, τὸ, Emporium, n. loci. Steph. Byz. : Ἐμπ., πόλις Κελτικὴ, κτίσμα Μασσαλιωτῶν. Δευτέρα Μακεδονίας. Τρίτη Σικελίας. Τετάρτη Καμπανίας. Ὁ πολίτης Ἐμπορίτης. Celticam rectius in Iberia poni ab Scylace p. 1, Polybio et Strabone (de quibus v. in Ἐμπορεῖον) annotavit Berkel. Ἐμπορίαι est Ptolemæo 2, 6; *Emporiæ* Livio 28, 42; 34, 9, Silio 3, 369. Gentilis Ἐμποριτῶν s. Ἐνποριτῶν, vel Ἐνποδειτῶν exx. v. ap. Eckhel. Doctr. N. vol. 1, p. 48. Inter Ἐμπορῖται et Ἐμπορεῖται variant libri Strab. 3, p. 159, 160, sed ut prævaleat Ἐμπορῖται. || De Siciliensi v. Burm. ad Dorv. Sic. p. 357 sqq. Ἐμπόριον Σεγεσταν̃ων memorat Ptolem. 3, 4. || De Campana Liv. 21, 57, Strabo 6, p. 256. L. Dind.]

[Ἐμπόριος. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορὶς nomen muliebre videtur esse in inscr. Thesp. ap. Bœckh. vol. 1, p. 800, n. 1662, ubi relictæ sunt literæ ..ΜΠΟΡΙΣ. L. Dindorf.]

[Ἐμπορίτης, ὁ, i. q. ἔμπορος. V. Ἔμπορος. || I. q. μέτοικος, ἐπιβάτης. V. Ἐμπόριον.]

[Ἐμπορίτης, ὁ, Emporita. V. Ἐμπόριον.]

Ἔμπορος, ὁ, Vector, Qui mare trajicit, sed aliena navi, ut qui ναυσθλοῦται Porphyrius initio sui Ὁμηρικῶν ζητημάτων libri : Τὸ μὲν οὖν ἔμπορος οὐ κατὰ τὴν συνήθειαν τέτακται παρ' Ὁμήρῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐπ' ἀλλοτρίας νηὸς περώντων, οὓς συνήθως ἐπιβάτας νῦν λέγομεν. Aliquanto post dicit hunc Homericum ἔμπορον non a πορίζω derivari, sed a πόρος significante πορεία. Hæc autem exx. affert : ex Hom. Od. Ω, [299] : Ἧ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης· B, [319] : Εἰμὶ μὲν ... Ἔμπορος· οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Itidem Eust. [Od. p. 1961, 51] dicit ἔμπορον esse τὸν ἀλλοτρίας νηὸς ἐπιβάτην. [Æsch. Cho. 661 : Τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται σκοτεινὸν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.] || At vero ap. posteros Homeri pro ἔμπορος usitatum est ἐπιβάτης, ipsum autem ἔμπορος capitur pro μεταβολεὺς s. πραγματευτὴς, et præsertim qui διὰ θαλάσσης περᾷ, a πόρος, Eust. Igitur ἔμπορος est Mercator, [Institor add. Gl.] ut Plin. supra in Ἐμπορητικὸς interpr., s. Negotiator, Is præsertim qui mare trajicit et mercimonia inde advehit, aut empta, aut permutata suis quæ exportavit. Plato De rep. 2, [p. 371, B] : Δεῖ τῇ πόλει καὶ ἄλλων διακόνων που τῶν τε εἰσαξόντων καὶ ἐξαξόντων ἕκαστα· οὗτοι δέ εἰσιν ἔμποροι. Eod. libro [ib. D] dicit ἐμπόρους esse τοὺς πλανήτας ἐπὶ τὰς πόλεις, qui modo in hanc, modo in illam urbem, mercium importandarum exportandarumve causa discurrunt. Isocr. Ad Demon. [p. 6, A] : Τοὺς ἐμπόρους τηλικαῦτα πελάγη διασπερᾶν. Xen. Cyrop. 6, [2, 38] : Ὁ τῶν ἐμπόρων πλείστην ἀγορὰν παρέχων· 4, [5, 42] : Πωλεῖν τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον, καὶ ταῦτα διαθεμένους ἄλλα ἄγειν, ubi etiam nota diversos esse καπήλους et ἐμπόρους : nam ἔμποροι iidem fere sunt qui αὐτοπῶλαι, inferiores autem iis κάπηλοι, quippe qui ab ipsis merces emant quas revendant. [De discrimine ἐμπόρων et καπήλων schol. Aristoph. Pl. 1156. Distinguit etiam Plato Polit. p. 290, A, et alibi.] At, Ἔμπορός εἰμι σκηπτόμενος, proverbium est in eos qui timiditati suæ falsam causam prætexunt, de quo plura apud Erasm. [Aristoph. Eccl. 1027 : Ἀλλ' ἔμπορος εἶναι σκήψομαι· Pl. 904 : Ἀλλ' ἔμπορος (εἶ); — Ναί· σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω. Ἔμπορος de Mercatore usurpant Simonid. ap. Clem. Al. Pæd. 2, 8, p. 207 : Κηλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασι καὶ βακκάρει· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν. Aristoph. Plut. 521, 1179, Pac. 295; Thucyd. 3, 74; 6, 31; 7, 24, aliique multi quum antiquiorum tum recentiorum.] Metaph. vero oratores Athenienses in Epistola Philippi apud Demosth. [p. 164, 4] dicuntur ἔμποροι τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας, ut Apul. de judicibus, Sententias suas pretio nundinantur. Quod porro Eur. Hipp. [964] dicit, Κακὴ ἔμπορος βίου, schol. exp. διοικήτρια, item προνοητικὴ, πραγματική. [Epigr. Anth. Pal. App. 252, 7 : Ἔμπορος εὐμόρφων γενόμην ... γυναικῶν. Philipp. ib. 9, 416, 3 : Ὥρης ἔμπορος.] || Ἔμπορος adjective pro ἐμπορικὸς, de quo supra, usurpavit Nonn. [Jo. c. 2, 81], ἔμπορος ἕδρη, pro ἐμπορικὴ ἕδρη. [Diodor. 5, 12 : Λιμένας εὐχρήστους, οὐ μόνον ταῖς ἐμπόροις, ἀλλὰ καὶ ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας. Ita meliores libri duo : ceteri τοῖς. Appiani Pun. c. 87 : Σμικρότερα μὲν ἴσως τὰ κέρδη, βεβαιότερα δὲ καὶ ἀκινδυνότερα καθάπαξ τὰ τῆς γεωργίας τῶν ἐμπόρων, ἐμπορικῶν conj. Schweigh. : cod. παρὰ τοὺς ἐμπόρους. Quicquid scripsit Appianus, ἐμπόρων certe non posuit significatione adjectivi.] || Ἔμπορος, Viator. Soph. OEd. C. [25] : Πᾶς γάρ τις ἡῦδα τοῦτό γ' ἡμῖν ἐμπόρων, In quoscunque enim incideremus

viatores, locum hunc nobis dicebant. Schol. quoque exp. ὁδοιπόρων, addens hoc vocab. κεχιάσθαι. [Ib. 330 : Πολλὰ δ' ἐμπόρων ἔπη φιλεῖ πλανᾶσθαι· 901 : Ἔνθα διστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί. Eurip. Alc. 1000 : Τιμάσθω, σέβας ἐμπόρων. || Ἔμπορος et εὔπορος confusa Plut. Mor. p. 649, F, Diodor. Exc. Vat. p. 10, 13. Ἔμπορος et ἔμπειρος, v. in illo.]

[Ἔμπορος, ὁ, Emporus, n. pr. viri videtur esse in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 405, 20, ubi memoratur ...αγίδης Ἔμπο... Ἐνπόρου cujusdam mentio fieri videtur in alia ib. p. 512, n. 760. Frequentius est n. Εὔπορος. L. Dindorf.]

Ἐμπορπάω, s. Ἐμπορπόω [s. Ἐμπορπέω (Ἐμπορπεῖν Gl.)], Infibulo, [Fibulo add. Gl.] Fibula alligo s. subnecto. Ab ἐμπορπάω est ἐνεπορπέατο Ionice pro ἐνεπόρπηντο, ap. Herodot. 7, [77] : Ἐνεπορπέατο εἵματα, Vestes fibulis subnexæ erant. Antipho [immo Lycurg. In Leocr. p. 153, 5] : Διπλᾶ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένους, de senibus. [Dionys. A. R. 2, 70 : Τηβέννας ἐμπεπορπημένοι περιπορφύρους. Plut. Mor. p. 201, C :] Σάγον ἐμπεπορπημένος μέλανα. [Mario c. 17 : Φοινικίδα διπλῆν ἐμπεπορπημένη. Appian. Hispan. c. 43 : Ἐνεπορπήσατο σάγον ἰβηρικῶς. Dio Cass. 62, 2 extr. : Χιτῶνα παμποίκιλον ἐνεκεκόλπωτο καὶ χλαμύδα ἐν αὐτῷ ἐνεπεπόρπητο. Figurate Maccab. 3, 7, 5 : Νόμου Σκυθῶν ἀγριωτέραν ἐμπεπορπημένοι ὠμότητα, Induti, ut supra Ἐγκομβώσασθαι.] Ab Ἐμπορπόω vero est ἐμπορποῦσθαι, quod Suid. exp. συμβάλλεσθαι, Hesych. φιβλοῦσθαι [Maccab. 1, 14, 44 : Ἐμπορποῦσθαι πόρπην χρυσῆν] : ap. quem etiam Ἐμπόρπευμα legitur, dicitúrque esse ὑφάσματος εἶδος : sed reponendum puto vel Ἐμπόρπημα vel Ἐμπόρπωμα. [Ἐμπόρπημα est ap. eund. in gl. Ἄλλικα (post Ἀλληλούια). Nicet. Alex. 1, p. 307, B : Οὐ χρείαν Ἀλαμανοὶ τοιούτων ἔχουσι θεαμάτων οὔτε μὴν ἐπιτηδείων γυναιξὶν ἐμπορπημάτων καὶ στολισμάτων φιλοῦσι θειασταὶ καθεστάναι. Ap. Hesych. codex Ἐμπόρτευμα.]

[Ἐμπόρπημα. V. Ἐμπορπάω.]

Ἐμπόρφῠρος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀπόρφυρος, et significans vel Indutus purpura, vel Imbutus purpureo colore, Purpureus. Bud. interpr. non solum Purpureus, sed etiam In purpuram vergens, In purpureum colorem inclinans, ap. Diosc. [1, 120 : Σχίδακας ... ἐμπορφύρους τῷ χρώματι· 3, 114 (104 Sprengel.) : Ἄνθος (lychnidis cor.) ἐστὶν ὅμοιον λευκοΐῳ, ἐμπόρφυρον δέ. Ἐμπ. ἐσθὴς καὶ ἔνηλος, Clavus, Impurpurata vestis, Gl.]

[Ἐμπότης. Anna Comn. p. 94, D : Τῇ μέντοι εὐγενείᾳ σου ἀπεστάλησαν δεξιωμάτων ἕνεκεν ἐγκόλπιον χρυσοῦν ... καὶ ἐμπότης κρύος. Int. Crystallinum poculum.]

[Ἔμποτος, ὁ, ἡ, Poculentus. Aret. Diut. p. cur. 1, 13, p. 128 : Ἦν δὲ ἐς κύστιν ὁρμᾷ (pus), οὐρητικοῖσι ἐξάγειν, ἀσάρου τῆς ῥίζης καὶ φοῦ καὶ ἀδιάντου καὶ μείου τῶν ἐμπότων.]

Ἔμπουσα, ἡ, Empusa : spectrum seu phantasma dæmonicum quod Hecate infortunatis visendum offerre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum, unde et ὀνοκώλη dicitur et ὀνοσκελίς. Quæ fere ad verbum Aristoph. in Ranis [288] testatur, Bacchum et Xanthiam ad inferos descendentes sic introducens loquentes : Ξ. Καὶ μὴν ὁρῶ νὴ τὸν Δία θηρίον μέγα. Δ. Ποῖόν τι; Ξ. Δεινόν· παντοδαπὸν γοῦν γίνεται· τοτὲ μὲν [ποτὲ μέν γε] βοῦς, νυνὶ δ' ὀρεύς, τοτὲ δ' αὖ [ποτὲ δὲ] γυνὴ Ὡραιοτάτη τις. Δ. Ποῦ 'στί; φέρ' ἐπ' αὐτὴν ἴω. Ξ. Ἀλλ' οὐκέτ' αὖ γυνή 'στιν, ἀλλ' ἤδη κύων. Δ. Ἔμπουσα τοίνυν γ' [del.] ἐστί. Ξ. Πυρὶ γοῦν λάμπεται Ἅπαν τὸ πρόσωπον, καὶ σκέλος χαλκοῦν ἔχει. Δ. Νὴ τὸν Ποσειδῶ, καὶ βολίτινον ἕτερον [θάτερον]· appellans βολίτινον asininum, quoniam βόλιτος proprie esse creditur fimum seu stercus asininum. Sunt qui putent dictum παρὰ τὸ ἑνὶ [ποδὶ] ποδίζειν, quod uno incedat pede, quasi ἔμπουσαν : alterum enim pedem æneum habet. [Plura de ea schol. ad l., Suidas, Zon., Hesych., Etym. M., Eust. ad Dionys. v. 723, qui docent ab aliis dæmonem circa Hecaten, ab Aristophane in Tagenistis Hecaten ipsam ita vocatam. Memorant præter Dionys. l. c., ubi est pl. : Ἐχθρὴν Ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι, Aristophanes tertium Eccl. 1056, Demosth. p. 270, 24 (quo referuntur gll. Lex. rh. Bekk. An. p. 249, et Harpocrationis), Lucian. De saltat. c. 19, Alciphron

A 3, 62, Philostr. V. Apoll. 2, 4, p. 52, et ubi plur. 4, 25, p. 165, Dosiadas Anth. Pal. 15, 26, 3, cum schol., Eust. Od. p. 1704, 40, Opusc. p. 115, 54, Hesych. v. Γελῶ, et sec. Lennepii ad Phalar. p. 150 et Reiskii conj. Plut. Mor. p. 1101, C, ubi ἐμπίπτουσαν scriptum. Conf. etiam Vales. ad Harpocr. et ad Sozom. H. E. 8, 6, p. 333. De accentu Ἔμπουσα Arcad. p. 97, 18; de spiritu 198, 22.]

Ἐμπρακτικὸς, ἡ, ὸν, Efficax, Actuosus. Et compar. ἐμπρακτικώτερος, Efficacior, in VV. LL. sed absque auctore. [Diosc. 1, 48 : Ἔστι δὲ ἐμπρακτικώτερον τῇ γεύσει πικρίζον· 5, 117 : Τὸ δὲ Αἰγύπτιον (misy) πρὸς μὲν τἆλλα διαφέρει ἐμπρακτικώτερον ὄν. Superl. id. 2, 96 : Ἐμπρακτικωτάτη ἐστὶν ἡ ταυρεία (χολή)· sed ubi leg. videtur ἐμπρακτικωτέρα. L. Dind.]

Ἔμπρακτος, ὁ, ἡ, [Qui effici potest. Pind. Pyth. 3, 61 : Μὴ, φίλα ψυχὰ, βίον ἀθάνατον σπεῦδε, τὰν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. Schol. : Ἐπιζήτει μηχανὴν, ἣν καὶ καταπράξασθαι δύνασαι, οἷον τοιούτοις ἐπιχείρει, ἃ δύναται πραχθῆναι. || Obligatus, Obstrictus. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 54 : Ὀφειλέ[τω ἁ πό]λις τῶν Ἐρχομενίων ἀργουρίω [μνᾶς] πετταράκοντα Εὐβώλυ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, κὴ τόκον φερέτιω δρα[χμὰς δούω] τᾶς μνᾶς ἑκάστας κατὰ μεῖνα [ἕκασ]τον, κὴ ἔμπρακτος ἔστω Εὐβ[ώλυ ἁ πόλις] τῶν Ἐρχομενίων. L. D.] Efficax. [Agens, Navus, Gl. Diodor. 13, 102 : Ἀνὴρ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἔμπρακτος. Memno Phot. cod. 224, p. 236, 32 : Διεπρεσβεύετο πάλιν πρός τε τοὺς ἐν Σκυθίᾳ Χερρονησίτας καὶ Θεοδοσιανοὺς ... καὶ ἡ πρεσβεία ἀνέστρεφεν ἔμπρακτος· ut de irrita legatione vicissim dicitur ἄπρακτος. Eust. Opusc. p. 80, 32 : Ὁ ἔμπρακτος ἐπιλύτης τῆς βασιλικῆς ἀπορίας, de Tarquinio Superbo capitibus papaverum decutiendis nuncio filii respondente. V. etiam Ἐμπράκτως. De re Diodor. 13, 70 : Τόλμαν ἔμπρακτον ἔχοντα πρὸς πᾶσαν περίστασιν. Et τὸ ἔμπρακτυν, ut infra de oratione, Vis, Robur, ap. German. in Mystagog. a Ducangio cit. : Τὸ μὲν γὰρ πρῶτον τῶν ζώων ὅμοιον λέοντι, τὸ ἔμπρακτον αὐτοῦ καὶ ἡγεμονικὸν καὶ βασιλικὸν χαρακτηρίζον.] Et compar. ἐμπρακτότερος, Efficacior. Ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Diosc. Efficacius, quod et δραστικώτερον [1, 48. Id. 5, 119]. Ἔμπρακτος redditur etiam Actuosus a Bud., afferente e Greg. Naz. : Καὶ πρᾶξιν ἡσύχιον, καὶ ἡσυχίαν ἔμπρακτον. Et e Basil. De vita solitaria : Οὕτω δεῖ καὶ τὸν ἐσπουδακότα ἑαυτὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι τῆς ἀρετῆς ἀπεργάσασθαι τέλειον, οἱονεὶ πρὸς ἀγάλματά τινα κινούμενα καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶν ἁγίων ἀποβλέπειν. [Ducang. : « Vita S. Syncleticæ n. 79 : Τὴν δὲ ἔμπρακτον διδασκαλίαν οὐδ' ὁ πᾶς αἰὼν διαλῦσαι δυνηθείη. I. e. Vividam doctrinam, quomodo Nicetas Paphl. Vit. Ignat. p. 1241 τὰς ἐμπράκτους ὁμιλίας dixit, » etc.] Et ἔμπρακτοι ὑπατικοὶ in Pand., inquit Idem, nisi sit menda, vocantur Ordinarii, h. e. Non honorarii tantum, sed administrantes, munifices. [Ducang. : « Theophanes in Rhinotmeto p. 313 : Ἀποστείλας δὲ εἰς τὰ μεσόγεια ἅπαντα, πλείους ἐξ αὐτῶν εὑρὼν, ἐμπράκτους τε καὶ ἀπράκτους, πάντας ἀπέκτεινεν. Ubi Miscella recte vertit, Tam eos qui in dignitate erant, quam privatos. Sunt enim ἔμπρακτοι, Qui in actu sunt, ut est in cod. Canonum Afric. can. 97, i. e. qui munus vel dignitatem aliquam exercent... Glossæ Basilic. : Ὀρδινάριος, τῇ τάξει ἔμπρακτος, ἢ στρατηλάτης. Ἔμπρακτος ἡμέρα, Dies juridicus in iisd. Basilicis. » Ἔμπρακτοι ἡμέραι sunt δικάσιμοι in Manuel. Comn. Διατάξει περὶ ἀπράκτων ἡμερῶν. Hemst. || In oratione ἔμπρακτον, τὸ, τῶν αὐξητικῶν, Longino 11, 2, est Vis exaggerationis, quæ inest in actionis vigore. 9, 13 dixerat τὸ δραματικὸν et τὸ πρακτικόν. 15, 8 : Τῆς ῥητορικῆς φαντασίας κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληθες. Mox dicitur τὸ ἐναγώνιον καὶ ἐμπαθὲς et § 2 τὸ ἐγκεκινημένον (συγκ.). Ernest. Lex. rhet. Olympiod. Cat. in Job. c. 20, p. 449 : Ἔπαινος καὶ τοῦ λέγοντος, ὅταν ἐμπράκτους ἔχῃ τοὺς λόγους. Suicer. Thes. vol. 1, p. 1105, B. Longin. c. 18 : Τί δ' ἐκεῖνα φῶμεν; τὰς πεύσεις τε καὶ ἐρωτήσεις; Ἆρα οὐκ αὐταῖς ταῖς τῶν σχημάτων εἰδοποιίαις παραπολὺ ἐμπρακτότερα καὶ σοβαρώτερα συντείνει τὰ λεγόμενα; Efficaciorem vehementioremque faciunt orationem. L. Dind.]

Ἐμπράκτως, Efficaciter, Actuose. [Plutarch. Sertor. c. 4 : Σπουδὴν καὶ τάχος προσθεὶς τῷ ἔργῳ ... ἀνδρὸς ἐμπρ. βιωσομένου δόξαν ἔσχεν. Ap. Diodor. Exc. vol. 2,

p. 577, 56 : Ἦν ἐν τοῖς πολέμοις ἀνὴρ ἔμπρακτος ἐμφερόμενος καὶ γνώμῃ διαφέρων, Vales. conjiciebat ἐμπράκτως scribendum. || Solenni pompa et obsequio. Theophanes in Leonte Isauro an. 3 de Maria conjuge : Προῆλθεν ἐμπρ. μόνη χωρὶς τοῦ ἀνδρὸς ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ. Ubi Miscella, Processit sola cum solenni obsequio sine viro. Mox, Μετὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν ἐμπρ. ἡ Αὐγούστα Μαρία ἀνέκαμψε. Misc., Cum solenni rursus obsequio. Denique an. 33 Copronymi : Μετὰ λαφύρων καὶ αἰχμαλώτων ὑπέστρεψεν θριαμβεύσας ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐμπρ. εἰσελθὼν τὸν πόλεμον τοῦτον ἐπωνόμασεν εὐγενῆ. Ducang.]

[Ἐμπράσσω s. Ἐμπράττω. Exod. 10, 2 : Ὅπως διηγήσεσθε εἰς τὰ ὦτα τῶν τέκνων ὑμῶν ὅσα ἐμπέπαιχα τοῖς Αἰγυπτίοις. Al. ἐμπέπραχα, vitiose.]

[Ἐμπραΰνω, Lenio, Mitigo. Pollux 1, 208 : Εἰσὶ δὲ σκληροὶ χαλινοὶ οἱ ἔχοντες τροχοὺς τραχεῖς καὶ ἐχίνους ὀξεῖς. Ἔστι δὲ καὶ τούτους ἐμπραΰνειν καταλειοῦντα καὶ κατακηροῦντα. ᾱῡ]

Ἔμπρεον, Hesych. exp. ἔμπειρον : pro quo supra ἔμπαιον.

[Ἐμπρέπεια, ἡ, Decor, Decentia. Jo. Chrysost. t. 4, p. 281, 24 : Τὴν ἔσω ἐμπρέπειαν. Hase.]

[Ἐμπρεπὴς, ὁ, ἡ, Excellens. Ananius ap. Athen. 7, p. 282, B : Εἶτα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα, ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ, Excellens inter omnes, interpr. Casaub. Ap. Æschyl. Suppl. 116 : Ἰηλέμοισιν ἐμπρεπῆ ζῶσα γόοις με τιμᾷ, dicitur, ut ap. Soph. in Ἐμπρέπω citatum, Πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσιν. Ἐμπρεπὴς et ἐκπρ. confusa ap. Pseudo-Plut. Mor. p. 220, C, ubi Ἐμηρεπὴς ephorus Spart. memoratur, qui a Plut. vocatur Ἐκπρεπής. Ἐμηρεπὴς autem corruptum ex Ἐμπρεπής. L. D.]

Ἔμπρεπος, Decorus, Conveniens. Hesych. enim ἔμπρεποι affert pro ἐπίπρεποι, πρέποντες : addens etiam ὅμοιοι. [Cod. πρέπον, ὅμοιον. Itaque leg. Ἐμπρέπον, ἐπιπρέπον. L. Dind.]

Ἐμπρέπω, Decorus et præstans s. conspicuus sum inter, ut accipiunt ap. Aristoph. [Nub. 605] : Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων, Decorus et præstans inter Delphicas Bacchas. Item e Soph. [El. 1187] affertur ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι pro περιφανῆ οὖσαν : quod sonare videtur Decenter se gerentem in doloribus. [Meliorem priori interpr. addit schol. ipse, ἐνηρμοσμένην. Reddendum, Malis circumdatam i. e. oppressam, Versantem in malis. Eurip. Heracl. 407 : Ἐν δὲ πάντων (oraculorum) γνῶμα ταὐτὸν ἐμπρέπει, ubi πᾶσι bis scribit Triclinius ad Soph. Trach. 594 et Antig. 174. Aristid. Quint. p. 12, 23 : Σύμφωνοι μὲν (φθόγγοι) ὧν ἅμα κρουομένων οὐδὲν μᾶλλον τῷ ὀξυτέρῳ ἢ τῷ βαρυτέρῳ τὸ μέλος ἐμπρέπει, ubi vid. Meibom. p. 216. Vid. Ἐμπρεπής.] Significat, etiam Decori sum, Cum decore convenio, Deceo. Plutarch. Alcib. [c. 1] : Τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, Voci balbutiem quoque decus attulisse et gratiam ferunt. [Immo Conspicuam fuisse in voce.] Impersonaliter etiam ἐμπρέπει dicitur pro Decori est, Decet. [Pind. Pyth. 8, 29 : Πολλοῖσι μὲν γὰρ ἀείδεται νικαφόροις ἐν ἀέθλοις θρέψαισα καὶ θοαῖς ὑπερτάτους ἥρωας ἐν μάχαις, τὰ δὲ καὶ ἀνδράσιν ἐμπρέπει. Schol. : Διαπρέπει δὲ καὶ ἐν ἀνδράσιν εὐβουλίας ἕνεκεν καὶ γνώμης. Herodot. 7, 83 : Σκευὴν μὲν τοιαύτην εἶχον ἥπερ εἴρηται· χωρὶς δὲ χρυσόν τε πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Epigr. Anth. Pal. 7, 334, 10 : Ἦ μὲν ἐμοὶ φίλον ἦεν ἐφ' ἁγνῶν ἡγεμονήων ἐμπρεπέμεν μύθοις ἀμφὶ δικασπολίης. Philodem. ib. 222, 3 : Ἐνθάδε τῆς Τρυφέρας μαλακὸν ῥέθος, ἐνθάδε κειται τρυγόνιον, σαβακῶν ἄνθεμα σαλμακίδων· ἦ καλύβη καὶ δοῦπος ἐνέπρεπεν, ἦ φιλοπαίγμων στωμυλίη. Themist. Or. 27, p. 333, A : Ῥητορικὴν ἐκπονεῖν καὶ πανηγύρεσιν Ἑλλήνων ἐμπρέπειν. Aristid. vol. 1, p. 76 : Τὸν δὲ τρόπον κοσμιώτατος καὶ ἐλευθεριώτατος, μεγαλοπρεπείᾳ μετ' ἀφελείας ἐμπρέπων. Dio Cass. 40, 41 : Ἐν τοῖς ὅπλοις δεινῶς ἐνέπρεπεν· 51, 12 : Ἐν τῷ πενθίμῳ σχήματι δεινῶς ἐνέπρεπε. Plotin. Enn. 6, 7, 22, p. 1307, 15 ed. Creuzer. : Οἷον γὰρ προσώπῳ πελάζει, καλῷ μὲν, οὕπω δὲ ὄψιν κινεῖν δυναμένῳ, ᾧ μὴ ἐμπρέπει χάρις ἐπιθέουσα τῷ κάλλει. Signif. Quadrandi. Eunap. p. 112 : Χρυσανθίου λόγος πᾶσιν ἦν ἐναρμόνιος, καὶ τοσαύταις διαφοραῖς ἠθῶν ἐνέπρεπε καὶ καθηρμόζετο. Cum infin. Heliod. 5, 8 : Τραπέζῃ τῇ βασιλέως διακονεῖν ἐμπρέπει. Ἐμπρέπει, Hesych. Ἐμπρέποντα Hesych., ut supra schol. Pind., interpr. διαπρέποντα.]

Ἐμπρήθω, [V. Ἐμπίμπρημι. ||] Inflo. Hom. Il. A, [481] : Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, Inflavit et implevit, Cavum in eo sinum fecit. [Retuli huc quæ de eod. l. HSt. in Πρήσσω.] Sed et πρῆσε ejusdem originis esse videtur Eustathio, vel a verbo Πρήθω. Nam hæc verba Hom. Il. A, Ἐν δ' ἄν. πρ. μ. ἱστ., enarrans p. 139, πρῆσεν exponit ἐφύσησε, subjungens : Θέμα δὲ τοῦ πρῆσεν ἢ τὸ πρήθω ἢ τὸ περῶ συγκοπὲν, ἐξ οὗ καὶ τὸ πρήσσουσα καὶ διαπρήσσουσα κέλευθον, ὅ ἐστι διαπερῶσα. Igitur πρῆσεν vel potius ἐνέπρησεν (est enim tmesis), ab ἐμπρήθω significat Inflavit, Flatu implevit : ἐπούρισε seu κατούρωσε. [Conf. quæ de præs. hujus verbi diximus in Ἐκπρήσω. H. Bacch. 33 in eand. sententiam, Ἐμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον. Aristoph. Vesp. 36 : Ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπρημένης ὑός. Schol. : Ἐμπεπρησμένης (ut olim legebatur), ἐμπεφυσημένης, παχείας· πρῆσαι γὰρ τὸ φυσῆσαι· ἔνθεν καὶ πρηστήρ. Quibus conf. Hesych. v. Πρῆξαι : Ἀναπρήσας ἀντὶ τοῦ ἀναφυσήσας· ὅθεν καὶ ἡμεῖς τοὺς ἀναπεφυσημένους πεπρημένους φαμὲν, et sim. alii gramm. in annot. indicati. Sed meliorem interpr. suppeditat Pollux 5, 80, ἔμπυρος de apro dictum memorans. L. Dind.]

Ἔμπρησις, εως, ἡ, i. q. ἐμπρησμός. Æschin. [p. 76, 3] : Ἐμπρήσεις οἰκιῶν. [Herodot. 8, 55 : Δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος (templi). Plato Reip. 5, p. 470, A : Γῆς τε τμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς καὶ οἰκιῶν ἐμπρήσεως. Æneas Tact. c. 33 argum.; inscr. ap. Bœckh. vol. p. 712, 6; Theophr. De igni 59; Plut. Fab. c. 26, et sæpe Dio Cass. Strabon. 5, p. 235, ubi bis plur., et 14, p. 640, cit. Hemst.]

Ἐμπρησμὸς, ὁ, Incensio, Inflammatio. Philo De mundo : Ἐμπρησμὸς καταλαμβάνει, καὶ ῥεῦμα αἰθερίου πυρὸς ἄνωθεν ἐχεόμενον. Ubi Bud. vertit Deflagratio grassatur. Pro Incendium [Gl.] posuit Plut. [Mor. p. 824, F; 1051, C] et Philostr. [Aristid. vol. 1, p. 431 : Πρὸς τὸν τῶν τριήρων ἐμπρησμόν. Athen. De mach. p. 4; Phrynich. Ecl. p. 335; schol. Plat. p. 420 Bekk.; Eust. Opusc. p. 275, 71; 283, 16. Pollux 9, 156.]

Ἐμπρηστὴς, ὁ, Qui incendit et inflammat, etiam Incendiarius [Gl.], ut Tac. et Suet. vocant. [Procl. Paraphr. p. 231. Angl. Aq. Deuteron. 8, 15. Dionys. Areop. p. 128, D : Τοὺς Σεραφὶμ ἐμπρηστὰς ὄντας ἐκ τῆς ἐπωνυμίας ἐμφαίνει. L. Dind.]

[Ἐμπρίζω scriptura vitiosa ap. Diodor. Exc. vol. 2, p. 602, 64 : Τοὺς μὲν διεμέλιζε, τοὺς δὲ ἀνεσταύρου, τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἐνέπριζε. Leg. ἐνεπύριζε. L. D.]

Ἐμπρίω, Serra incido, Serratis incisuris sum; Nicander enim Ther. 71, ἐμπρίοντ' ὀνόγυρον dixit pro πριονώδη ἔχοντα τὰ φύλλα, ideoque τραχὺν, schol. Idem Al. 533, ἐμπρίοντα σίνηπι [σίνηπυν] vocat, quoniam et ipsum est ramulis asperis, necnon τραχὺ τῇ γεύσει, teste eod. schol. Ubi tamen in textu scriptum ἐμπριόεντα. [Quo respexit Hesych. in gl. Ἐμπροϊέντα, ταχύν. Scrib. Ἐμπριόεντα, τραχύν.] Dicitur etiam ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας aliquis, pro Comprimere et συσφίγγειν, Infrendere dentibus : ap. Suid. : Οἱ δὲ, ἐμπρίσαντες τοὺς ὀδόντας τοῦ εἶξαι τῷ τυράννῳ, γεγόνασι κρείττους. [Hippocr. De cap. vuln. p. 913, C : Πρίονι χρὴ χαράκτῳ ἐμπρίειν αὐτίκα τὸ ὀστέον. Σφυγμὸς ἐμπρίων, Galen. vol. 8, p. 8, E, Aet. p. 175, Alex. Trall. 6, p. 266. Aliter Diodor. 17, 92 : Τοὺς ὀδόντας ἐμπεπρικὼς, de cane qui compressis infixisque dentibus leonem, quem momordisset, teneret; et sim. Exc. vol. 2, p. 558, 66 : Περιχανὼν τὸ οὖς ἐνέπρισε τοῖς ὀδοῦσι. Oppian. Hal. 5, 183 : Γένυν σκολιοῖσι χαλινοῖς ἐμπρίει. Lucian. Somn. c. 14 : Τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε, ubi al. συνέπριε. Oppian. Hal. 3, 377 : Ἔνθα μιν ἀμφιβαλὼν περιηγέϊ πάντοθεν ὁλκῷ ὑγρὸς ὄφις, χαλεποῖσι περιπλέγδην ὑπὸ δεσμοῖς ἴσχει τ' ἐμπρίει τε χόλῳ τ' ἐνερείδεται ἀλκήν. || Forma poetica Ἐνιπρίω Cyneg. 2, 261. ῑ Ἐνέπρισεν longo ι ponit Draco p. 117, 23.]

[Ἔμπροθεν. V. Ἔμπροσθεν.]

Ἐμπρόθεσμος, ὁ, ἡ, dicitur Qui intra præstitutum tempus aliquid facit. Lucian. [V. Hist. 2, 27] : Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐποιοῦσαν μόνον ἡμέραν ἐπιμείναντας. [Ἐμπρ. ἡμέρα, Fatalis, Finita dies; Ἐμπροθέσμους, Finales, Gl. Philostr. Epist. 48, p. 937 : Τοῦτο μὲν οὖν οὐκ εἶχεν

οὐδ' ἡ Χάρυβδις· ἐμπρόθεσμον ἐκεῖνο τὸ ναυάγιον· καὶ μικρόν τις ἀναμείνας, σωτηρίας εὑπορεῖ κτλ. Plut. Mor. p. 501, F, loco cetera corrupto: Οὐδὲ ... κοινοῖς ὀργιάζοντες κώμοις, ἀλλ' ὥσπερ ἐτησίοις περιόδοις ἀκμὴ νοσήματος ἐκτραχύνουσα τὴν οὐσίαν (al. Ἀσίαν) ἐπὶ δίκας καὶ ἀγῶνας ἐμπροθέσμους ἥκουσιν ἐνταῦθα συμβαλεῖν. Photius s. Suid.: Κυρία, ἡ ὡρισμένη καὶ ἐμπρ. ἡμέρα. || Adv.] Ἐμπροθέσμως ποιεῖν τι, i. e. ἐντὸς τῆς προθεσμίας ποιεῖν, Intra præstitutum tempus, Bud. e quodam anonymo [schol. Aristoph. Eq. 392]: Τοὺς αἰχμαλώτους ἔξειν [ἄξειν] Λακεδαιμονίους κατεπαγγειλάμενος [ὁ Κλέων τοῖς] Ἀθηναίοις, ἐμπροθέσμως ἤγαγεν, Intra statutum tempus adduxit, Ad condictum diem. Quomodo etiam ἀπαντᾶν πρὸς τὴν κυρίαν in judicio dicitur pro Adesse ad judicium die vadimonii. Medium autem inter ἐμπροθέσμως et ἐκπροθέσμως, est τὸ μελλούσης ἤδη ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας, Quum condicta dies jam exitura est. Philo vol. 2, p. 532, 47: Φλάκκῳ δ' οὐ μετὰ τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἐμπρ. προϋπήντησεν ἡ μισοπόνηρος δίκη.]

[Ἐμπρόθῡμος, ὁ, ἡ, i. q. πρόθυμος, ut videtur, in schol. Flor. Eur. Hec. 304 Matth. L. Dind.]

[Ἐμπροΐημι.] Ἐμπροϊέντα, Hesych. exp. ταχύν: sonat tamen potius Immittentem, s. Dimittentem in. [Vide quæ dixi in Ἐμπρίω.]

[Ἐμπροίκιον, τὸ, Dos. Appian. Mithr. c. 75: Λέγεται δ' ἡ πόλις ἐμπρ. ὑπὸ Διὸς τῇ Κόρῃ δοθῆναι· Civ. 1, 10: Τὴν γῆν παιτὶν ἐμπρ. δεδομένην. Wakef.]

[Ἔμπροικος, ἡ, Dotata, Gl.]

[Ἐμπρομελετάω, Antea me exerceo in. Philo vol. 2, p. 90, 23: Θήραις γὰρ ἐμπρομελετῶσιν οἱ πρὸς τὰς στρατηγίας ἀλειφόμενοι. Wakef. Id. vol. 1, p. 521, 48: Τούτοις οὖν καὶ τοῖς παραπλησίοις ἐνομιλῆσαι καὶ ἐμπρομελετῆσαι λυσιτελὲς, Præexercitari. Hase.]

[Ἐμπρὸς, Ἔμπροσθα, Ἔμπροσθε. V. Ἔμπροσθεν.]

Ἔμπροσθεν, sicut πρόσθεν, Ante, [Pro, Anterius, add. Gl.], Coram, In conspectu: ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, Matth. 6, [1: ib. 5, 24, ἔμπρ. τοῦ θυσιαστηρίου. Act. 18, 17, Corinth. 2, 5, 10, ἔμπρ. τοῦ βήματος], et in aliis plerisque N. T. ll. [Isæus p. 54, 40: Ἐξετέθη αὐτοῦ τοὔνομα ἔμπρ. τῶν ἐπωνύμων.] Sic apud Aristot.: Εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, redditur Ante se projicit. [Herodot. 4, 61: Ῥίπτει αὐτὰ ἐς τὰ ἔμπροσθεν. Et sim. alii multi. || Ap. Luc. 10, 21, Matth. 11, 26: Οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου· 18, 14: Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπρ. τοῦ πατρὸς ὑμῶν, Ita enim non vult et decrevit pater vester cœlestis. Schleusn. Lex.] Sæpe pro Ante, cui opp. Post, s. Pone: ut, Ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, Platoni [Leg. 1, p. 631, D]. Προπορεύεσθαι ἔμπροσθεν, Xen. Cyrop. 4, [2, 23], ubi possumus uno etiam verbo interpretari Præire, Præcedere. Et, Τὰ ἔμπροσθεν τούτων, Quæ præcedunt hæc, Præcedentia, q. d., Quæ sunt ante hæc. Vel, Superiora: ut [Plato Leg. 6, p. 773, E], Τὰ ἔμπροσθεν τούτων ῥηθέντα, Quæ dicta sunt ante hæc, i. e. superius. [Et sim. alibi.] Sed potest hoc ἔμπροσθεν censeri habere etiam temporis significationem. [Aristoph. Vesp. 871: Τὸ πρᾶγμ', ὃ μηχανᾶται ἔμπροσθεν οὗτος τῶν θυρῶν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 556, 8: Τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔνπροσθε (sic) Σαλαμεῖνος. Xenoph. H. Gr. 2, 3, 23: Τὸ ἔμπροσθεν τοῦ βουλευτηρίου. Plato Protag. p. 315, B: Ἐν τῷ ἔμπρ. εἶναι Πρωταγόρου, cui contrarium εἰς τὸ ὄπισθε καθίσταντο. Herodot. 7, 126: Ἡ ἔμπροσθεν Εὐρώπη, Pars anterior.] Huc pertinet ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, ita dictum ut πρόσθεν ποιεῖσθαι pro Obtendere, etc. Ἔμπροσθεν ποιούμενοι τὴν χαράδραν, Xenoph. [H. Gr. 4, 2, 15.] Affertur et e Dem. [p. 51, 15]: Ἔμπροσθεν εἶναι τῶν πραγμάτων, pro Prævenire s. Antevertere res. Apud Æschin. vero [p. 57, 11] inter se opponuntur is qui πολιτεύεται ἔμπροσθεν τῶν νόμων, et is qui πολιτεύεται ὕστερος τῶν νόμων, ubi fortasse etiam refertur ad eam signif. qua dicitur de tempore. Plerumque pro Anterius, Ab anteriore parte, vel In anteriore, sicut πρόσθεν. [Demosth. p. 1297, 26: Ὅταν ὁρᾷ τὰς μὲν συγγραφὰς ἀκύρους, ἰσχύοντας δὲ τοὺς τοιούτους λόγους, καὶ τὰς αἰτίας τῶν ἠδικηκότων ἔμπροσθεν οὔσας τοῦ δικαίου. Dio Chrys. Or. 34, vol. 2, p. 51: Πάντα ἔμπρ. τούτου τιθέντες.] Et cum gen., ut ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, In anteriore parte navigii. Sic εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel εἰς τοὔμπροσθεν (nam dicitur Τοὔμπροσθεν pro τὸ ἔμπροσθεν) per synæresin s. crasin, In anteriorem partem, aut etiam In anteriora. [Eur. Hipp. 1228: Προὔφαίνετ' εἰς τ.] Interdum et pro Ulterius, sicut πρόσθεν: unde, Εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, ap. Plat. [Leg. 6, p. 755, B. Isocr. p. 415, C: Εἰς τοὔμπροσθε πειραθῆναι προελθεῖν], sicut εἰς τὸ πρόσθεν. Item cum gen., apud Eund., ut [Leg. 5, p. 737, B]: Προϊέναι εἰς τοὔμπροσθεν τῆς ἄλλης κατασκευῆς, ubi redditur, Progredi ulterius in reliquo apparatu. [Aret. Diut. cur. 1, 2, p. 115: Αἱ δὲ τοῦ ὠτὸς ἐς τοὔμπρ. L. D. Εἰς τοὔμπρ. προάγειν, Polyb. 2, 27, 4; 3, 60, 13; προβαίνειν ib. 79; 6; ἡ εἰς τ. πορεία ib. 17, 6. Τὸν Τίκινον κρίνων εἰς τ. διαβαίνειν, Statuens (trajecto jam Pado) porro Ticinum superare, ib. 64, 1. Τῷ ἔμπρ. ἀφιᾶσι κατὰ ῥοῦν, Porro navem cursui descendentis aquæ permittunt, 4, 44, 4. Schweigh. Lex. Alia formula est ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν, Ex adverso, Xen. Cyrop. 2, 2, 6: Στὰς ἐκ τοῦ ἔμπρ. Ἐξ ἔμπροσθεν Cohel. 10, 5.] || Ἔμπροσθεν, de tempore, sicut πρόσθεν: ut [Herodot. 7, 144: Ἔμπροσθε ταύτης (τῆς γνώμης). Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 140, n. 102, 16: Ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ. Xenoph. Comm. 4, 8, 3: Τῶν ἔμπρ. πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο. L. D. Οἱ ἔμπροσθεν, Hegesand. ap. Athen. 7, p. 290, B et D. Hemst.], Ὀλίγον ἔμπροσθεν, Platoni [Phædr. p. 277, D, Phileb. p. 29, D; vel σμικρὸν ib. 42, A], Paulo ante. [Et alibi sæpe sim.] Plut. autem De Pythiæ orac.: Πλὴν ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Dicitur et μικρὸν ἔμπροσθεν. [Dio Cass. 36, 26; 40, 56, vel ὀλίγον 41, 6, etc. || Ut ὄπισθεν ap. grammaticos est Antea, sic ἔμπροσθεν Postea. Tzetz. Exeg. Il. p. 66, 20: Ὡς ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀκριβέστερον εἰρήσεται· 94, 19: Περὶ δὲ τοῦ τόξου ... ἔμπρ. ἐρῶ· 99, 25: Ἃ ἔμπρ., ὡς ἔφην, δηλώσομεν. Alia Lobeck. ad Phryn. p. 11. Contra ap. antiquiores est Antea, Supra. Aristox. p. 2, 29: Σχεδὸν μὲν ἡμῖν γεγένηται φανερὸν ἐν τοῖς ἔμπρ. Conf. p. 5, 7; 6, 17. Galen. vol. 8, p. 120: Ἂν τῶν ἔμπρ. ἀναμνησθῶμεν, ἡνίκ' ἐλέγομεν κτλ.] Jungitur plerumque gen., sed cum eo interdum habet dat., et quidem nominis cui significatio temporis inest. Athen. 10, [p. 453, C]: Καλλίας μικρὸν ἔμπροσθεν γενόμενος τοῖς χρόνοις Στράττιδος. Itidem Plut. Pericle [c. 17: Ἐν οἷς (Ἀνακρέοντος ποιήμασιν) ὁ Περιφόρητος Ἀρτέμων] ὀνομάζεται, πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. [Polyb. 3, 15, 7; 4, 30, 3, μικροῖς ἔμπρ. χρόνοις· ib. 17, 6, ὀλίγοις ἔμπρ. χρ. || Seq. πρὶν Plato Leg. 11, p. 922, B: Τοῖς ἔμπρ. πρὶν διατίθεσθαι μέλλειν. || Forma Ἔμπροσθε, quam supra citavimus ex Herodoto et Isocrate, et infra ex Apoll. Rh. citabimus, habetque epigr. apud Bœckh. C. I. vol. 1, p. 798, n. 1656, 5, inscr. Carthæa ib. vol. 2, p. 283, n. 2353, 3: Ἐν τῷ ἔμπροσθε χρόνῳ· marm. Parium ep. 34, ib. p. 296, 50: Τὴν ἔμπροσθε μουσικὴν, apparet interdum in libris Platonis, ubi consona sequitur; Isæi p. 54, 40: tum ap. recentiores, ut Tzetz. Exeg. Il. p. 103, 25, quos jam alibi diximus formis hujusmodi delectari. || Forma Ἐμπροθεν est ap. Theocr. 9, 6: Ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ ἔμπρ. Sic supra ἀπόπροθεν et ἔκπροθεν. || Æolica et Dor. Ἔμπροσθα, de qua Apollon. De adv. p. 563, 24, in Tab. Heracl. 1, 9, p. 183: Καθὼς τοὶ ἔμπροσθα ὅροι· 2, 53, p. 207: Καί κ' ἔμπροσθα ἀποδινῶντι. || Novitia Ἐμπρὸς in sigillo Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, B: Ἐμπρὸς τῆς πόλεως Μιλήτου· ap. Paul. Æg. 6, 78, p. 208, 32: Τὰ ἐπὶ τὰ ἐμπρὸς, et in exx. ab Ducangio citt. p. 383. Ἔμπροσθε et πρόσθε confusa Herodoti 8, 89, et al.; it. cum ἔντοσθε Apollon. Rh. 4, 590. L. Dindorf.]

[Ἐμπροσθίδιος, α, ον, i. q. ἐμπρόσθιος. Apollon. De adv. p. 567, 2: Ὃν τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν ἐμπροσθίδιος. ῐῐ]

Ἐμπρόσθιος, ὁ, ἡ, sicut πρόσθιος a πρόσθεν, Anterior: ut ἐμπρόσθιοι πόδες [Plut. Eum. c. 11, Mor. p. 917, E], Anteriores pedes, qui et πρόσθιοι. Et, Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, Alex. Aphr. [Probl. 1, 2], Anteriora capitis, Quæ sunt in anteriore parte capitis, etiam Anterior pars capitis. [Ἐμπρόσθια ἵππου, Antelina, Gl.] Est item quoddam μέρος ἅρματος, i. e. quædam pars currus. Pollux [1, 142]: Ἡ δὲ μέση ῥάβδος, καπάνη· ἐφ' οὗ δ' ἀναπαύεται, μεσάτιον, ἐμπρόσθιον. [Xenoph. Eq. 11, 2: Ὑποτιθέναι τὰ ὀπίσθια σκέλη ὑπὸ τὰ ἐμπρόσθια. Dio Cass. 43, 23: Ἐπὶ τῶν ἐμπρο-

σθίων σκελῶν. Dionys. A. R. 10, 37 : Τραύματα ... ἐμπρόσθια. Fem. Maccab. 2, 3, 25 : Τὰς ἐμπροσθίους ὁπλάς. Nicet. Chon. p. 604, 2 ed. Bonn. : Τὰς ἐμπροσθίους χηλάς. L. D. Schol. Leid. ad Hom. Il. 22, 325, p. 38 Valck. : Ἔστι δὲ ὁ μὲν φάρυγξ ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου. Fem. ib. 469, p. 47 : Ἀμπυκίζειν, τὸ τὰς ἐμπροσθίους τρίχας ἀναδεῖν· ubi Eustath. p. 1280, 54, ἐμπροσθίας habet. Schæf.]

[Ἐμπροσθίως, A fronte. Theodos. Acro. 1, v. 237 : Ἐμπρ. πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπισθίως. L. Dind. Achm. Onirocr. p. 81, 32 : Ἐσπαθίσθη ἐμπρ. Gladio, percussus est ab anteriori parte. Id. p. 26, 28 : Αὐτὸν ἐμπρ. ἐκούρευσεν· et p. 246, 14 : Κόπτει ἐμπρ. Hase.]

Ἐμπροσθόκεντρος, ὁ, ἡ, Aculeum in anteriori parte habens, ὁ ἔμπροσθεν ἔχων τὸ κέντρον, Cui telum in ore est, Cui aculeus in ore est; utroque enim modo Plin. interpr. Epith. insectorum. Aristot. H. A. 4, 7. Disjuncta autem voce dicit 1, 5 : Τὰ δὲ δίπτερα ἔμπροσθεν ἔχει τὰ κέντρα, οἷον μύα, καὶ μύωψ, καὶ οἶστρος, καὶ ἐμπίς. Unde Plin., Nullum cui telum in ore, pluribus quam binis advolat pennis.

[Ἐμπροσθόπους, οδος, ὁ, ἡ, Præcedens. Evagr. H. E. 3, 26, p. 360, 9 : Οἱ πλάσται καὶ ζωγράφοι κόμην ἔμπροσθεν καθέντες αὐτῷ (τῷ Καιρῷ) τὴν κεφαλὴν ὄπισθεν ἐν χρῷ ξυρῶσιν, εὖ μάλα σοφῶς αἰνιττόμενοι ὡς ὀπισθόπους μὲν τυγχάνων τῷ καθειμένῳ τῆς κόμης ἴσως κρατεῖται, ἐμπροσθόπους δὲ γενόμενος τέλεον διαφεύγει, οὐκ ἔχων ὅτῳ κρατηθείη τῷ διώκοντι. Hemst.]

[Ἐμπροσθοτονία, Ἐμπροσθοτονικός. V. Ἐμπροσθότονος.]

Ἐμπροσθότονος, ὁ s. ἡ subst. et ὁ, ἡ adj., In anteriora tendens, cui opponitur Ὀπισθότονος, In aversum tendens, aut In aversum tentus. Morbi cujusdam ea nomina sunt, et species τοῦ σπάσμοῦ : de quib. Cæl. Aurel. Acut. morb. l. 3, c. 6, Consequens est, inquit, de conductione atque distentione et earum speciebus dicere. Utraque igitur passio ab accidente nomen sumpsit : Conductio a conducendo atque contrahendo; Extentio, ab extentione patientium partium. Sed ejus species sunt Ἐμπροσθοτονία, et Ὀπισθοτονία, quas nos Pronum raptum atque Supinum appellare poterimus. Alterum, ab eo quod in anteriora conductionem facit, alterum, quod ad posteriora. Aliquanto post : Raptus vero posterganeus, quem ὀπισθότονον Græci vocant, est involuntaria refractio ob nimiam strictiram sive tumorem. Pronus item raptus, quem Græci ἐμπροσθότονον vocaverunt, inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem sive stricturam. Qui vero iis vitiis laborant, dicuntur Ὀπισθοτονικοὶ et Ἐμπροσθοτονικοὶ, de quibus Idem ibidem : Opisthotonicis vero contractus ad posteriores partes fiet, cum nimia tensione atque dolore dorsi et clunium. His etiam crura conducuntur, et neque manus distenduntur : digitos conductos atque implicitos habent. Emprosthotonicis autem colla conducuntur in anteriorem partem, atque mentum pectori configitur, tenduntur ilia et præcordia, cum frequenti delectatione urinæ egerendæ, et difficili flexu digitorum. Gorræo ἐμπροσθότονος est Perpetua totius corporis convulsio in partem anteriorem : species τοῦ τετάνου, sic a symptomate appellata, quod qui ea laborant, inclinantur in anteriora, nec se erigere valent. Est autem, inquit, Totius corporis convulsio, non solum cervicis. Ex quo constat non modo cervicis musculos, sed omnes etiam qui tota in spina habentur, affici, et proinde hunc affectum ad nervorum, qui corpus in partem anteriorem inflectunt, principium pertinere. Quanquam fieri interdum possit ut iis non affectis, sed oppositis potius resolutis, id mali genus excitetur. Ac si totius quidem corporis est, ἐμπροσθότονος simpliciter appellatur : si vero certarum quarundam partium, non simpliciter, sed addito ejus partis nomine quæ ita distenditur, ut cervicis, vel maxillæ, vel lumborum. Aretæus De morb. acutis 1, 6, [p. 3] : Ἰδέαι δὲ τῆς ξυνολκῆς ἔασι τρεῖς· ἐς εὐθὺ, ἐς τὸ κατόπιν, ἐς τοὔμπροσθεν. Ἐς εὐθὺ μὲν ὁ τέτανος, εὖτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται· αἱ δὲ ἐς τοὐπίσω ἢ ἐς τοὔμπροσθεν ξυνολκαὶ ξὺν τῇ τάσει καὶ τῷ χωρίῳ ἴσχουσι τὴν ἐπίκλησιν. Τὴν μὲν γὰρ κατόπιν τοῦ νοσέοντος ἀνάκλισιν ὀπισθότονον καλέομεν, τῶν τῇδε πεπονθότων νεύρων· ἐμπροσθότονον δὲ, ἣν ἐς τοὔμπροσθεν καμπύλληται [scr. καμπύλληται] ἄνθρωπος ἐπὶ τοῖσι πρόσθεν νεύροισι. Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος οὔνομα. Unde patet, quum sine adjectione quasi substantive dicitur ὀπισθότονος et ἐμπροσθότονος, subaud. esse συνολκὴ, aut etiam σπασμὸς, quum ibidem dicat σπασμοὶ οἱ τέτανοι, i. e. id σπασμῶν genus quod τέτανον appellant. Alioqui personæ etiam tribuuntur, et ἐμπροσθότονος dicitur Qui in anteriorem partem corporis convellitur, seu Qui in pectus riget : et ὀπισθότονος, Qui in posteriora seu in scapulas : quo sensu ἐμπροσθοτονικὸς quoque dicitur et ὀπισθοτονικός. [Foes. OEcon. Hipp. p. 125 : « Ἐμπροσθότονος dicitur auctori Definn. med. p. 397, 29 : Ὅταν ἕλκηται ὁ τράχηλος καὶ εἰς τοὐπίσω ἀνακλᾶσθαι μὴ δύνηται, Quum cervix trahitur, neque in posteriora reflecti potest. Ἐμπροσθότονον Cæl. Aurel. Pronum raptum vocat, ut et ὀπισθότονον supinum, Acut. 3, 6. Celsus vero 4, 3 sic scribit : Neque tamen alius importunior acutiorque morbus est (cervicis), quam is qui quodam rigore nervorum, modo caput scapulis modo mentum pectori annectit, modo rectum et immobilem cervicem intendit. Priorem Græci ὀπισθότονον, insequentem ἐμπροσθότονον, ultimum τέτανον appellant, quamvis minus subtiliter quidam indiscretis his nominibus utuntur. Ac alioqui Hipp. ipse ἐμπροσθότονον sub tetano comprehendit De morb. 3, p. 491, et De int. aff. p. 561, et De dieb. judic. p. 57. De rat. vict. vero p. 402, 54, cum disertis verbis expressisse videtur, quum scribit : Ὁπόταν δὲ ἀπὸ τῶν τενόντων σφοδρῶς ἔμπροσθεν ἀντισπῶνται ». Conf. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 176 cum annot. Bernardi.]

[Ἐμπροσθουρητικὸς, ὴ, όν.] Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, Animalia quæ ex anteriore parte urinam emittunt, ut homo et mascula quadrupeda. Quibus opponuntur ὀπισθουρητικά.

[Ἐμπροσθοφανὴς, ὁ, ἡ, Ab anteriori parte apparens. Galen. vol. 4, p. 494, F, de fasciis loquens : Εἶτ' ἐγκύκλιος περὶ τοὺς λαγόνας μιᾷ καὶ δευτέρᾳ, καὶ τὸ πέρας προσλαμβάνει ἡ αὐτὴ, ἢ καὶ ἐμπροσθοφανὴς εἶναι δύναται. Quæ explicaverat p. 473 : Τῶν ἐπιδέσμων οἱ μὲν προσθοφανεῖς (nisi ἐμπροσθ. scrib.) εἰσὶ, μόνα τὰ ἐμπρόσθια τοῦ ἀνθρώπου ἐπιδεδεμένα δεικνύοντες, οἱ δὲ ὀπισθοφανεῖς. Cocchii Chir. p. 31, υπζ' : Γερανὶς ἐμπρ. καλαθοειδής. L. Dind.]

Ἐμπρόσωπος, ὁ, ἡ, Quem in oculis gerimus : ἐμπρόσωπος ἄλλοις, Qui aliis exemplo est et spectaculo, Phalar. [Ep. 147=13, p. 70 extr. : Ἔνθα ἔμελλον ἐμπρόσωποι ἔσεσθαι τοῖς ἄλλοις. Significationem Ejus qui personam alterius repræsentat, Latinorum exx. illustravit Ducang. Gl. Lat. vol. 3, p. 73. Græci Repræsentantes ejusmodi vocare potius consuevisse videntur τοὺς ἐκ προσώπου, unde verbum Ἐκπροσωπέω, Repræsento, quod v.]

[Ἐμπροσώπως, Personaliter. Conc. Lateran. Actt. Concc. Hard. t. 3, col. 724, 30 : Τὴν ἔγκλισιν διὰ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν ἐμπρ. κομιζομένην. Hase.]

Ἔμπρωρυς, ὁ, ἡ, In proram inclinatus, Bayf. ap. Polyb. 16, [4, 12] : Ἔμπρωρα τὰ σκάφη ποιοῦντες, vertit Inclinatis navibus in proram. Exponitur etiam Qui in prora est.

[Ἐμπταίω, Impingo, Incido. Lycophr. 105 : Καὶ δευτέραν εἰς ἄρκυν ὀθνείων βρόχων λῆῖτιν ἐμπταίσασαν ἰξευτοῦ πτερῷ., de Helena, ubi al. ἐμπαίσασαν.]

[Ἐμπτερόω, unde ἐμπτερωθεὶς, Alatus, ap. Theodos. Acro. 4, 57 : Τούτοις τὸ κοῦφον ἐμπτερωθὲν ἀπτέρως ὥρμησε φῦλον προσβαλεῖν σου τῷ στόλῳ, His verbis excitatum. Sic Pyrrhus Epirotis dicere solebat Ὑμεῖς ἐστε τὰ ἐμὰ πτερά. L. Dindorf.]

[Ἐμπτήσσω, ap. Orph. Lith. 149 : Ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνιπτύξας ἐρίφοισιν, restituebat Musgr., ubi melius divisim ἐνὶ πτήξας scribit Tyrwh.]

[Ἐμπτίσσω, Pinso in. Aq. et Theodot. Prov. 27, 22 : Ἐὰν κόπτῃς τὸν ἄφρονα ἐν ὅλμῳ ἐν μέσῳ τῶν ἐμπτισσομένων ἐν ὑπέρῳ.]

Ἔμπτυσις, εως, ἡ, numeratur inter αἵματος φορὰς τὰς διὰ στόματος, ap. Aret. De not. morb. acut. 2, 2, [p. 11].

Ἔμπτυσμα, τὸ, Sputum, s. potius Quod alicui inspuitur. [Jesai. 50, 6 : Τὸ πρόσωπόν μου οὐκ ἀπέστρεψα ἀπὸ αἰσχύνης ἐμπτυσμάτων. Unde Cyrill. Hier. p. 128, C, Andr. Cret. p. 63, A. Kall. Conf. Ἔκπτυσμα. Epiphan.

vol. 2, p. 274, A: Ἴδε τοῦ προσώπου μου τὰ ἐμπτύσματα, q. d. Consputationes oris. L. Dindorf.]

[Ἐμπτυσμός, ὁ, idem. Andreas Cret. p. 311, D: Ἕτοιμοι γενώμεθα πρὸς ἐμπαιγμὸν, πρὸς ἐμπτυσμούς. Kall.]

Ἐμπτύω, σω et σομαι, Inspuo. Marc. [14, 65]: Ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, ut Plaut. loquitur, Insputare alicui, aliquem. [Conf. 10, 34; 15, 19.] Vide et Πτυάς. Item [Num. 12, 14, Matth. 26, 67], Ἐνέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον, Plut. [Mor. p. 188, E]; ut apud Athen. 8, [p. 345, C]: Ἐνέπτυσεν εἰς αὐτήν. [Matth. 27, 30: Ἐμπτύσαντες εἰς αὐτόν. Galeni vol. 13, p. 940, D: Ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰὸν, addit Lobeck. ad Phryn. p. 17. V. intt. Thomæ p. 507. Geopon. 13, 8, 5: Ἀσίτου τινὸς εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ ἐμπτύσαντος. Med. Deuter. 25, 9: Ἐμπτύσεται κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ.] Pass. Ἐμπτυσθήσομαι, Insputabor, Conspuar. [Lucas 18, 32: Ἐμπαιχθήσεται καὶ ὑβρισθήσεται καὶ ἐμπτυσθήσεται. Muson. Stob. Flor. vol. 1, p. 375: Λοιδορηθῆναι ἢ πληγῆναι ἢ ἐμπτυσθῆναι.] Phrynich. [Ecl. p. 17] annotat, non dicendum esse ἐμπτύει μου, sed καταπτύει μου. [Conf. Thom. M. p. 405.] Poetice autem pro ἐμπτύω dicitur Ἐνιπτύω, Inspuo, Insputo. [De mensura penultimæ v. in Πτύω.]

[Ἐμπτωσία, ἡ, ap. Clem. Al. Strom. 2, 9, p. 450: Ἐλπὶς δὲ προσδοκία ἀγαθῶν ἢ ἀπόντος ἀγαθοῦ εὐελπις· ἀμέλει καὶ ἡ ἐμπτ. λαμβάνεται εἰς εὐέλπιδα, ἣν ἐπὶ τὴν ἀγάπην χειραγωγεῖν μεμαθήκαμεν, vertitur, Casus.]

Ἔμπτωσις, εως, ἡ, q. d. Ipsa actio incidendi. Exp. tamen Casus, Lapsus, Prolapsio, VV. LL. [Dionys. A. R. 9, 23: Ἐξώθουν γὰρ αὐτοὺς οἱ Τυρρηνοὶ τοῦ τε χωρίου τὴν φύσιν ἔχοντες σύμμαχον καὶ τῶν ἐφεστηκότων κατόπιν, ἐτάξαντο γὰρ ἐπὶ βάθος, ἐμπτώσει πολλῇ συνεργούμενοι, Impressione. Ubi ἐν πτώσει est in cod. Vat., quod etiam ap. Maneth. 5, 200 pro altero videtur illatum esse. Eust. Opusc. p. 297, 10: Καινὸν δὲ οὐδὲν οὐδὲ ἡ τοιαύτη ἔμπτωσίς τε καὶ κατάπτωσις (in puteos præcipitatorum).]

[Ἔμπτωτος, ὁ, ἡ, Incidens, Proclivis in. M. Antonin. 10, 7, p. 292: Πότερον γὰρ ἐπεχείρησεν ἡ φύσις αὐτὴ τὰ ἑαυτῆς μέρη κακοῦν καὶ περιπτωτικὰ τῷ κακῷ καὶ ἐξ ἀνάγκης ἔμπτωτα εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν ἢ ἔλαθεν αὐτὴν τοιάδε τινὰ γενόμενα;]

[Ἐμπῦελίδιον, τὸ, et Ἐμπῦελὶς, ίδος, ἡ, ap. Heron. Autom. p. 251, 43: Φανερὸν οὖν ὅτι οἱ πρὸς τοῖς ηθ κνώδακες ἐνηρμοσμένοι εἰσὶν εἴς τινα ἐμπυελίδια ὄντα πρὸς τοῖς τοίχοις τοῦ πλινθίου· iterumque in seqq., et p. 245, 6: Οἱ μὲν τροχοὶ περὶ κνώδακας σιδηροῦς ἐμβεβηκότας εἰς ἐμπυελίδας σιδηρᾶς, signif. rotæ Modiolum, in quo quasi ἐν πυέλῳ volvitur axis.]

Ἐμπῡέω, significat ἔμπυος sum [Suppuro]: quo utitur Aret. De diut. morb. 1, 8, [p. 36]: Ἢν δὲ καὶ θώρηξ ἢ πλευρὸν ἐμπυήσῃ, ἐπανάγηται δὲ διὰ τοῦ πνεύμονος, ἐμπύη ἥδε τοὔνομα. [Hippocr. Præn. p. 43, 5: Ὁκόσοισι δὲ ἀποστάσεις γίγνονται ... καὶ ἐμπυοῦσιν εἰς τὰ χωρία· De morb. 4, p. 494, 14: Κρεῖσσον δὲ ἐμπυῆσαι· Epid. 4, p. 1122, F: Ὁ ὦμος ὁ δεξιὸς ἐνέπυσε. Scribend. videtur ἐνεπύησε, pariterque De morb. 1, p. 453, 12: Καὶ ὅταν φλεβίον σπασθὲν ῥαγῇ, τὸ αἷμα ἐκχυθὲν σήπεται καὶ ἐμπύει· ἢν δὲ ἡ σὰρξ σπασθῇ ἢ φλασθῇ, ἕλκει τε ἐκ τῶν παρ' ἑωυτῇ φλεβίων αἷμα, καὶ τοῦτο σήπεται καὶ ἐμπύει· et fort. p. 457, 37: Τὸ αἷμα τὸ ἐκχυθὲν ἐκ τοῦ φλεβίου σήπεταί τε καὶ ἐκπύει, ubi certe scr. ἐκπυεῖ, de quo v. in Ἐκπυέω. (Ubi ll. Hippocr., in quibus ἐκπυοῦντα et ἐκπυοῦνται, rectius fort. referantur ad Ἐκπυόω.) Eodemque modo corrigendus Aret. Causs. diut. 1, 13, p. 43, ubi ἐμπύῃ. L. Dind.]

Ἐμπύη, ἡ, [Suppuratio, apud Aret. l. in Ἐμπυέω cit., et ibid. paullo post, et 9, p. 39], quæ quomodo a πύη differat et a φθόη, ibid. docet.

Ἐμπύημα, τὸ, dici potest, inquit Gorr., In omni corporis parte facta Puris collectio, s. illud in inflammata parte adhuc contineatur, s. abscessus ruptus sit. Alii non omnem quidem puris collectionem, sed eam modo, quæ in internis visceribus facta sit, ita appellandam censent. Rursus alii nec eam quidem omnem, sed ubi inter thoracem et pulmonem pus effusum est: quæ quidem magis propria magisque usitata est τοῦ ἐμπυήματος signif. [Galen. l. proxime cit.: Ἄλλοι δ' αὖ τινες ἰατροὶ μόνους ἐκείνους ὀνομάζειν ἐμπύους δικαιοῦσιν, οἷς ἤθροισται πῦον ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος χώρᾳ. V. Ἔμπυος.] Symptoma est peripneumoniæ, pleuritidis, interdum et anginæ. Hæc ille inter alia. Vide et Paul. Ægin. 3, 32, et Galen. De tumor. contra nat. 3, [p. 355, 4], ubi inter alia hæc leguntur: Ὡς τάγε ἐμπυΐσκοντα ἅπαντά τινες μὲν ἐμπυήματα προσαγορεύουσιν, ἔνιοι δὲ διαπυήματα· καθάπερ καὶ αὐτὸ ἐκπυΐσκειν καὶ διαπυΐσκειν· ἔνιοι δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὅταν ἐν σπλάγχνῳ γένηταί τι τοιοῦτον, ἐκεῖνο μόνον ἐμπύημα προσαγορεύουσι, καὶ τοὺς οὕτω πάσχοντας, ἐμπύους. [Foes. OEcon. p. 225: «Ἐμπύημα ἢ ἐμπύησις plerumque significat Hippocrati omnem Suppurationem et quamvis In pus transmutationem ex inflammatione aliqua aut tuberculo, ut scribit Galen. Comm. 1 in Progn. p. 133, 18: Ὅτι μὲν οὖν ὅταν ἀθρόον τὸ πῦον συστῇ, πεττομένου τινὸς ὄγκου τῶν παρὰ φύσιν, ἐμπυήματά τε καὶ διαπυήματα καλεῖ τὸ τοιοῦτον σύμπτωμα, πρόδηλόν σοι γενήσεται πάντα τοῦτον ἀναγνόντι τὸν λόγον αὐτοῦ. Qua notione scribitur Epid. 3, p. 1083, D: Τοῖσι μὲν οὖν πλείστοισιν αὐτῶν ἀποστάσιες ἐς ἐμπυήματα συνέπιπτον· et ib. E, Aph. 8, l. 5. Ubi scribit Galen. ἐμπ. vocari τὴν εἰς πῦον μεταβολὴν ἅπασαν, ὥσπερ κἂν τῷ Προγνωστικῷ πολλάκις, ἢ τὴν μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος ἔχουσιν τοῦ πύου. Id. Comm. ad Aphor. 44, l. 7: Ἐμπυήματα μὲν εἴωθεν ὀνομάζειν οὐ τὰ κατὰ θώρακα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ καθ' ὁτιοῦν μόριον ἄλλο τοῦ σώματος εἰς πῦον ἀλλοιωθέντα φύματα. Unde Cæl. Aurel. ἐμπυήματα Internas collectiones s. vomicas vocat, et ἐμπυϊκοὺς Vomicosos, Acut. 2, 17, Tard. pass. 5, 8.» Add. Hippocr. Præn. p. 43, 32, Co. præn. p. 119, B.]

[Ἐμπυηματικὸς, ἡ, ὸν, Suppurans. Alex. Trall. 7, p. 305. Angl.]

[Ἐμπύησις, εως, ἡ, Suppuratio. Hippocr. Co. præn. p. 119, G: Ἐξ ἐμπυήσιος πλεύμονος. Et sæpius Aretæus.]

[Ἐμπυητικὸς, ἡ, ὸν, Suppurare faciens, Suppurationem efficiens. Hippocr. De rat. vict. p. 370, 42: Καὶ γὰρ ξηραντικὸν τοῦ πλεύμονος τοῦτό ἐστι καὶ ἐμπυητικόν.]

Ἐμπυϊκὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἔμπυος: peculiariter vero Pus spuens, Purulenta excreans, ut et ἔμπυος, apud Alex. Aphr. [Probl. 2, 34: Ἐπὶ τῶν ἐμπυϊκῶν καὶ φθισικῶν. Aret. Causs. p. acut. 1, 10, p. 39: Τὸν ἐμπυϊκῶν τρόπον.] Et Galen. De caus. puls. 4, 9 [p. 112, 23]: Τοὺς ἐν τῇ μεταξὺ θώρακός τε καὶ πνεύμονος εὐρυχωρίᾳ πλῆθός τι πύου περιεχόμενον ἔχοντας, ἔνιοι μὲν ἐμπύους, οἱ δὲ ἐμπυϊκοὺς ὀνομάζουσι. [Alex. Trall. 5, p. 258; 7, p. 288, 315, 316. Hesych. in Ἔμπυος, Geopon. 17, 22.]

Ἐμπῡΐσκω, Suppuro, in l. Galeni in Ἐμπύημα cit. [Aret. Causs. p. acut. 1, 14, p. 43: Ἢν δὲ καὶ ἐμπυΐσκῃ. Pass. Hippocr. De morb. 4, p. 494, 13, de morbo laterali laborante: Ἄρχεται ἐμπυΐσκεσθαι.]

[Ἐμπῠκάζω, Intego. Mosch. 1, 15: Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δέ οἱ ἐμπεπύκασται. Ubi figurate usurpat de animo (Amoris) vafro et doloso, quod proprie 3, 112: Καὶ σὺ μὲν ἐν σιγᾷ πεπυκασμένος ἔσσεαι ἐν γᾷ.]

[Ἐμπύλαι, αἱ Νύμφαι, Hesych. Idem: Τιτύπαι, αἱ ἐμπῦλαι, αἱ πλάναι.]

[Ἐμπύλιος, ὁ, ἡ, Janitor, Janitrix. Orph. Arg. 900: Αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἄνασσα ἱστάνει αἰθύσσουσα πυρὸς σέλας, ἤν τέ νυ Κόλχοι Ἄρτεμιν ἐμπυλίην κελαδοδρόμον ἱλάσκονται, de Diana s. Hecate. ὕϊ]

[Ἔμπῦλος, ὁ, Empylus, rhetor Græcus, familiaris M. Bruti, cujus nomine inscriptum libellum de cæde Cæsaris edidit. Plut. Bruti c. 2. L. Dind.]

Ἔμπυος, ὁ, ἡ, In quo pus est, Suppuratus. Ἔμπυος, inquit Gorr., ὁ ἐμπύημα ἔχων, Suppuratus, Purulentus, quacunque corporis parte pus collectum sit. Veruntamen Medici, ut ait Galen. Progn. [2, p. 148, 30], solent eos solos vel præcipue ἐμπύους nominare Qui in thorace aut pulmonibus hoc modo affecti sunt. [Conf. id. Comm. ad Aph. 27, l. 6; 44, l. 7.] Plut. [Mor. p. 73, B]: Ἐμπύου περὶ ἧπαρ ἀνθρώπου. Alibi [ib. p. 43, A] de eadem re: Πρὸς τὸν ἔμπυον καὶ φθισιῶντα. [Latiori signif. Soph. Phil. 1378: Τήνδε τ' ἔμπυον βάσιν παύσοντας ἄλγους. Iambl. Protr. p. 18: Καθάπερ τῷ ἐμπύῳ βέλτιον τὸ καίεσθαι τοῦ διαμένειν. Incerta

Menand. ap. Hesych. : Ἔμπυος ὁ ἐμπυϊκὸς παρὰ Μενάνδρῳ. Altera Demosth. p. 1260, 26 : Εἰ μὴ κάθαρσις αἵματος αὐτομάτη μοι πάνυ πολλὴ συνέβη περιωδύνῳ ὄντι καὶ ἀπορουμένῳ ἤδη, κἂν ἔμπυος γενόμενος διεφθάρην. Isocr. p. 389, E : Ἔμπυος ἦν πολὺν χρόνον. Plut. Sull. c. 36 : Πολὺν χρόνον ἠγνόει περὶ τὰ σπλάγχνα γεγονὼς ἔμπυος. Aret. Tard. p. causs. 1, 9, p. 37 : Οἵσι ἐν τῇσι κοιλίῃσι τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἶξιν τοῦ θώρακος ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πύου ἀποστάσιες γίγνονται, ἢν μὲν ἀνάγωσι, ἔμπυοι οἵδε καλέονται, ἢν δὲ τὸ πῦον διεξίῃ κάτω, ἀποστηματίαι κικλήσκονται. Conf. id. Causs. acut. pass. 1, 10, p. 9; 22, p. 13, etc. Hippocr. Epidem. 5, p. 1150, H. De morbo Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 121, E : Πυρετῶν διαφόρων ἐσμὸν τριταϊκῶν τε καὶ ἄλλων ἐμπύων. Et de pure ipso præter Andromachum in fine cit. Geopon. 17, 22 : Ἐὰν συναγάγῃ ἔμπυον τὸ ἕλκος. Ubi neutrum genus ponitur loco substantivi, ut ap. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 242 : Ἀπόστημά ἐστιν ὅταν ἡ φλεγμονὴ εἰς ἔμπυον μεταβληθῇ, ubi πύον codd. nescio an omnes. Gl. : Ἔμπυον, hoc Pus.] || Ἐμπύους μοτοὺς Hippocr. [De morb. mul. 2, p. 659, 20] vocat Linamenta concerpta et convoluta quæ vulneribus induntur ad purgandam saniem, vel λημνισκοὺς, ut idem Gorr. tradit e Lex. Galeni : ubi legitur, Τοὺς στρεπτοὺς, ἢ τοὺς λημνίσκους. [V. plura ap. Foes. in OEcon. p. 126, B. Add. Aristot. Probl. 1, 30. || Mensura mediæ, si spectatur mensura voc. πῦον, debet esse ἔμπῡος. Sed Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 876, correpta dixit : Καὶ μογερῶν στέρνων ἀπολύσεται ἔμπυον ἰλύν. L. D.]

Ἐμπῡόω, ἔμπυον reddo, Pus ingenero. [Pass. Suppuro, Hippocr. De morb. 1, p. 459, 31 : Ὁκόταν δὲ εἰρύσῃ ἐς ἑωυτὸν καὶ ἔδρην λάβῃ, ἥ τε χολὴ καὶ τὸ φλέγμα ἐς τὸν πλεύμονα σήπεται καὶ ἐμπυοῦται.]

[Ἐμπύρετος, ὁ, ἡ, Febricosus. Alex. Trall. 5, p. 252 : Ἐπὶ γὰρ καυσουμένοις ἐμπυρετοῖς, ubi ἐμπυρέτοις scrib. monuit Struv. Achmes Onir. 88, p. 62 : Εἰς μακρονοσίαν ἐμπύρετον ἥξει. V. Ἔμπυρος. ὕ L. D.]

Ἐμπύρευμα, τὸ, Carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, quum opus est, relicti, i. q. ζώπυρον. [Suscitabulum, Gl.] Hesych. exp. λείψανον : Suid. ἔναυσμα, σπέρμα πυρός. Synonymum et πύρδαλον. [Synes. De regno p. 31, C, de philosophia : Ἐπεὶ νῦν γε ὡς ἠμέληται κίνδυνος ἀποσβῆναι, καὶ μετὰ μικρὸν οὐδ' ἐμπ. λείπεσθαι βουλομένοις ἐναῦσαι. || Metaph. Longus Past. 1, 29 : Ἰδὼν τὴν Χλόην, καὶ ὀλίγον ἐκ τοῦ πρότερον ἔρωτος ἐμπύρευμα λαβὼν, Scintilla exigua ex priori amore suscepta. (V. interpr.) « Jo. Chrysost. Hom. 30 in 2 Ad Corinth. p. 705, de amore mutuo Christianorum : Διὰ τοῦτο τὸ φίλημα δέδοται, ἵνα ἐμπύρευμα τῆς ἀγάπης γένηται, ἵνα ἀνακαίῃ τὴν διάθεσιν. » Suicer. Anon. ap. Suid. v. Θλαδίας : Τὴν γυναικωνῖτιν φάλαγγα, οἵπερ εἰσὶν ἀεὶ τῶν φαύλων πράξεων ἐμπύρευμα. Nicet. Urb. capt. p. 376, C : Τὸ παραμένον ἐν ψυχῇ καὶ ἐνθαπτόμενον ἐμπ. Et alii. L. D. Μνήμης ἐμπύρευμα, Greg. Naz. Or. 11, p. 189. Strong. Eust. Opusc. p. 155, 38 : Ἐπιλείψοι γὰρ ἂν οὕτω τάχα τοῖς φιλοπόταις τὸ τῆς μέθης ἐμπύρευμα· 233, 68 : Βλέπων ἐν αὐτοῖς ἐμπύρευμα θερμότητος ἀγαθῆς· 327, 3 : Ἀττικῆς σοφίας ἄλλως ἐμπ. ὕ.]

[Ἐμπύρευσις. V. Ἐμπύρωσις.]

[Ἐμπῠρευτὴς, ὁ, Incensor. Nicetas Andr. Comn. 1, 10, p. 200, B : Τοῖς ἐμπυρευταῖς εἰς τὸ τῆς φλογὸς μεσαίτατον ἐμβαλλόμενος.]

Ἐμπῠρεύω, Ignem accendo, Ignem Suscito. Interdum et simpliciter pro Accendo. [Aristoph. Lys. 372 : Τί δαὶ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων, ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων; Pac. 1137 : Τήν τε φηγὸν ἐμπυρεύων. Aristot. De respir. c. 8, p. 474, 13 : Τὰς μὲν οὖν ἄλλας δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἀδύνατον ὑπάρχειν ἄνευ τῆς θρεπτικῆς· ταύτην δ' ἄνευ τοῦ φυσικοῦ πυρός· ἐν τούτῳ γὰρ ἡ φύσις ἐμπεπύρευκεν αὐτήν· De vita et morte c. 4, p. 469, 16 : Τῆς ψυχῆς ὥσπερ ἐμπεπυρευμένης ἐν τοῖς μορίοις τούτοις· De gen. anim. 2, 4. Medio Theophr. H. Pl. 5, 9, 6 : Ἐμπυρεύεσθαι δὲ ἀρίστη συκῆ καὶ ἐλαία. Philostr. Imag. 2, 24, p. 849 : Ἀγαθοὶ δ' ἐμπυρεύσασθαι καὶ οἱ λίθοι. Gramm. Bekk. An. p. 39, 29 : Ἐμπυρεύεσθαι τὸ ἐγκρύπτειν πῦρ.]

Ἐμπυρία, Hesychio ὅρκος ὁ δημόσιος καὶ μαντεία ap. Bœotos : fortasse quoniam δι' ἐμπύρων fiebat.

Ἐμπῠρῐβήτης, ὁ, s. Πυριβήτης, Ignem ingrediens. Πυριβῆται s. ἐμπυριβῆται τρίποδες, aut λέβητες, qui igni admoventur, s. Quibus igni impositis aliquid calefit, oppositi τοῖς ἀπύροις. V. Ἄπυρος. Schol. Hom. [Il. Ψ, 702 : Μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην] exponit ὁ ἐν πυρὶ τιθέμενος seu αἴθων λέβης, ut Hom. appellat.

Ἐμπῠρίζω, Incendo, Inflammo, [Incendium facio, add. Gl. V. Ἐμπίμπρημι]. Pass. Ἐμπυρίζεσθαι, Incendi, Inflammari : v. in Πυρπολεῖσθαι. [Gl. : Ἐμπεπυρισμένος, Inflammatus. Diodor. 2, 36 : Τάς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμούντων οὔτ' ἐμπυρίζουσιν οὔτε δενδροτομοῦσιν· 14, 90. 12, 43 : Τὰς ἐπαύλεις ἐνεπύριζε· ib. 44. 14, 76 : Εὐθὺς εἶδον τὸν ἴδιον στόλον ἐμπυρισθέντα, etc. Sirac. 8, 10 : Μὴ ἔκκαιε ἄνθρακας ἁμαρτωλοῦ, μὴ ἐμπυρισθῇς ἐν πυρὶ φλογὸς αὐτοῦ. Et alibi in V. et N. T. Hesych. v. Ἰταλιώτης, Suid. v. Νεώρια indicat Hemst., alia recentiorum exx. Lobeck. ad Phryn. p. 335. Figurate Eust. Opusc. p. 14, 28 : Πῶς δὲ οὐ μὴ ἐνεπυρίζετο τὰ σπλάγχνα ἐκείνοις; Depravatum in ἐμπρίζω, ut infra ἐμπυρισμὸς in ἐμπρισμὸς, notavi supra.]

[Ἐμπύρινος, ὁ, ἡ, i. q. seq. si recte habet scriptura Constant. Acrop. Serm. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 742, 28 : Τὸν ὑπὲρ Θεὸν ζῆλον ἐμπύρινον. Hase.]

[Ἐμπύριος, ὁ, ἡ, Igneus. Mich. Psell. De chrysop. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 436, A : Ἀπὸ τοῦ τῆς φιλοσοφίας μεγέθους ἐπὶ τὴν ἐμπύριον μεταβιβάζων τέχνην, ut infra ap. Plat. τέχνη ἔμπυρος dicitur ars Vulcani. Dionys. Areop. p. 128, C : Τὴν ἐμπύριον ἱερογραφίαν. || Figurate Eust. Op. p. 199, 33 : Τὸ τῆς συνέσεως ἐμπύριον· 325, 50 : Οὕτω σου τὸ τῆς ῥητορικῆς ἐμπύριον πέφρικα· 327, 17 : Οὕτω δὲ καὶ σὲ τὸν ἐμπύριον ῥήτορα βραχύτατόν τι χρὴ ἐνιδρῶσαι τῷ λόγῳ· Il. p. 1246, 62 : Ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν ζαφλεγέας μὲν τοὺς οἷον ἐμπυρίους διὰ τὸ δραστήριον. L. D. Iambl. De myst. 7, 2 : Ἡγεμονίαν νοερὰν καὶ ἐμπύριον ἐπιδείκνυται. Angl. Theodor. Prodr. in Notit. Mss. vol. 8, p. 98 : Ἰωάννου δὲ διὰ τοῦ γενικοῦ ἅρμα οὐχὶ ἐμπύριον, δι' οὗ πρὸς οὐρανὸν ἀνελήλυθε; Elberl. Const. Man. Chron. p. 115, B : Τὴν ὁρμὴν ἐμπύριος καὶ δραστικὸς τὰς χεῖρας. Boiss. ῠῐ]

Ἐμπῠρισμὸς, ὁ, Incensio, Inflammatio. Rejicit hoc nomen Phryn. [Epit. p. 335] dicens Atticos pro eo usurpare ἐμπρησμός. [Ἐμπυρισμός. Οὕτως Ὑπερίδης ἠμελημένως, δέον ἐμπρησμὸς λέγειν. Pollux 9, 156 : Ἐν μέντοι τῷ Ὑπερίδου ὑπὲρ Λυκόφρονος εὗρον γεγραμμένον, Ἡ νεωρίων προδοσίαν ἢ ἀρχείων ἐμπυρισμὸν ἢ κατάληψιν ἄκρας· καὶ οὕτω γέγραπται ἐν πλείοσι βιβλίοις. Dicit igitur non in uno codice Hyperidis, sed in pluribus, ita se scriptum invenisse : quo minus quis dubitet ita scripsisse Hyperidem, ex quo idem voc. annotavit Antiatt. Bekk. p. 97, 12. Exemplis lxx intt. addendi Polyb. 9, 41, 5 : Ὑδρίας καὶ τὰς πρὸς τοὺς ἐμπυρισμοὺς εἶχε παρασκευάς· 14, 1, 15; 4, 6. Diodor. 20, 67, ubi ἐμπρισμὸν ed. Bas., Hesych. v. Πυρκαϊὰ, Argum. Aristoph. Nub. v. ult., ab Hemst. cit., aliique recentt., quorum nonnullos indicat Lobeck. ad Phryn.]

[Ἐμπυριστὴς, ὁ, Ustulator. Macc. 4, 7, 11. Conf. Ant. Gallonii De Martyrum cruciatibus librum p. 338. Schleusn. Lex. Eustath. Il. p. 1023, 26 : Ὁ ἐμπυριστὴς (navium) Ἕκτωρ.]

[Ἐμπυρίως, Per ignem. Dionys. Areop. De cœl. hier. p. 52, B : Τὴν ἐμπ. καθαρτικὴν ἰδιότητα τοῖς Σεραφὶμ ... ἀνατέθεικεν. Kall.]

Ἐμπυροειδὴς, ὁ, ἡ, Similis accenso et ardenti, Ignitus. [Plut. Mor. p. 881, D : Δημόκριτος νοῦν τὸν θεὸν ἐμπυροειδῆ τὴν τοῦ κόσμου ψυχήν. Wyttenb. : « Euseb. Præp. ev. 15, 16, item cod. F. V. ἐν πυρὶ σφαιροειδῆ. Galen. viii, Stob. p. 2, ἐν πυρὶ σφαιροειδεῖ : quæ sane melior erat lectio. »]

Ἔμπυρος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄπυρος [Igneus, Gl.] : ut αἱ ἔμπυροι τῶν τεχνῶν ap. Philostr., Artes quæ igni utuntur ad opus suum conficiendum : qualis est ἡ χαλκευτικὴ, ἡ χρυσοχοϊκὴ, et similes aliæ. [Plato Protag. p. 321, E : Τὴν ἔμπυρον τέχνην τὴν τοῦ Ἡφαίστου. Pollux 7, 7 : Τέχναι δὲ ἔμπυροι καὶ ἄπυροι. Proprie, Ignitus, Ardens, Eurip. Phœn. 1186 : Ἐς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρὸς, de Capaneo fulmine percusso. Hel. 547 : Ἐμπύρους ὀρθοστάτας. Dio Cass. 66, 21 : Τὸ ἔμπυρον πᾶν (Vesuvii). Aret. Causs. p. diut. 1, 13, p. 42 : Καυτῆρα ἔμπυρον διαφανέα πυρῶσαι. Epigr. Anth. Pal. 6, 100 : Λαμπάδα ... ἔμπυρον· Archias ib. 10, 7, 7 : Οὔτ' ἐπιδευῆ εἴαρος ἀθρήσεις

βωμὸν ἐμὸν στεφάνων, ἀλλ' αἰεὶ θυόεντα καὶ ἔμπυρον. A Tzetz. Exeg. Il. p. 40, 16 : Δαλὸν ἔμπυρον.] Et ἔμπυρα σκεύη apud Plat. De LL. [3, p. 679, A], Vasa quæ igni admoventur, ut sunt ollæ, et οἱ ἐμπυρίβῆται s. αἴθωνες λέβητες, quibus opponuntur τὰ ἄπυρα. [Pollux 10, 13. Ib. 82 : Ἀριστοφάνης δ' ἔοικε διαιρεῖν τινας ἀπύρους καὶ ἐμπύρους πινακίσκους (genus patellæ). Plato Polit. p. 287, E : Ξηροῖς καὶ ὑγροῖς καὶ ἐμπύροις καὶ ἀπύροις (intell. rebus)· Tim. p. 60, A : Τέτταρα ὅσα ἔμπυρα εἴδη (liquidorum). Plut. Mor. p. 648, B : Ἔστι γὰρ ἔμπυρος καὶ θερμότερος (ὁ κιττός). Theophr. C. Pl. 1, 8, 2 : Πᾶν γὰρ ἔμπυρον τὸ πυκνὸν καὶ ξηρὸν καὶ πικρόν· 3, 17, 3 : Τῷ καταψύχειν, ὅπερ ἡ κόπρος οὐ ποιεῖ διὰ τὸ ἔμπυρον· 6, 2 : Ἐὰν μέν τις ἐν ἐμπύρῳ τόπῳ φυτεύῃ· 5, 9, 3 : Διὸ κἀν τοῖς ἐμπύροις φαῦλαι (αἱ μηλέαι)· De ventis 25 : Τοὺς ἐμπύρους τόπους, iterumque ib. et 21. C. Pl. 1, 13, 5 : Ὑπὸ γὰρ αὐτὸ τὸ ἄστρον, καίπερ ὄντος ἐμπύρου τοῦ ἀέρος, ὅμως καὶ νότια πνεῖ· 6, 20, 2. 1, 13, 4 : Ξηρά τε γὰρ καὶ ἐμπυρωτάτη (ἡ ὥρα τοῦ θέρους) καὶ μάλιστα ὑπὸ τὸ ἄστρον· De ventis 21 : Καὶ ἐν αὐτοῖς μὲν τοῖς τόποις [καὶ] τοῖς συνεχέσιν ἔμπυρος ἡ πνοὴ γίνεται. Diodor. 19, 19 : Οὔσης δὲ τῆς ὁδοιπορίας ἐμπύρου διὰ τὸ μέγεθος τῶν καυμάτων. Strabo 16, p. 740 : Ἔμπυρος οὖσα ἡ χώρα καὶ καυματηρά· idemque 17, p. 822 : Καταφεύγει ἀπὸ τῶν ἐμπυρωτέρων καὶ αὐχμηροτέρων ἐπὶ τὰ ὑδρηλὰ καὶ ἑλώδη, citatus ab Hemst. cum Greg. Nyss. vol. 2, p. 292, D. Leon. Tar. Anth. Pal. 9, 24, 2 : Ἔμπυρος ἠέλιος· Meleag. ib. 12, 48 : Οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. Nicand. Ther. 151 : Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἔρμακας ἐνναίοντες παυρότεροι τρηχεῖς τε καὶ ἔμπυροι. Schol. φλέγοντες τοῖς ἀλγήμασι τοὺς πληγέντας. Figuratius Themist. Or. 4, p. 58, C : Τὸν δὲ ἁπάντων ἐρωτικώτατόν τε καὶ ἐμπυρώτατον. Ita Petav. pro ἐμπορώτατον. Plut. Num. c. 5 : Ἡ πόλις ἐμπύρου δεῖται βασιλέως καὶ ἀκμάζοντος. Gregor. Naz. in Vita sua p. 28, D : Κάπροι ... λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν.] Præterea sicut ἄπυρος dicitur Qui coctus non est, ita ἔμπυρος contra : ut ἔμπυρος ἰχθὺς in Epigr. Piscis coctus, assatus. [Quintus Mæc. Anth. Pal. 6, 89, 5 : Σάρκα μὲν ἔμπυρον αὐτὸς ὑφ' ἡμίβρωτον ὀδόντα θείς. Simil. Dio Cass. 54, 29 : Κοράκων κρέα ἐς αὐτὴν ἐκ βωμοῦ τινος ἔμπυρα ἐμβαλόντων.] Item τὸ ἔμπυρον, sc. ἱερεῖον aut θῦμα, Victima quæ crematur : τὸ καιόμενον ἱερεῖον, ut Suidas τὰ ἔμπυρα exp. τὰ καιόμενα ἱερεῖα, et Hesych. τὰ καιόμενα ἱερά : e quibus οἱ πυρκόοι s. θυοσκόοι futura conjicere solebant. [Pindar. Ol. 8, 3 : Μάντιες ἄνδρες ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι· Isthm. 3, 81 : Αὔξομεν ἔμπυρα χαλκοαρᾶν ὀκτὼ θανόντων. Soph. El. 405 : Τῷ φέρεις τάδ' ἔμπυρα; Ant. 1005 : Ἐμπύρων ἐγευόμην. Eur. Hel. 756 : Κοὐδεὶς ἐπλούτησ' ἐμπύροισιν ἀργὸς ὤν (de iisdem ib. 746 : Οὐδ' ἦν ἄρ' ὑγιὲς οὐδὲν ἐμπύρου φλογός)· Andr. 1113 : Τυγχάνει δ' ἐν ἐμπύροις· Suppl. 155 : Ἐμπύρων εἶδες φλόγα; Iph. A. 59 : Δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι (ead. phrasi inc. Ezech. 23, 37. Plut. Mor. p. 222, F : Σημαίνεσθαι διὰ τῶν ἐμπύρων τῷ στρατῷ νίκην)· Iph. T. 16 : Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε· Phœn. 954 : Ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ, μάταιος. Apoll. Rh. 1, 145 : Ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι. Callim. Lav. Min. 107 : Πόσσα μὲν ἃ Καδμηὶς ἐς ὕστερον ἔμπυρα καυσεῖ. Appian. Hisp. c. 9 : Ὀρκωθῆναι ἐπὶ ἐμπύρων. Polyb. 16, 31, 7 : Κατάρας ἐπὶ τῶν ἐμπύρων ποιεῖσθαι. Dionys. A. R. 1, 40 : Ποτιτίων τῶν ἐμπύρων ἀπαρχομένων· 2, 25 : Ἁπάσης ἐμπύρου θυσίας κατάρχονται. Plut. Mor. p. 305, F : Τοῖς ἐμπύροις ἐπέθηκε τὴν δεξιὰν χεῖρα. Conf. 314, D. || Febriens, Febriculosus. Hippocr. De morb. 2, p. 473, 27 : Ἢν δὲ ἔμπυρος ἔῃ (æger), καὶ μὴ ἀνῇ (febris) μήτε τῆς νυκτὸς μήτε τῆς ἡμέρης. Ubi tamen cod. Fevrei ap. Foes. p. 1317 ἐμπύρετος, quod v.] Suid. ἐμπύρου exp. θερμῆς et Ἐμπυρώτατος, ὁ κατάπυρος. [V. quæ supra hujusmodi usus exx. sunt allata.]

[Ἐμπυροσκόπος, ὁ, Aruspex, et quidem e suffimentis mentem deorum conjiciens. Eust. Il. p. 1346, 39 : Εἰσὶ δὲ θυοσκόποι ... οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι, οἱ καὶ ἐμπυροσκόποι καὶ λιβανομάντεις, ἱερεῖς δὲ οἱ διὰ σπλάγχνων. Schol. ad eund. l. Ω, 221.]

Ἐμπυρόω, Incendo et Exuro : unde Ἐμπυροῦσθαι, Fervore nimio exardescere et exuri. [Hesych. : Πυρέας, πυρπολήτας, ἐμπυριοῦντας τὴν πόλιν, ἀπὸ τῆς πυρεύς εὐθείας. Ἐμπυροῦντας conjicit HSt. in Πυρεύς. Quam conj. neglexerunt edd. Hes.]

[Ἐμπυρριχίζω, i. q. ἐμπομπεύω. Gregor. Nyss. t. 2, p. 311, A : Ἐμπυρριχίζων τῇ τῶν σοφισμάτων στροφῇ, Tripudians argutiarum versutiis. Hase.]

Ἔμπυῤῥος, ὁ, ἡ, Rufus, Ruellio Ruber. [Theophr. De color. 44 : Διὸ καὶ πάντως τοῖς δέρμασι καὶ τὰ τριχώματα συνεπακολουθεῖ· ἐπεὶ καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐμπύρρων καὶ τὰ τριχώματα λευκόπυρρα γίνεται, τῶν δὲ μελάνων μέλανα.] Hæc enim Diosc. verba 3, 19, de acantho : Ῥίζαι δὲ ὕπεισι γλίσχραι, μυξώδεις, ἔμπυροι, sic vertit, Radicibus nititur longis, mucosis, rubris. Sed notandum ibi esse ἔμπυροι.

[Ἐμπυρσεύω, Incendo, Accendo, i. q. ἐμπυρεύω. Suidas : Πυρακτῶν, ἐμπυρσεύων, σφοδρῶς καίων, pro quo ἐμπυρεύων Hesych. Eustath. Opusc. p. 265, 86 : Ἵνα ἐμπυρσεύηται ἀπὸ τοῦ τῶν φώτων πατρὸς, καὶ ἐκεῖθεν εἰς φῶς ἐξαναπτόμενος λάμπῃ καὶ φαίνῃ καὶ πυρσεύῃ (monachus).]

[Ἐμπύρως, Ardenter, Calide. Pollux 3, 68 : Ἐρεῖς δὲ ἐρᾶν, φιλεῖν, στέργειν, καί τινος ἥττᾶσθαι, ἐσπουδακέναι περί τινα, ἐνθέως, κατόχως, ἐμπύρως. Kall. Damascen. Epiphan. 100.]

[Ἐμπύρωσις, εως, ἡ, Inflammatio. Aristot. De respir. c. 16, p. 478, 30 : Καταψύξεως μὲν οὖν ὅλως ἡ τῶν ζώων δεῖται φύσις διὰ τὴν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ψυχῆς ἐμπύρωσιν· ubi est var. ἐμπύρευσιν. L. D. Menand. Hist. p. 365, 21 ed. Bonn. : Μεγίστην ἔσεσθαι δυσμενείας ἐμπύρωσιν. Hase.]

Ἐμπυτιάζω, Coagulo injecto contraho, s. Coagulo. A quo partic. Ἐμπυτιασθεὶς, Coagulatus, ut ἐμπυτιασθὲν γάλα, Lac coagulatum, Lac quod coagulo injecto coiit : τὸ πεπηγὸς, ut Diosc. 6, 26 : Πήγνυται καὶ τυροῦται τὸ γάλα, In caseum glaciatur s. congelatur. Sic enim loquuntur Colum. et Ovid. Dioscor. l. c. : Καὶ τοῖς λαβοῦσιν ἐμπυτιασθὲν γάλα ἀθρόως, πολὺς πνιγμὸς γίγνεται, διὰ τὸ θρομβοῦσθαι· οἷς βοηθοῦντας προσφέρειν δεῖ ὥσπερ ἀντίδοτον, πυτίαν σὺν ὄξει. Unde Scrib. Largus c. 65 : Lac potum et gelatum odore spirationis cognoscetur : præfocantur autem et hoc homines. Adjuvari autem debent qui ab eo laborant, mentha quamplurima sæpius sumpta : item coagulo agnino, leporino, porcino. Venenosum porro esse coagulatum lac atque adeo coagulum, tum ipse Diosc. et alii docent, tum Plin. 28, 10 : Asinino lacte poto venena restinguuntur, etsi coagulum alicui nocuerit; nam id quoque venenum est in prima lactis coagulatione. Sed notandum, passim inversa scriptura legi Πιτύα et Ἐμπιτυασθεὶς, ut tum ap. Dioscor., tum ap. Paul. Ægin., et alios : quæ scriptura mendosa est [etc. quæ v. in Πητύα (sic)].

[Ἐμπύω. V. Ἐμπυέω.]

[Ἐμπωλέω scriptura vitiosa pro ἐμπολάω, de qua v. in Ἐμπολέω.]

[Ἐμπωλὴ, Ἐμπώλημα, Ἐμπώλησις. V. eadem vocc. per o scripta, quæ vera scriptura.]

[Ἐμύς.] Ἐμὺς vel Ὠμὺς [hæc forma errore niti videtur], ὑός, ἡ, interpr. peculiariter, Mus aquatilis, Testudo lutaria. [Aristot. H. A. 2, 15, p. 506, 19 : Μικρὸν πάμπαν ἔχουσι (τὸν σπλῆνα) χελώνη, ἐμὺς, φρύνη. Sic ex interpr. Thomæ et Gazæ restitutum est pro scriptura codd. μῦς. 5, 33, p. 558, 8 : Ἡ δ' ἐμὺς ἐξιοῦσα ἐκ τοῦ ὕδατος τίκτει, ὀρύξασα βόθυνον πιθώδη, ubi al. ἐμίς. De respir. c. 10, p. 475, 28 : Οἷον τὸ τῶν ὕδρων γένος καὶ βατράχων καὶ κροκοδείλων καὶ ἐμύδων, ubi al. αἰμύδων vel αἰμύδων. De incessu anim. 15, p. 713, 17 : Οἷον οἵ τε κροκόδειλοι καὶ σαῦροι καὶ ἀσκαλαβῶται καὶ ἐμύδες, ubi al. ἐμῦδες vel αἱ μῦδες. De part. an. 3, 9, p. 671, 31 : Ἡ δ' ἐμύς· 33 : Ἡ μὲν οὖν ἐμύς· ubi item al. libri αἰμύς. Spiritum asp., quem his quidem in ll. introduxerunt edd., testatur Lex. de spirit. p. 217 : Ἐμὺς (scr. ἐμὺς) ἡ χελώνη παρὰ τὸ ἓ ἧγουν ἑαυτὴν μύειν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου, coll. Moschop. ed. Titz. p. 35. Lenis vero relictus est H. A. 8, 2, p. 589, 28 : Αἵ τ' ἐμύδες καὶ τὸ τῶν βατράχων γένος, ubi τε μῦδες libri nonnulli; tum ib. 17, p. 600, 22 : Καὶ γὰρ ἡ χελώνη τῶν φολιδωτῶν ἐστι καὶ ὁ ἐμὺς, ubi sunt varr. ὁ μῦς, αἱ μῦς, Schneid. autem in Cur. post. p. 470 genus fem. ἡ usui unice convenire monet, it. ap. Theophr. De pisc. 1 : Καθάπερ ἡ φώκη καὶ ἡ ἐμύς. Hesych. : Ἐμὺς, ζῷον ἐν λίμνῃ καὶ ἐν πηγῇ γενόμενον (γιν.). De accentu et mensura ex præceptis

Arcadii p. 91 sqq. colligi posse videtur recte scribi ἐμύδος.]

Ἐμφάγω, Ori inditum deglutio, Comedo : ἐμφαγεῖν, Vesci, Comesse. [Præs. ponendum erat nullum, sed aor. ἐνέφαγον, cujus conjunct. et infin. sunt ἐμφάγω et ἐμφαγεῖν. Absolute, ut sit Cibum capio, Xen. Anab. 4, 2, 1 : Καὶ ἦν μὲν δείλη ἤδη· οἱ δ' ἐκέλευον αὐτοὺς ἐμφαγόντας πορεύεσθαι· Cyrop. 7, 1, 1. Plut. Timol. c. 12, Alex. c. 76, Mor. p. 689, B; Dio Cass. 65, 13, et al. Cum accus., Vescor, Xenoph. H. Gr. 4, 5, 8 : Ἐμφαγοῦσιν ὅ,τι δύναιντο ἥκειν· Anab. 4, 5, 8 : Ἐπειδὴ δέ τι ἐμφάγοιεν. Plut. Ti. Graech. c. 6 : Πᾶσαν ἐποιήσαντο δέησιν ἐμφαγεῖν τε κοινῇ μετ' αὐτῶν καθήμενον· Mor. p. 656, A : Ἄρτον εἰς μέλι καταβάψαντας ἐμφαγεῖν· 694, D, F. Dio Cass. 76, 12 : Κυάμου τι μέγεθος ἐμφαγόντες. Hippocr. De intern. aff. p. 561, 1 : Τεύτλου λιπαροῦ δύο τρυβλία ἐμφαγέτω. Sed cod. ap. Foes. p. 1319 ἐκροφέειν. Genitivo junxit Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 71 : Ζῶντος ἐνέφαγε τοῦ ἔχιος. Dio Cass. 58, 17 : Τὸ μὴ οὐ καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἡδέως ἐμφαγεῖν. Eust. Opusc. p. 259, 9 : Ὅτι πρὸς ἡδονῆς ἐμφαγεῖν σύκου, ὥσπερ χλωροῦ οὕτω καὶ ἀπισχνανθέντος. Latiori signif. usurpat Athen. 10, p. 415 : Καὶ Τιμοκρέων δ' ὁ Ῥόδιος ποιητὴς ... ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν, Voracitate et bibacitate fuit insignis. De vi præpositionis schol. Aristoph. Vesp. 1115 : Τὸ ἔμβραχυ Ἀττικὴ συνήθεια, οὐδὲν πλέον δηλοῦσα ἢ τὸ βραχύ, ὡς ἐμφαγεῖν τὸ φαγεῖν. ἄ]

[Ἐμφαιδρύνω, Nilus De 8 vitiis p. 382. Kall. Greg. Nyss. t. 2, p. 375, B : Ἐμφαιδρυνόμενοι τῇ ἀσχημοσύνῃ τοῦ λογογράφου, Exhilarati. Id. ib. p. 1006, C : Ἐμφαιδρύνεσθαι· et p. 950, D : Ἐμφαιδρυνθῆναι. Imperf. Vita Severian. Actt. SS. Sept. t. 3, p. 360, 9 : Τῇ περὶ τὸν Θεὸν ἀγάπῃ ἐνεφαιδρύνετο. Hase.]

Ἐμφαίνω, ανῶ, Repræsento, Præfero, Præ me fero, Speciem præbeo, quasi προφαίνω, ut tradit Bud., afferens e Theophr. [C. Pl. 6, 6, 6, ubi paullo aliter] : Ἅπαντες δέ πως ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλὸν, ὥσπερ ἴσως ἀναγκαῖον, ἐξ ἐκείνου γ' ὄντας. Reddit vero ἐμφαίνειν et Ostendere, in quodam Dionysii Areop. l., p. 835 suorum Comm. Ab Hesych. certe exp. δεικνύειν et ἐνδείκνυσθαι, item σημαίνειν. [Theophr. ib. 5, 2 : Ἡμῖν δ' οὐδεμίαν εὐωδίαν ἐμφαίνει. De Polyb. Schweigh. in Lex. : « Τὰ παρελληλυθότα τῶν ἔργων ἐμφαίνει τὰς αἱρέσεις ἑκάστων, 3, 31, 8. Sic 10, 27, 9. Μεγάλην εὔνοιαν τοῦ βασιλέως ἐμφήναντες πρὸς τὸ ἔθνος, Quum significassent, testificati essent, 23, 7, 9. Μεγάλην προθυμίαν ἐμφαίνειν, Magnum studium significare, ostendere, 3, 44, 3. Ἐκ τούτων τῶν συνθηκῶν περὶ Σαρδόνος ἐμφαίνουσιν ὡς περὶ ἰδίας ποιούμενοι τὸν λόγον, Hoc fœdere ostendunt Pœni se de Sardinia ut de sua ditione loqui, ib. 23, 5 ». Dionys. De comp. verb. p. 90, 11 R. : Τῇ παρεκτάσει τῶν συλλαβῶν τὸν ἄπαυστον ἐμφαίνειν βουλόμενος ἦχον· 197, 7 : Ἡ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα (dictio) καὶ μήτ' ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα (pro quo tamen φυλάττουσα in libro De adm. vi Demosth. c. 50, p. 1110, 11) αὐτῶν μήτε ὁμοζυγίαν κτλ. Ib. 11 : Τοιαύτην εἶναι δή φημι πᾶσαν λέξιν ἔμμετρον, ἥτις ἐμφαίνει τὸ ποιητικὸν καὶ μελικόν. Plut. Thes. c. 3 : Ὁ δ' Εὐριπίδης τὸν Ἱππόλυτον ἁγνοῦ Πιτθέως παίδευμα προσειπὼν ἐμφαίνει τὴν περὶ τὸν Πιτθέα δόξαν· Num. c. 12 : Ἔτι δυοῖν μνησθήσομαι (ἱερωσυνῶν), αἳ μάλιστα τὴν εὐσέβειαν τοῦ ἀνδρὸς ἐμφαίνουσιν· Comp. Agid. et Cleom. c. 3 : Οἶμαι δὲ καὶ τὰς τελευτὰς τῶν ἀνδρῶν ἐμφαίνειν τινὰ τῆς ἀρετῆς διαφοράν· Mor. p. 692, C : Ἡ τοιαύτη κάθαρσις (vini) περιεργίαν καὶ καλλωπισμὸν ἐμφαίνει καὶ τρυφήν· 730, C; 977, C; 1089, C. Jo. Chrysost. In Ps. 125, vol. 5, p. 353, A ed. Montf. : Ἕνεκα τοῦ ἐμφῆναι τὴν πολλὴν αὐτῶν ἣν ἔσχον χαράν.] Tradit præterea, ἐμφαίνειν τι, esse αὐτοῦ φαντασίαν ἐμποιεῖν : et hujusmodi esse arcum cœlestem, et aream, et parelios : quæ et ἀνταναχλάσεις sunt τῆς ὄψεως. Item ἐμφαίνειν esse Speciem edere, et ostendere, speculari ratione. Affert tamen ex., in quo non act. ἐμφαίνειν, sed pass. ἐμφαίνεσθαι habetur, ex Aristot. Meteor. 1, [c. 8 medio] : Ἔτι δὲ νύκτωρ ἐν ὕδατι καὶ τοῖς τοιούτοις ἐνόπτροις τὸ μὲν γάλα ἐμφαίνεται θεωροῦσιν, Circulus lacteus noctu in aqua et hujusmodi speculis editur atque repræsentatur. [Adde 2, 2 prope fin.] Affert et e Plut. ἐμφαινόμενα dictum de iis quæ in speculo apparent, quasi Repræsentata, Simulata. [V. Ἔμφασις et infra in pass. Activo Plato Tim. p. 71, B : Ἵν' ... οἷον ἐν κατόπτρῳ ... χολώδη χρώματα ἐμφαίνοι. Plut. Alex. c. 4 : Τὴν ἰδέαν τοῦ σώματος (Alexandri) οἱ Λυσίππειοι μάλιστα τῶν ἀνδριάντων ἐμφαίνουσιν.] Ceterum quamvis ἐμφαίνειν sonet per se φαντασίαν ἐμποιεῖν, ut Bud. tradit, invenitur tamen ἐμφαίνειν et cum hoc ipso accus., ut Aristot. De mundo [c. 4, p. 395, 6] φαντασίαν μήκους ἐμφαίνειν, ubi vertitur Oblongam formam simulare. In plerisque ll. redditur apte verbo Refero. Diosc. [1, 56], de œnanthino : Δοκιμώτατον τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν οἰνάνθην, Quod refert odore œnanthen. Sed genitivo etiam jungit : ut, Ἐμφαῖνον τοῦ καρδαμώμου, et, Ἐμφαῖνον τῆς σμύρνης. [Similiter Athen. 1, p. 27, A : Ἴδιον δ' αὐτοῦ (vini Veliterni) τὸ μὴ δοκεῖν ἀπαρέγχυτος εἶναι· ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. || De sideribus eorumque constellationibus hoc vel illud portendentibus, Manetho 1, 303 : Ῥήτορας ἐμφαίνουσι βροτοὺς σοφίης τε κρατίστους ζηλωτάς· 4, 141, 228.] || Interdum vero ἐμφαίνειν est Verbis [vel alio modo] quasi repræsentare, et ante oculos ponere, Indicare, Innuere. Herodian. 4, [4, 16] : Τοιαῦτα δή τινα πλαγίως ἐμφαίνων, νοεῖσθαι μᾶλλον ἐβούλετο τὰ πραχθέντα ἢ ἀκούεσθαι. [Dio Cass. 76, 2 : Πλεῖον τῶν τριῶν κέκτησαι· τρεῖς δ' ἐνέφαινον τόν τε Σεβῆρον καὶ τοὺς υἱέας αὐτοῦ. Diodor. 1, 87 : Διόπερ τὸν θεὸν τὸν παρ' αὐτοῖς καλούμενον Ἄνουβιν παρεισάγουσι κυνὸς ἔχοντα κεφαλήν, ἐμφαίνοντες ὅτι σωματοφύλαξ ἦν τῶν περὶ τὸν Ὄσιριν καὶ τὴν Ἶσιν. Plut. Mor. p. 112, F : Τὸν τῶν Λυκίων νομοθέτην φασὶ προστάξαι τοῖς αὐτοῦ πολίταις, ἐπὰν πεισθῶσι, γυναικείαν ἡμφιεσμένους ἐσθῆτα πενθεῖν, ἐμφαίνειν βουληθέντα ὅτι γυναικῶδες τὸ πάθος. Achill. Tat. 1, 7, p. 12, 1 : Κατεφίλησέ μου τὸ πρόσωπον, ἐμφαῖνον ἐρωτικὴν ἀγρυπνίαν.] || Sed impersonaliter etiam positum invenitur ap. Cebetem, pro Videtur, ut [p. 84 Cor., ubi sine ἔχειν] : Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν, Ita esse videtur. Et [p. 78] : Ἐμφαίνει νὴ Δία. [Ap. Eurip. fr. Dan. Stob. Fl. vol. 3, p. 221 et 227 : Ἆρ' οἶσθ' ὀθούνεχ' οἱ μὲν εὐγενεῖς βροτῶν πένητες ὄντες οὐδὲν ἐμφαίνουσ' ἔτι, οἱ δ' οὐδὲν ἦσαν πρόσθεν, ὄλβιοι δὲ νῦν, δόξαν φέρονται τοῦ νομίσματος χάριν; Cod. Paris. altero l. præbet ἀναφαίνουσ' : qui ἐκφανεῖς conjecit Musgr., minori mutatione poterat ἐμφανεῖς.] || Ἐμφαίνομαι, Repræsentor, Indicor, Appareo, [Illuceo, Gl.] ut, Ἐμφαινόμενα ἤθη ἐπὶ τοῦ προσώπου (sicut et ἐπιφαινόμενα) ap. Aristot. Φυσιογν. [c. 2, p. 21 Fr.] Alios autem usus hujus verbi vide in proxime præcedente tmematio [in activo. Plato Reip. 3, p. 402, B : Εἰκόνας γραμμάτων, εἴ που ἢ ἐν ὕδασιν ἢ ἐν κατόπτροις ἐμφαίνοιντο· 4, 434, E : Ἐὰν δέ τι ἄλλο ἐν τῷ ἑνὶ ἐμφαίνηται· Alc. 1 p. 132, E : Ἐννενόηκας οὖν ὅτι τοῦ ἐμβλέποντος εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πρόσωπον ἐμφαίνεται ἐν τῇ τοῦ καταντικρὺ ὄψει, ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ. Idemque de rebus in speculis apparentibus absolute Tim. p. 46, B : Ἐκ τῆς ἐντὸς ἐκτός τε τοῦ πυρὸς ἑκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις ... πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται. Plut. Alcib. c. 14 : Ὁ δὲ Σωκράτους ἔρως μέγα μαρτύριον ἦν τῆς ἀρετῆς καὶ εὐφυΐας τοῦ παιδὸς (Alcibiadis), ἣν ἐμφαινομένην τῷ εἴδει καὶ διαλάμπουσαν ὁρῶν κτλ. Cat. maj. c. 7 : Οἳ τῷ λόγῳ πολὺ μᾶλλον ἢ τῷ προσώπῳ τῶν ἀνθρώπων φαμὲν ἐμφαίνεσθαι τὸ ἦθος. Conf. Mor. p. 172, E, 612, A. 673, F : Τῇ δὲ μιμήσει πανουργία ἐμφαίνεται καὶ πιθανότης, etc. Simpl. Apparere, Polyb. 9, 15, 12 : Ἐν δὲ ταῖς συννεφέσι νυξὶ τῇ σελήνῃ προσεκτέον· ἐπεὶ διὰ τὸ μέγεθος ὡς ἐπίπαν ἀεὶ τὸ ταύτης ἐμφαίνεται φῶς, καθ' ὃν ἂν ᾖ τόπον τοῦ κόσμου. Ps. 79, 2 : Ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐμφάνηθι. Plut. Mor. p. 953, E : Ἐμφαίνεται δὲ μᾶλλον, ὅσων τὸ θερμὸν ἐξεθλίβη καὶ διέπτατο, πάντα ταῦτα παγῆναι· 962, A : Τῆς ἀρετῆς μηδένα ἐμφαινόμενον στοχασμόν (ὁρῶ)· vel Declarari ib. 1040, E : Τῆς γὰρ ἡδονῆς ἐμφαινομένης τέλους κατὰ τὸν τοιοῦτον λόγον· 650, A : Θατέρῳ θάτερον ἐμφαίνεσθαι, Alterum ex altero cognosci. De vocabuli significatione schol. Aristoph. Vesp. 1164 : Ἔοικεν ἐμφαίνεσθαι τῷ ὀνόματι τὸ σαλακωνεύεσθαι. Cum dat. pers. Palæph. Incred. 34, 4 s. Apostol. Prov. 18, 62 : Τοῖς δὲ ἀνθρώποις θαυμαστὰ τότε θεασαμένοις ἐνεφαίνετο πρῶτον τὰ ξύλα καταγόμενα. || « Ἐμφαινόμενα πρόσωπα, dicuntur Personæ alienæ a causa et quæstione, h. e. Quæ liberæ sunt a causæ periculo, sed tamen juvare possunt causam nostram, etsi ad eos non pertineat : v.

Hermog. Περὶ εὑρέσ. p. 14. Talis persona v. c. in Orat. Cic. Rosciana fuit Chrysogonus, qui non erat ipse accusator, sed clam accusatores subornarat. Talis in Or. Quintiana, Dolabella prætor, et Junius orator. » Ernest. Lex. rhet. Similis videtur usus apud Plut. Mor. p. 572, B : Καίτοι γε κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ τὸ σπάνιον καὶ παράλογον ἐμφαίνεται τῷ κατὰ συμβεβηκὸς, ubi vertitur, Inhærent. Et ib. 645, B : Ὅτι τὸ πίνειν εἰς τὸ λαλεῖν προάγεται, τῷ δὲ λαλεῖν ἐμφαίνεται καὶ τὸ ἀπογυμνοῦσθαι πολλὰ τῶν ἄλλως λανθανόντων, παρέχει τινὰ τὸ συμπίνειν καὶ κατανόησιν ἀλλήλων. Theophr. C. Pl. 6, 3, 4 : Πολλοὶ γὰρ οἱ τῶν καρπῶν καὶ ἀνόμοιοι χυμοὶ, καὶ οὐδαμῶς ἔνιοί γε ἐμφαινόμενοι τοῖς ἐκ τῆς γῆς, Int. vertit, Quorum nonnullis similes nulli reperiuntur inter terrestres. || Ἐμφαίνεσθαι et ἐμφύεσθαι confusa Plut. Mor. p. 546, B.]

Ἐμφαλκωμένοις, ap. Suid. in Ms. etiam exemplari legitur, expos. περιπεπλεγμένοις, Circumplexis, una cum hoc ex. : Ἔπειτα κάλοις ἐμφαλκωμένοις ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτω ἀνήρτησαν διὰ τοῦ πήγματος· quod περὶ κριοῦ μηχανικοῦ dictum ait. Sed suspecta vox est. [Ἐμπεφαλκ. suspicatur Buttm. Lexil. vol. 1, p. 246, ut præs. sit Ἐμφαλκόω, non ἐμφαλκάω. Ceterum v. Φάλκης.]

Ἐμφάνεια, ἡ, Bud. affert e Dionys. Areop. (quod alioqui rarum est) pro Conspicuitate, i. e. Aspectu et apparitione : item pro Significatione et demonstratione. [Intimatio, Gl. Quod comparandum videtur cum Ἐμφανίζω in iisdem explicato per Intimo. Simpliciter pro Apparentia, Conspectu, Theophr. De igni 2 : Οὐδὲ γὰρ ὅταν τὸ ὕδωρ ὀρύττωμεν, αὐτὸ ποιοῦμεν, ἀλλ' εἰς ἐμφάνειαν ἄγομεν τὸ καταμεμερισμένον ἀθροιζόμενοι. Joseph. A. J. 6, 4, 5 : Ὁ προφήτης ἱκετεύει τὸν θεὸν δεῖξαι ποῦ ποτ' εἴη καὶ παρασχεῖν εἰς ἐμφάνειαν τὸν νεανίσκον, ubi al. εἰς ἐμφανές. Ib. 15, 11, 7, de manifestatione opis divinæ : Οὐδ' ἐστὶν ἄπιστον (quod fama ferebat, noctu, non interdiu pluisse donec exstrueretur templum Hieros.), εἰ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἀπίδοι τις ἐμφανείας τοῦ θεοῦ. || I. q. ἐπιφάνεια, Apparitio. Ita vocatur nativitas Christi. Theodotus Ancyræ episcopus Orat. in nativitatem Christi in Act. Synodi Ephes. p. 260 : Ὑπόθεσις τῆς ἑορτῆς, ἐμφάνεια θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους ἐστὶ, Argumentum celebritatis apparitio dei inter homines est. Suicer.]

Ἐμφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Qui repræsentatur nostris oculis, Qui palam est, Conspicuus, Manifestus, Apertus [Gl.]. Ἐμφανὴς εἰκὼν τῆς θείας ἀγαθότητος, Dionys. Areop., de sole loquens. Et ἐμφανὴς κόσμος, ap. Eund., Qui apparet, visitur, Bud. Idem ap. Dem. : Ὅπου δ' αὐτὰ τὰ πράγματα ἐφ' αὑτῶν ἐστὶν ὑμῖν ἐμφανῆ ποιῆσαι, vertit, Ubi vero vobis in promptu est res ipsas ob oculos vestros exhibere. [Ἐμφανῆ ποιῶ, Liquefacio, Gl.] Apud Eund. [p. 1294, 15 : conf. ib. 8] : Ἀνέπαφον καὶ ἐμφανῆ τὴν ναῦν παρέχειν, vertit, Exhibere navem intactam, etc. [Multiplicem vocabuli usum persequar secundum præcipuos antiquiorum, nonnullis quæ rarioris sunt usus, ad finem rejectis. Æsch. Cho. 667 : Κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ· Pers. 518 : Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων, ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά· Eum. 420 : Μάθοιμ' ἄν, εἰ λέγοι τις ἐμφανῆ λόγον· Cho. 818 : Ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων, νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει, καθ' ἡμέραν δ' οὐδὲν ἐμφανέστερος. Soph. OEd. C. 755 : Οὐ γὰρ ἔστι ταμφανῆ κρύπτειν· Antig. 448 : Ἤδη· τί δ' οὐκ ἔμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν· El. 1109 : Οὐ δήποθ' ἧς ἠκούσαμεν φήμης φέροντες ἐμφανῆ τεκμήρια; 1454 : Πάρεστ' ἄρ' ἡμῖν, ὥστε καμφανῆ μαθεῖν; Trach. 199 : Ὄψει δ' αὐτὸν αὐτίχ' ἐμφανῆ· 608. Aj. 538 : Δός μοι προσειπεῖν αὐτὸν ἐμφανῆ τ' ἰδεῖν· 753 : Εἶρξαι κατ' ἦμαρ τοὐμφανὲς τὸ νῦν τόδε Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι· Phil. 531 : Πῶς ἂν ὑμῖν ἐμφανὴς ἔργῳ γενοίμην, ὥς μ' ἔθεσθε προσφιλῆ· OEd. T. 909 : Οὐδαμοῦ τιμαῖς Ἀπόλλων ἐμφανής· ἔρρει δὲ τὰ θεῖα· C. 1501 : Τίς αὖ παρ' ὑμῶν κοινὸς ἡγεῖται κτύπος, σαφὴς μὲν αὐτῶν, ἐμφανὴς δὲ τοῦ ξένου; Trach. 291 : Νῦν σοι τέρψις ἐμφανὴς κυρεῖ· fr. Alet. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 369 : Ἐχρῆν γὰρ τοὺς μὲν εὐσεβεῖς βροτῶν ἔχειν τι κέρδος ἐμφανὲς θεῶν πάρα, τοὺς δ' ὄντας ἀδίκους τοῖσδε τὴν ἐναντίαν δίκην κακῶν τιμωρὸν ἐμφανῆ τίνειν. Eur. Hel. 874 : Ἧκει πόσις σοι Μενέλεως δδ' ἐμφανής· El. 586 : Ἐδείξας ἐμφανῆ πόλει πυρσόν· 754 : Μακρὰν γὰρ ἕρπει γῆρυς, ἐμφανής γε μήν. Ælian. ap. Suid. v. Καθημαξευμένον, ab Schleusn. cit. : Ἑταίρα γὰρ ἦν ἐμφανής. Plut. Mor. p. 457, B : Μνώμενοι ἄνδρες ... στάσιν, ἄλγος ἐμφανὲς κατὰ Πίνδαρον. Aristoph. Lys. 261 : Γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν κατ' οἶκον, ἐμφανὲς κακόν· Vesp. 417 : Ταῦτα δῆτ' οὐ δεινὰ καὶ τυραννίς ἐστιν ἐμφανής; Thesm. 682 : Πᾶσιν ἐμφανὴς ὁρᾶν ἐστιν γυναιξὶ καὶ βροτοῖς ὅτι τὰ παράνομα τά τ' ἀνόσια θεὸς ἀποτίνεται. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 23 : Οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται, ἀλλ' ἐμφανῆ πᾶσιν ἀνάγκη ἀεὶ ζῆν τὰ ὑμέτερα ἔργα, eademque structura Cyneg. 12, 19. Ages. 9, 1 : Ὁ μὲν τῷ σπανίως ὁρᾶσθαι ἐσεμνύνετο, ὁ δὲ τῷ ἀεὶ ἐμφανὴς εἶναι ἠγάλλετο· Hier. 1, 10 : Εἰ ... ἐμφανὲς εἴη ὅτι ὁ ἀγαθόν τι εἰσηγούμενος οὐκ ἀτίμητος ἔσται· Comm. 3, 8, 10 : Ναοῖς γε μὴν καὶ βωμοῖς χώραν ἔφη εἶναι πρεπωδεστάτην, ἥτις ἐμφανεστάτη οὖσα ἀστιβεστάτη ἐστὶν, Maxime conspicua, ut verti jubent etiam sequentia. Plato Theæt. p. 206, E : Τὸ τὴν αὐτοῦ διάνοιαν ἐμφανῆ ποιεῖν διὰ φωνῆς μετὰ ῥημάτων τε καὶ ὀνομάτων· Leg. 1, p. 634, C : Οὐ μὴν οὐδ' ἂν αὐτὸς ἔγωγε ἐν τοῖς κατὰ Κρήτην νόμοις ἔχοιμι ἐμφανὲς ὁμοίως ποιεῖν τὸ τοιοῦτον· Phil. p. 32, C : Ἐν γὰρ τούτοις οἶμαι ... ἐμφανὲς ἔσεσθαι τὸ περὶ τὴν ἡδονήν· Polit. p. 258, D : Δεῖ γε μὴν αὐτὸ εἶναι καὶ σὸν, ὅταν ἐμφανὲς ἡμῖν γένηται· Leg. 9, p. 855, B : Δεσμοῖς τε χρονίοις καὶ ἐμφανέσι καί τισι προπηλακισμοῖς κολάζειν· Tim. p. 46, A : Τὸ δὲ περὶ τὴν τῶν κατόπτρων εἰδωλοποιίαν καὶ πάντα ὅσα ἐμφανῆ καὶ λεῖα, κατιδεῖν οὐδὲν ἔτι χαλεπόν· ἐκ γὰρ τῆς ἐντὸς ἐκτός τε τοῦ πυρὸς ἑκατέρου κοινωνίας ἀλλήλοις, ἑνός τε αὖ περὶ τὴν λειότητα ἑκάστοτε γενομένου καὶ πολλαχῇ μεταρρυθμισθέντος, πάντα τὰ τοιαῦτα ἐξ ἀνάγκης ἐμφαίνεται. Menand. vel alius ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 340 : Πολλῷ δὲ κρείττων ἐστὶν ἐμφανὴς φίλος ἢ πλοῦτος ἀφανὴς, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις. Demosth. p. 898, 4 : Ὁμολογήσας δ' ἐξοίσειν τὰς συνθήκας ὁ Ἀριστοκλῆς ἐμφανεῖς μὲν οὔπω καὶ τήμερον ἐνήνοχεν· et p. 1294 locis supra citatis. Æschin. p. 14, 18 : Οὗτος δ' εἰ μή φησι πεπρακέναι, τὰ σώματα τῶν οἰκετῶν ἐμφανῆ παρασχέσθω. Antiphon p. 133, 34 : Ἐμφανῆ παρέχοντας τὸν ἄνδρα καὶ κελεύοντας βασανίζειν. Æneas Tact. c. 10, p. 30 : Ξένους τοὺς ἀφικνουμένους τὰ ὅπλα ἐμφανῆ καὶ πρόχειρα φέρειν. Theophr. H. Pl. 1, 14, 4 : Ἀλλ' ὅσα μὲν ἥμερα καὶ ἄγρια λέγεται, ταύτην ἐμφανεστάτην ἔχει καὶ μεγίστην διαφοράν· 4, 8, 4 : Καὶ ἐμφανέστατα δὴ τοῖς ἔξω τὰ βιβλία· C. Pl. 4, 11, 3 : Τοῖς δὲ σπέρμασι καὶ ἐμφανέστερον ἐκ τῶν συμβαινόντων τὸ αἴτιον· 6, 3, 4 : Οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ γῇ ξυνιστάμενοι τῶν ὑγρῶν (χυμοὶ), οὗτοι γὰρ ἐμφανέστατοι, κ. τ. λ. Polyb. 1, 2, 1 : Ὡς δ' ἐστὶ παράδοξον καὶ μέγα τὸ περὶ τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν θεώρημα, γένοιτ' ἂν οὕτω μάλιστα ἐμφανές. Diodor. 1, 39 : Οὐ τὸν περὶ τὴν μεσημβρίαν τόπον χιονίζεσθαι, ἀλλὰ τὸν περὶ τὰς ἄρκτους, καὶ τοῦτο ἐμφανὲς εἶναι πᾶσι. Philo vol. 2, p. 162, 7 : Ἱκετεύει δὲ τὸν θεὸν ἐμφανεῖς ἀποδείξεις αὐτοῖς παρασχεῖν περὶ τοῦ μηδὲν ἐψεῦσθαι κατὰ τὴν τῆς ἱερωσύνης αἵρεσιν. Plut. Mor. p. 141, A : Τοὺς ἐξ αἰτιῶν ἀδήλων ... γεννωμένους πυρετοὺς μᾶλλον δεδοίκασιν, ἢ τοὺς ἐμφανεῖς καὶ μεγάλας προφάσεις ἔχοντας. Et sim. alibi ipse aliique. Dionys. A. R. 3, 47 : Ὁ πρεσβύτερος αὐτοῦ τῶν παίδων γένος οὐδὲν καταλιπὼν ἐμφανὲς τελευτᾷ.] Sed et ἐμφανῆ καταστῆσαι, pro Exhibere poni ait, ut de exhibendis tabulis testamenti [Demosth. p. 1239, 5 : Λέγε ὅτι ἐγὼ μάρτυρας ἔχων ἠξίουν ἐμφανῆ καταστῆσαι τὰ χρήματα ἢ τὸν κεκομισμένον] : unde ἐμφανῶν κατάστασις, Actio ad exhibendum : ex [Demosth. p. 1251, 3 : Ἐγγράφει τῷ δημοσίῳ ἀπρόσκλητον ἐξ ἐμφανῶν καταστάσεως ἐπιβολὴν ἑξακοσίας καὶ δέκα δραχμάς·] Isæo p. 54 [59, 20] : Προσεκαλέσατο [προεκαλ.] εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν. [Conf. id. ap. Dionys. Isæi c. 15, p. 613, 14=345 Isæi ed. Reisk.] Et, Δίκη εἰς ἐμφανῶν κατάστασιν, ex Poll. [8, 33. Similis quodammodo usus ap. Xen. H. Gr. 5, 2, 10 : Ἀποδοῦναι τὰ ἐμφανῆ κτήματα. Conf. Plat. Leg. 11, p. 914, C, ubi γενομένου δ' ἐμφανοῦς de re dubii possessoris, domino suo vindicata. Polyb. 22, 5, 7 : Ἐὰν δὲ μὴ εὑρεθῶσί τινες ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ (servi restituendi), ὅταν ἐμφανεῖς γένωνται, τότε ἀποδότωσαν χωρὶς δόλου.] In VV. LL. affertur ἐμφανὴς γένεσις e Plut. [Rom. c. 12] pro Ortus manifestus, quum quis aperte in lucem editur. [Thuc. 4, 86 : Ἀπάτη γὰρ εὐπρεπεῖ αἴσχιον τοῖς γε ἐν ἀξιώματι πλεονεκτῆσαι ἢ βίᾳ ἐμφανεῖ· 7, 48 : Τῷ μὲν ἔργῳ ..., τῷ δ' ἐμφανεῖ τότε λόγῳ, i. q. Specie et prætextu.] Item μίξις ἐμφανὴς ex Herodot. [1, 203; 3, 101], Coitus qui

fit in propatulo. Et cum infin. ex Eod. : Ἐμφανὴς ἰδεῖν πᾶσι, Qui palam est in omnium oculis ac conspectu. [V. l. Aristoph. Thesm. 682 supra cit.] Et neutro genere, Εἰς τὸ ἐμφανές, s. Εἰς τοὐμφανὲς et Πρὸς τοὐμφανές, In apertum, In lucem. Item, Εἰς τὸ ἐμφανὲς ἰόντες, In conspectum venientes. [Xenoph. Comm. 4, 3, 13 : Οὐδὲν τούτων (τῶν ἀγαθῶν) εἰς τοὐμφανὲς (ita libri nonnulli) ἰόντες διδόασιν, de diis loquens. Demosth. p. 1283, 16 : Τὸ ἐνέχυρον καθίστησιν εἰς τὸ ἐμφ. Plut. Mor. p. 232, C : Πυνθανομένου τινὸς διὰ τί τὰς μὲν κόρας ἀκαλύπτους, τὰς δὲ γυναῖκας ἐγκεκαλυμμένας εἰς τοὐμφ. ἄγουσιν.... Ti. Gracch. c. 18 : Ἐν δὲ τούτῳ Φλάβιος Φλάκκος ... εἰς ἐμφ. στὰς, ὡς οὐκ ἦν φθεγγόμενον ἐφικέσθαι, διεσήμηνε τῇ χειρὶ κτλ.] Itidemque Ἐν τῷ ἐμφανεῖ, In conspectu s. luce, Palam. [Xenoph. Anab. 2, 5, 25 : Εἰ βούλεσθέ μοι οἵ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ λοχαγοὶ ἐλθεῖν ἐν τῷ ἐμφ. Thucyd. 2, 21 : Γῆς τεμνομένης ἐν τῷ ἐμφ. Schol. φανερῶς.] Sed et Ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, Ex aperto, E professo. [Herodot. 1, 205 : Ἐποιέετο ἐκ τοῦ ἐμφανέος ἐπὶ τοὺς Μασσαγέτας στρατηίην· 4, 120 : Ἰθυμαχίην μηδεμίαν ποιέεσθαι ἐκ τοῦ ἐμφ. 7, 205 : Ἀπερέουσι ἐκ τοῦ ἐμφ. τὴν συμμαχίην· 5, 37 : Οὕτω δὴ ἐξ ἐμφ. ἀπεστήκεε. Schweigh. in Lex. Xen. Cyrop. 1, 6, 41 : Ἢν ἀνάγκη γένηται ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς μάχην συνάπτειν, Pugnam apertam. || De diis apparentibus inter homines Aristoph. Vesp. 733 : Σοὶ δὲ νῦν τις θεῶν παρὼν ἐμφανὴς ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Plat. Alcib. 2 p. 141, A : Εἴ σοι ἐμφανὴς γενόμενος ὁ θεὸς ἐρωτήσειε· 148, A. Est etiam epith. deorum, ut ἐπιφανὴς, quod v. Inscr. Cnid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 448, 5 : Ἱερέως διὰ βίου τοῦ μεγίστου καὶ ἐμφανεστάτου θεοῦ Ἡλίου· et sim. in Theræa ib. p. 373, 2 : Ὑπὲρ τῆς τοῦ μεγίστου καὶ θεῶν ἐνφανεστάτου αὐτοκράτορος Νέρβα Τραιανοῦ ... ὑγείας καὶ διαμονῆς. Ubi est Illustris, ut Eur. Bacch. 22 : Κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς τελετὰς, ἵν' εἴην ἐμφανὴς δαίμων βροτοῖς· in fr. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 101 : Χρῆν γὰρ τύχας μὲν τὰς μάτην πλανωμένας μηδὲν δύνασθαι, τἀμφανῆ δ' ὑψήλ' ἄγειν. Quo referri licet etiam l. Soph. OEd. T. 909 supra cit. Diodor. 1, 68 : Ἄμασις, ἀνὴρ ἐμφανὴς Αἰγύπτιος. Plut. Mor. p. 108, E : Μνησθήσομαι δὲ τῶν ὄντων ἐμφανεστάτων καὶ πᾶσι διὰ στόματος (qui loco beneficii mortem a diis acceperunt). Symm. Ps. 12, 6 : Τάξω σωτήριον ἐμφανές. Dio Cass. 43, 42 : Οὐ μὴν ἀλλ' ἐμφανέστατα τριττά τε νικητήρια καὶ τριτταὶ πομπαὶ τῶν Ῥωμαίων ἐπ' αὐτῶν ἐκείνων ἐποιήθησαν, ubi adverbialiter cepit Int. || Confusum cum ἀσφαλὴς Xenoph. Comm. 3, 8, 10.]

Ἐμφανῶς, adv. Conspicue, Perspicue, Aperte, Manifeste, [Evidenter, Gl.]. Hesych. non solum hoc ἐμφανῶς, sed et Ἐμφανέστατα [Propalam, Gl.] habet. [Æsch. Sept. 246 : Μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν (verba Eteoclis ad mulieres, prodere timorem, quem concepissent, vetantis)· Eum. 223 : Τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην, τὰ δ' ἐμφ. πράσσουσαν ἡσυχαιτέραν· Ag. 626 : Ἀναχθεὶς ἐμφ. ἐξ Ἰλίου. Soph. OEd. T. 96 : Ἄνωγεν ἡμᾶς Φοῖβος ἐμφ. ἄναξ· 534 : Φονεὺς ὢν τοῦδε τἀνδρὸς ἐμφ. λῃστής τ' ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος· Ant. 655 : Ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν εἷλον ἐμφ. ἐγὼ πόλεως ἀπιστήσασαν ἐκ πάσης μόνην· fr. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 428 : Κλέπτων ὅταν τις ἐμφ. ἐφευρεθῇ· El. 923 : Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ κάτοιδ', ἅ γ' εἶδον ἐμφ. Tr. 278 : Ὀθούνεκ' αὐτὸν μοῦνον ἀνθρώπων δόλῳ ἔκτεινεν· εἰ γὰρ ἐμφ., ἠμύνατο· Aj. 457 : Ὅστις ἐμφ. θεοῖς ἐχθαίρομαι. Eur. Hipp. 945 : Κἀξελέγχεται πρὸς τῆς θανούσης ἐμφ. κάκιστος ὤν· Bacch. 818 : Κἂν ἔλθῃς λάθρᾳ. — Ἀλλ' ἐμφανῶς· Andr. 738, Or. 365, Heracl. 675. Suppl. 928 : Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες ἐς μυχοὺς χθονὸς ... εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς. Aristoph. Ach. 312 : Ταῦτα δὴ τολμᾷς λέγειν ἐμφ. ἤδη πρὸς ἡμᾶς; Nub. 611 : Ὠφελοῦσ' ὑμᾶς ἅπαντας οὐ λόγοις, ἀλλ' ἐμφανῶς. Hippocr. Epid. 6, p. 1180, D : Ἐμφανέως ἐγρηγορὼς θερμότερος τὰ ἔξω. Herodot. 1, 140 : Μάγους μὲν γὰρ ἀτρεκέως οἶδα ποιέοντας ταῦτα· ἐμφανέως γὰρ δὴ ποιεῦσι· 6, 123 : Οἱ μὲν γὰρ (Harmodius et Aristogiton) ἐξηγρίωσαν τοὺς ὑπολοίπους,... Ἀλκμαιονίδαι δὲ ἐμφ. ἐλευθέρωσαν. Thuc. 7, 48 : Ἐμφ. ψηφιζομένους... καταγγέλτους γίγνεσθαι. Xenoph. Anab. 5, 4, 38 : Ἐζήτουν δὲ καὶ ταῖς ἑταίραις αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες ἐμφανῶς ξυγγίγνεσθαι. Demosth. p. 1356, 1 : Ἐκώμαζέ τ' ἀεὶ μετ' αὐτοῦ, συνῆν τ' ἐμφ. ὁπότε βουληθείη πανταχοῦ. Æneas Tact. c. 10, p. 31 : Τὸ ἀγγελθὲν ἐμφ. προκεῖσθαι ἐν ἀγορᾷ. Plut. Sol. c. 23 : Αὗται γὰρ (αἱ ἑταῖραι) ἐμφ. φοιτῶσι πρὸς τοὺς διδόντας· Mor. p. 795, B : Μὴ μόνον ἐμφ. μηδὲ δημοσίᾳ ὀνειδίζειν· 72, C : Σφόδρα δὲ ἐμφ. ἀναλεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς ὑποφερομένους. Compar. Plato Phil. p. 31, E : Ἐμφανέστερον ἔτι ταὐτὰ πειρώμεθα λέγειν. Confus. c. ἀφανῶς apud Polyb. 3, 50, 8.]

Ἐμφᾰνίζω, ἰσω et Att. ιῶ, Repræsento, Ante oculos pono, Conspicuum exhibeo, Patefacio. [Ἐμφανίζω, Allego, Intimo; Ἐμφανίζει, Dinoscit; Ἐμφανίζειν, Declarare; Ἐμφανίσαι, Intimare; Ἐμφανίζων, Allegandum; Ἐνεφάνισεν, Allegavit, Gl.] Jo. 14, 21 : Καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτὸν, (repetitur autem et versu proxime sequente,) Conspicuum me exhibebo, Præbebo me conspiciendum. [Exod. 33, 13 : Ἐμφάνισόν μοι σεαυτὸν, γνωστῶς ἵνα ἴδω σε.] Lucian. [Prometh. c. 6] : Εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἑνὶ μάλιστα τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν, Veritatem patefacere. Ep. ad Hebr. 11, [14] : Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες, ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι, Declarant, s. Aperte s. Palam ostendunt. Apud Luc. autem est Indicare aliquid cuipiam, s. Certiorem facere quempiam de re aliqua : Act. 23, 22 : Ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. In eod. cap. cum dativo, et quidem sequente part. ὅπως, v. 15 : Νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ, ὅπως αὔριον αὐτὸν καταγάγῃ πρὸς ὑμᾶς. Sed dicit etiam ἐμφανίζειν περί τινος, 25, 15 : Περὶ οὗ, γενομένου μου εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην. Est autem observandum, eos qui hic dicuntur ἐμφανίζειν περί τινος, αἰτούμενοι κατ' αὐτοῦ δίκην, alibi dici brevius ἐμφανίζειν κατά τινος, sc. in principio ejusd. cap. : Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου. Quibus in ll. ἐμφανίζειν redditur Indicare, a veteri autem Interprete Adire; vertit enim De quo adierunt : et, Adversus quem adierunt. Existimo certe verbum istud in his aliisque hujusmodi ll. id plane esse, quod nostra lingua vocat *Informer*, quum dicit *Informer quelqu'un de quelque fait*, et nominatim, *Informer le juge*. Est præterea considerandum, convenire hoc ἐμφανίζειν cum Lat. nomine Manifestus juncto genitivo, quum videl. dicitur Manifestus delicti, sceleris, flagitii. Perinde enim est ac si dicas, imitando illum vocis activæ usum, ἐμφανισθείς : nisi quod ἐμφανισθεὶς ad verbum sonat potius Manifestatus. Accipitur alioqui pass. Ἐμφανίζομαι pro In conspectum venio, Conspicuum me exhibeo, Appareo. [Diog. L. 1, 7 : Καὶ αὐτοῖς θεοὺς ἐμφανίζεσθαι λέγοντες, Apparere. Matth. 27, 53 : Καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.] Ad Hebr. 9, [24] : Νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν. [De usu verbi, ab HSt. fere tantum ex S. S. libris repetiti, hæc addenda ex profanis. In fr. Eurip. Philoct. ap. Aristot. Rhet. ad Alex. c. 19, p. 1433, 14 : Ὁ δ' αὐτὸς αὐτὸν ἐμφανιεῖ σοι λέγων, Heathii conj. ἐμφανίζει an ferat sententia propter brevitatem fr. non licet decernere. Xenoph. Comm. 4, 3, 4 : Ἄστρα, ἃ ἡμῖν τὰς ὥρας ἐμφανίζει· Cyrop. 8, 1, 26 : Ἐμφανίζων δὲ καὶ τοῦτο ὅτι περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο κτλ. 2, 1 : Φιλανθρωπίαν τῆς ψυχῆς ὡς ἠδύνατο μάλιστα ἐνεφάνιζεν· Ages. 1, 12 · Τισσαφέρνην μὲν ἐμφανίσας ἐπίορκον ἄπιστον πᾶσιν ἐποίησεν. Plato Tim. p. 49, A : Νῦν δὲ ὁ λόγος ἔοικεν εἰσαναγκάζειν χαλεπὸν καὶ ἀμυδρὸν εἶδος ἐπιχειρεῖν λόγοις ἐμφανίσαι· 61, C : Καὶ τὰ μὲν ... εἴδη σχεδὸν ἐπιδέδεικται, τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δι' ἃς αἰτίας γέγονε πειρατέον ἐμφανίζειν· conf. Sophist. p. 218, B; 244, A, Crat. p. 438, E, etc. Demosth. p. 188, 13 : Ὃν ἡ τύχη καὶ τὸ δαιμόνιον φίλον μὲν ἀλυσιτελῆ, συμφέροντα δ' ἐχθρὸν ἐμφανίζει· 600, 9 : Ἔστι τοίνυν ἀνάγκη τοὺς ἐλέγχοντας ἢ τεκμήρια δεικνύναι δι' ὧν ἐμφανιοῦσι τὸ πιστὸν ὑμῖν. ... 1405, 11 : Σοῦ διὰ τῶν τῆς ὄψεως σημείων τὰ κάλλιστα τῶν ἠθῶν ἐνεφάνισε (τὸ δαιμόνιον). Æschin. p. 18, 13 : Οὐ μόνον τοὺς ζῶντας ἐμφανίζειν δυναμένην (τὴν φήμην) ὁποῖοί τινες ἂν τυγχάνωσιν ὄντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς τετελευτηκότας. Isæus ap. Dionys. Isæi c. 5, p. 593, 15 : Λόγου ἀπαγγελθέντος πρὸς τοὺς οἰκείους ὡς ἄρα τετελευτήκοιεν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ, οὔσης μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμαθεῖ τούτῳ, ... ἐνεφάνισε τὰ χρήματα, ἃ ἦν μοι παρ'

αὐτῷ, καὶ ἀπέδωκε πάντα. Æneas Tact. c. 4, p. 22: Τοῖς δὲ μὴ οὕτω πράττουσιν ἃ συμβέβηκεν ἐμφανισθήσεται ἐκ τῶν ἤδη γενομένων, ἵνα ἐπὶ παραδείγματος καὶ μαρτυρίου καθαροῦ παραλέγηται· 6, p. 24: Ὁ δὲ ἔμπειρος (ἡμεροσκόπος) ... τὴν ἀλήθειαν ἐμφανιεῖ· 22, p. 65: Ἄριστον δ' ἐν τοιαύταις νυξὶν ἔξω τοῦ τείχεος (sic) κύνας προσδεδέσθαι νυκτερεύοντας, οἵπερ ἐκ πλείονος ἐμφανιοῦσι τὸν ἐκ τῶν πολεμίων κατάσκοπον κτλ. 68: Ὁ δὲ στρατηγὸς τὸ ἐμφανιζόμενον αὐτῷ τοῖς ἄλλοις φύλαξι δηλούτω σαλπιγγι· 25, p. 78: Εἴη δ' ἂν τὰ παρασυνθήματα τοιάδε· ἐν μὲν ταῖς σκοτειναῖς νυξὶ τό τε σύνθημα ἐρωτᾶν καὶ φωνεῖν τι μᾶλλον καὶ ψόφον ἐμφανίσαι· τὸν δὲ ἐρωτώμενον τό τε σύνθημα ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλο προσυγκείμενον φωνῆσαι ἢ ψόφον ἐμφανίσαι, Sonum edere. Ubi olim ἐκφ. 27, p. 85: Πρὶν ἢ τὰ ἔξω προερευνηθέντα ἐμφανισθῇ καθαρὰ εἶναι πολεμίων· 31, p. 97: Πασῶν μὲν ἀδηλοτάτη πέμψις, πραγματωδεστάτη δὲ νῦν μοι [ἡ] διὰ γραμμάτων ἐμφανισθήσεται· 100: Προσυνέθεντο ἀλλήλοις ὁ μὲν τῆς πόλεώς τι χωρίον, ὁ δὲ τοῦ στρατοπέδου, εἰς ὅπερ ἐτόξευον, ὅ,τι ἄν τι (hæc duo del.) ἤθελον ἀλλήλοις ἐμφανίσαι. Aristot. Soph. el. 1, p. 164, 25: Ἔστι δ' A ὡς ἓν πρὸς ἓν εἰπεῖν ἔργον περὶ ἕκαστον τοῦ εἰδότος ἀψευδεῖν μὲν αὐτὸν περὶ ὧν οἶδε, τὸν δὲ ψευδόμενον ἐμφανίζειν δύνασθαι· 8, p. 169, 36: Πλὴν ἐπί γέ τινων ἅμα συμβαίνει προσερωτᾶν τὸ ἐνδεὲς καὶ τὸ ψεῦδος ἐμφανίζειν· ubi est fere i. q. ἐλέγχειν. V. Ἐμφάνισις. De usu Polybii Schweigh. in Lex.: «Ἐμφ., Significare, Declarare, Docere, Aperire. Ἐμφανίζων ὃν τρόπον 3, 34, 8. Cum accus. rei 10, 37, 7 (i. q. ἐξηγεῖσθαι ib. 8). Et cum διότι: Πρὸς τοὺς φίλους ἐνεφάνισε διότι, 1, 32, 2; 31, 8, 3. Cum dat. pers., Ἵνα τέτταρσιν οὗτος ἐμφανίσῃ νεανίσκοις, 6, 35, 8. Ἐμφ. ἑαυτὸν, Mentem suam declarare, aperire, 30, 17, 2». Sic Philoch. ap. Athen. 2, p. 37, E: Οἱ πίνοντες οὐ μόνον ἑαυτοὺς ἐμφανίζουσιν οἵτινές εἰσιν.... Cit. Hemst. Cum dat., ut supra, inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, 16: Ἐμφανίζει τῇ βουλῇ βούλεσθαι τὴν σύνοδον ἀναθεῖναι εἰκόνα γραπτήν. Alia ib. p. 712, 5: Ἐμφανισάντων μοι περὶ τῶν ... ἀδικημάτων· 26: Ἐμφανίσας τῷ στρατηγῷ ὅπως ἂν μὴ.... (Olb. ib. vol. 2, p. 119, 86: Τῶν δὲ ἀρχόντων τήν τε παρουσίαν ἐμφανισάντων τοῦ βασιλέως καὶ διότι ἐν ταῖς προσόδοις ἐστὶν οὐδέν.) Diodor. 14, 12: Βούλεσθαι γὰρ ἐμφανίσαι πρῶτον τὴν ἐπιβουλὴν τῷ βασιλεῖ· Exc. vol. 2, p. 626, 81: Πρεσβευτὰς τοὺς ἐμφανιοῦντας αὐτῷ τὴν εὔνοιαν τῆς συγκλήτου. Id. 20, 106: Ἐξέπεμψαν πρεσβευτὰς ... περί τε τῆς ὑπερηφανίας τῆς ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἐμφανίζοντες κ. τ. λ. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 465, n. 2679, B: Περὶ ὧν ... ἀποστείλαντες πρεσβευτὰς ἐμφανίζοντι. Photius ap. Jo. Damasc. App. ad Stob. Gaisf. p. 69: Κατόπτρῳ μὲν ἐμφανίζεται τύπος τῆς μορφῆς τοῦ σώματος. Plut. Cim. c. 2: Εἰκόνα τὴν τὸ ἦθος καὶ τὸν τρόπον ἐμφανίζουσαν· Cat. min. c. 72: Ἔμπροσθεν (phalangis) ἑαυτὸν ἐμφανίζων καὶ συνεξορμῶν τοὺς συμμένοντας· Mor. p. 1133, D: Ἐπεὶ δὲ τοὺς αὐλῳδικοὺς νόμους καὶ κιθαρῳδικοὺς ὁμοῦ ἐμπεφανίκαμεν. Jo. Malal. p. 449, 10: Ὅστις θεῖος τύπος ἐνεφανίσθη ἐν πάσαις ταῖς ἐξωτικαῖς πόλεσιν.]

[Ἐμφάνῐσις, εως, ἡ, Declaratio, Demonstratio. Aristot. Soph. el. 24, p. 179, 18: Οὐχ ἡ πάσης ἁμαρτίας ἐμφ. λύσις ἐστίν· ib. 23: Ἦν γὰρ ἡ λύσις ἐμφ. ψευδοῦς συλλογισμοῦ. || Insinuatio, in Novell. 15 Justiniani cap. 3. Ducang. V. Ἐμφανιστικός.]

[Ἐμφανίσκω, i. q. ἐμφανίζω. Iambl. De Pyth. vita § 260, p. 208, e scripto Pythagoreo: Τὸν Ὅμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν ἐν οἷς εἴρηκε Ποιμένα λαῶν· ἐμφανίσκειν γὰρ βοσκήματα τοὺς ἄλλους ὄντας ὀλιγαρχικὸν ὄντα.]

Ἐμφανισμὸς, ὁ, Patefactio, Declaratio. [Definitt. Plat. p. 413, D: Ἱροθυμία ἐμφανισμὸς προαιρέσεως πρακτικῆς. Maccab. 2, 3, 9: Περὶ τοῦ γεγονότος ἐμφανισμοῦ, Indicii. Ap. Hesych. v. Ἀρδανίαι legitur ἐμφανισμὸν mendose pro ἀφαγνισμὸν, ut videtur. Id.: Εἰσαγγελία, κατηγορία, ἐμφ., μήνυσις. Ἐμφανισμοῦ, Instructionis, Gl. L. Dind.]

Ἐμφανιστέον, Patefaciendum, Aperiendum, Declarandum. [Plato Tim. p. 65, C: Πρῶτον μὲν οὖν ὅσα τῶν χυμῶν πέρι λέγοντες ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπελίπομεν ἴδι' ὄντα παθήματα περὶ τὴν γλῶτταν, ἐμφ. ᾗ δυνατόν. L. D. Strab. part. 1, p. 156, 2 Cor.: Καὶ τούτων δὲ τὰς ... δυναμένας ἐμφ. Hase.]

[Ἐμφανιστὴς, ὁ, Delator. Aristeas De lxx interprr. p. 283. Weigel. Declarator, Pseudochrysost. vol. 7, p. 278, 12: Ὁ τῆς προγνώσεως ἐμφ. L. Dind. Peyron Papyr. græc. part. 1, p. 42, 32: Ἐμφανιστοῦ σχῆμα περιθέμενον, Delatoris more; et ib. p. 40, 12: Ἐμφ. καὶ κατηγόρου τάξιν ἔχοντα. Aristeæ locum repetit Euseb. Præp. ev. p. 375, A. Hase.]

[Ἐμφανιστικὸς, ἡ, ὀν, Declarans. Definitt. Plat. p. 414, E: Ἀπόδειξις λόγος συλλογιστικὸς ἀληθής· λόγος ἐμφ. διὰ προγινωσκομένων. Longin. De subl. 31, 1: Ἔστιν ἄρ' ὁ ἰδιωτισμὸς ἐνίοτε τοῦ κόσμου παρὰ πολὺ ἐμφανιστικώτερον. || Ἐμφανιστικὰ et Ἐμφανίσιμα dicuntur Præstationes ab allectis in clerum datæ ceteris clericis prò Insinuatione, i. e. relatione in catalogum ministrorum ecclesiæ. V. Nov. 56 Justiniani et Julian. Antecess. Galli dicunt *droit de bienvenue*. Ducang. Formæ ἐμφανίσιμα exx. duo Jo. Antioch. in Capitt. eccles. p. 662 attulit Suicer. Thes. vol. 1, p. 1102.]

[Ἐμφαντάζω τὴν ψυχὴν, Animum variis imaginibus illudo, Method. p. 317. Ἐμφαντάζομαι, Tanquam larva imponor, M. Anton. 2, 12: Τὰ ἐμφανταζόμενα αὐτῷ (τῷ ἀποθανεῖν), Quibus tanquam larvis horrendis instructa mors imaginationi nostræ semet objicere assolet, Gatak. Kall. Eust. Opusc. p. 176, 78: Εἰ ὁ τοσοῦτος εἶναι δοκῶν οὕτω μικροφυεῖ ζώῳ ἐμφαντάζεται· Il. p. 35 extr.: Διὰ τὸ τῇ ποιήσει πᾶν μάθημα καὶ τέχνην ἅπασαν ἐμφαντάζεσθαι. || Medio id. Opusc. p. 142, 70: Ἡμεῖς μὲν γὰρ ἐνενοοῦμεν, ὡς παρὰ τὸ ἵε ὁ ἱερὸς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ διερὸς καὶ κρατερὸς καὶ τῶν ὅσα τοιαῦτα· σὺ δὲ γλαφυρώτερον περιενοήσω, ῥῶσιν ἐμφαντασάμενος τῷ τοῦ ἱεροῦ ὀνόματι. Quibus ll. omnibus est, ut ubique, simpl. Apparere et Ostendere, vel Imaginari et Imaginare in re aliqua.]

[Ἐμφάντᾰσις, εως, ἡ, Imaginatio. Plotin. Enn. 3, 6, p. 585, 14: Ἕλκει δὲ ἕκαστον κατὰ τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἣν ἔχει· ἔχει δὲ ἐκεῖθεν, καὶ τὸ μὲν ποιοῦν μέγα τὴν ὕλην, ὡς δοκεῖ, ἀπὸ τῆς ἐμφαντάσεως τοῦ μέγα.]

[Ἐμφάντασμα, τὸ, Ostensio in re aliqua. Eustath. Opusc. p. 57, 73: Ἐνταῦθα γὰρ ἐνοπτρίζει (Pindarus) τῇ ἐστεφανωμένῃ Κυρήνῃ πόλει τὴν ἡρπασμένην ἡρωΐδα κόρην, τὸ κύριον, ἥπερ ἡ πόλις ὁμώνυμος. Πολλαχοῦ δὲ τοιοῦτον δυαστικὸν ἐμφάντασμα ποιεῖ, ἔχον καὶ αὐτὸ ἴδιόν τι πρὸς χαρακτήρισμα.]

Ἐμφαντικὸς, ἡ, ὀν, invenitur, et Ἐμφαντικῶς, quamvis Ἔμφανσις cum ν e nullo afferatur loco. Exp. autem a Buel. ἐμφαντικὸς ap. Synes. [Ep. 67, p. 216, B: Ἵνα διὰ τῆς συνηθεστέρας τῇ πολιτείᾳ φωνῆς τὴν ἐνίων κακίαν ἐμφαντικώτερον παραστήσαιμι], Significativus cum emphasi. [Sed hoc est idem per idem, quum emphasis, ut infra dicemus, nihil sit nisi Significatio. Vis voc. ἐμφαντικὸς optime exprimitur lat. Significans. Polyb. 18, 6, 2: Ἡ δὲ παράκλησις ἦν αὐτοῦ βραχεῖα μὲν, ἐμφαντικὴ δὲ καὶ γνώριμος τοῖς ἀκούουσιν. Ἐναργῶς γὰρ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἐνδεικνύμενος ἔλεγε τοῖς αὑτοῦ στρατιώταις, Οὐχ οὗτοι Μακεδόνες εἰσὶν κτλ. Plut. Mor. p. 747, E: Οὕτως ἐν ὀρχήσει τὸ μὲν σχῆμα μιμητικόν ἐστι μορφῆς καὶ ἰδέας καὶ πόλιν ἡ φορὰ πάθους τινὸς ἐμφαντικὸν ἢ πράξεως ἢ δυνάμεως, ubi ἐμφατικὸν libri deteriores, ut est: 1010, C: Ῥῆμα πράξεως ἐμφατικὸν αἰσχρᾶς. L. D. Iambl. De Pyth. vita 15, 67, p. 55: Τὸ γὰρ περιώσια (in versu Empedoclis) καὶ τὰ ἐοικότα ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς ἐξαιρέτου ... διοργανώσεως ἦν. Schol. Apoll. Rh. 3, 1013: Ἐμφαντικὴ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως· ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν. Angl. Plut. Mor. p. 1009, E: Καὶ νὴ Δία πολλάκις ἐπιμειδίασις καὶ ἀποσιώπησις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον. Schol. Hom. Il. O, 626, ab Schæf. cit.: Ἡ γὰρ ἀρσενικὴ ἐκφορὰ (in δεινὸς ἀήτη) ἐμφαντικώτερον τὸν λόγον ἀπεργάζεται καὶ τὸν ἄνεμον σφοδρότερον δείκνυσι. Philo vol. 2, p. 162, 41: Μία μὲν αἰτία ἥδε· λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα τῆς προτέρας ἐμφαντικωτέρα, Majoris significationis, Int. L. D. Ἐμφαντικώτερος, Magis perspicuus. Iren. p. 104. Kall.]

Ἐμφαντικῶς, sicut et ἐμφατικῶς, reddi potest Significanter, Magna significatione, Magna cum significatione s. Luculenta. Philo: Ἅπερ δὴ μόνα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφ. τὰ δηλούμενα, int. Turn. Quæ sola sententiam significatione luculenta declaratura erant. Sic Polyb. [11, 12, 1]: Βραχέως μὲν, ἐμφ. δὲ [τοῦ παρόντος κινδύνου], Breviter quidem, sed significanter. Paucis quidem verbis, sed iis significantibus. At VV,

LL. ἐμφαντικῶς int. Evidenter, et Perspicue. V. etiam Hesych. et Suid. [Plut. Mor. p. 104, B, loco jam in Ἐκφαντικῶς cit., alii libri ἐμφαντικῶς, quod recipiendum erat. Sic de pictore Arati c. 32 : Τὸ δ' ἔργον ἐν τοῖς μεγίστοις διεβοήθη καὶ Τιμάνθης ὁ ζωγράφος ἐποίησεν ἐμφ. τῇ διαθέσει τὴν μάχην ἔχουσαν, Pictura prœlium ad vivum expressit. Quæst. et respons. ad orthod. 26, p. 451, E : Ἐπειδὴ ἐν τῇ τοῦ πράγματος διηγήσει ἐμφ. περιέχεται ἡ τοῦ πράγματος ἔννοια. Ap. schol. Soph. El. 995 : Λίαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὁπλίζεσθαι, a Boiss. cit., contra cod. erat editum pro ἐμφατικῶς. Comparat. Polyb. 12, 27, 10 : Ἔτι δὲ ἐμφαντικώτερον ὁ ποιητὴς εἴρηκε περὶ τούτου τοῦ μέρους. Ἐκεῖνος γὰρ βουλόμενος ὑποδεικνύειν ἡμῖν οἷον δεῖ τὸν ἄνδρα τὸν πραγματικὸν εἶναι, προθέμενος τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πρόσωπον λέγει πως οὕτως, Ἄνδρα μοι ἔννεπε κτλ. Superl. Philo vol. 1, p. 50, 21 : Τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐμφαντικώτατα (perperam ed. ἐμφανικ.) παρίστησιν. Schol. Hom. Il. X, 146 : Ἐμφ. δὲ κεῖνται αἱ προθέσεις. L. Dind.]

[Ἐμφανῶς. V. Ἐμφανής.]

[Ἐμφαρμάσσω, Medicamine s. veneno illino. Galen. vol. 2, p. 53, 17 : Τοὺς ἰοὺς τῶν θηρίων ἢ τοὺς ἐμπεφαρμαγμένους βέλεσιν. Hase.]

[Ἐμφᾰρύσσομαι.] Extat et partic. Ἐμφαρυγξάμενος, tanquam a them. ἐμφαρύσσομαι, de eo qui in guttur immisit et deglutiit seu devoravit. (Ab Hesych. ἐμφαρυξάμενος sine γ exp. ἐμφαγών.) In VV. LL. ex Diosc. [8, 15] : Ἐμφαρυγξάμεναι λίθους διαλύουσι. Sed ibi exponitur, Faucibus insinuatos lapides dissolvunt, it. Lapides ingluvie sua mollitos dissolvunt.

Ἔμφᾰσις, εως, ἡ, παρὰ τὸ ἐμφαίνεσθαι, et Ἐμφατικὸς, quæ formari videntur a prima persona præt. pass. ἐμπέφασμαι : ut μίασμα ἀπὸ τοῦ μεμίασμαι, et μολυσμὸς ἀπὸ τοῦ μεμόλυσμαι : quod et μεμόλυμμαι ut μεμίαμμαι dicitur. [Verba Budæi Comm. p. 295. Iterum HSt. :] Ἔμφασις, ἡ, Repræsentatio, Inanis [immo Apparens] rei exhibitio, Simulacrum, Species edita, Bud. p. 525 ex Aristot. [De mundo c. 4, p. 395, 30 : Τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ' ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ' ὑπόστασιν· κατ' ἔμφ. μὲν ἶριδες καὶ ῥάβδοι, καθ' ὑπ. δὲ σέλα καὶ διάττοντες καὶ κομῆται καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. Ἶρις μὲν οὖν ἐστιν ἔμφασις ἡλίου τμήματος ἢ σελήνης, ἐν νέφει νοτερῷ καὶ κοίλῳ καὶ συνεχεῖ πρὸς φαντασίαν ὡς ἐν κατόπτρῳ θεωρουμένη κατὰ κύκλου περιφέρειαν· ῥάβδος δ' ἐστὶν ἴριδος εὐθεῖα· ἄλως δ' ἐστὶν ἔμφ. λαμπρότητος ἄστρου περίαυγος. Conf. Plut. Mor. p. 358, F; 359, A, et ubi Aristotelica repetuntur 894, B] : cui ait κατ' ἔμφασιν εἶναι significare, Speciem tantum præbere et substantiæ simulacrum. V. plura ibid. [Id. Probl. 23, 9, p. 932, 24 : Τὸ γὰρ ἔλαιον χρῶμα ἔχει, τὸ δὲ ὕδωρ ἄχροον παρεμφαινόμενον σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφ. Meteorol. 1, c. 8, p. 345, 15 : Εἰ μὲν γὰρ τότε ὁρῶν ἠρεμοίη καὶ τὸ ἔνοπτρον καὶ τὸ ὁρώμενον ἅπαν, ἐν τῷ αὐτῷ σημείῳ τοῦ ἐνόπτρου τὸ αὐτὸ φαίνοιτ' ἂν μέρος τῆς ἐμφάσεως, Imaginis. Easdem τὰς κατοπτρικὰς ἐμφάσεις dicit Plut. Mor. p. 901, C. Sim. de rerum in oculi pupilla apparentium imaginibus, Theophr. De sensu § 27 : Ὁρᾶν μὲν γὰρ τῇ ἐμφάσει τῆς κόρης· οὐκ ἐμφαίνεσθαι δὲ εἰς τὸ ὁμόχρουν, ἀλλ' εἰς τὸ διάφορον· 36 : Περὶ δὲ τῆς ἐμφάσεως κοινή τις ἐστιν ἡ δόξα· σχεδὸν γὰρ οἱ πολλοὶ τὸ ὁρᾶν οὕτως ὑπολαμβάνουσι διὰ τὴν γινομένην ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἔμφασιν. Τοῦτο δὲ οὐκέτι συνεῖδον ὡς οὔτε τὰ μεγέθη σύμμετρα τὰ ὁρώμενα τοῖς ἐμφαινομένοις οὔτε ἐμφαίνεσθαι πολλὰ ἅμα καὶ τἀναντία δυνατόν. Ἔτι δὲ κίνησις καὶ διάστημα καὶ μέγεθος ὁρατὰ μέν, ἔμφασιν δ' οὐ ποιοῦσιν· 37 : Τὸ φῶς (ποιεῖ) αἴτιον τῆς ἐμφάσεως. Καίτοι πρῶτον μὲν τὸ φῶς ὁρῶμεν αὐτὸ δι' οὐδεμιᾶς ἐμφάσεως· in eodemque scripto quum alibi tum 80 : Διὰ τὴν ἀπορροὴν καὶ τὴν ἔμφασιν τὴν εἰς τὴν ὄψιν· De lapid. 30 : Ἡ ὑαλοειδὴς, ἣ καὶ ἔμφασιν ποιεῖ καὶ διάφασιν, Et rejicit imagines et perlucet. Plut. Mor. p. 354, C : Τῆς φιλοσοφίας ἐπικεκρυμμένης τὰ πολλὰ μύθοις καὶ λόγοις ἀμυδρὰς ἐμφάσεις τῆς ἀληθείας καὶ διαφάσεις ἔχουσιν. Conf. ib. 728, A; 735, A; C; 930, B; 1001, E. Id. impropr. 747, D : Πρὸς τὰς ἐμφάσεις καὶ τὰς μιμήσεις καὶ ὀνοματοποιίαις χρῶνται καὶ μεταφοραῖς (poetæ). Eust Opusc. p. 144, 43 : Τῆς δὲ κατὰ λόγον ψυχῆς οὐ καθικνοῦνται εἰς τὸ πᾶν, ἀλλ' εἰς ὅσον ἀμυδρὰν παραφαίνειν ἔμφασιν. Diodor. 1, 38 : Καθόλου γὰρ περὶ τοὺς τοπους τούτους οὔτε πάγος οὔτε ψύχος οὔθ' ὅλως χειμῶνος ἔμφασις γίνεται. Dionys. De Thucyd. c. 16, p. 846, 14 : Πολλὰ καὶ ἄλλα τις ἂν εὕροι ... ῥαθύμως ἐπιτετροχασμένα, καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, Ne umbram quidem. Porphyr. De antro N. c. 11, p. 13 : Αἱ συναντῶσαί τισι κατὰ φαντασίαν ... εἰδώλων ἐμφάσεις. Philes De anim. 35, 16, p. 140 : Δρῶν ἀσαφεῖς τῶν ποδῶν τὰς ἐμφάσεις, Pedum vestigia. Repræsentatio vertere licet ap. Diodor. 1, 88 : Τὸ γὰρ ζῷον τοῦτο (hircum) παραδεδόσθαι πρὸς τὰς συνουσίας ὑπάρχειν ἐνεργέστατον· ἐκείνους διὰ ταύτης τῆς ἐμφάσεως (quod Panum et Satyrorum εἰκόνας fingeret ἐντεταμένας) χάριν ἀποδιδόναι περὶ τῆς πολυτεχνίας τῆς ἑαυτῶν. || Aspectus, Apparentia. Polyb. 37, 2, 1 : Προυσίας ὁ βασιλεὺς εἰδεχθὴς ὢν κατὰ τὴν ἔμφασιν. Plut. Mor. p. 1073, B : Ἦν δὲ λέγοντες καὶ ὀνομάζοντες ἔμφασιν κάλλους ἐπαγωγὸν εἶναι τοῦ ἔρωτος λέγουσι, πρῶτον μὲν οὐκ ἔχει τὸ πιθανόν· ἐν γὰρ αἰσχίστοις καὶ κακίστοις οὐκ ἂν ἔμφ. γένοιτο κάλλους.] At vero Suidas ἔμφασιν vult esse προσποίησιν, vel ἐννόησιν, vel τὸ μέγεθος : afferens e Polyb. [5, 110, 6] : Ὁ δὲ Φίλιππος ἀνεχώρησε διαταραχθείς· ποιῶν δὲ ἔμφασιν ὡς ἐπί τινα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ πράξεων ἐπεστραφώς [ἐπεστροφώς. V. infra]. Sed non dubito quin hic ποιῶν ἔμφασιν dictum sit pro Simulans : quare illud προσποίησιν probo, non item ἐννόησιν (quamvis ἐμφαντικῶς [quod v.] exponat itidem ἐννοητικῶς), at tertium illud, τὸ μέγεθος, plane ab hoc l. alienum est. Exp. et ἔνδειξις, afferens et alium l., et quidem duobus in ll. et diverse eum scribens, ut ibi videre est. Affertur porro et e Ceb. Thebano ἔμφασιν ἐποίει, sequente itidem part. ὡς, ubi scribit [§ 1] : Ἔμφασιν ἐποίει ὡς προστάττων τι, quod redditur, E factis signis quidpiam videbatur imperare. Ego vero malim, Præ se ferebat se velle imperare s. jubere. Hoc autem sensu dicitur etiam Significationem aliquam dare alicujus rei. [De Polybio, qui magnopere utitur hoc voc., Schweigh. in Lex. : « Ἔμφ., Declaratio, Expositio, Significatio, Species. Ἡ καθόλου τῆς ὑποθέσεως ἔμφ. 3, 1, 8. Ἡ καθολικὴ ἔμφ. 6, 5, 3 (opp. ὁ κατὰ μέρος λόγος ibid.). Αἱ ἐμφάσεις (i. q. λόγοι vel ἀποφάσεις), Dicta, Verba, Adserta, Enunciata, 12, 13, 2. Ἐμφάσεως χάριν, Quo magis res pateat, Quo minus ignoretur, 9, 1, 6. Ἱκανὴν τοῦ πράγματος ἔμφ. λαβεῖν διὰ τούτου, Sufficientem rei notitiam capere, Satis rem intelligere, ib. 24, 3; 24, 5, 10. Τοῦτο τὸ ὄνομα περιέχει τὴν ἀσεβεστάτην ἔμφ., Summæ impietatis significationem, 2, 59, 6. Οὐδεμίαν ἔμφ. ποιήσας παρῆν, Nullo indicio facto, 26, 10, 5. Ἔμφασιν ἐποίει τοῖς ἔνδον ὡς πολιορκήσων, Speciem præbebat obsidionem parantis, 4, 80, 10 (et l. supra cit. ab HSt.). Ἐποίει ἔμφασιν περὶ τοῦ μὴ τυχόντως χρῆσθαι ταῖς ἐπιβολαῖς, Significavit, Speciem sibi sumsit, Videri voluit se haud temere etc., 28, 4, 11. Κατηγόρουν τοῦ βασιλέως, ἔμφασιν ποιοῦντες τῆς πρὸς Ἀντίοχον κοινοπραγίας, Significantes eum cum Antiocho facere, 31, 6, 4. Sic, Μάλιστα δὲ κατὰ τούτων ἐποίει τὰς ἔμφ., Hos maxime designabat suo sermone, accusabat, 28, 4, 8. Rursus, Speciem præ se ferre, Significationem dare : Τοῦ μνησικακεῖν ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν οὐδ' ἡντιναοῦν ἔμφ. ἐποίουν, fr. ap. Suid. v. Μνησικακεῖν. Βραχεῖαν ἔμφ. ἐποιήσατο αὐτῷ ὡς οὐκ ἀδυνάτου τῆς ἐπιβολῆς οὔσης, 14, 1, 10. Ἔμφ. ἐναντίαν ὑποδεικνύειν, Aliud simulare quum agas, 2, 47, 10. Συνεργοῦντες κατὰ τὴν ἔμφ., In speciem, Specie, 5, 63, 2. » Sic Maccab. 2, 3, 8 : Τῇ μὲν ἐμφάσει ... τῷ πράγματι δέ. Porro Diodor. 11, 89 : Ἔμφασιν μὲν οὖν ἔχει τὸ ἀναβαλλόμενον ὕδωρ ὡς ὑπάρχει διάπυρον, οὐ μὴν ἀκριβῆ τὴν ἐπίγνωσιν ἔχει· Exc. p. 522, 53 : Τῇ μὲν γὰρ θηλείᾳ πρόσκειταί τι κατὰ τὴν φύσιν παρεμφερὲς ἄρρενι μορίῳ, τῷ δὲ ἄρρενι κατὰ τὸ ἐναντίον ἔμφασις θηλείας φύσεως. Sotion. De mirab. p. 124, 9 : Κρήνη ... ἔμφασιν ποιοῦσα μέλλειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους· cujus ad exemplum locum Antigoni corrigit Bentl. ad fr. Callim. p. 452. Plut. Mor. p. 63, F : Σύντασιν προσώπου, ποιοῦσαν ἔμφασιν καὶ δόκησιν ἐπιπόνου χρείας καὶ κατεσπευσμένης· 141, E : Ποιεῖ δὲ τοιαύτην οὐ χρυσὸς ..., ἀλλ' ὅσα σεμνότητος, εὐταξίας, αἰδοῦς ἔμφασιν περιτίθησιν. Strabo 10, p. 455 : Ἔστι μὲν γὰρ δέξασθαι τὰ τέσσαρα κλίματα, τὴν ἠῶ (in l. quodam Hom.) δεχομένοις τὸ νότιον μέρος· ἔχει δέ τινα τοῦτ' ἔμφασιν, Habet quandam speciem. || Significatio, Indicium. Plut. Mor. p. 1051, B : Πρὸς δὲ τούτοις λέγων ἐνίοις ἀδικήμασιν ἐνίστασθαι τὸν

θεὸν, ἔμφασιν πάλιν τῆς τῶν ἀναμαρτήτων δίδωσιν ἀνοσιότητος· conf. Alex. c. 1, Mor. p. 19, A; 35, A; Joseph. B. J. 2, 14, 3; 4, 3, 13. Vel Documentum, Plut. Mor. p. 1044, D: Γένοιτο δ' ἂν μάλιστα τούτου (τοῦ φιλοκαλεῖν τὴν φύσιν) ἔμφασις ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ ταώ.] || Sed Rhetoribus ἔμφασις est Schema, quum videl. subest verbis tacita etiam quædam significatio, vel plusquam dixeris significatio, ut Fabius loquitur. [Significantia, Significatio, Gl.] Ita enim ille 9, 2, circa principium: Quid vero agit omnino eloquentia detractis amplificandi minuendique rationibus? quarum prior desiderat illam plusquam dixeris significationem, i. e. ἔμφασιν, et superlationem veritatis, et trajectionem. Idem in eod. cap. [§ 64]: Est ἔμφασις etiam inter figuras, quum ex aliquo dicto latens aliquid eruitur, ut apud Virgilium [Æn. 4, 550]: Non licuit thalami expertem sine crimine vitam Degere more feræ? Quanquam enim de matrimonio queritur Dido, tamen huc erumpit ejus affectus, ut sine thalamis vitam non hominum putet, sed ferarum. Aliud apud Ovidium genus, apud quem et Myrrha nutrici amorem patris sic confitetur [Metam. 10, 422]: O, dixit, felicem conjuge matrem. Huic vel confinis, vel eadem est, qua nunc utimur plurimum. Jam enim ad id genus, quod et frequentissimum est, et expectari maxime credo, veniendum est: in quo per quandam suspicionem, quod non dicimus, accipi volumus: non utique contrarium, ut in ironia, sed aliud latens, et auditori quasi inveniendum. Quod, ut supra ostendi, jam fere solum Schema a nostris vocatur, et unde controversiæ figuratæ dicuntur. Ejus triplex usus est. Unus, etc. Idem 8, 3, quum περὶ βραχυλογίας locutus esset [§ 83]: Vicina prædictæ, sed amplior virtus est ἔμφασις, altiorem præbens intellectum quam quem verba per se ipsa declarant. Ejus duæ sunt species: altera, quæ plus significat quam dicit; altera, quæ etiam id quod non dicit. Prior est et apud Hom., etc. Idem ejusd. l. c. 2, videtur pro hac voce ἔμφασις dixisse, Verba quæ plus significant quam eloquuntur. Postquam enim dixit [§ 11], Possunt videri verba, quæ plus significant quam eloquuntur, in parte ponenda perspicuitatis; intellectum enim adjuvant: subjungit, Ego autem libentius ἔμφασιν retulerim ad ornatum orationis, quia non ut intelligatur efficit, sed ut plus intelligatur. Hactenus ille, explicans potius usum voc. ἔμφασις, quam ipsum interpretans. Nec ipse certe ullum esse puto in lingua Latina verbum, quo possit quis uno vocem illam interpretari [Satis commode vertitur, ut in Gl., Significantia, quo voc. sic utitur Quinctil. 10, 1, 121, vel Significatio, quomodo dicitur in l. Ad Herennium 4, 54, 67, ubi v. plura de hac figura]; sed utendo periphrasi, non male interpretaturus mihi videor Expressa significatio; nam et Magis exprimere e Plinio juniore affertur pro Significantius loqui: quum alioqui ἔμφασις sonet Repræsentatio, atque adeo q. d. Repræsentativa significatio, s. declaratio. [Eust. Il. p. 576, 24: Καλεῖται δὲ αὐτὸς (syllogismus dictum σχῆμα, ubi ratiocinando eliciuntur ex iis quæ dicta sunt ea quæ non sunt dicta) καὶ ἔμφασις, καὶ ἔστιν ἀρετὴ λόγου· ὁρισμὸς δὲ αὐτης οὗτος· ἔμφ. ἐστι λέξις δι' ὑπονοίας αὔξουσα τὸ δηλούμενον, ὥστε τὸ τοιοῦτον περὶ μίαν μόνην λέξιν θεωρεῖται· Od. p. 1697, 64: Τὸ δὲ εἰς ἵππον κατεβαίνομεν, τὸν δούρειον δηλαδὴ, σχήματι ἐμφάσεως ἤτοι συλλογισμοῦ, ὧν ἴδιον δι' ὑπονοίας αὔξειν τὸ δηλούμενον, βάθος δηλοῖ καὶ εὐρυχωρίαν τῆς ἐκείνου γαστρός. Aristid. vol. 2, p. 471, capite περὶ ἐμφάσεως, cujus initium tantum appono: Τρόπον μέν τινα αἱ τρεῖς ἀρεταὶ τοῦ λόγου, ἥ τε σφοδρότης καὶ ἡ ἔμφασις καὶ ἡ τραχύτης, εἰ καὶ τῇ προσηγορίᾳ διεστήκασι, τῇ γοῦν δυνάμει καὶ σφόδρα ἐπικοινωνοῦσιν ἀλλήλαις ἐπὶ πλείστοις, καὶ ἥ τε σφοδρότης ἐμφατικὸς λόγος ἐστὶν καὶ ἡ τραχύτης σφοδρότητα δύναται, et cet., quæ v. Philo vol. 2, p. 160, 35: Βραχὺ μὲν τὸ λεχθὲν, μεγάλη δὲ ἡ ἔμφ. Schol. Hom. Il. P, 172: Μεμείωκε τὴν ἔμφασιν· Υ, 134: Ἔμφασιν ἔχει τὸ ὀκνεῖν μὲν ἄρχεσθαι, θαρρεῖν δέ. Cod. Voss. ap. Valck. ad Lesbon. p. 180 τοῦ ὀκνεῖν. Sextus Pyrrhon. 2, 11, 112, p. 92: Οἱ δὲ τῇ ἐμφάσει κρίνοντές φασιν ὅτι ἀληθές ἐστι συνημμένον οὗ τὸ λῆγον ἐν τῷ ἡγουμένῳ περιέχεται δυνάμει. Ubi Fabric.: « Plut. Mor. p. 387, A, συνάρτησιν, ἔμφασιν, atque σχέσιν conjungit: Ὅτι εἰ ἡμέρα, φῶς ἐστιν, οὐδὲν ἄλλο συνίησι πλὴν ἄνθρωπος, ἡγουμένου καὶ λήγοντος, ἐμφάσεώς τε καὶ συναρτήσεως τούτων πρὸς ἄλληλα καὶ σχέσεως καὶ διαφορᾶς μόνος ἔχων ἔννοιαν. Hoc autem l. Sextus τῇ ἐμφ. κρίνεσθαι a συναρτήσει distinguit, vocatque Si consequens cum antecedente non modo nexum habeat, sed in eo lateat ac comprehendatur. » Dicitur enim etiam sensu non rhetorico de oratione symbolica et prægnante, ut ap. Iambl. De Pyth. vita 23, 103, p. 86: Εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορικῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐννοίας, ὅσης ὀρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχουσιν ἀποκαλυφθεῖσαι καὶ τοῦ αἰνιγματώδους ἐλευθερωθεῖσαι τύπου· 29, 161, p. 137: Εἰώθει δὲ καὶ διὰ κομιδῆ βραχυτάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῆ ἔμφασιν συμβολικῷ τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβάζειν. || His add. phrases nonnullæ, ut Sexti Pyrrhon. 3, 24, 199, p. 176: Καὶ τὸν Μηριόνην τὸν Κρῆτα οὕτω κεκλῆσθαί φασιν δι' ἔμφασιν τοῦ Κρητῶν ἔθους (mascula Venere utendi)· ubi Expressam significationem vertit Fabr. Satis erat, Ad significandam Cret. consuetudinem. Diodor. 17, 30: Καὶ δι' ἐμφάσεως αὐτὸς ἀνεδέγετο κατορθώσειν τὴν ἐπιβολὴν ταύτην, Se recepturum significabat. Tzetz. Hist. 9, 909: Ἀλλ' εἶπον κατὰ ἔμφασιν, εἰ μὴ τὸ δέον δράσῃς, ὃ πείσῃ πάθος παρ' ἡμῶν, ὁ χρόνος σαφῶς δείξει. || Confus. c. ἔμβασις v. in illo.]

Ἐμφᾰτικὸς, ἡ, ὸν, quod redditur Habens ἔμφασιν, non male uno verbo verti poterit Significans: et gradus compar. Ἐμφατικώτερος, Significantior: superl. Ἐμφατικώτατος, Significantissimus, præsertim ubi de verbis agitur; ita enim Lat. Verba significantia et significantiora dicunt, necnon Significantissima. Adhibendo autem periphrasin ἐμφατικὸς possis etiam interpretari fortasse Expressam significationem habens s. Magnam: et ἐμφατικώτερος, Expressiorem significationem habens s. Majorem: ἐμφατικώτατος, Valde expressam significationem habens vel Maximam. [V. Ἐμφαντικὸς et Aristid. l. in Ἔμφασις cit. Phot. cod. 40, p. 8, 40: Καὶ ἡ τροπὴ δὲ αὐτῷ τῷ ἐμφατικῷ τὴν χάριν μετὰ τοῦ ἡδέος ἐφέλκεται, ubi cod. ἐκφαντικῷ. L. Dindorf.]

[Ἐμφατικῶς, Significanter. Schol. Arati Phæn. 596: Ἐμφ. δὲ εἶπεν, Ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν. Schol. Soph. El. 995 in Ἐμφαντικῶς cit. L. Dind.]

[Ἐμφάτνισμα scriptura vitiosa pro ἐκφάτνισμα, q. v.]

[Ἔμφατος, ὁ, ἡ.] Ἔμφατον Hesychio αἰνιγματοειδῶς εἰρημένον: aliis, Emphatice dictum.

[Ἐμφέρβομαι, et poet. Ἐνιφέρβομαι, Pabulor in. Mosch. 2, 80: Καὶ γίγνετο ταῦρος οὐχ οἷος σταθμοῖς ἐνιφέρβεται.]

Ἐμφέρεια, ἡ, Hesychio ὁμοιότης, Similitudo. [Hierocl. p. 290 ed. Needh.: Θεῶν τε γὰρ εἰκόνες βεβαιόταται (parentes) καὶ ὑπὲρ τὰς τῶν τεχνῶν δυνάμεις καθιγμέναι τῆς ἐμφερείας. Diosc. 1, 1: Ἶρις ἀπὸ μὲν τῆς κατ' οὐρανὸν ἐμφερείας ὠνόμασται. Plut. Num. c. 13: Οὕτως ἐφικέσθαι τῆς ἐμφερείας καὶ κατασκευάσαι πάσας ὁμοίας· Ti. Gracch. c. 2: Ἐν πολλῇ τῇ πρὸς ἀνδρείαν καὶ σωφροσύνην ... ἐμφερείᾳ (Caji et Ti. Gracchorum). Cum πρὸς Galen. vol. 12, p. 473: Κατὰ μεταφορὰν τῆς πρὸς τὰ ζῶα ἐμφερείας. Etym. M. p. 594, 96: Ἀπὸ τῆς ἔξω πρὸς τὴν μηχανὴν ἐμφ. L. D. Eust. Il. p. 776, 49: Κατὰ φερωνυμίαν, ἢ μάλιστα εἰπεῖν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος. || A Cyrillo sæpe usurpatur in doctrina de Trinitate, et i. ei significat q. ὁμοουσιότης. L. 1 in Jo. c. 2, p. 16: Ἀλλ' οὐδὲ ἡ πολλὴ λίαν ἐμφ. τε καὶ ὁμοιότης ἀνάχυσίν τινα τῶν ὑποστάσεων ἐργάσεται· in c. 12, p. 712: Ὁ υἱός ἐστιν ἐν ταυτότητι τῇ κατὰ πᾶν τῷ θεῷ καὶ πατρὶ διὰ τὴν φυσικὴν ἐμφέρειαν καὶ τὸ τῆς οὐσίας οἱονεὶ ταυτοειδές. Id. in Cat. in c. 14 Jo. p. 363: Οὐ καθ' ἕνα τῶν προφητῶν, ὡς ἐν διακόνου τάξει καὶ ὑπηρέτου τὸν παρὰ πατρὸς ἡμῖν διεπόρθμευσε λόγον, ἀλλ' ὡς ἔχων πρὸς αὐτὸν τὴν ἐμφέρειαν, Ut ejusdem cum eo naturæ. Suicer. Theodoret. H. E. 1, p. 16, 20; 18, 34; 19, 29, et al. L. Dind.]

Ἐμφερὴς, ὁ, ἡ, pro Similis, convenit cum Lat. verbo Refero. Quum enim dicitur a Virg. (ut alia passim obvia exx. omittam), Qui te tantum ore referret, est certe Qui te referret ore, tibi ore similis esset. Sic autem et Gallice dicimus, *Il lui rapporte*, pro Similis est illi. Habet hanc ipsam signif. et nomen προσφερής: quod etiam magis convenire cum illo Lat. verbo, itemque cum Gallico illo, aliquis fortasse di-

xerit, si forma compositionis spectanda sit. [Æsch. Cho. 206 : Καὶ μὴν στίβοι γε ... ποδῶν ὅμοιοι τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς· Eum. 412 : Οὔτ' οὖν βροτείοις ἐμφερεῖς μορφώμασι.] Soph. [Aj. 1152] : Ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὀργήν θ' ὅμοιος. [Menand. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 262 : Νυνὶ δὲ καὶ τοὺς μακαρίους καλουμένους ὑμᾶς ὁρῶ ποιοῦντας ἡμῖν ἐμφερῆ. Diog. L. 6, 83 : Ἐφθέγξατ' οὐδὲν ἐμφερὲς τῷ Γνῶθι σαυτόν. Inc. ap. Hephæst. p. 95 : Ἔστι μοι καλὰ πάϊς χρυσέοισιν ἀνθέμοισιν ἐμφερῆ ἔχοισα μορφάν.] Et superl. [Æsch. Suppl. 279 : Λιβυστικαῖς γὰρ μᾶλλον ἐμφερέστεραι γυναιξίν ἐστε.] Ἐμφερέστατος τοὺς τρόπους, Aristoph. Vesp. [1103. Id. fr. Babyl. ap. Athen. 3, p. 86, F : Ἀνέχασκον εἷς ἕκαστος ἐμφερέστατα ὀπτωμέναις κόγχαισιν. Scymn. v. 367, a Boiss. cit.] Sed in usu est ap. prosæ scriptores quoque. Plut. Pericle [c. 7] : Καὶ γὰρ ἐδόκει Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ τὸ εἶδος ἐμφερὴς εἶναι. [Herodot. 2, 76 : Ἐμφερὴς τῇ ἑτέρῃ· 92, bis, 105. Superl. 2, 76; 3, 37; 4, 74, 192. Eodemque gradu Theophr. H. Pl. 1, 1, 5, et alibi positivo, cum aliis prosæ scriptoribus, ut Diodoro, Dionysio H., Josepho, Philone. || Ap. Patres ead. signif. qua supra ἐμφέρεια. Cyrill. Al. l. 1 in Jo. c. 4, p. 29, dicit Eunomianos docere ἕτερον μὲν εἶναι τὸν ἐνδιάθετον ἐν θεῷ πατρὶ λόγον, ἕτερον δέ τινα καὶ τῷ ἐνδιαθέτῳ λίαν ἐμφερέστατόν τε καὶ ὁμοιότατον τὸν υἱὸν καὶ λόγον. Ap. eund. l. 9 in Jo. p. 779 Filius ita loquitur : Εἰμὶ κατὰ ἀλήθειαν καὶ τῆς οὐσίας αὐτοῦ χαρακτὴρ ἀπαράλλακτος καὶ εἰκὼν ἐμφερής. Dionys. Areop. De div. nom. c. 2, 7, p. 423. Suicer. Theodoret. H. E. 1, p. 18, 31.]

[Ἐμφερῶς, Similiter. Athen. 1, p. 27, A, ἐμφ. ἔχειν τινὶ, Similem esse alicui. Sic enim ibi leg. docui Animadv. p. 497. Schweigh. Euseb. V. C. 4, 72 : Τούτῳ ἐμφ. Clem. Al. Str. 2, p. 488, ἐμφ. ἐξομοιοῦν τινι· 4, p. 592, ἐμφ. τοῖς ἀνδράσι· sine casu 3, p. 520. Andr. Cret. p. 137, B : Καὶ τὰ πάλαι καὶ νῦν ἐμφ. ἅμα καὶ καταλλήλως τυποῦται. Kall. Timon ap. Diog. L. 6, 103 : Ἀρέσκει αὐτοῖς τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαιρεῖν ἐμφ. Ἀρίστωνι. Boiss. Diosc. 5, 119 : Ἐμφ. μίσυϊ. Pollux 9, 131.]

[Ἐμφέρω, ap. Soph. OEd. C. 989 : Ἀλλ' οὐ γὰρ οὔτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς γάμοισιν οὔθ' οὓς αἰὲν ἐμφέρεις σύ μοι φόνους πατρῴους ἐξονειδίζων πικρῶς, est Objicis, Exprobras. Qua signif. usitatiora sunt composita ἀναφέρω, προφέρω : ut suspicer ἀμφέρεις scripsisse Soph., sicut Apoll. Rh. 2, 170 variatur inter ἐμφέρεται et ἀμφέρεται, et ap. ipsum Soph., ut supra vidimus, inter ἐμμένω et ἀμμένω, et alibi sæpe sim. Libri præbent var. ἐμφορεῖς. || Ἐμφέρειν, Asportare, Gl.] Ἐμφέρομαι, Feror in. Sed interdum abundat præp. in hoc comp., quum addatur et seorsum præp. ἐν. Nisi quis malit vacare hanc ipsam, quæ seorsum adjicitur. In VV. LL. e Philostr. Her. : Ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, pro Delatus per mare. [Apoll. Rh. 4, 613 : Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο ἐμφέρεται δίναις. Porphyr. De antro N. c. 10, p. 11 : Διὰ τοῦτο λέγων (Numenius) καὶ τὸν προφήτην εἰρηκέναι ἐμφέρεσθαι ἐπάνω τοῦ ὕδατος θεοῦ πνεῦμα. Pro quo ἐπεφέρετο est Genes. 1, 2. Paullo aliter ap. Hippocr. Epid. 7, p. 1221, C : Ἐν τῷ οὔρῳ πολλὰ τὰ ἐμφερόμενα ἦν. « Quæ per urinam feruntur et invehuntur, alias παρυφιστάμενα vocantur, qualia sunt nebulæ, sublimamenta et sedimenta, Galen. l. 1 De diff. febr. p. 525, 11. » Foes., qui annotat alios legere ἐκφερόμενα, ut est in ipsius ed. Metaph. Aristid. vol. 2, p. 360 : Οὐκ ἀντικρὺς μὲν ἔλεγε τοὔνομα τοῦτ' αὐτὸ, ὡς ἀπογράψαι γράμμασιν Ἑλληνικοῖς, ἀλλ' ἦν μὲν ὥσπερ ἐμφερόμενον καὶ περιτρέχον, Αἰγύπτιον δὲ καὶ δυσγράμματον μᾶλλον, videtur intelligi nomen Ægypt. circa os quasi circumcursitans certisque literis ægre comprehendendum. || Ἐμφέρεται, Intervenit, Gl. Diodor. Exc. vol. 2, p. 577, 56 : Ὅτι ὁ Κότυς ... ἦν ἐν τοῖς πολέμοις ἀνὴρ ἔμπρακτος (ἐμπράκτως Vales.) ἐμφερόμενος καὶ γνώμῃ διαφέρων. Maccab. 2, 15, 17 : Διέγνωσαν μὴ στρατοπεδεύεσθαι, γενναίως δὲ ἐμφέρεσθαι, καὶ μετὰ πάσης εὐανδρίας ἐμπλακέντες κρῖναι τὰ πράγματα.] Ap. Philon. autem ἐμφέρεσθαι, Contineri, Turn. vertit, V. M. 3 [vol. 2, p. 168, 23] : Εἰργασμένῳ τελεώτατον παρανόμημα, ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται, Quoque alia fere omnia continentur. [Oppian. Hal. 1, 81 : Μυρία μὲν δὴ φῦλα καὶ ἄκριτα βένθεσι πόντου ἐμφέρεται πλώοντα. Agathias Anth. Pal. 9, 768, 2 : Παίγνια μὲν τάδε πάντα, τύχης δ' ἑτερότροπος ὁρμὴ ταῖς ἀλόγοις ταύταις ἐμφέρεται βολίσι. Nicand. Al. 23 : Πύλη δ' ἐπικέκλιται ἀρχαῖς πρῶτα κόλων, ὅθι πᾶσα βροτῶν ἅλις ἐμφέρεται δαίς. Anthologiæ cod. Vatic. p. 83 : Ἕτερος στέφανος Φιλίππου τοῦ Θεσσαλονικέως, ὃν ἐποίησε κατὰ μίμησιν Μελεάγρου· συνῆξε δὲ καὶ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ἐμφερομένων ποιητῶν, ἐξ Ἀντιπάτρου κ. τ. λ. Longin. De subl. 10, 2 : Ὕψους αἴτιον τὸ τῶν ἐμφερομένων ἐκλέγειν ἀεὶ τὰ καιριώτατα. Ubi Toup. : « Τὰ ἐμφ. sunt Quæ in re insunt. Infra 12, 2 : Καὶ ἔστιν ἡ αὔξησις ... συμπλήρωσις ἀπὸ πάντων τῶν ἐμφερομένων τοῖς πράγμασι μορίων. Hierocl. De provid. p. 242 : Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα μέν ἐστιν ἰδεῖν τῷ τοῦ ἀνδρὸς ἐμφερόμενα συγγράμματι. Erotian. in Proœm. ad Gloss. Hipp. : Τὰς ἐμφερομένας αὐτοῦ τοῖς συγγράμμασι λέξεις. Sozom. H. E. 2, p. 79 : Τὸ μὲν πρῶτον οὐκ ἐμφέρεται τοῖς πεπραγμένοις. » Schæf. Jo. Malal. p. 175, 5 s. Chr. Pasch. p. 208, 1 : Διὸ καὶ περιβόητος ἐγένετο, καθὰ ἐν ταῖς Χάρακος ἐμφέρεται ἱστορίαις. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 532, D : Ἑρμηνεία ὀνομάτων καὶ λέξεων Ἑβραϊκῶν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφερομένων κατὰ στοιχεῖον. Constant. Cærim. p. 10, B : Τὸν τίμιον σταυρὸν, ἐν ᾧ πάντα τὰ σύμβολα τοῦ πάθους τοῦ κυρίου ἡμῶν καὶ θεοῦ ἐμφέρονται, ut codicis scripturam emendavit editor. || Similis sum interpretati sunt nonnulli ap. Nicand. Al. 471 : Ὃς (λαγὼς) δή τοι ῥυπόεις μὲν ὑπ' ὀστλίγγεσσιν ἀραιαῖς τευθίδος ἐμφέρεται νεαλὴς γόνος, ἢ ἅτε τεύθου ἢ ἅτε σηπιάδος φυξήλιδος· alii vero ἐνδιατρίβει, de quibus intt. v. Schneid. || Medium c. accus. Arat. 701 : Ἀλλ' αἴθοπος ὕδρης αὐχενίην κατάγει (nox) σπείρην καὶ πάντα μέτωπα· ἡ δὲ καὶ ἐξόπιθεν πολλὴ μένει· ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν αὐτῷ κενταύρῳ, ὁπότ' ἰχθύες ἀντέλλωσιν, ἀθρόον ἐμφέρεται, Totam rapit et operit. || Confus. c. ἀμφέρειν v. supra; cum ἐκφέρειν Diod. 5, 71, Xen. Eq. 3, 5.]

[Ἐμφερῶς. V. Ἐμφερής.]

[Ἐμφεύγω, Confugio ad. Lucian. Pseudolog. c. 27 : Μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Hase.]

[Ἔμφθαρτος, ὁ, ἡ, i. q. φθαρτὸς, Corruptus. Justin. Mart. Quæst. 10 : Ἐκ τῆς πολυστενάκτου τε καὶ ἐμφθάρτου ζωῆς ἀγαγεῖν εἰς μακαρίαν τε καὶ ἄφθαρτον κατάστασιν. Suicer.]

[Ἐμφθέγγομαι, Vocem edo. Lucian. Eunuch. c. 7 : Λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος.]

Ἐμφθορὴς, ὁ, ἡ, Qui periit in, ὁ φθαρεὶς ἐν. Nicand. [Al. 176], de mari : Δεσπόζει νηῶν τε καὶ ἐμφθορέων αἰζηῶν, i. e. τῶν ἐν αὐτῇ φθειρομένων, schol. In textu legitur ἐμφορέων, quod sonaret τῶν ἐν αὐτῇ φερομένων, Eorum qui in ipsa feruntur, sc. navibus. [Ἐμφθ. codd.]

Ἔμφθος, Elixus, VV. LL. perperam pro ἔφθος.

[Ἐμφιληδέω, Delector, Placeo mihi in. M. Antonin. 5, 5, p. 144 : Μὴ παρενθυμουμένῳ μηδὲ ἐμφιληδοῦντι τῇ νωθείᾳ. Schweigh. Pro quo ap. Porphyr. De abst. 2, 47, p. 189 : Ἐπεὶ οὖν τῶν ζώων αἱ βίαιοι σφαγαὶ ἐμφιληδονεῖν τὰς ψυχὰς οἷς ἀπολείπουσιν ἀναγκάζουσιν κτλ.]

Ἐμφιλοκαλῶ, In studio rei honestæ immoror et versor. Plut. Philop. [c. 4] : Ἐμφιλοκαλῆσαι τοῖς στρατιωτικοῖς, Bud. Comm. p. 859. Quæ tamen interpr. convenit potius huic verbo absolute posito, et sine casu : hic autem verterim, In studio rei militaris tanquam honesto versatus esse, Studio rei militaris tanquam honesto deditus fuisse. [Mor. p. 122, E : Ὥστ' οὐ παράβασιν ὅρων ἐπικαλεῖν δεῖ τοῖς περὶ ὑγιεινῶν διαλεγομένοις φιλοσόφοις, ἀλλ' εἰ μὴ παντάπασιν ἀνελόντες οἴονται δεῖν τοὺς ὅρους ὥσπερ ἐν μιᾷ χώρᾳ, κοινῶς ἐμφιλοκαλεῖν, ἅμα τὸ ἡδὺ τῷ λόγῳ καὶ τὸ ἀναγκαῖον διώκοντες.]

[Ἐμφιλόνεικος, ὁ, ἡ, Contentiosus. Basil. M. vol. 2, p. 126, C, ab Hemst. cit. : Α�έσχην δὲ λέγει (Salomo) τὴν ἄμετρον ἐν τοῖς συμποσίοις καὶ ἐμφιλόνεικα ὁμιλίαν, mendum typogr. videtur pro ἐμφιλόνεικον. Athan. vol. 2, p. 567 ed. Commel.]

[Ἐμφιλονείκως, Contentiose. Jo. Chrys. Ad Stagir. 2, t. 6, p. 115, 10 : Ὅσον ἐστὶ κακὸν ἐμφ. διατεθῆναι τὴν τοῦ νυμφίου μητέρα καὶ τὴν νύμφην. Seager. Chron. Pasch. p. 677, 16 : Διὰ τὸ ἐμφ. τοῖς αὐτοῖς ἐμμένειν. L. D. Schol. Eur. Andr. 289 : Παραβαλλόμεναι) περιβάλλουσαι (l. παραβ.) τὰ κάλλη ἀλλήλων καὶ συγκρίνουσαι ἐμφ. Schol. Levit. 26, 24 : Πορεύσομαι κἀγὼ μεθ' ὑμῶν θυμῷ πλαγίῳ) ἄλλος, ἐναντιώσει, τὸ Σαμαρειτικὸν, ἐμφ.]

[Ἐμφιλοπονέω, Studiose et gnaviter occupor in.

Anonym. Vit. Chrysost. p. 307, 13 : Ταῖς προσευχαῖς ἐσχόλαζε, καὶ ταῖς ἁγίαις γνησίως ἐνεφιλοπόνει γραφαῖς.]

[Ἐμφιλόπονος, ὁ, ἡ. Ephraem Syr. vol. 2, p. 6, F : Ὥσπερ δὲ γῆ καλὴ καὶ ἐμφ. δεχομένη σπόρον καλὸν δίδωσι καρπόν. Int., Bene elaborata. L. Dindorf.]

Ἐμφιλοσοφέω, Philosophor in, Philosophice commentor et disputo in. Greg. Naz. : Ὡς φησιν ὁ θεῖος Ἰώβ, ἐμφιλοσοφῶν τοῖς πάθεσι, De theol. Γραμμαῖς ἐμφιλοσοφῶν ταῖς οὐκ οὔσαις, καὶ κάμνων ἐν ταῖς ἀποδείξεσι, de Euclide aliisque Mathematicis. Exp. etiam Studium et operam meam colloco in. [Philostr. V. Apoll. 5, 18, p. 202, 4 : Ἐμφιλοσοφήσας τῇ Σικελίᾳ χρόνον. Hemst.]

Ἐμφιλοσόφημα, τό, Id in quo philosophamur, Philosophica disputatio, Philosophicum studium. Ap. Greg. Naz. autem τὸ κοινὸν ἡμῶν ἐμφ. Bud. vertit, Commune nostrum studium.

[Ἐμφιλόσοφος, ὁ, ἡ, Philosophus. Diog. L. 2, 40 : Δηλαδὴ γὰρ ἦν τὸ πλέον δικανικὸς ἢ ἐμφ. (defensio Socratis a Lysia scripta). Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 68. Boiss. Amphiloch. p. 157 : Σχολάσας δὲ ἐν τοῖς μαθήμασι πενταετῆ χρόνον καὶ μὴ καταμαλακισθεὶς ἐν αὐτοῖς, καρποῦται πλείστην ἐμφιλόσοφον ἐπιστήμην τῷ μειλιχίῳ τῆς φύσεως. Kall. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 354, E : Ἀναστασίου ... κεφάλαια ἐμφιλόσοφα. Procul. Paraphr. Ptol. p. 223 : Συνετοὺς, μακροθύμους, ἐμφιλοσόφους.]

[Ἐμφιλοσόφως, Philosophice. Olympiod. Præf. in Gorg. e cod. Par., cujus apographum penes me est. Routh. Phot. cod. 140, p. 98, 39 : Ἐμφ. καὶ μεγαλοπρεπῶς. L. Dindorf.]

[Ἐμφιλοτεχνέω, Perite exploro. M. Antonin. 7, 54 : Πανταχοῦ καὶ διηνεκῶς ἐπὶ σοί ἐστι ... τῇ οὔσῃ φαντασίᾳ ἐμφιλοτεχνεῖν, Visa præsentia perite explorare, vertit Gatak. annotatque : « Compositio duriuscula, sed gemina illi Epicteti Diss. 2, 20 : Οὐ προσφιλοτεχνεῖ etc. Sunt autem ei compositiones istiusmodi nimio quam familiares. V. Epict. 2, 5, ad l. 4, § 1. »]

[Ἐμφιλοτιμέομαι, Studium pono in, Placeo mihi in. Theophyl. Bulg. Ep. 71, p. 706, B : Πρὸς ἡμᾶς δὲ διαβὰς οὔτε ταῖς ἄλλαις (τέχναις) οὔτε τῇ γεωμετρικῇ ἐμφιλοτιμήσεται. L. D. Gregor. Nyss. t. 2, p. 155, A : Ἐφιλοτιμεῖσθαι τοῖς κατὰ τῆς συκοφαντίας ἐλέγχοις· conf. Jo. Chrys. In Psalm. p. 886, 36. Hase.]

[Ἐμφιλοχωρέω.] Cum dat. junctum frequentius [quam simplex] invenitur bicomp. Ἐμφιλοχωρέω. Estque animadvertendum, tam hoc quam illud, quum dativum adjunctum habet, tunc sonare simpliciter, Libenter versor, commoror, habito. [Joseph. A. J. 2, 7, 2 : Τῶν παίδων ἐμφιλοχωρησάντων τῇ οἰκήσει ἐν αὐτῇ (Ægypto). Eust. Opusc. p. 40, 46 : Οἶδα καὶ τοὺς ἔξω τοῦ τῆς καθ' ἡμᾶς ἱερᾶς θρησκείας παραδείσου, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἐμφιλοχωρούντων αὐτῷ· 149, 83 : Ὀλίγα οὖν ὁ ἥλιος αὐτὸν ἑώρα ἐμφιλοχωροῦντα τοῖς πρώην συνήθεσιν· 295, 37 : Ἐμφιλοχωροῦντες ἀεὶ τῷ κήπῳ· 357, 40 : Ὁ ποταμοῖς ἐμφιλοχωρῶν καὶ θαλάσσαις.] Theophyl. Epist. [32] : Ἐμφιλοχωρεῖ γὰρ τῷ γηδίῳ, καὶ κοίτην τὸν ἀγρὸν πεποίηται τὸν ἡμέτερον, Libenter commoratur in agello. Quod si velis in interpr. exprimere etiam loci appellationem, utpote inclusam illo verbo, dicendum fuerit, Lubenter agellum incolit s. commoratur in agello, tanquam in loco quem amat; sive, quo delectatur. Ap. Athen. subaudiendus dativus relinquitur, ubi scribit : Αὐτῶν δέ οἱ μὴ ἀπάραντες εἰς τὴν Βοιωτίαν, ἀλλ' ἐμφιλοχωρήσαντες, παρέδωκαν ἑαυτοὺς τοῖς Θετταλοῖς δουλεύειν καθ' ὁμολογίαν [6, p. 264, B, pro quo in eadem historia Suidas habet voce Πενέσται, Φιληδοῦντες ἐπὶ τῇ χώρᾳ. Hemst.]. Invenitur et cum adv. loci, ut, Τοῖς ἐκεῖ ἐμφιλοχωροῦσιν ὄφεσι· quæ verba Luciani esse suspicor. Metaphorice etiam usurpatur. Synes. De insomniis : Ἐμφιλοχωρῆσαι τῷ περὶ αὐτὴν σκέμματι, Commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur. Lucian. [De hist. conscr. c. 1] : Ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν. [Alciphro 3, 15 : Τὸ γὰρ κοινὰ τὰ τῶν φίλων οὐχ ἥκιστα τοῖς ἀγροῖς ἐμφιλοχωρεῖν ἐθέλει vel ὀφείλει. Niceph. Call. Encom. Cpolis ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 128, C : Δότε γάρ μοι ἐμφιλοχωρῆσαι τοῖς τῆς πόλεως προτερήμασιν, Immorari. Leonis Tact. proœm. sec. cod. Cæsar. ib. l. 7, vol. 7, p. 456, A : Ταῖς ἀρχαίαις καὶ δὴ καὶ ταῖς νεωτέραις στρατηγικαῖς τε καὶ τακτικαῖς ἐμφιλοχωρήσαντες μεθόδοις, ubi φιλοπόνως ἐντυχόντες ediderat Meursius. L. D. Cyrill. Alex. l. 2 in Jo. c. 5, p. 203 : Ἐμφιλοχωρεῖ τοῖς εὐγνώμοσιν ὁ Χριστός. Idem, Τέρψεσι ταῖς κατὰ τὸν βίον ἐμφιλοχωρεῖν· etc. Suicer.]

[Ἐμφιλοχωρητέον, verbale ab ἐμφιλοχωρέω. Theod. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 17. Boiss.]

[Ἐμφιλοχωρία, Perjucunda habitatio. Theodor. Rhaït. De incarn. Dom. p. 39 ed. Carpz.]

[Ἐμφλάω, forma Ion. pro ἐνθλάω, quod v.]

[Ἐμφλεβοτομέω, ap. Hippocr. De oss. nat. p. 279, 55 : Τάς τε πλευρὰς καὶ τοὺς σφονδύλους ἐνεκρίκωσε πρὸς τὴν ἄκανθαν καὶ τάς τε παραφυάδας ἐνεφλεβοτόμησε, κτλ. Erotian. p. 156 exp. διεῖλεν εἰς πλείους τόπους τὰς φλέβας καὶ οἷον ἐμέρισε, h. e. Venas ad multa loca distribuit ac veluti in partes secuit. Foes. Similiter Hesych.]

[Ἐμφλεγμαίνω, Exæstuo, Effervesco in. Gregor. Nyss. t. 3, p. 78, C. Hase.]

Ἐμφλέγω, Inflammo s. Comburo in. [Pind. Ol. 11, 76 : Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος σελάνας φάος, non est pro ἐνέφλεξε positum, sed, ut schol. expl., ἐν τούτοις δὲ, ἦγουν ἐν ᾧ χρόνῳ ταῦτα ἐγένετο. Quint. Mæc. Anth. Plan. 4, 198, 7 : Ὃν δὲ βροτοῖς ἀφύλακτος ἐνέφλεγες ἐν φρεσὶ πυρσὸν, ἄθρει νῦν ὑπὸ σῶν σβεννύμενον δακρύων. Nicand. Ther. 338 : Δάγματι δ' ἐμφλέγεται χραδίη.]

[Ἔμφλεκτος, ὁ, ἡ, Inflammatus. Apsin. De mem. p. 6, 7 ed. Morelli. Boiss.]

[Ἔμφλογος, ὁ, ἡ, Flammeus, Ardens. Achmes Onir. c. 159, p. 134, 12 : Τὸ ἔμφλογον καὶ ἔγκαπνον (πῦρ). L. D. Fem. Const. Man. Am. 9, 82 : Ἐμφλόγων οὖν προσβαλλουσῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων. Boiss. Georg. Pis. Hex. v. 1197 : Ταῖς βολαῖς ταῖς ἐμφλόγοις. Ibid. v. 823 : Τοὺς ἐμφλόγους ἵππους ἐλαύνων. Hase.]

Ἔμφλοιος, ὁ, ἡ, Corticem habens, Cui cortex inest. Bud. e Theophr. [H. Pl. 5, 1, 2] : Σήπεται δὲ τάχιστα, ἐάν τε ἔμφλοιος, ἐάν τε ἄφλοιος.

Ἐμφλοιοσπέρματος, ὁ, ἡ, Cortice obductum semen habens. Plin. autem ἐμφλοιοσπέρματα vertit Cortice obducta semina, Quæ in cortice sunt semina. Nam pro his Theophrasti [H. Pl. 7, 3, 2] : Βλίτον δὲ καὶ τεύτλιον, καὶ ἀνδράφραξις, καὶ ὤκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα, habet, Cortice obducta sunt semina bliti, betæ atriplicis, ocimi. Et pro his ejusd. Theophr. [ib. 3] : Δυσξηραντότερα δὲ τὰ ἐμφλοιοσπέρματα, καὶ τούτων μάλιστα ὤκιμον, habet, Quæ in cortice sunt semina, difficillime inarescunt, maximeque ocimum et gith.

Ἔμφλοξ, ογος, ὁ, ἡ, ea forma dictum, qua ἔμπυρος, redditur Inflammatus, Ignitus. Affertur autem ex Epigr. [Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 5, 5 : Καὶ τὸν ἐγερσιφαῆ πυρὸς ἔγκυον ἔμφλογα πέτρον, de lapide pyrite.]

[Ἐμφοβέω, Terreo. Eust. Il. p. 943, 16 ed. Bas. : Δεδισσόμενος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲν τὸν ἐμφοβοῦντα, ποτὲ δὲ τὸν φοβούμενον, Piers. ad Mœr. p. 118 conj. ἐκφ., ut jam est in ed. Rom. p. 961, 24. Mich. Glycæ Ep. 16, p. 80, adhuc legitur : Οὓς καὶ δίκην μορμολυκείων ἐμφοβοῦσιν ἐνίοτε. L. D.] Ἐμφοβοῦμαι pro Metuo, affertur e Plut. Oth. [c. 5 : Ὅπως μηδὲν] ἐμφοβήσονται περὶ αὐτῶν· sed hoc suspectum est. [Φοβήσονται restituit Reiskius.]

Ἔμφοβος, ὁ, ἡ, sonat q. d. Qui versatur in metu. [Active, Metum incutiens, Terribilis, Soph. OEd. C. 39 : Αἱ γὰρ ἔμφοβοι θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι. Schol. φοβεραί. Altera signif. Maccab. 1, 13, 2 : Καὶ εἶδε τὸν λαὸν ὅτι ἐστὶν ἔντρομος καὶ ἔμφοβος. Sirac. 19, 20 : Κρείττων ἡττώμενος ἐν συνέσει ἔμφοβος ἢ περισσεύων ἐν φρονήσει καὶ παραβαίνων νόμον. Ubi dicitur de metu et reverentia dei. Vita Epiphanii vol. 2, p. 326, A : Τοῦ δὲ ἐμφόβου γενομένου, Lib. De velit. bell. Niceph. p. 124, C : Κατὰ τοῦτο δὲ τὸ ὠφέλιμον ἔχει καὶ χρήσιμον καθὸ ἐμφόβους αὐτοὺς γίγνεσθαι. Et alii.]

[Ἐμφόβως, Timide. Hesych. bis : Ὀρρωδέως, ἐμφ. L. D. Basil. t. 1, p. 769, C : Ἐμφ. νεκρώσασα. Pisid. Hex. v. 842 : Τότε προκύψας, ὡς ὁ Μωσῆς, ἐμφ., Præ metu. Hase.]

[Ἐμφοιτάω, Commeo in. Theophyl. Sim. Hist. 2, 7, p. 39, D : Ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἐπὶ τῇ Ἀρζανητῇ χώρᾳ οἷά τις λαῖλαψ ... ἐνεφοίτησε. Boiss. Philo vol. 1, p. 105, 18 : Κἂν μήπω ... ἐμφοιτήσῃ. Hase.]

[Ἐμφοίτησις, ἡ, Introitus. Euseb. Dem. ev. p. 209, A : Διὰ τῆς ἐμφοιτήσεως· ubi tamen al. ἐπιφ. Interpr. : Accessu suo. Hase.]

[Ἐμφονεύω, Neco in. Geopon. 16, 19 : Κόρεις ἐν ταῖς ἀρισὶν αὐτῶν ἐμφονεύσας.]

[Ἐμφοράω. V. Ἐμφορέω.]

Ἐμφορβειόω seu Ἐμφορβιόω, Capistro, Capistrum injicio. Aristoph. Av. [861] : Οὔπω κόρακ' εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Ubi schol. φορβειὰν esse ait χαλινὸν, Frenum, quum potius sit Capistrum, vel etiam Camus, Fiscella. Pollux 4, [70] φορβειὰν ait tibicinibus etiam convenire, et inde Ἐμπεφορβήμενον (sic enim ap. eum scriptum pro ἐμπεφορβειωμένον) dici τὸν τῇ φορβειᾷ κατειλημμένον. [Iterum HSt. :] A nomine φόρβιον fit verbum pass. Ἐμφορβιοῦμαι, ex quo reperitur part. Ἐμπεφορβιωμένος, de tibicine qui corio illo [φόρβιον dicto] volut capistratus est, s. instructus corio ita labiis circumposito. Aristoph. Av. de tibicine loquens personato, corvique personam sustinente : Οὔπω κόρακα εἶδον ἐμπεφορβιωμένον. Sed Eust. scribit Ἐμπεφορβειωμένος p. 539, et quidem tanquam a φορβειὰ habente priorem illam signif., quod mirari quis possit. Pollux autem habet ἐμπεφορβημένος, tanquam ab Ἐμφορβέομαι, οῦμαι. [Quod nihili. Recte nunc ἐμπεφορβιωμένον ex cod. Eust. Opusc. p. 277, 65 : Ὡς τοίνυν, ἐφ' οἷς παίζων ἐλάλει, οὕτως ἐμπεφορβίωτο, σιγᾷ εὐθύς. V. de scriptura per ι in Φόρβιον.]

[Ἐμφόρβιος, unde] Ἐμφόρβια, Depascentia et absumentia. Nicander Ther. [629] : Αὖά τε θύμβρης Στρομβεῖα ψώχοιο, κακῆς ἐμφόρβια νούσου. Id enim schol. exp. δαπανητικὰ τῆς νόσου, i. e. δι' ὧν ἡ νόσος ἐσθίεται. [Hesych. : Ἐμφόρβων, τελώνημα. Corrigunt Kust. et Hemsterh. Ἐμφόρβιον· de cujus generis vocc. agit Valck. Diatr. in Eur. fr. p. 280, B. Iidem glossam quæ antecedit : Ἔμφορα, προσβεβλημένα, ἀγέλη προβάτων, cujus postrema verba duo Is. Voss. cum sequentis gl. capite ἐμφόρβων conjungebat, conflatam ex duabus conjiciunt : Ἔμφορα, προσβ. et Ἔμφορβα, ἀγ. πρ. vel : Ἔμφορβα, προβεβλ. et Ἔμφορβος, ἀγ. πρ.]

[Ἔμφορβος. V. Ἐμφόρβιος.]

Ἐμφορέω, Importo, (ut ἐκφορῶ, Exporto). [Incutio, Confercio, Ingero; Ἐμφορεῖν, Inrogare, Gl.] Plut. [Anton. c. 74, ubi nunc συνεφόρει, et cetera paullo aliter] : Ἐνταῦθα τῶν βασιλικῶν ἐνεφόρει τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσὸν, μαργαρίτας, σμαράγδους. Item Infligo, Incutio, ἐντείνω. [Dio Cass. 61, 9 : Προσέπεσέ τε αὐτῷ καὶ πληγὰς πολλὰς ἐνεφόρησεν. Diodor. 19, 70 : Πληγάς τε ἐνεφόρησαν αὐτῷ, ubi sunt varr. ἐνεφορήθησαν et συνεφόρησαν.] Bud. e Plut. [Anton. c. 84] : Καὶ τῶν τριχῶν αὐτοῦ λαβομένη πολλὰς ἐνεφόρει τῷ προσώπῳ πληγάς. [Conf. Pomp. c. 4. Alia constr. Alciphro 1, 9, p. 50, 1 : Εἰς τοὺς ἀπράγμονας ἐμφοροῦσιν ὕβρεις, Injuriis afficiunt homines quietos. Quomodo dicitur signif. paullo diversa συμφορεῖν. Ap. Appian. Civ. 3, 28 : Καίσαρι μὲν δι' ἐμὲ μήτε ὀργίζεσθαι μήτε ἐνυβρίζειν, εὐεργέτῃ σοῦ μάλιστα, ὦ Ἀντώνιε, ἐς τὰ μάλιστα γεγενημένῳ· ἐμοὶ δὲ τῶν μὲν ὕβρεων, ἐς ὅσον θέλεις ἐμφορεῖσθαι, τὴν δὲ τῆς οὐσίας ἁρπαγὴν ἐπισχεῖν, quum nullus passivo locus videatur, medio dici putandum, nisi scrib. ἐμφορῆσαι. || Repleo. Hesych. : Ἐνεφόρησεν, ἐνεπλήρωσεν. Proprie Diodor. 16, 93 : Ἐκάλεσεν ἐπὶ δεῖπνον τὸν Παυσανίαν, καὶ πολὺν ἐμφορήσας ἄκρατον παρέδωκεν αὐτοῦ τὸ σῶμα τοῖς ὀρεοκόμοις. Ephraem Syr. vol. 1, p. 211, E : Καὶ ἐν τούτοις ὡς ἐλευθέρους τῆς ἁμαρτίας παρασκευάζει σεμνύνεσθαι ὁ ἐχθρὸς, τῆς χολερᾶς σταφυλῆς καὶ τοῦ πικροῦ βότρυος ἐμφορεῖ αὐτούς. Agath. 1, 1, p. 12, B : Πολέμων καὶ ταραχῶν ἅπαντα ἐμφοροῦσιν. Eust. Opusc. p. 259, 86 : Ἐμφορήσας χρηστολογίας ἀζήλου. || Activum pro medio, ut videtur, Alciphr. 1, 1, p. 2, 32 : Ὄγκον ἰχθύων, οὐκ εἰς μίαν, ἀλλ' ... εἰς πλείους ἡμέρας ἐμφορῆσαι. Ἐμφορεῖσθαι conj. editor. Vicissim med. pro act. vidimus paullo ante. || Permutatum cum ἐμφέρω ap. Soph. OEd. C. 989 notavi in Ἐμφέρω. Eodem l. est var. ἐμφορᾷς, quæ forma est etiam ap. Athen. 10, p. 416, A, ubi cod. Pal. et ed. Ald. ἐμφορᾶσθαι pro ἐμφορεῖσθαι, et Liban. vol. 4, p. 833, 30 : Ἐν τοῖς τῶν καλούντων δείπνοις ἐμφορᾶται πλειόνων, ut usurpata videatur a recentioribus, ut ἐλεάω et aliæ similes. (Sed quod supra sine nota dimissum est ἑδνάομαι pro ἑδνόομαι, analogiæ repugnat, et ἑδνώσομαι scrib. videtur in l. Eurip.) || Pass. Ἐμφορέομαι, Feror in. Hom. Od. M, 419, Ξ, 309 : Οἱ δὲ χορώνησιν ἴκελοι περὶ νῆα κύμασιν ἐμφορέοντο. Phanocl. Stob. Flor. vol. 2, p. 477 : Ἵν' ἐμφορέοιντο θαλάσσῃ ἄμφω ἅμα. Apoll. Rh. 4, 626 : Τὰ δὲ δάκρυα μυρομένοισιν οἷον ἔλαιηραὶ στάγες ὕδασιν ἐμφορέοντο· 1699 : Αὐτοὶ δ' εἴτ' Ἀΐδῃ εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο, ἠείδειν οὐδ' ὅσσον. Lycophr. 1015 : Πῇ μὲν Λίβυσσαν ψάμμον ἄξουσι πνοαὶ Θρῇσσαι, ποδωτοῖς ἐμφορούμεναι λίνοις. Schol. ἐμπίπτουσαι. Metaph. Porphyr. De abst. 1, 37, p. 64 : Βίον λιτὸν καὶ αὐτάρκη καὶ ἥκιστα τοῖς θνητοῖς ἐμφορούμενον, Immistum s. Implicitum.] At vero pass. [medii signif.] Ἐμφοροῦμαι, Repleor, Saturor, Ingurgitor, [Ingurgito, Satio, Gurgito, Gl.]. Ἐμφορεῖσθαι, inquit Bud., χορτάζεσθαι, ἐμπίμπλασθαι. Lucian. [D. deor. 18, 2] : Τοῦτο δὲ ποιεῖ τὸ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. Huic autem Luciani, quem ille affert, l. similis est hic Herodiani [4, 11, 5] : Ἐπὰν οἴνου πλείονος ἐμφορηθῶσιν, ubi vertit Polit. Quum se temeto largius invitarunt. Idem dixit etiam [ib. 8, 9] : Καὶ ἐς ὅσον ἤθελε τῶν ὀνειράτων ἐμφορηθείς. [Plut. Mor. p. 692, A : Σὺ δ' ἀξιοῖς τοῦ νυκτερινοῦ καὶ μελαναιγίδος ἐμφορεῖσθαι· 701, D : Ἀρχομένου πίθου καὶ λήγοντος ἐμφορεῖσθαι· 703, B : Νάματος ἐμφορηθέντας· 734, A. 1067, D : Εἴλωτας ἐμπεφορημένους ἀκράτου. Philo vol. 2, p. 159, 37 : Ἐμφορηθέντες ἀκράτου. Schol. Hom. Il. Π, 161 : Αἵματος ἐμπεφορημένοι. Eudocia p. 163, 10 : Τῶν ἰδίων ἐμφορηθεὶς σαρκῶν. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 122 : Τῶν ἰδίων σαρκῶν ἐμφορούμενοι. Porphyr. De abst. 1, 2, p. 4 : Τινῶν ζῴων ὧν πρόσθεν ἐνεφοροῦντο. Cum accus. Diodor. 4, 4 : Δαψιλῆ τὸν ἄκρατον ἐμφορησαμένους· 26 : Τὸν ... ἄκρατον ἐμφοροῦνται· 17, 117 : Πολὺν ἄκρατον ἐμφορηθείς· Exc. vol. 2, p. 497, 6. Athen. 10, p. 416, A : Ξενιζόμενον παρ' αὐτῷ πολλὰ ἐμφορεῖσθαι. Alciphr. 1, 35, p. 205, 11 : Τὸν ἄκρατον, ὃν πολύν τινα ἐνεφορησάμην.] Ponitur et per translationem, addit ille, pro Insolenter et immodice uti. Plut. de conjuratis comprehensis loquens [Cic. c. 19] : Τήν τε γὰρ ἄκραν καὶ προσήκουσαν τοῖς ἀδικήμασι τηλικούτοις τιμωρίαν ἐξευλαβεῖτο καὶ κατώκνει, δι' ἐπιείκειαν ἤθους, ἅμα καὶ ὡς μὴ δοκοίη τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι, καὶ πικρῶς ἐπεμβαίνειν ἀνδράσιν, Insolenter exercere imperium sibi a senatu permissum. [Mor. p. 551, A : Ἐμφορεῖσθαι τιμωρίας· Sertor. c. 5 : Τῶν περὶ τὸν Κίνναν καὶ Μάριον ἐμφορουμένων ὕβρεώς τε καὶ πικρίας ἁπάσης. Dio Cass. 77, 12 : Ἔργῳ τῆς κατ' αὐτῶν ἐξουσίας ἀπλήστως ἐνεφορεῖτο. Joseph. A. J. 6, 4, 4 : Τῆς ἐξουσίας ἀφειδῶς ἐμφορούμενος· 8, 2, 3 : Τῆς ποθεινοτάτης ἐλευθερίας ἀκρατῶς ἐμφορούμενοι. Dionys. A. R. 11, 39 : Μετὰ τοῦτ' ἐξουσίας ὅσης ἐβούλοντο τυχόντες ἐνεφοροῦντο τῶν κατ' ὀλιγαρχίας λόγων καὶ τοὺς ἔτι ἐνδοιάζοντας ἐξεδημαγώγουν. Dio Cass. 73, 2 : Τοῦ μὲν σώματος ἀπέσχοντο, τῶν δ' ἄλλων ἐνεφοροῦντο οὐδὲν ὅ,τι οὐκ ἐπιλέγοντες. Paullo aliter Herodot. 1, 55 : Ἐπεί τε γὰρ δὴ παρέλαβε τοῦ μαντηίου ἀλήθειαν, ἐνεφορέετο αὐτοῦ, Immodice eo utebatur.] Ponitur et pro Frui, in utramque partem, ut ἀπολαύειν. Jul. Aug. : Ἡμᾶς δὲ δεῖ τῆς ὑπὸ σοῦ μουσικῆς ἐμφορουμένους ἠρεμεῖν. [Plut. Mor. p. 704, D : Τοὺς ὅπως ἔτυχε καὶ ἀνέδην αὐτῆς (musicæ) ἐμφορουμένους.] Phalar. [Ep. 122, p. 104] in malam partem usus est. [Isocr. Antid. p. 618, 2 : Μεγάλης ἀνοίας ἐνεφορήθης.] Hæc ille. Affertur autem et e Chrysost. De sacerd. : Ἐμφορηθῆναι τῆς ὀλεθρίου ταύτης ἐπιθυμίας. At Synes. dixit, Ἐμφοροῦ τῆς ἀδολεσχίας ἡμῶν, Satiare garrulitate nostra. Idem absque casu : Ἅμα δὲ οὐδὲ ἐλπίσας ἔτι σοὶ διαλέξεσθαι, νῦν, ἐπειδὴ ἔξον, ἐμφοροῦμαι. [Dione p. 56, A : Ἔξὸν ἐμφορεῖσθαι τῆς αὐτονομίας. Marcell. Vitæ Thucyd. init. : Τῶν Δημοσθένους ... νοημάτων μεστοὺς γενομένους καὶ ἱκανῶς ἐμφορηθέντας. De iis qui cæde hostium se satiassent, Pausan. 10, 23, 13 : Ὡς δὲ ἀφίκοντο ἐπὶ τὸν Σπερχειὸν, οἱ ἐντεῦθεν ὑποκαθήμενοι Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Μαλιεῖς ἐνεφορήθησαν οὕτω σφῶν ὡς μηδένα οἱκαδε ἀποσωθῆναι. || De afflatu divino legitur ap. Eudoc. p. 127 : Ἐνεφοροῦντο αἱ προφήτιδες. Schleusn. V. Ἐμφόρησις. || De forma ἐμφορᾶσθαι v. supra in act. Ἐμφορισθῆναι est ap. Amphiloch. In vitam S. Basil. p. 171, A : Ἄρτου καὶ ὕδατος μετρίως ἐμφορισθέντες, pro ἐμφορηθέντες.]

[Ἐμφόρημα, τὸ, Importatio s. Congeries quæ importatur, si modo sic legend. Jul. Afric. Cest. p. 304, 3, ubi ed. : Φρυγάνων ἐνεμφορήματι (sic). Hase.]

Ἐμφορής. V. Ἐμφθορής.

[Ἐμφόρησις, εως, ἡ, Ingurgitatio. Athen. 1, p. 10, B : Οὐ διψήσεως ἄκος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἕνεκα. Ἐμφορήσεις

σαρκῶν, Androcydes ap. Clem. Al. Strom. 7, p. 850, 14, ab Hemst. cit. Porphyr. De abst. 1, 34, p. 57 : Ἐκ τῆς ἐμφορήσεως τῶν ἀλλοτρίων σωμάτων. || Inspiratio. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 951, 6 : Θειασμοῦ ἐπιρρήματά ἐστι τὰ θείας ἐμφορήσεως δηλωτικά. Πληρούμενοι γὰρ καὶ ἐμφορούμενοι τοῦ δαίμονος οἱ βακχεύοντες τὸ εὐοῖ καὶ εὐὰν ἐφθέγγοντο. V. Ἐμφορέω. L. Dindorf.]

[Ἐμφόρητος. Liban. vol. 4, p. 751 : Φύσει γὰρ ἡδὺ καὶ ζηλωτὸν καὶ περιμάχητον ἀνθρώποις αὐτονομία, καὶ πολὺ μᾶλλον αὐτοῖς ἐκείνοις, ὅσοι δεσπότην μὲν ἐμφόρητον καὶ βαρὺν, ἐλευθέρους δὲ γείτονας ἔχουσιν. Cod. Bav. ἀμφόρητον, quod Reisk. fecit ἐμφ. Sed leg. est ἀφόρητον, cum cod. Paris. 3017. Dicitur enim φορητὸς et ἀφόρητος. Si extaret vox ἐμφόρητος, significaret Importatus, quo sensu invectæ dicuntur merces. Bast.]

[Ἔμφορος.] Ἔμφορα Hesychio προσβεβλημένα : item ἀγέλη προβάτων : pro quo forsan scr. ἔμφορβα, ut sint Pecora quæ aliquo in loco pascuntur. [V. Ἐμφόρβιον.]

[Ἐμφορτίζομαι, Onus in me recipio, Onero me aliqua re et repleo. Anon. ap. Suid. v. Ἀδὰμ, p. 81, A : Πᾶσαν εἰς ἑαυτὸν τὴν κτίσιν ὁ πλάνος ἐμφορτισάμενος. Theod. Prodr. ab Elberling. cit. 6, p. 253 : Τῶν γυναικῶν τὸ στέφος, ὅσας τὸ πικρὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος· 277 : Ὁ δ' ἐντὸς αὐτὸν ἐμπεφόρτιστο σκάφος ἐς Πίσσαν αὐτὴν ἑνδεκαταῖον φθάνει. « Eudocia p. 104 (?) e Nonno 1, 29. » Bast. Activ. Onesand. p. 64, 13 ed. Cor. : Ὥστε μὴ πολὺν ἐμφορτίσαι τῇ γαστρὶ χόρον. Hase.]

[Ἔμφορτος, ὁ, ἡ, Plenus onere, Onus in se habens. Diog. L. 1, 31 : Πλοῖον ἔμφορτον. Oppian. Hal. 2, 212 : Πυμάτης ἔμφορτον ἐδώδης. Iambl. De Pyth. vita c. 8, p. 27 : Ἔτι τῆς σαγήνης κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ἐπισυρομένης. Eust. Od. p. 1398, 12 : Ὁ οἴνου ἔμφορτος· Opusc. p. 229, 7 : Ἔμφορτοι τοῦ μοναχικοῦ βίου γίνεσθαι. Cum dat. p. 82, 38 : Θεωρείτω με εἰς ἱερέα, κακοῖς μὲν ἅπασιν ἀποτελέσμασιν ἔμφορτον, διδάσκοντα δὲ ἀγαθά.]

[Ἐμφορτόω, Onero. Medio Fab. Æsop. 164 Fur. : Φοίνικας ἀγοράσας, ναῦν ἐμφορτωσάμενος ἀνήχθη. L. D.]

[Ἐμφορύνω, Polluo, Fœdo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 424, B : Τοσούτοις μολύσμασι τὸν ἡμέτερον ἐμφορύνεσθαι λόγον. Hase.]

Ἔμφραγμα, τὸ, et Ἔμφραγμὸς, ὁ, Obturamentum. Redditur etiam Septum, Cancellus, nec non Obex. [Procul. ad Hesiodi Op. 616 : Ἔστι δὲ οὗτος (ὁ χείμαρος) τρημάτιόν τι τῆς νεὼς, εἰς ὃ πλεούσης ἔμφραγμα ποιοῦσι, νεωλκηθείσης δὲ ἀφαιροῦσι τὸ ἔμφραγμα. Hippocr. De octim. partu p. 258, 39 : Ὅταν ἐπὶ πόδας ὁρμήσῃ (fœtus ex utero exiens), τὰ ἐμφράγματα γίνονται. Plut. Mor. p. 745, E : Περιαλήλιπται καὶ καταπέπλασται σαρκίνοις ἐμφράγμασι. Eust. Opusc. p. 82, 7 : Παραβύσομεν τῷ χάσματι τὰ ἐκ θεοῦ ἐμφράγματα. Figurate Isocr. p. 148, A : Ἐπεὶ τά γε πλήθη καὶ τὰς ἀκριβείας τῶν νόμων σημεῖον εἶναι τοῦ κακῶς οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ταύτην· ἐμφράγματα γὰρ αὐτοὺς ποιουμένους τῶν ἁμαρτημάτων πολλοὺς τίθεσθαι τοὺς νόμους ἀναγκάζεσθαι. Sirac. 27, 14 : Λαλιὰ πολυόρκου ὀρθώσει τρίχας, καὶ ἡ μάχη αὐτῶν ἐμφραγμὸς ὠτίων. Mich. 5, 1 : Νῦν ἐμφραχθήσεται θυγάτηρ ἐμφράγμῳ.]

[Ἐμφράγνυμι. V. Ἐμφράσσω.]

Ἐμφρακτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Obstructivus, Obturativus, i. e. Obstruendi facultate præditus. Apud Medicos ἐμφρακτικὸν medicamentum, Quod poros suo lentore obstruit : ἐμπλαστικὸν etiam appellatum. Cui contrarium est τὸ ἐκφρακτικόν. Sed hoc quidem modo sumptum τὸ ἐμφρακτικὸν, tantum lentore suo obstruit; verum aliquando sumitur generalius, ut eo nomine comprehendantur etiam quæ copia vel crassitie obstruunt. Gorr. [Hippocr. De rat. vict. p. 397, 34 : Φύσει ψυχρὸν ἐὸν καὶ ἐμφρακτικόν (τὸ ῥεῦμα).]

Ἔμφρακτος, ὁ, ἡ, pro quo perperam ἔμφραττος in VV. LL., redditur per particip. Obstructus, Obturatus. Redditur et Septus, Munitus. [Ἐμφρούρους et ἐμφράκτους Græci vocabant Homines sanæ mentis; ut contra παρεμφρούρους et παρεμφράκτους, Commotæ mentis et cerritos. Gl. : « Cerritus, Ἐμμανὴς, παρεμφάρακτος ». Ita vulgo editur, nec mutandum in παρέμφρακτος : nam φαράσσειν pro φράσσειν dicebant. Hesych., ubi nulla mendi suspicio potest esse : Φάραγμα, φραγμός. Salmas. ad Hesych. v. Παρεμφάρακτος.]

Ἔμφραξις, εως, ἡ, Obturatio, Obstructio. [Strabo 16, p. 740 : Τὴν μὲν πολλὴν παρέχχυσιν (aquarum) ἐμφράξει κωλύειν· ibid. : Ἡ ἔμφρ. πολυχειρίας δεῖται. L. D.] Hesychio est etiam Morbus aurium, quum alioqui generalius accipiatur ap. Medicos de Obstructione s. Stipatione meatuum aut cavitatum naturalium ex abundantia aut vitiosa qualitate succorum. Est autem hæc obstructio morbus organicus, pertinetque ad formam organicæ partis corruptam, amissis sc. meatibus aut cavitatibus parti alicui debitis, vel propter succorum abundantiam, vel propter vitiosam qualitatem, quod ii nimium lenti vel crassi. Hæc Gorr. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 266 s. Alex. Trall. 3, 1 : Ἡ ἀκοὴ πολλοῖς καὶ ποικίλοις ὑπόκειται νοσήμασι· καὶ γὰρ διὰ ψυχρὰν πολλάκις καὶ θερμὴν δυσκρασίαν, ἔσθ' ὅτε καὶ δι' ἔμφραξιν γλίσχρων χυμῶν κτλ. Et de eadem p. 272 : Πρὸς τὰς σφοδροτέρας ἐμφράξεις. Id. vol. 2, p. 138 : Ἡ ἐπιμήνιος κάθαρσις ἐπέχεται ταῖς γυναιξὶ ποτὲ μὲν δι' ἔμφραξιν ἢ μύσιν τοῦ στομίου ἢ σκολίωσιν τοῦ τραχήλου τῆς μήτρας. Et p. 52 : Ἴλεός ἐστιν, ὅταν δι' ἔμφραξιν τῶν ἐντέρων μηκέτι κάτωθεν ἐκκρίνουσι τὴν κόπρον ... συνίσταται δὲ ἐπὶ ἀπεψίᾳ καὶ ἐμφράξει ἀπὸ τῆς κόπρου, ubi al. ἀπεψίαις καὶ ἐμφράξεσι. Socrat. H. E. 3, 26, p. 209, 20 : Τῷ τῆς ἐμφράξεως νοσήματι συσχεθεὶς ἐτελεύτησεν. De obstructionibus cujusvis generis Aret. Ac. p. cur. 2, 6, p. 106; 8, p. 109. Et cum gen. obstruentis rei ib. 9, p. 110 : Θρόμβων ἐμφράξεις· et inf. : Λίθων ἔμφρ. Aristot. Probl. 2, 41 : Τῇ τοῦ θερμοῦ ἠθίσει μηδεμίαν ἔμφραξιν γίνεσθαι. L. D. Philes De anim. 16, 5, p. 64 : Λύει δὲ τὴν ἔμφραξιν ἐξ ὀπισθίου (ibis). Oribas. ap. Phot. cod. 218, p. 176, 6 : Περί τε φθειριάσεως καὶ ἐμφράξεως μυξωτήρων. De vulnere obturando, si ita dicere licet, Eust. Il. p. 887, 37 : Ἔδει γὰρ ἁδρομερὲς ἐπὶ ἐμφράξει τοῦ τραύματος εἶναι τὸ ἐπιτιθέμενον. Porphyr. De antro N. c. 19, p. 19 : Μόνον σχεδὸν τῶν σπερματικῶν δι' ὅλου τετρῆσθαι (fabam) μὴ ἐγκοπτόμενον ταῖς μεταξὺ τῶν γονάτων ἐμφράξεσι. Cit. Wakef.]

Ἐμφράσσω, vel Ἐμφράττω, Obstruo, Obturo, [Oppilo add. Gl.]. Athen. 5 : Καὶ τὸ ἀνοιχθὲν κατ' ἀρχὰς ἐμφράξας. Antiphon [Lege Lycurg. p. 165, 24. Hemst.] : Ἁπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξαν, Omnes vias obstruxerunt. In VV. LL. exp. non solum Obstruo, Obsepio, Intersepio (ut ap. Galen. ἐμφράττειν τὸν χυμὸν, Intersepire), Claudo, Præcludo, Iter obice aliquo stipo; sed et Oppleo, Farcio. Quin etiam affertur Diosc. l., in quo dicitur ἐμφράσσεσθαι quod adhibetur ad obstruendum s. obturandum; nam, Ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας, redditur, Si nares ea herba obturentur. Quod autem ad illam Farciendi signif. attinet, sciendum est, Bud. scribentem accipi hoc verbum pro Obstruo, item pro Infercio, hunc Æschinis l. afferre [p. 85, 32] : Οὕτω δὲ ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας, ὥστε τὸν κίνδυνον εἶναι μὴ σοὶ, ἀλλὰ τοῖς ἐπεξιοῦσι. [Plato Tim. p. 71, C : Τὰ δ' ἐμφράττουσα συγκλείουσά τε. Demosth. p. 406, 5 : Τοῦτ' ἀποστρέφει τὴν γλῶτταν, ἐμφράττει τὸ στόμα, ἄγχει, σιωπᾶν ποιεῖ. Dio Cass. 77, 3 : Καὶ πρὶν πάντα ἀκοῦσαι, ἐνέφραξε σφῶν τὰ στόματα τοσαύταις καὶ τηλικαύταις ὑποσχέσεσιν. Theophr. C. Pl. 5, 12, 6 : Ἔνιοι δὲ μόνον τὰ πέρατα ἄκρων τῶν κλημάτων (κατακρύπτουσι), οἷον ἐμφράττοντες τὰς ἀρχάς· ἐὰν γὰρ ταῦτα συγκλεισθῇ, ... οὐδὲν πάσχουσι· De igni § 15 : Ἐξιέναι κωλύει τὸ θερμὸν, ἐμφράττον τοὺς πόρους· De sudor. § 26. Polyb. 5, 62, 4 : Τὰ πότιμα τῶν ὑδάτων ἐμφράττειν· 71, 9 : Τὸν ὑπόνομον ἐνέφραξαν ὕλῃ· 34, 9, 6 : Τὸ πνεῦμα ἐμφράττει τοὺς τῆς πηγῆς πόρους. Thuc. 7, 34 : Αἱ νῆες τὸ μεταξὺ εἶχον ἐμφράξασαι· 4, 8. Plut. Themist. c. 16 : Ἐμφράξας τὸν διὰ μέσου πόρον· Fab. Max. c. 6 : Τὴν διέξοδον ὁπλίτας τετρακισχιλίους ἐπιστήσας ἐνέφραξε· Arat. c. 16 : Ὁ γὰρ Ἰσθμὸς ἐμφράσσων τὰς θαλάσσας εἰς ταὐτὸ συνάγει τῷ τόπῳ καὶ συνάπτει τὴν ἤπειρον ἡμῶν. Diversa constr. Geopon. 13, 5, 3 : Φύλλα εἰς τὰς ὀπὰς ἐμφράττουσιν, ubi est var. φύλλοις τὰς ὀπὰς ἐμφράξαντες. Pass. Dionys. A. R. 3, 44 : Τοῦ στόματος ὑπὸ τῆς θαλαττίας θινὸς ἐμφραττομένου. Philes De anim. 16, 3, p. 62 : Ἐμφράττεται δὲ τὸ στενὸν τῆς ἐξόδου. Aret. Acut. morb. causs. 1, 7, p. 6, ἐμφραγείσης, et Tard. pass. sign. 2, 3, p. 53, bis ἐμφραχθῇ. || Figurate Diodor. 14, 56 : Ἤλπιζε τὰς τῶν Ἰταλιωτῶν βοηθείας ἐμφράξειν· 16, 71 : Βουλόμενος ἐμφράξαι τῶν βαρβάρων τὴν ὁρμήν. Plutarch. Mor. p. 1059, B :

Χρύσιππος ταῖς πρὸς Ἀρκεσίλαον ἀντιγραφαῖς καὶ τὴν Καρνεάδου δεινότητα ἐνέφραξε. || Medio Nicand. Ther. 79 : Καὶ τὰ μὲν εἰκαίῃ παράθου καὶ ἀγραύλεϊ κοίτῃ, ἄλλα δὲ φωλειοῖσι, τὰ δ' ἐμφράξαιο χεείαις· Alex. 191 : Πνιγμὸς ... φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον· 628. || Forma Ἐμφράγνυμι Aristot. H. A. 4, 15 (?). Mich. Apost. Prov. Cent. 12, 23 : Τὸ στόμα ἐμφράγνυται.]

Ἐμφρεάτοι, ap. Suid. legitur, quod Athenis fuisse scribit nomen δικαστηρίου τῶν ἀκουσίων φόνων. Sed τὸ ἐν φρεαττοῖ δικαστήριον ap. Aristot. lego, Polit. 4, [16], quam lect. illic reponendam censeo, nisi forte φρεατοῖ potius unico τ scr. quispiam existimet. Non aliter tamen scripsisse Suidam, ex eo videtur posse colligi, quod hanc scripturam comprobat series alphabetica, quam sequitur. [Ἐμφρεατοῖ liber unus Harpocr., vero accentu, et orthographia antiqua, quæ est etiam in libris Polluc. 8, 120. V. intt. Hesych. v. Ἐν Φρεάτου. L. Dindorf.]

[Ἔμφρενος, ὁ, i. q. ἔμφρων, Mentis compos, Sanus. Jo. Malal. p. 120, 13 : Ἐκ γὰρ τῆς ἐπιθυμίας ἀποθηριοῦνται (amantes) μηδὲν ἔμφρενον λογιζόμενοι. Sic enim scrib. duxi quod est in cod. ἔνφραινον. L. Dindorf.]

[Ἔμφρικτος, ὁ, ἡ, Terribilis. Andreas Cret. p. 82, C : Τὴν ἔμφρικτον ἐκείνην ἐκφαντορίαν· 154, A : Ἦ ἔμφρ. καὶ ὑπεράγνωστός σου κατάστασις. Kall. Pseudochrys. t. 7, p. 368, 33 : Τὴν ἔμφρικτον ὀπτασίαν. Hase.]

[Ἐμφρονέω, Mentis compos sum s. fio. Hippocr. Epid. 5, p. 1149, A : Ἔθανε πρὶν ἐμφρονῆσαι.]

[Ἔμφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, Sollicitus. Socr. H. E. 7, 24, p. 372, 18 : Τοῦ δὲ τυράννου ἀναιρεθέντος ἔμφροντις ἦν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος τίνα τῶν ἑσπερίων μερῶν ἀναδείξειε βασιλέα. Themist. Or. 18, p. 219, B : Οὐ γὰρ κάτω σοι νεύει τὰ ὄμματα οὐδὲ ὁ νοῦς ἔμφροντίς ἐστιν ὁπόθεν τὸ χρυσίον πλεῖον ἔσται σοι, ubi al. ἐν φροντίδι. Schol. Hom. Od. N, 421 : Ἐνθύμιος) ἔμφροντις. Eust. Od. p. 1900, 34 : Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος) τὸ δὲ προσκ. ἀντὶ τοῦ κηδεμονικῆς, φροντιστικῆς, ἐμφρόντιδος· Opusc. p. 137, 36 : Οἱ συγχεόμενοι καὶ ἐμφρόντιδες καὶ ἐμμέριμνοι.]

[Ἐμφρόντιστος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Asclep. Epist. p. 28, 5 Grets. : Τὰ βασίλεια ἐμφρόντιστα γέγονε. Hase.]

[Ἐμφρονώδης, ὁ, ἡ, Mentis compos. Hippocr. Epid. 7, p. 1211, F : Ἐμβλέψιες ἐμφρονώδεες σφόδρα.]

Ἐμφρόνως, ab ἔμφρων, Prudenter. Aut etiam, Ut decet eum qui mentis est compos. [Plato Reip. 3, p. 396, C : Τὸν ἀγαθὸν ἀσφαλῶς τε καὶ ἐμφρ. πράττοντα· 7, p. 517, C, etc. Polyb. 1, 66, 2 : Προϊδόμενος δὲ τὸ μέλλον, ἐμφρ. ἐνεβίβαζε κατὰ μέρη διαιρῶν αὐτούς· ubi distinguendum non ante sed post adv., ut est 4, 22, 12 : Ἐμφρ. προϊδόμενοι τὸ μέλλον· 3, 80, 5 : Πάντα δ' ἐμφρ. ἐλογίζετο ταῦτα. Diodor. 15, 52 : Τοῖς ἐν παιδείᾳ λογισμοῖς ἐμφρ. χρησάμενος· Exc. vol. 2, p. 503, 1 : Βουλευσάμενος ἐμφρ. Plut. Popl. c. 21 : Ἀρχὴν πολιτείας λαβόντα ταύτην, ἣ χρώμενος ἐμφρ. κτλ. Flamin. c. 9 : Εἰ μὴ τοῦτο προϊδὼν ὁ Τίτος ἐμφρ. ἐνέδωκε πρὸς τὰς διαλύσεις· Mor. p. 979, F : Ἐμφρ. πάνυ καὶ νουνεχῶς ἀεὶ τὴν τοῦ σώματος φυλακὴν ... ποιούμενοι (thunni). Confus. c. εὐφρ. ap. Appian. Civ. 1, 115, Diodor. 18, 60. || Superl. Plut. Anton. c. 14 : Δοκῶν πράγμασι δυσκολίας ἔχουσι ... ἐμφρονέστατα κεχρῆσθαι καὶ πολιτικώτατα. Theophyl. Sim. Ep. 22 : Οὕτως εὐλαβεῖτο τὰς εἰς ἄκρον εὐεξίας ἐμφρονέστατα ὁ Ἀλέξανδρος.]

Ἐμφρουρέω, Inter custodias ago, VV. LL. [Immo Custodiam ago in. Thucyd. 4, 110 : Τοὺς Ἀθηναίους τοὺς ἐμφρουροῦντας ἔλαθεν· 8, 60 : Ὥρωπὸν εἷλον προδοσίᾳ, Ἀθηναίων ἐμφρουρούντων. Dio Cass. 50, 12 . Τὴν Κέρκυραν ἐκλειφθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἐμφρουρούντων. Cum accus. 47, 30 : Τῆς μὲν Ἀντιοχείας ὑπὸ τῶν ἐμφρουρούντων αὐτὴν ἀπεκρούσθη. L. D. Pass. Phalar. Ep. 5, p. 28, 67 : Ταύταις (ταῖς τέχναις) ἐνδίκως ὑφ' ἡμῶν ... ἐνεφρουρήθη.]

[Ἐμφρούριος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Qui custodia asservatur. Sic certe legitur ap. Jo. Nicom. Vita Basil. Act. SS. Apr. t. 3, p. LIV, 58 : Ὀπηνίκα ἦν ἐμφρούριος. Hase.]

Ἔμφρουρος, ὁ, ἡ, Cui præsidia imposita sunt, Præsidiis munitus. Demosth. [p. 289, 12] : Ἑλληνίδας πόλεις ἃς μὲν ἐμφρούρους ποιεῖ, καὶ τὰς πολιτείας καταλύει, τινὰς δὲ καὶ ἐξανδραποδιζόμενος κατασκάπτει. [Polyb. 2, 41, 10 : Τὰς μὲν ἐμφρούρους αὐτῶν (urbium) γενέσθαι· 18, 27, 3. 28, 5, 2 : Ἔμφρουρον ποιῆσαι τὴν Ἀχαρνανίαν. Diodor. Exc. vol. 2, p. 503, 17 : Τὸν δὲ τόπον ἔμφρουρον κατέστησεν. Et alii. De civibus impositio præsidio coercitis Joseph. B. J. 2, 19, 4 : Ὁ μὲν δῆμος ὑπὸ τοῖς στασιασταῖς ἔμφρ. ἦν. Ib. 22, 2 : Στρατιὰν ἀθροίσαντες ἐμφρούρους τὰς κώμας ἔχειν, Præsidio tenere.] Dicuntur etiam aliqui esse ἔμφρουροι τινῶν, pro Præsidiis aliquorum muniti vel occupati esse. Xenoph. Hell. 1, p. 260 [6, 13] : Οὐ βουλομένων δὲ τῶν Μηθυμναίων προσχωρεῖν, ἀλλ' ἐμφρούρων ὄντων τῶν Ἀθηναίων. Nisi forte malis, Quum præsidia ab Atheniensibus eis imposita essent, τῶν Ἀθηναίων φρουρὰς ἐγκαταστησάντων αὐτοῖς. Nam ἔμφρουροι dicuntur etiam Qui in præsidio sunt, Brod. ap. Xen. Reip. Lac. p. 396 [5, 7] : Οὐδὲ γὰρ ὑπὸ φανοῦ τὸν ἔτι ἔμφρουρον ἔξεστι πορεύεσθαι, ubi Int., Qui adhuc intra præsidium sit : alii, Qui adhuc custodit. || In custodiam conditus s. inclusus, Qui custodia asservatur. Phalar. [Ep. 13, p. 78, 58 Lenn.] : Ἔμφρουροι τῷ ταύρῳ, Tauro veluti custodiæ inclusi, In taurum conjecti.

[Ἐμφρύγω, Torreo. Ælian. N. A. 14, 18 : Ὅστις δ' ἂν κατά τινα ἐπιβουλὴν ἀνὴρ ἐκείνου γεύσηται τοῦ σαρκίου (hippomanis), ἔρωτι καὶ μάλα γε ἀκρατεῖ συνέχεται καὶ ἐμφρύγεται. ῡ || Forma Ἐμφρύττω ap. Polluc. 6, 64 : Καὶ τὸ ἐργαλεῖον κοδομεῖον, ᾧ δὴ ἐνέφρυττον.]

Ἔμφρων, ὁ, ἡ, cui opp. ἄφρων [et ἔκφρων], Mentis compos. [Æsch. Prom. 848 : Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα· Cho. 1026.] Soph. [Aj. 306] : Ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται, Vix tandem redditur mentis compos, ad se redit. [Id. de moribundo Antig. 1237 : Ἐς δ' ὑγρὸν ἀγκῶν' ἔτ' ἔμφρων παρθένῳ προσπτύσσεται. Ubi est Sui conscius et compos. Antiphon p. 118, 9 : Τόν γε θεράποντα ... ἔτι ἔμφρονα εὑρόντες. Plut. Pomp. c. 74, ubi etiam contrarium ἔκφρων.] Plato Timæo [p. 71, E] : Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι· quæ Bud. sic vertit, Visa nocturna, vel vigilantium, eorum qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis est mentis compotis, non eorum quibus mens ecstatica vaticinatur. [Leg. 4, p. 719, C : Ὅτι ὁ ποιητὴς, ὁπόταν ἐν τῷ τρίποδι τῆς μούσης καθίζηται, τότε οὐκ ἔμφρων ἐστίν. Et alibi. Hippocr. Co. præn. p. 137, C : Ἔμφρονες γενόμενοι.] Verum ἔμφρων interdum non dicitur simpliciter Qui est mentis compos, sed et Prudens, Sapiens. Ap. eund. certe philosophum, et in eod. opere, ἔμφρονα Cic. vertit uno in l. Sapientem, in altero Intelligentem sapientemque, ut videbis in meo Lex. Cic. p. 23, 39. Invenitur autem pro Prudenti et ap. Thucyd. [Pind. Ol. 9, 80 : Ὥστ' ἔμφρονι δεῖξαι μαθεῖν Πατρόκλου βιατὰν νόον. Theogn. 1122 : Ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλεῖ χαλκῷ Πηνελόπης ἔμφρων, de Ulixe. Soph. OEd. T. 436 : Ὡς μὲν σοὶ δοκεῖ, μῶροι, γονεῦσι δ', οἵ σ' ἔφυσαν, ἔμφρονες. Plato Conv. p. 194, B : Νοῦν ἔχοντι ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι· Leg. 6, p. 773, A : Τοὺς παρὰ τοῖς ἔμφροσιν εὐδόξους γάμους χρὴ γαμεῖν. Isocr. p. 176, A : Τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ποιοῦσιν ἐμφρονεστέρους. Theophr. De sensu § 18 : Τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἐν τοῖς ὑψηλοῖς ἐμφρονεστέρους εἶναι. Dio Cass. 53, 10 : Τὰς ἀρχὰς τοῖς ἀεὶ ἀρίστοις τε καὶ ἐμφρονεστάτοις ἐπιτρέπετε. His addenda exx. usus paullo diversi, Plat. Hipparch. p. 226, C : Ἀλλ' αὐλητὴς αὐλοὺς οὐδενὸς ἀξίους ἔχων ἢ κιθαριστὴς λύραν ἢ τοξότης τόξον ἢ ἄλλος ὁστισοῦν συλλήβδην τῶν δημιουργῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν ἐμφρόνων ἀνδρῶν μηδενὸς ἄξια ὄργανα ... ἔχων, ubi est Artis cujuspiam peritorum. Et Dionis Chr. Or. 4, vol. 1, p. 170 : Μάλιστα δὲ περὶ τὴν τοῦ ἀργυρίου κτῆσιν ἔμφρων καὶ συντεταμένος, Attentus.] Quinetiam memini me ap. Plut. [Mor. p. 758, E] legere ἔμφρον esse τὸ φρονήσεως πλῆρες, sicut ἔμπνουν est τὸ πνεύματος πλῆρες, aut certe πληρωθέν : utra enim voce in utroque loco utatur, non satis recordor. At vero ἐμφρονεστέρα τέχνη ex Aristot. Rhet. affertur pro Acutior ars et subtilior. [Thuc. 1, 84 : Σπεύδοντές τε γὰρ σχολαίτερον ἂν παύσαισθε διὰ τὸ ἀπαράσκευοι ἐγχειρεῖν, καὶ ἅμα ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διὰ παντὸς νεμόμεθα, καὶ δύναται μάλιστα σωφροσύνη ἔμφρων τοῦτ' εἶναι. Schol. : Σωφροσύνην ἔμφρονα λέγει τὴν μετὰ λογισμοῦ τυγχάνουσαν, οὐ τὴν ἀλόγιστον καὶ ἀπὸ φύσεως μόνον συμβαίνουσαν. Plut. Tim. p. 36,

E : Ἔμφρονος βίου· Reip. 7, p. 521, A : Ζωῆς ἀγαθῆς τε καὶ ἔμφρονος· Tim. p. 46, D : Τὸν δὲ νοῦ καὶ ἐπιστήμης ἐραστὴν ἀνάγκη τὰς τῆς ἔμφρονος φύσεως αἰτίας πρώτας μεταδιώκειν· 48, A : Ἀνάγκης ἡττωμένης ὑπὸ πειθοῦς ἔμφρονος· Leg. 6, p. 769, A : Ἡ πρεσβυτῶν ἔμφρων παιδιά· 7, p. 791, B : Ἀντὶ μανικῶν διαθέσεων ἕξεις ἔμφρονας· p. 802, C : Ἐν ᾗ γὰρ ἂν ἐκ παίδων τις μέχρι τῆς ἑστηκυίας τε καὶ ἔμφρονος ἡλικίας διαβιῷ σώφρονι μούσῃ καὶ τεταγμένῃ· 11, p. 913, A : Νοῦν ἔχων ἔμφρονα. Callistr. Stat. 13, p. 906 : Σύνεσιν ἔμφρονα. Plut. Mor. p. 575, C : Τόλμας ἐμφρονας. Meleag. Anth. Pal. 5, 140, 1 : Λόγος ἔμφρων. Nonn. Dion. 3, 74 : Ἔμφρονα λύσσαν ἔχοντα (ἀλαλαγμόν). Neutro Dio Cass. 41, 33 : Ἐξ οὗ καὶ μάλιστα τό τε ἔμφρον τοῦ ἄφρονος καὶ τὸ ἐπιστῆμον τοῦ ἀνεπιστήμονος ἐν παντὶ προτετίμηται· 55, 16 : Μή τε τὸ ἔμφρον ἄνουν ἔστι ποιῆσαι. M. Antonin. 1, 16, p. 28 : Τὸ ἔμφρον καὶ μεμετρημένον ἔν τε θεωριῶν ἐπιτελέσει καὶ ἔργων κατασκευαῖς. || Construitur cum περὶ Plat. Leg. 7, p. 809, D : Ἵνα ὧραι καὶ θυσίαι ... τοὺς ἀνθρώπους περὶ αὐτὰ (anni tempora) μᾶλλον ἔμφρονας ἀπεργάζωνται· Phil. p. 17, E : Ὅταν ἄλλο τῶν ὄντων ταύτῃ σκοπούμενος ἕλῃς, οὕτως ἔμφρων περὶ τοῦτο γέγονας. Dio Chr. l. supra cit. Permutatum cum ἔκφρων ap. Callistr. l. c. Cum εὔφρων ap. Antiphont. l. c., Soph. OEd. T. 436, Appian. Pun. c. 50.]

Ἐμφυής, ὁ, ἡ, i. q. ἔμφυτος : si quidem verum est quod Eust. [Od. p. 1930, 3] scribit, sc. ἐμφυὲς ἦθος esse ap. Pind. [Ol. 10, 20] : Τὸ ἐμπεφυκὸς καὶ φύσει ὄν. [Insititius, Synes. Hymn. p. 349, B : Τά μοι ἐμφυῆ ψυχᾷ ῥυπαρᾷ. L. D. Julian. Ep. 24, p. 34 Heyl. : Θεόφραστος ... πάντων τῶν φυτῶν μᾶλλον ἐπαινεῖ τῆς συκῆς τὸ δένδρον, ὡς ἂν ... μόνον τῶν ἄλλων εὔκολον παντοίου γένους ἐνεγκεῖν βλάστην, εἴ τις αὐτοῦ τῶν κλάδων ἐκτεμὼν ἕκαστον, εἶτα ἐκρήξας, ἄλλην ἐς ἄλλο τῶν πρέμνων ἐμφυῆ γονὴν ἐναρμόσειεν. Schneid.]

[Ἐμφυῶς, Greg. Naz. Carm. p. 11, si vera est lectio. Kall.]

[Ἐμφύλιος. V. Ἔμφυλος.]

[Ἐμφύλλησις scriptura vitiosa pro ἐμφύλλισις, q. v.]

[Ἐμφυλλίζω.] Ἐμφυλλίζειν, Inserere, i. fere q. ἐνοφθαλμίζειν et ἐγκεντρίζειν : sunt enim hæc species τοῦ ἐμφυτεύειν. [Immitto, Gl. Eust. Od. p. 1405, 43 : Τὸ δὲ τοιοῦτον ἐπεμβάλλειν ἐμφυλλίζειν καὶ ἐγκεντρίζειν ἡ κοινὴ γλῶσσά φησι. Sæpius activo et pass. Geopon. 10, 37, 65, 76. Gregor. Cor. ad Hermog. Meth. in Reisk. Orat. vol. 8, p. 890, a Boiss. cit. : Μοσχεύειν οὖν κλῆμα ἀντὶ τοῦ περιθάλπειν ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμφυλλίζειν καὶ ἐπιτήδεια ποιεῖν τὰ κλήματα.]

[Ἐμφύλλιον, τὸ, Surculus qui inseritur arbori alii. Eust. Od. p. 1422, 38 : Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δένδρων ἔνθεμα τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐμφύλλιον.]

[Ἐμφύλλισις, εως, ἡ, Insitio. Gl. : Ἐμφύλλησις, Emplastratio. Vitiose pro ἐμφύλλισις. L. Dindorf.]

[Ἐμφυλλισμός, ὁ, Insitionis species. Psellus Περὶ γεωργικῶν Ms. ap. Ducang. Gl. App. p. 68 : Τρεῖς τρόποι εἰσὶν ἐγκεντρισμῶν, καὶ ὁ μὲν εἷς κυρίως καλεῖται ἐγκεντρισμός, ὁ δὲ ἕτερος ἐμφ., καὶ ὁ τρίτος ἐνοφθαλμισμός. Ead. in Geopon. 10, 75, 1 sq. V. ib. c. 76. Aristot. De plantis 1, 6, p. 830, 39.]

[Ἔμφυλλος, ὁ, ἡ, Foliosus. Geopon. 4, 15, 4 : Τινὲς μὲν οὖν ἰδιαζόντως αὐτοὺς τοὺς βότρυας τέμνουσιν, ἄλλοι δὲ τὰς ὄσχας ἐμφύλλους, τουτέστι τὰς κληματίδας μετὰ τῶν βοτρύων τέμνοντες κτλ.]

Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, Qui est ejusdem tribus, Tribulis. Hom. Od. O, [273] : Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος ἄνδρα κατακτὰς Ἔμφυλον, i. e. φυλέτην, δμόφυλον, Eust. [Fœdus Hierapytn. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 411, 14 : Ἱεραπυτνίοις καὶ Πριανσίοις ἦμεν παρ' ἀλλάλοις ἰσοπολιτείαν καὶ ἔνκτησιν καὶ μετοχὰν καὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων πάντων, ὅσοι κα ἔωντι ἔμφυλοι παρ' ἑκατέροις. De rebus Soph. OEd. C. 407 : Τοὔμφυλον αἷμα, de cæde patris ab OEdipo perpetrata. Orph. Arg. 1161, ubi item de cæde filii a Medea necati : Ἐρινὺς αἵματος ἐμφύλοιο. Lycophr. 990 : Φόνον ἔμφυλον ἀγραύλων λύκων· 1122 : Μίασμ' ἔμφυλον, de cæde Clytæmnestræ a filio patrata.] At ἔμφυλος πόλεμος, Bellum intestinum, civile. Et ἔμφυλος στάσις, VV. LL. e Demosth. [p. 422, 15], Seditio civilis. Verum, si bene memini, illud ἔμφυλος στάσις, Demosthenis non est, sed e quodam poeta [Solone] ab ipso affertur. [Orac. ap. Dion. Cass. 57, 18; 62, 18 : Ῥωμαίους ἔμφυλος ὀλεῖ στάσις. Aliud ap. Athen. 12, p. 520, B, Steph. Byz. v. Σύβαρις : Τηνίκα σοὶ πόλεμός τε καὶ ἔμφυλος στάσις ἥξει. Ubi ἐμφύλιος est in libris : quocum permutatur etiam Apoll. Rh. 4, 717. Herodot. 8, 3; Pausan. 8, 51, 3. Dio Chr. Or. 17, vol. 1, p. 466 : Τὰς ἐμφύλους ἔριδας καὶ τοὺς ἔξω πολέμους. Appian. Civ. 1, 1 : Ῥωμαίων ὁ δῆμος καὶ ἡ βουλὴ πολλάκις ἐς ἀλλήλους ... ἐστασίασαν· οὐ μήν τι χειρῶν ἔργον ἔμφυλον ἦν, ἀλλὰ διαφοραὶ μόναι καὶ ἔριδες ἔννομοι· 2 : Καὶ τοῦτο μόνον ἄν τις εὕροι τῶν πάλαι στάσεων ἔργον ἔνοπλον ... ξίφος δὲ οὐδέν πω παρενεχθὲν ἐς ἐκκλησίαν οὐδὲ φόνον ἔμφυλον. Metaph. Oppian. Hal. 1, 248 : Ἀνθιέων δὲ μάλιστα νομαὶ πέτρῃσι βαθείαις ἔμφυλοι, Propriæ.] Constat certe, in prosa multo esse usitatius tetrasyll. Ἐμφύλιος, cum illo subst. πόλεμος. [Neque vero inusitatum poetis. Æsch. Eum. 863 : Μηδ' ἐν τοῖς ἐμοῖς ἀστοῖσιν ἰδρύσῃς Ἄρη ἐμφύλιον.] Redditur autem passim ἐμφύλιος πόλεμος a Polit. ap. Herodian. Civile bellum. Cui ἐμφυλίῳ πολέμῳ Idem [1, 1, 5] opponit τὸν ξένον. Bud. ἐμφύλιον πόλεμον putavit posse reddi non solum Civile, sed etiam Intestinum, aut Domesticum : item Gentile. [Gl. : Ἐμφ. πόλεμος, Civilis, Bellum civile; Ἐμφύλιος, Intestinus, Internus. Polyb. 1, 65, 2 etc. et sæpe Dio Cass. et Plut. aliique.] Plut. Cic. [c. 36] : Ὁ δὲ εἰς τὴν πόλιν ἐπανῆλθεν, ἤδη τῶν πραγμάτων ὥσπερ ὑπὸ φλεγμονῆς ἀφισταμένων περὶ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, E rerum novarum molitione, tanquam vomica quadam jam collecta, unde bellum intestinum erupit, ut ille vertit. Sonat certe ἔμφυλος s. ἐμφύλιος πόλεμος, q. d. Bellum inter tribum, i. e. inter ejusdem tribus homines. A φῦλον autem derivando, significabitur Bellum inter ejusdem gentis homines. Ne quis porro hanc secundam derivationem temere afferri a me existimet, sciat Suidæ quoque auctoritate posse comprobari, quippe cui ἔμφυλος πόλεμος sit ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἔθνους. At Hesych. ἔμφυλον esse dicit τὸν ἐκ τῆς αὐτῆς, οὐ πολέμιον, ἀλλ' ἐμφύλιον. Ubi non dubito quin reponendum sit τῆς αὐτῆς φυλῆς, præsertim quum ἐμφύλιον, quod proxime ibi præcedit, exponat, συγγενικὸν, ἢ τῆς αὐτῆς φυλῆς. Si quis tamen scribere malit τῆς αὐτῆς γῆς, vel χώρας, non magnopere repugnarim, quum hunc, sicut et ceteros lexicographos, diversas deductiones in suis exposs. plerumque sequi videamus. Ceterum non ἐμφύλιος πόλεμος duntaxat, sed etiam ἐμφύλιος νίκη, et ἐμφύλια τρόπαια ap. Herodian. [3, 15, 6] habemus. [Ἐμφύλιος στάσις, Argum. Aristoph. Lys. v. 3, Polyb. 1, 71, 7 : ἐμφ. διαφορὰ καὶ στάσις 6, 46, 7; ταραχὴ 3, 9, 9. Ἐμφ. ἀγῶνες Dio Cass. 17, 39; κίνδυνοι 37, 24. Ἐμφ. κακὰ 45, 27, 40, et alibi. Absolute ἐμφύλια Appian. in inscr. librorum De bellis civilibus, Ἐμφυλίων α', β' etc. Conf. præf. c. 14, p. 19, 84. Tzetz. Hist. 4, 232 : Κάλβου σφαγέντος στρατηγοῦ Ῥωμαίων ἐμφυλίοις.] Apud Eund. ἐμφύλιον αἷμα, copulantem [2, 5, 10] ἐμφυλίῳ καὶ βασιλικῷ αἵματι, quod et ap. alios atque adeo ap. [Pind. Pyth. 2, 32 : Τὸ μὲν ἥρως ὅτι ἐμφύλιον αἷμα πρώτιστος ... ἐπέμιξε θνατοῖς· Soph. OEd. T. 1406 : Ὦ γάμοι γάμοι, ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν ἀνεῖτε ταὐτὸν σπέρμα κἀπεδείξατε πατέρας, ἀδελφοὺς, παῖδας, αἷμ' ἐμφύλιον· et] Apoll. Rh. legitur [1, 865 : Πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει ἡμέας; Ubi de cæde recte accipit schol., ut est 4, 717 : Εἶτ' οὖν ὀθνείῳ μεμιασμένοι αἵματι χεῖρας εἴτε καὶ ἐμφύλῳ προσκηδέες ἀντιόωσιν. Alia exx. sunt Soph. Antig. 1264 : Ὦ κτανόντας τε καὶ θανόντας βλέποντες ἐμφυλίους· OEd. C. 1385 : Μήτε γῆς ἐμφυλίου δόρει κρατῆσαι, Patriæ. De cive civem persequente et perdente, Plato Reip. 8, p. 565, E : Ὃς ἂν δήμου προεστὼς, λαβὼν σφόδρα πειθόμενον ὄχλον, μὴ ἀπόσχηται ἐμφυλίου αἵματος, ἀλλ' ἀδίκως ἐπαιτιώμενος, οἷα δὴ φιλοῦσιν, εἰς δικαστήρια ἄγων μιαιφονῇ· Leg. 9, p. 871, A : Ὃς ἂν ὀντιναοῦν τῶν ἐμφυλίων αὐτόχειρ κτείνῃ. Apoll. Rh. 4, 725 : Ἵετο δ' αὖ κούρης ἐμφύλιον ἴδμεναι ὀμφήν. Theocr. 22, 200 : Θαεῖτο μάχην ἐμφύλιον ἀνδρῶν. Nonn. Dion. 2, 547 : Ἐμφύλιον αἴγλην· 3, 432 : Εἰμὶ τεῆς ... γονῆς ἐμφύλιος Ἑρμῆς· 4, 59 : Ζεὺς ... ἔσχε κασιγνήτης λέχος Ἥρης, θεσμὸν ἔχων θαλάμων ἐμφύλιον. Coluth. 275 : Ἔνθεν ἀριστεύων ἐμφύλια πάντα διώκω. Schol. Apoll. Rh. 3, 62 : Ἡρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. Confus. c. ἔμφυτος v. in illo. In ἐκφύλιον corruptum Nonni Dion. 2, 547.]

[Ἐμφύλως, Gregor. Nyss. De resurrect. vol. 2, p. 223, A, ubi cod. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 17: Καὶ οὕτως ὁ ἐμφύλιος οὗτος πόλεμος. Kall.]

[Ἐμφύνω. V. Ἐμφύω.]

[Ἐμφύρω, s. Ἐμφυράω vel poet. Ἐνιφυράω, Immisceo, Permisceo, Confundo. Æschyl. fr. Glauci Potn. ap. schol. Eurip. Phœn. 1194 Matth.: Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐκπεφευγμένοι. Cod. Aug. ἐμπεφυγμένοι. Valck. ex conj. ἐμπεφυρμένοι. Conf. Ἐμπεφυρμένως. Lycophr. 1380: Βῶλον ἐμπεφυρμένην νασμοῖς. Schol. μεμιγμένην. Levit. 14, 21: Δέκατον σεμιδάλεως ἐμπεφυραμένης ἐν ἐλαίῳ. Sic Ald. Al. πεφυραμένης. Oppian. Hal. 3, 498: Ποίη δ' οὐτιδανὴ καὶ ἐπώνυμος ἔκθορε γαίης, τὴν ἐνιφυρήσαντες ἐπ' ἀγκίστροισι βάλοντο. || Recentioribus frequens usus metaph., ut Athanas. vol. 1, p. 9, B: Εἴθε δὲ κἂν μέχρι τούτων εἱστήκει τῶν ἀφρόνων ἡ τόλμα, καὶ μὴ περαιτέρω βαίνοντες ἑαυτοὺς ταῖς ἀσεβείαις ἐνέφυρον. Theophil. Ad Autol. 1, 14, p. 346, E: Ἐπὰν ἐμφύρωνται μοιχείαις καὶ πορνείαις καὶ ἀρσενοκοιτίαις καὶ ταῖς ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις. Mich. Sync. in Laud. S. Dionys. p. 349: Τοῖς τοῦ Διὸς ἐμπεφυρμένος βδελύγμασι. M. Antonin. 9, 3, p. 266: Μεθ' οἵων ἠθῶν οὐκέτι ἔσται ἐμπεφυρμένη (ψυχὴ, ut videtur). ῡ]

Ἐμφυσάω, Insufflo, Inflo, Inspiro, Flando immitto s. injicio. [Aret. Ac. m. 1, 2, p. 79: Ἄριστον δὲ καὶ ἐς τὰς ῥῖνας ἐμφυσῆν· 9, p. 89: Τοῖσι δὲ αὐτοῖς καὶ ἐμφυσῆν καλάμῳ· Tard. cur. 1, 2, p. 115: Ἐς λεπτὰ δὲ κόψαντα καὶ σήσαντα καλάμῳ ἐμφυσῆν· 116: Ξηρόν τι ἴσχαιμον ἐμφυσῆν. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 110: Εἰ δὲ ἐπιμένοι τὸ πάθος καὶ δυσέγερτοι τυγχάνουσι, κεχρῆσθαι δεῖ ... εὐφορβίῳ ἢ ἐπιθύμῳ, ποτὲ μὲν ἐμφυσῶντας... 304: Ξηρὰν τὴν καλαμίνθην ἐμφύσα διὰ σίφωνος. Geopon. 4, 10: Πρόσρανον ὥσπερ ἐμφυσῶν ταῖς ἀμπέλοις· 15, 6, 1: Ῥοφήσας ἐμφύσησον εἰς τὴν μελισσίαν τρὶς ἢ τετράκις.] Redditur etiam, Flatu accendo. [Diosc. 5, 99: Καίεται δὲ ἐπ' ἀνθράκων ἐπιτεθὲν καὶ ἐμφυσηθὲν ἄχρι πυρώσεως.] Ap. Jo. 20, [22] ἐνεφύσησε, vetus Int. vertit Insufflavit. Alii vel, Flavit in eos, vel Afflavit. Quoniam autem ibi scriptum est, Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε· καὶ λέγει αὐτοῖς, Λάβετε πνεῦμα ἅγιον· idcirco ἐμφυσώμενον πνεῦμα dixit Greg. Naz., atque adeo ipsum Spiritum sanctum ἐμφύσημα nominavit. [Reg. 1, 17, 21: Ἐνεφύσησε τῷ παιδαρίῳ τρίς. Job. 4, 21: Ἐνεφύσησε γὰρ αὐτοῖς καὶ ἐξηράνθησαν. Ezech. 37, 9: Ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τούτους, καὶ ζησάτωσαν. Nehem. 2, 1: Ἀνέβη ἐμφυσῶν εἰς πρόσωπόν σου. Gen. 2, 7: Ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ πνοὴν ζωῆς, καὶ ἐγένετο ὁ ἄνθρωπος εἰς ψυχὴν ζῶσαν. Ezech. 21, 31: Ἐν πυρὶ ὀργῆς μου ἐμφυσήσω ἐπὶ σὲ; ubi Compl. εἰς.] Sed et personæ tribuit illud ipsum partic.; nam affertur ex eo ἐμφυσώμενοι pro Afflati Spiritu sancto. Aristot. autem [H. A. 4, 1, 7] dixit de polypo, Τὴν δὲ κεφαλὴν, ἕως ἂν ζῇ, σκληρὰν ἔχει, καθάπερ ἐμπεφυσημένην· pro quibus habet Plin. Prædurum caput esse polypis sufflatione viventibus. [De tumore Hippocr. Co. præn. p. 143, B: Κοιλίης ἐμφυσωμένης· Epid. 2, p. 1031, B: Οἱ ὦμοι καὶ οἱ μαστοὶ ἐμφυσῶνται. Aret. Ac. p. causs. 2, 9, p. 22: Τοῖσι ἀπὸ τοῦ πλήθεος σιτίων καὶ διαφθορῆς ἐμφυσηθεῖσι τὴν κοιλίην. || De tibiis inflandis, Dio Chrysost. Or. 55, vol. 2, p. 283: Πολλοὶ γὰρ καὶ ὁρῶσιν αὐλητὰς καὶ ξύνεισι καὶ ἀκούουσιν ὁσημέραι, καὶ οὐδ' ἂν ἐμφυσῆσαι τοῖς αὐλοῖς δύναιντο. L. D. Translate, ἐμφυσώμενος, Inflatus, sc. vanitate, arrogantia, Clearchus Athen. 6, p. 255, D: Τὰ δὲ τῶν κολακευομένων ἐμφυσωμένων τῇ κολακείᾳ, χαυνοὺς καὶ κενοὺς ποιοῦντα... Schweigh. Hac signif. Polybio restituendum conjeci in Ἐκφυσάω. L. Dind. Steph. v. Ἰκόνιον: Προσκαλεσόμενος τοὺς ἀνέμους ἐμφυσῆσαι πᾶσιν ἐκέλευσε καὶ ζῶντα ἀποτελέσαι (simulacra lutea Promethei). Hemst.]

Ἐμφύσημα, τὸ, Insufflatio, etiam Id quod insufflatur, flando aut insufflando immittitur aut injicitur: unde ἐμφύσημα dixi a Greg. Naz. appellari Spiritum sanctum. [Mich. Glycas Ep. 15 init.: Τὸ θεῖον ἐκεῖνο ἐμφ. et ib. p. 67. Epiphan. vol. 2, p. 274, A: Ἴδε τοῦ προσώπου μου τὰ ἐμπτύσματα, ἅπερ διὰ σὲ κατεδεξάμην, ἵνα σε ἀποκαταστήσω εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐμφύσημα. Int., Spiraculum.] Est et medicinale vocab., quod ap. Diosc. redditur Inflatio [Gl.], 3, 163, in quo de althæa agit. Eam inter alia sanare ἐμφυσήματα testatur. Ubi tamen

Marc. non Inflationes vertit, cum Ruellio, atque aliis, sed oculorum tumoribus similes Excrescentias. Idem Marc. hæc in illum l. annotat, est autem ap. eum c. 155. Verterunt, inquit, ceteri scriptoris hujus intt. ἐμφυσήματα (malum cui althæam hic mederi testatur) simpliciter Inflationes: idem, ut videtur, opinati ἐμπνευμάτωσιν et ἐμφύσημα in Græcorum medicina esse: quum tamen ἐμπνευμάτωσις judicio nostro, toto, ut sic loquamur, genere ab emphysemate, altero illo malo, differat: sitque ἐμπνευμάτωσις Flatus in interiore aliqua parte collectio: ἐμφύσημα autem, non Collectio flatus, sed Incrementum tumori simile, quod non aliter fiat quam quum oris spiritu impletur aliquid: idque nomen etiam indicat. Non fit nisi in oculo ἐμφύσημα hoc. Diffinieruntque veteres Græcorum Medici [Paul. Æg. 3, 22, p. 73, 10, Theoph. Nonn. vol. 1, p. 208], Ἐμφύσημα, ὄγκον οἰδηματώδη τοῦ βλεφάρου· quod est, Excrescentiam ciliorum tumori similem. Galen. tamen in Isagoge sua [vol. 2, p. 390, C] aliter docuit fieri ἐμφύσημα, quum repente tumefactus oculus majorem contraxerit pallorem et inflammationem. Fierique in senibus plerumque, et æstate. Et hæc Græcorum Medicis ἐμφυσήματα sunt non Inflationes simpliciter, sed Oculorum tumores, qua ratione illi docent, facti. Ideoque nos oculorum tumoribus similes excrescentias diximus. Hæc ille: quibus hoc unum addo, ἐμφυσήματα et ἐμπνευματώσεις magnam inter se affinitatem posse habere, inde mihi fieri verisimile, quod φυσῶδες et πνευματικὸν aliquot in ll. copulata reperiam. [De ἐμφ. oculorum Hermes Trism. post Jo. Laur. De mens. p. 318 ed. Roeth.: Πρὸς μὲν οὖν ὀφθαλμίας καὶ οἰδήματα καὶ ἐμφυσήματα.] Sed de hujus vocis ἐμφύσημα ap. Medicos usu, latius Gorr. scribit, cujus hæc sunt verba: Ἐμφ., Inflatio; est spiritus flatuosi collectio in inanibus corporum spatiis. Ejus principium, inquit Galen., male concoctus cibus est, a calore videl. debili, et a quo flatus excitati resolvi nequeunt. Hi quidem collecti alias sub cute, alias sub membranis quæ ossibus circumdantur, aut musculos viscerumve aliquod includunt, ἐμφύσημα generant. Colligitur vero non parum aliquando etiam in ventriculo et intestinis, itemque in medio spatio horum et peritonæi. Galen. duabus differentiis omnem inflationem complexus est; aut enim in majoribus cavitatibus continetur, aut in minimis spatiis, quæ non licet sensibus usurpare, sed sola ratione comprehendi possunt. Cujus generis tumores, ut scribit, aliquando extitere, quibus dissectis nullum pus inventum est, sed spiritus tantum, qui per totam carnem minimis portionibus disseminatus esset. Ceterum differt inflatio ab œdemate, quod et pressa digitis non retinet vestigium, et sonitum veluti tympanum reddit, itemque quod in cavitate sensibili subinde continetur, atque hac nonnunquam maxima. Hæc affectio non solum ἐμφύσημα, sed etiam ἐμπνευμάτωσις et πνευμάτωσις dicitur. Hæc enim nomina Medicos confudisse apparet, neque rationem habuisse in majoribusne an minimis spatiis spiritus conclusus esset, ut illud, ἐμφύσημα, hoc vero ἐμπνευμάτωσιν appellarent. Quæ enim in ventriculo et intestinis et medio eorum et peritonæi spatio nascitur, eam Galen. l. 14 Meth. med. [vol. 10, p. 324 sq.] ἐμφύσημα vocat: eandemque ἐμπνευμάτωσιν appellat postremo l. De sympt. causis [vol. 7, p. 95, D]. Quum autem ἐμφύσημα omnium partium communis affectio sit, in oculo tamen proprie dicitur quum ille absque manifesta causa intumescens, decoloratior, pituitosior et multum pruriginosus fit cum fluxione, ut Aetius e Demosth. recitat. Contingit autem, ut Idem ait, plerumque senioribus, pruritu ab angulo qui ad nasum est incipiente, velut si quis a musca aut culice sit commorsus: estque hæc affectio per æstatem frequens. Hæc ille: in quibus obiter observanda tibi est etiam nominum πνευμάτωσις et ἐμπνευμάτωσις signif. [Hippocr. Epid. 2, p. 1031, B: Τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ αἱ ἀκρησίαι καὶ τὰ ἐμφυσήματα ποιέουσιν αὐξήσιας· 3, p. 1111, H: Ἐμφ. κακόν· De rat. vict. p. 406, 3: Ἐν ἐμφυσήμασιν ἐόντας. Hippiatr. p. 88: Κατάγειν ταῖς χερσὶ τὸ ἐμφ. κύκλῳ τοῦ ὤμου. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 267: Τὸ ἐμφ. πνεῦμά ἐστι φυσῶδες ποτὲ μὲν ἐπὶ τῷ δέρματι,

ποτὲ δὲ ὑπὸ τοῖς περιοστέοις ὑμέσιν ἢ τοῖς τοὺς μῦς περιέχουσιν ἀθροιζόμενον, ποτὲ δὲ κατὰ τὴν γαστέρα καὶ τοῦ περιτοναίου μεταξὺ, καὶ ποιεῖ τοὺς τυμπανίας ὑδέρους κτλ. Paul. Æg. 4, 28. || Aq. et Symm. Lev. 13, 7 : Ἐὰν δὲ ἐπιδόσει ἐπιδῷ τὸ ἐμφ., de pustulis, quales habet leprosus. Non opus itaque erit cum Montef. ἔκφυμα legere. || Flatus, Halitus. Symm. Job. 37, 10 : Ἀπὸ ἐμφυσήματος θεοῦ δοθήσεται πάγος. Schleusn. Lex. Afflatus, Instinctus. Eust. Opusc. p. 159, 20 : Λέγω δὲ ψυχὴν μὲν τὴν τὸ πᾶν ἐν ἡμῖν τὴν μὴ ἐκ γῆς, διὸ μηδὲ παλινοστοῦσαν εἰς γῆν, ἀλλ' ἐξ ἐμφυσήματος θεοῦ, εἰς ὃν καὶ καταλύει. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 493, D : Ἀδὰμ ὁ πρῶτος πλασθεὶς ἀπὸ γῆς ὑπὸ θεοῦ, καὶ λαβὼν τὸ ζωογόνον ἐμφ., ἔσχεν ἐκ μιᾶς τῶν αὐτοῦ πλευρῶν τὴν Εὔαν ἑαυτῷ ὁμοίαν. De Sp. S. dictum notavit HSt. in Ἐμφυσάω. L. Dindorf.]

Ἐμφύσησις, εως, ἡ, Inflatio, Inspiratio, vel q. d. Insufflatio. [Flatus ventris, Athen. 1, p. 32, E : Ἐμφυσήσεις τε ἐνεργάζονται (vina nimis τεθαλαττωμένα). Schweigh. Plut. Mor. p. 1077, B : Ἢ καί φασιν (Stoici) τὸ μὲν σπέρμα τὴν ἐπὶ μικρὸν ὄγκον ἐκ πολλοῦ σπείρασιν ὠνομάσθαι, τὴν δὲ φύσιν ἐκφύσησιν οὖσαν καὶ διάχυσιν τῶν ὑπ' αὐτῆς ἀνοιγομένων λόγων καὶ ἀριθμῶν, in edd. vett. est ἐνφύσεσιν, ἐμφύσησιν conj. Xylander.]

[Ἐμφυσητέον, Inflandum. Geopon. 16, 6, 2 : Σηπίας ὀστοῦν λειωθὲν διὰ καλάμου ἐμφ.]

[Ἐμφυσητὴς, ὁ, Inflator, Gl.]

[Ἐμφῡσῐόω, Inflo, Inspiro. Esdr. 3, 9, 49 : Ἐμφυσιοῦντες ἅμα τὴν ἀνάγνωσιν, Explicantes s. Exponentes simul prælecta. Ib. 56 : Ἐνεφυσιώθησαν ἐν τοῖς ῥήμασιν, Recreati, Exhilarati ac solatio affecti sunt verbis. Vulg. Magnifice exaltati sunt. Schleusn. Clem. Al. Strom. 7, p. 897 : Ἡ σοφία, φησὶν ὁ Σαλομὼν, ἐνεφυσίωσεν τὰ ἑαυτῆς τέκνα. Οὐ δήπου γὰρ τῦφον ἐνεποίησεν ὁ κύριος ταῖς μερικαῖς κατὰ τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ τὸ ἐπὶ τῇ ἀληθείᾳ πεποιθέναι καὶ εἶναι μεγαλόφρονα ἐν γνώσει τῇ διὰ τῶν γραφῶν παραδιδομένῃ, ὑπεροπτικὸν τῶν εἰς ἁμαρτίαν ὑποσυρέντων, παρασκευάζει· ὃ σημαίνει ἡ ἐνεφυσίωσε λέξις, μεγαλοπρέπειαν τῆς σοφίας τοῖς κατὰ τὴν μάθησιν τέκνοις ἐμφυτευσάσης διδάσκει, κτλ.] Ἐμφυσιοῦμαι, significans, sicut et simplex φυσιοῦμαι, Inflor, Tumeo, Superbio. Unde præt. temp. partic. ἐμπεφυσιωμένος, Inflatus, Factus superbus.

[Ἐμφῡσῐόω, Ingenero, Naturale facio. Charondas ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 220 : Διὸ χρὴ συνεθίζειν ἐκ παίδων κολάζοντας μὲν τοὺς φιλοψευδεῖς, φιλοῦντας δὲ τοὺς φιλαλήθεις ἵν' ἐμφυσιῶται (libri ἐμφυσιοῦται) ἑκάστῳ τὸ κάλλιστον καὶ σπερματωδέστατον τῆς ἀρετῆς· 223 : Προστάσσει ὁ νόμος ἐπίστασθαι τὰ προτίμια τοὺς πολίτας ἅπαντας, καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς μετὰ τοὺς παιᾶνας λέγειν ᾧ ἂν προστάσσῃ ὁ ἑστιάτωρ, ἵν' ἐμφυσιῶται (ita Damascen., libri ἐμφυσιοῦται) ἑκάστῳ τὰ παραγγέλματα. Quod Bentleio Phalar. p. 363 adeo barbarum visum est ut dubitaret scriptorem qui Charondæ nomen mentitus est patria Græcum fuisse. Cui Heyn. Opusc. acad. vol. 2, p. 82, opposuit exx. Hippodami ap. Stob. ib. p. 124 : Τὰ ἔθη καὶ ἐπιτηδεύματα πλάσσει καὶ κηροχυτεῖ τὰν ψυχὰν, φυσίωσιν ἐμποιεῦντα διὰ τῆς συνεχέος ἐνεργείας· Porphyrii De abst. 1, 29 : Ἡ κατὰ τὰ ὄντως ὄντα φυσίωσις καὶ ζωή· 3, 11 : Ἐξέχει γὰρ ἐν ἑκάστῳ ἰδία τις ἀρετὴ, πρὸς ἣν πεφυσίωται. Neutri dum constare poterat in Xenoph. Reip. Lac. 3, 4 : Πρὸς δὲ τούτοις τὸ αἰδεῖσθαι ἰσχυρῶς ἐμφυσιῶσαι βουλόμενος αὐτοῖς, conjecturam HStephani ἐμφυσιῶσαι pro ἐμφυῶσαι, vel ut est ap. Stob. vol. 2, p. 215, ἐμφῦσαι, confirmari optimis libris omnibus. Exstabat vero jam dudum ap. Hippocr. Leg. p. 2, 19 : Ἔτι δὲ φιλοπονίην προσενέγκασθαι ἐς χρόνον πουλὺν, ὅκως ἡ μάθησις ἐμφυσιωθεῖσα δεξιῶς τε καὶ εὐαλδέως τοὺς καρποὺς ἐξενέγκηται. L. D.]

Ἔμφῡσις, εως, ἡ, Ingeneratio, Ipsa actio ingenerandi. [|| Insertio partium increscentium, q. d. Increlio. Oribas. p. 120 ed. Dund. : Σαφῶς γε μὴν αὐτὴν τοῦ νεφροῦ τὴν κοιλίαν θεάσῃ, περιαλειφομένην μὲν ὑμενώδει τινὶ σώματι, καθ' ἓν δέ τι μέρος αὐτῆς οὐ πόρρω τῆς τῶν ἀγγείων ἐμφύσεως ἕτερόν τι σῶμα ἔχουσαν πρόμηκές τε καὶ κοῖλον ἐμφυόμενον. Confusum cum ἔκφυσις v. in illo. L. Dindorf.]

Ἐμφῦτεία, et Ἐμφύτευσις, εως, ἡ, Insitio. [Aristot. De juvent. c. 3, p. 465, 18 : Τὰς ἐμφυτείας τε καὶ τὰς ἀποφυτείας· et ib. 23.] Theophr. [C. Pl. 1, 6, 6] : Τῇ δ' ἐμφυτείᾳ χρήσιμον ὕδωρ. Idem ab ἐνοφθαλμισμῷ distinguit [ibid. 2, 17, 6], teste Bud. qui in Pand. annotat prædia quædam dici εἰς ἐμφύτευσιν dari. [Hoc est Ad colendum, instar feudi. De qua Suicer. Thes. vol. 1, p. 1004 : « Ἐμφ. (sec. Brisson. l. 5 De verb. signif.) contrahitur, quum sterilia prædia perpetuo fruenda ita dantur, ut quamdiu pensio s. reditus pro his domino præstetur, neque ipsi conductori neque heredi ejus neque aliis qui ab his acceperint auferre liceat. Balsamon in Constit. Eccl. Collect. l. 3 ex Novellis tit. 2, p. 1343 Bibl. Juris Canon. : Μηδεὶς τῶν πρακτευτῶν ἢ διοικούντων τὰ πράγματα τῶν σεπτῶν οἴκων ἢ συγγενὴς αὐτῶν ... ἐμφυτεύσεις ἢ ὑποθήκας τῶν αὐτῶν σεπτῶν οἴκων λαμβανέτω δι' ἑαυτοῦ ἢ παρενθέτου προσώπου. Ib. ex Nov. 120 : Χωρὶς τῆς μεγάλης ἐκκλησίας Κπ. οἱ λοιποὶ εὐαγεῖς οἶκοι ποιείτωσαν πρὸς ἀλλήλους διηνεκεῖς ἐμφυτεύσεις ἀκινήτων πραγμάτων. V. in ead. Bibl. plura p. 1339, 1340, 1342, 1345. » Sive Authent. Collat. 2, tit. 1, nov. 7, passim : ubi etiam distinguuntur ἐμφ. πρόσκαιρος, Temporalis, et διηνεκὴς, Perpetua. || Ἐμφύτευμα, τὸ, Prædium hujusmodi, ibid. c. 3, § 1 : Γενήσεται παντοίως ἔξω τοῦ ἐμφυτεύματος (qui canonem emphyteuticum non solverit). Et c. 7 initio : Μετὰ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ ἐμφυτεύματος. || Hinc coloni ejusmodi dicti *Emphyteutæ* velut in Authent. Collat. 2, tit. 1, nov. 7, c. 3, § 2 : Εἰδέναι δὲ τοὺς ἐμφυτευτὰς προσήκει, ὡς εἴπερ ἐπὶ διετίαν ἐφεξῆς μὴ καταθεῖεν τὸν ἐμφυτευτικὸν κανόνα, et sæpius in ejusd. tituli proœmio. Et corrupte *Emphiotæ*, ut in ex. e charta Ruperti inserto Ducangii Gloss. Lat. vol. 3, p. 72. A quo nom. est adj. Ἐμφυτευτικὸς, ἡ, ὸν, l. supra citato, et ibid. paullo inferius : Τὴν ἐμφυτευτικὴν συγγραφήν. Et adv. Ἐμφυτευτικῶς, in Cosmæ, imperante Romano sen. magistri offic., sententia de colonis ap. Leoncl. Synops. Basil. App. 43 et Freher. Jur. Gr. Rom. vol. 2, p. 165. Et Ἐμφυτευτικάριος, in Basilic. l. 55, tit. Περὶ ἀγρῶν λιμητανέων, καὶ λιμητοτρόφων καὶ ἐμφυτευτικαρίων, de quibus Ducang. Gloss. Lat. vol. 3, p. 72 : « Emphyteuticarii, qui per precariam possident, seu per Euphyteuseos contractum, ut est in lege Longobard. l. 3, tit. 1, § 37; tit. 10, § 4, in Capit. Caroli M. l. 2, c. 29; per libellum et Emphyteusin in Charta Ugonis et Lotharii Italiæ regum an. 934, ap. Ughell. (Ital. Sacr.) t. 2, p. 123. Charta Aystulfi regis Longob. a. 753, ap. Ughell. ib. p. 108 : Aut homines tam ingenuos, libertos, quamque servos super terram ipsius ecclesiæ manentes sive Emphyteuticarios. » L. Dindorf.]

[Ἐμφυτευτὸς, ἡ, ὸν, Insitus. Gl. : Ἐμφυτευταὶ, Insitæ.]

Ἐμφυτεύω, Insero, [Interseco (Intersero); Ἐμφυτευθὲν, Insititium, Gl.] frequens ap. rei rusticæ scriptores, ap. quos synonyma habet ἐγκεντρίζω, ἐμβάλλω, ἐνοφθαλμίζω, nec non ἐμφυλλίζω. Pollux [1, 241] : Εἰ δὲ ἐμφυτεύσαις τῷ κοτίνῳ ἥμερον, αἱ τοιαῦται ἐλαῖαι κοτινάδες καλοῦνται, Si in oleastrum inseras oleam sativam. [Diodor. 5, 16 : Τὴν μὲν ἀμπελόφυτον χώραν ὀλίγην ἔχει, τὰς δ' ἐλαίας ἐμπεφυτευμένας ἐν τοῖς κοτίνοις.] Legitur et ap. Theophr. non semel [C. Pl. 1, 6, 1; 2, 14, 5]. Metaph. vero Plato Tim. [p. 70, C], de animis loquens : Ὁπότε δὴ σώμασιν ἐμφυτευθεῖεν ἐξ ἀνάγκης· quæ verba Bud. e Cic. sic interpr., Quum corpora cum animis necessitate miscuisset. [Et ib. 42, A. Figuratius Polyb. 2, 41, 10 : Πλείστους γὰρ δὴ μονάρχους οὗτος ἐμφυτεῦσαι δοκεῖ τοῖς Ἕλλησι (Antigonus Gonatas)· 9, 29, 6 : Τυράννους ἐμφυτεύοντες. Plut. Mor. p. 526, C : Καὶ γὰρ οἷς δοκοῦσι παιδεύειν ἀπολλύουσι καὶ προσδιαστρέφουσιν, ἐμφυτεύοντες τὴν αὐτῶν φιλαργυρίαν καὶ μικρολογίαν. » || Signif. ead. qua supra ἐμφύτευσις et cetera, Loco colendum, ut fit ἐμφυτεύσει. Authent. Collat. 2, 1, 7, c. 3, § 3 : Ὥστε κἂν εἷ ὁ τῶν δύο κληρονόμων πληρωθείη χρόνος, ἄδειαν εἶναι τοῖς μετ' ἐκείνους ἐμφυτεύεσθαι αὐτό· et ib. c. 9, § 1 : Ἐκείνων μόνων δηλαδὴ μισθουμένων τε καὶ ἐμφυτευομένων τῶν πραγμάτων, ὁπόσα νομίζουσι τοιούτου τινὸς δεῖσθαι. L. Dind.]

Ἔμφῡτος, ὁ, ἡ, Ingenitus, Innatus, Insitus [Gl.], A natura insitus s. inditus. Redditur et Naturalis, ut Suidæ ἔμφυτον est τὸ ἐκ φύσεως : cui expos. μῖσος ἔμφυτον subjungit, Διὰ τὸ προϋπάρχον αὐτῷ μῖσος ἔμφυτον. Exposuerat autem ἔμφυτον, et voce ἐγκάρδιον. Apud Dem. legimus itidem ἔμφυτον ἐπιθυμίαν [p. 1389, 5] :

Οἳ γὰρ τὴν ὑπάρχουσαν πᾶσιν ἔμφυτον τοῦ ζῆν ὑπερεῖδον ἐπιθυμίαν. Apud Eund. [p. 295, 26] legimus: Οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. [Carcinus apud Harpocrat. v. Καρκίνος: Τὰς ἐμφύτους ὀρθῶς παγείσας φρένας. Soph. OEd. Col. 1671: Πατρὸς ἔμφυτον ἄλαστον αἷμα. Id. vel Eurip. fr. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 290: Ὦ δαῖμον, ὡς οὐκ ἔστ' ἀποστροφὴ βροτοῖς τῶν ἐμφύτων τε καὶ θεηλάτων κακῶν. Eur. fr. Beller. ap. eund. vol. 1, p. 289: Ὡς ἔμφυτος μὲν πᾶσιν ἀνθρώποις κάκη· Phaeth. ib. vol. 3, p. 231: Τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον σκαιοῖσιν εἶναι. Isocr. p. 222, A: Τοῖς πλείστοις τῶν νουθετουμένων ἔμφυτόν ἐστι μὴ πρὸς τὰς ὠφελείας ἀποβλέπειν. Herodot. 9, 94: Καὶ μετὰ ταῦτα αὐτίκα ἔμφυτον μαντικὴν εἶχε, de divinatione divinitus ingenerata, quomodo fere capitur Ep. Jacobi 1, 21: Δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον, Doctrinam vobis traditam. Plato Phædr. p. 237, D: Ἡ ἔμφυτος οὖσα ἐπιθυμία ἡδονῶν· Eryx. p. 398, C: Διδακτὸν ἡ ἀρετὴ ... ἢ ἔμφυτον· Conviv. p. 191, C: Ὁ ἔρως ἔμφυτος ἀλλήλων τοῖς ἀνθρώποις. Polyb. 2, 45, 1: Αἰτωλοὶ διὰ τὴν ἔμφυτον ἀδικίαν καὶ πλεονεξίαν φθονήσαντες· 9, 11, 2: Διὰ τὴν ἔμφυτον Φοίνιξι πλεονεξίαν. Atque sic sæpius præter alios multos Diodorus, ap. quem 4, 57 libri nonnulli διὰ τὴν ἔμφυτον παρ' αὐτοῖς ἐπιείκειαν pro simplici dativo. Charito 7, 6: Κατὰ τὴν ἔμφυτον θρησκείαν τῶν βαρβάρων πρὸς τὸ ὄνομα τὸ βασιλικόν. Ubi v. Dorv. Phot. Bibl. cod. 114, p. 90, 27: Οὐδὲν τῆς ὁμαλῆς καὶ αὐτοσχεδίου φράσεως καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἐμφύτου χάριτος ... οὐδ' ἴχνος ἐμφαίνων, Nativus. Ap. schol. Aristoph. Plut. 385 pro ἐμφύλιον μῖσος Hemst. restituebat ἔμφυτον, quod est ap. Suidam supra cit.]

[Ἐμφύτως, adv. ab ἔμφυτος, Clem. Al. Strom. 5, 12, p. 729: Τοῦ πατρὸς ἄρα καὶ ποιητοῦ τῶν συμπάντων ἐμφ. καὶ ἀδιδάκτως ἀντιλαμβάνεται πάντα πρὸς πάντων κτλ. Andreas Cret. p. 316, A: Πάντα ἐπίστασαι, πάντα γινώσκεις, Ἰησοῦ, ὡς ἔχων ἐν σοὶ τὸ πατρικὸν ἀξίωμα θεϊκῶς καὶ ὅλον τὸ πνεῦμα ἐμφ. φέρων ἐν σοὶ τὸ συναΐδιον πατρί. Kall. Clem. locum repetit Euseb. Præp. ev. p. 690, C. Hase.]

Ἐμφύω, Ingenero. Apud Hom. Od. X, [348] dicit Phemius cantor, Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἵμας Παντοίας ἐνέφυσεν, Ingeneravit animo meo, Insevit animo meo s. menti meæ, sicut ap. Horat. Natura alicui vitia insevisse dicitur. Xen. [Comm. 1, 4, 7]: Τὸ δὲ ἐμφῦσαι μὲν ἔρωτα τῆς τεκνοποιΐας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γεναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν. [Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2353, 8: Τῶν δ' ὑπερβαλλόντων οὔτε πόθον ἐνέφυσεν (ἐμοὶ ἡ τύχη) οὔτ' εὐπορίαν ἔδωκε. Longin. De subl. c. 35, 2: Ἄμαχον (ἡ φύσις) ἔρωτα ἐνέφυσεν ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς παντὸς ἀεὶ τοῦ μεγάλου.] Sic ἐνέφυσαν quidam interpr. Ingenerarunt, Indiderunt, in hoc disticho, quod extat ap. Athen. 8, [p. 337, F]: Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, Ἀλλ' ἅμα τῷ φυσᾶν, χὠ νόος ἐκπέταται. Sed de alia interpr. dicam infra. Hinc ἐμπεφυκέναι, dicitur aliquid Ingeneratum s. Ingenitum esse, Innatum esse s. Insitum. Eur. [Iph. A. 839]: Πᾶσιν ἐμπέφυκε τόδε, Id omnibus insitum est, ab ipsa natura est inditum. [Andr. 93: Ἐμπέφυκε γὰρ γυναιξὶ τέρψις τῶν παρεστώτων κακῶν ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν· Hipp. 967: Τὸ μῶρον ἀνδράσιν μὲν οὐκ ἔνι, γυναιξὶ δ' ἐμπέφυκεν· Med. 525: Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι, οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι· 1345, Soph. OEd. T. 299: Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγουσιν, ᾧ ταλῃθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ· fr. Scyr. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 434: Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακά. Rhintho ap. Herodian. Περὶ μον. λ. p. 19, 28: Ὀλίοισιν ὑμῶν ἐμπέφυκ' εὐψυχία. Aristoph. Eccl. 901: Τὸ τρυφερὸν γὰρ ἐμπέφυκε τοῖς ἁπαλοῖσι μηροῖς. Plato Leg. 5, p. 736, A: Τούτοις ὡς νοσήματι πόλεως ἐμπεφυκότι δι' εὐφημίας ἀπαλλαγὴν ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος· 9, p. 863, B: Ὁ θυμὸς δύσερι καὶ δύσμαχον κτῆμα ἐμπεφυκός· Tim. p. 57, C: Ἐν τοῖς εἴδεσιν αὐτῶν ἕτερα ἐμπεφυκέναι γένη. Plut. Mor. p. 1130, A: Ἑκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν. Proprie Theophr. H. Pl. 1, 10, 7: Μίσχον ... οἷον ἐμπεφυκότα. Dio Cass. 40, 18: Ἐν τῇ γῇ ἐνίσχετο, ὥσπερ ἐμπεφυκώς. || Forma perf. Ἐμπέφυα, cujus de partic. infra agit HSt., Orph. Lith. 290: Ἀμφοτέροις ἀκτῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν. Theognis 396: Τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὔτε περ αἰεὶ ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύη.] Sic et pass. Ἐμφύομαι, Ingeneror, Innascor. Plut. In Colot. [p. 1122, C]: Ὦ μόνῳ ψεῦδος ἐμφύεται καὶ ἀπάτη. [Simonid. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 287: Πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ, ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται. Xenoph. Hier. 7, 3: Ἡ δὲ φιλοτιμία οὔτ' ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις ἐμφύεται οὔτ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις· οἷς δ' ἂν ἐμφυῇ τιμῆς τε καὶ ἐπαίνου ἔρως. Ubi ἐμφύῃ scrib. cum Buttm. Gramm. vol. 2, p. 252. Cyrop. 5, 2, 32: Θάρσος δ' ἐμφύσεται. Plato Reip. 2, p. 372, E: Δικαιοσύνην τε καὶ ἀδικίαν, ὅπῃ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται· Leg. 7, p. 792, E: Κυριώτατον γὰρ οὖν ἐμφύεται πᾶσι τότε τὸ πᾶν ἦθος διὰ ἔθος· 8, p. 836, D: Πότερον ἐν τῇ τοῦ πεισθέντος ψυχῇ γιγνόμενον ἐμφύσεται τὸ τῆς ἀνδρείας ἦθος; 9, 854, B: Οἶστρός τις ἐμφυόμενος ἐκ παλαιῶν καὶ ἀκαθάρτων τοῖς ἀνθρώποις ἀδικημάτων· 853, B: Ἐν δὲ τῇ τοιαύτῃ (πόλει) τὸ καὶ ἀξιοῦν ... ἐμφύεσθαί τινα· Polit. p. 301, E: Ἐν ταῖς πόλεσι βασιλεὺς, οἷος ἐν σμήνεσιν ἐμφύεται. Et alibi sæpe similiter. Diodor. 4, 57: Φρονήματος ἐμφυομένου τοῖς νεανίσκοις. Ap. Theophr. C. Pl. 5, 15, 4: Ἐμφυτευόμενα, καθάπερ ὁ κιττὸς, ἐμφυόμενα restituit Schneid.] Ἐνεμφύομαι, Innascor, Ingenitus sum, cum dat. VV. LL. [ex Aldina Herodoti 3, 80: Φθόνος ἀρχῆθεν ἐνεμφύεται ἀνθρώπῳ, pro ἐμφύεται.]

[Ἐμφύω, transitive, Infigo. Ælian. N. A. 14, 8: Ἡ γε πρώτη προσελθοῦσα (anguilla), οἰστρουμένη ὑπὸ τοῦ λιμοῦ καὶ περιχανοῦσα ἐμφύει τοὺς ὀδόντας.]

|| Ἐμφῦναι aor. 2 tanquam a them. Ἔμφυμι (sicut φῦναι tanquam a Φῦμι), itidemque pass. Ἐμφύεσθαι, Inhærere, Amplexum inhærere. Cur autem ita malim quam simpliciter Amplecti, docebo mox. Hom. Od. O, [529] et alibi: Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί· ubi jungenda est præp. cum φῦ, ut sit ἐνέφυ. Quod non animadversum est in VV. LL., ubi postquam φῦ dictum est significare Adhæsit, et Attigit, affertur ille l., eique subjungitur et hæc expos., Tetigit s. Apprehendit illum manu, Amplexus est. Quibus additur, esse a verbo φῦμι, per abjectionem incrementi. At ego illam quidem interpr., qua redditur Tetigit, Apprehendit, minime probo. Sed nec Amplexus est, Adhæsit rediderim: verum utrumque conjungendo, Amplexus adhæsit, inhæsit, e Virg. Hunc enim mihi persuadeo ad illa Homerica verba respexisse, quum hunc v. scripsit Æn. 8, [124]: Accepitque manu, dextramque amplexus inhæsit. Quod si quis de eo quod dixi dubitat, sc. jungendam esse præp. cum φῦ, ut sit ἐνέφυ: Eustathii, ut alios omittam, testimonio probari potest, qui in hunc v. Il. Z, 253: Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, annotat ἐμφῦναι χειρὶ significare hic quoque χειρὸς λαβέσθαι, καὶ στερεῶς αὐτῆς ἅψασθαι: atque esse quodammodo simile illi, ἐμφῦναι χείλεσιν. In similem autem vel potius eund. v. Il. Σ, [384] annotat ἐμφῦναι χειρὶ esse φιλικὸν, et eo declarari δεξιώσασθαι. At vero in hunc, Od. A, [381]: Οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, Τηλέμαχον θαύμαζον δ θαρσαλέως ἀγόρευε, scribit, ἐμφῦναι esse ἅψασθαι γενναίως, καὶ ἐμπλακῆναι, et velut εἰς ἓν γενέσθαι: quemadmodum quum quispiam polypum dicit petræ ἐμφῦναι, aut puerum collo matris. Sic etiam ἐμφῦναι χειρὶ, esse χειρὶ χειρὸς ἅψασθαι. Illud igitur, Ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες, poni pro ἐμπλακέντες μετὰ δαγμοῦ τοῖς χείλεσι, i. e. ἐνδακόντες τὰ χείλη: quem, gestum, θάμβους et ἀπορίας indicem esse addit. [Soph. OEd. C. 1113: Ἐμφῦτε τῷ φύσαντι. Eur. Ion. 891: Λευκοῖς δ' ἐμφὺς καρποῖσιν χειρῶν. Fragm. ap. Plut. Mor. p. 769, B: Ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κἀπιγράμματος τυχεῖν.] Legitur porro ap. Eund. poetam et præt. temp. partic. ἐμπεφυυῖα hac in signif. Il. A, 514: Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, Ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα, ubi annotat idem schol. præt. ἐμπεφυκέναι, sicut et ἐμφῦναι, esse ἐγκρατῶς καὶ δυσαποσπάστως δράξασθαι: et ita polypum dici ἐμφύεσθαι τῇ πέτρᾳ. Sic, inquit, Thetis dicitur τοῖς γόνασι τοῦ Διὸς ἐμπεφυυῖα εἶναι. Quin etiam aliquis χερσὶν ἐμπέφυκεν, quum χειρὸς χειρὶ δράξηται. Itemque χείλεσιν ὀδὰξ ἐμφύεται, quum dentibus ἐνδάκῃ τὸ χεῖλος. Et paucis interjectis, Etymologia τοῦ ἐμφῦναι, inquit, talis est qualis τοῦ συμφῦναι. Siquidem ἐμφῦναι videtur esse εἰς ἓν φῦναι, et velut μίαν φυὴν, unum fieri cum altero, ἐν τῷ στερρῶς δράξασθαι, ita ut non videantur ἅπτεσθαι, sed προσπεφυκέναι, i. e. κατὰ φύσιν ἡνῶσθαι, aut φύσει ἓν εἶναι: ut [Il. Θ, 84] dicitur, Τρίχες κρανίῳ

ἐμπεφύασι. Quos Eustathii ll. libuit in unum colligere, ut alter alteri lucem afferret, vel potius ut alter alterum confirmaret. Sunt porro diligenter observanda duo illa exx. quæ affert verbi ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι, in quibus possunt itidem reddi Virgiliana illa voce Inhærere. Nec enim dubium est quin ut dicitur puer τῷ τραχήλῳ τῆς μητρὸς ἐμφῦναι, ita dici queat Collo matris inhærere, quum etiam Humeris abeuntis inhærens, dixerit Ovid. At polypum ἐμφῦναι πέτρᾳ reddere possumus e Plin., Adhærescere. Quod vero attinet ad tertium illud ex., Τρίχες κρανίῳ ἐμπεφύασι, malim, ut hic ἐμπεφύασι ponitur pro φύσει ἔνεισι, sic et in ceteris ll. ἐμφῦναι exponere φύσει ἐνεῖναι, quam altero modo, quippe qui nescio quid longius petitæ subtilitatis habere videatur. Nihil certe magis adhæret quam quod natura insitum est. [Theocr. 2, 56 : Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις βδέλλα. Nicand. Ther. 131 : Θολερῷ κυνόδοντι θουρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρηνα ἀπέκοψεν ὁμεύνου. Herodot. 3, 109 : Ἡ θήλεα ἅπτεται τῆς δειρῆς, καὶ ἐμφῦσα οὐκ ἀνίει πρὶν ἂν διαφάγῃ· 6, 91 : Χεῖρες δὲ κεῖναι ἐμπεφυκυῖαι ἦσαν τοῖσι ἐπισπαστῆρσι. Aret. Ac. p. causs. 2, 8, p. 20 : Ἐντὸς γὰρ τοῦ θώρηκος διατέταται πρὸς οὐδὲν προσισχομένη (ἡ φλὲψ), ἀλλ' ἐναιωρευμένη τῷ θώρηκι, ἔστ' ἂν ἀπὸ τοῦ διαφράγματος ἐμφύῃ τῇ καρδίᾳ. Ælian. N. A. 14, 8 : Μηδὲ μὴν ἐξελεῖν τοῦ σπλάγχνου τοὺς ἐμπεφυκότας ὀδόντας. Ps.-Basil. De virg. vol. 3, p. 646, D : Περιεπτύσσετο μὲν αὐτὴν ἐμπαθῶς καὶ ἐμφὺς ὅλος ὅλῃ κτλ.] Invenitur porro et pass. Ἐμφύεσθαι ap. hunc poetam usum eund. habens, Od. Ω, [409] : Ὡς δ' αὕτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα Δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο, ubi annotat idem schol. positum hic esse κατ' εὐθὺ, quod alibi ὑπερβατῶς positum sit, quum dicit, Ἕν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί : sic tamen ut ne hic quidem sit φράσις συνήθης : siquidem τὸ κοινότερον esse ἐνεφύοντο χείρεσσιν. Hanc certe pass. vocem ἐμφύεσθαι, in soluta oratione multo frequentiorem esse puto quam ἐμφῦναι. In VV. LL. e Plut. Cam. [c. 35] : Ἐμφυομένων αὐτοῖς τῶν Σουτρίνων, Eos amplectentibus Sutrinis. Ex ejusd. Fab. [c. 13 extr.] : Ἐνεφύοντο γὰρ ἀλλήλοις, καὶ κατεφίλουν, Amplexi invicem jungebant oscula. Sed malim, Sibi impliciti hærebant. Tale est ap. Ovid. : Implicuitque suos circum mea colla lacertos, τῷ ἐμῷ τραχήλῳ ἐνεφύετο. Apud Eund. Colla nectuntur lacertis, item Cinguntur, aut Circumdantur. Sed et Brachia vincta collo dixit Idem, quod paulo etiam magis verbi ἐμφῦναι vim exprimere videtur. [Gl. : Ἐμφύομαι, Inhæresco. Nicand. Ther. 233 : Οὔλῳ γὰρ στομίῳ ἐμφύεται, ubi est var. ἐμφαίνεται. Notandum autem υ productum, quod vulgo corripitur. V. Φύω. Eust. Opusc. p. 105, 84 : Παλαιστρικῶν ἀνδρῶν τεχνωμένων κνήμαιν ἀμφοῖν περιπλέγδην ἐμφύεσθαι. Ap. Dionys. A. R. 11, 31 : Ὁ δὲ μέλλων ἄγεσθαι τὴν κόρην Ἰκίλιος ἐμφύεται αὐτῆς, scr. videtur αὐτῇ. Genitivus vero fort. relinquendus Phile De anim. 70, 4, p. 250 : Κεῖται φονευθεὶς ὑπὸ τῆς ἑραστρίας, τούτου σὺν ὀργῇ λανθανόντως ἐμφύσης.] Jam vero ut dicimus Gallice, metaphora utentes, *S'attacher à quelque chose*, sic etiam ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι [et ἐμπεφυκέναι] nonnunquam metaphoricum hunc usum obtinet. Plut. De def. orac. [p. 410, E] : Ἀγαπητῶς ἐμφύεσθαι τῷ ῥήματι. [Id. Mor. p. 458, C : Τὸ δ' ἐμφῦναι καὶ δακεῖν μυρμηκῶδες καὶ μυῶδες· 342, C : Ἐπεὶ δὲ Φιλίππου τελευτήσαντος ὥρμητο διαβαλεῖν, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἤδη καὶ ταῖς παρασκευαῖς ἐμπεφυκὼς ἔσπευδεν ἅψασθαι τῆς Ἀσίας· 806, E : Τούτων οὖν ἔχεσθαι δεῖ τῶν ἀνδρῶν καὶ τούτοις ἐμφύεσθαι.] || Ἐμφύω quoque hanc τοῦ ἐμφῦναι s. ἐμφύεσθαι signif. aliquando sequitur, si quidem iis credere velimus, qui in illo v. quem antea protuli, Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, volunt οὐκ ἐνέφυσαν significare, Non ita indiderunt ut adhæresceret. Sed ego non video quid obstet quominus simpliciter reddamus Ingenerarunt, vel Inseverunt, sicut Insevisse vitia dicitur natura ab Horat. Sic ἔμφυτος, Insitus, uti dixi. [Aor. signif. Innascendi Plat. Phædr. p. 278, B : Εἴ τινες τούτου ἔγγονοί τε καὶ ἀδελφοὶ ἅμα ἐν ἄλλαις ἄλλων ψυχαῖς κατ' ἀξίαν ἐνέφυσαν. Et sim. Soph. OEd. C. 1488 : Τί δ' ἂν θέλοις τὸ πιστὸν ἐμφῦναι φρενί; De conjunct. ἐμφύη v. supra ad l. Xenoph. in Ἐμφύομαι positum. De mensura secundæ paullo ante dixi. || Forma Ἐμφύνω, ab Hesych. activa signif. annotata : Ἐνέφυνε, ἐλάβετο,

A Prehendit, neutra Inhærendi posita est ap. Aret. Ac. p. causs. 2, 3, p. 15 : Καὶ γὰρ καὶ ἕτερα πάθεα ἴδια καὶ ἐπίκαιρά τινων μερέων ἐστὶ, οἷσπερ ἐμφύνει· Tard. p. sign. 2, 12, p. 65 : Ἀρχὴ δὲ νεῦρα τὰ δεσμὰ τῶν ἄρθρων καὶ ὁκόσα ἐξ ὀστέων πέφυκε καὶ ὀστέοις ἐμφύνει. L. D.]

[Ἐμφυῶς. V. Ἐμφυής.]

[Ἐμφώλευμα, τὸ, Latibulum. Andreas Cret. p. 205, C : Ἰχθύων καὶ νηκτῶν θηρίων ἐμφ.]

Ἐμφωλεύω, [Latebro, Gl.] Lateo in, Latebras quæro in. Greg. Naz. : Μὴ ἐμφωλευέτω ταῖς ὕλαις, Ne latitet in sylvis, Ne in sylvis latebras quærat. [Plut. Mor. p. 314, E : Αὔκαινα ἐμφωλεύουσα. Philo vol. 1, p. 458 fin. : Πρὸς μηδέτερα νεύων, μήτε τὰ δεξιὰ, μήτε τὰ εὐώνυμα, οἷς ὁ γήινος Ἐδὼμ ἐμπεφώλευκε. Euseb. Præp. ev. 4, p. 131, B : Τὰς ἐν τοῖς ξοάνοις ἐμφωλευούσας δυνάμεις. Wakef., Greg. Naz. Or. 3, p. 61 : Ὥσπερ πῦρ ἐμφωλεῦον ὕλῃ. Strong. Suid. in Κυψέλη : Αἱ δὲ μέλισσαι ἐμπεφωλεύκεισαν ὥσπερ ἐν κυψέλῃ τῷ φωλεῷ. Hemst. Aret. Tard. p. sign. 2, 13, p. 69 : Τοῖσι σπλάγχνοισι ἐμφωλεῦσαν ὅκως ἀΐδι πῦρ ἥδη τύφεται. Niceph. Call. ap. Kollar. ad Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, B p. 132 : Πάθος ἐν τοῖς ἀποκρύφοις μέρεσιν ἐμφωλεῦσαν. Ap. Eust. Opusc. p. 63, 42 : Ἐμφωλοῦσι πολλοὶ ταῖς βιβλιακαῖς ἱστορίαις, perperam, ut videtur, pro ἐμφωλεύουσι, quo alibi utitur. L. Dind.]

[Ἐμφωνέω, Acclamo. Clem. Al. 85. Kall. Locus est Pæd. 1, 5, p. 104 : Ἐν γοῦν τῷ εὐαγγελίῳ, Σταθεὶς, φησὶν (ἡ γραφὴ), ὁ Κύριος ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ πρὸς τοὺς μαθητὰς, ἁλιεύοντες δὲ ἔτυχον, ἐνεφώνησέν τε, παιδία et cet., quæ sunt Jo. 21, 15, ubi est, Λέγει αὐτοῖς. Scrib. videtur ἀνεφώνησεν. L. Dind.]

[Ἐμφωνία pro συμφωνία libri nonnulli Clem. Al. Protr. 1, p. 5.]

Ἔμφωνος, ὁ, ἡ, Vocem in se habens, Canorus, Vocalis. [Ælian. N. A. 15, 27 : Λέγει δὲ ὁ λόγος ὅτι συλληφθέντες καὶ ἀγρευθέντες (attagenes) ... οὐδὲ φωνὴν ἔτι ἀφιᾶσιν ἣν πρότερον ἠφίεσαν· ... ἐὰν δὲ ἀφεθῶσι ... πάλιν γίνονται ἔμφωνοι, ὁμοῦ καὶ τὸ φθέγμα καὶ τὴν παρρησίαν ἀναλαβόντες. De hominibus id. ib. 7, 17 : Καὶ οὐκ αἰδοῦνται οἱ ἔμφωνοι τῶν ἀλόγων ζῴων βιοῦντες ἀλογώτερον. C Ap. Xenoph. H. Gr. 2, 4, 20 : Κλεόκριτος ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μάλ' ἔμφωνος ὤν, κατασιωπησάμενος ἔλεξεν, libri meliores εὔφωνος. Memorat Poll. 2, 11, Regulæ prosod. p. 462.]

[Ἐμφώτειος, ὁ, ἡ.] Φῶτα dicitur de Lumine spirituali, quo donantur qui baptizantur, unde traditur dicta ἐμφώτειος ἐσθὴς a Gregor., de veste quæ induebatur ab eo qui baptizabatur, q. d. ἐσθὴς τῆς τῶν φώτων ἡμέρας. V. Φωτίζω. [V. Ἐμφώτιον, quæ verior scriptura est.]

[Ἐμφωτίζω, Illustro. Clem. Al. Str. 6, 15, p. 799 : Οὓς εἴ μή τις ἀνάψαι καὶ ἀναζωπυρήσαι, οὐκ ἐκφλεγήσονται οὐδ' ἐμφωτισθήσονται.]

[Ἐμφώτιον, τὸ, Alba amictus, qualis esse solet baptizatorum seu τῶν φωτιζομένων. Continuator Theophanis l. 4, n. 12 de zelicis hæreticis : Ἐθεραπεύθη τε καὶ πρὸς θεοσέβειαν μετηνέχθη ἐν προόδῳ βασιλικῇ, τῆς τοῦ μύρου μόνου μετὰ καινῶν ἐμφωτίων τε καὶ ἐσθημάτων καταξιωθέντων χρίσεως τῶν ἀντιποιουμένων αὐτῆς καὶ τελειωθέντων λαμπρῶς. Eadem habet Symeon Logotheta D in Michaele Theophili f. n. 6. Ducang. V. Ἐμφώτειος.]

[Ἔμφωτον, τὸ, Vacuum intervallum, sc. quod conspici potest. Mauric. Strateg. 4, 3 : Γίνεται δὲ κατὰ τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ ἄνευ τριβόλων, στρογγύλων ὀρυγμάτων τῶν λεγομένων ἱπποκλαστῶν ὀρυσσομένων σποράδην, ἀπὸ ἑνὸς ποδὸς τὸ ἔμφωτον ἐχόντων καὶ βάθος ἢ δύο ἢ τριῶν etc., ubi Leo Tact. c. 14, 47 habet ἀπὸ ἑνὸς ποδὸς διάστημα ἔχοντα. Nescio an ita hæc vox capienda sit ap. Evagr. 4, 31, ubi Ecclesiam Sophianam describit : Καὶ τῶν ψαλίδων τὸ μὲν ἑκάστης εὖρος ποδῶν ... τὸ δέ γε μῆκος ἀπὸ ἀνατολῶν εἰς δύσιν πόδες οξ', τὸ δὲ πλάτος τοῦ ἐμφώτου αὐτῶν ποδῶν σε'. Ubi Vales. Latitudinem illuminationis vertit : ita ut intelligatur summus ille murus inter utramque pilam, qui 26 fenestris illuminatur, de quo egimus in Cpol. Christ. l. 3, 47. Ducang.]

[Ἐμψαύω, Attingo, Contingo. Hero Spirit. p. 146, 43 : Οὐ παρεισέρχεται, ἀλλὰ μόνον ἐμψαύει τῆς ἐκτὸς ἐπιφανείας. Hase.]

[Ἐμψάω, Abstergo in. Med. forma poet. Ἐνιψάομαι, Me abstergo in, ap. Callim. in fr. ap. schol. Pind.

Nem. 4, 10 (de quo supra dixi p. 193, A) : Ἑλλατέ νυν (Gratiæ), ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας χεῖρας, ἵν' ἀΐδιοι πουλὺ μένωσιν ἔτος. Quod pluribus illustravit Hemsterh. in ed. Ernesti p. 489, Jacobs. ad Anthol. Gr. vol. 8, p. 392.]

[Ἐμψηφίζω, Hesych. : Ἐμψηφίσαι· ὅταν δανειστὴς ἀποδιδόντος χρεώστου μὴ εὐθέως ἀναλαμβάνῃ εἰς ὄφλημα.]

[Ἔμψηφος, ὁ, ἡ. Cum σύμψηφος memorant Regulæ prosod. p. 462, 194.]

[Ἐμψιέω. Hesych. : Ἐμψιοῦσα, ἐρέγματα διδοῦσα. Vitiose Photius : Ἐψιοῦσα, τροφὰς διδοῦσα χόνδρου· καὶ τὰ ἑψητά. Αἰσχύλος Τροφοῖς, Βιοτὴν αὔξιμον ἑψιοῦσα. Ἱππῶναξ (Æschyli, non Hipponactis, esse verba citata produnt numeri qui Ionici videntur). Aliena etiam ab hoc loco τὰ ἑψητὰ, sive Photii sive librarii errore huc delata. Ψίω enim s. Ψιέω, itemque Ἐμψιέω, est Cibo præmanso nutrio, et nihil commune habet cum ἕψω s. ἑψέω. L. Dindorf.]

[Ἐμψοφέω, Strepo in. Hippocr. De loc. in hom. p. 415, 52 : Ὅταν ἐνῇ, ἐμψοφεῖ ἐν τῇ φάρυγγι ἀναπνέοντος.]

Ἔμψοφος, ὁ, ἡ, Cui sonitus inest, Sonitus non expers; ἔμψοφον exp. etiam Cum sonitu factum. [Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 244 : Μικρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα· unde repetit Suidas.]

[Ἐμψυκτικὸς, ἡ, ὸν, Refrigeratorius. Galen. vol. 13, p. 16, C : Τῶν θερμῶν ἁπάντων παθημάτων, τῶν μὲν μᾶλλον, τῶν δὲ ἧττον, ἐμψυκτικὸν ὑπάρχει (τὸ ὄξος). Clem. Al. Pæd. 2, 8, p. 216 : Τὸ δὲ ἐκ ῥόδων (μύρον) ἐμψ.]

Ἔμψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio. [Aret. Ac. m. causs. 1, 9, p. 8 : Ψυχρὸν γὰρ ἠέρα ποθέουσι ἐς ἔμψυξιν· 2, 8, p. 21 : Ὅλον τὸν ἠέρα ἐς ἔμψ. ἐπισπώμενοι, et al. sæpius. L. Dindorf.]

[Ἐμψῡχία, ἡ, Animatio. Plut. Mor. p. 1053, B : Ὅπου μὲν τὴν ἄναψιν, ὅπου δὲ τὴν περίψυξιν ἀρχὴν ἐμψυχίας ποιεῖ. Sext. Pyrrhon. hypot. 2, 5, 25, p. 72 : Ὁ δὲ Ἐπίκουρός φησιν ἄνθρωπον εἶναι τὸ τοιουτοῖ μόρφωμα μετὰ ἐμψυχίας. Philo vol. 1, p. 5, 12 : Τάξιν, ποιότητα, ἐμψυχίαν. Athanas. vol. 2, p. 202; scriptor De anima post Philocaliam Origenis p. 661. || Refrigeratio. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 454 : Ἀρχέλαος ὑπὸ θερμοῦ καὶ ἐμψυχίας συστῆναι τὸν κόσμον. Θερμοῦ pro θεοῦ Heerenius, ἐμψυχίας vertens Refrigerationis, coll. quæ de Archelai sententia, mundum esse ex calore et frigore ortum, tradit Diog. L. 2, 16. Probans correctionem Schneiderus ad Theophr. De sensu 53, vol. 2, p. 620, eodem modo interpr. ἐμψυχότερος ap. Theophr. V. vero Ἔμψυχος.]

Ἔμψῡχος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄψυχος, In quo anima est, Animam in se habens, Anima vitali præditus, Animatus, [Animosa, Animalis add. Gl.] ideoque Spirans, Vivus. [Vividus, Gl.] Plato Phædro [p. 245, E] : Πᾶν γὰρ σῶμα ᾧ μὲν ἔξωθεν τὸ κινεῖσθαι, ἄψυχον· ᾧ δὲ ἔνδοθεν αὐτὸ ἐξ αὑτοῦ, ἔμψυχον· ὡς ταύτης οὔσης φύσεως ψυχῆς. Unde Cic. Tusc. 1 : Inanimum est enim omne quod pulsu agitatur externo : quod autem animatum est, id motu cietur interiore et suo; nam hæc est propria natura animi atque vis. [Soph. El. 1221 : Ἦ ζῇ γὰρ ἀνήρ; — Εἴπερ ἔμψυχός γ' ἐγώ· OEd. C. 1486. Antig. 1167 : Οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. V. similia infra ap. Suic. Eur. Alc. 140 : Εἰ δ' ἔτ' ἔστιν ἔμψυχος γυνή· Med. 230 : Πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει, γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν. Thucyd. 7, 29 : Καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας κτείνοντες καὶ προσέτι καὶ ὑποζύγια καὶ ὅσα ἄλλα ἔμψυχα ἴδοιεν. Plat. Definitt. p. 415, A : Ἀθανασία οὐσία ἔμψυχος καὶ ἀΐδιος μονή· Leg. 10, p. 902, B : Τὰ ἀνθρώπινα πράγματα τῆς ἐμψύχου μετέχει φύσεως· 903, E : Ἐκ πυρὸς ὕδωρ ἔμψυχον· 904, A : Ἐμψύχους οὔσας τὰς πράξεις ἁπάσας· 906, B : Ἐν ταῖς τῶν θεῶν ἐμψύχοις οἰκοῦσαι δυνάμεσι· Phædr. p. 276, A : Τὸν τοῦ εἰδότος λόγον λέγεις ζῶντα καὶ ἔμψυχον, οὗ ὁ γεγραμμένος εἴδωλον ἄν τι λέγοιτο δικαίως. Superl. Tim. p. 74, E : Ὅσα μὲν οὖν ἐμψυχότατα τῶν ὀστῶν ἦν, ὀλιγίσταις ξυνέφραττε σαρξίν. Plut. Mor. p. 960, C : Εἰ δέ τις ἀξιοῖ μὴ κολοβὸν εἶναι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἔμψυχον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν λογικὸν, τὸ δὲ ἄλογον κτλ.] Antiphanes ap. Athen. 4, [p. 161, A] : Πρῶτον μὲν ὥσπερ Πυθαγορίζων ἐσθίει Ἔμψυχον οὐδέν. Sic Alexis ap. Eund. 9, [p. 386, C] : Ὁ πρῶτος εἰπὼν ὅτι σοφιστὴς οὐδὲ εἷς Ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίει, σοφός τις ἦν. Ubi etiam quidam dicit, Οὐδενὸς ἐμψύχου μεταλαμβάνεις. Et ap. Eund. 7, [p. 308, A], Ulpianus τὸν κεστρέα vocari νῆστιν ait, quoniam οὐδὲν δέλεαρ ἐσθίει ἔμψυχον, et quoniam etiam ἀνελκυσθεὶς οὐ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. [Eurip. fr. Cret. ap. Porphyr. De abstin. 4, 19, v. 19 : Τήν τ' ἐμψύχων βρῶσιν ἐδεστῶν πεφύλαγμαι. Herodot. 2, 39 : Οὐδὲ ἄλλου οὐδενὸς ἐμψύχου κεφαλῆς γεύσεται Αἰγυπτίων οὐδείς. Plato Leg. 6, p. 782, C : Ἐμψύχων πάντων ἀπεχόμενοι. Orph. Lith. 362 : Ἀμίαντον ἐδωδῆς ἐμψύχοιο· 694 : Θυηλὴν ἐμψύχοιο.] Rursum Plato Tim. [p. 38, E] : Δεσμοῖς ἐμψύχοις σώματα δεθέντα. Apud Hermog. vero [De form. 2, p. 270] : Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος, Et velut animata oratio. [Isidor. Pel. Ep. 2, 251, p. 237 : Λόγος μὲν χηρεύων πράξεως ἀσθενής ἐστι καὶ ἀδρανής· ὁ δὲ παρὰ τῶν πράξεων ἐμπνεόμενος ἔμψυχος καὶ γοργὸς καὶ δραστήριος. Suicer. Dionys. Isocr. c. 13, p. 560, 13 R. : Τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κινητικώτατον τῶν ὄχλων παραιτεῖσθαι (Isocratem) τὸ παθητικὸν καὶ ἔμψυχον. Longin. De subl. c. 34, 5 : Ἔμψυχα πάθη, περιουσίαν, ἀγχίνοιαν. Lucian. Demosth. c. 14 : Μόνος τῶν ῥητόρων ἔμψυχον, οὐ σφυρήλατον παρεῖχε τὸν λόγον. Ernest. Lex. rhet. Theocr. 15, 83 : Γράμματα ἔμψυχ', οὐκ ἐνύφαντα, ubi similia contulit Valck. Non dissimiliter Plut. Mor. p. 138, F : Τὸν ἀπὸ σώματος καὶ ὥρας ὀξὺν ἔρωτα τῶν νεογάμων ἀναφλέγομενον δεῖ μὴ διαρκῆ μηδὲ βέβαιον νομίζειν, ἂν μὴ περὶ τὸ ἦθος ἱδρυθεὶς καὶ τοῦ φρονοῦντος ἁψάμενος ἔμψυχον λάβῃ διάθεσιν· 683, A : Ἔλαθον ὑμᾶς οὐδὲν ἄλλο τῶν ῥευμάτων τούτων ἢ τὸ ἔμψυχον ἀφελὼν καὶ προαιρετικόν· 1053, C : Τῇ ἐκπυρώσει τὰ ἄψυχα τοῦ κόσμου εἰς τὸ ἔμψυχον τρέπεσθαι. Gorgiæ Leont. dicto Γῦπες, ἔμψυχοι τάφοι, de quo in Γὺψ, Wessel. contulit Diodor. 13, 29 : Εἰ μὴ πολιτογραφήσαντες αὐτοὺς βούλεσθε καταλιπεῖν ἔμψυχα τρόπαια τῶν μετηλλαχότων. « Νόμος ἔμψυχος, Lex viva. Isid. Pel. Ep. 3, 306, p. 378 : Βασιλεὺς ὑπὸ τῶν νόμων ἀρχόμενος ἔμψυχός ἐστι νόμος· et sim. Jo. Chrysost. de apostolis et pastoribus. Εἰκόνες ἔμψυχοί parentum sunt liberi, quia eos referunt. Jo. Chrys. Hom. 49, t. 5, p. 333. Athanas. ab inc. auct. in Vita ejus t. 2, p. 26, vocatur στήλη ἀρετῆς ἔμψυχος καὶ ἀθάνατος. Νεκρὸς ἔμψυχος, vocatur homo morbis pene confectus, Jo. Chrys. Hom. 1 de Lazaro t. 5, p. 37. Homo ebrius eid. Hom. 1 de statuis t. 6, p. 452, Hom. 10 in Genes. t. 1, p. 58. Cyrill. Al. in c. 3 Sophoniæ p. 623 eorum gentilium peccatum, qui non tantum maledicam linguam, sed etiam calamum adversus evangelii prædicationem strinxerunt, vocat ἔμψυχον ἁμαρτίαν, quia hujus eorum impietatis vestigia, etiamnum in libris exstent et legantur. » Suicer. Superl. ap. Apollon. De constr. p. 19, 2 : Τὰ ἐμψυχότατα μέρη τοῦ λόγου δύο εἶναι, ὄνομα καὶ ῥῆμα· conf. p. 31, 27. L. D. || Ἔμψυχον, ὠὸν ὁλόκληρον, in Glossis iatricis Mss. ex cod. reg. 1673, Ovum integrum. Ducang. || Frigidus. Theophr. De sensu 53 : Καίτοι τούς γε τύπους οὐχ ἧττον εἰκὸς διαμένειν νυκτὸς, ὅσῳ ἐμψυχότερος ὁ ἀὴρ, Frigidior interpr. Schneid. vol. 2, p. 620, conferens ἐμψυχία, quod v. Leg. εὐψυχότερος, ut est C. Pl. 5, 14, 1 : Ἔτι δ' εὐψυχότερος καὶ εὐπαθέστερος ὅλως ὁ λεπτός (ἀήρ). Sic ap. Dionys. A. R. 9, 31, Ἵνα τοῖς βλακεύουσι καὶ ἀποδειλιῶσιν ἐκ τοῦ ἀναγκαίου παραστῇ τὸ εὔψυχον præbuit cod. Vat., quum legeretur ἔμψυχον. Conf. etiam Εὔψυχος. L. Dindorf.]

[Ἐμψῡχότης vitium scripturæ ap. Hermiam Scholl. in Plat. Phædr. f. 9 (p. 61 Ast.) : Ταῦτα δὲ ἱκανῶς ἐνδείκνυται καὶ ἐμψυχότητα (ἐμψυχότατα ed. Ast.) διὰ τῆς εἰκόνος. Cramer.]

[Ἐμψῡχοφᾰγία, ἡ, Animalium esus. Balsamon ad 1 Canon. Basilii p. 929 : Ἀπαγορεύοντες πᾶσαν ἐμψυχοφαγίαν. Angl. Item Epiphan. t. 1, p. 396, B, de Encratitis : Πᾶσαν δὲ ἀπαγορεύουσιν ἐμψ. Hase.]

Ἐμψῡχόω, Reddo ἔμψυχον, Animam indo s. inspiro, Animo, Vivifico, Epigr. [Glauci Anth. Pal. 9, 774, 1 : Ἀ βάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας τὸν λίθον. Frequens in libris vitium est ἐμψυχῶσθαι, ἐμψυχωμένος pro ἐψυχῶσθαι, ἐψυχωμένος, ut ap. Cyrill. Al. In Jo. c. 10, p. 667, ab Suicero cit. in exemplum compositi ἐμψυχ. : Πιστεύομεν ὅτι θεὸς ὢν φύσει ἢ ὡς ἄνθρωπος ἐμψυχωμένος ψυχῇ λογικῇ· Socrat. H. E. 3, 7, p. 178, 11 : Τὸν ἐνανθρωπήσαντα οὐ μόνον εὔσαρκον ἀλλὰ καὶ ἐμψυ-

χωμένον ἀπεφήναντο· Geopon. 15, 2, 28 : Ἐπὰν δὲ δοῦσιν ἐμψυχῶσθαι αἱ ὗλαι πνεῦμα αὔταρκες ἐπισπασάμεναι. Scrib. ἐψυχ., ut codicis auctoritate factum Chron. Pasch. p. 639, 20; 660, 15; 668, 15, et ap. Damasc. Quæst. cap. 111, p. 34 ed. Kopp. : Τὸ αἰσθάνεσθαι καὶ ὀρέγεσθαι τοῦ ἐμψυχωμένου σώματος, faciendum restat. V. variet. script. ap. Nemes. De nat. hom. p. 113, Plotin. Enn. 2, 3, p. 254, 4. L. Dind.]

[Ἔμψυχρος, ὁ, ἡ, Frigidus. Hippocr. Epid. p. 1190, B : Ὁ ἐνψυχρότερος (sic) ἐν ψυχρῇ ὥρῃ καὶ χώρῃ ἐνθερμότερος ἔσται. Si vera est scriptura. L. Dind.]]

Ἐμψύχω, ύξω, Refrigero, Frigus ingenero. In qua signif. usurpavit hoc verbum non solum Alex. Aphr. Probl. [1, 21, ubi pass.], verum etiam Galen. Ad Glauc. ubi ait : Τὰ ἐμψύχειν τε καὶ τονοῦν δυνάμενα, Quæ refrigerare possunt. [Et vol. 13, p. 4, C. Paul. Æg. 2, 44 s. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 460 : Εἰ δὲ ἐγκαίοιντο, μιγνύναι τι τῶν ἐμψυχόντων. Aret. Ac. p. cur. 2, 2, p. 98 : Δυνατωτέρη δὲ τῶνδε τὸ ῥίον ἡ ῥίζα ἐμψῦξαι, ξυρῆναι· 3, p. 102 etc. ῡ L. D. Athen. 15, p. 676, C : Καὶ ὁ τῶν ῥόδων (στέφανος) ἔχει τι κεφαλαλγίας παρηγορικὸν πρὸς τῷ καὶ ἐμψύχειν. Hemst. Clem. Pæd. 2, 8, 70 : Ἐμψύχει γὰρ χαίτην ἄλλως ὁ στέφανος· et 71 : Ὁ γοῦν κιττὸς ἐμψύχει. Aor. ib. ἐνέψυξε· partic. ib. 68 : Τῶν ἀναθερμαινόντων ἢ ἐμψυχόντων μύρων. Hase.]

Ἔμψυχος, Vive, Vivaciter, Animate, ut quum dicunt ἐμψ. λέγειν, Uti oratione viva et animata. Vide Ἐνδιαθέτως. [Ap. Plut. Mor. p. 1079, E : Ἔτι τοίνυν ὅρα τίνα τρόπον ἀπήντησε Δημοκρίτῳ διαποροῦντι φυσικῶς καὶ ἐμψ. κτλ. Wyttenb. in Ind. conjicit εὐλόγως. Id. citat ἐμψ. πλάττεσθαι, Vivo exemplo institui, ex p. 790, F. Memorat Pollux 2, 227. ῡ L. D. Basil. t. 1, p. 267, B : Ἐμψ. τὸν λόγον ἐσχημάτισε, Valde rem ad vivum descripsit. Hase.]

[Ἐμψύχωσις, εως, ἡ, Animatio. Plotin. Enn. 4, 3, p. 702, 5 : Δεῖ δὴ τῷ λόγῳ τὴν εἴσοδον καὶ τὴν ἐμψύχωσιν διδασκαλίας καὶ τοῦ σαφοῦς χάριν γίγνεσθαι νομίζειν. Nemesius De nat. hom. p. 110 : Διὰ τοῦτο συγχωρεῖ τὴν ἐμψύχωσιν γίνεσθαι. L. D. Eademque leguntur, ut totum cap. 2 et 3 Nemesii, inter opp. Gregor. Nyss. t. 1, p. 935, C. Hase.]

Ἐν, et Ἐνὶ ac Εἶν ap. poet., In. Hom. Od. Δ, [744] : Ἦ ἔα ἐν μεγάρῳ· Il. X, [426] : Θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι· Od. Τ, [172] : Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ. [Il. N, 608 : Κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος.] Utraque autem præp. forma utitur in uno eodemque versu, Il. [Δ, 258 : Ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ... ἐν δαιτί·] Π, [630] : Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ. Apud Eund. εἶν pro ἐν, Od. Α, [162] : Ἦ εἶν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. [Et multis aliis ll.] Εἰνὶ, poet. pro ἐνὶ, In; ut [Hom. Il. Θ, 199, O, 150] εἰνὶ θρόνῳ [vel θύρῃσι, Od. I, 417, etc. Usurpantur autem formæ Ἐνὶ, Εἶν, Εἰνὶ etiam a Tragicis, ut Eurip. Iph. T. 1109 : Ὀλλυμένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν. Soph. Tr. 6 : Ναίουσ' ἐνὶ Πλευρῶνι· Antig. 1241 : Τέλη λαχὼν δείλαιος εἶν Ἅιδου δόμοις; Eurip. Alcest. 232, 436, Herc. F. 619. Heracl. 893 : Λωτοῦ χάρις εἰνὶ δαιτί· Hippol. 734. Quorum ll. plerisque vulg. formam supposuerunt librarii. V. G. Dindorf. ad Alc. 232. De forma Ἴν v. in fine.] In soluta autem oratione ἐν duntaxat locum habet. Thuc. 8, [37] : Ὁπόσῃ δ' ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Et paulo post [38], Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ Χίῳ εἰς τοῦτο καθειστήκει τοῖς Ἀθηναίοις. Lucian. : Τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. [De locis dictum sæpe i. q. Ad, Apud. Herodot. 5, 115 : Ἴωνες οἱ ἐν Κύπρῳ ναυμαχήσαντες. Sic ἐν Σαλαμῖνι 7, 166, ἐν Μυκάλῃ 9, 100, 101, etc., et simil. passim historici aliique omnes. Pro πρὸς, sic positum, infertur ab libris deterioribus Xenoph. Anab. 1, 2, 10; 2, 4, 13; 4, 5, 22; 6, 4, 1, Hist. Gr. 1, 3, 2. || De locutione ὁρᾶν ἐν ὄμμασιν et sim. v. quæ diximus in Εἶδω p. 211, A. Soph. Tr. 241 : Ὧν ὁρᾷς ἐν ὄμμασιν· Antig. 764 : Ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρῶν. Eur. Bacch. 1252 : Ὡς δύσκολον τὸ γῆρας ἀνθρώποις ἔφυ, ἔν τ' ὄμμασι σκύθρωπόν.] Et ἐν χερσὶν ἔχειν, Habere in manibus : quod etiam dicitur Habere præ manibus. [Proprie Hom. Il. A, 14 : Στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος· O, 311; omissa præpos. 318. Sim. Od. Τ, 577 : Ὅς δέ κε ῥηίτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι· Il. E, 557 : Ὄφρα καὶ αὐτὼ ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξέϊ χαλκῷ· H, 105 : Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτὴ Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν. Et aliter X, 426 : Ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. Pind. Pyth. 2, 13 : Κείνας ἀγαναῖσιν ἐν χερσὶ ποικιλανίους ἐδάμασσε πώλους. Soph. El. 1141 : Ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθείς.] Quum autem dicunt ἐν ᾅδου [de quo in Ἀΐδης], vel ἐν διδασκάλου, seu παιδοτρίβου, subaudiunt οἴκῳ : cum qua ellipsi utuntur et præp. εἰς, ut antea dictum fuit; reperiturque et ap. Hom. talis utriusque usus. [Il. Z, 47 : Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται· Od. H, 132 : Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα· K, 282 : Ἕταροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται· quod Λ, 53, 62, dicitur addito μεγάρῳ. Soph. fr. Terei ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 26 : Αἱ νέαι μὲν ἐν πατρὸς ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον. Eur. Iph. A. 926 : Ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφεὶς Χείρωνος. Aristoph. Nub. 972 : Ἐν παιδοτρίβου καθίζοντες. Eupolis ap. Athen. 3, p. 106, B : Ἐν Φαίακος ἔφαγον καρίδας. Theocr. 15, 24 : Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα. Diodor. Anth. Pal. 7, 632, 1 : Κλίμακος ἐξ ὀλίγης ὀλίγον βρέφος ἐν Διοδώρου κάππεσεν. Arat. Phæn. 224 : Ἐν Διὸς εἰλεῖται. Thucyd. 6, 54, bis : Ἐν Πυθίου, et Isæus p. 54, 14, idemque ib. 13 : Ἐν Διονύσου. Plato Prot. p. 320, A : Ἐν Ἀρίφρονος· Theæt. p. 206, A. De ἐν ἡμετέρου v. in Ἡμέτερος. De ἐν γειτόνων in Γείτων, si modo in exx. ibi citt. ἐν scrib., ut Thomas p. 369 : Ἐν γειτ. εἰμί· ἀεὶ γὰρ ἡ ἐν πρόθεσις στάσιν δηλοῖ, credidit, non ἐγ, h. e. ἐκ : quod constaret ex ejusmodi loco qui articulum haberet interjectum, ἐν τῶν γειτόνων, qualem non vidi. Figurate Aristid. vol. 1, p. 572 : Μὴ δευτέρων σχετλιωτέρων δεῖσθε, ἀλλὰ γενέσθε ἐν ὑμῶν αὐτῶν. V. Ἐμαυτοῦ. Ap. Byzantinos extra locutiones ellipticas ἐν conjungi cum genit., ut ἐν δευτέρας, ἐν παρασκευῆς, ἐν κυριακῆς etc., monuit Reisk. ad Constant. Cærim. p. 312, A, vol. 2, p. 619. Vitiosum est ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 850, 32.] || Ἐν interdum pro εἰς, i. e. pro In habente accus. Hesiod. Theog. [189] : Κάββαλ' ἀπ' ἠπείροιο μέσῳ [πολυκλύστῳ] ἐνὶ πόντῳ. Tale est quod ex Hom. affertur, ἐν χερσὶ πέσεῖν pro εἰς χεῖρας. [Il. Z, 81 : Πρὶν αὖτ' ἐν γερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν· O, 229 : Ἀλλὰ σύγ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν· Δ, 482 : Ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν· E, 586 : Ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν· 588 : Χαμαὶ βάλον ἐν κον. N, 508, 520. K, 570 : Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ... ἔναρα θῆκε· Π, 258 : Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν. Thuc. 7, 87 : Ἐν τοιούτῳ χωρίῳ ἐμπεπτωκότας. Plat. Hipp. maj. p. 298, C : Ἐν τῇ αὐτῇ ἐμπεπτωκότες ἀπορίᾳ· Euthyd. p. 292, E. Et alibi cum hujusmodi verbis ap. optimos quosque.] Sic autem et in quopiam Xen. l. legi, Ἔλθοι ἐν τῇ Ἑλλάδι, si mendo carent exempll., pro ἔλθοι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic vero vicissim poni εἰς pro ἐν antea docui. [Pausan. 7, 4, 3 : Διαβάντες ἐν τῇ Σάμῳ. Cujusmodi usus præpositionis quum Byzantinis frequentior esset quam scriptoribus vel Pausaniæ supparibus, ἐν pro εἰς non mirum illatum interdum esse ab librariis, ut vicissim εἰς pro ἐν. Ita Thucyd. 7, 17, Ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐς τὴν Σικελίαν libri paucissimi, plerique ἐν τῇ Σικελίᾳ. Contra Herodoti 6, 72, Ἔφυγε ἐς Τεγέην plerique, perpauci ἐν Τεγέῃ. Quomodo loqui solent, ut dixi, Byzantini, velut Tzetz. Hist. 2, 454 : Ἐν Καλυδῶνι ἐπελθών· 3, 279 : Μετὰ τὰ Τροίας τρόπαια στραφεὶς ἐν τῇ πατρίδι, aliique plurimi. || Dicitur autem non tantum de locis, sed etiam de rebus, ubi Gallice vert. *Par.* Xen. OEc. 2, 12 : Εἰ μήτε αὐτὸς πώποτε κτήσαιτο αὐλοὺς μήτε ἄλλος αὐτῷ παράσχοι ἐν τοῖς αὐτοῦ μανθάνειν. Plato Reip. 3, p. 392, E : Ἀπολαβὼν μέρος τι πειράσομαί σοι ἐν τούτῳ δηλῶσαι ὃ βούλομαι, et al. Thucyd. 1, 10 : Ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ δεδήλωκε. Vel de hominibus, ut Xen. Hier. 8, 6 : Παιδικὰ, ἐν οἷς δὴ καὶ σὺ μάλιστα κατεμέμψω τὴν τυραννίδα. Plato Phileb. p. 21, B : Οὐκοῦν ἐν σοὶ πειρώμεθα βασανίζοντες τοῦτο; Soph. p. 239, B : Ἐν σοὶ σκεψώμεθα. Aliter Pind. Ol. 4, 29 : Φύονται δὲ καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον.] Ἐν pro Inter, ut ap. Lat. In : ut ἐν οἷς ἦν pro Inter quos erat. [Hom. Il. Γ, 31 et al. : Ἐν προμάχοισι φανέντα· I, 709 : Καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι· Σ, 579 : Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· K, 127 : Κείνους δὲ κιχήσόμεθα πρὸ πυλάων ἐν φυλάκεσσι· 435 : Θρήικες οἵδ' ἀπάνευθε

νεήλυδες· ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς· O, 632 : Ἐν δὲ τῆσι (bobus) νομεύς· N, 689 : Ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς· E, 9: Ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης· P, 26 : Καί μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι· M, 41 : Ὡς ὅ ὅτ' ἂν ἔν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῆσι κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται· P, 728 : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται. Pind. Ol. 2, 86 : Πηλεύς τε καὶ Κάδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται· Pyth. 3, 21 : Ἔστι δὲ φῦλον ἐν ἀνθρώποισι ματαιότατον. Æsch. Prom. 973 : Καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω. Herodot. 1, 8 : Ἐν τοῖσι (καλοῖς) ἓν τόδε ἐστὶ, etc. Paullo aliter Hom. Od. B, 194 : Τηλεμάχῳ δ' ἐν πᾶσιν ἐγὼν ὑποθήσομαι αὐτὸς, ubi est In primis, Præ omnibus. De ἐν πρώτοις, Inprimis, v. in Πρῶτος. || Hic notanda formula ἐν τοῖς seq. superlativo adjectivi vel adverbii. Herodot. 7, 137 : Τοῦτό μοι ἐν τοῖσι θειότατον φαίνεται γενέσθαι. Thucyd. 1, 6 : Ἐν τοῖς πρῶτοι δὲ Ἀθηναῖοι τόν τε σίδηρον κατέθεντο κτλ. 3, 17 : Ἐν τοῖς πλεῖσταὶ δὴ νῆες ἅμ' αὐτοῖς εὐεργοὶ κάλλει ἐγένοντο· 81 : Ἐν τοῖς πρώτη ἐγένετο (seditio)· 7, 24 : Μέγιστον δὲ καὶ ἐν τοῖς πρῶτον ἐκάκωσε τὸ στράτευμα ἡ τοῦ Πλημυρίου λῆψις· 71 : Ἐν τοῖς χαλεπώτατα διῆγον· 8, 90 : Ἀνὴρ ἐν τοῖς μάλιστα καὶ ἐκ πλείστου ἐναντίος τῷ δήμῳ. Quibus ll. addendus videtur 4, 105, ubi δύνασθαι ἐν τοῖς πρώτοις τῶν ἠπειρωτῶν est in libris, omitto autem addere copiam similium ex Platone recentioribusque nonnullis, quorum paucos indicavit Wolf. ad Reiz. de incl. acc. p. 21 sq. Qui notavit etiam genus neutrum articuli, quod, etiam sequente alius generis nomine, constanter servatur apud antiquiores, etiam sequente alius generis nomine, in fem. reperiri mutatum apud Dionys. Ant. Rom. 4, 14 : Ἑορτὴν σεμνὴν ἐν ταῖς πάνυ καὶ πολυτελῆ· et ib. 15. Comparativo jungitur Plat. Euthyd. p. 303, C : Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὑμῶν καλὰ ἔχουσιν, ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον, ubi superl. restituit Steph. Ceterum toties in ll. Plat. et Thuc. adverbium vel adjectiv., quod alio casu positum erat, in dativum est mutatum in libris, ut Aristidi vol. 1, p. 79, 15 : Τούτῳ κάλλιστ' ἔχειν, ὅστις τὴν δοθεῖσαν ἑαυτῷ τοῦ βίου μοῖραν ἐν τοῖς καλλίστοις ἐξέπλησε, non dubitem reddere adv. κάλλιστα.] || Alicubi etiam ἐν οἷς, Apud quos, vel Coram quibus. Sic Plato Symp. [p. 175, E] : Ἐν μάρτυρσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις. [Hom. Il. I, 528 : Ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν· K, 445 : Ἦ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν. Conf. A, 109, I, 121, Ψ, 456, etc. Ω, 107 : Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι· Od. A, 114 : Ἧστο γὰρ ἐν μνηστῆρσι· Σ, 138 : Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Æsch. Eum. 233 : Δεινὴ γὰρ ἐν βροτοῖσι κἀν θεοῖς πέλει τοῦ προστροπαίου μῆνις. Soph. Aj. 836 : Πάντα τἀν βροτοῖς πάθη. Et alibi Thucyd. 2, 64 : Ὄνομα μέγιστον ἔχουσαν ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις. Quos ll. cum similibus, qui plurimi sunt ubique, referre licet etiam ad signif. Inter, de qua supra. Plato Protag. init. : Ὡς γ' ἐν αὐτοῖς ἡμῖν εἰρῆσθαι· Reip. 8, p. 565, B : Λέγοντες ἐν τῷ δήμῳ, et alibi sæpissime. || Paullo aliter Hom. Il. I, 647 : Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης· P, 16 : Κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι· B, 274 : Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν, ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Xenoph. OEc. 11, 8 : Τιμῆς ἐν πόλει καὶ εὐνοίας ἐν φίλοις.] Significat autem Apud et in alio genere loquendi : ut Ἐν ἑαυτῷ εἶναι, Lucian., Apud se esse, Mentis compotem esse, vel Sui compotem esse. Huic opp. ἔξω ἑαυτοῦ εἶναι. [V. Ἑαυτοῦ p. 12, B, C, et Ἐμαυτοῦ. Soph. Phil. 950 : Ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. Cum genit. Aristoph. Vesp. 642 : Κἄστιν οὐκ ἐν αὑτοῦ. Item in ead. formula, ubi est Mecum, de qua et ipsa v. in Ἐμαυτοῦ et Ἑαυτοῦ, Plat. Theæt. p. 192, D: Ἐν ἐμαυτῷ μεμνημένος· Crat. p. 384, A : Προσποιούμενός τι αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διανοεῖσθαι,] || Ἐν πορφύρᾳ esse dicitur aliquis pro Purpura amictus. Tale est Act. 1, [10]: Ἄνδρες ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, In albis vestibus. Sic autem Herodot. 2, [159] : Ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα κατεργασάμενος, ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι, Vestem in qua hæc gesserat. Possumus autem dicere In qua veste; pro Qua veste indutus : ut dixit Ovid. : Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus; et Sueton. : In crepidis, pro Crepidato, et, In Caliga, pro Caligato.

Est autem ap. Lucian. præsertim frequens hic præp. ἐν usus, si bene memini. [De salt. c. 5 : Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι τὸ λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις. Soph. Trach. 613 : Θυτῆρα καινῷ καινὸν ἐν πεπλώματι. Et alii quivis. Conjungitur præterea cum dat. rei aliis multis modis, cujus usus pauca exx. de innumeris memorasse sufficit. Hom. Il. Ψ, 671 : Οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι· Γ, 20 : Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι· K, 217 : Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Pind. Ol. 1, 21 : Δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοισι παρέχων· 2, 47 : Νέοις ἐν ἀέθλοις ἐν μάχαις τε πολέμου τιμώμενος. Hom. Il. P, 739 : Μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· Od. Z, 305 : Ἥ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ· Il. N, 555 : Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. Soph. Trach. 10 : Ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός· Aj. 306 : Πατέρα τὸν σὸν ἐν λυγρῷ γήρᾳ προλείπων· OEd. T. 1430 : Τοῖς ἐν γένει. Vid. Γένος. Xenoph. Reip. Ath. 1, 2 : Πᾶσι τῶν ἀρχῶν μετεῖναι ἔν τε τῷ κλήρῳ καὶ ἐν τῇ χειροτονίᾳ.] || Ἐν ἐμοί ἐστι, In me est, pro In potestate mea est. Demosth. [p. 292, 23] : Ἐν γὰρ τῷ θεῷ τὸ τούτων [τούτου] τέλος ἦν, οὐκ ἐν ἐμοί. Huc pertinet quod ex Soph. [OEd. T. 314] affertur, Ἔν σοι ἐσμὲν, pro Abs te pendemus. [OEd. C. 1443 : Ταῦτα δ' ἐν τῷ δαίμονι καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ. Et alibi sæpe.] Sed Bud. ἐν ὑμῖν ἐστὶ ap. Antiphontem [Lysiam p. 95, 7 (40, 3)] vertit etiam Vestrum est, ἔργον ὑμῶν ἐστί. [Pind. Ol. 13, 99 : Νῦν δ' ἔλπομαι μὲν, ἐν θεῷ γε μὰν τέλος. Æsch. Pers. 172 : Πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα. Eurip. Med. 228 : Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γιγνώσκειν καλῶς, κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὑμὸς πόσις. Herodot. 3, 85; 6, 109. Thucyd. 2, 35 : Ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι. Et aliter 64 : Ταῦτα ... μὴ ἐν ὑμῖν κωλυθῇ. Plato Protag. p. 310, E : Εἰ γὰρ, ὦ Ζεῦ καὶ θεοὶ, ἐν τούτῳ εἴη. Soph. OEd. C. 247 : Ἐν ὑμῖν, ὡς θεῷ, κείμεθα τλάμονες. || Aliter Soph. Trach. 621 : Οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε· Aj. 1136 : Ἐν τοῖς δικασταῖς κοὐχ ἑμοὶ τόδ' ἐσφάλη· Antig. 925 : Εἰ τάδ' ἐστὶν ἐν θεοῖς καλά· OEd. C. 1214 : Ὅστις τοῦ πλέονος μέρους χρῄζει, τοῦ μετρίου παρεὶς, σκαιοσύναν φυλάσσων ἐν ἐμοὶ κατάδηλος ἔσται. Eur. Hipp. 324 : Ἐν δέ σοι λελείψομαι· 1320 : Σὺ δ' ἔν τ' ἐκείνῳ κἀν ἐμοὶ φαίνει κακός.] || Ἐν ἐμοὶ θρασὺς, Soph. [Aj. 1315], pro Audax adversum me. [Ib. 1092 : Μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφὰς εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ. Eurip. Or. 754 : Ἐν γυναιξὶ δ' ἄλκιμος.] || Ἐν interdum temporis signif. habet : ut, Ἐν σπονδαῖς, ap. Thuc. [2, 5], pro οὐσῶν τῶν σπονδῶν, schol. [Xen. Anab. 3, 1, 1. Thuc. 3, 13 : Ὅτι ἔτι ἐν τῇ εἰρήνῃ ἐπέμψαμεν ὡς ὑμᾶς.] Sic ἐν τούτῳ sæpe pro Interea : Xenoph. : Καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἑτέρα γυνὴ προσελθοῦσα εἶπε. [Cyrop. 7, 4, 7 et 8. Soph. Phil. 1078 : Χοὗτος τάχ' ἂν φρόνησιν ἐν τούτῳ λάβοι λῴω τιν' ἡμῖν. Herodot. 1, 126; Plato Protag. p. 317, E.] Dicitur et ἐν τούτοις. [Plato Tim. p. 42, C, Conv. p. 220, B.] Sed et ἐν οἷς pro Quo tempore, affertur ex Plat. Epist. : Ἐν οἷς τί χρῆν ποιεῖν ἐμέ; [Singulari Soph. Trach. 929 : Κἀν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα. Herodot. 4, 95; 6, 89, Plato Conv. p. 185, D, etc., Xenoph., Thucyd., al. Item ἐν ὅσῳ, ead. signif., Thucyd. 3, 28 : Ἐν ὅσῳ δ' ἂν πάλιν ἔλθωσι, et ib. 81, et al.] Sic In bello, pro Tempore belli, interdum. Dicunt et ἐν δυσὶν, τρισὶν ἡμέραις, pro Spatio duorum dierum, vel Intra duos dies. Xen. Cyrop. 5, [3, 28] : Ἐν ἓξ ἢ ἑπτὰ ἡμέραις ἐλθεῖν. Et quod Hippocr. dixit, Ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσιν, interpr. Celsus, Intra septimum diem. [Pind. Ol. 1, 6 : Μηκέθ' ἁλίου σκόπει ἄλλο θαλπνότερον ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον· 2, 67 : Ἴσον δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ, ἴσα δ' ἐν ἁμέραις· 6, 105 : Ἐν χειμερίᾳ νυκτί. Ib. 37 : Ἐν παντὶ χρόνῳ. Et sic apud alios quosvis cum his similibusque nominibus. Huc referenda etiam formula ἐν τῷ αὐτῷ Plat. Conv. p. 192, D, et al. sæpe.] || Ἐν alicubi quod Lat. Ex: ut, Ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι: in quo loquendi genere Plin. præp. Ex utitur. [In ead. phrasi Hom. Od. Ω, 73 : Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύχ' ὅστε', Ἀχιλλεῦ, οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι.] || Ἐν φαρμάκῳ ἐστὶ, Vice medicamenti est, Pro medicamento est, VV. LL. [De distantia Diodor. 19, 39 : Ἐν τετταράκοντα σταδίοις ἀντιστρατοπεδευουσῶν τῶν δυνάμεων·

20, 74, et al. Ap. gramm. sæpissime i. q. Per, ut ap. Phrynich. p. 39: Ἐν τοῖς δυοῖν (ι) Ἀλκαικόν. Iisdem usitatæ formulæ sunt ἐν συναλοιφῇ, ἐν συγκοπῇ et similes. Notandum etiam hoc schol. Aristoph. Ran. 575: Ἐν δὲ τῷ Καλλιστράτῳ γέγραπται τοὺς ψιάθους· cui conf. εἰς supra p. 293, A. Ap. Christianos conjungitur cum nominibus θεὸς, κύριος, Χριστός. Phot. Epist. ad Taras. Bibliothecæ præmissa: Φώτιος ἠγαπημένῳ ἀδελφῷ Ταρασίῳ ἐν κυρίῳ χαίρειν.] || Ἐν cum variis dativis, locum adverbii obtinet: ut ἐν δίκῃ pro Merito, ἐνδίκως: ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, pro Opportune, Commode; ἐν τάχει pro Celeriter, vel Primo quoque tempore: ἐν σπουδῇ, Serio, [ἐν μέρει, Vicissim]. Horum autem et multorum similium exempla suis ponenda erunt ll. [Soph. OEd. T. 80: Εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέτῳ σωτῆρι βαίη. Atque sic conjungitur cum nominibus quæ statum vel habitum indicant. Hom. Od. T, 549: Κλαῖον καὶ ἐκώκυον ἔνπερ ὀνείρῳ· 581. Æschyl. Ag. 891: Ἔν τ' ὀνείρασιν ... ἐξηγειρόμην. Soph. OEd. T. 981, Phil. 847: Ἐν νόσῳ. Porro Il. H, 302: Ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε· I, 230: Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι νῆας ἐϋσσέλμους (Callim. Jov. 5: Ἐν δοιῇ μάλα θυμός)· X, 61: Ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει· 483: Ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην ἐν μεγάροισι· I, 143: Ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ· 285. Soph. El. 290: Οὔτις ἐν πένθει. Pind. Ol. 1, 15: Ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ· 2, 82: Ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνας βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος. Æsch. Cho. 222: Ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾶν θέλεις, et al. || Conjungitur etiam cum adjectivis. Hom. Il. Θ, 491: Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. Soph. OEd. C. 1575: Ἐν καθαρῷ βῆναι. Eur. Or. 16: Τὰς γὰρ ἐν μέσῳ σιγῷ τύχας, et al. Sic ἐν βραχεῖ, de quo v. in Βραχύς. (Ap. Plat. Conviv. p. 217, A: Ὥστε ποιητέον εἶναι ἐν βραχεῖ ὅ,τι κελεύοι Σωκράτης, melius scribi videtur ἔμβραχυ, quod v.) Gl.: Ἐν βραχεῖ, Propediem. Aliter Soph. El. 673: Ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω, et al. OEd. Col. 82: Ἐν ἡσύχῳ ἔξεστι φωνεῖν· 1675: Ἐν πυμάτῳ δ' ἀλόγιστα παροίσομεν. Eurip. Hec. 806: Ταῦτ' οὖν ἐν αἰσχρῷ θέμενος (quod Dionys. A. R. 8, 67 dicit ἐν αἰσχύνῃ θέμενοι)· Or. 27: Ἐν κοινῷ σκοπεῖν· Heracl. 971: Οὔκουν ἔτ' ἐστὶν ἐν καλῷ δοῦναι δίκην (eademque formula Plat. Reip. 9, p. 571, B, aliique multi)· Iph. A. 1199: Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδε· Hel. 1227: Ἐν εὐμαρεῖ γοῦν σὴν κασιγνήτην θανεῖν; Iph. T. 762: Ἐν ἀσφαλεῖ γάρ. Dionys. A. R. 8, 60: Οὐκ ἐν δυνατῷ ἦν. Et aliis infinitis. Vel participiis, ut δέοντι, παρόντι, quæ v.] || Ἐν cum dat., seq. verbo εἶναι, sæpe per verbum act. redditur, ut ἐν φόβῳ εἰμὶ, In metu sum, Metuo. Sic ἐν δυνάμει εἶναι ap. Thucyd. et Plat., pro Posse. Sed sæpe etiam per verbum pass. vel neutr. verti debet: ut ἐν αἰτίᾳ εἶναι, Accusari; ἐν ὀργῇ εἶναι, Invisum esse; ἐν ἡδονῇ εἶναι, Placere. Quorum itidem aliorumque hujusmodi dicendi generum exx. quærenda suis locis, i. e. in ipsis nominibus, ut in Φόβος, Αἰτία, Ὀργὴ, etc. Jungitur et aliis verbis, ut ἐν νῷ ἔχειν, Recordari, ad verbum Habere in mente. [Item ἐν αἰτίᾳ, φροντίδι ἔχειν. Et cum γίγνεσθαι, ut Herodoti 2, 82: Οἱ ἐν ποιήσει γενόμενοι. (Et sim. sine verbo Plat. Reip. 6, p. 489, B: Οἱ ἐπιεικέστατοι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ· 7, 581, B: Ταυτὸ ποιοῦσι τοῖς ἐν ἀστρονομίᾳ.) V. autem in Εἰμὶ, p. 259-60.] || Ἐν interdum supervacaneum est: ut ἐν βέλει πληγεὶς, Eur. [Trypho in Anth. Pal. 11, 488], Telo percussus. Sic ἐν γάλακτι χαίρων, Epigr. pro Lacte gaudens. [Pind. Ol. 13, 53: Τὰ δὲ καί ποτ' ἐν ἀλκᾷ πρὸ Δαρδάνου τειχέων ἐδόκησαν ἐπ' ἀμφότερα μαχᾶν τέμνειν τέλος. Æsch. Pers. 251: Ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς ὄλβος. Soph. Aj. 1017: Ἀνὴρ δύσοργος, ἐν γήρᾳ βαρύς· 488: Εἴπερ τινὸς σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν· Phil. 102: Ἐν δόλῳ μᾶλλον ἢ πείσαντ' ἄγειν· 1393: Εἴ σέ γ' ἐν λόγοις πείσειν δυνησόμεσθα μηδέν. Alciphr. Ep. 1, 33: Ἀμυνοῦμαι αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. Rectius quam in hujusmodi ll. abundare dicitur apud recentiores, maximeque Byzantinos, qui ἐν cum dat. conjunctum sæpissime ponunt loco simplicis dat., de quo et Ducang. monuit App. ad Gloss. p. 68, et alii multi. Agath. 2, 20, p. 59, B: Ἔστι γὰρ ὁ παρασάγγης ... στάδια ... ἐν ἑνὶ μόνῳ τῶν εἴκοσι πλείονα. Jo. Malal. p. 50, 12: Λαβὼν ἐν ᾗ ἐβάσταζεν ἀξίνῃ ἔκλασε τὸ ξύλον. Tzetz. Hist. 2, 530: Ἐν σιαγόνι ἔκτεινεν ὄνου χιλίους· 994: Ἄρτων θερμοῖς ἐν ἄσθμασι τοῦτον ξενοδοχοῦντα· 3, 753: Ὁ Ἀβραδάτας ἤμασσε τοὺς ἵππους ἐν τῷ κέντρῳ· 4, 304: Ἐν τῷ δρεπάνῳ συντεμὼν τὴν σπεῖραν τοῦ θηρίου· 1, 719: Βάλλεται δὲ παρά τινος ὁρμῶν ἐν ἀκοντίῳ, etc. || Recentior etiam est usus ap. Jo. Malal. p. 431, 4: Σκευῶν διαφόρων ἐν ἀργύρῳ, Argenteorum. || Πολὺν κόσμον ἔχειν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ, ἔν τε ὅρμοις καὶ ψελλίοις καὶ ἐκπώμασι καὶ νομίσμασιν, Polyæn. 8, 40. In eadem historia Plut. Mor. p. 260, A: Ἄργυρος ἐν ἐκπώμασιν. Hemst. Conjungitur etiam cum advv. loci, ut, ἐν Ἀθήνησιν, ἐν Ὀλυμπίασιν, (ἐν Πλαταιᾶσιν sch. Arist. Ran. 706). V. Bast. Ep. cr. p. 189 sq.] || Ἐν δὲ ap. poetas, necnon ap. Herodot., pro Inter alios, vel Inter alia autem [2, 172]: Ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μύρια, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος· et [5, 95]: Καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγίνετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. [Conf. 1, 185, 192; 2, 43, 78, 176; 3, 15, 38; 8, 113. Hom. Il. B, 588: Ἐν δ' αὐτὸς κίεν· Π, 551: Ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι· Od. Ω, 498: Ἐν δ' ἄρα Λαέρτης Δολίος τ' ἐς τεύχε' ἔδυνον. Soph. Tr. 206: Ἐν δὲ κοινὸς ἀρσένων ἴτω κλαγγά· OEd. C. 55: Ἔχει δέ νιν (lucum) Ποσειδῶν, ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεός· T. 27: Ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει· 181: Ἐν δ' ἄλοχοι ... ἐπιστενάχουσιν· El. 713, Aj. 675, Antig. 420, 1274. Theocr. 2, 68: Πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε περισταδὸν, ἐν δὲ λέαιναι. Parthen. Erot. c. 19: Πολλάς τε ἄλλας γυναῖκας κατέσυραν, ἐν δὲ καὶ τὴν Ἀλωέως γυναῖκα. Adjecto dativo Plat. Euthyd. p. 303, C: Ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο μεγαλοπρεπέστερον. || Dicitur sic seqq. partt. γὰρ, δὲ, μὲν, etiam de loco, ut sit In. Hom. Od. T, 173: Κρήτη τις γαῖ' ἐστὶ ... ἐν δ' ἄνθρωποι πολλοὶ ... ἐν μὲν Ἀχαιοὶ, ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες· N, 244: Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος γίγνεται· 247: Ἔστι μὲν ὕλη παντοίη, ἐν δ' ἀρθμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι· Il. I, 361: Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας νῆας, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας. Et E, 740: Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν, δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται, ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκὴ, ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλή· et sim. in descriptione scuti Herculei sæpissime ap. Hesiodum. Od. Δ, 358: Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος· H, 95, 129, N, 105 sq. Herodot. 9, 32. || Item ut sit Intus, Il. T, 16: Ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάροισιν, ὥσεὶ σέλας, ἐξεφάανθεν· Od. Z, 131: Βῆ δ' ἴμεν ὥστε λέων ..., ὅστ' εἶσ' ὑόμενος καὶ ἀήμενος· ἐν δέ οἱ ὄσσε δαίεται· Il. Φ, 57: Ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὥρμᾶτο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Item seq. γὰρ, ib. 586: Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν. || Ἐν dirimitur a casu quem regit interpositis particulis quum aliis pluribus, ut γὰρ, γὲ, δὲ, δὴ, μὲν, τὲ, tum πὲρ, Hom. Od. T, 549, 581: Ἔνπερ ὀνείρῳ. Et ποτὲ, Pind. Pyth. 2, 32: Μεγαλοκευθέεσσιν ἔν ποτε θαλάμοις. Callim. Dian. 238: Ἔν κοτε παραλίῃ· Lav. Min. 57. Et οὔ, Eur. Bacch. 1288: Ὡς ἐν οὐ καιρῷ πάρει. Et aliis voce. Od. Λ, 115: Δήεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ· Δ, 452: Ἐν δ' ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσιν· 846: Αἰμένες δ' ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ ἀμφίδυμοι. || Ponitur post substantivum, ubi præpositionem sequitur adjectivum, Il. X, 61: Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ, et alibi sæpe; Soph. OEd. T. 98: Χθονὶ ἐν τῇδε· aut genitivus locum adjectivi tenens, ut Maneth. 2, 339: Ἡρήξεσι δ' ἐν βιότου πάντες μακάριστοι ἔασιν· 6, 302: Ζώῳ ἐν ἐκείνης. Rarius post dat. simpliciter positum, ut Od. M, 103: Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας· Δ, 127: Ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται. Sim. Apollon. Rh. 4, 546: Αὐτῇ ἐν ἐέλδετο νήσῳ ναίειν. Forma ἐνὶ autem sæpissime etiam post substantivum nude positum, ut Il. Ī, 53: Πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι· Λ, 223: Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα· 409: Ὅς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, etc. In libris et lapidibus ante palatinas ἐγ, ante labiales ἐμ scribi, ante linguales autem interdum in sequentem lingualem transire solet, ut in ἐς Σίγγῳ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, 52 (quanquam ib. 50 fuerat ἐν Σερμυλίᾳ); ἐς Σιδῶνι p. 126, n. 87, 31; ἐστήλῃ pro ἐν στήλῃ ib. 14. || Formæ Ἰν memoriam servavit Hesych. in gll. Ἰν ἀνάτοις, ἐν ἀπορίαις. Ἰν ἡμίνᾳ, ἓν ἡμίσει. Ἴν τοιν, ἐν τούτῳ, de qua v. Koen. ad Greg. p. 369. Et in compp. Ἰμπάταον, ἐμβλεψον, Πάφιοι. Ἰνκατάπαον, ἐγκατάβλεψον. Ἰνκαφύτευε, ἐγκαταφύτευε. Idem pro εἰς usurpatum vi-

deri, dictum in illo p. 299, A. || Ἐν, forma Bœot. pro εἰς, quod v. p. 298, B (ubi in l. Pindarico leg. ἴδετε δ' pro δεῦτε, et add. ejusd. Pind. Pyth. 2, 11; 5, 38; et Nem. 7, 31: Πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα, tum fr. 75, 1; 84, 2 ed. Bœckh., porro inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 746, n. 1569, C; 844, n. 1717, 8; vol. 2, p. 281, n. 2350, 6, 9. Conf. etiam ἔντε in Ἔστε). || Diversa miscere videtur Hesych. in gl. Ἔν ἀντὶ τοῦ εἷς (Ἔν ... εἷς intt.). Καὶ ἀγανάκτοῦντος ἐπιφώνημα. Καὶ πρόθεσις. || In libris confundi solent ἐν et εὖ, et σὺν, quæ v. Nec raro ἐν et εἰς vel ἐς, etiam in compositis: v. Ἐγκατατίθημι, et Ἐγκαθοράω, quod in l. Anacreontis ib. cit. scrib. ἐσκατορᾷς cum Apollon. De constr. p. 55, 22. L. Dind.]

Ἐναβρύνω, υνῶ, i. q. ἁβρύνω [Orno, Splendidum reddo], et Ἐναβρύνομαι, i. q. ἁβρύνομαι [Ornor, Nitesco, Cultum mihi comparo, ap. HSt.; Insolesco, Gl.]. Dion. Hist. p. 154 [43, 43]: Τῇ τε γὰρ ἐσθῆτι χαυνοτέρᾳ ἐν πᾶσιν ἐνηβρύνετο, καὶ τῇ ὑποδέσει καὶ μετὰ ταῦτα ἐνίοτε καὶ ὑψηλῇ καὶ ἐρυθροχρόῳ, κατὰ τοὺς βασιλέας τοὺς ἐν τῇ Ἄλβῃ ποτὲ γενομένους, ὡς καὶ προσήκων σφίσι διὰ τὸν Ἴουλον, ἐχρῆτο. Pro quo paulo ante κοσμεῖσθαι dixit. [Epictet. fr. 170, p. 117: Νεανίσκου τινὸς ἐν θεάτρῳ ἐναβρυνομένου. Charito 8, 1: Καὶ πάντα ἀκριβῶς διηγήσατο, ἐναβρυνόμενος τοῖς κατορθώμασιν. Lucian. De salt. c. 2 · Θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐσθῆσι μαλακαῖς καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον. « Dionys. Ep. ad Pomp. 2, p. 760, de Platone: Σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν ἀηδίαν ... ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεται, Figuris poeticis lascivit, et gloriatur inepte: v. Ἁβρότης. » Ernest. Lex. rhet. Conf. Dionys. Demosth. p. 966, 16 R. Afric. ap. Euseb. H. E. 1, 7: Ἐναβρύνονται σωζομένης τῇ μνήμῃ τῆς εὐγενείας. Zosim. 4, 50: Θεάτροις καὶ ἱπποδρομίαις ἐναβρυνόμενος. Schol. Soph. Aj. 829. Hesych.: Ἐναβρύνεσθαι, ὡραΐζεσθαι, ἢ ἐντρυφᾶν· ἁβρός γὰρ, ὁ τρυφερός. Ἐναβρύνεται, μεγαλοφρονεῖ, ἐντρυφᾷ, σεμνύνεται, λαμπρύνεται. Et sim. Zonar. p. 740, Suid., Etymol. M. p. 337, 12. Id. p. 749, 5: Τὸ ζῷον (pavo) ἐναβρυνόμενον τῷ ἑαυτοῦ κάλλει, τοῖς ὁρῶσι τὴν οὐρὰν ἐξαπλοῦν ἀποδεικνύει. Themist. Or. 28, p. 341, B: Οἱ μὲν κυδροῦνται ἐπὶ ταύτῃ τῇ παιδείᾳ καὶ ἐγκαλλωπίζονται καὶ ἐναβρύνονται. Angl. Appian. Civ. 4, 68: Ἐλπίσαντα μὲν ἐς ἕτερα τούτοις (beneficiis collatis) ποτὲ ἐναβρυνεῖσθαι. Tzetz. Hist. 2, 841: Οὐδὲ γὰρ σφετερίζεσθαι πόνους τοὺς ξένους χρῄζω οὐδ' ἐναβρύνεσθαι πτεροῖς (alienis). Orat. hist. in fest. rest. imag. p. 718, D ed. Combef.: Τῇ ἀνυπαρξίᾳ τοῦ ψεύδους ἐναβρυνόμενοι. Eust. Opusc. p. 123, 22. Id. 212, 78: Μηδενὶ τῶν ἁπάντων κατ' αὐτοῦ δοὺς ἐναβρύνασθαι ὁ ἀεὶ νικητής. L. D. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 635, B. Schol. Theocr. 5, 141. Hemst. ῡ]

[Ἐναγαλλιάομαι, i. q. seq. Basil. t. 2, p. 426, A: Τὸ ἐναγαλλιᾶσθαι καὶ ἐνευφραίνεσθαι τῷ Θεῷ. Partic. ib. t. 1, p. 963, D: Ὁ ἐναγαλλιώμενος. Hase.]

[Ἐνᾰγάλλομαι, Lætor re aliqua. Joann. mon. Anecd. Gr. vol. 4, p. 363, 7: Χριστοῦ, τῷ κάλλει διὰ παντὸς ἐναγάλλεσθαι. Boiss. Nicand. Ther. 62: Ἀγραύλοισιν ἀγαλλομένη ποταμοῖσιν, ubi var. ἀγραύλοις ἐναγ. Angl.]

[Ἐνάγαμαι, Admiror. Philo vol. 1, p. 449, 48: Μυρίοι γὰρ ἀνόθως καὶ ἀκολακεύτως προσελθόντες ἀρετῇ καὶ τὸ γνήσιον αὐτῆς ἐναγασάμενοι κάλλος. Wakef.]

Ἐναγγειοσπέρματος, pro ἀγγειοσπ. [ap. Theophr. H. Pl. 1, 11, 2: Ἐναγγειοσπέρματα καὶ γυμνοσπέρματα· ἐναγγ. μὲν, οἷον ἥ τε μήκων καὶ ὅσα μήκωνι ὅμοια. Et ib. 3, ἐναγγειοσπέρματον cum var. ἐναγγειόσπερμα, ut est 8, 3, 4, C. Pl. 4, 7, 5; 15, 2.]

[Ἐνᾰγείρω, Congrego in. Apollon. Rh. 3, 347: Τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιίδος εἴ τι φέριστον Ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε. Nicand. Ther. 945: Καὶ ἐν κυκλάμινον ἀγείρας. || Forma syncop. Oppian. Hal. 2, 351: Λαῶν ἀμφιδόμοισιν ἐναγρομένων ἀγορῇσι. Ubi scholl. συναθροιζομένων, συναγομένων. Wakef.]

[Ἐνᾰγελάζομαι, Gregor in. Epictet. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 174: Ἀντὶ βοῶν ἀγέλης πειρῶ φίλων ἀγέλας ἐναγελάζεσθαί σου τῇ οἰκίᾳ. Angl. Euseb. V. Const. c. 8: Λαούς τε μυριάνδρους ταῖς Χριστοῦ ποίμναις ἐναγ. Hase.]

Ἐνᾰγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἁγής. Bud. hæc synonyma, ἐναγὴς, et ἀλιτήριος, et ἐξάγιστος, et ἐπάρατος, et τῇ ἀρᾷ ἔνοχος, exp. Execrabilis, Devotus manibus, Impurus et sacer. Hæc Bud. quibus addo Piacularis; nam ut ἄγος Piaculum dicitur, sic ἐναγὴς commode Piacularis posse reddi existimo, quod et de persona nonnunquam dicitur. [Inquinatus, Sceleratus, Gl.] Idem Bud. ex Thuc. [1, 126] affert: Καὶ ἀπὸ τούτου (τοῦ φόνου) ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Citat et ex Æschine [p. 69, 13]: Ἐναγὴς ἔστω τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀθηνᾶς Προνοίας. In quorum ll. utroque genitivum habet; sed et sine illo sæpe ponitur, ut Plut. [Mor. p. 778, E: Ἐναγεῖς ἐποιοῦντο καὶ καταράτους. Id.] Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. [p. 862, A] vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ. [Ubi ex ἐνάτῃ corruptum. Conf. Æschin. p. 69, 5; 70, 14, 33, Herodot. 5, 70, 71, 72, Thucyd. 1, 139, Timæus Locr. p. 104, D, Dio Cass. 53, 17, Joseph. A. J. 7, 9, 4; 9, 10, 4, Synes. Ep. 58, p. 202, D, Alciphr. 3, 54, Artemid. 2, 20, Pollux 1, 21; 8, 134. De re Æsch. Suppl. 123: Θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα, πελομένων καλῶς, ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῇ. Heraclit. Alleg. H. p. 408: Τοὺς ἐναγεῖς λόγους διὰ στόματος ἄδων. Poll. 1, 32.]

|| Ἐναγὴς in contraria signif. ab ἄγος significante Venerationem, vide in seq. adv. ἐναγῶς. [Soph. OEd. T. 656: Τὸν ἐναγῆ φίλον, schol. et gramm. ab intt. citati dubitarunt an significaret καθαρὸν, addentes ἐναγὲς esse τὸ σεβάσμιον καὶ ἁγνόν: ἄγος enim vel ἄγη esse τὸ ἱερὸν σέβας. Collato v. 645, ubi Creon de se ipse: Μή νυν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, intelligitur poni ead. signif. de qua dictum est.]

|| Ἐναγῶς, Pie, Cum veneratione, Sancte. Philo De V. M. 3 [vol. 2, p. 157, 27]: Ταῦτ' ἐπιτελέσας, ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο. Ubi Turneb. exp. Rite. Potest autem et cum ἐπιτελέσας jungi hoc adv. Ceterum si non mendose legitur hic ἐναγῶς pro εὐαγῶς, quod aliquando suspicatus sum; nomen itidem ἐναγὴς pro Pio et sancto sumi posse constat. [Εὐαγῶς conj. etiam Mangei. Firmat conjecturam iteratio ejusdem vitii vol. 1, p. 2, 19. (Addo h. l. mendum non minus manifestum relictum esse in ejusd. Philonis verbis supra v. Ἐκλογιστὴς citatis, ubi scribendum ἐκλογεῖς τὰς pro ἐκλογιστάς.) L. Dindorf.]

[Ἐναγησμὸς scriptura vitiosa pro ἐναγισμὸς, q. v.]

Ἐνᾰγίζω, Sacra mortuis facio, Parento, [Immolo huic add. Gl. Herodot. 1, 167: Καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἐπιστᾶσι· 2, 44: Τῷ δὲ ἑτέρῳ (Herculi) ὡς ἥρωι ἐναγίζουσι.] Pausan. p. 231 [9, 13, 3]: Τότε δὲ ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ τοῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ ηὔχετο. Et cum accus., pro Immolare, vel pro simpliciter Offerre parentandi causa, s. pro parentatione, ut ap. Plut. Sol. [c. 21], ἐναγίζειν βοῦν. [Κριὸν Thes. c. 4.] Id. Cat. [maj. c. 15]: Ταῦτα χρὴ τοῖς γονεῦσιν ἐναγίζειν, οὐκ ἄρνας οὐδ' ἐρίφους, ἀλλ' ἐχθρῶν δάκρυα καὶ καταδίκας. Citatur ex eod. Plut. Num. [c. 19]: Τοῖς φυτοῖς [al. φθιτοῖς] ἐναγίζουσι τότε, quod exponitur, Germinibus tunc parentant. [Id. Aristid. c. 21, Brut. c. 45, Mor. p. 268, B. Ib. p. 857, D: Τούτοις, ὡς φθαρτοῖς καὶ ἥρωσιν, ἐναγίζειν δεῖν οἴεται (Herodotus), ἀλλὰ μὴ θύειν, ὡς θεοῖς. Ubi nota distinctionem inter ἐναγίζειν et θύειν. Angl. Est enim Sacra mortuis facio, i. e. hominibus, vel heroibus, adeo ut de diis vox non adhibeatur. Pausan. 2, 10, 1: Φαῖστον ἐν Σικυωνίᾳ λέγουσιν ἐλθόντα καταλαβεῖν Ἡρακλεῖ σφᾶς ὡς ἥρωι ἐναγίζοντας· οὔκουν ἠξίου δρᾶν οὐδὲν ὁ Φ. τῶν αὐτῶν, ἀλλ' ὡς θεῷ θύειν. Phot. cod. 190, p. 148, 34, e Ptol. Hephæst.: Ὅτι Ῥόπαλος υἱὸς Ἡρακλέους ἦν ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ, καὶ ὡς ἥρωι τῷ πατρὶ ἐνήγισε, καὶ ὡς θεῷ θύσειεν. Wakef. Schol. Eur. Phœn. 281: Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα ἐναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις (κατοιχομένοις Koen. ad Greg. p. 515)· βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. Proprie locutus schol. Apoll. Rh. 1, 587: Τοῖς μὲν οὖν κατοιχομένοις ὡς περὶ ἡλίου δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. ... Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον (ἐνήγ.), ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον. Proprietatem neglexit illud scholion describens Etymol. p. 345. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam Pausanias. Θυσίας ἐναγίζων scripserat poeta mercenarius, cujus oraculum exhibet Euseb. e Porphyrio, Præp. ev. 4, p. 145, ubi vulgatur ἐναρίζων. Clearch. ap.

Athen. 8, p. 344, C : Τέχνων, ... Χάρμου ... τελευτήσαντος, ἦν δὲ φίλιχθυς, ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζεν αὐτοῦ. Valck. ap. Angl. Appian. Pun. c. 89 : Μὴ ὀ ὑποκρίνεσθε ἐλεεῖν ἱερὰ, ... καὶ τάφους· ὧν τάφοι μὲν ἔστων ἀκίνητοι, καὶ ἐναγίζετε αὐτοῖς ἐπερχόμενοι, καὶ τοῖς ἱεροῖς θύειν εἰ θέλετε ἐπιόντες· τὰ δὲ λοιπὰ καθέλωμεν· οὐ γὰρ καὶ νεωρίοις θύετε, οὐδὲ ἐναγίζετε τείχεσιν. Alia v. ap. Foes. OEc. Hipp., interpp. Gregorii l. c. et lexicographos. Parthen. Erot. c. 9, 6 : Καὶ αὐτὴν δημοσίᾳ θάπτουσιν ἐν τῷ πεδίῳ πάντα ἑκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ.] || Etym. [M. p. 337, 9] vult inter cetera significare φονεύειν, Occidere. [Item Suid. et Zon. Hesych. : Ἐναγίζειν, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ διὰ πυρὸς, ἢ φονεὺς, ἄγος γὰρ τὸ μίασμα. « E Suida et Etym ita leg. et suppl., ἢ τὸ διὰ πυρὸς δαπανᾶν, ἢ φονεύειν. » Kust. Alioqui hæc interpr. convenientior est verbo ἐναρίζω. Quod cum illo confus. supra notavit Valck.]

Ἐνάγικος, ἡ, ὀν, Piacularis, de re dicitur, ut ἐναγὴς de persona. Plut. Polit. præc. [p. 825, C : Πολλῶν δὲ τοιούτων γενομένων, ἀποκτείναντες οἱ Δελφοὶ τὸν Κράτητα καὶ τοὺς στασιάσαντας,] ἐκ τῶν χρημάτων, ἐναγικῶν προσαγορευθέντων, τοὺς κάτω ναοὺς ἐνῴκοδόμησαν [ἀνῳκ.].

[Ἐνάγισμα. V. Ἐναγισμός.]

Ἐνάγισμός, ὁ, Parentatio, ut ap. Plut. [Mor. p. 272, D] ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνηκόσι, Parentare mortuis. [Id. Pyrrh. c. 31 : Ὥσπερ ἐναγισμόν τινα τῷ παιδὶ τελέσας· Alex. c. 72 : Ἡφαιστίωνος ἐναγισμός· Galb. c. 22 : Τιμᾶν τεθνηκότα καὶ γεραίρειν δημοσίοις ἐναγισμοῖς.] Herodian. 4, [8, 17] : Ἑκατόμβας τε οὖν κελεύειν παρασκευασθῆναι, ἐναγισμούς τε παντοδαπούς, Parentationis omne genus, ut Polit. interpr. [Mon. Thessalon. ap. Boeckh. vol. 2, p. 56, n. 1976 : Υἱὸς Ἀπολλωνίου τὴν ταφὴν καὶ τὸν ἐναγισμὸν τῷ πατρί. L. D. Dio Cass. 67, 9 : Τοιαῦτα νικητήρια ἢ τοιούτους ἐναγισμοὺς ἐποίησε· 77, 12 extr. : Ἐναγισμὸν ἐτήσιον ποιούμενος. Joseph. A. J. 19, 4, 6; Iambl. V. Pyth. p. 118. E Κλειδήμου Ἐξηγητικῷ quædam περὶ ἐναγισμῶν citantur ab Athen. 9, p. 410, A. Alia exx. v. ap. Wessel. ad Diodor. 4, p. 283, 43. De Judæorum sacrificiis Joseph. B. J. 1, 1, 1 : Τὸν ἐνδελεχισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἐναγισμῶν (male ed. ἐναγιασμῶν)· et ib. 4; et 7, 4 : Αἵ τε θυσίαι καθ' ἡμέραν καὶ οἱ ἐναγισμοί· 6, 2, 1. Ὁλοκαυτώματα et μιασμοὶ interpr. Hesych., Suid., Zon. et qui βιασμοὶ Cyrill. ap. Tittm. præf. ad Zon. p. CIV.] Dicitur et Ἐνάγισμα pro ἐναγισμὸς, vel pro Libamine, quod parentationis gratia offertur. Exponitur etiam ἐναγίσματα, Inferiæ. [Ἐνάγισμα, Jentaculum; Ἐναγίσματα, Justa, Exequiæ, Gl.] Hesychio ἐναγίσματα, sicut et ἐναγισμοὶ, sunt ὁλοκαυτώματα. [Lucian. De merc. cond. c. 28 : Ἔοικας στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, ... πίνουσι καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. Synes. Hymno 7 : Σμύρνης ἐναγίσματα. Philostr. Heroic. p. 707, 739, 740. Schæf. Dio Cass. 65, 13 : Ἡμῖν ζῶσιν ἔτι τὰ ἐναγίσματα ... διδοῦσιν· 67, 9 : Πάνθ' ὅσα περ ἐν ἐναγίσμασι καθαγίζεται· 77, 16. Appian. Pun. c. 84. Memorat Pollux 3, 102; 8, 146.]

[Ἐναγιστήριον, τὸ, Ædes ubi fiunt ἐναγισμοί. Inscr. in Isthmo reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 573, n. 1104, 9 : Ὁ αὐτὸς (P. Licinius) καττὸ Παλαιμόνιον σὺν τοῖς προσκοσμήμασιν καὶ τὸ ἐναγιστήριον ... ἐποίησεν.]

Ἐναγκᾰλίζομαι, Accipio in ulnas, Amplector. Bud. interpr. Amplexabunde gesto, Amplexor. Quod a Luca dicitur 2, [28], Ἐδέξατο εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ, Gregorio est ἐνηγκαλίσατο, ubi scribit, Μετὰ Συμεὼν ἐνηγκαλισάμεθα. [Luc. 10, 16.] Alciphr. [2], 4 : [Καὶ τρέμουσα τότε νὴ τὴν Ἄρτεμιν] ἀναψύχω, καὶ περιβάλλουσά σε τὴν ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι. Verba Glyceræ ad Menandrum. [Conf. 3, 55.] Itidem in Vita Dionysii Areop. teste Bud. quidam usus est pro Ulnis complector, Amplector, Suspicio, Capesso. [Prov. 6, 10; 24, 33, Symm. Job. 39, 13. Heliodor. 7, 7, p. 312 : Περιέβαλλέ τε καὶ ἐνηγκαλίζετο. Diodor. 3, 58 : Τῶν βρεφῶν ... τῶν πλείστων ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλιζομένων. Plut. Cam. c. 5 : Τὰ τέκνα ... ἐναγκαλίζονται· Mor. p. 335, D; 492, D. Polyæn. 4, 11 : Καὶ τὸν Νικάνορα παραπέμποντα ἐπισπασάμενος εὐηγγελίσατο, καὶ, Νῦν, ἔφη, ἄλλων ἡμῖν περὶ πραγμάτων ἐστὶ βουλευτέον, καὶ κοινῇ γνώμῃ τὴν ἀρχὴν διατάξωμεν. Sic edidit Coraës. Valck. in Mss. : « Leg. ἐνηγκαλίσατο, ut amicum. Heraclit. Alleg. Hom. p. 408 : Οὕτω τὴν Ὁμηρικὴν ἀσέβειαν ἐνηγκαλίσατο φιλοστόργως. » Angl. V. idem Valck. ad Adoniaz. p. 310, A, ad Hippol. p. 319, B. Meleag. Anth. Pal. 7, 476, 10 : Τὰν πανόδυρτον ἠρέμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι. Figurate Heracl. l. c. p. 462 : Τὰ νέφη ... ταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖσιν ἐναγκαλιζόμενα, nisi fallit scriptura.]

[Ἐναγκάλισμα, τὸ, Quod amplectimur, Deliciæ. Lycophr. 308, ubi corruptum in libris ex ἀγκάλισμα. Angl. || Amplexus. Secund. philos. Sentent. 2 : Τί ἐστιν ὠκεανός; Κόσμου ἐναγκάλισμα, θαλάσσιον στεφάνωμα. Hase.]

[Ἐναγχιστρεύω, Inunco, Gl.]

[Ἐναγκοινέομαι, Jaculor, Vibro. Eust. Il. p. 839, 11 : Ὁ Ζεὺς νῦν ἔχει στεροπὴν μετὰ χερσὶ καθὰ καί τι βέλος, ᾧ λόγῳ καὶ ἐγχειρέραυνον αὐτὸν ἡ λυρικὴ μοῦσα καλεῖ, ὡς οἷα καὶ δόρατι χρώμενον αὐτῷ, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ φράσας ὅτι ἐναγκοινεῖται ὁ Ζεὺς κεραυνὸν ὡς ἐν σχήματι αἰχμητοῦ πολεμησείοντος. Sic in ll. Æliani et Ach. Tat. in Ἐγκυλάω citandis est var. ἐνηγκοίνηται et ἐναγκοινησάμενος et ἐναγκοινισάμενος, ut non librariorum, sed ipsius inferioris ætatis consuetudo induxisse has formas videatur signif. Vibrandi, Jaculandi præditas. Eandem enim Nicetas Chon. tribuit vv. ἀγκοινίζεσθαι et ἀγκοίνησις, pro quibus alibi ap. eund. est ἀγκωνίζεσθαι et ἀγκώνισις, ut ap. eund. variatur inter διαγκωνίζεσθαι et διαγκοινήσασθαι, quanquam etiam ἀγκυλίζεσθαι est ap. eund., quæ ceteris scriptoribus tam in simplici quam in compositis usitata forma est. Conf. voc. seq.]

[Ἐναγκῠλάω, Ἐναγκυλέω, Ἐναγκυλίζω, Ἐναγκυλόω, Loro involvo, Amento, Jaculo amentum alligo, quod faciebant qui jacula jactui parabant. Pollux 1, 136 · Τὸ μέσον (τοῦ δόρατος) ἀγκύλη· καὶ τὸ μὲν ἔργον ἐναγκυλίσασθαι· 5, 231, de venatoris instrumentis : Τὰ μὲν οὖν ἀκόντια ἐνηγκυλῆσθαι δεῖ διὰ τὴν ἄφεσιν, τὰ δὲ προβόλια ... οὐ δεῖται ἀγκύλης· 54 : Ἐπὶ τὴν θήραν ἀκτέον (canes), ἱμάντι μακρῷ ἐνηγκυλημένῳ ἐξημμένους· et deinde, Καὶ τὴν ἀγκύλην ἀπολύσαντας... V. Xenoph. Cyn. 7, 6. Id. Anab. 4, 2, 16 : Τὰ δὲ τοξεύματα ἐχώρει διὰ τῶν ἀσπίδων καὶ διὰ τῶν θωράκων· ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐναγκυλῶντες. Diodor. 14, 27 in eadem historia : Ὥστε τοὺς Ἕλληνας ἐναγκυλοῦντας (sic) τὰ ῥιπτόμενα βέλη, τούτοις σαυνίοις χρωμένους ἐξακοντίζειν. Ælian. N. A. 5, 3 : Ἔχονται δὲ ἄνθρωποι τοῦ ὅπλου καὶ τριάκοντα, καὶ ἕκαστος ἀκόντιόν τε ἐνηγκύληται, καὶ μάχαιραν παρήρτηται. Sic codices pro vulgato ἐνηγκύλωται. Polyb. 27, 9, 5 : Τὸ δὲ βέλος τοιοῦτον· διπάλαιστον ἦν, ἴσον ἔχον τὸν αὐλίσκον τῇ προβολῇ. Τούτῳ ξύλον ἐνήρμοστο, ... εἰς δὲ τούτου τὸ μέσον ἐσφήνωτο πτερύγια τρία ξύλινα, βραχέα παντελῶς. Τοῦτο, δυεῖν κάλων (l. κώλων) ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης, εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν κώλων εὐλύτως. Achill. Tat. 2, 34. Ἐμὲ δὲ τρόμος, ὡς εἶδον, λαμβάνει, καὶ φοβούμενος μὴ φθάσῃ τὸ θηρίον, καὶ πατάξῃ τὸν ἵππον, ἐναγκυλησάμενος τὸ ἀκόντιον, πρὶν ἀκριβῶς καταστοχάσασθαι τοῦ σκόπου, πέμπω τὸ βέλος. (Ita Salmas. Libri per ω vel ι.) Angl. De eod. v. HSt. :] Frequentius [quam simplex] usurpatur vox composita ἐνηγκυλημένος, aut διηγκυλημένος. Plut. [Mor. p. 180, D] : Ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐναγκυλούμενον, Amentantem, et fortasse quod Lucan. [6, 221] dixit : Quum jaculum parva Libys amentavit habena, Græce dici possit, τὸ ἀκόντιον ἠγκυλήσατο, vel διηγκυλήσατο, vel ἐνηγκυλήσατο.

Ἐναγκωνίζω, Cubito incumbo, Inclino. [Hesych. : Ἐναγκωνιεῖς, ἀποκλινεῖς.]

[Ἐναγλᾰΐζω, Decoro. Eudoc. Viol. p. 1 : Παιδεία... ἥτις δίκην Ἀδώνιδος κήπου παντοδαποῖς ἄνθεσιν εὐώδεσι βρύοντος τῇ καλλονῇ τῶν ἀρετῶν αὐτὴν (urbem) ἐνηγλάϊσεν. Osann. Gregor. Nyss. t. 1, p. 524, B : Κόσμον ... τὸ ὁρώμενον κάλλος ἐναγλαΐζοντα. Hase. || Ἐναγλαΐζομαι, Placeo mihi in re aliqua, Jacto me. « Eust. Il. p. 9, 43 : Τῷ δὲ Ὁμηρικῷ τούτῳ σχήματι πολλοὶ καὶ ἄλλοι ἐνηγλαΐσαντο· 121, 41 : Τῷ κατορθωθέντι ἐναγλαΐζεσθαι· 179, 31; 1257, 32. 226, 26 : Ἣν (πλάτανον) κοσμήσας νυμφικῶς ἐνηγλαΐζετο· 475, 13. 781, 24 : Ἐπίτηδες ἔθετο (vocabulum) οἷα φραστικῶς ἐναγλαϊζόμενος οἷς ἔκρινε σεμνῶς· et sim. 975, 37. » Valck. Id.

Eust. Opusc. p. 53, 40, aliisque multis ll. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 331, C.]

[Ἔναγμος ὁ, ἡ, Qui est in fractura. Soran. De sign. fract. p. 47 : Περὶ δὲ τοῖς ἄλλοις τόποις κατάγματα γίνεται, τὰ μὲν σχιδακηδὸν, ὡς ἀπ' εὐθείας σχίζεται, τὰ δὲ καυληδὸν ἢ ῥαφανηδὸν ἢ σικυηδὸν, τὰ δὲ εἰς ὄνυχα ἢ καλαμηδὸν ὑπολόξως κατὰ πέρας εἰς ἄλληλα, ὥστε περιφέρειαν ἔναγμον γίνεσθαι σχήματι ὄνυχος παραπλησίαν. Int. tamen, Adeo ut ambitus acuminatus sit unguis specie, quasi legatur ἔνακμον.]

[Ἐνάγνυμι scriptura vitiosa pro ἐξάγνυμι, quod v.]

[Ἐνἄγοράζω, Congrego. Hesych. : Ἐναγοράζειν, ἐνθροίζεσθαι (ἐναθρ.).]

[Ἔναγρος, ἔπαγρος, καὶ Ἀπόλλων ἐν Σίφνῳ (σίφρ cod.), Hesych.]

[Ἐναγρυπνέω, Invigilo. Andr. Cret. p. 202, B : Ταῖς θείαις μελέταις ἐναγρ. Kall. Germ. Cpol. Orat. p. 256, D Grets. : Ἡ καρδία τούτου ἐνηγρύπνει προνοητικοῖς ὄμμασι καὶ παντεποπτικοῖς. Hase.]

Ἔναγχος, Paulo ante, Modo, [Nuper, Gl.] πρώην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἄρτι, ὡς νῦν [l. ἀρτίως, νῦν, cum Valck. ad Eur. Phœn. 204], ἐγγὺς, πρὸ βραχέος, Hesych. Aristoph. Nub. [639] : Ἔναγχος γάρ ποτε Ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην διχοινίκῳ. [Eccl. 823 : Τὸ δ' ἔν. οὐχ ἅπαντες ἡμεῖς ὤμνυμεν...;] Dionys. H. 6, [77] : Ἔναγχος δὲ δὴ τοῦ χρόνου, quod exp. Nunc [Nuper] autem. [Id. 7, 45 : Καὶ τὰ τελευταῖα ταυτὶ τὰ περὶ τὴν σιτοδοσίαν ἔναγχος τοῦ χρόνου προσκρούσματα. Lucian. De hist. conscr. c. 14; Joseph. A. J. 6, 5, 3; Dio Cass. 39, 33. Ib. 55 : Οἳ τυραννίδος τε πολυχρονίου ἠλευθερώκατε τὴν πόλιν ἔναγχος. Synes. Epist. 132, p. 268, D. « Voc. ἔναγχος frequentarunt Plato (Gorg. p. 462, B, Theæt. p. 147, C, Phædr. 257, C, aliisque ll. ab Ruhnk. ad Timæum s. v. citt.), Xenoph. (Cyrop. 2, 4, 12, Conv. 2, 19; 4, 63), Aristot., veterum inprimis imitatores Atticistæ quivis; sed poetæ tamen Attici νεωστὶ ponere maluerunt, vel ἀρτίως, vel προσφάτως, quin apud Tragicos ἔναγχος nuspiam invenietur, præterquam in aliena sede, Eurip. Rhes. 501 : Ὃς εἰς Ἀθήνας σηκὸν ἔναγχος (codd. ἔννυχος) μολών. Eupolis ap. Plut. Nic. c. 4 : A. Πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένησαι Νικίᾳ; B. Οὐδ' εἶδον εἰ μὴ ἔναγχος ἐστῶτ' ἐν ἀγορᾷ. » Hæc Valck. l. supra cit. Angl. Isocr. p. 393, A : Οὐ περὶ τῶν πάλαι τεθνεώτων, ἀλλὰ περὶ τῶν ἔναγχος τὸν κλῆρον καταλιπόντων, cod. Urbin. pro ἔγγιστα.]

Ἐνάγω, [Introduco, Gl. Tim. Locr. p. 99, E : Διαδεξαμένα δ' αὐτὸν (deum natura) ἐν τῷ ἀπεργάζειν θνατά τε καὶ ἐφαμέρια ζῷα, ὧν τὰς ψυχὰς ἐπιρρύτως ἐνάγαγε τὰς μὲν ἀπὸ σελάνας, τὰς δ' ἀπ' ἁλίω. Anon. De incredibilibus 9, p. 89 : Διδάσκει δὲ (prov. Δεδιὼς τὴν σαυτοῦ σκιὰν) δεδιέναι τὴν περὶ τὰ ἔσχατα ὡς πρῶτα σπουδὴν, ὄλεθρον ἡμῖν ἐνάγουσαν τῆς ψυχῆς. Iambl. Vita Pyth. p. 54 ed. Kiessl. : Εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειρᾶτο, ubi εἰς deest in libris, γεωμετρίαν εἰσάγειν conj. Kust. Divise Orph. Lith. 323 : Λαοὺς ὀπὶ καλῇ θέλξεις ἐν στήθεσσιν ἄγων μελιηδέα πειθώ...] Induco [Gl.], i. e. Impello, Incito. Thuc. 6, [61] : Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν. [4, 21 : Μάλιστα δὲ αὐτοὺς ἐνῆγε Κλέων. Ibid. 24 : Καὶ μάλιστα ἐνῆγον οἱ Λοκροὶ τῶν Ῥηγίνων κατὰ ἔχθραν. Et sæpe Dio Cass. Herodot. 3, 1 : Ἐνῆγε τῇ συμβουλίῃ, κελεύων αἰτέειν τὸν Καμβύσεα Ἄμασιν θυγατέρα.] Synes. : Ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Sic Chrysost. : Ἐνάγω σε πρὸς τὸν μακάριον βίον. Herodian. præpos. εἰς junxit, copulans cum verbo ἀναπείθω [5, 4] : Ἐνῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν τό τε Μακρίνου μῖσος. [Plut. Brut. c. 46 : Ὃς αἰτίαν εἶχε καὶ Βροῦτον ἐνάγειν εἰς ἕνια τῶν βιαιοτέρων. Appian. Civ. 6, 93 : Τὴν πόλιν ἐς συμμαχίαν ἐνῆγον.] Citatur autem e Synes., cum alia constr., in Epist. : Ἐνάγων αὐτὸν τῇ καταδοχῇ τῶν ἀνδρῶν, pro εἰς τὴν vel πρὸς τὴν καταδοχὴν, Incitans vel hortans ad receptionem illorum virorum. Sic pass. Ἐνάγομαι, Inducor, Impellor, Incitor. Gregor. De homine : Οὐκοῦν τῇ καθολικῇ τῆς φύσεως κλήσει τοιοῦτόν τι ποιεῖν ἐναγόμεθα. [Medio Appian. Pun. c. 65 : Καὶ ὁ Σκιπίων ἐς αὐτὰς (inducias) ἐδόκει μάλιστα τοὺς Ῥωμαίους ἐναγαγέσθαι. Gl. : Ἐνάγω, Pulso, Exprimo; Ἐνάγομαι, Pulsor; Ἐναχθεὶς, Pulsus.] || Interdum ἐνάγω τοῦτο, Suadeo hoc. Sic ap. Thuc. 2, [21] : Ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα. [Idem 6, 15 : Ἐνῆγε προθυμότατα τὴν στρατείαν.] Sic alibi [1, 67] ἐνάγειν τὸν πόλεμον, quod alii exponunt, Ad movendum bellum incumbere, fortasse verti debet Urgere bellum. Sic Bud. ap. Plut. Cam. [c. 18] ἐνῆγον interpr. Urgebant : Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνῆγον ἐπιθειάζοντες κ. τ. λ. Itidem in illo Thucyd. l. [6, 61] : Ἐναγόντων τῶν ἐχθρῶν, reddi possit Urgentibus hostibus. [Dionys. A. R. 2, 33 : Οἵπερ καὶ μάλιστα ἐδόκουν τὸν πόλεμον ἐνάγειν. Schæf. Plut. Comp. Alcib. c. Coriol. c. 4. Id. Mario c. 10 : Ἐναγόντων μάλιστα τῶν ἐχθρῶν τῶν ἐκείνου· Mor. p. 595, F : Ἐνῆγε δὲ καὶ ὁ μάντις Θεόκριτος. « Ἐνῆγον τὰ τοῦ πολέμου, Sedulo parabant bellum, Polyb. 7, 5, 8, sed ibi ἐνήργουν videtur utique legendum, verbum Polybio frequentatum. » Schweigh. Eadem verba confusa ap. Suid. v. Ἄδην et Ζήνων conjiciebat Kuster. Infinitivo seq. Herodot. 4, 79 : Θεὸν ὅστις μαίνεσθαι ἐνάγει ἀνθρώπους· 5, 49 et 104. Dionys. A. R. 7, 13 : Ἐνῆγεν αὐτοὺς ψηφίζεσθαι τὸν ἀπόστολον. Appian. Gall. 2, p. 78, 4 : Οἱ πρέσβεις οἱ Φάβιοι τοὺς Κλουσίνους ἐνῆγον ἐπιθέσθαι τοῖς Κελτοῖς, ut Schweigh. scripsit pro ἀνῆγον. Vita Pythag. ap. Phot. cod. 249, p. 438, 31 : Αἱ αὐτοὺς ἐνῆγον ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων. Et interposito ὥστε Herodot. 4, 145 : Μάλιστα δὲ ἐνῆγέ σφεας ὥστε ποιέειν ταῦτα, τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ.]

|| Ἐνάγω, Accuso, Defero. Et pass. Ἐνάγομαι, Accusor, Deferor. Basil. Neocæs. : Ἀλλ' ἀναμένειν καὶ τὴν ἀπολογίαν τοῦ ἐναγομένου. Bud. Comm. p. 379. [Mich. Psell. Synops. Leg. v. 222 : Εἴ τις ἐκ φίσκου λάβοι τι δωροῦντος βασιλέως ἢ συναλλάττων πρὸς αὐτὸν, εὐθὺς τούτου δεσπόζει· ἐκεῖνος δὲ (fiscus) ἐνάγεται μέχρι τετραετίας. Et ib. 819. L. D. Joseph. A. J. 2, 6, 7 : Πότερόν ποτε βοηθοῦσι τῷ Βενιαμὶν κλοπῆς ἐναγομένῳ, καὶ δοκοῦντι κινδυνεύειν. Suid. et Zon. : Ἀγωγεὺς, ὁ ἐνάγων τὴν δίκην, ὁ διώκων. Ὁ ἐνάγων, Petitor, Gl. Confusum cum ἐνεργέω et ἀνάγω v. supra. Cum ἀνάγω item apud Tzetz. Hist. 3, 161. Et cum ἐπάγω ap. Harpocrationem v. Θύστιον.]

Ἐνἄγωγὴ, ἡ, [Inductio, Gl.], Accusatio, Delatio, ἔγκλησις, inquit Suid. [et Zon.], afferens exemplum. [Καὶ πάντα ἄνθρωπον ἀδικηθέντα ὑπ' αὐτοῦ, ἀδεῶς καὶ ἀζημίως ἐναγωγαῖς χεχρῆσθαι. Confus. c. ἀναγωγὴ ab Suida et Zon. in gl. Ἐναγωγὴ οἰκέτου. Liban. vol. 4, p. 1127, 9, ab Schneid. cit. : Ἐπὶ τούτοις ἐκκλησία περὶ τῆς ἐναγωγῆς (Ajacis Locr.). Mich. Psell. Synops. Leg. v. 284 : Ὁ ἔχων τὴν ἐναγωγὴν ἀποδείξει βαρεῖται, Actori incumbit probatio. L. Dindorf.]

[Ἐναγωνιάω, Angor re aliqua. Gregor. Nyss. t. 2, p. 1003, B : Ἐναγωνιῶν τῷ θεάματι. Hase.]

Ἐνἄγωνίζομαι, ut ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, Hoc in loco certo. Plut. [Sull. c. 20] : Τόπος εὐφυέστατος τοῖς ἱπποκρατοῦσιν ἐναγωνίζεσθαι. Thucyd. [2, 74] : Θεοὶ καὶ ἥρωες, ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, Qui favistis Græcis adversus Medos pugnantibus, Bud. [Liban. vol. 1, p. 345, 6 : Τίς δ' ἂν ἐφίκοιτο διεξιὼν ἕτερα θεάτρων εἴδη, τὰ μὲν ἀθληταῖς ἐναγωνίζεσθαι πεποιημένα, τὰ δ' ἀνδράσι πρὸς θηρία. Plut. Mor. p. 253, B : Καλὸν τὸ θέατρον ἐν μέσῳ τῆς πατρίδος ἐναγωνίσασθαι. Aliter Herodot. 2, 160 : Ἐπειρώτων τοὺς Ἠλείους εἴ σφι οἱ πολιῆται ἐναγωνίζονται, An cives ipsorum essent inter certantes. 3, 83 : Ἐγὼ μέν νυν ὑμῖν οὐκ ἐναγωνιεῦμαι. Et ib. : Οὗτος μὲν δή σφι οὐκ ἐνηγωνίζετο, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο. « Polyb. 1, 4, 5 : Ἡ τύχη συνεχῶς ἐναγωνιζομένη τοῖς τῶν ἀνθρώπων βίοις. Ἐνηγωνίζετο leg. suspicatus erat Reisk. pro simpl. ἠγωνίζετο, 5, 85, 7 : Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν τοῦτον Ἀντίοχος μὲν ἠγωνίζετο τῷ κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας προτερήματι. » Schweigh. Lex. Argum. Demosth. Adv. Aristogit. p. 769 : Ταῦτα μὲν δὴ τὰ ζητήματα τῆς ὑποθέσεως· ἐνηγώνισται δ' αὐτοῖς ὁ Λυκοῦργος ἅτε πρότερος λέγων. L. D.]

Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamina pertinens, Certaminibus conveniens, s. ludis aut spectaculis, ut Plut. Symp. [sept. sap. p. 161, B] dixit de Arione, Τὸν γὰρ ἐναγώνιον ἐτύγχανεν ἀμπεχόμενος κόσμον, Ornatum certaminum, s. Commissionum, i. e. Quo solebat uti in certaminibus et commissionibus. [Et ib. C. Lucian. De saltat. c. 2 : Εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾳδόντων, καὶ μάλιστα τῆς σεμνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται. Add. c. 26. Ib.

c. 32 : Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. Dionys. A. R. 7, 72: Τῆς ἐναγωνίου ὀρχήσεως τῶν χορῶν. Athen. 13, p. 601, A: Οὕτω δ' ἐναγώνιος ἦν ἡ περὶ τὰ ἐρωτικὰ πραγματεία, καὶ οὐδεὶς ἡγεῖτο φορτικοὺς τοὺς ἐρωτικούς, ὥστε καὶ Αἰσχύλος μέγας ὢν ποιητὴς καὶ Σοφοκλῆς ἦγον εἰς τὰ θέατρα διὰ τῶν τραγῳδιῶν τοὺς ἔρωτας.] Lucianus autem ἐναγώνιον νόμον dixit Legem athleticam, ubi scribit: Μονομαχοῦντες παρὰ νόμον τὸν ἐναγώνιον. Sic et Ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab [Simonide apud Athen. 11, p. 490, F, Pind. Pyth. 2, 10, Æsch. ap. schol. ad l. Pind., Orph. H. 28, 2, Philox. Anthol. Pal. 9, 319, 3, et] Aristoph. Pl. tanquam Certaminum præfectus et ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν, sequendo genus loquendi, quo ibidem utitur [1161 : Ἐναγώνιος τοίνυν ἔσομαι. Schol., ἐπιστάτης τῶν ἀγώνων καὶ πανηγύρεων. Hesych. : Ἐναγώνιος, ὁ Ἑρμῆς. Ubi Gregor. Naz. Invect. 2, p. 104 ed. Montac. : Ἂν ἴδω σου τὸν Κερδῷον, καὶ τὸν Λόγιον, καὶ (adde τὸν) Ἐναγώνιον, συγκαλύπτω τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ παρατρέχω σου τὸν Θεὸν αἰδοῖ τοῦ θεάματος, cit. Alb. Eust. Il. p. 1322, 57 : Ἀπόλλωνος δ' ἐνταῦθα (Il. Ψ, 660) μέμνηται ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι καὶ αὐτὸν ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ. Pausan. 5, 14, 7 : Τῆς ἐσόδου δὲ τῆς ἐς τὸ στάδιόν εἰσιν ἐγγύτατα βωμοὶ δύο· τὸν μὲν αὐτῶν Ἑρμοῦ καλοῦσιν Ἐναγωνίου, τὸν δὲ ἕτερον Καιροῦ. Theagenem nominat Heliodorus γυμνασίων ἀνέρα, καὶ ἀλοιφῆς ἐκ νέων ἀσκητὴν, τήν τε ἐναγώνιον Ἑρμοῦ τέχνην ἠκριβωκότα. Pind. Ol. 6, 134 : Ἑρμᾶν ὃς ἀγῶνας ἔχει. Schol. : Ἐναγώνιος γὰρ ὁ θεὸς, ἢ ὅτι κῆρυξ, κῆρυξ δὲ καὶ ἐν ἀγῶσιν, ἢ ὅτι τῆς πάλης εὑρετής. Philostr. Her. p. 678 : Οὗτος ἀνιὼν τὴν δευτέραν Ὀλυμπιάδα ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, ἱκετεύει τὸν ἥρω χρῆσαί οἱ περὶ τῆς νίκης. Ὁ δὲ αὐτὸν κελεύει Ἀχελῴῳ Ἐναγωνίῳ χρῆσθαι. Ita Boiss. e codd. omnibus præter unum, qui ἐν ἀγωνίᾳ. Schol. p. 402 : Τῷ ἐφόρῳ τοῦ ἀγῶνος. Ὥσπερ ὁ λεγόμενος Ζεὺς Φίλιος, καὶ Ζεὺς Ξένιος, οὕτω καὶ Ἀχελῷος Ἐναγώνιος, ἔστι δὲ ποταμός.] || Ἐναγώνιος, Qui in certamine versatur. Bud. e Chrysost. In Ep. ad Titum c. 1 : Τοῖς μὲν παλαιοῖς ἀνδράσιν ἅπας ὁ βίος ἦν ἐνεργὸς καὶ ἐναγώνιος, ἡμῖν δὲ ῥᾳθυμίας μεστός. Item Ad certamen compositus et comparatus, Certamini accinctus. Synes. Epist. 67 : Ἦκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος. A Plut. [Cæs. c. 45] ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur, quæ et στρατηγικὴ, Lat. Paludamentum, Quæ in prælio gestabatur, q. d. Vestis militaris. [Στατοὺς καὶ ξυστίδας καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον κόσμον, id. Alcib. c. 32.] In VV. LL. e Budæi Epist. post. citatur ἐναγώνια ὄργανα, pro Instrumentis quibus in bello utuntur. Et e Polybio [10, 12, 5], παρακελευσμὸς ἐξ ἀμφοῖν ἐναγώνιος, pro Certatim utrinque adhortatio. At Bud. apud eund. Polyb. [18, 12, 2] κατὰ τὰς ἐναγωνίους πυκνώσεις interpr. In pugna conferta. [Plut. Arat. c. 22 : Μαχομένων (αὐτῶν) ἀλαλαγμὸς ἐναγώνιος ἐχώρει κάτω καὶ κραυγὴ περιήχει κτλ. Pind. Nem. 6, 13 : Ἦλθέ τοι Νεμέας ἐξ ἐρατῶν ἀέθλων παῖς ἐναγώνιος. Philostr. Her. p. 683 : Τοῦτο (τὸ ἄγαλμα Ἕκτορος) ἵδρυται μὲν ἐν περιβλέπτῳ τοῦ Ἰλίου, πολλὰ δὲ ἐργάζεται χρηστὰ, κοινῇ τε καὶ ἐς ἕνα· ὅθεν εὔχονται αὐτῷ, καὶ ἀγῶνα θύουσιν· ὁτὲ δὴ θερμὸν οὕτω, καὶ ἐναγώνιον γίγνεται, ὡς καὶ ἱδρῶτα ἀπ' αὐτοῦ λείβεσθαι· V. Sophist. 1, 25, 10 : Ἡ δὲ ἰδέα τοῦ Πολέμωνος λόγων θερμὴ, καὶ ἐναγώνιος, καὶ τορὸν ἠχοῦσα. Philo vol. 2, p. 466, 31 : Τοῦ περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐναγωνίου, Gallorum fortitudinis in certaminibus. Orph. H. 33 (32), 1 : Εὐδύνατον καλέω Νίκην, ἣ μούνη λύει θνητῶν ἐναγώνιον ὁρμήν. Diodor. 5, 74 : Τὸν Ἄρην μυθολογοῦσι ... τὴν ἐν ταῖς μάχαις ἐναγώνιον ἐνέργειαν εἰσηγήσασθαι, ubi Wessel. confert 20, 96, de helepoli, Τὴν ἐναγώνιον ἐνέργειαν λαμβάνουσαν δι' ἀνδρῶν οὐκ ἐλαττόνων ἢ χιλίων· et Dionys. A. R. 6, 13 : Φυλάττοντες ἐπὶ τῶν προσώπων, ὡς ἐκ μάχης ἥκοντες, τὸ ἐναγώνιον σχῆμα. || Ἐναγώνιος, quatenus deducitur ab ἀγών, Certamen, est Qui in certamine versatur, vel ad ineundam pugnam compositus est. Jo. Chrysost. Homil. 2 ad Stagir. vol. 6, p. 106, ubi ad 2 Tim. 4, 7 : Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, dicit : Δεικνὺς ὅτι πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον ἡμῖν εἶναι δεῖ καὶ ἐπίπονον. Idem Πρὸς τοὺς συνεισάκτους ἔχοντας c. 5, post verba Apostoli 1 Cor. 9, 27 : Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα κ. τ. λ. : Ταῦτα δὲ ἔλεγε, δηλῶν τὴν ἐπανάστασιν τῆς σαρκὸς, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐπιθυμίας λύτταν, καὶ τὸν διηνεκῆ πόλεμον, καὶ τὸν ἐναγώνιον αὐτοῦ βίον. Et Or. 14, vol. 5 ed. Par. p. 261, de Galatis : Ἅπας ἐναγώνιος αὐτοῖς ὁ βίος ἦν. Hom. 5 in Ep. ad Hebr. : Πάντα τὸν βίον ἐναγώνιον εἶναι νομίσομεν. Ita etiam alibi satis frequenter. Suicer.] || Et quia ἀγὼν vocatur interdum Actio forensis, ἐναγώνιος pro Forensi ponitur nonnunquam, ut a Dionys. H. qui etiam ἐναγώνιον ac δικανικὸν pro eodem interdum usurpat, ut Bud. observavit. In VV. LL. e Sulpitio Victorino ἐναγώνιος λόγος exp. Certativa oratio, ut i. sit q. ἀγωνιστικός. [Ἐναγώνιον, Contentionibus aptum dicendi genus. Dionys. H. Censur. 3, 2, p. 427; Jud. Isocr. c. 2. Conf. Jud. Thucyd. c. 23, p. 865, ubi ἐναγώνιον πνεῦμα dicit Spiritus oratorios, certaminibus aptos; et λόγοις ἐναγωνίοις adjungit δημηγορίας, quibus τὸ παθαίνειν καὶ δεινοποιεῖν τὰ πράγματα propositum sit. Eust. Il. p. 731 : Ἐναγώνιος ἡ ῥαψῳδία, καὶ πολλὴν ἔχουσα δύναμιν ῥητορείας δικανικῆς, ἐν οἷς οἱ μὲν πρέσβεις λέγουσιν, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς ἀντιλέγει, καὶ εἴπερ που ἀλλαχοῦ, ἐνταῦθα τὴν ἐν λόγῳ πολιτικῷ ῥητορικὴν Ὅμηρος ἐπιδείκνυται. Demetrius Eloc. § 193 eandem dicit λέξιν ὑποκριτικὴν, Aptam contentionibus forensibus, et publicæ actioni. Contraria est γραφικὴ, εὐανάγνωστος, Quæ lectioni destinata est. Sic Longin. Subl. c. 9 Iliadem Homeri appellat σωμάτιον ἐναγώνιον, quatenus plenum est carmen motus et actionis, adeoque vehementius, cui oppositum est τὸ διηγηματικὸν, Odyssea, in qua tranquilliores sunt sermones, et molliores affectus actionesque. Vide Morum ad h. l. ubi plura, et conf. Eustath. Il. p. 1154. Eidem c. 22 ἐναγώνιον πάθος, Vehementior affectus. Unde et ibid. ἀγωνιστὸν (immo ἀγωνιστικὸν) dicitur i. q. παθητικόν. Conf. c. 18. Deinde iisdem de causis c. 25 ἐναγώνιον πρᾶγμα dicitur, quum res ipsa geri videtur, ut si præterita narratur, tanquam præsens. Contraria est ἡ διήγησις, quæ vulgo temporibus præteritis instrui solet. Ernest. Lex. rhet. Diodor. 18, 67 : Διαζομένου δὲ τοῦ Φωκίωνος καὶ πρὸς περίστασιν ἀπεγνωσμένην ὑπὲρ τοῦ ζῆν ἀγωνιζομένου ... οἱ μακρότερον διεστηκότες διὰ τὸ μέγεθος τῆς κραυγῆς τῶν θορυβούντων ἤκουον μὲν οὐδὲν, αὐτὴν δὲ μόνην ἐθεώρουν τὴν τοῦ σώματος κίνησιν, γινομένην ἐναγώνιον καὶ ποικίλην διὰ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου.]

|| Ἐναγώνιος, ὁ, ἡ, Pavidus, Trepidus. Ap. Basil. p. 94, ἔντρομον et ἐναγώνιον pro eodem poni scribit Bud.; qui tamen miscet cum ἐναγώνιος significante Compositum vel Accinctum ad certamen : at ego ad ἀγωνία referendum putavi. [Chrysost. Hom. 42 in 1 Ad Cor. · Ἐντεῦθεν ἐναγωνίους ποιεῖ, Sollicitos et anxios : male Int., Ad decertandum paratos. Hom. 3 de stat. : Ὁ εἰπὼν κακῶς, ἐναγώνιος λοιπόν ἐστιν, ὑποπτεύει, καὶ δέδοικε, μετανοεῖ, καὶ κατεσθίει τὴν ἑαυτοῦ γλῶτταν, δεδοικὼς καὶ τρέμων, Continenter anxius est. Et 16 de statuis : Ὅταν ἐπὶ τῆς τραπέζης κατακείμενος ἀναμνησθῇς τῆς ῥήσεως ταύτης, ἀποπηδήσῃ ταχέως τῆς μέθης καὶ τῆς ἀδηφαγίας, μαθὼν διὰ τῆς λέξεως ταύτης, ὅτι ἐναγωνίους ἡμᾶς εἶναι χρή. Idem In Ps. 8 : Ἐναγώνιον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, Homini metum incutit. Et Hom. 45 in Jo. p. 743, cur Deus ultimi judicii diem nobis occultum esse velit : Τοῦτο οὕτως ᾠκονόμησεν ὁ Θεὸς, ἵνα διὰ παντὸς ὦμεν ἐναγώνιοι, καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἀσφαλείᾳ μὴ θαῤῥῶμεν. Idem de incerta nobis hora mortis Hom. 36, vol. 5, p. 237 : Ἄδηλον τὸ μέλλον, ἵνα ἐναγώνιοι διηνεκῶς ὦμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀποδημίαν εὐτρεπεῖς ἐκείνην. Hom. 8 in Ep. ad Philipp., ad c. 2, 12, p. 46 : Ἐπειδὰν δὲ εἴπε, Μετὰ φόβου καὶ τρόμου, καὶ ἐναγωνίους ἐποίησεν, ὅρα πῶς παραμυθεῖται τὴν ἀγωνίαν. Suicer.]

[Ἐναγωνίως, Cum concertatione s. vehementia. Longin. De subl. c. 18 : Σχεδὸν γὰρ, ὡς οἱ ὑφ' ἑτέρων ἐρωτώμενοι, παροξυνθέντες, ἐκ τοῦ παραχρῆμα πρὸς τὸ λεχθὲν ἐναγωνίως καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας ἀνθυπαντῶσιν. Plut. Mor. p. 771, A : Τὰ μὲν οὖν ἄλλα παρὰ τῆς γυναικὸς ἐναγωνίως συνετραγῳδεῖτο τῇ δόξῃ τοῦ πάθους. Vertitur, Admodum artificiose. Eust. Il. p. 26 (?) : Καὶ οἱ μὲν ἐναγωνίως εἶχον, γηγενεῖς τινας καραδοκοῦντες ἄνδρας καὶ μεγάλην ἔκειθεν ἀντίταξιν, Parati ad pugnam erant. || Sollicite. Theodor. Serm. catech. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 626, A : Περὶ τοῦ ἐναγωνίως διανύειν τὸν ὅλον ἡμῶν βίον. V. Suicer. in Ἐναγώνιος. L. Dindorf.]

[Ἐνάγῶς. V. Ἐναγής.]

[Ἐναδημονέω, Afflicto me in. Joseph. Ant. Jud. 15, 7, 7 : Εἰς τὰς ἐρημίας αὐτὸν διδοὺς, καὶ προφάσει κυνηγεσίων ταύταις ἐναδημονῶν. Hase.]

Ἐνᾰδῐᾰφορέω, Indifferens sum aliqua in re; cujus partic. ἐναδιαφορῶν e Basilio [vol. 1, p. 41, D, a Bud. p. 409] affertur : Μηδὲ ἐναδιαφορῶν τοῖς ἀλλοτρίοις ἀλγήμασι· quod nihil aliud est quam ἀδιαφορῶν ἐν τοῖς κ. τ. λ.

[Ἐνᾰδικός, ἡ, ὀν, Ad unitatem pertinens, q. d. Unitarius, ex Damascio affert Bekker. Anecd. p. 1369.]

[Ἐνᾰδολεσχέω, Garrio in. Absolute Philo vol. 2, p. 59, 14 : Ἐγὼ δ' ἐρῶ μηδὲν ὑποστειλάμενος ὅτι ὁ πολιτικὸς πάντως ὀνειροκριτικός ἐστιν, οὐχὶ τῶν βωμολόχων οὐδὲ τῶν ἐναδολεσχούντων καὶ ἐνσοφιστευόντων ἐπὶ μισθῷ. Lobeck. Eust. Opusc. p. 133, 32 : Ἀργοῖς λόγοις ἐναδολεσχοῦντες· 237, 87 : Ὁ μὴ δαυϊτικῶς ἐναδολεσχῶν ἐν τοῖς τοῦ κυρίου δικαιώμασιν.]

[Ἐναδρύνω, Maturum reddo. Gregor. Nyss. t. 2, p. 762, C : Καθάπερ τινὶ τροφῇ ... ἐναδρυνθεῖσα, Grandis effecta. Hase.]

[Ἐνάδω. V. Ἐνδέω.]

[Ἐναείρω. V. Ἐναίρω.]

Ἔνάενος, ὁ, ἡ, Anniculus, Qui unius est anni. Theophr. H. Pl. [8, 11, 5] : Πρὸς ἔκφυσιν δὲ καὶ τὴν ὅλην σποράν ἄριστα δοκεῖ τὰ ἑνάενα σπέρματα· τὰ δὲ δίενα, χείρω, καὶ τὰ τρίενα. [7, 5, 5 : Διαμένει δὲ οὐδὲν (σπέρμα) πλέον τεττάρων ἐτῶν, ὥστε ἔτι χρήσιμον εἶναι πρὸς τοὺς σπόρους, ἀλλὰ ἑνάενα μὲν βελτίω, δίενα δὲ καὶ τρίενα οὐδὲν χείρω. V. Ἔννος.]

[Ἐνᾰέξω, Crescere facio in. Dionys. Perieg. 998 : Τοίη ἐπεὶ κείνης ἄροσις πέλει, ἐν μὲν ἀέξειν ποίην, ἐν δὲ νομοὺς εὐανθέας, ἐν δὲ καὶ ἀνδρῶν φύτλην, Innutrire et proferre. Nicand. Al. 102 : Περσεὺς ἦν ποτε ... ῥεῖα Μυκηναίῃσιν ἐνηέξησεν ἀρούραις· gl. ἐφύτευσεν.]

[Ἐνᾱερίζω.] Ἐναερίζειν, In aerem subvehere, Hesychio μετεωρίζειν.

[Ἐνᾱέριος, ὁ, ἡ.] Ἐναέρια, τὰ, Quæ sunt in aere, Aeria. [Tim. Locr. p. 101, C : Τῶν ἐναερίων ζῴων. Schol. Eur. Phœn. 1534 Matth. : Ἀέριος δὲ φέρεταί τις ἤγουν ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέρια ζῷα τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιούμενα ... ἐκεῖνα δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως λέγεται μᾶλλον, οἷον ἐναέριος φέρεται καὶ ἐναέρια ζῷα. Lucian. Muscæ enc. c. 6 : Τὴν ἐναέριον ἐκείνην μῖξιν (muscarum). V. Ἐναιθέριος. L. Dind. Acta S. Philoromi ed. Combef. p. 171. Boiss. Celsus ap. Orig. p. 400 : Οἱ δ' ἐναέριοί τε καὶ ἐπίγειοι σατράπαι. Wakef. Pollux 1, 23 : Θεοὶ ... ἐναιθέριοι, ἐναέριοι, ἐπίγειοι. Ubi alii codd. ἀέριοι. Suid. : Ἐναέριον πνεῦμα, ἀκάθαρτον. Angl. || Forma poet. Ἐνηέριος ap. Synes. p. 339, C : Σὺ μὲν οὐρανίοις, σὺ δ' ἐνηερίοις, σὺ δ' ὑποχθονίοις ἔργα μερίζεις. L. D. || Ἐνάερος, Aereus, de colore, Plut. Mor. p. 915, C : Μὴ βαφέντα μηδὲ χρισθέντα μᾶλλον ἂν ἐλάνθανε τοὺς ἰχθῦς (retia)· ἐνάερον γὰρ τὸ τοῦ λίνου χρῶμα καὶ ἀπατηλὸν ἐν θαλάττῃ· 966, F : Ἡ βαφὴ τῆς χρόας (araneæ) ἐνάερον καὶ ἀχλυώδη ποιοῦσα τὴν ἐπιφάνειαν ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν. Schneid. Germanus In Mariæ dorm. p. 108, A. Boiss.]

Ἐνάζω, Etymologo [M. p. 337, 10] est τὸ λιτανεύω πρὸς τοῖς ναοῖς, itidemque Hesychio. Sed is duplici ν scriptum habet ἐννάζω, quæ scriptura licet etymo convenientior videatur, tamen ap. ipsum quoque series alphabetica unicum ν requirit. [Ita codex. V. Ἐναύω.]

[Ἐναθλεύω, Illustor. Gregor. Naz. Or. 3, p. 108, B : Ταῖς πεντήκοντα Θεστίου θυγατράσιν ἐναθλεύων Ἡρακλῆς, ἐν μιᾷ νυκτὶ ὁ τριέσπερος καὶ τρισκαιδέκατον ἆθλον τοῦτον ἐπιτελέσας.]

[Ἐναθλέω, Exerceo me in. Diodor. 3, 8 : Οὐκ ὀλίγοι δ' αὐτῶν καὶ ταῖς τοξείαις ἐνηθληκότες τῶν πτηνῶν, εὐστόχως πολλὰ τοξεύουσι· 1, 54 : Ἐνηθληκότας τοῖς πολέμοις· 17, 9. Cum præpos. 16, 44 : Πλῆθος ἐν γυμνασίοις καὶ πόνοις ἐνηθληκός. Lucian. Amor. c. 45 : Πᾶσι τοῖς φιλοσόφου ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας. Arrian. Epict. 3, 16, 13 : Πήξατε ὑμῶν τὰς ὑπολήψεις, καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς. Heliodor. 7, 20, p. 342 : Ἡ πολιὰ θρὶξ, ἣν ὁρᾷς, αὕτη πολλοῖς τοιούτοις ἐνήθλησεν. Ælian. V. H. 2, 4 : Ἐμβληθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Φαλάριδος εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ στρεβλούμενος, ... ὁ δὲ ἐνεκαρτέρει καὶ ἐνήθλει ταῖς βασάνοις, Fortiter se gessit in... Schneid. Iambl. Protr. c. 20, p. 278 : Πρὸς μὲν τοὺς πόνους ἐναθλεῖ (philosophia) γενναίως, τῶν δὲ ἡδονῶν ὑπερορᾷ παντάπασιν. L. D. Suid. et Zon. : Ἐνήθλει, ἐνεκαρτέρει. « Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτοις τῇ πενίᾳ ἐνήθλει. » || Medio epigr. in Zenonem philos. Anth. Pal. 7, 117, 3 : Ἄρσενα γὰρ λόγον εὗρες, ἐνηθλήσω δὲ προνοίᾳ, αἵρεσιν, ἀτρέστου μητέρ' ἐλευθερίης. Jacobs. vol. 8, p. 197 : « Post προνοίᾳ incidendum esse monet Lennep. ad Phal. p. 149. Cui obtemperans necesse est αἵρεσιν cum λόγον arcte conjungas. Si verba recte intelligo, ἐνηθλ. πρ. significant : Tu providentiæ propugnasti, quam Stoici inprimis divinæ naturæ solebant adjungere. »]

[Ἔναθλος, ὁ, ἡ, Certans, Perferens. Andr. Cret. p. 187, D : Ὅσους ὁ τοῦ Χριστοῦ ἀθλοφόρος πρὸς τὴν αὐτὴν ἔναθλον καθωδήγησε λῆξιν. Kall. Strenuus, Operosus. Philo vol. 1, p. 646, 16 : Οἱ ἔναθλοι καὶ ἐναγώνιοι πόνοι. Hase.]

[Ἐναθρέω.] Ἐναθρεῖν, Fixis oculis intueri, Hesychio ἀτενίζειν.

[Ἐναθροίζω, Congrego. V. Ἐναγοράζω.]

[Ἐναθύρω.] Ἐναθύροντες, Ludentes in : Hesychio παίζοντες : qui et ἐναθύρσας affert pro ἐμπλέξας [ἐμπαίξας. Himer. Or. 24, 2 : Ποτὲ μὲν ἐναθύρων τῷ μέλει. Eust. Opusc. p. 223, 96 : Οὐχ οὕτως οὐδὲ στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ καὶ φαντασάμενος νομὰς παλαιὰς καὶ λουτρὰ, οἷς ἐναθύρων ἔβοσκε τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἄλογον. ῡ]

[Ἐναιθέριος, ὁ, ἡ, Æthereus. Poll. 1, 23, de diis, ubi unus cod. αἰθέριος. Marc. Anton. 12, 24 : Συνιδὼν ὁμοῦ καὶ ὅσον τὸ περιοικοῦν, ἐναερίων καὶ ἐναιθερίων.]

Ἐναίθριος, et Ὑπαίθριος, pro eodem, ut ἐναίθριοι τόποι [οἱ τ. οἱ ἐν. λεγόμενοι] ap. Theophr. C. Pl. 5, [14, 2], Subdialia loca.

[Ἐναίθομαι, Ardeo in. Quint. 11, 94 : Ἥ τε (πέτρη Ἡφαίστοιο) βροτοῖσι θαῦμα πέλει· δὴ γάρ μιν ἐναίθεται ἀκάματον πῦρ. Wakef.]

[Ἐναικίζω, Verbero. Suid. : Ἐνήκισεν, ἐτιμωρήσατο. Etym. Gud. p. 188, 8, ἐμάστιξεν.]

[Ἐναιμάσσω, Cruento. Soph. Phil. 1002 : Κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκα πέτρᾳ πέτρας ἄνωθεν αἱμάξω πεσών. Schol. : Πρὸς τῇ πέτρᾳ ἐναιμάξω τὴν κεφαλήν μου. L. D.]

[Ἐναιμᾰτόω, Cruento, Sanguine inficio. Hippocr. p. 280, 11 : Ὁ δὲ ὅλος (ὁ σπλὴν) ἐκ τοῦ ἐπιπλόου αἰωρεῖται τοῖσιν ἐξ ἑωυτέου φλεβίοισιν ἐναιματώσας αὐτό (τὸ ἧπαρ).]

[Ἐναιμήεις, ήεσσα, ῆεν, Cruentus, Sanguine plenus, i. q. ἔναιμος. Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 233, 5 : Κέντρα τ' ἐναιμήεντα διωξίπποιο μύωπος.]

Ἔναιμος, ὁ, ἡ, Sanguine præditus. Herodot. [3, 29] : Τοιοῦτοι θεοὶ γίγνονται ἔναιμοί τε καὶ σαρκώδεες. Quod opponitur ei, quod ex Anacr. protuli in Ἄναιμος, Ἄναιμ', ἄσαρκε, quibus subjungit, Σχεδὸν εἴ θεοῖς ὅμοιος. Fortasse autem hoc dicto alludit Herodot. ad Homeri versum, qui deos testatur esse ἀναίμονας, ut dictum in Ἀναίμων. [Plato Tim. p. 68, B : Χρῶμα ἔναιμον παρασχομένη· 81, A : Τὰ ἔναιμα αὖ, κερματισθέντα ἐντὸς παρ' ἡμῖν, Sanguinea. Hippocr. De prisca med. p. 18, 30 : Ἔναιμον καὶ πυκνόν· Epid. 2, p. 1029, G : Ἔναιμον σῶμα· De liquid. usu p. 425, 48 : Νεύρῳ ἐναίμῳ. Aristot. H. A. 5, 2 : Τῶν ἐναίμων (ζῴων). Superlat. id. De part. anim. 2, 7 : Τὸν περὶ τὴν καρδίαν τόπον ... ἐναιμότατον.] || Sanguinolentus, Cruentus, ut ἔναιμον ἕλκος, ἔναιμον τραῦμα, Vulnus cruentum, i. e. Sanguine adhuc stillans. [Ap. Joseph. A. J. 6, 6, 3 : Βοσκήματα κατασφάζουσι, καὶ ταῦτ' ἐν αἵματι κατήσθιον, codd. ἔναιμα.] Apud Diosc. interdum ἔναιμα dicitur sine adjectione, interdum ἔναιμα τραύματα, ut 1, 153 : Καὶ ἐναίμων κολλητικὰ, Quæ sanguinolenta glutinant. Alibi : Δύναται δὲ κολλᾶν ἔναιμα τραύματα. || Item ἔναιμον φάρμακον, Medicamentum, quod adhuc cruento vulneri injicitur [verba Celsi 5, 19], ut tradit Galen. initio Comm. 3 εἰς τὸ Περὶ ἁγμῶν. [Hippocr. l. illo p. 766, H : Ἢ πισσηρὴν ἐπιθέντες ἢ ἔναιμον. Id. De art. p. 829, C : Ἐπιτήδεια δὲ πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ τῶν ἐναίμων μετεξέτερα· Epid. 5, p. 1162, A : Τῷ δὲ ἐναίμῳ καταδεθεὶς ἰάθη· De ulcer. p. 870, D : Τῶν δὲ ἑλκέων, ὅπερ μὲν ἂν ὀξέϊ βέλει διατμηθῇ ἢ διακοπῇ, ἐνδέχεται ἔναιμον φάρμακον. Theophr. H. Pl. 4, 7, 2.] Ideo ἔναιμον φάρμακον exponi solet Medicamentum sistendo sanguini aptum. Diosc. 5, 21 : Ἔναιμόν τέ ἐστι καὶ ἀφλέγμαντον, Sanguinem sistit, qui videlicet manat e vul-

nere. Exp. a Ruellio, Cruentis vulneribus inditur. Sic et in VV. LL. ἔναιμα, Emplastra quæ cruentis vulneribus imponuntur, quæ τραυματικὰ vocat etiam Paulus. Galenus autem τὸ ἔναιμον φάρμακον a quibusdam κολλητικὸν etiam nominari scribit. Alibi autem tradit ea quæ appellantur ἔναιμα φάρμακα, magna e parte esse κολλητικά : Therap. 6 [vol. 10, p. 131, E] : Οὐ μὰ Δία κολλητικὸν ἐπιθήσομεν φάρμακον, ὁποῖα τὰ πλεῖστα τῶν καλουμένων ἐναίμων ἐστὶν, ἃ τοῖς προσφάτοις ἐπιτίθενται τραύμασι. [Oribas. De fract. p. 90, 12 ed. Cocch. : Σύντομος μὲν οὖν ἐστιν ἡ ἔναιμος ἀγωγὴ, ἄνευ βλάβης δὲ μᾶλλον ἡ ἀφλέγμαντος καὶ πυοποιὸς θεραπεία. || Adv. Ἐναίμως, Antyll. Oribas. p. 22 ed. Mai. Osann.]

[Ἔναιμος, epith. Jovis. V. Ἐναίσιμος.]

[Ἐναιμότης, ἡ, Sanguinis repletio, Attributum partium corporis sanguinem habentium. Hippocr. De prisca med. p. 18, 33 : Διὰ τὴν ἁπαλότητα καὶ τὴν ἐναιμότητα οὐ δύναται ἄνευ πόνων εἶναι (hepar).]

[Ἐναιμώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Pollux 2, 215 : Ἀπὸ δὲ αἵματος ἔναιμον καὶ ἐναιμῶδες παρὰ Ἀντιφῶντι.]

[Ἔναιμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Hippocr. p. 280, 14 : Αἱ δὲ ἐναίμονες ἐοῦσαι.]

[Ἐναίμως. V. Ἔναιμος.]

Ἐναίρω, Occido, Interficio. Hom. Il. Θ, [296] : Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω· N, [338] : Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et ἐνήρατο med. ap. [Hom. Il. E, 43, Od. Ω, 424,] Hesiod. [Theog. 316] pro ἐνῆρεν, Occidit : Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ. [Apollon. Rh. 1, 1040 : Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα. Præs. Hom. Il. Π, 92 : Τρῶας ἐναιρόμενος.] Ceterum ἐναίρω quidam ab Ἄρης, alii ab ἔναρα, Spolia, deduxerunt, unde τῷ ἐναίρειν, sicut et τῷ ἐναρίζειν, nonnulli Spoliandi signif. perpetuo includi voluerunt. Quod tamen falsum esse videmus quum aliis in ll., tum Il. Φ, [485] : Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὖρεα θῆρας ἐναίρειν. Alii ἐναίρω interdum separatam habere Spoliandi signif. scripserunt, sicut et interdum Occidendi. Ego vero, etiamsi ἐναίρειν nonnunquam sit Spoliare, cujus tamen signif. exemplum non affertur, multo magis rationi consentaneum esse judico, ut, postquam ἐναίρω ab Ἄρης deductum fuerit, ab ἐναίρω deinde ἔναρα derivemus, a quo ἐναρίζω formari nemo non videt. [Soph. Phil. 956 : Οὐ πτηνὸν ὄρνιν οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην τόξοις ἐναίρων τοισίδε· 946. Et sæpius Eurip., de quo satis est annotasse aor. Andr. 1182 : Εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἤναρε δαίμων· Suppl. 821 : Εἴθε με Καδμείων ἔναρον στίχες ἐν κονίαισιν. Pind. Nem. 10, 15. Perf. ἐναρηρὼς annotavit Etym. M. p. 337, 49. Pass. Æsch. Sept. 811 : Οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίρονθ' ἅγαν. Soph. OEd. C. 842 : Πόλις ἐναίρεται, πόλις ἐμὰ, σθένει. Schol. τουτέστι βίᾳ πορθεῖται. De medio v. supra.] || Sed ἐναίρω ponitur etiam pro Corrumpo, Perdo : qua in signif. utitur Homerus passivo [medio] ἐναίρεσθαι, Od. Θ, [263] : Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. Lubenter autem verbo Corrumpere hic utor, quod Plautus et post eum Ovidius Oculos lacrymis corrumpere dixerit. [Conf. l. Soph. supra cit. Ap. Archiam Anth. Pal. 7, 147, 1 : Μοῦνος ἐναιρομένοισιν ὑπέρμαχος ἀσπίδα τείνας νηυσὶ βαρὺν Τρώων, Αἶαν, ἔμεινας Ἄρην, genus fem., quod ad naves referretur, restituebant Scaliger et alii.] Ἐναρεῖν, Hesychio κυΐσκεσθαι, διαλέγεσθαι. Ἐνάρεσθαι, ap. Eund. legitur, expositum ἀπολλύειν, φθονεῖν, ἐρείδειν, ἀπολαύειν. Sed hæc valde suspecta sunt. [Pro quibus antea id. : Ἀναρεῖν, ἀμέλγεσθαι, κυΐσκεσθαι, ubi v. intt. In altera gl. scrib. videtur φθείρειν vel φονεύειν. Ἀπολαύειν recte delet Alb. || Ἐνναίρω Batrach. 266 : Ἐνναίρειν βατράχους. || Ἐναίρω et ἀναιρῶ confusa Hom. Il. Θ, 296.]

[Ἐναίρω s. poet. et Ion. Ἐναείρω, scriptura vitiosa ap. Apollon. Rh. 4, 171 : Ὡς τότ' Ἰήσων γηθόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσίν. Scrib. cum cod. Guelf. ἀναείρατο. L. Dindorf.]

Ἐναισῐμία, ἡ, Ostentum, Prodigium, διοσημεία [-μία] Hesychio. [Conf. Αἰσιμία. Ἐν αἰσιμίαις πλούτου est ap. Æsch. Eum. 996.]

Ἐναίσῐμος, ὁ, ἡ, diverse accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα, ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες, Qui fatale aliquid portendunt, Hom. Od. B, 181 : Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Φοιτῶσ' οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι, perinde ac si dicat, non omnes αἶσάν τινα δηλοῦσι, suntque vel αἴσιοι, vel ἀπαίσιοι, unde male a quibusdam hic exp. ὄρνιθες ἐναίσιμοι, Aves præpetes et faustæ. Interpretor autem ἐναίσιμοι Fatale aliquid portendentes, ex Eust., qui quod p. 1439 dicit αἶσάν τινα δηλοῦντες, utens verbo δηλοῦντες, pro σημαίνοντες, dicit pag. sq. πεπρωμένον τι δηλοῦντες. Ego igitur ἐναισίμους ὄρνιθας puto exponi etiam posse Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσιμα σήματα Il. B, 355 : Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, i. e. σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτέοις ἀνθρωπίνοις, Eust. p. 236. Et rursus Od. B, [159] : Ὄρνιθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι [Apollon. Rh. 1, 1087 : Ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας· 4, 1592 : Τοῖσι δ' ἰάνθη θυμὸς, ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησεν. Maximus Περὶ κατ. v. 149 : Ὁππότε τις νούσῳ ἀρήμενος ἀλγινοέσσῃ ἀργαλέην ἴσχῃσι μεληδόνα, μή νύ τι πῆμα δειδέχθαι· Παιὼν γὰρ ἐναίσιμος ἀνθρώποισιν· 230 : Ὀκταπόδην δ' ἐπὶ θῆρα φανεῖσ' εὐῶπις ἄνασσα σκορπίον ἐν πρώτῃ μὲν ἐναίσιμος ἠριγενείῃ, Propitia, Fausta.] || Ἐναίσιμος ἀνὴρ, Qui decenter et ex officio aliquid facit aut dicit, Qui se decenter gerit, Qui scit quid deceat, idque observat. Item Æquus, Æqui amans. Il. Z, [521 : conf. Od. K, 383] : Δαιμόνι', οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ubi Eust. exp. ὁ κατὰ τὸ δέον φρονῶν, ubi κατὰ τὸ δέον accipere debemus pro expos. τοῦ κατ' αἶσαν, quum ab αἶσα derivetur ἐναίσιμος. Exp. ab eod. etiam δίκαιος s. συνετός. A Valla non male, mea sententia, redditur hic ἐναίσιμος, Æquus rerum æstimator. Bud. δίκαιος καὶ εὐγνώμων, et Lat. Æquus et bonus, interpr. [Il. Ω, 40 (coll. Od. Σ, 220) : Οὔτ' ἄρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι· Od. E, 190 : Καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναίσιμος.] Ἐναίσιμοι opponuntur ἀθεμίστοις, Od. P, 363 : Γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σεβάσμιος κατὰ τὸ καθῆκον, ut in hoc versu [Oppiani Hal. 1, 683] : Γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθησι. Eust. p. 1440. [Æsch. Ag. 775 : Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις δώμασιν, τὸν δ' ἐναίσιμον τίει βίον.] Ἐναίσιμον de re itidem dictum, significat Ex officio et decenter factum. Item Justum, Æquum. Hom. [Il. Ω, 425 : Ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι ἀθανάτοις·] Od. [B, 122,] H, 299 : Ἤτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμὴ, exp. καθῆκον. Sic paulo post, videl. v. 310 : Ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, i. e. καθήκοντα. Quæ posterioris l. expos. habetur et ap. Eust., et ap. auctorem brevium Scholl. : at prioris ap. hunc duntaxat. Sed p. 1440 Eust., scribens ἐναίσιμον dici ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος, in exemplum affert similem illi priori v. ex Od. B, [122] : Ἀτὰρ μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε. Sic ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι de servis dictum, P, 321, Facere quæ sunt ex officio, Vel commodius, meo judicio, Fungi suo officio. [Manetho 3, 345 : Ἀλλὰ τρίγωνοι ἐόντες (ἀστέρες) ἐχέφρονας ἐκτελέουσι καὶ πυκιναῖς πραπίδεσσιν ἐναίσιμα μητιόωντας.] Ap. Apoll. Arg. [1, 717 : Πάντεσσι δ'] ἐναίσιμος [ἥνδανε] μῦθος, Decens oratio, qua videl. proponuntur quæ decent et rationi consentanea sunt. [Id. 1, 900 : Τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο ἐκ μακάρων· 3, 524 : Ἀλλά τιν' οἵω μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὕμμιν ἀρωγήν· 4, 861 : Κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὕμμι κέλευθος· 2, 1275 : Γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς (heroes et deos indigetes) εὐμενέως καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι. Quibus ll. omnibus Fatalia vel etiam Fausta dici videntur. « Emenda Æschyl. ap. Athen. 15, p. 667, C : Ὕβριζ' ὑβρισμοὺς οὐκ ἐναισίμους ἐμοὶ, Qui decent. » Valck. Schweigh. edidit ἐναισίους. Vulgo αἰνεσίους.] Ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναισίμως, significat καθηκόντως s. πρεπόντως. Il. Z, 519 : Οὐδ' ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευες, videtur sumi pro Tempore apto et convenienti, i. e. mature. [Apoll. Rh. 1, 438 : Γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἴδμων ... τοῖό τε λιγνὺν πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν. Nisi adjective capiendum. || Ἐναίσιμος, Ζεὺς ἐν Κορωνείᾳ, Hesych. Idem : Ἔναιμος καὶ ὁ Ζεύς.]

Ἐναισίμως, adverb. Decenter ap. Scholl. brevium auctorem, in l. proxime præced. [Æsch. Agam. 916 : Ἀλλ' ἐναισίμως αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. Eur. Alc. 1077 : Μή νυν ὑπέρβαλ', ἀλλ' ἐν. φέρε.]

[Ἐναίσιος, ὁ, ἡ, Auspicatus. Soph. OEd. C. 1482 : Ἐναισίου δὲ συντύχοιμι. Dio Cass. 38, 13 : Καὶ ἦν πρὸς

αὐτὰς (τὰς διαψηφίσεις) ἀεὶ διοσημεία, εἴτε ἐναίσιον εἴτε ἐξαίσιον ἐγένετο. V. Ἔναίσιμος. Ap. Plat. Leg. 5, p. 747, D : Οἱ μέν γέ που (τῶν τόπων) διὰ πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἰλήσεις ἀλλόκοτοί τ' εἰσὶ καὶ ἀναίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ δι' ὕδατα, est var. ἐναίσιοι.]

[Ἐναισχύνομαι, Erubesco. Dio Cass. 38, 38 : Φοβηθέντες μὲν μὴ μείναντα αὐτὰ ἐφ' ἑαυτὰ (ὑφ' ἑαυτῶν Reisk.) κατατριφθείη καὶ καταγηράσῃ, ἐναισχυνθέντες δὲ, εἰ τοσαῦτα παραδεξάμενοι μηδὲν ἐπικτήσαιντο. Leg. καταγηράσειεν, αἰσχυνθέντες δέ. Hesych. : Κυπτάζειν, διατρίβειν, στραγγεύειν, ἐναισχύνειν, ἐπικύπτειν καὶ χρονίζειν. Corrig. ἐνασχολεῖν vel potius ἐνασχολεῖσθαι, ut idem κεκυπτάκασιν expl. ἀσχολοῦνται. Schol. Soph. Tr. 803 : Ἐνήσχυνται γὰρ αὐτοῦ θανεῖν. ῡ L. Dind.]

[Ἐναιχμάζω.] Ἐναιχμάσαι, Hesychio ἐνμαχέσασθαι, Præliari in. [Lycophro 546 : Αὗτις δ' ἐναιχμάσουσιν αὐτανέψιοι. Meleag. Anth. Pal. 12, 149 : Τίς τόσσον ἐναιχμάσαι ἄγριος εἶναι (εἴη Brunck.); τίς τόσος ἀντᾶραι καὶ πρὸς Ἔρωτα μάχην;]

Ἐναιωρέομαι, Suspensus agitor. Ap. Hippocrat. [Progn. p. 37, 20] ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοὶ, exp. Oculi instabiles et qui perpetuo moventur. [Aret. Ac. p. causs. 2, 8, p. 20 : Ἐντὸς γὰρ τοῦ θώρηκος διατέταται πρὸς οὐδὲν προσισχομένη, ἀλλ' ἐναιωρευμένη τῷ θώρηκι (vena quædam). Eur. Cycl. 700 : Πολὺν θαλάσσῃ χρόνον ἐναιωρούμενον, de Ulixe.] || Invenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα [ap. Hippocr. Prorrh. p. 67, E; 69, G, Co. præn. p. 149, F], de quo v. Galen. [ad l. Prorrh.]

Ἐναιώρημα, τὸ, ap. Alex. Aphrod. [Probl. 2, 20], Quod in urina sublime supernatat specie araneæ, VV. LL. Usus est autem hac v. Hippocr. quoque [Progn. p. 40, 41, 53, Epid. 4, p. 1123, C, aliisque ll. ap. Foes. p. 127-8], a quo Galen. νεφέλην pro eod. accipi existimat : qui tamen alibi, nimirum Comm. 2 in Progn. [vol. 8, p. 637, D], dubitare videtur num Hipp. τὸ ἐναιώρημα genus faciat τῆς νεφέλης καὶ τοῦ γονοειδοῦς ἐναιωρήματος, ut scribit Gorr. : qui ἐναιώρημα esse dicit Portionem urinæ crassam candidamque in ejus medio sublimem. Ἐναιώρημα, In urinis nubecula, quæ non subsidet. Nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις. Bud. [Τοῖς ἐναιωρήμασι τῶν σφαιρῶν ἐνστηρίζεσθαι, Galen. vol. 12, p. 248, A. Hemst. Ἐνεωρήματα scriptum ap. Rufum p. 160 ed. Matth.]

[Ἐνακαιδεκάτῃ pro ἐννεακαιδεκάτῃ scribitur ap. Epiphan. Resp. ad epist. Acacii vol. 1, fol. i iij recto, B. L. Dindorf.]

[Ἐνάκανθος, ὁ, ἡ, Spinosus, Hispidus. Theophr. H. Pl. 3, 10, 1 : Ὁ δὲ καρπὸς λεῖος βαλανώδης ἐν ἐχίνῳ πλὴν οὐκ ἐνακάνθῳ καὶ λείῳ καὶ οὐχ ὡς ἡ Διὸς βάλανος ἀκανθώδει. Ἀνακάνθῳ Schneid.]

[Ἐνάκῐς, Ἐνακισχίλιοι. V. Ἐννεάκις, Ἐννεακισχ.]

Ἐνακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Invalesco, ἐνισχύω Suidæ. [De igni Ælian. N. A. 2, 8 : Τῆς πρώρας τῶν ἀκατίων κοίλας τινὰς ἐξαρτῶσιν ἐσχαρίδας πυρὸς ἐνακμάζοντος· 8, 10 : Δᾷδας μακρὰς πυρὸς ἐνακμάζοντος τοῖς θηρίοις κατὰ προσώπου βιαίως ἐπισείοντες· 9, 56 : Ἐν ὥρᾳ θερείῳ πολλοῦ πάνυ σφόδρα τοῦ ἡλίου ἐνακμάζοντος· 12, 8 : Προσπέτεται τοῖς λύχνοις ἐνακμαζούσῃ ἔτι τῇ φλογί. Figurate Eust. Opusc. p. 241, 71 : Καὶ ἐκεῖνοι μὲν πραγματεύονται τὸ ἀειλαμπὲς, ἐνακμάζοντες τῷ κατ' αὐτοὺς φωτί· 259, 42 : Καὶ ψυχρὸν δὲ ἐμπεπιστευμένον, οὗ μέρος καὶ ἡ χιὼν, ἐνακμάζειν δίδωσι τῇ οἰκείᾳ φύσει (ἡ τοῦ ἀχύρου φύσις), i. e. Frigidissimum conservat. || Cum dat. Ferveo in, adversus. Heraclit. Alleg. Hom. p. 427 : Οὐ γὰρ οὕτως ἄκριτον ἦν παρανάλωμα τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὰ ἄλογα τῶν ζῴων, οὐδ' ἂν ὁ θυμὸς ἀφρόνως ἡμιόνοις ἐνήκμαζε καὶ κυσίν. Wakef. Anon. ap. Suid. v. Ἀραῖς : Οὐ μὲν ἔμελλον αἱ ἀραὶ λήθῃ δοθήσεσθαι. Λοιμὸς γὰρ τῇ τῶν Ἐφεσίων πόλει ἐνήκμαζεν οἷος βαρύτατος. Hemst. Eust. Opusc. p. 254, 77 : Στρατολογήσαντες τοιοῦτον στῖφος ... ἐνακμάζουσιν κατὰ τῶν γειτόνων. || Floreo vel Maturesco. Ælian. V. H. 3, 1 : Κιττὸς μὲν γὰρ πολὺς καὶ εὖ μάλα λάσιος ἐνακμάζει καὶ τέθηλε· 9, 9 : Τὰ ἐνακμάζοντα τῶν ἀνθῶν· N. A. 5, 53 : Οἱ ἵπποι οἱ ποτάμιοι τοῦ Νείλου μέν εἰσι τρόφιμοι, ὅταν δὲ τὰ λήια ἐνακμάζῃ καὶ ὦσιν οἱ στάχυες ξανθοὶ, οὐκ ἄρχονται παραχρῆμα αὐτῶν κείρειν καὶ ἐσθίειν. Figurate Phot. Bibl. cod. 1, p. 2, 10 : Ὁ μὲν γὰρ Διονύσιος τοῖς τῶν ἀποστόλων ἐνήκμασε χρόνοις. Et ib. 36, p. 7, 10.]

Ἐναλήθης, ὁ, ἡ, Vegetus, Robustus. In VV. LL. [Poll. 2, 10, ubi ἐν ἀκμῇ, non ἐνακμὴς, quod nihili, et ἔνακμος.]

[Ἐνᾰκολασταίνω.] Ἐνακολασταίνειν apud Athen. legitur 12, [p. 541, D] : Γυναῖκα καὶ τέκνα ἐκείνου λαβόντες ὑποχείρια, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ στήσαντες μεθ' ὕβρεως, ἐνηκολάσταινον αὐτοῖς, Stupro et libidine contaminabant, Bud. Si quis autem faciliorem interpr. postulat, ἐνακολασταίνειν τινὶ est quasi ἀκολασταίνειν ἔν τινι, Petulantia uti in aliquo aut in aliqua, Libidinari in aliqua, Petulantiam aut Libidinem suam exercere in aliqua. Cic. dicit Petulantem esse in aliqua virgine, quod ego verti Græce existimo elegantissime, ἐνακολασταίνειν τινὶ παρθένῳ. Idem, Lapsa est alicujus libido in muliere ignota.

[Ἐνᾰκοντίζω, Intorqueo, Gl.]

[Ἐνᾰκόσιοι, αι, α, quod HSt. scribit] Ἐννακόσιοι, Nongenti. [Omissis scriptorum e libris scriptis editorum exemplis noto tantum formam per duplex ν ἐνναχοσίας exhiberi in papyri Ægypt. apographo edito in Museo Rhen. Nieb. 3, 4, p. 497, ἐνακόσιοι autem in monum. Olb. Bœckh. vol. 2, p. 119, 88, Deliacis ib. 220, 25; 267, 111. || Forma Ion. Εἰνακόσιοι est ap. Herodot. 2, 13, 145, cum var. ἐνναχ. || Novitia, ut videtur, Ἐννεακόσιοι, apud Const. Cærim. p. 379, B : Ἐννεακοσίων. L. Dind.]

Ἐνακοσιοστὸς, ἡ, ὸν, Nongentesimus : scribitur potius gemino ν. [Quod falsum : v. Ἐνακόσιοι. Ἐνναχοστῷ ap. Jo. Anagnosten De postr. Thessalon. expugn. p. 346. L. Dindorf.]

[Ἐνᾰκούω, Exaudio, Inaudio. Soph. El. 80 : Θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων; Iambl. De Pyth. V. p. 65 : Ἐνακούων μόνος αὐτὸς καὶ συνιεὶς τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν ... ἁρμονίας τε καὶ συνῳδίας. Hippocr. De corde p. 269, 27 : Τρήματα δὲ οὐκ ἔστιν οὐάτων· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνακούουσι ἰαχῆς· De liquid. usu p. 425, 52 : Πάσχει δὲ καὶ ἄκρεα τοιοῦτο, ὥστε ταχέως ἐνακούειν πολλῶν· De morb. mul. 2, p. 645, 3 : Ταύτην (mulierem) χρὴ λούειν πολλῷ καὶ θερμῷ· ἢν δὲ μὴ ἐνακούῃ, ψυχρῷ· De fract. p. 763, H : Ἔτι μὲν λεπτότερον καὶ ἰσχνότερον τὸ ἐπιδεόμενον χωρίον ἔσται, ἔτι δὲ αὖ παραγωγότερα (leg. ἔτι δὲ εὐπαραγ.) τὰ ὀστέα, ἐνακούοντα τῆς κατατάσιος· De artic. p. 821, E : Ὁ δ' αὖ πῆχυς διὰ τοῦτο οὐχ ὁμοίως ἐνακούει τῆς ξυμφορῆς.]

[Ἐνάκρατον, Meraculum, Gl. Poni pro οἰνόκρατον, Merum, animadvertit Ducang. Sic ἐνομέλι pro οἰνομέλι Myreps. De antid. c. 3, ab eod. cit.]

[Ἐνακροάομαι, pæne i. q. ἐνακούω. Basil. t. 2, p. 242, A : Μὴ κάμνε ἐνακροᾶσθαι τὰ παρ' ἑτέρων λαλούμενα, Ne labores ut audias. Hase.]

[Ἐνᾰλαζονεύομαι, Jacto me in. Schol. August. Thucyd. 6, 12. Passov.]

[Ἐνᾰλᾰλάζω, Clamorem tollo in. Const. Man. Chron. p. 121 (?). Boiss. Aq. 1 Sam. 31, 4, ubi ἐναλλάξωσι Montef. legit pro ἐναλαλάζωσι. Schleusn. Lex.]

[Ἐναλδαίνω, Alo, Augeo. Nicand. Al. 409 : Δεινὴν βρωμήεντος ἐναλδήνασα κορύνην. Ἐνάλδομαι intransit. ib. 532 : Φύλλον ἐναλδόμενον πρασιῇσι καρδαμίδος.]

Ἐνάλειμμα, τὸ, Id quod illinitur, s. Id quo illinimur. [Aristot. Probl. 4, 2 : Ὅτι δὲ μεγάλην ἔχουσι τὰ ὄμματα τὴν δύναμιν καὶ ὁ τόπος αὐτῶν πρὸς γένεσιν, δηλοῖ ἡ τῶν ἀτέκνων καὶ γονίμων γυναικῶν τοῖς ἐναλείμμασι πεῖρα.]

[Ἐνάλειπτος, ὁ, ἡ, Illitus, Unctus, Qui illini potest. Hippocr. p. 407, 17 : Ἐν ἡλίῳ τε ἀναξηρήνας, ὑγραίνειν ὡς ἐνάλειπτον.]

Ἐνᾰλείφω, Inungo [Gl.], Illino, quod Ammon. [p. 46] vult dici de oculis, ἐπ' ὀφθαλμῶν : at ἐγχρίσαι, dici ἐπὶ σκορπίου, ἢ σφηκῶν, ἤ τινος τοιούτου. [Hippocr. p. 472, 30 : Τὸ ἕλκος τῷ χρίσματι ἐναλείφων· 587, 5; 614, 50; 620, 19; 890, D. Pass. p. 605, 51 : Ἐναλειφέσθω τὸ στόμα τῶν μητρέων χηνείῳ στέατι. Plato Reip. 4, p. 420, C : Ὀφθαλμοὶ ὀστρείῳ ἐναληλιμμένοι. Med. Lucill. Anth. Pal. 11, 112 : Πρίν σ' ἐναλείψασθαι ... Χαῖρ' ἱερὸν φῶς, εἰπὲ τάλας. « Ἐναλειψόμενος τὼ ὀφθαλμὼ, Heliodor. 7, 14, p. 328. Ita leg. Athen. 12, p. 553, A. Hemst. Plut. Mor. p. 771, B : Τὸ φάρμακον ᾧ τὴν κόμην αἱ γυναῖκες ἐναλειφόμεναι ποιοῦσι χρυσοειδῆ πυρράν. Dio Cass. 79, 14 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐνηλείφετο.]

[Ἐνᾰλήθης, ὁ, ἡ, Verus. Longin. De subl. 15, 8 :

Τῆς δὲ ῥητορικῆς φαντασίας κάλλιστον ἀεὶ τὸ ἔμπρακτον καὶ ἐνάληθες.]

[Ἐναλήθως, Vere, Verisimiliter. Lucian. Ver. Hist. 1, 2 : Ὅτι ψεύσματα ποικίλα πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν.]

Ἐνᾰλίγκιος, ὁ, ἡ et α, ον, i. q. ἀλίγκιος, Similis. Hom. [Il. E, 5 : Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον· Ξ, 290 : Ἔνθ' ἦστ' ... ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος·] Od. N, [89] : Ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. [Parmenid. ap. Plat. Soph. p. 244, E : Πάντοθεν εὐκύκλου σφαίρης ἐναλίγκιον ὄγκῳ. Theocrit. 22, 94 : Τιτυῷ ἐναλίγκιος ἀνήρ.] Idem et cum accus. rei præter dat. personæ, [Il. Γ, 250, Od.] A, [371] : Ἀοιδοῦ τοιοῦδ' οἷος ὅδ' ἐστὶ θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. Scut. [88] : Οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα Γεινόμεθα. [Pindar. Isthm. 8, 37 : Χεῖρας Ἄρεί τ' ἐναλίγκιον στεροπαῖσί τ' ἀκμὰν ποδῶν. Nicænet. ap. Parthen. Erot. c. 11, 1, v. 5 : Γείνατο δὲ ῥαδαλῆς ἐναλίγκιον ἀρκεύθοισι Βυβλίδα. Utitur etiam Hippocr. De exsect. p. 916, B : Νεφροὶ τὴν χροιὴν ἐναλίγκιοι μήλοισιν. || Adverbialiter Manetho 6, 443 : Ἰπταμένους γυίοις ἐναλίγκιον ὀρνίθεσσι. De femin. ἐναλιγκία, quod habet Apoll. Rh. 3, 857 : Σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα· 4, 899, 945, conf. Etym. M. p. 480, 37. L. Dind.]

Ἐνᾰλινδέω, Involvo. Hippocr. : Ἐναλινδέονται πολλῇσι συμφορῇσι. [Aor. act. ἐναλῖσαι cum interpr. ἐγκυλῖσαι memorat Hesych. Synes. H. 3, 392, p. 328, A : Ἄσχολος εἴην μηδέ τι τοίοις ἐναλινδοίμαν, Neque in talibus voluter. Hesych. : Ἐνηλινδήθημεν, ἐνεκυλίσθημεν. Ἐνηλινδοῦντο, ἐνεκυλίοντο. Suid. : Ἐνηλινδεῖσθαι (recte cod. Ἐνηλινδῆσθαι, quod reddendum etiam Zonaræ p. 747), κεκυλίσθαι, καὶ ἐνηλινδοῦντο, ἐκυλίοντο. L. D.]

Ἐνάλιος, ὁ, ἡ, interdum et Εἰναλία, fem., Marinus; ut ἐνάλια ζῶα, Aristot. De mundo [c. 6], Marina animantia. [Omisso ζῶα Jacob. 3, 7 : Πᾶσα φύσις ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων.] Sic ἐναλία [εἰν.] φύσις a Soph. [Antig. 346] appellantur Pisces periphrastice. Apud Eund. vero [Aj. 566] ἐνάλιος λεὼς exp. ὁ ἐν τῇ θαλάσσῃ διατρίβων, In mari versans. At Plut. [Themist. c. 16] ἐνάλιον ἔργον appellat Rem in mari gestam, q. d. Marinum opus. Nam Navale opus ad verbum fuerit potius ναυτικὸν ἔργον. [Pind. Pyth. 4, 39 : Δούρατος ἐναλίου. Archil. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 404 : Μηδ' ἐὰν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν ἐνάλιον. Æsch. Pers. 453 : Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων. Soph. OEd. C. 1493 : Ἐναλίῳ Ποσειδαωνίῳ θεῷ· 888. Aristoph. Thesm. 325 : Νηρέος ἐνάλιοί τε κόραι. Eur. Andr. 253 : Τέμενος ἐναλίας θεοῦ· Phœn. 1156 : Ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς· Iph. A. 976 : Τῆς ἐναλίας δαίμονος· Hel. 1066 : Ἀλλ' οὐ νομίζειν φήσομεν καθ' Ἑλλάδα χέρσῳ καλύπτειν τοὺς θανόντας ἐναλίους· et ib. 1057. Andr. 855 : Ἐναλίου κώπας· Hec. 39 : Ἐναλίαν πλάτην· Hel. 1391 : Ἐνάλια κτερείσματα· 1460 : Αὔραις ἐναλίαις· Iph. T. 255 : Ἐναλίᾳ δρόσῳ.] || Ἐνάλιος, Maritimus; ut ap. Aristot. De mundo [c. 3 init.] : Βρύουσα γῇ νήσοις τε ἐναλίαις καὶ ἠπείροις, Maritimis insulis. Bud. [Eurip. Iph. A. 165 : Αὐλίδος ἐναλίας· Phœn. 6 : Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα· Iph. T. 1240 : Ἀπὸ δειράδος ἐναλίας· Hel. 148 : Εἰς γῆν ἐναλίαν Κύπρον· Cycl. 318 : Ἄκρας ἐναλίας. Soph. fr. Thyest. ap. schol. Eurip. Phœn. 227. Plut. Lucull. c. 39 : Διαίτας ἐναλίους.] Εἰνάλιος, ὁ, ἡ, metri causa inserto ι, i. q. ἐνάλιος : ut εἰνάλιοι φῶρες, q. d. Marini latrones, Piratæ, Anthol. [Hom. Od. Δ, 443 : Εἰνάλιον κῆτος.] In fem. gen. dicitur etiam εἰναλία, et Ion. εἰναλίη, ut εἰνάλιαι κορῶναι, Hom. Od. [E, 67] et εἰναλίη κήξ [O, 478. Theogn. 576 : Χοιράδας εἰναλίας, ubi est var. εἰναλίους. Pind. Ol. 9, 106 : Εἰναλία Ἔλευσίς· Pyth. 12, 2 : Εἰναλίᾳ Σερίφῳ· 4, 204 : Ποσειδάωνος εἰναλίου· 2, 79 : Εἰνάλιον πόνον· 4, 27 : Εἰνάλιον δόρυ· 11, 40 : Ἄκατον εἰναλίαν. Eur. El. 450 : Θέτιδος εἰνάλιον γόνον· Hel. 526 : Εἰναλίῳ κώπᾳ· Tro. 1095 : Εἰναλίαισι πλάταις. Theocr. 21, 39 : Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνοισιν, aliique recentiorum. || Forma Ἔναλος, ὁ, ἡ, est in H. Apoll. 180 : Ἔναλον πόλιν ἱμερόεσσαν· ap. Eurip. Hel. 1130 : Αἰγαίαις τ' ἐνάλοις ἀκταῖς· El. 1348 : Νηῶν πρῴρας ἐνάλους· Critiam Athen. 1, p. 28, B : Ἔναλος· πόλις Οἰνοπίωνος· Archestr. ibid. 7, p. 278, D : Αἰγαίου πελάγους ἔναλον πόρον. Sext. Pyrrhon. 1, 119, p. 31 : Ἡ αὐτὴ κώπη ἔναλος μὲν κεκλασμένη, ἔξαλος δὲ εὐθεῖα· Adv. log. 7, 414, p. 452 : Ἐπὶ τῆς ἐξάλου τε καὶ ἐνάλου κώπης. Plut. Arat. c. 50 : Εἰσὶ δέ που πολλοὶ καὶ τῶν Ἀκαρνάνων τοῦτο μὲν χερσαῖοι τοῦτο δ' ἔναλοι τόποι· Mor. p. 954, B : Τὸν ἔναλον ἀέρα καὶ πελάγιον, θερμὸν ὄντα περιβάλλομεν. Idemque sæpius alibi.]

[Ἐναλίσκομαι, Capior in. Hesych. : Ἐναλόντα, συλληφθέντα, κρατηθέντα. Fort. huc referendæ ejusd. gll. Ἐνάδοντες, ἐμπεσόντες. Ἐνάλλοντας, ἐμπηδῶντας ἢ ἐμπεσόντας.]

[Ἔνάλισμα, τὸ, corrigere volebat Salmas. ad Hist. Aug. p. 419, D, in Gl. ubi : Jantaculum, ἀκράτισμα, ἐνάγισμα. Sed p. 420, D, de hac emend. ipse dubitat.]

[Ἐνᾰλῑταίνω, Pecco in. Quintus 14, 436 : Ἐπεί νύ μοι ἔνδοθι νηοῦ υἱὸς Ὀϊλῆος μέγ' ἐνήλιτεν.]

Ἐναλλάγδην, i. q. ἐναλλάξ. In hoc autem Agathiæ l. Suid. συμπεπλεγμένως exp. : Παρήγαγε δὲ τοὺς πρέσβεις ἐναλλάγδην τῷ χεῖρε ὑπὸ τὴν ἰξὺν περιεσφιγμένους, κάτω δὲ τὸ κάρα ἐπινενευκότας. Ubi significare puto quod Gall. dicitur *Les mains croisées*. [Manetho 4, 181 : Ἦν δὲ καὶ ἀφρογενοῦς Κύπριδος θοὸν ἀστέρα βάλλῃ ἀκτὶς Ἑρμαίωνος, ἐναλλ. τε γένωνται εἰς ἰδίων ὁρίων ἄμφω τρίβον αἰθεροπλάγκτων· 6, 368 : Ὁππόταν ἀλλήλων οἴκοις φαίνωνται ἐπόντες ἢ καὶ ἐναλλ. ὁρίων μοίρῃσι βεβῶτες· et ib. 467. Eust. Opusc. p. 61, 14 : Ὅτι δὲ οἱ Πινδαρικοὶ ἐπινίκιοι τῇ προσεχῶς δεδηλωμένῃ τριάδι ἐναλλ. συντελοῦνται κατ' ἀκολουθίαν εὐσύντακτον ἐναρμόνιον.]

Ἐναλλᾰγή, ἡ, Immutatio, Commutatio, Ordinis permutatio, vel vicium; ut Bud. exp. [Mutatio, Gl. Tim. Locr. p. 99, B : Δυσὶ δὴ μέσοις δύο ἄκρα ξυναρμόξατο, ὅπως εἴη ὡς πῦρ ποτ' ἀέρα, ἀὴρ ποτὶ ὕδωρ καὶ ὕδωρ ποτὶ γᾶν, καὶ κατ' ἐναλλαγὰν, ὡς πῦρ ποτὶ ὕδωρ, ἀὴρ ποτὶ γᾶν, καὶ ἀνάπαλιν, ὡς γᾶ ποτὶ ὕδωρ, ὕδωρ ποτ' ἀέρα καὶ ἀὴρ ποτὶ πῦρ, καὶ κατ' ἐναλλαγὰν, ὡς γᾶ ποτ' ἀέρα, ὕδωρ ποτὶ πῦρ, Vicissim. Ἐναλλαγὴ ἀνέμων ap. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 6. || De figura grammatica grammaticus post Greg. Cor. p. 697 : Ἡ ἐναλλαγὴ (ἐρυσάρματες) ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι. Moschop. ed. Titz. p. 31, 7 : Ἐναλλαγὴ, οἷον ἤρεμος. Ib. p. 65, 11 : Ἀλλοίωσις ἤτοι ἐναλλ. κατὰ πολλοὺς γίνεται τρόπους κτλ. Et κατ' ἐναλλαγὴν ib. p. 78, 12. Herodian. Περὶ σχημ. p. 49, 28 : Λαμβάνεται δὲ καὶ ὁλόκληρα παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν πολλάκις, ὅταν μὴ δύσφημος ἢ δυστράπελος ἡ ἐναλλαγὴ μέλλῃ γενήσεσθαι. Jo. Grammat. p. 79 : Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰώνων εἰσί. Vita Homeri p. 311 Gal. : Ἔστι δὲ παρ' αὐτῷ καὶ ἡ τῶν συνδέσμων ἐναλλαγή. Et alibi. Ammon. p. 59, de discrimine vv. ἐρᾶν et ποθεῖν disserens : Φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς (vocabulorum). V. l. ejusd. in Ἐναλλάσσω cit. || Ἐναλλαγὴ, Ignorantia, in Basilic. Ita Cujac. in præf. ad l. 60 Basil. Item Capitis diminutio, in t. 2, p. 36. Ducang.]

[Ἐνάλλαγμα, τό. V. Ἐναλλάσσω.]

[Ἐναλλακτὴς, ὁ, Qui se mutat et turpitudinem exercet, Effeminatus, Cinædus. Aq. Jes. 3, 4. Vid. Ἐναλλάσσω.]

[Ἐναλλακτικὸς, ἡ, ὸν, Mutabilis. Stob. Ecl. phys. 1, 17, p. 204 : Πλάτων τὴν τύχην ἀπεφαίνετο ἀντίαν ἐν ἀπροαιρέτοις κατὰ συμβεβηκὸς καὶ παρακολούθημα καὶ σύμπτωμα καὶ προαιρέσεως κατὰ τὴν πρὸς τὸ τέλος πρόθεσιν ἐναλλακτικὴν σχέσιν. L. Dind.]

[Ἐνάλλακτος, ὁ, ἡ, Commutatorius. Aq. Deut. 22, 14 : Ἐνάλλακτα ῥήματα, h. e. verba quibus fama alicujus læditur, calumniæ respectu impudicitiæ. In cod. 108 Holm. legitur ἐναλλακτικά. V. Ἐναλλακτής.]

Ἐναλλὰξ, Permutato ordine s. inverso, Alternatim, Variatis vicibus. [Mutuo, Gl.] Item, Vice versa, E contrario, ut interpr. Bud. in hoc l. Aristot. : Ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποκρίσεων, τῆς μὲν κατηγορικῆς, τῆς δὲ ἀποφατικῆς. In VV. LL. citatur et ex Aristophan. Nub. [983] : Ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, pro Vicibus mutatis, Alternis. Et rursus ex Aristot. [De part. an. 3, 1 paullo post init.], qui de dentibus ita scripsit : Ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσι, μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Pro quibus dixit Plin. : Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. In iisdem LL. habetur Ἀπαλλὰξ, quod ex hoc ἐναλλὰξ detortum esse arbitror. [Pind. Nem. 10, 14 : Μεταμειβόμεναι δ' ἐναλλὰξ ἁμέραι τὰν μὲν παρὰ πατρὶ φίλῳ Διὶ νέμονται, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας. Herodot. 3, 40 : Καί κως βούλομαι τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσ-

πταίειν, καὶ οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἐναλλὰξ πρήσσων ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα· ib.: Ἤν τε μὴ ἐναλλὰξ ἤδη τὸ ἀπὸ τούτου αἱ εὐτυχίαι τοι ταῖσι πάθαισι προσπίπτωσι... Isocr. p. 260, C: Τοὺς δὲ τοιούτους ἐναλλὰξ τότε μὲν χεῖρον τότε δὲ βέλτιον πράξειν. Plato Critiæ p. 113, D: Θαλάττης γῆς τε ἐναλλὰξ ἐλάττους μείζους τε περὶ ἀλλήλους ποιῶν τροχούς· 119, D: Οἳ δὴ δι' ἐνιαυτοῦ πέμπτου, τοτὲ δὲ ἐναλλὰξ ἕκτου ξυνελέγοντο, τῷ τε ἀρτίῳ καὶ τῷ περιττῷ μέρος ἴσον ἀπονέμοντες. Callixenus Athen. 5, p. 196, E: Ἐν δὲ ταῖς ἀνὰ μέσον (statuarum) χώραις πίνακες (διέκειντο) τῶν Σικυωνικῶν ζωγράφων, ἐναλλὰξ δ' ἐπίλεκτοι εἰκασίαι παντοῖαι καὶ χιτῶνες χρυσοϋφεῖς. Et sim. sæpe Polyb., Dio Cass. aliique. Cum dat. Æneas Tact. c. 26, p. 78: Περιοδεύειν ἐν τοῖς κινδύνοις πρῶτον μὲν τῶν ἐν τῇ ἀγορᾷ ἠθροισμένων λόχων δύο ὑπὸ τὸ τεῖχος ἐναλλὰξ ἀλλήλοις διεσκευασμένους τοῖς ὑπάρχουσιν ὅπλοις. Cum genit. Diodor. 5, 7: Διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐναλλὰξ καίεσθαι τοὺς ἐν ταύταις ταῖς νήσοις κρατῆρας τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην. De accentu in ultima Herodian. Περὶ μον. λ. p. 25, 7. L. Dindorf.]

Ἐνάλλαξις, εως, ἡ, i. q. ἐναλλαγή. Aristot. De part. anim. 3, [5 fin.]: Διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως. [Herodian. Περὶ σχημ. p. 45, 2: Σχῆμά ἐστιν ἐνάλλαξις φράσεως· ib. 21. Ἐξάλλ. ib. 5. L. D. Hippiatr. p. 10, 14: Τῇ ἐναλλάξει τῶν ἄρθρων χωλάσματα ἐπιγίνεται. Theol. arithm. p. 6, 7: Διάλλαξιν λοιπὸν ἐπὶ θάτερον καὶ ἐνάλλαξιν ἐπιδέχεται. Phot. Bibl. p. 485, 18: Τροπὴν ... καὶ ἐνάλλαξιν. Hase.]

[Ἐναλλασσομένως, Per enallagen s. permutationem. Apoll. Alex. De constr. p. 260, 15: Ἀναγκαίως δευτέρου προσώπου ἐν. παραλαμβανομένου εἰς μετάδοσιν τῆς προστάξεως. Hase.]

[Ἐναλλάσσω s.] Ἐναλλάττω, Immuto, [Muto, Commuto, Demuto, Cambio, add. Gl.] Permuto. [Eur. Andr. 1028: Βέβακε δ' Ἀτρείδας ἀλόχου παλάμαις· αὐτά τ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα. Polyb. 6, 43, 2: Τὴν δ' Ἀθηναίων καὶ Θηβαίων (πολιτείαν) οὐ πάνυ τι πολλοῦ προσδεῖσθαι πέπεισμαι λόγου διὰ τὸ μήτε τὰς αὐξήσεις ἐσχηκέναι κατὰ λόγον μήτε τὰς ἀκμὰς ἐπιμόνους μήτε τὰς μεταβολὰς ἐνηλλαχέναι μετρίως (μετρίους Schweigh.). Cod. Aug. ἐνηλλάχθαι. Apollodor. 2, 5, 4: Συλλαβὼν δὲ αὐτὸν κοιμώμενον (Nereum Hercules) καὶ παντοίας ἐναλλάσσοντα μορφὰς ἔδησε. Aret. Diut. pass. 1, 16, p. 47: Κἢν ἐναλλάξῃ (ægrotus) τὴν κατάκλισιν. Aristid. vol. 1, p. 486: Κωμάζει συχνὸν ἤδη χρόνον οὐ φορητὰ, πόλεις ἀναιρῶν, πολιτείας μετατιθεὶς, φυγὰς ἐναλλάττων.] Philo De mundo: Μένει μὲν οὖν ἐν ὁμοίῳ τοὺς τόπους οὐκ ἐναλλάττοντα. Sic apud Soph. Aj. [1060] cum accus.: Ἐνήλλαξεν θεὸς, Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν, ubi exp. Avertit. [Id. ib. 208: Τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἁμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Schol.: Ἐν τίνι γέγονεν ὁ Αἴας βάρει, ὥστε ἀλλοῖος γενέσθαι πρόσθεν ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν;] Redditur etiam Vario, Vices alterno, et usurpatur neutraliter. [Aristot. De part. anim. 3, 5 prope fin.: Διεστῶσαι δ' ἄνωθεν ἥ τε μεγάλη φλὲψ καὶ ἡ ἀορτὴ, κάτω δ' ἐναλλάσσουσαι, συνέχουσι τὸ σῶμα.] Vide Bud. Comm. p. 599. De ἐναλλάττειν et ὑπαλλάττειν v. et Lucian. [Pseudos. c. 10, ubi de discrimine horum vocc.] Passivum est Ἐναλλάττομαι, Immutor, Permutor. Unde particip. ἐνηλλαγμένος, Permutatus, Cujus ordo permutatus est, Inversus. Et adv. Ἐνηλλαγμένως, Ordine permutato s. commutato, aut Ordine inverso. [Hesych., Etym. M.] Naz.: Πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται [35, p. 564, B. Verbum autem ἐναλλάττω frequens est grammaticis, ut subst. ἐναλλαγή. Vita Hom. p. 288 ed. Gal.: Τὸ ἐναλλάσσειν τὸ σ εἰς τὸ δ. Lesbonax De schem. p. 180: Ἐνήλλακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν καὶ ἡ ἐν πρόθεσις εἰς τὴν μετά. Gramm. Περὶ σολοικίας post Ammon. p. 200: Περὶ δὲ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, ὡς εἴ τις ἐναλλάττει εὐκτικὰ ὁριστικοῖς ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Ammon. De diff. vocc. p. 106: Ὁ οὖν ἐναλλάσσων (formas οὐδεὶς et οὐθεὶς) ἁμαρτάνει. Eran. Philo p. 160: Οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἀκυρολογοῦσι· 169: Ἁμαρτάνουσι γοῦν οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα. Thom. p. 208: Ἁπλᾶ μὲν ταῦτα τιθέμενα οὕτως ὡς ἔφημεν ἔχουσι, μετὰ δὲ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττουσι. Schol. Thuc. 1, 31: Τὴν πιῶσιν ἐναλλάττουσιν, Antiptosin statuunt.] Aliter accipitur ap. Thuc. 1, [120]: nam, Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν, exp. Ex nobis autem quicunque commercium jam habuerunt cum Atheniensibus. Pro quo L. Valla perperam reddidit, Nos autem quicunque ab Ath. dissociati sumus. Cujus erroris in mea Thuc. edit. admonui. Fateor tamen rarissimam esse illam a me positam expos., sed quam sententia illius loci postulet. Pro illa autem expos. facit et verbale nomen Ἐνάλλαγμα: quippe quod non solum exponatur Permutatio generali signif., sed et pro Pretium citetur e LXX Interprr. Reg. [2, 24, 24.] Differentiam præterea inter ἐναλλαγῆναι et καταλλαγῆναι [immo διαλλ.] vide ap. Thuc. schol. [1, 120] et Suidam. [Aq. Hos. 4, 14: Μετὰ τῶν ἐνηλλαγμένων, de exsectis. Vid. Ἐναλλακτὴς, Ἐνάλλακτος. Ap. Hippocr. De art. p. 811, F, ἄρθρα ἐνηλλαγμένα de articulis vertebrarum alternantibus. Medium est ap. Eustath. Opusc. p. 1, 61: Ὡς οἴδατε καὶ ὑμεῖς τῆς ἱερᾶς ἱστορίας ἐναλλαξόμενοι.]

[Ἐναλλήλως scriptura vitiosa pro ἐπαλλήλως, quod v.]

[Ἐναλλοιόω, Immuto. Paul. Alex. Apotel. p. 102, 1: Ἐναλλοιοῖ τὴν τῶν προκειμένων τάξιν. Pass. Philo vol. 2, p. 659, ap. Jo. Damasc. vol. 2, p. 782, C: Μὴ ὑπὸ κόρου καὶ πλησμονῆς ἐναλλοιωθῶσιν. Gregor. Nyss. t. 2, p. 577, D, de aere: Τῷ καθαρῷ τοῦ αἰθέρος ἐναλλοιούμενος. Et ap. Herm. Trismegist. ubi ed. Patrit. p. 47, 24, Διαλυτὰ, θρεπτὰ (l. τρ.), ἀεὶ ἀναλλοιούμενα, corrig. videtur ἐναλλ. Hase.]

[Ἐναλλοίωσις, ἡ, Immutatio. Ptol. Tetrab. p. 93, 10: Τὰς δὲ ἐν τῷ μᾶλλον καὶ ἧττον κατὰ καιροὺς ἐναλλοιώσεις. Id. ib. p. 98, 15, et 176, 24. Hase.]

Ἐνάλλομαι, Insilio. Ap. Gregor. λὰξ ἐνάλλεσθαι est Calcibus infestis aliquem petere et ferire, Pedibus conculcare; quod præter plagam, etiam contumeliosum est, inquit Bud. ex illo afferens: Παίων πὺξ δημοσίᾳ καὶ λὰξ ἐναλλόμενος. [Eust. Il. p. 932, 3: Λὰξ ἰσχίῳ ἐνάλλεσθαι. L. D.] Ap. Aristoph. Vesp. [1305: Εὐθὺς γὰρ ὡς ἐνέπλητο πολλῶν κἀγαθῶν, ἐνήλατ', ἐσκίρτα, πεπόρδη, κατεγέλα, ὥσπερ κεχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον], exp. etiam Exilire. [Soph. OEd. T. 1261: Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ'· ἐκ δὲ πυθμένων ἔκλινε κοῖλα κλῆθρα. Ib. 263: Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη. Inc. poeta ap. Stob. Ecl. 1, 10, vol. 1, p. 108: Ἀλλ' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἡ δίκη ποτὲ τῷ δυσσεβοῦντι σῖγ' ἔχουσ' ἐνήλατο. Demosth. p. 1259, 13: Ἐναλλόμενοι καὶ ὑβρίζοντες. Synes. Ep. 78, p. 223, D: Θηρίον οὐκ ἐναλεῖται τῇ ποίμνῃ. Aristoph. Ran. 39: Τίς τὴν θύραν ἐπάταξεν; Ὡς κενταυρικῶς ἐνήλαθ' ὅστις. Schol. Pl. 1130: Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ἐνάλλεσθαι τοῖς ἀσκοῖς, ubi Hemst.: « Eust. Od. p. 1769, 47: Ἐνήλλοντο τῷ ἀσκῷ, cujus loco εἰς τὸν ἀσκὸν ἐνάλλονται dixit Cornut. De nat. deor. c. 30, p. 218 (et schol. Ar. paullo ante). » Polemo De mir. Siciliæ fluviis ap. Macrob. Sat. 5, 19: Φασὶ δ' εἶναι καὶ τὸ βάθος ἀπέραντον τῶν κρατήρων τούτων, ὥστε καὶ βοῦς εἰσπεσόντας ἠφανίσθαι καὶ ζεῦγος ὁρικὸν ἐλαυνόμενον, ἔτι δὲ φορβάδας ἐναλλομένας. L. D.] || Metaph. autem signif. [pro Insulto, ut est in Gl.] dixit [Æsch. Pers. 516: Ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς ποδοῖν ἐνήλλου παντὶ Περσικῷ γένει·] Synesius ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, Insultare legibus, in Epist. 73 [p. 221, A]: Τούτων οὖν εὐθὺς ἀπεγνωκέναι προσήκει τῶν ἐναλλομένων τοῖς νόμοις. [Id. p. 52, A: Δεινὴ δὲ ὅμως ἡ τόλμα δόγμασιν ἀπορρήτοις ἀξιούντων ἐνάλλεσθαι καὶ ταῦτα ἐν λέξεσι τριοδίτισιν· 124, B: Λόγοι Βοιώτιοι τοὺς ἐναλλομένους καὶ ἐποπτεύοντας ὄργια Διονύσου σπαράττουσιν, Temere insilientes.]

Ἔναλλος, ὁ, ἡ, Inversus et contrarius, Bud. Ego ἔναλλα puto apte reddi posse Præpostera ap. Theocr. 1, [134]: Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι, Omnia sint præpostera, vel præpostere fiant. Aut, Invertantur in omnibus naturæ vices. Quod denique dixit Naso: Omnia naturæ contraria legibus ibunt, vertere possumus, ut opinor, πάντα δ' ἔναλλα γενήσεται. In VV. LL. nullum affertur ex. signif. hujus voc., quæ ibi esse dicitur, Varius, Diversus, Contrarius, e vet. scriptore, sed e Lascaris Epigr. duntaxat: Πάντα δ' ἔναλλ' εἴη ἔργ' ἀσεβῶν μερόπων, quod exp., Hominum opera a proprio usu recedant. Verum et hic malim, Omnia hominum opera sint præpostera. Non dubito autem quin Lascaris ad Theocr. l. c. respexerit. [Eodem respexit Agath. Anthol. Pal. 5,

299, 9. Eustath. Opusc. p. 317, 47 : Οὕτω δὴ κἂν ταῖς τοιαύταις τῶν παλαιῶν βίβλων γραφαῖς ἔθος Ῥωμαίοις ἀρέσαν τὸ τοῦ ἀριθμοῦ παρεισήγαγεν ἕναλλον, quibus addit ex. dierum mensis numerandi secundum nonas, idus, calendas. Adv. Ἐνάλλως Plut. 7, 372 Hutt. Schneid.]

[Ἔναλος. V. Ἐνάλιος.]

[Ἔναλος, ὁ, Enalus, u. viri ap. Athen. 11, p. 466, C, Plut. Mor. p. 163. L. Dind.]

[Ἐναλσὴς, adj., Salmas. ad inscr. Herod. Att. p. 69. J. H. Mai.]

Ἐναλύω, Immoror s. Perplexo animo sum in. [Philostr. Imag. 1, 10, p. 779 : Ἡ κόμη ... ἐναλύουσα τῷ μετώπῳ· 2, 8, p. 823 : Εἰ βούλει καὶ τὴν Κρηθηίδα διαγράψωμεν, ἐπειδὴ χαίρειν φῂς, ὅταν ἐναλύῃ αὐτῇ ὁ λόγος. Philo vol. 2, p. 372, 4 : Ὅτι ταῖς τοῦ θεοῦ δωρεαῖς ὁ κεκτημένος ἐναλύει καὶ ἐνσπαθᾷ. Heliod. 7, 9, p. 269 : Πολλάκις ἀναστρέφουσα καὶ πλείονι θεραπείᾳ δῆθεν τῇ περὶ τὴν θεὸν ἐναλύουσα. Eust. Opusc. p. 243, 58 : Ἵπποις ἐναλύει, ψευδέσι μὲν εἰς σωτηρίαν, χρηστοῖς δὲ εἰς ἐμπορίαν. ᾱῡ]

[Ἐνᾰμάρτητος, ὁ, ἡ, Peccato obnoxius. Isidor. Pel. Epist. 193, l. 1, p. 57 : Τὸν κύριον ἡμῶν καὶ σωτῆρα ἠνίξατο, τὴν ἐναμάρτητον φύσιν ἀναμαρτήτως δεξάμενον καὶ τὰ πάθη αὐτῆς ἐν ἑαυτῷ θανατώσαντα. Suicer. Modest. ap. Phot. Bibl. p. 512, 23 : Αἰτίας τῆς ἐναμαρτήτου ἡδονῆς. Permutatum cum ἀναμάρτητος apud Niceph. Vita Sym. Stylitæ Act. SS. Maii t. 5, p. 348, 60. Hase.]

[Ἐνάμαρτος, ὁ, ἡ, Mendosus; Ἐναμάρτως, Perperam, Gl. Adj. Antioch. Pandect. p. 1067, B; Marc. Erem. Opp. p. 894, D. Tatian. Or. ad Græc. p. 158, D : Τοῦτο διὰ τὸ ἐνάμαρτον ἡμῶν ἐπισυμβέβηκεν, Ex peccatis nostris. Hase.]

[Ἐναμαυρόω, Inobscuro. Greg. Nyss. t. 2, p. 786, A : Οὐκ ἐναμαυροῦται τῷ ζόφῳ ὁ ἥλιος. Hase.]

[Ἐναμάω, Aggero, ut terram in corpora insepulta. Schol. Soph. Antig. 256 : Οἱ γὰρ νεκρὸν ὁρῶντες ἄταφον καὶ μὴ ἐναμησάμενοι κόνιν, ἐναγεῖς εἶναι ἐδόκουν. Brunck. ex conj. Valck. ad Herodot. 8, 24, ἐπαμ.]

Ἐναμβλύνω, Hebeto et obtundo in, Hebetem et languidum reddo in. [Plut. Nic. c. 14 : Ἐναμβλῦναι καὶ τοὺς συνάρχοντας αὐτῷ καὶ τὴν ἀκμὴν διαφθεῖραι τῶν πράξεων. ῡ]

[Ἐναμβλυωπέω, Cæcutio in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 577, D : Μηδαμοῦ τοῖς ἔργοις τοῦ σκότους ἐναμβλυωποῦντες. Hase.]

[Ἐνᾰμείβω, Immuto, Gl. Alterno. Hippocr. p. 343, 44 : Ἔπειτ' ἐναμείβει ἐς τὴν ἔξω χώρην θήλεα καὶ ἄρσενα, τὸν ωὐτὸν τρόπον ὑπὸ βίης ... διωκόμενα. Schneid. Jo. Laur. De magistr. 3, 39, p. 218 : Ὁ χρόνος, λυμαντικὸς ὢν κατὰ φύσιν, τὰ πολλὰ ... ἢ παντελῶς ἔσβεσεν ἢ τοσοῦτον ἐνήμειψεν, ὡς ἴχνος ἀμυδρὸν ... διασώζειν. L. Dind.]

[Ἐνᾰμέλγω, Immulgeo. Hom. Od. I, 223 : Ἄγγεα γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν.]

[Ἐναμηχανέω, Implico in. Greg. Nyss. t. 1, p. 431, C : Ταῖς πολυοδίαις τοῦ βίου τούτου ἐναμηχανοῦντες. Hase.]

[Ἐνᾰμιλλάομαι, Certo in. Themist. Or. 21, p. 254, C : Ὅσοι δὲ πρός τι ἐναμιλλῶνται γνησίως τε καὶ ἀληθινῶς. Theoph. Chronogr. 311 citat Kall.]

Ἐνάμιλλος, ὁ, ἡ, Certans et contendens cum, Non cedens, Par, Respondens ex æquo s. Contendendus, Comparandus. Aristot. Polit. 3, [8 ante med.] : Καὶ κατά γε τὸν λόγον τοῦτον πᾶν ἀγαθὸν πρὸς πᾶν ἂν εἴη σύμβλητον· καὶ γὰρ ἂν τὸ μέγεθος ἐνάμιλλον εἴη καὶ πρὸς πλοῦτον καὶ πρὸς ἐλευθερίαν, In contentione comparari possit et opponi divitiis. Areth. In Apocal. : Τοῦτο δὲ συνέβη διὰ τὴν ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ἀκρότητα, ἧς ἐνάμιλλον καὶ ἡ τιμωρία. [Plato Reip. 4, p. 433, D : Ἐνάμιλλον ἄρα πρὸς ἀρετὴν πόλεως τῇ τε σοφίᾳ αὐτῆς καὶ τῇ σωφροσύνῃ καὶ τῇ ἀνδρείᾳ ἡ τοῦ ἕκαστον ἐν αὐτῇ τὰ αὐτοῦ πράττειν δύναμις· Critiæ p. 110, E : Τὸ γὰρ νῦν αὐτῆς λείψανον ἐνάμιλλόν ἐστι πρὸς ἡντινοῦν τῷ πάμφορον εὔκαρπόν τε εἶναι· Prot. p. 316, C : Ἐνάμιλλος τοῖς ἡλικιώταις· Reip. 4, p. 433, D : Οὐκοῦν δικαιοσύνην τό γε τούτοις ἐνάμιλλον ἂν εἰς ἀρετὴν πόλεως θείης; Demosth. p. 786, 27 : Δεινῶν γὰρ ὄντων ὧν ἠκούσατε ... τὰ λοιπὰ ἐνάμιλλα τούτοις καὶ τῆς αὐτῆς φύσεως εὑρεθήσεται. Isocr. p. 95, D : Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν ἐνάμιλλον τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι· 288, B : Ἐναμίλλους τοὺς αὐτῶν (λόγους) γενήσεσθαι τοῖς ὑπὸ σοῦ γεγραμμένοις· 212, C : Ἐνάμιλλον τὴν αὐτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησεν. Et plurimi recentiorum.]

Ἐναμίλλως, adv., Ita ut contendi et comparari in certamine possim, Pariter. Isocr. Panath. [p. 234, B] : Μετεσχηκὼς τῶν μεγίστων ἀγαθῶν ὧν ἅπαντες ἂν εὔξαιντο μεταλαβεῖν, πρῶτον μὲν τῆς περὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν ὑγιείας, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐναμίλλως τοῖς μάλιστα περὶ ἑκάτερον τούτων ηὐτυχηκόσι.

Ἔναμμα, τὸ, Vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀγκύλης, Plut. [Philop. c. 6], Amentum jaculi, vel Nodus amenti jaculi. [Diodor. 1, 11 : Φασὶ δέ τινες καὶ τὸ ἔναμμα αὐτῷ τὸ τῆς νεβρίδος ἀπὸ τῆς τῶν ἄστρων ποικιλίας περιῆφθαι, Amictum.]

Ἐναμοιβαδὶς, Permutatis vicibus, Vicissim. Apoll. Arg. [1, 380 : Τῶν δ' ἐναμ. αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθεν. Scrib. videtur ἐπαμοιβαδὶς, quod etiam 4, 1030 cum illo permutatum. L. Dindorf.]

[Ἐναμπέχω, Circumdo, Amicio. Philo vol. 1, p. 635, 17 : Ῥάκιον ἐναμπεχόμενος. Hase.]

[Ἐναμπῠκίζω, Frenum injicio. Hesych. : Ἐναμπυκίσαι (ita Musur. : cod. ἐνανοπυκίσαι, non ut supra v Ἐγχαλινόω, p. 124, B, expressum ἐναναπυκίσαι), ἐχχαλινῶσαι. Recte Albert. Ἐγχ.]

[Ἐναμύνομαι, Propulso. Ap. Pausan. 9, 21, 4, Τούτοις τοῖς κέντροις ἐγγύθεν ἀμύνεσθαι restituit Sylburg. pro ἐγγύθι ἐναμύνεσθαι. Habet tamen Theophan. Chron. p. 311, B : Πρὸς τὸ εἰ δυνηθείη ἐναμύνεσθαι κάρουλλον. Weigel. ῡ]

[Ἐναναπλίνομαι, Decumbo, Recubo in. Greg. Nyss. t. 1, p. 512, B : Οἰκητήριον γενήσῃ διὰ πίστεως τοῦ σοι ἐνανακλίνεσθαι μέλλοντος. Hasei]

Ἐναναπαύομαι, Conquiesco in, Acquiesco, Contentus sum. Greg. Naz. : Ἐναναπαύεσθαι ταῖς ἁγίαις δυνάμεσι. Dicitur et τοῖς δεδογμένοις ἐναναπαύεσθαι pro τοῖς κεκριμένοις ἐφησυχάζειν, quod Cic. vocat Acquiescere rebus judicatis. [Theoph. Bulg. in Lat. 265 Ming. Boiss.]

[Ἐνανάπτω, Illigo. Galen. vol. 12, 459, A : Τὰ πέρατα τῶν βρόχων ἐνανάπτει.]

[Ἐναναστρέφομαι, Versor in. Aristot. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 111 : Συμβουλίαις δεῖν ἐναναστρέφεσθαι· ubi alii ἀναστρ. et ἐναστρέφ. Hesych. : Ἐγκαλινδεῖται, ἐναναστρέφεται, ἐνδιατρίβει. L. D. Gloss. Herodot. in cod. Sangerm. ap. Bast. ad Gregor. p. 494 : Ἐξ ἠθέων, ἐκ τόπων, οἷς συναναστρέφονται. Ἐναναστρεφ. Schæf.]

[Ἐναναφανίζω scripturæ vitium pro ἐναφανίζω, quod vide.]

[Ἐνανειλέω, Retro verto, Revolvo. Galen. vol. 6, p. 97, D : Ὥστε πολλάκις μὲν ἐνανειλείσθω, πολλάκις δὲ καὶ ἀπωθείσθω, πολλάκις δὲ καὶ μεταβαλλέτω τὸν προσγυμναζόμενον τούτῳ τῷ καιρῷ.]

Ἐνανθρωπέω, ήσω, et Ἐνανθρωπίζω, ίσω, Inter homines versor et ago. Hoc συνανθρωπίζειν, ait Bud. in Comm., ἐνανθρωπεῖν etiam dicitur et ἐνανθρωπίζειν. Peculiariter hoc v. utebantur veteres Theologi de Christi inter homines conversatione loquentes; pro quo Euseb. etiam dixit ἐν ἀνθρώποις πολιτεύεσθαι, ut ibid. annotat Bud. Gennadius : Καὶ προσλαβόμενος σάρκα, ἐνηνθρώπησεν. [Ἐνανθρωπέω, Orig. Princip. 4, 1, 2. Routh. Narrat. de invent. capitis Jo. Bapt. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 188, D : Τοῦ διὰ τὸν περὶ ἡμᾶς οἶκτον ἐνανθρωπήσαντος. Alia plurima v. ap. Suicer. L. Dindorf.]

Ἐνανθρώπησις, εως, ἡ, ut in Comm. habet Bud. ap. Dionys. et Greg., significat Conversationem vitamque Domini nostri hominis inter homines : s. ut annotat in suo Lex., Ærumnosa Dei inter homines apparitura, Dei incolatus, Deus per ora hominum ærumnose traductus sub integumento et persona justæ humanitatis : ἡ σάρκωσις τοῦ θεοῦ λόγου, Damasc. p. 74, 75. [Frequens Patribus et Byzantinis voc. V. Suicer.]

Ἐνανθρωπίζω. V. Ἐνανθρωπέω.

[Ἐνανθρωπικὸς, ἡ, ὸν, Humanus. Compar. Euseb. Dem. ev. p. 456, C : Τῆς πρώτης ἀφίξεως τῆς ἐνανθρωπικωτέρας καὶ ταπεινῆς. Hase.]

[Ἐνανθρωπότης, ἡ, Incarnatio. Cyrill. Al. l. 11 De

ador. p. 396 : Καθίκετο τοίνυν εἰς ἐνανθρωπότητα, καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν ὁ μονογενής. Suicer.]

Ἔναντα, Hesych. exp. φανερῶς, Manifeste. [Contra. Hom. Il. Υ, 67 : Ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος ἵστατ' Ἀπόλλων. Pind. Nem. 10, 66 : Τοὶ δ' ἔναντα στάθεν τύμβῳ σχεδὸν πατρωίῳ. Soph. Antig. 1299 : Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον, τὸν δ' ἔναντα προσβλέπω νεκρόν. Eur. Or. 1478 : Ἔναντα δ' ἦλθεν Πυλάδης ἀλίαστος, οἷος οἷος Ἕκτωρ.... Aristoph. Eq. 342, Τῷ καὶ πεποιθὼς ἀξιοῖς ἐμοῦ λέγειν ἔναντα Bothius restituit pro ἐναντία. Manetho 3, 138 (coll. 6, 341) : Ζηνὸς καὶ πολιοῖο Κρόνου δύνοντος ἔναντα· 6, 84 : Τιτῆνος ἔναντα.]

[Ἐνανταλλάττομαι pro ἐναλλάττομαι libri nonnulli Himerii Orat. 2, 1, p. 372.]

Ἔναντι etiam in ead. signif. [qua κατέναντι] habetur in VV. LL., sed sine auctore. [Luc. 1, 8 : Ἔναντι τοῦ θεοῦ. Et sæpius in V. T.]

[Ἐναντιάζομαι, i. q. ἐναντιοῦμαι, Adversor. Ephraem Syr. vol. 1, p. 9, F : Ἕνα τῷ ἑνὶ ἐνδιαβάλλει, πρὸς ἕνα ἕκαστον ἐναντιάζεται. L. Dind.]

[Ἐναντιαῖος, α, ον, Contrarius. Hippocr. De liquid. usu p. 425, 38 : Διὰ τοῦτ' ἄρα ὀσφὺς, νῶτον, στῆθος, ὑποχόνδρια, τὰ ἐναντία πέπονθεν, ὅτι ἐναντιαῖα.]

Ἐναντίβιος, ὁ, Adversarius, q. d. Vim et potentiam contrariam habens, ἐναντίαν βίαν ἔχων : unde esse puto ἐναντίβιος dictum quasi ἐναντιόβιος. Usitatius est adv. Ἐναντίβιον, Adversus, Contra. Hom. Od. Ξ, [270] : Οὐδέ τις ἔτλη Μεῖναι ἐναντίβιον· Il. Υ, [130] : Δείσετ' ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ Ἐν πολέμῳ. Et ibid. [85] cum gen. : Πηλείδεω Ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίζει. [De femin. ἐναντιβία vid. Etym. M. p. 480, 36.]

[Ἐναντιόβολος scriptura vitiosa pro seq.]

[Ἐναντιόβουλος, ὁ, ἡ. Quod Polemo Physiogn. 2, 12 dicit : Ὁ εἴρων καὶ ἐναντιόβουλος, pro eo Adamant. 2, 41 habet παλίμβολος. Suidas : Παλίμβολος, ἀδόκιμος, εὐμετάβλητος, ἀνελεύθερος, Κλήμης. Δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ παλίμβολος, ἐναντιόβολος, ἐναντιογνώμων. Recte Photius in ead. gl. ἐναντιόβουλος, Qui est varii et mutabilis et secum ipso pugnantis animi.]

[Ἐναντιογνωμονέω, Contraria sentio. Theophanes Hom. 16, p. 93 : Ὀπηνίκα σύγκρισιν ἀρετῆς καὶ κακίας ἐθέλει ποιήσασθαι, δύο ἀνθρώπους ἐναντιογνωμονοῦντας παρίστησιν.]

Ἐναντιογνώμων, ὁ, ἡ, [i. q. ἐναντιόβουλος, quod v.]. Hesych. ἀγνώμονες exp. ἄβουλοι, item ἀσύγγνωστοι, et ἐναντιογνώμονες. [Ita et Suid. ex schol. Soph. OEd. C. 86.] Cui opp. ap. Eund. σύμψηφοι, ibid.; addit enim, ἀναίσθητοι, σύμψηφοι.

[Ἐναντιοδρομέω, In contrarias partes curro. Theophr. De ventis 28 : Ἐνιαχοῦ καὶ ... ἀντίπνοιαι γίνονται τῷ βορέᾳ, διὰ τὴν περίκλασιν, ὥστε καὶ ἐναντιοδρομεῖν τὰ πλοῖα. Strabo 15, p. 738 : Ἡ δὲ πάροδος τοῖς ἐπὶ τοῦ τείχους (Babylonis), ὥστε τέθριππα ἐναντιοδρομεῖν ἀλλήλοις ῥᾳδίως. « Eustath. » Wakef.]

[Ἐναντιοδρομία, ἡ, Cursus contrarius, Occursus. Stob. Ecl. phys. 1, 28, vol. 1, p. 60 : Εἱμαρμένην δὲ (Heraclitus statuit) λόγον ἐκ τῆς ἐναντιοδρομίας δημιουργὸν τῶν ὄντων. Boiss.]

[Ἐναντιοδύναμος, ὁ, ἡ, Adversus, Contrarius, Contrariam vim habens. Eust. Il. p. 1108, 3 : Ἀντίβια δὲ ἔπη τὰ ἐναντιοδύναμα. Nicomach. Arithm. 1, p. 13 (78 ed. Ast.) : Συμβέβηκε δὲ αὐτῷ πᾶν, ὃ ἂν εὑρεθῇ μέρος ἔχων, ἐναντιώνυμον τῇ δυνάμει εἶναι, καὶ πᾶσαν μέρους ποσότητα ἐναντιοδύναμον τῷ ὀνόματι κτλ. ὕ]

[Ἐναντιοζύγως, Contraria ratione junctus. Theolog. arithm. p. 11.]

[Ἐναντιολογέω, Contradico. Plato Soph. p. 268, B : Ἐναντιολογεῖν αὐτὸν αὐτῷ. L. D. Strabo 15, p. 686. Boiss. Hesych. in Ἐκπαλιγκοτεῖν. Hemst. Eustath. Il. p. 78, 21.]

Ἐναντιολογία, ἡ, Contradictio. [Plato Soph. p. 236, E : Τοῦτο φθεγξάμενον ἐναντιολογίᾳ μὴ συνέχεσθαι παντάπασι χαλεπόν. Ubi olim ἐν ἀντιλογίᾳ. Plut. Pericl. c. 4 : Ἐλεγκτικήν τινα καὶ δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν ... ἕξιν. Ann. Comn. 15, p. 489, A : Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ πρὸς ἐναντιολογίας ἐχώρει.]

[Ἐναντιολογικὸς, ἡ, ὸν, Promtus contradicere. Galen. 1, 353, 27. Wakef. V. Ἐναντιοποιολογικός.]

[Ἐναντιοπαθέω, Contrario modo afficior. Nicomach. Harmon. p. 8 : Ἐναντιοπαθεῖν δὲ ἀναγκαίως τὰ ἐμπνευστὰ ὄργανα. Angl. Theolog. arithm. p. 10, 3 : Ἐναντιοπαθούντων δὲ ἀμφοῖν. Hase.]

[Ἐναντιοπάθης, ὁ, ἡ, Contrario modo affectus, unde et Ἐναντιοπαθῶς, Nicomach. Harmon. p. 19.]

[Ἐναντιοπετὴς, ὁ, ἡ, In contrariam partem lapsus, Qui in adversum cecidit. Hesych. : Παλιμπετὴς, ὀπισθόρμητος ἢ ἐναντιοπετής.]

[Ἐναντιοποιολογικὸς, ἡ, ὸν, Qui alterum sibimet ipsi cogit contraria dicere. Plato Soph. p. 268, C : Τὸ τῆς ἐναντιοποιολογικῆς εἰρωνικοῦ μέρους τῆς δοξαστικῆς μιμητικὸν, ubi al. ἐναντιολογικῆς.]

[Ἐναντιοπρᾱγέω, Adversor, Ab adversariorum partibus sto. Diodor. 3, 65 : Διὰ τῆς στρατηγικῆς ἐπινοίας παραδόξως ἀναιρεῖν τοὺς ἐναντιοπραγοῦντας. Et alibi.]

Ἐναντίος, α, ον, pro ἀντίος, Adversus [Gl.], Qui est in conspectu s. coram, Qui est e regione, Oppositus. Hom. Il. Ζ, 251 : Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἦλυθε μήτηρ. [Conf. 394, O, 88, Od. N, 226.] Ubi Eust. ἐναντίη scribit non significare ἐναντίωσιν, sed poni pro ἀντιπρόσωπος : sicut et paulo ante dictum sit, Θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. [E, 12 : Τώ οἱ ἀποκρινθέντε ἐναντίω ὡρμηθήτην· I, 190 : Οἳ οἷος ἐναντίος ἦστο· Λ, 67 : Ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσιν· Ε, 497 : Οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν· Od. Ζ, 329 : Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίη· Κ, 89 : Ἀκταὶ δὲ προβλῆτες ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν ἐν στόματι προὔχουσιν. Plato Conv. p. 190, A : Τοῖς προσώποις ἐναντίοις κειμένοις. Sappho ap. Longin. De subl. s. 10 : Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν ἔμμεν' ὠνὴρ, ὅστις ἐναντίος τοι ἰζάνει. Eur. Hipp. 947, 1078, Suppl. 856; Xen. Cyrop. 3, 2, 5, Anab. 4; 4, 28; 5, 3 (ubi de vento, ut Matth. 14, 24, Marc. 6, 48, Act. Ap. 27, 4); 7, 3, 42 etc.] Sic autem et ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 45] ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις invenio pro Obvertere hostibus, q. d. Adversa hostibus ponere, s. Ex adverso hostium : Μωρὸν γὰρ τὸ κρατεῖν βουλομένους τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος καὶ ὅπλα καὶ ἄχειρα ταῦτα ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις φεύγοντας. Thuc. 1, [93] : Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et quod Diosc. 4, dixit ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, quidam e Plin. interpr. Adversa inter se folia. Xen. Cyrop. 1, [4, 22] : Καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου κάπρον προσφερόμενον ἀντίος ἐλαύνει. Ἐξ ἐναντίας adv. pro Ex adverso, E regione, Adversa fronte, [Contra, Obviam, Gl.]; quod et una voce scriptum invenitur Ἐξεναντίας. Aristot. De mundo [c. 4 post med.] : Ἡ μὲν ἶρις ἐξεναντίας φαίνεται ἡλίου τε καὶ σελήνης. Sic ἐξεναντίας vel ἐξ ἐναντίας προσιὼν, Ex adverso prodiens, s. Adversum. Ponitur ἐξεναντίας et pro E contrario, Contra, de qua signif. infra dicetur. [Herodot. 8, 7 : Ἐπισπόμενοι ἐξ ἐναντίης. Xen. Eq. 113 : Ὥστε τοῖς ἐξ ἐν. φαίνεσθαι τὴν γαστέρα. Thucyd. 4, 33, 35. Plato Tim. p. 68, A : Ἐξ ἐν. ἀπαντῶσαν. Phæd. p. 113, C, Leg. 10, p. 893, E. Ib. 897, D : Ἐξ ἐν. οἷον εἰς ἥλιον ἀποβλέποντες. Vol. Hercul. 1, p. 14. Hieroclem p. 146 citat Wakef. Ἐξ ἐναντίας μέρος, Diversa pars, Gl. Ἐκ τῆς ἐναντίας, Athen. De machin. p. 9. Ἀπ' ἐναντίας πάντες ἐκείνοις ἐλθόντες, Eustath. Il. p. 3, 17. Eadem autem ellipsi τὴν ἐναντίαν (intellecto ὁδὸν) Mauric. Strateg. p. 87, 128, Phot. Bibl. cod. 43, p. 9, 19, et alii. Cui licet conferre Plat. Reip. 10, p. 617, A : Τὴν ἐναντίαν τῷ ὅλῳ ἠρέμα περιφέρεσθαι, etsi ibi præcessit φοράν. Alia phrasi Eur. Heracl. 934 : Ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν δαίμων ἔθηκε, καὶ μετέστησεν τύχην. Plato Lach. p. 184, D : Τὴν ἐναντίαν, ὡς ὁρᾷς, Λάχης Νικίᾳ ἔθετο, ubi intelligitur ψῆφον, quod addit Demosth. p. 361, 26 : Ὅτι τὴν ἐναντίαν ποτὲ Θηβαίοις ψῆφον ἔθεντο οὗτοι περὶ ἡμῶν ὑπὲρ ἀνδραποδισμοῦ προτεθεῖσαν. Vel etiam γνώμην, quod additum habet Pollux 8, 15. || Ἐξ ἐναντίου, Lucian. Amor. c. 44 : Κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐν. προσβλέπων. Ἐκ τοῦ ἐναντίου Xenoph. l. supra cit. et H. Gr. 4, 2, 22 etc. Ἐκ τῶν ἐναντίων Polyb. 5, 9, 9 : Τοσοῦτον ἀπεῖχε τοῦ κακῶς ποιεῖν... ὥστ' ἐκ τῶν ἐναντίων ἀποδοὺς τὸ πάτριον πολίτευμα κτλ. Hesych. v. Καθαγίσω : Παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ἐκ τῶν ἐν. ἐπὶ τοῦ μιαίνειν τέτακται.] || Ἐναντίον adv. itidem pro Ex adverso, Adversum, Coram. [Ἀντικρὺ, Ante conspectum, Gl.] Hom. Od. Ζ, [329] : Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. At Il. Α, [534] σφοῦ πατρὸς

ἐναντίον exp. Obviam suo patri : Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέσταν Ἐξ ἑδέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, Dii una omnes consurrexerunt e sedibus obviam suo patri. [Od. P, 544 : Ἔρχεό μοι τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον· Ψ, 107 : Εἰς ὥπα ἰδέσθαι ἐναντίον· Il. N, 448 : Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο· Od. Ψ, 89 : Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον· Ξ, 278 : Ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἦλυθον ἵππων. Pind. apud schol. Ol. 8, 92 : Νικώμενοι γὰρ ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται οὐ φίλων ἐναντίον ἐλθεῖν. Soph. OEd. 1002 : Τοιαῦτ' ὀνειδίζεις με τῶνδ' ἐναντίον ;] In soluta etiam oratione frequens est pro Ex adverso, Coram. Thuc. 6, p. 206 [c. 25] : Ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων ἤδη λέγειν. Plato Epist. [3, p. 319, A] : Καί με τούτων ἐναντίον διηρώτησας, Et me coram istis interrogasti, vel Istis præsentibus. [Crat. p. 427, D : Ἐναντίον Σωκράτους εἰπέ. Et alibi sæpe. Item Xen. Cyrop. 5, 3, 16, etc.] Sic ἐναντίον ὁρώντων, ap. Eund. De LL. [6, p 756, A.] Et ἐναντίον βλέπειν, Demosth. [p. 51, 28. Eur. Heracl. 943 : Τοὺς σοὺς προσβλέπειν ἐναντίον ἐχθρούς· Hec. 968 : Αἰσχύνομαί σε προσβλέπειν ἐναντίον· 975 : Γυναῖκας ἀνδρῶν μὴ βλέπειν ἐναντίον· Med. 470 : Φίλους κακῶς δράσαντ' ἐν. βλέπειν. Æschin. p. 75, 41 : Μηδ' αἱρεῖτε παρανοίας ἐν. Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Lysias p. 133, 25 : Ἐν. τῆς ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς Διονυσόδωρος τὰ οἰκεῖα τὰ αὐτοῦ διέθετο, et alibi. Polyb. 2, 59, 9 ; 9, 36, 9. Fœdus Annibalis cum Philippo ib. 7, 9, 2 : Ὅρκος ὃν ἔθετο Ἀννίβας ἐναντίον Διὸς καὶ Ἥρας. || De Ἀπεναντίον et Κατεναντίον v. in ipsis.] || Ἐναντίος, Adversarius [Gl.], Hostis. Hesiod. Theog. [646] : Ἤδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι [νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἤματα πάντα], quod exp. Hesych. ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους. [Ib. 650 : Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους φαίνετε Τιτήνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαὶ λυγρῇ, al. ἐναντίον. Scut. 184 : Κένταυροι δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἠγερέθοντο. Cum genit. Soph. Aj. 1285 : Ἕκτορος μόνος μόνου ἦλθ' ἐναντίος. Quintus 1, 6 : Ἠΰτ' ἐνὶ ξυλόχοισι βόες βλοσυροῖο λέοντος ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλουσιν ἐναντίαι.] Homericum autem ex. hujus signif. non itidem occurrit, mihi quidem, ut alterius. Thuc. 4, p. 142 [c. 64] : Καὶ μὴ τοὺς ἐναντίους οὕτω κακῶς δρᾶν ὥστε αὐτοὺς τὰ πλείω βλάπτεσθαι. Xen. [Comm. 2, 7, 2] : Οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et ἐναντίον τινὶ πράττεσθαι dicitur quod fit adversus aliquem ; ut ap. Demosth. [p. 299, 6] : Ἅπανθ', ὅσα πώποτε ἐναντία ἐπράξατε Θηβαίοις, ἀναμιμνήσκοντες. [Pind. Isthm. 6, 28 : Ἐναντίῳ στρατῷ. Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 398 : Εἰ γὰρ ἤθελον, ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε, αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις δρᾶσαι. Æsch. Sept. 375 : Λέγοιμ' ἂν εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων. Soph. El. 998 : Σθένεις δ' ἔλασσον τῶν ἐναντίων χερί. Et alibi ap. Tragicos et alios quosvis, ut Plat. Lach. p. 193, A : Ἐν τῷ ἐναντίῳ στρατοπέδῳ· Polyb. 1, 19, 2 : Συνεγγίσασι τῷ χάρακι τῶν ἐναντίων, et sæpius ap. Æneam in Tactico. De adversariis Electra ap. Æsch. Cho. 142 : Ἡμῖν μὲν εὐχὰς τάσδε· τοῖς δ' ἐναντίοις λέγω φανῆναί σου, πάτερ, τιμάορον. Eur. Iph. T. 1415 : Πελοπίδαις ἐναντίος (Neptunus). Xenoph. Anab. 3, 2, 10 : Εἰκὸς τοῖς μὲν πολεμίοις ἐναντίους εἶναι τοὺς θεούς, ἡμῖν δὲ σύμμαχους· H. Gr. 6, 4, 5 : Οἱ μὲν φίλοι, ... οἱ δ' ἐναντίοι· Reip. Ath. 1, 4 : Ἰσχυρὸν τὸ ἐναντίον σφίσιν αὐτοῖς καθιστᾶσιν οἱ δημόσιοι· et ib. 5, H. Gr. 2, 3, 26, etc. Plato Reip. 5, p. 471, B : Οὕτω δεῖν πρὸς τοὺς ἐναντίους τοὺς ἡμετέρους πολίτας προσφέρεσθαι. Æneas Tact. c. 29, p. 90 : Οἱ δ' ἐπὶ τὰ ἀρχεῖα καὶ τὰς [τῶν] ἐναντίων οἰκίας (ὥρμησαν). Item de rebus, ut ap. Soph. Phil. 642 : Κἀκείνοισι ταῦτ' ἐναντία. || Christianis ὁ ἐναντίος est Diabolus, ut iisd. idem sæpe dicitur ὁ ἐχθρός. Vita S. Syncleticæ 85, p. 701, A : Τοῦτον δὲ τὸν λογισμὸν ὁ ἐν. προσάγει τοῖς ἐκ σοφίας κοσμικῆς ἐπὶ τὸν μονήρη βιὸν τραπεῖσι.] Et ἐναντίον pro Adversus. In qua signif. videtur et ab Hom. poni, ut Il. O, [303] : Ὑσμίνην ἤρτυνον, ἀριστῆας καλέσαντες, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. [Γ, 433 : Μαχέσασθαι ἐναντίον· M, 377, Od. X, 65. Λ, 129 : Ἐναντίον ὦρτο· N, 106 : Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον· Υ, 252 : Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον· cum genit. Il. Φ, 574 : Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον· I, 559 : Ἄνακτος ἐναντίον εἵλετο τόξον Φοίβου· Υ, 97 : Οὐκ ἔστ' Ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι. Eur. Herc. F. 978 : Ἐναντίον σταθείς. Aliter Iph. A. 1348 : Οὐδεὶς τοῖσδ' ἐναντίον λέγει ; Or. 624 : Μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς, Contra deorum voluntatem.] In prosa autem dicitur etiam ἐναντία adv. [Herodot. 6, 32 : Τὰς ἀπειλὰς τὰς ἐπηπείλησαν τοῖσι Ἴωσι στατοπεδευομένοισι ἐναντία σφίσι.] Thuc. 3, [55] : Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐβοήθουν ἡμῖν ἐναντία Θηβαίοις. Idem [1, 29] : Ἔπλεον ἐπὶ τὴν Ἐπίδαμνον, Κερκυραίοις ἐναντία πολεμήσοντες. [In Ind. :] Ἐναντία ut ἐναντίον, adv. pro ἐξ ἐναντίας, Ex adverso, Adversum, Contra. Apoll. Arg. 2, [78] : Ἐναντία χερσὶν ἔμιξε. [Plato Conv. p. 194, B : Βλέψαντος ἐναντία τοσούτῳ θεάτρῳ· Reip. 6, p. 492, D : Τίνα οὖν ἄλλον σοφιστὴν οἴει ἢ ποίους ἰδιωτικοὺς λόγους ἐναντία τούτοις τείνοντας κρατήσειν ; Eur. Med. 1351 : Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία λόγοισιν. Xen. H. Gr. 3, 5, 11 : Ἂν φανεροὶ γενώμεθα ἡμεῖς τε καὶ ὑμεῖς ξυνασπιδοῦντες ἐναντία τοῖς Λακεδαιμονίοις. Cum genit. Joseph. A. J. 19, 4, 5.] || Ἐναντίος, Adversus, Contrarius [Gl.]. Lucian. [Herc. c. 3] : Οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες. Cic. ap. Plat. [Tim. p. 36, D ; 39, A] κατὰ τὰ ἐναντία et κατὰ τἀναντία, Contrarie et Contrariis cursibus, vertit ut videbis in meo Cic. Lex. Xen. Hell. 4, [6, 13] : Ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ ἐναντία λέγοιεν τοῦ συμφέροντος, Contraria utilitati. [Pind. Nem. 5, 31 : Τὸ δ' ἐναντίον ἔσχεν. Æschyl. Ag. 815 : Ἐς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχορρόπως ψήφους ἔθεντο, τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει ἐλπὶς προσήει. Aristoph. Av. 31 : Νόσον νοσοῦμεν τὴν ἐναντίαν Σάκα. Plato Apol. p. 39, C : Τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται. Seq. genit. Theæt. p. 184, C : Τὸ τούτου ἐναντίον· et alibi sæpe. Cum dat. Æsch. Ag. 1414 : Οὐδὲν τόδ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρειν· 1629. Plato Leg. 7, p. 810, D : Στόμασι γὰρ πολλάκις μυρίοις ἐναντία λέγειν οὐδαμῶς εὔπορον· Prot. p. 339, B : Εἰ ἐναντία λέγει αὐτὸς αὑτῷ ὁ ποιητής· Conv. p. 177, D : Οὐδείς σοι ἐναντία ψηφιεῖται· 193, B : Ὦ μηδεὶς ἐναντία πραττέτω· Phil. p. 58, D : Οὔτε σοι βουλοίμην ἂν ἐναντία τίθεσθαι ... || Superiori signif. additur in Gl. Sinister. Sic fere Appian. Civ. 5, 4 : Ἐπεὶ δὲ ἐδέησεν (φόρων), οὐ πρὸς τὰ τιμήματα ὑμῖν ἐπεθήκαμεν, ὡς ἂν ἡμεῖς ἀκίνδυνον φόρον ἐκλέγοιμεν, ἀλλὰ μέρη φέρειν τῶν ἑκάστοτε καρπῶν ἐπετάξαμεν, ἵνα καὶ τῶν ἐναντίων κοινωνῶμεν ὑμῖν. Xen. Anab. 5, 6, 4 : Εἰ μὲν ξυμβουλεύοιμι ἃ βέλτιστά μοι δοκεῖ εἶναι, πολλά μοι κἀγαθὰ γένοιτο, εἰ δὲ μή, τἀναντία. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 204 : Εὐορκέοντι μὲν ἦμεν πολλὰ καὶ ἀγαθά, ἐφορκέοντι δὲ τὰ ἐναντία.] Sed frequentius dicitur τἀναντία, sicut et τοὐναντίον. [Absolute Isocrat. p. 129, C : Ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας τοὐναντίον ἀποβέβηκεν.] Æschin. : Τἀναντία τῶν καλῶν. Plato De rep. 1, [p. 343, E] : Τῷ δὲ ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία ὑπάρχει. [Lach. p. 188, E : Ὁ τἀναντία τούτου πράττων. Isocrat. p. p. 12, A : Τοὐναντίον τούτων ἐγνωκέναι.] Dicitur et cum dat. τἀναντία τούτοις : ut [Plat. Protag. p. 323, D : Τὰ καλὰ καὶ τἀν. τούτοις· Isocrat. p. 304, D : Οἷς νῦν τἀν. ψηφισάμενοι·] Aristot. Pol. 5, [2] : Περὶ ὧν δὲ στασιάζουσιν, ἔστι κέρδος καὶ τιμὴ, καὶ τἀναντία τούτοις. Sic et cum dat. personæ, Isocr. : Τοὐναντίον δὲ πέπονθα τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. [Plato Reip. 5, p. 453, C : Τἀναντία ὑμῖν αὐτοῖς λέγετε. Aristoph. Ach. 493 : Ἅπασι μέλλεις εἷς λέγειν τἀναντία.] Sed et cum gen. interdum, ut τἀναντία τούτων, Xen., Contra quam isti. [Comm. 1, 2, 60 : Ἀλλὰ Σωκράτης γε τἀν. τούτων φανερὸς ἦν καὶ δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος ὤν, neutrius generis est τούτων, ut ib. 2, 6, 5, quem l. infra in τἀναντία adverbialiter posito citat HSt. Et ap. Isocr. p. 126, C : Ὧν ἡμεῖς δέδοικα μὴ τἀναντία πράττοντες φανῶμεν· pariterque 170, C : Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον τούτων ποιοῦμεν, quamvis præmisso ἐκεῖνοι μέν. Ceterum id. Xen. ib. 4, 2, 4 : Οὐδ' ἐπεμελήθην τοῦ διδάσκαλόν τινά μοι γενέσθαι τῶν ἐπισταμένων, ἀλλὰ καὶ τἀναντία· διατετέλεκα γὰρ φεύγων τὸ μανθάνειν, ubi al. om. γὰρ, quod est ib. 22 : Οὐδὲ δι' ἓν τούτων, ἀλλὰ καὶ τοὐναντίον· οἱ γὰρ πλεῖστοι ... ἀνδραποδώδεις εἰσὶ, et ap. Isocr. p. 156, D : Ἡμεῖς δὲ τοὐναντίον· ἀλλήλοις μὲν γὰρ κακὰ παρέχοντες οὐδεμίαν ἡμέραν διαλείπομεν. || Τἀναντία adverbialiter Xen. Anab. 4, 3, 32 : Οἱ μὲν πολέμιοι ἔφευγον πολὺ ἔτι θᾶττον, οἱ δ' Ἕλληνες τἀν. στρέψαντες ἔφευγον· H. Gr. 3, 4, 12 : Τἀν. ἀποστρέψας ἐπὶ Φρυγίας ἐπορεύετο· 7, 1, 28.] Interdum vero sequentem habet particulam ἢ, ut Lat. Contra habet partic.

Quam. Plato [Reip. 1, p. 334, E: Αὐτὸ τοὐναντίον ἢ τὸν Σιμωνίδην ἔφαμεν λέγειν· 4, p. 425, A: Τοὐν. ἢ ἐκείνοις εἰς πάντα ξυνέπεται· 6, p. 497, E: Τοὐν. ἢ νῦν·] Symp.: Ἦ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Demosth.: Ἐναντία ἢ ἔδει. [Xen. Comm. 3, 12, 4: Πάντα τἀναντία συμβαίνει τοῖς εὖ τὰ σώματα ἔχουσιν ἢ τοῖς κακῶς· Ages. 6, 5, etc.] Aristoph. [Pl. 14].: Τοὐναντίον δρῶν ἢ προσήκει. [Dionys. De comp. verb. p. 172, 7: Τἀναντία ποιοῦσα ἐν ταῖς τούτων ἁρμογαῖς ἢ ταῖς τῶν ὀνομάτων· A. R. 7, 55. Andocid. p. 15, 16: Πολὺ δέ μοι δοκεῖ τὸ ἐναντίον εἶναι ἢ οἱ κατήγοροι εἶπον.] Observandum autem in illo Plat. πᾶν τοὐναντίον, quod et ap. alios non infrequens est, eod. modo dici quo Gall. *Tout le contraire*. [Isocr. p. 167, E: Πᾶν τοὐν. πράττομεν. Plato Leg. 12, p. 967, A: Πᾶν τοὐν. ἔχει νῦν τε καὶ ὅτε ἄψυχα αὐτὰ οἱ διανοούμενοι διενοοῦντο· Reip. 6, p. 490, B: Τούτῳ τι μετέσται ψεῦδος ἀγαπᾶν ἢ πᾶν τοὐν. μισεῖν; 10, p. 610, D: Ἀλλὰ μᾶλλον οἶμαι αὐτὴν φανήσεσθαι πᾶν τοὐν. τοὺς ἄλλους ἀποκτινῦσαν. Et alibi sim. Apol. p. 25, B: Ἦ τοὐν. τούτου πᾶν εἷς μέν τις ὁ βελτίους οἷός τ' ὢν ποιεῖν ἢ πάνυ ὀλίγοι οἱ ἱππικοὶ κτλ. Leg. 8, p. 836, D: Μᾶλλον δὲ ἅπαν τούτου τοὐν. 840, C: Τῆς τῶν ἡδονῶν νίκης ἐκγρατεῖς ὄντας ἂν ζῆν εὐδαιμόνως, ἡττωμένους δὲ τοὐν. ἅπαν· Protag. p. 317, B: Ἐγὼ τούτων τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. Et cum πολὺς Plat. Apol. p. 39, C: Τὸ δὲ ὑμῖν πολὺ ἐναντίον ἀποβήσεται· Lucian. Phal. 2 c. 4: Ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ ... ὁ δὲ πολὺ τοὐναντίον ἐν εὐδίᾳ διαπεραιωθῆναι ... παρέσχεν αὐτοῖς. Et seq. plur. Demosth. p. 1262, 16: Οἱ μὲν γὰρ νόμοι πολὺ τἀναντία καὶ τὰς ἀναγκαίας προφάσεις ὅπως μὴ μείζους γίγνωνται προείδοντο. Id. p. 1308, 8: Ἐγώ σοι τούτου ὅλως τοὐναντίον ἐπιδείξω. Plur. Xenoph. Cyrop. 7, 2, 16: Πάντα τἀναντία πράττων· Comm. 3, 12, 4, Ages. 6, 5, et alibi sæpe. Strabo 17, p. 787: Τοῖς δ' Αἰγυπτίοις ἅπαντα τἀν. συμβέβηκε. Alia phrasi Demosth. p. 1444 fin.: Τοῦτο οὐ μιμοῦνται, μᾶλλον δ' αὐτὸ τοὐν. ποιοῦσιν.] Habet vero hoc nomen et compar. ἐναντιώτερος, et superl. ἐναντιώτατος. [Plat. Reip. 6, p. 491, D: Ἀγαθῷ γάρ που κακὸν ἐναντιώτερον ἢ τῷ μὴ ἀγαθῷ.] Aristot. Eth. 2, 8: Τὰ γὰρ ἀπέχοντα πλεῖον τοῦ μέσου, ἐναντιώτερα δοκεῖ εἶναι. Ap. Thuc. autem 3, [42]: Δύο τὰ ἐναντιώτατα. Et Xen. [Comm. 2, 3, 5]: Πᾶν τὸ ἐναντιώτατόν ἐστι. Plut. De frat. am. [p. 485, A]: Τὰς ἐναντιωτάτας ἔχοντα δυνάμεις. [Plato Prot. p. 331, D: Ἃ δοκεῖ ἐναντιώτατα εἶναι ἀλλήλοις, et alibi sæpe.] Adv. autem ponitur τοὐναντίον pro E contrario, Contra. [Xenoph. Cyrop. 8, 4, 9: Τοὐναντίον τούτου ἀχθοίμην ἄν, εἰ... Plato Phædr. p. 268, D: Οἰκτρὰς καὶ τοὐν. αὖ φοβερᾶς· Gorg. p. 468, B: Καὶ βαδίζομεν καὶ τὸ ἐναντίον ἔσταμεν· Reip. 7, p. 520, E: Τοὐν. τῶν νῦν ἀρχόντων· 3, p. 410, C: Ὅσοι ἂν τοὐν. διατεθῶσιν· Leg. 3, p. 689, D: Τοὺς τοὐν. ἔχοντας τούτων. Dionys. Art. rhet. 9, 13: Οὕτω κινδυνεύει τοσοῦτον ἀποδεῖν ἀληθὲς εἶναι τὸ μὴ εἶναί τι ἐσχηματισμένον, ὥστε τὸ ἐναντίον αὐτῷ οὐδεὶς λόγος ἀσχημάτιστος.] Vel τἀναντία. [Xen. Comm. 2, 6, 5:] Ὃς τἀναντία τούτων, ἐγκρατὴς μέν ἐστι τῶν τοῦ διὰ σώματος ἡδονῶν, pro Contra quam isti. [Thucyd. 6, 79: Οὐ γὰρ ἦν ἡμεῖς ξυστῶμεν πάντες, δεινή ἐστιν, ἀλλ' ἦν ὅπερ οὗτοι σπεύδουσι, τἀν. διαστῶμεν. Xen. Cyrop. 5, 5, 24: Τὰ φρούρια ... νῦν τἀν. σοι προσκεχωρηκότα, et al.] Sed et κατὰ τὰ ἐναντία exp. etiam per adv. Contrarie, vel Contrario modo. [Plat. Tim. p. 36, D: Κατὰ τἀναντία μὲν ἀλλήλοις προσέταξεν ἰέναι τοὺς κύκλους· 39, A: Διὰ τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἅμα προϊέναι. Κατὰ τοὐναντίον Diodor. 18, 4: Σωμάτων μεταγωγὰς ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ κατὰ τοὐν. ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν. Plato Reip. 1, p. 343, A: Ὅτι ὁ τοῦ δικαίου λόγος εἰς τοὐν. περιειστήκει· Leg. 12, p. 944, D: Τῷ εἰς τοὐν. ἀφέντι· Phæd. p. 94, B: Ἐπὶ τοὐν. ἔλκειν· Soph. p. 255, A: Μεταβάλλειν ἐπὶ τοὐν.] At ἐπὶ τἀναντία χρῆσθαι ex Aristot. Pol. affertur pro In contrariam partem uti. De ἐναντίως autem infra dicetur. [Cum ἀντίος confus. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 4 et alibi ap. eund.]

[Ἐναντιοστατέω, Contra sto. Planudes Ovid. Met. 11, 484: Τὰ ἐπιτάγματα κωλύουσιν αἱ καταιγίδες ἐναντιοστατοῦσαι, καὶ τῆς θαλάσσης ὁ ῥόθος κτλ., « Adversæ procellæ » Ovid. Boiss.]

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, Contrarietas ap. philosophos. [Refragatio add. Gl. Plato Phæd. p. 105, A: Τὴν τοῦ ἐπιφερομένου ἐναντιότητα· Lys. p. 216, B: Κατὰ τὴν ἐναντιότητα· Theæt. p. 186, B: Τὴν οὐσίαν καὶ ὅ,τι ἐστὸν καὶ τὴν ἐναντιότητα πρὸς ἀλλήλω καὶ τὴν οὐσίαν αὖ τῆς ἐναντιότητος κτλ. Definitt. p. 416: Ἐν. τῶν ὑπὸ τὸ αὐτὸ γένος κατά τινα διαφορὰν πιπτόντων ἡ πλείστη διάστασις. Et sæpe Lucian., Aristot. et al.]

[Ἐναντιοτροπή, ἡ, Conversio contraria. Diog. L. 9, 7: Διὰ τῆς ἐναντιοτροπῆς ἡρμόσθαι τὰ ὄντα. Boiss. Scrib. videtur ἐναντιοτροπίας, quod v.]

[Ἐναντιοτροπία, ἡ, Contraria indoles. Aristid. Quintil. De mus. 2, p. 93: Δηλοῦσι δὲ τοῦτο καὶ αἱ τῶν διαλέκτων ἀλλήλαις ἀντιπεπονθυῖαι, τῇ τῶν ἐθνῶν ἀναλόγως ἐναντιοτροπίᾳ, ἡ Δωρίς τε καὶ Ἰάς.]

[Ἐναντιοφάνειαι, Quæ videntur esse contraria, de quibus librum singularem composuit Photius, Nomocan. p. 909, 33: Ἐν τῷ γραφέντι μοι περὶ Ἐναντιοφανειῶν μόνῃ βίβλῳ (l. μονοβίβλῳ). Scriptoris de conciliatione legum repugnantiæ speciem inter se præbentium, sæpe sub nomine Ἐναντιοφανοῦς fit mentio in Basil., velut 8, p. 437, inque scholl. cod. Saugerm. 152, ubi Montfauc. Bibl. Coisl. p. 217, fictitium nomen opinatus vertit, Adversarius. Hunc Enantioph. et Photium eundem esse putat Suares. Hase.]

[Ἐναντιοφανής. V. Ἐνιαυτοφανής.]

[Ἐναντιόφημος, ὁ, ἡ, Contraria dicens, Sibi non constans. Schol. Pind. Nem. 1, 88: Παλίγγλωσσον τὴν ἐναντιόφημον, τὴν ἐναντίον τοῖς προηγγελμένοις τὸν λόγον ἔχουσαν.]

[Ἐναντιοφορέω, In contrarium fero. Neutr. Origen. ap. Euseb. Præp. ev. 6, p. 286, B: Νοητέον τοὺς ἀστέρας οὕτω τετάχθαι κινεῖσθαι, ἐναντιοφορούντων τῶν καλουμένων τοῖς ἀπλανέσιν. Wakef.]

[Ἐναντιοφωνέω, Contradico. Georg. Acropolit. Hist. p. 2, B. Boiss.]

[Ἐναντιοφωνία, ἡ, Contradictio. Eust. Opusc. p. 90, 21: Εἰ δὲ τυχὸν ἐναντιοφωνίας ἐν τούτοις ἁλίσκομαι πῇ μὲν κατηγορῶν ἐμαυτοῦ τὸ ὑποκριτικὸν ἦθος, πῇ δὲ ἀπαρνούμενος τὸ αὐτὸ κτλ.]

Ἐναντιόφωνος, ὁ, ἡ, Contrariam vocem habens. [Hesych. v. Ἀντίφωνα.]

[Ἐναντιόω.] Ἐναντιόομαι, Adversor, [Resisto, Obsisto, Reluctor, Obvio, Occurso, Reclamo, Refragor, Officio; Ἐναντιώθη, Commisit, add. Gl.] Repugno, Obsto. Thuc. 5, [51]: Καὶ εὐθύς τε καθισταμένῃ τῇ πόλει ἠναντιοῦντο. [Et 1, 127; 2, 87. 4, 85: Ἐναντιώσεσθε τῇ ὑμετέρᾳ αὐτῶν ἐλευθερίᾳ.] Isocrat.: Τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἠναντιοῦντο. [Et sim. sæpe Plato aliique. Aristoph. Pac. 1049: Ἐναντιώσεταί τι ταῖς διαλλαγαῖς Plato Phæd. p. 93, A: Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντία γε ἁρμονίαν κινηθῆναι ἢ φθέγξασθαι ἤ τι ἄλλο ἐναντιωθῆναι τοῖς αὑτῆς μέρεσιν· 94, B: Ἄλλα που μυρία ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα· C: Ἐναντιουμένη ὀλίγου πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου. Aristoph. Av. 385: Ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἄλλο σοί πω πρᾶγμ' ἐνηντιώμεθα. Aliter Tzetz. Exeg. Hom. Il. p. 22, 11: Ἐναντιούμενοι ἑαυτοῖς μεγάλην τὴν ἐναντίωσιν. ‖ De hostibus repellendis Æneas Tact. c. 16, p. 49: Μερισθέντας ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς ἐναντιοῦσθαι τοῖς ἐπιχειροῦσι καὶ βουλομένοις πρὸς τὴν πόλιν προσιέναι· 32, p. 103: Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἐναντίων προσαγωγὰς μηχανήμασιν ἢ σώμασιν ἐναντιοῦσθαι ὧδε. Et absolute ib. p. 106.] Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο. Thucyd. 1, [136]: Καὶ ἅμα, αὐτὸς μὲν ἐκείνῳ χρείας τινὸς, καὶ οὐκ ἐς τὸ σῶμα σώζεσθαι, ἐναντιωθῆναι. [Ubi notandus etiam genitivus. Eadem struct. restituta ex libris melioribus Xenoph. Anab. 7, 6, 5: Ἆρ' οὖν, ἔφασαν, μὴ καὶ ἡμῖν ἐναντιώσεται τῆς ἀπαγωγῆς, ubi deteriores addunt περὶ, ut est apud Lysiam p. 131, 16: Ὅτι εἰσί τινες οἳ κωλύσουσι τὸν δῆμον καταλυθῆναι καὶ ἐναντιώσονται περὶ τῆς ἐλευθερίας. Idem cum ὑπὲρ p. 158, 33: Εἴ τις καὶ ἐβούλετο ἐναντιοῦσθαι ὑπὲρ ὑμῶν.] Dicitur et cum πρὸς, et quidem non solum cum accus. rei, sed et interdum cum accus. personæ: ut [Dio Cass. 42, 22: Ἠναντιοῦντο πρὸς πάντα τῷ συνάρχοντι·] Ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, Huic rei adversatus, Plut. Pericle [c. 29. Polyb. 16, 12, 5: Ἐγὼ δὲ πρὸς τὰς τοιαύτας ἀποφάσεις τῶν ἱστοριογράφων οὐκ οἶδ' ὅπως ... ἐναντιούμενος καὶ δυσανασχετῶν διατελῶ. Dionys. A. R. 6, 68, 85.] Et ap. Eund. Cam. [c. 39]: Ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. [V. infra.] Sed et cum

infin. dicitur ἐναντιοῦμαι : ut ap. Plat. Apol. [p. 32, B] : Τότ' ἐγὼ μόνος τῶν πρυτανέων ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, Repugnabam vel Obsistebam quominus faceretis. Exp. etiam Intercedebam ne faceretis. Ibid. [p. 31, D] : Ὅ μοι ἐναντιοῦται τὰ πολιτικὰ πράττειν, pro Quod me deterret a republica capessenda. Sed malim simpl. retinendo propriam signif. verbi, Quod mihi obstat ne rempublicam capessam. [Æsch. Prom. 787 : Οὐκ ἐναντιώσομαι τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρήζετε.] || Sed et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι. Ita enim intelligo ap. Thuc. 8, [23] : Ὡς δὲ αὐτῷ τὰ ἐν τῇ Λέσβῳ πάντα ἠναντιοῦτο. || Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est Contradico his, ut ap. Plat. [Cratyl. p. 390, E.] Item ἐναντιοῦσθαι dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, Contrarium esse. [Soph. Phil. 643 : Οὐκ ἔστι λῃσταῖς πνεῦμ' ἐναντιούμενον, ὅταν παρῇ κλέψαι τε χἀρπάσαι βίᾳ. Herodot. 7, 10, 4 : Εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναί τι θέλει, βεβούλευται μὲν οὐδὲν ἧσσον εὖ· ib. 49 : Οὐδενὸς ἐναντιευμένου. || I. q. Nego, Infitior. Eur. Alc. 152 : Πῶς δ' οὐκ ἀρίστη; τίς δ' ἐναντιώσεται; Plato Conv. p. 197, A : Τίς ἐναντιώσεται μὴ οὐχὶ Ἔρωτος εἶναι σοφίαν; || Augmentum vel potius reduplicationem perfecti temporalem in secunda in l. Aristoph. supra cit. restituerunt Bentl. et alii : libri vel contra metri vel contra grammaticæ leges ἠναντιώμεθα vel ἐναντιώμεθα. Contra ap. Thuc. 2, 40 : Καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν ἠναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, ubi tamen ἠντιώμεθα legebat Hesych., de quo v. in Ἀντιόω. Futuri formam passivam ἐναντιωθήσομαι pro ἐναντιώσομαι infert cod. Vat. Dionys. A. R. 6, 85, tollit ib. 62. Lucian. Navig. c. 32 : Οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὅπλα, pro ἐναντία θησόμενος. Activi ἐναντιόω ex. nullum usquam repertum est.]

Ἐναντιπάσχειν, Aristot. de iis dixisse traditur, qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes donisque remunerantes.

Ἐναντίωμα, τὸ, Quod adversatur, s. obsistit. Thuc. 4, [69] : Γνόντες δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων στρατηγοὶ, ὅτι ἐναντίωμά τι ἐγένετο. Ubi Valla interpr. Impedimentum. Animadvertentes autem, inquit, Atheniensium duces huic rei impedimentum intercessisse. [Plat. Alcib. 1 p. 103, A : Οὐκ ἀνθρώπειον, ἀλλά τι δαιμόνιον ἐναντίωμα. Plut. Lysand. c. 23. Ἐν. πρὸς τὴν πολυφιλίαν, Mor. p. 96, A.] Demosth. : Ἡ παρὰ τῆς τύχης τι συμβέβηκεν ἐναντίωμα. Quod malim per verbum interpretari, Fortuna in re aliqua adversata sit. Sunt qui Offensionem reddant. || Repugnantia in factis aut dictis, Quum alicujus facta s. dicta inter se discrepant. Athen. 5, [p. 187, E] : Τὰ δ' ἐν τῷ Χαρμίδῃ ἐναντιώματα ἐξ αὐτοῦ τοῦ διαλόγου ὁ βουλόμενος εἴσεται. [Plat. Reip. 7, p. 524, E : Εἰ δ' ἀεί τι αὐτῷ ἅμα ὁρᾶται ἐναντίωμα· 10, p. 603, D : Μυρίων τοιούτων ἐναντιωμάτων ἅμα γιγνομένων ἡ ψυχὴ γέμει ἡμῖν.]

Ἐναντιωμᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Adversativus, Contrarius. [Schol. Soph. Aj. 122, Apoll. Rh. 2, 214. Angl. || Contentiosus. Gl. Græcobarb. : Φιλόνεικος, ἀσύμφωνος, ἐναντιοματικός (sic). Ducang.]

[Ἐναντιωματικῶς, Adversative. Eust. Il. p. 809, 36.]

[Ἐναντιωνῠμέομαι, Contrarium nomen habeo. Theolog. arithm. p. 41 : Πρωτίστη ἐναντιωνυμούμενα καὶ ἀντωνυμοῦντα ἔχουσα (ἡ ἑπτὰς) τὰ μόρια. L. D. Activa forma Nicomach. Arithm. p. 80, 27 : Ἐν τῷ κδ' οὐκ ἐναντιωνυμεῖ μὲν μέρη δυνάμεσι. Hase.]

[Ἐναντιώνῠμος, ὁ, ἡ, Nomen contrarium habens. Nicomach. Arithm. 1, p. 78.]

Ἐναντίως, Contrarie, Contrario modo. [Plato Gorg. p. 457, C : Ἐκεῖνος μὲν ἐπὶ δικαίᾳ χρείᾳ παρέδωκεν, ὁ δ' ἐν. χρῆται· Ep. 7, p. 343, B : Τοῖς ἐν. καλοῦσι.] Cum gen. [Plato Phæd. p. 84, A : Πηνελόπης τινὰ ἐν. ἱστὸν μεταχειριζομένην· 112, E : Τούτου καταντικρὺ καὶ ἐν. ῥέων Ἀχέρων.] Aristot. Probl. : Ἐναντίως αὐτῶν ἔχει. [Cum dat. Æsch. Eum. 642 : Πῶς ταῦτα τούτοις οὐκ ἐν. λέγεις; Aristot. De cœlo 3, 3 : Ἀναξαγόρας δ' Ἐμπεδοκλεῖ ἐν. λέγει περὶ τῶν στοιχείων. Eur. fr. Phœn. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 121 : Καὶ νῦν λόγοισι τοῖς ἐμοῖς ἐν. πέπτωχ' ὁ τλήμων. Plat. Phæd. p. 112, C : Χωρεῖ ἐν. τῷ Πυριφλεγέθοντι· Leg. 4, p. 719, C : Ἐν. ἀλλήλοις ἀνθρώπους διατιθέμενος· Reip. 2, p. 361, C : Ἐν. διακείμενος τῷ προτέρῳ· 3, p. 396, C : Ὁ ἐν. ἐκείνῳ φύς τε καὶ τραφείς. Aret. Acut. m. 1, 2, p. 178 : Ἐν. τοῖσι φρενιτικοῖσι. Polyb. 3, 109, 3 : Πάντων ἐν. ἐχόντων ταῖς προγεγενημέναις μάχαις.] Et ap. Hermog. ἐναντίως ἔχει pro ἀνάπαλιν. Demosth. autem [p. 10, 14], Ἐναντίως ἔχει πρὸς τὰς καταλλαγὰς, dixit pro ἐναντίον ἐστὶ ταῖς καταλλαγαῖς Contrarium est, vel, Adversatur. [Ead. struct. Plato Leg. 3, p. 690, D : Πεφυκότα πρὸς ἄλληλα ἐν. Phrasi eadem id. Euthyd. p. 278, A : Ἐπ' ἀνθρώποις ἐν. ἔχουσι· Hipp. min. p. 367, D : Οὐκ ἐναντιώτατα ἔχει. Ap. Demosth. p. 450, 10 : Πικρῶς καὶ ἐν. ἀκούειν, Animo exacerbato et infesto audire. Cum ἢ Plato Theæt. p. 175, D : Τοῖς ἐναντίως ἢ ὡς ἀνδραπόδοις γραφεῖσιν. Dionys. De comp. verb. p. 34, 5 R. : Ἕτερα γοῦν παράσχοιτ' ἄν τις παραδείγματα παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ κείμενα ἐν. συντεταγμένα· 35, 11.]

Ἐναντίωσις, εως, ἡ, Repugnantia, et q. d. Contrariatio; ut ἐναντιότης est Contrarietas. Interdum tamen illud pro hoc etiam accipitur. Isocr. plur. ἐναντιώσεις aliquoties dixit, ut Panath. [p. 275, C : Μηδ' αἰσχύνεται] λόγον [εἰρηκὼς ἀσεβῆ καὶ ψευδῆ καὶ] πολλῶν ἐναντιώσεων μεστὸν, Quo multa repugnantia loquitur. [Conf. p. 150, D; 262, D, etc. Plato Reip. 10, p. 607, C : Σημεῖα παλαιᾶς ἐναντιώσεως τούτων (philosophiæ et poeseos). De contradictione in disputando Reip. 5, p. 454, A : Δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν (τὴν ἀντιλογικὴν τέχνην) καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν, καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ' εἴδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ' αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι, οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι· Eryx. p. 397, C : Εὐλαβούμενος μὴ πορρωτέρω τις λοιδορία καὶ ἐναντίωσις γένοιτο. Plur. etiam Plato Soph. p. 259, B.]

[Ἐναντιωτικὸς, ἡ, ὸν, Adversarius. Jo. Stob. Ecl. eth. 2, 7, vol. 2, p. 210 : Εἶναι δὲ καὶ ἄγριον (τὸν φαῦλον) ἐναντιωτικὸν ὄντα τῇ κατὰ νόμον διεξαγωγῇ καὶ θηριώδη καὶ βλαπτικὸν ἄνθρωπον.]

[Ἐναντλέω, Haurio in. Philo vol. 1, p. 574, 46 : Ἄστεγος δὲ ἀκοὴ, φωναῖς ἁπάσαις ἐναντλουμένη. Interpr. Quum hauriat voces quaslibet. Hase.]

[Ἐναξονίζω, Cum axi injicio, ut ἐμπολίζω, ap. Ptolemæum. Schneid. Plutarcho Mor. p. 896, A : Τὴν γῆν ... τροχοῦ δίκην ἐνζωνισμένην, ex Eusebio, qui habet ἄξονι στρεφομένην, hoc verbum restituebat Reiskius. L. Dind.]

[Ἐναξόνιος. V. Ἐπαξόνιος.]

[Ἐναούγκιον, Dodrans, Gl.]

Ἐναπαιωρέομαι, Pendeo s. Suspensus sum in. [Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 355, D : Δύο γὰρ μόνα κατὰ μέσον ζύλα ἐναπῃώρηντο. Hase.]

[Ἐναπαλλάσσομαι s. Ἐναπαλλάττομαι, Discedo in. Nilus Epist. p. 12. L. Dind.]

Ἐναπαλὸς [Ἐνάπαλος], ὁ, ἡ, affertur pro Mollis, sed sine exemplo. [Dioscor. 1, 77 : Συλλέγεται δέ τις καὶ λευκὴ (myrrha), μετὰ τὴν Τρωγλοδυτικὴν ἀριθμουμένη, ἐνάπαλος οὖσα ὡς βδέλλιον, ubi olim ἐνάπαλλος. Angl. De vino Eust. Il. p. 897 (?). Wakef. ἄἄ]

[Ἐναπάρχομαι, Incipio. Fab. Æsop. 175 Fur. : Ἐναπήρξαντο πολεμεῖν. L. Dind.]

[Ἐναπαστράπτω, Fulgeo in. Const. Logoth. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 731, 28 : Τοῖς λογιστικοῖς ἐναπήστραψεν. Hase.]

[Ἐναπασχολέω, Immorari facio. Eustath. Opusc. p. 169, 59 : Οἷς ἕτεροι ἐπιστατικῶς τὸν λόγον ἐναπησχόλησαν.]

[Ἐναπειλέω.] Ἐναπειλοῦμαι in VV. LL. exp. Impense glorior, sed perperam. Significat enim potius Minitor in, vel ob. [Dionys. A. R. 5, 54 : Ἐφίσταντο γὰρ αὐτοῖς ... ὄψεις ὀνείρων φοβεραὶ, τιμωρίας ἐναπειλοῦσαι μεγάλας.]

[Ἐναπειλέω, Involvo. V. Ἐναπηχέω.]

[Ἐναπενιαυτίζω, Annum immoror. Parmeniscus ap. schol. Eurip. Med. 276 : Ὅθεν Κορινθίοις μέχρι τῶν καιρῶν, τῶν καθ' ἡμᾶς καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἑπτὰ κούρους καὶ ἑπτὰ κούρας τῶν ἐπισημοτάτων ἀνδρῶν ἐναπενιαυτίζειν τῷ τῆς θεᾶς τεμένει.]

Ἐναπεργάζομαι, Facio s. efficio in : ut ap. Isocr. Areop. [p. 147, C] : Τοσοῦτον ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο [ἐνειργ.], Tantum in malis effecerunt metum, i. e. Tantum improbis metum incusserunt, s. Effecerunt, ut improbi tantum sibi metuerent. Exp.

etiam Fabricor, Conficio, sed sine exemplo. [Plato Tim. p. 88, B : Τὴν μεγίστην νόσον ἀμαθίαν ἐναπεργάζονται· Polit. p. 273, C : Ταῦτα ἐξ ἐκείνης αὐτός τε ἔχει καὶ τοῖς ζῴοις ἐναπεργάζεται· Soph. p. 236, A.]

[Ἐναπερείδω.] Ἐναπερείδομαι, i. fere q. ἐναποσκήπτω, Bud. p. 701. [Galen. vol. 7, p. 444, E : Ὅταν ὁ σκορπίος ἐναπερείσηται τὸ κέντρον εἰς νεῦρον. Weigel. Polyb. 23, 13, 2 : Ἐναπηρείσατο τὴν ὀργὴν εἰς τοὺς ταλαιπώρους Μαρωνίτας. L. D. Χρημάτων μοῖραν ἐν ὑμῖν ἐναπερείσασθαι, Phalar. Ep. 69, p. 48. Clem. Str. 2, p. 487 : Ἑκάστη δὲ ἀπάτη συνεχῶς ἐναπερειδομένη τῇ ψυχῇ, τὴν φαντασίαν ἐν αὐτῇ τυποῦται. Hemst. Act. Impingo, Jo. Chrys. Statuar. 5, vol. 2, p. 65, A ed. Montf. : Οὕτως ὁ τῷ δικαίῳ πολεμῶν σκιαμαχεῖ μόνον καὶ τὴν αὐτοῦ καταλύει δύναμιν, εἰς ἐκεῖνον δὲ οὐδεμίαν πληγὴν ἐναπερεῖσαι δυνήσεται. Seager. Reluctari vertitur ap. Plut. Mor. p. 126, E : Ἐν δὲ τούτοις γινόμενοι πιεζοῦμεν σφόδρα τὰς ἁμαρτίας, ἐναπερειδόμενοι τῇ μνήμῃ. « Plotin. Enn. 4, 3, p. 714, 12 : Ὥσπερ χειμαζομένων πλοίων κυβερνῆται ἐναπερείδονται πρὸς τὸ πλέον τῇ τῶν νεῶν φροντίδι· 23, p. 722, 17 : Ὅθεν γὰρ ἔμελλε κινεῖσθαι τὸ ὄργανον, ἐκεῖ ἔδει οἷον ἐναπερείδεσθαι τὴν δύναμιν τοῦ τεχνίτου. Activo id. 5, 5, 5, p. 971, 7 : Μεταστραφὲν δὲ εἰς τὸ εἴσω (τὸ ὂν) ἔστη, καὶ ἐγένετο οὐσία, καὶ ἔστιν ἁπάντων, οἷον ἐναπερείσαντος ἐν φθόγγῳ αὐτὸν τοῦ φωνοῦντος, ὑφίσταται τὸ ἕν. » Creuzer.]

[Ἐναπέρεισις, εως, ἡ, Impressio. Plotin. Enn. 4, 4, 1, p. 740, 1 : Οἷον ἐναπέρεισις μᾶλλον. Creuzer.]

[Ἐναπέρεισμα, τὸ, Impressio. Ἐναπερείσματα τῆς ψυχῆς εἶναι τὰ πάθη πάντα, Clem. Alex. Strom. 2, p. 487. Hemst.]

[Ἐναπερεύγω, Evomo. Ὁ μοιχὸς ἐφυβρίσας καὶ ἐναπερυγὼν τὸ πάθος, Philo vol. 1, p. 762, D. Hemst. Eust. Opusc. p. 283, 30 : Καὶ γάρ τοι πρὸ βραχέων χρόνου Ῥωμανόν τινα στείλας, ὃν ὁ καλὸς Ἴστρος φαύλην ἀπόρροιαν ἐναπερευξάμενος, εἰς Κωνσταντινούπολιν γαμβρὸν ἐκείνῳ ἐφυλάξατο· 284, 7 : Εἴγε τῆς πόλεως ταύτης εἰς ὅσον βραχύ τι προεποδίσαμεν, ... ὁ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ τρυγίας ἐναπηρεύχθη ἂν εἰς ἡμᾶς.]

[Ἐναπεσφραγισμένως, Expresse. Sext. Emp. Adv. eth. 11, 183, p. 723 : Πρὸς τούτοις ἡ καταληπτικὴ φαντασία κρίνεται κατὰ τοὺς στωικούς, ὅτι καταπληκτική ἐστι, τῷ ἀπὸ ὑπάρχοντος γενέσθαι, καὶ κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγμένως καὶ ἐναπεσφρ.]

[Ἐναπηχέω. Plotin. Enn. 4, 4, 22, p. 769, 3 : Ἐπὶ δὲ τῶν φυτῶν ἆρα ἄλλο μὲν τὸ οἷον ἐναπηχηθὲν τοῖς σώμασιν αὐτῶν, ἄλλο δὲ τὸ χορηγῆσαν; Creuzer. Cod. Vindob. ἐν απηλυθεν, super ηλυ scriptis literis ειλη. Igitur voluit ἐναπειληθὲν, ab ἐναπειλέω, cujus verbi eadem signif. est ac vv. ἐγκατειλέω, ἐνειλέω, Involvendi, Implicandi s. Includendi. L. Dind.]

[Ἐναπλόω, Explico in. Pallad. Hist. Laus. p. 984, B. Hase.]

[Ἐνάπλωσις, εως, ἡ, Resolutio. Simpl. ad Epict. p. 156 Schw. : Τοῖς ... φθειρομένοις σώμασιν κατὰ τὴν εἰς τὰ ὅλα στοιχεῖα ἐνάπλωσιν καὶ τὸν ἐκνεασμὸν. ...]

[Ἐναπόβασις, εως, ἡ, Escensió in. Pollux 10, 76.]

[Ἐναποβάπτω, Intingo, Demergo in. Hippocr. De cap. vuln. p. 913, B : Πρίοντα δὲ χρὴ πυκινὰ ἐξαιρέειν τὸν πρίονα ... καὶ ὕδατι ψυχρῷ ἐναποβάπτειν. Galen. vol. 6, p. 363 : Ἐναποβάπτοντες τὰ ὠμὰ γάρῳ καὶ ὄξει.]

[Ἐναποβλέπω, Despicio in. Athan. vol. 2, p. 44. Angl. Euseb. H. E. 4, 15. Constantin. Them. p. 1444, D.]

[Ἐναποβλύζω, Despuo in. Clem. Alex. Protrept. p. 57 (73) : Τί δαὶ οὐκέτι τοῖς κόλποις τοῖς πατρῴοις ἐναποβλύζομεν ἢ καὶ τὰ ἄλλα, ἃ νηπιάζοντες ὑπὸ μητράσιν τε ἐκτρεφόμενοι γέλωτα ὤφλομεν, ἐπιτελοῦμεν ἔτι; Kall.]

Ἐναποβρέχω, ut ἐναποβρέχω τῷ ἐλαίῳ ῥόδα, pro ἀποβρέχω ἐν ἐλαίῳ, Rosas in oleo macero. [Hippocr. De hæmorrh. p. 893, B : Οἴνῳ αὐστηρῷ κηκῖδας ἐναποβρέξας. Geopon. 12, 19, 2, et sæpius Dioscor. « Pass. schol. Nicandri Al. 249 : Βοηθεῖ δὲ ... γάλα ποθὲν, ἐναποβεβρεγμένων εἰς αὐτὸ δρυὸς φύλλων. » Wakef.]

[Ἐναπογεννάω, Genero in. Plut. Mor. p. 767, D : Οἱ δὲ παίδων δεόμενοι μᾶλλον ἢ γυναικῶν ... διὰ τάχους οἷς ἔτυχε σώμασιν ἐναπογεννήσαντες καὶ καρπὸν ἀράμενοι χαίρειν ἐῶσιν ἤδη τὸν γάμον.]

[Ἐναπογεύομαι, Degusto. Theophyl. vol. 3, p. 684, D : Τὸν βόρβορον τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐναπογευόμενος. Angl. Vita Chrysost. t. 8, p. 349, 10 : Μέλιτος ἑψητοῦ ... ἐναπογεύεσθαι. Hase.]

[Ἐναπογράφω, Inscribo. Med. Plut. Mor. p. 900, B : Εἰς τοῦτο μίαν ἑκάστην τῶν ἐννοιῶν ἐναπογράφεται. Tzetz. Exeg. Il. p. 64, 23 : Δημόκριτόν φασιν ... τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα βιβλίοις ἐναπογράφεσθαι. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 418, B : Βίβλοις ἐναπογραφέντα. L. D. Clem. Al. Pæd. 3, p. 307 : Νόμοι ... οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, δακτύλῳ γεγραμμέναις κυρίου, ἀλλ' ἐν καρδίαις ἀνθρώπων ἐναπογεγραμμένοι. Auct. Philopatr. c. 17. ἄ]

[Ἐναπόγραφος, ὁ, ἡ, Inscriptus. Athan. vol. 2, p. 646, C (ed. Par. 1627) : Ὁ κύριος ... ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐναπόγραφον ἔχων. Angl. Id. 1, 377. Andr. Cret. p. 29. Kall. Adscriptitius, in Basilic. et in Gloss. Gr.-Lat. (ubi additur, Capite census). Justinian. in Nov. 22, c. 17 : Ἐναπογράφῳ δὲ ἀλλοτρίῳ γαμεῖν ἐλευθέραν οὐκ ἔξεστιν. Ducang.]

[Ἐναποδείκνῡμι, s. Ἐναποδεικνύω. Herodot. 9, 58 : Διέδεξαν, ἐπεί σφεας ἔδεε πρὸς τοὺς ἀψευδέως ἀρίστους ἀνθρώπων μάχῃ διακριθῆναι ὅτι οὐδένες ἄρα ἐόντες ἐν οὐδαμοῖσι ἐοῦσι Ἕλλησι ἐναπεδεικνύατο, Celebrabantur interpr. Schweigh. De Polybio id. in Lex. : « Ἐναποδείκνυσθαί τινι τὴν μεγίστην πίστιν, i. q. ἀποδείκνυσθαι, Demonstrare, 1, 82, 9; τὴν εὔνοιαν 10, 34, 10; τὸ γενναῖον τῆς αὐτοῦ προαιρέσεως 27, 15, 4; τὴν ἔχθραν εἴς τινα 3, 12, 4; τὴν μεγίστην ἀσέλγειαν εἴς τινα 8, 14, 1; πᾶσαν αἰκίαν 16, 1, 1; τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν 8, 34, 4. » Cum ἔχθραν et μῖσος conjungit etiam Diodorus. Diog. Epist. 28 ed. Ald.=29 Commel. citat Boiss.]

[Ἐναπόδειχτος, ὁ, ἡ, Manifestus. Athanas. vol. 1, part. 2, p. 922, B : Ἀβλεπτοῦντες δὲ ἐκ τοῦ μίσους παροδεύουσι τῶν προφητῶν τὰ μηνύματα ... καὶ αὐτὰς δὴ τὰς ἐναποδείκτους τοῦ δεσπότου φωνάς· Manifestas, Int. L. D. Demonstrativus. Aristot. Rhet. Al. c. 18 : Ὅρκος ἐστὶ μετὰ θείας παραλήψεως φάσις ἐναπόδεικτος. Wakef.]

[Ἐναποδέομαι, Indigeo, Careo. Constant. Cærim. p. 263, A : Οἱ μὲν γὰρ ἐξ ἄλλων κατὰ χάριν λεγόμενοι (λόγοι) τῆς ἀληθείας πολλάκις ἐναποδέονται. L. Dindorf.]

[Ἐναποδεσμέω, Illigo. Anna Comn. p. 216, 4 : Διά τινων καλωδίων ἐναποδεσμουμένων ταῖς ἐπάλξεσι. L. D.]

[Ἐναποδέχομαι, Accipio, passiva sign. legitur apud Jo. Chrysost. In Genes. vol. 4, p. 447, E : Εἰ τοίνυν ἐκεῖνος (nuntius imperatoris) ἀνθρώπου ἐπαγόμενος γράμματα καὶ χάρτην ἁπλῶς ἐπιφερόμενος, παρὰ πᾶσιν ἐναποδέχεται (Savil. ex aliis codd. ἐπιφ. οὕτω περίβλεπτός ἐστι), πολλῷ μᾶλλον ὑμεῖς ... (debetis Spiritus S. eloquia) μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς ὑποδέχεσθαι.]

[Ἐναποδέω, Illigo. Hippocr. p. 427, 22 : Τὴν χεῖρα ἐναποδῆσαι. Eryxias p. 400, A : Ὅ,τι δέ ἐστι τὸ ἐναποδεδεμένον οὐδεὶς γιγνώσκει.]

[Ἐναποδημέω scripturæ vitium ap. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 4, ubi nunc ἀποδ.]

[Ἐναποδύομαι, Exuo me in. Himer. Or. 17, 2, p. 694 : Ταῖς παλαίστραις ἐναποδύεσθαι· 4, 3, p. 406 : Μουσῶν σταδίοις ἐναποδύεσθαι.]

[Ἐναποζέννῡμι s. Ἐναποζεννύω, Elixo in. Galen. vol. 13, p. 560, A : Κόμην ἐναποζεννύντες ἀψινθίου. Weigel.]

Ἐναποζέω, Galen. in 14 : Ἀψίνθιον ἐναποζέσας, ἐλαίῳ κατήντλησέ ποτε τὸ γόνυ. [Sed hoc est ab ἐναποζέννυμι.]

[Ἐναπόθεσις, εως, ἡ, Collocatio in. Sext. Emp. Pyrrh. hyp. 3, 188, p. 174 : Πῶς οὖν ἐν τῷ ἡγεμονικῷ, πνεύματι κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντι, ἐναπόθεσις γίνεται καταλήψεων καὶ ἀθροισμὸς τοσούτων κτλ.]

[Ἐναπόθετος, ὁ, ἡ, Conditus. Moschop. Περὶ σχεδ. p. 58. Boiss.]

[Ἐναποθησαυρίζω, Repono. Philo vol. 2, p. 406. Schleusner. Euthym. in Ἐναποταμιεύω cit. Boisson. Orig. De orat. 20. Routh. Encom. in depos. zonæ S. Mariæ in Combef. Hist. Monothel. p. 799, C : Ναοῖς ... ἐναποθησαυριζόμενα. L. D. Iambl. V. Pyth. p. 342.]

[Ἐναποθλίβω, Premo ut defluat in. Eumath. Ism. 4, p. 117 : Ἡ δεξιὰ τὸν βότρυν ἐτρύγα, καὶ τῷ στόματι κατὰ ληνὸν παρετίθετο, καὶ τοῖς ὀδοῦσιν ὡς ποσὶν ἐναπέθλιβε. Psellus Opusc. p. 153, 3. Boiss. Hermes Trism. post Joann. Laurent. De mens. p. 330 Roeth. : Τὶ πνευματικὸν ἐναποθλίβεται, Intercipitur, Intus concluditur et continetur. ῑ L. Dind.]

Ἐναποθνήσκω, Immorior, Morior in : τῇ νήσῳ, Morior in insula. Thuc. autem præp. ἐν addidit ex abundanti, 3, [104] : Μήτε ἐναποθνήσκειν ἐν τῇ νήσῳ, μήτε

ἐντίκτειν. At vero ἐναποθνήσκειν ταῖς βασάνοις [ap. Athen. 13, p. 596, F] reddi potest Immori tormentis, Mori inter tormenta. [Dio Cass. 51, 10 extr. : Ἐν τοῖς τῆς Κλεοπάτρας κόλποις ἐναπέθανεν. « Ἐναποθν. ἐν τοῖς καλλίστοις ἔργοις, Polyb. 18, 24, 9; ἐν αὐταῖς ταῖς χώραις 15, 14, 6; ταῖς ὑπεροχαῖς, In honoribus, ib. 35, 5. » Schweigh. Lex. Theophr. H. Pl. 4, 4, 12 : Τοῦτο δὲ (τὸ ὕλημα) εἴ τις φάγοι, ἐναποθνήσκει. Thuc. 2, 52 : Τὰ ἱερὰ νεκρῶν πλέα ἦν αὐτοῦ ἐναποθνησκόντων.]

[Ἐναποθραύω, Frango in. Plut. Crass. c. 25 : Κυλινδουμένους περὶ τοῖς ὀϊστοῖς, ἐναποθραύειν τοῖς τραύμασι, βίᾳ τε πειρωμένους ἐξέλκειν ἠγκιστρωμένας ἀκίδας...]

Ἐναποθωπεύω, Blanditiis delinio in. In VV. LL. exp. Insideo, quod potius diceretur ἐναποθωκέω.

[Ἐναποικίζω, i. q. ἀποικίζω. Boethius Græcus Planudis iv metr. 6, 18, p. 50 ed. Weber. Osann.]

[Ἐναποικοδομέω, Inædifico. Polyæn. 8, 51 : Καὶ τὸν προδότην (Pausaniam) ἐναποικοδομήσαντες διέφθειραν.]

Ἐναποκάμνω, Deficior et frangor animo in. [Joseph. B. J. 3, 6, 1 : Τοῦτο δὲ (τὸ πλῆθος) ἦν τὸ ἀσθενέστερον Γαλιλαίων καὶ ταῖς ψυχαῖς ἐναποκάμνον.]

Ἐναπόκειμαι, Repositus sum in, Insum. Alex. Aphr. Probl. 1, [33] : Ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, Spiritus qui in intestinis est, s. Intestinis inclusus est. [Joseph. A. J. 2, 9, 4 : Μηχανῶνται πλέγμα τι βύβλινον, ἐμφερὲς τῇ κοιτίδι, μέγεθος αὐτῷ ποιήσαντες αὐταρκες εἰς τὸ μετ' εὐρυχωρίας ἐναποκεῖσθαι τὸ βρέφος. Plut. Æm. Paul. c. 14 : Ὑδάτων ἑτοίμων κεκρυμμένων πηγὰς ἐναποκεῖσθαι τοῖς τόποις· Mor. p. 961, C : Τὰς νοήσεις, ἃς ἐναποκειμένας μὲν ἐννοίας καλοῦσι, κινουμένας δὲ, διανοήσεις. « Jo. Chrys. Hom. in S. Jul.; Greg. Thaum. In Annunt. p. 55; Theod. JCon. Epist. p. 240. » Boiss.]

[Ἐναποκείρω, Detondeo. Vita Euthymii in Monum. Coteler. vol. 2, p. 339; Psell. Cant. Cantic. 4, 2.]

[Ἐναποκινδῡνεύω, Periclitor in. Joseph. A. J. 2, 9, 4 : Ἐναποκινδυνεύει, οὐ τῷ παιδὶ μόνον ... ἀλλὰ καὶ αὐτῷ. Dio Cass. 49, 2 : Οὐ μέντοι καὶ ἐναποκινδυνεῦσαι παντὶ τῷ στόλῳ τολμῶντες. Hesych. in Παραβαλλόμενος.]

Ἐναποκλάω, Intus s. Ab interiore parte defringo, Effringo : unde ἐναποκέκλαστο [e Thuc. 4, 34 : Οὔτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα, δοράτιά τε ἐναπ. τῶν βαλλομένων].

Ἐναποκλείω, Intus includo. Ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 53 : Διὰ μέσου τινὸς, λέγω δὲ τῆς ἐναποκλεισθείσης θερμότητος. Basil. M. vol. 2, p. 38, B : Οἱ μὲν ἐπὶ πλείονα χρόνον τῇ κακώσει τῶν δεσμωτηρίων ἐναποκλείονται. Zosim. 1, 39 : Πέρσας μὲν τοῖς οἰκείοις ἐναπέκλεισεν. Schol. Arat. 123. Wakef. Joann. Diac. ad Hesiod. Th. 147; Eust. ad Dion. P. 1, p. 83, 18. L. Dindorf.]

[Ἐναποκλίνω, Inclino, Reclino in. Philostr. Imag. p. 867 : Ἐναποκλίνας ἑαυτὸν τῇ στιβάδι διαναπαύει που. ῑ]

Ἐνἀποκλύζω, Intra (aliquid) abluo, Ad abluendum s. eluendum immergo. [Μόνον οὐχὶ ... ἐναποκλυζόμενον ταῖς φιάλαις τὸ πρόσωπον, Clem. Pæd. 2, p. 181, 28.]

[Ἐναποκρεμάω, Suspendo in. Anna Comn. p. 216, A.]

[Ἐναποκρίνομαι, Insuper respondeo, Ad ea respondeo. Method. p. 298, 324. Kall.]

[Ἐναποκρούω, Repello in. Hesych. presb. Serm. p. 1011, B. Hase.]

[Ἐναποκρύπτω, Illatebro, Gl. Occulto in. Strabo 15, p. 730 : Πύργον οὐ μέγαν, τῷ δάσει τῶν δένδρων ἐναποκεκρυμμένον. Julian. Or. 1, p. 38, C : Τοῖς ὄρεσι τοῖς ἐκεῖ, καθάπερ θηρίον, ἐναποκρύψας τὰς δυνάμεις. Zosim. 4, 48, 3 : Τοῖς ἕλεσιν αὖθις ἑαυτοὺς ἐναπέκρυψαν. Angl. Eustath. Opusc. p. 311, 91 : Οὐ προκαλυπτομένην παραπετάσμασι πτερῶν φθονερῶν, ἃ τὸ κάλλος ἔνδον ἐναποκρύπτουσιν. Jo. Diac. Alleg. p. 467 Gaisf.]

[Ἐναπόκρῡφος, ὁ, ἡ, Occultus in. Epiphan. 1, p. 19, C.]

[Ἐναποκτείνω, Interficio in. Basil. M. vol. 2, p. 2, B : Ὥσπερ γὰρ οἱ ἐν τοῖς ἐγκάτοις τῶν παίδων ζωογονούμενοι σκώληκες φαρμάκοις τισὶ δριμυτάτοις ἐξαφανίζονται, οὕτως ἁμαρτίαν ὑποικουροῦσαν τῷ βάθει ἐναποκτείνει τῇ ψυχῇ ἐπεισελθοῦσα νηστεία. Tzetz. Hist. 3, 998 : Πατάσσων τὴν ἀσπίδα δὲ (equus) ποσὶ τοῖς ἐμπροσθίοις μικροῦ δεῖν ἐναπέκτεινε τὸν Κύπρου βασιλέα.]

[Ἐναποκῡβεύω, Quasi alea ludens periclitor in. Diodor. 16, 78 : Ἐξαπλασίους ὄντας ... ἐπαγγέλλεται νικήσειν, ἐναποκυβεύων ταῖς τῶν μισθοφόρων ψυχαῖς.]

Ἐναποκύω, Vicina partui sum, VV. LL. sine exemplo. [Pario in. Basil. M. vol. 3, p. 582, C : Ἐκ τούτου προτιμότερος αὐτοῖς (piscibus) ὁ Πόντος τῶν λοιπῶν ἐστι κόλπων, ὡς ἐπιτήδειος ἐναποκυῆσαι καὶ θρέψαι τὰ ἔγγονα.]

Ἐναπολαμβάνω, Intercipio, Intercludo. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 153, 46] : Διότι καὶ τῶν ἡμισφαιρίων ἑκάτερον δίχα τέμνον τὸν ζωοφόρον ἓξ ἐναπολαμβάνει ζώδια, Intercludit, Turn. A Bud. exp. etiam ἐναποκλείω, Includo, p. 558. [Plato Tim. p. 84, D : Εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ... ἐναπολαμβάνεται. Aristot. H. A. 6, 37 : Ἐναπολῃφθείσης ἐν ἀγγείῳ. Id. Probl. 11, 44 : Διὰ τί οἱ χασμώμενοι ἧττον ἀκούουσιν; ἢ ὅτι τὸ πνεῦμα ἐναπολαμβάνουσι; 16, 8 : Ὁ ἀὴρ ... ἐναπολαμβανόμενος ἐν αὐτῇ (τῇ κλεψύδρᾳ). Diodor. 16, 12 : Ἐναπελήφθη μόνος τῷ πλήθει, ubi est var. ἐναπελείφθη. Id. 1, 7 : Τὸν μὲν ἥλιον καὶ τὸ λοιπὸν πλῆθος τῶν ἄστρων ἐναπολῃφθῆναι τῇ πάσῃ δίνῃ. ἄ]

[Ἐναπολάμπω, Effulgeo in. Ducang. De invent. cap. S. Joann. p. 240, A. Hase.]

[Ἐναπολαύω, Fruor in. Plut. Mor. p. 824, E : Τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἀσθένειαν, ἧς ἐναπολαῦσαι ἄμεινόν ἐστι τοῖς εὖ φρονοῦσι καὶ μεθ' ἡσυχίας καὶ ὁμονοίας καταβιῶναι.]

Ἐναπολείπομαι, Derelinquor vel Remaneo in. At act. Ἐναπολείπω, Relinquo in. [Xenocr. 58 : Δυσέκνιπτον ἐν ταῖς χερσὶν ἐναπολείπει ποιότητα. Plut. Mor. p. 91, B : Ἡ ἔχθρα συνεισάγουσα τῷ μίσει φθόνον, ζηλοτυπίαν, ἐπιχαιρεκακίαν, μνησικακίαν ἐναπολείπει, et alibi.]

Ἐναπόλειψις, εως, ἡ, simpl. exp. Reliquiæ. [Theophrast. De sens. 62 : Διαφέρειν τὴν θέσιν καὶ τὴν ἐναπόλειψιν τῶν κενῶν τοῦ σκληροῦ καὶ μαλακοῦ καὶ βαρέος καὶ κούφου. Plut. Mor. p. 134, C : Ὅθεν ἡδοναὶ ... λαμβάνουσιν αὐτοὺς, διατάσεις δὲ καὶ πληγαὶ πόρων καὶ πνευμάτων ἐναπολείψεις διαδέχονται, μὴ περιμένουσαι τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγὰς, ἀλλ' ἐπιπολάζουσαι τοῖς σώμασιν, ὡς ὑπεράντλοις σκάφεσιν κτλ.]

[Ἐναπολήγω, Desino in. Voc. frequentissimum ap. Gregor. Nyss., velut t. 1, p. 132, D; 268, B. 547, D : Τό τε ἀγαθὸν τὸ ἐν ἡμῖν καὶ τὸ κακὸν ταῖς διαδοχαῖς ἀλλήλων ἐναπολήγει, Ita desinunt ut sibi invicem succedant. Item t. 2, p. 372, C; 586, C; 1024, C, aliisque multis ll. Hase.]

Ἐναπόληψις, εως, ἡ, affertur e Theophr. [C. Pl. 2, 9, 3 (?). Fr. 3 De igni § 68 : Ἀὴρ γάρ τις ὁ ψοφῶν κατὰ τὴν ἐναπόληψιν] pro Interclusio, Cohibitio, Conclusio, Bud. [Eust. Opusc. p. 195, 64 : Τοὺς θαλατσίους ἀφροὺς, μηδὲν ὄντας ἀλλ' ἢ λεπτοῦ τινος πνεύματος ἐναπόληψιν.]

[Ἐναπολῐθόω, Lapideum facio. Psellus In Cant. Cantic. 2, 11.]

[Ἐναπολιμπάνω, i. q. ἐναπολείπω. Niceph. Blemm. p. 100.]

[Ἐναπόλλῡμι, s. Ἐναπολλύω, Perdo in. Xenoph. H. Gr. 3, 1, 4 : Νομίζοντες κέρδος τῷ δήμῳ, εἰ ἀποδημοῖεν καὶ ἐναπόλοιντο. Amphiloch. p. 165 citat Kall.]

[Ἐναπολογέομαι, Defendo, Purgo me in. Æschin. C. Tim. p. 17, 18 : Παραδίδωμι τὴν εἰς ἐμαυτὸν τιμωρίαν ἐναπολογήσασθαι τῇ πόλει πρὸς τοὺς Ἕλληνας.]

[Ἐναπολούω, Abluo in. Athen. 2, p. 43, A : Οὕτως ἐστὶ λιπαρὰ τὰ ὕδατα ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολουμένους (unus -λουομένους) ἐλαίου. Schol. Eur. Phœn. 222 Matth. Const. Manass. Amat. 9, 70 : Αὐτοῖς ἐναπελούθη τοῖς τῶν Χαρίτων νάμασι, cit. Boiss.]

[Ἐναπόλῡτος, ὁ, ἡ, Absolutus. G. Lecapen. in Gramm. apud Matth. Lectt. Mosq. vol. 1, p. 62 : Τὸ διατελῶ καὶ τὸ τυγχάνω ἔστι μὲν καὶ μετὰ μετοχῆς, ἔστι δὲ καὶ ἐναπόλυτον. Boisson.]

[Ἐναπόμαγμα, τὸ, Impressa imago. Hermias Schol. in Plat. Phædr. p. 69 : Ὁ δὲ Φ., ἅτε ἔξω τοῦ τείχους τῶν αἰσθητῶν δηλαδὴ προῃρημένος ὁδεύειν, τὴν βίβλον ἐπ' ἀριστερᾶς ἔχων καὶ τὰ ἐναπομάγματα τῆς αἰσθήσεως.]

[Ἐναπομᾰραίνομαι, Marcesco in, Flaccesco in. Matthæi Med. p. 200 : Τὸ δὲ ἐναπομαραίνεται τῷ ἐλαίῳ καὶ τὴν δύναμιν ἀφίησιν εἰς αὐτό.]

Ἐναπομάσσω, s. Ἐναπομάττω, q. d. Intra (aliquid) imprimo, vel In aliquo imprimo. Cujus signif. exemplum habuisti in Ἔκμαγεῖον. Et pass. voce pro eod., ut ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην Basil. ap. Bud. p. 655. [Plut. Mor. p. 3, F : Καθάπερ γὰρ σφραγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς· 99, B : Τὸν δὲ (σπόγγον) προσ-

πεσόντα θαυμαστῶς ἐναπομάξαι καὶ ποιῆσαι τὸ δέον (spumam equi in pictura). Achill. Tat. 5, 13 : Ἐναπομάττεται τῷ τῆς ψυχῆς κατόπτρῳ. Schol. Aristoph. Ach. 843. « Jo. Chrysost. vol. 6, Hom. 27, p. 226 Sav. : Καὶ ἦθη καὶ ῥήματα γυναικεῖα εἰς τὴν ἑαυτῶν ἐναποματτόμενοι ψυχήν. Idem verbum Hemst. feliciter restituit Alciphroni Ep. 3, 44, ubi leg. docuit : Τὰς μὲν Χάριτας ἐναπομάττεσθαι χεῖρας αὐτῷ, Gratias manus in eo homine abstersisse : v. Wagn. p. 140 et Jacobs. ad Anth. vol. 2, part. 1, p. 392. » Creuzer. ad Plotin. De pulcr. p. 258. || Unde adv. Ἐναπομεμαγμένως, ap. Sext. Emp. l. in Ἐναπεσφραγισμένως cit.]

Ἐναπομένω, Permaneo in. Greg. Naz. : Ἐναπομένης τοῖς ὁρωμένοις, Subsiste et permane in iis quæ oculis cernuntur. [Heliod. 1, 15 : Εἰ δὲ ἐναπομείνειεν, ὃ μὴ γένοιτο, δεύτερος ἔσται, φασὶ, πλοῦς. Cod. Venet. ἐπιμείνειεν. Boiss. Clem. Alex. Strom. 1, p. 332 : Ἐνδιατρίβειν καὶ ἐναπομεῖναι τῇ κοσμικῇ παιδείᾳ. Hemst. Dionys. Areop. De div. nom. 2, p. 319, D : Καθαρὸν ἕξει καὶ σαφῆ καὶ ἐναπομένοντα τὸν τύπον. Eust. Opusc. p. 189, 59 : Οὐχ ὥστε μὴν καὶ ἐναπομεῖναι καὶ νεκρὶ- B μαῖον εἶναι. Alia constr. ἐναπομένειν πρὸς τὴν ὁρμήν, quod Impetere detrectent, vertit Int., Mauric. Strateg. p. 73. L. Dind.]

[Ἐναπόμιξις, εως, ἡ, Demissio. Theophr. C. Pl. 6, 3, 1 : Ὅτι δ' ἐναπομίξει πως ὁ χυμὸς καὶ ἡ ὀδμὴ, καὶ ἐκ τῶνδε φανερόν. Οὐδὲν γὰρ φαίνεται τῶν ἁπλῶν ἔχειν χυμὸν οὐδ' ὀδμὴν, ἐὰν μὴ λάβῃ μῖξιν (μίξει gigni χυμὸν bis dicit etiam in seqq.)· 2 : Ἅμα δὲ καὶ οὐκ ἄλογον, εἴπερ τῇ τοῦ γεώδους ἐναπομίξει γίνεται χυμός. Sed v. Ἐναπόμορξις.]

[Ἐναπομόργνῡμι.] Ἐναπομόργνυμαι, Imprimo, Inuro. Synes. Joanni [Epist. 44 extr.] : Θιγγάνων γὰρ ἡμῶν ἐναπομόρξῃ τὴν προστροπὴν, Nos enim tangens, inures piaculum; vel, ut Bud. interpr. liberius : Si enim me tangeres, contagione reatus me inficeres et contaminares. [Porphyr. ap. Stob. Ecl. phys. 1, 52, p. 1040 : Ἐκ τῆς προσπαθείας ἐναπομόργνυται τύπος τῆς φαντασίας εἰς τὸ πνεῦμα.] || Abstergo, Detergo. Nam ἐναπομόργνυσθαι exp. non solum ἐναποτυπῶσαι et ἀναμάττεσθαι, sed etiam ἀποψήσασθαι ex Polluce [6, 92]. Suidæ autem ἐναπομόργνυσθαι est ἐναποψῆσαι et ἐναπομάττειν in quodam loco Aristoph. [Ach. 843.] Sed et ἐναπομόργνυσθαι alicubi esse vult i. q. ἐναποτίθεσθαι. [Apsines in Rhett. Gr. Ald. vol. 1, p. 718 : Ταῦτα ἀπεργάσεται τὸ μεμνῆσθαι κινουμένης ἀεὶ καὶ βάθος λαμβανούσης διὰ τῆς κινήσεως τῆς ἐναπομορχθείσης φαντασίας εἰς τὴν τῆς ψυχῆς ὑποδοχήν. Walz.]

Ἐναπόμορξις, εως, ἡ, Abstersio s. Detersio in, qua videlicet aliquid in aliud detergitur. Theophr. H. Pl. 6, 1, [1] : Χυλὸς [χυμὸς] μὲν, ἡ τοῦ ξηροῦ καὶ γεώδους τῷ ὑγρῷ ἐπαπόμορξις· ἢ [ἡ] τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ διήθησις. Ubi tamen sunt qui leg. putent ἐναπόμιξις. [Ita cod. Urbinas a pr. manu, ut videtur. Nunc ἐναπόμορξις cum aliis. Quod restituendum etiam l. in Ἐναπόμιξις cit.]

[Ἐναπομορφόω, Deformo. Const. Porphyrog. De imagg. Edess. p. 76. Boiss.]

[Ἐναπομύσσομαι s. Ἐναπομύττομαι, Emungor in. Plut. Mor. p. 1128, B : Ἐναπομύττεσθαι ταῖς παροψίσιν.]

[Ἐπαπονεκρόω, Occido in. Basil. vol. 1, p. 285, A.]

Ἐναπονίζω, Abluo in : cujus pass. [med. Abluo me] affertur ex Herodoto [1, 138 : Ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι οὔτε ἐμπτύουσι, οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται· 2, 172 : Ποδανιπτὴρ, ἐν τῷ ... τοὺς πόδας ἑκάστοτε ἐναπονιζέατο. Aor. Pausan. 9, 30, 8 : Τὰς γυναῖκας ἐναπονίψασθαί οἱ (fluvio) θελῆσαι τὸ αἷμα. Cit. Wakef. Verbale Ἐναπονιπτέον, Pollux 10, 77. Idem 76 citat locum Polyzeli, qui habet verbum ἐναπονίψεις.]

[Ἐναποξέω, Abrado in. Theod. Prodr. Rhod. 4, p. 177 : Οὕτως ἐναπέξεστο πρὸς κάλλος τόσον ἡ συνθρυβεῖσα φιάλη. Elberl.]

[Ἐναποξύω, idem q. ἐναποξέω. Clem. Al. Strom. 6, 15, p. 800 : Εἶτα ἐναποξύεται τὸ στέλεχος κατ' ὀφθαλμὸν ἴσον τῇ περιγραφῇ. ῡ]

[Ἐναποπᾰτέω, Ventrem exonero in. Aristoph. Pac. 1227 : Ἐναποπατεῖν γάρ ἐστ' ἐπιτήδειος πάνυ (thorax).]

[Ἐναποπήγνῡμι, Infigo. Athan. vol. 1, p. 548 ed. Commel. Kall.]

[Ἐναποπλέω, Enavigo in. Constant. Adm. imp. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 60, D : Ῥίπτοντες αὐτὰ (τὰ μονόξυλα) εἰς τὸν ποταμὸν ... εἰσέρχονται καὶ αὖθις ἐναποπλέουσιν. L. Dindorf.]

[Ἐναποπλήττω, Percello. Greg. Nyss. t. 2, p. 1079, B : Ἐγὼ δὲ τούτοις ἐναποπλαγεὶς τὴν διάνοιαν. Hase.]

[Ἐναποπλύνω, Abluo in. Aristot. De sensu c. 4 : Οἱ ἐναποπλύνοντες ἐν τῷ ὑγρῷ τὰ χρώματα. L. D. Pausan. 3, 25, 5 : Μεμιασμένην ἐναποπλύνασα ἐσθῆτα. Wakef. Eust. Opusc. p. 194, 77 : Τὸν ὅμοιον ἐκματτομένη χυμὸν ἐναποπλυνόμενον στέγει ἑαυτῇ· 308, 40 : Καὶ τὴν ὀπώραν ταύτην ἐναποπλύνεσθαι λέγεις εἰς ὡραϊσμόν. ῡ]

Ἐναποπνέω, εὔσομαι, Expiro in, Immorior. Gaza ἐναποπνεῖν σπουδῇ dixit pro eo quod Cic. De sen. In studio mori. Similem usum habet ἐναποψύχειν ap. Eust. [Diodor. 13, 5 : Ὅπως ταῖς πατρῴαις οἰκίαις ἐναποπνεύσωσι. Lucian. Harmon. c. 2 : Ὅτι τοπρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμψυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, In ipsam quasi tibiam exspiravit, Gesn. Marc. Antonin. 5, 4 : Ἐναποπνεύσας τούτῳ, ἐξ οὗ καθ' ἡμέραν ἀναπνέω. Plut. Cor. c. 33 extr. : Κομίζετε πρὸς ἐκεῖνον (nos, matrem et uxorem), εἰ μηδὲν ἄλλο, ταῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἱκεσίαις ἐναποπνεῦσαι δυναμένας.]

[Ἐναποπνίγω, Suffoco in. Athen. 7, p. 325, D : Ἐὰν ἐναποπνιγῇ τρίγλη ζῶσα ἐν οἴνῳ. Hemst. Ἐναποπνιγεῖσαι, de muscis unguento suffocatis, Greg. Naz. Or. 53, p. 763. Strong. Euseb. H. E. p. 165. Kall. Eumath. Ism. 4 extr., p. 146 : Καὶ ὁμοῦ κατακλύσαν (τὸ δάκρυ) τοὺς λογισμοὺς ἐναπέπνιξε. Boisson. Iamblich. ap. Phot. Bibl. p. 244 : Ὁ μηνυτὴς ἐναποπνίγεται τῷ ποταμῷ. Tzetz. Hist. 4, 379 : Εἰς τὸν ῥηθέντα ποταμὸν συρεὶς ἐναπεπνίγη. Eust. Opusc. p. 177, 68 : Τούτοις δὲ ἐναποπέπνικται. ῑ]

[Ἐναποπτύω, Evomo in. Germ. Cpolit. Orat. p. 439, B Grets. Hase.]

[Ἐναπορέω vox suspecta ap. Polyb. 29, 11, 6 : Βραχὺν χρόνον ἐναπορήσας. « Alias ἐπαπορεῖν amat. » Schweigh.]

[Ἐναπορρήγνῡμι, Abrumpo in. Theod. Prodr. De sapientia p. 11, F; Vita S. Abercii inedita. Boiss.]

[Ἐναπορρίπτω, Dejicio in, Jaculor in. Diosc. Parab. 1, 71. Philostorg. Hist. Eccl. 7, 15, p. 520, 21 : Οἱ δὲ πλεῖστοι τῶν ἱστορούντων εἰς τὸν κύριον ἡμῶν ... ἑκάτερον γράφουσιν ἐναπορρῖψαι (τὸ αἷμα). Euseb. H. E. p. 298 citat Kall. « Hoc verbo eleganter utitur Phot. Bibl. cod. 191, ut significet Prudentem et scitam negligentiam illam, qua scriptor orationem suam ita ornat, et virtutibus quibusdam dictionis instruit, ut tamen, qui legant, non possint studii et artificii vestigium deprehendere. Contrarium est τὸ ἐπιτηδεύειν, τὸ ἐπιτήδευμα. Locus Photii ita se habet (p. 154, 6) : Τὸ ἐμφατικὸν ὥσπερ ἐναπορρίπτει, μηδεμίαν ἐναφιεὶς ἐπιτηδεύματος ἔννοιαν. » Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐναποσβέννῡμι, s. Ἐναποσβεννύω, Exstinguo in. Heliodor. 1, 15 : Ἐναπεσβέσθη τὰ τῆς ἐπιθυμίας. Jo. Lydus De ostentis p. 54. Boiss. Aristot. Meteor. 2, 8 med. : Τὸν ψόφον ἐναποσβεννυμένου (τοῦ πυρὸς) καὶ τὴν σίξιν. Cassii Probl. 31 : Τοῦ αἵματος ἐναποσβεννυμένου. Geopon. 7, 12, 8. Verbale Ἐναποσβεστέον, Clem. Alex. Pæd. 1, 7, p. 204. Kall.]

[Ἐναποσημαίνω, Imprimo. Plutarch. Cim. c. 2 : Ἐναποσημαίνειν τῇ ἱστορίᾳ. Clem. Alex. Strom. 6, p. 792 : Καθάπερ τῷ Μωυσεῖ ... ἐπίχροιά τις ἐπεκάθιζε τῷ προσώπῳ δεδοξασμένῃ, οὕτω καὶ τῇ δικαίᾳ ψυχῇ θεία τις ... δύναμις ... ἐγχριμπτομένη, οἷον ἀπαυγάσματος νοεροῦ καθάπερ ἡλιακῆς ἀλέας ἐναποσημαίνεταί τι. Philostr. Imag. 2, p. 836 : Τὴν ἁρμονίαν τῶν ὀρῶν ἐναπεσημήνατο τοῖς τμήμασιν.]

[Ἐναποσκηπτικὸς, ἡ, ὸν, Ingruens. Cassius Probl. 15, πυρετὸς, opp. ἀναξηραντικῷ.]

[Ἐναποσκήπτω, Irrumpo, Ingruo. Orig. 3, p. 474. Angl. Cassii Probl. 30 : Ἐναποσκηπτούσης τῆς φλεγμονῆς.]

[Ἐναπόσκηψις, εως, ἡ, Bekk. An. p. 455 (?). Kall.]

[Ἐναποσκιῤῥόω, Induro in. Jo. Chrys. Or. in Dav. et Saul. 1, vol. 8, p. 10 : Ὅταν χρονία τις καὶ σκληρὰ φλεγμονὴ τοῖς σώμασιν ἐναποσκιῤῥωθεῖσα τύχοι. Seager.]

[Ἐναποσκοπέω, Intueor. S. Gregentius fol. 195, A.]

[Ἐναποσμήχω, Penitus abstergeo. Jo. Chrys. vol. 7, p. 691 : Τοιαῦτα ἐπιτιθέτω τὰ φάρμακα πρότερον ... οἷα

τὴν τῆς ἁμαρτίας φύσιν ἐναποσμήχειν δύναται. Seager. Est simpliciter, In quibus abstergeri possit.]

[Ἐναποστάζω, Destillo in, Stillo. Liban. vol. 4, p. 582, 4 : Αἱ χεῖρες τοῦ λύθρου ἐναποστάζουσι. Hemst. Phot. Bibl. cod. 128, p. 96, 1 : Μέλος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανοῦς ᾠδῆς τοῖς ὠσὶν ἐναποστάζειν τῶν ἀκροατῶν.]

[Ἐναποστηρίζομαι, Innitor. Hippocr. De rat. vict. p. 397, 39 : Ὁκόταν ... ἐς τὴν γλῶσσαν ἐναποστηρίζωνται (venæ). Jo. Stob. Ecl. phys. 1, 26, p. 528 : Διογένης κισηροειδῆ τὸν ἥλιον, εἰς ὃν ἀπὸ τοῦ αἰθέρος ἀκτῖνες ἐναποστηρίζονται, Infiguntur.]

[Ἐναποστίλβω, Intus splendeo s. niteo. Jo. Chrys. Ad Theodor. 1, vol. 6, p. 60, 44 : Οὗτος ἁγιώτερος ἐκείνου ὁ ναός· οὐδὲ γὰρ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, ἀλλὰ τῇ τοῦ πνεύματος ἐναπέστιλβε χάριτι. Seager. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 428, 3 : Ὀρνίθων πτερὰ, οἷς τὸ φαιὸρὸν ἐπήνθει καὶ τὸ διαυγὲς ἐναπέστιλβε. Boiss.]

[Ἐναποσφάττω, Obtrunco in. Joseph. B. J. 5, 13, 1 : Ὁ μὲν οὖν ἐν ὄψει φονευθεῖσιν ἐναπεσφάγη τοῖς παισίν. Cod. ἐπεσφάγη. Leo Diac. 6, 12 extr. : Ὁ Σκύθης, ἅμα τῷ ἵππῳ κατενεχθεὶς, ... ἐναποσφάττεται.]

[Ἐναποσφηνόω, Impingo veluti cuneum. Jo. Chrys. Hom. 25, vol. 5, p. 153, 11 : Ὅταν μέλλωσι (medici) σεσηπότα τέμνειν μέλη ἢ λίθους τοῖς πόροις ἐναπεσφηνωμένους ἐξέλκειν. Seager.]

[Ἐναποσφίγγω, Astringo, Constringo. Athan. Append. 95. Kall. Eust. Opusc. p. 167, 14 : Σύμβολον γέγονεν εἱρκτῆς μὲν τὸ στενὸν ὁδοῦ, ἣν ἔτριψας, πόνοις σεαυτὸν ἐναποσφίγγων εἰς ἀρετήν.]

[Ἐναποσφραγίζω, Exprimo in, Imprimo. Joseph. De Macc. c. 15, p. 515 : Ὦ τίνα τρόπον ἠθολογήσαιμι φιλότεκνα γονέων πάθη, ψυχῆς τε καὶ μορφῆς ὁμοιότητα εἰς μικρὸν παιδὸς χαρακτῆρα θαυμάσιον ἐναποσφραγίζοντα. Achill. Tat. 5, 13 : Ἡ τοῦ κάλλους ἀπορροὴ δι' ἀφανῶν ἀκτίνων ἐπὶ τὴν ἐρωτικὴν ἑλκομένη καρδίαν, ἐναποσφραγίζει κάτω τὴν σκιάν. Medio, Mihi imprimo, Clem. Al. Protr. p. 84 : Ἐναποσφραγισαμένους τῇ ψυχῇ· Str. 2, p. 240; 7, p. 857 extr. Cum ἐναπομάττειν et ἐναποτυποῦν conjunctum ap. Diog. L. 7, 46, 50, Sext. Emp. p. 723, 20, indicat Hemst. « V. annot. ad Plotin. Enn. 3, 6, 3, p. 306, C. » Creuzer.]

[Ἐναποσφράγισμα, τὸ, Impressum sigillum. Clem. Al. Str. 2, p. 487 : Τὰ πάθη ... εἶναι ... οἷον ἐναποσφραγίσματα τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, πρὸς ἃς ἡ πάλη ἡμῖν. Hemst.]

[Ἐναποσφραίνω, Synes. p. 145, ut leg. videtur pro ἐναποφρ. Angl.]

[Ἐναποσώζω, Conservo in. Theod. Prod. in Notit. Mss. vol. 8, p. 118 extr. : Ἡ παρειὰ ... ταῖς εἰσοχαῖς καὶ κοιλίαις τῆς ἀρχαίας ὤχρας τὸ πλέον ἐναποσώζουσα. Boiss.]

[Ἐναποτᾰμῐεύω, Recondo in. Euthym. Zig. in Matthæi Lect. Mosq. vol. 1, p. 12 : Τὸ γλωσσόκομον δὲ ἦν βαλάντιον ἐν ᾧ τὰ προσαγόμενα χάριν τῶν πενήτων ἐναπεθησαυρίζοντο. Ὢν δὲ βαλαντιοφύλαξ (Judas) ἐβούλετο καὶ τὸ τίμημα τοῦ μύρου ἐναποταμιευθῆναι τῷ βαλαντίῳ, ἵνα δύναιτο κλέψαι. Boiss.]

[Ἐναποτάσσω, Impono. Constant. Logoth. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 738, 6 : Ἄλλον ἑαυτὸν ἅπασιν ἐναποτεταχώς. Hase.]

[Ἐναποτείνω, Extendo. Schol. Thuc. 5, 85 : Συνεχοῦς ῥήσεως γινομένης καὶ ἐναποτεινομένου λόγου. Mendham. Orig. C. Cels. 348. Angl.]

Ἐναποτελέω, Perficio s. Efficio in; aliis Efficio, Reddo, ex Alex. Aphr. Probl. 1, [134 : Ἱρὸς τὸ ποιὸν καὶ ποσὸν τῆς φωνῆς... καὶ τὸ ποιὸν καὶ τὸ ποσὸν τοῦ ἤχου ἐναποτελεῖται. Villois. Anecd. vol. 2, p. 182, quod exhibuerat, Ὅθεν καὶ ἕως νῦν ῥάπτας φαμὲν τοὺς τὰ διεστῶτα καὶ διερρηγμένα ἱμάτια εἰς ἓν συνάγοντας καὶ ὑγιές τι ἐναποτελοῦντας, Bekk. Anecd. p. 766, 22, scripsit ἓν ἀποτ. Angl.]

[Ἐναποτέμνω scriptura vitiosa ap. Strab. 2, p. 127, a Wakef. cit.]

[Ἐναποτήκω, Liquefacio in. Galen. vol. 13, p. 40 : Ἐναποτήξαντες αὐτῷ (τῷ ἐλαίῳ) χήνειον στέαρ.]

Ἐναποτίθημι, Depono in. Bud. ἐναποτίθεμαι interpr. Ibi depono et relinquo : afferens e Galeno 11 Meth. Med., de caroticis : Ἰσχυρὰν δὲ καὶ δύσλυτον ἐναποτίθεται ψύξιν ἐν τῷ κάμνοντι, i. e., inquit, ἐγκαταλιμπάνει. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 569, 13 : Οὐ προσήκειν τὴν ὀργὴν εἰς ἀναίσθητον σῶμα ἐναποτίθεσθαι. Dio Cass. 73, 10 : Τὰ ξίφη ἐς τοὺς κουλεοὺς ἐναπέθοντο.]

[Ἐναποτίκτω, Pario in. Theoph. Sim. Hist. p. 29; Jo. Climac. p. 184. Boiss. Var. script. ap. Thucyd. 3, 194, sed falsa. Figurate Photius cod. 125, p. 94, 28 : Κατὰ τῆς ἀϊδίου κινήσεως, ἣν Ἀριστοτέλης δεινότητι λογισμῶν ἐναπέτεκεν. L. Dind.]

[Ἐναποτιμάω. Demosth. p. 1253, 9 : Τὸν δὲ Μάνην, δανείσας ἀργύριον Ἀρχεπόλιδι τῷ Πειραιεῖ, ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν αὐτῷ ἀποδοῦναι ὁ Ἀρχέπολις οὔτε τὸν τόκον οὔτε τὸ ἀρχαῖον, ἅπαν ἐναπετίμησεν αὐτῷ, In æstimationem accepit, *a pris en payement*, interpretatur Vales. ad Harpocrat. s. Ἐνετιμᾶτο, p. 60. Sed hoc esset ἐναπετιμήσατο. Activum autem est Loco pecuniæ in rationem referendum do. Pass. Dio Cass. 41, 37 : Τὰ ἐνέχυρα πρὸς τὴν ἀξίαν ἐναποτιμηθῆναι ἐκέλευσε.]

Ἐναποτίω [Ἐναποτίνω], Persolvo in. [Aristoph. Av. 38 : Αὐτὴν μὲν οὖν μισοῦντ' ἐκείνην τὴν πόλιν τὸ μὴ οὐ μεγάλην εἶναι φύσει κεὐδαίμονα καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.]

Ἐναποτύπόω, Imprimo, i. q. ἐναπομάττω. [Hierocles p. 300. Wakef. Euseb. H. E. 90. Plut. Mor. p. 3, E : Καθάπερ σφαγῖδες τοῖς ἁπαλοῖς ἐναπομάττονται κηροῖς, οὕτως αἱ μαθήσεις ταῖς τῶν ἔτι παιδίων ψυχαῖς ἐναποτυποῦνται. Verbale Ἐναποτυπωτέον, Clem. Alex. Pæd. 3, 11, p. 289, 9. Kall.]

[Ἐναπουρέω, Immingo, Philostorg. H. E. 7, 10, p. 517, 34 : Τῷ θυσιαστηρίῳ ἐνασελγαίνων ἐναπούρησε. M. D. M.]

[Ἐναποφαίνω, vitiosa scriptura ap. Liban. vol. 4, p. 182, 23 : Πολὺ εὐτυχέστερος ἡμῶν ... ἐναπέφηνεν. Sed ibi legendum ἀναπέφηνε. Hemst. Inter eadem variatur ap. Ælian. N. A. 13, 6.]

[Ἐναποφέρω, Perfero in. Anon. De invent. cap. S. Joann. Actt. SS. Junii t. 4, p. 734, 54 : Τῇ βασιλίδι (ad regiam urbem) δῶρον ἀξιόθεον ταύτην ἐναποφέρουσιν. Hase.]

[Ἐναποφράττω, Obstruendo includo. Constant. Porphyrog. De admin. Imp. C. 28, p. 1000. Boisson.]

[Ἐναποφῡσάω, Const. Manass. Chron. p. 96 (?). Boiss.]

[Ἐναποχέω, Infundo. Schol. Lucian. Lexiph. c. 3, p. 325. Ἐναποχέομαι, med. Effundo, Phot. C. Manich. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 263 : Ὅσοι τὰς παλαμναίους χεῖρας κατὰ ... ἐπανετείναντο καὶ ὅσοι κατ' ἐκείνων ... τὴν αἱμοβόρον λύσσαν ἐναπεχέαντο.]

[Ἐναποχράομαι, Abutor in. Demosth. p. 218, 4 : Ἀλλ' εὐτυχοῦσιν, ὅτι ἐναποχρῶνται τῇ ὑμετέρᾳ ῥᾳθυμίᾳ.]

[Ἐναποψάω, Abstergeo in. Schol. Aristoph. Ach. 843 in Ἐναπομάσσω cit.]

Ἐναπόψησις, εως, ἡ, q. d. Abstersio. [Favor. p. 77.]

Ἐναποψύχω, Flatum emitto in, Flatum et crepitum ventris emitto in. Hesiod. Op. fin. : Μηδ' ἐπὶ κρουνάων οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι, Μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὕτοι λώϊόν ἐστι. Ubi tamen quidam interpr. Excrementa ventris ejicias in fontes, s. Incaces, ἐναποπάτει. Ita enim et Moschop. accipit, et Proclus, qui tamen ἀποψύχειν exp. non solum ἀφοδεύειν, sed etiam ἀποπνευματίζειν : nec non ἀναψύξεως χάριν τοῦ σώματος τοῖς ποταμίοις ῥεύμασιν ἵστασθαι, nec non ἀποπλύνειν vel ἀπονίπτειν. || Porro ut ἀποψύχειν, ponitur interdum pro ἀποπνεῖν, Expirare s. Efflare animam, ita ἐναψύχειν, pro ἐναποπνεῖν, Expirare et efflare animam in, i. e. ἐναποθνήσκειν, Immori. Cujus verbi usum imitans Bud. dixit, Ἐναποψύξαι δέδοκταί μοι καὶ τούτοις, Decrevi et his immori. [Inscr. epigr. Polyæni Anth. Pal. 9, 1 : Εἰς δορκάδα, ἣν ἐθήλασεν ὄφις, ὅθεν πιὼν ὁ νεβρὸς ἐναπέψυξεν. Legitur etiam in l. Dioclis incertæ scripturæ in Matthæi Med. p. 35 : Ἐφθὰ δὲ ὅταν γένηται, ζεόντων ἔτι τῶν ὑγρῶν ἐξαίρειν (l. ἐξαιρεῖν) ἐκ τῶν ἀγγείων καὶ μὴ βρέχειν ἐναποψυχομένοις.]

Ἐνάπτω, Alligo, Adalligo. Item Illigo. Suid. ἐνάπτοντες exp. ἐκδεσμοῦντες, Alligantes, in hoc l. : Τὰς σχεδίας εἰς τὰ περὶ τὸ χεῖλος πεφυκότα τῶν δένδρων ἐνάπτοντες. [Xenoph. Ven. 6, 8 : Εἰς δὲ τὸν περίδρομον ἐναπτέτω λίθον. Schweigh. Lex. Polyb. : « Εἰς τὰ δένδρα ἐνάπτοντες τὰ ἐπίγυα, 3, 46, 3, ubi alii ἀνάπτοντες. Ῥύματα ταῖς σχεδίαις ἐνῆψαν, ib. 5. » Plut. Mor. p. 550, D : Πάντων καλῶν ὁ θεὸς ἑαυτὸν ἐν μέσῳ παράδειγμα θέμενος, τὴν ἀνθρωπίνην ἀρετὴν, ἐξομοίωσιν οὖσαν ἀμωσ-

γέπως πρὸς αὐτὸν, ἐνδίδωσι τοῖς ἕπεσθαι θεῷ δυναμένοις.] Basil., de vipera illa cujus mentio fit Act. Apost. : Οὐχ' ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις, οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, Quum se illigasset Paulo. Ἐνάπτειν Bud. exp. etiam Innectere, Committere, Adjungere. [Insero. Nicomach. Harmon. p. 9 : Παρέθηκεν ὄγδοόν τινα τόνον μεταξὺ μέσης καὶ παραμέσης ἐνάψας.] || Et pass. Ἐνάπτομαι pro Alligor, Annector. Item Committor, Coagmentor : unde, Θώρακος κύτει ἐνημμένῳ, Aristoph. [Pac. 1225], Commisso, Coagmentato. [Ὑποδήματα σπαρτίοις ἐνημμένα, Athen. 5, p. 220, B. Hemst.] || Est ἐνημμένος et Indutus; ut ap. Eund. [Nub. 72, Eccl. 80] : Διφθέραν ἐνημμένος. [Ran. 430 : Λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον· Av. 1250 : Παρδαλᾶς ἐνημμένους. Herodot. 7, 69 : Αἰθίοπες δὲ παρδαλέας τε καὶ λεοντέας ἐναμμένοι. Strab. 15, p. 719 : Ἐνημμένους νεβρίδας ἢ δορκάδων δοράς.] Sic et ἐνῆπται ap. Lucian. [Herc. c. 1] : Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος. [Δορὰς παρδαλίων ἐνῆπτο τοῖς ὤμοις, Philostr. Her. p. 724, 36. Hemst. Cornut. N. D. c. 27 : Νεβρίδα αὐτὸν ἐνῆφθαι.] Sed et ἐναψάμενος ead. signif. ap. [Aristoph. fr. Danaïd. ap. Athen. 2, p. 57, A : Ὁ χορὸς δ' ὠρχεῖτ' ἂν ἐναψάμενος δάπιδας καὶ στρωματόδεσμα· Perictyon. Stob. Fl. vol. 3, p. 118 : Ἄστρων τὰ οὐρανὸς ἐναψάμενος ἀμφιχορεύει·] Eund. [Timon. c. 6] : Ἐναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν. [Alciphr. Ep. 3, 70; Dio Chrys. vol. 1, p. 231, et passim; Diog. L. 5, 21 (?). Wakef. Eurip. Ion. 1491 : Παρθένια δ' ἐμᾶς ματέρος σπάργαν' ἀμφίβολά σοι τάδ' ἐνῆψα (ἀ'νῆψα), Indui. Seager. Πήρας ἐνημμένης αὐτῷ, Philostr. Imag. p. 867. Alia Wessel. ad Diodor. 1, 11. Cum ἀνάπτεσθαι confunditur Anth. Pal. 6, 172, 4 : Κισσωτὴν στέρνοις νεβρίδ' ἀναπτομένη. || Metaph. Eudocia p. 29 : Ἔφερε γὰρ αὐτὴν, φασὶν, ἐναπτόμενος εἰς μνήμην.]

Ἐνάπτομαι, Tango, Attingo. Aristot. Metaph. 1, [7, ubi ἡμμ.] : Οὗτοι δὲ δὴ πάντες τῆς τοιαύτης αἰτίας ἐνημμένοι εἰσὶ, pro Attigerunt hujusmodi genus causæ. Et paulo post, ἥψαντο pro eodem dicit, Οὗτοι μὲν οὖν ταύτης τῆς αἰτίας ἥψαντο μόνον. Bud. [Polyb. 16, 15, 5 : Τοὺς πολεμίους τὰς πεντήρεις ἐνάψασθαι. Scrib. ἀνάψασθαι. Idem vitium Diod. 14, 64 exemit Wessel. L. D. Sext. Emp. Adv. phys. 9, 63, p. 566 : Πάρεστι τὴν ποιητικὴν ὁρᾶν μηδὲν μέγα μηδὲ λαμπρὸν ἐκφέρουσαν, ἐν ᾧ μὴ θεός ἐστιν ὁ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ κράτος τῶν γινομένων πραγμάτων ἐνημμένος. Hemst. Scribendum hic quoque ἀνημμένος, cujus verbi cum κράτος, ἀρχὴ, ἡγεμονία conjuncti exx. v. ap. Wessel. l. c. L. Dind.]

Ἐνάπτω, Incendo. Ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, Aristoph. [Pac. 1031. Sophocl. fr. in Γράβιον cit. L. D. Anon. ap. Suid. v. Σκυταλίδες : Καὶ οἱ μὲν ἀνεδίδοσαν ἐνάπτοντες (tædas). Hemst.]

[Ἔναρ. V. Ἔνας.]

Ἔνᾰρα, Spolia, Exuviæ, σκῦλα, λάφυρα. Hom. Il. Z, [480]; Θ, [535] : Ἔναρα βροτόεντα, quæ Leonidæ λάφυρα αἱματόεντα in Anthol. Z, [480] : Φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα Κτείνας δήϊον ἄνδρα· Θ, [535] : Χαλκῷ δηώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι· P, [13] : Χάζεο· λεῖπε δὲ νεκρὸν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα. Hesiod. quoque Scut. [367] : Λιπὼν ἔναρα βροτόεντα. Hesych. ἔναρα exp. etiam ὅπλα : sed restringendum id esse puto ad Arma, quibus spoliatus hostis fuerit. [Soph. Aj. 177 : Κλυτῶν ἐνάρων. Meleag. Anth. Pal. 6, 163, 6 : Οἷάπερ οὐκ ἐνοπᾶς, ἀλλὰ χορῶν ἔναρα.]

[Ἐναραιφόρος, ὁ, Enaræphorus, heros, Pausan. 3, 15, 1. Ἐνάρσφορον Ἱπποκόωντος memorat Plut. Thes. c. 31, qui vitiose Ἐμάρσφορος scribitur in libris Apollod. 3, 10, 5, 1. Conf. Ἐναραφόρος. L. Dind.]

[Ἐναράομαι, Imprecor. Acta S. Philoromi 159 Combef. Boiss. Origen. Cat. in Jerem. t. 2, p. 364, E. Hase.]

[Ἐναραρίσκω, Apto in, Insero. Hom. Od. Φ, 45 : Ἐν δὲ σταθμοὺς ἄρσε· E, 236 : Αὐτὰρ ἐν αὐτῷ στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον, εὖ ἐναρηρός. Arat. 453 : Πάντα ... οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν. Suid. : Ἐνῆρσεν, ἐφήρμοσεν (ἐνήρμοσεν Hesych.) ex Il. Ξ, 167, ubi ἐπῆρσε. Ceterum forma præsentis fingenda fuit, quæ supra posita est, quamquam ejus formæ nulla nisi in imperf. exx. sunt.]

Ἐνᾰράσσω, s. Ἐναράττω, άξω, Illido. Pausan. Messen. [4, 13, 1] : Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν αὐτόματοι καὶ βίᾳ τὰ κέρατα ἐναράξαντες, ἀποθνήσκουσι [ὑπὸ τῆς πληγῆς]. Bud. [Philostr. Imag. 1, p. 783 : Τοὺς καλάμῳ θηρῶντας, ἢ κύρτῳ τεχνάζοντας, ἢ εἴ τις ἀνιμᾷ δίκτυον, ἢ ἐναράττει τρίαιναν. Appian. Civ. 5, 98 extr. : Οὔτε κῶπαι κατεῖχον οὔτε ἄγκυραι, ἀλλ' ἐς ἀλλήλας ἢ ἐς τὰς πέτρας ἐνηράσσοντο αἱ νῆες.]

Ἐναραφόρος, ὁ, ἡ, Hesychio σκυλοφόρος, sed alphabetica series postulat scribi ἐναροφόρος. Ἐναρφόρος, per sync. pro ἐναροφόρος, Spolia ferens, Exuvias ferens, q. d. Exuvifer. E consequenti autem, Bellicosus, Strenuus bello. Etym. [Hesiod. Sc. 192 : Ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὔλιος Ἄρης, ubi sunt varr. ἐναριφόρος, ἐναροφόρος, ἐναρσφόρος. Quarum postrema commendata videri potest iis quæ attulimus in Ἐναραιφόρος.] Et Ἐναρηφόρος pro eod. [Anthol. Plan. 4, 72 : Ἄλλον ὑπὲρ νίκας ἐναρηφόρον ἔνδοθι Σούσων ὁ θρασὺς ἀνστήσει Μῆδος ἄνακτι τύπον.]

Ἐνάργεια, ἡ, Evidentia, Illustratio, [Perspicuitas, Gl.], ut Cic. et Quintil. interpr. Demetr. [Eloc. § 215] : Γίνεται δὲ ἐνάργεια, πρῶτον μὲν ἐξ ἀκριβολογίας καὶ τοῦ παραλείπειν μηδὲν, μηδ' ἐκτέμνειν. [De imaginis ad vivum expressæ veritate Plato Polit. p. 277, C : Ἀτεχνῶς ὁ λόγος ἡμῖν ὥσπερ ζῶον τὴν ἔξωθεν μὲν περιγραφὴν ἔοικεν ἱκανῶς ἔχειν, τὴν δὲ οἷον τοῖς φαρμάκοις καὶ τῇ συγκράσει τῶν χρωμάτων ἐνάργειαν οὐκ ἀπειληφέναι πω. Philostr. jun. Imag. p. 880 : Τὸ δὲ καὶ μυκωμένων (τῶν βοῶν) ὥσπερ ἀκούειν ἐν τῇ γραφῇ, καὶ τὸν ποταμὸν κελάδοντα εἶναι δοκεῖν, παρ' ὃν οἱ βόες, πῶς οὐκ ἐναργείας πρόσω; Similiterque Polyb. 3, 54, 2, de Hannibale copiis suis Italiam de Alpium cacuminibus ostentante : Ἐπειρᾶτο παρακαλεῖν, μίαν ἔχων ἀφορμὴν εἰς τοῦτο τὴν τῆς Ἰταλίας ἐνάργειαν· οὕτω γὰρ ὑποπεπτώκει τοῖς προειρημένοις ὄρεσιν, ὥστε συνθεωρουμένων ἀμφοῖν ἀκροπόλεως φαίνεσθαι διάθεσιν ἔχειν τὰς Ἄλπεις τῆς ὅλης Ἰταλίας. De rei veritate et evidentia id. Polyb. 3, 111, 3 : Πάντων τὸ ῥηθὲν ἐπισημηναμένων διὰ τὴν ἐνάργειαν· 4, 17, 2 : Δῆλον γὰρ ὡς εὐήθη καὶ μάταιον εἰκὸς φαίνεσθαι τὸν τοιοῦτον, ὅταν ὑπολαμβάνῃ τοῖς λόγοις ἐπικρύψασθαι τὰς τῶν πραγμάτων ἐναργείας· 6, 15, 8 : Τοὺς ... θριάμβους, δι' ὧν ὑπὸ τὴν ὄψιν ἄγεται τοῖς πολίταις ὑπὸ τῶν στρατηγῶν ἡ τῶν κατειργασμένων πραγμάτων ἐνάργεια· conf. 16, 23, 5. Ejusd. 3, 44, 6 : Ἦν δὲ τῶν λεγομένων ἰσχυρότατα πρὸς θάρσος τῶν πολλῶν πρῶτον μὲν ἡ τῆς παρουσίας ἐνέργεια τῶν ἐπισπομένων καὶ κοινωνήσεων ἐπαγγελλομένων, recte edd. corrigunt ἐνάργεια, cujus voc. frequens cum illo permutatio et ap. Polyb. et ap. alios, ut Diodor. 1, 39 : Ἀλλ' οὐδὲ τὴν πίστιν ἔχει διὰ τῆς ἐναργείας συγχωρουμένην· 40 : Καὶ γὰρ ἐάν τις τοῖς λόγοις κατατολμήσας βιάζηται τὴν ἐνάργειαν, ἥ γε φύσις τῶν πραγμάτων οὐδαμῶς συγχωρήσει, ubi plerique ἐνεργ. Etym. M. p. 337, 52 : Ἐνάργεια ἡ τῶν λόγων λευκότης καὶ φανότης· ἀργὸν γὰρ τὸ καθαρόν· ἐνάργεια δὲ καὶ ἐν τοῖς λόγοις ταχυτής. Ernest. Lex. rhet. p. 106 : « Ἐνάργεια, Evidentia, qua res singulæ sensibus veluti admoventur. Dionys. Jud. Lys. § 7 : Δύναμίς τις ὑπὸ τὰς αἰσθήσεις ἄγουσα τὰ λεγόμενα. Hoc sensu Plut. Glor. Athen. (p. 364, A), de Thucydidis eloquentia : Ἀεὶ τῷ λόγῳ πρὸς ταύτην ἁμιλλᾶται τὴν ἐνάργειαν, οἷον θεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν καὶ τὰ γενόμενα περὶ τοὺς ὁρῶντας ἐκπληκτικὰ καὶ ταρακτικὰ πάθη τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος (et ib. B : Γραφικῆς ἐναργείας). Schol. anon. Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 401 : Ὁ Τιβήριός φησιν ὅτι ἐνάργεια γίνεται κατὰ μὲν ἔννοιαν, ὅταν μὴ μόνον λέγῃς τόπον, ἀλλὰ καὶ τὰ παρακολουθοῦντα τῷ τόπῳ σημεῖα, καὶ ὅταν ὡς ἐν εἰκόνι προάγῃς τὸν λόγον. Conf. Quintil. 4, 2, ubi quomodo a perspicuitate differat, ostendit. Et 8, 3, 62, de eadem ἐναργείᾳ loquens : Magna virtus est res de quibus loquimur clare atque ut cerni videantur enuntiare etc. » Æliani liber fuit Περὶ θείων ἐναργειῶν, De manifestationibus divinis, sæpius cit. ab Suida.]

[Ἐνάργημα, τὸ, vox Epicurea, Res évidens, manifesta, i. q. τὸ φαινόμενον. Diog. L. 10, 93 : Πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ τὰ τούτοις συγγενῆ γίνεσθαι ἐνδέχεται, καὶ οὐδὲν τῶν ἐναργημάτων διαφωνεῖ. Alexand. Περὶ σχημ. 1, 24, p. 50, in definitione διατυπώσεως : Ὅταν ἅμα προσώπων καὶ πραγμάτων παρασυναγωγὴν ποιησάμενοι μὴ τοὺς λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναργήματα καὶ τὰ πάθη καὶ τὰ ἤθη διατιθώμεθα. Angl.]

Ἐναργὴς, ὁ, ἡ, Clarus, Evidens, [Liquidus huic add. Gl. Eadem : Ἐναργέστερον, Præsentius; Ἐναργέστατον, Impigrabile], de persona aut re, quæ oculis

cernitur, Hom. Od. Π, [161 : Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς· Il. Υ, 131] : Χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. [Conf. H, 201, Γ, 420.] Lucian. : Κυνηγετοῦντί οἱ φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν ἐπισχῆψαι. [Philops. c. 13 : Τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παριστάς.] Polyb.: Ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, σπανίως δὲ κεκλιμένος, Interdum stans ante omnium oculos, raro recubans, Turnebo interpr. [Soph. OEd. T. 535 : Ἀηστὴς ἐναργὴς τῆς ἐμῆς τυραννίδος· Trach. 11 : Φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος· OEd. C. 910 : Οὐ γάρ ποτ' ἔξει τῆσδε τῆς χώρας πρὶν ἂν κείνας ἐναργεῖς δεῦρό μοι στήσῃς ἄγων· Antig. 263 : Εἷς γάρ τις ἦν ἕκαστος οὐ'ξειργασμένος κοὐδεὶς ἐναργής.] ‖ De re item dicitur aut verbo. [Hom. Od. Δ, 841 : Φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη, ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο. De somnio etiam Herodot. 5, 55 : Ἵππαρχον ἰδόντα ὄψιν τῷ ἑωυτοῦ πάθεϊ ἐναργεστάτην· item Æschyl. Pers. 179, Hippocr. Prorrh. p. 67, F, Co. præn. p. 130, D, Plato Crit. p. 44, B, Lucian. Somn. c. 5. Et de re per somnium significata Aristoph. Vesp. 50 : Οὔκουν ἐναργὲς τοῦτο συμβαλεῖν ὅτι... ἐς κόρακας οἰχήσεται; Hesiod. s. Musæus ap. Clem. Al. Str. 6, p. 751 : Ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέκμαρ ἐναργές. Pind. Ol. 7, 41 : Ὡς ἂν θεᾷ πρῶτοι κτίσαιεν βωμὸν ἐναργέα. De oraculo Æsch. Prom. 663 : Τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ σαφῶς ἐπισκήπτουσα κτλ. Soph. Antig. 795 : Νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου κόρας· Trach. 224 : Τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. De cœlo stellis lucente Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 25, 3 : Οἷσιν (stellis) ἐναργὴς ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται.] Demosth. [p. 538, 5] : Τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, Est injuria reipsa conspicua omnibus numeris evidentiæ, Bud. Ἐναργεῖς λέξεις ap. Hermog., αἱ σημαντικώτεραι καὶ πληκτικαί. Hesychio est quoque βέβαιος, ἀσφαλής. [Frequens voc. usus tam ap. antiquiores quam recentiores, inpr. cum nominibus ἀπόδειξις, Demosth. p. 179, 8; παράδειγμα ejusd. p. 425, 11; 797, 24, Plato Reip. 6, p. 484, C, Polyb. 7, 12, 2; σημεῖον Demosth. p. 1407, 9, Plat. Tim. p. 72, B; τεκμήριον Ion. p. 535, C; μαρτύριον Polyb. 4, 8, 4; 21, 9, 4, et similibus. Æschin. p. 18, 9 : Καὶ οὕτως ἐναργές ἐστι καὶ οὐ πεπλασμένον ὃ λέγω. Lucian. Dial. mar. 4, 2 : Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; Hippocr. Præn. p. 26, 10 : Ἐξ ἐναργέος ἐφόδου. Aret. Causs. p. diut. 1, 8, p. 37 : Ἄρθρα ἐναργῆ, ἔξαρθρα. Compar. Plat. Theæt. p. 206, B : Ἐναργεστέραν τὴν γνῶσιν, et ib. p. 203, B, superl.: Τὰ ἐναργέστατα, et utroque gradu alibi sæpe et ipse et alii. Confus. c. ἐνεργὴς notarunt intt. Polybii 1, 1, 2, Diodori 12, 67.]

Ἐναργῶς et Ἐναργέως, Evidenter, [Impedio (Impendio) add. Gl.] Perspicue. Plut. [Mor. p. 6, D] : Καὶ τῆς σκέψεως ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι, Luculenter. [Herodot. 8, 77 : Χρησμοὺς ἐναργέως λέγοντας. Hippocr. Præn. p. 26, 3 : Ἐκ τῶν ἐναργέως ἐπιτελεομένων. De præsentis dei numine Æsch. Sept. 136 : Σύ τ' Ἄρης... πόλιν φύλαξον, κήδεσαί τ' ἐναργῶς. Aristoph. Eq. 1173 : Ὦ Δῆμ' ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ. Soph. El. 878 : Πάρεστ' (Ὀρέστης) ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ. Pausan. 10, 32, 18 : Σὺν οὐδενὶ αἰσίῳ τοὺς θεοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ἐναργῶς ὁρᾶσθαι. Plato Soph. p. 254, A : Ἰδεῖν ἐναργῶς· Leg. 12, p. 948, B : Διότι κατεῖδε τοὺς τότε ἀνθρώπους ἡγουμένους ἐναργῶς εἶναι θεούς· Epist. 3, p. 319, D : Εἰπεῖν ἐναργῶς, et alibi sæpe similiter. Aret. Acut. 2, 3, p. 101 : Μικρόν τι ἄρα λαβεῖν χρὴ σίτων καὶ οἴνου ἐναργῶς ἅπτεσθαι. Galen. vol. 7, p. 519, E : Δῆλον ἐν. ἐστι, citat Hemst. Compar. et superl. Plato Tim. p. 49, E : Δεῖ δ' ἐναργέστερον εἰπεῖν· Phædr. p. 250, D : Στίλβον ἐναργέστατα. Et sæpe Dio Cass. Ap. Archytam Stob. Ecl. phys. 1, 4, p. 12, Δοκεῖ ἃ λογιστικὰ ... τᾶς γεωμετρικᾶς ἐναργεστέρω πραγματεύεσθαι ἃ θέλει scriptum pro ἐναργεστέρως. Confus. c. ἐνεργῶς ap. Diod. 17, 67; 18, 60.]

[Ἐναργότης, ητος, ἡ, i. q. ἐνάργεια. Pollux 4, 97.]

[Ἐναργώδης, ὁ, ἡ, pro ἐναργὴς positum ap. Aret. Causs. p. diut. 1, 5, p. 30 : Ὄνειροι ἀληθέες, δειματώδεες, ἐναργώδεες, merito suspectum est Schneidero, ut natum ex δειματώδεες.]

[Ἐναρδευτὴς, ὁ, Irrigator, Gl.]

[Ἐναρδεύω, Irrigo; Ἐναρδευθέντος, Irrigato, Gl.]

[Ἐναρέα, Enarea, Crethei et Salmonei mater, ap. schol. Pind. Pyth. 4, 253, bis. V. Ἐναρέτη. L. D.]

Ἐναρεῖν, Hesychio est κυίσκεσθαι, διαλέγεσθαι.

[Ἐναρέες, οἱ.] Ἐναρέας s. Ἐνάριας Herodotus dictos scribit Scythas quosdam, quibus Venus Urania ob raptum suum simulacrum ἐνέσκηψε θήλειαν νοῦσον. Vid. 1, p. 28 [c. 105]; 4, p. 153 [c. 67].

[Ἐνάρεσθαι. V. Ἐναίρω.]

[Ἐναρέτη, ἡ, Enarete, f. Deimachi, mater Crethei, Salmonei, et al., quæ supra Ἐναρέα. Apollod. 1, 7, 3, 4. Ceterum quæ de recenti vocabuli ἐνάρετος origine tradiderunt grammatici in Ἐνάρετος citandi, Αἰναρέτη potius quam Ἐναρ. poscunt. L. Dind.]

Ἐνάρετος, ὁ, ἡ, [Eximius, Supereminens, Industrius, Nobilis, Gl.] Virtutis particeps, vel Virtute præditus, ut exp. Bud. in h. l. Damasc. : Καθαρώτερα γὰρ τὰ ἄϋλα τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐνάρετα τῶν κακίᾳ συνεζευγμένων. Herodian. 2, [8, 3] : Ἔνδοξον καὶ ἐνάρετον ἀρχὴν, Imperium gloriosum et commendabile virtutis ergo, eod. interpr. A Suida autem in Θέογνις appellatur ἐνάρετος βίος, Vita per virtutem transacta. Philosophi tamen, si Eustathio [Il. p. 84, 28] credimus, quum ἀρετὴν dicant, ab ea tamen virum ἐνάρετον denominare dubitant, et potius ἑτερωνύμως appellant σπουδαῖον. [Vid. Aristot. in Eth. HSt. Ms. Vindob. V. Ἐναρέτη. Phryn. Epit. p. 328 : Ἐνάρετος· πολὺ παρὰ τοῖς στωικοῖς, οὐκ ὂν ἀρχαῖον. Ubi exx. Luciani aliorumque recentium contulerunt intt. Schol. Vict. Hom. Il. Ψ, 826 : Ἀσκήματος μὴ ἔχοντος ἐνάρετον ἐπίδειξιν. Joseph. B. J. 6, 1, 8, p. 373 : Δεινὸν δὲ πάθος εἰσῄει Καίσαρα ἀνδρὸς οὕτως ἐναρέτου καὶ ἐν ὄψει τοσούτων φονευομένου. « Clem. Alex. Strom. 1, 5, p. 333 : Στεῖρα ἦν ἔτι ... μηδέπω μηδὲν ἐνάρετον ἀποκυήσασα τῷ Ἀβραάμ· 7, 11, p. 871 : Τὰ θηρία τὰ ὁμόσε ταῖς λόγχαις πορευόμενα ἀλόγως ὄντα ἀνδρεῖα ἐνάρετα λεγόντων. » Wakef. ‖ Limpidus fort. vert. apud Thom. Israel. De infantia Christi apud Lamb. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 580, C : Ἐποίει αὐτὰ (τὰ ῥυπαρὰ ὕδατα) καθαρὰ εὐθέως καὶ ἐνάρετα εἶναι. De veste purpurea Jo. Malal. p. 32, 19 : Μηδένα ὑπὸ τὴν αὐτοῦ ὄντα βασιλείαν τολμᾶν φορεῖν τὴν τοιαύτην ἐνάρετον ἐκ γῆς καὶ θαλάσσης οὖσαν φορεσίαν, ubi item videtur dici de splendida. De forma Εἰνάρετος v. Ἰνάρετος. ἄ L. Dind.]

[Ἐναρέτως, Probe, Cum virtute. Jo. Chrysost. In Gen. or. 36, vol. 1, p. 295 : Μετάστασίς τίς ἐστι (ὁ θάνατος) τοῖς ἐναρέτως βιοῦσιν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ βελτίω. Seager. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 513, n. 2771, I, 7 : Ἀπὸ παιδὸς ἡλικίας ζήσαντα καλῶς καὶ ἐναρέτως. L. Dind.]

Ἔναρης, ὁ, ἡ, Hesychio ἐνηρμοσμένος.

[Ἐναρηφόρος. V. Ἐναραφόρος.]

Ἔναρθρος, ὁ, ἡ, Articulatus [Gl.]. Athen. 8, [p. 354, A] : Τῶν ζώων τὰ μὲν ἔναρθρα [nunc ex aliis codd. editum ἄρθρα ἔχει], ὡς ἄνθρωπος, ὄνος, βοῦς· τὰ δὲ, ἄναρθρά ἐστιν, οἷον ὄφεις, ὄστρεα, πνεύμονες. [Significantius Aret. Diut. pass. 2, 5, p. 56 : Καὶ ἡμέας ἄνδρας ποιέει ζωοῦσα ἡ θυρὴ θερμοὺς, ἐνάρθρους, λασίους, Firmos articulis. L. D.] Metaph. etiam φωνὴ ἔναρθρος dicitur [Dionys. De comp. verb. c. 14, p. 71, 11 R. et Ælian. N. A. 4, 46 extr., qui ἀνθρωπίνη addunt. Plut. Coriol. c. 38; Diodor. 3, 16. Eust. Opusc. p. 331, 5 : Καὶ οὐκ ἔναρθρα μὲν, βοήσομαι δ' οὖν, ῥήματα, ὁποίοις ἐντέθραμμαι] : unde Hesych. exp. εὐάρμοστον, ἢ ὑπὸ γράμμασι δηλουμένη φωνή. Hinc Ἐνάρθρως, Articulate s. Articulatim [Gl.], quibus Cic. utitur, ἠχριβωμένως. [Gregor. Nyss. t. 1, p. 861, D : Προελθόντος τρανῶς καὶ ἐνάρθρως... τοῦ λόγου. Hase.]

[Ἐναρθρόω, Articulo, i. e. Ossa inter se conjungo. Galen. vol. 2, p. 735, 15 : Τὸ δὲ ἐνηρθρῶσθαι, καὶ τὸ ἀρθρωδῶς, καὶ τὸ γιγγλυμοειδῶς ἀλλήλοις συμβάλλειν. Basil. t. 2, p. 565, B : Τὸ ἐξηρθρωμένον, ἵνα οὕτως εἴπω, μέλος ἐναρθροῦν. Item figurate Epiphan. t. 2, p. 36, D, de articulato sermone : Ἐναρθρώσας λαλιάν. Hase.]

[Ἐνάρθρως. V. Ἔναρθρος.]

[Ἐνάρθρωσις, ἡ, Conjunctio quædam ossium. Galen. vol. 2, p. 736, 3 : Ἐνάρθρωσις μὲν οὖν ἐστὶν, ὅταν ἡ ὑποδεχομένη κοιλότης βάθος ἱκανὸν ἔχῃ, καὶ ἡ ἐγκαταβαίνουσα κεφαλὴ προμήκης ὑπάρχῃ. Conf. ib. p. 735, 13. Hase.]

[Ἐνάριες. V. Ἐναρέες.]

Ἐνᾰ́ρίζω, i. q. ἐναίρω, Interficio. Item Spolio. Vel Interficio, et interfectum spolio. [Evito, Gl.] Hom. Il. P, [413] : Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον· Φ, [224] : Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. [Inter ἐναρίζοι et ἐναρίξοι variatur Il. Λ, 191. Hesiod. Sc. 194 : Ὡσεὶ ζωοὺς ἐναρίζων. Pind. Nem. 6, 54 : Υἱὸν ἐνάριξεν Ἀοῦς ἀκμᾷ ἔγχεος. Æsch. Ag. 1644 : Τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' οὐχ αὐτὸς ἠνάριζες. Lycophr. 486 : Οὗ φῖτυν ἠνάριζεν Οἰταῖος στόνυξ. Quint. 7, 693, a Wakef. cit. : Σῆσιν ὑπαὶ παλάμῃσι καὶ ἔγχεϊ δήια φῦλα καὶ Πριάμοιο πόληα περικλειτὴν ἐναρίξαι. Forma ἠνάρισεν in epigr. Anacr. Anth. Pal. 7, 226, 4. ‖ Spoliis exuo. Hom. Il. P, 187 : Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντα δύω καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα καταχτάς· conf. X, 323. M, 195 : Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἄπ' ἔντεα μαρμαίροντα· conf. O, 343. Sim. Oppian. Hal. 2, 416 : Εἵματα πάντ' ἐναρίξας ᾤχετο.] ‖ Ἐναρίζειν pro συκοφαντεῖν etiam, Hesych. [Ap. Soph. Trach. 94 : Ὃν αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα τίκτει κατευνάζει τε, φλογιζόμενον Ἅλιον Ἅλιον αἰτῶ, schol. interpr. φθειρομένη. ‖ Med. Hesych. : Ἐναρίσασθαι, ὁπλίσασθαι. Cui conferunt intt. Gloss. Herod. : Ἐνάριες οἱ ὁπλῖται.]

Ἐνᾰριθμέω, Numero in s. inter, Annumero. [Soph. OEd. T. 1188 : Ἰὼ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ. Schol. ἐξαριθμοῦμαι. L. D. Ἐναριθμέομαι, Eur. Or. 615 : Εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ, κῆδός τ' ἐμὸν, μὴ τῷδ' ἀμύνειν φόνον ἐναντίον θεοῖς, Si curas. Schol. : Ἐναριθμεῖ δὲ ἀντὶ τοῦ φροντίζει καὶ ἐν φροντίδι ἔχεις. Seager. Alii ἐν ἀριθμῷ τάττεις, ἀξιοῖς λόγου. Pro φροντίζῃ (sic enim libri) leg. φροντίζεις. Pollux 2, 20. Ap. Aristot. De soph. el. 6, p. 168, 25, pro ἀριθμουμένου alii ἐναρ. Cum ἐξαριθμέω confus. ap. Herodot. 7, 59, schol. Soph. l. c.]

[Ἐναρίθμησις, εως, ἡ, Enumeratio. Schol. Nicand. Ther. 156. Wakef.]

[Ἐναριθμητέον, Annumerandum. Eust. Od. p. 1719, 7 : Τοῖς φευκτέοις καπνοῖς ἐν. καὶ τὸν κωμικευόμενον ἀπὸ σύκων εἶναι. Schæf. Ib. 1837, 2.]

[Ἐναριθμητικὸς, ἡ, ὸν, Thomson. Proleg. ad Parmenid. p. viii. Schæf.]

Ἐναρίθμητος, ὁ, ἡ, Annumeratus. [2 Macc. 3, 6, ubi tamen alii pro ἐναρίθμητον rectius habent ἀναρ. Schleusn. Lex. Pollux 4, 162 : Ἐνάριθμα, ἐναρίθμητα, ἀνήριθμα. Nisi hic quoque scrib. ἀναρίθμητα. Conf. Palmer. ad Hesych. v. Σωρηδόν. L. Dind.]

Ἐναρίθμιος, ὁ, ἡ, Qui annumeratur, Annumeratus, In numero habitus, Bud. συμψηφισθεὶς, καταριθμηθεὶς, Hesych. Hom. Il. B, [202] : Σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ, Neque numeratus in bello, neque in consilio. Od. M, [65] : Ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι, Quæ in numerum illum sufficiatur. Apoll. Arg. [1, 647] : Ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος. Basil. : Ἐναρίθμιον ἔχειν τοῖς σοφοῖς. [Theocr. 7, 86 : Αἴτ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες εἶναι. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 798, n. 1656, 6 : Οὐκ ἤμην ἔμπροσθε πολὺν χρόνον, εἶτ' ἐγενήθην εἰς ὀλίγων ἐτέων ἐναρίθμιος, sc. mortalibus.] Hesychio est etiam φίλος, συνήθης, ut ἀναρίθμιος, ἐχθρός. [V. Ἐνάριθμος.]

Ἐνάριθμος, ὁ, ἡ, Non vulgaris, Qui aliquo in numero habetur, Bud. Plato Philebo [p. 17, E] : Τὸ δ' ἄπειρόν σε ἑκάστων καὶ ἐν ἑκάστοις πλῆθος, ἄπειρον ἑκάστοτε ποιεῖ τοῦ φρονεῖν, καὶ οὐκ ἐλλόγιμον, οὐδ' ἐνάριθμον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα· ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. [Soph. p. 258, C : Ἐνάριθμον τῶν πολλῶν ὄντων εἶδος ἕν· unde citat Thomas p. 305. Joseph. A. J. 8, 6, 1 : Ὠχοδόμησε δὲ καὶ πόλεις ταῖς βαρυτάταις ἐναρίθμους. Matthæi Med. p. 27 : Εἰσὶ μὲν κητώδεις, οὐκ ἐνάριθμοι δὲ τοῖς καθαριωτέροις θαλαττίοις. Securis Anth. Pal. 15, 22, 3 : Οὐκ ἐνάριθμος γεγαὼς ἐν προμάχοις Ἀχαιῶν. Formam Ἐνήριθμος habet Callim. fr. 127, ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 104 : Ἄρνες τοι, φίλε κοῦρε, δμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι ἔσκον, ἐνήριθμοι δ' αὔλια καὶ βοτάναι, et quidem signif. Consueti, Dilecti, in Ἐναρίθμιος notata. Eandem ponit Hesych.]

[Ἐναρικύμων pro Ἀρικύμων, Facile concipiens, legitur ap. Hippoer. De aer. p. 283, 10 : Αἵ τε γυναῖκες αὐτόθι ἐναρικύμονές εἰσι σφόδρα καὶ τίκτουσι ῥηιδίως, præpositione, ut videtur, nata ex frequenti vocc. αὐτόθι et αὐτόθεν permutatione.]

Ἐναρίμβροτος, ὁ, ἡ, Interfector hominum, vel Interfectrix : αἰχμή. [Pind. Pyth. 6, 30 : Ἐναρίμβροτον στρατάρχον Αἰθιόπων Μέμνονα· Isthm. 7, 53 ; Μάχας ἐναριμβρότου.]

[Ἐνᾱριστάω, Prandeo nonnihil, ut supra ἐμφαγεῖν. Hippocr. p. 368, 4 : Λουτροῖσί τε χρέεσθαι καὶ ἐναριστῆν μικρόν· 373, 32 : Χρὴ δὲ ἐναριστῆν μικρόν. Cum dat., ut sit Prandeo in, Suid. v. Νικόλαος Δαμ. (p. 417 Vales.) : Ὅπου μὲν ἐγκατάγεσθαί τε καὶ ἐναυλίζεσθαι μόνον, ὅπου δὲ ἐναριστᾶν, cit. a Wakef. Add. Pollux 9, 102.]

[Ἐναρχέω.] Ἐναρχεῖ Hesychio ἐνδέχεται : alii, Sufficiens vel Idoneum est. [Schol. Pind. Nem. 6, 104 : Ὅπερ εὖχος καὶ σεμνολόγημα ... ὁ Ἀλκιμίδης προσέθηκε καὶ ἐνήρκεσε παρασχεῖν νικήσας τὸν ἀγῶνα τῇ ἐνδοξοτάτῃ αὐτοῦ γέννᾳ. Wakef.]

[Ἐναρχτεύω.] Ἐναρκτεύειν, Occidere, VV. LL. [Hesych. : Ἐναρκτεύει, φονεύει, κρίνει.]

[Ἐναρκτικὸς, ἡ, ὸν, Inchoativus, Gl.]

[Ἐναρμογὴ, ἡ, Insertio. Matthæi Med. p. 310 : Εἰς δὲ τὴν ὀπὴν κάλαμον εὐθύτρητον ἐναρμόσωμεν, καὶ τούτου τὴν ἐναρμογὴν (προσαλείψωμεν) ὡς μηδεμίαν εἶναι παραπνοήν.]

[Ἐναρμόδιος, ὁ, ἡ, Aptus. Eust. ad Dion. Per. p. 8.]

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, ὁσω, Concinno, Coapto. Dionys. H. De Isocr. [c. 3, p. 840, 7] : Εἰς περιόδους ἐναρμόζων ἅπαντα τὰ νοήματα. [Pind. Ol. 3, 5 : Δωρίῳ φωνὰν ἐναρμόξαι πεδίλῳ· Isthm. 1, 16 : Ἀνία τ' ἀλλοτρίαις οὐ χερσὶ νωμάσαντ' ἐθέλω ἢ Καστορείῳ ἢ Ἰολάου ἐναρμόξαι νιν ὕμνῳ. Plato Leg. 7, p. 819, C : Εἰς παιδιὰν ἐναρμόττοντες τὰς τῶν ἀναγκαίων ἀριθμῶν χρήσεις. Dio Cass. 43, 26 : (Τὰς ἡμέρας) ἐς μῆνας ἐνήρμοσε.] Est etiam Adjungo, Adapto, i. e. Cum aliis apto, ut Bud. exp. in his ll. Synes. : Ἀλλὰ κἀν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐναρμόσας, ὡς συχνῶν ἡμερῶν ἔχοιμ' ἂν ὑπομνήματα. Lucian. [Dial. deor. 4, 7] : Πήχεις γὰρ (τῇ χελώνῃ) ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας. Pausan. [2, 25, 7] : Αἰθία δὲ ἐνήρμοσται πάλαι, ὡς μάλιστα αὐτῶν ἕκαστον ἁρμονίαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. [Gl. : Ἐναρμοσθεὶς, Impactus. Eurip. Phœn. 1413 : Καθῆκεν ἔγχος σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν· Herc. F. 179 : Γίγασι πλευροῖς πτήν' ἐναρμόσας βέλη ; Cycl. 668 : Ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας χαίροντες· ἐν πύλαισι γὰρ σταθεὶς φάραγγος τάσδ' ἐναρμόσω χέρας. Aristophan. Lys. 413 : Ἐκείνῃ τὴν βάλανον ἐνάρμοσον. Aristot. H. A. 5, 5, 2 : Ἐναρμόττουσι δὲ καὶ τὸν καλούμενον μυκτῆρα εἰς τὸν μυκτῆρα· conf. 9, 9. Apollodor. 1, 9, 6 : Κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν ... ξύλον. V. Ἐναρμογή.] Item Apto, Accommodo. Synes. : Τοῦτό σοι δρᾶμα ἐκ τραγικοῦ κωμικὸν, ὅ,τε δαίμων ἡμῖν ἐνήρμοσε, κἀγὼ τοῖς πρός σε γράμμασι. ‖ Neutr. quoque usurpatur; unde Bud. exp. etiam præter ἐφαρμόττειν et ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare, ἐντρέχειν, e Greg. Sic ap. [Aristoph. Ran. 1202 : Ποιεῖς γὰρ οὕτως ὥστ' ἐναρμόττειν ἅπαν καὶ κωδάριον καὶ ληκύθιον καὶ θυλάκιον ἐν τοῖς ἰαμβείοισι· Platon. Leg. 10, p. 894, C : Ἐναρμόττουσαν πᾶσι μὲν ποιήμασι, πᾶσι δὲ παθήμασι·] Plut. [Mor. p. 855, B] : Εἰς ταῦτα τῶν ἐξεταζομένων ἕκαστον ἂν ἐναρμόττῃ τίθεσθαι. [Id. Themist. c. 5 : Τοῖς πολλοῖς ἐνήρμοττε, pro ἤρεσκε. Passivo Anna Comnena p. 404, A : Κατὰ τὸν Πολυκλείτειον κανόνα ἐνηρμοσμένος, Concinnus.]

Ἐναρμονικὸς, ἡ, ὸν, Ad harmoniæ musicæ modulos compositus, et Ἐναρμονικὸν, τὸ, Melodiæ musicæ quoddam genus, quod Macrob. 2, 4 in Somn. Scip. propter nimiam sui difficultatem ab usu recessisse scribit : e reliquis vero duobus (nam tria commemorat), chromaticum infame esse mollitie; medium autem, i. e. diatonum, mundanæ musicæ doctrina Platonis ascribi. De his Ptol. etiam in Musicis, Plut., Vitruv. 5, 4, Cæl. Rhod. 9, 3.

Ἐναρμόνιος, ὁ, ἡ, Harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελὴς Suidæ, ut ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον χροῦμα. [It. νέκταρ ἐναρμόνιον Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 29, 4. Plato Leg. 2, p. 654, A : Τὴν ἔνρυθμόν τε καὶ ἐναρμόνιον αἴσθησιν· Reip. 7, p. 530, D : Πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι. Et alii plurimi. Modulationis genus, τὸ ἐναρμόνιον dictum, memorat Plut. Mor. p. 744, C : Αἴτια (quod tres antiquitus Musæ fuerint) δ' οὐχ ὡς ἔνιοι λέγουσι, τὰ μελῳδούμενα γένη, τὸ διάτονον καὶ τὸ χρωματικὸν καὶ τὸ

ἐναρμόνιον. Conf. Damasc. Phot. Bibl. cod. 242, p. 344, 13 sqq., Alciphr. 1, 18 cum annot. Ἐναρμόνιον absolute de cantico, Plut. Mor. p. 711, C : Οὓς φησιν Ἀριστόξενος χολὴν ἐμεῖν, ὅταν ἐναρμονίου ἀκούσωσιν. Frequens voc. usus ap. Musicos.] Transfertur etiam ad alia, et significat Concinnus, Apte compositus. [Tim. Locr. p. 103, C : Ἃ γὰρ φύσις οἷον ὄργανον ἁρμόξατο τὸ σχᾶνος, ὑπάκοόν τε εἶμεν καὶ ἐναρμόνιον ταῖς τῶν βίων ὑποθέσεσι.] Philo De mundo : Τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη εἴληχε, Continuam digestionem et cohærentem. Sic Plut. De def. orac. [p. 430, A] : Ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις. [Comparat. Dionys. De comp. verb. p. 42, 4 : Ἐναρμονιώτερόν τε καὶ εὐεδρότερον.] Et Ἐναρμονίως, Composite ad musicæ melodiæ modulos, ut ἐναρμονίως ἄδων, Eust. [Od. p. 1422, 19 : Τὸν ἐν. ἄδοντα. Const. Cærim. p. 15, D : Λέγει διὰ νεύματος τοῦ δεσπότου ὁ πραιπόσιτος εὐήχως καὶ ἐν. Basil. M. vol. 1, p. 8, A. L. Dind. Theodor. 4, 353. Wakef.]

[Ἐνάρμοσις, ἡ, Concinnatio, Coaptatio. Procul. Hypotyp. astron. p. 69, 35, et 70, 18 : Μετὰ δὲ τὴν ἐνάρμοσιν τῶν δ κύκλων. Hase.]

Ἔνάρμοστος, ὁ, ἡ, affertur pro Concinnus, Compositus. [4 Macc. 14, 3, ubi pro ἐναρμόστους alii ἁρμονίους habent. Vide intt. ad Polluc. 4, 58. Schleusn.]

[Ἐναρμόττω. V. Ἐναρμόζω.]

[Ἔναρξις, εως, ἡ, Initium. Schol. Oppian. Hal. 2, 1. Wakef. Sigillum Rogerii Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, A : Τὸ προρρηθὲν ῥιάκιον, ὅθεν ἡ ἔναρξις. Perdiccas Ecphr. them. domin. p. 71. Alia v. ap. Ducang. L. Dindorf.]

Ἐνἄροχτάντας, dicitur θάνατος, i. e. Interfector, ut sit θάνατος ἐναροχτάντας, Mors interfectrix; ex ἐναίρω et χτείνω alioqui synonymis, ut μυθολογεύω e duobus itidem synonymis esse factum videmus. Lege Eust. 437, [20. Ex Æschyli Nereidibus, ut docet Hesych. in hac voce.]

Ἔναρος, ὁ, ἡ, Diris devotus, ἔνοχος et ἐπικατάρατος ab Hesych. exp. Sed repono ap. eum ἀρᾷ ἔνοχος. [Quod repetendum esse more Hesychii e glossa ipsa monuit Alb. Pro νεαρὸς ap. Anastas. Sin. Hodeg. p. 267 restituit Weigel.]

[Ἐναροφόρος, Ἐναρφόρος. V. Ἐναραφόρος.]

[Ἐναρτάω, Illigo. Hesych. : Ἐνῆφθαι, ἐνηρτῆσθαι. L. D. Hero Automat. p. 269, 51 : Ἐναρτῶ οὖν σπάρτους λεπτὰς εἰς τὸ κανόνιον. Hase.]

[Ἐναρχία, ἡ, Unitatis principium. Dionys. Areop. de div. nom. 2, 4, p. 318 A : Ἡ ὑπὲρ ἐναρχίαν ἑνότης. Kall. Allat. Græc. orthod. vol. 1, p. 767, 430. L. D.]

[Ἐναρχικὸς, ἡ, ὸν, Unitatis princeps. Andr. Cret. p. 21, B : Τῇ τῶν ἐναρχικῶν ὑποστάσεων ἰδιότητι. Dionys. Areop. De div. nom. 2, 4, p. 318, A : Ἡνωμένον μέν ἐστι τῇ ἐναρχικῇ Τριάδι· ib. 5, p. 319, A : Τῶν ἐναρχικῶν ὑπυστάσεων. Et alibi. Cit. Kall. Leni spiritu, quasi sit ab ἐνάρχομαι, scribitur in anon. Hymno in Trinit. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 5, vol. 5, p. 349, A : Ἡ ὑπερούσιος καὶ ὑπέρθεος καὶ ὑπεράρχιος ἐναρχικὴ Τριάς. L. Dind.]

[Ἐναρχισμὸς, ὁ, Strena, Gl. Pro quo alibi ead. : Εὐαρχισμὸς, Strena, Superaria.]

Ἐνάρχομαι, Incipio ; [Ἐνήρξατο, Inchoavit, Gl.] ut Plut. Cic. [c. 35] : Καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου. Id. ἐνάρχεσθαι sine adjectione dixit, Cam. [c. 32 : Τοῦ Λουκρητίου] ἐνάρχεσθαι μέλλοντος, Quum dicendi initium facturus esset. [Ἐνήρχετο τῆς καταβάσεως, Polyb. 3, 54, 4 ; τῆς ἐπιβολῆς 5, 1, 3; τῆς πολιορκίας 10, 12, 1 ; πολεμεῖν 5, 1, 5 ; τῆς θερείας ἐναρχομένης ib. 30, 7. Schweigh. Lex. Diodor. Exc. vol. 2, p. 588, 66 : Ἐνήρξατο πάντας ἀργυρολογεῖν. Dionys. A. R. 6, 13 : Ἱππεῖς δύο... ἐναρχόμενοι γενειᾶν. Lucian. Somn. c. 3 : Ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης. ἐνάρχεσθαι. Tzetz. Exeg. Il. p. 48, 2 : Ἀρετὴ παντὸς ποιητοῦ ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων, ἀλλ' οὐχ ὥς τινες, ἀπὸ τῶν τελευταίων ἐνάρχεσθαι. Ap. Eust. Opusc. p. 3, 3 : Ὅτε τῆς μαρτυρίας ὁ Σαπρίκιος ἐνηρίξατο, scrib. ἐνήρξατο. Accusativo jungitur Philipp. 1, 6 : Ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθόν.] || Ἐνάρχομαι σπλάγχνων e Philostr. citatur pro Libationem facio extis. Et, Ἐναρχέσθω τις κανᾶ, ex Eurip. [Iph. A. 1471], pro Rite quis auspicetur canistra, i. e. Auspicetur tollere e corbe frondes, Erasmo interpr. [Ib. 955 : Πικρούς δὲ προχύτας χέρνιβας τ' ἐνάρξεται, sec. conj. Musgr. Libri ἀνάξεται. El. 1142 : Κανοῦν δ' ἐνῆρκται. Pro quo Pseudeurip. Iph. A. 435 : Ἀλλ' εἶα τἀπὶ τοισίδ' ἐξάρχου κανᾶ. Æschin. p. 70, 31 : Ἐνῆρκται μὲν τὰ κανᾶ, παρέστηκε δὲ τοῖς βωμοῖς τὰ θύματα. Pollux 8, 83.] || Ἐνηργμένος part. pass. ap. Synes. : Τοῖς ἐνηργμένοις πρέποντα ἐποικοδομοῦντες. [|| Ἐνάρχω, Incipio. Sirac. 38, 16 : Ἐνῆρξε θρήνου.]

[Ἔναρχος, ὁ, ἡ, Magistratu fungens. Appian. Civ. 1, 14 : Ἐμελανειμόνει ἔτι ὢν ἔναρχος (Gracchus). || Qui est sub imperio. Stob. Ecl. eth. 2, 7, p. 56 : Τέλη δὲ λέγονται καὶ αἱ τῶν πολιτικῶν ἀρχαὶ, τὰ τέλη Λακεδαιμονίων, εἰ τύχοι. Παρὰ δ' Ὁμήρῳ ἐν τῷ τῆς Ἰλιάδος δεκάτῳ (470), Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες, τοῦτο δ' ἐστὶν ἔναρχον τάγμα. || Initialis. Cyrill. Alex. l. 10 in Jo. c. 2, 1, c. 15, p. 861 : Ἔστι γὰρ (deus) αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ τῶν ἰδίων πλεονεκτημάτων δόξης τε καὶ ἐξουσίας τῆς αὐτῷ καὶ μόνῳ πρεπούσης ἔναρχος ἀρχή. Suicer. Tzetz. Exeg. Il. p. 70, 8 : Εἰ μέν ἐστιν ἔναρχον λέξεως (sigma).]

[Ἐνάρχω. V. Ἐνάρχομαι. || Imperium habeo. Inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 280, n. 2350, 5 : Τὸν στρατηγὸν ἀεὶ τὸν ἐνάρχοντα.]

Ἐνὰς et Ἔναρ, ap. Hesych. exp. εἰς τρίτην : quorum hoc Laconicum esse dicit. [V. Ἔνος.]

Ἐνὰς, et Εἰνὰς poni dicuntur pro ἐννεὰς, Novenarius numerus. At Ἑνὰς, άδος, ἡ, Unitas, μονάς. [Plato Phileb. p. 15, A : Περὶ τούτων τῶν ἑνάδων. Plotin. Ennead. 6, 6, p. 1328, 14. Permutatum cum ἑνῶν v. in Εἷς p. 291, B, ubi si præferendum esset ἑνάδων, aliud ex. pluralis ἑνῶν præberet gl. Photii Οὐδ' ὑφ' ἕνων (sic). Ceterum Ἐνὰς pro ἐννεὰς non dicitur. L. Dind. Herm. Trismeg. p. 16, 48 : Ἡ ἑνὰς οὖν κατὰ λόγον τὴν δεκάδα ἔχει· et p. 25, 12 : Αἱ δ' ἑνάδες τὸν ἀριθμὸν γεννῶσι καὶ αὔξουσιν. Hase.]

[Ἐνἄσεβέω, Impius sum in. Themistocl. Epist. 14, p. 43 ed. princ. : Ὑμεῖς δὲ οἱ μαρτυρόμενοι ὅτι εὐσεβεῖς τέ ἐστε καὶ εὔορκοι ἐς τάδε, ἐνασεβηθείητε καὶ ἐνεπιορκηθείητε ἀπὸ (sic) τῶν μαρτύρων, Impie et perjure opprimamini, Int.]

Ἐνἄσελγαίνω, Petulans et injurius sum in, Petulanti injuria s. contumelia afficio. [Aq. sec. marg. cod. 108 Jud. 19, 25 ἐνησέλγησαν, Lascivierunt in ea. Schleusn. Diodor. Exc. Phot. vol. 2, p. 527, 58 : Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν ὅσα ἐνύβριζόν τε καὶ ἐνησέλγαινον. Philostorg. in Ἐναπουρέω cit. Phot. cod. 107, p. 87, 5 : Ταῦτα κατὰ τοῦ ἀνδρὸς σχεδόν τι δι' ὅλης αὐτοῦ τῆς βίβλου κατασπείρων ἐνασελγαίνει.] Pass. Ἐνασελγαίνομαι, Petulanti injuria et contumelia afficior. Et ἐνησελγημένα vel ἐνασελγαινόμενα, Ejusmodi contumeliæ s. injuriæ. [Restitui Aristoph. Vesp. 61 : Ἐνασελγαινόμενος Εὐριπίδης, ubi libri ἀνασελγ. G. D.] Apud Bud. τὰ ἐξυβρισμένα αὐτῷ καὶ ἐμπεπαρωνημένα καὶ ἐνησελγημένα. Ubi nota ἐνησελγημένα ab ἐνασελγεῖσθαι. [Caret enim altera forma perfecto, quod formatur tanquam ab ἀσελγέω, cujus vix ullus in præsenti usus est. Similis ratio est verbi ἀκολασταίνω.] || Hesych. ἐνασελγαίνων exp. πορνεύων, Scortans, vel Stuprans. [Memorat ἐνασελγαίνων Pollux 8, 75, ἐνησέλγηται de cinædo ib. 78, et ἐνησελγημένος 6, 126.]

Ἐνασθενέω, Debilis et infirmus sum in. [Ex Theophrast. C. Pl. 2, 11, 3, ubi Schneid. : Κενωθὲν γὰρ ἅπαν ἀσθενές· ἐν ἀσθενεῖ δὲ καὶ τὸ μὴ ἰσχυρόν.]

[Ἐνασκέω, Exerceo in aliqua re. Med., Disco aliquid, Exerceo me in. Intrans. Polyb. 1, 63, 9 : Ἐν τοιούτοις πράγμασιν ἐνασκήσαντες. Passivo Agathias in Anthol. Pal. 11, 354, 10 : Παρὰ τῷ Φαίδωνι Πλατωνικὸν ὕψος ἐπιγνοὺς πᾶσαν ἐνησκήθη πάντοθεν ἀτρεκίην, cit. a Schæf.; Philo vol. 2, p. 574, 35 : Ἡ οὐκ ἐνετράφης οὐδὲ ἐνησκήθης τοῖς ἱεροῖς γράμμασιν, ab Wakef. Id. vol. 1, p. 448, 1 : Τοῖς τεχνικοῖς παλαίσμασιν ἐνασκηθῆναι. Diversa signif. Joseph. A. J. 3, 7, 6 : Οὗτοι μέντοι (lapides) ἐνήσκηνται τῷ ὕφει, Inserti sunt. L. Dindorf.]

Ἐνασμενίζω, Delector (aliqua re), Acquiesco : τῇ γεωργίᾳ, Lubenter agriculturæ operam do, Agricultura delector. Sic Gaza hæc Cic. Tempestivis conviviis delector, vertit, Συμποσίοις ἐπικαίροις ἐνασμενίζω. [Philo vol. 1, p. 36, 39 : Ἐνησμένισε τῇ θεᾷ. Georg.

Pachym. Mich. Pal. p. 205, C; Andron. p. 103, B; 122, A. Æsopo Fab. 6, p. 5, Μὴ δεῖν τούτων ἐνασμενίζεσθαι τὰς φιλίας, οἳ κτλ. pro ἐνα..συνίζ. restituit Schneid. L. D. Nicet. Annal. 8, 3. Cornutus N. D. c. 21: Ἔστι γὰρ ὅτε τὴν δι' ὅπλων διάκρισιν ἐμβάλλοι, ἵνα τὸ γενναῖον καὶ ἀνδρεῖον αὐτοί τε ἑαυτοῖς καί γε ἐπ' ἀλλήλους τὸ οἰκεῖον τῆς ἀρετῆς εὐμενίζουσι. Cod. τῆς εἰρήνης ἐνασμενίζουσι. Schneid. « Εὐασμενίζω, Alloquor, Gl. Quod voc. legitur et in Onomast. ap. Pricæum ad Apul. Met. p. 219. » Boiss. Philo vol. 2, p. 259, 34: Προτρέπων ἐνασμενίζειν τοῖς πολλοῖς, Interpr. Hortans cum gentilium vulgo sentire. Method. Conv. p. 166, 11, de columba: Διαίτῃ τῇ μετὰ ἀνθρώπων ἐνασμενίζον, Hominum familiaritati sese applicans. Hase.]

[Ἐνασπάζομαι, Amplector. Plut. Mor. p. 987, D: Οὐδὲ δουλεύει λέων λέοντι καὶ ἵππος ἵππῳ δι' ἀνανδρίαν, ὥσπερ ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ, τὴν τῆς δειλίας ἐπώνυμον εὐκόλως ἐνασπαζόμενοι.]

Ἐνασπιδόω, Clypeo armo: unde ἐνασπιδώσομαι [ap. Aristoph. Ach. 368] Phavorino καθοπλίσομαι, ἀσπίδι περιβαλοῦμαι.

Ἐναστείζομαι, Hesychio ἐνοικῶ, non retinens simplicis significationem.

[Ἐνάστερος, Theo ad Arat. p. 37. I. H Maius.]

Ἐναστράπτω, q. d. Infulguro, Intra fulguro; Interno fulgore radio, VV. LL. [Julian. Or. 4, p. 137, B: Ἐπὶ τί γὰρ αὐτοῦ (τοῦ ἡλίου) οἱ θεοὶ δέονται, πλὴν εἰ μὴ πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτοῖς καὶ τὸ εἶναι ἀφανῶς ἐναστράπτων ὧν ἔφαμεν ἀγαθῶν ἀποπληρωτικὸς τυγχάνοι; Philo vol. 1, p. 448, 6: Διὸ καὶ Μωυσῆς ὁ πάνσοφος παραιτεῖται μὲν εἰς τὴν τῶν εὐλόγων καὶ πιθανῶν ἐπίσκεψιν ἐλθεῖν, ἀφ' οὗ τὸ ἀληθείας φέγγος ἤρξατο ὁ θεὸς ἐναστράπτειν αὐτῷ, Irradiare, Int. Eust. 31 (?). Wakef. Id. Eust. Opusc. p. 341, 72: Ἀλλ' εἶχε μὲν ὁποῖά τι ῥόδου ἄνθος ἐναστράπτον χάριεν, τὴν σὴν ὑγίειαν. Andreas Cret. In Agath. (Combef. Hist. Monothel.) p. 237, D: Ὡς φῶς ἐναστράπτοντος τῇ σῇ καρδίᾳ. Themist. Or. 4, p. 51, D: Ἐγκατοικεῖ δὲ (Constantio) πραότης, ἐναστράπτει δικαιοσύνη. Active schol. Lycophr. 71: Πῦρ ἐναστράπτουσαν. Eust. Opusc. p. 175, 27: Ἡ τοῦ θείου πνεύματος ἔλλαμψις αὐτῷ ἐναυγάσασα ... προγνώσεως ἐνήστραψε φῶς. Pollux 10, 43: Ζῷα ἐνύφαντο, ἄνθη ἐνεπεποίκιλτο, θηρία ἐνεγέγραπτο, ἄστρα ἐνήστραπτο, de στρωμναῖς. L. Dind.]

Ἔναστρος, ὁ, ἡ, Astris apertus, ut exp. VV. LL. Theophr. C. Pl. 5, 18 [3, 13, 1]: Κατὰ δὲ τὴν ὀρεινὴν, καὶ ψυχρὰν, ἢ καὶ ὅλως ἔναστρον [γῆν. Ubi ἔναυρον conj. Schneid., et alia mutat. Hesych.: Ἔναστρος ὥστε μαινὰς Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ, ἀντὶ τοῦ Ὑάς· τὰς γὰρ βάκχας Ὑάδας ἔλεγον. Ubi Furore percitus, quasi sidere afflatus interpr. Kuster., quum sit potius Sidereus. In ejusd. Hes. gl. ab Hemst. cit., Εὐσέλανον Διὸς οἶκον, ἤτοι παρὰ τὸ σέλας, ἢ παρὰ τὴν σελήνην, ἵνα ᾖ ἀπὸ μέρους ἔναστρον, Kust. εὔαστρον inutili conjectura.]

[Ἐνασφαλίζομαι, Constabilio. Basil. t. 1, p. 1070, B; Epiphan. t. 1, p. 772, B. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 344, D: Τὰ ἄκρα ... ἄλλοις στιβαρωτάτοις δεσμοῖς ἐνασφαλισάμενοι, Adstringentes. Hase.]

[Ἐνασχημονέω, Indecore me gero in. Lucian. Icarom. c. 21: Γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. L. D. Basil. Scholl. ad Greg. Naz. Stelit. 2, in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 113: Αὐτὸς τὸ ἐπιβώμιον πῦρ φυσῶν καὶ ταῖς γνάθοις ἐνασχημονῶν. Boiss.]

[Ἐνασχολέω.] Ἐνασχολοῦμαι, Occupatus sum in, Bud. [Jo. Sicel. Comment. in Hermog. Περὶ ἰδεῶν ms. ap. Ruhnken, De Longino p. 26 ed. Toup.: Ὁ μὲν Λογγῖνος περὶ τὸ διδάσκειν μόνον ἐνασχολούμενος καὶ περὶ τὸ γράφειν τελείας ὑποθέσεις οὐκ ἔχων καιρόν. Schæf. Maxim. Conf. vol. 1, p. 438, 70: Τοῖς πνευματικοῖς ἐνασχοληθῶμεν θεωρήμασι· 439, 72: Τοῖς πάντων χείροσιν ἐνασχολεῖται (ὁ νοῦς). Activ. Occupo in, Basil. M. vol. 1, p. 496, D: Θεάμασι μὲν ἀτόποις τὰς ὄψεις ἐνασχολοῦντες. Maxim. Conf. vol. 1, p. 438, 71: Πάθος ἀγάπης ψεκτὸν τοῖς ὑλικοῖς πράγμασι τὸν νοῦν ἐνασχολεῖ. Intransitive dicti ex., ut videtur, affuit in Ἐναισχύνομαι. Ap. Polyb. 9, 17, 1: Μένειν ἐνσχολήσαντα μετὰ τῆς δυνάμεως, libri alii ἐνασχολήσαντα. Sic ap. Mich. Glycam Ep. 13 (Fontani Anecd. vol. 1), p. 4: Ὅτι μὲν οὖν ἀκίνητον λέγει πάντα τὸν οὐρανὸν ... οὐδενὶ πάντως τῶν ταῖς ἱεραῖς αὐτοῦ βίβλοις ἐνσχολούμενον ἠγνόηται, leg. ἐνασχολουμένων.]

[Ἐνάταῖος, α, ον.] Ἐννεταῖος s. Ἐναταῖος, q. d. Nonanus, Cui transacti sunt novem dies. Thuc. [2, 49]: Ἐφθείροντο οἱ πλεῖστοι ἐναταῖοι ἢ ἑβδομαῖοι. [Hippocr. Præn. p. 42, 5: Ἀπόλοιτο ἂν ὁ ἄνθρωπος ἢ ἐναταῖος ἢ ἐνδεκαταῖος· 46, 9: Ἀπαλλάσσονται ἐναταῖοι ἢ ἐνδεκαταῖοι.] Et ἐνν. πυρετὸς, Galen., Cujus jam est dies nonus. [Hippocr. Epid. 1, p. 961, G: Πυρετοὶ ... ἑβδομαῖοι, ἐναταῖοι.]

Ἐνάτενίζω, [Intueor, Gl.] Oculos defigo in, Intentis oculis inspicio. Ἐνατενίσαι τῇ ἀληθείᾳ, Oculos in veritatem defigere, Basil. Epist. Pro quo alii, Veritatem exquisite cernere. [Heliodor. 7, p. 321 (?): Ἐνατενίσας ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Χαρικλείας. Synes. Ep. 1, p. 157, E: Ὥσπερ ἀγάλμασιν ἐνατενίζειν τοῖς βρέφεσιν, ἀγαμένας τοῦ κάλλους. Ἐνητένιζον εἰς Δοσικλέα ex Theod. Prodr. Amor. Rhod. p. 354, cit. Hemst. Cum ἀτενίζω confus. Diodor. 3, 39.]

[Ἐνατένισις, εως, ἡ, Oculorum defixio. Basil. M. vol. 1, p. 496, B: Τὰ μὲν γὰρ ὁρατὰ ἐνατενίσεως δεῖται. L. Dind.]

[Ἐνατενισμὸς, ὁ, i. q. præc. Basil. t. 1, p. 259, C: Τῷ ἐνατενισμῷ τοῦ πνεύματος. Hase.]

[Ἐνατηρ. Jo. Tzetza ap. Potter. in proœmio Comment. in Lycophr. p. 1361, 15 ed. Mueller.: Σεῖο ἀποφθιμένοιο ὑπ' ἀργαλέων ὀδυνάων τηλόθεν ἡμετέρης καὶ ἡμετέρων ἐνατήρων. Leg. videtur γενετήρων. L. Dind.]

[(Ἐνατίζω vel minus recte) Ἐννατίζω, Jejunium produco usque ad nonam a solis ortu, quæ est a meridie tertia. Pachym. 12, 21, de Athanasio patr. Cpol.: Βαρὺς μὲν ἦν μοναχοῖς ... καὶ μονοφαγίαν δι' ἔτους ἐξακριβούμενος, ὡς καὶ ἐννατίζειν ἀεὶ, κἂν ἐφιστῷτο δεσπόσυνος ἑορτή. Et c. 23 ait eum coegisse monachos μονοφαγίαν κατ' ἐννάτας δι' ἔτους ἀσκεῖν etc. Ducang.]

[Ἔνατμος, ὁ, ἡ, Plenus vapore. Diodor. 2, 49: Καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ τῆς γῆς ἔχει τι φυσικὸν ἔνατμον καὶ θυμιάμασιν ἡδέσιν ἐοικός.]

[Ἐνατονέω, ap. Ps.-Basil. M. vol. 3, p. 598, E: Ἀδύνατον γὰρ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σώματος εὐήνιον πρὸς φιλοσοφίαν μὴ ἔχοντας ἢ ἀναγνώσμασι φιλοσόφοις ἀρκέσαι ἢ τὸν νοῦν ἐνατονοῦντα τῷ σώματι πρὸς εὐχὴν δεόντως συντεῖναι, Int. vertit Animam in corpore languentem.]

[Ἐνάτονος. V. Ἀνάτονος.]

[Ἔνατος, η, ον.] Ἔννατος et Ἔνατος, Nonus. [Ἔνατον, Novies, add. Gl.] Ab Hom. unico ν scribitur, Il. B, [313]: Ὀκτώ· ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἢ τέκε τέκνα. Sic ab Hesiodo [Op. 8]: Ὀγδοάτῃ τ' ἐνάτῃ τε. [Pind. ap. Plat. Menon. p. 81, B; Soph. El. 707.] Fuerunt autem qui veriorem putarint hanc scripturam cum unico ν, sicut a τέτταρα, quod habet duplex τ, dicitur τέταρτος unico τ. Sed et nonnulli ἔνατος quasi νέατος dici putarunt; i. e. ἔσχατος, Ultimus: utpote qui sit decimus una monade excepta: ὡς οἷα παρὰ μονάδα δέκατος ὤν, Eust. Quod ego etymum minime probo, quum primitivo ἐννέα, ad quod nobis respiciendum est, convenire non possit: hoc tamen affirmo, me, dum scripta olim exempll. cum typographicis conferrem, utplurimum ἔνατος unico ν ap. ipsos etiam solutæ orationis scriptt. reperisse. [Quorum exx. plurimis omissis noto tantum scripturam per simplex ν ex inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 220, 15, 31, etc., quæ nunquam aliter.] || Τὰ ἔννατα s. ἔνατα, Novendiale sacrum [Gl.], Inferiæ, Bud. ex Isæo p. 66 [73, 25], ubi unico ν scribitur: et ex Æschine p. 81 [86, 4], ubi cum νν habetur. Apud Polluc. tamen p. 328 [8, 146] legitur ἔννατα, ubi et τρίτα ead. forma dicitur. [3, 102. Ἡ ἐνάτη, intell. ὥρα, Nona, qua officium sacrum peragi et cœna ab jejunatoribus sumi solebat. V. Ducang. vv. Ἐννάτη, Ἐννατίζω. || Ἔναται Μοῦσαι, Novem, Christod. Ecphr. 380. Schæf. Inscr. ap. Letronn. *Recherches* p. 380: Πρὸς τὰς θυσίας καὶ σπονδὰς τὰς ἐσομένας ἐν τῇ συνόδῳ κατὰ τὰς πρώτας ἐνάτας τοῦ μηνὸς ἑκάστου καὶ τὰς ἄλλας ἐπωνύμους ἡμέρας. Sic supra Ἑβδομος pro ἑπτά (ubi adde: Ptol. Hephæstionis ap. Phot. p. 152, 28: Καὶ διὰ τοῦτο τέλειος ἐνομίσθη ὁ ἕβδομος ἀριθμός). De accentu Arcad. p. 80, 23 sec. cod. Havn.] Εἶνατος, i. q. ἔνατος. Hom. Il. B, [295]: Ἡμῖν δ' εἰνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτος Ἐνθάδε μιμνόντεσσι.

[Ἐνατρεμέω, Quiesco, Intrepidus sum in. Themist. Or. 4, p. 51, D : Ἔνι δ' (in Constantio) ἵμερος σωφροσύνης, ἐνατρεμεῖ δ' ἀλήθεια, ἐγκατοικεῖ δὲ πραότης.]

Ἐναττικίζω, Attice loquor, vel Cantillo in. Philostr. Her. [p. 665] : Ἐναττικίζουσι τῷ χωρίῳ αἱ ἀηδόνες.

[Ἐναυγάζω, Incendo. Lycophro 71 : Καὶ πῦρ ἐναυγάζουσαν αἰστωτήριον. Illustro, Philo vol. 1, p. 146 : Καὶ ὥσπερ, οἶμαι, ἀνατείλας ὁ ἥλιος τὸν ζόφον τοῦ ἀέρος φωτὸς ἀνέπλησεν, οὕτω καὶ ἀρετὴ ἀνατείλασα ἐν ψυχῇ, τὴν ἀχλὺν αὐτῆς ἐναυγάζει, καὶ τὸν πολὺν σκότον σκεδάννυσι. Illuceo, intransitive, Ælian. N. A. 1, 58 : Αἱ δὲ φάλαγγες ἀπόλλυνται νύκτωρ, ἐναυγάζοντος λύχνου τεθέντος πρὸ τῶν σμηνῶν. Schneid. Transit. Eust. Opusc. præter l. in Ἐναστράπτω citatum p. 235, 90 : Οἱ δ' αὐτοὶ Μεγαλοπολῖται, οἱ τὴν πνευματικὴν πολιτείαν μεγάλοι καὶ τὸ μοναχικὸν μέλαν τὸ κατὰ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὰς λοιπὰς δὲ ἱερὰς ἀμπεχόνας πολυειδῶς ἀνάγουσι, καὶ φωτεινὴν θεωρίαν τῇ τοιαύτῃ μελανίᾳ ἐναυγάζουσι. Pass. p. 166, 94 : Εἰρηναίας ἡμέρας ἡμῖν ἐναυγάζεσθαι. Et aliter 340, 35 : Τῷ φωτὶ τῆς θείας ἐναυγάζομαι γνώσεως. Medio Philo vol. 1, p. 422, 30 : Τοσοῦτον τῆς τόλμης ἐπιβαίνετε ὥστε μονονοὺ πρὸς φῶς καὶ τὸν λαμπρότατον ἥλιον ἐναυγάζεσθαι, In clarissima solis luce vos ostentare, Int. L. D. Med., schol. Pind. Isthm. 4, 73 : Γένοιτο ἡμῖν προφρόνων τῶν Μουσῶν τυχεῖν, ὥστε ὑπ' ἐκείνου ἐναυγάσασθαι τοῦ πυρός.]

[Ἐναύγασμα, τὸ, Illuminatio. Philo vol. 1, p. 88, 38 : Σκότους γὰρ πλήρης ἐστὶ, μηδὲν ἔχων ἐν. θεῖον. Wakef.]

Ἔναυδος, ὁ, ἡ, (pro quo et Ἐναυδὴς), Voce præditus, Vocalis. Ab Hesychio non solum φωνήεις exp. (i. e. Vocalis), sed et ἔμπνους, i. e. Spirans : ut vicissim in l. quem in Ἄναυδος ex Hom. [Od. E, 446] protuli, copulantur ἄπνευστος καὶ ἄναυδος.

Ἐναυθεντέω, Auctoritatem obtineo inter, Auctoritate valeo in, vel apud. Gregor. : Ἐδίδου τῇ πολιᾷ τὸ ἐναυθεντεῖν, ὡς οἰκείοις, τοῖς ἀλλοτρίοις. [Anna Comn. 349, A. L. D. Basil. t. 2, p. 486, B : Τοῖς ἐργαλείοις τῆς τέχνης ἐναυθεντῶν, Postulans ut jus instrumentorum penes se sit. Hase.]

[Ἐναυλακόφοιτις, ἡ, i. q. ἐν αὔλακι φοιτῶσα, Rustica. Zonas Anth. Pal. 6, 98, 1 : Ἐναυλακοφοίτισιν Ὥραις. Sic Jacobs. et Schneider. Lex.; sed rectius forsan ἐναυλακοφοῖτις, ut in Ind. Scap. Oxon. Angl.]

[Ἐναύλειον, τὸ, Habitaculum. Eurip. Hel. 1107 : Σὲ τὰν ἐναυλείοις ὑπὸ δενδροκόμοις μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ἀναβοάσω, σὲ τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν ἀηδόνα δακρυόεσσαν.]

Ἐναυλήματα, Suid. et Etym. [M. p. 338, 8] dici tradunt ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ δεδευμένα : nonnullos vero etiam ipsa τὰ ἄλφιτα vocare ἐναυλήματα. [Ἐνθυλήματα Ruhnk. et Hemst., θυλήματα Toup. Propius ad literas accedit ἐναλήματα. L. Dindorf.]

[Ἐναυλίζω, Inhabito, Pernocto in. Soph. Phil. 33 : Οὐδ' ἔνδον οἰκοποιός ἐστί τις τροφή ; — Στειπτή γε φυλλὰς ὡς ἐναυλίζοντί τῳ. Schol. κοιμωμένου. Pollux 1, 73.] Ἐναυλίζομαι, Stationem habeo, Castra metor, Inhabito. Thuc. 3, [91; 4, 54] : Καὶ ἐνηυλίσαντο, Noctem illic egerunt. [Herodot. 1, 181 : Οὐδὲ νύκτα οὐδεὶς ἐναυλίζεται (templo) ἀνθρώπων· 9, 15 : Ἐν Τανάγρῃ δὲ νύκτα ἐναυλισάμενος. Joseph. B. J. 1, 8, 6 : Τὴν πρώτην ἑσπέραν τοῖς ἐρειπίοις ἐναυλισάμενος. Anon. ap. Suid. v. Ἐπιπόνως : Ἐν ἄντρῳ ἐναυλισάμενος. Dio Cass. 50, 12 : Ἐν χωρίῳ ἐπιτηδειοτέρῳ ἐνηυλίζετο· 57, 11 : Ἐνταῦθα τὰς νύκτας ἐνηυλίζετο. Improprie Hippocr. De nat. hom. p. 230, 25 : Χρόνον ἐναυλιζόμενον πουλὺν ἐν τῷ στήθει κατασήπεται. Ἐμμένον interpr. Erotian. p. 148. Suid. : Ἐνηυλισμένον, ἐμπεριειλημμένον. Pollux 1, 73. V. Ἐγκαταυλίζομαι. L. D. Cyrill. Alex. in c. 2 Habac. p. 547 : Ἅγιος ἐν ἁγίοις κατοικεῖ, καὶ τοῖς σεβομένοις αὐτὸν ἐναυλίζεται· in c. 56 Jes. p. 809 : Ἐναυλίζεται τοῖς διὰ πίστεως ἐκκεκαθαρμένοις καὶ ἡγιασμένοις ἐν πνεύματι.]

[Ἐναύλιος, α, ον. Hippocr. De morb. mul. p. 645 fin. : Ὅταν δὲ κλυσθῇ τὸ στόμα καὶ ἡ ἐναυλίη (sub. ὁδὸς), Interior via pudendi muliebris.]

[Ἐναυλὶς, ίδος, ἡ, Tibiæ inserta, epith. γλωσσίδος. Eustath. Il. p. 96, 19, in ed. Bas., ubi Rom. ἡ ἐν αὐλοῖς γλωσσίς.]

Ἐναύλισμα, τὸ, Domicilium, ἐνοίκισμα Suidæ. Hesych. autem dicit νεωστὶ γενόμενόν τι οἴκημα. [Artemid. 4, 47, p. 360 : Τούτων γὰρ (Persarum et Trojanorum) καὶ ἐναυλίσματα δείκνυται, καὶ τόποι παρατάξεως etc., ubi est Castra. Theophyl. Sim. Q. Phys. p. 9, 5 ed. Comm. : Ὁρῶν μοι τὰ ὑψηλόκομα ἦν ἐναυλίσματα.]

Ἐναυλιστήριον ἄντρον, τὸ, Stabulare antrum, Lustrum, VV. LL. [ex epigr. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 219, 13.]

[Ἔναυλον, τό. V. Ἔναυλος.]

Ἔναυλος, ὁ, Stabulum, Spelunca. Item generaliter, Domicilium. Hesiod. [Theog. 129] : Γείνατο δ' οὔρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους Νυμφέων. [Eur. Bacch. 122 : Ζάθεοι Κρήτας διογενέτορες ἔναυλοι· Herc. F. 371 : Σύγχορτοι Ὀμόλας ἔναυλοι· Temen. fr. ap. Ælian. N. A. 7, 39 : Κατ' ἐναύλους ὀρέων ἀβάτους. Maximus Καταρχ. v. 421.] || Ἔναυλος etiam ὁ ἐντὸς [ἔνδον] τῆς αὐλῆς. Vide Eust. [Il. p. 1236, 53. Eur. Phœn. 1573 : Ὥστε λέοντας ἐναύλους. Soph. Phil. 158 : Τίν' ἔχει στίβον ἔναυλον ἢ θυραῖον. Fort. huc referenda gl. Hesychii Ἐνδύλω, ἔνδοθεν, aliter ab intt. tentata. Oppian. Hal. 1, 305 : Ἄλλοι δ' ἑρπυστῆρες ἁλὸς ναίουσιν ἐναύλους· 3, 5; 5, 21, Cyn. 1, 142. Hom. H. 15, 8 : Οὔρεα ... καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι. || Ἔναυλον, τό. Anton. Arg. Anth. Pal. 9, 102 : Ἡ πρὶν ἐγὼ Περσῆος ἀκρόπτολις ... αἰπολίοισιν ἔναυλον ἐρημαίοισιν ἀνεῖμαι.]

Ἔναυλος, ὁ, ἡ, Tibiis personans, ὁ ἀκουόμενος, παρὰ τὸν αὐλὸν, Hesych. [Athen. 15, p. 637, F : Τὴν ἔναυλον κιθάρισιν, ἣ πρῶτοι οἱ περὶ Ἐπίγονον ἐχρήσαντο. Hemst. Dionys. De Thucyd. § 36, p. 900, 14 : Τήν τε ἁρμονίαν οὕτως ἔναυλον ἀποδέδωκεν (Thucyd.) ἅμα τοῖς ἡδίστοις παρεξετάζεσθαι. Etym. M. p. 338, 1 : Ἔναυλος, ἔνηχος, ἔμπνους.] Metaph. etiam capitur pro Eo quo veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant; ut ἔναυλοι λόγοι ap. Eust. [Od. p. 1950, 5, Il. p. 1236, 53] οἱ πρόσφατοι, καὶ ἔτι καταυλοῦντες τὴν ἀκοήν [Plato Menex. p. 235, B : Οὕτως ἔναυλος ὁ λόγος τε καὶ ὁ φθόγγος παρὰ τοῦ λέγοντος ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα· Leg. 3, p. 678, C : Πᾶσι φόβος ἔναυλος ἐγεγόνει. Dionys. A. R. 9, 7 : Ἔτι γὰρ αὐτοῖς ἔναυλα καὶ πρὸ ὀμμάτων ἦν. Dio Cass. 41, 16 : Ἔναυλον τὸν ἐκ τοῦ πρὶν φόβον ἔχοντες. Alciphr. 3, 5 cum annot.] : quemadmodum Suid. etiam ap. Pisid. : Ἀεὶ γὰρ, ὡς ἔοικεν, αἱ περιστάσεις Ἐκ τῶν ἐναύλων ἠρεθισμένων [-αι] πόνων, Τίκτουσιν ὁρμὰς κρειττονας βουλευμάτων, exp. οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένων, ἔτι ἐνηχουμένων. Sic ap. Lucian. [Somn. c. 5] : Ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων ἔναυλος ἔτι. Plut. vero De aud. poem. [p. 17, D] dixit ἔναυλον ἔχειν ὅτι : Πρὸς ταῦτα δὴ πάλιν παρασκευάζωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, ἔχειν ἔναυλον ὅτι κ. τ. λ. Ἔναυλον Hesych. exp. etiam νέαν ἔχοντα εὐεργεσίαν οὐ πρὸ πολλοῦ. [Æsch. C. Ctes. p. 580 : Ἔναυλον γὰρ ἦν ἔτι τότε πᾶσιν, ὅτι τηνικαῦτα ὁ δῆμος κατελύθη, ἐπειδή τινες τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων ἀνεῖλον, Notum est et inculcatum auribus, ut tibiarum sonus, Palmer. Recenti adhuc erat in memoria, et aures veluti circumsonabat. Reisk. Seager. Philo vol. 2, p. 167, 28 : Ἔτι τοὺς χρησμοὺς ἐναύλους ἔχων. Clem. Al. Strom. 2, p. 484 : Εἴ τῳ ἔναυλα τὰ ἐπὶ τὸν Ἀνανίαν ἱστορούμενα. Euseb. H. E. 8, 10 : Διὰ τὸ ἔναυλα τὰ τραύματα ἀπὸ τῶν πληγῶν καθ' ὅλου τοῦ σώματος ἔχειν. Wakef. Aristot. Probl. 21, 13 : Ὥστε ἔναυλον εἶναι τὴν δύναμιν, ἐάν τις αὐτῶν πληρωθῇ καὶ μὴ ταχὺ ἐκλείπῃ τὴν αἴσθησιν. Jo. Chrys. vol. 8, p. 218, D : Ἔναυλον ἔχων τὴν ἀπειλήν.] || Ἔναυλος, Eustathio [l. c.] est item χείμαρρος, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, στενὴ διώρυξ, ἢ καὶ ἄλλως ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαρρος, παρὰ τὸν αὐλὸν [conf. Hesych. Male fort. ap. Suid., Ἐναύλους, τοὺς χειμερινοὺς ποταμοὺς, παρὰ τὸ αὐλεῖν], ὅς ἐστιν ἐπιμήκης παράτασις. Apud Hom. Il. Π, [71] : Τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους Πλήσειαν νεκύων, sunt ἔναυλοι illi τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες, ἢ οἱ περὶ τάφρον τόποι παρὰ τὸν στενὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν. [Φ, 283 : Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ· 312 : Πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. Nonnus Dion. 2, 54 : Νηιάδων δὲ φάλαγγας ἀπεστυφέλιξεν ἐναύλων.]

[Ἐναύλως, adv. Bekk. Anecd. p. 464, 1 : Αὐλωνίζουσα, ἐναύλως διάγουσα. Eadem Lex. Ms. Paris. 347, fol. 44. Suidas in ead. gl. ἐν αὐλῶνι habet. Osann.]

[Ἐναυξάνω, Crescere facio in, Augeo in. Xenoph. Ven. 12, 9 : Οἱ πόνοι ἐπιθυμίαν ἀρετῆς ἐνηύξησαν. Eust. Opusc. p. 309, 85 : Κἀντεῦθεν ἔστι τὸ μέν τι τῶν καθέκαστον σφαιριδίων τούτων ἀπολαβεῖν καὶ φαγεῖν, εἴτε καὶ ἐναυξήσαντα ἐκπιεῖν. Pass. Themist. Or. 6, p. 81, B. Herodian. 2, 10 : Ἐναυξηθέντες (τρυφῇ).]

Ἔναυρος, ὁ, ἡ, In quo auræ sunt, Auris apertus s. pervius. Theophr. H. Pl. 8, 11, [6] : Χωρίον εὔπνουν καὶ ἔναυρον [ita codd. plerique ut videtur; εὔαυρον ed. Schneid.] ἀεί. A

[Ἔναυρος, ὁ Ἀπόλλων, Hesych. V. supra citatam gl. ejusd. Ἔναγρος.]

[Ἐναύρω, πρωΐ, Mane, Κρῆτες, Hesych. Idem Ἔνδυδαν, ἕωθεν.]

[Ἔναυσις, εως, ἡ, Accensus. Plut. Cim. c. 10 : Πυρὸς ἔναυσιν ἀνθρώπους ἐδίδαξαν.]

Ἔναυσμα, τὸ, Id quo ignis accenditur; Igniarium; item Suscitabulum quidam interpr. e Nonio. || Item metaph. Fomes, Fax, i. e. Incitamentum. Herodian. [2, 15, 3] : Τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν. V. Bud. Comm. [Diodor. Exc. vol. 2, p. 556, 84 : Τῆς τε καρτερίας καὶ λιτότητος καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ἐκ τῆς Πυθαγορείου φιλοσοφίας ἐναύσματα λαβών. Polyb. 9, 28, 8 : Ὑπολαβὼν βραχύ τι τῆς Ἑλλάδος ἔναυσμα καταλιπέσθαι περὶ τὴν Θηβαίων πόλιν. Orph. H. 4, 3 : Πανδαμάτωρ, πυρίπνους, πᾶσιν ζωοῖσιν ἔναυσμα· 10, 16 : Ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωοῖσιν ἔναυσμα. Iambl. Vit. Pyth. 6, 30, p. 23 : Ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναυσμα χαρίσηται τῇ θνητῇ φύσει. Addit Hemst. Clem. Al. Pæd. 2, p. 176, 10 : Τὸ ἔναυσμα τῆς Ἑβραϊκῆς φιλοσοφίας ζωπυρῶν· et similem l. Iamblichi Protr. p. 146, 21 (348 Kiessl.), Seager. Plut. Flamin. c. 11 : Ἐναύσματα μικρὰ καὶ γλίσχρα κοινωνήματα παλαιοῦ γένους ἔχειν δοκοῦντες. Ἀρχὰς, ἐμπυρεύματα, ὑπεκκαύματα int. Suid. et Zon. p. 733.] B

[Ἐναυχάομαι. V. Ἐγκαυχάομαι.]

Ἐναυχένιος, ὁ, ἡ, Qui in collo est, s. Collo injectus, Collo insertus, ut ἐναυχένιος βρόχος, Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 7, 493, 7.]

[Ἐναυχέω, Glorior in. Hesych. : Ἐναυχῆσαι, ἐλλαμπρύνασθαι. Ἐναυχοῦσα, ἐλλαμπρυνομένη, σεμνυνομένη, καυχωμένη. Philo vol. 1, p. 422, 49, a Wakef. cit. : Καλὸν δ' ἐναυχῆσαι κἀπισεμνύνεσθαι, δόξαν θηρωμένους τὴν ἀπ' αὐτῶν, ἐφ' οἷς εἰκὸς ἦν ἐγκαλύπτεσθαι.]

Ἐναύω, Accendo; ut πῦρ ἐναύειν, Herodot. [7, 231], Xenoph. [Comm. 2, 2, 12], Dinarch. [p. 106, 12; Polyb. 9, 40, 5.] Et Lucian. [Tim. c. 6 : Ἀναρριπίσας] τὸν κεραυνὸν [ἢ] ἐναυσάμενος ἐκ τῆς Οἴτης [Αἴτνης. Ælian. ap. Suid. p. 1236, B : Ἐκ τοῦ βωμοῦ πῦρ ἐναύονται· sed v. Ἰαχὴν p. 1726, A, est var. ἐναύοντες.] Et ἐναύεσθαι ἀπὸ ἑτέρου πυρὸς, Plut. Num. [c. 9.] V. Bud. Comm. [Figurate Axioch. p. 371, E : Τὸ θάρσος τῆς ἐκεῖσε πορείας παρὰ τῆς Ἐλευσινίας ἐναύσασθαι. Anon. ap. Suid. p. 1236, D : Ἐντεῦθεν Εὐριπίδης ἐναυσάμενος τὸν λόγον ἅπαντα εἶτα μέντοι Φοίνικι περιτίθησιν. Ælian. ib. p. 1237, B, v. Ἐναύσματα : Καί τινα ἐξ αὐτοῦ διδασκαλίαν ἐναυσάμενοι κἄτα ἐμιμήσαντο ἐς τὸ εὖ καὶ καλῶς. Nossis Anth. Pal. 7, 718, 2 : Ὦ ξεῖν', εἰ τύγε πλεῖς ποτὶ καλλίχορον Μιτυλάναν τᾶν Σαπφοῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος.] C

[Ἐναύω. Suid. : Ἐναύειν τὸ ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς. Quod supra Ἐνάζω vel Ἐννάζω, et infra Ναύω. Hesych. : Ἔναῦ (ita Schow.) ποτνιᾶ δάγαν ἱκετεύω. Zon. p. 740 : Ἐναύοντες, ἐνάπτοντες ἢ ἱκετεύοντες. Ἐναύοντες πρὸς τοῖς ναοῖς.]

[Ἐναΰω, Inclamo. Schol. Hom. Il. E, 333 : (Ἐνυὼ) παρὰ τὸ ἐναύειν (scr. ἐναΰειν), ὃ σημαίνει τὸ ἐκφωνεῖν. Ἐμφωνεῖν Eust. et Etym. M. : quæ si vera scriptura est, hinc licet defendere ἐμφωνεῖν ap. Clem. in Ἐμφωνέω cit. L. Dind.] D

[Ἐνἄφἄνίζω, Deleo, Tollo, Oblitero, Perdo in. Plut. Mor. p. 489, A : Οὐ παντάπασιν αὐτῇ τὸ φιλάδελφον ἐνηφάνισθη· 968, B : Οἶμαι δὲ μὴ ἄκαιρος ὑμῖν φανεῖσθαι τοῖς μύρμηξιν ἐπεισάγων τοὺς ἐλέφαντας, ἵνα τοῦ νοῦ τὴν φύσιν ἔν τε τοῖς μικροτάτοις ἅμα καὶ μεγίστοις σώμασι κατανοήσωμεν μήτε τούτοις ἐναφανιζομένην μήτε ἐκείνοις ἐνδέουσαν· 1099, D, sine dat.; Æmil. c. 36, Comp. Aristid. c. Cat. maj. c. 1; Longin. De subl. c. 17, 2; M. Anton. 2, 12; 5, 23; 6, 36; 7, 10. (Ἐναναφανίζεται male 12, 32.) Strab. 1, p. 49 : Ἐν γὰρ τοῖς μεγάλοις ἐναφανίζεται τὰ οὕτω μικρά.]

[Ἐναφάπτω. V. Ἐναφίημι.]

[Ἐναφέψημα, τὸ, Decoctum. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 75 : Ὕπνον αὐτέοισι καὶ ἠρεμίην μηχανέεσθαι, πρώτιστα μὲν διὰ τῶν τῆς κεφαλῆς τεγξίων ῥοδίνου ἀκρήτου ἢ ἀμαρακίνου ξὺν χυλῷ κίσσοῦ ἢ ἑρπύλλου ἢ καὶ μελιλώτου ἐναφεψήματι. L. Dindorf.]

Ἐναφέψω, s. Ἐναφεψέω, Incoquo, Diosc. [Hippocr. De morb. mul. 2, p. 662, 19 : Καθίννυσθαι ἐν ὕδατι μυρσίνης ἐναφεψημένης. Galen. vol. 6, p. 291; 10, p. 870; 11, p. 746; 17, 2, p. 449 ed. Kuhn. Matthæi Med. p. 170 : Μελίκρατον ἐναφεψημένου πηγάνου, et emendato vitio scripturæ, p. 278 : Σταφὶς ἀγρία ἐναφηψημένη, et alibi.]

Ἐναφίημι, Immitto e me in alium. Aristot. H. A. 5, [21], loquens de apibus : Ἐργάζονται πρῶτον τὸ κηρίον· εἶτα τὸν γόνον ἐναφιᾶσιν, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσιν, ἐκ τοῦ στόματος. [Conf. id. De generat. an. 1, 18 et 22.] Basil. : Ἡ πρὸς τὰ φαῦλα συνήθεια μεγάλα κακὰ ταῖς ψυχαῖς ἐναφίησι. Ἐναπῆκε, Ion. pro ἐναφ., Herodot. [2, 214 : Ὡς δὲ εὗρε, ἐναπῆκε αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν ἀσκὸν, ubi ex al. codd. nunc legitur ἐναπῆπτε, Ion. pro ἐναφῆπτε, ab Ἐναφάπτω, Illigavit. « Ὑπὸ τοῦ δέους ἐναφεικῶς, schol. Aristoph. Av. v. 66. Τῇ κοίτῃ ἐναφιέναι, Lectum cacando conspurcare, Artemid. 2, 26, p. 114, 30, 32. » Hemst. Suid. : Ἐναφῆκαν, ἐνέβαλον. « Ἐναφῆκαν τῇ δρυΐ σφῆνας, ὡς διασταίη. »]

[Ἐνάφορμος, Qui habet caussam et occasionem. Cyrill. Alex. in cap. 53 Jesaiæ, p. 742 : Ἀπροφάσιστος ἡ εὐπείθεια, οὐκ ἐνάφορμος ἡ ἀπόστασις. Suicer.]

[Ἐναφόρμως, Opportune, Cyrill. Alex. l. 2 in Jo. 1, 1, p. 134. An εὐαφ. ? Kall.]

[Ἐναφρέει, θυμὸν, Hesych.]

[Ἐναφροδισιάζω, Venerem exerceo in. Aristæn. Ep. 1, 15, p. 74 : Ὁ νυμφίος ἐρασμίως ἐναφροδισιάσας τῇ κόρῃ... 2, 1, p. 129.]

[Ἔναψις, ἡ, Connexio, Adnexus. Philo Belop. p. 82, 39. Et 98, 33 : Ταῖς ἐνάψεσι τῶν ἀγκυρῶν, ubi Int., Attractionibus. Hase.]

[Ἐνγεταυθί. V. Ἐνταῦθα.]

Ἐνγηράσασθαι, Hesych. affert pro ἐν γήρᾳ χρήσασθαι. [Hæc recipienda erant supra v. Ἐγγηράσκω.]

[Ἐνγόνασι, Engonasin. V. Γόνυ.]

Ἔνδαδος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄδαδος, Qui tædam in se habet. Theophr. H. Pl. 9, 2 [1, 2] : Ἅπασα γὰρ ἔνδαδος πεύκη ταῖς ῥίζαις. Idem alibi, Νόσημα δὲ τῇ πεύκῃ, ὅταν ἔνδαδος γένηται. Pro quo Plin. : Laricis morbus est ut tæda fiat. [Conf. 3, 9, 3 et 5; 5, 1, 5, C. Pl. 6, 11, 6.]

[Ἐνδαδόομαι, Tæda fio. Theophr. H. Pl. 9, 2, 7 : Οἱ δὲ περὶ τὴν Ἴδην φασὶν, ὅταν λεπίσωσι τὸ στέλεχος, ... ἐνταῦθα τῆς ἐπιρροῆς γενομένης ἔνδαδον ἐνιαυτῷ μάλιστα (γίνεσθαι)· τοῦτο δ' ὅταν ἐκπελεκήσωσιν, ἐν ἑτέρῳ πάλιν ἐνδαδοῦσθαι.]

[Ἐνδαίνυμαι, Vescor. Athen. 7, p. 277, A : Πολλῶν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς ... ἐνδαινύμεθα.]

[Ἔνδαις, αιδος, ὁ, ἡ, Cum facibus. Æschyl. Eum. 1044 : Σπονδαὶ δ' ἐς τὸ πᾶν ἔνδαιδες οἴκων.]

Ἐνδαιτέομαι, ήσομαι, Epulor, Convivor, depon., VV. LL. [Immo Ἐνδατέομαι, quod v.]

[Ἐνδαίω, Accendo in. Pind. Pyth. 4, 183 : Τὸν δὲ παμπειθῆ γλυκὺν ἡμιθέοισιν πόθον ἔνδαιεν Ἥρα. Apoll. Rh. 3, 286 : Βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ φλογὶ εἴκελον. Divise Hom. Od. Z, 132 : Ἐν δέ οἱ (leoni) ὄσσε δαίεται.]

Ἐνδάκνω, Morsus infero. Plato Phædro [p. 254, D] : Ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. [Themist. Or. 1, p. 7, C : Ἵππῳ ἐνδακόντι τὸν χαλινόν· et Lucian. Navig. c. 30. Eur. Hipp. 1223 : Ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις. Jo. Anagn. De postr. Thessal. exp. p. 345 : Ἐνδακὼν τὸ ξίφος. Eust. Op. p. 341, 52 : Ὅτι δὲ ἡ νόσος καθάπαξ ἐνδακοῦσα ἐνερείδει τοὺς ὀδόντας, καὶ οὐκ ἀνήσειν βούλεται· 324, 57 : Ἄλλως τε οὐδ' ἀρτίπους ὤν, ἀλλὰ κατὰ γῆς ἕρπων καὶ τοῦτο δὴ τὸ μέρος τὴν ἐκδακοῦσαν (sic) τοῦτον μιμούμενος ἔχιδναν. Ælian. N. A. 3, 6 : Τὰς οὐρὰς τὰς ἀλλήλων ἐνδακόντες (lupi fluvium transeuntes). Eudoc. p. 204 : Τὴν γλῶσσαν αὐτοῦ ἐνδακὼν καὶ ἀποτεμὼν, προσέπτυσε τῷ τυράννῳ, et schol. Hom. Od. Σ, 409, citat Wakef. Aret. Acut. pass. 1, 7, p. 5 : Ἀπὸ γλώσσης κυνὸς εἰσπνεύσαντος μοῦνον ἐς τὴν ἀναπνοὴν, οὔτι μὴν ἐνδακόντος. V. l. Anthol. in Γράφικος cit., ubi aut σανὶς ἔνδακεν aut ἔδακεν σανὶς legendum.] Synes. Epist. 4 : Ἀλλὰ πολλάκις ἐπιχειρήσαντες τοῖς καλωδίοις, ἀπηγορεύκειμεν τῶν τροχῶν ἐνδακόντων, Rotis mordentibus. [Alciphro 3, 58 : Τρέμω ἐνδακὼν τὸ χεῖλος. Nicander Athen. 4, p. 133, E : Ἐνδάκνοντα σπέρματα σινήπυος, pro δάκνοντα. Mathem. vett. p. 17 : Ἵνα μὴ ἐνδάκῃ ὁ στῦλος τῇ γῇ.]

[Ἐνδάκρῦος, ὁ, ἡ, Lacrimabundus. Germanus In dormit. b. Mar. p. 104. Boiss.]

Ἔνδακρυς, ὁ, ἡ, Qui in lacrymis est, Cui lacrymæ oboriuntur. [Ezech. ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 444, D : Ἠλάλαξαν ἔνδακρυν φωνήν. Lucian. Somn. c. 4 : Κατέδαρθον ἔτι ἔνδ. Joseph. A. J. 1, 19, 5 : Ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πατέρα εὐνοίας ἔνδ. γενομένη.]

[Ἐνδακρύω, Fleo in, Illacrimor. Æsch. Ag. 541 : Ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο. Cum ἐκδ. confus. Eurip. Or. 1122. ῡ]

[Ἐνδἄκῶς. Man. Philes De anim. 8, 250, p. 284 : Τίς γὰρ ἢ δράκων ὀξὺς, πονηρὸς, ἐμβριθὴς, γλίσχρος, μέγας, φθορεὺς ἰταμὸς, ἀνθρακῶδες ἐμβλέπων, ψυχρὸς, πλαδαρὸς, ἐνδακῶς ἐπειγμένος. Int., Morsibus inferendis prompta. Quod esset ἐνδακεῖν ἠπειγμένος.]

[Ἐνδανδαίνω, Intueor audacter. Hesych. : Ἐνδανδαίνει, ἀτενίζει, κατατολμᾷ.]

[Ἐνδἄνείζω, Fœnero. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. Notandum h. l. videtur supra in Εἰσδανείζω pro Mutuor leg. esse, Mutuum do in, Feneror.]

[Ἐνδαπανάω, Impendo. Pallad. V. Chrysost. p. 221. Andr. Cret. p. 85, B : Ἵνα ἐνδαπανήσῃ τοῖς ἑαυτοῦ τὰ ἡμέτερα. Kall. V. Ἐκδαπανάω.]

Ἐνδάπιος, α, ον, Indigena. Pollux 3, [51] synonymum facit τῷ ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἔντοπος : sed poeticum esse dicit. [Mosch. 2, 11 : Τῶνδ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν, ἡ δ' ἄρ' ἐώκει ἐνδαπίῃ. Agath. Hist. 2, 15, p. 51, D. Formam Ἐνδαπὸς ex Nicetæ Annal. 3, 7; 4, 6; 8, 2, annotavit Schneid. ᾰ̔]

Ἔνδᾰσυς, ὁ, ἡ, Pilosus, Hirsutus, Diosc.

Ἐνδᾰτέομαι, [Divido, Distribuo, Dispertior.] Eust. [Il. p. 1214, 9] θείαν δύναμιν ἐνδατεῖσθαι exp. κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι. Ceterum existimo ut δάζω, vel potius δάζομαι a δαΐζω, sic δατέομαι a δάζομαι formari : videl. a 3 sing. præt. δέδασται, ablato σ. [Soph. OEd. T. 205 : Λύκει' ἄναξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλῶν βέλεα θέλοιμ' ἂν ἀδάματ' ἐνδατεῖσθαι, schol. interpr. καταμερίζεσθαι, ἐν μερισμῷ δίδοσθαι καὶ διατρίβειν· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν διανεμομένων. Iambl. Vit. Pyth. § 201, p. 410 : Ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναί τινας ἡλικίας ἐνδεδασμένας· οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτούς φασιν· ἃς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι. Ubi cod. Par. ἐνδεδομένας. Id. Protr. p. 46 ed. Kiessl., ex Archyta (ap. Gal. p. 733) : Ἐν ᾧ τὰ εἴδεα πάντα τοῦ ἐόντος ἐνδέδασται. Aristid. Quint. 2, p. 60 : Ὁ δὴ τὸ σύμπαν διοικῶν ψυχὴν συνιστὰς ἐπισταθμὸν σωμάτων ἐσομένην λόγου τε ὑπόστασιν αὐτῆς (f. αὐτῇ) τῆς θείας μοίρας ἐνεδάσατο. Cit. Wakef. || Exprobro. Æsch. Sept. 578 : Τὸν σὸν ἀδελφεὸν, ἐξυπτιάζων ὄνομα, Πολυνείκους βίαν, δίς τ' ἐν τελευτῇ τοὔνομ' ἐνδατούμενος. Male schol. : Εἰς δύο διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ Πολυνείκους, τὸ πολύ καὶ τὸ νεῖκος. Plato Reip. 2, p. 383, A : Οὐδ' Αἰσχύλου (ἐπαινεσόμεθα τοῦτο) ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω ἐν τοῖς αὐτῆς γάμοις ᾄδοντα ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους κτλ. Sophocl. Trach. 791 : Πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος σοῦ τῆς ταλαίνης, καὶ τὸν Οἰνέως γάμον, οἷον κατακτήσαιτο λυμαντὴν βίου. Schol. : Σφοδρῶς λοιδορούμενος· ἐνδατεῖσθαι (ἐνδατοῦσθαι cod.) γὰρ σφοδρῶς ἐσθίειν. Alius : Λοιδορῶν, μεμφόμενος, κατὰ μέρος τῶν λεγομένων ἀνακαλῶν. Ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων. Et rursus alius : Ἐνδατούμενος νῦν σφόδρα κακῶς λέγων, δυσφημῶν, συνεχῶς μεμφόμενος, ἐπαρώμενος. Conf. Hesychii gll. Ἔνδασαι, Ἐνδατεῖται etc. (|| Signif. Vorandi, de qua schol. Soph. Trach. l. c., Lycophr. 155 : Τὸν ὠλενίτην χόνδρον ἐνδατουμένη.) Eurip. Herc. F. 218 : Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος. Apud Nicandr. Ther. 509 : Ἤτοι ἀριστολόχεια παλίσκιος ἐνδατέοιτο, passive pro μερίζοιτο, κόπτοιτο, τρίβοιτο, ut exp. schol. : rectius, Assumatur.]

[Ἔνδαυλος, ὁ, ἡ.] Ἔνδαυλον Hesychio ὑλῶδες, δασὺ, ut δαῦλον. [Χολῶδες cod. Fort. χλοῶδες. L. Dind.]

Ἐνδαψῐλεύομαι, Dapsilis et largus sum in. [Indulgeo, Largo; Ἐνδαψιλεύεται, Indulgetur, Gl.] E Pand. affertur, Ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, pro Si adhuc suppetit tempus biennii. [Heliod. 8, 14, p. 398 : Κόλπον πολλὴν πόαν καὶ χιλὸν ἄφθονον ἐνδαψιλεύσασθαι κτήνεσι νομὴν ἀπαυτοματίζοντα. Eust. Opusc. p. 283, 84 : Ἐξεστείλαμεν εἰς τοὺς ἑαυτῶν ... ὁδοιπόριον ἐνδαψιλευσάμενοι· 325, 47 : Πῶς ἂν αὐτὸς εὐτόλμως ἔχοιμι, τὰς

A ἐμὰς πιθηκίδας πρὸς σὲ τὸν ἐν ῥητορείαις αἴθωνα λέοντα προάγων περιγυμνοῦν, καὶ τῆς ἐμῆς ἀγροικίας ἐνδαψιλεύεσθαι; 342, 94 : Κρατῆρα λύπης ἐπιστέφω τῷ ἐνδαψιλευομένῳ τὸν ἔλεον. Id. Il. p. 917, 38 : Τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἳ ... ὁσάκις ἀναλίσκονται, τοσαυτάκις ἐνδαψιλευόμεναι, ubi schol. simplex δαψ. ponit. Alia struct. Suidas v. Φιλίσκος Κερκ. : Καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ φιλίσκιον μέτρον προσηγορεύθη, ἐπείπερ αὐτῷ ἐνεδαψιλεύετο, Frequenter eo utebatur. Cum dat. pers. Eust. Opusc. p. 251, 25 : Ποίοις ἐκείνοις ἐνδαψιλεύῃ πένησιν;]

[Ἐνδεδιωκότα, in Tab. Heracl. 1, 73 : Ταῦτα δὲ πάντα πεφυτευμένα παρέξοντι καὶ ἐνδεδιωκότα ὅσσα ἐν τᾷ συνθήκᾳ γεγράψαται (sic) ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἀπὸ τῶ ποτέχει ἔτεος ἢ Ἀριστίων ἐφορεύει.]

Ἐνδεδομένως, Remisse, Laxatis habenis. [Photius et Suid. : Ὑφειμένως, ἐνδ. Perperam Phot. et cod. unus Suidæ ἐνδιδ. L. Dind.]

[Ἐνδεεστέρως. V. Ἐνδεής.]

Ἐνδεὴς, ὁ, ἡ, Indigus. [Egestuosus, Egens, Indigens, Egenus, add. Gl.] Isocr. Ad Nic. [init.] : Ὧν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς εἰσὶν, ὑμεῖς δὲ πλουτεῖτε· Arch. : Τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεεῖς ὄντας. [Et p. 286, A; 305, C.] Plato De rep. 2, [p. 381, C] : Οὐ γὰρ ἐνδεᾶ γε φήσομεν τὸν θεὸν κάλλους. Idem Alcib. [pr. init.] : Οὐδενὸς φῂς τῶν ἀνθρώπων ἐνδεὴς εἶναι εἰς οὐδέν. [Eur. Suppl. 192 : Πόλεις πολλαὶ διώλοντ' ἐνδεεῖς στρατηλάτου· Tro. 906 : Ἄκουσον αὐτῆς, μὴ θάνῃ τοῦδ' ἔνδεής· Iph. A. 978. Xenoph. Cyr. 7, 5, 81 : Οἱ ἐνδεέστεροι τοῦ βίου. Et alibi similiter. Thuc. 3, 97 : Ψιλῶν γὰρ ἀκοντιστῶν ἐνδεὴς ἦν μάλιστα. Absolute Xen. H. Gr. 6, 1, 3 : Κἀκεῖνος μέντοι ἀπὸ τούτων τῶν χρημάτων τήν τε ἄκραν φυλάττων διέσωζεν αὐτοῖς καὶ τἆλλα διοικῶν ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτόν. Καὶ ὁπότε μὲν ἐνδεὴς εἴη, παρ' ἑαυτοῦ προσετίθει, ὁπότε δὲ περιγένοιτο τῆς προσόδου, ἀπελάμβανεν. Ubi tamen leg. videtur ἐνδεήσειε, quum etiam περιγένοιτο non ad hominem illum referri, sed de reditu dici videatur. Id. Cyneg. 7, 11 : Πολλὰ διδόναι τὰ ἐπιτήδεια ταῖς κυσὶν αὐτόν· ὅταν μὲν γὰρ ἐνδεεῖς (cibi) ὦσι κτλ. Reip. Lac. 5, 3 : Καὶ σῖτον δὲ ἔταξεν αὐτοῖς, ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι. L. D. Ἐνδεὴς et κεχορεσμένος opposita, Sext. Emp. p. 27, 26. Pro priore πεινῶντα dixit p. 29, 13; 79, 26. Hemst.] Res quoque dicitur ἐνδεὴς, Quæ non sufficit, Cui aliquid deest, quominus plena sit et perfecta, vel suis numeris absoluta. [Eur. Hec. 835 : Ἑνός μοι μῦθος ἐνδεὴς ἔτι· Phœn. 701 : Πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς, ὡς ἐς λόγους ξυνῆψα Πολυνείκει μολών.] Sic ἐνδεεῖς σηνθῆναι Thuc. 8, [36]. Alicubi dicit Galen. λειφαίμους appellari τοὺς ἐνδεεῖς ἔχοντας αἷμα, Minus sanguinis quam opus sit, q. d. Sanguinem non sufficientem. [Στατῆρες παράσημοί τε καὶ ἐνδεεῖς, Themist. Or. 21, p. 261, C. Hemst.] || Exp. etiam Inferior, ut Thuc. 2, [87] : Τῆτε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. [Isocr. p. 62, D : Τοὺς ταῖς οὐσίαις ἐνδεεστέρους. Lysias p. 193, 31 : Οὐ ταῖς ψυχαῖς ἐνδεεῖς γενόμενοι, ἀλλὰ τοῦ πλήθους ψευσθέντες. Eurip. El. 873 : Νεανίας ἦν τῷ βίῳ μὲν ἐνδεὴς, πλείστας δὲ τιμὰς ἔσχεν Ἀργεία χθονί.] Sic interpr. et Bud. ap. Polyb. [6, 47, 10] : Σύγκρισιν ἐνδεῆ καὶ τελείως ἀπεμφαίνουσαν. [Soph. OEd. C. 1430 : Οὐδ' ἀγγελοῦμεν φλαῦρ'· ἐπεὶ στρατηλάτου χρηστοῦ τὰ κρείσσω μηδὲ τἀνδεᾶ λέγειν. Eur. Heracl. 170 : Ἐρεῖς τὸ λῷστον ἐλπίδ' εὑρήσειν μόνον. — Καὶ τοῦτο πολλῷ τοῦ παρόντος ἐνδεές· fr. Androm. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 104 : Ἐγὼ δὲ παῖδας οὐκ ἐῶ νόθους λαβεῖν· τῶν γνησίων γὰρ οὐδὲν ὄντες ἐνδεεῖς νόμῳ νοσοῦσιν. Herodot. 7, 48 : Εἰ γάρ τοι ταύτῃ ἐνδεέστερα φαίνεται εἶναι τὰ ἡμέτερα πρήγματα, στρατοῦ ἂν ἄλλου τις τὴν ταχίστην ἄγερσιν ποιοῖτο. Thuc. 1, 10 : Φαίνεται καὶ οὕτως ἐνδεεστέρα. C. genit. 2, 11. Xen. Cyrop. 2, 2, 1 : Ἐνδεέστεροί τι ἡμῶν ὅτι οὐ πεπαίδευνται· H. Gr. 4, 1, 6 : Ποίου τινὸς γένους ἐστὶν ὁ Σπιθριδάτης; Ὁ δ' εἶπεν ὅτι Περσῶν οὐδενὸς ἐνδεέστερος· 7, 1, 23 : Γένος οὐδενὸς ἐνδεής· Cyrop. 3, 3, 31 : Τὸ πλῆθος ἡμῶν πολὺ ἐνδεέστερον τοῦ ἑαυτῶν. Hippocr. De artic. p. 821, D : Τὸν δὲ πῆχυν καὶ ἄκρην τὴν χεῖρα ὀλίγῳ ἐνδεεστέρην τοῦ ὑγιέος, Exiliorem. Dionys. A. R. 1, 66 : Καρποὺς οὐδὲν ἐνδεεστέρους τῆς ἄλλης Ἰταλίας.] Sæpe autem additur gen., ut, Τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, Thuc. [1, 70], Inferiora et minora viribus, Quæ non respondeant viribus. Sic Plut. Sol. [c. 16] : Ἐνδεέστερον τῆς [ὑπαρχούσης] δυνάμεως οὐδὲν ἔπραξε· Oth. [c. 7] : Ἐνδεέστερον τῆς δόξης στρατηγεῖ·

ubi adv. est compar. [De adv. v. Ἐνδεῶς. Adj. Soph. Phil. 524: Ἀλλ' αἰσχρὰ μέντοι σοῦ γέ μ' ἐνδεέστερον, ξένῳ φανῆναι πρὸς τὸ καίριον πονεῖν. V. Lennep. ad Phalar. Ep. 104, p. 297 sq. Eademque struct., sed signif. priori, Plato Protag. p. 322, B: Ἡ δημιουργικὴ τέχνη πρὸς μὲν τροφὴν ἱκανὴ βοηθὸς ἦν, πρὸς δὲ τὸν τῶν θηρίων πόλεμον ἐνδεής.] Ceterum dicitur et Ἐνδεὲς sæpe subst. pro ἔνδεια. Thuc. 3, [83]: Τῷ γὰρ δεδιέναι τό, τε αὑτῶν ἐνδεὲς, καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν· ubi ἐνδεὲς id plane esse videtur, quod ad verbum Gall. dicimus *Insuffisance*, q. d. Insufficientia. [Id. 1, 77: Τοῦ ἐνδεοῦς χαλεπώτερον φέρουσιν ἢ κτλ. L. D. Soph. Phil. 375: Κἀγὼ χολωθεὶς εὐθὺς ἧρασσον κακοῖς τοῖς πᾶσιν οὐδὲν ἐνδεὲς ποιούμενος, Nil reticens, Conviciis minime parcens. Seager. Eur. Phœn. 385: Ἀλλ' ἔξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς· El. 356: Οὐκοῦν τὰ μὲν λεύσσουσι, τὰ δὲ σύ που λέγεις; — Ἴσασιν, οὐδὲν τῶνδ' ἔχουσιν ἐνδεές. Dio Cass. 44, 36: Τὸ κατ' ἐκείνην ἐνδεὲς ἀνασώσετε. Ap. Xenoph. Cyrop. 8, 1, 40: Συγκρύπτειν ἐδόκει (vestis) εἴ τίς τι ἐν τῷ σώματι ἐνδεὲς ἔχοι, est i. q. Vitiosum. Lucian. Dial. mort. 1, 2: Ἐνδεὴς τὴν ὄψιν. Philipp. Anth. Pal. 9, 11: Ἠρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν, ἀμφότεροι δὲ εἰς αὐτοὺς τὸ τῆς τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν.]

Ἐνδεῶς, Indigenter; ut ἐνδ. ἔχειν τινὸς, Indigum esse re aliqua, q. d. Indigenter se habere. [Eurip. fr. ap. Athen. 13, p. 600, A: Ὅταν ξηρὸν πέδον ἄκαρπον αὐχμῷ νοτίδος ἐνδ. ἔχῃ. Ἐνδ. ἔχειν τῶν ἀναγκαίων, Plut. Nic. c. 27. Id. Mor. p. 1014, E.] Sed Plut. Lyc.: Ἐνδ. ἔχων πρὸς δικαιοσύνην, Non sufficienter se habens, i. e. Non satis instructus. Vertitur ita et in aliis loquendi generibus. [Lucian. De merc. cond. c. 5: Ἀλλὰ τὸ δοθὲν ... πᾶν ἀκριβῶς καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς καταναλίσκεται, Sed quod datum est, ad assem omne, nec quantum necessitas postulat, impenditur; ἐνδεῶς τῆς χρείας enim, Minus quam necesse est; locus ab intt. secus intellectus. Brunck.] Item, Minus quam opus sit, par sit, ap. Thucyd. [Julian. Ad Athen. p. 268, B: Πρὸς τὸ λυσιτελοῦν, ὥσπερ οἱ ῥήτορες, ἐνδεέστερον ἐπαινεῖν τὰς ἐλαττουμένας.] Dicitur et Ἐνδεέστερον cum gen. ut in ll. cit. Ἐνδεεστέρως pro eod. Additur autem nonnunquam gen. τοῦ προσήκοντος, ut, Ἐνδ. τοῦ προσήκοντος θεραπευτικὸς εἶναι, Plato [Ep. 4, p. 321, B], Minus quam par sit, Minus quam deceat. [Alcib. 2 p. 149, A: Οὐκ ὀλίγῳ ἐνδ. τιμῶσιν ἢπερ ἡμεῖς. Et alibi. Ἐνδ. ἔχειν Phæd. p. 74, E; 75, A, Reip. 9, p. 571, A. Hippocr. De art. p. 821, A: Αὔξεται μὲν, οὐ πολὺ δὲ ἐνδ. Ib. F: Ὅσα γὰρ χειρῶν ἔργα ἐστὶ, τὰ πλεῖστα προθυμέονται οἱ γαλιάγκωνες ἐργάζεσθαι τῇ χειρὶ ταύτῃ οὐδὲν ἐνδ. τοῦ ἀσινέος. Thucyd. 2, 35; 4, 39. Demosth. p. 162, 3: Οὓς ἐτιμωρησάμην ἐνδ. ἢ προσῆκεν.]

[Ἐνδεὴς, ὁ, ἡ, Trepidus. Schol. Hom. Il. Ψ, 475: Δίενται) ἐνδεεῖς ὑπάρχουσιν. Wakef.]

Ἔνδεια, ἡ, Indigentia, Penuria. [Huic Inopia, Egestas, Abstinentia, Ingitas (sic) add. Gl.] Ἔνδεια τῶν καθ' ἡμέραν, Isocr. Paneg. [p. 47, C; 76, A.] Sic ἔνδεια τροφῆς. [Χρημάτων ἔνδ. Plat. Hipp. maj. p. 283, D, Xen. Reip. Athen. 1, 5.] Et sine adjectione, ut Demosth. [p. 312, 24]: Τὸν μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσοντα δι' ἔνδειαν. [Ead. phrasis ap. Plat. Conv. p. 202, D, Demosth. p. 38, 6, etc., Xenoph. Conv. 4, 36 et alibi. Κατ' ἔνδειαν τοῦ σ Etym. M. p. 391, 14. Μετ' ἐνδείας Demosth. p. 1121 extr. Dativo ead. signif. id. p. 151, 11: Οὐ λόγων ἐνδεία. Thuc. 4, 18: Οὔτε δυνάμεως ἐνδείᾳ ἐπάθομεν αὐτό. Plato Leg. 12, p. 945, C: Τῆς αὑτοῦ δυνάμεως ἐνδείᾳ πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς ἀξίαν. Ubi notandum etiam construi cum præp. πρὸς, ut supra ἐνδεής.] Apud Plat. autem Polit. 9, [p. 571, E], ἔνδεια et πλησμονὴ opp., quæ Cic. interpr. Inopiam et satietatem affluentem, p. 11 mei Lex. Cic. [Μετὰ πολλῆς ἐνδείας ἐτράφης, Demosth. p. 313, 10. Ἔσχάτη ἔνδ. 1118, 23; 957, 17.] Et plur. ἔνδειαι [Egestates, Gl.] ap. [Plat. Phileb. p. 51, B, Eryx. p. 401, E. Παύειν τὰς τοῦ σώματος ἐνδείας, etc. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 22, Demosth. p. 957, 17, Maneth. 1, 172,] Isocr. Areop.: Ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις. Item ἔνδειαι oppositum habens ὑπερβολαὶ ap. eund. De pace [p. 177, B: Οὔτ' ἐν ἐνδείαις οὔτ' ἐν ὑπερβολαῖς ὄντες· et sim. Ad Nic. p. 26, D, Plat. Protag. p. 357, B. Ut supra notavimus ἐνδεὴς de esurientibus usurpatum, sic ἔνδεια peculiariter dicitur de inopia commeatus s. victus. Schweigh. Lex. Polyb.: «Ἔνδεια τῶν ἐπιτηδείων 1, 16, 7; 84, 2; τῶν ἀναγκαίων 8, 9, 10; τῶν δαπανημάτων 9, 42, 4. Et nude 1, 19, 1 et 7; 3, 72, 5; 5, 73, 6; 9, 44, 3; διὰ τῆς ἐνδείας κρατεῖν τῆς πόλεως 7, 15, 4». Diodor. 1, 8: Μηδεμίαν τῶν καρπῶν εἰς τὰς ἐνδείας ποιεῖσθαι παράθεσιν.] || Ἔνδεια et ἔκδεια ita differre quidam e Suida annotant, ut ἔκδεια sit Quod deest plenæ solutioni: at ἔνδεια sit Non habere omnino, quod solvas ob egestatem. Thuc. 1, [99]: Αἱ τῶν φόρων καὶ νεῶν ἔκδειαι, ubi vide schol. Sunt et qui generalius ita, ἔκδειαν esse, quum aliquid ad justum numerum deest: at ἔνδειαν, quum totum deest.

[Ἐνδεία, ἡ, Meridies. V. Ἔνδιος.]

Ἔνδειγμα, τὸ, Indicium, Documentum. Demosth. [p. 423, 13]: Καὶ τὰ νῦν συμβεβηκότα πάντα, δαιμονίας τινὸς εὐνοίας ἔνδειγμα γεγενῆσθαι τῇ πόλει ἡγοῦμαι. [Eadem constr. Ad Thessalon. 2, 1, 5: Ἔνδ. τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ θεοῦ. Plato Critiæ p. 110, B: Ἔνδειγμα ὅτι ... πέφυκεν. || Spectrum. Zacharias Papa Dial. 3, 4: Ὁ δὲ πονηρὸς δαίμων ... εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον πρὸς τὸ ποιεῖν ἐνδείγματα τοῦ λοιποῦ οὐκ εἰσῆλθεν. Ubi Gregor. M., Eandem domum ad exhibenda monstra quæ consueverat, ulterius non intravit. Ducang.]

Ἐνδείκνυμι et Ἐνδείκνυμαι, s. Ἐνδεικνύω, Ostendo [Gl. Polyb. 3, 54, 3: Ἐνδεικνύμενος αὐτοῖς τὰ περὶ τὸν Πάδον πεδία· 11, 9, 8: Εὐθέως ἐνεδείκνυντο τοὺς κεκαλλωπισμένους, Digitis monstrabant. 18, 6, 2: Ἐναργῶς ὑπὸ τὴν ὄψιν ἐνδεικνύμενος], Indico, Demonstro [Gl.], Præ me fero. Plato Apol. [p. 23, B]: Ἐνδείκνυμαι ὅτι οὐκ ἔστι σοφός. [Xenoph. Cyrop. 8, 3, 21: Ἐνδεικνύμενοι ὅτι σφόδρα πείθοιντο.] Sæpe cum accus., ut Isocr. Areop.: Πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένοις. Plato Axiocho [p. 364, B]: Νῦν δ' καιρὸς ἐνδείξασθαι τὴν ἀεὶ θρυλλουμένην πρὸς σοῦ σοφίαν, Documentum dare s. Specimen edere tuæ illius sapientiæ. [Isocr. p. 218, D: Ἐνεδείξατο δὲ καὶ Στησιχόρῳ τῷ ποιητῇ τὴν ἑαυτῆς δύναμιν (Helena). Sic cod. Urb.; alii ἐπεδ. Polyb. 2, 4, 3: Τῆς τύχης τοῖς ἀνθρώποις ἐνδεικνυμένης τὴν αὐτῆς δύναμιν, iterumque cum dat. seq. ὅτι, 25, 4, 11. Eademque constr. sæpius Plato et Herodot. infra cit.] Aristoph. Pl. [785]: Ἐνδεικνύμενοι [-ος] ἕκαστος εὔνοιάν τινα, Præ se ferentes. [Xenoph. Anab. 6, 1, 19: Εὔνοιαν ἐνδεικνύμενος ἕκαστος· Cyrop. 8, 2, 3: Διεδίδου οἷς ἀεὶ βούλοιτο τῶν φίλων μνήμην ἐνδείκνυσθαι ἢ φιλοφροσύνην. Inscr. Carth. ap. Bœckh. vol. 2, p. 282, n. 2352, 3: Πᾶσαν εὔνοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἐνδεδεῖχθαι Ναυπακτίους καὶ τοὺς συνέδρους τῶν Αἰτωλῶν πρὸς τὰς πόλεις τὰς Κείων" et sim. in Astypal. ib. n. 2483, p. 381, 19; 2486, p. 385. Et ap. alios plures.] Polit. tamen in simili l. Herodiani 2, [10, 19]: Πᾶσαν ἐνεδείκνυντο προθυμίαν καὶ σπουδὴν, interpr. Pollicebantur; quod minime probo. [Herodot. 8, 141: Ἐπίτηδες ὦν ἐποίεον ἐνδεικνύμενοι Λακεδαιμονίοισι τὴν ἑωυτῶν γνώμην. Alia signif. cum dat. Ep. ad Timoth. 2, 4, 14: Πολλά μοι κακὰ ἐνεδείξατο, ut Genes. 50, 17: Πονηρά σοι ἐνεδείξαντο, quod 15 dicitur κακὰ, ἃ ἐνεδειξάμεθα εἰς αὐτόν.] Bud. ait posse et Doceo verti ap. Plat. Gorgia [p. 488, A]: Ἀλλ' ἱκανῶς [μοι] ἔνδειξαι τί ἐστι τοῦτο, ὃ ἐπιτηδευτέον μοι. [Atque sic sæpe apud Plat., sequentibus vel partt. ὅτι, ὡς, vel pron. relat., vel accusat., vel etiam absolute positum. Polyb. 4, 28, 4: Ἡ συμπλοκὴ, περὶ ἧς ἐν ἀρχαῖς ἐνεδειξάμεθα.... 5, 16, 7: Πάντα ταῦτα μετ' ἀποδείξεως ἐνδεικνυμένου καὶ μαρτύρων.] || Ostento me, Vendito, Plausum capto. Plut. [Cic. c. 15]: Τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, Conjuratis se venditans, Plausum a conjuratis captans. Et Æschin. [p. 84 extr.]: Ἐνδεικνύμενος Ἀλεξάνδρῳ, pro Operam Alexandro venditans, Bud. interpr., quem vide p. 684, 685. [Aristot. OEc. 2, 33: Ἐκείνοις τε βουλόμενος ἐνδείξασθαι καὶ τῷ Κλεομένει. Dem. p. 375, 21: Ἐνδεικνύμενος τοῖς πρέσβεσι τοῖς παρὰ τοῦ Φιλίππου παροῦσι· 391, 18: Οὗτοι δ' ἐχαρίζοντο πάντ' ἐνδεικνύμενοι καὶ ὑπερκολακεύοντες ἐκεῖνον. Conf. 579, 5. Philostr. V. Apoll. 3, 32: Πένητας μὲν, ἐνδεικνυμένους δὲ τοῦτο, οὐχ ὡς σεμνὸν, ἀλλ' ὑπὲρ ξυγγνώμης τοῦ κλέπτειν.] Ex Isocr. autem Ad Nic. [p. 21, A] affertur, Ἐνδείκνυσο περὶ τὰ μέγιστα σπουδάζων, pro Palam te exhibe, quum in maximis rebus versaris; sed potest fortasse ἐνδείκνυσο jungi cum part. [Ita Eurip. Alc.

154 : Πῶς δ' ἂν μᾶλλον ἐνδείξαιτό τις πόσιν προτιμῶσ' ἢ θέλουσ' ὑπερθανεῖν· Bacch. 47 : Ἕων οὕνεκ' αὐτῷ θεὸς γεγῶσ' ἐνδείξομαι. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 10 : Ὅταν περ καὶ ἐνδείκνυσθαι μάλιστα δύνῃ καὶ εὖ ποιεῖν ἱκανὸς ὢν καὶ κακῶς.] || Ap. Hom. autem [Il. Τ, 83], Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, Eustath. exp. πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον· at Hesych. ἐνδείξομαι, nescio an hinc sumptum, exp. ἀπολογήσομαι. [Cui Suidæ gl. Ἐνδειξαμένῳ, ἀντὶ τοῦ ἀπολογησαμένῳ, confert Heyn.] || Defero, Accuso, Postulo in judicio. Et ἐνδείκνυμαι, Deferor, Causam dico, quod circa publica secus aliquid admiserim. Bud. Sic Plato Apol. [p. 32, B] : Καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ὑπάγειν τῶν ῥητόρων. [Leg. 9, p. 856, C : Πᾶς ἀνὴρ ἐνδεικνύτω ταῖς ἀρχαῖς· 11, 937, C : Ἐνδεικνύτω μὲν πρὸς τὴν ἀρχὴν ὁ βουλόμενος αὐτόν. Philostr. V. Soph. 2, 29 : Ἐνδειξάντων πόλιν οὐ μεγάλην ἐπὶ πολλαῖς μυριάσιν. Et sæpius ap. Demosth. et oratores, ut Isocr. p. 375, D : Φίλωνα ἐνδειχθέντα παραπρεσβεύεσθαι. Latine etiam sic dicitur Indicare. Vide de utroque Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 484. Pro quo δείκνυμι scribi videtur in argum. Demosth. p. 1321, 12, et in l. Aristoph. v. Δείκνυμι vol. 2, p. 941, A, citato.] Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζειν, v. Bud. p. 685. Voce med. dixit Joseph. [B. J. 4, 2, 5] : Πολλοὺς ἐνδείξασθαι τοὺς ἀναιτίους. Hinc et Galli suum *Enditer* mutuati sunt. [Id. ib. 2, 7, 2 : Τὸν Ἰουδαῖον ἐνδείκνυται, καταχρησάμενον αὐτοῦ τῇ ὁμοιότητι. Pollux 3, 138; 8, 49 bis. Idem Poll. de choreuta vel histrione artis suæ specimen exhibente positum memorat 4, 98, 113. || Activo Pind. Ol. 7, 60 : Ἀπέοντος δ' οὔτις ἔνδειξεν λέχος Ἀελίου. Schol. ἐνεφάνισεν, ἀνέμνησεν. Æsch. Prom. 404 : Ὑπερήφανον θεοῖσι τοῖς πάρος ἐνδείκνυσιν αἰχμὰν, ubi al. θεοῖσι τοῖσι πάρος δείκνυσιν. Soph. OEd. C. 48 : Αλλ' οὐδὲ μέντοι τοὐξανιστάναι πόλεως δίχ' ἐστὶ θάρσος, πρίν γ' ἂν ἐνδείξω τί δρῶ. Schol.: Ἕως οὗ τῇ πόλει ἐνδείξω τί χρὴ ποιεῖν. Plato Polit. p. 278, B : Ἐνδεικνύναι τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα καὶ φύσιν ἐν ἀμφοτέροις οὖσαν· 308, E : Προστάττει καὶ ἐπιστατεῖ, τοιαῦτα ἑκάστοις ἐνδεικνῦσα τὰ ἔργα ἀποτελεῖν οἷα ἂν ἐπιτήδεια ἡγῆται.]

Ἐνδείκτης, ὁ, Delator, [Ostentator add. Gl.] Quadruplator. Synes. : Ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν, ἐνδεικτῶν. [Philostr. V. Soph. 2, 29 bis; Maccab. 2, 4, 1. Honesto sensu OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 215, A : Ἐπεὶ δέ μοι ... ἀνδρὸς ἔδει τοῦ ξεναγωγήσαντος ἐπὶ τὴν σοφίαν ... σὲ ἐδεόμην καὶ τούτου γενέσθαι ἐνδείκτην. Cit. Hemst.]

Ἐνδεικτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Ostentatorius. [Eustath. Opusc. p. 344, 2 : Τὸ γράφειν καὶ βλέπειν ἀλλήλους ἔστι που φιλίας ἐνδεικτικόν. Ἐνδ. ὀρχηστὴς Poll. 4, 96. L. D. Galen. vol. 2, p. 62, 10 : Πῶς οὐκ ἔστι τῆς περιστολῆς ἐνδεικτικόν; Quomodo non est contractionis indicium? conf. ib. 13 et 15. De generibus orationis Diog. L. 3, 51 et 49 : Τοῦ δὲ ἀγωνιστικοῦ ἐνδεικτικὸς καὶ ἀνατρεπτικὸς, Accusando inserviens. Hase.]

Ἐνδεικτικῶς, Ostentatorie, Ostentabunde, Cum ostentatione. Sed ap. Galen. Ad Glauc. 2 vertitur Per indicationem : Ἐνδεικτικῶς μὲν εἴρηται, σαφῶς δὲ οὐδέπω. [Ita quoque Basil. t. 2, p. 173, A. Aristæus ap. Euseb. Præp. ev. p. 370, D : Οὐκ ἀπαγορευτικῶς μόνον, ἀλλ' ἐνδ. Hase.]

[Ἐνδείματος, ὁ, ἡ, Timore plenus. Iambl. Protr. 127. Wakef.]

[Ἐνδειματόω, Territo, Gl. Frequens est ἐκδειματόω.]

Ἔνδεινος, ὁ, ἡ, affertur pro Gravis, sed sine exemplo. [Ex codd. restitui Themist. Or. 4, p. 56, A : Ἡ πόλις δὲ ἐνδεινότερον ἐξεπέπληκτο ὑπὸ δείματος, ubi vulgo καὶ δεινότερον. G. Dind. Mart. S. Ursicin. Actt. SS. Aug. t. 3, p. 163, 6 : Ἐνδείνοις οἰμωγαῖς. Hase.]

Ἔνδειξις, εως, ἡ, Ostensio, Indicatio, peculiariter interdum ap. Medicos Indicatio rei prævertendæ medico et in primis animadvertendæ, Bud. || Ostentatio [Gl.], Venditatio. Synes. Ep. 23 : Ἀλλὰ καὶ πρὸς ἔνδειξιν καὶ φιλοτιμίαν ὑπαγορεύειν ἐπιστολάς. Sic Æschin. p. 80 [85, 12, ἡ εἰς Ἀλέξανδρον ἔνδ.] pro Ostentatione et sui commendatione per aliquod factum. Bud. [Ostensio, Polyb. 3, 38, 5 : Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς ὁράσεως εἰθίσμεθα συνεπιστρέφειν ἀεὶ τὰ πρόσωπα πρὸς τὸ κατὰ τὴν ἔνδειξιν ὑποδεικνύμενον, οὕτω καὶ τῇ διανοίᾳ χρὴ συνδιανεύειν καὶ συρρέπειν ἐπὶ τοὺς τόπους ἀεὶ τοὺς διὰ τοῦ λόγου συνεπιδεικνυμένους. || Indicium. Suid. : Δεῖγμα καὶ ἡ ἔνδειξις. Dio Cass. 78, 21 : Ὁ γάρ τοι Ταράντας διέφθειρε τὰ πλείω τῶν ἔνδειξίν τινα ἐχόντων (γραμμάτων). Cum genit., Demonstratio, ejusd. 62, 23 : Ὑποσπόνδους ἀφῆκαν πρὸς ἔνδειξιν ὧν εὐηργέτηντο. Ep. ad Rom. 3, 25 : Εἰς ἔνδειξιν τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, et al. in N. T. Mauric. Strateg. p. 6 : Ἔνδειξιν ἐνδρανείας. Martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 186, B : Μαρτύρων μνήμη φιλοθείας καθέστηκεν ἔνδειξις. Seq. ὅτι, Dio Cass. 69, 4 : Δι' ἔνδειξιν ὅτι καὶ ἄνευ ἐκείνου μέγα ἔργον γίγνεσθαι δύναται. Absolute Dio Cass. 37, 23 : Τὸ δημοτικὸν ὄντως καὶ ὄνομα καὶ ἔργον οὐκ ἀπ' ἐνδείξεως, ἀλλ' ἐξ ἀληθείας ὑπάρχειν· conf. 42, 16. Plato Leg. 12, p. 966, B : Ἐννοεῖν μὲν, τὴν δὲ ἔνδειξιν τῷ λόγῳ ἀδυνατεῖν ἐνδείκνυσθαι· Ep. 7, p. 341, E : Ἀλλ' οὔτε ἀνθρώποις ἡγοῦμαι τὴν ἐπιχείρησιν περὶ αὐτῶν λεγομένην ἀγαθὸν, εἰ μή τισιν ὀλίγοις ὁπόσοι δυνατοὶ ἀνευρεῖν αὐτοὶ διὰ σμικρᾶς ἐνδείξεως.] || Delatio, unde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι, sicut φάσεις φαίνειν et γραφὰς γράφεσθαι. [Dio Cass. 78, 18 : Ἐνδείξεις λαθραίους ἐπ' αὐτοῦ πεποιῆσθαι καὶ σεσυκοφαντηκέναι τινὰς ἐνομίζοντο. Pollux 3, 138; 6, 178, ubi est ἔνδ. ἀδικήματος· 8, 41, 49, ubi ὁ ἐνδεικνύμενος ἐν γραμματείῳ τὴν ἔνδειξιν ἀποφέρει, quemadmodum dicitur ἀποφέρειν γραφήν. Peculiariter sec. Harpocrat. ἔνδ. est εἶδος δίκης δημοσίας, ὑφ' ἣν τοὺς ἐκ τῶν νόμων εἰργομένους τινῶν ἢ τόπων ἢ πράξεων, εἰ μὴ ἀπέχοιντο αὐτῶν, ὑπῆγον. Quibus addit : Πολλοὶ μὲν οὖν εἰσι λόγοι ἐνδείξεως, γνωριμώτατοι δὲ οἱ κατ' Ἀριστογείτονος Δημοσθένους. Conf. Suid. in v., schol. Aristoph. Vesp. 1103, Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 10, schol. Aristid. p. 218 Fr., ut omittam gll. aliorum, quæ minoris momenti videntur. Exemplum ἐνδείξεως præter Aristogitoneas præbet altera Demosthenis nomine inscripta Or. adv. Theocrinem, p. 1321, cujus vid. argum. Quibus add. Dem. p. 504, 24; 636, 25; 716, 15, Andocid. p. 12, 8, 22; 15, 5.]

[Ἔνδειον. V. Ἔνδιος.]

Ἕνδεκα, Undecim. [Hom. Il. I, 329, etc., et alii quivis.] Athenis οἱ ἕνδεκα, Undecimviri, erat Magistratus quidam rerum capitalium, cujus Dem. meminit In Timocr. [p. 720, 24; 726, 8; 733, 12, et al.], Plato Apol. [p. 37, C, Phæd. p. 59, E; 85, B; 116, B, Ep. 7, p. 324, C, Xen. H. Gr. 1, 7, 10; 2, 3, 54; 4, 8 et 38, et sæpius oratores. Ἕνδεκα ἄρχοντας vocant Diodor. 13, 102, ubi v. Wessel.; Eustath. Od. p. 1595, 40], Hesych. et Suid. [Pollux 8, 102; 121, schol. Aristoph. Vesp. 1103 cum annot., Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 4, 12; 310, 15, Etym. M. p. 338, 31. || In N. T. οἱ ἕνδεκα, Undecim discipuli Christi. Matth. 28, 16; Marc. 16, 14; Luc. 24, 9, 33; Act. 1, 26; 2, 14.]

[Ἐνδεκαδίκορ, εἶδός τι φασκωλίου, Hesych. Conf. de voc. Laconico, ut videtur, Casaub. ad Athen. 8, p. 352, A.]

Ἑνδεκαετὴς, ὁ, ἡ, Qui undecim annorum est. Pollux [1, 55] σκληρότερον esse dicit hoc compos. quam δεκαετής. [Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 42 : Χρόνον εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὧν ἐπείσθη δοὺς ἑνδεκαετῆ. Et Att. ib. vol. 1, p. 249. L. Dindorf.]

[Ἐνδεκάζω.] Ἐνδεκάζοντας Harpocr. e Demosth. In Theocr. [p. 1335, 7 : Τοτὲ μὲν λοιδορουμένους καὶ πλύνοντας αὐτοὺς τἀπόρρητα, μικρὸν δὲ διαλείποντας τοῖς αὐτοῖς τούτοις ἑνδεκάζοντας καὶ τῶν αὐτῶν ἱερῶν κοινωνοῦντας] affert pro ἑνεορτάζοντας, ἐν τῷ αὐτῷ τὴν δεκάτην ἄγοντας. [Ab hac interpr. orta var. in libris nonnullis Dem. συνενδεκατίζοντας vel συνδεκατίζοντας. A δεκὰς, quod v., recte ducit Reiskius.]

Ἑνδεκάκις, Undecies. [Aristot. H. A. 6, 4, 2 : Τίκτουσι δέ τινες (aves) τοῦ ἐνιαυτοῦ καὶ δεκάκις· ἤδη δέ τινες καὶ ἑνδ.]

Ἑνδεκακισχίλιοι, Undecim mille s. millia.

Ἑνδεκάκλῖνος, ὁ, ἡ, Undecim lectis instructus. Undeclinis, ut VV. LL. interpr. Eadem VV. LL. tradunt ἑνδεκάκλινον κεφαλὴν, Teleclidem comicum ap. Plut. [Pericl. c. 3] dixisse Caput undecies inclinatum. [Immo Undecim κλίνας longum. V. Δεκάκλινος. L. Dind.]

[Ἑνδεκάμηνος, ὁ, ἡ, Undecim mensium. Hippocr. De septim. p. 257, 2; 259, 35.]

[Ἑνδεκαούγκιον, τὸ, Deunx, Gl.]

Ἑνδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui undecim cubitorum est : ἔνδ. ἔγχος [Hom. Il. Z, 319; Θ, 494].

[Ἑνδεκἄπλἄσιάζω, Undecimplico. Petav. Uranol. p. 368, 388. Ἑνδεκάπλασον scriptum ib. p. 394, A. L. Dindorf.]

[Ἑνδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ, Undecim pedum. Poll. 1, 72.]

Ἑνδεκὰς, άδος, ἡ, Numerus undenarius. [Plato Leg. 6, p. 771, C : Πλὴν ἑνδεκάδος. Cum ἐννεὰς confus. Theocr. 17, 84.]

[Ἑνδεκασύλλἄβος, Undecim syllabis constans. Hephæst. p. 45 : Τὸ Σαπφικὸν καλούμενον ἑνδεκασύλλαβον. Et absolute inscriptio epigr. 42 Callimachi p. 308 Ern. ἑνδεκασύλλαβον. Frequens etiam ap. gramm. Latinos de versibus Phalæceis vel Sapphicis.]

Ἑνδεκαταῖος, α, ον, Qui τῇ ἑνδεκάτῃ, Undecima die, aliquid facit. Interdum Qui undecimum diem agit. [Thucyd. 2, 97 : Ἐξ Ἀβδήρων ἐς Ἴστρον ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδ. τελεῖ. Hippocr. p. 53, 30. Theocr. 10, 12 : Ἔραμαι σχεδὸν ἑνδεκαταῖος.]

Ἑνδεκατημόριον, τὸ, Undecima pars.

Ἑνδέκατος, η, ον, Undecimus. Hesiod. [Op. 772] : Ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε. Hom. Od. B, [374] : Πρίν γ' ὅταν ἑνδεκάτη τε δυωδεκάτη τε γένηται, sub. ἡμέρα. Plut. [Lyc. c. 2] : Ἑνδέκατος ἀφ' Ἡρακλέους, Undecimus ab Hercule. [Xenoph. Anab. 1, 7, 18 : Τῇ ἑνδεκάτῃ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας. Τὸ ἑνδέκατον, Undecimum, Olympiod. Photii cod. 80, p. 61, 8 : Ὕπατος προελθὼν τὸ ἑνδ. L. Dindorf.]

[Ἑνδεκέτις, ἡ, Undecim annos nata. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 164, 6 : A. Εἰπὲ δὲ ποίην ἦλθες ἐς ἡλικίην. B. Δισσάκις ἑνδεκέτις.]

[Ἑνδεκήρης, ὁ, ἡ, Undecim remigum ordinibus instructus. Athen. 7, p. 203, D : Ἑνδεκήρεις τεσσαρεσκαίδεκα (naves).]

[Ἔνδεκτος, ὁ, ἡ, Qui fieri potest. Apollon. De constr. p. 181, 10 Bekk. : Ἔνδεκτον εἶναι ἀπὸ ἑνικῆς συνθέσεως γίνεσθαι πληθυντικὸν ἀριθμόν.]

Ἐνδελέχεια, ἡ, Assiduitas. [Menand. Stob. Fl. vol. 2, p. 3 : Πάντα γὰρ ταῖς ἐνδελεχείαις καταπονεῖται πράγματα. Ita libri scripti : edd. vitiose ἐντελεχείαις. Chœrilus apud Galen. vol. 3, p. 84; 7, p. 387, et alios, quos diligentissime recensuit Nækius p. 169 sq. : Πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ. Clem. Alex. Strom. 2, p. 489, 35, ab Hemst. cit. : Ἐπισπωμένης τῆς ψυχῆς τὰς ἐκ τῆς ἐπιθυμίας ἀναδόσεις καὶ παχυνούσης τὰς συστροφὰς τῶν παθῶν ἐνδελεχείᾳ ἡδονῶν. V. Ἐμμέλεια et de discrimine inter ἐντελέχεια et ἐνδελέχεια quæ dicentur in illo.]

[Ἐνδελεχέω, Assiduus sum, Continuo, Crebro utor. LXX Sir. 30, 1 : Ἐνδελεχήσει μάστιγας αὐτοῦ, Continuabit flagella ejus, Crebro eum castigabit. Hesych. : Ἐνδελεχεῖ, πυκνάζει. Λάκωνες. Schleusn. Lex. Etym. M. p. 442, 21 : Ἐκ δὲ τοῦ θαμά γίνεται θαμίζει, πυκνῶς ἔρχεται καὶ ἐνδελεχεῖ, πυκνάζει. Hemst. In versu Chœrileo in Ἐνδελέχεια cit. recentiorum nonnulli ἐνδελεχοῦσα. V. Næk. p. 171. Vita S. Syncleticæ 85, p. 701, A : Φρόνιμος γὰρ ἐν τοῖς κακοῖς τυγχάνων ὁ διάβολος πρὸς τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων τὰς παγίδας ὑποτίθησι· τοῖς μὲν γὰρ διὰ τῆς ἀπογνώσεως ἐνδελεχεῖ, Assidue instat, Int. Ib. 88, p. 701, F : Εἰ δὲ ἐπὶ πλεῖον ἐνδελεχεῖ περὶ αὐτῶν δικαιολογούμενος ὁ ἐχθρὸς, Si perseveret propugnare. L. Dindorf.]

[Ἐνδελεχὴς, ὁ, ἡ. HSt. in Ἐντελ. :] Sciendum est porro inveniri scriptum etiam Ἐνδελεχὴς, pariterque ἐνδελεχῶς, et ἐνδελέχεια. Sed quum eadem esse vocc. nonnulli putent, mutato tantum τ in δ, non tamen ἐνδελεχὴς itidem affertur tam pro Perfecto quam pro Assiduo, s. Continuo; sed in hac posteriori signif. duntaxat. Sic [Plat. Leg. 4, p. 717, E : Μνήμην ἐνδελεχῆ παρεχόμενον. Isocr. Antid. p. 458, § 167 : Οὔτε γυναῖκα γήμας οὔτε παῖδας ποιησάμενος, ἀλλ' ἀτελὴς γενόμενος καὶ ταύτης τῆς λειτουργίας τῆς ἐνδελεχεστάτης καὶ πολυτελεστάτης. Plut. Aristid. c. 6. Dio Cass. 53, 27 : Ἐκ τῆς πρὸς τὸ δημόσιον ἐνδελεχοῦς σπουδῆς·] ἐνδελεχὴς πόλεμος e Plut. Pericle [c. 19], Continuum bellum, et non intermissum. Id. [Mor. p. 52, A] : Πρῶτον μὲν ὁρᾶν δεῖ τὴν ὁμοιότητα [ὁμαλότητα nunc e codd. leg.] τῆς προαιρέσεως καὶ τὸ ἐνδελεχές. [Id. Mar. c. 6 : Τὸ περὶ τοὺς πόνους ἐνδ. αὐτοῦ.] Itidem certe invenitur Ἐντελεχὲς pro Continuo s. Assiduo : unde τὸ μὴ ἐντελεχὲς a Gaza ap. Aristot. redditur Intermissio. Nec non adv. Ἐνδελεχῶς pro Assidue, [Frequenter add. Gl.] Continenter, Sine intermissione; nam Xen. [Ven. 7, 2] ἐξάγειν ἐπὶ κυνηγέσιον ἐνδελεχῶς et διαλείπειν inter se opponuntur. Sic Aristot. De mundo : Κόσμου κινουμένου ἐνδελεχῶς. [Critias vel Eurip. fr. Pirithoi ap. Clem. Al. Str. 5, p. 717, 23 : Ἄκριτός τ' ἄστρων ὄχλος ἐνδ. ἀμφιχορεύει. Plat. Reip. 7, p. 539, D : Μεῖναι ἐνδ. καὶ ξυντόνως μηδὲν ἄλλο πράττοντα· Tim. p. 43, C : Μετὰ τοῦ ῥέοντος ἐνδ. ὀχετοῦ· 58, C : Τὴν ἀεὶ κίνησιν τούτων οὖσαν ἐσομένην τε ἐνδ. παρέχεται. Pro quo Leg. 10, p. 905, E : Τούς γε διοικήσοντας τὸν ἅπαντα ἐντελεχῶς οὐρανὸν, male scribi per τ animadvertit jam Nækius l. c. p. 176. Crobylus ap. Athen. 10, p. 429, D : Τὸ ἐνδ. μεθύειν· 431, D : Εἰ τὸ παρ' ἕκαστον ἐνδ. ποτήριον πίνειν τὸ λοιπὸν τοὺς λογισμοὺς αὐξάνει. Menand. ap. Ammon. v. Ἧς p. 67 : Ἐνδ. ἕξεις ἀεί. Recentiorum, ut Dionis Cass., Plutarchi, Iamblichi, Aristæneti, et Script. S. exx. omitto.]

[Ἐνδελεχησμὸς, ὁ, gramm. in Anecd. meis vol. 2, p. 367, v. 503, ubi scripsi ἐνδελεχισμ. Boiss.]

Ἐνδελεχίζω, affertur pro Assiduus s. Continuus sum. Item active pro Continuare [Gl. : Ἐνδελεχίζει, Continuat], ex Ecclesiastico 30, [1] : Ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐνδελεχίζει [ἐνδελεχήσει] μάστιγας αὐτῷ, Qui diligit filium suum, continuat illi flagella. [Id. 9, 4; 37, 12. Ephraem Syr. vol. 1, p. 4, B : Ὁ ἔχων ἀγάπην... ἐπὶ ψεύδει οὐκ ἐνδελεχίζει· 10, E : Ἄθλιος καὶ ταλαίπωρος ὁ παντὶ ψεύδει ἐνδελεχίζων, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ψεύστης ἐστίν. Ὁ δὲ τῷ ψεύδει ἐνδελεχίζων οὗτος ἀπαρρησίαστός ἐστιν· 11, A. 16, C : Μετὰ γυναικῶν καὶ μάλιστα ἀσέμνων οὐκ ἐνδελεχίζει. L. Dindorf.]

Ἐνδελεχισμὸς, ὁ, Assiduitas, Continuitas, s. potius Continuatio. Hieron. ap. Dan. ἐνθυμίαμα ἐνδελεχισμοῦ vertit Juge sacrificium, VV. LL., ubi dicitur significare etiam Continuam mobilitatem, qualis in anima cognoscitur. [LXX Exod. 29, 42; 30, 8, Sirac. 7, 14. Joseph. A. J. 11, 4, 1 : Ἤγαγον δὲ καὶ τὴν σκηνοπηγίαν κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ὡς ὁ νομοθέτης περὶ αὐτῆς διετάξατο, καὶ προσφορὰς μετὰ ταῦτα καὶ τοὺς καλουμένους ἐνδελεχισμούς· B. J. 1, 1, 1 : Τὸν ἐνδελεχισμὸν τῶν καθ' ἡμέραν ἐναγισμῶν ἔπαυσεν ἐπ' ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ· 6, 2, 1 : Ἐπέπυστο γὰρ ἐπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας... τὸν ἐνδ. καλούμενον ἀνδρῶν ἀπορίᾳ διαλελοιπέναι τῷ θεῷ. Hesych., ab Hemst. cit. : Ἀσχολία, ἐνδελεχισμός. Idem interpr. ἐπιμονή.]

[Ἐνδελεχῶς. V. Ἐνδελεχὴς.]

[Ἐνδελιστές. V. Ἐλλιστές. Boiss. Hesych. : Ἐνδελιπὲς, παντελές (sic). L. Dindorf.]

Ἔνδεμα, τὸ, Id quod illigatur, Dioscoridi i. esse dicitur q. περίαπτον, Gestamen collo appensum. [Alligamentum, Gl.]

Ἐνδέμω, Obturo, Ædificiis munio, aut Muris : sic enim quidam ap. Herodot. [3, 117] interpr. : Τὰς διασφαγὰς τῶν οὐρέων ἐνδείμας ὁ βασιλεὺς, quod Valla reddit, Anfractus montium abscindens. [|| Ædifico in. Theocr. 17, 82 : Τρεῖς μέν οἱ (Ægypto) πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται. L. Dind. Nicander Ther. 419 : Κοῖτον βαθεῖ ἐνεδείματο θάμνῳ. || Alia forma perf. Hippocr. De corde p. 269, 18 : Ταύτῃ καὶ παχετὸν ἐνδεδόμηται φυλακῆς εἵνεκα τῆς ἰσχύος τοῦ θερμοῦ, Crassitudo intus exstructa est, Int., quasi legatur παχετὸς, vel potius πάχετος. Joseph. A. J. 15, 11, 5 : Προμετωπιδίου τοίχου κίονας ἔχοντος ἐνδεδομημένους. Quæ ducitur ab ἐνδομέω, cujus rara sunt in præs. exempla.]

[Ἐνδενδίλλω, Intueor. Hesych. : Ἐνδενειλεῖν, ἐμβλέπειν. Ἐνδενδίλλειν intt. V. Δενδίλλω.]

[Ἔνδενδρος, παρὰ Ῥοδίοις Ζεὺς, καὶ Διόνυσος ἐν Βοιωτίᾳ, Hesych. V. Δενδρίτης p. 990, B. L. Dind.]

Ἐνδέξιος, α, ον, Qui est ad dextram. Apud Hom. autem ἐνδέξια pro Stando ad dextram, vel pro ἐπιδεξίως, Eust. Item Faustus : vide in Ἐπιδέξιος. [Il. A, 597 : Τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν ὠνοχόει· H, 184 : Δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν· Od. P, 365 : Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον. Eur. Hipp. 1360 : Τίς ἐφέστηκ' ἐνδέξια πλευροῖς; Hegesipp. Anth. Pal. 7, 545 : Τὴν ἐπὶ πυρκαϊῆς ἐνδέξιά φασι κέλευθον Ἑρμῆν τοὺς ἀγαθοὺς ἐς Ῥαδάμανθυν ἄγειν. Thucyd. 1, 24 : Ἐπίδαμνός ἐστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, nonnullos legisse conjunctim ἐνδέξια ex Hesychii gl. Ἐνδέξια colligitur.

Sed quod de usu adjectivi animadvertit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 176, alienum videri a prosa, idem de adverbio dicendum videtur. Signif. Fausti, Propitii capitur Il. I, 236 : Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων. Callim. Jov. 69 : Σῶν τεράων, ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις· Ep. 9 : Ὧ δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος. Propria signif. Eur. Cycl. 6 : Ἀμφὶ γηγενῆ μάχην δορὸς ἐνδέξιος σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγώς. In Hom. H. Merc. 454 : Οἷα νέων θαλίῃς ἐνδέξια ἔργα πέλονται, capitur pro Dextera, Docta, Sollertia. Sed sententia esse debet Apta vel Consueta, ut vitium subesse videatur. ‖ Adv. Ἐνδεξίως. Schol. Thuc. 2, 41 : Εὐτραπέλως) εὐκινήτως, ἐνδ.]

Ἐνδεξιόομαι, Dextra manu teneo, amplector. Eur. [Iph. A. 1473] : Ἐνδεξιούσθω βωμόν.

[Ἐνδεξίως. V. Ἐνδέξιος.]

[Ἐνδεόντως, Parum. Galen. vol. 6, p. 504 : Κατὰ τὸ λεπτύνειν ἐνδ. ... ἔχοντος. L. Dindorf.]

[Ἔνδεσις, εως, ἡ, Nexus, Connexio. Hippocr. De oss. nat. p. 279, 17 : Παρὰ τὴν ἔνδεσιν τοῦ ποδὸς, de talis. Polyb. 6, 23, 11 : Προσήρμοσται δ' ἑκάστοις βέλος σιδηροῦν ἀγχιστρωτὸν, ἴσον ἔχον τὸ μῆκος τοῖς ξύλοις, οὗ τὴν ἔνδεσιν κατὰ τὴν χρείαν οὕτως ἀσφαλίζονται βεβαίως. Et mox : Τοσαύτην πρόνοιαν ποιοῦνται τῆς ἐνδέσεως. De ligatione Eust. in Εἰλίπους supra p. 246, C, cit. : Τὴν ἔνδ. τῶν μηρῶν. Philo Belop. in Mathem. vett. p. 99 : Ἐνδέσεις καὶ ἀντίτονα πρὸς τὰ ἐπιρριπτόμενα ἀμφίβληστρα. Figurate Marc. Antonin. 10, 28 : Ὁ οἰμώζων τὴν ἔνδεσιν ἡμῶν, cui Homericum Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ, et similia contulit Gataker.]

Ἔνδεσμα, τὸ, Vinculum quo aliquid illigatur, vel etiam Id ipsum quod illigatur.

[Ἐνδεσμεύω, Illigo. Diodor. 20, 71 : Τοὺς μὲν αὐτῶν ἐτρόχιζε, τοὺς δὲ ἐς τοὺς καταπέλτας ἐνδεσμεύων κατετόξευσε· 3, 40 : Ὥστε τὸ σκάφος ... ἐνδεσμεύεσθαι τῇ χέρσῳ. Hesych. : Ἐνδούμενοι, ἐνδεσμεύοντες.]

Ἐνδεσμέω, Illigo, Implico, Irretio, Involvo. [Innexo, Innodo; Ἐνδεσμῶ, ἐν παλαίστρᾳ, Implico, Nexo, Gl. Diosc. 4, 43 : Ἱστοροῦσι ... καὶ ἴσχαιμον αὐτὴν (phœnicis radicem) εἶναι ἐνδεσμουμένην φοινικῷ ἑρίῳ καὶ περιαπτομένην. Geopon. 8, 1, 3 : Ἐνδεσμεῖν πανίῳ (herbas) καὶ ἐμβάλλειν τῷ οἴνῳ. Schol. Lucian. Lexiph. c. 6 : Θρία) τὰ φύλλα τῆς συκῆς. Λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς αὐτὰ ἐνδεσμούμενον βρῶμα. Aq. Ps. 6, 8 : Ἐν ἀνυπερθεσίαις ἐνδεσμούντων.]

Ἔνδεσμος, ὁ, Illigatio, Junctura, Illigamen, h. e. Id quo aliquid alligatur, Illud ipsum quod illigatur. [Volumen, Nodus, Ligatura, Gl.] Unde exp. non solum Vinculum, sed etiam Fasciculus. Diosc. ἔνδεσμον vocat Linteum, cui aliquid illigatum est, 3, 97, de galbano : Εἰς ὀθόνιον καθαρὸν ἀραιὸν ἐνδήσας, ἀποκρέμασον εἰς χαλκῆν πυξίδα ἢ ὀστράκινον ἀγγεῖον, ὡς μὴ ἅπτεσθαι τοῦ πυθμένος τοῦ ἄγγους τὸν ἔνδεσμον. Itidem ἔνδεσμος ἀργυρίου e Prov. Salom. [7, 20] affertur pro Sacculus pecuniæ. [Diosc. 5, 85, p. 745 : Ἐνδήσας αὐτὴν (τὴν πομφόλυγα) ἐν καθαρῷ ὀθονίῳ ..., κάθες εἰς λεκάνην ..., καὶ ἔγκλυζε. ὧδε κἀκεῖσε διαφέρων τὸν ἔνδεσμον. V. Στεγάνωμα. Schneid. Etym. M. p. 725, 44, pro ea voce Hesych. habet σύνδεσμοι. Hemst. Reg. 3, 6, 10 : Καὶ ᾠκοδόμησε τοὺς ἐνδέσμους δι' ὅλου τοῦ οἴκου πέντε ἐν πήχει (πηχέων Compl.) τὸ ὕψος αὐτοῦ, καὶ συνέσχε τὸν σύνδεσμον (ἔνδεσμον Alex., συνέχεεν ἐνδέσμους Compl.) ἐν ξύλοις κεδρίνοις, Contignationes. Habac. 2, 11 : Διότι λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται καὶ κάνθαρος ἐκ ξύλου φθέγξεται αὐτά. Pro κάνθαρος Theodot. ἔνδεσμος. Inc. Reg. 1, 25, 18, ubi post ἐνδέσμους addendum est σταφίδων, Ligaturas uvæ passæ, ut legitur ap. Symm. 30, 12. Schleusn. Lex.]

[Ἔνδετος, ὁ, ἡ, Irretitus. Epigr. Anth. Pal. 9, 372, 2 : Λεπτὸν ὑφηναμένα ῥαδινοῖς ὑπὸ ποσσὶν ἀράχνα τέττιγα σκολιαῖς ἔνδετον εἶχε πάγαις.]

[Ἐνδευκὴς, ὁ, ἡ.] Ἐνδευκὲς, Simile, ὅμοιον Hesychio : qui et Ἐνδευκέα affert pro ἐμφερῆ, ὅμοια.

[Ἐνδεύω, i. q. ἐμβάπτω, ἐμβρέχω, Intingo. Nicander Al. 414 : Βάμματι δ' ἐνδεύσαιο. V. etiam Ἐνδέω.]

Ἐνδέχομαι, Admitto, Recipio. Ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν, Bud. e Dem. [p. 352, 26] pro Crimen in se recipere, [« Agnoscere rem perpetratam, et se mandatorem profiteri »] Comm. p. 8. Et Philo De mundo, Τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, Quæ corruptionem admittunt.

Idem Bud. e Galeno ἐνδέχομαι affert pro εὐμενῶς δέχομαι. Thucyd. autem 3, [31] ἐνδέχεσθαι pro Probare dixit : Ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα ἐνεδέχετο. [Ib. 82 : Τὰ ἀπὸ τῶν ἐναντίων καλῶς λεγόμενα ἐνεδέχοντο ἔργων φυλακῇ, et paullo aliter 7, 49. Eurip. Suppl. 977 : Ἀοιδαὶ, τὰς χρυσοκόμας Ἀπόλλων οὐκ ἐνδέχεται. Absolute Heracl. 549 : Ἀλλ' εἰ μὲν ἐνδέχεσθε καὶ βούλεσθέ μοι χρῆσθαι προθύμῳ, τὴν ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ δίδωμ' ἑκοῦσα. Aristoph. Eq. 632 : Ἐνδεχομένην (τὴν βουλὴν) τοὺς λόγους. Schweigh. Lex. Herodot. : « Οὐκ ἐνδέχομαι τὸν λόγον 6, 121 (pro quo οὐ προσίεμαι c. 123). Οὐ γὰρ ἔγωγε ἐνδ. Ἠριδανόν τινα καλέεσθαι ποταμὸν, 3, 115. Τοῦτο δὲ οὐκ ἐνδ. τὴν ἀρχὴν, 4, 25. Ἀρχὴν ἔγωγε οὐδὲ ἐνδ. τὸν λόγον ὅκως... 5, 106; et sim. 7, 237. Τὰ τότε οὐκ ἐνεδεκόμεθα, 3, 73. Ὁρέω σε ἀνδρὸς ἐνδεκόμενον λόγους, ὃς φθονέει τοι, 7, 236; et 5, 92, 96, 98; 8, 52. 3, 128 : Ἀποπειρεύμενος τῶν δορυφόρων εἰ ἐνδεξαίατο ἀπόστασιν ἀπὸ Ὀροίτεω. Ἢν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίας ἐνδέχεσθαι, Si labores volueritis suscipere, 6, 11. » Thucyd. 4, 10 : Λογισμὸν ἥκιστα ἐνδεχόμενα· et 92. Plato Phæd. p. 78, B : Μεταβολὴν ἐνδέχεται, eodemque modo alibi sæpe. Proprie et simpl. Accipio, ap. Eur. Andr. 1238 : Ὧν δ' οὕνεκ' ἦλθον σημανῶ, σὺ δ' ἐνδέχου. Vel Recipio, Admitto, Lycophr. 996 : Δούλης γυναικὸς ζεῦγλαν ἐνδεδεγμένοι. Vel Complector, Archimel. in app. Anth. Pal. 15, 6 : Ἥ τινι νάσων, ἃς Αἰγαῖον ὕδωρ Κυκλάδας ἐνδέχεται. Ps. 118, 122 in cod. Vat. : Ἔνδεξαι τὸν δοῦλόν σου εἰς ἀγαθὸν, In fidem accipe.] ‖ Ἐνδέχεται non minus usitatum, imo usitatius est, impersonaliter positum : pro Fieri potest, Facultatis est nostræ. [Licet, Convenit, Gl.] Item Usuvenit. Aristot. Rhet. 1, [2, 7] : Ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πυρέττοντα πνευστιᾶν. [Æneas Tact. c. 37 : Ἐνδέχεται δὲ καὶ πολλοὺς ἀπολέσθαι.] Xen. [Comm 1, 2, 23] : Ἐνδέχεται σωφρονήσαντα πρόσθεν, αὖθις μὴ σωφρονεῖν. [4, 7, 9 : Μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχοιτο. Plat. Phædr. p. 271, C : Καθ' ὅσον ἐνδέχεται· Reip. 6, p. 501, C : Εἰς ὅσον ἐνδέχεται. Et alii multi similiter.] Plut. Sol. [c. 9] : Ὡς ἂν ἐνδέχηται μάλιστα κρύπτοντες ἑαυτούς. [Polyb. 3, 49, 1 : Ἐξενίσθη μὲν ὡς ἐνδέχεται μάλιστα. Diodor. 1, 6 : Ὡς ἂν ἐνδέχηται περὶ τῶν οὕτω παλαιῶν ἀκριβῶς ἀναγράψομεν.] Et οὐκ ἐνδέχεται, pro Fieri non potest. Demosth. [p. 817, 9] : Οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἰπεῖν. [Thuc. 1, 124 et 142. Diodor. 13, 16 : Οὔτε πρὸς τοὺς κελεύοντας τοὺς ἑτέρους ἐγεδέχετο βλέπειν.] Apud Thucyd. 1, [140; add. 2, 87; 4, 18], ἐνδέχεται pro Usuvenit, vel Usuvenire solet : Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Sic Luc. 13, [33] : Οὐκ ἐνδέχεται προφήτην ἀπολέσθαι ἔξω Ἱερουσαλὴμ, Fieri non potest ut etc. Vel q. d. Rationi consentaneum non est ut etc. Vet. Int. ad verbum dixit, Non capit, pro Fieri non potest, ut et Tertull. C. Marc. 5 : Quod si non capit alternis omnia deputari. Ex Isocr. autem [p. 12, C] affertur, Τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, pro Licet et concessum est. [Ead. constr. Xen. Hier. 4, 9 : Τοῖς μὲν ἰδιώταις ἔξεστι τὰς δαπάνας συντέμνειν, τοῖς δὲ τυράννοις οὐκ ἐνδέχεται. Demosth. p. 179, 22; 859, 15; 900, 18. Et Iamblich. Protr. c. p. 82, in l. Plat. Tim. p. 90, C, infra cit. exhibens ἀνθρωπίνῃ φύσει.] ‖ Sed hanc signif. accipit interdum et ἐνδέχεσθαι personaliter positum, ut, Ἐνδέχονται αἱ ἀρχαὶ ἄλλως ἔχειν· quod affertur ex Aristot. [Plato Tim. p. 69, A : Καθόσον ἡμῶν ἡ φύσις ἐνδέχεται· 90, C : Καθ' ὅσον μετασχεῖν ἀνθρωπίνη φύσις ἀθανασίας ἐνδέχεται.] Et in particip. [Εἰς τὸ ἐνδεχόμενον Hyperid. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 499 : Ὅμως δὲ χρὴ θαρρεῖν καὶ τῆς λύπης παραιρεῖν εἰς τὸ ἐνδ. Hemst. Plut. Mor. p. 2, C : Εἴ δέ τις οἴεται τοὺς οὐκ εὖ πεφυκότας, μαθήσεως καὶ μελέτης τυχόντας ὀρθῆς, πρὸς ἀρετὴν οὐκ ἂν τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν εἰς τοὐνδεχόμενον ἀναδραμεῖν, ἴστω κτλ.], κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, Quatenus fieri licuit, Synes. Et ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, Quoad ejus fieri potest. [Xen. Comm. 3, 9, 4. Diodor. 1, 54 : Πάντας ἐκ τῶν ἐνδεχομένων εὐηργέτει· Exc. vol. 2, p. 602, 73.] Vide Bud. p. 565-6, de ἐνδεχόμενον, Contingens, differente ab eo quod δυνατὸν appellatur. [Ἐνδεχόμενος, Conveniens, Gl. Diodor. 17, 67 : Τὴν δίοδον κατασκευάσας ἐφ' (ἀφ' Wessel.) ὧν ἦν ἐνδεχόμενον. Ἐφ' ὅσον ἦν ἐνδεχόμενον

est 1, 93. Id. Exc. vol. 2, p. 602, 71 : Πῶς γὰρ ἐνδεχόμενον ἦν ἓν σῶμα τὴν εἰς ὅλον ἔθνος παρανομίαν γενομένην ἀναδέξασθαι; Maccab. 2, 11, 18 : Ἃ δὲ ἦν ἐνδεχόμενα συνεχώρησαν. Partic. de rebus, ap. Lycurg. p. 164, 38 : Ταῖς ἐνδεχομέναις τιμωρίαις ἐκόλασαν. Aristot. H. A. 5, 2, 1 : Τὸν ἐνδεχόμενον γὰρ ἕνα ποιοῦνται συνδυασμόν. Diodor. 2, 25 : Τὴν ἐνδεχομένην παρασκευήν· 4, 52 : Πίστεις τῆς ἐπαγγελίας ἡγησαμένων ἐνδεχομένας ἔχειν· 18, 71 : Οἱ μὲν ἀπέθνησκον τῶν Ἰνδῶν, οἱ δὲ κατατραυματιζόμενοι τῆς ἐνδεχομένης χρείας ὑστεροῦντο. Athen. 11, p. 508, B, quem cit. Hemst. : Ἐχρῆν οὖν ἃ πείσει λέγων, ταῦτα καὶ γράφειν καὶ μὴ ταὐτὰ ποιεῖν τοῖς εὐχομένοις ἀλλὰ τοῖς τῶν ἐνδεχομένων ἀντεχομένοις. Et sæpius Polyb. aliique. || Permutatum cum ἐκδέχεσθαι v. in illo, et ap. Polyb. 5, 41, 3.]

Ἐνδεχομένως, ap. Polyb. Quam fieri potuit maxime. [Schweigh. in Lex. : « Ἐνδ. χειρίζειν τὰ πράγματα, Probabiliter, Commode quoad fieri potuit, Pro viribus, 1, 20, 4. Ἐνδ. γίγνεσθαι περί τι ib. 74, 1; 15, 16, 1; βεβουλεῦσθαι περὶ τῶν πραγμάτων 4, 60, 6; προϊδεῖν τὸ μέλλον 21, 9, 3. » Demosth. p. 283, 5 : Ὅπως ὁ δῆμος ἐνδ. βουλεύσηται. Diodor. 2, 25 : Βέλεσυς, φήσας τοὺς θεοὺς αὐτοῖς σημαίνειν... καὶ τἄλλα παρακαλέσας ἐνδ., ἔπεισεν ἅπαντας ὑπομένειν τοὺς κινδύνους· 14, 110 : Διαλεχθέντος αὐτοῦ περὶ ὧν ἦν ἀπεσταλμένος ἐνδ. Scott. Nemes. De nat. hom. p. 307, 6 : Ἐπὶ τῇ προνοίᾳ γὰρ εἶναι τὸ ναυαγῆσαι τὸν πλέοντα καὶ μὴ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης μέντοι τὸ ἕτερον αὐτῶν, ἀλλ' ἐνδεχομένως. Boiss. Tzetz. Exeg. Il. p. 117, 29 : Ἐγὼν Δωρικόν φασι πάντες· ἐγὼ δὲ οὐ Δωρικόν φημι, ἀλλ' Ἀττικώτερον, καὶ ἐνδεχομένης (l. -ως) γραφόμενον, ὅτε φωνῆεν ἐπιφέρεται. L. Dind.]

Ἐνδέω, Illigo, Astringo, Implico, Irretio. [Proprie Aristoph. Ach. 929 : Ἔνδησον ... τῷ ξένῳ καλῶς τὴν ἐμπολήν· 928, 952. Vesp. 113 : Τοῦτον οὖν φυλάττομεν μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες. Aret. Ac. pass. 2, 3, p. 102 : Τῇ χρησέρῃ σεσημένῃ ἐς ὀθόνην ἀραιὴν ἐνδήσαντα καταπάσσειν.] Hom. Il. B, [111] : Ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. [Conf. Soph. OEd. C. 526.] Plato De LL. [3, p. 695, D : Τὸν τοῦ Κύρου δασμὸν εἰς τὸν νόμον ἐνέδει], ἐνδέω εἰς νόμον. [Tim. p. 43, A : Τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίρρυτον σῶμα· 69, E : Ἐν δὴ ... τῷ θώρακι τὸ τῆς ψυχῆς θνητὸν γένος ἐνέδουν· Soph. p. 261; A : Ἵνα τὸν σοφιστὴν εἰς αὐτὸ (τὸ ψεῦδος) ἐνδήσωμεν, εἴπερ ἔνοχός ἐστιν. Pass. Tim. p. 44, B : Ὅταν εἰς σῶμα ἐνδεθῇ θνητόν· et sæpius similiter. Isocr. p. 108, A : Προσήκει τοῖς ἐν πολιτείᾳ καὶ νόμοις ἐνδεδεμένοις ἐκείνην τὴν πόλιν στέργειν, ἐν ᾗ τυγχάνουσι κατοικοῦντες. Gl. : Ἐνδεδεμένος, Innodatus, Innexus, Illigatus, Obligatus. Ἐπόμεθα ἀναγκαίῃ ἐνδεδεμένοι, Necessitate astricti, Herodot. 9, 16. Eust. Opusc. p. 293, 95 : Ἄνθρωπος ἐνδεθεὶς τοιούτῳ κακῷ. Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐνδεδεμένος τῇ χάριτί τινος 20, 11, 10; ἐνδεδεμένοι εἰς τὴν τῆς συγκλήτου πίστιν, In fidem senatus astricti, 6, 17, 8; ἐνδεδέσθαι ταῖς ὠναῖς, Redemptionibus operum impliciti, ibid. 3; ἐνδεδεμένοι εἰς πολλὰ συναλλάγματα, obærati, 13, 1, 3; ἐνδεδεμένος ἀρχαίαις φήμαις, Deditus, Nimium tribuens, 12, 3, 2. Med. νομίσας βεβαίως ἐνδεδέσθαι τὴν Σικελιωτῶν ἀρχήν, Firmiter sibi devinxisse, conciliasse, 9, 23, 2. Et ἐνδήσασθαι φίλους, Amicos sibi conciliare, devincire, 4, 8, 2; εἰς τὴν ἑαυτοῦ φιλίαν καὶ πίστιν ἐνδήσασθαί τινα 10, 34, 1. » Ejusd. 30, 12, 4, Ἅμα δὲ καὶ τὸν Κότυν αἰδούμενοι διὰ τῆς τοιαύτης χάριτος, ubi ἐνδ. conjiciebat Reisk., ἀναδούμενοι leg. videtur. Joseph. A. J. 20, 4, 1 : Ὅρκοις τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐνδησάμενοι πίστιν· et alios ejusd. Il. annotavit Wessel. ad Diod. 2, 7. Eurip. Med. 162 : Μεγάλοις ὅρκοις ἐνδησαμένα...πόσιν. Activo sic utitur Joseph. A. J. 4, 6, 5 : Εἰ πεῖσαι τὸν θεὸν δυνηθείην ἐπιτρέψαι μοι τοὺς ἀνθρώπους ἀραῖς ἐνδῆσαι· et pass. 8, 2, 5 : Τρόπους ἐξορκώσεων, οἷς ἐνδούμενα τὰ δαιμόνια, ὡς μηκέτ' ἐπανελθεῖν ἐκδιώκουσι, ubi sunt varr. ἐναδόμενα et ἐνδούμενοι.] Et ἐνδεδέσθαι ὅρκίοις [Herodot. 3, 19], Jurejurando obstrictum esse. Sic, Ἐνδεδεμένος μεγάλοις ὁμηρεύμασι, Plut. Rom. [c. 16.] Aristoteli De cœlo 2, [8] ἐνδεδεμένοι ἀστέρες sunt Fixæ stellæ, quæ opponuntur τοῖς πλάνησι, Errantibus. Ibid. μένοντας vocat quos et ἐνδεδεμένους. [In epigr. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 25, 4, de stellis in universum : Ἁπλανέας τ' ἄμφω καὶ ἀλήμονας, οἷσιν ἐναργὴς ἰλλόμενος κύκλοις οὐρανὸς ἐνδέδεται. De medii usu metaphor. v. supra. Proprie Aristoph. Ach. 905 : Συκοφάντην ἔξαγε ὥσπερ κέραμον ἐνδησάμενος. Theocr. 24, 27 : Ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ. Diodor. 2, 7 : Ὀπτὰς δὲ πλίνθους εἰς ἄσφαλτον ἐνδησαμένη τεῖχος κατεσκεύασε.]

[Ἐνδέω.] Ἐνδεῖ, impers. Deest, Deficit, Opus est. Demosth. [p. 14, 23] : Εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου· εἰ δὲ μή, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου. At in LL. VV. hæc afferuntur exx. : e Xen. [Cyrop. 4, 3, 8 : Τί ἡμῖν ὑπάρχει ἢ] τίνος ἐνδεῖ; Quid deest? Id. [Comm. 2, 3, 5 : Εἰ μὲν μὴ μέγα εἴη τὸ διάφορον...] Ὁπότε [δὲ] παντὸς ἐνδέοι, καὶ πᾶν τὸ ἐναντιώτατον εἴη. [Anab. 6, 1, 31 : Ὁ Ξενοφῶν, ἐπεὶ ἑώρα πλείονος ἐνδέον, παρελθὼν εἶπεν. Ejusd. l. Hist. Gr. 6, 1, 3, ubi ἐνδεήσειε, absolute positum, restituendum videtur pro ἐνδεὴς εἴη, citavi in Ἐνδεής. Sic Plato Reip. 3, p. 416, E : Μισθὸν τοσοῦτον ὅσον μήτε περιεῖναι αὐτοῖς εἰς τὸν ἐνιαυτὸν μήτε ἐνδεῖν. Participio, Dio Cass. 54, 30 : Τὸ πλῆθος τοὺς ἐνδέοντας (magistratus) αἱρεῖσθαι· et ib. 13. 57, 11 : Ὑπογράψαντας τὸ ἐνδέον ἀπέπεμψε. Eust. Opusc. p. 339, 44 : Οὕτως ἀναπληροῖς ἡμῖν τὸ ἐνδέον.] Et e Luciano [Tyrann. c. 10 : Ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ φησί·] Caucas. : Καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θεῷ, ubi tamen impers. non est, sicut nec in aliis nonnullis, qui ibi afferuntur ll. : quum videl. dicitur ἐνδεῖ μοι τοῦτο. [Appian. Civ. 1, 21 : Εἰ δήμαρχος ἐνδέοι ταῖς παραγγελίαις.] Herodian. [2, 5, 13] : Οὐδὲν ὑμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεήσει. Idem [immo Lucian. Hermot. c. 64] : Ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν. Idem, Ἐνέδει τῷ ἀριθμῷ. [Xenoph. Cyrop. 6, 3, 21 : Πρῶτον χρὴ ἀριστῆσαι, ὅπως ὅ, τι ἂν πράττειν ἀεὶ καιρὸς ᾖ, μὴ τούτου ἡμῖν ἐνδέῃ· Anab. 7, 1, 41 : Ἐπεὶ δὲ πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ ὥστε ἡμέρας σῖτον ἑκάστῳ γενέσθαι. Plat. Euthyd. p. 292, E : Τοῦ ἴσου ἡμῖν ἐνδεῖ.] || Ἐνδέω, Deficior, Opus habeo, unde ἐνδεῖς ex Eur. [Iph. A. 41] affertur, Ἐνδεῖς οὐδενός, Nulla re deficeris, Nihil tibi deest. [Tro. 792 : Τίνος ἐνδέομεν μὴ οὐ...χωρεῖν;] Sic et e Platone De rep. 1, [p. 345, D] : Ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι, Nulla re deficiatur, s. opus habeat : vel, Nihil ipsi desit, quominus sit ars pastoralis. [Crat. p. 432, D : Ὅσου ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνες ταὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις ὧν εἰκόνες εἰσίν· Phil. p. 62, C : Ἣν ἔφαμεν καθαρότητος ἐνδεῖν. Et alibi. Alia constructio est Reip. 7, p. 529, D : Τῶν ἀληθινῶν πολὺ ἐνδεῖν· Phæd. p. 74, D : Ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῷ μὴ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον ἢ οὐδέν; Ubi μὴ multi libri omittunt; sed consentiunt in dativo.] Ἐνδέομαι, ead. signif. et quidem usitatius [Egeo, Gl.]. Xen. : Ἵν' ὡς μηδενὸς ἐνδεόμενος στρατεύοιτο· Cyrop. 6, [2, 30] : Στρωμάτων ἐνδεηθέντες, et alibi sæpe. [Conv. 4, 35 : Ὁ μὲν τἀρκοῦντα ἔχει, ὁ δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖται· Hipp. 7, 7 : Τοῦ παντὸς ἐνδεήσεται, ὥστε...διακινδυνεύειν.] Plut. Symp. p. 135 [155, D] : Ἄριστος οἶκος ὁ τῶν περισσῶν [μηδενὸς δεόμενος] καὶ τῶν ἀναγκαίων μηδενὸς ἐνδεόμενος. [De rebus etiam Xen. Cyrop. 2, 2, 26 : Οἶκος ἐνδεόμενος οἰκετῶν· et al. Cum acc. libri 6, 3, 1 : Εἴ τίς τι ἐνδεόμενος γνοίη, ubi τινὸς HSt. Idem error in var. script. 6, 4, 5. Forma Ἐνδοῦμαι in Etymol. M. p. 258, 38; 811, 43; 814, 20. Conf. Δέω supra vol. 2, p. 1032, C.] || Ἐνδεῖν, Defici viribus ad aliquid, Impares habere vires; ut ἐνδεούσης φύσεως, e Theophr. Et e Plut. Numa [c. 20] : Ὥστε καὶ τὰς ποιητικὰς ὑπερβολὰς ἐνδεῖν πρὸς τὴν τότε κατάστασιν. [Appian. Mithr. c. 47 : Αἰτιασάμενος τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν, Ponderi aliquid deesse. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 423, n. 354, 12, ὑπεύθυνοι τῶν ἐνδεησάντων est sequente lacuna.]

[Ἐνδεῶς. V. Ἐνδεής.]

[Ἐνδηΐς, ίδος, ἡ, Endeis, f. Chironis vel Scironis (v. Heyn. ad Apollod. locum, cui add. Tzetz. Exeg. Il. p. 59, 25), Pelei mater. Apollod. 3, 12, 6, 8, Pausan. 2, 29, 10, schol. Hom. Il. Π, 14. Dor. Ἐνδαΐς, Pind. Nem. 5, 12. || Ἐνδηίδες αἱ νύμφαι ἐν Κύπρῳ, Hesych. L. Dind.]

Ἔνδηλος, ὁ, ἡ, Manifestus, Evidens, ut Hesychio quoque ἔνδηλοι sunt φανεροί. [Soph. Antig. 405 : Ἆρ' ἔνδηλα καὶ σαφῆ λέγω; Aristoph. Eq. 1277 : Εἰ μὲν οὖν ἄνθρωπος (scr. ἄνθρ.) ὃν δεῖ πόλλ' ἀκοῦσαι καὶ κακὰ, αὐτὸς ἦν ἔνδηλος. Plato Phæd. p. 88, E : Ἔνδηλός τι ἐγένετο

ἀχθόμενος· Theæt. p. 274, D: Γελῶν ἔνδηλος γιγνόμενος. Eodemque modo sæpius Xenoph. aliique. Thuc. 2, 64; 3, 36; 4, 41, 132; 6, 36. Superlat. adverbialiter 1, 139: Καὶ μάλιστά γε πάντων καὶ ἐνδηλότατα προὔλεγον.]

[Ἐνδημαγωγέω vitium scripturæ ap. Hesych. v. Δημεύειν, in quo v. supra vol. 2, p. 1069, B.]

Ἐνδημέω, Domi s. Apud populum meum dego [immo In loco sum, Adsum, πάρειμι, sive domi sive peregre, ut ἐνδημία Hesych. interpr. παρουσία]: opp. τῷ ἐκδημέω et ἀποδημέω. Theodor. H. E. 4: Τῶν γὰρ Ἀθανασίου συμμετέσχεν ἱδρώτων, καὶ ἐνδημοῦντι καὶ ἀποδημοῦντι συνῆν. Sic ἐνδημεῖν ἐν τῇ πόλει. [Lysias p. 114, 36: Λέγοντες ὅτι οὐδὲν ἐλάττω χρόνον Πολύαινος ἐνδημοίη. Æneas Tact. c. 10, p. 31: Μέχρι ἂν ἐνδημῶσιν οἱ πρέσβεις. Phot. Bibl. cod. 3, p. 2, 31: Πᾶσαν ἄγουσιν εἰρήνην οὐ πρὸς ἀλλήλους μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ἐνδημοῦντας ἀνθρώπους. Inscr. Carthæensis ap. Bœckh. vol. 2, p. 285, n. 2357, 6: Καλῶς ἐνδημεῖ ἐν τῇ πόλει (Hegesicles Cythnius Carthææ). Plut. Mor. p. 578, E: Πυνθάνεσθαι εἰ τοὺς Πολύμνιος παῖδας ἐνδημοῦντας εὑρήσει. Tzetz. Hist. 4, 659: Παρέμενε δ' ὁ κύων, ἕως τις ἐκ τῆς πόλεως κάπηλος θάπτει τοῦτον· ὥπερ ὁ κύων ἐνδημεῖ καπήλῳ πρὸς τὴν πόλιν. L. D. Charito 6, 3: Ἀλλὰ πάρεστιν ὁ θεός· ἐνδεδήμηκεν εἰς τὴν ἐμὴν ψυχὴν πολὺς καὶ σφοδρός. Schæf. Ἐνδημοῦντας ἐν τῷ σώματι, Cor. 2, 5, 6. Ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν κύριον, ib. 8.]

Ἐνδημία, ἡ, Quum quis intra populi sui fines s. domi est, nec peregre abest, Præsentia, παρουσία, Hesych. [Rectius quam HSt. interpretatur Hes. V. Ἐνδημέω. Inscr. Carth. ap. Bœckh. vol. 2, p. 284, n. 2356, 5: Τὴν ἐνδημίαν ποιεῖται καλῶς καὶ εὐτάκτως. Dor. ib. vol. 1, p. 652, n. 1331: Τᾷ ἐνδαμίᾳ καὶ ἀναστροφᾷ ... ἐν τᾷ πόλει. L. D. Incarnatio filii dei. Epiphan. Contra hær. 1, p. 26: Ἐνδ. Χριστοῦ καὶ ἔνσαρκος παρουσία. Id. Hær. 69, p. 338 et Athanas. fr. in Psal. 67 vocat ἔνσαρκον ἐνδημίαν, et Symeo Met. in Vita Dionys. Areop. p. 323 σωματικὴν ἐνδημίαν. Suicer.]

Ἐνδήμιος, ὁ, ἡ, ut ἐνδ. νόσος: v. Ἐπιδήμιος. [Oppian. Hal. 4, 264: Ἄλλους δὲ ξεῖνός τε καὶ οὐκ ἐνδήμιος ἅλμης εἶλεν ἔρως.]

[Ἐνδημιουργέω, Efficio in. Plut. Mor. p. 664, F: Ὥσπερ ἐν τοῖς σώμασι τὰ χοιραδώδη ... φύματα θερμότητές τινες καὶ ὑγρότητες αἱματώδεις ἐνδημιουργοῦσιν· 636, C: Μορφουμένων δὲ τούτων (τῶν τύπων) ... ὕστερον ἐνδημιουργεῖσθαι τὸ ζῷον· 1084, A. Ib. 17, B: Αἱ περὶ τὰς νεκυίας τερατουργίαι ... ὀνόμασι φοβεροῖς ἐνδημιουργοῦσαι φάσματα καὶ εἴδωλα ποταμῶν κτλ.]

Ἔνδημος, ὁ, ἡ, Qui in populo s. intra populi fines est: vel, ut Bud. exp., Qui est in civitate et domi, Qui peregre non it. [Dici etiam de peregrinis qui sunt in loco, ut ἐνδημία et ἐνδημέω, ostendit Æneas Tact. c. 10, p. 31: Ξένους τοὺς ἐνδήμους τὸν καιρὸν τοῦτον μεθίστασθαι εἰς χωρίον ῥητόν. Minus recte igitur Etym. M. p. 338, 53: Ἔνδ. ὁ μὴ ἀποδημῶν, ἐπίδημος δὲ ὁ ἐπιδημῶν ξένος.] Et interdum i. q. Ciceroni Domesticus. Hesiod. Op. [223]: Οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν Ἰθείας. [Theogn. 794: Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς μήτε τιν' ἐνδήμων. Æsch. Cho. 569: Τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε, Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;] Æschin. [p. 3, 34] e verbis legis: Μηδὲ ἀρξάτω ἀρχὴν μηδεμίαν, μήτ' ἔνδημον, μήθ' ὑπερόριον. [De magistratibus etiam Dio Cass. 52, 20.] Thuc. 1, [70]: Καὶ μὴν καὶ ἄοκνοι πρὸς ὑμᾶς μελλητὰς, καὶ ἀποδημηταὶ πρὸς ἐνδημοτάτους. Et ἔνδημοι πράξεις, Aristoteli Civiles et domesticæ administrationes, respectu earum quæ foris et peregre fiunt. [Conf. Polit. 3, 14.] Sic ἔνδημοι ἀρχαὶ et ἐπιδημοῦντες ἄρχοντες ap. Thucyd. scholiast. [5, 47. Ἔνδημοι πόλεμοι Dionys. A. R. 8, 83: Ἐμφυλίους τε καὶ ἐνδήμους ἐγείρειν πολέμους. Æsch. Suppl. 682: Μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν δαΐζων, ἄχορον, ἀκίθαριν, δακρυογόνον Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων. Xenoph. Anab. 7, 1: Προσόδου οὔσης ἀπὸ τῶν ἐνδήμων καὶ ἐκ τῆς ὑπερορίας. De morbis Galen. Comm. in Hippocr. Epid. 1, p. 346, 11: Ὅσα πλεονάζει διὰ παντὸς ἔν τινι χώρᾳ, ἅπερ δὴ καὶ ἔνδημα προσαγορεύεται. Definitt. med. p. 395, 7: Ἔνδ. νοσήματά ἐστι τὰ ἔν τισι πλεονάζοντα τόποις.]

[Ἐνδία, ἡ, Meridies. V. Ἔνδιος.]

Ἐνδιαβάλλω, videtur Calumniandi signif. habere, sed auctam: nam ἐνδιαβαλεῖν, sicut et simpl. βαλεῖν, Eust. [Il. p. 106, 2] exp. τὸ διαμπὰξ βαλεῖν συκοφαντικῶς. [Ctesias Pers. c. 10: Ἐνδιαβάλλων τὸν ἀδελφὸν Τανυοξάρκην ὡς ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ. Lucian. Calumn. c. 24: Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὰν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ ποιῆται ὅμως. Jo. mon. in Anecd. suis vol. 4, p. 219: Ἐνδιαβάλλων θεοὺς, citat Boiss. Præfat. ad Exc. de legatt. p. 4, D: Τά τε οἰκεῖα τά τε τῶν πολεμίων ἐν ἐπαίνῳ ποιουμένους, ἀλλὰ τὸ ἐκείνων ἐνδιαβάλλοντας. Cum dat. Ephraem Syr. vol. 1, p. 12, C: Ὁ τοιοῦτος πάντοτε ἄλλον ἄλλῳ ἐνδιαβάλλει· 15, D: Τὸ κρατεῖν γλώσσης καὶ μὴ ἐνδιαβάλλειν ἕνα τῷ ἑνί. Et ib. 9, F; 13, A, F. L. Dind.]

[Ἐνδιάβλητος scripturæ vitium pro εὐδιάβλητος, quod v.]

[Ἐνδιαγράφω, Describo in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 415, C, de scribentibus in aqua: Τοὺς τύπους τῶν χαρακτήρων ἐν τῷ ὑγρῷ ἐνδιαγράφοντες. Hase.]

Ἔνδιαγρος. V. Ἔνδιος.

Ἐνδιάγω, Agito s. Dego in, Versor in. [In Agathiæ epigr. Anth. Pal. 5, 292, 6: Ἡ δ' ὀλολυγὼν τρύζει, τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις, olim legebatur ἐνδιάγουσα.]

[Ἐνδιαεριανερινήχετος. Aristoph. Pac. 831: Ψυχὰς δύ' ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων. — Τί δ' ἔδρων; — Ξυνελέγοντ' ἀναβολὰς ποιούμεναι, τὰς ἐνδιαεριανερινηχέτους τινάς. Schol.: Κωμῳδεῖ τοὺς διθυραμβοποιοὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀρχομένους, καὶ λέξεις τινὰς αὐτῶν διαβάλλει, ὡς τοιαῦτα λεγόντων. Δίδυμος δὲ πεπλάνηται λέγων ἀνερινηχέτους. Οὐ γὰρ λέγουσιν ἀνέρα (αὐέρα Ven. cod.) οὗτοι. Συνεχῶς δὲ αὐτοὺς κωμῳδοῦσιν, ὡς ἀέρας καὶ νεφέλας καὶ τὰ ἐκ τούτων σύνθετα ποιοῦντας. Μήποτε δὲ οὐκ ἀορίστως μόνον, ἀλλὰ καί τινος τῶν διθυραμβοποιῶν τινὰς λέξεις χλευάζει. Cum αὐέρα codicis Ven. comparandum quod ἐνδιαεριαβερινηχέτους exhibent edd. Ald. et Mediol. Suidæ in v., ἐνδιαεριαιερὶνηχέτους libri plerique ejusd. v. Διθυραμβοδιδάσκαλοι.]

[Ἐνδιαέριος. V. Ἔνδιος.]

Ἐνδιάζω: unde ἐνεδιάσθη, Hesychio εἰσενεπλάκη. [V. Διάζομαι.] Vide Ἔνδιος.

Ἐνδιάθετος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἐν τῇ διαθέσει, Qui est in mente aliquo modo affecta, Mente conceptus, ut Hesychio ἐνδιάθετος λόγος est πᾶς λόγος ἐν νῷ λαμβανόμενος: quod ipsum et Plut. testatur, s. potius quidam ap. Plut. [Mor. 777, C]: Δύο λόγοι εἰσὶν, ὁ μὲν, ἐνδιάθετος, Ἑρμοῦ δῶρον· ὁ δ', ἐν προφορᾷ, διάτορος καὶ ὀργανικός. Et mox, Τοῦ ἐνδιαθέτου λόγου καὶ τοῦ προφορικοῦ, φιλία τέλος ἐστὶν, τοῦ μὲν, πρὸς ἑαυτὸν, τοῦ δὲ, πρὸς ἕτερον. Ubi vide et alia de utroque. Itidem Philo V. M. 3: Ἐν ἀνθρώπῳ δ' ὁ μέν ἐστιν ἐνδιάθετος, ὁ δὲ, προφορικός· καὶ ὁ μὲν, οἷά τις πηγή· ὁ δὲ γεγωνὸς, ἀπ' αὐτοῦ ῥέων· καὶ τοῦ μὲν, ἐστὶ χώρα τὸ ἡγεμονικὸν, τοῦ δὲ κατὰ προφορὰν, γλῶττα καὶ στόμα καὶ ἡ ἄλλη πᾶσα φωνῆς ὀργανοποιία. Est itaque ἐνδιάθετος λόγος, Oratio mente concepta, (προφορικὸς autem, Quæ ore jam profertur) seu, Mentis conceptus, Id quod aliquis intus sentit, Sermo quem in corde loquimur: ut et Jo. Damasc., quum dixisset λόγον esse τὸν οὐσιωδῶς τῷ πατρὶ ἀεὶ συμπαρόντα, de Verbo Patris divino, subjungit, Λόγος πάλιν ἐστὶν ὁ ἐνδιάθετος, ὁ ἐν καρδίᾳ λαλούμενος· καὶ πάλιν λόγος ἐστὶν ἄγγελος νοήματος. Ubi nota διάθεσιν et νόημα synonymως ab eo accipi: item synonymως poni ἄγγελον νοήματος et προφορικόν: quem Plut. vocat non solum τὸν ἐν προφορᾷ, sed etiam διάτορον et ὀργανικόν: ut et Philo eum dicit proficisci ab ore et lingua, aliaque omni vocis ὀργανοποιΐᾳ. [Conf. id. Philo vol. 2, p. 13, 39.] Rursum Damasc. sic definit: Ἔστι δὲ ὁ ἐνδιάθετος λόγος κίνημα τῆς ψυχῆς, ἐν τῷ διαλογιστικῷ γενόμενον ἄνευ τινὸς ἐκφωνήσεως. Ab Hermog. autem [Περὶ ἰδεῶν 2, p. 270] ἐνδιάθετον λόγον vocari ait Bud. Eum qui e sententia animi profertur, h. e. non fallacem, nec simulatum: e quo hæc affert, Ὁ ἐνδιάθετος καὶ ἀληθὴς καὶ οἷον ἔμψυχος λόγος. [Conf. schol. p. 409 in Rhett. Ald. vol. 2. Angl. Galen. Protr. 1, 1; Iambl. V. Pythag. 32, 218, p. 178; Theol. arithm. p. 189, 331; Epiphan. vol. 1, p. 469; Athanas. vol. 1, p. 99, A; Clem. Al. Strom. p. 854, 6; Const. Cærim. p. 236, B (coll. Reiskii præfat. p. 12); Tzetz. Hist. 7, 490, Exeg. Il. p. 80, 19; Moschop. ed. Titz. p. 27. « Ἐνδιάθετον ἐν καρδίᾳ Θεοῦ, Insitum in corde Dei, Theoph. Ad Autol. 2, 31. » Schleusn. Suid.: Ἔγκοτον, ἐχθρὸν, ἐνδιάθετον, ubi al. ἀδιάθετον. Ceterum leg. videtur ἔχθραν ἐνδιάθετον,

si ad ll. Herodoteos in Ἔγκοτος citatos gl. refertur. ‖ Veteres Patres et scriptt. ecclesiastt. ἐνδιαθέτους γραφὰς s. βίβλους vocant eas quæ sunt de Canone, quia διατιθέναι est Canonem constituere, ἐνδιατιθέναι In canonem ponere. Isid. Pel. Ep. 369, l. 1, p. 96 : Οὐδὲν τῶν ἐνδιαθέτων καὶ κεκανονισμένων βιβλίων δεῖ προτιμᾶν εἰς ἀνάγνωσιν. Olympiod. Proœm. in Catenam in Jobum : Ἐν τοῖς ἐνδιαθέτοις θεοπνεύστου γραφῆς καταλέγειν βίβλον, etc. Suicer.]

Ἐνδιαθέτως λέγειν, Hermog. dicit esse schema rhetoricum, i. e. E sententia animi loqui, ut quidem sermo ipse præ se fert, quum orator ita sibi oratoria solertia fidem astruit, ut ita affectus animo existimetur ab judicibus, ut verba enunciata significant. Quare et ἐμψύχως λέγειν καὶ ἐνδιακειμένως dicitur. Patet hoc ex Hermog., qui περὶ ἀληθινοῦ λόγου sic scribit [p. 284] : Ὁ οὖν ἐσκεμμένως λοιδορήσασθαι τῷ ἐχθρῷ δοκῶν, καὶ μὴ ὑπ' ὀργῆς, καὶ οἷον ἐξεστηκὼς ὑπὸ τοῦ πάθους, οὐκ ἔτι πιθανός ἐστι, τῷ μηδὲ ἐνδ. μηδὲ ἐμψύχως λέγειν· ὁ γὰρ ἐνδιακειμένως τι λέγων, σφόδρα γε ἑαυτὸν γοῦν πεπεικέναι δοκεῖ· διὸ καὶ πιθανός ἐστι. Exp. et ἐμπαθῶς : ab Hesych. autem non solum ὁλοψύχως, sed etiam διηνεκῶς. [Eust. Il. p. 642, 6, Od. p. 1424, 43; ad Dion. P. p. 112. Schol. Soph. Trach. 523 : Ἐγὼ δὲ μάτηρ μὲν οἷα φράζω) Ἐγὼ ἐνδ. ὡσεὶ μήτηρ λέγω.]

[Ἐνδιαθέω, Obvagor per. Gregor. Nyss. t. 1, p. 49, D, de armentis : Ταῖς λόχμαις ἐνδιαθέοντα. Improprie t. 2, p. 749, D : Οἷόν τινι σταδίῳ τῷ πλάτει τῶν σῶν θαυμάτων ἐνδιαθέοντες, Discurrentes per. Hase.]

[Ἐνδιαθήκη, ἡ, idem quod simplex διαθήκη. Arethas p. 941. I. H. Maius.]

Ἐνδιάθηκος, ut ab Hesych. ἐνδιάθηκος λόγος vocari dicitur πᾶς ἔγγραφος, Scripto constans : forsan quia testamenta scriptis mandari solent. [Eodem modo usurpatur quo præcedens ἐνδιάθετος, et Libri canonici vocantur ἐνδιάθηκοι, quia efficiunt utrumque Testamentum. Euseb. H. E. 3, 3, de posteriore epistola Petri : Οὐκ ἐνδιάθηκον μὲν εἶναι παρειλήφαμεν κτλ. Eod. nomine libros canonicos insignivit Origenes Philoc. c. 3, p. 24 : Τὰς ἐνδιαθήκους βίβλους, ὡς Ἑβραῖοι παραδιδόασι, δύο καὶ εἴκοσι. Suicer. Euseb. H. E. 6, 25. ‖ Adv. Ἐνδιαθήκως Cedren. vol. 2, p. 553, D. Boiss.]

Ἐνδιαθρύπτω, Delicias facio, VV. LL. At pro σπαταλῶ et τρυφῶ ap. Theocr. [3, 36 : Ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 307, B. Hemst. Procop. Anecd. p. 28, C, in supplemento Vaticano. L. D.]

[Ἐνδιαιτάομαι sive] Ἐνδιαιτῶμαι, Inhabito [Gl. : Ἐνδ., ἐνδιατρίβω, Immoror. Herodot. 8, 41 : Λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτέεσθαι ἐν τῷ ἱρῷ. Xenoph. Comm. 3, 8, 8 : Ἡδίστη ἐνδιαιτᾶσθαι (domus). Suid. v. Λογγῖνος : Ἐπισύχνως ἐνδιαιτώμενος ταῖς κληιζομέναις πηγαῖς. Crates ap. Diog. L. 6, 98 : Πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα. Lucian. Tim. c. 42.]

Ἐνδιαίτημα, τὸ, Locus qui inhabitatur, Habitatio. Basil. : Πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα. [Pollux 1, 74. Dionys. A. R. 1, 37. Appian. Civ. 2, 143 : Τῷ δήμῳ δὲ ἦσαν ἐνδ. οἱ κῆποι δεδομένοι. Plut. Mor. p. 968, B; Aristid. vol. 1, p. 2; Pachym. Introd. in Dionys. Areop. vol. 1, p. xxxiv, A. Phalar. Ep. 34 (135) : Τὰ θηρόβοτα Νομάδων ἐνδιαιτήματα, cit. Hemst.]

[Ἐνδιαίτησις, εως, ἡ, vitium scripturæ pro ἐκδ. Plut. Mor. p. 493, C.]

[Ἐνδιαιτητήριον, τὸ, i. q. ἐνδιαίτημα. Constant. Basil. Mac. p. 148. L. Dindorf.]

[Ἐνδιάκειμαί τινι, Adhæreo alicui. S. Gregentius fol. 189, A. I. H. Maius. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, 8 : Ἐνδιέκειντο δὲ ταῖς σχοινίσι τῆς τορείας λίθοι πολυτελεῖς, Insertæ erant. Hase.]

[Ἐνδιακειμένως, Cum affectu. Hermog. p. 284 ed. Sturm., s. Ἐνδιαθέτως allatus. Eustath. Opusc. p. 261, 49 : Ἀνθρώπους οὔτε τῷ στόματι αὐτῶν ἐνδ. εὐλογοῦντας, καὶ τῇ καρδίᾳ δὲ καταρωμένους, ὡς ἔοικεν.]

[Ἐνδιακοσμέω, Digero, Dispono in. Ocellus 3, 1 : Ἀνθρώπου δ' ἀρχὴ γενέσεως πρώτη οὐ γέγονεν ἐκ γῆς οὐδὲ τῶν ἄλλων ζώων οὔτε (l. οὐδὲ) φυτῶν, ἀλλ' ἀεὶ τῆς διακοσμήσεως οὔσης, ἀνάγκη καὶ τὰ ἐνυπάρχοντα καὶ τὰ ἐνδιακεκοσμημένα συνυπάρχειν. V. Διακοσμέω et Διακόσμησις.]

[Ἐνδιαλλάσσω s.] Ἐνδιαλλάττω, Immuto. Bud. p. 239 ex Aristot. [Physiogn. c. 1 fin. : Ὅσα δὲ παθήματα ἐγγιγνόμενα τῇ ψυχῇ μηδέν τι ἐνδιαλλάττει τὰ σημεῖα τὰ ἐν τῷ σώματι, οἷς χρῆται ὁ φυσιογνώμων κτλ.]

[Ἐνδιαμένω, Permaneo in. Dionys. A. R. 8, 62 : Εἰ δ' ἄφθαρτοι μέχρι τοῦ παντὸς τυγχάνουσιν αἱ ψυχαὶ ἡμῶν οὖσαι ... ἢ χρόνον μετὰ τὴν ἀπαλλαγήν τινα τῶν σωμάτων ἐνδιαμένουσι....]

[Ἐνδιαπεπερημένος (sic), Transfixus, Gl.]

[Ἐνδιαπλέκω, Implico in. Greg. Nyss. t. 1, p. 404, A : Τὴν ἀναδενδρουμένην ἄμπελον, τὴν τοῖς ἀλλοτρίοις κλάδοις τοὺς ἰδίους ἐνδιαπλέκουσαν. Hase.]

[Ἐνδιαπρέπω, Excello in. Diod. Exc. Phot. vol. 2, p. 533, 49 : Ἤδη καὶ γυμνασίαις πολεμικαῖς ἐνδιαπρέποντες. Eust. Od. p. 1941, 51 : Τὸν Μάγνητα Σῆμον, ὃς μελῳδίαις βιβλιακαῖς ἐνδιέπρεψεν. Andr. Cret. p. 179.]

[Ἐνδιαρρέω, Diffundor, Prolabor inter. Greg. Nyss. t. 1, p. 62, A, de lingua canum : Τῷ καρχάρῳ τῶν ὀδόντων μεταξὺ τῶν διαστημάτων ἐνδιαρρέουσα. Hase.]

[Ἐνδιασκευάζω, Interpolo. Schol. Ven. Hom. Il. Γ, 395 : Δεξάμενος δέ τις τὸ πρότερον τοὺς ἑξῆς (στίχους) ἐνδιασκευάζει.]

[Ἐνδιάσκευος, ὁ, ἡ. Ἐνδιάσκευος τρόπος διηγήσεως, Ea ratio narrandi causam, quum orator rem narrandam exaggerat figuris illis orationis, quæ animum auditoris commoveant et πάθος habeant, ut hoc modo συμπάθεια quædam excitetur, et res in invidiam adducatur. Hermog. Περὶ εὑρέσ. 1, p. 62 sqq. Hanc uno verbo διασκευὴν vocat 3, p. 148, ubi tamen non de narratione, sed de tractandorum argumentorum artificio sermo est. Quintil. 4, 2 : Ego narrationem, ut si ullam partem orationis, omni, qua potest, gratia et venere exornandam puto. Nempe hæc illa ipsa est ἐνδιάσκευος διήγησις. Ernest. Lex. rhet. Thom. M p. 508. Hinc adv. Ἐνδιασκεύως, Eust. Il. p. 177, 31; 827, 21, Od. p. 1414, 52.]

Ἐνδιασπείρω, Dissero et dissemino in, Dispergo inter, Intersero, Interspergo. [Galen. vol. 4, p. 82; 6, p. 425.] Pass. Ἐνδιασπείρομαι, Interseror, Interspergor. Plut. [Mor. p. 1109, C] : Ἃ δὴ πᾶσι χυμοῖς καὶ ὀσμαῖς καὶ χροαῖς ἐνδιεσπαρμένα. [Ibid. p. 99, C : Καὶ μὴν αἱ τέχναι μικραί τινες εἶναι λέγονται φρονήσεις, μᾶλλον δὲ ἀπόρροιαι φρονήσεως καὶ προστρίμματα (προσρίμματα Wytt.) ἐνδιεσπαρμένα ταῖς χρείαις περὶ τὸν βίον.] Id. Num. [c. 17] : Ἐνδιασπαρεῖσα διαφοραῖς, In contentiones dissipata. [Adv. Ἐνδιεσπαρμένως Eunap. p. 4 ed. Boiss. : Τόν τε ἑαυτοῦ βίον ἀναγράφει τοῖς βιβλίοις ἐνδ. καὶ τὸν τοῦ διδασκάλου (Plut.).]

[Ἐνδιαστέλλομαι, Explico. Stob. Ecl. eth. 2, 7, p. 82 : Ἔτι καὶ τοῦτον ἐνδιαστέλλομαι τὸν τρόπον.]

[Ἐνδιαστρέφω, Perverto. Euseb. H. E. p. 161.]

[Ἐνδιάστροφος, ὁ, ἡ, Perversus. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Timoth. serm. 4, vol. 4, p. 264, 15 : Ὁρᾷς τὴν ἐνδιάστροφον γνώμην πῶς πανταχοῦ τὴν οἰκείαν ἐνδείκνυται φιλονεικίαν; Seager. Basil. M. Epist. 20, vol. 3, p. 98, A : Ὃς πρὸς μὲν τὰ οἰκεῖα σαυτοῦ οὐκέτι οἶμαι χρήζεις, πρὸς δὲ τῶν ἐνδιαστρόφων τοὺς ἐντυγχάνοντας οὐκ ἀγεννές σοι ὅπλον ἔσεσθαι προσδοκῶ· 69, p. 162, C : Πραότητι καὶ εὐτονίᾳ ἤθους τοὺς ἐνδιαστρόφους τῶν παρ' ἡμῖν νουθετῆσαι.]

[Ἐνδιαστρόφως, Perverso animo. Euseb. H. E. 10, 5, in epistola Constantini M. : Φαύλως καὶ ἐνδ. τινὲς... ἀποδιίστασθαι ἤρξαντο. Kall. Marcus Eremita p. 91. Boisson. Ephraem Syr. vol. 1, p. 278, A : Φύλαττε σαυτὸν μὴ ἐνδ. ἔχειν πρὸς μειράκιον. L. Dind.]

[Ἐνδιάταχτος, ὁ, ἡ, Præscriptus. Andr. Cret. p. 265, C : Τὸ ἐνδιάταχτον κάθισμα τοῦ ψαλτηρίου. Kall.]

[Ἐνδιατάσσω s.] Ἐνδιατάττω, Ordino et digero in s. intus. [Herodot. 7, 59 : Ἔδοξε οὖν τῷ Ξέρξῃ ὁ χῶρος εἶναι ἐπιτήδεος ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν.]

[Ἐνδιατελέω. Mich. Apost. Prov. 17, 17 : Ἐνδιετέλουν τῷ ναῷ εὐωχούμενοι, Assidue convivia agitabant. Schleusn. Διετέλουν ἐν pars librorum Suidæ v. Ῥοδίων χρησμὸς, ἐδιετέλουν Photius.]

[Ἐνδιατίθημι. Plotin. Enn. 5, 3, p. 943, 12 : Οὗτος οὖν ὁ νοῦς ἐπέβαλε μὲν ἐκείνῳ, λαβὼν δὲ ἐγένετο νοῦς, ἀεὶ δὲ ἐνδιαθέμενος καὶ γενόμενος καὶ νοῦς καὶ οὐσία καὶ νόησις, ὅτε ἐνόησε, Semper autem afficitur efficiturque essentia, Interpres. Cramer.]

[Ἐνδιατρῖβή, ἡ, Locus in quo quis commoratur. Hesych. : Αἰμὴν, ἀγορὰ καὶ ἐνδ. Boiss.]

Ἐνδιατρίβω, Tempus tero in, Immoror [Gl.], Versor in, Operam et studium pono in. Æschin. [p. 82, 33] : Ἐπειδὰν προσελθὼν ἐνταυθοῖ διεξέλθῃ πρὸς ὑμᾶς τοῦτο δὴ τὸ συντεταγμένον αὐτῷ προοίμιον, ἔπειτ' ἐνδιατρίβῃ, καὶ μὴ ἀπολογῆται, Deinde immoretur ei, Tempus in eo terat, nec ad defensionem causæ accedat. [Thucyd. 5, 12 : Ἐνδιατριβόντων δὲ αὐτῶν. Demosth. p. 1172, 28 : Ἐπεὶ δ' ἐνέτριβε καὶ οὐδὲν ἐποίει. Plato Reip. 6, p. 487, D : Ὅσοι ἂν ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμήσαντες μὴ τοῦ πεπαιδεῦσθαι ἕνεκα ἁψάμενοι νέοι ὄντες ἀπαλλάττωνται, ἀλλὰ μακρότερον ἐνδιατρίψωσι· Gorg. p. 484, C : Ἐὰν περαιτέρω τοῦ δέοντος ἐνδιατρίψῃ.] Plut. dat. addidit, Pericle [c. 2] : Ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ, In conscribendis vitis tempus et operam ponere. [Tim. Locr. p. 104, C : Τῶν θείων, τοῖς ἐνδιατρῖβεν ... εὔδαιμόν ἐστιν. Polyb. 6, 18, 5 : Ὅταν ἀπολυθέντες τῶν ἐκτὸς φόβων ἐνδιατρίβωσι ταῖς εὐτυχίαις καὶ περιουσίαις. Cebet. Tab. p. 100 ed. Cor. : Ἐὰν μὴ ... ἐνδιατρίβητε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἕξιν λαβεῖν. De loco Polyb. 3, 88, 1 : Ἐνδιέτριβε τῇ περὶ τὸν Ἀδρίαν χώρᾳ. Demosth. p. 893, 27 : Ἐνδιατρῖψαι αὐτόθι. Diodor. 14, 107 : Κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἐνδιατρίβων, ubi de mora.] Et ap. Suid. : Ἐνδιατρίψαι τῇ πόλει ἡμερῶν τινῶν, Per aliquot dies in urbe morari. Quibus in ll. subauditur accus. χρόνον, qui non minus frequenter additur, ut quum Ceb. Theb. dixit, Κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ ἐνδιατρίψαι, Jubet in iis aliquantisper immorari. [Aristoph. Ran. 714 : Οὐ πολὺν οὐδ' ὁ πίθηκος ... χρόνον ἐνδιατρίψει. Dio Cass. Exc. Peiresc. 56, p. 25, 68 : Ἐς τὸ Καπετώλιον ἀναβῆναι καὶ χρόνον τινα ἐνδιατρῖψαι. Aliter Mich. Psell. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 298, B : Πῇ δὲ καὶ τίνα πράγματα ἔχων ἐπὶ τοσοῦτον ἐνδιατέτριφας;] Et e Thucyd. [2, 85] : Ἐνδιέτριψεν οὐκ ὀλίγον χρόνον, Non exiguum tempus trivit. Et p. 92 [3, 29] : Οὓς ἔδει ἐν τάχει παραγενέσθαι, πλέοντες περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν, Tempus triverunt in circumnaviganda Peloponneso. Ubi nota construi et cum partic.; sicut ipsum διατρίβειν. Quod διατρίβειν quemadmodum interdum jungitur cum περὶ habente suum accus., ita et ἐνδιατρίβειν : velut in hoc adespoto, Καὶ ἄλλως ἐνδιέτριψαν χρόνον περὶ αὐτήν. [Clem. Alex. Strom. 5, p. 672, 14 : Τί μοι περὶ τοὺς βαρβάρους ἐνδιατρίβειν, ἐξὸν αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας ... παραστῆσαι; Athen. 14, p. 623, E : Νόμων ἐξηγητὴς ... καὶ περὶ μουσικὴν ἐνδιατρίβων ἀεί. Hemst. Tzetz. Hist. 2, 48 : Χρόνον ἐνδιατρίψας τέ τινα περὶ τὴν Ῥώμην.] In quo loquendi genere vacat præpos. ἐν. Itidem vero eadem vacat, quum dicimus ἐνδιατρίβειν ἐν, ut Xen. Cyrop. 5, [1, 15] : Οὐδέ γε σοὶ συμβουλεύω ἐν τοῖς καλοῖς ἐᾶν τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν. Sed notandum quosdam codd. eo in l. non habere verbum ἐᾶν : sine quo transitivum foret ibi ἐνδιατρίβειν, et ἐν τοῖς καλοῖς τὴν ὄψιν ἐνδιατρίβειν esset Occupare oculos in inspiciendis iis qui pulcri sunt, Pascere oculos; aut Diutius pascere : ut significetur spatium temporis et mora quæ inest verbo ἐνδιατρίβειν. [Dio Cass. 36, 14 : Ψυχὴν ... πρεσβυτέραν καὶ ἐν ἐξουσίαις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνδιατρίψασαν. Diodor. 5, 44 : Ἐνδιατρίβειν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ, ubi alii libri carent præpositione. ῑ]

[Ἐνδιατριπτέον, Immorandum. Lucian. De hist. conscr. c. 6 : Οἷς ἐνδ. καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον. Schæf. Clem. Al. Pæd. 3, 9, p. 282 : Οὐδὲ γὰρ τοσοῦτον ἐνδ. τῷ βαλανείῳ· Strom. 6, p. 785 init. Kall.]

[Ἐνδιατριπτικὸς, ἡ, ὸν, Assiduus in aliqua re. M. Anton. 1, 16, p. 6 : Ἔτι δὲ τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥιπταστικὸν, ἀλλὰ καὶ τόποις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς ἐνδιατριπτικόν.]

[Ἐνδιάτριπτος, ὁ, ἡ, in Crameri Anecd. vol. 1, p. 130, 24, s. Etym. M. p. 342, 34 : Ὁ ἐνδ. χρόνος, Tempus quo quis immoratur. L. Dind.]

[Ἐνδιαυγέω, Resplendeo. Schol. Arati 109. Wakef. Id. p. 93. I. H. Maius.]

[Ἐνδιαφαίνομαι, Appareo in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 827, B : Οἷόν τις καπνὸς δριμὺς ἐκ τοῦ φθόνου πικρία τοῖς περὶ τὸ σχῆμα συμπτώμασιν ἐνδιαφαίνεται. Hase.]

[Ἐνδιαφθείρω, Corrumpo in. Hippocr. De carn. p. 254 init. : Αἱ ἑταῖραι αἱ δημόσιαι ... ὁκόταν παρὰ ἄνδρα ἔλθῃ, γινώσκουσιν ὁκόταν λάβωσιν ἐν γαστρὶ, κἄπειτ' ἐνδιαφθείρουσι. Plut. Mor. p. 658, C : Ὅτε μᾶλλον ἐντείνει τὸ καῦμα, θᾶσσον ἐνδιαφθείρει τὰς σάρκας.]

[Ἐνδιαφῠλάσσω s. Ἐνδιαφυλάττω, Custodio in. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 496, D. Πᾶσα πόλις καὶ χώρα ... τὸ πρὸς Χριστὸν σέβας ... ἐνδιεφύλαττε.]

[Ἐνδιαχειμάζω, Hiemo in. Strabo 2, p. 100 : Εἰ βραδύνοιτο ὁ πλοῦς, ἐνδιαχειμάσαι τῇ προεσκεμμένῃ νήσῳ κτλ.]

Ἐνδιαχρίω, Illino, Oblino, Perungo.

Ἐνδιάω, s. Ἐνδιάομαι, Meridior : unde ἐνδιῶνται, Hesychio μεσημβριάζουσι. Significat etiam Insum, Dego in, ut Suid. ἐνδιάει exp. ἔνεστι, διατρίβει, in h. l. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 270, 10] : Ὄμμασι μούνοις Θέλγομαι, οἷς ἐλπὶς μείλιχος ἐνδιάει. [Agath. ib. in fine c. 4 : Ὄλβιοι, ὧν μνήμη πινυτῶν ἐνὶ τεύχεσι βίβλων ἀλλ' οὐκ ἐς κενεὰς εἰκόνας ἐνδιάει· 5, 292, 5 : Ἡ δ' ὀλολυγὼν τρύζει τρηχαλέαις ἐνδιάουσα βάτοις. Christod. Ecphr. v. 122 : Ἱστάμενος δὲ ἔπρεπε Πυθαγόρας ..., ἀλλ' ἐν Ὀλύμπῳ ἐνδιάειν ἐδόκευε. Active, Theocr. 16, 38 : Μυρία δ' ἀμ πεδίον Κρανώνιον ἐνδιάασκον ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις, ἔτρεφον schol. Vulc. || Altera forma Hom. H. 32, 6 : Ἀκτῖνες δ' ἐνδιάονται, εὖτ' ἂν ἀπ' Ὠκεανοῖο λοεσσαμένη χρόα καλὸν ... Σελήνη ... ἐλάσῃ καλλίτριχας ἵππους. Hesych. : Ἐνδιῶνται, μεσημβριάζουσιν. ῐ]

Ἐνδῐδάσκω, Doctrina imbuo. [Sap. 8, 8, ubi al. ἐκδιδ. Kall. Ms. Par. in Arriani Indicis c. 7. Schweigh. Conf. ad Plotin. p. 502, A. Creuzer. Schol. Soph. Phil. 851 : Ἐνδίδαξον ἀντὶ τοῦ δίδαξον. Ἐκδίδαξον Brunck., quum de unius præp. ἐκ pleonasmo loqui videatur schol. L. Dind.]

[Ἐνδιδύσκω, Induo aliquem. Marc. 15, 17 : Ἐνδύουσιν αὐτὸν πόρφυραν. Al. ἐνδιδύσκουσιν. Reg. 2, 1, 24 : Τὸν ἐνδιδύσκοντα ὑμᾶς κόκκινα. Procop. De ædif. p. 55, A. Geopon. 16, 21, 9 : Τοιούτῳ ἱματίῳ ἐνδιδύσκουσιν. Med. Induo me. Luc. 6, 19 : Ἐνεδιδύσκετο πόρφυραν· 8, 27 (et Jo. Chrysost. In Matth. vol. 7, p. 777, C), ἱμάτιον. L. D. Vita S. Silvestri p. 266 ed. Comb. Nicet. Eugen. 1, 319 : Πρὸς τὴν στρατεύουσαν Τύχην ἀλκὴν μεγίστην ἐνδιδύσκεσθαι πλέον. Boiss. Jo. Chrysost. In 1 Tim. serm. 8, vol. 4, p. 281. Seager. Joseph. B. J. 7, 2, p. 406 : Λευκοὺς ἐνδιδύσκει χιτωνίσκους, ubi al. codd. ἐνδιδύσκεται. Hemst.]

[Ἐνδιδομένως vitium scripturæ pro ἐνδεδ. quod v.]

Ἐνδίδωμι, q. d. Intra do, sicut ἐκδίδωμι dixi sonare Extra do, In manus trado, Porrigo. Eurip. [Iph. A. 617] : Καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα. [Iph. T. 167 : Ἀλλ' ἔνδος μοι πάγχρυσον τεῦχος καὶ λοιβὰν Ἄδᾳ· Cycl. 510. Aliter id. Herc. F. 881 : Ἅρμασι δ' ἐνδίδωσι κέντρον ... Λύσσα. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 8 : Καὶ διδόασι τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες τὴν φιάλην, καὶ προσφέρουσιν, ὡς ἂν ἐνδοῖεν τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα τῷ μέλλοντι πίνειν· 9 : Προσενεγκεῖν καὶ ... ἐνδοῦναι τὴν φιάλην τῷ πάππῳ.] Item Dedo, Præbeo, Affero, in variis loquendi generibus. Aristoph. [Pl. 781] : Ἐνεδίδουν ἐμαυτὸν τοῖς πονηροῖς. [Polyb. 9, 33, 11 : Ἐπὶ μὲν τὴν τοιαύτην αἵρεσιν οὐδαμῶς αὐτὸν ἐνέδωκε.] Thuc. [4, 89, 104] ἐνδοῦναι πόλιν, et alibi [7, 48], ἐνδοῦναι τὰ πράγματα, sub. τῆς πόλεως, aut alium gen. hujusmodi. Bud. autem in quodam ejus l. [2, 65], Πράγματα ἐνδιδόναι τῷ δήμῳ int. Populo rerum summam permittere et condonare. V. Comm. p. 875. [Plato Reip. 8, p. 567, A : Ὅπως ἂν τούτους μετὰ προφάσεως ἀπολλύῃ, ἐνδοὺς τοῖς πολεμίοις. De urbe dedenda Xenoph. H. Gr. 7, 4, 14, Ages. 2, 18; 7, 6, Demosth. p. 128, 6, Isocr. p. 303, A; 68, C, Æneas Tact. c. 18, p. 59; 22, p. 67, Polyb. 1, 43, 1, et al. || Eurip. Androm. 965 : Εἰ δ' ἐνδιδοίης, ὥσπερ ἐνδίδως, λόγον, Si copiam faceres dicendi.]

|| Ἐνδίδωμι exp. Præbeo, junctum accus. ἀρχὴν s. ἀρχὰς [Æschin. p. 65, 22], ἀφορμὴν, ἀφορμὰς [Plut. Dion. c. 23 extr., Pericl. c. 33], πρόφασιν [Thuc. 2, 87, Dem. p. 280, 19; et plur. Plut. Lucull. c. 33, Dio Cass. 45, 27], λαβὴν [Aristoph. Eq. 847, Lys. 671], aliisque accuss., qui affinem signif. habent. [Plato Leg. 2, p. 672, C : Τὴν ῥυθμοῦ αἴσθησιν τοῖς ἀνθρώποις ἡμῖν ἐνδεδωκέναι τὴν ἀρχὴν ταύτην ἔφαμεν.] Plut. De def. orac. [p. 431, E] : Τοῖς τότε λόγοις ἀρχήν τινα καὶ πάροδον ἐνδέδωκας· Rom. [c. 7] : Ἐνδιδόντες θράσους ἀποστατικοῦ καὶ φρονήματος ἀρχάς· Pericl. [c. 33] : Ἐνδιδοὺς διαβολῆς ἀφορμὰς τοῖς ἐχθροῖς. [Ead. phrasis ap. Eurip. Hec. 1239 : Χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων.] Dicitur et

ἐνδιδόναι ὑποψίαν a Plat. [Leg. 10, p. 887, E, Demosth. p. 1407, 2], quod Lat. est Afferre suspicionem potius quam Præbere. Et ex Eurip. [Andr. 224]: Ἵνα σοι μηδὲν ἐνδῴην πικρὸν, pro Nequid tibi molestiæ afferrem. [Herodot. 7, 52: Οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνέδωκαν, ἄχαρι δὲ οὐδέν. Eodem referri licet Isocr. p. 136, C: Μηδὲν οὖν ἐνδῶμεν τοιοῦτον τοῖς εἰθισμένοις ἡμᾶς κακολογεῖν. [Thucyd. 2, 49: Λύγξ σπασμὸν ἐνδιδοῦσα ἰσχυρόν. Aret. Causs. ac. p. 2, 1, p. 10: Ἥδε (ἡ καρδία) καὶ τῷ πνεύμονι τῆς ὀλκῆς τοῦ ψυχροῦ ἠέρος τὴν ποθὴν ἐνδιδοῖ· Diut. 2, 6, p. 57: Τάδε μέντοι τῆς ψυχῆς τοῦ στομάχου ἐνδιδόντος εἶναι δεῖ τὴν πάθην· Acut. cur. 1, 2, p. 80: Προσίζουσα γὰρ ἡ ἄχνη οὐκ ἐς πολλὸν μὲν διαρκέει, ἄλυπον δὲ ὀδαξησμὸν καὶ πόνον ἐνδιδοῖ. Conf. ib. 10, p. 92. Ib. 93: Ἀλλὰ καὶ πνεῦμά κοτε ξυνιστὰν ἐν πλευρῷ δίψαν ἐνδιδοῖ καὶ ὀδύνην πονηρήν. Polyæn. 3, 9, 21: Ἰφικράτης ὀλίγους εἶχε στρατιώτας, καὶ τούτους ἀθυμοῦντας. Βουλόμενος αὐτοῖς θάρσος ἐνδοῦναι κτλ.] || At vero ap. Dem.: Ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, pro Si tempus dederit s. permiserit, q. d. Si occasionem præbuerit. [Locus est p. 45, 7: Μηδενὸς ὄντος ἐμποδὼν πλεῖν ἐπὶ τὴν ἐκείνου χώραν ὑμῖν, ἂν ἐνδῷ καιρόν· sic enim liber optimus. Itaque referendum hoc ex. inter superiora.] || Neutr. Cedo, Non renitor, s. obnitor, Remissior fio, Remissius ago: q. d. Me trado, ut Gall. *Je me rens.* Thucyd. 2, [81]: Ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, οὐκέτι ὑπέμειναν. Ib. [79]: Καὶ ὁπότε μὲν ἐπίοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, ἐνεδίδοσαν, ἀποχωροῦσι δὲ ἐνέκειντο. Et 3, [61] ἐνδιδόναι τι, Aliquanto remissiorem esse: Μὴ οἱ Λακεδαιμόνιοί τι ἐνδῶσι. [Conf. 1, 65; 2, 12 bis, 18, 65; 3, 37; 4, 19, 35, 37, 104; 129, etc. Plato Gorg. p. 499, B: Κἂν παίζων τίς σοι ἐνδῷ ὁτιοῦν, τούτου ἅσμενος ἔχει ὥσπερ τὰ μειράκια. Herodot. 1, 91: Οὐχ οἷός τε ἐγένετο παραγαγεῖν μοίρας. Ὅσον δὲ ἐνέδωκαν αὗται, ... ἐχαρίσατό οἱ.] Aristoph. Pl. [488]: Μαλακὸν δ' ἐνδώσετε μηδὲν, pro Nihil molliter et remisse agetis, tanquam cedentes. Videtur tamen ἐνδώσετε esse et hic neutr., ut μαλακὸν accipiatur adv. [Active dicitur, ut Eurip. Hel. 508: Ἤν δ' ἐνδιδῷ τι μαλθακόν. Herodot. 3, 51: Μαλακὸν ἐνδιδόναι βουλόμενος οὐδέν· 105: Τὰς δὲ θηλέας (καμήλους) ἐνδιδόναι μαλακὸν οὐδέν. Dionys. A. R. 5, 8 versus fin.] Jungitur et dat., item præp. πρὸς cum accus. [Plut. Flam. c. 9: Ἐμφρόνως ἐνέδωκε πρὸς τὰς διαλύσεις· Lysand. c. 15, 17], ut ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ [schol. Apoll. Rh. 1, 865. Hemst.], quod et ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν, Aristot., Cedere voluptati, cui opp. Resistere, Succumbere voluptati. Sic Plut. de Metello, Κομιδῇ πρὸς τὰς ἡδονὰς ἐνδεδωκώς. Exp. et Deditum esse voluptati. [Joseph. B. J. 2, 10, 3: Πρός τε τὸ πλῆθος καὶ τὰς δεήσεις ἐνδούς.] Sic dicitur ἐνδιδόναι πρὸς τὸ πάθος, pro quo et ἐνδιδόναι τῷ πάθει ap. Diosc., quod quidam interpr. Morbo corripi. [Plut. Sull. c. 28: Ἐνδοῦναι πρὸς ὕπνον.] Lucian. [Gymn. c. 26]: Πρὸς τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, Adversus animi dejectionem in ærumnis. [Committo me, cum dat., Eur. Tro. 687: Ἤν δ' ὑπερβάλῃ πολὺς ταραχθεὶς πόντος, ἐνδόντες τύχῃ παρεῖσαν αὐτοὺς κύματος δρομήμασιν. Plato Reip. 10, p. 605, D: Ἀκροώμενοι Ὁμήρου οἶσθ' ὅτι χαίρομέν τε καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτοὺς ἑπόμεθα; 8, p. 561, B: Τοῖς ἐπεισελθοῦσι μὴ ὅλον ἑαυτὸν ἐνδῷ. || Absolute, Cedo alicui, Demosth. p. 1444, 2: Τὸ δὲ ἀκουσάντων ὑμῶν καὶ διακρινάντων ἔτι ἀναισχυντεῖν καὶ μὴ συγχωρεῖν ἐνδόντα τῇ τῶν πλειόνων γνώμῃ. Dio Cass. 38, 6: Οὐ μέντοι καὶ ὁ Βίβουλος ἐνεδίδου, et sim. alibi. I. q. Indulgeo. Æneas Tact. c. 16, p. 47: Πολὺ δὲ κρεῖσσον ὡς γέγραπται ἐνδόντα ἀφυλάκτως διακειμένοις αὐτοῖς ἐπιθέσθαι, quod paullo ante dixerat, Λυσιτελεῖ ποτε ἀφεῖναι καὶ ἐᾶσαι τοὺς πολεμίους ὡς πλείστην κατασῦραι τῆς χώρας.] A Bud. ἐνδίδωμι exp. Fatisco, Lassesco, Languesco, ap. Plut. Demetr. [c. 19]: Ἐδόκει γὰρ ἀγωνίζεσθαι εὐρώστως τοπρῶτον, εἶτα κατὰ μικρὸν ἐνδιδόναι τὴν δύναμιν αὐτῷ. Et ἰσχύος ἐνδιδούσης apud Eund., Languentibus viribus. Sic Gregor. De homine 30. [Aristot. De gen. anim. 2, 7: Τοῖς χρωμένοις πλείοσιν ἀφροδισίοις ἐνδιδόασι τὰ ὄμματα φανερῶς.] E Theophr. autem [C. Pl. 9, 3, 3] affert Ἐνδέδωκεν ἡ πυρὰ, pro Concidit, Collabitur, ubi de pice coquenda loquitur. Dicuntur ἐνδιδόναι et eæ res, quæ molles sunt aut flexibiles, Aristot. Probl. 5, [11]. Sic Theophr. [C. Pl. 5, 6, 4]: Ὑγρότατον δὲ μελία καὶ ὀξύη· καὶ γὰρ τὰ κλινάρια ἐνδιδόντα ἐκ τούτων. Et Plut. de palmæ igno, Οὐ κάτω θλιβόμενον ἐνδίδωσιν, pro quo Gellius, Non deorsum cedit, nec intra flectitur. [Polyb. 5, 100, 5: Τῶν ἐρεισμάτων ἐνδόντων.] || Pro Flecti ad preces, et pro ἐνδόσιμον ordiri, vid. Ἐνδόσιμον. || Remitto, Laxo, act. Gregor. De homine: Οὔτε οὐρανός ποτε τὸ σφοδρὸν ἐνδίδωσι καὶ ὑποχαλᾷ τῆς κινήσεως. Hinc pass. ἐνδίδοσθαι, Remitti. Arrian. [Exp.] 1, [20, 9: Καίτοι ἐνεδίδοτο αὐτῷ ἐκ τῶν Μυνδίων, εἰ λάθοι νυκτὸς προσελθών.... 10:] Ὡς δὲ οὐδὲν ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον. [Soph. OEd. C. 1077: Ὡς προμνᾶταί τι μοι γνώμα τάχ' ἐνδώσειν τᾶν δεινὰ τλασᾶν δεινὰ δ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη. Aret. Acut. p. causs. 1, 10, p. 9: Πυρετοὶ ἐνδιδόντες· Cur. 1, 10, p. 90: Ἤν δὲ μηδὲ ὁ πυρετὸς ἐνδιδῷ· 2, 1, p. 95: Ἤν μή τι ἐνδιδῷ ἡ νοῦσος. Et ib. 5, p. 106; 11, p. 113; 2, 11, p. 133. Foes. OEc. Hipp. p. 128: « Galen. Comm. 3 in Progn. p. 152, 42, Hipp. p. 43, 48: Εἴωθε γὰρ ἐπί τε τῶν διαθέσεων καὶ τῶν συμπτωμάτων φέρειν τοὔνομα, καθάπερ καὶ οἱ ἄλλοι πάντες οἱ μετ' αὐτὸν, ἐνδοῦναι τὴν φλεγμονὴν καὶ τὸν ὄγκον καὶ τὴν σκληρότητα καὶ τὴν τάσιν καὶ τὴν ὀδύνην λέγοντες. At quum scripsit Hipp. ib.: Ἤν δὲ μήτε τὸ οὖρον μηδὲν ἐνδιδοίη, Cedere aut concedere et vacuari significat urinam, neque supprimi, quod accidit in vesicæ inflammatione, quæ letalis est ». || « Ἐνδίδωμι etiam de fluvio in convallem aliquam influente, sicut ἐκδιδόναι, Effluere, In mare se exonerare. Herodot. 3, 117: Ἐνδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν. » Schweigh.]

[Ἐνδιερεθίζω, Irrito. Suid. v. Ὑποσμύχομαι. Boiss.]

Ἐνδιὲς, Hesychio ἔνυδρον.

[Ἐνδιεσπαρμένως. V. Ἐνδιασπείρω.]

[Ἐνδιέχω, Intus contineo. Nicet. Jo. Comn. 3, p. 8, B: Τῇ φύσει τὰ πολλὰ ἐπιμέμφεσθαι (Annam Comn.) ὑπ' αἰτίαν τιθεῖσαν οὐχὶ μικρὰν ὡς αὐτῇ μὲν ἐνδιασχοῦσαν τὸ ἄρθρον καὶ ἐγκοιλάνασαν, τῷ δὲ Βρυεννίῳ τὸ μόρισον ἀποτείνασαν καὶ σφαιρώσασαν. L. Dindorf.]

[Ἐνδιήκω. Sextus Adv. log. 8, 41, p. 465: Ὅτι μὲν οὖν οὐκ ἔστιν αἰσθητὸν οὕτως ἐπιλογιούμεθα· τῶν αἰσθητῶν τὰ μέν ἐστι γένη, τὰ δὲ εἴδη· καὶ γένη μὲν αἱ ἐνδιήκουσαι ἐν τοῖς κατὰ μέρος κοινότητες, ὡς ἄνθρωπος ὁ διὰ τῶν κατὰ μέρος ἀνθρώπων πεφοιτηκώς, Naturæ communes singulis inhærentes, i. q. seq. διὰ τῶν κατὰ μέρος φοιτ. Ita Interpr.: sed dicuntur potius Revertentes in singulis naturæ communes: cui tamen signif. presse reddendæ deest voc. Lat.]

[Ἐνδιημερεύω, Diem transigo in. Sozom. H. E. 2, 154.]

[Ἐνδίημι. Hom. Il. Σ, 584: Τὼ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες αὖτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες. Quod ἀνῆκαν, ἧφίεσαν, vel ἐπώτρυναν, ἐσπούδασαν, ἐδίωκον, interpretantur Apollonius, Hesychius et schol., ut sit a δίω vel δίημι, quod sit i. q. διώκω, Persequor. ĭ]

[Ἐνδιίημι, Transmitto. Antyllus in Matthæi Med. p. 250, loco corrupto: Τοῦ ὕδατος ἐνδιημένου, quod pro ἐνδιειμένου accipiebat Matth., et vert. Aqua resolutum (medicamentum quoddam).]

Ἐνδῑκάζομαι, Judicio contendo, discepto, Pollux [8, 24].

Ἐνδικαιόω, Justum facio. [Greg. Naz. vol. 1, p. 650. Angl. Joann. Jejun. ad calc. Chrysost. t. 7, p. 654, 42: Ἐν θίξει ὥρας ἐνεδικαιώθησαν. Hase.]

[Ἐνδικεῖν. V. Δίκω.]

Ἔνδῑκος, ὁ, ἡ, Justus, δίκαιος Hesych., ut [Pind. Pyth. 5, 103: Χάριν ἔνδικον. Æschyl. Cho. 330: Γόος ἔνδικος· Eum. 135: Ἐνδίκοις ὀνείδεσιν· 966: Ἐνδίκοις ὁμιλίαις· Suppl. 776: Ἔνδικον σέβας· 814: Ὄμμασιν ἐνδίκοις· Eum. 805: Ἐγὼ γὰρ ὑμῖν πανδίκως ὑπίσχομαι ἕδρας τε καὶ κευθμῶνας ἐνδίκους χθονὸς ἕξειν·] Soph. [Aj. 1282]: Οὗτος ταῦτ' ἔδρασ' ἔνδικα, i. e. δικαίως. [Immo δίκαια. (Conf. Eurip. Orest. 538: Θυγάτηρ δ' ἐμὴ θανοῦσ' ἔπραξεν ἔνδικα· 775: Ὡς ἔδρασας ἔνδικα.) Apud eund. τὸ ἔνδικον vel τὸ μὴ ἔνδικον, Jus, Injuria, (præter infra cit. OEd. T. 1158,) Col. 996, Phil. 926, fr. Alet. 1, 1, et OEd. T. 683. Τἄνδικα sic Eurip. Phœn. 470, al.] Sic Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374, 2]: Λαοδίκη λαοῖς ἔνδικα τινυμένη, Merito pœnas luens. [De homine Æsch. Eum. 699: Τίς γὰρ, δεδοικὼς μηδὲν,

ἔνδικος βροτῶν; Soph. Antig. 208 : Κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ τιμὴν προέξουσ' οἱ κακοὶ τῶν ἐνδίκων· Aj. 1363. Plat. Hipp. maj. p. 292, B : Ἆρ' οὐκ ἔνδικος ὑμῖν ἡ πόλις ἐστὶν, ἀλλ' ἐᾷ ἀδίκως τύπτειν ἀλλήλους τοὺς πολίτας;] Ap. Suid. : Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος ἦν βασιλεύς. Plato De LL. 11, [p. 915, D] : Πρατῆρα ἢ τὸν δόντα ἀξιόχρεών τε καὶ ἔνδικον· ubi Ficin. vertit, Eum, qui vel vendidit vel legitime sufficienterque donavit. [De Nemesi Parmenio Anth. Plan. 4, 222 : Ἔνδικος ἱδρυνθεῖσα θεὰ Ῥαμνοῦντος ἐπ' ὄχθαις.] Ἔνδικος ὅρκος, Juramentum in litem, Bud. [Gl. Basilic. : Ἰν λίτεμ, ὅρκος ἀπαιτούμενος παρὰ τῶν δανειστῶν ἐν τοῖς πράγμασι τῶν ἀποθανόντων αὐτῶν χρεωφειλετῶν ἐκ τῶν κληρονόμων. Item, Ἔνδικος ὅρκος, ἤγουν ὁ μονομερής (quod v.). Ducang. Ἔνδικος, Juridicus, Gl.] Ἔνδικος ἡμέρα, Fastus dies, ἡ δικάσιμος, Bud. ἐν ᾗ δικάζεται, Pollux [8, 25]. Ἔνδικος κόλασις, Greg., Quæ a judice statuitur, Quæ sententia lata infertur. Et subst. in Pand. : Ὁ μὴ πειθαρχήσας ὑπόκειται τῷ ἐνδίκῳ μετὰ προθεσμίας, Judicio, Bud. || Ἔνδικον Hesychio est etiam ἀληθὲς [Soph. OEd. T. 1158 : Μὴ λέγων γε τοὔνδικον], et ἄξιον, Suidæ δίκης ἄξιον. [Comparat. Æschyl. Sept. 673 : Τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; Quis majori jure (Polynicis sit adversarius, quam frater Eteocles). Suppl. 590 : Ἐνδικωτέροισι ... ἔργοις· fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 419 : Γῆρας γὰρ ἥβης ἐστὶν ἐνδικώτερον. Superl. Æschyl. fr. Prometh. ap. Steph. Byz. v. Ἄβιοι : Δῆμον ἐνδικώτατον. Soph. OEd. C. 925 : Οὔκουν ἔγωγ' ἂν σῆς ἐπεμβαίνων χθονὸς, οὐδ' εἰ τὰ πάντων εἶχον ἐνδικώτατα ... οὔθ' εἶλκον οὔτ' ἂν ἦγον.]

Ἐνδίκως, Juste, Jure, Merito. [Æsch. Prom. 63 : Πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδ. μέμψαιτό μοι· Sept. 405 : Τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδ. τ' ἐπώνυμον· Cho. 462 : Κραίνετ' ἐνδίκως. Soph. Phil. 523 : Τοῦτ' οὐκ ἔσθ' ὅπως ποτ' εἰς ἐμὲ τοὔνειδος ἔξεις ἐνδ. ὀνειδίσαι, etc.] Plato [Phileb. p. 12, D : Πῶς ἂν ... οὐκ ἀνόητος φαίνοιτο ἐνδίκως;] De LL. 11 [12, p. 954, A] : Τοῦ μὴ ἐνδίκως πωλοῦντος ἢ καὶ μηδαμῶς ἀξιόχρεω, Non jure, Bud. Greg. : Ἐνδίκως ἀγαναχτῶν, ἀληθῶς Hesychio. [Compar. Ἐνδικωτέρως Eur. Heracl. 543 : Ἀλλ' ἦ γένοιτ' ἂν ἐνδ., φράσω. Ἐνδικώτερον id. pro eod. El. 224 : Οὐκ ἔσθ' ὅτου θίγοιμ' ἂν ἐνδικώτερον. Superl. Or. 1513 : Ἐνδίκως ἦ Τυνδάρειος ἆρα παῖς διώλετο; — Ἐνδικώτατ', εἴ γε λαιμοὺς εἶχε τριπτύχους θανεῖν. Plat. Tim. p. 85, B : Νόσημα ... ἐνδικώτατα ἱερὸν λέγεται.]

[Ἐνδικωτέρως. V. Ἐνδίκως.]

Ἔνδῖνα, τὰ, Intestina, Hom., si quidem Eustath. aliisque nonnullis credere volumus, παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, τὸ ἔνδον δινεῖσθαι : at si mihi creditur, ab ἔνδον duntaxat, ut ινα sit ἐκ μόνης παραγωγῆς : quod et in ἔντερα ab ἐντὸς, dico de τερα : ineptissimum judicans, quod scribit Etym., sc. διὰ τὸ ἐντὸς ῥεῖν. [Iterum HSt. :] Ἔνδινα, τὰ, Intestina : dicta, ut quosdam tradere Eust. scribit, παρὰ τὸ ἐντὸς δινεῖσθαι : quamvis alios esse addat, qui ab ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν denominata velint : alios autem exp. ἡ ἔνδον τῶν ὅπλων σάρξ. Il. Ψ, [805] : Ὁππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔνδεα καὶ μέλαν αἷμα. [Ἐνδείνων Apollon. Lex. H.]

[Ἐνδινεύω. V. Ἐνδινέω.]

Ἐνδῖνέω, Instar vorticis aut turbinis circumago. [Theocr. 15, 82 : Ποῖοι ζωγράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι (ἐνδινεῦνται libri alii), Ambulant, Eunt. Τῶν ἰχθύων τοὺς ἐνδινεύοντας ἐθήρα, Long. 1, 23, Lusitantes in fluvio. Hemst.] Ἐνδεδινημένα ὄμματα ap. Hippocr. Ep. [p. 1162,] Erotian. tradit recte exponi posse ἐξεστραμμένα, addens Epiclem ἐνδεδινημένον posuisse ἐπὶ τοῦ ἐσκοτωμένου καὶ τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦντος : sed perperam. Hippocr. enim non de homine καθόλου voc. illud usurpasse, sed proprie de parte oculi. [Galen. vol. 8, p. 732, A : Ἥτις ἀκινησία (oculi) διὰ παράλυσιν ἢ τάσιν ἰσόρροπον ἁπάντων αὐτοῦ γίνεται τῶν μυῶν, ἢ διὰ τὴν τελείαν ἀρρωστίαν τῆς κινούσης αὐτοὺς δυνάμεως, ἐναντίας τῆς τοιαύτης καταστάσεως οὔσης τῇ τῶν ἐνδεδινημένων ὀφθαλμῶν. Hemst. Aret. Acut. morb. causs. 1, 1, p. 2 : Ὀφθαλμοὶ ἐνδεδινημένοι· cur. 1, 6, p. 85 : Ὀφθαλμοὶ ἀτενέες ἐνδεδινημένοι.]

[Ἐνδιοδεύω, Ingredior in. Greg. Nyss. t. 1, p. 380, A, de sole : Ἀνατέλλων μὲν κατὰ τὸ ἄνω τῆς γῆς μέρος, τοῖς νοτίοις ἐνδιοδεύει. It. p. 11, D; 450, D; 502, B; t. 2, p. 992, C. Hase.]

[Ἐνδίολκος, ὁ, ἡ, Trahens. Philo vol. 1, p. 517, 12 : Ἕως μὲν οὖν οὐκ ἀναπεπλήρωνται (scr. -ωται) τὰ ἁμαρτήματα τῶν Ἀμορραίων, τουτέστι τῶν σοφιστικῶν λόγων διὰ τὸ ἀνεξέλεγκτον, ἀλλ' ἔτι ἐνδίολκον ἔχοντα δύναμιν ταῖς πιθανότησιν ἡμᾶς ἐπάγεται, ἀποστραφῆναι καὶ καταλιπεῖν αὐτὰ οὐ δυνάμενοι, τῷ δελεάζεσθαι καταμένομεν. Cit. Hemst.]

[Ἔνδιον. V. Ἔνδιος.]

[Ἐνδιορθόω. Porphyrius Ad Marcellam p. 58 ed. Maji. Osann.]

Ἔνδῖος, ὁ, Meridianus, μεσημβρινός. Hom. Od. Δ, 450 : Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὗρε δὲ φώκας, Meridianus : sicut prædixerat filia ipsius, 400 : Ἦμος δ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, Τῆμος ἄρ ἐξ ἁλὸς εἶσι γέρων. Itidem Suidas accipit hoc in l. : Ὄφρα μὲν οὖν ἔνδιος ἦεν, ἔτι θέρμετο δὲ χθὼν, Τόφρα δὲ ἦν ὑέλοιο φαάντερος οὐρανὸς ἠνοψ, Dum tempus erat meridianum. [Il. Λ, 726 : Ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον. Theocr. 16, 95 : Νειοὶ δ' ἐκπονέοιντο ποτὶ σπόρον, ἀνίκα τέττιξ ποιμένας ἐνδίους πεφυλαγμένος ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. Ubi triplex est varietas scripturæ, ἐνδείους, ἔνδειος, ἐνδείᾳ, quarum postremæ conferenda gl. Hesychii, Ἔνδια, μεσημβρία. Callim. ab Etym. M. v. Δύπται cit. : Δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι, ἔνδιοι καύηκες. Arat. 498 : Πέντε μὲν ἔνδια στρέφεται κάθυπέρτερα γαίης· 954 : Ὕδατος ἐνδίοιο, de pluvia per diem.] Similiter ἐς ἔνδῖον affertur ex Apollon. Argon. [1, 603] pro μέχρι μεσημβρίας. [Id. 4, 1312 : Ἔνδῖον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύταται θέρον αὐγαὶ ἠελίου Λιβύην. Eademque mensura Myrin. Anthol. Pal. 7, 703, 3 : Ἔνδιος οἰνοπότης σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὕδει.] Plutarch. quoque meminit hujus signif., Sympos. 8, 6 [p. 726, E]. Dicens enim Prandium denominatum ἀπὸ τῆς ὥρας, subjungit, Ἔνδιον γάρ, τὸ δειλινόν· καὶ τὴν μετ' ἄριστον ἀνάπαυσιν, ἐνδιάζειν. Ubi nota et verb. Ἐνδιάζειν [quo iterum utitur Rom. c. 4 : Διὰ τὸ τὰ μηρυκώμενα τῶν θρεμμάτων ἐκεῖ διὰ τὴν σκιὰν ἐνδιάζειν· et Lucull. c. 16 : Μεσημβρίας οὔσης καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐνδιαζόντων καὶ ἀναπαυομένων] : a quo est aor. 1 pass. ἐνεδιάσθη, quem Hesych. exp. εἰσενεπλάκη. [Hoc quidem est a verbo δῐάζομαι, quod v., vocabulo diversæ et originis et mensuræ.] Alioqui neutr. Ἔνδῖον subst. ponitur pro διατριβή, teste Eust. [Od. p. 1505, 13] afferente ἔνδια πέτρης ex Oppiano [Hal. 4, 371] pro διατριβαί. [Reg. cod. ἤθεα, sed genuina est prior lectio, quam profert Eust. Brunck.] Sed addit Idem, ita dici non simpliciter τὰς ὁπουδήποτε διατριβὰς, sed τὰς πρὸς γῆν καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ἀέρα. [Inter utramque voc. ἔνδιον signif. orthographiæ discrimen facit schol. Vulc. Theocr. 16, 38 : Ἔνδιαν ἡ διατριβὴ, ἔνδειον δὲ τὸ δειλινόν. Apoll. Lex. H. : Ἔνδειος, μεσημβρινός.] Itidem in Epigr. [Jo. Barbuc. Anth. Pal. 9, 426, 2] legimus ἔνδιον εἰδώλων : et [ap. Macedon. ib. 11, 63, 4] ἔνδιον εὐφροσύνης, Sedes, Domicilium, Habitaculum. Apud Nonn. vero [Jo. c. 12, 49] : Μετανεύμενος ἔνδια κώμης, Sedes vici, i. e. Ipsum vicum, ubi oppidani suas sedes habebant. [Et in aliis ll. Paraphr.; Dion. 26, 293 : Εὔκολλα, μαχήμονος ἔνδιον Ἠοῦς. || His exx. addendum exemplum adjectivi diversæ mensuræ in epigr. Antiphili Anth. Pal. 9, 71, 4 : Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, ... οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες, cui obversatus videtur l. Theocriti supra citatus.] Inde Ἐνδίαγρος dicitur ἡ Ἄρτεμις, Hesych. : quoniam in agris et sylvestribus locis degit : eand. ob rem vocata ἀγροτέρη a poetis. Sic Ἐνδιαέριαι dicuntur a dithyrambicis αἱ νεφέλαι, quod suas sedes et domicilia habeant in aere. Meminit autem hujus dithyrambici epith. Suid., sed mendose ap. eum scripti. [V. Ἐνδιαεριανερινήχετος.]

[Ἔνδιος, ὁ, Endius, n. pr. viri. Laconis ap. Thuc. 5, 44; 8, 6, 12; Attici ap. Isæum De Pyrrhi hered.; Delphi in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 5, ubi ΕΝΑΙΟΣ. L. Dind.]

[Ἐνδιπλόω, Duplico. Galen. vol. 12, p. 24 : Μηδὲν τοῦ ἱματίου μέρος ἐνδεδιπλῶσθαι. Ibid. p. 37, 57, 62, 67. L. Dindorf.]

[Ἐνδίπλωμα, τὸ, Quod duplicatum est in. Galen. De simpl. fac. 2, t. 2, p. 12, 42 Ald. (24, 44 Bas.). Et Ἐνδίπλωσις, εως, ἡ, Duplicatio in, ib. v. 44=49.]

Ἐνδίφριος, ὁ, Qui in curru est, Sessor. [Xen. Anab. 7, 2, 33 : Ἐπεὶ δὲ νεανίσκος ἐγενόμην, οὐκ ἐδυνάμην ζῆν εἰς ἀλλοτρίαν τράπεζαν ἀποβλέπων· καὶ ἐκαθεζόμην ἐνδίφριος αὐτῷ ἱκέτης δοῦναί μοι ὁπόσους δυνατὸς εἴη ἄνδρας· 38 : Δέξῃ εἰς τὴν σεαυτοῦ ἐάν τις ἀπιέναι βούληται παρὰ σέ; Ὁ δ' εἶπε, Καὶ ἀδελφούς γε ποιήσομαι καὶ ἐνδιφρίους καὶ κοινωνοὺς ἁπάντων ὧν ἂν δυνώμεθα κτᾶσθαι. Ubi de sella dicitur, non de curru.]

[Ἔνδιψος, ὁ, ἡ, Siti subjectus. Anast. Hodeg. p. 248, 19, et 180, 20 : Ἔμπεινον, ἔνδιψον, ἔγκοπον. Hase.]

Ἐνδογενὴς, ὁ, ἡ, Intus genitus, s. Domi natus. [Verna, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 828, n. 1703, 3 : Σῶμα γυναικεῖον, ᾧ ὄνομα Νικοστράτα, ἐνδογενῆ. Et in altera ib. n. 1699, p. 825, 5 : Σῶμα γ., ᾧ ὄνομα Πίστα, τὸ γένος εἰνδογενῆ (sic). Levit. 18, 9 : Ἀσχημοσύνην τῆς ἀδελφῆς σου ἐκ πατρός σου ἢ ἐκ μητρός σου ἐνδογενοῦς ἢ γεγεννημένης ἔξω. L. Dind.]

Ἔνδοθεν, [Intrinsecus, Intus, Gl.] q. d. De intus, Ab intus, i. e. Ex interiori loco. [Hom. Od. Υ, 101 : Φήμην τίς μοι φάσθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων ἔνδοθεν· ubi sequitur v. 105 : Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρίς. Æsch. Sept. 194 : Τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε, αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα. Soph. El. 1238 : Σιγᾶν ἄμεινον, μή τις ἔνδοθεν κλύῃ· 1323 : Σιγᾶν ἐπῄνεσ', ὡς ἐπ' ἐξόδῳ κλύω τῶν ἔνδοθεν χωροῦντος· Phil. 645 : Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χωρῶμεν ἔνδοθεν λαβὼν ὅτου σε χρεία ... ἔχει. Eur. Iph. A. 819 : Ἔνδοθεν λόγων τῶν σῶν ἀκούσασ' ἐξέβην πρὸ δωμάτων· Phœn. 1126 : Πῶλοι (in scuto) εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι. Aristoph. Pl. 228 : Τουτουὶ κρεάδιον τῶν ἔνδοθέν τις εἰσενεγκάτω λαβών· Nub. 405 : Ὅταν εἰς ταύτας (nubes) ἄνεμος ξηρὸς μετεωρισθεὶς τακλεισθῇ, ἔνδοθεν αὐτὰς, ὥσπερ κύστιν, φυσᾷ· 1164 : Ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ· Eq. 110 : Τοὺς χρησμοὺς ταχὺ κλέψας ἔνεγκε τοῦ Παφλαγόνος ἔνδοθεν, etc. Plato Conv. p. 220, B : Ἐξιόντων ἔνδοθεν. Xen. OEc. 9, 5 : Ἵνα μὴ ἐκφέρηται ἔνδοθεν.] Cum gen. ἔνδοθεν στέγης pro ἐκ τῆς στέγης, e Soph. [Aj. 761 : Ἔνδ. στ. μὴ 'ξω παρήκειν.] Interdum vero ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, ut Hom. Od. Δ, [293] : Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν. [Il. Z, 247 : Κουράων δ' ἑτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς δώδεκ' ἔσαν τέγεοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο· Ω, 161 : Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· Od. Δ, 74 : Ζηνός που τοιήδε γ' Ὀλυμπίου ἔνδοθεν αὐλή· 467 : Μινύθει δέ μοι ἔνδοθεν ἦτορ. Hesiod. Op. 521 : Εὖτε λοεσσαμένη τέρενα χρόα ... νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου· 599 : Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθεν οἴκου· 731 : Μηδ' αἰδοίᾳ γονῇ πεπαλαγμένος ἔνδοθεν οἴκου ἔστίῃ ἐμπελαδὸν παραφαίνεμεν, quibus ll. omnibus reperitur in libris var. ἔνδοθι. Pind. Pyth. 2, 74 : Ὁ δὲ Ῥαδάμανθυς εὖ πέπραγεν, ὅτι φρενῶν ἔλαχε καρπὸν ἀμώμητον, οὐδ' ἀπάταισι θυμὸν τέρπεται ἔνδοθεν. Æsch. Pers. 992 : Βοᾷ μελέων ἔνδοθεν ἦτορ· Cho. 827 : Ἔνδοθεν φοινίαν ἄταν τιθείς. Eur. Or. 1122 : Ὥστ' ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένην. Aristoph. Ran. 814 : Ἥπου δεινὸν ἐριβρεμέτας χόλον ἔνδοθεν ἕξει. Theocr. 25, 80 : Εἴ οἱ καὶ φρένες ὧδε νοήμονες ἔνδοθεν ἦσαν· 27, 48 : Τί ῥέζεις, σατυρίσκε; τί δ' ἔνδοθεν ἄψαο μαζῶν; Plato Conviv. p. 215, B : Οἳ δὴ γάδε διοιχθέντες φαίνονται ἔνδοθεν ἀγάλματα ἔχοντες θεῶν· 216, D : Ἔνδ. δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης οἴεσθε γέμει σωφροσύνης; Xen. H. Gr. 6, 2, 15 : Οἱ μέντοι ἔνδ. τούς γε δούλους οὐκ ἐδέχοντο πάλιν εἰς τὸ τεῖχος· 7, 2, 8 : Τῶν δὲ ἔνδ. οἱ μὲν ἐπὶ τὸ τεῖχος τοὺς ἔξωθεν ἐπαναβαίνοντας ... ἔπαιον. Thuc. 2, 79 : Προσχωρήσειν ὑπό τινων ἔνδ. πρασσόντων. Polyb. 16, 30, 6 : Τῷ κατὰ τὸ πεπτωκὸς ὑπὸ τῶν ἔνδοθεν ἀντῳκοδομημένῳ τείχει. Aret. Causs. p. diut. 1, 7, p. 35 : Καὶ εἰ μὲν τὸ στόμα συνάγει τἄνδοθεν, ἀδόκητος ὁ πάταγος. || Forma Ἔνδοθε ap. Steph. Byz. v. Ἡραία, in fr. Demosthenis Bithyni, ex cod. mutanda in ἔνδοθι; relinquenda vero Tzetzæ Exeg. Il. p. 101, 16, formas hujusmodi in θε pro θεν frequentanti cum aliis Byzantinis.]

Ἔνδοθι, Intus, ἔνδον. Οἱ ἔνδοθι, Domestici, Aristophan. Pl. [964, ubi nunc ἔνδοθεν.] Et ἔνδοθι, Intra teipsum. Hom. Il. A, [243] : Σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις· Od. Θ, [577. Et alibi sæpe. De loco autem Il. Z, 498 : Κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς ἀμφιπόλους. Hesiod. Theog. 964 : Νῆσοί τ' ἤπειροί τε καὶ ἁλμυρὸς ἔνδοθι πόντος. Theocr. 16, 22 : Τί δὲ κέρδος ὁ μυρίος ἔνδοθι χρυσός; 32 : Ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. Et cum genit. Hom. Il. Σ, 287 : Ἑλμένοι ἔνδοθι πύργων· Hesiod. fr. ap. schol. Pind. Nem. 3, 21 : Ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἔνδοθι νήσου. Theocr. 5, 146 : Πᾶσας ἐγὼ λουσῶ Συβαρίτιδος ἔνδοθι κράνας· 16, 95 : Ἔνδοθι δένδρων ἀχεῖ ἐν ἀκρεμόνεσσιν. Exclusum ab usu Atticorum, in prosa legitur ap. Aret. Diut. p. cur. 2, 13, p. 134 : Οὐ γὰρ μέρεϊ ἢ σπλάγχνῳ ἑνὶ ἢ ἔνδον ἐνσχήπτει μοῦνον ἢ ἔξω τὸ κακὸν ἕρπει, ἀλλὰ ἔνδοθί τε ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικέει καὶ ὅλον ἔξωθεν ἀμπέχει, et Africanum Cest. p. 314, B : Δεῖ τετάχθαι ἀμφοτέρους μετὰ τῶν αὐτῶν παρακειμένων κατ' εὐθεῖαν ἔνδοθι τοῦ (sic) τράφου (τάφρου). Usurpavit etiam Tzetz. Hist. 1, 139 : Εἰς ὅνπερ ἵππον ἔνδοθι νεκρός τις κεκλιμένος (l. κεκλειμένος)· 3, 418 : Τῶν ἀνακτόρων ἔνδοθι καὶ γὰρ ἐγκεκλεισμένος εὐνούχοις μόνοις θεατὸς καὶ παλλακαῖς ὑπῆρχεν. Ἐνδόθι male scriptum quum alibi tum ap. Apollon. De adv. p. 610, 22. L. Dind.]

[Ἐνδόθρα. V. Ἔνδρατα.]

[Ἐνδοῖ s. Ἔνδοι. V. Ἔνδον.]

[Ἐνδοιαζόντως ap. Mart. Ruland. Synon. in Dubitanter; nescio ex quo scriptore. Boiss.]

Ἐνδοιάζω, Dubito [Gl.] : quod usitatius est. Thuc. 6, [91] : Οὕτω γὰρ οἵτε ὑπάρχοντες ὑμῖν φίλοι θαρσήσουσι μᾶλλον, καὶ οἱ ἐνδοιάζοντες, ἀδεέστερον προσίασι. [1, 36 : Ὅταν ... ἐνδοιάζῃ χωρίον προσλαβεῖν.] Philo De V. Mos. 3 : Οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν. Plut. [Sull. c. 9] : Ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, Alternante proposito. Ceb. Theb. [p. 88 Cor.] : Οὐκ ἀκριβῶς ᾔδει [οὐδὲ ἠπίστατο] οὐδὲν τῶν ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδοίαζε. [Dionys. A. R. 4, 58 : Ἵνα ... μηδ' ἐνδοιάζωσιν εἰ βέβαια ταῦτα σφίσι διαμένῃ (l. διαμενεῖ). Dio Cass. 40, 26 : Οὐδὲν ἐνδοιάσας. Joseph. A. J. 19, 1, 14 : Γαΐου ἐνδοιάζοντος εἴτε παραμένειεν (l. παραμείνειεν) εἰς τέλος τῇ θεωρίᾳ εἴτε ἐπανίοι. Eust. Opusc. p. 355, 17 : Οἶμαι δὲ, μηδὲ σκεπτικὸν ἄνδρα ἐνδοιάσαι περὶ τῆς τούτου γλυκύτητος.] Pass. quoque usitatum est, Thuc. 1, [122] : Ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, Quod in dubium venisse, turpe est. Ubi schol. ἐνδοιάζειν exp. λογισμῷ ἀμφιβάλλειν, λογίζεσθαι· esse enim ἐνδοιασμὸν partem τοῦ λογισμοῦ. [Dionys. A. R. 7, 59 : Σπανίως μέντοι πρᾶγμα οὕτω ἐνδοιαζόμενον ἐνέπιπτεν. Medio Parthen. Erot. c. 9, 4 : Καὶ ἡ Πολυκρίτη δὲ τῷ κομίζοντι τὸν ἄρτον φράζειν ἐκέλευε τοῖς ἀδελφοῖς μὴ ἐνδοιάσθαι, ὡς τῆς πράξεως ἐπὶ τέλος ἀχθησομένης, εἰ μὴ ἐκεῖνοι ἐνδοιασθεῖεν. Ubi leg. videtur ἐνδοιάσαι, ἐνδοιάσειαν. De formis per υ v. infra suis locis. L. Dindorf.]

Ἐνδοιάσιμος, Qui in dubitationem venire potest, Anceps, Dubius. Lucian. [Scyth. c. 11] : Ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα τὰ σά. [ᾰ]

Ἐνδοιᾰσίμως, Dubie. Joseph. A. J. [16, 10, 4 : Οὐκέτι] ἐνδ. εἶχε [περὶ τῆς τῶν παίδων εἰς αὐτὸν ἐπιβουλῆς], Alternabat sententia, Erat animi dubius.

Ἐνδοίᾰσις, εως, ἡ, Addubitatio, Bud. ex Hermogene [p. 290 ed. Sturm.].

Ἐνδοιασμὸς, ὁ, Dubitatio. [Eust. Il. p. 146, 18 : Αἴτιον δὲ τῆς τῶν ῥηθεισῶν δύο ἐννοιῶν ἀσαφείας καὶ τοῦ ἐντεῦθεν ἐνδοιασμοῦ ὁ σχεδιασμὸς καθ' ὃν κτλ. Seag.]

[Ἐνδοιαστὴς, ὁ, Dubitans, Dubius. Philo vol. 2, p. 582, 19 : Ἑώρα τοὺς ἐνδοιαστὰς ἐπιρρέποντας ἤδη τῷ πλείονι μέρει πρὸς ἔλεον.]

[Ἐνδοιαστικὸς, ἡ, ὸν, Dubitabundus. Hermog. p. 302, ἐνδ. ἐπίκρισις· et plur. p. 290. I. H. Maius.]

[Ἐνδοιαστικῶς, Dubitanter. Eust. Il. p. 1080, 69 : Ὅρα δὲ τὸ εἰ δ' ἄγε νῦν κελευσματικῶς ... ῥηθὲν μᾶλλον ἤπερ ἐνδ. Schol. Thucyd. 3, 49 : Ἀμφιβόλως ἔσχον καὶ ἐνδ. περὶ τὴν δόξαν. V. Ἐνδοιαστῶς. L. Dind.]

Ἐνδοιαστὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐνδοιάσιμος. [Foes. OEc. Hipp. p. 128 : « Ἐνδοιαστὸν, Anceps, Dubium, Ambiguum. Prorrh. 2, p. 100, B : Εἰ δὲ ἐνδοιαστὸν εἴη ἀμφὶ τῶν νεύρων ὅπως ἔχοι, Si dubium est quomodo nervi affecti sint. Co. præn. p. 134, G, et De jud. p. 53, 26, ἐνδοιαστὰ dicitur quod rem in dubium vertit, quod Aphor. 4, 64, οὐκ ἀγαθόν. Ἐνδοιαστὰ νοσήματα, Morbi ancipites et dubii, aut quorum eventus est dubius. De morb. 1, p. 446, 9 : Καὶ ὁκόσα, ἐπὴν γένηται ἐνδοιαστὰ, ἢ κακὰ ἀπ' αὐτέων ἀποβαίνει ἢ ἀγαθά· 447, 16 : Ἐνδοιαστά τε τὰ τοιαῦτα ἀπολλύναι τε καὶ μή. Sic ἐνδοιαστοὶ τόνοι, Nervi ambigentes, Epid. 2, p. 1035, D. Ead. notione ἐνδοιαστῶς ἔχοντες dicuntur Hipp. qui ad morbum aliquem dubie se habent in eoque ambigunt,

et in quibus, etsi quodammodo suspecta est morbi natura, nullam tamen determinatam habet circumscriptionem, neque in his plane est confirmatus. Epid. 1, 1 : Ἐπεὶ καὶ τοῖσιν ἐνδ. ἔχουσι πολλοῖσιν ἐβεβαίωσε τότε, Siquidem et multis de tabe in dubium venientibus, ipsa tunc est confirmata. Epid. 6, 7, Aph. 14 : Καὶ γὰρ τοῖσιν ἐνδοιαστοῖσιν ἐβεβαίωσαν, In his enim qui ambigue se habebant, tabem confirmarunt. »]

Ἐνδοιαστῶς, Dubie, Non constanter. Thuc. 8, [87] : Ἐπιφανὲς δήπου οὐκ ἐνδ., Nihil ambigendo. 6, [10] : Ἐνδοιαστῶς [libri optimi ἐγγυαστῶς] ἀκροῶνται, i. e. οὐ βεβαίως. [Herodot. 7, 174 : Οὕτω δὴ ἐμήδισαν προθύμως, οὐδ' ἔτι ἐνδ., Studiose, Non dubio animo. Schweigh. Hippocr. Prorrh. 2, p. 84, H : Ἐνδ. τε καὶ ἀνθρωπίνως προειπεῖν. Dionys. A. R. 6, 50 : Τυρρηνίας ὅσα ἐνδ. ἡμῶν ἀφειμένα διατελεῖ· ubi cod. Vat. ἐνδοιαστικῶς. Ib. 10, 57 : Τοὺς ἐνδ. ἀκροωμένους τῆς πόλεως, Dubiæ fidei erga Romanos. Dio Cass. 44, 9 : Οὐδὲν ἔτι ἐνδ. οἱ ἐπιβουλεύοντες οἱ ἔπραττον, ἀλλὰ κτλ. Ἐνδυαστῶς scriptum ap. Athanas. vol. 1, p. 960, A; 961, C.]

[Ἔνδοιος, ὁ, Endœus, statuarius Athen., Dædali discipulus. Pausan. 1, 26, 4; 7, 5, 9; 8, 46, 5.]

Ἐνδοχία, ap. Athenienses ἡ μήτηρ. Hesych. [Δημήτηρ Junius.]

Ἔνδοχος, ὁ, Hesychio ἐνέδρα, Insidiæ, ab ἐνδέχεσθαι. [Archiloch. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 384 : Προσβαλὼν ἐναντίον στέρνον, ἐνδόχοισιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς ἀσφαλέως. Sic enim librorum scripturam ἐν δ. ex Hesychio emendavit Valck.]

Ἔνδομα, τὸ, Remissio, Laxatio, vel potius q. d. Laxamentum. Ἔνδομα et ἄνεσις in febre pro eod. accipi tradit Bud., subjungens, Ἀνέσεις καὶ ἐνδόματα καὶ παροξυσμοὺς ἐπιφέρων [e Galeni Defin. vol. 2, p. 254, A].

[Ἐνδοματικὸς, ἡ, ὸν, unde Ἐνδοματικὰ, τὰ, Quæ collator dat exactori, ut aliquid de exigendi severitate remittat. Constit. Anastasii imp. in l. 9 Cod. de annon. et tribut. : Ἐνδοματικὰ δὲ μηδεὶς λαμβανέτω, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἀπαλειφέσθω. Justinian. Edict. 13, c. 7 : Τὸν τῶν ναύλων ἀποδέκτην βουλόμεθα μὴ ἄδειαν ἔχειν πᾶσιν ἑαυτὸν ἐπεμβάλλειν τοῖς δημοσίοις τέλεσι, καί τισι μὲν τῶν ὑπευθύνων ἐνδιδόναι καὶ τὰ καλούμενα ἐνδοματικὰ κομίζεσθαι. Ducang.]

[Ἐνδομαχέω vitium scripturæ pro ἐνδομυχέω, q. v.]

[Ἐνδομάχης, ὁ, Domi pugnans. Pind. Ol. 12, 15 : Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ. Gallum sic vocari a pugnis domesticis et umbraticis annotant scholl. ă]

[Ἐνδομένεια, ἡ, scripturæ varietas. Cornuti De nat. deor. c. 14 : Θήλειαι δὲ παρήχθησαν (Musæ) τῷ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν παιδείαν θηλυκὰ ὀνόματα ἐκ τύχης ἔχειν πρὸς σύμβολον τοῦτο ἑδραιότατον τοῦ τὴν πολυμάθειαν περιγίνεσθαι, ubi cod. πρὸς σύμβολον τοῦ ἐνδομενείας καὶ ἑδραιότητος τῆς πολυμαθείας περιγίνεσθαι, verbis laceris et corruptis (et sic fere restituendis : Τοῦ ἐνδομενείᾳ (si vox est sincera) καὶ ἑδραιότητι τὴν πολυμαθίαν περιγ.), sed sententia hac satis perspicua, Feminas fingi Musas etiam hac de caussa quod eruditio paretur domi manendo et assidendo, ut domisedæ sunt mulieres. Cit. Schneid.]

[Ἐνδομενία vel Ἐνδυομενία, vel] Ἐνδυμενία, ἡ, pro Vestitus, Amictus, affertur e Polyb. [5, 81, 3] : Κατὰ τὴν ἐσθῆτα καὶ τὴν ἄλλην περιβολὴν ἀνεπισήμαντος, διὰ τὸ ποικίλην εἶναι κατ' ἐκείνων τὴν ἐνδ. Ap. Suid. in Ms. etiam cod. scriptum ἐνδυομενία, cum hoc ex. [Polybii 4, 72, 1, ubi ἐνδυμ.] : Τὴν μὲν ἐνδυομενίαν ἅπασαν ἐκ τῶν οἰκιῶν ἐξήρπασαν. [Phrynich. p. 148 (334) : Ἐνδυμενία ἀμαθῶς· δέον διττῶς λέγειν, ὡς Εὔπολις Κόλαξι, σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, καὶ ἔπιπλα. E quibus verbis quum appareat non solum Vestitum, sed omnem Supellectilem intelligi, Pauw. scribi jubet ἐνδομενία. Pollux 10, 12 : Τὴν τοιαύτην κατασκευὴν, ἐνδομενίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσιν· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπαινῶ τοὔνομα. Deinceps addit, reperiri hoc nomen ἐν Ὀλυμπιάδος ἀπογραφῇ, per quam Olympiadem cum Hemst. intelligo Alexandri M. matrem, ita ut origo voc. Macedonica satis sit manifesta. Sicut autem ap. Poll. alii legunt ἐνδομένειαν, Hemst. vero cum reliquis intt. ἐνδομενίαν præfert : ita Suid. habet ἐνδυομενία, haud dubie conflatum ex duplici lectione ἐνδομενία et ἐνδυμενία, quarum hæc quidem est frequentior, ita ut dubium sit, utrum probari debeat Hemsterhusii, qui Macedonas δόμενον pro δόμος dixisse conjectat, ut intelligatur Supellex, quæ sc. est ἐν δόμῳ, aut Guieti ad Hesych. (cujus hæc est gl. : Ἐνδομαρία, ἡ κτίσις [κτῆσις] ἢ παροιμία [παροικία]. Ἐνδομενία, κτίσις [κτῆσις] ἢ ἀποσκευή) conjectura, qui derivat ἀπὸ τοῦ ἔνδον μένειν, an a verbo ἔνδυμι (ἐνδύω), vel nomine ἔνδυμα descendere putandum sit, quando Vestitum significat, sed ἀπὸ τοῦ ἐν δόμῳ εἶναι, quando omnis generis Supellectilem. Pro eorum ratione, qui ab ἔνδυμα deducunt, pugnant ii ll., in quibus ἐνδυμενία scribitur, et de vestitu dicitur, ut prior Polybii, Germani (quem v. in Γλωσσόκομον, vol. 2, p. 665, B) et Irenes Augustæ in Typico c. 28. Sed Hemsterhusii suspicio confirmari videtur altero l. Polybii, et analogia nominis σκεῦος, quod et aliam supellectilem et vestimenta significat; Guieti autem opinio nomine ἐνδουχία, quod ap. Polyb. 18, 18, de supellectile legitur, ab ἔνδον et ἔχειν. Sturz. De dial. Mac. et Al. p. 165. Gl. : Ἐνδομενία, Supellex; Ἐνδομενία ξυλίνη, Supellex lignea; Ἐνδομενίαι, Laucia. Athanas. vol. 2, p. 362, B : Παρατετηρημένως ἔχε τὴν ἐσθῆτα μήτε μαλακοῖς χρώμενος ἱματίοις μήτε ἐσθῆτι φαινομένῃ δικαίων ἐνδυομενίᾳ, τουτέστι ῥυπαροῖς προσερχόμενος, Neque cum indumento, qui (quod) sanctorum esse virorum videatur, sordido sc. vestitu, progrediare, Int. L. Dindorf.]

[Ἐνδομέω. V. Ἐνδέμω.]

Ἐνδόμησις, εως, ἡ, quasi ab ἐνδομέω, ap. Joseph. [A. J. 15, 9, 6], Moles jacta ad reddendum navale portuosum. Pila dicitur Lat. Vocatur etiam προκυμάτιον ab arcendis frangendisque fluctibus, ubi sunt cothones; nam χειροποίητοι λιμένες, Artificiales et manufacti portus, sic vocantur a Servio, VV. LL. [Apocal. 21, 18 : Καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τείχους αὐτῆς (urbis) ἴασπις.]

Ἐνδομῡχέω, In interioribus lateo recessibus vel intimos recessus abstrusus sum, s. Lateo, Occultus sum : ut ἐνδομυχοῦν κακὸν Bud. interpr. Cæcum malum. [Hesych. : Κοδαλεύομαι, ἐνδομυχῶ. Cum genit. schol. Theocr. 7, 6 : Ἀνηγγέλθη τῷ βασιλεῖ..., ὅτι ὕδατος ὁ τόπος ἐκεῖνος ἐνδομυχεῖ. Hemst. Schol. Aristoph. Vesp. 964 : Ὁ Κλέων, ὅν φησιν ἐνδομυχοῦντα τὰ τῆς πόλεως κατέσθιειν. Phot. Bibl. p. 393, 26 : Μετ' οὐ πολὺ ῥήγνυται εἰς τὸ φανερὸν ἡ ἐνδομυχοῦσα Αὐγούστου καὶ Ἀντωνίου ὑπὲρ τῆς φιλοπρωτίας ἅμιλλα. Geopon. 2, 3, 9: Φλὸξ ἐνδομυχοῦσα. Diversa constr. Eust. Opusc. p. 12, 52 : Μαινόμενοί γε οὗτοι καὶ λύσσαν ἀγρίαν ἐνδομυχοῦντες, Intus foventes. Unde pass. ap. eund. p. 47, 10 : Ἀφήσει ἐκεῖνον ἀπερεύξασθαι σίελον ἐνδομυχούμενον· 162, 92 : Ἀσύμφωνον λαλιὰν προάγων τοῖς ἐνδομυχουμένοις νοήμασιν. Ἐνδομαχ. perperam scriptum ap. Jo. Pediasimum De muliere mala p. 32 : Ὑπουλον ἕλκος, ἐνδομαχοῦσα φθόη. L. Dind.]

[Ἐνδομῡχί.] Affertur et adv. Ἐνδομυχὶ, pro Occulte, Secreto. Ab Hesych. exp. ἐν ἀποκρύφῳ τόπῳ.

Ἐνδόμῡχος, ὁ, ἡ, In interioribus abditus recessibus, Intus latens, Internus, Intestinus : item Abditus, Occultus, Latens : quoniam videl. quæ in interiores abstrusa sunt recessus, latent et non apparent. Ideo Suid. exp. ἀπόκρυφος, σκοτεινός. [Intrarius; Ἐνδόμυχον, Penetralium, Penetrale, Latebrosum, Gl.] Itidemque affertur ἐνδόμυχον κακὸν, pro Cæcum malum. Homo etiam quispiam ἐνδόμυχος dicitur Qui consilia sua imis abdit recessibus pectoris, nec ulli aperit s. detegit : qualem Lat. Tectum hominem appellant. Damasc. ap. Suid. : Οὕτω δὲ ἐνδόμυχος ἐγεγόνει καὶ σιωπηλὸς ἐπὶ τούτοις ἃ κρύπτειν ἐδοκίμαζεν, ὥστε οὐδὲ ἐρωτώσῃ τῇ μητρὶ λέγειν ὅπη ἀπίοι. [Soph. Phil. 1457 : Οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθην κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου. Callim. Cer. 88 : Ἐνδόμυχος δὴ πειτα πανάμερος εἰλαπιναστὰς ἤσθιε μυρία πάντα. Nonnus Dion. 8, 329 : Ἐνδόμυχος σέο Κάδμος ἁλυσκάζει πάτον ἀνδρῶν, αἰδόμενος ναέτῃσι φανήμεναι. Cic. Ad Att. 5, 14 et 21. Ἐνδόμοιχος vitiose Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 13.]

Ἔνδον, Intus. [Penitus, Intro, Indu, Intra, Penes, add. Gl.] Hom. Il. Z, [374] : Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν. [Et alibi sæpiss. Notanda autem constr. Il. O, 438 : Μαστορίδης, ὃν νῶι Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι· Od. Π, 26 :

Ὄφρα σε θυμῷ τέρψομαι εἰσορέων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.] Hesiod. Op. [31] : Ὦ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται, Domi, Intra ædes. Sic [Æschyl. Sept. 201 : Ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει· Pers. 756 : Τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο ἔνδον αἰχμάζειν·] Aristoph. [Pl. 393] : Ἔνδον ἐστί. Et Lys. [156] : Καὶ τούτων τὰ πολλὰ ἔνδον ἦν. Ib. [154] : Ἦσαν δὲ ἡμῖν ἔνδον ἑπτὰ μναῖ. [Xenoph. OEc. 11, 14 : Ἡνίκ' ἂν ἔτι καταλαμβάνοιμι, εἴ τινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι. Et sim. alibi ipse et alii.] Plut. [Popl. c. 4] : Ἔνδον κατακρύπτων ἑαυτόν. Xen. OEc. [7, 22] τὰ ἔνδον (ἔργα) et τὰ ἔξω inter se opp. pro Iis quæ domi, et iis quæ foris aguntur. Item οἱ ἔνδον, pro Domesticis. [Eur. Or. 604 : Οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ (οἱ γάμοι), τά τ' ἔνδον εἰσὶ τά τε θύραζε δυστυχεῖς· Phœn. 117 : Θάρσει· τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. Conf. Andr. 331, Or. 1514, Hec. 1017. Soph. Trach. 334 : Ὡς τἄνδον ἐξαρκῇ τιθῶ. Plato Menon. p. 71, E : Σώζουσαν τὰ ἔνδον. Masc. Soph. El. 155 : Πρὸς ὅ,τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά· Trach. 677 : Διάφορον πρὸς οὐδενὸς τῶν ἔνδον. Plato Conv. p. 213, C : Παρὰ τῷ καλλίστῳ τῶν ἔνδον. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 34 : Ὡς πάντες οἱ ἔνδον ἀποθανοῖντο, de iis qui in urbe essent, et sim. Thuc. 2, 3, 5, 54; 3, 30. || De choro in theatro Xen. Hist. Gr. 6, 4, 16 : Τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἔνδον ὄντος. De puella nondum elocata Demosth. p. 540, 4 : Τῆς ἀδελφῆς ἔτ' ἔνδον οὔσης τότε καὶ παιδὸς οὔσης κόρης ἐναντίον ἐφθέγγοντο αἰσχρά. De amica quæ apud amasium vel amasio qui apud amicam est, Xenoph. Comm. 3, 11, 18 : Ἐὰν μή τις φιλωτέρα σου ἔνδον ᾖ, ubi ll. similes Luciani contulit Ruhnken. Lysias p. 92, 37 : Ὁ γὰρ ἄνθρωπος ἔνδον ἦν. || Additur etiam abundanter. Hesiod. Op. 96 : Μούνη δ' αὐτόθι Ἐλπὶς ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισιν ἔνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χείλεσιν. Æsch. Cho. 654 : Τίς ἔνδον, ὦ παῖ παῖ μάλ' αὖθις, ἐν δόμοις; Eurip. Heracl. 695 : Ἔστ' ἐν δόμοισιν ἔνδον αἰχμάλωθ' ὅπλα. || De animo Æschyl. Cho. 233 : Ἔνδον γενοῦ, χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας. Et plenius Antiphon p. 134 fin. : Ἔνδον ὢν αὑτοῦ καὶ μὴ πεφοβημένος. Eurip. Heracl. 709 : Σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν. Et aliter Or. 1514 : Δειλίᾳ γλώσσῃ χαρίζει, τἄνδον οὐχ οὕτω φρονῶν. Pind. Isthm. 5, 48 : Ἔνδον νιν ἔκνιξεν χάρις. || Infra. V. Ἐνδοτέρω. || Cum genit. pers. Hom. Il. Υ, 13 : Ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο· Ψ, 200 : Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον εἰλαπίνην δαίνυντο. Ubi intelligitur δωμάτων s. μεγάρων. Cum genit. loci Pind. Ol. 2, 92 : Ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας· 7, 62 : Εἶπέ τιν' αὐτὸς ὁρᾶν ἔνδον θαλάσσας αὐξομέναν πεδόθεν γαῖαν· Pyth. 11, ult. : Τὸ δ' οἰκέοντες ἔνδον Ὀλύμπου. Æsch. Cho. 102 : Μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας φόβῳ τινός. Soph. El. 78 : Καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα προσπόλων τινὸς ὑποστενούσης ἔνδον αἰσθέσθαι· Aj. 218 : Σκηνῆς ἔνδον. Plato Protag. p. 320, D : Τυποῦσιν αὐτὰ θεοὶ γῆς ἔνδον. L. D. Alciphr. 3, 27 : Οἵων κακῶν σεαυτὴν ἔνδον ἔθηκας. Hemst. || Cum dat. Pind. Nem. 3, 52 : Βαθυμῆτα Χείρων τράφε λιθίνῳ Ἰάσον' ἔνδον τέγει· 7, 44 : Ἐχρῆν δέ τιν' ἔνδον ἄλσει παλαιτάτῳ Αἰακιδᾶν χρεόντων τὸ λοιπὸν ἔμμεναι θεοῦ παρ' εὐτειχέα δόμον. In fr. Eurip. Antiop. ap. Clem. Alex. Strom. 1, p. 418 : Ἔνδον δὲ θαλάμοις βουκόλον (-ου Toup.) κομῶντα κισσῷ στῦλον Εὐίου θεοῦ, incerta et sententia et scriptura, ipsumque fort. ἔνδον pro εἶδον positum. Ἔνδον et ἓν confusa ap. Suid. v. Κῶος. || De forma Ἔνδοι vel Ἐνδοῖ HSt.:] Ἐνδοῖ vel Ἔνδοι, Intus, Syracus. lingua, ex Indice in Eust. [Il. p. 140, 15; 722, 62, Od. p. 1839, 55, ubi respicit Theocr. 15, 1 : Ἐνδοῖ Πραξινόα;... Ἐνδοῖ· et ib. 77. (Invitis libris intulit Valck. ib. 55, ubi ἔνδον, quod metrum tuetur 27, 69.) Accentus in priori ponitur ap. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 36, 11, Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 10, schol. Dionysii in Bekkeri Anecd. p. 945, 2. Ἐνδοῖ scriptum in Etymol. M. p. 135, 45; 302, 6; 663, 29, ubi tribuitur modo Rheginis, modo Siculis, modo Syracusanis. Utrumque accentum habent libri Gregorii Cor. p. 367, et memorant Eustath., Apolloniusque De adv. p. 610, 20 sqq., ubi Syracusanorum et Æolum esse dicitur forma ἔνδοι. Fort. igitur forma Dor. est ἐνδοῖ, Æol. vero ἔνδοι. Formam Ἔνδος memorat Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 162, 10. L. D.] Et Ἐνδοτέρω compar. Interius. [Pro ἐσωτέρω habent libri nonnulli Herodoti 8, 6. Sed alieni sunt antiquiores ab usu comparat. et superl. hujus adv. Frequentarunt vero recentiores, apud quos ἐνδοτέρω est Interius, Gl., ut ap. Diodor. 2, 8 : Κατεσκεύασε δὲ καὶ τρίτον ἐνδ. περίβολον (ib. paullo ante leg. τριακοσίας)· Plut. Mor. p. 53, F : Ἔνιοι δὲ καὶ μᾶλλον ἁπτόμενοι τῶν παθῶν ἐνδ. ποιοῦσιν ἑαυτοὺς καὶ καταμιγνύουσιν ἄχρι τῶν ἀπορρήτων τὰς ὁμοιοπαθείας· 82, D : Ὅσῳ γὰρ ἐνδ. φεύγεις· 411, A : Ἐνδ. κάμπτοντος αὐτοῦ, de sole angustiorem faciente gyrum. (Et sim. de restricta Catonis parsimonia, Cat. maj. c. 5 : Ἐνδ. συστέλλοντος ἑαυτόν.) Ptolem. Geogr. 2, 4 : Τὴν δὲ ἐν τῇ ἐνδ. καὶ παρὰ τὴν Λουσιτανίαν. Themist. Or. 1, p. 2, C : Τῷ δὲ βασιλεῖ τὰ ἔξωθεν περικείμενα ... ἐκκρούει τῶν ἐνδ. τὴν θέαν· 4, p. 51, C. Et figurate Penitus, Gl., ap. Plut. Arat. c. 43 : Ἐκεῖνον ἐνδ. τῆς χρείας προσηγάγετο, Ad consuetudinem interiorem admisit. Qua signif. construitur cum genit. Joseph. A. J. 15, 11, 3 : Ἐνδ. δὲ τούτου ... ἄλλο τεῖχος ἄνω λίθινον περιθεῖ· et ib. 5 : Ἐκείνου δ' ἐνδ. τρίτον (ἱερὸν), sec. cod. Lugd.-Bat., quum ἐνδότερον sit in ceteris. Pollux 9, 33 : Δίκαιος, ἐνδοτέρῳ τοῦ νόμου. || Inferius. Diogen. Laert. 10, 43 : Οὐδὲ γὰρ, φησὶν ἐνδοτέρῳ, εἰς ἄπειρον τὴν τομὴν τυγχάνειν· et ib. : Φησὶ δὲ ἐνδ., et 44. Sic ἔνδον, Infra, 5, 4 : Τῷ δὲ Ἑρμείᾳ παιᾶνα ἔγραψεν, ὃς ἔνδον γέγραπται. || Citerius. Plut. Mor. p. 656, F : Καὶ τῶν ὑπνωτικῶν ἔνιοι λαβόντες ἐνδ. τοῦ μετρίου θορυβωδέστερον διατίθενται, πλέον δὲ λαβόντες ἔνιοι καθεύδουσιν· 909, B : Τὴν διάρθρωσιν γίνεσθαι ἀπὸ ἕκτης καὶ εἰκοστῆς, πολλὰς δὲ καὶ ἐνδοτέρω. Joseph. B. J. 6, 1, 3 : Τῶν δ' ἐνδ. βέλους ὑποδραμόντων, οἱ μὲν πρὶν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν ἐπαλινδρόμουν. Aristid. vol. 1, p. 49, 16 : Οὔτε γὰρ ὑπερβαλεῖν οὔτ' ἐνδ. τῆς ἀξίας ἐλθεῖν ἐᾷ. Ubi est var. ἐν δευτέρῳ, ut in l. Hesychii, quem emendavi in Δεύτερος vol. 2, p. 1024, C : Ἐπιμελείας τετύχηκε πάσης ἐνδοτέρω κειμένης τῆς τῶν φιλεπιτιμητῶν μέμψεως, hodie scribitur ἐν δευτέρῳ.] Ut Ἐνδοτάτω superl., q. d. Intime, Maxime intus. [Plut. Mor. p. 918, F : Ἐνδοτάτω τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τοῦ χάσματος. Lucian. Amor. c. 16 : Στὰς ἐνδοτάτω.] Unde Ἐνδότερος, Interior, [Citerior add. Gl. Photius s. Suid. : Σηκὸς ὁ ἐνδότερος οἶκος τοῦ ἱεροῦ. Niceph. Callist. Synax. apud Lambec. Bibl. Cæs. l. 8, vol. 8, p. 121, B : Τὸ ἐνδότερον συνηρεφὲς τουτοί. Adv. Perdiccas Ecphr. them. domin. p. 69 : Ἐνδότερον τοῦ τείχους. Gl. : Ἐνδότερον, Interius] : et Ἐνδότατος, Intimus [Gl. Eadem : Ἐνδότατα, Penetralia, Ancita], Penitissimus. Herodian. 6, [8, 1] : Τὸ μὲν γένος, τῶν ἐνδοτάτων [ἐνδοτάτω] Θρᾳκῶν, E quodam Thraciæ, et quidem intimæ, vico, Politian. [Schol. Lycophr. 896 : Νειροῖς μυχοῖς) ἐνδοτάτοις τόποις, eodem modo idem voc. explicans v. 1062, et Hesych. : Μυχοὶ, αἱ καταδύσεις, οἱ ἐνδότατοι καὶ ἀπόκρυφοι τόποι. Schol. Oppian. Hal. 1, 792. L. Dindorf.]

[Ἐνδοξάζω, Glorifico, Gloria afficio. Jesa. 45, 26 : Ἀπὸ κυρίου δικαιωθήσονται, καὶ ἐν τῷ θεῷ ἐνδοξασθήσεται πᾶν σπέρμα τῶν υἱῶν Ἰσραήλ· 49, 3 : Δοῦλός μου εἶ σὺ, Ἰσραὴλ, καὶ ἐν σοὶ ἐνδοξασθήσομαι· eodemque modo Ezech. 28, 22, et aliis V. T. ll. Exod. 33, 16 : Ἐνδοξασθήσομαι ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐστι.]

[Ἐνδοξασμός, ὁ, Glorificatio, Elatio animi, Fastus. Symm. Ps. 45, 4 : Ἠχούντων καὶ θολουμένων τῶν ὑδάτων καὶ σειομένων τῶν ὀρέων ἐν τῷ ἐνδοξασμῷ αὐτοῦ, ubi Aquila ὑπερηφανίᾳ, LXX κραταιότητι. Idem ib. 46, 4, τὸν ἐνδοξασμὸν, ubi Aq. τὸ ὑπερφερὲς, LXX τὴν καλλονὴν Ἰακώβ.]

Ἐνδοξολογέω, Gloriam in sermone aucupor; ut ἐνδοξολογοῦντας rhetores vocat Diog. L. Diogene p. 282 [6, 47. || Glorifico in. Basil. t. 2, p. 205, C : Εἴ τῳ φίλον ἐνδοξολογῆσαι. Hase.]

[Ἐνδοξόπωλος, ὁ, ἡ. Κλυτόπωλος, quod v., ἐνδοξόπωλος interpretatur Hesych.]

Ἔνδοξος, ὁ, ἡ, Opinabilis, Bud. ex Aristot. in Topicis : Ἔνδοξα δὲ τὰ δοκοῦντα πᾶσιν ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς σοφοῖς, καὶ τούτοις ἢ τοῖς πᾶσιν, ἢ τοῖς πλείστοις, ἢ τοῖς μάλιστα γνωρίμοις. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανὰ vocat Argumenta dialectica. [Aristot. Rhet. ad Alex c. 12 : Δύο δὲ τρόποι τῶν γνωμῶν εἰσιν, ὁ μὲν ἔνδοξος, ὁ δὲ παράδοξος. Ὅταν μὲν οὖν ἔνδοξον λέγῃς, οὐδὲν δεῖ τὰς αἰτίας φέρειν· οὔτε γὰρ ἀγνοεῖται τὸ λεγόμενον οὔτ' ἀπιστεῖται· ὅταν δὲ παράδοξον λέγῃς, χρὴ φράζειν τὰς αἰτίας συντόμως. Conf. Eth. Nicom. 7, 1.]

Ἔνδοξος, ὁ, ἡ, Gloriosus [huic Gl. addunt, Incli-

tus, Honoratus, Nobilis, Clarus, Adoriosus, Almus], Honorificus, Celeber, Illustris [Gl. Theognis 195 : Ἔνδοξος κακόδοξον (ducit uxorem). Plato Soph. p. 223, B : Πλουσίων καὶ ἐνδόξων. Xenoph. Ages. 1, 19 : Ὅπως ἅμα μὲν χρηματίζοιντο, ἅμα δ' ἐνδοξότεροι γίγνοιντο· Comm. 1, 2, 56 : Τῶν ἐνδοξοτάτων ποιητῶν. Isocr. p. 10, B : Ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου μὴ πλουσιώτερος, ἀλλ' ἐνδοξότερος· 93, B : Τοὺς ἐνδοξοτάτους αὐτῶν ἀπολλύουσιν. Dio Cass. 38, 26 : Οὓς ἐνδοξοτέρους ἡ φυγὴ ἐποίησε· 59, 14 : Τοὺς ἀρίστους καὶ τοὺς ἐνδοξοτάτους. In inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 601, n. 1220, Ἑρμαρχὸν Λουκίου τὸν ἱερέα τοῦ Κλυμένου ἀπὸ προγόνων ἔνδοξον scriptum traditur in lapide : ἐνδόξων in Aphrodis. ib. vol. 2, p. 513, I, 3 : Ἄνδρα ἀπὸ πατρὸς καὶ προγόνων ἐνδόξων. De urbium titulo ἔνδοξος, ἐνδοξοτέρα, v. Eckhel. Doctr. num. vol. 3, p. 17, 42, 70. De Byzantinorum titulo Ἐνδοξότατος, summis dignitatibus tributo, Ducang. in Gloss.] Ἔνδοξοι ταφαὶ, Plutarch. Pericl. [c. 28], Honorificæ. [De rebus item Æschin. p. 86, 42 : Οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὑμῶν τὰ ἔνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνετίθεσαν τῷ δήμῳ. Et notabili structura Xenoph. OEc. 6, 10 : Διὰ ταῦτα δὲ καὶ ἐνδοξοτάτη εἶναι (ἐδόκει) πρὸς τῶν πόλεων αὕτη ἡ βιοτεία. Xenoph. Eph. 5, 9, p. 105, 14 : Διαβόητα μὲν γὰρ καὶ ἔνδοξα πεπόνθαμεν, ubi notanda signif. Jesai. 22, 17 : Τὸν στέφανόν σου τὸν ἔνδοξον. Sæpe etiam de genere, ut in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 513, II, 4 : Ἄνδρα γένους λαμπροῦ καὶ ἐνδόξου· 514, n. 2775, 9; 543, n. 2837, 4. Et superlativo 511, n. 2766, 7.] Ἔνδοξος ἀνὴρ, Celebris, Athen. 13. Additur interdum εἰς cum accus. ut ἔνδ. εἰς τὰ πολεμικὰ, Xen. [Comm. 3, 5, 1. Cum ἐπὶ seq. dat. Lucian. Harmon. c. 1, Pseud. 26.] Τὸ ἔνδοξον, Dignitas, Bud. [Τὰ ἔνδοξα, Gloria, Splendor. Τὰ ἐκ τῶν κατορθωμάτων ἔνδ. Polyb. 1, 2, 5. Τὰ διὰ προγόνων ἔνδ. 12, 5, 6. Schweigh. Lex. Et sæpius in N. T. Confus. c. εὔδοξος Eurip. Hipp. 773.]

[Ἐνδοξοτέρως. V. Ἔνδοξος.]

[Ἐνδοξότης, ητος, ἡ, Celebritas, Gloria. Eust. Il. p. 1279, 43 : Ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἁπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδοξότητος· Od. p. 1788, 15 : Ὁ ἐξ αὐτῶν ὑπερφερὴς τόπῳ ἴσως ἢ ἐνδοξότητι. Hesych. : Εὔκλεια, ἐνδοξότης. Compellatio honorifica, ap. Eustath. Opusc. p. 358, 4 : Ἀξιοῦμεν τὴν σὴν ἐνδοξότητα συνεργίαν δοῦναι τῷ ἡμετέρῳ φίλῳ. Sic ap. Lat. Gloria. Vid. de utroque voc. Ducang. in utroque Gloss.]

Ἐνδόξως, Gloriose, Honorifice. [Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 844, n. 1717 : Ἀγωνοθετήσαντα Πυθίων ἐνδόξως κατὰ τὴν παλαιὰν δόξαν· et sim. in aliis vol. 2, p. 145, n. 2099, 4; 197, n. 2190, 8; 226, 7; 472, 16, 17; 475, n. 2693, D, 4; 512, n. 2758, 6; 527, n. 2811, 8, etc. Exod. 15, 1 : Ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται. L. D. Ἐνδοξοτέρως ex Plut. Pro nobilitate p. 193 (vol. 4 Wolf. Anecd.), cit. I. H. Maius. Recte Wyttenb. p. 930 ἐνδοξότερος.] Ἐνδοξότατα, Gloriosissime, Honorificentissime. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 552, n. 1045. Demosth. p. 246, 25 : Ἐνδ. ὑμεῖς ἐβουλεύσασθε ἐμοὶ πεισθέντες.]

[Ἐνδόπυος, ὁ, ἡ, i. q. ἔμπυος, vel ἔμπυρος. V. Ἔνδορχις.]

[Ἐνδόρπιος, i. q. μεταδόρπιος, quod v.]

[Ἔνδορχις, ὁ, i. q. ἔνορχις. Georg. Chœrob. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 162, 13 : Εἰδέναι δὲ δεῖ ὡς τὰ εἰς δον (adverbia) σπανίως κατ' ἀρχὴν λέξεως συντίθενται, ὡς ἔχει τὸ ἐνδόμοιχος, ἐνδόπυρος (ἐνδόπυος exhibet Bekk. An. p. 1370, v. Ἔνδος), ἔνδορχις.]

[Ἔνδος. V. Ἔνδον.]

[Ἐνδόσθιος. V. Ἐντόσθιος.]

Ἐνδόσιμον, τὸ, Carminis, Orationis, Cantionis exordium, Auspicatus rhythmi, melodiæ, et præscriptum, quod datur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est, ut ἐνδόσιμον pro Invitamento et occasione data ponatur. Hæc Bud. p. 874. Ibid. τοῦ μέλους τὸ ἐνδόσιμον interpr. Incentivum melos. [Aristot. Rhet. 3, 14 : Καὶ γὰρ οἱ αὐληταὶ, ὅτι ἂν εὖ ἔχωσιν, αὐλῆσαι, τοῦτο συνῆψαν τῷ ἐνδοσίμῳ. Ps.-Aristot. De mundo c. 6 med. : Κατὰ γὰρ τὸ ἄνωθεν ἐνδόσιμον ὑπὸ τοῦ φερωνύμως ἂν κορυφαίου προσαγορευθέν-

A τος κινεῖται μὲν τὰ ἄστρα ἀεὶ καὶ ὁ σύμπας οὐρανός.] Et ap. Aristot. Polit. 8, [5] : Ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, reddit, Ut vel exordium et præludium sit et provocatio disputationis. Unde autem ἐνδόσιμον hanc signif. acceperit, docet idem Bud. p. 875. Turnebus apud Plutarch. [Mor. p. 1012, D] : Ὥσπερ ἐνδόσιμον ὑμῖν παρέξειν, vertit, Quendam nobis tanquam orsum esse præbitura. [Alia plurima exx. Plut. et aliorum v. ap. Wyttenb. ad Mor. p. 73, B. Eust. Opusc. p. 333, 91 : Στείλατε οὖν τὸ ἀρχέτυπον, πρὸς ὃ τὸ γραφεῖον κινήσομεν· ὡς ἡμῖν οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκεῖθεν ἔσται τὸ ἐνδόσιμον. Auctor dialogi Hermippi ap. Schneid. præf. ad Theophr. vol. 1, p. xxvi med. : Ὥσπερ τοὐνδόσιμον ἐξ ἐκείνου παραλαβοῦσα (terra) ζῶα μὲν μέγεθος ἔχοντα οὐκέτι φύειν οἷα τ' ἐστί. Clem. Al. Quis div. salv. p. 939 citat Routh. Arrian. Exp. 1, 7, 11, et alios Bud. l. c.] Ego autem ἐνδόσιμον dixerim prima signif. esse Occasionem alicujus rei velut in manus traditam, s. ansam datam, ut Lat. metaph. loquuntur, unde et verti Incitamentum, Invitamentum, Suscitabulum, [Incitatus, Gl.] : Impulsum s. Impulsionem, aut Impultricem vim : quarum signiff. exx. vide ap. Bud. pp. 874, 875. Sciendum est autem et ἐνδιδόναι accipi pro ἐνδόσιμον Ordiri et auspicari ab Aristot. Rhet. 1, ut idem Bud. ibid. docet. [Liban. vol. 2, p. 75, D (?), ἐνδιδόναι μέλος. Athen. 12, p. 520, D : Ἐνέδοσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος. Hemst. Polyæn. 1, 10 : Τὸ ἐμβατήριον αὐλὸς ἐνδίδωσι τοῖς μαχομένοις. Dionys. A. R. 7, 72 ante med. : Ἦγεῖτο δὲ καθ' ἕκαστον χορὸν εἷς ἀνὴρ, ὃς ἐνεδίδου (sic Hudson. ex seq. l. : Steph. et cod. Vat. ἀνεδ.) τοῖς ἄλλοις τὰ τῆς ὀρχήσεως σχήματα πρῶτος· paullo post : Ἡγεμόνας τε τῆς ὀρχήσεως αὐτῶν τοὺς ἐνδιδόντας τοῖς ἄλλοις καὶ προκαταρχομένους λέγων....] || Ἐνδόσιμον est etiam τὸ συγχωρητικὸν Gregorio [ἐν τῷ εἰς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα ἐπιταφίῳ], dicenti de Deo : Εἰ γὰρ ἀποκλίνει διὰ φιλανθρωπίαν ἐκ τοῦ ἀποτόμου πρὸς τὸ ἐνδόσιμον· ubi Bud. συγχωρητικοῦ exp., Latinam interpr. non addens : ego Indulgentiam reddi posse arbitror. Sic autem ἐνδιδόναι pro Indulgentem se præbere, Exorabilem se præbere, Flecti precibus et quasi cedere : Chrysipp. [ap. Gell. N. A. 14, 4] : Ἀδιάφθορον εἶναι καὶ μηδαμῶς ἐνδιδόναι τοῖς κακούργοις, μηδὲ προσίεσθαι μήτε τοὺς ἐπιεικεῖς λόγους, μήτε παραίτησιν καὶ δέησιν, μήτε κολακείαν. Pro quibus Gellius, Judicem oportet esse incorruptum, inadulabilem, contraque improbos nocentesque immisericordem atque inexorabilem. [Hæc referenda ad Ἐνδόσιμος, quod sequitur.]

Ἐνδόσιμος, ον, exp. Gratuitus, ut sit is, qui ἐνδιδόσθαι et concedi s. indulgeri solet, afferturque ex Aristophane [immo schol. Nub. 1200] : Τῇ ἐνδοσίμῳ τριακοστῇ, pro Quæ de gratia conceditur. [Active, Qui concedit, Facilis. Dionys. Art. rhet. 8, 15 : Οὕτω μὲν δὴ καὶ ἐνδόσιμα καὶ εὐδιάλυτα προτείνει καὶ στρεφόμενα καὶ ἐναντία λέγει (Hom.). Plut. Mor. p. 131, C : Οὐ γὰρ τοσοῦτον εὐτονίας ὑφαιρεῖ καὶ ῥώμης (ἡ θερμολουσία) ὅσον ὠφελεῖ πρὸς ὑγίειαν, ἐνδόσιμα (τὰ σιτία) τῇ πέψει καὶ μαλακὰ παρέχουσα. Clem. Al. Strom. 7, p. 858 : Οὐδαμῇ γὰρ ἐνδόσιμον οὐδὲ ἁλώσιμον ἡδονῇ τε καὶ λύπῃ τὴν ψυχὴν παρίστησιν. V. Ἐνδόσιμον. Max. Tyr. 1, 2 : Νηὸς... ἐν τῷ πλῷ ἀχρειοτάτης καὶ πονηρᾶς ἀεὶ... καὶ πρὸς τὰς τοῦ χειμῶνος ἐμβολὰς ἀσθενεστάτης καὶ ἐνδοσίμου.]

Ἔνδοσις, εως, ἡ, Remissio, Laxatio. Hippocr. p. 134. [Epist. p. 1271 init. : Καὶ πολλὰ πολλάκις ποιησάντων ἡμῶν, ἔνδοσιν οὐκ ἔδωκεν (ἡ νοῦσος).] Bud. [Polyb. 5, 100, 2 : Τότε βραχείας ἐνδόσεως (velitationum ex urbe) γενομένης, ἤρξαντο τῶν ὀρυγμάτων οἱ Μακεδόνες (eam obsidentes).] || Inclinatio cedentis oneri. Bud. ap. Aristotelem De mundo, Κατὰ τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ἔνδοσιν, interpr. Qua parte utroque versus structura arcuata pandatur, quasique oneri cedit. Capitur et pro ἐνδόσιμον ibid. : Καί τοι τῆς πρώτης οἷον ἐνδόσεως εἰς κίνησιν μίαν γενομένης. [Modulationis exordium. Anon. ap. Suidam v. Ἐνδόσιμον : Οἱ δὲ κελευσταὶ τοῖς ἐρέταις τὸ ἐνδόσιμον ἐνέδοσαν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῇ ἐνδόσει ἀθρόοι τῷ ῥοθίῳ ἐπηλάλαξαν.]

[Ἐνδότατος. Ἐνδοτάτω. Ἐνδότερος. Ἐνδοτέρω. Vid. Ἔνδον.]

[Ἐνδοθέρωθεν, Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 4 : Τὸ δὲ ἐνδ. αὐτῶν ἄδυτον ἦν· ubi tamen codd. ἐνδότερον et ἐνδο-

τέρω. Interpr. : Quod intra eas (columnas), adytum erat. Hase.]

[Ἐνδοτέρως, Interius. Philoponus ad Aristot. Met. vol. 1, p. 214 ed. Ideler, nisi potius ἐνδοτέρω. Osann.]

[Ἐνδότης, ητος, ἡ, q. d. Internitas. Dionys. Areop. De cœl. hær. 1, p. 2, C : Καὶ γὰρ οὐδὲ αὐτὴ (divinitas) πώποτε τῆς οἰκείας ἐνικῆς ἐνδότητος ἀπολείπεται.]

[Ἐνδοτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐνδόσιμος. Aristæn. 1, 4 : Ἡ δὲ τὴν σύννευσιν ἐνδοτικοῖς καὶ θέλουσιν ὀφθαλμοῖς ἐπιχαρίτως ἐδήλου. Legitur etiam in l. incertæ et scripturæ et sententiæ Rufi p. 241 Matth. : Καὶ ἔστιν ἐνδοτικὸν χρησίμως καὶ τὸ τοιοῦτον παραλαμβανόμενον. || Adv. Ἐνδοτικῶς, Chrysipp. ap. Galen. De Hippocr. et Plut. decr. 5, vol. 1, p. 281 ed. Bas.; gramm. in Boisson. Anecd. vol. 1, p. 407. Osann.]

Ἐνδουπέω, Insono. Hom. Od. O, [478] : Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ'. [M, 443 : Μέσσῳ δ' ἐνδούπησα, Cum sonitu incidi. Quomodo vert. etiam altero l. Ceterum legitur etiam in var. script. Il. Λ, 45.]

[Ἐνδουχία, ἡ, i. q. ἐνδομενία, quod v. Polyb. 18, 18, 6 : Μεταλλάξαντος γοῦν αὐτοῦ (L. Æmilii) τὸν βίον ... βουληθέντες οἱ κατὰ φύσιν υἱοὶ ... ἀποδοῦναι τῇ γυναικὶ τὴν φέρνην ... ἐπὶ τοσοῦτον ἐδυσχρηστήθησαν, ὥστ' οὐδ' εἰς τέλος ἐδυνήθησαν, εἰ μὴ καὶ τὴν ἐνδουχίαν ἀπέδοντο καὶ τὰ σώματα, καὶ σὺν τούτοις ἔτι τινὰς τῶν κτήσεων. In qua scriptura consentit cum codice Peiresc. Suidas v. Λεύκιος Αἰμίλιος, ut non videatur cogitandum de restituendo, quo alibi utitur Polyb., voc. ἐνδυομενία.]

[Ἐνδοχεῖον, τὸ, Receptaculum. Hippocr. Epist. p. 1289, 10 : Ἐνδοχεῖα δὲ μύθων ὦτα δημιουργὸς ἀνέψγεν. Ἐκδοχεῖον suspicatur Schneid. (Notandum h. l. quod supra p. 314, A, ab Lobeckio ex Arriano allatum est Εἰσδοχεῖον, non ita apud illum reperiri scriptum, sed ἐκδοχεῖον.)]

[Ἐνδοχὴ, ἡ, Receptio. Pseudochrys. t. 7, p. 318, 29 : Διὸ συγγνώμην οὐκ αἰτῶ, ἀλλ' ἐνδοχὴν παρακαλῶ. Hase.]

[Ἐνδράνεια, ἡ, Efficacitas, Efficacia, Gl. Mauric. Strateg. p. 6 : Ἔνδειξιν ἐνδρανείας. ᾱ L. Dind.]

Ἐνδρᾰνὴς, ὁ, ἡ, Suidæ πρακτικὸς, Efficax, Gnavus, h. e. Habilis ad faciendum, s. efficiendum. [Sollers, Gl. Conf. Procli Inst. theol. c. 80 : Τὸ μὲν ἐνδρανὲς, ὃν καθ' αὑτό· τὸ δὲ ἐμπαθές. Ita cod. Ed. ἀδρ. Creuzer. V. Ἐδρανής. Jo. Malal. p. 344, 14; 349, 2.]

Ἔνδρατα, τὰ, Hesychio τὰ ἐκδερόμενα σὺν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς ποσί. Idem paulo ante Ἐνδόθρας esse dixerat τὰς ἀποκοπὰς τῶν νεοδόρων δερμάτων, Recisamenta pellium recens detractarum.

[Ἐνδριώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι, Hesych.]

[Ἐνδρομέω, Incurro in, Navigo in. Marcus Arg. Anth. Pal. 7, 395, 2 : Οὗτος ὁ Καλλαίσχρου κενεὸς τάφος, ὃν βαθὺ χεῦμα ἔσφηλεν Λιβυκῶν ἐνδρομέοντα πόρων. Plan. εὐδρομέοντα. Conf. Ἐκδρομέω. Forma epica Maxim. Καταρχ. 282 : Εἰ ... πανδῖα Σελήνη ταύρῳ ἐνιδρομέουσα κατ' οὐρανὸν ἰνδάλληται.]

Ἐνδρομὴ, ἡ, Certaminis quoddam genus, cujus meminit Plut. De musica, ubi quum dixisset, moris olim fuisse τοῖς πεντάθλοις προσαυλεῖσθαι, subjungit paulo post [p. 1140, D] : Ὥσπερ τὸ ὑπὸ Ἱέρακος πεποιημένον πρὸς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, ὃ ἐκαλεῖτο ἐνδρομή. Ubi pro ὃ forsitan scr. est ἥ. Fortassis etiam hoc certamen est id de quo sic ap. Hesych. legimus, Ἐνδριώνας, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι.

[Ἐνδρομὶς, ίδος, ἡ.] Ἐνδρομίδες Hesychio sunt ὑποδήματα, Calceamentorum quoddam genus. [Ἐνδρομὶς, Gausurus, Gl.] Id vero ex eo nomen sortitum est, quod cursores iis uterentur. Pollux 3, in fine [155] : Ἀθληταῖς δ' ἂν προσήκοιεν καὶ ἐνδρομίδες· οὕτω δ' ἐκαλοῦντο τὰ τῶν δρομέων ὑποδήματα· quoniam sc. in iis ἔτρεχον. Idem Poll. 7, [93] scribit ἐνδρομίδας esse ἴδιον Ἀρτέμιδος ὑπόδημα. Juvenalis et Martialis Endromidem inter vestes numerant : ille, Sat. 6, [245], hic vero l. 4, [19] ubi dodecastichon ejus de isto vestis genere legitur : quod et ipsum ex eo nominatum tradunt, quod eo antiqui ἐν δρόμῳ, i. e. in cursu et palæstra, uterentur. Fuisse autem hirsutam et villi longioris, atque aptam contra frigus et imbres, ex illo Martialis Epigr. constat, nec non in palæstra ejus crebrum fuisse usum. Potius igitur e δρόμος compositum hoc vocab. fuerit quam ab ἐντρέχω derivatum. [Herodotus in Matthæi Med. p. 337 : Ἐφ' οὗ ἐνδρομὶς κείσθω ἐκ τετραδακτυλιαίων διαστημάτων ἐκτετρημένη· 340 : Οἱ δὲ εἰς ὑδρέλαιον καθιέμενοι, εἰ μὲν ἀσθενεῖς εἶεν, διὰ τῆς ἐνδρομίδος ἐμβιβαζέσθωσαν.] Sed et Ἐντροπίδες Hesychio sunt ὑποδήματα : haud scio an eædem quæ hic ἐνδρομίδες. [Callim. Dian. 16 : Ἀμφιπόλους, αἵτε μοι ἐνδρομίδας τε... καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν. Ubi est var. ἐνδρομάδας, quod nihili. Del. 238. V. autem Spanh. ad l. pr. Nonnus Dion. 5, 232 : Ποσὶν ἐνδρομίδας· 48, 304. Anth. Plan. 4, 253, 2 : Λυκαστείων ἐνδρομὶς ἀρβυλίδων. Philo Belop. p. 100, 8 : Πρὸς δὲ τὰς τιθεμένας θύρας καὶ τοὺς τριβόλους τοὺς καταβαλλομένους ἐνδρομίδας ἔχοντας ὑπεβαίνειν. Lucian. Lexiph. c. 10 : Ἐνδρομίδας ὑποδούμενος. L. D. Ἐνδρομίδας in statua Dianæ videtur sibi agnoscere Viscont. Mus. Pioclem. t. 3, p. 49; conf. Müller. *Handb. der Arch.* § 363, 6. Hase.]

[Ἐνδρομὼ, Δημήτηρ, ἐν Ἁλικαρνησῷ, Hesych.]

Ἔνδροσος, ὁ, ἡ, Rorem habens, Roscidus. [Æsch. Ag. 12 : Νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' εὐνήν (custodis in turre). Strabo 6, p. 260 : Παλίνσκιόν ἐστι τὸ χωρίον, ὥστ' ἐνδρόσους ὄντας μὴ διαστέλλειν τοὺς ὑμένας. Arrian. Exp. 3, 4, 2, ἔνδρ. χῶρος. Joseph. A. J. 8, 6, 1 : Πόλεις νάμασιν ὑδάτων ἐνδρόσους.]

Ἔνδρῠον, τὸ, Medium arboris, Cor arboris, s. Matrix, τὸ ἐγκάρδιον, Hesych. || Ἔνδρυον, s. Ἔνδρυος, Temo. Et pro Aratro, ex Hesiodo [Op. 467] : Βοῶν ἐπὶ νῶτον ἴχηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων. [Pollux 1, 252. Theognostus in Cramer. Anecd. vol. 2, p. 130, 7.]

[Ἔνδρυος. V. Ἔνδρυον.]

Ἐνδῠάζω, Dubito, Ambigo, Hæsito, ut Hesych. quoque ἐνδυάζει exp. ἀπορεῖ, διστάζει. [Germanus Dormit. B. Mar. 108. Boiss. Eodem referendam esse gl. Hesychii Ἐναυάζει, ἀμφιβάλλει, animadvertit Valck. Anim. ad Ammon. p. 68. Formam ap. Hesychium literarum ordine quadantenus confirmatam, Dexippo p. 20, 8, exemerunt edd. Bonn.]

Ἐνδυασμὸς, ὁ, Hesychio ἀμφιβολία δισταγμὸς, ἀπορία, Dubitatio, Hæsitatio. Sed et per οι hæc scribuntur. [Epiphan. Hær. 21, 1. Routh. Jo. Chrys. Serm. 115, vol. 5, p. 740, 23 : Ἵνα ... ἐκφύγωσι τοῦ ἐνδυασμοῦ τὴν ὑπόνοιαν. Seager. Pallad. Hist. Laus. p. 1011.]

[Ἐνδυαστὸς pro Ἐνδοιαστὸς scribitur apud Rufum p. 292 Matth. : Εἰ δέ τι τῶν ἐνδυαστῶν εἴη νοσημάτων. De Ἐνδυαστῶς v. Ἐνδοιαστῶς.]

[Ἐνδύκαζον (sic), Succidum, Gl.]

[Ἐνδῠκὴς, ὁ, ἡ.] Ἐνδυκὲς, Hesychio συνεχὲς, ut διηνεκὲς supra : item ἀφελὲς, γλυκὺ, εὔπνουν : necnon συνετὸν, πρόθυμον, ἐπιμελές : et πιστὸν, ἀσφαλές. [Ἐνδυκὲς pro ἐνδυκέως legitur ex conj. Rutgersii Apollon. Rh. 1, 883.] Quorum duorum posteriorum expos. sequitur adv. Ἐνδυκέως, signif. προθύμως, φιλοφρόνως, ἐπιμελῶς, πιστῶς, Prompto animo, Humaniter et benevole, Accurate et diligenter, Fideliter. Hom. Il. Ω, [158] : Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω περιδήσεται ἀνδρός· Od. Κ, [449] : Τόφρα δὲ τοὺς ἄλλους ἑτάρους ἐν δώμασι Κίρκη Ἐνδυκέως λοῦσέν τε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ· Il. Ψ, [89] : Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως· Od. Η, [255] : Ἥ με λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε : et P, [111] : Ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἷα Ἐλθόντα χρόνιον νέον ἄλλοθεν, ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε. [Ξ, 109 : Ὅ δ' ἐνδ. κρέα τ' ἤσθιε· Ο, 491 : Ὅς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε ἐνδυκέως. Notionem Humani et Benevoli non inesse vocabulo demonstrat usus Hesiod. Sc. 427 : Δεινὸν ὁρῶν ὅσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας, ὅστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι σχίσσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα. Pindar. Pyth. 5, 85 : Τὸ δ' ἐλάσιππον ἔθνος ἐνδυκέως δέκονται θυσίαισιν ἄνδρες οἰχνέοντές σφε δωροφόροι. Theocr. 25, 25 : Εὐθὺς δὲ σταθμοὶ περιμήκεες ἀγροιώταις δέδμηνθ', οἳ βασιλῆι πολὺν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον ῥυόμεθ' ἐνδυκέως. Callim. fr. ap. schol. Theocr. 4, 16. Ap. Hippocr. De locis in hom. p. 420, 49, Ἀλλ' ἀεὶ ἐνδικέως ὅμοιόν ἐστι, perperam scriptum pro ἐνδυκέως. Ipse autem hic l. testimonio est significationem esse, Perpetuo, Constanter vel sim., ceteras grammaticos e contextu locorum esse commentos. L. Dind.]

[Ἐνδύκιος.] Ἐνδύκιον Hesychio πιστὸν, φίλον, βέβαιον : item ἀποκρύφιον et ἐμφερὲς, Fidum, Amicum, Stabile, Occultum, Simile.

Ἐνδύλω, Hesych. affert positum pro ἔνδοθεν. [V. Ἔναυλος.]

Ἔνδῦμα, τὸ, Indumentum. [Gl. : Ἐνδύμια (sic), Indumentum; Ἔνδυμα, Vestimentum, Vestitus, Stola, Palla; Ἐνδύματα, Induviæ.] Matth. 22, [11. Et sæpe in V. T. Joseph. B. J. 5, 5, 7. || Ἔνδυμα ποδῶν, Hesych. in Ἀναξυρίδες. Hemst. Tzetz. Exeg. Il. p. 79, 16 : Κνημὶς ... καταχρηστικῶς καὶ πᾶν ἕτερον ἔνδυμα περὶ τοῦτο τὸ μέρος (τοῦ σώματος), οἷον πέδιλον κτλ. Confus. c. ἐνδυτὰ v. in illo. L. D. Aulæam ædium sacrarum s. Instratum altarium. Theodor. Lect. eccl. 1 : Ἀκάκιος δὲ καὶ... τὸ θυσιαστήριον μελανοῖς ἐνδύμασιν ἠμφίεσεν. Vita S. Nili jun. p. 123 : Ἄφες με ἀμφιάσαι θυσιαστήριον ἐνδύμασι πολυτίμοις etc. Ducang. De ῠ correpto v. in Ὑπένδυμα.]

Ἐνδυμάτια, τὰ [forma propria festorum nominibus, neque annumeranda diminutivis], q. d. Indumentula, Vestimentula, genus quoddam modulorum musicorum, vel etiam saltationis, Argis introductum : ut auctor est Plut. De musica [p. 1134, D : Τῶν τε ἐν Ἄργει (εἰσηγησαμένων) τὰ ἐνδυμάτια καλουμένα].

[Ἐνδυμενία. V. Ἐνδομενία.]

[Ἐνδυμίων, ωνος, ὁ, Endymio, f. Aethlii, Elidis conditor. Pausan. 5, 1, 3 seqq. Sec. alios Jovis f., Apollod. 1, 7, 5, ubi v. Heyn. Theocr. 3, 50 et schol. Empedocles ap. Lucian. Icarom. c. 13 : Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα. Schol. : Τοῦ Ἐνδυμίωνος ἐρασθεῖσα ἡ Σελήνη συνῆν αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἔμπ. ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων κατὰ τοῦ Ἐνδ. ὄμνυσι. || Hinc patronym. Ἐνδυμιωνιάδαι, οἱ, Endymioniadæ, quomodo dicti sunt Epei sec. Steph. Byz. v. Ἐπειοί. ῠῐ L. Dind.]

[Ἐνδύναμος, ὁ, ἡ, Validus. Themist. Or. 34, p. 20 (446, 25) : Ὥστε καὶ τὰ μὲν συγγράμματα ἐκείνων ἑκαστου εὑρήσεις ἐνδύναμα ῥήμασιν, ἔργῳ δὲ ἀμήχανα κτλ. Annam. Comn. 13, p. 407, B : Δέχομαι μὲν τὰς δοθείσας χώρας ὡς ἀπὸ τῆς βασιλείας ὑμῶν δεδωρημένας, καὶ τὸ ἐνδύναμον ἔχων τῆς δωρεᾶς ἐκ τῆς Χρυσοβούλλου γραφῆς, et Eust. Il. p. 655, 32, indicant Ducang. et Lobeck. ad Phryn. p. 605. || Adv. Ἐνδυνάμως, Valide. Glossæ Nomicæ ap. Valck. ad Ammon. p. 87 : Διαφέρει τὸ λαβεῖν καὶ τὸ δέξασθαι· τὸ γὰρ λαβεῖν ἐνδ. νοεῖται. Schæf.]

Ἐνδῠναμόω, [Corroboro. Timoth. 1, 1, 12 : Τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ. Jud. 6, 34 : Πνεῦμα θεοῦ ἐνέδυσε τὸν Γεδεών, ubi al. ἐνεδυνάμωσε, quæ var. redit Paralip. 1, 12, 18. Macarius Hom. 26, p. 152, D : Εἰ μὴ ὁ θεὸς ἐνεδυνάμωσέ με, οὐκ ἠδυνάμην νηστεύειν. Epiphan. Hagiop. Syr. p. 63. || Valeo. Philostorg. H. E. 12, 10 : Ἰορδάνου ῥεῖθρα καθαίρουσι λέπραν, οὐ τῆς φύσεως αὐτῶν ταῦτα δρᾶν ἐνδυναμούσης, κτλ.] Sed pass. Ἐνδυναμοῦμαι redditur etiam Convalesco, [Prævaleo, Gl. Hebr. 11, 34 : Ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας. Aq. Gen. 7, 20 : Ἐνεδυναμώθη τὸ ὕδωρ, ubi lxx ὑψώθη. Macar. Hom. 27, p. 161, C : Ἐνδυναμωθῆναι ὅλα τὰ μέλη. Psalm. 51, 9 : Ἐπήλπισεν ἐπὶ τὸ πλῆθος τοῦ πλούτου αὐτοῦ, καὶ ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ.]

[Ἐνδυνάμως. V. Ἐνδύναμος.]

[Ἐνδυναστεύω, Regno in, inter. Æsch. Pers. 691 : Ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον, ἄλλως τε πάντως χοὶ κατὰ χθονὸς θεοὶ λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι. Ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ ἥκω. Plato Reip. 7, p. 516, D : Τοὺς παρ' ἐκείνοις τιμωμένους τε καὶ ἐνδυναστεύοντας. Dio Cass. 68, 28 : Ἀπό τινος ἐνδυναστεύσαντός ποτε ἐν αὐτῇ οὕτω κέκληται (ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα). Liban. vol. 1, p. 403, 13 : Οὐκ ἐάσας ἐνδυναστεῦσαι τῇ ψυχῇ τὴν δεσποτείαν τῶν ἡδονῶν. Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 172 : Πλοῦτος μοῦνος σπουδαζόμενος καὶ ἐνδυναστεύσας (in urbe). Hippocr. De prisca med. p. 17, 18 : Χυμὸς ... μᾶλλον ἐνδυναστεύων ἐν τῷ σώματι. || Aliter ap. Xenoph. H. Gr. 7, 1, 42 : Προσπεσόντων δ' αὐτῷ τῶν βελτίστων ..., ἐνδυναστεύει ὁ Ἐπαμινώνδας, ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους μηδὲ πολιτείαν μεταστῆσαι, Obtinuit. Similem usum verbb. ἐνισχύειν et καταδυναστεύειν contulit Schneid. Procl. Inst. theol. c. 159, Niceph. Chumm. in Boiss. An. vol. 5, p. 316.]

[Ἐνδύνω. V. Ἐνδύω.]

Ἔνδυο, Celeriter, Ocyus, Cito. Menander enim in Ephesio dixit, Παρέσομαι γὰρ ἔνδυο, pro ταχέως, ap. Suid. [Ἐν δύο vel Ἔνδυο scrib. esse animadvertit Bentl. ad Menand. p. 29. Inter advv. ponit Zonar. p. 754, ut, nisi ille erravit ipse, præferenda sit scriptura ἔνδυο. Addendum igitur hoc iis quæ multa de hoc numerali diximus supra p. 286 sq. Aliud ad idem addendum suppeditare videtur gl. Hesychii Ἐνουδὲν, ἐπὶ τοῦ πολλοῦ λέγεται. Quod scr. ἓν οὐδὲν, de quo v. ib. p. 260, A, et quæ alibi aptiore loco dicentur. L. Dindorf.]

[Ἐνδυομενία. V. Ἐνδομενία.]

Ἔνδῠσις, εως, ἡ, Ingressus, Introitus, κατάδυσις, Hesych. [Plato Crat. p. 419, C : Ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης.] || Vestiarium, i. e. Vestitus, Bud. ex Pand. 133 : Χορηγεῖν τὰ πρὸς τὴν τρυφὴν καὶ πόμα καὶ ἔνδ. καὶ στεγανόμια. Sed aliud ex. afferre poterat ex Athen. 12, [p. 550, D] : Τὰ περὶ τὴν ἔνδυσιν καὶ τὴν στρωμνὴν τῶν νέων. [Dio Cass. 78, 3 : Καί τινα ἰδίαν ἔνδυσιν βαρβαρικῶς πως κατακόπτων καὶ συρράπτων ἐς μανδύης τρόπον προσεξεῦρεν. Job. 41, 5. Aq. Ps. 34, 13; 68, 12. Phot. Bibl. cod. 230, p. 282, 20 : Μεγάλης οὔσης τῆς διαφορᾶς οἰκήσεως τε καὶ ἐνδύσεως.]

Ἐνδυστῠχέω, Infelix et miser sum in. Plut. [Comp. Pericl. c.] Fab. [c. 3] : Ἐνδυστυχεῖ τῇ πόλει κακῶς βουλευσάμενος. [Eur. Bacch. 508 : Ἐνδυστυχῆσαι τοὔνομ' ἐπιτήδειος εἶ, ad Pentheum. Phœn. 734 : Ἐνδυστυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας. Schol. Aristoph. Vesp. 1115 : Παρ' Εὐριπίδῃ τὸ ἐνδυστυχῆσαι ἀντὶ τοῦ δυστυχῆσαι.]

Ἐνδῦτας, Hesychio αὐλωτὸς στάμνος.

[Ἐνδυτέον, Induendum. OEcumenius ad cap. 4 Roman. p. 358 : Πῶς δὲ αὐτὸν (Christum) ἐνδυτέον;]

Ἐνδῦτὴρ πέπλος, ὁ, in VV. LL. Peplus quo quis indui potest, e Soph. Trach. [676.] In iisd. redditur Inducula.

[Ἐνδυτήριος. Etym. M. p. 120, 49 : Ἄπειρος ... λέγει Ὦρος ὅτι σημαίνει χιτῶνα διέξοδον μὴ ἔχοντα, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Πολυξένῃ, Χιτών σ' ἄπειρος ἐνδυτήριος κακῶν.]

[Ἐνδύτης, ὁ, Vestis. Aq. Sam. 1, 17, 38 sec. cod. Reg. et Coisl. Montefalconio in Lex. Gr. hæc vox suspecta est. Zimmermanno ἐνδυτὸν vel ἐνδυτὴν leg. videtur. Schleusner. V. tamen Ἐπενδύτης.]

[Ἐνδυτὸς, ἡ, ὸν, Indutus, Vestitus, vel Qui induitur, Quo quis vestitur. Eur. Ion. 224 : Ἆρ' ὄντως μέσον ὀμφαλὸν γᾶς Φοίβου κατέχει δόμος; — Στέμμασί γ' ἐνδυτὸν, ἀμφὶ δὲ Γοργόνες, Sertis vestitum, τεταινιωμένον dictum Straboni 9, p. 420. Tro. 256 : Ῥῖπτε, τέκνον, ζαθέους κλῆδας· καὶ ἀπὸ χροὸς ἐνδυτῶν στεφεῶν ἱεροὺς στολμοὺς, Serta quibus vestita es. Æsch. Eum. 1028 : Φοινικοβάπτοις ἐνδυτοῖς ἐσθήμασι. Joseph. B. J. 5, 5, 7 : Σχῆμα μὲν οὖν ἐνδυτοῦ θώρακος εἶχεν. Hinc gen. neutro Ἐνδυτὸν, τὸ, Indumentum, Vestis. Eur. Bacch. 138 : Νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτόν. Callim. Apoll. 32 : Χρύσεα τῳπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἥ τ' ἐπιπορπίς. Antiphil. Anth. Pal. 6, 250, 4 : Ἀλλὰ δέχευ μνιαροῖο βαθυρρήνοιο τάπητος ἐνδυτόν.] Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, Indumenta, ex Epigr. [Simonid. Anth. Pal. 6, 217, 10, ubi ἔνδυτα scriptum] : Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους. [Eur. Bacch. 111 : Στικτῶν τ' ἐνδυτὰ νεβρίδων στέφετε λευκοτρίχων πλοκάμων μαλλοῖς· 746 : Διεφοροῦντο σαρκὸς ἐνδυτὰ, ubi ἔνδυτα Aldus omnibus cum libris, ut videtur. Ion. 1413 : Σά γ' ἐνδύθ', οἵσί σ' ἐξέθηκ' ἐγώ ποτε. Hic quoque ἔνδυθ' edd. vitiose, pariterque Iph. A. 1073 : Περὶ σώματι χρυσέων ὅπλων ... κεκορυθμένος ἔνδυτ' ἐκ θεᾶς ματρὸς δωρήματ' ἔχων. Ej. Herc. F. 442, Ἀλλ' ἐσορῶ γὰρ τούσδε φθιμένων ἐνδύτ' ἔχοντας restituit Emsleius pro ἔνδυμ', quod metro adversatur. || Ἐνδυτὴ, ἡ, Quævis vestis. Theoph. an. 1 Leonis Mazari : Καὶ ὑπαλλάξας τὴν ἐνδυτὴν, ὡς ἔθος ἐστὶ τοῖς βασιλεῦσι. Ducang. V. Ἐνδύτης. || Ἐνδυτὴ est Supremum sacræ mensæ instratum. Nam in illa primum sternebatur τὸ ἀντιμίνσιον, inde κατασάρκα, et super hoc ἐνδυτή. Euchologium : Καὶ μετὰ τῶν σπόγγων ἐκμάσσουσιν αὐτὴν, εἶτα τίθεται τὸ κατασάρκα, καὶ μετὰ τοῦτο ἡ ἐνδυτή. Can. 10 Concilii in Templo Apostol. contra eos qui dicunt, οὐ δεῖν καθαιρέσεως ἀξίους κρίνεσθαι τοὺς τὴν σεβασμίαν τῆς ἁγίας τραπέζης ἐνδυτὴν εἰς οἰκεῖον χιτῶνα ... μετασχηματίζοντας. Quod Zonar. p. 252 interpr. τὰ τῆς παναγοῦς τραπέζης ἐνδύματα. Suicer. Alia plurima v. ap. Ducang.]

Ἐνδύω, et Ἐνδύομαι, Ingredior [Gl.], Subeo. Et dicitur ἐνδύομαι τοῦτο, ut et ἐς τοῦτο. Bud. p. 159, e Xen. [Cyrop. 8, 1, 12 : Ἐνέδυ εἰς ταύτην τὴν ἐπιμέλειαν], Aristot. [De anima 1, 4 extr. : Περὶ δὲ τοῦ δεχομένου (τὴν ψυχὴν) σώματος οὐδὲν ἔτι προσορίζουσιν, ὥσπερ ἐνδεχόμενον κατὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς μύθους τὴν

τυχοῦσαν ψυχὴν εἰς τὸ τυχὸν ἐνδύεσθαι σῶμα], et Plut. [Mor. p. 781, D: Εἰς κιβωτὸν ἐνδυόμενος ὥσπερ ὄφις ἐκάθευδε. Aristoph. Eccl. 288: Ὁ κίνδυνος γὰρ οὐχὶ μικρὸς, ἢν ἁλῶμεν ἐνδυόμεναι κατὰ σκότον τόλμημα τηλικοῦτον. Hom. Il. Ψ, 622: Οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις, οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐνδύσεαι, ubi al. ἐσδύσεαι, cujus cum illo confusi ex. præter alia exstat supra v. Εἰσδύνω p. 314, B.] Sic et ἐνδὺς εἰς γαστέρας, Aristoph. [Vesp. 1020. Herodot. 2, 121: Ἐνδύντος τοῦ ἑτέρου (in thesaurum). Conf. var. script. 2, 95. Plato Tim. p. 62, B: Εἰς τὰς ἐκείνων οὐ δυνάμενα ἕδρας ἐνδῦναι· Reip. 9, p. 577, A: Εἰς ἀνδρὸς ἦθος ἐνδύς· Theæt. p. 169, B: Οὕτω τις ἔρως δεινὸς ἐνδέδυκε (με).] Et cum dat., Ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται [Xenoph. Cyrop. 2, 1, 13: Ἐνδύονται (οἱ λόγοι) ταῖς ψυχαῖς. Suidas v. Ἐν Πυθίῳ: Κτανθέντος δὲ οὕτω (sic) ἐνέδυ τὸ γενόμενον τοῖς Ἀθηναίοις, ὥστε κτλ. Cit. Hemst.], quod quidam per pass. interpr. Infunditur. Sic pass. ap. Plat. [Reip. 2, p. 377, B]: Πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. [Phæd. p. 89, D: Ἡ μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης· Menex. p. 235, C: Ὁ φθόγγος... ἐνδύεται εἰς τὰ ὦτα· Tim. p. 66, A: Τῶν δὲ αὐτῶν εἰς τὰς στενὰς φλέβας ἐνδυομένων· Phæd. p. 81, E: Τοὺς γαστριμαργίας... μεμελετηκότας... εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη.. εἰκὸς ἐνδύεσθαι. Cum accusat. Plat. Leg. 1, p. 642, B: Ταύτῃ τις εὔνοια ἐκ νέων εὐθὺς ἐνδύεται ἕκαστον ἡμῶν· Reip. 10, p. 620, C: Πόρρω δ' ἔστιν ἐν ὑστάτοις ἰδεῖν τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου (ψυχὴν) πίθηκον ἐνδυομένην.] || Sæpe pro Induo [Gl.], de veste dictum [et quidem præs. et aor. 1, signif. activa, Induo alteri. Marc. 15, 17: Ἐνδύουσιν αὐτὸν πόρφυραν. Theophyl. Comm. in Ep. ad Rom. p. 133: Ἀποδύσας ἡμᾶς τῶν πονηρῶν ἱματίων καλλωπίζει λοιπὸν, οὐκέτι ὅπλα φωτὸς ἡμᾶς ἐνδύων, κτλ. Aristoph. Lys. 1021: Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐνδύσω σε· Thesm. 1044: Ὃς ἐμὲ κροκόεντ' ἐνέδυσεν. Xen. Cyrop. 1, 3, 3, et imperfecto 6, 4, 2. Media signif., Indui mihi, aor. 2, Hom. Il. E, 736: Ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδῦσα Διός· Θ, 387. Soph. Trach. 759: Πέπλον, ὃν κεῖνος ἐνδὺς...] Ἐνδὺς πορφυρίδα, Xen. [Cyr. 2, 4, 6, et alibi sim. Plato Critiæ p. 120, B: Ἐνδύντι στολήν. Eur. Bacch. 836, 852. Perf. Plato Leg. 12, p. 947, C: Τὴν πολεμικὴν σκευὴν ἐνδεδυκότας· Crat. p. 411, A: Τὴν λεοντῆν ἐνδέδυκα. Herodot. 9, 22: Κιθῶνα ἐνδεδύκεε. Et media forma Aristoph. Eccl. 332: Τὸ κροκωτίδιον οὖ'νδύεται· Thesm. 253: Τὸν κροκωτὸν πρῶτον ἐνδύου λαβών. Herodot. 7, 218: Ἄνδρας ἐνδυομένους ὅπλα. Xen. Cyrop. 6, 4, 2: Τὸν θώρακα ἐνδύεσθαι, etc. Fut. Eur. Bacch. 853: Ἔξω δ' ἐλαύνων τοῦ φρονεῖν ἐνδύσεται (θῆλυν στολήν)· Alc. 631, Aristoph. Lys. 52. Aor. pass. Tzetz. Hist. 4, 934: Λέοντος δέρος ἐνδυθεὶς (asinus) φόβον ἐποίει μέγαν. Perf. id. 1, 91: Ξύλινα λέγει πρόσωπα Σάρδεσιν ἐπιστῆσαι ἐν ὑπερμήκεσι κοντοῖς νυκτὸς ἐνδεδυμένα. Sed ubi leg. videtur ἐνδεδεμένα. Absolute Aristænet. 1, 1, p. 5: Ἐνδεδυμένη μὲν εὐπροσωποτάτη ἐστίν. Gl.: Ἐνδεδυμένον, Vestitum.] Ἐνδεδυμένοι χιτωνίσκους, Plut. Num. [c. 13.] Dicitur et ἐνδύντες τὰ ὅπλα ab Herodoto [1, 172; 7, 229], sicut δῦναι τεύχεα ab Hom. Item ἐνδύειν, ἐνδύεσθαι ἑαυτὸν, Xen., Induere se laqueis, Bud. pp. 46, 159 [ex Cyr. 1, 6, 40, ubi nunc: Τῷ σφοδρῶς φεύγειν αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπεσὼν συνέδει (lepus), olim ἐνέδυ]. || At, Ἐνδύσας εἰς δέρμα, ex Diosc., Pelle includens. [Aor. 1 medii signif. ead. qua secundus activi, ap. Ælian. V. H. 7, 10: Οὐκ ἠβούλετο τὸ ἐκείνου ἱμάτιον ἐνδύσασθαι· Diodor. 17, 116: Τὴν βασιλικὴν ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα, ubi verior fort. est var. ἐνδὺς, qua forma Diodor. utitur 4, 38, ἐνδυσάμενος ponente in ead. fabula narranda Zenobio Prov. 1, 33. Tum apud Tzetz. Hist. 2, 778: Τὸν νυμφικὸν τὸν στολισμὸν εὐθὺς ἐνδυσαμένην. Et sæpius in V. et N. T. (Ubi etiam notandus frequens hujus verbi usus metaph., ut Job. 8, 22: Ἐνδύσονται αἰσχύνην· 29, 14: Δικαιοσύνην ἐνεδεδύκειν· Ps. 92, 1: Ἐνεδύσατο δύναμιν· Sap. 5, 19: Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης· coll. Ephes. 6, 14. Coloss. 3, 12: Ἐνδύσασθε σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν· Galat. 3, 27: Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνδύσασθε· Rom. 13, 14: Ἐνδύσασθε τὸν κύριον Ἰησοῦν Χριστόν· conf. Corinth. 2, 5, 3, ubi tamen al. malunt ἐκδυσάμενοι. Ephes. 4, 24: Ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον· Coloss. 3, 10: Ἐνδυσάμενοι τὸν νέον (ἄνθρωπον). Vide Suicer. Thes. p. 1113-4. Sic Dionys. A. R. 11, 5: Τὸν Ταρκύνιον ἐκεῖνον ἐνδυόμενοι.) || Per tmesin Hom. Il. B, 578: Ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν· Λ, 16.] || Item, Ἐνδεδυκυίας ῥινὸς σιμότης e Plut. Poplic. [c. 16], VV. LL., Nasi depressi ac demissi simitas.

|| Ἐνδύνω, Induo. Hom. Il. B, [42]: Μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα. [K, 21: Ὀρθωθεὶς δ' ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα· et ib. 131. Ex Codino De off. palat. 14, 25 citat Ducang.] Ἐνδυνέουσι, ex Herodoto [3, 98] affertur pro ἐνδύνουσι, Induunt. Ἐένδυνεν, poet. pleon. τοῦ ε [vel potius vitio scripturæ, ut videtur] pro ἔνδυνεν, Induit, ab Ἐνδύνω, unde et Hesych. exp. ἐνεδύσατο [Penetro, ut est in Gl.: Ἐνδύνει, Penetrat. Per tmesin, Hom. Il. T, 367: Ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον. Aor. Cyrill. Catech. p. 18, D: Πᾶς γὰρ ὄφις εἰς στενὸν ἐνδύνας ἀποτίθεται τὸ γῆρας. Quæ forma inusitata veteribus. De mensura v. in simplici. L. D.]

[Ἐνδωρότερος.] Ἐνδωρότερον Hesychio ὠμότερον, ἀκρατέστερον. [« Pro Ἐνζωρότερον. » Albert.]

[Ἐνεάζω. Lex. rhet. Bekk. An. p. 251, 28: Ἐνεὸς, ὁ διὰ μωρίαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων, ἀφ' οὗ καὶ Ἐνεάζειν λέγομεν τοὺς διὰ μωρίαν παραβλέποντας (ita cod.: Ruhnk. ad Tim. p. 102, et Etym. περιβλ.). Etym. M. p. 340, 48: Ἐνεὸς, ὁ ἄφωνος, ἀπὸ τοῦ τὴν ἰωὴν παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, ἢ ὁ... et quæ sequuntur in Lex. rh.]

Ἐνεαρίζω, Vernum tempus dego in, etc. Plut. Amat. [p. 770], B: Αὐτοὺς δὲ νομάδων δίκην ἐνεαρίζοντας τοῖς τεθηλόσι καὶ ἀνθηροῖς, εὐθὺς ἐκ τῆς πολεμίας ἀναστρατοπεδεύειν. [Greg. Naz. p. 703, D. Hemst. Psellus Opusc. p. 89, 14. Boiss. Eust. Opusc. p. 341, 67: Ἐνεαρίζειν ὥσπερ ἡμῖν πάρεστι τῷ γράμματι τῆς ἀγάπης σου, τοῦ χειμῶνος ἐκλαθομένοις.]

[Ἐνεάριοι κτένες codd. Athen. 3, p. 90, F. Ἐαρινοὶ Casaub. Schweigh.]

[Ἐνεασμός. V. Ἐννεασμός.]

[Ἐνεγγυάω.] Ἐνεγγυῶμαι, i. q. ἐγγυῶμαι: ἐνεγγυῶμαι τὸν φίλον, Spondeo pro amico, VV. LL. At quod ead. VV. LL. ex Isæo citant ἐνεγγυᾶτο αὐτὸν, et ἐνεγγυῆσαν e Dem., Bud. ad ἐγγυάω refert, dicens augmentum esse syllabicum, ut supra ex eo docui. [Gl.: Ἐνεγγυήσατο, Spopondit. Scr. Ἐνεγυήσατο. V. Ἐγγυάω, p. 33 sq.]

Ἔνεγγυς, Prope. [Ex Quinti 4, 326: Οὔθ' οἵ τις ἐτόλμα ἔνεγγυς ἰκέσθαι. Ἐγγὺς Lobeck. ad Phryn. p. 48, coll. 3, 141: Οὐδ' ἄρα οἱ Τρώων τις ἐτόλμα ἐγγὺς ἰκέσθαι.]

[Ἐνεγκληματίζω vox nihili. V. Ἐγκληματίζω.]

[Ἐνεγκρατεύομαι, Contineo me. Sic certe ap. Just. Mart. p. 71, C: Τέλεον ἐνεγκρατευόμεθα. Sed scrib. per imperf. ἐνεκρ. ab Ἐγκρατεύομαι. Hase.]

Ἐνέδρᾱ [Ἔνεδρα vitiose Tzetz. Hist. 12, 519], ἡ, Insidiæ. [Obsessio, Fraus, Sutella, Cavillatio, Deceptio, Insidiatio, addunt Gl. Ead.: Ἐνέδρας, Illecebræ, Subsessæ.] Thuc. 5, [56]: Μάχη μὲν οὐδεμία ἐγένετο ἐκ παρασκευῆς, ἐνέδραι δὲ καὶ καταδρομαί. Ap. Eund. 3, [108]: Οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, Qui in insidiis subsident. Plut. Rom. [c. 23]: Ἐνέδρας θέμενος αὐτοῖς· Popl. [c. 19]: Καθίσαντες ἐνέδραν τοῖς ἄγουσι τὰς παῖδας. Dicitur etiam ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, a Thuc. [3, 90; 7, 32, et Xen. Anab. 4, 7, 22, H. Gr. 4, 8, 35, Ænea Tact. c. 16, p. 46; 24, p. 75, Palæph. 1, 10; 7, 6. Ποιεῖν Xen. H. Gr. 6, 5, 31. Aliæ phrases sunt ἐνέδραν εἶσεν ap. Tzetz. Hist. 7, 850: Ἐν. εἶσεν ἀνελεῖν τοῦτον ἀνδρῶν Λυκίων· τιθέναι Diodor. 19, 108, κατασκευάζειν Xenoph. Hipparch. 4, 10, καθίζειν Poll. 1, 173, προκαθίζειν ἐνέδρας ap. Æneam Tact. c. 15, p. 44, ὑπάγειν εἰς ἐν. ib. (et Xen. Hipparch. 4, 12), προάγειν εἰς ἐν. ib. c. 23, p. 73, ἐμπίπτειν εἰς ἐν. Xen. Cyr. 8, 5, 14. Polyb. 4, 59, 3.] Lat. dicunt Tendere, Struere, Collocare, item Ponere insidias. Herodian. 7, [5, 8] conjungit ἐνέδραν καὶ συσκευὴν ἐξ ἐπιβουλῆς. [Distinguenda autem triplex voc. significatio, rei, loci, hominum, ut intelligitur ex locis citt.] Apud Longin. vero [De subl. c. 44, 9] dicitur, Ἀλλότριαι θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν. [Figurate etiam Plato Leg. 10, p. 908, D: Δόλου καὶ ἐνέδρας πλήρης. Demosth. p. 365, 12: Αἰσθόμενοι τὴν ἐν., et 705, 2. Aliique multi. || Hippocrati significat Insessionem, Locationem, et de ferularum impositione dicitur De

fract. p. 764, B: Τῶν δὲ ναρθήκων τὰς ἐνέδρας (χρὴ) φυλάττεσθαι κατά τε τῶν σφυρῶν τὴν ἴξιν κτλ., Ferularum insessiones, ne e directo malleolorum fiant. Ubi Galen. ἐπιθέσεις exp. scribitque ἐνέδρας velut ἕδρας dixisse Hipp. μετὰ τῆς ἐν προθέσεως τὸ σημαινόμενον ἐκ τῆς λέξεως ἐναργέστερον ἐλπίσας ποιήσειν. Ib. 768, B: Ὑπὸ νάρθηκος ἐνέδρης· 773, D: Ἦν δὲ ἄρα τοῦ ὀστέου τὸ ἄνω παρηλλαγμένον μὴ ἐπιτήδειον ἔχῃ ἐνέδρην τῷ μοχλῷ· iterumque ibid. Foes. OEc. Hipp.]

[Ἐνεδράζω, Fundo, Firmo, Colloco in. Theophil. Protosp. 1, 21. Schneid.]

[Ἐνεδρεία, ἡ, i. q. ἐνέδρα. Epicharm. ap. Antiatt. Bekk. An. p. 95, 27.]

[Ἐνέδρευμα, τὸ, Insidiæ. Nicet. Jo. Comn. p. 9, D: Οἱ Τοῦρκοι μὴ προσκεψάμενοι τὸ ἐνέδρευμα συντονώτερον ... ἐδίωκον. L. Dind.]

[Ἐνεδρευτὴς, ὁ, Deceptor, Insidiator, Gl. Seductor, Symm. 1 Sam. 22, 8. Hesych. vv. Λοχίτης, Ὁδοιδόκος, Ὁδοῦρος. Dicitur autem, ut cetera, tam proprie quam figurate.]

[Ἐνεδρευτικὸς, ἡ, ὸν, Insidiosus, Gl. Strabo 3, p. 154: Τοὺς Λουσιτανούς φασιν ἐνεδρευτικούς. Æneas Tact. c. 1, p. 14: Χωρία ἐπικίνδυνα ... καὶ ὑπερδέξια καὶ ἐνεδρευτικὰ, Insidiis apta. De animo Procul. Paraphr. p. 223: Δολίους, ἐνεδρευτικούς. Pseudojustin. p. 416, E: Τούτους διὰ τὸ ἐνεδρευτικὸν χαίρειν εἰπόντες. L. D.]

[Ἐνεδρευτικῶς, Dolose, Insidiose. Arsen. Viol. p. 463: Ἐπὶ τῶν ἐν. συντιθεμένων. Boiss. Eust. Opusc. p. 117, 25: Ἑλλοχῶν καὶ ἐν. ἐγκαθήμενος. L. D. Nil. Cat. in Job. p. 585, 32: Ἐν. τῷ κεκρυμμένῳ τεκταίνων τὸν ὄλεθρον. Hase.]

Ἐνεδρεύω, Insidior. [Illecebro, Obsideo, Decipio, add. Gl. Eadem: Ἐνεδρεύει, Collocat, Decéptat, Decepit. Figurate Demosth. p. 1011, 3: Ἐνεδρεύσασα τὸν πατέρα μου καὶ ἐξαπατήσασα ὅρκῳ. Et pass. 836, 12: Τοῦτ' ἐνηδρεύθημεν. Polyb. 16, 5, 3. L. D. Per dolum decipio, Theodor. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 486: Ἡ δὲ δόλῳ τὸν δεσπότην ἐνήδρευσεν. Plut. De flum. p. 2, 5 (990 Wytt.). Hemst.] Herodian. 3, [12, 18]: Ἐνεδρεύων τε προσεῖπεν αὐτοκράτορα, Composito dolo salutat imperatorem, ut Polit. vertit. [Proprie Xen. Anab. 1, 6, 2: Τοὺς ἱππέας ... κατακάνοι ἂν ἐνεδρεύσας, alibique sæpe. Æneas c. 4, p. 22; 16, p. 46, 48; 23, p. 72, ubi etiam cum dativo personæ. Cum accus. Diodor. 5, 46; 18, 20; 19, 69, ubi al. liber τοῖς pro τοὺς, qua constr. utitur 4, 34. De loco cum εἰς Thuc. 4, 67: Ἐνήδρευσαν εἰς τὸ Ἐνυάλιον.] Plutarch. Fab.: Ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τὴν πόλιν, Insidias ei tendens. [Et bis Popl. c. 22.] Et pass. [Ἐνεδρεύονται, Decipiunt (sic), Gl.] Xen. [Comm. 2, 1, 4]: Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, Quibusdam autem animalibus potu insidiæ struuntur, s. Quædam animalia potu captantur. [De capiendis animalibus active Cyrop. 1, 6, 39 et 40. Pass. iterum Comm. 2, 1, 5 (ἐνεδρευθῆναι), Apollod. 3, 15, 7, 6, Diodor. 4, 65, Æneas c. 15, p. 42. De locis id. c. 24, p. 76: Τὰς ἐνεδρευομένας ὁδούς. || Act. In insidiis colloco. Joseph. A. J. 5, 8, 11: Ἐνήδρευσεν τῶν στρατιωτῶν ἔνδον τινάς. Appian. Civ. 2, 76. Passivo ib. 1, 30. || Id. Pun. c. 81, Τοῖς σώμασι τοῖς ἑαυτῶν ἐνύβριζον, ὡς ὑπὸ ἀνοίας ἐνηδρευμένοι, dixisse videtur pro Obsessi, Correpti. || Obscura gl. Hesychii: Ἐνέδρη, ἐνεδρεύθη. Medium fort. ap. eund. in gl. quam v. in Εἰσοιχνέω.]

Ἔνεδρον, τὸ, idem [q. ἐνέδρα], seu, ut exp. Hesych., ἔγκρυμμα, δολερὸν ὑποκάθισμα. Acta 23, [16]: Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὸ ἔνεδρον. Legitur et in libro Reg. et in libro Sapientiæ: sed apud probatos auctores non reperitur. Insidiosum, Cam. [Ut voc. ἐνέδρα, sic hujus quoque triplex est signif., rei, locorum, hominum. Prima, præter l. Act., ubi est var. ἐνέδραν, Reg. 4, 6, 8, ubi ed. Compl.: Εἰς τὸν τόπον τόνδε ποιήσομεν ἔνεδρον, ceteri παρεμβαλῶ. Sap. Sal. 14, 21: Τοῦτο ἐγένετο τῷ βίῳ εἰς ἔνεδρον. Altera, Jud. 9, 35: Ἀνέστη ... ἐκ τῶν ἐνέδρων. Maccab. 1, 9, 40. Tertia, Jos. 8, 12: Ἔθετο αὐτοὺς ἔνεδρον· 19: Τὰ ἔνεδρα ἐξανέστησαν ἐν τάχει ἐκ τοῦ τόπου· ibid. 21 etc. Maccab. 1, 11, 69. Phrases καταστῆσαι ἔνεδρα ib. 8, 2, τιθέναι Jos. 20, 2, 9, Obd. v. 7, τίθεσθαι Jud. 9, 25, Jos. 8, 12. Memorat etiam Eust. Od. p. 1588, 55.]

Ἔνεδρος, ὁ, ἡ, Incola, Inquilinus. Soph. Phil. [152]: Νῦν δέ μοι λέγ' αὐλὰς ποίας ἔνεδρος ναίει, Καὶ χῶρον τίν' ἔχει, Ubi sedem suam locarit, Quem locum insederit, ut Tacitus loquitur. || Ap. Hippocr. autem Περὶ ἀέρων [p. 292, 39], Scythæ ἔνεδροι dicuntur, insidentes equis firme: nisi forte vera est scriptura εὔεδροι. Cam. [|| Insidiator, Mauric. Strateg. 2, 4, p. 57: Πρὸς ἐπὶ τούτοις τρία ἢ τέσσαρα βάνδα τοὺς λεγομένους ἐνέδρους, δέον ἑκατέρωθεν τῆς παρατάξεως ἀφορίζειν, τοὺς μὲν ὡς κωλύσοντας (scribitur -σαντας) τὰς ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν ἐγχειρουμένας ἐνέδρας κ. τ. λ. Et p. 61, 131 bis. L. Dind.]

[Ἐνέζομαι, Insideo. Aristot. Probl. 5, 11: Τὰ ἐνδιδόντα τῶν μὴ ἐνδιδόντων ἀκοπώτερά ἐστι καὶ ἐγκαταχλιθῆναι καὶ ἐνέζεσθαι. Seager. Ap. Aristot. ἐνέζεσθαι, ut semper ap. Atticos, est aoristus, ut indicat. ponendus sit Ἐνεζόμην, non ἐνέζομαι; de cujus præs. usu rarissimo v. in Καθέζομαι. Ceterum themati huic nos, ut supra HSt. ficto themati Ἔζω vel Ἔω, adjecimus aor. Ἐνεισάμην, Collocavi in, quo utitur Apoll. Rh. 4, 188: Πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην ἀνθέμενος. Licet etiam divisim scribere ἐν ἐείσατο. V. Ἐν. Perf.] Ἐνῆμαι, Insideo [ap. Hom. Od. Δ, 272: Ἵν' ἐνήμεθα πάντες, de heroibus in equo Troj. Eurip. fr. Philoct. ap. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 4: Θώκοις (Θάκ.) ἀρχικοῖς ἐνήμενοι. Theocr. 22, 44: Ἔνθα ... ἐνήμενος ἐνδιάασκε.]

Ἐνεθίζω, Insuefacio, Assuefacio. [Pollux 1, 200: Ἐνεθιζέτω ὁδῷ λιθώδει τὸν πῶλον.] Herodian. [6, 6, 2]: Ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνειθισμένοι, Insuefacti, Cæsar. Et [2, 9, 2]: Σκληρῷ βίῳ ἐνειθισμένος. [Stob. vol. 4, p. 22 Gaisf.: Ταῖς πυκναῖς ἀπειλαῖς ἐνεθισθέντες. L. D.]

[Ἐνειδοφορέω, ap. Meleagr. Anth. Pal. 12, 57, 3: Πραξιτέλης ... ἁβρὸν ἄγαλμα ἄψυχον, μορφᾶς κωφὸν ἔτευξε τύπον, πέτρον ἐνειδοφορῶν, Brunck. interpr. Lapidi figuram inducens. Cod. ἐν εἰδοφόρων. Quæ de usu verbi simpl. εἰδοφορέω dicta sunt in illo, compositum etiam lapidis potius quam artificis esse demonstrant: id quod suadet etiam voc. Εἰδοφόρος, de quo agemus in Suppl. Videndum igitur an forte in Brunckii conjectura πέτρῳ ἐνὶ τρυφερῷ, ab ipso repudiata, sit aliquid veri, si scribatur πέτρῳ ἐν εἰδοφόρῳ. Ita antithesis fieret inter hoc et seqq., Ὃ δὲ νῦν ἔμψυχα μαγεύων ... Ἔρωτ' ἔπλασεν ἐν κραδίᾳ.]

Ἐνείδω, Intueor: vel Video in. Plato [Ep. 3, p. 318, D]: Ἀλλοτριότητα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρός σε, In me vidisti. [Thuc. 7, 36: Παρεσκευάσαντο τὸ ναυτικὸν ὡς ἐκ τῆς προτέρας ναυμαχίας τι πλέον ἐνεῖδον σχήσοντες· 62: Ἃ δὲ ἀρωγὰ ἐνείδομεν ... ἔσεσθαι. Hippocr. De dec. hab. p. 23, 40: Ἔχουσι γὰρ ἃ ἔχουσι πρὸς ἀκολασίην ... πρὸς ἀναιδείην ἐνιδεῖν. Xenoph. Anab. 7, 7, 45: Κακόνοιάν τινα ἐνιδόντας μοι πρὸς σέ. Eust. Opusc. p. 267, 54: Διακειμένοις ὡς νῦν διάκεισθε, οὐκ ἔστιν ὑμῖν ἐνιδεῖν ἐγρήγορσιν.] Sunt tamen qui hunc aor. 2 ad ἐνοράω potius referant, quod ἐνείδω thema sit inusitatum. Ἐνιδεῖν, Inspicere, Intueri. [Aret. Causs. p. ac. 1, 5, p. 1: Ῥεύματι ποταμοῦ ἀτενέες ἐνιδόντες. Themist. Or. 21, p. 261, A: Εἰ γὰρ κατατενεῖται (philosophus) ὑπὲρ μιᾶς βώλου πρὸς τοὺς γειτνιῶντας, πότε οἷός τε ἔσται εἰς ἅπασαν τὴν γῆν ἐνιδεῖν; Genes. 20, 10: Τί ἐνιδὼν ἐποίησας τοῦτο; Quid spectans. Medio epigr. Anth. Pal. 7, 337, 5: Πάντα γὰρ ὅσσα βροτοῖσι φέρει κλέος ἦν ἐνιδέσθαι. Ita Plan.: cod. Pal. ἦεν ἰδέσθαι.]

Ἐνεικονίζω, Specto s. Comparo in imagine. Plut. pass. voce usus est [Mor. p. 40, D]: Ὡς γὰρ ἐν τοῖς ὄμμασι τῶν πλησίον ἐλλάμποντα τὰ ἑαυτῶν ὁρῶμεν, οὕτως ἐπὶ τῶν λόγων δεῖ τοὺς ἑαυτῶν ἐνεικονίζεσθαι τοῖς ἑτέρων. [Act. Stob. Ecl. phys. 13, 1: Ἰδέα ἐστὶν οὐσία ἀσώματος ... αὐτὴ μὲν ὑφεστῶσα καθ' ἑαυτήν, ἐνεικονίζουσα δὲ τὰς ἀμόρφους ὕλας καὶ αἰτία γιγνομένη τῆς τούτων διατάξεως, Imagine includens. Ita cum Stobæo Galenus. Plut. εἰκονίζουσα.]

Ἐνειλέω, Implico, Involvo. [Ἐνειλῶ, Implico, Involvo; Ἐνειλημένον, Involutum, Gl.] Philo De mundo [vol. 2, p. 622, 2]: Τῆς συνεχούσης αὐτὰ δυνάμεως, ὑφ' ἧς καὶ διανίσταται, μάλα πλαγίως [παγίως] καὶ κραταιῶς ἐνειλουμένης, Firmissime in eis atque validissime implicita sit. [Ita vertitur etiam in ed. Mang. quæ tamen ἐνειλημμένης.] Synes. Ep. 105 [p. 248, B]: Ἐνειλούμενον τοῖς πρὸς τὰ γεώδη μεθέλκουσι, Implicatum et involutum negotiis ad terrena trahentibus. Artemid. Oniroer. 1, [13]: Ἀργὰ γὰρ τὰ βρέφη καὶ ἐνειλούμενα τὰς χεῖρας τυγχάνει.

[Ἐν τῇ χλαμύδι τὴν δεξιὰν ἐνειλημένην ἔχειν, ib. 54, p. 48. Hemst. Philostr. Her. p. 719 : Βρέφος ὄντα ἐνειληθῆναι τῇ λεοντῇ τοῦ ἥρωος.] Ap. Plut. vero Cæs. [c. 66], de cæde Cæsaris loquentem : Διελαυνόμενος ὥσπερ θηρίον ἐνειλεῖτο ταῖς πάντων χερσίν· ἅπαντας γὰρ ἔδει κατάρξασθαι καὶ γεύσασθαι τοῦ φόνου, Versabatur, Bud. [Hero Autom. p. 252, 3 : Πρὸς δὲ τῷ η ἄκρῳ τοῦ κανονίου τύλος ἐνειλείσθω ὁ π. Et ib. 4. Anon. prophet. ap. Lambec. Bibl. Cæs. l. 7, vol. 7, p. 578, B : Τότε οἱ οὐρανοὶ ὡς χαρτίον ἐνειληθήσονται, nisi scrib. ἀνειλ. Æneas Tact. c. 29, p. 89 : Ἐν δὲ ταρσοῖς ... δοράτια καὶ ἀκόντια ἐνειλυμένα εἰσηνέχθη. Recte cod. Med. ἐνειλημ., ut ἐνειλημένοις est 31, p. 94. Adde Hesych. in Ἐγκεκριωρωμένη. Ap. Suid. v. Ἐγκεκορδυλημένος, ἀντὶ τοῦ ἐνειλημμένος scribitur pro ἐνειλημένος, ut est in Etym. M. p. 310, 48. Figurate Plut. (idemque sæpe proprie) Mor. p. 830, E : Ὁ ἅπαξ ἐνειληθεὶς (æri alieno) μένει χρεώστης διὰ παντός· Brut. c. 45 : Τὸ δουλικὸν πλῆθος ἐνειλούμενον ὑπόπτως τοῖς ὅπλοις· Artox. c. 11 : Κῦρον τοῖς πολεμίοις ἐνειλούμενον. Hesych. : Ἐνείληται, ἐζημίωται. Ἐνειδημένους (sic), πορθήσαντας. Cui ejusd. gl. Εἰλεῖται, κακουργεῖ confert Alb. Eustath. Opusc. p. 266, 3 : Ταῖς περὶ γῆν θυέλλαις ἐνειλούμενος. || Medio Quintus 14, 294 : Οὕνεκα Κῆρες ... πολέεσσί μ' ἐνειλήσαντο κακοῖσι.]

Ἐνείλημα, τὸ, Volumen, Involucrum. [Involumen, Gl.] Joseph. : Τῶν βιβλίων ἀποκαλύψαντες τὰ ἐνειλήματα [immo τὰ βιβλία τῶν ἐνειλημάτων, A. J. 12, 2, 10. Artemidor. 1, 74 : Στρωματόδεσμοι καὶ ἐνειλήματα. Etym. M. p. 310, 52 : Κορδύλην Κύπριοι λέγουσι τὸ ἐν. τῆς κεφαλῆς. Ap. Zonar. in Ἐγκεκορδυλημένος p. 608 perperam ἐνείλημμα.]

[Ἐνείλησις, εως, ἡ, Involutio. Antyllus Oribasii in Maji Auct. class. vol. 4, p. 54. Osann.]

Ἐνειλινδέω, Volvo, Voluto. Synes. [Epist. 151] : Ἐνειλινδεῖσθαι συχναῖς ἤδη τύχαις καὶ πράξεσιν, Involvi, Volutari, ut Cic. De arusp. resp., Bud. [Joseph. B. J. 4, 9, 10 : Ἐνειλινδοῦντο ὥσπερ πορνείῳ τῇ πόλει.]

[Ἐνειλίσσω. V. Ἐνελίσσω.]

Ἐνείλλω, Implico. Thuc. 2, [76] : Ἐν ταρσοῖς καλάμου πηλὸν ἐνείλλοντες ἐσέβαλλον ἐς τὸ διῃρημένον, ὅπως μὴ διαχεόμενον, ὥσπερ ἡ γῆ, φυροῖτο, i. e. ἐμπλέκοντες, schol. [Unde citat Suid. in v. et in Εἴλλειν. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 30.]

Ἔνειμι, Insum [Gl. Hom. Od. K, 45 : Ἄργυρος ἀσκῷ ἔνεστιν· Il. E, 477 : Οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν· B, 490 : Χάλκεον δέ μοι ἦτορ ἐνείη· conf. P, 156. Z, 244 : Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι· Od. I, 164 : Ἀλλ' ἐνέην (in navi)· Γ, 443. Φ, 12 : Πολλοὶ δ' ἔνεσαν ... ὀϊστοὶ (in pharetra). Tum Il. Ω, 240 : Οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἶκοι ἔνεστι γόος. Et divise Il. Σ, 419 : Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστί.] Aristoph. Pl. [1207] : Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν [ἔπεισιν] αἱ χύτραι. Thuc. 2, [20] : Στάσιν δὲ ἐνέσεσθαι τῇ γνώμῃ. [8, 43 : Ἐνῆν γὰρ (in fœdere quodam) καὶ νήσους ἁπάσας πάλιν δουλεύειν. Aristoph. Av. 974 : Ἔνεστι καὶ τὰ πέδιλα (in oraculo, quod jubere calceos sibi præberi dixerat alter). Et ib. 977 : Καὶ σπλάγχνα διδόν' ἔνεστι ; 980, 989 : Καὶ ταῦτ' ἔνεστ' ἐνταῦθα. Conf. Eq. 127. Nub. 211 : Καὶ ποῦ Κικυννῆς εἰσιν ;—Ἐνταῦθ' (in descriptione Atticæ) ἔνεισιν· Eq. 119 : Τί ἄρ' ἔνεστιν αὐτόθι. Thuc. 1, 104 : Ἐνῆσαν αὐτόθι ... οἱ καταφυγόντες· 2, 34 ; 6, 20, 49. Herodot. 7, 6. Ib. 184 med. : Ἀν' ὀγδώκοντα ἄνδρας ἐνεῖναι (navibus singulis). Soph. El. 1328 : Ἡ νοῦς ἔνεστιν οὔτις ὔμιν ἐγγενής. Similiterque sæpe Eurip. Aristoph. Vesp. 441 : Πόλλ' ἔνεστι δεινὰ τῷ γήρᾳ κακά. De locis sæpius dixit Xenophon, ut Anab. 1, 5, 2 : Ἐνῆσαν δὲ (ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ) καὶ ὠτίδες, et ib. 1 et al. cum aliis quibuslibet.] Interdum additur ἐν, ex abundanti : ut Herodot. [7, 10] : Ἐν τῷ ἐπισχεῖν ἔνεστιν ἀγαθά. [Soph. OEd. C. 116, etc.] Xen. [Comm. 2, 6, 31] : Οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. Tale est ap. Aristoph. [Pl. 763] : Ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. [Nub. 56, Av. 1589. Lys. 572 : Κἀν ὑμῖν γ' εἴτις ἐνῆν νοῦς· Eccl. 895. Nub. 488 : Ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει ; Eq. 1132 : Εἴ σοι πυκνότης ἔνεστ' ἐν τῷ τρόπῳ· 122 : Ἐν τοῖς λογίοις ἔνεστιν ἑτέραν ἔγχεον. Thucyd. 2, 43 : Ὅσα ἐν τῷ τοὺς πολεμίους ἀμύνεσθαι ἀγαθὰ ἔνεστιν. L. D. Ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ, Diphil. ap. Harpocr. in Δευσοποιός. Hemst.] Et in prov. : Ἔνεστι κἀν μύρμηκι χολή. Affertur εἰ ἐνέσομαι ἐν τούτοις pro Inter hos ero. [Eadem signif., ut sit Inter, absolute, Thucyd. 8, 66 : Ἐνῆσαν γὰρ καὶ οὓς οὐκ ἄν ποτέ τις ᾠετο ἐς ὀλιγαρχίαν τραπέσθαι.] Sed sine dat. et sine ἐν, ut, Ἐνέσται χρόνος [Thuc. 1, 80], Intererit tempus, pro Interjicietur. [Id. 5, 38 : Οὐκέτι ἐσήνεγκαν περὶ Ἀργείων ἐς τὰς βουλὰς ... ἀμέλεια δέ τις ἐνῆν καὶ διατριβὴ τῶν πάντων, Xenoph. Cyrop. 2, 1, 25 : Οὐκ ἐνῆν πρόφασις μειονεξίας. Plato Reip. 6, p. 502, D : Τίνα τρόπον ἡμῖν καὶ ἐκ τίνων μαθημάτων ... οἱ σωτῆρες ἐνέσονται τῆς πολιτείας ; quod 4, p. 428, E, dicit, Ἐν τῇ πόλει οἴει ἡμῖν χαλκέας πλείους ἐνέσεσθαι. Polit. p. 271, E : Πόλεμος οὐκ ἐνῆν (prisca hominum ætate). || Ap. Aristoph. Pl. 885 : Φορῶ γὰρ πριάμενος τὸν δακτύλιον τονδὶ παρ' Εὐδήμου δραχμῆς. —Ἀλλ' οὐκ ἔνεστι συκοφάντου δήγματος, schol. expl. vel τῷ δακτυλίῳ δύναμις ἀποτρεπτικὴ vel οὐκ ἰσχύει πρὸς τὸ δῆγμα.] Et Ἔνι pro ἔνεστι. [Ap. Hom. etiam pro ἔνεισι. Il. Σ, 53 : Ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ· Υ, 248 : Πολέες δ' ἔνι μῦθοι· Od. I, 126. Φ, 288 : Ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί. Hesiod. Op. 747 : Ἐπεὶ καὶ τοῖς ἔνι ποινή. Herodot. 7, 112 : Ἐν τῷ (monte) χρύσεα ... ἔνι μέταλλα. Soph. El. 1031 : Σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι, ubi dicitur fere ut OEd. T. 170 : Οὐδ' ἔνι φροντίδος ἔγχος, ᾧ τις ἀλέξεται. Ib. 1239 : Ὅσον γε κἀν ἐμοὶ μνήμης ἔνι· C. 1133 : Ἀνδρὸς, ᾧ τις οὐκ ἔνι κηλὶς κακῶν ξύνοικος. Absolute ib. 1232 : Ὡς εὖτ' ἂν τὸ νέον παρῇ, ... τίς οὐ καμάτων ἔνι ; Cum adverbio, ut supra ap. Aristoph. ἔνεστι, OEd. T. 598 : Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες ἐκκαλοῦσί (legendum, ut in Ἐκκαλέω dixi, αἰκάλλουσί) με· τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἔνι. Cum genit. Phil. 648 : Τί τοῦθ', ὃ μὴ νεώς γε τῆς ἐμῆς ἔνι ;] Aristophan. Pl. [348] : Ἔνι γάρ τις, ἔνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. [Nub. 487 : Λέγειν μὲν οὐκ ἔνεστ' (ἐν τῇ φύσει), ἀποστερεῖν δ' ἔνι, et al. Eur. Or. 702 : Ἔνεστι δ' οἶκτος, ἔνι δὲ καὶ θυμὸς μέγας· Iph. T. 572 : Πολὺς μὲν οἶκτος ἔν τε τοῖς θεοῖς ἔνι κἀν τοῖς βροτείοις. Thucyd. 2, 40 : Ἔνι τε τοῖς αὐτοῖς οἰκείων ἅμα καὶ πολιτικῶν ἐπιμέλεια. Xenoph. Anab. 5, 3, 11 : Ἔνι δ' ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ καὶ ἄλση, et alibi sæpe quum ipse tum Plato. Demosth. p. 21, 8 : Τοῦτο δὲ οὐκ ἔνι νῦν ἐν τοῖς πεπραγμένοις Φιλίππῳ· 42, 21. Themist. Or. 13, p. 169, C : Ἔνθ' ἔνι μὲν λέων, ἔνι δὲ κάπρος, ἔνι δὲ ἄλλος ὅμαδος. De accentu retracto v. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 28, 6.] Et partic. Ἐνών, Qui inest. Xen. : Οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας [Comm. 1, 2, 28. Conf. Hier. 6, 6 : Φόβος ἐνὼν ταῖς ψυχαῖς· Cyneg. 12, 19. Absolute Eq. 4, 2 : Κόπου ἐνόντος δεῖται ἀναπαύσεως. Idem sæpius τὰ ἐνόντα, de rebus quæ sunt in loco quopiam, ut H. Gr. 2, 3, 7 etc. Et οἱ ἐνόντες de hominibus ib. 1, 6, 36, Thucyd. 5, 2 ; 8, 84. 1, 67 : Πολιορκουμένης δὲ τῆς Ποτιδαίας οὐχ ἡσύχαζον, ἀνδρῶν τε σφίσιν ἐνόντων κτλ. 2, 25. 4, 8 : Σίτου οὐκ ἐνόντος· et 48, 20, 57, 97.] Plato : Ἐνὼν ἐν τῇ ψυχῇ. [Eur. Iph. T. 760 : Τἀνόντα κἀγγεγραμμέν' ἐν δέλτου πτυχαῖς. Aristoph. Eq. 529 : Τοῦ τόνου οὐκέτ' ἐνόντος· Ran. 1179. Demosth. p. 24, 20 : Πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς ... ὁρῶ ὑμῖν ἐνούσας ἢ ἐκείνῳ.] || Ἔνεστι, Licet, ἔξεστι. Dem. [p. 1306, 3 : Πῶς ἔνεστιν ἢ πῶς δυνατὸν τούτους ... κατεσκευάσθαι. Alibi] : Καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ εὖ ᾔδει. Lucian. [De sacrif. c. 2] : Ἔνεστι πρίασθαι. [Quomodo dicatur in talibus docet adjunctus dat. ap. Soph. El. 527 : Τῶνδ' ἄρνησις οὐκ ἔνεστί μοι, coll. 1031 : Ἄπελθε· σοὶ γὰρ ὠφέλησις οὐκ ἔνι.—Ἔνεστιν· ἀλλὰ σοὶ μάθησις οὐ πάρα (et OEd. T. 578 : Ἄρνησις οὐκ ἔνεστιν ὧν ἀνίστορεῖς). Ceterum id. ib. 876 : Οἷς (πήμασιν) ἴασιν οὐκ ἔνεστ' ἰδεῖν· Trach. 591, Phil. 1270. Cum dat. seq. infin. Trach. 296 : Ὅμως δ' ἔνεστι τοῖσιν εὖ σκοπουμένοις ταρβεῖν· 1021 : Ἔνεστί μοι ἐξανύσαι. Isocr. p. 187, D : Ἔνεστι δὲ τοῖς πράγμασιν ἡμῶν τυχεῖν παρὰ τῶν Ἑλλήνων τῆς τιμῆς ταύτης. Diosc. 1, 33 : Ἔνεστι ... σκευάζειν· 89. Aret. Diut. sign. 2, 13, p. 68 : Ὅκως ἐντύσσεσθαι ἐνείη. Polyb. 12, 11, 5 : Ἵνα ... ἐνῇ τοῖς ἀμφισβητοῦσιν εὑρεῖν τὴν ἀκρίβειαν. Ptolem. Geogr. 1, 1, p. 3 : Ἐνῇ εἰπεῖν. Absol. Lucian. Tyrann. c. 17 : Ὡς ἐνῆν ἄριστα· Amor. c. 6 : Ὡς δ' ἐνῆν ..., κατῄειν.] Et ἔνι pro ἔνεστι, ut [Xenoph. Comm. 3, 8, 4 : Ὡς ἔνι ἀνομοιοτάτη· 4, 5, 9 : Ὡς ἔνι ἥδιστα. Polyb. 16, 20, 7 ; 21, 2, 14 ; 23, 14, 2], Ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι, Lucian. [Prometh. c. 6.] Et, Συσκευάσασθαι ὡς ἔνι μάλιστα εὐτελέστατα, Herodian. [2, 11, 1. Aliter Aret. Ac. m. cur. 1, 10, p. 92 : Ἐς πολλὸν δὲ ἐξάπτεσθαι ἔνι, Licet. Absolute sine inf. Demosth. p. 19, 6 : Ἃ δὲ καὶ χωρὶς τούτων ἔνι, ubi est var. ἔνι λέγειν, ut 52, 6 : Ταῦτα δ' ἴσως πρότερον μὲν ἐνῆν, non-

nulli ex interpr. ἐνῆν ποιεῖν. 24, 21 : Οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν, eademque constr. 46, 12. || Eliso ι Pseudo-Phocyl. v. 104 : Οὐκ ἔν' ἐς Ἅδην ὅλβον ἔχειν καὶ χρήματ' ἄγεσθαι. || In dialectis quibusdam dicebatur Ἐνό. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 170, 29 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ἐνί, ὁπότε σημαίνει ῥῆμα, τὸ ι τρέπει εἰς ο παρὰ ταῖς διαλέκτοις· 176, 13 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοιαύτη πρόθεσις παρὰ τὴν Αἰολίδα καὶ Δωρίδα διάλεκτον ἐνό γίνεται, ὁπόταν καὶ (ᾖ) ἀντὶ ῥήματος. Conf. Ἐξό. Sed scrib. videtur Ἔνο, etiam apud Dorienses.] Ab hujus partic. pl. τὰ ἐνόντα signif. Quæ facere licet, in nostra potestate sunt, Quæ sunt nostrarum virium. Unde ἐκ τῶν ἐνόντων [Demosth. p. 312, 20], Synes., Totis viribus, Quantum fieri potest. [Epict. Ench. c. 33 : Ὅρκον παραίτησαι, εἰ μὲν οἷόν τε, εἰς ἅπαν· εἰ δὲ μή, ἐκ τῶν ἐνόντων. Lucian. Phalar. 1 c. 5, Herc. in fin. Hemst. Dionys. A. R. 1, 46 et 47.] Sic autem accipi posse arbitror τὰ ἐνόντα, Luc. 11, 41, nisi adjiciatur πάντα, quod ex aliquot exempll. annotatum est in edit. patris mei. Dicitur pro eod. τὸν ἐνόντα τρόπον ab eod. Synes. [Seq. infinit. Isocr. p. 104, D : Κατιδὼν τὸ πλῆθος τῶν ἐνόντων εἰπεῖν· 229, E; 308, D. Dionys. A. R. 7, 41 extr. : Πολλῶν ἐνόντων καὶ ἄλλων λέγεσθαι. Conf. id. Ad Pomp. § 3, p. 777, 8. Sim. Lucian. Charid. c. 28 : Πολλὰ τῶν ἐνόντων μοι περὶ κάλλους εἰπεῖν ἀφελών. Plat. Phædr. p. 235, B : Τῶν ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι ἐν τῷ πράγματι οὐδὲν παραλέλοιπεν. Cujus modi loci persuadent eod. referri hoc Thucyd. 4, 59 : Περὶ μὲν τοῦ πολεμεῖν ὡς χαλεπὸν, τί ἄν τις πᾶν τὸ ἐνὸν ἐκλέγων ἐν εἰδόσι μακρηγοροίη ; quod schol. interpretabatur πάντα ὅσα ἔνεστι πολέμῳ κακὰ ἐπιλεγόμενος.] || At vero ἐνὸν impers. Quum liceat, liceret, fieri possit ut. Lucian. [De gymn. c. 9] : Ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι. [De morte Peregr. c. 25 : Ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναί τινας μωρούς.] Herodian. 8, [3, 5] : Ἐνὸν αὐτοῖς τε σώζεσθαι καὶ τὴν πατρίδα σώζειν. Ἐνῆεν, poet. pro ἐνῆν, Inerat. Hom. Il. A, [593] : Θυμὸς ἐνῆεν. Ἐνὼν, Qui inest : part. præs. a them. ἔνειμι : cujus fem. ἐνοῦσα, neutr. ἐνόν. Affertur et τὸν ἐνόντα τρόπον pro Quam fieri potest maxime : malim Qua ratione licet. [V. supra.]

Ἐνειὸς, ap. Suid. legitur sine expos. : puto, Ionica et poetica epenthesi τοῦ ι dictum pro ἐνεὸς, Mutus.

Ἐνειπὴ, Hesychio ἀπειλὴ, Minæ. [V. Ἐνιπή.]

Ἐνείργω, s. Ἐνειργνύω, s. Ἐνείργνυμι, Includo. Phalar. [Ep. 50] : Ἐνεῖρξαι τῷ ταύρῳ. [Schol. Pind. Pyth. 1, 72 : Ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτόν. Tzetz. Hist. 6, 250 : Ὡς χοῖρος ἐνειρχθεὶς σιρῷ ζοφώδει θνήσκει. L. D. Epiphan. t. 1, p. 565, A : Σώματα, εἰς ἃ ἐνεῖρχθαι συνέβη τὰς ψυχάς. Hase.]

Ἐνείρω, Innecto, Insero [Gl.], Infibulo, Implico. [Insuo, Gl.] Diosc. 5, 81 : Τοῦ φλοιοῦ τῆς ῥίζης κατατεμὼν ἔνειρον εἰς λίνον ἡμιμναῖον. [Χρυσοῦς ἐνείροντες αὐταῖς τέττιγας, Ælian. Var. H. 4, 22. Ἐνεῖραι τοὺς δακτύλους, Hesych. in Διηγκυλίσθαι. Hemst. Id. : Ἔνειρα, ἐνέβαλον, ἐνεπερόνησα. Ἔνειρας, ἐνέρραψας, ἔβαλας, ἥρμοσας, συνῆψας. Ἐνείρων, ἐναρμόζων, συνάπτων. Æneas Tact. c. 31, p. 98 : Ἔνειρε εἰς τὰ τρυπήματα, sæpiusque ibid. ead. et seq. pag. Theophr. H. Pl. 9, 9, 1, coll. 12, 1.] Et ἐνειρμένος πέδαις ap. Suid. i. e. συμπεπλεγμένος, Implicitus. [Herodot. 4, 190 : Οἰκήματα δὲ σύμπηκτα ἐξ ἀνθερίκων ἐνερμένων (al. ἐνειρμ.) περὶ σχοίνους ἐστί.] || Consero, Apto, ut Lorica hamis conserta. Et ἐνειρόμενον, Consertum et aptum. Bud. [Aliter Heliodor. Æth. 9, 2, p. 408 : Τῶν προτέρων δεσμῶν παραλύοντες (mulieres),... χρυσᾶς τὰς ἁλύσεις ἐνείροντες.]

Ἕνεκα, et Εἵνεκα poet. [et Ion.], Propter. Redditur sæpe et per ablativos Causa ac Gratia : quibus similem constr. habet cum gen. Hom. Il. A, 94 : Οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης, Ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος· et [110] : Ὡς δὴ τοῦδ' ἕνεκά σφιν ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει, Propter hoc, Idcirco, Hujus rei causa. B, [377] : Καὶ γὰρ ἐγὼν Ἀχιλεύς τε μαχεσσάμεθ' εἵνεκα κούρης, Ob puellam. Rursus A, [173] : Οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, Propter Me, Mei causa s. gratia. Aut etiam, Mea causa, In gratiam meam. Hic enim τὸ ἕνεκα comprehendere mihi videtur et τὸ χάριν, quod alioqui ab illo distinguit Eust. Utrumque ἐκ τοῦ παραλλήλου posuit Phocyl. [188] : Αυγρῆς χάριν εἵνεκα φεργῆς. [Plato Leg. 3, p. 701, D : Τίνος δὴ χάριν ἕν. ταῦτα ἐλέχθη· Polit. p. 302, B : Οὐ μὴν ἀλλ' εἴς γε τὸ ὅλον ἴσως ἅπανθ' ἕνεκα τοῦ τοιούτου πάντες δρῶμεν χάριν. Achill. Tat. 5, 26, p. 130, 10 : Βοτανῶν ἕνεκεν χάριν. De discrimine harum partt. agunt Ammon. in Ἕνεκα, hanc significare dicens ψιλὴν τὴν αἰτίαν, χάριν autem μετὰ τῆς αἰτίας καὶ τὴν χάριν, Eust. Il. p. 841, 42, Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 131, 10. || Alia formula notabilis est ap. Thucyd. 8, 92 : Ὁ Θηραμένης ἐλθὼν ἐς τὸν Πειραιᾶ, ἦν δὲ καὶ αὐτὸς στρατηγὸς, ὅσον καὶ ἀπὸ βοῆς ἕνεκα, ὠργίζετο τοῖς ὁπλίταις. Ubi καὶ omittunt libri deteriores, ut est Xen. H. Gr. 2, 4, 31 : Ἐπεὶ δ' οὐκ ἐπείθοντο, προσέβαλλον ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκεν, ὅπως μὴ δῆλος εἴη εὐμενὴς αὐτοῖς ὤν. Quam omisso ἕνεκα usurpavit Dio in Βοὴ cit.] Est autem in prosa quoque frequentissimo in usu ἕνεκα : nam εἵνεκα poet. esse dixi [et quidem poetarum non Atticorum. Ap. Atticos enim, ubi prima longa opus est, ita prævalet in libris optimis forma οὕνεκα, ut nemo dubitet formam εἵνεκα recte expulsam esse a Brunckio, qui v. ad Aristoph. Lys. 74, et editoribus, qui eum sunt secuti, ut a Matth. ex Eur. Andr. 409. Quam perperam veteribus inferri ab recentioribus testis Eustath. Od. p. 1837, 1, γέλωτος εἵνεκα ponens in verbis Eur., ubi οὕνεκα recte exhibet Athen. 14, p. 613, D. Multo minus ead. forma prosæ Atticorum vindicatur exemplis aliquot Xenophontis, Platonis aut oratorum, ubi libri in Ionismo consentiunt vel consentire dicuntur. Ejusmodi vitiis deceptus Thomas p. 307 : Καὶ ἕνεκα καὶ εἵνεκα Πλάτων, Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι, Θουκυδίδης δὲ ἀεὶ ἕνεκα. (Cujus tamen libro uni illata est illa 1, 5.) Rectius Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 61, 16, poeticum dicit εἵνεκα vel εἵνεκεν. Utuntur vero forma εἵνεκα Iones etiam in prosa, veluti Herodotus, ap. quem nullus est usus formæ ἕνεκα, Hippocr., cui item eximenda forma ἕνεκα, Aret. Ac. morb. cur. 2, 11, p. 112, et al. Tum recentiores vulgaris dialecti scriptt., velut Pausanias, et alii multi, quorum exx. quæ in libris scriptis exstant, ut incertiora prætereo, et unum addo ex inscr. recentiori ap. Bœckh. vol. 1, p. 684, n. 1446, 17, cui accedunt plura ex iisdem infra in forma Εἵνεκεν ponenda.] Dem. Phil. 1 [p. 41, 1] : Τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω; Pro cor. [p. 286, 19] : Τί οὖν βούλεται, καὶ τίνος ἕνεκα τὴν Ἐλάτειαν κατείληφε; [Plato Prot. p. 310, B : Τοῦ ἕνεκα τηνικάδε ἀφίκου;] Idem, Πρὸς ἔχθραν, ἢ φιλονεικίας ἕνεκα. Æschin. C. Ctes. : Οὓς ἐβουλόμην ἂν πολλῶν ἕνεκα ζῆν, Ob multa, Multis de causis. [Ead. phrasi Aristoph. Nub. 1508 : Παῖε πολλῶν οὕνεκα· Eccl. 559. Ceterum non est quod usus vulg. exx. superiora augeam exemplis antiquiorum Atticorum, de quorum usu pauca adjecisse sufficit. Inter duos genitivos posuit, genitivo plerumque postponere solitus, Thuc. 1, 57 : Τοὺς Κορινθίους προσεποιεῖτο τῆς Ποτιδαίας ἕνεκα ἀποστάσεως· 4, 66; 7, 34. Altero ordine id. 1, 82 : Πόλεμον ἀραμένους ἕνεκα τῶν ἰδίων, etc. cum aliis quibusvis. Dirimitur vero etiam pluribus paucioribusve vocc. interjectis ab nomine quod regit. Plat. Conv. p. 210, E : Οὗ δὴ ἕνεκεν. Arrian. Exp. 1, 5, 2 : Ὧν ἕνεκα. Lucian. Necyom. c. 21 : Οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα. Eur. Phaeth. fr. Clar. 1, 72 : Ὧν ἔξοδος ἅδ' ἕνεχ' ἥκει. Aristoph. Eccl. 105 : Τούτου γέ τοι νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν τόλμημα τολμῶμεν τοσοῦτον οὕνεκα· 658. Herodot. 1, 30 : Αὐτῶν δὴ ὧν τούτων καὶ τῆς θεωρίης ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἵνεκεν.] || Ἕνεκα τούτου, Propter hoc; interdum pro Ad vitandum hoc, ut Hom. Od. Ω, [229] : Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεχ', Ad vitandos rubos, i. e. vitandas ruborum vellicationes. Sic, Ἕνεκα τῶν θηρίων, Aristot. H. A. 9, pro Ne bestiæ subeant. || De τὸ οὗ ἕνεκα ap. Aristot. [Metaphys. 4 init., et 8], v. Bud. p. 130. [Plut. Mor. p. 569, F : Προηγεῖσθαι τῶν ἕνεκά του τὸ οὗ ἕνεκα· 572, A, B; 698, B.] || Ἕνεκα interdum subaudiri cum gen., annotant scholl. Hom. : in illo tamen l. Il. A, [93], Οὔτ' ἄρ ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, non dixerim subaudiendum esse, sed potius accipiendum e seqq. Subauditur autem et in prosa interdum. [In l. Il. neque intelligendum ἕνεκα neque repetendum e seqq., sed conjungendus genit. cum verbo ἐπιμέμφ., cujus vis Lat. exprimitur præp. De. Ceterum magna est copia locutionum et constructionum, quæ genitivum vel absolute positum habent vel con-

junctum cum verbis, substantivis, adjectivis et participulis, quibus explicandis scholiastæ adhibent part. ἕνεκα, quum dicendum esset hanc caussæ et rationis signif. ipsi inesse genitivo. Quarum de plerisque quum a grammaticis agi soleat in doctrina de genit., nos hic unum genus tangimus, quod sæpissime additam habet partic., interdum vero omissam: in monumentis enim in honorem civium positis quum plerumque dicatur cum præpos. εὐεργεσίας, φιλοτιμίας et al. ἕνεκα, gen. absolutus ponitur ap. Bœckh. vol. 1, p. 664, n. 1365: Ἡ πόλις Σπάταλον ... μεγαλοπρεπείας καὶ φιλοτειμίας· p. 686, n. 1450: Ἡ πόλις Σωκλήδειαν σωφροσύνης...] Ἕνεκα alicubi aliam interpr. requirit: Xen. Cyrop. 3, [2, 30]: Ἀλλ' ἐξέσται ἡμῖν, ἐκείνου ἕνεκα, πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, Sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia e re nostra constituere. [Vectig. 3, 1: Ὅπου ἔστιν εἰσορμισθέντας ἡδέως ἕνεκα χειμῶνος ἀναπαύεσθαι. Pausan. 3, 7, 7: Οὐκ ἔφη τῶν μηνῶν εἵνεκα αὐτοῦ τὸν παῖδα εἶναι.] Arrian. Exp. [7, 9, 1]: Ἔστι γὰρ ὑμῖν ἀπιέναι ὅποι βούλεσθε, ἐμοῦ γε ἕνεκα. Bud. p. 985. [Plato Polit. p. 277, E: Λέγε μηδὲν ἐμοῦ γε ἕνεκα ἀποκνῶν. Aristoph. Ach. 365: Λαβὲ δ' ἐμοῦ γ' ἕνεκα ...τιν' Ἄϊδος κυνῆν. Et alibi sæpe.] Addo tamen iis, quæ ab illo dicuntur, videri mihi hunc posteriorem l. ceterosque ei similes, aliud etiam interpretationis genus admittere, eundem tamen sensum habentis, veluti si interpretemur ita illum Arriani l.: Nec enim per me stat, vel stabit, quominus abeatis, quocunque visum fuerit. Sed et hæc interpr. aptissima esse videtur, Vobis enim quocunque volueritis abire per me licet. [Plat. Reip. 1, p. 329, B: Κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθη ἕνεκά γε γήρως· 327, D: Ἕνεκά γε ἀργυρίου λέγε· 8, p. 548, D: Ἐγγύς τι αὐτὸν Γλαύκωνος τουτουὶ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας· Phæd. p. 85, B, Charm. p. 158, E. Xen. H. Gr. 2, 1, 14: Εἶναι χρήματα πολλὰ..., ὥστε τούτου ἕνεκεν πολλὰς (ναῦς) πληροῦν. Forma οὕνεκα Aristoph. Ach. 958: Εὐδαιμονήσεις συκοφαντῶν γ' οὕνεκα· Ran. 1118: Θεατῶν γ' οὕνεχ', ὡς ὄντων σοφῶν. Ap. recentt. i. q. Per, ut ap. Aristoph. Pl. v. 1177: Ὦ πρὸς τῶν θεῶν, cod. Lugd. B. πρὸς interpr. ἕνεκεν, ubi v. Hemst. || Cum accusat., ut videtur, Ducas Hist. p. 7, D: Καὶ ὁρμητήριον ἕνεκα τριήρων φυλακὴν καὶ πύργον... ᾠκοδόμησεν. Absolute sequente εἰς τὸ Sigillum Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 944, C: Ταύτην ἕνεκα (sic) εἰς τὸ στερεῶσαι. L. D. || Ἕνεκα, Pro. Constant. Admin. Imp.: Ὀλίγους δέ τινας παρ' ἑαυτῷ κατασχὼν ὁ Φάρνακος γεωργῶν ἕνεκα, ἄλλους ἅπαντας ἀπέλυσε, Pro agricolis retinuit. Alibi: Καὶ δότε ἡμῖν εἰς νύμφην τὴν θυγατέρα τοῦ Λαμάχου ἕνεκα τοῦ υἱοῦ Ἀσάνδρου τοῦ βασιλέως ἡμῶν. Ducang. Ita fere Tzetz. Antehom. 160: Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένον εἵνεκα τοῖο. || Ἕνεκα pro οὕνεκα, Quod, dictum a Callimacho et aliis reprehenderunt gramm., ut Apollon. Bekk. An. p. 505, qui postquam dixerat ἕνεκα genitivum, οὕνεκα modum verbi cui jungatur postulare, addit l. 16: Ἐπίμεμπτοι οὖν οἱ τὰς συντάξεις παρασυγχέοντες, ὧν ἐστι Καλλίμαχος· Οὐδ' [Οἷδ'] ἕνεκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιάς· Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα. Φέρεται γὰρ ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἥνυσα καὶ δέον τῷ οὕνεκα καταχρήσασθαι, et qui unum unius Callimachi l. alterum norat, Ammonius v. Οὕνεκα. Tertium ex. præbet Hom. H. Ven. 200: Τῷ δὲ καὶ Αἰνείας ὄνομ' ἔσσεται, οὕνεκά μ' αἰνὸν ἔσχεν ἄχος, ἕνεκα βροτοῦ ἀνέρος ἔμπεσον εὐνῇ. Quartum Pind. Isthm. 7, 32: Εἶπε δ' εὔβουλος ἐν μέσοισι Θέμις, εἵνεκεν πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ... τεκεῖν ποντίαν θεόν. Quintum Apollon. Rh. 4, 1523: Ὃ δὲ φοίνιον ἕλκος ἄφασσε θαρσαλέως, ἕνεκ' οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρεν· sic enim libri plerique pro ἐπεὶ, quod pro var. memorat schol. Paris. Sextum denique Bion vel potius Ursinus, qui in carmine illius ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 480: Χὠ παῖς ἀσχαλάων ἕνεχ' οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντῃ, ita refinxit quod in ed. Trincav. legitur οὕνεκα οἱ, in cod. Paris. autem leviter depravatum scribitur ἀσχαλωνύονεχαοι literis ου et κ super ον et χ positis, unde recipienda videtur forma ἀσχάλλων. Quanquam autem non unum Callimachum ἕνεκα dixisse pro οὕνεκα ex ipsius Apoll. Dysc. verbis colligitur, ceteris tamen ll., excepto fort. uno Apollonii Rh., cui magistri ex. sequi licuit, non multum videtur tribuendum. Facile est enim omnibus eximere formam insuetam, quam an Hesych. usurpaverit, quum οὗ εἵνεκεν interpretatus est διότι, ἕνεκεν, videndum est. Pariter suspecta ejusd. gl. Ἕνεκα, τούνεκα, τούτου χάριν. Qua signif. dicitur in epigr. Posidippi ap. Athen. 10, p. 412, E: Εἵνεκεν οὕτω χάλκεος ἑστήκω, ubi οὕνεκεν Casaub. Et in l. suspecto Aretæi Causs. p. diut. 1, 8, p. 36: Εἵνεκεν αὐτῶν ἐστι καὶ ὁ πόνος.] Ἕνεκεν pro ἕνεκα. Dem. Pro cor.: Τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας. [Metri caussa utuntur Epici, ut Hom. Od. P, 288: Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες· 310: Ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν καλέουσιν ἄνακτες. Apollon. Rh. 4, 364: Σῶν ἕνεκεν καμάτων. Tum Theocr. 17, 46; 29, 37. Inter Tragicos Eur. Med. 1000: Νυμφιδίων ἕνεκεν λεχέων· ib. 1114, et al. Ap. Aristoph. ubi legitur, Nub. 420: Ἀλλ' ἕνεκέν γε ψυχῆς στερρᾶς· Eccl. 659: Πολλῶν ἕνεκεν νὴ τὸν Ἀπόλλω· Pl. 989: Οὐχ ἕνεκεν μισητίας, metrum ferret etiam οὕνεκα et ἕνεκα. Sic præter metri necessitatem libri nonnulli Orph. Arg. 95, Ὧν ἕνεκεν ξυνὴν, pro ἕνεκα, et plerique 830, Κέρδους ἕνεκεν σφετέροιο. Quomodo est in Orac. Sib. p. 597 ed. Gall.: Τοῦ δ' ἕνεκεν στενόβουλε. Nonnisi bis est ap. Thucyd. 1, 68: Ἕνεκεν τῶν αὐτοῖς ἰδίᾳ διαφόρων, ubi pauciores deterioresque ἕνεκα· 6, 2: Ἐμπορίας ἕνεκεν τῆς πρὸς τοὺς Σικελούς, ubi it. paucissimi ἕνεκα. Sæpius ap. Xen. et Plat. etiam ante conson., ut H. Gr. 2, 1, 14, Hier. 3, 4; Phædr. p. 259, D, Theæt. 148, D, etc. Innumera prope ejusd. exx. exstant in inscrr. et ap. recentiores, quorum consuetudinem persequi inutile videtur. Reliquæ formæ sunt Ἕνεκε, Εἵνεκε, Εἵνεκεν, quarum prior est in inscr. Spart. recenti apud Bœckh. vol. 1, p. 658, n. 1347, 6: Ἀρετᾶς ἕνεκε καὶ τᾶς κτλ., et al. ib. n. 1404, p. 674, ubi superest tantum litera ε, sequente καὶ ἀρετῆς. Tum ap. Cornut. De nat. d. c. 14, p. 160: Τούτου δ' ἕνεκε καὶ ἐννέα λέγεται... γεννῆσαι αὐτάς. Palæph. proœm. 5: Τοῦ θαυμάζειν ἕνεκε τοὺς ἀνθρώπους. Aristæn. Ep. 1, p. 10 ed. Boiss.: Τίνος ἕνεκε μελῳδεῖς; Tzetz. ad Lycophr. 175, p. 441: Ἕνεκε τοῦ φόνου. Et, nisi fallit scriptura, Aristid. Quint. p. 38. Εἵνεκε autem apud Aret. Acut. morb. cur. 1, 2, p. 78: Μὴ τοῦ κοπρώδεος εἵνεκε μοῦνον, cui conferendum τούνεκε, de quo infra. Ἵνεκε in inscr. recenti ap. Bœckh. vol. 2, p. 485, n. 2716, 6. Εἵνεκεν vero sæpe est apud Herodotum, Hippocratem, aliosque Iones, ut Aret. Diut. p. causs. 1, 11, p. 40, cur. 2, 5, p. 131; 13, p. 135, tam ante conson. quam ante vocales, vel seq. genit. vel præcedente. Idem receptum esse in prosam vulgarem et non Ionicam testantur inscrr. recentiores ap. Bœckh. vol. 1, p. 446, n. 395; 683, n. 1445; 794, n. 1630; vol. 2, p. 41, n. 1929; 356, n. 2423, B. Εἵνεκα cum tenui sp., sc. ut Ionicum, agnoscunt scholl. Lycophr. v. 850. Forma Æol. Ἔννεκα pro εἵνεκα bis est in inscr. Mytilenæa ib. vol. 2, p. 193, n. 2183.] Οὕνεκα et Τοὔνεκα, ex οὗ ἕνεκα et τοῦ ἕνεκα facta. Est autem Οὕνεκα, Quoniam, Quia, ut Hom. Il. A, [11]: Ὀλέκοντο δὲ λαοὶ, οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμησ' ἀρητῆρα Ἀτρείδης, Quia vel Ideo quod, etc. Et Od. O, [362]: Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψε. [Et alibi. Pro οὗ ἕνεκα Od. Γ, 61: Δὸς δ' ἔτι Τηλέμαχον καὶ ἐμὲ πρήξαντα νέεσθαι, οὕνεκα δεῦρ' ἱκόμεσθα. V. HSt. infra. Contrarium demonstrativo, ut paullo post in Τούνεκα, est Il. A, 111: Τοῦδ' ἕνεκα..., οὕνεχ' ἑγὼ... Γ, 403: Οὕνεκα δὴ νῦν..., τούνεκα δὴ νῦν... Conf. N, 727. Οὕνεχ' ἄρα Il. H, 140, Λ, 79, etc. Οὕν. δὴ Ψ, 640. Epigr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 532, n. 923, 4: Οὕνεχ' ἦν ῥήτωρ μὲν εἰπεῖν κτλ. Postpositum vocabulo, ap. Pind. Isthm. 7, 19: Πατρὸς οὕνεκα δίδυμαι γένοντο θύγατρες. Pro Quod, Il. Λ, 21: Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεχ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον· Od. E, 216: Οἶδα καὶ αὐτὸς πάντα μάλ', οὕνεκα σεῖο περίφρων Πηνελόπεια εἶδος ἀκιδνοτέρη· O, 42, Π, 330, 379, H. Apoll. 376. Et aliter Od. H, 300: Ἦτοι μὲν τοῦτό γ' ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε παῖς ἐμὴ, οὕνεκά σ' οὔτι ... ἦγεν ἐς ἡμέτερον. Ποιητικώτερον quam ὅτι dicit οὕνεκα Apollon. Bekk. An. p. 502, 30. Neque ejus in prosa Atticorum usus ullus fuisse videtur. Sed inter Iones Hippocr. p. 268, 39: Οὕνεκα, φημὶ, ... φέρεται· Aret. Ac. m. cur. 2, 6, p. 107: Χρέος ὢν ἐμψύξιος, οὕνεκα τῷ αἵματι αἴθεται. Forma Dor. Ὥνεκα ap. Bucolicos in uno conservata est Bionis carmine 2, 4, ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 480.] At Τοὔνεκα pro τοῦ ἕνεκα (accipiendo τοῦ pro τούτου), Quapropter,

Idcirco, vel Hanc ob rem, s. Quam ob rem, Hujus rei causa, ut Il. A, [96]: Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος ἠδ' ἔτι δώσει. [Conf. Od. N, 194, Hesiod. Op. 49.] Et I, [159]: Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Τοὔνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἁπάντων, Ideoque vel Ac idcirco, aut Ac propterea. [Seq. καὶ it. N, 432, seq. γε Υ, 182. Il. A, 291: Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ ..., τούνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι; Absolute Od. Ξ, 388: Οὐ γὰρ τούνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσσομαι.] Hesiodus autem utrique simul locum dedit, priorem τῷ τοὔνεκα, posteriorem τῷ οὕνεκα, in Theog. [88], ubi canit: Τοὔνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὕνεκα λαοῖς βλαπτομένοις ἀγορῇφι μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, Ideo enim prudentia donantur reges, quia eorum officium est tueri populum cui fit injuria. Hunc enim esse puto l. istius sensum: non ignorans alioqui, si τελεῦσι in conjunctivum mutaretur, tunc οὕνεκα pro ἵνα sumptum iri. [Inversi usus ex. v. in Οὕνεκα. Od. Γ, 15: Τούνεκα ... ὄφρα. Utitur etiam Pind. Ol. 1, 65. Sequente δὴ inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 439, n. 380, 18: Τούνεκα δὴ καὶ παῖδες ... θῆκαν. Orac. Sib. p. 82, 2; 396, 11 ed. Gall.] Affertur et τοὔνεκα interrogativum, τοὔνεκα ταῦτα; pro Quamobrem hæc? Quorsum hæc? [Posidipp. Anth. Plan. 4, 275, 11: Τοὔνεχ' ὁ τεχνίτης σε διέπλασεν; — Εἵνεκεν ὑμέων. Ceterum τούνεκα sine coronide esse scr. animadvertit Lobeck. Aglaoph. p. 498.] || Οὕνεκα tamen interdum et pro τοὔνεκα ponitur, i. e. τούτου ἕνεκα, ut Il. I, [501]: Ἥ δ' Ἄτη σθεναρή τε καὶ ἀρτίπος· οὕνεκα πάσας πολλὸν ὑπεκπροθέει, i. e. διὰ τοῦτο, inquit Eust. Potest tamen eodem sensu resolvi et in οὗ ἕνεκα, accipiendo ad verbum pro Cujus rei causa, Quam ob causam. [Quæ una vera interpretatio est. Sic Pind. Pyth. 9, 96: Οὕνεκεν, εἴ φίλος ἀστῶν εἴ τις ἀντάεις, ... κρυπτέτω. Διὸ schol.] || Genitivo autem junxit οὕνεκα Aristoph., dicens γνώμης οὕνεκα pro ἕνεκα. [Nub. 361. Pac. 221: Ὧν οὕνεκ' οὐκ οἶδ' εἴ ποτ' Εἰρήνην ἔτι ὄψεσθε. Et aliis ll. permultis quum ipse tum Tragici. Et ante eos Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 398: Τῶν οὕνεκα. Hic autem usus proprius est poetarum Att., qui non uterentur forma εἵνεκα, sed οὕνεκα dicerent, ubi prima longa opus haberent. Est quidem ap. Thucyd. 6, 56, ἀσφαλείας οὕνεκα, sed nonnullis certe in libris ἕνεκα scriptum, ut est 4, 57; 6, 78, 83. Sic apud Lysiam p. 111, 40, olim τούτου οὕνεκα, ubi nunc ἕνεκα receptum ex codd. Perperam οὕνεκα πατρὸς pro εἵνεκα libri nonnulli Orph. Arg. 1226. Nec Matro observavit consuetudinem Hom., qui scripsit κεχολωμένη οὕνεκα τευχέων, ap. Athen. 4, p. 135, E.] Sophocl. pro οὕνεκα significante Quia, dixit, Ὅθ' οὕνεκα, Aj. [123]: Ἐποικτείρω δέ νιν Ὅθ' οὕνεχ' ἁτῇ συγκατέζευκται κακῇ. [Æsch. Prom. 330: Ζηλῶ σ', ὅθούνεχ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς, etc. Et ut sit, Quod, Soph. El. 47: Ἄγγελλε δ' ... ὅθούνεκα τέθνηκ' Ὀρέστης, et al. Junctim hanc formam scribendam esse ὅθούνεκα, ut Aj. l. c. scripserat Lobeck., quippe compositam ex ὅτου et ἕνεκα, non ex ὅτι et οὕνεκα, animadvertit Buttm. Gr. vol. 1, p. 121. Ita comparandæ sunt formulæ ἀνθ' ὅτου, ἐξ ὅτου. T autem propter aspiratam sequentem, quacum per crasin coaluit, mutatum est in θ, ut in aliis ejusmodi crasibus, ibid. a Buttm. memoratis, quibus conferenda vocc. contracta φρουρεῖν, φροῦδος, φροίμιον, quod v. Idem Buttm. solutum Ὅτου ἕνεκα cum expl. τίνος ἕνεκα, ab Hesychio relatum annotavit. Junctum Ὁθούνεκα agnoscit Planud. in Bachm. An. vol. 2, p. 61, 20. Ὁθούνεκεν est ap. Apoll. Rh. 3, 933: Οἵδε ... ὁθούνεκεν ... προτιμυθήσαιτο. Ὅτ' εἵνεκεν ap. Argent. Anth. Pal. 11, 26, 3, ubi ὁθ' οὕνεκεν Plan.] Οὕνεκεν et Τοὕνεκεν inveniuntur etiam pro οὕνεκα et τοὕνεκα, sicut ἕνεκεν pro ἕνεκα. [Prius, signif. Quod vel Quia, apud Pind. Nem. 9, 36 (et apud eund. pro οὗ ἕνεκα. V. paullo ante), Apollon. Rh. 3, 334 etc., Maxim. Κατ. 69, Lycophr. 864, 1187, Orph. H. 16, Lith. 625, Oppian. Cyn. 1, 105; 2, 207, Hal. 1, 331 et al. In prosa ap. Aret. Ac. m. causs. 2, 8, p. 20: Οὕνεκεν μία καὶ αὐτή ἐστιν· cur. 2, 1, p. 95, et seq. voc. causs. 2, 12, p. 26, Tard. 1, 11, p. 40; 2, 2, p. 52; 11, p. 64; Ac. m. cur. 2, 3, p. 100. Et loco præpos. ap. Demosth. in epigr. p. 322, Lycophr. 935, et Alcidam. p. 187, 10: Τῶν λοιπῶν οὕνεκεν, ubi al. οὕνεκα, Molpin Athen. 4, p. 141, D: Ἀκρασίας γαστρὸς οὕνεκεν κομίζουσιν. Alterum memorat Apollon. Bekk. An. p. 505, 1, et habet Simonid. ap. Plat. Protag. p. 345, D: Τούν. οὔποτ' ἐγὼ... Oppian. Cyn. 3, 128, 171, Orph. Arg. 210. Aret. Causs. p. ac. 2, 7, p. 19: Τούνεκεν διαδιδράσκουσι· 11, p. 24: Τούν. ἀπνοίη· diut. 1, 4, p. 28: Τούν. ἱερὴν κικλήσκουσι· 14, p. 43: Τούν. πολλοῖσι ἀπάτη γίγνεται, ὡς κτλ. Et omisso ν Causs. p. ac. 2, 6, p. 18: Τούνεκε καὶ τὸ πάθος ἐπίκλησιν ἔσχεν εἰλεόν.]

[Ἐνεκκλησιάζω, Concionor in. Pollux 8, 132: Ἐνεκκλησίαζον δὲ πάλαι μὲν ἐν τῇ πυκνί. Sed recte codd. ἐκκλησίαζον.]

[Ἔνεκμα vox nihili. V. Ἔνεμα.]

[Ἐνεκπλύνω, Abluo, Eluo in. Polyzelus ap. Polluc. 10, 76.]

Ἐνεκτέον, Ferendum, a them. Ἐνέγκω s. Φέρω.

[Ἔνεκτον, sec. Bielium, Vinculum quo quis tenetur vel constringitur. Aq. Exod. 13, 16, ἐνεκτὰ puto esse Gestamina, ab ἐνεγκεῖν, aut Alligabilia s. Ligamina, ab ἐνέχεσθαι, Obstringi, Alligari. Fort. quoque scrib. ἐνεκτέα, aut ἐνερτὰ, Quæ inseruntur, ab ἐνείρω. Schleusn. Lex.]

[Ἐνελαύνω, άσω, Pello, Adigo, Ago in. Pindar. Pyth. 8, 9: Ὁπόταν τις ἀμείλιχον καρδία κότον ἐνελάσῃ· Dio Cass. 49, 30: Οὕτω δεινῶς ἰσχυρίζεται (phalanx), ὥστε ... καὶ ὀχήματα ... ἐνελαύνεσθαι.]

[Ἐνελαφρίζω, Allevo. Attic. Plat. ap. Euseb. Præp. ev. p. 795, A: Ὁ ἐνελαφρίζων ἑαυτὸν ὄρνις. Hase.]

[Ἐνελίσσω s. Ἐνελίττω, Involvo. Nonn. Dion. 6, 147: Ἡλακάτῃ δ' ἐνέλισσε (λήνεα), Circumvolvit. Plato Conv. p. 220, B (coll. Poll. 10, 50): Ἐνειλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πίλους καὶ ἀρνακίδας. Nicand. Al. 287: Ὀλίγῳ δ' ἐνελίσσεται ὁλκῷ. Medio Meleag. Anth. Pal. 12, 257, 3: Φαμὶ τὸν ἐκ πάντων ἠθροισμένον εἰς ἕνα μόχθον ὑμνοθετᾶν, βύβλῳ τᾷδ' ἐνελιξάμενον ἐκτελέσαι Μελέαγρον. Forma Ion. Ἐνειλίσσω Herodot. 2, 95, in cod. Sancroft.: Ἦν ἐν ἱματίῳ ἐνειλιξάμενος εὕδῃ· ceteri ἐνελ. Aret. Ac. m. cur. 1, 6, p. 86: Μέλιτι ἐφθῷ ἐνειλίξαντα. L. Dind.]

Ἔνελος, Hesychio νεβρὸς, Innulus s. Hinnulus.

[Ἐνελυσκὶς, Δημήτηρ, ἐν Σάμῳ, Hesychius ante Ἔνελος.]

Ἔνεμα, τὸ, Id quod immittitur, Infusum, Quod per inferna in alvum infunditur; i. q. ἔγκλυσμα, κλυστὴρ, κλύσμα. Galenus τὴν διὰ κλυστῆρος κένωσιν καὶ τὸ διὰ κλυστῆρος ἔνεμα dicere solet. Diosc. 2, 144, de malva: Τὸ δὲ ἀφέψημα αὐτῆς, μαλακτικὸν ἐγκάθισμα ὑστέρας, εἴς τε ἐνέματα πρὸς δημοὺς ἐντέρων καὶ μήτρας καὶ δακτυλίου ἁρμόδιον· quam Plin. quoque vulvas et cibo et infusione emollire scribit: item tenesmo et dysentericis utilissime infundi. Perperam tamen ibi scribitur ἐνείματα. — Ἔνεκμα ap. Diosc. perperam alicubi pro ἔνεμα. [Schol. Nicandri Al. 139: Δὸς ἔνεμα διὰ τῆς ἕδρας. Paul. Æg. p. 196, 34.]

[Ἐνεματίζω, Aetius. Schneid.]

Ἐνεμέω, Evomo in. [Herodot. 2, 172: Ἐς ποδανιπτῆρα ἐνεμεῖν τε καὶ ἐνουρέειν. Erycius Anth. Pal. 7, 377, 3: Ἱερίδεσσιν ἐνήμεσε μυρία κεῖνα φλέγματα καὶ μυσαρῶν ἀπλυσίην ἐλέγων.]

[Ἐνεμφύομαι scripturæ vitium pro ἐμφύομαι, q. v.]

Ἐνενήκοντα s. Ἐννενήκοντα, Nonaginta. Itidem legitur ap. Suid. ἐνενηκονταεννέα, Nonaginta novem. [Genes. 17, 1 etc. Omisimus quæ his addi possunt compp. Ἐνενηκονταδύο ... οκτώ. V. Ἑβδομηκονταδύο.] Alioqui et duplici ν hæc scripta reperiuntur. [Simplici ν scribenda hæc numeralia esse docent loci poetarum, ut Hom. Il. B, 602: Τῷ δ' ἐνενήκοντα γλαφυραὶ νέες ἑστιχόωντο, et inscrr., ut Tab. Heracl. p. 161, 36, ubi digamma præponitur, et aliæ ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 25; 551, 34; 554, 12, 20; 555, n. 2858, 7. Atque sic sæpe libri meliores. V. Bekker. ad Thucyd. 1, c. 46. || Aliæ formæ sunt Ἐννήκοντα Hom. Od. T, 174. Ἐννεακόντα (sic) in dipl. Rugerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 945, B: Βελλάνους ἐνν. πέντε. Ἐννεάκοντα ponit Etymol. M. p. 308, 52. L. Dindorf.]

Ἐνενηκονταετὴς, s. Εννενηκονταέτης, δ, ἡ, Qui nonaginta annorum est, Nonagenarius [Lucian. Dial. mort. 27, 17, Philo vol. 1, p. 606, 47, Suid. v. Γενεά]: qui et Ἐνενηκοντούτης, in Epit. Dionis [69, 28: Ἐνενηκοντούτην ὄντα. Appian. Pun. c. 106.]

Ἐνενηκοντακισχίλιοι, αι, α, [Nonaginta millia].

[Ἐνενηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui quindecim est ulnarum. Athen. 5, p. 201, E: Θύρσος ἐν.]

[Ἐνενηκοντάπολις, ὁ, ἡ, Nonaginta urbes habens. Eust. ad Il. B, v. 649, Od. T, 173. L. Dind.]

[Ἐνενηκοντὰς, άδος, ἡ, Nonagenarius numerus. Tzetz. Hist. 8, 58: Ἐτῶν τετρακοσίων τε δμοῦ καὶ ἐνενηκοντάδος· 11, 96.]

[Ἐνενηκοντούτης. V. Ἐνενηκονταετής.]

Ἐνενηκοστὸς, ἡ, ὸν, Nonagesimus.

[Ἐνενηκοστόπρωτος, η, ον, Nonagesimus primus. Tzetz. Hist. 13, 530.]

[Ἐνενηκοστοτέταρτος, η, ον, Nonagesimus quartus. Tzetz. Hist. 10, 480.]

[Ἐνενηκοστότριτος, η, ον, Nonagesimus tertius. Tzetz. Hist. 11, 838. Boiss.]

[Ἐνέννῡμι, Induo, unde perf. pass. Ἐνεῖμαι, Indutus sum. Eust. Il. p. 374, 43: Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι παροιμιωδῶς παρὰ τοῖς ὕστερον παρδαλέην ἐνεῖσθαι λέγεται ὁ ποικίλος τὸν τρόπον..., ὥσπερ καὶ ἀλωπεκῆν ὁ κερδαλέος... καὶ λυκέην ὁ ὕπουλος ἅρπαξ. Agath. p. 80, 12: Θώρακας ποδήρεις ἐνειμένοι· 206, 6: Χλαμύδα ἐνειμένος. Ubi librarii ad usitatius ἐνημμένος aberraverant. L. Dindorf.]

[Ἐνεξαλλάσσω, Penitus immuto, si recte habet scriptura ap. Greg. Nyss. t. 2, p. 620, B: Ἐνεξηλλαγμένη τε καὶ ἰδιαζούσῃ φύσει, Prorsus diversa ac peculiari. Hase.]

[Ἐνεξεμέω, Evomo in. Polyzelus ap. Poll. 10, 76.]

[Ἐνεξορύττω, Effodio. Basil. t. 2, p. 770, D: Εἴ τις ὀμόσειεν ἐνεξορύξειν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἀδελφοῦ. Hase.]

Ἐνεξουσιάζω, Mihi potestatem sumo s. usurpo in. Vel, Abutor licentia in. Dionys. H. De Thuc. [propr. § 2, p. 792, 1 (et 868, 10): Ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν νοημάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων. Proclus In Plat. Alcib. 1, vol. 1, p. 310 (?).]

[Ἐνεορτάζω, Festum diem s. Festos dies celebro in. Plut. Comp. Pericl. c. Fab. c. 1: Ἐνεορτάσαι μᾶλλον καὶ ἐμπανηγυρίσαι στρατηγοῦντι τὴν πόλιν ἢ κτήσασθαι πολέμῳ ... παρέδωκαν. Strabo 12, p. 559; Harpocrat. v. Ἐνδεκάζοντας.]

Ἐνεὸς, ὰ, ὸν, Mutus [Gl.]. Hesychio ἄφωνος. Aristot. Probl. [33, 1]: Ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται, Muti et surdi fiunt. Et rursum [10, 33]: Διὰ τί μόνον τῶν ἄλλων ζώων ἄνθρωπος γίνεται ἰσχνόφωνον; πότερον ὅτι καὶ ἐνεόν; ἡ γὰρ ἰσχνοφωνία, ἐνεότης ἐστί. Ubi etiam nota subst. Ἐνεότης, ἡ, Mutitas, ut Gaza vertit. [Galen. vol. 12, p. 46, F; schol. Aristoph. Eq. 62. Hemst.] Sed reperiuntur hæc et gemino ν scripta. [V. Ἐνεῶς infra, et Ἐνεόφρων. Alterius orthographiæ testes certi desiderantur.] Ἔννεὸς, Mutus, Qui loqui nescit, ἄφωνος, Hesych. Aristot. Probl. [11, 1; add. 2 et 4]: Μετὰ τὸ γενέσθαι, πολὺν χρόνον ἐννεοί ἐσμεν· εἶτα ὀψέ ποτε ψελλίζομεν, A prima origine muti sumus; deinde vix tandem balbutimus. Plato Crat. [p. 422, E]: Εἰ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐβουλόμεθα δὲ δηλοῦν ἀλλήλοις τὰ πράγματα, ἆρ' οὐκ ἂν, ὥσπερ νῦν οἱ ἐννεοὶ, ἐπιχειροῖμεν ἂν σημαίνειν ταῖς χερσὶ, καὶ κεφαλῇ, καὶ τῷ ἄλλῳ σώματι; Rursum Aristot. l. c. [immo H. A. 4, 9, 8]: Ὅσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντες καὶ ἔννεοὶ γίνονται. [Καὶ ἐνεὸς vel ἔννεὸς inseritur in tribus codd. Monac. inter voces ἐκπεπληγμένος ἔστως, ap. Eumath. De Ism. p. 248 Teuch. Jacobs. Tzetz. Exeg. Il. p. 5, 10: Ἀλλ' ὅμως ἠνείχοντο οἱ ἀκούοντες καὶ ἐνεοὶ πρὸς ταῦτα οἶμαι ἀπέβλεπον. Dio Cass. 62, 16: Ἀφώνους ἑστῶτας, ὥσπερ ἐνεοὺς ὄντας.] Interdum usurpatur pro κωφὸς, Surdus, ut a Suida quoque exp. non solum ἄφωνος, sed etiam κωφὸς, necnon ἐξεστηκὼς, μετέωρος, νωχελὴς, in exemplum afferente Xen. Anab. 4, [5, 33]: Τοῖς δὲ παισὶν ἐδείκνυσαν ὥσπερ ἐννεοῖς ὅτι δέοι ποιεῖν. [Eodem exemplo signif. Surdi utitur Antiatt. Bekk. p. 92, 3.] Reperitur et simplici ν scriptum. [Aristot. De sens. 1: Ἔνεοὶ καὶ κωφοί. Timæus: Ἐνεὸς, ὁ ἐστερημένος φωνῆς· ubi Ruhnk.: « Plato Theæt. p. 206, D: Ὁ μὴ ἐνεὸς ἢ κωφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Stupidus (Gl.) et insulsus est Alc. 2 p. 140, D: Οἱ μὲν μεγαλοψύχους, οἱ δὲ εὐήθεις, ἕτεροι δὲ ἀκάκους καὶ ἀπείρους καὶ ἐνεούς· ubi v. schol. Poll. 5, 120. Jo. Siceliota Ms. in Hermog.: Ἐνεὸς, ὁ ἠπορηκὼς κατά τι, καὶ γεγονὼς ἀχανὴς, ἢ ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐστραμμένος, οἷον ὁ ἐν ἑαυτῷ ὢν, καὶ μὴ πρὸς ἄλλον λαλῶν. V. Albert. Gloss. N. T. p. 70.» Moschop. p. 152: Ἐνεὸς, ἐπὶ τοῦ ἰσχνοφώνου, ἀπὸ τούτου καὶ ἐπὶ τοῦ ἐκπλαγέντος, καὶ ἀφώνου μείναντος. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 27: Ἐνεὸς ὁ διὰ μώριαν λήθαργος καὶ ἀμνήμων. Et sim. Hesych. || Ἐνεὸν, Vanum, Inefficax, Inutile significat ap. Hipp. De off. med. p. 743, C: Τὸ δὲ ἄμμα μήτε ἐν τρίβῳ μήτε ἐν ἔργῳ μήτε ἐκεῖσε ὄχου ἐνεὸν, ὡς μὴ ἐς τὸ (ἔσω libri) ἐνεὸν κείσεται, ubi extremo l. Ἐνεὸν Galen. significare scribit μάταιον, ὡσεὶ καὶ ἄπρακτον εἰρήκει. Id. etiam ἀνωφελὲς καὶ ἄχρηστον dici scribit... Ita ἐνεὸν Hipp. significat τὸ μηδὲν ὠφελοῦν τὴν ἐπίδεσιν, Quod nihil ad deligationem conducit eamque vanam et inefficacem reddit. Ibid. quoque κενεὸν pro ἐνεὸν ferri posse scribit (sive ead. signif. sive figurata dictum, sive propria, ut significet κενὸν χωρίον, Locum vacuum et inanem, qualis est in flexura, sub ala, genu et inguinibus. (Quod verum videtur). Foes. || De forma Ἐνειὸς v. in ipsa. || Adv. Ἐνεῶς, Orac. ap. Polyæn. 6, 53, 1: Τίπτ' ἐνεῶς κτίσσαι πολύπουν μενεαίνετε χῶρον;]

[Ἐνεότης, ητος, ἡ. V. Ἐνεός.]

[Ἐνεόφρων, ὁ, ἡ, Stultus. Panyasis ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 364: Ὅστις ἀπ' οἴνου θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλο νεόφρων. Ἐνεόφρων conj. Valcken.]

[Ἐνεπαγγέλλομαι, i. q. ἐπαγγέλλομαι, Polliceor. Hermog. De form. orat. 2, p. 324 ed. Sturm.: Ἐπεὶ καὶ ὅσα τὸν περὶ τῶν ἰδεῶν γράφοντες λόγον τοῦτον αὐτὸν, ἐν ἐνίαις αὐτῶν ἐνεπηγγειλάμεθα ἐν τῷ περὶ δεινότητος ἐρεῖν, ταύτης ἐστὶ τῆς πραγματείας. Videtur æque suspectum atque Ἐνεπαγγελία ap. Andream Cret. p. 255: Τῇ σῇ ἐπιστασίᾳ καὶ ἐνεπαγγελίᾳ, pro ἐπαγγελίᾳ.]

[Ἐνεπάγομαι, Impetum facio in. Æsop. Fab. 149, p. 82: Σαλπίσας (in bellum) ὁ κώνωψ ἐνεπήγετο δάκνων τὰ περὶ τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἄτριχα πρόσωπα.]

[Ἐνεπηρεάζω, Insulto, Vexo, Calumnior. Pollux 7, 182; 8, 30.]

[Ἐνεπιδείκνῡμι, s. Ἐπιδεικνύω, Ostendo in. Med. Spectandum exhibeo in. Plut. Mor. p. 90, E: Πραότητα μὲν οὖν καὶ ἀνεξικακίαν οὕτως ἔστιν ἐνεπιδείξασθαι ταῖς ἔχθραις. Philo vol. 2, p. 28, 5: Καὶ τίς ἔπαινος ἐπ' ἐρημίᾳ, μηδενὸς τοῦ μέλλοντος ἐπευφημήσειν παρόντος, ἀλλὰ καὶ τοῖν δυοῖν οἰκετῶν μακρὰν ἐπιτηδὲς ὑπολειφθέντων, ἵνα μὴ ἐγκαλλωπίζεσθαι καὶ ἐνεπιδείκνυσθαι δοκῇ, μάρτυρας ἐπαγόμενος ὧν εὐσεβεῖ; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 637, B: Τοῖς ἐγχειρισθεῖσι ταλάντοις τὸ σὸν δραστήριον ἐνεπιδειξάμενος.]

Ἐνεπιδημέω, Peregrinor in, s. Ut peregrinus commoror in. Athen. [6, p. 233, A], de Platone et Lycurgo: Οὐκ εἴων ἐνεπιδημεῖν ταῖς ἰδίαις πολιτείαις οὐδὲ τὸν ἄργυρον, οὐδὲ τὸν χρυσόν. Et rursum [8, p. 361, F]: Οἱ Ῥώμην κατοικοῦντες, καὶ οἱ ἐνεπιδημοῦντες τῇ πόλει, Quique ibi versantur peregrini, s. Quique peregre eo veniunt. [Ælian. V. H. 3, 14; 12, 52. Dio Cass. 51, 17.]

[Ἐνεπίδημος.] Ἐνεπίδημον ἦμεν, Hesychio ἔνδημον εἶναι. [Cod. ἐνεπίδημεν, ut leg. videatur Ἐνεπιδημεῖν.]

[Ἐνεπιζητέω, Perscrutor in. Philodem. De ira 1, p. 48. Passov.]

[Ἐνεπιθῡμὴς, ὁ, ἡ, Cupidus. Schol. Aristid. p. 289 ed. Fromm.: Ἐνεπιθυμεῖς εἰσιν αἱ γυναῖκες παρ' ὅλον τὸν τοῦ κύειν χρόνον. Si modo vera scriptura. L. Dind.]

Ἐνεπικύπτω, Inclinato capite intueor, s. Incumbo.

Ἐνεπιορκέω, Pejero in. Æsch. C. Ctes. [p. 75, 1]: Διώμνυτο τὴν Ἀθηνᾶν, ἣν Φειδίας ἐνεργολαβεῖν εἰργάσατο καὶ ἐνεπιορκεῖν Δημοσθένει, Quam Phidias in id fecisse videtur, ut Demosthenes eam quæstui haberet et per eam pejeraret; s. Quam credo ipsam Phidias ideo fecit, ut in ipsa Demosthenes quæstuosas calumnias cum perjuriis factitaret. Bud. [Pass. Themistocl. Epist. 14, p. 43 ed. princ.: Ὑμεῖς δὲ οἱ μαρτυρόμενοι ὅτι εὐσεβεῖς ἐστε καὶ εὔορκοι ἐς τάδε, ἐνασεβηθείητε καὶ ἐνεπιορκηθείητε ἀπὸ τῶν μαρτύρων.]

[Ἐνεπίπεδος, ὁ, ἡ, Planus. Galen. vol. 18, part. 1, p. 518, 11: Εἰ μὲν γὰρ ἡλιαστήριον ποιήσει τις ἀντὶ κεράμου, ποιήσει τὴν ὀροφὴν ἐνεπίπεδον. Hase.]

[Ἐνεπίσκημμα. V. Ἐνεπισκήπτομαι.]

[Ἐνεπισκήπτομαι.] Ἐνεπισκήπτεσθαι, Incumbere. Peculiariter creditores ἐνεπισκήπτεσθαι dicebantur, Qui, publicatis bonis cujuspiam, experiebantur contra populum, ut hodie contra fiscum, actione pignoraritia in pignora incumbentes. Dem. [1197 extr.]: Δη-

μευθέντων τῶν Ἀντιμάχου, ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου, Quum bona Antimachi publicarentur, in bona ipsa oppignerata incumbere. [Conf. 1198, 5, 15.] Hæc et alia Bud. p. 184, ubi ἐνεπισκηψάμενος interpr. Si ad pigneranda publicata bona incubuisset, in pigneratitiamque actionem sponsione contendere institisset. Meminit quoque Pollux hujus verbi. Tradit enim 8, [54, 61] ἐνεπισκήψασθαι dictum fuisse ὁπότε τις ἐν τοῖς δημευθεῖσιν ἑαυτῷ τι ὀφείλεσθαι ἢ προσήκειν λέγῃ: et hanc rem fuisse vocatam Ἐνεπίσκημμα. Itidem Suid. cum Harpocr. annotat, ὁπότε δημευθείη τινὸς οὐσία, ἐξεῖναι προελθεῖν [προσελθεῖν] τῷ φάσκοντι γεγενῆσθαι δανειστῇ τοῦ ἀνδρὸς, καὶ λέγειν ὡς ὀφείλεται αὐτῷ ἐν τῇ οὐσίᾳ χρέος· atque hoc dictum fuisse ἐνεπίσκημμα et ἐνεπισκήψασθαι et ἐγγύην καταβαλεῖν. [Addunt Etym. M. et Lex. Rh. Bekk. An. p. 250, 15, idem jus fuisse uxori ejus cujus publicata bona essent.]

[Ἐνεπιτείνω, Pallad. V. Chrys. p. 2.]

[Ἐνεπιτυγχάνω pro ἐπιτ. cod. Palat. Plut. Artox. c. 12, in Creuzeri Melett. vol. 3, p. 55 med. Boiss.]

Ἐνέπω, s. Ἐννέπω metri causa, Dico, Cano, more poetarum, quod ἀείδουσιν et ἐμμελῶς λέγουσιν, non simpl. λέγουσι. Hom. Od. A: Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα· quemadmodum princ. Il.: Μῆνιν ἄειδε θεά. Hesiod. Op. 1: Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσαι, Δεῦτε δὴ, ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Dionys. P. [62]: Ὑμεῖς δ' ὦ Μοῦσαι σχολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους. [Apoll. Rh. 2, 771.] || Simpl. Dico. Od. P, [549]: Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα· et [561]: Αἶψά κ' ἐγὼ νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι Κούρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ. Aliud ex. v. in Ἐνοπή. [Il. Θ, 412: Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον· Λ, 643: Μύθοισιν τέρποντο, πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες· Od. Ψ, 301. Tum ibid. Ω, 414: Ὅσσα... μνηστήρων θάνατον καὶ κῆρ' ἐνέπουσα. || Pind. Pyth. 9, 99: Αἰνεῖν καὶ τὸν ἐχθρὸν... καλὰ ῥέζοντ' ἔννεπεν, Jussit. Nem. 3, 72. Simpl. Dico ap. eund. quum alibi tum Nem. 6, 51: Ἀγώνων τοὺς ἐνέποισιν ἱερούς. Cum dat. Isthm. 7, 45: Ὡς φάτο Κρονίδαις ἐνέποισα θεά· Ol. 8, 82: Ἐνέποι κεν Καλλιμάχῳ λιπαρὸν κόσμον Ὀλυμπίᾳ. Et cum accus. it. Nem. 7, 69: Εἰ πὰρ μέλος ἔρχομαι ψόγιον ὄαρον ἐνέπων· fr. ap. Strab. 7, p. 321: Ἦν ὅτε σύας τὸ Βοιώτιον ἔθνος ἔνεπον. Iisdem signiff. et constructt. etiam Tragici, ut cum πρὸς Æsch. Suppl. 204, Soph. Tr. 402, El. 1438, et c. dat. El. 1367, Eur. Alc. 1154, Bacch. 626, El. 144, etc. Signif. Jubendi, quum alibi tum Soph. OEd. C. 932: Ἐννέπω... ἄγειν τινά. Ἐνέπουσιν, Dicunt, Ferunt, Apoll. Rh. 1, 26 etc., Maxim. Καταρχ. 414. Id. Ap. 1, 1148: Ἰησονίην δ' ἐνέπουσι κεῖνο ποτὸν κρήνην, Appellant.] || Calumnior, κακολογῶ. Hesiod. Op. [191]: Βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα Μύθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, Moschop. διαστρέφων καὶ διαβάλλων αὐτὸν ἐν λόγοις σκολιοῖς. Sed malim simpl. pro Alloquens. [Ad sententiam conf. v. 256: Ὁπόταν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων· 260: Βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες ἄλλῃ παρκλίνουσι δίκας σκολιῶς ἐνέποντες. Hac signif. ab Homero poni Ἐνίπτω, in illo dicetur, ubi agetur etiam de verbi ἐνέπω futuro et aoristis. Ceterum Acarnanum esse ἐνέπει, λέγει, perhibetur in Bekk. An. p. 1095.]

Ἔνερα, Exuviæ, Spolia, VV. LL. perperam pro ἔναρα.

[Ἐνεράζω. Hippocr. Epid. 6, p. 1191, B: Οἷσιν ἐπὶ ὀδόντων ὀδύνης ἀπὸ ὀφρύος (μυκτῆρος legunt nonnulli) λεπτὰ ἔρχεται, τούτοισιν ἀπὸ πεπέρεως εὖ ἐνερασθέντος, παχύτερα τῇ ὑστεραίῃ ἔρχεται. De quo voc. explicando aut corrigendo quæ scripsit Foes. ap. ipsum in annot. p. 1193, A et in OEc. legere licet. Editio ejus ipso nesciente exhibuit ἐνεργασθέντος.]

Ἐνεργάζομαι, Facio in: ut γλῶσσαν τῷ στόματι, Facere linguam in ore. Sic Xen. [Comm. 1, 4, 5]: Γλῶσσα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη, ubi tamen signif. pass. habet. [Themist. Or. 24, p. 307, D: Τὰς ψυχὰς ὑμῶν παιδείαν βλαστάνειν, ἣν... ψυχαῖς ἐρωτικαῖς..., ἐννεοττεύουσί τε καὶ ἐνεργάζονται (Musæ).] Sæpe autem redditur Ingenero. [Plat. Phileb. p. 47, A: Ἔκπληξιν ἐνεργάζεται. Xen. Comm. 3, 10, 6: Τὸ ζωτικοὺς φαίνεσθαι, πῶς τοῦτο ἐνεργάζει τοῖς ἀνδριᾶσιν; 4, 4, 15: Τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις ἐνειργάσατο αὐτῇ (civitati). Et sim. Demosth. p. 1396, 22; 1402, 13, Polyb., de quo v. Schweigh. Lex.] Plut.: Τοῦτο δὲ ψευδεῖς ἐνεργάζεται καὶ πιθανὰς φαντασίας, pro Ingenerat, Efficit, Bud. Idem [Mor. p. 249, B]: Τροπὴν αὐταῖς καὶ παραφορὰν τῆς διανοίας ἐνεργάζεσθαι. Id. Numa [c. 20]: Ἐνεργάζεται ταύτην τὴν διάθεσιν ὑπηκόοις· Lycurgo [c. 14, 30], itemque Polyb., ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός. [Ὁρμὴν καὶ προθυμίαν ἐνειργάσαντο τοῖς ἀνθρώποις, 5, 64, 7. V. Ἐνεργέω. « Ἐνεργάζεσθαι, nempe ἐργάζεσθαι ἀργύριον ἐν οἰκήματι, dicuntur etiam puellæ, corpore quæstum facientes in lupanari, Herodot. 1, 93. » Schweigh. Demosth. p. 1087, 22: Ἐνεργαζόμενοι τῇ τοῦ Ἀρχιάδου οὐσίᾳ, quæstum facientes Archiadæ bonis. Polyb. 10, 8, 7: Ἁλιέων ἐνειργασμένων τοῖς τόποις. Absolute inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 780, n. 1607: Ἀπέδοτο Κλεογένης... ἐν Ἀμφίσσᾳ ἐνεργαζόμενος σῶμα ἀνδρεῖον. Confus. cum ἐργάζομαι ap. Demosth. ll. citt., et aliquoties ap. Polyb. Item ap. Ælian. N. A. 13, 27, p. 306, 25, loco ad construct. notabili: Αἷμά τι ἐπιχρισθὲν θύννου ἀωρόλειον τὸ μειράκιον ἐνεργάζεται, et ib. 27: Αἱ τούτων σάρκες ἐπιχρισθεῖσαι τοῖς γενείοις φυγὴν τριχῶν ἐνεργάζονται. L. D.]

Ἐνέργεια, ἡ, Actio, Actus. [Efficacia, Efficacitas, add. Gl.] Aristot. [Eth. Nic. 1, 7]: Εὐδαιμονία, ἐνέργειά τίς ἐστιν. Et ap. Eund. ex virtutibus aliæ καθ' ἕξιν, aliæ κατ' ἐνέργειαν. [Eadem contraria facit Maximus Confess. vol. 2, p. 6, B: Ἕξεως οὖν πρὸς ἐνέργειαν ἐπέχει λόγον ἡ γνώμη πρὸς τὴν προαίρεσιν. Dionys. Areop. De eccl. hier. 1, p. 154, B. Item ut contraria ponuntur ἐνέργεια et πάθος. V. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 181, 9.] Item Efficacia, Vis efficax, quæ in aliquo agit. [Item μεταφορὰ ἡ κατ' ἐνέργειαν καλουμένη, de qua figura v. paullo post, ap. Demetr. De eloc. § 81. Est autem ἐνέργεια, Actio tam in genere quam in specie. Aret. Diut. p. causs. 1, 7, p. 33: Παράλυσις δὲ ὡς ἐπίπαν κινήσιος μοῦνον ἐνεργείης τε πάρεσις· ib. 34: Ἡμιτελέες δὲ καὶ ἐνέργειαι. Nemes. De nat. hom. c. 39, p. 314: Ὧν αἱ ἐνέργειαι ἐφ' ἡμῖν, τούτων καὶ αἱ πράξεις. Diosc. 1, 30. Ammon. De diff. p. 91: Μάχη ἐστὶν ἡ ἐν πολέμοις ἐνέργεια. Item de rebus, Vis. Anon. De mirab. c. 3, p. 86: Εἰκότως οὖν οἱ τότε χρυσοῦν ὠνόμαζον αὐτὸ (vellus aureum) διὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐνέργειαν. De machina Diod. 20, 95: Τὴν ἐναγώνιον ἐνέργειαν λαμβάνουσαν δι' ἀνδρῶν... χιλίων. Apollod. Poliorc. p. 23 ult. Fab. Æsop. 39, p. 22 ed. Schneid.: Τοὺς ἀνθρώπους ἱκετεῦσαι ὅπως μὴ χρησάμενοι τῇ τοῦ ἰξοῦ ἐνεργείᾳ συλλαμβάνωσιν αὐτά (τὰ ὄρνεα). De medicamine Diosc. 1, præf. p. 2, C: Τά τε γένη καὶ τὰς ἐνεργείας αὐτῶν (τῶν δυνάμεων). Et ib. 72, 176.] Chrysost.: Ἀμήχανον ἀνθρώπῳ δυνηθῆναι θείαν ἐνεγκεῖν ὁμιλίαν ἄνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος. [De præsenti ope divina Diodor. 11, 14: Καταπλαγέντας τὴν τῶν θεῶν ἐνέργειαν φυγεῖν ἐκ τῶν τόπων. Conf. Valck. Diatr. de Aristob. p. 70. Dionys. Areop. De cœl. hier. 3, p. 29, B.] Est etiam Figura s. Ornamentum orationis, de quo Fabius περὶ τῆς ἐξεργασίας et ἐπεξεργασίας locutus [8, 3, 89]: Ἐνέργεια confinis est iis, ab agendo dicta, et cujus propria sit virtus, non esse quæ dicuntur, otiosa. Ubi ego pro Et cujus reponendum puto Ut cujus. [Libri meliores, Ἐν. conf. *his, est enim* ab ag. dicta, et cujus etc., omisso *sit*. V. Aristot. Rhet. 3, 11, Demetr. § 81. Docet autem Aristot. ἐνέργειαν tribui rebus ita, ut animari videantur. Unde intelligitur perperam huc trahi ll. quosdam, in iisque defendi hoc voc., quibus unice convenit voc. sæpissime cum illo confusum ἐνάργεια, velut Polyb. 15, 36, 2: Διὰ τὸ πάσας ἐκπληκτικὰς περιπετείας μίαν ἔχειν φαντασίαν τὴν πρώτην ἀξίαν ἐπιστάσεως, τὸ δὲ λοιπὸν οὐ μόνον, ἀνωφελῆ γίγνεσθαι τὴν... θέαν αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μετά τινος ὀχλήσεως ἐπιτελεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τῶν τοιούτων, ubi recte Reisk. ἐνάργειαν, quod est i. q. Repræsentationem, Narrationem. 34, 4, 3: Τῆς μὲν ἱστορίας ἀλήθειαν εἶναι τέλος..., τῆς δὲ διαθέσεως ἐνέργειαν..., ὡς ὅταν μαχομένους εἰσάγῃ (Hom.). Multo minus ferri possunt ejusd. 3, 44, 6, ἡ τῆς παρουσίας, 54, 2, ἡ τῆς Ἰταλίας ἐνέργεια· 4, 17, 2, τοῖς λόγοις ἐπικρύψασθαι τὰς τῶν πραγμάτων ἐνεργείας· 6, 15, 8, ἡ τῶν κατειργασμένων πραγμάτων ἐνέργ. 16, 23, 5, τῆς τῶν εἰσαγομένων ἐνεργείας, de quibus omnibus quum antea recte judicasset Schweigh., ἐνέργεια defendere instituit in Lex. p. 216-7. Neque Hellad. Phot. Bibl. p. 530, 16, scripserat: Τὸ δὲ ὦ κατ' ἐνέργειαν μόνον τῆς δείξεως τῇ κλητικῇ προσῆλθεν, sed ἐνάργειαν, ut conj. Bekkerus. || Significatio activa. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 139, 24: Εἰ μὴ διὰ σημασίαν τινὰ φυλαχθῇ ἐν τῇ συνθέσει ἡ ὀξεῖα

τάσις, ὡς τὸ λοιγός βροτολοιγός, ἵνα φυλαχθῇ ἡ ἐνέργεια. A || Formam quam Ion. dicit ἐνέργιαν (ἐνεργίαν) cum ὠφελία et εὐσεβία memorat Tzetz. Exeg. Il. p. 106, 28. L. Dindorf.]

Ἐνεργέω, In opere sum, Operor, Efficio. [Satago, Actito, Factito; Ἐνεργεῖ, Id agit, Gl.] Ep. ad Phil. 2, 13: Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν. Sic autem et in aliis N. T. ll. [Gal. 3, 5. V. infra.] Polyb. ἐνεργήσασθαι φόβον simpl. pro Facere metum dixit, quod et Afferre et Injicere et Incutere metum Lat. dicunt, 2, [6, 7]: Οὐ μικρὰν οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν κατάπληξιν καὶ φόβον ἐνεργησάμενοι τοῖς τὰς παραλίας οἰκοῦσι τῶν Ἑλλήνων. Vereor tamen, ne ἐνεργασάμενοι potius leg. sit. [De usu Polyb. Schweigh. in Lex.: «Ἐνεργεῖν, Facere, Efficere, Perficere. Οὐκ ὀλίγα ἐνήργησε καὶ παρεσκευάσατο πρὸς τὸν πόλεμον, 3, 6, 5. Πάντα κατὰ δύναμιν ἐνεργεῖν, 17, 14, 8. Ἐνεργεῖν τὴν συμμαχίαν, Operam dare ut confiat, 27, 1, 12. Absolute, Agere, Operari, τῶν αἰτίαν ἐνεργούντων κατὰ τὸ συνεχὲς, 4, 40, 4. Et pass. 1, 13, 5; 9, 12, 3 et 7; 13, 9. Pro ἐνῆγον τὰ τοῦ πολέμου 7, 5, 8 leg. ἐνήργουν». B Cum accus., ut sit Tracto, Moveo, Procop. Pers. 1, 7, p. 20, C: Ἀκίνητοι αἱ χεῖρες γεγονυῖαι τὰ τόξα ἐνεργεῖν οὐδαμῇ εἶχον· 2, 26, p. 154, A: Τάς τε σφενδόνας ἐπ' αὐτοὺς καὶ τὰ τόξα ἐνήργουν.] Ap. Aristot. autem ἐνεργεῖν Bud. e quorundam interpp. sententia vertit Actu esse: ut, Πᾶν γὰρ οὕτω δυνατὸν, οὐκ ἀεὶ ἐνεργεῖ. Ex eod. tamen Aristot. affertur ἐνεργούμενα, De mundo [c. 6] in vulgari signif. Invenitur autem in T. N. ἐνεργεῖσθαι signif. etiam act. [immo semper pass.]: et in Jacobi Ep. [5, 16], ἐνεργουμένη δέησις, exp. Efficax. [Gal. 5, 6: Πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη. Cor. 2, 1, 6, etc. Maximus Conf. vol. 2, p. 10, A: Ἐφ' ἡμῖν δὲ καὶ ὁ τῶν ἀρετῶν λόγος, τῶν κατὰ φύσιν δυνάμεων ὑπάρχων ἐνεργούμενος νόμος.] Bud. vero ἐνεργεῖσθαι, a Paulo Ad Rom. [7, 5: Ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκὶ, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν ... ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, cui l. conf. Cor. 2, 4, 12] positum etiam videri dicit pro Actu esse, ut Aristot. utitur τῷ ἐνεργεῖν, ei contr. esse καταργεῖσθαι. || Ἐνεργεῖν, Afficere, Permovere, Bud. e Chrysost. 77. Et ex Eod. 2 Ad Cor. 29, affert pro C Miracula facere. Item ἐνεργεῖσθαι pro A dæmonibus vexari, e Dionys. Areop. citat [p. 95-97, ubi p. 96, A: Οἶδεν ἐνεργουμένους ἐναγεστάτην ἐνέργειαν], sicut et ἐνεργοῦντες Dæmones, ex Eod. Rursus, ἐνεργούμενοι, inquit, Dæmonio correpti, ἀπὸ τῶν ἐνεργειῶν dicti sunt, i. e. operationibus dæmonum, quæ in ipsis conspicuæ sunt. Et ex Aretha In Apoc. 6: Ἀλλὰ καὶ προφῆτις εἶναι ὑποκρίνεται, πονηρῷ πνεύματι ἐνεργουμένη, i. e. κατεχομένη, inquit. [Multa de hac signif. Suicer. p. 1115 sq.] Sed et simpl. pro Cieor s. Moveor, ex Eod. affert in c. 5: Τῇ φυσικῇ ζωῇ ἐνεργούμενα. [Dionys. Areop. Paraphr. p. 161, A: Διὰ τῶν ἐνεργουμένων συμβόλων.] Jam vero et in bonam partem pro Agi spiritu, et Afflatum esse, ex Eod. affert in c. 3; item e Gregor. Ceterum has signiff., ac præsertim illam, qua pro Miracula facere ponitur a Chrysost., e Matth. [14, 2] et Marco [6, 14] manasse puto, scribentibus de Joanne, Αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ. [Cor. 1, 12, 6: Ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσι. Eph. 1, 20: Τὴν ἐνέργειαν, ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ. Dativo simplici jungit Paul. Ad Gal. 2, 8: Ὁ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν ... ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη. Maximus Conf. vol. 2, p. 472, C: Θεοῦ ἐνεργήσαντος ἀνθρώπῳ. Cum accus. pers. Justin. M. p. 126, A: Ἢ οὐκ ἠδύνατο ... ἐνεργεῖν τοὺς γεννωμένους, de circumcisione. De rebus, Diosc. 1, præfat. p. 3, C: Παρὰ γὰρ δὴ τούτους (τοὺς καιροὺς) ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα· 1, 60, 129, ἔλαττον et βέλτιον ἐνεργεῖν. Ib. 141: Πρὸς ὀδόντων πόνους ἐνεργεῖ· 144: Καὶ ἡ φηγὸς ... ἐοικότα ἐνεργεῖ. Niceph. Call. Synax. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 123, A: Ὅσα τὸ ὕδωρ τοῦτο ἐνήργησε καὶ εἰς δεῦρο δὴ ἐνεργεῖ. Athen. De mach. p. 5, 7: Ὁ κριὸς δι' ἀντισπάστων ἐνήργει τὴν χρείαν. Conf. p. 8, 4. L. D. Efficio, Aristid. Quint. 2, p. 82: Ὃ γὰρ ἐκ τῶν κατὰ φύσιν ὀνομάτων οὐκ ἂν ἐποίησε (Hom.), τοῦτο διὰ τῶν μεταφορικῶν σημαινομένων ἐνήργησε. Patro, de re venerea, Alciphr. 1, 39, p. 241, 31: Ἡρέμα δ' οἷον ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν ὑπεστέναξεν· 3, 55, p. 162, 50: Δωρίδα ... οἷος ἦν ἐν ὀφθαλμοῖς ἁπάντων ὁρώντων ἐνεργεῖν. Unde

Eust. Il. p. 762, 4, Od. p. 1570, 6. Theocr. 4, 60: Ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανεν, ἀνίκ' ἐνάργει. In Lex. Septemv. citatur «ex Aristot. Mor. magn. 2, ἐνεργεῖ τῇ ἐπιστήμῃ, Scientiam exercet. Ex ejusd. H. A. 2, ἐνεργεῖ τῷ πνεύματι, Spirare potest. Ex Galeno, ἐνεργεῖν ἐπὶ τὸν κόλπον, Ad curandum sinum facere». Pass. Suidas v. Πολυσπαθής: Ὁ πλειστάκις ὑπὸ σπάθης ἐνεργηθεὶς, de vestimento, Textum, Subactum.]

Ἐνέργημα, τὸ, Effectus, Quod e vi quapiam et efficacia prodit, Vexatio dæmonum; in bonam partem, Afflatio spiritus, Bud. sequendo signif., quæ τῷ ἐνεργεῖσθαι data modo fuit. [Ex Aretha In Apoc. c. 3. Polyb. 2, 42, 7: Σαφέστερον δ' ὑπὲρ τούτων ἔσται διαλαμβάνειν ἐξ αὐτῶν τῶν περὶ τὰς πράξεις ἐνεργημάτων· 4, 8, 7: Τὸν αὐτὸν ἄνδρα μὴ μόνον ἐν τοῖς διαφέρουσι τῶν ἐνεργημάτων πρὸς ἃ μὲν εὐφυῶς ἔχειν, πρὸς ἃ δὲ ἐναντίως... Id. ap. Suid. v. Λείπεσθαι: Τῶν κατὰ πόλεμον ἐνεργημάτων· 30, 4, 13: Τὰ ἐνεργήματα καὶ συνεργήματα. Menand. Encom. p. 97: Παρὰ πάσας δὲ ταύτας τὰς ἐπιτηδεύσεις καὶ τὰ ἐνεργήματα. Diodor. 4, 51: Τῶν δὲ ἐνεργημάτων (Medeæ) ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν φανέντων. Qui l. alludit ad signif. a Christianis voc. tributam, de qua v. etiam Wessel. Ibid. confunditur c. εὐεργέτημα.]

Ἐνεργὴς, ὁ, ἡ, pro Efficax [Gl.], aliquoties in N. T. [Philem. 6: Ὅπως ἡ κοινωνία τῆς πίστεως ἐνεργὴς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ. Hebr. 4, 12: Ὁ λόγος γὰρ τοῦ θεοῦ ἐνεργής· et figurate Cor. 1, 16, 9: Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη καὶ ἐνεργής. Frequentior autem antiquioribus forma Ἐνεργός. Ἐνεργὴς est ap. Diosc. 5, 103. Diodori 17, 44: Τὰς μηχανὰς ἐνεργεῖς ποιοῦντες (et in Exc. Photii p. 533, 51: Προσβολὰς ἐνεργεῖς καὶ συνεχεῖς ἐποιοῦντο), in ἐνεργεῖς consentiunt libri. De Polyb. Schweigh. in Lex.: «Inter ἐνεργὴς et ἐνεργὸς sæpe variant libri, sed plerique et vetustiores ἐνεργὸς constanter præferre solent: ... consentiunt in ἐνεργῆ ποιούμενοι τὴν ἔφοδον 11, 23, 2, et 16, 14, 5 in Τὴν περὶ Λάδην ναυμαχίαν ... ἐνεργεστέραν καὶ παραβολωτέραν ἀποφαίνουσι». Frequentavit vero præ altero inferior ætas. Maxim. Conf. vol. 2, p. 10, B: Ὄρεξις ἐνεργὴς ἔσται. Tzetz. Exeg. Il. p. 102, 14: Τῶν ἄλλων ζώων ἐνεργεστέραν τὴν ὄσφρησιν κέκτηνται. Et alii. Sed compar. quidem et superl. haud raro ab antiquioribus usurpantur, velut Diodoro 1, 88: Ζῶον ... πρὸς τὰς συνουσίας ἐνεργέστατον. Diosc. 1, 11: Ἐνεργέστερον δὲ ἐκείνη πάντα ποιεῖ· 18: Δύναμιν ἔχει ἐνεργεστάτην· 82: Ἐνεργέστερος ὢν (ὁ λίβανος) καὶ στυπτικώτερος, etc. L. D.] Item ἐνεργεστέρα χώρα e Plut. [Sol. c. 31] pro Cultior regio.

[Ἐνεργητέος, α, ον, Agendus, Efficiendus. Plut. Mor. p. 1034, C: Τὴν ἀνδρείαν φησὶ (Zeno) φρόνησιν εἶναι ἐν ἐνεργητέοις.]

Ἐνεργητικὸς, ἡ, ὸν, Agendi vim habens, Efficacia præditus. [Efficax, Gl. Ἡ ἐνεργ. περὶ τὰς πράξεις αὐτοπάθεια, Quum quis ipse interest rebus quæ geruntur, et agit ipse, Polyb. 12, 28, 6. Schweigh. Plut. Mor. p. 908, F. Efficiens, pro ἐνεργαστικὸς, Geopon. 12, 35, 1: Τὸ σκίμβρον ὀρέξεώς ἐστιν ἐνεργητικόν.] Gramm. ἐνεργητικὰ vocant ῥήματα, quæ Lat. Activa [Gl.] verba. [Etym. M. p. 686, 13, Ammon. v. Παρακέκρουσται, Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 140, 22, 23. Ib. 132, 19: Τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ· 140, 27: Σημαινόμενον ἐνεργητικόν. Adv. Ἐνεργητικῶς, Active, ap. Phryn. Bekk. p. 7, 7, Tzetz. Exeg. Il. p. 68, 13, Eust. Il. p. 897, 44, etc.]

[Ἐνεργήτρια, ἡ, Efficax, Gl.]

Ἐνεργὶς [Ἐνεργεὶς cod., ut postulat ordo literarum], Hesych. ἡ εἰς γλουτοὺς κάθεσις τῶν χειρῶν. [Id.: Ἐνεργίδα, Δημήτηρ.]

Ἐνεργμὸς, ὁ, Hesychio κροῦσμα μουσικὸν, quod et ἔνερξις dicitur, teste Eod. Etym. quoque [M. p. 340, 2] ἐνεργμὸν et Ἔνερξιν dictum fuisse tradit κροῦμα κιθαριστικόν: Euphronius vero τὸν ἐν μέσῃ τῇ κιθάρᾳ πασσαλίσκον δι' οὗ ἡ χορδὴ διήρηται. Quæ refert et Lex. meum vet., sed habens διῖκται.

[Ἐνεργοβατέω, ap. Ps.-Lucian. Philop. c. 3: Καὶ γὰρ κνήμην γαστέρα τεθέασαι καὶ κεφαλὴν κύουσαν καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικείαν ἐνεργοβατοῦσαν, Int. vertit, Maris naturam in feminam divina vi transeuntem.]

Ἐνεργολαβέω, i. q. ἐργολαβέω ἔν τινι, Quæstum aliqua in re facio. V. Ἐνεπιορκέω. [Orig. C. Cels. 2, p.

94. Seager. Pollux 8, 30 : Τῶν δὲ ἐκ δικαστηρίου ὀνομάτων καὶ τὸ... ἐργολαβεῖν, ἐνεργολαβεῖν. Excidisse videri potest 7, 182. De sententia v. in Ἐργολάβος. Cum accus. Cinnamus p. 156, C : Οὐκ ἔλῆγε τὰ τοιαῦτα ἐνεργολαβῶν, His rebus operam dare. L. Dind.]

Ἐνεργὸς, ὁ, ἡ, Qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὢν, Qui aliquid agit, ut contra ἀεργὸς, s. ἀργὸς, Qui velut ab opere remotus est. [Plato Leg. 2, p. 674, B : Μηδὲ δικαστὰς ἐνεργοὺς ὄντας οἴνου γεύεσθαι τὸ παράπαν, Muneribus suis fungentes. Aliter Herodot. 8, 26 : Ἄνδρες ὀλίγοι τινὲς, βίου τε δεόμενοι καὶ ἐνεργοὶ βουλόμενοι εἶναι. De mercatoribus Demosth. p. 925, 8 : Ἐδέοντό με δανεῖσαι χρήματ' εἰς τὸν Πόντον Ἀρτέμωνι καὶ Ἀπολλοδώρῳ, ὅπως ἐνεργοὶ ὦσιν. De militibus Xenoph. Cyrop. 2, 2, 23; 6, 2, 36. Et sim. 8, 1, 35, Ages. 1, 24, etc.] Lucian. [Hermot. c. 1] : Ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγοις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης. Sed est etiam Actuosus, Strenuus, Acer, ut, Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν, Polyb. 3, [17, 4]. Quo Plut. modo ἐνεργὸν et δραστήριον pro eod. ponit de Demetrio [c. 2] loquens. Ex Ejusd. Pericle [c. 32] affertur ἐνεργότατος τεχνίτης pro Laboriosissimo artifice. [Ἐνεργοτάτη γυναικῶν, Rei familiaris studiosissima, Philostr. V. Soph. 2, p. 618, 3. Hemst. Xen. Hipp. 9, 7 : Δοκεῖ πεζὸν σὺν τοῖς ἵπποις ἐνεργότατον εἶναι, Plurimum efficere posse, valere.] Dicitur vero et πορεία ἐνεργὸς a Polyb. [5, 8, 3], Iter, quod acriter et magna virium contentione conficitur, Contentum iter. [Et alibi sæpe cum eodem similibusve nominibus, ut ἔφοδος, πολιορκία, προσβολὴ, ἀπόβασις; παρουσία. Ap. eund. 1, 48, 5 : Ἐνεργὸς καὶ πρακτικὴ νομὴ τοῦ πυρός. Superl. ἀκροβολισμοὺς ὡς ἐνεργοτάτους 3, 106, 4. De medicina efficaci Aret. Ac. m. cur. 1, 10, p. 103 : Χρὴ δὲ ἐνεργὸν ποιέεσθαι ἐς πολλὸν τὴν θερμασίην ... διαρκέειν· 2, 3, p. 102.] Sed et res quæpiam dicitur ἐνεργὸς a Theophr., Efficax. Quod autem dicit Thucyd. [3, 17] naves ἐνεργοὺς κάλλει, si mendosum non est, crediderim apte reddi posse Operosæ cujusdam elegantiæ. [Diodor. 5, 39 : Ἐνεργοὺς πελέκεις καὶ βαρεῖς. Polyb. 1, 40, 12 : Συνακοντιζόμενοι ἐνεργοῖς καὶ πυκνοῖς τοῖς ὑσσοῖς.] Denique ut ἐνεργὸς pro Eo qui in opere est, opp. ἀεργῷ s. ἀργῷ, sic etiam ἐνεργὸς γῇ opp. τῇ ἀργῇ : dicitur enim a Xen. [Cyr. 3, 2, 19; 5, 4, 25; 8, 6, 16, H. Gr. 4, 4, 1, etc.] ἐνεργὸς terra, Quæ colitur s. culta : ut ἀργὸς, Inculta. [Dio Chrysost. vol. 1, p. 232 et 233 cit. Hemst. Et sic alii multi. De metalli fodinis Xenoph. Vectig. 4, 2.] Sic et Plut. Cæs. [c. 58] : Πεδίον πολλαῖς ἐνεργὸν ἀνθρώπων μυριάσι, Quod multis millibus ad agriculturam sufficeret, Bud. Quem consule p. 271 et de ἐνεργὰ χρήματα, Pecunia fœnore occupata, quibus itidem opp. ἀργά. [Demosth. p. 815, 15 : Τά τ' ἐνεργὰ αὐτῶν (τῶν χρημάτων) καὶ ὅσα ἦν ἀργά· 816, 14; 1291, 28. Xen. Hier. 11, 4, ubi dicitur in universum de bonis, sive pecuniis sive fundis. Permutatum cum ἐνεργὴς v. in illo.]

Ἐνεργῶς pro Actuose, Strenue, Acriter. [Xenoph. Comm. 3, 4, 11 : Ἐν. μαχεῖται.] Polyb. : Ἐν. προσέκειτο τῇ πολιορκίᾳ [τῇ πόλει 1, 11, 6 et 10. Add. 2, 54, 7. Συνήθροιζον στόλον ἐν., 1, 39, 15. Τὰς πόλεις ἐν. ἐτείχιζον, 3, 40, 4. Πάντα ἐν. ἡτοίμαζον, ib. 75, 7. Ἐπιγενομένης ἐν. τῆς βοηθείας, 2, 9, 4, ubi si vera est script., erit ἐν. Celeriter, Cito, sicut 1, 40, 14; 4, 71, 4. Comparat. προσκειμένου τοῖς πολεμίοις ἐνεργότερον, 4, 59, 2. Schweigh. Diodor. 11, 67, ubi ἐναργέστερον (pro ἐνεργέστερον) libri deteriores. Positivo id. 17, 67 : Ἐν. τοῦ κινδύνου συνεστῶτος, ubi est var. ἐναργῶς.]

Ἐνερείδω, Impingo, Illido. [Hom. Od. 1, 383 : Μοχλὸν ... ὀφθαλμῷ ἐνέρεισαν. Divise Apoll. Rh. 1, 1198 : Ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν. L. D. Ἐνήρεισε τὸν θυμὸν τοῖς παισὶ, OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 230, D. Hemst. Plut. Mor. p. 586, C : Ὁ Χάρων τῷ Ἱπποσθένει πάνυ σκληρῶς τὴν ὄψιν ἐνερείσας. Hesych. : Ἐνερείσομεν, ἐμβλέψομεν. Lucian. Nigr. c. 7 : Καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχήν. Eustath. Opusc. p. 273, 35 : Καὶ τὸν παῖδα τῷ μαθήματι ἐνερείδοντες, τηρεῖν αὐτὸ εἴθιζον.] Et ἐνερείσατο γαίῃ, pro Terræ illisus est, Apoll. Arg. [1, 428], quod alibi ἐρείσατο. [Orph. Arg. 1088 : Πήχεας ἀμπλέξαντες ἐνηρείσαντο μέτωπα. Pass. Plutarch. Mor. p. 327, B : Βέλει ἀπὸ τόξου τὸ στέρνον ἐνερεισθέντι· 344, C.] || Ex Diosc. 3, [23] affertur ἔνηρεικότα στομάχῳ, pro Quæ stomacho inhæserunt. [|| De medico luxata in locum reponente Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 460, 2 : Ἐς τὸ ἔξω μέρος ἐνερείσαντα τοὺς δακτύλους, Digitis adurgendo; et ib. p. 326, 4 : Παρὰ τὸ ἄρθρον ὄπισθεν ἐνερείδειν. Hase.]

[Ἐνέρεισις, εως, ἡ, Impressio, ap. Hippocr. De off. med. p. 745, C : Μηδὲ νάρθηξιν ἐνέρεισιν εἶναι. Ubi βίαν καὶ θλῖψιν expl. Galen. Ap. schol. Thucyd. 1, 6 (s. Suidam v. Ἐνέρσει), cujus verba v. in Εἴσερσις, Hemsterh. reponebat ἐνερείσει, Insertione. V. Ἔρσις.]

Ἐνερεύγω, Eructo in, Irructo, ut Plaut. : unde aor. 2 ἐνήρυγον. Aristoph. Vesp. [913] : Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν. Ubi schol. exp. ἠρεύξατο. Alii sic, In me eructavit modo turpissime caseum. [Nicand. Th. 185 : Γυίοις ἐνερεύγεται ἰόν. Eust. Opusc. p. 264, 31 : Πῶς γὰρ ἂν ἰὸν ἐνερεύξηται φθόνου φιλάδελφος ἄνθρωπος. L. D. Ἐνερευξάμενος ἰὸν, Clem. Al. Pæd. 3, p. 253, 30. Ἐνερευγόμενοι ταῖς κύλιξι legendum apud Philon. Jud. p. 896, B. Hemst. Ceterum præsens act. ponendum est Ἐνερυγγάνω.]

Ἐνερευθὴς, ὁ, ἡ, Ruber. [Significare, ut alia hujusmodi cum ἐν compp., paullo minus quam simplex, Subrubrum, Subrubicundum, pluribus Galeni et aliorum exx. ostendit Casaub. ad Athen. 1, p. 26, A. Diosc. 1, 132 : Τὸν ἀφρὸν ἐνερευθῆ ἔχον, iterumque ib. Polyb. 32, 9, 8 : Τῷ χρώματι γενόμενος ἐνερεύθης (Scipio). Cicero Ad Att. 12, 4 : «Angebar enim quod Tiro ἐνερευθέστερον te sibi esse visum dixerat». Lucian. Imag. c. 7 : Παρειῶν τὸ ἐνερευθές. L. D. Philo vol. 1, p. 380, 3 : Φιλεῖ τοὺς θεοφορήτους ... καὶ τὸ σῶμα ἐνερευθὲς εἶναι καὶ πεπυρωμένον. Wakef.]

[Ἐνερεύθομαι, Rubeo. Nicander Ther. 511 : Ἄνθεα δ' ὑσγίνῳ ἐνερεύθεται· 871 : Σίδης δ' ὑσγινόεντας ἐπημύοντας ὀλόσχους αὐχενίους, ἵνα λεπτὰ πέριξ ἐνερεύθεται ἄνθη.]

[Ἐνερευνάω legitur ap. African. Cest. p. 313, col. 2 ima : Ἐνερευνάτωσαν τοὺς ... ἐπιτηδείους τόπους. Sed leg. ἀνερ., ut p. 312, col. 2 ima est ἀνερευνήσεις ἐγκρυμμάτων. L. Dindorf.]

[Ἔνερθα. V. Ἔνερθε.]

Ἔνερθε, Infra, Inferius. Hom. Il. [Ξ, 274 : Οἱ ἔν. θεοί·] Υ, 56 : Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πάτηρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Ὑψόθεν, αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξε Γαῖαν· Ν, [75] : Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Hesiod. Theog. [720] : Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς [Ἀϊδέω in eod. v. ap. Hom. Il. Θ, 16] ὅσον οὐρανὸς ἐσθ' ὑπὸ [ἀπὸ] γαίης. [Hom. Il. Λ, 234 : Κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε. 252. Eademque constr. ceteri Epici Tragicique frequenter. Ap. eosdem sæpe dicitur de inferis. Utitur etiam Pind. Pyth. 9, 84 : Κρύψαν ἔνερθ' ὑπὸ γᾶν. Herodot. 2, 13; 4, 65; Aret. Diut. m. cur. 1, 3, p. 119.] Dicitur et Ἔνερθεν, sequente vocali : ut Od. I, [385] : Οἱ δέ τ' ἔνερθεν ὑποσείουσιν [ὑποσσ.] ἰμάντι. [N, 163. Soph. Phil. 20 : Βαιὸν δ' ἔνερθεν ἐξ ἀριστερᾶς, etc.] Etym. per sync. pro ἐνέρροθεν dici ait. [Conf. Apollon. Bekk. An. p. 603, 7 sqq. Hac signif., ut sit Ex inferis, ponit Æsch. Pers. 221 : Ἔσθλὰ σοὶ πέμπειν τέκνῳ τε γῆς ἔνερθεν εἰς φάος· 630 : Πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς φῶς. Eur. Alc. 985 : Οὐ γὰρ ἀνάξεις ποτ' ἔνερθεν τοὺς φθιμένους ἄνω· Herc. F. 608 : Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν Ἄδου Κόρης τ' ἔνερθεν. Contraria, qua significat Motum ad inferos, Eur. Phœn. 505 : Ἔλθοιμι ... γῆς ἔνερθε. Soph. fr. Phædr. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 6, p. 174 : Ἔζης ἄρ', οὐδὲ γῆς ἔνερθ' ὤχου θανών; || Figurate id. Phil. 666 : Τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν μ' ἔνερθεν ὄντα. In prosa Atticorum non usitatum usurpavit tamen Lucian. Rhet. præc. c. 4, item improprie : Ῥήτορα, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιητικῆς μεγαληγορίας ἐστὶν, ἐν βραχεῖ καταστῆναι. || Formam Dor. et Æol. Ἔνερθα memorat Apollon. Bekk. An. p. 563, 25; 604, 27. De forma Νέρθε s. Νέρθεν v. in ipsa.]

[Ἔνερμα, τὸ, Armilla, Redimiculum. Schol. Pind. Ol. 2, 135 : Ὄρμοισι) τοῖς ἐνέρμασιν, οἷς τὰς χεῖρας στεφανοῦνται καὶ τὰς κεφαλάς. Boiss.]

[Ἔνερξις, εως, ἡ. V. Ἐνεργμός.]

Ἔνεροι, οἱ, Mortui, Manes : s. Inferi : οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι : ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ (i. e. γῇ) κεῖσθαι. Hesiod. [Theog. 850] : Τρέσσ' Ἀΐδης δ' ἐνέροισι καταφθίμενοισιν ἀνάσσων. Itidemque ap. Etym. [p. 340, 10] : Ἄναξ ἐνέ-

ρων Ἀϊδωνεύ. [Ἀϊδωνεὺς ex Hom. Il. Υ, 61. Ib. Ο, 188: Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. Æsch. Pers. 629: Βασιλεῦ τ' ἐνέρων. Eur. Alc. 30: Τιμὰς ἐνέρων ἀφοριζόμενος· Ion. 1441. De loco Hesych.: Ἐνέροις τοῖς ὑπὸ τὴν γῆν τόποις, ex v. Hom. Æsch. Prom. 573: Ἐξ ἐνέρων περῶν. Eur. Herc. F. 352: Τὸν γᾶς ἐνέρων τ' ἐς ὄρφναν μολόντα. Plato Reip. 3, p. 387, B: Καὶ τὰ περὶ ταῦτα ὀνόματα πάντα τὰ δεινά τε καὶ φοβερὰ ἀποβλητέα, Κωκυτούς τε καὶ Στύγας καὶ ἐνέρους. Conf. Plut. Mor. p. 955, C; 1008, A. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 550, n. 1034, videtur esse: Θεοὶ ἐπιτύνβιοι ἐνέρων. Hesych. interpr. etiam ἀσθενεῖς, Infirmi. Id. Ἔνερον, κάτω, ut Ἐνέρτατον, κατώτατον. L. Dindorf.]

[Ἐνερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ.] Ἐνερόχρωτες dicuntur οἱ νεκρόχρωτες, i. e. νεκρῶν χροιὰν ἔχοντες, Mortuorum colorem habentes, Luridi. [Alciphr. 1, 3, p. 23: Ἑνὸς τῶν ἐν τῇ Ποικίλῃ διατριβόντων ἀνυποδήτου καὶ ἐνερόχρωτος.]

Ἔνερσις, εως, ἡ, Innexio. [Nexus, Gl.] Thuc. [1, 6]: Χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλων [κρωβύλον] ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν, Aurearum fibularum serie cincinnos colligentes; Aurearum fibularum nexu conserto. Bud. [Ubi v. Duker. Agathias 1, 3, p. 141, B: Ἐνέρσει ἀπρεπῶς ἀναπεπλεγμένοι (πλόκαμοι). Theophyl. Sim. Hist. p. 93, C: Ἡ τιάρα ἐνέρσει ἀνθράκων ἀπολάμπουσα τῇ λαμπρότητι. Add. Æneas Tact. c. 31, p. 98, 9, ubi de filis insertis dicitur.]

[Ἐνέρτατος. V. Ἐνέρτερος.]

Ἐνέρτερος, α, ον, Inferior: per sync. pro ἐνερότερος. Hom. Il. Ε, [898]: Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος οὐρανιώνων, Jam pridem esses inferior Titanibus, i. e. Jam pridem ad imos usque Titanas in Tartara detrusus fores. Schol. quoque exp. κατώτερος, et Hesych.: quo teste ἐνέρτεροι dicuntur etiam οἱ Τιτᾶνες, διὰ τὸ κατατεταρταρῶσθαι. [Ἐνέρτατος sec. schol. legebat Zenodotus, cujus superl. aliud ex. v. in Ἔνεροι. || Ἐνέρτεροι, i. q. ἔνεροι, Æsch. Cho. 286: Τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος. V. autem Νέρτερος.]

[Ἐνέρυθρος, ὁ, ἡ, i. q. ἐνερευθής. Aret. Diut. p. causs. 1, 6, p. 32: Μετεξετέροισι δὲ καὶ ἐνέρυθροι καὶ ὕφαιμοι ὀφθαλμοί.]

[Ἐνέρχομαι. Gl.: Ἐνέρχεται, Subit: nisi leg. Ἐπέρχ.]

[Ἐνεσία, ἡ.] Ἐνεσίῃσιν Hesych. exp. ἐννοίαις καὶ βουλαῖς, Consilio, Jussu, s. Immisso consilio: παρὰ τὸ ἐνιέναι. [Ex Hom. l. mox cit., ubi duplici ν, ut ap. Callim. Dian. 108, ubi v. Ernest., et sæpe ap. Apoll. Rh., ap. quem etiam genit. ἐννεσιάων est 3, 1364, aliosque. Alia forma Εἰνεσίαι ap. Hesych. cum interpr. ἐπιστολαί. L. D.] Ἔννεσία, pro ἐνεσία, duplicato ν metri causa, Consilium, Monitus, Instinctus: et quidem proprie immissus alicui ab aliquo, παρὰ τὸ ἐνιέναι: unde recte exp. ὑποθήκη, necnon βουλή. Hom. Il. Ε, [894]: Τῷ σ' ὄΐω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσι. Hesiod. Theog. [494]: Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθείς. [Sine genit., ut sit Indoles, Quintus 3, 475: Καί μευ νηπιέῃσιν ὑπ' ἐννεσίῃσι διήνας στήθεα κτλ. De qua formula conf. Ernest. l. c.]

Ἔνεσις, εως, ἡ, Immissio. Paul. Ægin.: Διὰ τῆς τοῦ καθετῆρος ἐνέσεως. Ibid. κάθεσιν de ead. re dicit. [Hero Spirit. p. 209, 11: Ἄχρις ἂν ἡμῖν αὐτοῖς δόξῃ ἡ ἔν. γενέσθαι, Quoad necessaria videatur imm. Hase.]

[Ἐνεσπαρμένως. V. Ἐνσπείρω.]

[Ἐνεστηδὼν κόλπος, in quo sita fuerit Scheria, memoratur Steph. Byz. v. Ἀγχιάλη.]

[Ἐνεστιάομαι, Epulor in. Lucian. Amor. c. 12: Ἦν δὲ ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν.]

Ἐνέστιος, ὁ, ἡ, Qui intra lares est, Domesticus.

Ἐνετάω, unde Ἐνέτησεν quod vide sub v. Ἐνετή.

Ἐνετὴ, ἡ, Fibula: περόνη, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις, καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὸν πέπλον, Etym., afferens Hom. Il. Ξ, [181]: Χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. Hesych. quoque ἐνέτῃσι, proparoxytonως enim ap. eum scriptum, exp. περόναις, πόρπαις, derivans et ipse ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι. [Callim. ap. Etym. M. et Suida v. Ἄλλικα (fr. 149): Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν. Contra ap. utrumque v. Ἐνετὴ, tam in l. Hom. quam in Callimachi ἐνετῇσι.] Ap. Hesych. legitur Ἐνέτησεν, ἐπερόνησεν.

[Ἐνετὴ, Ἐνετήιος. V. Ἐνετίς.]

Ἐνετὴρ, ῆρος, ὁ, esse dicitur Instrumentum medicinale quo ἔνεμα, i. e. Infusus, perficitur, quod et κλυστὴρ, Lat. Clyster: nec vero τὸ ὄργανον tantum his vocc. significari dicitur, sed etiam τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alex. Trall.: Λαβὼν αὐλίσκον ἰατρικὸν, ἐφάρμοσον αὐτὸν τῇ χαλκευτικῇ φύσᾳ· καὶ ὅταν τοῦτο ποιήσῃς, διάστειλον αὐτὴν ἕως οὗ θεάσῃ πᾶσαν πληρωθεῖσαν πνεύματος· καὶ τότε λοιπὸν ὡς ἐπὶ ἐνερτῆρος πέμπε τὸ πνεῦμα, συστείλας τὸν ἀσκόν. [|| Injectorium, inter machinas obsidionales, ap. Philon. Belop. p. 91, 7 a fine: Τῷ ἐνετῆρι καὶ τοῖς πετροβόλοις ἄνωθεν τύπτοντας κελεύειν διακόπτειν τὰς ὀροφὰς αὐτῶν· 100, 18: Πρὸς δὲ τοὺς κριοὺς καὶ τὰ δρέπανα καὶ τοὺς κόρακας τοῖς ἐνετῆρσι καὶ ταῖς κεραίαις καὶ τοῖς περιβαλλομένοις τροχοῖς καὶ τοῖς λοιποῖς κριοῖς.]

[Ἐνετὶς, ίδος, ἡ.] Ἐνετίδας Hesych. dici scribit πώλους στεφανηφόρους, ἀπὸ τῆς περὶ τὸν [τὴν] Ἀδρίαν Ἐνετίδος· ibi enim præstantes esse. [Ibidem gentem ponit Herodot. 5, 9: Ἐνετῶν τῶν ἐν τῷ Ἀδρίῃ. Id. 1, 196: Ἰλλυριῶν Ἐνετούς. Ex Paphlagonia eo migrasse tradit Strabo 1, p. 61 coll. p. 48; 3, p. 150, et inpr. 12, p. 543, 552. Triballis annumeraverat Steph. Byz. sec. Eust. ad l. Hom. Alias vett. de iis opiniones v. in ll. scriptorum citt. More Rom. retracto accentu Οὐενέτους dicit Polyb. l. 2. Conf. Strab. 4, p. 195, qui Οὐενέτους vel Οὐενετοὺς Belgas distinguit ab Ἐνετοῖς in Italia, quos memorat 5, p. 210 sqq. Ἐνετὸς, Venetus, Gl.] Ap. Eund. mox, Ἐνέτων, τελείων, ἢ ἀπὸ γένους τῶν ἡμιόνων. Suidæ et Etym. Ἐνετοὶ sunt ἔθνος Παφλαγόνων, ut Stephano B. quoque. [Qui ita scribit: Ἑνετοί (sic)· Ὅμηρος, Ἐξ Ἑνετῶν... Ὦχουν δὲ περὶ Παφλαγονίαν. Λέγονται καὶ Ἑνετίδες ἵπποι. Ἦν δὲ καὶ κτητικὸν Ἑνετικός (unde Ἑνετικὴ de regione ap. Strab. 12, p. 543, et 5, p. 212, Ἑνετικὴ πωλεία).] Itidemque et Hesychii illud Ἐνετῶν esse ἐθνικὸν videtur, desumptum ex Il. Β, [852]: Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Ubi Eust. quoque annotat τὰς θηλείας ἵππους τῶν Ἐνετῶν, s. τὰς Ἐνετίδας ἵππους, esse πρὸς ζευγηλασίαν ἀρίστας. [Eur. Hipp. 231: Πώλους Ἐνέτας δαμαλιζομένα· 1131: Συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν. Schol. ad l. pr.: Ταῦτα ἀνακεχρόνισται. Οὐδέπω γὰρ Ἕλληνες Ἐνέταις ἐχρῶντο ἵπποις. Οἱ γὰρ Ἐνέται Παφλαγονίαν πρότερον οἰκοῦντες ὕστερον ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν διέβησαν. Λέων δὲ πρῶτος Λακεδαιμόνιος πθ' (l. πε' cum Eust. ad l. Hom.) Ὀλυμπιάδι ἐνίκησεν Ἐνέταις ἵπποις, ὡς Πολέμων (in Helladico, opinor, vel in scriptis περὶ τῶν ἐν Λακεδαίμονι ἀναθημάτων vel τῶν ἐν Δελφοῖς θησαυρῶν) ἱστορεῖ, καὶ ἐπέγραψε τῇ εἰκόνι, Λέων Λακεδαιμόνιος ἵπποισι νικῶν Ἐνέταις Ἀντιχλείδα πατήρ.] Ab eadem gente Pelops etiam Ἐνετήϊος denominatur, Etym. [M. p. 340, 19, ex Apoll. Rh. 2, 358, quod fugit editores poetæ, ut alia hujus generis. Ap. Hom. see. Strabon. 12, p. 543, 553 et Eust., Zenodotus scribebat Ἐνετῆς, quam urbem Ἐνετὴ eandem et Amisum putabat, unde Ἐνετὸς ab urbe Ἐνέτη ducit schol. Apoll. l. c., quem contra Enetos ab urbe dictos negat schol. Eur. Hipp. 1131. Ἐνετὸς urbs, unde Myrmex philos., memoratur ab Steph. B. et Eust. per errorem, de quo v. intt. Stephani.]

[Ἐνετὸς, ὴ, ὸν, Subornatus, Immissus. Xenoph. Anab. 7, 6, 41: Πολυκράτης εἶπεν ἐνετὸς ὑπὸ (ita correxi librorum script. ὑπὲρ) Ξενοφῶντος. Appian. Mithr. c. 59: Ἐκβοησάντων τῶν ἐνετῶν· Civ. 1, 22: Κατηγόρους ἐνετοὺς ἐπὶ τοῖς πλουσίοις ἐπήγοντο. Hesych.: Ἐν., ἐγκαθεστώς (ἐγκάθετος Albert.). || Diverso accentu et signif. Intromissi, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 649, C: Ἐντρύφα δέ μοι καὶ τοῖς Ἰωνικοῖς λειμῶσι, καὶ διὰ τούτων Ζεφύρους δέχου ἐνέτῳ τῇ εἰσπνοῇ, Emissis suscipe adflatibus, Int. L. Dind.]

Ἔνευ, Suidæ ἐπιφώνημα, Acclamatio quædam. [Simile Ἐνευάλιος pro Ἐνυάλιος, de quo v. in Ἐνυάλιος. L. Dind.]

Ἐνευδαιμονέω, Feliciter vivo in, Felicem vitam dego in. Thuc. 2, [44]: Ἐν [immo Καὶ] οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε δμοίως ὁ βίος καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Schol. ἐν εὐδαιμονίᾳ ζῆσαι. [Demosth. p. 1411, 12, libri meliores præferunt simplex. Diodor. Exc. p. 601, 3: Ταῖς βασιλείαις ἐνευδαιμόνησαν. Liban. vol. 1, p. 439, 1: Ἐνευδαιμονήσει τῷ καιρῷ.]

Ἐνευδιόων, ex Apoll. Arg. 2, [935: Εὐκήλῃσιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι] pro Tranquillus, Quietus [ἐν εὐδίᾳ

πετόμενος, ab Ἐνευδιόω, forma epica pro Ἐνευδιάω.] A

[Ἐνευδοχέω, Acquiesco in. Cyrill. Cat. in Psalm. t. 1, p. 681, 43 : Θελήμασι δεσποτικοῖς ἐνευδοκῶν. Hase.]

Ἐνευδοκιμέω, Inclaresco, Celebris et clarus sum in, al., εὐδοκιμέω ἐν. Gregor., ταῖς τοιαύταις ὑποθέσεσι. Dem. [p. 294, 13] : Ὅτῳ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήματα ἐνευδοκιμεῖν ἀπέκειτο, i. e. τὸ ἐν τοῖς τῶν Ἑλλήνων ἀτυχήμασιν εὐδοκιμεῖν, Cujus ita constituta ratio erat, ut in rerum adversarum eventu, quæ Græcis impendebant, spem ipse repositam haberet sui nominis illustrandi. Bud. [Conf. Plut. Mor. p. 71, A : Ἀλλοτρίοις ἐνευδοκιμεῖν σφάλμασιν· 547, A. Diodor. Exc. p. 528, 25 : Πολλοῖς πολέμοις ἐνευδοκιμήσαντες. Lucian. De domo c. 1; Themist. Or. 22, p. 275, D; Ælian. V. H. 8, 12; Anecd. Crameri vol. 2, p. 2, 17.]

Ἐνεύδω, Indormio. [Hom. Od. Γ, 350 : Ὦ οὔτε γλαῖναι καὶ ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ, οὔτ' αὐτῷ μαλακῶς οὔτε ξείνοισιν ἐνεύδειν· Υ, 95 : Κώεα, τοῖσιν ἐνεῦδεν.]

[Ἐνευημερέω, unde] Ἐνευημέρηκε τοῖς ὕδνοις, Excelluit in reddenda tuberum causa, Plut. Symp. 4 [p. 665, D. Id. p. 289, D : Τὸν πρωτεύοντα δόξῃ (τεχνίτην) B καὶ χρόνῳ πλεῖστον ἐνευημεροῦντα τοῖς θεάτροις.]

[Ἐνευθηνέομαι.] Ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς, ex schol. Aristoph. [Pl. 586 et Eust. Il. p. 362, 1], pro Abundare et Copiosum esse plantis. [Const. Man. Chron. p. 26, B : Φήμης κρατούσης παρ' αὐτοῖς ὡς θησαυροῖς χρυσίου ἐνευθηνοῖτο. Boiss. Phot. cod. 46, p. 11, 15 : Καταλλήλως τοῖς νοήμασιν ἐνευθηνούμενος. Eust. Opusc. p. 285, 32 : Ἔφατο μήτε τὸν οὐρανὸν ἄστροις ἐνευθηνεῖσθαι τοσούτοις, ὁπόσος αὐτῷ στρατὸς ἐφέπεται.]

[Ἐνευκαιρέω, Immoror. Philo vol. 1, p. 387, 3 : Εἰ μέντοι βουληθείη τις ὑπὸ μηδεμιᾶς ἄλλης καινοτέρας θέας ἀγόμενος, ἐνευκαιρήσας τῷ προτεθέντι κεφαλαίῳ, τὰς ἑκάστων ἀγωγὰς ... ἐπιέναι· Vacans vertit Int. Eust. Od. p. 1796, 45. Hemst. Id. Eust. Opusc. p. 143, 47 : Οὐ γάρ μοι σχολὴ ὡς ἐνευκαιρεῖν... ἀκοῇ πλεῖον· 258, 77 : Ἐνευκαιροῦσι λογοπραγίαις προσωπικαῖς. Constant. Basil. Mac. p. 70; Arethas In Apocal. p. 672.]

Ἐνευλογέω, Benedico in. [Act. Ap. 3, 25 : Τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς, ex Genes. 12, 3, ubi cod. Alex. εὐλογ.]

[Ἐνευνάζομαι, Indormio. Nicand. fr. 33 ed. Schneid. ex schol. ad Ther. 214 : Ἐνευνάσσαντο δόμοισι.]

[Ἐνεύναιος, ὁ, ἡ, unde] Ἐνεύναιον δέρμα, Hom. Od. Ξ, [51], Pellis quæ cubili substernitur : Π, [35] : Χήτει ἐνευναίων, pro Incubantium, Eust. [Τῶν ἐγκοιμησομένων interpr. etiam Apoll. in Lex. et sim. schol. et al. Sed meliorem Eust. ipse addit interpr. ἐγκοιμήτρων vel ἐγκοιτίων. Id. addit quosdam scripsisse χήτει ἐνευναίῳ. Herodian. p. 470 Lob. (475 Piers.) : Ἐνεύναιον ἱμάτιον καὶ ἐπιβόλαιον τὸ ἐν τῇ εὐνῇ. Ἐνευναῖα male scriptum ap. Polluc. 6, 10, ἐνεύναια recte 10, 52. Id. ἐνεύναιον περιβόλαιον memorat 7, 46, ἐν. ἱμάτιον 10, 123. (Add. h. l. supra v. Ἐγκοιμήτωρ, ubi de eod. l. Poll. agitur, bis scriptum esse ἐνευνητὴρ pro εὐνητήρ.) Id. ib. 52 : Τὰ μὲν τῶν ὀχημάτων σκευοφόρα ἂν εἴη, τὰ δὲ ... εἰς τὸ ἐγκατακλῖναι ἐνεύναια. Ubi sunt varr. ἐν εὐναίᾳ et ἐν εὐνείᾳ. De lecto dictum annotat etiam Eust. ad. l. secundum.]

[Ἐνεύνακτοι. V. Ἐπεύνακτοι.]

Ἔνευνος, ὁ, ἡ, Qui est in lecto; In lecto positus, D VV. LL. [Hesych. : Ἔνευνοι, ἐπιτήδειοι τόποι εἰς (τὸ εὕδειν addunt intt.). Κύπριοι.]

[Ἐνευπαθέω, Luxurior in. Const. Manass. Chron. p. 13, B : Θερμοῖς λουτροῖς ἐνευπαθῶν· 20, D, τοῖς ἀγαθοῖς· 103, B, χρήμασιν ἀφθόνοις. Boiss. Nicet. Ann. 2, 6; 5, 6; Liban. vol. 1, p. 158 (?); Demetr. Cydon. De contemn. morte c. 15, 1, p. 97.]

[Ἐνευρίσκω. Gl. : Ἐνεῦρον, Invenerunt. Aristoph. Ach. 1037 : Ἀνὴρ ἀνεύρηκέν τι ταῖς σπονδαῖσιν ἡδὺ κοὐκ ἔοικεν οὐδενὶ μεταδώσειν, Dobræus conjiciebat ἐνεύρηκεν. L. D. Joseph. Bell. Jud. 5, 13, § 5 : Ὀλίγοις δ' ἐνευρίσκετο, In paucis reperiebatur. Basil. t. 2, p. 579, B : Εἰ δεῖ ξένους ἐνευρίσκεσθαι τοῖς ἐργαστηρίοις. Activ. Greg. Nyss. t. 2, p. 248, C : Τῷ υἱῷ τὴν αἰωνίαν οὐκ ἐνευρίσκει ζωήν. Id. pass. t. 1, p. 306, D : Ἐνευρίσκονται· t. 2, p. 658, A : Τοῖς ἐνευρεθεῖσι τῷ χώματι· p. 516, D : Ἐνευρεθείη. Hase.]

[Ἐνευσεβέω, Greg. Naz. p. 19, ταῖς ἐντολαῖς, Erga Dei præcepta me pium præbeo. Kall.]

Ἐνευστομέω, Concinna suavique melodia cantillo seu perstrepo in. Philostr. [jun. Imagg. p. 870], de avibus : Οἷς ἐνευστομεῖν τοῖς ἄλσεσιν ἔθος.

Ἐνευσχημονέω, Decenter me gero in. [Hierocles p. 46 : Πρέπει γὰρ μήτε τὴν δι' αὐτουργίας θεραπείαν ἐπειγομένην παραιτεῖσθαι, ἐνευσχημονεῖν δὲ μᾶλλον αὐτῇ ὅσῳ ἂν μᾶλλον ἐπίπονος γένηται.]

Ἐνευσχολέω, Otium pono in, Bud. Luciano p. 216 [Amor. c. 35] : Ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς, Otiose commentatus.

[Ἐνευτρεπής, ὁ, ἡ, legitur Chron. Pasch. p. 733, 11 : Ὅτι τὰ ἄλογα τῶν πρεσβευτῶν ἐνευτρεπῆ ποιεῖ, nisi leg. εὐτρεπῆ. L. Dindorf.]

Ἐνευτῠχέω, Prospera utor fortuna in, Felix et fortunatus sum in, Feliciter ago in. Aristid. [vol. 1, p. 111] : Τῆς παρασχούσης ποθ' αὐτὴν ἐνευτυχῆσαι τοῖς Ἕλλησι, Quæ aliquando se Græcis dedit utendam, ita ut in ea feliciter agerent et viverent.

[Ἐνευφραίνομαι, Gaudeo, Lætor. lxx Prov. 8, 31. Basil. M. vol. 2, p. 429, C : Ἐὰν ... ἐνευφρανθῇ τῇ χάριτι τοῦ εἰπόντος, Ἐμνήσθην τοῦ θεοῦ καὶ εὐφράνθην. « Euseb. H. E. p. 428, 432. » Kall. Id. Euseb. V. Const. 1, 41, 47; 2, 34, in lege.]

Ἐνεύχομαι, Precor in s. inter. [Ἐνεύχεται, Exorat, Gl.] Synes. [Ep. 67, p. 209, B] : Ἐμοῦ δέ τι μεταξὺ λέγειν ἐπιχειροῦντος, ἀναδείκνυται γραμμάτιον ἐκ μέσου τοῦ πλήθους, καὶ ἐνεύχεταί τις εἰς κοινὸν αὐτὸ πᾶσιν ἀναγνωσθῆναι. [Adjuro alterum ut faciat quod petierim. Hesych. : Ἐνεύχεσθαι, τὸ δεόμενόν τινος τυχεῖν ἐξορῆσαι (ἐξορκίσαι Kust.) τὸν ἀξιούμενον. Sic fere inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 361, 14 : Κατὰ τὰν γεγενημέναν μοι ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Φοίνικος ἐντολὰν τοῦ ... καὶ ἐνευξαμένου ὥστε κατασκευάξαι με τὸ Μουσεῖον κτλ. Ib. vol. 1, p. 867, n. 1786 : Ἀντικράτης Εὐκλείᾳ τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ μνείας χάριν. Ἥρως χρηστὲ χαῖρε. Ἐνέχομαι μηδένα ἕτερον τεθῆναι χωρὶς ἐμοῦ κτλ., leg. videtur ἐνεύχομαι. L. Dindorf.]

Ἐνευωχεῖσθαι, Convivari in. Synes. Ep. 44 [p. 183, C] : Τὸ δὲ ἐνευωχηθῆναι τοῖς δι' ἅ τις ἠδίκησεν, εἴτε χρήμασιν εἴτε σώμασι, βαρυθυμότερον τὸν ἠδικημένον καθίστησι, Conviviis autem indulgere, iisque pecuniis ea comparare quas quis per injuriam abstulit, Bud. i. e. post rapinam conviviis indulgere, fructumque illatæ injuriæ percipere. C

[Ἐνευωχητήριον, τὸ, Locus ubi convivia habentur. V. Ἐνηβητήριον.]

[Ἐνεφάλλομαι, Insilio. Quint. Sm. 10, 467 : Αἶψα πυρὶ ἐνέπαλτο. Conf. Ἐγκατεφάλλομαι, del. autem Ἐγκαθεφάλλομαι.]

[Ἐνεφίσταμαι, Intersum. Vita S. Nicetæ Gothi Actt. SS. Sept. t. 5, p. 40, 27 : Τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ ἐνεπιστῆναι. Hase.]

Ἐνεχῠράζω, άσω [forma Alex. ἐνεχυρᾷς pro ἐνεχυράσεις codex Alexandrinus Deuter. 24, 6, 17], Pigneror, Pignora capio, vel Pignori capio, i. e. in pignus : ut ap. [Demosth. p. 518, 1, in lege : Μήτε ἐνεχυράσαι μήτε λαμβάνειν ἕτερον ἑτέρου· 1163, 16 : Ἐνεχυράσων ἦλθον· Dionys. A. R. 6, 29 : Τὰς τούτων οἰκίας ἐνεχυράζειν·] Auctorem Axiochi [p. 367, B] : Κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει [τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν]. Utitur Aristoph. Nub. [35] voce media. [Ὅτε καὶ δίκας ὤφληκα χἄτεροι τόκου ἐνεχυράσασθαί φασιν· Eccl. 567 : Μὴ λοιδορεῖσθαι, μὴ 'νεχυραζόμενον φέρειν.] Frequens est act. apud lxx Interprr., e quibus affertur cum acc. pro Accipere s. Auferre loco pignoris. Item ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον ex Iisd. [Deuter. 24, 12], pro Auferre pignus : item ἐνεχυρασμὸν ἐνεχυράζειν pro Retinere pignus [Ezech. 18, 16]. Et cum acc. pers. [Job. 22, 6] : Ἐνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, pro Abstulisti pignus a fratribus. [Demosth. p. 762, 4 : Διάκονον, εἴ τις ἐχρῆτο, ταύτην ἐνεχυράζειν.] Hinc pass. Ἐνεχυράζομαι ap. Aristoph. [Nub. 241] : Τὰ χρήματ' ἐνεχυράζομαι, Bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. Hinc ἠνεχυρασμένος, Captus pignori, vel Oppigneratus. Sed invenitur et ἐγκεχυρασμένος ab Ἐγχυράζομαι. [Quod nihili.] Sed ἐνεχυράζω accipitur etiam pro Pignero, s. Oppignero [Gl.], i. e. Pignori oppono. Qua signif. poni et ἐνεχυράσασθαι med. tradit Bud. [Ab antiquioribus ambæ voces nonnisi de iis qui capiunt pignus dicantur. Alterius signif. ex. v. in Ἐνεχυριάζω.]

[Ἐνεχυρᾰσία, ἡ, Pigneratio, Gl. Plato Leg. 12, p. 949, D, et plur. ibid. Demosth. p. 1162, 12: Βουλόμενος ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἀγῶνας τῶν ψευδομαρτυρῶν τὴν ἐνεχυρασίαν μου ποιήσασθαι. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 365, 32: Ἃ πρᾶξις ἔστω τῷ μὴ λαβόντι κατὰ τοῦ ἀρτυτῆρος κατ' ἐνεχυρασίαν· et p. 367, 5, pro quo ἀπὸ ἐνεχυρασίας ib. 23; 368, 13. Conf. Ἐνεχυραστός. L. D.]

Ἐνεχύρασμα, τὸ, Id quod ἐνεχυράζεται: et oppigneratur, Pignus. Ezech. 33, [15]: Ἐνεχύρασμα ἀποδῷ. [Exod. 22, 26.]

Ἐνεχυρασμὸς, ὁ, Pigneratio, Oppigneratio, Pigneratio corporum, Bud. p. 26. [Plut. Coriol. c. 5: Τοὺς κεκτημένους μέτρια πάντων ἀφῃροῦντο τῶν ὄντων ἐνεχυρασμοῖς καὶ πράσεσιν. Ezech. 18, 12.]

[Ἐνεχυραστὴς, ὁ, Pignerator. Hesych. in Δήμαρχον (quod v.). Hemst.]

[Ἐνεχυραστὸς, ὁ. Salmas. De modo usur. p. 551: « In vet. inscr. (ap. Bœckh. vol. 2, p. 365, 20) ἐνεχ. vocatur De quo licet pignora capere: Εἰ δέκα μὴ δέξηται λαβὼν, ἀποτεισάτω δραχμὰς ἑκατὸν πεντήκοντα, καὶ πραξάτω αὐτὸν ὁ ἀρτυτὴρ, ἐνεχυραστὸς ἔστω αὐτῷ κατὰ τὸς νόμος. Id. paullo post πρακτὸς κατ' ἐνεχυρασίαν aut ἀπὸ ἐνεχυρασίας appellatur, A quo exigi multam licet pignoribus captis ».]

Ἐνεχυριάζω, i. q. ἐνεχυράζω, Pigneror, Oppignero. [Clarigo, Súbdito, Pignero, Gl.] Æschin. [p. 66, 7]: Ὃν Δημοσθένης μισθὸν λαβὼν ἐνεχυρίαζεν [ἐνεχωμίαζεν libri meliores], ubi observa ἐνεχυρίαζεν sine incremento. Hinc ἠνεχυρίαστο, Pignori oppositum fuerat, Synes. [Polyb. 6, 37, 8: Κύριος δ' ἐστὶ καὶ ζημιῶν ὁ χιλίαρχος καὶ ἐνεχυριάζων καὶ μαστιγῶν. Med. Exod. 22, 26: Ἐὰν δὲ ἐνεχυριάσῃ τὸ ἱμάτιον τοῦ πλησίον. Pass. Authent. collat. 5, 6, 52 inscr.: Τετραπλάσιον ἀναδίδοσθαι τῷ ἐνεχυριασθέντι. Quibus exx. add. var. script. Deuter. 24, 6, Poll. 3, 84; 8, 148, et grammaticorum nonnulla, velut schol. Aristoph. Nub. 37, Hesych. v. Ῥυσιάζοντες. Longior quam quæ huc transferri possit est Salmasii (De modo usur. p. 553 sqq.) disputatio de formis per ια, qua probare studuit aliud esse ἐνεχυριάζειν, Pignori dare, aliud ἐνεχυράζειν, Pignus capere. Et ἐνεχυριάζειν quidem ab recentt. nonnullis usurpatum esse signif. Pignus dandi, non sinunt dubitare exx. ab eo citt. Theophili Inst. 4, 6: Εἴτε γὰρ ἐνεχυρίασάς μοι εἴτε ὑποθεὶς τὰ σεαυτοῦ πράγματα, σὺ ὁ δεβίτωρ ὑπὲρ ὧν ἐδανείσω, Sive pignori dederis sive jure hypothecæ; Harmenop. 3, 5: Ὁ τὸ ἀλλότριον ἐνεχυράζων ἑαυτὸν ποιεῖ ἔνοχον· τὸ γὰρ ἐνεχυριασθὲν οὐ ποιεῖ ἔνοχον τὸν κεκτημένον δηλονότι. Sed ut ἐνεχυριάζειν pro ἐνεχυράζειν usurpatum fuisse docet l. cit. Polyb. (quanquam illi librarius hanc formam invito obtrusisse videtur), ita ἐνεχυράζειν signif. Dandi pignus est in Synopsi Basil. 25, 1: Εἰ δὲ τὸν χαλκὸν διαβεβαιωσάμενος εἶναι χρυσὸν ἐνεχύρασεν, ubi ἐνεχυρίασεν reponit Salm. p. 554, etsi ipse fatetur p. 555, 568 ἐνεχυρασμὸν et ἐνεχυριασμὸν confundi a recc. Rectius igitur, ut opinor, statuitur signiff. Pignus dandi et capiendi confusas esse a recc., quorum peculiaris est utraque signif. posita forma ἐνεχυριάζω cum nominibus ab ea formatis. Polybio restituendam esse formam ἐνεχυράζειν non posse dubitari puto. Hesychio ἐνέχυριασθεὶς pro ἐνεχυρισθεὶς, ut est in cod., intulit Musurus v. Κωαθείς. L. Dind.]

[Ἐνεχυριασία, ἡ, Clarigatio, Gl.]

[Ἐνεχυρίασις, εως, ἡ, Subditas, Subditus, Pigneratio, Gl.]

Ἐνεχυριασμὸς, i. q. ἐνεχυρασμὸς [Clarigatio, Subditatio, Pigneratio, Gl.], Bud. p. 26. [Ex Authent. collat. 5, 6, 52, ubi ponitur iterum iterumque, ἐνεχυρασμὸς cum Synopsi Basil. præferebat Salm. p. 554, de cujus opinione dixi in Ἐνεχυριάζω.]

[Ἐνεχυριαστὴς, ὁ, Pignerator, Gl.]

[Ἐνεχυριμαῖα οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν· εἰ δὲ τῶν ἠμελημένων οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ· ἐνέχυρα δὲ, Phrynich. Epit. p. 364. Thomas p. 308.]

[Ἐνεχύριος, ὁ, Oppigneratus. Epist. Socr. 9: Οὐδείς με ἐξαιρήσεται τῆς Διονυσίου ὠμότητος, ὅστις μέ τοι ὥς τινα ἐνεχύριον οὐκ ἀγνῶτα, ἀλλὰ καὶ λόγων ἐπιμελητὰν τῶν Σωκρατικῶν κατέχει.]

Ἐνέχῠρον, τὸ, Pignus, quo sc. debitum aut pactum aliquod redditur ἐχυρὸν, i. e. tutum. [Fiducia, add. Gl.] Quo dicitur modo Gallice *Seureté*, a nomine *Seur*, quod est Tutus. Aristoph. Pl. [450]: Ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα Οὐκ ἐνέχυρον τίθησιν; Non dat pignori, s. opponit: aut Pignerat, vel Oppignerat. Herodot. autem [2, 136] dixit: Ἐνέχυρον τὸν νέκυν τοῦ πατρὸς ἀποδεικνύς. Et ἐνέχυρον γενόμενος, Lucian. [De luctu c. 21.] Item metaph. ap. [Demosth. p. 106, 28: Ἔχων ἐνέχυρον τῆς αὐτοῦ σωτηρίας τὸ πρὸς χάριν ὑμῖν λέγειν· Charit. 2, 9: Ἡ μὲν ... συνήγορον ἔχουσα τὸ κατὰ γαστρὸς εὑρῆται πειθοῦς ἐνέχυρον·] Chrysost.: Εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβον· ubi quidam interpr. Arrhabonem. [Atticistarum observationem magis Atticum plur. quam sing. judicantium loco Aristoph. redarguit jam schol. Cui Demosth. aliorumque Att. exx. addiderunt intt. Mœridis p. 338, Thomæ 308. Inter utrumque numerum variant libri Diod. 1, 79. Notandæ sunt phrases κεῖσθω καθάπερ ἐνέχυρα ap. Plat. Leg. 7, p. 820, E, coll. Demosth. p. 1155, 23; ἐνέχυρα λαβεῖν ap. Xen. Anab. 7, 6, 23, et sæpe apud Demosth. et al.; ὅπλον ἐνέχυρον δέχεσθαι ap. Æn. Tact. c. 10, p. 30; ἐνέχυρα τιθέναι ap. Aristoph. Eccl. 755, Polyb. 5, 2, 10, Etym. M. v. Ὑγιής: et ἐνέχυρον s. ἐνέχυρα δοῦναι Plut. Mor. p. 399, E, 545, C. Tum Demosth. p. 1185, 12: Ἐπ' ἐνεχύρῳ ἔδωκε. Ἐνέχυρα confus. c. ὅμηρα ap. Dionys. A. R. 6, 84.]

Ἐνέχω, Insto, Urgeo: ut Bud. interpr. Luc. 11, [53]: Ἤρξαντο οἱ νομικοὶ [γραμματεῖς] καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, Acriter instare et urgere. Hæc Bud. Usus est autem et Marc. 6, 19: Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ. Ubi redditur Imminebat: sicut et in præced. l. Imminere. At vet. Int. illic quidem vertit Insistere, hic autem Insidiabatur. Ego certe in h. l. ἐνεῖχεν αὐτῷ reddi etiam posse arbitror Infesta erat, Malevolo in eum animo erat; quum Hesych. ἐνέχειν inter alia velit esse ἐγκεῖσθαι et μνησικακεῖν. Malevoli certe sumus alicui et infesti, antequam ei immineamus. Qui autem dicit Quærebat eum trucidare, comprehendit etiam Imminebat ei. Alioqui quod ad sensum, non magni refert, utro vertas modo. [Ἐνέχω τινὶ χόλον, Iratus sum alicui: Ἐνεῖχέ σφι δεινὸν χόλον, Herodot. 6, 119; 8, 27, et 1, 118, ubi quidem ἐνείχεε Mss. insolita forma, ac fortasse vitiosa. (Defendit Buttm. Gr. vol. 2, p. 31.) Schweigh.] Eust. [Il. p. 922, 46] ait ἐνέχειν esse τὸ κατά τινος ἔχειν: qua in signif. ab Hom. poni ἐπέχω, postea docebo. Eod. certe modo dicimus *En avoir à quelcun*. [Hesych.: Ἐνεῖχον, ἐχόλουν, ὠργίζοντο. Inhæreo, Plut. Pomp. c. 71: Ὠθεῖ διὰ τοῦ στόματος τὸ ξίφος, ὥστε τὴν αἰχμὴν περάσασαν ἐνσχεῖν κατὰ τὸ ἰνίον. I. fere q. supra εἰσέχω, Penetro, ap. Xenoph. Cyneg. 10, 7: Τῆς δὲ ἄρκυος αὐτῆς μακρὸν προήκοντα κόλπον ποιεῖν ἀντηρίδας ἔνδοθεν ἑκατέρωθεν ὑφιστάντα κλῶνας, ὅπως ἂν εἰς τὸν κόλπον διὰ τῶν βρόχων αἱ αὐγαὶ τοῦ φέγγους ὡς μάλιστα ἐνέχωσιν, Illuceant. || Active, Ἐνέσχεν, Remorata est, Gl.] || Ἐνέχομαι, Teneor, Teneor vinctus, Obstringor, ταῖς πέδαις, Pausan. Lac. p. 75, pro quo et πέδας ἔχειν alibi dicit. [Ἐνσχεθεὶς ὥσπερ δεσμῷ Plut. Philop. c. 6.] Sic ἐνέχομαι τῇ πάγῃ, Herodot. [2, 121], Irretior, Illaqueor. [Hæreo, Gl. Inhæreo, Aristoph. Eccl. 357: Ἀχράς τις ἐγκλείσασ' ἔχει τὰ σιτία. — Ἐνέχεται γοῦν μοι σφόδρα. Xenoph. Anab. 7, 4, 17: Ἐνεχομένων τῶν πελτῶν τοῖς σταυροῖς. Æneas Tact. c. 18, p. 57: Ἐνέτεμεν ... τὴν βάλανον, ὥστε ἐνέχεσθαι λίνον. Apollod. 2, 5, 2, 4: Ἡ δὲ θατέρῳ τῶν ποδῶν ἐνείχετο περιλακεῖσα. Lucian. Tox. c. 13: Ἐνεχόμενον ἤδη (amatorem). Themist. Or. 22, p. 271, D; Etym. M. p. 156, 34. Aor. Plat. Lach. p. 183, E: Ἐνέσχετο ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι· Theæt. p. 147, D: Περὶ δυνάμεών τι ἡμῖν ... ἔγραφε ... καὶ οὕτω κατὰ μίαν ἑκάστην ... μέχρι τῆς ἑπτακαιδεκάποδος· ἐν δὲ ταύτῃ πως ἐνέσχετο. De pass. v. ap. HSt. in fine.] Sed metaph. sæpius ponitur, ut Lat. Obstringi, Constringi, Teneri, Irretitum teneri: ut ἀπορίῃσι ἐνέχεσθαι, Herodot. [1, 190; 8, 52]; ἐνέχεσθαι τῇ ἀνάγκῃ, Lucian.: at vero ἐνέχεσθαι ταῖς τῶν πενήτων ἀνάγκαις, Obnoxium esse, et repetita præp. [ap. Herodot. 7, 128; 9, 37] ἐνέχομαι ἐν θαύματι, Teneor admiratione. Pro quo tamen potius dicunt Lat. Admiratio me tenet, sicut et alias Græci θαῦμά μ' ἔχει. [Pind. Pyth. 8, 50: Ὁ δὲ καμὼν προτέρᾳ πάθᾳ νῦν ἀρείονος ἐνέχεται ὄρνιχος ἀγγελίᾳ. Eur. Iph. A. 527: Φιλοτιμίᾳ μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κακῷ.]

‖ Adhæreo, Inhæreo, Illidor, Bud. in h. Synes. l. A [Ep. 4, p. 159, C] : Δίς που καὶ τρὶς ἐνσχεθείσης τῆς νεὼς τῷ τοῦ λιμένος ἐδάφει. Sed malo, Quum inhæsisset. [Id. p. 139, C : Κάλλει θεραπαίνης ἐνσχεθέντες μένειν ἐθέλουσι. Pausan. 2, 32, 9 : Ἐνσχεθεισῶν αὐτῷ (arbori) τῶν ἡνιῶν ἀνετράπη ... τὸ ἅρμα. — Male hinc fingitur] Ἐνσχέω, Inhibeo : rarum thema, et a quo ἐνέχω mutuatur sua tempora. Plut. Themist. [c. 14] : Νῆες ἐνεσχέθησαν, Naves hæserunt. Ἐνισχημένων, Hesych. affert pro κεκρατημένων : ab ἐνισχέω. [Immo Ἐνίσχω, quod v. Suid. v. Ἐξηγηταὶ τρεῖς : Τοὺς ἄγει τινὶ ἐνισχηθέντας. (Quæ gl. est etiam ap. Timæum et in schol. Plat. Leg. 11, p. 239=457.) Id. : Ἐνισχημένος, κατεχόμενος. Ἐνισχηθέντας, κατασχεθέντας. Eust. Opusc. p. 102, 18 : Ὁποίοις ἐνισχημένοι κακοῖς. Nathanael Antith. adv. Plotin. p. 1419 : Ἔρωτι καλοῦ ἐνισχημένη. Cetera de signif. Inhærendi v. supra. V. autem Ἐνεύχομαι, quicum permutatum videtur Æsch. Suppl. 169. Ἐνέχεσθαι et ἐνίσχεσθαι confus. Xenoph. Anab. l. supra cit.] Dicitur vero ἐνέχεσθαι et de alio obstrictionis genere : ἐνεχόμενος τοῖς ὅρκοις, Pausan. [3, 24, B 7], Obstrictus jurejurando. Sic Bud. Magnis et multis pignoribus obligatum tenet, ait esse, μεγάλοις καὶ πολλοῖς πιστοῖς ἐνεχόμενον ἔχει. Sed in hac metaph. signif. redditur et aliis verbis : nam ἐνέχεσθαι ὀνείδει, in Plat. De LL. [7, p. 808, E, Plut. Mor. p. 559, C] redditur Obnoxium esse. Sic ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, Plut. Themist. [c. 1.] Et ἐν. κατάρᾳ vertitur potius Obnoxium esse execrationi, quam Obligatum s. Obstrictum esse execrationi : Plut. Symp. 4 [p. 662, B] : Τῇ Σωκράτους ἐνέχεσθαι κατάρᾳ. Quinetiam ἐνέχεσθαι ἀρᾷ [apud Plat. Leg. 9, p. 881, D, Plut. Crass. c. 16] redditur a Bud. Diris imprecationibus devotum esse. [Ib. 11, p. 935, C : Ἐνεχέσθω τῇ ... ζημίᾳ· Criton. p. 52, A : Ταύταις ... καὶ σὲ ... ταῖς αἰτίαις ἐνέξεσθαι. Demosth. p. 1231, 15 : Τοῖς ἐσχάτοις ἐπιτιμίοις ἐνέξεται. Plut. Ti. Gracch. c. 10 : Ἐνεχόμενος τῷ νόμῳ· Mor. p. 554, E, φόβοις, προσδοκίαις, μεταμελείαις· 636, E, δόγμασι.] Sic et ἐν. μιάσματι dicitur, qui piaculum admisit. Sed et illud ἐν. νοθείᾳ nihil aliud est quam Nothum esse. Rursum Bud. ἐν. τοῖς αὐτοῖς vertit Eadem pœna teneri. Et subjungit, Æschin. C ἐν addidisse [p. 78, 41] : Ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ... ἐνέχεσθαι. Affert etiam ἐν. τῷ πλημμελήματι, et τῷ θανάτῳ, pro Obnoxium, Reum esse. Item e Galeno cum gen. : Ὅπως μὴ καὶ περὶ τοῦδε τῆς φλυαρίας αὐτῶν ἐνέχωμαι, Reus sim loquacitatis eorum. Sic in VV. LL. ἐνέχεσθαι κλοπῆς. Sed et cum ἐν ibid. ex Plat. [Leg. 6, p. 762, D] ἐνέχεσθαι ἐν νόμοις, pro Reum esse legibus. [Conf. Demosth. p. 632, 2 : Ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ ..., ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνέχεσθαι· 1069, 9 : Καὶ οἱ πρότερον κτείνοντες ἐν τῷδε τῷ θεσμῷ ἐνεχέσθων.]

[Ἐνέψημα, τὸ, Quod incoquitur. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 75 : Κόνυζα δὲ ἔστω καὶ λιβανωτὶς τὰ ἐνεψ.]

[Ἐνεψητέον, Incoquendum. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 74 : Ἑρπύλλου κόμης ἐνεψ. ἐν τοῖσι ἐλαίοισι.]

Ἐνεψίημα, τὸ, Id cui ἐνεψιώμεθα, i. e. ἐμπαίζομεν, Ludicrum, παίγνιον. Nicand. Al. [233] : Τοιά περ ὧραι Εἰαριναὶ φορέουσιν ἐνεψιήματα κούραις. [ῑ]

[Ἐνέψω, εψήσω, Incoquo. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 74 : Ῥοφήματα ἁπλᾶ, ὁποῖα θύμβρης ἢ σελίνου ἢ ἀνήθου ἐνηψημένων· ib. : Σποδύλιον τοῖσι ἐλαίοισι ἐνεψεῖν· 75 : Ἐνεψεῖν μελίλωτον, ubi scrib. ἐνέψειν. 6, p. 85 : Ἐν οἷς ... ἀρτεμισίη ἐνήψηται· 10, p. 91 : Τῆς σαρκὸς ἐνηψημένης· Tard. m. cur. 1, 3, p. 119. Nicand. Al. 71. Ἐνεψημένον, Incoctile, Gl., pro ἐνηψ.]

[Ἐνεῶς. V. Ἐνεός.]

[Ἐνζάω, Vivo. Legitur ap. Philon. vol. 1, p. 65, 22 : Ὅτε ἐνζῶμεν. Hase.]

[Ἐνζέννῡμι s. Ἐνζεννύω, Elixo in. Aret. Ac. m. cur. 1, 3, p. 79 : Ξὺν ἐλαίῳ, ἔνθα πήγανον ἐνεζέσθη.]

[Ἐνζεύγνῡμι s.] Ἐνζευγνύω, Injungo, Innecto. [Æsch. Prom. 579 : Τί ποτέ με... ταῖσδ' ἐνέζευξας ... ἐν πημοναῖσιν; 108. Soph. OEd. T. 718 : Καί νιν ἄρθρα χεῖνος ἐνζεύξας ποδοῖν ἔρριψεν, de OEd. trajectis pedibus exposito. Poetice] Ἐνιζ., Injungo, Adjungo. Unde ἐνιζευχθείς, Junctus, VV. LL. ex Apoll. Arg. [1, 686.]

[Ἐνζήτησις, εως, ἡ, Quæstio in. Orig. C. Cels. 1, p. 42, C. Seager.]

[Ἔνζῡμος, ὁ, ἡ, Fermentatus. Ducas Hist. p. 147, A : Ὁ ἄρτος οὐκ ἦν ἔνζυμος. L. Dind.]

[Ἐνζυμόω, Fermento in. Niceph. Chumn. in Anecd. meis vol. 5, p. 230 : Τὰ φυράματα ταύταις (ταῖς χερσὶν) ἐνζυμῶν. Boiss.]

[Ἐνζωγραφέω, Pingo in. Tzetz. Chil. 12, 235 (?); Leo Allat. Exc. p. 218; anonym. de S. Theod. 118, p. 30 ed. Wernsd.; var. script. Plat. Phileb. p. 40, B.]

[Ἐνζώγραφος, Depictus in. Epiphan. vol. 1, p. 108, A : Εἰκόνας ἐνζωγράφους διὰ χρωμάτων. Hase.]

[Ἔνζωδος, ὁ, ἡ. Ἔνζωδον, Quidquid historias figuris expressas continebat (aut figura expressum erat), vocat Codinus Orig. Cpol. n. 51 : Κίονα ἱστορίαις ἔχοντα ἐν αὐτῷ ἐνζώδους· 68 : Ἔνζωδοι ἐστηλώθησαν εἰς τοὺς δύο κίονας· 77 : Συστημάτια ἵστανται ἔνζωδα ἐπὶ κιόνων· 94 : Τοὺς κίονας τοὺς ἐνζώδους, etc. Ducang.]

[Ἐνζωνισμένη legitur ap. Plut. De plac. phil. 3, 13, de terra : Τροχοῦ δὲ δίκην ἐνζωνισμένην, variantibus tamen codd. in hac v., de qua v. interprr. Hase.]

[Ἐνζώννῡμι, Cingulo illigo. Plut. Sull. c. 28 : Καλωδίου δὲ ἄνωθεν ἀφεθέντος ἐνζώσας ἑαυτὸν ἀνελήφθη πρὸς τὸ τεῖχος. L. Dind.]

[Ἐνζωογονέομαι, Nascor in. Theophyl. Bulg. vol. 4, p. 145, D : Ἀλληλοκτόνοι δὲ μᾶλλον ἦσαν καὶ τῇ ἁλμυρᾷ τοῦ βίου θαλάσσῃ ἐνζωογονούμενοι.]

[Ἔνη s. Ἔνη. V. Ἔννος.]

[Ἐνηβάω, Pubesco, Pubertatem transigo, Floreo in. Longus 3, 13 : Ἐνηβήσας τῇ κατὰ χειμῶνα οἰκουρίᾳ. Figurate Nicand. ap. Athen. 9, p. 370, A : Λείη μὲν κράμβη, ὅτε δ' ἀγριὰς ἐμπίμτουσα σπειρομένη πολύφυλλος ἐνήβησε πρασιῇσιν.]

Ἐνηβητήριον, τὸ, Locus amœnus in quo convivia agitantur, s. ad convivia agitanda et genio indulgendum comparatus, quales villæ ap. Romanos; ἐνευωχητήριον, Suid. citans Herodotum. Is 2, [133] de Mycerino rege Ægyptiorum scribit, dies noctesque sine intermissione πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν, ... ἕς τε τὰ ἕλεα καὶ τὰ ἄλσεα πλανώμενον, καὶ ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα· qui l. paucis tamen verbis immutatis, idem est cum eo, quem ex Herodoto ap. Athen. in Ἡβητήριον adduxi : nisi quod ἡβ. illic pro ἐνηβ. legitur : ita ut ἡβητήριον et ἐνηβητήριον idem sint. C [Ἐνευωχητήριον interpr. Gloss. Herod., pro quo εὐωχητ. Gregor. p. 527, cod. uno tamen ad ἐνευωχ. alludente. Ælian. N. A. 11, 10, p. 247, 26 : Ἐς Μέμφιν, ἔνθα φίλτατα ἤθη αὐτῷ καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι καὶ ἐνηβητήρια, de Apide loquens. Eust. Il. p. 438, 3; Pollux 1, 74; 9, 8.]

Ἔνηβος, ὁ, ἡ, Qui in pubertate est, Puber, Qui decimumquintum annum egressus est, opp. τῷ ἄνηβος, Theocr. schol. [8, 3 : Ἔνηβοι οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ πορρωτέρω· ἄνηβοι δὲ οἱ δωδεκαέτεις καὶ κατωτέρω. Hemst. Georg. Pis. Hex. v. 648 : Ἄνθη δὲ βάλλει τοῖς ἐνήβοις τὰς τρίχας. Hase.]

Ἐνήδομαι, Delector in, i. q. ἐνηδυπαθέω. [Orig. C. Cels. p. 144. Wakef. Euthym. Comm. in Ps. (Opp. Theophyl. vol. 4) p. 152, A : Ὑς δὲ ὁ ἐνηδόμενος ταῖς ἀκαθαρσίαις ὁ διάβολος. Jo. Chrys. vol. 8, p. 349 extr. ed. Montf. : Ἐνήδ. τῷ νοσήματι. Nathanael Antith. adv. Plotin. p. 1419 : Ψυχῆς τοῖς χείροσιν ἐνηδομένης. L. D. Schol. Hom. Il. Θ, 51. Hesych. : Ἐνήδοιτο, ὠφελοῖτο, χαίροιτο (sic), φαιδροῖτο.]

Ἐνήδονος, ὁ, ἡ, Qui in voluptate est, Voluptarius, D Cic.; Voluptabilis, Plauto. Qui voluptate afficitur, Cum voluptate conjunctus. [Schol. Eur. Hec. 811 Matth. : Τὰς φίλας εὐφρόνας) τὰς ἐνηδόνους νύκτας. Schol. Oppian. Hal. 1, 276. Adv. Ἐνηδόνως in var. script. Diod. 4, 78. L. D. Item adv. Jo. Clim. p. 238, 12; 453, 35; 295, 2 : Τὴν ἐπινίκιον ᾠδὴν ἐνηδ. ᾄδουσαι. Constant. Logoth. Encom. in S. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 749, 9 : Μήθ' ὁρᾶν περιέργως, μήτ' ἀκούειν ἐνηδ., Audire cum voluptate. Hase.]

Ἐνηδύνω, Exhilaro in, Illætifico. [Ps.-Lucian. Philopatr. c. 3 : Ἡ μελῳδία τῶν ἀρνέων τὰς ἀκοὰς ἐνηδύνουσα.] Bud. e Greg. Naz. : Τῇ θείᾳ θεωρίᾳ ἐνηδυνόμενός τε καὶ εὐφραινόμενος. [Ephraem Syrus vol. 1, p. 15, F : Τὸ μὴ συγκατατίθεσθαι ἢ ἐνηδύνεσθαι λογισμῷ θέλγοντι καὶ ἐξάπτοντι. ῡ L. Dind.]

Ἐνηδῠπαθέω, Suavitate et voluptate fruor in aliqua re, Oblector, Acquiesco. Chrysost. : Τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν. [Philo vol. 2, p. 326, 44 : Ταῖς τῶν οἰκείων εὐτυχίαις ἐπαρθέντες ἐνηδυπάθησαν.]

Ἐνήεια, Suidæ ἡ πραότης, Lenitas. Ἐνήη, Hesychio ὁμιλία, ἀγαθότης. [Ἐνήεια vel Ἐνηείη intt. Hom. Il. P, 670 : Νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι. Oppian. Hal. 5, 519 : Ἐνηείη προφέροντας (delphines).]

[Ἐνηέριος. V. Ἐναέριος.]

Ἔνηης, έος, ὁ, ἡ, Suidæ πρᾷος, afferenti itidem ἐνηέος pro πράου. Similiter ab Hesych. exp. πρᾷος, προσηνὴς, ἐπιεικὴς, ἀγαθός. [Id. : Ἐνείους, πράους ἢ πράας.] Est igitur Placidus, Mitis, Benignus : ut ap. Hesiod. quoque [Theog. 651] : Μνησαμένη φιλότητος ἐνηέος, exp. Memor amicitiæ placidæ. Rursum ἐνηὴς ab Hesych. affertur pro σώφρων et ἐνηέας pro συνετούς. Quæ exposs., una cum præcedd., convenire possunt huic l. Hom. Il. Φ, [96] de Patroclo : Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε, κρατερόν τε. [Φ, 96, Ψ, 252, 648; Od. Θ, 200.] Priores vero tantum huic Apollonii quadrant, Arg. 2, [1199] : Οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο. Recteque ibi schol. exp. προσηνέος, ἀγαθοῦ, quum paulo post sequatur, Ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν Αἰήτης· τῷ καὶ πέρι δείδια ναυτίλλεσθαι. [Conf. 1, 1338.] Sic vero et Eust. [Il. p. 1122, 31] exp. μείλιχος, opponi dicens [p. 113, 22] τῷ ἀπηνής : compositum vero esse ex ἐν et ἠΰς, significante ἀγαθὸς, et sonare veluti τὸν ἐντὸς ἀγαθότητος ὄντα. [Ib. p. 314, 41 ; 1101, 42. Maxim. Καταρχ. 60 : Ἐς θαλάμους δ' ἀγαγέσθαι ἐνηέα βουλέαι εὖνιν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 431, n. 2592, 5 : Στῆσε δὲ Καλλείνικος ἐνηὴς δόγματι νήσου. Oppian. Cyn. 2, 89 : Ἥπια φρονέουσι ... ὅττι βροτοὶ δ' ἐνέπουσιν, ἐνηῆες ἀνέχονται. De sideribus propitiis Maxim. Καταρχ. 262 : Εἰ μὲν συμφορέηται ἐνηέσιν ἀστράσι καλοῖς· 561. L. Dind.]

[Ἐνηθέομαι voc. corruptum ap. Plut. Mor. p. 57, A : Γέλωτι πρὸς τὸν Κύπριον ἐνηθούμενος.]

[Ἐνηθίζω. Nicet. Alex. Duc. p. 366, C : Ἀγαθὸν τοῦ σώζεσθαι φάρμακον τὴν ἐθάδα φυγὴν ὑπειλήφασιν, ὥσπερ εἰς μίαν ἐνηθισθέντες καὶ συντακέντες ἀγεννῆ ψυχήν. Pro voc. nihili an reponendum sit ἐνισθέντες in medio relinquo. L. Dind.]

Ἔνήκοος, ὁ, ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc comp. sec. analogiam significationis, quam habent quædam alia vocc. ex ἐν composita. Pollux [2, 82] e Phrynicho citat, Ἐνήκοος γενοῦ, quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem male εὐήκοος γενοῦ legerunt, quum Pollux antea [81] locutus esset de εὐήκοος. [Fallitur. Hemst. Utroque l. enim aut εὐήκοος vel ἐπήκοος aut neutrum est in libris.]

[Ἐνήλᾰτος, ὁ, ἡ, unde Ἐνήλατον, τὸ, et] Ἐνήλατα, τὰ, Eurip. schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα ἔνθα πήγνυται καὶ ἐλαύνεται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, Ligna recta in quæ defiguntur et adiguntur gradus scalæ : Phœn. [1186], de Capaneo murum scandente : Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα. Eust. vero non hæc ὀρθὰ ξύλα οἷς ἐνελήλαται τὰ βάθρα appellat ἐνήλατα, sed ipsa βάθρα s. ipsas βαθμίδας quæ ἐνελήλανται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις. Nam p. 782, [28] πηκτῶν κλιμάκων ἐνήλατα esse dicit βαθμίδας αἳ τοῖς ἑκάτερθε μηροῖς τῶν πολεμικῶν κλιμάκων ἐνείρονται· et 598, [29] τὰ τῶν βαθμίδων ἄκρα ὡς ἐνειρόμενα τοῖς μηροῖς τῶν κλιμάκων τῶν τε πολεμικῶν καὶ τῶν αὐταῖς ὁμοίων· appellans μηροὺς his in ll. quæ Eurip. schol. ὀρθὰ ξύλα, et ἐνήλατα quæ ille βάθρα. [Suppl 729 : Ἐς ἄκρα βῆναι κλιμάκων ἐνήλατα.] Rursum ἐνήλατα schol. Eur. dici ait τοὺς πασσαλίσκους τοὺς πρὸς τῷ ἄξονι, sive τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τῷ ἄξονι, ὥστε μὴ ἐξιέναι τὸν τρόχον, Paxillos s. Clavos qui axi infiguntur ad retinendam rotam ne exeat : in Hipp. [1235] : Σύριγγές τ' ἄνω τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ' ἐνήλατα. Hesychio ἐνήλατος est Pars navis. [Aliter rursus Pollux de lecti partibus loquens 10, 34 : Σοφοκλῆς δ' ἐν Ἰχνευταῖς σατύροις ἔφη, Ἐνήλατα ξύλα τρίγομφα κτλ. Phryn. p. 178 : Ἐνήλατα κλίνης ἢ σκίμποδος οὐ χρὴ λέγειν τὸν Ἀττικίζοντα, ἀλλὰ κραστήρια. Cui Lobeck. ascripsit gl. Hesych. : Κρατηρίαι, τῶν ἐνηλάτων αἱ κεφαλαὶ καὶ συμβολαὶ καὶ τὰ ἄκρα (add. alteram Κναστήριον, ἐνήλατον· Λάκωνες), et Joseph. A. J. 8, 5, 2 : Τὸ δ' ἐνήλατον τοῦ θρόνου χεῖρες ἦσαν δεχόμεναι τὸν βασιλέα· Artemid. 1, 74, p. 104 : Τούτων (τῶν σκιμπόδων) οἱ μὲν πόδες οἰκέτας σημαίνουσι, τῶν δὲ ἐγηλάτων τὸ μὲν ἔσω ... τὸ δὲ ἔξω· Philon. vol. 1, p. 666, 29, Hesych. v. Ἕρμινα, ubi singul. Gl. : Ἐνήλατον, Sponda; Ἐνήλατα, Spondæ. Pollux 6, 9 : Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπε. Τὸ δὲ ἐνήλατον κλιντήριον.]

Ἐνήλῐκος, ὁ, ἡ, Puber, Qui jam quasi in pubertate est, ad pubertatis annos pervenit, i. q. ἔνηβος, Adolescens, Adultus. Plut. [Mor. p. 184, B] : Καὶ [Ἀλλὰ] τοῦ Εὐμενοῦς [Εὐμένους] υἱῷ τὴν βασιλείαν ἔτι ζῶν, ἐνηλίκῳ γενομένῳ, παρέδωκε. [Conf. Timol. c. 13.] Id. [Cat. maj. c. 24] : Ἐπιγήμας τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα Τιμώνασσαν· De car. frat. [p. 280, D], loquens de eod. Pisistrato : Ἐπιγαμῶν ἐνηλίκοις [ἐν ἡλικίᾳ] οὖσι τοῖς υἱοῖς. Alibi in [Comp. Aristid. et] Cat. [c. 6] opponit τῷ πρεσβύτῃ, de filio Catonis jam uxorem habente. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 51 : Δούλους ἐνηλίκους. L. Dind.]

[Ἐνῆλιξ, ὁ, ἡ, idem. Suidas v. Μειαγωγεῖν : Εἰσήγαγεν εἰς τοὺς φράτορας υἱὸν ἐνήλικα γενόμενον. Cujus loco schol. Aristoph. Ran. 809, ἐν ἡλικίᾳ. Gl. : Ἐνῆλιξ, Pubes; Ἐνήλικες, Puberes. L. D. Jo. Chrys. t. 6, p. 306, 32, nisi fallit scriptura : Εἰ δὲ ἐνήλικες τύχοιεν ὄντες. Hase.]

[Ἐνηλλαγμένως. V. Ἐναλλάσσω.]

[Ἔνηλος, ὁ, ἡ, Clavatus. Gl. : Ἐμπόρφυρος ἐσθὴς καὶ ἔνηλος, Clavus, Impurpurata vestis.]

[Ἐνηλόω, Clavis affigo. Celsus ap. Orig. C. Cels. 6, p. 298. Seager. Josephus Hypomn. 5, 3, p. 239 bis : Κιβωτὸς, vel Τράπεζα ... χρίκοις χρυσοῖς ἐνηλωμένη. Hesych. : Ἐνεπάγησαν, ἐνηλώθησαν. V. Ἐμπείρω. L. Dind.]

Ἐνηλύσιος, Hesychio ἐμβρόντητος, κεραυνόβλητος, Attonitus, Fulmine ictus. Idem [cum Poll. 9, 41 et Etym. M. v. Ἐνηλύσια, ab Æschylo in Argivis usurpatum docente voc.] ἐνηλύσια dici tradit τὰ κατασκηφθέντα χωρία [id quod repetitur in Ἠλύσιον] : sec. alios ita dici τὰ εὐκίνητα, παρὰ τὴν ἔλευσιν : sec. alios τὰς ἐν τοῖς ἀβάτοις χωρίοις ἀφιδρυμένας νύμφας. [ῠ]

[Ἐνήλωμα, τὸ, Tuberculum. Hieracosoph. p. 91, 9 : Κατεσθίει γὰρ ἅπαντα τὰ τοῦ θερμοῦ ἐνηλώματα. Hase.]

[Ἐνήλωσις, εως, ἡ, Affixio per clavos. De clavis ipsis Callixen. Athen. 5, p. 205, B : Ἡ δὲ ἐνήλωσις ἡ κατὰ πρόσωπον αὐτῶν καὶ τὰ ῥόπτρα ἐξ ἐρυθροῦ γεγονότα χαλκοῦ τὴν χρύσωσιν ἐκ πυρὸς εἰλήφει.]

[Ἐνῆμαι. V. Ἐνέζομαι.]

Ἐνῆμαρ, pro Novem dies affertur ex Il. A, sed scr. potius ἐννῆμαρ.

[Ἐνημερεύω, Diem transigo in. Diodor. 17, 70 : Ἐνημερεύσαντες ταῖς ἁρπαγαῖς· Exc. p. 523, 73 : Μέχρι νυκτὸς ἐνημερεύων ταῖς τῶν πόνων μελέταις.]

[Ἐνηρείας (contra seriem literarum Ἐνειρείας), συναλλαγὰς, Inducias, Hesych.]

Ἐνηρεμέω, Quiesco in. Philo V. M. 2 [vol. 2, p. 140, 6] : Ἐπιτηδειότατον εἶναι τὸν τόπον ἐνησυχάσαι καὶ ἐνηρεμῆσαι, Ad requiem et tranquillitatem, Turn. [Heliodor. 1, 18, p. 36 : Τῆς νυκτὸς τὸ πλεῖστον ἐνηρεμήσας.]

[Ἐνηρέμησις, ἡ, Requies, Statio. Basil. t. 1, p. 979, C, de calamo crescente : Τὸ γόνυ ἐπιτελεῖται τῇ ἐνηρεμήσει τῆς δυνάμεως. Hase.]

Ἐνήρης et Εὐήρης ead. forma dicuntur. Est autem navis ἐνήρης, Navis remigio instructa. Plut. Bruto [c. 28] : Μὴ ναῦν ἐνήρη, μὴ στρατιώτην ἕνα, μὴ πόλιν ἔχοντες. [Plur. id. Sull. c. 24, Anton. c. 63.] Vide ap. Bayf. et alia exx. Affertur autem et pro Navi uniremi e Pachymerio ; sed tum scrib. fuerit ἐνήρης cum aspero.

[Ἐνήριθμος. V. Ἐνάριθμος.]

[Ἐνησῠχάζω, Quiesco in. Philo in Ἐνηρεμέω cit. Chion. Epist. 16, 13 : Ἡμῖν δὲ τῆς σῆς τοσοῦτον ἀποτετμήσθω τυραννίδος, ὅσον ἀταράχῳ ἀνδρὶ δοκεῖ ἐνησυχάσαι.]

Ἐνήτριος χιτὼν, Vestis subtilis, in VV. LL. Potius εὐήτριος.

[Ἐνήφαιστος, ὁ, ἡ, Vulcanius. Tzetz. Hist. 10, 502 : Ἐπεὶ πυραὶ δὲ ἔνυλοι ἀνάπτονται ἐκ ξύλων, ἃς ἐνηφαίστους τε ὁμοῦ καλοῦμεν καὶ ἐγξύλους, ἄλλαι δὲ ἄϋλοι πυραί εἰσι τῶν ἐνηφαίστων.]

[Ἔνηφι. V. Ἔννος.]

Ἐνηχέω, Insono. [Increpo, Gl. Aret. Ac. causs. 1, 6, p. 4 : Ἐπιγάστριον, εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν. Nicetas ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 785, B : Ὁ σὸς λόγος, οἷα βροντὴ ταῖς ἀκοαῖς τῶν ἀνθρώπων ἐνηχεῖ. L. D. Εἰς νεκρὰς ἀκοὰς ἐνηχοῦμεν, Basil. vol. 2, p. 124, A. Hemst. Plut. Mor. p. 589, D : Οὕτως οἱ δαιμόνων λόγοι διὰ

πάντων φερόμενοι, μόνοις ἐνηχοῦσι τοῖς ἀθόρυβον ἦθος ... ἔχουσι.] Gregor. : Τοιγαροῦν ἀκούσατε θείας φωνῆς ἐμοὶ μὲν καὶ λίαν σφοδρῶς ἐνηχούσης τῷ μύστῃ καὶ μυσταγωγῷ τῶν τοιούτων, Meas aures personantis, Qua aures personant. Id. De baptismo: Εἰ κωφὸς ἦσθα καὶ ἄλαλος, ὁ λόγος ἐνηχησάτω σοι· μᾶλλον δὲ κάτασχε τὸν ἐνηχήσαντα· μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα πρὸς παιδείαν Θεοῦ καὶ νουθεσίαν, Personet aures tuas. Accipitur etiam active pro Inculco auribus, Doceo, Bud. e Chrysost. 1 Cor. 12: Καὶ γὰρ ὑμῖν ταῦτα καθ' ἑκάστην ἐνηχοῦμεν τὴν ἡμέραν. Et ἐνηχοῦμαι, Doceor, Chrys. 2 Ad Cor. [Τὸ ὄνομα μόνον ἐνηχήθημεν, Epiphan. Adv. hær. p. 505, D. Hemst. Eust. Opusc. p. 254, 36: Δοκῶ μοι κἀνταῦθα ἐνηχεῖσθαι, ὡς ... « Jo. Monachus Hist. Barlaami in Cod. Reg. 903, p. 24; Psellus Opusc. p. 60 med. » Boiss.]

[Ἐνήχημα, τὸ, Quod insonat, Vox. Iambl. Vit. Pyth. c. 15, p. 132: Ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν ταραχῶν καὶ ἐνηχημάτων· ubi v. Kust. Angl. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 652, C: Χθὲς γάρ που τὰς βίβλους παρῆκα ταῖν χεροῖν, ὥστε σοι ἔτι παρεῖναι τὰ τῶν σοφῶν ἐνηχήματα. L. Dind. De prolepsi et procrasi usurpatum ex Bryenn. Harmon. p. 485 citat Schneid.]

[Ἐνήχησις, εως, ἡ, Actus insonandi, Clangor. Jo. Chrys. Hom. 21, vol. 5, p. 129, 18: Περὶ τίνων διαλέγῃ τῇ ἀτάκτῳ τῆς φωνῆς ἐνηχήσει. Seager. Etym. Gud. V. Ὠδὴ, p. 576, 34: Χωρὶς ἐνηχήσεως ὀργάνου. Epiphan. vol. 1, p. 27, D: Ἐνηχήσεως πονηρᾶς.]

Ἔνηχος, ὁ, ἡ, In quo sonus est, Sonans, Sonorus: ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα, Organa quæ sonant, non tenduntur, Organa sonora, non tensilia: Τὰ μὲν γὰρ ἔγχορδα, τὰ δὲ ἔνηχα κατεσκεύασται [ex Athenæo 14, p. 636, C. Hemst.]. Sonabile sistrum eo sensu dicit Ovid. Item Sonans in, i. q. ἔναυλος. Gregor.: Ἡ μεγάλη φωνὴ καὶ τοῖς ἐμοῖς ὡσὶν ἔνηχα, Qua meæ aures personant. Idem Postumiano: Μέμνημαι τῶν σῶν λόγων, καὶ τὸ θαῦμα ἔτι ἔνηχον ταῖς ἐμαῖς ἀκοαῖς. || Peritus, in Eccles. nisi sit erratum, Bud.

Ἐνήχυτος ὄρπηξ, ex Nicandro Ther. affertur pro Comosus ramus; sed annotatur quosdam legere εὐήχυτος. Locus est v. 33, sed suspectus. [Leg. μαράθου δέ ἑ νήχυτος ὄρπηξ κτλ.]

Ἔνθᾰ, Hic, [Isthic, add. Gl.], ex Hom. Od. Ξ, [103]: Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια. Ibi, Illic; interdum et Ubi [Gl., et: Ἔνθα ἂν, Ubiubi]. Ξ, [137]: Ὡς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε. [Et utraque signif. idem aliis multis ll. Ap. Tragicos, quum sæpissime pro Ubi ponatur, cujus signif. unum addo ex. Soph. El. 1042: Ἀλλ' ἐστὶν ἔνθα χἠ δίκη βλάβην φέρει, tum etiam, sed multo rarius, ponitur altera signif. Æsch. Suppl. 34: Πέμψατε πόντονδ' · ἔνθα δὲ λαίλαπι ... ὄλοιντο. In prosa etiam frequentior signif. relativa, ut ap. Thucyd. 4, 75: Μὴ ὥσπερ τὰ Ἄναια ἐπὶ τῇ Σάμῳ γένηται, ἔνθα οἱ φεύγοντες τῶν Σαμίων κτλ. 7, 26; 8, 23. Xen. Cyrop. 2, 3, 22: Ἐπειδὰν καταστῶμεν ἐπὶ τὸν δρόμον, ἔνθα περιπατοῦμεν, et alibi. Demonstrativa signif. positum Atticorum quidem in prosa asciscere solet part. δή, exceptis formulis ἔνθα ἢ ἔνθα, ἔνθα καὶ ἔνθα, ἔνθα μὲν ἔνθα δέ. Ap. Xen. Anab. 4, 1, 17: Ἔνθα ὁ Χειρίσοφος, ἄλλοτε μὲν, ὅτε παρεγγυῷτο, ὑπέμενεν, τότε δὲ οὐχ ὑπέμενεν, libri meliores ἐνταῦθα. Ib. 5, 7, 6: Ἔστιν ὅστις τοῦτο ἂν δύναιτο ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι ὡς ἥλιος ἔνθα μὲν ἀνίσχει, δύεται δὲ ἐνταῦθα, ἔνθεν δὲ δύεται, ἀνίσχει δ' ἐντεῦθεν, libris ex parte confirmantibus ἔνθεν μὲν ἀνίσχει, δύεται μὲν ἐντ., ἔνθα δὲ δύεται, restituit Schæf. Ap. Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 83, cum οὖν: Ἔνθα ὦν ἐς μὲν τὴν κύστιν τῷ καθετῆρι ὀργάνῳ οὐκ εὔτολμον χρέεσθαι.] Et ἔνθα τε pro ἔνθα, Ubi, ex Il. B, [594]. Item ἔνθα cum αὐτόθι, ἐκ τοῦ παραλλήλου, ex Od. Ξ, [285]: Ἔνθα μὲν ἑπταετὲς μένον αὐτόθι. [Et cum αὐτοῦ Il. Θ, 207: Αὐτοῦ κ' ἔνθ' ἀκάχοιτο.] Ap. Hesiod. [Scut. 334] ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, Ubi nudatum videris, ibi ferito. [Ἔνθα, seq. in apodosi ἐνταῦθα, Xenoph. Cyrop. 5, 4, 21.] Dicitur et ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, pro Hic, Illic; Alibi quidem, Alibi vero. [Xenoph. OEc. 3, 4, H. Gr. 3, 3, 5; Plato Conv. p. 211, A.] Aristot.: Ἔνθα μὲν λευκὰ, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequens est et ἔνθα καὶ ἔνθα [Hic atque Hic, Gl.]. Hom. [Il. B, 462: Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται· 779. 476: Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα· 812: Κολώνη ... περίδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα· Z, 2, H, 156, Θ, 107, K, 264, aliisque ll. plurimis, ut sit aut Hic et illic, aut Hac et illac, aut Huc et illuc, aut Hinc et illinc. Plat. Tim. p. 79, E, Aret. Causs. ac. 1, 7, p. 13, etc., Lucian. Jov. Trag. c. 31], quod pro Undique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: ut habes apud Eust. [p. 1668, 12.] Affertur vero e Plat. De LL. [8, p. 835, B, ubi ἢ est, non καὶ], Ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα, pro Hoc vel illo modo commutata. [Aret. Causs. ac. 1, 5, p. 1: Ἔνθα ἢ ἔνθα ἐπὶ τοὺς ὤμους ἰζάνει· et ibid. p. 35.] || Sed ἔνθα interdum et motus signif. habet [Huc, Gl.]: Il. B, [90]: Αἳ μέν τ' ἔνθα ἄλις πεποτήαται, αἳ δέ τε ἔνθα, Aliæ huc, aliæ illuc. [Θ, 482: Ἦν ἔνθ' ἀφίκηαι, etc. Thucyd. 6, 45: Ἐς τοὺς Σικελοὺς περιέπεμπον, ἔνθα μὲν φύλακας, πρὸς δὲ τοὺς πρέσβεις. Quod schol. interpr. εἴς τινας. || Quo. Hom. Il. N, 23: Ἔνθ' ἐλθών. Et Pind. Ol. 1, 44. Eur. Iph. T. 1198: Ἄγ' ἔνθα χρήζεις. Xenoph. Anab. 7, 6, 37: Πλεῖτε ἔνθα δὴ ἐπεθυμεῖτε πάλαι, et al. Conf. de signif. motus Apollon. Bekk. An. p. 564, 19; 589, 12, Ammon. p. 51.] Sed ἔνθ' ἢ ἔνθα exp. etiam Hinc aut illinc, Il. B, [397. Od. K, 574: Τίς ἂν θεὸν οὐκ ἐθέλοντα ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιτ' ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κίοντα;] || Item ἔνθα, ut Lat. Ibi, pro Tum. Il. A, [22]: Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί. [Aliisque ll. plurimis. Et in phrasi ἔνθα δ' ἔπειτα Od. H, 196, K, 516. Plato Phædr. p. 249, B: Ἔνθα καὶ εἰς θηρίου βίον ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀφικνεῖται. Ubi tamen est relat., non demonstr.] Ap. Greg. Naz. ἔνθα δὴ, Quo tempore, Quo facto, Bud. [Herodot. 1, 59: Συνεπαναστάντες δὲ οὗτοι ἅμα Πεισιστράτῳ ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν. Ἔνθα δὴ ὁ Πεισίστρατος ἦρχε Ἀθηναίων. Conjungit cum δὴ etiam Æsch. Pers. 490, Plato Prot. p. 324, A, etc., et sæpiss. Xenoph. (etiam in apodosi, H. Gr. 2, 4, 39: Ἐπεὶ δὲ κατέβησαν ..., ἔνθα δὴ ὁ Θρασύβουλος ἔλεξεν), Arrianus, aliique.] Ἔνθα περ, i. q. ἔνθα, Ubi. [Il. N, 524, etc. Herodot. 1, 14, Soph. El. 1495, Phil. 514, Xenoph. Anab. 4, 8, 25, H. Gr. 4, 4, 8, Reip. Lac. 5, 7. Ἔνθα που Mich. Glycas Ep. 16, p. 74: Ἐκλέγεται τὸν θύμον, ἔνθα που τύχοι τοῦτον εὑροῦσα. || Cum genit. Eur. Tro. 680: Ἔνθα πημάτων κυρῶ. Ælian. V. H. 10, 18: Πρῶτον ὑπηνήτῃ, ἔνθα τοῦ χρόνου ἡ χαριεστάτη ἐστὶν ἥβη τῶν καλῶν μειρακίων. || Ἔνθα et ἔνθεν confus. Xenoph. Anab. 5, 7, 6.]

Ἐνθάδε, Hic, Huc. Hom. Od. [Ξ, 164]: Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, Hic. O, [491]: Ἐνθάδ' ἱκάνω, Huc venio. [Et utroque modo aliis multis ll. quum Hom. tum Tragici.] Annotatur autem et ἔνθα δὲ pro ἐνθάδε ex Hom.: item ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. [Od. Ψ, 674, E, 208. (Similiter cum αὐτοῦ, sed postposito, Solon ap. Aristid. vol. 2, p. 297, Soph. OEd. C. 78.) Seq. γε Il. E, 172, Φ, 588, Ψ, 348. Frequens autem in libris permutatio part. ἐνθάδε cum partt. ἔνθα δέ. De hac vita Pind. Ol. 2, 63: Ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτίχ' ἁπάλαμνοι φρένες ποινὰς ἔτισαν. De cujus l. sententia v. schol. (Plat. Reip. 6, p. 484, D: Τὸν ἐνθ. βίον· Gorg. p. 525, B, Crat. p. 404, B.) Soph. Ant. 75: Πλείων χρόνος, ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε· 1070. Τἀνθάδε id. Trach. 943, El. 1436, Thuc. 6, 17, 83, 85, 87, 91 etc. Ap. eund. Soph. OEd. T. 486: Πέτομαι δ' ἐλπίσιν οὔτ' ἐνθάδ' ὁρῶν οὔτ' ὀπίσω, de tempore. Eurip. Or. 1262: Δόχμιά νυν κόρας διάφερ' ὀμμάτων ἐκεῖθεν ἐνθάδε· 1292: Αἳ μὲν ἐνθάδ', αἳ δ' ἐκεῖσ' ἐλίσσετε. Genit. junxit Soph. Phil. 899: Ἐνθάδ' ἤδη τοῦδε τοῦ πάθους κυρῶ.] Usus est autem hujus adv. et in prosa. [Thuc. 6, 36: Ἐνθάδε ἐλθόντας. Xen. H. Gr. 1, 7, 16: Ἀνέβην ἐνθάδε. Plato Reip. 5, p. 450, B. Id. Critiæ p. 110, E: Ἀρετῇ πᾶσαν γῆν ὑπὸ τῆς ἐνθ. ὑπερβάλλεσθαι. Xen. Comm. 3, 3, 12: Τῇ ἐνθάδε (πόλει). Thucyd. 2, 35: Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθ. εἰρηκότων· 6, 11, 12, 13. De accentu formæ ἐνθάδε Apollon. Bekk. An. p. 589, 12; 617, 18, Jo. Alex. p. 34, 9. Confus. c. ἐνθένδε v. in illo.] Et τοῦ Ἐνθαδὶ quoque, Att., ut Aristoph. [Pl. 54]: Ἦλθε μετὰ νῷν ἐνθαδί. Et ἐνθαδὶ δὲ, Hic autem, ap. Eund. [Ran. 1461, etc. Est etiam in var. script. Plat. Tim. p. 23, E. Tzetz. Hist. 2, 972. ī]

[Ἐνθαδί. V. Ἐνθάδε.]

[Ἐνθάδιον, τὸ, pro Intubus, Endivia, scribi videtur Geopon. 12, 1, 3. L. Dind.]

Ἐνθάδιος, q. d. Qui hinc est, s. Qui est de hoc loco; eo sensu, quo dicitur Gall. *Qui est d'ici:* quod sonat

ad verbum, Qui hinc est. Unde ab Hesych. exp. ἐντόπιος. [Niceph. Chartoph. in Jure Græco-Rom. p. 341, D: Παρὰ ἐνθαδίου ἱερέως μανθάνειν τὰ δέοντα, A regionis antistite, Leoncl. Ducang. Ptolem. Centiloq. apud Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 253, B: Εἰ δὲ κινεῖται ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἀνατολὰς, ἐπελεύσεται ἐχθρὸς ἀλλότριος ταῖς χώραις· εἰ δὲ οὐ κινεῖται, ἐνθάδιος ἔσται ὁ ἐχθρός. ἄϊ L. Dindorf.] A

[Ἐνθᾱκεύω, Insideo. Theod. Prodr. 8, p. 354: Ἐνθακεύων τῷ θρόνῳ. Conf. Ἐνθωκεύω.]

Ἐνθᾱκέω, Insideo. [Soph. El. 267: Θρόνοις ἐνθακοῦντα· OEd. C. 1293.]

Ἐνθάκησις, εως, ἡ, Soph. Phil. [18: Ἐν ψύχει μὲν ἡλίου διπλῆ πάρεστιν ἐνθ.], ubi schol. καθέδρα.

[Ἐνθᾰλᾰμεύομαι, Eust. ad Dionys. P. p. 476.]

[Ἐνθαλάμιον, τό.] Ἐνθαλάμια Hesychio πλάσματα ἐκ μήκωνος καὶ σησάμης [Massæ ex papavere et sesamo].

[Ἐνθαλασσεύω s.] Ἐνθᾰλαττεύω ead. signif. [qua θαλαττεύω, In mari versor] Bud. dici scribit. [Ælian. N. A. 9, 63; Poll. 1, 121. « Long. Past. 2, 12. Metaph. Clem. Al. Pæd. 2, p. 183, 31: Ὁ κυβερνητὴς, ὁ νοῦς ὁ ἀνθρώπινος, περιφέρεται τῷ κλύδωνι ὑπερεχούσης τῆς μέθης, ἐνθαλαττεύων τε εἰλιγγίᾳ τῷ ζόφῳ τῆς καταιγίδος, τοῦ τῆς ἀληθείας ἀστοχήσας λιμένος κτλ.» Hemst.] B

[Ἐνθαλάσσιος s. Ἐνθαλάττιος, Qui est in mari, Maritimus. Soph. fr. ap. Ach. Tat. Isag. p. 122, C: Ναῶν τε ποιμαντῆρσιν ἐνθαλασσίοις. L. D. Hesych. Wakef. Glossam dicere videtur Σπάρνιοι, ἐνθαλάττιοι πέτραι. Idem: Ἀγχιδίαι, ἐν θαλασσηδίαι, ubi Ἀγχίαλαι, ἐνθαλασσίδιαι corrigebat Heringa.]

[Ἐνθάλασσος s. Ἐνθάλαττος, ὁ, ἡ, idem. Diodor. 2, 43: Σπιλάδας ἐνθαλάττους. Athen. De mach. p. 9, 14: Πόλιν ἐνθάλασσον.]

[Ἐνθᾰλέθω, Floreo in. Theod. Prodr. Tetrastich. in vitam Basilii 6: Πάϊς, ἐνθαλέθων βιότητι λόγοισί τε, θαῦμα, νεάζων. L. Dind.]

[Ἐνθαλὴς, ὁ, ἡ, legitur Hieracos. p. 132, 17: Ἐνθαλῆ πτερά. Interpr. p. 90, 18: Pinnas rectas. Sed fort. scribend. εὐθαλῆ. Hase.]

[Ἐνθάλλω, i. q. ἐνθαλέθω. Hesych.: Ἐντεθηλότος, θάλλοντος. Suid.: Ἐντεθηλότων, θαλλόντων. L. Dind.] C

[Ἐνθάλπω, Calefacio, Foveo. Diodor. 2, 52: Τὰς τῆς γῆς ἰδιότητας γεννᾶν τὴν περὶ τὸν ἥλιον θερμασίαν, εἰς πολυτραφῆ χώραν καὶ γόνιμον ὕδωρ ἐνθάλπουσαν καὶ δημιουργὸν γινομένην τῆς ἑκάστου φύσεως. In fr. Soph. ap. Athen. 13, p. 564, C: Ἐνθάλπεται μὲν αὐτὸς, ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ, pro script. librorum εἶθ' ἅλλεται conj. Ruhnk. ap. Valck. ad Hippol. p. 219, coll. gl. Phrynichi, quam exhibuimus in Ἐκθάλπω, quomodo est apud Bekk. Incertum igitur utrum horum verborum h. l. sit reponendum. Priori favet ἐνθερμαίνω, quod v.]

[Ἔνθαμνος, ὁ, ἡ, Fruticosus. Basil. vol. 1, p. 349, B: Τῶν φυτῶν, ὅσα φρυγανικὰ καὶ ὅσα ἔνθαμνα.]

[Ἐνθανάσιμος, in gl. Hesychii in Ἔγκηρος cit., ubi ἐνθανάσιμος μοίρᾳ scribitur pro ἐν θανασίμῳ μοίρᾳ.]

[Ἐνθᾰνᾰτόω, pro θανατόω, Interficio, esse videtur ap. Philochorum ab Dionys. Dinarch. c. 3, p. 636, 16, cit.: Τοὺς μὲν οὐχ ὑπομείναντας τὴν κρίσιν ἐνεθανάτωσαν τῇ ψήφῳ.]

Ἐνθάπτω, q. d. Insepelio: ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, Sepelire intra vestem, q. d. Insepelire vesti. Hinc ἐνταφεὶς, Sepultus intra, in, Inhumatus. [Plut. Thes. c. 32: Τόπον... Ἄλυκον καλεῖσθαι τοῦ σώματος ἐνταφέντος· al. ἐκεῖ ταφ. Dion. c. 43: Ἄπειμι τῷ πυρὶ καὶ τῷ πτώματι τῆς πατρίδος ἐνταφησόμενος· Mor. p. 282, F. Inscr. Cumana ap. Caylus *Recueil* vol. 2, p. 58, 51: Ἐντάφην ἐν ᾧ κεν ἂν εὔθετον ἔμμεναι φαίνηται τόπῳ. Aliæ apud Bœckh. vol. 2, p. 72, n. 2044: Ἕτερον [δὲ μὴ ἐξε]ῖναι ἐνταφῆναι· conf. n. 2796, 2826, 3 etc., 2824, 9; 2826, 4 etc., 2839, 10, et ubi ἐνθαφέντων, 11; 2840, 6 et seqq. Figurate Nicetas Urb. capt. p. 376, C: Τὸ παραμένον ἐν ψυχῇ καὶ ἐνθαπτόμενον ἐμπύρευμα. L. Dind.] D

Ἐνθαρσέω, et Att. Ἐνθαῤῥέω, Confido, Bono animo sum in. Andoc. [p. 21, 38]: Ὥστε ὁδόν τε καὶ πόρον μηδαμῇ ἔτι εἶναί μοι ἐνθαρσεῖν. [Ita Ald.: nunc recte εὐθαρσεῖν. Æque vitiosum ἐνθαρσεῖ καὶ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, quod ex Polyæn. 8, 23, 15, citat Hemst., ubi εὐθαρσεῖ Coraes.]

[Ἐνθαυμαστόω, Admirabilem reddo. Georg. Pachym. Andr. p. 36 extr. L. Dind.]

[Ἐνθαῦτα. V. Ἐνταῦθα.]

Ἐνθεάζω, Numine agor, i. q. θεοφοροῦμαι. [Ἐνθεάζομαι, Lymphor, Gl. Herodot. 1, 63: Ὁ μὲν (Amphilytus) δή οἱ ἐνθεάζων χρᾷ τάδε. Apollodor. 2, 8, 3, 1: Μάντις χρησμοὺς λέγων καὶ ἐνθεάζων· ubi al. ἐνθουσιάζων. Diodor. 3, 57: Καταλελυμένην μὲν τὰς τρίχας, τῷ δὲ διὰ τῶν τυμπάνων... ψόφῳ ἐνθεάζουσαν, ubi cod. ἐνθειάζ. Quæ var. est etiam 4, 66.] Lucian. [Pseudom. c. 13]: Σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ ἐνθεάζοντες [al. -ζόμενοι]· Dial. deor. [18, 1], de Baccho: Ὀρχούμενος ἅμα καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς φῂς, καὶ ἐνθεάζων, Ebrius et furore correptus fanatico. Plut. [Mor. p. 623, C]: Καὶ τὸ χρησμῳδεῖν ἐμμέτρως παρέχεται τοῖς ἐνθεαζομένοις. Ægin. [p. 63, 21]: Τινὲς δὲ δοκοῦσιν ὑπό τινων μειζόνων ἐφορᾶσθαι δυνάμεων, καὶ προλέγειν τὰ ἐσόμενα, καθάπερ ἐνθεάζοντες, οὓς καὶ ἐνθεαστικοὺς ὀνομάζουσι. [Eust. Opusc. p. 251, 53: Διατί δὲ μεγάλα ὑπεσχημένος τῷ θεῷ, οὐκ ἐνθεάζεις ταῖς πράξεσι κατ' ἐκεῖνα;]

[Ἐνθεασμὸς, i. q. ἐνθουσιασμὸς, quod v. Eust. Opusc. p. 266, 41: Ὡς καὶ αὐτὸς θεὸς εἶναι θετὸς, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ ἐξομοιοῦν σοὶ αὐτῷ κατὰ ἐνθεασμόν.]

Ἐνθεαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui fanatico furore agitur, Numine afflatus, Fanaticus, i. q. ἔνθεος: Qui fanatico furore agi solet, numine afflari solet. Plato De LL. 3, p. 120 [682, A]: Θεῖον γὰρ οὖν δὴ καὶ τὸ ποιητικὸν ἐνθεαστικὸν ὂν γένος ὑμνῳδοῦν [delevit voc. recentioribus peculiare Bœckh. in Min. p. 164]. Sic Lucian. dixit eos ἐνθέους ὑπὸ τῶν μουσῶν γενομένους ᾄδειν. Dionys. Areop. ἐνθεαστικαὶ ὑμνῳδίαι, de Apostolis loquens inspiratis. [Olympiodor. in Plat. Alcib. 1, § 28. Creuzer. Alia exx. v. ap. Bœckh. l. c., HSt. in Ἐνθεάζω.]

[Ἐνθεαστικῶς, adv. Lucian. Amor. c. 14: Ἐνθ. ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος. Herennius ap. Kopp. ad Damasc. p. 13. Superl. ἐνθεαστικώτατα, Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxxii, B. L. D. Eust. Il. p. 28, 18: Εὐφημεῖν... τὸ ἐνθεαστικῶς ἀγαθὰ λέγειν.]

Ἔνθεμα, τὸ, ap. scriptt. rei rusticæ dicitur Surculus qui inditur et inseritur arbori vel cortici. Theophr. C. Pl. 1, [6, 7]: Δεῖ δὲ ἀῤῥαγῆ τηρεῖν τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν φλοιὸν, καὶ τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ γυμνοῦν τὴν μήτραν. Et rursum, Καὶ ὅταν σχίσαντες ἐντιθῶσι τὸ ἔνθεμα, σφηνοειδὲς ποιήσαντες, ἐλαύνουσιν ἐν σφύρᾳ, ubi Bud. esse dicit Partem surculi quæ in fissuram trunci mergitur; quum tamen ita vocetur ipse potius Surculus incisus s. insertus, s. Surculus qui inseritur et inditur in fissuram trunci. [Eust. Od. p. 1423, 37; Geopon. 3, 3, 9; 5, 3; 10, 75; 4, 5; 37, 3. || Cant. Cant. 4, 9: Ἐκαρδίωσας ἡμᾶς ἑνὶ ἀπὸ ὀφθαλμῶν σου, ἐν μιᾷ ἐνθέματι τραχήλων σου, dubitatur de signif. Τῶν ὁρμίσκων posuit Symm.]

[Ἐνθεμᾰτίζω, Insero (surculum). Geopon. 10, 23, 4 et 76, 1. Angl. || Injicio, Depono. Epiphan. t. 1, p. 946, D: Εἰς γῆν ἐνθεματίζων. Jul. Afric. Cest. p. 492, 49: Κολλύρας τρεῖς ἐνθεματίζειν. Hase.]

[Ἐνθεματισμὸς, ὁ, Insertio. Clem. Al. Pæd. p. 154 (131): Ἐτυμολογεῖται ἡ νουθέτησις νοῦ ἐνθ. Wakef.]

[Ἐνθεμελιόω, Fundo in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 683, D: Ἡ ἀλήθεια, ᾗ ἐνθεμελιοῦνται αἱ κνῆμαι, οἱ στῦλοι τῆς ἐκκλησίας. Hase.]

Ἐνθέμιον, τὸ, nominatur τῆς πρύμνης τὸ ἐντὸς, Interior pars puppis, Pollux 1, [90: Τὸ μέσον δὲ τῆς πρ. ἀσάνδιον, οὗ τὸ ἐντὸς ἐνθ. Fort. conferendum ἐνθύριον, quod v.]

Ἔνθεν, et Ἐνθένδε, Hinc [Gl.], Illinc. Dem. p. 146: Καὶ παραστὰς ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, Unus hinc, alter illinc. Et cum gen. pro Ab una parte, altera parte. [Herodot. 2, 176: Ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δ' ἔνθεν τοῦ μεγάρου· 4, 71. Thucyd. 2, 76: Ἔνθεν καὶ ἔνθεν αὐτοῦ.] Aristides: Τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶναι· τὰ δὲ ἔνθεν, ἠδὴ μεσημβρίαν. Ex Aristot. quoque, Ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, pro In spinæ latus utrumque. [V. infra. Hom. Il. Δ, 58: Γένος δ' ἐμοὶ ἔνθεν ὅθεν σοί· Η, 472: Νῆες δ' ἐκ Λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι... ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο· Κ, 179: Τοὺς δ' ἔνθεν ἀναστήσας· Od. Θ, 500. Et de tempore ut sit i. q. Deinde, Il. N, 741: Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν. Et ut sit Ab una parte, Od. M, 59: Ἐρέω δέ τοι ἀμφοτέρωθεν· ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες· 235: Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτέρωθι δὲ δῖα Χάρυβδις... Sic ἔνθεν μὲν... τῇ δ'

αὖτε, Oppian. Cyn. 2, 140. Ab usu Hom. non diversus est usus poetarum Atticorum, de quibus memorasse sufficiat usum improprium de consecutione, ap. Æsch. Ag. 247 : Τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον οὔτ' ἐννέπω· Soph. OEd. 475 : Τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή. || Formula ἐκεῖθεν ἔνθεν, Hinc illinc, est ap. Paulum Sil. Ecphr. Therm. Pyth. v. 15, Georg. Pis. In resurr. Christi p. 90, v. 90, Acr. 2, p. 20, 332. Altera ἔνθεν καὶ ἔνθεν, Hinc atque Hinc, Gl., de qua supra, utitur etiam Soph. Aj. 725 : Ὀνείδεσιν ἤρασσον ἔνθεν κἄνθεν. Et prosæ scriptores Herodot. 4, 175, Plato Prot. p. 315, B, Reip. 8, p. 553, D, Xenoph. Cyrop. 6, 3, 3 etc. (et seq. genit. in ll. ab HSt. cit., et ib. 1, 30 etc.), Æneas Tact. c. 39, 40, Lucian. Dial. mer. 4. Et interposito τε Thuc. 7, 81 : Ὁδὸς ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν· Plato Critiæ p. 117, C : Ἔνθ. τε καὶ ἔνθ. οἰκήσεις ἦσαν· 118, D. L. D. Ἔνθεν τε καὶ ἔνθεν rariore usu pro ἄνωθεν καὶ κάτωθεν posuit Hippocr.: v. Galen. vol. 12, p. 236, D. Hemst. Tertia, de qua item supra, ap. Xen. Anab. 3, 5, 7 : Ἔνθεν μὲν γὰρ ἦν ὄρη ὑπερύψηλα, ἔνθεν δὲ ὁ ποταμὸς κτλ. Atque his formulis continetur usus demonstrativæ signif. in prosa Atticorum. Præter quas si qua ejus reperiuntur exx., aut dissensu librorum suspecta fiunt, ut Xenoph. Cyrop. 1, 2, 2 : Οὗτοι δὲ δοκοῦσιν οἱ νόμοι ἄρχεσθαι τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ ἐπιμελούμενοι οὐκ ἔνθεν ὅθενπερ ταῖς πλείσταις πόλεσιν ἄρχονται, aut manifesto sunt corrupta, ut Lysiæ p. 105, 32 : Ἔνθεν δὲ ἔπλευσαν ὡς Εὐαγόραν, ubi ἐνθένδε δὲ scrib. cum Dobræo Adverss. vol. 1. part. 1, p. 204, quam correctionem Bekk. adhibuerat Isæo p. 40, 12 : Ἧκεν ἔχων ἔνθεν Διόφαντον. Non eripiendus autem hic usus recentioribus, ut Plutarcho Marii c. 11 : Ἔνθεν οὖν τὴν ἔφοδον εἶναι τῶν βαρβάρων· Straboni 1, p. 63 : Ἀπὸ μὲν Μερόης μέχρι Ἀλεξανδρείας εἶναι μυρίους· ἔνθεν δὲ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον περὶ ὀκτακισχιλίους... σταδίους· 2, p. 106 : Ἀπὸ μὲν τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου μέχρι τῆς Ῥοδίας πεντακισχιλίους· ἐνθένδ' (sic pro ἔνθεν δ') ἐπὶ Σαλμώνιον κτλ. Dionysio A. R. 6, 23 : Ἀλλ' ἔνθεν ἀρξάμενοι διεστήκεσαν, aliisque haud paucis. Lucæ 16, 26: Διαβῆναι ἔνθεν πρὸς ὑμᾶς, multi ἐντεῦθεν. Hesych.: Ἐντεῦθεν, ἔνθεν. Aret. Ac. m. cur. 2, 6, p. 106 : Ἐν ἥπατι τοῦ αἵματος ἡ γέννα καὶ ἐς τὸ πᾶν ἔνθεν ἡ τοῦ ἀφεψή... (lacuna). || Pro ἐνταῦθα, Hic, ponit Ephraem Syr. vol. 1, p. 29, B : Κλαύσωμεν οὖν ὀλίγον ἔνθεν, ἵνα μὴ κλαύσωμεν ἐκεῖθεν αἰωνίως βασανιζόμενοι· 39 : E : Παυσώμεθα τῆς ἔνθεν τρυφῆς, ἵνα ἐκεῖθεν κερδήσωμεν τὴν τοῦ παραδείσου τρυφήν. Κλαύσωμεν ὀλίγον ἔνθεν, ἵνα ἐκεῖ γελάσωμεν. || Unde, sive de loco dictum sive de caussa, Hom. Il. P, 703 : Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν Ἀντίλοχος· Φ, 44. Ω, 597 : Ἔζετο δ' ἐν κλισμῷ· ἔνθεν ἀνέστη· Od. Σ, 157 etc. Ib. T, 62 : Δέπα, ἔνθεν... ἔπινον. Æsch. Prom. 367 : Ἔνθεν ἐκραγήσονται· et sæpius ipse cetérique Tragici. Xenoph. Anab. 2, 3, 6 : Ἄξουσιν ἔνθεν ἔξουσι τὰ ἐπιτήδεια· 5, 6, 23, 24. H. Gr. 4, 2, 12 : Ἔνθεν μὲν ἐξέρχονται, αὐτοὶ μόνοι εἰσί· 6, 5, 1 : Νῦν δ' ἐπάνειμι ἔνθεν ἐπὶ ταῦτα ἐξέβην· OEc. 6, 1 : Ἔνθεν λέγων... ἀπέλιπες, πειρῶ... διεκπεραίνειν. De caussa Æschyl. Eum. 689 : Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος. Eur. El. 38 : Λαμπροὶ γὰρ εἰς γένος γε, χρημάτων δὲ δὴ πένητες· ἔνθεν ηὐγένει' ἀπόλλυται. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 425, 9: Τοιοῖσδ' ἀμφ' ἔργοισιν ἐγάθεον· ἔνθεν ὅμευνος τοιάδ' ἐμᾷ στάλᾳ σύμβολα τεῦξε. Diosc. 1, 92 : Ἔνθεν τὴν ἐπωνυμίαν ἔσχεν. Joseph. A. J. 1, 3, 1. || Ubi. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, B, v. 13 : Ἔνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας· D, v. 24 : Ἔνθεν ὅγ' Ἰοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν πόλλ' ἔπαθεν. || Ἔνθεν et ἐντεῦθεν confus. Xen. Anab. 3, 5, 7, et Lucæ l. supra cit. || Ἔνθενπερ ap. Arrian. Exp. 1, 2, 4. || Ἐνθένδε autem unam habet signif. Hinc, Isthinc, Gl., tam ap. Hom. Il. Θ, 527 : Ἐξελάαν ἐνθ. κύνας· I, 365, Od. Λ, 69, quam ap. alios omnes, ut Æsch. Prom. 707, Soph. OEd. C. 657, Aristoph. Lys. 1123, et prosæ scriptores, velut Thuc. 1, 36 : Τὸ ἐνθ. πρὸς τἀκεῖ παραπέμψαι· 6, 10, 23. Plat. Phædr. p. 229, D : Ἐκεῖθεν, οὐκ ἐνθένδε. Xenoph. Anab. 5, 6, 10 : Ἐνθ. εἰς Σινώπην παραπλεῦσαι. Plut. Mor. p. 758, B : Ἔστι δέ τις ἐκεῖ (apud inferos) κομιστὴρ ἐνθένδε. Diciturque non tantum de loco, sed etiam de tempore, ut sit Exin, Gl., Dehinc (Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 33, minus accurate ἀντὶ τοῦ νῦν poni dicit); item de caussa vel origine, ut Eur. Tro. 931 : Τὸν ἔνθενδ' ὡς ἔχει σκέψαι λόγον· Herc. F. 1001 : Κἀνθένδε πρὸς γέροντος ἱππεύει φόνον· Phœn. 1404. Plat. Theæt. p. 194, C: Ταῦτα... ἐνθένδε γίγνεσθαι. Et aliter ib. 198, A : Μαθήσει... ἐνθ. σαφέστερον τί λέγω· Gorg. p. 454, D, etc. Thucyd. 2, 1 : Ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη Ἀθηναίων. De hominibus Xen. Anab. 7, 7, 17 : Ἐρχόμεθα μὲν καὶ νῦν... τιμωρησόμενοι ἄνδρας, οἳ τούτους παρὰ τοὺς ὅρκους ἠδίκησαν· ἦν δὲ δὴ καὶ ὑμεῖς τοιοῦτοι ἦτε, ἐνθ. ἀρξόμεθα τὰ δίκαια λαμβάνειν, Hinc, i. e. A vobis.] Et ἐνθένδε ποθὲν, pro Hinc fere, ut Bud. interpr. ap. Plat. Symp. [p. 178, A; 199, C, Phædr. p. 229, B] ἐνθένδε ποθὲν ἄρξασθαι. [Longin. 1, 3 : Τῶν ποιητῶν οἱ μέγιστοι οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐνθ. π. ἐπρώτευσαν. Notandum etiam sæpe conjungi cum articulo, vel adjectivi vel adverbii signif. Eur. Heracl. 279 : Καραδοκῶν τἀνθένδε. Soph. El. 1307: Οἶσθα μὲν τἀνθένδε. (Ubi notandum etiam dici pro ἐνθάδε, propter verbum οἶσθα prægnanti quadam vi positum. Sic Eur. Bacch. 49 : Ἐς δ' ἄλλην χθόνα τἀνθένδε θέμενος εὖ μεταστήσω πόδα, ubi est i. q. Rebus meis ab hac parte recte curatis. Xenoph. Cyrop. 2, 4, 16. Ἱππέας τινὰς προσλαβὼν τῶν ἐνθένδε ἑταίρων ἀφικόμην. Plat. Phæd. p. 107, E : Ὧ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι· Apolog. p. 40, C : Μετοίκησις τοῦ τόπου τοῦ ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον· Gorg. p. 472, B : Ἥντιν' ἂν βούλῃ τῶν ἐνθένδε ἐκλέξασθαι, ubi al. ἐνθάδε, quod cum ἐνθένδε confus. ap. Lysiam p. 105, 37 et al.) Eur. Bacch. 938 : Τἀνθένδε δ' ὀρθῶς παρὰ τενόντ' ἔχει πέπλος. Et ubi de tempore dicitur, Soph. Phil. 895 : Τί δῆτα δρῶμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε; Eur. Med. 1167 : Τοὐνθ. μέντοι δεινὸν ἦν θεαμ' ἰδεῖν· et al. sæpe. (Xenoph. Eph. 1, 2, p. 5, 7 et alii recentiorum.) Suppl. 560 : Ἦ δῆλα τἀνθένδε. Soph. OEd. T. 1267. || Confus. c. ἐνθάδε v. supra. || Forma Att. Ἐνθενδὶ Aristoph. Lys. 429. || Ἐνθένδεν scribitur ap. Cinnam. p. 19, C. L. Dind.]

[Ἐνθεναρίζω. Hesych. : Ἐνθεναρίζει, ἐγχειρεῖ. Ἐγχειρίζει Kuster., ut sit a θέναρ, Vola.]

[Ἐνθενδε, Ἐνθενδὶ, Ἔνθενπερ. V. Ἔνθεν.]

[Ἐνθεόομαι, Numine divino agitor. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 951, 9 : Τὸ ἐνθεοῦσθαι, τουτέστι τὸ ὑπὸ θεοῦ κινεῖσθαι, θειασμόν φαμεν. L. Dind.]

Ἔνθεος [sive Ἔνθους, quod v.], ὁ, ἡ, In quo Deus est, afflatus, instinctus Dei, Divinus. [Fanaticus, Fatidicus, Gl.] Dici solet de Eo in quo numen aliquod est, h. e. qui numine aliquo afflatus est, agitur, ut vates et divini, Qui recepto furit deo, Senecæ : i. q. θεόληπτος, θεόφορος, θεοφορούμενος. [Soph. Antig. 963 : Ἐνθέους γυναῖκας. Et sim. sæpius Eurip., velut Hipp. 141 : Σύ τἄρ' ἔνθεος, ὦ κούρα, εἴτ' ἐκ Πανὸς εἴθ' Ἑκάτας. Lycophr. 28 : Ἔνθεον... βακχεῖον στόμα. Et sæpe Plato et al. Cum dat. Æsch. Sept. 497 : Ἔνθεος δ' Ἄρει βαχχᾷ. Cum genit. Eum. 27 : Τέχνης δέ νιν Ζεὺς ἔνθεον κτίσας φρένα. Cum πρὸς Plato Conv. p. 179, A : Οὐδεὶς οὕτω κακὸς ὄντινα οὐκ ἂν αὐτὸς ὁ Ἔρως ἔνθεον ποιήσειε πρὸς ἀρετήν. De ipsa arte fatidica Æsch. Ag. 1209 : Ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ἡρημένη, de Cassandra.] Plato [Phædr. p. 244, D] de Sibylla : Ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. [Tim. p. 71, E; 72, B.] Lucian. [De sacrif. c. 5] : Ὑφ' ὧν δὴ (sc. τῶν μουσῶν) ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς, ᾄδουσιν. [Ead. constr. Xenoph. Conv. 1, 10 : Οἱ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι. De furore ipso, ut mox est ap. Aristot., Aret. Causs. diut. 1, 6, p. 33 : Ἔνθεος ἥδε ἡ μανίη, et alii.] Sic Aristot. Rh. 3, [7 extr.] : Ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. Utuntur h. v. ap. Latinos Seneca [Med. 382, etc.] Martialis [5, 41; 11, 84]. Stat. Sylv. 1, [2, 227] : Hic thyrsos, hic plectra ferit, hic enthea lauro Tempora. Et neutr. τὸ ἔνθεον, Fanaticus furor, Impetus numine afflatorum. [Plut. Mor. p. 904, C.] Metaph. Lucian. [Harmon. c. 1] : Τῆς Φρυγίου (ἁρμονίας) τὸ ἔνθεον, τῆς Λυδίου τὸ βακχικόν. [Ἔνθεον ἱερὸν, Pollux 1, 23; αὔλημα 4, 82. Ἔνθεος τόπος, 1, 8, 15. Ἔνθεος εἰς ᾠδὰς, 4, 52. Item Divinus, Sanctus, ap. Christianos. Martyr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 172, A : Κατὰ τὴν τιμίαν καὶ ἔνθεον διδασκαλίαν τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰ. Χρ. Euseb. H. E. 1, 2, p. 8, 14 : Τὴν ἐπάρατον ταυτηνὶ γῆν τῆς πάλαι ἐνθέου τρυφῆς ἀντικατηλλάξατο· 10, 15 : Τὴν εἰς οὐρανοὺς ἔνθεον ἀποκατάστασιν αὐτοῦ (Christi)· 3, p. 12, 36; 13, 31, 33; 14, 9. Alia v. ap. Suicer. Comparat. ἐνθεώτερος, Vita Athanas. vol. 1, p. 1, p. xcvi, b, E; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 471, D. L. Dind.]

[Ἐνθέως, adv. Iambl. V. P. c. 32, p. 432 : Ἐνθ.

σφόδρα καὶ μέτ' ἀληθείας πάσης ἀπεκρίνατο (Pyth.). Appian. Hisp. c. 26: Συνεκινεῖτο ἐνθ. Dionys. Areop. p. 167, B: Ὁ μηδὲ τὸ ὑπάρχειν ἐνθ. ἐσχηκώς. Georg. Pis. Acr. 2, p. 9, 113; Ephraem. Cæs. 531. Pollux 1, 16, 22. Ἔνθ. διακείμενος id. 4, 52; ἐρᾶν 3, 68; ἔχειν 69. L. Dind.]

[Ἐνθεότῑμος, ὁ, ἡ. Sibyll. Orac. 5, p. 604: Παντοίαις θυσίαισι καὶ εὐχαῖς ἐνθεοτίμοις. Nisi leg. εὐχαῖσιν θεοτίμοις. Struv.]

Ἐνθερίζω, Æstatem in aliquo loco dego, ut ἐνεαρίζω. [Thom. M. in Θερίζω. Pollux 1, 62.]

[Ἐνθερμαίνω, Calefacio. Soph. Trach. 368: Ἐντεθέρμανται πόθῳ.]

Ἔνθερμος, ὁ, ἡ, Calidus, Æstuosus. Plut. [Mor. p. 951, F]: Λιβύης μὲν γὰρ ἔνθ. ἡ πολλὴ καὶ ἄνυδρος, Libyæ pleraque æstuosa sunt et siticulosa. Et in altera signif. τοῦ θερμὸς ap. Philon. V. M. 3 [vol. 2, p. 161, 18]: Τὸ δὲ τῶν κτεινάντων ἔνθ. ἔτι καὶ μεστὸν ὀργῆς παράστημα καταδείσασα, φόβῳ νουθετεῖται, Percussorum fervidam adhuc audaciam et iracundiæ plenam multitudo verita, terrore corrigitur. [Geopon. 8, 23, 1: Μέσον ἡμέρας ἀνελόμενοι (uvas) ἐνθέρμους καταβάπτομεν εἰς γλεῦκος. Nemes. De nat. hom. 2, p. 67: Οἱ μὲν στωικοὶ πνεῦμα λέγουσιν αὐτὴν (animam) ἔνθερμον. Ἐνθέρμους φύσεις, Naturas præcalidas, quas dicat Hippocr. Epid. p. 1180, E et al. exponit Foes. OEcon. p. 129. L. Dind.]

[Ἐνθέρμως, Calide. Const. Manass. Chron. p. 101, D: Ἔνθ. ἱκετεύσασα. Boiss. Eust. Opusc. p. 4, 20: Ἔνθ. προκαλέσεται αὐτόν· 66, 21: Ἀρῶνται ἔνθ.]

Ἐνθεσίδουλος, ὁ, Hesychio ψωμόδουλος, Servus τῶν ἐνθέσεων [Buccearum servus. Eadem Eustath. Od. p. 1837, 40].

Ἔνθεσις, εως, ἡ, Impositio. [Interpositio, Insitium, Gl. Hesych.: Πυρεῖον, ἀγγεῖον κεράμιον εἰς πυρὸς ἔνθεσιν. Geopon. 5, 35, 2: Τὴν τοῦ λίθου εἰς τὸ στέλεχος ἔνθεσιν. Insertio. Plat. Crat. p. 426, C: Τῆς τοῦ νῦ ἐνθέσεως. Aliter Aret. Ac. cur. 1, 4, p. 83: Οὐ γὰρ διαστάσιος χρέος ἐς ἔνθεσιν τῆς τροφῆς.] Ponitur etiam pro ἔνθεμα. [V. infra.] Sed peculiariter ita vocatur Frustum quod ori inditur, Buccea, Suet.: Buccella, ut alii. Pollux 6, [33]: Τῶν δὲ ἄρτων οἱ ψωμοὶ καλοῦνται ἔνθεσις. Lucian. [Dial. mer. 6, 3]: Οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους. [Eust. Opusc. p. 297, 86: Καὶ τὸ μὲν βάρβαρον ἐνέμετο τὰς ἐπ' οἴκων ἐνθέσεις.] Antiphanes ap. Athen. 3, [p. 104, A]: Ἀλλ' ὅταν τὴν ἔνθεσιν Ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνῃ κατεσπακὼς, Τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον. Idem Athen. 10, [p. 418, C] scribit et Θετταλικὴν ἔνθεσιν dictam fuisse eam quæ esset μεγάλη: sc. quoniam Thessali erant πολυφάγοι, et magnas bucceas s. bolos in os ingerebant, ut ap. Hermippum comicum, Ὁ Ζεὺς δὲ τούτων οὐδὲν ἐνθυμούμενος Μύων, ξυνέπλαττε Θετταλικὴν τὴν ἔνθεσιν, Ingentem bolum, more Thessalorum [Eust. Il. p. 331, 14; 857, 31, Poll. 6, 43]. Id. 14, [p. 622, A] scribit ἔνθεσιν a quibusdam vocari ἄκολον. Aristoph. quoque pro Cibo qui in os ingeritur, usurpavit, Eq. [403]: Εἶθε φαύλως ὥσπερ εὗρες, ἐκβάλοις τὴν ἔνθεσιν, i. e. τὴν τροφὴν τὴν ἐν πρυτανείῳ δοθεῖσαν, schol., quoniam sc. ἔνθεσις dicitur ὁ ἄκολος, ὁ ψωμός. Suidas eum l. citans dicit proverbialiter accipi ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν εὐδοκιμησάντων. [|| Surculus. Geopon. 10, 37, 1: Τὸ κατώτερον τῆς ἀμόργης χωννύουσιν ἀσφαλιζόμενα σφόδρα πρὸς τὸ μὴ ἀναδραμεῖν, ἕως ἂν ἡ ἔνθεσις φύῃ. Insitio, ib. 75, 6: Δεῖ σύντομον τὴν ἔνθεσιν ποιεῖσθαι. Ἔνθεσις ἀμπέλου, Insertio, Gl.]

[Ἐνθέσμιος, ὁ, ἡ. Αἴσιον vel ὅσιον ita exp. schol. Philostr. Her. p. 627 ed. Boiss., ut sit i. q. ἔνθεσμος.]

Ἔνθεσμος, ὁ, ἡ, opponitur adjj. ἄθεσμος et ἔκθεσμος: et sonat q. d. Qui est intra legem, s. leges. I. e. Qui manet intra præscriptum legis, et ex eo non egreditur. Redditur Legitimus, Licitus, Legi consentaneus, νόμιμος. [Ἔννομον addit Hesych. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 31: Ἔνθεσμος βλάβη, ἡ ἐν τοῖς νόμοις ὡρισμένη. Plut. Nic. c. 6: Τρόπαιον ἱστάναι... οὐκ ἔνθεσμον ἦν. Nomocanon ap. Lambec. Bibl. Cæs. 6, p. 125, C: Τῶν ἐνθέσμων θείων γραφῶν. Anastas. in Cotel. Eccl. Gr. monum. vol. 3, p. 432: Περὶ τῆς νηστείας... ὅτι χρὴ ταύτην φυλάττειν, ὡς ἔνθεσμον. L. Dind.]

Ἐνθέσμως, Legitime, Jure, Ut fas est. [Licito, Gl.] Synes. Ep. 67: Ἀλλ' οὐδὲ τοῦτον ἐνθέσμως (sc. ἀποδεδειχθαι ἐπίσκοπον), ἐκθέσμως μὲν οὖν, Verum ne hunc quidem legitime et ut fas est, sed illegitime et contra quam fas sit. Ubi etiam nota ἐκθέσμως oppos. huic ἐνθέσμως. [Pollux 1, 22. Τούνεκεν ἐνθ. ἄλοχον λάβε, Eratosth. Schol. Anthol. Pal. 9, 444, ubi nunc εὐθ. Angl. Evagr. Hist. eccl. p. 292, 13: Τοὺς ... ἐνθ. καθαιρεθέντας παρανόμως ἐδέξατο, Juste depositos; conf. p. 318, 8. Becc. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 654, 6: Ἐνθ. καὶ κανονικῶς· et Athanas. patr. ib. p. 674, 27: Ἐνδίκως δμοῦ καὶ ἐνθ. Hase.]

[Ἐνθεσπίζω, Vaticinor in. Euseb. Dem. ev. p. 278, D: Τοῦ ἐμπνέοντος καὶ ἐνθεσπίζοντος ἐν αὐτῷ θείου πνεύματος. Hase.]

[Ἐνθεσσᾰλίζω s. Ἐνθετταλίζω, Chlamydem Thessalicam induo, unde perf. pass. Tali veste indutus sum, ap. Polluc. 7, 46: Τὰς δὲ Θετταλικὰς χλαμύδας Θετταλικὰ πτερὰ ὠνόμαζον, καὶ ἐντεθετταλίσμεθα ἔλεγον τὸ χλαμυδυφοροῦμεν. Ex Eupolidis Marica petitum esse docet Steph. Byz. v. Θεσσαλία. Conf. Hesych. v. Ἐντεθετταλίσθαι. L. Dind.]

[Ἐνθετέον, Imponendum. Geopon. 6, 1, 4: Ἐνθ. ξύλον πλατύτερον· 14, 24, 5: Κάμακας τοῖς τοίχοις τοῦ οἰκίσκου ἐνθ. Plotin. Enn. 1, 3, p. 41, 3: Λόγους τοὺς φιλοσοφίας ἐνθ., Inserendum. L. Dind.]

[Ἐνθετικὸς, ἡ, ὸν, Imponendi vim habens. Stob. Ecl. eth. 7, p. 42: Τῶν ὑγιῶς ἐχουσῶν (δοξῶν) ἐνθετικόν.]

Ἔνθετος, ὁ, ἡ, Insitus, Insitivus, Qui inseri potest, solet, Qui inditur et immittitur. Theognis [435]: Εἰ δ' ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα, Οὔποτ' ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός. [In inscr. Murat. p. 632, dicitur urbs Nicomedia σύμμαχος ἐνθετὴ δήμῳ τῷ Ῥωμαίων. Schneid. || Intercalaris, Gl. || Receptus, ut videtur, ap. Eust. Opusc. p. 4, 10: Ἔβαλεν ὁ σαπρώνυμος χεῖρα ἐπὶ ἄροτρον, καὶ εἰργάζετο εὖ μάλα κατὰ ἀγάπην θεοῦ, ὡς προὐφαίνετο· ἀλλὰ στραφεὶς εἰς τὸ ἔμπαλιν οὐ γέγονεν ἔνθετος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἐνθετὰ (φάρμακα) nescio unde memorat Foes. in OEc. Hipp. p. 129. L. Dind.]

[Ἐνθεῦτεν. V. Ἐντεῦθεν.]

[Ἐνθέω, Incurro, videtur esse ap. Heliod. De chrysop. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 121 ed. Harl., v. 67: Τῆς ἐνθεούσης ἐκ θαλάσσης εἰς θέαν βασταζομένης ὥσπερ ἀτμὸς εἰς νέφος. L. Dind.]

[Ἐνθεωρέω, Conspicio, Intelligo in. Maximus Conf. vol. 2, p. 12, A: Ἄλλοις ἀπαραλλάκτως ἐνθεωρούμενον· 13, E: Τὸ γὰρ τῷ υἱῷ ἐνθεωρούμενον. L. D. Basil. M. vol. 3, p. 116, A: Οὐχ ἡ κοινότης τῆς φύσεως ἐνθεωρεῖται τῷ σημαινομένῳ· 279, C. Theophyl. Bulg. vol. 2, p. 651; Nicol. Methon. Refut. Procli c. 68, p. 90.]

[Ἐνθέως. V. Ἔνθεος.]

[Ἐνθήκη, ἡ, quod Gall. dicitur *fonds*. Phryn. Ecl. p. 223: Ἐνθήκη· τὸ μὲν παρενθήκη ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται ὕστερον ὀψόμεθα· τὸ δὲ ἐνθ., ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἄτοπον, ἀφορμὴν γὰρ λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Conf. Bekk. Anecd. p. 472, 7. Argum. Or. Demosth. pro Phorm. p. 944: Ἀφορμὴν δὲ οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ὅπερ ἡμεῖς ἐνθήκην, Pecuniam apud trapezitam. Ducang. Gl. Lat. vol. 3, p. 90: « Gl. Ms. Ecclesiæ Paris.: *Enticam* Græco nomine repositam rei copiosæ substantiam appellamus. Gl. Sax. Ælfrici: *Entheca*, supellex. Alia Gll., Repositorium vel servatorium, sive pecunia vel opes. Et, Pecunia commerciis destinata. Gl. vett., Merces. » Artemid. 2, 68: Μετὰ γὰρ ὅλου τοῦ οἴκου καὶ τῆς ἐνθήκης τῆς ἰδίας ἀποδημήσει, Cum supellectile. Sic fere Papinian. Dig. 32, 7, 2: « Dotes prædiorum, quæ Græco voc. ἐνθῆκαι nominantur, quum non instructa legantur, legatario non præstantur. » Conf. Ulp. ib. 32, 68. De annona Genes. 41, 36: Καὶ ἔσται τὰ βρώματα τὰ πεφυλαγμένα τῇ γῇ εἰς τὰ ἑπτὰ ἔτη τοῦ λιμοῦ, ubi Symmach. εἰς ἐνθήκην pro τὰ πεφ. Ceterum conf. Lexx. Lat. v. Entheca. L. D. Anon. in Anecd. Gr. vol. 4, p. 464, 10, de meretrice: Ἡ τῆς ἀκολασίας ἐνθ. Boiss.]

[Ἐνθηκιάζω, Impono. Macar. Hom. 32, p. 416: Ἐν δὲ καιρῷ πείνης ... ἀναμηρυκῶνται καὶ ἔχει ὡς τροφὴν ἅπερ ἐνεθηκίασε πρότερον. Boiss. Pseudochrys. t. 7, p. 325, 26: Τὸν μυελὸν ἐνθηκιάζειν τῇ κενότητι τῶν καλάμων. Hase.]

[Ἐνθηκόω, Impono. Iren. p. 94. Kall.]

Ἐνθηλῠπαθέω, ad verbum sonat Muliebria patior

in. Ab aliis exp. Muliebri libidine tabesco. [Joseph. B. J. 4, 9, 10 : Μετὰ ἀδείας ἐνεθηλυπάθουν τῷ χόρῳ.]

Ἔνθηρος, ὁ, ἡ, Feras habens : ἔνθ. δρυμὸς, Saltus feras habens, In quo sunt feræ. Ex Eur. [Rhes. 289] affertur pro Sylva feris abundans. [Schol. Pind. Pyth. 9, 100 : Ἔνθ. γὰρ ἡ Λιβύη. Hemst. Ælian. N. A. 17, 31, p. 387, 12, Ἐν τοῖς μάλιστα ἐνθηροτάτοις χωρίοις, pro θηριωτάτοις restituebat Gesner. conjectura parum certa. Æsch. Ag. 570 : Ἐξ οὐρανοῦ γὰρ κἀπὸ γῆς λειμώνιαι δρόσοι κατεψάκαζον, ἔμπεδον σίνος ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα, Feram s. Hispidam. Soph. Phil. 698 : Ἐνθήρου ποδὸς, de pede Phil. a vipera morso.]

[Ἐνθησαυρίζω, Condo in thesauro, Colligo et repono in. Jo. Stauracius ap. Lambec. Bibl. Cæs. 1, p. 247, C : Ταῖς χριστωνύμων ἀκοαῖς τὸν τοσοῦτον πλοῦτον ἐνθησαυρίζεσθαι. Eust. Opusc. p. 103, 35. Et cum accus. p. 205, 1 : Ἡ ἱερὰ βίβλος, ἣν τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀνάκτορον ἐντεθησαύρισται. Hesych. : Ἐνταμιευόμενον, ἐνθησαυριζόμενον. L. Dind.]

Ἔνθλᾶσις, εως, ἡ, ex Galen. De caus. morb. 2, [p. 211, 42 Bas.] affertur pro Cavitas in capite facta ex contusione. [Ælian. N. A. 16, 22 : Εἰσὶ μὲν σιμοὶ τὰς ῥῖνας, εἴτε οὕτως ἐκ βρεφῶν ἅπαλῶν ἐνθλάσει τῇ τῆς ῥινὸς διαμείναντες...]

[Ἔνθλασμα, τὸ, Cavitas ex impressione facta. Galen. vol. 13, p. 890, A : Ἔχον κατά τι μέρος ἑαυτοῦ οἷον ἔνθλ. τι μικρὸν, ἀφ' οὗ καὶ ὠνομάσθη θλάσπι.]

Ἐνθλάω, exp. Infringo. [Imprimo, Incudo, ap. Ælian. N. A. 6, 15, p. 131, 21 : Καὶ νόμισμα δὲ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ εἰργάσαντο, καὶ ἐνέθλασαν σημεῖον τὸ ἀμφοῖν πάθος. Dioscor. 2, 186 : Δισκοειδὲς, οἱονεὶ ἐντεθλασμένον (thlaspi). Foes. OEc. Hipp. : « Hippocrati dicitur de eo quod intro desidere facit ac cedere, quodque velut deprimit et impressionem aut cavitatem relinquit. De int. aff. p. 556, 22 : Ἦν τῷ δακτύλῳ τοῦ σώματος ὑποπιέζῃς, ἐνθλάσεις. Quem l. exprimere videtur Galen. in Gl. : Ἐνθλάσσει (ἐνθλάσει cod.), ἐνθλᾷ, ut pro ἐνθλάσεις, ἐνθλάσσει (immo ἐνθλάσει) legisse videatur et ad digitum referre, qui impressionem facit. Hipp. ib. 23 : Μάλιστα δὲ ἐν τοῖς ποσὶν ἐνθλᾶται, Impressio fit et cavitas. Eadem in re voc. ἐμπλάσσεσθαι utitur, ut supra ostendimus. » || Forma Ion. est Ἐμφλάω. Foes. ib. p. 125 : « Ἐμπεφλασμένον ὀστέον, Os desidens et medium desidens, ut loquitur Celsus, intro cedens et depressum (idemque quod ἔσω πεφλασμένον aut ἐσφλώμενον ἔσω, ut scribitur De vuln. cap.), Prorrh. 2, p. 98, E, ubi vitiose nostris in codd. ἐμπεπλασμένον scribitur. »]

Ἐνθλίβω, exp. [falso] Infringo : item Imprimo. [Ἐνθλιβεῖσα, Inflixa, Inlisa, Gl.] Ap. Nicandr. Al. 453 : Ἠμύουσι χαλινοῖς Ἐνθλίβοις, schol. exp. πιέζοις. [Sext. Pyrrh. p. 147, 3 : Πᾶν τὸ κινοῦν ἤτοι προωθοῦν κινεῖ ἢ ἐπισπώμενον ἢ ἀνωθοῦν ἢ ἐνθλῖβον. Angl. Galen. vol. 2, p. 76, 8 : Τῆς μὲν κοιλίας ἐνθλίβειν ταῖς φλεψὶ δυναμένης, Exprimere a se in venas. || Elido, Frango. Hippiatr. p. 57, 10 : Τὴν κεφαλὴν ἐνθλῖψαι. Gregor. Nyss. t. 1, p. 528, B : Τὸν βότρυν τὸν ταῖς ληνοῖς ἐνθλιβόμενον. Hase. ῑ]

[Ἐνθλιπτικῶς, Imprimendo, Impressorie. Sextus Emp. Pyrrh. p. 147, 8 : Εἰ δὲ ἐνθλ. ἑαυτὸ κινεῖ.]

[Ἔνθλιψις, εως, ἡ, Impressio. Ἔνθλ. καὶ ἀποπίεσις, Galen. vol. 7, p. 415, E, ex Archigene. Hemst. Id. vol. 2, p. 76, 13 : Ἡ τῆς γαστρὸς ἔνθλ. et ib. p. 77, 7 : Τὴν ῥώμην τῆς κατὰ τὴν κοιλίαν ἐνθλίψεως, Expressionis quæ a ventre fit. Hase. Aret. Causs. ac. 1, 6, p. 4 : Ὅτε γὰρ ἰσθμὸς συνερείδεται καὶ τὰ παρίσθμια ... οὐ ξυμπίπτει εἰς τὴν ἔνθλιψιν τοῦ καταπινομένου, Protrusionem deglutitionemque, Int. Inclusionem interpr. Wakef. ap. schol. Æsch. Prom. 106 : Τὸ τοσοῦτον γάρ τις λυπεῖται ἐκ τῆς ἐκθλίψεως ὁ συγχαίρει (leg. ὅσον χαίρει), ὅταν ... πρὸς ἕτερον λέγῃ τὰ λυποῦντα αὐτὸν, ubi restitutum, ut videtur, voluit ἐνθλίψεως. Sed præstare videtur θλίψεως. L. Dind.]

Ἐνθνήσκω, θανοῦμαι, Immorior; sed pro eo usitatius est in prosa ἐναποθνήσκω, de quo supra. [Soph. OEd. C. 790 : Ἐνθανεῖν μόνον (patriæ). Eur. Heracl. 560 : Σῇ γὰρ ἐνθανεῖν χερὶ θέλω · Rhes. 869 : Ὦ γαῖα πατρὶς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι · Hec. 246 : Ὥστ' ἐνθανεῖν γε σοῖς πέπλοισι χεῖρ' ἐμήν · quod νεκρωθῆναι μικρὸν καὶ ναρκῆσαι, Torpere, Rigere, int. schol. Forma poet. Ἐνθνήσκω Nicand. Ther. 816 : Τροχιῇσιν ἐνιθνήσκουσαν ἀμάξης. Confus. c. ἐκθανεῖν Plut. Mor. p. 357, D.]

[Ἔνθολος, ὁ, ἡ, Turbidus. Achmet. Onirocr. c. 193 : Πάντες κέραμοι τῆς πόλεως ἄνευ ὑετοῦ ἔρρεον ἔνθολον.]

Ἐνθορέω [immo Ἐνθόρνυμαι vel Ἐνθρώσκω, de quo infra, fut. θοροῦμαι], Insilio. Apoll. Arg. [2, 120] : Ἔνθορε μέσσῳ, In medium insiliit. [4, 913.] Et Hom. ante ipsum Il. Φ, [233] : Ἦ καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρίκλυτος ἔνθορε μέσσῳ, Κρημνοῦ ἀπαΐξας, In medium Scamandrum insiliit, Insiluit medio, ut Lucan., Insiluere vadis. Ib. E, [161] : Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορών, Insiliens in boves, Cum assultu invadens, pro ἐνθορών. [Ut est ap. Quintum 1, 316 : Ἀλλ' ὡς τίς τε βόεσσι ... λέαινα ἐνθόρῃ · conf. Il. Υ, 381 : Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε · Ο, 623 : Ἔνθορ' ὁμίλῳ · Ω, 79, πόντῳ. Od. Ρ, 233 : Λὰξ ἔνθορεν ἰσχίῳ. Apollod. 3, 2, 2, 1 : Λὰξ ἐνθορὼν ἀπέκτεινεν.] Synes. Ep. 122 [p. 259, A] : Καὶ παίσας ἐκ χειρὸς λίθῳ κροταφιαίαν πληγὴν, οὐ βαλὼν, ἀλλ' ὥσπερ πὺξ ἐνθορὼν, Tanquam pugno feriens et insiliens, incursans; Impacto cum saltu pugno, Bud. [V. l. Hom. postremum. Improprie Pind. Pyth. 3, 36 : Πολλὸν δ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν. Formam Ἐνθορίσκω habet gl. Hesychii : Ἐνθορίσκει, ἐνθρύπτει. Cui conf. quod inter Ἐθόρνυτο et Ἐθρύπτετο, de re venerea dicta, variatur in fr. pseudosophocleo, de quo dixi v. Βαθμὸς, vol. 2, p. 21, C. V. autem Θορίσκω. L. Dind.]

[Ἔνθορος, ὁ, ἡ, ap. Nicandr. Ther. 99 : Ζῶα νέον θορνύντα καὶ ἔνθορα, videtur dici de feminis, ut θορνύντα de masculis, coeuntibus.]

[Ἐνθορυβέω, Conturbo. Tzetz. Hist. 13, 496 : Τοῖς μύθοις τοῖς Αἰσώπου ... λέων καθεύδων πλάττεται, οὗ μῦς δραμὼν αὐχένι ἐξ ὕπνου τοῦτον ἤγειρεν ἐντεθορυβημένον. Boiss. Fort. leg. ἐκτεθ., quod voc. v. Conf. tamen Ἐνθροέω.]

Ἔνθους, ὁ, ἡ, dicitur contr. pro ἔνθεος. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 124, 25] : Ἔξω δὲ προσελθὼν, ἔνθ. αὐτίκα γίγνεται, τοῦ προφητικοῦ πνεύματος ἐπιφοιτήσαντος, Numine corripitur. Et rursus, Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν, ἔνθους τε γίνεται καταπνευσθείς · pro quo alibi dicit θεοφορεῖται, ut suo loco dicetur. Theodoritus H. E. : Ἔνθους γενόμενος καὶ θείας χάριτος ἐμπλησθείς. Gregor. : Καὶ ὥσπερ ἔνθους ὑφ' ἡδονῆς γίγνομαι. [Appian. Hisp. c. 18, 26, etc. Eust. Opusc. p. 323, 6.]

Ἐνθουσία, ἡ, Hesychio ἔκπληξις, Vecordia. [Zonar. p. 728 : Ἐνθ., θεοφορία, Afflatus divinus, Inspiratio. Procl. in Plat. Alcib. 1 c. 68, p. 198 : Τὰ κινητικὰ πρὸς ἐνθουσίας οἰκειότητα. Creuz. Gl. : Ἐνθουσίας, Instinctus. Ἐνθουσιασμὸς Vulcanius.]

Ἐνθουσιάζω s. Ἐνθουσιάω, Fanatico s. Divino furore agor, Numine afflor. [Ἐνθουσιῶ, Lymphor, Insanio, Gl.] Plat. Ap. Socr. [p. 22, C] : Ἐνθουσιάζοντες, ὥσπερ οἱ θεομάντεις καὶ οἱ χρησμῳδοί · Phædro [p. 249, D], de mente germani philosophi loquens, quem vult esse volucrem : Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων, καὶ πρὸς τῷ θεῷ γιγνόμενος, νουθετεῖται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ὡς παρακινῶν, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλοὺς, ubi furorem hunc poeticum et fanaticum s. entheon facit quartum genus μανίας, distinguens itidem inter παρακινῶν, Insanus, et ἐνθουσιῶν, Numine afflatus. Bud. : Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 126, 12] : Κατεχόμενος δὲ καὶ ἐνθουσιῶν διερμηνεύει, Furore percitus : 3 [p. 178, 14] : Ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, Divino numine afflatus et in vatem mutatus ista hariolatur. Sic 1 [p. 89, 39] : Καὶ λέγων ἅμα ἐνεθουσία μεταμορφούμενος εἰς προφήτην, Inter ea verba divino furore instinctus et in vatem mutatus. Herodian. 2, [2, 5] : Πᾶς ὁ δῆμος ἐνθουσιῶντι ἐοικὼς ἐξεβακχεύετο, Lymphato similis ebacchabatur, Polit. Et cum præp. ὑπὸ ap. Plat. Phædro [p. 241, E] : Ὑπὸ τῶν νυμφῶν ἐνθουσιάσαι · ut ἔνθεος ὑπὸ μουσῶν ap. Lucian. paulo ante. [Æsch. fr. ap. Longin. 15, 6 : Ἐνθουσιᾷ δὴ δῶμα, βακχεύει στέγη. Eur. Tro. 1284 : Ἐνθουσιᾷς τοῖς σαυτῆς κακοῖς. Ead. constr. Aristot. Rhet. 3, 7 : Καὶ ὅταν ἔχῃ ἤδη τοὺς ἀκροατὰς καὶ ποιήσῃ ἐνθουσιάσαι ἢ ἐπαίνοις ἢ ψόγοις ἢ ὀργῇ ἢ φιλίᾳ, Si laudando aut vituperando, ira aut amore incenderit. Cum præp. Diodor. 5, 49 : Τοῖς ἐπὶ τοῖς τῆς μητρὸς ἱεροῖς ἐνθουσιάσαντας. Absolute Plato Crat. p. 396, D : Οἱ ἐνθουσιῶντες · Phil. p. 15, E : Ὑφ' ἡδονῆς ἐνθουσιᾷ, et alibi. Xenoph. Cyrop. 1, 4, 8 : Ὡς δ' ἤσθετο κραυγῆς, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τὸν ἵππον, ὥσπερ ἐνθουσιῶν. Ceterum adeo

paullatim obscurata est primitiva signif., ut non tantum de quovis furore hominum, cupiditatibus quibusvis incensorum, sed etiam de bestiis diceretur, ut ap. Ælian. N. A. 4, 31: Ἐνθουσιῶν εἰς μῖξιν (elephas).] Dicitur vero passive quoque ἐνθουσιασμένος [ἐντεθ.] pro ἐνθουσιάζων. Herodian. 2, [5, 8]: Μὴ ἐνθουσιασμένος [ἐνθουσιᾷν, μένων] καὶ τότε ἐν σώφρονι καὶ σεμνῷ σχήματι, Non attonitus, sed habitum oris gravem moderatumque retinens, Polit. [Active Hermes Stob. Ecl. phys. 52, p. 930: Ἔρωτας ἐνεθουσίασε θεοῖς· 942: Ζωοποιὸν ἐνθουσιάσας τῷ κράματι. Pass. Aq. Soph. 3, 4: Ἐνθουσιαζόμενοι, Lymphatici, Gl. Ead.: Ἐνθουσιαζόμενος, Mente captus, Lymphaticus.]

[Ἐνθουσίασις. V. Ἐνθουσιασμός.]

Ἐνθουσιασμὸς, ὁ, et Ἐνθουσίᾱσις, εως, ἡ, Furoris fanatici s. divini afflatus, Instinctus s. Afflatus divinus. [Ἐνθουσιασμὸς, Furia, Gl.] Plut. De defectu orac. [p. 432, D], loquens de divinatione: Ἐξίσταται δὲ κράσει καὶ διαθέσει τοῦ σώματος ἐν μεταβολῇ γιγνόμενον, ὃν ἐνθουσιασμὸν καλοῦμεν, Recedit autem, quum ea est corporis temperatio et habitus, ut immutetur in eum, quem instinctum afflatumque divinum vocamus. Id. De orac. Pyth. [p. 397, C]: Μόνας τὰς φαντασίας παρίστησι, καὶ φῶς ἐν τῇ ψυχῇ ποιεῖ πρὸς τὸ μέλλον· ὁ γὰρ ἐνθουσιασμὸς τοιοῦτόν ἐστιν· Amat. [p. 758, E]: Ὁ τοιοῦτος σάλος ψυχῆς ἐνθ. ὠνόμασται, μετοχῇ καὶ κοινωνίᾳ θειοτέρας δυνάμεως· ἐνθουσιασμοῦ δὲ μαντικὸν ἐξ Ἀπόλλωνος ἐπιπνοίας καὶ κατοχῆς. [Plat. Tim. p. 71, E: Διὰ νόσον ἤ τινα ἐνθουσιασμὸν παραλλάξας. Aristot. Polit. 8, 5 med.: Ὁ ἐνθ. τοῦ περὶ τὴν ψυχὴν ἤθους πάθος ἐστίν. Et ib. 7 med. Polyb. 8, 23, 4; 11, 12, 2. Ὁ αὐτοῦ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος (venationem) ἐνθ., 32, 15, 8. « V. Olympiod. in Plat. Alcib. 1 proœm. » Creuz.] Ἐνθουσίασις, Plato Phædro [p. 249, E], amorem dicens esse πασῶν τῶν ἐνθουσιάσεων ἀρίστην. [Joseph. Hypomnest. 5, 144, p. 327: (Μαντεία) ἡ κατ' ἐνθουσίασιν. L. Dind.]

Ἐνθουσιαστὴς, ὁ, Numine afflatus. Ἐνθουσιασταὶ, Hæretici quidam ap. Theodorit. H. E. 4, [c. 11. Hæretici Massaliani dicti eo quod dæmonis cujusdam impulsu agantur, Sp. S. præsentiam esse existimantes. Horum mentionem agunt l. 5 Cod. de hæret. et l. 4 hæret. fabul. Theophan. a. 1 Valentis., Anna Comn. 10, p. 270, et alii passim. Ducang. Eust. Il. p. 47 extr.: Ἴσως τοιοῦτόν ἐστιν ὁ ἐνθουσιαστὴς ἤτοι ἔνθεος, οἱονεὶ μαινόμενος καὶ ἐξεστηκὼς ἐν τῷ προλέγειν τὰ μέλλοντα. Seager. Procul. in Ptol. Tetrab. p. 252, 5: Ἀνθρώπων ἐνταφιαστὰς, θρηνῳδοὺς, ἐν τάφοις αὐλοῦντας, ἐνθουσιαστάς. Hase.]

Ἐνθουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui numine afflari solet, Fanaticus, Bud. e Plat. Phædro [p. 263, D]: Ἐγὼ γάρ τοι, διὰ τὸ ἐνθ., οὐ πάνυ μέμνημαι· Tim. [p. 71, E]: Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος, τά τε ῥηθέντα ὄναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι, Visa nocturna vel vigilantium, eorum, qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis esse mentis compotis, non eorum, quibus mens ecstatica vaticinatur. Bud. [Aristot. Pol. 8, 5 med.: Ταῦτα γὰρ (Olympi μέλη) ποιεῖ τὰς ψυχὰς ἐνθουσιαστικάς.] Et ἐνθ. σοφία ap. Plut. Sol. [c. 12], Sapientia, quæ numinis afflatu concipitur. Active interdum accipitur pro Animos corripiens furore illo divino. Unde ap. Aristot. Pol. 8, [c. 7] ἐνθ. ἁρμονία, Harmonia quæ corripit animos: sic Lucian. supra Phrygiam harmoniam ἔνθεον aliquid habere dicit. Et ἐνθ. νόσημα ap. eund. Aristot. dicitur, quum instinctu lymphatico infervescunt Sibyllæ, Bud. [Plat. Epist. 2, p. 314, A: Πρὸς τοὺς εὐφυεῖς θαυμαστότερα καὶ ἐνθουσιαστικώτερα. Eust. Il. 51, p. 98, 4: Φασὶν οἱ παλαιοὶ ἐν τῷ ὦ πόποι ὅτι τὸ ὦ καὶ δασεῖαν εἶχε καὶ περιεσπᾶτο ὡς ἐνθουσιαστικὸν ἐπίρρημα. Joseph. Hypomnest. p. 329.]

Ἐνθουσιαστικῶς, More eorum, qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. De defectu orac. [p. 433, C]: Ταῦτα μόνα τὰς ψυχὰς ἐνθ. διατίθησι καὶ φανταστικῶς τοῦ μέλλοντος, Ab his solis animus furibundus redditur et futuri imagines concipit. [Hesych. v. Παιφάσσειν. Hermias in Plat. Phædr. p. 93.]

[Ἐνθουσιάω. V. Ἐνθουσιάζω.]

Ἔνθουσικὸν, Oleris genus ap. Theophr. H. Pl. 7, 7, [1. Ἔνθρυσκον Soping. et Salmas. ad gl. Hesych. Ἔνθρυσκον, quod v.]

[Ἐνθουσιότης, ητος, ἡ, i. q. ἐνθουσίασις vel ἐνθουσιασμός. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 252, D: Τὰς μυστικὰς συναναγινώσκων εὐχὰς μετὰ πάσης ἐνθ. L. D.]

Ἐνθουσιώδης, ὁ, ἡ, Fanaticus, Qui furore fanatico agitur, Numine afflatus. Et neutr. τὸ ἐνθουσιῶδες, Ipse furor fanaticus, divinus. Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 164, 17]: Ἐν ᾧ τὸ τοῦ λέγοντος ἐνθ. ἐμφαίνεται, In qua divinus furor loquentis apparet. [Plut. Pyrrh. c. 12: Φορὰς πολλάκις ἐνθουσιώδεις καὶ μανικὰς φερομένην (τὴν ἀνδρείαν). Niceph. Greg. p. 11, E: Μεστὸς μανικοῦ τινος καὶ ἐνθουσιώδους ὁρμήματος. L. Dind.]

[Ἐνθουσιωδῶς, adv. Hippocr. Ep. p. 1280, 24: Γράφων ἐνθ. καὶ μεθ' ὁρμῆς. Schol. Hom. Il. A, 342, P, 22. Suidas s. Photius v. Μαίνω.]

[Ἐνθουσίωσις, Furor religiosus, Orgia. Epiphan. t. 1, p. 1093, A: Τὰς φαντασιώδεις τοῦ Ὥρου ἐνθουσιώσεις ἐπιτελεῖν. Hase.]

[Ἐνθράσσω s. Ἐνθράττω, Turbo, Moveo, Excito. Timæus p. 93: Ἐνθράττειν, ὑποκινεῖν, ταράττειν. « Hippocr. De art. p. 812, C, D: Τὰ ὀστέα τὰ κατεηγότα ἐνθράσσει τὸν χρῶτα, Carnem intus pungunt (immo Incumbens pungit). Et: Τὰ ὀστέα ἧσσον ἐνθράσσει, Minus intus pungunt. Ἐνθράσσει Galen. in Gl. (p. 466) exp. ἐγκείμενον νύττει, Cutem incumbentem pungunt. » Foes. OEc. Hipp. v. Θράσσω.]

[Ἐνθρηνέω, Lamentor in. Aristid. vol. 1, p. 262: Ὦ κύκνων ᾠδὴ καὶ ἀηδόνων χορὸς ἐνθρηνεῖν.]

[Ἐνθριάζω.] Ἐνθριάζειν Hesychio est παραβαίνειν [παραπαίειν Scal. et Salm.], ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων. Unde Ἐνθρίακτος, quod Idem ex Soph. Sinone affert pro ἔνθους: addens etiam ἐνθέακτος [quæ est ejusd. voc. dittographia. V. Ἐνθριόω].

[Ἐνθρίζω.] Ἐνθρίζειν, Hesychio ἐνατενίζειν et νύσσειν. [Eidem Ἐνέθριξεν, προσωρμίσθη. Ubi v. conjj. intt.]

[Ἔνθριον, τό.] Ἔνθρια, Hesychio ζῴδια [Animalcula.]

[Ἐνθριμματίς. V. Ἐνθρυμματίς.]

[Ἐνθριόω.] Ἐνθριοῦμαι, pro Involvor ficulneis foliis, Suid. v. Ἐντεθριῶσθαι. [Aristoph. Lys. 662: Ἀλλὰ τὴν ἐξωμίδ' ἐκδυώμεθ', ὡς τὸν ἄνδρα δεῖ ἀνδρὸς ὄζειν εὐθύς, ἀλλ' οὐκ ἐντεθριῶσθαι πρέπει. Hesych.: Ἐντεθρίωκεν, ἐνείληκεν ἢ ἐσκεύακεν ἀπὸ τῶν θρίων. Δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βακχεύειν ἴσως ἀπὸ τοῦ Διονύσου. Θρίαμβος γὰρ ἐλέγετο διὰ τὴν τῆς συκῆς καὶ τῶν θρίων εὕρεσιν.]

[Ἐνθρίτης, ἤγουν ἐνθρύπτης, Intricio, Gl. Diversa orthographia voc. ἐνθρύπτης, cui conf. ἔντριτον pro ἔνθρυπτον in gl. Hesychii: Ἔντριτον, τὸ διονίου (l. δι' οἴνου) ἔμβρωμα, ὃ Γαλάται ἐκβρεκτόν φασι, ubi ἐμβρεκτὸν recte intt., dubitantes Galli an Galatæ dicantur Γαλάται, quod nomen vitiosum videtur. Cum ἐμβρεκτὸν autem Vales. recte confert Gl. Ἐμβροχὴ, Intritum, quod ipsum Lat. voc. quærere licet in gl. Hesychii, quum nec Græcum nec Lat. sit ἐνθρίτης. Ex his autem supplenda apud nos supra dicta in vv. Ἐμβρεκτὸν et Ἐμβροχή. L. Dind.]

[Ἐνθροέω, Conturbo. Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 51, A: Τῆς οὖν στασιώτιδος ἐπηρείας ἀθρόως ἐπισυστάσης, τοῦ τε βασιλέως ἐνθροηθέντος. Conf. Ἐνθορυβέω.]

[Ἐνθρόμβωσις, εως, ἡ, q. d. Concretio sanguinis. Antyllus in Matth. Med. p. 135: Εἰ γὰρ ἐπὶ μεγάλῳ τις ἀγγείῳ μικρὰν ποιεῖτο (l. ποιεῖ τὴν, ut p. 138) διαίρεσιν, ἐμθρόμβωσις ἐξ ἀνάγκης γίνεται, Sanguinem necesse est in grumos coalescere. Sed leg. ἐκθρόμβωσιν, q. v. L. D.]

[Ἐνθρονιάζω. V. Ἐνθρονίζω.]

[Ἐνθρονίᾱσις, εως, ἡ, Inauguratio. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imag. Edess. p. 115: Παραγενέσθαι εἰς τὴν τοῦ ναοῦ ἐνθρονίασιν. Boiss. Alia v. ap. Ducang. v. Θρόνος p. 500.]

[Ἐνθρονιασμός. V. Ἐνθρονισμός.]

Ἐνθρονίζω, In throno loco. [Joseph. Maccab. 2, 22: Ἐνεθρόνισεν. Alia exx. quum proprie tum figurate dicti ex Socr. H. E. 2, 43, 44, Clem. Al. Pæd. 1, 2, aliisque scriptt. eccl. citant Ducang. v. Θρόνος p. 499 sq., Suicer. p. 1117. De ecclesia dedicanda positum sive ἐνθρονίζειν sive ἐνθρονιάζειν exx. illustrat Ducang. p. 500.] Et Ἐνθρονίζομαι, In throno sedeo, Thronum habeo. Esther 1, [2]: Ὅτε ἐνεθρονίσθη βασιλεὺς Ἀρταξέρξης ἐν Σούσοις, Quando sedit in solio regni sui. Areth.: Ἐν τοῖς ἁγίοις ἐνθρονίζεται Θεὸς, Sedem suam habet. Bud.

Galli non solum *Throne* dicunt e Gr. θρόνος, sed et *Inthroniser* ex hoc ἐνθρονίζω. [Diodor. Exc. p. 595, 97 : Πτολεμαίου κατὰ τὴν Μέμφιν ἐνθρονιζομένου τοῖς βασιλείοις κατὰ τοὺς Αἰγυπτίων νόμους. Ubi v. intt. Ephraem Cæsar. 756. || Forma Ἐνθρονιάζω ap. Epitomat. Chronici Euseb. in Maji Coll. nov. Vat. vol. 1, p. 19, ubi ἐνεθρονιάσθη. Osann. Jo. Climac. p. 374, 16 : Ὅπως ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ πηλὸν ἐνθρονιάσῃ. Hase.]

[Ἐνθρόνιος, ὁ, ἡ, Qui throno s. sella instructus est. Poll. 10, 52 : Ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν ὀχημάτων σκευοφόρα ἂν εἴη, τὰ δὲ ἐνθρόνια.]

[Ἐνθρονισμός, s. Ἐνθρονιασμός, ὁ, Inauguratio episcopi. Act. Conc. Calched. 10 : Παρεγένετο εἰς Ἱεράπολιν εἰς τὸν ἐνθρονιασμὸν τοῦ κυροῦ Στεφάνου etc. Ducang. v. Θρόνος p. 501. || Ecclesiæ dedicatio, Balsam. ad Can. 7 Conc. Nicæni 2, p. 507 : Ἡ δὲ καθιέρωσις μετὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τοῦ ναοῦ, ὅτε τελοῦνται, τὰ ἐγκαίνια, τὰ ἀνοίξια καὶ ὁ ἐνθρονιασμός, et eund. Ad Marcum patr. Alex. resp. 13 et 38 cit. Suicer. v. Ἐγκαίνια, p. 988; alia Ducang. l. c. || Suid. v. Πίνδαρος inter scripta Pindari memorat Ἐνθρονισμούς, ut inter Orphei v. Ὀρφεὺς idem Θρονισμοὺς Μητρῴους. Carmina esse cantata in pompis quibus statuæ deorum ad sedes suas deferrentur, conjicit Bœckh. ad fr. p. 555. || Ἐνθρονισμὸς dicta sportula quæ pendebatur episcopo, quum in solio collocabatur. Jur. Græco-Rom. p. 431 : Τὸν λεγόμενον ἐνθρ. οὐ τῷ χειροτονοῦντι ... διοριζόμεθα δίδοσθαι. || Ἐνθρονιασμὸς ap. Codin. Off. 1, 13 : Κρατῶν ἐνθρ. καὶ τὸ κοντάκιον τῆς χειροτονίας, sumi videtur pro Ceremoniali s. Rituali libro, in quo ἐνθρονιασμοὶ describuntur. Ducang.]

[Ἐνθρονιστὴς, ὁ, Inaugurator. Greg. Naz. vol. 2, p. 29.]

[Ἐνθρονιστικὸς, ἡ, ὸν, unde Ἐνθρονιστικὸν, τὸ, Cathedraticum, quod episcopis datur pro ordinatione. Nov. Justin. 123, c. 3. || Evagr. H. E. 4, 4 : Ἐν ταῖς καλουμέναις ἐνθρονιστικαῖς συλλαβαῖς καὶ ταῖς τούτων ἀμοιβαίαις. Vales. : « Ita vocabantur epistolæ, quas in enthronismo ad se mutuo missitabant patriarchæ. Erant etiam enthronisticæ homiliæ s. conciones, quas episcopi in auspiciis episcopatus sui primas habebant ad populum, » etc.]

[Ἔνθρονος, ὁ, ἡ, Qui est in throno. Constant. Basil. Mac. p. 153 : Ἔνθρονον δεικνῦσα τὸν ... αὐτοκράτορα, In throno sedentem. L. Dind.]

[Ἐνθρύβω. V. Ἐνθρύπτω.]

[Ἐνθρυλλίζω vitium scripturæ pro ἐντρυλίζω, quod v.]

[Ἐνθρυμμᾶτὶς, ίδος, ἡ, i. q. θρυμματὶς, genus placentæ, etiam ἔνθρυπτον vocatum. Anaxandrides Athen. 4, p. 131, D : Ἐνθρυμματίδων. Hesych. : Ἐνθριμματίς· οἱ μὲν πλείους διὰ τοῦ ι· ἔνιοι δὲ διὰ τοῦ υ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ θρύου ἢ ἀπὸ τοῦ θρίβεσθαι (recte Alb. θρύβεσθαι). Vitiose id. Θρυματὶς, ἡ ἐφ' ἡμῶν ἐνθρυματίς. L. D.]

[Ἐνθρύπτης, ὁ. V. Ἐνθρίτης.]

Ἔνθρυπτον, τὸ, Intritum, Placenta. V. Θρυμματίς. [Demosth. p. 314, 1 : Ἔξαρχος καὶ προηγεμὼν καὶ κιστοφόρος καὶ λικνοφόρος, καὶ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος, μισθὸν λαμβάνων τούτων ἔνθρυπτα καὶ στρεπτοὺς καὶ νεήλατα, quo respiciunt Julian. Epist. 4, p. 36 ed. Heyl., Aristid. vol. 2, p. 307, 15. Lex. rhet. Bekk. An. p. 250, 20 : Ἔνθρυπτα, ψωμοὶ οἴνῳ βεβρεγμένοι, οἷς ἐπιχεῖται καὶ φακῇ ἁπλῶς. (Eadem Phot. v. Εὔθρυπτα, ut libri sui vitio deceptus scribit.) Ulpianus ad l. Dem. : Ἔ. ψ. ἦσαν ο. β., οὓς ἐποίουν εἰς σκάφην ἄρτους διαθρύψαντες (conf. l. Dan. in Ἐνθρύπτω cit., et quæ in Σκάφη dicentur) καὶ φακῆν ἐπισκεδάσαντες. Harpocrat. s. h. v. : Δίδυμος ... εἰπὼν ὡς τὰ ἔνθρυπτα ἐκκείμενον καὶ γνώριμον ἀπ' αὐτῆς ἔχει τῆς φωνῆς τὸ σημαινόμενον περιεργότερόν τιν' ἐκτίθεται ἐξήγησιν ἁμάρτυρον· εἰσὶ δὲ ἔνθρυπτα τὰ ἐκ πεμμάτων ἢ τὰ ἐνθρυβόμενα βρώματα. Ἔνιοι δὲ ταῖς τελεταῖς αὐτὰ προσοικειοῦσι. Καὶ Ἀπόλλων δὲ παρ' Ἀθηναίοις Ἔνθρυπτος. Postremis similia tradunt Hesych., Suid., Etym. M. Ἔνθρυπτα memorat etiam Pollux 6, 77.]

[Ἔνθρυπτος, ὁ, epith. Apollinis. V. Ἔνθρυπτον.]

Ἐνθρύπτω, Comminuo intra, Intero [Gl. Nicand. Ther. 80 : Ἐς ... ὅλπην κεδρίδας ἐνθρύπτων· 655. Alex. 106, et forma poet. ἐνιθρύψειας ib. 154. Medio ib. 266 : Σὺν δὲ καὶ ἀμπελόεις ἕλικας ἐνθρύπτεο νύμφαις· 606; ἐνιθρύψαιο 621. Pass. Ther. 914 : Ἐνθρυφθέντα γάλακτι· Al. 204.] lxx Dan. c. ult. [14, 32] : Ἐνέθρυψεν ἄρτον εἰς σκάφην, Intrivit panem in alveolum. [Al. Ἄρτους ἐντεθρυμμένους ἐν σκάφῃ. Athen. 4, p. 114, D : Βλῆμα δέ φησι καλεῖσθαι τὸν ἐντεθρυμμένον ἄρτον καὶ θερμὸν Σέλευκος· conf. 109, E. Hippocr. De sal. vict. p. 339, 30 : Ἄρτος ὡς ἐξοπτότατος ἐν οἴνῳ ἐντεθρυμμένος, ubi al. ἐντετριμμένος. || Forma novitia ἐνθρυβόμενος pro ἐνθρυπτόμενος est ap. Suidam, ubi libris invitis, ut videtur, ἐνθρυπτόμενος intulit Kuster., Harpocr., ubi ἐνθρυπτ. liber unus, Etym. M. et Hesych. v. Ἔνθρυπτα.]

Ἔνθρυσκον, τὸ, teste Hesych., Olus est, florem etiam ferens, ideoque et βρωτὸν et στεφανωτόν. Pro quo ap. Theophr. [immo ἐνθουσικὸν, quod v., est ap. Th. H. Pl. 7, 7, 1] et Plin. legi dicunt Anthriscum. [Pherecrat. Athen. 7, p. 316, C : Ἐνθρύσκοισιν καὶ βρακάνοις καὶ στραβήλοις ζῆν. Formam alteram voc. Ἄνθρυσκον esse, ut ἔγχουσα est voc. ἄγχουσα, animadvertit Schneider. ad Theophr. vol. 3, p. 594, qui in l. Theophr. perperam exhibuit ἔνθρυσκος per ς. V etiam Θρύσκον.]

[Ἐνθρώσκω, Insilio. Eur. El. 327 : Ἐνθρώσκει τάφῳ. Lycophr. 756 : Βύκτης στροβήσει φελλὸν ἐνθρώσκων πνοαῖς. Transitiva signif. Orac. Zoroastris in Maitt. Misc. p. 14, 60 : Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθρώσκει, πειθὼ δ' ἐπιχεύει. Ad quæ Gemistus Pletho p. 137, πατὴρ οὐ φόβον ἐπιθρώσκει (sic)· οὐ φόβον ἐμβάλλει ὁ πατὴρ, πειθὼ δ' ἐπιχεῖ. || Forma poet. Ἐνιθρώσκω erat Oppian. Cyn. 4, 436, ubi nunc ἐπιθρ. L. Dind.]

[Ἐνθύλημα. V. Ἐναύλημα.]

[Ἐνθῡμέω, i. q. ἐνθυμέομαι. Æneas Tact. c. 37, p. 110 : Ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνεῦρεν ἐνθυμήσας, de cujus l. scriptura v. Schweigh. ad l. Herodoti ab Ænea expressum, 4, 200, ubi est ὧδε ἐπιφρασθείς.]

|| Ἐνθυμέομαι, In animo verso, voluto, Animo concipio, Animadverto, [Cogito, Excogito, Voluto, Recordor, huic add. Gl.] Considero, Expendo, Reputo. Cum gen. vel accus., Xen. Mem. 1, [1, 17] : Ὅσα δὲ πάντες ἤδεσαν, θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν· 2, [1, 34] : Σοὶ δ' οὖν ἄξιον τούτων ἐνθυμουμένῳ. [Cyneg. 9, 4 : Τῶν τόπων ἐνθυμούμενον ὅπως μὴ διαμαρτήσεται. Et alibi sæpe similiter quum ap. Xen. tum ap. Thucyd. 1, 42; 6, 60, Plat. Menex. p. 249, C.] Sic Isocr. Ad Phil. [p. 97, E] : Ὧν ἐνθυμούμενόν σε χρὴ μὴ περιορᾶν τοιαύτην φήμην. Et alibi, Ὧν ἐνθυμουμένους χρὴ κ. τ. λ. [De discrimine inter hanc constr. et constr. cum accus. ap. Græcos hodiernos v. Coraes ad Isocr. vol. 2, p. 15. || Item cum gen. et præpos. περὶ, Plat. Reip. 10, p. 595, A : Οὐχ ἥκιστα δὲ ἐνθυμηθεὶς περὶ ποιήσεως λέγω· Sisyph. p. 391, D : Ἆρά γε ἄξιόν ἐστι καὶ αὖθίς ποτε περὶ αὐτοῦ ἐνθυμηθῆναι;] Cum accus. autem [Æsch. Eum. 222 : Τὰ μὲν γὰρ οἶδα κάρτα σ' ἐνθυμουμένην. Xenoph. Cyr. 5, 5, 28 : Εἰ δέ σοι ταῦτα δοκῶ ἀγνωμόνως ἐνθυμεῖσθαι, μὴ ἐν ἐμοὶ αὐτὰ, ἀλλ' εἰς σὲ τρέψας πάντα καταθέασαι· Cyneg. 10, 12 : Εἰσβλέποντα εἰς τὸ ὄμμα τοῦ θηρίου ἐνθυμούμενον τὴν κίνησιν τὴν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῆς ἐκείνου. Et alibi. Hippocr. Præn. p. 46, 43 : Χρὴ δὲ καὶ τὰς φορὰς τῶν νουσημάτων [τῶν] ἀεὶ ἐπιδημεύντων ταχέως ἐνθυμεῖσθαι τήν τε τῆς ὥρης κατάστασιν.] Thuc. 2, [40] : Καὶ αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. [Conf. 1, 120; 5, 32, 18; 7, 63.] Demosth. [p. 15, 7 : Ἄξιον δὲ ἐνθυμηθῆναι καὶ λογίσασθαι τὰ πράγματα ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ, ubi tamen constr. est potius ἐνθ. ἐν ᾧ, ut l. pertineat ad exx. similia infra citanda.] C. Mid. : Τί οὖν ἐκ τούτων ὑμᾶς ἐνθυμεῖσθαι δεῖ; Itidem Isocr. [p. 15, D] : Ἐπειδὰν ἐνθυμηθῶσι τοὺς φόβους, καὶ τοὺς κινδύνους. [Hippocr. De aere p. 295, 35 : Ἀπὸ δὲ τουτέων τεκμαιρόμενος τὰ λοιπὰ ἐνθυμέεσθαι, καὶ οὐχ ἁμαρτήσῃ, nisi conjungenda τεκμ. τὰ λοιπά.] Nonnunquam etiam sequentem habet part. ὅτι : Plato Epist. 4, [p. 321, B] : Ἐνθυμοῦ δὲ καὶ ὅτι δοκεῖς τισὶν κ. τ. λ. [Et sæpiss. ap. quosvis.] Aut etiam διότι : Isocr. [p. 12, C, ubi ὅτι sine var.] : Ἐνθυμοῦ δὲ διότι ἐνδέχεται. [Et εἰ, Isocr. p. 332, C : Ἐνθυμήθητε δὲ πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, εἰ δοκῶ ... Et ὡς, Xenoph. Vectig. 3, 7 : Ἐνθυμούμενος ὡς πολλὰ μὲν εἰσήνεγκε. Et ubi ὡς est Quam, Comm. 4, 3, 3 : Ἦλθέ ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι ὡς ἐπιμελῶς οἱ θεοὶ ... κατεσκευάκασι· et Plat. Conv. p. 208, C. Aristoph. Ran. 40 : Οὐκ ἐνεθυμήθης. — Τὸ τί;—

ὡς σφόδρα μ' ἔδεισε. Quomodo etiam cum aliis relativis conjungitur, ut Xen. Hist. Gr. 4, 2, 2 : Ἐνθυμούμενος οἵων τιμῶν ... ἀποστεροῖτο, et al. Comm. 1, 7, 2 : Ἐνθυμώμεθα τί ἂν αὐτῷ ποιητέον εἴη. Thucyd. 6, 30 : Ἐνθυμούμενοι ὅσον πλοῦν ... ἀπεστέλλοντο. Plat. Phileb. p. 12, C : Ἐνθυμεῖσθαι καὶ σκοπεῖν ἥντινα φύσιν ἔχει. Item cum μὴ, ut sit Vereor, Plato Hipp. maj. p. 300, D : Ἐνθυμοῦμαι ... μὴ παίζῃς πρός με. Et ut sit Video, Euthyd. p. 279, C : Ἐνθυμοῦ δὴ μή τι παραλείπωμεν τῶν ἀγαθῶν.] A Thuc. autem jungitur etiam partic., et dicitur [1, 120], Οὐκ ἐντεθύμηται ἐπαιρόμενος, pro οὐκ ἐντεθύμηται ὅτι ἐπαίρεται. [Et 6, 78. Aliter Xen. H. Gr. 4, 4, 19 : Ἐνθυμηθέντες τοὺς Ἀργείους τὰ μὲν οἴκοι καρπουμένους.] Sed his addo, videri mihi aliquando οὐκ ἐνεθυμήθην accipi pro In mentem mihi non venit, ubi sequentem habet infin. Dem. [De f. leg.] : Οὐδ' ἐνθυμηθῆναί φησι λύσασθαι. [Cum adverbio Plato Apolog. p. 21, B : Ταῦτα ἐγὼ ἀκούσας ἐνεθυμούμην οὑτωσί. Jesai. 10, 7. Absolute etiam ponitur. Thucyd. 2, 60 : Εἰ μὴ ἐνεθυμήθη· 8, 68 : Κράτιστος ἐνθυμηθῆναι ... καὶ ἀγνοίη εἰπεῖν. Plato Crat. p. 421, D : Ἐνθυμηθῶμεν δέ. Xenoph. Reip. Ath. 3, 12 : Οὐδὲν ἐνθυμεῖσθαι ἀνθρώπους, οἵτινες δικαίως ἀτιμῶνται, ἀλλ' εἴ τινες ἀδίκων, ubi est i. q. ἐνθύμιον ποιεῖσθαι, Mente reponere. Demosth. p. 52, 17 : Θαυμάζω δ' ἔγωγε εἰ μηδεὶς ὑμῶν μήτ' ἐνθυμεῖται μήτ' ὀργίζεται, ὁρῶν κτλ. Hippocr. De aere p. 295, 26 : Ἐπειδὰν ἀφίκωνται παρὰ γυναῖκα καὶ μὴ οἷοί τε ὦσι χρῆσθαι σφίσιν αὐταῖς, τὸ πρῶτον οὐκ ἐνθυμεῦνται, ἀλλ' ἡσυχίην ἔχουσιν· Præn. p. 44, 19. Dionys. De comp. verb. p. 136, 5 : Οὐχ ὁμοίᾳ συνθέσει χρώμεθα ὀργιζόμενοι καὶ χαίροντες ... ὥσπερ ὅταν ἐνθυμώμεθα καὶ μηδὲν ἡμᾶς ὅλως ταράττῃ. || Passive Appian. Civ. 5, 133 : Εἰ μὴ κρατεῖ τῶν ἐνθυμουμένων. Confus. c. ἐννοεῖσθαι Xenoph. Anab. 3, 1, 2.]

Ἐνθύμημα, τὸ, Animi conceptus, Sensum vel Sensus. [Recordatio, Commentum, Cogitamentum, Gl. Soph. OEd. C. 292 : Ταρβεῖν μέν, ὦ γεραιὲ, τἀνθυμήματα πολλή 'στ' ἀνάγκη τἀπὸ σοῦ· 1199 : Ἔχεις γὰρ οὐχὶ βαιὰ τἀνθυμήματα. Æschin. F. L. p. 42, 28 : Προσέθηκέ τι τοιοῦτον ἐνθ. τῷ λόγῳ ὅτι πρῶτος ἐπιστομίσαι τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλείοντας.] Alcidam. : Καὶ ταχείᾳ χρήσασθαι καὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ἐνθυμημάτων εὐπορίᾳ. Sic Isocr. [p. 190, E; 191, A; 233, A; 294, D; 319, D] et Dionys. Hal. [De Thuc. jud. c. 34, etc.] ἐνθυμήματα sæpe pro Sensis et Sententiis, i. e. ἀντὶ τῶν νοημάτων. Item ἐνθύμημα, Argumentum et sententia oratoria, Cic. Top. [c. 13] : Ex hoc illa rhetorum sunt e contrariis conclusa, quæ ipsi ἐνθυμήματα appellant: non quod non omnis sententia proprio nomine ἐνθυμημάτων dicatur, sed, ut Hom. propter excellentiam commune poetarum nomen efficit apud Græcos suum, sic quum omnis sententia ἐνθύμημα dicatur, quia videtur ea, quæ e contrariis conficiatur, acutissima, sola proprie nomen commune possidet. Quintil. [1, 10, 27; 5, 14, 24; 9, 4, 57], Aristot. [Rhet. 1, 1 med.; 2 med., et inpr. 2, 22 et 24], Hermog. Bud. p. 693, ubi inter alia ex Hermog. docet ἐνθ. esse acrius epicheremate. [Conf. anon. De rhet. p. 210 ed. Gal. V. Ernest. Lex. rhet. p. 108-111.] || Budæo Commentum, Inventum, Memorabile inventum, ap. Xen. [OEc. 20, 24] : Ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον. [De strategemate H. Gr. 4, 5, 4; 5, 4, 51. Et sim. Anab. 3, 5, 12, Cyn. 13, 13.]

Ἐνθυμηματικὸς, ἡ, ὸν, Constans enthymemate s. enthymematis, Enthymemata continens : ἐνθ. ῥητορεῖαι, Aristot. [Rhet. 1, 2 med.], Quibus enthymemata adhibentur; ἐνθ. περίοδος, Hermog., Periodus enthymemate conclusa. || Aliquis autem dicitur ἐνθ., Acer in argumentationibus et argutus orator, Aristot. [Rhet. 1, 1 bis] Bud. p. 693. [Hippocr. De dec. hab. p. 22, 49 : Πρὸς τὰς ἀποσιγήσιας ἐνθυμηματικοὶ καὶ καρτερικοί.]

[Ἐνθυμηματικῶς, adv. Theon Progymn. p. 55 ed. Cam. Boiss. Aristot. Rhet. 3, 17 extr.]

Ἐνθυμημάτιον, τὸ, Commentatiuncula, Argutulum dictum, Bud. e Gellio 15 init. [6, 13, 4, ubi al. ἐνθυμήματα. Sensiculus, Gl.]

[Ἐνθυμηματώδης, ὁ, ἡ; unde] Ἐνθυμηματώδεις, Commentationibus pleni.

Ἐνθύμησις, εως, ἡ, Cogitatio [Gl.], Consideratio, Commentatio. [Eurip. fr. Archel. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 377 : Νεανίας τε καὶ πένης σοφός θ' ἅμα. Ταῦτ' εἰς ἓν ἐλθόντ' ἄξι' ἐνθυμήσεως.] Thuc. 1, [123] : Δείσας κατὰ ἐνθύμησιν τινὰ ὅτι οὐδείς πω ... ἀφίκετο. Greg. Naz. : Οὐκ εἶναι μεταξὺ νοῦ καὶ ἐνθυμήσεως καὶ ψυχῆς διαίρεσιν ἐπινοηθῆναί τινα καὶ τομήν. [Hippocr. Præn. p. 26, 40 : Ἄχρηστον γὰρ ἡγεύμεθα ἐνθύμησιν ὀχλεομένου τὴν τοιαύτην. Acta Thaddæi ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 429, A : Γνοὺς τὴν ἐνθύμησιν αὐτοῦ. Thomas p. 310 : Ἐνθύμιον ἡ ἐνθ. Maximus Conf. vol. 2, p. 8, B : Τὴν δὲ περί τινος νόησιν ἔννοιαν λέγουσιν· ἥτις ἐπιμείνασα καὶ τυπώσασα τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ νοούμενον ἐνθύμησις προσαγορεύεται· ἡ δὲ ἐνθ. ἐν ταὐτῷ μείνασα καὶ ἑαυτὴν βασανίσασα φρόνησις ὀνομάζεται. Pluralis in Testam. XII patriarch. p. 603. L. Dind.]

[Ἐνθυμητέον, Cogitandum. Cornutus De nat. deor. c. 14, p. 161 : Ἐπίχαρμος, Εἴτε τι, φησὶ, ζητεῖς σοφὸν, τῆς νυκτὸς ἐνθυμητέον. Demosth. p. 40, 18 : Ἐνθ. καὶ παρ' ἄλλων ἀκούουσιν ... ἡλίκην κτλ. L. D. Seq. ὡς Hierocl. Stob. Fl. vol. 3, p. 164. Eust. Od. p. 1660, 45 : Τοῦ δὲ ὁμῶ ὁμόσω πολλῶν ὄντων συνθέτων, ἐνθ. ἐνταῦθα τὸν συνωμότην.]

Ἐνθυμητικὸς, ἡ, ὸν, Promptus ad excogitandum, comminiscendum. Bud. p. 327. [Sine testim.]

Ἐνθῡμία, ἡ, Cogitatio, ex Thuc. [5, 16 : Πλειστοάναξ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν διαβαλλόμενος περὶ τῆς καθόδου καὶ ἐς ἐνθυμίαν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀεὶ προβαλλόμενος ὑπ' αὐτῶν, ὁπότι τι πταίσειαν κτλ. Cujus l. ad exemplum ap. Dion. Cass. 39, 11, ἐς ἐνθυμίαν αὐτῷ προβάλλοντος pro ἐνθύμιον restituit Wesseling. Vertendum autem Religionem injicere, objicere.] VV. LL. : Ἐνθυμία δὲ καὶ ἐνθύμησις, Θουκυδίδης, Poll. 2, [231. Thom. M. p. 310 : Ἐνθ., ἡ ὑπόμνησις. Iambl. V. Pyth. c. 5, p. 20 : Μεταδιδόναι τῶν ἐνθυμιῶν.]

[Ἐνθυμιαζόμενοι, Etym. M. ἐνθυμούμενοι. Pro ἐνθυμιζόμενοι, quod v. Hesych. : Ἐνεθυμίαζον, ἐνεθυμούμην. Ἐνεθύμιζον Kust.]

Ἐνθῡμῐάω, Suffio intus. Synes. Ep. 121 [p. 257, D] : Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας ἐκκορήσειας [τε καὶ ἐκπλυνεῖς vel potius ἐκπλύνειας] καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnia digerens et componens, etiam everras cubiculum suffituque vapores, Bud. [Tzetz. Hist. 1, 863 : Δᾶτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ τάλαντα τριακόσια λιβανωτοῦ πρωτίστου. L. D.]

[Ἐνθῡμίζω et] Ἐνθυμίζομαι, pro ἐνθυμοῦμαι; ut, Ἐνθυμιζόμενοι τὰς ἐν τῇ μάχῃ συμφοράς· quod ex. ab Polluce [2, 231, tanquam ex Thuc., ap. quem 5, 32 est ἐνθυμούμενοι,] citatur. Ap. Hesych. non solum ἐνθυμιζόμενοι habetur, sed etiam ἐνθύμιζε, quod exp. ἐνθυμοῦ. Suidas autem illud ἐνθυμιζόμενοι, quod exp. λογιζόμενοι [ἐνθυμούμενοι Zon. p. 748], ex Dione Cassio p. 17, affert. [|| Appeto Appian. Mithr. c. 120 : Ἀμισὸν ἐνθυμιζόμενος ... ἐπολέμησε· Civ. 4, 63. || Act. In memoriam redigo, Admoneo. Codin. De off. c. 1 : Ὑπομιμνήσκων εἰς τὸ ἐνθυμίζειν τὸν ἀρχιερέα μυστικῶς. Codicem Reg. habere ῥυθμίζειν notat Ducang.]

Ἐνθύμιος, ὁ, ἡ, Qui in animo est, animo nostro obversatur, et de quo cogitamus. Hom. Od. N, [421] : Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔστω, ubi quidam exp. etiam, ex consequenti, Ne tibi valde curæ sit, Ne esto nimium de illo sollicitus. [Appian. Civ. 5, 133 : Ἐνθύμιός τέ οἱ συνεχὲς ἦν Ἀαβιηνὸς, οὐ πρὸ πολλοῦ τὴν Ἀσίαν ἐπιδραμών· Maced. 1, vol. 1, p. 505, 3.] Basilius ἐνθύμιον itidem appellavit, Quod nobis in animo, mente versatur, s. potius Quod mente versamus [Cogitatio, Gl.], p. 274 : Χρυσὸν φαντάζῃ· τοῦτό σοι καὶ καθεύδοντι ἐνύπνιον, καὶ ἐγρηγορότι ἐνθύμιον. [Themist. Or. 11, p. 147, D : Ὡς ἄρα ὁ ἀγαθὸς βασιλεὺς σύνοικός τέ ἐστι καὶ ὁμοδίαιτος τῷ θεῷ, καὶ ὅσα ἐκείνῳ ἐνθύμια, ταῦτα ἐννοεῖ.] Ap. Soph. autem [OEd. T. 739 : Τί δ' ἔστι σοι τοῦτ' ἐνθύμιον; cui l. conf. Eur. Herc. F. 722 : Ἐπειδή σοι τόδ' ἔστ' ἐνθύμιον· Ion. 1347 : Σὺ δ' ἐκ κελευσμῶν, ἢ πόθεν, σώζεις τάδε; — Ἐνθύμιόν μοι τόδε πίθησι Λοξίας·] Trach. [107], de Deianira : Ἀλλ' ἐνθυμίοις εὐναῖς ἀνανδρώτοις τρύχεσθαι, κακὰν δύστανον εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα τρέφουσαν ὁδοῦ, ἐλπίζουσαν αἴσαν, schol. exp. μεριμνητικαῖς, πολυφροντίστοις : ut sc. intelligamus thalamos, qui animo Deianiræ magno cum dolore obversarentur, De quibus non sine magno animi dolore cogitaret. || Animo religionem ciens. Antiphon [p. 119, 6] : Ἡμῖν προστρό-

παιος ὁ ἀποθανὼν οὐκ ἔσται, ὑμῖν δ' ἐνθύμιος γενήσεται, Sed vestros animos religione obstringet. [Unde citat Ammon. p. 52. Ubi recentt. exx. nonnulla, ut Ach. Tat. 2, 7, p. 30, 33, Heliod. 8, 11, p. 390, citat Valck. Add. id. 7, 5, p. 305; 10, 40, p. 518. Dionys. A. R. 1, 38: Ἵνα δὲ μηδὲν εἴη τοῖς ἀνθρώποις δέος ἢ ἐνθ., ὡς πατρίων ἠλογηκόσι θυσιῶν. Cum genit. Dio Cass. 58, 6: Τούτων τῶν τεράτων οὔθ' ὁ Σηιανὸς οὔτ' ἄλλος τις ἐνθύμιον ἐποιήσατο, i. q. ἐνεθυμεῖτο.] Sic Ἐνθύμιον ποιούμενοι, Thuc. [7, 50], Rem in religionem vertentes, trahentes, Bud. p. 284, 693. [Appian. Syr. c. 43.] Quidam reddunt Rem pro ominosa habentes. At Herodoti [8, 54], Ἐνθύμιόν οἱ ἐγένετο ἐμπρήσαντι τὸ ἱρὸν, interpr. Eum facti pœnituit: quæ interpr. non placet. [Religio eum incesserat, quod templum cremasset. Duker. ad Thuc. 7, 18. Schweigh.]

[Ἐνθυμιστὸς, ὁ, ἡ.] Hinc [ab ἐνθυμίζω] est Ἐνθύμιστος [falso acc.], quod tamen Suid. exp. ὕποπτος, Suspectus. [Considerandus, Animadvertendus. Herodot. 2, 175: Ἄμασις ἐνθυμιστὸν (τοῦτο) ποιησάμενος, Amasidis animum advertit, scrupulum ei injecit res ista, Amasis religioni rem habuit. Nec admodum fort. dispari notione Suid. exp. ὕποπτον. Schweigh.]

Ἔνθυμος, ὁ, ἡ, In quo animus est, Animosus. Aristot. Pol. 7, 7: Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος ὥσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει· καὶ γὰρ ἔνθυμον καὶ διανοητικόν ἐστι, h. e. θυμοειδὲς, καὶ θυμοῦ πλῆρες, ut ibid. loquitur: opponens ei ἄθυμος, Pusillanimis, Non animosus. [Adv. Ἐνθύμως, Ex animo. Basil. Epist. t. 2, p. 978, C: Ἐὰν καταξιώσητε ἐνθ. περιέχεσθαι τοῦ δεδομένου ὑμῖν ἐπισκόπου. Hase.]

Ἐνθύριον, τὸ, Pars quædam navis, Hesych., si modo vulg. ejus exempll. mendo carent: Ἐνθύριον, μέρος τι τῆς νεώς. [Fortasse i. q. ἐνθέμιον, quod v.]

[Ἐνθύρόω, Includo. Cyrill. Hieros. p. 18 (?). Wakef.]

[Ἐνθύρωμα, τὸ, Claustrum. Narr. de inv. Cruc. Grets. p. 422, A: Ὑπὸ τὰ ἐνθυρώματα τῶν μοχλευμάτων τῆς ἀβύσσου· conf. ib. p. 428, B. Hase.]

Ἐνθῠσῐάζω, Sacrificq in. [Sir. 31, 7: Ξύλον προσκόμματός ἐστι τοῖς ἐνθυσιάζουσι. Ib. 4, 11: Ἡ σοφία υἱοὺς ἑαυτῇ ἀνύψωσε. Bosius: «Clem. Al. Strom. 7: Ἡ σοφία... ἐνεθυσίασε τὰ ἑαυτῆς τέκνα. Et f. ex h. l. sumsit Tertull. quod posuit in Scorpiaco: *Sophia jugulavit filios suos*, et videtur legisse ἐνεθυσίασε».]

Ἐνθυσκὸς, Avis, quæ et ἀσφαλὸς, Hesych.

[Ἐνθύσκω.] Ἐνθύσκει, Hesychio ἐντυγχάνει.

[Ἔνθυτος, Subitillus, Gl. V. Ἔγχυτος.]

[Ἐνθύομαι, Sacrifico. Zosim. 2, 12: Τῶν τε μάντεων ἐνθυσαμένων, αἴσιά τε οὐκ εἶναι ἱερὰ λεγόντων.]

Ἐνθωκεύω, Sedeo in, Insideo. Hesych. ἐνθωκεῦσαι exp. ἐμφωλεῦσαι, ἐγκρύπτεσθαι. [Conf. Ἐνθακεύω.]

[Ἐνθωρᾱκίζω, Lorico. Xen. Anab. 7, 4, 16: Ἐντεθωρακισμένοι, Loricati.]

[Ἔνι, i. q. ἔνεστι, vel ἔνεισι. V. Ἔνειμι.]

[Ἐνί. V. Ἐν, Ἔννος.]

Ἔνιαῖος, α, ον, Aliquis, VV. LL. Ἐνιαία, Suidæ ἡ μοναδική. [Didym. De Trinit. 2, 5. Routh. Unicus, Solitarius, Singularis. Proclus Instit. theol. § 23 et § 74, sec. cod. Argent. Creuzer. Dionys. Areop. Paraphr. p. 164, C: Κατὰ τὴν θείαν καὶ ἐνιαίαν ἁπλότητα. Opusc. astrolog. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 7, p. 547, C: Οὐκ (sic) ἐνιαίαν καὶ μόνην ἔχει τὴν ἐνέργειαν, ἀλλὰ ποικίλην τε καὶ διάφορον. L. Dind. Τὸ ἐνιαῖον, Unitas, Arethas p. 904. J. H. Majus. Diog. L. 7, 35: Τὴν ἐντόπιον γεγραφὼς ἱστορίαν ἐνιαίαν. «An ἐνιαίαν, Singularem, h. e. uno volumine contentam.» Casaub.]

[Ἐνιαίως, adv. Didym. De Trin. 2, 5. Routh. Dionys. Areop. Paraphr. p. 156, B: Ἡ πρὸς θεόν τε καὶ τὰ θεῖα ἀγάπησις ἐνθέως τε καὶ ἐν. ἱερουργουμένη. Ib. C; 164, C; 165, B; 341, A, etc. Ubi modo cum συνεπτυγμένως modo cum μοναδικῶς conjungitur, ut siti. q. infra ἑνοειδῶς. L. Dind.]

[Ἐνιάκις, Interdum. Artapan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 452, C: Πολλάκις μὲν τοὺς αὐτοὺς, ἐνιάκις δὲ ἄλλους. Hase.]

[Ἐνιάλλω.] Ἐνιῆλαι Hesych. exp. κωλύσαι, ἐμποδίσαι [Impedire], ab Ἐνιάλλω.

[Ἐνῐαυθμὸς, ὁ, Etym. M. p. 342, 35. V. Ἰαυθμός.]

Ἐνῐαυσιαῖος, [α, ον: femin. ἐνιαυσιαῖος ex. v. infra] i. q. ἐνιαύσιος. [Annotinus, Anniculus, Annalis, Gl.] A Plutarch. Pericle [c. 16, ubi nunc ἐνιαυσίοις]: Ἐν ταῖς ἐνιαυσιαίαις στρατηγίαις, In annuis imperiis. [Κίβδηλον vocat Phrynichus Epit. p. 362, et ἐνιαύσιος dici jubet. Antiquissimus eo utitur Aristot. Categ. 6, p. 5, 5: Ἐὰν ἀποδιδῷ τις πόση τις ἡ πρᾶξίς ἐστι, τῷ χρόνῳ ὁριεῖ, ἐνιαυσιαίαν ἢ οὕτω πως ἀποδιδούς. Recentiorum inde ab Apollod. 3, 5, 5, 2: Καταλιπόντος παῖδα ἐνιαυσιαῖον, exx. nonnulla v. ap. Lobeck. Quemadmodum autem in ipsos Aristotelis libros irrepsit forma ἐνιαυσιαῖος pro ἐνιαύσιος H. A. 5, 14 et 6, 21, ut ne illo quidem quod modo attuli exemplo satis sit confirmatus ejus ap. antiquiores usus, ita recentioribus, qui promiscue uterentur utraque, plus semel illata videtur forma productior. Sic Diod. 2, 4: Ἐνιαυσιαίου δὲ τοῦ παιδίου γενομένου, liber opt. Vind. cum Gemisto ἐνιαυσίου. Contra 11, 79; 14, 17, 47, 54, 103; 15, 23; 17, 82 in sollemni formula τοῦ δ' ἐνιαυσίου χρόνου διεληλυθότος, unus ἐνιαυσιαίου. Vicissim, ἐνιαυσίου pro ἐνιαυσιαίου duo 15, 14, 57. Ἐνιαυσίου omnes 11, 41, 78; 14, 38 (ἐνιαύσιος 94); 20, 45, 73, 81, 91, 102, 106; ἐνιαυσιαίου vero 11, 69, 81; 12, 32, 80; 513, 38; (ἐνιαυσιαῖος 14, 85). Denique pro ἐνιαυσιαίους ἀνοχὰς 14, 90, unus ἐνιαυσίους. L. D. Adv. Ἐνιαυσιαίως Ptol. Tetrab. p. 91, 10: Τῶν ἐν. περὶ τὰς ὥρας ἀποτελουμένων, Quæ singulis anni temporibus eventura sunt. Hase.]

Ἐνῐαύσιος, ὁ, ἡ [et α, ον, Anniculus, Gl. Hom. Od. Π, 454: Σὺν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον. Ælian. N. A. 4, 31: Μόσχῳ ἐνιαυσίῳ. Demosth. p. 833, 17: Κατελείφθην ἐνιαύσιος. Plato Ep. 13, p. 361, D: Οὔπω ἐνιαυσία. De oleo Dioscor. 1, 32], Annuus, Anniversarius [Gl., et, Annotinus], Annuatim rediens. [Hom. Camin. 11: Νεῦμαί τοι νεῦμαι ἐνιαύσιός, ὥστε χελιδών.] Herodot. [4, 180] ἐνιαυσίη ἑορτὴ, Anniversarium festum. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 469, E, 5: Θυσίης ἐνιαυσίης. Procop. Pers. 1, p. 21, D: Ἑορτὴν ἐνιαύσιον.] Sic πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, Cœtus solemnes et anniversarii. [Eur. Suppl. 407: Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει ἐνιαυσίαισιν. Ἐνιαύσιοι ἄρχοντες Dion. Cass. 36, 16; 52, 23.] Herodian. [1, 16, 7], de calendis Januariis: Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Consules tum primum insignem et annuam prætextam induunt, Bud. Theophr.: Κατὰ τὰς ἐνιαυσίους ὥρας, Certis anni temporibus, VV. LL. Item Annuus, i. e. In annum durans. Thucyd. [4, 117]: Ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, Inducias annuas, h. e. In annum unum. [Conf. 5, 15. Ἐνιαύσιοι σπονδαὶ ib. 1. Inter ἐνιαυσίαν et ἐνιαύσιον ἀρχὴν variant libri 6, 54.] Theophr. [H. Pl. 3, 4, 5]: Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν (τὸν καρπὸν) δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινόν. Pro quibus Plin.: Juniperus annifera habetur, novusque fructus in his cum annotino pendet. Item ap. Eur. [Hipp. 37] ἐνιαύσιος [ita cod. Havn. ἐνιαύσιον, ceteri ἐνιαυσίαν] φυγὴ, Fuga unius anni (ἀπενιαυτισμὸς supra), sicut ap. Lucian. [Navig. c. 6] ἐνιαύσιος τροφὴ, exp. Alimentum unius anni. [Et χρόνος ἐν. ap. Eurip. Hel. 775, Tim. Locr. p. 96, E, Diodor. 2, 24, et in ll. in Ἐνιαυσιαῖος citt. Plato Leg. 6, p. 779, D: Δίαιτα... οὐκ ἐλάττων ἐνιαυσίας. Xenoph. Ag. 2, 1: Ἣν ἐνιαυσίαν ὁδὸν ὁ βάρβαρος ἐποιήσατο, ταύτην μεῖον ἢ ἐν μηνὶ κατήνυσεν. Polyb. 6, 19, 1: Τῶν πέντε ἐνιαυσίους ἐχόντων ἤδη στρατείας· 3. Soph. Tr. 165: Ἐνιαύσιος βεβὼς, Annum peregre absens.] Ἐνιαύσιοι, Annales, VV. LL. [Ἐνιαύσιος, Annalis; Ἐνιαύσιαι, Annales, Gl. Conf. gl. gramm. Bekk. An. p. 187, 17, in Ἐνιαυτὸς positam.] At ἐνιαύσια, neutr. plur. adverbialiter ponitur pro Quotannis, In singulos annos. Hesiod. [Op. 447]: Ἂν φωνὴν γεράνου ἐπακούσῃς Ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυίης, Quotannis clangentis. [Ap. Aristot. H. A. 5, 14, p. 545, 19: Τίκτει δ' ἡ θήλεια μὲν ἐνιαυσία, οὕτω γὰρ συμβαίνει ὁ χρόνος τῆς κυήσεως, ὁ δ' ἄρρην γεννᾷ μὲν ὀκτάμηνος, φαῦλα μέντοι, πρὶν γενέσθαι ἐνιαύσιος, pro ἐνιαυσία alii perperam ἐνιαύσια, ut pro eodem ib. 4 et 23. || Forma Bœot. Ἐνιαύτιος est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 44: Ἐνιαυτία ἁ ἱερομηνία. L. Dind.]

[Ἐνιαυσίως, adv., Quolibet anno. Schol. Arati p. 52.]

Ἐνιαυτίζω, Annum ago, transigo alicubi: ἐνιαυτίσαι που, Annum alicubi consumere, οἰκεῖν ἐνιαυτοῦ κύκλον, Eurip. [Or. 1645. Ἐνιαυτόν που διατρίβω int.

Suidas. Medio Plato ap. Athen. 14, p. 644, A : Ἐνιαυτίζομὰπλάκουντος.] || Per annum duro.

[Ἐνιαύτιος. V. Ἐνιαύσιος.]

Ἐνῐαυτὸς, ὁ, Tempus longum, quod alicubi s. in re quapiam teritur. Hæc enim est expos., quam ex gramm. præsertimque Eust. colligo, qui [Il. p. 191, 20; 754, 3; 1384, 64] etiam ἐτῶν χρονίους ἐνιαυτοὺς, pro ἐτῶν διατριβὰς a quibusdam accipi tradit ap. Aristoph. [Ran. 347], ex quo alii afferunt χρονίων ἐτῶν παλαιοὺς ἐνιαυτούς. [Plat. Leg. 10, p. 906, C : Ἐν ὥραις ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Arat. Phæn. 457 : Μακροὶ δέ σφεων εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοί. De octaeteride Apollod. 3, 4, 1, 2 : Κάδμος δὲ ... ἐνιαυτὸν ἐθήτευσεν Ἄρει· ἦν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς τότε ὀκτὼ ἐτή, quorum postrema sine idonea ratione suspecta habuit Heyn. Metonis ἐννεακαιδεκαετηρίδα ab nonnullis Metonis ἐνιαυτὸν vocari et quasi μέγαν quendam ἐνιαυτὸν esse scribit Diodor. 12, 36; idemque 2, 47 : Λέγεται δὲ καὶ τὸν θεὸν (Apollinem) δι' ἐτῶν ἐννεακαίδεκα καταντᾶν εἰς τὴν νῆσον, ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρων ἀποκαταστάσεις ἐπὶ τέλος ἄγονται· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐννεακαιδεκαέτη χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι. Ubi Μέτωνος pro μέγαν libri meliores, minus recte fortasse, quanquam ἐννεακαιδεκαετηρίδα non aliam quam Metonis cogitare potuit Diodorus. Μέγαν ἐνιαυτὸν 600 annorum memorat Joseph. A. J. 1, 3, 9. Ap. Hesiod. Theog. 799 : Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν, de unius anni spatio dicitur, de quo τετελεσμένον ἐνιαυτὸν ib. 795. Item apud Arat. 741.] Sed constat ἐνιαυτὸν pro Anno [Gl.], communi utrisque scriptt. usu receptum esse, magis tamen poetarum. Hom. Od. Α, 288 : Ἦτ' ἂν, τρυχόμενός περ, ἔτι τλαίης ἐνιαυτόν· [Ο, 455 : Ἐνιαυτὸν ἅπαντα ... αὖθι μένοντες·] Κ, [469] : Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι· qui v. et ap. Hesiod. [Theog. 58] habetur. [Il. Μ, 15 : Δεκάτῳ ἐνιαυτῷ· Od. Β, 175 : Ἑικοστῷ ἐνιαυτῷ· Γ, 391. Il. Τ, 32 : Τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν· Φ, 444, Od. Δ, 86, 526, Κ, 467, Λ, 356, Ξ, 196, 292, Ο, 230, Hesiod. Op. 44, 559, Theog. 740, 795. (Quibus ll. omnibus, pariterque Plat. Reip. 3, p. 416, E, Xen. OEc. 7, 36, Comm. 3, 6, 13, dicitur de anno præsenti. De futuro apud Pind. Pyth. 10, 63 : Τῶν δ' ἕκαστος ὀρούει, τυχών κεν ἁρπαλέαν σχέθοι φροντίδα τὰν πὰρ ποδός· τὰ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέκμαρτον προνοῆσαι.) Porro Il. Β, 134 : Ἐννέα δὴ βεβάασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί. Eurip. Iph. T. 20 : Ὅ,τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι κάλλιστον, ηὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.] Alibi itidem [Il. Β, 295] περιτροπέων ἐνιαυτὸς, et in plur. [Ψ, 833, Od. Α, 16, Hesiod. Theog. 184] περιπλόμενοι ἐνιαυτοί. [Περιπλομένου ἐν. Od. Α, 248, Hesiod. Op. 384.] Ap. Hesiod. autem [Theog. 493] ἐπιπλόμενος ἐνιαυτός. [Plur. Sc. 87.] Quorum ll. imitatione Lat. Vertentem annum dixisse videntur. [Il. Β, 551 etc. : Περιτελλομένους ἐνιαυτούς. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 537, n. 956, 3. Hesiod. Th. 636 : Δέκα πλείους ἐνιαυτούς.] Ap. eund. poetam [Od. Α, 16] ἔτος, significans itidem Annum, dicitur advenisse περιπλομένων ἐνιαυτῶν. [Ἐνιαυτοῦ κύκλον Eurip. Or. 1645, Phœn. 477. Ib. 74 : Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντα, i. q. ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν, ut int. schol.] Utuntur hoc nomine prosæ quoque scriptt., sed rariius tamen quam altero. Thucyd. 1, [125] : Ὅμως δὲ καθισταμένοις ὧν ἔδει ἐνιαυτὸς μὲν οὐ διετρίβη. [Idemque alibi sæpe, velut 5, 20, qui l. expungendus est supra in Ἑκάτερος p. 357, D.] Xen. : Ὁ ἐνιαυτὸς ἔλεγεν, in Hell. [1, 1, 37 etc.] non semel. Apud Plat. [Tim. p. 47, A] ἐνιαυτῶν περίοδοι, Annorum conversiones, Cic. [Ἐνιαυτοὶ οὐ λέγονται, φασὶ, πληθυντικῶς. Ὅμηρος ... Ἡρόδοτος πρώτῳ (32 : Οὗτοι ἐόντες ἐνιαυτοὶ ἑβδομήκοντα παρέχονται ἡμέρας κτλ.), Antiatt. Bekk. p. 94, 31. Ceterum id. Plato ib. 39, C : Ἐνιαυτὸς (γέγονεν) ὁπόταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον· Leg. 6, p. 767, C : Ἐπειδὰν μέλλῃ νέος ἐνιαυτὸς μετὰ θερινὰς τροπὰς τῷ ἐπιόντι μηνὶ γίγνεσθαι. Τὸν ἐπιόντα ἐν. id. Ep. 8, p. 356, E, Xenoph. H. Gr. 3, 2, 6. Περιιόντι vel περιόντι τῷ ἐν. ib. 3, 2, 25, Plutarch. Mor. p. 736, A. Περιελθόντος τοῦ ἐν. Plato Leg. 6, p. 760, D. Παριόντος ἐνιαυτοῦ Aratus Phæn. 1145. Ἐπειδὴ ὁ ἐνιαυτὸς ἐξῆλθεν, Demosth. p. 1225, 15. Ἐνιαυτὸν ἐξέπλησεν, Soph. Tr. 253.] Atque ut dicitur κατ' ἔτος pro Singulis annis, sic κατ' ἐνιαυτόν [Plat. Leg. 12, p. 958, A (et addito ἕκαστον, 6, p. 774, A, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, 42, vel καθ' ἕκαστον ἐν. ib. 52), et alii multi] : quod tamen et aliter a Thucyd. [1, 93, ubi est i. q. ἐνιαυτὸν vel ἐπ' ἐνιαυτὸν, Annum unum. Altera signif. 5, 18, 23] accipitur. [Δι' ἐνιαυτοῦ τετάρτου, Quarto quoque anno, Pausan. 2, 14, 1. Δι' ἐν. πέμπτου, Plat. Critiæ p. 119, D. Simpl. δι' ἐνιαυτοῦ, Per annum, Xenoph. Reip. Ath. 3, 6, Demosth. p. 1041, 2. Conf. Διὰ, vol. 2, p. 1100, C. Diodor. 3, 69 : Τὰ δυνάμενα δι' ἐνιαυτῶν διαφυλάττειν τὴν εὐωδίαν. De εἰς ἐνιαυτὸν v. supra. Εἰς ὅλον ἐν. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 425, 63. Ἐξ ἐνιαυτοῦ, Aristot. OEc. 2, 6. Ἐπὶ τοῦ μετὰ Τεινήιον Ποντικὸν ἄρχοντα ἐνιαυτοῦ, inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 193, 1. Ἐπ' ἐνιαυτὸν, In annum, Plat. Leg. 12, p. 945, B, Xen. Vect. 1, 4. Μετὰ ἐν. Thuc. 1, 138. Παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, Alternis annis, Diodor. 4, 65, de OEdipi filiis loquens.] Et ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, pro Semel quotannis, in anno. [Addito ἑκάστου Demosth. p. 1371, 6. Δὶς τοῦ ἐν. Plato Critiæ p. 118, E. Simpl. τοῦ ἐν. Xenoph. Vectig. 4, 23, Hipp. 1, 19. Ἑκάστου ἐν. Reip. Ath. 3, 4. Dat. τούτῳ τῷ ἐν. H. Gr. 2, 1, 8. Accus. ἐνιαυτὸν, Per annum, ib. 3, 3, 4 etc. Thuc. 4, 118; 7, 28, 48. || Ἐνιαυσία καὶ ἐνιαυτὸς, ἣν ποιοῦσι τοῦ τετελευτηκότος μνείαν. Ἔστι δὲ ἀρχὴ, gramm. Bekk. An. p. 187, 17. || Ἐνιαυτὸν dæmonem cum Horis nominat Orph. H. 1, 18. Conf. Athen. 5, p. 198, A.] || Poculi quoddam genus, fortasse διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐπιτελεστικὸν, quoniam ἐνιαυτὸς, Annus, τελεσφόρος appellatur, Eust. [Il. p. 917, 59, ex Athen. 11, p. 783, C. || Etymologiam ab ἐν ἑαυτῷ ludit Plato Crat. p. 410, D, et ante eum Eurip. ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 139, E : Ὀθούνεκ' ἐν αὐτῷ πάντα συλλαβὼν ἔχει. Poeta scripserat fortasse : Ὀθούνεκ' ἐν ἑαυτῷ τὰ πάντα συλλαβὼν ἔχει. Verior etym. est ab Ϝένος vel Ϝένος, quod v. Ad eam alludit Eustath. Il. p. 73, 36 (quanquam aliam alibi sequutus etymologiam ab ἐν et ἰαύειν), et prosodia spiritus asperi in inscr. Dor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 366, 25 : Ὁ δὲ αἱρεθεὶς συναγέτω σύλλογον καθ' ἐνιαυτόν. L. Dind.]

[Ἐνιαυτοφᾰνὴς, epith. stellarum, Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 427. An ἐναντιοφανής? Kall.]

Ἐνιαυτοφορέω, Annuum fructum fero, Anno fructum fero, Bud. [Theophr. H. Pl. 3, 4, 1 : Τῶν ὀψικαρποτέρων, ἃ δή τινές φασιν ἐνιαυτοφορεῖν.]

Ἐνιαυτοφόρος, ὁ, ἡ, Annuum fructum ferens, Anniferus, Plin., ἐνιαύσιον τὸν καρπὸν φέρων.

Ἐνιαύω, Immoror, Indormio. [Hom. Od. I, 187 : Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἐνίαυε· Ο, 557 : Ἧσι (Inter quas, sc. sues) συβώτης ... ἐνίαυεν.]

[Ἐνιᾰχῇ, Nonnusquam. Herodot. 1, 199 : Ἐνιαχῇ καὶ τῆς Κύπρου ἐστὶ παραπλήσιος τούτῳ νόμος· 2, 19. Athen. 11, p. 478, B; Plut. Mor. p. 427, E.]

[Ἐνιαχόθι, idem. Philostorg. H. E. 11, 7 : Χάσματα γῆς ἐν. τοῖς οἰκήτορσιν ὑπορρηγνυμένης.]

Ἐνιαχοῦ, Alicubi [Gl.] : Hesychio εἴς τινας τόπους, Aliquo. [Plato Phæd. p. 71, B : Κἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν ἐν. Aristot. H. A. 5, 14, p. 545, 2 : Ἐν. δ' οἱ κάπροι δεκάμηνοι ἄρχονται ὀχεύειν, et alii. L. D.]

[Ἐνιάχω, Inclamo, Clamo. Nonn. Jo. p. 60, 30 : Ἐνίαχε θαῦμα νοήσας· 128, 4 : Ἐνίαχον αὐτίκα λαοί. De mensura v. in simplici. L. Dind.]

Ἑνίγυιος, Uno membro s. pede mutilus aut mancus, κυλλὸς, Suid. et ἑτερόφθαλμος, Altero oculo captus. Sed ap. eum ἑνίγυος solo υ scribitur : quæ tamen scriptura mendosa esse videtur. [Longe aliter Ibycus ap. Athen. 2, p. 58, A, posuit ἑνιγυίους de Molionidis unum corpus habentibus. Hemst.]

[Ἑνίγυος. V. Ἑνίγυιος.]

[Ἐνιδράνω, Consido in, legisse nonnullos Hom. Il. Υ, 11, ubi vulgo ἐφίζανον, annotant scholl.]

[Ἐνιδρομέω. V. Ἐνδρομέω.]

Ἐνιδρόω, Insudo. [Xenoph. Conv. 2, 18 : Τῷ παιδὶ ἤρκεσε τόδε τὸ οἴκημα ἐνιδρῶσαι. Eust. Opusc. p. 170, 11 : Μεγίστοις ἐνιδρωκότων ἀγῶσι· 169, 70 : Εἰ καὶ μακρὰ ἐνιδρώσει τῷ ποιήματι.]

[Ἐνιδρὺς vox nihili. V. Ἔνυδρις.]

[Ἐνίδρυσις, ἡ, Collocatio in, Occupatio. Jo. Chrys. t. 3, p. 797, 4; Greg. patr. ap. Band. Imp. Or. t. 2, p. 652, 28 : Τὴν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἐνίδρυσιν. Hase.]

Ἐνιδρύω, et Ἐνιδρύνω, Colloco in, etc. Plut. [Mor. p. 780, F]: Οἷον δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ σελήνην ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. [Ib. 1008, A: Ὥσπερ κυβερνήτην ἐνιδρύσασα (natura) τῇ κεφαλῇ τὸν λογισμόν· 745, C. Themist. Or. 24, p. 305, C: Τὸν θεὸν ἐδεξάμην τε καὶ ἐνίδρυσα τῇ ψυχῇ. Cantacuz. 4, 50, p. 910: Τοῖς πατριαρχικοῖς ἐνίδρυσε θρόνοις.] || Fundo, Firmo, θεμελιόω. Bud. ex [Dionysio] Areop. p. 100. Ἐνίδρυμαι, s. Ἐνιδρύνομαι, Insideo. Bud. ex Alciphr. [Ep. 1, 33]: Ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτοῖς σειρῆνες ἐνίδρυντο. Sic idem Budæus apud Basilium De vita solitaria pro ἐγιζάνω et Intus maneo et collocatus sum, accipi annotat: Καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν. [Alia usus figurati exx. v. ap. Suicer. Medio Herodot. 2, 178: Αὐτοῦ ναυτιλλομένοισι ἔδωκε χώρους ἐνιδρύσασθαι βωμοὺς καὶ τεμένεα θεῶν. Plut. Mor. p. 320, B: Τὸ περὶ τὴν γένεσιν ... αὐτῶν τῶν ἐνιδρυσαμένων καὶ κτισάντων τὴν πόλιν (Romam), i. q. ἱδρυσαμένων. Pass. Epigr. Anth. Pal. 10, 9: Γλαυκὸν ἐνιδρυνθέντα νάπῃ.]

[Ἐνιεράομαι. Ἐνιερᾶσθαι schol. Plat. p. 216 (446): Διὸς ἄντρον· οὗ τὰ μέγιστα τῶν τοῦ Διὸς μυστηρίων ... ἐνιερᾶσθαι ἐλέγετο. Cod. Par. 1807 habet ἐκεῖ δρᾶσθαι. De pleon. οὗ ἐκεῖ conf. Viger. Idiot. p. 171. Bast.]

Ἐνιέω, Immitto. Frequentius dicitur Ἐνίημι [quod solum usitatum].

Ἐνιζάνω, Insideo. [Hom. Il. Υ, 11: Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς ... ξεστῇσ' αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ubi ἐφίζανον legisse Zenodotum diserte notant scholl., ἐνίζανον vulgo lectum fuisse conj. Heyn. Tzetz. Hist. 11, 370: Γνώρισμα δὲ τοῦ μέλιτος τούτου τοῦ Ὑμηττίου τὸ μὴ ἐφάπτεσθαι αὐτοῦ μηδ' ἐνιζάνειν μυίας. Med. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxiv, C: Ἣν (δόξαν) Δαβὶδ ἐπιμαρτυρεῖ ... ψυχῇ βασιλικῇ ἐνιζάνεσθαι. L. D. Jo. Chrysost. Hom. in Jo. 18, in 1 Ad Thess. 8, p. 203 citat Suicer. p. 1119. ἄ]

[Ἐνιζεύγνυμι. V. Ἐνζεύγνυμι.]

[Ἐνίζημα, τὸ, Sedile. Clem. Al. Strom. 6, p. 825: Ψυχαὶ μὲν γὰρ ἀόρατοι, οὐ μόνον αἱ λογικαὶ, ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν ἄλλων ζῴων, τὰ δὲ σώματα αὐτῶν μέρη μὲν αὐτῶν οὐδέποτε γίνεται τῶν ψυχῶν, ὄργανα δὲ ὧν μὲν ἐνιζήματα, ὧν δὲ ὀχήματα, ἄλλων δὲ ἄλλον τρόπον κτήματα. L. D.]

[Ἐνίζησις, εως, ἡ, Sessio in, i. q. ἐγκαθισμός, quod v. Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 83: Ἐλπὶς δὲ μούνη καὶ πάντων ὁμοῦ τῶν παρέτων καὶ ἰδίῃ τῶν μερέων ἡ εἰς ἔλαιον ἐνίζησις. L. Dind.]

Ἐνίζω, Unum s. Unitatem pono, Bud. p. 358 e Plut. Ap. Greg. Naz. διελεῖν ἢ μετρῆσαι τὸ φῶς ἐνιζόμενον vertitur, Unitum s. Adunatum lumen. [Dionys. Areop. Eccl. hier. 1, p. 163, C: Οἱ κατὰ νοερὰν ἐνέργειαν ἐνιζόμενοι. Iterumque ib. L. D. Hermias in Plat. Phædr. p. 92 et 103.]

Ἐνίζω, Insideo. Plato Symp. [p. 196, B]: Ἀνανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν οὐκ ἐνίζει ὁ ἔρως· οὗ δ' ἂν εὐανθὴς καὶ εὐώδης ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἵζει καὶ μένει. [Eur. Hel. 1108: Σὲ τὰν ... μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν ... ἀηδόνα. Improprie Aret. Ac. p. causs. 2, 1, p. 10: Ἐνίζει γὰρ αὐτέου μέσον σπλάγχνον θερμὸν ἡ καρδία. Conf. Tard. 2, 6, p. 57. Tard. 1, 15, p. 46: Ἡ ἐν τῷ στόματι χολὴ ἐνίζουσα· 2, p. 52. Acut. m. cur. 1, 4, p. 83: Τῆς ἐπιγλωττίδος ἐνιζούσης ἐς τὴν ἑωυτῆς ἕδρην· 2, 8, p. 109: Ἐνίζει μὲν μὴ διεξιών (calculus). De insidendo in balneo, ib. 10, p. 112: Ἐς ἀφέψημα ἀρωμάτων ἐνίζειν, καὶ εὐώδεα θυητὰ ὑποθυμιῆν· 11, p. 113: Ἐνίζειν ὕδατι ἀρτεμισίης. Et medio ib. 8, p. 109: Ἐς ἕψημα τῶν βοτανῶν ἐνίζεσθαι, ἄχρις ὀμφαλοῦ τὸ ἄνθος πληροῦντα· 9, p. 110. Aor. act. ap. Tzetz. Hist. 6, 958: Μυῖα γοῦν ἐνιζήσασα φεύγει θυμῷ τοῦ θύμου. Et ap. Hesych. et Suidam, Cyrill. Al. de ador. 15, p. 536, a Suicero cit. L. D. Perf. Galen. vol. 2, p. 691, 14: Τὰ νεῦρα ... τοῖς ὑποκειμένοις τῷ τραχήλῳ μυσὶν ἐνιζηκότα, Qui inhærescunt. Hase.]

Ἐνίηλος, Hesychio ἀνόητος, Demens, Stultus. [Νενιηλὸς, quod v., conferunt intt.]

Ἐνίημι, Injicio, Immitto. Hom. [Il. M, 441: Νηυσὶν ἐνίετε πῦρ. (Sic Herodot. 8, 32: Ἐς τὰς πόλις ἐνιέντες πῦρ καὶ ἐς τὰ ἱρά· Eurip. Tro. 1262, Thucyd. 4, 115, Polyb. 1, 48, 7, et alii. Φῶς ἐνέντες δικαιον, ex Polyæn. 6, 17, cit. Hemst.) De immittendo et incitando Ξ, 131: Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν. V. infra. Od. M, 65: Ἄλλην (πέλειαν) ἐνίησι πατήρ (Polyb. 5, 48, 7: Ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς εἰς τὸν ποταμὸν, ἐνίεσαν δὲ καὶ τὰ ὑποζύγια)· 401: Ἐνήκαμεν εὐρεῖ πόντῳ (navim). (Conf. Lycophr. 890)· Δ, 233: Ἐπεί ῥ' ἐνέηκε (vino venenum). V. infra.] Il. Τ, [37]: Μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε. Sic P, [156]: Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη Ἄτρομον. [Conf. Od. N, 387, Il. Η, 449, 656. Eurip. Bacch. 851: Ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν. Per tmesin Apoll. Rh. 2, 274: Ἐν γὰρ ἔηκε Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν.] Xenoph. [Comm. 1, 3, 12]: Ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατὰ τὸ δῆγμα. [Et ib. 13. Apoll. Rh. 4, 1508: Ὦ τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη. Nicand. Ther. 305. De clystere Al. 197: Κλυστῆρος ἐνεὶς ὁπλίζεο τεῦχος. Aret. Acut. cur. 1, 6, p. 86: Τῆς ἱερῆς τοῦ καθαρτηρίου ὁλκῆς δραχμὰς δύο ξὺν μελικρήτῳ καὶ ἐλαίῳ ἐνιέναι· 2, 5, p. 105: Ἔλαιον θερμὸν ξὺν πηγάνῳ ἐνιέναι.] Alicubi etiam Infigo, Insero, Infundo, exp., Bud. p. 543. || Hom. autem [Od. O, 198] dixit etiam ὁμοφροσύνῃσιν ἐνήσει, subaudito ἡμᾶς, pro Conjiciet nos, si ita loqui liceat, in concordiam s. amicitiam, Immittet. Pro quibus diceretur potius Inducet, Adiget. Nam quod quidam interpr., Concordia nos una compinget, probare nullo modo possum. [Il. K, 89: Τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι· I, 700: Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Apoll. Rh. 4, 356: Ἥ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν ἀγλαΐαι;] || Remitto, Plut. De def. orac. [p. 437, A]: Τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνοντας. [Georg. Pis. Acr. 2, p. 12, 277: Ἐνῆκεν εἰς ῥαθυμίαν.] || Summitto, i. e. Clam mitto, Thucyd. [6, 29: Ἄλλους ῥήτορας ἐνιέντες. V. l. Hom. Il. Ξ, 131 supra cit. Figurate Polyb. 28, 4, 10: Τοῦτον ὑπολαμβάνων εἶναι τὸν ἀξιοπίστως ἐνιέντα τὰς κατ' αὐτῶν διαβολάς. Conf. Ἐνετός.] Ἐνεθεὶς, alicubi exp. Infusus, ab ἐνίεμαι, Immittor: ut ap. Dioscor.: Σὺν ἐλαίῳ ἑψηθὲν καὶ ἐνεθὲν, Cum oleo decoctum et infusum. Alicubi Dilutus: ut ap. Eund. 1, 80: Ἐνεθὲν πτυέλῳ ἀσίτου, Jejuni hominis saliva dilutum. Et l. 5, ἐνεθὲν ὕδατι, Aqua dilutum; l. 3, ἐνεθεὶς μεθ' ὕδατος, Aqua dilutus s. resolutus. [Et præsenti id. 1, 30: Ἐνίεται (oleum) μάλιστα πρὸς τὰς εἰλεώδεις· 127: Ηινομένη καὶ ἐνιεμένη. Perf. Aret. Acut. m. cur. 1, 1, p. 75: Ἐνεήσθω δὲ ἐν αὐτῇ ἄνηθον, κόνυζα. Apud Plat. Reip. 8, p. 555, E: Ἐνιέντες ἀργύριον, Injicientes. De tubis inflandis Diodor. 17, 106: Τῶν σαλπίγγων ἐνιεμένων. Ubi Wessel. Philoni Belop. p. 98 extr., Θόρυβον πολὺν ποιεῖν καὶ τὰς σάλπιγγας ἀνίεσθαι, restituit ἐνίεσθαι. Phænus Anth. Pal. 7, 197: Δαμοκρίτῳ μὲν ἐγὼ λιγυρὰν ὄκα μοῦσαν ἐνείην ἀκρὶς ἀπὸ πτερύγων, τὸν βαθὺν ἄγον ὕπνον. Absolute Xenoph. Cyrop. 7, 1, 29: Ἐνίει οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων· H. Gr. 2, 4, 32: Παρήγγειλε τοὺς ἱππέας ἐλᾶν εἰς αὐτοὺς ἐνέντας, restitui ex libris melioribus pro ἀνέντας. Medio Arat. 943: Πολλάκι λιμναῖαι ἢ εἰνάλιαι ὄρνιθες ἄπληκτον κλύζονται ἐνιέμεναι ὑδάτεσσιν. Confus. cum ἀνιέναι ap. Hom. Il. Π, 691, Apollodor. Poliorc. p. 30, 1, et sec. conj. Valck. Diatr. p. 128, A, in fr. Æschyli Philoct. ap. Plut. Mor. p. 1087, F, ubi de ore draconis infixo ἐνῆκεν restituit pro ἀνῆκεν.]

[Ἐνῖῆνες, οἱ, iidem qui Ænianes, gens Thessaliæ vel Perrhæbiæ, ap. Hom. Il. B, 749, Herodot. 7, 132, 185, 198.]

[Ἐνικανόω, Idoneum reddo. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 297, B: Εἰ σφίσι δόξειεν ἐνικανωμένος καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν τῶν Βουλγάρων ἀρχήν. Leg. videtur ἱκανωμένος. L. Dind.]

[Ἐνικαταβάλλω, etc. V. Ἐγκατ—.]

[Ἐνῑκεὺς, έως, ὁ, Eniceus, n. viri ap. Pind. Ol. 11, 74. Schol.: Ἐνικεὺς ὄνομα κύριον, ὡς Τυδεύς. Similius est Ἐνιπεύς. L. Dind.]

[Ἐνικλάω. V. Ἐγκλάω.]

Ἐνικλείω, Includo, pro ἐγκλείω [ubi HSti notatio hujus formæ prætermissa est], Apoll. Arg. 2, [1030. Addendum etiam h. l. videtur in versu Nonni in Ἐγκλείω cit. scrib. esse ἐνεκλήισε simplici σ. V. Ἐπικλείω.]

Ἔνικμος, ὁ, ἡ, Humorem habens, Cui humor inest, Humidus, [Madidus add. Gl.]: ut ἐν. τόπος [Dioscor. 1, 27], ἀήρ. Item, Ἔνικμα τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, VV. LL. [Theophr. C. Pl. 1, 2, 1: Ἂν ... ἔνικμος ἡ γῆ τυγχάνῃ. Compar. H. Pl. 5, 6, 3; 7, 4. «Τῶν συῶν τὰ

ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα;» Athen. 9, p. 375, A. Harpocr. in Ἄνθηρα.» Hemst. Philo vol. 1, p. 8, 35: Τὰς ἀφανεῖς ἐνίκμους διαφύσεις. L. Dind.]

Ἐνικνέομαι, Venio in, intro, Penetro. [Theophr. C. Pl. 5, 13, 1: Μανῆς γὰρ οὔσης ἐνικνεῖται (ὁ τῆς γῆς πάγος) μᾶλλον.]

[Ἐνικνήθω. Ἐνικνώσσω. V. Ἐγκν—.]

Ἑνικός, ἡ, ὸν, Ad unum pertinens, Singularis [Ἑνικὸς, Unalis numerus, add. Gl.], ut ἑν. ἀριθμὸς, ap. gramm., Singularis numerus: cui opp. δυϊκὸς, πληθυντικὸς, Dualis, Pluralis. [Sic sæpe ap. Eust. et alios quosvis. Tzetz. Exeg. Il, p. 51, 3: Καί φαμεν ὅτι Ἀττικῷ ἑνικῷ ἔθει, ὃ καὶ περίληψις λέγεται, πάσας διὰ μιᾶς τῆς Καλλιόπης καλεῖ. Dicitur etiam plur. numero Τὰ ἑνικὰ, ut sit Singularis. Lex. de spirit. p. 233: Ὂν ἀντὶ τοῦ ὄντινα, ἄρθρον ὑποτακτικὸν, πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν· 236. Eodem modo pluralis dicitur τὰ πληθυντικά. L. Dind.]

Ἑνικῶς, Singulariter [Singulatur, Gl. vitiose]. Greg. Naz.: Τὴν μίαν θεότητά τε καὶ δύναμιν ἐν τοῖς τρισὶν εὑρισκομένην ἑν. [Ap. gramm. de numero singulari. Steph. Byz. v. Ἄγρα, Tzetz. Exeg. Il. p. 51, 8, etc. L. Dind.]

Ἐνικρίνομαι, i. q. ἐγκρίνομαι [ubi prætermissa est hæc HSt. notatio], Referor et numeror in. Unde ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ, Apoll. Arg. [1, 48], quod exp. Ascribi in numero.

[Ἑνικῶς. V. Ἑνικός.]

[Ἐνίλλω.] Sciendum est extare ap. Eust. [Il. p. 206, 32] comp. Ἐνίλλω, quod exp., ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι, Oculis irrideo. Hanc autem signif. cum multis præcedentibus [in Ἴλλω memoratis] communem habere videmus. [Schol. ad Dionys. Areop. p. 237: Ἐνειλούμενοι. Ἐν ἄλλοις, ἐνιλλόμενοι, τουτέστιν ἐπιστρεφόμενοι, ἐγκαλινδούμενοι. Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 72, et supra Ἐνείλλω.]

[Ἐνιλλωπέω, Ἐνιλλώπτω.] Ἰλλώπτω, et comp. Ἐνιλλώπτω, Strabis oculis s. Contortis intueor. Illud quidem certe ab Eust., e quorundam auctoritate, redditur στραβίζω. (Sonat autem στραβίζω, Sum strabis oculis s. distortis, Sum strabo, Oculis distortis intueor. Atque hoc ipso verbo Etym. exp. verbum σιλλαίνω.) Ap. quem tamen [Il. p. 206, 30] Æl. Dionys. exp., ὑγροῖς καὶ ἐπιμύουσι καὶ κατακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπω. Itidemque Hesych. ἐνιλλώπτειν esse ait κατακεκλασμένῳ ὄμματι ἐμβλέπειν: sed addit etiam καταμωκᾶσθαι: itidem partic. ἐνιλλώψας exponens καταμωκησάμενος. Itidemque comp. Κατιλλώπτειν ibi a Pausan. exp. καταμυκτηρίζειν: ut simplex ἰλλώπτειν et Ἐπιλλοῦν, μυκτηρίζειν. Ap. Suid. vero legitur Ἐνιλλωπέω, et Ἐνιλλώπω (pro quo reponendum puto illud ἐνιλλώπτω, quod ex aliis attuli), quæ exp., τοὺς ὀφθαλμοὺς συστρέφω, Oculos contorqueo s. distorqueo. At VV. LL. interpr., Contorte et strabonis more intueor. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 294: Κλαδαραὶ δὲ ὄψεις καὶ τὸ ἐνιλλώττειν (sic), ὃ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζειν ἐστὶν, οὐδὲν ἀλλ' ἢ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μοιχεύειν ἐστίν.]

[Ἐνειματιῶν, ὁ τὰ ἐνπάσματα τοῖς ἀνδράσιν ἐκτιθεὶς, Hesych. (Ἐνιματιῶν), ὁ τὰ ἐνυφάσματα τοῖς ἀνδριᾶσιν... Soping. Ita leg. erit etiam ἐπιτιθείς. L. Dind.]

[Ἐνιματισμὸς, ὁ. Philemo Lex. techn. 173, p. 113: Χιτὼν δὲ ὁ πολεμικὸς θώραξ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνιματισμοῦ, ἐπεὶ καὶ ὅπλα ἐνδύεσθαι φαμέν. Osann.]

[Ἐνιμίσγω. V. Ἐμμίγνυμι.]

Ἐνῑοβολέω, pro ἰοβολέω Hippocr. Ep. 10 [p. 1279, 12], de rerum facultatibus naturalibus loquens: Καὶ ταῖς βοτάνοις πολλὰ τῶν ἑρπετῶν ἐνιοβόλησε, καὶ περιχανόντα τῇ ἐντὸς αὐρῇ κάκωσιν ἀντ' ἀλεξήσεως [ἀλεξήσιος] αὐτῇσι προσέπνευσε, Venenum herbis immittunt, Veneno herbas inficiunt.

[Ἐνιόκα. V. Ἐνίοτε.]

[Ἔνῐος, α, ον, Nonnullus. Aristot. Probl. 5, 36, p. 884, 13: Ἡ οὐ πᾶσα κίνησις θερμαίνει, ἐνία δὲ ψύχει. Theophr. fr. 8, 1: Ἀπὸ τροφῆς ἐνίας· H. Pl. 3, 13, 7: Ἔστι δὲ καὶ τῆς μελαίνης καὶ τῆς λευκῆς ἔνιον γένος μικρὸν, cod. Urbinas pro ἴδιον. Apud Xenoph. Ven. 5, 18: Διωκόμενοι δέ εἰσι κατάδηλοι μάλιστα μὲν διὰ γῆς κεκινημένης, ἐὰν ἔχωσιν ἔνιοι ἐρύθημα, margo Steph. ἔνιον.] Ἔνιοι, Aliqui, Quidam [Gl.], Nonnulli [Gl.]. Passim obvium. Ab Hesych. et Suida exp. non solum τινὲς, sed etiam φανεροί. [Quod dialecto Byzantinorum est i. q. τινές. Ut omittam exx. usus vulgaris hujus voc., in Atticorum maxime prosa et sermone familiari usurpati (semel ab Aristoph. Pl. 867: Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκὼς, sæpius ab Hippocrate, velut p. 55, 24; 57, 44, et alibi, tum in H. Orph. 86, 6), noto tantum conjungi cum τὶς a Plat. Polit. p. 302, A: Ἔνιαί τινες αὐτῶν, aliisque quorum nonnullos indicavit Koen. ad Gregor. p. 8. Tum poni duplex ἔνιοι μὲν ... ἔνιοι δὲ Xenoph. Comm. 4, 2, 38, Cyrop. 5, 4, 8, Plat. Lys. p. 217, C, Reip. 8, p. 552, C, et al. Vel ἔνιοι μὲν ... οἱ δὲ Menex. p. 238, E. Porro dici non tantum seq. genit., ut Plat. Conv. p. 179, B: Ἐνίοις τῶν ἡρώων· Soph. p. 264, B: Ψευδῆ αὐτῶν ἔνια καὶ ἐνίοτε εἶναι· Reip. 9, p. 572, B: Ἡμῶν ἐνίοις, et 8, p. 552, C: Τοὺς δὲ πεζοὺς τούτους, ὄντας ἐνίους μὲν αὐτῶν ἀχέντρους, ἐνίους δὲ κτλ., sed etiam eod. casu, ut Theæt. p. 151, A: Οὓς, ὅταν πάλιν ἔλθωσιν..., ἐνίους μὲν τὸ γιγνόμενόν μοι δαιμόνιον ἀποκωλύει ξυνεῖναι, ἐνίους δὲ ἐᾷ. Cui constr. similes quodammodo sunt ll. Reip. 5, p. 477 C: Πρὸς ἃ ἀποβλέπων ἔνια διορίζομαι παρ' ἐμαυτῷ τὰ μὲν ἄλλα εἶναι, τὰ δὲ ἄλλα· Demosth. p. 820, 25: Ἃ δὲ μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιτρόπων κοινῇ διήρπακε, καὶ ὅσα ἔνια μηδὲ καταλειφθῆναι παντάπασιν ἀμφεσβήτηκε· Plat. Leg. 6, p. 754, A: Οὐκ ἀγνόων ὅτι πολλαὶ τῶν κατοικισθεισῶν διάφοροι ταῖς κατοικισάσαις πολλάκις ἔναι γεγόνασι. Atque sic etiam cum articulo conjunctum substant. vel genitivo ponitur vel eodem casu, sive seq. substantivo, ut Xen. H. Gr. 5, 1, 9: Τῷ δ' Εὐνόμῳ ἐξ ἐνίων μὲν τῶν νεῶν ἄρτι ἐξέβαινον, sive præcedente, ut olim erat ap. Herodot. 7, 187: Οὐδέν μοι θῶμα παρίσταται προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων, ubi ἔστι τῶν præbuerunt libri meliores, et adhuc est ap. Dion. Chr. Or. 45, vol. 2, p. 210; Τῶν ἐνθάδε ἀνθρώπων ἐνίων· 60, p. 311: Τῶν φιλοσόφων ἐνίων· Strab. 1, p. 45: Οὐδ' ὁ Σκήψιος δὲ Δημήτριος εὖ, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἀπολλοδώρῳ τῶν ἁμαρτιῶν ἐνίων αἴτιος ἐκεῖνος κατέστη· 3, p. 164: Τῆς δὲ βαρβαρικῆς ἰδέας καὶ τὸν τῶν γυναικῶν ἐνίων κόσμον θείη τις ἄν. Quorum tamen ll. ambiguam structuram facit locus Demosth. p. 31, 15: Τοὺς εἰς τὸ παρὸν βλάπτοντας ὑμᾶς (νόμους) λύσατε, λέγω δὲ τοὺς περὶ τῶν θεωρικῶν καὶ τοὺς περὶ τῶν στρατευομένων ἐνίους, ὧν οἱ μὲν κτλ. Non liquet enim, si nominativo hæc exprimantur, utrum dicendum sit αἱ ἁμαρτίαι, an τῶν ἁμαρτιῶν ἔναι. L. Dind.]

Ἐνῐότε [immo Ἐνίοτε: v. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 33, 29], Interdum [Gl.], Aliquando, Nonnunquam [huic Quandoque add. Gl.]. Exp. etiam Aliquoties. [Utuntur hac part. non tantum Attici tam in carmine quam in prosa, ut Eur. Hel. 1213: Ἐσθλῶν κακίους ἐνίοτ' εὐτυχέστεροι, et semel Aristoph. Pl. 1125: Ὅστις ἐποίεις ζημίαν ἐνίοτε τοιαῦτ' ἀγάθ' ἔχων, et sæpius Plato, Xenoph., Oratores, sed etiam Iones, ut Hippocr. Epist. p. 1279, 11; De dieb. jud. p. 57, 40; 58, 12, 20 etc. Dorica enim forma est Ἐνίοκα, ap. Theagem Stob. Flor. vol. 1, p. 45, 46. Notandum autem, omissis vulgaris usus exx., poni etiam duplex ἐνίοτε μὲν ... ἐνίοτε δὲ, Plat. Gorg. p. 467, E, et al., vel ἐνίοτε μὲν ... ἔστι δ' ὅτε, Theæt. p. 150, A. L. Dind.]

[Ἐνιπάζω. V. Ἐνιπτάζω.]

[Ἐνιπάλλομαι. V. Ἐμπάλλομαι.]

[Ἐνίπας, αντος, ὁ, Enipas, n. viri, in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 59: Οἱ σὺν Ἐνίπαντι καὶ Νέωνι κόσμοι. L. Dind.]

[Ἐνῑπεύς, έως, ὁ, Enipeus, n. fluviorum 1. Macedoniæ, ap. Polyb. 29, 3, 4. 2. Pisatidis, qui Strabonis ætate dicebatur Barnichius, sec. ipsum 8, p. 356, ubi plura de eo. 3. Thessaliæ, Hom. Od. A, 238, 240, Herodoti 7, 129, Thucyd. 4, 78, Polyb. 5, 99, 1, Apollod. 1, 9, 8, 1, Apoll. Rh. 1, 38, Strab. 9, p. 432, quem alii Ἐνισέα scribi volebant sec. eund. 8, p. 356, ubi v. Casaub., Appian. Civ. 2, 75. || Fl. Enipei speciem quum induisset Neptunus, Tyrus amore captus, ut narrant Hom. l. c., Nonn. Dion. 1, 120; 8, 245; 42, 120, ipse vocatus est Enipeus. Lycophr. 722: Ἀκτὴν ... εἰς Ἐνιπέως Λευκωσία ῥιφεῖσα. Tzetz. ad l.: Ἐνιπεὺς ὁ Ποσειδῶν παρὰ Μιλησίοις τιμᾶται. Formam Ἐλιπεὺς supra notavi. L. Dind.]

Ἐνῑπὴ, ἡ, Increpatio, Objurgatio, plerumque quæ verbis fit asperis aut minacibus. Hom. Il. Δ, [401]: Τὸν δ' οὔ τοι προσέφη κρατερὸς Διομήδης, Αἰδεσθεὶς βασι-

λῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο· Ξ, [103]: Μάλα πέρ με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλέῃ· Od. K, [448]: Ἔδδεισεν γὰρ ἐμὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν· E, [446]: Φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς· Υ, [266]: Μνηστῆρες, ἐνίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς. [Latiori fere signif. de ira, Apollon. Rh. 2, 250: Ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ ἀθανάτων· 3, 677; 4, 615, 1209. Oppian. Cyn. 2, 113: Εὐρυσθῆος ἐνιπαῖς. Aliter 1, 133: Ἐν δὲ θέρει χρειὼ φυγέειν φλογόεσσαν ἐνιπὴν ἄζαν τ' ἠελίοιο· 299: Μεσημβρινὴν δίψους δριμεῖαν ἐνιπήν· 3, 380. Cum genit. Pind. Ol. 11, 5: Ὦ Μοῖσ' ἀλλὰ σὺ καὶ θυγάτηρ Ἀλάθεια Διὸς... ἐρύκετον ψευδέων ἐνιπὰν ἀλιτόξενον. Schol.: Μὴ συγχωρήσητε ψευδομένου αἰτίαν λαβεῖν με. Confus. c. ἐνοπὴ Apoll. Rh. 2, 1206.]

[Ἐνιπίμπλημι. Ἐνιπίμπρημι. V. Ἐμπίπρ—.]

[Ἐνίπλεος. Ἐνιπλάζομαι. Ἐνιπλήσσω. Ἐνιπλώω. V. Ἐμπλ—.]

Ἐνίπου, affertur pro Alicubi: sed sine exemplo.

Ἐνιππάζομαι, Equo invehor, s. Equito. [Arrian. Exp. 2, 6, 4: Πεδίον... ἐνιππάσασθαι τῇ ἵππῳ ξύμφορον. Sim. Plut. Mar. c. 25.]

Ἐνιππεύω, q. d Inequito, quod et ἐνιππάζομαι dicitur: sicut ἀφιππάζομαι i. esse dixi q. ἀφιππεύω. Sed nullum usus horum ex. in VV. LL. affertur. [Herodot. 6, 102: Ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον... ἐνιππεῦσαι.]

[Ἐνιππομᾰχέω, Equestrem pugnam facio in. Dion. A. R. 2, 13: Ἱππεῖς μὲν ἔνθα ἐπιτήδειον εἴη πεδίον ἱππομαχῆσαι. Cod. Vat. ἐνιππομ.]

[Ἐνιπρίω. V. Ἐμπρίω.]

[Ἐνιπτάζω, Objurgo. Apoll. Rh. 1, 492: Χώετ' ἐνιπτάζων· 864: Ἑτάρους τοίοισιν ἐνιπτάζων μετέειπεν. Κακολογῶν et μεμφόμενος interpr. schol. Utroque l. libri nonnulli ἐνιπάζων. Quod videtur præferendum. V. de simili vitio ἐνένιπτεν pro ἐνένιπεν in Ἐνίπτω. Hesych. quidem, confirmante ordine literarum, Ἐνιπάζων, τύπτων. L. Dind.]

[Ἐνιπτύω. V. Ἐμπτύω.]

Ἐνίπτω et Ἐνίσσω, i. q. ἐνέπω et ἐνίσπω. Hom. Od. Λ, [147]: Ὅ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει· sicut dixit, Νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω, et, Νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. [Conf. Il. H, 447.] || Dico μετὰ σφοδρότητος καὶ ἀπειλῆς, Dico minitabundus: ut Eust. exp. illud Od. B, [137]: Ὡς οὐ τοῦτον ἐγώ ποτε μῦθον ἐνίψω. [Male, quum sit simpl. Dico. Hæc enim futuri exx. ap. Epicos quidem, quorum exx. Homero recentiora omitto, pertinere non ad ἐνίπτω, sed ad ἐνέπω, monuit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 123. Ἐνίπτω præsenti, ut sit Dico, primus utitur Pind. Pyth. 4, 201: Κάρυξε δ' αὐτοῖς ἐμβαλεῖν κώπαισι τερασκόπος, ἀδείας ἐνίπτων ἐλπίδας. Ubi aor. ponit schol.: Ἐνίψαι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν. Quo utitur Nonn. Dion. 8, 85: Αἰδέομαι πολὺ μᾶλλον, ὅταν μερόπων τις ἐνίψῃ, Ζεὺς πόρε δῆριν Ἄρηι· 10, 201, 314, et alibi. Præs. imperat. id. 42, 166 (223 Græf.), Μῶμον ἔνιπτε, ubi leg. ἄναπτε c. Wernickio ad Tryphiod. p. 356.] || Ἐνίπτω s. Ἐνίσσω, Verbis asperis incesso, Objurgo. Il. Ω, [768]: Ἀλλ' εἴ τις με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι, Δαέρων ἢ γαλόων, Verbis asperis incessat. At Γ, [438]: Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε, Eust. annotat θυμὸν esse supervacaneum. O, [198]: Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι βέλτερον εἴη, Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός· X, [497]: Χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων· Ω, [237]: Ὅ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας Αἰθούσης ἀπέεργεν, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων. [Al. ἐνίπτων. Od. Ω, 161: Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν ἠδὲ βολῇσιν, al. ἐνίσσομεν, ut sequitur 162: Ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος. Utuntur forma ἐνίπτειν post Homerum Æsch. Ag. 590: Καὶ τίς μ' ἐνίπτων εἶπε· Nicand. Th. 347: Δὴ γάρ ῥα πυρὸς λῃστορ' ἔνιπτον ἄφρονες, quod ἑλοιδόρουν interpr. schol., idemque etiam ἐμήνυσαν. Georg. Pachym. Andron. p. 55, D: Τῷ αἰτίῳ... ἐνίπτοντες κατηρῶντο. Videtur tamen inesse potius signif. Ignominiosæ appellationis, ut sit Conviciaturi vocabant. Eodem autem modo quo apud Hom. ἐνίπτω, ab Hesiodo positum ἐνέπω in illo notavit HSt., præferens ille tamen significationem Alloquendi, quam l. Hesiodei non recordatus inauditam dicit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 282, 285. Quæ ut sit præferenda in l. Hesiodei, vel sic tamen improbanda videtur opinio Buttmanni ibid. distinguentis post Ruhnk. Ep. crit. p. 40 non tantum verba ἐνέπω et ἐνίπτω, tanquam diversæ originis, sed etiam Homericum ἐνίπτω a Pindarico ejusd. formæ exemplo. Nolim tamen Hesiodeo formæ ἐνέπειν sic positæ testimonio addendam dicere gl. Hesychii: Ἔννεπεν, ὠνείδισεν, ἠπείλησεν, ἐπεπλήρωσεν (ἐπέπληξεν Kust.), ubi contra seriem alphabeticam quidem, sed vere Ἐνένιπεν Ruhnk. et Buttm. videntur restituisse. Quam autem idem Buttm. p. 283 rejecit præs. formam ἐνίπω, in libris Hom. nonnullis interdum apparentem, ad eandem alludit var. script. in l. Æschyl. ἐνίπτων.] Ab ἐνίπτω est et Ἠνίπαπε, a præt. med. ἤνιπα, interjecto πα. [Est aor., factus ab ἐνίπτω, ut ἐρύκακον ab ἐρύκω.] Hom. [Il. B, 245]: Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ· Od. [Υ, 303]: Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ. [Et sim. alibi.] Sed et Ἐνένιπτε hinc est, sicut ab ἐνίσπω ἐνένισπε. [Il. Π, 626: Τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός· eodemque modo Od. Π, 417; Σ, 78, 321, 326; Τ, 65, 90; Φ, 84, 167, 287; X, 212; Ψ, 96, Ἐνένισπε vero Il. O, 546, 552; Ψ, 473. Utrique formæ substituendam esse e libris melioribus, Suida, et Hesychio formam ἐνένιπε animadvertit Buttm. Lexil. p. 281—3, neglectis tamen exx. formæ ἐνένισπε, quæ sunt ap. Quintum 2, 430; 4, 302; 5, 237; 10, 26. Tertia aor. forma est, de qua HSt.]: Ἐνιπῆσαι, Hesychio ἀπειλῆσαι, βοῆσαι, Minari, Inclamare.

|| Ἐνίσπω, i. q. ἐνέπω [immo est verbi ἐνέπω aor. ἔνισπον, ἐνισπεῖν, a quo factæ sunt fut. formæ ἐνίψω, de qua paullo ante, et ἐνισπήσω, ut vidit Buttm. Lexil. l. c. p. 280. Idem ib. p. 281, ἐνίσπω perperam pro ἐνίπτω, Objurgo, libris nonnullis illatum notavit Il. Γ, 438, X, 497, Ω, 238, 768], Dico. Hom. Od. Ξ, [509]: Ἔπος νηκερδὲς ἔνισπες [ἔειπες]· Il. B, [80]: Ἄλλος ἔνισπε, Dixit, εἶπεν, ἔλεγεν. [Z, 38: Ἦ πού τίς σφιν ἔνισπε· Λ, 186: Τὸν Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε· 839: Ὄφρ' Ἀχιλῆι μῦθον ἐνίσπω, et alibi sæpius quum indicativo, tum conjunctivo et optativo.] Od. Ξ, [185]: Τὰ σαυτοῦ κήδε' ἔνισπες [al. ἔνιπε, quam imperativi formam versus postulat Od. Δ, 642: Νημερτές μοι ἔνισπε πότ' ὤχεο. Utramque formam testantur gramm., schol. Od. Ξ, 185, Etym. M. v. Ἔνισπε, habentque etiam libri Apoll. Rh. 1, 487, 832. Ἔνισπες vel ἐνίσπες (hunc accentum memorat Arcad. p. 174, 3), quod analogiæ repugnare videbatur Buttmanno Gr. vol. 2, p. 124, in fine versuum præferendum putabat Bekker. in Censura ed. Hom. Wolf. p. 123 sq.] Ap. Athen. 13 init. e poeta quodam [Apollon. Rh. 3, 1]: Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατὼ, πάρ θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε. Dicitur vero et Ἐνισπῶ περισπωμένως: unde Od. Γ, [812, Δ, 323]: Κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. [Eandem prosodiam ex Hesiodi Theog. 369, Eur. Suppl. 435: Ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις τὸν εὐτυχοῦντα ταὔθ' ὅταν κλύῃ κακῶς, et Apoll. Rh. 1, 1333, etc. annotavit Buttm. Gr. p. 123, et solam esse probandam animadvertit, quum nullum apud antiquos poetas sit præsens ἐνίσπω vel ἐνισπῶ: nam Hom. Od. I, 37: Εἰ δ' ἄγε τοι καὶ νόστον ἐμὸν πολυκήδε' ἐνίσπω, (pariterque Orph. Arg. 850: Ἀέθλων, οὓς αὐτὸς ἐνίσπω) est conjunctivus aoristi.] E, [97]: Αὐτὰρ ἐγώ τοι Νημερτῶς τὸν μῦθον ἐνισπήσω. Sic [P, 561]: Νημερτέα πάντ' ἐνέποιμι. Ab hoc per reduplicationem initialis syllabæ fit Ἐνένισπε: sicut ἐνήνοχα ab ἐνέγκω. [V. paullo ante. De recentiorum autem usu verbi ἐνισπεῖν duo supersunt notanda, quæ ab antiquissimis aliena recte judicavit Buttm., unum, quod contra usum veterum, de quo v. Buttm. Lexil. p. 282, 285, Oppianus Cyn. 1, 19 cum accus. personæ junxit ἔνισπον, Alloquendi signif. positum: Πρώτη δέ με τοιάδ' ἔνισπεν, Ἔγρεο κ. τ. λ. Cui tamen constr. similis est Hesiodea verbi ἐνέπω in illo notata, ubi accusat. personæ est intelligendus. (Conf. similem verbi βάζω usum ap. eund., de quo supra vol. 2, p. 18, A, B, et quæ de signif. Alloquendi supra dicta sunt.) Alterum, quod præsens ἐνίσπω finxerunt recentiores, Dionys. Per. 391: Τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει· Nicand. Ther. 522: Τὴν ἤτοι μινυανθὲς, ὁ δὲ τριπέτηλον ἐνίσπει. Nam 282: Σῆμα δέ τοι δάκεος αἱμορρόου αὐτίχ' ἑνίσπω, e l. Etym., de quo v. in Δάκος vol. 2, p.

874, A, restituendum esse ἐνίψω, jam ab aliis est animadversum. L. Dind.]

[Ἐνῖπώ, οῦς, ἡ, Enipo, serva, Archilochi poetæ mater. Ælian. V. H. 10, 13. L. Dind.]

Ἐνισάζω, exp. Exæquo. [Falsa lectio pro ἀνισάζω, ap. Aristot. De an. incessu c. 8. Schneid.]

[Ἐνῖσεὺς, έως, ὁ, Eniseus. V. Ἐνιπεύς.]

[Ἐνισκήπτω. Ἐνισκίμπτω. V. Ἐνσκ—.]

[Ἐνῖσόω, Geopon. 6, 6, 1. Ubi ἀνῖσ. conj. Nicolaus.]

[Ἐνισπείρω. V. Ἐνσπείρω.]

[Ἐνίσπη, ἡ, Enispe, urbs Arcadiæ, ap. Hom. Il. B, 606, coll. Strab. 8, p. 388; Pausan. 8, 25, 12. Gentilia fingit Steph. Byz. L. Dind.]

[Ἐνίσπω. Ἐνίσσω. V. Ἐνίπτω.]

Ἐνίστημι, Statuo s. Colloco inter, Interpono. Xen. Hipparch. [5, 6]: Εἰ τοὺς ἱπποκόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης. Et ap. Eund. simpliciter pro Colloco [vel potius Colloco in, ib. 1, 16: Καταβαλόντα λίθους... ἐν τούτοις τὸν ἵππον ἐνιστάναι. Pollux 9, 102: Ὄρτυγα ἐνιστάντες τῷ περιγράπτῳ κύκλῳ 108. Apollod. Poliorc. p. 16, 6: Ἐνέστηκε τῷ τείχει παραστάτης, Insistit. Nonn. Dion. 8, 102: Οὓς (Andromedam etc.) Κρονίδης μετόπισθεν ἐνιστήσειεν Ὀλύμπῳ. Herodot. 2, 102: Τούτοισι στήλας ἐνίστη ἐς τὰς χώρας, ubi olim ἀνίστη. Plat. Critiæ p. 116, D: Χρυσᾶ ἀγάλματα ἐνέστησαν. Eur. Suppl. 896: Λόχοις ἐνεστὼς ... ἥμυνε χώρᾳ, Stans in acie. Plat. Reip. 3, p. 396, E: Αὐτὸν ἐκμάττειν τε καὶ ἐνιστάναι εἰς τοὺς τῶν κακιόνων τύπους· Polit. p. 266, E: Οἷον ἡνίοχον εἰς αὐτὴν ἐνστήσαντα. Pass. Tim. p. 50, D: Τοῦτ' αὐτὸ ἐν ᾧ ἐκτυπούμενον ἐνίσταται· 74, A. Perfecto Hippocr. Epid. 5, p. 1160, A: Οὐ πολὺ δὲ ἐπισχόντι ὀδύνη ἐς τὸν κρόταφον τὸν δεξιὸν ἐνεστήκειν (-κει).] Ἐνστῆσαι, sub. τὸν νοῦν, τὴν διάνοιαν, pro Adhibere mentem, Advertere animum. Aristot. Eth. 7 fin.: Ὕστερον δ' ἐνστήσαντας δεῖ διορίσαι μᾶλλον, quod ante dixerat ἐπιστήσαντας: de quo usu τοῦ ἐφίστημι dicetur in illo. Bud. vertit Animo incumbere; at ego, si verbo neutro explicandum esset ἐνστῆσαι hac in signif., mallem reddere Insistere mente in rem, vel Insistere animo: quum alioqui hoc verbum in pass. voce Insistendi signif. habere, seqq. exx. doceant, aut etiam Insistere mente et animo, ut Cæsar loquitur. [Med. ead. signif. Collocandi in, de qua initio dictum est, Apoll. Rh. 1, 563: Ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ· coll. Orph. Arg. 1150. Id. 4, 97: Ἥ μὲν ἐμοῖσι κουριδίην σε δόμοισιν ἐνιστήσεσθαι ἄκοιτιν. Pollux 1, 11: Ἄγαλμα... ἐγκαθιδρύσασθαι, ἐνστήσασθαι. L. D. Ἐνίστασθαι ἐς τὴν τυραννίδα, Inire regnum, Herodot. 2, 147. (Ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, 3, 67.) Nude ead. notione 6, 59: Ἄλλος ἐνίσταται βασιλεύς· 1, 120: Σέο ἐνεστεῶτος βασιλῆος. Schweigh. 3, 66, Ἠπιστέατο Σμέρδιν ... βασιλέα ἐνεστεῶτα conj. Valck. pro ἀνεστεῶτα. Tzetz. Hist. 2, 966: Συνέβη τὸν τύραννον ἐνστῆναι, καὶ τὸν ἐχθρὸν καταβαλεῖν.] Ἐνίσταμαι, Insisto [Gl.], Auctor Axiochi [p. 367, A]: Φροντίδες ἄντικρυς ὑπέδυσαν, καὶ διαλογισμοὶ τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσονται, Quam vitæ viam insistent, Quod vitæ iter tenebunt, sequentur. || At ἐνίστασθαι rem aliquam, non est Persequi eam, ut ap. Plaut. quidam exp. Insiste hoc negotium, sed potius Instituere, Incipere, Incœptare. [Ineo, Occipio, Gl.] Cujus signif. exemplum v. ap. Bud. p. 107. [Aristoph. Lys. 268: Ὅσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτ' ἐνεστήσαντο. Demosth. p. 137, 2: Οὐδὲν τῶν πραγμάτων ἐνεστήσασθε οὐδὲ κατεσκευάσασθε ὀρθῶς· 292, 26.] Sic ἐνστήσασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, Hermog., pro Instituisse accusationem, Ulpiano. Sed ἐνίστασθαι τὴν δίκην, τὸν ἀγῶνα [Demosth. p. 227, 3], redditur Actionem (s. Crimen) intendere, Judicium dictare. [Aristot. Probl. 29, 13 init.: Καὶ τῷ διώκοντι ἔστιν ὅπως βούλεται, καὶ πρὸ τοῦ τὴν δίκην κλητεύσασθαι, ἐνστήσασθαι τὸ πρᾶγμα. Suid. in Ἀπροστασίου δίκη: Ὅταν δοῦλος ὑπὲρ ἐλευθερίας ἐνίσταται. Hemst. Dionys. A. R. 8, 2: Ὁ δὲ Μάρκιος αἰτίαν πρῶτον ᾤετο δεῖν εὐσεβῆ... ἐνστήσασθαι τοῦ πολέμου. Sæpissime sic dicitur ἐνίστασθαι πόλεμον ab Dionysio, Diodoro, Polybio, de quo hæc addit Schweigh.: « Ὀργὴν καὶ μῖσος πρός τινα 1, 82, 9; τὸν βίον παρὰ φύσιν 18, 37, 11; τὴν διήγησιν ὑπέρ τινος 22, 16, 1. Ὃς τὴν ἀρχὴν ἐνεστήσατο τῆς ἐπιβολῆς, 18, 24, 6. » Phot. Bibl. cod. 36, p. 7, 16: Ὑπὲρ ὧν δὲ δόγματα ἐνίσταται, ἔστι ταῦτα.]

Et ἐνεστηκυῖα δίκη, Judicium constitutum, Lis contestata. [Demosth. p. 896 extr. Aristoph. Nub. 779: Ἔτι μιᾶς ἐνεστώσης δίκης.] Item ἐνεστηκὼς πόλεμος, Bellum commissum, i. e. Suscitatum s. Inceptum, Dem.; interdum vero ἐνεστηκὼς πόλεμος [ut ap. Æschin. p. 35, 27, ubi ἐν. ἔτι π.], Bellum nondum finitum, sed durans adhuc ac vigens. [Similia sunt in inscrr. Rhod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 392, 6, n. 2525, 6, C, v. 20: Τοὶ ἄρχοντες οἵ τε ἐνεστακότες καὶ οἱ μετὰ ταῦτα ἀεὶ αἱρούμενοι· et Cret. ib. p. 412, n. 2556: Στασάντων δὲ τὰς στάλας οἱ ἐνεστακότες ἑκατέρη κόσμοι. Xen. H. Gr. 2, 1, 6: Περὶ τῶν ἐνεστηκότων πραγμάτων. Aor. δ τότε ἐνστὰς πόλεμος Demosth. p. 255, 9. Id. 1466, 21: Περὶ ὧν ἂν ἐνστῇ πόλεμος.] Item θέρους ἐνισταμένου, pro Incipiente æstate, i. e. Ineunte. [Μείζονος ἐνίστατο πολέμου καταρχὴ, Polyb. 1, 71, 4; ἅμα τῷ ἐνίστασθαι τὴν ἐαρινὴν ὥραν, 2, 64, 1. Ἐνισταμένης τῆς θερείας, et simil. 22, 1, 1; 2, 54, 5, etc. Schweigh. Lex.] || Item ἐνιστάμενος, Instans [Gl.]: pro qua signif. affert ἐνστάσης τῆς ὥρας, ex Plut. Mor. [p. 185, F. Tzetz. Hist. 2, 604: Μετὰ μικρὸν ἐνστάντων δὲ πάλιν τῶν Ὀλυμπίων, quum agerentur.] Sed et ἐνεστὼς χρόνος pro Præsens tempus. [Ἐνεστὼς, Instans, Præsens, Gl. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 163, 22, 24. Et omisso χρόνος, ap. gramm. Præsens, velut in l. Eustathii in Εἶμι cit. p. 272, B (ubi delend. alterum μόνον). Item ἐνεστὼς συντελικὸς, Perfectum, ap. Theodos. Bekk. An. p. 1013, 16. Et ἐνεστῶσα μετοχὴ, Participium præsentis, Cram. Anecd. vol. 1, p. 150, 21. Ὁ ἐνεστὼς μεὶς inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 476, 12. Et omisso, ut videtur, substant. alia ib. vol. 1, 712: Τῇ νουμηνίᾳ τοῦ ἐν.....ς.] Et, Ὁ καιρὸς ἐνέστη τῶν μυστηρίων, ap. Hermog. exp. Tempus advenit, adest. [Ap. Plat. Leg. 9, p. 878, B: Τραυμάτων... ἐνεστώτων ὀργῇ γενομένων ἐὰν ὄφλῃ τις, est simpl. Facta, Commissa. De aliis satis est memorasse Polybium, de quo Schweigh: « Ὁ πόλεμος ἐνέστη, 3, 6, 1; ὁ νῦν λόγος ἐνέστηκε, 8, 2, 7; ἔτος ἐνειστήκει ἐννεακαιδέκατον, Agebatur, 1, 6, 1; κατὰ τὸν λόφον ἐνειστήκει κίνδυνος, 2, 28, 9. (Συνειστήκει postulare videntur usus et sententia. L. D.) Ἐνεστὼς, non Instans vel Imminens, sed Qui cœptus est, Præsens, ut πόλεμος 1, 75, 2, etc.; καιρὸς 1, 60, 9; 7, 5, 4. Ὁ ἐνεστὼς βασιλεὺς, Rex hujus temporis, 18, 38, 5. Ἤδη τῆς πολιορκίας δεύτερον ἔτος ἐνεστώσης, 7, 15, 2. Τὰ ἐνεστῶτα, Res præsentes, Id de quo agitur, 2, 26, 3; 3, 15, 4. » Joseph. A. J. proœm. 2: Ταύτην τὴν ἐνεστῶσαν ἐγχειρίσμαι πραγματείαν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 463, n. 2675, 4: Τὸν νεωποίην τὸν ἐνεστῶτα.] || Insto [Instito add. Gl.] in altera signif., sc. pro Immineo [Gl.], Observo, et quasi Capto. Plut. [Lucull. c. 13]: Ἐνστησόμενον τῇ φυγῇ αὐτοῦ. De quibus omnibus lege Eundem p. 107 sq. [Polyb. 3, 97, 1: Τὸ μὴ προΐεσθαι τὰ κατὰ τὴν Ἰβηρίαν, ἀλλ' ἐνίστασθαι τοῖς Καρχηδονίοις, Instare vertit Schweigh. Aliter Fab. Æsop. 39, p. 22 Schneid.: Τὸν ἐνιστάμενον τοῖς πτηνοῖς κίνδυνον.] || Obsisto, Resisto, Repugno, Renitor. Thuc. [8, 69]: Καὶ ἤν τις ἐνίστηται [ἐνιστῆται] τοῖς ποιουμένοις. Lysias [p. 97, 10]: Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸν ἠμυνάμην ἐνστὰς, ἔβαλλέ με λίθοις. [Demosth. p. 1274, 20: Ἢ ἂν ἐνστῇ τι. « Ταῖς ἐπιβολαῖς Polyb. 2, 46, 4. Ἐν ἀρχαῖς περὶ τῶν τοιούτων ἐνίστασθαι, 4, 76, 8. » Schweigh. Lex.] Ap. Plut. [Rom. c. 25], ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει, s. πρὸς τὴν αὔξησιν, Crescenti potentiæ alicujus adversari. [Τῷ πολέμῳ, Suid. in v. Eademque constr. Artemid. 4, p. 198, 22. Plut. Arist. c. 3: Πρὸς πᾶσαν πολιτείαν ἐνισταμένου. Paul. Æg. p. 44, 15, προς τὸ κατεπεῖγον· Mich. Glycas Ep. 13, p. 8, Niceph. Blemm. ap. Allat. Græc. Orthod. vol. 1, p. 8. Cum ead. præp. adjuncto dat. Nemes. De nat. hom. c. 44, p. 348: Δεῖ τοίνυν πρὸς τὴν πρώτην αὐτοῖς ἐνστῆναι δόξαν· ταύτης γὰρ ἀναιρουμένης κ. τ. λ. Plut. Marc. c. 22: Ἐνισταμένων τῶν ἐχθρῶν τῷ Μαρκέλλῳ πρὸς τὸν θρίαμβον. Absolute Aristot. Categ. 5, p. 4, 22: Εἰ μήτις ἐνίσταιτο ... φάσκων.] Et a Diosc. ἐνίστασθαι dicuntur remedia, ut quum scribit, Ἐνίστανται ἰῷ, et, Ἐνίστανται ἐρυσιπέλασι. [De medicis Aret. Diut. p. sign. 2, 12, p. 66: Τῆσι ἀρχῇσι (morbi) ὁ ἰητρὸς οὐκ ἐνίσταται· Diut. p. cur. 1, 14.] || Item ἐνέστηκε Platoni pro Controversiam efficit et adversatur, Con-

troversum manet. [Phæd. p. 77, B : Ἐνέστ. τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ κτλ.] || Exp. et Intercedo ap. Plut. [frequenter] eo sensu, quo tribuni ap. Romanos dicebantur intercedere, Bud. p. 108. [De quibus ἐνίστασθαι etiam ap. Polyb. 6, 16, 4. Conf. 35, 6, 1.] Ἐνίσταμαι, Consisto. Alex. Aphr. : Ἐκεῖ ἐνίσταται. Ἐνιστάμενον γάλα, Dioscor. 6 [De venen. c. 26], Lac concretum, q. d. Consistens lac, ut Constitisse glacie dicitur, et Concretum esse glacie ead. signif. : Ἐν. γάλα ἐπὶ τὰ τοῦ στομάχου στενὰ τεθρομβωμένον πνίγει. || Ἐνεστᾶσι sync. pro ἐνεστήκασι. [Herodot. 2, 179 (?): Ηὗλαι ἐνεστᾶσι ἑκατόν. Schweigh. Imperf. formam vitiosam ἠνίστατο ab nonnullis usurpatam indicare videntur Phrynich. p. 153 : Ἐνίστατο λέγε καὶ μὴ ἠνίστατο, et Thomas p. 312, ubi tamen pro ἐνίστατο est var. ἀνίστατο. Forma Ἐνστήκω, Inhæreo, Persto in, ap. Aret. Acut. m. cur. 2, 8, p. 109 : Ἥν δὲ ἐνστήκῃ λόγος. L. Dind.]

[Ἐνιστορέω, Historiæ mando. Hippolyt. De Antichr. p. 73, 6 : Καὶ ταῦτα μὲν εἴ τις βούλοιτο λεπτομερῶς ἐνιστορῆσαι. Hase.]

[Ἔνίστορος, ὁ, ἡ. Anon. in Band. Imp. Or. vol. 1, p. 18, B : Ὡσαύτως καὶ ... ὁ Ξηρόλοφος ἔχουσι τὰς ἐσχάτας ἱστορίας τῆς πόλεως καὶ τὰς ἁλώσεις ἐνιστόρους, Memoriæ proditas. Jo. Metrop. Euchait. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 70, D : Εἰς λιτὸν εὐαγγέλιον ἐνίστορον. L. Dind.]

Ἔνισχνος, ὁ, ἡ, Gracilis, Tenuis : i. q. ἰσχνὸς s. λεπτός. Nicander Al. 147 : Ἔνισχνα δὲ καύλια [καύλεα] βάλλει.

Ἐνισχῡρίζομαι, Nitor, [Innitor, Gl.] Fiduciam colloco : ut de ἰσχυρίζομαι dicetur : nam ἐνισχυρίζεσθαι quoque a Dem. ita poni testatur Bud. p. 98, qui alibi ἐνισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ ex Eod. [p. 1082, 26] affert pro Niti, Inniti, Fidere, Fiduciam habere. [Symmach. Ps. 51, 7 pro Ἐνεδυναμώθη ἐπὶ τῇ ματαιότητι αὐτοῦ, posuit ἐνισχυρίσατο.]

[Ἐνίσχῡσις, εως, ἡ, Confirmatio. Epiphan. vol. 1, p. 786, C : Οὐ γὰρ ἐπεδέετο τῆς τῶν ἀγγέλων ἐνισχύσεως. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 643, D : Ἐνίσχ. τῷ σώματι γένοιτο. Suid. v. Ἐπίρρωσις.]

Ἐνισχύω, Vires sumo, Invalesco. Accipitur vero et active pro Corroboro, Validum reddo. Gennad. : Διὰ δὲ τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐφώτισε. [Greg. Naz. Or. 30, p. 496. Strong. Hippocr. Leg. p. 2, 26 : Ὁ δὲ χρόνος ταῦτα ἐνισχύει πάντα, ὡς τραφῆναι τελέως. Intransit. Aristot. Eth. 10, 9 med. : Ἐν ταῖς πόλεσιν ἐνισχύει τὰ νόμιμα καὶ τὰ ἤθη. Atque sic aliquoties in Script. S. Diodor. 1, 18 : Δι' ἣν αἰτίαν μέχρι τῶν νεωτέρων χρόνων ἐνισχῦσαι τὸ ... νόμιμον παρ' Αἰγυπτίοις. Absolute 5, 57 : Ἐνίσχυσεν ὡς αὐτοὶ πρῶτοι τὴν τῶν ἄστρων εὕρεσιν ἐποιήσαντο· 20, 58 : Διὸ δὴ καὶ παρά τισιν ἐνίσχυσεν ἐν παροιμίας μέρει λεγόμενον. Theophr. C. Pl. 5, 9, 3 : Ἐνισχύει τότε μᾶλλον τὸ θερμόν. Diosc. Alex. 5, p. 404, F : Πρὸ δὲ τοῦ ἐνισχῦσαι τὸ φάρμακον. Cum dat. Theophr. fr. 1, 65 : Ὅ,τι γὰρ ἂν ἄθρουν ᾖ, τοῦτ' ἐνισχύειν ἑκάστῳ. Ib. 67 : Ὃ δ' ἂν ἐνῇ πλεῖστον, τοῦτο μάλιστα ἐνισχύειν πρός τε τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν δύναμιν. Permutatum c. ἐπισχύω Diod. 5, 59.]

Ἐνίσχω, Detineo, Retineo. Sic Ἐνίσχομαι, Detineor, Comprehensus sum, Inhæreo. [Herodot. 4, 43 : Τὸ πλοῖον τὸ πρόσω οὐ δυνατὸν ἔτι προβαίνειν, ἀλλ' ἐνίσχεσθαι. Aret. Tard. 2, 3, p. 53 : Ἐνίσχεται πολλὸν χρόνον (calculus in urethra). Cum ἐν Themist. Or. 4, p. 50, B : Ὡς ἂν μὴ ἐνίσχοιτο ἐν τοῖς τέλμασιν.] Apoll. Arg. 1, [11] : Κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσι. Et partic. ἐνισχημένος, Dionys. Areop. [De quo v. supra in Ἐνέχω.] Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur Qui inter loquendum hæret, et veluti retinetur, ita ut ultra progredi non possit : de qua signif. lege Bud. p. 480, e Plut. [Mor. p. 448, A : Δυσοδίαν τῷ λόγῳ παρέχουσιν (αἱ πραγματικαὶ βουλαὶ) καὶ δυσκολίαν, ἐνισχομένῳ καὶ ταραττομένῳ περὶ τὸ ἄλογον. Qui eodem verbo sæpius utitur proprie. Figurate it. Apoll. Rh. 4, 358 : Χρειοῖ ἐνισχόμενος· 993. Ib. 1084 : Μεγάλοισιν ἐνίσχεται ὅρκοις. Eust. Opusc. p. 121, 65 : Ἐνισχόμενος τῷ πάθει ἁλίσκεται. Confus. c. ἐνέχω Xen. Anab. 7, 4, 17.]

[Ἐνιτρέφω. Ἐνιτρίβω. V. Ἐντρ—.]

[Ἐνιφέρβομαι. Ἐνιφυράω. V. Ἐμφ—.]

[Ἐνιχαίρω. Macrob. Diff. Gr. et Lat. verbi p. 293 Bip. : « Item si præpositio, quæ sensum confert, incipiat a vocali, incipiente verbo a consonante, imperfectum, manente eadem nec mutata præpositionis vocali, alium addit consonanti verbi vocalem, ut est ἐνιχαίρω ἐνέχαιρον, quia aliud est ἐνιχαίρω, aliud χαίρω. » Leg. videtur ἐπιχαίρω.]

[Ἐγίχνιον. Priscian. 14, p. 600 : « Ex Inter præpositione derivatur Interea, τὸ ἐνίχνιον ».]

[Ἔνιχνον, τὸ, Vestigium. Liber de velit. bell. Niceph. post Leon. Diac. p. 129, D : Ἡ γὰρ ἀκριβὴς καὶ ἄπταιστος ἀκολούθησις ἐκ τῶν ὄπισθεν τῶν πολεμίων ὀφείλει γίνεσθαι κατὰ τὰ ἐκείνων ἔνιχνα καὶ τὴν ὁδοιπορίαν. L. Dindorf.]

[Ἐνιχραύω, poet. pro ἐγχραύω, quæ forma in illa casu est omissa. Nicand. Th. 277 : Οἷσι κεράστης ... ἐνιχραύσῃ κυνόδοντα.]

[Ἐνιχρίμπτω. V. Ἐγχρ—.]

[Ἐνιψάω. V. Ἐμψάω.]

Ἔνκάθετος, Hesych. ἐνεδρεύων, ἐπιτηρῶν, ἐντόπιος. Pro quo supra ἐγκάθετος. [Ubi addenda gl. Hes.]

[Ἐνκενῶς, Frustra. Theodor. Prodr. 8, p. 334 : Εἰ Κύπρον ἀφεὶς ἐνκ. ὧδε δράμω· 354 : Εἰς τὸ δεῖπνον ἐνκ. περιζάνει. Elberl. Scrib. Ἐγκενῶς.]

Ἐνκολάψας, Hesychio ἐγχαράξας. [Hoc neglectum supra v. Ἐγκολάπτω.]

Ἔνκτητον, Hesychio κτώμενον. [Hoc recipiendum erat supra v. Ἔγκτητος.]

[Ἐνλακκεύω, Fovea includo. Nicet. Man. Comn. p. 135, C : Τὰ θεῖα ᾠκοδόμησαν φροντιστήρια, ἐνλακκεύσαντες ἐν τούτοις καὶ ἐνσηκάσαντες ... τὸ ἀρεταῖνον.]

[Ἐνλαξεύω, Insculpo, Incido. Inscr. epigr. Cyzic. Anth. Pal. 3, 9 : Ἐν τῷ θ' Πελίας καὶ Νηλεὺς ἐνλελάξευνται. Boiss.]

Ἐνλαπιθάζεσθαι [Ἐνλαπειθ.], Hesychio μαχέσασθαι Λαπίθαις : item ἐνθυμηθῆναι. [Alteram interpr. ad ἐνλαπίζεσθαι referebat Alb., collato v. Λαπίζω, quod v.]

Ἐνλόβια, Hesychio ἐνώτια. [V. Ἐλλόβιον.]

[Ἐνλογόθετον, Indiscussum, Gl.]

Ἐνμαχατεύειν, Hesych. ἐγκεκλεῖσθαι παρὰ γείτονι. [V. conjecturas intt.]

[Ἔννᾰ vel fort. Ἔννᾰ (male ut videtur, Ἔννη Etym. M. p. 582, 49), ης, ἡ, Enna s. Henna, oppidum Siciliæ. Polyb. 1, 24, 12, Diodor. 5, 3 et 4; 14, 14, 78, Exc. p. 503, 2; 527, 51, Ptolem. 3, 4, Callim. Cer. 31, fr. ap. Hephæst. p. 49. Gentile Ἐνναῖος, α, ον, Ennæus vel Ennensis, quod memorat Steph. Byz. in Ἔννα et Ἀγάθυρσα, habet Diodor. 14, 14; 20, 31, Exc. p. 527, 38, Philistus ap. Dionys. Ep. ad Pomp. § 5, p. 781, 9, Lycophr. 152, Polyæn. 8, 21. Apud Lat. autem etiam in numis sæpe scriptum cum aspero Henna, cujus in Græcorum libris nulla videntur vestigia superesse. Superest vero numus antiquissimus HENNAIΩN inscriptus, ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 206, quum ENNAIΩN sit in recentioribus. L. Dind.]

Ἐννᾰ́ετὴρ, ὁ, et Ἐννᾰ́έτειρα, ἡ, Habitator et Habitatrix. Epigr. [Anth. Pal. 9, 495] : Ἑλλάδος ἐνναετῆρες, et [Archias Anth. Plan. 4, 94, 6] : Ἠχὼ ἐρημαίης ἐναέτειρα νάπης. [Moschi 2, 119 : Τρίτωνες πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες, al. ἐνναετῆρες. Hesych. : Ἐνναετέρας, ἐνδιδυσκούσας, ubi ἐνοικούσας intt.]

Ἐνναετηρὶς, ίδος, ἡ, Novem anni, Novennium. Item Festum quod nono quoque anno celebratur. Plutarch. Hellen. [p. 293, B] : Τρεῖς ἄγουσι Δελφοὶ ἐνναετηρίδας κατὰ τὸ ἑξῆς. [Schol. Hom. Od. T, 178.]

Ἐνναέτηρος, ὁ, ἡ, Novennis, Novennalis. Hesiod. [Op. 434] : Βόε δ' ἐνναετήρω. [Eust. Il. p. 245, 46.] Ab ἐνναέτηρος deducitur et Ἐνναετηρὶς, inveniturque et Ἐννετηρὶς pro eod. [Ita codd. meliores Theophr. H. Pl. 4, 11, 2, ubi male nunc ἐννεατηρίδος. L. D.]

Ἐνναετὴς, ὁ, ἡ, Novennis ; ἐννάετες, Per novem annos. Hesiod. [Theog. 801] : Ἐννάετες δὲ θεῶν ἀπαμείρεται [al. ἀπομείρεται], Novennio. [De accentu Etym. M. p. 195, 4 : Εἰ μὲν σημαίνει τὴν σωματικὴν ἡλικίαν, ἐνναέτης βαρύνεται, εἰ δὲ χρόνον, ἐνναετής ὀξύνεται. Theocr. 26, 29 : Εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι. Ἐνναετὴς de ætate in ipso Etym. M. p. 343, 21, 25.] Pro quo Εἰνάετες etiam dicitur, Hom. Od. Ξ, [240] : Εἰν. πολεμίζομεν, Per novem annos. [Orph. Lith. 342 : Εἰναετῆ λώβην. De forma fem. HSt. :] Ἐνναέτις, ιδος, ἡ, Novennis, Quæ novem annorum est, Novem annos nata. Epigr. [Crinag. Anth. Pal. 7, 643, 2] : Κούρην αἱμύλον ἐνναέτιν [cod. Pal. εἰναέτιν. || Tertia forma

Εἰνέτης, ὁ, ἡ, Callim. Dian. 14, 43 : Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους. || Quarta Ἐννεαετὴς Chr. Pasch. p. 518, 19 : Ἕως ἐννεαετοῦς τῆς βασιλείας αὐτοῦ, si recte habet scriptura. L. D.]

Ἐννᾰέτης, ὁ, Inhabitator; sed eund. habent usum, quem simplicia ναίω et ναέτης, i. e. Habito et Habitator, s. Incola. Apoll. Arg. 2, [517] : Ἦην ἄχος ἐνναέτῃσι. [Et alibi. Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 168, 2 (ubi ἐνναέταν δονάκων). Plur. ib. 9, 786, 2 (s. ap. Demosth. p. 86, 23), ap. Jo. Barbuc. ib. 425, 2; Agath. Anth. Plan. 4, 331, 4; Paul. Sil. ib. 118, 8. Dionys. Per. 224, Oppian. Hal. 3, 628; 5, 469, etc.] Et fem. Ἐνναέτις, ιδος, Habitatrix. Apoll. Arg. 1, [1126] : Ἐνναέτιν Φρυγίης.

[Ἐνναετία, ἡ, Novennium. Schol. Hom. Od. T. 178, 179; Etym. M. p. 343, 28.]

[Ἐνναετίζω, Nicet. Annal. 14, 3 (?). Forma poet. pass. Callim. Dian. 179 : Βόες ... εἰναετιζόμεναι κερεαλκέες, Novennes.]

[Ἐνναέτις. V. Ἐνναετὴς et Ἐνναέτης.]

[Ἐννάζω. V. Ἐνάζω.]

[Ἐννᾰήμερος, ὁ, ἡ, Novendialis. Tzetz. Hist. 2, 43 : Ἐνναήμερον καιρόν. Boiss.]

[Ἐνναιετάω. Apoll. Rh. 3, 977 codd. aliquot ἐνιναιετάασκον, junctim.]

Ἐνναιέτης, s. Ἐννᾰέτης, ὁ, Inhabitator, Habitator.

[Ἔννᾱιον, τὸ, τόπος, Locus, sec. Suid. et Zon. p. 734. || Schol. Apoll. Rh. 2, 1086 : Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναόν ποτε οὕτως εἰρῆσθαι ἔνναιον διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. Ubi inutilis Valck. Anim. ad Amm. p. 153 conj. ἔνναον. || Zonar. p. 720 : Ἐναῖος ὁ λαγωός. Τοῦ Ψελλοῦ, Ἐναῖος δὲ ὁ λαγωὸς, ἔνναιον ὕδωρ βλύζον. Pro εὐναῖος et ἀέννaον. V. Tittm.]

[Ἐνναῖος, α, ον. V. Ἔννα.]

[Ἐνναίρω. V. Ἐναίρω.]

Ἐνναίω, Inhabito. [Soph. OEd. C. 788 : Ἐκεῖ ... ἐνναίων· et figurate Phil. 471 : Ἐν κακοῖσι τοῖσδ'... ἐνναίοντα. Eur. Hel. 489 : Τοισίδ' ἐνναίει δόμοις. Cum accus. Mosch. 4, 36 : Θήβην ... ἐνναίουσιν. Oppian. Hal. 2, 40, et de bestia 197. Apoll. Rh. 1, 1076 : Κύζικον ἐνναίουσιν. Id. 4, 519 : Ἐν ὄρεσσιν ἐνναίουσιν. Divisim sæpius Hom. de quo v. in Ναίω. Aor. et fut. med. ἐννᾰσάμην, ἐννάσομαι, Epici versus gratia σ duplicare solent. Callim. Del. 15 : Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο. Apoll. Rh. 4, 1213 : Εἰσότε Βακχιάδαι ... ἐννάσσαντο· 1715 : Ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσονται παῖδες. Pass. 3, 1181 : Ἔνθα καὶ ἐννάσθη πομπῇ βοός.]

[Ἐνναχαιδέκατος. V. Ἐννεαχαιδέκατος.]

[Ἐννάκις cum compp. v. in Ἐννεάκις.]

[Ἐννακόσιος etc. V. Ἐναχ—.]

[Ἐνναμηνιαῖος, α, ον, Qui est novem mensium. Jo. Chrysost. Hom. 34, vol. 5, p. 218, 10. Seager.]

[Ἐννάς. V. Ἐννεάς.]

[Ἐννάσσω, s. Ἐννάττω, Infercio. Geopon. 6, 6, 1 : Ἐνισουμένοις (speciebus quibusdam) τὸν πίθον ἐννάσσουσιν. Divisim Theocr. 9, 9 : Ἐν δὲ νένασται λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα. Wakef.]

[Ἐνναυαγέω, Naufragium facio in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 170, C : Κατὰ τὰς ἐπαλλήλους τῶν παθῶν τρικυμίας τῷ βυθῷ τῆς κακίας ἐνναυαγήσασαν. Hase.]

[Ἐνναυλοχέομαι, Navibus stationem capio in. Dio Cass. 50, 13 : Καὶ ἔστιν (ἐπιτήδειος ὁ πορθμὸς) καὶ ἐνορμίσασθαι καὶ ἐνναυλοχήσασθαι.]

Ἐνναυμᾰχέω, Pugna navali dimico in. [Plut. Mor. p. 1078, D : Εἰ δὲ μεμίξεται δι' ὅλων, οὐ μὰ Δία τὸ σκέλος ἐνναυμαχῆσαι παρέξει τοῖς Ἕλλησιν.]

[Ἐνναυπηγέω var. script. pro ναυπηγέω Thucyd. 1, 13.]

Ἐννέᾰ, Novem : κήρυκες, Hom. Il. B, [96]. Od. Λ, [576] : Ὃ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Pro quibus Virg. Æn. 6 : Per tota novem cui jugera corpus Porrigitur. Plutarch. Quæst. Rom. : Ἢ ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα, πρῶτός ἐστι τετράγωνος. [Thucyd. 5, 26 : Ὅτι τρὶς ἐννέα ἔτη δέοι γενέσθαι τὸν πόλεμον. Male in libris interdum scribitur ἐνέα, ut ap. Jo. Alex. Τον. παρ. p. 18, 16. De spiritu leni Arcad. p. 200, 27. Ἐνενέα confusum cum ε′ v. in E; et cum θ′ ap. HSt. in Ἐννέωρος. L. Dind.]

[Ἐννεάβιβλος, ὁ, ἡ, Novem libros habens. Euseb. Chron. p. 70.]

Ἐννεάβοιος, ὁ, ἡ, Novem boum, s. ejus nom. nummum, pretio æstimabilis. Hom. Il. Z, [236] : Ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων, i. e., ut in Pandectis archetypis legitur, Aurea æreis, centenaria novenariis.

[Ἐννεάβυρσον, pro ἐννάβυρσον Hesychio v. Ἐννεάβοιος restituebat Kust. Leg. ἐννέα βυρσῶν. L. Dind.]

[Ἐννεαδάκτῠλος, ὁ, ἡ, Novem digitos habens. Ptol. Heph. ap. Phot. Bibl. p. 147, 1. Wakef.]

[Ἐννεαδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐννεακαιδεκ. Censorin. c. 18.]

[Ἐννεάδεσμος, ὁ, ἡ, Qui novem vinculis s. juncturis continetur. Nicand. Ther. 780 : Τοίῳ δ' ἐπὶ κέντρῳ Σφόνδυλοι ἐννεάδεσμοι ὑπερτείρουσι κεραίης, schol. ἐννέα δεσμοῖς, ἤγουν ἁρμογαῖς καὶ ἁρμοῖς, συνεχόμενοι, sed exp. etiam πολύδεσμοι, quoniam, inquit, nullus, reperitur, qui plures habeat quam septem.

Ἐννεαδικὸς, ἡ, ὸν, Nonarius. [Constant. Acropol. Or. in Jo. Dam. in Act. SS. Maii t. 2, p. 756, 7 : Τὸν ἐννεαδικὸν διάκοσμον τὸν εἰς τριαδικὸν συναγόμενον, Chorum nonarium qui ad trinarium reducitur. Hase.]

[Ἐννεαετής. V. Ἐνναετής.]

[Ἐννεᾰετία, ἡ, Novem anni. Etym. M. p. 343, 27.]

Ἐννεάζω, Juvenesco in, Juventutem ago s. Transigo in, Adolescentiam tero in. Hippocr. Aphor. sect. 2, art. 54 [p. 1246, G] : Μεγέθει δὲ σώματος ἐννεάσαι μὲν, ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδές· ἐγγηράσαι δὲ, δύσχρηστον, καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων. Unde Celsus 2, 1 : Nam longa statura ut in juventa decora est, sic matura senectute conficitur. [Thom. M. p. 312 : Ἐννεάζω λέγε, μὴ τὴν νεότητα διαβιβάζω, citans l. Synes. Ep. p. 171, A : Ἐννεάσας τῇ κατὰ φιλοσοφίαν στολῇ, cui alios ejusd. addidit Witter. Add. Nicet. Man. Comn. p. 134, C.]

[Ἐννεαχαίδεκα, Undeviginti. Hom. Ω, 496, et alii quivis.]

[Ἐννεακαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Spatium undeviginti annorum. Diod. 12, 36 : Μέτων ἐξέθηκε τὴν ὀνομαζομένην ἐνν., ubi v. Wessel. De forma ἐννακαιδεκετηρὶς v. in Ἐννεακαιδέκατος.]

[Ἐννεακαιδεκαέτης, ὁ, ἡ, Qui est undeviginti annorum. Dio Cass. 72, 1 : Ἦν δὲ ἐνν. Diod. 2, 47 : Τὸν ἐννεακαιδεκαετῆ χρόνον, ut ibi scribitur in libris. V. quæ de duplici compp. cum ἔτος accentu dicta sunt in Δεκαετὴς, Διετὴς, Ἑκκαιδεκαετής. Forma Ἐννεακαιδεκέτης in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 360, n. 2445, 4 : Ἐνν. ἐδαμάσθην. Asclepiad. Anth. Pal. 7, 11 : Παρθενικᾶς ἐννεακαιδεκέτευς· aliud ib. 9, 190 : Παρθενικῆς ἐννεκαιδεκέτευς, gen. fem., pro quo Ἐννεακαιδεκέτις ap Eust. Il. p. 327, 3, Suid. v. Ἥριννα. Improbare videtur Pollux 1, 55, ἐννεακαίδεκα γεγονὼς ἔτη dici jubens.]

[Ἐννεακαιδεκάμηνος, ὁ, ἡ, Qui est undeviginti mensium. Epigr. Anth. Pal. App. 172.]

[Ἐννεακαιδεκαπλάσιος, vel Ἐννεακαιδεκαπλασίων, ὁ, ἡ, q. d. Novemdecuplex. Illud ap. Jo. Philop. ad Aristot. Meteor. vol. 1, p. 146, 207 ed. Idel., hoc ap. Plut. Mor. p. 891, B : Κύκλον εἶναι ἐννεακαιδεκαπλασίονα τῆς γῆς.]

[Ἐννεακαιδεκὰς, άδος, ἡ, i. q. ἐννεακαιδεκαετηρίς. Tzetz. Hist. 2, 885 : Ἐννεακαιδεκάδας τε πάσας τὰς τῆς σελήνης.]

Ἐννεακαιδεκαταῖος, α, ον, Decimonono die proveniens, VV. LL. [Hippocr. Vita e Sorano init. et var. l.]

Ἐννεακαιδέκατος, η, ον, Nonusdecimus. [Undevigesimus. Athen. 13, p. 609, A : Φύλαρχος ἐν τῇ ἐνν. Angl. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 204, n. 2220, 6 : Τῇ ἐννεακαιδεκάτῃ τοῦ Ἀρτεμεισίωνος. Hippocr. Epid. 3, p. 1067, A : Ἐννεακαιδεκάτῃ. Et alii. Pro quo ap. Tzetz. Hist. 11, 887 : Πᾶσάν τε τούτου τὴν ἱστορίαν ἔχεις ἐνναιδέκατον ταῖς πρώην ἱστορίαις, genere fem., ut idem alia solet usurpare similia numeralia. Simili forma idem 12, 120 : Τὰς ἐνναιδεκετηρίδας τε καὶ δὴ καὶ ἄλλα, cæsura in numerali neglecta. L. Dind.]

[Ἐννεακαιδεκέτης. Ἐννεακαιδεκέτις. V. Ἐννεκαιδεκαετής.]

[Ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις et alia ejusmodi numeralia, quæ divisim sunt scribenda, v. in simplicibus ἑπτακοσιοπλ. etc. Divisisse enim ita Græcos numeralia colligitur ex hujusmodi exx., quale hoc est Xen. Cyrop. 1, 4, 16 : Ἀμφὶ τὰ πέντε ἢ ἑκκαίδεκα ἔτη γενομένου, et Homericum Il. X, 349 : Δεκάκις

καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα, vel Hippocr. De jud. p. 53, 31 : Τεσσαρεσκαιδεκαταίοις καὶ μιῇ καὶ εἰκοσταίοις, pro quo De dieb. p. 58 extr. : Ἑπτακαιδεκαταῖοι, εἰκοστῇ πρὸς τῇ μιᾷ. L. Dind.] A

Ἐννεάκεντρος, ὁ, ἡ, Novem habens stimulos s. aculeos, Nicand.

[Ἐννεακέφᾰλος, ὁ, ἡ, Novem capita habens. Tzetz. Hist. 2, 237 : Λέρνης ἐννεακέφαλον ὕδραν. Boiss. Schol. Hesiod. Theog. 313 : Τὴν ὕδραν Ἀλκαῖος μὲν ἐνν. φησι.]

Ἐννεάκῐς, Novies. [Nicom. Harm. p. 16 : Τῷ ἐνν. η'. Antiquior forma est Ἐνάκις, in libris plerumque vitiose scripta Ἐννάκις, ut Plat. Critiæ p. 108, E : Ἐνάκις χίλια ἔτη, ubi deteriores ἐννάκις ἔτη χίλια, ut ap. Diod. 17, 66, 89; 18, 18; 19, 29; 20, 110, Lex. rh. Bekk. p. 251, 10, schol. Lucian. De sacrif. c. 2 et al. Ἐνάκις χίλιοι in inscr. ap. Chish. Antiq. As. p. 71. Sed Ἐννάκι Probl. Anth. Pal. 14, 120, 8 : Ἐννάκι δ' ἐννέα Μοῦσαι. Hom. ubi prima longa opus haberet, dixit Εἰνάκις Od. Ξ, 230. Et Herodot. 3, 95 : Εἰνακισχίλια.]

[Ἐννεακισμύριοι, αι, α, Nonaginta mille s. millia. Appian. Annib. c. 4.] B

Ἐννεακισχίλιοι, αι, α, vel Ἐνναχισχίλιοι [ἐναχισχ.], ut quidam habent, tanquam ab ἐννὰς, Novies mille, Novem millia. [Ælian. V. H. 6, 12 : Ἱππεῖς ἐννεακισχίλιοι. Tzetz. Exeg. Il. p. 13, 27. Apud Phot. in Exc. Ctesiæ p. 37, 11 ἐναχισχ. præbuit cod., ut semper solent meliores. V. Ἐννεάκις.]

[Ἐννεάκλῖνος, ὁ, ἡ, Novem lectorum capax. Οἶκος ἐνν. Athen. 2, p. 47, F, ex Phrynicho com. L. D. Item Diod. Exc. p. 516, 40, Themist. Or. 18, p. 223, A.]

[Ἐννεάκοντα. V. Ἐνενήκοντα.]

[Ἐννεακόσιοι. V. Ἐνακόσιοι.]

Ἐννεάκροσσος, ὁ, ἡ, Novem (Hesychio πολλοὺς) κροσσοὺς [Fimbrias] ἔχων.

[Ἐννεάκρουνος, ὁ, ἡ, Novem fistulas s. scatebras habens. Unde Ἐννεάκρουνος, ἡ, dicta Athenis, quæ olim Callirrhoe, aquarum scaturigo propter arcem. Thuc. 2, 15 : Τῇ κρήνῃ τῇ νῦν μὲν τῶν τυράννων οὕτω σκευασάντων Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι... Καλλιρρόῃ ὠνομασμένῃ· quibuscum conf. Pausan. 1, 14, 1. Herodot. 6, 137 : Ἐπὶ τὴν Ἐννεάκρουνον. Isocr. De antid. p. 491, 306, quem dicere videtur Harpocr., Lysiam Περὶ τῆς ἀντιδόσεως memorasse hunc fontem perhibens. Idem memorat iterum v. Λουτροφόρος cum Photio et Suida, Alciphr. 3, 49. Ceterum conf. Καλλιρρόη. L. Dind.] C

[Ἐννεάκυκλος, ὁ, ἡ, Novem circulos, circuitus habens. Nonn. Dion. 4, 317 : Ἐννεάκυκλον ὀρειάδος ὁλκὸν ἀκάνθης. Coluth. 210 : Δρόμον ἐννεάκυκλον ἀλήμονος εἶδε κελεύθου.]

Ἐννεάλῖνος, ὁ, ἡ, Novemplici lino plexus. Xen. Cyneg. [2, 5] : Ἕστωσαν αἱ ἄρκυες ἐννεάλινοι.

[Ἐννεάλογος, ὁ, ἡ, Novem libris constans. Nicet. Eugen. Epist. vol. 2, p. 7 : Τὴν ἐπὶ Δροσίλλῃ καὶ Χαρικλεῖ συντεθειμένην ἐννεάλογον ἔμμετρον. Boiss.]

[Ἐννεαμηνιαῖος, α, ον, Qui novem mensium est. Methusal. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 7, p. 176, C : Διὰ τί τὰ ἑπταμηνιαῖα καὶ ἐννεαμηνιαῖα ζωογονεῖται. L. D. Jo. Chrys. In Genes. or. 40, vol. 1, p. 171, 42.]

Ἐννεάμηνος, ὁ, ἡ, Qui novem mensium est. [Herodot. 6, 69; Hippocr. De octim. partu p. 257, 1; Aristot. H. A. 7, 4, p. 584, 36; Galen. vol. 2, p. 149, 3 ed. Lips.; Tzetz. Hist. 2, 199, ibidemque 177 adv. : Τὴν Ἀλκμήνην ἔγκυον εἰδὼς ἐννεαμήνως. L. Dind.] D

[Ἐννεάμορφος, ὁ, Novem formas habens, nomen dæmonis in pap. Ægypt. Reuvens, *Lettres* etc. 3, p. 154. Hase.]

Ἐννεάμυκλος, ὁ, Hesychio ἐνναετὴς, ἰσχυρὸς, Novem annorum, Robustus et validus. Forsitan autem exp. ἐνναετὴς, quoniam ex μυκλῶν numero cognoscebatur annus : et ἰσχυρὸς, quia talis habebatur qui multas haberet μύκλας. [Antimachus ap. Herodian. p. 439 Piers. et locupletiores Herodiano, sed Callimachum pro Ant. nominantes, Tzetzen. ad Lycophr. 771, Etymologum M. p. 594, 20 : Ἔστιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.]

[Ἐννεάνειρα, ἡ, Novem virorum ætates vivens, Arato Phæn. 1021, pro ἐννεάγηρα κορώνη restituit Lobeck. ad Phryn. p. 538.]

[Ἐννεάνυχες. V. Εἰνάνυχες.]

Ἐννεάοδος, a novem viis dicta olim ἡ Ἀμφίπολις, Hesych. [Recte Ἐννέα ὁδοὶ Harpocr. et Suid., quibus est τόπος Θρᾳκικὸς περὶ τὴν Ἀμφίπολιν. Ἐννέα ὁδοὶ dicitur Herodoto 7, 114, Thuc. 1, 100, Polyæn. 7, 53, Steph. Byz. v. Ἀμφίπολις et al. Add. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 9.]

[Ἐννεάπηχυς, ὁ, ἡ, Novem cubita longus. Hom. Il. Ω, 270, Od. Λ, 311, H. Apoll. 103. Femin. ap. Matron. Athen. 4, p. 135, D. Ap. Hesych. congruenter ordini literarum Ἐννηπήχεες : quod si non est scripturæ vitium, conferendum quod est apud eund. ἐννήισκλοι. Εἰνάπηχυς Lycophr. 860. L. Dind.]

Ἐννεαπλάσιος, α, ον, Novenario numero auctus, Novies tantus, ut, quum Ibycus ap. Athen. 2, [p. 39, B] dicit τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐννεαπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα. [Theol. arithm. p. 4.]

[Ἐννεαπλασίων, ὁ, ἡ. Ἐννεαπλασίονα Eustath. Od. p. 1633, 17 in Athen. l. modo cit.]

[Ἐννεάπλοος, ὁ, ἡ. V. Εἰναφώσσων.]

[Ἐννεάπολις, ὁ, ἡ, Novem urbes habens. Schol. Hom. Od. Γ, 7 : Ἐννεάπολιν εἶναι τὴν Πύλον. Unde Enneapolin commentus est Mela 2, 3.]

Ἐννεάπους, οδος, ὁ, Novem pedes habens, s. Qui novem pedum est. [Hesych. : Ἐνεάπον, λοξόν. Ἐννεάπουν corrigebat et cancrum intelligebat Hemst., conferens ejusd. gl. supra p. 273, A, memoratam Εἰνάτιον, ubi Εἰνάπουν scribebat. Sed utraque gl. utroque l. repugnat ordini literarum.]

[Ἐννεάπῠλον, τὸ, Enneapylum s. Novem portas habens. Clidemus ap. gramm. Bekk. An. p. 419, 29, Καὶ ἠπέδιζον τὴν ἀκρόπολιν, περιέβαλλον δὲ Ἐννεάπυλον τὸ Πελαργικόν. Πελασγικὸν Suidas, quod v.]

[Ἐννεάρμενος, ὁ, ἡ, Novem vela habens. Tzetz. ad Lycophr. 101. Kall.]

Ἐννεὰς, άδος, ἡ, Nonarius numerus, in quibusdam Lexx. [Theocr. 17, 84 : Ἐννεάδες τρεῖς. Tull. Laur. Anth. Pal. 7, 17, 6; Plut. Mor. p. 736, C. Ἐννὰς Nicomach. ap. Phot. cod. 187, p. 144, 37, Georg. Pis. in Δεκαδρομέῳ cit. — De forma poet. HSt. :] Εἰνὰς pro ἐννὰς, Nonarius numerus : ut a δέκα dicitur δεκὰς, Denarius numerus : Hesiodo autem [Op. 808, 809] εἰνὰς Nona mensis dies : ut Τρισεινὰς, Tertia nona, Tzetzi et aliis ἡ κθ'. [Nicand. Al. 218. — In Ind. :] Ἐνὰς et Εἰνὰς poni dicuntur pro ἐννεὰς, Novenarius numerus.

Ἐννεασμὸς, Hesych. ἐμπαιγμὸς, πανουργία, δόλος : sed alphabetica series apud eum unicum ν requirit. [Idem : Κιμβήκια, πανουργία, ἐνεασμός.]

[Ἐννεάστεγος, ὁ, ἡ, Novem contignationes habens. Diod. 20, 91 : Τοῦ παντὸς κατασκευάσματος ὄντος ἐννεαστέγου.]

[Ἐννεασύλλᾰβος, ὁ, ἡ, Novem syllabis constans. Tricha Metr. p. 67. L. D. Cod. Pal. Anth. 13, 19.]

[Ἐννεάσφαιρος, ὁ, ἡ, Novem orbes vel globos habens, epith. cœli ap. Philop. ad Aristot. Meteor. p. 209 ed. Idel. Osann.]

[Ἐννεαφάρμᾰκος, ὁ, ἡ, Ex novem medicamentis compositus. Celsus 5, 19, 10, emplastrum.]

Ἐννεάφθογγος, ὁ, ἡ, χέλυς, Novem sonos reddens chelys. [Ex Martian. Cap. 1, p. 17. Fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 264, olim ad Eurip. Belleroph. relatum : Τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβὼν ἅπαν τε Μουσῶν ἐννεάφθογγον μέλος...]

[Ἐννεάφυλλος, ὁ, ἡ, Novem folia habens, unde ἐννεάφυλλον herba ap. Plin. N. H. 27, 9, 54.]

Ἐννεάφωνος, ὁ, ἡ, Novem voces habens s. sonos : ut ap. Theocr. [8, 18], σύριγξ ἐννεάφωνος, Fistula novem voces dispares edens, Quæ numeris obloquitur novem discrimina vocum, ut quidam e Virg. interpr. : qui cecinit Æn. 6 : Nec non Threicius longa cum veste sacerdos Obloquitur numeris septem discrimina vocum.

[Ἐννεάχειλος, ὁ, ἡ, Novem labra habens. Nicom. Ger. Arithm. p. 88, 4 : Δέκα μὲν γλώσσας ἔχον κατὰ τὸν ποιητὴν, δέκα δὲ στόματα, ἢ ἐννεάχειλον. Hase.]

Ἐννεάχῐλοι, pro ἐννεακισχίλιοι. Hom. Il. E, [860, Ξ, 148] : Ὅ δ' ἔβραχε χάλκεος Ἄρης Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες ἐν πολέμῳ. Ubi etiam simul nota e penultima syllaba nominis χίλιοι exemptum fuisse ἴωτα : ad eorundem vero compp. formam fingi posse et alia, in metro sc., χίλοι illud addendo nu-

mero simplici, ut τετράχιλοι, πεντάχιλοι: nam δίχιλοι et τρίχιλοι sunt κακόφωνα.

Ἐννεάχορδος, ὁ, ἡ, Novem chordas habens, Novem intentus fidibus: ut ἐνν. ὄργανα, Athen. 14, [p. 636, B, ubi sine ὄργανα, quod intelligendum.]

[Ἐννεάχρονος, ὁ, ἡ, Qui decem annorum est. Schol. Hom. Il. Λ, 311: Ἐννέωροι) ἐννεάχρονοι. L. Dind.]

[Ἐννεάχωρος, ὁ, ἡ, Novem loca s. spatia habens. Theol. arithm. p. 28, 31: Καὶ ἐπεὶ ἐ. ὁ στίχος. Hase.]

[Ἐννεάψῡχος, ὁ, ἡ, Novem animas habens. Hesych.: Ἐνν. ὁ κύων, παροιμιωδῶς, et omisso articulo Etym. M. p. 302, 5.]

[Ἐννεάω. Ἐννεάομαι, Juventutem exigo in. Schol. Eur. Hipp. 1096: Ἐγκαθηβᾶν δὲ, ἐννεᾶσθαι.]

[Ἐννέϊσκλος. V. Ἐννήισκλος.]

[Ἔννεκα. V. Ἕνεκα.]

[Ἐννεκρόω, Mori facio in. Plut. Mor. p. 792, B: Ὥσπερ οἱ σπόγγοι ταῖς γαλήναις ἐννεκρωθεὶς καὶ καταμαρανθεὶς, Immortuus.]

[Ἐννεμέθω, i. q. ἐννέμω. Oppian. Hal. 1, 611; 3, 546. Notandum h. l. videtur in Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 87, 6: Ἐμέθω τὸ ἐμῶ, scrib. esse νεμέθω τὸ νέμω, coll. p. 185, 9. L. Dind.]

[Ἐννέμω, Pasco in. Dio Cass. 72, 3: Ὁμόσαι ὥστε μὴ ἐνοικήσειν ποτὲ μήτε (l. μηδὲ vel antea μήτε) ἐννεμεῖν μ' στάδια τῆς χώρας σφῶν.] Ἐννέμομαι, Pascor in. [Oppian. Hal. 1, 5: Ἥχί θ' ἕκαστα ἐννέμεται. Et per tmesin ib. 130: Ἐν δὲ μύλοι... νέμονται.]

[Ἐννενήκοντα. V. Ἐνενήκοντα, etc.]

Ἐννεόργυιος, ὁ, ἡ, Novem ulnas longus. Hom. Od. A, [311] de Oto et Ephialte, quos omnium μηκίστους terram genuisse ait, Ἐννέωροι γὰρ τοίγε καὶ ἐννεαπήχεες ἦσαν Εὖρος, ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην ἐννεόργυοι. Ubi Eust. annotat ὀργυιὰν esse τριῶν πήχεων. Qualis ap. Tibull. Porrectus novem Tityus per jugera terræ. [Fem. Matro ap. Athen. 4, p. 135, D: Ἀτὰρ μῆκός γε γενέσθην (anguillæ) ἐννεόργυιοι. L. Dind.]

[Ἐννεός. V. Ἐνεός.]

[Ἔννεος, Novennalis. Linsprundi Hist. 3, 8. Elberling.]

[Ἐννεοσσεύω s.] Ἐννεοττεύω, Nidifico in, In nido nutrio. Plato De LL. 12, p. 354 [949, C: Ἐννεοττεύοντος ἐν τῇ πόλει. Aristoph. Av. 1108: Ἔν τε τοῖς βαλαντίοις ἐννεοττεύσουσι (γλαῦκες Ἀαυριωτικαὶ) κἀκλέψουσι μικρὰ κέρματα.] Sic in 1 Alcib. fin. [p. 126, E]: Παρά σοι ἐννεοττεύσας ἔρωτα ὑπόπτερον. Bud. [Ubi active. Pass. Reip. 9, p. 573, E: Τὰς ἐπιθυμίας... ἐννενεοττευμένας.]—Ἐννοσσεύω s. Ἐννοττεύω, Nidifico s. Pullos procreo in. [Diodor. 2, 4: Πλήθους περιστερῶν ἐννοττεύοντος, ubi ἐννεοτεύοντος (sic) Gemistus, deteriores fere libri ἐννοσσεύοντος vel ἐννοσεύοντος, ut est in omnibus 3, 68, et in pluribus 5, 45, ubi med.: Συνάγχειαι, ἐν αἷς πλῆθος ὀρνέων ἐννοττεύεται, reliqui ἐννεοσσεύεται vel νεοσσεύεται. Non liquet igitur an recte Diodoro imputetur forma Atticistis improbata, de quorum sententia v. dicenda in Νεοσσός. Est illa in Geopon. 5, 48, 1; ap. Symm. Ps. 103, 18, Jerem. 22, 23.]

[Ἐννεόω, Novo. Geopon. 3, 1, 9: Μὴ ἐννεῶσαι τῷ Ὀκτωβρίῳ μηνί.]

[Ἐννέπω. V. Ἐνέπω.]

[Ἐννεσία. V. Ἐνεσία.]

[Ἐννετηρίς. V. Ἐνναέτηρος.]

[Ἔννευμα, τὸ, Prov. 6, 13, ubi al. ἐν νεύμασιν.]

[Ἐννευρόκαυλος, ὁ, ἡ, Cui nervosus cauliculus est. Theophr. H. Pl. 6, 1, 4: Τὰ ναρθηκώδη καὶ ἐννευρόκαυλα, ubi olim νευρόκ. et ib. 2, 9, ubi ἐκνευρ. legebatur, præbuit cod. Urb.]

[Ἐννέϋσκλος. V. Ἐννήισκλος.]

Ἐννεύω, Innuo, Nutu indico: vel etiam Nutu et signis peto: ut Luc. 1, 62: Ἐνένευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν; nam obmutuerat et loqui non poterat. [Priscian 18, p. 1181: « Aristophanes in Babyloniis: Ἔννευέι με φεύγειν οἴκαδε. Nos quoque similiter, Annuit me fugere domum.» Lucian. Dial. mer. 12, 1, Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἐνένευες nonnulli pro ἔνευες. Prov. 6, 13: Ὁ δ' αὐτὸς ἐννεύει ὀφθαλμῷ, σημαίνει ποδί· et ib. 10, 10.]

[Ἐννέω, Innato. Aristid. vol. 1, p. 295: Ὥσπερ ἐν κολυμβήθρᾳ... ἐννέων τε καὶ ἀνακλύζων ἐμαυτὸν πάντῃ. Ita cepisse nonnullos Homericum (Il. Φ, 11) ἔννεον, ex quorundam scriptura νήχοντο collegit Heyn.]

Ἐννέωρος, ὁ, ἡ, Novennis, Qui novem annorum est. Eust. enim ἐννέωρον ἔλαιον exp. ἐνναετὲς, derivans ab ὥρος significante ἐνιαυτός: ap. Hom. Il. Σ, [351]: Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο. Itidemque ap. Eund. in h. l. Od. K, [390]: Ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἐοικότας ἐννεώροισιν, idem hoc exponendum ait vel ἐνναετέσι, vel etiam τοῖς ἐννέα ὥρῶν, h. e. ἐτῶν δύο καὶ ἐνὸς μηνός: addens tamen, primam expos. esse meliorem, secundum illud [Od. Λ, 311], Ἐννέωροι γὰρ τοί γε καὶ ἐννεαπήχεες· veluti ab ὥρος significante ὁ ἐνιαυτός: qui, inquit, συνώνυμος ὥρῳ ἡλίῳ ἐστί. Clarius adhuc Od. T, [179]: Ἔνθα τε Μίνως Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς, Ubi Minos novem regnabat annis. Ita enim et Plato accipit in suo Minoe, ubi quum attulisset hunc versum, subjungit [p. 319, E; add. C]: Ἐφοίτα οὖν δι' ἐννάτου ἔτους εἰς τὸ τοῦ Διὸς ἄντρον ὁ Μίνως. Rursum Od. K, [19]: Δῶκε δέ μ' ἐκδείρας ἀσκὸν βοὸς ἐννεώροιο, Bovis novennis. [Lycophr. 571: Ὧν οὐδ' ὁ Ῥοιοῦς ἶνις... σχήσει τὸν ἐννέωρον ἐν νήσῳ χρόνον.] Perperam ap. Hesych. Ἐννεωρὸς, θέτης: primum enim scr. ἐννέωρος: deinde ἐνναέτης pro θέτης: errore nato, ut quidem credibile est, e compendiaria nota. [HStephani in hac conj. cum aliis consensus fugit Alb.]

[Ἐννεωτερίζω, Novo in. Phot. Bibl. p. 286, 16: Ἐννεωτερίζει δὲ πολλαχοῦ τοῖς ῥήμασιν. Hase.]

[Ἔννη καὶ νέα. V. Ἔννος.]

[Ἐννήισκλοι, ὑποδήματα Λακωνικῶν ἐφήβων, Hesych. Id.: Ἔπτυσκλον, ἀνδρεῖον ὑπόδημα. Ubi v. Hemst. de v. Ὑσκλὸς ejusque variis formis. Cujus ex disputatione colligitur scrib. esse cum Alberto Ἐννέϋσκλοι vel Ἐννήυσκλοι. V. Ἐννεάπηχυς.]

[Ἐννήκοντα. V. Ἐνενήκοντα.]

Ἔννῆμαρ ex ἐννέα et ἦμαρ, Novem dies, Per novem dies. Hom. Il. A, [53]: Ἔννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὤχετο κῆλα θεοῖο. [De accentu Arcad. p. 184, 9, Jo. Alex. p. 30, 28.]

Ἐννήρης, ἡ, Navis novem ordinum. [Polyb. 16, 7, 1; Athen. 5, p. 203, D; Pollux 1, 82.]

Ἐννησιάδες, Nymphæ apud Lesbios, Hesych.

[Ἐννήχομαι, Innato. Philo vol. 2, p. 693, 19: Ταῦτα γὰρ ἐννηχεῖται (l. -εται) καὶ ἐγγίνεται ὡς ἐν ποταμῷ τῷ λόγῳ. V. l. Basilii in Ἐγκυβιστάω cit. (ubi leg. Præcipito me in, eodemque modo in Ἐγκαταχυβιστάω). L. Dind. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 164; Origen. C. Cels. 4, 29. Routh. Activ. figurate Galen. vol. 2, p. 463, 1: Ἐννήχει δὲ θατέρῳ χορωνῷ... ὀχουμένη, Leviter insidet; ut ib. p. 461, 2: Χαλαρὰ δὲ ἐννήχειν. Hase. Liban. vol. 4, p. 832, 13: Λουτρὰ δὶς ἢ τρὶς τὸν δεσπότην λούσοντα, τὸν δὲ ἄλλον χρόνον ἐνηχεῖν (sic) ἑστῶτα τοῖς τῶν ἀγροίκων παιδίοις.]

Ἔννιον, Hesychio est κώπης μέρος τὸ ἐπὶ τοῦ σκαλμοῦ ἔνδον ἐν τῇ νηΐ.

Ἔννιος, Hesych. teste, Mercurius in Chio. [Ἔννιος πατὴρ, Ennipater, Gl.]

Ἐννοέω, et interdum Ἐννοοῦμαι, [Comminiscor, Gl.] Mente concipio, Cogito [Gl.], Mecum reputo. [Soph. Ant. 61: Ἀλλ' ἐννοεῖν χρὴ τοῦτο μὲν, γυναῖχ' ὅτι ἔφυμεν. Eur. El. 639: Τοὐνθένδε... αὐτὸς ἐννόει. Plato Leg. 7, p. 790, B: Ταῦτα ἐννοῶν, Hæc reputans, et ubi etiam Intelligis vel Animadvertis interpretari licet, Phæd. p. 103, B: Οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρον τοῦ τε νῦν λεγομένου καὶ τοῦ τότε· Theæt. p. 161, B: Τὸ δὲ γιγνόμενον οὐκ ἐννοεῖς ὅτι οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ.] Xenoph. Cyrop. 2, [2, 17]: Ἐννοῶ ὅτι ἐξεληλύθασι μὲν σὺν ἡμῖν οἱ μὲν καὶ βελτίονες, οἱ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι· ἢν δέ τι γένηται ἀγαθὸν, ἀξιώσουσι κ. τ. λ. [Atque sic sæpe cum hac aliisque partt. et pronominibus relativis ap. quosvis. Absolute Plato Reip. 5, p. 478, B: Ἐννόει δέ· Protag. p. 324, D: Ὧδε γὰρ ἐννόησον, etc.] Id. voce passiva [media] usus est 5, [3, 30]: Ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται, ὡς εἰ οἱ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἀφιστάμενοι μηδὲν ὑπ' ἐκείνου κακὸν πείσονται κ. τ. λ., i. e. ἐνθυμεῖται, Bud. [Et alibi. Item Plato Leg. 9, p. 859, D: Τὰς ποίας δὲ δὴ διαφορὰς ἡμῶν ἐννοηθεὶς λέγεις; Tim. p. 61, E. Soph. Phil. 1440: Τοῦτο δ' ἐννοεῖσθ', ὅταν πορθῆτε γαῖαν, εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς. Eurip. Iph. A. 492: Συγγένειαν ἐννοοῦ-

μένῳ· Med. 900. 892 : Ταῦτ' ἐννοηθεῖσα, ubi al. ἐννοήσασα. Cum genit. 47 : Παῖδες ... μητρὸς οὐδὲν ἐννοούμενοι κακῶν. Et cum περὶ 925 : Τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι. Absolute Iph. A. 1374 : Οἷα δ' εἰσῆλθέν μ' ἐννοουμένην. Cum partic. Hipp. 435 : Νῦν δ' ἐννοοῦμαι φαῦλος οὖσα. Seq. εἰ Xenoph. Cyrop. 7, 5, 14 : Πολὺ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, ἐννοούμενοι, εἰ σφᾶς Φρύγες καὶ Λυδοὶ φυλάξοιεν. Et μὴ, Anab. 3, 5, 3 : Ἐννοούμενοι μὴ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἔχοιεν. De discrimine inter med. et act. Ammon. p. 53 : Ἐννοεῖν μὲν ἄφνω μὴ ἐπιστήσας, ἐννοεῖσθαι δὲ ἀπὸ μακρὰν διαλογιζόμενος. Quæ eatenus vera sunt, quatenus ἐννοεῖσθαι, Secum reputare, non ubique locum invenit ubi activum, quod nullam habet vim reflexivam, poni docent exx. supra et infra citt. || Ἐννώσας, per crasin pro ἐννοήσας, Herodot. 1, 68, 86. Perf. ἐννενώκασι 3, 6.] || A Plat. [Phil. p. 20, A] Idem usurpari scribit non solum pro Animo voluto, et In mentem mihi venit, sed et pro Recordor [Gl.], itidemque a Plut. [Pomp. c. 14] : quorum locos apud eum v. p. 723. Existimo autem ei, quem affert ex Plat., adjungi hunc posse ex Eod., Minoe [p. 318, B] : Ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγὼ βούλει σε ὑπομνήσω; [Conf. ib. C, Polit. p. 296, A, Crat. p. 397, E, Euthyphr. p. 2, B. Et ubi contraria sunt ἐπιλελήσμην et ἐννοῶ, Theæt. p. 201, C. Soph. Tr. 578 : Τοῦτ' ἐννοήσασα (quæ Dejaniræ dixerat Nessus) χιτῶνα τόνδ' ἔβαψα. || Significo. Plat. Euthyd. p. 287, C : Τί σοι ἄλλο ἐννοεῖ τοῦτο τὸ ῥῆμα, quod ib. paullo post dicetur νοεῖν. Sic infra ἔννοια, Significatio. || Intelligo. Æsch. Ag. 1088 : Εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς, ἐγὼ λέγω σοι. Soph. OEd. T. 559, Phil. 28 : Οὐ γὰρ ἐννοῶ. Plato Phæd. p. 72, B : Οὐδὲν χαλεπὸν ἐννοῆσαι ὃ λέγω. Et aliter Leg. 7, p. 823, B : Οὐ μόνον θηρίων ... ἄξιον ἐννοεῖν (venationem). Et seq. part. Phædr. p. 264, E : Ὅτι δὲ οὐδὲν διαφέρει ... ἐννοεῖς που. || Cogito, sc. facere, seq. accus. vel inf. Soph. Aj. 115 : Χρῶ χειρὶ, φείδου μηδὲν ὧνπερ ἐννοεῖς· OEd. T. 330 : Ἐννοεῖς ἡμᾶς προδοῦναι. || Excogito. Plato Leg. 7, p. 798, B : Μήχανὴν δεῖ τὸν νομοθέτην ἐννοεῖν ἀμόθεν γέ ποθεν κτλ. Xenoph. Cyrop. 5, 2, 31 : Σκοπῶν οὐ δύναμαι ἐννοῆσαι ... πορείαν· et Anab. 2, 2, 10. || Cum περὶ jungit Plato Phil. p. 32, E : Τῶν μήτε διαφθειρομένων μήτε ἀνασωζομένων ἐννοήσωμεν πέρι τίνα ποτὲ ἕξιν δεῖ ... εἶναι. Sim. Reip. 10, p. 595, A : Πολλὰ καὶ ἄλλα περὶ αὐτῆς ἐννοῶ. Cum part. εἰ Xenoph. OEc. 18, 9 : Ἐννοῶ εἰ λέληθα καὶ χρυσοχοεῖν ἐπιστάμενος. Plato Phæd. p. 74, A : Ἐννοεῖν εἴτε ... εἴτε μή. Cum part. μὴ Plat. Theag. p. 122, C : Ἐννοῶ μὴ ... οὐ τούτου ἐπιθυμῇ· Xenoph. Anab. 4, 2, 13 : Ἐννοήσας μὴ, εἰ ἔρημον καταλείποι τὸν λόφον, οἱ πολέμιοι ἐπιθοῖντο· 6, 1, 29. Cum genit. absol. Plato Alc. 1 p. 119, B : Ἐννοῶ σοῦ εἰπόντος καὶ ξυγχωρῶ. Cum præp. εἰς Baruch. 2, 16 : Ἐννόησιν εἰς ἡμᾶς.] || Ionice dictum Ἐνενῶντο Bud. affert ibid. ex Herodot. [7, 206], habens itidem signif. τοῦ ἐνθυμεῖσθαι : et Διενενῶντο [ibid.], quod esse ait pro διενενοοῦντο. [Ἐνένωντο et διενένωντο scrib. penacute : pertinent hæc autem ad simpl. νοέω, quod v. Schweigh. Exx. aoristi formæ pass., quæ sola usitata est antiquis, v. supra. Ἐννοησάμενος Cinnam. p. 4, B; 19, B. L. Dindorf.]

Ἐννόημα, τὸ, Mentis conceptus, Cogitatum, Commentatio; Aristot. pro Conceptu mentis, uti testatur Bud. [Dionys. De comp. verb. p. 209, 7 : Μηδὲν εἰκῇ ... τιθέναι μήτ' ὄνομα μήτ' ἐννόημα· Art. rh. 2, 9; 3, 1.]

[Ἐννοηματικὸς, ἡ, ὸν, In cogitatione positus. Perceptivus vertunt ap. Justin. Mart. Quæst. et resp. p. 437=470, C : Οὐ γὰρ ὁρᾷ οὐδὲ νοεῖ ψυχὴ ψυχὴν, ... οὔτε δαίμων δαίμονα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἐννοηματικὴν αἴσθησιν ὁρῶσιν ἑαυτούς τε καὶ ἀλλήλους, ἔτι δὲ καὶ τὰ σωματικὰ πάντα. Et sim. ib. paullo ante.]

[Ἐννοηματικῶς. Etym. M. p. 336, 53 : Ἐμφαντικῶς, ἐνν. V. Ἐμφαντικῶς et Ἐννοητικῶς.]

[Ἐννόησις, εως, ἡ, Cogitatio. Plato Reip. 3, p. 407, B : Ἠρὸς μαθήσεις ἀστινασοῦν καὶ ἐννοήσεις. Hesych. aliique gramm. hoc vocabulo interpretantur vocabula ἔννεσίη et ἔμφασις.]

Ἐννοητέον, Cogitandum, In animo agitandum. [Plato Leg. 1, p. 636, C : Ἐνν. ὅτι. Damasc. p. 6 ed. Kopp. L. Dind.]

[Ἐννοητικὸς, ἡ, ὸν, Cogitabundus. Aristot. Physiogn. p. 813, 29 : Οἱ τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ συχνοῦ χρόνου κινοῦντες ... ὡς προσεστηκότας, ἐννοητικοί· ἂν γὰρ πρός τινι ἐννοίᾳ σφόδρα γένηται ἡ ψυχὴ, ἵσταται καὶ ἡ ὄψις.]

[Ἐννοητικῶς, Cogitando. Hesych. bis : Ἐμφαντικῶς, ἐνν. Id. : Ἐμφάσεως, ἐννοητικῶς ἐννοήσεως, ubi mire Musur. ἐννοητικῆς, quum illatum potius e superioribus videatur adv. L. Dind.]

Ἔννοια, ἡ, Mentis adjectio ad rem aliquam, Cogitatio [Gl.] : sequendo nominis ἔννους signif. ibi in fine positam. [Definitt. Plat. p. 414, A : Ἔνν., συντονία διανοίας.] Actio ipsa concipiendi aliquid mente, aut etiam Conceptus mentis. [Plat. Leg. 2, p. 657, A : Ἄξιον ἐννοίας· 6, p. 769, E : Περὶ τοῦτ' ἔχειν ἔννοιαν ὅπως κ. τ. λ.] Xen. Cyrop. init. : Ἔννοιά ποθ' ἡμῖν ἐγένετο ὅσαι δημοκρατίαι κατελύθησαν ὑπὸ τῶν κ.τ.λ. pro quo dicere possumus, ut opinor, Mentem aliquando ad hanc cogitationem appuli, adjeci, Animum appuli, adjeci. Vel Subiit aliquando animum hæc cogitatio : quæ significantiora sunt quam si uno verbo dicas Cogitavi : quamvis ipsemet paulo post verbo ἐνενοοῦμεν utatur, eund. sermonem prosequens. [Id. Anab. 3, 1, 13 : Ἔννοια αὐτῷ ἐμπίπτει, τί κατάκειμαι;] Ceterum ut Latine dicitur Cogitatio subire animum, sic Græce aliquando ἔννοια εἰσέρχεσθαι [Xenoph. Eph. 3, 10, p. 70, 13] : item ἐπεισέρχεσθαι : Plut. [Mor. p. 585, F] : Ἔννοια πολλοῖς ἐπεισῆλθεν. Sed et mutata structura orationis dicitur aliquis ἔρχεσθαι εἰς ἔννοιαν alicujus rei. [Polyb. 1, 57, 4 : Ἐκ τῆς καθολικῆς ἀποφάσεως ... μᾶλλον ἄν τις εἰς ἔνν. ἔλθοι τῶν προειρημένων. Hierocl. Comm. in Carm. aur. p. 127.] Dem. dixit etiam ἔννοιαν λαμβάνειν [p. 157, 18] : Ὧν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, χρὴ λαβόντας ἔννοιαν, καὶ λογισαμένους. [Cogitare, ap. Plat. Phæd. p. 73, C : Λέγομεν ὅτι ἀνεμνήσθη οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβεν. Eurip. Hipp. 1027 : Ὄμνυμι τῶν σῶν μήποθ' ἅψασθαι γάμων μηδ' ἂν θελῆσαι. Μηδ' ἂν ἔννοιαν λαβεῖν. Polyb. 1, 57, 2; 4, 69, 6; 5, 9, 2; 9, 24, 7; 17, 11, 4; 20, 10, 13. Plut. Cat. maj. c. 2.] Sed et in alia signif. accipi hoc nomen cum verbo λαβεῖν, docebo paulo post. Quum autem dicit Isocr. [p. 112, D] deos τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιεῖν, videtur significare Deos hoc menti indere, ut loquitur Maro. [Plato Leg. 8, p. 834, E : Ἔννοιαν διδόντων θεῶν τάξεως πέρι. Et ead. phrasi, sed alia signif. usurpata, Theophr. C. Pl. 4, 4, 4 : Τὰ γὰρ τοιαῦτα δίδωσί τινα ἔννοιαν καὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ ἔχειν ἔνια τροφήν. Cui præpos. junxit etiam Polyb. 1, 15, 13 : Πειρασόμεθα εἰς ἀληθινὰς ἐννοίας ἄγειν τοὺς ἐντυγχάνοντας ὑπὲρ τοῦ πολέμου. Id. cum eod. verbo, sed seq. genit., ib. 41, 7; 49, 10.] || Ἔννοια redditur a Cic. Notio [Gl.], Intelligentia. Et ἔννοιαι, Notiones, Notitiæ, Notitiæ rerum, ut videbis in meo Cic. Lex. E quo et hæc in Topicis [c. 7] : Notionem appello, quod Græci tum ἔννοιαν, tum πρόληψιν dicunt. Ea est insita et ante percepta cujusque formæ cognitio, enodationis indigens. [Ἔννοίᾳ, Intuito, Gl. Plato Tim. p. 47, A : Χρόνου ἔννοιαν ἔδοσαν (dies noctesque cum annis et mensibus)· Phil. p. 59, D : Ἐν ταῖς περὶ τὸ ὂν ὄντως ἐννοίαις.] Fortasse autem aliquo horum vocc. reddi potest in Plut. De superst. [p. 171, B] : Τοπαράπαν μήτε ἔννοιαν ἔχειν θεῶν, μήτε φαντασίαν, μήτε ἱστορίαν. [Diod. 3, 18 : Οὐδ' ἔννοιαν ἔχουσι (ποτοῦ).] In VV. LL. ex Ejusd. Camillo affertur pro Prænotione : Τῇ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐννοίᾳ. At ex Hermog. ἔννοιαι κοιναὶ pro Communes animi notiones et conceptiones. [Conf. Zonar. p. 730, Nemes. p. 289. Thom. M. p. 80 : Ἀξίωμα δὲ παρὰ φιλοσόφοις ἡ λεγομένη κοινὴ ἔνν. Polyb. 10, 27, 8 : Πᾶν παρὰ τὴν κ. ἔνν. λεγόμενον. || Voluntas, Mens, quo voc. interpr. Gl. Eur. Hel. 1026 : Ἥρας δὲ τὴν ἔννοιαν ἐν ταυτῷ μένειν, ἣν ἐς σὲ καὶ σὸν πόσιν ἔχει σωτηρίας. Diodor. 2, 30 : Ἑρμηνεύοντες τοῖς ἀνθρώποις τὴν τῶν θεῶν ἔννοιαν, uti correxi librorum scripturam εὔνοιαν. || Sententia. Diod. 14, 56 : Οὐ τὰς αὐτὰς ἀλλήλοις ἐννοίας εἶχον περὶ τοῦ πολέμου. || Cogitatio, Contemplatio, Scientia. Aret. Diut. m. sign. 2, 6, p. 57 : Πλοῦτος δὲ ἐννοίης θείης περιουσίης τε χρῆσις. Ib. : Ἐν νεότητι γηραλέοι καὶ ὑπ' ἐννοίης κοῦφοι.] || Sententia, ut quum dicit Hermog., λέξεως σχήματα καὶ ἐννοίας. Idem ἔννοιαν et νοήματα uno eodemque l. [De form. or. 2, p. 192] ead. signif. dixit, scribens : Ἡ τοίνυν γοργότης θεωρεῖται μὲν καὶ

ἐν λέξει καὶ ἐν μεθόδῳ καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, πλὴν ἐννοίας· εἰ μή τις ἄρα τὰ ὀξέα τῶν νοημάτων γοργὰ λέγοι. || Conjectura: Ἔννοιαν λαβεῖν ἀπὸ μέρους τῶν ὅλων [δυνατὸν, ἐπιστήμην δὲ καὶ γνώμην ἀτρεκῆ ἔχειν ἀδύνατον], Polyb. 1, [4, 9], Conjecturam capere totius de parte, Cam. [Ensis Hispanicus inflexus iterumque laxatus ita in priorem figuram redit, ὥστε μηδεμιᾶς ἔννοιαν καμπῆς ἔχειν, Philo Belop. p. 71, 22. || Significatio. Ἐξηγεῖσθαι τὰς ἐννοίας τῶν ὀνομάτων, Galen. vol. 8, p. 69, F. Hemst. Dio Cass. 69, 21. Significantia, Gl. V. Ἐννοέω. Gl. interpr. etiam Visibilitas. De formula παρὰ τὴν ἔνν. ap. Plat. v. Wyttenb. ad l. De sera n. vind. p. 46. Confus. c. εὔνοια ap. Diod. ll. supra cit. et Exc. p. 626, 80, 87.]

[Ἐννοιάδες αἶγες αἱ (αἳ) μὴ κορύπτουσιν, Hesych. Ubi Ἐνοιάδες literarum ordo poscit.]

[Ἐννόμιον, τὸ, Scriptura, Vectigal pro pascuo pendendum. Inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, III, 48: Ἡ δέ κά τις [πράτ]τη τὸ ἐννόμιον Εὔβωλον. Hesych. ab Hemst. cit.: Μηλονομιαῖον, ἐννόμιον. || Ἐννόμια, τὰ, Pascua. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 141, 13: Μισθωσάμενοι τὸ Θεσμοφόριον καὶ τὸ τοῦ Σχοινοῦντος καὶ ὅσ' ἄλλα ἐννόμια. L. Dind.]

[Ἐννομολέσχης, ὁ, De legibus garriens, Socrates Timoni in Sillis ap. Diog. L. 2, 19, et Clem. Al. Strom. 1, p. 353. Hemst.]

[Ἐννομοπρᾱγία, ἡ, Legitima ratio agendi. Const. Manass. Chron. p. 9, B: Μετιὼν τῆς ἀρετῆς τὴν ἐννομοπραγίαν.]

[Ἔννομος, ὁ, ἡ, Incola. Æsch. Suppl. 560: Βροτοὶ δ' οἳ γᾶς τότ' ἦσαν ἔννομοι.]

Ἔννομος, ὁ, ἡ, q. d. Inlex, pro Qui est intra legem (ead. forma qua Exlex, Qui est extra legem, Lege carens), Legitimus, νόμιμος. Quidam interpr. etiam Intra certam legem et præscriptum coercitus. [Gl.: Ἔννομον, Licitam. Pind. Ol. 7, 85: Ἀγῶνές τ' ἔννομοι Βοιώτιοι· Pyth. 9, 59: Ἵνα οἱ χθονὸς αἶσαν αὐτίκα συντελέθειν ἔννομον δωρήσεται. Æsch. Suppl. 384: Δίκας ἐννόμου (et Eur. Phœn. 1651)· Cho. 483: Δαῖτες ἔννομοι. Soph. CEd. T. 322: Οὔτε ἔννομ' εἶπας. Xen. H. Gr. 2, 3, 52: Ἱκετεύω τὰ πάντων ἐννομώτατα. Thuc. 3, 67: Ἔννομα πείσονται· 4, 60: Ὀνόματι ἐννόμῳ ξυμμαχίας. 6, 38: Πότερον ἄρχειν ἤδη; Ἀλλ' οὐκ ἔννομον. Æschin. p. 1, 25: Ἴσην καὶ ἔννομον πολιτείαν· 57, 7: Κήρυγμα τὸ πάτριον καὶ ἔννομον. Polyb. 2, 47, 3: Τὴν ἔννομον βασιλείαν εἰς τυραννίδα μεταστήσαντος. Sim. sæpe Dio Cass. et alii.] Ap. Thuc. pro Legitimus, Justus et legibus consentaneus, aut etiam Æquitati. Redditur ἔννομος Legitimus ap. Lucam quoque Act. 19 fin.: Ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ. [Plato Polit. p. 302, E: Τὸ παράνομον καὶ ἔννομον· Leg. 11, p. 932, A: Πάσαις τιμαῖς ταῖς ἐννόμοις· Definitt. p. 413, E: Πολιτεία κοινωνία πλήθους ἔννομος· Reip. 4, p. 424 „E: Ἐννομωτέρου... παιδιᾶς. Inscr. ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 57, 21: Τῶν ἐννόμων ἐόντων χρόνων. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 20, 24, etc.: Σιτηρέσια τὰ ἔννομα. Diodor. 2, 5: Δοῦναι εἰς γάμον ἔννομον. Ἔνν. πατὴρ Suid v. Γάϊος. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 820, n. 1693, 14: Ψάφοις ταῖς ἐννόμοις, quod dicitur fere ut solet in Atticis ἐν ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ, cui contraria est σύγλητος. V. dicta in Ἐκκλησία p. 442, C (quibus addi potest l. Demosth. p. 249, 12, ubi ejectis interpretamentis scrib. ἐκκλησία σύγκλ. ὑπὸ στρατηγῶν, de qua formula dixi ib. D.)] Lucian. autem de verbis tanquam de numis loquens, dixit [De hist. conscr. c. 10]: Ὡς τὰ μὲν παρακεχομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. Opponitur τῷ παρανόμῳ, ut ibi videbis. [De hominibus, Justus, Æsch. Suppl. 404: Ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. Plato Reip. 4, p. 424, E.] || Redditur Sublex ab Ambrosio in h. Pauli l., 1 Ad Cor. 9, 21: Τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεῷ, ἀλλ' ἔννομος Χριστῷ, ἵνα κερδήσω ἀνόμους. Sic autem Ambrosius ut paronomasiam servaret, dicens Elex et Sublex, ut Paul. ἄνομος et ἔννομος. Alioqui redditur etiam Obnoxius Legi, Qui est in Lege, a vet. Int.: ut ἄνομος, Qui est sine Lege. Dixerat autem et ipse Paul. in fine versus præced.: Τοῖς ὑπὸ νόμον, ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω. [|| De canticis, Lucian. De salt. c. 2: Τῶν κυκλικῶν αὐλητῶν καὶ τῶν κιθάρα τὰ ἔννομα προσαδόντων.]

[Ἐννόμως, adv. Dio Cass. 56, 7; Liban. vol. 4, p. 440, 24; Prov. 31, 26; Tzetz. ad Lycophr. v. 523.]

[Ἔννομος, ὁ, Ennomus, n. Mysi, Hom. Il. B, 858, P, 218. Alius A, 422. Filii Architelis sec. Tzetz. Hist. 2, 456, et ad Lycophr. 50, quem dicere debebat Εὔνομον, quod v. L. Dind.]

Ἔννοος, et Ἔννους, ὁ, ἡ, Mentis compos, Mente præditus: ead. forma qua dicitur ἔμφρων. [Æsch. Prom. 444: Νηπίους ὄντας τὸ πρὶν ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους. Eur. Bacch. 1270: Γίγνομαι δέ πως ἔννους μετασταθεῖσα τῶν πάρος φρενῶν. Plato Tim. p. 71, E: Οὐδεὶς γὰρ ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς, ἀλλ' ἢ καθ' ὕπνον τὴν τῆς φρονήσεως πεδηθεὶς δύναμιν κτλ. Hippocr. De dieb. jud. p. 57, 25 et 30.] Plut.: Τότε δὲ ἔννους γενόμενος, Tunc mentis compos factus, s. animi, Tunc ad mentem et ad se reversus: ut vertit Bud. [Conf. Mor. p. 252, D.] A Cic. redditur Intelligens in hoc Timæi Platonici l. [p. 30, B]: Ζῶον ἔμψυχον ἔννουν τε τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν τοῦ θεοῦ γενέσθαι πρόνοιαν· quum paulo ante dixisset νοῦν ἔχον. [Sophocl. OEd. T. 916: Οὐδ' ὁποῖ' ἀνὴρ ἔννους τὰ καινὰ τοῖς πάλαι τεκμαίρεται, ubi συνετὸς int. schol.] Interdum vero Prudens, συνετός: vel Cautus et Circumspectus. Bud. p. 723 ex Synes. [Add. de utraque signif. Thom. M. p. 312, cum annot. intt.] Sic autem [Tzetz. Hist. 4, 663: Ὁ κύων, ὥσπερ ἄνθρωπος ἔννους, κτλ.] νοῦν ἔχων interdum simpl. Mentis compos, interdum Prudens significare, admonebo in Noῦς: sed fort. ἔννους γενόμενος dici etiam potest Qui mentem ad rem aliquam adjecit, advertit, aut ad cogitationem aliquam. Vel, Cui aliquid in mentem venit; quam signif. sequuntur ἔννοια et ἐννοῶ. [Sic Demosth. p. 876, 13: Ἔννους γίνεται καὶ δεινὰ πάσχειν ἡγήσατο δόξειν ἐμὲ κτλ. Lysias p. 117, 43: Εἰ μὴ σιδηροῦς ἐστιν, οἶμαι αὐτὸν ἔννουν γεγονέναι ὅτι τὰ μὲν πράγματα ταὐτά ἐστι κτλ. L. Dind.]

Ἔννος [immo Ἔνος], η, ον, Vetus. Plato Crat. [p. 409, B]: Νέον δέ που καὶ ἔννον [ἔνον plerique libri, ἔνον cum paucis recte Clarkianus] ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς· κύκλῳ γάρ που ἀεὶ αὐτὴν περιϊὼν, νέον ἀεὶ ἐπιβάλλει· ἔννον δὲ ὑπάρχει τὸ τοῦ προτέρου μηνός. Et mox, Ὅτι δὲ σέλας νέον τε καὶ ἔννον ἔχει ἀεὶ, σελαεννεοάεια [σελαενονεοάεια Heindorf.: varr. librorum v. ap. Bekk.] μὲν δικαιότατ' ἂν τῶν ὀνομάτων καλοῖτο· συγκεκροτημένον δὲ, σελαναῖα [-ναία] κέκληται. Et ap. Hesych. ἔννοι [ἔνοι cod., ut postulat ordo literarum], οἱ περυσινοὶ ἄρχοντες, Qui superiore anno magistratum gesserunt: ut ἔναι ἀρχαὶ sunt αἱ παρωχημέναι [Demosth. p. 775, 25, de cujus verbis v. infra]. Itidem ἔννη καὶ νέα dicitur Ultima mensis lunaris dies, quoniam in ea veteris lunæ s. mensis finis est et initium novæ. Qua de re v. plura in Ἕνη. Ἐννηφι, poet. paragoge pro ἔννης s. ἔνης. Dicitur autem εἰς ἔννηφι s. εἰς ἔννης aut εἰς ἔνης, pro εἰς τρίτην, In perendinum: qua de re in Ἕνη. Ἕνηφι, Hesychio εἰς τρίτην, Suidæ μετὰ τρίτην. Ἔνος s. Ἕνος, Vetus, Præteritus: item Anniculus, Annotinus: necnon Annus. V. Ἕνη. At Ἑνὸς, Unius: ab εἷς. Ἕνη, Att. dicitur ἡ τριακὰς, Trigesima mensis dies, ut quidem vult Hesych. Cum quo et Proclus facit. Is enim exponens hunc l. Hesiodi Op. [408]: Μήδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφι, ἔννην hic intelligit τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνὸς, s. τὴν τριακάδα, quæ et ἕνη καὶ νέα vocatur. Sed verisimilior eorum videtur expos. qui εἰς ἔνην, s. εἰς ἕνην, accipiunt pro In perendinum, ut et schol. Aristoph. Ach. [172]: Τοὺς Θρᾷκας ἀπιέναι, παρεῖναι δ' εἰς ἔνην, exp. εἰς τρίτην, ad confirmationem ejus expos. etiam ipse afferens Hesiodeum illum versum: sed addens tamen itidem esse qui interpr. εἰς τριακάδα. Eod. modo Harpocr. quoque ait, Ἕνην δὲ καὶ εἰς ἔνην, τὸ εἰς τρίτην λέγουσι. Et Hesych. rursum, Ἕνη καὶ ἔνης, τὸ μετὰ τὴν αὔριον. [Id.: Εἰς ἔνην, εἰς τρίτην. Καὶ τοὺς εἰς ἔρης, καὶ τοὺς εἰς τρίτην. Ejusd. hæ exstant gll. eodem referendæ: Νῆς, τὸ ἔνης, ὅπερ ἐστὶν εἰς τρίτην. Δωριεῖς δὲ νῆς λέγουσιν. Εἶδας, εἰς αὔριον. Ἔνσας, αὔριον. Ἔναρ, εἰς τρίτην, Λάκωνες. Ἐνὰς (Ἔνας Kust.), εἰς τρίτην. Ἐνεκές, εἰς τρίτην. Ἐπέναρ, εἰς τετάρτην, Λάκωνες. Ἐσένας, εἰς τρίτην ἡμέραν. Ὕπενες, εἰς τετάρτην. Quarum de secunda quidem manifestissimum est ΕΝΑΣ ab Hes. lectum fuisse ΕΙΔΑΣ. Hoc autem Ἔνας est ap. Theocr.

18, 14: Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας καὶ ἐς ἀῶ κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἄδε, ubi sunt varr. ἔναν et quæ ex utroque nata est ἔνανας. Attica forma ἔνης (sic) ap. Aristoph. Eccl. 796: Θάρρει, καταθήσεις, κἂν ἔνης ἔλθῃς. Ubi liber unus ἔνην. Dat. Antiphon p. 143, 43: Μελλόντων ἔσεσθαί μοι ἀγώνων πρὸς Ἀριστίωνα καὶ Φιλῖνον αὔριον τῇ ἔνῃ. Καὶ τῇ ἕνῃ Reisk. Ap. Dion. Cass. 47, 41: Εἰπεῖν τῷ Καίσαρι ὅτι τε εἰς ἓν ἡ σὴ μάχη γενήσοιτο καὶ ἵνα κτλ., Reimarus conj. ἐς ἔνης (vel potius ἕνης) ἡ μ. γ.] Hæc inquam expos. multo videtur convenientior. Nam ἕνη s. ἔνη per se et simpl. positum non significat τὴν τριακάδα, sed additis his duabus voculis, καὶ νέα [Tzetz. tamen Hist. 4, 819: Καὶ ὅτι πρὸ τῆς ἕνης δὲ ἀεὶ τῆς σεληναίας πυρὶ βαλάνους ἔχοντες κατήσθιον ἐκείνας. Et Hesiod. Op. 768: Πρῶτον ἕνη (al. ἔνη) τετράς τε καὶ ἑβδόμη. Ubi schol. interpr. νουμηνίαν, s. primam mensis diem, Idelerus vero Chronol. vol. 1, p. 268 τριακάδα s. ultimam]: unde multo rectius id. Hes. paulo post subjungit, Ἕνη καὶ νέα, ἡ τριακάς. Id quod et usus auctorum probat, imprimis Atticorum. Legimus enim ap. Dem. Pro cor. in psephismate quodam, p. 96 [235, 1]: Ἐπὶ ἄρχοντος Μνησιφίλου, Ἑκατομβαιῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ, φυλῆς πρυτανευούσης Πανδιονίδος. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 155, n. 113, 9: Σκιροφοριῶνος ἕνῃ καὶ νέᾳ· alia ib. p. 224, 12: Ἕνῃ καὶ νέᾳ Μεταγειτνιῶνος. Lysias p. 167, 8: Τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ.] Itidem Strepsiades ap. Aristoph. Nub. [1131] residuos τοῦ φθίνοντος μηνὸς dies retrogrado numerans ordine ait: Πέμπτη, τετρὰς, τρίτη· μετὰ ταύτην δευτέρα· Εἶθ', ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν Δέδοικα, καὶ πέφρικα, καὶ βδελύττομαι, Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη [libri deteriores ἔστ' ἕνη] τε καὶ νέα. Et aliquanto post filio roganti, Φοβεῖ δὲ δὴ τί; respondet idem, Τὴν ἕνην τε καὶ νέαν: intelligens iterum τὴν τριακάδα s. τὴν ἐσχάτην τοῦ μηνὸς ἡμέραν. Ibi filius, considerans significationem horum verbb. ἕνη καὶ νέα, quæ sonant Vetus et nova, absurdumque putans duo hæc de una eademque die dici, Ἕνη γάρ ἐστιν, inquit [1179], καὶ νέα τις ἡμέρα; et mox subjungit, Οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπως Μί' ἡμέρα γένοιτ' ἂν ἡμέραι δύο· item, Πῶς γάρ; εἰ μή πέρ γ' ἅμα Αὐτὴ γένοιτο γραῦς τε καὶ νέα γυνή· mulieris exemplo usus, inquit schol., διὰ τὸ τὴν ἕνην ἀρχαίαν καὶ παλαιὰν καὶ ὥσπερ τέλος τοῦ ὄπισθεν μηνὸς ἡγεῖσθαι, νέαν δὲ, τὴν τριακοστὴν πρώτην, ἀφ' ἧς ὁ μὴν ἄρχεται. Ac tandem concludit, ἕνην καὶ νέαν duos esse dies, ἕνην, Trigesimum et ultimum mensis s. lunæ decrescentis: νέαν autem, Primum mensis ineuntis s. novæ lunæ. Atque ita verba legis a Solone latæ exp. [1190]: Ἐκεῖνος οὖν τὴν κλῆσιν εἰς δύ' ἡμέρας Ἔθηκεν, εἴς τε τὴν ἕνην τε καὶ νέαν, Ἵν' αἱ θέσεις γίγνοιντο τῇ νουμηνίᾳ. [Conf. 1222.] Quo fere modo et Plut. De non fœn. [p. 828, A] ait fictilium vasorum usum οὐκ ὄζειν τόκου βαρὺ, οὐδ' ἀναμιμνήσκειν τῶν καλανδῶν καὶ τῆς νεομηνίας· ἣν, ἱερωτάτην ἡμερῶν οὖσαν, ἀποφράδα ποιοῦσιν οἱ δανεισταὶ καὶ στύγιον, eo sc. die fœnus exigere creditæ pecuniæ consueti. Alioqui eo iisd. ipsis satis patet ἕνην καὶ νέαν Ultimam mensis diem vocari, et diversam esse a primo novæ lunæ die. Ait enim ille Aristophanicus Strepsiades eod. in l., Πῶς οὐ δέχονται δῆτα τῇ νουμηνίᾳ Ἀρχαὶ τὰ πρυτανεῖ', ἀλλ' ἕνῃ τε καὶ νέᾳ; Et Plut. Sol. [c. 25]: Συνιδὼν δὲ (ὁ Σόλων) τοῦ μηνὸς τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης οὔτε δυομένῳ τῷ ἡλίῳ πάντως οὔτ' ἀνίσχοντι συμφερομένην, ἀλλὰ πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καταλαμβάνουσαν καὶ παρερχομένην τὸν ἥλιον, αὐτὴν μὲν ἔταξε ταύτην ἕνην καὶ νέαν καλεῖσθαι, τὸ μὲν πρὸ συνόδου μόριον αὐτῆς τῷ παυομένῳ μηνὶ, τὸ δὲ λοιπὸν, ἤδη τῷ ἀρχομένῳ προσήκειν ἡγούμενος· πρῶτος, ὡς ἔοικεν, ὀρθῶς ἀκούσας Ὁμήρου λέγοντος, Τοῦ μὲν, φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ', ἱσταμένοιο· τὴν δ' ἑφεξῆς ἡμέραν, νουμηνίαν ἐκάλεσε. [Diog. L. 1, 57.] Sic Varro De R. R. 1, 37: Dies lunares quoque observandi, qui quodammodo bipartiti: quod a nova luna, crescit ad plenam: et inde rursus ad novam lunam decrescit, quoad veniat ad intermenstruum, e quo die luna dicitur esse extrema et prima: a quo eum diem Athenis appellant ἕνην καὶ νέαν, τριακάδα alii. Unde discimus ἕνην καὶ νέαν ab Atticis dictam fuisse Tricesimam et ultimam mensis diem, quod confinium sit deficientis lunæ et renascentis, h. e. veteris et novæ: ut

A et Aristoph. schol. tradit Athenienses τὴν τριακοστὴν vocasse ἕνην τε καὶ νέαν, quoniam μετέχει τοῦ τε παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου φωτός: seu, quoniam ἐν αὐτῇ συντελεῖται ὁ μὴν, καὶ ἀρχὴν ἔχει τοῦ ἑτέρου μηνὸς τῆς σελήνης: seu, quia συμβαίνει ἐν αὐτῇ καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι: vel, διὰ τὸ τοῦ μὲν παρελθόντος μηνὸς εἶναι τέλος, ἀρχὴν δὲ τοῦ ἐνισταμένου: ἕνην appellatam, διὰ τὸ παρελθεῖν τὸν μῆνα: νέαν autem, διὰ τὴν ἀρχήν. Itemque Harpocr., Τὴν ὑφ' ἡμῶν, inquit, τριακάδα καλουμένην, ἕνην καὶ νέαν καλοῦσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ἀπὸ τοῦ τὴν τελευτὴν ἔχειν τοῦ προτέρου μηνὸς καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑστέρου. [Et Lex. rh. Bekk. An. p. 250, 18. Gramm. alius ib. 183, 2, et post Photium Dobr. p. 668, 13, Suid. V. Ideler. l. c. p. 267 sq., Buttm. Exc. 6 ad Dem. Mid. p. 133.] Notandus igitur hic usus est nominis ἕνη s. ἔνη pro παλαιὰ, cujus idem schol. alibi meminit, scribens Atticos ἔνην vocare etiam τὴν παλαιάν: ut Dem. In Aristogit. [l. supra cit.]: Τὸν δῆμον εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀναβαίνειν, τὰ δικαστήρια πληροῦσθαι, τὰς ἔνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἑκούσας ὑπεξιέναι. [Ubi in libris nonnullis sunt scripturæ
B vitiosæ νέας et ἔννας: quarum altera utitur schol. Aristoph. Ach. l. c.] Cujus l. Harpocr. [et Suid.] quoque meminit, ἔνας ἀρχὰς ab oratore dici scribens τὰς παρῳχημένας: alibi itidem annotans, καὶ ἁπλῶς τὸ ἕνον δασυνόμενον τὸ πρότερον καὶ παρεληλυθὸς δηλοῖ. Ubi nota, eo auctore δασύνεσθαι h. v.: licet ea scriptura non semper observata esse comperiatur: atque adeo Moschop. ap. Hesiod. annotet, ἕνη, si unico ν scribatur, aspirari: fieri enim ab ἕν: sin geminato Æolice ν, tenuari. [Æol. esse Ἔννη pro ἕνη, i. e. scripturam voc. ἕνη per duplex ν ap. Hesiodum explicandam esse ex consuetudine dial. Æol. ν sic geminandi, dicunt etiam Greg. p. 610, Etym. M. p. 582, 49. Lex. de spir. p. 217: Τὸ ε πρὸ τοῦ ν ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται, ἑνός (scr. ἕνος), ἑνιαυτός... Ἕνη ἡ νεομηνία καὶ ἔννηφι... Ἐν τοῖς Θεοδωρίτου τὸ ἕνος καὶ ἕνη δασυνόμενα εὗρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνὸς, καὶ δι' ἑνὸς ν τὸ ἕνη. Σὺ δὲ ψίλου αὐτὸ κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν. Aspero spiritu Harpocr., leni Suid.] Quod si verum est, recte in illo Hesiodeo l. scribitur ἔννηφι, poet. paragoge posito illo ἐς ἔννηφι pro εἰς ἔννης: de
C quo paulo supra. Sed venio et ad alia exx. τοῦ ἕνος positi pro παλαιὸς ab Atticis. Ex Theoph. H. Pl. 3, [4, 6] affert Bud.: Ἅμα γὰρ τὸν ἕνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. [Ib. 16, 1: Περικαταλαμβάνει δὲ ὁ νέος (καρπὸς) τὸν ἕνον· 4, 3, 4: Εἰς βλάστησιν τὰ ἕνα τῶν νέων οὐκ ἄλογον εἶναι βελτίω.] Et 4, [2, 4; conf. 5]: Ἔχει δὲ ἅμα καὶ τὸν ἕνον καὶ τὸν νέον καρπόν. Sed hæc verba si de junipero, ut puto, dicta sunt, sciendum est aliter etiam accipi posse h. l. ἕνος, pro Annotino nimirum: quomodo et Plin. intellexisse videtur, qui 16, 26, Citreæ, inquit, et juniperus et ilex anniferæ habentur, novusque fructus in his cum annotino pendet: mutuatus illa verba ex hoc ejusdem l., Ἡ ἄρκευθος ἐνιαύσιον ἔχειν τὸν καρπὸν δοκεῖ· περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος τὸν περυσινόν. Atque adeo idem Theophr. hoc ipsum ἕνος pro Annotino accepit H. Pl. 1, 23 [24, 1], quum dicit, Τὰ μὲν γὰρ, ἐκ τῶν νέων βλαστὸν φέρει, τὰ δ', ἐξ ἀμφοτέρων. Ibi enim et Gaza interpr. Ex annotinis. Sic Bud. accipit in hoc Ejusd. l., 4, [4, 4]: Ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἕνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. Ubi ex illa adjectione,
D καὶ ἔτι παλ., satis clarum est pro Annotino s. Anniculo ab eo accipi. Sed notandum est, Bud. in superioribus illis Theophrasti ll. in quibus interpr. Vetus, aspirare: in his posterioribus, in quibus pro Anniculo s. Annotino accipit, tenuare, indeque derivare δίενος et τρίενος et similia, necnon et ἑνάενος. Quæ tamen alii deducunt potius ab ἕνος, Suida teste, significante ὁ ἐνιαυτός. [Zonar. p. 718: Ἕνος ὁ χρόνος καὶ ἐνιαύσιος, Annus et Annuus. Inter barytona in ενος Arcad. p. 63, 15. Conf. Etym. M. v. Ἄφενος et al., schol. Theocr. 7, 147, sec. corr. Valck. Anim. ad Amm. p. 197, Eust. Il. p. 73, 32; 1386, 8; Od. p. 1418, 18; 1866, 10, qui asp. spir. Atticis, lenem autem Ionibus tribuit. Tzetz. ad Hesiod. Op. 767 ἕνη et ἔννη scrib. præcipit, quorum hoc Æolicum sit. V. de eod. Lex. de spir. supra cit.] Ap. Hesych. ψιλῶς scriptum ἕνος, exp. et ἐνιαυτὸς et ἐπέτειος [et ἐπέτειος καρπὸς], i. e. et Annus et Annuus. [Ἕνος, Anniculus, Gl.] Sed si iis credimus qui ἄφενος derivant ab ἕνος significante ἐνιαυτὸς, et eo nomine accipiunt Annuos reditus, s. Proventus, aspi-

randum et hoc ipsum ἕνος esse patet e tenui in aspiratam versa. Ita ut certi quippiam de spiritu hic definiri nihil possit [Minime dubium est Atticos quidem dixisse ἕνος spir. asp.], sed tantum de signif. hoc dici, ἕνος s. ἔνος interdum generaliter accipi pro Vetus, interdum specialius pro Ita vetus ut sit anniculus, Annotinus, interdum et substantive pro Annus. [Ἔνος βλαστὸς, Germen annotinum, anni superioris, ex Theophr. ap. Athen. 3, p. 77, F, indicat Schweigh. Add. ex eod. C. Pl. 5, 13, 5: Συνηθροισμένης τῆς ἔνης τροφῆς, ἣν οὐ διέδωκεν. Idem pro ἑνάενος in ll. ejusd. Theophrasti in Ἑνάενος citatis restituendum putabat Schneider. || Singularis est l. Aristoph. Ach. 610: Ἤδη πεπρέσβευκας σὺ πολιὸς ὢν ἔνη; ubi schol.: Οὕτως ἐν τοῖς ἀκριβεστάτοις ἔνη, ἵνα λέγῃ ἐκ πολλοῦ. Ἀττικοὶ δὲ τὸ ἔνη περιττὸν ἐτίθεσαν, ὡς τὸ ἔχων, ληρεῖς ἔχων. Οἱ δὲ λείπειν φασὶ τὸ δύω, ἵνα ἐρωτῶν λέγῃ ἓν ἢ δύω. Codex Rav. ἐνὶ, quod pro ἠνὶ positum et sequenti ἀνένευσε jungendum censebat Elmslejus. Sed ipsum ἠνὶ suspectum esse diximus supra p. 212, A, B. || Denique notanda Suidæ et Zon. p. 728 gl.: Ἐνὴ ὀξυτόνως ἡ νέα. Rectius Arcad. p. 111, 4: Βαρύνεται τὸ ἔνη. L. D.]

Ἐννοσία, Hesychio ἀλογία, ἀργία, Dementia, Inertia.

[Ἐννοσίγαιος. V. Ἐνοσίγαιος.]

[Ἐννοσίδης, Neptuni epith., Pind. Pyth. 4, 33: Γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Ἐννοσίδα· 173. ĭ]

[Ἔννοσις, Ἐννοσίφυλλος. V. Ἔνοσις, Ἐνοσίφυλλος.]

[Ἐννοσσεύω. V. Ἐννεοσσεύω.]

[Ἐννοσσοποιέομαι, Nidifico. Joseph. De Maccab. c. 14: Κατὰ κορυφὰς τῶν ὀρέων ἐννοσσοποιησάμενα.]

[Ἐννότιος, α, ον. Eur. Iph. T. 433: Συριζόντων κατὰ πρύμναν εὐναίων πηδαλίων αὔραις ἐννοτίαις, ἢ πνοαῖσι Ζεφύρου. Alii disjunctim ἐν νοτίαις, Markl. αὔραισιν νοτίοις, Heath. αὔραισιν νοτίαις. Seager. Suidas: Μαραθὼν, τόπος Ἀθήνησιν .. τοῦτον Καλλίμαχος ἐννότιον λέγει, τουτέστιν ἔνυδρον, Humidum, Riguum. Poll. 1, 238: Γῆ ... νότιος, ἔννοτος, ἐννότιος. Desunt in cod. duo postrema.]

[Ἔννους. V. Ἔννοος.]

Ἐννυκτερεύω, Pernocto in, Noctem duco s. Transigo in. [Polyb. 3, 22, 13: Ἐν τῇ χώρᾳ μὴ ἐννυκτερευέτωσαν. Diosc. 2, 91: Ζέσας οἴνῳ ἀθαλάσσῳ τε καὶ εὐώδει, εἶτα ἀνελόμενος καὶ ἐννυκτερεῦσαι ἀφεὶς, Pernoctare sinens.]

[Ἔννῡμι.] Ἕω et Ἔννυμι, ut τίω et τίννυμι, ἕσω vel ἔσσω, metri gratia, Induo. [Nullum est præs. ἕω.] Sunt autem voc. poet., et pauca a se formant tempora. Hom. Od. E, [229]: Χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς· Αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἔννυτο νύμφη. Theocr. [24, 138]: Εἵματα δ' οὐκ ἀσκητὰ μέσας ὑπὲρ ἔννυτο κνάμας. Hom. Od. [Ξ, 514: Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ... ἐνθάδε ἔννυσθαι· 522, 728: Καλὰ μὲν αὐτὴν ἔννυσθαι·] O, [337]: Κεῖνός σε ... εἵματα ἕσσει, Te induet. Π, [457]: Αυγρὰ δὲ εἵματα ἕσσε περὶ χροΐ. [Et alibi sæpe sim. Imperat. Il. Π, 670: Περὶ δ' ἄμβρυτα εἵματα ἕσσον. Partic. Od. Ξ, 396: Ἕσσας με χλαῖναν.] Aor. med. est ἑσσάμην, Ξ, [154]: Ἕσσαι με χλαῖναν, Indue me læna. [Ἕσσαι h. l. deberet esse inf. aor. act.: sed recte edd. viderunt delendum esse versum cum codd.] Hesiod. Op. [124]: Ἥρα ἑσσάμενοι. [Conf. Il. Ξ, 282. Ib. K, 334: Ἕσσατο ῥινόν· et alibi sæpius eod. ceterisque modis. Apoll. Rh. 2, 1166; 3, 1205.] Epigr.: Ἑσσαμένη στολίδας. [Figurate Pind. Pyth. 4, 204: Ποσειδάωνος ἔσσαντ' εἰναλίου τέμενος, Intrarunt, Subierunt. Aliter Zoroaster in Maitt. Misc. p. 10, 14: Ψυχὴ πολὺν ἑσσαμένη νοῦν.] Pro quo dicitur et ἐέσσατο [ἐέσσ.], repetito ε initiali ut in ἐέργω. Hom. Od. Ξ, [529]: Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἐέσσατ', Induit. A præt. plusquamperf. est ἕσσο: quod cum κεν, pro Induisses, Il. Γ, [57]: Λαΐνον ἕσσο χιτῶνα. [Od. Π, 199.] Et ἕστο, Indutus erat [Il. Ψ, 67, etc. Apoll. Rh. 3, 454: Οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο· 1438: Ἀμφὶ δὲ δέρμα ἕστο. Dual. Hom. Il. Σ, 517: Χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην]. Pro quo et ἕεστο, facta reduplicatione literæ initialis. [Il. M, 464; Apoll. Rh. 3, 1225. Ap. Hesych. autem Εἷστο, ἐνεδέδυτο.] Præt. perf. pass. est Εἷμαι, Indutus sum. Od. T, [72]: Κακὰ δὲ χροΐ εἵματα εἷμαι· et Λ, [190], χροΐ εἷται. [Sec. pers. Ω, 250: Ἀειχέα ἕσσαι.] Unde et partic. εἱμένος, Indutus. O, [330]: Νέοι χλαίνας εὖ εἱμένοι. Il. O, [308]: Εἱμένος ὠμοῖϊν νεφέλην. [Et alibi. Figurate Il. Υ, 381: Φρεσὶν εἱμένος ἀλκήν. Soph. OEd. C. 1701: Ὦ τὸν ἀεὶ κατὰ γᾶς σκότον εἱμένος.] Ἐννύω, Induo. Ap. Hesych. tenui spiritu Ἔννυειν, ἐνδύειν: itidemque Ἐννύετο, ἐνεδύετο. [Et Ἔννυθεν, ἐκέχυντο, vitiose.] Εἵνω, et Εἰνύω, ab ἕω, καλύπτω: unde comp. Καταείνυον, Il. [Ψ, 135], Eust. [V. id. Od. p. 1925, 26. Conf. Ἐπείνυμαι in Ἐπιέννυμι tractandum. Obscura est gl. Suidæ, Zon., Cyrilli: Εἵνυον, ἔφερον.] Ἕεστο, poet. pro ἕστο, Indutus erat: ab ἔννυμι s. ἕω. Itidemque ἑέσθω pro ἕσθω s. ἀμφιέσθω. [Εἱμένος et ἧμενος confusa Theocr. 13, 40. Perf. formas Æol. Ἔμμαι et ἐμμένος leviter corruptas memorant Etym. Gud. p 167, 16, et Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 203, 28. Conf. Seidler. in Museo Rhen. Niebuhrii 3, 2, p. 180. L. Dind.]

Ἔννυος, dicitur ἡ νύμφη s. Nurus, Pollux 3, c. 10 [§ 32. Nisi scribendum νυὸς, quod v. L. Dind.]

[Ἐννυστάζω, Indormio. Cyrill. In Julian. 10, p. 341, D: Μνήμασιν ἐννυστάζοντες.]

Ἐννῠχεύω, Pernocto in, Noctem transigo in, i. q. ἐννυκτερεύω. Philostr. Her. [p. 747]: Ἐννυχεύειν τῇ γῇ. Sic Plut. De def. orac. [p. 434, D]: Ἐννυχεύσας ὁ ἄνθρωπος, ὥσπερ ἔθος ἐστί, τῷ σηκῷ, Quum in delubro incubuisset, ut consuetudo est, Turn. [Soph. Antig. 784: Ἔρως ὃς ἐν μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος ἐννυχεύεις. Cui Horatii Od. 4, 13, 8, *Chiæ pulchris excubat in genis* (Cupido), contulerunt intt. || Occido. Fab. Æsop. 369 Fur.: Πότ' ἐννυχεύει χρυσότοξος Ὠρίων. L. Dind.]

Ἔννῠχος, ὁ, ἡ, s. Ἐννύχιος, ὁ, ἡ, et α, ον, Nocturnus, i. q. νύχιος, νύκτερος, νυκτερινός. Apoll. Arg. 2, [846]: Ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι. Dicitur etiam aliquis agere aut aliquid pati ἐννύχιος, pro Noctu. Hom. Il. Φ, [37]: Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἄλωῆς οὐκ ἐθέλοντα Ἐννύχιος προμολών. [Conf. Λ, 683.] Hesiod. Theog. [9]: Κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῇ Ἐννύχιαι στεῖχον. [Scut. 32.] Od. Γ, [178]: Ἐς δὲ Γεραιστὸν Ἐννύχιαι κατάγοντο. [H. e. sec. Eust. διὰ μιᾶς νυκτὸς, Eadem nocte, quemadm. etiam Hesych. ἔννυχος (ex l. Hom.) interpr. αὐτονύχιος. Fem. etiam Soph. Aj. 181: Ἐννυχίοις μαχαναῖς. Ib. 1203: Ἐννυχίων ἐρώτων· 1211: Ἐννυχίου δείματος. Et OEd. C. 1558: Ἐννυχίων ἄναξ Ἀδωνεῦ. Eur. Rhes. 45, 227 et alibi masc. vel neutro gen. Pind. Pyth. 3, 79: Τὰν κοῦραι μέλπονται θαμὰ ἐννύχιαι. Et sæpius apud recentiores Epicos.] Aratus [579]: Μείων ἡμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἦδη, i. e., Cic. interpr., ... brevior clara cœli de parte videtur, Amplior infernas depulsus possidet umbras. [Ἔννυχος, Hom. Λ, 715: Ἄγγελος ἦλθε ... ἔννυχος. V. paulo ante. Pind. Pyth. 11, 25: Ἡ ἑτέρῳ λέχεϊ δαμαζομέναν ἔννυχοι πάραγον κοῖται, ubi ἐννύχιοι est in libris. Æsch. Prom. 645: Ὄψεις ἔννυχοι, et sim. sæpius Eur. Lycophr. 1177: Κλαγγαῖσι ... ἐννύχοις. Aliter Soph. Tr. 501: Τὸν ἔννυχον Ἅδαν.] At Ἔννυχον s. Ἐννύχιον, Nocte s. Noctu, ἐν νυκτί. Marc. 1, [35]: Καὶ πρωῒ ἔννυχον λίαν ἀναστὰς, ἐξῆλθε, Mane valde multa nocte, s. Summo mane, Quum valde multa adhuc nox esset, multum temporis adhuc quasi intra noctem lateret. Ubi quædam vet. exempll. habent Ἔννυχα [Ante lucem, Gl. Maccab. 3, 5, 5: Ἔννυχον δόξαντες δμοῦ λήψεσθαι τὸ φῦλον]. A quo adv. in VV. LL. est ἐννυχότερον [ἐννυχώτ.], Magis de nocte. [Æsop. Fab. 79: Ἡ δεσπότις, ἀγνοοῦσα τὴν τῶν ἀλεκτρυόνων ὥραν, ἐνν. αὐτὰς (ancillas) ἀνίστη.] Posterioris ἐννύχιον hoc exemplum extat ap. Athen. [12, p. 544, A] in Epigr. quodam: Οἷος δ' ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν Παῤῥασίῳ δι' ὕπνου, τοῖος δ' ἐστὶν ὁρᾶν.

[Ἐννύχως, Noctu. Nicet. Eug. 2, 316. Boiss. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 335, 18. L. Dind.]

Ἐννυὼ, pro Bellona affertur: sed scribitur potius uno ν.

Ἔννωθρος, ὁ, ἡ, In quo torpor est, Torpidus, Torpens. [Diosc. 1, 37: Ἔννωθροι γίνονται καὶ ἔκλυτοι οἱ λαμβάνοντες.]

[Ἐννωτίζομαι, Dorso gesto. Tzetz. Hist. 4, 5. Elberl. V. Ἐγκατανωτίζομαι.]

[Ἐνό. V. Ἔνι in Ἔνειμι.]

[Ἔνογκος, ὁ, ἡ, Intumescens, Prominens. Hippiatr. p. 54, 23: Κοιλίαν δὲ μὴ ἄγαν ἔνογκον· nisi est typogr. vel codd. vitium, pro εὔογκ. Hase.]

[Ἐνογκώδης, ὁ, ἡ, Tumidus. Georg. Pis. Hex. v. 548: Τοὺς ἐνογκώδεις λόγους. Hase.]

[Ἐνόγυιος. V. Ἐνίγυιος.]

[Ἐνόδιον, τό. V. Ἐνόδιος.]

['Ενόδιος, α, ον.] Εἰνόδιος, α, ον, In via positus s. situs., In via habitans. Hom. Il. Π, [259]: Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις, i. e. ὧν οἱ φωλεοὶ ἐπὶ ὁδῷ πεποίηνται, et quos irritari dicit a pueris, qui ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχουσι: ut εἰνόδιος sit i. q. ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ἔχων, ὁδῷ ἐπὶ οἰκία ναίων, ut alibi loquitur. [Crinag. Anth. Pal. 9, 439, 4: Εἰνόδιον δάκρυ παρερχομένων. Ubi scrib. εἰνοδίων, ut in adesp. ib. 7, 48, 4: Εἰνοδίοις τῇδε παρερχομένοις. L. D. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D: Εἰνοδίοισι θεῶν σηκοῖς. Arat. Phæn. 132, 1106.] Est etiam epith. [Mercurii, de quo infra in 'Ενόδιος, ut Εἰνοδία] Dianæ s. Hecates in Epigr. [Antiph. Anth. Pal. 6, 199, 1; Plan. 1, 6, 3, Soph. fr. Rhizot. 2, 2, Eur. Ion. 1048]: quoniam in triviis coli solebat. Forsan etiam Compitalis reddi posset, ut Suet. Lares compitales, qui compitis præsunt et quibus in compitis etiam sacra fiunt. [De forma 'Ενοδία HSt.:] Erat vero et Diana s. Hecate 'Ενοδία. Cornut. [De nat. deor. c. 34]: 'Εν. δέ ἐστιν οὐ δι' ἄλλο τι ἢ Διὸς καὶ Ἀπόλλωνος Ἀγυιεὺς, Non aliam ob causam 'Ενοδία dicitur quam Apollo et Jupiter Ἀγυιεὺς, qui compitis præest. Festus Viarum deam appellat. [Etym. M. p. 344, 42: 'Εν. ἡ Ἑκάτη, ἐπεὶ κυνηγός. Ἡρακλείδης. Soph. Ant. 1199: 'Ενοδίαν θεόν. Eur. Hel. 570: Πρόπολον 'Ενοδίας. Plato Leg. 11, p. 914, B: Φυλάττειν ἐνοδίαν δαίμονα τὰ τοιαῦτα. Julian. Epist. 83: Πορεύσει δέ σε θεὸς εὐμενὴς μετὰ τῆς 'Ενοδίας παρθένου. Et absolute τὴν 'Εν., 20. Polyæn. 8, 43, 1: Τῆς 'Ενοδίας. Pausan. autem 3, 14, 9: Τῇ 'Ενοδίῳ. L. D. Inscr. Triop. ap. Montef. Palæogr. p. 141: Μάρτυς δαίμων 'Ενοδία.] In prosa dicitur 'Ενόδιος, α, ον et ὁ, ἡ. 'Ενόδια λίνα, δίκτυα, Retia quæ in via tenduntur: quæ frequentius absolute ἐνόδια vocantur [κυνηγετικὰ interpr. Hesych.]. Pollux 5, [27]: Δίκτυα μὲν καλεῖ, τὰ ἐν τοῖς ὁμαλοῖς καὶ ἰσοπέδοις ἱστάμενα· ἐνόδια δὲ, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς· loquitur autem de Xen. ap. quem [Ven. 6, 9] hæc leguntur: Τὰ δὲ δίκτυα τεινέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδούς. Ubi suspectum est ἀπέδοις, si verum est quod Pollux scribit. || 'Ενόδια dicuntur etiam Quæ in via occurrunt, Quæ in via se offerunt, ut οἰώνισμα ἐνόδιον, Divinatio de eo quod in itinere observatur, Auspicium, Cam. [Æschyl. Prom. 487, item de auspiciis: 'Ενοδίους συμβόλους. Dionys. A. R. 4, 48: 'Εὰν εὑρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλα ἔξω τῶν ἐνοδίων. Etym. M. p. 375, 57: Ἑρμαῖον... συνόλως τοὺς ἐνοδίους λίθους. Schol. Ven. Hom. Il. Π, 259: Σφὴξ ... ἐνόδιος. Fem. Plut. Æm. Paul. c. 8: Τῶν πόλεων τὰς ἐνοδίους· Anton. c. 9: Στάσεις ἐνόδιοι σκηνῶν. || 'Ενόδιον, Viaticum, Gl. || Theophr. De sud. 15: Ὅτι δὲ κινήσεις καὶ οἱ πόνοι ποιοῦσιν ἐνίοις τὰ τοιαῦτα, φανερὸν καὶ ἐκ τῶν ἐνοδίων καλουμένων, ἃ γίνεται πολλοῖς, ὅταν εἰς ὀδὸν ἐμπέσωσι, μάλιστα μὲν ἐπὶ τοὺς μηροὺς, ὁτὲ δὲ καὶ ἐπὶ πλεῖον, accipitur de Tuberculis, quæ iter facientibus nascuntur. || Ap. Hippocr. De morbo sacro p. 303, 11: Ἤν δὲ τῆς κόπρου τι παρίῃ, ὃ πολλάκις τισὶ γίνεται ὑπὸ τῆς νούσου βιαζομένοισιν, 'Ενοδίου πρόσκειται ἡ προσωνυμίη, ubi est var. ἐνοδίης οὐ, 'Ενοδίης scrib. conj. Foes.] 'Ενόδιος nuncupatus Mercurius, Hesychio, Steph. B. et Cornuto [De nat. d. c. 16] testibus. [Steph. B. in Ὁδὸς dicit tantum ab ὁδὸς formari ἐνόδιος, et ὅδιος ut Mercurii epitheton memorat.] Ap. Corn. tamen in Aldino etiam codice non ἐνόδιος, sed εὐόδιος legimus: quod mendosum esse puto: alioqui significaret Bonam viam parans, Prosperum iter præbens. Cornutus [l. c. p. 169]: Ἵδρυται δὲ καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ ἐνόδιος λέγεται. Ap. Hesych: 'Ενόδιος, Ἑρμῆς Πάρῳ. ['Εν Πάρῳ Favorin. Theocr. 25, 4: Ἑρμέω εἰνοδίοιο. Phanias Anth. Pal. 6, 299, 1; Julian. Epist. 20; Photius v. Ὁδαῖος Ἑρμῆς. || Nom. pr. 'Ενόδιος esse videtur ap. Eust. Opusc. p. 6, 60. L. Dind.]

['Ενοδῖτις, ιδος, ἡ, Vialis dea, Præses viæ, Dux viæ. Orph. H. in Fortun. 2.]

Ἔνοδμος, ὁ, ἡ, In quo odor inest, Odorus. Nicand. Ther. 41: Μίσγε δ' ἔνοδμον Ζορκὸς ἐνὶ πλάστιγγι νέον κέρας ἀσκελὲς ἱστὰς, Recens et nondum male olens. [Varietatem ἔνοτμον memorat et ἀρτίως κοπὲν interpretatur schol.]

[Ἔνοδος legitur ap. Hesych. ὁδοιδόκος explicantem ἔνοδος λῃστὴς, ubi ἐνόδιος conj. Albert.]

['Ενόδυνος, Jo. Climac. p. 148. 'Ενοδύνως, adv. p. 161. Boiss. Pro ἐνώδυνος et ἐνωδύνως.]

['Ενοειδὴς, ὁ, ἡ, Uniformis. Unicus. Dionys. Areop. p. 154, B: Εἰς ἑνοειδῆ καὶ θείαν ζωήν· 155, B: Τὴν ἑν. θέωσιν· 156, B: Τῆς ἑνοειδοῦς τελειώσεως· 364, A: Τὰ πλήθη μὴ χωρήσαντες τὸ ἑνοειδὲς τῆς ἐρωτικῆς θεωνυμίας. Hesych.: Ἑνοειδεῖς, ἑνὶ θεῷ ὅμοιοι. L. D. Iambl. Protr. 3, p. 32.]

['Ενοειδῶς, Uniformiter. Nicephor. Greg. 23, 2, p. 693, A, tanquam ex Dionys. Areop.: Πάσας ἔχειν ἔφαμεν τοῦ κύκλου τὰς γραμμὰς τὸ κέντρον ἑν. L. D. Zach. Mityl. Dial. p. 211, 3, 10. Boiss. Iambl. De myst. s. 1, c. 18.]

'Ενόθω, Quatio, Concutio, Commoveo, Agito. [Moto, Gl.] Quod thema ponunt gramm. [Eust. Il. p. 307, 16; 708, 19, Od. p. 1381, 29 et al.] ab eo deducentes ἔνοσις etc. exemplum tamen usus ejus nullum afferentes. Hesych. autem habet et ἐνοσέμεν, quod exp. ἐπιπλήττειν. Videtur esse pro ἐνόσαι positum. [Immo ἐννοσέμεν habet, pro ἐνισσέμεν, ut vidit Kuster.]

['Ενοιάδες. V. 'Εννοιάδες.]

['Ενοιάλιος. V. 'Ενυάλιος.]

['Ενοιδέω, Tumeo. Hippocr. De hum. p. 49, 19: Σπλὴν ἐνοιδέων. L. D. Etym. M. p. 345, 4. 'Ενοιδίσχω e l. Galeni vol. 13, p. 251: Τό γ' ἐνοιδισκόμενον αὐτῶν μέρος, annotat Barker. ad Etym. M. p. 1091.]

['Ενοιδὴς, ὁ, ἡ, Tumidus. Nicander Al. 422: Τότε κνηθμὸς, ἐνοιδέα δάμνανται οὖλα.]

['Ένοιδος, n. pr. Arcad. p. 48, 18: Τὰ εἰς δος ὑπερδισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα κύρια προπαροξύνεται, Ἄοιδος, Ἔνοιδος κτλ. Fort. i. q. Ἔνουδος, quod v. Fortasse etiam ad reliqua nomina emendanda (quorum εἴηδος quidem, supra nobis relatum, manifesto vitiosum est) adhibendus gramm. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 56, 28. L. Dind.]

['Ενοικάδιος, i. q. ἐνοικίδιος vel κατοικίδιος, pro quo similiter dicitur etiam κατοικὰς, ap. Aret. Tard. m. cur. 1, 4, p. 122: Οἱ ἐν. γαλεοί.]

['Ενοικειόω, Insinuo. Diodor. 1, 93: Τὴν ἐπιείκειαν καὶ σπουδαιότητα τῶν ἠθῶν οὐκ ἐκ τῆς τῶν ζώντων ὁμιλίας μόνον... τοῖς ἀνθρώποις ἐνοικειοῦν ἐφιλοτιμήθησαν. Medio Insinuo me, Plut. Mor. p. 559, F: Ἡ γὰρ συνήθεια δεινὴ τοῖς κατὰ μικρὸν ἐνοικειουμένοις (male al. -νη) πάθεσι πόρρω προαγαγεῖν τὸν ἄνθρωπον. || Cognatus fio. Esth. 8, 1: Ὅτι ἐνῳκείωται αὐτῇ, Quod cognatus ejus esset.]

['Ενοικείωσις, ἡ, Insinuatio. Jo. Clim. p. 311, 2: Τῆς ἐμῆς ἐν ὑμῖν ἐνοικειώσεως καὶ ἐλλάμψεως. Hase.]

['Ενοικέτις, ιδος, ἡ, Habitatrix. Suid.: 'Ενοικέτις τῶν νήσων ἡ Ἀφροδίτη· ἐξαιρέτως γὰρ ἐν αὐταῖς ἐτιμᾶτο.]

'Ενοικέω, Domicilium et sedes habeo in, Habito in, Inhabito. [Incolo, Inquilino, add. Gl. Soph. OEd. C. 1533: Ἀδῆον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν; Eur. Herc. F. 1282: Θήβαις ἐνοικεῖν· Andr. 858: Οὐκέτι τᾷδ' ἐνοικήσω νυμφιδίῳ στέγᾳ. Et alia constr. Alc. 1051: Πότερα κατ' ἀνδρῶν δῆτ' ἐνοικήσει στέγην; Herodot. 2, 178: Τοῖσι ἀπικνεομένοισι ἔδωκε Ναύκρατιν πόλιν ἐνοικῆσαι. Thuc. 1, 18: Τῶν νῦν ἐνοικούντων αὐτὴν (Lacedæmonem) Δωριέων. Et absolute 3, 68; 4, 56, 97; 6, 1, 33. Xen. OEc. 4, 13: 'Εν ὁπόσαις χώραις ἐνοικεῖ· Anab. 5, 6, 25. Aristoph. Nub. 95: 'Ενταῦθ' ἐνοικοῦσ' ἄνδρες, οἳ κτλ. Eq. 1328: Ἵν' ὁ κλεινὸς Δῆμος ἐνοικεῖ· Av. 1077: 'Ενοικήσουσιν ἔνδον. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 23, 24.] Appian. B. C. 2, [2]: 'Ιγκοιλῖνον, ᾧ ῥήματι καλοῦσι τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν ἀλλοτρίαις οἰκίαις. Aristot. Polit. 7, [3]: Κατ' ἀριθμοῦ γὰρ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην, Eorum qui in ea habitant s. eam incolunt, Bud. [Sic οἱ ἐν. Incolæ, Oppidani, ap. Thuc. 1, 91, Xen. An. 1, 2, 24 et al. sæpe, Polyb. 9, 4, 7, etc. In inscr. Eretr. vero ap. Bœckh. vol. 2, p. 176, n. 2144, 7: Στεφανηφορεῖν 'Ερετριεῖς πάντας καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας κιττοῦ στέφανον τῇ πομπῇ τοῦ Διονύσου, sunt Inquilini, et distinguuntur a civibus. Thuc. 4, 124: Μακεδόνων ... καὶ τῶν ἐνοικούντων Ἑλλήνων.] 'Ενοικεῖν pro Habitare et obtinere locum Bud. e Strab. quoque affert. [Improprie Eur. Suppl. 535: Οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ (τὸ σῶμα) πλὴν ἐνοικῆσαι βίον, Per vitam. Figuratius Aret. Causs. p. diut. 1, 4, p. 28: 'Εν ἡλικίῃσί τέ τισι κρείττοσι (immo τῇσι κρέσσοσι) ἐνοικέει (morbus) καὶ ὥρῃ τῇ ὡραίῃ· Tard. m. cur. 1, 4, p. 121: Ἤν τῆς κεφαλῆς λάβηται (ἡ νοῦσος), ἐνοικέει· 5, p. 125: Ἤν πάντῃ τοῦ σώματος ἐνοικήσῃ (melancholia) αἰσθήσεσι, γνώμῃ κτλ. 2, 13, p. 134: Ἔνδοθί τε ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ ἐνοικέει (morbus). L. D. Τὸν ἐνοικοῦντά μοι πόθον, Ari-

stæn. 2, 4. Τοῖς...συγγράμμασιν ἐνωκηκότος, Clearch. Athen. 10, p. 457, E. Hemst. Rom. 8, 11 : Διὰ τὸ ἐνοικοῦν αὐτοῦ πνεῦμα ἐν ἡμῖν. Corinth. 2, 6, 16 : Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω. Coloss. 3, 16 : Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἐνοικείτω ἐν ὑμῖν, quibus Aristot. De gener. 1, 2 : Οἳ ἐνωκήκασι μᾶλλον ἐν τοῖς φυσικοῖς, Occupati sunt, Habitant, contulit Schleusner.]

[Ἐνοικήσιμος, Habitabilis. Schol. Soph. OEd. C. 27: Ἐξοικήσιμος) ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.]

Ἔνοίκησις, εως, ἡ, Inhabitatio s. Habitatio in. [Incolatus, Gl. Thuc. 2, 17 : Διὰ τὴν παράνομον ἐνοίκησιν αἱ ξυμφοραὶ γενέσθαι τῇ πόλει. Dionys. A. R. 2, 1. Dio Cass. 52 extr. : Ὄνομα καὶ νῦν ἔτι διὰ τὴν Τιβερίου ἐνοίκησιν ἔχουσα (Capreæ ins.)· 77, 13. Eustath. Od. p. 1391, 32 : Αὐτὴ γὰρ (ἡ μήτρα) μόριον ἀφώρισται τῇ τοῦ ἐμβρύου ἐνοικήσει. Poll. 1, 73 inser.]

[Ἐνοικητήριον, τὸ, Habitaculum, Domicilium. Pollux 1, 73.]

[Ἐνοικήτωρ, ορος, ὁ, Incola. Steph. B. v. Πικεντία.]

[Ἐνοικὶ, Domi. Herodian. Epim. p. 255 : Τὰ εἰς κι διὰ τοῦ ἰῶτα γράφονται, πανοικὶ, ἐνοικί. Inc. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 405. Osann.]

[Ἐνοικία, ἡ, Domicilium. Vita Theophanis fol. *e ij* verso, ubi ἐνοικείαν scriptum. L. Dind.]

[Ἐνοικιαζόμενος pro ἐνοικιζ. in Anecd. meis vol. 5, p. 108, 2. Boisson.]

[Ἐνοικίδιος, ὁ, ἡ, Domesticus. Clem. Al. Pæd. 2, 3, p. 189 : Τί κωλύει καὶ περὶ τὰ σκεύη τὰ ἐνοικίδια τὴν αὐτὴν ἔχειν διάνοιαν ; Pollux 10, 156, ubi libri variant inter τοὺς ἐνοικιδίους et τὰς ἐνοικιδίας ὄρνιθας. Geopon. 2, 47, 12 : Σκορπίοι ἐνοικίδιοι· 18, 19, 2 : Τῆς ἐνοικιδίου ὄρνιθος, ubi cod. ἐνοικιδίοις ὀρνίθοις.]

Ἐνοικίζω, Domi colloco, In ædibus colloco, In domum introduco s. In ædes, sicut εἰσοικίζω : in qua expos. non servatur quæ est inter præp. εἰς et ἐν differentia. Ex Sirac. [11, 34] : Ἐνοίκισον ἀλλότριον, pro Domo excipe alienum. Et pass. Ἐνοικίζομαι. Synes. autem dixit metaph. : Ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται, Quæ excipiuntur amicitia, i. e. Amice excipiuntur, recipiuntur, ad contubernium, contubernales futuræ. Sed possit ἐνοικίζονται hic reddi etiam verbo neutro : sicut ἐξοικίζονται redditur, quod ei est oppositum. V. Ἐξοικίζω. [Nimis anguste HSt. hoc voc. interpretatur fere tantum de domo, quum plerumque dicatur de habitatione s. domicilio. Parthen. Erot. c. 11 : Πόλιν τε κτίσας καὶ τοὺς ἀπεσκεδασμένους τότε Ἴωνας ἐνοικίσας. Joseph. A. J. 12, 3, 1 : Τοῖς ἐνοικισθεῖσιν ἰσοτίμους (Judæos) ἀπέδειξε Μακεδόσιν. Figurate præter Æschylum in Ἔκφυσις cit., Plato Epin. p. 978, C : Παρὰ δ' ἡμὶν τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐνῴκισεν ὁ θεός. Diod. Exc. Vat. p. 82 : Μακεδόνας εἰς τὴν Περσῶν ἡγεμονίαν ἐνοικίσασα, ubi tamen Polybius, quem describit, Exc. Vat. p. 435, εἰς τὴν Π. εὐδαιμονίαν εἰσοικίσασα, quod voc. v. Pass., Habito, Axioch. p. 371, C : Τίνα βίον βεβίωκε καὶ τίσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐνῳκίσθη τῷ σώματι. Herodot. 1, 68. Xenoph. Eph. 5, 1, p. 86, 6 : Ἐνοικίζεται παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ, cui Locella comparat Plut. Mor. p. 556, C : Ὅπου φιλοπλουτία καὶ φιληδονία... ἐνοικίζεται. Aor. forma media Thuc. 6, 2 : Σικανοὶ δὲ μετ' αὐτοὺς πρῶτοι φαίνονται ἐνοικισάμενοι. Argum. Aristoph. Pacis in cod. Ven. : Μετοικισαμένων τῶν θεῶν... ἐνοικισάμενος (in cœlo) ὁ Πόλεμος κτλ. L. Dind.]

[Ἐνοικικὸν, τὸ, Locarium. Schol. Ms. Dionis Chrys. in Euboico in hæc verba (vol. 1, p. 256), Μηδὲ φαυλότερον τῶν δανειζόντων ἐπὶ τόκοις συχνοῖς : Ἀφ' ὧν ἔστιν ἐνοίκιον πορίσασθαι, ἃ νῦν ἐνοικικά φασιν. Ducang.]

[Ἐνοικιολόγος, ὁ, Qui habitationis mercedem exigit. Artemid. 3, 41. Et in fine cap. : Τὰ αὐτὰ τῷ δανειστῇ καὶ ὁ ἐνοικιολόγος σημαίνει. Infra ἐνοικολόγος.]

Ἐνοίκιον, τὸ, Pensio illa annua, quam inquilinus præsentat, seu, ut Bud. interpr., Merces domus conductæ. Demosth. [p. 1179, 22] : Διὰ τί σὺ οὐδεπώποτέ μοι ἔλαχες ἐνοικίου οἰκὴν τῆς οἰκίας ἧς ἔφασκες μισθῶσαί μοι ὡς σαυτοῦ οὖσαν ; [Lysias ap. Harpocrat. v. Καρποῦ δίκη. Isæus p. 58, 23 ; Thom. M. p. 762.] Lucian. [Dial. mer. 7, 2] : Ἢν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Si merces conductæ domus a nobis exigatur. [Τὰ ἐνοίκια ἐκλέγειν οἰκίας ἢ συνοικίας Phot. s. Harpocr. v. Ναύκληρος. Τὸ ἐν. ὀφείλειν Nicarch. Anth. Pal. 11, 251, 3.] Metaphorice autem Theophr. ap. Plut. [Mor. p. 139, E] dicit : Πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν. Pollux ἐνοίκιον videtur accipere etiam pro Ea mercede, quæ hospiti datur, ad quem devertimus : 10, [20] : Τὸ ἐνοίκιον οὐ ναῦλον μόνον, ἀλλὰ καὶ στεγανόμιον ἔχεις προειρημένον. Et 1, [75] : Τὸν ὑπὲρ τῆς καταγωγῆς μισθὸν, ναῦλον, ὥσπερ ἐνοίκιον· ἐνίοις δὲ καὶ στεγανόμιον. [Dio Cass. 42, 22 etc. || Habitaculum. Dionys. P. 668 : Περὶ κεῖνον ἐνοίκια χῶρον ἔχουσιν.]

[Ἔνοίκιος, ὁ, Domesticus. Æsch. Eum. 866 : Ἐνοικίου δ' ὄρνιθος οὐ λέγω μάχην.]

[Ἐνοίκισμα, τὸ, Habitaculum. Suid. in Ἐναύλισμα.]

Ἐνοικισμὸς, ὁ, Ipsa actio collocandi aliquem in ædibus, Introductio in ædes, pro εἰσοικισμός : sicut ἐνοικίζω pro εἰσοικίζω poni dictum est. In VV. LL. exp. Inquilinatus. Additurque, usurpari ab Hermog. pro Instauratione ædificiorum et mœnium. [Cum συνοικισμὸς confus. ap. Menandrum in Walz. Rhett. vol. 9, p. 185.]

Ἐνοικοδομέω, Ædifico in. Thuc. 3, [51] : Ἐχρῶντο δὲ αὐτῇ πύργον ἐνοικοδομήσαντες οἱ Μεγαρεῖς φρουρίῳ, Turrim in ea ædificantes, Inædificantes : ut Cæs., Portas plateasque inædificant. [Idem 8, 4 : Τὸ ἐν τῇ Λακωνικῇ τείχισμα, ὃ ἐνῳκοδόμησαν. Polyb. 3, 22, 13; Plut. Timol. c. 22, 39.] Et pass. 8, [84] : Τὸ ἐν Μιλήτῳ ἐνῳκοδομημένον τοῦ Γισσαφέρνους φρούριον, In Mileto ædificatum. Sic et 6, p. 214. [Æschin. p. 70, 23 : Κεραμεῖα ἐνῳκοδομημένα (ἐν τῷ πεδίῳ).] || Ἐνοικοδομοῦμαι, Ædificandum mihi curo in, sicut οἰκοδομοῦμαι significat Ædificandum mihi loco. Lucian. [V. Hist. 1, 33] : Λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο, καὶ τἄλλα ἐξήρτιστο, vel ἐξήρτυτο. [Thuc. 3, 85 ; 4, 92 : Τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι. || Obstruo. Diod. 3, 37 : Ἐνῳκοδομημένην φάραγγα, A venatoribus obstructam. 11, 45 : Ἐνοικοδομῆσαι τὴν εἴσοδον. Idem verbum restituendum est pro ἀνοικοδομεῖν ib. 21 : Ὁ μὲν Γέλων ἅπασας τὰς πύλας, ἃς διὰ φόβον πρότερον ἀνῳκοδόμησαν οἱ περὶ Θήρωνα, ταύτας τοὐναντίον διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησεν, Quas Theron obstruxerat, aperuit. Brunck. Recte sic dici etiam ἀνοικοδομέω in illo dictum. Polyæn. 1, 40, 4 : Ὅσαι τῶν τειχῶν ἦσαν πυλίδες ἐνῳκοδομημέναι σαθρῶς, ταύτας ἐξελόντας εἴσω παρελθεῖν.]

[Ἐνοικολόγος, ὁ, Cœnaculariam exercens, in Basil. l. 60, tit. 4, § 5 ex Ulpiano l. 5, § 1 Dig. De his qui effud. Insularius, Villicus, Gl. Ducang. V. supra Ἐνοικιολόγος.]

Ἔνοικος, ὁ, ἡ, Incola, [Habitator, Accola, add. Gl.] Qui domum aliquo in loco habet. [Æsch. Suppl. 611 : Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά· Prom. 415 : Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι. Soph. OEd. T. 1524. Trach. 1094 : Νεμέας ἔνοικον... λέοντα. Eur. Andr. 446 : Σπάρτης ἔνοικοι. Id. pass., Sedes, Ion. 235 : Παλλάδος ἔνοικα τρόφιμα μέλαθρα τῶν ἐμῶν τυράννων. Xen. Cyrop. 8, 6, 16 : Ἦν τις (τῶν σατραπῶν) τῶν ἐνοίκων φυλακῆς (ἀμελῇ). Thuc. 4, 61 : Τὴν Σικελίαν, ἧς οἱ ἔνοικοι... Cum dat. Plato Critiæ p. 113, C : Τούτῳ (τῷ ὄρει) ἦν ἔνοικος Εὐήνωρ.] Strabo 6, [p. 270] : Ἦσαν δὲ τῶν βαρβάρων οἱ μὲν, ἔνοικοι· τινὲς δ' ἐκ τῆς περαίας ἐπήεσαν, Quidam insulam incolebant, insulæ incolæ erant, Quidam ex continente eam invaserant, Bud. Sic Aristides in Enc. Romæ [vol. 1, p. 198] : Ἀλλ', ὦ [ἄνδρες οἱ τῆς] μεγάλης ἔνοικοι πόλεως, συνάρασθε τῷ τολμήματι, Magnæ incolæ urbis. Sic de Demonacte, Ὠνείδιζε τοὺς τῶν σωμάτων ἐπιμελουμένους, ἑαυτῶν δὲ ἀμελοῦντας, ὡς τῶν μὲν οἴκων ἐπιμελουμένους, τῶν δὲ ἐνοίκων ἀμελοῦντας. Metaph. autem Gregor. de Juliano, Τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς πολυτεχνίας μιμούμενος, Quem in pectore habebat. Bud. At ex Basil. Epist. ἔνοικα πάθη, Domesticæ perturbationes. In VV. LL. Ἔνοικος exp. Inquilinus [Gl.], i. e. Qui in aliena et conducta domo habitat. Suet. Inquilinos privatarum ædium atque insularum, pensionem annuam representare fisco. Quæ interpretatio aspernanda non videtur, si ad ἐνοίκιον respicias. [Neutro gen. etiam in Etym. Gud. p. 634, 50 : Ἔναυλον τὸ ἔνοικον καὶ ἐφέστιον.]

Ἐνοικουρέω, Domum custodio, Domi maneo, etiam Maneo in. VV. LL. interpr. Inhabito. [Dionys. A. R. 6, 3 : Ἐν ᾧ (χωρίῳ) φρουρά τις ἦν Ῥωμαίων ἐνοικουροῦσα ὀλίγη. Lucian. Philops. c. 39 : Ὡς μή τι κακὸν ἐργάσηταί με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουροῦσα.]

[Ἔνοινος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνσπονδος, Libamento sancitus.

Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 10 : Ὅτι δὲ ἐ[πι]γράψαιμεν, ἔνορκόν τε ἔστω καὶ ἔνοινον. Sic enim ex altera inscr. ib. p. 398, 87, 88 correcta lapidis scriptura ενθινον. V. Bœckh. p. 408. L. D. Vinum in se habens, Vini plenus. Longus Past. l. 2 init. : Τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων.]

[Ἐνοινοφλύω, In vino garrio. Lucian. Lexiph. c. 14 : Οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ἐνοινοφλύειν.]

Ἐνοινοχοέω, Vinum infundo in. At cum accus. Hom. Od. Γ, [472] dixit, Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες· sicut Il. [Δ, 3]: Νέκταρ ἐωνοχόει.

Ἐνοκλάζω, Genibus inflexis et incurvatis subsido in. Philostr. [jun. Imag. c. 3], de cane ad epulantes intento loquens : Ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐνοκλάσας ἀνέχει τὴν δέρην, ἐνδεχόμενος τὰ ἐς αὐτὸν ἀποῤῥιπτούμενα.

[Ἔνολβος, ὁ, ἡ, Dives, Fortunatus. Manetho 4, 85 : Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφέας καὶ ἐνόλβους.]

Ἐνολίσαι, ap. Aristot. OEcon. l. 2, legitur pro Simul totum vendere, nisi sit menda, Bud. [Locus est 2, p. 1347, 10, ubi nunc ἐν ὁλκάσιν. L. Dind.]

Ἐνολισθαίνω, Labor s. Lapso in. [Plut. Cim. c. 16 : Ἡ δὲ χώρα ... χάσμασιν ἐνώλισθε πολλοῖς· Pomp. c. 25 : Οὐ δοκεῖ ῥήξει τοῦ ἀέρος καὶ διασπασμῷ κενὸν πολὺ λαμβάνοντος ἐνολισθαίνειν τὰ πίπτοντα τῶν ὀρνέων, κτλ. L. D. Schol. Aristoph. Pl. 1130 : Ἀσκοὺς πεφυσημένους καὶ ἀληλιμμένους, εἰς οὓς ἐναλλόμενοι ἐνωλίσθαινον. Schol. Jo. Climac. 327. Boiss. Caput ebrii ἄλλως ἐπ' ἄλλα καταπίπτει τοῖς σπονδύλοις ἐνολισθαίνουσα, Basil. vol. 2, p. 126, C. Hemst. Eust. Opusc. p. 208, 60 : Τραυματίαις ἢ ἑτέρως νόσοις ἐνολισθήσασι.]

[Ἐνολκέω, vel Ἐνολκίζω, Navem appello. Martyr. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 45 : Ἐν ὅρμῳ τινὶ ... ἐκέλευσεν ἐνολκηθῆναι ἐπὶ τῆς γῆς. Ubi alter cod. ἐνολκισθῆναι. Boiss. Pro νεωλκηθῆναι. L. Dind.]

[Ἐνόλμιον, τό. Hesych. : Καταστομὶς, μέρος τι τοῦ αὐλοῦ, τὸ ἐνόλβιον. « L. ἐνόλμιον, quod i. est ac ὑφόλμιον, de quo infra : Ὑφ. μέρος τι τοῦ αὐλοῦ πρὸς τῷ στόματι, ἢ αἱ γλωττίδες. » Triller.]

[Ἐνόλμιος s. Ἐνολμὶς, ὁ.] Ἔνολμος esse dicitur Divinus vates ap. Apoll. [Ἐνολμίς· ἦν τι γένος μάντεων οὕτω καλούμενον, διὰ τὸ τοὺς ἐν ὅλμῳ κοιμηθέντας, μαντικοὺς γίνεσθαι· ὅλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος· ὅθεν καὶ παροιμία, Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω, ἀντὶ τοῦ μαντικός. Ὁ δὲ Σοφοκλῆς, ἐνόλμιος, Etym. M. p. 344. Cujus verba leviter corrupta correxit Brunck. in Lex. Soph. Qui etiam ἀντὶ τοῦ μ. posuit post ἐνόλμιος. Incertas autem formas Ἐνολμὶς et Ἐνόλμιος addit, qui consentit fere cum Etym., Zenob. Prov. 3, 63 : Καὶ Ἀπόλλων ὑπὸ Σοφ. ἔνολμος. Unde fluxisse videtur quod est in Lexx. vett., « Ἔνολμος, Divinus vates, Apoll. » i. e. Apollo, non ut HSt. credidit Apollonius Rh., quod tamen repetiit Schottus ad Zenob. V. autem Ὄλμος.]

[Ἐνολοίστροφος scriptura vitiosa, de qua v. in Ἐλελίστροφος.]

[Ἔνομβρος, ὁ, ἡ. Pisid. 260 : Ἔνομβρον ἐξ ἔθους ὕδωρ, Aquam pluviatilem. Hase.]

[Ἐνομήρης, ὁ, ἡ, Conjunctus. Nicand. Al. 238 : Νέην δ' ὀσμήρεα γληχὼ σπέρμασι μηλείοισι βάλοις ἐνομήρεα φύρων· 620 : Ἠὲ σύγ' ἐν πέπεριν ῥυσίμῳ ἐνομήρεα κόψας οἴνῳ ἔνι θρύψαιο. Conf. Ἐναολλής.]

Ἐνομῑλέω, Sum in consuetudine alicujus, Conversor, pro simpl. ὁμιλῶ. Philo : Μήπω τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνωμιληκὼς ἤθεσι, pro Nondum versatus in moribus indigenarum, i. e. Nondum e consuetudine et conversatione assuefactus eorum moribus, compertos habens eorum mores. [Conf. Plut. Anton. c. 41 : Πολλὰ τοῖς Πάρθων ἤθεσιν ἐνωμιληκώς. Dio Cass. 43, 15 : Προσποιητῶς ὑμῖν ἐνωμίλησα. Philostr. Her. p. 750. Philo vol. 1, p. 314, 34 : Ἐὰν μέντοι τέχνην τὴν ἡνιοχικὴν ἀναδιδαχθεὶς ἐπιπλέων ἐνομιλήσῃς καὶ ἐνδιατρίψῃς αὐτῇ. L. D. Ἐνομιλεῖν τῇ πόλει, Philostr. V. Apoll. 2, p. 76, l. 22. Hemsr. V. id. Vit. Soph. p. 536. Vit. Theophanis fol. 1 verso.]

[Ἐνομμάτόω, Oculo. Philo vol. 1, p. 586, 43 : Ἔπτωκε δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς νοῦς, ... εἰ μὴ πάλιν αὐτὸν ἐγείρας ὁ ζωοπλάστης ἱδρύσατο καὶ ἐνομματώσας ὀξυδερκέσι κόραις κτλ. 590, 43 : Καλόν γε ἀσκητικῇ ψυχῇ πρόκειται τὸ ἆθλον ἐνομματωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ μόνου θέας ἀξίου τηλαυγῆ κατανόησιν. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 399, 19 : Πηλῷ τὸν τυφλὸν ἐνομματώσας. Hase.]

Ἐνομόργνῡμι, Abstergo s. Detergo in. [Suidas : Ἐνωμόρξατο, ἀπεμάξατο, ἀπεψήσατο.] Hesych. ἐνομόρξατο exp. κατέμαξεν, ἐνέβαλεν. [Proprie Plut. Mor. p. 1081, B : Κἂν ᾖ μίλτῳ τὴν ἐπιφάνειαν ἀληλιμμένη (ἡ σφαῖρα), μιλτίνην ἐνομόρξεται τῷ ἐπιπέδῳ γραμμήν. Greg. Naz. vol. 2, p. 35 : Ἔχις πυρόεντι χόλῳ ἐνομόρξατο λοιγόν. Figurate Plut. Cic. c. 32 : Ἀλλ' ἡ δόξα δεινὴ τὸν λόγον, ὥσπερ βαφὴν, ἀποκλύσαι τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ τῶν πολλῶν ἐνομόρξασθαι πάθη δι' ὁμιλίαν καὶ συνήθειαν τοῖς πολιτευομένοις.]

[Ἐνονειδίζω, Objurgo, Exprobro. Ps.-Basil. vol. 3, p. 594, E : Ὅταν μὴ ἄγῃ, ἀλλ' ἄγηται ὑπὸ τοῦ ἀλόγου τὸ λογικὸν, ἐνονειδίζων τῷ ἡνιόχῳ ὁ λόγος ... φησίν. V. Ἐπονειδίζω.]

[Ἐνονυχίζω. Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 23, Etym. M. p. 344, 41 : Ἐνονυχίζει, ἀποδέχεται. Nota sunt compp. ἀπονυχίζω, ἐξονυχίζω.]

[Ἐνοξίζω, Ignat. Ep. ad Magnes. §. 10, p. 23 : conf. Pearson. Elberling.]

[Ἐνοπέω, Vociferor. Aquila ap. Euseb. Dem. ev. p. 46, C : Ἐνοπήσατε ἔθνη. Hase.]

Ἐνοπὴ, ἡ, Vox, φωνή. [Hom. Il. K, 13 : Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπήν. (Ead. ap. Aret. Causs. p. diut. 1, 3, p. 28.) Eur. Ion. 882 : Τᾶς ἑπταφθόγγου μέλπων χιθάρας ἐνοπάν. De carnium ab Hercule voratarum strepitu Pind. ap. Athen. 10, p. 411, C : Σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν. Nicand. Ther. 171 : Ἐνοπὴν ταύρων. Hom. H. Apoll. 360.] Apoll. Arg. 1, [26] de Orpheo : Αὐτὰρ τόν γ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ. [De voce humana Hom. Od. K, 147 : Εἴ πως ἔργα ἴδοιμι βροτῶν ἐνοπήν τε πυθοίμην.] Exp. vero et Clamor, Inclamatio, βοὴ ταράχωδης. Il. Γ, [2] : Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ', ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς. [Π, 246 : Ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται· 782, P, 714 : Τρώων ἐξ ἐνοπῆς. Hesiod. Theog. 708 : Φέρον δ' ἰαχήν τ' ἐνοπήν τε ἐς μέσον ἀμφοτέρων. (Unde pro Pugna ipsa ap. Meleag. Anth. Pal. 6, 163, 6 : Οὐκ ἐνοπᾶς ἀλλὰ χορῶν ἔναρα. Nicand. Ther. 171 : Εἰς ἐνοπὴν ταύρων τε βαρυφθόγγων τε λεόντων.) De ploratu et ejulatu Il. Ω, 160 : Κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε. Eur. Bacch. 159 : Ἐν Φρυγίαισι βοαῖς ἐνοπαῖσί τε· El. 197 : Οὐδεὶς θεῶν ἐνοπὰς κλύει τᾶς δυσδαίμονος. De oraculo ib. 1302 : Μοῖραν ἀνάγκης ἦγεν τὸ χρεὼν Φοίβου τ' ἄσοφοι γλώσσης ἐνοπαί. De insomniis Iph. T. 1272 : Νυχίους ἐνοπὰς, quod inferius in νυχίους ὀνείρους corruptum esse animadvertit Seidlerus. Corinna ap. Hephæst. p. 60 : Μέγα δ' ἐμῆς γέγαθε πόλις λιγουροκωτίλης ἐνοπῆς. De accentu Arcad. p. 113, 15. L. Dind.]

[Ἐνόπη, ἡ, Inauris. Ἐνόπαις, ἐνωτίοις· τῇ προσῳδίᾳ ὡς διόπαις. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν, Hesych. Ἐν. τοῖς ἐν., ἀπὸ τοῦ ταῖς τῶν ὠτων ὀπαῖς ἐπιχεῖσθαι. Σοφοκλῆς, Etym. M. Perperam ap. Hes. Ἐνώταις, ut monuit jam Bentl. ad Hor. Carm. 1, 9, 7.]

[Ἐνόπη, ἡ, Enope, urbs Messenia, Hom. Il. I, 150, Pausan. 3, 26, 8. De accentu Eust. p. 743, 16. Ἐνοπεὺς gentile ponit Steph. Byz. || Musam Ἐνόπην memorat Tzetz. Prol. in Hesiod. Op. p. 24. L. Dind.]

[Ἐνοπλίζω, Armo. Lycophr. 205 : Ἐνοπλίσουσιν ὠλέναις πλάτην. Pass. ἐνοπλισθῶμεν in var. script. Batrachom. 152. L. D. Num. 31, 5; 32, 17, ubi æque ac Deut. 3, 18 pro ἐνοπλισάμενοι reponendum videtur ἐνωπλισμένοι, ut legitur in cod. Coisl. et Lips. Aq. Exod. 13, 18, ubi pro ἐνοπλισόμενοι Diodorus in Cat. ἐνωπλισμένοι habet, etc. Schleusn. Lex. At Theoph. Simoc. Hist. p. 183, A : Τῷ σιδήρῳ ἐνοπλισάμενος, Armis instructus. Hase.]

[Ἐνόπλιος. V. Ἔνοπλος.]

[Ἐνοπλισμὸς, ὁ, Armatura. Aq. 2 Reg. 3, 27.]

Ἔνοπλος, s. Ἐνόπλιος, ὁ, ἡ, Qui in armis est, Armatus. [Ἔνοπλος, Armatus; Ἐνόπλιος, Bellipotens, Gl. Soph. OEd. T. 469 : Ἔνοπλος γὰρ ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. Eur. Herc. F. 1164 : Ἥκω σὺν ἄλλοις, οἳ παρ' Ἀσωποῦ ῥοὰς μένουσιν ἔνοπλοι γῆς Ἀθηναίων κόροι. Et alibi eodem modo. Tro. 520 vero, Ἵππον ἔνοπλον, de equo Trojano, armatis viris pleno. Apollod. 1, 9, 23, 11 et Plut. Philop. c. 19 : Ἄνδρας ἐνόπλους. Ap. Herodot. 1, 13 pro ἔνοπλοι ἦσαν nunc est ἐν ὅπλοισι ἦσαν. Contrarium vitium v. in var. script. Xen. Hier. 10, 7. Diod. 17, 36 : Ἑώρων δὲ τὴν σκηνὴν διαρπάζοντας ἐνόπλους πολεμίους ἄνδρας, item li-

bri nonnulli ἐν ὅπλοις, et sim. Dionys. A. R. 4, 17. Dio Cass. 37, 27: Τινὰς ἐνόπλους τὸ χωρίον φυλάττειν· 44, 51: Μηδένα ἔξω τῶν στρατιωτῶν ἔνοπλον εἶναι. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 126, n. 2059, 40: Ἀνατεθῆναι αὐτοῦ εἰκόνα ἔνοπλον. Alia ib. p. 513, n. 2771, 11: Εἰκόνων τε ἐνόπλοις ἐπιχρύσοις ἀναθέσεσιν· sed ubi scrib. ἐν ὅπλοις. Dio Cass. 43, 43: Γλύμμα αὐτῆς (Veneris) ἔνοπλον.] Herodian. 1, [16, 12]: Ὡς Ῥωμαίοις ἔνοπλος ὀφθείη, Ut se armatum populo Romano ostentaret: pro quo ἔνοπλος Id. 7, [1, 15] dicit ἐν ὅπλοις ὤν. Et Plut. Sol. p. 152 meæ ed. ἀνὴρ ἔνοπλος, Armatus. It. ἔνοπλος s. ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, ἡ πρὸς ὅπλα ὄρχησις, s. ἡ μεθ' ὅπλων: utroque enim modo Athen. loquitur. Imo erant et quædam πολεμικαὶ ὀρχήσεις, μάχην καὶ πληγὰς ἔχουσαι, ut Pollux tradit 4, c. 14 [§ 99], ubi etiam ait, Ἐνόπλιοι ὀρχήσεις, πυῤῥίχη τε καὶ τελεσιάς. Sic Eust. p. 1078: Πυῤῥίχη, ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις· paulo post dicit choros quoque solitos fuisse τὰς ἐν ὅπλοις κινήσεις ἀπομιμεῖσθαι. Ibid. de πυῤῥίχῃ πολεμικῇ, quam in Creta desaltare moris erat, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο, Quam pueri armati saltabant. Quo l. hoc etiam obiter notandum, videri eum ἔνοπλον de persona potius dicere, ἐνόπλιον contra de re aliqua: quamvis Hesych. ἐνόπλιον per ἔνοπλον exponat. [Batrachom. 131, Οὕτω μὲν μύες' ἦσαν ἐνόπλιοι Barnes., pro ἔνοπλοι. Dionys. A. R. 2, 70, Τῶν ἐνόπλων θεῶν cod. Vat. pro ἐνοπλίων.] Nisi quis contendat dici et ἔνοπλος et ἐνόπλιος ὄρχησις sicut et πάροινος et παροίνιος ὄρχησις. [Callim. Dian. 241: Περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο ἐνόπλιοι. Apoll. Rh. 1, 1135: Βηταρμὸν ἐνόπλιον. Diod. 5, 65: Εὑρεῖν (Curetas) καὶ τὰς ἐνοπλίους ὀρχήσεις. Ubi v. Wessel. Ἐνόπλιος κίνησις Dionys. A. R. 7, 72: ubi v. annot. p. 1488 ed. Reisk. Id. 5, 13: Τὰς ἐνοπλίους μελέτας.] It. ἐνόπλια μέλη, Mele quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. 14, [p. 630, F] de Laconibus loquens, quos πολεμικοὺς fuisse dicit: Ὧν καὶ υἱοὶ τὰ ἐμβατήρια μέλη ἀναλαμβάνουσιν, ἅπερ καὶ ἐνόπλια καλεῖται. Ipsos autem Laconas solitos fuisse ait in præliis Tyrtæi poemata ἀπομνημονεύοντας εὔρυθμον κίνησιν ποιεῖσθαι. [Αὔλημα ἐν. Poll. 4, 73.] Item ἐνόπλιος ῥυθμὸς, Rhythmus ad quem armati saltabant, Athen. [4, p. 184, F] ex Epicharmo, de Minerva: Ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον· sub. ῥυθμόν. [Xenoph. Anab. 6, 1, 11: Ἦσάν τε ἐν ῥυθμῷ πρὸς τὸν ἐνόπλιον ῥυθμὸν αὐλούμενοι καὶ ἐπαιώνισαν καὶ ὠρχήσαντο, ubi perperam libri deteriores ἔνοπλον. Plato Reip. 3, p. 400, B: Οἶμαι δέ με ἀκηκοέναι οὐ σαφῶς ἐνόπλιόν τέ τινα ὀνομάζοντος αὐτοῦ ξύνθετον καὶ δάκτυλον καὶ ἡρῷόν γε. Callim. Del. 137: Ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον.] It. Aristoph. Nub. [651]: Εἶτ' ἐπαίειν ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν Κατ' ἐνόπλιον, χὠποῖος αὖ κατὰ δάκτυλον· ubi schol. annotat ἐνόπλιον esse εἶδος ῥυθμοῦ, πρὸς ὃν ὠρχοῦντο σείοντες τὰ ὅπλα: esse autem τὸν ἐν ἡμιολίῳ. Quosdam tamen ἐνόπλιον accipere τὸν ἀμφίμακρον, qui et Creticus nominatur; nam et huic metro scribit solitos fuisse προσορχεῖσθαι σείοντας τὰ ὅπλα: et ἐνόπλιον dici Rhythmum qui duos habeat dactylos cum spondeo, nomen inde sortitum, quod tum alios deceat τοὺς μετὰ συντονίας κινουμένους, tum plerumque τοὺς μεθ' ὅπλων σεμνῶς πηδῶντας καὶ πυῤῥιχίζοντας. [Hæc Scholiis Arist. inserta sunt ex Eust. Od. p. 1899, 62, qui ex. ejus ponit versum Hom. Il. A, 357: Ὣς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ, quo utitur etiam schol. Hephæst. p. 178. Antiquior schol. Arist. tradit rhythmum ἐνόπλιον esse eundem qui et Prosodiacus vocatur, et hanc habet mensuram -- ∪∪- ∪∪-. Alius, qui recentior videtur, ponit quæ supra memorat HSt.: Οἱ δὲ ἐνόπλιον τὸν ἀμφίμακρον, ὃς καὶ Κρητικὸς (κουρητικὸς Suid.) καλεῖται κτλ. Proculus vero ap. schol. Plat. ad l. Reip. p. 401: Ὁ ἐν. σύνθετός ἐστιν ἐξ ἰάμβου καὶ δακτύλου καὶ τῆς παριαμβίδος, ἀνδρικὸς πρὸς πράξεις ἀναγκαίας καὶ ἀκουσίας, ἐξορμητικὸς εἰς πόλεμον. Marius Victor. p. 2560: His logaœdici metri speciem, quæ et Enoplius et Archebulius dicitur, non absurde conjunxerim, adæque dactylici metri sobolem, scilicet quum trochaica basi versus clauditur, duabus vel tribus vel quatuor dactylis præeuntibus, etc. || Pind. Ol. 13, 83: Ἀναβὰς δ' εὐθὺς ἐνόπλια χαλκωθεὶς ἔπαιζεν, ubi jungenda ἐν. ἔπαιζεν, ut Plato dicit Leg. 7, p. 796, B: Κουρήτων ἐνόπλια παίγνια. Lucian. De salt. c. 21: Τὸ ἐνόπλια παιδεύειν. Dio Cass. 77, 16: Τὸν Ἀχιλλέα ... περιδρομαῖς ἐνοπλίοις καὶ ἑαυτοῦ καὶ τῶν στρατιωτῶν ἐτίμησε. Ἔνοπλος et εὔοπλος confusa Eur. Phœn. 796. Cum ἐνύπνιον confus. conjecere Casaub. et Jacobsius Anth. Pal. 7, 252: Οἵδ' Ἀΐδαν στέρξαντες ἐνύπνιον οὐχ ἅπερ ἄλλος στάλαν, ἀλλ' ἀρετὰν ἀντ' ἀρετᾶς ἔλαχον. Ubi præterea scrib.: Οἵδ' ἀρετὰν στ. ἐνόπλιον ... Ἀΐδαν ἀντ' ἀρ. ἔλαχον, quibus conf. Dion. Cass. 46, 21: Τί ποτ' ἂν ἐποίησεν ἐνοπλίου ἐξουσίας λαβόμενος; L. Dind.]

[Ἐνόπλως, In armis. Hesych.: Περιχορίζειν ἐνόπλως, συντόνως ὀρχεῖσθαι, nisi forte scrib. ἐν ὅπλοις.]

[Ἑνοποιέω, Unio. Aristot. De anima 1, 5 med.: Τὸ ἑνοποιοῦν αὐτά. Clem. Al. Str. 7, p. 861, et al. Dionys. Areop. Cæl. hierarch. 1, 2, p. 2. Et pass. Pachymer. Paraphr. p. 8, C. L. D. Olympiod. in Plat. Phileb. f. 143: Τῆς ἁπλῶς ἑνοποιούσης. Cramer. Athen. 14, p. 634, A: Γίνεται σχῆμα νεὼς καὶ χλίμακος ἑνοποιούμενον. Cui l. conf. Polyb. 8, 6, 11.]

[Ἑνοποιός, ὁ, ἡ, Uniens. Proclus ad Hesiodi Op. v. 764: Ὡς ἑν. ἡ τριακὰς τῇ μονοειδεῖ ἀληθείᾳ ἀπείκασται. L. D. Areop. De cœl. hierarch. 1, 1 et 2, et al.]

[Ἐνοπτάω, Incoquo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 643, D: Πλὴν ἀλλ' ἐστάλησαν ἰχθύες, οἱ μὲν ἄρτοι ταριχευτοὶ, οἱ δὲ ἀρτιδίοις ἐνωπτημένοι. Recte Int., Quorum hi quidem panes conditi sunt, hi vero panibus incocti. L. Dindorf.]

[Ἐνόπτητος. V. Ἔνοπτος.]

[Ἐνοπτικός, ἡ, όν. Philippi Opuntii Ὀπτικὰ et Ἐνοπτικὰ memorat Suid. v. Φιλόσοφος, p. 3805, B.]

[Ἐνοπτιλίζω, Intueor. Hesych.: Ἐνοπλίζειν, ἐμβλέπειν. Quod ita ut feci corrigendum videtur, etsi ἐνοπτιλίζειν literarum series poscit. V. Ὀπτίλος. L. Dind.]

Ἐνόπτομαι, Inspicio, s. Video in. Inusitatum verbum, a quo tamen verbale ἔνοψις. [Fut. Ἐνόψομαι (ad ἐνορᾶν referendum) Iamblich. in Nicom. Arithm. p. 52, C; 53, C. Hemst. Aorist. Ἐνοφθείσης Theol. arithm. p. 30, 36. Hase.]

[Ἔνοπτος, ὁ, ἡ, Qui in conspectu est. Schol. Soph. p. 26. Kall. Aristot. Probl. 1, 52: Φαίνεται μᾶλλον τῆς ἀνακλάσεως γινομένης καὶ ἐνόπτρου ἔνοπτον διὰ τὴν διαίρεσιν. Ap. Hesych. pro Ἔνοπτρα, κάτοπτρα ordo literarum poscere videtur Ἔνοπτα, κάτοπτα. Nam sequitur: Ἐνόπτητος, ἐνωπίοις, gl. obscura. Quanquam etiam ap. Suid. (et Zon. p. 737) est: Ἔνοπτρον, κάτοπτρον. Ubi tamen cod. unus Ἔνοπτον. L. Dind.]

Ἐνοπτρεύομαι, Intueor in speculum, Bud.

Ἐνοπτρίζω, Speculi in modum illumino, VV. LL. [Heliodor. Optic. p. 6 ult. ed. Gal.: Οὕτω δὲ ἔτι (l. ἐπὶ) πρόσω πέφυκεν ἡ ὀπτικὴ δύναμις, ὥστε τὰ κατόπιν ἢ ὅλως τὰ μὴ ἔμπροσθεν ἡμῶν κείμενα, εἰ ἐν κατόπτρῳ θεωρουμένῳ τινι, πρόσω εἶναι ταῦτα φαντάζεται, κἂν τοῖς ἐνοπτρίζουσιν ἐνυπάρχειν (l. ἐγγὺς ὑπάρχῃ) αὐτὰ, Iis qui in speculum inspiciant, Int. Rectius, Qui in speculo imaginent. Eust. Opusc. p. 57, 70: Ἐνταῦθα ἐνοπτρίζει τῇ ἐστεφανωμένῃ Κυρήνῃ πόλει τὴν ἡρπασμένην ἡρωΐδα κόρην, τὸ κύριον. Activum signif. med. ponit Zonar. p. 750: Ἐνοπτρίσαι, ἑαυτὸν κατανοῆσαι.] Pass. [med.]: Ἐνοπτρίζομαι, Intueor velut in speculo. Cyrill.: Οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὁρῶσι τὴν τοῦ θεοῦ δόξαν· οἱ δὲ ῥερυπωμένοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον. [Theophyl. Sim. Q. phys. p. 5, 1: Φέρε δὴ τὸ πολυθρύλητον ἐκεῖνο ... ἐνοπτρισόμεθα πρόβλημα. Boiss. || In speculo me contemplor. Plut. Mor. p. 696, A: Τῇ ὄψει παρέχει (oleum) καθαριώτατον ἐνοπτρίσασθαι. Schol. Lucian. Lexiph. c. 19: Ἀκκὼ ... φασὶν ἐνοπτριζομένην τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέγεσθαι. Theophyl. Hist. p. 80, D; 104, C. Pass. Eust. Opusc. p. 51, 12. L. Dind.]

[Ἐνοπτρικός, ἡ, όν, Specularis. Niceph. Blemmid. p. 157.]

Ἔνοπτρον, τὸ, Euripidi [Hec. 925: Χρυσέων ἐνόπτρων εἰς αὐγάς· Tro. 1107, Orest. 1112] Speculum: i. q. ἔσοπτρον et κάτοπτρον. [Heliodor. Opt. p. 10. V. Ἔνοπτος.] Aristot. in Meteorol. [3, 2; add. 1, 8] ἔνοπτρον vocat etiam Quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens, ut aqua, Bud.

[Ἐνόρασις, εως, ἡ, Aspectus. Clem. Al. Strom. 6, 17, p. 821: Ὅπερ ἐπὶ τῶν θεάτρων γίνεται καὶ ἐπὶ τῶν ἑκάστου μερῶν κατὰ τὴν ἐνόρασίν τε καὶ περιόρασιν καὶ συνόρασιν, τοῦτο ἐπὶ τοῦ θεοῦ γίνεται. Porphyr. Ad Marcell. p. 26: Τῆς θεοῦ ἐνοράσεως ἑαυτὸν ἀπεσκότισε.]

᾽Ενοράω, Video in, Animadverto in. [Perspicio, Intelligo. Herodot. 1, 89: Εἴρετο Κροῖσον ὅ, τι οἱ ἐνορῴη ἐν τοῖσι ποιευμένοισι. Ὁ δὲ εἶπε, ᾽Επεί τέ με θεοὶ δῶκαν δοῦλόν σοι, δικαιῶ, εἴ τι ἐνορέω πλέον, σημαίνειν σοι· 123: Ἀπ᾽ ἑωυτοῦ οὐκ ἐνεώρα τιμωρίην ἐσομένην· 5, 36; 8, 140. Schweigh. Eodem modo sæpe Xenoph., ut Anab. 1, 3, 15, Cyrop. 1, 6, 9, etc. Plat. Theag. p. 127, E. Proprie Aristoph. Ach. 1129: ᾽Εν τῷ χαλκίῳ ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον.] Plut. Rom. [c. 7]: ᾽Ενορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαῤῥαλέον, Videns in facie, s. Cernens, animi præsentiam. Sic Lyc. [c. 15]: ᾽Ενεώρα τοῖς [περὶ ταῦτα τῶν ἄλλων] νομοθετήμασι τῦφον. Sed additur etiam præp., quamvis jam verbo inhæreat [Herodot. 3, 53: Ἀπεκάλει τὸν Λυκόφρονα ἐπὶ τὴν τυραννίδα· ἐν γὰρ δὴ τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων οὐκ ἐνεώρα, ubi intellig. ex præcedd. τὸ τὰ πρήγματα ἐπορᾶν τε καὶ διέπειν· 8, 140. Thuc. 3, 30: Τοῖς πολεμίοις ἐνορῶν (τὸ ἀφύλακτον). Plato Gorg. p. 477, B: ᾽Εν χρημάτων κατασκευῇ κακίαν ἄλλην τινὰ ἐνορᾷς ἢ πενίαν; Demosth. p. 401, 18; Dio Cass. 42, 42.] Dem. [p. 401, 17]: ῞Ηρετο τίνα ἐν αὐτῷ μικροψυχίαν ἐνεωρακὼς εἴη, Animadvertisset in eo. [Plut. Cæs. c. 1.] || ᾽Ενορῶ σοι, pro In te defigo oculos, defixos oculos habeo, [Intueor, Tueor, Inspicio, Gl.] Intueor te, in quo verbo itidem includi præp. In considerandum est, ut ἐνορῶ σοι, Xen. [Cyrop. 1, 4, 27.] Sic, Δεινὸν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς παισὶ, Plut. Popl. [c. 6. Et alia constr. Aret. Diut. m. cur. 1, 4, p. 122: Μὴ παρὰ ποταμὸν ἐς τὸ ῥεῦμα ἐνορῆν. Fut. ᾽Ενόψομαι et aoristi exx. v. in ᾽Ενόπτομαι. L. Dind.]

[᾽Ενοργείας, τὰς νεοσσιὰς, Κρῆτες, Hesych.]

[᾽Ενόρειος, ὁ, Montanus. Anonym. Peripl. P. Eux. p. 6, 16, Βίον ἐνόρειόν νομάδα τε ἐζηλωκότες pro ἐνόριον restituit Bast. Ep. crit. p. 22.]

[᾽Ενορθιάζω, Erigo. Philo vol. 2, p. 265, 42: Πλέον τῆς φύσεως ἑαυτὴν ἐνορθιάζουσα. Wakef. Frequentius est comp. ἐπορθιάζω.]

[᾽Ενόρθιος, α, ον, Erectus. Vita Chrys. t. 8, p. 322, 18: ᾽Ενορθίῳ τῷ σώματι. Hase.]

[᾽Ενοριᾶκὸς, ἡ, όν. V. ᾽Ενόριος.]

᾽Ενόριος, α, ον, Qui intra terminos nostros est: ἐνόριος χῶρος, Pollux 9, c. 1 [§ 8. Unde substantive] ᾽Ενορία, ἡ, [Territorium, Gl.] dicitur, ut ἐξορία, ap. Justinian. in Novell. p. 306: ᾽Εν τῇ βασιλίδι πόλει ἤτοι τῇ ταύτης ἐνορίᾳ τυγχάνοντος. Sic p. 310. Alibi dicit τῇ ταύτης περιοικίδι. [Theodosius Hon. Epist. p. 241 ed. Combef. Boiss. Chron. Pasch. p. 78, 9: Τὴν Τύρον καὶ τὴν αὐτῆς ἐνορίαν. Jo. Malal. p. 264, 14: Καὶ ἐγένοντο οἱ σκορπίοι ἐκ τῆς ἐνορίας ᾽Αντιοχείας πάσης. Eust. Op. p. 261, 58: Ἑτέρῳ δὲ ξενικῷ τά γε εἰς ἐνορίαν πρόσεισι. Et adj. ᾽Ενοριακὸς, ἡ, ὸν, Territorialis, s. Parochialis, ap. Leoncl. Jur. Græc. vol. 1, p. 283: Περὶ ἐνοριακῶν δικαίων. L. D. ᾽Ενορία, Diœcesis s. Districtus episcopi. Occurrit passim in Conc. Calched. Act. 14, p. 723, etc. ᾽Ενορῖται πρεσβύτεροι, ἱερεῖς, Sacerdotes parochiales; ᾽Ενορῖτις, ᾽Ενοριακὴ et ᾽Ενοριακὴ ἐκκλησία, Parochialis, ap. Gr. Int. Conc. Lateran. a. 1215, c. 22, 55. Ducang.]

[᾽Ενορκέω, Adjuro. Schol. Lucian. Catapl. c. 23: ᾽Ενορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρός.]

[᾽Ενορκίζομαι, idem. Inscr. in Cephallenia reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 42, n. 1933: Τ. Φλ. Διονύσιος ἐνορκίσζομαι (sic) σοι τὸν σεβάστιον ὅρκον μηδενὶ ἐξὸν εἶναι ἀνῦξαι τὴν σορὸν ᾽Ολυνπιάδος. V. ᾽Ενεύχομαι. L. Dind.]

᾽Ενόρκιος, ὁ, ἡ, in VV. LL. ponitur pro ἔνορκος: ut ἐν. λόγος [Pind. Ol. 2, 101: Αὐδάσομαι ἐνόρκιον λόγον ἀλαθεῖ νόῳ], Sermo jurejurando confirmatus. || At Num. 5, [21]: Δώῃ σε Κύριος ἐν ἀρᾷ καὶ ἐνόρκιον ἐν μέσῳ τῶ λαοῦ σου, exp. vulgo, Det te Deus in maledictionem exemplumque cunctorum in populo tuo. [Compl. ἐν ὅρκῳ.]

[᾽Ενορκισμὸς, ὁ, Adjuramentum, Obtestatio. Synes. p. 209, B: Τὸ δὲ (τὸ γράμμα) ἦν ἐνορκισμὸς πρὸς ἐμὲ παύσασθαι σὺν βίᾳ τοῦ πλήθους ἀποπειρώμενον.]

῞Ενορκος, ὁ, ἡ, Jurejurando obstrictus, Juratus. [Soph. Phil. 811: Οὐ μήν σ᾽ ἔνορκον ἀξιῶ θέσθαι. C. dat. 72: ῞Εν. οὐδενί.] Æschin. [p. 63, 6], ἔν. εἰμὶ, Jurejurando teneor. Idem [p. 66, 29]: ῞Ενορκον λαβεῖν τὸν δῆμον [βοηθήσειν, εἴ τις ἐπ᾽ αὐτὸν ἴοι], Juramento populum obstringere. [Polyb. 6, 49, 2: ᾽Ενόρκους σφᾶς ἐποίησαν μὴ πρόσθεν λύσειν τὴν πολιορκίαν· 9, 6, 6: ᾽Ενόρκους εἶχον τοὺς στρατιώτας εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἥξειν. Soph. Antig. 369: Θεῶν ἔνορκον δίκαν. Plato Leg. 8, p. 843, A: Λίθον ὁρίζοντα φιλίαν καὶ ἔχθραν ἔνορκον παρὰ θεῶν. Demosth. p. 773, 5: Παρακαταθήκην ἔνορκον εἰληφώς. Polyb. 4, 9, 4: ῞Ετι γὰρ ἔνορκος ἔμενε πᾶσιν ἡ γεγενημένη συμμαχία· 27, 16, 3. Dionys. A. R. 7, 45: ῞Ενορκον ἐποίσει τὴν ψῆφον. Æschin. p. 43, 14: Τοὺς ὅρκους ἐν οἷς ἔνορκον ἦν τοῖς ἀρχαίοις μηδεμίαν πόλιν ἀνάστατον ποιήσειν. Xen. H. Gr. 6, 3, 18: Τῷ δὲ μὴ βουλομένῳ μὴ εἶναι ἔνορκον συμμαχεῖν, Non teneri. Plato Phæd. p. 89, C: ῞Ενορκον ἂν ποιησαίμην ... μὴ πρότερον κομήσειν, Jurarem. Similiter, sed sine infinit. Æschin. p. 51, 41: Τὸ μὴ μνησικακεῖν ... ἔνορκον ἡμῖν καταστησάντων. Et ἔνορκον vel μὴ ἔν. ἔστω, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, 87, 88 (coll. annot. p. 408); 409, 10, ut sit aut, Jurejurando sancitum sit, aut, Ne sit religio, Ne habeatur religioni. Aliter Thuc. 2, 72: Δεδιέναι μὴ Θηβαῖοι ὡς ἔνορκοι ὄντες ... αὖθις σφῶν τὴν πόλιν πειράσωσι καταλαβεῖν, Ne Thebani jure fœderis urbem ingressi occupent. L. D.] Plut. Rom. [c. 28]: Τῶν ἁγιωτάτων ἔνορκον ἱερῶν ἁψάμενον. Jurejurando comprobatus, firmatus. Plut. Thes. [c. 30]: ῞Ενορκοι φιλίαν ἐποιήσαντο.

᾽Ενόρκως, adv. Jurejurando, Interposito juramento. [Τὸ νόμον ἐν. τηρεῖν, Athen. 6, p. 274, E. Hemst. Tzetz. Hist. 2, 203; Poll. 1, 39; Tob. 8, 20.]

[᾽Ενορμάω, Irruo. Polyb. 16, 28, 8: Τὸ πλεῖον ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος παραστατικῶς ... ἐνώρμησεν εἰς τοὺς ἐνεστῶτας καιρούς. In schol. Soph. Tr. 645 ἐνορμᾶται contra fidem cod. editum erat pro ὁρμᾶται.]

[᾽Ενορμέω, Stationem habeo in portu. Polyb. 16, 29, 13: Λιμένα δυνάμενον σκέπειν ἀπὸ παντὸς ἀνέμου τοὺς ἐνορμοῦντας. Schweigh. Joseph. Ant. Jud. 15, 9, § 6: Πρὸς τῇ χέρσῳ μεγάλοις στόλοις ἐνορμεῖσθαι. Hase.]

᾽Ενορμίζω, In stationem navem appello, Applico. Synes. [p. 167]: Τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενισκίῳ τινὶ χαρίεντι. [Gramm. Herm. p. 360: Κατάγω τὸ εἰς λιμένα τὴν ναῦν ἐνορμίζω. Med. Dionys. A. R. 1, 56: Οὐδὲ ταύτης (τῆς γῆς) ἐνορμίσασθαι ἀγαθῆς. Philo vol. 1, p. 670, 17: Κυματούμενον πέλαγος (ὁρῶν) ἐνορμίζεσθαι δέον, ἐξορμίζεται. Id. p. 409 vet. ed.: Αἰμέσιν ἐνορμίσασθαι ἐπειγόμενοι. Dio Cass. 50, 12: ᾽Ενορμίσασθαι καὶ ἐνναυλοχήσασθαι. Hesych.: ᾽Ενορμισθήσομαι, προσορμήσω. Suid.: ᾽Ενωρμίσθη, προσωρμίσθη. Pollux 1, 101.] Et pass. ap. Strab. 5, [p. 245]: ῎Ωστ᾽ ἀσφαλῶς ἐνορμίζεσθαι τὰς μεγίστας ὁλκάδας.

[᾽Ενόρμιον, τὸ, Vectigal in portu pendendum. Hesych. v. ᾽Αγκυρόβολα: ῎Εστι δὲ καὶ μισθός· ἔπρασσον γὰρ ἐν τοῖς λιμέσιν ἐνόρμιον. Quæ pertinent ad ἀγκυροβόλιον, quod ead. signif. positum videtur in altera Hesychii gl.: ᾽Εννοδίῳ, ἀγκυροβολίῳ, ubi leg. videtur ᾽Ενορμίῳ. L. Dind.]

[᾽Ενόρμισμα, τὸ, Portus, Statio navium. Appian. Civ. 4, 106: ῏Ην δὲ ... καὶ θάλασσα ὄπισθεν, ἐν ᾗ καὶ τὰ ταμιεῖα καὶ ἐνορμίσματα ἔμελλον ἕξειν.]

᾽Ενορμίτης, ὁ, Qui in portu stationem habet; VV. LL. [Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2, 8: Ταῦθ᾽ ὁ Πρίηπος ὔμμιν ἐνορμίτας ... ἐνέπω. Agath. ib. 14, v. 9: ᾽Ενορμίταο ... Πριήπου. ῑ]

[῎Ενορμον. Hesych.: Κάθορμα (Καθόρμια intt.) τὰ ἔνορμα (ἐνόρμια Heins.), περιθέματα ἀρραβωνιακὰ ἢ κόσμια περιτραχήλια. V. Καθόρμιον. Id.: ῎Ενορμος ἡ ὥρα παρὰ Θετταλοῖς. De qua gl. v. conjecturas intt.]

[᾽Ενόρνῡμι. V. ᾽Ενόρω.]

᾽Ενορούω, Irruo, Insilio. [Hom. Il. K, 486: Ὡς δὲ λέων αἴγεσιν ... ἐνορούσῃ· Λ, 149, etc. Sæpe etiam divise, ut Λ, 217: ᾽Εν δ᾽ Ἀγαμέμνων πρῶτος ὄρουσε. Hippocr. ex. v. in ῎Ενουρος.]

[᾽Ενορύσσω s. ᾽Ενορύττω, Infodio. Philostr. V. Apoll. p. 79: Τὸ δὲ βαλανεῖον παράδεισος ἦν, ᾧ μέση κολυμβήθρα ἐνωρώρυκτο.]

[᾽Ενορχέομαι, Salto in. Alciphr. 3, 65: ῎Εστι δὲ ὀφθῆναι κεχαρισμενώτατος, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς ῏Ωρας αὐτὰς ἐπικαθημένας ἔχει καὶ τὴν Πειθὼ τοῖς ὄμμασιν ἐνορχεῖσθαι εἴποις ἄν, quæ ita corrigit Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 9: ... τὰς ῏Ωρας αὐτὰς ἐνορχουμένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν.]

[᾽Ενόρχης, ὁ, epith. Bacchi, ap. Lycophr. 212, ubi v. Tzetz. Qui etiam Enorchen quendam memo-

rat, et Lesbios ita Bacchum vocasse dicit. Hesych.: Ἐν., Διόνυσος ἐν Σάμῳ.]

Ἐνόρχης s. Ἔνορχος, ὁ, i. q. ἔνορχις. Hom. Il. Ψ, [147]: Πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν, Arietes. Herodot. 5 [6, 32]: Παῖδάς τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι, ἐξέταμνον, καὶ ἐποίευν ἀντὶ ἐνόρχων, εἶναι εὐνούχους. Ubi vet. liber sic habet, Καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχας, εὐνούχους. Q. l. habemus exempla utriusque, et τοῦ ἐνόρχης, unde est ἐνόρχας: et τοῦ ἔνορχος, unde ἐνόρχων. [V. Ἔνορχις.] Synes. Epist. 148: Ἔπαινος ἐνόρχου κριοῦ, καὶ ὁ μείουρος κύων ἐγκωμίου τυγχάνει, Laudatur aries, coleatus, s. non eviratus. [Aristot. H. A. 9, 50 med.: Οἱ ἐνόρχαι τῶν βοῶν.] Theocr. [3, 4]: Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε, καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μὴ τὺ κορύξῃ· q. l. citans Gell. 9, 9, inter quosdam alios a Virg. ex Theocr. translatos, ait, Cetera vertit non infestiviter, nisi quod Caprum dixit quem Theocritus ἐνόρχαν appellavit. Auctore enim M. Varrone is demum Latine Caper dicitur, qui excastratus est. Virgilii verba sunt, Et potum pastas B age, Tityre, et inter agendum Occursare capro, cornu ferit ille, caveto. Utroque Aristoph. usus est dicens Eq. [1385]: Παῖδα ἐνόρχην. [Ubi est var. ἔνορχιν. Lys. 661: Ἀλλ' ἀμυντέον τὸ πρᾶγμ', ὅστις γ' ἐνόρχης ἔστ' ἀνήρ.] Av. [569]: Σέρφον ἔνορχον σφαγιάζειν· nam Aristot. ὄρχεις tribuit τοῖς ὠοτόκοις: quo nomine et οἱ σέρφοι continentur. [Aristophanis libri aut ἔνορχιν aut cum Suida ἐνόρχην: ἔνορχον qui habeant nescio. Hesych.: Ἐνόρχην λαόν, τὸν ἐπὶ ἥβης.] At πλακοῦς ἐνόρχης dicitur Placenta in qua testiculi insunt; habentur enim testiculi in deliciis. Plato com. ap. Athen. 10, [p. 441, F]: Πλακοῦς ἐνόρχης, ἄμυλος ἐγκύμων, κίχλαι Ἑκκαίδεκ' ὁλόκληροι. Item φοίνικες ἔνορχοι Athen. 14, [p. 652, A] ex Aristot. De plantis: Φοινίκων ἐνόρχων, οὓς τινες εὐνούχους καλοῦσιν, οἱ δὲ ἀπυρήνους. Quæ verba Eust. quoque citat p. 1735. Mirum tamen est quomodo ἔνορχοι φοίνικες et εὐνοῦχοι pro eod. ponantur, quum Herodot. paulo ante ea inter se opponat: potius enim ἄνορχοι essent appellandi, sicut ἀπύρηνοι: nam sunt eis οἱ πυρῆνες loco ὄρχεων. [Ἀνόρχων restituit Casaub. Hippocr. De rat. vict. p. 358, 24: Τὰ ἄνορχα (animalia) τῶν ἐνόρχων (ξηρότερα). Hesych. v. Τρίκτειρα: Θύεται δὲ πάντα τρία καὶ ἔνορχα, eademque forma schol. Apoll. Rh. 1, 587.]

Ἐνόρχης, ὁ, Qui unicum habet testiculum, Cyrill. [Ὁ ἐνόρχας, Colatus, Gl. Ubi ἔνορχος, Coleatus Vulcanius. In l. Theocr. in Ἐνόρχης citato ita ceperat schol., qui interpr. etiam ἡμιτομίαν.]

Ἔνορχις, ὁ, Cui testiculi insunt, Testiculos habens, [Mutoniatus, Gl.] Bud. ex Luciano [Dial. deor. 4, 1]: Καὶ θύομέν γε τῷ Πανὶ ἔνορχιν τράγον. [Ubi est var. ἔνορχον. « Herodot. 6, 32: Ἀντὶ εἶναι ἐνόρχιας, ubi olim ἀντὶ ἐνόρχων. (Pauci libri ἐνόρχας.) Rursus 8, 105: Τῶν ἐνορχίων, ubi al. ἐνορχέων, tanquam a sing. ὁ ἐνόρχης. » Schweigh.] Est et gemmæ nomen, Plin. 37, 10: Enorchis candida est, divisaque fragmentis testium effigiem repræsentat.

[Ἔνορχος. V. Ἐνόρχης.]

Ἐνόρω, Excito in. Unde ἐνῶρσα, Excitavi in. Hom. Il. O, [366]: Πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν Σύγχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας, In eis excitasti. Alii autem, Eis injecisti s. immisisti. [Ib. 62: Ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.] Hesych. ἐνῶρσεν exp. διήγειρεν, quod habetur Il. Z, [499]: Γόον πάσῃσιν ἐνῶρσεν. [Divise B, 451: Ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ· Λ, 548, Ν, 362, Ξ, 522: Ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ· Od. Ψ, 144: Ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε μολπῆς. Eur. Suppl. 713: Θάρσος δ' ἐνῶρσε παντὶ ... στρατῷ.] Pass. ἐνῶρτο, Excitabatur in, inter. Il. Α, [599]: Ἄσβεστος δ' ἂρ ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι, i. e. διηγείρετο s. διεγήγερτο, Hesych.: cui ἐνῶρτο est etiam ἐνώρμησε, Irruit s. Impetum dedit in. [Divise Od. Θ, 343: Ἐν δὲ γέλως ὦρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Præsens autem ponendum Ἐνόρνῡμι.]

[Ἔνος s. Ἔνος. V. Ἔννος.]

[Ἐνόσανος, ὁ, nomen regis Solymorum, inscriptum fictili priscæ artis. Durand, *Cab. d'ant.* n. 249. Hase.]

Ἐνοσίγαιος, ὁ, Motor s. quassator terræ: Neptuni epith. ap. poetas, qui et ν aliquando duplicant metri gratia. [Prior scriptura ap. Theodosium est p. 69, 14. Alibi:] Ἔννοσίγαιος, Quatiens terram, Concussor terræ, Neptuni epith. παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν γῆν, idque, sec. quosdam, ob terræ motum, qui fieri existimatur ab aquis. Hom. Il. Ν, [43]: Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἐννοσίγαιος. Interdum [Plerumque] vero non præfixo nomine proprio; Θ, [201]: Ἐννοσίγαι' εὐρυσθενές. Hesiod. [Sc. 104]: Καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος.—Εἰνοσίγαιος, i. q. ἐνν. Neptuni epith., qui et ἐνοσίχθων dicitur. [Orac. Sibyll. p. 122, 7 ed. Gall.: Σεισίχθων Εἰνοσίγαιος. L. Dind.]

Ἔνοσις, εως, ἡ, Hesychio κίνησις, Motio, Agitatio. Scribo autem ἐνοσέμεν [in gl. Hes. in Ἐνόθω cit.] et ἔνοσις unico ν, non gemino, ut ap. eum: quod librarii errori id imputem, quod et ἐννοσίχθων ibid. scripsit, quum alioqui ἐνοσίχθων passim reperiamus, et hanc scripturam metri ratio flagitet. Sed et quod ad ἔνοσις attinet, sic habetur in Hesiodo Theog. [841]: Ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει· et [681]: Ἔνοσις δ' ἴκανε βαρεῖα Τάρταρον ἠερόεντα. [706: Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον. Item ap. Eurip. Tro. 1328: Ἔνοσις ἅπασαν, ἔνοσις ἐπικλύσει πόλιν· Hel. 1363: Ῥόμβου δ' ἑλισσομένα κύκλιος ἔνοσις αἰθερία· Bacch. 585.] — Εἴνοσις, Motus, Quassatio, pro ἔνοσις. Fateor tamen, in ἐννοσίγαιος inveniri geminatum ν, sed ita ut alterum pro ascititio habeatur, ad fulciendum metrum. — Ἔννοσις, poet. pro ἔνοσις, Motus, Quassatio: Hesychio κίνησις.

[Ἐνοσίφυλλος.] Ἐννοσίφυλλος, et Εἰνοσίφυλλος, ὁ, ἡ, atque hoc potius quam illud, Quatiens s. Agitans frondes, vento sc. flante s. In quo frondes agitantur. De monte, Hom. Il. Β, [632, Od. Ι, 22]: Καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Ex consequente autem intelligi putatur, Frondosas arbores habens, Vento expositus, utpote celsus [Β, 757, Od. Λ, 316: Ἠλίου εἰνοσίφ.]—Ἐνοσίφυλλος, Folia movens s. quatiens. Hesych. ἐνοσιφύλλων substantive exp. τῆς τῶν φύλλων κινήσεως. [Simonid. ap. Plut. Mor. p. 722, C: Ἐννοσίφυλλος ἀήτα τότε ὦρτ' ἀνέμων.]

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, i. q. Ἐνοσίγαιος, παρὰ τὸ ἐνόσαι τὴν χθόνα. Hom. [Il. Θ, 208, etc. Κρείων Ἐν. et simpliciter Od. Ι, 525, etc. V. Σεισίχθων.] Od. Γ, [6]: Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. [Il. Υ, 63, Od. Ν, 146, Hesiod. Op. 665, et in fr. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 156: Ποσειδάων ἐν. Et sæpius ap. recentt. ‖ Adjective, ὁ, ἡ, Terram commovens. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 864, 21: Εὐφορίων περὶ τοῦ ἀρότρου εἶπεν ἐνοσίχθονι. Eust. Opusc. p. 195, 31: Ἡ ἐνοσίχθων αὕτη θάλασσα.]

Ἐνόσωρα, τὰ, affertur pro Una hora digna, sed sine exemplo. [Fictum et οὐδενόσωρα.]

Ἑνότης, ητος, ἡ, Unitas [Gl.]. Apoll. Tyan. in Epist. [Aristot. De partt. an. 3, 5: Διὰ τὴν τοῦ αἵματος ἑνότητα καὶ ἡ τῶν φλεβῶν ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς. Pachym. paraphr. Dionys. Areop. p. 328, D ed. Ven.: Ἀποσχίζει ἀσεβῶς τὴν ἑνότητα τῆς ... τριάδος, et alibi. Plur. Synes. Hymn. 1, 58, p. 315, C: Ἑνοτήτων ἑνὰς, ἁγνή. ‖ Unanimitas, Consensus. Testam. 12 patriarch. p. 642 ed. Fabr. Ephr. 4, 3: Τὴν ἑνότητα τοῦ πνεύματος· 13, τῆς πίστεως.]

[Ἑνοτήσιος, ap. Synes. Hymn. 2, 31, p. 318, A: Ἑνοτήσιόν τε φέγγος ἁγίας ἔλαμψε πνοιᾶς, Conciliatrixque lux sancti elucet Spiritus, Int. Boiss.]

[Ἔνοτμος. V. Ἔνοδμος.]

[Ἔνουδος, ὁ, Enudus, f. Ancæi et Samiæ, sec. Pausan. 7, 4, 1. Videri potest hic esse ille Ἔνοιδος, de quo supra. L. Dind.]

Ἔνουλα, τὰ, Gingivæ interiores. Pollux 2, [94]: Αἱ δὲ περιειληφυῖαι τοὺς ὀδόντας σάρκες, οὖλα μὲν τὰ ἔξωθεν, ἔνουλα δὲ τὰ ἔνδοθεν.

[Ἐνουλίζω, Crispo. Alciphr. fr. 5: Τρίχες ἐνουλισμέναι φύσει. Aristæn. 1, 1: Κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη ὑακινθίνῳ ἄνθει. « Theodor. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, p. 119. » Boiss.]

[Ἐνουλισμός, ὁ, Crispatio. Clem. Alex. Pæd. 3, 2, p. 253, τῶν πλοκάμων.]

Ἐνουράνιος, ὁ, Qui in cœlo est, Cœlestis, pro simpl. οὐράνιος, Anthol. [Pal. 9, 223, in epigr. Bianoris: Αἰετὸς, οἰωνῶν μοῦνος ἐνουράνιος. Pollux 1, 23, θεοί. L. D. Inscr. obelisci ap. Amm. Marcellin. 17, 4, 23: Ὁ ἀφ' Ἡλίου πόλεως μέγας θεὸς ἐν. Hase.]

Ἐνουρέω, Mingo in, Immingo. Diosc. vero ἐνουρεῖν accipit vel pro Immingere strato, Immejere lecto, vel pro Urinam non continere: 3, 52, de ruta: Καὶ φρίξας δὲ τὸ σπέρμα αὐτοῦ, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ζ' τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται. Super qua re Plin. 20, 13, itidem de ruta: Si urinam movet, ut Hippocrati videtur, mirum est quosdam dare velut inhibentem potui, contra incontinentiam urinæ. [Herodoti l. v. in Ἐνεμέω. Hermipp. ap. Athen. 1, p. 29, E: Μενδαίῳ μὲν ἐνουροῦσιν καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. Aristoph. Lys. 402: Ὥσπερ ἐνεουρηκότας. Hippocr. Epid. 7, p. 1217, B: Ἐνούρησε τῇ ἕκτῃ ἐν νυκτὶ ὀλίγον. Aristot. Probl. 3, 35 bis; Dio Cass. 46, 7 extr. De duplici aor. et imperf. forma Att. ἐνεούρησα, ἐνεούρουν, et communi ἐνούρ. v. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 446, 16. L. Dind.]

[Ἐνουρητής, ὁ, Qui immingit. Schol. Aristoph. Eq. 399. Hemst.]

Ἐνουρήθρα, ἡ, Id cui immingitur, Vas urinarium, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, οὐρητρὶς, οὐροδόχη, ἀμίς. Pollux 10, c. 9 [§ 44]: Καὶ ἀμὶς, ἣν καὶ Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ἐνουρήθραν καλεῖ, καὶ Αἰσχύλος οὐράνην· sic enim ibi leg., non οὐρηνὴν, ut vulg. edd. habent. [Lex. Ms. Bibl. reg. ap. Brunck. Lex. Soph. v. Ἐνούρηθρα exhibet Ἐνούρηθρον.]

Ἔνουρος ὄχλος, Molestia in urina, Hippocr. Περὶ καρδίης [p. 268, 38: Ὕδωρ ἀναιδὲς ἔνουρον ὄχλον καὶ βῆχα περιέχει πολλήν. Recte Foes. ἐνορροῦον.]

[Ἐνουσία, ἡ, Existentia inhærens, Præsentia in. Isid. Pelus. 4, ep. 166: Ἐνέργεια θεότητος, ἣν ἐνουσία τίκτει. Hase.]

Ἐνούσιος, ὁ, ἡ, q. d. Insubstantialis, i. e. Substantiæ inhærens, conjunctus. Quidam Innatus interpr., quia Hes. συμφυὲς reddit. In VV. LL. vertitur etiam, Cum omnibus substantiæ propriis consistens. Bud. autem ἐνούσιος exp. ἐνυπόστατος, Et Lat. Essentia subsistens, Substantialis: eique opponi dicit ἀνούσιος. [V. Amyraldum In orat. Domin. p. 153. Angl. Synes. p. 318, A: Τά τ' ἐνουσίων προλάμπει μακάρων ἀγητὰ φέγγη, cui contrarium quod præcedit ὑπερούσιον. L. Dind. Cyrill. Alex. l. 5, c. 5, in Jo. p. 527, de filio Dei: Οὐκ ἔστιν ἀνυπόστατος, ὥσπερ ὁ ἀνθρώπινος λόγος, ἀλλ' ἐνούσιός τε καὶ ζῶν κτλ. Id. in Thes. Assert. 16, p. 63, iterum de Filio: Αὐτός ἐστιν ἡ ζῶσα καὶ ἐνούσιος βούλησις τοῦ γεγεννηκότος. Et al. ap. eund. Suicer.]

Ἐνούσιος, ὁ, ἡ, pro πολυκτήμων, Opulentus, Hesych.

[Ἐνουσιόω. Hierocles p. 30 ed. Lond. 1673: Τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ τοῖς λογικοῖς γένεσιν ἐνουσιωμένος ὅρκος, Innatum et insitum.]

[Ἐνοφείλω.] Ἐνοφείλεσθαι ἀργύριον alicui in agro vel iis bonis dicitur quæ ei oppignerata sunt, s. quæ contracta hypotheca ei concredita sunt, i. e. Deberi in. Dem. [p. 1249, 23]: Οὐδένα ἐᾷ οὔτε ὠνεῖσθαι οὔτε τίθεσθαι, ὡς ἐνοφειλομένου αὐτῷ ἀργυρίου, Intercederet quominus aut emeret aliquis id prædium, aut in eo pignus contraheret, sc. quod certa pecunia obnoxium jam haberet. Ita Bud. p. 187 sq., ubi et aliud ex Eod. exemplum affert [p. 1197 extr.]; Ἐνεπισκήψασθαι ἐν τῇ οὐσίᾳ τῇ ἐκείνου ἐνοφειλόμενον αὐτῷ τοῦτο τὸ ἀργύριον. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 484, n. 530: Ὅρος χωρίου τιμῆς ἐνοφειλομένης Φανοστράτῳ.]

[Ἐνοφθαλμιάζω. Inscriptio Plut. Symp. 2, 6, p. 640, B: Διὰ τί πεύκη καὶ πίτυς, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις οὐκ ἐνοφθαλμιάζει, exp. Inoculationem non admittant.]

Ἐνοφθαλμιάω, Oculos alicui rei adjicio, in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans. Pass. Ἐνοφθαλμιῶμαι, Oculi in me conjiciuntur et appetor. [Pollux 2, 62: Ἐποφθαλμιῶν ὁ φθονῶν, καὶ ἐποφθαλμιᾶν τὸ φθονεῖν τινὸς, καὶ ἐνοφθαλμιᾶσθαι τὸ φθονεῖσθαι, Ὑπερίδης. Pro ultimis libri Kuhnii et Jungerm. ἐνοφθαλμιᾶσαι τὸ ἐπιθυμῆσαι vel λυπεῖσθαι, Dorvillii vero ad Char. p. 252, nonnisi ἐποφθαλμιᾶσθαι, ut conjecerat HSt. infra in Ἐποφθαλμιάω.]

Ἐνοφθαλμίζω, Inoculo [Gl.]. Theophr. C. Pl. 5, [5, 4]: Ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρον ἓν ὑπὸ πλειόνων [ἀπὸ πλ. καὶ] διαφόρων· 1, 6: Τὸ τὰς μασχάλας ἐνοφθαλμίζειν τὰς τελειοτάτας καὶ νεωτάτας. Est autem ἐνοφθαλμίζω, Inoculo, Gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem insero, Aperto in arbore oculo, cortice sc. exciso semen includo: ut colligitur e Theophr. C. Pl. 1, 6: Ὀρθῶς δὲ εἰς τὸ διατηρεῖν ἀρραγῆ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ φλοιὸν, τὸ ἔνθεμα οὕτως ἀποξύειν ὥστε μὴ ἀπογυμνοῦν τὴν μήτραν. [Geopon. 10, 77; 11, 18, 10.]

[Ἐνοφθάλμισμα, τὸ, i. q. ἐνοφθαλμισμός. Synes. Epist. a Possino in annot. ad Georg. Pachym. Mich. Pal. edita p. 447: Τοίνυν οὐδ' ἐλαία ἐστὶν ἐνοφθαλμισμάτων ἐστερημένη. L. Dind.]

Ἐνοφθαλμισμὸς, ὁ, Inoculatio. Theophr. initio cap. paulo ante citati: Λοιπὸν δ' εἰπεῖν ὑπὲρ τῶν ἐν ἄλλοις γενέσεων, οἷον τῶν κατὰ τὰς ἐμφυτείας καὶ τοὺς ἐνοφθαλμισμούς· mox, Καὶ φυτεία δέ τις καὶ ὁ ἐνοφθαλμισμὸς, οὐ μόνον παράταξις· H. Pl. 2, [1, 4]: Αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμὸς [οἱ ἐνοφθαλμισμοὶ] καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις. Colum. non modo Inoculationem vocari scribit, sed et Emplastrationem, ut 5, 11, de tribus insitionum generibus: Unum, quo resecta et fissa arbor, resectos surculos accipit; alterum, quo resecto inter librum et materiam semina admittit (quæ utraque genera verni temporis sunt); tertium, quo ipsas gemmas cum exiguo cortice in partem sui delibratam recipit, quam vocant agricolæ Emplastrationem, vel, ut quidam, Inoculationem. Et 11, 2: His quidem diebus arbores ficorum inoculantur: quod genus insitionis Emplastratio vocatur. Plin. tamen discrimen facit inter Inoculationem et Emplastrationem, 17, 16; at c. 13 Inoculationem paulo aliter definire videtur quam Colum.: sic enim ait: Hinc nata inoculatio sutoriæ simili fistula aperiendi in arbore oculum cortice exciso, semenque includendi eadem fistula sublatum ex alia. Et mox, Virgiliana quærit sinum in nodo gemmæ expulsi corticis, gemmamque ex alia arbore includit. Quum vero aliquanto post dicit, Calami exacutio medullam ne nudet, videtur ap. Theophr. l. c. pro ἀποξύειν legisse ἀποξύνειν. [Ἀποξύειν et ἐναποξύειν ponit etiam Clem. Al., de ἐνοφθαλμισμῷ agens, Str. 6, 15, p. 800. Add. Geopon. 10, 75 et 77. L. D. Plut. Mor. p. 640, B. Hemst. || Spectaculum. Suid. et Zon. p. 718: Ἐνοφθαλμισμῶν, θεαμάτων.]

Ἐνόφθαλμος, Oculus qui in cortice depangitur, VV. LL., sed sine exemplo vel auctoritate. [Vitium edd. vett. Plut. l. in Ἐνοφθαλμισμὸς cit.]

Ἐνοχὴ, ἡ, Obligatio, [Obligatus, Remora, add. Gl.] Nexus, Noxa, VV. LL. [JC. Gr. est Noxalis actio, Noxale judicium. || Cura, Præfectura, Magistratus. Nicetas Paphl. in V. Ignatii patr. Cp.: Ταύτης τῆς ὑπογραφῆς τῷ βασιλεῖ πεμφθείσης, ἀφίεται μὲν ὁ μακάριος τῆς ἐνοχῆς. Nicet. Chon. Andron. 2, 3 et al. Ducang. || Pro ἔξοχὴ, Prominentia, Etym. M. p. 738, 54, in gl. ab Turrisano inserta: Διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐνοχὰς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη (Cyprus). Ἔξοχὰς schol. Lycophr. v. 447, p. 617.]

Ἐνόχιον, τὸ, Pretium pensionis, VV. LL.

Ἐνοχλέω, Molestus sum, i. q. διοχλέω. [Infesto, Molesto, Convicior, Gl. Plato Alcib. 1 p. 104, D: Εἰς τίν' ἐλπίδα βλέπων ἐνοχλεῖς με; Eademque constr. Xen. Comm. 3, 8, 2. Æneas Tact. c. 16, p. 46: Δεῖ οὖν μὴ εὐθὺς αὐτοὺς προσκείμενον ἐνοχλεῖν.] Dinarch. C. Dem.: Οὐ γὰρ ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, ὃς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν. Plut. De pr. frig. [p. 947, B]: Νῦν μὲν ἐνοχλοῦσα, νῦν δὲ τέρπουσα τὴν αἴσθησιν, Interdum sensum offendens, interdum suavitate perfundens. Galen. Ad Glauc. 1: Εἰ ἄλγημα σύντονον ἐνοχλοίη τὸν νοσοῦντα. Isocr. Ad Phil. [p. 93, A]: Ἠνώχλουν τὰς πόλεις τὰς [ταῖς πόλεσι ταῖς cod. Urb.] ἐν Πελοποννήσῳ, Molestiam exhibebant, vexabant. [Ead. var. ap. Liban. vol. 4, p. 101, 5. Jacobs. Polyb. 2, 25, 6: Ἐνοχλῆσαι τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον, Turbare impetum s. Adoriri instantes. Cum accus. rei Demosth. p. 519, 15: Ὅσα μὲν οὖν ... ἠνώχλησεν.] Idem cum dat., Paneg. [p. 42, C]: Ἐνοχλεῖν τοῖς ἀκούουσι· quia constr. et in Panath. [p. 263, A. Xenoph. Anab. 2, 5, 13: Ἔθνη ... ἐνοχλοῦντα ἀεὶ τῇ ὑμετέρᾳ εὐδαιμονίᾳ· 3, 4, 21: Ὑπέμενον ὕστεροι, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τοῖς κέρασι.] Utitur ead. Dem. quoque, Pro cor. [p. 226, 24], ubi etiam sibi opponit, πρὸς ἡδονήν ἐστιν et ἐνοχλεῖ. Itidem in Epigr. [Anth. Pal. 11, 126, 5]: Ἂν δὲ δὶς ἐγχρίσῃ με, πονῶν πάλιν οὐκ ἐνοχλήσω ὀφθαλμοὺς αὐτῷ, Molestus ei iterum non ero. Creditores quoque ἐνοχλεῖν dicuntur, quum

quotidie in repetendo debito molesti sunt. Appian. [B. C. 2, 8] : Διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας ὡς ἐδύνατο· quæ verba sic Bud. interpr. Manum injicientibus creditoribus ut potuit satisfaciens. [De bestiis Diod. 4, 22 : Τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτὸν (τέττιγας), ubi al. αὐτῷ.] Sed et ventris onus ἐνοχλεῖ, quum tamdiu negotium facessit, donec deponatur : Herodian. 4, [13, 9] : Ἀνεχώρει σὺν ἑνὶ ὑπηρέτῃ ἀποσκευασόμενος τὰ ἐνοχλοῦντα. [Sine casu Aristoph. Ran. 708 : Ὁ πίθηκος οὗτος ὁ γῦν ἐνοχλῶν· Eccl. 303. Xenoph. Cyrop. 8, 3, 9 : Ἔπαιον εἴ τις ἐνοχλοίη. Et cum partic. 5, 3, 56 : Μὴ οὐχ ἡνώχλει λέγων.] Pass. Ἐνοχλοῦμαι, Molestia mihi exhibetur, Interpellor, Id. 3, [11, 1] : Συνεχῶς ὑπὸ νόσου ἐνοχλούμενον. Et ap. Synes. Epist. 62 : Ἐν γράμμασιν αὐτῷ τὴν μαρτυρίαν κατατιθέμεθα, οὐχ ἐνοχληθέντες, ἀλλ' ἐνοχλήσαντες, exp. Non interpellati, sed interpellantes. [Xen. Cyr. 5, 4, 34 : Ὅσα μὲν ὠφελεῖσθαί ἐστιν ἀπὸ μεγάλης πόλεως ... ὅσα δὲ ἐνοχλεῖσθαι, οἴκαδε ἀπιόντες τούτων ἐκποδὼν ἦμεν. Æschines l. infra cit. Diodor. 2, 56 : Ὑπὸ ψύχους ἐνοχλουμένους· 4, 22, ὑπὸ τῶν τεττίγων· 5, 10, ὑπὸ νόσων· 12, 13 : Τὰς ψυχὰς τὰς ὑπ' ἀπαιδευσίας ἐνοχλουμένας. Geop. 5, 27, 3 : Ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων ἐνοχλουμένη (γῆ). || Augmentum duplex hujus v. ἠνώχλουν memorant Eust. Il. p. 1325, 35, Photius v. Ἠνείχετο, habentque e. gr. Demosth. p. 30, 6, ubi ἐνώχλει optimus cod. Paris., Æschin. p. 59, 39 : Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκκλησία ἠνωχλεῖτο, ubi sunt varr. ἐνωχλεῖτο et ἠνοχλεῖτο (ut in Exc. Diodori p. 547, 88, scribitur παρηνόχλει), Xenoph. Cyrop. 5, 3, 56, Appian. Hisp. c. 67 extr., Aristid. sæpius. Priorem formam suo loco annotavit Hesych. : Ἐνωχλήθην, ἠρρώστησα, Ægrotavi : cui glossæ Genes. 48, 1 : Ὁ πατήρ σου ἐνοχλεῖται· 1 Sam. 30, 13 : Ἠνωχλήθην ἐγὼ σήμερον τριταῖος, ubi item dicitur de ægrotantibus, contulerunt intt. || Apud Theocr. in carm. 29 Æolica dialecto scripto, v. 36 ἐνοχλεῖς esse videtur prima producta, ut scrib. sit ἐννοχλεῖς, vel potius ἐννόχλης. Non dissimile ἔννεκα pro ἕνεκα vel εἵνεκα, quod restituendum esse in altero carmine Æol. Theocr. 27, 13, oblitus sum monere in v. Ἕνεκα. L. Dind.]

[Ἐνόχλημα, τὸ, Molestia. Matthæi Med. p. 146 : Ὅταν ἐν σωματικῷ τινι γένωνται ἐνοχλήματι· 272. Conf. Ἐνοχλέω item de morbo usurpatum.]

Ἐνόχλησις, εως, ἡ, Molestiæ exhibitio, Interpellatio, Interturbatio, Plaut. [Σοφιστικαὶ ἐνοχλήσεις Proclus in Alcib. 1 c. 102, ubi v. not. p. 333 sq. Creuzer. Diogen. L. 7, 14; Geopon. 4, 1, 15. Aq., Symm., Theod. Es. 1, 14, ubi lxx πλησμονήν. Symm. Ps. 54, 3. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 694, A : Ἆρα μὴ μάτην ἐπικαλοῦμαι τὸν ἐμὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τηλικαύτην ἐνόχλησιν;]

[Ἐνοχλητέον, Vexandum. Οὐκ ἐν. τὰς τρίχας, Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 290.]

[Ἐνοχλίζω. Theod. Prodr. 8, p. 354 : Πάντας δ' ἐνοχλίζουσα τοῦ λόγου λίθους, Omnem lapidem movens.]

[Ἐνοχοποιέω, Obligo, in Basil. Ducang.]

[Ἐνοχοποιὸς, ὁ, ἡ, Obligatorius, Gl.]

Ἔνοχος, ὁ, ἡ, Qui tenetur quasi vinctus et obstrictus. [Obnoxius, Reus, Obligatus, Gl.] Quo pertinet quod in VV. LL. ex Epigr. [Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 506, 3] citatur, Ἐπ' ἀγκύρης ἔνοχον βάρος, Ad anchoram pondus detentum. [Immo Pondus ancoræ (fundo maris) inhærens.] Utplurimum vero, quemadm. ἐνέχεσθαι pro Teneri s. Obnoxium esse accipitur, sic et ἔνοχος pro Qui tenetur, Obnoxius, Obstrictus, Reus. [Qua signif. vel absolute dicitur, ut Plat. Soph. p. 261, A : Εἴπερ ἔνοχός ἐστιν. In inscr. Dym. ap. Bœckh. vol. 1, p. 712, 20 : Σῶσον ... κρίνας ἔνοχον εἶναι, θανάτῳ παρεχώρησα. Vel cum dat. conjungitur, ut in alia ib. p. 747, 50 : Ἔνοχοι ἔστωσαν τῷ νόμῳ, et vol. 2, p. 392, C, 93 et 103. Diodor. 14, 6 : Τὸν δὲ κωλύσαντα πέντε ταλάντοις ἔνοχον εἶναι. Xenoph. H. Gr. 7, 3, 8 : Οὔκουν καὶ Εὔφρων ἔνοχος πᾶσι τούτοις ἦν· Comm. 1, 2, 64. Et ap. Plat., ψευδομαρτυρίοις Theæt. p. 148, B, tum Leg. 5, p. 742, B, ὀνείδει· 8, p. 843, A, δίκαις· 9, p. 869, B, νόμοις· 11, p. 917, E, φόγῳ.] Isocr. Symm. [p. 170, D] : Λέγω δὲ ταῦτα οὐ κατὰ πάντων, ἀλλὰ κατὰ τῶν ἐνόχων τοῖς λεγομένοις ὄντων, Qui iis, quæ dicimus, sunt obnoxii. Antiphon, Μὴ ὄντα φονέα μηδὲ ἔνοχον τῷ ἔργῳ, Etiamsi nec homicida est, nec cædis crimini obnoxius, Bud. [Et p. 112, 38, al.] Dem. : Ἔνοχον αὐτὸν καταστῆσαι τοῖς νόμοις, Legibus obnoxium reddere. Et [p. 238, 12] : Ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προσοδίας ἐπιτιμίοις. [Id. p. 796 extr., ζημίαις. Dionys. A. R. 3, 41; 5, 57, αἰτίαις. Et similiter alii multi.] Isocr. [p. 160, A] : Ἔνοχοι γενώμεθα τοιαύταις ἀνοίαις, In talis dementiæ crimen incurramus. Et ἀρᾷ [vel ἀραῖς, Demosth. p. 404, 4, al.] ἔνοχος, sicut ἐνέχεσθαι ἀρᾷ, κατάρᾳ, i. q. ἐναγὴς, ἀλιτήριος, ἐξάγιστος, ἐπάρατος, Execrabilis, Devotus manibus, Impurus et sacer, Bud. Sic Plut. Pericle [c. 33] : Τῷ ἄγει μητρόθεν τοῦ Περικλέους γένος ἦν ἔνοχον, Piaculo erat obnoxium. [Τοιαύταις δόξαις γεγένηνται ἔνοχοι, Aristot. Metaph. 3, 5. Hemst. Præpos. addita Andocid. p. 11, 5 : Ἔνοχον εἶναι ... ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐν οἷσπερ οἱ κτλ.] Construitur vero et cum gen. in ead. signif. Plato De LL. [11, p. 914, E] : Τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, Injuriæ vi illatæ crimine teneatur. [Diod. Exc. p. 571, 14 : Ἐνόχους εἶναι θανάτου. Alia v. ap. Markland. ad Lysiæ p. 520 ed. Reisk. : Οὐδεὶς ἔνοχός ἐστι λιποταξίου. Inter utrumque casum variant libri Dem. p. 1229, 11.] Aristot. OEc. 2, [20] : Ἔνοχον ἔφησεν ἱεροσυλίας ἔσεσθαι. Phalar. : Ἔνοχοι δωροδοκίας. [Qui Ep. 121 κακίαις ἔνοχον dixit.] Sic ad Hebr. 2, [15] : Ἔνοχοι δουλείας, Obnoxii servituti. [Dicitur etiam seq. inf., ut in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 540, n. 2831, 8 : Ἔνοχος ἔ[στω ἀποτῖσαι...] δηνάρια μύρια. De furore ap. Hesych. in Βακχεία p. 57, D, cit., ἔνοχος χορεία. L. D. || Præfectus, Cui alicujus rei cura incumbit. Codin. De off. 5, 50 : Κορτινάριοι, ἔχοντες καὶ οὗτοι ἔνοχον, ὃς κόμης καλεῖται, et al. Ducang.]

[Ἔνοψις, ἡ, legitur ap. Themist. Or. 132, p. 177, D : Ἐν χώρῳ ἀπῳκισμένῳ τῆς ἡμετέρας ἐνόψεως, ubi exprimit l. Plat. Reip. 6, p. 499, D, in quo ἐπόψεως.]

Ἑνόω, Unio, Aduno [Gl.] : ut quidam loquuntur, s. Coaduno. Pass. [Ἑνοῦμαι, Unior, Gl.] partic. ἡνωμένος, Unitus, et ἡνῶσθαι, Unitum esse. [Menand. De enc. p. 52 Heer. : Ἔστι δὲ καὶ ἑνῶσαι ἀρχαῖον καινῷ ἐν ποιήσει, si recte emendavi pro ἐνοῦσαν ἀρχ. καὶ ἐν π. Jacobs. Archytas ap. Stobæum Ecl. 1, 43, p. 714, partim a Valckenario ad Hipp. v. 370, partim ex libris correctus : Ἃ καὶ συναρμόσαι καὶ ἑνῶσαι τὰ ἐναντιώτατα δυνασεῖται τὰν ἑστὼ τῶν πραγμάτων ποττὰν μορφώ. Hermes ib. 52, 3, p. 802 : Ἡ φύσις ... ἑνοῖ τὰ πολυμιγῆ πρὸς τὴν τῶν ἄστρων ἁρμονίαν. Schol. Eur. Or. v. 1079 : Ἀποθανὼν μὴ ἑνωθείην στοιχείοις. Schæf. De conjugio Tzetz. Hist. 4, 841 : Ἀνερωτώμενός τισι πῶς οὐχ ἑνοῦται ταύτῃ. De concubitu Exc. var. apud Cramer. Anecd. vol. 3, p. 412, 27 : Ὁ Καινεὺς γυνὴ ἦν· θέλοντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος ἑνωθῆναι αὐτῷ. L. Dind. Phot. C. Manich. 2, p. 142 Wolf. Anecd. vol. 1. Imperf. ἡνοῦτο Thom. p. 821.]

[Ἐνραίνω, Inspergo. Phylarcho Athen. 13, p. 593, B, pro ἔρραινε τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς, ἐνέρραινε restituebat Dobr. Aristoph. p. 105 (ad Plut. 428). Posui autem HStephani exemplo pleraque cum ἐν composita verba ab ῥ incipientia in Ἐνρ, quomodo etiam scripta sæpe reperiuntur, etsi ν in his pariter atque in compp. cum σὺν semper pronunciatum fuit ῥ. Conf. Reg. prosod. p. 462, n. 194. L. Dind.]

[Ἐνραθῡμέω, Negligenter ago in. Photius Contra Manich. 1, p. 42 (?) in Wolf. Anecd. Boiss.]

Ἐνράπτω, Insuo [Gl. Diodor. 5, 52 : Ἐρράψαντα εἰς τὸν μηρόν· Apollod. 3, 4, 3, 3 : Ἐνέρραψε τῷ μηρῷ.] Plut. [Mor. p. 257, D] : Τὸν δὲ Λέανδρον ἐνράψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Aor. 1 med. legitur ap. Herodot. [2, 146] : Ἐνερράψατο ἐς τὸν μηρόν. [Aristid. vol. 1, p. 29 : Τὰς αὐτοῦ γονὰς ἐρραψάμενος τῷ μηρῷ. Pass. Eur. Bacch. 286 : Ἐνερράφη Διὸς μηρῷ (Bacchus). Cornut. De nat. d. c. 30, p. 214 : Ἐρραφθεὶς εἰς τὸν μηρὸν τοῦ Διός. Confus. c. ἐγγράφω v. in illo p. 32, D.]

[Ἐνράσσω s. Ἐνράττω, Illido, Gl.] Ἐνράσσει ταῖς πύλαις αὐταῖς καὶ φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ αὐταῖς ἦν ξύλωσις, ex Josepho [A. J. 5, 8, 10, ab Suida] affertur de Sampsone, pro Irruit, Impressionem facit. Quale fere ap. Maronem est Arietare in portas et duros objice postes : ap. Terent., Insultare fores calcibus : ap. Lucan., Vi portas perfringere.

[Ἔνρειθρον. V. Ἔνριθρον.]

[Ἐνρέω verbum Matthæi esse putabat ap. Rufum p. 238 ed. Mosq. : Οὕτω γὰρ ἐξωσθοίη (sic) τὸ ἐνερηκός.

Legendum ἐνηρεικός. L. D. Influo, Invado. Gregor. Nyss. t. 1, p. 412, B : Οἷς ἐνρυῇ τῆς φιλοχρηματίας ἡ νόσος. Hase.]

[Ἐνρήγνῡμι s. Ἐνρηγνύω vel Ἐνρήσσω s. Ἐνρήττω, vel iisd. formis Ἐρρ., duplici ρ. Gl. : Ἐνρήσσω, Irrumpo; Ἐνραγεὶς, Elisus. Aret. Causs. m. ac. 1, 10, p. 9 : Ἦν ... ἐς ἔντερον ἐνραγῇ (τὸ πῦος). Nisi fallit scriptura. L, Dind. Illido. Jo. Chrysost. Stat. 11, vol. 6, p. 536 : Ἵνα ἀλύπως ἐρρηγνυμένη τούτῳ μηδὲν ἀηδὲς πάσχῃ. Seager. De perfecto HSt. :] Ἐνερρῳγὸς στόμα, Os rescissum, s. Os in quo sunt rupturæ, a themate ἐῤῥήγνυμι.

[Ἔνρηξις, εως, ἡ, Illisio, Gl.]

[Ἐνρήσσω s. Ἐνρήττω. V. Ἐνρήγνυμι.]

[Ἐνρητορεύω, Artem dicendi s. Eloquentiam ostendo in. Heraclid. Alleg. Hom. p. 488: Πατρῴοις λόγοις ἐνρητορεύων. Valck.]

Ἐνριγισκάνω, Hesychio ἐνριγοῦν, Rigere s. Algere in.

[Ἐνριγόω.] Ἐῤῥιγόω pro ἐνριγόω, Inalgeo : unde ἐνεῤῥίγωσα ap. Aristoph. Pl. [847. Eust. Opusc. p. 331, 5 : Ἀλλ' ἐγὼ τὰ παροιχόμενα θρηνῶ, οὐ μόνον οἷς ἐκ παλαιοῦ ἐνεῤῥίγωσα (οἴχεται), ἀλλὰ καὶ τὰ πρὸ μικροῦ θάλποντα.]

[Ἔνριζος, ὁ, ἡ, Radicem habens, Viviradix. Geopon. 3, 4, 6; 4, 3, 4; 10, 65, 4.]

[Ἐνριζόω s. Ἐρριζόω, Radices agere s. Quasi radicibus increscere facio, Firmiter infigo. Signif. neutra Increscendi Hippocr. De venis p. 304, 15 Lind. : Ἐνερρίζωκε πολλὰ φλέβια. Joseph. B. J. 4, 8, 3 : Αἴτιον δέ μοι δοκεῖ τὸ θερμὸν τῶν ἀέρων καὶ τὸ τῶν ὑδάτων εὔγονον, ... τῆς δὲ ἰκμάδος ῥιζούσης ἕκαστον ἰσχυρῶς. Ubi cod. Bigot. ἐρριζούσης. Schneid. Procli Instit. theol. cap. 144 : Πάντα ἐνδέδεται καὶ ἐνερρίζωται τοῖς θεοῖς. Creuzer. Suidas v. Χελύνη : Εἰς τὴν ὑπερῴαν χελύνην οἱστὸς Μηδικὸς ἐνερρίζωτο.]

[Ἔνριθρον, Endoribuum, Gl. Ἔνρειθρον, Endoriguum (i. e. Irriguum) Vulcanius.]

[Ἔνρινον. V. Ἔρρινον.]

[Ἐνρίπτω, Injicio. Dio Cass. 74, 14 : Τῷ πρώτῳ ... λίθον ἐνέρριψεν. Angl. Gregor. Nyss. t. 1, p. 201, A : Τὸν δεῖνα τῷ βόθρῳ ἐνέρριψεν. Hase.]

[Ἐνρυθμικὸς, ἡ, όν. V. Ἔνρυθμος.]

Ἔνρυθμος, ὁ, ἡ, Cui insunt numeri, Numeros habens, Particeps numerorum : ut ἄῤῥυθμος, Numerorum expers : in VV. LL. et Plat. De LL. [2, p. 654, A], sed suspectum, tanquam male scriptum pro εὔρυθμος. [Quod ibi locum non habet.] Affertur tamen et adj. Ἐνρυθμικὰ ex Mart. Capella [8, p. 328, Tempora enrhythmica], pro Iis quæ ratione certa ordinem servant. [Ap. eund. ib. p. 327 : Genus musicæ enrhythmon. Et 9, p. 190 Meib.] V. Εὔρυθμος. [Dionys. De comp. verb. p. 136 : Ἡ ἐν τοῖς χρόνοις τῶν μορίων συμμετρία σώζουσα τὸ μελικὸν σχῆμα, εὔρυθμος λέγοιτ' ἄν, ἀλλ' οὐκ ἔνρυθμος · 382 : Οὐ μέντοι προσήκει γε ἔμμετρον οὐδ' ἔῤῥυθμον αὐτὴν (τὴν ψιλὴν λέξιν) εἶναι δοκεῖν · conf. 384. Sextus Emp. Adv. mus. 38, p. 364 : Ἐνρύθμων τε καὶ ἐκρύθμων.] Adv. Ἐνρύθμως. [Ap. Athen. 5, p. 179, F : Μήτε ᾄδοντα μήτε γελῶντα μήτ' ἐῤῥύθμως ποτὲ καὶ πρὸς ὄρχησιν τρεπόμενον (l. τερπόμενον), ubi consentire fere libri scripti videntur in ἐνρύθμως, quæ forma redit 14, p. 631, B : Κινοῦντες εὐρύθμως τοὺς πόδας, ubi liber epit. recte ἐνρύθμως. (De verbis proxime seqq. addo h. l. recte habere οἵ τε ὠσχοφορικοὶ καὶ οἱ βακχικοὶ plur., cui singul. fem. substitui volebam supra v. Γυμνοπαιδικὴ, p. 815, C.) Eodem modo inter εὔρυθμος et ἔῤῥ. variant libri Diog. L. 7, 60, Quinct. Inst. 9, 4, 56.]

[Ἐνρώννυμι, Corroboro, Confirmo, ap. Constant. Basil. Mac. c. 54, p. 142 : Τὸν δὲ Ἡλίου ... ναὸν ὥσπερ λειποψυχοῦντα ἐνέρρωσε καὶ περιφανῶς ἐκτίσατο, Scrib. videtur ἀνέρρωσε. L. Dind.]

[Ἐνσαββατίζω, Quiesco in. Gregor. Nyss. t. 2, p. 867, D : Τῇ ἀπραξίᾳ τοῦ θανάτου ἐνσαββατίσας, Mortis efficacia fracta feriatus. Hase.]

[Ἐνσακκεύω, In saccum conjicio. Nicet. Ann. 15, 1, p. 310, B : Ὃν ἐνσακκεύσας καὶ τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παραπέμψας.]

[Ἐνσαλεύω, Agito in. Greg. Nyss. t. 2, p. 919, D : Οὔτε κάλαμος ἦν ἀνέμοις ἐνσαλευόμενος. Hase.]

[Ἔνσαλος, ὁ, ἡ, Marinus. Georg. Pis. Hex. 1133 : Ἐχίνοις ἐνσάλοις. Sed fort. scribend. distincte, ἐν σάλοις. Hase.]

[Ἐνσαλπίζω, Tuba insonare alicui. Galen. vol. 13, p. 408, C : Ἐνσαλπίσαντες αὐτοῖς (τοῖς ὠσί).]

[Ἔνσαρκος, ὁ, ἡ, Carnalis. Porphyr. De abst. 1, 1, p. 2 : Τῆς ἀσάρκου καταγνοὺς τροφῆς ἐπὶ τὴν ἔνσαρκον ἀναδεδράμηκας. L. D. Euseb. Hist. Eccl. 1, 5, p. 5; Epiphan. Hær. 1, p. 26; Athanas. fr. in Ps. 67; Orat. 2 c. Arianos 1, p. 365, 595. Isidor. Pelus. Epist. 4, 436, p. 111; 4, 229, p. 552. Basil. vol. 3, p. 462. Pisid. v. 428. Regulæ prosod. p. 463. *Classical Journal* n. 44, p. 368. Angl. Greg. Nyss. Antirrh. 15, p. 155; 24, p. 180 sq. Kall. Orac. Sibyll. p. 335 Ops.; Jo. Chrys. in Ps. 118, vol. 1, p. 998, 12. Seager. Alia v. ap. Suicer.]

[Ἐνσάρκωσις, εως, ἡ, Incarnatio. Epiphan. vol. 1, p. 446, B : Εὑρίσκεται γὰρ ἐν τῷ τριακοστῷ τρίτῳ ἔτει τῆς αὐτοῦ ἐνσαρκώσεως παρουσίας πάσχων ὁ μονογενής. Bast. Margo : Fort. ἐνσάρκου.]

[Ἐνσᾰρόω, Verro in. Lycophr. 53 : Πόντου ἐνσαρούμενος μυχοῖς, Jactatus. Περιφερόμενος, κλυδωνιζόμενος, κυλιόμενος, schol.]

[Ἐνσάσσω s. Ἐνσάττω, Farcio. Alciphr. Epist. 3, 7 : Ὁ μὲν ἁλλᾶντα ἐνέσαττεν.]

[Ἐνσατυρίζω, Lascivio in. Greg. Nyss. t. 2, p. 340, A . Ἐνσατυρίζων τοῖς ῥήμασιν. Hase.]

[Ἐνσβέννῡμι s. Ἐνσβεννύω.] Ἐνσβεσθεὶς, Extinctus in, ab act. ἐνσβέννυμι. [Diosc. 5, 93 : Σίδηρος πεπυρωμένος ἐνσβ. ὕδατι.]

Ἐνσείω, Incutio [Gl.], Infligo. Hesych. ἐνσείσεις exp. διασείσεις. [Soph. Tr. 1087 : Ἔνσεισον ... βέλος χεραυνοῦ · El. 737 : Ὀξὺν δι' ὤτων κέλαδον ἐνσείσας ... πώλοις. Divise Antig. 1274 : Ἂν δ' ἔσεισεν ἀγρίαις ὁδοῖς, Impulit in. L. Dind. Lucian. De merced. cond. c. 30 : Εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα, In quod me barathrum ipse præcipitavi. Brunck. Plut. Mor. p. 524, A : Ἄλλον ἵπποι ζυγοφόροι ἐνσεσείκασιν εἰς βάραθρα συμβολαίων · 588, B : Τὸν Ἀρχίαν ἐνσείσων εἰς τὸν πότον · Phoc. c. 23 : Ὡς δὲ φέρων ἐνέσεισεν ὁ Λεωσθένης τὴν πόλιν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν πόλεμον. Arrian. ap. Gellium N. A. 1, 2, 11 : Οὐκ ἄρα ξύλον ἐνσείσεις αὐτῷ; Philet. ap. Athen. 11, p. 487, A : Ἐνέσεισε ... μεταλιπτρίδα. Athen. De mach. p. 3, 32 : Δοκὸν λαβόντας διὰ χειρῶν ἐνσείειν εἰς τὸ τεῖχος. || Absolute, Impetum facio. Diod. 13, 39 : Πλαγίαις (ταῖς ναυσὶν) ἐνέσειον · 14, 72. Ib. 60 : Τοῖς ἐμβόλοις εἰς τὰς τῶν πολεμίων ναῦς ἐνέσειον. Dionys. A. R. 5, 39 : Ἐνσείει πλαγίοις τοῖς ἱππεῦσι τῶν Σαβίνων. Plut. Alex. c. 60, Cleom. c. 6, Artox. c. 10. || Pass. Arrian. Epict. 3, 14 : Ἐνσείσθητι, Concutere. Joseph. A. J. 5, 8, 12 : Ἐνσεισθεὶς αὐτοῖς ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον. Phryn. Bekk. p. 39, 12 : Ἐνσεσεισμένη, ἡ προήκουσα τῇ ἡλικίᾳ καὶ ὑπὸ χρόνου διασεσεισμένη, καὶ μηκέτι σφριγῶσα, μηδὲ ἰσχύουσα, ἀλλὰ σαθρὰ οὖσα. Schol. Hom. Il. Ψ, 104 : Ἐνσέσεισται οὖν ἐκ τῆς Ὀδυσσείας ὁ στίχος, Interpolatus est. || Ap. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 75 : Ἦν δὲ καὶ φῦσα ἐνῇ ... ὁκόσα οὔρων καὶ φυσέων ἀγωγὰ, καὶ νίτρον ἐνσείσαντα, ἐμπάσσειν, cod. Harl. recte ἐνσήσαντα. L. Dind.]

[Ἐνσεμνύνομαι, Superbio re aliqua. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 682, D : Οἱ τοῖς Λατίνων λόγοις ἐνσεμνυνόμενοι, Literis Latinis superbientes. Eodemque modo Eust. Opusc. p. 353, 44, προγόνοις. Onosand. c. 1, 11. L. D. Peyron. Pap. Græc. mus. Taur. 1, p. 42, 1 : Μὴ τοῖς προαναλελεγμένοις χρηματισμοῖς ἐνσεμνύνεσθαι, Ob commemorata rescripta gloriari. Hase.]

[Ἐνσήθω, Cribro transmissum injicio. V. Ἐνσείω in fine.]

[Ἐνσηκάζω, Stabulo. Nicet. Annal. 8, 3. Schneid. Cinnam. p. 70, B. L. Dind. Constant. Logoth. Or. in S. Jo. Damasc. Act. SS. Maii t. 2, p. 747, 56 : Τῇ ἰδίᾳ ἐνσηκάσαι μάνδρᾳ. Hase.]

[Ἐνσημαίνω, Significo. Plato Crat. p. 395 : Ὅτι ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ, ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα ὁ Ἀγαμέμνων. Aristot. De anima 2, 11 : Καὶ γὰρ νῦν εἴ τις περὶ τὴν σάρκα περιτείνειεν οἷα ὑμένα ποιήσας, ὁμοίως τὴν αἴσθησιν εὐθέως ἁψάμενος ἐνσημαίνει. Dionys. Areop. Eccl. hier. p. 128, B. Pass. Stob. Flor. vol. 2, p. 409 s. Arsen. Viol. p. 50 : Κατὰ τὸ κέρας τοῦ βοὸς ἐργατικωτάτου ὄντος τὸν ἐργάτην ἐνσημαίνεσθαι.] Ἐνσημαίνομαι, Significo et intelligendum

præbeo, Bud. p. 653, citans ll. Xen. [Cyrop. 8, 2, 3 : Διέπεμπεν ἐνσημαινόμενος τοῦτο ὅτι...] et Themist. In 2 De anima : item hunc Appiani : Χρῆναι δ' ἑλέσθαι δυνατὸν δμοῦ καὶ ἤπιον· ἐνσημαινόμενοι τὸν Πομπήϊον, His verbis significantes Pompeium. || Declarat etiam Exprimere legendo vel dicendo, ut idem Bud. ibid. interpr., in Ep. Isocr. ad Phil. [p. 87, D : Ἀναγινώσκῃ... μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν... Proprie Philostr. Her. p. 676 : Δραμόντος δὲ αὐτοῦ οὐκ ἂν εὕροις ἴχνος, οὐδ' ἂν ἐνσημαίναιτό τι τῇ γῇ ὁ πούς.] Ibid. citatis his verbis Plat. De rep. 2, [p. 377, B], ubi de doctrina puerorum loquitur : Μάλιστα δὴ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ, addit, per translationem a ceris dixisse, in quibus informatur quodlibet simulacrum et exprimitur. [Theæt. p. 191, D : Ὥσπερ δακτυλίων σημεῖα ἐνσημαινομένους (de sigillo ponit etiam Pollux 8, 28. Conf. Aristot. De memor. c. 1 med.)· 209, C. Pass. ib. p. 194, C. Dativo jungit Isocr. p. 399, A : Ἐνσημανεῖσθε Λοχίτῃ τὴν ὀργὴν τὴν ὑμετέραν αὐτῶν. Hesych. : Ἐνσημαίνεται, ἐπιδείκνυται. Et sim. Suid. De numis Pollux 3, 86 : Ἐνσημήνασθαι νόμισμα. De venatore 5, 85 : Ὁ κυνηγέτης ἐμβράτω ταῖς κυσὶν, ἐνσημαινέσθω, ἐπισημαινέσθω.] Habes ibid. aliud ex. ex Greg. Naz., item et hoc Basilii, in quo partic. passivam signif. habet : Ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, Quæ alte imprimuntur. [Xenoph. Ven. 6, 22 : Αἱ δ' ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη ... ἐνσημαινόμεναι, ὅρους τιθέμεναι ἑαυταῖς γνωρίμους, ταχὺ μεταθεύσονται, de canibus, ubi male nonnulli ἐνσημειούμεναι. Plut. Mor. p. 129, E : Ἑτέρου πάσχοντος ἐνσημανεῖται πρὸς ἑαυτὸν (Secum) ὡς ἄξιον πολλοῦ τὸ ὑγιαίνειν. Philostr. Her. p. 660 : Ὑμεῖς ... τὴν ἑτέραν ἄρκτον ἐνσημήνασθε τῷ οὐρανῷ, καὶ πρὸς αὐτὴν πλεῖτε. Pass. Planud. Ovid. Met. 15, 169 : Ὡς κηρὸς εὐπειθὴς καινοῖς ἐνσημαίνεται χαρακτῆρσιν ἀεί. Pollux 5, 149 : Γράμματα ... ἐν στήλαις ἐνσεσημασμένα. Aliter Maccab. 3, 3, 25 : Ἅμα τῷ προσπεσεῖν τὴν ἐπιστολὴν τήνδε αὐθωρὶ τοὺς ἐνσημαινομένους ἀποστεῖλαι, Notatos. Pachym. paraphr. Dionys. Areop. p. 338, A : Τῇ θείᾳ ἐλλάμψει τυπωθεὶς καὶ οἷον ἐνσημανθεὶς τῇ διανοίᾳ τὴν γνῶσιν τῶν ὑπὲρ φύσιν. L. Dind.]

[Ἔνσημος, ὁ, ἡ, Signatus. Tzetz. Hist. 1, 628: Χρυσοῦ ἐνσήμου. Δαρεικοῦ νομίσματος καλλίστου. L. Dind.]

[Ἐνσήπομαι, Imputresco. Andr. Cret. p. 245, C: Σπλάγχνα καὶ μόρια καὶ τὸ τῆς διαπλάσεως κάλλος ἐνσηπόμενά τε καὶ συνεκρέοντα. Kall. Jo. Laur. De magistr. 3, 61, p. 262 : Τῶν εἰδῶν ἀπράτων ἐνσηπομένων ταῖς κτήσεσιν. L. Dind.]

Ἐνσῐάλεύω, Inspuo. Ἐνεσιάλευεν Hesychio ἐνέπτυεν.

[Ἐνσιελίζω, i. q. præc. Gregor. Nyss. t. 2, p. 436, C : Τοῖς ἰδίοις κόλποις ἐνσιελίσας. Hase.]

[Ἔνσῑμος, ὁ, ἡ, Simus.] Ἔνσιμος [ἡ ῥὶς] γίνεται, Simus fit, Hippocr. [De superfœt. p. 262, 19. Rufus De partt. hom. p. 61 : Τὸ μὲν ἐπίκυρτον ... τὸ δὲ ἔνσιμον (τῆς γαστρὸς) πρὸς τῇ ῥάχει. Geopon. 17, 2, 1.]

[Ἐνσῖνὴς, ὁ, ἡ, Damno, Noxa affectus, Infelix. Manetho 2, 445 : Ἀπροκόπους ... ἐνσινέας τε τίθησιν· 4, 113.]

[Ἐνσῑτέω, Pasco. Job. 40, 25 : Ἐνσιτοῦνται ἐν αὐτῷ (equo) ἔθνη. Al. ἐπισ.]

[Ἔνσῑτος, ὁ, ἡ. In titulis imperatoriis Spartanorum ἔνσιτος, ut σύσσιτος et in Atticis ἀείσιτος, est muneris vel honoris nomen, velut ap. Bœckh. vol. 1, p. 616, n. 1240, col. II, 35 : Ἔνσιτος Ἰούλιος Ἀντίπατρος, et al. V. Bœckh. p. 612, A, 1. L. D. Ἔνσιτα μέλη, in gloriam Servatoris, τοῦ δειπνοποιοῦ καρυκεύματος νέου (v. 4) cantata, ap. Anon. de S. Theod. v. 18, p. 16 ed. Wernsd. Struv.]

[Ἔνσκαμβος, i. q. ἔγγαυσος, quod v.]

[Ἐνσκεδάζω s. Ἐνσκεδάννυμι, Disjicio in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 26, B : Ἐνσκεδασθεὶς τῷ ἀέρι. || Distribuo. Id. t. 2, p. 787, D : Ἀθρόως τοῖς Ἀποστόλοις ταύτης ἐνσκεδασθείσης τῆς χάριτος. Hase.]

[Ἐνσκειρόω. V. Ἐνσκιρρόω.]

[Ἐνσκέλλω s. poet.] Ἐνισκέλλω, Arefacio intus. Nicand. Ther. 694 : Μή τι ἐνισκήλῃ νεαρὸν σκίναρ. Ubi schol. exp. ξηράνῃ : sc. ὁ ἥλιος ὠκὺς προσπεσών. [Perf. signif. neutr. Indurui, ib. 785. Hippocr. De morb. 1, p. 459, 45 : Ὁκόσον ἐν αὐτῷ (latere) ἔνι φλέγματος, τοῦτο ὑπὸ τῆς θερμασίης ἐνέσκληκέ τε καὶ ὀδύνην παρέχει. Apoll. Rh. 3, 1251 : Κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν. Figurate Asclepiad. Anth. Pal. 12, 166, 5 : Ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνίαις, ὀξύτερον τούτων (τῶν τόξων) εἴ γε τι, βούλομ' ἔχειν. Conf. Piers. ad Mœr. p. 50.]

[Ἐνσκέπαρνος, ὁ, ἡ. Diocles Oribasii in Maji Auct. cl. vol. 4, p. 116 : Ὑπὸ τὸ ἕλκος ἐνσκέπαρνος γίνεται καταβολὴ μὲν περίκυρτον ἔχουσα ἐσχηματισμένον κάτω. Osann.]

Ἐνσκευάζω, Instruo. [Pollux 10, 14 : Ἐνσκευάσαι τι πρᾶγμα. Aristoph. Ach. 1096 : Δεῖπνόν τις ἐνσκευαζέτω.] Orno, Adorno, Induo. Lucian. Necyom. [c. 8] : Ἐμὲ δὲ τούτοισι φέρων ἐνεσκεύασε, τῷ πίλῳ, τῇ λεοντῇ, καὶ τῇ λύρᾳ. Sic Plut. Lyc. [c. 15] : Ἱματίῳ δ' ἀνδρείῳ καὶ ὑποδήμασιν ἐνσκευάζει. [Mor. p. 434, D : Ἀπελεύθερον, οἷον εἰς πολεμίων κατάσκοπον ἐνσκευάσας· 304, B : Οὕτω τοὺς ἄνδρας ἐνσκευάσαντες. Polyæn. 7, 21, 6 : Τοὺς ἵππους ἐνεσκεύαζον.] Itidem pass. partic. ap. Eund. Oth. [c. 6] : Ἐνεσκευασμένος ἀναξυρίσι. [Ead. constr. med. Maxim. Tyr. Diss. 14, 2, p. 151 : Ἐνσκευασάμενος ὀθόνῃ ποδήρει.] At ἐνσκευάζεσθαι cum accus. ap. Plat. Critone [p. 53, D] : Σκευήν τινα περιθέμενος, ἢ διφθέραν λαβών, [ἢ ἄλλα] οἷα δὴ εἰώθασιν ἐνσκευάζεσθαι οἱ ἀποδιδράσκοντες. [Xen. Cyrop. 8, 5, 11 : Εἰ δέοι τι ἐνσκευάζεσθαι τοὺς ἱππέας. Dio Cass. 79, 18 : Θύρσους τε καὶ νεβρίδας ἐνεσκευασμένων.] Ap. Aristoph. autem ἐνσκευάζεσθαι sine adjectione casus, Ach. [383] : Ἐάσατε ἐνσκευάζεσθαί [-άσασθαί] μ' οἷον ἀθλιώτατον, Sinite me adornari et amiciri in modum hominis egentissimi, aut calamitosissimi, Bud. [Longus 4, 33 : Ὥωθεν ἐνσκευασάμενοι κτλ. Artemid. 3, 2 : Τὸν αὐτὸν τρόπον ἐνεσκευάζοντο. Dio Cass. 62, 2.] Qui etiam affert ἐνσκευάζεσθαι pro συσκευάζεσθαι positum : i. e. Compilare et intervertere : ap. Plut. Sulla [c. 26], ubi de bibliotheca Apelliconis loquitur : Λέγεται δὲ, ταύτης εἰς Ῥώμην κομισθείσης, Τυραννίωνα τὸν γραμματικὸν ἐνσκευάσασθαι τὰ πολλά. Sequendo autem id quod dixi de ἐνσκευάζω, existimo ἐνσκευάσασθαι hic sonare q. d. Intulisse et importasse in suas ædes vasa in quibus libri erant. [Disputat de hujus l. sententia Schneid. præf. ad Aristot. H. A. vol. 1, p. 85. || Improprie ap. Harpocr. : Ἐνεσκευασμένην Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα καὶ Ἀρχιππον ἀντὶ τοῦ ἐσκευασμένην (al. διεσκευασμ. cum Suid. et Zon. p. 745) καὶ πεπλασμένην.]

[Ἔνσκευος, ὁ, ἡ. V. Ἔκσκευος.]

Ἐνσκηνοβᾰτέω, In scenam produco omniumque oculis expono, εἰς τὴν σκηνὴν ἀναβιβάζω, et pass. Ἐνσκηνοβατοῦμαι, In proscenium prodeo. Inter Epistolas Alciphronis [2, 4] Glycera ad Menandrum Comicum ita scribit, postquam expetitus et accersitus a Ptolemæo fuit : Πάντα μετέωρα νῦν ἐστὶ, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων, καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων, καὶ πατέρων, καὶ υἱῶν, καὶ θεραπόντων, καὶ παντὸς ἐνσκηνοβατουμένου, Et omnis personæ in proscenium prodire in comœdia solitæ, Bud. p. 868.

[Ἐνσκηνόω, et Ἐνσκηνόομαι, Tabernaculum figo in, tendo in. Jo. Chrysost. In Gen. or. 45, vol. 1, p. 366, 41 : Πόθεν ἐκίνησεν; Ἀπὸ τοῦ τόπου ἔνθα ἦν ἐνσκηνούμενος. Seager. Timario in Notitt. Mss. vol. 9, p. 176. Elberl. Eust. Opusc. p. 208, 58 : Τοῖς ἐν αὐτῷ καθαρεύουσιν ὁ θεὸς ἐνσκηνοῦν οἶδε καὶ ἐμπεριπατεῖν. L. D. Athan. vol. 1, p. 817 ed. Comm. Kall. Laud. S. Greg. Act. SS. Maii t. 2, p. 767, 31 : Ἡ Τριὰς αὐτὴ τῇ ἐκείνου ψυχῇ ἐνσκηνώσασα, ubi interpr. In mentem ejus illapsa. Hase.]

Ἐνσκήπτω, Irruo, Invado, Cum impetu ingruo, βαρέως ἐμπίπτω, qua in signif. Herodot. 3 [8, 39] usurpat. Itidemque Hesych. ἐνσκήψαντες exp. ἐφορμήσαντες. Sæpe ὁ κεραυνὸς dicitur ἐνσκήπτειν [ut a Plut. Æmil. c. 24, Dione Cass. 54, 29. Conf. Polluc. 9, 41. Vel ἥλιος a Tzetza Exeg. Il. p. 92, 4; 99, 28. Αὐχμὸς Poll. 1, 53], itidemque ἄνεμος, sicut σκηπτοὶ κεραυνοὶ et σκηπτοὶ τυφῶνες, Fulmina et procellæ quæ impetu in terram devehuntur ex aere. [Heliodor. 2, 24, p. 103 : Ὄμμα Κρόνιον εἰς τὸν οἶκον ἐνέσκηψε.] Alex. Aphr. : Πνεῦμα δὲ κοῦφον ἐνσκῆψαν εἰς αὐτὴν, In ipsam irruens et decumbens. Damascenus de dæmone tentante dixit ἐνσκήπτειν, pro Invadere s. Incessere. Sed et cupiditas alicujus rei aliquem invadens s. incessens, ἐνσκήπτειν dicitur. [Alciphr. 1, 13 : Πόθεν ... εἰς ἁλιέα δύστηνον ... ἔρως ἐνέσκηψε;] Greg. Naz. Στηλ. κ. Ἰ., de

Constantino magno : Οὐδενὶ γὰρ οὐδενὸς οὕτω πώποτε πράγματος ἔρως θερμὸς ἐνέσκηψεν, ὡς ἐκείνῳ Χριστιανοὺς αὐξηθῆναι, Nullum unquam illius rei tantus incessit amor tantaque cupiditas, quantus illum, Christianos augendi. Item et morbus ἐνσκήπτει, Ingruit et invadit: cujus signif. ex. habes in Σκήπτω. [Dio Cass. 53, 29 : Νόσημα ἐς τὴν κεφαλὴν ἐνσκῆψαν. Aretæo Diut. m. causs. 2, 7, p. 59, Οὐ κοιλίῃ ἐνσκήπτει ἡ νοῦσος, pro κοιλίης κύτεϊ restituit Koen. ad Greg. p. 427 coll. Il. ejusd. p. 52 : Ὁκόσα κύστι καὶ νεφροῖσι ἐνσκήπτει· 134 : Οὐ γὰρ μέρεϊ ἢ σπλάγχνῳ ἑνὶ ἢ ἔνδον ἐνσκήπτει μοῦνον. Schol. Aristoph. Pl. 1055 : Λιμοῦ ἐνσκήψαντος.] Itidemque Bud. ait dici τὸ πάθος ἐνσκήπτειν κατὰ τοῦ σώματος, quum sc. in aliquam partem incumbit, in eam decumbens s. ingruens. Significat etiam Illabor : quomodo accipi potest ap. Damascenum De defunct. init. : Καὶ ὃ σοφοὺς παρέῤραμε, ἰδιώταις ἐνέσκηψε· καὶ ὃ διδασκάλους διέλαθε, μαθήταις ἐπεφοίτησε. Ubi nota ἐνέσκηψε et ἐπεφοίτησε vicina signif. usurpari. Bud. interpr. Incubuit te sedit. || Innitor, Incumbo, Fulcio me in : accipiendo tamen neutraliter. Hesych. ἐνσκῆψαι exp. ἐνερεῖσαι. [Quæ gl. referenda ad signif. seq.] || Accipitur ἐνσκήπτω transitive quoque pro Immitto, s. potius Impetu immitto, Impetu devectum immitto, βιαίως καὶ ῥαγδαίως ἐπιφέρω. Herodot. 1, [105] : Τοῖσι τουτέων ἐκγόνοισι ἐνέσκηψε ὁ Θεὸς θήλειαν νόσον, Deus muliebre malum immisit. [Proprie 4, 79 : Ἐς ταύτην (domum) ὁ θεὸς ἐνέσκηψε βέλος. Dio Cass. 43, 35 : Ἐκείνῳ τὸ κακὸν ἄντικρυς ἐνέσκηπτον.] Ἐνισκήπτω, i. q. ἐνσκήπτω, Incumbo. Nicand. Ther. 23 : Οἷσιν ἐνισκήψει βλοσυρὸν δάκος, pro Inflixerit dentem. Inde et ἐνισκήφθη, quod Suidas exp. κατηνέχθη. Ap. Hesych. legitur etiam Ἐνισχίμψαντες, ἐξρος. ἐνερείσαντες. De quo in Ἐνσχίμπτω.

[Ἐνσκιάζω, Obumbro. Greg. Nyss. Antirrh. 6, 1.]

Ἐνσκιατροφοῦμαι, In umbra s. umbraculis nutrior, Vitam umbratilem s. umbraticam dego : i. q. σκιατροφοῦμαι. Metaph. autem Plut. [Mor. p. 476, E] : Ἐνσκιατροφούμενον πολλαῖς ἐλπίσιν ἀπαλαῖς.

Ἐνσκίμπτω, i. q. ἐνσκήπτω : Hesych. ἐνσκήφθη, ἐνεπάγη [pro ἐνισκίμφθη, Hom. Il. Π, 612 s. P, 528 : Οὔδει ἐνισκίμφθη· P, 437 : Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα]. Poetæ dicunt Ἐνισκίμψαι, ut Apoll. Arg. 3, [153] : Εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο, Immiseris s. Infixeris, schol. ἐνεργήσῃς, ἐπιβάλῃς. [Ib. 765 : Ὁππότ' ἀνίας ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν ἔρωτες· 4, 113 : Μὴ πρὶν ἀμαλδύνῃ (ἠὼς) θηρῶν στίβον ... λευκῇσιν ἐνισκίμψασα βολῇσιν. Ap. Pind. Pyth. 3, 58 : Αἴθων δὲ κεραυνὸς ἐνέσκιμψε μόρον, olim erat ἐνέσκηψε, ut Apoll. l. secundo, et Il. Hom.]

[Ἐνσκιῤῥόω, Induro, Callum obduco. Xen. Eq. 4, 2 : Ὅταν ἐνσκιῤῥωθῇ τὰ νοσήματα, Induruere. Porphyr. in Isag. Aristot. περὶ διαφ. init. : Ἡ οὐλὴ ἐκ τραύματος ἐνσκιῤῥωθεῖσα. Suid. et Hesych. per diphth. : Ἐνσκειρωθεὶς, ἐμπαγείς. Gramm. Metaph. Eust. Op. p. 285, 13 : Αὐτὸς δὲ τέως ἰσχύων ... καὶ διὰ τοῦτο ἐνσκιρρώσας τῇ τοῦ βασιλέως ψυχῇ, ὡς αὐταρκεῖ οὗτος τὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως κτλ. HSt. in Σκίρον :] Ab hoc σκίρον s. σκίῤῥον [significante Sordes caseis adhærentes] reliqua etiam τὰ λίαν προσεχόμενα dici [perhibet schol. Aristoph. Vesp. 925] ἐνεσκιρῶσθαι, a verbo Ἐνσκιρόω. Et sic ἐνεσκιρῶσθαι dicerentur, quæ ita adhæsere, ut sordes caseo. [De orthographia per simplex ι et diphthongum, simplex et duplex ρ, v. in Σκίρον. Anteponitur autem ap. Suid. glossæ supra cit. hæc : Ἐνσκειραμένη, ἐκλελακυῖα, λελιθωμένη, σεσαρκωμένη. De qua v. annot. edd. Id. : Ἐνεσκιῤῥώθη, ἐκ τοῦ σκίῤῥος, ὃ σημαίνει τὸν γύψον. Etym. M. p. 344, 30.]

[Ἐνσκιρτάω, Exsulto in. Basil. t. 1, p. 513, C : Ταῖς σφοδροτέραις τιμωρίαις ὡς βραβείοις ἐνσκιρτῶν. Pseudochr. t. 7, p. 535, 19 : Ἐνσκιρτῆσαι. Hase.]

[Ἐνσκολιεύομαι, Laqueo capio. Job. 40, 19 : Ἐνσκολιευόμενος τρήσει ῥῖνα. Nicet. Annal. 14, 5; 21; 6.]

[Ἐνσκοπέομαι, Heliodoro 8, 10, p. 389 : Τέλος καὶ περὶ τῆς κατὰ τὴν πυρκαϊὰν θαυματουργίας ἐνεσκοποῦντο, vel pro simplici illatum videtur vel pro ἐπεσκοποῦντο.]

[Ἐνσκοτίζω, Obscuro. Greg. Nyss. t. 1, p. 386, C : Ὁ τοῦ φωτὸς λόγος τοῖς ἐνεσκοτισμένοις ἁρμόδιος. Hase.]

[Ἐνσκυθέω.] Ἐνσκυθεῖν, Hesychio σπαράττειν, Lacerare, Dilaniare. [Σκυθίζειν et quæ ab eo sunt composita conferunt intt. Ἐνσκυθίζειν Ruhnk. in Auct. collata gl. Σκυτίζει, σπαράττει.]

[Ἐνσοβέω, Superbe ingredior in. Philostr. Vit. Ap. 6, 10, p. 240 : Ἔστι δ' αὐτῇ καὶ χρυσοῦν πέδιλον· γέγραπται γὰρ καὶ τούτῳ ἐνσοβοῦσα.]

Ἐνσοριάζω, affertur pro In loculo condo, Sepelio. [Maxim. Plan. ed. Herm. p. 395 : Ἐνσ., τὸ ἐνταφιάζω. Bast. Moschop. Π. σχεδ. p. 53, 8. Boiss. Perperum per ω scribitur ap. Annam p. 99, A : Οὐ γὰρ ἐνῆν αὐτοῖς τοσούτους ῥᾳδίως ἐνσωριάσαι (per ο cod. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 528)· 163, A : Καὶ αὐτὸς ἐνσωριάζεται· 482, A : Ἐνσωριασθεὶς ἐτάφη. Cit. Elberl. Pass. etiam ap. Georg. Pachym. Andron. p. 128, C.]

[Ἐνσόριον, τὸ, Sarcophagus. Inscr. Pocock. p. 13, n. 12; Mead. Præf. ad Chishulli *Travels* p. VII; Marmor. Oxon. p. 90, 297. Schneid.]

[Ἐνσοριασμὸς, ὁ, Depositio sacrarum reliquiarum in σορὸν s. Thecam. Leonis imp. Novella : Διὰ λειψάνων καὶ ἁγίων ἐνσοριασμοῦ. Ducang.]

[Ἐνσοφιστεύω. Philo vol. 1, p. 315, 14 : Δράκων ἀνθρώπου προϊέμενος φωνὴν καὶ ἐνσοφιστεύων ἀκακωτάτοις ἤθεσι, καὶ πιθανότησιν εὐπαραγώγοις γυναῖκα ἀπατῶν. Sic enim interpungitur vertiturque, Vaframentis mores innocentissimos circumvenient. Sed interpunctionem ponendam post ἐνσοφιστευόντων, delendam esse post ἤθεσι, docet alter l. vol. 2, p. 59, 14 : Ὁ πολιτικὸς πάντως ὀνειροκριτικός ἐστιν, οὐχὶ τῶν βωμολόχων οὐδὲ τῶν ἐναδολεσχούντων καὶ ἐνσοφιστευόντων ἐπὶ μισθῷ, ubi est i. q. σοφιστευόντων, Sophistas agentium. Et tertius vol. 1. p. 367, 21 : Διὰ τί οὖν οὐχὶ καὶ τοῦτον σοφιστὴν ὄντα καὶ μιαρὸν ἀμυνούμεθα τὸν ἁρμόττοντα αὐτῷ καταψηφισάμενοι θάνατον (λόγου γὰρ ἡσυχία θάνατος), ἵνα μηκέτ' ἐνσοφιστεύοντος ὁ νοῦς μεθέλκηται; L. Dind.]

[Ἔνσοφος, ὁ, Sapiens. Manetho 4, 549 : Φῦλα βροτῶν ... καὶ κραδίῃ θεόληπτα καὶ ἀκρατόεντι λογισμῷ ἔνσοφα. Epigr. Anth. Pal. App. 164 : Ἔνσοφοι ἄνδρες. Maximus Scholl. in Gregor. p. 46.]

[Ἐνσπᾰθάω, Lascivio in. Philo vol. 2, p. 372, 4 : Ὅτι ταῖς τοῦ θεοῦ δωρεαῖς ἐναλύει καὶ ἐνσπαθᾷ. Wakef.]

Ἐνπαργᾰνόω, Fasciis involvo, i. q. σπαργανόω. Longin. [44, 3 : Τοῖς αὐτῆς (τῆς δουλείας) ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασιν ἐξ ἁπαλῶν ἔτι φρονημάτων μονονοὺχ ἐνεσπαργανωμένοι. Sim. Heraclid. Alleg. Hom. p. 2, de quo l. v. Boiss. ad Philostr. Her. p. 311. Christ. Pat. v. 1473 : Ἐν σπαργάνοις πρὶν ἐνεσπαργανωμένος.]

[Ἐνσπᾰτᾰλάω, Luxurio. Cyrill. Alex. Glaph. 1, 192. M. Georg. Pachym. Andron. p. 231, C.]

[Ἐνσπειράομαι, Volvor, Convolvor in. Sext. Emp. Adv. math. 7, 410 : Πολλῶν ἐνεσπειραμένων τῷ αὐτῷ φωλεῷ δρακόντων.]

Ἐνσπείρω, Insero, Insemino. Item aliquis rumor ἐνσπείρεσθαι dicitur pro Disseminari et spargi in, s. per : ut Xen. Cyrop. [5, 2, 30] : Καὶ οὗτος ὁ λόγος πολὺς ἤδη ἐνέσπαρται, In castris eorum sparsus et disseminatus fuit. [Aristid. vol. 1, p. 327 : Ἐν τοῖς βιβλίοις ἐνέσπαρται τοῖς ἡμετέροις Ἀθηνᾶς ἐγκώμιον. Zoroastr. Orac. in Maittair. Misc. p. 14, 49 : Σύμβολα πατρικὸς νόος ἐνέσπειρε ταῖς ψυχαῖς. Theophyl. Comm. in Matth. vol. 1, p. 22, E : Θέλων ἐνσπεῖραι τοῖς ἀνθρώποις ὅτι οἱ ἀστέρες κακοποιοί εἰσιν. || Forma poet. Ἐνισπείρω Apoll. Rh. 3, 1184 : Κάδμος ἐνισπείρας πεδίοισι (dentes). Adv. Ἐνεσπαρμένως v. supra. (Delendum autem Ἐνδιεσπαρμένως.)]

[Ἐνσπερμαίνω. Andr. Cret. p. 25, C : Ἐκεῖναι γὰρ ἐνσπερμαθεῖσαι γεγόνασι μητέρες, Virili perfusæ semine, Int. Kall. Scr. ἐνσπερμανθεῖσαι.]

[Ἐνσπέρμᾰτος, i. q. ἔνσπερμος. Phanias ap. Athen. 9, p. 406, C : Πᾶσα χεδροπώδης ἥμερος φύσις ἐνσπέρματος ... οἷον ὁ κύαμος ...]

Ἔνσπερμος, ὁ, ἡ, In quo semen est, Semen proferens : opp. ἄσπερμος. Diosc. 3, 28, de absinthio Santonico : Ἐοικὸς ἀψινθίῳ, οὐ μὴν οὕτω γε ἔνσπερμον, Sed non adeo seminis fœcundum, Ruell.

[Ἐνσπῐλέω, Maculam aspergo. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 668, C : Τοιούτων κηλίδων καὶ τοσούτων ἡμῖν ἐνσπιληθεισῶν. Bast.]

[Ἐνσποδιάζομαι ap. Georg. Pachym. Andron. p. 100, B : Εἰ δὲ καὶ ταῖς χερσὶν ἐκείνων οἱ σπινθῆρες ἐνεσποδιάζοντο, Int. vertit, Ignis favillæ in manibus ipsorum, scintillis luculenter intermicantibus cernebantur. L. Dindorf.]

Ἔνσποδος, ὁ, ἡ, Cineraceus, ex Diosc. 1, 95 : Ἔνσπ. τῇ χρόᾳ, pro Qui colore est cinereo. [Conf. 5, 103.]

Ἔνσπονδος, ὁ, ἡ, Confœderatus, [Fœderatus, Gl.] Fœdere junctus, Qui in eodem fœdere est. Proprie ἔνσπονδοι dicuntur οἱ ἀπὸ πολέμου γινόμενοι φίλοι, ut Thuc. schol. [1, 31] annotat et Suidas. [Eur. Phœn. 171 : Ἥξει δόμους τούσδ' ... ἔνσπονδος. Thuc. 1, 35 : Εἰ τοῖσδε μὲν ἀπὸ τῶν ἐνσπόνδων ἔσται πληροῦν τὰς ναῦς· 40 : Ἀντὶ ἐνσπόνδων πολέμιοι· 3, 10 : Οὓς μεθ' ἡμῶν ἐνσπόνδους ἐποιήσαντο καταστρέψεσθαι· 4, 22.] Dionys. H. 2, p. 98 [c. 72], de Fecialibus : Φυλάττειν ἵνα μηδένα Ῥωμαῖοι πόλεμον ἐξενέγκωσι κατὰ μιᾶς ἐνσπόνδου πόλεως. Sic accipitur et in quodam Ejusd. l. in Ἔκσπονδος citato. Dicitur etiam ἔνσπονδός σου vel σοι. Thuc. 1, [31] : Ἦσαν γὰρ οὐδενὸς Ἑλλήνων ἔνσπονδοι, οὐδὲ ἐπεγράψαντο ἑαυτοὺς ἐς τὰς Ἀθηναίων σπονδάς, Nullis erant fœdere juncti, schol. οὐκ ἐνεγράφησαν ταῖς σπονδαῖς, accipiens ἔνσπονδοι pro φίλοι. [Id. ib. 40 : Κορινθίοις ἔνσπονδοί ἐστε· 3, 65; 5, 28. Eur. Bacch. 924 : Ὁ θεὸς ὁμαρτεῖ, πρόσθεν ὢν οὐκ εὐμενὴς, ἔνσπονδος ἡμῖν. De bestiis, εἰρηναῖα καὶ ἔνσπονδα αὐτοῖς ἐστι πρὸς ..., Ælian. N. A. 8, 25; 5, 11; 12, 15.] Appian. [ap. Suid.] cum dat. dicit, Ἔνσπονδοι Ῥωμαίοις ὄντες, ἐστράτευον ἐπ' αὐτούς, de Latinis. [De re, ut supra ἔνορκος, in fr. ap. Suid. : Ὡς παλαιὸν δή τι νόμιμον καὶ ἔνσπονδον ἐκλείποντι ἐπικαλῶν. Superlat p. Poll. 6, 30 positum omittit cod.]

Ἐνσπόνδως, adv., More confœderatorum, eorum qui fœderis participes sunt : Hesych. ἔνσπονδοι, οἱ μετέχοντες σπονδῶν. In VV. LL. exp. Inito fœdere, et subjungitur hoc adespoton, Ἐνσπ. ἔχων πρὸς ἅπαντας, pro Inter socios fœderatosque agens, et gratiosus apud exteros.

[Ἐνσπονδύλιος, ὁ, Qui est in vertebris, Cui insunt vertebræ. Unde Ἐνσπονδύλιον, τὸ, ut videtur, ap. Pollux. 2, 179 : Τὴν ὀσφὺν, ἧς ἐνσπονδύλια μὲν τὰ ὀστᾶ.]

[Ἔνσπορος, Hermes Pœmand. p. 17 bis. Boiss.]

[Ἐνσπουδάζω, Studeo in. Philostr. Vit. Soph. 1, p. 531 : Ἐνσπουδάζων δὲ τῇ Σμύρνῃ τάδε αὐτὴν ὤνησε, Smyrnæ scholas habens. Liban. vol. 1, p. 160; 2, p. 376, 385, 387.]

Ἐνστάζω, Instillo. [Aristoph. Vesp. 702 : Καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν κατὰ μικρὸν ἀεί. Philostr. Im. 2, 12, p. 819 : Καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς (apes Hymettias) ἐνστάξαι Πινδάρῳ. Aret. Ac. m. causs. 1, 6, p. 4 : Ἦν δὲ καὶ βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρόν· 8, p. 7.] Pass. Ἐνστάζομαι, Instillor : unde præt. pass. ἐνέσταγμαι, Instillatum est, Inditum est; vel simpl. Inest. Hom. Od. B, [271] : Εἰ δή τοι σοῦ πατρὸς ἐνέσταγμαι μένος ἠΰ. Item ap. Herodot. [9, 3] : Ἐνέσταγμαι οἱ ἵμερος τὴν πόλιν ἑλεῖν, Instillatum ei erat desiderium capiendi urbem, pro Tenebatur libidine urbis occupandæ. [Plut. Ages. c. 11 : Ἔκνιζεν αὐτὸν ... ὁ τοῦ παιδὸς ἔρως ἐνεσταγμένος. Pausan. 4, 32, 4 : Τὸν πάντα αἰῶνα Ἀριστομένει τὸ μῖσος τὸ ἐς Λακεδαιμονίους ἐνεστάχθαι. Et alibi. Forma poet. ἐνιστάξῃς in poem. De viribus herb. 78. L. Dind.]

Ἐνστἄλάζω, Instillo, i. q. ἐνστάζω : unde partic. ἐνσταλαχθεὶς s. ἐνσταλαγεὶς, Instillatus, pro quo et ἐνσταχθείς. [Aristoph. Ach. 1033 : Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον. Angl. Lucian. Tox. c. 37 : Ἀφ' οὗ γὰρ ... ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα. Alia forma intransit. ap. Germ. Cpol. In exalt. Cruc. p. 112, D Grets. : Δριμεῖά μοι ὀδύνη μέσῃ τῇ καρδίᾳ ἐνσταλάττεται. Hase.]

[Ἐνστἄσία, ἡ, unde ἐνστασίαις in Democr. Ep. ad Hippocr. p. 1289, 10, quod Foesio i. videtur esse q. ἔνστασις.]

Ἔνστἄσις, εως, ἡ, Exordium et auspicatio rei, quæ instituitur, Bud. p. 108 ex Æschin. Παραπρ. [p. 30, 36 : Ἡ ἐξ ἀρχῆς ἔνστ. τῶν ὅλων πραγμάτων ἐγίγνετο οὐ δι' ἐμοῦ.] Quo referri potest, quod ap. Herodian. [8, 3, 17] legimus : Ἐλέγετο δὲ τῇ ἐνστάσει τοῦ πολέμου ἐμμεμενηκέναι, In persequendo bellum inchoatum perseverasse. [Conf. Polyb. 4, 62, 3; 20, 11, 9. V. infra in signif. Propositi.] Institutio hæredis, Bud. ex Pand. [Glossæ Basil. : Ἔνστ. ἐστὶν ὁ φύσει πρῶτος βαθμὸς τοῦ κληρονόμου. Ducang.] || Significat etiam Instantiam litis et causæ, Bud. ibid. ex Æschine [p. 18, 35 : Ὅς ἐπιχειρήσει διασύρειν τὴν ὅλην ἔνστασιν τοῦ ἀγῶνος]. Pro ead. signif. citat e Codice. || Pugnax contentio instantis adversario, h. e. ἀνταγώνισμα [int. Hesych.], ἀντιλογία, Bud. ibid. ex Gregor. [Ἔνστασιν ποιησάμενος περὶ τοῦ τῆς Σωσάννης βιβλίου, Suid. in Ἀφρικανός. Hemst. Instantia, Intentio, Gl.] Ἔνστασις ap. Aristot. in Analyt. prior. fin., est πρότασις προτάσει ἐναντία. Item Intentionis depulsio : quomodo exp. ap. Philop. In Procl. : Τοῦτο δὲ δεικνύουσι μὲν αἱ πρὸς αὐτὸν ἄλλων τε τινῶν καὶ Ἀριστοτέλους μυρίαι ἐνστάσεις. Est vero et Figura oratoria, de qua in Ἀντιπαράστασις. [Arist. Rhet. 2, 22 : Περὶ τῶν λύσεων καὶ ἐνστάσεων. Conf. ib. 25. || Adversatio. Polyb. 6, 17, 8 : Εὐλαβῶς ἔχουσι πρὸς τὰς ἐνστάσεις καὶ τὰς ἀντιπράξεις τῶν τῆς συγκλήτου βουλημάτων.] || Propositum, Institutum. Synes. : Ἀλλ' ἡμῖν εἰς ἀντίδοσιν ἄρχει τὸ μὴ ἀγνοεῖσθαι παρὰ σοῦ τὴν ἔνστασιν ἡμῶν, ὅτι μόνῳ σοι τῶν ζώντων ἐκκείμεθα, Propositum et constitutum. Ap. Suid. simile esse videtur, Κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αἱρεθεῖσαν ἔνστασιν τῆς ζωῆς, Vitæ institutum. Hæc Bud. [Diog. L. 6, 103, Julian. Or. 6, p. 201, A, Epict. Ench. c. 30, et alios multos citat Hemst. ad Thom. p. 313-4.] Quibus addi potest ex eod. Synes. Epist. 66 : Τῇ δὲ ἡλικίᾳ συμπροϊούσης τῆς μοναδικῆς τῆς κατὰ τὸν βίον ἐνστάσεως, Cum ætate autem una progrediente solitariæ vitæ instituto. In priore autem Synesii l., quem Bud. citavit, τὴν ἔνστασιν ἡμῶν exp. etiam Studium nostrum. [Zarid. ap. Boivin. præf. ad Niceph. Greg. vol. 1, p. 84 ed. Bonn. : Τὴν ἔνστασιν ταύτην ἀκίνητον τηρήσομεν. Vita Pauli Theb. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 724, C : Γενναίαν τὴν ἐνστ. ἐπιδεικνυμένου.] || Ἔνστ., ut id. Bud. annotat, ab insidendo dicitur in Hippiatr. [p. 16] : Μάλιστ' ἐστὶ σεσηπότων χυμῶν δυσδιαφορήτων ἔνστασις καθ' ὃ μέρος ἐνίσταται τοῦ σώματος, ἐκεῖθεν τὴν εἰδικὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα. [Ἦν ἐνστάσιες λίθων ἔωσι, Aret. p. 109, 130; Ἔλυσε τῶν λίθων τὴν ἔνστασιν ib. quod et capere licet vel, Si calculorum dolor urgeat et instet, vel, Si calculi insistant et adhærescant. Hemst. Quæ repetit ad Thomam p. 313. Verior autem posterior interpr. Sic Hermes Trism. De herb. p. 330 : Ἡ δύναμις ... ἀραιοῖ τοὺς πόρους καὶ τὴν τοῦ ὑγροῦ ἔνστασιν ἐπισπᾶται. Et sim. Jo. Damasc. App. Stob. Gaisf. p. 24 : Τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινες κατά τινων (ἀκτίνων) ἔχυσιν (dicunt accidere visum) μετὰ τὴν πρὸς τὸ ὑποκείμενον ἔνστασιν πάλιν ὑποστρεφουσῶν πρὸς τὴν ὄψιν. Conf. ib. p. 23. « Ἔνστ. γαμψωνύχων, inquit Iamblich. Protr. p. 147, 25, ea est naturalis unguium structura, ut facile corripiant, ægre dimittant, διὰ τὴν ἔνστασιν ἀγκύλων ὄντων τῶν ὀνύχων, ubi satis obscurum est, quid ἔνστασιν dixerit. » Hemst. || Aliam signif. annotat Suid. : Πᾶσαν ἔνστασιν θάμνου καὶ πᾶσαν πέτρας προσβολὴν (προβολὴν aptius videtur) διερευνησάμενοι. Ἔνστασιν οὖν τὴν συνηρεφῆ ἔκφυσιν καὶ πυκνὴν τῶν θάμνων λέγει. Confus. c. ἔντασις præter l. supra cit. v. in Ἔντασις.]

Ἐνστάτης, ὁ, proprie Qui alicui in via obstat, resistit, Obvaricator, Festo, [Inficiator, Gl.; ἐχθρὸς ἐνιστάμενος καὶ μὴ ἀναχωρῶν, Hesych.] ut si quis OEdipodem Laii ἐνστάτην fuisse diceret : generaliter vero, ὁ κατὰ πάντα ἐνιστάμενος [ut interpr. Suid.], Adversarius. Soph. Aj. [104] : Ὀδυσσέα, τὸν σὸν ἐνστάτην, λέγω, i. e. ἀντίπαλον, ἐχθρόν. Ælian. ap. Suid. : Κατά τινα χρησμὸν βουληθεὶς ἱλεώσασθαι τὸν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ γεγενημένον ἐνστάτην δαίμονα. [Et ap. eund. : Ἱκρότατος αὐτοῖς ἐνστ. ἦν.] Synes. Epist. 67 : Ἦκεν ἡ κυρία, καὶ ὁ δῆμος παρῆν πάλιν ἐνστάτης καὶ ἐναγώνιος, Adversarius et reclamare paratus. Peculiariter vero in judicio ἐνστάτης dicitur ὁ ἀντίδικος, In causa adversarius, Qui adversus aliquem litigat. [Eust. Opusc. p. 27, 63; 28, 37, etc. ă]

Ἐνστἄτικός, ἡ, ὸν, Pervicax [Gl.], Acriter obsistens, Instans et urgens. Dicitur de disputatoribus, qui adversario acriter obnituntur, nec ei cedunt. Ap. Suid. : Ὁ δὲ Ἰσόδωρος ἐνστ. ὢν, ἀήττητος ἔμενεν, i. e., ut ipse exp., ἔνστασιν πρός τινα ποιούμενος. Aristot. De cœlo 2 : Διὸ δεῖ τὸν μέλλοντα καλῶς ζητήσειν, ἐνστατικὸν εἶναι διὰ τῶν οἰκείων ἐνστάσεων ἐν τῷ γένει. [H. A. 1, 1 extr. : Τὰ μέν ἐστι πρᾶα καὶ δύσθυμα καὶ οὐκ ἐνστατικὰ, τὰ δὲ θυμώδη καὶ ἐνστατικά. M. Anton. 5, 20 : Τὸ τῆς ὁδοῦ ταύτης ἐνστατικόν. Plut. Mor. p. 975, A : Σχήματα νῦν μὲν ἐνστατικὰ, νῦν δὲ φορά. Eust. Opusc. p. 28, 3. « De Criticis ἐνστατικοῖς et λυτικοῖς v. Wolf. Proleg. p. 195 et

citt. ab Eichstædt. De dram. com. sat. p. 8 sq.» Schæf.] A

Ἐνστατικῶς, adv., Hermog. Pervicaciter, Instanter [Gl.] et pugnaciter, Quintil. [Schol. Oppian. Hal. 1, 502. Ex Basilic. vol. 1, p. 450 affert Ducang. Eust. Opusc. p. 85, 44: Τὴν σκοπιμωτάτην ἐνστ. ὑποδεικνύντες. Superl. Ἐνστατικώτατα, Acta Synodi Maji Coll. Vat. vol. 4, p. 3. V. Ἐντατικός. L. Dind.]

Ἔνστατος, Institutus hæres, ut ὑποκατάστατος, Substitutus, Bud. [Ex Basilicis citat Ducang.]

[Ἐνστείνω, Coarcto in. Quintus 9, 179: Περὶ Ξάνθοιο ῥέεθρα αἵματι φοινίχθησαν, ἐνεστείνοντο δὲ νεκροὶ, Cadavera in eo conferta erant.]

[Ἐνστέλλω, Induo. Herodot. 1, 80: Ἄνδρας ἱππάδα στολὴν ἐνεσταλμένους.]

[Ἐνστενάζω, Ingemisco. Nicet. Eugen. 1, 56: Ποίοις ἀπ᾽ αὐτῶν ἐνστενάξει τις μέγα; Boiss.]

[Ἐνστενοχωρέω, In arctum cogor in. Gregor. Nyss. t. 1, p. 502, B: Οὐκ ἐνστενοχωρεῖ πάσῃ τῇ φύσει ἐνδιοδεύων. Hase.]

[Ἐνστερνίζω et] Ἐνστερνίζομαι, In pectoris sinum recipio, Amplector, Complector: Hesych. [et Suid.]: B Ἐνστερνισάμενος, περιπτυξάμενος. Fort. significat etiam Sub pectore verso, Animo complector, διὰ στέρνων ἔχω, ut Soph. loquitur. [Act. Nicet. Eugen. 8, 176: Οὐ τὴν Δρόσιλλαν, ἀλλ᾽ Ἔρωτος ἀγρίου ἔοικας ἔργον τερπνὸν ἐνστερνικέναι (sine augm.) Boiss. Med. Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 123: Τὸν σωτῆρα ἐνστερνίσασθαι. Jo. Chrys. Hom. 19 τῶν ἐπιγραφ. vol. 7, p. 296: Τὴν πρὸς τὸν θεὸν παρρησίαν ἐνστερνίζεται. Hom. 12 in Ep. ad Eph. p. 826: Αὐτὸν (deum) ἐνστερνίσασθαι. Phot. Ep. 1, p. 22: Ὁ τὸν θεῖον ἔρωτα ἐνστερνισμένος (sic). Quæ cum aliis citat Suicer. Eust. Opusc. p. 14, 69: Ἀνδράσιν ... ἐνεστερνισμένοις τὸ φιλάλληλον· 357, 32; ad Dionys. Per. 77, 27: Οὐκ ἐνστερνίζεται (Dion.) τὴν τοῦ γεωγράφου πρόσρησιν, Affectat. Theophyl. Sim. Hist. p. 125, A: Ἐνστερνίσασθε τὰς βολὰς, ἵνα καὶ τοὺς θριάμβους ἐναγκαλίσησθε, Adverso pectore jaculorum ictus excipite.]

[Ἐνστερνόμαντις, εως, ὁ.] Hesychius ex Soph. Captivis affert Ἐνστερνομαντίαις, quod itidem exp. ἐγγαστριμύθοις [quod v.], quasi a nom. ἐνστερνομαντίας. [Ἐνστερνομάντεσι Kuster. Στερνόμαντις ex eod. Soph. C citant alii gramm.]

[Ἐνστηθίδιον, τὸ, scriptura vitiosa pro ἐντοσθίδιος, quod v.]

[Ἐνστηθίζω, Pectori immitto. Athan. vol. 2, p. 42: Ὅροι διάφοροι, οὓς δεῖ ... μετιέναι καὶ ἐνστηθίζειν, Memoriæ mandare. Suicer.]

[Ἐνστήθιος, ὁ, ἡ, Pectoralis. Nicet. Is. Ang. 3, 8, p. 289, B: Ἐξενεγκὼν δὲ καὶ ὃ εἶχεν ἐνστήθιον τὸ θεσμήτορος μόρφωμα. L. D. Heynius in Comm. Soc. reg. Gott. vol. 12, p. 307 laudat fr. Nicetæ, ubi legitur: Καὶ τὰς ἐνσταθίους παρατετιλμένος τρίχας. Leg. ἐνστηθίους. Bast.]

[Ἐνστήκω. V. Ἐνίστημι.]

[Ἐνστηλιτεύω, Inscribo in columna, Insculpo. Figurate Greg. Nyss. t. 1, p. 300, A: Ἐνστηλιτεύει ταῖς μνήμαις ἡμῶν· et p. 361, B: Φωνὴ, ἣν τῇ μνήμῃ τῶν ἐπιγενομένων ἐνστηλιτεύῃ. Pass. id. ib. p. 345, D: Ἐνστηλιτεύεται· et Basil. t. 1, p. 294, C: Ἐνστηλιτευμένα (sic). || Noto, Insector. Gregor. Nyss. t. 2, p. 189, B. Hase.]

[Ἐνστηλόω, Cippum erigo, etiam Erigo, Statuo, Pono, i. q. simplex στηλόω. 2 Sam. 8, 14, ἐνστηλωμένους sec. Compl., ubi sine dubio leg. ἑστηλωμένους. Schleusn. Lex. Inscr. in Ferussac. *Bulletin* sect. 7, 1825, april. et *Classical Journ.* vol. 32, p. 300, Dorice: Στάλᾳ ἐνεστάλωσαν. Probabiliter nunc in l. Sam. corrigas ἐνεστηλωμένους. Osann.]

[Ἔνστημα, τὸ, Obstaculum, vox Stoica. Sext. Emp. p. 421, 32; 422, 15. Hemst. Id. p. 454, 16; Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1056, E.]

Ἐνστηνὸν [immo Ἐνστηνὲς], Hesychio ἰσχυρὸν ἢ σαφὲς, Validum, Manifestum. [Εὐστρηνὲς intt., quod v.]

[Ἐνστηρίζω, Insisto, Gl. Quæ interpr. spectat signif. neutram, qua et simplex sæpe ponitur et comp. ponit Philo vol. 1, p. 15, 24: Ὅταν εἰς τὴν μήτραν καταβληθὲν (τὸ σπέρμα) ἐνστηρίσῃ. Apollon. Rh. 4, 1518: Τῷ δ᾽ ἄκρην ἐπ᾽ ἄκανθαν ἐνεστηρίξατο Μόψος, λαιὰ ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός. Pass. Hom. Il. Φ, 168: Ἡ δ᾽ ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο (hasta). L. Dind.]

[Ἐνστίζω, Acu pingo in. Dio Cass. 63, 6: Ἐν μέσῳ αὐτῶν (τῶν παραπετασμάτων) ἅρμα ἐλαύνων ὁ Νέρων ἐνέστικτο.]

[Ἐνστίλβω, Resplendeo in. Greg. Nyss. t. 1, p. 400, C: Χρυσὸν τοῖς τοιούτοις ἔργοις ἐνστίλβοντα. Hase.]

[Ἐνστοιβάζω, Instipo, Gl.]

[Ἐνστολίζω, Theod. Prodr. Ep. f. 93. Bast.]

[Ἐνστομίζω. V. Ἐνστόμισμα.]

[Ἐνστόμιος. V. Ἔνστομος.]

Ἐνστόμισμα, τὸ, Frænum, utpote quod ori injiciatur ad coercendum et regendum jumentum. Exemplum ex Josepho [A. J. 18, 9, 3] hoc affertur: Ἔπρασσε δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς, χρήζων ἐνστόμισμα τῇ ἀρετῇ τῶν [Ἰουδαίων] ἀδελφῶν εἰς φιλίαν κτήσασθαι τῶν ἐκείνου σατραπειῶν. Quæ verba ap. Suid. quoque leguntur, ap. quem tamen Ms. etiam cod. habet ἐνστομισμάτων [c. Zon. p. 738], et φιλίας pro φιλίαν. In eodemque cod. est et partic. ἐνστομισθέντων, sine expositione: quod sonat Frænatorum, Eorum quibus frænum injectum est.

Ἔνστομος, s. Ἐνστόμιος, ὁ, ἡ, Qui in ore est. Diosc. 1, 126, de foliis tiliæ: Ποιοῦντα πρὸς τὰ στύψεως δεόμενα, μάλιστα τοῖς ἐνστομίοις ἕλκεσι διαμάσσημα καὶ διάκλυσμα. Plin. 24, 8: Folia autem tantum in usu, et ad infantium ulcera in ore commanducata. [Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 122: Τὸ ἐνστόμιον ἡμῶν ὑγρὸν τῷ πνεύματι ἐκλευκαίνεται. Wakef. Philo vol. 1, p. 386 et 373.]

[Ἐνστρατεύομαι, Militiæ adscribor. Agath. Hist. p. 310, 9 Bonn.: Χρήματα εἰσῆγον ἐφ᾽ ᾧ ἐνστρατεύσασθαι. Hase.]

Ἐνστρᾰτοπεδεύω [s. Ἐνστρατοπεδεύομαι], Castra pono s. metor in. [Act. Plut. Thes. c. 27: Ἐν τῇ πόλει ἐνστρατοπεδεῦσαι· Sull. c. 16: Ὀχυρὰν ἐνστρατοπεδεῦσαι τὴν ἄκραν ποιεῖ (scopulus). Figurate Mor. p. 647, E: Τῇ καρδίᾳ τὸν θυμὸν ἐνστρατοπεδεύειν. Medio Herodot. 9, 2: Χῶρος ἐπιτηδεώτερος ἐνστρατεύεσθαι ἐκείνου (et act. in ead. phrasi Thucyd. 2, 20)· 25, et Dionys. A. R. 11, 43. Procop. Vand. 2, 24: Στόλον ἐνστρατοπεδεύεσθαι μαθὼν ἀμφὶ πόλιν.]

[Ἐνστρέφω, Intorqueo, Gl. Act. cum accus. jungit Eur. Ion. 300: Σηκοὺς δ᾽ ἐνστρέφει Τροφωνίου, Versatur in, Visit. Pass. Versor in, Hom. Il. E, 306: Ἔνθα τε μηρὸς ἰσχίῳ ἐνστρέφεται. Etym. M. p. 1676, 41: Τὰς σύριγγας, εἰς ἃς ὁ ἄξων ἐνστρέφεται. Med. signif. act. Hippocr. De dieb. jud. p. 58, 5: Ὁ γὰρ νοσέων ἐνστρέφεσθαι καὶ κινέειν τὰ ἄρθρα οὐ δύναται, Flectere.]

[Ἐνστροβῑλίζω.] Ἐνστροβῑλέω exp. Contero, quum Suid. [et Zon. p. 750] ἐνστροβιλήσας afferat pro συντρίψας. [Hesych.: Ἐνστροβίλισας, συνέστρεψας. Quum ab utroque gramm. idem l. spectari videatur, utrique aut ἐνστροβιλίσας aut συστρέψας restituendum erit. Formam στροβιλίζω recte præferre videtur Kuster. V. Lobeck. ad Phryn. p. 397.]

[Ἐνστρογγῠλόω, Rotundo. Philostorg. H. E. 3, 11, p. 493, 46: Τό τε πρόσωπον ἐνεστρόγγυλωται μᾶλλον (sphingis).]

[Ἔνστροφὴ, ἡ, Deverticulum. Aristid. vol. 1, p. 239: Οὔτε Ἰταλία τῶν ταύτης (Cyzici) κτημάτων ὑπεροράᾳ ... οὔτε Σύρων καὶ Κιλίκων, ποιητὴς ἂν εἴποι τις, ἐνστροφαί.]

Ἔνστροφος, in VV. LL. affertur pro Agilis, Tortilis. D Sed puto mendosum esse, et pro eo scr. εὔστροφος.

[Ἐνστρωφάομαι, Versor in. Hesych.: Ἐνστρωφᾶσθαι, ἐνστρέφεσθαι. Quintus 1, 306: Δεινὸς ἐνεστρωφᾶτο κυδοιμὸς λαοῖς ἐν μέσσοισι. Vitiose ap. Hippocr. De artic. p. 824, B: Ὅταν ... ἐθισθῇ τὸ ἄρθρον ἐν τῇ σαρκὶ ἐνστροφᾶσθαι, pro ἐνστρωφ. Quod ἐνστρέφεσθαι interpr. Hesych., ut Hom. de eadem re dixit ἐνστρέφεσθαι, de qua Hipp. ἐνστρωφᾶσθαι.]

Ἐνστύφω, i. q. ἀποστύφω. Nicand. Al. 321: Συγχεράων νύμφας τε καὶ ἐνστύφον [ἐνστῦφον] ποτὸν ὄξους· 375: Ἠὲ καὶ ἐνστύφοντι ποτῷ μεμορυγμέναι ὄξευς· nam acetum astrictoria vi præditum est, ut Diosc. quoque testatur 5, 21: Ὄξος ψύχει καὶ στύφει. Schol. posteriorem v. aliter legisse videtur, hæc verba annotans, Στυφόεν δὲ ποτὸν, τὸν ἡδύοσμον ἔφη, κατ᾽ εὐφημισμόν. Quod στυφόεν neutr. est, a masc. Στυφόεις, i. significante q. στυφὸς, s. στυπτικὸς, s. quo Nic. utitur, ἐνστύφων, Astrictorius, Astringens. Id. Nic. τὸ ἐνστύφον latius etiam extendit, tribuens non solum acidis et austeris s. acerbis, verum etiam amaris: dicens ἐν-

στύφον πόμα ἀψινθίου, Al. 298 : Τῷ μέν τ' εὐβρεχέως ἀψινθίου ἄλγος ἀρήξει, Ἐνστύφον πόμα κεῖνο νεοτρίπτῳ ὑπὸ γλεύκει, ubi et schol. annotat, eum solere τὰ πικρὰ καὶ δριμέα vocare στύφοντα : improprie tamen, quemadmodum Galen. quoque 11 Simpl., ubi de pinguedine et adipe s. sevo agit, scribit, τὰ δάκνοντα nonnullos ἀκύρως nominare στύφοντα : nam ἐπὶ τῶν δακνόντων, i. e. de iis quæ linguam gustata mordicant, veluti piper, sinapi, pyrethrum, proprie dici διακρίνειν καὶ διεξέρχεσθαι : linguam enim veluti discriminant et penetrant : τὰ στύφοντα autem (quorum e numero est ὄμφαξ, i. e. Uva acerba et immatura, rhus, galla, balaustium, hypocystis), dici συνάγειν τε καὶ σφίγγειν τὴν ἡμῶν οὐσίαν. Ac certe τὰ πικρὰ et τὰ δριμέα non eodem modo afficiunt linguam gustata, quo τὰ αὐστηρά. Nam τὰ στρυφνὰ s. αὐστηρὰ πλησιάζοντα τῇ γλώττῃ, solent ipsam σφοδρῶς ξηραίνειν καὶ συνάγειν καὶ τραχύνειν μέχρι βάθους πλείονος, s. ἐν τῷ ψαύειν τῆς γλώττης, συνάγειν αὐτὴν καὶ σφίγγειν, veluti pira sylvestria immatura, uva acerba et immatura : τὰ πικρὰ vero, consuevere linguam ῥύπτειν, idque fortius quam τὰ ἁλυκά, μετὰ τοῦ καὶ τραχύνειν ἀνιαρῶς : veluti nitrum et fel : τὰ δριμέα autem, δάκνειν καὶ διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρῶς : at τὰ ὀξέα, ἄνευ θερμότητος δάκνειν, ut doctissime Aetius ostendit in præf. l. 1. Diligenter igitur nota proprias facultates, quibus isti succi s. sapores præditi sunt, nimirum πικρὸς χυμὸς, et δριμὺς, et ὀξὺς, et στρυφνὸς s. αὐστηρός. Nam πικρὸς dicitur ῥύπτειν et τραχύνειν ἀνιαρῶς τὴν γλῶτταν : δριμέος autem est propria vis δάκνειν et διαβιβρώσκειν μετὰ θερμότητος ἰσχυρᾶς : ὀξέος autem, δάκνειν ἄνευ θερμότητος : at ὁ στρυφνὸς s. αὐστηρὸς linguam dicitur συνάγειν et σφίγγειν, s. ξηραίνειν et τραχύνειν βαθέως. Ubi etiam obiter nota σφίγγειν et συνάγειν synonyma esse verbo στύφειν s. ἐνστύφειν. || Sed nota ap. Nicandr. scribi ἔνστυφον, quasi a nom. Ἔνστυφος : ut sit comp. ex ἐν et στυφός. [Hesych. : Ἐσμυρνισμένον, χρίσματα ἔχον σμύρνης, ἐνεστυμμένον. Wakef. Phot. in ead. gl. σμύρνῃ ἐπεστυμμένον.]

[Ἐνσύζυγος, ὁ, ἡ. Schol. Aristoph. Ran. 357 : Δύναται δὲ καὶ ἐνσύζυγον εἶναι τὸ λεγόμενον. L. Dind.]

[Ἐνσύνθηκος, ὁ, ἡ, Fœdere junctus, Stipulatus, i. q. ἔνσπονδος. Appian. Mithr. c. 14 : Φιλίαν ἐνσύνθηκον ἔτι οὖσαν αἰδούμενοι.]

[Ἐνσύσσημος, ὁ, ἡ. Ap. Nicetam Annal. p. 123, A, pro ἐπιθωράκιον στολὴν, cod. A ἐνσύσσημον.]

[Ἔνσφαιρος vitiosa scriptura pro εὔσφαιρος, ap. Tzetz. Hist. 7, 727.]

[Ἐνσφαιρόω, Rotundo in, Circumcirca expando in. Nonn. Dion. 32, 77 : Χρυσέας νεφέλας πυργηδὸν ἑλίξας, δινωτὴν ἐπίκυρτον ἐνεσφαίρωσε καλύπτρην (iridem).]

[Ἐνσφηκόω, pro ἐνσφηνόω habet Paul. Sil. Ambo 235 : Ἀμοιβαδὸν ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ πέτρον ἐνεσφήκωσαν.]

Ἐνσφηνόω, Cuneum inculco s. impingo, intrudo, Intrudo et inculco veluti cuneum. Paul. Ægin. de ischiade, i. e. morbo coxendicis : Αἴτιος δὲ ταύτης παχὺς καὶ φλεγματικὸς χυμὸς ἐνεσφηνωμένος τῇ κατ' ἰσχίον διαρθρώσει, Hærens in coxendice veluti cuneus aliquo impactus s. inculcatus mallei ictu. Item Obstruo et inspisso veluti adacto cuneo. Diosc. 5, 29, de melomelite : Μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα, καὶ βληθέντων εἰς μέλι ὁτιπλεῖστον ὥστε ἐνεσφηνῶσθαι, Ita ut ipsum mel inspissetur ac veluti cuneetur injectis illis cotoneorum segmentis; referendo ad mel : sin ad ipsa cotoneorum concisorum frusta referas, Ita ut penitus demersa contegantur et obruantur : veluti quum cuneus tam profunde adigitur, ut hiatu ligni etiam concludatur. Quæ expos. magis consentanea est, quum dicat ὁτιπλεῖστον : nam si ipsum mel inspissandum esset cotoneorum injectu, utique opus esset majore cotoneorum quam mellis copia. [Procul. ad Hes. Op. 425 : Ἐὰν μικρότερος ᾖ τῆς χρείας ὁ γύης, ἐνσφηνοῦται τὸ ἕτερον αὐτῷ ξύλον, τὸ συνάπτον αὐτὸν καὶ τὸν ζυγὸν, καὶ καλεῖται τὸ μὲν ὅλον πηκτὸν, τὸ δ' ἐνσφηνωθὲν ἱστοβοεύς. Hemst.]

[Ἐνσφίγγω, Innecto, Implico, Illigo. Etym. M. p. 328, 36 : Ἐλέλικτο, ἀντὶ τοῦ ἤλικτο (εἴλικτο), ἐνέσφιγκτο. L. Dind. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, § 8 : Ἔπειτα περόναις καὶ κατακλείσεσιν αὐτοὺς ἐνέσφιγγον τῇ τραπέζῃ. Hase.]

Ἐνσφρᾱγίζω, Signum imprimo, Nota insignio. [Lucian. Amor. c. 14 : Τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως· 5 : Καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφραγίσθη σχεδόν. Philo vol. 2, p. 117, 37 : Ὀλισθηραὶ γὰρ αἱ πρῶται φαντασίαι χρόνῳ μόλις ἐνσφραγιζόμεναι· ib. 146, 44; 155, 9. Medio item figurate, Mihi imprimo, vol. 1, p. 4, 30 : Τοὺς χαρακτῆρας ἔτι μᾶλλον ἐνσφραγισάμενος. L. D. Clem. Al. Strom. 2, p. 483 : Κατὰ νοῦν καὶ λογισμὸν, ᾧ καὶ τὴν πρὸς τὸ εὐεργετεῖν καὶ τὴν πρὸς τὸ ἄρχειν ὁμοιότητα προσηκόντως ὁ κύριος ἐνσφραγίζεται. Cyrill. Hier. p. 125, C : Σὺ δέ μοι δεξάμενος τὰς μαρτυρίας ἐνσφράγισαι τῇ καρδίᾳ ταύτας. Forma Ion.] Ἐνσφρηγίζω, Signum imprimo, Nota ac signo aliquo insignio, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 274 : Τὴν πρὶν ἐνεσφρήγισσεν Ἔρως θρασὺς εἰκόνα μορφῆς ἡμετέρης θερμῷ βένθεϊ σῆς κραδίης.]

[Ἐνσφράγισις, εως, ἡ, Impressio. Plotin. Enn. 4, 3, p. 729, 4 : Ὥσπερ αἱ ἐνσφραγίσεις. Creuzer.]

[Ἐνσχέδιος, ὁ, ἡ, Subitarius. Aret. p. 63 : Ἀλλ' ἢν ἐνσχ. καὶ μὴ ἑδραίη γένηται ἡ κάθαρσις, ἀλλὰ φαύλη, ἁπλοῦς ἔμετος ἀπὸ σιτίων ἔλυσε τὴν νοῦσον.]

[Ἐνσχερῶ, idem quod ἐπισχερῶ, quod v. Apoll. Rh. 1, 912 : Λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ ἐνσχερῶ ἑζόμενοι.]

[Ἔνσχεσις, εως, ἡ, Impeditio. Eust. Opusc. p. 116, 74 : Ἡρὸς ἀνθρώπου ἔνσχεσιν καὶ ὄλεθρον.]

[Ἐνσχίζω, Infindo, Gl. Tzetz. Hist. 7, 64 : Θηρὸς τοῖς ὄνυξι τὴν λεοντῆν ἐνσχίσας.]

[Ἐνσχισμὸς, ὁ, Insectio, Gl.]

[Ἔνσχιστος, ὁ, ἡ, Infissus, ap. Theophr. C. Pl. 5, 17, 2 : Τὰ ξύλα τὰ ἔμμητρα διαστρέφεται κατειργασμένα ἤδη, μέχρις οὗ ἂν τελέως ἀναξηρανθῇ· διὸ καὶ ἔνσχιστα καὶ οὐκ ἔμμητρα ποιοῦσι τὰ τῆς ἐλάτης καὶ τῆς πεύκης. Pro quo alibi id. σχιστός.]

[Ἐνσχολάζω, Immoror. Philo vol. 1, p. 358, 37 : Μέχρι μὲν γὰρ ἐνσχολάζει καὶ ἐμπεριπατεῖ τῇ ψυχῇ φρόνησις. Hemst. Themist. Or. 2, p. 39, B : Εἰ δὲ ἐθελήσαιμι ἐνδιατρίβειν καὶ ἐνσχολάζειν, φανείη ἂν καὶ τὸ μικρὸν τοῦτο μέγα ὑμῖν. Cic. Ad Att. 7, 11 : « Libenter enim in his molestiis ἐνσχολάζω σοι. » Aristot. Polit. 7, 12 : Ἐνσχολάζειν μὲν γὰρ τὴν ἄνω (ἀγορὰν) τίθεμεν. Nicet. Eugen. 2, 17, a Boiss. cit. : Ὁ γὰρ ἔρως εἴωθε νύκτωρ τὸ πλέον ἀναπτεροῦσθαι τοῖς ἐρῶσιν εἰσρέων, ψυχῆς ἐρῶντος ἐνσχολαζούσης τότε.]

[Ἐνσχολέω vitium scripturæ pro ἐνασχολέω, quod v.]

Ἐνσώμᾰτος, ὁ, ἡ, cui opp. ἀσώματος, i. e. Corporeus, Corporatus, Cic. : qua signif. Seneca et Quintil. dicunt etiam Corporalis, ut Epist. 59 : Dicitur quædam corporalia esse, quædam incorporalia. Utitur autem Græco voc. Greg. Naz. [Athanas. Or. 2 contra Arian. vol. 1, p. 360, incarnationem vocat ἐνσώματον παρουσίαν τοῦ σωτῆρος. Et ἐνσ. θεὸς dicitur Christus, Euseb. H. E. 4, 26, p. 42. Clem. Al. Str. 4, 25, p. 636 : Ὡς τῆς ἁμαρτίας... σαρκικῆς τε οὔσης καὶ ἐνσωμάτου καὶ νεκρᾶς... Suicer. Niceph. Blemmid. p. 179.]

Ἐνσωμᾰτόω, i. q. σωματόω. [Hermias Irris. gentil. p. 402, D : Οἱ δὲ τρὶς ἐνσωματοῦσιν (animam, velut Plato in Phædro p. 249, A). L. D. Pass. Clem. Al. Strom. 3, 3, p. 516 : Ἀποκαθαίρεσθαι δὲ ταῖς ἐνσωματουμέναις ψυχαῖς προσήκει. Wakef.]

[Ἐνσωμάτωσις, εως, ἡ, Incorporatio. Hermes Stob. Ecl. phys. c. 52, p. 1076 : Κόλασις γὰρ αὐταῖς (ταῖς ψυχαῖς) ἡ ἐνσ. Clem. Al. Strom. 4, 12, p. 602 : Τὰς πρὸ τῆσδε τῆς ἐνσ. ἁμαρτίας· 6, 7, p. 767. « Dicitur de Filio, Athanas. 1, p. 40. Andr. Cret. p. 129, B : Ἡ πανάρμονιος τῆς θεϊκῆς ἐνσ. ὕλη. » Kall. Nemes. De nat. hom. p. 333. Alia multa utriusque signif. exx. v. ap. Suicer.]

[Ἔνσωμος, ὁ, ἡ, i. q. ἐνσώματος. Reg. prosod. p. 463, n. 194, inter compp. cum ἐν. Tzetz. Exeg. Il. p. 70, 21 : Προσωποειδῆ προσάγειν καὶ ὡσπερεί τινα ἔνσωμα καὶ φθεγγόμενα τὰ μὴ πεφυκότα πρόσωπα ἔχειν. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 108, D : Ἔνσαρκον, ἔνσωμον. Hase.]

[Ἐνσωρεύω, Cumulo, Coacervo in. Schol. Pind. Pyth. 7, 1 : Ἐνεσώρευσε τῷ κολπώματι χρυσόν. Wakef. Pseudemped. De sphæra v. 122, ap. Fabr. B. Gr. vol. 1, p. 822 Harl. : Σῖτος εἰς δόμους βροτῶν... πόνοισιν εἰς τὰ δώματ' ἐνσωρεύεται. Cyrill. C. Julian. p. 330, A : Πλείστων... σεσιγημένων, διά τοι τὸ μὴ δοκεῖν ἐνσεσωρεῦσθαι τοῖς λόγοις μαρτύρων ὄχλον· ib. 341, E : Θαυμάζω δὲ ὅτι νεκροὺς ἡμῖν ὀνειδίζει καὶ τάφους, ὁ καὶ νεκροὺς ἔχων

τοὺς προσκυνουμένους καὶ μνήματα τοὺς νεώς· ἐνσεσώρευνται γὰρ αὐτοῖς, Int. vertit, In iis sunt sepulti, quum deberet Cumulati.]

[Ἐνσωριάζω scripturæ vitium pro ἐνσοριάζω, quod v.]

[Ἔνταγμα, τὸ, i. q. ἔνταλμα, Mandatum, ap. Germanum Cpol. in Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 227, C : Τὰ ἐντάγματα τῆς ἐξαρχίας τοῦ Ἀγκύρας. L. Dindorf.]

[Ἐνταγὸς vitium scripturæ pro ταγὸς, ap. Hesych. v. Αὐτόταγος.]

Ἔντακτος, ὁ, ἡ. Ἔντ. κίνησις, ex Alex. Aphr. Probl. 2, [69] affertur pro Certus motus; sed annotatur, quosdam ibi legere εὔτακτος. [Ἔντ. πορεία, Profectio secundum ordinem instituenda, Joseph. Hypomnest. c. 69, p. 128 : Ἀπάρσεως τῆς ἱερᾶς σκηνῆς καὶ πορείας ἐντάκτου, quod Numer. 1, 52 est ἐν τῇ ἑαυτοῦ τάξει. Schleusn.]

[Ἐντἄλαιπωρέομαι, Laboro in, Misere vivo in. Jo. Chrys. Ad Olymp. 3, vol. 7, p. 79, 8 : Οὐκ ἐβούλετο ταῖς ἁλύσεσιν ἐνταλαιπωρεῖσθαι ἐκείναις. Seager. Olympiodor. in Alcib. 1, § 7, post init. Creuzer. Theod. Prodr. in Notit. M. vol. 6, p. 540 : Τριταῖοι ... τῇ τοιαύτῃ φρουρᾷ ἐνταλαιπωρούμενοι. Boiss.]

Ἔνταλμα, τὸ, Id ipsum quod alicui faciendum injunctum est, Præceptum, Mandatum [Gl.], Jussum. [V. Ἐντολή.]

[Ἐνταλτικὸς, ἡ, ὸν, unde adv. Ἐνταλτικῶς ap. Pseudojustin. p. 477, B : Ὀνομάζων τοὺς λόγους ἐντ. ἢ προστακτικῶς λεχθέντας, Præcipiendo et jubendo. L. D.]

[Ἐνταμίευτος, ὁ, ἡ, Idoneus. Galen. vol. 18, part. 1, p. 224, 2, de igni ex paleis : Ἐνταμίευτον εἶναί φησι πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ χρυσοῦ. Hase.]

Ἐντἄμιεύω, Intro latum recondo, In thesaurum refero. Qua signif. et ἐνθησαυρίζομαι dicitur. [Hesych.: Ἐνταμιευόμενον, ἐνθησαυριζόμενον.]

Ἐντάμνω, et Ἐπιτάμνω, Incido : ut ἐντέμνω et ἐπιτέμνω. [Quæ v.]

[Ἐντάνυσις, εως, ἡ, Intensio. Eust. Od. p. 1913, 37 : Χελώνης ὄστρακον μέγα πήχεως περιθέσει καὶ χορδῶν ἐντανύσει λύραν ἀπήρτησεν.]

[Ἐντανυσμὸς, ὁ, idem. Schol. Hom. Od. Φ, 112 : Γανυστύος) τῆς τάσεως, τοῦ ἐντ. Wakef.]

Ἐντανύω, Intendo, ἐντείνω. [Hom. Od. T, 577 : Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσιν, et alibi sæpius in Od. de arcu tendendo, item ap. Theocr. 24, 105. Pass. Φ, 92 : Οὐ γὰρ οἵω ῥηιδίως τόδε τόξον ... ἐντανύεσθαι. Med. ib. 403 : Αἴ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι. De fune Tzetz. Hist. 1, 900 : Τούτους οὖν (τοὺς σχοίνους) ἐντανύσαντες ἐκ γῆς τῆς ἑκατέρας ξύλων κορμοῖς προσήλωσαν.] Pro Extendo affertur ex Epigr. [Simiæ Anth. Pal. 6, 113 : Κεραοξόος ἥρμοσε τέκτων (arcum), ἐντανύσας ... νεῦρα βοός. Herodot. 5, 25 : Ἐνέτεινε τὸν θρόνον (ἱμᾶσι), ἐντανύσας δὲ κτλ. De sulcis Pind. Pyth. 4, 227 : Αὔλακας ἐντανύσαις ἤλαυνε. Figurate per tmesin ib. 129: Πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν. ἄϋ]

[Ἐντάξιμος, ὁ, ἡ, Insertus, Insertitius, Gl.]

Ἔνταξις, εως, ἡ, Interpositio, Insertio. Peculiariter vero ἔνταξις, quæ et παρένταξις, quum levis armaturæ milites in phalangis interstitiis interjiciuntur, nudi singuli juxta singulos armatos : ut quidam Suidæ verba interpr., quæ ap. eum vide. [V. l. Xen. in Ἐντάσσω citatum. L. D. || Insertio locorum in tabula geographica. Ptol. Geogr. 2, prol. : Πρὸς τὴν τοπικὴν κατανόησίν τε καὶ ἔνταξιν. Et paulo post : Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐντάξεως γινομένης. Hase.]

[Ἐντἄράσσω s. Ἐνταράττω, Conturbo, Confundo. Aristæn. 2, 22 : Ἐξανέστη τῆς εὐνῆς καὶ τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, ὅτι κατηγόρει μηνύματα συζυγίας. Philostr. V. Ap. 3, 20, p. 111 : Καὶ γάρ τι φάσμα ... αὐτοὺς ἤλαυνεν, ἐνταραττόμενον τῷ ὁμίλῳ.]

Ἔντἄσις, εως, ἡ, Intentio, Contentio. [Aret. p. 13 : Ῥήγνυται μὲν οὖν ἐξαπιναίως (vasa corporis) ἢ πληγῇ ἢ ἐντάσι ἄχθεος· 82 : Ἡ δ' ἔντ. ἐς ἐγρήγορσιν ἔχει τι ζώπυρον· 106 : Τοῦ κακοῦ τὰς ἐντάσιας· 112 : Τῷ πταρμῷ καὶ τῇ ἐντάσι. Aliter id. p. 17 : Ἐντάσιες ἐμέτου ξυνεχέες κενεαὶ, Nisus, Conatus vomendi. 55 : Προπετὴς δὲ καὶ ἀρχὸς βίῃ καὶ ἐντάσεσι, φαντασίῃ ἐκκρίσιος δῆθεν τοῦ λίθου. Conf. p. 136.] Item ἔντ. προσώπου affertur pro Intentio vultus et austeritas. [Hippocr. Præc. p. 25, 17 : Ἅμα μὲν ἐπιπλήσσειν μετὰ πικρίης καὶ ἐντάσεων.] Exp. etiam Distentio [Hippocr. Co. præn. p. 122, B : Μετὰ ὑποχονδρίου ἐντάσεως· De aere p. 282, 21 : Τουτέου δὲ αἴτιόν ἐστι τοῦ σώματος ἡ ἔντασις καὶ ἡ σκληρότης τῆς κοιλίης. Ita ap. eund. ὄρχεως, φρενῶν, ἤτρου, ὑποχονδρίου ἔντ., de quibus v. Foes. OEcon. p. 130], Productio, Vehementia, Rigor [Aret. p. 82 : Ἐπιπλάσματα τῇσι σκληρίῃσι καὶ τῇσι ἐντάσεσι τῶν μερέων ἐπιθετέον· 3 : Τόνος γὰρ νεύρων καὶ ἐντάσιος οὔνομα· 4 : Ξύνεστι μὲν αὐτέοισι ἀθρόον μὲν ἅπασι εἰρῆσθαι (f. εἰρῆσθαι ἅπασι) πόνος καὶ ἔντασις τενόντων· conf. p. 25, 66, 105. Id. p. 103 : Ὅκως μὴ ἐντάσιες ἔωσι κεναὶ στομάχῳ σπασμώδεες· 104 : Ἔντασις οὐ τοῦ στομάχου μοῦνον, ἀλλὰ καὶ νεύρων. Conf. p. 17, 132. 112 : Ἐντάσιες δὲ (in satyriasi) γεννῶνται σπασμώδεες οὐδαμὰ πρηϋνόμεναι. Gl. Diodor. 1, 88 : Ἐντεταμένας) ἔντασιν αἰδοίων ἐχούσας] : nullis tamen allatis earum signiff. exx. Item Adjectio. Sic enim Vitruv. 3, 2 : De adjectione quæ adjicitur in mediis columnis, quæ apud Græcos ἔντασις appellatur. [Ἔντ. ὀμμάτων, Obtutus, Gl. || Inclusio. Plato Menon. p. 87, A : Περὶ τῆς ἐντάσεως αὐτοῦ (τοῦ χωρίου) εἰς τὸν κύκλον. Confus. c. ἔνστασις in scholl. Hom. Il. Γ, 391, ubi ἔνστ. τῶν ἱμάντων erat, quod mox dicitur πλοκή.]

Ἐντάσσω s. Ἐντάττω (unde vox Gallica *Entasser*. Nisi potius dicamus esse hoc verbum a nomine *Tas*, quod ipsum sit a τάσσω, s. τάττω), Inter ordinandum interjicio s. Inter digerendum. [Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 493, 50 : Ἃ ὑμᾶς βούλομαι ἐν τοῖς δημοσίοις τοῖς παρ' ὑμεῖν γράμμασιν ἐντάξαι. Athen. 1, p. 5, B : Ἡγήμων ὁ Θάσιος, ὃν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ τινὲς ἐντάττουσιν. L. D. Philo vol. 2, p. 470, 23 : Ταύτας τιθηνοκομητέον ἐντάττοντας τὸ μὲν πρῶτον ἀντὶ γάλακτος ἁπαλὰς τροφὰς τὰς διὰ τῶν ἐγκυκλίων ὑφηγήσεις. Wakef. Ordine injungo. Joseph. Hypomn. p. 73. Schleusn. Constituo, Ordino. Dan. 5, 26 : Τὴν γραφὴν ταύτην ἐνέταξε· 27 : Ἡ γραφὴ ἡ ἐντεταγμένη· 6, 10 : Ἐνετάγη τὸ δόγμα· 10, 21 : Ἀναγγελῶ σοι τὸ ἐντεταγμένον.] Et generalius pro Interjicio, Interpono. [Indo; Ἐνταγήσωνται (sic), Inserantur, Gl.] Nam Bud. synonyma facit, παρεμβάλλειν, et ἐντάττειν, et ἐντιθέναι, Comm. p. 108. Ex Ejusd. Comm. in Epist. affertur ἐντάττειν τοῖς τυχοῦσιν pro τοῖς πολλοῖς ἐγκαταλέγειν, Inter plebeios annumerare, Cogere in ordinem. Item ἐντεταγμένοι, sicut ἔγκριτοι, part. præt. ab Ἐντάσσομαι, In ordinem numerumque redacti. [Xenoph. Anab. 3, 3, 18 : Τῷ σφενδονᾶν ἐντεταγμένῳ ἐθέλοντι, Qui funditor in acie esse velit. V. Ἔνταξις. Tzetz. Hist. 1, 71 : Καί τινας ἄλλους ὑφ' αὑτὸν εἶχεν ἐντεταγμένους. Arrian. Tact. p. 63 : Καὶ ὡσαύτως ἐφεξῆς, ἔστ' ἂν ἅπας ὁ δεύτερος λόχος κατὰ τὸν πρῶτον ἐπ' εὐθείας ἐναλλὰξ ἐνταχθῇ εἰς βάθος· οὕτω γὰρ ... οἱ ἄρτιοι εἰς τοὺς περιττοὺς ἐνταχθήσονται.] Qui et ἐγκύκλιοι dicuntur : ut scribit Idem in Annot. in Pand. Redditur autem et Gregarii. [Aliter Eur. Rhes. 492 : Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα. — Οὐκ ἔστ' ἐκείνῳ θοῦρον ἐντάξαι δόρυ. — Καὶ μὴν λόγος γ' ἔσθ' ὡς ἔπλευσ' ἐπ' Ἴλιον. — Ἔπλευσε καὶ πάρεστιν· ἀλλὰ μηνίων στρατηλάταισιν οὐ συναίρεται δόρυ. Ubi est i. q. ἀντιτάξαι. Permutata inter se ἐντεταγμ. et ἐντεταλμ. v. in l. Xenoph. supra cit.]

[Ἐντἄτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. supra ἐνδυτὴρ, putatur esse in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 39 : Ἐντ.τῆρ[α ἀμ]αράντινον περὶ τῷ ἔδει τῷ ἀρχαίῳ (deæ). Litera quarta e lapide evanuit. L. Dind.]

[Ἐντἄτικὸν, Satyrium erythronium, Diosc. 3, 134.]

Ἐντἄτικὸς, ἡ, ὸν, Intendendi s. Contendendi vim habens : ἐντατικὰ, ap. Paul. Ægin. φάρμακα quædam, Quæ tentiginem cient, Quæ intendunt νεῦρον τὸ γόνιμον : danturque ἐπὶ τῶν ἀπράκτων μορίων. [Schol. Nicandri Al. 264 : Τὸ πολύγονον βοτάνη ἐστὶν ἐν τῷ πίνεσθαι ἐντατική. Matthæi Med. p. 10 : Ἐρύθρινος ἐντ. πρὸς συνουσίας. Rufus p. 136 ed. Matth. De bestia salaci Geopon. 19, 6 : Ἐντατικώτερον αὐτὸ (τὸ ζῷον) πρὸς τὴν μῖξιν ποιεῖ, ubi olim ἔνστ.]

Ἐντἄτὸς, ἡ, ὸν, Intentus, Contentus, Qui intendi ac contendi solet, potest : ἐντ. ὄργανα, ap. Musicos, Instrumenta quæ intenduntur, s. musica quæ nervos et fides habent, quæ intentæ s. contentæ sonos edunt harmonicos, ut citharæ; at ἐμπνευστὰ, Quæ spiritu inflantur, ut tibiæ. Plut. [V. Hom. § 148] : Διττὴ δ'

ἐστὶν ἡ μελῳδία· ἡ μὲν, ἐν τῇ φωνῇ· ἡ δ', ἐν ὀργάνοις, τοῖς τε ἐμπνευστοῖς, τοῖς τε ἐντατοῖς. Meminit eorundem et Pollux [4, 58. Nicomach. Harmon. p. 5; Athen. 4, p. 182, E.]

Ἐνταῦθα, i. q. ἔνθα, Hic [Gl.]; sed usitatius illud in prosa quam hoc. [Æsch. Prom. 82 : Ἐνταῦθά νυν ὕβριζε· 848 : Ἐντ. δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα. Et ap. alios quosvis tam poetas quam prosæ scriptt.] Sed et pro Huc, [Istuc add. Gl.], ut ἔνθα. [Hom. Il. I, 601 : Μηδέ σε δαίμων ἐνταῦθα τρέψειε. Æschyl. Pers. 450 : Ἐνταῦθα πέμπει τούσδε· et Soph. El. 380. Id. Trach. 800 : Μέθες ἐνταῦθ' ὅπου κτλ. Xenoph. Anab. 3, 4, 5 : Ἀλλ' ἐάν που καταλίπωσί γ' ἑαυτοῖς τὰ ἐπιτήδεια, ὄψονται καὶ ἡμᾶς ἐντ. πορευομένους. Plato Reip. 4, p. 445, B : Ἐπείπερ ἐντ. ἐληλύθαμεν. Et alibi sæpe. Aristoph. Vesp. 153 : Ἐνταῦθ' ἔρχομαι. Idem conjunxit c. δεῦρο (ut δεῦρο, de quo supra, cum ὧδε), Eccl. 739 : Φέρε δεῦρο ταύτην τὴν ὑδρίαν ... ἐνταῦθα.] Plato Apol. Socr. [p. 36, C] : Ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἤϊα [ᾖα]. Isocr. [p. 171, B; Demosth. p. 547, 24] : Ἐνταῦθα περιέστηκε τὰ πράγματα, Huc res tandem reciderunt, Eo res evaserunt. [Improprie etiam Soph. OEd. T. 598 : Νῦν οἱ σέθεν χρῄζοντες αἰχάλλουσί με· τὸ γὰρ τυχεῖν αὐτοῖς ἅπαντ' ἐνταῦθ' ἕνι, sc. ἐν τῷ αἰχάλλειν, non, ut Brunck., librorum vitio ἐκκαλοῦσι, de quo dixi in Ἐκκαλέω, deceptus, int., ἐν ἐμοί. Fr. Aload. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 128 : Ἐνταῦθα μέντοι πάντα τἀνθρώπων νοσεῖ, κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακά. Eurip. Iph. A. 21 : Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. — Καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίου. Aristoph. Eccl. 532. Xenoph. Anab. 7, 6, 14 : Τί οὖν ἐγὼ ἐνταῦθα ἠδίκησα; Ag. 1, 17 : Φρονίμως δὲ καὶ τοὺς φίλους ἐνταῦθα ἔδοξε πλουτίσαι. Plato Apol. p. 29, B : Ἐντ. ἴσως διαφέρω τῶν πολλῶν· Theæt. p. 171, E etc. Dio Cass. 42, 53 : Ὡς οὖν ἐνταῦθα ἦσαν, Eo redactis. Et alibi sæpe.] Item pro Istuc. Plato in Epist. : Ἐμὲ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Sed et cum gen. sæpe : significans In loco, Ad locum : ut [Thuc. 1, 46 : Οἱ Κορίνθιοι τῆς ἠπείρου ἐντ. ὁρμίζονται·] Plato De rep. 1, [p. 328, E] : Ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, In hac es ætate. Et ap. Eund. [ib. 329, B] : Ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, Qui ad hanc pervenerunt ætatem s. processerunt. Vel per adv. itidem, Qui huc ætatis processerunt. Dicitur et per nomen interdum, Qui hoc ætatis attigerunt. [Æsch. Cho. 891 : Ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ. Xenoph. Comm. 4, 3, 8 : Ἐντ. τοῦ οὐρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα κτλ. Plato Conv. p. 211, C : Ἐντ. τοῦ βίου. Dio Cass. 78, 7 : Καί μοι καὶ ἐντ. τοῦ λόγου θαυμάσαι πάμπολλα ἐπέρχεται.] Dem. cum gen. itidem, p. 217 : Καὶ οὐδ' ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, Nec tamen hactenus injurius s. insolens fuit : q. d. ad verbum Non hic insolentiæ constitit : i. e. In hoc insolentiæ loco s. gradu. [Conf. p. 245 extr. : Ἐντ. ἑαυτὸν τάξαις τῆς πολιτείας.] Plut. Rom., Ἐνταῦθα προῦβη δυνάμεως. || Pro Tum, sicut et ἔνθα, ap. Thucyd. [1, 11 : Ἐπειδή τε..., οὐδ' ἐνταῦθα· 91 : Ἐντ. δὴ φανερῶς εἶπεν· 2, 58; 4, 34, 35; 5, 69, 98; 6, 60; 7, 44; 8, 53, 56, 67.] Ita et Hic Lat. [Æsch. Prom. 204 : Ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων ... οὐκ ἠδυνήθην. Soph. Tr. 37 : Νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ, ἐνταῦθα δὴ μάλιστα ταρβήσασ' ἔχω. Et præmisso ὡς ib. 774. Tum Phil. 433 : Ποῦ γὰρ ἦν ἐνταῦθά σοι Πάτροκλος. Xenoph. Cyrop. 4, 5, 9 : Ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, ... ἐντ. δὴ ἐβρι-
D μοῦτο. Et post ὡς ib. 5, 4, 7. Et alibi crebro. Notandum etiam conjungi cum part. που, ap. Eurip. in fr. Melanipp. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 110 : Ἀλλ' ἡ Δίκη ἐνταῦθά που 'στιν ἐγγὺς, εἰ βούλεσθ' ὁρᾶν. Aristoph. Av. 1184, Plat. Phil. p. 33, E. Id. Theæt. p. 177, C : Ἐντ. που ἦμεν τοῦ λόγου. Anon. ap. Suid. v. Ἀφώρισται. Tum respondere demonstrativam part. ἐνταῦθα relativis ἔνθα, Xenoph. Comm. 4, 3, 8 supra cit., Soph. El. 380; ἵνα ib. 21, Phil. 429, Eur. Ion. 963; ὅπου Soph. Tr. 800, OEd. C. 91; ὅπη Æschyl. Prom. 638. Quibus adde supra dicta de temporalibus relativis. Μέχρι ἐντ. dixit Xenoph. Anab. 5, 5, 4. Sæpissime conjungitur c. part. δή, ut in ll. supra citt. aliisque plurimis. || Propria vulgaris Atticorum sermonis forma est Ἐνταυθοῖ, significans Hic et Huc, et monstrandi vim habens, apud Aristoph. quum ll. in Ἐνταυθοῖ citandis, tum Lys. 4 : Νῦν δ', οὐδεμία πάρεστιν ἐνταυθοῖ γυνή· 568 : Ὑπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις τὸ μὲν ἐνταυθοῖ, τὸ δ' ἐκεῖσε, et alibi. Qui etiam A ἐνγεταυθοῖ dixit Thesm. 646, cui conferendum ἐντμεντευθενοῖ in Ἐντεῦθεν. || Formam Ion. Ἐνθαῦτα (quam primitivam esse hujus particulæ, natæ ex ἔνθα, ut τηνικαῦτα natum est e τηνίκα, vidit Buttm. Gr. vol. 2, p. 281,) habet Herodot. 1, 48, 61, 62; 5, 72 etc., iisdem omnibus quæ supra notatæ sunt signiff. || Forma Æol. est Ἐνταῦτα, quam in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26 : Τῷ 'νταῦτ' ἐγραμμένῳ, servatam Eustathio Od. p. 1839, 58 : Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων (dixerat de constructione præpos. ἐν c. accus. ap. Pind.) εἴη ἂν Δωρικὴ σύνταξις τὸ ἐνταυθοῖ (l. ἐνταῦτα) ἤγουν εἰς τοῦτον τὸν τόπον, καὶ αὖθις τροπῇ Δωρικῇ ληγούσης τὸ ἐνταυτοῖ, καὶ τροπῇ συνήθει τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ ἐνταυθοῖ, restituit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 30. || Sæpe confundi solent ἐντ. et ἐντεῦθεν : v. Bast. ad Greg. p. 807. Xen. An. 5, 5, 4. Et ἐντ. et ἔνθα, ut in illo dictum.]

Ἐνταυθοῖ, Hic; ut [Hom. Il. Φ, 122 : Ἐντ. νυν κεῖσο· Od. Σ, 105, Υ, 262. H. Apoll. 363 : Ἐντ. νυν πύθευ], Καθιζόμενος ἐνταυθοῖ, Plato [Protag. p. 310, A]; Aristoph. [Thesm. 225] : Ἐνταυθοῖ μενῶ. Sed et pro Huc, Pl. [608] : Ἔτι μ' ἐντάυθοῖ μεταπέμψεσθε, Huc me accersetis. Sic Plato Apol. [p. 40, B] : Ἀνέβαινον ἐνταυθοῖ. [Locis Aristophanis quum citatis duobus tum ceteris omnibus jam est restitutum ἐνταυθοῖ, quod etiam Xenophonteo Comm. 4, 2, 13 : Βούλει... γράψωμεν ἐνταυθοῖ μὲν Δ, ἐνταυθοῖ δὲ Α, pariterque Platonicis plerisque reponendum docent scripturæ librorum Xenophontis ἐνταυθεῖ et ἐνταυθοῖ Platonis Protag. p. 310, A, Apol. p. 18, D; 40, B. In ceteris tam Platonis quam oratorum, ut Isæi p. 58, 21, Antiphontis p. 129, 31, et aliorum, restituendum videtur ἐνταῦθα, libris ex parte præeuntibus. Formam ἐνταυθοῖ enim alienam esse ab usu Atticorum (ap. quos Eust. quidem l. c. tritam dicit) monuit Elmsl. ad Eur. Iph. T. 1010 : Ἄξω δέ σ' ἦν περ καὐτὸς (μαὐτὸς recte Markl.) ἐνταυθοῖ πέσω, πρὸς οἶκον, ἢ σοῦ κατθανὼν μενῶ μέτα, restituitque in fr. Eur. Melanippes, ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 68 : Καὶ γὰρ ἐνταυθοῖ νοσεῖ τὰ τῶν γυναικῶν, quod ipsa sententia poscit ἐντεῦθεν, ut est in l. Andromaches in Ἐντεῦθεν citando. Iphig. vero quos supra dixi versus duo non esse C Euripidis animadvertit G. Dindorf. præf. ad Poet. scen. p. 30. Hanc autem formam ἐνταυθοῖ unam habere signif. τὴν ἐν τόπῳ, Hic, quum ἐντάῦθα sit etiam Huc, ex antiquioribus gramm. annotavit Eust. l. c., quibus consentiunt Ammon. p. 51, Eran. Philo p. 167, nec dissentit Jo. Alex. p. 36, 2, ἐνταυθοῖ i. significare dicens q. τὸ πρωτότυπον ἐνταῦθα. Atque sic ponitur in locis Hom. supra citt., aliisque permultis, velut Polybii 5, 13, 8, Dion. Cass. p. 15, 81; l. 71, 24, Themist. Or. 22, p. 265, C, Philostr. Her. p. 194, Long. Past. 4, p. 131, Anton. Lib. 30, p. 196; 31, p. 202; 35, p. 238, Anth. Pal. 9, 714, et al., et ipsius Eust. Opusc. p. 42, 36 : Ἀγαθῇ τύχῃ ... ἐντ. παρεύρημαι· sed altera signif., ut videtur, ab eod. p. 172, 58 : Παρεμβάλλοντας ἐνταυθοῖ, ὡς εἰς τρυφερὸν χωρίον. Liban. vero vol. 1, p. 353, 3 : Ἐνταυθοὶ (sic) λουσομένας ἥκειν μᾶλλον ἢ οὗ λέγονται ἥκειν, scripserat fort. ἐνταυθοῖ, ut ib. τουτί. De accentu Arcad. p. 183, 16, Jo. Alex. l. c. et gramm. ap. Heyn. ad Hom. Il. Φ, D 122, ubi memoratur etiam acc. ἐνταῦθοι. L. Dind.]

[Ἐντᾰφή, ἡ, Sepultura. Inscr. Cumana ap. Caylus *Recueil* vol. 2, t. 56 : Μετὰ ... τὰν ἐνταφὰν καὶ θέσιν τῶ σώματος.]

Ἐντᾰφῐάζω, q. d. Condo intra ἐντάφια : sed generaliter etiam pro Sepelio, Funero [Gl.]. Plut. [Mor. p. 995, C] : Ἡδύσμασι Συριακοῖς, Ἀῤῥαβικοῖς, ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Sic Gregor. ἐντ. μύροις : Μύροις αὐτὸν ἐνταφίασον, quod exp. Unguentis eum delibutum sepeli. Sed sonat perinde ac si dicamus, Eum insepelito unguentis. V. et Ἐνταφιαστής. [Non Sepelire vert. esse ap. Greg., sed Pollingere, i. e. ad sepeliendum præparare, aromatis et sim. condire, adeoque ἐνταφιάζειν prius esse ordine, θάπτειν, Sepelire, posterius ex Matth. 26, 12, Jo. 19, 40, aliisque ll. docuit Suicer. Thes. p. 1124. Pallad. Hist. Laus. c. 10, p. 912 : Ὃν ἐνταφιάσας. Epigr. Anth. Pal. 11, 125, 5 : Εἰς ἐνταφιάζειν πέμπει (medicus) ὅλους αὐτῷ (pollinctori) τοὺς θεραπευομένους.]

[Ἐνταφίασις, εως, ἡ, Sepultura vel, si dicere sic

licet, Conditura. Suid.: Σμύρνα, ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐντ. Wakef. V. Ἐνταφιάζω et Ernest. ad gl. Suidæ.]

Ἐνταφιασμός, ὁ, Sepultura [Gl. Schol. Eur. Phœn. 1654 Matth.: Τῷ τάφῳ) ἐν τῷ ἐντ. Funeratio, Marc. 14, 8: Προέλαβεν μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐντ. Jo. 12, 7: Εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου. L. Dind.]

Ἐνταφιαστής, ὁ, q. d. Sepultor, i.e. Vespillo, Pollinctor. Epigr. [Anth. Pal. 11, 125]: Ἰητρὸς Κρατέας καὶ Δάμων ἐνταφιαστής. || Usi sunt et LXX: Gen. 50, [2]: Καὶ προσέταξεν Ἰωσὴφ τοῖς παισὶν αὐτοῦ τοῖς ἐνταφιασταῖς ἐνταφιάσαι τὸν πατέρα αὐτοῦ, ubi ἐνταφιασταῖς exp. Funeratoribus, sicut ἐνταφιάσαι, Funerare. [Strab. 11, p. 514: Τοὺς ἀπειρηκότας διὰ νόσον ἢ γῆρας, ζῶντας παραβάλλεσθαι τρεφομένοις κυσὶν ἐπίτηδες πρὸς τοῦτο, οὓς ἐνταφιαστὰς καλεῖσθαι τῇ πατρῴᾳ (Bactrianorum) γλώσσῃ· ubi olim perperam ἐνταφιστάς.]

[Ἐντάφιον, τό. V. Ἐντάφιος.]

Ἐνταφιοπώλης, ὁ, Qui vendit quæ ad sepulturam s. sepulturæ ornatum pertinent, Libitinarius [Gl.] ex Ulpiano exp. [Mimas in Galei Op. myth. p. 706: Ὁ τοίνυν θάνατος τοῖς μὲν ἀποθανοῦσι κακὸν, τοῖς δ' ἐνταφιοπώλαις καὶ τυμβοποιοῖς ἀγαθόν. L. D. Sextus Antiscept. p. 618. || Forma vitiosa ap. Artemid. 4, 56, p. 369: Νεκροστόλους ἢ ἐνταφιοπώλους.]

Ἐντάφιος, ὁ, ἡ, Sepulcralis, Feralis, Funereus, Funebris, Ad funus s. sepulturam pertinens. Synes. Epist. 4: Φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντάφιον τὸν ἐκ ναυαγίου νεκρόν. [Dionys. A. R. 2, 67: Ἅμα τοῖς ἐνταφίοις κόσμοις. Georg. Palam. a Cupero Obs. 2, 9, p. 203, cit.: Ἐνταφίων δεσμῶν.] Sed frequentius dicitur ἐντάφιον substantive: ut in hoc dicto, quod ab Isocr. [p. 125, A] aliisque, ac præsertim a Plut. sæpe commemoratur, Καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννὶς, ubi Bud. ait respiciendo ad propriam signif., esse Sepultorium linteum: addens, Gregorio esse etiam Linteum sepultoris. Existimo autem significari hoc dicto, pulcrum esse non solum ἐμβιῶναι τυραννίδι, sed et ἐναποθανεῖν, et quasi ἐνθάπτεσθαι, Regiam potentiam usque ad sepulturæ tempus retinere. [Similia v. ap. Wessel. ad Diod. 11, 11 (Simonidis versus citantem: Ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαύρωσει χρόνος); 15, 17, Dorvill. ad Char. 4, 7 in., Matth. ad Nemesium p. 368, Jacobs. ad Anth. vol. 6, p. 213, ex Polyb. 15, 10, 3; 39, 2, 9, et alios.] Ap. Plutarch. [Mor. p. 161, C: Λαβεῖν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον] exp. Vestimentum funebre. Sic et in Epigr. [Anth. Pal. 11, 125]: Οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας. [Antiphilus ib. 102: Ὁ πλοῦτος δ' οὐκ ἐμὸν ἐντάφιον.] || Sed ἐντάφιον s. ἐντάφια dicuntur et Exequiæ, Inferiæ. Gregor. in Maccab. encomio: Καλὸν ἐντ. δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτὴν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι. Isæus plurali numero est usus [p. 73, 14]: Ἐπειδὴ... ἐτελεύτησεν, ἐντάφια προπαρασκευασάμενος. [Soph. El. 326: Ἐντάφια φέρουσαν. Eurip. Hel. 1404: Ἐντ. δοῦναι νεκρῷ. || Libitina, Gl. Ap. Dionem Cass. 74, 4, in describendo funere Pertinacis traducta dicuntur Τὰ ἐντάφια ὅσα ὅ τε αὐτοκράτωρ καὶ ἡμεῖς... ἐπέμψαμεν, quod de aromatis præcipue (ut supra ἐνταφιάζω) intelligendum monet Reimarus. Conf. ib. 5. De veste vero id. 76, 7. De sumptu funeris Plut. Aristid. c. 27.]

[Ἔντε. V. Ἔστε.]

Ἔντεα, τὰ, Arma: a nom. sing. Ἔντος inus. [Immo v. infra.] Hom. Il. Σ, [191]: Στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά· Od. Ψ, [368]: Ἔντε' ἀρήϊα. Et dat. ἔντεσιν alibi. [Il. Z, 418, etc. Anon. apud Hephæst. p. 40, 68: Γάλλαι... αἷς ἔντεα παταγεῖται. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 17, p. 35, ab Rossio nuper suppleta: Ἀνέθηκε τἤντεα Ἴσχυλλος. Aliique recentiores.] || At ἔντεα δαιτὸς Eid. Vasa convivalia, Od. H, [232]: Ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Prior est autem altera signif., si quidem sequamur Etym., deducentem ab ἐντός. Sed Athen. 5, aliam deductionem affert, quem vide de Ἔντη. [In Ind.:] Ἔντη, τὰ, Arma: et quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt. Athen. enim 5, [p. 193, C], τῶν ὅπλων τὰ σκεπαστικὰ, θώρακα καὶ κνημῖδας, καὶ τὰ τούτοις ἐμφερῆ, scribit vocari ἔντη. Poetæ διαιρέτως dicunt ἔντεα, q. v. Suidas quoque non de omnibus armis dici tradit, sed de clypeo, galea et similibus. [Nihil de similibus dicit Suid., sed post verba ἀσπὶς καὶ περικεφαλαία addit: Τὰ δὲ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν. Ubi ἔντεα cum ἔγχεα confusum videtur ab Suida et qui gl. repetiit Zonara. || Homerico de vasis usui similis est usus Pindari, qui non tantum de armis dicit Ol. 4, 24: Χαλκέοισι δ' ἐν ἔντεσι νικῶν, sed etiam de navi Nem. 4, 69: Ἀπότρεπε αὖτις Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον ἔντεα ναός· et de curribus equisve, Pyth. 5, 34: Κατέκλασε γὰρ ἐντέων σθένος οὐδέν· Ol. 13, 20: Ἱππείοις ἔντεσσιν, de cujus l. sententia v. Bœckh. ad l. et Heyn. ad Hom. Il. Ω, 277. Nem. 9, 22: Χαλκέοις ὅπλοισιν ἱππείοις τε σὺν ἔντεσιν. Et de jugo boum Pyth. 4, 235: Δήσαις τ' ἀνάγκας ἔντεσιν αὐχένας. Similiter Æschyl. Pers. 199: Χεροῖν ἔντη δίφρου διασπαράσσει. De tibiis Pind. Ol. 7, 13: Παμφώνοισι δ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν· Pyth. 12, 21: Αὐλῶν τεῦχε πάμφωνον μέλος, ὄφρα τὸν εὐρυάλας ἐκ καρπαλιμᾶν γενύων χρεμφθέντα σὺν ἔντεσι μιμήσαιτ' ἐρικλάγκταν γόον. || « Singularem ἔντος usurpat Archiloch. ap. Sext. Emp. p. 181, 28, pro quo prave legitur eo in versu ubique et exponitur ἐντός. Hemst. Versus, quibus antiquissimus utitur Aristoph. Pac. 1299, sunt: Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ, ἔντος ἀμώμητον, κάλλιππον οὐκ ἐθέλων. || Ab Homero ἔντος, a recentioribus etiam ἕντος fuisse pronuntiatum ex voc. αὐθέντης colligebat Eust. Il. p. 882, 61; 1350, 31.]

Ἐντείνω, Intendo [Gl.]. Qua signif. accipitur et media vox. [Eur. Iph. A. 549: Δίδυμ' Ἔρως ... τόξ' ἐντείνεται. Alexand. in Walz. Rhett. vol. 9, p. 271, 16: Ἔρωτας παρεῖναι τόξα μὲν ἐντεινομένους, βέλη δὲ ἐφαρμόττοντας.] Xen. Cyrop. 4, [1, 3]: Τόξα ἐντείνασθαι καὶ τὰ παλτὰ ἐπαφιέναι, Arcus intendere, Contendere. Aristoph. Nub. [968]: Ἐντεινομένοις τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες παρέδωκαν, Intendentes concentum s. citharam; nam ea proprie intenditur; at concentus ex ea intenta et pulsata proficiscitur. [Proprie Hom. Il. E, 728: Δίφρος δὲ... ἱμᾶσιν ἐντέταται, quod Eust. interpr. ὡς οἷα δι' ἐκείνων πλεκτὸς, et iisd. fere verbis de galea K, 263. Sic Polyæn. 7, 14, 1: Κλίνην οὐκ ἐντεταμένην, ἀλλὰ στρώμασι ποικίλοις κεκοσμημένην, quibus conf. Poll. 10, 36: Καὶ μὴν τό γε τῇ κλίνῃ ἢ τῷ σκίμποδι ἐντεταμένον, ὡς φέρειν τὰ τυλεῖα, σπαρτία, σπάρτα, τόνος. Intendendi signif. de arcu, act. Æsch. fr. Thrac. ap. schol. Soph. Aj. 833: Τόξον ὥς τις ἐντείνων. Eur. Suppl. 886, 745, Plat. Erast. p. 135, A. Pass. Herodot. 2, 173: Τὸν πάντα χρόνον ἐντεταμένα. Idemque de pontibus 8, 117: Τὰς σχεδίας οὐκ εὖρον ἔτι ἐντεταμένας· 9, 106: Ἔτι γὰρ ἐδόκεον ἐντεταμένας εὑρήσειν (τὰς γεφύρας). Aliter Eur. Andr. 720: Βοῦν ἢ λέοντ' ἤλπιζες ἐντείνειν βρόχοις; Suid. v. Ἀείδελον, ab Hemst. cit.: Τὸν χαλκὸν παραλαβόντες ἄμορφον... εἰς μορφὴν ἐντείνουσι. Aliter Eur. Or. 706: Καὶ ναῦς γὰρ ἐνταθεῖσα πρὸς βίαν ποδὶ, ἔβαψεν, ἔστη τ' αὖθις, ἣν χαλᾷ πόδα, cui Soph. Antig. 715: Ναὸς ὅστις ἐγκρατῆ (ut scrib. pro ἐγκρατὴς in h. l. supra v. Ἐγκρατὴς, p. 104, C) πόδα τείνας ὑπείκει μηδὲν, contulerunt intt. De equo, loro intento attrahendo, Xen. Eq. 8, 3: Προδιαβῆναι αὐτὸν τὴν τάφρον, ἔπειτα δ' ἐντείνειν δεῖ τῷ ἀγωγεῖ, ὡς διάλληται (equus). Pass. Plato Phæd. p. 86, B: Ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ· 92, B: Ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ ἐκ τῶν κατὰ τὸ σῶμα ἐντεταμένων ξυγκεῖσθαι. Quibus Cic. Tusc. 1, 10, contulit Wyttenb. ad Plut. S. N. V. p. 143. Xen. Comm. 3, 10, 7: Τὰ ἐντεινόμενα καὶ τὰ ἀνιέμενα (corporis membra). Aristot. Probl. 4, 22: Διὰ τί οἱ ἀφροδισιάζοντες καὶ οὐρητιῶντες ἐντείνουσιν; Diod. 1, 88: Τὰς εἰκόνας αὐτῶν (Panum et Satyrorum) ἀνατιθέναι ἐντεταμένας· 4, 6: Τοὺς γὰρ οἰνωθέντας φυσικῶς ἐντετάσθαι πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονάς. Aret. Causs. ac. m. 1, 6, p. 3: Ἐς εὐθὺ μὲν ὁ τέτανος εὖτε ἀστραβὴς ἄνθρωπος καὶ ἀκαμπὴς ἐντέταται· 4: Τὰ παρίσθμια σκληρὰ καὶ ἐντεταμένα ἐόντα. De auditu intendendo ap. Polyæn. 1, 21, 2: Ἐντείναντες τὰς ἀκοὰς προσεῖχον. || Intendo, ut sit i. q. Contendo, neutra signif. Eur. Or. 698: Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν (δήμῳ) χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος, ἴσως ἂν ἐκπνεύσειε· fr. Dict. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 475: Κύπρις γὰρ οὐδὲ νουθετουμένη χαλᾷ, ἄν τ' αὖ βιάζῃ, μᾶλλον ἐντείνει φιλεῖ, aliique. Eunap. p. 75 ed. Boiss.: Ἐντείναντος αὐτῷ τοῦ νοσήματος, indicat Wakef. Pass. Xen. OEc.

21, 9: Ὅς ἂν δύνηται προθύμους καὶ ἐντεταμένους παρέχεσθαι εἰς τὸ ἔργον. Polyb. 10, 3, 1: Τῇ διανοίᾳ περὶ τὸ προτεθὲν ἐντεταμένος. Aret. Ac. m. cur. 2, 3, p. 103: Ὅκως ἐκ τοῦ νεκρώδεος ἐνταθείη καὶ ἀνατραφείη τὸ ζώπυρον.] Item, Ἐντεινάμενος τὴν φωνὴν, dixit Æschin. [p. 49, 15] pro Sublata voce, teste Bud.; qui ἐντείνασθαι interpr. etiam Acriter et cum contentione dicere, ap. Plat. De rep. 7, [p. 736, C]: Ἐπελαθόμην ὅτι ἐπαίζομεν, καὶ μᾶλλον ἐντεινάμενος εἶπον, i. e. θυμωθείς. [Xenoph. Cyneg. 7, 8: Ὁρῶσαι τὸν λαγὼ (canes) ἐντεινόμεναι ῥήγνυνται. De act. et pass. v. infra.] Dicitur et ἐντείνειν πληγὰς pro Colaphos incutere, Alapas impingere: quod et κονδύλους ἐντρίβειν, et πληγὰς διδόναι, i. e. Pugnum ingerere, Cædere, Pulsare, Ferire. [Xenoph. Anab. 2, 4, 11: Πληγὰς ἐνέτειναν ἀλλήλοις. Sine dat. Dionys. A. R. 2, 9, Lysias ap. eund. De adm. vi Dem. 11, p. 985, 3. Medii ex. citat Suidas: Πληγὰς τοῖς προσπίπτουσιν ἐντεινόμενοι. Pass. Hesych.: Ἐντέταται· τὸ παῖσαι ἐντεῖναί φασιν, ut notaverat antea.] Interdum etiam simpliciter ἐντείνειν. [Ἐντ., Pulso, Gl.] Plato Minoe [p. 321, A], de tragœdia: Ἐν ᾗ δὴ καὶ ἐντείνοντες ἡμεῖς τὸν Μίνω, τιμωρούμεθα ἀνθ' ὧν ἡμᾶς ἠνάγκασε τοὺς δασμοὺς τελεῖν ἐκείνους. Quod dicit propter Tragicos qui convitiis concidebant Minoem, αὐτὸν ὡς χαλεπὸν καὶ ἄγριον κακῶς λέγοντες. Synes.: Οὐδὲ πὺξ ἐντενεῖν οὐδὲ λὰξ ἐναλεῖσθαι τῶν ἐπιεικεστέρων τινί. [Dio Cass. 57, 22: Πὺξ αὐτῷ ἐνέτεινε.] || Afferuntur et hæc. Ex Xenoph. [immo Plut. Sol. c. 3]: Νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, pro, Leges edere versibus tentavit. Et ex Plut. Sol. [ibid.]: Γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους, pro, Sententias adjecit philosophicas. [Immo Versibus inclusit. Plat. Phæd. p. 60, D: Περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας, ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους· Protag. p. 326, B: Εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες (poetarum carmina)· Phil. p. 38, E: Τὰ ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνήν· Hipparch. p. 228, D. De aliis qui eodem modo loquuti sunt satis est memorasse Galen. Protr. vol. 1, p. 6: Ὃν (μῦθον) τις ἐντείνας ἔπεσι διεσκεύασεν. Dionys. De adm. vi Dem. c. 48: Εἴ τις ᾠδαῖς ἢ κρούμασιν ὀργάνων τὸ κάλλιστον ἐντείνας μέλος. Signif. Includendi etiam Plat. Menon. p. 87, A: Εἰ οἷόν τε, ἐς τόνδε τὸν κύκλον τόδε τὸ χωρίον... ἐνταθῆναι. Figurate Diod. ap. Suid.: Ἐντείνας ἑαυτόν· Διόδ.· Εἰς τὸν στρατιωτικὸν, καὶ εὐτελῆ βίον ἐντείνας, ἀντὶ τοῦ ἐπιδούς. Plut. Mor. p. 795, E: Εἰς ὃ μάλιστα... ὁ Λυκοῦργος ἐντείνας ἑαυτόν. Et pass. sim. 731, A. De instrumento musico intendendo Alexis ap. Phot. v. Παναρμόνιον: Τὸ παναρμόνιον τὸ καινὸν ἔντεινον. || Ἐντείνειν et ἀνατείνειν confusa Diod. 1, 88. Ἐντ. et ἐκτείνειν Eur. Suppl. 745, in fr. Dict. supra cit., Or. 706, et al.]

[Ἐντείρομαι, ap. Quint. 1, 671: Καὶ δ' Ἀχιλεὺς ἁλίαστον ἑῷ ἐνετείρετο θυμῷ, rectius scribitur divise ἐν ἐτ.]

[Ἐντειχίδιος, ὁ, In oppido inclusus, Obsessus. Ones. Strateg. p. 139, 1 Cor.: Πᾶν ὅσον ἐντειχίδιόν ἐστι. V. Ἐντείχιος. Hase.]

Ἐντειχίζω, Murum s. Munitionem inædifico, Munimentum et murum excito in aliquo loco, etiam Muro includo, circumdo, Circumvallo. [Diodor. 19, 87: Παρελθὼν εἰς Ἥλιν τὴν ἀκρόπολιν ἐνετείχισε καὶ τὴν πόλιν κατεδουλώσατο.] Thuc. certe schol. 6, [90]: Τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες, τὰς δ' ἐντειχισάμενοι, ait posse accipi ἐντειχισάμενοι vel pro περιτειχίσαντες vel pro φρούρια ἐν τῇ χώρᾳ αὐτῶν ἐπιτειχίσαντες: quam posteriorem expos. magis probat. [Medio sæpius sic etiam Dio Cass., ut 42, 38: Χωρὶς ὧν ὁ Καῖσαρ ἐνετετείχιστο. Priori signif. Xen. Hist. Gr. 4, 8, 1: Παρεμυθοῦντο τὰς πόλεις ὡς οὔτε ἀκροπόλεις ἐντειχίσοιεν κτλ. Cyrop. 3, 1, 27. Et pass. Ages. 2, 19, H. Gr. 4, 5, 52. Porro Dionys. A. R. 3, 44: Ἐν τῷ μεταξὺ... ἀγχῶνι πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐντειχίσας. Joseph. A. J. 9, 10, 3: Φρουρὰς δ' ἐνετείχισε τοῖς ἐρήμοις χωρίοις.]

[Ἐντείχιος, ὁ.] Ἐντείχιος τόπος, Locus mœnibus inclusus, s. conclusus, Locus muro cinctus, Poll. 9, [35. Dionys. A. R. 1, 26: Αἱ ἐντείχιοι καὶ στεγαναὶ οἰκήσεις. Ap. Lucian. Parasit. c. 42: Οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηντο (vel ἐκάθ.) παρ' αὐτοῖς, pro ἐντείχιοι illatum videtur per propinquum γνωμίδια. V. Ἐντοίχιος.]

Ἐντείχισις, εως, ἡ, Muri s. Munimenti extructio aliquo in loco.

[Ἐντεκμαίρομαι, Conjicio. Hippocr. De superfœt. p. 261, 40: Ὁκόταν τὸ παιδίον ἐτεθνήκῃ (l. τεθν.), καὶ τοῖς ἄλλοις ἐντεκμαίρεσθαι σημείοις καὶ κελεύειν κτλ.]

[Ἔντεκνος, ὁ, ἡ, Cui liberi sunt. Lucian. Dial. mort. 6, 3: Γραῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες, καὶ μάλιστα εἰ ἄτεκνοι εἶεν, οἱ δὲ ἔντεκνοι ὑμῖν ἀνέραστοι. Herodian. Philet. p. 440: Τέλειοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ ἔντεκνοι. Quod pluribus explicavit Piers.]

[Ἐντεκνόομαι, Liberos gigno in. Plut. Cat. min. c. 25: Ὅπως τὴν θυγατέρα ... πεποιημένην ἐκείνῳ δύο παῖδας αὐτῷ πάλιν ὥσπερ εὐγενῆ χώραν ἐντεκνώσασθαι παράσχῃ.]

[Ἐντεκταίνομαι, Defigo. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 557, 3: Ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ τὰς φλιὰς τῶν ὀνίσκων ἐντεκτηνάμενον. || Fabrico in. Joseph. Bell. Jud. 1, 4, § 7: Ξυλίνους πύργους ἐνετεκτήνατο. Item Gregor. Nyss. t. 1, p. 587, A; 805, A; t. 2, p. 594, A; 1075, D: Ἐνετεκτήνατο· t. 1, p. 398, D: Ἐντεκτήνασθαι. Hase.]

[Ἐντελέθω, Insum. Nicander Ther. 660: Ἐντελέθει φυξήλιος ἐν νεμέεσσι.]

[Ἐντέλεια, ἡ, Perfectio. Theophyl. Quæst. nat. 9 (?). Ἐντέλεια τοῦ λόγου ex Apoll. De constr. p. 187, 16, citat Hemst. || Hesychio τάξις ἀρχοντικὴ, Magistratus. V. HSt. in Ἐντελής.]

Ἐντελειότης, ητος, ἡ, extat in VV. LL. expositum Perfectio, sed absque ullo testimonio: quod alioqui merito quis hic desideret.

[Ἐντελεστέρως, Perfectius. Mauric. Strateg. p. 96: Ἵνα ἐντ. γνωσθῇ. L. Dind.]

[Ἐντελετέω. Hesych.: Κορυβαντιᾷ, ἐντελετεῖ.]

Ἐντελευτάω, Finio vitam, Morior in, Immorior. Ἐνετελεύτησε τῇδε τῇ χώρᾳ, Vitam finivit in hac regione. [Thuc. 2, 44: Οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. Liban. vol. 1, p. 532, 14: Ταῖς Ἀθήναις ἐμβιῶναί τε καὶ ἐντελευτῆσαι.]

[Ἐντελέχεια, ἡ.] Frequens est derivatum ab ἐντελεχὴς subst. Ἐντελέχεια, ab Aristot. usurpatum [conf. Sext. Emp. Adv. gramm. 1, 314, Nemes. De nat. hom. p. 68, 93 sqq.]: quam Actum et Perfectionem doctissimi Græcorum interpr., inquit Bud., quum Cic. velit significare Continuatam quandam motionem et perennem [Tusc. 1, 10]. Affertque hæc ex Aristot. init. l. 2 De anima: Λέγομεν δὴ ἕν τι γένος τῶν ὄντων τὴν οὐσίαν· ταύτης δὲ τὸ μὲν, ὡς ὕλη, ὃ καθ' αὐτὸ μὲν οὐκ ἔστι τόδε τι· ἕτερον δὲ μορφὴν καὶ εἶδος, καθ' ἣν ἤδη λέγεται τόδε τι· καὶ τρίτον, τὸ ἐκ τούτοιν· ἔστι δὲ ἡ μὲν ὕλη, δύναμις· τὸ δὲ εἶδος, ἐντελέχεια. Quæ ita vertit, Dicimus igitur unum genus entium esse substantiam. Hæc autem partium materia est, quæ per se quidem ipsa non est hoc aliquod: altera pars, ejus forma et species, secundum quam jam dicitur hoc aliquid. Ab his tertium est quod ex ambobus confit. Porro materia potentia est, forma autem entelechia. [Conf. ib. 1, 1; 2, 5.] Cui l. alium Ejusd. subjungit, ἐντελέχειαν ubique pro Perfectione et Actu poni tradens. Duo enim, inquit, sunt in rebus: actus, i. e. ἐντελέχεια (quæ etiam interdum ab eo ἐνέργεια appellatur), et δύναμις, i. e. Potentia. His subjungit aliquanto post, Estque ἐντελέχεια, non Continua motio, sed Perfecti corporis comprehensio, i. e. τοῦ ἐντελοῦς συνοχή: hoc enim etymum ejus verbi significat. Quare liquido, ut arbitror, constat verba illa Cic. de animo humano non esse consentanea cum entelechia Aristot. Hæc Bud. 1 De asse, ubi plura vide. [Plurima etiam Suidas. Sext. Emp. Adv. math. 10, p. 340: Τὸ ᾠὸν κατὰ δύναμιν μὲν νεοσσός ἐστι, κατ' ἐντελέχειαν δὲ οὐκ ἔστιν. Et ib. 342. Schneid. V. ad Plotin. p. 172, A. Creuzer. Mich. Apost. Prov. 17, 9: Διαφέρει δὲ ἐντελέχεια ἐνδελεχείας. Ἐνδ. μὲν γάρ ἐστιν ἡ συνέχεια, ἐντ. δὲ ἡ τελειότης καὶ τὸ εἶδος τοῦ ὑποκειμένου κτλ. Schleusn. Lucian. Jud. voc. c. 10: Ἀφείλετό μου (τὸ ταῦ τοῦ δέλτα) τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους. Hemst.: «Greg. Cor. (p. 155): Καὶ τὴν ἐνδ. ἐντ. ἀξιοῦσι λέγεσθαι (Attici). Hunc unicum exstare puto, qui ἐνδ. et ἐντ. solo dialecti discrimine separavit. Sequitur eam sententiam J. Scalig. Anim. ad Euseb. p. 1186.» L. Dind.]

Ἐντελεχὴς, sunt qui hinc [ab v. τέλος] itidem deri-

vent; ac certe accipiendo pro Perfectus, commode hinc deducetur. Non dubium est tamen quin etiam pro Assiduus ponatur; nam ut Ἐντελεχῶς ἔχειν Bud. e Themist. affert pro Perfectum esse, ita vicissim e Plat. De LL. ἐντελεχῶς pro Assidue. [Vitiose pro ἐνδελεχῶς, quod v. Non minus vitiosum ἐντελεχὴς pro ἐνδ. ap. Theophr. C. Pl. 2, 11, 11; 5, 1, 10, sustulit cod. Urbinas, ap. Philon. vol. 2, p. 569, 9; 587, 7; 588, 32, notavit Mangejus. Quo vitio HSt. quoque deceptus supra in Ἐνδελεχὴς, quod v.]

[Ἐντελεχισμὸς, ὁ, i. q. ἐντέλεια. Antioch. Pandect. p. 1052, B. Hase.]

Ἐντελὴς, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀτελὴς, Perfectus [Gl.], Absolutus, Integer, Cui nihil deest. Lucian. De sacrif. [c. 12] : Στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη. [Schol. Aristoph. Pl. 820 : Ἐντ. θυσία ἡ ἐξ ὑὸς, ταύρου, τράγου καὶ κριοῦ. Ambigua sententia inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 453, n. 2656, 15 : Τοὺς δὲ ταμίας διδόναι τοῖς πρυτάνεσιν εἰς τὴν θυσίαν τῆς Ἀρτέμιδος ἐντελὲς δραχμὰς λ'. Ægin. ib. n. 2139, p. 173, 5 : Ἰκρία περὶ τὸ ἕδος ἐντελῆ. Et alia ib. p. 565, n. 2885, 17 : Πάσαις ἐντελέσι λιτουργίαις τὴν πατρίδα κεκοσμηκότων. Thuc. 6, 45 : Τὰ ἐν τῇ πόλει ὅπλων ἐξετάσει καὶ ἵππων ἐσκόπουν εἰ ἐντελῆ ἐστι. Æschin. p. 51, 32 : Τριήρεις πλοίμους καὶ ἐντελεῖς, Instructas. Polyb. 8, 36, 1 : Ἤδη ἐντελεῖς αὐτοῦ συνισταμένου (l. συνεστ.) τὰς πρὸς τὴν πολιορκίαν παρασκευάς· 25, 7, 1 : Δεκαναΐαν δώσειν ἐντελῆ.] Apud [Aristoph. Eq. 1367, Xenoph. Anab. 1, 4, 13, Demosth. p. 1217, 25,] Thuc. ἐντελὴς μισθὸς, 8, [45, 83], ex quibus duabus vocibus est comp. ἐντελόμισθος, quod habes infra. Cui simile est [Thuc. 8, 50] ἐντελὴς μισθοφορὰ, in VV. LL. [Et Xen. OEc. 20, 21 : Τὰς δαπάνας χωρεῖν ἐντελεῖς. Et ἐντελῆ τὴν δραχμὴν Thuc. 8, 29. Τροφὴν ἐντ. ib. 78.] Ex Plut. Pomp. [c. 11] Bud. affert ἓξ ἐντελῆ τάγματα pro Sex integras legiones. [Conf. Polyb. : Δύο ἐντελῆ στρατόπεδα.] Idem ἐντελῆ ἀκμὴν vertit Vim justam plenamque, ap. Lucian. [Herc. c. 4] : Μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γήρᾳ φιλεῖ ἐντελῆ ἐνδείκνυσθαι τὴν ἀκμήν· nam hæc ita reddit, Solet enim sermo in senectute demum vim suam justam plenamque exhibere. [Ex eodem adjicere licet, χρῆμα ποικίλως ἐντελὲς, Tim. c. 55; τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖπνον, Conviv. c. 38; ἐντελῆ εὐχὴν, De salt. c. 17. Ita fere Callim. Lav. Min. 131 : Τὸ δ' ἐντελὲς, ᾧ κ' ἐπινεύσῃ Ἑλλάς.] Dici præterea ἐντελεῖς ait, sicut τέλειοι, de Viris, s. iis qui jam adulti sunt, ap. Synes. [p. 166, C] : Οἱ μὲν ἐντελεῖς, μυραίνας καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες· τὰ δὲ μειράκια, κωβίοις εὐτυχεῖς καὶ ἰούλοις. [Ἐντ. τὴν ἡλικίαν ponit Poll. 2, 10. Æsch. Cho. 248 : Ἰδοῦ δὲ γέννας εὖνιν αἰετοῦ πατρὸς θανόντος ... τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς (vel ἐντελεῖς) θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασι. Soph. Tr. 760 : Δώδεκ' ἐντελεῖς ... βοῦς. Ælian. N. A. 3, 40 : Ἡ ἐντελὴς τὴν ἡλικίαν (ἀηδῶν). De vocc. formis non contractis, ut infra ἐντελῶς, Jo. Alex. p. 7, 22 etc., Greg. Cor. p. 392. Compar. et superlat. Hesych. : Ἐντελεστέρῳ, τελειοτέρῳ. Ἐντελέστατοι, ἐντιμότατοι.] Præterea ἐντελεῖς expositum οἱ ἄρχοντες, item πανοπλίας ἐντελεῖς, expositum ἀρχοντικὰς, habes ap. Suid., quem v. [Diodor. Exc. p. 599, 17 : Οἱ πλεῖστοι γὰρ τῶν κτητόρων ἱππεῖς ὄντες ἐντελεῖς τῶν Ῥωμαίων.] Huc certe pertinet v. Ἐντέλεια, quam Hesych. exp. τάξις ἀρχοντική. Sunt autem hæc referenda ad τέλος τὸ τάγμα. [Nobilis. Schol. Hesiod. Theog. v. 242 : Τελήεντος) ἐπισήμου· καὶ ἡμεῖς γὰρ τοὺς ἐπισήμους ἐντελεῖς καλοῦμεν. Hesych. : Ἐντελέστατοι, ἐντιμότατοι. Polyæn. 8, 39 : Πάντες ὅσοι Γαλατῶν ἐντελεῖς, ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Inter ἐντελεῖς et ἐν τέλει, quorum prius recentioribus, alterum antiquioribus usitatius videtur, variare dicuntur libri ejusd. 5, 3, 3 : cujusmodi varietatem in libris Herodoti (ap. quem etiam 9, 7, 2 inter ἐντελὲς et ἐν τέλεϊ, quamquam aliter dicta, variatur) Timæo et Suidæ glossam Ἐντελεῖς οἱ ἄρχοντες καὶ οἱ ἄρξαντες suppeditasse conjicit Ruhnken. p. 103. Addit autem Suid. s. Zon. p. 719 hunc l. : Πανοπλίας ἐντελεῖς κατασκευάσαντες, cum interpr. τουτέστιν ἀρχοντικὰς, quum deberet interpretari Perfectas. Artemid. 2, 35, p. 204 : Ἐντελεῖς καὶ ἐνδόξους.]

Ἐντελῶς, Perfecte, Absolute, Integre : Hesych. ἐντελῶς, τελείως. Suid. : Ἐντελόμισθοι, ἐντελῶς μεμισθωμένοι. [Polyb. 10, 30, 3 : Ἐντ. ἂν ἐξαδυνατήσαντα. Nisi leg. παντελῶς, quod usus postulare videtur. Diod. 2, 56 : Ἅμα πρὸς δύο λαλεῖν ἐντ. Eust. Od. p. 1394, 11 : Ἐνταῦθα συστρέφει ἑαυτὴν εἰς νοῦν καὶ ἐντ. λαλεῖ ἅπερ χρὴ ποιῆσαι τὸν Τηλέμαχον. Gregor. Cor. p. 392 sec. libros nonnullos, de formis non contractis, ut supra dixi usurpari ἐντελὴς, Πᾶσαν πτῶσιν ἐντ. προάγουσιν, οἷον τείχεος. Liber unus εὐτελῶς. Compar. Ἐντελέστερον, Plenius, Gl. Superl. Ἐντελέστατα Demosth. p. 219, 20.]

[Ἐντελικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐντελής. Apoll. Alex. De constr. 2, 9 : Κατὰ τὰς ἐντελικὰς γραφάς· nisi tamen scribendum ἐπισταλτικάς· conf. ib. p. 380, 12. Hase.]

[Ἔντελλα, ης, ἡ, Entella, Campanorum oppidum in Sicilia. Ephorus ap. Steph. Byz., Diod. 14, 9, 48; 15, 73; 16, 67. Corrupte ap. Tzetz. ad Lycophr. 471, 953. Gentile Ἐντελλῖνος, ap. Steph. Byz., in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 1, p. 207, ap. Diod. 16, 67. Id. vero 14, 48 : Τὴν δὲ τῶν Ἐγεσταίων καὶ Ἐντελλάνων ... περιστρατοπεδεύσας· ubi scrib. esse τὴν δὲ Ἔγεσταν καὶ Ἔντελλαν suo loco dixi. Ex hoc gentili nomen urbis Ἐντελλῖνα finxit Eclogarius Diod. p. 503, 83. L. D.]

[Ἐντέλλας, ά, ὁ, Entellas, fl. Liguriæ, Ptolem. 2, 1 : Ἐντέλλα ποταμοῦ ἐκβολαί. L. Dind.]

[Ἔντελλος, ὁ, n. viri. Christodor. Ecphr. v. 225.]

Ἐντέλλω, Faciendum injungo, Mandatum impono quod aliquis exequatur, ut sit ἐπιθείς τι ἀνύειν καὶ ποιεῖν κελεύω : nam τέλλειν significare ἀνύειν, τελεῖν, ποιεῖν, Hesych. auctor est. [Pind. Ol. 7, 40 : Μέλλον ἔντειλεν φυλάξασθαι χρέος παισὶν φίλοις. Rarum vel ap. poetas activi usum defendit Antiatt. Bekk. p. 94, 8 : Ἐντέλλω ἀντὶ τοῦ ἐντέλλομαι, Σοφοκλῆς Θυέστῃ. Suid. : Ἐντεῖλαι, προστάξαι. Corrupta videtur gl. Photii : Οὐκ ἐντελεῖς, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγκαλέσεις. Ubi fort. scribendum ἐγκαλεῖς.] Passiva quoque et media vox itidem active usurpantur pro [Mando, et Ἐντελλόμενος, Mandator, Gl.] Faciendum injungo, Mandatum do, Præcipio, Jubeo. [Præsenti vel imperf. Herodot. 1, 90, 117; 3, 16, 25; 4, 94, nec minus sæpe Xen. et Plato; iidemque aor., Herodot. 1, 117, 123, etc., Xen. Anab. 5, 1, 13 et al. Ut non appareat quid sibi velint Atticistæ Mœris p. 135 : Ἐνετειλάμην παρ' οὐδενὶ, πλὴν ἀντὶ τοῦ ν τὸ π ὁ γραφεὺς ἔγραψεν. Ἐπετέλλετο γὰρ ἀέθλους Ὅμηρος λέγει, et qui similia tradit Thomas p. 339 : nisi, quæ Bergleri conj. est, ἐπετειλάμην παρ' οὐδενὶ, πλὴν Ὁμήρῳ aut similiter scripserat Mœris, cujus verba nunc cum scholio librarii confusa sunt.] Herodian. 3, [12, 14] : Ταῦτα εἰπὼν, ἐντέλλεταί τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ, ἀγγεῖλαι Πλαυτιανῷ ἥκειν τὴν ταχίστην, Injungit cuidam sibi fidissimo, nuntiet Plautiano ut acceleret et adsit quamprimum. Et aliquanto ante, Ἐνετείλατό μοι φόνον σόν τε καὶ σοῦ παιδὸς, Cædem mihi tuam filiique tui mandavit. Ibid. [11, 19] : Ἔθος γὰρ τοῦτο τυραννικὸν, εἴ τινα ἐκπέμποιεν ἐπὶ φόνον ἄκριτον, ἐντέλλεσθαι τοῦτο διὰ γραμμάτων, Tyrannis mos est, quum aliquem indemnatum occidi jubent, per literas potissimum injungere. 1, [9, 21] : Τῶν ἀγγέλων εἰπόντων ταῦτα, καὶ τὸν πατέρα ἐντετάλθαι ῥήμασι, Hæc patrem suis ipsius verbis mandasse. At pass. voce simul ac signif. dixit 7, [6, 14] : Διαλεχθῆναι αὐτῷ ἰδιαίτερον, ἀπαγγεῖλαί τε τὰ ἐντεταλμένα, Mandata principis exponere : quemadmodum et Xen. Cyrop. 5, [5, 3] : Ἐπεὶ ἔλεξε τὰ ἐντεταλμένα, Postquam mandata exposuit, exposuit quæ ei in mandatis data erant. [Soph. fr. Ulix. ap. schol. Pind. Isthm. 5, 87 : Πάντ' ἔλεξα τἀντεταλμένα. Eur. Phœn. 1648 : Τἀντετ. οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; Herodot. 1, 60, etc. Æneas Tact. c. 31, p. 94 : Βιβλίον, ἐν τῷ ἐντέταλτο ... πεσεῖν.] Sic ἐντέταλται ἡμῖν, Præceptum nobis est. [Hesych. : Ἐνταλθέντα, ἐπιτραπέντα. Perf. signif. act. Polyb. 17, 2, 1 : Ἐκέλευε λέγειν ἅπερ ἑκάστοις αὐτῶν οἱ πέμψαντες εἴησαν ἐντεταλμένοι. Act. Ap. 13, 47. Fut. schol. Hom. Il. Ω, 117 : Ἐφήσω) ἐντελουμένην ἀποπέμψω. Apoll. Lex. H. : Ἐφήσω, ἐντελοῦμαι. Marc. 4, 6. Notabili structura Pseudo-Lucian. Philopatr. c. 3 : Ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο, Qua constituit die.]

Ἐντελόμισθος, ὁ, ἡ, Qui plenam mercedem accipit, Cui solidum stipendium numeratur, ὁ ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνων : ut Xen. dicit ἐντελῆ μισθὸν ἔχειν. Exemplum [Synesii Ep. 5, p. 168 B] habes in Ἄμισθος. [Demosth.

p. 1212, 12 : Ἑτέρους ναύτας ἐντελομίσθους προσέλαβον. Conf. Poll. 1, 121. Georg. Pachym. Andron. p. 291, B. Anon. ap. Suid. in v. L. D. Harpocr. in Ἀδδηφάγος : Τὰς ἐντελομίσθους καὶ πολλὰ ἀναλισκούσας (naves). Hemst. Et Hesych. in eod. voc.]

[Ἐντελόμορφος, ὁ, ἡ, Perfectam figuram habens. Germ. Cpol. p. 242 : Ὁ δι' ἑαυτοῦ τὰ εἰκονουργήματα πρὸς τὸ ἐντελόμορφον διαζωγραφήσας λόγος θεοῦ.]

[Ἐντελῶς. V. Ἐντελής.]

[Ἐντεμενίζω, In templo s. sacro colloco, Consecro. Pollux 1, 11 : Τὸ δὲ ἄγαλμα ἱδρύσασθαι ἐρεῖς καὶ ... ἐντεμενίσαι. Medio, Intro templum, Theophyl. Sim. Hist. p. 25, A : Ἅπαντας συνέβαινε πρὸς τοὺς ἱεροὺς σηκοὺς ἐντεμενίζεσθαι, ὀρρωδοῦντας τὸν θάνατον· 123, C : Ἐντεμενίζεται ἅμα τοῖς τειχίοις παρὰ τῷ περιφανεῖ τεμένει τῆς πόλεως· 144, B : Ἐπὶ τὸν Γλυκερίας νεὼν ἐντεμενίζεται. L. Dindorf.]

[Ἐντεμένιος, ὁ, ἡ, Qui est in sacro. Inscr. Prien. ap. Bœckh. vol. 2, p. 577, n. 2906, 9 : Παραστήσας μὲν τοῖς ἐντεμενίοις θεοῖς τὴν θυσίαν.]

Ἐντέμνω, Incido [Gl. Theophr. C. Pl. 6, 11, 14 : Παρασκευάζουσιν αὐτοὺς (τοὺς ὀπούς) τὰ μὲν ἐγχυλίζοντες (ἐχ. leg. videtur tam ap. Theophr. quam ap. Diosc. 3, 7, et ἐχχύλισμα ap. eund. 1, 133) ... τὰ δ' ἐντέμνοντες· et ib. 15. H. Pl. 9, 6, 2. Æneas Tact. c. 18, p. 57 : Ἐνέτεμεν ῥίνῃ ἢ σμίλῃ τὴν βάλανον, ὥστε ἐνέχεσθαι λίνον. De incidendo filo sigilli Lucian. Tim. c. 22 : Ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ καὶ τὸ λίνον ἐντμηθῇ καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ. Quod minus plene et proprie ap. Charit. 4, 6 : Ἐντεμεῖν τὰς σφραγῖδας. De insectorum incisura Dio Chr. Or. 8, vol. 1, p. 279 : Ὑπὸ ἀνδρῶν ἠττωμένους λεπτῶν τε καὶ ἀσάρκων καὶ τῶν σφηκῶν τὰς γαστέρας μᾶλλον ἐντετμημένων.] Ἐντετμημένος, Incisus, ut, ἐντ. τὴν περιφέρειαν, In ora incisus, In ambitu insectus. [Diodor. 17, 85 : Τρεῖς στιβάδας ... κατὰ τὴν πέτραν ἐντετμημένας. Inscalpo, ut infra ἐντάμνω, ap. Dion. Cass. 55, 31 : Γυνή τις εἰς τὸν βραχίονα γράμματα ἄττα ἐντεμοῦσα, ἐθείασέ τινα.] || Item aliquis alicui ἐντέμνειν dicitur pro Incisas s. Cæsas mactatasque hostias immolare et sacrificare. Thuc. 5, [11] : Ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασι, i. e. ἐναγίζουσιν, ἐναγίσματα προσφέρουσι, θύουσιν, schol., licet veluti diversa copulet ἐντέμνειν et ἐναγίζειν. Philostr. Her. [p. 742] : Ἐντεμόντες δὲ καὶ ἐναγίσαντες, Ubi mactassent atque expiassent. [Et paullo post iterum.] Lucian. [Scyth. c. 1], de Toxari Scytha Athenis mortuo : Μετ' οὐ πολὺ καὶ ἥρως ἔδοξε, καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι. Quibus in ll. omissus est accus. quo denotantur victimæ, quem addidit Plut. Sol. [c. 9] : Ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ, Periphemo hostias mactasse : Probl. Rom. [p. 290, D], de Lacedæmoniis : Τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνουσι, Enyalio cæsos catulos immolant, s. sacrificant. [Atque sic sæpe. Medio Aristoph. Lys. 192 : Εἰ λευκόν ποθεν ἵππον λαβοῦσαι τόμιον ἐντεμοίμεθα. || De medicamentis. Æsch. Ag. 17 : Ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος, quam phrasin repeti ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων animadvertunt gramm., de quibus v. in Τέμνω. Conf. Ἀντιτέμνω, Ἀντίτομον. || Forma Ion.] Ἐντάμνω [est ap. Herodot. de Insculpendo 8, 22 : Ἐντάμνων ἐν τοῖσι λίθοισι γράμματα· 4, 87. Id. 5, 49 : Ἐν ᾧ (πίνακι χαλκέῳ) γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο· et ib. paullo post. Et de Incidendo, ap. Aret. Ac. m. cur. 1, 1, p. 76 : Ἐντάμνειν ἔνθα ἂν ἡ φλεγμονὴ κραίνῃ· 8, p. 88, et al.]

Ἐντενὴς, ὁ, ἡ, Intentus, Contentus. Ἐντενὲς, Intentis viribus, Summa cum virium contentione, Vehementer, συντόνως, schol. Apoll. Arg. 2, [933] : Ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο Ἐντενὲς, ἠΰτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος. [Nisi leg. ἐκτενές. Schneid. Est i. q. ἐντεταμένως.]

Ἐντεομήστωρ, Hesychio ὅπλων ἔμπειρος. [V. Ἐντεσιμήστωρ.]

Ἐντερεύω, accipitur pro Exentero, in h. l. Athenæi, l. 7, [p. 311, F] ex Archippo comico, de piscium venditore : Ὃς βίᾳ δέρων ῥίνας γαλεούς τε πωλεῖ, καὶ τοὺς λάβρακας ἐντερεύων.

[Ἐντερίδιον, τὸ, dimin. ab ἔντερον. Alexis ap. Athen. 7, p. 326, E : Κρεάδι', ἐντερίδια.]

Ἐντερικὸς, ἡ, ὸν, a Gaza exp. Intestinalis. [Aristot. De part. anim. 3, 14 : Ἔχουσι δ' ἀποφυάδας ἔνια καὶ τῶν ζωοτόκων ἐντερικάς. L. Dind.]

[Ἐντέρινος, η, ον, Viscereus. Schol. Aristoph. Ran. 233 : Χορδὰς λέγομεν ἔτι νῦν τὰς ἐκ τῶν νεύρων, ὅτι τὸ παλαιὸν ἐντέριναι ἦσαν. Hemst.]

[Ἐντέριον, τὸ, Pudendum. M. Anton. 6, 13 : Ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν συνουσίαν, ἐντερίου παράτριψις, καὶ μετά τινος σπασμοῦ μυξαρίου ἔκκρισις.]

[Ἐντεριόνιον. V. Ἐντεριώνη.]

Ἐντεριώνη, ἡ, Interna pars cujuslibet rei, sive medulla sit, s. nucleus, s. ossiculum, alio nomine ἐγκάρδιον, Gorr. [Conf. Poll. 2, 212; 4, 71.] Sic ἐντ. σικύου, κολοκυνθίδος, σκίλλης, a Galeno dicitur, ap. quem 8 K. τόπ. [vol. 13, p. 592, D : Φοίνικα δίχα τῆς ἐντεριώνης κόψας ἐπιμελῶς,] Archigenes ἐντεριώνην φοίνικος vocat Palmularum nucleum, πυρῆνα Dioscoridi dictum. Marcellus Olivæ medullam dixit. Dioscor. Medullam etiam herbæ dipsaci vocat ἐντεριώνην. [Theophr. H. Pl. 1, 2, 6 in cod. Urb. : Μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου, τρίτον ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ, οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελός. Καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνην, ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν· 3, 17, 5 : Τὸ δένδρον καρδίαν ἔχει στερεὰν, οὐκ ἐντεριώνην· aliisque ll., partim ab Schneid. indicatis in ind. Contra Suidas int. φλοιὸν s. τὸ στελεχῶδες τοῦ δένδρου. Lucian. Ver. hist. 2, 37 : Ἐξελόντες (κολοκυνθίδος) τὴν ἐντ. Basil. M. vol. 1, p. 46, E : Σφῆνα τῆς ἐντ. μέσης διελαθέντα δέξωνται (amygdalæ). Philo vol. 1, p. 212, 12. || Absolute dictum de cucumeris silvestris s. cucurbitæ medulla ex Hesychio : Ἐντ., τὸ ἐντὸς τοῦ ἀγρίου σικύου, et gll. botan. Mss. : Ἐντεριώνων (fort. pro ἐντεριόνιον, de qua forma v. in fine), ἤτοι τῆς κολοκυνθίδος τὸ σπέρμα, annotavit Ducang. Add. Suidæ codd. nonnulli reddentes cum Zon. εἶδος βοτάνης et κολοκυνθίδα.] || Ἐντεριώνη vel Ἐντεριωνὶς, et Ἐντερόνεια, Navium intima pars, Hesych. : Suid. autem varie exp., quem adi, simul et schol. Aristoph. eadem scribentem. [Eq. 1185 : Καὶ τί τούτοις χρήσομαι τοῖς ἐντέροις; — Ἐπίτηδες αὖτ' ἔπεμψέ σοι εἰς τὰς τριήρεις ἐντερόνειαν ἡ θεός. Schol. : Οἱ μὲν τὸ τῶν νεῶν ἔδαφος, οἱ δὲ τὰ ἐγκοίλια· βέλτιον δὲ τὴν τῶν ἐγκοιλίων ὕλην λέγειν. Ταῦτα δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προπαροξύνει. (Quæ sequuntur, ipsa videntur Herodiani verba esse.) Καὶ ἡ ἐντερόνεια δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ ὤφειλε συστέλλειν τὸ α καὶ παροξύνειν (προπαροξύνεσθαι). Οὕτω γὰρ τὴν ἐντερόνην (ἐντεριώνην Suid.) Ἀρ. ἐν τοῖς Ἱππ. ἔφη· ὅπερ ἐστὶ τὸ μεσαίτατον τῆς νεώς, ὅ ἐστι συνεκτικώτατον, ἥτις ἐστὶ τρόπις, ὑπὸ δὲ ἄλλων μήτρα καλεῖται. Φησὶ δὲ ὁ Κωμικὸς, Εἰς τὰς τριήρεις ἐντερονείαν ἡ θεός. Εἰ μὴ ἄρα ποιητικὴ ἐστιν ἡ ἔκτασις. Ex quibus intelligitur non modo scholiastam, sed ipsum Herodian. suo in libro habuisse accentum ἐντερονεία : si quidem Herodiani, non scholiastæ est illa de accentu disputatio. Ἐντερόνεια Aristoph. edd. antiquiores nonnullæ cum Suida et Hesych. Fingit autem ex ἔντερον Arist. ἐντερόνεια : neque ἐντεριώνη de navis ἐγκοιλίοις apparet alibi quam ap. gramm. ἐντερονείαν cognato voc. explicantes.] At ἐντεριωνὶς apud Polluc. [l. c.] legitur. [Ubi ex Aristoph. affert ἐντεριωνίδα, quod ἐντερονείαν vel ἐντερόνειαν scrib. conj. intt. Ex Pseudo-Diosc. De pharmacis simpl. 5, 38 : Χρὴ ἐκβαλεῖν τὸ ἐντεριόνιον αὐτῆς τῆς βοτάνης, affert Ducang. De qua forma v. paullo ante. V. etiam Ἔντερον.]

[Ἐντεροειδὴς, ὁ, ἡ, Colo similis. Aristot. H. A. 2, 17 med. : Ἔνιοι γὰρ πάμπαν ἐντεροειδῆ (κοιλίαν) ἔχουσιν. Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 85, 14 : Ἔστι δὲ καὶ αὐτὸς (ὁ οἰσοφάγος) νευρώδης καὶ οἷον ἐντ.]

Ἐντεροεπιπλοκήλη, ἡ, Tumor scroti, intestino et omento in ipsum simul devolutis, Gorr. ex Galen. De tum. præter nat. [vol. 3, p. 357 ed. Bas. tanquam νεωτέρων ἰατρῶν ὄνομα memorante.]

Ἐντεροκήλη, ἡ, Intestini s. Intestinorum ramex, [Ramis, Ramix, Ramex, Gl.] Hernia intestini, ut alii; Descensus intestini in alienum locum, ut quidam. Plin. Enterocelen Lat. etiam dicit. Est autem Tumor scroti, delapso in id intestino. De hoc morbo quum alii scribunt, tum Cels. [7, 18. Poll. 4, 203; Galen. Isag. vol. 2, p. 396, C; Dioscor. 1, 102. In Hippiatr. p. 156 male ἐντεροκοίλης. L. Dind.]

[Ἐντεροκηλήτης, ὁ, Ramicosus, Gl.]

Ἐντεροκηλικὸς, ἡ, ὸν, Qui morbo ἐντεροκήλης laborat, Ramicosus, et Enterocelicus Plinio. [Galen. Isag. vol. 2, p. 396, E; Diosc. 1, 152.]

[Ἐντερόμαντις, ὁ, i. q. ἐγγαστρίμυθος. Phot. De Amphiloch. c. 83.]

[Ἐντερόμφαλος, ὁ, Hernia umbilici. Galen. Isag. vol. 2, p. 395, F.]

Ἔντερον, τὸ, Intestinum. Et plur. ἔντερα [Intestina, Interanea, Stentinæ, Gl.], ap. Hom. aliquoties, ut, Διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ', Il. [N, 507,] P, [314]. Υ, [420]: Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα. [Conf. 418. Xen. Anab. 2, 5, 33.] Aristoph. autem ludens ἔντερον pulici tribuit [Nub. 160]: Ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. At Hom. per ἐϋστραφὲς ἔντερον οἷος Od. Φ, [408] peculiariter intelligit χορδὴν, Eust. [Plur. Æsch. Ag. 1221: Σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν' ... ἔχοντες, ὧν πατὴρ ἐγεύσατο. Aristoph. Ran. 478, Eq. 454, 708, 1184. Plat. Tim. p. 73, A: Τὴν τῶν ἐντέρων γένεσιν. Sing. ἔντερον, usurpatur fere de Colo, ut ap. Hom. supra, et Hippocr. Epid. 6, p. 1179, H, De humor. p. 52, 6, Aristot. De part. anim. 3, 14, Aret. Causs. p. ac. 1, 10, p. 9; 2, 1, p. 11; 5, p. 17; Tard. 1, 13, p. 42; 15, p. 44; 2, 3, p. 53; τὸ κάτω ἔντ. Ac. p. cur. 1, 2, p. 78. Conf. 6, p. 86; 10, p. 92. Distinguit a plur. Causs. p. ac. 2, 6, p. 18: Καὶ οἷσι δὲ ἔντερον ἐς τὸν ὄσχεον ξὺν κόπρῳ κατέβη καὶ οὐκ ἀνώσθη ἐς τὴν κοιλίην, ... τουτέοισι ἔθος ἐπιφλεγμαίνειν τὰ κάτω ἔντερα, quæ p. 19 bis τὰ λεπτὰ ἔντερα dicuntur iterumque distinguuntur a κώλῳ. Porro Causs. p. diut. 1, 7, p. 33: Δοκέω δὲ ἐγώ ποτε καὶ στόμαχον καὶ τὰ ἔντερα καὶ κύστιν καὶ τὸ παράμηκες ἔντερον ἄχρι τῆς ἀρχῆς τωὐτὸ πεπονθέναι· 2, 9, p. 59: Ἐντέρων τὰ μὲν ἄνω λεπτὰ, ..., ἀπὸ δὲ τουτέων τὰ κάτω παχέα ... μέσφι τῆς ἀρχῆς τοῦ εὐθέος ἐντέρου. Plur. id. Causs. p. ac. 2, 2, p. 13: Ἐς τὴν κοιλίην καὶ ἔντερα· 5, p. 17 bis; Tard. 1, 13, p. 42; 15, p. 45; 2, 1, p. 49, 50; 2, p. 51 bis; 9, p. 62, etc. || Τὰ κατ' ὀβολὸν συναχθέντα χρήματα εἰς πόρνης ἔντερον καταίρουσι, Archiloch. ap. Ælian. V. H. 4, 14 (et Nicetam Acom. p. 150). Hemst. Lucian. Lexiph. c. 6: Τοχάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον. || Figurate Ænigma Anth. Pal. 14, 57, 4: Μοῦνα δ' ἔντερ' ἄβρωτα φέρω, de nucleo. || «Ἔντερα etiam Hippocrati Sacculum aut folliculum indicant, in quem medicamenta ad fotum immittuntur, forte quia ut vesica, ita et intestina ad eum usum accommodari possunt, De morb. 3, p. 488, 6: Χρὴ δὲ ὅταν περιωδυνέῃ, ψύχειν τὴν κεφαλὴν, μάλιστα μὲν ξύραντα ἢ ἐς κύστιν ἢ ἐς ἔντερα ἐγχέαντα τῶν ψυκτικῶν τι.» Foes. In Matth. Med. p. 223: Κολοκυνθίδος ἔντερον δραχμ. κϐ', vitiose scribi videtur pro ἐντεριώνη vel simili forma.] || Ἔντερα γῆς vel γαίης [Arat. Phæn. 959, Numen. ap. Athen. 7, p. 305, A,] Diosc., Athen. [7, p. 298, D; 304, F], Intestina terræ, i. e. Terreni s. Terrestres vermes: a quibusdam, quorum est Marcellus, Lumbrici. [Theophr. De sign. 3, 5: Γῆς ἔντερα πολλὰ φαινόμενα χειμῶνα σημαίνει. Nicand. Ther. 388. Et alii. Hesych. v. Ἀλάκται citat Hemst. Singul. Aq. Ps. 57, 8. Figurate Pallad. Vita Chrys. p. 105: Εἶθε ... διὰ βίου σεμνοῦ ἦν ἡγμένος· ... νῦν δὲ γῆς ἔντερον γαστρίδουλον, θηλυμανεῖς κτλ. Notandum etiam ex Sir. 34, 20: Ἔντερον μέτριον, Ventriculus s. Stomachus sibi temperans.]

[Ἐντερονεία. V. Ἐντεριώνη.]

Ἐντερόνιοι, Hesychio αἱ χορδαί. [Ἐντερόχιος codex, h. e. ἔντερον οἷος, quod ex Homeri l. supra citato petitum, ut vidit Valck.]

[Ἐντεροπονέω, Torminibus ventris s. coli laboro. Hippocr. Antidot. p. 613 ed. Lind.: Ἰσχιαδικοῖς, ἐντεροπονοῦσι.]

[Ἐντεροπράτης, ὁ, Viscerum caupo, Isiciarius. Theodos. Acro. 2, 233: Μάγειρος ἦν ἄπειρος ἐντ. ᾱ]

[Ἐντεροπώλης, ὁ, idem. Gramm. Bekk. An. p. 379, 10: Ἀλλαντοπώλης, ἐντ. Similiter Suid.]

[Ἔντεσα, ἔσωθεν, Hesych. V. Koen. ad Gregor. p. 351, et infra Ἐξέσας.]

[Ἐντεσιεργός. V. Ἐντεσιουργός.]

Ἐντεσιμήστωρ, ορος, ὁ, Armorum peritus, Bellicosus, Hesych. [V. Ἐντεομήστωρ.]

Ἐντεσιουργὸς, ὁ, Armorum opifex. [Hom. Il. Ω, 277: Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κατερώνυχας ἐντεσιεργοὺς, quod scholl. interpr. de jumentis ἐν ἔντεσιν ἐργαζομένοις, ἔντεα intelligentes Currum. De qua signif. v. in Ἔντος. Formam ἐντεσιουργὸς, quæ pariter atque altera est quum in libris tum ap. Hesych., alienam esse ab Hom., qui ἔργον pronuntiaret cum digamma, animadvertit Heyn. Eandem tamen confirmari formis πανοῦργος et similibus, ad quas analogiæ cujusdam specie decepta lingua aberravit, pluribus exposuit Lobeck. ad Phryn. p. 667.]

Ἐντετᾰμένως, Intense, Omnium virium intensione: aliis Constanter, Impense. [Herodot. 1, 18; 4, 14; 7, 53; 8, 28, schol. Hom. Il. Θ, 462, Joseph. A. J. 11, 4, 5, Pollux 3, 121.]

[Ἐντετριμμένως, Perite. Pollux 5, 144.]

[Ἐντετῠπωμένως, Expresse. Schol. Apollon. Rh. 1, 624. V. Ἔντυπάς.]

Ἔντευγμα, τὸ, Id cui ἐντυγχάνομεν, κῦρμα. [Apollon. Lex. H. v. Κῦρμα. || Signif. simili voc. ἔντευξις, Diod. Exc. p. 616, 15: Ἐπαγρυπνῶν τοῖς τῆς στρατηγίας ἐντεύγμασι, Negotiis.]

Ἐντεῦθεν, Hinc, [Exin, Indidem add. Gl.] ἔνθεν, Inde. [Hom. Od. T, 568: Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντ. οἴομαι αἰνὸν ὄνειρον ἐλθέμεν. Æsch. Prom. 836: Ἐντ. οἰστρήσασα. Soph. OEd. T. 1521: Ἄπαγε νύν μ' ἐντ. ἤδη. Eur. Bacch. 464: Ἐντ. εἰμι, Αυδία δέ μοι πατρίς. Thuc. 3, 23: Ἐντ. ἐτόξευον· 6, 16: Ἐντ. ἄρξασθαι. Isæus p. 36, 5: Ὅθεν δ' οἶμαι τάχιστ' ἂν ὑμᾶς μαθεῖν, ἐντ. ἄρξομαι διδάσκειν. Xen. An. 7, 6, 42, et alii quivis. Hinc, i. q. E vita, Heliod. De chrysop. ap. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, 248: Ἐντ. ἐκδημοῦντες. Ita in Script. S. Jo. 18, 36: Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντ., Non est hujus sæculi.] Τὸ ἐντεῦθεν ἂν κατίδοι τις, Aristot., pro Quid hinc consequatur. [De consequentia sive loci sive temporis. Æsch. Pers. 488: Κἀντ. ἡμᾶς γῆς Ἀχαΐδος πέδον καὶ Θεσσαλῶν πόλισμα ... ἐδέξαντο· Sept. 457: Καὶ μὴν τὸν ἐντ. λαχόντα πρὸς πύλαις λέξω. Soph. El. 728: Κἀντ. ἄλλος ἄλλον ἔθραυε. Eur. Or. 34, Iph. T. 976, Suppl. 675. Hipp. 336: Σιγῶμ' ἂν ἤδη· σὸς γὰρ οὐντεῦθεν λόγος· Suppl. 109. Xen. Anab. 6, 6, 1, etc. Thuc. 2, 74: Ὡς δὲ ἀπεκρίναντο, ἐντεῦθεν δὴ κτλ. 8, 92. Item de causa s. origine. Eur. Andr. 949: Κἀντ. δόμοι νοσοῦσιν ἀνδρῶν. Plato Crat. p. 399, C: Ἐντ. ὠνομάσθη. Thucyd. 1, 5: Ἥρπαζον καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντ. ἐποιοῦντο.] Ap. Dem. autem et pro Hinc significante Ex hoc tempore, Ex hac hora, Posthac. Qua tamen in signif. dicitur frequentius cum articulo, Τοὐντεῦθεν. [Eur. Med. 792: Ὤμωξα δ' οἷον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον τοὐντεῦθεν ἡμῖν· Bacch. 1063, Iph. A. 80, Herc. F. 314. Xen. Cyrop. 5, 5, 21; 7, 1, 42, Plato Leg. 3, p. 699, E, Prot. p. 321, B, etc. Et divise Polit. p. 270, E: Τὸ δ' ἐντ. ἤδη μαραινόμενα. Plur. Æsch. Eum. 60: Τἀντ. ἤδη τῶνδε δεσπότῃ δόμων αὐτῷ μελέσθαι. Eur. El. 1247: Τἀντ. δὲ χρὴ πράσσειν, ἃ κτλ. Plat. Leg. 3, p. 682, E. Aliter Soph. El. 1339: Πῶς οὖν ἔχει τἀντ. εἰσιόντι μοι; Ab hac parte, ab hominibus qui hic sunt, quomodo excipiare? Ita sine art. Isæus De Cleon. her. 26, p. 10 ed. Berol.: Σκοπεῖτε καὶ ἐντ. τὴν ἀναισχυντίαν αὐτῶν. || Ἐντ. κἀκεῖθεν, ut supra ἔνθεν κἀκεῖθεν, Hinc illinc, schol. Dionys. Bekk. An. p. 766, 27: Ἐντ. κἀκ. λόγου χάριν ἀπὸ τοῦδε τοῦ σελιδίου ἕνα στίχον ... καὶ ἀπ' ἄλλου ἄλλον λαβόντες. Et pro eod. Ἐντ. καὶ ἐντ. Ev. Jo. 19, 18. Num. 22, 24: Φραγμὸς ἐντ. καὶ φραγμὸς ἐντ. Cum genit. Apoc. 22, 2: Τοῦ ποταμοῦ ἐντ. καὶ ἐντ. Dan. 12, 5. || Cum ἤδη conjunctum Gl. interpr. Jam nunc, Jam inde: v. Plat. l. supra cit., Theæt. p. 198, B, Ep. 3, p. 317, E, et alibi. Ἐντ. ἤδη λοιπὸν, Jam jamque, Gl. Cum ποθὲν ut supra ἐνθένδε, Plat. Phædr. p. 270, A: Ἐντ. π. εἰσιέναι, etc. || Ἀπεντεῦθεν Ephraem Syr. vol. 1, p. 37, F: Ἵνα ἀπ. εὐτρεπίσωμεν ἑαυτούς. Epiphan. p. 29, D; Anna Comn. p. 149, C. L. D. Euthym. Zig. in Matth. Lect. Mosq. 1, p. 45. Boiss. Ἐξεντεῦθεν schol. Lycophr. 31. || Ut supra ἔνθεν pro ἐντεῦθεν, sic ἐντ. pro ἔνθεν vel ἐντεῦθεν ὅθεν, ap. Constant. Cærim. p. 429, B: Ἄρξομαι δ' ἐντ. καὶ ἡ τῆς θείας χάριτος τῷ κόσμῳ ἐπέφανεν ἀπαρχή. L. D.] Quibus addit Bud. sumi et pro Hic, afferens ex Gregor.: Τῇ ἐντεῦθεν ῥᾳστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, i. e., inquit, Præsentis vitæ prosperitate. Item, Οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ὀδύρονται κτλ. Sic, inquit, ἐκεῖ et ἐκεῖθεν alicubi pro eod., sicut τῇδε et ἐντεῦθεν. [Forma ἐντεῦθε utitur Tzetz. Exeg. Il. p. 38, 10, Michael Glycas Ep. 15, p. 70 ed. Fontan.: Ἐντεῦθε νοσώδεις.] Et Ἐντευθενὶ [Lysias p. 136, 7,] Aristoph. pro eod. [Av.

10, et alibi sæpe. Et Τἀντευθενὶ, Lysistr. 92. Et Ἐνμεντευθενὶ, Metagenes ap. Athen. 6, p. 269, F, correctus ab Elmslejo in Auct. ad Aristoph. Ach. 108. || Ἐντεῦθεν confus. c. ἐνταῦθα v. in illo.] Ἐνθεῦτεν, Ion. ap. Herodot. pro ἐντεῦθεν, ut ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα. Exp. non solum Hinc, sed etiam Dehinc, Deinceps, Postmodum: item Præterea. [1, 2, 17, etc. Et τὸ ἐνθ. 1, 9, 27, 75, 80, etc. Contra ap. Aretæum, qui alienus est ab antiquiori Ionismo, ἐντεῦθεν p. 20, 54, 125; τοὐντ. p. 12, 32.]

[Ἐντευκτέον, seq. dat. Legendum. Clem. Al. Str. 5, 14, p. 733: Ὃν τρόπον ταῖς Ἑλληνικαῖς ἐντ. βίβλοις. Hemst. Adeundum, Accedendum ad. Basil. vol. 3, p. 177, A: Οὐ γὰρ ὁμοίως ἐντ. ἡμῖν ἰατρῷ τε ἀνδρὶ καὶ τῷ τυχόντι.]

[Ἐντευκτὴς, ὁ, Interpellator, Gl. || Supplex, Precator. Pamphil. Abyd. Epist. p. 26, 30: Πλὴν Θεοῦ ἐσμὲν ἐντευκταὶ, μὴ γενέσθαι σε αὐτοκατάκριτον. Hase. Conf. Ἔντευξις, Ἐντυχία.]

Ἐντευκτικὸς, ἡ, ὀν, Cui ἐντυγχάνειν facile est, Ad quem facilis patet aditus, Qui adeuntibus facilem se præbet, Alloquio facilis, Qui conveniri et compellari facile potest, i. q. εὐπρόσοδος s. εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος: ut sunt quos Lat. vocant Affabiles, Faciles, Comes, Humanos. Plut. Alcib. [c. 13]: Ἐντευκτικὸς γὰρ ἰδίᾳ καὶ πιθανὸς ἐδόκει μᾶλλον ἢ φέρειν ἀγῶνας ἐν δήμῳ δυνατὸς, de ipso Alcibiade, quem in eod. libro dicit novisse χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως: ut ἐντευκτικὸς i. sit q. ὁ ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως. Id. [Mor. p. 10, A]: Ἐντευκτικοὺς αὐτοὺς εἶναι παρασκευαστέον καὶ φιλοπροσηγόρους, Faciles ad colloquium. [|| Pallad. Vita Chrysost. p. 29, C: Ἐντευκτικοὶ λίβελλοι, Libelli supplices; conf. ib. p. 61, B. Hase.]

[Ἐντευκτὸς, ὁ, ἡ, Quem nancisci, legere possumus. Tzetz. Exeg. Il. p. 27, 16: Ὡς πᾶσιν ἐπίσης ἐντευκτὰ γένοιντο τὰ τούτου ποιήματα.]

[Ἐντευξίδιον, τὸ, Libellus. Arrian. Epict. 1, 10.]

Ἔντευξις, εως, ἡ, i. q. ἐντυχία. [Plato Politici p. 298, D: Πρὸς τὰς τοῖς λῃσταῖς ἐντεύξεις, Occursus. Plut. Mor. p. 1137, E: Τὸ δὲ χρῶμα ὅτι πρεσβύτερόν ἐστι τῆς ἁρμονίας, σαφές. Δεῖ γὰρ δηλονότι κατὰ τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἔντευξιν καὶ χρῆσιν τὸ πρεσβύτερον λέγειν, Inventionem.] Synes. Ep. 86: Τῆς πρώτης ἐντεύξεως παρέξουσαν πρόφασιν, Primæ congressionis præbituram occasionem, Quæ aditum ad te patefaciet. [Longus Past. 3, 26; Heliodor. 3, 5, p. 137. Ælian. V. H. 4, 20: Περὶ τὴν πρώτην ἔντ.] Sic Plut. Pomp. [init.]: Πιθανότης λόγου, πίστις ἤθους, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν, ὡς μηδένας ἀλυπότερον δεηθῆναι, μηδὲ ἥδιον ὑπουργῆσαι δεομένῳ. Ubi Bud. quoque interpr. Congressus, Compellatio: addens, ap. Synes. poni pro Colloquium, ap. Aristot. pro Conversatio. [Æschin. p. 34, 19: Περὶ τῆς ἐντεύξεως τῆς Φιλίππου, Colloquii cum Philippo.] Sic Isocr. Ad Dem. [p. 6, B]: Τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν, Ne crebrius cum iisdem colloquere et congredere. [Cum eod. verbo jungit Polyb. 5, 35, 4.] Et Alex. Aphr. ap. Suid. scribit, Aristotelem ἐντεύξεις vocare τὰς πρὸς τοὺς πολλοὺς συνουσίας, οἷς δεῖ μὲν ἐντυγχάνειν κοινωνικούς τε ὄντας καὶ φιλανθρώπους, καὶ ἐντυγχάνειν ὠφελίμως. Annotat autem hæc in eam definitionem, qua dicitur dialectica esse φιλοσοφία πρὸς γυμνασίαν, καὶ πρὸς τὰς κατὰ φιλοσοφίαν ἐντεύξεις. [Polyb. 2, 8, 6: Δοθέντος καιροῦ πρὸς ἔντευξιν· 5, 67, 11: Κατὰ τὰς ἐντ. 3, 15, 4, et al. Diod. 16, 79: Τοὺς ἄλλους ταῖς φιλανθρώποις ἐντεύξεσιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν εὔνοιαν ἀποκαταστήσας.] Et rursum [Diod. 18, 65: Τοὺς μὲν Ἀθηναίους οὐ παρελάμβανε πρὸς τὰς ἐντεύξεις τὰς πρὸς τὸν Νικάνορα·] Plut. Sol. [c. 27]: Ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, Congressus et colloquium cum Crœso. Idem in suo Περὶ δυσωπίας libello dicit, Πρὸς ἡγεμόνας ἐντεύξεις, Compellationes: quibus sc. compellantur et conveniuntur aliqua de re. [De coitu id. Mor. p. 139, E: Τὰς ἐντ... ἀπορρήτους πρὸς τὴν γυναῖκα ποιεῖσθαι· 655, B, Galb. c. 9. Poll. 5, 93.] Hesychio ἔντευξις est ἀπάντησις κατὰ τῶν πλημμεληκότων, δέησις εἰς ἐκδίκησιν, ut quum quis magistratui ἐντυγχάνει, i. e. eum convenit et compellat ac pœnas exposcit de iis a quibus injuriam accepit. [Theodoret. in Timoth. 2, p. 469: Ἔντ. ἐστὶ κατηγορία τῶν ἀδικούντων (ἢ ἀσεβούντων, ἀδιορθώτων add. Theophylact. ad eund. l.). Suicer. Conf. Ἐντυχία. Poll. 6, 178. Gl. Aditio, Interpellatio. || Petitio. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 539, n. 2829, 11: Οὐδεὶς δὲ ἔξει ἐξουσίαν ἐνθάψαι τινὰ ἕτερον... οὔτε διὰ ψηφίσματος οὔτε δι' ἐντεύξεως ἡγεμονικῆς οὔτε ἄλλῳ τρόπῳ οὐδενί. Hesych.: Δι' ἐντεύξεως, διὰ παρακλήσεως. Quomodo intelligenda hæc formula Maccab. 2, 4, 8. Diod. 16, 55: Τοῦ δ' εἰπόντος ὅτι βούλεται παρ' αὐτοῦ τυχεῖν τινὸς δωρεᾶς, δεδοικέναι δὲ μήποτε δηλώσας τὴν προκεχειρισμένην ἔντευξιν ἀποτύχῃ. Plut. Ti. Gracch. c. 11. De qua signif. Byzantinis frequenti, v. Reisk. ad Constant. p. 254, D, vol. 2, p. 465. Sic etiam Timoth. 1, 2, 2; et ib. 4, 5, de precibus ad deum. De quibus ponit etiam Poll. 1, 29. || Lectio. Polyb. 1, 1, 4: Πρὸς τὴν ἔντ. τῆς πραγματείας· 9, 1, 3. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 789, 1: Τῆς λογικῆς ἐντ. καὶ μαθήσεως. Clem. Al. Strom. 7, p. 861. || « Ἐντεύξεις ὀχλικαὶ, Orationes populares, ad populum habendæ, Dionys. Jud. Thuc. § 50, p. 939. » Ernest. Lex. rhet. Id. Ep. 1 ad Amm. 6, p. 730, 5: Περὶ τῆς πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐντεύξεως. Aristot. Rhet. 1, 1.]

[Ἐντευτλανόω, Cum betis coquo. Aristoph. Ach. 894: Μηδὲ γὰρ θανών ποτε σοῦ χωρὶς εἶην ἐντετευτλανωμένης.]

[Ἐντεύχω, Efficio in. Aret. Ac. m. 1, 2, p. 80: Ἀριμὺ δὲ τὸ ἐπίπλασμα καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντεῦξον. Divise Hom. et Hesiod. τεύχειν ἐν. Ambigua et corrupta est gl. Hesychii: Ἐντεύχη, ἐντυγχάνει, ὥπλισται. L. D.]

Ἐντεύω, Apparo: unde ἔντευε Hesychio παρεσκεύαζεν. [Pro ἔντυε, ut in Ἐντύνω dicetur.]

Ἔντεφρος, ὁ, ἡ, In quo cinis est, Cinereus, Referens id cui permisti sunt cineres. Athen. 9, [p. 395, C] de phalaride ave: Ἔντεφρος τὴν γαστέρα καὶ [al. pro hoc καί, μικρῷ μελαντέρα] τὸ νῶτον. [Diosc. 5, 84.]

[Ἐντεχνάζω. Liban. vol. 4, p. 1041, 29: Κρίσις ἦν καὶ Ὀδυσσεὺς ἀνίστατο φιλονεικήσων καὶ λόγον ἀπαιτῶν ἐντεχνάζειν, Ad artem in eo ostendendam.]

[Ἐντεχνέως, adv. a forma ἐντεχνὴς, est in Orac. Sibyll. p. 56: Ἐργάζεσθ' ἐπὶ γαίης ἐντεχνέως, ἵν' ἔχητε τροφῆς κόρον ἱδρώοντες. Sed Gallæus: « Regium ac nostrum exemplar habent ἐντέχνως.» L. Dind.]

[Ἐντεχνὴς, ὁ, ἡ, Affaber, Gl. Cyrill. Adv. Jul. 7, p. 231, D: Τὸ εἰς λόγους ἐντεχνὲς, Dicendi peritia. Schleusn. Ejusd. 3, p. 94, E, perperam scribi: Λίαν εὐτεχνέστατα τῷ θανάτῳ τῆς σαρκὸς συνεστέλλετο, animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 345. Schol. Pind. Nem. 8, 24: Φησὶν ὅτι ἐντεχνεῖς οἱ Λύδιοι περὶ τὴν μουσικήν.]

[Ἐντεχνία, ἡ, Peritia, Eruditio. Schneid. Gregor. Nyss. t. 3, p. 260, C: Τακτικῶς δι' ἀμφοτέρας ἄγων τὸν στρατὸν ἐντεχνίας, Per utramque artificiosam rationem. Hase.]

Ἔντεχνος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄτεχνος: sicut enim homo aliquis ἄτεχνος dicitur pro ἄπειρος, ἀμαθὴς, Imperitus, Rudis: ita etiam ἔντεχνος vocatur ὁ ἔμπειρος, Peritus, Doctus, Artibus instructus, Callidus: qua signif. e Plat. De Leg. [10, p. 903, C] affertur ἔντεχνος δημιουργὸς pro Peritus artifex. [Conf. Polit. p. 301, E. Theophr. H. Pl. 9, 16, 8: Δεινὸς καὶ οὐχ ἧττον ἔντεχνος ἐκείνου. Athen. 2, p. 48, B: Ἤκμασε δ' ἡ τῶν ποικίλων ὑφὴ μάλιστα ἐντέχνων περὶ αὐτὰ γινομένων Ἀχεσᾶ καὶ Ἑλικῶνος. Ἔντ. ῥήτωρ Pollux 4, 21. L. D.] Præterea quemadmodum ἄτεχνος dicitur res aliqua quæ ab arte profecta non est, Artificio carens, ita contra ἔντ., Ab arte profecta, Artificialis, Artificiosa: ut ἔντεχνοι πίστεις ap. Aristot. [Rhet. 1, 2], Probationes artificiales, Argumenta artificiosa, Quæ artis ductu inveniuntur et in medium afferuntur. Quomodo et Plato ἔντεχνα vocat Quæ arte constant, arte facta sunt, Bud., qui hunc ex Eo l. affert [Polit. p. 295, E]: Ὡς ταῦτα ὄντα ὑγιεινὰ καὶ ἰατρικὰ, τὰ δ' ἑτέρως γιγνόμενα, νοσώδη τε καὶ οὐκ ἔντεχνα. [Ib. p. 285, A: Πάνθ' ὁπόσα ἔντεχνα· Prot. p. 321, D: Τὴν ἔντεχνον σοφίαν, et sim. alibi.] Sic Plut. [Mor. p. 7, B]: Ἔντεχνον δὲ, τὸ τὴν μέσην ἐν ἅπασι τέμνειν ἐμμελέστατα, Artis est, τέχνης ἐστὶ, ut Thuc. loquitur. Lucian. De laps. in salut. [c. 17]: Ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἔντεχνον ἐχούσης, i. e. ἀτέχνου, Rudis et imperitæ. Item ἔντεχνον σύριγγα dixit Theophyl. Ep.

44, Fistulam quæ arte inflatur, quam scite inflare artis est, Artificiosam fistulam. Cic. Artificiosam naturam vocat, et Artificiosum opus. [Dionys. De comp. verb. p. 215, 4 : Τὸν δὲ πολιτικὸν (λόγον λέγω) ἐν ᾧ πολὺ τὸ κατεσκευασμένον ἐστὶ καὶ ἔντεχνον· et ib. 7. « Ἔντεχνος, Cujus oratio ab arte instructa est, Dionys. Cens. auct. 5, 5. Unde et πίστεις ἔντεχνοι dicuntur, αἱ διὰ τῶν ἀποδείξεων ἐκ τῆς τοῦ λόγου δυνάμεως, ut ait Syrianus ad Hermog. Στασ. p. 136 ed. Ald., quoniam in hoc argumentorum genere, arte et ingenio oratoris opus est. V. plura in Πίστις. » Ernest. Lex. rhet.]

Ἐντέχνως, Artificiose, Artificialiter, Scite, Perite, Arte. Phryn. [p. 344, Antiatt. Bekk. p. 95, 13] negat hoc adv. esse Atticum, et pro eo usurpari ait τεχνικῶς. [Recepit Poll. 4, 24. Ex Lysia citat Phryn. Recentiorum exx. inde a Pseudaristot. in Rhetor. ad Alex. indicavit Lobeck. Tzetz. Exeg. Il. p. 17, 16, Hist. 1, 389; 5, 401; 7, 457. L. D. Ἐντεχνοτάτως, id. ib. 9, 541.]

[Ἔντη, τά. V. Ἔντεα, τά.]

[Ἔντηκτος, ὁ, ἡ, Liquefactus, Colliquatus. Aret. Diut. p. cur. 2, 13, p. 134 : Ἀφαιρέοντα τὸ πονηρὸν καὶ ἔντηκτον (αἷμα).]

Ἐντήκω, Illiquefacio (sicut Cic. Tusc. 4: Quæ sunt omnes unius generis ad perfundendum animum tanquam illiquefactæ voluptates), ut ἐντήκειν τῇ λοπάδι aliquis aliquid dicitur, quum patellæ ipsum illiquefacit. [Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 82 : Κηροῦ μικρὸν ἐντήκειν· et 2, 3, p. 103. Conf. Diut. 1, 2, p. 116. Diodor. 2, 8 : Τὰς τούτων ἁρμονίας ἐπλήρου μόλιβδον ἐντήκουσα. Dio Cass. 40, 27.] Item Liquefactum infundo, Liquatum instillo, Plut. [C. Gracch. c. 17 : Ἐξελὼν τὸν ἐγκέφαλον,] ἐνέτηξε μόλιβδον (τῇ κεφαλῇ). [Figurate ap. Suid. : Ἐντήξας, ἀντὶ τοῦ ἐμβαλὼν, διδάξας, ἐμφυτεύσας. « Καὶ ἐντήξας αὐτῶν ταῖς ψυχαῖς ἰσχὺν λόγων ἄμαχον » κτλ.] Passive odium aut desiderium alicui dicitur ἐντετηκέναι, quasi infusum esse, i. e. innatum aut impressum : metaph. sumpta ab iis quibus plumbum liquefactum infusum est, et ita inhæret ut eximi nequeat : quod in lapidum lignorumve juncturis videre est. Soph. El. [1311] : Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι, Vetus in matrem odium pectori meo insedit, et quasi ἐνέστακται, aut προσπέφυκε. Julian. Imp. in Ep. ad Ecdicium [9, p. 378, A] : Ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου δεινὸς ἐντέτηκε πόθος, i. e. προσπέφυκεν ἀναποσπάστως. [Et Or. 8, p. 152, D. Plato Menex. p. 245, D : Τὸ μῖσος ἐντέτηκε τῇ πόλει· et Dionys. A. R. 7, 46. Diodor. 1, 83 : Οὕτω δ' ἐν ταῖς τῶν ὄχλων ψυχαῖς ἐντέτηκεν ἡ ... δεισιδαιμονία. Dionys. A. R. 6, 72 : Τὸ δέος ... ἐντετηκὸς ἔτι ταῖς ψυχαῖς· 8, 47. Maccab. 4, 8, 25 : Πόθεν ἡμῖν ἡ τοσαύτη ἐντέτηκε φιλονεικία;] Similem usum habent ἐνστάζομαι et προστρίβομαι : quorum illud similem etiam metaph. habere videri possit. Eodemque pertinet κακία δευσοποιὸς et δυσέκνιπτος, s. δυσέκπλυντος, sed translata a tinctoribus. Potest aliquis etiam alicui rei dici ἐντήκεσθαι, ut προστήκεσθαι, Quum se in ea veluti macerat, s. ei intabescit. [Soph. Tr. 463 : Οὐδ' ἂν εἰ κάρτ' ἐντακείη τῷ φιλεῖν.] Ἐνταχήσομαι Intabescam. Sed tamen simpliciter etiam exp. Tabescam. [Ezech. 24, 23 : Οὐ μὴ ... ἐνταχήσεσθε ἐν ταῖς ἀδικίαις ὑμῶν.] ‖ Med. signif. Macerandi in Nicand. Al. 229 : Ἣ δὲ σὺ βοσκαδίης χηνὸς νέον ὀρταλιχῆα ὕδασιν ἐντήξαιο.]

Ἐντίθημι, s. Ἐντίθεμαι, Impono, [Interpono add. Gl.] Pono in. [Hom. Od. E, 166 : Οἶνον ἐνθήσω μενοεικέα· Il. Ω, 646 : Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι. Med. Od. Γ, 154 : Κτήματά τ' ἐντιθέμεσθα. Rursus act. Eur. Iph. T. 632 : Πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ· Hec. 376 : Ἀλγεῖ δ' αὐχέν' ἐντιθεὶς ζυγῷ· 1045 : Οὐ γάρ ποτ' ὄμμα λαμπρὸν ἐνθήσεις κόραις, de Polymestore excœcato. Sim. Plato Reip. 7, p. 518, C. Alia constr. Tim. p. 73, E : Εἰς πῦρ αὐτὸ ἐντίθησι, etc. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, 91 : Ἐς τὰ ζυγὰ δὲ ἔδει τοὺς λίθους ... ἐνθεῖναι. Aristoph. Ach. 920 : Ἐνθεὶς ἐς τίφην· Eccl. 346 : Ἐς τὼ κοθόρνω τὼ πόδ' ἐνθεὶς ἵεμαι. Et sic de pede in calceum inserendo Vesp. 1161 : Ἔνθες πόδα. Diod. 12, 17 : Τὸν ἑαυτοῦ τράχηλον εἰς βρόχον ἐντιθέναι. Æneas Tact. c. 31, p. 95. Cum ἐν Aret. Ac. p. cur. 1, 82 : Κινέειν αὐτὸν ἐν ὄἰφρῳ ἐνθέντα ἀνάκλιτον. Absolute Aristoph. Pac. 1243 : Ἄνωθεν ῥάβδον ἐνθεὶς ὑπόμακρον· Av. 1003 : Ἐνθεὶς διαβήτην.] Xen. OEc. [20, 28] : Ἐνθέμενοι εἰς τὸ πλοῖον. [Et alibi sæpe sim.] Sic Dem. [p. 885, 16] : Κελεύοντος τοῦ ναυκλήρου αὐτὸν ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα. Id. rursum : Οὔτε τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν. Et Theophr. H. Pl. 9, [4, 5] : Δαψιλῶς εἰς τὰ πλοῖα λαβόντες ἐνθέσθαι τοῦ λιβανωτοῦ καὶ τῆς σμύρνης. Latini quoque id Imponere dicunt. Cic. : Si Lentuli navis non erit, quam commodissime poteris, velim imponas. Liv. : Quæ navibus imposuissent. Quibus adde hoc Luciani de Baccho [Dial. deor. 9, 2] : Κελεύει (μοι) ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτὸ τὸ ἔμβρυον, ἐπταμηνιαῖον· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν αὐτοῦ μηρὸν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα, Imponit, vel etiam, Condit intro [Gl. De condendo in sepulcro inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 533, n. 2824, 15 : Μετὰ τὸ ἐντεθῆναί με ἐν τῇ σορῷ. Epigr. Anth. Pal. App. 204, 6 : Λοιπὸν φυλάσσου μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ, forma barbara pro ἐνθῇς.] Aliquando redditur potius Indo, Insero [Plato Cratyl. p. 417, B : Δέλτα ἐνθεὶς ἀντὶ τοῦ νῦ. Plut. Rom. c. 26. De inoculatione surculorum Clem. Al. Strom. 6, p. 800, Geopon. 4, 12, 14; 10, 75, 6], ut quum aliquis ori dicitur ἐντιθέναι aliquid. Aristoph. Eq. [717] : Κᾆθ', ὥσπερ αἱ τίτθαι γε, σιτίζεις κακῶς. Μασώμενος γὰρ, τῷ μὲν ὀλίγον ἐντιθεῖς [ἐντίθης], Αὐτὸς δ' ἐκείνου τριπλάσιον κατέσπακας, Parum admodum cibi indis ori. [Conf. Plut. Rom. c. 2.] Ubi nota ἐντιθεῖς a verbo Ἐντιθέω, sicut infra dicetur a them. Τιθέω esse quædam tempora. [Ita leg. cum codd. in Strab. 17, p. 812 : Ἐνέθηκε τὸ πέμμα, pro ἐπέθ. Hemst.] Idem rursum ibid. [51] : Ἔνθου ῥόφησον, ἔντραγε. [Ἐντίθεσο, ψωμίζου, Hesych.] Sic Lucian. [?] : Ἐνεθέμην καὶ ἐνεβαλλόμην τῆς τροφῆς. Et Athen. 10, [p. 436, E] dicit quendam χώνην appellatum fuisse, quoniam ἐντιθέμενος τῷ στόματι χώνην, ἀπαύστως ἔπινε χεομένου οἴνου. Sic Galen. : Ἐκέλευον οἱ παλαιοὶ τοὺς ὑπὸ φθόης συντετηκότας, ἐντιθεμένους τοῦ τιτθοῦ τῆς γυναικὸς τὴν θηλὴν, βδέλλειν τὸ γάλα, Indentes ori suo papillam mammæ muliebris, lac illud sugere. [Med. de immittendo, Aret. Diut. p. sign. 2, 13, p. 68 : Ἡν διψῇ (elephas), ἐντίθεται μὲν τῷ ὕδατι τῆς προβοσκίδος ἄκρην τὴν ῥῖνα. Vel de imponendo, et quidem sibi, Demosth. p. 1156, 26 : Ἐνθεμένης (τὸ κυμβίον) εἰς τὸν κόλπον. Et Plut. Rom. c. 27. Apoll. Rh. 3, 804 : Ἐνθεμένη ἐπὶ γούνατα· 1320 : Σάκος ἔνθετο νώτῳ. Aliter Athen. 1, p. 1, A : Οὐκ ἔσθ' οὗτινος τῶν καλλίστων οὐκ ἐμέμνητο· ἰχθῦς τε γὰρ τῇ βίβλῳ ἐνέθετο καὶ τὰς τούτων χρείας.] Pass. autem et voce et signif. [Plato Leg. 2, p. 666, C : Καθάπερ εἰς πῦρ σίδηρον ἐντεθέντα. Antiph. p. 134, 32 : Ἐντιθεμένου εἰς τὸ πλοῖον, de homine.] Alex. Aphr. : Ὁ δάκτυλος ἐν τῷ στόματι ἐντιθέμενος, Digitus si ori indatur, inseratur, immittatur. Item χειρὶ alicujus ἐντιθέναι dicitur aliquis aliquid, ut εἰστιθέναι, Dare in manum s. Præbere. Hesiod. Theog. 174 : Ἐνέθηκε δὲ χειρὶ Ἅρπην καρχαρόδοντα, In manum ei dedit falcem, etiam Imposuit falcem in ejus manum. [Eur. Alc. 854 : Ἄξειν ἄνω Ἄλκηστιν, ὥστε χερσὶν ἐνθεῖναι ξένου· Heracl. 727 : Χειρί τ' ἔνθες ὀξύην. Demosth. p. 840, 10 : Τὰ σώματα ἡμῶν εἰς τὰς χεῖρας ἐνέθηκε, παρακαταθήκην ὀνομάζων.] Præterea θυμῷ vel φρενὶ dicitur aliquis quidpiam ἐντίθεσθαι, quod in animo veluti condit, s. Animo concipit. Hom. Od. [A, 361,] Φ, [355] : Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ· quo sensu alibi dicit : Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο. Et Ω, [247] : Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, Ne iram animo concipias, Sic Il. Z, [326] : Δαιμόνι', οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ, i. e. οὐκ ἐν καιρῷ ὀργίζῃ. [Od. Λ, 102 : Οὐ γὰρ ὀΐω λήσειν Ἐννοσίγαιον, ὅ τοι κότον ἔνθετο θυμῷ· et N, 342. Itaque in l. Orac. Sibyll. citato supra v. Ἐντίθημι p. 591, A, manifesto scrib. ἔνθετο pro ἔκθετο.] At Il. I, [635] : Σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, Placabilem animum in pectore condas, i. e. Fac ne sis animo implacabilis, Ion. dialysi pro ἔνθου. [Quintus 12, 34 : Μιμνέτω ἔκτοθεν ἵππου ἀρήιον ἐνθέμενος κῆρ. Id. 1, 139 : Πενθεσίλεια, μέγ' ἐνθεμένη φρεσὶ κάρτος. Theognis 966 : Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον. Prov. 8, 5 : Ἔνθεσθε καρδίαν.] Item ἐντιθέναι dicitur pro Inducere in animum. Plut. Demetr. [c. 33] : Οὐδ' ἂν μυριάκις ἡττηθῇ μάχας ἄλλας, ἐνθήσω γαμβρὸν ἀγαπήσειν ἐπὶ μισθῷ Σέλευκον. Sed suspectum esse h. l. putat Bud. Rursum Hom. ἐντίθεσθαι

ἐν τιμῇ, In honore habere, Il. Δ, [410] : Τῷ μή μοι πατέρας ἐν [ποθ'] ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Ne æquali in honore habeas, parem honorem tribuas; ad verbum, Ne in æquali mihi honore ponas patres nostros : τιμῆς vocabulo accepto pro Gradibus honoris, s. Sedibus et locis qui honoris causa assignantur. [Act. improprie Theognis 430 : Φρένας ἐσθλὰς ἐνθέμεν. Æsch. Ag. 395 : Πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς. Eur. Suppl. 203 : Ἐνθεὶς σύνθεσιν (hominibus deus). Cui similia contulit Dorvill. ad Char. 8, 4 extr. Pherecr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 431 : Νῦν δ' ἄρτι μοι τὸ γῆρας ἐντίθησι νοῦν. Aristoph. Ran. 973 : Λογισμὸν ἐνθεὶς τῇ τέχνῃ. Xen. Anab. 7, 4, 1 : Ὅπως φόβον ἐνθείη καὶ τοῖς ἄλλοις. Et sim. Plat. Leg. 7, p. 800, C, Reip. 5, p. 473, E, Ion. p. 533, D. Id. Leg. 3, p. 700, E : Ἐνέθεσαν παρανομίαν εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τόλμαν. Tim. Locr. p. 104, B : Σύνεσις καὶ ἁ πρεσβίττα φιλοσοφία ἐνέθηκαν ἐπιστάμαν. Demosth. p. 37, 26; 332, 20. Pass. de inscripto Aristoph. Eq. 1369 : Ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μετεγγραφήσεται, ubi legendum, ut vidit Thierschius, ὁπλίτης, coll. inscr. Att. in Ἔγγραφος citata. || Aor. pr. med. Callim. Del. 54 : Οὕνεκεν... ἐνὶ πόντου κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας. Parthen. 11, 2 : Δειρὴν ἐνεθήκατο (μίτρῃ). || Forma poetica ἐνιθέμενοι Tzetz. Anteh. 131 : Νηὶ ἐνιθέμενοι, ubi olim ἔνι θ. divise. Ἐντ. et ἀνατιθ. confusa Xen. Anab. 4, 7, 26, et al. L. Dind.]

Ἐντίκτω, τέξομαι, Pario in, s. intus. [Eur. Andr. 24 : Κἀγὼ δόμοις τοῖσδ' ἄρσεν' ἐντίκτω κόρον. Proprie simul et figurate dicti ex. v. in Ἐγκοτέω.] Metaph. plerumque pro Ingenero [Eur. Hipp. 642 : Τὸ γὰρ κακοῦργον μᾶλλον ἐντίκτει Κύπρις ἐν ταῖς σοφαῖσιν. Aristoph. Lys. 553 : Ἀλλ' ἥνπερ ὅ τε γλυκύθυμος Ἔρως χἠ Κυπρογένει' Ἀφροδίτη ἵμερον ἡμῶν κατὰ τῶν κόλπων καὶ τῶν μηρῶν καταπνεύσῃ, κᾆτ' ἐντέξῃ τέτανον τερπνὸν τοῖς ἀνδράσι καὶ ῥοπαλισμούς, de qua aor. forma v. in Τίκτω] : præsertim ap. Plat., teste Bud., qui ex eo affert [Leg. 9, p. 870, D; conf. A; 8, p. 843, C], Φθόνους ἐντίκτουσα χαλεπούς. Idem Epist. 7, [p. 343, E] itidem metaph. : Μόγις ἐπιστήμην ἐνέτεκε [et sim. aliis ll. plurimis]· sicut et Plut. Cæs. [c. 58] : Αἱ πολλαὶ κατορθώσεις οὐ πρὸς ἀπόλαυσιν αὐτὸν ἔτρεπον, ἀλλ' ὑπέκκαυμα καὶ θάρσος οὖσαι πρὸς τὰ μέλλοντα, μειζόνων ἐνέτικτον ἐπινοίας πραγμάτων, Ingenerabant ei, In animo ejus pariebant et excitabant. Improprie vero Id. Num. [c. 4] dixit : Ὡς γυναικὶ μὲν οὐκ ἀδύνατον πνεῦμα πλησιάσαι θεοῦ, καί τινας ἐντεκεῖν ἀρχὰς γενέσεως, Quædam principia sobolis ingignere. [Polyb. 12, 23, 2 : Τοιαύτας ἐντίκτων δόξας τοῖς ἐντυχάνουσι· 17, 11, 4 : Τοῦτο ἐντίκτειν τῇ συγκλήτῳ διότι κτλ.] Proprie enim dicendum fuisset ἐγγεννᾶν, quum ἐντίκτειν mulieribus peculiariter tribuatur. Particip. med. ἐντετοκὼς Aristoph. passive etiam usurpavit pro Ingenitus, Insitus, Vesp. [651] : Ἰάσασθαι νόσον ἀρχαίαν ἐν τῷ ποδὶ [τῇ πόλει] ἐντετοκυῖαν, Morbum pedi [civitati] ex longo tempore ingenitum. [Suid. v. Μάρας : Ὁ κόρος οὐδεμίαν αὐτῷ ὕβριν ἐνέτεκεν. Longin. 16, 3, ἐντίκτειν λόγον τοῖς ἀκούουσιν· 44, 7, δεσπότας ταῖς ψυχαῖς, ὕβριν καὶ παρανομίαν καὶ ἀναισχυντίαν. Angl.]

Ἐντῑλάω, Incaco, Stercore s. Merda inquino. Aristoph. Ach. [350] : Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι ἁλοσύχνην Ὁ Λάρκος ἐνετίλησεν, ὥσπερ ἡ σηπία, Incacavit mihi veluti sepia. Solet enim et sepia suo atramento inquinare et turbare aquam : ut et schol. dicit, ἐπαφῆκεν ὁ Λάρκος ὑπὸ ἀγωνίας, ὥσπερ ἡ σηπία, τὸ μέλαν. Sed nota ibi Aristoph. exempll. habere συχνὴν, non ἁλοσύχνην : quod ἁλοσύχνην habet Erotian., eum locum citans p. 36 meæ ed., in Μαρίλη.

[Ἔντιλτος, ὁ, ἡ.] Ap. Athen. memoratur et Ἔντιλτος quidam πλακοῦς : forsan Placenta in qua est τίλτου τάριχος, Placenta condita τίλτου ταρίχει : ut 14, [p. 649, A] in his senariis Clearchi Solensis, quibus τραγήματα enumerat : Ἄμης, πλακοῦς ἔντιλτος, ἴτριον, ῥοὰ, Ὠὸν, ἐρέβινθος, σησάμη κοπτὴ, βότρυς, Ἰσχὰς, ἄπιος, περσία, μηλέα [πέρσεια, μῆλ'], ἀμύγδαλα.

Ἐντῑμάομαι, Suo pretio æstimo. Scribit enim Pollux 8, [142] ἐντιμήσασθαι esse ὅταν τις προῖκα διδοὺς, τιμήσηταί τι ὁπόσον [ὁπόσου] δεῖ, Quum quis in danda dote tanto aliquid pretio æstimat, quanto æstimari debet. Meminit hujus verbi Harpocr. etiam, qui ab ἀποτιμᾶσθαι distinguit : nam ἀποτιμᾶσθαι aliquem dici ait; ὅταν ὡς [πρός] τι ποσὸν ἀργύριον ἀποτίμημα λαμβάνῃ· at vero ὅταν ἐν εἴδεσί τισι λογίσηταί τις μέρος τι τοῦ ἀργυρίου, tunc dici ὡς ἐνετιμήσατο τοῦτο : et sic ἀποτιμήσασθαι esset Domum aliquam aut Fundum loco dotis accipere pignori [immo simpliciter Accipere] : ἐντιμήσασθαι autem, Ipsam pecuniam dare [immo Accipere] in numerato, et eo pretio, quo solet. [Recte Dobræus Advers. vol. 1, part. 2, p. 587 : « Si quis puellam ἐπίκληρον ducturus loco ejus dotis (domus, agri, etc.) pecuniæ summam accipiat, ἀποτιμᾶται. Si quis puellam ducturus cum dote 10 talentorum, accipiat 8 talenta, et vestem, supellectilem etc. (εἴδη) 2 talentis æstimata, ἐντιμᾶται τὰ εἴδη δυοῖν ταλάντοιν ». Demosth. p. 1036, 12 : Πῶς οὖν οὐδὲν ἔλαττον ἔχει, φήσει τις, εἰ τούτῳ μὲν ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο τὰ χρυσία καὶ τὰ ἱμάτια τῶν χιλιῶν, ἐμοὶ δ' αἱ δέκα μναῖ χωρὶς προσαπεδίδοντο; iterumque paullo post : Ἐν ταῖς τετταράκοντα μναῖς ἐνετιμᾶτο ταῦθ' ἅπερ ἀποτετίκει τῷ Λεωκράτει. Ubi pass. dicitur. Medio Dio Cass. 48, 8 : Ὅσα γυναῖκες ἐς τὰς προῖκας ἐντετιμημέναι ἐκέκτηντο, Dotis loco accepta possidebant. Sed libri duo ἐντιμημένα. L. D. Athen. 2, p. 48, C : Σώφρων δὲ στρουθωτὰ ἐλίγματά φησιν ἐντετιμημένα, Cara, Magni pretii. Cum ἐκτ. confus. Strab. 13, p. 618.]

Ἔντῑμος, ὁ, ἡ, cui opp. ἔκτιμος et ἄτιμος [velut ap. Plat. Euthyd. p. 281, C, Leg. 7, p. 797, C, schol. Aristoph. Ran. 700], Qui in honore et pretio habetur, ὁ ἐν τιμῇ τιθέμενος s. ἀγόμενος, Honoratus. Soph. [El. 239] : Μήτ' εἴην ἔντιμος τούτοις, Nolim honorari ab illis, Non cupio in honore et pretio apud illos esse. [Antig. 25. Duplici dat. jungit Eurip. Or. extr. : Ἔνθα παρ' Ἥρᾳ ... θεὸς ἀνθρώποις ἔσται σπονδαῖς ἔντιμος ἀεὶ, ubi veram interpunctionem perspexerunt scholl.] Dem. [p. 36, 21] : Ὧν οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασιν, οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι. Ubi nota sibi opponi ἐντίμους et ἀδόξους. Et οἱ ἔντιμοι in civitate aut populo dicuntur Qui præ ceteris in honore habentur, Viri spectabiliores et præstantiores, Optimates. Xenoph. Cyrop. 8, [1, 6] : Ἔδοξε τοὺς ἐντίμους ἀεὶ παρεῖναι ἐπὶ θύρας· 3, [1, 8] : Προσεκάλει δὲ καὶ εἴ τις Ἀρμενίων τῶν ἐντίμων παρῆν. Alioqui ἔντιμοι dici posse videntur et Qui magistratu aliquo funguntur, οἱ ἐν τιμῇ τινι ὄντες. [Conf. Plat. Reip. 8, p. 564, D.] Nam τιμαὶ dicuntur et αἱ ἀρχαὶ, ut infra docebo. [Numus Lalassidis Isauriæ ap. Eckh. D. N. vol. 3, p. 29 : ΛΑΛΑΣΣ. ΕΝΤΙΜ. Eckh. : « Titulum ἐντίμου, Honorabilis, nulli alteri in numis urbi datum novimus ». Aliter Soph. Ant. 77 : Τὰ τῶν θεῶν ἔντιμ' ἀτιμάσας' ἔχε, Honores. Eurip. fr. Plisth. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 302 : Πλοῦτον ἔντιμον τιθείς. Plato Reip. 8, p. 554, B : Χρήματα μάλιστα ἔντιμα τῇ τε πόλει καὶ παρὰ τῷ τοιούτῳ, et alibi sæpe ipse et alii. Lucas 7, 2 : Ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος. Philipp. 2, 29 : Ἐντίμους ἔχετε.] Res etiam aliqua dicitur ἔντιμος pro Honesta [Gl.], Honorabilis, Honorifica. Xenoph. Cyrop. 3, [3, 52] : Δι' ὧν τοῖς ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος ὁ βίος παρασκευασθήσεται· et 2, [3, 11] ἔντιμος χώρα, Honestus locus. [Conf. OEc. 4, 8 : Ἐντίμοις ἕδραις. Plat. Leg. 9, p. 855, A : Παισὶ καὶ γένει κλέος ἔστω καὶ λόγος ἔντιμος λεγόμενος ὡς κτλ. Epin. p. 985, E : Εἰς ἔντιμον χώραν. Dionys. A. R. 2, 52 : Κοσμηθεὶς ἐντίμῳ ταφῇ.] Et Dem. ἔντιμον πρᾶγμα καὶ λαμπρὸν, Res honorifica et splendida. Item ἔντιμον ποιεῖν τι dicitur pro Magno in honore habere, ut Cæs. loquitur, s. Magni æstimare, Plurimi facere. Isocr. Paneg. [p. 74, A] : Οἶμαι δὲ καὶ τὴν Ὁμήρου ποίησιν μείζω λαβεῖν δόξαν, ὅτι καλῶς τοὺς πολεμήσαντας τοῖς βαρβάροις ἐνεκωμίασε, καὶ διὰ τοῦτο βουληθῆναι τοὺς προγόνους ἡμῶν ἔντιμον αὐτοῦ ποιῆσαι τὴν τέχνην, ἔν τε τοῖς τῆς μουσικῆς ἄθλοις καὶ τῇ παιδεύσει τῶν νεωτέρων. Exp. etiam Pretiosus. [Prov. 20, 18 : Σκεύη ἔντιμα. Dem. p. 1285, 18 : Ἐπιεικῶς ἔντιμον κατέλιπον τὸν σῖτον, Satis carum. || Qui est in pretio. Plat. Leg. 5, p. 742, A : Τὸ νόμισμα, κτητέον αὐτοῖς μὲν ἔντιμον, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀνθρώποις ἀδόκιμον. || Comparat. Plat. Phædr. p. 244, D : Ὅσῳ τελεώτερον καὶ ἐντιμότερον μαντικὴ οἰωνιστικῆς, etc. Superlativo Ep. 8, p. 355, B : Τὴν τῆς ψυχῆς ἀρετὴν ἐντιμοτάτην ποιοῦντες. Æneas Tact. c. 22, p. 66 : Τοὺς τὰ πλεῖστα κεκτημένους καὶ ἐντιμοτάτους. Gl. : Ἐντιμοτάτῳ, Gravissimo; Ἔντιμος, κατὰ στρα-

τιωτικοὺς καμάτους, Emeritus; Ἔντιμον, Prætextatam.]

Ἐντίμως, adv. Honeste, Honorifice [Gl.], In maximo honore. Plato De LL. [6, p. 762, E]: Τοῖς πρεσβυτέροις τε καὶ ἐντ. βεβιωκόσι, Senioribus et iis qui honeste vitam egerunt, Turn. [Ἐντ. ἔχειν apud Xenoph. Anab. 2, 1, 7 : Ὃς ἐτύγχανε παρὰ Τισσαφέρνει ὢν καὶ ἐντ. ἔχων, est, In honore haberi. Ap. Plat. vero Reip. 7, p. 528, B : Οὐδεμία πόλις ἐντ. αὐτὰ ἔχει· 8, p. 548, A : Τοὺς περὶ ταῦτα δόλους ἐντ. ἔχειν, In honore habere, ut ib. 528, C : Ἐντ. ἄγουσα αὐτά. Diod. 19, 86 : Ἕνα τῶν φίλων ποιησάμενος καὶ προάγων ἐντ. Dio Cass. 44, 45 : Τὴν ἄδειαν ἐντ. ἔσχον, Honestam impunitatem adepti sunt. Plut. Thes. c. 36 : Τὰ Θησέως ὀστᾶ ... θεμένους ἐντ. ... φυλάττειν. Et alibi. Tzetz. Hist. 1, 675 : Τὸν δὲ Δρωπίδαν ἔπεμψεν ἐντ. τῇ πατρίδι· 3, 541 : Ἐντ. καταθάψαι. Superl. Dio Cass. 63, 17 : Ἐκεῖνον ἐντιμότατα μεταπεμψάμενος.]

[Ἔντῑμος, ὁ, Entimus, Cretensis, Gelæ urbis in Sicilia conditor. Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 11, ubi v. Maji annot. Thuc. 6, 4. || Gortynius, æqualis Themistoclis, ap. Athen. 2, p. 48, D. L. Dind.]

[Ἐντῑμότης, ητος, ἡ, Honor. Aristot. Rhet. 2, 15 : Ἡ δ' εὐγένεια ἐντ. τις προγόνων ἐστίν. L. D. Schol. Æsch. Pers. 4 : Πρεσβείαν) ἐντιμότητα. Boiss.]

[Ἐντιμόω, Honoro. Reg. 4, 1, 13 : Ἄνθρωπε τοῦ θεοῦ, ἐντιμωθήτω δὴ ἡ ψυχή μου ... ἐν ὀφθαλμοῖς σου· et ib. 14. Quod 1, 26, 21 dicitur : Οὐ κακοποιήσω σε ἀνθ' ὧν ἔντιμος ψυχή μου ἐν ὀφθαλμοῖς σου. Conf. Ἐξατιμόω.]

[Ἐντίμως. V. Ἔντιμος.]

[Ἔντίναγμα. Ἐντιναγμός. V. Ἐντινάσσω.]

Ἐντῑνάσσω exp. Excutio, [Concutio, Gl.]: nec non Ἐντιναγμὸς, ὁ, Excussio. Sed utrumque mihi suspectum est, malimque Incutio et Incussio. [Sic leg. in Epict. Ench. c. 52. Hemst. Diog. L. 6, 42 : Πρὸς τὸν ἐντινάξαντα τὴν δοκόν. Macc. 1, 2, 36 : Οὐδὲ λίθον ἐντινάξαι αὐτοῖς. Aliter, et quidem intransit. 2, 4, 41 : Ἐνετίνασσον εἰς τοὺς περὶ τὸν Λυσίμαχον· 11, 11 : Λεοντηδὸν δὲ ἐντινάξαντες εἰς τοὺς πολεμίους. Nili Paraphr. Epict. c. 45. Pass. Eust. Opusc. p. 155, 47 : Οὕτως ἐντινασσόμενοι, Ita irruentes. || Hinc Ἐντίναγμα, τὸ, ap. Aq. Jes. 32, 2, ubi tamen fort. leg. ἐκτίναγμα. Adde Sir. 22, 13 sec. cod. Alex. Nam Vat. ἐν ἐντιναγμῷ αὐτοῦ, Quum excusserit se, h. e. quum impia verba sua protulerit, dum quid ejaculatur. Vulg. Peccato illius. Schleusn. Lex. Schol. Hom. Od. P, 231 : Σφέλα) ... τὰ ἐντινάγματα, τὰ δυνάμενα σφῆλαι.]

Ἐντιτὸς, affertur pro Vindicandus, sed sine exemplo. [Hesych. : Ἐντιτὸν, ἔνδικτον. Ubi ἔνδικον conj. Arnald., coll. voc. ἀτίται, ab Hes. expl. per ἄδικοι.]

[Ἐντμήγω, Concido. Nicander ap. Athen. 3, p. 72, B : Κυάμους λέψας κολοκάσιον ἐντμήξας τε.]

Ἔντμημα, τὸ, Incisura. Xen. Cyneg. [2, 8]: Αἱ δὲ τῶν δικτύων σχαλίδες δικρὰ ἔχουσαι μικρὰ, τὰ ἐντμήματα μὴ βαθέα, εὐπαγεῖς δὲ πᾶσαι.

[Ἔντμησις, εως, ἡ, Incisura quam rota in terra facit, Vestigium. Apollon. Lex. Hom. v. Ἁρματροχίη. Schleusn.]

[Ἔντοθεν. V. Ἔντοσθεν.]

[Ἔντοθι in Anth. Pal., Plan. 72, 1, est mendum typorum pro ἔνδοθι. Boiss.]

[Ἐντοίχιος, ὁ, ἡ, Parietinus. Dionys. Hal. Epitome 16, 6, ἐντ. γραφαί. Angl. Ap. Pseudochrysost. t. 7, p. 329, 31, mendose videtur scribi, Ἐντοίχιος πόλεμος, pro ἐντείχιος, quod vide. Hase..]

[Ἔντοκος, ἡ, Gravida. Lycophr. 185 : Δράκοντος ἔντοκον λεχώ. || Ἔντοκον δάνειον, Fœnus, Gl. Angl. Greg. Nyss. t. 3, p. 226, C : Ἐντ. χρυσίον· conf. ib. p. 231, B et 234, C. Hase.]

[Ἐντολεὺς, i. q. ἐντολή. Testam. 12 patr. p. 690 ed. Fabr.: Τὸν ἐντολέα τοῦ νόμου κυρίου, eadem analogia qua Dores ὁ τομεὺς dicunt pro ἡ τομή. Struv. Procurator, Gl. Eust. Opusc. p. 89, 2 : Ὁ δὲ τὸν νοῦν ἀπέριττος καὶ ὡς εἰς ἐντολέα τὸν τοιοῦτον ἐγγράψεται.]

Ἐντολὴ, ἡ, i. q. ἔνταλμα. Ambo passim occurrunt in N. T., ut Ad Coloss. 2, [22] : Κατὰ τὰ ἐντάλματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων· Ad Tit. 1, [14]: Μὴ προσέχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων, Præceptis s. Præscriptis hominum. Quæ opposita sunt ταῖς Θεοῦ ἐντολαῖς, Dei mandatis. [Commissum, Mandatum, Gl.] In eodem N. T. aliquis dicitur ἐντολὴν διδόναι et γράφειν, veluti superior: alius autem λαβεῖν, item et ἔχειν, et τηρεῖν, vel etiam παραβαίνειν, παρέρχεσθαι, λύειν, ut e seqq. ll. patebit: Jo. 12, [49]: Αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω, Ipse mihi in mandatis dedit, s. mandavit, quid loquar. Ej. 1 Ep. 2, [7]: Οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, Non novum præceptum meis ad vos literis mando, sed vetus et ab ipso Christo datum, qui Jo. 15, [12] dixerat: Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμὴ, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Act. 17, [15]: Λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν. Hebr. 7, [5]: Ἐντολὴν ἔχουσιν ἀποδεκατοῦν τὸν λαόν. Jo. 14, [15]: Ἐὰν ἀγαπᾶτέ με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσατε, Si diligitis me, mandata mea servate. 15, [10]: Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου. Luc. 15, [29]: Οὐδέποτε τὴν ἐντολήν σου παρῆλθον. Matth. [15, 3]: Παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν παράδοσιν ὑμῶν. Pro quo Marc. 7, [8]: Ἀφέντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων. Rursum Matth. 5, [19]: Ὃς ἐὰν οὖν λύσῃ μίαν τῶν ἐντολῶν τούτων ἐλαχίστων. Nota igitur de Quovis mandato dici, et cujusvis hominis, sive pii sive impii, et tam Christi mandata in N. T. data ἐντολὰς vocari, quam ea quæ per Mosen in V. T., et peculiariter de decem illis mandatis quæ duabus inscriptæ erant tabulis, s. generaliter de mandatis legis, ut Rom. 7, [9]: Ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν. Matth. 19, [17]: Εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς. Sic Marc. 10, [19] et 12, [28], atque alibi passim. Nec vero in N. tantum T. hujus verbalis usus est, sed et ap. [Pind. fr. 64 : Χείρωνος ἐντολάς. Æsch. Prom. 12 : Ἐντολὴ Διὸς ἔχει τέλος δή. Soph. Aj. 567 : Κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν. Eur. Herc. F. 1278 : Ἐντολαῖς Εὐρυσθέως. Herodot. 1, 22; 3, 147. Plato Charm. p. 157, C : Κατὰ τὰς τοῦ ξένου ἐντολάς· Ep. 7, p. 347, A : Πεμφθείσης αὐτῷ τινος ἐντολῆς παρὰ Διονυσίου. Xenoph. Cyr. 2, 4, 30.] Dem. [p. 250, 14] : Ἔδοξε τῷ δήμῳ πρέσβεις ἑλέσθαι πρὸς Φίλιππον περὶ τῆς τῶν πλοίων ἀνακομιδῆς, καὶ ἐντολὰς δοῦναι, καὶ τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ψηφίσματα. [Diodor. 4, 2 : Ἐντολὰς λαβόντα ἢ τὴν παρθένον ἀγαγεῖν ἢ κτλ. Lucian. De lapsu in sal. c. 13 : Ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βίβλῳ. Aliique recentiorum. || Commendationes defunctorum. Clem. Const. apost. 8, 43 : Ὅτι τοὺς ἀσεβεῖς τελευτῶντας οὐδὲν ὠφελοῦσι μνεῖαι, ἐντολαί. Ducang.]

[Ἐντολικὸν, τὸ, Mandatum. Cod. canonum eccl. Afric. c. 92 : Τὸ διὰ τῆς ὑμετέρας τιμιότητος πρὸς τοὺς Δονατιστὰς ὀφεῖλον ἀπενεχθῆναι ἐντολικόν. Ducang. Idem contulit exx. Byzant. de voc. Ἐντολικάριος, ὁ, Mandatarius.]

[Ἐντολμάομαι, Audeo. Suidas et Zon. : Ἐνετολμήσατο, ἀπεθάρρησεν. « Εἶτα μέντοι ἐνετ. τηλικοῦτον τόλμημα.» Seq. inf. Ælian. ap. eund. v. Παλαμναῖος.]

[Ἔντολμος, ὁ, ἡ, Audax ad. Epiphan. t. 1, p. 490, D : Εἰς τὸ πρόχειρον τοῦτο ἔργον ἔντολμοι. Hase.]

[Ἐντολοφύλαξ, ὁ, Qui servat mandata legis. Antioch. Pandect. p. 1224, D. Hase.]

Ἐντομὴ, ἡ, Incisura, Incisio, Incisus, ut Plin. loquitur, Aristoph. [ap. quem est verb. ἐντέμνεσθαι, non subst. ἐντομή. De incisuris plantarum Theophr. C. Pl. 4, 7, 6; 6, 11, 15, H. Pl. 1, 10, 6; 9, 1, 6; 9, 6, 2, Joseph. A. J. 3, 7, 6. Aret. Diut. m. cur. 1, 2, p. 115, de scarificatione : Ἐς τὴν τοῦ βάθεος ἐντομήν. De locorum angustiis s. faucibus Diod. 1, 32 : Τόπος ... κρημνοῖς συγκλειόμενος εἰς στενὴν ἐντομήν. L. D. In Acrocorintho παρὰ τὸ κρημνῶδες ἐντομὴ πλαγία, Polyæn. 6, c. 5, et Plut. Arat. c. 18. Gloss. Nom. ap. Ducang. in Σπέκτους : Ταῖς πρώταις ἐντομαῖς καὶ ἀρχαῖς τῶν ὀχετῶν. Aretæus p. 69 : Ῥινὸν (elephantis) ὀχθώδεας ῥωγμοὺς ἴσχοντα, αὐλῶνας ἐπιμήκεας, ἑτέρας ἐντομὰς κοίλας κτλ. (Conf. ib. 70 : Ἐντομαὶ βαθεῖαι ὁκοῖον αὔλακες μέλανες τῶν ῥινῶν.) De insectorum incisura Clem. Al. p. 848, 27 (infra cit. Aristot. H, A. 1, 1 med.; 4, 1 init., De part. an. 4, 6). Hemst.] Porro ut ἐντέμνειν dicitur Incisam s. Cæsam hostiam immolare et sacrificare, ita ἐντομὴ dicitur Immolatio s. Sacrificium quod cæsa s. incisa victima fit. Plut. [Mor. p. 857, B]: Λαβόντα δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων, ἐντομὰς ποιῆσαι, sc. Menelaum ἁπλοίᾳ κατεχόμενον : pro quo ipse Herodot. 2, [119]: Λαβὼν δύο παιδία ἀνδρῶν ἐπιχωρίων, ἔντομά σφεα ἐποίησε. Virg. Æn. 2 : Sanguine placastis ventos et virgine cæsa, ἔντομον ποιήσαντες παρθένον, s. ἐντεμόντες

παρθένον. [V. Wessel. ad Herodoti l. 7, 191. Ap. Plut. vitiose ἐντομὰς scribi, pro ἔντομα, recte Wessel. monuit. Schweigh.] Est autem hoc ἔντομα [Inferiæ, Gl.] a nomine masc. Ἔντομος, Incisus, Insectus. Et dicitur ἔντομον ποιεῖν, ead. signif. qua ἐντέμνειν, Incidere, Cædere: quamobrem non assentior Vallæ, qui Herodoti locum paulo ante citatum sic vertit, Sumptis duobus pueris exectisque, aruspicinam fecit, quum debuisset potius dicere Cæsis s. Incisis; nam Exectus sonat Eviratus, Castratus, ἔκτομος s. ἐκτομίας. Dicit enim Herod. eum sumsisse duos pueros, eosque mactasse, et incisis eorum corporibus exta inspexisse, indeque auguratum esse de navigatione; vel etiam simpliciter, Pueros mactasse et immolasse ventis, ut humano eos sanguine placaret, sicut Virg. dixit Sanguine placastis ventos et virgine cæsa: et Apoll. Arg. 1, [587; coll. 2, 926]: Ἔντομα μήλων Κεῖαν ὀρινομένης ἁλὸς, ubi schol. ἔντομα exp. σφάγια, addens, proprie ita vocari τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς: sic enim inferis diis sacrificari solere: superis autem, sursum verso collo. [Conf. Etym. M. v. Ἔντομα.] Alii autem, ut idem schol. tradit, ἔντομα τοῖς τεθνεῶσιν ἐναγίζεσθαι consuevisse aiunt, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα θύεσθαι. [Ead. Suid. in Ἐντομίδης cit.] Quorum opinio minus probabilis est; nec enim ἔντομα usurpari puto pro ἔκτομα, Excta et castrata. [Ἔντομα de Inferiis Orph. Arg. 569, 956, 1368.] Hesych. vero ἔντομα exp. ὅρκια καὶ κατάρματα, ut significet etiam Fœdera, aut Expiationes quæ διὰ τομίων fiunt. V. et in Τόμιον quæ ex Eust. afferam. Affert Bud. ex Greg. Naz. quoque, Ἐντόμοις καὶ θυσίαις καθιστᾷ τὰ βασίλεια, de Juliano: et VV. LL. ex Eod. ἔντομος πρόγνωσις, Præsagitio præsensioque extispicum, Divinatio aruspicum ex fibris pecorum hostiarumque sectione. Malim, Incisio hostiarum extorumque inspectio ad notitiam futurorum instituta. Hesych. vero ἔντομοι exp. etiam ἔνορχοι. Item ap. Physicos ἔντομα ζῶα, Animalia insecta. Aristot. H. A. 4, 1: Ἔστι δὲ ἔντομα ὅσα κατὰ τοὔνομά ἐστιν ἐντομὰς ἔχοντα ἢ ἐν τοῖς ὑπτίοις, ἢ ἐν τοῖς πρανέσιν, ἢ ἐν ἀμφοῖν· quorum alia dicit esse ἄπτερα, ut ἴουλον et scolopendram: alia πτερωτὰ, ut apim, vespam, μηλολόνθην: quædam et πτερωτὰ et ἄπτερα, ut formicas: utpote quarum quædam alatæ sunt, quædam alis carent. [Theophr. C. Pl. 6, 5, 3.] De partibus autem horum ἐντόμων v. Eund. De part. anim. 4, 6. Unde est quod Plin. scribit 11, 2: Insecta, alia pennata, ut apes; alia utroque modo, ut formicæ; aliqua et pennis et pedibus carentia: jure omnia insecta appellata ab incisuris, quæ nunc cervicum loco, nunc pectorum atque alvi præcincta separant membra, tenui modo fistula cohærentia: aliquibus vero non tota incisura eas ambiente rugas, sed in alvo, aut superne tantum, imbricatis flexilibus vertebris. [Ἡ περιπνεῖται, καθάπερ τὰ ἔντομα κατὰ τὴν διὰ τῶν πτερύγων ἐπίθλιψιν τῆς ἐντομῆς, Clem. Al. Str. 7, p. 848, 26. Hemst. Notandum h. l. videtur quod supra positum est Ἐκτομεῖν expungendum esse et scrib. ἐκτεμεῖν.]

Ἐντομίας, ὁ, i. q. ἔντομος, Insectus, Incisus. Hesychio, [Suidæ et Zon. p. 719] εὐνοῦχος, Spado, ut ἔντομος etiam a quibusdam accipi pro ἔκτομος s. ἐκτομίας, paulo ante docui: ac tunc ἐντομίας proprie diceretur Cui inciso scroto testiculi sunt exempti. [Constantin. Basil. Maced. c. 53, p. 134: Ἦσαν γὰρ οἰκετικὰ μὲν πρόσωπα πεντακόσια, ἐξ ὧν ὑπῆρχον εὐειδεῖς ἐντομίαι τὸν ἀριθμὸν ἑκατόν. L. D. De bestia schol. Hom. Il. I, 539: Χλούνην, οἱ μὲν τὸν ἐντομίαν.]

Ἐντομίδης, ὁ, Insectus, Incisus: ut cujus facies aut corpus incisum est ἀμυχαῖς καὶ ξυσμαῖς, quales in defunctis fiebant. Rursum subjungit citatis [in Ἐντομὶς, quod v.] verbis Suidas: Ἐπὶ τοῖς νεκροῖς τὰ ἔντομα ἔθυον τῶν τετραπόδων, ὡς ἄγονα· τὰ δὲ ἔνορχα τοῖς θεοῖς, accipiens ἔντομα pro Excta, Castrata: ut Eidem ἐντομίας est ὁ εὐνοῦχος: θλαδίας autem, ὁ τεθλασμένος.

[Ἐντόμιον, τό.] Apud schol. Aristoph. legitur etiam Ἐντόμια pro ἔντομα, Insecta; nam Nub. [158], loquens de cicadis et culicibus, et iis quæ ἐγχέλαδα vocantur, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχειν, subjungit: Καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύκια, καλεῖται δὲ καὶ ἐντόμια, ὅτι κατὰ τὴν ῥάχιν ἐντέτμηται. Ubi etiam nota βομβύκια nominari ejusmodi animalcula, quoniam bombum aliquem edunt. [Ἔντομα Ernestus in præfat.]

Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐντομὴ s. ἐγχάραξις, Incisio, Incisura, Incisus: ut Hesych. quoque tradit ἐντομίδας vocari ξυσμὰς quæ in facie aut aliis corporis partibus ἐντέμνονται: qualia solitos facere in suis defunctis scribit τοὺς ἀπίστους. Ita et Suidæ ἐντομὶς est ἐγχάραξις, qui affert etiam ἐντομίδαι pro οἱ τοῖς σώμασιν ἐντεμνόμενοι [Ἐντομίδες, αἱ... ἐντεμνόμεναι recte Lex. Seg., Zon. p. 730: sed p. 719 consentit in vitio cum Suida]: subjungens, Τοιαῦτα εἰώθασι ποιεῖν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς. Hoc autem ἐντομίδαι est a nomin. sing. Ἐντομίδης, quod v. [Ἐντομίδης de incisionibus in luctu fieri solitis dictum, ut Levit. 19, 28; 21, 5, Jerem. 16, 6, Alexandrinum vocatur a Croio Obss. in N. T. c. 33, p. 258 et Hodio l. l. 2, 4, p. 121. Neque habeo quod huic judicio opponam. Græci enim scriptores pro eo voc. utebantur nomine ἀμυχαί (quod v.). Sturz. Permutatum cum ἐκτομὶς Lev. 19, 28.]

[Ἔντομον, τὸ, Entomon, Helleborus niger. V. Ἔκστομον.]

[Ἔντομος, ὁ, ἡ. V. Ἐντομή.]

Ἐντονία, ἡ, Intentio, Contentio, Firma et valida contentio, etiam Firmitas. Affertur enim ἐντονία τῶν πλευρῶν pro Laterum firmitas. [Horap. Hierogl. 1, 46: Ἐὰν δέ ποτε διαμάρτῃ τῆς φύσεως καὶ εἰς ἕτερον τόπον τοῦ σώματος τῆς βοὸς ἐρείσῃ τὸ αἰδοῖον (taurus), τὸ τηνικαῦτα τῇ ὑπερβαλλούσῃ ἐντονίᾳ τιτρώσκει τὴν θήλειαν. Nisi εὐτονίᾳ scribendum. L. D. Fortasse scripsit Herm. Trism. Crater. fol. 26 verso, 14: Τῶν θείων ἐντονία καὶ ἡ τοῦ θεοῦ κατανόησις, Intentio ad res divinas. Patrit. ed. habet, ἐντορία. Hase.]

[Ἐντονίζω, Intendo, Iambl. V. P. 71 (?). Wakef.]

[Ἐντόνιον, τὸ, Instrumentum ad tendendas catapultas. Philo Belop. p. 57, F: Κακοπαθεῖν αὐτὸν (funem) περὶ τοὺς ὀνίσκους καὶ τοὺς τοῦ ἐντονίου πιεζόμενον· 58, A; 61, B bis. Hero Belop. p. 135, A; 139, A, ubi docetur quo pacto construi debeat. Indicavit Hasius ad Leon. Diac. p. 190, 8.]

Ἔντονος, ὁ, ἡ, Intentus [Gl.], Validus, Qui de virium contentione nihil remittit, Vehemens, Acer. Pollux [1, 155], de viris fortibus: Ἔντονοι καὶ φιλόπονοι. [Id. ἔντ. ῥήτωρ 4, 20. Ἔντονον βλέμμα 2, 59; ubi tamen cod. εὔτ. quod etiam de oratore dici infra videbimus. Ἐντονώτερος τὸ βλέμμα 4, 144. Hic etiam cod. εὐτ. Ἔντονον πνέων αὐλητὴς 4, 72.] Plut. Popl. [c. 1]: Αὐτοῖς ἐντονώτατος ἐχθρός. Item ex Plat. Theæt. [p. 173, A]: Ἔντονοι καὶ δριμεῖς, Rigidi et acres. [Hippocr. De aere p. 282, 12: Τοὺς δὲ ἀνθρώπους ἐντόνους... ἀνάγκη εἶναι. Plut. Ti. Gracch. c. 2: Ἔντ. καὶ σφοδρός· Artox. c. 2.] Hesych. quoque ἔντονον exp. ἰσχυρὸν, ὀξύ. [Eurip. fr. Belleroph. in Stob. Fl. vol. 3, p. 417: Νέων τι δρᾶν μὲν ἔντονοι χέρες· Hipp. 118: Εἴ τίς σ', ὑφ' ἥβης σπλάγχνον ἔντονον φέρων, μάταια βάζει. Soph. ap. Plut. Mor. p. 84, B: (Τὰς ὀξύτητας τῶν παθῶν) πρὸς ἅσπερ οἱ μαργῶντες ἐντονώτατοι. Aristoph. Ach. 665: Δεῦρο Μοῦσ' ἐλθὲ... ἔντονος Ἀχαρνική. Apollod. 1, 9, 22, 5: Μετ' εἱρεσίας ἐντόνου. Polyb. 8, 7, 2: Ἐντονωτέροις καὶ μείζοσι λιθοβόλοις. V. Ἐντόνως. Plut. Mor. p. 628, A: Ἐντονωτάτην ἅμιλλαν. Aliter Herodot. 4, 11: Τὰς γνώμας σφέων κεχωρισμένας ἐντόνους μὲν ἀμφοτέρας κτλ. Ἔντονος et εὔτονος confusa Polyb. 8, 7, 2 et alibi.]

Ἐντόνως, Intente, Intentis omnibus nervis, Enixe, etiam Acriter. [Eur. Cycl. 609: Λήψεται τὸν τράχηλον ἐντ. ὁ καρκίνος. Figurate Thuc. 5, 70: Ἐντ. καὶ ὀργῇ χωροῦντες. Plato Reip. 7, p. 528, C: Ἐντ. ζητούμενα. Xen. Anab. 7, 5, 7: Ἐντ. τοῖς στρατιώταις ἀπῄτει τὸν μισθόν· H. Gr. 2, 4, 23: Ὅσοι μὲν γὰρ... ἐφοβοῦντο, ἐντ. ἔλεγον ὡς οὐ χρὴ καθυφίεσθαι. Plut. Sulla c. 21, Pomp. c. 46, Arat. c. 7. Dio Cass. 39, 61: Καὶ οὕτω γε ἐντ. εἶχον. et sim. 48, 27. Superl. id. 37, 16: Ἐντονώτατά οἱ προσέβαλλον· 40, 15: Ὁ οὐρανὸς... ἐντ. σφίσι τὰς τοξείας πλὴν τοῦ πάνυ χειμῶνος παρέχεται, e Xiph. ἐντονωτάτας receptum est. Pallad. Hist. Laus. p. 120 ed. Meurs.]

Ἐντοπίζω, cui opp. ἐκτοπίζω, Sum ἔντοπος s. ἐντόπιος, In loco et sede mea me contineo, Sedem non muto. Legitur ap. Suid., sed sine expositione. At ἐν-

τοπίζομαι miror unde quidam in VV. LL. interpr. Revereor, ac si idem esset cum ἐντρέπομαι.

Ἐντόπιος, α, ον et ός, ή, cui opp. ἐκτόπιος s. ἔκτοπος, Qui hujus loci est, hunc locum incolit, Indigena. [Ἐντόπιον, Gentile, Gl.] Plato Phædro [p. 262, D]: Αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεούς, Hoc acceptum geniis loci refero, Bud. [Poll. 9, 27.] Utitur et Hesych. in Τέττιξ. [Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 15: Σχεδίαις ἐντοπίαις (sic)· 16: Ἐντόπια φορτία. Dionys. A. R. 8, 83: Τῶν ἐντοπίων πολέμων. L. D. Apoll. Dysc. Hist. mir. c. 14. Hemst. Diog. L. 7, 35: Τὴν ἐντόπιον ἱστορίαν. Eust. Opusc. p. 336, 93: Ὃ πλεῖόν τι ἐσμὲν προσήκοντες διὰ τὸ ἐντόπιον.] Sicut vero non ἐκτόπιος solum dicitur, verum etiam ἔκτοπος, ita non tantum ἐντόπιος, sed et Ἔντοπος, quod ap. Polluc. legitur 3, c. 4 [§ 51: conf. 9, 7], ubi synonymos ponit, ἀστὸς, ἐπιχώριος, ἐγχώριος, ἡμεδαπὸς, ἐγγενὴς, ἔντοπος. [Soph. OEd. C. 841: Προβᾶθ' ὧδε ... ἔντοποι· 1457: Εἴ τις ἔντοπος· Phil. 212: Οὐκ ἔξεδρος ἀλλ' ἔντ. ἀνήρ· 280: Ἀνδρα δ' οὐδέν' ἔντοπον (ὁρῶντα)· 1170: Ὦ λῶστε τῶν πρὶν ἐντόπων. Plato Leg. 8, p. 848, D: Εἴ τέ τινες ἔντοποι Μαγνήτων. Quibus ll. omnibus dicitur partim de incolis partim de præsentibus in loco quopiam. «Nausicrates com. ap. Athen. 7, p. 325, E: Ἃς (τρίγλας) κλύδων Αἰξωνικὸς πασῶν ἀρίστας ἐντόπους παιδεύεται. Et sic corrig. p. 330, B, ubi vitiose ἐν τόποις.» Schweigh. Inde adv. Ἐντόπως. Sisinn. De miracc. S. Michael. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 44, 60: Ἐντ. παρεσκευάζοντο. Interpr. Opportunitate captata. Hase.]

[Ἔντοπος. V. Ἐντόπιος.]

Ἐντορεύω, idem [q. τορεύω], s. potius Torno insculpo, imprimo [immo Cælo insculpo, Cælo. Errorem eorum qui ejusdem signif. verba esse crederent τορεύειν et τορνεύειν post Casaub. et Salmas. in Ἐκτορεύω citatos notavit Bentl. ad Horat. A. P. 441]. Athen. [5, p. 210, C]: Ὡς ἀληθῶς θέας ἄξιον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ἐντετορευμένα ζωδάρια, καὶ ἄλλα ζωΰφια, καὶ φυτάρια. Utitur et Plut., qui etiam simplex pro composito usurpavit, in Cic. [c. 1]: Ἔκπωμα ἀργυροῦν ἀνατιθεὶς, ἀντὶ τοῦ Κικέρωνος ἐρέβινθον ἐτόρευσε, Cicer insculpendum torno curavit. Item Bud. ex Athen. [5, p. 199, B, ubi codd. τετορν.]: Εἶχε δὲ ζῶα τετορευμένα, pro Cælata: addens, Cælare enim et Scalpere significat. [Ap. eund. 11, p. 490, A; Τὰς Πλειάδας οἰκείως ἐνετόρευσε τῷ τοῦ σοφωτάτου Νέστορος ὁ ποιητὴς ποτηρίῳ, pro ἐνετόρνευσε restituit Hemst. ad Thom. p. 189. Inter eadem variant libri ib. p. 491, D; Luciani Adv. ind. c. 8: Κιθάραν ... λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ ... ἐντετορευμένων, ubi codd. Pariss. ἐντετορν. Josephi A. J. 8, 3, 2, p. 423: Τοὺς δὲ τοίχους κεδρίναις διαλαβὼν σανίσι χρυσὸν αὐταῖς ἐνετόρευσεν. Conf. dicenda in Ἐντορνεύω. Plut. Mor. p. 376, D: Τῇ δὲ ἀψῖδι τοῦ σείστρου κατὰ κορυφὴν ἐντορεύουσιν αἴλουρον. Et act. et pass. schol. Hom. Il. Υ, 271, Ψ, 885.]

[Ἐντορία. V. Ἐντονία.]

[Ἐντορνεύω, Torno in. Plut. Mor. p. 164, A: Ἐβουλόμην ἐρέσθαι σε τὴν αἰτίαν τῶν βατράχων ἐκείνων, τί βούλονται περὶ τὸν πυθμένα τοῦ φοίνικος ἐντετορνευμένοι τοσοῦτοι. Recte Petav. ἐντετορευμένοι. Neque aliter scrib. p. 399, F: Οἱ περὶ τὴν ῥίζαν ἐντορνευόμενοι βάτραχοι. De qua permutatione v. in Ἐντορεύω. Hero Autom. p. 259, 19: Περὶ δὲ τὸν κρόταφον τῆς κλιμ περιφερείας ἐντετορνευέσθω σωλήν. Scr. ἐντετορνεύσθω. V. Ἐντόρνως. Huic verbo contrarium est ἐκτορνεύω, quod v. supra, ubi ex. Heronis allatum est de chœnicide s. modiolo usurpantis, ut hic de σωλῆνι, Canali. L. D.]

[Ἐντορνία. Hero Belop. p. 134, 8, 16.]

Ἔντορνος, ὁ, ἡ, Tornatus. Ex Plat. De LL. [10, p. 898, A], ἔντ. κύκλος, pro Circulus torno factus. [Σφαῖρα ib. B. Aristot. De cœlo 2, 4 extr.: Ὅτι κατ' ἀκρίβειαν ἔντορνος (mundus) κτλ.]

[Ἐντόρνως, adv. ap. Heron. Autom. p. 267, 16: Ἵνα οὖν τοῦτο (ut cardines facile versentur) διὰ τῆς σπάρτου γίνηται αὐτόματον, ... παρατίθημι τοῖς στροφεῦσιν ἄξονα πλάγιον, ἐφεστῶτα μικρὸν τῶν στροφέων, τὸν εζ, στρεφόμενον ἐντόρνως, non male vertitur, Facile versatilem. Est enim i. q. p. 259, 26 dixerat: Ὃ συμφυὴς ἔστω ἄξων εὐλύτως στρεφόμενος. Proprie vero est Versatilem ut tornata versantur in modiolis. V. Ἐντορνεύω. L. Dind.]

Ἐντὸς, Intus, Intra, [Cis add. Gl.]. Hom. Il. B, [845]: Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει. [I, 404, Σ, 512, etc. (Hesiod. Th. 751.) Od. H, 88: Θύραι .. δόμον ἐντὸς ἔεργον.] Hesiod. [Op. 267]: Τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἐέργει. [Il. K, 10: Τρομέοντο δέ οἱ φρένες ἐντός· P, 211. Hesiod. Th. 159: Ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο γαῖα πελωρή. Æsch. Sept. 967: Ἐντὸς δὲ καρδία στένει. Thuc. 1, 93: Ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ οὔτε πηλὸς ἦν· 6, 100: Ἐντὸς γενόμενοι· 7, 22: Πρὸς τὰς ἐντός· 36: Ἐντός τε καὶ ἔξωθεν.] Et Thuc. Ἐντὸς ποιοῦμαι, Intus recipio, In medio recipio. [2, 83; 6, 67, 75. Xen. Anab. 7, 8, 16: Λαβόντες ὅσοι ἦσαν βόες ἐντὸς πλαισίου ποιησάμενοι. Activo Thuc. 5, 2: Ἐντὸς βουλόμενος ποιῆσαι τὸ προάστειον· 7, 5: Ἐντὸς λίαν τῶν τειχῶν ποιήσας. Xen. H. Gr. 3, 2, 10. Reip. Lac. 3, 4: Ἐντὸς τοῦ ἱματίου τὼ χεῖρε ἔχειν. Thucyd. 7, 78: Τοὺς σκευοφόρους ... ἐντὸς εἶχον οἱ ὁπλῖται.] Item cum artic. ut τὰ ἐντὸς, Intestina: quæ et ἐντόσθια. [Sing. Aret. Ac. m. cur. 1, 4, p. 82: Κολοκυνθίδος τὸ ἐντός. Plur. Xen. Cyneg. 7, 4: Τὰ ἐντὸς ἄδικα γίγνεται (catulorum). Plato Protag. p. 334, C, Reip. 9, p. 588, D, Tim. p. 79, A. De animo Ps. 102, 2: Πάντα τὰ ἐντός μου, h. e. secundum intt., οἱ λογισμοὶ καὶ αἱ ἐνθυμήσεις etc.] Thuc. autem [2, 49, iterumque ib. sim.] dixit Τὰ ἐντὸς ἐκαίετο simpl. pro In partibus internis s. interioribus: vel adv. solo ἔνδον, Intus. Sic Εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, Se vertit intro. [Ἐκ τοῦ ἐντὸς inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, 47, Thuc. 2, 76.] Sæpe autem suus illi additur gen., ut [Hom. Il. M, 374: Τείχεος ἐντὸς ἰόντες· 380: Τείχεος ἐντὸς κεῖτο· Od. K, 125, Υ, 258. Hesiod. Sc. 312: Τοῖσι δὲ καὶ προὔχειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος· Th. 37, 51: Ἐντὸς Ὀλύμπου. Æsch. Ag. 77: Μυελὸς στέρνων ἐντὸς ἀνάσσων· 1048: Ἐντὸς οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων· Eum. 608: Πῶς γάρ σ' ἔτρεψεν ἐντὸς ... ζώνης; Eur. Iph. A. 678: Χώρει δὲ μελάθρων ἐντός. Aristoph. Ach. 44, Av. 390. Thuc. 1, 13: Τῶν τε ἐντὸς Πελοποννήσου καὶ τῶν ἔξω etc.] Ἄστεος ἐντὸς, Apoll. Arg. [1, 782.] Et ἐντὸς [τοξεύματος ἔστη, Eur. Herc. F. 991. Xen. Cyrop. 1, 4, 23] βελῶν, Intra teli jactum: ἐκτὸς βελῶν opp. [Xen. Anab. 1, 10, 3: Ἔσωσαν ... ὁπόσα ἐντὸς αὐτῶν καὶ χρήματα καὶ ἄνθρωποι ἐγένοντο· 6, 5, 7. Cyrop. 6, 3, 14: Ἅπαντα αὐτοῖς καὶ δὴ ἐντὸς τῶν σκοπῶν· Ven. 12, 7: Μὴ νυκτερεύειν ἐντὸς πολλῶν σταδίων. Thuc. 2, 77: Ἐντὸς πολλοῦ χωρίου τῆς πόλεως οὐκ ἦν πελάσαι. Sim. Plato Conv. p. 195, B. Leg. 7, p. 789, A: Τοῖς ἐντὸς τῶν αὐτῶν μητέρων τρεφομένοις. Plutarch. Ages. c. 11: Οὐχ ὑποστὰς, ἀλλὰ τρέσας τὸ φίλημα τοῦ καλοῦ ..., ἐπεὶ καὶ νῦν ἔλθοι σοι πεισθεὶς ἐκεῖνος ἐντὸς φιλήματος. Et aliter Lucian. Alex. c. 41: Μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει, καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. Figurate etiam Thuc. 5, 90: Καί τι καὶ ἐντὸς τοῦ ἀκριβοῦς πείσοντά τινα ὠφεληθῆναι.] Alicubi pro Cis, Citra, ut ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, Cis fluvium [Herodot. 8, 47: conf. 4, 46. Thuc. 1, 16, 46; 2, 8, 96]. At vero οἱ ἐντὸς λόγων redditur nomine adj. Literati. Et, Τέχνης ἐντὸς γενόμενος, Artis compos, Bud. p. 179, ex Plut. [Vit. Hom. § 161. Τερπνῆς ἐντὸς ἐόντα μέθης, epigr. in Sotion. Exc. de Flum. p. 125, 25. Γάμων ἐντὸς γενέσθαι, schol. Callim. Apoll. v. 14. Hemst.] Et ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, Compotem mentis esse, Intra se esse, non autem extra se, quod dicitur ἐκτὸς ἑαυτοῦ εἶναι. Dem. Πρὸς Φορμ. p. 56, 58 [p. 913, 18: Οὐ μέντοι γε ἐντὸς ὢν εἰπεῖν αὐτοῦ· 917, 18, 19]. Sic, Οὐδὲ ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plut. Alex. [c. 32. Herodot. 1, 119: Ἐντὸς ἑωυτοῦ· 7, 47: Θωύματός εἰμι ὑπόπλεως οὐδ' ἐντ. ἐμεωυτοῦ. Pausan. 8, 34, 2. V. Ἑαυτοῦ, p. 13, A. Aliter Demosth. p. 1068 ult.: Προειπεῖν τῷ κτείναντι ἐν ἀγορᾷ ἐντὸς ἀνεψιότητος καὶ ἀνεψιοῦ. Plat. Leg. 9, p. 871, B: Τῶν ἐντὸς ἀνεψιότητος. || De numero, Intra. Xen. H. Gr. 2, 3, 19: Ὥσπερ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον ἔχοντά τινα ἀνάγκην καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς εἶναι καὶ οὔτ' ἔξω τούτων (τῶν τρισχιλίων) σπουδαίους οὔτ' ἐντὸς τούτων πονηροὺς οἷόν τε εἴη γενέσθαι. Plato Leg. 12, p. 953, B: Ὅσα ἐντὸς δραχμῶν ν'. Ἐντὸς τριῶν μνῶν κεκτημένοι, Harpocratio v. Ἀδύνατοι.] || De tempore autem: Thuc. 4, [39]: Ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἦγαγε τοὺς ἄνδρας, Intra viginti dies. [Ib. 29. Xen. Anab. 7, 5, 9, etc. Reip. Ath. 3, 11: Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου· Ven. 4, 11: Ἐντὸς ἑσπέρας. Plato Leg. 11, p. 916, B: Ἐντὸς ἑκμήνου· Tim. p. 18, D. Lysias p. 195, 22: Οἱ γεραίτεροι καὶ οἱ τῆς ἡλικίας

ἐντὸς γεγονότες, Impuberes.] Ἔντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato LL., Qui non excessit tricesimum ætatis annum. [Aristoph. Eccl. 984 : Τὰς ἐντὸς εἴκοσιν (ἐτῶν) γὰρ ἐκδικάζομεν.] Greg. Naz. : Τὴν τριετίαν μείναντας, ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ὑπὲρ τοῦτο, Vel paulo minus, vel paulo plus. [Additur etiam verbis cognatæ signif., ut Plat. Leg. 10, p. 898, E: Ἐνοῦσα ... ἐντὸς τῷ σώματι. Thucyd. 1, 133 : Ἐς ἣν τῶν ἐφόρων ἐντός τινας ἔκρυψε. Opinionem Thomæ p. 277 : Τὸ ἐντὸς καὶ ἔνδον ἀεὶ ἐπὶ στάσεως, refellunt l. Xen. Cyrop. 8, 3, 4 : Στίχοι, ὧν ἐντὸς οὐδενὶ ἔστιν εἰσιέναι τῶν μὴ τετιμημένων, et al. supra cit. Ἐντὸς et ἐκτὸς confusa Herodot. 3, 80, Thuc. 5, 90 et al. || Comparat. forma vitiosa Ἐντότερος legitur in cod. Alex. Esth. 4, 11 : Εἰς τὴν αὐλὴν τὴν ἐντοτέραν. Scr. ἐνδοτέραν.]

[Ἔντος. V. Ἔντεα.]

Ἔντοσθε, i. q. ἐντὸς ap. Hom. Il. X, [237] : Ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι. [Et cum gen. Δ, 454 : Κοίλης ἔντοσθε χαράδρης· alibique sæpe utroque modo Hom. aliique. Forma Ἔντοὸθεν K, 262 etc. Hesiod. Sc. 130. Diod. 1, 35 : Τῶν δ' ἔντοσθεν (hippopotami) οὐδὲν ἐδώδιμον, ubi nonnulli ἔντοθεν vel ἔνδοθεν. Ἔντοσθεν cum ἔμπροσθεν confusum Theocr. 2, 39. Ἔντοσθε cum ἔκτοσθε Il. M, 455. || De forma Ἔντοθεν schol. Dionys. Bekk. An. p. 945, 27 : Ἔκτοθεν, ἔντοθεν, ἃ καὶ ἐν τῷ σ λέγεται. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 178, 2 : Ἔκτοθεν καὶ ἔκτοσθεν, ὡς ἔντοθεν καὶ ἔντοσθεν· μόνον τὸ πρόσθεν οὐκ ἀπέβαλε τὸ σ. L. Dind.]

Ἔντοσθι pro eod. : ut δόμων ἔντοσθι [ἔντοσθε], Hesiod. Op. [518], Intra ædes. [Ἔντοσθι legitur adhuc ap. Quintum 1, 468 : Ἴστὸν ἐπεντύνεσθε ἑῶν ἔντοσθι μελάθρων. L. Dind.]

Ἐντοσθίδια, τὰ, pro eod. Bud. [Τὰ σπλάγχνα Hesych. Athen. 9, p. 381, B : Ἀπορρεύσαντος τοῦ πολλοῦ αἵματος πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. Hippocr. De steril. p. 682, 41 : Τὰ ἐντ. ἐξελὼν τοῦ σκυλακίου. Aristot. De part. an. 4, 9 : Ἡ εὐθυωρία τῶν ἐντ. Scholl. Hom. Il. A, 464, Apoll. Rh. 2, 112. Clem. Al. Pæd. 2, 2, p. 187 : Καὶ γὰρ οὖν κἀν τούτῳ (τῷ ὀψοφάγῳ) τὸ λογιστικὸν ἵδρυται οὐκ ἐν τῇ κεφαλῇ ἀλλ' ἐν τοῖς ἐντοσθιδίοις, πάθεσιν ἐπιθυμίᾳ τε καὶ θυμῷ δεδουλωμένον. Philostr. Imag. p. 880 : Ἤδη πως ἐμπεφυκότων τοῖς ἐντοσθιδίοις τῶν λεόντων, ubi ἐνστηθιδίοις male ediderat Morell. V. Ἐντόσθιος.]

[Ἐντόσθιος, α, ον, Intestinus, Gl.] Ἐντόσθια, τὰ, Intestina, Interanea, Interiora; Exta, Viscera, tam de brutis, quam de hominibus. Lucian. [Navig. c. 27, ubi cod. Gorl. ἐντοσθιδίων. Tim. Locr. p. 100, B : Τῶν ἐντοσθίων τὰ μὲν τροφᾶς χάριν τὰ δὲ σωτηρίας. Artemid. 1, 44 : Καὶ γὰρ οἱ παῖδες σπλάγχνα λέγονται ὡς ἐντόσθια. Nemes. De nat. hom. p. 261 : Τὸ δέρμα σκέπασμα γέγονε καὶ τῆς ἁπαλῆς σαρκὸς καὶ τῶν ἄλλων πάντων τῶν ἐντοσθίων. Tzetz. Exeg. Il. p. 108, 16] : scribi vero et Ἐνδόσθια per δ, tradit Etym. [M. p. 345, 21. Hanc formam annotavit Hesych., et habent V. T. interpretes Exod. 12, 9, et alibi.]

[Ἐντοστηθίδιος.] Eadem forma qua προστηθίδιος, dicitur et Ἐντοστηθίδιος, Qui intra pectus est. Unde τὰ ἐντοστηθίδια, Interanea, s. Interiores partes pectoris, Penetralia pectoris. Pollux 2 [162] : Τὸ δὲ ὑπὸ τὰς κλεῖδας, στῆθος· τούτου τὰ ἐντὸς ἐντοστηθίδια. [Recte libri ἐντοσθίδια, quum non sit græcum ἐντοστηθίδιος.]

[Ἐντότερος. V. Ἐντός.]

[Ἐντραγῳδέω, Tragœdi modo illudo. Lucian. Epist. Sat. c. 19 : Οἱ μὲν ὑποδησάμενοι ἐμβάτας τῆς τύχης χορηγούσης ἐντραγῳδοῦσιν ἡμῖν.]

[Ἐντρανεστέρως. V. Ἐντρανής.]

[Ἐντρᾱνὴς, ὁ, ἡ, Clarus, Acer, de visu. Compar. Nicet. Eugen. 4, 10 : Οὐκ εἴχομεν σφᾶς ἐντρανέστερον βλέπειν (propter caliginem ingruentem). Boiss. Sic Theod. Prodr. 7, p. 325. Id. 3, p. 110 : Ἰδὼν Ῥοδάνθην ἐντρανεστέραις κόραις. Ἐντρανεστέρως 4, p. 157. Incertum autem utrum hæc repetantur a posit. Ἔντρανος an ἐντρανὴς, quum utraque forma usurpetur simplex.]

[Ἐντρᾱνίζω, i. q. ἐντρανόω. Eust. Il. p. 259, 8 : Ταυρηδὸν ἐμβλέπειν τὸ θυμικῶς ἐντρανίζειν. L. D. Id. Od. p. 1929, 29 : Περιεργότερον ἐντρανίζουσα καὶ κατασκοποῦσα· Opusc. p. 79, 90, et alibi. Schol. Theocr. 10, 18 : Οἷς ἂν ἐντρανίσῃ ζώοις (ἡ ἀκρὶς) κακὸν προμηνύει.]

[Ἔντρᾱνος, ὁ, ἡ, i. q. ἐντρανής. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 712, E : Πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου μόνον ἀκτῖνας ὁρᾷ ἀτενέστερον καὶ ἔντρανον. Nicet. Ann. 6, 4 : Ὀφθαλμοῖς ἐντράνοις θεάσασθαι. « Holobol. in Anecd. meis vol. 5, p. 164 : Ἔντρανα λέγεις ἐκ τῶν πραγμάτων. » Boiss.]

[Ἐντρᾱνόω, Acriter intueor. Timario in Notit. Mss. vol. 9, p. 182, 198, 203.]

Ἐντρᾰπεζίτης, ὁ, Mensæ assecla. Fem. Ἐντραπεζῖτις, ιδος, Quæ in mensa nostra alitur; nam ἐντραπεζίτιδος Suid. [et Zon. p. 730] exp. παρασίτου.

[Ἐντραπὴ, ἡ. Theod. Prodr. 2, p. 53 : Οὐκ ἦλθεν ἐντὸς ἐντραπῆς ἀντιστάσει, ubi Huet. ἐντροπῆς.]

[Ἐντραχύνω, Exaspero. Jo. Camen. De exc. Thessal. p. 243, 9, de jugo montis : Τοῖς λόφοις καὶ ταῖς χαράδραις ἐντραχυνόμενον. Hase.]

Ἐντρᾱχὺς, ὁ, ἡ, affertur pro Asper, s. In quo asperitas est. [Diosc. 5, 180. Sext. Emp. Adv. math. p. 366, 24 : Τὸ δὲ διάτονον ἔντραχυ καὶ ὑπεράγροικον.]

[Ἐντρεπίζω vox nihili Hippiatr. p. 164, 2, ubi legend. εὐτρεπίζεται. Hase.]

Ἐντρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Pudefaciendi vim habens, Cui vis inest pudorem offundendi, Idoneus ad pudorem suffundendum. Bud. ἐντρεπτικὸς λόγος interpr. Oratio pudore reprehensum afficiens, ἐπιτιμητικὸς, ἐπιπληκτικός. [Ex Ælian. N. A. 3, 1 : Λόγοις αὐτὸν (leonem) ἐντρεπτικοῖς ἴσχει τοῦ πρόσω. Eust. Opusc. p. 106, 21 : Ἐντρεπτικοὺς τῆς ἡμῶν ... ἀφελείας.]

Ἐντρεπτικῶς, adv. Pudore reprehensum afficiendo, μετὰ τοῦ ἐντρέπειν. Chrysost. Comm. in 1 Ad Cor. 11, enarrans verba illa Apostoli, Καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας, subjungit : Οὐκ εἶπεν, Αἰμοκτονεῖτε τοὺς μὴ ἔχοντας, ἀλλὰ πολὺ ἐντρεπτικώτερον, Καταισχύνετε. Ubi etiam ἐντρέπειν et καταισχύνειν affinem habere signif. indicat. [Ἐλεγκτικῶς int. Hesych. Cosmas Indicopl. p. 158, C : Λέγει ἐντρεπτικώτερον. L. Dind.]

Ἐντρέπω, [Inverto. Herodot. 7, 211 : Ὅκως ἐντρέψειαν τὰ νῶτα, ἁλέες φεύγεσκον δῆθεν, Terga verterent. || Muto. Lucian. De hist. conscr. c. 15 : Τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις· Pseudolog. c. 14 : Τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς.] Pudore afficio, Pudorem ac ruborem injicio, καταισχύνω, δυσωπῶ s. καταδυσωπῶ : qua signif. supra habuimus διατρέπω. Proprie vero significant hæc duo vel Pudorem injiciens, τὸν χρῶτα alicui τρέπω, vel Facio ut præ pudore faciem deflectat aliquis. Cujus signif. exx. habes ap. Bud. p. 676, ex Plut. et Chrysost. Quibus adde hoc Pauli 1 Cor. 4, [14] : Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ, Non hæc scribo ut vos pudore suffundam [v. Valck. Scholl. ad l.]. Ead. signif. διατρέπω quoque accipitur : ut ap. Plut. [Mor. p. 796, F] : Διατρέπειν τοὺς κακοπραγμονοῦντας, Pudore suffundere, Pudore injecto deterrere. Rursum Bud. in h. l. Chrysost. : Ἵνα τῷ ἀξιώματι τοῦ προσώπου τὸν ἀντιλέγοντα ἐντρέψῃ, exp. Confutet, ἐξελέγχῃ. [Ælian. V. H. 3, 17 : Οἵπερ εἰς τοσοῦτον ἐνέτρεψαν τὴν σύγκλητον βουλὴν κτλ. Diog. L. 2, 29 : Ἐνέτρεψε δὲ καὶ Λαμπροκλέα τῇ μητρὶ ἀγριαινόμενον. Sext. Emp. Pyrrh. 3, 16, p. 161 : Τοὺς σκεπτικοὺς ἐντρέπουσι μὲν οἱ λόγοι, δυσωπεῖ δὲ καὶ ἡ ἐνάργεια.] || Pass. Ἐντρέπομαι, Pudore suffundor, Verecundor [Gl.], Revereor [Veneror s. Vereor add. Gl.] αἰδοῦμαι, αἰσχύνομαι. Plut. Inst. Lac. [p. 237, D] : Καὶ τοὺς νέους δὲ (ἔδει) οὐ μόνον τοὺς ἰδίους αἰδεῖσθαι πατέρας, καὶ ὑπηκόους αὐτοῖς εἶναι, ἀλλὰ πάντας τοὺς πρεσβυτέρους ἐντρέπεσθαι, καὶ ὁδῶν ὑποχωροῦντας, καὶ καθέδρας ὑπεξισταμένους. Idem alibi [p. 253, C] : Ἐντρεπομένων πολλῶν τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παῤῥησιαζομένης. [Ead. struct. Diod. Exc. p. 596, 83 : Ἐντρεπόμενοι τὸ ἀνόμημα et alibi. Polyb. 2, 49, 7 : Τὴν ἐκ τῶν Ἀχαιῶν εἰς αὐτοὺς γεγενημένην εὔνοιαν... ἐντρεπόμενοι, et sim. 22, 27, 6; 33, 15. Accus. pers. jungit id. 9, 36, 10; 30, 9, 2.] Frequens in ead. signif. est in N. T. : Matth. 21, [37]; Marc. 12, [6]; Luc. 20, [13] : Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου. Ad Hebr. 12, [9] : Τοὺς πατέρας ἐντρέπεσθαι. In iisdem N. T. scriptis reperitur etiam in priore signif. pro Pudore suffundor, Pudefio, Erubesco : 2 Ad Thess. 3, [14] : Μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ· ἵνα ἐντραπῇ. Itidemque in Ep. ad Tit. 2, [8]. Significat etiam Curo Curam ha-

beo: metaph. ab iis sumpta, qui cura et desiderio alicujus rei subinde inter eundum se convertunt et respectant: quod μετατρέπεσθαι etiam dicitur et ἐπιστέφεσθαι. Construitur autem in hac signif. non amplius cum accus., sed cum gen., ut synonyma verba. Soph. [OEd. C. 1226: Εἴπερ ἐγγενῶς ἔτι τῶν Λαβδακείων ἐντρέπεσθε δωμάτων· Aj. 90]: Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχου; Quid ita parum sociam tuam curas? τί οὕτως ὀλίγον προτιμᾷς μου; i. e. οὐδένα λόγον ἔχεις ἐμοῦ, s. παρ' οὐδὲν ἡγῇ ἐμὲ τὴν σύμμαχόν σου. [El. 519: Οὐδὲν ἐντρέπῃ ἐμοῦ· OEd. T. 724: Ὧν ἐντρέπου σὺ μηδέν (ademque constr. Eur. fr. Alcmæon. ap. Priscian. 18, 25)· 1056: Μηδὲν ἐντραπῇς. Iterumque sine genit. OEd. C. 1541. Polyb. 9, 31, 6: Οἷς πρότερον οὐ προσέσχετε τὸν νοῦν, τούτων νῦν ἐντραπέντες.] Itidemque Xen. [H. Gr. 2, 3, 33]: Τοῦ μὲν πλεονεκτεῖν ἀεὶ ἐπιμελούμενος, τοῦ δὲ καλοῦ καὶ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος. Et Plato Phædro [p. 254, A]: Οὔτε κέντρων ἡνιοχικῶν οὔτε μάστιγος ἔτι ἐντρέπεται, Nec calcaria amplius curat nec scuticam. [Criton. p. 52, C: Τῶν νόμων ἐντρ.] Similiter ἐντρέπεσθαι pro ἐπιστρέφεσθαι accipi posse annotat Eust. ap. Hom. Od. A, 61: Οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε· addens tamen, accipi etiam posse pro μετατρέπεσθαι significante μεταβάλλεσθαι, Mutari, Flecti: quæ interpr. loco illi non male convenit: ut non modo significet Non curat cor tuum, sed etiam, Non movetur nec flectitur cor tuum. Quo modo et [Il.] O, [554]: Οὐδέ νυ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο. [Polyb. 13, 7, 5: Εἰ ἐντρέποιντο διὰ τῶν τοιούτων λόγων. Proprie ap. Suid.: Ἐντρεπομένους, αἰτιατικῇ (hoc, quod nihil pertinet ad seq. ex., omittit Zon. p. 752), ἐγκλίνοντας. « Οἱ δὲ Λίβυες θεωροῦντες τοὺς Ἴβηρας ἐντρεπομένους » κτλ.] At 4 Reg. 22, [19]: Ἀνθ' ὧν ἤκουσας τοὺς λόγους μου, καὶ ἐπαλύνθη ἡ καρδία σου, καὶ ἐνετράπης ἀπὸ προσώπου μου, interpr. quidam Versus es a facie mea: alii, Humiliatus es coram me. Possis etiam reddere, Pudefactus es et me reveritus: et tunc ad præcedendem hujus verbi signif. esset referendum. [Figurata signif. Commoveri se sinendi frequens est usus verbi absolute positi ap. Polyb., velut 3, 10, 3: Οὐκ ἐντρεπομένων τῶν Ῥωμαίων, multisque aliis ll. Diversa constructione Diod. Exc. Vat. p. 6: Ἅμα δὲ ἐνετρέπετο προδότης γενέσθαι τέκνου, Verebatur. || Med. proprie Hesych.: Ἐντρέψασθαι, τὸ εἴσω τρέψασθαι τὸ ἱμάτιον, Intus vertere.]

Ἐντρέφω, s. Ἐνιτρέφω, Alo s. Nutrio in. Epigr. [Alcæi Mytil. Anth. Pal. 7, 536, ubi ἐπιτ.]: Ἐνιτέτροφε [τύμβῳ] βότρυν, Uvam intus aluit et enutrivit. [Conf. Antip. Sid. ib. 9, 231, 3. Eur. Ion. 1428: Δώρημ' Ἀθάνας, ἣ τέκν' ἐντρέφειν λέγει.] Pass. voce ac signif. [Hom. Il. T, 326, olim: Σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός, nunc ἔνι τρ. Apoll. Rh. 3, 528: Κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο. Eur. Phœn. 368: Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην. (Cui l. similes recentiorum v. ap. Dorvill. ad Char. 1, 2.) Plato Leg. 7, p. 798, A: Οἷς ἂν ἐντραφῶσι νόμοις· Tim. p. 19, D: Οἷς ἂν ἐντραφῇ, ταῦτα μιμήσεται. Cum ἐν Tim. Locr. p. 103, B: Ἐν οἷς (ἔθεσιν) ἂν ἐντραφῶσι. Dio Cass. 46, 6; 47, 7.] Herodian. 5, [3, 5]: Ἅτε μακρῷ χρόνῳ βασιλικῇ ἐξουσίᾳ ἐντεθραμμένη, Utpote longissimo tempore inter principalem potentiam enutrita, Polit. [Medio Hesiod. Op. 779: Φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη. Plut. Pelop. c. 19: Τὸν ἔρωτα ταῖς παλαίστραις ἐνεθρέψαντο. Diod. Exc. p. 525, 85: Ἐπιμελείας παντελῶς ὀλίγης ἠξίουν (servos) ὅσα τε ἐντρέφεσθαι καὶ ἐνδύσασθαι.]

Ἐντρέχεια, ἡ, Solertia, [Instantia, Strenuitas, Experientia add. Gl.] Industria. Basil. Epist. quadam ad Athan.: Οἰκονομίαν περιβοήτῳ ἐντρεχείᾳ καὶ σπουδῇ ἐπιβάλλουσαν, Industriæ et diligentiæ. Diosc. præf. 7: Διόπερ οὐχ ὅπως ἔτυχε καὶ τὴν ἐν τούτοις ποιητέον ἐντρέχειαν, ubi Ruell. itidem vertit, Non vulgari industria diligentiaque in ea re utendum. [Strabo 17, p. 800: Κἀνταῦθα δέ τινες ... μετήνεγκαν τὴν Ἰουδαϊκὴν ἐντρέχειαν, ἣν ἐκεῖνοι παρεῦρον ἐπὶ τοῦ φοίνικος κτλ. Hemst. Marinus Vita Proculi c. 9. Boiss. M. Anton. 1, 8. Porphyr. De abstin. 3, 11: Ἐκεῖνο γὰρ ἐλέγχειν δεῖ εἰ μὴ τὰ ἔργα ἀρετῶν καὶ λογικῆς ἐντρεχείας οἰκεῖα, Rationalis sollertiæ, Rationis usus. Memnon c. 7: Βουλευμάτων ἐντρεχείᾳ καὶ ὀξύτητι. Eust. Opusc. p. 295, 88 et alibi. Schol. Hom. Il. X, 247; Etym. M. p. 345, 30.]

[Ἐντρεχεστέρως, Acutius. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 188, 30, ἐντρ. εἰπεῖν. L. Dind.]

Ἐντρεχής, ὁ, ἡ, Acutus, Solers, Celer ingenio. [Τοργὸς, ὀξὺς, σπουδαῖος Suid., Zon. p. 720.] Bud. interpr. Diligens, Acer, ut ap. Herodian. 5, [8, 7]: Γυνὴ καὶ ἄλλως ἐντρεχὴς, καὶ τῇ βασιλείῳ αὐλῇ πολλῶν ἐτῶν ἐνδιαιτηθεῖσα. Ubi Polit. quoque vertit, Mulier alioqui acerrima. Idem Bud. in Lex. interpr. Promptus et proclivis, Studiosus, Solers: afferens ex Plat. De rep. 7, p. 161 [537, A]: Ἐν πᾶσι δὴ τούτοις τοῖς τε πόνοις καὶ μαθήμασι καὶ φόβοις, ὃς ἂν ἐντρεχέστατος ἀεὶ φαίνηται, εἰς ἀριθμόν τινα ἐγκριτέον. Quibus adde hoc Basilii in Prov. Solom. [22, 29]: Πλαγίως ἑαυτοῦ τὸ βούλημα τοῖς ἐντρεχεστέροις παραδηλοῦντος, Acutioribus et solertioribus. Hesych. ἐντρεχέστερον exp. γοργότερον. [Longin. De subl. c. 44: Δριμεῖαί τε καὶ ἐντρεχεῖς καὶ μάλιστα πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι ... φύσεις, ubi v. Toupii annot. Charit. 2, 6, p. 45, 4: Συνῆκεν ἡ Πλάγγων τῆς ἐντολῆς· φύσει γὰρ ἦν ἐντρεχής. Schæf. Hesych. in Ἀστροβόαν. Νεανίας ἐντρ. Eust. Il. p. 1353, 52. Hemst. Id. Opusc. p. 324, 90, φρήν· 326, 54, θερμότης· comparat. 281, 35.]

[Ἐντρέχιος, ὁ, Entrechius, n. viri. Liban. Ep. 13, 1308, 1323. L. Dind.]

[Ἐντρεχῶς, Citate, Gnare (nisi Gnave scrib.), Gl. Poll. 5, 144. « Orig. C. Cels. 1, p. 39. » Seager. Ἐντρεχέστερον διαλέγεσθαι M. Antonin. 7, 66.]

Ἐντρέχω, ad verbum sonat Incurro; sed potiùs usurpatur pro Convenio, Quadro, Aptus sum [Hesych.: Ἐντρέχειν, ἐναρμόζειν], metaph. a lignis quæ sic aptata sunt a fabris, ut quum committuntur, alterum in alterum velut incurrat, dum inseritur. Hom. Il. T, [385]: Πειρήθη δέ οἱ αὐτοῦ ἐν ἕντεσι δῖος Ἀχιλλεὺς, Εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ δῶρα, Seipsum sub armis suis probabat, considerabatque an membris suis arma accommodata essent, corporique sederent, Bud. p. 1070, ubi ἐντρέχω vertit Convenio, Quadro, Cohæreo. Ibid. tradit accipi etiam pro Inhærere, Insidere. Diosc. 5: Ἕως μηδὲν ἐντρέχῃ ἀχαὲς μολιβδῶδες. Lucian. [Amor. c. 24]: Τῶν ἀρετῶν οὐδεὶς ἔρως ἐντρέχει, Nullus amor incessit virtutum, nec cupiditas earum animis ulla insidet et adhærescit. Hæc ibi Bud., sed fusius. Quibus adde Diosc. 1, 25, de croco: Τὸ ἐντρέχον κονιορτῶδες, Insidens pulvis. [Matthæi Med. p. 176: Τὸν μὲν πράως τε καὶ ἐκ μειζόνων διαλειμμάτων ἐντρέχοντα (singultum) συγχωρήσομεν.] At pro ἐντρέχουσα φήμη, quod ex Hermog. affertur, exponiturque Rumor evulgatus et jactatus, non dubito quin scr. sit ἐκτρέχουσα: sic vero et διατρέχουσα s. διαδραμοῦσα φήμη dicitur. [Arat. 100: Λόγος γε μὲν ἐντρέχει ἄλλος ἀνθρώποις. Proprie Incurro, Tiber. Anth. Pal. 9, 370, 3: Ἐξ ὕλης πόντῳ γὰρ ἐνέδραμον. Figurate Strab. 17, p. 789, a Wakef. cit.: Δι' ἑνὸς ῥείθρου τοῦ ποταμοῦ φερομένου, πλὴν εἰ μή πού τις ἐντρέχει νῆσος.]

[Ἐντρεχῶς. V. Ἐντρεχής.]

[Ἐντριβάζω. Ἐντριβάσαι, Hesychio ἐναντίαν τύψαι. Ruhnk. emendat Ἀντιτριβάσαι, probante Koen. ad Greg. p. 354, qui v.]

[Ἔντριβαι, ἔθνος Θρᾳκικὸν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, Steph. Byz.]

Ἐντρῑβὴς, ὁ, ἡ, dicitur ὁ τετριμμένος ἔν τινι πράγματι, [τετριμμένος, ἀκριβὴς int. Hesych.] Qui diu aliqua in re versatus est, ita ut in ea tritus esse videatur, Diligenter versatus aliqua in re, Insuetus s. Assuetus alicui rei, Qui magnum usum habet rei alicujus. [Isocr. De antid. p. 466, 200: Ἐντριβεῖς γενέσθαι καὶ γυμνασθῆναι περὶ τὴν χρείαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν αὐτῶν.] Eust. [Il. p. 932, 46] cum dat. dicit ἐντριβὴς τοῖς πράγμασιν, exponens τριβακὸς et τρίβων. Plato autem De LL. 6, [p. 769, B, ubi τῇ τέχνῃ] cum gen. ἐντριβὴς τῆς τέχνης, Peritus artis, Bud. [Soph. Ant. 177: Πρὶν ἂν ἀρχαῖς τε καὶ νόμοισιν ἐντριβὴς φανῇ. Ἐντριβὴς ταῖς πονηρίαις, ab Hemst. cit. Suid. in Μάσθλης. Cum genit. vero schol. Hom. Il. Λ, 559: Ὅτινι πρότερον κατεάγῃ ῥόπαλα πολλὰ, ὥστε ἐντριβῆ αὐτὸν πληγῶν εἶναι. Suid., Zon. p. 719: Ἐντρ., συνήθης. « Ἄνθρωπος ἐντρ. τῆς χώρας. » Comparat. Clem.

Al. Str. 6, 17, p. 824. Adv. Eust. Opusc. p. 127, 81 : Πεπειράμεθα ἐντριβῶς. L. Dind.]

Ἐντρίβω, Intero, Infrico. [Infrio, Gl.] Xen. Cyrop. 8, [8, 20] de ministerio regis Persarum : Τοὺς κοσμητὰς, οἳ ὑποχρίουσί τε καὶ ἐντρίβουσιν αὐτοὺς, Qui ipsos inungunt et inunctos fricant, s. Infricant eis unguenta, quibus eos inunxerunt. Sed notandum quosdam codd. habere κομμωτὰς pro illo κοσμητάς. Quam lectionem sequendo, dicit illos κομμωτὰς fucum eorum faciebus infricare : unde ἔντριμμα dicitur ipse Fucus qui infricatur. Athen. vero eum l. citans, 12, [p. 515, D] κοσμητὰς habet et ipse. [Lucian. De conscr. hist. c. 8 : Φύκιον ἐντρίβοι καὶ ψιμύθιον τῷ προσώπῳ.] Idem Xen. pass. voce ac signif. [OEc. 10, 2] : Ἰδών ποτε αὐτὴν ἐντετριμμένην πολλῷ ψιμμυθίῳ, ὅπως λευκοτέρα ᾖ. Athenæo quoque [12, p. 523, A, ubi ἐντριψάμενοι,] ἐντρίβεσθαι τὸ πρόσωπον est τὸ ψιμμυθιοῦσθαι, Malis infricare cerussam, Cerussa oblinere faciem, Faciem cerussare. [Conf. Mœris p. 166, Thomas p. 317, cum annot. intt. Aristoph. Lys. 139 : Εἰ γὰρ καθήμεθ' ἔνδον ἐντετριμμέναι· Eccl. 732, 904. Cum accus. Alex. ap. Athen. 13, p. 568, C : Παιδέρωτ' ἐντρίβεται. Lucian. Dial. deor. 20, 10 : Ἐντετριμμένην χρώματα· De merc. cond. c. 33 : Φῦκος ἐντετριμμένον καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμούς.] Hinc sumpta metaphora aliquis alicui dicitur ἐντρίψαι κακὸν et κονδύλους, pro Infligere, Incutere, Impingere. Lucian. [Dial. deor. 20, 2] : Ὅπως μὴ χαλεπήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ· et [Prometh. c. 10] : Κονδύλους ἐνέτριψαν. Et Diog. L. in Vita Diog. Cynici [6, 41] : Ἐντρίψαντος αὐτῷ κόνδυλόν τινος, i. e. ἐντινάξαντος, ἐντείναντος, Quum quidam pugnum ei incussisset. Sic Plut. Alcib. [c. 8] : Ἐνέτριψε κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Quod et προστρίβειν κόνδυλον dicitur. [Eust. Il. p. 213, 9 : Πληγὴν ἐντρίψας. Medio Dionys. A. R. 7, 45 : Τοῖς ὑπηρέταις τοῖς ἡμετέροις πληγὰς ἐντρίβεται, coll. c. 26, 27, 35. Joseph. A. J. 19, 2, 2, p. 933, 20 : Τοῖς ἅπασι καὶ μείζω κακὰ ἐντριβόμενος. || Attero. Aristoph. Ran. 1070 : Στωμυλίαν ἐδίδαξας, ἣ ξεκένωσεν τάς τε παλαίστρας καὶ τὰς πυγὰς ἐνέτριψε. || Intero. Nicand. Ther. 527 : Σπέρμαθ' ὅσον κύμβοιο τραπεζήεντος ἐλέσθαι καρδόπῳ ἐντρίψας πιέειν· 597, et forma poet. ἐνιτρ. 539. Orph. Lith. 339 : Ὀστρίτην οἴνῳ λίθον ἐντρίψαντες. || Figuratam signif., qua frequentatur ἐντριβὴς, ponit Suidas : Ἐντετριμμένη ... ἢ εἰδυῖα, perperam sic cum schol. intelligens l. priorem Aristoph. Eccl. supra cit. Pollux 5, 144. V. Ἐντετριμμένως. || Ἐντρῖψαι et ἐνθρύψαι confusa Draconis v. 33. ῐ̄]

[Ἐντριβῶς. V. Ἐντριβής.]

Ἔντριμμα, τὸ, Id ipsum quod ἐντρίβεται, Id quod infricatur faciei, ut fucus, cerussa, Pollux 5, [101] ἐν τοῖς κοσμητικοῖς καὶ καλλωπίσμασιν enumerat. [Plut. Crasso c. 24 : Ἐσκευασμένος ἐντρίμμασι προσώπου καὶ κόμης διαχρίσει. Themist. Or. 13, p. 167, D : Ἀγχούσης καὶ ἐντριμμάτων. Hesych. in Ἀγλώστα citat Hemst.]

[Ἐντριπτέον, Illinendum, Pingendum. Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 291 : Οὐδὲ τὰ πρόσωπα ἐντρ. αὐταῖς πανούργου σοφίας τερθρεύμασιν. Kall.]

[Ἔντριτον. V. Ἐνθρίτης.]

[Ἔντρῖτος.] Ἔντριτον, Triplex : ap. Gr. Bibliorum Interpr. Eccl. Solom. 4, [12] : Σπαρτίον τὸ ἔντριτον οὐ ταχέως ἀποῤῥαγήσεται. Ibi enim et Hebr. textus versio habet Triplex funiculus. Nicetas p. 143, B : Σχοινία περιδέειν ἔντριτα.]

[Ἔντρῖτος, ὁ, Sequester, Gl. Intertiare, etc. de sequestrando s. In tertia manu ponendo s. mittendo dicta multis illustravit Ducang. in Gl. Lat. L. Dind.]

[Ἐντρῑτωνίζω, Tempero vinum, nempe tribus partibus aquæ. Aristoph. Eq. 1189 : Ἡ Τριτογενὴς γὰρ αὐτὸν ἐνετριτώνισε : conf. Suid. v. Πόμα κεκραμένον. Schleusn. Poeta ludit in affinitate hujus vocis et temperamenti illius, quod modo appellavit τρία καὶ δύο. Inde fingit inauditam vocem τριτωνίζειν. Casaub. ad Aristoph. l.]

[Ἐντρίχινος. Leges Homerit. ap. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 66 : Ἐντρίχινον στιχάριον. Ἓν τρίχινον conj. Boiss.]

[Ἔντρῐχος, ὁ, ἡ, Hirsutus. Ænigma Anth. Pal. 14, 62 : Λίην ἔντριχός εἰμι, τὰ φύλλα δ' ἐμοῦ κατακρύπτει τὰς τρίχας.]

Ἔντριχος, ὁ, Qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. e. τὴν πηνίκην s. τὸ προκόμιον, assumit, in VV. LL. Pollux [2, 30] : Ἐκαλεῖτο δέ τι καὶ πηνίκη καὶ προκόμιον προσθετὸν, οὐ γυναιξὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν, οἳ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον πράττουσι· τὸν δ' αὐτὸν καὶ ἔντριχον ὠνόμαζον. [Photius s. Suid. v. Πηνίκη : Τῆς δὲ περιθέτης κόμης τὸ μὲν ἔντριχον, τὸ δὲ προκόμιον, τὸ δὲ πηνίκην ἐκάλουν. Qui neutrum genus ponunt, non masc., ut Pollux, si vera ap. eum est scriptura. Ceterum signif. est non quam ex VV. LL. repetit HSt., sed Galericulum.] || Ἔντριχον, ἀσθενὲς, Hesych. : quod nescio an mendo careat.

Ἐντρίχωμα, τὸ, et Ἐντρίχωσις, εως, ἡ. Est autem ἐντρίχωμα, Qua veluti tereti fimbriola enascuntur pili sub oculis longiusculi, s. palpebræ, quæ pars alio nom. ἔλυτρον, ὀρχὸς, ταρσὸς appellatur, Cam. : ὧν μερῶν αἱ βλεφαρίδες ἐκπεφύκασι, Pollux [2, 69. Plut. Mor. p. 912, E : Ὧν (τῶν ταριχευτῶν καὶ ὑφαλμυριζόντων) ἡ λεπτότης, ὥσπερ ἐντρίχωμα γενομένη, τὰ σιτία τοῖς σώμασι διὰ τῶν πόρων προστίθησι, accipitur de Cribro ex pilis facto.] At ἐντριχώσεις, αἱ βλεφαρίδες Hesychio, Palpebræ.

[Ἐντρίχωσις. V. Ἐντρίχωμα.]

Ἔντριψις, εως, ἡ, Infricatio, Xen. Cyrop. 1, [3, 2] : Ὁρῶν δὴ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, καὶ κόμαις προσθέτοις. Apud Eund. [8, 1, 41] legimus de Cyro hæc : Ηροσίετο ὑποχρίεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσίν· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασι· quamobrem suos κομμωτὰς s. κοσμητὰς habebant, ut Idem docet post [8, 20. Ælian. V. H. 12 : Διαπεποικιλμέναι τὰ πρόσωπα ἐντρίψεσι καὶ φαρμάκοις. Heliodor. 6, 11 : Ἀσβόλου τε ἐντρίψει καὶ πηλοῦ καταχρίσει μολύνασα (τὸ πρόσωπον).]

[Ἔντρομὴ, ἡ, Trepidatio. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 679, D.]

Ἔντρομος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄτρομος, i. e. In tremore constitutus, Tremens, Trepidus, Tremefactus. [Plut. Fab. c. 3 : Ἐντρόμου τοῦ ἵππου γενομένου καὶ πτυρέντος. Act. Apost. 7, 32; 16, 29, et alibi in utriusque Fœd. libris. Theodos. Acro. 4, 107. Frequens etiam in Anthol. Pal., ut 5, 204, 8 etc. Theophyl. Hist. p. 115, C. Schol. cod. Leid. Eur. Phœn. 1291 ap. Valck.]

[Ἐντρόμως, Cum tremore. Amphiloch. p. 47; Method. p. 440. Kall. Theod. Prodr. Ep. p. 27.]

Ἐντροπάδην, Hesych. est ἐναλλὰξ μεταβολῇ χειρῶν, Alterna manuum commutatione. Ea forma dicitur, qua προτροπάδην. [ᾰ̆]

Ἐντροπᾰ̆λίζω, Converto, Verto : unde particip. ἐντροπαλιζόμενος, Subinde se convertens et reflectens inter eundum : ut Hesych. ἐντροπαλιζομένη exp. συνεχῶς ἐπιστρεφομένη, procul dubio respiciens ad Hom. Il. Φ, [492] : Αὐτοῖσιν δ' ἂρ (τόξοις) ἔτεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα Ἐντροπαλιζομένην. [Immo ad Z, 496 : Ἄλοχος δὲ φίλη οἶκόνδε βεβήκει ἐντρ.] Sed id. poeta alibi quoque usus est eo verbo, Λ, [546] : Ἐντροπαλιζόμενος ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων; Ρ, [109] : Ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λῖς ἠϋγένειος. [Apoll. Rh. 3, 1222, 1337. Method. Conv. dec. virg. p. 142 : Εἰς ἀκολασίαν αὐτῶν ἐκτροπαλισθέντων. Scr. ἐντρ.]

Ἐντροπὴ, ἡ, [Reverentia, Verecundia, Respectus, Gl.] Pudefactio. 1 Cor. 15, [34] : Ἀγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινὲς ἔχουσι· πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω, Ad pudorem vobis injiciendum hæc dico, i. e. Ut vos pudeat istos sectari; s. Atque hæc dico ut pudore vos affectos ad officium revocem, ne sc., more eorum qui Deum non noverunt, ventri dediti sitis et res divinas negligatis. Vetus tamen Int. ibi vertit, ad reverentiam vobis loquor : quasi sc. Apostolus in hac reprehensione ipsis quadam verecundia pepercisset. [Sæpius sic etiam in V. T.] Hesychio et Eust. [Od. p. 1391, 38?] est ἐπιστροφή. [Soph. OEd. C. 303 : Τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν ἢ φροντίδ' ἔξειν. Polyb. 4, 52, 2. Diod. 1, 73 : Τὸ σύστημα τῶν ἱερέων, μεγίστης ἐντροπῆς τυγχάνον παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις· 13, 27 : Χωρὶς τῆς περὶ τὴν πόλιν (Athenas) ἐντροπῆς· 17, 13 : Μηδεμίαν ἐντροπὴν τῆς ὁμοφώνου διαλέκτου παρεχομένης. Iambl. V. P. c. 2, p. 26 : Ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἠξιοῦτο. Schol. Hom. Il. O, 554; Ammon. p. 5; Eran. Philo p. 160. V. Ἐντροπίη.]

[Ἐντροπηματικὸς, ἡ, ὸν, Qui ἐντροπὴν, Reverentiam sui, movet. Apollon. Lex. Hom. v. Δεινός : Ἀξιωματικὸς, ἐντρ.]

[Ἐντροπία, ἡ, ap. Hippocr. De dec. hab. p. 22, 34 : Ἀκμάζοντες δι' ἐντροπίην ἱδρῶτας τίθενται βλέποντες, perperam scribitur pro ἐντροπὴν, ut est p. 23, 34. || Ἐντροπίαι, Versutiæ, Hom. H. Merc. 245 : Παῖδ' ὀλίγον δολίης εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.]

Ἐντροπίας, ου, ὁ, dicitur ὁ ἐντετραμμένος, εὐμετάβολος, ὀξίνης Hesychio. Itidemque Suidæ [et Zon. p. 719]. Diceretur igitur ἐντροπίας οἶνος, ut ἐκτροπίας, Vappa. [Var. script. Geopon. 5, 43, 4, et al. in Ἐκτρ. citt.]

[Ἐντροπικὸς, ἡ, ὸν, Pudens, Pudicus. Herodian. Epim. p. 28 : Αἰδήμων ὁ ἐντρ.]

[Ἐντροπικῶς, Gregor. Nyss. t. 2, p. 839, C : Εἰπὼν ἐντρ. Interpr. Cum redargutione et motu ad reverentiam. Hase.]

[Ἐντροπὶς, ίδος, ἡ.] Ἐντροπίδες, ὑποδήματα, Calceamenta quædam. [In Ἐνδρομίς :] Sed et Ἐντροπίδες Hesychio sunt ὑποδήματα : haud scio an eædem quæ hic ἐνδρομίδες.

[Ἔντροπον, τὸ, Pollux 5, 96, capite γυναικείων κόσμων ὀνόματα tenente : Καὶ ἀναδήματα, καὶ κάλαμος, καὶ καλαμὶς καὶ ἔντροπον, χρυσᾶ (cod. χρυσεῖον) καὶ ἐπίχρυσα πάντα.]

[Ἐντροπόω.] Ap. Hesych. legitur Ἐντροπῶσαι, ἐνδῦσαι, Induere. [Ἐνδῆσαι conj. Reisk. Agath. 5, 22, p. 167, D : Ἐμβάντες ἐν αὐταῖς (navibus) ἄνδρες ... καὶ πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπικαλαμίσιν ἐντροπωσάμενοι, καὶ ἀμαθέστερόν πως ταύτῃ ἐρέττοντες, ἀνήγοντο· ubi ἐπισκαλμίσιν scrib. cum Suida in illo v., ut animadvertit Abreschius. Reiskii autem conj. verbique ἐντροπόω signif. Illigandi τροπῷ s. Loro illustrat Pollux 1, 87 : Καὶ ὅθεν μὲν αἱ κῶπαι ἐκδέονται, σκαλμὸς, ᾧ δὲ ἐκδέονται, τροπωτὴρ, καὶ τροπώσασθαι ναῦν· τὸ δ' ὑπὸ τὸν σκαλμὸν ἐπισκαλμίς.]

[Ἐντρόφιος. V. Ἔντροφος.]

Ἔντροφος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἐντεθραμμένος, Innutritus, ut Plin. : Homines innutritos mari. Apoll. Arg. [1, 1117] : Ἔντροφος ὕλῃ, In sylva nutritus et educatus, Sylvæ innutritus : de trunco. Soph. [Aj. 623] : Παλαιᾷ μὲν ἔντροφος ἁμέρᾳ, λευκῷ δὲ γήρᾳ μάτηρ, Innutrita antiquo diei, i. e. Longo innutrita ævo et annosa, Quam longum enutrivit tempus, ut et schol. exp. ἐντεθραμμένη μακρῷ χρόνῳ. [Conf. OEd. C. 1362 : Σὺ γάρ με μόχθῳ τῷδ' ἔθηκας ἔντροφον. Inversa constr. et signif. Poll. 5, 13 : Ὄρη θηρίοις ἔντροφα. Sed cod. εὔτροφα, quod v.] Item cum gen. ex Epigr. affertur [Antiphili Anth. Pal. 9, 242 : Θασίων] ἔντροφος αἰγιαλῶν pro Alumnus : malim Innutritus litoribus. [Eur. qui dicitur Iph. A. 289 : Αἴας ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος. Aristot. ap. Diog. L. 5, 8 : Ἀταρνέως ἔντροφον, de Hermia.] Sicut vero metaphora est in loco illo Soph., ita in hoc ap. Longin. [39, 3] : Κάλλους, εὐμελείας, πάντων ἡμῖν ἐντρόφων καὶ συγγενῶν. [Τὴν τῶν ἰνῶν οὐσίαν ἐντροφωτέραν ἔχει, Galen. vol. 12, p. 404, D, nisi leg. εὐτρ. Hemst. Valckenarii conj., Phrynicho p. 201 ἔντροφον, quod sit i. q. οἰκογενὴς, restituentis pro εὔτροφον, Anim. ad Ammon. p. 173, usu non confirmari animadvertit Lobeck. Non dissimile tamen voc. ex schol. Hom. Il. I, 208 : Συὸς σιάλοιο) ἐντροφίου, ἁπαλοτρεφοῦς, de pingui et saginato porco, annotat Schæf.]

[Ἐντροχάζω, In gyro exerceo, de equo. Hippiatr. p. 111, 6 : Περιπατείτω καὶ ἐντροχαζέτω· conf. 112, 11. Ib. p. 115, 26 : Περιπατείτω ἐντροχάζων· p. 148, 18 : Εἶτ' ἐντροχασάτω· et p. 149, 10 : Ποίει πάλιν ἐντροχάσαι. Hase.]

[Ἔντροχος. Etym. M. et Gud. : Τορὸς, ἔντροχος, τομὸς, συνετός. Alludit ad ἐντρεχής.]

[Ἐντρῦγάω, Vindemio in. Mœris p. 55 : Ἄρριχος, κόφινος πυκνὸς, εἰς ὃν ἐνετρύγων. L. Dindorf.]

[Ἔντρυγος, ὁ, ἡ, Fæcatus. Hippiatr. p. 190, 24 : Ἐν ἐλαίῳ ἐντρύγῳ· conf. 124, 22. Hase.]

Ἐντρυλλίζω, Inclamo, ἐμβοάω, Pollux [9, 109, ubi omittitur in cod., et quod antecedit τρυλλίζειν simplici λ scribitur. Quæ verbi scriptura restituta nunc Aristophani Thesm. 341 : Ἡ δούλη τινὸς προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλιοεν τῷ δεσπότῃ, ubi olim ἐνεθρύλλισεν. Ἐνετρύλλισεν cod. Rav. cum Suid. et Zon. v. Ἐνετρύλλισε, gramm. in Mingarelli Catal. codd. Nan. p. 493. L. D.]

Ἐντρυφάνιον, Hesychio ὁ δεύτερος οἶνος, Vinum secundarium, i. e. Lora : ὁ δευτερίας, ὁ στεμφυλίτης οἶνος : quem et τρύγα vocant. Pollux habet τρυγηφάνιον. [Quod v.]

Ἐντρῠφάω, [Insulto, Luxurio, Gl.] ut ἐντρυφᾷν μάστιξι, Chrysost., Verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφῶ τούτῳ, Luxuriose et insolenter ac redundanter hac re utor, Bud., afferens e Gregor. : Δότε μοι μικρὸν ἔτι ἐντρυφᾷν τῷ διηγήματι. Et ex Herodiano [3, 5, 4] : Βασιλικώτερον ἐντρυφῶντα τῷ τοῦ Καίσαρος ὀνόματι, Licentius, Insolentius, Fastuosius Cæsaris appellationem usurpantem. Hæc et alia v. p. 1072. [Chæremon Athen. 13, p. 608, D : Κόμαι ... ξανθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμεναι. Conf. Sopater in Bekk. An. p. 146, 1. Diod. 19, 71 : Ταῖς ἡδοναῖς ἐνετρύφησεν οὕτως ἀσελγῶς ...] Id. alibi ὁ ἐντρυφῶν exp. Usque ad deliciàs ostendabundus. [Absolute Xen. H. Gr. 4, 1, 30 : Ὑποτιθέντων δὲ αὐτῷ τῶν θεραπόντων ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς, ἠσχύνθη ἐντρυφῆσαι. Dio Cass. 65, 20 : Κατήγαγον ἐκ τοῦ παλατίου τὸν Καίσαρα τὸν ἐν αὐτῷ ἐντρυφήσαντα. Aliter cum præpos. Ep. 2 Petr. 2, 13 : Ἐντρυφῶντες ἐν ταῖς ἀγάπαις αὐτῶν· Jesa. 55, 3; 57, 4. Jer. 31, 20 : Υἱὸς ἀγαπητὸς, παιδίον ἐντρυφῶν.] || Item pass. part. ἐντρυφηθέντα, Quæ redundanter et immodice scribuntur, narrantur, ut quum supramodum scriptores stylo indulgent. Ibid. || Ἐντρυφῶσοι, Per delicias et lasciviam illudo et ludibrio habeo, Ludificor. [Eur. Cycl. 588 : Ἐντρυφᾷς πεπωκότι.] Lucian. [De merc. cond. c. 35] : Τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι. [Conf. Alex. c. 42.] Hinc Gall. *Truffer*, quum dicimus *Se truffer de quelqu'un*. [Ἐνετρύφα (sic lege) ὁ τύραννος ταῖς τῶν ἄλλων συμφοραῖς, Liban. vol. 4, 815, 16. Jacobs. Eadem phrasis ap. anon. ab Suida cit. Dionys. A. R. 6, 71 : Μηδ' ἐντρυφᾶτε ἡμῖν. Dio Cass. 60, 33 : Ὁ Νάρκισσος οὕτως ἐνετρύφα τῷ Κλαυδίῳ. Alciphr. 1, 35, p. 204, 5 : Οὐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντρυφᾷς. Heliod. 10, p. 489 (?) : Ἐντρυφᾷ τῇ ἡμετέρᾳ περὶ τεκνοποιίαν ἐπιθυμίᾳ. Et hæc quidem tritissima. Raræ vero et propriæ recentissimorum sunt constrr. cum accus., ut Josephi Hypomnest. c. 8, p. 24 : Οἳ τὰς θυσίας ἐντρυφῶντες ἀναιροῦνται ἐν πολέμῳ τῶν ἀλλοφύλων. Cujus aliud ex. in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, ni fallor, legi. Cum genit., Const. Cærim. p. 29, C : Εὐφραινέσθωσαν οἱ ζῶντες καὶ ζωῆς ἐντρυφάτωσαν. Anon. ap. Suid. et in App. Etym. Gud. p. 590, 26 : Οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες. L. D.] Et Ἐντρυφᾶσθαι, Ludibrio haberi et contemptui. Plut. : Ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ. [Lysand. c. 6 : Τοῖς πρώτοις ἐντρυφηθεῖσιν ὑπὸ βαρβάρων καὶ διδάξασιν αὐτοὺς ὑβρίζειν διὰ πλοῦτον· Cæs. c. 64, Artox. c. 22.] V. Bud. p. 1071.

[Ἐντρυφερὸς vitium edd. Dion. Chr. Or. 4, p. 177, pro τρυφερός.]

Ἐντρῦφημα, Id. cui ἐντρυφῶμεν, Oblectamentum, Deliciæ, Greg. Naz. [Eccles. 2, 8 : Ἐντρυφήματα υἱῶν τοῦ ἀνθρώπου. Philo vol. 1, p. 690, 38, a Wakef. cit. : Καλεῖ δὲ (Moses) τὴν μὲν τοῦ ὄντος σοφίαν Ἐδὲμ, ἧς ἑρμηνεία τρυφὴ, διότι, οἶμαι, ἐντρύφημα καὶ θεοῦ σοφία καὶ σοφίας θεός. Eust. Opusc. p. 172, 43 : Τὸ δὲ σῶμα παραδείσου οἷον ἐντρ. ἡμῖν γίνεται· 324, 2.]

[Ἐντρῠφὴς, ὁ, ἡ, Luxuriosus. Manetho 4, 85 : Παμπλούτους τε τίθησι καὶ ἐντρυφέας καὶ ἐνόλβους.]

[Ἐντρύφησις, εως, ἡ, Luxuries. Theod. Prodr. p. 217. Elberl.]

[Ἐντρύχομαι, Consumor in. Dio Cass. 38, 46 : Μηδέ μοι μάτην ἐνταῦθα ἐντρύχεσθε, τά τε κοινὰ εἰκῇ ἀναλίσκοντες καὶ τῶν ἀλλοτρίων πόνων μεταποιούμενοι. ῡ]

Ἐντρώγω, τρώξομαι, Comedens ingero in ventriculum : unde aor. 2 ἐνέτραγον, et infin. Ἐντραγεῖν, quod simpliciter etiam redditur Comedere. [Ψωμίσαι, ψωμίσασθαι, Hesych. Theopomp. com. ap.] Athen. 7, [p. 324, B] : Ἔντραγε τὴν σηπίαν. Et 1, [p. 34, E], ex Anaxandride : Ῥάφανόν τε πολλὴν ἐντράγητε. V. et Ἐπιδειπνέω. [Aristoph. Eq. 51 : Ἔνθοῦ, ῥόφησον, ἔντραγε· Vesp. 612 : Ἔντραγε τουτί. Antiphan. ap. Athen. 2, p. 56, E : Κάρυ' ἐντραγεῖν. Lucian. Conviv. c. 38. Cum gen. De merc. cond. c. 24 : Ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν. Alciphr. 1, 22, p. 119, 9 : Οἱ δὲ καὶ τὸ ἐντραγεῖν ἐπὶ μήκιστον ἐξέτειναν. Poll. 6, 40. Inprimis autem de bellariis dici solet. Aliter Eust. Op. p. 313, 65 : Ἐν-

τραγὼν τὸ σχοινίον ὁ κάρχαρος τρώκτης τὸ ἄγγος κατέρριψε. Vitiosa forma Hesych.: Ἐντραγούμενοι, μασώμενοι, pro ἐντραγόντες, ut videtur.]

[Ἔντρωσμος vox nihili ap. Aret. Diut. p. sign. 2, 11, p. 64, ubi cod. ἐκτρωσμῷ.]

[Ἔντυβον, τὸ, Intiba, Intubus, Intubusina, Gl. Geopon. 12, 1, 7 sq. Pro quo ἐνθάδιον ib. 3. L. Dind.]

Ἐντυγχάνω, τεύξομαι, τετύχηκα, ἔτυχον, Incido, Occurro. [Obvio, Gl.] Unde οἱ ἐντυχάνοντες dicuntur qui in nos incidunt, In quos nos fortefortuna incidimus, Qui nobis occurrunt et obviam fiunt. [Plato Alc. 2 p. 144, B: Τὸν ἐντυχόντα. Thuc. 4, 132: Μὴ τοῖς ἐντυγοῦσιν ἐπιτρέπειν, ubi var. εὐτυγοῦσιν memorat schol. Isæus p. 44, 8: Ἵνα μὴ παρὰ τοῦ ἐντυχόντος τῶν κλήρων αἱ λήξεις γίγνωνται· 76, 42. Isocr. p. 378, B: Ὅταν μὴ τοὺς ἀδικοῦντας λάβητε, τοὺς ἐντυγχάνοντας κολάζετε. Aliter 156, E: Προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας.] Herodian. 3, [3, 5]: Φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, Occidere obvium quemque. 4, [6, 12]: Ἀφειδῶς τοὺς ἐντυχάνοντας ἀνήρουν, Passim ut in quemque inciderant, occidebant. Athen. 12, [p. 516, A] de Lydorum mulieribus: Ἄφετοι οὖσαι τοῖς ἐντυχοῦσι, Expositæ obviis, s. quibuslibet. Sic Plut. Adv. Colot. [p. 1124, D]: Ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα μονονοὺ κατέδεται. Idem cum dat., De def. orac. [p. 431, C]: Ψυχαὶ ψυχαῖς ἐντυγχάνουσαι, Animi in animos incidentes, ut et Thuc. 2, [39]: Τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, Nostris copiis nullus dum hostis occurrit. Ab eod. Thuc. καιρὸς dicitur ἐντυγχάνειν, quum nobis occurrit, s. se nobis offert, ut l. eod. [c. 43]: Ἡ δόξα αὐτῶν παρὰ τῷ ἐντυχόντι ἀεὶ καὶ λόγου καὶ ἔργου καιρῷ ἀείμνηστος καταλείπεται, Quoties occasio vel dicendi vel agendi sese offert. Quibus in ll. videmus ἐντυγχάνειν Fortuiti occursus signif. habere. [Cum dat. personæ Eur. Rhes. 570: Ὅρα κατ' ὄρφνην μὴ φύλαξιν ἐντύχῃς. Aristoph. Nub. 689: Ἐντυχὼν Ἀμυνίᾳ· Ran. 284. Thuc. 4, 127, 128; 5, 5; 7, 29, 44. Xen. Cyrop. 3, 3, 67; 7, 5, 25, H. Gr. 7, 2, 19. Et sæpiss. Plato aliique multi. Anon. ap. Suid. v. Ἀναλώθησαν: Θηρίον τι αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει. || Absolute Eur. Alc. 1032: Ἐντυχόντι δὲ αἰσχρὸν παρεῖναι κέρδος ἦν τόδ' εὐκλεές· Hel. 1217: Ναῦταί σφ' ἀνεῖλον ἐντυχόντες· Hec. 778. Plato Epin. p. 985, C: Τούτων δὴ τῶν πέντε ὄντως ὄντων ζῴων, ὅπῃ τινὲς ἐνέτυχον ἡμῶν κτλ., et al. Aristoph. Ach. 848. || Cum dat. rei Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 90: Ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον, αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκαθεῖν, ubi εὐτυχῶν et ἐξουσίαν erat in libris. Xenoph. Hipparch. 4, 4: Ἦν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι· Anab. 2, 3, 10; 6, 3, 19. Conv. 7, 4: Οὐδὲ πάνυ τι σπάνιον τό γε θαυμασίοις ἐντυχεῖν· Vectig. 1, 6: Ὅσῳ γὰρ ἄν τινες πλεῖον ἀπέχωσιν αὐτῆς, τοσούτῳ χαλεπωτέροις ἢ ψύχεσιν ἢ θάλπεσιν ἐντυχάνουσιν· Cyrop. 1, 3, 11: Οὔπω δυνατὸν τῷ ἀρίστῳ ἐντυχεῖν· Conv. 4, 41: Τῷδε τῷ Θασίῳ οἴνῳ ἐντυχών· Comm. 4, 3, 14: Κεραυνὸς οἷς ἂν ἐντύχῃ πάντων κρατεῖ. Plato Phæd. p. 61, B: Τούτων (fabularum Æsopi) ἐποίησα οἷς πρώτοις ἐνέτυχον· 68, B: Μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει. Aret. Diut. p. causs. 1, 15, p. 46: Ἡ ἐν τῷ στόματι ἐνίζουσα χολὴ τῇ γλώσσῃ ἐπίπροσθεν τῶν ἐδεστῶν ἐντυχάνουσα. Plut. Mor. p. 972, C: Νύκτωρ ὀνείρασιν ἐντυχών· Cæs. c. 64.] || Interdum significat etiam Invenio, habens et tunc Fortuitæ inventionis signif., veluti quum quis domum reversus dicitur ἐντυγχάνειν γράμμασιν, i. e. Offendere fortefortuna literas ad se missas. Synes. Epist. 54: Ἐκεῖσε γὰρ ἐντευξόμεθα ταῖς ἐπιστολαῖς, Illic enim inveniemus tuas literas. Quo pertinet, quod e Xen. affertur [Comm. 1, 6, 9]: Ὃ τοῖς ῥᾴστοις ἐντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος, pro Qui rebus inventu facillimis et maxime parabilibus utitur moderate. Ubi etiam nota dici aliquem rei alicui ἐντυγχάνειν, quam invenit et quæ se ei veluti offert. [Plato Parm. p. 136, E: Ἀγνοοῦσι γὰρ οἱ πολλοὶ ὅτι ἄνευ ταύτης τῆς διὰ πάντων διεξόδου τε καὶ πλάνης ἀδύνατον ἐντυχόντα τῷ ἀληθεῖ νοῦν σχεῖν. Isocr. p. 219, D: (Οἱ βουλόμενοι Ἑλένην ἐπαινεῖν) πολλοῖς καὶ καινοῖς λόγοις ἐντεύξονται περὶ αὐτῆς. || Dicitur etiam sic ut sit idem quod τυγχάνειν ἐν. Soph. Aj. 433: Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοὶ καὶ τρίς· τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω. Eur. fr. Beller. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 384, et alios: Οὐ-

τυγχάνων τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἦν τιθῇ, πράσσει καλῶς. Itaque fere ap. recentiores pro Adesse, ut ap. Constant. Cærim. p. 8, B: Οἱ κατὰ τὸν τότε καιρὸν ἐντυγχάνοντες ἐνταῦθα ἐθνικοὶ, Præsentes.] || Non amplius vero fortuiti casus signif. ei inest, quum significat Adeo[Ἐντυγχανόντων, Adeuntium; Ἐντευχθεὶς, Aditus, Gl.], Convenio, Alloquor. [Interpello, Compello, Gl.] Plut. Fab. [c. 20]: Ἐντυγχάνων πρὸς αὐτὸν, Eum adiens et conveniens. Idem alibi, Τοῖς πρέσβεσιν ἐντυγχάνει ὅσον δύναται ἐπιεικέστατα, Legatos quam mitissime potest adit, Legatos adit, et quam mitissime potest, eos alloquitur. Et rursum in Alcib.: Ἐπιστάμενος χρῆσθαι τοῖς ἐντυγχάνουσιν οἰκείως, Humaniter excipere eos qui se convenirent, Humaniter agere s. Humanum se præbere iis qui ad se venirent. [Et in Pyrrh. c. 23, Pomp. c. 62.] Cic. quoque interpr. Convenio, hoc l. Plat. Apol. [p. 41, B]: Ἔμοιγε αὐτῷ θαυμαστὴ ἂν εἴη ἡ διατριβὴ αὐτόθι, ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδῃ [-δει] καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν παλαιῶν διὰ κρίσιν ἄδικον τέθνηκε, sic reddens Latine, Quanta autem delectatione afficerer quum Palamedem, quum Ajacem, quum alios judicio iniquorum circumventos convenirem? Ubi Convenire et ἐντυγχάνειν est Venire ad aliquem et cum eo sermonem conferre de rebus suis. Itidem magistratui ἐντυγχάνειν dicitur, qui eum convenit ob sua aliqua negotia [Sic ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 646, n. 1319, 5; p. 653, n. 1335, 5; p. 820, n. 1693, ubi ἐντυγχανόντοις est pro ἐντυγχάνουσι; 2, p. 76, n. 2053, b, 5; p. 78, n. 2056, 7; p. 284, n. 2356, 7; p. 471, n. 2693, 4; p. 496, n. 2741, 8, et al. sæpius vel addito dat. vel omisso]: veluti quum ad eum defert injuriam sibi factam. Plut. [Mor. p. 774, A]: Παρεγενόμην εἰς τὴν Σπάρτην, καὶ τοῖς ἐφόροις ἐνετύγχανον· paulo post: Τοῖς ἐφόροις ἐντυγχάνει· ὧν μηδὲν προσεχόντων, ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἴεται, καὶ ἀπὸ τούτων ἑκάστῳ τῶν δημοτῶν προσιὼν ὠδύρετο. Ubi ἐντυγχάνειν vocat τὸ ἐπί τινα ἰέναι s. προσιέναι τινὶ καὶ ὀδύρεσθαι. [Xen. Comm. 4, 2, 4: Οὐδ' ἀκούων τινὰς εἶναι λέγειν... ἱκανοὺς, ἐζήτησα τούτοις ἐντυχεῖν· 8, 7. Isocr. p. 6, D: Εὐπροσηγορίας δὲ τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Plato Phæd. p. 61, C: Πολλὰ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί· Ep. 13, p. 360, C: Ὃ δὲ σπάνιον ἐπὶ τούτοις, οὔτε ἄχαρίς ἐστιν ἐντυχεῖν οὔτε κακοήθει ἔοικεν, etc. Demosth. p. 396, 8: Αὐτὸς δ' ἰδίᾳ πάντα τὸν χρόνον ἐντυγχάνων οὐδ' ὁτιοῦν ἐπαύσατο Φιλίππῳ. Æschin. p. 2, 25: Ἵν' ἤδη ἐν τῇ σωφρονεστάτῃ αὐτοῦ ἡλικίᾳ ὢν οὕτως ἐντυγχάνῃ τοῖς ὑμετέροις παισίν. Polyb. 4, 76, 9: Ἐντυχόντων τῷ βασιλεῖ περὶ τούτων· eademque constr. Plut. Thes. c. 26. || De societate Plato Leg. 1 p. 639, D: Ἐγὼ δ' ἐντετύχηκά τε πολλαῖς (κοινωνίαις) καὶ πολλαχοῦ. Et sim. ib. 1, p. 809, A: Τοῦτον τὸν ἐντυγχάνοντα οἷς λέγομεν καὶ μὴ κολάζοντα· Lach. p. 184, A: Οἷς ἐγὼ ἐντετύχηκα, τοιαῦτ' ἄττα ἐστὶν, Interfui. Constr. simili, ut supra Plato Phæd. p. 61, C, Plut. Brut. c. 1: Παραστὰς τῷ ἀνδρὶ πλησίον, ὡς ἐντυγχάνειν τι μέλλων· et ib. 17. Ἱρὸς χάριν ἐντυγχάνειν memorat Poll. 6, 122. || De coitu Plut. Sol. c. 20: Τρὶς ἑκάστου μηνὸς ἐντυγχάνειν πάντως τῇ ἐπικλήρῳ τὸν λαβόντα. Et alibi Alciphr. 1, 30: Τοῖς διδοῦσιν (ἀργύριον) ἐντυγχάνουσαι· conf. ib. 29, 33, 34. Pollux 5, 92.] Similiter et Deo ἐντυγχάνει [Pollux 1, 25], Qui eum quasi convenit vel sua vel aliena causa, Qui ab eo aliquid petit, eum rogans, aut etiam pro alio intercedit: sumpta metaph. a legatis ap. regem aliquem pro quopiam intercedentibus, ut Greg. Naz. quoque indicat, exponens hunc l. in Epist. ad Hebr. 7, [25]: Πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν. Sic accepit et Paul. Ad Rom. 8, [27]: Κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων. At 11, [2] usurpavit hoc verbum simpl. pro Colloquor, de Elia propheta dicens, Ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, Colloquitur cum Deo contra Israel, conquerens ei sc., quod Israelitæ occisis prophetis et suffossis altaribus, suam quoque animam quærerent, qui unus superesset. Vetus tamen Int. et ibi vertit Interpellat Deum adversus Israel: ac si Deo exposuisset Israelis facinora, eumque incitasset ad pœnas ipsi infligendas. [Ead. constr. Macc. 1, 8, 33.] In iisd. N. T. scriptis magistratui quoque ἐντυγχάνειν dicitur, perinde ut ap. Plut. et

alios, veluti Act. 25, [24] Festus provinciæ administrator dicit, Περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχόν μοι ἔν τε Ἱεροσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοῶντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν ἔτι, De quo omnis multitudo Judæorum compellavit me. Sic pass. voce ac signif. idem magistratus ἐντυγχάνεσθαι dicitur, quum compellatur et rogatur aliquid. Plut. Probl. Rom.: Ὅθεν οὐδὲ ἀποπέμψασθαι γυναῖκα πρότερον ἐξῆν, οὐδὲ νῦν, ὡς ἔοικεν, ἔξεστιν, ἀλλ' ἐφ' ἡμῶν ἐπέτρεψεν ἐντευχθεὶς Δομετιανὸς, Quum quidam eum compellassent ac rogassent. [Cat. maj. c. 9: Ὑπὲρ δὲ τῶν ἐξ Ἀχαΐας φυγάδων ἐντευχθεὶς διὰ Πολύβιον ὑπὸ Σκιπίωνος κτλ.] Bud. quoque ibi exp. Conveniri, Compellari, Libello supplici adiri, Orari. [Hac signif. infinitivo jungit Plut. Pomp. c. 55: Σκιπίωνος δὲ τοῦ πενθεροῦ κρινομένου, μεταπεμψάμενος οἰκαδε τοὺς ... δικαστὰς, ἐνέτυχε βοηθεῖν. Simili constr. Ages. c. 25: Προσελθόντος αὐτῷ καὶ μετὰ δεήσεως καὶ δακρύων ἐντυχόντος, ὅπως τὸν Ἀγησίλαον εὔνουν παράσχῃ. || Pass. de re Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 9, p. 429, C: Προϊδόμενον δὲ τὴν ἐπισύστασιν δεηθῆναι τῶν ἀστυγειτόνων Ἀράβων ... τοὺς δὲ τὸ ἐντυγχανόμενον ποιῆσαι.] || Significat etiam Negotium cum aliquo habere et commercium. Andocid. p. 29: Τί χρὴ προσδοκᾶν τοῦτον περὶ τοὺς ἐντυχόντας τῶν πολιτῶν διαπράττεσθαι; Bud. Sic accipi potest ap. Aristot. Eth. 9, [10]: Οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, ut sit, Qui humaniter versari et agere cum quovis solent. Nisi malis, Familiariter et comiter cum quovis colloquentes, obvium quemque alloquentes: ut ἐντυγχάνειν hic sit, quod dicitur διὰ λόγων ἐντυγχάνειν. Itidem et Plat. De rep. [1, p. 329, B]: Ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, pro Versatus sum cum. [V. supra.] || Dicitur etiam aliquis alicui ἐντυχεῖν κατ' ὄψιν, pro Eum vidisse. Legitur enim ap. Plut. Lycurgo, in ipso statim initio: Ἔνιοι δὲ καὶ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν Ὁμήρῳ, sc. λέγουσι τὸν Αυκοῦργον, Sunt qui et Homerum ab eo visum dicant. || Ἐντυγχάνειν γράμμασι, Accipere literas s. Adipisci: ut περιτυχεῖν et κομίζεσθαι. Bud. ex Synes.: Οὐκοῦν ἐντεύξῃ μὲν ταῖς δημοσίαις ἐπιστολαῖς. E quo ἐντυγχάνειν γράμμασι supra habuimus pro Invenire literas. Alioquin ἐντυγχάνειν γράμμασι vel βιβλίῳ, est Legere literas vel librum qui in manus nostras pervenit. Herodian. 4, [12, 12]: Κελεύει Μακρίνῳ ἀποστάντι καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι, Legere literas. Ipsi enim per negotia eas aperire et legere non vacabat. Et rursum Synes.: Ἐντυγχάνειν γράμμασιν ὑμετέροις καὶ τὰ παρ' ὑμῶν εἰδέναι, Legere literas vestras, etiam Nancisci, Bud. Sic Plut. Adv. Colot. [p. 1115, A]: Μὴ τοῖς ἐκείνων συντάγμασιν ἐντύχῃς, μηδὲ ἀναλάβῃς εἰς χεῖρας Ἀριστοτέλους τὰ περὶ οὐρανοῦ καὶ τὰ περὶ ψυχῆς· in Lycurgo, Ἐντυχὼν ποιήμασι, Qui legit poemata. [Et alibi frequenter ap. Plut.] Et Herodian. 1, [1, 4]: Τῇ τῶν ἐντευξομένων μνήμῃ, Eorum qui legent. Itidem Diosc. præf. l. 1: Τοὺς ἐντευξομένους τοῖς ὑπομνήμασι, Qui hosce commentarios legent, in hosce commentarios incident. [Plato Conviv. p. 177, B, Lysid. p. 214, B, Reip. 7, p. 529, D, etc. Strabo 1, p. 13: Ἐκείνοις ἐντυχὼν πρότερον, ὧν χωρὶς οὐκ ἂν εἴη γεωγραφίας οἰκεῖος, Iis rebus antea cognitis. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 835, 5: Ἐντυχὼν τοῖς εἰς ἀπόδειξιν ὑπ' αὐτῶν προφερομένοις. Origenes Epist. vol. 1, p. 12, C: Ἔντυχε τῇ ἐπιστολῇ. Aliique plurimi. Absolute οἱ ἐντυγχάνοντες, Lectores, ap. Polyb. 1, 3, 10, etc.] || Item ἐντυγχάνειν τινί dicitur in sermone, Qui in eum incidens verba de eo facit. Affertur enim e Greg. Naz.: Θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα, pro Pauca quidem nunc de Deo loquemur. || Præterea aliquis rei alicui, dum fit, ἐντυγχάνειν dicitur pro Astare et Interesse. Diosc. præf. l. 1: Οὔτε γὰρ ὁ τῇ βλάστῃ ἐντετυχηκὼς μόνον, δύναται τὸ ἀκμάζον γνωρίσαι, οὔτε ὁ ἐωρακὼς τὰ ἀκμάζοντα, τὸ ἀρτιφυὲς ἐπιγνῶναι, Qui pullulanti herbæ duntaxat astiterit, Ruell. Et mox, Ὁ δὲ πολλάκις ἐντετυχηκὼς αὐτοῖς καὶ ἐν πολλοῖς τόποις, μάλιστα τὴν ἐπίγνωσιν ποιήσεται. [|| Peculiaris est usus ap. Soph. Phil. 1329: Καὶ παῦλαν ἴσθι τῆσδε μήποτ' ἐντυχεῖν νόσου, ubi ἂν τυχεῖν conj. Porsonus (quemadmodum Dionis Chr. Or. 7, p. 252, Προσεδόκων τῶν ἴσων ἐντυχεῖν nunc scribitur pro ἂν τυχεῖν, et Æsch. Pers. 706: Ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς vicissim libri nonnulli ἐντύχοι). Et ib. 1333: Πρὶν ἂν τὰ Τροίας πεδί' ἐκὼν αὐτὸς μόλῃς καὶ τῶν παρ' ἡμῖν ἐντυχὼν Ἀσκληπιδῶν νόσου μαλαχθῇς τῆσδε, ubi dativum dualis restituebant Porsonus et alii. Sic idem genitivo junxit συντυγχάνω, quod v. Herodot. 4, 140: Νυκτός τε ἀπικόμενοι καὶ λελυμένης τῆς γεφύρης ἐντυχόντες, quemadmodum idem ἐγκύρειν junxit genitivo. || De perf. forma vitiosa ἐντέτυχα v. in Τυγχάνω. || Cum λαμβάνειν confus. Xen. Anab. 5, 2, 17; c. τυγχάνειν Hier. 8, 3; c. συντυγχ. Alciphr. 1, 33, p. 183, 6. Sæpius c. εὐτυχέω, ut in Fab. Æsop. 263, p. 109 Fur.: Ὅτι εὔκολον εἰς σωτηρίαν τοῖς μὴ μεγάλων ἐντυχοῦσιν, et ap. Diod. Exc. p. 618, 20: Εὐτυχούντων δὲ πρότερον τῶν εἰς Ἄλβαν πεμφθέντων τὸ μὴ λαμβάνειν τὸ δίκαιον, ubi cod. Ursini ἐντυχόντων. L. Dind.]

[Ἐντῠλίσσω s.] Ἐντυλίττω, Involvo. Aristoph. Nub. [983]: Σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις ἐντετυλίχθαι. Cui opp. γυμνοῦσθαι. [Athen. 3, p. 106, F: Λέγε ἡμῖν εἶπου κεῖται οὕτως τὸ ἧπαρ ἐντετυλιγμένον· 107, A: (Τῷ ἐπίπλῳ) ἐντυλιχθείς. Hemst.] Activa autem voce et signif. [Aristoph. Pl. 692: Αὐτὴν ἐντυλίξασα. Diocl. ap. Antiatt. Bekk. p. 97, 9.] Matth. 27, [59]: Λαβὼν τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾷ, Involvit sindone pura. Pro quo Marc. dicit, Ἐνείλησε τῇ σινδόνι, Joannes vero, Ἔδησεν αὐτὸ ὀθονίοις· Lucas, [23, 53] iisdem cum Matthæo verbis, Καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξεν σινδόνι. [Scholl. Aristoph. Nub. 10, Philostr. Her. p. 565 ed. Boiss., Hesych. vv. Ἐνετύλιζεν, Ἐντετύλικται.]

Ἐντῠλόω, Callum obduco, itidem ut τυλόω: unde ἐντετυλωμένος, Cui callum obductum est, Qui occalluit et induruit.

[Ἐντύμβευσις, εως, ἡ, Sepultura. Andr. Cret. p. 141, B: Τῆς παναγεστάτης τοῦ ζωαρχικοῦ σκήνους ἐντυμβεύσεως. Kall.]

[Ἐντυμβεύω, Sepelio. Ψυχὴ ἐντυμβευομένη πάθεσι, Philo Jud. p. 60, A, et C. Τῆς ψυχῆς ... τῷ σώματι ἐντετυμβευμένης, p. 728, C. Hemst. Nicet. Ann. p. p. 263, B. Schneid. Metaph. Nicet. Chon. ap. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 408: Εὕρηται καὶ τὸ τῇ ὁπλῇ τοῦ ἵππου ἐντυμβευόμενον χαλκᾶρες ἴνδαλμα. Boiss. Pro quo ἐντυμβούμενοι ap. Nilum Epist. p. 363. L. Dind.]

[Ἔντυμβος vel Ἐντύμβιος, Sepultus, esse conjicit Bœckhius in lap. Lebadeæ reperto, ubi literæ ΕΝΤΥΜΗΩΣ ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕΙ, C. I. vol. 1, p. 798, n. 1655. L. Dind.]

Ἐντύνω, vel Ἐντύω, Instruo, Apparo. Item pass. [med.] Ἐντύνομαι. Hom. Il. I, [203]: Δέπας δ' ἔντυνεν ἑκάστῳ. [Ξ, 162: Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὖ ἐντύνασαν ἒ αὐτὴν, Diligenter ornatam, de Junone Jovem delinitura. Od. M, 183: Λιγυρὴν δ' ἔντυνον ἀοιδὴν, de Sirenibus. H. Ven. 20: Δὸς δ' ἐν ἀγῶνι νίκην τῷδε φέρεσθαι, ἐμὴν δ' ἔντυνον ἀοιδήν. Apoll. Rh. 3, 40: Ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ἡφαίστοιο· 737: Ὄφρα τοκῆας λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν. Lycophr. 734: Ἐντυνεῖ δρόμον, Instituet. Alia signif. et struct. Eur. Hipp. 1183: Ἐντύναθ' ἵππους ἅρμασι, Jungite. De quibus ap. Hom. ἐντύω, quod v.] Et ἄριστον ac δεῖπνον ἐντύνεσθαι ap. Eund. [Il. Ω, 124, Od. O, 500, Π, 2; δαῖτα Od. I, 33, P, 175, 182, Apoll. Rh. 1, 354. Absolute ut supra act., de mulieribus se ornantibus, Od. Z, 33, de Nausicaa: Καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι, ὄφρα τάχιστα ἐντύνεαι, ἐπεὶ οὔτοι ἔτι δὴν παρθένος ἔσσεαι· M, 19, de Circe: Ὦκα ἦλθ' ἐντυναμένη. Hesiod. Op. 630: Καὶ τότε νῆα θοὴν ἅλαδ' ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον ἅρμενον ἐντύνασθαι, Comparare. Apollon. Rh. 1, 396: Ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν (κληῖδα)· 1189: Ὡς κεν ἐρετμὸν οἳ αὐτῷ φθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι· et sim. 3, 293, 510; 4, 1191.] Apollon. autem Arg. 1, [235]: Ὅσσα περ ἐντύνονται ... νῆες, pro Quibus instruuntur naves. [Οὐδ' εἰ νόον Ἰκαριώνης ... ἐντύναιτο, Ne si casta mente Penelopes fuerit instructa, Maxim. Καταρχ. v. 90. Χήρην ... σύμπορον ἐντύναιο, v. 125. Hemst. Moschi 2, 30: Τῆσιν ἀεὶ συνάθυρεν ὅτ' ἐς χορὸν ἐντύναιτο, ubi al. ἐντύναιντο. Callim. Apoll. 1, 8: Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.] Ἐντύω ap. Eund. [1, 16; 3, 1194; 4, 1130], et in Epigr. [Anth. Pal. 10, 118, 5: Ἀλλ' ἄγε μοι Βάκχοιο φιλήδονον ἔντυε νᾶμα] υ correpto. [Hom. Il. E, 720: Ἡ μὲν ἐποιχο-

μένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους· H. Cer. 376. Od. Ψ, 289 : Ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς. Moschus 2, 160: Καὶ οὗ λέχος ἔντυον Ὧραι. Diversa signif., etiam ab Hesychio posita: Ἐντύνει, κελεύει. Theognis v. 196: Ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη ἐντύει. Pind. Ol. 3, 29: Εὖτέ νιν ἔντυ' ἀνάγκα, Impulit. Et seq. inf. Nem. 9, 36: Ἔντυεν αὐτοῦ θυμὸν αἰχματὰν ἀμύνειν· Pyth. 9, 68: Ἔντυεν τερπνὰν γάμου κραίνειν τελευτάν. Et forma ἐντύνω, Pyth. 4, 181: Ἔντυνεν Ζήταν Κάλαΐν τε πάτηρ Βορέας. || Hesych. ponit etiam signif. intrans.: Ἐντύνει, σπεύδει, Festinat. Passivi perf. vestigia Kusterus deprehendebat in gl. ejusd.: Ἐντύεσθαι, ὡπλίσθαι, κεκοσμῆσθαι, cui conferebat alteram Ἐντεσμένας, κεκοσμημένας, et tertiam de qua suo loco dicetur, Ἐξεντισμέναι. His add. ejusd. gl. Ἔντευε, παρεσκεύαζεν. Ubi ἔντυε vel ἔντυνε intt. Orph. Arg. 301: Ἦμος δ' ἠέλιος τὸν ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων ἵπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα, ἔνδυε restituebat Vossius *Kritische Blætter* vol. 1, p. 305. L. Dind.]

Ἔντυος, Hesychio κόσμος, forsan ab ἐντύω.

Ἐντὔπᾰδία, Hesych. ὅταν τῷ ἱματίῳ τὴν χεῖρα πρὸς πρόσωπα κατειλημμένος [κατειλημένος Reisk.] στήσῃ. [Simile voc. habent scholl. Ven. Hom. Il. Ω, 163: Ἡ διπλῆ, ὅτι ἐν ἴσῳ (voc. ἐντυπὰς) τῷ ἐντυπαδίῳ, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι· ubi adv. reponendum videtur. De advv. in δεια s. δια nonnulla dedimus in Ἐγχρικάδεια. Quibus si annumerandum ἐντυπ., retrahendus erit accentus, ἐντυπάδια.]

Ἐντὔπὰς, adv. Impresso corporis vestigio. Quo utitur Hom. Il. Ω, 163, de Priamo loquens; Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Ubi Eust. exp. ἐντυπωδῶς et velut ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ, σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. Alii autem accipiunt pro ἐν χρῷ, ἐντετυπωμένως ἐν ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ βλέπειν, ut Id. ibid. tradit. Suid. exp. ἐπικεκαλυμμένως, ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τοὺς τοῦ σώματος τύπους εὐδήλους εἶναι. Hesych. vero ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, cum Eust.: nec non ἐγκεκαλυμμένος τὸ πρόσωπον τῷ ἱματίῳ, τὴν χεῖρα ἔχων πρὸ τοῦ προσώπου: item κεκυφὼς, et πενθικῶς. Brevium Scholl. auctor significari iis verbis tradit eum ita κεκαλύφθαι τῇ χλανίδι ἐντετυπωμένοις ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. [Apoll. Rh. 1, 624: Ἐντ. ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν· 2, 861: Ἐντ. εὐκήλως εἰλυμένοι. Quintus 5, 528: Φίλῳ περικάππεσε νεκρῷ ἐντ. ἐν κονίῃσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα. De accentu Jo. Alex. p. 38, 12. ᾰ]

[Ἐντυπή. Gl.: Ἄρτου ἐντυπὴ, Exagios. V. Ἐξάγιον.]

Ἔντυπος, ὁ, ἡ, Impressus. Ajunt ἔντυπον de numismate dici, quum legitimum est; forsan quum est ἀγαθοῦ τύμματος s. κόμματός. [Pollux 3, 86. Aliter Orac. Sib. 12, 148: Αὐτίκ' ἔπειτ' ἄλλος βασιλεὺς ἔστ' (sic) αἰχμητὴς, ὅστε τριηκοσίων ἀριθμὸν λάχεν ἔντυπον ἀρχὴν, ubi ἀριθμῶν scrib. ex 14, 226: Ὀγδοήκοντ' ἀριθμῶν ὃς ἔλλαχεν ἔντυπον ἀρχήν. L. Dind.]

Ἐντυπόω, s. Ἐντυπόομαι, Imprimo. [Informo, ut est in Gl.: Ἐντετυπωμένος, Informatus. Poll. 5, 149: Ἐρεῖς δὲ γράμματα ἐν στήλαις ... ἐντυπώσας, ἐντυπωσάμενος· et 3, 86: Νόμισμα ἐντυπῶσαι, ἐντυπώσασθαι. Dio Cass. 47, 25: Ἐς τὰ νομίσματα ... ξιφίδια δύο ἐνετύπου· et aliter 76, 11. De pictura Palladas Anth. Plan. 4, 282, 4: Ἔγραψαν ἡμᾶς οἱ φιλοῦντες τὴν πόλιν πρέποντα Νίκαις ἐντυποῦντες σχήματα. Plutarch. Pericl. c. 31: Τὴν πρὸς Ἀμαζόνας μάχην ἐν τῇ ἀσπίδι ποιῶν αὐτοῦ τινα μορφὴν ἐνετύπωσε. Pass. Mor. p. 672, B: Θύρσός ἐντετυπωμένος. Poll. 5, 11: Σημεῖα ποδῶν, σύμβολα ἐντετυπωμένα τῇ γῇ. Ib. 149: Γράμματα ἐν στήλαις ἐντ. Corinth. 2, 3, 7: Ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις. Philostr. Her. p. 676: Ἴχνη μεγάλα ἐντετύπωται τοῖς δρόμοις. De numis Pollux 9, 60, 63. Dio Cass. 60, 22: Τὸ νόμισμα, ὅσον τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐντετυπωμένην εἶχε. Athen. 11, p. 492, D: Πρὸς τοὺς λέγοντας οὐκ οἰκείως τῷ ποτηρίῳ ἐντετυπῶσθαι τὰς Πλειάδας. De literis ceræ inscalpendis sæpius usurpat Dionysii schol. Bekk. An. p. 788-9. De inscriptione porticus Constant. Porph. Them. 1, p. 1441, B: Γραφὴ ἐν-τῷ περιστύλῳ τῆς πόλεως ἐντετύπωται, οὕτωσὶ διαγορεύουσα.] Ἐντετύπωται οὐλὴν τῷ μηρῷ, affertur [e Philostr. Heroic. p. 676], pro Femori cicatricem habet impressam [Schol. Hom. Il. Ω, 163: Ἐντετυπωμένοις τοῖς ἱματίοις ὅλον τὸ σῶμα. Schol. Luciani V. Auct. c. 6: Ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. L. Dind.] Exp. etiam Formam et effigiem exprimo: Aristot. De mundo [c. 6, p. 399, 35]: Φασὶ τὸν Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον ἐντυπώσασθαι, Faciem suam expressisse. [Eust. Op. p. 125, 51: Ἐντυπώσασθαι γράμματα. Cinnamus p. 1: Καθάπερ ἐν ἀθανάτοις στήλαις ταῖς βίβλοις ἐντυπωσάμενοι. L. D. Figurate, Ἐντετύπωται ταῖς τῶν δυνατῶν θύραις, Adfixus est, Philostr. p. 345, 3. Hemst. Aliter Joseph. B. J. 2, 8, 2: Τοὺς ἀλλοτρίους παῖδας τοῖς ἤθεσι τοῖς ἑαυτῶν ἐντυποῦσι. Confus. c. ἐκτυπ. notavit Rhoer. ad Porphyr. De abstin. 2, 39, p. 175. Adde Geopon. 2, 20, 1.]

[Ἐντύπωμα, τὸ, Sculptura, Cælatura. Clem. Al. Str. 1, 4, p. 330: Ὁ τῶν ἐν ταῖς σφραγῖσιν ἐντυπωμάτων τορευτικός. Kall. Scalpturam, i. e. Imaginem cavam et impressam, cui contraria ἔκτυπος, Exstans et cælata, intelligi monuit Salm. Plin. Ex. p. 736, b, C; 775, a, A; 777, b, A. Itaque ap. Philostr. V. A. 2, 33, p. 86: Διὰ τὸ ἐντύπωμα τῆς ἀσπίδος, de Herculis scuto cælato, recte libri ἐκτ., quod etiam ap. Philem. Lex. v. Ἐκμαγεῖον cum illo confusum prodere videntur reliquorum gramm. interpretationes in ἐκτ. consentientes. De pila s. mole in mare procurrente Agatharch. Photii cod. 250, p. 457, 30: Οὐ γάρ ἐστιν οὐ λιμὴν εὔορμος... οὐ χηλῆς ἐντ.... τὸν ναυτίλον δεχόμενον.]

[Ἐντυπωδῶς. V. Ἐντυπάς.]

Ἐντύπωσις, εως, ἡ, dicitur Humeri acetabulum, Ubi humerus cum brachio coalescit et committitur, ὅπου ἐνερείδεται ὁ ὦμος: Poll. 2, [137], ubi et ὠμοκοτύλην nominari eandem ἐντύπωσιν ait, i. e. Cavitatem humeri. [Theophr. De sens. 51: Τοιαύτην εἶναι τὴν ἐντύπωσιν, οἷον εἰ ἐκμάξειας εἰς σκληρόν. L. D. Etym. M. p. 743, 43: Ταῦ τὸ στοιχεῖον, ὅτι ἐντεταμένας ἔχει τοῦ στοιχείου τὰς ἐντυπώσεις· ἀπὸ γὰρ μακρᾶς τῆς ἄνω καὶ τοῦ ι τὸ γράμμα ἐστὶν, Impressiones. Wakef. Figurate de imprimendo in memoriam Eust. Opusc. p. 203, 43: Εὐμαρῶς παρεδύοντο εἰς ἐντύπωσιν.]

Ἐντυπωτὴς, ὁ, Impressor, τυπογράφος s. χαλκογράφος. Quæ vocc. a nostræ ætatis hominibus excogitata sunt, ut et ipsa τυπογραφικὴ τέχνη quam vocant. [Sic Arsenius epist. dedicat. Syntagmatis logici Paris. 1540 editi: Ἔναγχος τὰ τοῦ Ψελλοῦ μαθηματικὰ ἐντυπώσαντες. Et alii.]

Ἐντὔραννεῖσθαι, Tyranno subjectum esse. [Cic. Att. 2, 14, 1: « Ego autem usque eo sum enervatus, ut hoc otio, quo nunc tabescimus, malim ἐντυραννεῖσθαι quam cum optima spe dimicare ».]

[Ἐντύσσομαι vitium scripturæ pro δατύσσομαι, q. v.]

[Ἐντυφλόω, vitium scripturæ, ut videtur, pro ἐκτυφλ. ap. schol. Levit. 26, 16.]

[Ἔντυφος, ὁ, ἡ, Superbus. Tatian. Or. ad Græc. p. 144, A: Τὴν ἔντυφον τῶν ὁμοίων αὐτῷ γλωσσομανίαν. Hase. ῡ]

Ἐντύφω, i. q. τύφω, ut patet ex Aristoph. Quum enim Vesp. [459] dixisset, Τύφε [τῦφε] πολλῷ τῷ καπνῷ, sc. τοὺς σφῆκας, subjungit mox, Καὶ σὺ προσθεὶς Αἰσχίνην ἔντυφε τὸν Σελαρτίου, Fumo infesta et abige Æschinem quoque. Signif. etiam Incendo, itidem ut τύφω, s. Accendo. Chrysost. in Ep. ad Ephes. p. 161: Καὶ καθάπερ ἀπὸ σποδιᾶς σπινθὴρ ἐντυφόμενος, πάντα ἀνέτρεψε. Bud. Idem interpr. etiam Intus foveo. Nam hæc Philonis verba De mundo: Ἀμήχανον παλιγγενεσίαν τὸν κόσμον λαβεῖν, μηδενὸς ἐντυφομένου σπερματικοῦ λόγου, sic vertit, Quum nulla foveri intus seminalis ratio possit. [Id. vol. 1, p. 455, 17: Σπινθὴρ καὶ ὁ βραχύτατος ἐντυφόμενος, ὅταν καταπνευσθεὶς ζωπυρηθῇ, μεγάλην ἐξάπτει πυράν· 516, 4: Τῶν ἐντυφομένων ἀναρριπιζομένων παθῶν. Eustath. Opusc. p. 156, 33, Τῶν διαβολῶν αἷς ἐντυφῶμεν perperam scriptum pro ἐντρυφῶμεν. ῡ L. Dind.]

[Ἐντυχηλὸς, ὁ, ἡ, Affabilis, ponere videtur Hesychii gl. Dorica: Ἐντυχαλὸς, ἐντευκτική.]

Ἐντὔχία, ἡ, Congressus, Colloquium familiare [minime familiare. Maccab. 3, 6, 40: Μέχρι τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης, ἐν ᾗ καὶ τὴν ἐντυχίαν ἐποιήσαντο περὶ τῆς ἀπολύσεως αὐτῶν, de iis qui regem adirent.] Plut. [Mor. p. 582, E]: Τίνα χρὴ τὸν ξένον, καὶ πῶς καὶ πόθεν προσαγορεύειν; ἀρχὴ γάρ τις ἐντυχίας καὶ γνώσεως αὕτη

συνήθης. [Ib. p. 67, C : Πλάτων ἐν ταῖς πρὸς Διονύσιον ὑποψίαις καὶ διαφοραῖς ἠτήσατο καιρὸν ἐντυχίας. Cum εὐτυχία confus. ib. p. 582, E, et ap. Stob. l. infra cit. || Accusatio. Jo. Chrysost. Hom. 134, vol. 5, p. 861 : Ἔντ. λέγεται, ὅταν τις κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐντυγχάνῃ τῷ Θεῷ, προσκαλούμενος αὐτὸν εἰς ἐκδίκησιν. Suicer. Serenus ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 325 : Ἀντιπάτρῳ ἀγροῖκος ἄνθρωπος ἐπεδίδου βιβλίον ἐντυχίαν ἔχον. De scripto s. libello ipso Jo. Laur. De mag. Rom. 3, 8, p. 160 : Ταῖς κομπλετίωσι τῶν ἐντυχιῶν (οἱονεὶ πληρώσεσι), προσλειτουργοῦντας. Ib. 11 : Ἐπὶ τοῦ νώτου τῆς ἐντυχίας. Et 24, p. 190 : Παρεχώρει τῷ κρείττονι μᾶλλον τὴν τῶν μονομερῶν ἐντυχιῶν εἰσαγωγήν. Quod 25, p. 192 dicitur μονομεροῦς ἐντεύξεως, et 66, p. 270 rursus : Οὐ πρεσβείας ἢ μονομεροῦς ἐντυχίας. Theodoret. H. E. 1, 4, p. 10, 15 : Δικαστήρια συγκροτοῦντες δι' ἐντυχίας γυναικαρίων ἀτάκτων, ἃ ἠπάτησαν. Ubi libellos accusationum dici, ut ap. Athanasium, animadvertit Vales. Conf. Ἔντευξις, Ἐντυγχάνω. Eodem referendum quod est in Gl., Ἐντυχία, Interpellatio. || Preces. Marin. V. Proc. c. 19 : Ἐντυχιῶν ἀγρύπνων καὶ ὑμνῳδίας. L. D.]

[Ἐντυχῖται, οἱ, Hæretici. Clem. Al. Strom. 7, 17, p. 900 : Τῶν Σιμωνιανῶν οἱ Ἐντυχῖται καλούμενοι. Kall.]

[Ἐντυψίω, ἐντινάξω, Hesych.]

[Ἐντύω. V. Ἐντύνω.]

Ἐνυαίειν, Hesych. τρυφᾶν, Deliciari. [Id. : Ἐναράνει, ἐντρυφᾷ. Ἐντραγεῖ, ἐντρυφᾷ.]

[Ἐνυάλιον, τὸ, Templum Martis. Thucyd. 4, 67 : Ἐνήδρευσαν ἐς τὸ Ἐνυάλιον, ὅ ἐστιν ἔλασσον ἄποθεν. Libri τόν.]

Ἐνυάλιος, ὁ, Hesychio Mars, vel filius ipsius. Hesiod. pro ipso Marte accipit, s. eund. cum ipso Marte facit : nam Κύκνον, quem Hercules interfecit, nunc Ἄρεως, nunc Ἐνυαλίου filium dicit [Sc. 371]. At schol. Soph. Aj. [179] exponens hæc verba, ἢ χαλκοθώραξ ἢ ἐνυάλιος, tradit distingui hoc l. Martem ab Enyalio, veluti ἕτερον δαίμονα ὑπουργὸν τοῦ μείζονος θεοῦ : idque patere e copula : significari enim τοῦ χαλκοθώρακος nomine τὸν Ἄρην. [Deceptum esse schol. prava librorum scriptura, quam sic restituit Elmsl., ἢ χαλκοθώραξ εἴ τιν' Ἐνυάλιος μορφὰν ἔχων ξυνοῦ δορὸς, animadvertit Brunck. Distinguit vero Aristoph. Pac. 457 : Ἄρει δὲ μή;—Μή.—Μηδ' Ἐνυαλίῳ γε;—Μή. Ubi schol. : Πρὸς τοὺς οἰομένους τῶν νεωτέρων τὸν αὐτὸν εἶναι Ἄρεα καὶ Ἐνυάλιον κατ' ἐπίθετον. Τινὲς δὲ Ἄρεος καὶ Ἐνυοῦς τὸν Ἐνυάλιον, οἱ δὲ Κρόνου καὶ Ῥέας. (Hunc memorat etiam Eust. Il. p. 944, 55.) Ἀλκμᾶνα δὲ λέγουσιν ὁτὲ μὲν τὸν αὐτὸν λέγειν, ὁτὲ δὲ διαιρεῖν. Ἄρης Ἐνυάλιος, ut synonyma, in tessera posita memorat Æneas Tact. c. 24, p. 73. Dionys. Per. 654 : Ἐσθλὸν Ἐνυαλίου γένος Ἄρεος. Apoll. Rh. 3, 1366. Pausan. 3, 15, 7; 5, 8, 5.] Plut. Rom. [c. 29] scribit quod quidam Romulum cognominarunt Quirinum, id nonnullos interpr. ἐνυάλιον : ut in Probl. Rom. [p. 285, D] ex quibusdam refert Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. [Conf. Dionys. A. R. 2, 48, Quirinum vocari narrans Enyalium ab Sabinis et Romanis, nescientibus utrum idem sit qui Mars an diversus ab eo deus bellicus. Gl. : Ἐν., Quirinus. Martem et Ἐνυάλιον in fœdere adjurasse Romanos memorat Polyb. 3, 25, 6. Ubi Quirinus intelligitur. Ἐνυαλίου Διὸς mentionem facit Hestiæus ap. Joseph. A. J. 1, 4, 3. Ἐνυάλιον υἱὸν Ποσειδῶνος memorat anon. in Banduri Imp. Or. vol. 2, p. 663, Malalas p. 174, 18.] Macrob. Saturn. 1, 19 : Plerique Liberum cum Marte conjungunt, unum deum esse monstrantes. Unde Bacchus ἐνυάλιος cognominatur, quod est inter propria Martis nomina. [Dionys. De comp. verb. c. 17, p. 107, 1, hoc ponit ex. versus qui totus sit e tribrachis compositus : Βρόμιε δορατοφόρ' ἐνυάλιε πολεμοχέλαδε. Ubi notandum etiam υ, quod plerumque producitur, correptum.] Utut sit, bellicum esse deum constat. Dicit enim Hom. Il. X, [132] : Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθαίολοι πολεμιστῇ· [et B, 651, H, 166, Θ, 264;] P, [259] : Ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. [Il. N, 519 : Ἀσκάλαφον, υἱὸν Ἐνυαλίοιο· Σ, 309 : Ξυνὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα· P, 210 : Δῦ δέ μιν (Hectorem) Ἄρης δεινὸς Ἐν. Ubi ἐπιθετικῶς dictum notant gramm., addentes οὐχ ὡς οἱ νεώτεροι, Ἐνυοῦς υἱὸν, οὐδὲ Ἀττικοὶ ὡς (l. ὡς Ἀ.) διαφέροντα τοῦ Ἄρεως θεόν τινα. Eur. Phœn. 1572 : Εὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα ... κοινὸν Ἐνυάλιον μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους μαρναμένους· Androm. 1016 : Ἐνυαλίῳ δοριμήστορι.] Itidemque Xenoph. Anab. 1, [8, 12] : Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. [Id. 5, 2, 14 : Ἅμα τε τῷ Ἐνυαλίῳ ἠλάλαξαν (ubi est var. ἠλέλιξαν, qua deceptum esse Demetrium Phal. § 98, ἠλέλιξαν afferentem e Xenoph., notare debebam supra v. Ἐλελίζω. Addendum etiam ex nuperrima Walzii ed. Rhett. vol. 9, conj. meam στρατὸς confirmari a Victorio. Quo referendus Pollux eadem verba ponens 1, 163)· Cyrop. 7, 1, 26 : Τῷ Ἐν. ἐπηλάλαξαν. Aliter H. Gr. 2, 4, 17 : Ὅταν δὲ τὸν Ἐν. παρακαλέσωμεν. Heliodor. 4, 17, p. 164 : Τὸν Ἐν. ἀλαλάξαντες, ubi al. τὸ, quasi voluissent τῷ Ἐνυαλίῳ, sicut ap. Poll. variatur inter τὸ Ἐνυάλιον et τῷ Ἐνυαλίῳ. Τὸ ἐνυάλιον est etiam in l. lacero Himer. Or. 27, 1, p. 830, ap. Ducam Hist. p. 79, B. Schol. Luciani in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 345, 9 : Τὸ ἐνυάλιον διαθλοῦντες. Addito subst. Julian. Or. 1, p. 36, B : Τὸν ἐν. παιᾶνα τῶν στρατοπέδων ἐπαλαλαζόντων. Locos schol. Thuc. 1, 50 et 4, 43, de duplici pæane, ante prœlium Marti s. Enyalio, post prœlium Apollini cantari solito, comparavit Spanh.] Et Arrian. [ap. Suid. : Τῷ] Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντίοι ἐφέροντο. [Conf. Exp. 1, 14, 10, Ind. 24, 7, Acies c. Alan. p. 106 ed. Blanc.] Et ap. Athen. 14, [p. 627, C], Archilochus se vocat θεράποντα Ἐνυαλίοιο ἄνακτος. Et Plut. Probl. Rom. [p. 290, D; Pausan. 3, 14, 9] tradit Spartanos τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνειν. Eust. [Il. p. 524, 15; 552, 16; 1262, 34] esse epith. Martis tradit, ab ἐνύω q. e. φονεύω : alibi tamen [p. 673, 51] Martem sic denominatum dicens ab Enyalio Thrace, quem quod hospitium ei negarit, interemerit. [Θεὸν Ἐνυάλιον nominat Plut. Mor. p. 757, C; Ἄρεος Ἐνυαλίου id. 801, E. Οὐ μὰ τὸν Ἐνυάλιον juramentum Laconum p. 234, B. Tzetz. Hist. 12, n. 443, ubi prov. τοῖς ἐνυαλίοις ἐσθήμασιν explicat.] Accipitur adj. etiam pro Martius, Mavortius, Bellicus : ut Hesych. quoque exp. πολεμιστὴς et πολεμικός. [V. supra. Theocr. 25, 279 : Ἐνυαλίου ... ἰωχμοῖο.] Dionys. P. [97] : Ἐνυάλιοι ἄνδρες. Id. [774] : Ἐνυάλιος Θερμώδων. [Oppian. Cyn. 1, 2 : Ἐνυαλίων ... Αἰνεαδάων, et 23. 88 : Θηρσὶν ἐνυαλίοισι· 205, 229. Tum 2, 58 : Ἐνυαλίῃσιν ἀϋταῖς. Heliod. 1, 31 : Οὐδὲ τὸν ἐνυάλιον κέλαδον ἀνασχόμενοι. Poll. 1, 163 : Περὶ ἐνυαλίου συρρήξεως. Nicet. Man. Comn. 6, 2, p. 116, C : Καὶ τούτων μάλιστα ὁπόσοι σάλπιγγος ἐνυαλίου ἦσαν ἀπεριήχητοι. Lex. de spir. p. 217 : Ἐν. Ἄρης καὶ σάλπιγξ. Adj. etiam, sed aliter, ut sit Quirinalis aut Martialis, Dionys. A. R. 9, 60 : Ἐπὶ τοῦ Ἐνυαλίου λόφου. Ubi v. intt. Ἄρεως Ἐνοιαλίου vitiose inscr. recens ap. Bœckh. vol. 1, p. 602, n. 1221. || Forma Ἐνευάλιος clare expressa est in vase Mastrilliano, ubi super viro armato scriptum Ἐνευάλιος, ap. Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 138. Ἔνευ, quod v., confert Mazoch. De formæ Ἐνυάλιος mensura supra dixi.]

Ἐνυβρίζω, Injurius et contumeliosus sum in, Insolentia et petulantia utor in. [Absolute Eurip. El. 68 : Ἐγώ σ' ἴσον θεοῖσιν ἡγοῦμαι φίλον· ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς. Aristoph. Thesm. 719 : Οὐ χαίρων ἴσως ἐνυβριεῖς. Soph. Phil. 342 : Ἡρᾶγμ', ὅτῳ σ' ἐνύβρισαν. Cum accus. inscr. ap. Grut. p. 1130 (Anthol. Pal. App. 235) : Μή μου ἐνυβρίσσῃς ἁγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 79, 3 : Μηνίσει καὶ Βάκχος ἐνυβρίζοντι τὰ κείνου ἔργα. Ep. ad Hebr. 10, 29.] Herodian. 8, [5, 24] : Ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν κυσί τε καὶ ὄρνισι βορὰν, Iis qui contumeliose calcare ea vellent. Polit. vertit, Projecta ad ludibrium corpora. Et 5, [8, 17] : Τὰ σώματα παρέδοσαν σύρειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις, Trahenda per contumeliam tradiderunt. 6, [1, 20] : Τῶν βασιλείων ἐδίωξεν, ἐνυβρίζουσά τε καὶ βασίλισσα εἶναι θέλουσα μόνη, Aula per contumeliam exegit. Idem dicit etiam ὕβριν ἐνυβρίζειν, 1, [13, 11] : Σύραντές τε τὰ σώματα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ἐνυβρίσαντες, τέλος λελωβημένους εἰς ὀχετοὺς ἔῤῥιψαν, Et nulla non contumelia affecta, Contumeliosissime habita, Polit. Præterea dat. huic verbo addit, personæ sc. [Diodor. Exc. p. 612, 20 : Ὡς δούλοις ἐνυβρίζων. Polyb. 10, 26, 3 : Ταῖς δὲ μὴ προχείρως συνυπακουούσαις ἐνύβριζε, κώμους ποιούμενος ἐπὶ τὰς οἰκίας.] 8, [8, 14] : Θελήσαντες ζῶσιν ἐνυβρίσαι, ἵν' ἐπὶ πλέον ὧν πάσχουσιν αἴσθοιντο·

aliquanto ante, Κατεφρόνουν τῶν στρατιωτῶν, ὡς καὶ ἀποσκώπτειν εἰς αὐτοὺς, ἐνυβρίζειν τε τῷ Μαξιμίνῳ περινοστοῦντι, Ita ut dictis contumeliosis incesserent Maximinum muros obeuntem. 6, [1, 20] : Μὴ φέροντα τὴν Μαμμαίαν ἐνυβρίζουσαν αὐτῷ τε καὶ τῇ θυγατρί· 4, [13, 3]: Τῷ Μαρτιαλίῳ ἐνύβρισεν, ἄνανδρον αὐτὸν καὶ ἀγεννῆ καλῶν, Per contumeliam timidum ac degenerem vocans. 5, [1, 13] dicit quosdam abuti imperio, Αὐτῷ τ' ἐνυβρίζειν ὡς ἄνωθεν ἰδίῳ κτήματι, Abuti per contumeliam veluti proprio patrimonio. Item cum εἰς jungitur, ut simplex ὑβρίζω. Chrysost. De sacerd. : Ἐνυβρίζουσιν εἰς τὰ ἅγια. [Diod. Exc. p. 527, 57 : Εἰς δὲ τὰς γυναῖκας οὐδ' ἔστιν εἰπεῖν ὅσα ἐνύβριζόν τε καὶ ἐνησέλγαινον. Pass. Jo. Malal. p. 186, 13 : Ἔχει δὲ καὶ ἐνυβρισμένον βίον.]

[Ἐνυβρισίαλος, *Auteur d'un affront.* Pseudo-Callisthenes : Ἀπομαξάμενος τὸν ἐνυβρισίαλον, καὶ μειδιάσας θανάσιμον, φησί. Berger de Xivrey.]

Ἐνύβρισμα, τὸ, Id cui ἐνυβρίζομεν, In quod injuriose et contumeliose debacchamur, Ludibrium. Joseph. in Vita sua [42] : Ἐνύβρισμα τοῖς ἐχθροῖς ἐσόμενος, Ludibrio futurus inimicis. Plut. [Mor. p. 350, C] : Δι' ἧς ἐκώλυσε τοὺς τῶν συμμάχων υἱοὺς ἐνύβρισμά τε καὶ παροίνημα γενέσθαι Μακεδόνων. Exp. etiam Contumelia, προπηκαλισμός.

[Ἐνυβριστής, ὁ, vel Ἐνυβριστὸς, ὁ, Ludibrio habens vel habitus. Hesych. : Λωβητῶν, ἐνυβριστῶν.]

[Ἐνυγραίνω, Humecto. Alex. Trall. 7, p. 332 : Τὰ ἐνυγραίνοντα. Angl. Doroth. Expos. p. 806, C; Jo. Chrysost. t. 5, p. 827, 14. Hase.]

[Ἐνυγρόβιος. V. Ἐνυδρόβιος.]

Ἐνυγροθηρευτὴς, ὁ, dicitur ὁ ἁλιεὺς, Piscator, ap. Plat. De LL. [7, p. 824], quoniam sc. θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur vero et ἐνυδροθηρευτὴς ab ἔνυδρος. [Hujus formæ auctorem non vidi : alteram annotavit etiam Hesych., literarum tamen ordine recipiente etiam scripturam per δ, quam in adj. Ἐνυγροθηρικὸς, ἡ, ὸν, Piscatorius, a Plat. Soph. p. 220, A; 221, B, bis usurpato, semel iterumque exhibent libri quidam.]

Ἔνυγρος, ὁ, ἡ, exp. Humidus, Madens, [Madidus, Gl.] In quo ὑγρότης inest. Item, In humido degens, Aquatilis. [Aristot. H. A. 6, 15 : Ὁπόταν ἔνυγρον καὶ εὐδιεινὸν γένηται τὸ ἔτος. Diodor. 12, 58 : Ἐγένοντο γὰρ οἱ καρποὶ κατὰ τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν ἔνυγροι παντελῶς καὶ διεφθαρμένην ἔχοντες τὴν φύσιν. Aret. Tard. p. sign. 2, 1, p. 49 : Ἢν ἡ παρέγχυσις ἔνυγρος... ἐμπλώῃ. Tzetz. Hist. 5, 252 : Πυρὸς Ἑρμαϊκοῦ καὶ σελασμάτων τότε ῥαγέντων, καθηράντων τε συγχύσεις τὰς ἐνύγρους· 7, 39 : Ἰξίων τῇ Νεφέλῃ δὲ ταύτῃ μιγεὶς ὡς Ἥρᾳ, οὐ μὴν νεφέλῃ δέ τινι ἐνύγρῳ, ἀερίῳ, quod Eur. dicit ἔνυδρος, quod magis frequentasse videntur antiquiores. Ἔνυγρον κόριον, Adiantus, Diosc. 4, 134.]

[Ἐνυδρέω. Erotian. Gl. p. 142 : Ἐνυδρέοντα, καθυγραίνοντα, cum var. ἐνυδραίονται, καθυγραίνονται. Alludit ad ἐνυγραίνω, quod supra.]

Ἐνυδρία, ἡ, Aquæ copia, ut τὸ ἔνυδρον. Nisi simpl. Loco aquam habenti tribuatur. [Schneidero prava videtur scriptura pro εὐυδρία.]

[Ἐνυδρίας, ὁ, ἄνεμος, Ventus a fluvio spirans. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 158, A : Τοὺς ἀπὸ ποταμῶν (ἀνέμους καλεῖσθαι) ἐνυδρίας. ῐᾱ]

[Ἐνύδριος, i. q. ἔνυδρος, Aquatilis. Orac. ap. Jo. Laur. De mens. 3, 5, p. 88 : Νύμφαι πηγαῖαι καὶ ἐνύδρια πνεύματα πάντα. Iambl. De myst. 1, 9, p. 16 : Πῶς ἐνύδριοί τινες λέγονται καὶ ἀέριοι (θεοί). Adv. Ἐνυδρίως, ib. p. 18 : Ἀλλ' οἶμαι τὰ μετέχοντά ἐστιν ἕκαστα τοιαῦτα, ὡς τὰ μὲν αἰθερίως, τὰ δὲ ἀερίως, τὰ δὲ ἐνυδρίως αὐτῶν μετέχειν.]

[Ἔνυδρις s. Ἐνυδρὶς, Enhydris. V. Ἔνυδρος.]

Ἐνυδρόβιος, ὁ, ἡ, Vivens in locis ἐνύδροις, idem cum posteriore ἔνυδρος, significante In aquis degens, In undis vivens, Aquatilis, Aquaticus. [Philipp. Anth. Pal. 6, 231, 4 : Πολιὸν χηνῶν ζεῦγος ἐνυδροβίων. Unde citat Suidas in v. Recentius videtur ejusd. signif. voc. Ἐνυγρόβιος, quo utitur Etym. M. p. 232, 46 : Γλαμυροὺς, ἐνυγροβίους.]

Ἐνυδροθηρευτὴς, ὁ, Aquatilium venator, Qui venatur et capit τὰ ἔνυδρα, Piscator. Ap. Hesych. vero Ἐνυγροθηρευτὴς, quod itidem exp. ἁλιεύς. [Quod v.]

Ἔνυδρος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄνυδρος et ἄϋδρος, ut patet ex Democriti quodam l. in Ὑδροφαντικὸς citato, nec non Hesiodi v. [de quo v. in Δανάη, p. 894, D] : Ἄργος ἄϋδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον. Sic ἔνυδρον φρούριον, Castellum aquis riguum, aquas in se habens. [Æsch. Ag. 1128 : Πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ τεύχει, de pelvi. Eur. Phœn. 659 : Νάματ' ἔνυδρα· Ion. 872, λίμνη· El. 733, νεφέλαι. Xen. Cyrop. 3, 2, 11 : Ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον, de loco. « Τόπους ἐνύδρους, oppos. ξηροῖς, Theophr. C. Pl. 2, 7, 1, ubi liber Urbinas rectius εὐύδρους habet. Παλισχίοις ἢ ἐνύδροις τόποις, 3, 16, 2, ubi rectius cod. ἐφύδροις, quod præferendum videtur etiam, ubi est γῇ ἔνυδρος καὶ μὴ πνευματικὴ, 4, 12, 5. » Schneid. ind. Theophr.] Et τὸ ἔνυδρον eod. modo opp. τῇ ἀϋδρίᾳ s. ἀνυδρίᾳ, significans sc. Aquarum copia et abundantia : nisi malis Aquas in se habere, Aquis irriguum esse, Aquosum esse et riguum, ut ap. Herodian. 6, [6, 5] de Alexandro Antiochiam reverso : Ῥᾳδίως ἐπερρώσθη τῷ εὐψυχεῖ καὶ ἐνύδρῳ τῆς πόλεως, μετὰ τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ ξηρὸν αὐχμόν. [Geopon. 1, 12, 28 : Τὸ δὲ φθινόπωρον ἔν. εἶναι.] || Item ἔνυδρος Gemma dicitur quædam ob fluctuantem in ea aqueum liquorem. Plin. l. ult., cap. antepen. : Enhydros semper rotunditatis absolutæ, in candore est levis, sed ad motum fluctuat intus in ea veluti in ovis liquor. || Animal vero aliquod quum ἔνυδρον dicitur, significat In aquis degens, Aquaticus [Gl.], Aquatilis [Gl.], ut τὰ ἔνυδρα ζῶα ap. Aristot. [H. A. 1, 1; 8, 2 sæpius], et alios. [Velut Plat. Soph. p. 220, B, Leg. 7, p. 823, B, D, etc. Theophr. De pisc. 3, Lucian. Halc. c. 7, Tzetz. Hist. 8, 93. Similiter Soph. Phil. 1454 : Νύμφαι τ' ἔνυδροι λειμωνιάδες. Orph. H. 1, 32 : Δαίμονας ... ἐνύδρους. Theophr. H. Pl. 3, 10, 3 : Ἔνυδρον (τὸ φυτὸν) καὶ φαραγγῶδες. Aristoph. Ran. 234 : Ἕνεκα δόνακος, ὃν ὑπολύριον ἔνυδρον ἐν λίμναις τρέφω· 247 : Ἔνυδρον ἐν βυθῷ χορείαν. Manetho 4, 534 : Ἔκ τ' (s. Ἐξ) ἐνύδρων μόχθων τε καὶ ἐκ παράλοιο διαίτης. Theophr. De pisc. 3 : Ταῖς ἐνύδροις τροφαῖς. « Ἔνυδρος βοτάνη, Herba aquatica s. radice aquis innatans, Paul. Æg. 7, p. 255, ubi τῷ χερσαῖος opponitur. Ἔνυδρος μαντικὴ, Divinatio per aquam, Suid. v. Δαμόστρατος. Schleusn. Confus. c. ἄνυδρος Lucian. Halc. c. 7. Cum εὔυδρος v. in illo et ap. Xen. et Theophr. ll. cc. ibidemque cum ἔφυδρος.] || Hesych. substantive etiam accipit, dicens esse ζῶον ποτάμιον ἀμφίβιον, ὅμοιον κάστορι, Animal fluviatile, nunc in terra nunc in aquis agitans, simile fibro. Pro quo forsan scrib. Ἐνυδρὶς, s. Ἔνυδρις, quod ap. Aristot. legitur et Plin., nec non ap. Herodotum : Aristot. enim H. A. 8, 5 : Ἔνια δὲ, inquit, τῶν τετραπόδων καὶ ἀγρίων ζώων ποιεῖται τὴν τροφὴν περὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς, περὶ δὲ τὴν θάλατταν οὐδὲν, ἔξω φώκης· τοιαῦτα δέ ἐστιν ὅ, τε καλούμενος κάστωρ, καὶ τὸ σαθέριον, καὶ τὸ σατύριον, καὶ ἐνυδρὶς, καὶ ἡ καλουμένη λάταξ· ἔστι δὲ τοῦτο πλατύτερον ἐνυδρίδος, καὶ ὀδόντας ἔχει ἰσχυρούς. Et paulo post, Δάκνει δὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ ἐνυδρὶς, καὶ οὐκ ἀφίησιν, ὡς λέγουσι, μέχρις ἂν ὀστοῦ ψόφον ἀκούσῃ. [Conf. 1, 1, p. 487, 22, ubi est var. ἔνυδρος, quæ forma est ap. Aristoph. Ach. 880 : Ἰχτῖδας, ἐνύδρους, ἐγχέλεις Κωπαΐδας. Ubi ἰχτίδας, ἐνύδριας Elmsl., quum ἐνύδρους etiam terminatione abhorreat a dialecto ejus qui ista dicit Bœoti. Solini c. 32, p. 44, A, libri nonnulli pro *ichneumon*, præbent *enhydrus conspicatus*, *ichneumoneum genus*. V. Salmas. p. 316 sq.] Unde Plin. 32, cap. ult. : Medicis fibri, quorum e genere lutras nusquam mari accepimus mergi : Id. 8, 30, de Ponticis fibris loquens : Animal horrendi morsus; arbores juxta flumina ut ferro cædit; hominis parte comprehensa, non ante quam fracta concrepuerint ossa, morsus resolvit. Cauda piscium iis : cetera species lutræ : utrumque aquaticum, utrique mollior pluma pilus. Quo in l. nota eum generaliter fibris tribuere quod Aristot. eorum speciei τῇ ἐνυδρίδι. Herodot. 4, [109] de lacu quodam, s. palude, in Ida monte : Ἐν δὲ ταύτῃ ἐνύδριες ἁλίσκονται καὶ κάστορες, Lutræ et castores. Et 2, [72] de animalibus Ægypto sacris : Γίνονται δὲ καὶ ἐνύδριες ἐν τῷ ποταμῷ, τὰς ἱρὰς ἡγηνται εἶναι. Quibus tamen in ll. præpostera scriptura ap. eum extat Ἐνίδρυες pro Ἐνύδριες. Ἔνυδρις a Plin. refertur etiam inter Colubrorum et Serpentium genera; nam 30, 3, de dentium dolentum remediis loquens : Caninus dens sinister maximus, circum-

scarificato eo qui doleat : aut draconis os e spina, ita enhydridis. Est autem serpens masculus et albus. Et 32, 7 : Enhydris vocatur a Græcis coluber in aquis vivens : hujus quatuor dentium superioribus in doloribus superiorum gingivas scarificant, inferiorum inferioribus. [Ἐνυδρίδες, Lutræ, Gl.]

[Ἔνυδρος, ὁ, Enhydrus, gemmæ species. V. proxime præced.]

Ἐνυδρόω, Reddo ἔνυδρον. Unde ἐνυδρώθη, quod Hesych. exp. ὑδροπικὸς [ὕδρωπ.] ἐγένετο, Factus est hydropicus, In hydropisin incidit. Ita ut homo quoque ἔνυδρος dici queat, In quo τὸ ὕδωρ s. ὁ ὕδρωψ dominatur.

[Ἐνύει, ἔνδον, Intus, Λάκωνες, Hesych. Quod in Ἔντει mutabat Koen. ad Gregor. p. 351, quanquam ipse recordaretur similis formæ Κηνούει, de qua dixi supra p. 404, A. Minus etiam probabilis conjectura Valckenarii ad Adon. p. 282, C, ἔνδυσι. L. Dind.]

Ἐνῦεῖον, τὸ, Templum Bellonæ vel etiam Martis qui Enyalius cognominatur : ap. Dion. Cocceium. [Exc. 135, p. 54, 27; l. 42, 26; 50, 4; 69, 15; 71, 33.]

[Ἐνῦεύς, έως, ὁ, Enyeus, f. Bacchi et Ariadnes, sec. schol. Hom. Il. I, 668 : Σκῦρον ἑλὼν αἰπεῖαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον. Memoratur etiam a Diod. 5, 79, ubi Ἔνιοι et Ἐγυεῖ est in libris, et a Photio s. Suida s. Ὁμολώιος Ζεὺς filia Ἐνυέως Ὁμολώα s. Ὁμολωία, et qui ab Ἐνυὼ dicit formari Steph. Byz. s. Πυθώ. Adde Quintum 1, 530. L. Dind.]

[Ἐνῡλίζω, Purgo, et proprie quidem Colo. Hesych. : Ἐνηυλισμένον, κεκαθαρισμένον. Kust. ἐνυλισμένον, ut est suo l. cum interpr. κεκαθαρμένον.]

Ἔνῡλος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄϋλος : significat enim Materie constans, Materialis [Gl.]; sicut ἄσωμος quoque et ἔνσωμος opposita sunt. Utitur hoc vocab. Themist. aliquoties 2 Phys., ubi inter alia dicit, p. 24 : Εἰ γὰρ καὶ χωρίζεταί ποτε τὸ ἔνυλον εἶδος, ἀλλὰ λόγῳ γε, οὐχ ὑποστάσει. Ibid. : Πάντα ἔνυλα εἶναι τὰ φυσικὰ εἴδη. Ap. Hesych. fem. gen. ἐνύλαις [pro ἐνύλοις, cui in cod. appensum est ὑλικὸν], quod exp. ὑλικαῖς. [Aristot. De anima 1, 1 : Τὰ πάθη λόγοι ἔνυλοί εἰσι. Sæpius Nemes. De nat. hom. p. 71. Ap. Metrodorum in Append. ad Stob. vol. 4, p. 7 ed. Gaisf. : Διὸ καὶ πλείστην πίπτειν δρόσον καὶ πάχνην περὶ τὰ ἕλη καὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς καὶ μάλιστα περὶ τοὺς κοίλους καὶ ἐνύλους τῶν τόπων, Silvosos. Sed requiri videtur potius ἐναύλους, cujus tamen adjectivi sic positi exemplum desidero. L. Dindorf.]

[Ἐνύλως, Materialiter. Iambl. De myst. 6, 3, p. 145 : Οὔτε γὰρ μεριστῶς, οὔτε προσεχῶς, οὔτε ἐνύλως ... προΐστανται (dii) τῶν καθ' ἕκαστα ζώων. Wakef. Justin. Mart. p. 145, A : Ἄϋλως καὶ ἐνύλως. Hase.]

Ἐνῦμενόσπερμος, ὁ, ἡ, Semen habens membranis intectum s. inclusum, Cujus semen membranis continetur. [Theophr. H. Pl. 8, 3, 4.]

[Ἐνύπαρκτος, ὁ, ἡ, Inexistens. Phot. cod. 162, p. 106, 2 : Οὔτε φθορᾶς οὔτε θανάτου οὔτε τοῦ κατὰ κακίαν πάθους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἁμαρτητικῶν λογισμῶν, οὐδενὸς τούτων δημιουργὸς ὑπάρχει ὁ θεὸς, εἰ καὶ τῶν φθαρτῶν καὶ τῶν θνητῶν οὐσιῶν καθέστηκε δημιουργός· ἐκεῖνα γὰρ τῶν ἀνυπάρκτων ἐστὶ καὶ καθ' ἑαυτὰ μὴ ἐχόντων ὑπόστασιν. Recte Bekk. ἐνυπάρκτων. Dionys. Areop. paraphr. p. 77, A : Οὐκ εἶπε δὲ νοήματα, ... ἀλλὰ θεάματα, ἤγουν ἐνύπαρκτα πράγματα, θεατὰ ὡς ἐφικτὸν ὀφθαλμοῖς ὑπερκοσμίοις. L. D. S. Cyprian. Confess. Actt. SS. Sept. t. 7, p. 525, 24 : Χρυσὸν δωρούμενος, ἀλλ' οὐκ ἐνύπαρκτον. Interpr. Minime solidum. Hase.]

[Ἐνύπαρξις, εως, ἡ, q. d. Inexistentia. Clem. Al. Strom. 3, 4, p. 527 : Ἡ γὰρ οὐδέν ἐστι κακὸν ... ἢ εἰ ἔστι τὸ πονηρὸν ἐνυπάρξει, εἰπάτωσιν ἡμῖν τί λέγουσιν εἶναι τὰς δοθείσας ἐντολὰς περὶ δικαιοσύνης κτλ.]

Ἐνῦπάρχω, Insum. Aristot. Metaph. 2 : Ἐξ ὧν ἐστὶ τὰ ὄντα ἐνυπαρχόντων, de elementis. Et rursum, Ἐξ ὧν ἐνυπαρχόντων ἐστὶν ἕκαστον πρῶτον. Et in 4, [c. 2] : Αἴτιον δὲ λέγεται ἕνα μὲν τρόπον, ἐξ οὗ γίνεταί τι ἐνυπάρχοντος, velut æs statuæ, argentum phialæ: Nam ex argento fit phiala, et ipsum argentum in phiala est ac cernitur. Idem in 10, [c. 1] itidem de elementis : Ταῦτα δὲ πάντες ἐνυπάρχοντα τοῖς συνθέτοις τιθέασι, Inexistentia. [De color. p. 791, 21 : Τοῦ ἐνυπάρχοντος ἐν τῷ κεράμῳ ὑγροῦ. Idem de ebrietate apud Athen. 10, p. 429, D.] Itidem affertur ἐνυπάρχειν τοῖς οὖσι pro Inesse rebus. Sed affertur et ἐνυπάρχοντα ὠὰ ἐκ τῆς ὀχείας, pro Ova per initionem s. initum concepta. [Aristot. Anal. post. 1, 4, 7 : Ἐνυπάρχειν τοῖς κατηγορουμένοις ἢ ἐνυπάρχεσθαι. Theophr. C. Pl. 3, 1, 6 : Ἐνυπαρχόντων σπερμάτων· 5, 9, 8 : Τοῦ χειμῶνος ἐνυπάρξει μᾶλλον τὸ θερμόν. Et alibi quum Th. tum Plut. aliique.]

[Ἐνῦπατεύω, Consulatum ago in. Plut. Mor. p. 797, D : Κικέρων δὲ καὶ αὐτὸς ὡμολόγει, τὰ κάλλιστα καὶ μέγιστα τῶν συμβουλευμάτων (l. βουλευμάτων), οἷς ὀρθῶς ἐνυπατεύων τὴν πατρίδα διέσωζε, μετὰ Ποπλίου Νιγιδίου τοῦ φιλοσόφου συνθεῖναι. L. Dind.]

Ἐνυπνιάζω, s. Ἐνυπνιάζομαι, Insomnium cerno s. video, Somnio. [Ἐνυπνιάζομαι, Somnio, Gl.] Aristot. H. A. 4, [10] : Ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ὁ ἄνθρωπος, i. e. ἐνύπνια ὁρᾷ. [Et ib. init. cap., De somno c. 1, De insomn. c. 1. Hippocr. p. 12, 15 : Ἐνυπνιάζονται θορυβώδεα καὶ τετραγμένα.] Plut. [Cat. maj. c. 23] : Πολλὰ συμβαίνει τοῖς φαγοῦσιν ἐνυπνιάζεσθαι. [Couf. Brut. c. 24.] Act. 2 [17] ex Joele : Προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν· καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνυπνιασθήσονται, Somnia somniabunt. [Jesai. 56, 10 : Κύνες οὐ δυνήσονται ὑλακτεῖν ἐνυπνιαζόμενοι κοίτην. Absolute Gen. 28, 11 : Ἐνυπνιάσθη, eademque forma 37, 5, 9 etc. Ἐνυπνιασάμην vero, addito ἐνύπνιον, 37, 8, Jud. 7, 13. || I. q. ὀνειρώττειν. Eucholog. p. 892 : Ἀκολουθία εἰς ἱερέα ἐνυπνιασθέντα. Ducang. De signif. figurata Nugandi agit Epiphan. vol. 1, p. 96, A, B, afferens exemplum Epist. Jud. v. 8 : Ἐνυπνιαζόμενοι σάρκα μὲν μιαίνουσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι.]

[Ἐνυπνίασις, εως, ἡ, Somnium. Epiphan. vol. 1, p. 96, B : Οὐ περὶ τῆς ἐνυπνιάσεως λέγει τοῦ ὕπνου.]

[Ἐνυπνίασμα, τὸ, idem. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 449, C : Τοῦτο τὸ ἀκάθαρτον ὅρᾶμα διὰ τὸ ἀτέλεστον ἐν. καλεῖ.]

[Ἐνυπνιασμὸς, ὁ, idem. Cyrill. Hier. 82. Kall. Nilus Epist. p. 231 ed. Allat. L. D. Petr. Sic. Hist. Man. p. 32, p. 16 : Τὰ ἐν τοῖς ἐνυπνιασμοῖς. || Illusio nocturna. Anast. Sin. Quæst. p. 76, 11 : Ὑπομεῖναι ἐνυπνιασμόν. Hase.]

Ἐνυπνιαστὴς, ὁ, Insomniator, Qui videre insomnia solet. Gen. 37, [18] : Ἰδοὺ ὁ ἐνυπνιαστὴς ἐκεῖνος ἔρχεται. Insomniosus autem Catoni est Qui insomniis vexari solet, Qui solet ὁρᾶν ἄτοπα καὶ δυσχερῆ ἐνύπνια, ut Plut. loquitur. [Philo vol. 2, p. 43, 27 : Ὀνειροπλῆγα καὶ ἐνυπνιαστήν. Hemst. Id. vol. 1, p. 664, 32.]

[Ἐνυπνιόμαντις, ὁ, Qui ex insomniis vaticinatur. Hesych. : Βριζομάντις, ἐνυπνιομάντις. Retrahendus in utroque accentus.]

Ἐνύπνιον, τὸ, Insomnium, [Somnium, Visio, Visus, Visum, add. Gl.], τὸ ἐν ὕπνῳ φάσμα, ἡ καθ' ὕπνον ὄψις, Visum quod in somnis s. per quietem dormienti se obtulit. [Pind. Ol. 13, 76 : Ἐνυπνίῳ πιθέσθαι. Æsch. Pers. 518 : Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων. Eur. Hec. 703 : Ἔμαθον ἐνύπνιον, ὀμμάτων ἐμῶν ὄψιν. Herodot. 7, 16 : Ἐνύπνια τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα τοιαῦτά ἐστι. Cratin. ap. schol. Hom. Il. B, 56 : Θράττει με τὸ ἐνύπνιον.] Xen. Symp. [4, 48] : Σημαίνουσί μοι, πέμποντες ἀγγέλους, φήμας καὶ ἐνύπνια καὶ οἰωνοὺς, ἅ τε δεῖ καὶ ἃ οὐ χρὴ ποιεῖν. Æschin. [p. 85] : Οὔπω σοῦ τὸ περὶ Παυσανίαν ἐνύπνιον ἑωρακότος [Plato Crit. p. 44, A]· paulo post, Εἴ γε μὴ τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐγὼ καὶ Δημοσθένης ἴδομεν [εἴδομεν. Plato Polit. p. 290, B]. Plutarch. De aud. poem. [p. 16, C] : Ἔκ τινων ἐνυπνίων ποιητικῆς ἁψάμενος, Insomniis quibusdam monitus. Sic De deo Socrat. [p. 579, E] : Ἀφῖκται δὲ Λύσιδι χοὰς χέασθαι περὶ τὸν τάφον, ἔκ τινων ἐνυπνίων καὶ φασμάτων ἐναργῶν. Quo sensu Plato Phæd. [p. 61, B] dicit, Πειθόμενος τῷ ἐνυπνίῳ. Rursum Plut. ib. [p. 587, A] : Φράσον αὐτῷ φυλάττεσθαί τινα κίνδυνον ἐξ ἐνυπνίου μάλα δυσχεροῦς καὶ ἀτόπου. Quibus subjungit quidnam in somnis viderit : Τῆς γὰρ νυκτὸς ᾤμην αὐτοῦ τὴν οἰκίαν ᾠδίνειν ὥσπερ κύουσαν, αὐτὸν δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ κύκλῳ παρεῖναι, τὸν δὲ μυκᾶσθαι καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους. Ubi nota eum dicere non ἑώρακα, s. ἴδον, sed ᾤμην : nam ἐν ὕπνοις ἀκούειν οὐκ ἀκούοντες, καὶ βλέπειν οὐ βλέποντες δοκοῦμεν, ut Id. docet in Coriol. Rursum Idem, Ἐξ ἐνυπνίου φοβηθείς. [Κατ' ἐνύ-

πνιον, Per somnum, Ammian. Anth. Pal. 11, 150 : Ἀρκαδικὸν πῖλον κατ' ἐν. Ἀρκάδι δῶρον Ἑρμείῃ ῥήτωρ θῆκεν Ἀθηναγόρας.] Plato [Reip. 2, p. 383, A] ἐνύπνιον vocavit quod ὄνειρον Hom. : Τὴν τοῦ ἐνυπνίου πομπὴν ὑπὸ Διὸς τῷ Ἀγαμέμνονι, Fabulam de somnio ab Jove ad Agamemnonem misso : quæ extat initio Il. B, ubi Jovi κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ Πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι οὖλον ὄνειρον. Non tamen idem esse ὄνειρον et ἐνύπνιον, patet e Macrobio Comm. in Somn. Scip. 1, 3 : Omnium quæ videre sibi dormientes videntur, quinque sunt principales diversitates et nomina. Aut enim est ὄνειρος secundum Græcos, quod Lat. Somnium vocant; aut est ὅραμα, quod Visio recte appellatur : aut χρηματισμὸς, quod Oraculum nuncupatur : aut est ἐνύπνιον, quod Insomnium dicitur; aut est φάντασμα, quod Cic. Visum vocavit. Ubi obiter nota ὄνειρος, et ὅραμα, et φάντασμα, et χρηματισμός : quorum bonam partem habes ap. Plut. De S. N. V. [p. 555, A] : Ὄψεις ἐνυπνίων, καὶ φάσματα μεθημερινὰ, καὶ χρησμοί. [Ead. phrasi præter poetas supra citt. Herodot. 5, 55 : Ἰδόντα ὄψιν ἐνυπνίου τῷ ἑωυτοῦ πάθεϊ ἐναργεστάτην : 62; 8, 54. Dionys. A. R. 1, 56 : Ἐπιστῆναι μεγάλην τινὰ ... ἐνυπνίου τῶν θεῶν τινι τῶν πατρίων εἰκασθεῖσαν ὄψιν. Ita cod. Vat.; vulgo ἐνύπνιον, adjective vel adverbialiter, qui usus in prosa perrarus. Plato Reip. 9, p. 572, B : Αἱ ὄψεις τῶν ἐνυπνίων. Ex eod. notandæ phrases πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον, Phæd. p. 60, E; τέλειον ὑμῖν τὸ ἐν. ἀποτετέλεσται, Reip. 4, p. 443, B. Ἰδεῖν ἐν. Aristoph. Vesp. 25, et alii. Κρίνειν ἐν. Theocr. 21, 29. Ἐγρηγορότων ἐνύπνια dixerat ἐλπίδας Pindarus et alii quos nominat Bœckh. ad fr. 234, p. 673.] Eorundem definitiones ibid. reperies. Supervacuum enim et longum foret eas hic afferre, præterquam ejus de quo hic agitur. Sic igitur ibi : Est enim ἐνύπνιον, quoties cura oppressi animi vel corporis sive fortunæ, qualis vigilantem fatigarit, talem se ingerit dormienti. [Cum genit. Meleag. Anth. Pal. 12, 125, 1 : Ἡδύ τί μοι διὰ νυκτὸς ἐνύπνιον ἅβρὰ γελῶντος ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι ἤγαγ' Ἔρως ὑπὸ χλαῖναν. || Ἦν δ' οὖν αὐτοῦ τοιόνδε τι τὸ ἐνύπνιον, Galen. vol. 4, p. 165, C, Somnium, Inane commentum. Pari modo ibid. F : Τὰ κατὰ τὸν ὕπνον αὐτῷ φαντασθέντα. Hemst.] || Hom. ἐνύπνιον adverbialiter posuit pro ἐν ὕπνοις s. καθ' ὕπνους, In somnis, Per quietem, Il. B, [56, Od. Ξ, 495] : Κλῦτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. [Aristoph. Vesp. 1218 : Πρὸς τῶν θεῶν ἐνύπνιον ἐστιώμεθα; Arrian. Peripl. P. Eux. p. 134 ed. Blanc. : Φαίνεσθαι δὲ ἐνύπνιον τὸν Ἀχιλλέα· 135 : Οἱ δὲ καὶ τὸν Πάτροκλον σφίσιν ὀφθῆναι ἐνύπνιον λέγουσιν. Pro κατ' ὄναρ dicere ἐνύπνιον jubet Phot. Lex. v. Κατ' ὄναρ. De discrimine inter ἐνύπνιον et ὄνειρος Artemid. 1, 1, p. 4 : Ταύτῃ γὰρ ὄνειρος ἐνυπνίου διαφέρει, ᾗ συμβέβηκε τῷ μὲν εἶναι σημαντικῷ τῶν μελλόντων, τῷ δὲ τῶν ὄντων. Aristotelis libellus extat Περὶ ἐνυπνίων. Aristophanis scriptum Ἐνύπνιον inscriptum memorat Tzetz. Exeg. Il. p. 52, 2. Cleagoræ τοῦ τὰ ἐνύπνια ἐν Λυκείῳ γεγραφότος mentio est ap. Xenoph. Anab. 7, 8, 1, ubi libri meliores ἐνοικία ἐν οἰκίῳ.]

[Ἐνύπνιος, ὁ, ἡ, Per somnum oblatus. Æsch. Sept. 710 : Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων ὄψεις. Epigr. Anth. Pal. 12, 124, 3 : Καὶ γάρ μοι ἐνύπνιος ἦλθε φαρέτρῃ ἀνταίρων. Adv. Ἐνυπνίως adhibent gramm. explicando Homerico ἐνύπνιον, adverbialiter, ut ipsis videtur, posito. V. præter intt. schol. Theocr. 3, 3.]

[Ἐνυπνιώδης, ὁ, ἡ, Insomniosus, Gl. Strabo 15, p. 713 : Οὐ γὰρ ἂν τοῖς αὐτοῖς τοὺς μὲν ἄχθεσθαι, τοὺς δὲ χαίρειν, ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντας. Plut. Mor. p. 1024, B : (Δόξας, κινήσεις) ἐνυπνιώδεις καὶ παραφόρους... L. D. Artem. Onir. p. 19, 21 Reiff. : Ἀσήμαντά τε ἐστὶ καὶ ἐνυπνιώδη. Hase.]

[Ἐνυπνίως. V. Ἐνύπνιος.]

[Ἔνυπνος, ὁ, ἡ, Somnialis, Per somnium visus. Tragicus ap. Plut. Mor. p. 166, A, quem Æschylum putabat Porson. ad Eurip. Or. 401 : Ἀλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβεῖ. L. D. || Somnolentus. Georg. Pis. Hex. v. 1090 : Τοὺς ἐνύπνους ἐξυπνίζειν ἐργάτας. Hase.]

[Ἐνυπνόω, Indormio. Nicander Ther. 546 : Ἄντλῳ ἐνυπνώοντα. Licet etiam divise scribere ἐν ὑπν.]

[Ἐνυπόγραφος, ὁ, ἡ, Subscriptionem habens eaque testificatus. Agatho Epil. ad Conc. 6 (Combef. Hist. Monothel.), p. 200, C : Σὺν καὶ τῷ ἐκφωνηθέντι ἐνυπογράφῳ τῆς πίστεως ὅρῳ. Et mox : Τοὺς ἐκδοθέντας τοῖς πέντε πατριαρχικοῖς θρόνοις ἰσοτύπους ἐνυπογράφους τοῦ αὐτοῦ ὅρου τόμους. L. Dind.]

[Ἐνυπογράφω, Subscribo. Anon. Vita Chrysost. t. 8, p. 351, 15 : Τοῖς ἐντεθειμένοις ἐνυπογράψασθαι. Hase.]

[Ἐνυποδύομαι, ap. Sext. Emp. Adv. rhet. 49, p. 299 : Παρεστήσαμεν δέ γε πρότερον ὅτι βλαπτικωτάτοις ἐνυποδύεται λόγοις (rhetorica), Suscipit vertit Int. Sed fort. scrib. ἐναποδ., q. v.]

[Ἐνυπόθετος, ὁ, ἡ. Alcinous c. 34. Boiss.]

[Ἐνυπόθηκος, ὁ, ἡ, Pro quo pignus capitur. Mich. Psell. Synops. Leg. v. 899 : Τῶν δὲ δανείων πέφυκεν ἡ διαίρεσις αὕτη· τὰ μὲν γὰρ ἐνυπόθηκα, τὰ δ' ἄνευ ὑποθήκης· et ib. 905. Δανειστὴς ἐνυπόθηκος, Qui pignus accepit, ib. 907. L. Dind.]

[Ἐνυπόκειμαι, Subjaceo in, intus. Hierocles p. 82 : Οὐδὲν δεῖ κακῶν ἀρχῆς, οὔτε ἐνυποκειμένης, οὔτε ἔξωθεν κακοποιὸν αἰτίαν ἐνδιδούσης. Germanus In dom. corp. sepult. p. 1485, A : Τὸ ἐνυποκείμενον κράνιον τῷ λιθοστρώτῳ. Aristombr. ap. Jo. Damasc. App. ad Stob. Gaisf. vol. 4, p. 24 : Ἐνυπόκειται δὲ καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ ἀέρι καὶ τὸ δυνάμει διαφανές. Ap. Clem. Al. Strom. 6, 16, p. 807 : Θεοῦ μὲν γὰρ γραφὴ καὶ εἰδοποιία ἐνυποκειμένη τῇ πλακὶ δημιουργία τοῦ κόσμου τυγχάνει, Sylburgius scrib. ἐναπ. L. Dind.]

[Ἐνυπόκριτος, ὁ, ἡ. Schol. Dionysii in Bekk. Anecd. p. 758, 16 : Κατὰ τὸν Νικάνορα ὀκτώ εἰσι στιγμαὶ, τελεία, ὑποτελεία, πρώτη ἄνω, δευτέρα ἄνω, τρίτη ἄνω, ὑποστιγμὴ ἐνυπόκριτος, ὑποστιγμὴ ἀνυπόκριτος, ὑποδιαστολή. Boiss. Idem ib. p. 764 sq. docet poni post enuntiationes relativas, continuo seq. demonstrativo, ut Il. A, 477 : Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, καὶ τότε κτλ., hypostigmen ἀνυπόκριτον vero post enuntionem relativam poni ita si demonstrativa non sequatur continuo, sed aliæ interponantur, ut Il. Γ, 33 : Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν παλίνορσος ἀπέστη οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὑπό τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα, ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρός τέ μιν εἷλε παρειάς. Ubi, inquit, ἡ ἀνυπ. τίθεται ὁμοίως καὶ εἰς τὸ γυῖα καὶ εἰς τὸ ἀνεχώρησε· μεταξὺ γὰρ τῆς ἀνταποδόσεως ἕτεραι περίοδοι ἐνετέθησαν· εἰς δὲ τὸ παρειάς ἡ ἐνυπόκριτος· εὐθέως γὰρ ἐπιφέρεται ἡ ἀνταπόδοσις (Ὡς αὖτις). Signum interrogandi sic dici docet Moschop. ed. Titz. p. 42-3 : Τὸ τῆς φωνῆς διανάπαυμα ἢ ἀποκαταστατικὸν ὅλης ἐννοίας, καὶ καλεῖται ὑπερτελεία... ἢ ἔθους (l. ἤθους) τινὸς ἀπομιμητικὸν σφοδροτάτου ἢ ἄλλου τινὸς, καὶ καλεῖται ἐνυπόκριτος, ὡς τὸ, Τοῦτο ἐγκαλεῖς θεῷ; Alioqui signa utriusque hypostigmes forma nihil diversa fuisse docet schol. Dion. p. 764, 23, 33. L. Dind.]

[Ἐνυπόληπτος, ὁ, ἡ. Callinic. Vita Hypat. Actt. SS. Jun. t. 3, p. 315, 14 : Ἦν γὰρ γέρων καὶ λίαν ἐνυπ. Vertitur : Facile se sinens duci. Hase.]

[Ἐνυπομάζιον mendose videtur scribi ap. Gregor. Nyss. t. 2, p. 988, C, pro, (Βρέφος) ἓν ὑπομάζιον. Hase.]

[Ἐνυπομῠχεύω, Intimis partibus sublateo. Pseudo-Chrys. Serm. 64, vol. 7, p. 429, 3 : Τὴν ἐνυπομυχεύουσαν ἁμαρτίαν καὶ κατὰ τῆς ψυχῆς νεμομένην ἡ στυπτικωτάτη ὑπεισελθοῦσα νηστεία ἀναξηραίνει. Seager.]

[Ἐνυπόσαπρος, ὁ, Supputridus. Hippocr. Co. præn. p. 189, A : Οἵσιν ἡπατικοῖσιν πολὺ πτύαλον αἱματῶδες εἴτε ἐνυπόσαπρον εἴτε χολῶδες ἄκρητον, ὀλέθριον εὐθέως.]

[Ἐνυποστατικὸς, ὴ, όν. Epiphan. vol. 1, p. 79, A : Εἰς μορφὰς καὶ εἰς ἐνυποστατικὰς ἀρχὰς, Substantialia principia.]

Ἐνυπόστᾰτος, ὁ, ἡ, Subsistentiam habens, cui opp. ἀνυπόστατος. Damasc. [Orthod. fid. 1, 6, p. 17] : Ἀεὶ [ἀεὶ] δὲ ἔχει τὸν ἑαυτοῦ λόγον ἐξ αὐτοῦ γεννώμενον, οὐ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον, ἀνυπόστατον καὶ εἰς ἀέρα χεόμενον, ἀλλ' ἐνυπόστατον, ζῶντα, τέλειον· et identidem ap. eum legitur pro Persona. Bud. [Schol. Dionys. Bekk. An. p. 954, 28 : Ὕπαρξιν (δηλοῦσι τῶν συνδέσμων) ὅσοι συμπλεκτικοί· ἐὰν γὰρ εἴπω, Καὶ θεός ἐστι καὶ ἡμέρα καὶ δίκη, πάντα ἐνυπόστατα. Alia Suicer. L. D. Hesych. (et Photius) in Ὑφεστώς. Hemst. Niceph. Callist. Or. in S. Magd., in Bandini Anecd. p. 36; Joannes monach. in Anecd. meis vol. 4, p. 162, 13, 19. || Adv. Ἐνυποστάτως, Theodor. Hyrtac. ibid. vol. 3, p. 25, 5. Boiss. Dogmata Massalianorum ap. Lamb. Bibl. Cæs.

5, p. 257, B : Λέγουσιν ὅτι συνοικεῖ τῷ ἀνθρώπῳ ἐν. ὁ Σατανᾶς. L. Dind.]

[Ἐνυπόταχτος, ὁ, ἡ, Obediens, Obsequens. Antioch. Pandect. p. 1216, C. Hase.]

[Ἐνυποφαίνω, Significo, Declaro. Arethas p. 912.]

[Ἐνυπτιάζω, Supinum projicio in. Philostr. Imag. p. 834 : Ἐνυπτιάζων ἑαυτὸν τῇ γῇ.]

Ἐνυρήσεις, Hesych. θρηνήσεις : qui et ἔνυρεν affert pro ἔτρισεν. [V. de utraque gl. conjj. interpretum.]

[Ἔνυρον, τό. Theognost. Crameri Anecd. vol. 2, p. 131, 22 : Τὰ διὰ τοῦ υρον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς οὐδέτερα μονογενῆ διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται, οἷον ... ἐνέχυρον, κίχυρον, πάλμυρον, ἔνυρον, κτλ. L. Dind.]

[Ἔνυστρον, τό. V. Ἤνυστρον.]

Ἐνΰφαίνω, Intexo. [Contexto, Gl.] Athen. 12, [p. 535, F] : Ἐμβάτης πίλημα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας· τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὀπίσω καὶ ἔμπροσθεν ἐνιέντες οἱ τεχνῖται· paulo post de chlamydibus, Τὸ δὲ πᾶν ὁ πόλος ἐνύφαντο χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα ζωδία, Polum intextum habebat. Legitur et ἐνυφανθεὶς ap. Herodot. [1, 203], Intextus : itidemque [3, 47] ἐνυφασμένος. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 10 : Οὗτος (ὁ χιτωνίσκος) ἔχει γράμματα ἐνυφασμένα. L. D. Theophr. Char. 6, 2; Diod. 20, 46; Plut. Demetr. c. 11. || Figurate Phot. Bibl. p. 86, 21 : Ἀπολογίαν ἐνυφαίνει τῷ συγγράμματι. Schol. Eur. Orest. v. ult. : Ἡ κωμῳδία γέλωσι καὶ εὐφροσύναις ἐνύφανται. L. Dind.]

[Ἐνυφαντὸς, ὁ, ἡ, Intextus. Theocr. 15, 82 : Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά.]

[Ἐνύφασμα, τὸ, Intextum. Diodor. 17, 70 : Ἐσθῆτες χρυσοῖς ἐνυφάσμασι πεποικιλμέναι. Matthæi Med. p. 236 : (Στρωμνὴ) ποικίλη καὶ ἐνυφάσματα ἔχουσα ζῴων.]

[Ἐνυφίζω, Subsido in. Geopon. 6, 5, 6 : Τὸ ἐνυφιζῆσαν ὑγρὸν σπόγγῳ ἀνασπάσαντες.]

[Ἐνυφίστημι, Colloco in. Aor. Exstiti in, M. Anton. 4, 14 : Ἐνυπέστης, ὡς μέρος ἐναφανισθήσῃ τῷ γεννήσαντι. Angl. Greg. Nyss. t. 1, p. 646, C : Ἐνυφίσταται ἡ τοῦ θανάτου φύσις, Exsistit. At Joseph. B. Jud. 4, 1, § 5, Ἐνυφίσταται δὲ κατὰ κορυφὴν ἐπιρρέοντα τὸν πόλεμον, interpr. Sustinet. Hase.]

[Ἐνυψόω. lxx Dan. 5, 4 : Ἐνυψούμενος ἀπὸ τοῦ οἴνου. Segaar. legere mavult ἀνυψ. Schleusner.]

Ἐνύω, Perimo, Occido: ex ἔνω, ut Eust. vult, qui inde τὴν Ἐνυὼ dictam ait, quæ est πολεμικὴ θεὰ, Bellica dea, Lat. itidem Enyo et Bellona [Gl.]. Hom. Il. E, [592]: Ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ· quæ ibid. dicitur secum habuisse κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος. Aliquanto ante [333]: Οὔτ' ἂρ Ἀθηναίῃ οὔτε πτολίπορθος Ἐνυώ. Et ap. Pausan. Att. [8, 4]: Ἐνυοῦς ἄγαλμα. [Hesiod. Theog. 273 inter Græas, Phorcyos et Cetus filias, recenset Ἐνυὼ κροκόπεπλον, it. Apollod. 2, 4, 2, 3, cum eoque schol. Apoll. Rh. 4, 1515, ubi vitiose Ἐντὼ, schol. A Æsch. Prom. 793, Tzetz. ad Lyc. v. 838, p. 824. Contra Enyo, deam bellicam, Æsch. Sept. 45, Callim. Del. 276, Plut. Sull. c. 7, 27, 30, Pausan. 4, 30, 5, Cornut. De natura deor. c. 21, p. 190. Ἐνυοῦς Ἥρας filium Enyalium perhibet Tzetzes Hist. 12, 794. De orthographia Ἐνδὼ schol. Il. E, 533 : Κακῶς ὅσοι δασύνουσι τὸ υ τοῦ ἐνύω (sic)· ἄμεινον γὰρ ψιλοῦν. Ἀναπέπλασται γὰρ πολεμικὴ θεὸς, ἧς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ υἱὸν εἶναί φασι τὸν Ἄρεα καὶ διὰ τοῦτο καλεῖσθαι Ἐνυάλιον μητρωνυμικῶς. V. Eust. ib.] Etym. hinc derivat Ἐνυάλιος.

[Ἐνυὼ, ἡ, Bellona. V. Ἐνύω. || Figurate, Certamen, Pugna. De venatione Oppian. Cyneg. 1, 194 : Τοῖός μοι βαίνοι κρατερὴν θήρειον ἐνυὼ ... ἵππος· 2, 53, de pugna duorum taurorum : Δὴ τότ' ἐπ' ἀμφοτέροισιν ὑπέρβιος ἵστατ' ἐνυώ. Hesych. : Ἐνυὼ ... ἡ μάχη. L. D.]

[Ἔνω verbum, signif. Occido, unde ducantur Ἐνυὼ et αὐτοέντης vel αὐθέντης, fingit Eust. Il. p. 524, 17; 552, 15.]

[Ἐνώδιον, τὸ, Inauris. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, 16 : Νίκης χρυσῆς πρῶτος ῥυμὸς, κεφαλὴ, στεφάνη, ἐνωδίω, ὅρμος ὑποδερίς· 233, 9 : Ἐνωδίῳ χρυσῷ Ἀρτέμιδος Βραυρωνίας· et ib. 12; et 28 : Καττιτέρινα ἐνώδια. Et rursus duali p. 244, 10. In Halicarnass. vol. 2, p. 456, n. 2663, 7, ΕΝΟΙΔΙΑ, item pro ἐνώδια. Etym. M. p. 345, 3, Ἐνώδια σὺν τῷ ι (ut est etiam ap. gramm. Cram. An. vol. 2, p. 433, 11), τὰ ἐνώτια, ἴσως παρὰ τὸ ἐνοιδεῖν τὰ περὶ τὸν τόπον εὐθύτρητα ὄντα. Οὕτως Ὡρίων (Ὧρος) ὁ Μιλήσιος. Quæ conjectura tentavit Piers. ad Mœr. p. 147. Ἐνώδιον sine iota Suid. in Ἐνόδιον et Ἐνώδιον, Zon. p. 737, Mœris p. 146=196, 8. Mœris quam recte Atticum perhibeat ἐνώτια, vulgare ἐνώδια, quum utriusque pares prope auctoritates sint, non liquet.]

[Ἐνῳδὸς, ὁ, ἡ, Cantans vel Cantatus. Nicom. Harmon. 1, p. 3 : Τῆς ἀνθρωπίνης φωνῆς οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγορικοῦ διδασκαλείου δύο ἔφασκον ὡς ἑνὸς γένους εἴδη ὑπάρχειν, καὶ τὸ μὲν συνεχὲς ἰδίως ὠνόμαζον, τὸ δὲ διαστηματικὸν ... τὸ μὲν διαστ., τὸ ἐνῳδόν· 4 : Τὸ γὰρ ἐνῳδὸν τοιοῦτόν ἐστι, τὸ πάντας ἐμφαίνειν τοῖς ἐπιστήμοσι τοὺς φθόγγους. Et p. 5 : Τῆς ἐνῳδοῦ φωνῆς. Et adv. p. 5 : Ἐνῳδῶς προχωρεῖ (humana vox).]

[Ἐνώδυνος, ὁ, ἡ, Molestus. Andr. Cret. p. 282. Kall. Dolens, Mœstus. Jo. Cantacuz. 1, 7, p. 23, C : Ἐκ λίαν ἐνωδύνου καὶ τεταραγμένης ψυχῆς. V. Ἐνόδυνος.]

[Ἐνωδύνως, Cum dolore. Apollin. Cat. in Jer. t. 2, p. 539, D; Jo. Clim. p. 124, 15; 125, 13; 161, 16 : Τούτου ἐν. ἐπιζητοῦντος αὐτήν. Hase.]

[Ἐνωθέω, Impello in. Apoll. Rh. 4, 1243 : Ἔνθ' ἄρα τούς γε πλημμυρὶς μυχάτη ἐνέωσε τάχιστα ἠιόνι. Plut. Lucull. c. 28 : Φεύγοντες ... ἐνέωσαν ἑαυτούς τε καὶ τοὺς ἵππους ... εἰς τὰ τῶν πεζῶν ὅπλα.]

Ἔνωμος, ὁ, ἡ, Cui cruditatis aliquid adhuc inest, Crudiusculus. Diosc. 1, [159] ἔνωμος καρπὸς pro Fructus acerbus. [Hippocr. Aph. 5, 67, p. 1256, B : Τὰ χαῦνα (οἰδήματα) χρηστὰ, τὰ ἔνωμα κακὰ, Duriusculi tumores. Antiatt. Bekk. p. 97, 13 : Ἔνωμον, τὸ (οὐ ?) κατὰ πᾶν πέπειρον. Comparat. Hippocr. p. 675, 2 : Ὀπὸν σιλφίου ... ἐνωμότερον δίδου ῥοφέειν. Geopon. 8, 20 : Ῥοιὰς ἐνωμοτέρας. Confus. c. ἔνωρος v. in illo.]

Ἐνωμοτάρχης, ὁ, quasi ἐνωμοτιάρχης, Qui præest huic numero militum [qui ἐνωμοτία dicitur, quod v. Thuc. 5, 66, Xen. Anab. 3, 4, 22; 4, 3, 26, Reip. Lac. 11, 6 et 8; 13, 9. Ib. 11, 4, ἐνωμοτάρχους, quod est in libris, nunc ἐνωμοτάρχας scriptum cum Harpocrat., Photio, Suida, et Stobæo. Max. Tyr. 33, 7, p. 399.]

Ἐνωμοτία, ἡ, vocab. militare, quod de certo militum numero dicebatur: nimirum vigintiquatuor s. vigintiquinque, secundum quosdam: aut etiam plurium, secundum alios. Fuisse autem putatur proprium Lacedæmoniis hoc verbum, qui ἐνωμοτίαν dixerint, quod ejus milites essent ἐνώμοτοι. V. Ælian., Hesych., Suid. [Herodot. 1, 65 : Μετὰ δὲ τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας καὶ τριηκάδας καὶ συσσίτια ... ἔστησε Λυκοῦργος. (Conf. Polyæn. 2, 3, 11). Post quem ἐνωμ. Laconicam memorant Xen. Reip. Lac. 11, 5 et 8; 13, 9, H. Gr. 6, 4, 12, Thuc. 5, 66, et pluribus 58, unde notamus dici ab eo ἐν ἑκάστῳ λόχῳ fuisse πεντηκοστύας τέσσαρας, et in harum quaque ἐνωμοτίας τέσσαρας, quibus addit : Τῆς τε ἐνωμοτίας ἐμάχοντο ἐν τῷ πρώτῳ ζυγῷ τέσσαρες· ἐπὶ δὲ βάθος μὲν οὐ πάντες ὁμοίως, ἀλλ' ὡς λοχαγὸς ἕκαστος ἐβούλετο, ἐπὶ πᾶν δὲ κατέστησαν ἐπὶ ὀκτὼ, unde schol. conclusit ἐνωμοτίαν virorum 32, πεντηκοστὺν virorum 128 fuisse. In Cyri minoris exercitu Græcorum ἐνωμοτίας memorat Xen. Anab. 3, 4, 22 τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν, εἰ μὲν στενώτερον εἴη τὸ διέχον, κατὰ λόχους, εἰ δὲ πλατύτερον, κατὰ πεντηκοστῦς, εἰ δὲ πάνυ πλατὺ, κατ' ἐνωμοτίας, de quorum ordinum numero dixerat 21 : Ἐποιήσαντο ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας. Quomodo ἐνωμοτίαι singulæ fieri videntur 25 virorum, quem numerum ponit Suid.: Τάξις τις στρατιωτικὴ ἀνδρῶν ε' καὶ κ' παρὰ Λακεδαιμονίοις. Neglexerat hunc l. Arrian. Tact. p. 20 : Ὑπὲρ δὲ τῆς ἐνωμοτίας ἀμφιγνοούμενόν ἐστιν. Οἱ μὲν γὰρ ἄλλο ὄνομα τῷ λόχῳ εἶναι τοῦτο, οἱ δὲ τὸ τέταρτον τοῦ λόχου (ut Xen. l. c.) ἐνωμοτίαν καλοῦσιν, καὶ ἐνωμοτάρχην τὸν τούτου ἡγούμενον, τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας διμοιρίαν καὶ τὸν ἡγούμενον τούτου διμοιρίτην. Ξενοφῶν δὲ πόστον μὲν μέρος τοῦ λόχου ἡ ἐνωμοτία ἐστὶν οὐ διασαφεῖ, ὅτι δὲ μεῖον, καὶ πάντως τε (l. γε) τῷ ἡμίσει, δηλοῖ ἐν ᾧ λέγει, ὅτι οἱ λοχαγοὶ κατ' ἐνωμοτίας ἕκαστος ἐποιήσαντο τὸν αὐτοῦ λόχον (Anab. 4, 3, 26). Sec. alios τὸ ἥμισυ, sec. alios τὸ τέταρτον τοῦ λόχου esse addit etiam Suidas. Propriam Lacedæmoniis dicit Pollux 1, 129. Add. Timæus p. 106 cum annot. Ruhnk., schol. Aristid. vol. 3, p. 687, ubi est forma Ἐνωμοσία, quæ etiam alibi interdum

apparet. Tertiam memorat Chœrob. Cram. An. vol. 2, p. 207, 29: Ἐνομότεια, ει, Ἐνωμότεια τάγματα δίφθογγος, ἡ παράδοσις. || Conjuratio, Conspiratio, Rebellio. Suidas et Zonaras, ἡ ἀνταρσία.]

[Ἐνωμοτίας, ὁ. Inc. De tactica in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 173: Μεθ' ὃν ὁ οὐραγὸς καὶ αὖθις ὁ δευτεροστάτης, μεθ' οὓς ὁ ἡμιλοχίτης, ὃν δή τινες ἐνωμοτίαν κικλήσκουσιν. Osann.]

Ἔνώμοτος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀνώμοτος, Juratus, Qui juravit, Jurejurando obstrictus. In Pand. de teste jurato dicitur. Eur. dixit ἐνώμοτος θεῶν, pro Juratus deos, Qui juravit deos. [Immo ἀνώμοτος θεῶν est Med. 737. Soph. Aj. 1113: Οὔνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐνώμοτος, al. ἐπώμοτος, quod v. Plut. Sertor. c. 26: Ὁ Περπέννας πλείονας ἐνωμότους ἔχων πρὸς τὴν ἐπίθεσιν προσάγεται καὶ Μάλλιον. Hesych. in Ἐνώμοτιν. Et in Ἐνωμοτία: Διὰ σφαγίων ἐνώμοτος. Poll. 1, 39.] Sed de re quoque usurpatur in Pand., ubi ἐνώμοτος ὁμολογία vocatur Sponsio s. Promissio jurejurando firmata, ut scribit Bud.

Ἐνωμότως, Cum jurejurando, Addito jurejurando: ἐν. ἔφη, Plut. [Cæs. c. 47.] In Pand. ἐν. καταθέσθαι, Cum jurejurando deponere, Bud. [Poll. 1, 39. Sozom. H. E. 2, 17, p. 66, 37: Ἐν. συνέθεντο. Chron. Pasch. p. 709, 2; Anna Comn. p. 94, C; Suid. s. Zon. Ἐνομώτως vitiose in Epist. Jo. ad Constant. Pap. (Combef. Hist. Monothel.) p. 217, B. L. Dind.]

[Ἐνωπαδὶς, i. q. ἐνωπιδίως. Apoll. Rh. 4, 340: Στονόεντα δ' ἐν. ἔκφατο μῦθον· 720: Ἔιζεν ἐν. 1415, 1507. ĭ]

[Ἐνωπαδίως. V. Ἐνωπιδίως.]

[Ἐνωπαδὸν, i. q. ἐνωπιδίως. Quint. 2, 84: Ὃς φίλα μὲν σαίνῃσιν ἐν., ἀλλὰ δὲ θυμῷ πορφύρει.]

Ἐνωπὴ, ἡ, Aspectus, Conspectus: unde est ἐνωπῇ, Hom. Il. E, [374], pro In conspectu, Coram, Palam, velut adverbialiter positum: Ὡς εἴτι (vel ὡσεί τι, ut malo) κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ· ubi Eust. ait ἐνωπὴν significare τὴν ὄψιν et τὴν ἐν φανερῷ θέαν. Ab Eod. alibi [Il. p. 1017, 64, Suida in v.] exp. πρόσοψις. Ἐνωπῇ, Hesych. [et Etym. M.] adv. exp. ἐν ὄψει, φανερῶς. [Nicand. Ther. 227: Ἐνωπῇς γλήνεα φοινίσσει. Ap. Hom. alii ἐνιπῇ legebant. Dor. ἐνωπᾷ memorat Etym. M., fort. quod hinc duceret ἐνῶπα s. κατενῶπα.]

Ἐνωπιδίως, s. Ἐνωπαδίως [i. q. κατενῶπα, de quo paulo post]: utraque enim scriptura extat ap. Hom. Od. [Ψ, 94]: Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν, Ἄλλοτε δ' ἀγνώσσασκε, κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα, ubi Eust. quoque utramque scripturam agnoscens, ait ἐνωπαδίως fieri ex ἐνῶπα, unde esse κατενῶπα in Iliade. Exp. autem κατ' ὄψιν: addens sensum esse, ἄλλοτε μὲν περιεργότερον ἐντρανίζουσα καὶ κατασκοποῦσα ἐπεγίνωσκεν, ἄλλοτε δὲ ἠγνόει· sed quum habeamus ὄψει in eod. Hom. v., dure videtur ἐνωπιδίως exponi κατ' ὄψιν. Bud. ita, Quum ad vultum oculos intenderet, clare cernebat Ulyssem esse. Exp. certe ἐνωπιδίως adverbio ἐναργῶς, item ἄντικρυς, ab auctore brevium Scholl.

Ἐνώπιον et Κατενώπιον, adverbia, In conspectu [Gl.], Coram [Gl.]. Plut. Probl. Rom.: Καὶ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ, μάλιστά πως εἶναι δοκεῖ τοῦ Διὸς ἐνώπιον. Ap. Paulum Apost. [et ceteros N. et V. T. scriptores] frequens est hujus adverbii usus, et quidem additum habentis gen.: ut [Rom. 12, 17; Gal. 1, 20] ἐνώπιον ἀνθρώπων, τοῦ Θεοῦ, Coram hominibus, Deo. Sic ἐνώπιον πάντων, Coram omnibus, In conspectu omnium. Et ap. Jo.: Ἐν. τῶν μαθητῶν αὐτοῦ. Item Κατενώπιον ap. Paulum, pro eod. [2 Cor. 2, 17]: Κατενώπιον τοῦ Θεοῦ, Coram Deo, In conspectu Dei. [Constant. Cærim. p. 182, D. Et sæpe ap. eund. ἐνώπιον.] At Hom. Κατενῶπα, s. Κατένωπα dixit, syncope facta, ut quidam gramm. putarunt, ex κατενώπια, pro In faciem, Il. O, [320]: Αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν Δαναῶν ταχυπώλων, ubi Cam. Contra illos versis oculis. [V. schol. s. Eust. ad l.] Sed quidam voluerunt hic ἐνῶπα esse pro ἐνωπὴν, per metaplasmum: quod si quis admittat, ei fuerit scr. κατ' ἐνῶπα: ut sc. sit pro κατ' ἐνωπήν. Suid. κατενῶπα exp. εἰς πρόσωπον, respiciens ad istum Hom. l., ut opinor, Hesych. κατεναντίον, et κατ' ὄψιν: at auctor brevium Scholl., κατ' ἔνοψιν.

[Ἐνώπιον, τὸ, unde Ἐνώπια, Oculi, Vultus. Æsch. Suppl. 143: Θέλουσα δ' αὖ θέλουσαν ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα ἔχουσα σέμν' ἐνώπι' ἀσφαλές. Vid. voc. seq.]

Ἔνώπιος, ὁ, ἡ, adj. affertur pro In conspectu positus, Ex adverso positus, Adversus, ex lxx: Exod. 23 [33, 11]: Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, pro eo quod vulgo, Locutus est Dominus Moysi facie ad faciem: ut dicimus, *Ils ont parlé face à face.* [Ib. 25, 30: Ἐπιθήσεις ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἄρτους ἐνωπίους. Suid.: Ἐνώπια, εὐθέα. Lex. rh. Bekk. An. p. 251, 23: Ἐνώπιον, ... φανερόν.] Eust. [Il. p. 558, 30] ἐνώπιος ab ἐνωπὴ formari ait, sed quomodo cand. formationem ceteris eodem alioqui modo terminatis dare potest? [Theocr. 22, 152: Ἦ μὰν πολλάκις ὔμμιν ἐνώπιος ἀμφοτέροισιν αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα.] || Utitur porro Hom. voce Ἐνώπια, ut nomine substantivo, in signif., cujus exx. ex eo duntaxat afferuntur, sc. pro Parietibus domus qui sunt e regione januæ, vel potius ad utrumque ejus latus, quod præterеuntium oculis expositi sint. Od. X, [121]: Τόξον μὲν πρὸς σταθμὸν ἐϋσταθέος μεγάροιο Ἔκλινεν [Ἔκλιν'] ἑστάμεναι πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi Eust. ait esse τοὺς ἑκατέρωθεν τῆς εἰσόδου τοίχους. [Il. N, 261: Δούρατα ἑσταότ' ἐν κλισίῃ πρὸς ἐν. παμφ.] Usus est Id. et Il. Θ, [435, Od. Δ, 42]: Ἅρματα δ' ἔκλιναν πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα, ubi parietes interpretantur, inquit Cam., vicinos ostio, qui hoc aperto resplendescant, admisso lumine. Vide plura ap. Eust. de his ll., quibus non eand. omnino expos. tribuit: vide præterea Hesych. [in vv. Ἐνώπια et Προνώπια, cum annot. intt. et Valck. ad Eur. Hipp. v. 373.]

[Ἐνωπὶς, ίδος, ἡ, Famula. Etym. M. p. 345, 3, ex Didymo et Zon. p. 732: Ἐνωπίδες αἱ θεράπαιναι παρὰ τὸ ἕπεσθαι.]

Ἐνώπιος, Suidæ [et Zon. p. 754] ἔμπροσθεν, In conspectu, Ante. [Jo. Climac. p. 405, 6: Οὗτοι κυρίῳ ἐν. ἐνωπίῳ λαλοῦσι, Facie ad faciem. Hase.]

Ἐνωπῶς, ap. Hesych. legitur expositum ἐμφανῶς: quod aliquis forsitan prō Ἐνωπιδίως scriptum esse suspicetur, s. Ἐνωπαδίως.

[Ἐνωρᾷ, ex Aristoph. Pac. 122, ubi nunc divisim ἐν ὥρᾳ, diserte affert Etym. M. p. 345, 8. Divisim sine testim. Antiatt. Bekk. p. 94, 9.]

Ἐνωραΐζομαι, videtur i. esse q. ἐγκαλλωπίζομαι. Lucian. [Amor. c. 9]: Γυναίοις ἐνωραϊζόμενος. Nisi forte dictum sit pro ὡραϊζόμενος ἐν γυναίοις. [Jo. Chrysost. t. 5, p. 943, 18; Gregor. Nyss. t. 1, p. 531, A; 574, C; t. 2, p. 332, A. Id. t. 1, p. 890, A: Τῷ ἰδίῳ κάλλει ἐνωραΐζεται. Hase.]

[Ἐνωράϊσμα, τὸ, i. q. ἐγκαλλώπισμα. Is. Porphyr. in Allatii Exc. Rhett. 301. Boiss.]

Ἔνωρος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄωρος, et ἔξωρος, Tempestivus. Exp. etiam In vigore constitutus, ἀκμαῖος. [Comparat. Hadrianus Imp. ap. Fabric. B. Gr. vol. 12, p. 543: Ἐὰν θέλεις οὖν (κοινῇ δειπνῆσαι), ἐνωρότερον μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου λελουμένη ἔρχου. Angl. Hesych.: Καιρότερον, ἐνωρότερον. Hemst. Gl.: Ἐνωρότερον, Temporius. Forma in ιστερος Phylarch. ap. Athen. 4, p. 142, C: Οὐδέποτε ἐνωρίστερων τοῦ κατειθισμένου καιροῦ. Ἐνωρίτερα hodie Græcis usurpatum sec. Coraen ad Plut. V. Marii p. 357, confert Schneid. || Alia signif. Hesych.: Ἔνωρος, ἔνωμος (del.), ζῶν, Vivens. L. Dindorf.]

Ἔνωσις, εως, ἡ, Unitio, Adunatio. [Unitas, Coadunatio, Gl. Iambl. ap. Stob. Ecl. ph. 1, 17, p. 184: Οὐδ' ἐπισυνισταμένην ἀπὸ τῆς συμπλοκῆς ποιεῖται τὴν ἕνωσιν. Archytas ib. 43, p. 714: Συναρμογᾶς τινος δεῖται καὶ ἑνώσιος. Marc. Antonin. 6, 38. Plut. De flum. c. 22, 3 (p. 795, 4 = 1045, C): Ἐὰν βάλῃς αὐτὸν (lapidem lividum) εἰς ὀθόνιον, δι' ἔρωτος ἕνωσιν τὸ σχῆμα λαμβάνει κτλ. Hemst. Frequentissimum utroque numero est in scriptis Dionysii Areop. eorumque paraphr. Decem ἑνώσεως species enumerat schol. Dionys. Bekk. An. p. 837-8 Cum πρὸς Geopon. 4, 1, 16: Ἀποπνίγεσθαι τῇ πρὸς τὸ στέλεχος ἑνώσει, et ib. 3, 5. Μῖξις, σύζευξις interpr. Hesych. De vario usu ecclesiastico v. Suicer.]

[Ἐνωτάριον, τὸ, dimin. ab. ἐνώτιον, quod v. Hesych.: Βοτροιδία (Βοτρύδια), ἐνωταρίων εἶδος. ἄ]

Ἐνώτη, ἡ, Inauris: unde ἐνώταις Hesych. e Soph. Captivis, quod exp. ἐνωτίοις. [V. Ἐνόπη.]

Ἐνωτία, Hesych. ἀμέλεια, Negligentia, Incuria.

[Male pro ἐνωρία, idque pro εὐωρία (quod v.). Kusterr.]

Ἐνωτίζω, Auribus percipio, Audio, ἀκούω, Suid. dicens c. accus. construi. Pass. Ἐνωτίζομαι pro eod.: unde ἐνώτισαι, quod Suid. exp. ἄκουσον, et εἴσω τῶν ὤτων γενέσθαι ποίησον. Itidem Hesych. ἐνωτίζου, ἐν τοῖς ὠτίοις δέχου. [Aoristi forma media ἐνωτίσασθαι Act. Ap. 2, 14: Ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου· et Jer. 23, 18: Τίς ἠνωτίσατο; et alibi sæpissime in V. T. Tzetz. Hist. 2, 101; Cinnam. p. 44, C; 45, B, C. Cum genit. Ducas p. 12, A: Ἐνωτισθεὶς τῶν ῥημάτων. Absolute ἐνωτισθέντες ib. p. 90, A, et c. accus. p. 81, A. Eademque forma Suid. v. Ἀκήκοα. L. D. Ἐνωτίζου tres codd. Mon. et præterea τὸν ἐμὸν γάμον, vere pro ἐνοπτρίζου ap. Eumath. De Ismen. p. 236 ed. Teuch. Jacobs.]

Ἐνωτικὸς, ἡ, ὸν, Unitivus, Adunativus, Vim uniendi s. adunandi habens. [Plut. Mor. p. 428, A: Σύγκρασιν ἑνωτικήν. Horapoll. 2, 116, p. 152: Ἄνθρωπον συνοχέα καὶ ἑνωτικόν. Dionys. Areop. p. 359, C: Ἡ τοῦ νοητοῦ φωτὸς παρουσία συναγωγὸς καὶ ἑνωτικὴ τῶν φωτιζομένων ἐστί· 366, A: Ἑνωτικὸν, τὸ, de edicto Zenonis imp. de unione ecclesiarum, pluribus illustrat Suicer. Thes. p. 1130, Ducang. Gl. p. 390.]

[Ἑνωτικῶς, adv. Etym. M. p. 54, 9. Wakef. De cujus l. scriptura v. Bast. ad Greg. p. 930, sq. Eust. Op. p. 196, 76: Τοὺς ἀγαθοὺς ἐπισυνάγων ἑν.]

Ἐνώτιον, τὸ, Inauris [Gl. Eadem vitiose ut videtur, Ἔνωτον, Inaures], Ornamentum auris, ut margaritæ et cylindri, aliæve gemmæ, quæ ex auribus suspenduntur. Pollux 2, [83]: Ἐνώτια, κόσμος ἐν τοῖς ὠσὶν, ἃ καὶ ἐλλόβια καὶ ἑλικτῆρες. Itidem Eust. p. 976: Λοβοὶ δὲ, τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὸ ἐνώτιον· διὸ καὶ ἐλλόβια λέγονται ἀπὸ τοῦ λοβοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς ἐνώτια. Ap. Suid.: Ἐνωτίοις ἐκ μαργάρων κεκοσμημένοις δῶρεῖται αὐτόν. Athen. 8: Ἐνώτια ἔχούσας χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ· et ibid. [p. 345, A] ex Hedyli Epigr.: Ἡ ζώνην ἢ ἐνώτιον ἤ τι τοιοῦτο σύσσημον. [Mœris p. 146: Ἐνώτια Ἀττικῶς, ἐνώδια Ἑλληνικῶς. Ubi exx. Æschyli ap. Poll. 10, 175: Ἀμφωτίδες τοι τοῖς ἐνωτίοις πέλας, Platonis in testam. ap. Diog. L. 3, 42, Æliani V. H. 1, 18, N. A. 8, 4, annotarunt intt. Addere licet præter alios recentt. Æneam Tact. c. 31, p. 94, 1, plurimosque V. T. ll. Ἐνωτίων et ἐναντίων confus. Diod. 5, 46.]

[Ἐνώτιος, adject. ejusd. signif., ut ἐνώτιος κόσμος ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 223, Eust. Il. p. 1137, 5. Aliter Hesych.: Ὠνάστια, ἐνώτια φάρμακα. L. Dind.]

[Ἐνώτισις, εως, ἡ, Perceptio aurium, Auditus. Zonar. p. 731: Ἐν. σύνεσις ἢ σύνοψις τῶν ῥημάτων. Suidas: Εἰσβολή. Ἐπὶ τοῦ νοὸς τρία θεωρεῖται, εἰσβολὴ, παραδοχὴ, συγκατάθεσις. Τοῦτο καὶ παρὰ τῷ Δαβὶδ (Ps. 5, 1) εἴρηται, ἐνώτισις, σύνεσις, προσοχή· « Τὰ ῥήματά μου ἐνώτισαι, » καὶ τὰ ἑξῆς. Καὶ ἐνώτισις μέν ἐστι σύνοψις τῶν ῥημάτων. Liber optimus Leid. σύνηψις. Leg. σύλληψις. L. Dind.]

Ἐνωτοκοῖτοι, οἱ, Populus, quibus aures in tantum magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur, VV. LL. [Tzetz. Hist. 7, 639: Περὶ... τῶν Ἐνωτοκοίτων, ut Kiesslingius scripsit, pro Ἐνστικτόντων. Sed scrib. videtur Ἐνωτοκοιτῶν, qua forma utitur Strab. 2, p. 70: Οἱ τοὺς ἐνωτοκοίτας ... ἱστοροῦντες· et 15, p. 711.]

[Ἔνωτον. V. Ἐνώτιον.]

[Ἔνωτρον. V. Αἴθωτρον.]

Ἔνωχρος, ὁ, ἡ, In quo pallor est, Pallidum colorem in se habens, Pallore infectus s. imbutus. [Hesych. in Διαστύραχοι. Hemst. Aristot. De partt. anim. 3, 12: Τὰ δὲ τῶν τετραπόδων ἔνωχρα τῶν πλείστων.]

Ἑξ, Sex. [Ἑξ inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 263, 6, 67: Ἑξ ποδῶν. V. Elmsl. ad Eur. Med. v. 1150. Ἑξ et ἕξω confusa ap. Suid. l. in Ἔνδον cit.]

[Ἑξ. V. Ἐκ.]

[Ἑξάβιβλος, ὁ, ἡ, Sex libris constans. Erotian. p. 8: Ἑξαβίβλου πραγματείας. || Ita Græcis recentt. appellantur libri Βασιλικῶν, quod sint divisi in τεύχη sex ... et in libros 60 subdivisi, indeque ἑξηκοντάβιβλος nuncupati, quorum auctor est Leo phil., ut Harmenop. scribit et Theod. Bals. in versibus heroicis aperte testatur etc. Ducang. ἄ]

[Ἑξάβραχυς, εος, ὁ, Sex brevibus syllabis constans. De duplici tribracho schol. Soph. Ant. 1245, 1302. V. Osann. Anal. p. 76. Boiss. Scholl. Eur. Phœn. 298, 1508, Aristoph. Av. 737. ἄᾶ L. Dind.]

[Ἐξᾰγᾰνακτέω, Succenseo. Joseph. A. J. 4, 2, 1: Ἐξηγανάκτουν, καὶ πρὸς ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν ἡγεμόνα.]

Ἐξάγαστος, ὁ, ἡ, Admirandus, Admiratione dignus. Hesych.: Ἐξάγαστον, ἄξιον θαύματος. [Cyrill. Tittmanni p. civ: Ἐξαγάστων, ἀξιοθαυμάστων. Leg. videtur Ἀξιάγαστον et Ἀξιαγάστων.]

[Ἐξαγγελεὺς, έως, ὁ, i. q. ἄγγελος, Nuntius, Renuntiator. Cyrill. Al. In Jes. 54, p. 776, dicit Mosen fuisse τῆς μὴ μενούσης σκιᾶς διάκονον, ἐξαγγελέα δὲ τῆς διηνεκοῦς καὶ μενούσης λατρείας. Suicer.]

Ἐξαγγελία, ἡ, Nuntiatio, vel Nuntium. Item Evulgatio. || Enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog. [De formis p. 365, 367], ut ἐξαγγέλλειν est ἑρμηνεύειν, Bud. [Xen. Cyrop. 2, 4, 23: Οὓς συλλαμβάνοντες κωλύοιεν τῶν ἐξαγγελιῶν, Ne suis possint enuntiare Persarum adventum. Thom. M. p. 68: Ἀνεῖπον ... λαμβάνεται καὶ ἐπὶ ἐξαγγελίας χρησμῶν, ἢ μυστηρίων. || Confessio sacramentalis, in Can. Pœn. 1 Chrysostomi: Οἱ ζητοῦντες ξένια μοναχοὶ, ἢ πρεσβύτεροι εἰς ἐξαγγελίαν, καὶ ὁ ἐπίσκοπος εἰς χειροτονίαν ... καθαιρείσθωσαν. Ducang. Vide Ἐξιτήριος.]

Ἐξαγγέλλω, [proprie, Nuntium edo vel perfero e loco ad alium. Hom. Il. E, 390: Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης, εἰ μὴ μητρυιὴ Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν. Soph. OEd. C. 1393: Ἐξάγγελλ' ἰὼν καὶ πᾶσι ... οὕνεκα... Eur. Or. 363: Ἐκ δὲ κυμάτων ὁ ναυτίλοισι μάντις ἐξήγγειλέ μοι ... Γλαῦκος (necem Agamemnonis).] Plat. Polit. 2, [p. 359, E]: Ἵν' ἐξαγγέλοιεν κατὰ μῆνα τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ ποίμνια. [Et alibi sæpe sim. De voluntate divina Xen. Apolog. 13: Τῶν φίλων πολλοῖς δὴ ἐξαγγείλας τὰ τοῦ θεοῦ συμβουλεύματα.] Xenoph. cum adv. motus ad locum, ἐξαγγέλλειν ἐκεῖσε. [Cyrop. 2, 4, 17: Ἤν τις ἐκεῖσε ἐξαγγείλῃ, ὡς ἐγὼ βουλοίμην.] Sic ap. Isæum pro Certiorem facio, inquit Bud. [p. 60, 3: Παραγενόμενοι δέ τινες ἐξαγγέλλουσι τοῖς οἰκείοις τὴν ἐπιβουλὴν, καὶ ἐλθόντες ἐδήλωσαν τὸ πρᾶγμα τοῖς δικασταῖς· et iterum paullo post. Pass. Eur. Med. 1007: Τάδ' οὐ ξυνῳδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις. Herodot. 1, 21: Ὡς οἱ ταῦτα ἐξαγγέλθη. Xen. H. Gr. 3, 2, 14: Τὸν Φαρνάβαζον ἐξηγγέλλετο μάχεσθαι κελεύειν· Cyrop. 6, 2, 21: Εἰ ... ἐξαγγελθείη τι ἔργον, ὃ ἀνάγκη πρὸ τοῦ ἀρίστου ἐξεργάσασθαι. Æschin. p. 6 extr.: Ἐξαγγελθέντος δὲ αὐτοῖς, εὑρίσκουσι τοῦτον ἐν συνοικίᾳ μετὰ ξένων τινῶν συναριστῶντα· et 69 extr. c. ὅτι. Cum partic. Xen. Ages. 1, 6: Ἐξηγγέλθη βασιλεὺς ἀθροίζων καὶ ναυτικὸν καὶ πεζόν· H. Gr. 7, 5, 10: Κρὴς, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ προσελθὼν, ἐξήγγειλε τῷ Ἀγησιλάῳ προσιὸν τὸ στράτευμα.] Proprie est Nuntiare iis qui foris sunt ea quæ intus fiunt, sequendo Ammonii et Hesychii expos. nominis ἐξάγγελος. [Xen. Anab. 1, 6, 5: Ἐπεὶ ἐξῆλθεν, ἐξήγγειλε τοῖς φίλοις τὴν χρίσιν ὡς ἐγένετο· Apolog. 2: Ἐξήγγειλε περὶ αὐτοῦ (de Socrate ex carcere) τοιαῦτα.] || In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόῤῥητα, Efferre arcana s. secreta, vel Prodere, Evulgare. [Xen. Cyrop. 6, 1, 42, de transfuga: Ἐξάγγελλε αὐτοῖς τὰ παρ' ἡμῶν, et al. Anab. 7, 2, 14: Ἐξαγγέλλει τις Ξενοφῶντι ὅτι εἰ εἴσεισι συλληφθήσεται, etc.] Demosth. [p. 45, 3]: Εἰσὶ γὰρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνῳ παρ' ἡμῶν αὐτῶν πλείους τοῦ δέοντος. Sic Plut. Them. [c. 13]: Ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. || Ap. Xenoph. Cyrop. 7, [5, 49, etc.] pro Nuntio s. Nuntium perfero, s. Jussa perago, inquit Cam. || Enuntio, Indico, i. e. ἑρμηνεύω, quod et ἀπαγγέλλω, ap. Hermog. Π. δεινότ., Bud. Fort. autem Eloqui interpretari possumus τὸ ἑρμηνεύειν. [V. Ἐξαγγελία. Themist. Or. 15, p. 184, B: Ὁμήρῳ καὶ Θουκυδίδῃ ... ἐξαγγέλλειν παραπλησίως πολέμους καὶ μάχας ἀνθρώπων. || Celebro. Ep. Petr. 1, 2, 9: Ὅπως τὰς ἀρετὰς ἐξαγγείλητε. || Enuntio, i. e. Appello. Plato Reip. 1, p. 328, E: Πότερον χαλεπὸν τοῦ βίου ἢ πῶς σὺ αὐτὸ ἐξαγγέλλεις· Tim. Locr. p. 102, E: Ἀρχαὶ δὲ κακίας ἄδοναὶ καὶ λῦπαι ἐπιθυμίαι τε καὶ φόβοι, ἐξαμμέναι μὲν ἐκ σώματος, ἀνακεκραμέναι δὲ τᾷ ψυχᾷ καὶ ἐξαγγελλόμεναι ὀνόμασι ποικίλοις. || Med. Herodot. 6, 10: Τῶν δὲ Ἰώνων οἱ τύραννοι διέπεμπον νυκτὸς ἕκαστος ἐς τοὺς ἑωυτοῦ ἐξαγγελλόμενος. || Polliceor. Eur. Heracl. 531: Ἐξαγγέλλομαι θνήσκειν ἀδελφῶν τῶνδε κἀμαυτῆς ὑπερ· Ion. 1605: Ἐκ γὰρ τῆσδ' ἀναψυχῆς πόνων εὐδαίμον' ὑμῖν

πότμον ἐξαγγέλλομαι. Quomodo ap. Soph. OEd. T. 148: Τῶνδε γὰρ χάριν καὶ δεῦρ' ἔβημεν, ὧν ὅδ' ἐξαγγέλλεται, capiendum monuit Elsml., coll. Aj. 1376: Τἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι ... εἶναι φίλος. Pro act. schol. et Eust. Il. p. 694, 23. || Permutatum cum ἀπαγγέλλω Pind. Pyth. 6, 17. Cum ἐπαγγ. Xen. Anab. 1, 6, 5.]

[Ἐξάγγελμα, τὸ, Evulgatio. Eust. Opusc. p. 230, 49: Συνεξέλιπεν ὁ μυστηριασμὸς τῷ ἐξαγγέλματι.]

Ἐξάγγελος, ὁ, ἡ, proprie, Qui nuntiat iis qui foris sunt, quæ intus fiunt, Hesych. et Ammon. Sumitur et generalius. Thuc. 8, [51]: Αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. [Plato Leg. 12, p. 961, E: Τοῖς πρεσβυτέροις ... ἐξαγγέλοις γίγνεσθαι πάντων τῶν κατὰ πόλιν. Plut. Mor. p. 347, E: Καὶ μὴν οἱ συγγράφοντες, ἐξάγγελοί τινες εἰσὶ τῶν πράξεων εὔφωνοι κτλ. Orph. H. 85, 14: Ὄψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων. Eust. Opusc. p. 321, 90: Ἡ δὲ γλῶσσα ἐντελῶς διακονουμένη τοιούτῳ νοΐ, καὶ τῶν ἀδελφῶν μεγαλοφυῶν νοημάτων εὐγενὴς ἐξάγγελος.] || Index, qui in fabulis est Nuntius aliquid de scena afferens: ut in Trachiniis nuntius Dejaniræ. Camer. [Schol. Eurip. Hipp. 778: Τινὲς βούλονται ταῦτα τὴν τροφὸν ἔξωθεν λέγειν· ἔνιοι δὲ ἐξάγγελόν φασι. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ πεπραγμένα ἔνδον τῆς σκηνῆς τῷ χορῷ ἀγγέλλων. « E cod. Paris. præfixi personam Ἐξαγγέλου. Spectatorum oculis non subjicienda, intus gesta narrabant in scena tragica ἐξάγγελοι: quos in scenam produxisse dicitur Æschylus a Philostr. V. Soph. 1, p. 492: Εἰ γὰρ τὸν Αἰσχύλον ἐνθυμηθείημεν, ὡς πολλὰ τῇ τραγῳδίᾳ ξυνεβάλετο, ἐσθῆτί τε αὐτὴν κατασκευάσας, ... ἀγγέλοις τε καὶ ἐξαγγέλοις. Tales prodeunt in Soph. Antig. 1289, OEd. T. 1232. » Valck. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 346-8. L. Dindorf.]

[Ἐξαγγελόω, Purum reddo ad instar Angeli. Jo. Chrysost. t. 5, p. 936, 25: Παστώσας καὶ παρθενώσας καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐξαγγελώσας. Hase.]

[Ἐξάγγελσις, εως, ἡ, i. q. ἐξάγγελμα. Maximi Scholl. in Dionys. Areop. De cœl. hier. p. 5: Ἐκφαντορίαν λέγει τὴν ἐξάγγελσιν.]

[Ἐξαγγελτέον, Enuntiandum. Agatharch. Photii Bibl. p. 445, 42: Πολλοὶ ... καὶ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν ποίημα γεγραφότων διηπορήκασι, πῶς τὰς ὑπερβαλούσας ἐνίοις ἀκληρίας τὸν ἐκτὸς τῶν κινδύνων κείμενον πρεπόντως ἐξαγγελτέον.]

Ἐξαγγελτικὸς, ἡ, ὸν, Enuntiativus. Aristot. Probl. [11, 33]: Ἐξαγγελτικὸς τῇ διανοίᾳ, Qui ad intelligentiam referri potest. [Κακολόγοι καὶ ἐξαγγελτικοὶ, Aristot. Rhet. 2, c. 6 fere med.; et paullo ante bis. Hemst. Philop. De cr. mund. p. 217, 18. Gregor. Nyss. t. 1, p. 668, C: Φωνὴν ἐξαγγελτικὴν τῆς ἐμφάσεως τῆς ἐνθεωρουμένης τῇ Ἑβραΐδι φωνῇ, Vocabulum quo emphasis hebraici nominis enuntiari possit. Hase.]

Ἐξάγγελτος, ὁ, ἡ, De quo nuntius allatus est, Detectus, Patefactus per nuntium. Thuc. [8, 13: Τοῦ μὴ ἐξάγγελτοι γενέσθαι. Etym. M. p. 323, 49: Ἔκπυστα ... τὰ ἐξάκουστα καὶ ἐξάγγελτα καὶ ἔκδηλα.]

Ἐξαγγίζω, Evacuo ex vase. Hippocr. [De prisca med. p. 18, 13]: Οὐ γὰρ ἂν, ἦν ἐν κοιλίῃ ἐνῇ τὸ ὑγρὸν, ἔξω τε περιέχει αὐτέη ἡ κοιλίη τὸ ὑγρὸν, καὶ ἐξαγγίζοιτ' ἂν καθ' ἑκάστην ἡμέραν. [Vitiose Galen. Lex. Hippocr.: Ἐξαλίζοιτο, ἐκκενοῖτο.]

[Ἐξαγέτης, καλαμίνθη, Hesych.]

[Ἐξαγὴς, vox nihili, in var. script. ap. Polluc. 1, 32, pro ἐναγής.]

[Ἐξαγιάζω. V. Ἐξάγιον.]

[Ἐξᾰγίζω, Expello. Æsch. Ag. 624: Πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ. Schol. ἐξορισθέντας.]

[Ἐξᾰγῑνέω, Congrego. Herodot. 6, 128: Καὶ ἐς γυμνάσιά τε ἐξαγινέων ὅσοι ἔσαν αὐτέων νεώτεροι.]

Ἑξάγιον, τὸ, Hexagium, ponderis nomen apud Actuar. et recentiores Medicos, pendens quatuor scripula. Sextulam Latine appellant. Alicubi στάγιον et Stagium reperitur pro hoc ἑξάγιον, errore nato e compendio scripturæ; quum enim hæc nota ϛ′, significet ἑξ, solebant ϛ᾽άγιον scribere pro ἑξάγιον, e quo, omisso spiritu, perperam factum στάγιον et Stagium. [Geopon. 2, 32: Περὶ σίτου δοκιμασίας, καὶ πῶς χρὴ τὸ ἑξάγιον τῶν ἄρτων ποιεῖσθαι. « Ἄγειν libræ fuit proprium, et Pendere significavit, unde ἄξιος. Inde derivatum ἑξάγιον, Pensatio, Gl.; unde novum verbum in iisdem Gloss., Ἐξαγιάζω, Examino, Perpendo. (In iisd. est, Ἄρτου ἐντυπὴ, Exagios.) Ἑξάγιον commune est utrique linguæ: ita Sub exagio vendere, est Trutinæ examine. V. omnino Jac. Gothofr. Cod. Theodos. 14, 4, P. 5, p. 196 Lips. et Ducang. Gloss. Lat. Quod vero ex eodem v. ἄγω, et ἕξ, Sex, formatum est Ἑξάγιον, plane aliud est, et nunc Numum, nunc Pondus certum significat. Scilicet Solidus aureus Constantini M. quatuor erat scriptulorum; 6 solidi unciam, 72 libram auri efficiebant, ut totius libræ essent 288 scriptula. V. Gronov. De pec. vet. 4, 13. Inde vero, quod 6 solidi in uncia putabantur, nomen traxit ἑξάγιον, Lat. Sextula. Scribitur etiam στάγιον, ubi ϛ′ senarii nota est, et pronuntiari debet ἑξάγιον. V. Scalig. De re num. p. 54. Ap. Græcos sequioris ævi medicos ἑξάγιον Pondus est, quod æquat solidum aureum, vulgo Sesquidrachmæ esse volunt. Conf. Fuchs. ad Nic. Myreps. 1, 5, p. 9 Norimb. Quoties igitur Numum, aut Pondus definitum significat, ε densandum est; in Librationis contra signif., et ubi pro Pondere quolibet ponitur, ut hic, tenuandum. » Niclas. Conf. Cornar. ad Galen. Compos. med. sec. loc. p. 438. Angl. Photius s. Suid.: Σατὴρ ... τὸ ἑξάγιον (ἑξ. Suid. et in libro uno ϛγ). Constant. Cærim. p. 398, B: Ἔστησεν ἡ βοῦλλα ἑξάγια (sic) ιη′. L. Dind.]

[Ἑξάγιον. V. Ἑξάγιον.]

Ἐξάγιστος, ὁ, ἡ, Scelestissimus, Impurissimus. Habet enim quandam superlativi formam, meo judicio: unde et λίαν ἐναγὴς a Suida exp. [Male. Recte Gl., Impurus.] Et cum nomine superlat. jungitur a Demosth. [p. 798, 6]: Τοὺς δὲ πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους τάς γε συμφορὰς σωφρονίζειν λέγουσι. Jungitur tamen et cum positivo: ut ap. Æschin., Αἰμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος, Sceleratus portus et nefastus, Bud. Sic Id. [p. 69, 34]: Τῶν ἐξαγίστων καὶ ἐπαράτων χρημάτων. Quinetiam præpos. ἐξ significationem intendere videtur. Exp. et ἀκάθαρτος ac πονηρὸς ab eod. Suida, ap. quem legimus ἐξάγιστον ἡδονὴν, et, Τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. Plut. Popl. [c. 4]: Πρὸς πατέρα Βροῦτον υἱῶν ἐξάγιστα κατηγορεῖν. [Dionys. A. R. 6, 89: Ἐὰν δέ τις τῶν ἀπηγορευμένων τι ποιήσῃ, ἐξάγιστος ἔστω, καὶ τὰ χρήματα αὐτοῦ Δήμητρος ἱερά. Philo vol. 1, p. 265, 24: Καὶ τοῖς ἐξαγίστοις ἐπιποτᾶται πολλάκις αἰφνίδιος ἡ τοῦ καλοῦ φαντασία. Hesych.: Ἐξάγιστον, τὸ οὐ δεόντως εἰσενεχθὲν εἰς ἱερὸν, ἢ τὸ ἀκάθαρτον. Ἐξάγιστος, ἀκάθαρτος, πόρνος (πονηρὸς Suid. et Cyrill. Alberti, Tittmanni μυσαρός). Synes. Enc. calv. p. 85, B: Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν, καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. Pollux 1, 21, 33; 5, 130. Gregor. Naz. In Julian. p. 53: Τῶν σεσωκότων τὸν ἐξάγιστον· 95: Ἔνθα δέ οἱ τέμενος ἄτιμον, καὶ τάφος ἐξάγιστος, καὶ (ναὸς) ἀπόπτυστος· ubi schol.: Τὸ ἅγος πάντοτε ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, τοῦ μύσους· ἁγιστείαν δὲ ... ἐπὶ καθαροῦ καὶ ἁγίου. Angl. Contra ap. Soph. OEd. C. 1526: Ἃ δ' ἐξάγιστα μηδὲ κινεῖται λόγῳ, αὐτὸς ματήσει κεῖσ' ὅταν μόλῃς μόνος, καθαρὰ, ἱερὰ, ἀφωσιωμένα, ἁγνὰ interpr. schol. et Hesych. Vert. potius Piacularia. Frequens autem est voc. ἐξάγιστος inprimis ap. recentt.]

[Ἐξαγκῠλόω. Schol. Nicandri Ther. 170: Αἰγανέα δὲ, τὸ ἀκόντιον ἀπὸ μέρους τοῦ αἰγείου ἱμάντος, ὃν ἐξαγκυλούμενοι βάλλουσι. Pollux 5, 56: Τὸ δὲ περιδέρραιον ἐξῆπται στενοῦ ἱμάντος, ὃς κατὰ τὸν κύναγχον ἐξηγκύλωται, Innectitur millo, vel milli annulo. Ita Kuhn. Vulgo ἐξηγγύλωται. Angl.]

[Ἐξαγκῡρόω.] Hesych. Ἐξαγκυρῶσαι, θύραν ἐκστροφῶσαι. [Est igitur Januam cardinibus excutere, quæ est signif. verbi ἐκστροφόω. V. Στροφεὺς, Στρόφωμα. Hinc corrigenda quæ dicta sunt in Ἐκστροφάω, quod scrib. Ἐκστροφόω.]

[Ἐξάγκωνα. V. Ἐξαγκωνίζω.]

Ἐξαγκωνίζω, Manus lateribus insero, ut cubiti emineant. Aristoph. Eccl. [259] ἐξαγκωνιῶ in Attico fut. dixit, schol. τοὺς ἀγκῶνας ὑπὸ ταῖς πλευραῖς ποιήσω. Quidam, inquit Cam., interpretantur, Inseram manus lateribus, ut cubiti emineant, quo in gestu quendam Ansatum Plaut. appellat; quidam maluerunt, Cubitum explicabo et præbebo manum: sed prius verius esse videtur. Locus autem Plauti est in Persa [2, 5,

7], ubi Ansatum ambulare, et Subnixis alis inferri, pro eodem ponuntur. [De miseris, quorum cubiti, manibus post terga revinctis, distorquentur, Diod. Exc. p. 527, 65 : Εἶλκον ... δεδεμένους ἐξαγχωνίσαντες· l. 13, 27 : Ἐξηγκωνισμένος ἐν ἀσχήμονι προσόψει τῶν τῆς αἰχμαλωσίας οἰκτρῶν πεπείραται. Ubi v. Wessel. Schol. ad Callim. Del. 321, ubi Spanhem. Minus recte Ducang. App. Gl. p. 205 int., Nervos cubiti incidere. Id. p. 69 citat exx. adv. Ἐξάγκωνα, ut dicitur ὀπισθάγκωνα. || « Impedio, Epiphan. Serm. de assumt. p. 289. V. Ἀπαγκωνίζω. » Angl.]

[Ἐξάγνῡμι, Abrumpo. Apoll. Rh. 4, 1684 : Ἡ δ' (navis)... πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν. Divise Hom. Il. E, 161 : Ὡς δὲ λέων ἐν βουσὶ θορὼν ἐξ αὐχένα ἄξει πόρτις, ubi schol. κατάξει, καταγνύει. Antip. Anth. Pal. 6, 219, 16 : Ἐκ μὲν ἅπαντα ἐν στέρνοις ἐάγη θυμὸν ὀρινόμενον, olim legebatur ἐν μὲν ἅπ.]

Ἐξᾰγοράζω, pro simplici ἀγοράζω, interdum Redimo [Gl. Diod. Exc. Phot. p. 530, 2 : Ἐξηγόρασεν αὐτήν (servam). Polyb. 3, 42, 2 : Ἐξηγόρασε παρ' αὐτῶν τὰ ... πλοῖα], cum genit. rei et accusat. personæ. Ἐξαγοράζει κόσμον μεγάλης τιμῆς, Naz., Redimit mundum magno pretio. [Galat. 3, 13 : Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου· 4, 5 : Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, In libertatem (Christianam) vindicaret. Med. Ephes. 5, 16 (coll. Coloss. 4, 5, Mich. Glyc. Ep. 13, p. 19) : Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι, Quærentes opportunitatem (sancte vivendi et alios emendandi). Quod act. dixit Daniel 2, 8 : Ὅτι καιρὸν ὑμεῖς ἐξαγοράζετε. Ubi schol. : Τουτέστιν ὑπέρθεσιν θηρᾶσθε, διασκεδάσαι τῇ ἀναβολῇ τοῦ καιροῦ σκοποῦντες τὸ παρ' ἡμῶν ζητούμενον. Zonar. : Ἐξηγόρασας, ἠλευθέρωσας.]

[Ἐξᾰγορασία, ἡ λύτρωσις, Redemtio, Gl.]

[Ἐξαγόρασις, ἡ, i. q. præced. Titus Bostr. Exp. in Luc. p. 775, A : Ἐξαγοράσεώς τε χάριν. Hase.]

[Ἐξᾰγορεία, ἡ, ap. Georg. Pachym. Andr. Pal 2, 10, p. 89, C : Τὰς ἐξαγορείας παρελογίζετο, videtur i. fere esse q. seq. ἐξαγόρευσις. || Confessio. Balsam. in Resp. 19 : Τοῖς λαϊκοῖς ἱερεῦσιν ... ἐπιτραπήσεται τῆς ἐξαγορείας τὸ δίκαιον, etc. Ducang. Ἐξαγορία hac signif. perperam ap. Perdiccam Eph. p. 72, 7.]

Ἐξᾰγόρευσις, εως, ἡ, Indicatio rei arcanæ, Confessio, Declaratio ejus quod in mente habemus, inquit Bud. citans Greg. In Julian. [p. 81 ed. 1610] : Καὶ τὰς ἐν αὐτοῖς τοῖς δεινοῖς ἐξαγορεύσεις. Pollux [5, 147] ut ἐξαγορεύειν et ἐκλαλεῖν, ita ἐξαγόρευσις et ἐκλάλησις tanquam synonyma ponit, sed hanc vocem duram esse addit. [Dionys. Art. rhet. 8, 14 : Τὸ γὰρ ἐξείπω ὥσπερ ἀπορρήτου λόγου ἐξαγόρευσιν ἔχει. || De Confessione peccatorum Jo. Chrys. Hom. 9 in Ep. ad Hebr. p. 483 : Ἀπὸ καταγνώσεως τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, καὶ ἀπὸ ἐξαγορεύσεως. Basil. Cæs. Can. 7, p. 761 : Ἥτε γὰρ ἄγνοια συγγνώμης ἀξίους αὐτοὺς ποιεῖ, καὶ τὸ ἑκούσιον τῆς ἐξαγορεύσεως. Greg. Nyss. Ep. ad Letoium : Ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν ἐξαγόρευσιν τῶν ἁμαρτιῶν ὁρμήσας. Suicer.]

[Ἐξᾰγορευτὴς, ὁ, Occulta prodens. Ptol. Tetrab. p. 158, 21 : Ἐξαγορευτὰς, ὑπόπτους. Hase.]

[Ἐξαγορευτικὸς, ἡ, ὸν, Enuntians. Lucian. De salt. c. 36 : Μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική.]

Ἐξαγορεύω, Profiteor, In publicum et palam effero, Notum reddo, [Enuntio, Gl.] φανερῶ, πᾶσι δηλῶ, λέγω, Hesych. Plut. Ad Colot. [p. 1124, D] : Ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. Greg. Naz. De bapt. [Or. 40] : Μὴ ἀπαξιώσῃς ἐξαγορεῦσαί σου τὴν ἁμαρτίαν, Ingenue fateri, vel Profiteri. [Quæ phrasis frequens in V. T., ut Lev. 5, 5, etc. L. D. De confessione peccatorum etiam Basil. Cæs. Can. 56, p. 775 : Ἐξαγορεύων τὴν ἰδίαν παρανομίαν. Suicer. Alia Ducang.] || Est etiam ἐξαγορεύειν, Eloqui, Exprimere, Enarrare, inquit Bud., citans Dionysii H. l. in quo tamen est ἐξειπεῖν, in V. Lysiæ, de Thucydide et Demosthene : Οἱ δεινότατοι τὰ πράγματα ἐξειπεῖν ἐγένοντο. [Hom. Od. A, 234 : Ἑκάστη δὲ γόνον ἐξαγόρευεν. Herodot. 9, 89 : Πρὸς τοὺς Φωκέας ἐξαγόρευε οὐδέν· 2, 170 : Τοῦ οὐκ ὅσιον ἐξαγορεύειν τοὔνομα. Synes. De prov. p. 115 : Ἱερὸς λόγος ἐστὶν, ὃν οὐχ ὅσιον ἐξαγορεύειν. Plut. Mor. p. 54, A : Αἰτίας τινὰς ἀπορρήτους ἐξαγορεύοντες· 168, D : Ἐξαγορεύει τινὰς ἁμαρτίας αὐτοῦ καὶ πλημμελείας. Orph. Arg. 1122 : Αἴσιμά τε ῥέζειν, πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν· 1355 : Τί σοι ... ἐξαγορεύσω, ὅσσα πάθον ...]

[Ἐξαγορία, ἡ, i. q. ἐξαγόρευσις. Ptol. Tetrab. p. 170, 20 : Ἐνθουσιασμοῖς καὶ ἐξαγορίαις. Ib. l. 26 : Θεοφορίας καὶ ἐξαγ. Interpr. Vaticinia. Hase.]

[Ἐξᾰγράμμᾰτος, ὁ, ἡ, Sex literis constans. Iren. p. 86. Kall. Epiphan. vol. 1, p. 243, B : Τὸ ἑξαγράμματον ὄνομα (Ἰησοῦς).]

[Ἑξάγραμμος, ὁ, ἡ, Qui sex scripula habet. Chron. Pasch. p. 706, 9 : Νόμισμα ἑξάγραμμον ἀργυροῦν. ἄ L. Dind.]

[Ἐξαγρέω.] Ἐξαγρεῖν Hesychio est ἐξάγειν, ἐξαίρειν, Educere, Eximere.

Ἐξαγριαίνω, Effero, Exaspero [Gl.], Exacerbo [Plato Lys. p. 206, B : Λόγοις μὴ κηλεῖν, ἀλλ' ἐξαγριαίνειν·] et Ἐξαγριαίνομαι, Efferor vel Exasperor, Exacerbor, usitatiora, quam διαγρ. Plato De rep. [1, p. 336, D] : Ἡνίκα ὑπὸ τοῦ λόγου ἤρχετο ἐξαγριαίνεσθαι, Cœpit oratione exacerbari, vel exasperari. [Memorat ut Atticum Phryn. Bekk. An. p. 15, 17. Recentiorum, velut Philonis, Plut., Appiani, Josephi, Dionis Cass., Themistii et al. exx. omitto.]

Ἐξαγριόω, [Effero, Exaspero, Gl. De terra Diod. 20, 69 : Ὧν οἱ Καρχηδόνιοι ... τοὺς ἄλλους δήσαντες πέδαις, ἣν διὰ τὸν πόλεμον ἐξηγρίωσαν χώραν, ἐξηνάγκαζον τοῖς ἰδίοις πόνοις πάλιν ἐξημεροῦν· 81 : Καὶ τὴν χώραν ἐξηγρίωσαν, ἀφανίσαντες πᾶν τὸ δυνάμενον ἐνεγκεῖν ἥμερον καρπόν. Pass. 16, 83 : Αἱ δὲ χῶραι διὰ τὴν ἀργίαν ἐξηγρίωντο, καὶ καρπῶν ἡμέρων ἄφοροι καθειστήκεισαν. Æschin. p. 14, 11 : Τόπον δεινῶς ἐξηγριωμένον. De plantis Theophr. H. Pl. 3, 2, 3 : Ἅπαν τὸ ἐξαγριούμενον τοῖς καρποῖς χεῖρον γίνεται. De locis aliter Isocr. p. 202, C : Τὸν τόπον ἄμικτον ὅλον παραλαβὼν καὶ παντάπασιν ἐξηγριωμένον ἡμερώτερον καὶ πραότερον κατέστησεν, ubi refertur ad incolas. De homine sic schol. Soph. Phil. 226 : Ἐξηγριωμένον τῇ ὄψει καὶ τῷ σχήματι (Philoctetam). || Exacerbo. Herodot. 6, 123 : Ἐξηγρίωσαν τοὺς ὑπολοίπους. Eur. Phœn. 876. Pausan. 3, 15, 3 : Τοῦτο Ἡρακλέα μάλιστα ἐξηγρίωσεν ἐς Ἱπποκόωντα. Plato Leg. 11, p. 935, A : Ἐξαγριῶν τῆς ψυχῆς τὸ τοιοῦτον. Pass. 9, p. 870, A : Ψυχῆς ἐξηγριωμένης ὑπὸ πόθων. Daniel 8, 7 : Ἐξηγριώθη πρὸς αὐτόν. Frequentat etiam Josephus, non modo activum activa signif., ut A. J. 15, 3, 2; 17, 9, 3, et passivum passiva, ut A. J. 17, 10, 7 : Ἐπὶ πλεῖον ὁμοίως ἐξηγριώθησαν, ubi cod. unus ἐξηγρίωσαν; B. J. 1, 24, 2 : Τούτοις ἐξαγριούμενος, sed etiam activum neutra, A. J. 17, 6, 1 : Ἀπεγνωκὼς δὲ περιοίσειν ... ἐξηγρίωσεν, ubi ἐξηγρίωται vel aptius ἐξηγρίωτο nonnulli. Sed ib. 4 : Μὴ δὴ κατ' αὐτῶν ἐξαγριώσας εἰσπράττοιτο τιμωρίαν· et 18, 6, 10 : Ἐπὶ πᾶσι μὲν οἷς κρίνειεν ἐξαγριοῦν φύσιν ἔχων· 19, 1, 4 : Παύειν ἐξηγριωκότα τὸν Γάϊον etc. consentiunt libri in act.]

Ἐξαγρίωσις, εως, ἡ, i. q. ἀπαγρίωσις, Mutatio in sylvestrem naturam. Est etiam Efferatio, Exasperatio.

[Ἐξαγροικίζω, Agrestem s. Barbarum reddo. Eust. ad Dion Per. 875 : Φασὶ δὲ καὶ τὸν σολοικισμὸν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὴν ἀρχὴν, ὡς ἀνδρῶν ποτε Ἀττικῶν οἰκησάντων ἐκεῖ, καὶ τὴν εὐγενῆ παρακοπέντων Ἀττικὴν γλῶτταν, καὶ ἐξαγροικισθέντων κτλ. Wakef.]

Ἐξάγω, Educo [Gl. Hesiod. Th. 586 : Ἐξάγαγ' ἔνθαπερ κτλ.] Hom. Il. A, [337] : Ἀλλ' ἄγε, διογενὲς Πατρόκλεις, ἔξαγε κούρην. [Divise 346 : Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηίδα et al. E, 35 : Μάχης δ' ἐξήγαγε θοῦρον Ἄρηα· Π, 188 : Τὸν Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε· N, 379 : Ἄργεος ἐξαγαγόντες, Arcessentes. Τ, 332 : Σκυρόθεν ἐξαγάγοις. Cum præp. Od. Θ, 106 : Ἔξαγεν ἐκ μεγάροιο· Υ, 21. Soph. OEd. C. 826 : Ὑμῖν ἂν εἴη τήνδε χαιρὸς ἐξάγειν· 98 : Ὡς με τήνδε τὴν ὁδὸν ... ἐξήγαγ' εἰς τόδ' ἄλσος. Aristoph. Ran. 352 : Ἔξαγ' ἐπ' ἀνθηρὸν ἕλειον δάπεδον ... ἦσαν.] Sic ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, Educere ad venationem, Xenoph. [Cyrop. 1, 4, 14, etc. Venat. 6, 2, κύνας ἐπὶ τὰ κυνηγέσια· 7, 2. Equites, Hipparch. 1, 18, 20 : et in bello, 4, 9.] Sic ἐξάγειν στρατὸν, Thuc. 4, p. 147, ut Lat. Educere copias aut exercitum in aciem, s. in expeditionem. Item ἐξάγειν, Educere milites extra vallum, Bud. Comm. p. 380. [Xen. Cyrop. 3, 1, 30; 3, 57, Anab. 5, 1,

17, H. Gr. 2, 4, 29, etc. Et omisso accusativo Ages. 2, 24, H. Gr. 4, 5, 14; 5, 4, 38, etc. Cyrop. 2, 4, 18: Οὕτως ἐξάγει ὡς εἰς θήραν παρεσκευασμένος· Anab. 6, 4, 9: Ἀνάγκη ἦν ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐξάγειν· Cyr. 6, 1, 24: Ἐξῆγεν εἰς προνομάς. (Poll. 1, 250: Ἐπὶ νομὰς ἐξάγειν.) Ex angustiis, sine acc. H. Gr. 6, 5, 18: Ἐκ τοῦ στενοῦ ἐξῆγε. Ex urbe contra hostem, ib. 1, 1, 33; 3, 5. E regione, Cyrop. 3, 1, 30; cum εἰς, ib. 3, 10. Captivos ex urbe, H. Gr. 4, 5, 6: Ἐθεώρει πολλὰ τὰ ἐξαγόμενα (αἰσχμάλωτα). E carcere ad supplicium, ib. 6, 4, 37: Δεηθείσης αὐτῆς λῦσαι ἐξαγαγὼν αὐτὸν ἀπέσφαξεν. Sim. Anab. 1, 6, 10; Herodot. 6, 91; Plat. Gorg. p. 471, B; Tzetz. Hist. 1, 666. In scenam produco, Aristoph. Pac. 744: Τοὺς δούλους παρέλυσεν, οὓς ἐξῆγον κλάοντος ἀεί.] Interdum ἐξάγω est Exporto, ut [Æschyl. ap. Polluc. 7, 131: Ναυβάτην φορτηγὸν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός·] ἐξάγειν σῖτον, ap. Dem. [p. 917, 26], Exportare frumentum. V. Ἐξαγωγή. [Thuc. 6, 31: Πολλὰ ἂν τάλαντα εὑρέθη, ἐκ τῆς πόλεως ... ἐξαγόμενα. Xen. Reip. Ath. 2, 3, Vect. 3, 2; 4, 40. De iis quæ clam exportantur, ib. 21: Ἀργύριον δημόσιον ἐξαγόμενον ... ἀνδράποδα ἐξάγοντι. Aristoph. Eq. 278: Ἐξάγειν ταῖσι Πελοποννησίων τριήρεσι ζωμεύματα· 282: Ἐξάγων γε τἀπόρρηθ', ἅμ' ἄρτον καὶ κρέας, et alibi cum Platone aliisque.] Item Proveho, ut ap. Herodian. 3, [9, 15]: Ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντος τοῦ ῥεύματος. [Teles ap. Stob. vol. 3, p. 273: Οὔτε τὰ καθ' ἑαυτοὺς λιτώτερον ἐξάγουσι. Hesych. in Δυσπραγία: Ὅτι κακῶς ἐξάγῃ τις τὸν ἑαυτοῦ βίον. Hemst. Huc referri licet Gl. Traduco. Diodor. 3, 43: Οἳ τὸ μὲν παλαιὸν ἐξῆγον δικαιοσύνῃ χρώμενοι, quod alibi διεξάγειν dicit, nisi hic etiam dixit. V. Ἐξαγωγή.] Reperio ἐξάγω pro Educo, in ea quoque signif. qua Virg. [Æn. 6, 178] dixit, Cœloque educere certant, eumque ad hunc verbi ἐξάγω usum respexisse crediderim. Thuc. 1, [93]: Μείζων γὰρ ὁ περίβολος πανταχῇ ἐξήχθη τῆς πόλεως. Habet autem aliquid affinitatis hæc signif. c. præced. pro Provehere. Nam etiam Provehere in altum Lat. dicunt, de mari loquentes. [V. infra in signif. intransit. Eveho, Gl. Demosth. p. 1278, 3: Τὴν ὁδὸν στενωτέραν ποιήσας, ἐξαγαγὼν ἔξω τὴν αἱμασιὰν, ἵνα τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ ποιήσειεν εἴσω, Maceria ulterius quam olim fuerat, in viam publicam producta. Jos. 15, 9: Ἐξάξει τὸ ὅριον εἰς Βαάλ. De aqua derivanda Xen. OEc. 20, 12, Dem. p. 1276, 14. Figurate Dio Cass. 43, 25: Τὰ ἀναλώματα τῶν τι ἐχόντων ἐπὶ πλεῖστον ὑπ' ἀσωτίας ἐξηγμένα ... ἐμετρίασεν.] || Ἐξάγειν ἑαυτὸν, q. d. Educere seipsum, e vita videlicet, Vim sibi afferre, Mortem sibi consciscere. Synes. Ad Anast. [Ep. 79]: Κἂν ἐξήγαγον ἐμαυτὸν κρατηθεὶς ὑπὸ τοῦ πάθους. Dicitur et ἐξάγειν ἑαυτὸν τοῦ βίου, quod Cic. interpr. Mortem oppetere, Cic. Lex. p. 58. Diosc. 4, 76: Πλείων δὲ ποθεὶς, ἐξάγει τοῦ ζῆν, pro Vitam adimit, q. d. Educit e vita. [Plut. Mor. p. 837, E: Ἐξαγαγὼν αὐτὸν τοῦ βίου· 1090, D: Ἐξάγειν τοῦ ζῆν ἑαυτοὺς καὶ τὸν βίον ἀπολέγεσθαι. Polyb. 40, 3, 5. Athen. 2, p. 46; 4, p. 157, B, D; 4 Macc. 8, 22, citat Valck. Artemidor. 5, 31. Alia de locutione tritissima collegit Suicer. || De efferendo mortuo Thomas M. p. 324: Ἐξενεγκεῖν ... ἀντὶ τοῦ νεκρὸν ἐξαγαγεῖν. || Libero c. genit. Pind. Pyth. 3, 52: Λύσαις ἄλλον ἀλλοίων ἀχέων ἔξαγεν. Aliter cum eod. Plut. Mor. p. 36, D: Τὸ γὰρ οὕτω συνάπτειν καὶ συνοικειοῦν τοῖς δόγμασιν ἐξάγει τὰ ποιήματα τοῦ μύθου καὶ τοῦ προσωπείου. || Duco ex, de porta, Constant. Cærim. p. 168, B: Τῆς ἐξαγούσης πύλης· 334, A. L. Dind.]

|| Ἐξάγω, ut ἐνάγω, Induco, Impello, Incito. Bud. addit et Stimulo, Concito, Vehementer commoveo, sed affert tantum exx. passivi, p. 379, at ego activi exx., pro Impello s. Incito, ut observavi ap. Thuc. 6: Οἳ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic 3, [45]: Αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι, ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἑκάστη τις κατέχεται ὑπ' ἀνηκέστου τινὸς κρείττονος, ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους· ἥ τε ἐλπὶς καὶ ὁ ἔρως ἐπὶ παντί. [Eur. Alc. 1080: Ἔρως τίς μ' ἐξάγει· Suppl. 79: Ἄπληστος ἄδε μ' ἐξάγει χάρις γόων· Ion. 361: Καὶ μή γ' ἐπ' οἰκτόν μ' ἔξαγε· Herc. F. 1211. Dio Cass. 52, 23: Αἱ μακρότεραι ἀρχαὶ ἐς νεωτεροποιίαν ἐξάγουσι· et seq. infin. ib. 34. Aliter Plut. Mor. p. 42, F: Εἰς ἄλλας ὑποθέσεις ἐξάγοντες καὶ παρεμβάλλοντες ἐρωτήματα, intell. τὸν λόγον. Reg. 4, 21, 11: Ἐξήγαγε τὸν Ἰούδαν ἐν τοῖς εἰδώλοις, Peccare fecit.] Ap. Plut. Sympos. 4, [p. 663, C] ἐξάγειν videtur esse Excitare: Ἀλλὰ νὴ Δία τὸ ποικίλον ἐξάγει καὶ γοητεύει τὴν ὄρεξιν οὐ κρατοῦσαν ἑαυτῆς, Atenim varietas ciborum excitat et illicit appetitum. [Hesych. expl. παροξύνειν. Pass. Xen. Anab. 1, 8, 15: Οὐδ' ὡς ἐξήχθη διώκειν· H. Gr. 7, 5, 8. Plat. Reip. 7, p. 572, B: Ταῦτα ... ἐπὶ πλέον ἐξήχθημεν εἰπεῖν. Lysias p. 196, 16: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξήχθην ὑπὲρ πάσης ὀλοφύρασθαι τῆς Ἑλλάδος. Demosth. p. 411, 9: Καὶ γὰρ εἴ τι σιωπᾶν ἐγνώκειν, νῦν λέγειν ἐξάγομαι· 527, 18: Ἃ τις ἄφνω, τὸν λογισμὸν φθάσας, ἐξαχθῇ πράττειν· 538, 22: Ἀνασχόμενον τότε καὶ μηδὲν ἀνήκεστον ἐξαχθέντα πρᾶξαι· 1458, 14. Dinarch. p. 92, 13: Τὸν δὲ κατάπτυστον τοῦτον καὶ Σκύθην· ἐξάγομαι γάρ· ὃν οὐχ εἷς ἀνὴρ, ἀλλὰ πᾶσα ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου βουλὴ ἀποπέφανται χρήματα ἔχειν καθ' ὑμῶν; Aristid. vol. 1, p. 380; 2, p. 266 et 198. Pausan. 5, 17, 4: Ἐξαγόμενός τε ὑπὸ τοῦ θυμοῦ, affert Valck.; εἰς θυμὸν ἐξάγεσθαι ex Ælian. V. H. 14, 22, et ὑπὸ τῆς περιεργίας ἐξαγόμενος ex schol. Aristoph. Eq. 418, Hemst. Sæpe sic etiam Plut. cum aliis multis.] || Ap. Isæum autem ἐξάγω, Expello, Depello, Bud. p. 380. [Is. p. 44, 15: Καὶ εἴ τις αὐτὴν ἀφῃρεῖτο, ἢ ἐβιάζετο, ἐξῆγεν ἂν ἐκ τῶν πατρώων· 53, 6: Ἀλλ' οἱ παρὰ τούτου θέμενοι καὶ πριάμενοι (ἔχουσιν), ἡμεῖς δ' οὐκ ἐξάγομεν. Conf. Lys. p. 117, 7; 136, 7, Demosth. p. 865, 6; 887, 1; 1090, 20. || Expello, sensu medico. Geopon. 12, 26, 27, 30: Ἕλμινθας ἐξάγει. Diosc. 2, 182. Angl. Aristot. Probl. 1, 38: Τὸ γλίσχρον εἰσδυόμενον ἐξάγει τὸ ὀξύ. Et ib.: Ὁ ἅλς ... ἐξάγει τὴν ὀξύτητα· 2, 7: Τὸν ἰδρῶτα ἐξάγει ἡ πάλη. Aret. p. 106: Ἡ γὰρ ἀπηλάθη ξὺν φλέγματι καὶ χολῇ τὸ φάρμακον ἢ διῆλθεν ἐξάγον φύσας· 108: Πρὸ τῶν σιτίων ὁκόσα οὖρον ἐξάγει. || Produco, Elicio, Gl. Soph. ap. Plut. Mor. p. 21, A: Οὐκ ἐξάγουσι καρπὸν οἱ ψευδεῖς λόγοι. Paul. Sil. Therm. Pyth. 122: Ἐκεῖ λέγουσιν εἶναι πολλὰς φυτῶν αἰγείρους ἤλεκτρον ἐξαγούσας. Ælian. N. A. 17, 6: Ἐπαοιδαῖς ... ἐξάγειν κροκοδείλους. De metallis Strabo 3, p. 147: Τοῖς χαλκουργοῖς τέταρτον μέρος ἐξάγουσι τῆς γῆς τὸν χαλκόν. Jesai. 48, 21: Ὕδωρ ἐκ πέτρας ἐξάξει αὐτοῖς. Gen. 1, 20: Ἐξαγαγέτω τὰ ὕδατα ἑρπετὰ ψυχῶν· 21. Eur. Suppl. 770: Ἄκραντ' ὀδύρει ταῖσδέ τ' ἐξάγεις δάκρυ (quod infra idem medio). Plut. Mor. p. 69, F: Οὕτως Σωκράτης Ἀλκιβιάδην ἐκόλουε, καὶ δάκρυον ἐξῆγεν ἀληθινὸν ἐξελεγχομένου. Γέλωτα Xen. Cyrop. 2, 2, 15. || Evagino, Gl. || Notabilis etiam usus ap. Diodorum Syncelli p. 267, C (vol. 2, p. 643, 72): Ἄδικον πρὸς Ῥωμαίους ἐξαγαγόντα πόλεμον, pro quo longe usitatius ἐξενεγκόντα. Tum Dionys. A. R. 2, 56: Ἐδόκει τὴν ἀρχὴν οὐκέτι βασιλικῶς, ἀλλὰ τυραννικώτερον ἐξάγειν, Gerere, Exercere; et 6, 74. || Dicto, Mando. Diog. L. 5, 72, in testamento Lyconis: Περὶ δὲ τῶν θεραπευόντων ἐμαυτὸν οὕτως ἐξάγω, Sic statuo. Cum accus. in testam. Theophrasti ib. 55: Προσετάξαμεν ἂν μετὰ Μελάντου ... ἐξάγειν αὐτά. Angl. Ἐξάγω περί τινος, Ago de re aliqua, schol. Aristoph. Pac. 1241: Περὶ τῆς πάντων τούτων κατασκευῆς καὶ χρήσεως ἐξῆκται καὶ ἐν ταῖς ἐκλογαῖς. L. Dind.]

|| Ἐξάγω positum ἀμεταβάτως, pro Exeo, Egredior. Hom. Il. H, [336]: Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες, i. e. ἐξελθόντες, ἐκπορευθέντες. [V. schol. et Eust. Active de humo aggerenda in tumulum intelligebat Heyn. De qua signif. v. supra.] Xenoph. Hell. 6, [5, 18]: Ἔγνω ἐξακτέον εἶναι τὴν ταχίστην ἐκ τοῦ κόλπου. Conf. et Εἰσάγω contrarium ita positum ἀμεταβάτως, item Ἀπάγω et Προσάγω. [Desino. Plut. Mor. p. 36, B: Τοῦτό ἐστι τὸ παρ' Ἐπικούρῳ θρυλούμενον ἀεὶ καὶ θαυμαζόμενον, ὡς οἱ μεγάλοι πόνοι συντόμως ἐξάγουσιν, οἱ δὲ χρόνιοι μέγεθος οὐκ ἔχουσιν. || Med. signif. Eliciendi, Educendi, vel Adducendi Eur. fr. Androm. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 406: Μή μοι προτείνων ἐλπίδ' ἐξάγου δάκρυ, ut librorum script. ἐξ ᾅδου correxerunt edd. (Activi exx. in eadem formula v. supra.) Herc. F. 775: Ὁ χρυσὸς ἅ τ' εὐτυχία φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται, de quo l. v. in Φρονέω. Xen. Hier. 9, 11: Ὡς μικρὰ ἆθλα πολλοὺς πόνους καὶ πολλὰς ἐπιμελείας ἐξάγεται ἀνθρώπων. Plut. Mor. p. 922, F: Ἐμὲ δ' οὖν οὐκ ἐξάξεσθε τήμερον εἰς τὸ διδόναι λόγον. Proprie, Exportare, in mon. Deliaco ap. Bœckh. vol. 2, p. 220,

19 : Ἐξαγαγέσθαι τὰ ἑαυτῶν. || Ἐξαχθῆναι de Proficiscendo, ap. Dion. Cass. 49, 18 : Φοβηθεὶς ... ἐξήχθη. Pro quo ipsi Dioni aliisque omnibus multo usitatius est decompositum ἐξανάγω.]

[Ἐξαγωγεύς, έως, ὁ, Deductor, Qui præsidia ex urbibus deducit. Diod. 15, 58 : Καὶ κατέστησαν οἱ Ἕλληνες ἐξαγωγεῖς, οἳ κατὰ πόλιν ἑκάστην ἐπελθόντες ἐξήγαγον ἁπάσας τὰς φρουράς. Aliter Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 22 : Καὶ τὰ κηρία διαφθείρουσι τὰ τῶν βασιλέων (apes) ... ὡς ἐξαγωγέων ὄντων, Quippe educentium. || Gl. : Ἐξαγωγεῖς, Tubi.]

Ἐξαγωγή, ἡ, [Traductio, Evectio, Divulgatio, Gl.] Eductio, Exportatio; ἐξαγωγὴ σίτου, Exportatio frumenti. Isocr. [p. 370, B] : Ὑμῖν ἐξαγωγὴν ἔδοσαν, Exportandi facultatem dederunt. [Plat. Leg. 4, p. 705, B : Πολλὴν ἐξαγωγὴν παρεχομένη· 8, 847, D. Demosth. p. 917, 27 : Κηρύγματα γὰρ ποιησαμένου Παρεισάδου ἐν Βοσπόρῳ, ἐάν τις βούληται Ἀθήναζε εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον σιτηγεῖν, ἀτελῆ τὸν σῖτον ἐξάγειν, ἐπιδημῶν ἐν τῷ Βοσπόρῳ Λάμπις, ἔλαβε τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου καὶ τὴν ἀτέλειαν ἐπὶ τῷ τῆς πόλεως ὀνόματι. Anon. ap. Suid. v. Ἐξαγωγή : Ἆρά γε χρὴ κολάσαι τὸν δοῦλον, καὶ ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀποδόσθαι, ἢ ἐάσαι τοῖς περικειμένοις δεσμοῖς ἐναποθανεῖν; Demosth. p. 787, 8 : Ἀλλ' ἀδελφήν γε, ἐπ' ἐξαγωγῇ ἀπέδοτο· et 763, 13. Quæ formula ἐπ' ἐξαγωγῇ etiam ab aliis multis frequentata, ut Herodoto 5, 6, Sopatro ap. Athen. 4, p. 160, F, Diodoro Exc. p. 548, 11, Dione Cass. 54, 31, Jos. A. J. 16, 1, Zosimo et aliis.] Sic σύκων ἐξαγωγή, Plut. Sol. [c. 24. Ἐξ. σίτου, Exportatio frumenti, Polyb. 28, 2, 2; σιτικὴ, ib. 14, 8; mercium, 4, 38, 9. Schweigh. Lex. Theophr. Char. 23 : Ἐξ. ξύλων ἀτελής. || Eductio. Herodot. 4, 179 : Ἀπορέοντι τὴν ἐξαγωγήν (navis e lacu). || Expulsio, ut supra ἐξάγω, de expellendo, ap. Isæum p. 40, 11 : Οὐχ ἡγήσατο δεῖν τοῖς ἀπὸ ταὐτομάτου ἐκεῖ τυχοῦσι μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς. Ubi v. Schœmann. p. 240.] Ἐξαγωγή, ab ἐξάγειν ἑαυτὸν, significat Mortem sibi consciscere, Mors conscita. Alex. Aphr. [Virtutem suff. etc., in fine] : Ἔτι εἰ εὔλογος μὲν ἡ ἐξ., Si justa est occasio mortem sibi consciscendi. Cic. De fin. 3, μονὴν ἐν τῷ βίῳ et ἐξαγωγὴν interpr. Mansionem in vita et Excessum ex vita, p. 184 mei Lex. Cic. [Orig. C. Cels. p. 414 : Φαμὲν δὲ καὶ πρὸς ταῦτα, ὅτι εὔλογος ἐξαγωγὴ οὐδεμία ἡμῖν εἶναι δοκεῖ, εἰ μὴ ἡ δι' εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν μόνη. Plut. Mor. p 1063, D : Ἀλλὰ καὶ τούτοις μονὴν οἴονται καθήκουσαν εἶναι κἀκείνοις ἐξαγωγήν. V. Wyttenb. ad Plat. Phæd. p. 335. Angl. || Exitus, Terminatio rei. Ἡ τῶν παρόντων κακῶν ἐξ., Polyb. 2, 39, 4; τῶν πραγμάτων 4, 51, 9; τὴν ἐξ. ποιεῖσθαι περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων, Componere controversias, 9, 33, 11. Schweigh. Lex. || Aretæo Diut. p. cur. 1, 2, p. 118, est Vitæ traductio, Vitam degere : Ξύμφορος δὲ πλοῦς, καὶ ἐν θαλάσσῃ ἐξαγωγὴ τοῦ βίου. Ubi additur in cod. ἴσ. διεξαγωγή. Angl. V. Ἐξάγω.] || Exponitur etiam Subductio alvi, in VV. LL. [Plut. Mor. p. 134, C : Τὰς κατὰ φύσιν ἐξαγωγάς. || Eductio militum e castris, adversus hostem, Polyb. 5, 24, 4; 10, 11, 3; 11, 22, 2; 10, 21, 4. Schweigh. Eductio equitum exercitii causa tempore belli, Xen. Hipparch. 4, 9. || Sensu forensi, Demosth. p. 1090, 23 : Γενομένης οὖν τῆς ἐξαγωγῆς ... ἐλάχομεν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοῦ κλήρου, οὔτε γόνῳ, ὥσπερ εἶπον, οὐδενὸς ὄντος τῷ τετελευτηκότι, οὔτ' εἰσποιητοῦ γεγενημένου κατὰ τοὺς νόμους, Quum nos de possessione hereditatis, quam adieramus, deducti essemus. Deductio de prædio, vi manuque facta, ap. Isæum p. 40, 12 : Ξενοκλῆς τοίνυν Θήβαζε μὲν ἰὼν εἰς τὸ ἐργαστήριον τὸ ἡμέτερον εἰς τὰ ἔργα, οὐχ ἡγήσατο δεῖν τοῖς ἀπὸ ταὐτομάτου ἐκεῖ τυχοῦσι μάρτυσι χρῆσθαι περὶ τῆς ἐξαγωγῆς. Elatio, de funere. Thom. M. p. 325 : Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ ἐξαγωγὴ καὶ ἐπὶ τῶν τριῶν τούτων λέγεται· τὸ δὲ ἐκφορὰ ἐπὶ μέμψεως οὐ λέγεται, ἀλλ' ἐπὶ νεκροῦ, καὶ ἐπὶ ἁπλῶς ἐκβολῆς. || Vitium scripturæ pro ἐξαγωγὸς, quod v.]

Ἐξαγώγιμος, ὁ, ἡ, cui opp. εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα Merces quæ exportantur, ut contra τὰ εἰσαγώγιμα Merces quæ importantur. Aristot. OEcon. 2 [init. Lycurg. p. 151, 18 : Λεωκράτης ... ἐξαγώγιμον ὑμῖν καὶ τὴν παρὰ τῶν θεῶν βοήθειαν ἐποίησε, de quo paullo ante dixerat, τὰ ἱερὰ τὰ πατρῷα ἐξήγαγεν ἐκ τῆς χώρας. L. D. Liban. vol. 4, p. 826, 21 : Ἐγὼ δὲ μέχρις Ἑλλησπόντου καὶ τῶν τόπων τὴν εὐτυχίαν ἐξαγώγιμον ἀπέφηνα τῶν Ἀθηναίων. Jacobs. Dionys. A. R. 4, 44 : Τὰς ἐξαγωγίμους τῶν ὑδάτων τάφρους, ἃς ἐκεῖνος ὀρύττειν ἤρξατο, μέχρι τοῦ ποταμοῦ καταγαγεῖν. Eurip. fr. Erechth. ap. Plut. Mor. p. 604, D : Ἦ πρῶτα μὲν λεὼς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἔφυμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις πεσσῶν ὁμοίως διαφορηθεῖσαι βολαῖς, ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.]

[Ἐξαγώγιον, τό. Joseph A. J. 14, 10, 6 : Φόρους τε ὑπὲρ ταύτης τῆς πόλεως Ὑρκανὸν ἔχειν ... παρὰ τῶν τὴν γῆν νεμομένων, χώρας καὶ λιμένος ἐξαγωγίου κατ' ἐνιαυτὸν Σιδῶνι, Tributum ab aratoribus accipiant ob frumenti exportationem e regione et portu, quæ quotannis Sidonem fit. || Quidquid rei aut mercis exportatur. Edict. 13 Justin. c. 15 : Ἐν ᾗ πυκτῇ ἀπεγράψατο τὸν τοῦ ἐξαγωγίου τίτλον, ἐκφέροντα διαφόροις αἰτίαις χιλίους χρυσοῦς κτλ. Ducang.]

[Ἐξαγωγὶς, ίδος, ἡ, Canalis ad emittendum, Emissarium. Mathem. vett. p. 100 : Πρὸς δὲ τὰ ἐνιέμενα ὕδατα ἐξαγωγίδας ὀρύσσειν.]

[Ἐξαγωγὸς, ὁ, Emissarium. Athen. 11, p. 501, F : Τὰ πλεῖστα τῶν Ἀθήνησι βαλανείων κυκλοειδῆ ταῖς κατασκευαῖς ὄντα τοὺς ἐξαγωγοὺς ἔχει κατὰ μέσον. Ubi ἐξαγωγὰς epitome et Eustath.]

[Ἑξάγωνιαῖον, τὸ, Sexangula figura. Epiphan. t. 1, p. 1082, B : Ἔνθεν γὰρ τὸ ἑξ. καλεῖται παρὰ τοῖς ἔξωθεν λογίοις. Et paulo post : Ἑξαγωνιαίου σημασία. Hase.]

[Ἐξἄγωνίζομαι, Dimico. Diodor. 13, 73 : Προεκαλεῖτο τοὺς ἐν τῇ πόλει περὶ τοῦ τροπαίου ἐξαγωνίσασθαι. Eurip. Herc. F. 155 : Τοῖσδ' ἐξαγωνίζεσθε; || Contendo. Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 27, 51 : Ἐξηγωνίζετο τὰ πάντα ἐν ἑαυτῷ κατέχειν. Hase.]

[Ἑξἄγωνίζω. Proculi Paraphr. p. 164 : Ἐὰν σύνεστιν ἢ ἐὰν ἑξαγωνίζῃ, Si una cum sole sit aut sextili aspectu. Et 49, 166.]

[Ἑξαγωνικὸς, ἡ, όν, Sexangularis. Paul. Alex. Apotel. p. 134, 2 : Κατὰ τετραγωνικὴν ἢ ἑξαγωνικὴν πλευράν. Hase. Adv. Ἑξαγωνικῶς, Cramer. Anecd. vol. 3, p. 187, 10 : Ἑξ. τὸν ἥλιον σχηματίζουσα (luna). L. D.]

Ἐξἄγώνιος, ὁ, ἡ, Ad certamen non pertinens, Qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaph. ἐξαγώνια vocantur Quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ, aut generalius, Quæ ad rem, de qua agitur, non pertinent : quæ sunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Lucian. [Pro imag. c. 18] : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος, quod alibi dicit ἔξω τοῦ ἀγῶνος, i. e. Hæc ad rem, de qua agimus, non pertinent. Hæc sunt per digressionem dicta, ut interpr. Bud. addens, τῷ ἐξαγωνίῳ opponi ἐναγώνιον. Talem hujus voc. ἐξαγώνιος usum Suid. ex Æschine affert. [Lucian. De gymn. c. 19 : Ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόῤῥω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδὲν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. Suid. (coll. Lex. rh. Bekk. An. p. 260, 10) : Ἐξαγώνια, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Οἱ μὲν πολλοὶ τοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἀγωνιζομένους οἴονται καλεῖσθαι δεῖν, ὅταν ἢ παραλείπωσί τι τῶν ἐξ ἀνάγκης ῥήσεων, ἢ ποιεῖν τι δόξωσι παρὰ τὸ προσῆκον. Αἰσχίνης δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔξω τοῦ ἀγῶνος λεγομένων λόγων, τουτέστιν οὐ προσηκόντων εἰρῆσθαι. V. id. et Etym. M. v. Ἐπεισόδιον. Tzetz. Exeg. Il. p. 44, 25 : Τὴν θυραίαν, καὶ ὑπερόριον, καὶ οἱονεὶ ἐξαγώνιον λαλιὰν ἐνταυθοῖ καταπαύω. Athen. Legat. c. ult. : Ἵνα μὴ ἐξαγωνίους τοῖς προκειμένοις ἐπεισάγειν δοκῶμεν λόγους, citat Routh. Zachar. Mityl. p. 171 suæ ed. cit. Boiss.] || Huic signif. aliam addit Hesych. : Ἐξαγωνίοις, ἐξ ἀγώνων πόνον ἔχουσιν.]

Ἑξἄγώνιος, ὁ, ἡ, Sexangulus, i. e. Sex angulos habens, Sexangulatus, Solino; Hexagonus, Columellæ.

Ἑξάγωνος, ὁ, ἡ, Sexangulus, Sex angulos habens, Gregor. [Tzetz. Hist. 2, 119 : Ἑξ. τι κάτοπτρον. Heliod. Comm. in Paul. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 547, B : Τὸ ἑξ. σχῆμα. Nicom. 2, 11, p. 121. ă L. Dind.]

[Ἑξἄδακτὔλαῖος, α, ον, Sex digitorum mensuram habens. Constant. Cærim. p. 380, C : Καρφίον ἑξ. De qua forma, inferiori ætati, ut videtur, relinquenda, v. in Δακτυλαῖος. L. Dind.]

[Ἑξαδακτυλιαῖος, α, ον, i. q. ἑξαδάκτυλος. Heliod. Oribasii p. 125, 156 ed. Maii. Osann.]

Ἑξαδάκτυλος, ὁ, ἡ, Qui sex digitos habet, Qui sex digitorum est. [Sexdigitus, Gl. Hippocr. p. 527; 574, 1; 587, 44; 634, 33. Diog. L. 4, 34; Tzetz. Hist. 7, 902.]

Ἑξάδαρχος, ὁ, Sex virorum præfectus, Sex viris imperans. [Xenop. Cyrop. 3, 3, 11; 8, 4, 30. ᾰ] A

Ἐξᾰδελφη, ἡ, in Pand. ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας [Patruelis consobrina. Pravo accentu Anna Comn. p. 44, A: Τῇ ἰδίᾳ ἐξαδελφῇ. Recto alii apud Ducang.]

Ἐξάδελφος, ὁ, Patruelis. Pro quo ἐξάδελφος ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynich. Ecl. [p. 306]; Eustath. ἀνεψιοὺς vel αὐτανεψιοὺς esse dicit ἐξαδέλφους πρώτους. [Sobrinus; Ἐξάδ., ἀπὸ δύο ἀδελφῶν ἀῤῥένων, Frater patruelis; Ἐξάδ., ἐκ δύο ἀδελφῶν θηλειῶν, Consobrinus, quasi Consororinus, Gl. Justin. M. Adv. Tryph. p. 237. Routh. Exx. e lxx et scriptt. Christianis quantum satis est indicavit Lobeck. Alia Ducang.]

[Ἐξαδελφότης, ητος, ἡ, Gradus cognationis quæ intercedit inter patrueles s. consobrinos. Eust. Opusc. p. 338, 41: Ἀλλὰ τὴν ἐξαδελφότητα δυσωπηθεὶς ἀμυδρᾷ μὲν καὶ φειδομένῃ τῇ φωνῇ, προσαγορεύσει δ' οὖν.]

[Ἐξᾰδῐᾰφορέω, Susque deque habeo. Ἐξαδ. τὰ ἀδιάφορα Philo p. 1175, B. Hemst. Id. vol. 1, p. 214, 39: Πέφυκε γὰρ ἡ δικαιοσύνη πρῶτον μὲν ἀνάπαυλαν ποιεῖν ἀντὶ καμάτου, τὰ μεθόρια κακίας καὶ ἀρετῆς ἐξαδιαφοροῦσα. L. Dind.] B

[Ἐξαδιαφόρησις, εως, τῶν ἀδιαφόρων, Philo vol. 1, p. 509, 37, Indifferentium rerum contemtus. Hemst.]

[Ἐξᾰδικὸς, ὴ, ὸν, Senarius. Theol. arithm. p. 41: Τὸ γὰρ σύγκριμα ... ἑξαδικὸν ... ὑπάρχει. Supra ἑκταδικός. L. Dind. Germ. Cpol. Grets. p. 257, D: Διὰ ... ἑξαδικῶν διαστάσεων. Interpr. Per senos fines et terminos. Hase.]

[Ἑξάδιος, ὁ, Exadius, Lapitha, Hom. Il. A, 264, Hesiod. Sc. 180. Recentioribus Ξάδιον (male Etym. M. p. 346, 40, Λεξάδιος) dictum esse annotant Eust. et schol. Iidem v. de spiritu. ᾰ̈ῐ]

Ἑξάδραχμον, τὸ, Sex drachmæ. Aristot. [OEc. 2, 7]: Προσέταξεν τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξαδράχμου.

Ἑξάδραχμος, ὁ, ἡ, Aristot. OEc. 2, [6]: Τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον, Pretium sex drachmarum. [Vide Ἑκδραχμος.]

[Ἐξαδρόω, i. q. ἐξαδρύνω. Geopon. 4, 8, 5: Ἐξαδροῦται γὰρ μεταφυτευόμενον,... τῆς ἀντιδότου διαπνεομένης τῷ χρόνῳ. «Ἐξυδατοῦται P., quod verum videtur.» Niclas.] C

[Ἐξαδρύνομαι.] Ἐξαδρύνεσθαι, Ad perfectam venire granditatem s. maturitatem. Hippocr. [p. 44]: Πρόσθεν ἢ τελείως ἐξαδρυνθῆναι τὸν καρπόν.

Ἐξᾰδῠνᾰτέω, idem q. ἀδυνατέω [Non possum], nisi quod ἐξ signif. auget. [Theophr. C. Pl. 1, 163: Ὅταν δὲ ἐλλείπῃ (τὰ ζῷα) διὰ τὴν ἡλικίαν, ἐξαδυνατεῖ τὸ γεννᾶν· et absolute 4, 6, 4. Aristot. De gen. an. 5, 5: Ὀλίγον ἔχουσι... τὸν ἐγκέφαλον, ὥστε μὴ ἐξαδυνατεῖν τὸ θερμὸν πρὸς τὴν πέψιν. L. D. Id. Mirab. c. 1: Κἂν ἐξαδυνατῇ, μένει. C. infin., Tatian. 26, p. 61 Worth.: Τὰς γνώμας αὐτῶν παρατρέπουσι κάτω νενευκυίας, ὅπως μεταρσιοῦσθαι πρὸς τὴν ἐν οὐρανοῖς πορείαν ἐξαδυνατῶσαν. Routh. Plut. Mor. p. 53, D: Ἐν τοῖς ἀξίοις σπουδῆς ὅμοιον ἑαυτὸν ἐξαδυνατῶν παρέχειν· Alcib. c. 23. Id. Mar. c. 33: Ἐξαδυνατῶν τῷ σώματι διὰ τὴν ἀσθένειαν. Polyb. 1, 58, 5; 10, 30, 3.]

Ἐξᾴδω, Excanto [Gl.], Incantatione libero, Carmine obligatum alio carmine solvo, in qua signif. opp. τῷ ἐπᾴδω. Item, Incantationibus s. Cantibus ejicio aut expello. Lucian. [Philops. c. 16]: Ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῂς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα; [Id. Tragœdop. 172: Ἄλλος ἐπαοιδαῖς ἐπιθετῶν ἐμπαίζεται. Ἰουδαῖος ἕτερον μῶρον ἐξᾴδει λαβών. Joseph. A. J. 6, 8, 2; 11, 3. Hesych. v. Γοητεύει.] D
‖ Percanto, Decanto, ut exp. Bud. in hoc Plut. l. Symp. [p. 161, C], ubi de Arione loquens, scribit: Ἐξᾶσαι δὲ καὶ τῷ βίῳ [τὸν βίον Reisk.] τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. Id. affert Plat. Phæd. [p. 85, A]: Οἱ δὲ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καί φασιν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν, i. e., inquit, Occinere, vel Canere. Supra ᾄδειν dixerat. [Polyb. 31, 20, 1: Μάτην ἐξάσας τὸ κύκνειον, ut Schweigh. scripsit pro ἐξανίσας. Dio Cass. 73, 2. Plotin. Enn. 6, 9, 8, p. 1404, 10: Οἷον χορὸς ἐξᾴδων. Synes. Dion. p. 55, D: Βούλοιντο μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾶσαι. ‖ Decanto Enumero. Eur. Tro. 472: Πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾶσαι φίλον. Dio Chrys. vol. 2, p. 30: Ποῖος οὖν Ὅμηρος, ἢ τίς Ἀρχίλοχος ἰσχύει τὰ κατὰ ταῦτα ἐξᾶσαι;]

[Ἑξάεδρος, ὁ, ἡ, Sex latera habens. Theol. arithm. p. 25: Πέντε τὰ τούτων (τῶν στοιχείων) σχήματα, τετράεδρον, ἑξάεδρον, κτλ. V. Δωδεκάεδρος. ᾰ̔ L. Dind.]

[Ἐξαείρω. V. Ἐξαίρω.]

[Ἐξάερον, τὸ, Atrium, Ædium pars subdialis. Jo. Malal. p. 286, 17: Εἰς ἐξάερον καθεύδων, et 287, 1: Ἐκάθευδε ... εἰς τὸ ἐξάερον τῆς λεγομένης βασιλικῆς τὸ Καισάριον. Alia Ducang. ᾱ L. Dind.]

[Ἐξᾱερόω, In aerem dissolvo. Theophr. C. Pl. 1, 22, 5: Ἐξαεροῦν δυναμένη τὸ ὑγρόν· et alibi. Aristot. Probl. 25, 8 med. Lucian. De m. Peregr. c. 30: Ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.] Ἐξαεροῦσθαι [et Ion. Ἐξηεροῦσθαι], In aerem converti, In aerem abire, Evanescere, ut ἐκπνευματοῦσθαι, in Aristot. Probl. [23, 16; 26, 31.] Sic Hippocr. De nat. inf. [p. 244, 47]: Ἐξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, [καὶ τὸ πνεῦμα δι' αὐτοῦ διηθέει. Aret. p. 17 et 50. Anon. V. Pyth. 66 (120 Kiessl.: coll. schol. Demosth. Phil. p. 48, 26): Λυόμενα δὲ ταῦτα (τὰ ὑγρὰ) ἐξαεροῦται, ἐξαερούμενα δὲ, πνευματοῦται. Nemes. De nat. hom. p. 157 Matth. Gatak. ad M. Antonin. p. 178 cit. Valck.]

[Ἐξᾱέρωσις, εως, et Ion. Ἐξηερ., ἡ. Aret. p. 130: Ἐς τὴν τῶν ἄλλων χυμῶν ἐξηέρωσίν τε καὶ διάνηψιν, Ad evaporandos et disjiciendos alios humores. L. Dind. Gregor. Nyss. p. 37, B Grets.: Ἐξαέρωσις καὶ ἐξυδάτωσις. Anast. Antioch. In transf. p. 877, D ed. Combef.: Ἡ ὕδατος ἐξαέρωσιν, ἢ πύκνωσιν ἀέρος, Evaporationem. Hase.]

[Ἑξᾰέτηρος, ὁ, ἡ, Sexennis. Nonn. Dion. 38, 13: Βακχιὰς ἑξ. ἀραχνιόωσα βοείη.]

Ἑξᾰέτης s. Ἑξαετὴς ὁ, ἡ, Qui sex annorum est. Et Ἑξάετες adv. Sexennio, ex Hom. [Od. Γ, 115. Plut. Pyrrh. c. 26: Ἑξαετῆ χρόνον. Fem. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 545, n. 1003: Ἑξαέτη λυγρὴν μοῖραν ἐνεγκαμένην, Sexennem mortuam. Fem. Ἑξαέτις, ιδος, Theocr. 14, 33. De accentu masc. Philem. 75, p. 51: Ἑξαετὴς ἵππος, ἑξέτης δέ· ...ἀφαιρουμένου γὰρ τοῦ α ἀναβιβάζει τὸν τόνον. Suid. (Zon. p. 757): Ἑξέτει, ἑξαέτει, βαρυτόνως, Ἀττικῶς, quibus addit l. Aristoph. Nub. 860, ubi ἑξέτει. Unde corrigendus Chœrob. Bekk. An. p. 1375, ubi barytonon ἑξαέτης Atticis tribuitur. Non omnino autem secum, et multo minus cum libris consentire grammaticos de accentu compp. cum ἔτος, barytona pleraque facientes, ubi de tempore; oxytona, ubi de rebus vel hominibus dicuntur, monuimus jam in Δεκαετὴς, et Ἑκκαίδεκαέτης (ubi v. 4 pro *re* scrib. *tempore*). Ἑξαετὲς neutrum ab ἑξαετὴς, utrumque ut oxyt., ponit Arcad. p. 117, 7.]

Ἑξαετία, ἡ, Sexennium. [Gl. Philo vol. 2, p. 371, 39. L. D. Joseph. A. J. 16, 1, 1.]

Ἑξάετος, pro Degenerans aquila affertur ex Aristot. H. A. 6, 6. Ibi tamen non ἑξάετος reperio, verum ἀπάετος [ἐπάετος et ἑπτάετος libri ap. Bekk.]: et id quidem suspectum, quum in vet. ed. Ald. pro eo habeatur ἀσπαστός: reponendum itaque existimo ἄπαστος, ex Plinio. Is enim verba ista, Ἅμα δὲ λέγεται (ὁ ἀετὸς) ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἄπαστος γίνεσθαι, ὅπως μὴ ἁρπάζῃ τοὺς τῶν θηρίων σκύμνους, sic interpr. 10, 3: Eo tempore ipsis cibum negavit natura, prospiciens ne omnium ferarum fœtus raperentur. Ubi etiam obiter nota ἄπαστος.

Ἑξᾰήμερος, ὁ, ἡ, Sex dies durans, etc. Item, τὸ ἑξαήμερον, Spatium illud sex dierum, quo conditus fuit mundus: unde Basilii Tractatus [immo homiliæ 9] εἰς τὸ [immo τὴν, ad quod intell. δημιουργίαν, Creationem mundi sex diebus absolutam] Ἑξαήμερον. [Wolf. ad Theophil. p. 130. Angl. Alios v. ap. Suicer. Qui addit l. Greg. Naz. Hom. 20, p. 363, ipsas 9 Basilii homilias vocantis τὴν ἑξαήμερον αὐτοῦ. Epiphan. vol. 1, p. 1082, A: Τὴν τῆς ἑξαημέρου περίοδον. Cosmas Indicopl. p. 326, A: Τῆς ἑξαημέρου δημιουργίας. ‖ Forma Ἑξήμερος utitur G. Syncell. p. 12, 9. L. Dind.]

[Ἐξᾰθέλγω, Exsugo.] Ἐξαθέλγεσθαι paulo plus est quam ἀθέλγεσθαι. Hippocr. Κατ' ἰητρεῖον [p. 744, D]: Ὡς τὸ μὲν ὑπέον ἐξαθέλγηται, ἕτερον δὲ μὴ ἐπισυλλέγηται. [Et de oss. nat. p. 280, 17. Vitiose Hesych.:

Ἐξαφθεγγόμεναι, ἐκθλιβόμεναι. Nec sine mendo Erotian. p. 156 : Ἐξαμελγόμεναι.]

[Ἐξαθέμιτος in epilogo Constitutionis ap. Lambec. Bibl. Cæs. 8, p. 939, C : Τοῦ ἀμέτοχον εἶναι τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῶν ἐξαθεμίτων γάμων ῥύπων, perperam scriptum pro ἐξ ἀθ. L. Dind.]

Ἐξᾰθερίζω, i. q. simplex ἀθερίζω. [Vilipendo, Contemno. Eust. Il. p. 1046, 58. Ib. 1225, 68 : Ἐξαθερίζει τὴν τοιαύτην λέξιν ἡ πεζογραφία· Od. p. 1757, 21, ubi pass.; 1899, 46. Valck. Id. Opusc. p. 271, 40 : Οἴδασι γὰρ οἱ εὐγενῶς ἀνδρεῖοι ἐξαθερίζειν τὸν μὴ τοιοῦτον στρατηγόν· 283, 5, et alibi tam act. quam pass.]

[Ἐξαθέρισις, εως, ἡ, Contemtus. Eust. Od. p. 1910, 2 : Ἡ τῶν γενείων ἐξ. ἐπονείδιστος ἦν τοῖς παλαιοῖς, quando coma non alebatur. Valck.]

[Ἐξαθεριστέον, Contemnendum. Eust. Op. p. 49, 54.]

[Ἐξαθετέω, Rejicio, Improbo. Georg. Pachym. Andr. Pal. 7, 30, p. 442, B : Τὰ πρὸς βασιλέα προϋπηργμένα ἐξαθετῶν.]

[Ἔξαθλος, ὁ, ἡ, Qui certare amplius non potest. Lucian. Lexiph. c. 11 : Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. Schol. Hom. Od. Φ, 76 : Εἰ γὰρ ἐν μέσοις ἐστὶ τὸ βέλος, ἔξαθλος ἦν, ὡς ἐλλείπων τῇ δυνάμει. Clem. Al. p. 957 : Ἐπὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ δράματος ἐξάθλῳ γενομένῳ. Schol. Pind. Nem. 7, 103.]

[Ἐξαθροίζομαι, Congrego, Colligo. Med. Eurip. Phœn. 1169 : Ἀλλά νιν πάλιν κυναγὸς ὡσεὶ παῖς σὸς ἐξαθροίζεται.]

[Ἐξᾰθῡμέω.] Ἐξαθυμεῖν, Penitus defici animo et exanimari. [Plut. Cic. c. 6. Boiss. Et alibi sæpius. Polyb. 11, 17, 6. Poll. 3, 123.]

[Ἐξαθώωσις, εως, ἡ, Impunitas, Innocentia, i. q. ἀθώωσις. Arethas in Apoc. p. 884, bis. I. H. Mai.]

[Ἐξαιάζω, Deploro. Eur. Tro. 198 : Ποίοις οἴκτοις τὰν σὰν λύμαν ἐξαιάζεις ;]

[Ἐξαιγειρόω.] Ἐξαιγειροῦσθαι τὴν λεύκην, tradit Theophr. C. Pl. 2, 21 [16, 2], Populum albam mutari s. degenerare in nigram, quæ αἴγειρος nominatur.

[Ἐξαιθερόω, In ætherem muto. Plut. Mor. p. 922, B : Ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐξαιθερωθείς (aer).]

[Ἐξαιθραπεύω. V. Ἐξατραπεύω.]

[Ἐξαίθρης, ὁ, n. pr. viri ap. Polyæn. 7, 41, qui, notante Coraio p. 380, Πομαξαίθρης a Plut. dicitur, ab Appiano autem Μαξαίθρης. Angl.]

Ἐξαιθριάζω, Sereno cœlo expono. Exp. etiam In sereno habeo, Sub dio teneo. Item Ad solem expono, Insolo. Et pass. ἐξαιθριασθὲν ex Diosc. 3, 53, Refrigeratum sub dio. [Act. id. 5, 24. L. D. De vino Protagor. ap. Athen. 3, p. 124, F : Ἐξαιθριάζουσιν ἐν ὑδρίαις κεραμέαις. Hippocr. Epid. 2, p. 152 (?), F, habet ἐξαιθριάζειν, Galen. ἐπαιθρ. p. 153, E, vol. 11, p. 487, A. Hemst. Id. Hipp. p. 551, 44 : Ταῦτα ὁκόταν λειφθῇ, διηθήσας ἐξαιθριάσαι· 1020, A. Idem in gl. Galeni Gl. p. 468 Ἐξητριασμένον (pro ἐξηθριασμένον) latere putabat Heringa. Joseph. B. J. 3, 10, 7 : Τὸ ὕδωρ οὐδὲν ἀποδεῖ χιόνος ἐξαιθριασθέν· 4, 8, 3. Suid. : Ἐξαιθριασθὲν, λαμπρυνθὲν, et plur. Zon. p. 768.]

Ἐξαιμάσσω, Cruento, αἱμάσσω, vel, Valde cruento, ut ap. Synes. [p. 245, D] : Ἐξαιμάττων τὸν ἵππον, Cruentans equum, fodiendo sc. calcaribus armos. Sic autem ante eum dixerat Xenopho Cyrop. 7, [1, 29] : Οὐδὲν φειδόμενος τῶν ἵππων, ἀλλ' ἐξαιμάττων κατὰ πολὺ τῷ κέντρῳ. [Poll. 1, 214; 2, 215; 4, 68. Clem. Al. p. 949, a Wakef. cit. : Ὅταν καθάπερ κέντροις ἐξαιμάσσηται πρὸς σπουδὰς μανιώδεις. Philostr. Imag. p. 883 : Ἐξαιματτομένων ἐς τὸν δρόμον τῇ μάστιγι (equorum). Metaph. Dionys. A. R. 6, 81 : Τῶν μὲν ἀγαναχτήσεις, ὡς ἐξαιμάττοντος τὰς λύπας, τῶν δὲ ἐξομολογήσεις κτλ., Refricantis dolores.]

[Ἐξαιματίζω, Sanguinem emitto venis. Hippiatr. p. 112, 1 : Ἐξαιματίζειν τὸ ἀρκοῦν. Ib. p. 2, 12 : Ἐξαιματίσης. Pass. ib. p. 39, 7 et 121, 11. Hase.]

Ἐξαιμᾰτόω, ut αἱματόω, In sanguinem verto, Alex. Aphr. Probl. [Clem. Al. Pæd. 1, 6, p. 124 : Ἡ τροφὴ...εἰς τὰς φλέβας ἐξαιματουμένη ἐχχωρεῖ. Greg. Nyss. vol. 3, p. 627. Wakef. Aristot. De somno c. 3 : Ἐκεῖ δὲ (in venis) μεταβάλλουσα (ἡ τροφὴ) ἐξαιματοῦται.]

Ἐξαιμάτωσις, εως, ἡ, Actio vertendi in sanguinem, Sanguinis effectio, Sanguificatio, ut Gaza vertit alicubi. A Bud. redditur Sanguinis generatio, in hoc Galeni Ad Glauc. 2 : Γεννᾶσθαι μὲν ἡμῶν τὸ μελαγχολικὸν περίττωμα δειξάντων ἐν ἥπατι κατὰ τὴν ἐξαιμάτωσιν, ἀνάλογον τῇ κατὰ τὸν οἶνον τρυγί. Gregor. : Ἐπεὶ τῷ ἥπατι μάλιστα τῆς τοῦ θερμοῦ συνεργείας ἦν χρεία πρὸς τὴν τῶν ὑγρῶν ἐξαιμάτωσιν. [M. Anton. 4, 21; Aret. p. 19; Alex. Aphr. Probl. 1, 118; 2, 63, bis.]

Ἐξαιματωτικὸς, ἡ, ὸν, Vim generandi sanguinis habens, ἐξαιματωτικὴ δύναμις, ap. Alex. Aphr. Probl. [2, 63], Vis generandi sanguinis, Vis sanguinis generatrix s. effectrix.

Ἔξαιμος, ὁ, ἡ, Sanguine destitutus, Qui multum sanguinis effudit, ut Suid. ἔξαιμοι exp. οἱ λείφαιμοι, et οἱ πλεῖστον αἷμα κενώσαντες. Ead. enim plane forma dicitur, qua Exanguis [Gl.] Lat., sed minus tamen significat. Plut. [Mor. p. 970, D] : Τοῦ βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ περιῤῥέοντος αἰσθανόμενος. [Hippocr. p. 1143, B : Φλεβοτομούμενος ἐν μέρει ἑκατέραν τὴν χεῖρα ἕως ἔξαιμος ἐγένετο· 1147, D; 909, H, ἐπὶ πουλὺ ἔξαιμον· 910, A, opponit ἔναιμος. Strab. 15, p. 705 : Ἐξαίμους τοὺς ἡνιόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεσόντας. Diod. 3, 35; Dionys. A. R. 2, 42.]

[Ἐξαιμόω ap. Polluc. 4, 186 : Ὕφαιμος, ἄναιμος, ἄνικμος, ὑπέρπλεως, ἐξαιμῶν, Vertitur Sanguinans. Lege ἐξαίμων, ut 8, 79 : Ὕφαιμος, ἐξαίμων. Angl.]

[Ἐξαίνετος, ὁ, Exænetus, Agrigentinus, Diod. 12, 82; 13, 34, Ælian. V. H. 2, 8. || Atheniensis, Diodor. 14, 19.]

[Ἐξαίμων, ὁ, ἡ, i. q. ἔξαιμος. V. Ἐξαιμόω.]

Ἐξαίνυμαι, Eximo s. Extraho : unde ἐξαίνυτο Hesychio ἐξῃρεῖτο, ἀφῃρεῖτο. [Ex Hom. Il. E, 155 : Φίλον δ' ἐξαίνυτο θυμὸν, vel similibus Il. 848, Υ, 459. Od. O, 206 : Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα. Divise Il. Δ, 531 : Ἕκ δ' αἶνυτο θυμόν· Hesiod. Sc. 149, ubi al. εἵλετο. Imperat. ἐξαίνυσο Nicand. Al. 272 et in fr. ap. Athen. 3, p. 126, C, ubi ἐκδαίνεο libri, ἐξαίρεο epit. Synes. p. 347, B : Ἐξαίνυσο πημάτων. L. D. Auctor Phoronidis ap. Etym. M. p. 374, 26 : Πάντας γὰρ μάκαράς τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώπους κέρδεσι κλεπτοσύναις τ' ἐξαίνυτο τεχνησσαις, ubi corruptum videtur. Hemst. Fort. Κλεπτοσύναισί τ' ἐκαίνυτο, pro quo positum videbatur Schneidero.]

[Ἐξαιονέω, Perfundo. Etym. M : Ἐξηονήθην, ἀντὶ τοῦ κατηντλήθην, ὅθεν καὶ ἠιόνες οἱ αἰγιαλοὶ, διὰ τὸ καταιονᾶσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Αἰονήματα γὰρ τὰ καταντλήματά φασιν οἱ ἰατροί. Zonar. : Ἐξηονήθην· σὺν τῷ ι κατὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅθεν κτλ. Ad idem verbum Kuster. refert gl. Hesych. : Ἐξεκ.νόθη (ita cod.), κατηντλήθη.]

[Ἐξαΐππιον, τὸ, locus Cpolis. Chron. Paschal. vol. 1, p. 608, 15. Coray. ἄϊ]

[Ἐξάϊππον, τὸ, Currus sejugis. Gl. : Ἐξάϊππον, Sejuga. Schol. Æsch. Pers. 47 : Τέθριππα καὶ ἑξάϊππα. Al. ib. ἕξιππα. Quod v. infra.]

[Ἐξαιρειτίς. V. Ἐξειρητίς.]

Ἐξαιρέσιμος, ὁ, ἡ, Exemptilis, Qui eximi potest, ut ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, Dies qui e mense eximebantur, ut cum solis lunæque ratione congruerent. Quibus opp. ἐμβόλιμοι, Qui intercalantur. Cic. In Verr. [2, 52] : Est consuetudo Siculorum ceterorumque Græcorum, quod suos dies mensesque congruere volunt cum solis lunæque ratione, ut nonnunquam, siquid discrepet, eximant unum aliquem diem, aut summum, biduum e mense, quos illi ἐξαιρεσίμους dies nominant. V. et Aristot. OEc. [2, 29, Gemin. El. astr. p. 38, A, B.] Ἐξαιρέσιμος λίθος ap. Herodot. [2, 121, 1, ubi ἐξαιρετὸς, non ἐξαιρέσιμος], non pro Exemptili, sed pro Exempto. Exp. enim ab Eust. [Il. p. 210, 3; 907, 64] ὁ ἀπὸ τοίχου ἐκβληθείς : sec. quam expos. fuerit ἐξαίρεσις λίθου ap. eund. Herodot. ἡ ἐκβολή.

Ἐξαίρεσις, εως, ἡ, Exemptio, [Exceptio, add. Gl.] Eductio. Ἐξαίρεσις λίθου ap. Herodot. [2, 121, 1] : unde ἐξαιρέσιμος. [Plut. Mor. p. 1137, B : Διὰ τὴν τῆς τρίτης (chordæ) ἐξαίρεσιν. L. D. Thesei ἄθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι τὴν τῆς ὑὸς ταύτης (Crommyoniæ) ἐξαίρεσιν, Strab. 8, p. 380. Hemst. De exemtione viscerum Herodot. 2, 40 : Ἡ ἐξ. τῶν ἱρῶν καὶ ἡ καῦσις.] Peculiariter autem dicuntur ἐξαίρεσις quæ exenterando eximuntur, ut ap. Eust. [Il. p. 908, 1, ex Athen. 9, p. 381, B] : Ἔδειξε πάντα τὰ ἐντοσθίδια

μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. Pro qua signif. vide et l. Athenæi in Ἀφαίρεσις cit. || Locus in portu, in quem merces ex navibus eductæ exponuntur. Pollux 9, [34]: Καὶ ὡς Ὑπερείδης φησὶν, ἐξαίρεσις, ὅπου τὰ φορτία ἐξαιρεῖται, quod tamen φορτία reddunt VV. LL. Onera; ego Merces. [Lex. rh. Bekk. p. 252, 10, Etym. M. p. 347, 30. || Rhetoribus dicitur Exceptio, qua quis adversarii rationes et prætextus refutat, elevat vel suspectos reddit. Ejus formæ ex. est ap. Demosth. Or. c. Timocr. p. 502, ubi Ulp.: Ἡ ἐξ. πρέπει τῷ καταφορικῷ λόγῳ κτλ. Et mox: Ἀεὶ αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ νομίμου μόνον κεφαλαίου τυγχάνουσιν. Ernest. Lex. rhet.] || Ἐξαιρέσεως δίκη, Actio qua quis experiebatur adversus eum, qui servum abduxisset et liberum asseruisset: ea petebat actor a prætore, ut vindicias secundum servitutem decerneret. Sic VV. LL. ex Suida. [Conf. Lex. rh. p. 252, 12. || Exemtio literæ. Gramm. post Gregor. p. 672: Αἱ ἐξ. Ἀττικῶν εἰσιν ἰδιώματα ... ἑτάρων ἀντὶ τοῦ ἑταίρων. || Ap. Polyb. 14, 10, 9: Καταλαβὼν δὲ τὰς καταφράκτους ναῦς πρὸς μὲν τὰς ἐξαιρέσεις καὶ προσαγωγὰς τῶν ὀργάνων καὶ καθόλου πρὸς πολιορκίαν εὖ... ἐξηρτυμένας, Evectiones int. Schweigh., coll. simili verbi ἐξαίρειν usu, quo cum verbo nihil commune habet ἐξαίρεσις. Quod videndum an in ἐξερείσεις mutandum sit. Θέσεις dicit Diod. 20, 85. || Tintinnabulum, Gl.]

[Ἐξαιρετέος. V. Ἐξαίρετος.]

[Ἐξαιρέτης, ὁ, et Lacon. Ἐξαιρέταρ, Hesychio ἁρπάγη ἢ ἅρπαξ ὁ πρὸς τὰ ἀντλήματα, Harpago ad hauriendum. Conf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 35.]

Ἐξαιρετικὸς, ἡ, ὸν, Eximendi vim habens, vel Exceptivus. [Diog. Laert. 10, 143, Δυνάμει τε ἐξεριστικῇ, Gassend. conj. ἐξαιρετικῇ, quod probat Menagius. Hase.]

Ἐξαίρετος, ὁ, ἡ, Exemptus e numero, Selectus, Eximius. [Egregius, Præcipuus huic add. Gl.] Sic γυναῖκες ἐξαίρετοι, Hom. Il. B, [227] et κοῦροι ἐξαίρετοι, Od. Δ, [643] i. e. ἐκ τῶν ἄλλων αἱρεθέντες, quod est ἐπικριθέντες, qui et ἔξαιτοι dicuntur per sync. ut ἐξαίτους ἑρέτας, teste Eust. p. 1512: Mulieres selectæ, et Juvenes selecti, illæ ob pulcritudinem, hi ob fortitudinem, unde ab Hom. poni ait, tanquam explicandi gratia, κοῦροι οἳ κατὰ δῆμον ἀριστεύουσι, et κρίνας ἀνὰ δῆμον ἀρίστους. Sunt qui ἐξαιρέτους γυναῖκας interpr. Eximia s. Egregia forma præditas. [Pind. Ol. 9, 29: Ἐξαίρετον κᾶπον· 11, 25, ἀγῶνα· Pyth. 2, 30, μόχθον· Nem. 1, 70, ποινὰν, et sim. Pyth. 4, 122, Isthm 1, 93. Æsch. Ag. 954: Πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον ἄνθος· Eum. 402: Ἐξ. δώρημα. Diod. Exc. p. 592, 53, ἐξ. δῶρα. Et sim. sæpius Eurip. velut Tro. 249, 485, et seq. genit. Ion. 1323, El. 1002. Xen. Cyrop. 8, 4, 28: Τοῖς περὶ αὐτὸν ὑπηρέταις ἐξαίρετα ἐδίδου (χρήματα) πρὸς τὴν ἀξίαν ἑκάστῳ· Anab. 7, 8, 23: Ἐξαίρετα λαμβάνειν καὶ ἵππους καὶ ζεύγη· Reip. Lac. 15, 3: Γῆν ἐξαίρετον. Eodemque modo de terra Plato Leg. 5, p. 738, D, Herodot. 2, 168. Id. 6, 130: Μήτε ἕνα ὑμέων ἐξαίρετον ἀποκρίνων μήτε τοὺς λοιποὺς ἀποδοκιμάζων. Plat. Ep. 2, p. 310, C: Δίωνα μόνον ἐξαίρετον ποιεῖ.] Ap. Thuc. ἐξαίρετον ποιεῖν, Seligere, Seponere, q. d. Exemptitium facere: 2, [24]: Τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαιρέτους ἑκατὸν ἐποιήσαντο, Triremes seposuerunt. Ibid: Χίλια τάλαντα ἐξαίρετα ποιησαμένοις χωρὶς θέσθαι. [Demosth. p. 1012, 21. Conf. p. 681, 7; 1026, 13.] Politian. ap. Herodian. 7, [1, 24], Δοκοῦντα ἀμοιβῆς ἐξαιρέτου τεύξεσθαι, interpr. Putantem sibi insignem gratiam relatum iri. [Ἐξαιρέτου δόσις, Præceptio, Gl.] Sic ἐξαίρετον γέρας, Philoni Eximium munus. [Eur. Andr. 15, Demosth. p. 418, 12, et sim. τιμὰς ἐξ. Isocr. p. 60, A.] Ἐξαίρετον, inquit Bud., dicitur Præcipuum, ἐπίλεκτον, Eximium, πρόκριτον, Extra ordinem datum. Plut. [Cat. min. c. 39]: Κάτωνι δὲ ἐδόθη ἐξαίρετος στρατηγία, Catoni prætura extra ordinem est data. Significat etiam Receptum, i. e. Exceptum, et qui non venit in sortem. Et ap. Galen. ἐξαίρετον alicubi declarare dicit præcipuum et maxime curandum. [Isocr. p. 120, A: Τὴν μὲν ἰδίαν χώραν εἰς τὸ κοινὸν τοῖς συνακολουθήσασιν ἔδοσαν, τὴν δὲ βασιλείαν ἐξαίρετον αὐτοὶ παρ' ἐκείνων ἔλαβον. Xenoph. Eph. 1, 15: Δυνησόμεθα δὲ αὐτοὺς ἐξαιρέτους παρ' Ἀψύρτου λαβεῖν δωρεάν.] || Peculiaris, ut quum Demosth. Pro cor., ἐξαίρετον et ἴδιον copulat, ut Lat. Proprium et Peculiare interdum copulantur. [Conf. p. 418, 12. Dio Cass. 42, 19.] Plut. Coriol. [c. 10]: Καὶ ἀγαπήσειν ὡς εἷς ἕκαστος τὴν νέμησιν· ἐξαίρετον δὲ μίαν αἰτοῦμαι χάριν, ἔφη. Sic exp. et in hoc Æschinis l. [p. 66, 22]: Ἐξαίρετον αὐτῷ τυραννίδα προσποιούμενος. [Eur. Tro. 414: Ὁ γὰρ μέγιστος τῶν Πανελλήνων ἄναξ τῆσδ' ἔρωτ' ἐξαίρετον μαινάδος ὑπέστη. Apollon De constr. p. 17, 5: Τὸ ἄρθρον, οὗ ἐξαίρετός ἐστιν ἡ ἀναφορὰ, Articulus relativus. || Neutro gen. Eur. El. 1002: Ἐγὼ δὲ τάσδε, Τρῳάδος χθονὸς ἐξαίρετ', ἀντὶ παιδὸς ἣν ἀπώλεσα, σμικρὸν γέρας... κέκτημαι δόμοις. Quod dicitur ut τὰ πρῶτα. Κατ' ἐξαίρετον, Præcipue, Olympiod. in Aristot. Meteor. p. 12: Κατ' ἐξ. ἑῶον καὶ ἑσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Ἀφροδίτης ἀστέρα. Tzetz. Exeg. Il. p. 6, 10; c. genit. 75, 26. Zosim. 4, 2, 3 cit. Wakef., Aster. Hom. p. 20, Boiss.] || Apud Aristid. ἐξαίρετον genitivo junctum exp. Exemptum, ἐξαίρετον τῶν ἡλίου δυσμῶν, Exemptum a solis occasu. [Dionys. A. R. 6, 50: Πρὸς τῷ μηδένα χρόνον ἐξαίρετον πεποιῆσθαι πρὸς ἡμᾶς πολέμου. (Quomodo fere sine genit. Demosth. p. 124, 4: Οὐδ' ἐστὶν ἐξαίρετος ὥρα τις, ἣν διαλείπει.) Job. 5, 5: Αὐτοὶ δὲ ἐκ κακῶν ἐξαίρετοι ἔσονται.] || Eximendus, Ejiciendus. Xenopho Cyrop. 2, [2, 23]: Ἀλλ' ἐγὼ τοὺς τοιούτους ἄνδρας γιγνώσκω ἐκ τῆς στρατιᾶς ἐξαιρέτους εἶναι. Ita quidem Bud., et ita in mea etiam Xenoph. ed. legi fateor, p. 29, sed, ut in annot. docui, quum p. seq. ἐξαιρετέοι dicat, non dubito quin et hic ἐξαιρετέους itidem leg. sit. Est autem Ἐξαιρετέος etiam Evertendus, Dignus qui evertatur, ut Polyb. [immo Dio Cass. fr. 156, p. 66, unde citat Suid.]: Ἡ Καρχηδὼν πολλοῖς Ῥωμαίων ἐξαιρετέα ἐδόκει εἶναι. [|| Ἐξαιρετέον, Eximendum, Gl.; Eligendum. Xen. Cyrop. 4, 5, 52: Γυναῖκας καλὰς ἐξ. ἂν εἴη, ex præda. Plat. Leg. 12, p. 942, C: Τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξ. ἐκ παντὸς τοῦ βίου· Theæt. p. 157, A. Aristot. H. A. 9, 40 fin.] || Ἐξαιρετὸς oxytone, ἐκβαλλόμενος, ut exp. Suid. [et Zon. p. 764], i. e. Qui ejicitur. In VV. LL. tamen interpretatur Ejectus; sed videtur ἐξαιρετὸς esse Qui ejicitur, vel potius Ejectitius, quod quidem accipiatur passive. Fortasse et Exemptilis non male interpretabimur. [Herodot. l. in Ἐξαιρέσιμος cit.]

Ἐξαιρέτως, adv., Eximie. Item, Præcipue, Præsertim, [Egregie, Apprime his add. Gl.] In primis, vel Potissimum. Herodian. 4, [8, 16]: Καὶ τῷ θεῷ χρήσασθαι ὃν ἐκεῖνοι σέβουσιν ἐξαιρέτως, Egregie venerantur, Polit. Malim tamen In primis. Sic 3, [3, 10]: Δυσχείμερος γὰρ πᾶσα Καππαδοκία, ἐξαιρέτως δὲ ὁ Ταῦρος, ubi ille vertit Maxime. Philo V. M. 1: Ὁ γὰρ πέπονθεν ἕκαστος, αὐτὸς ἐξαιρέτως οἶδεν. In hoc autem Plut. [qui multum hoc adv. utitur] l. [Mor. p. 667, F]: Πολλῶν ποιητῶν ὄντων ἕνα τὸν κράτιστον, ἐξαιρέτως ποιητὴν καλοῦμεν, videtur exponi posse Peculiariter. Sunt tamen qui vertant Per excellentiam. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 169, n. 2134, b, 6: Ἐξ. δὲ τὰν περὶ τὸν δᾶμον φιλοστοργίαν ... δεδήλωκε καὶ ἄλλοτε πλειστάκις κτλ.]

Ἐξαιρέω, Eximo, Eruo, Educo, Extraho, Aufero. [Adimo, Gl. Hom. Il. Ω, 229: Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἕξελε πέπλους· et divise Od. Φ, 56: Ἐκ δ' ἧρεε τόξον. Pind. Ol. 1, 26: Ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἕξελε· Nem. 4, 7: Ὅτι κε γλῶσσα φρενὸς ἐξέλοι βαθείας. Æsch. Eum. 861: Ἐξελοῦσ' ὡς καρδίαν ἀλεκτόρων. Eur. Iph. T. 1357: Οἴακας ἐξηροῦμεν νεώς· Suppl. 571: Θάψω νεκροὺς γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας. Et per tmesin Alc. 160: Ἐκ δ' ἑλοῦσα κεδρίνων δόμων ἑσθῆτα. Demosth. p. 631, 24: Τὸ μέσον τούτων ἐξεῖλες. Aristoph. Lys. 1026: Ἐγώ σου κἂν τόδε τὸ θηρίον τοὐπὶ τῷφθαλμῷ λαβοῦσ' ἐξεῖλον ἄν.] Plato Crat. [p. 399, A] ἐξαιρεῖν γράμματα et ἐπεμβάλλειν inter se opponit. Isocr. Panath. [p. 267, C]: Πρεσβείαις καὶ λόγοις ἐξαιρεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς. Lucian. Caucaso [c. 20]: Γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαιρήσοντας, Eruturos, Extracturos. [Herodot. 2, 40, 87.] Cic. ἐξαιρεῖν interpretari voluisse verbo Eximere apparet ex iis, quæ dicit de adj. ἐξαιρέσιμος, quæ protuli supra. [Herodot. 2, 125: Τὸν λίθον ἐξέλοιεν.] Idem, Ἐπειδὰν τὸ ἀλγοῦν ἐξαιρεθῇ, interpr. Quum dolor detractus esset, ut habes p. 53 mei Lex. Cic. [Eur. Phœn. 991: Εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, et alibi tam absolute quam adjuncto genit. Improprie Cycl. 618:

Ἀλλ' ἴτω Μάρων ... ἐξελέτω βλέφαρον Κύκλωπος, de vino quo caperetur Cyclops. Xen. An. 2, 5, 21: Ἐξέλοιμεν ἀλλήλων τὴν ἀπιστίαν. Pass. ib. 2, 3, 10: Ὁ φοῖνιξ, ὅθεν ἐξαιρεθείη ὁ ἐγκέφαλος, eodemque vel similibus modis alibi ipse et alii quivis. Polyb. 12, 7, 3: Ἐμψύχου σώματος τῶν ὄψεων ἐξαιρεθεισῶν ἀχρειοῦται τὸ ὅλον· de qua phrasi alia v. ap. Bast. ad Greg. p. 925–6. Cum præp. Plato Epin. p. 977, C: Εἴπερ ἀριθμὸν ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξέλοιμεν· Soph. p. 249, B. || Excipio, (Gl. Excepto). Xen. Comm. 1, 4, 15: Μόνον σε ἐξαιροῦντες (dii) ἐν ἀμελείᾳ κατατίθενται. Plato Leg. 5, p. 726, B: Ὅταν ... ἑαυτὸν ἀεὶ ἀναίτιον ἐξαιρῇ· et cum genit. Phædr. p. 242, B, Reip. 6, p. 492, E. Dion. Chr. Or. 31, vol. 1, p. 568 citat Valck.]

|| Ἐξαιρεῖσθαι signif. activa pro eodem [Eximo, Gl.], ut ap. Plat. Ione [p. 534, C]: Διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Ante eum autem Hom. et Hesiod. ἐξέλετο φρένας itidem dixerant, Hom. Il. P, [470] et Hesiod. Scut. [89]: Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. [Et alibi cum θυμὸν vel ψυχήν. Addito dat. Il. Z, 234: quem inter et genitivum variat scriptura I, 377. Cum duplici accus. O, 460. Divise ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι Il. Λ, 381 etc. Et Od. Z, 140: Ἐκ δέος εἵλετο γυίων, et alibi sim. Eur. Alc. 347: Σὺ γάρ μου τέρψιν ἐξείλου βίου.] Sic Isocr. [p. 19, C]: Τοὺς φόβους ἐξαιροῦ [ἐξαίρει cod. Urb.] τῶν πολιτῶν. Sic Theophr.: Ἐπεὶ καὶ τῶν καρπῶν ἐξαιρεῖται τὴν γλυκύτητα. [Plato Apol. p. 19, A: Ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολήν, etc. Demosth. p. 711 extr.: Οὔτε γὰρ τὸ γνῶναι καὶ δοκιμάσαι τὸ βέλτιστον ἐξελέσθαι δύναιτ' ἂν ὑμῶν οὐδὲ εἷς.] Ut autem dicitur ἐξαιροῦμαι τοῦτο σοῦ, ita ἐξαιροῦμαί σε τούτου: ut ap. Plut. Rom. [c. 6]: Βίας ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. Sic, Ἐξείλετο κινδύνου, [Polyb. 1, 11, 11: Βουλόμενος ἐξελέσθαι τοῦ πολέμου τοὺς Μαμερτίνους]· item addita præpos. ἐξ, ut [Ἐξείλετο ἄμμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, in decr. Byz. ap. Demosth. p. 256, 2;] Ἐξελοῦ με ἐξ ἐχθρῶν, quæ duo exx. ponuntur ab Eust. [Il. p. 740 sq.] docere volente hoc verb. accipi a posteris Homeri pro λυτροῦσθαι. [Absolute Æsch. Suppl. 924: Ἄγοιμ' ἄν, εἴ τις τάσδε μὴ ξαιρήσεται. Soph. El. 1208: Μὴ ξέλῃ τὰ φίλτατα. Eur. Med. 904: Νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη, Abjecta inimicitia cum patre. Xenoph. H. Gr. 1, 1, 13: Ἐξελομένοις τὰ μεγάλα ἱστία. Aristoph. Pac. 316: Οὔτε καὶ νῦν ἔστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται, ἣν ἅπαξ ἐς χεῖρας ἔλθῃ τὰς ἐμάς· 443. Cum duplici accus. Eur. Alc. 79: Βίᾳ γυναῖκά τήνδε σ' ἐξαιρήσεται· Iph. A. 972, aliisque ll. ap. Valck. Diatr. p. 203, C.] Pass. autem cum accus. interdum jungitur, ut Plat. Gorg. [p. 519, D]: Ἐξαιρεθέντας τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, Quibus exempta est injustitia. [Ep. 2, p. 313, A: Ὠδὶς ... ἦν εἰ μή τις ἐξαιρεθήσεται... Herodot. 3, 137: Ἐξαιρεθέντες τὸν Δημοκήδεα. Thucyd. 6, 24: Τὸ ἐπιθυμοῦν τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξῃρέθησαν. Diosc. 5, 29: Μήλων κυδωνίων ἐξαιρεθέντων τὰ σπέρματα.] Synes. autem dixit, Ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου Θόας καὶ Ἀνδρόνικος, Eximantur ex sermone, i. e. Excipiantur. [Ἐξῃρημένοι, Exemti, Gl. V. supra in act.] || Ἐξαιροῦμαι in signif. act. a Bud. redditur etiam Effero, Expono, ut Dem. [p. 1286, 1]: Ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδίδοται· et [1283, 21]: Τὴν μὲν ναῦν εἰς Ῥόδον κατεκόμισε, καὶ τὸν γόμον ἐκεῖσε ἐξελόμενος, ἀπέδοτο παρὰ τὴν συγγραφήν. [Et 927, 4, etc.] Sic Ceb. Theb. [p. 92 Cor.]: Αἱ νῆες τὰ φορτία ἐξελόμεναι. Hæc autem signif. potest quodammodo sub proxime præced. comprehendi; merces enim exponi non possunt quin educantur e navi. Sic Thuc. 8, p. 272, σκεύη ἐξείλοντο dixit, e navi sc., ubi Exemerant e navi aut Eduxerant, commodius verti putem quam Exposuerant. In hoc autem Ejusd. l. ἐξαιρεῖσθαι videtur potius esse Reponere quam Exponere, 8, [90]: Εἰς ἣν καὶ τὸν σῖτον ἠνάγκαζον πάντας τὸν ὑπάρχοντά τε καὶ τὸν ἐπιπλέοντα ἐξαιρεῖσθαι. [Herodot. 4, 196: Ἐπεὰν ... ἐξέλωνται τὰ φορτία. Pass. 3, 6: Ὁ ... κέραμος ... ἐξαιρεόμενος ἐν Αἰγύπτῳ. Xen. Anab. 5, 1, 16.] || At ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, quod exp. Vindicare in libertatem ap. Lysiam [p. 160, 19, 22], Isocr. [p. 361, B, Isæum p. 105, 20], Demosth. [p. 135, 6], ad primam illam signif. referendum itidem esse, ostendit Lat. Eximere in libertatem, q. d. Exemptos e servitute in libertatem vindicare. [Nude Herodot. 3, 137: Ἄνδρα βασιλέος δρηπέτην γενόμενον ἐξαιρέεσθε. Polyb. 1, 36, 5: Τοὺς ἄνδρας ἐξαιρεῖσθαι τοὺς ἐν τῇ Λιβύῃ διασεσωσμένους. Et al.]

|| Secerno, Seligo, Deligo tanquam eximium, Extra sortem do. Hom. Il. A, [625]: Ἦν οἱ Ἀχαιοὶ ἔξελον. Et Π, [56]: Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. [Et per tmesin, Il. A, 369: Ἐκ δ' ἕλον Ἀτρείδῃ Χρυσηίδα. Eur. Rhes. 470: Ἐπειδὰν θεοῖσιν ἀκροθίνι' ἐξέλῃς. Herodot. 4, 161. Et 3, 150: Τὰς μητέρας ἐξελόντες.] Xen. Cyr. 4, [5, 51] de manubiarum divisione itidem loquens: Πρῶτον μὲν τοῖς θεοῖς ἐξαιρεῖτε ὅ, τι ἂν οἱ μάγοι ἐξηγῶνται, ἔπειτα δὲ Κυαξάρει ἐξέλετε ὁποῖον ἂν οἴησθε μάλιστ' αὐτῷ χαρίζεσθαι. Sic ib. 7, [5, 35; conf. ibid. 3, 1]: Ἀκροθίνια τοῖς θεοῖς καὶ τεμένη ἐκέλευσεν ἐξελεῖν. Et 5, [1, 6] de muliere, quæ inter alias deligitur tanquam ceteris præstans: Νῦν μὲν δὴ ἐξαιροῦμεν ἀνδρί σε, ἔφη, εὖ ἴσθι, οὔτε τὸ εἶδος, κ. τ. λ. Quod et voce passiva [media] dicitur, quum ab aliis [ut Soph. OEd. C. 541: Δῶρον, ὃ μήποτ' ... ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι· Tr. 245; Herodoto 3, 150], tum ab iisdem Hom. et Xenoph.: ut Od. Ξ, [231]: Καί μοι μάλα τύγχανε πάντα· Τῶν ἐξαιρούμην [-ρεύμην] μενοεικέα. Et Il. I, [129]: Λεσβίδας, ἃς, ὅτε Λέσβον ἐϋκτιμένην ἕλεν αὐτὸς, Ἐξελόμην, αἳ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν, i. e. ἀπέκρινα, inquit Eust. [Divise Λ, 550: Οἵ τε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι (quod ex. mihi obversabatur supra v. Ἐκπίαρ)· 696: Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην ... εἵλετο.] At vero B, [690] non dicitur simpl. τὴν ἐξείλετο, sed, Τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο, unde a quibusd. exp. Abduxit, vel Captivam abduxit; sed potest et hic illa signif. inclusa intelligi, ut sit, Quam quum selegisset, ex Lyrnesso abduxit, vel, Quam selectam a se abduxit. Potest et simplicius accipi, Quam ex Lyrnesso selegit, pro Ex iis vel inter eas, quæ apud Lyrnessum erant. Et ita manebit hoc verbum in illa sua signif. At vero Δ, [116]: Ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν ἀβλῆτα, πτερόεντα, ἐξέλετο duas admittit exposs., ut annotat Eust., vel pro Selegit, Delegit, vel pro Eduxit, s. Prompsit. [Quæ verior. Sic Θ, 323: Ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν ὀϊστόν.] A Xenoph. autem, ut Cyrop. 5, [1, 3]: Ἡνίκα ἐξῃρούμην σοὶ αὐτήν. [Id. Anab. 2, 5, 20: Πῶς ἂν οὖν ἔχοντες τοσούτους πόρους πρὸς τὸ ὑμῖν πολεμεῖν ... ἔπειτα ἐκ τούτων πάντων τοῦτον ἂν τὸν τρόπον ἐξελοίμεθα κτλ.] Sic autem interdum usurpatur ἐξαιροῦμαι in passiva etiam signif., ut ap. Thuc. 3, [114]: Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν, Demostheni exemptæ, extra sortem sunt datæ. [Eur. Tro. 33: Τοῖς πρώτοισιν ἐξῃρημέναι στρατοῦ. Xen. Anab. 2, 1, 9: Τὰ ἱερὰ ἐξῃρημένα. Plato Leg. 8, p. 848, D, Critiæ p. 117, C, Alc. 1 p. 123, C. Unde ap. Philostr. Her. p. 679: Εἰδὼς αὐτὸν ἀντίπαλον τοῖς ἐξῃρημένοις ὄντα, schol. interpr. τοῖς καλοῖς, addens: Ἐξῃρημένον τὸ τῶν λαφύρων κρεῖττον. || Aor. pass. signif. act. ap. Isæum p. 53, 39: Οὐκ ἀναγκαζόμενοι, ἀλλ' ἑκόντες ἔδομεν αὐτῷ τὴν ἐν ἄστει οἰκίαν ἐξαιρεθέντες πρὸς τῷ τρίτῳ μέρει τοῦ κλήρου ἔχειν, quod ἐξαίρετον vel ἐξαιρεθεῖσαν scrib. conj. Reisk.]

|| Diripio, Populor, Hesych. Cujus signif. ex. a Bud. non ponitur in hoc simplici comp. ἐξαιρῶ, sed tantum in bicomp. συνεξαιρῶ, ex Demosth. At habemus in hoc Thuc. l. 4, [69]: Τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον, νομίζοντες, εἰ πρὶν βοηθῆσαί τινας, ἐξέλοιεν, κ. τ. λ. [3, 113. Xenoph. H. Gr. 2, 2, 19; 7, 1, 28. Et κατ' ἄκρας ἐξ. Plat. Leg. 10, p. 909, B. Tum Herodot. 1, 103 etc., et cum nomine incolarum s. civium 1, 175: Πηδασέες ἐξαιρέθησαν. Eidem sæpe est Expello, Ejicio, diciturque de gentibus 5, 16: Τοὺς ἐν τῇ λίμνῃ κατοικημένους ἐξαιρέειν· 2, 30; et sim. 7, 106. Id. 1, 159 de passeribus: Ἐξαίρεε τοὺς στρουθούς. Xen. H. Gr. 4, 2, 12: Σφῆκας ἐξαιρεῖν. Conf. Eryx. p. 392, C. Quod medio dicit Hom. Od. Π, 218: Φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ, οἵσί τε τέκνα ἀγρόται ἐξείλοντο.] Quæ signif. vicinior est primæ quam proxime præcedenti. Sic autem et Herodian. 3, [9, 8] post Thuc. dixit, Παντὶ σθένει πειρώμενος τὴν πόλιν ἐξελεῖν. Verum sciendum est et de hominibus dici pro Subjugare. Nam ap. eund. Thuc. 8, [46] ἐξέλωσι schol. exp. καταδουλώσωνται. Ap. Eur. quoque Phœn. [519] ita lego: Πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν, quum tamen vulg. edd. habeant ἐξαίρει, et interpretor Expugno, eo sensu quo a Plauto Expugnare aurum alicui, et a Cic. talia

quædam dicuntur. Hæc autem signif. verbo etiam καθαιρεῖσθαι convenire videtur in hoc Herodoti l. [7, 50] : Μεγάλα γὰρ πρήγματα μεγάλοισι κινδύνοισι ἐθέλει καταιρέεσθαι. Eadem certe utrique danda esse interpr. videtur, quæcunque sit, nisi quod huic pass., illi act. adhibendum est verbum. V. igitur Καθαιρῶ. [Eurip. Tro. 892 : Ἐξαιρεῖ πόλεις, etc. Aliter El. 376 : Πατὴρ ἐξεῖλεν Φρύγας. Et Herc. F. 39 : Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας ἐξελεῖν θέλει· 154 : Βραχίονός φησ' ἀγχόναισιν ἐξελεῖν (leonem Nem.)· Hipp. 18 : Κυσὶν ταχείαις θῆρας ἐξαιρεῖ χθονός. Alia v. ap. intt. ad ll. Hipp. et Phœn. Aliter Polyæn. 1, 40, 4 : Συνέταξεν, ὅσαι τῶν τειχῶν ἦσαν πυλίδες ἐνῳκοδομηκέναι σαθρῶς, ταύτας ἐξελόντας εἴσω παρελθεῖν, ubi διελ. volebat Coraes.] Ἐξαιρημένος, particip. Ion. dialecto peculiare, sicut ἀπαιρημένος in Ἀφαιροῦμαι, quo utitur Herodot. [1, 148] : Κοινῇ ἐξαιρημένος ὑπὸ Ἰώνων Ποσειδέωνι Ἑλικωνίῳ, Selectus et dicatus. [2, 168. Id. 7, 162 : Ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἔαρ ἐξαιρέηται· et iterum ib. Aoristi forma ἐξῃρησάμην pro ἐξειλόμην est in versu commentitio, ut vidit Lobeck. ad Phryn. p. 718, Aristoph. Thesm. 761 : Ταλαντάτη Μίκκα, τίς ἐξεκόρησέ σε; τίς τὴν ἀγαπητὴν παῖδά σοὐξῃρήσατο; Futuri formæ recentiorum propriæ ἐξελῶ, ἐξελοῦμαι ap. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 123 Blanc., ap. LXX et in Testam. 12 patr. p. 628 Fabr. : Ἐξελεῖται αὐτοὺς τοῦ ἐπιστρέψαι εἰς τὴν γῆν αὐτῶν. Ἐξαιρέω et ἐξαίρω confusa Eur. Phœn. et Hipp. ll. modo citt.]

[Ἐξαίρησις scripturæ vitium ap. Plut. Mor. p. 78, A : Ὅταν οὖν οἱ τοιοῦτοι κατασπασμοὶ γένωνται μὴ πολλάκις, αἵ τε πρὸς αὐτοὺς ἐξαιρήσεις καὶ ἀνακρούσεις τοῦ φρονήματος ὥσπερ ἐκτροπῆς ταχεῖαι παρῶσι. Quod Wyttenbachio non suspectum neque de forma neque de signif., mihi non dubium videtur alius voc. locum occupasse. L. Dind.]

Ἐξαιρόομαι, In lolium vertor, In lolium transeo, In lolium degenero. Theophr. C. Pl. 4, 1, [7] : Εἰς ἄλλο δ' ὅλως ἐξίσταται γένος τὰ μάλιστα τῶν σπερμάτων καὶ ἰσχυρότερα, καθάπερ ὁ πυρὸς καὶ ἡ κριθή· μόνα γὰρ ἐξαιροῦνται. Ubi nota ἐξαιροῦσθαι esse τὸ εἰς αἶραν ἐξίστασθαι s. μεταβάλλειν, ut ibid. loquitur. Alibi [ib. 4, 5, 4] dicit : Ἄτοπον δὲ καὶ λόγου δεόμενον εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιροῦται· μεγάλη γὰρ ἡ διάστασις.

Ἐξαίρω, αρῶ, Effero, Extollo, [ὑψῶ, Exalto, huic add. Gl.] Attollo, ut ἐξαίρειν [Ἐξαρθὲν] ἐκ γῆς, Aristot. De mundo [c. 6 med. Herodot. 9, 107 : Ἁρπάζει μέσον, καὶ ἐξάρας, παίει ἐς τὴν γῆν. Xen. Cyr. 2, 4, 19 : Συναρπάσας ἐξῆρε (aquila leporem). Aristoph. Ach. 1133 : Ἔξαιρε, παῖ, θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα. Eur. Ion. 37 : Πλεκτὸν ἐξάρας κύτος ἤνεγκα· Hec. 1279 : Πέλεκυν ἐξάρασ' ἄνω. Soph. Trach. 1193 : Τοὐμὸν ἐξάραντά σε σῶμ' αὐτόχειρα· OEd. C. 264 : Βάθρων ἐκ τῶνδέ μ' ἐξάραντες· 358 : Τίς σ' ἐξῆρεν οἴκοθεν στόλος; Schweigh. Lex. Polyb. : « Τὰς χεῖρας 3, 62, 8; 84, 10. (Conf. fort. Menand. ap. schol. Aristoph. Pl. 689.) Τοὺς κόρακας 1, 22, 8; τὰς σαμβύκας 8, 6, 11; 7, 8; τὰς προβοσκίδας ὑπὲρ τὸ ὑγρὸν 3, 46, 12 ». Aliter Pausan. 6, 21, 9 : Μνῆμα ἐν κοινῷ σφίσιν ἐπὶ μέγα ἐξῆρε, Exstruxit.] Et ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Aristid. Σπλήν τε ἐξήρθη μέγας, Galen. [« Ad Glauc. 1. »] Εἰς ὄγκον ἐξαρθεὶς, Plut. Camillo. Ap. Soph. [Aj. 1066] ἐξάρῃς exp. Intentes, ubi dicit, Μηδὲν δεινὸν ἐξάρῃς μένος. [Trach. 147 : Ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον ἐς τοῦθ' ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ. Schol. ταῖς εὐθυμίαις ἐξυψοῖ. Figurate sic Herodot. 9, 79 : Ἐξάρας με ὑψοῦ καὶ τὴν πάτρην καὶ τὸ ἔργον ἐς τὸ μηδὲν κατέβαλες. Plat. Reip. 6, p. 494, D : Ἐπὶ τούτοις ὑψηλὸν ἐξαίρειν αὐτόν. Lucian. Pro imag. c. 21 : Ἐξαίρειν τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι, Extollere. Diod. 13, 92 : Οὐ μετρίως ἐξῆρε τὸν τῶν ἐκκλησιαζόντων θυμόν.] Ap. Eund. Antig. [224], Κοῦφον ἐξάρας πόδα, Cam. interpr. Gressum accelerans. Citatur ex eod. Soph. [El. 1461], ἐξαίρεσθαι ἐλπίσι, eadem metaph. qua dicitur Lat. Erigi spe. Et ex Plat. De LL. [4, p. 716, A] : Ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, Fastu elatus. [Strabo 14, p. 638 : Ἐξηρμένος ταῖς εὐπραγίαις. Hemst.] Ap. Basil. autem, Ἐξῆρται χαρὰ καὶ εὐφροσύνη ἡ πνευματικὴ, Sublatum est gaudium. Ἐξαίρω Bud. ap. Luc. interpr. etiam, In sublime rapio. [Eurip., ut videtur, fr. 49 (28, p. 446 Matth.) : Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἐξῆρ' ἄνω. (Similem phrasin annotat Phryn. Bekk. p. 12, 21 : Ἄνω τὰ ῥήματα ἐξαίρειν, quod sit ἀποσεμνύνειν et δεινοποιεῖν.) Id. Alc. 347 : Οὔτ' ἂν φρέν' ἐξαίροιμι πρὸς Λίβυν λακεῖν αὐλόν. Aristoph. Thesm. 981 : Ἔξαιρε δὴ προθύμως διπλῆν χάριν χορείας. || Impello. Theognis 630 : Ἥβη καὶ νεότης ... πολλῶν ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην. Seq. inf. Eur. Hipp. 322 : Τί γὰρ τὸ δεινὸν τοῦθ', ὅ σ' ἐξαίρει θανεῖν; || Pass. id. Med. 106 : Ἐξαιρόμενον νέφος οἰμωγῆς, Excitatum, Surgens. Polyb. 3, 65, 4 : Κονιορτὸν ἐξαιρόμενον, et φλογὸς 14, 5, 1. De elevatione supra horizontem Strabo 1, p. 12 : Φανερῶς ἐπιπροσθεῖ τοῖς πλέουσιν ἡ κυρτότης τῆς θαλάττης, ὥστε μὴ προσβάλλειν τοῖς πόρρωθεν φέγγουσι τοῖς ἐπ' ἴσον ἐξηρμένοις τῇ ὄψει· ἐξαρθέντα γοῦν πλέον τῆς ὄψεως ἐφάνη. Et mox : Τοῖς προσπλέουσι ... ἀπογυμνοῦται τὰ πρόσγαια μέρη καὶ τὰ φανέντα ἐν ἀρχαῖς ταπεινὰ ἐξαίρεται μᾶλλον. Herodot. 6, 133 : Τῇ μάλιστα ἔσκε ἑκάστοτε ἐπίμαχον τοῦ τείχεος, τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου, ubi leg. ἐξῆρτο cum libris bonis. Pausan. 9, 13, 3, ἐξῆρτο, de bello; 4, 4, 4, μῖσος.] || Ἐξαίρεσθαι per se positum, Cam. interpr. Efferri opinione, in hoc l. Eurip. Rhes. [109] : Ὅστις πυρὸς λαμπτῆρας ἐξήρθης κλύων φεύγειν Ἀχαιούς. || Ἐξᾶραι dicitur etiam avis, quum sublime volat, Hesych. [Diodor. 2, 50, de struthocamelo : Διὰ τὸ βάρος οὐ δυνάμενον ἐξᾶραι καὶ πέτεσθαι, κατὰ τῆς γῆς ὠκέως ἀκροβατεῖ. Conferendum ἐξᾶραι de castris movendis usurpatum, de quo infra demum agit HSt. Alia constr. notabilis ap. Xenoph. Cyneg. 2, 7 : Αἱ μὲν ἄνισοι αὐτῶν (τῶν σχαλίδων) ἐν τοῖς ἑτεροκλινέσι τῶν χωρίων, ἵν' ἴσα τὰ ὕψη ἐξαίρωσιν, i. q. ποιῶσιν.] || Ἐξαίρω, vel Ἐξαίρομαι, Effero, pro Exporto. Hom. Od. E, [39, N, 137] : Πόλλ' ὅσ' ἂν οὐδέποτ' ἐκ Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσσεύς. Eust. tamen et alias longius petitas exposs. affert. [K, 84 : Ἔνθα κ' ἄϋπνος ἀνὴρ δοιοὺς ἐξήρατο μισθούς, Auferat. Pind. Ol. 9, 11 : Ἀκρωτήριον Ἄλιδος, τὸ δήποτε Λυδὸς ἥρως Πέλοψ ἐξάρατο κάλλιστον ἔδνον Ἱπποδαμείας. Schol. προσεκτήσατο. Theocr. 24, 10. Fut. ead. signif. Soph. Tr. 491 : Κοὔτοι νόσον γ' ἐπακτὸν ἐξαρούμεθα θεοῖσι δυσμαχοῦντες.] || Ἐξαίρωνται [Ἐξάρωνται] ap. Plat. Protag. [p. 319, E] pro Ex medio tollant, vel Inde auferant. Bud. p. 747. [Quod act. dixit de eadem re loquens Poll. 8, 131. De judice id. ib. 8.] Ex Eurip. autem citatur, Ἐξαίρετε θανεῖν, pro Efferte ad moriendum. [Perperam : v. supra.] Et ex Eod. [Hippol. 18] : Θῆρας ἐξαίρει [ἐξαιρεῖ, quod v.] χθονὸς, pro A terra feras excitat. [Signif. Tollendi, Exstirpandi, Exscindendi, frequens est in V. T. libris, velut Deut. 17, 7 : Ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν· Jud. 20, 13 : Ἐξαροῦμεν κακίαν ἐξ Ἰσραήλ· Mich. 5, 11 : Ἐξαρῶ πάντα τὰ ὀχυρώματά σου· Jer. 51, 20 : Ἐξαρῶ ἐκ σοῦ βασιλεῖς, et al. sæpe similiter. V. Ἔξαρσις. Suid. : Ἐξαίροντες, ἀνατρέποντες. «Πρὸς ταῦτα τί λέγουσιν οἱ τὴν πρόνοιαν ἐξαίροντες »;] || Aufero, Eximo, [Excipio, huic add. Gl.]. Plat. Crat. [p. 434, D, ubi ἐξαιρῶν] : Ἐξαίρων τε καὶ ἐντιθεὶς γράμματα οὗ δέοι, quum de ead. re in eod. dialogo ἐξαιρεῖν dicat. [Ἔξαρσις tamen de litera exemta infra notabimus.] Et ut Id. dixit, Σωκράτην δ' ἐξαίρω [immo ἐξαιρῶ, quod v.] τοῦ λόγου, sic ex Synesio habuimus supra, Ἐξῃρήσθων τοῦ λόγου, ab ἐξαιρῶ. Fortasse autem illic ἐξαιρῶν, hic ἐξαιρῶ ab eo scriptum fuit. Affertur tamen ex Xenoph. ἐξαίρειν itidem oppositum τῷ ἐμβάλλειν, ubi dicit [Eq. 3, 2, ubi recte ἐξαιροῖτο HSt. ipse restituit pro ἐξαίροιτο], ἐξαίρειν τῷ ἵππῳ τὸν χαλινόν. Et ex Galeno, ἐξαίρειν τὸ κατάπλασμα. Et ex Synes. ἐξάρασθαι, itidem pro Eximere, vel potius Promere, addita genitivo præpos. ἀπὸ, ubi dicit : Ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξάρασθαι βιβλία. [De metallis effodiendis Diodor. 5, 36 : Τῶν ἀργυρευόντων τινὲς ἰδιωτῶν ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοϊκὸν ἐξαίρουσι τάλαντον, ex Posidonio, cujus eadem fere verba ponit Strabo 3, p. 147.] || Moveo castra. Polyb. 2, [23, 4, et al.] : Ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. [Dio Cass. 62, 12.] Hinc Num. 9, [20, 23] παρεμβαλοῦσι et ἐξαροῦσι opponuntur, ubi tamen ἐξαροῦσι exp. Proficiscentur. [Al. ἀπαροῦσι. Sed Gen. 35, 5 : Ἐξῆρεν Ἰσραὴλ ἐκ Σηχίμων. Et alibi sæpiss. in V. T. Vid. autem de simili usu paullo superius.] V. Ἄπαρσις. [|| Exsero, Gl.]

[In Ind. :] Ἐξᾰείρω, Extollo, Elevo, Hippocr. De fract. [p. 763, F] : Τὸ οἴδημα οὕτως ἐξαείρασθαι ἐς τὰ ἄκρεα. Aliquanto post [p. 765, E] : Τὰ δὲ οἰδήματα κατ'

ἰγνύην ἢ κατά τι ἄλλο ἐξαειρεύμενα ὑπὸ τῆς πιέξιος, εἰρίοισι πολλοῖσι ῥυπαροῖσιν εὐκατειργασμένοις [εὖ κ.] καταδεῖν, quod ἐξαειρεύμενα Galen. exp. ἐξαιρόμενα. [V. Ἐξαρύω. Act. Herodot. 6, 126 : Κλεισθένης μιν (domum Alcmæonidarum) ἐξήειρε. Apollon. Rh. 1, 1200 : Πεδόθεν δὲ ... προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης (abietem). Perf. hujus formæ bis Alberto videtur ponere Hesych. in gll. vitiosis : Ἐξαηρμένον, ἐξηρημένον. Ἐξήηται (ita cod.), ἤρτηται, κρέμαται. Sed scrib. videtur : Ἐξήρτηται, ut infra Ἐξηρτημένοι, κρεμάμενοι. Divise Hom. Il. Ω, 266 : Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν· Od. N, 120.]

Ἐξαίσιος, δ, ἡ et α, ον, quasi ἔξω ὢν τοῦ αἰσίου, ut olim dicebatur ἔκδικος quasi ἔξω τοῦ δικαίου. [Ubi v. p. 398, A.] Ap. Hom. πρᾶγμα ἐξαίσιον, Res quæ fit aut dicitur contra quam deceat, Res iniqua. Od. Δ, [690] : Οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον, οὔτε τι εἰπὼν Ἔν δήμῳ. Et ἐξαίσιος ἀρὴ Θέτιδος, Il. O, [598] i. e. ἄδικος, Eust. At vero Od. P, [577] : Ἦ τινά που δείσας ἐξαίσιον; vel de persona dicitur, ut sit ἐξαίσιον ἄνδρα, i. e. τὸν ἄδικον : vel adverbialiter ponitur ἐξαίσιον pro ἔξω τοῦ δέοντος : vel pro μέγα φοβηθείς, Eust. p. 1832. [Æsch. Suppl. 514 : Ἀεὶ δ' ἀνάκτων ἐστὶ δεῖμ' ἐξαίσιον. Nisi hic l. est referendus ad signif. Ingentis.] ‖ Ἐξαίσιον postea positum etiam fuit in contraria signif. pro ἄγαν αἴσιον, præpos. ἐξ declarante ἐπίτασιν, inquit Eust. p. 1032. [‖ Infausti ominis signif., quæ convenit etiam l. secundo Hom., Dio Cass. 54, 24 : Ἐξαισίων σφισὶ τῶν ὀρνίθων γενομένων· et sim. 38, 13 (ubi opp. ἐναίσιον); 45, 17 (ἐξαισιώτατα); 78, 25.] ‖ Ἐξαίσιος, q. d. Decentem quandam portionem excedens, Ingens, Immensus, [Vastus, Immanis, Gl.] ut ἐξαίσιον κακὸν, Ingens malum, Synes. Epist. 104. Ap. Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος, Ingentes divitiæ; Aristot. De mundo [c. 6 post med.] : Ῥηγνυμένων δὲ χειμώνων ἐξαισίων, Pluviis atque procellis stupendis, Bud. [Cum eod. jungit Plato Tim. p. 22, E, et c. σεισμὸς, 25, C; ὕδωρ Critiæ p. 112, A; et Epin. p. 979, A : Ἀνέμων τε καὶ ὑετῶν ... οὐκ ἐξαισίων οὐδὲ ἀμέτρων. Philo vol. 1, p. 27, 44 : Βίαις ἐξαισίαις πνευμάτων. Diod. 1, 41, νιφετοί. Ex Athen. 6, p. 250, F, et Clem. Al. Str. 6, p. 753, βροντὴ ἐξαίσιος, citat Hemst. Sic ap. Polyb. 18, 3, 7, et sim. alibi ap. eund.] Ap. Xenoph. autem [OEc. 5, 18] ἐξαίσιοι ὄμβροι, exp. quidam Imbres intempesti. [Idem cum ἄνεμος H. Gr. 5, 4, 17.] Plato Axiocho [p. 370, C] : Ἀνέμους τε καὶ καταφορὰς ὄμβρων, καὶ πρηστήρων ἐξαισίους συρμούς. Ubi exp. Immanes quosdam et horrendos. Dicitur et μέγεθος ἐξαίσιον, Inusitata quædam vis. Plato Epist. 7, [p. 351, D] : Χειμώνων δὲ ἐξαίσιον καὶ ἀπροσδόκητον μέγεθος. [Polyb. ap. Suid. in v.] Lucian. Alcyone [c. 4] : Καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη. Ego ἐξαίσιον ab αἶσα deduci puto significante μοῖραν, unde ἐξαίσιον perinde esse puto ac si quis dicat Decentem quandam portionem excedens, sicut interpretatus sum : sed addo etiam, mensuram, extendendo paulo latius signif. nominis αἶσα. [Hippocr. Epid. 7, p. 1234, H : Ἐξαίσιον θερμόν. Xenoph. H. Gr. 4, 3, 8 : Φυγὴ ἐξαισία. Plato Leg. 5, p. 732, C : Γελώτων τῶν ἐξαισίων. Diod. 13, 99 : Ἐξαίσιον βοήν· 3, 29 : Ἐξαίσιοι (χελῶναι) τοῖς μεγέθεσιν· 49 : Ἐξαίσιοι τὸ μέγεθος λατομίαι· 13, 82 : Μέγεθος καὶ ὕψος ἐξ., et quæ Hemst. indicat, ἐξαίσιον δοῦπον, ex Liban. vol. 4, p. 137, 16; ἐξαίσιοι λῦπαι, e Clem. Al. Str. 7, p. 837; ἐν ἀλλοκότοις καὶ ἐξαισίοις πράγμασι, ex Dione Cass. 7, 36. Cui similia addi possunt ex eod. V. Ἐξαισιότης. Confus. c. δεξιὸς notavi in illo.]

[Ἐξαισιότης, ἡ, voc. suspectum in gl. Hesychii in Ἐκπλαγὴς cit. p. 531, C, ubi in ἐξαισιώτατα mutandum videtur.]

[Ἐξαισίως, Vaste, Gl. Schol. cod. Palat. Anthol. 7, 741 (p. 410 Jac.) : Στρατιώτην ἀριστεύσαντα ἐξαισίως. Themist. Or. 25, p. 312, D : Λίαν τετύφωσθε ἐξ.]

Ἐξαΐσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeo. [Divise Hom. Il. Γ, 368 : Ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠίχθη· M, 145 : Ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε.] Et Ἐξαίσσω [Ἐξάττω] ap. Aristoph. Pl. [733] : Ἐξῃξάτην οὖν δύο δρακόντ' ἐκ τοῦ νεώ. [Ran. 567. Plut. Mor. p. 83, F, Brut. c. 15. Schol. Plat. Leg. 2, p. 451. Hesych. : Ἐξαΐξαντες, ἐξορμήσαντες. In ἐξάπτειν corruptum ap. Themist. Stob. vol. 3, p. 465 : Ἐξάπτειν καὶ ἀναδεῖν τὴν ψυχὴν ἀποπνέοντος τοῦ σώματος, notavit Koen. ad Gregor. Cor. p. 177.]

[Ἐξαϊστόω, Evanescere facio, Deleo. Æsch. Prom. 668 : Κεραυνὸν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσοι γένος. Tzetz. Hist. 4, 8 : Καὶ ὁ δελφὶς ἐκ τῶν ἐκεῖ τόπων ἐξηιστώθη. L. Dind.]

Ἐξαιτέω, Posco, Mihi dari peto. [Postulo. Expostulo, Deposco, Gl.] Ἐξαιτῶ τοῦτο [Soph. Tr. 10 : Ὅς μ' ἐν τρισὶν μορφαῖσιν ἐξήτει πατρός· OEd. C. 5 : Σμικρὸν μὲν ἐξαιτοῦντα, de OEd. mendicante. Eur. Rhes. 175 : Οὐ μὴν τὸν Οἰλέως παῖδά μ' ἐξαιτεῖς λαβεῖν· Phœn. 15 : Ἐξαίτει θ' ἅμα (Lajus oraculum consulens) παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν· Heracl. 20], et ἐξαιτῶ σε τοῦτο, ut ap. quendam Tragicum [Eur. Suppl. 120] : Τούτους θανόντας ἦλθον ἐξαιτῶν πόλιν. [Conf. Or. 1657, Demosth. p. 1135, 11. Soph. OEd. T, 1255, duplici constr. : Ἡμᾶς ἔγχος ἐξαιτῶν πορεῖν, μητρῴαν δ' ὅπου κίχοι διπλῆν ἄρουραν.] Ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, Exposco ad pœnam, ut ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, Exposco ad quæstionem. Sed frequentissimus est verbi usus, sine adjectione, pro Exposcere ad pœnam, ut et Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur. [Herodot. 1, 74 : Οὐκ ἐξεδίδου τοὺς Σκύθας ἐξαιτέοντι. Plato Menex. p. 245, B.] Isocr. Trapez. : Ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ' ὑμῶν ἐξαιτεῖν, Ut me a vobis exposcerent, Ut me a vobis dedi sibi postularent. [Et ib. p. 360, D; 363, A.] Plut. [Mor. p. 775, A] : Εἶτα πέμπουσι Θηβαῖοι ἐξαιτοῦνες τοὺς Φώκου φονεῖς. Et pass. Ἐξαιτοῦμαι, Exposcor ad pœnam, ut Demosth. [p. 1475, 14] dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου et ὑπ' Ἀλεξάνδρου. [Cum accus. Polyb. 30, 8, 6. Dio Cass. Exc. p. 31, 45 : Ἐξαιτηθεὶς Εὔανδρόν τινα· et p. 68, 85.] Ap. Eund. ἐξαιτεῖν τὸν παῖδα [et τὰς θεραπαίνας p. 1135, 11], Servum exposcere ad quæstionem, vel Postulare, ut Dedere illum est παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι [Antiphon p. 144, 28 : Ἐξαιτοῦσι (τοὺς θεράποντας) οὐκ ἠθέλησαν ἐκδιδόναι. Et Dem. p. 1199 extr.], Bud. Comm. p. 45 sq. Interdum additur εἰς βάσανον. Id. enim in Lex. ex eod. Dem. citat ἐξαιτῶ τὰ ἀνδράποδα εἰς βάσανον, quemadm. et ἐπὶ τιμωρίᾳ adjunctum verbo ἐξαιτεῖν pro Exposcere ad pœnam, in VV. LL. habetur. [Et simpl., Ἐν ᾗ (προκλήσει) βασανίζειν ἐξήτει, p. 981, 17.] Dicitur autem et ἐξαιτεῖσθαι signif. activa pro ἐξαιτεῖν, Deposcere ad pœnam, ut Plut. De orac. def. [p. 417, D] : Οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἐξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιεχομένην σώματι. [Herodot. 9, 87 : Εἰ μὲν χρημάτων χρηίζοντες πρόσχημα ἡμέας ἐξαιτέονται, qui se dixerat ἐξαιτέειν τοὺς μηδίσαντας. Aliter Polyb. 30, 18, 2 : Εἰς ἑαυτοὺς ἐξαιτούμενοι τὴν κτῆσιν.] ‖ Ἐξαιτεῖν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce pass., sed signif. act., et quidem præcedenti contraria, pro Deposcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ et periculo reum eximere. [Æsch. Ag. 662 : Ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ' ἀκήρατον σκάφος ἤτοι τις ἐξέκλεψεν ἢ 'ξητήσατο θεός τις. Soph. El. 656 : Διὸς πᾶσιν ἡμῖν, ὥσπερ ἐξαιτούμεθα· OEd. C. 586 : Τήνδε μ' ἐξαιτεῖ χάριν. Et sæpius Eurip. Herodot. 9, 87.] Demosth. Mid. [p. 546, 21] : Παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαιήσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἐξαιτήσεται, Eorum lacrymis sese condonari postulabit. Æschin. [p. 82, 8] : Ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, Postulant reorum delationes hominumque reatus ob maleficia condonari precibus suis. In quibus exx. a Bud. citt. p. 45, alteram tantum habemus hujus verbi signif. Cum quibus convenit et hoc ex Lysia, Τούτους δὲ ἀφῆτε ἀνδρὶ ἐξαιτουμένῳ. His autem addo ea, in quibus ἐξαιτοῦμαι non tantum significat Deposco reum, ut Valer. loquitur, sed etiam Impetro. [Sed hanc signif. aoristus verbo tribuit.] Xenophon Anab. 1, [1, 3] : Ὁ δὲ πείθεταί τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ, ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Pro quo ἐξαιτησαμένη dictum fuisse παραιτησαμένη ab aliis eandem historiam narrantibus, docebo in Παραιτοῦμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono unico verbo Deprecata, de qua interpr. dicam et in Παραιτοῦμαι, quod alteram quoque verbi Deprecor signif. habet. Potest etiam exponi, Quum deprecatione sua periculo eum liberasset. Item, Quum effecisset, ut ille suis precibus condonaretur. Vel, Quum suis precibus eum servasset. Eurip. Hec. [49] : Τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξῃτησάμην Τύμβου κυρῆσαι, simpliciter pro Impetravi ab illis. [Ead. constr. Med. 971 : Πατρὸς νέαν γυναῖκα ...

ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα. Aliter Bacch. 360 : Ἐξαιτώμεθα ὑπέρ τε τούτου ... ὑπέρ τε πόλεως τὸν θεὸν μηδὲν νέον ὁρᾶν. Dio Cass. 68, 19 : Ἐξητήσατο τὸ μὴ ἐν τῷ ὄχλῳ τι εἰπεῖν.] Et ἐξαιτούμενος τὰ σφάλματα, ap. Eund. [Andr. 54] pro Erratorum veniam impetrans, s. exposcens. Item ex Plut. [Pericl. c. 32] : Ἐξητήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, Ab judicibus exoravit Aspasiam, vel, Impetravit. Sed malim A judicibus deprecatus est Aspasiam, ut Cic. : Nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecentur. Simul autem observandum dico in hoc Plut. l. addi δεηθεὶς, quamvis alioqui δεήσεως signif. verbo ἐξαιτεῖσθαι inclusa sit, sicut ex aliis ll. liquet : quemadm. et quum παραιτεῖσθαι idem significanti addidit δεήσει, ut in illo docebo. Hoc tamen interest, quod non simpl. δεήσει, sed πολλῇ δεήσει adjunxit. [Cum genit. Eur. Tro. 980 : Ἣ παρθενείαν πατρὸς ἐξητήσατο.] || Ἐξαιτεῖσθαι passive in hac posteriore signif. ap. Lysiam [p. 160, 40. || In libris confundi solent ἐξήτουν et ἐζήτουν, velut ap. Diod. 4, 79, Herodian. Π. σχημ. p. 56, 29.]

[Ἐξαίτημα, τὸ, Postulatum. Leo Imp. Paneg. in Chrys. p. 278 : Τὴν πληροφορίαν τοῦ ἐξαιτήματος εἰληφὼς, πρὸς τὸ θεῖον εὐχαριστίας ἀνετίθει. Seager.]

Ἐξαίτης, ὁ, Suidæ ἀφαιρέτης. [Qui aufert, Ablator.]

Ἐξαίτησις, εως, ἡ, Actio deposcendi aliquem, ad supplicium sc. Postulatio ad quæstionem. [Demosth. p. 1200, 27.] || Item, Deprecatio pro reo, ut interpr. Bud. in hoc Dem. l. [p. 1385, 9] : Καὶ οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν οὔθ' ἡ τῶν φίλων ἐξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν. [Hesych. in Κομίατον. Hemst.]

[Ἐξαίτητος, ὁ, ἡ, Impetrabilis, Gl.]

[Ἐξαιτίασις, εως, ἡ, Gennad. De prædestin. p. 28, 6 ed. Hœsch. Boisson.]

[Ἐξαιτιολογέω, Rationem reddo. Diog. L. 10, 82 : Ἐξαιτιολογήσομεν ὀρθῶς. Wakef.]

[Ἐξαίτιος vox nihili in Symeonis Sethi cod. Vindob., ubi ἐξ αἰτιῶν leg. pro ἐξαιτίων. V. Kollar. ad Lambec. Bibl. Cæs. vol. 6, p. 252. L. Dind.]

[Ἔξαιτος, ὁ, ἡ.] Ἔξαιτον, Eximium, per syncopen pro ἐξαίρετον. [Hanc etymologiam jure rejecit Heyn. ad Hom. Il. M, 320. V. autem Eust. Il. p. 210, 14; 907, 58; 1512, 42.] Hesychio ἐξαίρετον, καλὸν, itidemque Suidæ, afferenti hoc ex. [Adriani Anth. Pal. 6, 332] : Ἔξαιτα προτέρης ἀπὸ λητίδος, ἦμος ἀτειρεὶς [-ρὴς] Πέρσεν ὑπερθύμους Γέτας. [Hom. Il. M, 320 : Οἶνον ἔξαιτον· Od. B, 307 : Ἐξαίτους ἐρέτας· E, 302, T, 366 : Ἐξαίτους ἑκατόμβας. Apoll. Rh. 4, 1004 : Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι. Manetho 2, 226 : Τιμαῖς κυδαλίμους ἠδ' ἐξαίτους γεράεσσιν, ubi scrib. ἐξαίτοις, ut est 3, 354 : Ἀγακληεῖς ... ἐξαίτοις γεράεσσιν ... ἔθηκεν. L. D.]

Ἐξαίφνης, i. q. αἴφνης, Repente. [Subito, Derepente, add. Gl.] Hom. Il. Φ, [14] : Τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ Ὄρμενον ἐξαίφνης. Utitur et Xen. l. in Ἐξαπίναιος cit. [Pind. Ol. 9, 56, Æsch. Prom. 1077, et sæpe Soph., Eur., Aristoph., Plato, Xen., Isocr. et al. Herodoto 9, 45 exemerunt codd. Habet etiam Hippocr. De liq. p. 427, 8, et alibi.] Fieri ex ἐξαπίνης mutata tenui in aspiratam, factaque vocalis ι metathesi, non ignoro scripsisse nonnullos [Apollon. De constr. 1, 2, p. 8, 22. Conf. id. 4, 12]; ac certe mihi quoque quædam hujusmodi mutationes hanc redderent verisimilem, nisi haberemus ἄφνω, quod ex ἀφανῶς deductum esse, fatentur ipsi quoque. Esse autem vicissim ex ἄφνω verisimilem adverbii Αἴφνης deductionem, nemo, ut opinor, negarit.

Ἐξαιφνίδιος, ὁ, ἡ, et α, ον, sicut αἰφνίδιος ab αἴφνης, ut ἐξαιφνίδιος γαλῆ, Repente superveniens. [Plato Crat. p. 414, A : Ταχεῖα καὶ ἐξαιφνιδία γίγνεται (ἡ αὔξη). Hierocl. Stob. Flor. vol. 3, p. 164 : Διὰ τὰς ἐξαιφνιδίους καὶ ἀπροσδοκήτους ἐπιδρομὰς τῆς τύχης. Ἐξαιφνίδιον adv. dictum a Galeno vol. 2, p. 359, B, indicat Hemst.]

[Ἐξαιχμαλωτεύω, Hesych., Cyrill. Lex. Wakef. V. Αἰχμαλωτεύω.]

[Ἐξαιχμᾰλωτίζω, Captivum duco. Jo. Chrys. In Ep. ad Ephes. serm. 22, vol. 3, p. 881. Seager. Nicet. Ann. 3, p. 51, C : Ἐξηχμαλώτισε καὶ τῶν γυναικῶν ὅσαι κάλλισταί.]

Ἐξᾰκανθίζω, q. d. Expinare, i. e. Spinis privare, Spinas evellere. [Cic. Ad Att. 6, 6, 1 : « Cetera noli ἐξακανθίζειν. »] || Sed in VV. LL. exp. etiam Aculeatum esse. [Ex Theophr. H. Pl. 3, 10, 1, ubi nunc ἐπαχ. ex cod.] — Ἐξαναξανθίζω affertur pro Spinas evello; sed vereor ne scrib. sit ἐξακανθίζω.

Ἐξακανθόω, Spinosum s. Aculateum reddo. Unde pass. Ἐξακανθοῦμαι, quod Basil. metaph. usurpavit in Epist. quadam ad Liban. [1587 ed. Wolf.] : Μέμψεσι δέ τισι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο, Accusationibus quibusdam et criminationibus literæ tuæ tanquam aculeis horrebant, vel, Tanquam spinis inhorrescebant, vel, Horridæ et asperæ redditæ erant. [Theophr. H. Pl. 6, 4, 2 : Εἶθ' οὕτως ἀποτραχύνεται καὶ ἐξακανθοῦται (ὁ καυλὸς τοῦ ἀσφαράγου). Sic enim librorum scripturam ἐξανθοῦται vel ἐξανθεῖται emendavit Linck. L. Dind. Vita S. Bacchi jun. p. 126, 2 : Ἐξηκανθωμένον ῥόδον. Hase.]

[Ἑξακάτιοι. V. Ἑξακόσιοι.]

Ἐξᾰκέομαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, ut exprimatur vis præpositionis, quæ auget. Sed et vacare interdum constat. || Ab Hom. metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, Il. Δ, [36] et Od. Γ, [145] pro Placare, sicut et ἀνήκεστον ὀργὴν, Implacabilem iram. Eleganter hoc dicitur, tanquam sit ira morbus animi. [Il. I, 507 : Αἱ δὲ (Λιταὶ) ἐξακέονται ὀπίσσω. Lycophro 1180 : Θύσθλοις ἐξακεύμενοι θεάν.] || Et ἐξακεῖσθαι pro Sarcire [de vestibus et navibus], sicut et ἀκεῖσθαι, teste Eust. [Plato Menon. p. 91, D : Τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι. Metaph. Leg. 10, p. 885, D : Δράσαντες ἐξακεῖσθαι πειρώμεθα. Xen. Cyrop. 8, 2, 22 : Τούτοις (τοῖς περιττοῖς τῶν ἀρχούντων) τὰς ἐνδείας τῶν φίλων ἐξακοῦμαι. De incantationibus repellendis dictum annotat Antiatt. p. 27, 26. Dio Cass. 49, 18 : Ἑαυτοῦ τὸ ἐπίφθονον ... ἐξηκεῖτο, ut Reisk. conj. pro ἐξηγεῖτο. Sic μέμψιν ἐξακ. 54, 3; δίψος 60, 9.] || Ἐξακέω etiam invenitur eadem signif. in Pyth. Carm. aur. [66, ubi ἐξακέσας.]

Ἐξάκεσις, εως, ἡ, Sanatio. [Aristoph. Ran. 1065 : Ἐξακέσεις νόσων.]

Ἐξακεστήριος, ὁ, ἡ, Sanandi vim habens. Quod nomen Jupiter et Juno habent, Hesych. [Poll. 8, 142 : Τρεῖς θεοὺς ὀμνύναι κελεύει Σόλων, Ἱκέσιον, Καθαρτήριον, Ἐξακεστήριον.] In VV. LL. exp. Expiatorius, Exitialia depellens. Item, Exitialis, fœdo et manifesto errore. [Dionys. A. R. 10, 2 : Ἔθυσαν ... θεοῖς ἐξακεστηρίοις τε καὶ ἀποτροπαίοις· 5, 54 : Ἀποτροπαίοις τισὶ καὶ ἐξακεστηρίοις θυσίαις.]

[Ἐξακεστίδας, ὁ, n. viri in tetradrachmo Camarin. Raoul-Rochett. *Lettre à M. le duc de Luynes*, tab. 2, n. 18. Hase.]

[Ἐξακέστωρ, ορος, ὁ, Exacestor, n. viri in inscr. Att. edita ab Rossio *Kunstblatt* 1835, n. 45, p. 190 : Ἐξακέστ[ωρ] Λακιάδης. Nisi potius idem nomen hic restituendum quod est in inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 764, 23 : Καλλίστρατος Ἐξακέστου Θηβαῖος. Quam non esse formam Doricam pro Ἐξήκεστος totius monumenti dialectus ostendit. L. Dind.]

[Ἐξακέω. V. Ἐξακέομαι.]

[Ἐξακιονίτης. V. Ἐξωκιονίτης.]

Ἑξάκῐς, Sexies [Gl.] : ἑξάκις τόσσα, Cic. ap. Arat. [541] vertit, Sex tantæ partes, ut videbis p. 96 mei Lex. Cic. [Pind. Ol. 6, 86; Plato Reip. 1, p. 337, B, Tim. Locr. p. 98, C. Forma Ἑξάκι Callim. fr. 120 Ern., Probl. arithm. in Anth. Pal. 14, 129 et 141. Et in prosa pro more recentiorum, ut videtur, in inscr. Aphrod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 541, n. 2834, 4, ut ib. 19, πεντάκι. L. Dind.]

Ἑξακισμύριοι, αι, α, Sexagies mille, Sexaginta millia. [Xen. Cyrop. 2, 1, 6; Plut. Demetr. c. 28. ῡ]

Ἑξακισχίλιοι, αι, α, Sexies mille. Thuc. [2, 13] : Ἑξακισχιλίων ταλάντων, Sexies mille s. Sex millium talentorum. [De judicibus Athen. Andocid. p. 3 : Ἠγωνίσατο ἐν ἑξακισχιλίοις Ἀθηναίων. Phot. v. Πρυτανεία. ῑῐ]

Ἑξακισχιλιοστὸς, ἡ, ὸν, Unus e sex millibus s. Unusquisque ex sex millibus. [Immo Sexies millesimus. « Codin. Orig. p. 7. » Boiss. Amphiloch. p. 164, B : Ἑξ. ἔτους. Method. p. 346. Kall. Lamb. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 107, A.]

Ἑξάκλῑνος, ὁ, ἡ, Sex lectis instructus. Dicitur etiam substantive ἑξάκλινον, quo Latini quoque utuntur. Volunt autem hoc esse Stibadium sex convivas capiens ap. Martial. [9, 60] : Et testudineum mensis

quater hexaclinon Ingemuit atrio non satis esse suo. Pro ἑξάκλινος autem dicitur et Ἕξκλινος, Attice, ut ἕξπους pro ἑξάπους, teste Etym. [M. p. 346, 14, et Philemone Lex. 76.]

Ἐξακμάζω, i. q. παρακμάζω, Vigere desino. [Schol. Soph. Aj. 594 : Ἐξακμάσαντος τοῦ καιροῦ. Et ex eo Suid. v. Μῶρά μοι. Dioni Cass. 41, 35 pro κεκμηκότες Wakef. restituit ἐξηκμακότες.]

[Ἔξακμος, ὁ, ἡ, Exoletus. Mœris p. 97 : Βούπαις Ἀττικῶς, ἔξακμος Ἑλλ. Ubi Piers. in gl. Hesychii : Καρόπαις, ἔπακμος παῖς, reponendum conjicit ἔξακμος, quod ex alia ejus gl. Κάρτην, τὴν βοῦν, Κρῆτες, intelligere sibi videretur καρόπαις esse i. q. Atticis βούπαις. Sed ex iis quæ dicta sunt in Βούπαις, in ἀκμὴν potius incidisse ætatem βούπαιδος colligitur. Fort. igitur ἔπακμος Mœridi quoque restituendum.]

Ἑξάκνημος, ὁ, ἡ, Habens sex κνήμας s. radios. [Schol. Pind. Pyth. 2, 73, τροχοί.]

Ἐξᾰκολουθέω, Sequor, Consequor, vel Usque sequor. [Schol. Euclid. 10, 24. Wakef. Acta S. Petri archiep. Alexandr. p. 191 Combef. Boiss. Jo. Chrys. In Gen. hom. 13, vol. 1, p. 76 : Τοσαύτη γέγονεν ἡ τῆς κακίας ἐπίτασις, ὡς ταύτην ἀναγκάζειν τοῖς τῆς σαρκὸς βουλήμασιν ἑξακολουθεῖν. Seager. Testam. 12 patriarch. p. 628 Fabr. : Ἐξακολουθήσουσι τοῖς πονηροῖς διαβουλίοις αὐτῶν· et 643. L. D. Joseph. A. J. 8, 10, 2 : Ἅρματα αὐτῷ χίλια... ἐξηκολούθει. Dionys. De comp. verb. p. 374 Schæf. : Τοὺς ἑξακολουθοῦντας αὐτοῖς κατορθουμένοις καρπούς. Polyb. 4, 5, 6 : Τὴν ἐξακολουθήσασαν εὔνοιαν σφίσι παρ' αὐτῶν· et φήμην 5, 78, 4. Cum accus. vitiose libri 17, 10, 7.]

Ἐξακολούθησις, εως, ἡ, Investigandi, Cognoscendi, Intelligendi studium. [Clem. Alex. p. 465 : Ἡ ἑξ. ταῖς πονηραῖς καὶ ταῖς λυμαντικαῖς ἐξουσίαις, Obsequium.]

[Ἐξᾰκονάω, Exacuo, Gl. Incito, Instigo. Ezech. 21, 11. Const. Manass. Chron. p. 17, D : Τὸ τῆς μοίρας ξίφος ἐξακονῶν καθ' ἑαυτοῦ καὶ πρὸς τομὴν ἐπάγων. Boiss.]

Ἐξᾰκοντίζω, Jaculor, Jaculum emitto, s. Telum. Sed ἑξ videri potest signif. intendere. Plut. Artox. [c. 9] : Ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν· ὁ δὲ θώραξ στερεῶς ἀντέσχε. [Alia constr. Diod. Exc. p. 553, 35 : Ἐξακοντίσας κατὰ συός. Schol. Aristoph. Pac. 745 : Ὑστριχὶς... τρίχας... ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων. L. D.] Xen. autem junxit cum dat. rei, et quidem instrumenti, dicens Hell. 4, [6, 11, Anab. 5, 4, 25]: Τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζοντες, ut ap. Hom. : Δουρὶ δ' ἀκοντίζω. [Cum accus. H. Gr. 5, 4, 40 : Ἐξακοντίζειν τὰ δόρατα. Dio Cass. 47, 43 : Τὰ δοράτια ἐπ' ἀλλήλους ἐξηκόντισαν. Eur. Herc. F. 1149 : Φάσγανον πρὸς ἦπαρ ἐξακοντίσας. Figurate id. Bacch. 665 : Αἳ τῆσδε γῆς οἴστροισι λευκὸν κῶλον ἐξηκόντισαν· Iph. T. 362 : Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα· Suppl. 456 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ πρὸς τάδ' ἐξηκόντισα· Tro. 444 : Τί τοὺς Ὀδυσσέως ἐξακοντίζω πόνους; Menander vel potius Eurip. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 47 : Γλώσσῃ ματαίους ἐξακοντίσῃ λόγους. Galen. vol. 4, p. 160, C : Ἐξακοντιζόμενον τὸ τὸ αἷμα· et Hesych. v. Χολέρα : Σωλὴν δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀπὸ τῶν κεράμων φέρεται ἐξακοντιζόμενον, cit. Hemst. cum Simplic. ad Aristot. Phys. ausc. p. 155, A, et anon. (Eunapio) ap. Suid. v. Χανδόν : Ἐξηκοντίζετο ἅπαντας πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην, quod vertitur, Urbe ejiciebat. Sed ipsa orationis series, si conjecturæ locus in fragm., videtur postulare ἐξηκοντίζοντο ἅπαντες. Antiphan. ap. Athen. 14, p. 623, A : Τοσαύτην ἐξακοντίζει πνοήν.]

[Ἐξακόντισις, εως, ἡ, Ejaculatio. Galen. vol. 5, p. 337 : Τῇ τοῦ σπέρματος ἐξακοντίσει. Tzetz. Exeg. Il. p. 108, 21.]

Ἐξακόντισμα, τὸ, et Ἐξακοντισμὸς, ὁ, Jaculatio. In VV. LL. annotatur esse etiam Fulgoris genus in aere, Aristoteli De mundo [c. 4 med., ubi v.]. Esse item Scatebram, κρουνὸν, Sanguinis ductum, ap. Eurip. Iphig. Quæ expos. Eustathio tribuitur. [Prius, de sanguine, schol. Hom. Od. X, 19. Alterum Suid. v. Αὐλός. Matthæi Med. p. 135 : Εὔμορφος ἐξ. γίνεται τοῦ αἵματος. L. D. De seminis ejaculatione Galen. vol. 4, p. 627, 6 : Κατὰ τὸν δεύτερον ἢ τρίτον ἐξακοντισμόν. Hase.]

[Ἑξᾰκοσίαρχος, ὁ, Sexcentis præfectus. Polyæn. procem.]

Ἑξᾰκόσιοι, αι, α, Sexcenti. [Xen. Anab. 5, 5, 4. Et alii quivis. || De Atheniensium βουλῇ τῶν ἑξακοσίων, instituta postquam tribus duodecim factæ essent ex decem, testimonia scriptt. et inscrr. v. ap. Corsin. Fast. p. 1, diss. 6, p. 261 seq., quibus unam addo inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 166, 16 : Τὴν βουλὴν τοὺς ἑξακοσίους τὴν ἀεὶ βουλεύουσαν ἐν τῷ Ἑκατομβαιῶνι μηνί. || Forma Dor. Ἑξακάτιοι. Tab. Heracl. p. 158 : Ἐεξακάτιαι, etc. L. Dind.]

Ἑξακοσιοστὸς, ἡ, ὀν, Sexcentesimus. [Codin. Orig. p. 7. Boiss. Gen. 7, 11; 8, 13. Mirabilis forma est in cod. Dioptræ Philippi solit. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 81–2 : Κύκλος σελήνης δέκατος, ἡλίου εἰκὰς τρίτη ἔτους ἑξακισχίλια καὶ ἑξακὼς (sic) πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ καὶ τρία ἕτερα ἐπὶ τούτοις τυγχάνει, i. e. a. 6603 mundi, 1095 Chr. L. D.] At pro ἑξακοστὸς, quod affertur pro Sexagesimus, dicitur potius ἑξηκοστός.

[Ἑξᾰκοτῡλῐαῖος, α, ον, Sex cotylas habens, Qui est sex cotylarum. Sext. Emp. p. 152.]

[Ἑξακότῡλος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Aristot. H. A. 4, 23; Poll. 4, 168.]

[Ἐξακουστέον, Intelligendum. Clem. Al. Str. 5, p. 733 : Ὅπως κλέπτας εἰρῆσθαι πρὸς τοῦ κυρίου τοὺς Ἕλληνας ἑξακ. Schol. Pind. Ol. 1, 157 : Ἔξωθεν ἑξ. τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. Wakef. It. Clem. Al. Pædag. 1, p. 109 : Ὅπερ καὶ μᾶλλον ἑξ. et cum gen. Strom. 1, p. 356 : Οὐ γὰρ μύθων παιδικῶν ἑξ. Hase.]

Ἑξάκουστος, ὁ, ἡ, φωνὴ, ap. Plut. Num. [c. 10], q. d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest. [Dionys. A. R. 10, 41 : Οὐδένος ἑξάκουστος ἦν ὁ λόγος ὑπὸ τοῦ θορύβου ... τῶν ἐκκλησιαζόντων. Sim. Arrian. Exp. 2, 22, 5. Joseph. A. J. 4, 8, 12 : Ἐπὶ βήματος ὑψηλοῦ, ἐφ' οὗ γένοιτο ἑξάκουστος. Athen. 8, p. 361, E : Ἑξ. ἐγένετο κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν αὐλῶν βόμβος. Hesych. : Ἑξάκουστον, περιβόητον. Eust. Opusc. p. 251, 56 : Καταμηνυθεὶς καὶ ἑξ. γεγονώς. Compar. Il. p. 23, 3 : Ἑξακουστότερον ἐκφωνεῖται. Adv. Ἑξακούστως, schol. Luciani Gall. c. 8.]

Ἐξᾰκούω, σομαι, Audio, Exaudio [Gl. Æsch. Eum. 397 : Πρόσωθεν ἐξήκουσα κληδόνος βοήν. Soph. El. 553 : Σοῦ τάδ' ἐξήκουσ' ὕπο· Phil. 676 : Λόγῳ μὲν ἐξήκουσ', ὄπωπα δ' οὐ μάλα. Aristoph. Thesm. 293 : Τῶν ῥητόρων ἵν' ἐξακούω.] Plut. Fab. [c. 6] : Ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Quum vocem clare non exaudissent. [Pass. Xen. Cyr. 4, 3, 3; Aristoph. Av. 1198. || Intelligo. Schol. Nicand. Ther. 139 : Τοῦτο γὰρ ἐξακούεται.]

Ἐξακρῑβάζω, i. q. ἐξακριβῶ, ut simplex ἀκριβάζω i. q. ἀκριβῶ. [Joseph. A. J. 19, 7, 4 : Καὶ δή τις ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνὴρ ἐπιχώριος ἐξακριβάζειν δοκῶν τὰ νόμιμα, ubi Vat. ἐξακριβοῦν. Angl. Liban. Epist. 1594, τῆς χώρας τοὺς τρόπους. Hemst. Schol. Eurip. Hipp. 467 Matth. : Οὐκ ἐξακριβάζεσθαι, οὐ καταπονεῖσθαι δεῖ πάνυ τοὺς ἀνθρώπους, ἀντέχοντας πρὸς τὸν ἔρωτα. Wakef. Hesych. : Ἐξακριβάζει, ἐξιχνιάζει. Medio Job. 28, 3 : Τάξιν ἔθετο σκότει, καὶ πᾶν πέρας αὐτὸς ἐξακριβάζεται.]

[Ἐξακρῑβολογέω, i. q. ἐξακριβόω. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 651, 1, explicans v. συγγεγυμνασμένων vel ἐγγεγυμνασμένων in definitione Stoicorum vocabuli τέχνη (Τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐμπειρίᾳ συγγεγυμνασμένων), Τῶν ἐν τῷ βίῳ ἐγγεγυμνασμένων, οἱονεὶ δεδοκιμασμένων. Ἕως γὰρ νῦν δοκιμάζονται καὶ λεπτότεραι ἑαυτῶν καὶ ἀκριβέστεραι αἱ τέχναι προέρχονται· ἐγγεγ. οὖν ἀντὶ τοῦ ἐξηκριβολογημένων. L. Dind.]

Ἐξακρῑβόω, Exacta diligentia aliquid facio, in re aliqua utor, Accuratissime et summo studio aliquid elaboro, describo. [Liquido, Gl. Soph. Trach. 426 : Ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται δόκησιν εἰπεῖν κἀξακριβῶσαι λόγον. (Conf. Polyb. 3, 31, 1 : Ἐξακριβοῦν τοὺς ὑπὲρ τούτων λόγους. Id. cum περὶ jungit 2, 56, 4.) Aristot. Eth. Nic. 1, 4 : Ἐξακριβοῦν γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλης ἂν εἴη φιλοσοφίας οἰκειότερον· 9, 5 : Μᾶλλον γὰρ ἕκαστα κρίνουσι καὶ ἐξακριβοῦσιν οἱ μεθ' ἡδονῆς ἐνεργοῦντες· H. A. 7, 3 : Καὶ μετὰ τοὺς τόκους δ' αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τοῦτον· οὐ μὴν ἐξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως. Pass. Theophr. H. Pl. 9, 16, 6 : Ταῦτα ἐξακριβωθῆναι μάλιστα παρὰ τοῖς Τυρρηνοῖς. Diod. ap. Suid. in v. : Ἄνδρες ἐξακριβωθέντες ὑπὸ βασιλέως εἰς μέγεθός τε καὶ ὕψος σωμάτων. Ἐρευνηθέντες int. Zon. p. 767. || Medio, quod Expiscor int. Gl., Eust. Opusc. p. 324, 11 : Ἐπεὶ μὴ περιέργους ἔχω πάνυ τοὺς ὀφθαλμοὺς, οὐκ ἔσχον ἐξακριβώσασθαι ὡς ἄρα ὁ κάλλιστος ἀνθρώπων εἴη

ὁ Δούκας κτλ., Accurate dignoscere s. cernere. Et ib. 345, 27. Num. 23, 10 : Τίς ἐξηκριβώσατο τὸ σπέρμα Ἰακώβ;]

Ἐξακρίζω, ap. Eurip. pro Cacumina perambulo. [Or. 275 : Ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς. Eustath. Od. p. 1636, 48.]

Ἐξακροδιολισθαίνω, affertur pro Labor; sed suspectum.

[Ἔξακρος, ὁ, ἡ. Cocchii Chirurg. p. 11 : Ἔξακρος Μενεκρίτου (intell. ἐπίδεσμος), Menecriti vinculum ad ad partes extremas, Interpres.]

Ἐξακτέος, Educendus, et Ἐξακτέον, Educendum, sc. est. [V. l. Xenoph. in Ἐξάγω cit. Marc. Anton. 3, 1 : Περὶ αὐτοῦ τοῦ, εἰ ἤδη ἐξακτέον αὐτὸν, ἐφιστάνειν, An mortem sibi consciscere debeat.]

Ἐξακτῶν, Hesych. ὁ ἀπαιτῶν τὰ δημόσια, Exactor, Quæstor. [Ἔξάκτωρ Salm.]

[Ἑξάκυκλος, ὁ, ἡ, Sex rotas habens. Hippocr. p. 291, 29 : Ἅμαξαι ἑξάκυκλοι. Angl. Tzetzes schol. ad Hesiod. Op. 596, v. 12 : Ἑξάκυκλος ἡμερῶν δρόμος, Cursus sex dierum. ἄ L. Dind.]

[Ἑξάκωλος, ὁ, ἡ, Sex versibus constans. Schol. Aristoph. Ach. 836 : Μονοστροφικὸν περίοδον ἑξάκωλον δ'. Ubi scrib. περιόδων ἑξακώλων δ'.]

[Ἑξακώς. V. Ἑξακοσιοστός.]

Ἐξᾰλᾰόω, Excæco, Cæcum reddo. V. Ἀλαόω. [Hom. Od. I, 453 : Ὀφθαλμὸν ποθέεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσε· 504 : Ὀδυσσῆα ... ἐξαλαῶσαι· M, 103; N, 343. Orph. Arg. 670. Anon. ap. Bekk. An. p. 1089. Oppian. Cyn. 3, 228 : Παῖδα τὸ μηδὲν ἔθηκας, ὅλον δέμας ἐξαλαώσας, de castrante.]

Ἐξᾰλᾰπάζω, Evacuo, Exinanio, ἐκκενόω. Ap. Hom. Od. Δ, [175] Menelaus dicit se adeo amare Ulyssem, ut ei non recuset urbem habitandam dare in solo Argivo, et domum extruere, Ἐξ Ἰθάκης ἀγαγὼν σὺν κτήμασι καὶ τέκεϊ ᾧ Καὶ πᾶσι λαοῖσι, μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν, ἀνάσσονται δέ οἱ [δ' ἐμοὶ] αὐτῷ· nec enim ullam suarum urbium ἐκπορθήσοι ἂν, at ἐκκενώσοι εἰς μετοικίαν, ut ibi annotat Eustath. || Frequentius capitur pro Vasto et Diripio. Il. A, [128]: Αἴ κέ ποθι Ζεὺς Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι. [Et alibi sæpe. Νῆας, N, 813.] Sic Hesiod. Op. [187]: Ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει. [Xenoph. Anab. 7, 1, 29 : Ἑλληνίδα δὲ εἰς ἣν πρώτην πόλιν ἤλθομεν, ταύτην ἐξαλαπάξομεν. Figurate Theocr. 2, 85 : Ἀλλά με τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε.]

[Ἐξαλαπίζω, Exclamo, Gl. Cod. Sangerm. Expalmo.]

[Ἐξαλδαίνω.] Ἐξαλδαίνει Hesychio est ἐκβλαστάνει, Germinat ex.

[Ἐξαλεείνω. V. Ἐξαλέομαι.]

[Ἐξαλειπτέον, Obliterandum. Lysias p. 104, 4 : Τοὺς νόμους ἐξ. ἐστίν.]

[Ἐξαλειπτήριος, ὁ, ἡ, Deletilis, Qui delet, si recte habet scriptura ap. Pseudochrys. t. 7, p. 282, 22 : Τὴν μετάνοιαν ... τὴν τῶν ἁμαρτιῶν ἐξαλειπτήριον. Hase.]

[Ἐξαλείπτης. V. Ἐξαλίπτης.]

[Ἐξαλειπτικὸς, ἡ, ὸν, Ad obliterandum idoneus. Sext. Emp. 7, 373 : Ὥσπερ καὶ ὁ τῆς δευτέρας σφραγῖδος τύπος ἐξαλειπτικός ἐστι τοῦ προτέρου. Struv.]

[Ἐξάλειπτος, ὁ, ἡ, Delebilis. Gl. : Ἐξάλειπτον, Delebile.]

Ἐξάλειπτρον, τὸ, Unguentarium vas, ap. Polluc. [10, 46], et Suid. quoque, qui vocat etiam τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, atque ἀλάβαστρον, et ex Aristoph. [Ach. 1063] affert: Ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι. [Hesych., Antiatt. p. 97, 17, Pollux 4, 183; 6, 106; 10, 121, 149. Inscr. Ægin. ap. Bœckh. vol. 2, p. 173, n. 2139, 4. Job. 41, 23. L. Dind.]

Ἐξᾰλείφω, [Oblitero, Deleo, Expungo, Repungo, Gl. Aristoph. Pac. 1181 : Τοὺς μὲν ἐγγράφοντες ἡμῶν, τοὺς δ' ἄνω τε καὶ κάτω ἐξαλείφοντες δὶς ἢ τρίς. Eurip. Pelei fr. ap. Stob. vol. 3, p. 233 : Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς, ὃν ἐξαλείφει ῥᾷον ἢ γράφει θεός. Ubi scrib. ἢ 'γγράφει, quod alteri contrarium etiam apud Plat. Reip. 6, p. 501, B, et Demosth. p. 791, 12 : Ἐξαλήλιπται τὸ ὄφλημα, ubi præcesserat ἐγγράφονται οἱ ὀφλισκάνοντες.] Xenoph. Hell. 2, [3, 51] : Θηραμένην τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. [Eadem constr. Eq. 1, 1. Absolute H. Gr. 2, 3, 52.] Isocr. Panath. [p. 281, B] : Ἐξορμήσας ἐξαλείφειν αὐτὸν ἢ κατακαίειν. Apud Eund. [p. 1, B] metaph. : Τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν, ut Lat. dicitur, Quod nulla ætas deleat. [Demosth. p. 976, 23 : Οὐ γὰρ τὸ γιγνώσκειν καὶ συνιέναι τὰ δίκαια ὑμῶν ἐξαλεῖψαι δυνήσεται. Id. 468, 1 : Ἐξαλεῖψαι (τὸν νόμον). Diodor. 3, 40 : Πάσας τὰς ἐλπίδας ἐξαλείψαντες ἀπόλλυνται.] In VV. LL. ex Eurip. [Iph. A. 1486] citatur θέσφατ' ἐξαλείφειν, pro Oracula placare, παύειν, implere et perficere. [Ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεών, αἵμασι θύμασί τε θέσφατ' ἐξαλείψω· Hipp. 1241, ubi Hipp. ad equos : Μή μ' ἐξαλείψητε. Sim. Thucyd. 3, 57, Aristoph. Eq. 877. Pass. Eurip. Iph. T. 698 : Οὐδ' ἄπαις δόμος ... ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν. Æsch. Sept. 15 : Τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε. Herodot. 7, 220 : Ἡ Σπάρτης εὐδαιμονίη οὐκ ἐξηλείφετο. Plato Phædr. p. 258, B : Ἐὰν μὲν οὗτος (ὁ λόγος ἐμμένῃ) ... ἐὰν δὲ ἐξαλιφῇ (al. ἐξαλειφθῇ) κτλ. Strab. 13, p. 600 : Τροία οὐδ' ἐξηλείφθη ποτέ· 588 : Τὸ μαντεῖον ἐξηλείφθη, cit. Hemst. Aret. p. 2 : Ὡς τὰς τοῦ μεσοφρύου ῥυτίδας ἐξαληλίφθαι, Evanescere. || Medio Eur. Hec. 590 : Τὸ μὲν σὸν ὥστε μὴ στένειν πάθος οὐκ ἂν δυναίμην ἐξαλείψασθαι φρενός. Plato Leg. 8, p. 858, C : Ἐξαλειψάμενος τὰς ἀπογραφάς.]

|| Interdum et pro simplici ἀλείφω, Ungo, Lino. [Medio Herodot. 7, 69 : Τοῦ σώματος τὸ μὲν ἥμισυ ἐξηλείφοντο γύψῳ.] A cujus pass. legitur ap. Thuc. [3, 20] : Οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος, quod exp. οὐ κεχρισμένον. [Unde Mœris p. 144.] Sic ap. lxx Interprr. [1 Paralip. 29, 4] : Ἐξαλειφθῆναι τοὺς τοίχους. Lev. 14, [42] : Ἐξαλείψουσι τὴν οἰκίαν. Suid. quoque ἐξαληλιμμένος exp. ἠλειμμένος. [Liban. vol. 4, p. 627, 3 : Τὸν τῆς ἀσπίδος ὀμφαλὸν ἐξαλείφειν χρυσῷ. Jacobs.]

Ἐξάλειψις, εως, ἡ, Obliteratio, Deletio. [Themist. p. 94, A (?); 215, B (?). Hemst. Mich. 7, 11; Ezech. 9, 6. Schleusn. Euseb. Hist. eccl. p. 355, D : Παντελῆ παθεῖν ἐξάλειψιν. Figurate Achm. Onirocr. p. 45, 7 : Εἰς στένωσιν καὶ ἐξάλειψιν τῶν ἄλλων. Hase.]

Ἐξᾰλέομαι, Vito, Caveo. Unde ἐξαλέοιο, ap. Apoll. Arg. [1, 490. Et ἐξαλέοισθε, ut videtur, 2, 339, ἐξαλέονται Quinti 2, 385. Divise Hom. Il. Σ, 586 : Ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέοντο (canes in leones immissi).] Ἐξαλέασθαι, Vitare, Cavere. Hesiod. [Op. 105] : Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. [Ib. 756, 800, Aristoph. Eq. 1080, Apoll. Rh. 2, 611.] At cum gen. nove ap. Apoll. Arg. [2, 319] : Ἐξαλέασθαι τάων. Sed gen. hunc dedit isti verbo, vi præpositionis ἐξ : ut sit ἐξαλέασθαι τάων tanquam ἀλέασθαι ἐκ τάων, pro Evadere ex his, Effugere ex his. — Ἐξαλεύομαι pro eodem; unde ap. Soph. [Aj. 656] : Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. [V. Ἐξαλύσκω. Tertia forma est ap. Oppian. Hal. 5, 398 : Οὐκέτι κείνη ... δύναται μόρον ἐξαλεείνειν. Et ap. Hesych. : Ἐξαλέηνεν, ἐξέκλινεν, ubi scr. Ἐξαλέεινεν. Quarta ἐξαλεξῆσαι in Etym. Gud. p. 34, 7.]

[Ἐξᾰληθίζω, Vera dico. Procul. Chrest. ap. Phot. Bibl. p. 319, 26 : Διαπορεύεται τά τε ἄλλως περὶ θεῶν τοῖς Ἕλλησι μυθολογούμενα καὶ εἴ πού τι καὶ πρὸς ἱστορίαν ἐξαληθίζεται, quæ repetuntur ab Etym. M. p. 327, 44. Wakef.]

[Ἐξαλίζω. V. Ἐξαγγίζω. || Congrego. Reg. 2, 10, 18, ubi pro συνήθροισε, Congregavit, posuit in marg. Grabius lectionem cod. Alex. velut mendosam ἐξήλωσεν. Una litera mutata dedisset genuinum ἐξήλισεν. Hesych. : Ἐξᾰλίζεται, συναθροίζεται. Schleusn. Lex.]

[Ἐξᾰλίνδω. Hæc enim præs. forma ponenda, non quam Eust. Il. p. 836, 48, fingit ἀλίζω, aut Od. p. 1538, 39, cum eoque HSt.] Ἐξαλίω, Evolvo, Volvendo ejicio s. emoveo. Item Ex volutabro excito. Utroque in utraque signif. utitur Aristoph. Nub. init. Ibi enim Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet, Ἀλλ' ὦ μέλε' [μέλ'], ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν· nimirum hoc ἐξήλικας accipiens pro Evolvisti et evertisti, et alludens ad τὰς τῶν ἵππων ἐξαλίσεις : dicuntur enim τοὺς ἵππους ἐξαλίσαι, qui eos ex volutabro excitant, vel etiam eos ἐκκυλισθῆναι ποιοῦσι, ut schol. exp. Et sic usus est eo voc. Xen. quoque OEc. [11, 18] : Ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπάγει, Ex volutabro domum ducit, i. e. Postquam eum sese in volutabro evolvere seu volvere sivit. Ἐξαλίσαι [ἐξαλῖσαι] Pollux [1, 183] idem esse tradit quod ἀλίσαι s. κυλίσαι : itidemque Ἐξαλίστρα eod.

auctore est idem ac ἀλίστρα s. κυλίστρα [Volutabrum], i. e. χωρίον οὗ ἁλίονται, sive ἐξαλίονται, οἱ ἵπποι. [Annotavit etiam Hesych.]

Ἐξαλίπτης, ὁ, Galeno ap. Hippocr. est κονιάτης, χρίστης, Qui calce vel alio tectorio illinit s. pellinit. [Ἐξαλείπτης recte HSt. ipse ad Gal.]

[Ἐξαλίστρα, ἡ. V. Ἐξαλίνδω.]

Ἑξάλιτρος, ὁ, ἡ, Qui sex librarum est. Aristot. vero in Himeræorum Politia tradit τοὺς δύο χαλκοῦς a Siculis vocari ἑξάλιτρα : et τὸν ὀβολὸν, λίτραν, ut refert Pollux 4, c. 24 [§ 174, ubi leg. ἑξᾶντα. V. Ἑξᾶς.]

Ἐξαλλᾰγή, ἡ, Immutatio, Diversitas. A Bud. exp. Immutatio et degeneratio ap. Theophr. [C. Pl. 4, 4, 5] : Ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος, Comm. p. 601. [Aliter 6, 15, 2, H. Pl. 2, 2, 10 et 11. Plato Phædr. p. 265, A : Ὑπὸ θείας ἐξαλλαγῆς τῶν εἰωθότων νομίμων. Athen. 1, p. 25, D : Οὐ μόνον τὴν τῶν χρεῶν ἐξαλλαγὴν δηλοῖ, ὡς ὀρνίθεια, χοίρεια, ἐρίφεια, βόεια λέγων. Ἐξαλλαγὰς ὀνομάτων, de vocabulorum formis inusitatis, habet Aristot. Poet. c. 22. Schema oratorium ap. Herodian. Π. σχημ. p. 50, 28 : Ταῦτα τῇ ἐξαλλαγῇ ἔχει τινὰ δεινωσιν. L. Dind.]

[Ἐξάλλαγμα, τὸ, ap. Parthen. c. 24, 1 : Τοῦτον ἐξαλλάγμασι πολλοῖς ὑπαγόμενος, Oblectamenta vert. docuit Bast. Ep. cr. p. 241, coll. Antiatt. Bekk. p. 96, 4 : Ἐξ. Ἀναξανδρίδης Θησεῖ, Παρθένοι παίζουσι πρὸς ἐλαφρὰ ἐξαλλάγματα.]

[Ἐξαλλακτὴς, ὁ, i. q. ἀλαζών. Hesych. : Διαμέσταν, ἀλαζόνα, ἐξαλλάκτην (sic utroque l.). Κλοτοπευτὴς, ἐξαλλάκτης, ἀλαζών. « Ἐξαλλ., Qui alterum ex altero quasi format, s. variatam rei formam spectantium oculis objicit; Præstigiator, unde pro Veteratore etc. Ad rem vero ejusmodi ἐξαλλάκτην describas verbis Platonis De rep. 2, p. 380, D, esse eum γόητα, καὶ οἷον ἐξ ἐπιβουλῆς φαντάζεσθαι ἄλλοτε ἐν ἄλλαις ἰδέαις ... καὶ ἀλλάττοντα τὸ αὑτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφὰς, τότε δ' ἡμᾶς ἀπατῶντα, καὶ ποιοῦντα περὶ αὑτοῦ τοιαῦτα δοκεῖν κτλ. » Albert.]

Ἐξάλλαξις, εως, ἡ, Immutatio, Diversitas, apud Strab. [2, p. 96; 10, p. 455; 16, p. 770; plur. 1, p. 8; 2, p. 102. Herodian. Π. σχημ. p. 45, 5 : Τὸ μέν (σχῆμα) ἐστι κατόρθωμα καὶ τὴν ἐξ. εὔλογον ἔχει, quam ib. v. 1 et 21 ἐνάλλαξιν, 49, 28 ἐναλλαγὴν dicit. L. D. Galen. vol. 2, p. 3, 17 : Πάσαις δὲ ταῖς κινήσεσι κοινὸν ἡ ἐξ. τοῦ προϋπάρχοντος. De usu vocis ap. rhett. Alex. De fig. vol. 8, p. 426, 4; Phœbamm. ib. p. 494, 13; 495, 3, ubi vertend. Mutatio. Hase.]

[Ἐξαλλάσσω s.] Ἐξαλλάττω, Muto, Immuto. Dicitur autem ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, Muto colorem, et ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, passiva signif. Mutatur color. Ap. Theophr. Immutor et degenero, itidem absolute. [H. Pl. 8, 8, 3 : Γένος ὅλον ἐξαλλάττειν εἰς ἕτερον· C. Pl. 6, 15, 2 : Τούτων ἀναγκαῖον ἐξαλλάττειν τὴν ὀσμήν.] V. Bud. Comm. p. 600 sq. [Act. Pind. Isthm. 3, 19 : Αἰὼν δὲ κυλινδομέναις ἁμέραις ἄλλ' ἄλλοτ' ἐξάλλαξεν. Eur. Hel. 1297 : Λουτρῶν τύχε ἐσθῆτά τ' ἐξάλλαξον· 380. Aristot. Rhet. 3, 3 : Ἐξαλλάττει γὰρ τὸ εἰωθὸς καὶ ξενικὴν ποιεῖ τὴν λέξιν (vocabula poetica)· Poet. c. 22 : Σεμνὴ δὲ καὶ ἐξαλλάττουσα τὸ ἰδιωτικὸν ἡ τοῖς ξενικοῖς κεχρημένη (dictio). Intrans. Gen. 45, 22 : Στολὰς ἐξαλλασσούσας, pro quo alibi in V. T. ἀλλασσόμεναι, Hom. autem εἵματα ἐξημοιβὰ et χιτῶνες ἐπημοιβοὶ dixit, quæ v.] || Interdum pro διαφέρω, Differo, sicut et διαλλάττω. Themist. in l. 1 De anima : Μέρους μὲν γὰρ μέρος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. Et ap. Aristot. [De generat. an. 4, 1 extr.] : Ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, A pristina forma diversum esse. [Idem Rhetor. 3, 2 : Ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξαλλάττει τοῦ πρέποντος (τὰ διπλᾶ καὶ πεποιημένα ὀνόματα). Ubi etiam active capere licet. Polyb. 10, 45, 1 : Ταῦτα δὲ βραχὺ μέν τι τῆς διὰ τῶν σημάτων πυρσείας ἐξηλλαχέναι δοκεῖ, ubi subest notio Præstandi. || Cum genit. active Philostr. Her. p. 673 : Περιτρίψας (τὸ ἄγαλμα) ὁ χρόνος καὶ νὴ Δί' οἱ ἀλείφοντές τε καὶ οἱ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχὰς ἐξηλλάχασι τοῦ εἴδους. || Præsto, Emineo, Excello. Eur. Iph. A. 565 : Τὰν ἐξαλλάσσουσαν ἔχει χάριν. Dionys. Epist. ad Pomp. t. 2, p. 127, 32 ed. Francof.; Arrian. Peripl. § 8, 1, ubi conf. nostra p. 97. Gail.] || Ἐξαλλάττειν τῶν ἐναντίων τὴν ἑαυτοῦ γύμνωσιν, ex Thuc. [5, 71] affertur pro Nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostr. autem [Her. p. 666], Ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, pro A nave huc abscedo. [Boisson. p. 336 : « V. Ap. 3, 28, p. 118 : Ἐπεὶ ἐς ἄνδρας ἐξαλλάττεις ἤδη· 7, 14, p. 293 : Ἐξαλλάττειν πάσης ὁπόσης Ῥωμαῖοι ἄρχουσι. Poll. 2, 20 : Ἡβᾶν καὶ ἡβάσκειν καὶ εἰς μειρακίων ἡλικίαν ἐξαλλάττειν ».] Ad quam signif. accedit quæ a Bud. datur ex Galeno, τῷ ἐξαλλάττειν, pro Transire. [Eur. Hec. 1060 : Ποίαν, ἢ ταύταν ἢ τάνδ' ἐξαλλάξω; Et ut sit Relinquo, Ion. 918 : Οἰκεῖα σπάργανα ματέρος ἐξαλλάξας· Iph. T. 135. Active, Eurip. Tro. 199 : Οὐκ Ἰδαίοις ἱστοῖς κερκίδα δινεύουσ' ἐξαλλάξω, i. e. Ultro citroque movebo. Absolute Xenoph. Ven. 10, 7 : Ἵνα εἰς τὰς ἄρκυς ποιῆται τὸν δρόμον [καὶ] μὴ ἐξαλλάττων (aper), ubi librorum varietates Schneidero ad ἐξελίττων alludere videbantur. De quo non magis cogitandum videtur quam de ἐξάλλομαι. || Oblecto. Antiatt. Bekk. p. 96, 1 : Ἐξαλλάξαι, ὡς Ἀλεξανδρεῖς, ἀντὶ τοῦ τέρψαι. Μένανδρος, Ἄνθρωπον ἐξαλλάξομεν (κακόν τί σοι δώσοντα addunt Suid. et Zon.). Philippidem testem addit Phryn. p. 363, negans ita dicere τοὺς δοκίμους. Heraclito De incred. p. 70, Οὔτε δώροις ἐξαλλαγῆναι ex cod. Vat. restituit et eundem subst. ἐξάλλαγμα usum comparavit Bast. Ep. crit. p. 241.]

|| Ἐξαλλάττομαι, Mutor, Immutor. Soph. Aj. [474] : Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται, Qui nullam mutationem s. variationem aut vicissitudinem accipit in suis malis, i. e. Cui sua mala semper in eodem statu manent. Schol. tamen exp. : Ὅστις διαλλαγὴν οὐ δέχεται, ἀεὶ ἐν κακοῖς ἐξετάζεται. At in VV. LL. exp. Ex malis non discedit, Malis non defungitur; sed constr. hanc interpr. non admittit. [Cum accus. Aret. p. 74 : Ἥν δὲ καὶ τὴν γνώμην παρακινέωνται, καὶ τὴν φθέγξιν ἐξαλλάσσωνται.] Ἐξήλλαγμαι, Immutatus sum, pro Diversus sum, Differo. Diosc. : Ἐξήλλακται τῷ παντὶ τῆς ἡμέρου. Et particip. ἐξηλλαγμένος, Diversus, Differens [Sext. Emp. 1, 229, p. 264 : Ἀθηναίων διαφέρουσα μὲν ἡ παλαιὰ (διάλεκτος), ἐξηλλαγμένη δὲ ἡ νῦν], itidem cum gen. Interdum vero cum πρός : ut ap. Theophr. H. Pl. 4, [4, 14] : Καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum vero ἐξηλλαγμένος cum gen., Abhorrens, Alienus. Isocr. [p. 172, A] : Καὶ παραπολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. [Conf. 104, A.] Ponitur ἐξηλλαγμένος, sicut et παρηλλαγμένος, et sine adjectione pro Peregrino, Inusitato et inaudito, ap. Diodor. [17, 90.] V. Bud. p. 601. [Id. 3, 49 : Βίον οὐ παντελῶς ἄγριον οὐδ' ἀνθρωπίνης ἡμερότητος ἐξηλλαγμένον· 1, 77 : Τιμωρίαν ἐξηλλαγμένην· 5, 14; 19, 32; Exc. p. 543, 31. Polyb. 2, 37, 6. De vocabulis Aristot. Poet. c. 21. || Med. Diod. Exc. p. 558, 91 : Γενέσθαι βασίλισσαν, ἰδιωτικῆς ἑστίας ἐξηλλαγμένην ἡγεμονίαν, Privatam conditionem cum imperio permutantem.]

Ἐξαλλοιόω, Altero, Muto, ἀλλοῖον reddo. [Theophr. H. Pl. 3, 17, 7 : Αἱ τροφαὶ ἐξαλλοιοῦσιν· C. Pl. 2, 15, 2 : Πᾶν ὅλως ἀπὸ σπέρματος ἐξαλλοιοῦται πρὸς τὸ χεῖρον.]

Ἐξάλλομαι, Desilio, Exilio [Gl. Theocr. 17, 100 : Ἐξάλατο ναός. Aristoph. Vesp. 138 : Εἶτ' ἐξήλλετο, de Philocleone. Xen. Cyrop. 8, 8, 25 : Οἱ δ' ἐξάλλονται (curribus)· H. Gr. 7, 2, 6 : Ἐξαλλομένων κατὰ τοῦ τείχους, et 8, et, ubi ἐξαλλόμενοι pro ἔξω ἁλώμενοι restituit Dobræus, 9. Ap. Hom. Il. E, 142 : Βαθέης ἐξάλλεται αὐλῆς, nunc scribitur ἐξ ἅλλεται. Desiliendi signif. Plut. Mor. p. 382, E : Πρὸς τὸ πρῶτον ἐκεῖνο ... ἐξάλλονται, καὶ ... τέλος ἔχειν φιλοσοφίαν νομίζουσι, de studio desultorio.] Suid. ἐξαλλομένους exp. ἀνασκιρτῶντας in h. l. Josephi [B. J. 6, 4, 2] : Οὐκ ἀξίους εἶναι σωτηρίας τοὺς φλεγομένης δι' αὐτοὺς τῆς πατρίδος ἐξαλλομένους. Quæ expos. minime mihi probatur : qui puto hunc esse istorum verborum sensum, Indignos esse salute eos qui exiliunt patria, s. e patria, conflagrante propter eos. Et ita ἐξαλλομένους fuerit potius ἀποσκιρτῶντας. [Pro ἀνασκιρτᾶν ponit Aristot. Probl. 2, 31 : Ἐξάλλονται (οἱ ἀγωνιῶντες) καὶ οὐδέποτε ἠρεμοῦσιν. Themist. Or. 26, p. 311, C; 28, p. 343, B. Act. Ap. 3, 8. Pro ἀποσκιρτᾶν autem Xen. Cyrop. 7, 1, 27 : Οἱ δὲ ἵπποι αὐτὰς (camelos) ἐκ πάνυ πολλοῦ οὐκ ἐδέχοντο, ἀλλ' οἱ μὲν ἔκφρονες γιγνόμενοι ἔφευγον, οἱ δ' ἐξήλλοντο. Paullo aliter Eq. 8, 14 : Καὶ διαπηδῴη δ' ἂν καὶ ἐξάλλοιτο (equus), εἰ προσδοκῴη, ὁπότε τὰ σημαινόμενα πράξειε, ῥᾳστώνην τινά· Anab. 7, 3, 33 : Ἐξήλατο ὥσπερ βέλος φυλαττόμενος μάλα ἐλαφρῶς. De rotis curruum Cyrop. 7, 1,

32 : Ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν σωρευμάτων ἐξαλλομένων τῶν τροχῶν, Axe excussis. Plut. Marcell. c. 15 : Ἐξήλατο λίθος. Sim. Hippocr. p. 811, G, de vertebra emota, ἐξαλλομένου σπονδύλου. De fortuna Soph. OEd. T. 1311 : Ἰὼ δαῖμον, ἵν' ἐξήλου; ubi est var. ἐξήλω. Figurate etiam Callim. Cer. 89, de ventriculo esurientis : Κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι, ubi similia contulit Ernest. || Gl. : Ἐξάλλεται, Emicat. Sic fere Basil. M. vol. 1, p. 8, B : Ἐκ λίθων πῦρ ἐξάλλεται. Conf. Ἔξαλμα. L. D.] Ἐξάλμενος pro ἐξαλλόμενος, per syncopen, Exiliens, Erumpens. Hom. Il. O, [571] : Εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλῃσθα. [P, 342 : Πολὺ προμάχων ἐξάλμενος· Ψ, 399.] Citatur et ex Apoll. Arg. 2, [268] cum gen. Sic dicitur ἐπάλμενος, quod v. in Ἐφάλλομαι. [Γυρᾶς ἐξᾶλτο κεραίας ἰὸς, Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 75.]

Ἔξαλλος, ὁ, ἡ, Ab aliis diversus, Inusitatus, Egregius. Item Ἔξαλλον, Peregrinum; nam Hesych. ἔξαλλα exp. διάφορα et λαμπρὰ, et ἀλλόφυλα, ἢ ἔξοχα [ἐξόχως cod.]. Quibus Hesychii exposs. Bud. subjungit ex 2 Reg. 6, [14] : Δαβὶδ ἐνδεδυκὼς στολὴν ἔξαλλον. Et Judith. 3 [immo Esth. 3, 8] : Καὶ οἱ νόμοι αὐτῶν ἔξαλλοι παρὰ πάντα τὰ ἔθνη. [Dan. 11, 36, sec. Chis. : Ἐπὶ τὸν θεὸν ἔξαλλα λαλήσει, ubi Theodot. λαλεῖν ὑπέρογκα. Polyb. 6, 7, 7 : Ἐξάλλους ἐσθῆτας δεῖν ἔχειν τοὺς ἡγουμένους τῶν ὑποταττομένων, ἐξάλλους δὲ καὶ ποικίλας τὰς περὶ τὴν τροφὴν ἀπολαύσεις. Plut. Mor. p. 329, F. Dio Cass. 52, 35. Eust. Il. E, p. 617, 40, Od. p. 1676, 56, Opusc. p. 81, 66.]

Ἐξάλλως, adv., Alio modo et plane inusitato, Inusitate. Item, Mirum in modum, vel Supramodum. Nam Suid. post Ἔξαλλος, quod inexplicatum relinquit, ponit καὶ Ἐξάλλως, quod exp. κατὰ ἄλλον τρόπον, et παραδόξως, afferens ex Polyb. [32, 25, 7] : Τὸ θεῖον προσκυνοῦντα καὶ λιπαροῦντα τοὺς βωμοὺς ἐξάλλως. Deinde rediens ad Ἐξάλλως, et exp. καθ' ὑπεροχὴν, eund. loc. affert, mutatis tamen quibusdam. [Etym. M. p. 323, 14 : Ἐκνομίως, ἐξάλλως.]

Ἐξαλλοτριόω, Abalieno, i. e. Emancipo et divendo alienis. Strabo p. 94 [4, p. 215] : Ἔθος δὲ θήλειαν μὴ ἐξαλλοτριοῦν, ἵνα μένοι παρὰ μόνοις αὐτοῖς τὸ γνήσιον γένος τῶν ἵππων. [Inscr. ap. Bœckh. vol. p. 362, 16 : Μήτε διαλλάξασθαι μήτε ἐξαλλοτριῶσαι τρόπῳ μηθενί· 528, n. 2827, 6. L. D. || Abalieno. Sext. Emp. Adv. rhet. 2, 41, p. 297 : Διαβολαῖς (τοὺς πολλοὺς ὁ δημαγωγὸς) ἐξαλλοτριοῖ πρὸς τοὺς ἀρίστους.]

Ἔξαλμα, τὸ, Exultio, s. Desultio, Eruptio, ut exp. in h. l. Naz. : Ἓν ἔξαλμα τῆς λαμπρότητος [p. 328, A. Hemst. Zon. p. 763 : Ἔξ., ὅρμημα, πήδημα. Apollon. De advv. p. 624, 7 : Τὸ γὰρ μέγιστον ἔξαλμα οὐρανὸς καὶ γῆ. Jo. Cameniat. Excid. Thessalon. p. 312 : Τοῖς ἐξάλμασιν ἐπεσκίρτησαν. Eust. Op. p. 42, 93 : Τοιούτοις εἰς ἀνδραγαθίαν ἐξάλμασι. Id. 210, 20 : Ἀστραπῆς ἔχων ἔξαλμα 212, 10 : Ἀνδρῶδες ἔξ. Ap. Philen De propr. an. 66, 49, p. 230 : Ἡ δέ γε χρόα (serpentis Indici) δοκεῖ φέρειν ἔξαλμα πορφύρας βαθὺ, quomodo explicet Pauw., ap. ipsum videre licet. Ἔξαμμα corrigebat J. Kuhnius Ind. ad Æl. V. H. v. Ὄψις. Ita ap. Plut. Mor. p. 958, E : Ἡ ὄψις ὀξυτάτη τῶν διὰ σώματός ἐστιν αἰσθήσεων, πυρὸς ἔξαλμα οὖσα, ἔξαμμα Xyland. annotavit ex cod. L. Dindorf.]

[Ἐξαλμίζω, Valde salsum reddo. Pseudo-Chrys. Serm. 99, vol. 7, p. 547 : Θάλασσα ἐξηλμίσθη, μὴ ἐπεισερχομένων αὐτῇ γλυκέων ὑδάτων. Seager. Est simpl. Salsum reddo.]

[Ἐξαλμὸς, ὁ, Saltus, genus exercitationis corporis, quod describit Antyllus in Matthæi Med. p. 121-2.]

[Ἐξᾰλογίζομαι, Obbrutesco. Eust. Opusc. p. 229, 26 : Ἀφιέντες τὰ τοῦ θεοῦ ζῶα ... ἐξαλογίζεσθαι· 250, 38 : Ἃ δὴ μισοῦντες οἱ ἀεργοὶ λογικοὶ, ἐξαλογίζονται ἄντικρυς.]

Ἔξᾰλος, ὁ, ἡ, Extans mari, ut dicitur Extare aquis, Extra mare positus. Cui opp. ὕφαλος : ut ap. Lucian. [Jov. trag. c. 47] : Καὶ τὰ μὲν ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τῆς νεὼς ἄμορφα. Id. [Amor. c. 8] : Οἱ μὲν οὖν ἐρέται τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀναspάσαντες, A mari subductum, Bud. Qui addit, a Strab. [1, p. 50 : Τὴν ἔξαλον, ἐν ᾗ οἰκοῦμεν· 17, p. 819 : Τὰ λίαν ἔξαλα] ἔξαλον appellari, p. 231, Remotum a mari. Ap. Polyb. ἔξαλος πληγὴ, Quæ extra aquam s. paulo supra aquam infertur, Bayfio interpr. in his libri 16 ll. [3, 8] : Αὐτὸς μὲν ἔξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν, et [4, 12] : Ἐξάλους ἐλάμβανον τὰς πληγάς. V. et Ὕφαλος πληγή. [Id. 34, 3, 3 : Φέρεται τὸ τρίτον μέρος ἔξαλον τὸ ζῷον. Diosc. 5, 139 : Τὸ κοράλλιον δοκεῖ στερροποιεῖσθαι ... ἔξαλον γινόμενον. Sext. Emp. p. 452.] || Ἔξαλος, E mari exiliens. Oppian. Hal. [2, 593] : Ἔξαλοι ἀΐσσουσι. [Ap. Hom. Od. Λ, 134, ἔξαλος nonnulli pro ἐξ ἁλός.]

Ἔξαλσις, εως, ἡ, Exultus, Saltus. Hippocr. De artic. [p. 811, G, bis] : Ἐκ δὲ τοῦ ὄπισθεν οὐ ῥηΐδιον τοιαύτην ἔξαλσιν γενέσθαι ἐς τὸ εἴσω. [Ap. Aret. p. 117, i. q. ἐξαλμὸς, q. v.]

[Ἔξᾰλυξις, εως, ἡ, Effugium, Evitatio. Eust. Opusc. p. 74, 54 : Τὴν ἐξ. τοῦ κακοῦ.]

[Ἐξᾰλύσκω.] Ἐξαλύξαι, Effugere, Subterfugere, Devitare. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam [sec. Hesych. in Ἐξαλύξωμαι] ἐξαλύξασθαι voce media Soph. Aj. [656, ubi in libris ἐξαλεύσωμαι, in uno Brunckii ἐξαλλώξομαι. Præsens Ἐξαλύω est Hom. H. Bacch. 51 : Οἱ δὲ θύραζε κακὸν μόρον ἐξαλύοντες πάντες ὁμῶς πήδησαν.] Sciendum est autem in VV. LL. τοῦ ἐξαλύξαι duo poni themata ἐξαλύζω et ἐξαλύσσω, quæ tamen inusitata puto : sicut et ἀλύζω, pro quo ἀλύσκω. Eadem et in ceteris ratio. [Æsch. Eum. 111 : Ὁ δ' ἐξαλύξας οἴχεται νεβροῦ δίκην. Eur. Hipp. 673 : Πᾷ ποτ' ἐξαλύξω τύχας; El. 219 : Φυγῇ... φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί· Bacch. 734, Hec. 1194. Lycophr. 179; Oppian. Cyn. 4, 419. Cum gen. Hal. 3, 104 : Ἐξήλυξε μόροιο.]

Ἐξάλφω, pro simplici ἄλφω, Invenio. Ἐξάλφεις, εὑρίσκεις, Hesych. Ap. Eund. vide et aliam verbi ἐξαλφήσεις signif. [Ἐκτιμηθήσῃ μεγάλως, ἀπὸ τοῦ ἀλφαίνειν· καὶ γὰρ ἄλφηστὴς ὁ ἔντιμος· τινὲς δὲ ἐκλάμψεις.]

Ἐξαμάξω, in VV. LL. Convitior, Maledico, quasi De plaustro convitia fundo. Et Ἐξαμαξώμενος in iisdem De curru delapsus : metaph. autem, Qui de sententia aut spe decidit. Sed horum auctor non nominatur, quæ certe mihi suspecta sunt. Quum autem ἐξαμαξώμενος in nonnullis scriptum sit, quod stare posse non videtur, in aliis pejus etiam scribitur ἐξαμαξόμενος. Fortasse autem ἐξήμαξωμένος scribi debuit.

Ἐξᾰμαρτάνω, [ήσομαι Plat. Crat. p. 387, A, C; ήσω Achm. Onir. p. 62] Erro, Pecco. [Æsch. Pr. 1039 : Σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν. Soph. Ant. 1024 : Τοὐξαμαρτάνειν. Aristoph. Vesp. 516, Nub. 1419; Xen. H. Gr. 1, 4, 6; Plat. Prot. p. 345, E.] Interdum sine casu, et quidem nonnunquam sequente participio, ut ap. Xen. Cyrop. 3, [3, 56] : Ἔλεγεν ὅτι ἐξαμαρτάνοι διατρίβων καὶ οὐκ ἄγων κτλ. [Plato Soph. p. 225, E], Dicebat eum peccare s. perperam facere in eo quod etc. Interdum et cum accus., ut ap. Lat. Pecco; ut Xen. Cyrop. 3, [1, 38] : Ὁπόσα δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἔγωγε νομίζω. Sic ap. Aristoph. Nub. [589] : Τοὺς θεοὺς, ἅττ' ἂν ὑμεῖς ἐξαμάρτητ', ἐπὶ τὸ βέλτιον τρέπειν. [Soph. Ant. 743, Phil. 1012, 1224. Et alii omnes.] Dicitur et ἐξαμαρτάνω ἐν τούτῳ, ut Plato De rep. 1, [p. 336, D] : Ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει, Erramus, Fallimur. Ap. Antiph. [p. 20, 22] ἐξαμαρτάνειν, pro σφάλλεσθαι, Lingua et verbo labi, Bud. Nonnunquam ἐξαμαρτάνω pro Aberro, Non assequor [Xen. Cyrop. 2, 1, 16 : Παίσαντες ἐξαμάρτωμεν] : unde et τὸ κατορθοῦν illi opponitur, sicut τῷ διαμαρτάνειν opponi supra docui. Isocr. Areop. [p. 154, C] : Ἐγὼ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ὀλίγα μὲν κατορθοῦντας, πολλὰ δὲ ἐξαρμαρτάνοντας, μέμφομαι. Idem Ad Phil. [p. 89, B] : Ἀλλὰ γὰρ πάντες πλείω πεφύκαμεν ἐξαμαρτάνειν ἢ κατορθοῦν. Sic et ap. Plat. De rep. 1, [p. 340, C] accipio, ubi jungitur cum περί : Ἰατρὸν καλεῖς σὺ τὸν ἐξαμαρτάνοντα περὶ τοὺς κάμνοντας, κατ' αὐτὸ τοῦτο ὃ ἐξαμαρτάνει; || Pecco, Delinquo, Admitto aliquid in quempiam, Injuria afficio. [Æsch. Prom. 945 : Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς. Demosth. p. 257, 17. Et alii.] Plato Minoe [p. 318, E] : Πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαρμαρτάνειν. Ap. Lysiam ἐξαμαρτάνειν εἴς τινα et ἀδικεῖν τινα pro eodem, ubi dicit : Μήτε εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαμαρτάνειν, μήτε πολίτας ὑπὸ τῶν ἄλλων ἀδικεῖσθαι· perinde ac si dixisset μήτε τοὺς ἄλλους ἀδικεῖν, μήτε κτλ. [p. 96, 8; 191, 18; 192, 9; 96, 46; 109, 37; 110, 32, et passim. Taylor.] Interdum additur accusativo rei, ut ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε [Demosth. p. 259, 4; Lysias p. 128, 25.] Et pro εἰς ponitur interdum περὶ, ut ap. Isocr. Paneg.

[p. 63, E]: Περὶ δὲ τοὺς ἑαυτῶν πολίτας ἀνήκεστα τολμήσαντες ἐξαμαρτεῖν· Areop. [p. 149, D]: Περὶ τοὺς γονέας ἐξαμαρτάνειν. [Xen. Anab. 5, 7, 33; Plato Leg. 7, p. 822, B. Præp. πρὸς jungitur, ubi de re venerea dicitur, Plut. Mor. p. 140, B: Ἂν ἐξαρμάρτῃ τι πρὸς ἑταίραν ἢ θεραπαινίδα· Cim. c. 4.] Interdum etiam ἐξαμαρτάνων sine adjectione, ut ap. eund. Paneg. [p. 62, A]: Ἢν μή τις κολάζῃ τοὺς ἐξαμαρτάνοντας. [Plat. Reip. 1, p. 340, C; Thucyd. 3, 46; Eur. Suppl. 888.] || Pro Peccare facio, ap. LXX Interprr., ut 4 Reg. 10, [29]: Ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ. [Ib. 17, 21: Ἐξήμαρτεν αὐτοὺς ἁμαρτίαν μεγάλην· 21, 16: Ἁμαρτιῶν αὐτοῦ, ὧν ἐξήμαρτε τὸν Ἰούδα.] || Ἐξαμαρτάνομαι pass. [Plat. Protag. p. 357, D: Ἡ ἐξαμαρτανομένη πρᾶξις], cujus potius usurpatur præteritum ἐξημαρτημένος, q. d. Erratus, s. Peccatus, pro Mendoso, et in quo erratum s. peccatum sit. Aristot. Polit. 4: Ἡμεῖς δὲ ὅλως ταύτας ἐξημαρτημένας εἶναι φαμὲν, pro Mendosas, vel Perperam constitutas. [Xen. Eq. 4, 2: Πάντα εὐιατότερα ἢ ἐπειδὰν ἐνσκιρρωθῇ τε καὶ ἐξαμαρτηθῇ τὰ νοσήματα.] Et Ἐξημαρτημένως, adv., Mendose. Item, Perperam, Plato De LL. [10, p. 891, D. Clem. Alex. Wakef.]

[Ἐξαμαρτία, ἡ, Frustratio. Soph. Antig. 564. || Delictum. Themist. Or. 32, p. 362, C: Ἐπὶ τηλικῇδε ἐξ. παροξυνθείς.]

Ἐξᾰμαυρόω, Obscuro, Oblitero. [Hippocr. De alim. p. 380, 52: Τὴν δὲ προτέρην ἰδέην ἐξημαύρωσε. Eur. Phaeth. fr. Clar. 2, 64: Τάλαινα, ποῖ πόδα πτερόεντα καταστάσω; τίν' αἰθέρ' ἢ γᾶς ὑπὸ κεῦθος ἄφαντον ἐξαμαυρωθῶ; Philostr. Her. p. 709: Τῆς σελήνης ὑποτρεχούσης αὐτὸν (solem) ἐξαμαυροῦται. Theophr. C. Pl. 1, 16, 4: Τὸ σισύμβριον... ἐξαμαυρούμενον διὰ τὴν ἀργίαν. Longin. De subl. 17: Τὰ τῆς ῥητορικῆς σοφίσματα ἐξαμαυροῖ περιχυθὲν πάντοθεν τὸ μέγεθος. Et sæpius ap. Plut.]

[Ἐξαμαύρωσις, εως, ἡ. Plut. Mor. p. 434, A: Ἐξαμαυρώσεις γεγονέναι καινὰς, ὡς τῶν περὶ τὴν Ἀττικὴν ἀργυρείων καὶ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ χαλκίτιδος, Defectus.]

Ἐξαμάω, et Ἐξαμάομαι, itidem pro Demeto, Abscindo. [Æsch. Pers. 822: Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος· eademque phrasi Ag. 1655, Eur. Bacch. 1316. Plut. Mor. p. 183, A. Cum γένος Pausan. 8, 7, 7: Ἔμελλε δ' ἄρα ὁ δαίμων καὶ τὸ γένος τὸ Κασσάνδρου κακῶς ἐξαμήσειν. Aristoph. Lys. 367: Βρύκουσά σου τοὺς πλεύμονας καὶ τἄντερ' ἐξαμήσω.] Soph. [Aj. 1189]: Γένους ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος. Ubi exp. Radicem habens exectam. [Trach. 33: Σπείρων μόνον προσεῖδε κἀξαμῶν (ἄρουραν) ἅπαξ. || Hesych.: Ἐξαμοῦν, ἐκθερίζειν, quemadm. ap. eund. est Ἀμοῦσι, θερίζουσιν, vitiose, ut videtur. || Medio Eur. Cycl. 236: Τὰ σπλάγχν' ἔφασκον ἐξαμήσεσθαι βίᾳ. Plut. Demetr. c. 4: Τὸ χρυσοῦν θέρος ἐξαμησάμενος. α anceps: v. in simplici.]

Ἐξαμβλίσκω, i. q. ἐξαμβλώσκω, Abortior, Abortum facio s. pario. Ælian. ap. Suid.: Καὶ τὴν τῶν τετραπόδων ἀγέλην ἐξαμβλίσκειν ἔφασαν, i. e. ἐκτιτρώσκειν. [Hesych.: Ἐξαμβλίσκοντα, διαφθείροντα.]

[Ἐξαμβλόω, Aboriri facio. Eur. Andr. 356: Ἡμεῖς γὰρ εἰ σὴν παῖδα φαρμακεύομεν, καὶ νηδὺν ἐξαμβλοῦμεν. Eust. Opusc. p. 73, 19: Σοὶ μόνῳ... κύριε, ἀνατίθημι ἐξαμβλῶσαι τὸν ἀδρὸν τοῦτον τόκον. Et pass. 258, 5. || Abortu perdo. Plato Theæt. p. 150, E: Πολλοὶ ἀπῆλθον πρῳαίτερον τοῦ δέοντος, ἀπελθόντες δὲ τά τε λοιπὰ ἐξήμβλωσαν ... καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ μαιευθέντα κακῶς τρέφοντες ἀπώλεσαν. Ἐξαμβλόω, Aborior, Gl. Pass. Apollod. 3, 4, 3, 3: Βρέφος ἐξαμβλωθὲν, et ap. Hesych. || Figurate Aristoph. Nub. 137: Ἀπεριμερίμνως τὴν θύραν λελάκτικας, καὶ φροντίδ' ἐξήμβλωκας ἐξευρημένην· 139: Ἀλλ' εἰπέ μοι τὸ πρᾶγμα τοὐξημβλωμένον. Ælian. N. A. 2, 25: Ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐξαμβλώσῃ ἡ σπουδή. Pass. Hebetor, Perdor, Ælian. ap. Suid. v. Ἐξήμβλωτο, sequente ἐλπὶς vel ἔννοια. (Pro quo semel ἐξήμβλω citat in Ἤμβλω. Quæ forma ex cod. restituta Themistio Or. 2, p. 33, B, ubi olim: Ἐξενεγκεῖν αὐτὸ εἰς φῶς μᾶλλον ἢ ἐξαμβλῶσαι, nunc ἐξαμβλῶναι. Hesych.: Ἐξέβλω, ἐξέτρωσεν, pro ἐξήμβλω. Alia v. in simplici.) Plut. Mor. p. 2, E: Ποία σώματος ἰσχὺς οὐκ ἐξαμβλοῦται καὶ καταφθίνει δι' ἀμέλειαν καὶ τρυφήν; Probant voc. Phryn. p. 208, Thom. p. 318, et pro ἐκτιτρώσκειν, q. v., uti jubent. Etym. M. p. 347, 2: Κυρίως μὲν ἐπὶ ἀμπέλου ἐπικεκαυμένης τοὺς λεγομένους ὀφθαλμούς φασι. De tritico sic Theophr. C. Pl. 4, 5, 3: Ὁ πυρὸς εἰς τίφην οὐ μεταβάλλει καὶ ζειὰν ἐξαμβλούμενος. || Suspecti de forma sunt ll. duo Hippocr. De morb. mul. 1, p. 600, 36: Καὶ αὗται δὲ (l. αὐταὶ δὲ αἱ) μῆτραι ἔχουσι φύσας, ἧσιν ἐξαμβλέεται (τὰ ἔμβρυα)· cui Hesychii gl.: Ἐξαμβλέβει, διαφθείρει, ἐγκυμονεῖ, conferebat Kuster. 611, 47: Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διαφθείρεται καὶ ἐξαμβλύνεται (τὸ ἔμβρυον). Nec minus Hesychii gl. Ἐξαναβλοῦμεν, ἐκτιτρώσκομεν.]

[Ἐξαμβλύνω, Hebeto. Diosc. 1, 88: Τὰς τῶν ὑγρῶν διαφθορὰς ἐξαμβλύνουσιν. Hemst. Agapet. Sched. Reg. c. 12: Οἱ δὲ (τῶν κολάκων λόγοι) τοὺς τῆς ψυχῆς ἐξαμβλύνουσι λογισμούς. Boiss. Pass. Plut. Fab. c. 23. ῡ]

Ἐξάμβλωμα, τὸ, pro ἐξάμβλωσις, ex Artemid. [1, 51, p. 75. Nicephori P. CP. Disput. cum Leone Armeno et Theodoro Grapto p. 161 ed. Combef. Boiss.]

Ἐξάμβλωσις, εως, ἡ, Abortus. Hippocr. De nat. inf. [p. 33, 17]: Αἱ ἐξαμβλώσιες τῶν παιδίων, καὶ τῶν λοχείων αἱ καθάρσιες. [Anaxag. 158. Wakef. Figurate Andreas Cret. In præcursoris decollat. p. 1344, E: Φρενῶν ἐξάμβλωσις, Hebetatio. L. Dind.]

Ἐξαμβλώσκω, Abortum facio s. infero, ex Diosc. [2, 196, p. 158, C: Κόκκοι μετὰ ὀξυκράτου ἐξαμβλώσκουσι. Geopon. 14, 11. Pass. Eust. Opusc. p. 154, 28: Ἵνα μὴ τὰ φυτὰ προεκθορόντα εἰς γέννησιν ἄκαιρον ἐξαμβλώσκωνται.]

[Ἐξαμβλώσσω, s. Ἐξαμβλώττω, Aborior. Diosc. 2, 194: Φασὶ δὲ, ὅταν ὑπερβῇ τὴν ῥίζαν ἐγκύμων γυνὴ, ἐξαμβλώττειν αὐτήν.]

[Ἐξαμβρακόω.] Ἐξαμβρακοῦται, Hesych. ἐκλύεται, ἀπὸ τοῦ ἀμβραβεύειν, q. e. χαρτερεῖν. [Ἀμβρακεύειν intt., coll. gl. ap. eund. et gramm. Bekk. p. 418, 8: Ἀπαμβράκου (nisi ἀπαμβρακοῦ scrib.), ἀνδρίζου. Est ab ἀνὴρ, unde alia forma ἀνδρακὰς dicitur. Est igitur Debilito, Enervo.]

[Ἐξαμβρύω. V. Ἐξαναβλύζω.]

Ἐξαμείβω, vel Ἐξαμείβομαι, Immuto, In varias formas muto. Sed Hesychio ἐξαμείψει non solum ἐξαλλάξει [ἐναλλ.], sed etiam ἐκτελέσει et πορεύσεται. Imo vero illi expos. ἐξαλλάξει tertium dat locum. Vereor autem, ne verbo ἐκτελέσαι ap. eum, pro quo ἐκτελέσει repono, aliud subsit mendi genus. [Cum genit. Eur. Bacch. 607: Θαρσεῖτε σαρκὸς ἐξαμείψασαι τρόμον, Excusso metu. Cum dat. Or. 816: Φόνῳ φόνος ἐξαμείβων, Cædes cædem excipiens, et ead. signif. pass. cum gen. Hel. 1533: Ἔργου δ' ἔργον ἐξημείβετο. Cum accus. Plut. Mor. p. 590, C: Ἐξαμειβούσας ἄλλην ἄλλοτε χρόαν. || Transeo. Æsch. Pers. 130: Τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας ἀμφοτέρας ἅλιον πρῶνα κοινὸν αἴας. Eur. Phœn. 131: Τόνδ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ; Or. 272: Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί;—Εἰ μὴ 'ξαμείψει χωρὶς ὀμμάτων ἐμῶν. Schol. εἰ μὴ ἀποστήσεται τοῦ ἐμοῦ προσώπου, μακρὰν τῶν ἐμῶν ὀμμάτων. Xen. Ages. 2, 2: Ἐξαμείψας Μακεδονίαν εἰς Θεσσαλίαν ἀφίκετο. || Med. Rependo, Remuneror. Æsch. Prom. 223: Κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο. || Transeo. Eur. fr. Clarom. Phaeth. 2, 45: Δι' ἁρμῶν ἐξαμείβεται πύλης μέλαινα λιγνύς. Epigr. Anth. Plan. 4, 255, 3: Τηνεῖ δὲ πρὸς τὴν σχοῖνον ἐξαμείβεο.]

Ἐξάμειψις, εως, ἡ, Immutatio. Item Vicissitudo; ut ap. Plut. De orac. def. [p. 426, D]: Αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι, exp. Cœlestes vicissitudines et conversiones.

[Ἐξαμέλγω, Emulgeo, Exsugo. Æsch. Cho. 898: Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. Eur. Cycl. 208: Πλήρωμα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένον; Schol. Theocr. 2, 56 cit. Hemst. V. Ἐξαθέλγω.]

Ἐξαμελέω, Negligo; vel potius, Prorsus negligo, ut ἐξ intendendi vim habeat. [Herodot. 1, 97: Τῶν ἑωυτοῦ ἐξημεληκότα. Themist. Or. 20, p. 237, D; 32, p. 260, B. Cum accus., ut videtur, Plut. Artox. c. 22.] A cujus pass. Ἐξαμελοῦμαι [Theophr. H. Pl. 3, 2, 2: Ἐξαμελούμενον ἅπαν (φυτὸν) χεῖρον γίνεται], est, Ἐξημέλητο τὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς, ap. Plut. Cam. [c. 18. Theophr. C. Pl. 3, 18, 7.] Aristot. autem τῷ ἐξημέλησθαι tanquam impersonali utens, dixit Eth. 10, 9: Ἐν δὲ ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἐξημέληται περὶ τῶν τοιούτων, q. d. Neglectum est de his, Neglectum fuit, pro Neglecta sunt hæc, s. Negliguntur.

[Ἐξαμέρεια, ἡ, Partitio in sex partes. Stob. Ecl.

eth. vol. 2, p. 46 : Γῇ τῆς ἑξαμερείας (a Philone institutæ) ἐπικουφιζόμενος περιγραφῇ.]

[Ἑξάμερής, ὁ, ἡ, In sex partes divisus. Alcidamas p. 186 HSteph. in versu Musæi : Ὄρθιον ἑξαμερὲς τετόρων καὶ εἴκοσι μέτρων. Quæ dicuntur de versu hexametro in sex partes s. pedes et viginti quatuor métra i. e. tempora diviso. L. D. Eundem versum Orpheo vel Pythiæ tribui refert Longin. fr. 3, 7.]

[Ἑξάμετρία, ἡ, Sex metra. Jo. Tzetza De metris in Crameri Anecd. vol. 3, p. 318, 26 : Ἐκ μονομέτρων ... μέχρις ἑξαμετρίας· 319, 2 : Ἐκ διμέτρου μέχρις ἑξαμετρίας· 321, 23; 329, 18, 22, 25 etc. L. D. Schol. Hermog. 402.]

Ἑξάμετρος, ὁ, ἡ, Qui sex metris constat. [Plato Leg. 7, p. 810, E : Ποιηταὶ ἐπῶν ἑξαμέτρων· et Herodot. 7, 220. Id. 1, 47 : Ἡ Πυθίη ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ λέγει τάδε. Unde repetit Poll. 1, 19. Ἑξαμέτροις τόνοις ponit Suid. Joseph. A. J. 2, 16, 4 : Μωϋσῆς ᾠδὴν εἰς τὸν θεὸν ... ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ συντίθησιν. Mire Clem. Al. Strom. 6, p. 749 : Εὐριπίδης ἐν ἑξαμέτρῳ χρήσει φησὶν, sequentibus trimetris nonnullis. Procul. ap. Phot. cod. 239, p. 319, 9 : Ἑξαμέτροις χρησμοῖς χρησαμένη, Oracula versibus hexametris concepta edens; et ib. 14 : Τὸ ἑξ. ἔπος· et simpl. de versibus heroicis ib. 13 : Ἐν τοῖς ἑξαμέτροις. Et de iisdem Hephæst. p. 38 : Τὸ ἑξάμετρον ... τὸ καλούμενον ἔπος. Pausan. 10, 5, 7 : Πρώτη τὸ ἑξ. ἦσε, iterumque ib. Aristot. Rhet. 3, 1 : Οἱ τὰ ἑξ. ποιοῦντες. Poll. 4, 52.]

[Ἐξαμεύω.] Ἐξημεῦσαι, Hesychio ἀποκινῆσαι. [*Où il faudroit lire* ἐξαμεῦσαι, *ou bien*, Ἐξήμευσε· ἀπεκίνησε. *Ce dernier mot est neutre, Il partit, s'en alla.* Coraes.]

[Ἐξᾰμηναῖον, τὸ, Officium pro defuncto, quod sexto mense post peragitur, in Nomocan. Cotel. n. 286. Ducang.]

[Ἑξαμηνιαῖος, α, ον, Qui sex mensium est. Apollod. 3, 4, 3, 3 : Ἑξαμηνιαῖον βρέφος. Pro quo vitiose Gl. : Ἑξαμηνίδιον, Semenstruum. Geminus El. astr. p. 23, E : Ἡ μεγίστη δὲ ἡμέρα παρ' αὐτοῖς ἑξαμηνιαία γίνεται. Forma Ἑξαμηναῖος, in Gl. Semenster, et ap. Epiphan. vol. 2, p. 326, D. L. D. Hesych. in Τρανόν. Hemst.]

Ἑξαμηνόβιος, Qui sex menses vivit, semestrem vitam agit : Plin. de lacertis, Negantur semestrem vitam excedere. [Ex Aristot. H. A. 5, 33, ubi olim ἑξαμηνόβιος, nunc ἕκμηνος ... βίος.]

Ἑξάμηνος, ὁ, ἡ, Qui sex mensium est, Semestris : ut Semestris vita, dictatura, Semestre regnum, ap. Plin. et Liv. : Aristot. Polit. 4, [15; 5, 8], ἑξάμηνος ἀρχή. [Ἑξάμηνοι ἀνοχαὶ, Polyb. 21, 3, 11.] Item ὁ ἑξάμηνος, Sex menses, Semestre tempus. Xen. [H. Gr. 2, 3, 9] : Τελευτῶντος τοῦ θέρους, ἐς ὃ ὁ ἑξάμηνος καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσιν ἔτη τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα. Hæc Bud. Potest autem ibi subaudiri χρόνος. Dicitur et ἡ ἑξάμηνος pro ὁ ἑξάμηνος χρόνος, sicut etiam ἡ ἕκμηνος supra ap. Polyb., ut Herodot. [4, 25] : Τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, Sex menses dormiunt. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 825, n. 1699, 2 : Βουλευόντων τὰν δευτέραν ἑξάμηνον. Et ib. n. 1704, 1705, 1706, 1709.] Item τὸ ἑξάμηνον, Semestre spatium, tempus, i. e. Sex menses. Plato De LL. : Ἐντὸς ἑξαμήνου, Intra sex menses, VV. LL. [11, p. 960, B, ubi nunc ἑκμήνου (ut ap. Aristot. in Ἑξαμηνόβιος cit.), quod v. Xen. H. Gr. 3, 4, 3 : Διδόασι ... ἑξαμήνου σῖτον. Dionys. A. R. 5, 70 : Μετὰ τὸν ἑξ. αὖθις ἄρχειν· et ib. : Μὴ πλείονα χρόνον ἑξαμήνου. Theophr. H. Pl. 8, 2, 7 : Ἐν ἑξαμήνῳ. ᾰ]

[Ἐξᾰμηχᾰνέω, Expedio ex rebus difficilibus. Eur. Heracl. 495 : Ταῦτ' οὖν ἀμηχανοῦμεν· οὔτε γὰρ τέκνα σφάξειν ὅδ' αὐτοῦ φησιν οὔτ' ἄλλου τινός· καὶμοὶ λέγει μὲν οὐ σαφῶς, λέγει δέ πως, εἰ μή τι τούτων ἐξαμηχανήσομεν. κτλ. Suspecta videtur gl. Hesychii Ἐξαμάχανα, ἐξαίφνης.]

[Ἑξαμίλιον, τὸ, Hexamilium. Ptol. 3, 11 : Λυσιμαχία (scr.- εια) τὸ νῦν Ἑξαμίλιον, de Lysimachia Thraciæ loquens. Ἑξαμίλιον Cantacuz. 3, p. 617, C; 621, D. L. Dind.]

Ἐξᾰμιλλάομαι, Per contentionem exigo s. ejicio, vel, In certamine expello. Eur. [Or. 431] : Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; quod simpliciter exp. ἐλαύνουσι. [Ibid. 38 : Εὐμενίδας, αἳ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ· Hec. 1471. In fr. Hypsip. ap. Galen. vol. 12, p. 376 : Ἰδοὺ πρὸς αἰθέρ' ἐξαμιλλῆσαι κόραι γραπτοὺς (ἐν αἰετ)οῖσι πρόσθεπον τύπους, ubi ἐξαμιλλῶνται ... προσβλέπειν conj. Valck. Diatr. p. 214, B, ἐξαμίλλησαι κόραις ... προσβλέπων exhibuit Musgr. Fort. autem scr. κόρας. Intransit. signif. Contendendi, ut volebant Valck. et Musgr., Constantius inter Or. Themist. p. 19, C : Διαφόροις γὰρ ὁδοῖς πρὸς ἓν ... ἐξαμιλλῶνται. Absolute Plut. Mor. p. 593, F; 1098, E. || Aor. med. forma pass. Eur. Hel. 387 : Ὦ τὰς τεθρίππους Οἰνομάῳ Πῖσαν κάτα Πέλοψ ἁμίλλας ἐξαμιλληθείς ποτε. || Ead. forma signif. pass. Cycl. 628 : Ὡς μὴ 'ξεγερθῇ τὸ κακὸν, ἔστ' ἂν ὄμματος ὄψις Κύκλωπος ἐξαμιλληθῇ πυρί.]

[Ἑξάμιτον, τὸ, genus vestis pretiosæ (ab ἕξ et μίτος). Nicetas Man. 2, 8 : Τῶν ἑξαμίτων καὶ χρυσοπάστων στολῶν. Balsam. ad Synod. 7, can. 16 : Δι' ἱματίων λεγομένων ἑξαμίτων. Et al. ap. Suicer. et Ducang. Hinc Ἑξαμιτοποιὸς, ὁ, Ejusmodi vestium artifex, in Glossis Mss. ap. eund. ᾰῐ̆]

[Ἔξαμμα, τὸ, Ansa. Themist. Or. 13, p. 166, A : Ἐπεὶ οὖν ἡψάμην ἐλπίδος, ἣν πάλαι τρέφων καὶ ὠδίνων οὐκ εἶχον ἔξαμμα, ὅπως αὐτῆς ἐπιλαβοίμην. || Quod incenditur. V. l. Plut. in Ἔξαλμα cit. Paullo aliter Eust. Op. p. 118, 71 : Ὅτι μηδὲ ἔστιν αὐταῖς (ταῖς ἀστραπαῖς) ὕλη πρὸς ἔξαμμα, εἰ μὴ ἄρα πρὸς μόνον ἀμυδρόν τι ἔκκαυμα, ubi de Incensione potius s. Flamma quam de Cremiis dicitur. Et 235, 6, 31. Conf. Ἔκκαυμα.]

[Ἐξαμμᾰτίζω, Deligo. Apoll. Lex. H. : Ἐπαλλάξαντες (Il. N, 359), ἐξαμματίσαντες. Ἐφαμμ. Hesych.]

Ἑξάμνους, ὁ, ἡ, dicitur teste Eust. [Od. p. 1878, 57] pro ἑξαμναῖος. [Ἑξαμνιαῖος perperam ap. Hesych. v. Πέλεκυς. Ἑξαμνοῦν æque vitiose ap. schol. Hom. Il. Ψ, 851. L. Dind.]

[Ἑξαμοιβὴ, ἡ, i. q. ἑξάμειψις. Theod. Prodr. in Anecd. meis vol. 4, p. 434, 84, ζώσματος καὶ βλαυτίου. Boiss. Hesych. : Ἑξαμοιβὰς, ἑτέροις καὶ ἑτέραις. Quæ gl. de forma suspecta est, quum ad adv., quale novimus ἐπαμοιβαδὶς, vel adject. referri videatur. V. Ἐξημοιβός.]

[Ἑξάμορος, ὁ, ἡ. Nicand. Ther. 594 : Ἑξάμορον κοτύλης εὐώδεα πίσσαν, Quæ sextam cotylæ partem efficiat. ᾰ]

[Ἐξαμόω. V. Ἐξαμάω.]

[Ἐξαμπαῖος, ὁ, n. Scythicum fontis et loci, græce i. q. Ἰραὶ ὁδοὶ sec. Herodot. 4, 52, 81.]

[Ἐξαμπρεύω, Extraho. Aristoph. Lys. 289 : Χὤπως ποτ' ἐξαμπρεύσομεν τοῦτ' ἄνευ κανθηλίου.]

[Ἔξαμπρον, τό. Salm. Plin. Ex. p. 943, b, D : « Glossæ veteres Protelum ἔξαμπρον interpretantur, i. e. Funem quo currui junguntur ad trahendum jumenta. Sed in hac signif. nusquam Protelum usurparunt antiqui. » L. Dind.]

[Ἐξαμύας vel Ἐξαμύης, ου, ὁ, Examyes, pater Thaletis, ap. Diog. L. 1, 22, 29, in Chron. Pasch. p. 268, 10, ap. Suidam v. Θαλῆς, schol. Plat. p. 420. Quibus ll. omnibus est genit. Ἐξαμύου, pro quo perperam alibi scribitur Ἐξαμίου. V. G. Dindorf. ad Georg. Sync. p. 402. Id. ib. p. 450 animadvertit hoc nomen latere ap. Hermesianactem Athen. 13, p. 598, A, ubi συνεξαμύη, et ad Themist. Or. 23, p. 384, B : Ἐκεῖνος ὁ ἐξαμύνας φέρων ἐπὶ τῶν ὤμων τὸν λίθον τὸν ἑπτατάλαντον, item restituendum videri Ἐξαμύας. ᾰ̆ῡ L. Dind.]

[Ἐξᾰμυγδᾰλίζω et Ἐξαμυγδαλόω, In modum amygdalæ efformo (vel potius formo, effingo). Aq. Exod. 25, 33 : Τρεῖς κρατῆρες ἐξημυγδαλωμένην, ubi leg. ἐξημυγδαλωμένοι. (Cod. x Holmes. ἐξημυγδαλισμένοι.) Id. ib. 36 ἐξημυγδαλωμένη. Schleusn.]

Ἐξαμύνομαι, ex Eur. affertur pro Defendo, Tueor [immo Propulso, Arceo. Suppl. 208 : Αἶθον ἐξαμύνεσθαι θεοῦ· Or. 269 : Τόξα, οἷς μ' εἶπ' Ἀπόλλων ἐξαμύνασθαι θεάς. Æsch. Pr. 481 : Αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους. ᾰ̆ῡ]

[Ἐξᾰμυστίζω.] Ἐξαμυστίσαι, i. q. ἀμυστὶ ἐκπίνειν, Hiante ore exhaurire, uno spiritu epotare, Suid. [Mich. Apost. Prov. 2, 95. Schleusn. V. Ἐκμυστίζω.]

Ἐξαμφοτερίζω, Utraque re excido. Item, In dubio pono. Vel, Dubium facio, Hesych. [Qui interpr. : Τὸ ἀμφίβολον ποιῆσαι, καὶ τὸ δύο πραγμάτων ἐκπεσεῖν. Plato Euthyd. p. 360, D : Ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτέρικε τὸν λόγον. Etym. M. p. 347, 7 : Ἐξαμφοτερίσαι, τὸ τὰ σαφέστερα εἰς ἀμφίβολον περιστῆσαι.]

[Ἐξᾶν. V. Ἐξῆς.]

[Ἐξαναβαίνω, Ascendo. Artemid. 2, 28 : Ἐάν τις

ἐξαναβῇ ὁδὸν καὶ ἐπὶ πέρας ἀφῖχθαι νομίσῃ. Orac. Sibyll. p. 316; 5, p. 624.]

[Ἐξαναβλόω. V. Ἐξαμβλόω.]

[Ἐξαναβλύζω, Ebullio. Eust. Opusc. p. 167, 10: Αἱμάτων ἁγίων ἀεὶ ἄσχετα ἐξαναβλυζόντων εἰς καρδίας ἥδυσμα εὐφρόσυνον τοῖς ψάλλουσιν· 177, 80. Ap. Tzetz. Hist. 6, 70: Ὁ Τζέτζης οὐ στενοῦται γὰρ, ... ἀλλ' ἐξ ἀδήλων τῶν πηγῶν ἐξαναβρύει χύσεις, ead. signif. Apud Æschyl. Eum. 905: Ἆρ' ἐγὼ κατεύχομαι ... ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους γαίας ἐξαμβρόσαι φαιδρὸν ἁλίου σέλας, Pauw. ἐξαμβρύσαι vel ἐξ ἀμβρύσαι.]

[Ἐξαναβρύω. V. Ἐξαναβλύω.]

[Ἐξαναγεννάομαι, Renascor. Julian. Ep. 42, p. 81, 5 ed. Heyl.: Βούλομαι ὑμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοὰς, ὡς ἂν ὑμεῖς εἴποιτε, καὶ τὴν γλῶτταν ἐξαναγεννηθῆναι τούτων ὧν ἔμοιγε εἴη μετέχειν ἀεὶ, pro ἐκκαθαρθῆναι, alludens ad Christianorum ἀναγέννησιν per baptismum.]

[Ἐξαναγιγνώσκω s.] Ἐξαναγινώσκω, Perlego, Legendo evolvo. Plut. Cat. Utic. [c. 68]: Ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον. [Cic. c. 18. Ib. c. 27, γράμματα πρὸς τὴν σύγκλητον.]

Ἐξαναγκάζω, ejusd. signif., cujus ἐπαναγκάζω [Cogo]. Exp. tamen et Excito, Urgeo: item Instigo [immo Ejicio], ut ap. Xen. [Comm. 2, 1, 16]: Τὴν ἀργίαν πλήγαῖς ἐξαναγκάζουσι. [Cogo, Aristoph. Av. 377: Ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα· παρὰ μὲν οὖν φίλου οὐ μάθοις ἂν τοῦθ'· ὁ δ' ἐχθρὸς αὐτὸς ἐξηνάγκασεν. Ubi leg. αὐτό σ' ἐξηνάγκ. Seager. Soph. El. 620: Τὰ σὰ ἔργ' ἐξαναγκάζει με ταῦτα δρᾶν βίᾳ (conf. Eur. Or. 1665, Xen. Hipparch. 1, 25)· OEd. C. 603, 1179, Trach. 1258. Pass. Herodot. 2, 3: Ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθήσομαι. Wakef. Ὑπὸ χειμῶνος ἐξαναγκασθέντες, Arrian. Peripl. p. 13, 33. Hemst.]

[Ἐξαναγνωρίζω. Hesych.: Ἐπαναγνῶναι (quod voc. v.), ἐξαναγνωρίσαι.]

[Ἐξανάγω, Educo. Eur. Heracl. 219: Ἄδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν πατέρα σόν. Hesych.: Ἐξανάξει, ἀνάξει πρὸς τὸν ἥλιον. Ap. Apoll. Rh. 4, 1570: Οὐδέ τι ἴδμεν πῇ πλόος ἐξανέχει Πελοπηίδα γαῖαν ἰκέσθαι, libri nonnulli ἐξαναγει vel similiter. || Med. Ἐξανάγομαι, In altum vela do, Solvo. Soph. Phil. 571: Ἡνίκ' ἐξανηγόμην ἐγώ. Herodot. 6, 98: Ἐνθεῦτεν ἐξαναχθέντα· 7, 194. Thuc. 2, 25: Αἵ τε νῆες περιπλεύσασαι ἀναλαμβάνουσιν αὐτοὺς, καὶ ἐξανάγονται ἐκλιπόντες Φειάν· 8, 16. Et sæpissime Dio Cass.]

[Ἐξαναδίδωμι, Edo. Pass. Exorior, Planud. Ovid. Met. 14, 406: Αὐτίκα δ' ἐξανεδόθη λόχμης ἦχός τις θαυμαστός. Boiss.]

[Ἐξανάδοσις, εως, ἡ, Eruptio, Pustula. Aq. Lev. 13, 6.]

Ἐξαναδύομαι, pro ἀναδύομαι, Emergo, Existo; sed præp. ἐξ cum ornatu vehementiam quoque addit. [Significat nihil nisi Ex, ἀνὰ autem Sursum. Hom. Od. E, 438: Κύματος ἐξαναδύς· Δ, 405. Plat. Reip. 7, p. 525, B. Batrach. 132: Βάτραχοι ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος.] || Ap. Plut. autem Sertor. [c. 12] ἐξαναδύομαι μάχης, pro Detrecto pugnam. [Evado. Aristid. vol. 1, p. 544: Οὐκ ἔχοντες ἐξαναδῦναι (e domibus) οὐδὲ αὐτοὺς ῥύσασθαι. Cum accus. orac. ap. Pausan. 4, 12, 4: Κρυπτὸν λόχον ἐξαναδύντων. Theogn. 1124: Ὅστ' Ἀϊδέω μέγα δῶμ' ἦλυθεν ἐξαναδύς.]

[Ἐξαναζέννῡμι s. Ἐξαναζεννύω, Effervescere facio. Æsch. Prom. 370: Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον.]

[Ἐξαναθλίβω. V. Ἐξαναλάμπω.]

[Ἐξαναισθητέω, Sensu careo. Porph. De abst. 1, 39, p. 66: Οὐκ ἐξαναισθητῶν.]

[Ἐξαναιρέω, Tollo ex, de. Hom. H. Cer. 254: Ἐξανελοῦσα πυρός (παῖδας). Apoll. Rh. 3, 867: Τύ ῥ' ἤ γ' ἐξανελοῦσα. Oppian. Hal. 4, 556: Δουρὶφάτους κονίης τε καὶ αἵματος ἐξανελόντες. Med. Eurip. Ion. 269: Ἦ καί σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανείλετο;]

[Ἐξανακαλύπτω, Detego. Med. Me detego, schol. Aristoph. Nub. 3: Ἐξανακαλυψάμενος καὶ ἔξω τὴν κεφαλὴν ποιήσας τοῦ περιβλήματος.]

Ἐξανακολυμβάω, Emergo, ἐξαναδύομαι, ἀνακύπτω.

Ἐξανακρούω, exp. Retraho. [Retro pulso. Herodot. 6, 115: Τῆσι δὲ λοιπῆσι (navibus) ἐξανακρουσάμενοι.]

[Ἐξανακτίζω, Renovo, Instauro, Reædifico. Tzetz. Hist. 13, 7: Τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας.]

[Ἐξαναλαμβάνω. Antiatt. Bekk. p. 93, 9: Ἐξαναλάβω, Θουκυδίδης πρώτῳ, ubi non est.]

[Ἐξαναλάμπω. Stob. Ecl. phys. 1, 25, p. 506: Ἐκ τοῦ πυρώδους, ὅπερ ὁ ἀὴρ ἐν ἑαυτῷ περιέχων ἐξανέλαμψε, ἤτοι ἐξανέθλιψε, κατὰ τὴν πρώτην διάκρισιν, Emicare fecit vel expressit, si vera est scriptura.]

Ἐξᾰνᾱλίσκω, Absumo, Item Exhaurio. [Philo vol. 2, p. 158, 40: Φλὸξ ... πάντα ἐξαναλίσκει. L. D. Κατ' ἔτος ἐξαναλίσκοντα τὴν ἰσχὺν τῆς γῆς, Suid. in Ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν. Ἐξανηλίσκοντο ῥᾳδίως οἱ ναύκληροι, Consumtis opibus exhauriebantur, Strab. 8, p. 378. (12, p. 559, addit Schneid.) Philo J. vol. 2, p. 512, 3, 10; p. 513, 41; Liban. vol. 1, p. 440, 12; Aristob. ap. Euseb. Præp. ev. p. 377, D; 378, A. Hemst. Pass. etiam Theophr. De igni 20, De ventis 16.] Et Ἐξαναλόω pro eod., sed parum usitatum [Τὸ γένος ἐξαναλοῦσα, Porphyr. De abst. p. 57, 6. Hemst.]: a quo ἐξαναλῶσαι [Æsch. Ag. 678: Ζῶντα μηχαναῖς Διὸς οὔπω θέλοντος ἐξαναλῶσαι γένος. Aristoph. in Argum. Soph. OEd. T. 1: Πόρπαισι δισσὰς ἐξανάλωσεν κόρας. Philo vol. 2, p. 159, 6: Ὅλας πόλεις ἐξανάλωσαν (οἱ στοὶ πυρφόροι),] pro Exhausisse pecuniis et patrimonio, ap. Athen. [13, p. 587, A], de meretrice amatorem spoliante; a cujus pass. est ἐξανήλωται, ap. Phil. De mundo [vol. 2, p. 513, 40]: Τί οὖν θαυμαστὸν εἰ μὴ τὰ ὄρη ταῖς τῶν ὑετῶν φοραῖς ἐξανήλωται; Chrysost. De sacerd.: Ἐξαναλωθέντων ἐν πόνοις. Æschin. [p. 68, 19]: Ἐξανηλωμένοι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ καὶ παντελῶς ἀπόρως διακείμενοι, pro Exhausti. Sic et Demosth. [p. 174, 13]: Ἐξηνάλωνται [ἐξανήλ.] οἵ τε ἴδιοι πάντες οἶκοι καὶ τὰ κοινὰ τῇ πόλει. [1211, 6: Ἐξανηλωμένα ἤδη τὰ παρ' ἐμοῦ ὁρῶντες. Eademque forma sæpius tam pass. quam act. ap. Theophr. Plato com. ap. Athen. 9, p. 367, D: Ἐξανάλωται ταχύ. V. de augmento in simplici.]

[Ἐξαναλύω, Libero. Hom. Il. Π, 442, Χ, 180: Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο ... ἐξαναλῦσαι;] Ἐξαναλύομαι, Penitus resolvor et evanesco. Philo De mundo [vol. 2, p. 620, 11, coll. p. 511, 32]: Λίθων οἱ κραταιότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται, καὶ θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες εἰς λεπτὴν τὸ πρῶτον ἀναλύονται κόνιν, εἶθ' ὕστερον δαπανηθέντες ἐξαναλύονται; [Ἐξανήλωνται conj. Mangei. Ita leg. foret potius ἐξαναλοῦνται. ῡ L. Dind.]

[Ἐξανάλωσις, εως, ἡ, Absumtio. Plut. Marcell. c. 24: Τῆς νόσου παρακμὴν τῆς δυνάμεως ἐξανάλωσιν ἡγούμενοι. ᾰᾱ]

[Ἐξαναμαρτάνω (?), Isocr. fragm. in anonym. Florileg. Cod. Barocc. 143, f. 61. Cramer.]

[Ἐξανανεόομαι, Recordor, affertur e Strab. 9, p. 425: Λέγεσθαι δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασὶν, ὧν οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν. Ubi al. ἐξανανεοῦντες, et ἀνανεοῦνται. In cod. Paris. est lacuna.]

Ἐξανανήφω, Resipico, Ad me redeo.

[Ἐξαναξηραίνω var. script. pro ἀναξ. ap. Theophr. De ventis 16.]

[Ἐξαναπείθω, Exoro. Hermesian. ap. Athen. 13, p. 597, C: Ἀλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων Ὀρφεὺς, παντοίους δ' ἐξανέπεισε θεούς. Hemst.]

Ἐξαναπληρόω, Repleo, Compleo. [Theophr. H. Pl. 3, 17, 1: Ἐξαναπληροῦται (ὁ φλοιὸς) πάλιν σχεδὸν ἐν τρισὶν ἔτεσιν.]

[Ἐξαναπνέω, Respiro, Animam recipio. Plato Phædr. p. 254, C: Μόγις ἐξαναπνεύσας· Soph. p. 231, C.]

[Ἐξαναπτύσσω, Explico. Tzetz. Hist. 6, 41: Αἰσχρῶς ἐξαναπτύξας ταύτην (Lysiæ dictionem obscœnam quandam).]

[Ἐξαναπτύω, Exspuo. Theod. Prodr. 4, p. 161: Ἅδης ὁ πικρὸς ἐκ φάρυγγος ... ὅλους Σατυρίωνας ἐξαναπτύει. Elberl. De mensura ultimæ v. in simplici.]

Ἐξανάπτω, cum gen. et accus. Appendo aut Suspendo ad, vel ex. Eur. Iph. T. [1350]: Οἱ δ' ἐπωτίδων ἄγκυραν ἐξανῆπτον, pro ἀνῆπτον ἄγκυραν ἐξ ἐπωτίδων, Anchoram ex epotidibus suspendebant. Alii autem interpr. Anchoram de epotidibus demittebant. [Et 1408. Medio Or. 826: Μὴ ἐξανάψῃ δύσκλειαν, Tibi injungas.]

[Ἐξανάπτω, Accendo. Plut. Mor. p. 752, A: Σβεννυμένην ἡμῶν τὴν φύσιν εὐθὺς ἐξανάπτοντα (amorem conjugalem) διὰ τῶν γενέσεων. Eust. Opusc. p. 231, 74: Ἧς δὴ μελέτης καὶ πῦρ ... ἐξανάπτεται. Epigr. Anthol. Pal. 5, 1, 3.]

[Ἐξαναρπάζω, Eripio. Eur. Iph. A. 75, Hel. 1581.]

[Ἐξανασκάπτω, Effodio. Martyr. Arethæ in Anecd. meis vol. 5, p. 10, 9 : Ἐπέτρεψεν ἐξανασκαφῆναι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ. Boiss. Nicetæ gloss. Man. Comn. 1, 2, p. 72, 16 ed. Bonn. : Τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν σωμάτων ἐξανασκάψαντες.]

Ἐξανασπάω, Evello. Aliis Demolior. [Eur. Phœn. 1139, Bacch. 1108. Tzetz. Hist. 3, 212.]

Ἐξανάστᾰσις, εως, ἡ, Expulsio ex sede, Ejectio, qua loco suo aliquem emovemus et exigimus, Eversio. Polyb. 2, [21, 9] : Οὐχ ὑπὲρ ἡγεμονίας ἔτι τῶν Ῥωμαίων πρὸς αὐτοὺς ποιήσασθαι πόλεμον, ἀλλ' ὑπὲρ ὁλοσχεροῦς ἐξαναστάσεως αὐτῶν καὶ καταφθορᾶς, De eis funditus evertendis et delendis. [3, 55, 4. Strabo 2, p. 102 : Τὴν τῶν Κίμβρων... ἐξανάστασιν ἐκ τῆς οἰκείας.] || Resurrectio, sc. mortuorum. [Ep. ad Philipp. 3, 11 : Τὴν ἐξ. τὴν ἐκ τῶν νεκρῶν. Eustath. Opusc. p. 87, 24 : Τὴν κυριακὴν ἀνάστασιν, τὴν καὶ ἄλλως μὲν ἐξανάστασιν ἡμετέραν ἐκ παραπτωμάτων πολλῶν κτλ. || De surgendo e lecto Galen. vol. 8, p. 431, B. Ap. Aret. p. 60 : Δακνώδεα, ἐξαναστάσιας πυκινὰς καὶ προθυμίην ξὺν ἡδονῇ ποιεύμενα, dicitur de torminibus ventris, ut ap. Hippocr. p. 76, D : Κοιλίῃ διαβορβορίζουσα κεναῖς ἐξαναστάσεσι· 40, 3 : Κοπιῇ γὰρ ὁ ἄνθρωπος ὑπὸ τῆς ξυνεχέος ἐξαναστάσιος. Pro quo ἀναστάσεσι p. 162, D.]

[Ἐξαναστέφω, Vestio. Eurip. Bacch. 1055 : Θύρσον ἐκλελοιπότα κισσῷ κομήτην αὖθις ἐξανέστεφον.]

[Ἐξαναστράπτω, Fulguro. Empedocles De sphæra 86, in Fabr. B. Gr. vol. 2, p. 482. Kall.]

[Ἐξαναστρέφω, Everto. Æsch. Pers. 814 : Δαιμόνων ἱδρύματα πρόρριζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Soph. ap. schol. Aristoph. Av. 1240 : Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.]

[Ἐξανατείνω, Intendo in. Nicet. Eugen. 8, 130 : Νοῦν πρὸς αὐτὴν ἐξανατείνων ὅλον. Boiss.]

Ἐξανατέλλω, Exoriri et existere facio, etiam Excito. [Teleclid. ap.] Plut. Pericl. [c. 3 : Ἐκ κεφαλῆς] θόρυβον πολὺν ἐξανατέλλει, Magnum tumultum excitat, Facit ut magnus exoriatur tumultus. Nonnunquam et Produco exponi potest. [Apoll. Rh. 4, 1423 : Χθονὸς ἐξανέτειλαν ποίην. Gen. 2, 9 : Ἐξανέτειλεν ὁ θεὸς ἐκ τῆς γῆς πᾶν ξύλον· et alibi.] || Item et neutraliter interpr. Exorior, Existo : quo modo et ἀνατέλλω accipitur. [Suid. v. Ὀζίας : Ἐξανέτειλε γὰρ ἡ λέπρα ἐν τῷ μετώπῳ αὐτοῦ. Mosch. 2, 58 : Τοῖο δὲ φοινήεντος ἀφ' αἵματος ἐξανέτελλεν ὄρνις. De plantis Matth. 13, 5 et al.]

[Ἐξαναφαίνω, Exhibeo. Manetho 2, 153 : Καὶ αὐτοὺς πολλάκι δεσμῶν πρήκτορας ἐξανέφηνεν εὖ πρήσσοντας ἄναξιν. Ostendo. Orph. Arg. 1354 : Ἐκ δ' ἀνέφηνεν μεσσάτιον σποράδων· fr. 7, 2 : Ἐξανέφηνε θεοῖς ὥραν κάλλιστον ἰδέσθαι.]

Ἐξαναφανδὸν, Aperte, Clare, pro ἀναφανδόν. [Hom. Od. Υ, 48 : Ἐρέω δέ τοι ἐξ.]

[Ἐξαναφέρω, Profero ex. Plut. Mor. p. 563, A : Ἐξανήνεγκε λόγχης τύπον ἐν τῷ σώματι, διὰ χρόνων τοσούτων ἀνασχούσης καὶ ἀναδύσης· 627, B : Ἡ θάλαττα τοὺς νηχομένους ἐξαναφέρει. Intrans. Emergo, Pyrrh. c. 15 : Προθυμία ναυτῶν... ἐξανέφερε καὶ προσανῆγε τῇ γῇ.] Ἐξαναφέρειν, Reficere se et reparare, Convalescere, ἀναλαμβάνειν, ἀνασφάλλειν. Plut. Symp. sept. sap. [p. 147, C], de Periandro : Ἔοικεν ὡς ἐν νοσήματι πατρῴῳ τῇ τυραννίδι κατειλημμένος, οὐ φαύλως ἐξαναφέρειν, χρώμενος δμιλίαις ὑγιειναῖς ἄχρι τε νῦν, καὶ συνουσίας ἀνδρῶν τῶν νοῦν ἐχόντων ἐπαγόμενος. Ubi metaphorica est signif. Alioqui enim accipitur etiam pro Sufferre. Affertur enim [ex Oth. c. 9] : Δοκεῖ μηδὲ αὐτὸς ἐξαναφέρειν ἔτι πρὸς τὴν ἀδηλότητα ἀηθείᾳ καὶ μαλακότητι τοῖς περὶ δεινῶν ἐκλογισμοῖς, pro Videtur etiam ipse olim ob imperitiam et mollitiem neque jam ferre neque sustinere suis cogitatibus rem incertam. De priore porro signif. plura habes ex Plut. ap. Bud. Comm. p. 403; ibi enim ἀναφέρειν et ἐξαναφέρειν affert usurpata pro Vires reparare, Spiritum et vires recipere, Recreari, Pristinæ fortunæ restitui, In gradum potentiæ fortunæque restitui. [Mor. p. 341, E : Εἰ δὲ μὴ μέγα ἦν τὸ Ἀλεξάνδρου φρόνημα, μηδὲ ἀπ' ἀρετῆς ὁρμώμενον μεγάλης ἐξανέφερε καὶ [δὴ] διηρείδετο πρὸς τὴν τύχην, οὐκ ἂν ἔκαμε καὶ ἀπηγόρευσε παραττόμενος, ἐξοπλιζόμενος κτλ. 446, B : Ἐξαναφέρειν γλιχόμενος (ὁ ἀκρατὴς) καὶ διωθεῖσθαι τὸ πάθος· 469, C; 541, A; 550, C. « Pallad. Hist. Laus. præf. » Boiss.]

[Ἐξαναφύω, Progigno. Orpheus s. Mercurius Trism. in Maitt. Misc. p. 6, 36 s. Brunck. Anal. vol. 3, p. 2 : Καρπῶν φθόρον ἐξαναφύντων. Orac. Sib. 14, 277, p. 215 ed. Mai. : Βασιλεία μετ' αὐτὴν ἐξαναφύσει, Exsistet. Nisi leg. βασίλεια, Regina, coll. altero verbi ejusd. exemplo ib. 11, 104, p. 203. L. Dind.]

Ἐξαναχωρέω, Recedo ex, ut dicitur Recedo ex eo loco, s. ab eo loco. [Herodot. 7, 11 : Οὔκων ἐξαναχωρέειν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, de Persis et Athen. bellum orsis.] Philo De mundo [vol. 2, p. 623, 1], περὶ τῆς θαλάττης, i. e. De mari, loquens, Φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἐξαναχωροῦσα, τὰ δὲ ἐπικλύζουσα, Bud. Etenim si aliunde mare recedit, alio etiam immeando terras mergit. [Id. vol. 2, p. 204, 30 : Ταὐτὸν πεπονθὼς τοῖς τοὺς ἐξαναχωροῦντας διώκουσιν. Hemst. Τὸ δ' ἐξαναχωρῆσαι καὶ φυγεῖν καθάπαξ τὰ πράγματα, τοῦτ' ἀργίας κτλ. Aristid. vol. 1, p. 424.] Idem poni etiam testatur pro Retrorsus eo, a Plut. Gazam autem vertere alicubi Devio, et Degenero, Idem testatur. In VV. LL. Ἐξαναχωρῶ, Abscedo, ut qui litore solvunt. Et ἐξαναχωρέω τὴν στρατιὴν, ex Herodoto [6, 76. Ubi jam distinctum ἐξαναχωρήσας, τὴν στρατιὴν κατήγαγε ἐς Θυρέην], Moveo castra. Cujus construct. ex. desidero. Ibid. ἐξαναχωρῶ dicitur etiam significare Tergiversor. [Thucyd. 4, 28 : Ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν καὶ ἐξανεχώρει τὰ εἰρημένα, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν καὶ ἐκείνῳ ἐπεβόων πλεῖν, Subterfugiebat. Hesych. : Ἐξανεχώρει, λεληθότως ὑπέφευγεν.]

[Ἐξαναψήχω.] Ἐξαναψύχω, Refrigero, Recreo, Respiro. In VV. LL. tamen exp. Detero, Corrumpo, Consumo. [Spectatur enim, ut videtur, l. Periandri ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 66 : Ὥσπερ ὁ ἰὸς σίδηρον, οὕτως ὁ φθόνος τὴν ἔχουσαν αὐτὸν ψυχὴν ἐξαναψήχει, cui verbo illa conveniret signif. Maximus tamen vol. 2, p. 657, C, exhibet ἐξαναλίσκει, neque mihi constat in præsenti unde ἐξαναψήχει sumpserit Gesn., quum apophthegma illud, quod non est in libris, Stobæo inferret.]

[Ἐξανδηρίζω.] Ἐξανδήρισον, Hesych. ἐκπέρασον [Trajice. Ἄνδηρον enim est Ripa].

[Ἐξανδραποδίζω, Mancipo, Gl. De urbibus in servitutem redigendis Herodot. 6, 94 : Ἐξανδραποδίσαντας Ἀθήνας. Xenoph. H. Gr. 2, 1, 15 : Κατὰ κράτος αἱρεῖ καὶ ἐξηνδραπόδισεν. Inter act. et med. variant libri Diod. 17, 7. Improprie Theodoret. H. E. 1, 2, p. 7, 35 : Τὰς οἰκίας περινοστῶν ἐξηνδραπόδιζεν ὅσους ἴσχυεν, In sententiam suam traducebat. Med.] Ἐξανδραποδίζομαι, i. q. simplex ἀνδραποδίζομαι, In servitutem redigo, ap. Herodot. [1, 66; 3, 25; 8, 126, Xenoph. H. Gr. 2, 2, 16; 6, 5, 46 etc., Demosth. p. 239, 1; 1207, 18,] Plat. [Leg. 3, p. 698, C], Plut. [Mor. p. 5, E, etc. cum aliis recentiorum.] V. supra metaph. signif. in Ἀνδραποδίζεσθαι. [Τοὺς βίους τῶν τεθνεώτων, Bona rapere, Polyb. 32, 21, 11. || Fut. quod 1, 66, act. signif. posuerat Herodot., id. pass. ponit, 6, 9 : Ἐσσωθέντες τῇ μάχῃ ἐξανδραποδιεῦνται. Quod aliis est ἐξανδραποδισθήσονται.]

Ἐξανδραπόδισις, εως, ἡ, In servitutem redactio, Mancipatio. [Herodot. 3, 140.]

[Ἐξανδραποδισμὸς, ὁ, i. q. ἐξανδραπόδισις. Polyb. 6, 49, 1; 11, 6, 2; 15, 23, 3. Depeculatio, Gl. V. Ἐξανδραποδίζομαι de rapiendis bonis.]

[Ἐξανδραποδιστὴς, ὁ, Seductor, Gl.]

[Ἔξανδρος, ὁ, ἡ, Viris vacuus. Hesych. Wakef.]

Ἐξανδρόομαι, Vir fio, In virum evado. Λόχος δ' ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος [Eur. Suppl. 725]. Et ἐξανδρούμενος pro Ad virilem ætatem perveniens, citatur ex Aristoph. [Eq. 1241. Eur. Phœn. 32 : Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. Herodot. 2, 64. Hesych. : Ἐξηνδρωμένον, ὀρθιάζοντα, signif. obscœna.]

[Ἐξανεγείρω, Expergefacio, Excito, Tollo. Κραυγὴν ἐξανεγεροῦσιν Ms. March. Jesaiæ 15, 5. L. Dind.]

Ἐξάνειμι, Exeo, Egredior : unde ἐξανιὼν, Egressus, Apoll. Arg. [2, 459; 3, 757, etc.] cum gen. [Absolute 4, 142. Theocr. 22, 8 : Οὐρανοῦ ἐξανιόντα ἄστρα, Orientia. Revertor ex, Hom. H. Pan. 15 : Ἄγρης ἐξανιών.]

[Ἐξανεμίζω, Ventilo. Schol. Hom. Il. Υ, 440 : Ἧκα μάλα ψύξασα) τῇ κινήσει τῆς χειρὸς ἠρέμα ἐξανεμίσασα.]

Ἐξᾰνεμόω, [In ventum s. auram dissolvo, figurate pro Irritum facio, Eur. Hel. 32 : Ἥρα ... ἐξηνέμωσε τἄμ' Ἀλεξάνδρῳ λέχη, de Junone, quæ simulacrum inane Paridi pro Helena supposuerat], vel potius Ἐξανεμοῦμαι, pass. ut ἐξανεμοῦσθαι de segetibus dictum, quum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur et quasi eventilantur. Theoph. H. Pl. 8, 10, [3] : Ἀπόλλυται δὲ καὶ ὑπὸ τῶν πνευμάτων καὶ πυρὸς καὶ κριθὴ, ὅταν ἢ ἀνθοῦντα ληφθῇ, ἢ ἄρτι ἀπηνθηκότα καὶ ἀσθενῇ, μᾶλλον δὲ ἡ κριθή· πολλάκις δ' ἤδη ἐν τῷ ἀδρύνεσθαι, ἐὰν πνεῦσις μεγάλη καὶ πλείω χρόνον ἐπιγένηται· ξηραίνει γὰρ καὶ ἀφαυαίνει· ὃ καλοῦσί τινες ἐξανεμοῦσθαι. Gaza vertit Eventari, sine auctore, ut opinor, locutus. V. Plin. 18, 17. Ἐξηνεμωμένος καὶ ἀερίζων ab Aretha dicitur pro In ventum evanescens, ut tradit Bud. [Ἐξανεμοῦσθαι est etiam quod gallice dicimus *Flotter au gré des vents*, de capillis prolixis præsertim, ap. Apollod. 1, 6, 3, 4 : Αὐχμηραὶ ἐκ κεφαλῆς καὶ γενείων τρίχες ἐξηνεμοῦντο. Brunck. Pollux 2, 25.] Ab Aristot. autem equæ equientes alio sensu ἐξανεμοῦσθαι dicuntur, H. A. 6, [18, Ælian. N. A. 4, 6. De vaccis id. 10, 27. Aliter Hippocr. De morb. mul. 1, p. 603, 11 : Ἢν τεκούσης ὑστέρη ἐξανεμωθῇ, Flatu impleatur. Et De nat. mul. 1, p. 582, 19.] || Suidæ ἐξανεμοῦσθαι est ἐπαίρεσθαι : Hesychio autem non solum μετεωρίζεσθαι, sed etiam ξηραίνεσθαι, quod convenit cum illo Exinaniri, de segetibus dicto paulo ante. [Figurate sic Eur. Andr. 938 : Κλύουσα τῶνδε Σειρήνων λόγους ἐξηνεμώθην μωρία, Elata sum. Ælian. N. A. 15, 29 : Ἐκ τούτων ἐκείνη τὴν διάνοιαν ἐξηνεμώθη. Id. act. 13, 11, p. 294, 12 : Ἡ δὲ ἀλώπηξ ... ἀτρεμεῖν οὐκ ἐπιτρέπει πάλιν τε αὐτὸν ἐγείρει καὶ εἰς δρόμον ἐξηνέμωσεν ἕτερον. Diverso ab his usu Eust. Opusc. p. 142, 75 : Οἳ οὐ μόνον ἄκρων ἐπ' ἀνθερίκων ἐξανεμοῦνται θέειν, ἀλλὰ καὶ Πήγασοι ἀερσιπότητοι φέρονται· 255, 40 : Ὡς ἐξανεμοῦσθαι εἰς τάχος, εἶπου διώκειν ἢ φεύγειν δεήσει.]

Ἐξανέργαστος, affertur pro Indigestus. [Vitium script. ap. Aret. p. 47, pro ἀνεξέργ. Schneid.]

[Ἐξανερευνάω, Perquiro. Tzetz. Hist. 5, 83 : Λάθρᾳ τὴν αὐτοῦ (Herculis) πήραν ἐξανηρεύνων.]

[Ἐξανέρχομαι, Provenio ex, Surgo ex. Eur. Tro. 748 : Οὐκ εἶσιν Ἕκτωρ ... γῆς ἐξανελθών, Ex inferis. Per tmesin, ut videtur, Manetho 2, 124 : Ἐκ δ' ἄρα κεῖθεν ἀνέρχεται.]

[Ἐξανερωτάω, Percontor. Tzetz. Hist. 6, 597. Et ἐξανηρώτα restituendum 4, 870, ubi perperam ἐξανηρώτις.]

Ἐξανευρίσκω, pro Deprehendo, Invenio, citat Bud. ex Plat. Tim. p. 145 [24, C, ubi nunc ἀνευρ. Soph. Phil. 991 : Οἷα κἀξανευρίσκεις λέγων. Et sæpius ap. Plutarchum.]

[Ἐξανέχω.] Ἐξανέχομαι, [ανασχήσομαι et ανέξομαι, aor. interdum cum dupl. augm. ἠνεσχόμην], Perfero, Tolero, Sustineo, Eur. [Med. 74, Heracl. 967, Andr. 200, Alc. 955; Soph. OEd. C. 1174, Ph. 1355; Arist. Nub. 1373, Pac. 701.] || Act. Ἐξανέχω, Exto super, Emineo. Apoll. Arg. 2, [370] : Κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν Ἐξανέχει γαίης, i. e. ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν, schol. [Id. 4, 168 : Σεληναίην διχομήνιδα ... αἴγλην ὑψόθεν ἐξανέχουσαν. Conf. Ἐξανάγω. Theocr. 22, 207 : Στάλαν ... ἐξανέχουσαν τύμβω. Eust. Il. p. 419, 18.]

[Ἐξανεψιά, ἡ, Consobrini vel Consobrinæ filia. V. Ἐξανεψιός.]

Ἐξανεψιὸς, ὁ [vel Ἐξανέψιος], Ex patre consobrinus, ἐξανεψιοὶ, Quorum patres sunt inter se ἀνεψιοὶ, aut matres inter se ἀνεψιαί. Pollux 3, [29] : Οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀνεψιαδῶν, ἀλλήλοις ἐξανεψιοί τε καὶ ἐξανεψιαί. [Polyb. ap. Athen. 10, p. 440, F : Φιλεῖν δεῖ (mulieres Rom.) τοὺς συγγενεῖς τοὺς ἑαυτῆς καὶ τοὺς τοῦ ἀνδρὸς ἕως ἐξανεψιῶν. Ita cod. Palat. Ceteri fort. ἐξανεψίων, ut ap. Poll. est ἐξανέψιοί duplici accentu, quod ad ex. sequentis ἐξανεψιοὶ revocat Seberus. Cui adversatur Ammon. p. 54 : Ἐξανέψιοι καὶ ἐξανεψιοὶ διαφέρει, καὶ βαρυτόνως προφέρονται τοὔνομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι ὡς ἀμέριμνοι, ἀναστελλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ ἀνεψιοὶ, ὀνόματος ὀξυνομένου, κτλ. ubi scr. esse ἐξανέψιοι καὶ ἀνεψιοὶ ex Amm. ipso v. Ἀνεψιοὶ animadvertit Valck. Secundum hos igitur scr. ἐξανέψιος et ἐξανεψία. Atque sic Hesych. in Ἐξανέψιοι, Eust. Il. p. 971, 34.]

Ἐξανθέω, Effloresco, ut Num. 17, [8] : Ἐξήνθησεν ἄνθη, καὶ ἐβλάστησε κάρυα. [Xen. Cyneg. 5, 5 : Ἡ γῆ ἐξανθοῦσα. Æsch. Pers. 821 : Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν ἄτης. Cum genit. Eur. Iph. T. 300 : Ὡς αἱματηρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός. Alciphr. 1, 1. Cum dat., ut sit Excresco in, Plato Polit. p. 310, D : Πέφυκεν ἀνδρεία τελευτῶσα ... ἐξανθεῖν παντάπασι μανίαις. Aliter Philostr. Imag. p. 868 : Γέγραπται οὐκ αἰδοῖ τὴν παρειὰν ἐξανθοῦσα· 869 : Ἡ φόλις οὐκ ἐξανθοῦσα χρυσῷ καὶ φοίνικι, Florens.] || Ἐξανθῶ interdum contra pro Defloresco, ἀπανθῶ. [Plato Polit. p. 273, D : Τελευτῶντος ἐξανθεῖ τοῦ χρόνου. Plut. Mor. p. 287, D : Ταχὺ γὰρ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον. Pollux 1, 231 : Ἐξηνθηκὸς δένδρον.] || Ἐξανθεῖν in metaph. signif. multo frequentius est : interdum pro Scateo ; ut ap. Thuc. [2, 49] : Φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς, Pustulis parvis et ulceribus scatens. [Similiter Hippocr. p. 6, 4 ; 208, E ; 304, 50, Theophr. De color. 44. V. Salmas. Ex. Plin. p. 759, b, B.] Unde, ut opinor, mutuatus Lucian. [Dial. mort. 20, 4] : Ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθηκώς. Gregor. autem c. adv. usus est hac in signif. dicens κακῶς ἐξανθεῖν, perinde ac si quis diceret ἐξανθεῖν κακοῖς ἕλκεσι : ubi de leproso scribit, Μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Exp. autem ap. eum κακῶς ἐξανθεῖν, Vitiligine laborare. [Aliter Aristot. De gen. anim. 1, 20 : Ἐξανθεῖ ἡ τῆς ἥβης τρίχωσις.] || Ἐξανθῶ, ut Pullulo [Gl.], metaph. signif., vel Emergo. Plut. [Thes. c. 6] : Ἐξήνθησαν αἱ κακίαι [καὶ ἀνερράγησαν]. Aristot. Metaph. 3, [5] : Ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἢ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basil. ponitur etiam, inquit Bud., pro Per summa emineo et erumpo. [Οἷς μὲν γὰρ ... (ὁ οἶνος) πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν ἐξανθήσῃ, vol. 2, p. 124, E. Hemst. Strabo 13, p. 604 : Πλῆθος τῶν ἀρουραίων μυῶν ἐξανθῆσαν. Et Joseph. A. J. 2, 14, 3. Hesych. : Ἐξανθῆσαι, ἐκζέσαι.] || Ἐξανθῶ interdum et accus. jungitur pro Emitto. Plut. [Alex. c. 35], de naphtha loquens : Ἅμα τῷ ἁλεῖψαι καὶ θιγεῖν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic usus est in l. qui inscr. Γυναικῶν ἀρεταί [p. 248, D. Conf. id. Mor. p. 546, C. Cleom. c. 39 : Σφῆκας ἵπποι κατασαπέντες ἐξανθοῦσι· et ap. Euseb. Præp. ev. 3, p. 99, C. Clem. Al. p. 239, 11. Hemst. Plut. Eum. c. 16 : Ἁλμυρίδος αὐχμηρᾶς, ἣ ... ἐξήνθει κόνιν. Alciphro 3, 23 ; Lucian. Pisc. c. 6.]

Ἐξάνθημα, τὸ, Quod efflоruit. [Eust. Il. p. 565, 33 : Ἀκάνθης λευκὸν ἐξ.] Bud. Qui subjungit ex Laertio Diogene, Ἔλεγε τοὺς στεφάνους δόξης ἐξανθήματα. Vel q. d. Efflorescentia. || Ἐξάνθημα, vel potius plur. Ἐξανθήματα dicuntur Pustulæ s. Papulæ [Gl.], per metaph. Ἐξανθήματα, ut quidam scribunt, Eruptiones leves humorum per cutem, diversorum generum : adeo ut φλυκταίνας et ψυδράκια et ἐπινυκτίδας et λειχῆνας et alia multa tumorum genera comprehendant. Sunt qui putent ἐξανθήματα Plinium nunc Papulas, nunc Pituitæ eruptiones interpretari, quum tamen ille non omnes Papulas ita vocet, sed eas demum, quæ a pituitoso humore fiunt. In VV. LL. ex Aristot. De anim. 3, [11] citatur etiam Ἐξάνθημα, ὃ καλεῖται λεύκη. [Conf. id. De gener. an. 2, 7 init. Hippocr. p. 109, C ; 1161, G ; 1221, H ; 1235, H, etc., Plut. Mor. p. 671, A, Diosc. 1, 48, 183, et al.]

Ἐξάνθησις, εως, ἡ, Efflorescendi actio. [Defloresscendi et exolescendi, ap. Theophr. C. Pl. 6, 15, 2 : Ὀσμωδῶν ὄντων ἧττον εὔοσμον ἔσται τὸ ἄνθος· αὕτη γὰρ ἡ ἐξαλλαγὴ ἔοικεν ὥσπερ ἐξάνθησίς τις εἶναι τῆς προϋπαρχούσης ὀσμῆς καὶ δυνάμεως. Corae suspectum. Schneid. Ap. Diosc. 4, 121 : Οἱ μετὰ τὴν ἐξ. ἐπιφυόμενοι κόκκοι, Post excussum florem, Int. L. D. || Pustula. Hippocr. Aph. p. 1248, B : Ἐξανθήσιες ἑλκώδεες. || Lanugo. Schol. Apoll. Rh. 1, 972 : Ἴουλος, ἡ πρώτη ἐξ. τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν· 2, 43, Tzetzes ad Lycophr. v. 23, et Hist. 13, 562. Hesych. : Μνοῦς, ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξ.]

Ἐξανθίζω, Tingo : sequendo Suid. qui exp. βάπτω, afferens hunc l. : Ποικίλας ἐξηνθίκατε τὰς βαφάς. Sed puto esse proprie Floridis quibusdam coloribus tingo. [Aristoph. Lys. 43 : Καθήμεθ' ἐξηνθισμέναι, vitiose pro ἐξανθισμέναι. V. infra. Philemo apud Athen. 7, p. 288, D : Οὐ πεφαρμακευμένον τυροῖσιν οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον (piscem appositum). Heliodor. 7, 19 : Παν-

τοίᾳ κομμωτικῇ πρὸς τὸ ἁβρότερον ἐξηνθισμένην. Maxim. Tyr. p. 379 : Χλανιδίοις ἐξηνθισμένη.] In VV. LL. male exp. et βλαστάνω, quod ponitur pro declaratione verbi ἐξανθῶ. In iisd. male citatur ex Levit. [13, 30] ἐξανθίζουσα θριξ pro Fulvus capillus : quum manifesto errore hoc legatur pro ξανθίζουσα. [Idem vitium Dionysio A. R. 7, 9, ubi ἐξανθιζομένους, exemit HSt. Sched. 5, 27, dissentiente Casaubono.] Et Ἐξανθισμὸς in iisd. Eruptio pustularum [Diosc. 2, 101, sed in verbis suspectis]. In qua signif. erit ab ἐξανθίζειν posito pro ἐξανθεῖν : unde et ἐξανθήματα, Eruptiones pustularum s. papularum. [Gl. : Ἐξανθίζω, Carpo, Excerpo, Enucleo; Ἐξηνθισμένος, Carptus, Enucleatus. Plut. Mor. p. 661, F : Ἕτερον ἐφ' ἑτέρῳ αἱρόμενος ἄγρευμα ἀνθέων... ἐπὶ πλεῖστον ἐξανθίζεται τοῦ λειμῶνος, Decerpit, Int.]

[Ἐξάνθισμα, τὸ, i. q. ἐξάνθημα. Hippocr. Co. præn. p. 157, H; 189, A, si vera scriptura.]

[Ἐξανθισμός. V. Ἐξανθίζω.]

[Ἐξανθιστέον, Tingendum floridis coloribus. Clem. Pæd. 2, 10, p. 237 : Ἡδεῖαν τὴν ἐσθῆτα... ἐξυφαντέον, οὐχὶ δὲ καθάπερ τὰς γραφὰς πρὸς τὸ τερπνὸν τῆς ὄψεως ἐξ.]

[Ἐξανθρακόω, Carbonem facio, Accendo. Phot. v. Εὔκηλον, et Etym. M. p. 392, 11 : Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· Ἐξανθρακώσας πυθμένα εὔκηλον δρυός. Anon. Rhed. ap. Schneider. Lex. : Λίθοι, οὓς ἐπειδὰν διαθερμάνῃ ὁ ἥλιος, ἐξανθρακοῦνται.]

[Ἐξανθρωπίζω.] Ἐξανθρωπέω, ήσω, in VV. LL. exp. Ad humanum cultum traduco. Plut. [Mor. p. 582, B] : Θαυμάζοντα Σωκράτους ἀνδρὸς ἀτυφίᾳ καὶ ἀφελείᾳ μάλιστα δὴ φιλοσοφίαν ἐξανθρωπήσαντος, Qui mansuetam reddidisset et plenam humanitatis philosophiam. [Leg. ἐξανθρωπίσαντος, ut p. 360, A : Ἐξανθρωπίζοντι τὰ θεῖα. Greg. Nyss. vol. 2, p. 534 : Μή τις υἱὸν ἀκούσας ἐξανθρωπίσῃ τὸ θεῖον. Hippocr. p. 259, 16 : Σιτία ἐξηνθρωπισμένα, Homini accommodata. Mich. Psell. De oper. dæm. : Οὔτε θηρίον ποτὲ ἂν ἐξανθρωπισθείη κτλ. Synes. p. 14, D : Δεδιέναι μὴ ἐξανθρωπισθείητε (imperatores Rom.) σύνηθες γενόμενοι θέαμα. Perperam HSt. in Ἐξάνθρωπος :] Unde Ἐξανθρωπισθῆναι, a v. ἐξανθρωπίζω, Ex homine in aliam quasi naturam verti, Ex hominum numero eximi, Hominem esse desinere.

Ἐξάνθρωπος, ὁ, ἡ, ut ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, ap. Athen. [Aretæum p. 4, 48; 29, 4. Hemst.] de spasmo loquentem, Quæ ex homine ratione prædito insanam beluam efficiat propemodum, vel Quæ ex hominum numero tollat. [Eust. Opusc. p. 63, 44 : Τίς ἂν οὕτως εἴη ἐξάνθρωπος, ὡς ἀγαπᾶν εἶναι καὶ αὐτῶν ἀβέλτερος ὄφεων ;]

Ἐξανίημι, Emitto. [Hom. Il. Σ, 471 : Φῦσαι... ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. Pind. Pyth. 4, 99 : Καὶ τίς ἀνθρώπων σε... πολιᾶς ἐξανῆκεν γαστρός. Callim. Del. 207 : Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον γαῖα τότ' ἐξανίησιν ὅτε κτλ. Ep. 67, 4 : Σέλας... πολλὴν ἐξανίησι φλόγα. Eur. Bacch. 762 : Θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν· 707 : Κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός· Ion. 1000 : Ὃν (Erichthonium) ἐξανῆκε γῆ· Phœn. 670. Soph. OEd. C. 1375 : Ἀρὰς... ἐξανῆκα. Et ubi c. ἐξανύειν permutatum, Eur. Iph. T. 1460, in illo cit. Herc. F. 625 : Νάματ' ὄσσων μηκέτ' ἐξανίετε. Imp. frequent. Apoll. Rh. 4, 622 : Ὀδμῇ... τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον.] Affertur et [ex Eur. Hipp. 900] ἐξανεὶς ὀργῆς pro Qui iram remisit, Qui se ira liberavit. Item ἐξανήσει pro Dimittet. [Iph. A. 372 : Καταγελῶντας ἐξανήσει.] Hippocr. ἐξανίεσθαι πόνων dicit pro Exolvi et liberari laboribus : De nat. hom. [p. 230, 14] : Ἀνάγκη γὰρ τουτέους ταλαιπώρους τε γενέσθαι καὶ φιλοπόνους τῷ σώματι καὶ ἐργάτας, νεανίσκους ὄντας, ἔπειτα δὲ ἐξανεθέντας τῶν πόνων, σαρκωθῆναι μαλθακῇ σαρκί. Ap. Eund. eod. in libro, aliquanto ante hunc l. [227, 24], est ἐξανίει pro Remittit, Dissolvitur : Τά τε γὰρ ψύχεα ἐξανίει, καὶ τὰ ὕδατα ἐπιγίνεται. [Soph. Phil. 705 : Ἀνίκ' ἐξανίῃ δακέθυμος ἄτα, nisi act. signif. illic capiendum. || De fluvio, Prorumpo, Apollon. Rh. 4, 293 : Εἰ ἐτεὸν δὴ ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν. || Fut. med. activa signif. Eur. Andr. 718 : Καίπερ τρέμων πλεκτὰς ἱμάντων στροφίδας ἐξανήσομαι. || Pass. Philo vol. 2, p. 371, 37 : Ἐδικαίωσα τὴν ἱερὰν χώραν ἐξανίεσθαι, μηδενὶ τῶν κατὰ γεωργίαν ἀποτρυχομένην ἔργων. Oribas. De fracturis p. 105, 2 ed. Cocch. : Τῆς δὲ μήνιγγος ἀκαθάρτου οὔσης, κεφαλικῇ δυνάμει ἐξανειμένῃ τῷ ῥοδίνῳ χρήσθω, Capitali medicamento rosa mollito, Int. Diluto, Schneid.]

[Ἐξανίχμων vitiose ap. Theod. Prodr. 5, p. 190, pro ἐξ ἀνίχμων παστάδων.]

[Ἐξανῑμάω, Haurio ex. Eugenius ap. Bandin. Catal. Bibl. Medic. vol. 1, p. 24, xx : Ἀφ' ἧς τὸ φίλον ἐξανιμᾶται πόμα. L. Dind.]

Ἐξανίστημι, Excito, Exurgere facio. Eur. [Andr. 266] : Κάθησ' ἑδραία· καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει Τηκτὸς μόλιβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγὼ, Stabilis sedeto : namque te excitavero, Etiam liquato vincta si plumbo hæreas, Turn. [Ἐξ ἕδρας ib. 263. Et sim. Hec. 1165, Med. 1212, 1215. Soph. OEd. C. 47. El. 940 : Ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ; Aret. p. 111 : Οὖρον παλαιὸν τὴν αἴσθησιν ἐξανίστησι κάρτα τοῦ νεκρώδεος. Lucian. Dial. mer. 9 : Χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστήσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα. || Signif. obscœna Eur. Cycl. 169 : Ἵν' ἔστι τουτὶ τοὐρθὸν ἐξανιστάναι.] || Surgere jubeo, cogo, Expello, Ejicio. Xen. Cyrop. 4, [1, 18] : Οὐ βουλοίμην ἂν ἔγωγε νῦν ὁρῶν Μήδους εὐθυμουμένους, ἐξαναστήσας ἀναγκάζειν κινδυνεύσοντας ἰέναι, Eos excitans, movere et ad expeditionem se parare jubens. [De feris excitandis ib. 2, 4, 20; de insidiis H. Gr. 4, 8, 37. Et aor. sec. de prorumpentibus., Cyrop. 5, 4, 4; 6, 3, 13 etc.] Plato Prot. [p. 310, A] : Καθεζόμενος ἐνταυθοῖ, ἐξαναστήσας τὸν παῖδα τουτονί. Herodot. 1, [171] : Ἐξανέστησαν αὐτοὺς [τοὺς Κᾶρας] ἐκ τῶν νήσων, Ex insulis eos ejecerunt. [Id. 5, 14, ἐξ ἠθέων. Et sim. 6, 127 : Ἐξαναστήσας τοὺς Ἠλείων ἀγωνοθέτας. Soph. Ant. 297 : Τόδ' ἄνδρας ἐξανίστησιν δόμων.] Thuc. 4, [98] : Ὅσοι ἐξαναστήσαντές τινα, βίᾳ νέμονται γῆν, Sedibus suis emoventes. [7, 77 : Οὔτ' ἂν ἱδρυθέντας που ἐξαναστήσειε.] Antiphon [immo Lycurg. p. 158, 22] : Καὶ ἡμῶν τοὺς προγόνους ἐξαναστήσαντας, κατανείμασθαι τὴν χώραν, Sede expellentes. Et in pass. ap. Isocr. Panath. [p. 239, C] : Μὴ διαφθειρομένους ὑπὸ τῶν εὐπραγιῶν, μηδ' ἐξανισταμένους [ἐξίστ. cod. Urb.] αὐτῶν, μηδ' ὑπερηφάνους γιγνομένους, ἀλλ' ἐμμένοντας τῇ τάξει τῶν εὖ φρονούντων, ubi leg. videtur ὑπ' αὐτῶν, signif. Qui eriguntur, i. e. Quorum animi attolluntur, et velut assurgunt. || Everto. Eur. [Suppl. 1198] : Ἰλίου ποτ' ἐξαναστήσας βάθρα, Evertens Ilii fundamenta. [Tro. 926 : Φρυξὶ στρατηγοῦνθ' Ἑλλάδ' ἐξανιστάναι. Aor. sec. Herodot. 2, 171 : Ἐξαναστάσης πάσης Πελοποννήσου ὑπὸ Δωριέων. Sic ἐξανιστάναι vel ἐξαναστῆσαι πόλιν et sim. 1, 155; 7, 170; 9, 106, Thuc. 7, 77. Perf. Demosth. p. 208, 21 : Πόλεις ἀρχαίας ἐξανεστώσας. Pass. Eur. Hel. 1668 : Ἐπεὶ Τροίας ἐξανεστάθη βάθρα.] || At vero Ἐξανίσταμαι, Exurgo, Loco me moveo. [Soph. Phil. 367 : Ἐξανίσταμαι... καὶ λέγω, et alii quivis.] Isocr. [p. 9, A] : Ἐξανίστατο πρὸ μέθης, Exurge s. Surge priusquam inebrieris. Ap. Xen. Conv. [9, 1] : Ἐξανίστατο εἰς περίπατον, Surgebat s. Exurgebat, ut deambularet. [Aor. sec. Plato Prot. p. 311, A : Δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Et simili structura Theag. p. 129, B : Ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστῆναι.] Et ἐξανίστασθαι τῶν θάκων, Ex sedibus exurgere, Assurgere honoris gratia, Xen. [Hier. 7, 7], pro quo dicit et ὑπανίσταμαι. [Pind. Pyth. 4, 49 : Ἐξανίστανται Λακεδαίμονος. Eur. Andr. 380 : Ἐξανίστω τῶνδ' ἀνακτόρων· El. 317, λόχου. Et absolute de surgendo ex insidiis Æneas Tact. c. 4, p. 22 : Ἐξαναστὰς ὁ Πεισίστρατος. Thuc. 3, 107. De surgendo e lecto, Plat. Leg. 7, p. 808, A : Ἐγειρόμενόν τε καὶ ἐξανιστάμενον ἀεὶ πρῶτον. Xen. OEc. 10, 8, Aret. p. 75. De cœna Xen. Cyrop. 8, 4, 27. Plato Reip. 1, p. 328, A : Ἐξαναστησόμεθα μετὰ τὸ δεῖπνον. Demosth. p. 284, 13. Philostr. V. Ap. 2, 36, p. 89 (sec. cod. ap. Boiss. ad Her. p. 335) : Ἐξανισταμένη τοῦ ὕπνου. Ælian. V. H. 14, 40 : Ἐξανέστη τοῦ θεάτρου. Et alii sæpe similiter.] Usurpatur etiam de athletis ad certandum ex suo loco surgentibus. Qua metaph. dixit Alex. Probl. 2 : Τοὺς μῦς ἐξαναστῆναι πρὸς ἄμυναν τοῦ λυποῦντος, Musculos exurgere s. excitari ad noxia et lædentia depellenda. [De iis qui castra movent, Thuc. 7, 49, Dio Cass. 35, 12; 40, 31, etc.] Improprie vero de monte dicitur : Polyb. 1, [56, 4] : Ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον, ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανὸν, Assurgens in altitudinem, ut Plin. et Colum. de monte itidem dicunt. At ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ, De via decedere. Xen. [Conv. 4, 31] : Ὑπανίστανταί δέ μοι ἤδη καὶ θάκων καὶ ὁδῶν ἐξανίστανται [ἐξίστ.], De via dece-

dunt. Bud. || Ἐξαναστάντες ἐξ ἠθέων, Ex sedibus emoti et exacti, Herodot. [1, 15; 5, 15. Et addito ὑπὸ Τευκρῶν, 7, 75, quæ constr. est etiam 1, 56; 5, 57; 8, 43. De iis qui sponte excedunt id. 4, 115: Ἐξαναστέωμεν ἐκ τῆς γῆς τῆσδε. Plato Ep. 12, p. 359, D: Τῶν ἐπὶ Λαομέδοντος ἐξαναστάντων Τρώων. Polyb. 2, 19, 1, de Gallis: Τὰς ὁρμὰς τῶν ἐξανισταμένων. Æsch. Prom. 769: Ἢ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων; De ulceribus orientibus Aret. p. 70: Ἄλλα γὰρ ἐπ' ἄλλοισι ἐξανίσταται, ἐπ' ἄλλοισι ἄλλα πρηΰνεται. Aor. sec. signif. Erigor, ap. Aristot. Probl. 8, 12: Εἰκότως ἐξανέστησαν (capilli). Exortus sum, ap. Apollod. 3, 14, 8, 2: Πολέμου ἐξαναστάντος πρὸς Λάβδακον. || Ἐξανίστασθαι Hippocrati significat Ad desidendum exsurgere et ad exonerandam alvum. Epid. 1, 4: Ἐξανίστατο βάλανον προσθεμένη. Sic ἐξανέστη de ægro qui ad desidendum surrexit, Epid. 7, p. 1212, C: Ἐν αὐτῇ πρωὶ ἐξ. Etsi potest ad superiora et lienis tumorem referri, κατὰ σπλῆνα ἔπαρμα στρογγύλον ἐξανέστη. Pro ἐξίστασθαι, Insanire, sumi videtur Co. pr. 146, C: Ἥρά γε ἐξανίστανται, verum ἐξίστανται leg. esse ex Prorrh. ascripsimus. Foes. || De surrectione mortuorum Constant. Cærim. p. 29, C: Νεκροὶ ἐξαναστήτωσαν· ὁ γὰρ Κύριος ἐκ τάφου σήμερον ἐξανέστη. || Forma Ἐξανιστάω est ap. Eust Il. p. 826, 24: Ἐξανιστᾶν τοῦ ὕπνου αὐτούς· Opusc. p. 88, 22, ἐξανιστῶντες. L. Dind.]

Ἐξανίσχω, Exorior, de sole. [Eust. Il. p. 419, 17.]

Ἐξανοίγω, Aperio, Aristoph. [Ach. 391: Εἶτ' ἐξάνοιγε μηχανὰς τὰς Σισύφου. Diod. 1, 33: Τοῦτο (τὸ διάφραγμα) ἐξήνοιγεν. Geopon. 15, 2, 27: Ἐξανοίξαντα εἰσεᾶσαι φῶς. Constant. Cærim. p. 29, C: Ἐξανοιγέσθωσαν τάφοι.]

[Ἐξανοιδέω, Intumesco. Aristot. Meteor. 2, 8: Ἐξανῴδει τι τῆς γῆς.]

[Ἐξάνοιξις, εως, ἡ, Apertio, Apertura, τῶν στομάτων, Strabo 16, p. 740. Hemst.]

[Ἐξανορθόω, Erigo. Eur. Alc. 1138: Σὺ γὰρ τἄμ' ἐξανώρθωσας μόνος. Libri meliores δὴ τἄμ' ἀν.]

Ἐξαντάω, affertur pro Obsecro, Oro. Hesych. ἐξαντῶν exp. ἀντιάζων τῆς κόρρης et ὑπογενειάζων. [Cod. Ἐξ. ἀ. τῆς κ. καὶ τὸ ὑπόγονος οἷον ὑπογενιάζων, ἢ οὕτως, Ἐξαντῶν κατὰ τῆς ὑγείας αὐτοῦ ἐξορκῶν· τὸν ὑγιαίνοντα γὰρ ἐξάντην ἔλεγον. Non meminerat hujus gl. Elmslejus, quum locum corruptissimum Eur. Suppl. 838: Μέλλων σ' ἐρωτᾶν, ἡνίκ' ἐξήντλεις στρατῷ, γόους ἀφήσω τοὺς ἔχει μὲν ἐκλιπὼν ἐς τὰ σά γε μύθους, ita restituens: Ἡνίκ' ἐξήντας στρατῷ γόους ἀφήσων, τοὺς ἐκεῖθεν ἐκλιπὼν εἶασα μύθους, verbum ἐξαντᾶν inauditum esse fateretur. Cujus emendationi magis etiam commoda esset ejusd. Hes. gl.: Ἐξηντηκέναι, ἐξαπατῆσαι, si certa esset intt. conj. ἐξαπαντῆσαι. Quæ tamen præstat conjecturæ anon. in Diar. class. 14, p. 303, a Matth. ad Eurip. Med. v. 79 probatæ: Ἐξηντληκέναι, ἐξαπαντλῆσαι. Codex ἐξηντημέναι. L. Dind.]

[Ἐξάντες (sic), ἐξεναντίας, Ex adverso, Hesych.]

[Ἐξάντηρ. V. Ἐξαυστήρ.]

Ἐξάντης, ὁ, ἡ, Indemnis, quasi ἔξω ἄτης, Qui incolumis evasit, Qui defunctus est malo. Plato Phædr. [p. 244, E]: Ἐξάντη ἐποίησε τὸν αὐτὴν [ἑαυτῆς, intell. τῆς μανίας] ἔχοντα. [Dio Chr. Or. 4, vol. 1, p. 168: Μῆνιν Ἑκάτης ἱλασκόμενοί τε καὶ ἐξάντη φάσκοντες ποιήσειν. Suidas in v. et Zenobius 3, 95: Ἐξάντης λεύσσω τοὐμὸν κακὸν ἄλλον ἔχοντα. Et cum gen. κακοῦ, Ælian. N. A. 3, 5; 6, 38 etc.] Item ἐξ. νόσου [in versu apud Etym.: Ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντην νόσου, et Synes. p. 75, C; πάθους Æl. l. c. 9, 33; δειλίας Julian. Or. 6, p. 192, A], necnon τρώματος, Suid. || Ἐξάντης Hippocrati, teste Galeno, est ὑγιής [p. 451, 23; 488, 39; 607, 19; 1153, C. Hesychio ὁ τῆς νόσου ἔξω ὤν. Id.: Ἐξάντες (scr. ἔξαντες)... ὁτὲ δὲ τὸ ὑγιές. V. etiam Ἐξαντάω.] || Etymologico est etiam Mente motus, Furens.

[Ἐξάντις. V. Ἐξάστις.]

Ἐξαντλέω, Exhaurio [Gl., eademque vitiose; Ἐξαντλάω, Exhaurio, et Ἐξαντλεῖ, δαπανᾷ· Ἐξαντληθήσεται, Exhaurietur. Plato Leg. 5, p. 736, B: Τὰ μὲν (ὕδατα) ἐξαντλοῦντας. Aret. p. 17: Ἐπεὶ δὲ τάδε ἐξήντλησε ἡ νοῦσος], Haustam aquam aut aliud effundo. Lucian. [Tim. c. 18]: Πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν· unde Ἐξαντλοῦμαι pass. Id. Hermot.: Ἐπιῤῥεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν. [Et c. 60. Anonymus apud parœmiographos v. Ἄλλην, quem Tragicum dicit Arrianus Peripl. P. Eux. p. 115: Καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει.] Et metaph. ap. [Eund. Tim. c. 17]: Πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. Naz. autem dixit ἐξαντλεῖν ὧν ἔχομεν pro ἀντλεῖν ἐξ ὧν ἔχομεν. [Heliodor. 1, 3: Ἐπὶ τὴν ναῦν ὁρμήσαντες τὸν φόρτον ἐξήντλουν. Metaph. Alciphr. 1, 21: Μετὰ τῶν ἑταιρῶν ἐξαντλοῦντα ἢ τὸ πᾶν ἢ τὸ πολὺ τῆς οὐσίας. V. infra.] || Ἐξαντλεῖν, Exantlare [Gl.] et perferre, inquit Bud., citans hæc Basilii verba, de homine loquentis: Ζῶον μυρίοις πάθεσιν ὑποκείμενον, τὸ ἐκ γενετῆς εἰς γῆρας μυρίων κακῶν ἐσμὸν ἐξαντλοῦν, Exantlans. Sic autem Eur. ante eum ἐξαντλεῖν γόους, Exantlare luctus [Suppl. 838], i. e. Perferre. [De l. hujus scriptura v. in Ἐξαντάω. Dixit vero Eur. πόνον ἐξ. Cycl. 10, 281 (Theophil. Ad Autol. 2, p. 102 ed. Par.), δαίμονα 110, βίον in fr. Cresph. ap. Plut. Mor. p. 110, D (Menand. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 343). Conf. Med. 79. Tzetz. Hist. 1, 222: Τὸν πάντα βίον ὑπ' αὐτῶν τελέως ἐξηντλεῖτο, πενίᾳ (τε) συνείχετο, Opibus exuebatur. L. Dindorf.]

[Ἐξάντλημα, τό. Aret. p. 133: Τῆσδε μέντοι (herbæ cujusdam) τὸ μὲν ἀφέψημα ἐξ. ἄπονον. Int., Hujus decoctum dolores etiam optime lenit.]

[Ἐξάντλησις, εως, ἡ, Exhaustus, Gl. Eust. Opusc. 71, 79: Οὐδὲ ἐξ. βορβόρου (ἂν ἔχοι ἔπαινον), ὅτε ἕτερος ἐπεισρέει· 231, 22: Μισθὸς ἐξαντλήσεως.]

[Ἐξάνυσις, εως, ἡ, Effectio, Consecutio. Isid. Pel. Ep. 1, 92: Εἰ δὲ τρίβωνα καὶ ὑπήνην καὶ βάκτρον ἀρκεῖν ἡμῖν πρὸς ἐξάνυσιν τῆς ἀγγελικῆς πολιτείας οἰόμεθα. Eust. Opusc. p. 278, 9: Διαθερμανθῆναι εἰς ἐξάνυσιν τοῦ συνάρχειν βασιλικῶς (Alexium et Andronicum), Ad efficiendam societatem imperii.]

[Ἐξανύτω s.] Ἐξανύω, ὑσω, Perficio, [Efficio, Gl.] ἐκτελέω, κατεργάζομαι, τελειόω, εἰς τελευτὴν ἄγω; Hesych. et Eust. [Hom. Il. Θ, 370: Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς· et aliter Λ, 365, Υ, 452: Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, ubi de futuro tempore dicitur, Conficiam, Perimam te. Appian. Ill. c. 15: Οὐδὲ Γάϊος Καῖσαρ... ἐξήνυσεν αὐτὰ (τὰ ἔθνη), ὅτε Κελτοῖς ἐπολέμει, Vicit. Et sim. Civ. 2, 73: Οὔτ' ἐς τὰ δίκαια αὐτοὺς ἐγὼ προκαλούμενος ἔπειθον οὔτε χάρισιν ἐξήνυον. Eur. Herc. F. 1273: Λέοντας... ἐξήνυσα], ut ap. Soph. [Aj. 712]: Πάνθυτα θέσμι' ἐξήνυσεν. [Conf. ib. 927, OEd. T. 157, Tr. 1022. Eurip. Med. 649: Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα, Attingens. Et sim. Or. 1685: Ἄστρων πόλον ἐξανύσας· Iph. T. 897: Πόρον ἄπορον ἐξανύσας· Phœn. 164: Εἴθε δρόμον νεφέλας ποσὶν ἐξανύσαιμι... πρὸς ἐμὸν δμογενέτορα· Tro. 232: Ταχύπουν ἴχνος ἐξανύων, Accelerans gradum.] Et ἐξανύσαιμι ἔπος [ex Apoll. Rh. 1, 897], et τὸν βίον ἐξανύσαι, quæ in VV. LL. citantur. [Similiter Apoll. 1, 1320 etc. Maximus in Petav. Uran. p. 348, A: Ὅτε τὴν ψῆφον κατ' εἰρμὸν ἐξανύομεν, Inimus.]

Ἐξανυέτω [ἐξανιέτω restituit Musgr.] αἷμα ead. LL. ap. Eurip. [Iph. T. 1460] interpr. Eliciat sanguinem, et ap. Herodot. [7, 183]: Ἐξανύουσι τῆς Μαγνησίης χώρης ἐπὶ Σηπιάδα, Oram Magnesiam tenent super Sepiadem: quæ expos. suspecta merito esse possit. [Est, Viam confecerunt (pervenerunt) usque ad Sepiadem ditionis Magnesiæ. Schweigh. 6, 139: Ἐπεὰν αὐτημερὸν νηῦς ἐξανύσῃ ἐκ τῆς ὑμετέρης ἐς τὴν ἡμετέρην.] In iisdem ἐξανύω neutr. cum infin. positum reperitur, ut ἐξανύω κρατεῖν, pro Efficio, ut cohibeam. [Eur. Hipp. 400: Ἐπειδὴ τοισίδ' οὐκ ἐξήνυτον Κύπριν κρατῆσαι. Ead. forma Bacch. 1105: Ἐπεὶ δὲ μόχθων τέρματ' οὐκ ἐξήνυτον· Ion. 1066: Πάθεσι πάθεα δ' ἐξανύτους' εἰς ἄλλας βιότου κάτεισι μορφάς. Xen. Cyrop. 5, 4, 18: Εἰ μὴ αὐτὸς ἐξανύτοι, πέμπων φανερὸς ἦν τοὺς θεραπεύοντας. || Ἐξανύσασιν, Emeritis, Gl. || Med. Eur. Andr. 536: Τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύσωμαι; Suppl. 285: Τέκνοις τάφον ἐξανύσασθαι· et cum præp. Bacch. 131: Παρὰ δὲ μαινόμενοι Σάτυροι ματέρος ἐξανύσαντο θεᾶς. Strabo 10, p. 462: Τὴν αὐτονομίαν παρὰ Ῥωμαίων ἐξανύσασθαι. Pass. Manetho 3, 374: Τοῖσιν δ' ἄρα πρήξιες ἔργων ἄλλως ἐξανύοντ' ἢ κτλ. ἄῦ]

Ἐξάνω, Hesychio ἄνωθεν, Desuper.

[Ἑξάξεστον, τὸ, Congiarium, Gl.]

[Ἐξἀούγκιον, τὸ Semis, Gl. Conferendum Ἐννα-

οὐγκιον, quod vitiose supra p. 992, C, Ἐναούγκιον, de quo suo loco dicetur.]

[Ἐξαπαίρω s. poet. et Ion. Ἐξαπαείρω, Tollo ab. Philox. ap. Athen. 4, p. 147, E: Τῆνα μὲν ἐξαπαείρεον (sic) δμῶες. Hoc ex. uti poterat Buttm. Gr. vol. 2, p. 67. Sed scr. videtur ἐξαπάειρον.]

[Ἐξαπαιτέω. Julian. Misop. p. 349, B: Καὶ ἐμαυτῷ τὴν σκαιότητα ... καὶ τὸ μὴ ῥᾳδίως μαλάττεσθαι μηδὲ τοῖς δεομένοις ἢ τοῖς ἐξαπαιτοῦσι τὰ ἐμαυτοῦ ποιεῖσθαι μηδὲ ταῖς βοαῖς εἴκειν. Margo γρ. ἐξαπατῶσι. Wakef.]

Ἑξαπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui sex palmorum est. Herodot. [1, 50. Ubi est var. ἑξαπάλαστα. ἄἄ]

[Ἐξαπαλλάσσω s. Ἐξαπαλλάττω, Libero. Eur. Iph. A. 1004: Ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν· Hec. 1108: Ταλαίνης ἐξαπαλλάξας (intell. ἑαυτὸν) ζωῆς. ||] Ἐξαπαλλάττομαι, Discedo, unde ἐξαπαλλαγῇ Hesychio ὑποχωρήσῃ [fort. ex Thuc. 4, 28: Οὐκ ἔχων ὅπως τῶν εἰρημένων ἔτι ἐξ.]. At pro ἐξαπαλλάξει, quod Id. exp. ἐκπορθήσει, ἐκκενώσει, dicitur potius ἐξαλαπάξει. [Soph. El. 1002: Τίς οὖν ... ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; Herodot. 5, 4: Ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθείς.]

[Ἐξαπαντάω var. script. pro ἀπαντάω in libris melioribus Xen. Cyrop. 3, 3, 24.]

[Ἐξάπαντος junctim scriptum pro ἐξ ἅπαντος, memorat schol. Lucian. Phal. 1 c. 2: Ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντες) Σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος Ἀττικὸν ὄν, εἰ μὲν μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν, εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον· γράφεται γὰρ κατ' ἀμφότερα. Ita scribitur Pro imag. c. 18: Τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ ὅπως ὑπερθαυμάσεται· ap. Eust. Opusc. p. 5, 6; 226, 58, Epiphan. vol. 1, p. 172, B etc. Alibi divisim. V. Πᾶς.]

Ἐξᾰπᾰτάω, Fallo, Decipio. [Seduco, Sollicito, Calvor add. Gl.] Et ipsum signif. simplicis habet; potius enim ornatum simplici (ut fit et in aliis plerisque), quam vim ejus significationi addere videtur. Est porro in frequentiore usu comp. hoc ἐξαπατῶ quam διαπατῶ. Hom. Il. I, [344]: Ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐκ ἂν ἔτ' αὖτις Ἐξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ. Est enim jungenda præp. cum ἀπάτησε. [Junctim ib. 371: Εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἐξαπατήσειν, et alibi sæpius ap. Hom. et Hesiodum, Pind. Ol. 1, 29.] Xenoph. Cyrop. 3, [1, 19]: Σὲ δὲ οἶδεν, ἃ μὲν ἐβουλήθης ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατήσαντα ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἢ κωφοὺς καὶ μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας ἐξαπατήσειεν. Ubi observa constr. cum duplici accus.: ita ut liceat dicere, ἐξαπατῶ σε τοῦτο: subaudiendo sc. præp. κατά. [Eadem constr. Anab. 5, 7, 6: Ὅστις τοῦτο δύναιτ' ἂν ὑμᾶς ἐξαπατῆσαι, ὡς ὁ ἥλιος κτλ. Simplici accus. jungit Aristoph. Av. 521: Ὅταν ἐξαπατᾷ τι. Duplici id. aliter Pac. 1099: Μή πως σε δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας κτλ.] Ap. Eund. [Cyrop. 1, 5, 13] legimus ἐμαυτὸν ἐξαπατῶ, Meipsum decipio, fallo. (Cui simile est apud Dem., Αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, Ol. 3, [p. 33 extr.].) Id. Xenoph. [Cyneg. 3, 7 et 9] de canibus vaniloquis sæpe dixit, Bud. Item de mulieribus fucatis, et viris purpurissatis, OEc. [10, 5]: Εἴ σοι μίλτῳ ἀλειφόμενος, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπαλειφόμενος ἀνδρεικέλῳ, ἐπιδεικνύοιμί τε ἐμαυτὸν, καὶ συνείην ἐξαπατῶν σε. [Plat. Crat. p. 439, C: Ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ ὀνόματα ἐξαπατᾷ· 397, B, et sim. Lys. 219, B.] Dem. ἐξηπατηκότα et παρακεκρουσμένον copulavit: Plato autem ἐξαπατῶντες et γοητεύοντες: sicut ἀπατεῶσι et γόησι Plut. Demosth. [p. 71, 17]: Ὑμεῖς δὲ, ἔφην ἐγὼ, διδόντα μὲν καὶ ὑπισχνούμενον θεωρεῖτε Φίλιππον· ἐξηπατηκότα δ' ἤδη καὶ παρακεκρουσμένον ἀπεύχεσθε, ἂν σωφρονῆτ', ἰδεῖν. Plat. De rep. 2, non procul a fine: Ἀλλ' ἆρα, ἦν δ' ἐγὼ, αὐτοὶ μὲν οἱ θεοί εἰσιν οἷοι μὴ μεταβάλλειν, ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς παντοδαποὺς φαίνεσθαι, ἐξαπατῶντες καὶ γοητεύοντες; Et statim post dicitur ψεύδεσθαι, φάντασμα προτείνων, qui hic ἐξαπατᾷν et γοητεύειν. [Absolute etiam Thucyd. 3, 43: Μόνην πόλιν ... εὖ ποιῆσαι ἐκ τοῦ προφανοῦς μὴ ἐξαπατήσαντα ἀδύνατον.] Pass. Ἐξαπατῶμαι, Fallor, Decipior. [Eurip. Hipp. 1406: Ἐξηπατήθη δαίμονος βουλεύμασιν.] Xen. Cyrop. 8, [8, 2]: Ἄλλοι ἄλλαις πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Plut. [Mor. p. 15, D]: Τί δὴ μόνους οὐκ ἐξαπατᾷς Θετταλούς; ἀμαθέστεροι γάρ εἰσιν ἢ ὡς ὑπ' ἐμοῦ ἐξαπατᾶσθαι. [Thucyd. 5, 42: Ἐνόμιζον ἐξηπατῆσθαι· 8, 56: Νομίσαντες ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐξηπατῆσθαι. Et sim. alii multi. Cum accus. Aristoph. Vesp. 60: Ἡρακλῆς τὸ δεῖπνον ἐξαπατώμενος. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 651, B: Τὴν πόσιν ἐξαπατώμενος. Xen. Anab. 5, 7, 11: Εἴ τις ... ἐξαπατηθῆναι οἴεται ταῦτα. Phylarch. apud Athen. 12, p. 536, E: Οὕτως ἐξαπατηθῆναι τὴν διάνοιαν καὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ τῆς τρυφῆς ὥστε τὸν πάντα χρόνον ὑπολαβεῖν βιώσεσθαι, cit. Hemst. Themist. Or. 2, p. 29, B: Μὴ ὥσπερ οἱ νυμφόληπτοι ἐξαπατῶμαι.] Sed active etiam usurpari sciendum est ab Aristot. Probl. 28, [6]: Διὰ τί παρακαταθήκην αἴσχιον ἀποστερῆσαι μικράν, ἢ πολὺ δανεισάμενον· ἢ ὅτι ὁ παρακαταθήκην ἀποστερῶν, τὸν ὑπολαβόντα εἶναι αὐτὸν ἐπιεικῆ ἐξαπατᾶται [-τᾷ Bekk.]. || Ἐξαπατᾶν τὴν νόσον dixit Lucian. Nigrin. [c. 7] pro παραμυθεῖσθαι, et Avertere sensum doloris et morbi, Bud. At ego et hic verbo Fallere uti nos posse existimo, quemadm. dicitur aliquis Fallere laborem s. curas, sicut et Fallere tempus. [Ἐξαπατέω, Coray Mus. Oxon. 2, p. 8. Schæf. || Imperf. freq. Ἐξαπάτασκον Aristoph. Pac. 1070.]

Ἐξαπάτερθεν, Hesych. ἐκ τοῦ ἑτέρου.

[Ἐξαπατέω. V. Ἐξαπατάω.]

Ἐξαπάτη, ἡ, Fallacia, Deceptio, Impostura. Hesiod. Theog. [205]: Μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε. Greg. Naz.: Πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἁπλουστέρων, Ad deceptionem simpliciorum, Ad decipiendos eos qui sunt simpliciores. Sicut enim ἀπάτη, ita et hoc ἐξαπάτη interdum est Ipsa decipiendi actio, interdum vero Ipsa techna qua utimur ad decipiendum s. fallendum, quod itidem sonat Latinis Fallacia, ut dictum est et in Ἀπάτη. [Theogn. 390; Xen. Anab. 7, 1, 25; Demosth. p. 487, 10; 1116, 2. L. D. Psellus Dæmon. p. 93 Gaulm., p. 33 meæ ed. Boiss.]

[Ἐξαπάτημα, τὸ, i. q. ἐξαπάτη. Etym. M. p. 791, 32: Φηλώματα, ἐξαπατήματα.]

[Ἐξαπάτησις, εως, ἡ, i. q. ἐξαπάτη, Sutella (Sutela), Gl. Athen. 9, p. 387, E: Ἐξαπατήσεως δημοσίᾳ σε γράψομαι. Epiphan. vol. 1, p. 235, C: Ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ ἐκπεμπόμενα πρὸς ἐξαπάτησιν.]

[Ἐξαπάτης, ὁ, i. q. ἐξαπατητὴρ, ap. Hippocr. De victu 1, 8: Ὑποκριταὶ καὶ ἐξαπάται πρὸς εἰδότας λέγουσι. Schneid. Ita dicitur ξεναπάτης.]

[Ἐξαπατητέον, Fallendum. Plat. Criton. p. 49, E.]

[Ἐξαπατητὴρ, ὁ, Fraudulentus, Fraudator. Moschop. Π. σχεδ. 38. Hom. fr. ap. Suid. et Phot. v. Κέρκωπες. Boiss.]

[Ἐξαπατητὴς, ὁ, i. q. ἐξαπατητήρ. Procul. Paraphr. Ptol. 3, 18, p. 231; 4, 4, p. 249: Ἐξαπατητάς.]

[Ἐξαπατητικὸς, ἡ, ὸν, Fallax, Fallens. Xen. Hipp. 4, 12: Τοῦτο ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων. Poll. 4, 47; 5, 63. Sext. Emp. p. 306, 13 cit. Hemst. Adv. Ἐξαπατητικῶς Poll. 4, 24.]

[Ἐξαπατίσκω.] Pro ἐξαπατάω dicitur etiam Ἐξαπατίσκω, sed poetice. Hesiod. Theog. [537]: Ζηνὸς νόον ἐξαπατίσκων, Jovis mentem decipiens s. fallens. Sed ibi est et alia lectio, sc. ἐξαπαφίσκων: quam magis receptam magisque fide dignam esse puto. [Recte: nihili enim videtur ἐξαπατίσκω. Huc autem referendus aor. ἐξήπαφον, ἐξαπαφών: unde præsens duxit HSt., quod nullum est:] Ἐξαπάφω, s. Ἐξαπαφάω, i. q. ἀπάφω, Decipio, Fallo (sicut ἐξαπατάω pro ἀπατάω ponitur). Apollon. Arg. 2, [1235]: Ῥείην ἐξαπάφων παρελέξατο. [Scrib. ἐξαπαφών. Contra ap. Hesych. pro Ἐξαπαφῶ, ἐξαπατήσω, scr. ἐξαπάφω. Hom. Od. Ξ, 379: Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ· Ψ, 79: Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω. Partic. H. Apoll. 379, Ven. 38. Eur. Ion. 705: Ὁ πότνιαν ἐξαπαφὼν ἐμάν. Alia forma, ἐξαπάφησε, H. Apoll. 376, Quint. 1, 137. Aor. med. Hom. Il. Ξ, 160: Ὄππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον· I, 376. ἄἄ]

[Ἐξαπατύλλω, i. q. ἐξαπατάω. Aristoph. Eq. 1140, Ach. 657.]

[Ἐξαπαφίσκω. V. Ἐξαπατίσκω.]

[Ἑξάπεδος, ὁ, ἡ, i. q. ἑξάπους, Sex pedes longus vel latus. Herodot. 2, 149: Ἑξαπέδου μὲν τῆς ὀργυιῆς μετρεομένης, ubi vitiose olim ἑξαπόδου edebatur, pro quo ἑξάποδος conjectare potueras, nisi probati plures libri ἑξαπέδου dedissent. Schweigh. Inscr. Dor. ap. Gruter. p. 211, 11: Πόθοδον ἑξάπεδον. ἄ]

[Ἑξάπεζος, ὁ, ἡ; Sex pedes habens. Lycophr. 176: Μύρμων τὸν ἑξάπεζον ... στρατόν. ἄ]

[Ἐξαπεῖδον, Procul vidi. Sophocl. OEdip. Col.

1648 : Ἐξαπείδομεν τὸν ἄνδρα ... οὐδαμοῦ παρόντ' ἔτι.] A
[Ἐξαπειρῆσθαι, πειρᾶσθαι, Hesych. vitiose.]
[Ἐξαπελαύνω legebatur ap. Plut. Alex. 9, ubi nunc ἐξήλασε ex codd.]
Ἑξᾰπέλεκυς, ὁ, ἡ, Cui sex secures et fasces præferuntur. Polyb. [3, 40, 9] : Τρεῖς ἄνδρες τῶν ἐπιφανῶν, ὧν εἷς τὴν ὕπατον ἀρχὴν εἰληφὼς, οἱ δὲ δύο τὴν ἑξαπέλεκυν. [Themist. Or. 34, p. 34 ed. Mai. : Τὴν ἑξαπέλεκυν ἀρχήν.] Et rursum [ib. 11], de L. Manlio, ἑξαπέλεκυς ὑπάρχων. [Et alibi sæpius.]
[Ἐξαπέρχομαι, Exeo. Theod. Prodr. 6, p. 238 : Ἅλμην πιόντες ἐξαπῆλθον τοῦ βίου. Elberl.]
[Ἐξαπεύχομαι, Deprecor. Tzetz. Hist. 13, 607 : Τὸν μὲν ἐξαπευχόμενοι ἀφάνισιν παστάδος.]
[Ἑξάπηχυς, ὁ, ἡ, Sex cubita longus. V. Ἑκπηχυς. Herodot. 2, 138 : Τύποισι ἑξαπήχεσι. Xen. Anab. 5, 4, 12. ἁ]
[Ἐξάπινα. V. Ἐξαπίνης.]
Ἐξαπίναιος [vel Ἐξᾰπῐναῖος : variant enim libri inter utrumque accentum, neque ex præceptis Arcad. p. 43-4 satis certo colligere licet uter acc. præferendus sit], α, ον, et ὁ, ἡ, Repentinus, quo utitur Xen. Hipp. [9, 4] : Ὅ, τι δ' ἐξαίφνης σημήνῃ, θυμοειδῆ ἵππον, ὥσπερ ἄνθρωπον ταράττει τὰ ἐξαπίναια καὶ ὁράματα καὶ ἀκούσματα, Quæ repente et ex improviso cernuntur ac audiuntur. Ad verbum Repentinæ auditiones. [Hier. 10, 6 : Πολεμίων ἐφόδους κρυφαίας καὶ ἐξαπιναίας· et al. sæpius. Poll. 6, 193, ubi ἐξαπίναιον, ut ap. Suid. in v. Dio Cass. 40, 49, ἐξαπιναία (ὁρμή)· 47, 4 : Ἐξαπιναίαις συμφοραῖς. Hippocrat. p. 388, 30 : Αἱ ἐξαπιναῖοι μεταβολαί. Polyb. 26, 6, 1 : Ἐξαπιναίου καὶ βαρείας αὐτῷ τῆς ἐφόδου γενομένης, eademque forma fem. Philo vol. 2, p. 160, 24, Joseph. B. J. 1, 19, 3; 3, 6, 2. Callim. Jov. 50 : Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα... ἔργα μελίσσης.] Observandum autem Xen., licet diceret ἐξαπίναια, noluisse dicere ἐξαπίνης, quod esset ποιητικώτερον. [Immo sæpe dixit. V. infra.]
Ἐξαπιναίως, adv. Repente, ap. Xen. Hipp. [9, 5] : Οὐ δεῖ ἐξαπιναίως σπᾶν. [H. Gr. 1, 6, 28.] Utitur et Thuc. [1, 117; 2, 3, 48, 93; 3, 34, 70; 4, 25; 6, 100. Aret. p. 13, Dio Cass., aliique recentt.]
Ἐξαπίνης [et Dor. Ἐξαπίνας], legitur ap. poetas præsertim, pro ἐξαίφνης, Repente, [Repentim, Subito, add. Gl.] Hom. Il. O, [325] : Ἐλθόντ' ἐξαπίνης σημάντορος οὐ παρεόντος. [Et alibi sæpe ap. Hom., et in hymnis Hom., tum ap. Pind. Pyth. 4, 273, Theocr., Callim., et in Anthol. In fr. quod Alcæi videtur, ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 23, 10, pro ἐξαπτήνας restituit Cramerus Mus. phil. fasc. 3, p. 638. Attici poetæ hac forma multo rarius quam forma ἐξαίφνης usi sunt, velut Aristoph. nonnisi tribus Pluti ll. 336, 339, 815. Frequens vero est in prosa tam Atticorum quam Ionum. Hippocr. Prorrh. p. 94, B : Ἐξ. οἱ ὀφθαλμοὶ διεστράφησαν, et al. Herodot. 1, 74 : Τὴν ἡμέρην ἐξ. νύκτα γενέσθαι· 87, Thuc. 1, 50; 3, 89, Xen. Cyr. 6, 2, 27 et al. sæpe, Plat. Reip. 10, p. 621, B, Demosth. C. Neær. p. 1378, 25, Aristot. H. A. 9, 40 fin., Aret. p. 24, 27 etc. ut recentiorum, velut Plut. aut Dionis Cass., exx. omittam. Recte igitur Thomas p. 320 : Ἐξαπιναίως Θουκυδίδης, Φίλων, καί τινες ἄλλοι· οἱ δὲ ῥητορικοὶ ἐξαπίνης. || Idem addit : Τὸ δὲ ἐξάπινα οὐχ Ἑλληνικὸν ὅλως. Exx. hujus formæ ex S. S., Marc. 9, 8 etc., et Byzantinis attulerunt intt., quibus Iambl. Protr. c. 20, p. 298, schol. Aristoph. Pl. 336 addit Schæfer., Ps.-Callisth. Ms. : Ἡ γὰρ ἡλικία πολλάκις νεάζουσα, πεποιθυῖα τῇ τοῦ σώματος ἀλκῇ, ἐκτραπεῖσα εἰς ἀβουλίαν ἔρχεται, καὶ ἐξάπινα κινδυνεύει, Berger de Xivrey. Conf. Ephraem Syr. vol. 1, p. 26 F, Etym. M. p. 347, 17, Suid. || Ἐξάπινον ex Hippocr. De aff. p. 517, 19 : Ἔστιν ὅτε ἐξ. ἔπνιξε, affert Lobeck. ad Phryn. p. 18, nisi hic quoque scr. ἐξαπίνης, ut est p. 520, 11.]
[Ἐξᾰπλᾰσῐάζω, i. q. ἑξαπλόω. Etym. Gud. p. 399, 59 : Ἐξαπλασιαζόμενος (numerus 1600) ποιεῖ τὸν θχ΄. V. ib. 46, Etym. M. p. 595, 15. L. Dind.]
Ἑξαπλάσιος, α, ον, Sescuplo major vel Sescuplex. Exp. et Sexies tantus; ut ἑξαπλήσιος τοῦ κρητῆρος, quod Herodoti esse puto, Sexies tantus quam crater. [Est 4, 81. Vulgari forma Plut. Mor. p. 1020, A; 1028, E. De signif. v. in Ἑξαπλόος.]
Ἑξάπλεθρος, ὁ, ἡ, Qui sex jugerum est. [Herodot. 2, 149.]

[Ἑξάπλευρος, ὁ, ἡ, Sex latera habens. Plotin. Enn. 6, 3, 14 : Πολύπλευρον ἢ ἑξάπλευρον. V. Ἑκπλευρος.]
[Ἑξαπλήσιος. V. Ἑξαπλάσιος.]
Ἑξαπλόος, οῦς, ὁ, Sescuplex. [Sextuplex; Ἑξαπλοῦν, Sextuplum, Gl. rectius. Sescuplex enim est per 1 1/2 multiplicatus], ut Bud. exp. Unde et Ἑξαπλῇ adv. quod ex Areop. citat. Origenem Ἑξαπλᾶ vocasse Editionem Sacræ Scripturæ, tradunt ex Euseb. H. E. 6, [16], forsan a sexcuplici versione. [Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, 65. : Ἀποτεισάτω ἑξαπλᾶ τὰ πρόσ[τιμα]. L. Dind.]
[Ἑξαπλόω, Per sex multiplico. Maximus in Petavii Uranol. p. 338, A : Τὰ τῆς σελήνης ἔτη πενταπλοῦντες ἢ ἑξαπλοῦντες. L. Dind.]
Ἑξαπλόω, ώσω, Expando [Gl.], Explico. Suidæ autem est Duplico, aut Multiplico, in h. l. : Ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς ἑξαπλῶν κακά; i. e. διπλασιάζων, πολυπλασιάζων. Ubi notandum est scribi in edit. Chalcondylæ ἑξᾶπλων cum ᾶ in medio dictionis : in Soph. autem divisim ἑξ ἁπλῶν, Aj. [277] : Ἆρ' ἐστὶ ταῦτα δὶς τόσ' ἑξ ἁπλῶν κακά; ita ut a Suida l. iste male sit citatus et exp. [Proprie script. Philopatr. c. 17 : Εἰ οὐρανὸν ὡς δέρριν ἐξήπλωσε. Routh. Batrachom. 105 : Ὕπτιος ἐξήπλωτο νεκρὸν δέμας. Constant. Them. 1, 14 : Νῆσος ἡ Ῥόδος αὕτη πελαγία ἐξήπλωται. || Figurate Ammon. v. Αἶνος p. 8 : Ἔστιν ὁ αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία. Schæf. Sext. Emp. Pyrrh. 1, 217 : Εἰσόμεθα τὴν διαφορὰν, ἑξαπλώσαντες συμμέτρως τὸ δοκοῦν τῷ Πυθαγόρᾳ. Phot. Bibl. p. 467, 11 : Τὴν ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ μόνῃ συγκλειομένην γνῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἑξαπλώσας. Anon. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 589, A : Θαῦμα, ὅπερ ἑξαπλοῦμεν ἐφ' ὑμᾶς. L. D. Frequens Platonicis, velut Olympiod. in Alcib. § 7. Creuzer. Pallad. De febr. cod. p. 88 : Ἑξαπλοῖ τὸν πυρετὸν, Auget.]
[Ἐξάπλωσις, εως, ἡ, Explicatio. Aret. p. 6 : Αἱ τῶν ὑμένων ἐς πλάτος ἐξαπλώσιες. Nicomach. Introd. arithm. 2, 10 : Κατὰ τὴν ἐξ. τὴν εἰς μονάδας, Resolutionem. Andreas Cret. In decollat. S. Jo. p. 1333, B : Τὴν τῆς προαναγνωσθείσης ἱστορίας ἐξάπλωσιν. Cosmas Indicopl. p. 236, E : Τὴν ἐξ. τῆς διδασκαλίας. L. D. Cum synonymis aliis ap. Galen. vol. 2, p. 196, A. Hemst.]
Ἐξαποβαίνω, Descendo ex. Hom. Od. M, [306] : Καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι Νηός. [Apoll. Rh. 3, 199, 326; 4, 246.]
Ἑξαπόδης, Qui sex pedum est, pro quo et Ἑξάποδος, ὁ, ἡ : vide Στάδιον. [Utrumque ex vitiosa ap. Herodot. 2, 149 scriptura, ubi ἑξαπέδου, q. v.]
[Ἑξᾰποδία, Sex pedes. Jo. Tzetza in Crameri An. vol. 3, p. 322, 9 : Ὅσαπερ ἔνδον πέφυκεν ἁπλῆς ἑξαποδίας. L. Dind.]
[Ἐξαποδιδράσκω, Aufugio. Jo. Tzetza in Crameri Anecd. vol. 3, p. 332, 30 : Εἰ μή πού τι διέφυγεν ἐξαποδρὰν τῇ μνήμῃ. Theod. Prodr. 9, p. 389 : Ἐξαποδράναι.]
Ἐξαποδίω, δίομαι, Fugo ex, Insequendo exigo et summoveo ex. Hom. Il. E, [763] : Αἴ κεν Ἄρηα Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι. [Al. divisim ἐξ ἀποδ.]
Ἐξαποδύνω, Exuo. Hom. Od. E, [372] : Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε, τά οἱ πόρε δῖα Καλυψώ. At Ἐξαποδύομαι, pro Facio ingredi, nescio unde sublegerint VV. LL.
[Ἐξαποθλίβω, Exprimo. Theod. Hyrtac. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 271 : Τῶν βοτρύων νέκταρ θεῖον ἐξαπεθλίβετο. Osann.]
[Ἐξαποθνήσκω, Morior. Aristoph. Av. 1656 : Τί δ' ἦν ὁ πατὴρ ἐμοὶ διδῷ τὰ χρήματα νόθῳ ξαποθνήσκων. Ubi al. νοθεῖ' ἀποθνήσκων.]
[Ἐξαποίνασθαι, παραλογίζεσθαι, Hesych. Ἐξαπαιολᾶσθαι Ruhnk. in Auct. coll. gl. : Ἀπαιολᾶν, παραλογίζεσθαι.]
[Ἐξαποκρούω, i. q. ἀποκρούω. Poetaster ante Wernsdorfii Philen p. 22, 54 : Ἐξαπεκρούσω τὴν προσέρπουσαν βλάβην, Extrusisti. Boiss.]
[Ἑξάπολις, εως, ἡ, Sex habens urbes. Schol. Aristoph. Pl. 385 s. Pind. Pyth. 1, 121 : Ἀφικνοῦνται (Dorienses) εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα ἑξάπολιν οὖσαν. Herodot. 1, 144 : Οἱ ἐκ τῆς Πενταπόλιος νῦν χώρης Δωριέες, πρότερον δὲ Ἑξαπόλιος τῆς αὐτῆς ταύτης καλεομένης. Et paullo post : Διὰ ταύτην τὴν αἰτίην αἱ πέντε πόλιες, Λίνδος καὶ Ἰήλυσός τε καὶ Κάμειρος

καὶ Κῶς τε καὶ Κνίδος ἐξεκλήισαν τῆς μετοχῆς τὴν ἔχτην πόλιν Ἁλικαρνησσόν. ἄ]

Ἐξαπόλλυμι s. Ἐξαπολλύω, Funditus pérdo. [Æsch. Cho. 837 : Τὸν αἴτιον ἐξαπολλὺς μόρου. Soph. El. 588; Eur. Heracl. 950, Tro. 1215. Theophr. H. Pl. 8, 7, 2.] Et pass. Ἐξαπόλλυμαι, Prorsus pereo, Depereo : unde ἐξαπώλετο, et ἐξαπολόμενος, et ἐξαπόλωλα, Deperii, Prorsus perii, interii. [Hom. Il. Z, 60 : Ἅμα πάντες Ἰλίου ἐξαπολοίατο· Σ, 290 : Ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά· Od. Υ, 357 : Ἥλιος δὲ οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. Æsch. Ag. 528 : Σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός. Soph. fr. Erig. ap. Erotian. p. 374. Herodot. 4, 173 : Ἐξαπολομένων δὲ τούτων. Plut. Mor. p. 2, E. Eust. Il. p. 1144, 9.]

[Ἐξαπολογία, ἡ, Defensio secunda. Antiphontis oratiunculæ tres sunt inscriptæ ἐξαπολογίας ὁ ὕστερος, in quibus accusatus respondet iis quæ priori apologiæ suæ objecerat accusator. Cit. Angl. (qui supra v. Ἐκκατηγορία p. 434, B, scribere debebant ordine inverso Ἀπολογία et Κατηγορία). Ceterum Bekkerus divisim Ἐκ κατηγορίας et Ἐξ ἀπολογίας.]

[Ἐξαπονέομαι, Hom. Il. Π, 252 : Μάχης ἐξαπονέεσθαι, ubi al. divisim.]

Ἐξαπονίζω, Abluo, Eluo. Hom. Od. Τ, [387]: Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν. [Zonar. p. 768: Ἐξαπενίζοντο, ἀπεκαθαίροντο.]

[Ἐξαποξέω, Elimo, Expolio, Elaboro. Jo. Tzetza in Crameri Anecd. vol. 3, p. 365, 20 : Εἴ μοι τὸ τέρμα μὴ περανθῇ τοῦ βίου, τὰ λοιπὰ λοιπὸν ἐξαποξέσω τότε. L. Dindorf.]

[Ἐξαποξύνω, Præacuo. Eur. Cycl. 456 : Ἀκρέμων, ὃν φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον... ῡ]

[Ἐξαποπατέω, i. q. ἀποπατέω. Hippocr. De morbis 4.]

[Ἐξαποπέμπω, Emitto. Tzetz. Hist. 3, p. 56.]

[Ἐξαποπνέω, Exspiro. Tzetz. Hist. 3, 164 : Τὸν βίον ἐξαπέπνευσεν. Boiss. Et 6, 186.]

[Ἐξαποπέτομαι, Avolo. Const. Manass. Chron. p. 15, D : Τὸ κράτος ὅπως ἀπ' αὐτῶν τῶν Μήδων ἐξαπέπτη. Boiss. Theod. Prodr. Galeom. 324 : Ποῖ ποῖ καλυφθεὶς ἐξαπέπτης τοῦ βίου; L. Dind.]

[Ἐξαποπτύω, Exspuo. Greg. Acind. in Allat. Græc. Orth. vol. 1, p. 756, 4 : Τοὺς τοῦ φρονεῖν εὖ ... ὄρους, ὥσπερ χαλινοὺς ἐξαποπτύσας ἅπαξ. Jo. Tzetza ad Hesiod. Op. v. 41 et in var. script. 56. L. D. Tzetz. Hist. 6, 7 : Ἐξαποπτύον βόρβορον.]

Ἐξαπορέω, Prorsus hæsito, et ad augustias redactus nescio quo me vertam, Ingenti inopia rerum necessariarum s. consilii oppressus sum. [Act. Themist. Or. 21, p. 258, B : Πρὸς ἣν (τὴν ἀπιστίαν) μόνην καὶ φυλακῆς ἐξαπουροῦμεν. Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐξηπόρουν τοῖς λογισμοῖς, Inopes erant consilii. Et nude ἐξηπόρησαν, 4, 34, 1; 3, 47, 9; 48, 4. »] 2 Ad Cor. 4, [8]: Θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, Egentes, non etiam egestate afflicti, Non succumbentes egestati. Sic enim dicitur ἐξαπορεῖν, ut ἐξασθενεῖν, Valde debilitari, Ad languorem usque debilitari, Viribus defici, Bud. p. 329. Ibid. 1, [8] : Ὥστε ἐξαπορηθῆναι ἡμᾶς καὶ τοῦ ζῆν, Adeo ut prorsus animi penderemus, etiam quod ad vitam, Ut prorsus perplexi et inopes consilii essemus quomodo periculum vitæ evaderemus. [Dionys. A. R. 7, 18 : Ὁπότε ἐξαπορηθεῖεν ἀργυρίου. Themist. Or. 21, p. 261, B.] Itidem Plut. Alcib. [c. 5] : Ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ τελῶναι ἐξηπορήθησαν, Prorsus animi pendebant s. hæsitabant. In quibus etiam ll. nota ἐξαπορεῖσθαι passiva voce dici pro ἐξαπορεῖν, sicut διαπορεῖσθαι et ἀπορεῖσθαι pro διαπυρεῖν et ἀπορεῖν. [Incertus apud Suid. in Ἄχος et Σύγκλητος : Ἐξηπορεῖτο. Hemst. Hesych. : Ἐξαπορηθῆναι, ἐξαφανισθῆναι, ἐν ἀπορίᾳ γενέσθαι. Gl. : Ἐξαποροῦμαι, Tædeo; Ἐξαπορούμενος, Pertæsus. Diod. Exc. p. 507, 90 : Ἐξαπορηθέντες οἱ Ῥωμαῖοι διὰ τὴν καῦσιν τῶν ὀργάνων. Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 117, 12 : Ἀπαιτοῦντος (regis) τὰ δῶρα τῆς παρόδου, τῶν δὲ κοινῶν ἐξηπορημένων κτλ. L. Dind.]

[Ἐξαπόρησις, εως, ἡ. Origen. vol. 2, p. 491.]

[Ἐξαπορρέω, Effluo. Eumath. Ism. 9, p. 349 : Τὸ τοῦ προσώπου κάλλος ἐξαπερρύη κατὰ ῥόδον Λοκρόν. Holobolus in Anecd. meis vol. 5, p. 177, 1. Boiss. Eust. Opusc. p. 171, 34.]

[Ἐξαποσπάω, Abstraho. Theod. Prodr. Rhod. 3, p. 114; 4, p. 150, et in Notit. Mss. vol. 8, part. 2, p. 167. Nicet. Eugen. 2, 222 : Τὸν δράκοντα τὸν περιπλέκοντά με ταῖς σαῖς ἐπῳδαῖς ἐξαπόσπα. Boiss.]

[Ἐξαποστάζω, Destillo. Theod. Prodr. 8, p. 377 : Τὸ προσῆκον ἐξαποστάξας δάκρυ. Elberl.]

[Ἐξαποσταλτέος, α, ον. Ἐξαποσταλτέα, Dirigenda, Gl.]

[Ἐξαποστειλάριον, Pars quædam cantus ecclesiastici, Andr. Cret. p. 258, A. Kall. Alia Suicer.]

Ἐξαποστέλλω, Emitto. Polyb. 5 : Ἅμα δὲ τοῖς φυλάττουσιν αὐτὸν ἐξαπέστειλεν. Psalm. : Ἐξαπέστειλεν εἰς αὐτοὺς ὀργὴν θυμοῦ αὐτοῦ δι' ἀγγέλων πονηρῶν, Emisit in eos iram excandescentiæ suæ per nuntios malos. Et pass. voce ac signif. [Dirigo, Destino, Gl. Demosth. p. 251, 5 : Ἐξαπεστάλη ταῦτα τὰ πλοῖα·] Greg. Naz. : Ἐξαποσταλῆναι τὸ φῶς, Emitti lumen. Ἐξαποστέλλω pro Lego cum mandatis, Legatum mitto, ex Diod. S. [19, 102, στρατηγὸν μετὰ δυνάμεως εἰς τὴν Μεσσήνην· 20, 52, ναῦς πρὸς βοήθειαν τῷ Πτολεμαίῳ. Id. 5, 84 : Πολλὰς ἀποικίας ἀπέστειλεν ἐκ τῆς Κρήτης, ubi cod. Vat. ἐξαπ. Schæf. Apollon. Perg. Conic. præf. cit. Hemst. Polyb. 3, 11, 1, etc. Et ap. eund. de dimittendis domum legatis 15, 2, 4 et al., vel captivis 4, 84, 4. De repudiandis uxoribus Deuteron. 21, 14.]

[Ἐξαποστρέφω, Averto. Jo. Geometra ap. Bandin. Catal. Bibl. Medic. vol. 1, p. 67 : Ὡς ἐξαπεστράφημεν, ὡς ἀποστάται ὤφθημεν ἐκ σοῦ. L. Dind.]

Ἐξαποστολή, ἡ, Emissio, Ablegatio, ut Liv. loquitur. Polyb. [5, 38, 5]: Τῆς ἐπιστολῆς διασαφούσης ὅτι μέλλει Κλεομένης, ἐὰν μὴ ποιῶνται τὴν ἐξαποστολὴν αὐτοῦ, μετὰ τῆς ἁρμοζούσης παρασκευῆς ἀπανίστασθαι, Nisi emittant s. ablegent ipsum, ἐὰν μὴ ἐξαποστέλλωσιν αὐτόν. [Id. 1, 66, 2 et 4. Profectio, Iter, ib. 41, 3. Transmissio prædæ 4, 10, 5; navium 27, 6, 1 et 13; subsidiorum 9, 5, 5. Schweigh. Jesai. 27, 8; Macc. 3, 4, 4.]

[Ἐξαποτίνω, Exsólvo. Hom. Il. Φ, 412 : Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις. Var. script. Sam. 1, 24, 20. Orac. Sibyll. p. 90.]

Ἑξάπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui sex pedum est, h. e. Qui vel ingreditur sex pedibus, vel senos pedes longus est. [Priori signif. Aristot. De part. an. 4, 6 : Ἑξάποδα τὰ τοιαῦτα πάντ' ἐστί. Schol. Lycophr. 176. Gl. : Ἑξάποδες, Sepedes. Et de pedibus metricis, Jo. Tzetza in Crameri Anecd. vol. 3, p. 308, 17; 313, 9. Altera Lucian. Cronos. c. 17 : Λούεσθαι μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἑξάπουν ᾖ, ubi v. intt. Plut. Lucull. c. 37.] Attice vero dici Ἕξπους, sicut Ἕξκλινος, tradit Etym. [Et Philemo Lex. 76. ἄ]

Ἐξαποφαίνω, Ostendo. [Lucian. Hesiod. c. 1 : Θάτερον δὲ ... οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας. Tzetz. Exeg. Il. p. 71, 24 : Υἱὸς δέ ἐστιν οὗτος (Apollo) Λητοῦς καὶ Διὸς ὅτι μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρέβους... ὁ ἥλιος καὶ οἱ λοιποὶ ἀστέρες ἐξαπεφάνθησαν. L. D. Phot. Bibl. p. 487.]

[Ἐξαποφθείρω, Perdo. Æsch. Pers. 46 : Ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. Soph. Trach. 715 : Μόνη γὰρ αὐτὸν ... ἐξαποφθερῶ.]

[Ἐξαποχέω, Effundo. Tzetz. Hist. 3, 327 : Κρήνης δὲ δίκην ὀφθαλμῶν ἐξαπεχεῖτο δάκρυ. Boiss.]

[Ἑξάπρυμνος, ὁ, ἡ, Qui sex puppes habet, sive sex naves. Lycophr. 1346 : Βοηλάτην τὸν ἑξ., de Hercule. ἄ]

Ἑξαπτέρυγος, ὁ, ἡ, Sex alas habens, Senis alis volans, Greg. Naz. [Orat. 34, p. 550, 2. Boiss. Clem. Al. Strom. 5, p. 667 : Τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ἀγάλματα, ἑξαπτέρυγον ἕκάτερον αὐτῶν, de quibus mox δώδεκα πτέρυγας ἄμφω ἔχει. Wakef. Martyr. Arethæ in meis Anecd. Gr. vol. 5, p. 46 : Χερουβὶμ τὰ πολυόμματα καὶ τὰ ἑξαπτέρυγα Σεραφίμ. Boiss. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 520, B, memorat Georgii Chrysococcæ editionem atque expositionem syntagmatis canonum astronomicorum Judaicorum, quod Ἑξαπτέρυγον s. Sexalare inscribitur, ut ipsi illi canones πτερὰ s. Alæ appellantur. Ipsa citt. verba sunt : Ἔκδοσις εἰς τὸ ἰουδαϊκὸν ἑξαπτέρυγον. Conf. p. 521, D. L. Dind.]

[Ἑξάπτυχος, ὁ, ἡ, Sex plicaturas habens. Schol. Hom. Il. M, 295, Hesych. v. Ἐξήλατον.]

Ἐξάπτω, Annecto, Innecto, Alligo. Item Appendo. [Hom. Il. X, 397 : Βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας· Ω, 51 : Ἵππων ἐξάψας· Od. X, 466. Addita præpos. ἐκ Herodot. 1, 26; 4, 64, Tim. Locr. p. 102, D, E. Et cum ἀπὸ, Xen. Ven. 10, 7. Absolute Aristoph. Vesp.

379.] Lucian. [Herc. c. 3]: Οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, i. e. Bud. interpr. Quum enim pictori reliquum jam nihil esset, unde catenularum extrema innecteret. Ap. Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, pro Appendere pondus. In VV. LL. citatur ex Plut. Them. [c. 19: Τὴν πόλιν ἐξῆψε τοῦ Πειραιῶς καὶ] τὴν γῆν ἐξῆψε [del.] τῆς θαλάσσης, pro Ad mare terram adjunxit, quæ interpr. mihi non placet. Ex Eur. autem [Iph. A. 1216] affertur, Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν (τὸ σῶμα τοὐμὸν), pro Tuis genibus supplex advolvor. [Conf. Or. 382: Ἀφύλλου στόματος ἐξάπτων λιτάς. Simili autem structura Tro. 1208: Κόσμον ἐξάπτειν νεκρῷ. (Et Herodes ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 105: Τῇσι μηλάνθῃσιν ἄμματ' ἐξάπτων.) Iph. A. 1449: Μηδ' ἀμφὶ κείναις μέλανας ἐξάψῃς πέπλους. Cum gen. Tro. 1220: Φρύγια πέπλων ἀγάλματ' ἐξάπτω χροός· Bacch. 24. Ion. 1064: Λαιμῶν ἐξάψει βρόχον ἀμφὶ δειρήν· Herc. F. 1342: Δεσμὰ ἐξάπτειν χεροῖν. Alia struct. Diod. Exc. p. 595, 26: Παίδων ἀποκόπτων χεῖρας καὶ πόδας ... ἐξῆπτε ταῦτα φέρειν τοῖς τῶν γονέων τραχήλοις.] Ἐξάπτεσθαι pass. hanc etiam activi signif. retinet [Hom. Il. Θ, 20: Πάντες δ' ἐξάπτεσθε. Eur. Hel. 1186: Τί πέπλους μέλανας ἐξήψω χροός; Demosth. p. 797, 13: Μονονοὺ κώδωνας ἐξαψάμενος. Aristoph. Thesm. 428, Philostr. V. Ap. p. 203, 28. De navibus captivis e victricibus religatis Diod. 14, 74: Τὰς ἀκεραίους ἐξαπτόμενοι. Figurate Philostr. V. Ap. p. 335, 5: Μειράκια τοὺς ἐραστὰς ἐξαψάμενα, καὶ τὰς ἑταίρας] : nam ἐξημμένος κορυφῆς ab Areop. dicitur pro A summitate dependens; ut annotat Bud., qui et [medio] ἐξημμένος τὴν πήραν eod. dici modo tradit, quo ἐξηρτημένος τὴν πήραν. [Galen. vol. 8, p. 733, B. Hemst. Heliod. 1, 2: Φαρέτραν τῶν ὤμων ἐξῆπτο. Diog. L. 6, 33.] Idem ex Synes. affert, Τὰ τῆς σωματικῆς διαθέσεως ψυχικῆς αἰτίας ἐξῆπται, pro Dependent a etc. [Phot. Bibl. p. 176, 36: Τῆς ἀληθείας ἐξημμένος, Veritatem sectatus.] Id. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων ex Polyb. [Conf. Diod. 11, 17] et Plut. affert pro Hærere vestigiis: h. e. Ex vestigio sequi et assequi. V. Comm. p. 78. [Ἐξάπτεσθαι τῆς πορείας, Agmen invadere, carpere, Polyb. 3, 51, 2; τῆς οὐραγίας, 4, 11, 6 et 12, 1. Schweigh. Absolute Diod. 14, 31, 80.]

Ἐξάπτω, Accendo [Gl.], Succendo. [Tim. Locr. p. 97, E: Πῦρ ἔρημον ... ὕλας ἃς ἐξάπτοι οὔ κα διαμένοι.] Plato Epist. 7 [p. 340, B: Ἐξημμένος ὑπὸ φιλοσοφίας ὥσπερ πυρός· 341, D: Οἷον ἀπὸ πυρὸς πηδήσαντος ἐξαφθὲν φῶς, et al.], ut Ἐξάπτει τὸν χυμόν. Synes. Epist.: Τὸν ἐνόντα σμικρὸν ἔτι τῆς ὀρθοδοξίας σπινθῆρα θάλψαι τε καὶ ἐπιπλέον ἐξάψαι. Et, Ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, ap. Eund. [Metaph. Dionys. A. R. 5, 38: Ὑπ' ὀργῆς καὶ φιλονεικίας ἐξαφθέντες. Pausan. 4, 21, 6: Τὴν τόλμαν ἐξῆψαν. Ach. Tat. 8, 12: Τὰ τραύματα ἀμφοῖν ἐξάπτεται. Aret. p. 31: Ὁκόσοισι τὸ θερμὸν ἐκ μελαίνης χολῆς ἐξάπτεται, et ib. activo 74: Ἢν ἐπὶ μᾶλλον ἡ παραφορὴ ἐξάπτηται, et rursus act. 79. Ælian. V. H. 12, 64: Τὰ προλεχθέντα ἀνέφλεγεν αὐτὸν καὶ ἐξῆπτεν· 2, 13: Μή ποτε ἐξάψωσι κατ' αὐτῶν τοὺς δικαστάς. Strabo 9, p. 420: Ἐξήφθη πόλεμος. Ælian. N. A. 12, 35: Τὸν μέγαν πόλεμον ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐξῆψε· 9, 15: Ἀλγηδόνα ἐξῆψεν· 3, 16: Εἰς ὀργὴν ἀλλήλους ἐξάπτουσι· et pass. 9, 15. Infin. seq. 14, 26: Ἐξάπτει κατιέναι ἄγριον.]

[Ἑξάπτωτος, ὁ, ἡ, Sex casus habens. Priscian. 5, 14, 77.]

[Ἑξάπυλα, τὰ, Hexapyla, Syracusarum porta quædam. Polyb. 8, 5, 6: Τῷ συνάπτοντι τείχει τοῖς Ἑξαπύλοις. Diodor. 14, 18: Τὸ πρὸς τοῖς Ἑξ. τεῖχος, et 16, 20, Plut. Marcell. c. 18, 19, Polyæn. 8, 11. Singulari numero utitur Livius.]

[Ἐξαπωθέω, Abigo. Eur. Rhes. 811: Οὔτ' εἰσιόντας στρατόπεδ' ἐξαπώσατε. Theod. Prodr. Tetrast. p. 50 med. citat Boiss.]

Ἑξάπωλος, ὁ, ἡ, Sex pullos s. equuleos habens: ἑξάπωλον ἅρμα, Currus quem sex equulei conjugati trahunt, ut Apul. Quadrijuges et Sejuges currus: Plin. autem et Liv. Sejuges dicunt senos equos ad unum currum junctos. Herodian. [5, 6, 16]: Τὸ δὲ ἅρμα ἦγεν ἑξάπωλον, ἵππων λευκῶν, μεγίστων τε καὶ ἀσπίλων. [ᾰ]

Ἐξάραγμα, τὸ, Fractura, σύντριμμα, Galen. [Gl. p. 466] ap. Hippocr. [ᾰ]

[Ἐξᾰραιόω, Rarefacio. Aret. p. 107: Ἀτὰρ καὶ τὰ μαλάγματα τοιάδε χρὴ ἔμμεναι ὁκοῖα λεπτῦναι, ἢ ἐξαραιῶσαι, ἢ οὔρησιν τρέψαι. Ap. Hippocr. De nat. inf. p. 36, 42: Τὸ ὕδωρ ἐξαραιοῦται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, al. ἐξαεροῦται. Weigel.]

[Ἐξαραίωσις, εως, ἡ, q. d. Rarefactio. Aret. p. 13: Ἡ δὲ ἐξ. ἀρραγής. Int., Quum vasa rarefacta sunt, non rumpuntur. L. Dind.]

[Ἔξάρακτος, ap. Scylac. Per. p. 129 (54: Ἄπρους ἐξ.) vertitur Castratus: puto locum esse corruptum. Hemst.]

Ἐξαράομαι, άσομαι. Ἐξαράσασθαι, inquit Suid., [Zon., Etymol. M. et Harpocr.], est Vota persolvere, h. e. vota quæ in templorum fundationibus fieri solent. [Citat autem Harpocr. ex Æsch. Ctes. p. 70, 5: Ὅτι χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκε (ἀνέθεμεν Æsch.) πρὸς τὸν καινὸν νεῶν, (πρὶν ἐξαράσασθαι excidisse videtur). Ubi inter ἐξαράσασθαι varietatesque ab eo deflexas et ἐξειργάσθαι variant libri. || Hesych.: Ἐξαρώμεναι, ἐξ ἀγκῶνος φλεβοτομούμεναι.]

[Ἐξᾰράσσω s.] Ἐξαράττω, άξω, Exturbo, Effringo, ἐκρήγνυμι, κρούω, Suid., hæc verba citans: Καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐξήπτοντο εἰς ὀργὴν καὶ ἠπείλουν τὰς θύρας ἐξαράξειν, h. e. συντρίψαι, καταβαλεῖν. [Hom. Od. M, 422: Ἐκ δέ οἱ ἴστὸν ἄραξε, ubi al. ἔαξε.] Metaph. etiam ἐξαράττειν λόγοις τινὰ, sicut ἀράττειν ὀνείδεσι, Verbis probrosis incessere, λοιδορεῖν. Aristoph. Nub. [1373]: Ἐγὼ δέ τ' οὐκ ἠνεσχόμην [Κἀγὼ οὐκέτ' ἔξην.]· ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς κ' αἰσχροῖσι, i. e. κρούω αὐτὸν, λοιδορῶ, πλήττω πολλοῖς κακοῖς, schol. [Ælian. N. A. 15, 16: Ἐξαράττοντα πεφραγμένην ἔξοδον. Ap. Rufum p. 176 ed. Matth. ἐξαρχθῇ (ἐξαραχθῇ) et ἐξαράσσειν est de carnibus tundendo molliendis. Schneid. Ἐξαράξαι λίθῳ ὀδόντας, Simonid. ap. Stob. vol. 3, p. 62. Hemst. Synes. p. 198, B: Τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανὸν ἐξαράσσειν ἐπιχειρεῖ. Aristoph. Eq. 641: Τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξα· Thesm. 704: Οἷον ὑμῶν ἐξαράξω τὴν ἄγαν αὐθαδίαν.] Ap. Hesych. legitur ἐξαράσαντες ab hoc them., expositum ψοφήσαντες, κρούσαντες. [Pro ἐξαράξαντες. V. Ἐξαρέσκομαι.]

Ἐξαργέω, Otiosus sum: vel Obtorpesco. Aristot. Pol. 5, [10 med.]: Διὰ τὸ ἐξηργηκέναι τὴν αὐτοῦ δύναμιν. [Etym. M. p. 25, 36: Ἐξηργηκότων ἤδη τῶν ἀγώνων. Hemst. Aristot. Eth. Nic. 1, 9: Τῷ καθεύδοντι ἢ καὶ ἄλλως πως ἐξηργηκότι. Dio Cass. fr. Peir. 57, p. 26, 75: Ἥσκησεν ἐξηργηκότας ἐκ τῆς ἀναρχίας.] Affertur et pass. ἐξαργηθεὶς, pro Omissus negligentia. [Soph. Phil. 556: Ἔργα δρώμεν', οὐκέτ' ἐξαργούμενα. Schol. ἀναβολὴν ἔχοντα. Plut. Mor. p. 2, E: Ὅσῳ τῇ φύσει βελτίων ἐστὶ (γῆ), τοσούτῳ μᾶλλον ἐξαργηθεῖσα δι' ἀμέλειαν ἐξαπόλλυται.]

[Ἔξαργμα, τό.] Ἐξάργματα, τὰ, Primitiæ. Ita dicuntur Exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus. Apoll. Arg. 4, [477]: Ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος· Τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων. Ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι. Ubi annotat schol. τοὺς δολοφονοῦντας antiquitus fecisse quædam ἀκρωτηριάσματα cadaveris interempti, hæcque sumpsisse et suspendisse ex collo ipsorum: horum autem ἀκρωτηριασμάτων fuisse infinita et multa ἐξάργματα: deinde sumpto ejus sanguine ter in os inspuisse: hoc autem fecisse ad expiationem cædis dolo factæ.

Ἐξαργῠρίζω, [Adæro, Gl.] In argentum redigo, i. e. Pecunia permuto, Pecunia vendo. [Demosth. (p. 59, 5): Ἣν ἐνθάδ' ἐκέκτητο οὐσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξαργυρίσας, πρὸς ἐκεῖνον ἀπάγων ᾤχετο. HSt. Ms. Vind.] Thucyd. 8, [81]: Οὐδ' ἦν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρίσαι [al. ἐξαργυρῶσαι, q. v.], i. e. ἀργυρίου πωλῆσαι. [Diog. L. 3, 26 (?). Clem. Al. p. 946. Wakef. Med. Gl.: Ἐξαργυρίζεται, Adærat. Diod. Exc. p. 562, 89: Ἐξαργυρισάμενος τὰς τῶν ἠτυχηκότων κτήσεις. Ubi v. Wessel. Dio Cass. 43, 38; Plut. Mor. p. 850, D. Pass. id. Philop. c. 15, Cat. min. c. 34; Dio Cass. 48, 12. || Depeculor. Isæus p. 55, 21: Τὸν μὲν τούτου οἶκον σὺ παραλαβὼν, κακῶς καὶ αἰσχρῶς διολώλεκας· καὶ ἐξαργυρισάμενος, πενίαν ὀδύρει. Sic enim fort. præstat h. l. accipi, quam de venditione. Polyb. 32, 22, 1: Ἐπειδὴ δὲ πάντας ἐξηργυρίσαντο κατὰ τὸ δυνατόν. Euseb. H. E. 5, 7: Μήτε ἐξαπατῶσά τινας μήτε ἐξαργυριζομένη (ecclesia), cit. Wakef.]

[Ἐξαργυρισμὸς, ὁ, Adæratio, Æstimatum, Gl.]

Ἐξαργυρόω, ώσω, Adæro, i. e. Ære æstimo. Bud. Annot. post. in Pand. Ἐξαργυρώσας VV. LL. ap. Herodot. interpr. Qui in pecuniam redegit. [6, 86, 1. Ex Thuc. 8, 81, ubi plerique libri ἐξαργυρίσαι, diserte afferunt gramm. ab intt. citati.]

[Ἐξάρει, ἐκτός ἐστιν, Hesych., f. pro ἐξάγει.]

Ἐξαρεσκεύομαι, εὐσομαι, Placo, Diis sacrifico, VV. LL. [Mihi indulgeo. Clem. Pæd. 3, p. 250 : Τὸ ἐπιθυμητικὸν εἰς μοιχείας καὶ λαγνείας καὶ εἰς φθορὰς ἐξαρεσκευόμενον. V. Ἐξαρέσκομαι.]

Ἐξαρέσκομαι, Placo. Xen., ut Bud. Comm. annotat, dativo fere semper jungit : OEc. [5, 3] : Καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ, ὥστε ἔχειν καὶ τοῖς θεοῖς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας. [Ib. 19 : Τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ δρᾷς πρὸ τῶν πολεμικῶν πράξεων ἐξαρεσκευομένους τοῖς θεοῖς, al. libri ἐξαρεσκομένους.] Demosth. [p. 1396, 26] accusativo copulavit : Ἐὰν τοὺς κυρίους δώροις ἐξαρέσηται. [Conf. 1397, 3. Hesych. : Ἐξαρέσασθαι, διῶξαι, ubi Alb. latere putabat verbi ἐξαράσσω tempus aliquod.]

Ἐξαρθρέω, ήσω, Articulis, s. Artubus, emotus sum, Excido. Galen. : Πάντα τὰ ἐξηρθρηκότα τὴν ἐπ' οἰκείαν χώραν ἐπάνοδον ἐνδείκνυται. Ἐξαρθρηκὸς [ἐξηρθρ.] κῶλον, Luxatum membrum, Cam. Ἐξαρθρεῖν et ὀλισθαίνειν ita a quibusdam distingui tradit Gorr. ut ἐξαρθρεῖν usurpetur ad ea ossa significanda, quæ toto loco mota sunt; ὀλισθαίνειν vero ad ea, quæ paululum, non autem ex toto naturali sede excesserunt : hanc tamen differentiam ab Hippocr. ἐν τῷ Π. ἄρθρων non observari. [Mochl. p. 848, D : Καὶ τουτέοι σιν ὥσπερ τὰ ἐξαρθρήσαντα ποιέει. Et ib. p. 857, F. Pass. De art. p. 825, B : Οἷαι δέ τινές εἰσιν αἱ νοῦσοι, ἐν αἷς ἐξαρθρέεται τὰ τοιαῦτα.]

Ἔξάρθρημα, τὸ, Luxatio, [Exarticulatio, Gl.] ἔκπτωσις ἄρθρων, ἐστραμμένον, στρέμμα, Bud. Positio articuli depravata et præter naturam, ut definit Gorr., addens esse qui per ἐξάρθρημα non Omnem luxationem intelligant, sed Eam tantum, in qua totus articulus a sua sede omnino recessit; parvam enim luxationem παράρθρημα vocari. Sic etiam Ægin. ἐξάρθρημα intelligi dicit περὶ ἄρθρου τελείως ἐξεστηκότος, παράρθρημα vero περὶ παρακινηθέντος μόνον, ἐνηνεγμένου δέ. [Conf. Pallad. p. 919, H, ed. Foes. « Galen. Comm. 4 in l. De art. (p. 828, G) p. 644, 56, ἐξάρθρημα πάθος esse scribit τῶν ἐμβαινόντων ταῖς κοιλότησιν ὀστῶν οὐ περιλαμβανόντων ταῖς ἐξοχαῖς, Affectionem ossium quæ in cavitates ingrediuntur, non eorum quæ in eminentiis suis circumplectuntur. » Foes. Hippocr. De artic. p. 789, D; plur. p. 825, A, H; Mochl. p. 855, G.]

Ἐξάρθρησις, εως, ἡ, i. q. præced. Ἀρθρῆσαν κῶλον, Luxatum membrum, Bud. [Hippocr. De artic. p. 821, A : Οἷσι δ' ἂν κατὰ τὸ ἰσχίον ἐξ. γένηται· Epist. p. 1288, 32 : Τὰς τῶν ὀστέων θέσεις καὶ ἐξαρθρήσεις. Cocchii Chirurg. p. 3, ιε', ις', κε', κς', κη', κθ'.]

Ἔξαρθρος, ὁ, ἡ, Ex articulis suis emotus, Luxatus, ἐξωστεϊσμένος, ἐκμελὴς, Suid. [Ἐκμ. etiam Hesych. Joseph. Ant. J. 3, 11, 6 : Τοῦ δεξιοῦ σκέλους ἔξαρθρον γενέσθαι, Dextrum femur sibi luxari. Maccab. 4, 9, 13. Paullo aliter Zonar. p. 755 : Ἔξ., ἀρθρητικός (ἀρθριτ.).] || Hippocrati ἐν τῷ Περὶ ἄρθρων significat etiam Eum cui extant juncturæ ἐν τῷ κατὰ φύσιν ἔχειν, i. e. Absque vitio, Cam.; Cui articuli naturaliter extant et prominent, Gorr. ex Galeno. [Locus Hippocr. est p. 787, B : Ἄλλοι γὰρ ἄλλων μᾶλλον ἔξαρθροι πεφύκασιν. Id. Mochl. p. 854, D : Οἷσι δὲ ἐκ γενεῆς ... ἢ ὑπὸ νόσου, ἐνόσησε καὶ ἔξαρθρα ἐγένετο (τὰ σκέλη). Aretæus p. 37 : Ἄρθρα ἐναργῆ, ἔξαρθρα, ἀσαρκώδεα, Conspicua, prominentia, sine carne. « Galen. Sect. opt. c. 20 (?), s. 9, 10. » Gataker.]

Ἐξαρθρόω, Artus suis locis emoveo. Hesych. [v. Καταπέλτης] de organis στρεβλωτικοῖς, Εἰς ἃ ἐξαρθροῦσιν οἱ δήμιοι τὰ τῶν καταδίκων μέλη. Aristot. Physiogn. [p. 109] : Ἐξηρθρωμένας ἐπωμίδας, Scapulas extantes, Cam. [Joseph. De Macc. c. 10, p. 511 : Τὰς χεῖρας αὐτοῦ καὶ τοὺς πόδας ἐξήρθρουν. Hemst. Eust. Opusc. p. 163, 17 : Συνδέοντες αὐτὰς (manus) ἢ ἄλλως ἐξαρθροῦντες.]

Ἐξάρθρωμα, τὸ, s. Ἐξάρθρωσις, ἡ, dicitur ab Hippocr. quum os citra fracturam suo loco movetur : quod malum alio etiam nomine ἔκπτωμα atque ἔκπτωσις appellatur. Gorr. [Galen. Comm. in l. 1 De fract. p. 525, 8 : Οὐκ ἐκπτώσεις μόνον καὶ ἐκπτώματα καλεῖ τὰς τῶν ὀστῶν ἐκ τῆς ἰδίας χώρας μεταστάσεις ἄνευ τοῦ κατεαγῆναι γινομένας, ἀλλὰ τούτοις τοῖς ὀνόμασι τάς τε ἐξαρθρώσεις καὶ τὰ ἐξαρθρώματα προστίθησι. Foes. Ἐξάρθρωσις Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 2, p. 442, χειρῶν καὶ ποδῶν· 450 extr., 451 med. Boiss.]

Ἐξαριθμέω, Enumero, [Denumero add. Gl. pro Din.] Pernumero, Recenseo. [Herodot. 7, 59 : Ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατόν· et al. 4, 87 : Τούτων μυριάδες ἐξηριθμήθησαν.... Plat. Reip. 7, p. 522, D : Ἐξαριθμῆσαι ναῦς. Isocr. p. 319, C.] Isocr. De pace : Ἀπολλυμένας τίς ἂν ἐξαριθμήσειε; [Ἐξαριθμεῖν dicitur debitor æs alienum diluens, et in mensa numularii numis præsentibus refundens. Demosth. p. 832, 4 : Θεογένης γὰρ, ὁ Προβαλίσιος, ὁ μισθωσάμενος αὐτοῦ τὸν οἶκον, ἐν τῇ ἀγορᾷ ταῦτα τὰ χρήματα ἐξηρίθμησεν· 1238, 4. Seager.] Et Ἐξαριθμέομαι, pro eodem. Chrysost. : Εἴ τις παντας ἐξαριθμεῖσθαι βούλοιτο, Si quis omnium inire numerum velit. Sic Greg. ἐξαριθμεῖσθαι σταγόνας ὑετοῦ. Themist. ἐξαριθμεῖσθαι dixit sequente ὁποσάκις, ut ap. Lat. dicitur Numerare sequente Quoties. [Polyb. 1, 13, 6 : Ἐξαριθμεῖσθαι τὰ κατὰ μέρος· perf. 9, 2, 1. Dio Cass. 44, 48 : Καὶ τί ταῦτ' ἐξαριθμοῦμαι; Plotin. Enn. 6, 1, p. 1083, 9 : Οὐ τὰ ὄντα ἐξαριθμοῦνται, ἀλλ' ἀρχὰς τῶν ὄντων ζητοῦσι. Poll. 4, 162. Theoph. Bulg. vol. 3, p. 486, B, et sæpius ap. lxx. Gl. : Ἐξαριθμήσασθαι, Percensere. || Computo. African. ap. Georg. Sync. p. 323, B : Κατὰ τὸν σεληνιαῖον μῆνα τοὺς ἐνιαυτοὺς ἐκείνων ἐξαριθμουμένων.]

Ἐξαρίθμησις, εως, ἡ, Enumeratio. [Denumeratio, Gl. Polyb. 16, 26, 5 : Ἐξαρίθμησις τῶν πεπραγμένων αὐτῷ. L. D. Appian. Civ. 2, 82 : Οὐ γὰρ δὴ τῶν γε συμμάχων οὐδ' ἐξαρίθμησις ἐγένετο. || Expositio. Artemid. 1, 4 : Καὶ τούτων εἴ τις ἀγαθὸς εἴη λογιστὴς, τὴν ἐξ. ἐπὶ πάντων οὕτως ἔχουσαν εὕροι ἄν. Schol. Nicand. Ther. 156 (ex quo per errorem supra positum ἐναρ., quod delendum). Wakef. || Computatio. Dio Cass. 43, 46 et 53, 17 : Τὴν ἐξ. τῶν ἐτῶν· 66, 17, τοῦ χρόνου. Maximus in Petav. Uranol. p. 342, D : Κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἐξ. ψηφιζόμενα· 450, C. L. Dind.]

[Ἐξαριθμητικὸς, ἡ, ὸν, Ad enumerandum pertinens, vel Enumerandi peritus. Pollux 4, 162.]

[Ἐξαριθμοζυγοκαμπανοτρυτανίζω. Julianus qui dicitur in epist. inter epp. Basilii vol. 3, p. 123, E : Τὸ οὖν ἐξονομασθὲν χρυσίον ἐξαριθμοζυγοκαμπανοτρυτανίσας καὶ διαμετρήσας ἀσφαλῶς, Numero campano ponderans et admetiens, Int. Rectius, Numeratum, libraque, statera et trutina examinatum. Perperam eund. l. scriptum habet Ducang. v. Καμπανός.]

[Ἐξάριθμος, ὁ, ἡ, Qui est extra numerum. Suidas s. Lex. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 506 : Ἔκτακτοι ... διότι τῆς τάξεως ἐξάριθμοι ἦσαν. Ubi v. Kuster. ἄ L. D.]

[Ἑξάριθμος, ὁ, ἡ, Sextuplex. Orac. Sib. 11, 207, p. 204 ed. Mai. : Τετράδος ἑξαρίθμου. L. D. Ita legebat cum libris nonnullis schol. Pind. Ol. 10 (11), 29 : Βωμῶν (vel βωμὸν) ἑξάριθμον Ἡρακλέης, ubi meliores βίη Ἡρακλέος. ἄ]

[Ἐξἄριστερὼν, adv., A sinistra. Herodian. Epim. p. 260. Boiss. Ib. simile memoratur ἐκδεξιὼν, de quo diximus in Δεξιὸς p. 996, A, ubi scribi debebat ἐκδεξιὼν ἐκποδών.]

Ἐξαρκέω, Sufficio [Gl.], Sum satis. [Absolute Xen. Hier. 7, 12 : Πῶς ... ἂν ἐξαρκέσειε τύραννος χρήματα ἐκτίνων; Aristoph. Eq. 524, Plato Reip. 6, p. 504, B, et alibi cum aliis omnibus.] Xen. [Comm. 2, 6, 30] : Ἐξαρκέσει μοι ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Eur. [Hipp. 280] : Τάδ' ἐξαρκεῖ πόσει, Hæc sunt satis marito. In VV. LL. tamen, Hæc probantur marito. [Et alibi sim. Conf. Soph. OEd. C. 1116, Phil. 459. Xen. Cyneg. 1, 3 : Ὁ Χείρωνος βίος πᾶσιν ἐξήρκει. Et alii quivis, tam personaliter quam impers. ut Plat. Conv. p. 192, B : Ἐξαρκεῖ αὐτοῖς ... καταζῆν ἀγάμοις.] Cum πρὸς aut εἰς, Aristid. [vol. 1, p. 131] : Οὐκ ἐξήρκουν εἰς ἀντιπάλων μέρος. Diosc. 5 : Εἰς ποικιλίαν ἐξαρκεῖ. [Xen. Comm. 4, 1, 5 : Ἐξαρκέσειν σφίσι τὸν πλοῦτον πρὸς τὸ διαπράττεσθαι. Plato Reip. 7, p. 526, D. V. infra. Cum inf., non ut in seqq. exx. impers. positum, ap. Plat. Tim. p. 32, A : Μία μεσότης ἂν ἐξήρκει ... ξυνδεῖν. Lycurg. p. 151, 7.] Et infin. ut ἀρκεῖ. Antipho : Καὶ οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτῷ τοσαῦτα καὶ τη-

λικαῦτα τὴν πόλιν ἀδικῆσαι, Non satis illi fuit, Non contentus fuit. [Herodot. 7, 161: Ἐξήρκει ἡμῖν ἡσυχίην ἄγειν. Xen. Comm. 4, 3, 13: Ἐξαρκῇ σοι... ὁρῶντι σέβεσθαι. Et simili struct. Plato Reip. 1, p. 341, E: Εἰ ἐξαρκεῖ σώματι εἶναι σώματι· et iterum ib., Conv. p. 192, B. Cum accus. et inf. Plat. Alcib. 2 p. 141, A: Εἰ ἐξαρκέσει σοι τύραννον γενέσθαι. Cum dat. partic. Demosth. p. 1155, 7: Ταῦτα ἔχουσιν οὐκ ἐξήρκεσεν αὐτοῖς.] || Xen. [Comm. 2, 4, 7]: Ταῦτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους ἐξήρκεσεν, Hæc amicus amicis abunde suppeditavit. [Locus integrior nunc ita scribitur: Ἃ πρὸ αὐτοῦ τις οὐκ ἐξειργάσατο..., ταῦτα ὁ φίλος πρὸ τοῦ φίλου ἐξ. ubi repetendum ex præced. verbo participium. Alia struct. Pind. Nem. 1, 32: Ἐόντων, εὖ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι, φίλοις ἐξαρκέων, Amicis opitulantem bene audire. Ejusd. Ol. 5, 24: Ἐξαρκέων κτεάτεσσι, Brunck. interpr. Suis contentus divitiis, Satis sibi faciens. De vita Tzetz. Exeg. Il. p. 22, 16: Ἐξαρκέσαι τὸν Ὅμηρον ἄχρι καὶ ὀγδοηκοστοῦ ἔτους. || Phrasin ἐν τῷ ἐξαρκέοντι κεῖσθαι pro ἐξαρκούντως ἔχειν habet Hippocr. p. 264, 46; 678, 30. || Med. ap. script. Eryxiæ p. 401, E: Ἵνα ἐξαρκοίμεθα πρὸς τὰς ἐπιθυμίας καὶ τὰς ἐνδείας τοῦ σώματος· ubi ἐξικοίμεθα Stob. Fl. vol. 3, p. 277, q. v.]

Ἐξαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐξαρκῆ, ἀρκοῦσαν, Hesych. [Æsch. Pers. 237: Πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις; Soph. Tr. 334: Ὡς τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.]

Ἐξαρκούντως, Sufficienter [Gl.], Satis, Quantum satis est, Abunde. Isocr. [p. 264, C]: Ἐξαρκούντως δεδήλωται, Plene, Bud. [Id. p. 234, C: Τούτων ἁπάντων μοι συμβεβηκότων ὧν μὲν ὑπερβαλλόντως, τῶν δ' ἐξ. Aristoph. Ran. 376: Ἡρίστηται δ' ἐξ. Plato Gorg. p. 493, C: Τὸν ... τοῖς ἀεὶ παροῦσιν ἱκανῶς καὶ ἐξ. ἔχοντα βίον.]

Ἔξαρμα, τὸ, Sublatio. Sed peculiariter hoc nomine vocatur Poli sublatio s. elatio, quam ἔπαρσιν et ἔπαρμα dixit Ptolem. [sed et ἔξαρμα, Geogr. 1, 3 bis], ut scribitur in VV. LL., et alii δίαρμα. Cui opp. ἔγκλισις, Inclinatio. [Plut. Mar. c. 11: Μέγα λαμβάνων ὁ πόλος ἔξαρμα· Mor. p. 410, E.] Dicitur autem non solum πόλου ἔξαρμα, sed etiam ἡλίου, et ἔξαρμα τοῦ ἡλίου τὸ κατὰ τὰς μεσουρανήσεις, Solis meridiana elatio, quum medium tenet cœlum, ap. Strab. [2, p. 75.] Poli in globo ἔξαρμα, Altitudo, inquit Camer. [Conf. id. 1, p. 12. Ἔξ. et ἀντέξαρμα de utroque polo, in Theol. arithm. p. 25.] || Ἔξαρμα exp. etiam Impetus. [Suid. v. Εὐπείθιος, p. 1516, B: Ὁ δ' οὖν Διομήδης οὐδὲν ἔχων ἔξαρμα φύσεως, ἔτι ταπεινότερος ἐγεγόνει πρὸς τὰ ἐπιταττόμενα. Eustath. Il. p. 9, 5: Ὁ μεμελισμένος λόγος, ὃς καὶ ἔξαρμα ἔχει, ἤχουν ὕψος, ὄγκον, μέγεθος· Opusc. p. 42, 94: Τοιούτοις ἐγὼ ἐντετύχηκα... εἰς ἀνδραγαθίαν ἐξάλμασι, τοιούτοις εἰς κλέος ὕψιστον ἐξάρμασιν, et al. sæpe. || Tumor. Hippocr. Epid. 4, p. 1133, F: Ἡ μάλιστα τὸ ἔξ. ἦν.]

Ἐξαρμόζω, vel Ἐξαρμόττω, Harmonico concentui non sum consonus. In VV. LL. ἐξαρμόζω exp. Avello. Disjungo. Et subjungitur, ἐξαρμόσαι, i. e. τὴν ἁρμονίαν καὶ συμφωνίαν καταλῦσαι, Sociatam nervorum concordiam, ut loquitur Fabius, dissolvere; ut sit quod Gall. dicitur *Désaccorder*. Sed hæc nullo testimonio ibi confirmantur. [Philostr. Imag. 2, 4, p. 815: Τροχοὶ δ' ἅρματος (Hippolyti) ὁ μὲν ἐξήρμοσται τὰς κνήμας, ὑπὸ τοῦ συγκλιθῆναι τὸ ἅρμα εἰς αὐτὸν κτλ. Radii rotæ emoti. Contrarium ἐνηρμόσθαι ap. Poll. 1, 144.]

[Ἐξαρμόνιος, ὁ, ἡ, Qui est extra harmoniam. Ἐξαρμόνιοι καμπαὶ, Pherecrat. ap. Plut. Mor. p. 114, E. Hemst. Ib. 1142, A.]

[Ἐξαρμόττω. V. Ἐξαρμόζω.]

Ἐξαρνέομαι, interdum pro simpl. ἀρνοῦμαι. Æschin. [p. 89, 24]: Οὐκ ἐξαρνοῦμαι πράττειν. [Eur. Andr. 436: Οὐ γὰρ ἐξαρνούμεθα· Hel. 579: Οὔ τοι τοῦτό γ' ἐξαρνήσομαι. Herodot. 3, 74, Aristoph. Eccl. 660. Plato Leg. 12, p. 949, A: Ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ. Seq. μὴ Demosth. p. 818, 24: Μὴ λαβεῖν ἐξαρνούμενος, et alibi.]

Ἐξάρνησις, εως, ἡ, Negatio, Inficiatio. [Plato Reip. 7, p. 531, B.]

Ἐξαρνητικὸς, ἡ, ὸν, ap. Aristoph. Nub. [1172]: Νῦν μέν γ' ἰδεῖν εἰ πρῶτον ἐξαρνητικὸς, κἀντιλογικὸς, a Bud. exp. Inficiator: sed malim Inficiandi peritus, aut In inficiando exercitatus.

Ἔξαρνος, ὁ, ἡ, [Inficians, Inficiator, Negabundus, Gl.] positum cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, Inficior. [Aristoph. Nub. 1230: Ἔξ. εἶναι διανοεῖ;] Herodot. 3, [66]: Δεινῶς γὰρ καὶ ὁ Πρηξάσπης ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτεῖναι Σμέρδιν. Sic Demosth. [p. 570, 21]: Ἔξαρνος ἦν μὴ τεθεικέναι. [Aristoph. Pl. 241: Ἔξ. ἐστι μηδ' ἰδεῖν με πώποτε.] Plat. Hippia [maj. p. 288, C]: Πῶς γὰρ ἂν τολμῷμεν ἔξαρνοι εἶναι τὸ καλὸν μὴ καλὸν εἶναι; [Soph. p. 260, D.] Lucian. Prometh. [c. 6]: Ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτά· c. duplici negatione [Dial. mort. 14, init.]: Νῦν μὲν γὰρ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. Ponitur et cum ὡς: ut Aristid. [vol. 1, p. 134 med.]: Ἔξαρνος γίνομαι ὡς οὐχ οὕτω ταῦτ' ἔχει. Et cum περὶ, ut, Ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων, Isocr. [Demosth. p. 679, 20. Dionys. A. R. 7, 34: Ἔξαρνος μὲν ὑπὲρ οὐθενὸς ἦν τῶν... εἰρημένων.] Sed et cum gen. sine περὶ, in h. l., qui in VV. LL. affertur sine auctore: Τοῦ τρίτου ταλάντου ἔξαρνος γίνεται. Dicitur certe et ἔξαρνός εἰμι τοῦτο. [Plat. Charm. p. 158, C: Οὔθ' ὁμολογεῖν οὔτε ἐξάρνῳ εἶναι τὰ ἐρωτώμενα. Lysias p. 98, 40.] Demosth. C. Aristocr. [p. 677, 22]: Τὰς συνθήκας ἔξαρνος γίνεται. [Et p. 849, 27; 857, 7.] Isæus [p. 53, 24]: Θαυμάζω εἰ ἔξαρνοί εἰσι τὰ ὡμολογημένα. Idem [p. 40, 9]: Ἔξαρνος τὴν μαρτυρίαν. Et, Ἔξαρνον εἶναι τὴν δίαιταν, Isocr. [p. 373, D.] Hesych. scribit ἄρναν Clazomeniis esse Jusjurandum, unde factum esse ἔξαρνος.

[Ἐξαροτριάω. Gl.: Ἐξαροτριῶ, Exaro.]

Ἐξαρπάζω, [άσομαι, Aristoph. Eq. 708: Ἐξαρπάσομαί σου τοῖς ὄνυξι τἄντερα. Plut. Sull. c. 29], Eripio, [Proripio, add. Gl.] Cum gen. Plut. [Comp. Pericl. c. Fab. c. 2]: Μινούκιον ἐξαρπάσας Ἀννίβου, Eripiens Annibali Minucium, q. d. Eripiens ex manibus Annibalis. Exp. etiam, Liberans ab Annibale Minucium. Chrysost.: Τὸν τοῦ δεσμωτηρίου φύλακα τῆς πλάνης ἐξήρπασε, Ab errore eripuit. [Ἐξαρπάζειν χαλεπωτάτης νόσου, Phalar. Ep. 21. Hemst. Absolute Diod. Exc. p. 540, 17: Καταπληξάμενος τοὺς Ἰταλιώτας... ἐξήρπασε τοὺς Ῥηγίνους. Joseph. A. J. 6, 9, 5: Φυγῇ παραδόντες αὐτοὺς ἐξαρπάζειν τῶν κινδύνων ἐπειρῶντο. Et sim. sæpe Dio Cass.] Sic Ἐξαρπάζομαι, Eripior: unde ἐξήρπαστο, ap. Demosth. De cor. sine casu, Ἐξήρπαστ' ἂν ὁ τοιοῦτος. [Soph. OEd. C. 1016.] Hom. autem ἐξήρπαξε dixit Il. Γ, [380]: Τὸν δ' ἐξήρπαξ' Ἀφροδίτη. [Υ, 443, Φ, 597. Signif. Rapiendi ex, de Scylla Od. M, 100: Φῶτ' ἐξαρπάξασα νεός. Apoll. Rh. 2, 1108: Ἰστία δ' ἐξήρπαξ' ἀνέμου μένος. Eur. Iph. A. 315: Σὰς ἐπιστολὰς ἐξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ. Absolute Aristoph. Pac. 6, Thesm. 691, 706. Plato Tim. p. 60, C, diversa structura: Τὸ ὑπὸ πυρὸς τάχους τὸ νοτερὸν πᾶν ἐξαρπασθὲν, Omni humore privatum. Diod. 20, 41: Κελεύειν ἐκ τῶν ἀγκαλῶν ἐξαρπάζεσθαι τὰ βρέφη. Schol. Pind. Pyth. 2, 40: Ὑπὸ δίνης καὶ θυέλλης ἐξαρπασθέντα φθαρῆναι.]

Ἔξαρσις, εως, ἡ, [Elevatio. Cleomed. K. Θ. I. init.: Ὁπόταν ἐκ σκεύους ὑγρὸν ἔχοντος καὶ στερεόν τι ἐν αὐτῷ σῶμα, ἄρωμεν τὸ στερεὸν, συμπίπτει τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν τοῦ ἐξηρμένου τόπον, καὶ οὐκέτι ἡ αὐτὴ ἔξαρσις αὐτοῦ φαίνεται, ἀλλ' ἐλάττων, ὅσον τοῦ ἐξαρθέντος τὸ μέγεθος.] || Sublatio, Ipse extollendi actus. [Num. 10, 6: Ἐπὶ τῇ ἐξάρσει αὐτῶν, de proficiscentibus.] Item Ablatio, Exemptio. Suid. ἐξάρσεις exp. ἐπάρσεις in hoc quem affert l.: Ὁ δὲ θρασύτερον προεκθέων, ἐξάρσεις τε τῶν ποδῶν καὶ περιδινήσεις ποιούμενος, βέλει τρωθεὶς, ἀπέλιπε τὸν βίον. [Exstirpatio. Jerem. 12, 17: Ἐξαρῶ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἐξάρσει καὶ ἀπωλείᾳ. Clem. Al. Strom. 6, p. 816: Φόνος δὲ ἔξαρσίς ἐστι βεβαία· τὸν οὖν ἀληθῆ λόγον περὶ θεοῦ καὶ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ ὁ βουλόμενος ἐξαίρειν, ἵνα τὸ ψεῦδος ἐγκρίνῃ κτλ. || Exemtio. Eust. Od. p. 1787, 45: Οὐ κατὰ ἔξαρσιν τοῦ ο ἀπὸ τοῦ παρεόντων.]

Ἐξαρτάω, Suspendo, Alligo, Annecto. [Polyb. 18, 1, 4: Τοὺς θυρεοὺς ἐκ τῶν ὤμων ἐξηρτηκότες.] Herodian. [7, 9, 20]: Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης, τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. [De donariis suspendendis Longus 1, 32, ubi sim. contulit Vill. p. 70.] Et ἐξαρτᾶν χρυσίον, Suspendere de collo aurum. Synes. Ep. 109, metaph.: Τοσούτων ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριτῶν οἱ πρὸς δόξαν τὴν ἔξω ζῆν ἀναγκάζοντες, q. d. Ex tot judicibus nos suspendunt, Vel Tot judicibus nos alligant, pro Pendere nos ex tot judicibus volunt, Bud. docte, Pendere nos ex tot hominum judicio faciunt. Ex Plut. autem

Themist. [c. 2] affertur, Ἃ δὲ τούτων ἐξαρτῶσιν ἔνιοι [διηγήματα πλάττοντες], pro Quæ ex his nonnulli contexunt. [Anacreon ὁ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ποίησιν ἐξαρτήσας μέθης, Athen. 10, p. 429, B. Ἐξήρτησε τῆς πενίας τοὺς ἐπὶ πλούτῳ βρενθυομένους, Theodor. Therap. p. 94, 18. Hemst.] || Ἐξαρτῶ, eod. metaphoræ genere quo ap. Lat. Devincio, pro Amicitiam alicujus concilio, quasi eum ex me suspendendo, i. e. ex meo nutu. [Obstringo, Gl.] Synes. Ep. 98 : Ἐξηρτήσω σαυτοῦ καὶ ἐποίησας εἶναι σούς. Idem ἐξήρτητο, ead. signif. dixit, et quidem itidem active, Ep. 20. Alibi autem pass. : Δεῖ δὴ καὶ ἀλλήλων ὑμᾶς ἐξηρτῆσθαι. || Ἐξαρτάομαι, Dependeo. [Aristoph. Eccl. 2 : Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον. Pomp. Macer ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 106 : Ἐξαρτᾶσθέ μου, sec. conj. Valck. Eur. Hipp. 325 : Χειρὸς ἐξαρτωμένη· Iph. T. 363, γονάτων· Alc. 187, πέπλων· Iph. A. 1226 : Περὶ σὸν ἐξαρτωμένης γένειον. Et figurate Suppl. 735 : Σοῦ (Διὸς) γὰρ ἐξηρτήμεθα, Id. fr. Phœnicis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 476 : Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον. Et sim. Plato Leg. 5, p. 732, E, Aristoph. Pac. 470.] Aristid. in Panath. : Ὃ δὲ τούτου ἐξήρτηται, Ex hoc dependet, Hujus est appendix. Ap. Eund. [vol. 1, p. 191] : Ἑνὸς ἀνδρὸς δόξης ἐξαρτώμενοι, Ex viri unius gloria pendentes. Tale est, ἐξήρτηνται τοῦ ἀποβησομένου, Pendent ab eventu. In VV. LL. affertur ex Xen. Cyr. 5, [4, 20]: Ἐξαρτήσεται τῆς ἰσχύος, pro Pendebit ex viribus et sustentabitur. Rursus ex Plut. Galba [c. 8] : Ἑνὸς ἐξηρτημένα στρατεύματα, Ab uno sustentati exercitus. Ἐξαρτῶμαι exp. Pendeo, in alia etiam signif. sc. pro Magnopere deditus sum; ut Athen. 12 : Οὕτω δὲ ἐξήρτηντο τῶν ἡδυπαθειῶν οἱ τότε. [Cum præp. Plat. Ion. p. 536, A : Ὁ μὲν τῶν ποιητῶν ἐξ ἄλλης Μούσης, ὁ δὲ ἐξ ἄλλης ἐξήρτηται, et al. Polyb. 8, 31, 4. Absolute Hippocr. De morb. mul. 1, p. 601, 44 : Ἐξήρτηται ... τὰ λοχεῖα.] || Ἐξήρτημαι, Conjunctus sum, Adhæreo. [Pendeo, Gl. Thuc. 6, 96 : Ἐξήρτηται τὸ ἄλλο χωρίον.] Plut. [Anton. c. 46] : Τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, Ingens planities his collibus conjuncta est, vel adhæret. Vel, His collibus continuo subjacet, ut Bud. interpr. Item Ἐξήρτημαι, Conjunctus et connexus sum, Conjunctam habeo rationem, Id. ex Plat. [Leg. 1, p. 625, D, ubi vera scriptura est ἐξήρτυται. || Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ τούτων τῶν ἐξηρτημένων ἐλπίσιν, Liban. vol. 4, p. 177, 16, suspectum Hemst., qui conj. ἐξηρμένων coll. p. præced. Similis corruptela est ap. Iambl. Stob. Fl. vol. 3, p. 337.] || Ἐξήρτημαι τούτου, Sum comes, assectator, Cingo et δορυφορῶ. Plut. [C. Gracch. c. 6] : Ἐξηρτημένον ὁρῶντες αὐτοῦ τὸ πλῆθος, Videntes plebem eum cingentem et consectantem. [Id. Cæs. c. 41 : Ἡγεμόνων τοσούτων ἐξηρτημένων αὐτοῦ.] || Ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, apud Strab. [7, p. 290, ubi ἐξῆρται restituit Casaub., de quo vitio supra diximus], pro Assurgit, Attollitur. Bud. p. 739. Idem vero et Ἐξαρτῶ interpr. Elevo, Tollo sursum, μετεωρίζω : sed exemplum non addit. [Eurip. Tro. 129 : Πλεκτὰν Αἰγύπτου παιδείαν ἐξηρτήσασθ', αἰαῖ, Τροίας ἐν κόλποισιν, Ancoras jecistis. Synes. Ep. 3, p. 158, B : Χρυσία καὶ λίθους ἐξήρτητό τε καὶ περιέκειτο. Aristoph. Eccl. 494 : Πώγωνας ἐξηρτημένας. Longus 2, 3 : Πήραν ἐξηρτημένος, ubi alia exx. v. ap. Vill. p. 81. Æschin. p. 77, 11 : Τὰς ἐπιστολὰς, ἃς ἐξηρτημένος ἐκ τῶν δακτύλων περιήεις. Basil. Περὶ ταπεινοφρ. a Bud. cit. : Κολάκων ἀναριθμήτων ἐξηρτημένοι συστήματα. Confusum c. ἐξαρτύω v. in illo. Ἐξήρτησεν et ἐξήρτισεν vel ἐξήρτυσεν confusa in Gl. : Ἐξήρτησεν, Instruxit.]

Ἐξαρτηδὸν, Hesychio est μετὰ τοῦ ἐκκρέμασθαι.

Ἐξάρτημα, τὸ, pro Appendix affertur ex Hermog. [I. q. περιάρτημα s. περιαμμα Tatian. p. 65. Conf. Hemst. ad schol. Aristoph. Pl. 590, p. 190. || Pondus chordis appensum. Nicomach. Harm. man. 1, p. 11, penult.; 13, 4, s. Iambl. V. Pyth. 26, 117, p. 250 Kiessl., et 118, 254. Angl. De ancora navis schol. Aristoph. Eq. 759. L. Dind.]

Ἐξάρτησις, εως, ἡ, Suspensio. Ἐξάρτησιν ἔχει, Dependet, ἐξήρτηται. [Aristot. H. A. 2, 1 : Ἡ ἐξ. ἡ πρὸς τὴν κοιλίαν· 3, 1 extr. : Ἡ τῶν ἐμβρύων ἐξ. ἐξ αὐτῆς ἐστι τῆς ὑστέρας· 14. C. dat. 1, c. ult. : Τὴν ἐξάρτησιν ἔχουσα (ἡ κύστις) τοῖς ἀπὸ τῶν νεφρῶν τεταμένοις πόροις παρὰ τὸν καυλὸν κτλ. Aret. p. 8 : Ὑπὸ ... τῆς ἐξαρτήσιος κτλ. De ponderibus quæ chordis appenduntur, et ἐξαρτήματα vocantur, Theo Smyrn. De mus. 12, p. 89. V. etiam Ἐξάρτισις.]

[Ἐξαρτία, ἡ, i. q. ἐξάρτισις. Tzetz. schol. Hes. Op. 616 : Τὴν δὲ πᾶσαν ἐξάρτυσιν τοῦ πλοίου ἀποκόμισον ἐν τῷ οἴκῳ σου. Ita Gaisf. cum hac annot. : « Dedi partim ex Trinc., ubi ἐξάρτισιν. Edd. Bas. Heins. ἐξαρτίαν. Nihil e Mss. enotatum. Sed v. ad v. 625, ubi διαρτίαν Bas., διάρτισιν Trinc. » Conf. Ἐξαρτιστήριον. L. D. Harmenop. : Ἔξάρτησις, ἣν καὶ ἐξαρτίαν νόμος καλεῖ. L. 53 Basil. t. 2, 29 ; Πλοῖον μετὰ τῆς ἐξαρτίας. Ducang.]

Ἐξαρτίζω, Absolutum reddo. Item, Absolvo, Expleo, [Instruo ; Ἐξηρτισμένος, Exstructus, Instructus, Politus, Gl. Hesych. : Ἐξαρτίζει, πληροῖ, τελειοῖ] : ut Act. 21, 5 : Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, i. e. Explevisse dies illos, vel Peregisse. || Apparo, Adorno, Instruo, vel Perfecte instruo : unde Paulus 2 Tim. 3, [17] : Πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, Instructus, ut vet. etiam Int. reddit. Rectius tamen alii, Perfecte instructus. [Medio Lucian. Ver. Hist. 1, 33 : Στιβάδας ἐνῳκοδόμητο καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο. Boiss. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 8, ab Schneid. cit., signif. paullo diversa Vehendi : Ἐξαρτίζεται δὲ συνήθως καὶ ἀπὸ τῶν ἔσω τόπων εἰς τὰ αὐτὰ τὰ πέραν ἐμπόρια σῖτος καὶ ὄρυζα κτλ. 11 : Ἔχει δὲ ἐμπορίου τινὰ καὶ αὐτὸ τάξιν τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀραβίας ἐξαρτιζομένοις εἰς αὐτὴν πλοίοις οὐ μεγάλοις. Ap. Diod. 14, 19 : Τριήρεις πολυτελῶς ἐξηρτυμένας restituit Wessel., quum libri plerique ἐξηρτισμ., unus ἐξηρτυσμ. præberent, sed formam ἐξαρτύω postulare videretur usus scriptoris. Inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 420, 13 : Τὸ ἐπὶ τὴμ πομπὴν ἀνκλάριον ἐξαρτιζό[μενον]. L. Dind.]

[Ἐξάρτιον τὸ, Navalia instrumenta, Apparatus nauticus. Zachar. Papa Dial. 4, 31 : Τὰ ἐξάρτια τοῦ πλοίου. Greg. M. Navis armamenta. Ducang. Etym. Ms. ap. eund. in App. p. 70 : Ἐξάρτια τὰ βαστάζοντα τὰ σχοινία καὶ τὴν ὀθόνην τοῦ πλοίου.]

[Ἐξάρτῐσις, εως, ἡ, γραμματίου, Instrumentum, Gl. Eust. p. 56, 21 (?) : Τὸ δὲ ἐπὶ ἐξαρτίσεως τὴν εἰς πλοῦν ὥσπερ ἐνταῦθα. Angl. V. Ἐξαρτία. Ἐξάρτησις (sic) ead. signif. qua supra ἐξάρτιον positum ap. Theophanem aliosque Byz. annotavit Ducang. Panaret. Chron. Trapez. p. 363, 4 : Ἐπυρπολήθη ἡ ἐξάρτησις.]

[Ἐξαρτισμὸς, ὁ. Ἐξ. τοῦ πλοίου, Instrumenta navis, in Basil. l. 15, t. 1, c. 3. Ducang. Arrian. Tact. 154 (?). Wakef.]

[Ἐξαρτιστήριον, Apparitorium; Ἐξάρτια παντὸς πράγματος, hoc Instrumentum, Gl. An leg. ἐξαρτία, ἡ ? Conf. Ἀπαρτία. Angl. V. Ἐξαρτία.]

Ἐξάρτῡσις, εως, ἡ, Apparatus, ut ἐξάρτυσις τοῦ στόλου, Suid. [et Zon. p. 758. Philo Belop. p. 67, 1 : Τὴν μὲν οὖν κατασκευὴν λαμβάνει καὶ τὴν ἐξ. ταύτην. L. D. || Vocabulum musicum, Adaptatio. Callicr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 178 : Πᾶς ὁ οἶκος, καθάπερ ψαλτήριον τριῶν τούτων χρήζει τυχὲν, ἐξαρτύσιος, συναρμογᾶς, ἁφᾶς τινος καὶ χρήσιος μωσικᾶς. Ἐξ. μὲν ὧν ἐντι ἁ σύνθεσις τῶν αὐτῶν μερῶν ἁπάντων, ἐξ ὧν συμπλαροῦται τό τε ὅλον καὶ τὸ πᾶν σύσταμα τᾶς συγγενικᾶς κοινωνίας. Hemst. Et iisdem prope verbis Hippodam. ib. vol. 2, p. 123. Wakef. Et Euryphamus ibid. vol. 3, p. 344. Ubi cum ἐπαφὴ conjungitur, ut ap. Iambl. V. Pyth. 15, 64, p. 130 Kiessl. et 25, 114, p. 242.]

Ἐξαρτύω, Adorno, Apparo, Instruo. [Condo, Gl. Eur. El. 422 : Τάνδον ἐξάρτυε.] Thuc. 2, [3] : Καὶ τἆλλα ἐξήρτυον, ᾗ ἕκαστον ἐφαίνετο πρὸς τὰ παρόντα ξύμφορον ἔσεσθαι. [2, 17 : Τῇ Πελοποννήσῳ ρ' νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες.] Polyb. 5, [92, 1] : Καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. [3, 1, 16] : Ἐξήρτυε τὰ καθ' ἑαυτόν· et [ib. 14, 16] : Ἐξήρτυε ὅσα συνοίσειν ἔμελλεν. Et [2, 14, 13] : Ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Utitur et alibi sæpe. Interdum autem et ἐξαρτύεσθαι signif. act. dicitur; ut [Æch. Pr. 908 : Οἷον ἐξαρτύεται γάμον γαμεῖν. Eur. El. 647 : Ἐγὼ φόνον γε μητρὸς ἐξαρτύσομαι. Eunap. p. 81 : Ἑτέρας ἐξηρτύοντο μηχανάς. Procop. H. arc. c. 18, p. 55 : Ἐν εἰρήνῃ καὶ σπονδαῖς ἐξηρτυόμενος ἀεὶ ... πολέμου αἰτίας. V. Demosth. infra cit. De musicis, ut supra ἐξάρτυσις, Plut. Mor. p. 973, D : Καθάπερ ὄργανον ἐξαρτυομένου τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος.] Thuc. 1, [13] : Ναυτικά τε ἐξηρτύετο [ἡ] Ἑλλάς. [Ib. 82 :

Τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἐξαρτύεσθαι ξυμμάχων προσαγωγῇ. Et 25, 121; 2, 13, 85; 6, 87; 7, 65.] Pass. autem signif. ἐξαρτύεσθαι ap. Eund. 1, [80] : Καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἄριστα ἐξήρτυνται, πλούτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ, Et reliquo omni apparatu instructissimi sunt. [Conf. ib. 14.] Sic 6, [31] : Καὶ ναυσὶ καὶ πεζῷ ἅμα ἐξαρτυθείς. [Ib. 17, 37.] Et ἐξηρτυμένος σιτίοις, Plut. Pericle. [Æsch. Prom. 711 : Ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτυμένοι, ubi plerique libri perperam ἐξηρτημένοι. Herodot. 1, 43 : Ἐξηρτυμένοι λογάσι τε νεηνίῃσι καὶ χυσί· 2, 32 : Ὕδασι καὶ σιτίοισι εὖ ἐξηρτυμένους· 7, 147, ubi it. est var. ἐξηρτημ., sicut Demosth. p. 123, 28 : Φίλιππον ... τοιοῦτον ἐξηρτῦσθαι στρατόπεδον, multi exhibent ἐξηρτῆσθαι, et Iambl. V. Pyth. 20, 94, p. 206 : Ἐξηρτυμένοι [τοῖς ἀγαθοῖς ἤθεσι, omnes ἐξηρτημένοι. Pass. aliter utitur Eur. Heracl. 420 : Οἰκεῖος πόλεμος ἐξαρτύεται· Hipp. 1186 : Θᾶσσον ἢ λέγοι τις ἐξηρτυμένας πώλους παρ' αὐτὸν δεσπότην ἐστήσαμεν. Plato Leg. 1, p. 625, D : Ταῦτ' οὖν πρὸς τὸν πόλεμον ἡμῖν ἅπαντα ἐξήρτυται· Critiæ p. 117, D : Πάντα ἐξηρτυμένα ἱκανῶς. Frequentat etiam Diod. cum aliis recentiorum.] || Ἐξαρτύειν est etiam παιδεραστεῖν, Hesych. [Albert. : «V. supra v. Ἀρτὺν, φιλίαν ἢ σύμβασιν. Et v. Ἀρτύες, ubi ἄρτυεν, ὁ Τιτάν. Infra autem Τιτὰν est παιδεράστης. » ῡ]

Ἐξάρυσις, εως, ἡ, Exhaustio, ἀπάντλησις, Galen. Lex. Hipp. [p. 468. Ubi al. ἐξείρυσεν, ἀπήντλησεν, al. ἐξαρύσαι, ἀπαντλῆσαι.]

Ἐξαρύω, Exhaurio; Exprimo. Bacchius enim ap. Hippocr. [De fract. p. 755, B, ubi bis ἐξαρείαται] ἐξαρύεται exp. ἐκθλίβεται, Erotian. [p. 152.] Sic vero et ἐξαντλεῖται, quod ejusdem cum ἐξαρύεται signif. est, eidem Erotiano est ἐκπιέζεται. [Utrumque esse interpr. verbi ἐξαρύεται conj. Foes.] In Galeni autem Lex. Hipp. [p. 466] scribitur ἐξαρύαται : quod itidem exp. ἐκκενοῦται, ἐκθλίβεται : item sec. alios, ἐξορμᾶται καὶ ἐξορμὴν ποιεῖται. [De ll. Hippocr., quibus add. videntur duo in Ἐξαείρω citati, ita fere Foes. OEc. p. 132 : « De loc. p. 418, 30 : Λιπαρά τε ἐξαίφνης ἐξαρύσαι, Pinguedinem repente exhaurito : ib. 42 : Πάλιν ἐξαρύσαι. (Conf. Ἐξεράω.) Pass. p. 748, B : Ἡ οἰδήματα ἀφλέγμαντα ἐξαρύεται ἐκ τοῦ τρώματος, ubi tamen exempll. omnia ἐξεργᾶται legunt. Apparet autem Gal. ἐξαρύεται aut ἐξαρύαται legisse quod οἷον ἐκθλ. ἢ ἐξαίρεται significare scribit, Velut exprimuntur, per expressionem attolluntur et exsurgunt. Pro quo etiam quosdam aperte ἐξαίρεται scripsisse testatur.... Rursus p. 755, B : Ἢν μὲν τοῦτο πρότερον ἐπιδέῃς, ἐξαρύαται ἐκ τούτου οἱ ἰχῶρες ἐς τὰς ἐσχατιὰς ἔνθα καὶ ἔνθα· ἢν δέ τι ἄλλο πρότερον πιέζῃς, ἐς τοῦτο ἐξαρύαται ἐκ τοῦ πιεχθέντος. Ubi tamen ἐξαρείαται exempll. et Galen., vitiose. Nam ἐξαρύονται leg. apparet aut ἐξαρύαται est 3 pl. Ion. (Sed hæc forma perf. propria est, non præsentis. L. D.) Ib. 779, E : Ὅκως ἐξαρύεται ὡς μάλιστα ἀπὸ τοῦ σίνεος τὸ οἴδημα ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Malim ἐξαρύηται. Exempll. omnia ἐξαρίαται. Ib. 768, G : Εἰ τὸν δάκτυλον ἐπαγάγοις, ἐξαρύεται. Sic enim illic lego pro ἐξαείραται. Act., ut videtur, p. 272, 36 : Ἔστ' ἂν ἐξαρύηται τὴν πληθὺν τοῦ κατιόντος, Exhauserit. Codd. ἔστ' ἂν εἰς ἀρία τε τήν. » Hesych. : Ἐξαρύσαι, ἐξαντλῆσαι. Eidem pro Ἐξαρῆξαι, ἐκφορῆσαι, Ruhnk. in Auct. restituebat Ἐξαρύσαι, ἐκροφῆσαι. Sed ἐκφορῆσαι qnidem tenendum erat. Orph. Arg. 1112 : Θεῖον ποτὸν ἐξαρύον. ἄῠ]

[Ἐξαρχία, ἡ, Dignitas Exarchi, in Ordine thronor. p. 407. Ducang. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 227, C : Τὰ ἐντάγματα τῆς ἐξαρχίας τοῦ Ἀγγύρας. Jo. Malal. p. 427, 12 : Ἀποκινήσαντος αὐτοὺς τῆς ἐξαρχίας. L. Dind.]

[Ἐξαρχῆς. V. Ἀρχὴ, ubi etiam de Ἐξαρχῆθεν.]

[Ἐξάρχομαι. V. Ἐξάρχω.]

Ἔξαρχος ὁ, ἡ, Inceptor, ut dixit Terent. : O mearum voluptatum omnium inventor, inceptor, perfector. Item Dux, Princeps, [huic Magister add. in Gl.] ut ἔξαρχος τῶν ἱερῶν [ἱερέων], Plut. Numa [c. 10]. Sic ὁ τῆς ἑορτῆς ἔξαρχος, Naz. Item Princeps alicujus rei conficiendæ. Basil. : Ἔξαρχοι τῶν καθελόντων αὐτούς. Exp. etiam Præcentor. [Hom. Il. Ω, 721 : Παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους. Eur. Bacch. 141 : Ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος εὐοῖ. Demosth. p. 313, 27 : Ἔξ. καὶ προηγεμὼν καὶ κιττοφόρος ... καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπὸ τῶν γραδίων προσαγορευόμενος. Plut. Mor. p. 65, C : Τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξ. Callim. Del. 18 : Ἀεὶ δ' ἔξαρχος δδεύει (Delus inter insulas). Figurate Polyæn. 2, 1, 14 : Οἱ ἔξ. τῆς στάσεως. Orat. hist. in fest. restit. imag. Combef. Hist. Monothel. p. 726, E. Alia v. ap. Locell. ad Xenoph. Eph. p. 171, qui 1, 13 dicit : Τῶν πειρατῶν ὁ ἔξ. ubi vert. Princeps, ut Gl. : Ἔξαρχοι, Proceres, Principes, Primores; Ἐξ. γαζοφυλακίου, Præfectus ærarii. Alia plurima de usu voc. ap. Byzantinos Ducang. Gl. 396-400. Formam Bœot. Ἔσσαρχος testari posset videri locus grammatici supra v. Ἐκ, p. 346, C, cit., ubi Ἔσσαρχος ποταμὸς, nisi manifestum videretur ejusdem l. veriorem scripturam ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου servatam esse altero ejusd. gramm. l. p. 172, 18, ubi iterum agit de ἐς forma Bœotica præpositionis ἐκ. L. Dind.]

[Ἔξαρχος, ὁ, Exarchus, Spartanus, Xen. H. Gr. 2, 3, 10.]

Ἐξάρχω, Incipio, Auspicor : ut Hom. Od. Δ, [19], Μολπῆς ἐξάρχοντες, Cantum incipientes. Exp. etiam, Cantum præeuntes et auspicantes; vel Cantus auspices. [Conf. de hujus l. scriptura Athen. 5, p. 180, D, Wolf. Prol, p. 263.] Id. Il. Σ, [51], Ω, [761] : Ἐξῆρχε γόοιο. [Hesiod. Sc. 205 : Θεαὶ δ' ἐξῆρχον ἀοιδῆς.] Sic Plut. Rom. [c. 16] : Ἐξάρχων ἐπινικίου παιᾶνος· Lyc. [c. 22] : Ἐξῆρχεν ἐμβατηρίου παιᾶνος. Lucian. itidem de cantu, sed sine casu [De luctu c. 20] : Ὅποι [Ὁποῖ Schæf.] ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. [Xenoph. Anab. 5, 4, 14 : Ἐξῆρχε μὲν αὐτῶν εἷς. Pind. Nem. 2, 25 : Ἀδυμελεῖ δ' ἐξάρχετε φωνᾷ.] Dicitur et de aliis rebus, ut [Xen. Anab. 6, 6, 15 : Εἰ πετροβολίας ἢ ἄλλου τινὸς βιαίου ἐξάρχω. Tzetz. Hist. 4, 111 : Ὅταν ὁ βασιλεὺς αὐτῶν (apum) τῆς πτήσεως ἐξάρξει·] Plut. Galba [c. 8] : Παντὸς ἐξάρχειν δόγματος, quod Bud. interpr. Auctorem fieri et confirmatorem senatusconsultorum. [Joseph. B. J. 2, 12, 4 : Τοῦ ληστρικοῦ ἐξῆρχον· et Heliod. 1, 33, p. 60.] Jungitur ἐξάρχειν accusativo quoque; ut Il. B, [273], Βουλάς τ' ἐξάρχων ἀγαθάς· ubi ἐξάρχων βουλὰς exp. Auctor existens consiliorum. Ego malim, Primus proponens consilia, aut aliquid hujusmodi : sensu tamen non valde diverso. [Hom. H. Dian. 18 : Ἐξάρχουσα χορούς. Archil. ap. Athen. l. c. : Ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα. Theocr. 8, 62; Lycophr. 250; Aristot. Poet. c. 4.] Xen. quoque Cyrop. 3, [3, 58] accus. dedit huic voc. : Ἐξῆρχεν αὖ Διοσκούροις παιᾶνα τὸν νομιζόμενον· 7, [1, 9] : Παιᾶνα ἐξάρξω. Sic ab Eod. [H. Gr. 2, 4, 17] dictum est, Ἐξάρξομαι οὖν [ἐξάρξω μὲν οὖν] ἡνίκ' ἂν καιρὸς ᾖ παιᾶνα. [Id. Cyrop. 1, 4, 4 : Ἅπερ εὖ ἤδει ἑαυτὸν ἧττονα ὄντα, ταῦτα ἐξῆρχε.] V. p. 141 sq. In VV. LL. affertur ex Eurip. [Iph. T. 743] ἐξάρχω ὅρκον pro Jurare incipio. [Tro. 148 : Ματὴρ δ' ὥς τις πτανοῖς κλαγγὰν ὄρνισιν ὅπως ἐξάρξω 'γὼ μολπὰν οὐ τὰν αὐτὰν οἵαν ποτὲ δὴ ... ἐξῆρχον θεούς. Ubi cum dupl. accus. conjungitur, ut sit i. q. ἐξάρχουσα ἔμελπον.] Et ex Soph. cum accus. personæ et dat. rei [El. 556] : Εἰ δ' ἔμ' [δέ μ'] ὧδ' ἀεὶ λόγοις ἐξῆρχες, pro Si me hujusmodi verbis aggressa fuisses. [Dativi exx. modo citatis add. Plato Leg. 10, p. 891, D : Εἰ φανεῖεν οἱ λόγων ἁπτόμενοι ἀσεβῶν ἄλλοις τε ἐξάρχοντες κτλ. || Ἐξάρχων, Præfectus. Jo. Antioch. p. 786 : Τοῦ στρατοπέδου ἐξάρχοντας. Phot. Erotem. p. 47 : Τῶν τότε ἀνεληλυθότων ἐξάρχοντος. Constant. Cærim. p. 392, B. L. Dind.]

|| Ἐξάρχομαι etiam dicitur; ut ap. Apoll. Arg. [1, 362] : Ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων. Xenoph. Hell., ἐξάρχομαι παιᾶνα, quod ex. miror a Bud. proferri, quum paucis ante lineis scripsisset ἐξάρχω tantum dici activa voce. [V. de h. l. supra. Eodem autem vitio libri meliores Cyrop. 4, 1, 6 : Σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθε καὶ παιᾶνας ἐξάρχεσθε, terminationibus quæ præcesserant male repetitis. Reg. 1, 21, 11 : Οὐχὶ τούτῳ ἐξήρχοντο αἱ χορεύουσαι.] Sed et ἐξάρχου χανᾶ ap. Eur. [Iph. A. 435] pro Primus auspicare canistra, Primus coronam ex calatho carpe, ut vertit Erasmus. [Est pro ἐνάρχου, quod v. Hom. Od. M, 339 : Εὐρύλοχος δ' ἑτέροισι κακῆς ἐξήρχετο βουλῆς. Maccab. 1, 9, 66 : Ἐξήρξατο τύπτειν.]

[Ἐξάρχων, οντος, ὁ, Exarchon, n. viri, ap. Genes. 1, p. 2, D. L. Dind.]

[Ἑξᾶς, ᾶντος, ὁ, Sextans. Pollux 4, 174 : Οἱ Σικελοὶ τοὺς δύο χαλκοῦς ἑξᾶντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγγίαν vel οὐγκίαν. Et 9, 81. Hesych. : Ἕξας, εἶδος παρὰ Συ-

ρακουσίοις. Scrib. Ἑξᾶς, coll. Arcad. p. 21, 22 ex cod. Havn. corrigendo. Conf. Bentl. Phalar. p. 419 sqq. L. Dindorf.]

Ἑξὰς, άδος, ἡ, Senarius numerus. [Eust. Il. p. 136, 10: Ὀβολῶν τοιούτων ἑξάς· Opusc. p. 227, 5. Lucian. Saturn. c. 4 : Σοὶ τὴν ἑξάδα ὑπεράνω ἀεὶ φαίνεσθαι. Tzetz. Hist. 5, 280 : Πρόσωπα τεσσαράκοντα σύν γε μιᾷ ἑξάδι, ut omittam Theol. arithm., Plut. et al.]

[Ἐξασελλάνωμεν, ἀναπληρώσωμεν, Hesych.]

[Ἑξάσημος, ὁ, ἡ, Sex tempora habens, veluti dipodia trochaica. Aristid. Quint. p. 35; Hephæst. p. 78, et ejus schol. p. 163; schol. Soph. Aj. 1174. Boiss. Draco p. 125, 12.]

Ἐξασθενέω, i. q. ἐξαδυνατέω, Prorsus defectus sum viribus, Vires meæ prorsus fractæ sunt et elanguere. [Elanguesco, Gl. Hippocr. De morb. 4, p. 504, 9 : Οὐκ ἐξασθενέομεν τελείως. De plantis Theophr. C. Pl. 5, 9, 11; 6, 17, 4.] Demetr. Phal. [§ 50] : Ἐξησθενηκέναι καὶ οἷον καταπεπτωκέναι ἀπὸ ἰσχυροτέρου ἐπὶ ἀσθενές. Plut. De def. or. [p. 411, D] : Ἐξασθενεῖ καὶ γίνεται ἄτονον. Herodian. 6, [2, 19]: Πολέμοις συνεχέσι τῆς Μακεδόνων δυνάμεως ἐξασθενούσης. Philo cum infin. etiam junxit, De mundo, Ἐξασθενεῖ ἄγειν πρὸς ἀϊδιότητα, Non valet sempiternam in eis efficere stabilitatem. [Id. p. 755 : Ἐξηστενήκασι χλευάζοντες, ubi male versum. Τὰ φυτὰ πάντα ἐξασθενήσει, p. 732, A, ubi mox προεξασθενήσαντα ταῖς ἐνδείαις· 967, D. Hemst. Aristid. Quint. p. 35 : Διὰ τὸ ἐξασθενεῖν ἡμᾶς τοὺς μείζους ... διαγινώσκειν ῥυθμούς. Diodor. 20, 78 : Ἐξησθένησε τοῖς λογισμοῖς. Et alii recentt.]

[Ἐξασθένησις, εως, ἡ, Debilitas. Georg. Pachym. Andr. Pal. 5, 18, p. 282, B, δυνάμεων.]

Ἐξασθενίζω, i. q. Debilito, Infirmo, Vires frango et enervo, i. q. ἀσθενόω.

[Ἐξασθμαίνω, Exhalo, Gl.]

[Ἐξασκελὴς, ὁ, ἡ, de ligatura sex fascias s. capita habente, ἑξ. σχιστὸς Galen. vol. 12, p. 475, B. Paul. Æg. 6, 60, p. 197, 15 : Ἐξασκελέσιν ἐπιδέσμοις. Weigel. Heliod. Oribasii in Maji Auct. cl. vol. 4, p. 94. Diocles ib. p. 103. Osann.]

Ἐξασκέω, Exerceo. [Plato Clitoph. p. 407, B : Διδασκάλους οἵτινες ἐξασκήσουσι καὶ ἐκμελετήσουσιν ἱκανῶς. Themist. Or. 18, p. 217, C : Τέχνης ἐπαίνους, ἣν οὐκ ἐξήσκησεν· 19, p. 231, A : Παιδὸς, ὃν ἐν τοῖς αὐτοῖς ἤθεσι καὶ ἐκτρέφουσι καὶ ἐξασκοῦσιν. Constant. Or. de Themist. p. 20, B : Ἀρετῆς, πρὸς ἣν ἐξασκοῦντες καὶ ἐκπαιδεύοντες τοὺς νέους κτλ. Dio Cass. 60, 32 : Τὸν υἱὸν ἐς τὸ κράτος ἐξήσκει. De exercitatione militum id. 39, 2; 77, 18.] A cujus pass. est ἐξήσκηντο, Athen. [12, p. 516, D] : Οὕτως ἐξήσκηντο πρὸς τὰς ἡδυπαθείας. Quæ Bud. interpr. Sic eruditi et docti erant in luxu. Xen. [Hipp. 2, 11] : Ἦν ταῦτα πάντα ἐξησκημένοι ὦσιν οἱ ἱππεῖς. [Activum sic cum duplici accus. junxit Himer. Or. 6, 6, p. 506 : Λόγους αὐτὸν ἐξήσκησε. Pass. Mich. Glycas Ep. 16, p. 74 : Πᾶσαν ἐξησκημένους γραφήν. Alia constr. Plut. Niciæ c. 5 : Περί τε γράμματα καὶ μουσικὴν ἐξησκημένος ὑπ' αὐτοῦ.] In VV. LL. ἐξασκεῖν pro Docere affertur ex Plut. Pericle [c. 4] : Ἐξασκήσας ἔξιν δι' ἐναντιολογίας εἰς ἀπορίαν κατακλείουσαν. [Βάρβαρα ἐξασκεῖν ἤθη, Philostr. p. 269, 8. Hemst. Id. ad Thomam p. 184 : « Simili modo (ut dicitur παιδεύεσθαί τινος) Hom. Clem. 4, 7 : Πάσης Ἑλληνικῆς παιδείας ἐξησκημένος, ubi non est auscultandum Davisio casum mutanti ».] || Ἐξασκῶ autem pro Exorno, Como, sicut et διασκῶ. Item Elaboro, Affabre facio, v. ex Athen. et Lucian. ap. Bud. p. 318. [Ἐξησκημένος, Politus, Gl. Soph. OEd. C. 1603 : Λουτροῖς νιν ἐσθῆτί τ' ἐξήσκησαν. Eur. El. 1071 : Ξανθὸν κατόπτρῳ πλόκαμον ἐξήσκεις κόμης· Hel. 1383. Rhes. 922 : Ὀργάνοισιν ἐξησκημέναι Μοῦσαι, Instructæ. Lycophr. 858 : Ὄρχατον φυτοῖσιν ἐξησκημένον. Lucian. Amor. c. 10 : Εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο· Dial. mort. 24, 1 : Μνῆμα εἰς κάλλος ἐξησκημένον· Ocyp. 665. Polyb. 20, 20, 8 : Ἐπεὶ αὐτῷ πάντα καλῶς ἐδόκει ... ἐξησκῆσθαι τὰ πρὸς τὰς χρείας. Λαμπρὸς καὶ ἐξησκημένος, ex Athen. 1, p. 21, A, et παράδεισοι ἐξησκημένοι, ex Clem. Alex. Str. 7, p. 901, 57, addit Hemst. Ἐξησκημένον, δυσνόητον, Difficile ad intelligendum, Hesych. Medio schol. Ven. Aristoph. Pac. 347 : Οἱ τὰ πολεμικὰ ἐξασκησάμενοι. De instruenda classe Dio Cass. 48, 49.]

[Ἐξάσκησις, εως, ἡ, Elaboratio, scripsere Kust. et Ernest. ap. schol. Aristoph. Nub. 131, ubi erat : Ἐξήγησις δὲ καὶ ἐπεξεργασία τῶν ἀκριβῶν λόγων οἱ σκινδαλμοί.]

[Ἐξασκητέον, Docendum. Nicostr. Stob. Fl. vol. 3, p. 91 : Σωφροσύνην μὲν ἂν (l. οὖν) ὧδε ἐξ., quod mox διδακτέον dicitur. L. Dind.]

[Ἑξαστάδιος, ὁ, ἡ, Sex stadia habens. Strabo 5, p. 234, 257. ă]

Ἑξάστερον, τὸ, Pleiades, a sex stellis, licet septem videantur. Eust. ex Arat. [Il. p. 870, 26, vulgari sermoni tribuens. Suid. v. Πλειάς. Pseudo-Herodian. Epimer. p. 111, ubi perperam ἑξ. Angl. Tzetz. ad Hes. Op. v. 383.]

Ἐξάστις, ab Hippocr. dicuntur αἱ ἐμφερόμεναι τοῖς ἐπιδέσμοις κατὰ τὰς ἕλικας χρόκαι, Erotian. [p. 154.] Galen. quoque meminit in Lex. [p. 468]; tradit enim quosdam ἐξαστίας ap. Hippocr. esse velle τὰ ἐπανιστάμενα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ὀθονίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς χρόκας· sibi vero ita videri nominari etiam τὰ πρὶν σχισθῆναι προύχοντα τὸν αὐτὸν τρόπον. Notandum porro, Erotian. habere ἐξάστις, Gal. ἐξαστίας : in vulg. autem edd., necnon in Comm. Galeni, legi ἐξεστίας : sc. in libro, qui Κατ' ἰητρεῖον inscribitur [p. 744, C] : Παρασκευάζει δὲ ὀθόνια κοῦφα, λεπτὰ, μαλθακὰ, καθαρὰ, πλατέα, μὴ ἔχοντα συῤῥαφὰς μηδ' ἐξεστίας. Ubi annotat Gal., has vocatas ἐξεστίας fieri in iis, quæ texuntur interdum de industria, interdum contra voluntatem nostram : esse autem προμήκεις ἐξοχὰς ποτὲ μὲν αὐτῆς τῆς κρόκης, ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῆς πορφύρας· sed et κατὰ τὰς καλουμένας παρυφὰς eas fieri. [Galen. De usu partt. 7, 106 (?) et Heliod. in Cocchii Chirurg. vett. p. 102, 5, ubi est : Ἔστωσαν δὲ τούτων αἱ διπλόαι ἔνδον νενευκυῖαι καὶ τὰ πέρατα ἔξωθεν ἐσχηματισμένα, ἵνα μὴ αἱ τῶν ἄκρων ἐξάντεις (sic) τῇ μήνυγγι ἐπισύρωνται, confert Schneid., ducitque ab ἐξάζω, ut δίασμα ab διάζω vel potius διάζομαι. Prorsus incertum etiam an huc referri liceat quod est in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 32 : Χιτωνίσκον εξυστω. κτενωτόν (sic). Nec minus obscurum ἐξασμένη, q. v. infra in Ἐξάττω.]

Ἑξάστιχος, ὁ, ἡ, Senis constans ordinibus, versibus. [Ita schol. Dionys. Bekk. An. p. 786, 20, σχῆμα ἑξάστιχον, de scriptura.] Est et ἑξάστιχον hordeum, sicut δίστιχον. Colum. 2, 9 : Proximus est his frumentis usus hordei, quod rustici Hexastichum, quidam etiam Cantherinum appellant. Et mox, Alterum quoque genus hordei est, quod alii Distichum, Galaricum nonnulli vocant. Ubi quidam ἑξάστιχον int., Quod sex ordinum s. versuum est : alii, Cujus spicæ senis granorum versibus s. ordinibus constant. [Hesych. v. Ξέστριξ : Κριθὴ ἑξάστιχος. Hemst. V. Δημητριάς. Etym. Gud. p. 426, 40. Ap. Theophr. H. Pl. 8, 4, 2 : Τῶν κριθῶν αἱ μέν εἰσι δίστοιχοι ... καὶ ἑξάστοιχοι per diphthongum libri meliores, deteriores per ι.]

Ἐξαστράπτω, q. d. Effulguro, Fulgur emitto. [Tryphiod. 103 : Ὡς ὁ μὲν ἐξήστραπτε φόβῳ καὶ κάλλεϊ πολλῷ. Constant. Basil. Mac. p. 144 : Εἰκόνων ὡς ἀστέρων ἐξαστράπτει κάλλεσιν. Nah. 3, 3 : Ἐξαστραπτόντων ὅπλων· Ezech. 1, 4, πῦρ· 7, χαλκός. Luc. 9, 29 : Ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων.]

[Ἑξάστῡλος, ὁ, ἡ, Sex columnas habens. Vitruv. 3, 1.]

[Ἑξάστωον, τὸ, Hexastoum, quod Laodiceæ exstruxerit Severus, memorat Jo. Malal. vol. 1, p. 388. Elberl. Conf. Τετράστωον.]

[Ἑξᾰσύλλᾰβος, ὁ, ἡ, Sex syllabas habens. Scholl. Soph. Aj. 1174, Ant. 1256, 1302, Eur. Or. 316. Boiss.]

Ἐξασφᾰλίζω, i. q. διασφαλίζω. Alii, Cum explanatione munio. [Med. Res meas in tuto colloco, Mihi prospicio. Cic. Ad Att. 6, 4, 3 : Τοῦτο δὴ περισκεψάμενος τὰ λοιπὰ ἐξασφάλισαι. Quæ Lat. vertit ib. 5, 3 : « Reliqua vide et quantum fieri potest perspice (prosp.) ». Aliter Const. Cærim. p. 361, D : Νουθετῶν καὶ ἐξασφαλιζόμενος αὐτὸν τοῦ μὴ δῆσαι χεῖρας εἰς ἕτερον βαρβάτον, Monens et cavere jubens s. arcens. Schol. Hom. Il. N, 358 : Οἱ ἐξασφαλιζόμενοι τοὺς δεσμούς. L. D.]

[Ἐξᾰτῑμάζω, Contemno, Despicio. Soph. OEd. C. 1378 : Μὴ ἐξατιμάζητον, εἰ τυφλοῦ πατρὸς τοιῶδ' ἐφύτην. Reg. 1, 17, 42 : Ἐξητίμακεν αὐτόν.]

Ἐξᾰτῑμόω, Prorsus et penitus ἀτιμόω. Aliis simpliciter Despicio: qua signif. diceretur potius ἐξατιμάω. [Ezech. 16, 60: Ἐξατιμωθήσῃ ἐν τῷ ἀναβαλεῖν σε. Georg. Pachym. Andr. Pal. 5, 24, p. 299, C: Τὸν γραμματέα ἐξατιμοῖ κουρᾷ τριχῶν καὶ γενείου. Conf. Ἐντιμόω.]

[Ἐξατμιάω, Vaporem ejicio. Hippocr. De morb. 4, p. 506, 24: Ἐξατμιεῖ (τὸ σῶμα) ἔξω τοῦ ὑγροῦ πᾶν τὸ ζωτικὸν, et eodem modo p. 507, 35. Sed ἐξατμιᾷ 37, 43, 46, quod verum. Ἐξατμισθήσεται ib. 40.]

[Ἐξατμιδόω. Ἐξατμιδοῦντος ex Olympiod. in Plat. Phæd. affert Bekk. Anecd. p. 1371. Boiss.]

Ἐξατμίζω, Exsorbeo, VV. LL. Est tamen potius Vaporem elicio. [Vaporo, Gl.] Bud. exp. Exhalationem subduco, citans Aristot. Probl. [2, 32]: Ἐπεισενεχθὲν πλέον πῦρ ἐξατμίζει τὰ προμαλαχθέντα ὑγρὰ, καὶ τὰ λεπτὰ αὐτῶν ἀποκρίνον, ἐξάγει μετὰ τοῦ πνεύματος. [Meteorol. 2, 2, p. 355, 18: Οὐδ' εἰ πᾶν θερμαίνων (sol) ἐξατμίσειε τὸ ὕδωρ. Aret. p. 47, 78.] Et Ἐξατμίζεσθαι, Evaporari, Exuctius reddi, Arescere, quasi ἐξικμάζεσθαι, Expirare, i. q. ἀναθυμιᾶσθαι Aristoteli [Probl. 4, 17.] Bud. Aristot. Meteor. 4, [c. 10]: Τῶν μὲν οὖν ὑγρῶν ὅσα μὲν ἐξατμίζεται, ὕδατος· ὅσα δὲ μὴ, ἢ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος, κτλ. [Et paullo post ἐξατμισθείη.] Unde ἐξατμισθεὶς [De partt. an. 2, 7], In vaporem evanidus, VV. LL.: alii Vapide se habens ex Suet. interpr. [Ἡ ἄμετρος θερμότης.... πάντα ῥᾳδίως ἐξατμίζουσα καὶ ἀπολεπτύνουσα, Alex. Trall. 7, p. 320. Ὁ ἥλιος ἐξατμίζων τὰ νέφη, Diog. L. 7, 152. Ὁ οἶνος ἐξατμιζόμενος, Basil. vol. 2, p. 126, C. Heraclitus aqua intercute laborans τῇ τῶν βολβίτων ἁλέᾳ ἤλπισεν ἐξατμισθήσεσθαι, Diog. L. 9, 3. Hemst. V. Ἐξατμιάω. Aor. augmento carentem: Ἐξατμίσθη, ἐξελεπτύνθη, fort. ex poeta annotavit Suid. s. Zon. p. 766.]

[Ἐξάτμισις, εως, ἡ, OEcumen. Explic. in Patr. Epist. p. 214, 18. Boiss.]

[Ἐξᾰτονέω, Deficio, Debilito (sic); Ἐξατονήσωσιν, Fatigarentur; Ἐξατονήσας, Defectus, Gl. Debilis fio, ap. Aristot. H. A. 9, 45: Ὅταν πληγῇ, φεύγει, καὶ ὑπομένει, ὅταν ἐξατονῇ. « Ἐξατονήσασα ψυχὴ, Jo. Climac. Scala p. 432. » Boiss. Method. p. 428; Andr. Cret. p. 187. Suid. v. Ὑπελύθη, Eust. Opusc. p. 350, 8.]

[Ἐξάτονος, ὁ, ἡ, Qui est sex tonorum. Aristid. Quint. De mus. p. 21 Meib.: Ἐξ. σύστημα. Osann. Plut. Mor. p. 1028, E. ᾰ]

[Ἐξατρᾰπεύω, i. q. σατραπεύω, et Ἐξατράπης, ὁ, i. q. σατράπης. Formam hanc nominis in libris nonnullis Photii Bibl. cod. 176, p. 120, 24, repertam cum verbi σατραπεύω forma ἐξσατραπεύω in inscr. Trallensi C. I. vol. 2, p. 584, n. 2919: Ἐξσατραπεύοντος Ἰδριέως, contulit Bœckh. ib. p. 470, ad inscr. Mylas. n. 2691, 2, ubi tertia forma est: Μαυσώλλου ἐξαιθραπεύοντος. His addo non modo similem formam ζατράπης esse ap. Hesych., sed in eod. Photii libro, qui supra σατράπης solus præbuerat pro ἐξατράπης, vicissim cod. 92, p. 71, 25, pro σατραπειῶν scribi ξατραπειῶν. L. Dind.]

[Ἐξαττῐκίζω, Atticum facio. Phot. Bibl. cod. 102, p. 86, 15: Ἐξηττικισμέναις λέξεσι, Vocabulis Atticissantibus. Attice loquor, sec. Phryn. Bekk. p. 12, 26: Ἀττικίζειν καὶ ἐξαττικίζειν, τὸ τὰ Ἀττικῶν φρονεῖν... σημαίνει μέντοι καὶ τὸ Ἀττικῶς λέγειν. Qua una signif. usupari potuit compositum.]

[Ἔξαττος. V. Ἐξάττω.]

Ἐξάττω, Exilio, Subsilio. In VV. LL. Ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. [V. Ἐξαΐσσω.] Ibid. ex Diosc. 5, affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo: Ἐξασμένη στυπτηρία κατὰ μονάδας πολιαῖς θριξὶν ἐμφερῶς, pro Sigillatim vel divisim in capillamenta quædam canescentia dehiscens, ex Ruellio et Marcello. Sed aliunde ἐξασμένη, si mendo caret, deducamus necesse est. || In iisd. Lexx. legitur Ἔξαττος, Magnus, Impetuosus. [Pro ἔξαλλος, ut videtur.]

Ἐξατωρεία, Suidæ ἐλευθερία ἀπὸ στρατείας: vox e Lat. Exauctoratio.

[Ἐξαυάζω, i. q. ἐξαυαίνω. Theophr. ap. Phot. Bibl. p. 525, 8: Τὸ δὲ δέρμα (τοῦ ταράνδου) τῷ πάχει δακτυλιαῖόν ἐστιν, ἰσχυρὸν δὲ σφόδρα· διὸ καὶ τοὺς θώρακας ἐξαυάζοντες αὐτὸ ποιοῦνται.]

Ἐξαυαίνω, Arefacio. V. Bud. p. 549. [Herodot. 4, 173: Ὁ ἄνεμος τὰ ἕλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε. Sine augm. ib. 151: Τὸ δένδρεα πάντα σφι ἐξαυάνθη. V. in simplici. Hippocr. De carne p. 251, 41: Ξηραινόμενον καὶ ἐξαυαινόμενον. Aristoph. ap. Suid. v. Αὐαίνεται: Ἐνταῦθα δὴ παιδάριον ἐξαυαίνεται. Aristot. De gen. anim. 3, 1 med.: Ἐξαυαίνεται (τὰ δένδρα). Eund. De vita et m. c. 6 citat Schneid., Ælian. N. A. 5, 29 Wakef. Hesych.: Ἐξαυαίνεται, ἀποθνήσκει. Ἐξευασμένου, τεθνεῶτος, pro ἐξηυασμένου: quanquam verborum hujus stirpis fuisse etiam formas per ευ pro αυ, suo loco videbimus.]

[Ἐξαύγεια, ἡ, Splendor. Andr. Cret. p. 175, C: Ταῖς ἐαριναῖς ἐξαυγείαις κατακαλλυνομένη. Kall. Ap. Method. p. 410, D, ab eod. cit. perperam ἐξαυγίαις.]

Ἐξαυγὴς, ὁ, ἡ, Splendens. Eur. [Rhes. 304: Πώλων... χιόνος ἐξαυγεστέρων.]

Ἐξαυδάω, Eloquor. Hom. Il. A, [363]: Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ. [Et alibi sæpe. Pind. Nem. 10, 80: Τόδ' ἐξαύδασ' ἔπος. Soph. Phil. 1232. Eur. quum sæpius alibi tum Hipp. 590: Καὶ μὴν σαφῶς γε τὴν κακῶν προμνήστριαν, τὴν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος, Pronuntiat. « Ita legere quosdam codd. in Theocr. 15, 60, notat schol. » Hemst. || Med. Æsch. Cho. 151: Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας· 272: Χρησμὸς δυσχειμέρους ἄτας... ἐξαυδώμενος.]

[Ἐξαυθᾰδίζομαι, Animo obstinato sum. Joseph. A. J. 15, 10, 4: Τοὺς παντάπασιν ἐξαυθαδιζομένους.]

[Ἐξαῦθις. V. Ἐξαῦτις.]

[Ἐξαυλᾰκίζω, Profundo. Jo. Laur. De mag. 2, 8; 3, 65. Creuzer.]

Ἐξαυλέω, q. d. Extibio. [Ecanto, Gl.] Ἐξηυλημέναι γλῶτται, sc. τῶν αὐλῶν, ap. Polluc. [4, 67, 73], s. γλωττίδες, ut Etym. vocat, Lingulæ tibiarum inveteratæ, et quæ tibiis inflandis aptæ amplius non sint. Quod voc. ἐξηυλημένος metaph. de aliis inveteratis rebus dicitur: ut docet idem Etym. [et Hesych. Conf. schol. Aristoph. Ach. 681. Οἱ ἐξηυλημένοι τὰ ὦτα, Synes. Dione p. 62. Gatak. Eust. Opusc. p. 79, 55: Ἠθοὺς ὄντα ἐξηυλημένου. L. D. Ab Hesych. pro καταυλεῖν, Incantare, usurpatur in Ἐξεκελέμησεν, i. e. Ἐξεκήλησε. Hemst.]

[Ἐξαυλίζομαι, Excubo. Xen. Anab. 7, 8, 21: Ἐξαυλίζεται εἰς κώμας. Lucian. V. Hist. 1, 37: Ἡμεῖς δὲ τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες ἐξαυλισάμενοι ἀνεμένομεν. Ubi est var. ἐξοπλισάμενοι.]

[Ἐξαυλὶς, ίδος, ἡ, Palmerius restituebat in gl. Hesychii: Ἐξηυλημένον, ἄχρηστον· αἱ γὰρ παλαιαὶ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν ἐξηύλιδες ἐλέγοντο καὶ αἱ κατατετριμμέναι, scribens ἐξαυλίδες. Sed haud dubie scrib. ἐξηυλημέναι. L. Dind.]

Ἔξαυλος, ὁ, ἡ, Cui tibia exempta aut effracta est; Qui tibiæ sonum amplius non edit. Pollux 4, [73]: Ὁ δὲ φαῦλος αὐλὸς καὶ ἄγλωττος, καὶ ἄφθογγος, ἀραιὸς, διάβροχος, ἔξαυλος. [Ib. 67.]

Ἐξαυξάνω s. Ἐξαύξω, Exaugeo, Auctius reddo, Supra modum augeo. [Theophr. C. Pl. 1, 22, 1: Ἡ θερμότης ἐξαύξειν φαίνεται καὶ διαρθροῦν τὰ μέλη.] Ἐξαύξεσθαι, Immodice augeri et excrescere. Bud. ex Theophr. [H. Pl. 6, 6, 6], de rosa: Ἐωμένη γὰρ ἐξαύξεται καὶ ἀπολοχμοῦται. [C. Pl. 4, 11, 5.]

Ἐξαυστὴρ, ῆρος, ὁ, Hesych. et Polluce [6, 88] testibus, dicitur ἡ κρεάγρα, alio nomine ἁρπάγη dicta et λύκος, Lat. Fuscina, Lupus ferreus, Harpax s. Harpago, quia sc. eo instrumento coqui ex aqua fervente carnes eximunt. [Σκεῦός τι sec. Etym. M., Æschylum auctorem citans. Ap. Orion. p. 65, 17, pro ἐξαυστηρίχυω, leg. ἐξαυστὴρ, αὔω. Conf. Valck. Anim. ad Ammon. p. 35. Ut oxyt. memorat Arcad. p. 19, 22, additque Ἐξαύτηρ δὲ κύριον, pro quo Ἐξάντηρ cod. Havn.]

[Ἐξαύτηρ. V. Ἐξαυστήρ.]

Ἐξαυτῆς, vel disjunctim Ἐξ αὐτῆς, [Actutum, E vestigio, Illico, Gl. Eadem Ἐξαῦτις, Continuo, Statim, pro ἐξαυτῆς. Παραυτίκα int. Hesych.] Continuo, Statim; q. d. Ex hac ipsa hora, ut Gall. *Sur l'heure:* omnino enim puto sub. ὥρας: atque adeo hujus voc. signif. illis etiam advv. includi, αὐτίκα, παραυτίκα et αὐτόθεν, παραυτόθεν. Rarus tamen est τοῦ ἐξαυτῆς usus, cujus exempla duo affert Suid. [ubi v. annot.] Habetur etiam ap. Marc. 6, [25], Ep. ad Phil. 2, [23. Theognis 230: Ἄτη δ' ἐξ. ἀναφαίνεται. Arat. 641: Ἡ δέ οἱ

ἐξ. ἐπετείλατο θηρίον ἄλλο. Oppian. Hal. 1, 782, Cyn. 4, 418. Polyb. 2, 7, 7 et alibi sæpe; Joseph. A. J. 7, 5, 2; 15, 6, 5. Epiphan. Hær. 66, 8, citat Routh.]

[Ἐξαυτίκα. V. Αὐτίκα.]

Ἐξαῦτις, pro αὖτις s. αὖθις, Rursus, Denuo. Hom. Il. Γ, [433]: Ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Hesiod. [Th. 654]: Ἐξαῦθις ἀμείβετο. Et Apoll. Arg. 2, [1159]: Ἐξαῦθις ἀμείψατο. Vacat autem ἐξαῦθις cum ἀμείβεσθαι: quidam interpr. Vicissim respondere. [Hom. Il. A, 223, de iterata allocutione: Πηλείδης δ' ἐξ. ... Ἀτρείδην προσέειπε· et sim. N. 531, Od. E, 418, etc. Il. E, 134: Ἐξ. ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη, de redeunte in pugnam, ut N, 642: Αὖτ' ἐξ. ἰών. I. q. Retro Π, 653: Ὄφρ' ἐξ. Τρῶας ὦσαιτο προτὶ ἄστυ. Apoll. Rh. 3, 482, 573. Distinguendus autem ab his ll. erat Hesiodeus ab HSt. cit., ejusdemque alter Theog. 915: Μνημοσύνης δ' ἐξ. ἐράσσατο, ubi est i. q. Porro, Tum, Deinde, ut ap. Rhianum in schol. Apoll. Rh. 3, 1090, et de consequentia, non de repetitione dicitur. De quo signif. discrimine conf. Lehrs. De Aristarchi stud. Hom. p. 161. Ceterum recte nunc ap. Apoll. ἐξαῦτις, quam unam formam usurpant Epici ceterique qui Ionica dial. utuntur, ut Archil. ap. Plut. Mor. p. 239, B. Divise Aratus 54: Ἐκ δ' αὖτις παλίνορσος ἀνατρέχει. Non videntur hoc adv. usi esse Attici. L. Dind.]

Ἐξαυτομολέω, A parte mea deficiens transfugio. Aristoph. Nub. [1104]: Δέξασθέ μου θοιμάτιον, ὡς ἐξαυτομολῶ πρὸς ὑμᾶς. [Æneas Tact. c. 23, p. 70; Plut. Mor. p. 755, D. Pass. Æneas Tact. c. 24: Οὕτω γὰρ ἂν ἥκιστα ... ἐξαυτομολοῖτο τὸ σύνθημα, A transfugis prodetur.]

[Ἐξαυτοσχεδιάζω, Ex tempore facio. Georg. Acrop. Hist. p. 40, A. Boiss.]

Ἐξαυχενίζομαι, unde Ἐξαυχενισμὸς, ὁ, quod exp. Excervicatio, ex Hieron. in Nah. 3, et Contumacia pervicax. [Aq. Nah. 3, 1: Ἐξαυχενιασμοῦ (sic) πλήρης, ubi vulgo ἀδικίας.]

Ἐξαυχέω, Glorior, vel Valde glorior: θαρσῶ, σεμνύνομαι, VV. LL. [Æsch. Ag. 872: Τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβών. Soph. Ant. 390: Σχολῇ ποθ' ἥξειν δεῦρ' ἂν ἐξηύχουν ἐγώ· Phil. 869: Οὐ γάρ ποτ', ὦ παῖ, τοῦτ' ἂν ἐξηύχησ' ἐγὼ, τλῆναί σ' ἑλεινῶς ὧδε τἀμὰ πήματα. Eur. Suppl. 504: Νῦν φρονεῖν ἄμεινον ἐξαύχει Διός.]

[Ἐξαυχμόω.] Ἐξαυχμέω, Squaleo. Affertur et Ἐξαυχμοῦται pro Exiccatur. Legitur vero id ap. Diog. L. Zenone [7, 141], qui dicit φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, quia ἐξαυχμοῦται καὶ ἐξυδατοῦται. Theophr. C. Pl. 5, [9, 8] utitur τῷ ἐξαυχμῶσαι pro Squalescere, Exarescere: Ὅταν ἐξαυχμώσαι [ἐξαυχμῶσι] δι' ἀνυδρίαν.

Ἐξαύω, Accendo, Torreo, ὀπτῶ, Eust. [Od. p. 1547, 59] ex Plat. comico. [Med. schol. Dionys. Bekk. An. p. 655, 3: Σημαίνει δὲ (βαυνὸς) τὴν κάμινον, ὡς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει, Μέσον δ' ἐξαύσατο βαυνὸν, ἦγουν ὑφηῦνε (ὑφηῦε). L. D.] Ἐξαῦσαι, Eximere, Extrahere: Hesychio ἐξελεῖν., itidemque Polluci [6, 88].

[Ἐξαύω, Exclamo. Soph. Trach. 565: Ἐκ δ' ἠῦσ' ἐγώ. Solet hujus verbi præsens disyllabum, aor. trisyllabus esse. Itaque supra quoque p. 1013, C, scribendum Ἐναύω.]

[Ἐξαφάζω. Hesych.: Ἐξαφάζων, ἐξ ἑαυτοῦ γιγνόμενος καὶ περιβλέπων, Qui extra se est, Qui circumspicit. Ἀλλοφάσσω confert Schneid.]

Ἐξαφαιρέομαι, ut ἐξαφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν quasi ἐκ δουλείας ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, In libertatem asserere. Demosth. [p. 100, 8]: Καὶ πάντας εἰς ἐλευθερίαν ἐξαφελέσθαι ἕτοιμοι. Vide ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν in Ἀφαιρεῖσθαι. Quod autem ad præpos. ἐξ attinet, Bud. ab illa hoc in verbo, sicut et in aliis nonnullis, signif. cum ornatu augeri etiam censet. Videtur tamen et is usus ejus esse posse, quem dixi. [Hom. Od. X, 444: Εἰσόκε πασέων ψυχὰς ἐξαφέλησθε. Soph. El. 1157: Ταῦθ' ὁ δυστυχὴς δαίμων ... ἐξαφείλετο. Eur., ut videtur Valck. ad Eur. Hipp. v. 322, ap. Lycurg. p. 159, 23: Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ, τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν τὸν νοῦν τὸν ἐσθλόν. Antiatt. p. 93, 14: Ἐξαφείλατο, Ἡρόδοτος πρώτῳ (?).]

Ἐξᾰφᾰνίζω, Deleo. [Plato Polit. p. 270, E: Μαραινόμενα ... ἐξηφανίζετο. Athan. vol. 1, p. 43, 55, 276; Dionys. Areop. p. 146; Clem. Al. p. 95; Basil. Magn. Epist. 79; Method. p. 288, 327. Kall. Quibus alii plurimi recentt. accedunt.]

[Ἐξαφάνισις, εως, ἡ, Deletio. Nectar. Hom. p. 8.]

[Ἐξαφανισμὸς, ὁ, i. q. ἐξαφάνισις. Nilus Epist. 99.]

[Ἐξαφαρπάζω, σομαι, Rapio ex. Jo. Tzetza in Crameri Anecd. vol. 3, p. 331, 17: Εἴπερ μὴ μόρος με δεινὸς ἐξαφαρπάσῃ βίου. L. Dind.]

[Ἐξαφιδρόω, Exsudo, ap. Stob. Ecl. phys. p. 754: Νοστίμου αἵματος ἐξαφιδρουμένου, pro ἐξαφεδρουμένου restituit Schneid. Ἐξαφεδρευμένου (ἐξαφεδρευομένου) Heeren.]

Ἐξαφίημι, Dimitto [Demitto, Gl.], Omitto. [Xenoph. Eq. 12, 12: Ἐξαφεῖναι τὸ ἕτερον (παλτόν). Polyb. 10, 39, 1: Τοὺς γροσφομάχους ... ἐξαφιείς. Strabo 17, p. 807: Εἰς ταύτην τὴν αὐλὴν ἐξαφιᾶσι τὸν Ἄπιν. Maccab. 2, 12, 24: Ἐξαφεῖναι σῶον αὐτόν. Soph. Trach. 72: Ἐξαφεῖται τοῦδε, de Hercule Omphalæ servitute liberato.]

[Ἐξαφίπταμαι, Avolo. Tzetz. Chil. 13, p. 260.]

Ἐξαφίσταμαι, Abscedo, Absisto, Discedo. Eur. [Iph. A. 479]: Παλαιῶν ἐξαφίσταμαι λόγων, A veteri sententia decedo, deducor. [Soph. OEd. C. 561: Δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγὼ, Quam ego defugiam.]

[Ἑξάφορος.] Ἑξάφορον dicitur Lectica quæ a sex servis gestatur. Martial. [2, 81, 1]: Laxior hexaphoris tua sit lectica licebit. Ἑξάφοροι, οἱ, Qui seni aliquod onus gestant. Vitruv. 10, 8: Onerum vero maxima pondera quum ferantur a phalangariis hexaphoris et tetraphoris, examinantur per ipsa media centra phalangarum, uti indivisi oneris solido pondere certa quadam divisionis ratione æquas partes collis singuli ferant operarii.

[Ἐξαφρίζω.] Ἐξαφρίζεσθαι, In spumam redigi. Act. vero ἐξαφρίζω exp. Despumo. [Ead. signif. Æsch. Ag. 1067: Χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος. Diosc. 2, 101: Ἔστι μέντοι τὸ ὠμὸν φυσῶδες ..., ὅθεν ἐξηφρισμένῳ δεῖ χρῆσθαι. L. D. Ἐξαφρίζω, Spumo. Theodoret. vol. 4, p. 334: Ὑετὸν ... τῇ σφοδροτέρᾳ τῶν ἀνέμων προσβολῇ ἐξαφρίζων (aer) εἰς νιφετὸν μεταπήγνυσι. Wakef. Eustath. Opusc. p. 100, 91: Ἡ κακοποιία ... τὰ κύματα θραύουσα οὐκ ἐξαφρίζει εἰς θυμὸν ἀκρατῆ.]

[Ἐξαφρισμὸς, ὁ, Spumatus. Clem. Al. Pæd. 1, p. 122: (Τὸ αἷμα) κατ' ἐξαφρισμὸν μεταβάλλεται, παραπλήσιόν τι πεπονθὸς τῇ θαλάττῃ, de sanguine in lac mutato eoque albescente.]

[Ἐξαφρόω, Spumo. Clem. Al. Pæd. 1, p. 126: Τινὲς τὸ σπέρμα τοῦ ζῴου ἀφρὸν εἶναι τοῦ αἵματος κατ' οὐσίαν ὑποτίθενται, ὃ δὴ τῇ ἐμφύτῳ τοῦ ἄρρενος θέρμῃ παρὰ τὰς συμπλοκὰς ἐκταραχθὲν ἐκριπιζόμενον ἐξαφροῦται.]

Ἐξαφύω, Exhaurio. Hom. Od. Ξ, [95]: Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες. Hesych. quoque ἐξαφύσουσιν [ἐξαφύουσιν cod., quod alludit ad ἐξανύουσιν futuri signif. dictum, de quo supra] affert pro ἐξαντλήσουσι. [Oppian. Hal. 1, 573: Ὃν πάρος ἦκε καὶ ἐξήφυσσεν ὀδόντων. ᾰῠ]

[Ἑξαχα. V. Ἑξαχῇ.]

Ἑξάχειρ, ὁ, ἡ, Qui sex manus habet. Ἑξάχειρ ἄνθρωπος, Lucian. [Hermot. c. 74, et accus. ἑξάχειρα ἄνθρ., Toxar. c. 62. ᾰ]

Ἑξᾰχῇ [vel Ἑξαχῇ], Sex modis, s. In sex partes. Plato Tim. [p. 36, D]: Τὴν δ' ἐντὸς σχίσας ἑξαχῇ, Cic. Quum in sex partes divisisset. [Theodosius p. 76, 11. Formam Ἑξαχα memorat Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 33, 19. L. Dind.]

[Ἑξᾰχοίνῐκος, ὁ, ἡ, Sex chœnices habens. Pollux 4, 168.]

[Ἑξάχορδος, ὁ, ἡ, Sex chordas habens. Anon. de S. Theod. 19, p. 18: Ἐν ἑξαχόρδῳ κιθάρᾳ. Struv. ᾰ]

Ἑξάχους, ὁ, ἡ, Qui sex congiorum est, Sex congiorum capax: ut ἑξάχουν ὑδρίαν Plut. dicit Sol. [c. 23], Hydriam sex congiorum. [ᾰ]

[Ἐξαχρειόω, Inutilem reddo. Arethas p. 966. Mai.]

[Ἑξάχρονος, ὁ, ἡ, Sex tempora habens, veluti pes molossus. Isaac. in Bachm. An. vol. 2, p. 178, 179.]

[Ἐξᾰχῠριόω, Paleas adimo. Hesych.: Λεπυριῶσαι, ἐξαχυριῶσαι. Correctionem ἐξαχυρῶσαι non necessariam putabat Bast. ad Gregor. p. 314.]

[Ἑξᾰχῶς, i. q. ἑξαχῇ. Aristot. Topic. 2, 7; Dio Cass. 75, 4; Theodosius p. 76, 11; Tzetz. ad Hesiod. Op. v. 632.]

[Ἑξάψαλμος, ὁ, Sex psalmi, qui ut plurimum canebantur in matutinis. Andr. Cret. p. 265, B: Λέγομεν τὸν ἑξάψαλμον. Alia Ducang. ἄ] A

[Ἕξαψις, εως, ἡ, Alligatio. Iambl. in Nicom. p. 151, D: Καθάπερ ἐπὶ τοῦ κανόνος τῶν ἐξάψεων μενουσῶν ὁ ὑπαγωγεὺς μεθιστάμενος ποικίλας συμφωνίας ἀποτελεῖ, i. q. ἐξάρτησις, q. v.]

Ἕξαψις, εως, ἡ, Accensio, Inflammatio. Alex. Probl. [Philo vol. 2, p. 472, 7: Τὸ μὲν πῦρ Ἥφαιστον παρὰ τὴν ἕξαψιν οἶμαι καλοῦντες. Plut. Lysand. c. 12 et al. Aret. p. 113: Αἷμα πολλὸν θερμασίης καὶ τόλμης ἕξ. καρτερή· 133. Zonar. p. 1456: Ὀξυχολία, ἕξ. καρδίας παραυτίκα ὀρεγομένη κακῶσαι τὸν κακώσαντα. L. D. || Ap. Hippocr. De rat. vict. p. 404, 27: Τυρὸς σιτίων ἕξαψιν ποιήσει, Galen. exp. καυσώδη. Foes. || Ap. Jo. Malal. p. 206, 13: Ἐξάψεις ἐποίησαν πρὸς χάριν τοῦ Πτολεμαίου, νομίσαντες τεθνάναι τὸν Ἀντίοχον, ἑαυτοὺς παρατιθέμενοι, de seditionibus capiendum videtur. L. D. Psellus Opusc. p. 147, 14. Boiss.]

[Ἑξαωρία, ἡ, Hora sexta. Pallad. Hist. Laus. p. 131. Dubium voc. Schneid.]

[Ἑξάωρος, ὁ, ἡ, Sex horarum. Mich. Glycas Epist. 13, p. 30: Ἑξ. ἡ νὺξ (in Britannia), καὶ οὐ μόνον ἑξάωρος κτλ. ᾰ L. Dind.]

[Ἕξγυον, τὸ, Hexgyum. Eust. Il. p. 450, 45: Ἑξκαίδεκα ὀφείλων εἰπεῖν (Hom.) ὁμοίως τῷ ἕξκλινον καὶ τῷ Ἕξγυον, ὃ πόλις ἐστὶ Σικελίας ἓξ ἀγυιὰς ἔχουσα κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα, ὁ δὲ ἑκκαίδεκα λέγει. Ap. Steph. Byz. est Ἕξγυιος et ἑξκλινής. Nihil constat de tali urbe sive per diphthongum sive per simpl. υ scripta, ad quam alludit Ἔγγυον.]

Ἐξεγγῠάω, Sponsione et fidejussione aliquem inter custodias existentem vel futurum libero. Exemplum habes in Διεγγύησις. [Dem. p. 724, 6: Μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεγγυᾶν μηδένα.] Lysias C. Pancl. [p. 167, 23], de servo, qui in libertatem asseritur, et interim dat sponsores quoad pronuntietur, ἐφ' οἷς μὲν οὖν ἐξηγγυήθη, Bud., ap. quem Comm. p. 79 aliud ex. habes ex Dem. [p. 394, 9; 713, 1. Andocid. p. 7, 1.] Ἐξεγγυῶμαι, med. Expromitto: unde ἐξεγγυώμενος, Expromissor, Fidejussor.

[Ἐξεγγύη, ἡ, i. q. ἐγγύη. Isæus p. 50, 24: Ἴσως δὲ ἐπ' ἐκεῖνον τρέψεται τὸν λόγον, ὡς Δικαιογένης τε, ἃ ἡμῖν ὡμολόγησεν, ἅπαντα πεποίηκε, καὶ αὐτὸς τὴν ἐξεγγύην ὅτι ἀπέδωκεν, Sponsionem a se factam, præstitam, et persolutam esse, Reisk. Seager.]

Ἐξεγγύησις, εως, ἡ, Vadimonium, Fidejussio, Sponsio. [Demosth. p. 725, 10. Pollux 6, 177, Harpocr.]

Ἐξεγείρω, i. q. διεγ. [Excito, Suscito, Gl. Eur. Or. 139: Τόνδ' ἐξεγεῖραι. Soph. Tr. 978. Et figurate OEd. C. 65: Ὥστ' οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε. Xenoph. H. Gr. 6, 4, 36.] Aristoph. [Nub. 78]: Ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. [De exercitu Polyb. 18, 2, 5: Ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν ἐξεγείρας τὴν δύναμιν. Pass. Desurgo, Exsurgo, Gl. Æschyl. Cho. 495: Ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, de Agamemnone mortuo. Ag. 892, Eurip. Rhes. 787, Herc. F. 1069. Improprie El. 41: Εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον· Or. 1530: Ὀξὺ γὰρ βοῆς ἀκοῦσαν Ἄργος ἐξεγείρεται. Diodor. 14, 44, πόλεμον. Aristoph. Lys. 315, ἄνθρακα. Aristot. Probl. 1, 55: Ὁ ἄνεμος τὸ πῦρ ἐξεγείρει. De equo Xen. Eq. 11, 12: Ἐξεγείρας τὸν ἵππον. Poll. 1, 209, 211. L. D. Sedentem jubere surgere et locum cedere, schol. Aristoph. Eq. 572 et Suid. in Προεδρία. Hemst. Cum genit. Theod. Prodr. Galeom. 267: Οὐδεὶς θανόντας ἐξεγείρει τοῦ τάφου. Aoristi tam passiva forma ἐξηγέρθην quam media ἐξηγρόμην usurpatur, utraque etiam de eo qui non excitatus sponte expergiscitur. Herodot. 1, 34: Ἐπεί τε ἐξεγέρθη. Xenoph. Cyrop. 8, 7, 2: Τοῦτο ἰδὼν τὸ ὄναρ ἐξηγέρθη. Aristoph. Ran. 51: Κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Apoll. Rh. 4, 136: Δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωίδες. Theocr. 24, 21. Aret. p. 71: Ἐπεὶ ἐκ τοῦ κάρου καὶ τῆς μέθης ἐξήγρετο. Quod in fr. Æliani ap. Suid. v. Παραπλήκτῳ perperam scribitur ἐξέγρετο. Hippocr. p. 1149, 13: Ἐξέγροιτο. Plat. Reip. 7, p. 534, C: Πρὶν ἐνθάδ' ἐξέγρεσθαι· Conv. p. 223, C: Ἐξέγρεσθαι δὲ πρὸς ἡμέραν ..., ἐξεγρόμενον δὲ ἰδεῖν. Quibus locis accentus in libris ponitur in secunda, ἐξέγρεσθαι, quam rationem probari a Buttmanno, quamvis agnoscente significationem aoristi in Il. omnibus qui formas ἐγρόμενος et ἔγρεσθαι habent, diximus in Ἐγείρω p. 42, B (ubi delenda sunt verba per errorem relicta «Locis ... præs.»). Addo autem h. l. non modo hujus formæ præs., cujus ex. ullum reperiri negabat Buttm., optimo uti auctore Eur. Phaeth. fr. Clar. 1, 29: Ἔγρονται δ' εἰς βοτάναν ξανθᾶν πώλων συζυγίαι, si, ut videtur, recte habet scriptura, sed etiam activi, cujus nullum mihi ex. in promptu erat ib., testem exstare Sopatrum ap. Athen. 4, p. 175, C: Ἐγρέτω δέ τις τὸν ἡδονῆς μελῳδὸν εὐάζων χορὸν, ut librorum scripturam ἔγρετ' οὐδέ τις s. ἐγρέτου δέ τις correxit Valck. ad Callim. fr. p. 18, nisi quis aor. imp. esse malit. Alia de formis verborum hujus stirpis, quæ supra nondum dedimus, suo loco supplebimus. Hic addenda forma singularis ap. Hesych.: Ἐξέγρης, ἐξηγέρθης, cui conf. aoristus ἔβλην pro ἐβλήθην. Perf. Aristoph. Av. 412: Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ φαῦλον ἐξεγρήγορεν. L. Dind.] B

Ἐξέγερσις, εως, ἡ, i. q. ἔγερσις et διέγερσις, Excitatio. [Expergefactio. Joseph. B. J. 3, 5, 3; Dionys. A. R. 3, 70; Plut. Mor. p. 909, C. De exercitu Polyb. 9, 15, 4: Ηηνίκα ποιητέον τὰς ἐξεγέρσεις. Ubi antea ἐγέρσεις. Resurrectio, Gl.]

[Ἐξεγκᾰτίζω, Eviscero, Gl.]

[Ἐξεγκεφᾰλίζω, Ἐξεγκεφᾰλόω, Excerebro, Gl.]

Ἐξεδᾰφίζω, Ex fundamentis eruo et everto; in Orac. Sibyll. [8, p. 679: Ἐξεδαφισθήσῃ καὶ πῦρ σε ὅλην δαπανήσει, de Roma. Gl.: Ἐξεδαφισθὲν, Desolatum.]

Ἐξέδρᾱ, ἡ, Exhedra, proprie, ut scribit Cam., In ædificiis ædes addita porticibus. [Triclinus, Ala, Gl.] Vitruv. 5, [c. 11] de palæstrarum ædificatione: Constituantur in tribus partibus exhedræ spatiosæ, habentes sedes, in quibus philosophi rhetoresque ac reliqui, qui studiis delectantur, sedentes disputare possint. Bud. in Pand. annotat, exhedram hodie diei posse loca, quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum, i. e. claustris, vulgo Capitula dicuntur. Exhedram enim a sedium frequentia et sessitandi commoditate nomen accepisse. Ap. Cic. autem pro Sella studiaria accipi videri, in qua grabatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat: Il. vero illos Ciceronis, unum ex 1 De nat. deor. [c. 6], alterum ex 3 De orat. [c. 5] ibi reperies. Cam. scribit Cic. Tusc. Q. 5 [Fin. 5, 1] interpretatum esse Sessionem: quum enim dixisset, Hic Speusippus, hic Xenocrates, hic ejus auditor Polemo, cujus ipsa illa sessio fuit, quam videmus: subjunxisse mox, Tamen ego illa moveor exhedra. Plut. Bruto [c. 14]: Τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης, οἱ μὲν ἄλλοι τὸν δίφρον τοῦ Καίσαρος περιέστησαν. Et ap. Suid. [e Diogen. L. 4, 19]: Κατῴκουν πλησίον τοῦ μουσείου καὶ τῆς ἐξέδρας. Pollux autem 1, [79] ἐξέδραν esse ait ἵνα συγκάθηνται, i. e. Consessus locum. Cam. [Schol. Anth. Pal. 9, 322, 7: Ἀνδρειῶνα, ἵνα συνίασιν οἱ ἄνδρες, ὥσπερ ἐξέδρα, ἵνα συγκάθηνται. Eur. Or. 1449: Ἐκλῆσε δ' ἄλλον ἄλλοσε στέγης, τοὺς μὲν ἐν σταθμοῖσιν ἱππικοῖς, τοὺς δ' ἐν ἐξέδραισι. Herodoti 7, 44: Προεπεποίητο ἐπὶ τοῦ κολωνοῦ (Xerxi) προεξέδρη λίθου λευκοῦ, libri nonnulli ἐξέδρη. Conf. Strabo 13, p. 625: Ὄρος (Tmolus) ἐν τῇ ἀκρωρείᾳ σκοπὴν ἔχον ἐξέδραν λευκοῦ λίθου. Dio Chr. Or. 28, vol. 1, p. 531: Ἑστηκότας πρὸς τῇ ἐξέδρᾳ τοῦ Ἡρακλέους. Inscr. Pelop. ap. Bœckh. vol. 1, p. 576, n. 1111: Τὴν ἐξ. ἐκ θεμελίων σὺν τῇ στέγῃ κατασκευάσας. Conf. ib. n. 1236, p. 604; vol. 2, p. 357, n. 2430. Joseph. A. J. 8, 5, 2, B. J. 5, 1, 5. Et sæpe lxx intt. Schol. Hom. Il. Υ, 11: Αἴθουσαι, ἐξέδραι στυλωταί· Od. Ω, 208: Κλίσιον) σημαίνει ἐξέδραν τινὰ σιγματοειδῆ, pro quo Hesych. ἐν κύκλῳ κρηπίδωμα βαθροειδὲς ponit, de quorum vocc. integritate minus nunc quam supra vol. 2, p. 26, B, dubito. Λέσχας cum ἐξέδραις comparat Cleanthes ap. Harpocr. v. Λέσχαι.] A quo et demin. Ἐξέδριον, τὸ, posuit Cic. in Ep. ad M. Fab. Gall. [Fam. 7, 23]: Exhedria quædam mihi nova instituta sunt in porticula Tusculana: ea volebam tabulis exornare. [Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 399, 123: Ἐπὶ τὸ ἐξ. τὸ κατανοτιαῖον. L. Dind.] C

[Ἐξεδροποιὸς, ὁ, ἡ, Sede ejiciens. Schol. Eur. Hipp. 934: Ἔξεδροι δὲ (λόγοι) οἱ ἐξεδροποιοὶ τῶν φρενῶν μου.]

Ἔξεδρος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἔνεδρος, Qui in sede et domicilio suo non est, A sede et domicilio suo absens, D

remotus aut expulsus. Soph. Phil. [212]: Οὐκ ἔξεδρος, ἀλλ' ἔντοπος ὢν ἠρ, Extra sedem suam, Externus seu alienus, Cam. Aristot. De mundo [c. 4, p. 395, 32]: Πολλάκις δὲ πνεῦμα συγγενὲς ἐν γῇ παρεξωσθὲν εἰς μυχίους σύριγγας αὐτῆς, ἔξεδρον γενόμενον ἐκ τῶν οἰκείων τόπων, i. e. Sedibus suis pulsus et ejectus, Bud. Id. ap. Athen. 5, [p. 187, E]: Ποιεῖ γὰρ αὐτὸν ἀσυμφώνως ποτὲ μὲν σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι, καὶ γιγνόμενον ἔξεδρον καὶ καθάπερ νεκρὸν, scribit videri significare Sede emotum, i. e. In convivio non constantem sibi, sed identidem surgentem præ amore, quasi sede motum. [Id. Rhetor. 3, 3, Alcidamantis dictum repetens: Οὕτως ἔξεδρον τὴν τῆς μοχθηρίας ὑπερβολήν.] Eur. [Iph. T. 80], ἔξεδροι χθονὸς, Extorres. Metaph. [Hipp. 935], ἔξεδροι φρενῶν λόγοι. Ap. Aristoph. autem [Av. 275], ὄρνις ἔξεδρον χώραν ἔχων, quod ex Soph. desumptum annotat schol. et exp. παρηλλαγμένην, est vocab. augurale, ut σύνεδρος et δίεδρος: unde et Hesych. ἔξεδρον exp. οὐκ αἴσιον. [De quo l. conf. Piers. ad Herodian. p. 435. Dio Cass. 37, 25: Ἔξεδροί τινες ὄρνιθες ἐπέπταντο· 72, 24.]

Ἐξέδω, Exedo. [Perf. Aristoph. Vesp. 925: Ἐκ τῶν πόλεων τὸ σκῖρον ἐξεδήδοκεν. Plut. Mor. p. 554, F. Fut. ἐξέδεται Ar. Eq. 1032, memoratque Phryn. Bekk. p. 38, 2. De usu præs. v. in simplici.]

Ἔξει, Laconibus esse ἔξω, tradit Hesych. [Eandem formam in ejusd. gl. Ἐξιθυίω, ἔξω καθίσω, latentem non recte videtur Hemsterh. ad v. Ἐχέμεναι traduxisse ad aliam ab ipso fictam Ἔξιθ'. Fort. etiam voc. ab eod. Hes. annotatum Ἐξηπέτριπται, δεδαπάνηται, Λάκωνες, ex illo ἔξει et verbo, veluti τέτραπται, coaluit. L. Dindorf.]

Ἑξεῖα, Hesych. τὰ ἑξῆς, Sequentia.

Ἐξειδεῖς [in cod. ἔξειδ..], Hesychio ἐκπρεπεῖς, περισσοὶ, Conspicui. [V. Ἐκπρεπὴς, p. 554, B.]

Ἑξείδιον, s. Ἐξίδιον, τὸ, dimin. ab ἔξις. [Zon. p. 765, Suid. et] Etym. tradit ἑξείδιον fieri a gen. ἕξεως, at ἐξίδιον ab ἔξιος [p. 147, 22; 347, 54, coll. Tzetz. Exeg. Il. p. 107, 3, Ionibus tribuente ἐξίδιον ab ἔξιος.]

[Ἐξεῖδον, Prospexi. Hom. Il. Υ, 342: Μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. Quint. 8, 447: Οὐδέ τις αὐτῶν ἐξιδέειν ἐπὶ τεῖχος ἔτ' ἔσθενεν. Med. Soph. Phil. 851: Κεῖνό μοι ... ἐξιδοῦ ὅ, τι πράξεις, Cogita. || Aor. pr. inf. Ἐξειδῆσαι, Scire, ap. Hippocr. p. 1201, C, esse putatur: Αἱ δίαιται ὅσον γνῶναι. Μὴ ἐξειδῆσαι. Συμφοραὶ γὰρ πολλαί. Quæ ita vertit Foes., quasi legatur συμφορὴ γίνεται πολλή. || De perf. HSt.:] Ἔξοιδα, pro οἶδα, Soph. [Phil. 79: Ἔξοιδα καὶ φύσει σε μὴ πεφυκότα], nisi ἐξ signif. augeat. — Ἐξειδέναι, Pernosse, Probe cognitum habere et perspectum. [Eur. Hel. 922; partic. Phœn. 95. Frequens est imprimis Sophocli, vel absolute positum, El. 222: Δεινοῖς ἠναγκάσθην, δεινοῖς· ἔξοιδ', οὐ λάθει μ' ὀργά· vel casui conjunctum, ib. 658: Τὰ δ' ἄλλα πάντα ἐπαξιῶ σε ... ἐξειδέναι· Tr. 399: Ἦ καὶ τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας νέμεις; — Ἴστω μέγας Ζεὺς, ὧν ἂν ἐξειδὼς κυρῶ· vel cum nominat. partic. ib. 5: Ἔξοιδ' ἔχουσα· Antig. 467, OEd. C. 567; vel cum accus. diversæ pers. Phil. 79 supra cit.; vel ἔξοιδ' ὡς ib. 1037 etc. Notandum etiam hoc OEd. T. 37: Ὑφ' ἡμῶν οὐδὲν ἐξειδὼς πλέον οὐδ' ἐκδιδαχθείς. Prima pers. plusquamp. Antig. 460, ἐξήδη, ubi libri perperam ἐξήδειν, ut Tr. 988 nonnulli ἐξήδεις pro ἐξήδης (de qua forma supra p. 202, B, monendum erat non magis Aristophani concedendam esse quam Sophocli Ant. 447 concessit Brunckius). Inf. ἐξίδμεναι, Apoll. Rh. 3, 332, 1083.]

Ἐξείη, Hesychio est ἔξοδος, κέρδος, Exitus, Lucrum. [Ad ἐξεσίη retulit Kuster.]

[Ἐξείης. V. Ἑξῆς.]

Ἐξεικάδιοι, Hesychio sunt οἱ ἐκτὸς τῆς εἰκάδος καὶ τάγματος τοῦ αὐτοῦ.

Ἐξεικάζω, Effingo, Effigiem alicujus exprimo. Aristoph. [Eq. 230]: Μὴ δείδιθ' [δέδ.]. Οὐ γάρ ἐστιν ἐξηκασμένος· i. e. πεπλασμένος πρὸς ὁμοιότητα, Suid., addens moris fuisse Comicis personas histrionibus induere similes τοῖς κωμῳδοποιουμένοις ὑπ' αὐτῶν. [Itaque hic quoque, ut infra, est Assimilo.] || Assimilo, Ad similitudinem alicujus facio, ἐξομοιῶ, Suid. exp. illud adesp.: Θεραπεύοντι τὸν νεὼν καὶ γεραίροντι πᾶν ὁτιοῦν ἄγαλμα ἐξεικασμένον αὐτῷ καὶ τετιμημένον. [Xen. Hier. 1, 38: Ἐπιστάμεθα γὰρ τοὺς διὰ φόβον ὑπηρετοῦντας ὡς ἢ μάλιστ' ἂν δύνωνται ἐξεικάζουσιν αὑτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις. Quod dicitur pro τὰς ἑαυτῶν ὑπουργίας ἐξ. ταῖς τῶν φ. ὑπ.] || In pass. accipitur interdum simpl. pro Similis sum. [Æsch. Sept. 445: Κεραυνὸν οὐδὲν ἐξῃκασμένον μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου· Eur. Phœn. 162.] Xenoph. Cyrop. 1, [6, 39]: Καὶ τὸ κεκινημένον χωρίον ἐξείκαστο τῷ ἀκινήτῳ, Et quem locum moveras, erat immoto persimilis [similis].

[Ἐξείκασμα, τὸ, Effigies. Julian. Or. 8, p. 247, D: Στέρνων ἐξ., ubi imitatur l. Eur. in Ἐξεικάζω cit.]

[Ἐξείκλω perperam scriptum ap. Hesych. pro ἐξείκλω.]

Ἐξεικονίζω, Ex exemplari iconice exprimo s. effingo, Omnibus lineamentis ad exemplar effigo. [I. q. simplex, Imagine exprimo. Plut. Mor. p. 445, C: Οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει]: unde est partic. pass. ἐξεικονισμένος, quod Suid. [et Hesych.] exp. μεμορφωμένος. [Τῷ φύσαντι ... ἐξεικονισμένον (παιδίον) τῇ φύσει, Aristæn. 1, 19 med. Hemst. Exod. 21, 22, 23. Eust. Opusc. p. 352, 79; pass. 76, 38.]

[Ἐξεικόνισμα, τὸ, Effigiei formatio ad exemplar. Jo. Chrys. In Jesai. c. 2, vol. 1, p. 1037. Seager. Eust. Opusc. p. 30, 45.]

[Ἐξεικονισμὸς, ὁ, Imaginis formatio, affertur ex Nicetæ gl. græcobarb. ed. Bonn. p. 594, 15, ubi non legitur.]

Ἐξεικὼς, Verisimilis. VV. LL. Sed fortasse pro ἀπεικώς.

[Ἐξειλεγμένως, Eleganter, Gl.]

[Ἐξειλεόω. Galen. vol. 10, p. 532, A: Τῇ στενῇ λαβίδι ἐξειλεῶσαι αὐτὸν (lapidem), fort. pro ἐξειλῆσαι. Cit. Weigel.]

Ἐξειλέω, Explico, Evolvo, ut ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, Revolvere librum, ἀνελίττειν, Bud. Id. Ἐξειλοῦσαι τὰ ἴχνη, ὡς πέφυκε, διπλᾶ καὶ τριπλᾶ, Evolventes vestigia, ex Xen. [Cyn. 6, 15] affert, de canibus leporis vestigia explicantibus sagaciter. [Ἐξίλλουσαι nunc receptum ex libris. Quod v.] || Ἐξειλεῖν, ἐκβαλεῖν, Hesych. [Pertinet ad ἐξείλλω.] || Ἐξειλῆσαι Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, Etym.: fortasse, ut addit, ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀναλυόντων ἑαυτούς: sic enim Plat. De LL. 7, [p. 796, A, unde repetiit Clem. Al. Pæd. 3, p. 284] loqui de lucta: Τὰ δὲ ἀπ' ὀρθῆς πάλης, ἀπ' αὐχένων καὶ χειρῶν καὶ πλευρῶν ἐξειλήσεως μετὰ φιλονεικίας τε καὶ καταστάσεως διαπονούμενα. Ubi Ἐξείλησις a Ficino et Corn. vertitur Motus. [Jo. Malal. p. 121, 13: Ἐκεῖθεν ἐξειλήσας ἦλθεν εἰς τὴν καλουμένην Χάρυβδιν· 438, 13. Chron. Pasch. p. 724, 13 et 16: Ἐξειλήσαντες κολύμβῳ. L. Dind.]

[Ἐξείλησις, εως, ἡ. V. Ἐξειλέω.]

Ἐξείλλω, Ejicio possessione. Bud. ex Dem. [p. 976 extr.]: Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ ἐκ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ, [ἐγὼ δ' οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τοῦτον]· posset tamen hic etiam exponi εἴργῃ, κωλύῃ, ut εἴλλω supra. [De orthographia hujus verbi v. in simplici. Ἐξίλλειν vel ἐξιλλεῖν libri Mœridis p. 145, ἐξίλλειν Suid. bis in Ἐξούλης δίκη. V. Tim. p. 71.]

[Ἐξειλύω, Evolvo. Theocr. 24, 17: Τὼ δ' ἐξειλυσθέντε ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω αἱμοβόρως ἐκύλιον, de draconibus.]

Ἔξειμι, Exeo, Exibo. Lucian.: Τὸν ἐρωτήσαντα πηνίκα ἔξεισι. Dem. [p. 542]: Καὶ καταλαμβάνει τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα ἤδη, Offenditque eos conclavi suo exeuntes, et Stratonem jam profectum, Bud. Ἔξει, Att. pro ἔξιθι, Exi. Frequens ap. Aristoph. [Semel legitur, Nub. 633.] Ἐξίασι, Exeunt; ἐξιᾶσι, Emittunt, ab ἐξίημι. [Hom. Od. Υ, 367: Τοῖς (ποσὶν) ἔξειμι θύραζε, ubi fut. signif. (de qua in simplici) dicitur, ut 179: Ἕξειν' ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα ἀνέρας αἰτίζων, ἀτὰρ οὐκ ἔξεισθα θύραζε; Il. Σ, 448: Θύραζε ἐξιέναι· Od. A, 374, μεγάρων· Λ, 531: Ἱππόθεν ἐξίμεναι, et al. Divise Ψ, 370: Ἐκ δ' ἦιον. De usu Atticorum, qui nihil differt ab Homerico, notasse sufficit sæpe dici de exeuntibus in expeditionem s. bellum, ut Xen. Cyr. 3, 3, 20, Thuc. 5, 13; 7, 4, vel in scenam, Aristoph. Ran. 946, vel in publicum, ut Plut. Sol. c. 21, ubi de ἐξόδοις mulierum. Vel de magistratibus proficiscentibus in provinciam, Thuc. 1, 77, 95. Vel de munere deponendo, ap. Dion. Cass. 60, 10: Ἐξιὼν ἐκ τῆς ἀρχῆς. Id. 55, 10: Τοὺς ἐκ τῶν

παίδων ἐξιόντας· 76, 11 : Τὴν ὥραν, ὅτε ἐς τὸ φῶς ἐξήει, de nascente. Porro dicitur etiam de rebus, ut Soph. Phil. 767 : Λαμβάνει ὕπνος μ', ὅταν περ τὸ κακὸν ἐξίῃ τόδε. Herodot. 2, 139 : Ὡς ὁ χρόνος οὗτος ἐξήιε. De mense exeunte pro φθίνοντος in Hemerologio Flor. esse videtur ἐξιόντος : sic enim literas ΙΕΞ (δεκάτη ἐξιόντος) interpr. Ideler. Chronol. vol. 1, p. 415. De fluvio Scymn. ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 19, 8 : Ἷς ποταμὸς παρὰ θάλασσαν ἔξεισιν, nisi leg. ἐξίησιν, quemadm. certe ap. Marcian. Heracl. p. 55 pro ποταμοὶ ἐξίασιν scrib. est ἐξιᾶσιν, de quo v. in Ἐξίημι. Plat. Phæd. p. 112, B : Τὸ πνεῦμα εἰσιὸν καὶ ἐξιόν· Tim. p. 50, C. Ὁ ἐξιὼν, intell. ῥοῦς, contrarius τῷ κατιόντι, in Euripis, apud Strab. 1, p. 55. Dio Cass. 61, 8 : Τὰ ἄλλα ὅσα ἔπραττον ἐξήει ἐκ τοῦ παλατίου. De vestigiis leporum Xenoph. Ven. 8, 3 : Ζητοῦντα ὅποι ἔξεισι. Notandæ etiam constructiones, apud Soph. Trach. 59 : Πολλοὺς ἀγῶνας ἐξιών· Thucyd. 1, 15 : Ἐκδήμους στρατείας ... οὐκ ἐξήεσαν οἱ Ἕλληνες· Eurip. Alc. 610 : Προσείπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν. Et ib. 187 : Θάλαμον ἐξιοῦσα. Polyb. 4, 51, 8. Et usus figuratus Soph. Phil. 98 : Εἰς ἔλεγχον ἐξιών· et al. Eur. fr. Dict. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 367 : Λόγων ματαίων εἰς ἅμιλλαν ἐξιών. Aliter Epiphan. vol. 1, p. 5, C : Κατ' ἀκολουθίαν τοῦ λόγου ἔξειμι τὴν γενεαλογίαν τοῦ ἑνὸς υἱοῦ, ubi Petav. διέξειμι malebat. De infin. forma Ἐξίναι dictum in Εἶμι p. 271, B. Add. Drac. p. 53, 14, ubi leg. Ἴναι et ἐξίναι pro ἰέναι et ἐξιέναι. L. Dind.]

[Ἐξεῖναι, Licere. V. Ἔξεστι.]

Ἐξειπεῖν, Eloqui, [Expromere, Enuntiare, Profari; Ἐξείποι, Edicat, add. Gl.] Proloqui, Renuntiare, Efferre, Evulgare, Prodere. Hom. Od. O, [441]: Μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι Ἐλθὼν ἐξείπῃ, Renuntiet. [Imper. aor. secundi ad modum primi formatum, ἐξεῖπον, habet Hesych. in Ἐξαύδα. De accentu ἐξεῖπον, ἔξειπε Arcad. p. 174, 24, 31, Jo. Alex. p. 21, 11.] Plut. Thes. [c. 26] : Ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα. Et, Ἐξειπὼν τὸ ἀπόῤῥητον, Greg. Naz. [Et Theophyl. Hist. 8, p. 212, A. Absolute Hom. Il. I, 69 : Ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι. Thucyd. 7, 87 : Ἀκριβείᾳ μὲν χαλεπὸν ἐξειπεῖν. Aristoph. Av. 453; Æschyl. Ag. 934; Soph. Tr. 312; Eur. Bacch. 273. Nec minus sæpe uterque cum dat. pers. et accus. rei. Cum dupl. accus. Soph. El. 521 : Πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ ἔξεῖπας, ὡς κτλ. Eur. El. 907 : Τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; fr. Beller. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 54 : Τί γὰρ λέγων μεῖζόν σε τοῦδ' ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν; et Demosth. p. 540, 9.]

[Ἐξειργασμένως. V. Ἐξεργάζομαι.]

Ἐξείργω, Arceo, Excludo. [Soph. El. 1292 : Χρόνου γὰρ ἄν σοι καιρὸν ἐξείργοι λόγος. Eur. Andr. 176 : Τῶνδ' οὐδὲν ἐξείργει νόμος. Xen. OEc. 4, 13; Demosth. p. 555, 14. Cum gen. γῆς, χθονὸς, δόμων Eur. Heracl. 20, 25; Aristoph. Eccl. 11. Id. Ach. 825 : Τοὺς συκοφάντας οὐ θύραζ' ἐξείρξετε; Ap. Plat. quum sæpe absolute tum addita genitivo præpos. Leg. 11, p. 935, E : Ἐξείργειν ἐκ τῆς χώρας. Et alibi. Demosth. p. 572, 12.] Æschin. [p. 5, 15] : Τούτους οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος. Thuc. [1, 118 : Πολέμοις οἰκείοις ἐξειργόμενοι·] 3, [70] : Τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, Arcebantur, Prohibebantur; 2, [13] : Ἥν πάνυ ἐξείργωνται πάντων, Si excluderentur his omnibus. Ap. Plut. Rom. [c. 23] : Ἐξείργομαι δίκης νομίμου, Spe legitimarum pœnarum destituor, VV. LL. [Ion. Ἐξέργω, ap. Herodot., non modo Arceo, Prohibeo, ut 3, 51, ἐξέργειν, sc. τῆς οἰκίης, Prohibere domo; sed etiam Astringo, Cogo. Certe in pass., ut ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι, Necessitate cogor, 7, 96 et 139; ὑπὸ τοῦ νόμου ἐξεργόμενος, 9, 111, Lege coactus; nempe Prohibitus aliter facere. Schweigh.]

[Ἐξειρητίς. Athen. De mach. p. 10, extr. : Ἐπὶ δὲ τοῦ κορυφώματος καταρτίζεται ἐξειρητὶς περιπηκτὴ, κάτωθεν ἔχουσα κόρακας σιδηροῦς, ἵνα ὅταν προσερείσῃ ταῖς ἐπάλξεσι τὸ μηχάνημα καὶ τοῖς ὑποτόνοις ἐξανοιχθῇ τὸ κατασκεύασμα τῆς ἐξαιρείτιδος, οἱ κόρακες ἑδραίως τῶν ἐπάλξεων ἐπιλάβωνται. Int. retinuit voc. Græcum.]

[Ἔξειρξις, εως, ἡ, Expulsio. Eust. Od. p. 1769, 33 : Ἐξούλης δίκη ἡ τῆς ἐξείρξεως.]

[Ἐξειρύω. V. Ἐξερύω.]

Ἐξείρω, Exero, opp. τῷ ἐνείρω. [V. l. Theodoreti infra cit.] Aristoph. Eq. [377] : Εἶτά γ' ἔνδοθεν τὴν γλῶτταν ἐξείραντες αὐτοῦ, σκεψόμεσθ' εὖ κἀνδρικῶς κεχηνότος τὸν πρωκτὸν εἰ χαλαξᾷ, Extrahentes, Eximentes, [cum schol.] Suid., ap. quem pro σκεψόμεσθ' perperam legitur ἐκκοψόμεθα. Alludit autem ad eos, qui porcorum venalium linguas extrahunt, ut explorent an grandinosi sint : sed παρ' ὑπόνοιαν comice pro στόμα dixit πρωκτόν. [Vesp. 423 : Ἐξείρας τὸ κέντρον. Herodot. 3, 87 : Ἐξειράντα τὴν χεῖρα. Hippocr. De aff. p. 535, 16 : Τὴν γλῶτταν ἐξαίρει ὡς κύων pro ἐξείρει, ut ap. Athen. 1, p. 21, B : Ἐξάραντα τὴν γλῶτταν scribebatur olim pro ἐξείραντα, et ap. Theodoret. H. E. 5, 39, p. 241, 51 : Κάλαμον ἐνέβαλε τῷ παιδογόνῳ μορίῳ ... καὶ τοῦτον συνεχῶς ἐξαίρων καὶ ἐνείρων κτλ. pro ἐξείρων. L. Dind.]

[Ἐξειρωνεύομαι, Cavillor. Joseph. A. J. 15, 3, 6 : Ἐξειρωνευομένων γυναικείως τοὺς λόγους. Dissimulo, ib. 7, 4 : Πολλάκις μὲν ὑβριστικῶς αὐτῷ προσηνέχθη, καὶ τοῦτ' ἐκεῖνος ἐξειρωνευόμενος ἔφερεν ἐγκρατῶς καὶ μειζόνως.]

[Ἐξείτης. V. Ἐξίτης.]

Ἐξεκκλησιάζω, Concionem advoco. Aristot. OEc. 2, [13] : Πάλιν δεηθεὶς χρημάτων, ἐξεκκλησιάσας τοῖς Μυλασσεῦσιν ἔλεγεν. Alibi ubique ἐκκλησίαν συναγαγὼν dixit. Bud. || Citatur ex Hier. 26, [9] : Ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν, pro Congregatus est universus populus adversus Hieremiam. Sic supra e Deut., Ἐκκλησιάσατε τὸν λαόν. [Jerem. 36 (43), 9 : Ἐξεκκλησίασαν νηστείαν, Publice proclamarunt jejunium. || Med. Hesych. : Ἀγορήσατο, ἐξεκκλησιάσατο, nisi vitium est pro -ασε. || Illatum interdum hoc verbum pro verbi ἐκκλησιάζω temporibus augmentum habentibus notavi in illo. Cujusmodi vitiis suspecti mihi facti sunt etiam ll. V. T., qui ἐξεκκλησίασα et ἐξεκκλησιάσθην habent, circiter duodeviginti, quum in iisdem V. T. libris imperat. formetur ἐκκλησίασον, ut clarum sit nullam esse in indicativo vim repetitæ præpositionis. His autem exx. sublatis, quum unus relinqui videretur l. Pseudarist. ab HSt. cit., nihil ei tribuendum putabam. Sed ei ipse jam addo l. Joseph. A. J. 17, 6, 3 : Ἐξεκκλησιάσας ἐνηριθμεῖτο, ad formam vitiosam, cujus similem non vidi, inferioris ætatis scriptoribus vindicandam. L. Dind.]

Ἐξελαιόω, Oleo perungo et imbuo. || In oleum verto. Theophr. C. Pl. 6, [7, 4] : Καὶ τάγε κάρυα καὶ ὅσα γε τοῦτον τὸν τρόπον ἐλαιώδη, χρονιζόμενα, μᾶλλον ἐξελαιοῦται, In oleum vertuntur. [Ib. 8, 1 : Οὐκέτι δύναται τὸ ὑγρὸν ἐξελαιοῦν.]

[Ἐξελᾶσία, ἡ, Eductio pecoris ad pastum. Polyb. 12, 4, 10 : Κατὰ τὰς ἐξ. καὶ νομάς. || Excursio, Impetus. Mauric. Strat. p. 65 : Εἶτα δὲ καὶ εἰς τὰς ἐξ. καὶ ὑποχωρήσεις τε καὶ ἀναστροφὰς (ἀντιστρ. 84, 260, 264) ἐμποδισμὸν οὐκ ὀλίγον ποιοῦσι. V. Ἐξελαύνω. || Expeditio. Ps.-Herodot. V. Hom. c. 9 : Ἀμφιάρεω τὴν ἐξ. τὴν ἐς Θήβας. De forma v. in simplici. L. Dind.]

Ἐξέλᾱσις, εως, ἡ, Expulsio. [Abjectio, Abactio, Gl. Herodot. 5, 76 : Πεισιστρατιδέων ἐξέλασιν· 6, 88 : Ἑωυτοῦ ἐξέλασιν ἐκ τῆς νήσου. Plut. Cat. min. c. 33 : Τῆ Κικέρωνος ἐξ.] Item Eruptio vel profectio quæ equo fit. [Plut. Artox. c. 16 : Ἐν ταῖς ἐξ. καὶ συμπλοκαῖς. Conf. Ἐξελασία.] Quo pertinet ἐξέλασιν ποιοῦμαι, Ire pergo. Vide Xen. Cyrop. 8, [3, 1, etc.] ubi dicit, Πρὸ τῆς ἐξελάσεως, et, Ἐξήλασε ἐκ τῶν βασιλείων, de Cyro [ejusque pompa solemni e regia ad sacrificium. De dicessu regis cum exercitu Herodot. 7, 183 : Μετὰ τὴν βασιλέως ἐξ. ἐκ Θέρμης. Cum ἔλασιν permutatur sic positum ib. 37. || Ap. Moschop. Eclog. v. Παρά : Μετὰ δὲ αἰτιατικῆς δηλοῖ (præp. παρὰ) καὶ παραγωγήν τινος ἀπό τινος καὶ ἐξέλασιν, οἷον, παρὰ τὸ πορίζεσθαι ὁ ἔμπορος, de derivatione voc. compositi, ἐξέλευσιν suspicabatur Bast. ad Greg. p. 353, ubi agit de horum vocc. permutatione.]

[Ἐξέλασμα, τὸ, i. q. ἐξέλασις, ponere videntur voluisse gramm. qui voc. nihili memorant Ἐξήλασμα, quod sit i. q. ἡ δίωξις, Suid. inter Ἐξήκοντος et Ἐξήλατο ponens, et Zon. p. 764 ab ἐξέλασμα distinguens.]

Ἐξελᾱτέος, α, ον, Expellendus, Abigendus. Hesychio ἐκδιωκτέος. [Julian. p. 300, C : Ἐξελατέα τοίνυν ἐστὶν ἡμῖν πάντα τὰ ἐπαχθῆ σκώμματα. Diog. L. Forma Ἐξελαστέος est ap. Clem. Al. Pæd. p. 195. Wakef.]

Ἐξελαύνω, άσω, ῶ, Expello, Abigo. [Exago, Gl.] Hom. Il. Θ, [527] : Ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας κηρεσσιφο-

ρήτους. [De curru agendo Il. E, 324 : Ἵππους ἐξέλασε Τρώων μετ' ... Ἀχαιούς· et al. sim. vel additis vocc. ἵπ-πους et δίφρον vel e contextu supplendis. O, 417 : Οὐδ' ἐδύναντο οὔθ' ὁ τὸν (Hector Ajacem) ἐξελάσαι ... οὔθ' ὁ τὸν ἀψ ὤσασθαι. Hesiod. Th. 491 : Ὅ μιν τάχ' ἔμελλε ... τιμῆς ἐξελάαν. Præp. ἀπὸ junctum ib. 820 : Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεύς.] Od. O, [146] : Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο, exp. Eduxerunt. [Aliter Il. Π, 388 : Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας, ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. (Conf. Hesiod. Op. 222. Plut. Mor. p. 654, D : Ἐξελαύνειν τῶν ὀμμάτων τὸ αἰδόμενον.) De pecoribus exigendis e stabulis Od. I, 227 : Ἐπὶ νῆα θοὴν ἐρίφους τε καὶ ἄρνας σηκῶν ἐξελάσαντες· 312 : Ἄντρου ἐξήλασε μῆλα. Absolute K, 83 : Ὄθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων, ὁ δέ τ' ἐξελάων ὑπακούει. De abigendis bobus Od. Λ, 292 : Τὰς δ' οἷος ὑπέσχετο ... ἐξελάαν. || Excutio. Ib. Σ, 29 : Χαμαὶ δέ κε πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελάσαιμι. || De Expellendo ap. quosvis Atticorum et al., ut Æsch. Prom. 670 : Ἐξήλασεν μὲν κἀπέκλεισε δωμάτων. Soph. OEd. C. 376 : Ἐξελήλακεν πάτρας· 356 : Γῆς ὅτ' ἐξηλαυνόμην. Thuc. 1, 4 : Κᾶρας ἐξελάσας· 2, 30 : Ἐξελάσαντες αὐτόν (tyrannum ex urbe)· 109 : Ἐκ τῆς Μέμφιδος ἐξήλασε τοὺς Ἕλληνας. Et sæpe ap. Herodot., Xenoph., Plat. et al. De rebus, Aristot. Probl. 2, 16 : Ἀθροισθὲν τὸ θερμὸν ἐντὸς ἐξελαύνει τὸ ὑγρόν. Callim. Lav. Min. 6 : Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις, πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων. || Educo, de pompa, Plut. Alc. c. 34 : Ὅταν ἐξελαύνωσι τὸν Ἴακχον· Marcell. c. 22, θρίαμβον.] Item ex Æschine, ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας. Et cum duplici constr. ex Aristoph. Nub. [123] : Ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας, quod est pro ἐξελάσω. || Erumpo equo, Bud. Xen. [Cyr. 1, 3, 3. Thuc. 7, 27 : Ὁσημέραι ἐξελαυνόντῶν τῶν ἱππέων.] Affertur et ex Plut. Cam. [c. 17] : Ἵππον ἔχων ἐξήλασεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ. [Transit. Eur. Phœn. 1190 : Ἐξήλαυνον ἅρμάτων ὄχους ἱππῆς. Herodot. 7, 38 : Ἐξήλαυνε τὴν στρατιήν. De acie Mauric. Strat. p. 84 : Ἐξελαύνειν ἐπ' εὐθείας καὶ κύκλους διαφόρους.] Et ex Herodot. [4, 80] : Ἐξήλαυνε ... ἐς ἤθεα τὰ ἑωϋτοῦ, pro Rediit ad Lares suos ; sed intellige Rediit equo vectus. [De exercitu proficiscente 8, 113, Ctesias ap. Steph. Byz. v. Χαύων, Xen. Anab. 1, 2, 5, et al. in ead. De pompa Cyrop. 8, 3, 1.] Ἐξελῶ, Att. pro ἐξελάσω, ap. Aristoph. et Plat. Ἐξελήλακα, Att. ab ἐξελαύνω, ἐξελάω pro ἐξήλακα, Expuli, Exegi. Aristoph. Nub. [828] : Τὸν Δί' ἐξεληλακώς. || Pass. autem voce et signif. ἐξεληλαμένα ποιήματα ex Herodot. affertur pro Ductilia opera. [1, 50 : Ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ (auro) ἐξήλαυνε· 68 : Σίδηρον ἐξελαυνόμενον. Act. Theophr. De vent. 58. Athen. 6, p. 230, E (s. Eust. Il. p. 1157, 19) : Ἐξήλαυνον τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν, cit. Hemst. Polyb. 6, 22, 4 : Κέντρον ἐπὶ λεπτὸν ἐξεληλαμένον καὶ συνωξυσμένον. || Med. Thucyd. 4, 35 : Πειρώμενοι οἱ μὲν ἐξελάσασθαι ἐκ τοῦ μετεώρου, οἱ δὲ μὴ ἐνδοῦναι· 7, 5. Polyb. 4, 75, 7 : Λείας ἀναρίθμητον ἐξελασάμενος πλῆθος. De equis agendis Theocr. 24, 117 : Ἵππους ἐξελάσασθαι ὑφ' ἅρματι.]

[Ἐξελεγκτέος, ά, ον, Redarguendus. Plato Gorg. p. 508, A. Altera verbalis forma fort. restituenda ap. Hesych. : Ἐξηλεκατα, φανερῶς γενόμενα, sic : Ἐξέλεγκτα, φανερὰ γ.]

Ἐξελέγχω, [Arguo. Pind. Ol. 11, 55 : Ὁ ἐξελέγχων μόνος ἀλάθειαν ἐτήτυμον χρόνος. Æsch. Eum. 433 : Ἀλλ' ἐξέλεγχε, κρῖνε δ' εὐθεῖαν δίκην. Soph. Ant. 399 : Κρῖνε κἀξέλεγχε. Eademque Convincendi signif. OEd. T. 297, Tr. 373, Eur. Iph. A. 335, Ion. 367. Xen. Comm. 4, 8, 11 : Ἁμαρτάνοντας ἐξελέγξαι.] Redarguo, i. e. Falsum esse doceo, Bud. ; Refello, i. e. Convinco non esse eum, quem se dicit esse. [Coarguo, Gl.] Plato [Gorg. p. 522, D : Ἐμὲ ... ἐξελέγχοι ἀδύνατον ὄντα, et al.] Apol. [p. 23, A] : Οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, pro In quibus alium refellam, VV. LL. [Ead. constr. Hipparch. p. 226, E.] Rursum Bud. pro Convinco tam disputatione quam opere, ex Isocr. p. 47 [et 28, A. Diodor. 14, 76 : Οἱ μεῖζον τοῦ καθήκοντος ἐπαιρόμενοι ταχέως ἐξελέγχουσι τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν.] Et ex Plut., Vinco disputando. [V. Wyttenb. ad Mor. p. 137, C.] Sic pass. ex [Eur. Hipp. 930, et c. part. 944 : Ἐξελέγχεται κάκιστος ὤν· Isocr. p. 94, C, ψευδόμενος·] Plat. Ep. [2, p. 314, D] : Οὐδεὶς αὐτῶν ἑκὼν ἐξελέγχεται. [Hipp. maj. p. 304, D : Ἐξελεγχόμενος περὶ τοῦ καλοῦ, et al. Xen. Cyrop. 1, 6, 22 : Ἐξελεγμένος ἂν εἴης. Thucyd. 3, 64 : Ἐξελέγχθη ἐς τὸ ἀληθές. De re Isocr. p. 318, E : Ἐξελεγχομένης τῆς αἰτίας ἧς εἶχον πρότερον.] Denique affert Bud. et pro Deprehendo, Comperio, Periclitor, Periculum facio, ex Polyb. [Ταύτην τὴν ἐλπίδα 9, 5, 6 ; πάσας ἐλπίδας 62, 1, 4, et al. sim. (conf. Diodor. 20, 78) ; τὴν τύχην 21, 11, 4. Schweigh. Plut. Ages. c. 19 : Βουλόμενος ἐξελέγξαι τοὺς Θηβαίους ὁ Ἀγησίλαος, εἰ διαμαχοῦνται. Brunck. || Enumero. Pind. Nem. 10, 46 : Χαλκὸν μυρίον οὐ δυνατὸν ἐξελέγχειν· μακροτέρας γὰρ ἀριθμῆσαι σχολᾶς. || Reprehendo, Culpo. Eur. El. 36 : Οὐ δὴ τοῦτό γ' ἐξελέγχομαι (quod non sim honesto loco natus). Thom. M. p. 3 : Ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ.]

Ἐξελεέομαι, Placo, VV. LL. : significat tamen potius Misericordiam consequor.

Ἐξελευθερικός, ἡ, ὸν, Libertinus, Liberti filius, Plut. [Sulla c. 8, 33, Anton. c. 58], ut ἀπελευθερικός. Nonnullis tamen et ἐξελεύθερος est Libertinus. Hesych. certe dicit ἐξελευθέρους esse τοὺς τῶν ἐλευθερουμένων υἱούς. [Dionys. A. R. 4, 22 : Τὸ τῶν ἐξελευθερικῶν φῦλον. Ἐξελευθερικοὺς νόμους e Demosthene citat Poll. 3, 81.]

[Ἐξελευθέριος, δ, Ad libertatem aspirans. Malchus V. Pyth. p. 29. I. H. Mai.]

[Ἐξελευθεριώτης, δ, ap. Hesych. v. Κροτάνειροι (post Κρωσσοί) : Βάναυσοι πολῖται ἢ ἐξελευθεριῶται.]

Ἐξελεύθερος, δ, Libertus, ut et ἀπελεύθερος. [Inscr. ap. Spon. Misc. n. 130, p. 1397 ed. Polen. : Ἐξελευθέρου. Cic. Ad Att. 6, 5, 1 : Τῆς ξυναόρου τῆς ἐμῆς οὐξελεύθερος, quem 4, 3 ἀπελεύθερον dixerat. Sic etiam Dio Cass., sæpiss. usus h. v., 39, 38 eundem modo ἀπελ. modo ἐξελ. dicit. Grammatici etsi distinguunt ἐξελεύθερον ab ἀπελευθέρῳ ita, ut ἐξ. propie significet τὸν γενόμενον διὰ χρέα προσήλυτον ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσαντα (v. Ammon. s. Ἀπελ. cum anim. Valck. p. 29, Eust. Od. p. 1751, 2 : Ἐξελ. μὲν εἶπον τὸν διὰ χρέος ὑπὸ τῷ δανειστῇ γενόμενον δούλου δίκην, εἶτα ἀπολυθέντα, ἀπελ. δὲ τὸν ἐν τῇ κοινῇ συνηθείᾳ, collatis Etym. Gud. p. 193, 1, Zon. p. 756, ubi agit de discrimine inter ἐξ. et ἐλ.), Ammon. tamen addit : Ἤδη μέντοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν, nec distinguit Pollux 3, 83. || Libertinus. Hesych. : Ἐξελεύθεροι, οἱ τῶν ἐλευθερουμένων υἱοί.]

Ἐξελευθεροστομέω, Admodum libero ore loquor. Soph. [Aj. 1258] : Θαρσῶν ὑβρίζεις κἀξελευθεροστομεῖς.

Ἐξελευθερόω, i. q. ἀπελευθερόω [Libero. Dio Cass. 36, 25 ; 60, 28. Hesych. : Ἐξηλευθέρωται ὁ δοῦλος, ὁ δὲ πράγματος ἀπολυθεὶς ἠλευθέρωται.]

Ἔξέλευσις, εως, ἡ, Exitus. [Tzetz. Exeg. Il. p. 111, 19 : Δακρύοντι πολλὰ περὶ τὴν ἔξέλευσιν τὴν ἐν τῇ μιαρᾷ ἐκστρατείᾳ καὶ οὐκέτι ὑποστραφέντι. Mauric. Strat. p. 48 : Εἶτα ὑπερχεράσεως καὶ ἐξελεύσεως αἰφνιδίας ὑπὸ ἐχθρῶν (ὡς) εἰκὸς ἐπιγινομένης αὐτῇ διὰ νώτου κτλ. Nisi tamen leg. ἐπελ., ut p. 51, 103, 104, 118, vel ἐπεξελ., ut p. 55 : Τὰς κατὰ τοῦ νώτου ἐπεξελεύσεις. L. Dind. V. Ἔξέλασις.]

Ἐξελιγμός, δ, Evolutio, Explicatio (sc. aciei, voc. militare) : cujus duæ sunt formæ, una κατὰ λόχους, altera κατὰ ζυγά : utriusque autem species tres : quarum descriptionem habes ap. Suid. [ex Æliani Tact. c. 27]. Hesychio est κίνησις παρὰ τοῖς τακτικοῖς ἡ ἐνόπλιος. [Arrian. Tact. p. 57. Wakef. De equitatione, ut ἐξέλιξις, Themist. Or. 1, p. 2, B : Τοὺς ἐπὶ τῶν ἵππων ἐξ. Eust. Opusc. p. 282, 12 : Ὡς καὶ ὁ εὐγενὴς ἵππος ὑπομαρτυρεῖν ἐώκει, ὃς αὐτὸν ἔφερε, καὶ οἱ ἐκείνου ἐξελιγμοί, ὅτε ἤρετο ἔφιππος. Usurpat etiam Nicom. in Théol. arithm. p. 74 : Χρόνος, κίνησις, οὐρανός, ἄστρα, ἐξελιγμοί τε παντοῖοι. Aliter anon. de S. Theodoro 20, p. 18 : Τοῖς ἐξελιγμοῖς ... τῶν ἁσμάτων. L. D.] Scribitur vero [vitiose] et Ἐξελισμὸς pro eod. quod ex Æliano 10 citat Budæus.

[Ἐξέλικτος, δ, ἡ, Evolvendus. Schneid. sine test.]

[Ἐξελίκτρα, ἡ, Trochlea. Hero Spirit. p. 220, 8 : Συμβήσεται οὖν ἐπιστραφέντος τοῦ θκ τροχοῦ ἐπειλεῖσθαι τὴν σπάρτον περὶ τὴν ἐξελίκτραν. Schneid. Conf. Hero Autom. p. 247 seqq. L. D. Pro quo ap. Philon. Belop. p. 67, 41 : Εἰς ἐξέλικτρον ξύλινον συντιθέναι, neutro genere. Angl.]

Ἔξέλιξις, εως, ἡ, Evolutio, Explicatio, de acie explicata in orbem, Bud. Ap. Suid. loco [in Ἐξελίσσω] cit. subjungitur: Κἄτα ἐνόπλιοι διαδρομαί τίνες ἐγίνοντο καὶ ἐξελίξεις καὶ περίοδοι. Dicitur et de equis orbem explicantibus, ut περιελίσσειν de orbibus implicatis, Bud. [Aristid. De mus. 2, p. 71: Ἐξελίξεων τῶν ἐπ' ἀσπίδα ἢ ἐπὶ δόρυ. Eust. Opusc. p. 254, 32: Τὰς ἱππικὰς ἐξελίξεις. L. D. Plotin. p. 541, A: Τῇ τῶν λόγων ἁπάντων ἐξελίξει καὶ ἀναπλώσει.]

[Ἐξελισμός. V. Ἐξελιγμός.]

[Ἐξελίσσω, s.] Ἐξελίττω, Evolvo, Explico. [Eur. Hipp. 864: Ἐξελίξας περιβολὰς σφραγισμάτων. Et figurate Suppl. 141: Σὺ δ' ἐξελίσσεις πῶς θεοῦ θεσπίσματα; Explicas. Et aliter Ion. 397: Μὴ ... προβῇ λόγος οὐχ ἥπερ ἡμεῖς αὐτὸν ἐξειλίσσομεν. Et Tro. 3: Ἔνθα Νηρήδων χοροὶ κάλλιστον ἴχνος ἐξελίσσουσιν ποδὸς, de saltatione, ut supra ἑλίσσω. (Aristid. vol. 1, p. 97: Χορείαν ἐξελίττειν, οὐ πλοῦν ἀνύτειν δόξαις ἄν.) De Hercule filium circa columnam persequente H. F. 977: Ὁ δ' ἐξελίσσων παῖδα κίονος κύκλῳ, τόρευμα δεινὸν ποδός. Heliod. 5, 14, p. 225: Οἱ μὲν ἀγεληδὸν ἐπὶ τὴν πέτραν ἀνατρέχοντες, οἱ δὲ περὶ τὸν νομέα κύκλους ἐξελίττοντες, Gyros describentes. Plut. Mor. p. 368, A: Τοσαύταις ἡμέραις τὸν αὐτῆς κύκλον ἐξελίττει (luna).] Xen. Hell. 4, [3, 18]: Καὶ ὁ μὲν εὐθὺς ἐξελίξας τὴν φάλαγγα, ἦγεν ἐπ' αὐτούς, Explicans agmen; Cyrop. 8, [5, 15]: Ἢ ἐκ δεξιᾶς, ἢ ἀριστερᾶς, ἢ ὄπισθεν ἐπιφανέντων τῶν πολεμίων, ὀρθῶς ἐξελίξαι. [Pass. Reip. Lac. 11, 8. Mauric. Strat. p. 83, 98, 129, ubi male ἐξελίσθαι. Plut. Paul. Æm. c. 17, comparavit Vales. præf. ad Exc. Peiresc. p. 9.] Et ap. Suid.: Εἶτα ὑμεῖς τὰς φάλαγγας ἐξελίξαντες, ἀγχίστροφοι γενόμενοι, ἀντιμέτωποι γίνεσθε τοῖς διώκουσιν· est voc. militare de explicanda acie. [De navibus subductis Polyb. 1, 51, 11: Ὥρμησε πρὸς φυγὴν ἀπὸ τῶν εὐωνύμων παρὰ τὴν γῆν ἐξελίξας· ib. 28, 12: Παρὰ τὴν γῆν ἐξελίξασαι διέφυγον (naves). Intransitive sic etiam Plut. Camill. c. 5: Καθάπερ ἐστὶ Ῥωμαίοις ἔθος ἐπευξαμένοις καὶ προσκινήσασιν ἐπὶ δεξιὰ ἐξελίττειν. Et addito acc. Pyrrh. c. 28: Ἐξελίξας τὴν τάφρον ἐπειρᾶτο κατὰ τὰς ἁμάξας ὑπερβαίνειν. Aliter Appian. Civ. 5, 84: Παρέπλει τὴν γῆν, τοὺς κόλπους ἐξελίσσων; Sinus legens. Ælian. N. A. 13, 14: Δρόμον δὲ ἕνα καὶ ἰθὺν οὐ θεῖ (lepus), δεῦρο δὲ καὶ ἐκεῖσε παρακλίνει καὶ ἐξελίττει τῇ καὶ τῇ, Hac et illac discursat. De perdice effugiente 3, 16: Αὐτὸς μὲν ἑαυτὸν πρὸ τῶν ποδῶν κυλίει τῶν τοῦ θηρατοῦ καὶ ἐνδίδωσιν ἐλπίδα τοῦ δύνασθαι συλλαβεῖν εἱλούμενον ... ὁ δὲ ἐξελίττει ἑαυτὸν, καὶ διαδιδράσκει· et intransit. 15, 8. Med. Themist. Or. 2, p. 361, A: Ὥσπερ παλαιστὴς ὁ λόγος πολλὰ ἐξελιχθείς. Plut. Mor. 923, A. Pass. p. 939, A: Κύκλοις τισὶ περὶ κύκλους ἑτέρους ἐξελιττομένοις.]

Ἐξελκόω, Exulcero, [Gl.]. Sed exp. et Lanio. [Diod. 14, 88: Τὸ πρόσωπον ἐξήλκωσε. Joseph. A. J. 2, 14, 4: Δεινῶς αὐτοῖς ἐξηλκοῦντο τὰ σώματα.]

[Ἐξελκτέον, Trahendum. Eur. El. 491: Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξ. διπλῆν ἄκανθαν καὶ παλίρροπον γόνυ.]

Ἐξελκυσμὸς, ὁ, Extractio. Auctori Definitt. med. μεταγωγὴ ὀστοῦ ἢ ὀστῶν ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος.

Ἐξελκύω, Extraho, Educo: v. Ἐξέλκω. [De præs. hujus verbi v. quæ dicta sunt in simplici.]

Ἐξέλκω, Extraho. [Hom. Il. Ψ, 762: Ἡνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον· Od. E, 432: Πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο.] Aristoph. Nub. [713]: Καὶ τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι. [Eur. Hec. 544: Φάσγανον ἐξεῖλκε κολεοῦ. Aristoph. Eq. 365, a Porsono correctus: Ἐγὼ δέ γ' ἐξέλξω σε τῆς πυγῆς θύραζε κύβδα. Id. Pac. 511: Οἵ τοι γεωργοὶ τοὔργον ἐξέλκουσι, de Pace extrahenda, et al. in ead. fab. Plato Reip. 7, p. 515, E: Ἠρὶν ἐξελκύσειεν εἰς τὸ τοῦ ἡλίου φῶς. Figurate Pind. Pyth. 1, 75: Ἑλλάδ' ἐξέλκων βαρείας δουλίας. Prov. 30, 33: Ἐὰν δὲ ἐξέλκῃς λόγους, ἐξελεύσονται. Ep. Jacobi 1, 14: Ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος. Job. 36, 20: Μὴ ἐξελκύσῃς τὴν νύκτα, Ne protrahas noctem. Ap. Eur. Andr. 1121: Χωρεῖ δὲ πρύμναν· οὐ γὰρ ἐς καιρὸν τυπεὶς ἐτύγχαν', ἐξέλκει δὲ, absolute dici videtur ead. signif., qua addito accus. ap. Soph. Phil. 291: Ἐξέλκων πόδα πρὸς τοῦτο, et supra ἐξελκτέον, de eo qui vulneratus ægre se traheret. Alii de gladio stringendo acceperunt, ut est in Gl. Ἐξέλκω, Evagino. Sed incertum an absolute positum ibi dicatur. Fut. forma ἑξελκύσει Job. 20, 15.

Ἔξέλκωσις, εως, ἡ, Exulceratio [Gl.]. Sed exp. et Laniatio. [Diodor. 3, 28: Τὰς τῶν χειρῶν ἐξελκώσεις.]

Ἐξελληνίζω, Ex Latino vel Hebraico Græcum facio, vel etiam A Græcis derivo, Ex Græco deduco. Plut. Numa [c. 12]: Ταῦτα γὰρ (Ancylia Romanorum, dicta esse) παρὰ τὸ ἀγκύλον σχῆμα, ὃ Ἰόβας εἴρηκε, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα. Gregor. de festo Paschæ s. Paschatis: Τοῦ γὰρ σωτηρίου πάθους ὄνομα τοῦτο εἶναι νομίσαντες, εἶτα ἐξελληνίζοντες τὴν φωνὴν, κατὰ τὴν τοῦ φ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ κ πρὸς τὸ χ μεταποίησιν, Πάσχα τὴν ἡμέραν προσηγορεύκασιν. Ex ejusdem Gregor. Orat. in Basil. affertur: Τίς δὲ γραμματικὴν ἢ γλῶσσαν ἐξελληνίζει, καὶ ἱστορίαν συνάγει, καὶ μέτροις ἐπιστατεῖ, καὶ νομοθετεῖ ποιήμασι; pro Græca facundia enuntiat formatque. Bud. ἐξελληνίζειν ap. Greg. p. 254 interpr. Ad Græcorum ritum formamque instituere et exigere limareque, Ad Græcam facundiam exacte enuntiare: respiciens opinor ad hunc l. [Joseph. A. J. 1, 6, 1: Κίτιος ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὐτὴν καλεῖται. Eust. ad Dionys. P. 14. Pass. Theod. 1, 48. Wakef. Argum. Aristoph. Pluti: Τὸ Καρίων ἐξελληνιζόμενον τὸν δοῦλον δηλοῖ. Aliter Phot. Bibl. p. 467, 14: Οὐ τοὺς διαλόγους δὲ καλουμένους μόνους, ἀλλὰ καὶ ἄλλους αὐτοῦ ἀξιολόγους πόνους ἐξελληνίσαι ἔργον ἔθετο. Tzetz. Hist. 3, 452: Ἐπίγραμμα ... ἐξελληνιζόμενον ταῦτα δηλοῖ τὰ ἔπη, Græce versum. Zonar. p. 771: Ἐξελληνίζει, εὔρυθμον ἀπεργάζεται. L. Dind.]

[Ἐξέλλω. V. Ἐξείλλω.]

[Ἐξελυτρόω, Hesych. in Ἐξελύτρωσας Hemst. Ita deberet esse ἐξηλ. Sed de h. l. dixi in Ἐκλωπίζω.]

[Ἐξεμετικὸς, ἡ, ὸν, Vomitum ciens. Niceph. Chumn. in meis An. vol. 3, p. 371: Φαρμάκοις τισὶν ἐξ. Boiss.]

Ἐξεμέω, Evomo [Gl. Hesiod. Theog. 497, notabili forma: Πρῶτον δ' ἐξέμησε λίθον. Plato Reip. 3, p. 406, D: Ἐξεμέσαι τὸ νόσημα. Absolute Aristoph. Ach. 586 et al. De Charybdi Hom. Od. M, 237, 437. Strabo 1, p. 58: Χάσμα γῆς πηλοῦ διαπύρου ποταμὸν ἐξέμεσε. Figuratius Aristophanes Ach. 6: Τοῖς πέντε ταλάντοις οἷς Κλέων ἐξέμεσε. Hesych.: Ἐξεμοῦντες, ἀποβάλλοντες. Perf. ἐξεμέμεκεν annotavit idem. Fut. forma act. est Prov. 23, 8: Ἐξεμέσει γὰρ αὐτὸν (τὸν ψωμὸν) καὶ λυμανεῖται. Med. Jerem. 25, 16: Καὶ πίονται καὶ ἐξεμέσονται καὶ ἐκμανήσονται. Pass. Diosc. 1, 30: Δίδοται πρὸς τὰ θανάσιμα συνεχῶς πινόμενον καὶ ἐξεμούμενον, et alibi sæpe. Job. 20, 15: Πλοῦτος ἄδικος συναγόμενος ἐξεμεθήσεται.]

Ἐξέμπαλιν, adv. et quidem bicomp., ubi fortasse vacat ἐξ, ac pro ἔμπαλιν accipi potest. Sed Hesych. exp. ἐπαριστέρως.

Ἐξεμπεδόω, Bud. ex Xen. [Cyrop. 3, 1, 12: Οὐκ ἐξημπέδουν τὰς πρὸς ἡμᾶς συνθήκας], Constanter observo et sancio. [Hesych.: Ἐξηπέδου, ἔλυε ἔμπεδα. Ἐξεμπέδου Kuster.]

Ἐξεμπολάω, Vendo. [Soph. Phil. 301: Οὐ γάρ τις ὅρμος ἐστὶν οὐδ' ὅποι πλέων ἐξεμπολήσει κέρδος, Merces vendendo lucrum faciat. Dionys. A. R. 3, 46: Ἐξεμπολήσας τὸν φόρτον ἐν ταῖς ... πόλεσιν.] Unde ἐξημπολημένοι, Venditi. [Et, Ἐξημπολημένων σφὶ σχεδὸν πάντων, ap. Herodot. p. 1 (1, 1), ubi tamen πω γράφεται. HSt. Ms. Vind. Ἐξεμπολ. est in edd. Herodoti, sine augm. Figurate Soph. Antig. 1036: Τῶν δ' ὑπαὶ γένους ἐξημπόλημαι κἀκπεφόρτισμαι πάλαι. V. Ἐκφορτίζομαι.]

Ἐξεναίρω, Interficio. Hesiod. [Sc. 329] aor. 2 usus est, Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν.

[Ἐξέναντι, Exadversum. Inscr. Halicarn. ap. A. F. Didot. *Voyage* p. 356: Τὸ οἰκήδιον τὸ ἐξενάντιον τοῦ μνημείου. Ubi ex aliis apographis οἰκίδιον et ἐξέναντι Bœckh. vol. 2, p. 457, n. 2664, 8. Aq. Ezech. 40, 2, ubi LXX ἀπέναντι. L. Dind.]

Ἐξεναρίζω, i. q. ἐξεναίρω. Hom. Il. Δ, [488]: Σιμοείσιον ἐξενάριξε. [Et alibi sæpe. Hesiod. Theog. 289; Lycophr. 50. Suid.: Κατεχόρδησεν, ἀνεῖλεν, ἐξενάριξεν. ‖ Spolio. Hom. Il. H, 146, N, 619 etc.: Τεύχεα δ' ἐξενάριξε.]

Ἐξενέπω, Eloquor, Edico, VV. LL. ex Apoll. Arg. [1, 764; 2, 391, Quint. 2, 115.] Dionys. P. [556, 799. Pind. Nem. 4, 33: Τὰ μακρὰ ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός· Ol. 8, 19: Ἐξένεπεν ... Αἴγιναν πάτραν, Declaravit. Nicand. ap. Athen. 9, p. 395, C, pass.: Οὐδέ

φιν ἅρπαι ... νωνήσιμοι ἐξενέπονται, Nocere iis dicuntur. Sic enim Heringa : cod. ἐξενίπονται, quod Nicandrum correpto ι dixisse non est credibile.]

Ἐξενεχῠρῐάζω, pro Pignora capio, Diog. L. Menippo [6, 99 : Ναυτικῷ τόκῳ δανείζειν καὶ ἐξενεχυριάζειν.]

Ἐξέννυμι, Exuo, VV. LL. Pro eo vero, quod in iisd. citatur, ex Hom. Od. O, 206 : Νηῒ [δ'] ἐνὶ πρύμνῃ ἐξέννυτο κάλλιμα δῶρα, Exponebat s. Deponebat in puppe : in aliis edd. et vero in textu Eust. Commentariis addito, legitur ἐξαίνυτο ab ἐξαίνυμαι. Neutrius lectionis meminit ipse Eust., sed verba obiter repetens, dicit πρύμνῃ ἐνὶ νηῒ θέμενος.

Ἐξεντερίζω, Exentero, Eximo intestina, Medullam eximo. [Eviscero, Gl.] Ἐξεντερίζεται ἑλλέβορος, Dioscor., Ex helleboro medulla eximitur ; q. d. Emedullatur helleborus. In VV. LL. annotatur ex Galeno καρδάμωμον ἐξεντερισμένον, 7 De compos. medicamm., in confectione Pamphyli [vol. 13 ed. Chart.], itidem pro Emedullatum, ex Plin. At Scribonium Largum et Marcellum Empiricum nasturtium inanimatum et cachry inanimatum (ita enim legi debere) vocare quod sit ἐξεντερισμένον, sc. Exinanitum : cui opp. Animatum, i. e. integrum ac plenum. Sic et glycyrrhizam Galeno dici ἐξεντερισμένην, pro eo, quod alibi, sc. De antid. 2, dixit, Χωρὶς τῆς ἐντεριώνης. Et Aetium 12, 47 : Καρδαμώμου χωρὶς τῆς ἐντεριώνης, quod alibi Gal., Καρδάμωμον κεκαθαρμένον dixisse videtur. [Ἐξεντερισθέντα, Interata; Ἐξεντερωθὲν, Interato, Gl.]

[Ἐξεπάδω.] Ἐξεπάδειν, Excantare, s. Incantationibus permulcere et delinire. Soph. OEd. C. [1194] : Ἀλλὰ νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς, ἐξεπάδονται φύσιν, Blandis amicorum verbis velut incantamentis deliniuntur. [Schol. καταπραΰνονται. Plat. Phæd. p. 77, E : Τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ τὰ μορμολυκεῖα. Ἀλλὰ χρὴ ἐπάδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας ἕως ἂν ἐξεπάσητε, ubi plerique libri plus minusve a vera script. aberrant. Plut. Mor. p. 384, A : Τὰ κρούματα τῆς λύρας, οἷς ἐχρῶντο πρὸ τῶν ὕπνων οἱ Πυθαγόρειοι, τὸ ἐμπαθὲς καὶ ἄλογον τῆς ψυχῆς ἐξεπάδοντες οὕτω καὶ θεραπεύοντες.]

Ἐξεπαίρω, Attollo, Extollo [Gl.], Subveho in altum. Item, Effero animo. Plut. [Mor. p. 192, F] ex poeta : Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα, Ὅσ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεὼν, φρονεῖν. [Aristoph. Lys. 623 : Μὴ ... τὰς γυναῖκας ἐξεπαίρωσιν δόλῳ καταλαβεῖν τὰ χρήμαθ' ἡμῶν, Excitent.]

[Ἐξέπαφος, nomen fictum a Valentinianis. V. Epiphan. vol. 1, p. 167, C. L. Dind.]

[Ἐξεπεξάγω, ap. Eust. Opusc. p. 177, 19 : Ὅθεν οὐδὲ φαντάζειν δοκεῖν ἐνόμισεν ἀλλ' ἐξεπεξάγειν τὸ κακὸν πρὸς ἀλήθειαν, scribi videtur pro ἐπεξάγειν. L. D.]

[Ἐξεπερείδω, Polyb. 16, 11, 5, ubi al. ἐξερείδω, q. v.]

[Ἐξεπεύχομαι, Glorior. Soph. Phil. 668 : Ἐξεπεύξασθαι βροτῶν ... τῶνδ' ἐπιψαῦσαι μόνον.]

[Ἐξεπίγονος, ὁ, ἡ, Post enatus. Jo. Chrys. Hom. 54, vol. 5, p. 934 : Ἀνθηκομεῖ δὲ δένδρα, ἐξεπιγόνους εἰς ἐκβολὴν ὠδίνουσα καρπούς.]

[Ἐξεπικαιδέκατος, η, ον, Sextus decimus. Strato Anth. Pal. 12, 4, 5 : Ἐξεπικαιδέκατον ... ἔτος.]

Ἐξεπίσταμαι, Probe novi, Calleo, Teneo : aliquanto plus quam ἐπίσταμαι, Scio : licet nonnunquam pro eo usurpetur. Aristoph. sane non semel eo esse usus comperitur pro Ad unguem teneo : unde et Dem. [p. 418, 10] dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. [Absolute Soph. El. 907 etc. Herodot. 1, 193; 3, 134. Aristoph. Nub. 1228 : Οὐ γάρ πω τότ' ἐξήπίστατο ... τὸν ἀκατάβλητον λόγον. Καλῶς ἐξ. Soph. OEd. C. 417, Ant. 293; εὖ ἐξ. Æsch. Ag. 838, Herodot. 3, 146 etc. Id. 7, 39 : Εὖ νυν τόδ' ἐξεπίστασο, quo modo etiam Soph. dicit OEd. C. 1584 : Ὡς λελοιπότα κεῖνον τὸν ἀεὶ βίοτον ἐξεπίστασο.] Porro jungitur aliquando infin. Aphthon. : Ἑκατέρων κρατεῖν ὡς ἑνὸς ἐξεπίσταται. [Herodot. 7, 135 : Τὸ μὲν δοῦλος εἶναι ἐξεπίστεαι. Soph. Ant. 480 : Ὑβρίζειν μὲν τότ' ἐξηπίστατο. Aliter 293 : Τούτους ἐξεπίσταμαι ... εἰργάσθαι τάδε.] Interdum accus. [Soph. Aj. 441, Eur. Cycl. 476.] Athen. [12, p. 520, E], de equis : Ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἱστάμενοι, τοῖς προσθίοις ὤρχοῦντο, ἐξεπιστάμενοι αὐλήματα. Ionice vero Herodot. [2, 43] dicit, Ἐξεπισταίατο [ἐξεπιστέατο] ὀνόματα, pro ἐξεπίσταιντο, quod exp. Percepissent. [Seq. partic. Soph. OEd. C. 1584 (et sim. in fr. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 659 : Καὶ τὸν θεὸν τοιοῦτον ἐξεπίσταμαι), Eur. Alc. 511. Ib. 784 : Οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἐξεπίσταται τὴν αὔριον μέλλουσαν εἰ βιώσεται. Ap. Plat. Phædr. p. 228, B : Ἐξεπιστάμενος τὸν λόγον (quem legerat), εἰ μὴ πάνυ τις ἦν μακρὸς, videtur esse Memoria tenens.]

[Ἐξεπισφρᾱγίζομαι, Imprimor, ap. Chærem. Athen. 13, p. 608, C : Ἡ δ' ἐκραγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας ἔφαινε μηρὸν κἀξεπεσφραγίζετο ὥρας γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρως, Mihi se imprimebat spem non adducens amor, Grotius.]

Ἐξεπίτηδες, pro ἐπίτηδες [Ex industria, De ind., Gl.]. Theophr. C. Pl. 5, 5, [4] : Ἐξεπίτηδές τι ποιεῖσθαι [ποιεῖν], Data opera et adhibita cura, opp. τῷ αὐτομάτως. Dem. [p. 127, 26] : Ἢ γὰρ ἐξεπίτηδες ἢ δι' ἄγνοιαν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, Aut de industria, aut per imprudentiam. Idem C. Mid. : Τὸν παρόντα καιρὸν, ὃν οὗτος ἐξ. πλάττεται. Ap. Aristoph. Pl. [916] : Οὐκοῦν δικαστὰς ἐξ. ἡ πόλις ἄρχειν καθίστησι, schol. exp. ἐξ ἀνάγκης, ἢ μάτην : addens, οὕτως οἱ Ἀττικοί. Item, ἀργῶς καὶ μάτην. Annotat vero scribi etiam negative οὔκουν, quæ scriptura expositioni illi convenientior esse videtur. [Ἐξεπίτ. frequens etiam Platoni, velut Reip. 6, p. 498, E : Τοιαῦτ' ἄττα ῥήματα ἐξ. ἀλλήλοις ὡμοιωμένα, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ... συμπεσόντα, etc. Simile voc. conservasse videtur Hesych. in gl. : Ἐξεπίταξεν, ἐξεπίτηδες, cui ἐπιτὰξ, q. v., conferentes intt. conjecerunt Ἐξεπιτάξ.]

[Ἐξεπιτρέχω, var. script. ap. Arat. 80, ἐξεπιδέδρομε.]

[Ἐξεπομβρέω, Pluere facio. Soph. fr. Polyx. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 344 : Ζεὺς οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας φίλος. Tzetz. Hist. 3, 59 : Πρὸς αὐτὸν οὐρανὸν μηχανοτευχεῖς ἐξεπομβρῶν τὰς δρόσους.]

Ἐξέρᾱμα, τὸ, Id quod evacuatum s. eductum est. Pro Vomitus, i. e. Cibus qui vomitu rejectus et evacuatus est, legitur in 2 Petri 2, [22], ex Prov. 26, [11] : Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα, Canis reversus ad proprium vomitum. Ubi quidam codd. habent ἐξέρασμα cum σ. Sed Prov. l. c. habetur, κύων ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ ἔμετον. [Herodian. Epimer. p. 31. Boiss. Eust. Opusc. p. 248, 91.]

[Ἐξέρᾱσις, εως, ἡ, Vomitus. Eustath. Od. p. 1856, 5. Creuzer. V. Ἐξέρρωσις.]

[Ἐξέρασμα. V. Ἐξέραμα.]

[Ἐξεραστὴς, ὁ, Qui ejicit et evacuat. Eust. Opusc. p. 248, 89 : Ὡμολόγησας ἄρα ἐν συλλόγῳ τῷ κατὰ σὲ ἐξεραστὴς εἶναι.]

Ἐξεράω, Evacuo, Educo, Expromo, Exhaurio. [Ejicio, Evomo.] Aristoph. Ach. [341] : Τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, Si vultis me plane loqui, exhaurite prius e sinibus lapides et ejicite, quos ad me obruendum tenetis : ἐκκενώσατε, ἐκβάλλετε, schol. Et Synes. Epist. 130 : Ὡς γὰρ νῦν ἔχομεν, οὐκ ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι [ἐξερᾶσαι et sic in seqq.] βιβλία, Educere et expromere libros. Et Heraclitus ap. Diog. L. [9, 4] medicos interrogat, Εἴ τις δύναται ἕντερα ταπεινώσας ὑγρὸν ἐξεράσαι, Evacuare et educere s. exhaurire aquam : laborabat enim aqua intercute. It. ap. Diosc. 6, 19, de Pharico : Δεῖ δὲ μετὰ τὸ ἐξεράσαι αὐτοὺς, ποτίζειν οἶνον ἀψινθίτην, Ruell. vertit, Post vacuationes : alii Post eductiones. [« Ἐὰν ἐξαρύσῃς τὸ ὕδωρ Hippocr. De morb. 2, 24, vol. 7, p. 576, C, rectius ἐξεράσῃς codd. servarunt. Ἐπειδὰν τὸ αἷμα ἐξεραθὲν ὑπόχολον γένηται De mul. m. 2, 12, p. 802, D, Foes. ἐξαρυχθὲν, Corn. ἐξαρθὲν substituit, neuter bene. Pro Ejicere et Effundere Att. dixisse certissimum est. Pro Evomere ... Pherecr. ap. Athen. 15, p. 685, A : Ὦ μαλάχας μὲν ἐξερῶν. Archigen. ap. Galen. vol. 8, p. 376, et al. ap. Schleusn. v. Ἐξέραμα. » Lobeck. ad Phryn. p. 64. Hippocr. De morb. 2, p. 483, 25 : Ἐπὴν ἐξεράσῃς τὸ ὕδωρ, δίψα ἐπιλαμβάνει. ubi dicitur de medico. De ægroto vero 4, p. 507, 27 : Ἐξερᾷ. Eust. Op. p. 163, 65 : Εἰς ἔμετον προκαλούμεθα τοὺς φαγόντας, ὡς καὶ αὐτὸ ἐξερᾶσαι τὸ ἐντεθέν. Pass. Paul. Æg. p. 170, 50 : Μετὰ τὸ ἐξεραθῆναι, act. 171, 18.] Et ap. Aristot. Probl. 32, 5, de spongiariis urinatoribus : Πονεῖν γὰρ δὴ φασὶ μᾶλλον αὐτοὺς ἐν τῇ δυσπνοίᾳ, τῷ μὴ δύνασθαι προΐεσθαι θύραζε· ὅταν δὲ ὥσπερ ἐξεράσωσι, κουφίζονται, Bud. interpr. Quum vero veluti exhauserint

collectum spiritum. Rursum ap. Aristoph. Vesp. [993]: Φέρ' ἐξεράσω, sc. τὰς ψήφους, interpr. In terram fundam : schol. εἰς τὴν γῆν μεταβαλῶ, qui etiam ἀπὸ τῆς ἔρας, i. e. τῆς γῆς, ait factum esse hoc verb. [Demosth. p. 963, 10 : Ἐξέρα τὸ ὕδωρ· 993, 17. Dionys. A. R. 2, 69 : Ἐξερᾶσαι τὸ ὕδωρ. Figurate Eust. Op. p. 301, 11 : Κατὰ ἑκάστην ἀπαιώρησιν ἐξεράσας χρήματα· 248, 88 : Ἐξεράσων τὰ κατὰ τοῦ μητροπολίτου.]

Ἐξεργάζομαι, Perficio, [Exoperor, Efficio, Excolo, Elaboro, add. Gl.] Absolvo, Effectum reddo. Xen. ἐξεργάζεσθαι et κατεργάζεσθαι pro eodem dixit, inquit Bud., Effectum reddere, Efficere, Perficere, Absolvere. [Simpl. pro Facere, Comm. 1, 4, 11; 2, 4, 7, OEc. 15, 2, et al. « Ταῦτα ἐξεργάσατο, Herodot. 3, 35; 5, 27. Ἐξεργασθῇ ἡ Ἀργὼ, 4, 79. Ἐξέργασταί σφι νηὸς, 3, 20. Μέγιστα ἐξεργασμένα, ib. 60. Κακὰ ἐξεργάσασθαί τινα, Male alicui facere, Flagitium in aliquem patrare, 3, 30, 31. » Schweigh.] Idem Perpetrare interpr. ap. Pausan. [2, 18, 2] de Atreo : Ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἀδόμενα δεῖπνα ἐξειργάσατο. In VV. LL. Ἐξειργασμένος τὰ κάλλιστα, Qui confecit facinora pulcerrima. [Soph. Tr. 706 : Ὁρῶ δέ μ' ἔργον δεινὸν ἐξειργασμένην, etc. Eur. Suppl. 119: Τοιαῦθ' ὁ τλήμων πόλεμος ἐξεργάζεται. Et sim. Tro. 396. Xen. Eq. 9, 4 : Τὰ ἐξαπιναῖα τάραχον ἐξεργάζεται· Conv. 4, 60 : Τοιούτους ἐξεργάζεσθαι, Tales efficere. Cyrop. 6, 2, 5 : Ταῦτα ἐξειργάζετο, Hæc consequebatur. Aristoph. Nub. 1393. Et alii quivis tam in bonam quam in contrariam partem, signif. non diversa a simpl. ἐργάζομαι. Seq. infin. pass. Polyb. 32, 4, 3 : Ἐξειργάσατο βασιλεὺς προσαγορευθῆναι. Plut. Cat. maj. c. 3 : Ἐξειργάσαντο πεμφθῆναι δημάρχους ἐπ' αὐτόν. Et activi Themistocl. Epist. 5, p. 20 : Γυμνὴν κατανοῆσαι τὴν ἀλήθειαν ἐξειργάσαντο, Operam dederunt. || Absolvo autem est ap. Thuc. 1, 142 : Οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς, μελετῶντες αὐτὸ (rei nauticæ studium) εὐθὺς ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, ἐξείργασθέ πω. Et ubi de exstruendis muris, 4, 4; 6, 101. Pass. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, b, 58: Τούτων τοῦ ἑτέρου ἡ λεία μὲν ἐργασία ἐξείργαστο, si recte ita legitur. De operibus sic sæpius ib., ut p. 263, 93 : Λίθινα παντελῶς ἐξειργασμένα· 262, 8 : Τούτων ἑκάστου οὐκ ἐξείργασται ὁ ἁρμὸς, etc. Xenoph. Cyrop. 8, 2, 5 : Ὥσπερ γὰρ καὶ ἄλλαι τέχναι διαφερόντως ἐν ταῖς μεγάλαις πόλεσιν ἐξειργασμέναι εἰσὶ, Excultæ, Elaboratæ. Hinc phrasis ἐπ' ἐξειργασμένοις, Rebus peractis, Sero, ap. Æsch. Pers. 525, Ag. 1379, Soph. Aj. 377, Herodot. 4, 164; 8, 94; 9, 77.] || Everto, Destruo, Occido, Bud. ex Herodot. [4, 134 : Τὸ ἡμέας οἷόντε ἔσται ἐξεργάσασθαι, Quod nos perdere possit. 5, 19 : Μὴ ἐξεργάσῃ ἡμᾶς, Ne nos perdas. Schweigh. Sic fere Eur. Bacch. 1129 : Ἰνὼ δὲ ταπὶ θάτερ' ἐξειργάζετο, ῥηγνῦσα σάρκας· Hel. 1098, Hipp. 607. Frequentat etiam varia signif. Dio Cass., ut fr. 119, p. 48, 78; l. 42, 34, etc.] Pass. etiam sæpe sumitur : ut, Ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμυλίου [ταμιεύοντος], Plut. Numa [c. 9]. Sic τοὐξειργασμένον, Soph. Aj. [315, Æsch. Pers. 759, Eur. Or. 1320 etc.] Item ἐξειργάσμεθα, pro Actum est de nobis, Periimus, ex Eur. [Hipp. 565. Synes. Ep. 32, p. 178, A : Ἀλλὰ νῦν, Λυσίας ἂν εἶπεν, ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει καὶ πέρας ἀηδίας ἐστὶν, de homine profligato. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 650, D : Ταῦτά γε ἤδη ἀπέγνωστο, καὶ, Λυσίας ἂν εἶπεν, ἐξείργαστο ἡγεμόνων κακότης. || De terra culta vel colenda Herodot. 5, 29 : Ἀγροὺς εὖ ἐξεργασμένους· 6, 137. Thucyd. 1, 82 : Τὴν γῆν ... ὅσῳ ἄμεινον ἐξείργασται. Xen. H. Gr. 6, 2, 6, OEc. 20, 22, 23, 26, Hier. 9, 7. Dio Chr. vol. 1, p. 233, ab Hemst. cit. De plantis Theophr. C. Pl. 5, 3, 5 et 7, 1. || « Ἐξεργάζεσθαι κατὰ μέρος περί τινων, Enucleate disserere de re aliqua, Polyb. 3, 26, 5; συνεχῶς ἐξ. τι, Assidue aliquid in ore ferre, aliqua re occupari, 12, 43, 3; πραγματικῶς τὴν ὑπόθεσιν, Sollerter exsequi propositum, 5, 26, 6. Δόξας ἐξειργάσθαι τὰς κατὰ τῶν Ἑλλήνων διαβολὰς, 30, 10, 9. Ἐξεργασάμενος καὶ γράψας τοὺς νόμους, 40, 10, 5. » Schweigh. Lex. Non dissimili usu Xen. Conv. 4, 61 : Ὁρῶ σε καὶ τὴν ἀκόλουθον ταύτης (τέχνην) πάνυ ἐξειργασμένον. Et Timæus ap. Suid. v. Δαιτρός : Τὰς τῶν ὑφασμάτων ἰδιότητας ἐξεργαζόμενον συνεχῶς, de Dionysio nimium in his rebus describendis versato. Themist. Or. 28, p. 287, C : Οὔ φασι τοῖς ἀνακτόροις προσήκειν τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον, ὃς τοῦτο τὸ ὄνομα (sophistæ) ἀγαπᾷ καὶ ἐξεργάζεται. || De forma Ἐξεργάομαι v. in Ἐξαρύω. || Adv. Ἐξειργασμένως, Plut. Alex. c. 1, de narratione, Explicate, cui contrarium ἐπιτεμόντες. Conf. Ἐξεργαστικῶς.]

Ἐξεργᾰσία, ἡ, Absolutio. Fabius 8, 3, de ornatu loquens : Ἐξεργασία est in efficiendo opere proposito; cui adjicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis ejusdem, et cumulus ex abundanti. [De oratione Dionys. Isocr. c. 12, p. 558, 2, Joseph. A. J. præf. l. 1, 6, Plut. Mor. p. 1004, E, et al. || De imaginibus, contraria ὑποτυπώσει, Plotin. p. 622, D. Creuzer. Polyb. 10, 45, 6 : Ὁ τελευταῖος τρόπος (signa dandi per ignes) τυχὼν τῆς ἐξεργασίας δι' ἡμῶν, A nobis correctus et perfectus. Ἐξ. γῆς, Cultura terræ, Appian. Civ. 1, 11. Absolute de ead. Theophr. C. Pl. 3, 1, 6. Efficacia, Efficacitas, Gl.]

Ἐξεργαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad perficiendum idoneus. Et, Τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας ex 2 Macc. 2, [31], Effectio rei. [Xen. Comm. 4, 1, 4 : Ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι. Ἐξ. τοῦ προτεθέντος, Polyb. 15, 37, 1.]

[Ἐξεργαστικωτέρως εἴρηται, Explicatius dictum est, cui contr. ἐπιτετμημένως, Phurnut. Nat. D. c. 35, p. 236. Hemst.]

[Ἐξέργω. V. Ἐξείργω.]

Ἐξερεείνω, i. q. ἐξερέω, et inde factum. Hom. Od. M, [259] : Πόρους ἁλὸς ἐξερεείνων, i. e. ἐξερευνῶν, Perquirens, Perscrutans. [Conf. H. Merc. 252.] Exp. etiam Interrogo, Sciscitor. Ap. Hesych. legitur aor. 1 ἐξερέηνεν, exp. item ἠρώτησεν : qui potius esse videtur ex them. ἐξερεαίνω. [Ipse literarum ordo leg. ostendit ἐξερέεινεν, ex Hom. Il. I, 672 : Ἐξερέεινεν ἄναξ· K, 543. Od. K, 14 : Ἐξερέεινεν ἕκαστα· etc. Apoll. Rh. 4, 721. Epigr. codici Euclidis ap. Dorv. ad Char. p. 229 ed. Lips. ascriptum. C. accus. pers. Od. Ψ, 86, Hesiod. ap. schol. Soph. Trach. 1169, Apoll. Rh. 4, 1250. Et de cithara Hom. H. Merc. 483 : Ὅστις ἄρ' αὐτὴν τέχνῃ καὶ σοφίῃ δεδαημένος ἐξερεείνῃ, φθεγγομένη παντοῖα νόῳ χαρίεντα διδάσκει. Med. Il. K, 81 : Ἀτρεΐδην προσέειπε καὶ ἐξερεείνετο μύθῳ.]

Ἐξερεθίζω, Irrito, Prorito. [Pind. Pyth. 8, 12. Et sæpe Plut.]

[Ἐξερέθω, i. q. ἐξερεθίζω. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 244, 2 : Μακρὰ φιλεῖ Γαλάτεια καὶ ἔμψοφα, μαλθακὰ Δημοῖ, Δωρὶς ὀδακτάζει· τίς πλέον ἐξερέθει;]

Ἐξερείδω, Roboro : sonat potius Fulcio. [Infra connitendo fulcire et sustinere sublicis, ταῖς ἀντηρίσι, Polyb. 8, 6, 6; ἐξερείδεσθαι, de muris per cuniculos suffossis et sublicis suffultis, ne ruant, 16, 11, 5, ubi conf. var. lect. et animadv. Schweigh. Lucian. Tragœdop. 55 : Βάκτρον, ἐξέρειδέ μου βάσιν τρέμουσαν. || Improprie ἐξερείδειν ἀτονίαν σώματος, Dioscor. 1, 88.]

Ἐξερείπω, i. q. ἐρείπω [Everto, Disturbo, Prosterno, Demolior], sed præp. vim augente, Hesiod. [Sc. 174 : Οἱ δ' αὐχένας ἐξεριπόντες κείατο τεθνειῶτες, ubi de apris dicitur a leonibus prostratis, et quidem active, ut videtur, quum ap. Hom. aor. secundo constet signif. neutra Procidendi, Il. Ξ, 414 : Ὡς δθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς. Quint. 2, 379. Il. P, 440, T, 406 : Χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα. Qua ponitur etiam Hesiod. Theog. 704 : Τῆς μὲν (γῆς) ἐρειπομένης, τοῦ δ' (οὐρανοῦ) ὑψόθεν ἐξεριπόντος· et ap. Hippocr. p. 745, D : Ἦ ἐξήριπε τὸ κάτηγμα, ut Foesius ex libris nonnullis et Erotiano p. 152, qui ἐξήρειπε, restituit pro ἐξέρριπτε. Aor. pr. Pind. Pyth. 4, 263 : Εἰ γάρ τις ὄζους ὀξυτόμῳ πελέκει ἐξερείψαι κεν μεγάλας δρυός.]

[Ἐξέρεισις, εως, ἡ, Fultura. Polyb. 6, 23, 4 : Αἱ πρὸς τὴν γῆν ἐξερείσεις, sc. scuti, quum scutum humo insistit et miles ei innititur.]

[Ἐξέρεισμα, τὸ, Fulcrum. Longin. 40, 4 : Στηριγμούς τε ἔχειν πρὸς ἄλληλα τὰ ὀνόματα καὶ ἐξερείσματα τῶν χρόνων, πρὸς ἑδραῖον διαβεβηκότα μέγεθος.]

[Ἐξερειστικὸς, ἡ, ὸν, Validus. Galen. vol. 8, p. 159, A : Ἐξεριστικὴν εἶναι τὴν πληγὴν, pro ἐξερειστ.]

Ἐξέρευγμα, τὸ, Id quod ructu ejectum, eructatum est.

[Ἐξερεύγομαι.] Ἐξερεύγω, Eructo [Gl.], Ructu effundo. Unde aor. 2 ἐξήρυγον. [Ἐξερεύξωμαι tres codd. Monac. pro ἐρεύξωμαι ap. Eumath. De Ismen. p. 294 ed. Teuch. Jacobs. Hippocr. Prorrh. p. 82, E : Ἐν κεφαλαλγίῃ κῶμα καὶ κώφωσις παρ' οὓς τι ἐξερεύγεται· De oss. nat. p. 278, 30 : Τὸ λεπτότατον ... ξυνάγουσα

ἐνταῦθα ἐξερεύγεται. Aristot. H. A. 8, 20; Lycophr. 474, 725. De fluvio Herodot. 1, 202: Στόμασι ἐξερεύγεται τεσσεράκοντα. De fontibus fluvii schol. Apoll. Rh. 3, 1220. Figuratius Ps. 118, 71: Ἐξερεύξαιντο τὰ χείλη μου ὕμνον. Unde duxerunt recentt. Et sim. 144, 7, etc. Exod. 8, 3: Ἐξερεύξεται ὁ ποταμὸς βατράχους. Hesych.: Ἐξερεύξατο, προεβάλετο. Plura de usu singulorum temporum v. in simplici.]

Ἐξερευνάω, [Indago, Vestigo, Scrutor et sim. Perscruto (sic); Ἐξερευνοῦμεν, Tractamus, Gl. Soph. El. 1100: Τί δ' ἐξερευνᾷς; OEd. T. 258. Polyb. 14, 1, 13: Τὴν παρεμβολὴν ἀσφαλῶς ἐξερευνῆσαι καὶ κατοπτεῦσαι. Plut. Lucull. c. 19, Diog. L. 10, p. 791. || Med. Dio Cass. 52, 6: Ἐν ταῖς δυναστείαις τὸ ἄρχον πάντες μόνον, ὡς καὶ ὑπερπλουτοῦν, ἀξιοῦσι δαπανᾶσθαι, τὰς μὲν προσόδους αὐτοῦ ἑτοίμως ἐξερευνώμενοι, τὰ δ' ἀναλώματα οὐκέθ' ὁμοίως ἐκλογιζόμενοι.]

Ἐξερεύνησις, εως, ἡ, Perscrutatio, Indagatio. [Symm. Ps. 63, 6.]

Ἐξερευνητὴς, ὁ, Eurip. Perscrutator, Indagator. [Προὐξερευνηταὶ στρατοῦ est Rhesi 296.]

[Ἐξερευνητικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad investigandum. Strabo 3, p. 154, de Lusitanis.]

[Ἐξέρευξις, εως, ἡ, Eructatio. Aret. p. 14: Ἐξερεύξιες πολλαί.]

[Ἐξερεύω. Hesych.: Ἐξερευεῖν, ἐξευρεῖν. Ἐξερεύηκα, ἐξεύρηκα. Kust. ἐξερεύειν, coll. gll. in Ἐρεύω ponendis.]

[Ἐξερέω.] Ἐξερῶ, Eloquar, in carmine; sed frequentius per dialysin Ἐξερέω: ut Hom. Il. A, [212]: Ὧδε γὰρ ἐξερέω· et [204]: Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω. [Soph. Aj. 423: Ἔπος ἐξερῶ μέγα, ubi ἐξερέω est in libris, aberrantibus librariis ad formam epicam. El. 984: Τοιαῦτά τοι νῷ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, et sim. Eurip. Or. 560: Ἐμαυτὸν ἣν λέγω κακῶς ἐκείνην, ἐξερῶ.] || At Od. Ξ, ἐξερέουσι signif. præs. pro Percontantur. [In Ind.:] Ἐξερέω, Eloquar, Enuntiabo, Dicam: ἐρῶ, λέξω. Ex Apollon. [qui sæpe hoc v. utitur] Arg. 2, [148]: Θεσμοὺς ἤλυθεν ἐξερέων, affertur pro Memoraturus. || Alioqui est etiam [diversæ originis et stirpis] thema præs. temporis, signif. Exquiro, Sciscitor, Percunctor: ἐξερευνῶ. Hom. Od. Ξ, [375]: Τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσι. Et passiva voce, signif. activa, Γ, [24]: Αἰδὼς δ' αὖ, νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι, Interrogare senem, ἐπερωτᾶν. Ἐξερέειν, Investigare, Perquirere. Od. Δ, [336] de cerva: Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγχεα ποιήεντα Βοσκομένη, i. e. ἐξερευνᾷ. Sic Γ, [166]: Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα; [K, 249, Γ, 116. Fut. Suid.: Ἐξερήσομεν, ἐρωτήσομεν.] Aliquanto ante [99] voce pass. signif. act.: Ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, Volo ex eo quærere s. sciscitari. [Et rursus a priori Ἐξερέω, Eloquar,] Ἐξείρητό σοι ταῦτα, Hæc abs te dicta fuerant, Soph. [OEd. T. 984. Ἐξειρήσεται fut. Tr. 1186. Perf. act. ib. 350, 374. Verbale Ἐκρητέον, quod supra, habet etiam cod. Nemes. De nat. h. p. 76 ed. Matth., ubi al. ἐκθετέον.]

Ἐξερημόω, Desertum reddo, Desolo, Vasto: unde Plato Epist. [p. 332, E]: Τὰς ἐξηρημωμένας πόλεις κατοικίζειν. [Οἶκον ἐξηρημ. id. de gente exstincta Leg. 11, p. 925, C, Demosth. p. 1053, 15; 1073, 14; etc. Act. 1076, 24. Soph. El. 1010: Ἐξερημῶσαι γένος, i. q. Delere gentem. Eur. Herc. F. 253: Οὓς Ἄρης σπείρει ποτὲ λάβρον δράκοντος ἐξερημώσας γένυν· Andr. 597: Αἳ (mulieres Spart.) ξὺν νέοισιν ἐξερημοῦσαι δόμους ... δρόμους παλαίστρας τε ... κοινὰς ἔχουσι, Domibus relictis, ut ib. 991. Xen. Vectig. 4, 47: Ἐξερημοῦντας τὰ ἑαυτῶν, Præsidiis nudantes. Pass. Aristoph. Pac. 647: Ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε.]

[Ἐξερίζω, Litigor, Contendo; Repugno. Plut. Pomp. c. 56: Οὐκ ἐξερίσας, ἀλλ' οἷον ἡττηθεὶς ὁ Πομπήιος. Appian. Civ. 2, 151: Φιλονεικότεροι τοῖς ἐξερίζουσιν ὄντες.]

Ἐξεριθεύομαι, v. in Ἐριθεύομαι, in l. qui ex Suida afferetur.

Ἐξερῑνάζω, usus est Soph. ap. Athen. 3, [p. 76, D], sed metaph.: Πέπων δ' ἔρινος ἀγρεῖος ὢν Ἐς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ· nam ὁ ἔρινος quod ipse non habet, aliis tribuit. [V. Ἔρινος.]

[Ἐξεριστὴς, ὁ, Litigator. Eur. Suppl. 894: Οὐδ' ἐξεριστὴς τῶν λόγων.]

[Ἐξερμηνεύω, Interpretor. Dionys. A. R. 1, 67: Οἱ ἐξερμηνεύοντες εἰς τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν τοὔνομα... Pass. 4, 67; 8, 56; Polyb. 2, 15, 9; Plutarch. Mor. p. 383, D.]

Ἐξέρομαι, Interrogo: i. q. ἔρομαι s. ἐρωτάω. Hom. Il. Υ, [15], Od. N, [127]: Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν, Sciscitabatur. Ubi quidam codd. habent ἐξήρετο, ut et ap. Soph. [Aj. 103] reperitur ἐξήρου: sed alteri lectioni astipulantur Mss. etiam codd. [Homerica forma est ἐξείρεο, Attica ἐξέρου ab ἐξηρόμην, cujus aoristi (nullus enim præsentis ap. Atticos usus est) fut. habet Soph. Phil. 439: Ἀναξίου μὲν φωτὸς ἐξερήσομαι, τί νῦν κυρεῖ, Percontabor de homine indigno. Aristid. vol. 1, p. 471. Præterea ap. Hom. est forma medii quadrisyllaba ab HSt. in Ἐξερέω memorata, quod. v.] Ἐξείρομαι, Interrogo: unde ἐξείρεαι, Apoll. Arg. [3, 19.] Ion. pro ἐξείρῃ, Interrogas. Utitur et Hom. [Il. E, 756, Υ, 15, Ω, 361, Od. N, 127.]

Ἐξερπύζω, Erepo, Prorepo. Aristot. [H. A. 8, 14]: Καὶ ἐάν τις αὐτῶν ἐξερπύσῃ. [Hesych.: Ἐξερπύσαι, ἐξολισθῆσαι. Suidas: Ἐξερπύσασι, βαδίσασι. Ἐξείρπυσεν, ἐξεσύρθη, ἐξῆλθεν. «Ἡ δὲ ἔχιδνα ἐξείρπυσεν.» Aret. p. 71: Ἐξερπύσαντα ἐκ τῆς γῆς ἔχιν. L. Dindorf.]

Ἐξέρπω, Erepo [Gl.], Prorepo. Aristoph. Nub. [709]: Ἐκ τοῦ σκίμποδος Δάκνουσί μ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι. [Eq. 607. De homine Soph. Phil. 294: Ἐξέρπων τάλας. Xen. Anab. 7, 1, 8: Καὶ νῦν τινες ἤδη σὲ αἰτιῶνται, ὅτι οὐ ταχὺ ἐξέρπει τὸ στράτευμα, de exercitu urbe educendo. Hesychio pro Ἐξέρον, ἐξεπορεύοντο, Valck. ad Theocr. Adon. p. 400, B, cum Hemst. ἐξέρπον, et in gl. Ἐξερπετεῖν, ἐξεῖναι, idem ἐξέρπειν, ἐξιέναι restituit, animadvertitque Doriensibus frequentari hanc signif. verbi ἕρπειν, ut sit Ire, et ἐξέρπειν Exire, velut in Ep. Chilonis Diog. L. 1, 73. || Progigno. Epiphan. vol. 1, p. 30, D: Τὸ σῶμα ἐξέρψαν σκώληκας. Ps. 104, 29: Ἐξεῖρψεν ἡ γῆ αὐτῶν βατράχους. Suid.: Ἐξεῖρψεν, ἀνέδωκεν, et sim. Etym. Gud. p. 192, 60. Conf. Symm. Aq. Theod. Gen. 1, 20. Idem Symm. Exod. 1, 7: Οἱ δὲ υἱοὶ Ἰσραὴλ ηὐξήθησαν ... καὶ χυδαῖοι ἐγένοντο, pro vv. duobus postremis posuit ἐξῆρψαν (quod vitium est etiam in Ps. l. supra cit.), Aquila formam imperf. Alex., ἐξήρποσαν (pro ἐξείρποσαν), uterque intransitiva signif. L. Dind.]

Ἐξέρρω, Exeo in malam rem. Eur. [Hipp. 973]: Ἔξερρε γαίας.

[Ἔξέρρωσις εως, ἡ, voc. corruptum ap. Hippocr. Epid. 6, p. 1191, C: Ὡσαύτως τὸ ἐπίχολον καὶ ἔναιμον σῶμα μελαγχολικὸν μὴ ἔχον ἐξερρωσίας. Effluvia, Evacuationes, Int. Quod græce diceretur ἐξεράσιας. L. D.]

[Ἐξερυγγάνω, Eructo. Theod. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 69: Στεναγμοὺς ἐκ βαθέων ἐξερυγγάνουσα. Boiss. ἄ]

[Ἐξερυθρῐάω, Rubesco. Hippocr. De nat. mul. p. 566, 12: Τὰ κοῖλα τοῦ προσώπου ἐξερυθριᾷ.]

Ἐξέρυθρος, ὁ, ἡ, Valde ruber. Galen.: Τῆς γέ τοι φλεγμονῆς ἡ μὲν ἐξέρυθρός ἐστιν, ἡ δ' ὀλίγῳ τινὶ τοῦ κατὰ φύσιν ἐρυθροτέρα. [Ἐξ. ὄμματα, id. vol. 8, p. 446, D. Weigel. Foes. OEc. Hipp. p. 133: «Ἐξ. Hippocrati Prærubrum ac Valde rubrum significat, Prorrh. p. 78, F: Ἐξ. διαχωρήματα· Co. præn. p. 170, F: Τὰ ἐξέρυθρα ἰώδεα, Prærubræ et æruginosæ dejectiones. Ἐξ. ὄμματα, Prærubri oculi, Prorrh. p. 79, D. Et ἐξέρυθρα pro Valde rubris et sanguineis dejectionibus Co. p. 209, B. Ἐξ. οὖρα, Prærubræ urinæ et sanguineæ, Prorrh. p. 69, G, ubi Galenus αἱματώδη explicat, easdemque ἀπὸ τῶν ὑπερύθρων, quæ in Prognostico describuntur, multum discrepare scribit, ut et Comm. 2 in Prorrh. p. 189, 34. Comm. vero in ægr. 2, l. 3 Epid. τὰ ἐρυθρὰ et ἐξέρ. οὖρα τῶν ὑπερύθρων numero ex Prognostico comprehendit. Rursus κοιλίης περίπλυσις ἐξέρυθρος, Alvi prærubra proluvies de dejectione sanguinea, Prorrh. p. 67, C. Ἐξέρυθρον scribit Erot. (p. 142) ap. Hipp. quibusdam, ut Philonidi Sic., τὸ λίαν ἐρυθρὸν, Valde rubrum, significare, quibusdam vero τὸ ἔξω γινόμενον ἐρύθημα, Ruborem foras et in cutem erumpentem. Τὸ λίαν ἐρ. exp. etiam Galeni ll. proxime citt.» Aristot. Probl. 2, 27: Διὰ τί (οἱ ἀγωνιῶντες) τὸ πρόσωπον ἐξέρυθροι γίνονται; Theophr. H. Pl. 4, 6, 10: Τὸ δὲ χρῶμα τούτων ... ἐξέρυθρόν τε σφόδρα καὶ φοινικοῦν.]

[Ἐξερυθρόω, Rubesco. Nicet. Eugen. 4, 252: Τὴν

ἐξερυθρώσασαν ἐκ τῶν αἱμάτων τῶν ἐκρυέντων τοῦ ποδὸς τετρωμένου.]

[Ἐξερύκω, Arceo. Soph. Phil. 423 : Οὗτος γὰρ τά γε κείνων κάκ' ἐξήρυκε. ῡ]

Ἐξερύω, Extraho. Hom. Il. Π, [505] : Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. [Et alibi sæpe sim. Od. X, 386 : Ἰχθύας ... δικτύῳ ἐξέρυσαν.] Quo referri potest et Ἐξερύσασκε, ap. Hesych. pro ἐξεῖλκε. [Ex Hom. Il. K, 490 : Τὸν δ' Ὀδυσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ἐξ. ubi genit. refertur ad λαβών, ut ib. 505 : Ἥ ὄγε δίφρον ἑλὼν ... ῥυμοῦ ἐξερύοι, ad ἑλών.] Pro ἐξερύω autem dicitur etiam Ἐξειρύω inserto ι, sicut εἰρύω, pro ἐρύω : unde ἐξειρύσας ap. Hesych. ἐξελκύσας. [Herodot. 2, 38 : Τὴν γλῶσσαν ἐξειρύσας· et ἐξειρύσαι 1, 141. Per ει ab augmento Hom. Il. Ψ, 870 ἐξείρυσε, N, 194 ἐξείρυσσαν, Apoll. Rh. 2, 1039 ἐξείρυσσε. ῠ]

Ἐξέρχομαι, [ελεύσομαι, ἦλθον s. ἤλυθον, ελήλυθα] Egredior, [Exeo, Excedo, add. Gl.]. Cum gen., ἐξέρχομαι τῆς πόλεως, οἰκίας. [Ap. Hom. et Hesiod. nonnisi aor., et quidem utraque forma, ἐξῆλθον et ἐξήλυθον, Il. I, 476 : Ῥήξας ἐξῆλθον, etc., vel divise K, 140 : Ἐκ δ' ἦλθε κλισίης· Od. Φ, 190 : Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἤλυθε. Æsch. Cho. 663 : Ἐξελθέτω τις δωμάτων. Et alii quivis tam absolute quam cum gen. Recentioris usus est constr. in Vita Epiphan. vol. 2, p. 327, A : Ἐξελθόντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου.] Quo dixit modo Synes., Ἐξελθὼν τοῦ σώματος, ad verbum, Egressus ex corpore. Dicitur etiam ἐξέρχεσθαι εἴς τινα τόπον : ut Xen. [Comm. 2, 1, 21] ex Prodico scribit de Hercule, Ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν, quod Cic. Exisse in solitudinem. Xen. autem [Cyrop. 1, 2, 12] : Ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, Transeunt in epheborum numerum. [Soph. OEd. C. 981 : Σοῦ γ' εἰς τόδ' ἐξελθόντος ἀνόσιον στόμα, In hanc orationem egressi. Eur. Alc. 643, Hec. 226.] Et Hesiodo [Op. 215] : Δίκη ... ἐς τέλος ἐξελθοῦσα, pro Ad finem progressa, potius quam Egressa : sicut et Thuc. [1, 70] : Κρατοῦντές τε τῶν ἐχθρῶν, ἐπὶ πλεῖστον ἐξέρχονται. Sed et cum διὰ alicubi, ut Lucian. [De merc. cond. c. 1, ubi nunc διεξ.] : Διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελετῆς ἐξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες, ubi ἐξέρχεσθαι redditur Pervadere, Permeare. [Soph. El. 1509 : Ὦ σπέρμ' Ἀτρέως, ὡς πολλὰ παθὸν δι' ἐλευθερίας μόλις ἐξῆλθες τῇ νῦν ὁρμῇ τελεωθέν. Schol. : Μετὰ πολλῶν καμάτων μόλις ἠλευθερώθης. Cum ἐπὶ Soph. Ph. 43 : Ἐπὶ φορβῆς νόστον ἐξελήλυθεν. Eur. Or. 608. Plat. Criton. p. 52, B, Prot. p. 361, C. Cum ἐκ Xen. Cyrop. 1, 2, 12 : Ἐξέλθωσιν ἐκ τῶν ἐφήβων, Juvenili ætate. Absolute Thucyd. 5, 31 : Ἃ ἔχοντες ἐς τὸν Ἀττικὸν πόλεμον καθίσταντό τινες, ταῦτα ἔχοντας καὶ ἐξελθεῖν.] Sine adjectione autem interdum ἐξεληλυθὼς, pro Qui in exilium abiit, Dem. Nonnunquam etiam ἐξέρχεσθαι ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ut ap. Xen., Egredi s. Prodire adv. hostes. Et sæpius sine adjectione, ut ap. Hell. 7, [5, 6, Thuc. 2, 11, Plat. Reip. 2, p. 374, A, Polyb. 4, 9, 5 et 6.] Bud. autem ἐξέρχεσθαι exp. Obviam exire hostibus, Suppetias ire, ap. Dem., Æschin. Ex quo affert etiam in Or. π. παραπρ. p. 50 : Πρώτην δ' ἐξελθὼν στρατείαν, quod exp. Primis stipendiis. [V. Demosth. p. 1353, 24. Xen. H. Gr. 1, 2, 17 : Ἐξῆλθον ... ἄλλας ἐξόδους. Soph. Tr. 505 : Πάμπληκτα παγκόνιτά τ' ἐξῆλθον ἄεθλ' ἀγώνων. || Metaph. Thuc. 3, 108 : Τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐξῆλθον, ubi al. ἐπεξῆλθον. Aliter Sozom. H. E. 2, 4 : Ἀναγκαῖον δὲ ἐξελθεῖν καὶ τὰ περὶ τὴν ὁρῦν, Narrare. Gl. : Ἐξέρχεται, Persequitur. || C. accus. ut sit Egredior, Nymphis ap. Athen. 12, p. 536, A : Παυσανίας τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα. Proprie Herodot. 7, 29 : Ἐξῆλθον τὴν χώρην, et Aristot. Pol. 3, 14. Gen. 44, 3 : Ἐξελθόντων αὐτῶν τὴν πόλιν. Exod. 9, 29; 12, 22. Vita Epiphan. vol. 2, p. 319, C : Ἐξῆλθεν τὸν βίον· 325, A. || Sæpe etiam dicitur de rebus. Plat. Tim. p. 79, B : Ὅθεν ἐξῆλθε τὸ πνεῦμα· Theæt. p. 161, B : Οὐδεὶς τῶν λόγων ἐξέρχεται παρ' ἐμοῦ· Alcib. 1 p. 122, E : Ἐξέρχεται οὐδαμόσε (aurum et argentum). De morbis corpus relinquentibus, ap. Hippocr. p. 465, 50; 484, 46; 557, 30 etc.] || Denique de tempore etiam dicitur : ut, Ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτὸς, Dem., Elapsus est annus, Exactus est. [Conf. p. 900, 27; Isæus p. 64, 39; Plat. Polit. p. 298, E. Cum μὴν Xen. An. 7, 5, 4.] Sic ap. Eund. [p. 501, 10] : Ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι. [Et p. 657, 15. Plato Leg. 10, p. 909, A, etc. Soph. OEd. T. 735 : Καὶ τίς χρόνος τοῖσδ' ἐστὶν οὐ'ξεληλυθώς; Herodot. 2, 139. Euripides Iph. T. 152 : Νυκτὸς τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα. Xen. H. Gr. 5, 2, 2 : Ἐλέγοντο αἱ σπονδαὶ ἐξεληλυθέναι τοῖς Μαντινεῦσι. De magistratibus ipsis Aristot. Pol. 2, 11 : Ἐξεληλυθότες ἄρχουσι καὶ μέλλοντες. || « Peculiari notione ap. Herodot. ἐξέρχεσθαι, ut ἐξήκειν, significat Exitum, Effectum habere, Finem suum consecutum esse, Impletum esse. V. Valck. ad 6, 80. Sic ib. 82 : Δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμόν· 107 extr. : Ἱππίας ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλετο ἐξεληλυθέναι. Et de ira 7, 137 : Οὐδὲ ἐπαύσατο ἡ μῆνις, πρὶν ἢ ἐξῆλθε. » Schweigh. Soph. OEd. T. 1011 : Ταρβῶν γε μή μοι Φοῖβος ἐξέλθῃ σαφής· 1084 : Τοιόσδε δ' ἐκφὺς οὐκ ἂν ἐξέλθοιμ' ἔτι ποτ' ἄλλος, ὥστε μὴ 'κμαθεῖν τοὐμὸν γένος.]

Ἐξελεύθω, Exeo, inus. thema, e quo ἐξέρχομαι mutuatur fut. ἐξελεύσομαι. Ἐξελήλυθα, Att. itidem pro ἐξήλυθα, ab ἐξέρχομαι s. ἐξελεύθω. Aristoph. Pl. [965] : Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἐξελήλυθα, Exii. Inde οἱ ἐξεληλυθότες ap. Aristot. Polit. [l. c.] dicuntur Qui exierunt et perfuncti sunt magistratu. Necnon aliquid ἐξεληλυθέναι dicitur pro Excessisse, Completum esse, Exitum habuisse. [Rarior conjunctivus perf. est ap. Hippocr. De morb. 2, p. 465, 50 : Ἢν ... ἐξεληλύθῃ.]

[Ἐξερωέω, Erumpo, Excedo. Hom. Il. Ψ, 468 : Αἱ δ' (ἵπποι) ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν. Theocr. 25, 189 : Μέσσης ἐξηρώησε κελεύθου.]

[Ἐξερωτάω, Exquiro, Quæro. Pind. Pyth. 9, 45 : Κούρας δ', ὁπόθεν, γενεὰν ἐξερωτᾷς. Eur. Phœn. 388 : Ἀλλ' ἐξερώτα· fr. Palamed. ap. schol. Hom. Il. B, 353 : Πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων.]

[Ἐξερώτησις, εως, ἡ, Scrutinium, Gl.]

Ἐξεσθίω, Exedo, Erodo. [Aristot. H. A. 5, 22 : Ἐξεσθίουσιν αὐτὰ (τὰ πτερὰ) αἱ μέλιτται. Forma Ἐξέσθω, Æsch. Cho. 275 : Ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν.]

Ἐξεσία, ἡ, Ablegatio, Publica legatio, qua quis emittitur ad publica negotia tractanda, i. q. ἀγγελία. Hom. Il. Ω, [234] : Ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες Ἐξεσίην ἐλθόντι, Quum legatus eo venisset, i. e. ἀγγελίην ἐλθόντι, ut habes in Ἐξίημι. Od. Φ, [20] : Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσσεύς. [V. Eust. ad l. sec. Hom. et Hesych. v. Ἐξεσίη, Ἐξεσίας, Ἐξεσίην.]

Ἔξεσις, εως, ἡ, Emissio, Amandatio, Ablegatio, ἀπόπεμψις, Dimissio uxoris, Repudium : ἀπόπεμψις γυναικὸς, ἤτοι διαζύγιον. : quo modo ab Herodot. [5, 40] accipi testatur Eust. [Æneæ Tact. c. 31, p. 98, pro ἔξίωσις vel, ut est in cod. Medic., ἐξίεσις, cui voc. contraria ponitur ἔνερσις (fili), ἔξεσις restituit Schneid.]

Ἔξεστι, Licet : cum infin. ut [Æsch. Eum. 887 : Ἔξεστι γάρ μοι μὴ λέγειν ἃ μὴ τελῶ; etc.] Ἔξεστι ζῆν ἡμῖν ἀργοῖς. Dem. [p. 35, 2] : Ἔξεστιν εὐδαίμοσι γενέσθαι· ut dixit quidam Lat. poeta, Nobis non licet esse tam disertis. Xen. [Comm. 2, 6, 26] : Ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνθεμένους ἐπὶ τοὺς χείρους ἰέναι. [Ead. constr. Cyrop. 2, 1, 15 : Ἔξεστι δ' ὑμῖν λαβόντας ὅπλα ... ἐμβαίνειν. Ubi al. λαβοῦσιν. Thuc. 4, 20 : Ἔξεστιν ὑμῖν φίλους γενέσθαι.] Interdum et sine infinit. : ut Isocr. Evag. : Τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, Nihil tale licet, conceditur. [Plat. Gorg. p. 525, E : Οὐ γὰρ ἐξῆν αὐτῷ. Infinitivo et accus. jungit Arist. Ach. 1079 : Οὐ δεινὰ μὴξεῖναί με μηδ' ἑορτάσαι; Dionys. A. R. 6, 26 : Μηδένα τῶν δανειστῶν ἐξεῖναι σῶμα πολιτικὸν πρὸς ἴδιον χρέος ἄγειν, cui alium ejusd. l. p. 349, 24 : Τὰς τούτων οἰκίας μηδένα ἐξεῖναι κατέχειν, confert Sylb.] Et ἐξέστω, Liceat, ap. Dem. [et Plat. Polit. p. 295, E.] Et inf. Ἐξεῖναι, Licere. [Plat. Prot. p. 337, B, etc.] Item Ἐξὸν, Quum liceat, liceret. [Æsch. Prom. 651 : Ἐξόν σοι γάμου τυχεῖν μεγίστου, cum aliis quibusvis. Ead. constr. quæ de indicativo modo notata est Eur. Alc. 890 : Ἐξὸν ἀτέκνοις ἀγάμοις τ' εἶναι. Xen. H. Gr. 4, 3, 19. Conjungitur cum verbo εἰμὶ, in inscr. ap. Spon. Misc. n. 37 : Ὅπως μηδενὶ ἐξὸν ᾖ. Et ap. Bœckh. vol. 2, n. 2043 : Ἕτερον δὲ ἐξὸν μὴ εἶναι πτῶμα καταθέσθαι. Et cum partic. ap. Eust. Od. p. 1436, 33 : Οἷς ἐξὸν ὃν σωθῆναι ἄλλην τραπομένοις, ὅμως πανωλεθρίαν ἔπαθον.] Pro quo ἐξεὸν ap. Herodot. : Ἐξεὸν αὐτῷ καταλαβεῖν τὴν μάχην, itidemque alibi, Ionice. Ἐξῆν, Licebat. [Eur. El. 1084. Plat. Epist. 7, p. 345, D : Ἀγαναχτεῖν ἐξῆν, εἴτε βουλοίμην εἴτε μή.] Sæpe pro ἔξεστι, Licet, [immo semper pro Licebat] ap. Plat. et Thuc. [Fut. ἐξέσται Plat. Reip. 3, p. 396, B, et infin.

Leg. 2, p. 656, C, etc.] Ἐξέμεν et Ἐξέμεναι, Dor. et poet. pro ἐξεῖναι : Ἐξέμμεναι, poet. duplicato versus gratia μ dicitur pro ἐξέμεναι ab ἔξειμι : ut θεᾶς ἐξέμμεναι, Hom. [Il. Z, 100], pro ἐξεῖναι vel ἐκγεγονέναι, Esse s. Natum esse ex. [Nunc ἐξ ἔμμεναι, ut ἐξ ἐσσι et ἐξ εἰσι, ubi olim conjunctim. Forma Dor. ἐξῆμεν in Tab. Heracl. p. 236, 104.] Ἐξείη, Liceat, a verbo impers. ἔξεστι. [Plat. Prot. p. 350, E. Conj. ἐξῇ. Plat. Phæd. p. 79, D. De forma Ἐξὸ pro ἔξεστι. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 160, 26 : Παρ' αὐτὴν (præp. ἐξ) δὲ ἐξό ῥῆμα παρὰ Δωριεῦσιν, ἀντὶ τοῦ ἔξεστιν. Sic supra ἐνὸ pro ἔνι, de quo v. in Ἔνειμι.]

[Ἐξέστις. V. Ἐξάστις.]

Ἐξεστραμμένως, More eorum quæ ἐξέστραπται et inversa sunt. Aliis Transversa, Ex transverso.

Ἐξετάζω, άσω [Att. ῶ. Lex. rh. Bekk. p. 251, 32 : Ἐξετῶμεν, ἐξετάσομεν, fort. ex Isocr. p. 195, C, ubi ἐξομεν libri præter Urbin.]; Examino, Inquiro, [Exquiro, Disquiro, Perpendo, Pensiculo, add. Gl.] Scrutor, Diligenter examino, inquiro, Perscrutor. A Bud. exp. etiam Discutio. [Gl. etiam Ἐξετάζει, Consultat; Ἐξετάζεται, Tractatur.] Isocr. Busir. [p. 228, B] : Τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Ibid. [p. 222, A] dixit, ἀκριβέστερον ἐξετάζειν τὰς ἁμαρτίας· et Areop. [p. 152, D] : Λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα· ut si Gall. dicas *Esplucher les fautes*. Demosth. vero [p. 26, 4] junxit cum πικρῶς, in ead. re, quod loquendi genus imitatus est Plut. Alcib. Et alibi ei opposuit πράως, ut ostendam paulo post. At Lucian. de accuratissimo examine loquens, dixit ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζειν [De hist. conscr. c. 10] : Ἀργ. δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας. [Sic Theopomp. ap. Athen. 12, p. 526, C : Ἰσοστάσιος ἦν ἡ πορφύρα πρὸς ἄργυρον ἐξεταζομένη. Hemst.] Herodian. 7, [6, 12] : Ἔνθα μόνος τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ δοκοῦντα ὑπὲρ σωτηρίας τοῦ βασιλέως ἠρεύνατε καὶ ἐξήταζε. Ap. Thuc. [2, 7] schol. exp. δοκιμάζειν. || Inquirere in aliquem, Quæstionem de alicujus factis habere, Bud. int., afferens ex Dem. [p. 1124, 22] : Καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἄν τις ἴδοι τοὺς οἰκέτας ὑπὸ τῶν δεσποτῶν ἐξεταζομένους· οὗτος δ' αὖ τοὐναντίον τὸν δεσπότην ὁ δοῦλος ἐξετάζει, ὡς δῆτα πονηρὸν καὶ ἄσωτον ἐκ τούτων ἐπιδείξων. Quibus addit et ista Ejusd. [p. 1126, 13] : Καὶ τὸν ἡμέτερον πατέρα ἐξήταζες ὅστις ἦν. Id. Bud. ex Plat. Apol. Socr. p. 20 [23, C] affert ἐξετάζειν pro Inquirere in se aut in alium. Item ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, pro Quæstionem habere, Rem quærere, ex Cic. in Verr. Act. 3, i. e. Cognoscere et expendere controversiam. Hæc Bud., qui præter ea ex Pand. affert ἐμβασάνως ἐξετάζειν pro Quæstionem per tormenta habere. [Polyb. 15, 27, 7 : Τὸν Μοιραγένη φιλοτίμως ἐξετάσαι, πᾶσαν προστιθέντα βάσανον. || Percontor. Soph. Aj. 586 : Μὴ κρῖνε, μὴ 'ξέταζε, respondet Ajax quærenti Τί ποτε δρασείεις φρενί; OEd. C. 210 : Μή μ' ἀνέρῃ τίς εἰμι μηδ' ἐξετάσῃς πέρα ματεύων. Xen. Comm. 1, 2, 36 : Ἄν τίς με ἐρωτῶν ἐξετάσῃ ποῦ οἰκεῖ Χαρικλῆς. Plat. Phædr. p. 258, D : Λυσίαν περὶ τούτων ἐξετάσαι. L. D. Dicæarch. ap. Athen. 13, p. 595, A : Ὅταν ἐξετάσῃ Πυθιονίκης (esse monumentum), ἥντινα χρὴ προσδοκίαν λαβεῖν αὐτὸν, Quum quærendo resciverit. Hemst. Cum genit. pers. Polyb. 10, 8, 1 : Ἐξητάκει τὰ κατὰ μέρος ὑπὲρ αὐτῆς ἐν τῇ παραχειμασίᾳ τῶν εἰδότων. || Quæro, Disquiro. Xen. Comm. 2, 2, 13 : Ἐάν τις τῶν γονέων τελευτησάντων τοὺς τάφους μὴ κοσμῇ, καὶ τοῦτο ἐξετάζει ἡ πόλις ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων δοκιμασίαις. || Exploro. Ib. 2, 5, 1 : Προτρέπειν τὸν ἀκούοντα ἐξετάζειν ἑαυτὸν ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. Et sim. alibi. 3, 4, 7 : Ἐξετάσωμεν τὰ ἔργα ἑκατέρου αὐτῶν, ἵνα εἰδῶμεν πότερον τὰ αὐτά ἐστιν. Plato Phædr. p. 261, A : Δεῦρο αὐτοὺς παράγων ἐξέταζε τί καὶ πῶς λέγουσιν, idemque alibi sæpiss. cum accus. rei vel pers. L. D. Theopomp. ap. Theon. Prog. p. 9, 22 : Τοὺς ζῶντας πολλοὶ μετὰ δυσμενείας ἐξετάζουσι. Hemst.] || Explorare, Probare, i. e. Experimentum facere, et specimen sui dare, s. documentum. Bud. ex Demosth. Epist. p. 87 [1468-1470]. Ubi tamen exp. etiam Discutere, Disceptare, Allegare. Affert vero et hunc ejusd. Dem. l., ubi tamen est vox pass., non act., et quidem quæ de re dicitur, non de persona, p. 132 [318, 15] : Εἰ δ' οὖν ἐστὶ καὶ παρ' ἐμοί τις ἐμπειρία τοιαύτη, ταύτην μὲν εὑρήσετε πάντες ἐν τοῖς κοινοῖς ἐξεταζομένην ἀεὶ ὑπὲρ ὑμῶν· i. e., inquit, Si qua est mihi facultas dicendi, invenietis documentum ejus me dedisse. Affert vero ex Eod. : Εἰ γὰρ εἶχε, τότε ἂν καὶ λέγων καὶ κατηγορῶν ἐξητάζετο. Hæc quoque ex Eod. profert, ubi ἐξετάζεσθαι ait esse, Probari, Explorari, Deprehendi, Comperiri : Ὅπερ δ' ἂν ὁ δυσμενέστατος ἄνθρωπος ποιήσειε τῇ πόλει, τοῦτο πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι, Ex rerum eventu deprehenderis vel dispiceris. [Id. p. 613 extr. : Οὐδενὸς πώποτε τούτων ἐξητάσθης κατηγόρος. Cum partic. etiam Dionys. A. R. 6, 63 : Τὰ ἐκ τῶν ἀλλοεθνῶν φοβερὰ οὐ νῦν πρῶτον ἐξητάσθησαν μέχρι λόγου τοιαῦτα ὄντα. Eademque constr. Polyb. 3, 79, 1 : Ἐξητακὼς τεναγώδεις καὶ στερεοὺς ὑπάρχοντας τοὺς τόπους.] Hæc Bud. Sed illa signif., quam dat τῷ ἐξετάζω pro Specimen mei præbeo, magis convenit et ipsa passivo ἐξετάζομαι, ut ipsum etiam exemplum docet. Sed et a Luciano ita usurpatur [De merc. cond. c. 1 : Ἐν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων φιλίαις ἐξεταζομένους. Ἐν πρεσβείαις ἐξητάζετο, Vita Soph. 1, l. 16. Hemst. V. infra. Eur. Alc. 1011 : Ἐγὼ δὲ σοῖς κακοῖσιν ἠξίουν ἐγγὺς παρεστὼς ἐξετάζεσθαι φίλος. Act. Demosth. p. 918, 18 : Ἐν οἷς (καιροῖς) ὑμεῖς τοὺς χρησίμους τῷ δήμῳ ἐξητάζετε. Xenoph. OEc. 20, 14, τοὺς κακοὺς κἀγαθοὺς ... ἐξετάζειν. Phrasin ὑπὸ τῆς νόσου ἐξήτασται commendat Thomas p. 144, negans recte dici βεβασάνισται.] || Ponitur vero interdum ἐξετάζομαι pro ἐξετάζω, qui ejus usus affertur ex Dem. [p. 1490, 15 : Ἀπὸ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς, ἥπερ ἐστὶν ὡς ἀληθῶς τῶν μὲν πλεονεκτημάτων ... ἔξω, τοῦ βελτίστου δὲ καὶ τοῦ δικαιοτάτου πάνθ' ἕνεκα ἐξητασμένη.] Sed et in hoc Plut. l., De musica [p. 1142, F], active poni manifestum est : Φανερὸν δ' ἂν γένοιτο εἴ τις ἑκάστην ἐξετάζοιτο τῶν ἐπιστημῶν, τίνος ἐστὶ θεωρητική. || Ἐξετάζειν cum accus. personæ, puto esse quod Gall. dicitur *Sonder quelcun*, in tribus Plat. ll. ex Apol. Socr. : in quorum uno [p. 41, B] Cic. ἐξετάσαι τὸν Ὀδυσσέα κ. τ. λ. vertit Tentare Ulyssis prudentiam, p. 2 mei Lex. Cic. At vero ἐξετασθέντες ap. Herodian. [4, 5, 9], quod Polit. interpr. Torti, ad eam potius τοῦ ἐξετάζειν signif. pertinet, de qua dictum est antea. || Æstimare. Et ἐξετάζεσθαι itidem active in hac signif., si Budæo credimus. Philo De mundo [vol. 2, p. 515, 24] : Παντελὴς γεμὴν εὐήθεια, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζεσθαι, Porro autem illa summa est stultitia, genus humanum ab artibus æstimare, Bud. Sed nihil obstare arbitror, quin ἐξετάζεσθαι pass. etiam signif. retineat. || Ἐξετάζειν pro Comparare, Contendere. In VV. LL. ἀδεσπότως affertur, Ἐξετάζειν πρὸς ἐκείνους καὶ παραβάλλειν ἐμὲ, pro Me cum illis collatum examinare et perpendere. [Philostr. V. Ap. 3, 37 : Εἰ μὲν πρὸς τὴν θάλατταν ἡ γῆ ἐξετάζοιτο, μείζων ἔσται. Demosth. p. 67, 16 : Πρὸς πλεονεξίαν καὶ τὸ πάνθ' ὑφ' ἑαυτῷ ποιήσασθαι τοὺς λογισμοὺς ἐξετάζων ... εἶδε τοῦτο ὀρθῶς κτλ. 330, 28 : Πρὸς τοὺς ζῶντας τὸν ζῶντα ἐξέταζε· 1485, 17. Pass. Plut. Cat. min. c. 3 fin.] Sed et sine altero verbo ἐξετάζειν pro Comparare habet Synes. Epist. : Καί τινες αὐτὸ παρὰ τὰς Αἰγυπτίας ἐξήταζον σύριγγας. [Dionys. A. R. 2, 17 : Τὰ Ἑλλήνων ἔθη παρὰ ταῦτα ἐξετάζων· 3, 21, p. 465, 1.] Sed in hac signif. ab Isocr. [p. 160, E; conf. p. 30, B] dicitur παραλλήλους ἐξετάζειν, itidemque a Dem. παράλληλα ἐξετάζειν [p. 315, 4] : Ἐξέτασον τοίνυν παράλληλα τά σοι κἀμοὶ βεβιωμένα, πράως, καὶ μὴ πικρῶς, Αἰσχίνη. Quidam Contendere ex Cic. reddunt. || Ἐξετάζειν, Recensere. Thucyd. 2, [7] : Ἀθηναῖοι δὲ τήν τε ὑπάρχουσαν ξυμμαχίαν ἐξήταζον, Socios suos recensebant. [Huic l., qui rectius supra in signif. Examinandi vel Explorandi citatus est ab HSt., substituendi 7, 33, 35. Xen. Cyr. 3, 1, 30, ταύτην (τὴν στρατιάν). Pass. Eur. Suppl. 391 : Στρατὸς ... ἐξετάζεται. Thuc. 6, 97.] Et ἐξητασμένη δύναμις, pro Copiæ recensitæ, ex Dem. [p. 180, 3.] Hinc ἐξετάζομαι pro Annumeror, Sum in numero. Dem. [p. 434, 23] : Καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο. [Conf. p. 579, 20.] Idem p. 124 [795, 8] : Εἰ γὰρ παρῆν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἐξητάζετο, πῶς κτλ., ubi Bud. interpr. Si cum aliis conspiciebatur et unus erat eorum. [Conf. p. 376, 9.] Et addit, simile esse hoc Ejusd. p. 240 : Συνεξεταζομένους τούτῳ αὐτοῦ, i. e. ἅμα αὐτῷ φαινομένους καὶ συνδιατρίβοντας, schol. Quibus adjungit ex-

pos. Lat. Ab hoc stantes. Sic autem ap. Plut. Cic. ἐξετάζεσθαι μετὰ τοῦ Καίσαρος, reddit Esse in partibus Cæsaris. [Dionys. A. R. 2, 10, p. 258, 1 : Ἡ μετὰ τῶν ἐχθρῶν ἐξετάζεσθαι. Et alia constr. 6, 59 : Φίλων καὶ πελατῶν ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις ἐξετάζονται. Et persæpe Dio Cass.] Id. ἐξετάζειν Censere vertit, citans ex Plut. [Cæs. c. 55] : Γενομένων δὲ τιμήσεων πεντεκαίδεκα μυριάδες ἐξητάσθησαν, pro Censa sunt centum quinquaginta millia. Et ex Eod. [Pomp. c. 14 extr.] : Ἐν τοῖς ἱππικοῖς ἐξεταζόμενος, pro Qui est in equestri ordine, Eques Romanus. Ap. Herodian. autem 7, [5, 3] : Ἔν τε πράξεσι μεγίσταις ἐξετασθεὶς, Polit. vertit In maximis spectatus negotiis. Tale est ap. Eund. 6, [1, 8] : Τοῖς ἐξετασθεῖσί τε καὶ εὐδοκιμήσασιν ἐν εὐτάκτοις τε καὶ πολεμικαῖς πράξεσιν. [Hæc aptius conjunguntur iis quæ supra dicta sunt in signif. Explorandi, Probandi. Sic autem Dionys. A. R. 2, 26 : Κἂν τὰ πολιτικὰ πράττων ὁ παῖς ἤδη τυγχάνῃ κἂν ἐν ἀρχαῖς ταῖς μεγίσταις ἐξεταζόμενος· 4, 7 (sec. cod. Vat., nam in ceteris graviter hæc depravata) : Οὐκ εἶχε δὲ λόγον ἐν πολέμοις ἐξετάζεσθαι ἓξ καὶ ἐνενήκοντα βεβιωκὼς ἔτη· et mox : Ἐν τοῖς πράγμασιν ἐξεταζόμενος.] Sic ap. Philon. V. M. 1 : Καὶ ἐν ἁπάσαις ἐξετάζεσθαι ταῖς μελλούσαις στρατείαις· ubi aptissime exp. Omnia futuræ militiæ stipendia merere. [V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 74, B.] In VV. LL. ex Plat. De LL. [6, p. 764, A] : Ἡρῶν ἐξετάζομαι τοῖς συλλόγοις, pro Intersum conciliis. Sed videtur deesse præp. [Pendet dat. a παρών. Cum adj., subst., vel partic. Demosth. p. 535, 24 : Ἐχθρὸν ἐξεταζόμενον, et ll. supra citt. Absolute p. 795, 8 : Ἥ γε τούτου ... ὠμότης παρῆν καὶ ἐξητάζετο, etc. Et ἐξετάζεσθαι παντὰχοῦ p. 566, 27, οὐδαμοῦ 579, 20. Et cum πρὸς, p. 980, 5 : Πρὸς τὸν ἄρχοντα οὐδέπω καὶ τήμερον ἐξήτασται, Apparuit apud eum. || Activum simili quadam signif. tam de hominibus quam de rebus ponit Xen. Cyrop. 6, 2, 35 : Τὰ εἰς τροφὴν δέοντα, οἱ ἡγεμόνες τῶν ὁπλοφόρων ἐξετάζετε τοὺς ὑφ' ὑμῖν αὐτοῖς· OEc. 8, 15 : Εἶδον ἐξετάζοντα τοῦτον αὐτὸν πάντα ὁπόσοις ἄρα δεῖ ἐν τῷ πλοίῳ χρῆσθαι· 9, 15 : Ἐξετάζειν τὰ σκεύη, ὥσπερ ὁ φρούραρχος τὰς φυλακὰς ἐξετάζει. Pass. absolute Demosth. p. 471 extr. : Οὐ γὰρ ἂν μετέπιπτε τὰ πράγματ' ἐπ' ἀμφότερ', εἰ μὴ τοὺς μὲν ἐν κινδύνῳ καθεστηκότας καὶ πράξεις χρησταὶ καὶ νόμοι καὶ ἄνδρες χρηστοὶ καὶ πάντα ἐξητασμέν' ἐπὶ τὸ βέλτιον προῆγε. || Forma Dor. ἐξήταξε est ap. Theocr. 14, 28. || Confus. c. ἐκτάσσω Xen. Anab. 5, 4, 12, Polyb. 5, 24, 6, Diod. 3, 18. C. ἐξεργάζομαι ap. Suid. v. Δαιτρός.]

Ἐξέτᾰσις, εως, ἡ, Examen, [Examinatio, Discussio, Quæstio, Interrogatio, add. Gl.] Inquisitio, Disquisitio, Scrutatio. [Plato Phil. p. 55, C : Ἡδονῆς ... ἐξέτασιν ... ποιήσασθαι· Theæt. 210, C. Demosth. p. 308, 25 : Ἀλλὰ μὴν ὧν γ' ἂν ὁ ῥήτωρ ὑπεύθυνος εἴη, πᾶσαν ἐξ. λάμβανε· 499, 11. Eodemque cum verbo Callim. Epigr. 63, 3.] Lucian. De salt. [c. 32] : Σεμνότερον τὸ πρᾶγμα ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι· De calumn. [c. 31] : Ὅσῳ γάρ τις πιθανώτερος, τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. Ut autem in illo Luciani l. est εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι, ita et Bud. affert, sed ἀδεσπότως, εἰς ἐξέτασιν ἄγεσθαι itidem pro In disquisitionem vocari. [Lucian. Hermot. c. 68 : Ἧκεις ἐπὶ τὴν ἐξ. τῶν λεγομένων.] Peculiari signif. Quæstio, i. e. Criminis inquisitio. Bud. ex Herodiano [1, 8, 17] : Γενομένης δὲ ἐξετάσεως ἀκριβεστέρας. || Comparatio. Lucian. p. 24 [Prometh. c. 12] : Καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναντίου αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐξ. γιγνομένη, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό. || Exploratio : ut ἐξετάζειν exp. Explorare. || Recensio : unde ἐξ. ὅπλων, Thuc. [4, 74; 6, 96, utroque l. cum ποιεῖσθαι. Ὅπλων καὶ ἵππων, 6, 45. Ib. 41 : Τὴν δ' ἐπιμέλειαν καὶ ἐξέτασιν αὐτῶν (τῶν ἵππων καὶ τῶν ὅπλων) ἡμεῖς ἕξομεν. Absolute 97 : Πρὶν ... ἐκ τοῦ λειμῶνος καὶ τῆς ἐξετάσεως παραγενέσθαι.] Ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. [Anab. 1, 2, 14; 7, 1; ποιεῖν ib. 2, 9], pro Recensere, Lustrare. Id. dicit Hell. ποιεῖσθαι τῶν στρατιωτῶν καὶ σύνταξιν. [Conf. Cyrop. 2, 4, 1.] Itidemque Bud. ex Aristot. [Polit. 6, 8] affert Ἐξ. τῶν πολιτῶν, σύνταξις : quam esse ait descriptionem in classes, concenturiationem. Xen. OEc. [4, 6] : Βασιλεὺς δὲ κατ' ἐνιαυτὸν ἐξέτασιν ποιεῖται τῶν μισθοφόρων· ubi exp. etiam Delectum habet. Et εἰς ἐξέτασιν ἰέναι pro Ire eo, ubi delectus habetur, ad profitendum s. dandum nomen. Item plur. εἰς ἐξετάσεις ἰέναι ex Isocr. [p. 156, B] : Τῶν δὲ περὶ τὸν πόλεμον οὕτω κατημελήσαμεν, ὥστε οὐδ' εἰς ἐξ. ἰέναι τολμῶμεν. Extenditur autem latius hæc nominis ἐξέτασις signif., ut Dem. p. 137 : Ἐπειδὴ δὲ ἃ μή ποτ' ὤφελε συνέβη, καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν, τηνικαῦτα σὺ κ. τ. λ., Quum jam recensus fiebat adulatorum, jam certamen et specimen adulatorum extitit, Bud. || Pro Specimine et documento industriæ, Bud.

Ἐξετασμὸς, ὁ, pro Inquisitione, Bud. ex Dem. [p. 230, 14] affert pro Discussione et disceptatione : Ὅτι τῆς ἡμετέρας ἔχθρας ἡμᾶς ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν δίκαιον ἦν τὸν ἐξετασμὸν ποιεῖσθαι. [Conf. Plut. Mor. p. 1060, B. Greg. Acind. in Allatii Græc. orth. vol. 1, p. 757, 50 : Εἰς ἐξετασμὸν τῶν ἐμῶν ἔλθοι λόγων. L. D. Ἀρίθμησις exp. Tim. in Lex. Plat.]

[Ἐξεταστέον, Quærendum. Plato Reip. 10, p. 599, A; Aristox. De mus. 1, p. 24; Marcellin. Vita Thuc. init. L. D. Demetr. Cydon. De cont. m. p. 18. Boiss.]

[Ἐξεταστήριον, τὸ, Probatio. Orig. Exh. ad Mart. 167. Struv.]

Ἐξεταστὴς, ὁ, Examinator, Inquisitor. [Pensor, Pensiculator, Gl. Plut. Ages. c. 11 : Πικρὸς ἐξ. τῶν κλαπέντων. Conf. Mor. p. 41, A. Lucian. Gall. c. 22.] Item ἐξεταστὴ, sicut et λογιστὴ, Qui ratiociniis præerant, iisque magistratibus jus reddebant, qui rationes ad ærarium referre debebant; ab iis enim rationem administratæ procurationis exigebant. Bud. ex Aristot. [Pol. 6, 8. Similem magistratum memorat inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 453, 32.] Affert et Ἐξεταστὴς τῶν ξένων ex Æschine [p. 16, 7], magistratum Atheniensem esse scribens. [Conf. p. 52, 2. Lex. rh. Bekk. An. p. 252, 6 : Ἐξ. οἱ πεμπόμενοι ἄρχοντες προεξετάσαι τοὺς ξένους πόσοι εἰσὶν, ἵνα μισθὸς αὐτοῖς πέμπηται, διὰ τὸ τοὺς στρατηγοὺς ψευδομένους πλείονας καταριθμεῖν. Memorantur etiam in mon. Att. C. I. vol. 1, n. 106, 17, ubi v. Bœckh. p. 145. L. D. Quæstores, Marm. Oxon. p. 9. Schneid.]

Ἐξεταστικὸς, ἡ, ὸν, Qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei, quam perquirere vult, Bud. ex Greg. Affert et ex Aristot. in primo Polit., de dialectica : Ἐξεταστικὴ γὰρ οὖσα, πρὸς τὰς ἁπασῶν τῶν μεθόδων ἀρχὰς ὁδὸν ἔχει· i. e., ut addit ex Aphrod. p. 19, ζητητικὴ καὶ ἐπιχειρηματική. Tale propemodum esse puto ἐξεταστικὴ in Luciano Hermot. [c. 64] : Κριτικῆς τινὸς καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς. In VV. LL. Τῶν ἔργων ἐξεταστικὸς ex Xen. [Comm. 1, 1, 7] pro Inquirendi peritus. [Absolute OEc. 12, 19, Aristot. Poet. c. 17. Rhet. ad Alex. c. 38 : Τὸ ἐξεταστικὸν εἶδος.] Ibid. τὸ ἐξεταστικὸν pro Stipendio quod datur disquisitoribus : ut στρατιωτικὸν, Stipendium quod datur militibus. [Ex Demosth. p. 167, 17.]

Ἐξεταστικῶς, More τῶν ἐξεταστῶν, Accurate, Exquisite. [Demosth. p. 215, 9 : Παρέργως, ἀλλ' οὐκ ἐξ. ἐκκλησιάζοντας. Orig. C. Cels. 5, p. 266.]

[Ἐξέτειος.] Ἐξέτειον, Hesych. exp. ἐκ τούτου τοῦ ἔτους [οἷον ἐπέτειον], Hornum.

[Ἑξέτερος, α, ον, Alius. Nicand. Ther. 412 : Τόντε χέλυδρον ἑξέτεροι καλέουσιν· 744 : Νοῦσοί τ' ἑξέτεραι.]

[Ἑξετεροτροπέω, Degenero. Cyrill. Alex. In Jo. 8, 41, p. 550 : Ἑξετεροτροποῦντας ἀποδείξας τῷ προγόνῳ (l. τοῦ προγόνου) τοὺς Ἰουδαίους. Suicer.]

[Ἑξέτης, ὁ, ἡ.] Pro ἑξαέτης dicitur et Ἑξέτης, Sexennis. [Hom. Il. Ψ, 266 : Ἵππον ... ἑξέτεα· ib. 655, ἡμίονον. Pind. Nem. 3, 47 : Ἑξέτης τὸ πρῶτον (Achilles).] Aristoph. [Nub. 862] : Ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος. Ap. Plat. De LL. 7, p. 278 [793, E] : Τριετεῖ δὲ δὴ καὶ τετραετεῖ καὶ πενταετεῖ καὶ ἑξετεῖ ἤθει ψυχῆς τῶν παιδίων, δέον ἂν εἴη τούτων, Budæo leg. videtur ἑξαετεῖ. [Qua forma Attici ne usi quidem videntur. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 213, n. 2254, 13 : Τῶν ἑξετῶν (σπονδῶν). Lysias p. 183, 15 : Ἑξέτη τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο.] Cujus fem. Ἑξέτις, Sex annos nata. Plato De LL. 7, p. 276 [794, C] : Μετὰ δὲ τὸν ἑξέτη καὶ τὴν ἑξέτιν, διακρινέσθω μὲν ἤδη τὸ γένος ἑκατέρων· ubi Budæo leg. videtur ἑξέτην, et ἑξαετῆ pro ἑξέτη. Ceterum Eust. a recentioribus Atticis fem. genus ετις, ιδος, hujusmodi ab ἔτος compositorum usurpari annotat, citans adespoton hoc [Thucyd. 1, 23, 87], Τριακοντούτιδες

σπονδαί. Sed ea fiunt ab illis masc., quæ ad normam nominum primæ declinationis inflectuntur. Qua de re alibi admonebo.

[Ἐξέτι. V. Ἔτι.]

[Ἐξέτις. V. Ἐξέτης.]

[Ἐξευαίνω, i. q. ἐξαυαίνω, quod v. Schol. Hom. Il. Φ, 347, ubi per α scrib. putabat Heynius. L. D.]

[Ἐξευγενίζω.] Ἐξευγενήσω, Hesychio ἐλευθεροποιήσω, Ingenuum reddam [pro ἐξευγενίσω, ab Ἐξευγενίζω, Ingenuum reddo. « Orig. C. Cels. 3, p. 144. » Seager. Et De orat. 16, p. 224. Angl. Euseb. In Ps. 2, 7; Theophyl. Inst. Reg. 13, p. 38. Kall. Basil. vol. 3, p. 613, E; Gregor. Naz. p. 471, C. Hemst. Jo. Malal. vol. 1, p. 87 : Διὰ τοῦτο αὐτὸν (Cecropem) οἱ Ἀθηναῖοι εἶπαν διφυῆ ὅτι ἐξευγένισε τὰ τέκνα τοῦ εἰδέναι τοὺς ἑαυτῶν γονεῖς. Wakef. Ἐξευγενίσαι, Degenerare; Ἐξευγενισμοὶ (Ἐξευτελ. Vulc.), Determinationes, Gl.]

[Ἐξευγενισμός. V. Ἐξευγενίζω.]

[Ἐξευδιάω.] Ἐξευδίασεν, Hesychio εὐδίαν ἐποίησεν, Serenavit. [Eudocia p. 2 : Οὐκ αὐτὴ τὴν ἐμφύλιον ζάλην πειθοῖ ἐξευδίασεν ἔναγχος;]

[Ἐξευθηνέω, lxx Amos 6, 1, ut Drusius in Fragm. p. 776 leg. censet; v. Schleusn. Lex. V. T. v. Ἐξουθενόω.]

[Ἐξευθύνω, Rationem posco. Plato Leg. 12, p. 945, D : Οἱ τοὺς ἄρχοντας ἐξευθύνοντες.]

[Ἐξευκρῑνέω, Coapto, Distincte compono et convenienter apto, apud Hippocr. De fract. p. 763, A, de ossibus quæ ubi sedibus prolapsa sunt, restituta manibus a medico dirigantur: Τοῖσι θέναρσι τῶν χειρέων ἀπευθύνονται καὶ ἐξευκρινέονται. Conf. Προεξευκρινέω. Foes. Polyb. 35, 2, 6: Οἱ δὲ καίπερ ὄντες βάρβαροι διετίθεντο λόγους, καὶ πάσας ἐξευκρινεῖν ἐπειρῶντο τὰς διαφοράς, Enucleate disserere de.]

Ἐξευλᾰβέομαι, Vereor, Caveo. Eur. [Andr. 645: Τοῦτο δ' οἱ σοφοὶ βροτῶν] ἐξευλαβοῦνται, μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. [Conf. Æschyl. fr. Prom. ap. Galen. vol. 9, p. 38. Plato Leg. 10, p. 905, A : Ἧν ... ἐξευλαβεῖσθαι, et alibi sæpius. L. D. Scriptor ap. Euseb. H. E. p. 146; Plut. Mor. p. 655, D.]

Ἐξευμᾰρίζω, Paro, Apparo, εὐτρεπίζω : unde est ἐξευμαρίσθη, quod Hesych. exp. παρεσκευάσθη. Alioqui significat etiam Facilem reddo, et non tam de re dicitur inanima quam de animata. [Eur. Herc. F. 18: Συμφορὰς δὲ τὰς ἐμὰς ἐξευμαρίζων (Herc.).] Philo V. M. 1 : Πάντα δὲ ἐξευμαρίζει Θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ, καὶ τὰ δυσκατόρθωτα, Deus omnia e facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Et aliquanto post, Τὰ λίαν φοβερὰ παρὰ τὰς ἁπάντων ἐλπίδας ἐξευμαρίζοντος, Præter omnium spem delinientis, Turn. [Id. p. 18: B : Εἰ δὲ σωφροσύνῃ μὲν ἐξευμαρισθεῖεν αἱ ἀμετρήτων παθῶν ὁρμαί· p. 894, E; 527, E. Hemst. Euseb. H. E. 10, 9. || Med. Eur. Herc. F. 81 : Νῦν οὖν τίν' ἐλπίδ' ἢ πόρον σωτηρίας ἐξευμαρίζει, πρέσβυ;]

[Ἐξευμενίζω, Exoro, Placo. Eust. Op. p. 135, 61 : Θεοκλύτει, δυσώπει, ἐξευμένιζε.] Ἐξευμενίζομαι, Basil. pro εὐμεν. : nisi quod præp. significationem intendit. [Exoro, Expio, Placo, Gl. Plut. Fab. c. 4; Philo Jud. p. 309, C. Hemst. Euseb. H. E. 9, 7; Herodian. Epimer. p. 47. Boiss. Joseph. A. J. 12, 2, 13; Simplic. ad Epict. p. 353 Schw.; Tzetz. Exeg. Il. p. 92, 18.]

[Ἐξευμένισις, εως, ἡ, Placabilitas, Gl.]

[Ἐξευμενισμὸς, ὁ, Expiatio: Ἐξευτελισμοὶ, Ἐξευγενισμοὶ, Determinationis (sic), Gl. Vulc. Ἐξευμενισμοί. || Studium benevolentiæ sibi conciliandæ. Nicom. Harm. p. 28 Meib. Osann.]

[Ἐξευμενιστήριον, τὸ, Piaculum, Gl.]

[Ἐξευμενιστὸς, Orabilis, Gl.]

Ἐξευνουχίζω, Eunuchum facio, Castro. Ap. Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, D] quidam dicit τοὺς διηθοῦντας ἐξευνουχίζειν τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνειν· ita enim quidam reponendum censent pro ἐξονυχίζειν. [Ptol. Hephæstionis Phot. p. 147, 16 : Ἀλέξανδρος αὐτὸν ἐξευνούχισε. L. Dind.]

Ἐξευπορέω, i. q. εὐπορέω, Comparo. Plato De LL. [11, p. 918, C]: Ταῦτά γε πάντα δύναται, πᾶσιν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν [καὶ ὁμαλότητα ταῖς οὐσίαις], Comparare, Copiam auxiliarem facere, Bud. p. 329. Alii interpr. Suppedito, Suggero. [|| In promtu habeo. Ib. 9, p. 861, B : Περὶ τὴν τούτων ἀπορίαν οὐτ' ἐξευπορήσαντες οὔτε διορισάμενοι τί ποτ' ἐστὶ ταῦτα. Huc intt. Hesychii referunt gl., Ἐξαφορήσωσιν, εὐπορίσωσιν.]

[Ἐξευπορίζω, vitium scripturæ pro ἐκπορίζω in l. Xenoph. in Ἐκπορίζω p. 552, A, citato, ut ejusd. Anab. 5, 8, 25 συνεξευπόρησα multi exhibent pro συνεξεπόρισα, quod a Porsono ex meliorum scriptura συνεξεπόρησα restitutum confirmavit liber unus. Itaque Lesbonacti Protr. p. 171, 1 : Ἐξευπορίζοντες αὐτοί τε ὅπως ἡμᾶς αὐτοὺς ὡς ἐλάχιστα λυπήσομεν κτλ., recte Lobeck. ad Phryn. p. 596 reddidisse videtur ἐκπορίζοντες.]

[Ἐξεύρεμα. V. Ἐξεύρημα.]

Ἐξεύρεσις, εως, ἡ, Inventio, Adinventio. [Herodot. 1, 67, 94; Dial. de lege s. Minos p. 315, A.]

[Ἐξευρετικὸς, ἡ, όν. V. Ἐξευρητικός.]

Ἐξεύρημα, τὸ, Inventum, Solers inventum. Plut. Ad Col. [p. 1125, B] : Τὰ καλὰ πάντα καὶ σοφὰ καὶ περιττὰ τῆς ψυχῆς ἐξευρήματα. [Et 1087, D. Herodot. 1, 53, 94, 171; Æsch. Sept. 649; Soph. OEd. T. 378, et sæpe Eur. et Aristoph. Pherecr. ap. Hephæst. p. 33. Formæ Ἐξεύρεμα, ab Atticistis improbatæ, exx. Phryn. p. 58, 5 Bekk. : Παλαμηδικὸν τοὐξεύρεμα. Præcept. Hipp. 4, vol. 2, p. 168, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 445.]

[Ἐξευρητέον, Inveniendum. Plato Reip. 2, p. 380, A. Theod. Prodr. p. 382.]

[Ἐξευρητικὸς, ἡ, ὸν, Promtus ad inveniendum, Sollers. Schol. Eur. Med. 408. Pro quo ἐξευρετικὸς, Marc. Anton. 1, 9.]

Ἐξευρίσκω, Invenio. Hom. Il. Σ, [322]: Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴ ποθεν ἐξεύροι. [Herodot. 5, 33 : Ἐκέλευσε τοὺς δορυφόρους ἐξευρόντας ... τοῦτον δῆσαι· 6, 126. Soph. Phil. 288 : Γαστρὶ τὰ σύμφορα τόξον τόδ' ἐξεύρισκε· OEd. C. 966. Thucyd. 8, 66 : Ἐξευρεῖν αὐτὸ (τὸ ξυνεστηκὸς) ἀδύνατοι ὄντες διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Demosth. p. 1354, 27 : Τὰς εἴκοσι μνᾶς ἐκέλευον αὐτὴν ἐξευροῦσαν αὐτοῖς ἀποδοῦναι.] Lysias [p. 169, 10] : Ῥαστώνην ἐμαυτῷ ἐξεῦρον εἰς τὰς ὁδοὺς τὰς μακροτέρας τῶν ἀναγκαίων, Facilem modum inveni longioris itineris conficiendi, Adinveni et excogitavi. Sicut et hoc Eurip. Or. [1158] accipitur, Σὺ γὰρ τά τ' εἰς Αἴγισθον ἐξεῦρες κακὰ, Solerti ingenio tuo invenisti, commentus es et excogitasti. [Pind. Pyth. 1, 60 : Αἴτνας βασιλεῖ φίλιον ἐξεύρωμεν ὕμνον· Nem. 8, 20: Νεαρὰ ἐξευρόντα. Æsch. Prom. 96, 458, 467, 501, Aristoph. Eq. 1194, etc. Herodot. 4, 61 : Ὧδέ σφι ἐς τὴν ἔψησιν τῶν κρεῶν ἐξεύρηται. Et alibi ipse cum aliis quibusvis. Sæpe autem hac signif. conjungitur cum dat. pers. ut ap. Æsch. Prom. 458, 467, Xen. Hier. 9, 9, et al.] || Comperio, Reperio. Soph. [Aj. 1054]: Ἐξεύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, Eum comperimus infestiorem quam Phryges. Sic exp. et hoc Luciani [Philop. c. 9]: Ἐξευρημένος τὰ τοιαῦτα, Hujusmodi comperta habens. [Pind. Isthm. 3, 74 : Ὃς (Herc.) Οὔλυμπόνδ' ἔβα γαίας τε πάσας καὶ ... ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ, Postquam explorasset. Aristoph. Pac. 129 : Ἐν τοῖσιν Αἰσώπου λόγοις ἐξευρέθη μόνος πετεινῶν εἰς θεοὺς ἀφιγμένος. || Virgo ἀφνεῖον ἄνδρα κὠνομαστὸν ἐξεύροι, Nanciscatur, Phœnix ap. Athen. 8, p. 359, F. Hemst. Pind. Isthm. 7, 6 : Ἰσθμιάδος τε νίκας ἄποινα καὶ Νεμέα ἀέθλων ὅτι κράτος ἐξεῦρε, Retulit. Herodot. 5, 38 : Ἔδεε γὰρ δὴ μεγάλης τινός οἱ συμμαχίης ἐξευρεθῆναι. Soph. Tr. 25 : Μή μοι τὸ κάλλος ἄλγος ἐξεύροι ποτέ. Ad constructionem notandus l. OEd. T. 120 : Ἔν γὰρ πόλλ' ἂν ἐξεύροι μαθεῖν. Schol. : Ἀντὶ τοῦ μηχανὴν δοίη. Tum Herodot. 7, 19 : Κτήνεα σιτεύεσκον, ἐξευρίσκοντες τιμῆς τὰ κάλλιστα, Eligentes et coementes. || Med. Theocr. 24, 112 : Ἐξεύροντο παλαίσματα. De venatoribus, Pollux 5, 11.]

[Ἐξευτελίζω, Attenuo, Minuo, Elevo. Gl. : Exvilesco, Extenuo. Athen. 11, p. 494, C : Γραῦς ... ἐξευτελίζουσα τὸ ὀξύβαφον ὡς βραχύ. Plut. Alex. c. 28; Joseph. A. J. 18, 1, 3; Aristid. vol. 1, p. 18; schol. Soph. Tr. 250.]

[Ἐξευτελισμὸς, ὁ, Contemtus. Dionys. De Thuc. jud. c. 3 : Ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομὴ τῆς Θουκυδίδου προαιρέσεως ... οὐδ' ἐκλογισμὸς τῶν ἁμαρτημάτων, οὐδ' ἐξευτελισμός. Symm. Ps. 122, 3. V. Ἐξευμενισμός.]

[Ἐξευτονέω, Valeo. Arrian. Epict. 4, 1, 147 : Οὐκ ἐξευτονοῦντα ἀκολουθῆσαι αὐτῷ.]

[Ἐξευτρεπίζω, Instruo, Præparo. Eur. El. 75 : Τἀν δόμοις ἡμᾶς χρεὼν ἐξευτρεπίζειν.]

[Ἐξευφραίνω, Hermes Pœmand. p. 10. Boiss. Med. Ἐξευφραίνομαι, Gaudeo, Ezech. 23, 41.]

[Ἐξεύχομαι, In votis habeo, Opto. Æsch. Cho. 212 : Εἰς ὄψιν ἥκεις ὥνπερ ἐξηύχου πάλαι. Eur. Med. 930. ‖ Glorior, Æsch. Ag. 540 : Πάρις γὰρ οὔτε συντελὴς πόλις ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον, Nec Paris nec socia urbs plus perpetrasse quam passi esse gloriantur. Suppl. 275 : Ἀργεῖαι γένος ἐξευχόμεσθα. Ib. 272 : Γένος τ' ἂν ἐξεύχοιο καὶ λέγοις πρόσω, ponitur ut ap. Pind. Ol. 13, 59 : Τοῖσι μὲν ἐξεύχετ' ἐν ἄστεϊ Πειράνας σφετέρου ἐκ πατρὸς ἀρχὰν καὶ βαθὺν κλᾶρον ἔμμεν καὶ μέγαρον, ubi ηὔχει καὶ διηγεῖτο explicat schol.]

[Ἐξευωνύμων. V. Εὐώνυμος.]

Ἐξέφηβος, ὁ, Qui pubertatem excessit, Censorinus De die nat. 5 : De tertia autem ætate adolescentulorum tres gradus esse factos in Græcia, priusquam ad viros perveniatur : quod vocent annorum quatuordecim, παῖδα : μελλέφηβον autem, quindecim : deinde sedecim, ἔφηβον : tunc septendecim, ἐξέφηβον.

[Ἐξεφημερία, Pseudo-Athanas. vol. 2, p. 388, A : Ζαχαρίας ὁ ἱερεὺς ἐξεφημερίαν ἐποίει, Vice sua aderat, Int.]

Ἐξεφίημι, i. fere q. ἐφίημι : Ἐξεφίεμαι, Mando, Præcipio. Soph. Aj. [795] : Ἐκεῖνον εἴργειν Τεῦκρος ἐξεφίεται Σκηνῆς ὕπαυλον, Præcipit, Mandat ut illum intra tentorium cohibeamus : ἐντέλλεται, schol. [Eur. Iph. T. 1468.]

[Ἐξεχέβρογχος, ὁ, ἡ. Ἐξεχέβρογχοι, Gutturosi et quibus guttura anteriore parte prominent, Hippocr. p. 807, C. Foes. Aret. p. 37.]

[Ἐξεχέγλουτος, ὁ, ἡ. Ἐξεχέγλουτοι, Hippocr. p. 823, C, dicuntur Qui prominentibus sunt natibus, aut quibus clunes exteriorem in partem prominent. Foes.]

[Ἐξεχὴς, ὁ, ἡ, Prominens. Unde ἐξεχὲς in loco lacero Aretæi p. 126.]

Ἐξέχω, Emineo [Gl.], Promineo : ut ἐξέχειν εἰς τὸ πέλαγος dicitur ἀκτὴ, sicut προέχειν. Aristot. Probl. p. 103 [30, 1 med.] : Αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Hæc Bud., qui et addit, esse Exto [Gl.], i. e. Extra appareo : Plut. Pomp. [c. 71] : Ὁ δὲ ὠθεῖ διὰ στόματος τὸ ξίφος, ὥστε τὴν ἀκμὴν περάσασαν, κατὰ τὸ ἰνίον ἐκσχεῖν. Idem vero in Cæs. verbo ἀνασχεῖν ead. in re eodemque modo usus est : Ὥστε τὴν ἀκμὴν ὑπὲρ τὸ ἰνίον ἀνασχεῖν. [Plato Reip. 10, p. 602, C : Κοῖλα καὶ ἐξέχοντα. Aristoph. Vesp. 1377 : Ὄζος μὲν οὖν τῆς δαδὸς οὗτος ἐξέχει. Theophr. H. Pl. 3, 10, 5 : Οἷον ἰνῶν ἐξεχουσῶν. Apollod. 1, 6, 3, 3 : Ἐκ τούτων δὲ (τῶν χειρῶν) ἐξεῖχον ἑκατὸν κεφαλαὶ δρακόντων.] ‖ Emico, Orior, Exorior. Dem. [p. 1071, 3] : Πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, Priusquam sol oriretur. Aristoph. Vesp. [771] : Ἢν ἐξέχῃ εἴλη κατ' ὄρθρον, Si oriatur, effulgeat splendor solis. Sic ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, pueri dicebant, invitantes solem ad emicandum, si quando nubibus obductus esset, Suid. [cum exemplo Aristoph.] Ap. Polluc. verba illa depravata sunt. [V. 9, 122, 123, 124. Metaph. Præcello, Excello, Antecello, Gl. Procul. Inst. theol. c. 46, cum annot. p. 76. Creuzer.]

[‖ « Ἐξέχεσθαι est Perstare, Pristino instituto adhærere. Euseb. Dem. ev. 3, p. 70 : Τῶν παρὰ Μωσεῖ νενομοθετημένων ἐξέχεσθαι. Dio Chr. Or. 46, p. 514 : Μαίνεσθε καὶ παρανοεῖτε τοιούτων ἐξεχόμενοι σφόδρα οὕτως. » Toup. Emend. vol. 2, p. 250, ad Suidæ gl. Τιμᾶσθαι. Proprie, Adhærere, Μὴ ἐξεχόμενος μηδὲ ἀπηρτημένος αὐτῶν, Clem. Al. Pæd. 2, p. 171, v. 3; p. 164, v. 20; 165, v. 9. Τὰ δ' (παιδία) ὡς μητρὸς ἐξεχόμενα, Dionys. A. R. 1, 79. Ἐξεχομένους τῶν υἱέων, Themist. p. 361, B. Petavius vim verbi non percepit ap. Synes. p. 107, B. Hemst. ‖ In V. T. ll. sqq. accipitur signif. activi Prominendi. Reg. 3, 7, 27 : Συγκλειστὸν ἀνὰ μέσον τῶν ἐξεχομένων· et 28; ibidemque : Καὶ ἐπὶ τῶν ἐξεχομένων οὕτως. « Qua obscura voce Eminentias nescio quas innuere voluisse videntur. Joseph. A. J. 8, 3, 6, κιονίσκους habet. » Schleusn.]

Ἐξέψω, Excoquo, Coquo, Elixo. [Herodot. 4, 61 : Οὕτω βοῦς ἑωυτὸν ἐξέψει. Aristot. Meteor. 4, 7 : Οὐ ξηραίνεται τὸ ὕδωρ οὐδ' ἐξέψεται ὑπὸ πυρός.]

[Ἑξζευξις, Sexjugæ, Gl.]

Ἔξηβος, ὁ, ἡ, Qui pubertatem excessit, Æsch. [Sept. 11. Hesych. : Ἑξ., ἔξω τῆς ἥβης, τριάκοντα πέντε ἐτῶν.]

[Ἐξηγέομαι s.] Ἐξηγοῦμαι, Dux sum, Præsum. Hom. Il. B, [805] : Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολίτας, ubi Eust. σημαινέτω exp. προστασσέτω, at ἐξηγείσθω, exp. ἡγεμονευέτω : quinetiam posterioris versus ita resolvit verba, Ἐξηγείσθω τῶν οἰκείων πολιτῶν κοσμησάμενος αὐτούς. [Appian. Civ. 1, 102 : Ἀτοπώτερον σφῶν ἐξηγούμενον.] Thuc. quoque ἐξηγεῖσθαι dicit pro Præesse, Regere, Moderari, Ducem se præbere aliqua in re. Sed et Administrare ap. eum redditur, ubi jungitur accusativo. [1, 76 : Ὑμεῖς γοῦν τὰς ἐν τῇ Πελοποννήσῳ πόλεις ἐπὶ τὸ ὑμῖν ὠφέλιμον καταστησάμενοι ἐξηγεῖσθε· 95 : Τοὺς Ἀθηναίους νομίζοντες ἱκανοὺς ἐξηγεῖσθαι· 138 : Ἃ μὲν μετὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε· 2, 65 : Ὅσον χρόνον προῦστη τῆς πόλεως ... μετρίως ἐξηγεῖτο. Cui contrarium 3, 93 : Χαλεπῶς καὶ ἔστιν ἃ οὐ καλῶς ἐξηγούμενοι. Perf. 6, 85. Id. 1, 71 : Τὴν Πελοπόννησον μὴ ἐλάσσω ἐξηγεῖσθαι. C. accus. 6, 85 : Τοὺς ἐκεῖ ξυμμάχους, ὡς ἕκαστοι χρήσιμοι, ἐξηγούμεθα, Χίους μὲν κτλ.] Et ἐξηγουμένη, Præses et arbitra, Bud. in h. Galeni l. : Τρίτη δ' ἐν ἐγκεφάλῳ καθίδρυται ψυχὴ λογιστικὴ, τῶν κατὰ προαίρεσιν ἐνεργειῶν ἅμα ταῖς αἰσθήσεσιν ἐξηγουμένη. Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, Præeo legem, i. e. legis verba, Bud. in Dem. [p. 363, 18] : Ὑπογραμματεύων γὰρ ὑμῖν, ... αὐτὸς ἐξηγεῖτο τὸν νόμον τοῦτον τῷ κήρυκι, Quum enim scribæ officio fungeretur, ipse apud vos pronuntianti præconi legis hujus verba præibat. Alloquitur autem judices. [Duco, Præeo, Hom. H. Bacch. 10 : Αἱ δ' ἅμ' ἔποντο νύμφαι· ὁ δ' ἐξηγεῖτο. « Herodot. 9, 11 : Συστρατευσόμεθα ἐπὶ τὴν ἂν ἐκεῖνοι ἐξηγέωνται· 66 : Κατὰ τωὐτὸ ἰέναι πάντας τῇ ἂν αὐτὸς ἐξηγέηται· 6, 74. Et sim. 5, 23 : Ποιήσουσι τοῦτο τὸ ἂν κεῖνος ἐξηγέηται. » Schweigh. V. infra. Id. 6, 138 : Εἰ καταχρήσονται τὴν ὑποζάκορον τῶν θεῶν ὡς ἐξηγησαμένην τοῖσι ἐχθροῖσι τῆς πατρίδος ἅλωσιν, i. q. paullo ante Μιλτιάδῃ κατηγήσατο. 7, 235 : Τοιοῦτο ἔσεσθαι οἷόν τι ἐγὼ ἐξηγέομαι, ubi i. q. Suadeo vel Jubeo. Sic Æsch. Eum. 595 : Ὁ μάντις ἐξηγεῖτό σοι μητροκτονεῖν; Soph. OEd. C. 1285 : Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγεῖ σύ μοι· 1520 : Χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, Monstrabo præeundo, et sim. 1589. Xen. H. Gr. 1, 6, 9 : Δεῖ δ' ὑμᾶς ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις κτλ. Anab. 4, 5, 28. Thuc. 3, 55 : Ἃ δὲ ἑκάτεροι ἐξηγεῖσθε τοῖς ξυμμάχοις, οὐχ οἱ ἑπόμενοι αἴτιοι, εἴ τι μὴ καλῶς ἑδρᾶτε· 5, 66 : Καθίσταντο ἐς κόσμον τὸν ἑαυτῶν, Ἄγιδος τοῦ βασιλέως ἕκαστα ἐξηγουμένου κατὰ τὸν νόμον. Cum genit. rei Xenoph. Cyrop. 2, 1, 29 : Οὕτως ἐξηγεῖτο τῆς πράξεως, ὡς μὴ... Arrian. Anab. 7, 12, 7 : Μακεδονίας τε καὶ Θρᾴκης ... ἐξηγεῖσθαι καὶ τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐλευθερίας. Alia struct. Xenoph. An. 6, 6, 34 : Ἢν οἱ θεοὶ παραδιδῶσιν, ἐξηγήσομαι εἰς τὴν Ἑλλάδα.] ‖ Ἐξηγοῦμαι, Auctor sum, Censeo, ut ap. Xen. Cyrop. 7, [5, 57]; 8, [3, 11] Bud. interpr. : Οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. [V. supra.] Id. tamen alibi dicit eid. Xen. esse Interpretari quid jus fasque sit. [Cyrop. 4, 5, 51; 7, 3, 1.] Rursus ap. Lysiam ait esse, Interpretari res ad cultum deorum pertinentes, Respondere de legibus, p. 103 [104, 9] : Τοὺς ἀγράφους νόμους, καθ' οὓς Εὐμολπίδαι ἐξηγοῦνται. Quo pertinet Plut. Cam. [c. 30] : Θύσας τοῖς θεοῖς, καὶ καθάρας τὴν πόλιν, ἐξηγουμένων τῶν περὶ ταῦτα δεινῶν· et [c. 21] : Ἐξηγουμένου Φαβίου τοῦ ἀρχιερέως. [De vatibus Eur. Bacch. 185, Phœn. 1011, Iph. A. 529, Thucyd. 7, 50, Plato Theag. p. 131. De diis ipsis Reip. 4, p. 427, C : Οὗτος γὰρ δήπου ὁ θεὸς περὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσιν ἀνθρώποις πάτριος ἐξηγητὴς ... ἐξηγεῖται· 5, p. 469, A. De lege ib. 10, p. 604, B, et sim. 9, p. 886, D. V. quæ initio dicta sunt.] ‖ Dem. p. 144 [1160, 10] : Σοὶ τὰ μὲν νόμιμα ἐξηγησόμεθα, Jura tibi interpretabimur, Bud. Explicabimus tibi jura legitima, Cam. [Dionys. A. R. 2, 10.] Et Ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τῶν αὐτῶν, Æschin. pro Disserere, Bud. [Ead. constr. Plat. Ion. p. 531, A, Xen. Reip. Lac. 2, 1, Polyb. 6, 3, 3.] At in VV. LL. ex Plat. Epist. [7, p. 343, D] ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eod. [Ἐξηγεῖσθαι τύποις, Leg. 7, p. 816, C.] Et ex Aristot. pro Enarrare, Explicare; itidemque ex Galen. Ad Glauc. : Ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων. In iisd. ex Eur. [Med. 745]: Ἐξηγοῦ θεοὺς, pro Ede deos : fortasse pro Ede no-

mina deorum. [Expono vel, ut est in Gl., Enarro, Narro, Refero. Herodot. 3, 72 : Ἐξηγέο ὅτῳ τρόπῳ· 4, 9: Ὅ, τι χρὴ ποιέειν ἐξηγέο σύ· 7, 234 : Τέῳ τρόπῳ ... ἐπικρατήσομεν; ἴθι ἐξηγέο· 3, 4 : Ἐξηγέεται τὴν ἔλασιν· et 7, 6, 197; 2, 49. 4, 36 : Ὀρέων γῆς περιόδους γράψαντα πολλοὺς καὶ οὐδένα νόον ἔχοντας (ἐχόντως Dobræus) ἐξηγησάμενον. Æsch. Eum. 609 : Ἐξηγοῦ δέ μοι, Ἄπολλον, εἴ σφε σὺν δίκῃ κατέκτανον· Prom. 214 : Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου. Soph. El. 425. Xen. Comm. 1, 2, 58; 4, 6, 1; Reip. Lac. 4, 2, Thuc. 5, 26, Plato Reip. 5, p. 474, C, Arrian. Exp. 7, 12, 9, et alii multi eodem similibusve modis. C. πρὸς seq. acc. personæ Polyb. 4, 22, 7. De interpretatione grammatica schol. Dionys. Bekk. An. p. 659, 8, Sext. Adv. gramm. 1, 93, p. 236, Athen. 11, p. 475, F. || Seq. inf. Soph. Aj. 320 : Πρὸς γὰρ κακοῦ γόους τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν, Dicebat esse ignavi.]

Ἐξήγημα, τὸ, et Ἐξήγησις, εως, ἡ, Enarratio, [Narratio, Expositio, add. Gl.] Explicatio. Soph. tamen schol. [Aj. 320] ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, sicut ἑρμηνεία dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. [A διηγήσει quomodo differat exponit Lex. rh. Bekk. An. p. 241, 20.] A Polyb. 2, ἐξήγησις vocatur etiam Historiæ et rerum gestarum expositio, Bud. [Conf. 1, 3, 9; 64, 2 et 4; 3, 9, 2. Cum ὑπὲρ seq. genit. 6, 3, 1.] Differunt autem ἐξήγημα et ἐξήγησις : sicut antea de διήγημα et διήγησις dictum fuit. [Plato Leg. 1, p. 631, A : Τὴν ἐπιχείρησιν τῆς ἐξηγήσεως περὶ τοὺς νόμους. Diod. 2, 29 : Ἐνυπνίων τε καὶ τεράτων ἐξηγήσεις ἀποφαίνονται. Poll. 3, 95 : Ὁδοῦ ἐξήγησις. Porro dicitur de commentariis grammaticorum, velut Tzetzæ in Iliadem. De explicatione vocabuli ap. schol. Hom. Il. Θ, 296, et sec. conj. Hemst. ap. Hesych. Ep. ad Eulog. p. 2 extr. V. plura in Ἐξηγητής.]

[Ἐξηγηματικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐξηγητικὸς, quod v. Olympiodor. in Alcib. § 24. Creuzer.]

[Ἐξήγησις. V. Ἐξήγημα.]

[Ἐξηγητέον, Enarrandum. Philotheus ap. Lamb. Bibl. Cæs. 5, p. 207, B : Ἐξηγητέον καὶ τὰς προεπισημασίας τῶν φωστήρων. L. Dind.]

Ἐξηγητὴς, ὁ, Qui in re aliqua se veluti ducem præbet. Herodot. [5, 31] : Σὺ εἰς οἶκον τὸν βασιλέως ἐξηγητὴς γίνεαι πραγμάτων ἀγαθῶν, καὶ εὖ παραινέεις πάντα, Tu dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia sunt, Tuo ducto tuisque auspiciis regia domus multis fruitur commodis. Hunc enim esse puto sensum : at in VV. LL. ἐξηγητὴς γίνεαι redditur simpl. Exponis. A Bud. autem exp. Conciliator, Sequester et transactor alicujus rei, in h. Dem. l., qui Herodoteo non absimilis videtur, p. 63 [928, 20] : Οὗτος δὲ Λάκριτος ἁπάντων ἦν τούτων ὁ ἐξηγητής. || Enarrator, Explicator, Explanator : unde et eos, qui scholiis s. commentariis aliquem scriptorem illustrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. [Ἐξήγησίς ἐστι ἀσαφοῦς ἑρμηνείας ἐξάπλωσις, Obscuræ interpretationis explicatio, Galen. l. 2 De diff. spir. p. 177, 46. Rursus Comm. 2 in l. 1 Epid. p. 368, 4 : Τὸ μὲν κυρίως ὀνομαζόμενον ἐξηγεῖσθαι κατὰ τὰς ἀσαφεῖς γίνεται λέξεις· ἤδη δὲ διὰ τῶν ἐξηγητῶν ἔθος καταχρώμενοι καὶ τὰς αἰτιολογίας τῶν ἀσαφῶς εἰρημένων ἐξηγήσεις ὀνομάζομεν. Foes. OEc. Hipp. Schol. Thuc. 3, 84 : Τὰ ὠβελισμένα οὐδενὶ τῶν ἐξηγητῶν ἔδοξε τοῦ Θουκυδίδου εἶναι. Suidas v. Ἀγάπιος : Ἰατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητὴς γεγονώς. Similiter Longus Past. procem. : Ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνος. Poll. 3, 95, ὁδοῦ. De sophistis id. 4, 41.] Sed peculiari signif. dicti fuerunt Qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, rationem sacrorum tenebant et cultus deorum, Prudentes juris pontificii, Pontifices et religionum judices. Tot enim modis interpr. Bud., qui etiam addit non fuisse auguribus absimiles s. haruspicibus. Quidam reddunt, Sacrorum interpretes. Cic. certe ap. Plat. vertit Interpretes religionum. Dem. [p. 1160, 4] : Ἐπειδὴ τοίνυν ἐτελεύτησε, ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητὰς, ubi ἐξηγηταὶ sunt, sicut Cam. annotat, illi, quorum erat respondere de jure sepeliendi eam, quæ videbatur mortua de pulsatione. Plato De LL. p. 293, 359. Pausan. p. 23 [1, 31, 3; 34, 3, etc.] Exp. autem ab [schol. Aristoph. Nub. 331, Hesychio,] Harpocr. et Poll. [8, 124. Sic Herodot. 1, 78, monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 444, n. 392; p. 513, 1, et sæpiss. Plato in libris de Legg., velut 6, p. 759, 775 etc., et de Apolline ipso Reip. 4, p. 427, C. V. Ruhnk. ad Tim. p. 109.]

[Ἐξηγητικὸς, ἡ, ὸν, Explicans, Interpretans. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 659 : Μέρη τῆς γραμματικῆς εἰσι τέσσαρα, ἀναγνωστικὸν, διορθωτικὸν, ἐξηγητικὸν κτλ. Schol. Thuc. 4, 10 : Τοῦτο ἐξηγητικόν ἐστι τοῦ προτέρου. || Narrans. Diomedes Inst. gramm. p. 479 : « Enarrativum vel enunciativum (genus poeseos), quod Græci ἐξηγητικὸν vel ἀναγγελτικὸν dicunt. » || Timosthenes ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ citatur a schol. Apoll. Rh. 3, 847, ubi Paris. ἐξηγηματικῷ.] Ἐξηγητικὰ, Libri Pontificales, vel de jure Pontificio, Bud. ex Macrob. [Plut. Niciæ c. 23 : Ἀντικλείδης ἐν τοῖς Ἐξηγητικοῖς. Βασιλείδου ἐξηγητικὰ, et filium ejus Isidorum ἐν τῷ πρώτῳ τῶν τοῦ προφητοῦ Ἁρχὼρ ἐξηγητικῶν, citat Clem. Al. Str. 4, p. 599; 6, p. 767. Adj. Ἐξηγητικὸς memorat Poll. 4, 41, 42; adv. Ἐξηγητικῶς, ut τραχὺ, 42.]

[Ἐξηγορέω. V. Ἐξαγορεύω.]

[Ἐξηγορία, ἡ.] Ἐξηγορίαν Hesych. [Suid., Zon.] affert pro ἐπαγγελίαν, [Promissionem. || Excusatio, Enarratio. Job. 22, 22 : Ἔκβαλε δὲ ἐκ στόματος αὐτοῦ ἐξηγορίαν, ubi Aq. νόμον, Symm. ἐξομολόγησιν. || Clangor. Id. 33, 26 : Εἰσελεύσεται προσώπῳ ἱλαρῷ σὺν ἐξηγορίᾳ, Aq. et Theod. ἐν ἀλαλαγμῷ, Symm. ἐν ὑμνολογίᾳ. Biel.]

[Ἐξηερόω, Ἐξηέρωσις. V. Ἐξαερ—.]

[Ἐξηθέω, Percolo. Theophr. C. Pl. 6, 13, 1 : Περὶ δὲ τῶν καρπῶν τῶν τροφίμων ... ῥᾴων ὁ λόγος· οὗτοι γὰρ καθαροὶ καὶ εἰλικρινεῖς, οἷον ἐξηθημένοι πως ὑπὸ τῆς φύσεως.]

Ἐξήϊα, Hesych. θυμιάματα, Suffimenta.

[Ἐξηκεστιδαλκίδαι (cod. Ἐξηκεστομαλκίδαι), οἱ περὶ τὸν Ἐξηκεστίδην καὶ Ἀλκίδην τοὺς κιθαρῳδοὺς, Hesych.]

[Ἐξηκεστίδης. V. Ἐξήκεστος.]

Ἐξήκεστος, ὁ, Execestus, nomen cujusdam, qui corpus prostituebat, et eo quæstum faciebat : unde et τοὺς πρωκτοὺς dictos ὁμωνύμως fuisse ἐξηκέστους, tradit Hesych. [Ἐξήκεστος medicus ap. Demosth. p. 379, 16. Lampsacenus ap. eund. p. 666, 28. Syracus. ap. Thucyd. 6, 73.] At Ἐξηκεστίδης fuit sycophanta quidam et erro, de quo Suid. [Memoratur Aristoph. Av. 11, ubi v. schol., 764, 1527. Pater Solonis ap. Plut. Sol. c. 1, etc. Alii in mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, col. 4, 7; n. 183, 15; 568, ap. Pausan. 10, 7, 7. L. Dind.]

[Ἐξηκίας, ὁ, Execias, n. viri in vase Etrusco. V. Mus. Rhen. nov. 1, 2, p. 321. L. Dind.]

Ἑξήκοντα, Sexaginta. [Hom. Il. B, 587, Od. Ξ, 20. Et alii quivis. Ἑξ. δὶς Soph. fr. Acris. 11.] Ap. schol. Dem. οἱ ἑξήκοντα sunt Magistratus quidam Atheniensis. [Collegium 60 γελωτοποιῶν Athenis convenire solitum, et Οἱ ἑξήκοντα dictum, memorat Athen. 14, p. 614, D. L. Dind.]

[Ἑξηκοντάβιβλος, ἡ, Libri sexaginta. Suid. v. Ἱπποκράτης p. 1811, C : Τετάρτην τάξιν (librorum Hipp.) ἐχέτω ἡ πολυθρύλητος καὶ πολυθαύμαστος Ἑξηκοντάβιβλος, ἡ πᾶσαν ἰατρικὴν ἐπιστήμην τε καὶ σοφίαν ἐμπεριέχουσα. V. etiam Ἑξάβιβλος, coll. Lambec. Bibl. Cæs. 1, p. 273, D. L. Dind.]

Ἑξηκονταέτης, Ἑξηκοντούτης, ὁ, ἡ, Sexagenarius, Sexaginta annos natus, Qui sexaginta annorum est. [Prior forma ap. Mimnerm. a Diog. L. 1, 60 cit., Hippocr. p. 1149, D; altera ap. Plat. Leg. 6, p. 755, A; 7, p. 812, B. Philostr. V. Soph. 2, 6, p. 576 : Οἱ μὲν ἑξηκοντούτην, οἱ δὲ καὶ ὀκτώ (φασι τελευτῆσαι). Ubi leg. videtur οὔπω, ut p. 570 : Οἱ μὲν ἑβδομηκοντούτην τεθνάναι αὐτὸν, οἱ δ' οὔπω. Inter utramque formam variant libri Nemesii De nat. h. c. 34, p. 288. L. Dind.]

[Ἑξηκονταετία, ἡ, Sexaginta anni. Plut. Cic. c. 25 : Βεβιωκέναι μακρότερον ἑξηκονταετίας. L. Dind.]

[Ἑξηκοντάκις, Sexagies. Ἑξηκοντάκι, Pindar. Ol. 13, 95.]

Ἑξηκονταχισχίλιοι, αι, α, Sexagies mille.

[Ἑξηκοντάκλῖνος, ὁ, ἡ, Sexaginta lectos habens. Diod. 16, 83 : Οἶκος ὁ ἑξ., Conclave 60 lectorum capax. Similia v. ap. Wessel.]

[Ἑξηκοντάλῐθος, ὁ, lapis, de quo Plin. N. H. 37, 10, 60 : « Hexecontalithos in parva magnitudine multicolor hoc sibi nomen adoptavit. Reperitur in Troglo-

dytica regione». Conf. Solin. c. 31, Isidor. Orig. 16, 2, 5, qui ab sexaginta coloribus nomen repetunt.] A

[Ἑξηκοντάμοιρος, ὁ, ἡ, Sexaginta partium. Schol. Arat. 81.]

[Ἑξηκοντάπηχυς, ὁ, ἡ, Sexaginta cubita longus. Athen. 5, p. 201, E; Tzetz. Hist. 2, 364; 5, 263.]

[Ἑξηκοντὰς, άδος, ἡ, Numerus sexagenarius, Sexaginta. Nicet. Eugen. 6, 483: Σμήνη μελιττῶν ὑπὲρ ἑξηκοντάδα. Boiss. || Pars sexagesima. Strabo 2, p. 113: Ὄντος τοῦ ἰσημερινοῦ κύκλου σταδίων μυριάδων πέντε καὶ εἴκοσι καὶ δισχιλίων, τὸ τεταρτημόριον εἴη ἂν ἓξ μυριάδες καὶ τρισχίλιοι, τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τοῦ ἰσημερινοῦ ἐπὶ τὸν πόλον πεντεκαίδεκα ἑξηκοστὰ σταδίων, οἵων ἐστὶν ὁ ἰσημερινὸς ἑξήκοντα. Libri partim sic, partim ἑξηκοστὰ, sine σταδίων, partim vero ἑξηκοντάδων, ut voluerat Casaub. et est in omnibus p. 114. Salmasio, qui ἑξηκοστὰς dicendum fuisse crediderat Ex. Plin. p. 468, a, A, Petav. ad Gemin. p. 410 opposuit δυωδεκὰς bis ab Arato pro Duodecima parte dictum. Addere poterat ἑξηκοστὰς non ferre analogiam. L. Dind.] B

[Ἑξηκονταστάδιος, ὁ, ἡ, Qui est sexaginta stadiorum. Strabo 6, p. 268: Δίαρμα ἑξ. ἄ]

[Ἑξηκονταπάλαντία, ἡ, Classis contribuentium, quorum summam contributionis universæ conficiunt sexaginta talenta. Demosth. p. 183, 8, 11.]

Ἑξηκοντατέσσαρες, et Ἑξηκονταπέντε, Sexaginta quatuor, et Sexaginta quinque. [Omissi addere quum horum tum ceterorum numerorum inde ab εἷς usque ad ἐννέα exx., de quibus v. dicta in Ἑβδομηκονταδύο.]

[Ἑξηκοντατέταρτος var. l. pro ἑξηκοστοτ. Nicom. Arithm. p. 11, 12.]

[Ἑξηκοντόργυιος, ὁ, ἡ, Sexaginta ulnas habens. Tzetz. Hist. 9, 588. Elberl.]

[Ἑξηκοντούτης. V. Ἑξηκονταέτης.]

[Ἑξηκοσταῖος, α, ον, Die sexagesimo. Hippocr. p. 58, 52.]

Ἑξηκοστὸς, ὴ, ὸν, Sexagesimus, Thuc. [1, 12, 108; Herodot. 6, 126, et al. Ἑξηκοστὸν, τὸ, Pars Sexagesima. Petav. Uranol. p. 341, E; 343, D. L. Dind.]

[Ἑξηκοστοτέταρτος, η, ον, Sexagesimus quartus. Nicom. Arithm. p. 11, 12, ubi est var. ἑξηκοντατέταρτος.] C

[Ἐξηκριβωμένως, Perpense, Gl. ubi perperam ἐξακρ.]

Ἐξήκω, Prætereo, s. potius Præterii, eo sensu, quo dicitur Præteriit illud tempus, pro Elapsum est, Exactum est. Herodot. [2, 111, coll. 6, 69]: Ἐξήκει τέ οἱ χρόνος ζημίης, Tempus calamitatis exactum est, Bud.: qui etiam affert ex Dem. [p. 1055, 4] pro simili signif., Ἡ προθεσμία ἐξήκει· et [p. 1154, 8]: Μελλούσης ἐξήκειν τῆς ὑπερημερίας. [Conf. p. 1211, 9; 1212, 26; 1250, 18.] Ex Luciano [Catapl. c. 8]: Ἐξήκει σοι ὁ χρόνος τῆς κτήσεως· ex Synes.: Τουτὶ μὲν ἔτος ἤδη τρίτον ἐξήκει μετὰ τὴν ἀμνηστίαν. [Conf. Xen. An. 6, 3, 26, Plat. Leg. 6, p. 766, C; 8, p. 850, B; 11, p. 928, C. Soph. Phil. 199. Id. Ant. 896: Πρίν μοι μοῖραν ἐξήκειν βίου.] Sed et Exire hoc in sensu affert ex Ulpiano: Si quis moram fecerit, quominus in jus veniret, ut actionis dies exiret. Ap. Herodot. autem [1, 120], ut id. Bud. scribit, dicit quidam sibi ἐξήκειν τὸν ὄνειρον, pro Se jam insomnio et eo, quod illo portendebatur, defunctum esse. [Conf. 6, 80.] Sic in VV. LL. ex Xen.: Συνῆκεν ἐξήκειν τοῦ χρησμοῦ τὴν φήμην. [Non dicit Suidas, unde duxerunt VV. LL., Xen. hæc verba esse.] || Et ex Eod. [Herodoto, cujus l. v. in Ἐξίημι]: Ἐξῆκεν ἐπὶ τοὺς Πέρσας, pro Egressus est in Persas: et ex Soph. [El. 1318], Ἐξήκεις ὁδὸν, pro Capessis viam. [Trach. 1159: Ἐξήκεις ἵνα φανεῖς, Eo progressus es. OEd. T. 1515: Ἵν' ἐξήκεις δακρύων. Emanare, Plat. Epin. p. 987, A: Ὅθεν καὶ πανταχόσε καὶ δεῦρ' ἐξήκει. Aliter Reip. 7, p. 530, E: Μήποτ' αὐτῶν τι ἀτελὲς ἐπιχειρῶσιν ἡμῖν μανθάνειν οὓς θρέψομεν καὶ οὐκ ἐξῆκον ἐκεῖσε ἀεὶ οἷ πάντα δεῖ ἀφήκειν, Quod non illuc tendat quo proficisci omnia debent, Ficinus. V. Ἐξίκω.] D

[Ἐξήλασμα. V. Ἐξέλασμα.]

[Ἐξήλᾰτος, ὁ, ἡ.] Ἐξήλατον, Hesychio εὐποίητον, συντετριμμένον: item ἐξ ἐλασμάτων καὶ πτυχῶν συγκείμενον. Aspiratum autem Ἑξήλατον, ἓξ πτυχὰς ἔχον, ἑξάπτυχον. [Ex Hom. Il. M, 295: Ἀσπίδα ... ἑξήλατον, ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. Quod nonnulli scripserunt ἑξήλ.]

[Ἐξηληθιῶσιν scripsit Mazochius quod est in Tab. Her. p. 236, 104: Αἱ δέ χ' ὑπὸ πωλέμω ΕΓΕΗΛΗΘΙΩΝΤΙ, ὥστε μὴ ἐξῆμεν τὼς μεμισθωμένως καρπεύεσθαι, vertitque, Si qui forte sub belli tempus in velitum classem redacti fuerint, quam interpr. multis exornat p. 237, addita alia quæ paullo melior videtur, Si propter bellum deturbati sedibus fuerint. L. D.]

Ἐξηλῐάζω, In sole assicco, Sole aduro, Bud. ex Hesych. [in gl. Ἐξηλιασμένον, κεκαυμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου.] Item Crucifigo, Bud. ex 2 Reg. 21, [6: Ἐξηλιάσωμεν αὐτοὺς τῷ κυρίῳ· 9: Ἐξηλίασαν αὐτοὺς ἐν τῷ ὄρει ἐναντίον κυρίου· 14: Συνήγαγε τὰ ὀστᾶ τῶν ἐξηλιασμένων.] Ubi tamen legitur in Complut. edit. ἐξιλέωσαν, item ἐξιλεασμένων: at mendose.

[Ἐξηλῐθῐότης, ητος, ἡ, ἐπίτασις τῆς μωρίας, Insignis stultitia, Suid.]

[Ἐξηλιόω, Insolo. Plut. Mor. p. 929, D: Ὁ ἀὴρ... ὅλος ἐξηλιοῦται καὶ καταλάμπεται ταῖς αὐγαῖς· 930, F.]

[Ἐξῆλιξ, Didym. De Trin. 2, 14, p. 273.]

[Ἐξηλλαγμένως, Insolenter. Plut. Mor. p. 745, F: Ἀλλά μοι δοκεῖ Πλάτων... ἐξ. ἐνταῦθα καὶ τὰς Μούσας Σειρῆνας ὀνομάζειν. Diod. 2, 42. Philargyr. ad Virg. Georg. 3, 328. || Diverse, Dissimiliter. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Cor. serm. 26, vol. 3, p. 409.]

[Ἐξηλῶ, Refigo; Ἐξηλοῖ, Effringit; Ἐξήλλω, Elicito, Gl. vitiose.]

Ἐξήλῠσις, εως, ἡ, Ion. pro ἔξέλευσις, Exitus, Herodot. [3, 117; 5, 101; 7, 130.]

Ἑξῆμαρ, Per sex dies. Hom. Od. Ξ, [249]: Ἑξ. δαίνυντο. [Ἑξ. πλέομεν, K, 80.]

[Ἐξημαρτημένως. V. Ἐξαμαρτάνω.]

[Ἑξήμερος. V. Ἑξαήμερος.]

Ἐξημερόω, idem cum ἡμερόω significat, nisi quod præp. significationi aliquid addit. Usitatius est autem ἐξημερόω. Geopon. [16, 21, 3], de onagro: Ἐξημεροῦται δὲ σφόδρα τὸ ζῶον, καὶ οὐδέποτε ἅπαξ ἡμερωθὲν ἀγριοῦται. De quo Varro, Ex fero fit mansuetus facile, et ex mansueto ferus nunquam. Plut. [Mor. p. 86, E]: Οὐ δύναται πᾶν ἐξημερῶσαι δένδρον ὁ γεωργὸς, οὐδὲ πᾶν τιθασσεῦσαι θηρίον ὁ κυνηγός· Fabio [c. 20]: Τὰ δ' εἰς ἀπίους, τὰ δ' εἰς σῦκα ἐξημεροῦντες καὶ τιθασσεύοντες. [Conf. Theophr. H. Pl. 2, 2, 9, C. Pl. 2, 14, 2; 3, 17, 5.] Numa [c. 3] metaph.: Ἐξημέρωσεν αὐτὸν διὰ παιδείας, Per disciplinam eum emollivit et excoluit, ut Ovid. emollitos et feros mores inter se opp. [Polyb. 4, 21, 4: Τὸ τῆς ψυχῆς ἀτέραμνον διὰ τῆς τῶν ἐθισμῶν κατασκευῆς ἐξημεροῦν καὶ πραΰνειν.] Ap. eund. Plut. [Mor. p. 980, E] ἐξημεροῦσθαι, Mansuescere, Cicurari, i. e. ἐκδύεσθαι τὸ ἄγριον καὶ χαλεπὸν, Bud. [Ἐξημερῶσαι χῶρον ἀκανθώδη, Herodot. 1, 126. De Hercule terras et maria feris et monstris purgante Eur. Herc. 20, 852. Conf. Plut. Timol. c. 35.]

Ἐξημέρωσις, εως, ἡ, Cicuratio. [Plut. Numa c. 14. Alex. c. 45: Ὡς μέγα πρὸς ἐξημέρωσιν ἀνθρώπων τὸ σύνηθες καὶ ὁμόφυλον.]

Ἐξημεῦσαι, Hesychio ἀποκινῆσαι.

[Ἐξημμένως, Irate. Schol. Hom. Il. I, 512. Wakef.]

Ἐξημοιβὸς, ὁ, ἡ, Permutatorius; ut εἵματα ἐξημοιβὰ ap. Hom. Quæ permutatis vicibus induuntur, modo hæc, modo illa. Od. Θ, 249: Εἵματά τ' ἐξημοιβὰ, λοετρά τε θερμὰ, καὶ εὐναὶ, i. e. τὰ ἄλλοτε ἄλλα ἀμειβόμενα, Eust.; ex quo et Phæacum luxum declarari. Eodem autem sensu ἐπημοιβοὺς χιτῶνας dixit, Od. Ξ, [513]: Οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες. [Quint. 7, 437: Πολλὰ δ' ἄρ' ἐξημοιβὰ παρ' αὐτόθι τεύχεα κεῖτο, ἠμὲν Ὀδυσσῆος ... ἠδὲ καὶ ἄλλων, ὁπόσα κταμένων ἀφέλοντο. Hesych. annotavit etiam fem. Ἐξημοιβαὶ (sic), ἕτεραι.]

Ἐξήνιος, ὁ, ἡ, Effrænis. Plut. [Mor. p. 510, E]: Σοφώτεροι δοκοῦσι τῶν ἐξηνίων τούτων καὶ φερομένων, οἱ στρογγύλοι καὶ βραχυλόγοι, καὶ ὧν πολὺς νοῦς ἐν ὀλίγῃ λέξει συνέσταλται, ubi ἐξήνιοι et φερόμενοι sunt Quorum lingua præceps fertur nec audit habenas. [Alia signif. metaph. exx. v. ap. Suicer. Add. Suid. et Hesych.]

[Ἐξηπειρόω, Terram continentem facio. Strabo 1, p. 52: Ἐξηπειροῦντες τὸν πρὸ αὐτῶν πόρον (ut Nilus)· 10, p. 458: Ἡ χοῦς (Acheloi) τὰς μὲν (insularum) ἐξηπείρωκεν ἤδη, τὰς δὲ μέλλει.]

[Ἐξηπεροπεύω, Decipio. Aristoph. Lys. 840: Σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν καὶ στρέφειν κἀξηπεροπεύειν.]

[Ἐξηπῐᾰλόομαι, In febrem ἡπίαλον, quod v., transeo. Hippocr. De jud. p. 53, 17 : Ἐξηπιαλοῦται. Weigel.]

[Ἐξηπλωμένως, Extente. Schol. Oppian. Hal. 2, 113.]

[Ἑξήρετμος, ὁ, ἡ, Sex remorum ordinibus instructus. Epigr. Anth. Pal. App. 204 : Ἥμην στόλαρχος Ποντικῶν νεῶν ἐγὼ ἑξηρέτμοις πτέρυξιν ἠγλαϊσμένων, i. q. ἓξ ἐρετμῶν πτέρυξιν.]

[Ἐξηρημένως, Singulariter, Peculiariter. Olympiod. Præf. scholl. in Plat. Gorg. p. 563 Routh. : Ἀτόπως δὲ καὶ οὗτοι, καὶ ἐξηρημένως. Hellad. Phot. p. 534, 27 : Αἰγιαλὸν ἐξ. φασὶ τὸ περὶ τὴν Ἑλίκην παράλιον μέρος. Greg. Acind. in Allat. Gr. orth. vol. 1, p. 760, 139. Dionys. Areop. p. 164, 184, citat Kall.]

Ἑξήρης, ους, ἡ, Navis sex ordinum. [Polyb. 1, 26, 11; 16, 7, 1. Ælian. V. H. 6, 12. Unde adj. Ἑξηρικὸς, ἡ, ὸν, ap. Polyb. in fr. a Zosimo 5, 20, 7 cit. : Τῶν ἑξηρικῶν πλοίων.]

Ἑξῆς, Deinceps, Ordine, [Porro, add. Gl.] Serie perpetua. [Hom. Od. Δ, 449 : Φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθον ἁολλέες· αἱ μὲν ἔπειτα ἑξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης· et sim. 580, de remigibus : Ἑξῆς ἑζόμενοι. Æschyl. fr. ap. Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 120 : Ἑξῆς δ' ὀπηδεῖ (δίκη). Eur. Iph. A. 249, Hel. 986, Bacch. 935. Et similiter quum ap. alios omnes tum sæpe ap. Plat., cum verbis εἶναι, γίγνεσθαι, διέρχεσθαι, περαίνειν, λέγειν. Cum πᾶς conjungit Eur. Iph. A. 341 : Διδοὺς πρόσρησιν ἑξῆς πᾶσι· et alibi. Xen. Reip. Ath. 1, 6, Plato Theæt. p. 152, E; 193, B, Dem. p. 722, 29, et quos citant intt. Longini 33, 5.] Interdum et Gradatim. Thuc. [2, 1] : Γέγραπται δὲ ἑξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. [Xen. Ven. 13, 6; Plato Theæt. p. 208, A.] Nonnunquam ὁ ἑξῆς, Qui ordine sequitur, Qui ordine proximus est. [Plato Polit. p. 271, A : Τὸν ἑξῆς χρόνον· Tim. 20, B : Τὸν ἑξῆς λόγον. Et alibi sim. Τὰ ἑξῆς, Res dehinc agendæ, ap. Polyb. 1, 52, 4; 2, 54, 8. Sequentia, ap. Harpocr. v. Κατάστασις : Ὥσπερ αὐτὸς ὁ ῥήτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποσημαίνει.] Sed exp. et simpl. Sequens, Proximus. Sic in VV. LL. ex Plut.: Τῷ ἑξῆς ἔτει, Sequente anno: et, Τῇ ἑξῆς, sub. ἡμέρᾳ, ex Act. 25, [17], Die sequenti. [Τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, Postero die, Gl.] Ex Plat. autem De LL.: Τὸν ἑξῆς τόπον, Proximum quemque locum. Ibid. τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς ex Naz. Quod sequitur viæ,, Quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, Τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, Tres perpetuos dies. [Ap. gramm. Τὸ ἑξῆς est Ordo verborum. Schol. Eur. Phœn. 190 : Τὸ ἑξῆς, Εἴθε μήποτε... ὑπομείναιμι. Scholl. Thuc. 1, 70, Aristoph. Pl. 263. || Εἰς τὸ ἑξῆς, In posterum. Schol. Aristoph. Pl. 279, 1160; Heliod. 5, 33, p. 261. || Pro καθεξῆς, de quo suo loco, κατὰ τὸ ἑξῆς Diod. 13, 84 : Τὸ συνακολουθοῦν πλῆθος οὐκ ἐχώρουν αἱ δημόσιαι κατὰ τὸ ἑξῆς ὁδοὶ, ubi liber unus καθεξῆς. Monum. agon. ap. Bœckh. vol. 1, n. 247 : Νεικήσας κατὰ τὸ ἑξῆς Πανελλήνια, Ὀλύμπια κτλ. vol. 2, n. 2810.] || Cum gen., ut, ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν ex Aristoph. [Ran. 764], Proximum a Plutone locum. [Plat. Reip. 3, p. 390, A : Τὰ τούτων ἑξῆς. Pausan. 2, 19, 5 : Ἑξῆς δὲ τῆς εἰκόνος ταύτης πῦρ καίουσιν. Polyb. 2, 17, 7; 4, 35, 5.] Aristot. De mundo [c. 3] : Ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, Proxima sit, Finitima sit aeriæ naturæ. Et cum dat. ibid. [c. 4, p. 394, 30] : Ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, Qui ab Argeste deinceps spirat. Philo De mundo : Ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ, καλεῖται βορέας, Qui proxime sequitur cæcian. [Plato Cratyli p. 399, D : Ὥσπερ τοίνυν μοι δοκεῖ τούτοις ἑξῆς εἶναί τι χρῆμα· 420, D, Leg. 6, p. 763, E, et al. sæpe. Aristoph. Lys. 633 : Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. Polyb. 2, 17, 4; 62, 1 etc. Antonin. 4, 5 : Κατὰ τὸ ἑξῆς τῷ νοερῷ ζώῳ, Conveniens, indicat Schneid.] Ἑξείης Hom. ceteriique poetæ [epici] dicunt, pleonasmo diphthongi ει, pro Ordine, Il. Ψ, [839] : Ἑξείης δ' ἵσταντο. [Et alibi sæpe ipse et alii. Primitivam hanc formam dicit Theogn. Cram. Anecd. vol. 2, p. 163, 5. || Forma Ἑξᾶν est in inscr. Rhodia ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 c, B a, v. 108, ubi ἑξᾶς scripsit Bœckh. L. Dind.]

[Ἐξησχημένως, Perfecte. Cyrill. vol. 5, 1, p. 383, ἔχειν.]

[Ἐξησσάομαι s. Ἐξηττάομαι, Vincor. Arrian. Exp. 7, 12, 9 : Ἐξηττώμενον ἤδη τῆς μητρὸς τῶν διαβολῶν τῶν ἐς Ἀντίπατρον. Plut. Alex. c. 14; Marc. Ant. 1, 1, 8.]

[Ἐξητασμένως, Accurate. Euseb. in Hierocl. p. 432 Olear. : Τῶν παιδεύσεως μὲν ἐπὶ πλεῖστον ἠκόντων, αὐτὸ δὲ τὸ ἐξητ. μὴ ἀπηκριβωμένων τῆς κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον ἱστορίας. Nisi scrib. ἐξητασμένον. L. D. Marc. Ant. 1, 16.]

[Ἐξητριάζω.] Ἐξητριασμένον, Galeno ap. Hippocr. τὸ διὰ ἠτρίου (i. e. λεπτοῦ ὑφάσματος) ἠθημένον, Per tenue linteum percolatum. [V. Ἐξαιθριάζω.]

[Ἐξηττάομαι. V. Ἐξησσάομαι.]

[Ἐξηχεύεσθαι, Stupere; Ἐξηχεύη, Stupes, Gl. Pro ἐξηχεῖσθαι et ἐξηχῇ, ut videtur.]

Ἐξηχέω, Per sonum effero, Enuntio. [Polyb. 30, 4, 7 : Κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ κύκνειον ἐξηχήσαντες. Intransit. Poll. 1, 118 : Ἐξήχησε βροντή. Sirac. 40, 15 : Ὡς βροντὴ ἐξηχήσει. Joel 3, 14 : Ἤχοι ἐξήχησαν. Pass. Thessal. 1, 1, 8 : Ἀφ' ὑμῶν ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ κυρίου, Propagatus est. Ἐξῆλθεν, ἐκηρύχθη, Hesych. Theodor. H. E. 2, 13, p. 89, 35 : Μείζων ἐξηχεῖτο κατ' αὐτῶν ὁ τῆς ὠμότητος ἔλεγχος.] Gregor. de Apostolis Spiritu sancto afflatis die Pentecostes : Ἤκουον ταῖς ἑαυτῶν διαλέκτοις, ὡς φέρε εἰπεῖν, μίαν μὲν ἐξηχεῖσθαι φωνὴν, πολλὰς δὲ ἀκούεσθαι, οὕτω κτυπουμένου τοῦ ἀέρος. Sic Arethas In Apocal. 11 : Ἡ τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου σάλπισις παριστᾷ φωνὰς μεγάλας ἐν οὐρανῷ ἐξηχουμένας, In cœlo personantes, Quarum sonus per totum cœlum exaudiebatur. [Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, C : Πᾶσα ἐξηχεῖτο Ἱεροσόλυμα, τὴν καινὴν ταύτην πομπὴν θεώμενοι. Personabat, interpres. Rectius, opinor, Stupebat vel Stupefiebat. V. Ἐξηχεύεσθαι. L. D. Niceph. Chumnus Anecd. vol. 5, p. 300 : Ἐξηχήσας ταύτην (doctrinam Chr.) ἐς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην. Boiss. || Deliro, Desipio. Polemo Phys. 1, 22, p. 277 : Μωραίνουσιν, ἐξηχοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἢ δαιμονίζονται. V. Ἔξηχος.]

[Ἐξήχησις, εως, ἡ, Sonus absonus, i. q. κακοφωνία. Eustath. Il. p. 813, 45 : Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ τοὺς κωμικοὺς μάλιστα ἐκκλίνειν πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστα ἂν ἁρμόττοι. Boiss. V. Ἐξηχία.]

[Ἐξηχία, ἡ. Hesych. : Ἀφραδίησι, μωρίαις, ἀνοίαις, ἐξηχίαις. Musurus εὐηθείαις. Sed cur corrigendum ἐξηχίαις? Id enim rectum. Dicitur Ἔξηχος, etsi in Lexx. desideratur. Etym. M. p. 696, 39 : Πυκνά· τὰ συνεχῆ καὶ συνετά· ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστὶν, ὥσπερ ἡ ἔξηχος, ἠραιωμένη, Absona, Absurda. Hinc ἐξηχία, vel fortasse ἐξήχεια (sec. analogiam vocis ἀπήχεια), Absurditas. Ἔξηχος exstat etiam in Ducangii Gl. p. 402, ubi redditur Stultus, Amens. Bast. Adjectivi ἔξηχος sic dicti exx. tria apposuit Ducang.; quartum in App. p. 70. Aliud Bast. ad Greg. p. 211 ex cod. Paris. 2551, ubi est, Ἀπῳδὸς, ἄπηχος, supra scripto ἔξηχος, quod est Absonus, dicitur que ut ἐξήχησις ap. Eust., quanquam ab illo paullo mitiori signif. ponitur. De Attonito s. Amente Jo. Malal. p. 95, 22 : Ἀπέμεινεν ἀκούσας ὁ Μενέλαος ὡς ἔξηχος. Id. p. 134, 22 : Εἰς ἐξηχίαν ἦλθεν ἀπὸ τῆς μανίας παρ' ἑαυτὸν γενόμενος. Ubi v. Chilmead. L. Dind.]

[Ἔξηχος, ὁ, ἡ. V. Ἐξηχία.]

[Ἐξιάλλω.] Ἐξιάλλειν, Suidæ ἐκβάλλειν, in Ms. etiam cod. Pro quo infra ἐξίλλειν, Ejicere, Excludere.

[Ἐξιάομαι s.] Ἐξιῶμαι, i. q. ἰῶμαι, Sano; s. potius i. q. Persano. Ap. Herodot. tamen ἐξιήσατο, Sanavit; ἐξιησάμενος, Qui sanavit. [3, 132, 134. Eur. Rhes. 872. Figurate Plato Leg. 11, p. 918, E; 933, C, Phil. p. 54, E. Ap. Eur. El. 1024 : Εἰ μὲν πόλεως ἄλωσιν ἐξιώμενος ἢ δῶμ' ὀνήσων τἄλλα τ' ἐκσώζων τέκνα ἔκτεινε πολλῶν μίαν ὕπερ, est Avertens, dicitur que ut seq. ἐξιατρὸς de expiando.] Item pro Sarcio ap. Plat. [Leg. 9, p. 879, A : Τὴν βλάβην ἐξιάσθω. L. D. Diogenis Epist. 5 nova, p. 243; Maxim. Tyr. 1, p. 26. Angl. De mensura v. in simplici.]

[Ἐξιατρὸς, ὁ, ἐκθυτικὸς interpr. Hesych., Qui expiat. Voc. suspectum mihi supra in Ἐκθῦτικὸς (sic enim scrib.) tuetur quum interpretatio, tum verbum sequens ἐξιατρεύω. Conf. Ἐξιάομαι. L. Dind.]

[Ἐξιατρεύω, Sano. Isid. Pelus. Ep. 1, 437 : Τῇ ἑτέρᾳ (ἰατρικῇ, τῇ σοφίᾳ) σαυτὸν ἐξιάτρευσον. Boiss.]

Ἐξιδῐάζομαι, Proprium mihi facio et peculiarem, Mihi usurpo et vindico, Occupo. Unde Ἐξιδιασμὸς, ὁ, Actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι. Strabo libro ult. [p. 794], de Ptolemæo : Κατὰ πλεονεξίαν καὶ ἐξιδιασμὸν τῆς

Αἰγύπτου. Phrynich. [p. 199] Phavorinum quoque h. v. uti scribit, sed ipsum rejicit, dicens antiquos pro eo dixisse ἰδιοῦσθαι [ἐξιδιοῦσθαι Thomas p. 466]. Xen. certe τῷ ἐξιδιοῦσθαι usus est Cyrop. 7, p. 115 [5, 53]: Ἐπεί γε μέν τοι ἐξιδιώσω [ἐδεξιώσω] με, καὶ παρά σοι ἐκέλευσας μένειν, Peculiarem tibi fecisti, et privatim familiarem. [Verbi ἐξιδιάσασθαι antiquissimum ex. esse Diphili ap. Antiatt. p. 96, 31 animadvertit Lobeck., addiditque exx. Diodori 1, 23; 5, 77, et Diog. L. in testamento Theophrasti, 5, 53. Utitur etiam Polyb. cum accuss. rei vel pers. 3, 24, 14; 8, 27, 7; 31, 26, 5. L. D. Theophyl. Inst. Reg. p. 70.]

[Ἐξιδιαζόντως, Proprie. Codin. De offic. 2, 5: Ἣν ἐξ. εἰς βασιλέα λεγόμενον τὸ τοῦ σεβαστοῦ ὄνομα.]

[Ἐξιδιασμός. V. Ἐξιδιάζομαι.]

[Ἐξίδιον. V. Ἐξείδιον.]

[Ἐξιδῐόομαι.] Ἐξιδιοῦμαι pro eod. [ἰδιοῦμαι], ex Xen. [H. Gr. 2, 4, 8: Οἱ τριάκοντα ... ἐβουλήθησαν Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι.] Bud. p. 789. [Isocr. p. 241, D: Ἐξιδιώσασθαι τὰς χώρας ἐτόλμησαν. V. Ἐξιδιασμός. Strabo 7, p. 323.]

[Ἐξιδιοποιέομαι.] Ἐξιδιοποιοῦμαι, Mihi vindico, ex Athen. [2, p. 50, F; 11, 508, F; 15, 673, E. Diodor. 5, 57; 14, 21. Apollon. De synt. 3, 4, p. 199. Pollux 5, 103; 8, 150.]

[Ἐξιδιοποίησις, εως, ἡ, Usurpatio, Gl.]

Ἐξιδίω, i. q. ἐξιδρόω, Exudo. Per jocum vero ἐξιδίσαι dicit Aristoph. pro Liquidum emittere stercus veluti sudorem, Av. [791]: Εἴ τε Πατροκλείδης τις ὑμῶν τυγχάνει χεζητιῶν, Οὐκ ἂν ἐξίδισεν ἐς θοιμάτιον, ἀλλ' ἀνέπτατο, nimirum εἰ πτερὰ ἔφυσεν. Schol. exp. ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησε. [Quo respexit Eustath. Il. p. 950, 55, ab Hemst. cit. ῑῑ]

Ἐξιδρόω, Exudo [Gl. Hippocr. p. 52, 52: Τὸ γὰρ νόσημα οὐ φιλέει ἐξιδροῦν οὐδὲ ἄλλῃ ἀφίστασθαι οὐδαμῇ· 55, 12: Ὅταν ὑποστρέφῃ ὁ καῦσος, τὰ πολλὰ καὶ ἐξιδροῖ· 40: Ἐκ καύσῳ ἐὰν ἐπιλάβῃ ῥῖγος, φιλέει ἐξιδροῦν. L. D.], pro Veluti sudorem emitto, ut Alexander Aphr. [Probl. 1, 119]: Ὕδωρ ἐξιδροῖ. [Ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι, Hesych. in Κανναβισθῆναι. Hemst. Diod. 4, 78: Σπήλαιον κατεσκεύασεν, ἐν ᾧ τὴν ἀτμίδα τοῦ πυρὸς οὕτως εὐστόχως ἐξέλαβεν, ὥστε διὰ τὴν μαλακότητα τῆς θερμασίας ἐξιδροῦν λεληθότως. Conf. Plut. Mor. p. 898, B.]

[Ἐξιδρύω, Colloco, Sedere facio. Soph. OEd. C. 11: Στῆσόν με κἀξίδρυσον. || Ἐξιδρύομαι, Sedem pono, Eur. ap. schol. Aristoph. Nub. 139: Τηλοῦ γὰρ οἴκων βίοτον ἐξιδρυσάμην.]

[Ἐξίδρωσις, εως, ἡ, Sudatio, Sudor. Plut. Mor. p. 949, E: Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον.]

Ἐξιερόω, Consecro, Dedico. [Hesych.: Ἐξιεροῦν, χρήματα θεοῖς ἐπαγγέλλεσθαι.]

Ἐξίημι, Emitto. Hom. Il. Λ, [141]: Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς Ἀχαιοὺς (Emittere, ἐκπέμψαι, sc. Menelaum), Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, Qui legatus venerat cum Ulysse. Aristot. H. A. 6, [13]: Ἐξιᾶσι [ἑξαφ.] τὸν θορὸν, Semen emittunt. Alex. Aphr. [Probl. 1, 18]: Ἐξιᾶσι σκύβαλον, Edunt stercus. [Ἐξιεῖσι ἐκ τῆς κοιλίης τὴν κεδρίην, Herodot. 2, 87. Ἀφρὸν, Eur. Bacch. 1120. Φάρυγος αἰθέρ' ἐξιεῖς βαρὺν, Cycl. 410. Plato Tim. p. 82, E: Ὅταν σὰρξ ἀνάπαλιν εἰς τὰς φλέβας τὴν τηκεδόνα ἐξιῇ. L. D. Apollod. 1, 6, 3, 4: Συριγμὸν πολὺν ἐξίεσαν. Hemst.] Dicitur etiam de fluminibus, sicut ἐκβάλλω: ut, Πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. [Sic sæpe Herodot.: v. 1, 6, 180; 2, 17; 6, 20; 7, 124. Thuc. 4, 103; Polyb. 3, 37, 8; 10, 48, 1; Dio Chr. Or. 36, vol. 2, p. 75. V. Εἶμι.] Eximo, Depono. Ap. Hom. sæpe [Il. A, 469, etc.]: Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, Postquam cupiditatem potus et cibi sibi exemerunt: pro quo Virg., Postquam exempta fames epulis. Aut, Postquam cupiditatem bibendi et comedendi deposuerunt. [Theogn. 1064: Ἐξ ἔρον ἱέμενον.] Il. Ω, [227]: Ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην. Est autem in his ll. tmesis. [Pind. Pyth. 1, 90: Ἐξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ ἱστίον ἀνεμόεν. Eur. Med. 278: Ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων· Tro. 94: Ὅταν στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίῃ κάλως· Herc. F. 837: Ἔλαυνε, κίνει, φόνιον ἐξίει κάλων. Herodot. 3, 146: Τοὺς ἐπικούρους ἐξῆκε ἐπὶ τοὺς Πέρσας. || Med. Herodot. 5, 39: Τὴν ἔχεις γυναῖκα ἔξεο. Et per tmesin sæpissime Epici. De formis v. in simplici.]

Ἐξίθμη, ἡ, Hesychio ἔξοδος, Exitus. [Conf. Εἰσίθμη.]

Ἐξιθύνω, pro simpl. ἰθύνω, Dirigo. Apoll. Arg. [1, 562.] Usus est ante illum Hom.: Il. O, [410] de amussi: Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Alibi autem dicit ipsum fabrum ἰθύνειν ἐπὶ στάθμην: Od. P, [341]: Ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε. Sic et E, [245. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 35: Ἐν μέσῳ ἔχει (vestis) ζώδια ΕΞΙΟΥΜΕΝΑ, putatur esse ἐξιθυμένα. ῑῡ]

[Ἐξῐκᾰνόω, Remuneror. Sic enim fere vertendum ap. Georg. Pachym. Andr. Pal. 3, 8, p. 142, B: Ῥόγαις ἐτησίοις ἐξικανῶν· 5, 13, p. 274, E, et alibi. L. D.]

[Ἐξικάνω. V. Ἐξίκω.]

Ἐξῐκετεύω, pro simplici ἱκετεύω, Soph. [OEd. T. 760], nisi dicamus præp. vim signif. augere. [Parthen. Erot. 17, 41: Ἐξικετεῦσαι ἐκείνην ὅπως εἰς λόγους αὐτῇ ἀφίκοιτο. L. Dind.]

Ἐξικμάζω, pro Exicco, Exugo: ut ap. Diosc. hydropica οἰδήματα dicuntur ἐξικμάζειν, quod exp. Humores exugere, Siccare. Et ap. Aristot. H. A. 8, [4]: Σαρκοφάγοι δὲ ὄντες οἱ ὄφεις, ὅ,τι ἂν λαμβάνωσι ζῶον ἐξικμάζοντες. Et ap. Theophr. [C. Pl. 3, 6, 1]: Ἡ δὲ κόπρος ... ἐξικμάζεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου. [De lignis H. Pl. 5, 7, 4; de seminibus 7, 5, 6. Act. C. Pl. 4, 8, 4: Ἡ ἅλμη καταξηραίνουσα καὶ ἐξικμάζουσα τὴν ὑγρότητα, sec. cod. Urbin.] Ex Aristot. affertur etiam, Δέξασθαι τὴν εἰσελθοῦσαν τροφὴν καὶ τὴν ἐξικμασμένην ἐκπέμψαι· quæ verba et ap. Plat. leguntur Tim. [p. 33, C], in Lex. Cic. p. 19, una cum ipsius Cic. interpretatione. [Hesych. in Κάναβις (quod Καναμὶς scribitur et θυμίαμα dicitur, ὃ τοιαύτην ἔχει δύναμιν, ὥστε ἐξικμάζειν πάντα τὰ παρεστῶτα) ubi dubites utra signif. Humectandi an Exsiccandi, sit amplectenda. (Collata gl. seq. Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι, intelligitur dici de Exsiccando. L. D.) Τοῦ γλυκυτάτου ἐξικμαζομένου ἐξ αὐτῶν, Aristot. Probl. 1, 12. Ἐξικμασμένη τροφῇ εἰς κοιλίαν, Excernitur, ib. 4, 27. Τὰ λίαν παλαιὰ (σπέρματα) ἐξίκμασται τὴν δύναμιν, 20, 17. Διαπέπνευκε καὶ ἐξίκμακε μετὰ τοῦ ὑγροῦ τὸ πλεῖστον τοῦ γλυκέος, 22, 9, ubi neutra potestate sumitur, modo lectio proba, nec scribendum sit ἐξήτμικε. Τὴν ἐπιφάνειαν ἐξικμάσασθαι φαινομένην, Heliodor. 9, p. 429, v. 40. Philo p. 37, A. Hemst. His Schneid. addit ll. Aristot., ubi est Humorem edere, H. A. 7, 2, 5: Καὶ ἐν ταῖς ὁμιλίαις δὲ τῶν ἀφροδισίων αἱ λευκότεραι τὴν φύσιν ἐξικμάζουσι μᾶλλον τῶν μελαινῶν· De gen. an. 2, 4, p. 739, 2: Εἰς τὸ πρόσθεν, οὗπερ τὸ θῆλυ προΐεται, τὴν ἐν ἐνίαις αὐτῶν ἰκμάδα γινομένην, ἐνταῦθα καὶ τὸ ἄρρεν προΐεται, ἐάν τις ἐξικμάσῃ. Conf. ib. 1, 19, p. 727, 13. Paulo aliter ib. v. 24: Ὅταν οὖν πολὺ μὲν τὸ ἐπεληλυθὸς ᾖ, ἔτι δὲ γίγνηται μὲν κάθαρσις, μὴ τοσαύτη δὲ ὥστε ἐξικμάζειν τὸ σπέρμα, τότε πλησιάζουσαι συλλαμβάνουσι πάλιν, ubi est var. συνεξικμάζειν, ut est paullo ante de ead. re συνεκκλύζεται. || Diversa ab his signif. Eur. Andr. 398: Ἀτὰρ τί ταῦτ' ὀδύρομαι, τὰ δ' ἐν ποσὶν οὐκ ἐξικμάζω καὶ λογίζομαι κακά; ubi schol. Taur., δακρύω, ἀναζητῶ, ἐρευνῶ· ἀπὸ τῶν θλιβόντων ἡ μεταφορά. Et, δακρύω, παρὰ τὴν ἰκμάδα τὴν περὶ τὸ θρηνεῖν. Quæ quum nimis mira videretur circumscriptio lacrimarum, vitium scripturæ subesse suspicati sunt intt. || «In ἐξηκμαζόμενον depravatum ap. schol. Theocr. 22, 112.» Boiss.]

[Ἐξίκμᾰσις, εως, ἡ, Siccatio. Tzetz. Exeg. Il. p. 97, 12: Πρὸ τῆς ἐξικμάσεως τοῦ ἡλίου, Priusquam ab sole exsiccetur.]

[Ἐξικμαστικὸς, ἡ, ὸν, Exsiccans. Proc. Paraphr. Ptol. 1, 4, p. 27: Ἐξικμαστικὸς τῶν ὑγρῶν.]

Ἐξικνέομαι, Pervenio, Pertineo, Pertingo, Attingo. [Aristoph. Ran. 1176: Τεθνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.] Xen. [Comm. 2, 3, 19]: Ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ καὶ δοκοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. Id. eod. modo dixit [ib. 1, 4, 17]: Ὅμμα δύνασθαι ἐπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι. [Conf. Eur. Bacch. 1060. Plato Hipp. maj. p. 281, D: Ἐξικνεῖσθαι φρονήσει ἐπ' ἀμφότερα.] Sic et Synes.: Τοῖς τε ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξικνοῦντο, προὔπεμψα. Gregor.: Οὐδὲ γάρ οἷόν τε τῶν εἰκαζομένων οὐδὲν πρὸς πᾶσαν ἐξικνεῖσθαι

τὴν ἀλήθειαν, Nulla imago pervenire potest ad veram illam et primam rei formam, i. e. Exacte illam et per omnia referre. Ap. Eund.: Καὶ οὐκ ἐξικνοῦνται τῇ διανοίᾳ πρὸς τὰ ἐκεῖθεν, Non perveniunt cogitatione usque ad cœlestia, VV. LL.; Non penetrant, Bud., qui addit a Luciano dici, Ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν et πρὸς τὸ δέον, Quod sufficit. [Herodot. 4, 10: Οὐκ οἵους τε γενομένους ἐξικέσθαι πρὸς τὸν... ἆθλον, Impares certamini. Plat. Eryx. p. 401, E, sec. Stob., quum in libris sit ἐξαρκ. Polyb. 1, 3, 10: Ἐξίκοντο πρὸς τὴν συντέλειαν τῆς τῶν ὅλων ἀρχῆς.] Jungitur et præp. εἰς. Herodot., ἐξικέσθαι εἰς βυσσόν [3, 9: Ὀχετὸν μήκεϊ ἐξικνεύμενον ἐς τὴν ἄνυδρον. Ubi al. ἐπικνεύμενον]. Et cum adv. ποῤῥωτέρω, Plut. Sol. [c. 23]: Π. γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. || Ἐξικνεῖσθαι, Sufficere, et Posse, Basil. in Hexaem. p. 53, pro quo ἐξαρκεῖν ibid. dixit Bud. Ἐξικέσθαι exp. itidem ἀρκεῖν a schol. Thuc. [1, 70: Ὑμεῖς ἔργῳ οὐδὲ τἀναγκαῖα ἐξικέσθαι (ὀξεῖς). Schol.: Οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων περιγενέσθαι κτλ. Rectius Exsequi, ut ap. Memnon. c. 3: Πράγματα μὲν συνιδεῖν ἱκανὸς, ἐξικέσθαι δὲ πρὸς τὰ συνεωραμένα δυνατός. Sufficiendi autem signif. Plato Prot. p. 311, D: Ἂν ... ἐξικνῆται τὰ ἡμέτερα χρήματα. Plut. Pomp. c. 39: Ἐφ' ἃ αὐτὸς οὐκ ἐξικνεῖτο, πέμπων τοὺς φίλους (ἐδίκαζε).] || Jungitur etiam gen.: ut ap. Xen. aliqui dicuntur ὅπλῳ ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων Hell. 7, [5, 17]: Οὐδὲν γὰρ οὕτω βραχὺ ὅπλον ... εἶχον, ᾧ οὐκ ἐξικνοῦντο ἀλλήλων· 2, [4, 15]: Καὶ δόρατα ἀφιέντες, καὶ ἀκόντια, καὶ πέτρους, ἐξιξόμεθά τε αὐτῶν καὶ πολλοὺς κατατρώσομεν, Assequemur eos, Bud. Sic autem ap. Herodot. [1, 171] ἐξικέσθαι ἀκοῇ redditur Assequi audiendo. [Conf. 2, 34; 4, 16, 192.] Afferturque ex Eod. cum gen. itidem, Τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἐξικνέεσθαι. [Eur. El. 612: Τί δῆτα δρῶντες τοῦδ' ἂν ἐξικοίμεθα; Infin. jungit Longus p. 39 (?).] || Advenio, Venio. Hesiod. [Sc. 470]: Ἀθήνη Ἔξικετ' Οὔλυμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός. [Hom. Il. Θ, 439: Θεῶν δ' ἐξίκετο θώκους· Ω, 481: Ἄλλων ἐξίκετο δῆμον.] Advenio s. Accedo supplex. Od. N, [205]: Ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων Ἐξικόμην, schol. ἱκέτευσα. Eust. vero in Il. I, [475]: Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μήλων, Ἐς Πηλῆα ἄναχθ'· ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο, ubi observa duplicem constr., vult esse pro ἔφυγον καὶ ἱκέτευσα. [Pind. Nem. 10, 64: Λαιψηροῖς πόδεσσιν ἄφαρ ἐξικέσθαι· Pyth. 3, 76: Κείνῳ φάος ἐξικόμαν· 4, 266: Εἰ πῦρ ἐξίκηται· 11, 35: Ὅ δ' ἄρα γέροντα Στρόφιον ἐξίκετο· Isthm. 6, 19: Ὅ τι μὴ σοφίας ἄωτον ἄκρον ... ἐξίκηται· 44: Ἐξικέσθαι θεῶν ἕδος. Æsch. Prom. 793: Ἔστ' ἂν ἐξίκῃ πρὸς Γοργόνεια πεδία· 810: Ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν· Agam. 280. Utuntur etiam ceteri Tragici.] || Pro Persequor oratione s. verbis, ex Soph. Aj. [1043]: Ἃ δὴ κακοῦργος ἐξίκοιτ' ἀνὴρ. Simile est διϊκνοῦμαι in ea signif., qua dixit Hom. δίϊξομαι πάντα, ut ibi docui. [Divise Apoll. Rh. 3, 311: Ἐκ δ' ἱκόμεσθα ἀκτήν. Simias apud Jo. Tzetz. Hist. 7, 701: Ἐκ δ' ἱκόμην ... νήσους. L. Dind.]

[Ἐξικόρ. V. Ἐκτικός.]

Ἐξίκω, Evenio: ut ἐξίκοι, Soph.: quod exp. a schol. ἀποβαίη, OEd. T. [1182]: Τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι [ἐξήκοι] σαφῆ. [Orph. Arg. 590: Ὡς εἰπὼν ἐξῖκεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἐπόμεσθα, ubi ἐξῆκεν Schneid. Id. altera forma 192: Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός. Theod. Prodr. Galeom. 202: Πρὸς τὸν μαχησμὸν ἐξίκωμεν ἀτρόμως, leg. videtur ἐξίωμεν. L. Dindorf.]

[Ἐξιλᾰρόω, Exhilaro. Ἐξιλαροῦν καὶ εὐφραίνειν, Athen. 10, p. 420, E. Hemst.]

Ἐξίλασις, εως, ἡ, Placatio. [Num. 29, 11. Diog. L. 1, 110. Wakef.]

[Ἐξιλάσκομαι, Expropitio, Pio, Expio, Exoro, Gl.] Ἐξιλάομαι, pro quo dicitur ἐξιλάσκομαι, i. q. simplex, nisi quod præp. signif. aliquatenus auget. [Orac. ap. Herodot. 7, 141: Οὐ δύναται Παλλὰς Δί' Ὀλύμπιον ἐξιλάσασθαι.] Xen. Cyrop. 7, [2, 19]: Πολλὰ μὲν πέμπων ἀναθήματα χρυσᾶ, πολλὰ δ' ἀργυρᾶ, πάμπολλα δὲ θύων, ἐξιλασάμην ποτὲ αὐτόν. [Apollod. 1, 9, 15, 2: Ἐξιλάσκεσθαι τὴν θεόν. Polyb. 3, 112, 9; 32, 25, 7. Inter dat. et accus. pers. variant libri schol. Hom. Il. E, 64.] Plut. [Mor. p. 149, D]: Ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τῆς θεοῦ, Placare iram deæ, Deam ex irata propitiam reddere. [Similiter Polyb. 1, 68, 4, Diod. 3, 58, et alibi. Schol. Apoll. Rh. 4, 478.] Synes.: Ἐξιλαστέον δὲ τῇ παραυτίκα τίσει τὰς κάτω ποινὰς, Placandæ autem præsenti supplicio, quæ apud inferos sunt furiæ. || Expio. Levit. 16, [33]: Ἐξιλάσεται τὸ ἅγιον τοῦ ἁγίου καὶ τὴν σκηνὴν, Expiabit sanctuarium. || Ἐξιλάσκομαί τι, Propitius reddor ad condonandum aliquid. Sirac. 31, [19]: Ὁ ὕψιστος ἐν πλήθει θυσιῶν οὐκ ἐξιλάσεται [-άσκεται] ἁμαρτίας, Non redditur propitius multitudine sacrificiorum ad remittenda peccata: [Pass. Ἐξιλάσκεται, Piatur, Gl. Plat. Leg. 9, p. 862, C: Ἀποίνοις ἐξιλασθέν. Deut. 21, 8: Εἰ ἐξιλασθήσεται αὐτοῖς τὸ αἷμα. Act. Symm. Ps. 77, 38: Ἐξιλάσκων ἁμαρτίας. De mensura secundæ v. in simplici.]

Ἐξίλασμα, τὸ, Placamen, Placamentum, Id quod instituitur ad placandum Deum. [Ps. 12, 3; Reg. 1, 12, 3; Suid. vv. Ἀποτροπιάζομαι et Ἐξίλασμα.]

Ἐξιλασμὸς, ὁ, Placatio, Ipsa actio propitiandi, Expiatio. [Exoratio, Placatio, Gl. Exod. 30, 10 et alibi.]

[Ἐξιλαστέον, Placandum. Synes. Epist. 44, p. 184, A. V. Ἐξιλάσκομαι.]

[Ἐξιλαστήριος, α, ον, Placans. Schol. Apoll. Rh. 2, 487: Ἐξιλαστήρια καὶ καταπαυστήρια τῆς ὀργῆς.]

[Ἐξιλαστικὸς, ἡ, ὸν, idem q. præced. Schol. Æsch. Pers. 253: Εὐχὴν ἐξιλαστικήν. Adv. Ἐξιλαστικῶς, ap. Phurnut. N. D. c. 32, p. 228: Παιᾶνα δ' αὐτὸν καλέσαντες εἴτουν κατὰ ἀντίφρασιν ἐξ., ἵνα μὴ νόσους αὐτοῖς ἀναπέμπῃ.]

Ἐξίλατον, Placatum, in VV. LL., falsum est.

Ἐξιλεόω, Propitio, Placo, ut ἐξιλάσκομαι pro ἱλάσκομαι. [Sam. 2, 21, 9 sec. Compl. ἐξιλέωσαν. V. Ἐξηλιάζω.] Et pass. [med.] Ἐξιλεοῦμαι pro eod. [Gl. Exoro, Expio, Placo; Ἐξιλεοῦται, Expiat. Strabo 4, p. 198: Διονύσῳ κατεχομένας καὶ ἱλασκομένας τὸν θεὸν τοῦτον τελεταῖς τε καὶ ἄλλαις ἱεροποιίαις ἐξιλεουμένας, ubi redundare videtur. Zenob. 4, 93: Τὸν λιμὸν ἐξιλεώσασθαι. Schol. Aristid. p. 21 Fr.; schol. Hom. Il. A, 100, 147. Cum accus. personæ et genit. rei Jo. Malal. p. 135, 5: Ἐξιλεώσαντο αὐτὸν τοῦ μητρῴου φόνου. Pass. schol. Æsch. Pers. 223. Ἐξιλέεται vitiose Aq. Deut. 32, 43.]

[Ἐξιλέωμα, τὸ, i. q. ἐξίλασμα Hesych.: Ἀποτροπίασμα, ἐξιλέωσμα ἀποτρέποντα (l. -πον) τὸ φαῦλον. Ἐξιλέωμα Kuster.]

[Ἐξιλέωσις, εως, ἡ, Placabilitas, Gl. Placatio. Schol. Æsch. Pers. 228: Εἴθε δὲ ἡ ἐξ. εἰς ἀγαθὸν ἀποβαίνοι.]

[Ἐξιλεωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐξιλαστικὸς, Triclin. ad Soph. Aj. 1164.]

[Ἐξιλεωτὸς, Orabilis, Placabilis, Gl.]

[Ἐξίλλω. V. Ἐξούλης δίκη.]

[Ἐξιμάω, Fune extraho. Schneid. sine testim.]

[Ἔξιν, i. q. ἐχῖνος. V. Ἐξουανοῦν.]

[Ἐξινάω. V. Ἐξινόω.]

[Ἐξῑνῐάζω, Nervos s. fibras eximo. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 178 ed. Blanc.: Ἐξινιάσαντες καλάμους. L. D. Athen. 9, p. 406, A: Ἐγκεφάλους ὀρνίθων τε καὶ χοίρων ἔφθοὺς σφόδρα ἐξινιασθέντας. Schneid. confert Cerebella enervata apud Apicium 4, 2; Schweigh. vertit Cerebra probe expurgata. Angl. Ἐξινιάζω et Ἐξινίζω, ap. Gal. 2, 199 (?). Coraes.]

Ἐξινόω, Evacuo, s. Purgationibus evacuo. Annotat enim Pollux 4, [178] τὸ κενῶσαι διὰ καθάρσεως dictum fuisse ἐξινῶσαι. Ap. Hesych. legitur ἐξινώμενον, expositum ἐκκενούμενον, ἐκστραγγιζόμενον: quod dici scribit ἐπὶ τῶν χολὴν καθαιρομένων. Id igitur si mendo caret, est a them. ἐξινάω: ab ἐξινόω enim dicendum foret ἐξινούμενον. [Poll. 4, 179: Καὶ ἐξινωμένον (sic, ut sit perf.) ἡ κωμῳδία τὸν κεκαθαρμένον, ὡς ἐκ τῶν ἰνῶν φερομένης τῆς χολῆς. Τὸν δὲ αὐτὸν καὶ ὑπερινωμένον φασὶ κτλ.] At multo suspectius est ἐξείνει quod in Galeni Lex. legitur itidem pro ἐκκενοῖ ab Hippocr. usurpatum: nec dubito quin pro eo reponendum sit saltem ἐξεινοῖ, si non potius ἐξινοῖ, sine diphth. [Lycophr. 841: Πεφήσεται δὲ τοῦ θεριστῆρος ξυρῷ φάλαινα δυσμίσητος ἐξινωμένη, de Gorgone a Perseo obtruncata. Quod scholl. partim perfectis vel aoristis (ut sit ab ἐξινόω) partim præsentibus vel adjectivis interpretantur.]

Ἐξῐονθίζω, s. Ἐξιονδίζω, est τὸ τρίχα ἐκδίδωμι: ἴονθος enim dicitur ῥίζα τριχῶν ἢ ὑπερέχον, inquit He-

sych. Itaque ἐξιονθίζειν erit ἰόνθους emittere, i. e. Primam pilorum lanuginem : eam enim ἰόνθους vocant. [Ap. Hesych. del. ἐξιονδίζω ex dittogr. natum. Apoll. Lex. H. v. Ἰονθάδος : Σοφοκλῆς ... Ἐγὼ μίαν μὲν ἐξιονθίζω τρίχα.]

[Ἐξῐόω, Ærugine purgo. Arrian. Epict. 4, 11, 13: Ὁ χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον.]

Ἐξῐπόω, Exprimo [Gl.]. Dioscor. 5 : Ἐξίπωσον τὸ ὕδωρ, Aquam exprimito. Idem : Εἶτα ἀποθλίβων πρὸς πλάκα, ἐξίπου· 1, 54 : Καὶ πάλιν ἐξίπου : paulo ante, Ἑάσας τὴν νύκτα ἔκθλιβε· paulo post, ἐκπίεζε. Galen. De locc. aff. 1 : Σκύλλαν εἰς κάμινον ἐγκρύψας ὥσπερ κολοκύνθην, ὅταν μαλακὴ γένηται, ἐξίπωσον, Quumque mollis fiet, exprimito. Et pass. Ἐξιπόομαι, Exprimor. Diosc. : Ἐξιπωμένα ῥόδα, Intritu pressa, expressa; ἐξιπωθὲν ἔλαιον, i. q. ἐκπιεσθὲν, ut ipse Idem inquit. Bud. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν, quæ malos humores extrahunt ac velut exprimunt et expurgant. Unde et ἐξιπούμενος [ἐξιπώμενος, pro quo ἐξινωμ. Soping.] ab Hesych. exp. καθαιρόμενος [χολὴν, ἢ ἐξεμῶν ἢ ἐκρέων]. Aetius 13, 2, de emplastrorum, quæ a cane morsis adhibentur, facultate : Καὶ γὰρ τὸν ἰῶδη χυμὸν ἐξιποῦσι καὶ ἐκτυλοῦσι τὸν τῶν ὀδόντων ἐπίπαγον, Venenosum humorem ex dentium morsu relictum expurgant et quasi exprimunt. [African. Cest. p. 299, Geopon. 9, 31. Conf. Ἐξιπωτήρ. Aristid. vol. 2, p. 349 : Ὁ ... ἥλιος τὸ μὲν Ἀράβιον .... ὄρος ἐξιποῖ καὶ τὸ ὕδωρ ὠθεῖ κάτω. || Ut supra diximus Ἐκτυλοῦν, quod cum ἐξιπόω jungit Aetius, esse etiam Callum inducere (ponenda autem ibi verba HSt. in fine post ll. Oribasii), sic ἐξιπόω simili signif. ponit Aristoph. Lys. 291 : Ὡς ἐμοῦ γε τὼ ξύλω τὸν ὦμον ἐξιπώκατον, non ut sit Exprimo, sed Perprimo.]

Ἐξιππάζομαι, Equo evehor, exeo, Bud. ex Plut. [Cæs. c. 27] : Ἐξιππάσατο διὰ τῶν πυλῶν. [Et alibi.] Synes. Epist. 132 : Ἔγωγέ τοι παραναπειλάσης εὐθὺς ἡμέρας ἐξιππασάμενος ὡς ἀνύστὸν ποῤῥωτάτω, καὶ ὠσὶ καὶ ὀφθαλμοῖς ἅπαντα πολυπραγμονῶ.

[Ἐξιππεύω, i. q. ἐξιππάζομαι. Plut. Arato c. 42 : Ἐξίππευσεν ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Appian. Annib. c. 35, ἐς ἐκείνους· Pun. c. 14, ἐς τὴν Ἰτύκην.]

Ἔξιππον, τὸ, ea forma dictum, qua τέθριππον, v. Τέθριππος. [V. Ἑξάϊππον. Polyb. 31, 3, 11 : Ἔξιππα ἑκατόν.]

[Ἐξίπταμαι, Evolo, Gl. Ὄλβος ἐξίπτατ' οἴκων, Tragicus ap. schol. Sext. Emp. p. 701, 38. Hemst. Ubi leg. ἐξέπτατ' ex Eur. El. 944. (Qui l. memorari debebat in Ἐκπέτομαι, cum aor. act. Ἐξέπτην exx. Hesiod. Op. 98, Batrach. 219.) Rectius id. affert schol. Aristoph. Av. 769 : Ἐξίπτανται (οἱ νεοσσοί). Athen. 9, p. 389, B, item de perdice : Εἶτα καὶ αὐτὸς ἐξίπταται. Figurate Prov. 7, 10 : Γυνὴ, ἣ ποιεῖ νέων ἐξίπτασθαι καρδίας. Plut. Mor. p. 90, C : Ἔνια ἐξίπτασθαι τῶν ῥημάτων αὐτόματα. Propria est hæc forma recentiorum.]

[Ἐξίπω.] Invenitur etiam ἐξίπεται ap. Hesych. expositum ἐκπιέζεται, tanquam videl. a them. Ἴπω. [Ἐξίπιται cod., ἐξιποῦται Kuster.]

[Ἐξιπωτὴρ, ῆρος, ὁ, Expressor, videtur esse restituendum ap. Jo. Laur. De mag. 3, 58, p. 254 : Δίκην ἐξειπότηρος τὸν ἁπανταχοῦ λανθάνοντα τέως ὀβολὸν ἀνιμώμενος, ubi ἐξιμωτῆρος suspicabatur editor. Sed v. Ἐξιπόω. De orthographia per ει v. supra in Εἶπος (ubi ὁ scrib. pro τό). L. Dind.]

Ἐξῐπωτικὸς, ἡ, ὸν, Cui exprimendi vis inest, Extrahendi et expurgandi vi præditus : ἐξ. φάρμακα, Medicamenta quibus inest vis extrahendi et expurgandi, ac velut exprimendi malos humores : ead. fere quæ διαφορητικὰ, ἐπισπαστικὰ, Discussoria, Attractoria. Galen. K. γένη 7 : Θεραπεύεται ταῦτα διὰ φαρμάκων διαφορούντων μὲν δηλονότι τὸ παχυνθὲν ὑγρὸν, οὐ μὴν ἰσχυρῶς γε καὶ ἀθρόως τοῦτο ποιούντων, ὡς τὰ διαφορητικὰ ποιοῦσι φάρμακα· καλοῦσι δὲ ἐπισπαστικά τε καὶ ἐξιπωτικὰ τὰ τοιαῦτα.

Ἕξις, εως, ἡ, Habitus, i. e. Affectio in animo vel corpore stabilis, et a subjecto ægre mobilis, sive bona ea sit sive mala. [Habitudo, Ingenium, add. Gl.] Plato Tim. [p. 42, D] : Εἰς τὸ τῆς πρώτης καὶ ἀρίστης ἀφίκοιτο εἶδος ἕξεως, i. e., Cic. int., Ad primam atque optimam affectionem animi pervenerit. [Atque sic sæpissime ap. Plat., velut Leg. 2, p. 666, A : Τὴν ἐμμανῆ ἕξιν τῶν νέων· 12, p. 966, B : Ἀνδραπόδου γάρ τινα σὺ λέγεις ἕξιν· Epin. p. 973, A : Ὃ τὴν ἀνθρωπίνην ἕξιν φαμέν. Et plur. Leg. 1, p. 650, B, etc.] Aristot. Eth. [2, 5] : Ἕξεις δὲ (λέγω) καθ' ἃς πρὸς τὰ πάθη ἐχόμεν εὖ ἢ κακῶς· Polit. 7, [16] : Πεπονημένην ἔχειν δεῖ τὴν ἕξιν· πεπονημένην δὲ πόνοις μὴ βεβαίοις [immo βιαίοις. Ib. c. 17 : Οἷς (populis) ἐπιμελές ἐστιν εἰσάγειν τὴν πολεμικὴν ἕξιν]· Rhet. 1, init. : Οἱ μὲν εἰκῇ ταῦτα δρῶσιν, οἱ δὲ διὰ συνήθειαν ἀπὸ ἕξεως. [Conf. ib. 3, 7, Categ. 10, p. 12, 26 seqq.] Isocr. Panath. [p. 244, E] : Καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτῶν ἕξιν, ἐξ ἧς περ ἐξέπεσον. In corpore quoque dicitur : id enim, quod est ἐν δυσλύτῳ διαθέσει, s. sanitas, s. morbus s. aliud quodlibet, καθ' ἕξιν διακεῖσθαι dicitur, ut tradit Gorr. ex Galeno Meth. Med. 2, addens, contrarium esse τῷ κατὰ σχέσιν, ἐν σχέσει, i. significanti q. simpl. ἐν τῇ διαθέσει. [Ἕξις et διάθεσις contrariæ apud Hippocr. p. 382, 28. Ἕξις et σχέσις junctæ ap. eund. p. 866, F. V. Foes. OEcon. p. 133 sq.] Apud Galen. itidem ἕξις definitur πνεῦμα συνέχον καὶ συγκρατοῦν τὰ μέρη. [Eodemque modo ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. c. 14, p. 134, C. De corpore Xenoph. Comm. 1, 2, 4 : Ὅσα ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἱκανῶς ἐκπονεῖν ἐδοκίμαζε· ταύτην γὰρ τὴν ἕξιν ὑγιεινήν τε ἱκανῶς εἶναι καὶ τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν οὐκ ἐμποδίζειν ἔφη. Plato Phædr. p. 241, C : Βλαβερῷ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἕξιν, et al.] Hippocr. vero De victu M. A. [p. 391, 13] ἕξιν vocavit etiam αὐτοῦ τοῦ σώματος τὴν κατασκευὴν, Ipsius corporis constitutionem, per quam vel raro aut denso corpore, vel gracili aut obeso, vel aliter quis dicitur, ut id. Gorr. ex Galeni Comm. 2 annotat : adjiciens, eandem tamen ab eod. Hippocr. σχέσιν etiam in l. De artic. appellari, duo hæc nomina confundente. Habitudinem corporis Lat. dicunt. Addit idem Gorr. quamvis Galen. De arte med. scripserit totius corporis habitum de iis maxime partibus dici, quæ primæ intuentibus objiciuntur, cujusmodi sunt musculi ossa omnia cingentes, ex simplici primaque carne et fibris, quas ipsa convestit, constantes, quod quidem non est aliud quam ipsa κατασκευὴ τοῦ σώματος, cui proprie competit raritas, densitas, gracilitas, et obesitas, eund. tamen proculdubio intellexisse, dici et de aliis partibus, licet oculis non obviis, quæ habitus nomine comprehendantur : cujusmodi sunt omnia interna viscera, cor, pulmones, ventriculus, jecur, lien, renes, et reliqua omnia præter contenta et impetum facientia : esseque in hac signif. accipienda quæ dicuntur a medicis, febres intermittentes gigni humoribus in habitu corporis putrentibus. [Symm. Thren. 4, 7 : Πυρρότεροι τὴν ἕξιν, Rubicundiores habitu s. colore corporis.] Ἕξις apud Hippocr. ἐν τῷ Κατ' ἰητρεῖον [p. 746, B] significat etiam τὴν ἐν τῷ μετὰ τὴν ἐπίδεσιν καιρῷ κατάστασιν τῶν ἐπιδεδεμένων, h. e. Post deligationis tempus, membrorum deligatorum collocationem, Gorr. ex Galeni Comm. 3. A Philone De mundo tribuitur etiam lapidibus, qua sc. ut firmissimo vinculo contineantur : dicit autem eam esse πνευματικὸν τόνον, δεσμὸν οὐκ ἄῤῥηκτον, ἀλλὰ μόνον δυσδιάλυτον, Tenorem spiritualem, vinculumque fracturæ non immune, tametsi ægre sit solubile. In eod. l. aliquanto ante, tradit esse πνεῦμα ἀναστρέφον ἐφ' ἑαυτό : incipientem enim a mediis, in extrema tendi quumque supremam attigerit superficiem, reflecti rursus, quoad eodem loci pervenerit, unde primum profectus erat. [De rebus inanimatis dici pluribus exx. probavit Fabric. ad Sext. p. 390, ubi dicit : Τῶν σωμάτων τὰ μέν ἐστιν ἐκ συναπτομένων, ὡς πλοῖα καὶ ἁλύσεις καὶ πυργίσκοι, τὰ δὲ ἐξ ἡνωμένων, ἅπερ ὑπὸ μιᾶς ἕξεως συνέχεται, ὡς φυτὰ καὶ ζῷα.] || Facultas. [Diodor. 2, 29 : Μεγάλην ἕξιν εἰς τὴν ἀστρολογίαν περιποιοῦνται· 31 : Μεγίστην ἕξιν ἐν ἀστρολογίᾳ ... ἔχουσι, Peritiam. Eademque constr. Polyb. 21, 7, 3. Et absolute 1, 51, 4.] Philo V. M. 3, dicit τελειοτάτῳ ἡγεμόνι quatuor inesse oportere, βασιλείαν, νομοθετικὴν ἕξιν, ἱερωσύνην, προφητείαν, Legislationis facultatem, Turn. Plut. tamen [Mor. p. 443, D] inter δύναμιν et ἕξιν distinguit, quum tria hæc περὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχειν dicit, δύναμιν, πάθος, ἕξιν : sicut Aristot. quoque Eth. 2, 5, inter δυνάμεις et ἕξεις discernit. [Id. Probl. 30, 2 : Διὰ τί κατ' ἐνίας μὲν τῶν ἐπιστημῶν ἕξιν ἔχειν λέγο-

μεν, κατ' ἐνίας δὲ οὔ; Ἢ καθ' ὅσας εὑρετικοί ἐσμεν, ἕξιν ἔχειν λεγόμεθα; τὸ γὰρ εὑρίσκειν ἀπὸ ἕξεως. Ead. phrasis ἕξιν ἔχειν ap. Polyb. 10, 47, 7.] Definitur autem ἕξις ibi a Plut., ἰσχὺς καὶ κατασκευὴ τῆς περὶ τὸ ἄλογον δυνάμεως ἐξ ἔθους ἐγγινομένη. [Plato Phædr. p. 268, E: Οὐδὲν κωλύει μηδὲ σμικρὸν ἁρμονίας ἐπαίειν τὸν τὴν σὴν ἕξιν ἔχοντα· τὰ γὰρ πρὸ ἁρμονίας ἀναγκαῖα μαθήματα ἐπίστασαι, ἀλλ' οὐ τὰ ἁρμονικά. Cum genit. Reip. 4, p. 433, E: Καὶ ταύτῃ ἄρα πῃ ἡ τοῦ οἰκείου τε καὶ ἑαυτοῦ ἕξις τε καὶ πρᾶξις δικαιοσύνη ἂν ὁμολογεῖτο· Leg. 1, p. 625, C: Ὅπλων ἕξιν (unde sumere videtur Poll. 6, 179), et al. sæpius, ut sit Possessio. Aliter c. genit. Sozom. H. E. 3, 13, p. 110, 3: Οἱ δὲ καὶ ὑπὸ ἕξεως τῶν περὶ ταῦτα συχνῶν διαλέξεων ἐπὶ τὸ ὧδε δοξάζειν περὶ θεοῦ τραπέντες, Crebris disputationibus assuefacti his opinionibus. Ubi dicitur de Usu et consuetudine, ut ap. Polyb. 10, 47, 11. Voc. a poesi alienum usurpavit Orph. Arg. 389.]

Ἐξῐσάζω, quod, sicut ἰσάζω, interdum neutrum est, pro Adæquo, Idem polleo ap. Themist., Bud.: quem v. et p. 628, ubi etiam scribit ἐξισάζοντα dici ap. Dialecticos, sicut ἀντιστρέφοντα, Ea quæ ἀντικατηγορεῖται, i. e. Quæ inter se vicissim prædicati et subjecti vicem obtinent. [Activo schol. Hom. Il. N, 745: Στῆσαι τὸ ζυγοστατῆσαι καὶ ἐξισάσαι τῷ αὐτῷ μέτρῳ. Pass. Strabo 2, p. 84: Καὶ γὰρ τὸ μέχρι θαλάττης οὐ μήν πω ἂν ἐξισάζοιτο τῇ Ἰνδικῇ. Symm. Ps. 88, 7. Med. Sir. 32, 10: Ἐν μέσῳ μεγιστάνων μὴ ἐξισάζου, Ne te illis æquipara.]

[Ἐξισασμός, ὁ, Æquatio. Simplic. ad Epict. c. 1, p. 29: Οὐδὲ γὰρ ἔχει τινὰ ἐξισασμὸν ἡ ἀντίθεσις, ὅπερ πρέπει ταῖς διαιρέσεσιν κτλ. Eucholog. Goari p. 689 citat Ducang.]

[Ἐξισονομέω. Hesych.: Γνήσιος, ὁ ἐξισονομῶν ἴδιος, οἰκεῖος. Dahler.]

[Ἔξισος, ὁ, ἡ, Æqualis. Hippocr. p. 897, A: Ἐξίσων τε ἐόντων τῶν τρωμάτων καὶ ὁμοίως τε τρωθεὶς καὶ ἧσσον ἀποθνήσκει ἄνθρωπος. Nisi scrib. ἐξ ἴσων. L. Dind.]

Ἐξισοτιμία, ἡ, Æqualitas s. Exæquatio honorum. [Ex Luciani Phalar. 1 c. 3, ubi recte κἀξ ἰσοτιμίας. L. Dind.]

Ἐξῐσόω, Æquo, Adæquo, Æquiparo, [Coæquo, Exæquo, Penso, add. Gl.] unde Ἐξισοῦμαι, Æquor, Æquiparor. Thuc. 2, [97]: Ταύτῃ δὲ ἀδύνατα ἐξισοῦσθαι. Bud. tamen ἐξισοῦσθαι reddit etiam Adæquare, dicens i. esse q. ἰσάζειν, et Homero ἰσοφαρίζειν. Polit. ap. Herodian. [7, 1, 26; 12, 16] vertit etiam Conferri. At in hoc Plut. l., Themist. [c. 15]: Τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, Barbaris pares numero. [Alia constr. Agid. c. 7: Χρήμασιν οὐ δυνάμενος πρὸς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς ἐξισωθῆναι. Pass. etiam Herodot. 2, 34 et al. Soph. El. 1072, Plat. Leg. 11, p. 927, E, Reip. 8, p. 563, A, Parm. 144, E. Diod. 2, 52: Οὔθ' ἡ Παρία λύγδος οὔτ' ἄλλη θαυμαζομένη πέτρα τοῖς Ἀραβίοις λίθοις ἐξισωθῆναι δύναται.] Ap. Soph. autem El. [1194]: Μήτηρ καλεῖται, μητρὶ δ' οὐδὲν ἐξισοῖ, sunt qui ἐξισοῖ neutr. esse velint pro ἴση ἐστί: schol. exp. οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι. In VV. LL. redditur, Nihil matris nomini respondet, nec quicquam matre dignum facit. Ego vero arbitror posse reddi, servando receptam signif., Nulla in re officium maternum s. affectum adæquat. [Eodem modo ap. Thuc. 6, 87: Ταύτην οὖν τὴν κοινὴν ... ἀσφάλειαν μὴ ἀπώσησθε, ἀλλ' ἐξισώσαντες τοῖς ἄλλοις μεθ' ἡμῶν τοῖς Συρακοσίοις ... καὶ ἀντεπιβουλεῦσαί ποτε ... μεταλάβετε. Schol. interpr. ἐξισωθέντες. Active Soph. El. 738: Ἐξισώσαντε ζυγὰ ἡλαυνέτην· OEd. T. 425: Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν, ἃ σ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις· 1507: Μηδ' ἐξισώσῃς τάσδε τοῖς ἐμοῖς κακοῖς. Diod. 4, 8: Τὸν λόγον ἐξισῶσαι τοῖς τηλικούτοις ἔργοις. Absolute Aristoph. Ran. 688: Ἐξισῶσαι τοὺς πολίτας. Polyb. 18, 15, 2: Οὐ γὰρ ἐξισώσαντες τὴν παράταξιν πᾶσιν ἅμα συμβάλλουσιν. Cosmas Topogr. Christ. p. 228, E: Πλανᾶσθε τοῦτον μετ' ἐκείνων ἐξισοῦντες, Illis exæquantes. L. Dindorf.]

Ἐξιστάνω, i. e. ἐξίστημι, Emoveo. Et peculiariter Mente emoveo, Mentis alienationem affero. [Maccab. 3, 1, 25: Τὸν ἀγέρωχον αὐτοῦ νοῦν ἐξιστάνειν.]

Ἐξιστάω, i. q. ἐξίστημι. Act. Apost. 8, [9]: Ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, Obstupefaciens. [Thomas p. 286: Ἔστι δὲ ἐκπλήσσω καὶ τὸ ἐξιστῶ.]

Ἐξίστημι, q. d. De statu dejicio, Facio ut (aliquid) in statu suo manere desinat. [Dionys. De comp. verb. p. 123, 1: Οὕτω γὰρ ἑκάστου τὸν ἔλεον ἐξέστησεν ἡ τοῦ τολμήσαντος ἀπόνοια κτλ.] Sed peculiariter pro De statu mentis dejicio, Facio ut aliquis mente non constet, Mente emoveo, alieno. Dem. [p. 537 extr.]: Ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν, ἀήθεις ὄντας τοῦ προπηλακίζεσθαι. Quali hyperbole dicitur Gall. *Celui les fait enrager.* Sed interdum etiam pro Percello, Perterrefacio, ἐκπλήττω Suidæ, Obstupefacio, quoniam animus ejus, qui perterrefactus est, s. obstupefactus, velut loco et certo de statu dimovetur, Cic. Act. 8, [9]: Ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας· paulo post, Ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς. Quibus tamen in ll. redditur Obstupefacere; sed a vet. Int. Dementare in posteriore l. redditur, non tam infideliter, meo judicio, quam non Latine: at in priore perperam Seducere. Luc. 24, 22: Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι κτλ., Obstupefecerunt nos. Sed si vis verbi spectetur, intelligendum puto, Ad mentis usque alienationem nos obstupefecerunt: ut sc. hic quoque subsit hyperbole. (Sed male Bud. ἐξ ἡμῶν jungi putavit cum ἐξέστησαν, eod. modo, quo αὐτῶν in illo Dem. l. jungitur cum ἐξίστησιν: quum ἐξ ἡμῶν cohæreat cum nominativis γυναῖκές τινες, et γυναῖκες ἐξ ἡμῶν significet Mulieres ex nobis, i. e. ex nostro cœtu: quo sensu dicit statim post, de viris loquens, τινὲς τῶν σὺν ἡμῖν. Cic. tamen ἐξιστῆσαι ap. Aristot. vertit simpliciter, Ad admirationem traducere, Cic. Lex. p. 50.) Ceterum cur hunc ordinem in exponendis verbi ἐξίστημι signiff. tenuerim, docebo in Ἐξίσταμαι. [Eur. fr. Aug. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 363: Νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ με. (Eand. phrasin Carcino ap. Harpocr. v. Καρκίνος, ubi οὐ κεῖνος ἐξέστησε, restituit Bekk. Add. Athen. 1, p. 31, F, Theophr. H. Pl. 9, 19, 1.) Bacch. 850: Ἔκστησον φρενῶν ἐνεὶς ἐλαφρὰν λύσσαν. Xen. Comm. 1, 3, 12: Τὰ φαλάγγια τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φρονεῖν ἐξίστησι. Liban. vol. 4, p. 838, 11: Ἐκστήσας ὁ ἔρως με τῶν φρενῶν. Polyb. 11, 27, 7: Ἐξέστησε ταῖς διανοίαις πάντας, quod infra κατεπλάγησαν. Antonin. Lib. c. 29, p. 190. Hippocr. p. 88, D: Αἱ ἐπισχέσιες πτυάλων ἐξιστᾶσι ληρωδῶς, Delirare faciunt. V. eand. constr. infra in Ἐξίσταμαι.] || Desciscere facio, Degenerare facio, Immuto, Corrumpo. Qui autem rem aliquam degenerare facit, aut immutat, s. corrumpit, is eam in suo, ut ita dicam, statu manere non sinit, sed de eo velut dejicit: adeo ut hæ quoque signiff. bene cum prima illa mea interpr. convenire videantur. Tribuit autem Bud. has signiff. isti verbo, quum in aliis Aristot. ll. tum Eth. 3, [12]: Καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν· ἡ δὲ ἡδονὴ οὐδὲν τοιοῦτο ποιεῖ. [Conf. Tim. Locr. p. 100, C: Ὁκόσαι (κινάσιες) ἐξίσταντι τὰν φύσιν, ἀλγειναί ἐντι. Theophr. C. Pl. 6, 17, 5.] Sed interdum jungitur cum εἰς, ac tum ἐξίστημι verti posse arbitror, Degenerare facio et traduco, Degenerare faciens traduco, etiam Corrumpendo traduco, Corrumpens traduco. Alicubi vero simplicius, Immutando traduco. Plut. Popl. [c. 6]: Πάθους μέγεθος εἰς ἀναλγησίαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν· ibid.: Ἀρετῆς ὕψος εἰς ἀπάθειαν ἐξέστησε τὴν ψυχήν. || Ad talem et interitum perduco, Bud. ex Aristot. Phys. 3. Potest autem hæc signif. sub Corrumpendi signif. includi. [|| Ἐξίστημι, pro simpl. ἵστημι significante ζυγοστατέω, Pondero, legitur in Epigr. Palladæ (Anth. Pal. 10, 99, 1): Πολλάκις ἐξέστησα τεὴν φιλότητα καὶ ὕβριν· sed magna non debet esse hujus poetæ auctoritas. Brunck. Ἐξήτασσα conj. Jacobs., quod ipsum quoque ita dici supra vidimus.] || Ἐξέστην et Ἐξέστηκα, v. in Ἐξίσταμαι.

|| Ἐξίσταμαι, q. d. De statu dejicior etc. sequendo analogiam signif. vocis act.: nam itidem capitur peculiariter pro De statu mentis dejicior etc. Vel, A mente discedo, A me discedo, s. potius, Mente non consto. Quam tamen expos. nec Bud., nec alii afferunt: sed nulla mihi aptior videtur, quum et ipse Cic. ita loquatur: et quum dicimus Non consto, verbo quidem Consto reddatur ἵσταμαι, at negativa partic. Non, exprimatur privativa partic. ἐξ. Ideo et in Ἐξίστημι ad ceteras signiff. hanc addidi, Facio ut aliquis mente non constet. Itidem vero ἐξίσταμαι in eo sensu, quo usus est Thuc. [2, 61]: Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ

αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, aptissime verti dico, Non consto : sed ita ut hic addatur dat. pronominis, sicut illic ablat. Mente. Quod tamen nomen interdum in Gr. loquendi formula ponitur, itidem ut in Latina, sed in alio casu ; nam quod dicunt Græci νοῦς, διάνοια ἐξίσταται, dicitur itidem a Latinis, Mens non constat, i. e. ut ap. Eosd. legitur, Mens labat. Quæ quum ita sint, in exponendis τοῦ ἐξίστημι signiff. eum ordinem tenendum existimavi, ut primum interpretarer generaliter, De statu dejicio, Facio ut (aliquid) in statu suo manere desinat : deinde in restringenda generali illa signif. ab eo usu inciperem, quem exprimere possumus illo ipso loquendi genere ; sed addendo gen. Mentis, et dicendo Dejicio de statu mentis, sicut et cum Non constare, quum de persona dicitur, addi ablat. Mente, modo ostendi. Sed ad exempla venio. Soph. Antig. [563] : Οὐδ' ὃς ἂν βλάστῃ μένει Νοῦς τοῖς κακῶς πράσσουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται, ad verbum, Non constat mens iis, quos miseriæ premunt. Itidem ἡ διάνοια ἐξίσταται ap. Diosc. 5. Ipsa autem persona dicitur ἐξίστασθαι, Non constare mente, ap. Aristot. [H. A. 6, 22] de hippomane : Τοῦτο ἐάν τις φθῇ λαβὼν καὶ ὀσφρῆται ἡ ἵππος, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀσμήν. [Ἐξιστάμενος, Furibundus, Gl.] Sæpe autem hac in signif. usurpatur ἐξέστηκα et ἐξέστην. Et quidem hoc posterius in ipso etiam N. T. habemus, Marc. 3, 21 ; 2 Ad Cor. 5, 13, ubi τῷ ἐξέστημεν opp. σωφρονοῦμεν. [Præs. vel aor. Hippocr. p. 68, G ; 75, B ; 77, D ; 220, B, et cum adv., ut supra act., Ἐξ. ὀλεθρίως, p. 68, C ; 73, D, H ; μελαγχολικῶς, p. 68, C, G ; 130, A, F ; 136, A ; ὀξέως, p. 68, D.] Sed interdum additur gen. huic verbo pro ead. signif. ut γνώμας ἐξέσταν, Eur. [Iph. A. 136.] Ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν, Isocr. [p. 85, E] : nam τοῦ φρονεῖν pro gen. censeri debet, ac tum ἐξέστην s. ἐξέστηκα est simpliciter Emotus sum, Discessi : de qua signif. dicam postea. [Addito φρενῶν, Eur. Bacch. 359. Polyb. 15, 29, 7 : Οὕτως ἐξέστη τῶν φρενῶν· 32, 25, 8 : Θυμοῦ λυττῶντος καὶ ψυχῆς ἐξεστηκυίας τῶν λογισμῶν. Addito dativo Diod. Exc. p. 493, 20 : Τὸ δὲ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς πράγμασι πλεονάκις ἁμαρτάνειν τέλεον ἐξεστηκότος τοῖς λογισμοῖς· quod simili formula 20, 78 dixit ἐξησθένησε τοῖς λογισμοῖς.] Ponitur vero ἐξίσταμαι et pro Percellor, Perterrefio, ἐκπλήττομαι Suidæ, Obstupesco, Obstupefio, [Pavesco, Gl.]. Et proprie quidem Obstupesco ad mentis alienationem usque, sequendo analogiam signif. τοῦ ἐξίστημι, s. Præ stupore aut admiratione dimoveor mente, s, De statu mentis dejicior. Quæ signif. in N. T. est frequentissima. Matth. 12, 23 : Καὶ ἐξίσταντο πάντες οἱ ὄχλοι. Sic Marc. 2, 12 : Ὥστε ἐξίστασθαι πάντας. Sed et cum suo verbali junxit Id. 5, 42 : Καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ, q. d, Obstupefacti fuerunt obstupefactione magna. [Glossa Aristoph. Nub. 811 : Ἐκπεπληγμένου) ἐξεστηκότος.] ‖ Non consto mihi, de quo et supra aliquid dixi, q. d. Sententia mea in eodem statu non manet. Thuc. 2, [61] : Καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι· ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, Non discedo a mea sententia, Aliud propositum non sequor. ‖ Itidem vero ap. Xen. ἐξεστηκέναι τὸ πρόσωπον verto ad verbum Non constare vultum, quod alii vertunt Immutatum esse vultum : Cyrop. 5, [2, 34] : Ἐκ πολλῶν [καὶ δυσθύμων καὶ] ἐξεστηκότων προσώπων. Accipio autem meam hanc interpr. ex Liv. : Primo adeo perturbavit ea vox regem, ut non color, non vultus ei constaret. ‖ Degenero [Gl.], Immutor, Corrumpor, Mutor et transeo. Theophr. C. Pl. 6 : Δάφνην δὲ μεταφυτευομένην καὶ μυρρίνην διαφέρειν ποτὲ φασίν· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δ' ἐξίστασθαι καὶ οὐδὲ τὸ χρῶμα διασώζειν. [Conf. 5, 18, 1, H. Pl. 2, 2, 6 ; 6, 7, 6, etc. Plut. Mor. p. 649, D : Ἐν Βαβυλῶνι φυτευόμενος ἐξίστατο καὶ ἀπηγόρευεν, de hedera.] Et ἐξιστάμενα τέκνα, Liberi degenerantes ; unde et ἔκστασις, illa degeneratio, ap. Aristot. Generat. anim. 4, p. 339. Hæc Bud. qui et p. 220 ἐξίστασθαι opp. verbo παρίστασθαι, exponens Exolescere [Gl.] et fugere, et a natura sua desciscere : ut quum dicitur [Theophr. C. Pl. 6, 7, 5] οἶνος ἐξιστάμενος. Ab Eod. ἐξεστηκὼς οἶνος alibi redditur una voce Vappa, ap. Dem. [p. 933, 25] : Ὀγδοήκοντα στάμνοι ἐξεστηκότος οἴνου. [Aristid. vol. 1, p. 255. Schweigh. Pollux 1, 248 ; 6, 17.] In VV. LL. ex eod. Theophr. [C. Pl. 1, 18, 2], affertur Ἐξίσταται τοῦ γένους, itidem pro Degenerat. Et ex incerto l. Ἐξιστάμενος ἐκ φύσεως, pro Degenerans a natura, Gaza. It. ex Aristot. Gen. anim. 4, [3] : Ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, pro In quodlibet mutatur et transit. Ex Eod. in Polit. 5, [6] : Ἐξίστανται εἰς ἐναντίας πολιτείας. [V. l. Plat. Leg. 10, p. 907, D, infra cit.] ‖ Ἐξίσταμαι cum gen. Alienor, Abdicor : Plato Phædro [p. 249, D] : Ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. [Polyb. 1, 81, 9 : Ἐξέστησαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.] Et ap. Xen. non solum pro Abdicor et Alienor [Comm. 2, 1, 4 : Οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν τῇ ἐπιθυμίᾳ... φερόμενοι, καὶ ἐξιστάμενοι τοῦ τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι, τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι] : sed et pro Obliviscor, [Cyr. 3, 3, 54] : Ἰόντων εἰς μάχην σὺν ὅπλοις, ἐν ᾧ πολλοὶ καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται, Bud. p. 476. [Liberor, absolute, ap. Hippocr. p. 92, G : Τῶν ὑπὸ τῆς ἱερῆς νόσου λαμβανομένων χαλεπώτατοι μὲν ἐξίστασθαι.] ‖ Item cum gen. Descisco, Deficio. Plato De rep. 2, [p. 380, D] : Ἐξίστασθαι τῆς αὐτοῦ ἰδέας. [Cum ἐκ Tim. p. 50, B. Aristot. H. A. 1, 1 : Γενναῖον δὲ τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως.] Dem. [p. 143, 13] : Ἐξέστητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τῆς ὑποθέσεως, ἐφ' ἧς ὑμᾶς οἱ πρόγονοι κατέλιπον, ubi Bud. non solum Descivistis, sed et Degenerastis interpr., de qua signif. proxime dictum fuit. Synes. : Ὡς ἄρα ἐκστήσει σαυτοῦ καὶ ὁμότροπος ἔσει τοῖς εὐδοκιμοῦσι τῶν γραμματέων. Ubi ἐκστήσει σαυτοῦ reddere poterimus etiam ex Cic. A te discedes, pro A te ipso descisces, i. e. a tua natura, et a te degenerabis. Plato autem in ead. re addidit genitivo præp. εἰς cum suo accus. De LL. [10, p. 907, D] : Ἐξίστασθαι τρόπων αὐτῶν εἰς τοὺς εὐσεβεῖς. ‖ Ceterum ἐξίσταμαι non solum Discedo, et quidem in alia etiam signif. quam in illo loquendi genere, sed et Recedo alicubi redditur : ut reddi posse arbitror et in Dem. [p. 230, 3] : Νῦν δ' ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, ubi metaph. ponitur. At in propria signif. ap. Herodotum 3 : Ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, Digressi de via. Exp. et Quum secessissent ex via. [Eur. Iph. T. 1229 : Φεύγετ', ἐξίστασθε, μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε. Aliter Bacch. 928 : Ἐξ ἕδρας σοι πλόκαμος ἐξέστηχ' ὅδε. Hippocr. p. 784, G : Συχνοὺς γὰρ ἄν τις ἴδοι, οἳ οὕτως ὑγροί εἰσιν, ὥστε ὁπόταν ἐθέλωσιν, τότε αὐτοῖσι τὰ ἄρθρα ἐξίστανται ἀνωδύνως καὶ καθίστανται ἀνωδύνως.] ‖ Itidem cum genit., Cedo. Thuc. 2, [63, coll. 4, 28] : Ἧς (ἀρχῆς) οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστὶν, Quo imperio ne cedere quidem vobis licet. Demosth. [p. 959, 28] : Ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, Bonis omnibus cesserunt. [Πόλεων, Polyb. 18, 33, 5. Bonorum cedo, Gl.] Philo : Μικρὸν ὕστερον ὧν ἐξέστη μετεποιεῖτο, ubi reddi potest verbo Cedere et cum accus., Quod cesserat, et quidem ultro. [Aristoph. Vesp. 477 : Νὴ Δί' ἦ μοι κρεῖττον ἐκστῆναι τὸ παράπαν τοῦ πατρὸς μᾶλλον ἢ κακοῖς τοσούτοις ναυμαχεῖν ὁσημέραι. Schol., μὴ ἔχειν πατέρα.] Additur vero et dat., et dicitur ἐξίσταμαί σοι τούτου, pro eo quod Lat. Cedo tibi hac re. Ἐκστῆναι τοῦ στεφάνου ἑτέρῳ, Philostr. Her. Sic ἐξίσταμαί σοι τῆς τιμῆς. [Plut. Sull. c. 22, Pomp. c. 10.] ‖ Cedo, i. e. Concedo, et me tibi submitto, Bud. ex Jul. Et cum gen. ὁδοῦ, ac dat. personæ, ut Lat. Cedere via alicui. [Xen. Conv. 4, 31.] Plut. Rom. [c. 20] : Ἐξίστασθαι ὁδοῦ βαδιζούσαις. Tale ap. Eund. in Popl. [c. 12] : Ἐξιστάμενος αὐτῷ τῆς τάξεως. [Athen. 10, p. 415, E : Τοῦ ἄθλου ἐκστῆναι τῷ μετ' αὐτὸν κριθέντι.] Item Cedo tibi aliqua in re : pro qua signif. affertur ex Chrysost. : Ἑτέροις τῆς τῶν καρπῶν ἐκσταίη φορᾶς. Ex Soph. et cum dat., quem sequitur infin., Aj. [672] : Ἐξίσταται τῇ ἡμέρᾳ φλέγειν. Item cum solo dat., Phil. [1053] : Νῦν δὲ σοί γ' ἑκὼν ἐκστήσομαι. [Alia constr. Eur. de rerum omnium vicissitudinibus loquens Herc. F. 104 : Ἐξίσταται γὰρ πάντ' ἀπ' ἀλλήλων δίχα. Ubi v. annot. Matth. Absolute etiam Plato Reip. 8, p. 563, C : Κατὰ τὰς ὁδοὺς ἐμβάλλοντες τῷ ἀεὶ ἀπαντῶντι, ἐὰν μὴ ἐξίστηται. Xen. Anab. 1, 5, 14 : Ἐκέλευε αὐτὸν ἐκ τοῦ μέσου ἐξίστασθαι. Aristoph. Ach. 617 : Ἐξίστω.] ‖ Cum dat., in VV. LL. ex Aristoph. ἐξίστασθαι χοροῖσι pro Cedere, Procul abesse, Abstinere. At Cam. vertit, Locum dare : Ran. [354] : Εὐφημεῖν χρὴ, κἀξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσι. [Hippocr. p. 97, B : Ὅσα μὲν οὖν τῶν τρωμάτων ... τοσαῦτα ἢ ὥστε μὴ δύνασθαι καταστῆναι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἴησιν κατα-

φρονέοντα, τοῖσι μὲν ἐξίστασθαι χρὴ ... τοῖσι δ' ἄλλοισι πᾶσι ἐπιχειρέειν.] || Cum accus. pro Vito, Refugio, Subterfugio, Detrecto. Soph. Aj. [82]: Φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὅκνῳ. Bud. hac in signif. et constr. affert ex Plut.: Οὐδένα κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Sed debuit potius ex Dem. afferre, qui ante Plut. ita usus est his ipsis verbis, et quidem aliquoties [p. 460, 1]: Ὑπὲρ δὲ δόξης οὐδένα πώποτε κίνδυνον ἐξέστησαν. Sic [p. 617, 15]: Εἰσφέρων ἐκ τῶν ἰδίων, οὐδένα πώποτε κίνδυνον ὑπὲρ δόξης ἐξέστη. Ap. Soph. autem Antig. [1105]: Καρδίας δ' ἐξίσταμαι τὸ δρᾶν, exp. Hoc perpetrare animus refugit atque absistit. Cam. autem vertit, Abhorret animus ab hac re. [Absisto, Desisto, Gl.] || Cum infin. pro Abstineo, Caveo; ut ἐξιστάμενοι χρῆσθαι, Bud. p. 476, ex Galeno. [Ἐξέστηκα, Exsto, Promineo. Aristot. H. A. 1, 14: Κοῖλον γὰρ τὸ ὑπὸ τὴν ἦβην, καὶ οὐχ ὥσπερ τὸ τοῦ ἄρρενος ἐξεστηκός.]

[Ἐξίστιον, ἔχθιστον. Ἔξιστον, ἱερεῖον, Hesych.]

Ἐξιστορέω, Sciscitor, i. e. Sciendi s. Cognoscendi causa percunctor, Perquiro. Ap. Suid. [ex Herodoto 7, 195]: Τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες ἃ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξου στρατιᾶς, ἀποπέμπουσι δεδεμένους, quod exp. ἀναζητήσαντες, ut Hesych. quoque: addens tamen etiam διηγησάμενοι: quod hujus l. expositioni minime convenit. Eur. quoque pro Interrogare et percunctari accepit, Hec. [236]: Εἰ δ' ἐστὶ τοῖς δούλοισι τοὺς ἐλευθέρους ἐξιστορεῖν. [Μὴ λυπρὰ μηδὲ καρδίας δηκτήρια ἐξιστορῆσαι est ap. Eurip., qui sæpius hoc verbo utitur, et ante eum Æsch. Cho. 678. || Experior. Æsch. Sept. 506: Ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης. || Exploro. Xen. Eph. 1, 12, p. 21, 15: Τὴν πόλιν ἅπασαν ἐξιστόρησαν. Joseph. A. J. 3, 14, 2: Τήν τε τῆς γῆς φύσιν καὶ τὴν τῶν ἐνοικούντων ἀνθρώπων ἐξιστορήσαντες. Porphyr. De abst. 2, 49: Τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας ἐξιστορηκώς (philosophus). || Ap. Cinnam. p. 2, B: Τά γε μὴν τοῦ ... Μανουὴλ οὐκ οἶδα εἴ τις ἐμοῦ κάλλιον ἐξιστορῆσαι ἔχει, accipitur pro Narrare.]

[Ἐξιστορητέον, Explorandum. Clem. Al. Strom. 4, init.: Τὰ περὶ ἀρχῶν φυσιολογηθέντα ... ἐξ. Wakef.]

[Ἐξίσχιος, ὁ, ἡ. Ἐξίσχια ἄρθρα dici videntur Hipp. naturaliter exserti et prominentes articuli p. 866, C: Ἐκβάντα ἢ ἄρθρα ἐξίσχια. Sic ἐξίσχιον σκέλος p. 824, H, Crus cui coxa extra prominet. Et p. 852, D, ἐξίσχιοι, Quibus coxa eminet et nates rotundæ exstant. Foes.]

[Ἐξισχναίνω, Attenuo, Extenuo, Macilentum facio. Themist. Or. 1, p. 10, A: Αὐτὸν μὲν πίονα κατασκευαζόμενος καὶ παχὺν, τὰς βόας δὲ ἐκτήκων καὶ ἐξισχναίνων. || Forma Ἐξισχνόω ead. signif. ap. Hippocr. p. 601, 27: Οἱ μαζοὶ ἐξισχνοῦνται, et partic. ap. schol. Aristoph. Pac. 481.]

Ἐξισχύω, exp. Possum, et cum accus. construi dicitur. Cum infin. junxit Paul. Ep. ad Ephes. 3, [18]: Ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι, Ut valeatis assequi. [Conf. Sirac. 7, 6. Dioscor. 5, 42; Eust. Od. p. 1396, 4. Addito ὥστε Strabo 17, p. 788: Ἡ ἐπιμέλεια ... ἐξίσχυσεν ... ὥστε τοσαύτην ποτισθῆναι γῆν κτλ. Absolute 16, p. 743, Plut. Mor. p. 801, E. Valeo, Aristox. apud Stob. Fl. vol. 3, p. 316: Ἐξισχύσαντα καὶ τετελειωμένα τὰ σώματα παρέχειν. Ælian. V. H. 6, 13: Ἡ παραχρῆμα ἐκτρῖβον (τὸ δαιμόνιον) τοὺς τυράννους πίτυος δίκην ἢ παίδων ἐξισχῦον. Coraes: « Ὁ μὲν νοῦς πρόδηλος, Ἡ παραυτίκα τοὺς τυράννους ἐξολοθρεῦον πρὶν ἢ πατέρας γενέσθαι ἢ γενομένων τοὺς παῖδας ἀπολλύον. Τὸ δὲ χωρίον, εἰ μὴ ἡμάρτηται τῇ γραφῇ, ἀκύρως γε πάντως ἐκπέφρασται, καθὰ καὶ παρὰ τοῖς ἑβδομήκοντά (Δ, Βασιλ. κδ', 2) τὸ Κατισχύειν ἀντὶ τοῦ Ἀπολλύειν. » Genitivo jungit etiam Theod. Prodr. Galeom. v. 224: Εἰ μὲν κρατήσει τῶν μυῶν αἱ πληθύες ἐξισχύσουσι τῆς ἐναντιουμένης. Cui contrarium quod est v. 228: Εἰ δ' ἧττονες γένοιντο τῆς ἐναντίας. || Pass. Theophr. fr. 3 De igni 71: Τὸ πολὺ πῦρ ἄκαπνον, ὅτι φλογοῦται καὶ ἐξισχύεται. Ubi al. κατισχύεται. ῡ L. Dind.]

Ἐξίσχω, [Exsero. Hom. Od. M, 94: Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου. Ubi nonnulli legebant ἔξ ἴσχει, coll. v. 90: Ἔξ δέ τέ οἱ δειραί.] Emineo, Promineo, ut ἐξέχω. Pausan. [5, 12, 1]: Ὅσοι δὲ ἀνθρώπων τὰ διὰ τοῦ στόματος ἐς τὸ ἐκτὸς ἐλέφασιν ἐξίσχοντα, ὀδόντας τῶν θηρίων εἶναι καὶ οὐ κέρατα ἥγηνται κτλ. [Hippocr. p. 37, 20: Ἐξίσχοντες ὀφθαλμοί.]

[Ἐξίσωσις, εως, ἡ, Exæquatio, Gl. Plut. Sol. c. 18: Ἐπισημαίνεται δ' αὐτὸς αὑτῷ τὴν ἐξίσωσιν οὕτως, de Solone æqua civium jura constituente. Cleom. c. 18: Τῇ τῶν χρημάτων ἐξισώσει· Mor. p. 1078, A: Ἕνα ὄντα δύο ποιεῖν τῇ πρὸς δύο τῆς κράσεως ἐξισώσει. || De peræquatione census, de qua v. in Ἐξισωτὴς, Basil. M. vol. 3, p. 114, D: Γίνωσκε δέ μοι πάνυ ἐπιμελὲς εἶναι μηδὲν ἐκ τῆς ἐξ. ἐπηρεασθῆναι τὸν ἄνθρωπον. Conf. Jo. Laur. De mag. 3, 66, p. 270.]

[Ἐξισωτέον, Exæquandum. Soph. OEd. T. 408.]

Ἐξισωτὴς, ὁ, Hesychio [et Suidæ] ἐπόπτης, Inspector. [Ἐξισωταὶ recentioribus sunt Peræquatores s. Inspectores, qui quantitatem s. modum census æquarent, ut æquabilitas inter tributarios servaretur. Exx. Eusebii, Greg. Naz., Basil. M. et al. v. ap. Ducang., Gesn. ad Ps.-Lucian. Philopatr. c. 19.] Sonat potius Exæquator. [Schol. Lycophr. 615: Τὸν ἑρματίτην καὶ ἐξισωτὴν τοῦ πλοίου (λίθον).]

Ἐξῑτηλία, ἡ, Hesych. μωρία, Fatuitas.

Ἐξίτηλος, ὁ, ἡ, παρὰ τὸ ἐξιέναι, dicitur Evanidus s. Evanescens, Exolescens, Fugiens: vel etiam Qui evanuit et exolevit: et præteriti enim et præsentis signif. habet. Xen. [OEc. 10, 3]: Εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν, ἐπιδεικνὺς ἀργύριον κίβδηλον καὶ ὅρμους ὑποξύλους, καὶ πορφυρίδας ἐξιτήλας [-λους] φαίην ἀληθινὰς εἶναι, Evanidas jam et exoletas, i. e. Quæ verum nativumque et vivum colorem amiserunt, vel etiamnum amittunt vetustate. [Ἐξ. βαφὴ Poll. 1, 44. Γράμματα 5, 150. Hesych.: Ἴτηλον τὸ ἔμμονον καὶ οὐκ ἐξίτηλον, et Phot., τὸν οὐκ ἐξίτηλον ἀλλ' ἀνεξάλειπτον, uterque ex Æschylo.] Item dicitur aliquis aliquid ἐξίτηλον ποεῖν vel ἀπεργάζεσθαι, pro Abolere, Delere, itemque Evanidum et exoletum reddere, i. e. Facere ut evanescat et exolescat. Diosc. 2, 94, de adipe viperino: Τὰς ἐν μασχάλῃ τρίχας ἐξιτήλους ποιεῖ, Abolet: pro quo c. 97 dicit ψιλοῖ. Theophyl. Ep. 80: Ἀπόλλυσιν ὁ νότος ἡμᾶς· τοὺς ἀστάχυάς μοι ἐξιτήλους ἀπειργάσατο, τὴν ἄμπελον ἐλυμήνατο, καὶ τὰς ῥᾶγας διέφθορεν, Evanidas reddidit, i. e. Fecit ut grana in eis evanescerent et exolescerent. [V. infra.] Sicut vero aliquis aliquid ἐξίτηλον ποιεῖ, ita ipsum ἐξίτηλον γίνεται, pro Evanidum fit, Aboletur, Exolescit. [Herodot. 5, 39: Ἡμῖν ἐστι οὐ περιοπτέον γένος τὸ Εὐρυσθένεος γενέσθαι ἐξίτηλον. Dionys. A. R. 3, 10. Plato Reip. 6, p. 497, B: Ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι. Hippocr. p. 28, 5.] Plut. Cæs. [c. 4]: Οἰόμενοι ταχὺ τῶν ἀναλωμάτων ἐπιλιπόντων τὴν δύναμιν ἐξίτηλον γενέσθαι, Fore ut evanesceret. Diosc. 5, 13, de lora: Χρῷ δὲ αὐτῷ μετ' ἐνιαυτόν· ταχέως γὰρ ἐξίτηλος γίνεται, Celeriter enim exolescit et vappescit. Idem alibi in Præf., de collectione et repositione pharmacorum: Παρὰ γὰρ δὴ τούτους (sc. τοὺς καιροὺς) ἢ ἐνεργεῖ ἢ ἐξίτηλα γίνεται τὰ φάρμακα, Ex iis fit ut pharmaca vel strenuam vim accipiant vel inertem et flaccidam. Greg. Naz. [Epitaph. in fratr. init.]: Ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, Temporis injuria aboleantur et obliterentur. [Ex Herodoti 1, proœm.] Sic Philo V. M. 1: Χρόνῳ καθάπερ γραφὴν ἐξίτηλον γενομένην, Veluti tabulam vetustate exoletam. [De picturis etiam Pausan. 10, 38, 9. Οἶνος ἐξίτηλος, Guidot. ad Theophil. De urin. p. 172. Hemst.] Et Synes. De insomn.: Μέχρις ἂν ὑπὸ χρόνου πλήθους ἀμενηνὰ καὶ ἐξίτηλα γένηται, Exilia et evanida vel obscura reddantur. Sed et est vel non est aliquid ἐξίτηλον, quod jam ἐγενήθη. [Æschyl. fr. Niob. ap. Plat. Reip. 3, p. 391, E: Κοὔπω σφὶν ἐξίτηλον αἷμα δαιμόνων. Plato ipse Critiæ p. 121, A: Ἐπεὶ ἡ τοῦ θεοῦ μοῖρα ἐξίτηλος ἐγένετο ἐν αὐτοῖς.] Isocr. [p. 94, B]: Ὥστε μηδέπω νῦν ἐξιτήλους εἶναι τὰς συμφορὰς τὰς δι' ἐκεῖνον τὸν πόλεμον ἐν ταῖς πόλεσι γεγενημένας, Ita ut ne nunc quidem abolitæ sint et exoleverint. Notandus porro dativus instrumentalis χρόνῳ in superioribus ll.: cujusmodi est et in hoc Plutarchi, Lyc. [c. 15]: Καὶ τῷ φιλεῖν ἀεὶ, καινοὺς καὶ προσφάτους ἦγεν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, οὐδὲ διακορεῖς οὐδ' ἐξιτήλους ταῖς ἀνέδην κοινωνίαις, Exoletos et flaccidos: διερρυηκότας. Hesychio quoque ἐξίτηλα sunt ἔξαλλα, ἀσθενῆ, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ, afferenti et ἐξίτηλος pro βλαξ, διεφθαρμένος: sed addenti etiam ἀνόητος et ὑπερήφανος. [Ita sumendum ap. Jo. Antioch. in Exc. Vales. p. 834: Τῶν ἐξιτήλων καὶ διαλελυμένων ἠθῶν ἐπανορθωτής. Gregor. Nys.

vol. 2, p. 254, D: Ὕδωρ ἐξιτήλους καὶ ἀσθενεῖς τοὺς χρωμένους ἐνεργαζόμενον. Demetr. De eloc. § 303: Ἡόλις ἀσθενὴς καὶ ἐξίτηλος ἤδη. Hemst. Polemo Physiogn. p. 268: Τὰ δὲ ἐξίτηλα (ἄρθρα) ἀνάνδρου σημεῖα. || Ἐξίταλα, ἀναλώματα, Expensa, Hesych. Conf. Ἐσίτηλος.]

Ἐξῑτήριος, ὁ, ἡ et α, ον, ut ἐξ. λόγος, Basil.: Bud. ap. Gregor. [Or. 20] ἐξιτηρίους λόγους interpr. etiam Sermones valedicentium in discessu. Unde et ἐξ. εὐχαὶ ap. Suid.; ἐξ. ἡμέρα Hesych. [Conf. Piers. ad Mœr. p. 222. Schæf. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 472, C: Ἐξάγεται μὲν τῆς οἰκίας μετ' εὐφημίας, πάντων κροτούντων τὰ ἐξιτήρια. Alia v. ap. Suicer. || Ἐξιτήρια, Quæ pro mercibus, quæ exportantur, penduntur, Jus exituræ. Gl. Mss. et Favor.: Ἐξιτ. καὶ ἐξαγγέλια κατὰ Ῥωμαίους τὰ ὑπὲρ τῆς ἐξόδου παρεχόμενα. Ducang.]

[Ἑξίτης, ὁ, Senarius, de jactu talorum, qui et Cous dicitur. Pollux 9, 100, ubi v. intt. Phot. vv. Κῶος et Κῶσος, qui ei dicitur ἀστράγαλος ὁ ἑξείτης ὑπὸ τῶν πολλῶν καλούμενος. Sic enim utroque l. scriptum per ει: per ι cum Polluce Eust. Il. p. 1289, 62, Od. p. 1397, 40. ῑ]

Ἐξῑτητέον, Exeundum, Prodeundum, ex Xen. [Comm. 1, 1, 14]: Ἐξ. εἰς ἀνθρώπους, Prodeundum est in hominum cœtum.

Ἐξίτητος, ὁ, ἡ, Hesych. ἐκπορευόμενος, Egrediens. [Alciphr. 3, 30: Πολὺς ὁ χειμὼν ... καὶ οὐδενὶ ἐξιτητόν. Sic enim accentus ponitur in cod. Vind.; vulgo ἐξιτόν. Similem permutationem v. in Εἰσιτ.]

Ἐξῑτὸν ap. Hesiod. [Theog. 732]: Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, Quibus exeundi facultas non est. [V. Ἐξίτητος.]

[Ἐξιύζω. V. Ἐκβιούζειν.]

[Ἐξίχνευσις, εως, ἡ, Investigatio. Geop. 2, 6, 22.]

[Ἐξιχνευτέος, α, ον, Investigandus. Basil. M. vol. 3, p. 2, C: Ἐπεὶ δυσθήρατος ἡ ἀλήθεια, πανταχόθεν ἡμῖν ἐξιχνευτέα. Conf. Ἐξιχνεύω.]

[Ἐξιχνευτὴς, ὁ, Investigator, Gl.]

Ἐξιχνεύω, Vestigo, Investigo, [Indago, huic add. Gl.] Vestigiis consequor. [Æsch. Ag. 368: Πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι. Eur. Bacch. 352: Ἐξιχνεύσατε τὸν ... ξένον· 817: Ἐξιχνεύσουσίν σε, κἂν ἔλθῃς λάθρᾳ.] Plut. [Pomp. c. 27]: Λανθάνοντας ἐξιχνεύων καὶ λαμβάνων. Et alibi Diligenter inquiro, de conjuratione loquens. Bud. [Sic Mor. p. 652, E; 3, A.] Et, Ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας, ap. Eund. [ib. p. 87, C. Basil. M. vol. 3, p. 2, C: Τὸν ἐν ἑκάστῃ λέξει καὶ ἐν ἑκάστῃ συλλαβῇ κεχρυμμένον νοῦν ἐξιχνεύειν. V. Sirac. 6, 29; 42, 24.] Et in pass. ap. Lucian. [Fugit. c. 26]: Ἐξιχνευτέον τὰ θηρία, Vestigandæ et indagandæ sunt feræ. [Proprie sic de canibus etiam Polyæn. 4, 2, 16: Κύνας ... τοὺς πολεμίους ἐξιχνεύουσαι.]

Ἐξιχνέομαι, Exeo orbitam, VV. LL.

Ἐξιχνιάζω i. q. ἐξιχνεύω, VV. LL. [Indago, Gl. Aq. Ps. 43, 21, Job. 32, 12. Et alibi. Med. annotavit Hesych.: Ἐξιχνιασάμην, ἐξερεύνησα, ἀνεζήτησα.]

Ἐξιχνιασμὸς, ὁ, Investigatio, Indagatio. [Indago, Gl. Aq. Job. 11, 7; 38, 16; Ps. 94, 4.]

Ἐξιχνοσκοπέω, Alicujus vestigia lustro. Soph. [Trach. 271: Ἵππους ἐξιχνοσκοπῶν·] Aj. [996]: Τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην Μόρον, διώκων κἀξιχνοσκοπούμενος. Schol. κατ' ἴχνος ἀκολουθῶν, Ex vestigio sequens.

Ἐξῑχωρίζω, Humorem serosum, Saniem exprimo: nam ἐξιχωρίζεσθαι, ἐκπιέζεσθαι τὸν ἰχῶρα, ἐκβάλλειν int. Suid. addens exemplum, εἰς γάρον ἐξιχωρίζεσθαι, quæ verba leguntur apud Eundem et in Ταριχεύειν. [Depuro, Gl.]

[Ἑξαίδεκα, Ἑξαιδεκαέτης etc. V. Ἑκκαιδεκ. Ἑξακαιδεκάτῃ scriptum in cod. Ambros. schol. Hom. Od. Γ, 215. L. Dind.]

[Ἑξκαιεβδομηκονταετηρὶς, ίδος, ἡ, Periodus 76 annorum. Geminus Elem. astron. in Petav. Uranol. p. 38, C. Licet etiam divisim scribere, ut Ἑξ καὶ πεντηκονταπλάσιος scribitur Plut. Mor. p. 925, D: de qua ratione diximus in Ἐννεακαιεικοσι—. L. Dind.]

[Ἕξκλινος. V. Ἑξάκλινος.]

[Ἑξμέδιμνος, ὁ, ἡ, Sex modiorum. Aristoph. Pac. 630: Ἑξμέδιμνον κυφέλην. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 414.]

Ἕξμετρα, Hesychio ἑξάμετρα.

[Ἑξὸ, i. q. ἕξεστι, quod v.]

[Ἐξογκέω, Emineo. Hippocr. p. 787, G: Ἡ ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος ἐξογκέει. Conf. p. 824, 828; Aret. p. 88.]

Ἐξογκόω, Tumidum reddo, In magnam molem eveho. [Eur. Or. 402: Ἐν ᾗ (ἡμέρᾳ) τάλαιναν μητέρ' ἐξώγκουν τάφῳ, Quo die matris tumulum exstruxi, matrem humavi. Liban. vol. 4, p. 145, 8: Οὐ ῥεύματος προσβολὴ τὴν σταφυλὴν ἐξώγκωσεν. Tzetz. Hist. 1, 377: Ἐξογκοῖ τὰς παρειάς (ἡ αὐλῳδία).] Eur. [Hipp. 938: Εἰ γὰρ κατ' ἀνδρὸς βίοτον (τόλμα s. θράσος)] ἐξογκώσεται, Crescet, Magna mole assurget. [Ἐξογκοῦσθαι τραπέζας, Cumulare mensas et struere dapibus impositis, Eur. ap. Athen. 6, p. 250, F, ubi mutanda non videtur lectio, quamvis τραπέζαις sit in Suppl. 864: Τραπέζαις ὅστις ἐξογκοῖτ' ἄγαν. Hemst.] At ex Herodoto, Ἐξώγκωταί μοι ἡ νηδὺς, Onusta facta est mihi alvus, etiam Turgida facta est, Intumuit, Inflata est. Metaph. quoque ἐξογκοῦσθαι, Inflari, Turgescere, Evehi: Basil.: Καὶ τοὐναντίον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος αἴσιον ἐξογκούμενοι. [Eur. Andr. 704: Ἐξωγκωμένοι Τροίᾳ κάθησθε τῇ τ' ἐκεῖ στρατηγίᾳ. L. D. Ἐξογκωθῆναι γλυκείαις ἐλπίσιν, Liban. vol. 4, p. 776, 3. Jacobs. Τὸ τοὺς στρατιώτας ἐξογκοῦσθαί τε καὶ ὑπερφρονεῖν, Dion. Cass. 68, 7. Themist. Or. 2, p. 27, A: Δήμου θορύβοις καὶ κρότοις ἐξογκούμενον· et absolute 16, p. 210, B; 32, p. 358, B. Notandum in Athen. 7, p. 290, A: Οὐδὲν παραπλήσιόν ποτε ἐξωγκώσατο, Nihil simile nec tam inflatum superbe dixit. Herodot. 6, 126: Ὅσοι σφίσι τε αὐτοῖσι καὶ πάτρῃ ἦσαν ἐξωγκωμένοι, Elati, Superbi. Proprie 125: Τοῦ τό τε στόμα ἐβέβυστο καὶ πάντα ἐξόγκωτο (auro). De vi præposit. agit Eust. Il. p. 532, 8. Hemst. Pass. Eur. Iph. A. 921: Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις, Rebus secundis.]

[Ἐξογκύλόω, Exaggero, Amplifico. Tzetz. Hist. 11, 731: Οἱ φιλόσοφον τέχνην ἐξογκυλοῦντες. De forma v. in Ὀγκύλλω.]

[Ἐξόγκωμα, τὸ, Tumulus. Eur. Herc. F. 1332: Λαΐνοισί τ' ἐξογκώμασι.]

[Ἐξόγκωσις, εως, ἡ, Altitudo. Eust. in Dionys. P. 285: Τὴν τοῦ ὄρους ἐξ. καὶ ἀνάτασιν.]

[Ἐξοδάω. HSt. in Ὁδάω:] Videtur Hesych. ὁδῆσαι accipere etiam pro ὁδεῦσαι, Iter facere, Proficisci, Ire: quippe qui ἐξοδῆσαι exponat ἐξοδεῦσαι: a verbo Ἐξοδάω s. Ἐξοδέω, ut id significet Exeo, Excedo, Proficiscor ex, sicut ἐξοδεύω. [Rectius Alb. ab ἐξοδάω ducere videtur. Ita ἐξοδεῦσαι activa signif. capiendum erit, de qua v. in ipso.] Alias ἐξοδᾶν sequitur signif. simplicis ὁδᾶν, Vendere. Eurip. Cycl. [266]: Μὴ τάδ' [τὰ σ'] ἐξοδᾶν ἐγὼ ξένοισι χρήματ'· quibus verbis negat se facultates Cyclopis distraxisse et vendidisse illis hospitibus.

Ἐξοδεία, ἡ, Exitus: infra ἐξοδία habebimus.

Ἐξοδεύω, Iter facio ex aliquo loco, Exeo, Excedo. Polyb. 5, [94, 7]: Ὁ τῶν Ἀχαιῶν ναύαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, Profectus Molycriam, Copiis adductis Molycriam, Cam. [Ib. 95, 6; 4, 54, 1; Diod. 19, 63; Maccab. 1, 15, 41; 2, 12, 19; Joseph. A. J. 17, 8, 3; Strabo 14, p. 650; Plut. Cat. maj. c. 13. Partic. aor. forma Cret. in inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 53: Κοινᾷ ἐξοδούσαντες, item de expeditione militari. || De pompa usurpati ex. v. in Ἐξοδεία. || Pass. Diod. Exc. Phot. p. 521, 71: Δι' ὧν ἐξωδεύοντο τὰ περιττώματα. Conf. activum transitive usurpatum ab Hesych., de quo in Ἐξοδάω. Idem est in tit. lacero ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 11.] Ἐξοδεύειν dicitur etiam pro Excedere ex vita. Sic Can. 13 Concilii Nicæni. Eodemque modo ἔξοδος et ἐξόδιον de Excessu ex hac vita. [Jud. 5, 27 LXX sec. Vat. habent ἐξοδευθεὶς, quod nonnulli positum existimant pro ἐξολοθρευθεὶς, mihi vero Mortuum, Occisum significare videtur. Schleusn. Hodie Græcis i. q. ἐξοδιάζω Expendo. V. Coraes ad Nicol. Dam. p. 379. L. Dind.]

[Ἐξοδέω. V. Ἐξοδάω.]

Ἐξοδία, ἡ, i. q. ἔξοδος, Exitus, Egressio: cujus exemplum proxime habes in Ἐξόδιον, ex Deut. 16. Sic et 2 Reg. 11, [1, aliisque V. T. ll. quinque, non sine varietate scripturæ. Forma Ἐξοδεία est Esdr. 3 (al. 1), 4, 23: Ἐκπορεύεται εἰς ἐξοδείαν λῃστεύειν, ubi al. ἐκπ. ἐξοδεύειν καὶ λῃστεύειν. || De pompa in inscr. Rosett. 42: Ἐν ταῖς μεγάλαις πανηγύρεσιν, ἐν αἷς ἐξοδεῖαι τῶν ναῶν γίνονται, de quibus ib. 43 est verbum [ἐ]ξοδεύειν.] ||

Hesychio est ἐκστρατεία [et Ἐξώδια, ἔξοδος], Suidæ ἔξοδος, Expeditio, Eruptio. In quem sensum ex Polyb. [8, 26, 1] citat Suid.: Τὸ μὲν οὖν πρῶτον ὡς ἐπ' ἐξοδίαν ὁρμήσαντες ἐκ τῆς πόλεως παρὰ τὴν ὁδὸν ἔμειναν. Sic accipitur et hic ap. eund. Suid. l.: Πάνδημον ἐξουσίαν [ἐξοδίαν volebat HSt., ut est ap. Suid.] ποιησάμενοι καθῆκαν ἐνέδραν. Thuc. infra dicit, Ἔξοδόν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο. [Herodot. 6, 56: Ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι, ubi libri deteriores ἐξοδίοισι. Polyb. iterum 8, 27, 4: Ποτὲ μὲν ὡς ἐπ' ἐξοδίαν, ποτὲ δὲ πάλιν ὡς ἐπὶ κυνηγίαν ποιούμενοι τὰς ἐκ τῆς πόλεως ἐξόδους· 4, 54, 3: Παραγενόμενοι πρὸς τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἐξοδίας. Semper autem scrib. ἐξοδεία, quod et in l. Pol. quem primum citavi exhibet cod. Aug., et ap. Strab. 5, p. 249 vulgo legitur, quanquam ἐξοδίας est in libris nonnullis. Formatur enim ab ἐξοδεύω, ut ἐφοδεία ab ἐφοδεύω, quod ipsum quoque ἐφοδία interdum scribi infra dicemus. Diversa confundit Dorv. ad Char. 6, 2, p. 524. || Hodie Græcis Expensa. V. Coraes ad Nicolaum Dam. p. 379.]

Ἐξοδιάζω, exp. Expendo, [Erogo, add. Gl.] Impendo. 4 Reg. 12, [12]: Ἐξωδίασαν αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις. Et mox, Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τὸν οἶκον, τοῦ κραταιῶσαι αὐτόν· paulo ante vero, Εἰσοδιαζόμενον ἐν οἴκῳ Κυρίου ἀργύριον, Pecunia in domum Domini illata ad structuram templi, quæ postea fabris ἐξωδιάζετο ad comparandam materiam et alia ædificio necessaria. [Mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 671, n. 1391: Τὸ ἀνάλωμα τῶν τέκνων ἐξοδιασάντων. Pass. in alio ib. vol. 2, p. 482, 10. Schol. Aristoph. Pl. 380: Ἀναλώσας) ἐξοδιάσας. Et alii ap. Ducang. Gl. p. 405. Aor. et fut. formas Dor. ἐξοδιάξαι et ἐξοδιάξει ex monumentis ap. Dorvill. et Gruter. p. 216 et 401, contulerunt Hemst. et Valck. ad Roev. p. 70, qui conf. etiam ad Adon. p. 339, C. || Dissipo. Nicol. Dam. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 490: Πρὸς τὸν ἄνεμον ἐξοδιάζουσιν, ἄχρις ἂν πάντα ἐκφυσηθῇ (ossa defunctorum). V. Ἀνεξοδίαστος. || Exire facio, Galen. vol. 1, p. 352, 37. Wakef. || Funus deduco. Jo. Mosch. Prat. c. 77: Ὁρῶ νεκρὸν ἐξοδιαζόμενον, et alii ap. Ducang.]

[Ἐξοδιάριος. Jo. Laur. De mag. 1, 40, p. 70: Ἀτελλάνη (κωμῳδία) ἐστὶν ἡ τῶν λεγομένων ἐξοδιαρίων. V. Ἐξόδιον. L. Dind.]

Ἐξοδίᾰσις, εως, ἡ, Bud. ex Eccl. Hist. 22 fin., sed non interpr. [Theodoret. 2, 13, p. 609: Ἡ τῶν στρατιωτῶν ἐξ. Militaris expeditio. Suicer.]

[Ἐξοδιασμὸς, ὁ. Polyb. 23, 6, 1: Ἦκον εἰς τὴν Ῥώμην παρὰ τοῦ Εὐμένους πρεσβευταὶ, διασαφοῦντες τὸν ἐξοδιασμὸν τοῦ Φιλίππου τῶν ἐπὶ Θράκης πόλεων, quod Liv. 29, 24, 6, dicit: Querelas Eumenis de Thraciis oppidis per vim occupatis traductaque in Macedoniam multitudine. V. Ἐξοδιάζω. || Erogatio, Gl., Expensa. Melamp. De palpit. p. 481: Τὸ πλάγιον τῆς χειρὸς ἁλλόμενον ... ἐξοδιασμοὺς ἑκουσίους δηλοῖ. Artemid. 1, 59: Ζημίας τινὰς ἢ δαπάνας ἀκαίρους ἢ ἐξοδιασμούς τινας παρὰ γνώμην. Formam Ἐξοδίασμα hodie Græcis communiter cum forma ἐξοδιασμὸς sic usurpari solitam memorat Coraes ad Nicol. Damasc. p. 379. L. Dindorf.]

[Ἐξοδιαστὴς, ὁ, Dispensator, ἀναλωτὴς, in Corona pret. Laonicus 9, p. 247: Ἐξοδιαστὴν τοῦ βασιλέως. Ducang. Hodie ap. Græcos, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ δαπανῶντος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοδαπάνου, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀσώτου, sec. Coraen ad Nic. Dam. p. 379. L. D.]

[Ἐξοδιαστικὸν, τὸ, Exsequiæ. Ἀκολουθία τοῦ ἐξ., in Euchologio p. 525, 556. Ducang.]

Ἐξοδικὸς, ἡ, ὸν, Ad exodum pertinens: ut ἐξ. μέλη, i. q. ἐξόδια. Aristoph. schol. [Vesp. 270]: Τὰ δὲ ἐξοδικὰ ἢ ὑποχωρητικὰ, ἅπερ ἐπὶ ἐξόδου τοῦ δράματος ᾄδεται: ubi tamen scribitur Ἐξωδικὰ, sicut paulo ante προσωδικὰ, μεσωδικὰ, ἐπωδικά: sed propter ἔξοδος, unde et ipse derivat, dubium non est quin scrib. sit ἐξοδικά: ceterorum autem alia ratio est. Veruntamen ap. Hesych. reperio etiam Ἐξώδια, ἔξοδος, ἐξόδια [pro ἐξοδία, quod v.]: eaque suis locis, h. e. ordine alphabetico. [Ἐξοδικὸς, Greg. Nyss. vol. 3, p. 521 (?).]

[Ἐξοδικῶς, Explicate, Plene. Diog. L. 9, 64: Ἐν ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο διὰ τὸ ἐξ. λέγειν καὶ πρὸς ἐρώτησιν. Wakef. Compar. Villois. Anecd. Gr. 2, p. 112: Περὶ δὲ ἐγκλίσεως ... διαλάβωμεν ἐξοδικώτερον, Fusius, Explicatius, ut supra διεξοδ.]

Ἔξόδιον, τὸ, dicitur Carmen quod in exitu fabulæ canitur, i. q. Hesychio ἐξόδιοι νόμοι. Pollux 4, [108]: Καὶ μέλος δέ τι ἐξόδιον, ὃ ἐξιόντες ᾖδον. Ubi etiam adjective accipi potest. || Alias ἐξόδιον substantive capitur pro Exitu et fine, sicut et ἔξοδος. Similiter et Festus Exodium interpr. Exitum: itidemque Nonio [p. 27, 14] Exodium est Finis, a Græco tractum, quasi ἔξω τῆς ὁδοῦ, i. e. Extra viam. Varro, Quum in vinculis publicis esset, et bibisset jam κώνειον in exodium [codd. *exodio*] vitæ. Idem, Vitæ cursum ut cognoscere possem, et quæ servitutis et libertatis, ab origine ad exodium ductæ. Idem, Quod cœperas modo in via narrare [narra], ut ad exodium ducas. Hæc ille, ex quibus cognoscimus Latinos quoque usos esse hac voce: ut et Apul.: Nullum ego ejus rei exodium inveniebam. Sed metaphoram a fabularum exodiis sumptam esse discimus ex Plut. Philop. p. 94 [Pelopid. c. 34] et in Alex. [c. 75]: Ἀλλὰ ταῦτα μέν τινες ᾠήντο δεῖν γράφειν ὥσπερ δράματος μεγάλου τραγικὸν ἔξόδιον καὶ περιπαθὲς πλάσαντες. Id. Crasso [c. 33]: Εἰς τοιοῦτό φασιν ἔξόδιον τὴν Κράσσου στρατηγίαν τελευτῆσαι. Eadem metaph. Catastrophe dicitur. Et de vitæ exodio, ut Varro paulo ante loquitur, ap. Gregor.: Τί κριτικὸν ἰδρῶτα ἀναμένεις, ἴσως παρεστῶτος τοῦ ἐξοδίου; Porro fabularum ἔξόδια in risum desinere solita fuisse, præsertim Atellanarum, tum ex Juven. [3, 174] et Suet. [Tib. c. 45], tum ex Livio quoque discimus, qui l. 7, [2] ait: Postquam lege hac fabularum, a risu ac soluto joco res avocabatur, et ludus in artem paulatim verterat, juventus histrionibus fabellarum actu relicto, ipsa inter se more antiquo ridicula intexta versibus jactitare cœpit: quæ inde Exodia postea appellata, consertaque fabellis potissimum Atellanis sunt. In quo Livii l. itidem μέλη s. carmina subaudiri potest. [V. Ἐξοδιάριος.] || In V. autem T. ἔξόδιον erat Festum quoddam, quod celebratum videtur in memoriam τῆς ἐξόδου τῆς ἐξ Αἰγύπτου: nam Deut. 16, [3], quum Dominus præcepisset ut in festo Paschatis comederent panes azymos, et addidisset, Ἵνα μνησθῆτε τὴν ἡμέραν τῆς ἐξοδίας ὑμῶν ἐκ γῆς Αἰγύπτου, aliquanto post subjungit: Ἓξ ἡμέρας φαγῇ ἄζυμα, καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἔξόδιον, ἑορτὴ Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου. Attamen Levit. 23, [36] octavo die post festum σκηνοπηγίας, itidem præcipitur ut festum hoc agitent: Προσάξετε ὁλοκαυτώματα Κυρίῳ· ἔξόδιόν ἐστι· nisi quis et tunc Ægyptiacæ ἐξοδίας memoriam eo festo eis renovatam fuisse credat. Vulg. Int. pro hoc ἔξόδιον alicubi habet Collecta, alicubi Cœtus, alicubi Congregatio: ut hoc nomine etiam intelligi possit Congregatio qua domo sua exeuntes in certum locum coibant. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 291, C: Τῶν ψαλμῶν οἱ μέν εἰσιν ἀνεπίγραφοι ... τοῖς δὲ ἐπιγραφή ἐστι ψιλὸν τὸ τοῦ Δαβὶδ ὄνομα, ἄλλοις μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ἄλλο τι συμπαραγράφεται, ἢ αἶνος ἢ ᾠδὴ ... ἢ σύνεσις ἢ προσευχὴ ἢ ἐξοδίου σκηνῆς ἢ ἐγκαινισμοῦ· 304, B bis, D. || Exsequiæ, Gl. Mosch. Prat. c. 77: Ἀκολουθῶ οὖν ὀπίσω τοῦ ἐξοδίου, et al. ap. Ducang. Panaret. Chron. Trapez. p. 369, 10.]

Ἐξόδιος, ut ἐξ. νόμοι, Modi qui in exitum alicujus canuntur, ut ἔξοδος. Ap. Suid.: Ἐξόδιοι νόμοι, αὐλοὶ δι' ὧν ἐξῆεσαν οἱ χοροὶ καὶ οἱ αὐληταὶ, Modi tibicini theatrici exeunte choro: quo modo hunc Cratini l. accipi dicit, Τοὺς ἐξοδίους ὑμῖν ἵν' αὐλῶ τοὺς νόμους. Hesychio autem ἐξ. νόμοι sunt δι' ὧν πάντες ἐξελεύσονται: quib. verbis videtur significare Modulos musicos qui in exitu s. fine fabulæ concinuntur. At ῥήματα ἔξόδια dicuntur Ultima morientis verba, quæ aliquis sub vitæ finem et exitum pronuntiat, Verba excedentis ex vita, Gregor. post l. in Ἔξοδος cit.: Γυνὴ καὶ παῖδες τὴν ἐκδημίαν μεθέλκοντες, καὶ ζητοῦντες ἔξόδια ῥήματα· sic et in Epitaph. sororis, ubi hæc ἔξόδια ῥήματα ponit: Ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τὸ αὐτὸ κοιμηθήσομαι καὶ ὑπνώσω. [Greg. Naz. Or. 11, p. 189. Strong. Vita Hesychii Thaum. n. 5: Τὰ ἐξ. προεφθέγξατο ῥήματα. Ducang. V. etiam Suicer.]

Ἐξοδοιπορέω, Iter facio, Proficiscor ex aliquo loco, Exeo. [Soph. El. 20: Ἐξοδοιπορεῖν στέγης.]

[Ἐξοδοντίζω, Dentes excutio, effringo. Schol. Hom. Od. Σ, 29 : Ἐὰν εὑρεθῇ σῦς ἀλλότριον σπόριμον πεδίον βοσκομένη, ἐξοδοντίζεται.]

Ἔξοδος, ἡ, Via quæ ex aliquo loco fert, qua alicunde exitur. [Æsch. Sept. 33 : Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις· 58, 284; Soph. El. 328; Eur. Ion. 515, Hel. 1165, Andr. 1143; Plat. Reip. 5, p. 453, E, Ep. 7, p. 329, E; Xen. An. 7, 4, 17.] Thuc. 1, [106] : Διαμαρτὸν τῆς ὁδοῦ ἐσέπεσεν ἔς του χωρίον ἰδιώτου, ᾧ ἔτυχεν ὄρυγμα μέγα περιεῖργον, καὶ οὐκ ἦν ἔξοδος. Herodian. 7, [12, 14] : Φυγεῖν μὴ δυνηθέντων διὰ τὸ τὰς ἐξόδους ὑπὸ τοῦ πυρὸς προκατειλῆφθαι, Januis quibus exitur igne occupatis. Philo V. M. 1 : Οὐδενὶ παρεχώρησαν τὴν ἐπ' ἔξοδον φέρουσαν, Nulli concesserunt viam ad effugium ferentem. || Exitus, Ipsa exeundi actio, Egressio. Soph. Aj. [286] : Ἄμφηκες λαβὼν Ἑμαίετ' ἔγχος ἐξόδους ἕρπειν κενὰς, Quærebat exitus egredi frivolos. [Et sing. 798, 806, Ant. 1184. Id. ἐπ' ἐξόδῳ El. 1322. Eur. Phœn. 875 : Οὔτε γέρα πατρὶ οὔτ' ἔξοδον διδόντες. Et pl. 760 : Ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς· Heracl. 474. Plato Leg. 9, p. 856, E : Μονῆς καὶ ἐξόδου τῆς πατρίδος. Et ead. constr. Marcell. V. Thuc. p. 8 Bekk.] Ἔξοδον ἐκ χώρης ποιεῦμαι, Ex regione exeo s. emigro. Item Liber Mosis, quo Hebræorum egressio ex Ægypto narratur. Et mulierum ἔξοδος dicitur, quum in publicum prodeunt ex suo gynæceo cum aliquo comitatu. Dem. [p. 1182, 27] : Ἔχουσαν καὶ ἱμάτια καλὰ καὶ ἐξόδους λαμπρὰς [ἐξιοῦσαν], Splendide prodeuntem in publicum. Plato De LL. [6, p. 784, D] : Τῶν ἐξόδων τῶν γυναικείων καὶ τιμῶν ἄμοιρος, Expers pomparum quibus mulieres in publicum emittuntur. [Aristoph. Lys. 16; Polyb. 32, 12, 3; 14, 9; Plut. Sol. c. 21. Conf. Toup. Em. vol. 2, p. 59 sq. || Pompa, Multitudo hominum publice longa serie prodeuntium. Herodot. 3, 14. Schweigh.] Quum vero de exercitu dicitur, redditur Expeditio [Gl. Aristoph. Nub. 579.] Herodian. [3, 1, 1] : Ἥ τε ἐπὶ Νίγρον ἔξοδος, Adversus Nigrum eruptio. Thuc. 2, [10] : Ὅσπερ ἡγεῖτο τῆς ἐξόδου ταύτης, Qui dux erat hujus expeditionis. Aliquanto ante [c. 10] : Τά τε ἐπιτήδεια ἐπὶ ἔξοδον ἔκδημον, Ad longinquam expeditionem. Herodian. 3, [14, 4] : Ἐπαγγέλλει τὴν εἰς Βρετανίαν ἔξοδον, Expeditionem in Britanniam edicit: quo loquendi genere crebro utitur. Et 6, [3, 1] : Ὅμως δ' ἔσχε περὶ ἔξοδον, Tamen ad expeditionem se comparat. Sic 5, [5, 1] : Οὐ πολλοῦ χρόνου διατρίψας εἶχε περὶ ἔξοδον. Itidemque ex Xen. [Cyrop. 1, 5, 14] : Τὴν ἔξοδον ποιεῖσθαι, Ad bellum egredi. Sic et ex Herodot. 7 Cam. affert, Τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἔξοδον ποιεύμενοι, Suscipientes expeditionem lethalem. Interdum etiam Excursio, Eruptio, itidem de militibus. Xen. Hell. 1, [2, 17] : Ἐξῆλθον δέ τινες τοῦ χειμῶνος καὶ ἄλλας ἐξόδους, Etiam alias quasdam illa hyeme excursiones fecerunt. Thuc. 3, [5] : Καὶ ἔξοδον μέν τινα πανδημεὶ ἐποιήσαντο οἱ Μιτυληναῖοι ἐπὶ τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, Eruptionem. 2, [21] : Ὡς αὐτῶν ἡ γῆ ἐτέμνετο ἐνῆγον τὴν ἔξοδον μάλιστα, Suadebant eruptionem. [Expeditio militaris, Herodot. 9, 19, 26; Polyb. 3, 11, 5, ubi ἔξοδον στρατεύεσθαι, et alibi. Schweigh.] || Interdum Profectio s. Iter ex aliquo loco. Herodian. 2, [11, 1] : Τήν τε εἰς Ῥώμην ἔξοδον ἐπήγγειλε, Iterque ad urbem edicit. [Soph. Tr. 51 : Τὴν Ἡράκλειον ἔξοδον· 532 : Ὡς ἐπ' ἐξόδῳ· OEd. C. 1288 : Ἀσφαλεῖ ξὺν ἐξόδῳ, Tuto reditu s. commeatu. || Discessus, impropprie, Plat. Conv. p. 208, A : Λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἔξοδος· Phil. p. 33, E : Λήθη μνήμης ἔξοδος. || Abscessus. Theophil. De urin. p. 126 : Ταύτης τῆς κατὰ τοὺς νεφροὺς ἀναλυομένης πιμελῆς, καὶ δι' οὔρων ἐξερχομένης, ἀθρωοτέρα ἡ ἔξοδος γενήσεται ἢ περὶ (l. ἤπερ) τῆς ἐν ὅλῳ τῷ σώματι πιμελῆς.] || In fabula quoque dicitur. Aristot. Poet. [c. 12] : Ἔξοδος δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας, μεθ' ὃ οὐκ ἔστι χοροῦ μέλος, Pars tragœdiæ, post quam non est chori cantus. Post ultimam enim cantilenam chori, inquit Victor., fabula jam ad exitum finemque properat; inde enim videtur potius vocata, quam quod statim chorus abeat : quamvis quod contrarium hujus est, a chori adventu Parodos appellata sit; nam in nonnullis tragœdiis inducitur chorus tanquam persona aliqua quidpiam illic loqui, et in quibusdam etiam divisus in duas partes secum de aliqua re quærit : nec tamen unquam post terminum illum canit. [Conf. de ἐξόδῳ in comœdia et tragœdia Jo. Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 3, p. 340-348.] Præterea quum chorus ex theatro non rediturus discedit, discessus ipsius, ut testatur Pollux [4, 108], ἄφοδος, non ἔξοδος, appellatur. || Ἔξοδος dicitur etiam Cantilena quæ in exitu s. egressu alicujus cantatur. Aristoph. Vesp. [582] : Τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ᾄλησ' ἀπιοῦσι. [Poll. 4, 53.] || De Exortu solis; nam Suid. in h. l. Davidis [Ps. 74, 6] : Οὔτε ἐξ ἐξόδων οὔτε ἀπὸ δυσμῶν, exp. ἀνατολῶν. || Exitus, i. e. Finis. Thuc. 3, [14] : Ξυνέβαινε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταετεῖς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι, i. e. λήξει, schol. Cam. Prope esse ut finirentur. [Plat. Prot. p. 361, A : Ἡ ἄρτι ἔξοδος τῶν λόγων. Xen. H. Gr. 5, 4, 4 : Ἐπ' ἐξόδῳ τῆς ἀρχῆς· et Dionys. A. R. 9, 42. Julian. Or. p. 26, B : Ἦν ὁ χειμὼν ἐπ' ἐξόδοις ἤδη. || Exsequiæ, Pompa funebris. Anon. Combef. in Const. Porph. n. 52, ap. Ducang. Panaret. Chron. Trapez. p. 366, 96. || Expensa, vel ut est in Gl., Expensus, Erogatio, ἀνάλωμα, cui voc. explicando etiam Hesych. adhibet voc. ἔξοδος. Ἔξ. et εἴσ. Polyb. 6, 13, 1 et 14, 2. Et ποιεῖν ἔξοδον εἴς τι, 6, 13, 2. Schol. Theocr. 15, 35 : Πόσσω) διὰ πόσης ἐξόδου. Inscr. Sic. ap. Gruter. p. 218, in Εἴσοδος, quod v., citata. Alia Ducang. p. 404-5. || De sede Suid. v. Ἀφεδρὼν, σημαίνει τὸ μέρος τοῦ σώματος τὸ περὶ τὴν ἔξοδον.] Exitus, Finis vitæ, Mors. Gregor. In sacrum Baptisma : Ἕως οὗ δάκρυα περί σε τῆς ἐξόδου μηνύματα. [Luc. 4, 31 : Τὴν ἔξ. αὐτοῦ ἣν ἔμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ. Petr. 2, 1, 15 : Μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον. Jo. Antioch. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 223, A : Μετὰ (τὴν) ἀπὸ τοῦ βίου ἔξοδον. Joseph. A. J. 4, 8, 2 : Ἐπ' ἐξόδῳ τοῦ ζῆν.]

[Ἔξοδος, ὁ, ἡ, Ejiciens. Aret. p. 130 : Τάδε ἔξοδα λίθων.]

[Ἐξοδῦνάομαι, Doleo. Eur. Cycl. 661 : Μή σ' ἐξοδυνηθεὶς δράσῃ τι μάταιον.]

[Ἐξόζω, Oleo, vel absolute vel cum genit., Theophr. De odor. 20, 47, 54, 57, 69. Dorice Ἐξόσδω, Theocr. 20, 10 : Κακὸν ἐξόσδεις. Forma fut. recentioribus usitata Eust. Opusc. p. 101, 7 : Εἴ τι που ἐξοζέσει κακίας.]

[Ἔξοθεν. V. Ἔξωθεν.]

[Ἐξόθεν, Unde. Nicander Ther. 317 : Ἔξοθεν αἱμορόοι ... οἷοι χωλεύουσι. Nihil interest sic an divisim talia scribantur.]

[Ἐξοῖ. V. Ἔξω.]

[Ἐξοίγνῡμι s.] Ἐξοίγω, Aperio. Hippocr. De locis in hom. [p. 417, 35] : Τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἔμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ. [Hermipp. ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 17, 14 : Φήμης ἱερᾶς ἐξοιγνυμένης, ὥσπερ πέπονος δοθιῆνος. L. Dind.]

[Ἐξοιδαίνω, Turgeo. Porphyr. in Maji Auct. class. vol. 4, p. 368 : Ἐξοιδαίνειν τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς χαλωμένην. L. D. Aret. p. 76.]

Ἐξοιδέω, Extumesco, ut Plin. loquitur. [Eur. Cycl. 227 : Πληγαῖς πρόσωπον ἐξῳδηκότα. Aristid. vol. 1, p. 568 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ... ἐξῳδηκυῖα· 287 : Ὅτε βουβὼν μεστὸς ἦν καὶ πάντα ἐξῴδει. Lucian. D. mort. 14, 5 : Νεκρὸς ἐξῳδηκώς. Philostr. Imag. p. 882 : Βραχίονας ἐξῳδηκότας αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ εἰς εἰρεσίαν ξυντόνου. Eust. Il. p. 650, 51 : Ἐξοιδηθέντες οἱ πόδες. Jo. Laur. De mag. 3, 58, p. 254 : Κρεῶν περιττώμασι τὰς σταγόνας ἐξῳδημένος, vel, ut est in cod., ἐξοιδημένος. Figurate Polyb. 6, 18, 7 : Ἐπειδὰν ἐξοιδοῦν τι τῶν μερῶν (reip. Rom.) φιλονεικῇ, et mox, Οὐδὲν ἐξοιδεῖ τῶν μερῶν οὐδ' ὑπερφρονεῖ.]

[Ἐξοίδησις, εως, ἡ, Aster. Hom. p. 69 Rub. Boiss.]

Ἐξοιδίσκω, Tumefacio, Facio ut extumescat. [Hippocr. p. 482, 5 : Ἐνίοισι γὰρ τῷ χρόνῳ ἀφίσταται (τὸ πῦον) ὡς τὸ πλευρὸν καὶ ἐξοιδίσκεται. Galen. vol. 7, p. 526, F, ab Hemst. cit.]

Ἐξοικειόω, i. q. εἰσοικειόω, s. potius Perfamiliarem mihi reddo, ut præpos. signif. augeat. Itidemque ἐξοικειοῦμαι, In familiaritatem adduco, ut οἰκειοῦμαι. [Strabo 4, p. 184 : Οἱ Μασσαλιῶται πύργους ἀνέστησαν σημεῖα, ἐξοικειούμενοι πάντα τρόπον τὴν χώραν· 5, p. 250 : Κολακευόντων ... μέγα δυναμένους ἀνθρώπους καὶ ἅμα ἐξοικειουμένων· 2, p. 99. Joseph. B. J. 1, 8, 9; 28, 1; Marc. Anton. 10, 30. Pass. Plut. Mor. p. 649, E : Ἀλέξανδρον ἐξοικειούμενον ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσιν.]

[Ἐξοικείωσις, εως, ἡ, Emancipatio, Gl.]

Ἐξοικέω, Domicilio et sedibus meis discedo, Emigro. Ἐξοικῶ, inquit Bud., Ex ædibus migro. Dem. p. 30 [845, 19] : Καὶ μονονοὺχ αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἐμπρήσας Μεγάραδ' ἐξώκηκε. Itidem et Diog. L. [Aristid. vol. 1, p. 175 : Ὥσπερ ἔξω οἰκεῖν τῆς οἰκουμένης, al. ἐξοικεῖν. ‖ Colo. Thucyd. 2, 17 : Τὸ Πελασγικὸν... ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης ἐξῳκήθη.]

[Ἐξοικήσιμος, ὁ, Habitabilis. Soph. OEd. C. 27 : Εἴπερ ἐστί γ' ἐξοικήσιμος (ὁ τόπος).]

Ἐξοίκησις, εως, ἡ, Emigratio ex ædibus aut urbe : cui opp. κατοίκησις. Plato sub fin. l. 8 De LL. [p. 850, B], de incola loquens, cui exactis 20 annis emigrandum ex urbe est : Ἢ τινα ἀναβολὴν τῆς ἐξοικήσεως ἀξιῶν αὐτῷ γίγνεσθαι. [Ib. 4, p. 704, C, ubi vulgo ἐξοίκισις, quod v., al. ἐξοίκησις.]

[Ἐξοικία. Polyæn. 4, 2, 11 : Φίλιππος ἀφικόμενος εἰς Λάρισσαν, ἵνα τὰς τῶν Ἀλευαδῶν ἐξοικίας καθέλῃ, ubi al. τοὺς τῶν Ἀλ. ἐξ οἰκίας, Coraes scripsit τοὺς ἐκ τῆς τῶν Ἀλ. οἰκίας.]

Ἐξοικίζω, Domo expello, Domo ejicio. Opp. enim vocc. εἰσοικίζω et ἐνοικίζω. Atque ut εἰσοικίζω accipitur non solum pro Domum introduco, Domum recipio, sed et generalius pro Introduco, Recipio, sic ἐξοικίζω generalius pro Expello, Ejicio : Thuc. 1, [114] : Ἑστιαίας δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον· q. in l. Ἑστιαιέας potius leg. existimo, ut ibi docebo. [Vera script. est Ἑστιαιᾶς.] Male autem Bud. ἑστιέας scripsit, et interpr. Incolas et habitatores. [Eur. Hec. 946 : Ἐπεί με γᾶς ἐκ πατρῴας ἀπώλεσεν ἐξῴκισέν τ' οἴκων γάμος.] Idem alibi [6, 76] opposuit ἐξοικίζειν verbo κατοικίζειν. Ex Dionys. H. [A. R. 5, 77], ἐξοικίζειν πόλεις ὅλας, Urbes vastare, incolis alio habitatum expulsis. [Eur. Hec. 887 : Λῆμνον ἄρδην ἀρσένων ἐξῴκισαν.] Interdum cum præp. εἰς. Plut. [Rom. c. 24] : Εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, Expulsos suis sedibus, Romam habitatum traduxit : perinde ac si dicas, ἐκεῖθεν ἐξοικισθέντας εἰσῴκισεν εἰς Ῥώμην. [Comp. Aristid. c. Cat. c. 3 : Λυκοῦργος ἐξοικίσας μὲν ἀργύριον, ἐξοικίσας δὲ χρυσὸν τῆς Σπάρτης. Greg. Nyss. vol. 1, p. 413, D : Τῆς ψυχῆς ἐξοικίζειν τὴν τῆς ἡδονῆς ἑρπηδόνα.] Et pass. Ἐξοικίζομαι, Domo expellor, generaliter Expellor, Ejicior. Synes. [Ep. 67] : Ὧν ἐπεισελθόντων, κἂν συμβῇ προενῳκηκὼς, ἐξοικίζεται, Expellitur. Interdum vero redditur potius Migro, Emigro, Demigro : ut in isto ejusd. Synes. l. : Ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἷον φιλίαις ἐνοικίζονται μὲν μετὰ τοῦ φθέγγεσθαι, σιωπῶσαι δὲ ἐξοικίζονται. [Aristoph. Pac. 203 : Ἐξῳκίσαντο δ' οἱ θεοὶ τίνος οὕνεκα; De iisdem 197 : Φρυῦδοι γὰρ ἐχθὲς εἰσιν ἐξῳκισμένοι. Cum εἰς Plato Leg. 11, p. 928, E. ‖ Active Plut. Comp. Pomp. et Ages. c. 3 : Ἀνδραποδίσασθαι Θήβας καὶ Μεσσήνην ἐξοικίσασθαι βουλόμενος.]

Ἐξοικισμὸς, ὁ, et Ἐξοίκισις, εως, ἡ, Expulsio ex domo, Ejectio. Generalius etiam pro Incolarum expulsio. Plato De LL. 4, [p. 704, C] : Παλαιὰ γάρ τις ἐξοίκισις ἐν τῷ τόπῳ γενομένη τὴν χώραν ταύτην ἔρημον ἀπείργασται χρόνον ἀμήχανον ὅσον. [V. Ἐξοίκησις. Ἐξοικισμὸς, Philo vol. 2, p. 52.]

[Ἐξοικιστέον, Ejiciendum. Clem. Al. Pæd. 2, 5 init. : Εἰ τοὺς γελωτοποιοὺς ἐξ. τῆς ἡμεδαπῆς πολιτείας.]

[Ἐξοικιστὴς, ὁ, Qui domo ejicit. Charondas Stob. Flor. vol. 2, p. 223 : Γυναῖκα σωφρονεῖν χρὴ, καὶ μὴ προσδέχεσθαι συνουσίαν ἀσεβῆ παρ' ἄλλων ἀνδρῶν, ὡς ἁπαντώσης νεμέσεως παρὰ δαιμόνων ἐξοικιστῶν καὶ ἐχθροποιῶν.]

Ἐξοικοδομέω, VV. LL. exp. Destruo. [Diod. 11, 21 : Τὰς πύλας... διὰ τὴν καταφρόνησιν ἐξῳκοδόμησε, Aperuit antea obstructas.] Videtur tamen potius significare Exædifico, Inceptum ædificium perficio. [Schol. Aristoph. ad Pac. 748 : Ἐποίησε τέχνην μεγάλην ἡμῖν κἀπύργωσ' οἰκοδομήσας) τοῦτο καὶ Φερεκράτης ἐποίησε τὸν Αἰσχύλον λέγοντα, Ὅστις [γ'] αὐτοῖς παρέδωκε (-κα) τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Hemst. Aristoph. Av. 1123: Ἐξῳκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος. Xen. OEc. 20, 29 : Οἵτινες ἂν ἀποδιδῶνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας. Inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 34, 48 : Ἐὰν δέ τι πτωματίσῃ... ἐξοικοδομήσει. L. D. ‖ Ἐξοικοδομεῖν τὸν κρημνὸν, Munire viam per præcipitium, Polyb. 3, 55, 6. Med. τὸ πεπτωκὸς ἐξοικοδομησάμενοι τεῖχος, 1, 48, 11.]

[Ἐξοικοδόμησις, ἑως, ἡ, Exstructio. Joseph. A. J. 19, 7, 2 : Παύσασθαι τῆς τῶν τειχῶν ἐξ.]

[Ἐξοικονομέω. Philumenus Oribasii in Maji Auct. cl. vol. 4, p. 67 : Οἴνου τε λοιπὸν ἀπεχόμενοι γλυκέος... καὶ παντὸς τοῦ ἐγκαθίζειν καὶ δυσχερῶς ἐξοικονομεῖσθαι πεφυκότος, ubi est de materia ægre concoquenda et digerenda. Osann.]

Ἔξοικος, ὁ, ἡ, Ex domo sua ejectus, Exul et extorris a domo sua, etiam Qui ex ædibus suis migravit, ut sequatur verbi ἐξοικέω signif. [Job. 6, 18. Exx. Cyrilli tam proprie quam improprie usurpantis attulit Suicer.]

Ἐξοιμώζω, Ejulo, Ejulatus emitto, In ejulatus erumpo, ἐξάκουστον οἰμώζω. Soph. Aj. [317] : Εὐθὺς ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς. [Ant. 427 : Γόοισιν ἐξῴμωξεν. Exululo, Gl.]

[Ἐξοινέω, Ebrius sum. Pollux 6, 21 : Ἴσως δὲ ἐξοινίσαι (ἐρεῖς). Cod. ἐξοινῆσαι, cui παροινῆσαι confert Jungerm. Hegesander Athenæi 11, p. 477, E : Λαβὼν ἓν τῶν κιβωρίων, ὡς ἐξοινῶν καὶ μεθύων ἐνεούρησε, ubi epit. ὡς ἔξοινον καὶ μεθύοντα ἐνουρῆσαι, quam constructionem postulare videntur quæ præcedunt. Ap. Paul. Ægin. 1, 33 : Κοιμωμένους ἐπὶ πλεῖστον χρόνον, ὡς ἂν ἐξοινήσωσιν, Ut ebrietatem deponant, Sobrientur.]

[Ἐξοινία, ἡ, Temulentia. Athen. 548 (?). Angl. Dici negat Pollux 6, 21.]

[Ἐξοινίζω. V. Ἐξοινέω.]

Ἔξοινος, ὁ, ἡ, Qui vineum saporem perdidit. Hieron. in c. 10 Oseæ : Pro Vite frondosa Aquila interpretatus est ἔνυδρον quam nos Aquosam, vel ἔξοινον possumus dicere, eo quod vini perdat saporem. ‖ Alias ἔξοινος significat Vino expletus, Ebrius : μεθύων, ut Suid. exp. in his ll. a se citt. : Ὁ δὲ ἔξοινος ὢν καὶ ἡμικραίπαλος, ὑπὸ τοῦ ὕπνου διακοπτόμενος. Polyb. : Ἔξοινοι γεγονότες καὶ κατὰ σκηνὰς ἐῤῥιμμένοι πάντες· quod Ovid. dicit, Somno vinoque sepulti. Sic ap. Athen. 14, [p. 613, D] quidam, qui dixerat, Ἔξοινος οὐκ εἰμὶ λέγων, ex. hoc ex Alexide affert : Ἔξοινος ἐποίει ταῦτα, Ebrius, Potus, Quum perpotasset. Idem Ath. 1, [p. 34, B] ex Dione de Ægyptiis suum κρίθινον οἶνον potantibus : Οὕτως ἥδεσθαι τοὺς τοῦτον προσφερομένους, ὡς καὶ ᾄδειν καὶ ὀρχεῖσθαι καὶ πάντα ποιεῖν ὅσα τοὺς ἐξοίνους γενομένους. [Conf. 15, p. 685, F; Macho ap. eund. 8, p. 349, A; Ælian. V. H. 9, 26.] Pollux 6, [21] de derivatis ab οἶνος, scribit dici quidem ἔξοινος, sed non Ἐξοίνως, nec Ἐξοινία. [V. id. 29.]

[Ἐξοινόω, Inebrio. Eur. Bacch. 812 : Ἐξοινωμένας. Athen. 2, p. 38, E : Τοὺς ἐξοινωθέντας.]

[Ἐξοίνως. V. Ἔξοινος.]

[Ἔξοισις, εως, ἡ, Divulgatio, susp. Schneid.]

[Ἐξοιστέον, Efferendum. Eur. Phœn. 712 : Ἐξοιστέον τἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει. Plato Parmen. p. 128, E : Εἶτ' ἐξ. αὐτὸ εἰς τὸ φῶς. Aristoph. Lys. 931 : Ψιαθός ἐστ' ἐξοιστέα.]

[Ἐξοιστὸς, ὁ, Efferendus. Sext. Emp. p. 396 : Τὸν δὲ ὀρθοῦ λόγον τὸν μέν τινα θεῖον ὑπάρχειν, τὸν δὲ ἀνθρώπινον, ὧν τὸν μὲν θεῖον ἀνέξοιστον εἶναι, τὸν δὲ ἀνθρ. ἐξοιστόν.]

Ἐξοιστράω, et Ἐξοιστρέω, OEstro exagitor, exerceor, Furore agitor, Furo. Verbo ἐξοιστράω utitur Basil. p. 251, altero autem ἐξοιστρεῖν in neutr. signif. schol. Homeri [Od. X, 299], quum οἶστρον esse dicit ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει· pro quo Suid. μυῖα ὑπόχαλκος ἐγχρίμπτουσα ἐν τῷ καύματι τοῖς βουσὶ καὶ ποιοῦσα ἐλαύνεσθαι. Est igitur ἐξοιστρεῖν i. q. οἰστρηλατεῖσθαι. [Palæph. 43, 1.] ‖ Alias ἐξοιστρεῖν transitive etiam capitur ut οἰστρεῖν, pro οἰστρηλατεῖν, OEstro exagitare, exercere, immisso fugare atque exagitare. Lucian. [D. mar. 10, 2], de Latona : Τὸν δράκοντα, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν, φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν τεχθῇ, μέτεισι. [Suid. et Etym. M. v. Ταυροπόλον. Tzetz. Hist. 3, 361.] Unde pass. Ἐξοιστροῦμαι, OEstro exagitor, immisso exerceor, In furorem agor, Stimulor velut immisso œstro. [Ἐξοιστρούμενοι videtur capiendum OEstro liberati, ap. Hesych. in Κατάκηλούμενοι. Hemst. Ἐξοιστρᾶται libri nonnulli Æliani N. A. 14, 18; omnes 15, 19. V. Jacobs. p. 483. Forma Ἐξοιστρόω, ap. schol. Pind. Ol. 13, 130 : Ἐξοιστρωθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διός. Ubi vet. οἰστρωθέντος. Nam Ælian. N. A. 14, 18

et 15, 19 ex libris substitutæ sunt formæ ἐξοιστράω et ἐξοιστρέω. « Ἐξοιστρᾷ δ' ἐμὲ, Amovet, emendo in Soph. fr. Hippodam. ap. Athen. 13, p. 564, C. Eust. Il. p. 342, 7 : Ὅπως οἱ ἄρρενες (equi) ῥυθμίζοιντο μὴ ἐξοιστρᾶσθαι. Ap. Suid. v. Βακχεύων : Σώφρονι μανίᾳ ἐς συμπλοκὴν ἐξοιστρούμενοι. » Valck.]

[Ἐξοιστρηλᾰτέω, OEstro agito. Pass. Plut. De fluv. p. 1158, F.]

Ἐξοίσω, Efferam, ab inus. them. Ἐξοίω, a quo ἐνφέρω mutuatur sua tempora. [Hæc, quæ HSt. posuit in Ind. v. Ἐξοίσω, recipere nos fugit supra v. Ἐνφέρω, ubi act. et pass. exx. allata sunt, quibus add. Gl. : Ἐξοίσων, Prolaturus. Reliquimus autem h. l., ne verba HSt. ex opere ipso in Add. referrentur.]

Ἐξοιχνέω, Exeo : ἔξειμι. Hom. Il. I, [384] de Thebis Ægyptiis urbe centum portis insigni : Διηκόσιοι δ' ἂν ἑκάστην Ἄνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι, Exeunt s. Egrediuntur, ἐξίασι.

Ἐξοίχομαι, Excedo, Exeo, Abeo. Hom. [Il. Z, 379, 384 : Ἐς Ἀθηναίης (templum) ἐξοίχεται. Soph. OEd. C. 867 : Ἐξοίχει, Abis. Antiph. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 30, Ἐξοίχεται τὸ νεοτήσιον σκίρτημα ἐκ τῆς γνώμης, cit. Hemst. Plut. Mor. p. 404, D : Ἡ θερμότης παντάπασιν ἐξοίχεται καὶ προλέλοιπε· 764, E : Ἐξοίχεται πάντα καὶ διαπέφευγε. Hesych. : Ἐξῴχοντο, ἐξεπορεύοντο. Præf. Pauli Sil. Amb. 21 : Ἐξῳχηκότος χειμῶνος.]

[Ἐξοιωνίζομαι, Abominor. Plut. Demosth. c. 21 : Τοῖς ψηφίσμασιν οὐχ ἑαυτὸν, ἀλλ' ἐν μέρει τῶν φίλων ἕκαστον ἐπέγραφεν, ἐξοιωνιζόμενος τὸν ἴδιον δαίμονα· Mor. p. 289, B : Ἐξοιωνίσαντο γαμεῖν παρθένους ἐν ἱεραῖς ἡμέραις.]

Ἐξοκέλλω, Delabor, Impingo, Incurro. Isocr. [p. 143, C] : Εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γενομένων ἐξοκείλωμεν. Id. [p. 409, C] : Οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας. Pausan. [8, 24, 4] : Εἰς ἐπιθυμίας δὲ ἀνοήτους πολλοὶ μὲν ἄνδρες, γυναῖκες δὲ πλέον ἐξοκέλλουσι. Athen. 12, [p. 523, C] : Εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν οὐχ ἧσσον Συβαριτῶν. Plut. [Mario c. 45] : Εἰς ἄτοπον ἐξοκεῖλαι παρακοπήν. [Conf. Polyb. 7, 1, 1; 18, 38, 7. Absolute id. 4, 48, 11 : Ἐπαρθεὶς τοῖς εὐτυχήμασι παρὰ πόδας ἐξώκειλε.] In his fere ll. i. est q. ἐκπίπτειν, ἐξολισθαίνειν, Delabi, Devenire, Incurrere, Impingere. Sicut et ap. Herodian. 5, [7, 12] : Ἐς τοσοῦτον δὲ ἐξώκειλε παρανοίας, Eo devenit vecordiæ. [Pass. Æsch. Suppl. 438 : Δεῦρο δ' ἐξοκέλλεται· ἢ τοῖσιν ἢ τοῖς πόλεμον αἵρεσθαι μέγαν πᾶσ' ἔστ' ἀνάγκη.] Videtur autem metaph. sumpta ab iis, qui a portu aberrantes, aut vi tempestatis aversi, in periculosa loca impingunt navem. Adeo ut ἐξοκέλλω proprie sit, Impingo navem in scopulos a recta via aversus. [Æsch. Ag. 666 : Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν στελοῦσ' ἐφέζετο, ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταίλεων χθόνα. Herodot. 7, 182 : Ἐξοκέλλει (navis) ἐς τὰς ἐσβολὰς τοῦ Πηνειοῦ.] Aliquando commodius exp. Erumpere, Effundere se, Effundi. Plut. [Mor. p. 5, B] : Εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. Theodorit. H. E. 3 : Τὸν υἱὸν θεασάμενος εἰς τὴν τότε κρατοῦσαν ἀσέβειαν ἐξοκείλαντα. || Transitive etiam capitur pro Averto alium a portu. Unde metaph. Βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτὸν, Blanditiis labiorum pertraxit eum, ut vulgo interpr. [Eur. Tro. 137, Hecuba de Helena : Ἃ... ἐμὲ ἐς τάνδ' ἐξώκειλ' ἄταν. Menand. apud Stob. Fl. vol. 3, p. 234 : Ὁ πλοῦτος ἐξώκειλε τὸν κεκτημένον εἰς ἕτερον ἦθος. Aliter Orph. Arg. 639 : Κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονός.]

[Ἐξολβίζω, Dito. Georg. Pachym. Andr. Pal. 5, 21, p. 287, E : Μυρίον πλοῦτον εὑρὼν ἐξολβίζεται· 7, 2, p. 397, A : Ὁπόσοις, δέον παρ' ἐχθρῶν πλουτεῖν, ἐκ τῶν ἡμετέρων ἐξωλβίσθητε. L. Dind.]

[Ἐξολέθρευσις. Ἐξολεθρεύω. V. Ἐξολοθρ—.]

[Ἐξολέκω, Perdo. Orac. Sibyll. 4, p. 529 : Πάντας ὑπ' ἀφροσύνης μέγα νήπιοι ἐξολέκωσιν.]

[Ἐξολῐγωρέω.] Ex ὀλῐγωρέω est verbum bicomp. Ἐξολιγωρέω, Prorsus negligo et contemno, ut ἐξουθενίζω est Prorsus nihili facio.

Ἐξολισθαίνω, [s. Ἐξολισθάνω], s. Ἐξολισθέω [hæc forma fingitur ex aor. ἐξωλίσθησα], Elabor [Gl.], Excido, Effugio, Evado; Delabor, Prolabor, Incido. Herodian. [1, 3, 4] : Ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost. : Μὴ πρὸς τὴν τῶν ἀλόγων ζώων δυσγένειαν ἐξολισθήσωμεν, Delabamur, Devolvamur. Bud. [Aristoph. Eq. 491 : Ἵν' ἐξολισθάνειν δύνῃ τὰς διαβολάς. Eur. Phœn. 1383 : Ὑφίζανον κύκλοις, ὅπως σίδηρος ἐξολισθάνοι μάτην, quibus in ll. olim erat forma ἐξολισθαίνω, de qua v. Pors. ad utrumque l. et quæ dicentur in simpl., ubi etiam de aor. ὤλισθον et ὠλίσθησα. Aristoph. Pac. 140 : Τί δ' ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέσῃ βάθος, πῶς ἐξολισθεῖν... δυνήσεται; Hipponact. ap. Athen. 9, p. 370, B : Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε, cit. Hemst.; Plotin. Enn. 6, 9, 3, p. 759 : Ἐξολισθάνει καὶ φοβεῖται (ἡ ψυχὴ), Creuzer. Cum genit. Aristot. H. A. 8, 2 : Οἱ δὲ κάραβοι τοὺς γόγγρους (κατεσθίουσι)· διὰ γὰρ τὴν τραχύτητα οὐκ ἐξολισθαίνουσιν αὐτῶν. Per tmesin Hom. Il. Υ, 470 : Ἐκ δέ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν.]

[Ἐξολίσθησις, εως, ἡ, Lapsus. Euseb. H. E. 10, 7 : Διά τινος πλάνης ἢ ἐξολισθήσεως ἱεροσύλου.]

[Ἐξόλισθος, ὁ, Qui excidit, elabitur. Theoph. Protosp. in Fabricii B. Gr. vol. 12, p. 892 : Συνδοῦντα αὐτὴν, τοῦ μὴ ἐξόλισθον γίνεσθαι.]

Ἐξολκὴ, ἡ, Extractio.

[Ἐξόλλῡμι, s.] Ἐξολλύω, Funditus perdo, Extinguo, Prorsus pessundo et everto. [Hom. Od. P, 597 : Τοὺς Ζεὺς ἐξολέσειε. Et per tmesin Il. H, 360 : Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. Eurip. Hipp. 725 : Ὅπερ ἐξόλλυσί με· 1341. Plat. Euthyd. p. 285, A.] Fut. ἐξολῶ, pro ἐξολέσω, ab Ἐξολέω s. Ἐξόλλω [them. inusitatis] : a quibus est et Attic. præt. ἐξολώλεκα pro ἐξώλεκα. Aristoph. Pl. [418] : Ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς ἐξολῶ κακοὺς κακῶς, Male perdam vos malos. Nub. [1136] : Ἀπολεῖν μέ φησι κἀξολεῖν, Se me funditus perditurum et eversurum. Rursum Pl. [879] : Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς· et [592] : Ἀλλὰ σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσειε, Te perdat penitus et deleat. Eq. [143] : Ἀλλαντοπώλης ἔσθ' ὁ τοῦτον ἐξολῶν, Qui hunc prorsus perditurus est. Præt. med. [immo act.] ἐξολώλεκα : unde ἐξολωλεκὼς citatur in VV. LL. ex Aristoph. Pl. [868] : Ὁ δὲ Πολὺ μᾶλλον ἐνίους ἐστὶν ἐξολωλεκὼς, Ipse multo magis quosdam perdidit et evertit. [Perf. sec. Ἐξόλωλα, Perii. Soph. Tr. 34 : Σοῦ πατρὸς ἐξολωλότος. Eur. Herc. F. 1392. Aristoph. Pac. 366 : Ἀπόλωλας, ἐξόλωλας. Plato Euthyd. p. 283, D, E. Præs. monum. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 23 : Ἐξόλλυσθαι κακίστῳ ὀλέθρῳ. Aor. med. Eurip. Cycl. 260 : Κακῶς ἐξόλοιο. Et sæpius Aristoph. Fut. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 537, 9 : Σπορὰ παίδων αὐτοῦ ἐξολεῖται.]

Ἐξολόθρευμα, τὸ, Internecio, qua sc. aliquis funditur, perditur, evertitur, exterminatur. [Sam. 1, 15, 21; inc. Reg. 2, 14, 7.]

Ἐξολόθρευσις, εως, ἡ, Perditio, Occisio, Exterminatio. [Joseph. A. J. 11, 6, 6. Ps. 108, 12; Ezech. 9, 1; Macc. 1, 7, 7. || Ἐξολέθρευσις, Niceph. Blemm. in Maji Coll. n. Vat. vol. 2, p. 648. Osann.]

Ἐξολοθρευτὴς, ὁ, Qui penitus aliquem perdit et extinguit, perimit et exitium affert : quo verbali Hesych. exp. ὀλέθριος. [Athanas. vol. 1, p. 1142, E : Παρέδωκε τῷ ἐξολοθρευτῇ. L. Dind.]

[Ἐξολοθρευτικὸς, ἡ, ὀν, Perniciosus. Schol. Aristoph. Pl. 443.]

Ἐξολοθρεύω, Funditus perdo et everto, Penitus extinguo, etiam Extermino. [Deperdo, Disperdo, add. Gl.] Act. 3, [23] : Ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ. [Et sæpe in V. T. libris. Joseph. A. J. 8, 11, 1. Xyland. ad Plut. Dione 18. Angl. In cod. Alex. int. V. T. sæpe scribitur ἐξολεθρεύω et ὀλεθρεύω. V. Bosii Prol.]

Ἐξολολύζω, In ejulatus s. ululatus erumpo, Ejulatus s. Ululatus edo. Hom. Batrach. [100] : Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε. [Exululo, Gl.]

Ἐξομᾰλίζω, i. q. simpl. ὁμαλίζω, Complano, Lævigo, Æqualem s. Æquabilem reddo : nisi quis velit præpositionem signif. augere. [Deplano, Exæquo, Gl.] Sed est etiam Manu permulceo, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τοὺς πώλους ψήχουσι : unde Synes. metaphorice dixit τοὺς ἀνθρώπους ἐξομαλίσαι pro Demulcere homines : ut videbis ap. Bud. p. 811, ubi tamen non Manu permulcere, sed Manu quasi permulcere dixit. [Hippocr. p. 21, 28 : Ἐξομαλίζειν τε χρὴ πέσσοντα (ulcus) πανομοίως. Med. Strabo 15, p. 709 : Διὰ σκυταλίδων ἐξομαλίζονται τὰ σώματα. Pass. Diodor. 2, 10 : Τὸ ἔδαφος ἐξωμαλισμένον. Improprie Apollon. De constr. 4, 2, p. 310, 5 : Οὐδὲ ἄλλα πλεῖστα ἐξωμάλισται, i. e. Anomala sunt. Et

3, 32, p. 290, 9; De pron. p. 131, B. Grammat. Vat. post Gregor. p. 693.]

[Ἐξομαλόω, Deplano, Gl.]

Ἐξομβρέω, i. q. ἀνομβρέω. At VV. LL. Ἐξομβρήσει βδέλυγμα, ex Eccl. afferunt pro Implebitur maledictis. [In Ind. :] Ap. Hesych. legitur etiam ἐξώμβρισεν, expositum ἐπήγασεν [ἐπήγαγεν Alb.] ὀξέως, et ἐπήνεγκεν. Quo propemodum sensu accipi potest et hoc Eccles. 10, [73] : Ἀρχὴ ὑπερηφανίας, ἁμαρτία· καὶ ὁ κρατῶν αὐτῆς, ἐξομβρίσει βδέλυγμα, Emittet copiose veluti imbrem. [Gl. Hesychii refertur ad Sirac. 1, 19 : Ἐπιστήμην καὶ γνῶσιν συνεχῶς ἐξώμβρησεν, ubi Compl. —βρισεν. Quod non probandum. V. Ὀμβρέω et Ὀμβρίζω. Ponitur autem metaph. Effudit pro Impertiit. Cosmas Topogr. Christ. p. 342, E : Οἱ προειρημένοι Ἕλληνες οἱ ἐπὶ σοφίᾳ θαυμαζόμενοι ... ἐνόμισαν ἑαυτοὺς μόνους τὴν σοφίαν ἐξωμβρηκέναι. L. Dind.]

[Ἐξομβριστήριον, τὸ, Abundatorium, Gl. Editum est autem Ἐξομβρηστήριον. Angl.]

Ἐξομήρευσις, εως, ἡ, Actio poscendi obsides, obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis, etiam B emerendi s. assequendi aliquid datis obsidibus. In VV. LL. exp. Obsidum datio; et affertur ex Plut. [Camill. c. 39] : Τῶν γυναικῶν ὑπώπτευον ἐξομήρευσιν εἶναι, pro Suspicabantur mulieres pro obsidibus retinendas. [Id. Rom. c. 29.]

Ἐξομηρεύω, Obsides posco et exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plut. Sert. [c. 14] : Ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Aristot. autem dixit metaph., OEc. [1, 5 fin.] : Δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις, pro Pignorum caritate obstringere, ut in officio permaneant, Bud. Comm. : qui alibi reddit etiam Obsidio obligare, et Tanquam obsidibus datis obstringere; addens, Cic. sæpe Obsidem pro Pignore usurpare. Idem scribit poni et pro Obsidibus datis emereor et assequor, a Strab. 6 fin. : Ὥστ' οὐ μόνον τὰ τρόπαια ἔπεμψαν εἰς Ῥώμην, ἃ κατὰ τῶν Ῥωμαίων ἀνέστησάν ποτε, ἀλλὰ καὶ τοὺς παῖδας ἐπίστευσε Φραάτης τῷ σεβαστῷ Καίσαρι, καὶ παίδων παῖδας, ἐξομηρευσάμενος θεραπευτικῶς τὴν φιλίαν. [Diodor. Exc. p. 571, 29 : Τοῖς νόμοις ποικίλη καὶ πᾶν ἐξομηρεύσασθαι δυναμένη.]

Ἐξομῑλέω, Consuetudinem habeo, VV. LL. [Eur. Cycl. 518 : Στεφάνων οὐ μία χροιὰ περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει. Xen. Ages. 11, 4 : Ἦσκει ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Ἐν ὄψει πάντων ἐκαλινδοῦντο τοῖς πολλοῖς ἐξομιλοῦντες, ex Aristocl. ap. Euseb. Præp. ev. 11, p. 511, A, cit. Hemst. || C. accus. Sermonibus aliquem capere et sibi conciliare, Polyb. 7, 4, 6; 32, 4, 2. Absolute Plut. Mor. p. 824, E. Et al.] Et ἐξομιλεῖσθαι ἐν ὄχλῳ, Versari in turba, ibid. ex Eur. [Iph. A. 735.] Sic autem vacaret præp. in hoc verbo, quæ alioqui non vacat in nomine Ἐξόμιλος, sed potius privationem significat ap. Soph. Trach. [964] : Ξένων γὰρ ἐξόμιλος ἥδε τις βάσις· nec enim dubito, quin ἐξόμιλος hic significet Aliena s. Abhorrens ab ea, quæ est τοῦ ἡμετέρου ὁμίλου. Schol. exp. βάδισις ξένων ἀνδρῶν ἐστὶ, καὶ ἄλλου πλήθους συνέστηκε, ubi deesse puto præp. ἐξ ante ἄλλου.

[Ἐξομιλητικὸς, ἡ, ὸν, Comis, reponebat Falckenburg. ap. Polluc. 6, 28, ubi inter epitheta convivæ est ἐξομολογητικός. L. Dind.]

[Ἐξόμιλος. V. Ἐξομιλέω.]

[Ἐξομματίζω. V. Ἐξομματόω.]

[Ἐξόμμᾰτος, ὁ, i. q. ἐξόφθαλμος, quod v. Pollux 5, 69. Conf. annot. ad Xen. Cyneg. 5, 25. || Excæcatus. Nicet. Ann. Schneid.]

Ἐξομμᾰτόω, Oculatum reddo, Oculos illumino, Visum restituo. Et pass. Ἐξομματοῦσθαι dicitur, Qui ex cæco oculatus evadit. Aristoph. Pl. [635, ex Sophoclis Phineo sec. schol.] : Ἀντὶ τυφλοῦ ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας, i. e. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀφῃρέθη τὸ κάλυμμα. [Imitatur Ælian. N. A. 17, 20.] At nisi addidisset λελάμπρυνται κόρας, potuisset accipi pro ἐκκέκοπται τοὺς ὀφθαλμούς : nam anceps verbum esse schol. etiam testatur : ut ἐξομματοῦν significet etiam Exoculare, ut Appul. loquitur, h. e. Oculos effodere, exculpere. [Ἐξομματωμένος, Exoculatus, Gl. Excæcandi signif. Eurip. ap. schol. Phœn. 61 : Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ ἐξομματοῦμεν καὶ διόλλυμεν κόρας. Contraria Æsch. Pr. 499 : Φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα. De mutabili hujus similisque verbi ἐκτυφλόω potestate dixit Coraes ad Ælian. V. H. 5, 11, ubi memoravit etiam hodiernum Græcorum usum verbi ἐξομματίζω ἐπὶ τοῦ καθαίρειν τοὺς κυάμους. L. Dind.]

Ἐξομμάτωσις, εως, ἡ, Abstersio sordium quæ in oculis sunt. Pollux 2, [48] : Τὸ δ' ἀποκεφάλισμα, κάθαρσιν κάρας· ῥύψιν ὀδόντων, ἀποδόντωσιν ἔλεγον· ἐξομμάτωσιν, νίψιν ὀμμάτων ῥύπου.

Ἐξόμνῡμι [s. Ἐξομνύω, Ejuro, Gl.], pro quo usitatius est pass. [med.] Ἐξόμνυμαι, Abjuro, Cum jurejurando inficior. [Ἐξομόω, Objuro (sic), Gl.] Ἐξόμνυσθαι est Cum jurejurando aliquid inficiari, ut abjurare debitum et similia : Plato De LL. 12, [p. 949, A] : Τῶν δὲ ὁπόσα ἐξαρνηθέντι καὶ ἐξομοσαμένῳ κέρδος μέγα φανερὸν εἶναι δοκεῖ. Isæus [p. 76, 30] : Ἃ μὲν οἶδεν ἐξόμνυσθαι. Demosth. [absolute p. 396, 19 : Τῶν ἄλλων πρέσβεων ἕκαστον καλῶ, καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι ἀναγκάσω· ἐὰν δ' ἐξομνύωσιν, ἐπιορκοῦντας ἐξελέγξω· 1119, 10 : Οὐ γὰρ ἐξομνύναι ἐθέλήσειν αὐτοὺς οἶομαι· 20 : Ἢ μαρτυρεῖτε ἢ ἐξομόσασθε, ex iisd. verbis 1190, 10; 1354, 4. Et p. 1317, 8] cum μὴ οὐκ sequente infin. : Καὶ ταῦτα οὐκ ἂν ἐξομόσαιτο ὁ Εὐβουλίδης μὴ οὐκ εἰδέναι. [Soph. Ant. 535 : Ἦ 'ξομεῖ τὸ μὴ εἰδέναι; Seq. accus. Demosth. p. 1310, 2 : Ταύτας τὰς διαβολὰς ἐξομνυμένους καὶ μαρτυροῦντας αὐτὴν ἀστὴν οὖσαν εἰδέναι.] || Ἐξόμνυμαι, Ejuro [Gl.] : ut ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, Æschin. [p. 40, 30 et 34], Ejuro legationem, legationis munus, h. e. Jurejurando affirmo obire me legationem non posse, Bud., qui etiam postquam dixit Ejuro magistratum, esse Repudio et Excuso quippiam ne magistratum gerere cogar, affert ex Aristot. Pol. 4, [13] : Περὶ δὲ τὰς ἀρχὰς τοῦτο σοφίζονται, μὴ ἐξεῖναι ἐξόμνυσθαι τοῖς ἔχουσι τὸ τίμημα. Sed addit significare etiam posse Magistratu se abdicare. [Absolute Demosth. p. 378, 18 : Ἐχειροτονήσατε καὶ τοῦτον κἀμέ. ... Ἐγὼ μὲν δὴ παρελθὼν ἐξωμοσάμην εὐθέως.] Idem alio l. scribit ἐξομόσασθαι esse Cum jurejurando aliquid excusare, detrectare, recusare : ex cujus imitatione Cic. Ejurare iniquum C judicem dixit. Ead. forma dixit Synes. : Οὐκ ἐξομοῦμαι τὴν ἱερωσύνην. [Herodian. 2, 12 : Τὰς παρούσας ὀδυρομένου τύχας, ἱκετεύοντός τε ἐξομόσασθαι τὴν ἀρχὴν καὶ παραχωρῆσαι πάσης τῆς δυναστείας τῷ Σεβήρῳ.] At ἐξόμνυσθαι τὴν ἀλήθειαν, Ejurare testimonium, h. e. Cum jurejurando affirmare se veritatem non nosse : quod faciebant interdum ii quibus testimonium denuntiatum non erat, Bud. Lex. afferens quendam l. ex Æschine [p. 7, 21], ubi tamen legitur in plur. ἐξόμνυσθαι τὰς ἀληθείας. Hunc et in Comm. habes, p. 16. || Quantum autem attinet ad Excusandi signif., sciendum est eam tribui huic verbo tunc etiam, quum jungitur accusativo illi πρεσβείαν, aut cuipiam simili : nam ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν a Bud. exp. etiam Excuso valetudinem jurejurando, ne in legationem ire cogar : sed ei magis convenit quum dicitur ἐξόμνυσθαί τινα : significat enim Jurejurando excusare aliquem, qui judicio non adest, aut evocatus præsto non est : ut οὐκ ἐξομουμένους ἐμὲ, ap. Liban. Demosth. autem dixit [p. 379, 17] : Ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονὶ, Excusavit, quod diceret ægrotare. Sic Gallice dicimus *Exonier* s. potius *Exonnier* duplici *n*, Excusare aliquem in judicio, afferendo causam ejus absentiæ, eamque confirmando jurejurando. V. Bud. Comm. p. 16 sq., item 161 et 112.

Ἐξομόθεν, i. q. ὁμόθεν, ut ap. Hesych. ἐξομόθεν πεφυῶτες, Eodem loco orti, ex Hom. Od. E, [477, ubi nunc divisim ἐξ ὁμ.]

[Ἐξομοιάζω, i. q. seq., ap. Callicratidam Stob. Flor. vol. 3, p. 39 : Τὸ μὲν κατὰ περισσὰς χώρας συντάσσον ἐξομοιάζει αὐτῷ. V. Ὁμοιάζω. L. Dind.]

Ἐξομοιόω, Assimilo, Ad similitudinem effingo, Similem efficio. [Herodot. 3, 24 : Γυψώσαντες ἅπαντα αὐτὸν γραφῇ κοσμέουσι, ἐξομοιεῦντες τὸ εἶδος ἐς τὸ δυνατόν. Plato Gorg. p. 512, E : Ἐξομοιῶν αὑτὸν τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ. Plut. Mor. p. 96, F : Πολλοῖς ἑαυτὸν ἐξομοιοῦν καὶ προσαρμόττειν. Plato Tim. p. 90, D : Τῷ κατανοουμένῳ τὸ κατανοοῦν ἐξομοιῶσαι. Theophr. H. Pl. 2, 2, 4 : Τὰ ἀπὸ φυτευτηρίων πεφυτευμένα πάντα δοκεῖ τοὺς καρποὺς ἐξομοιοῦν.] Et Ἐξομοιοῦμαι, Similis efficior.

Soph. Aj. [549] : Αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, Similem patris effici, s. ἐξομοιοῦν αὐτὸν κατὰ φύσιν, ut schol. exp. [Ead. phrasi Eur. Andr. 354.] Philo De mundo : Τῇ γὰρ φύσει τῶν τεχνητῶν εὔλογον τὰ δημιουργηθέντα ἐξομοιοῦσθαι, Rationi consentaneum opera fabrefacta naturæ opificum similitudinem referre. [Plut. Flamin. c. 3 : Ὁ Ἄψος καὶ σχῆμα καὶ τάχος ἐξομοιοῦται πρὸς τὸν Πηνειόν. Alia struct. Xenoph. OEc. 7, 32 : Ποῖα ἔργα ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν ἐξομοιοῦται τοῖς ἔργοις οἷς ἐμὲ δεῖ πράττειν;]

Ἐξομοίωσις, εως, ἡ, Effictio, qua simulacrum rei alicujus exprimitur. In VV. LL. τροφῆς ἐξομοίωσις, Alimenti in corporis similitudinem transformatio. [Theophr. C. Pl. 4, 3, 1 : Ἐν δὲ τοῖς τῶν λαχανωδῶν τὰ μὲν ἄλλα τὴν ἐξ. ἀποδίδωσι, ῥάφανος δὲ καὶ ἄλλ' ἄττα μεταβάλλει. Plut. Mor. p. 54, D : Ἐν ταῖς ἐξομοιώσεσι τοιαῦταί τινές εἰσιν αἱ τοῦ κόλακος διαφοραὶ πρὸς τὸν φίλον· Pericl. c. 2 : Πρὸς ἃ μιμητικὸς οὐ γίνεται ζῆλος οὐδ' ἀνάδοσις κινοῦσα προθυμίαν καὶ ἀφορμὴν ἐπὶ τὴν ἐξ. || Dat. jungit Clem. Al. Str. 2, p. 502 : Τὴν ἐξ. τῷ θεῷ. Præp. πρὸς ib. 499, et Gregor. Naz. Or. 11, p. 179, quem cit. Strong.]

[Ἐξομοιωτικὸς, ἡ, ὸν, Assimilans. Clem. Al. Str. 1, p. 437 : Πολιτεύεσθαι εἰς δύναμιν ἐξομοιωτικὴν τῷ θεῷ διδάσκει. Boiss.]

Ἐξομολογέω, s. Ἐξομολογέομαι, Confiteor [Gl. Plut. Mor. p. 1042, A : Ἔστιν οὖν ὅπως ἄν τις ἐξομολογήσαιτο σαφέστερον τἀναντία λέγειν αὐτὸς πρὸς ἑαυτόν; Eum. c. 17 : Ἤτταν ἐξομολογεῖσθαι· Anton. c. 59 : Τὴν ἀλήθειαν ἄνευ βασάνων ἐξομολογησάμενος. Lucian. Hermot. c. 75; Heliodor. 9, p. 427.] Matth. 3, 6, et Marc. 1, [5] : Ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Epist. Jacobi 5, [16] : Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα. Act. 19, [18] : Ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν, Confitentes et indicantes facta sua. || Significat etiam Palam profiteri et prædicare, Ingenue profiteri et prædicare. Es. 45, [24] : Πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ. Ps. 18 [17, 49] : Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ, i. e. Aperte profitebor et celebrabo nomen tuum. Juxta enim Hebraicum idioma hic ἐξομολογεῖσθαι est Publice agnoscere et profiteri : cujusmodi professiones publicæ quoniam conjunctæ sunt cum laude ejus quem nos agnoscere profitemur, factum inde est ut ἐξομολογοῦμαι aliquando accipiatur pro Gratias ago. Matth. [11, 25] : Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν, Gratias tibi ago, Laudes tibi dico, Te prædico. || Significat etiam Spondeo : h. e. Dico me facturum, Polliceor. Luc. 22, [6] : Συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι (sc. εἰ αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς), καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτόν.

Ἐξομολόγησις, εως, ἡ, Confessio. Plut. Pericle [c. 31] : Ἀσθενείας ἐξομολόγησις, Confessio imbecillitatis. [Et alibi sæpe similiter.] Item Professio : ut Ecclesia ἐξομολογήσεις vocat Quas edunt Christiani suæ religionis professiones. Quæ publicæ professiones quoniam fiunt cum laude ejus quem nos agnoscere profitemur, vox illa ἐξομολογήσεως accipitur sæpe pro Prædicatione et laude, vel etiam Gratiarum actione. Unde et Suidæ est non solum ἀφήγησις τῶν βεβιωμένων, sed etiam εὐχαριστία. [V. Paralip. 2, 20, 23 et cetera exx. in Lexx. V. T. Sensu ecclesiastico, Nicet. Paphl. Laud. S. Eust. p. 64. Boiss. Perdiccas Ephes. p. 72 : Ἐς τ' ἂν ἐξομ. εἰλικρινῆ ποιήσῃ, ὅθεν ἐξ. ἁγία ὠνομάσθη. L. Dind.]

[Ἐξομολογητικός. V. Ἐξομιλητικός.]

[Ἐξομολογουμένως, Indubitate. Clem. Al. Strom. 6, p. 763 : Ἐξ. ἐν τοῖς τοῦ θεοῦ ὄντας.]

[Ἐξομόργνυμι. V. Ἐκμόργνυμι, ubi v. 5 post abstergendi add., *sibi*.]

[Ἐξόμορξις, εως, ἡ, Impressio. Plato Tim. p. 80, E : Τῆς τοῦ πυρὸς ἐξομόρξεως ἐν ὑγρῷ.]

Ἐξόμφᾰλος, ὁ, ἡ, Cui prominet s. procidit umbilicus. Galen. [De tum. præter nat. p. 357, 20 Bas.] a quibusdam Medicis ἐξομφάλους nominari scribit Eos quibus περιτοναίου τρωθέντος, ἢ ῥαγέντος, εἶτα μὴ συμφύντος, ὄγκος μαλακὸς γίνεται κατὰ τὸν ὀμφαλόν. Et ἐξόμφαλον πάθος, Vitium illud, quum prominet umbilicus et amplius more solito extat : quod et ἐξόμφαλος substantive dicitur a Diosc. 4, 70, de psyllio : Ἐντερο-

A κήλας τε τὰς ἐπὶ παίδων καὶ ἐξομφάλους ὑγιάζει καταπλασσόμενον σὺν ὄξει, Umbilicos prominentes, Umbilici procidentias. Itidem vero auctor Definitt. medic. [p. 401, 6] ἐξόμφαλον vocat, quod Paul. Ægin. [6, 51] ἐξόμφαλον πάθος dicit : Ἐξόμφαλος, inquit, ἐστὶν ὑπεροχὴ ὀμφαλοῦ ὑπὸ διαφόρου αἰτίας γινομένη.

Ἐξονειδίζω, Probris et convitiis incesso, Probra in aliquem jacto, etiam Exprobro, Impropero. [Soph. OEd. C. 990 : Οὓς αἰὲν ἐμφέρεις (vel ἀμφέρεις) σύ μοι φόνους πατρῴους, ἐξονειδίζων πικρῶς· El. 283 : Τοιάδ' ἐξονειδίζει κακὰ, Hæc probra ingerit. Et pass. Phil. 382 : Τοιαῦτ' ἀκούσας κἀξονειδισθεὶς κακά. Eur. Phœn. 1676 : Εἶδες τὸ τόλμημ' οἷον ἐξωνείδισεν· Iph. A, 305 : Καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας. Plut. Mor. p. 20, B : Ὧν ἐξήμαρτεν ἕκαστον ἐξονειδίζοντες.] Lucian. [D. mort. 2, 1] : Ἐπιγελᾷ καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν. [Diod. 5, 29 : Τὸν ἀντιταττόμενον ἐξονειδίζουσι καὶ ταπεινοῦσι. Anon. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 205, 26 : Τοῖς ἐξονειδίζειν αὐτὸν εἰς τὴν ἐνεγκαμένην ἐθέλουσι. L. Dind.]

B Ἐξονειδισμὸς, ὁ Exprobratio. [Joseph.]

[Ἐξονειδιστικὸς, ἡ, ὸν, Qui exprobrat. Marc. Anton. 1, 16.]

[Ἐξονειρόω, i. q. ἐξονειρώσσω, si vera scriptura, ap. Hippocr. p. 664, 33 : Ἐξονειροῖ καὶ χάκιον ἴσχει.]

Ἐξονειρωγμὸς, ὁ, Seminis in somnis emissio, quum alicui genitura in somnis profluit. Aristot. Probl. [4, 5] : Διὸ καὶ ταχὺ καὶ ἄνευ ἐργασίας ἐν τοῖς ὕπνοις οἱ ἐξονειρωγμοὶ γίνονται. [Et 10, 9; H. A. 10, 6. Theophr. fr. 7, 16.]

Ἐξονειρωκτικὸς, ἡ, ὸν, Cui semen in somnis profluere solet. Aristot. Probl. 5, 31 : Διὰ τί ἐξονειρωκτικοί εἰσιν οἱ κοπιῶντες καὶ φθισιῶντες; ἢ ὅτι ὅλως ἐξονειρωκτικοὶ οἱ θερμοὶ καὶ ὑγροί; Sed notandum in vulg. edd. scribi ἐξονειρωττικοὶ et ἐξονειρωτικοί : rectius autem Bud. [et libri mel.] ἐξονειρωκτικοὶ, quem et ego sequutus sum. [Theophr. fr. 7, 16.]

C [Ἐξονειρώσσω, s.] Ἐξονειρώττω, In somnis semen emitto. Aristot. De gener. anim 2, [c. 4 fere med.] : Καθάπερ τοῖς ἄῤῥεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ νύκτωρ, ὃ καλοῦσιν ἐξονειρώττειν. Idem Aristot. Probl. [4, 34] : Καὶ οἱ κοπιῶντες ἐξονειρώττουσιν, ὅτι ὑγρὸς καὶ θερμὸς ὁ κόπος, Genitura eis in somnis profluit. [10, 9; 33, 15, H. A. 10, 6, etc. Hippocr. p. 232, 10 : Οἱ ἐξονειρώσσοντες διὰ τάδε ἐξονειρώσσουσι.]

[Ἐξονειρωτικὸς vitium scripturæ pro ἐξονειρωκτικὸς, quod v.]

D Ἐξονομάζω, pro simpl. ὀνομάζω, significante Nomine voco. Sed ap. Hom. sæpe legitur, Ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε, ubi Eust. de veterum sententia ἐξονομάζειν significare ait vel simpliciter λαλεῖν, Loqui, Verba facere, ut ponantur ἐξ παραλλήλου ista duo, ἔφατο ἔπος et ἐξονόμαζεν, quemadm. Il. Σ, [9] : Διαπέφραδε, καί μοι ἔειπε· vel διεξοδικῶς λέγειν, i. e. μὴ μετρίαις τισὶ λέξεσιν, ἀλλὰ λόγῳ χρᾶσθαι τῷ ἐξ ὀνομάτων πολλῶν συγκειμένῳ, i. e. λέξεων. [H. Merc. 59 : Ἥν τ' αὐτοῦ γενεὴν ὀνομακλυτὸν ἐξονομάζων. Eur. Iph. A. 1066 : Μέγα δ', ἀνέκλαγον παῖδες Θεσσαλαὶ, μέγα φῶς, μάντις ὁ Φοῖβος ὁ Μουσᾶν τ' εἰδὼς, γεννάσεις, Χείρων ἐξωνόμασεν, ubi verba Chironis sunt μέγα φῶς γεννάσεις. Confert Musgr. Soph. OEd. C. 294 : Λόγοισι γὰρ οὐκ ὠνόμασται βραχέσι (τὰ ἐνθυμήματα). Ceterum vitiosam esse verbi formam arguit metrum. Scr. videtur ἐξονόμηνεν. || Denomino, Gl. Plut. Cic. c. 40 : Τὸ ἄτομον, τὸ ἀμερὲς, τὸ κενὸν ... ἐξονομάσας πρῶτος ἢ μάλιστα Ῥωμαίοις· Mor. p. 934, F. Phot. cod. 9, p. 4, 23 : Ἑτέρας πραγματείας, ἣν εὐαγγελικὴν ἀπόδειξιν ἐξονομάζει. L. Dind.]

Ἐξονομαίνω, itidem pro Nomine voco, ὀνομαστὶ καλῶ. Hom. Il. Γ, [166 : Ὥς μοι καὶ τόνδ'] ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς, [ὅστις ὅδ' ἐστὶν, Enarres, Dicas. Od. Z, 66 : Αἴδετο γὰρ θαλερὸν γάμον ἐξονομῆναι πατρὶ φίλῳ. H. Ven. 253.]

Ἐξονομακλήδην et Ὀνομακλήδην, Nominatim. Hom. Od. Δ, [278] : Ἐκ δ' ὀνομακλήδην Δαναῶν ὀνόμαζες ἀρίστους· Il. X, [415] : Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. [Od. M, 250.] Dicam autem de hoc adv. et in Ὀνομάκλυτος.

[Ἐξονομαστὸς, Nomen, Gl.]

Ἐξονῠχίζω, Ungues excindo s. eximo, Exungulo, Plauto. Metaph. pro Exarmo ; Ceu unguibus exarmo.

Gallice dicimus itidem per metaph. *Il leur a bien rongné les ongles*. Sed aliter Plut. Symp. 6, 7 [p. 692, C] : Οὕτως, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζουσι [ἐξευνουχίζουσι ipse HSt. in ed. sua] τὸν ἄκρατον καὶ ἀποθηλύνουσιν οἱ διηθοῦντες· paulo post dicit, Ἐξαίρουσι τοῦ οἴνου τὸ ἐμβριθές. Sumpta autem metaph. a volucribus aliisve animantibus quæ se unguibus ungulisve defendunt : aut etiam non provocata aliquem invadunt : quæ petulantia corrigitur, quum ea ἐξονυχίζομεν, Exungulamus. || Item ὠνυχισμένα et ἐξωνυχισμένα ῥόδα ap. Galen. et Paul. Ægin., Rosæ quibus λοβοὶ et ὄνυχες exempti sunt. [Matthæi Med. p. 83 : Ῥόδα ἐξονυχίσας.] || Ἐξονυχίζειν, sicut et simplex ὀνυχίζειν, capitur etiam pro Exquisite expendere et ad unguem exigere, ἀκριβολογεῖσθαι [ita interpr. Phryn. p. 281, Thom. p. 651], λεπτολογεῖν [-γεῖσθαι Herodian. Philet. p. 443], ἐξετάζειν [ἐρευνᾶν addit Phryn. Bekk. p. 13, 16] ἀκριβῶς, quemadmodum et in Ὀνυχίζω annotabo. Athen. 3, [p. 97, D] : Ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, i. e., inquit Bud. p. 894, Cavillanter et sophistice versas quicquid a quoquam dicitur, et unumquodque verbum a disserente prolatum inquiris cavillosa subtilitate : omniaque ad disputationem revocas, et velut ad unguem vis omnia esse exacta inter loquendum, ut ne scrupulus quidem ullus maneat, h. e. καὶ δι' ὄνυχος ἅπαντα τὸν λόγον βασανίζεις : nam δι' ὄνυχος ἀκριβοῦν dicunt quod Lat. Ad unguem exigere vocant. Hæc ille. Ἐξονυχίζειν, inquit Idem in Lex., quasi Limare, Ad unguem exigere, Scrupulose persequi. Artemid. Onirocr. 1, p. 13 [c. 16 extr.] : Βλάβην τινὰ κοινὴν νομίζομεν τὸ μὴ οὐχὶ περὶ ἑκάστου ἀκριβοῦν καὶ ἐξονυχίζειν. Ead. signif. utitur simplici quoque l. 4 : Μικρὰ μὲν καὶ οὐ πολλῆς ἄξια φροντίδος, ὅμως δὲ ἐπιζητούμενα ὑπὸ τῶν ὀνυχιζόντων πάντα. [Ἐξονυχισμένος (sic), Ad unguem, Gl. Memorat Pollux 2, 146. Hinc adject. Ἐξονυχιστικός, ἡ, όν, ap. Theodos. De grammat. p. 53, 28 : Ἡμιτέχνιον δέ εἰσιν ἡ κουρευτικὴ καὶ ἐξονυχιστική. Ubi proprie dicitur de unguibus resecandis, ut videtur. L. Dind.]

Ἐξοξύνω, Acidum reddo, Acorem affero. [Exacuo, Gl.] Et Ἐξοξύνομαι, Acidus reddor, In acorem convertor, abeo, Acesco, Coacesco. Theophr. C. Pl. 6, [7, 7] : Ἐπεὶ καὶ τὸ μὲν διαφθειρόμενον ἐξυγραίνεται, πολλάκις δὲ ἐξοξύνεται. [ῡ]

[Ἐξοπάζω. Hesych. : Ἐξώπαζεν, ἐξέπεμπεν. Ap. Pind. Isthm. 1, 11, quidam legunt ἐξώπασε pro ἓξ ὤπασε. Schneid.]

[Ἐξοπίζω, Succum exprimo. Aristot. H. A. 3, 21 : Ὁ ὀπὸς εἰς ἔριον ἐξοπισθείς.]

[Ἐξόπιθε. Ἐξόπιθεν. V. Ἐξόπισθεν.]

[Ἐξόπιν, A tergo s. parte postica. Æsch. Ag. 116 : Ὁ κελαινὸς ὅ τ' ἐξόπιν ἀργίας (aquila). Schol. : Ὁ ἐξοπίσω λευκὸς, ὅ ἐστιν ὁ πύγαργος.]

Ἐξόπισθεν [s. Ἐξόπισθε], A tergo [Gl. Plat. Reip. 2, p. 365, C : Ἑλκτέον ἐξόπισθεν· Leg. 12, p. 947, D : Κόρας ἑπομένας ἐξ. Xen. Cyrop. 7, 1, 24.] Plut. Numa [c. 7] : Αὐτὸς δὲ παραστὰς ἐξόπισθεν, καὶ τῇ δεξιᾷ τῆς κεφαλῆς ἁψαπτόμενος. Utitur et ita in Rom. p. 99. [Forma Ἐξόπισθε ap. Soph. fr. Tript. ap. Dionys. A. R. 1, 12, et sæpius ap. Aristoph., ut Ach. 260. Aristid. vol. 1, p. 276 et (ubi est var. ἐξόπισθεν) 359, Plutarch. Moral. p. 707, B, citavit Lobeck. ad Phryn. p. 285. Add. var. script. Artox. c. 8; Reg. 4, 17, 21.] Et cum gen. ap. Aristoph. [Ach. 868] : Ἐξόπισθέ μου. Et τὸ ἐξόπισθεν τῆς κεφαλῆς, Aristot., Posterior s. Aversa capitis pars, i. e. Sinciput. Et εἰς τὸ ἐξόπισθεν, In aversum, Retrorsum, i. q. ἐξοπίσω. [Plat. Tim. p. 84, E.] || Exp. etiam In posterum. Sicut vero ὄπιθεν poetice dicitur pro ὄπισθεν, sic etiam [Ἐξόπιθε et] Ἐξόπιθεν pro ἐξόπισθεν. [Hom. Il. Δ, 298 : Πεζοὺς δ' ἐξόπιθε στῆσεν, Post equites. A tergo, Π, 611 : Ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν οὔδει ἐνισχίμφθη· P, 527. Hesiod. Sc. 130 : Κοίλην δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην καββάλετ' ἐξόπ. Cum gen. Il. P, 521 : Κόψας ἐξόπ. χεράων. || Ἐξόπιστο Scytha ap. Aristoph. Thesm. 1124. || Formam Æol. Ἐξύπισθα memorat Apollon. Bekk. An. p. 569, 26; 604, 29, Hesych. V. Valcken. Adon. p. 278, C.]

[Ἐξοπισθίων, i. q. ἐξόπισθεν, pro ἐξ ὀπισθίων, ap. Annam p. 390, B : Ἐξοπισθίων τῷ Καμύτζῃ ἐπεισπεσεῖν· conf. p. 328, B.]

[Ἐξοπισθίως, Aversis pedibus. Tzetz. Hist. 5, 104 : Σπηλαίῳ εἰσεβίβαζεν αὐτοῦ ἐξοπ. (boves). Elberl. Theod. Acr. 1, 238 : Ἐμπροσθίως πληγέντες ἐξήλαυνον ἐξοπ., Retro cedebant. L. Dind.]

Ἐξοπίσω, In adversum, Retrorsum, Retro. Hesiod. [Op. 88] : Ἀποπέμπειν ἐξοπίσω, Retro amandare. [Theog. 182. Soph. fr. Rhizot. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἡ δ' ἐξοπίσω χερὸς ὄμμα τρέπουσα.] || Exp. etiam Postea. [Hesiod. Th. 500 : Σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω. Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 237 : Ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω, si ea est vera scriptura. Tyrt. ap. eund. vol. 2, p. 369 : Καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.]

Ἐξοπλίζω, Penitus armis instruo : ut plus significet quam simplex ὁπλίζω. Potest tamen alicubi et pro eo accipi. [Æsch. Suppl. 682 : Μηδέ τις ἀνδροκμὴς λοιγὸς ἐπελθέτω τάνδε πόλιν δαΐζων Ἄρη βοάν τ' ἔνδημον ἐξοπλίζων· 702 : Πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη· et ib. 99. Herodot. 7, 100 : Ἐξοπλίσαντες τοὺς ἐπιβάτας, ὡς ἐς πόλεμον.] Xen. Cyrop. 7, [4, 16] : Ἐξώπλισε δὲ ἀπὸ πάντων τούτων (sc. οὓς κατεστρέψατο), Περσῶν μὲν ἱππέας οὐ μεῖον ἢ τετρακισμυρίους· ubi tamen quædam exempll. habent ἐξέπλησε. [Plut. Pomp. c. 8.] Pass. [med.] Ἐξοπλίζομαι, Armis instruor, me instruo, Armo me. [Eur. Iph. T. 302 : Ἅς τις ἐξωπλίζετο· Herc. F. 466 : Στολὴν λέοντος, ἣπερ αὐτὸς ἐξωπλίζετο. Aristoph. Lys. 454 : Γυναικῶν ἐξωπλισμένων.] Xen. Cyrop. 1, [4, 18 : Οὕτως ἐπεθύμει αὐτοῖς (armis) ἐξοπλίσασθαι· 6, 4, 1, item cum dat.] : Οὕτω δὴ ἐξοπλισάμενος προσήλασεν ἵππῳ, Sic armatus. Plut. : Κόσμος πανηγυριζόντων ἦν μᾶλλον ἢ πρὸς μάχην ἐξοπλιζομένων, In procinctum exeuntium, Bud. qui ἐξωπλίσθη vertit, Ad arma cucurrit, in Greg. Naz. : Ἡνίκα τὸ στρατιωτικὸν ἐξωπλίσθη κατὰ τῶν ἐν τέλει, Arma sumpserunt contra præfectos. Annotat idem Bud. ἐξωπλίσθη ap. Plat. De rep. 8, [p. 555, D, ubi ἐξωπλισμένοι] accipi pro Armatus est et instructus ad nocendum. Idem ἐξοπλίσασθαι interpr. Accingi ad prælium, in Xen. Anab. 1, [8, 3] : Τοῖς τε ἄλλοις πᾶσι παρήγγειλεν ἐξοπλίζεσθαι καὶ καθίστασθαι εἰς τὴν ἑαυτοῦ τάξιν ἕκαστον. [Conf. 2, 1, 2; 4, 6, 9, ubi aor. med. H. Gr. 2, 4, 33 : Ἐκεῖ ἔτυχον ἐξοπλιζόμενοι οἵ τε πελτασταὶ... καὶ οἱ ὁπλῖται· Cyrop. 6, 3, 32 : Ὄπισθεν τῶν ἁρμαμαξῶν ἐξοπλίσθητε.] Et ἐξωπλισμένη σφύρα [σφῦρα], Malleus bene instructus et apparatus, Bud. ex Aristoph. [Pac. 566. Μᾶζα πρὸς εὐτέλειαν ἐξωπλισμένη, Antiph. ap. Athen. 2, p. 60, D. Hemst.] || Hesych. ἐξοπλίσας exp. ὁπλίσασθαι κελεύσας. || Exarmo. Appian. B. C. 2, [28] de Curione : Ὑπισχνεῖσθαι δεῖν ἔφη μᾶλλον ἢ αὐτίκα (τὴν ἀρχὴν) ἀποθέσθαι, οὐδ' ἐξοπλίζειν Καίσαρα τῆς στρατιᾶς πρὶν καὶ αὐτὸν ἰδιωτεῦσαι, sc. Pompeium.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, et Ἐξοπλισία, ἡ, Quum aliquis se instruit armis, armis instruitur. [Armatura, utramque formam interpr. Gl. Xen. Cyrop. 8, 5, 9 : Πολλοῦ χρόνου δέονται εἰς τὴν ἐξόπλισιν.] Polyb. [10, 22, 1] : Καὶ τὸν ὅλον χειρισμὸν αὐτὸς ἐποιεῖτο τῆς ἐξοπλίσεως. Diod. S. [17, 2] inter exercitationes militares ponit ἐξοπλίσεις [ἐξοπλισίας libri omnes] καὶ μελέτας καὶ γυμνασίας. [Schol. Ven. Aristoph. Pac. 353 s. Suid. v. Λύκειον : Πρὸ γὰρ τῶν ἐξόδων ἐξοπλίσεις τινὲς ἐγένοντο ἐν τῷ Λυκείῳ. Ubi in seqq. legendum videtur ἐπιδείξεις pro ἀποδ. coll. l. Athen. ab HSt. cit.] Xen. Anab. 1, [7, 10] : Ἐν τῇ ἐξοπλισίᾳ ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν Ἑλλήνων ἀσπὶς μυρία καὶ τετρακοσία, ut sit i. q. supra ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις], In procinctu. Ἐξοπλισία pro Procinctu accipi possit et in Athen. 14, [p. 628, F] ubi postquam citavit Socratis hæc verba, Οἳ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι Ἐν πολέμῳ, ait : Σχεδὸν γὰρ ὥσπερ ἐξοπλισία τις ἦν ἡ χορεία, καὶ ἐπίδειξις οὐ μόνον τῆς λοιπῆς εὐταξίας, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιμελείας. [Add. Polyb. 10, 22, 1 et 4; 11, 9, 4 et 9. Poll. 1, 130; 8, 154. Forma ἐξοπλασία (quam ap. Diod. 19, 3, codicis Flor. auctoritate mutavi in ἐξοπλισία, ut præter l. supra cit. est 15, 79, ubi ad eandem alludit var. ἐξιππασία [quemadm. etiam 16, 3, variatur inter ἐξοπλισία, ἐξοπλασία, ἐξιππασία]) traditur esse in inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 287, 39, sed ea vix testabili propter literarum ductus prope abolitos ex lapide. Æque vitiosa forma ἐξοπλησία Maccab. 2, 4, 22.] || Ἔξόπλισις, Instrumentum fundi, Pand., Bud.

Ἔξοπλισμός, ὁ, Instructio, quum sc. armis aliquem instruimus. At in Pand. ἐξοπλισμὸς τοῦ ἀγροῦ καὶ οἴκου, Supellex, Bud. [Basil. l. 20, t. 1, c. 3.]

Ἔξοπλος, ὁ, ἡ, Armatus, VV. LL. in Polyb.: Ἅμα δὲ λαμβάνειν ἐξόπλους τοὺς πολεμίους κατὰ τὴν ἐπὶ τοὺς Μακεδόνας ἔφοδον· quem l. Suidas quidem citat, sed nequaquam exp. Suspicetur autem aliquis fortasse Inermes vel Exarmatos ibi significare. Bud. ap. eund. Polyb. 3, [81, 2], interpr. Armatus: Συνθεωρεῖν τί γυμνὸν ἢ ποῖον ἔξοπλον μέρος φαίνεται τῶν ἀνταγωνιστῶν. [2, 63, 3.] Dicitur igitur ἔξοπλος, ut ἔξοινος.

Ἐξοπτάω, Inasso, Penitus torreo. Excoquo, Aristoph. [Ach. 1005: Ἐξοπτᾶτε τὰ λαγῷα. Pass. Eq. 954. Herodot. 4, 163: Μὴ ἐξοπτήσῃς τοὺς ἀμφορέας, et ib. 164; et 163: Εἰ ἐξοπτήσεις τὴν κάμινον. Figurate Soph. fr. OEnom. ap. Athen. 13, p. 564, C: Ἐξοπτᾷ δ' ἐμὲ, de Hippodamia Pelopis amore capta. Aristid. vol. 2, p. 349: Ὁ αὐτὸς ἥλιος τὸ μὲν Ἀράβιον καὶ Λιβυκὸν ὄρος ἐξοπτεῖ καὶ τὸ ὕδωρ ὠθεῖ κάτω, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ὕδωρ ὑψούμενον περιορᾷ, Cant. reponebat ἐξοπτᾷ. Sed codd. ducunt ad verum ἐξιποῖ.] B

Ἔξοπτος, ὁ, ἡ, Inassatus, Assus. Hippocr.: Ἡ ἔξοπτος, ἢ ἔνωμος. Et rursum [p. 1239, B]: Ἄρτον ἔξοπτον. Item, Κρεῶν τὰ δίεφθα καὶ τὰ ἔξοπτα. Et rursum [p. 339, 30]: Ἄρτος ὡς ἐξοπτότατος ἐν οἴνῳ ἐντεθρυμμένος.

[Ἐξοράω, Prospicio, Tueor. Hippocr. p. 485, 18: Ἐξορᾷ ὡς ἀγχόμενος. Pass. Cernor. Eur. Heracl. 675: Πόσον τι δ' ἔστ' ἄπωθεν Ἀργεῖον δόρυ; —Ὥστ' ἐξορᾶσθαι τὸν στρατηγὸν ἐμφανῶς· Hel. 1269.]

[Ἐξοργάω, Turgeo, Prurio. Plut. Mor. p. 652, C: Εὔροιαν γὰρ ἡ ὑγρότης ἴσχει καὶ τόνον τὸ πνεῦμα καὶ δύναμιν ὑπὸ τῆς θερμότητος ἐξοργῶσαν.]

Ἐξοργιάζω, Ad sacra suscipienda præparo, Ad sacrorum cultum expio, et idoneum reddo. Aristot. Polit. 8, [7]: Τοῖς ἐξοργιάζουσι τὴν ψυχὴν μέλεσι, Bud. p. 369.

Ἐξοργίζω, i. q. διοργίζω, s. εἰς ὀργὴν ἐμβάλλω, ut Suid. exp. h. in l. [Dionis Cass. 38, 34. Hemst.]: Ταῦτα δὲ ἔπραξεν ὁ Καῖσαρ οὐχ ὅτι καταπλήξειν αὐτὸν, ἀλλ' ὅτι ἐξοργιεῖν, κἀκ τούτου πρόφασιν τοῦ πολέμου λήψεσθαι. [Xen. Comm. 3, 3, 7: Θήγειν τε τὰς ψυχὰς τῶν ἱππέων καὶ ἐξοργίζειν πρὸς τοὺς πολεμίους· OEc. 17, 15: Πάνυ σύ με ἐξώργισας πρὸς τὴν ὕλην. Ἐξοργίζουσί τε καὶ ἀνεγείρουσι αὐτὸν ἐπὶ μανίαν, ex Junco ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 447, cit. Hemst. Hesych.: Ἐξώργισα, ἐξεγύμνωσα (ἐξεθύμωσα Kust.). Poll. 6, 129.] Sed et pass. Ἐξοργίζομαι active usurpatur pro ἐξοργίζω ap. Xen. Eq. [9, 2]: Ὥσπερ οὖν καὶ ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν, οὕτω καὶ ἵππον θυμοειδῆ ὁ μὴ ἀνιῶν ἥκιστ' ἂν ἐξοργίζοιτο [-ζοι cod. || Pass. Batrach. 184: Τούτου χάριν ἐξώργισμαι. Aristæn. Ep. 2, 20: Τέλος ἐξ ἀπορίας ὁ νέος ἐξωργίσθη. Hemst.]

Ἐξορευγμία, ἡ ὀρυγή: ὀξυρευγμία vero dicitur, ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ. Ita ap. Suid. in Ms. etiam cod. legimus. Sed hoc exemplo aliquo vel auctoritate mihi probari velim, videl. ἐξορευγμίαν significare ὀρυγὴν, Fossionem; potius enim dicendum foret ἐξορυγὴ [s. Ἐξόρυγμα] ab ἐξορύσσω. Deinde scrib. potius ὀξηρευγμία pro ὀξυρευγμία. [V. Ὀξυρεγμία. Ὀρυγὴ autem ad ἐρυγὴ alludere animadvertit Valcken.]

[Ἐξορθιάζω, Excito. Æsch. Choeph. 271: Οὗτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς χρησμὸς, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν κἀξορθιάζων πολλά. || Arrigo, Mentulam erectam habeo. Plut. Mor. p. 371, F: Ἐξορθιάζων τῷ αἰδοίῳ. Seager.] C

[Ἐξόρθιος, ὁ, Rectus. Schol. Arati 161: Σφόδρα ὁ Ἄρατος ἀκριβῶς τῷ ζωδιακῷ κατὰ θέσιν φησὶ τὸ κεκλιμένον· οὐ γάρ ἐστιν ἐξόρθιος (ὁ Ἡνίοχος), ἀλλ' ὥσπερ ἐπινεύων καὶ πρὸς τὸ ἑλαύνειν ἐπειγόμενος. Boiss.]

Ἔξορθος, ὁ, ἡ, Rectus; Plenus, Persolutus, VV. LL. [Ex Theophr. H. Pl. 1, 11, 3, ubi hodie ἔξορρος. || Athen. 11, p. 496, D: Προυσιάς. Ὅτι τὸ ποτήριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι προείρηται. Quod p. 475, F, ὀρθὸν dixerat.]

Ἐξορθόω, Erigo. [Plato Leg. 9, p. 862, C: Τὸ πεσὸν ἐξορθοῦντα.] Et pass. [med.] Ἐξορθοῦμαι, signif. activa pro ἐξορθῶ. [Eur. Suppl. 1083: Ἐν δόμοις μὲν ἤν τι μὴ καλῶς ἔχῃ, γνώμαισιν ὑστέραισιν ἐξορθούμεθα, αἰῶνα δ' οὐκ ἔξεστιν. Εἰ δ' ἦμεν νέοι δὶς καὶ γέροντες, εἴ τις ἐξημάρτανε, διπλοῦ βίου λαχόντες ἐξωρθούμεθ'· ἄν.] D

Soph. Ant. [83]: Τὸν σὸν ἐξόρθου βίον [πότμον], Vitam tuam erige, i. e. Stabili et confirma. Exp. etiam Instauro, ut ἀνορθῶ. Item Corrigo, Dirigo, ex Basil. [in Epist. Plato Tim. p. 90, D: Τὰς περὶ τὴν γένεσιν ἐν τῇ κεφαλῇ διεφθαρμένας ἡμῶν περιόδους ἐξορθοῦντα. Aristid. vol. 1, p. 255: Τῶν δὲ πόδας ἐξώρθωσε (aqua salubris). Pollux 6, 141: Ἐξωρθωμένα (λέγειν).]

[Ἐξορθρίζω, Matutinus adsum. Aq. Ps. 109, 4: Ἀπὸ μήτρας ἐξωρθρισμένης σοι δρόσος παιδιότητός σου, sec. Epiphan. vol. 1, p. 610, C. Nam in ed. Bos. affertur ἐξ ὠρθρισμένου. « Acta Bacchi jun. p. 124. » Boiss.]

Ἐξορία, ἡ, Exilium. [Damnabilitas add. Gl. Greg. Naz. Or. 3, p. 86, B: Ἐξορίᾳ παραδόντα. Schæf. Marcell. V. Thucyd. p. xv ed. Bekk., Eust. Il. p. 1161, 35, anon. ap. Bekk. An. p. 1089, aliique multi recentt. L. Dind.]

[Ἐξοριάζω, forma novitia pro ἐξορίζω, in cod. barbarogr. Nicetæ p. 310, A. L. Dind.]

[Ἐξορίζω, Serum exprimo. V. Ἐξορρίζω.]

Ἐξορίζω, [Elimino, Gl.] Extermino, [Deporto, add. Gl.] Exilio mulcto. [Eur. Heracl. 257: Σὺ δ' ἐξόριζε· Tro. 1106: Ὅτι με γᾶθεν ἐξορίζει. Plato Leg. 9, p. 874, A; Demosth. p. 798, 25. De exponendo infante Eur. Ion. 504: Ἵνα τεκοῦσά τις παρθένος βρέφος Φοίβῳ πτανοῖς ἐξώριζεν θοίναν. De cadavere extra fines projiciendo Plut. Phoc. c. 37.] Aristot. Eth. 10, 9: Ἀπειθοῦσι δὲ καὶ ἀφυεστέροις οὖσι κολάσεις τε καὶ τιμωρίας ἐπιτιθέναι, τοὺς δ' ἀνιάτους ὅλως ἐξορίζειν. V. et Ἀνορύσσω. [Generalius de ejiciendo Aristoph., qui dicitur, ap. Polluc. 10, 33: Τί μ' ἐξορίζεις, ὥσπερ κλιντήριον; De rebus improprie præter Demosth. p. 808, 15, Plato Conv. p. 197, D: Ἔρως πραότητα μὲν πορίζων, ἀγριότητα δ' ἐξορίζων, ubi notabilis est conjunctio vocc. πορίζειν et ἐξορίζειν propter ea quæ supra dicta sunt in Ἐκπορίζω p. 552, A. L. D. Τὴν ἱεροσυλήσασαν ἀσέβειαν ἐξορίσαι, Posidon. ap. Athen. 6, p. 234, C. Hemst. Notanda etiam constr. ap. Eur. Heracl. 15: Φεύγομεν δ' ἀλώμενοι, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἐξορίζοντες πόλιν, Ex urbe ad urbem migrantes. V. Ὁρίζω. Activum Exsulo interpretantur Gl., quæ signif. passivo propria est. Quo aliter utitur Eur. Hipp. 1381: Ὦ πατρὸς... ἀρὰ, μιαιφόνων τε συγγόνων, παλαιῶν προγεννητόρων ἐξορίζεται κακὸν, οὐδὲ μέλλει, ἔμολέ τ' ἐπ' ἐμὲ, i. e. sec. schol., ἀπὸ τοῦ ὄρου ἐκείνων εἰς ἐμὲ ἔρχεται. Proprie de exsulantibus Diod. 13, 111.]

[Ἐξορίνω, Excito. Æsch. Ag. 1631: Ἐξορίνας ἠπίοις ὑλάγμασιν ἄξει. ī]

Ἐξόριος s. Ἔξορος, ὁ, ἡ, Qui extra s. ultra terminos nostros est. Pollux 6, c. 48, quod περὶ ἐξόρων πόλεων inscribitur [§ 198]: Ἐξόρους δὲ ἐρεῖς ἐξορίους, ὑπερορίους. Aliquando vero ἔξοροι sive ἐξόριοι dicuntur Qui exterminati sunt ex regione aut urbe aliqua, Exules, Extorres.

[Ἐξόρισις, εως, ἡ, i. q. ἐξορισμός. Athan. vol. 1, p. 783, B.]

[Ἐξορισιμαῖος, Deportatus. Hesych. v. Δηπορτάτος. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 559.]

Ἐξορισμὸς, ὁ, Exterminatio, Expulsio extra terminos; Interdictio finium, Livio. [Gl.: Ἐξορισμὸς, ἐξορία ἐν νήσῳ, Deportatio, Exilium, Relegatio. Plut. Mor. p. 549, A: Τὰς Ἀθήνησι τῶν ἐναγῶν σωμάτων ῥίψεις καὶ νεκρῶν ἐξορισμούς. Conf. Ἐξορίζω.]

[Ἐξοριστέος, α, ον, Exterminandus. Clem. Al. Pæd. 2, p. 189: Πῶς οἴεσθε τὴν ἀπειροκαλίαν μὴ ἐξ αὐθεντείας κυριακῆς ἐξοριστέαν; Synes. De regno p. 21, A: Βασιλείας ἐξοριστέον εἶναι τῦφον. Theophyl. Inst. reg. 5, p. 46 ed. Par. 1651: Ἐξοριστέον σοι... τὴν ἡδονήν.]

[Ἐξοριστία, ἡ, Exsilium. Athanas. vol. 1, p. 126, A: Ἐπ' ἐξοριστίαν ἀπελθεῖν ἐπείγονται· 563 sqq., 592, 595, 642, 644. Kall.]

[Ἐξοριστικὸς, ἡ, ὸν, Exterminans. Diog. L. 10, 143: Δυνάμει ἐξοριστικῇ.]

Ἐξόριστος, ὁ, ἡ, Qui exterminatus est, Exul, [Relegatus, Extorris, huic add. Gl.] Cui finibus interdictum est. Dem. p. 229 [548, 27]: Τοῦτον ἐξόριστον ἀνηρῆσθαι, καὶ μηδαμῆ παρεθῆναι. Et ap. Pollux 9, c. 1: Ἐξόριστον γενέσθαι. [Constant. Basil. Mac. p. 120: Τῆς τε ἀρχῆς παρέλυσε καὶ ἐξόριστον ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἀπέστειλε· 122. Cum genit. Polyb. 2, 7, 10: Τῆς

Ἰταλίας ἐξορίστους καταστῆσαι. Ap. Hesych. scriptum ἐξοριστός. Poll. 9, 8, 158. L. Dind.]

Ἐξορκέω [Hæc forma omittenda erat], Ἐξορκίζω, et Ἐξορκόω, Adigo ad jusjurandum, Jurisjurandi verba præeo. Secundo usus est Plut. [Mor. p. 174, C]: Οἱ Αἰγυπτίων βασιλεῖς κατὰ νόμων ἑαυτῶν τοὺς δικαστὰς ἐξώρκιζον ὅτι κἂν βασιλεύς τι προστάξῃ χρίναι τῶν μὴ δικαίων, οὐ χρινοῦσι. Primo, Herodot. [3, 133] dicens ἐξορκεῖ [-κοῖ] μιν, Jurejurando eum astringit. [Ead. forma Ἐξορκόω ib. 4, 154; 6, 74.] Sic Demosth. [p. 1371, 16]: Ὅταν ἐξορκῇ [-κοῖ] τὰς γεραίρας. Tertio usus est Id. In Neæram p. 238 [1369 ult.]: Ἐξόρκωσέ τε τὰς γεραίρας τὰς ὑπηρετούσας τοῖς ἱεροῖς. At particip. ἐξορκῶν et ad ἐξορκέω et ad ἐξορκόω referri potest. Utitur autem eo Id. In Mid. p. 223 [535, 23]: Οὔτε καλουμένων τῶν κριτῶν παρεστηκότα, οὔθ' ὅταν ὀμνύωσιν ἐξορκοῦντα. [Et alibi.] Itidem affertur ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ [ex Herodoto 6, 74, ubi nunc ἐξορκοῦν infin.], pro Adigens ad jusjurandum per aquam Stygis. Utitur et Thuc. [5, 47] gen. plur. ἐξορκούντων, sed Att. more posito pro imperat.: Ὀμνύντων δὲ Ἀθήνησι μὲν ἡ βουλὴ καὶ αἱ ἐν δήμῳ ἀρχαί· ἐξορκούντων δὲ οἱ πρυτάνεις, Jusjurandum præeant, Ad jusjurandum adigant, Sacramento adigant, Adigant in verba. Bud. ‖ Ἐξορκίζειν est etiam Obtestari, quod nonnulli Adjurare dicunt. Bud. — Ἐξορκίζω in eccles. præsertim scriptt. i. q. ἐξορκόω, Adjuro [Gl. Demosth. p. 1265, 6: Τῶν παρόντων καθ' ἕνα οὕτωσὶ πρὸς τὸν βωμὸν ἄγοντες καὶ ἐξορκίζοντες. Unde tamen Harpocr. et alii gramm. λίθον ... ἐξορκοῦντες retulere. Magis probatam Atticistis fuisse formam ὁρκόω quam ὁρκίζω pluribus dicetur in simplici. Ἐξορκίζειν frequentant Polyb., Apollod., Diod., Plut. et al. recentt. cum LXX et Matth. 26, 63. Est etiam in mon. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, col. 1, 35, 36.]

[Ἔξόρκισις, εως, ἡ, Exorcismus. Gregor. Naz. in Definit.: Ἐξόρκησιν (sic) δὲ δαιμόνων ἐξαίρεσιν, citat Ducang.]

Ἐξορκισμός, ὁ, Adjuratio. [Polyb. 16, 21, 6, de sacramento quo milites adigebantur. Aliter Tertull. De corona 11: « Exorcismis fugare dæmones ». Greg. Naz. Or. 40, p. 657, citat Suicer.]

Ἐξορκιστής, ὁ, Adjurator, Exorcista, Is qui ἐξορκίζει. [Lucian. Anth. Pal. 11, 427. Act. Ap. 19, 13. De quibus plura Suicer.]

[Ἔξορκος, ὁ, ἡ, Juratus. Pind. Ol. 13, 99: Ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται ... βοὰ κάρυκος ἐσλοῦ.]

Ἐξορκόω, i. q. ὁρκόω. [V. Ἐξορκέω. Obtrigo (Obstringo), Gl.]

[Ἔξόρκωσις, εως, ἡ, q. d. Obstrictio per jusjurandum. Herodot. 4, 154: Ἀποσιεύμενος τὴν ἐξ. τοῦ Ἐτεάρχου, de homine de quo paullo ante: Τοῦτον ὁ Ἐτέαρχος ἐξορκοῖ.]

Ἐξορμάω, Cum impetu egredior, proficiscor, Prorumpo, Erumpo. Sed simpliciter etiam pro Egredior, Digredior et Proficiscor [Gl.]: pro qua signif. affertur ex Æschine ἐξορμᾶν οἴκοθεν, et [p. 84, 4, ubi est ἐξορμεῖς, ab ἐξορμέω] ἐξορμᾶν ἐκ τῆς πόλεως. Et ἐξόρμα κλήθρων ex Eur. [Iph. A. 149], pro Ex septis prodi. [Tro. 1131: Ἡνίκ' ἐξώρμα χθονός· Herc. F. 894. Xen. Anab. 5, 7, 17: Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ᾗ ἡμεῖς δεῦρο ἐξωρμῶμεν πεζῇ· Cyrop. 5, 5, 23.] Ex Eod. [Iph. A. 1328] ἐξορμᾶν pro Portu excedere, Solvere. [Hom. Od. M, 221: Μή σε λάθησι κεῖσ' ἐξορμήσασα (navis).] ‖ Dicitur ἐξορμᾶν ὕλη quoque quum erumpit ex terra: ut docebit te bicomp. Συνεξορμῶ. ‖ Ἐξορμᾶν dicitur et leo, quum irruit in venatorem aut aliam feram: ut συμπίπτειν, taurus: et aper, συρρήγνυσθαι. Bud. [Equus Poll. 1, 195, 196. De morbo s. dolore Soph. Tr. 1091: Ἥνθηκεν, ἐξώρμηκεν.] ‖ Ἐξορμᾶν activa signif. Ciere. Nam ὁρμᾶν dicitur equus a Xen. quum ad cursum cietur et prosilit repente; eques vero eum ciens calcaribus ἐξορμᾶν dicitur. Bud. [Poll. 1, 208. De canibus a venatore excitatis 5, 85. Æsch. Pers. 46: Τοὺς ... Σάρδεις ἐπόχους ἐξορμῶσιν. Eur. Rhes. 788: Ἔννυχος γὰρ ἐξώρμα φόβος. Thuc. 6, 88: Παρώξυνέ τε τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησε. Xen. Anab. 3, 1, 24: Ἐξορμῆσαι τοὺς ἄλλους ἐπὶ τὴν ἀρετήν. Plato Polit. p. 294, E: Ἅμα μὲν ἐξορμῶσιν, ἅμα δὲ καταπαύουσι δρόμου. Aristoph. Thesm. 659: Ἐξορμᾶν πόδα. Conf. Av. 1626.] Ex Thuc. [7, 14] affertur activa itidem signif., Ἐξορμῶντες ναῦν, pro Agentes s. Impellentes navem. [Poll. 1, 123.] Et ex Eur. [Iph. A. 151]: Πάλιν ἐξορμάσεις [ἐξόρμα, σεῖε] χαλινούς., sc. pro Frena reflectes. Lucian. [Pseudosoph. c. 5] narrat Socratem τὸν ἀπὸ Μόψου, eum, qui ἐξορμῶ dixerat, interrogasse, Καὶ τίς ἐστιν ὃν ἐξορμᾷς; [Med. Æsch. Eum. 182: Ὄφιν χρυσηλάτου θώμυγγος ἐξορμώμενον. Soph. Tr. 929: Ἐν ᾧ τὸ κεῖσε δεῦρό τ' ἐξορμώμεθα· OEd. C. 30, Aj. 762; et sæpe Eurip., velut de sagittis Or. 273. Herodot. 9, 51; Xen. Anab. 5, 2, 4, Cyrop. 3, 3, 12, etc. Divise Soph. Antig. 1233: Ἐκ δ' ὁρμωμένου.]

Ἐξορμενίζω, Defloreo, Caulem amitto. Pollux 6, [54]: Ἀσφάραγος ὁ ἀκανθίας, ὅρμενος ἥμερος, ἀσφάραγος· καὶ πᾶν δὲ τὸ ὑπερεξηνθηκὸς, ὅπερ ἐκκεκαυληκὸς καλοῦσιν, ὅρμενον ὠνόμαζον· καὶ τὸ ὑπέρωρόν τι γενέσθαι, ἐξορμενίσαι. Soph., Κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, i. e., inquit Eust. p. 999, οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ἐξορμᾷ εἰς αὔξην, κατὰ τὰ ἐξορμενίζοντα φυτά. Qui l. citatur ab Athen. quoque l. 2, [p. 62 sq.], ubi ὅρμενον et ipse derivat παρὰ τὸ ἐξορούειν καὶ βλαστάνειν. Itaque ὅρμενα dicuntur Quælibet quæ caulem emiserunt et jam defloruerunt: et ἐξορμενίσαι, Post florem emittere caulem. [Phrynich. Bekk. p. 24, 13; 38, 17, Hesych.]

Ἐξορμέω, Ex statione navium discedo, Solvo, Enavigo, Eur.: Pollux 1, [122] τὸ προεκπλεῦσαί τοι scribit dici ἐξορμεῖν et προορμεῖν. [Τῆς νεὼς ἤδη περὶ τὴν ἀκτὴν ἐξορμούσης, Lycurg. p. 149, 44. Hemst.] Et metaph. Pausan. [3, 4, 1]: Κλεομένης δὲ ἐξώρμει τὰ πολλὰ ἐκ τοῦ νοῦ, Bud. [Errorem schol. Vat. Luciani ἐξορμέω transitive dici perhibentis notavit Bast. Epist. crit. p. 107.]

[Ἐξορμὴ, ἡ, Profectio. Plato Theage p. 129, D: Τῇ ἐπὶ στρατείαν ἐξορμῇ.]

[Ἔξόρμησις, εως, ἡ, Impetus. Dio Cass. 75, 6: Πρὸς τὴν δι' ὀλίγου αὐτῶν ἔξόρμησιν, cui contraria mox ἀνάφευξις. Schol. Thuc. 3, 89: Κύματος ἐξ. ἐπὶ τὴν γῆν.]

[Ἐξορμητικὸς, ἡ, ὸν, Impellens. Schol. Plat. Reip. 3, p. 401 Bekk.: Ἐξ. εἰς πόλεμον (numerus). L. D.]

Ἐξορμίζω, Ex statione deduco navem, Solvo. Dem. [p. 895, 8]: Ἐπιβουλεύει οὑτοσὶ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος, Deducere ex portu. [Id. 900, 13. Eur. Hel. 1247: Ἐς πόντον ὅσα χρὴ νέκυσιν ἐξορμίζομεν, In mare demittimus.] Et pass. ap. Demetr. Phal. [§ 151] ex Sophrone, ubi dicit quidam senex, Ἐνθάδε ὢν κἠγὼ παρ' ὔμμε τοὺς δρομτριχας ἐξορμίζομαι, πλόον δοκάζων, alludens ad Charontis naviculam, expectansque tempus, quo ex hac vita transmigraret. [Eurip. Phœn. 846: Θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς ἐξώρμισαι σὸν πόδα. ‖ Luxor. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 294, B: Ὁ λογισμὸς ἐξαρθροῦται πολλάκις καὶ ἐξορμίζεται. Achmes Onir. c. 81, p. 57: Ἐάν τις ἴδῃ ἐξορμισθέντα ἢ κλασθέντα τὸν ὠμοπλάτην αὐτοῦ. L. Dind.]

[Ἐξορμιστὸς, ὁ, piscis, qui alias μύρος s. μύραινα, Cassiodor. 12 Epist. 4. Schneid. Dorvill. Sic. p. 11.]

Ἔξορμος, ὁ, ἡ, Qui ex statione solvit, ὁ ἔξω τοῦ ὅρμου ἐν τῷ ἀναπλεῦσαι γεγονὼς, Eust. [Il. p. 130, 16. Eurip. Hipp. 156: Κρήτας ἔξορμος ἀνήρ.] ‖ Ap. Aristot. De part. anim. 4, [c. 12, p. 694, 23]: Ἔξορμον καὶ γεῶδες ἐν τῷ σώματι, Gaza vertit Procax et terrenum in corpore, VV. LL. [V. Ἐξόριος.]

[Ἐξορνεόω, Avem facio. Nicet. Eugen. 2, 328: Πανδίονος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος ἐξωρνέωτο. Boiss.]

[Ἐξόρνυμι. V. Ἐξόρω.]

Ἐξοροθύνω, Concito, Incito: ἐξοροθύνει, Hesych. παρορμᾷ. [Cypriorum poeta ap. Athen. 8, p. 334, D: Πόντον πολὺν ἐξορόθυνεν. Hemst. Quintus 2, 431: Ὦ Μέμνον, πῇ νῦν σε κακαὶ φρένες ἐξορόθυναν ἐλθέμεν ἀντί' ἐμεῖο; 1, 652; 5, 576. ῡ L. Dind.]

[Ἔξορος. V. Ἐξόριος.]

Ἐξορούω, Exilio, Prosilio. Hom. Il. Γ, [325]: Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν, i. e. ἐξεπήδησεν· ubi tmesis est. Alicubi significat etiam Impetu s. Concitato gressu feror ex aliquo loco, Erumpo, Prorumpo: ut ἐξορμῶ [Od. K, 47].

Ἐξορρίζω, Serum exprimo, quum sc. fit caseus. Hesych. ἐξορρίζειν, ὀρρὸν ἐκπιέζειν τυροῦ. Notandum vero, hoc ἐξορρίζειν non poni suo loco, sed post Ἐξ ὀπὸς, ante Ἐξ ὁρίου: ut videatur scripsisse Ἐξορίζειν uno ρ, sicut et ὀρὸς, et διορίζειν. [Anonymus apud

Etym. M. p. 349, 29 : Δεῖ πλέον τοῦ βοῆλαι καὶ ἐξορίσαι τυρὸν καὶ πλῦναι κώδιον.]

[Ἔξορρος, ὁ, ἡ, Exsiccatus. Theophr. H. Pl. 1, 11, 3, ex em. Schneideri; olim erat ἔξορθος. Idem etiam ap. Aristot. Part. anim. 4, 12, ubi legitur, Τὸ γεῶδες ἐν τῷ σώματι καὶ ἔξορμον, reponit ἔξορρον. Angl.]

[Ἐξορρόω, Serescere facio. Clem. Al. Pæd. 1, p. 128 : Ἐξορροῦται ὑπὸ τοῦ οἴνου τὸ γάλα καὶ σχίζεται· ... κατὰ τὰ αὐτὰ τῆς πίστεως ἡ κοινωνία ... τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας ἐξορροῦσα κτλ.]

Ἐξόρυξις, εως, ἡ, Effossio [Gl.].

[Ἐξορύσσω s.] Ἐξορύττω, Effodio [Gl.] : ἐξορύττειν ὀφθαλμὸν cum synonymis vide in Ὀφθαλμός. [Zenob. 2, 61; Hesych. in Βουλεψίη. Hemst. Herodot. 8, 116. De humo id. 7, 23 : Τὸν ἐξορυσσόμενον χοῦν· 2, 150 : Ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς. Xen. OEc. 19, 4 : Ἐξορύττοιτο ἂν τὰ φυτά. Act. Aristoph. Ach. 763 : Τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε. Demosth. p. 1073, 26 : Ταύτας (oleas) ἐξώρυττον. Liban. vol. 4, p. 184, 28 : Τὸν τοῖχον ἐξώρυττον. Med. Dionys. A. R. 9, 55 : Χάρακας ἐξωρύξαντο (οἱ ἡγεμόνες).]

Ἐξορχέομαι, [Salto. Philostr. Imag. p. 829 : Ὁ Πὰν ἐξορχεῖται ῥυθμὸν δή τινα.] Exulto, Illudo. Hesych. enim ἐξορχήσομαι exp. χλευάσω, ὑβρίσω. Sic Nonius : Exultare, est gestu vel dicto injuriam facere. Lucill. 30 : Debelles me atque deuras, exultes, sollicites. Virg. 5 : ... exultantiaque haurit Corda pavor pulsans. Hæc Non., Exultare paulo ante exponens Sævire, in h. l. Cic. : Quæ in omni crudelitate sic exultat, ut vix hominum acerbis funeribus satietur. || Ἐξορχησάμενος, cum accus. constructum, a Dem. C. Androt. poni pro φυγὼν καὶ ἀποδρὰς testatur Suid. [Ex verbis Dem. p. 614, 22 : Ὤχετο αὐτόθεν αὐταῖς πέδαις ἐξορχησάμενος Διονυσίων τῇ πομπῇ, intelligitur adjectum αἰτιατικῇ ap. Suid. non pertinere ad l. Dem. V. autem annot. intt. Dem.] || Plut. dixit et ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν [Mor. p. 867, B] : Δοκεῖ μοι, καθάπερ Ἱπποκλείδης ὁ τοῖς σκέλεσι χειρονομῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰπεῖν ἂν ἐξορχούμενος τὴν ἀλήθειαν, Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ, Videtur mihi, velut Hippoclides cruribus manuum vice in mensa gesticulans, postquam a veritate desultavit, dicturus esse, Non est curæ Hippoclidæ, Erasm. Idem [ib. p. 1127, B] dicit etiam, Ἐξορχούμενος πολιτείαν, de Metrodoro. [Artox. c. 22 : Ὀρχησάμενος ἐν Πέρσαις τὸν Λεωνίδαν καὶ τὸν Καλλικρατίδαν, ubi al. ἐξορχ.] Virg. dicit Exultare vada, pro Salire extra, Saltu egredi. Quod vero Herodian. 5, [5, 4] : Εὐθέως ἐξεβακχεύσατο, τήν τε ἱερωσύνην τοῦ ἐπιχωρίου θεοῦ, ἣ ἐντέθραπτο, περιεργότερον ἐξωρχήσατο, ita Polit. vertit, Cultum patrii numinis, cui dicatus fuerat, celebravit supervacuis saltationibus. || Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel ἐξορχοῦμαι τὰ μυστήρια, Enuntio tacenda et prodo mysteria. Lucian. De salt. [c. 15], quum dixisset ab Orpheo et Musæo institutum fuisse ut ii, qui initiantur, initiarentur σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει, subjungit : Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί· quasi Extra saltare, Arcanas saltationes et in sacris ritibus solum usitatas foras efferre. Idem in Piscat. [c. 33] : Τινὰ τῶν μεμνημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόῤῥητα καὶ ἐξορχούμενον. Synes. Epist. 137 : Πρὸς ὃν ἐξωρχησάμην τὰ τέως ἀνέκπυστα, Cui ego prodidi ea quæ prius erant inaudita. Dionys. Areop. Cœl. hier. : Ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, Bud. p. 787. [Conf. Proclum in Alcib. 1, cap. 26, ibiq. citatos. Creuzer. Alciphr. 3, 72 : Τὰ μυστήρια ἐξ.]

Ἐξόρω [immo Ἐξόρνῡμι], Excito. Unde Ἐξῶρτο νέεσθαι ap. Apollon. Arg. [1, 306], Excitatus est ad eundum, Ire cœpit. [Scrib. : Δόμων ἐξ ὦρτο v. V. Νέομαι. Sic etiam Hemsterh. An. vol. 1, p. 296. L. D.]

[Ἔξος. V. Ἔξω.]

[Ἐξόσδω. V. Ἐξόζω.]

Ἐξοσιόω, Sanctum reddo : Hesych. ἐξοσιοῦν, δικαιοῦν : ἐξοσιούσθω, ὅσιος γενέσθω. || Expio : unde οἱ ἐξοσιούμενοι, Expiati. At ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα, ap. Plut. redditur Expiare divina : intelligit autem is, ut opinor, Procurare et expiare ea quæ a diis significantur [Mor. p. 586, F] : Οὐ κράτιστον ἐπισχεῖν χρόνον οὐχὶ πολὺν, ἀλλ' ὅσον ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα. [Eust. Op. p. 230, 4; 315, 33.] || Ἐξωσιωμένον, Dicatum, Consecratum. Gaza : Τὰ ἐξωσιωμένα τοῖς κυριωτάτοις καὶ ἁγιωτάτοις τῶν ἱερῶν ὄντα. || Ἐξοσιῶσαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, ex Plut. Cam. [c. 20], Ignem sacrum habere ac perpetua vigilia servare. [|| « Ἐξοσιοῦσθαι, ut ἀφοσιοῦσθαι, Justa facere, Justa persolvere. Plut. Arato sub fin. : Ὧν ἔτι δείγματα μικρὰ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐξοσιούμενοι διαφυλάττουσι. » HSt. Ms. Vind. Diod. 15, 8 : Ὁ Εὐαγόρας παραδόξως ἐξοσιοῦται τὴν ἅλωσιν καὶ συνέθετο τὴν εἰρήνην, ubi margo Steph. præbet ἐξωθεῖται, est i. q. Effugit.]

[Ἐξοσίωσις, εως, ἡ, Expiatio, Pietas. Georg. Pachym. Andr. Pal. 7, 23, p. 428, A : Τὰ τῆς πρὸς θεὸν ἐξοσιώσεως. L. Dind.]

Ἐξοστεΐζω, Exosso [Gl.], ut Plaut. : Hic me ut murænam exossare cogitat. Utitur Colum. quoque et alii pro Ossa eximo. [Horap. Hierogl. 2, 38 : Λέοντα ἐκστοΐζοντα τοὺς ἰδίους σκύμνους, et mox τοὺς σκύμνους ἐκστοϊζομένους, pro ἐξοστεΐζοντα et ἐξοστεϊζομένους, ut vidit Hœschel., quanquam Pauwio ferendum videbatur ἐξοστίζειν, cujus vitii alterum ex. v. infra. L. D.] Unde ἐξωστεϊσμένος, Exossatus, Cui ossa exempta sunt. Vel ἐξηρθρωμένος, Luxatus. [Suid. in Ἔξαρθρος. Hemst. In Rufi fr. 252 legitur Ἐλαιῶν κολυμβάδων ἐξωστισμένων. Schneid. De nucleis exemtis etiam Diosc. 5, 86 : Μῆλα κυδώνια κατατετμημένα καὶ ἐξωστεϊσμένα.]

Ἐξοστρᾰκίζω, i. q. ἀποστρακίζω, et simplici ὀστρακίζω. Quidam interpr. Testarum suffragio in exilium mitto. [Gl. : Ἐξοστρακίζει, Elimat; Ἐξοστρακισθεὶς, Elimatus, Abterminatus. Plato Gorg. p. 516, D : Οὐκ ἐξωστράκισαν αὐτόν.] Plut. [Comp. Alc. et Cor. c. 4] : Ἐξοστρακιζόμενοι καὶ ἀποχειροτονούμενοι καὶ καταδικαζόμενοι πολλάκις. Idem, Φοβούμενος ἐξοστρακισθῆναι. Item [Herodot. 8, 79] : Ἐξωστρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου. [Miscenda duplici significatione, Testæ confractæ, et Ejectionis per exostracismum, ludit Aristoph. apud Plut. Mor. p. 853, C : Ἀμφορεὺς ἐξοστρακισθείς. Figurate usurpati de Ejiciendo exx. nonnulla attulit Suicer. C. gen. Tzetz. Hist. 2, 924 : Τὴν νόσον ἐξωστράκισε μακρὰν Ἀντιοχέων. Theophyl. Ep. 56.]

Ἐξοστρακισμὸς, ὁ, i. q. ὀστρακισμὸς, Relegatio, Quum populus testulis in urnam missis aliquem relegat, cujus nomen in iis ipsis ostraciis inscriptum est. Plut. Themist. [c. 22] : Τὸν ἐξοστρακισμὸν ἐποιοῦντο κατ' αὐτοῦ. [Diod. 11, 87; 19, 1 cum annot. Wess. et Ruhnken. ad Tim. p. 114. Schæf. Improprie Cornut. c. 17 : Τὰ δὲ ὄρη (γέγονε) κατὰ ἐξοστρακισμὸν τῆς γῆς. Coraes. Conf. Jo. Diac. Alleg. p. 457 ed. Gaisf. : Φιλότητα γὰρ ἐφίμερον τὴν μετά τινος συνέλευσιν ὁ λόγος προσαγορεύει· ὅθεν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ὄρη ἄνευ φιλότητος ἀπεγέννησεν (terra)· οὐ γάρ τινι συνηλάθη πρὸς τὴν τούτων παραγωγὴν ἢ περιοχὴν, ἀλλ' αὐτὴ μόνη κατὰ τὸν ἑαυτῆς ἐξοστρακισμὸν καὶ τὴν ἐκμύζησιν ταῦτα ἀπεγέννησε.]

[Ἐξοστρακιστέος, α, ον, Elimandus (Eliminandus), Gl. Eust. Opusc. p. 315, 10 : Ἐξοστρακιστέα γὰρ αὕτη (parœmia).]

[Ἐξοστρακιστὸς, ὁ, ἡ. Ἐξοστρακιστόν τινα καταδικάζω, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 118 Combef. Boiss.]

Ἐξόστωσις, εως, ὁ, Ossis eminentia et extuberatio, quacunque corporis parte præter naturam contigerit. Peculiari tamen nomine Ossium tubera, quæ in genis contingunt, σατυρισμοὶ nominantur. Gorr. [Ἐξοστώσεις sunt Galeno De tumor. præter nat. p. 356, 54, αἱ κατὰ τοὺς κροτάφους ἔξοχαὶ ὀστώδεις, Ossium eminentiæ juxta tempora. Interdum quoque in omnibus aliis corporis partibus contingunt. Foes. OEc. Hipp.]

Ἐξότε, Ex quo tempore; ἐξ οὗ, Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 383, 3] : Ἐξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνος ἔσχε. Respondet huic τὸ ἐκτότε. [Agath. ib. 7, 583, 5, Nonn. Dion. 1, 42, et alii recentiorum. Ante hos Callim. Apoll. 48 : Φοῖβον καὶ Νόμιον κιχλήσκομεν ἐξέτι κείνου, ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ... ἔτρεφεν ἵππους. Hom. Il. I, 106 : Ἐξέτι τοῦ ὅτε... confert Ern. In prosa ap. Palæph. 53, 3, Epiphan. vol. 1, p. 8, B, et alios. Alienum esse ἐξότε ab antiquioribus, ut similes particulas temporales cum præposs. conjunctas, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 47.]

[Ἐξότου. Ἐξότουπερ. V. Ὅστις.]

Ἐξοτρύνω, Exhortor, Exstimulo. Eur. [Suppl. 24 :

Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὸν πεῖσαι λιταῖς. Æsch. Sept. 692.] Thuc. [1, 83 : Ἐξοτρυνόντων ἡμᾶς ἐπὶ τὰ δεινά. Absolute ib. 90 : Τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 10 : Ἡ καὶ αὐτὸν τὸν σοφὸν ἐπὶ τὸν γάμον ἐξοτρύνουσα φύσις. De venatore canes incitante Poll. 5, 85. De incitatione ad pugnam ib. 86; 1, 163. ῡ]

[Ἐξουάνουν (codd. Ἐξανάγων, Ἐξαναγὼν, Ἐξανούγων, et ubi repetitur Ἐξαγάνου vel Ἐξαγανοῦ), nomen pr. urbis Phrygiæ, quæ vulgo Ἄζανοὶ, memorat ex Hermogene Steph. B. v. Ἄζανοὶ, dicitque factum esse ex vv. οὐανοῦν (οὐενοῦν cod. Vrat.), ὅ ἐστιν ἀλώπηξ, καὶ ἔξιν, ὅ ἐστιν ἐχῖνος, quas bestias incolæ diis aliquando immolaverint. Addit autem : Ἔοικε δὲ μετηλλοιῶσθαι ἐκ τοῦ Ξοάνου τὸ Ἀζάνιον. Ubi Ἐξουάνουν leg. animadvertit Berkel. Si modo ea est vera scriptura, de quo non liquet.]

Ἐξουδενέω, pro ἐξουδενόω. Eccles. [31, 25] : Ἐξουδενήσεις με, VV. LL. [Aq. Symm. Theod. Prov. 11, 12, ἐξουδενεῖ; Ezech. 21, 10, ἐξουδένει. Ephraem Syr. vol. 1, p. 20, D. Ἐξουδενημένος, Contemptibilis, Gl.]

Ἐξουδένησις, εως, ἡ, Contemptus, VV. LL.

Ἐξουδενητὴς, ὁ, Contemptor, Qui aliquid nihili facit. [Adnihilator, Gl.]

[Ἐξουδενίζω. V. Ἐξουθενίζω.]

[Ἐξουδενισμὸς, ὁ, Contemptus. Aq. Ps. 122, 4.]

Ἐξουδενόω, Nihili facio, VV. LL. [Marc. 9, 12 : Ἵνα ἐξουδενωθῇ, et sæpe LXX. Basil. Ep. 61, vol. 3, p. 91, A, schol. Thucyd. 5, 28 citat Lobeck. ad Phryn. p. 182. Add. Etym. M. p. 350, 24, et Greg. Nyss. vol. 1, p. 286, B, C, ubi agit de hoc usu præpos. ἐξ.]

[Ἐξουδένωμα, τὸ, Contemptus. Ps. 89, 5; Dan. 4, 14; Justin. Dial. p. 354, 21; Hesych. v. Προπηλακισμός.]

Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, Contemptus, VV. LL. [Abjectio, Adnihilatio, add. Gl. LXX Ps. 30, 23, et alibi. Euthym. Comm. in Ps. p. 145, A. Gregor. Naz. Or. 2, p. 50, C, addit Lobeck. l. c.]

[Ἐξουθένεια. V. Ἐξουθενία.]

Ἐξουθενέω, Nihili facio, pendo, Pro nihilo duco, Aspernor, [huic, Fastidio, Sperno, Respuo, Adnihilo, Levefacio, add. Gl.]. Luc. 23, [11] : Ἐξουθενήσας αὐτὸν ὁ Ἡρώδης σὺν τοῖς στρατεύμασι, de Jesu Christo. Ad Rom. 14, [10] : Τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; Et in pass. 1 Cor. 1, [28] : Τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός. [Schol. Soph. Aj. 368 : Ὡς αἰχμάλωτον ἐξουθενῶν. Hesych. et Etym. M. in v. Alia v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 182.]

Ἐξουθένημα, τὸ, Quod nihili ducitur, Neglectus, Contemptus. [Ps. 21, 7. Nicet. Ann. 16, 1, p. 292, addit Lobeck. l. c.]

[Ἐξουθένησις, εως, ἡ, i. q. ἐξουδένησις. Schol. Aristoph. Pac. 213.]

[Ἐξουθενητὴς, ὁ, Obtrectator, Gl.]

[Ἐξουθενητικὸς, ἡ, όν. Diog. L. 7, 119 : Τὸν ἐξουθενητικὸν τοῦ θείου, Qui deum pro nihilo habeat.]

[Ἐξουθενία, ἡ, Fastus, Gl. Scr. videtur ἐξουθένεια.]

Ἐξουθενίζω, Pro nihilo duco, VV. LL. In nihilum redigo. [Aspernor, Gl. Forma Ἐξουδενίζω Pseudo-Plut. Parall. min. p. 308, E; 310, C.]

Ἐξουθενισμὸς, ὁ, Extenuatio. Schema ap. Jul. Firm. [Jul. Rufin. § 6. Spretus, Adnihilatio, Gl.]

[Ἐξουθενόω, i. q. ἐξουδενόω, Hesych., Suid. Clem. Alex. Pæd. 3, p. 308; Ephraem Syr. vol. 1, p. 20, D; Eust. Op. p. 11, 46, etc. V. Lobeck. l. c. Qui etiam Ἐξουθένωμα citat ex Const. Them. 1, 7, p. 12, A. Sed ibi ἐξουθένημα legitur, non ἐξουθένωμα. Ἐξουθένωσις Eust. Op. p. 89, 56.]

[Ἐξουκόντιοι, οἱ, dicti Ariani quod Filium ἐξ οὐκ ὄντων factum asserebant. Athanas. vol. 1, p. 748, Socrat. H. E. 2, 45, et alii ap. Ducang.]

[Ἐξούλης δίκη. HSt. in Ἴλλω :] Eust. autem pass. ἴλλεσθαι exp. non συγκλείεσθαι, sed ἐκκλείεσθαι, quum scribit, ἔλλοψ dictum esse de pisce διὰ τὸ ἴλλεσθαι, quod est ἐκβάλλεσθαι, ἐκκλείεσθαι, στερεῖσθαι ὀπός. [De perversa hac grammaticorum etymologia v. quæ dicentur in Addendis ad vocab. Ἑλλωπίς.] Sic autem ap. Attic. Ἐξούλης δίκη (quod ille hinc deducit) est ὅτε τις ἐκκλείεται καὶ ἀπείργεται ὧν νέμεται, ut Id. tradit. Nam κύματος εἶλαρ ap. Hom. Od. E, [257] exponens, πρὸς ἀσφάλειαν, καὶ πρὸς τὸ ἀπείργειν τὸ κῦμα λυόμενον ἐκεῖσε εἰς ἀφρὸν, addit, ex hoc εἶλαρ καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος fieri vocem ἐξούλης : quum autem dicit καὶ ἐκ τοῦ κατ' αὐτὸ ῥήματος, non dubium est quin intelligat ἴλλειν, vel potius ἐξίλλειν per compos. ex eo factum; præsertim quum alibi scribat, Καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἴλλειν γίνεται καὶ τὸ ἐξίλλειν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἐξούλης δίκη· fateor alioqui eum alibi ab εἰλόμενος deducere hoc ipsum voc. ἐξούλης. Nam in Il. N, [524] : Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, exponens εἰλόμενος, et subjungens significari ἐκκλειόμενος τοῦ πολεμεῖν, paucis interjectis adjicit, hinc derivari τὴν ἐξούλης δίκην ap. Atticos, κροτουμένην ἐφ' οἷς ἐκκλείεταί τις ὧν εἶχε. Ceterum ut eadem opera de hoc derivato nomine ἐξούλης dicantur cetera quæ dicenda sunt, sciendum est, Pausaniæ ap. Eund. [Od. p. 1769, 33] esse δίκην τῆς ἐξείρξεως. Harpocrationi quoque ἐξούλης est Actio quam intendunt ii, qui dicunt se ἐξείργεσθαι τῶν ἰδίων, καὶ τῶν ἐξειργόντων, i. e. prohiberi suis s. possessione rerum suarum, adversus eos qui prohibent. Addique, esse dictum a verbo ἐξίλλειν (hoc enim reponendum esse pro ἐξέλλειν, vel ex Suida disci potest), quo significari ἐξείργειν et ἐξωθεῖν et ἐκβάλλειν : addo autem ἐξείργειν ex eod. lexicogr. [In Indice :] Ἐξίλλειν, Suidæ ἐκφεύγειν, sed suspectum, licet in Ms. etiam codice legatur; potius enim est Excludere. Atque adeo ipse in Ἐξούλη, hoc ἐξίλλειν exp. ἐξείργειν, ἐξωθεῖν, ἐκβάλλειν. [Mœris p. 145 : Ἐξίλλειν Ἀττικῶς, ἐξείργειν Ἑλλ., ἐκβάλλειν κοινῶς. Ἐξίλλειν dixisse Atticos, ut iidem dixerunt ἀνίλλειν, recentiores autem ἀνειλεῖν (quod improbat etiam Phryn. Ecl. p. 29), traditur in Exc. Phryn. p. 19, 16. Qua occasione notandum videtur in l. Eust. in Εἰλέω p. 239, A, citato pro εἰλέω et εἴλειν cum Valck. ad Adon. p. 251, C, εἴλω et εἴλειν, pro εἰλάειν autem cum eodem ἴλλειν potius quam, ut ego volui, εἴλειν scrib. esse, licet præter formas ἴλλω et εἴλω tertiam usurpatam fuisse εἴλλω vix videatur dubitandum. V. Lobeck. ad Phryn. p. 30. Sed omnino vitiosum quod HSt. infra memorat et olim erat ap. Mœr. ἐξιλλεῖν.] Ap. Hesych. mendose, ὅπερ οὔλλειν [εἴλλειν cod.] λέγεται, τουτέστιν ἐκβάλλειν, quum alioqui ap. Eund. habeatur suo loco verbum Ἐξιλλεῖν (ita enim legitur ibi, non Ἐξίλλειν), expositum ἀπείργειν, κωλύειν, κτείνειν, ἐκβάλλειν. Etym. autem affert et ipse verbum illud ἐξίλλειν tanquam originem voc. ἐξούλης : quod ἐξίλλειν exp. κωλύειν et ἀπελαύνειν, voc. antiquum esse tradens. Verum sciendum est, inveniri etiam Ἐξείλειν cum ει in secunda syllaba, (at Hesych. Ἐξειλεῖν habet, exponens ἐκβάλλειν. Licet et altera scriptura ap. eum extet, ut modo dixi, accentus tantum sede differens) et exponi Possessione ejicere. Invenitur autem ap. Dem. p. 81 [976 extr.] : Οὐκοῦν ὁ μὲν νόμος, ἐάν τις ἐξείλλῃ τινὰ τῆς ἐργασίας, ὑπόδικον ποιεῖ· ἐγὼ δὲ οὐχ ὅπως αὐτὸς ἐξείλλω τοῦτον, ἀλλ' ὧν ἄλλος ἀπεστέρει, τούτων ἐγκρατῆ κατέστησα, καὶ παρέδωκα, Ego vero non solum ipsum non ejeci, sed unde ab alio ejectus erat, ipsum in possessionem restitui, Bud. [Alia signif. Xen. Ven. 6, 15 : Αἱ δὲ (κύνες) ὑπὸ χαρᾶς καὶ μένους προΐασιν ἐξίλλουσαι τὰ ἴχνη, ubi item est var. ἐξέλουσαι, Arrianus autem ἐξελίσσειν dixit, Explicantes et investigantes vestigia leporis.] Ab Eod. ἐξούλης δίκη redditur Interdictum unde vi, et Judicium de vi. Hæc quoque alibi tradit, Si is qui ad pignora capienda mittebatur, aut si creditor in bonorum possessionem missus, ab eo qui condemnatus erat, vi expellebatur, inde jam erat ἐξούλης δίκη contra vim inferentem, cumulabaturque judicium privatum judicio publico. Erat enim ἐξουλὴ quasi Vis publicæ judicium : non quod publicum per se crimen esset, sed quod multa in publicum committebatur : ut fit hodie, quum ex disceptationibus privatis enascitur actio procuratori regis : cujus damnatio et multa cedit in fiscum. Inde illud a Dem. dictum [p. 528, 12] : Τί γὰρ δή ποτε, ἄν τις ὄφλων δίκην, μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησεν τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; i. e. Quanam enim de causa, si quis debitor est ob rem judicatam, et non solverit, lex judicium de vi non jam privatum esse voluit, sed in eum animadvertendum esse multa jussit in publicum

cessura? Et inferius, sibi respondens: Διὰ τί; ὅτι πάνθ' ὅσα τις βιαζόμενος πράττει, κοινὰ ἁμαρτήματα καὶ κατὰ τῶν ἔξω τοῦ πράγματος ὄντων ἡγεῖτο ὁ νομοθέτης, Quoniam quæcunque quis violenter facit, communes ex eo injurias legislator esse censuit, adversusque eos perpetratas ad quos res ipsa non pertinebat. Idem alibi ad declarationem illius prioris l. hæc annotat: Pecuniæ damnato tempus rei judicatæ faciendæ præstituebatur; quo elapso, si judicatum non faciebat, is, secundum quem judicatum fuerat, in possessionem bonorum damnati mittebatur. Qui si inde vi expelleretur, judicium jam non privatum, sed publicum esse incipiebat: h. e. ἐξούλης δίκη: quæ actio erat pœnalis. Huc autem pertinent ista Harpocrationis: Δικάζονται δὲ ἐξούλης καὶπὶ τοῖς ἐπιτιμίοις οἱ μὴ ἀπολαμβάνοντες ἐν τῇ προσηκούσῃ προθεσμίᾳ, ὑπερημέρων γινομένων τῶν καταδικασθέντων· οἱ μέντοι ἐξούλης ἁλόντες, καὶ τῷ ἑλόντι ἐδίδοσαν, ἃ ἀφῃροῦντο αὐτοῦ, καὶ τῷ δημοσίῳ κατετίθεσαν τὰ τιμηθέντα. Jungitur interdum hic gen. ἐξούλης verbo λαχεῖν, et dicitur ἐξούλης λαχεῖν τινι, pro Alicui intendere judicium unde vi. Cum aliquo agere unde vi. [Demosth. p. 540, 24: Λαχὼν ἐξούλης πάλιν οὐδέπω καὶ νῦν εἰσελθεῖν δεδύνημαι.] Aristid. Paneg. [vol. 1, p. 103] metaphorice usus est: Οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τε ἐστὶν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι, Quo fit ut uni (si dici potest) ipsi simus, quibuscum nemo unde vi agere possit ob regionem quam incolimus: non magis quam matris cujusque nomine experiri quisquam cum filio ipsius jure potest. Vel ita, Proinde unis nobis hoc contigit ut jure nemo ipsis intendere judicium unde vi possit: non magis quam cuipiam ob id quod in possessione matris suæ sit. Quibus verbis significatur Athenienses αὐτόχθονας esse Atticæ, nec alios unquam homines inde ab ipsis ejectos esse, ut aliis regionibus contigit. Perinde ac si diceretur, Ceteri mortales ita urbes suas et agros a se denominatos possident, ut tamen in agrum alienum olim venerint, indeque antiquiores possessores ejecerint: Athenienses soli, ut αὐτόχθονες et indigenæ, ita solo suo incumbunt ut utero materno. Quibuscum nemo ambigere de ipso solo potest, quasi injuria occuparint: ut non idem etiam conqueri possit, quemvis nobilissimo utero editum, primum eam sortem occupasse. Hæc Bud.: a quo affertur et hic Basilii l., ubi est, ἐξούλης γραφὴν φεύγειν, ex epistola quadam [4, vol. 3, p. 76, C] ad Olympum [Olympium]: Οἷα ποιεῖς, ὦ θαυμάσιε, τὴν φίλην ἡμῖν πενίαν καὶ φιλοσοφίας τροφὸν τῆς ἐσχατιᾶς ἀπελαύνων· οἶμαι γὰρ ἄν σε καὶ ἐξούλης γραφὴν ὑπ' αὐτῆς φεύγειν, εἴ τις αὐτῇ προσγένοιτο λόγος. [Demosth. p. 543, 27: Δίκην ἐξ. ὑπομένει φεύγειν· 1240, 22: Ἐξούλης ἂν ἔφευγον. In Ind.:] Ap. Hesych. oxytonως ἐξουλὰς, expos. ἐκβολὰς, Ejectiones, Exclusiones, Expulsiones.

[Ἐξουμῖται, οἱ, i. q. Ἀξουμῖται, quod v. Theophanes Chronogr. p. 188, D: Τῶν Ἐξουμιτῶν Ἰνδῶν βασιλεύς· et ib. 189, A, B. L. Dind.]

Ἐξουρέω, Cum urina ejicio, In urina excerno, [Demejo, Demingo, Gl.]. Aristot. [H. A. 6, 23], de asinis: Ἐξουρεῖ δὲ ὅταν ὀχευθῇ τὴν γονὴν, ἐὰν μὴ κωλύηται, Genituram emingit s. excernit, Semen ejicit per οὐρήθραν. [Conf. De generat. an. 2, 8. L. D. Ælian. N. A. 11, 18: Ἐξουρεῖν ἀθρόως, de equis. Sozom. H. E. 7, 20, p. 310, 4: Ὡς οἷα γέρων καὶ λῆρος ἐξούρησεν ὁ ποταμός (Nilus). Hemst.] Et pass. apud Diosc. 2, 58, de ossifrago: Τούτου ἡ κοιλία κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖν ἱστορεῖται. Plin. quoque 30, 8, inter ea quæ calculos pellunt, numerat ossifragi ventrem arefactum. Alex. Aphr. dicit ἀπουρεῖσθαι.

[Ἐξούρησις, εως, ἡ, Minctio. Phot. cod. 221, p. 179, 1: Αἵματος ἐξουρήσεως, ex Aetii l. 11.]

[Ἐξουριάζω. Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, 21, p. 269, C: Ἀνώθουν τε πρὸς πέλαγος τὴν τριήρη καὶ ἐξουρίαζον, Totis accipientes velis abigentem a terra ventum, Int. L. Dind.]

Ἐξουρίας, s. Ἐξουρίων, v. Οὔριος, ubi διαιρέτως scripta sunt.

Ἐξουρίζω neutraliter accipitur: dicuntur enim ἐξουρίσαντα ὠὰ ab Alex. Aphr. Probl. 2, [76], quæ Aristot. οὔρια et οὔρινα appellat, Irrita ova, Ova ventosa et spiritu repleta. Plinius Urina nominat.

[Ἐξουρισμὸς, ὁ. Diosc. Parab. 2, 109: Εἰς τὸν οὐρητικὸν πόρον ὑποτίθενται πρὸς ἐξουρισμὸν κόρεις ἀπὸ κλίνης λεῖοι, Ad eliciendam urinam, Int.]

[Ἔξουρος, ὁ, ἡ.] Ἔξουρα Hippocr. vocat τὰ εἰς στενὸν συνηγμένα, quæ et μύωπα [et μύουρα], inquit Galen. Lex. H. Utitur porro Hippocr. Γυναικ. [p. 649, 45]: Ποιέειν δὲ μῆκος μὲν, δακτύλων ἕξ· πλῆθος δὲ, πέντε ἢ ἕξ· εἶδος δὲ, ἔξουρα, [τὰ πρόσθετα, In acutum desinentia ac tendentia. Ib. p. 657, 26: Ἢν ἔξουρα ᾖ τὰ αἰδοῖα, Si muliebria pudenda coarctata fuerint, in arctum contracta. Ubi ἐξόρου vitiose exemplaria quædam. Foes.]

Ἐξουσία, ἡ, ut a Licet fit Licentia, Potestas [Gl.], Auctoritas, Jus. [Arbitrium, Gl. Eur. in fr. Polyid. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 246: Παράδειγμ' ἔχοντες τῶν κακῶν ἐξουσίαν, et sim. in fr. Temen. vol. 3, p. 368. In fr. Phaeth. vol. 2, p. 99: Ὅστις πατὴρ ὢν παισὶ μὴ φρονοῦσιν εὖ ἢ καὶ πολίταις παραδίδωσ' ἐξουσίαν· fr. Erechth. ib. vol. 1, p. 90: Ἐξουσίᾳ δὲ μήποτ' ἐντυχὼν, τέκνον, αἰσχροὺς ἔρωτας δημοτῶν διωκαθεῖν.] Quod Stoici dicunt, Ἐλευθερία ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας, Cic. vertit, Libertas est potestas vivendi ut velis. [Alia v. ap. Maxim. Conf. vol. 2, p. 6. Definn. Plat. p. 415, B: Ἐξουσία, ἐπιτροπὴ νόμου. [Thucyd. 6, 31 et] Plutarch. [Dion. c. 11] et Herodian. ἐξουσίαν et δύναμιν copularunt. Et ap. hunc legitur etiam 2, [13, 10]: Πρόκεισθε ἤδη θύματα τῆς ἡμετέρας ἐξουσίας, Imperii, Polit. [Immo Licentiæ. Conf. 2, 4, ubi de eorundem prætorianorum lascivia est, τῆς ἀνέτου ἐξουσίας. Atque in deteriorem partem dicit etiam Demosth. p. 403, 25: Ἀλλὰ δὴ τὰ τῆς ἐξουσίας· 428, 22: Εἰ μὴ τὴν ἄγαν ταύτην ἐξουσίαν σχήσετε· et sim. p. 1356, 2; 1362, 13; 1477, 14, Polyb. 18, 16, 4; 32, 6, 7. Imperium, i. e. Potestas in aliquem (nam de regno dictum infra notabimus), rectius vertitur Diod. 14, 111: Παρέδωκαν τὴν πόλιν οἱ Ῥηγῖνοι τῷ τυράννῳ, τὴν πᾶσαν καθ' αὑτῶν ἐπιτρέψαντες ἐξουσίαν. (Cum κατὰ sic etiam mon. Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 482, 17.) De potentia Thuc. 3, 45: Ἡ ἐξουσία ὕβρει τὴν πλεονεξίαν καὶ φρονήματι, αἱ δ' ἄλλαι ξυντυχίαι ὀργῇ τῶν ἀνθρώπων ... ἐξάγουσιν ἐς κινδύνους. Sosiph. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 415: Τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, ἃς ἕν τ' ἔδωκε φέγγος ἕν τ' ἀφείλετο;] Thucyd. [1, 38: Ὕβρει καὶ ἐξουσίᾳ πλούτου πολλὰ ἐς ἡμᾶς ἄλλα τε ἡμαρτήκασι, coll. 123: Εἰ πλούτῳ τε νῦν καὶ ἐξουσίᾳ προφέρετε,] ἐξουσίαν cum gen. πλούτου junxit, ubi Licentiam commodius quis verterit quam Potestatem. [Aliter Plato Reip. 5, p. 460, B: Ἡ ἐξ. τῆς τῶν γυναικῶν ξυγκοιμήσεως· Gorg. p. 461, E: Οὗ πλείστη ἐστὶν ἐξ. τοῦ λέγειν· 526, A: Ἐν μεγάλῃ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀδικεῖν γενόμενον. Addita præpos. Leg. 11, p. 936, A: Οἷς εἴρηται ἐξουσίαν εἶναι περὶ τοῦ ποιεῖν. Alia constr. Procop. Pers. 1, 3, p. 9, C: Τῶν χρημάτων μετέχουσι πάντων, κοινῆς τινος ἐξουσίας αὐτοῖς ἐς ταῦτα οὔσης. Alex. Aphrod. De fato p. 7: Τῇ πρὸς τὸ θεῖον ἐξουσίᾳ. || Facultas. Thuc. 6, 39: Καὶ ἦν σῖτος ἐν τῇ νήσῳ, καὶ ἄλλα βρώματα ἐγκατελήφθη· ὁ γὰρ ἄρχων Ἐπιτάδας ἐνδεεστέρως ἑκάστῳ παρεῖχεν ἢ πρὸς τὴν ἐξουσίαν.] Interdum cum infin., ut ἐξουσίαν ἔχω κλέπτειν, Xen. [Comm. 2, 6, 24 (Diodor. 5, 46)], ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν [ib. § 35], quod et ἐξουσίαν παρέχω dicitur [OEc. 5, 6]. Cetera v. ap. Bud. p. 1040. [Soph. fr. Alo. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 222: Μόνῳ δὲ χαίρειν καὶ νοσεῖν ἐξουσία πάρεστιν αὐτῷ. Cum inf. præter alios etiam Plato Euthyd. p. 302, B, et in locutionibus ἐξ. διδόναι Conv. p. 182, E, et ποιεῖν Criton. p. 51, D, Xen. OEc. 2, 11 et alibi, et αἰτεῖσθαι Dionys. A. R. 11, 37, λαμβάνειν Diod. 11, 42; 19, 6, ἔχειν 11, 89. Quibus add. καταλείπειν ἐξουσίαν, ap. Demosth. p. 213, 7, ἐξουσίας λαβέσθαι ap. Plat. Reip. 7, p. 554, C, ἐπιλαβέσθαι 2, p. 360, D. Et ἐπ' ἐξουσίας ap. Demosth. p. 559, 24; ἐπὶ πολλῆς ἐξ. ap. Dionys. A. R. 9, 5, De comp. verb. p. 131, 4. || Imperium, Gl. Plat. Alcib. 1 p. 135, B: Οὐκοῦν ὡσαύτως ἐν πόλει τε καὶ πάσαις ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ἀπολειπομέναις ἀρετῆς ἕπεται τὸ κακῶς πράττειν. Diod. 1, 58: Τοὺς γενομένους ἐν ἐξουσίαις· 4, 10. Const. Cærim. p. 356, B: Κληρονόμον γενέσθαι τῆς πατρικῆς ἐξουσίας καὶ βασιλείας. || De munere s. magistratu Diod. 14, 113: Τὴν ὑπατικὴν ἐξ. 114: Οἱ χιλίαρχοι,

ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐξ. ὄντες: Atque sic sæpissime δημαρχικὴ ἐξουσία. V. Δημαρχικός. Cum genit. Herodian. 1, 12 : Ὡς τὴν τοῦ θαλάμου ἐξουσίαν ἐγχειρισθῆναι. || Magistratus. Euseb. H. E. 5, 1, p. 199, 30 : Ὑπὸ τῶν προεστηκότων (sic) τῆς πόλεως ἐξουσιῶν· ubi v. Vales. Epiphan. vol. 1, p. 277, A : Ἡ δεῖνα ἐξουσία. Alia sing. et plur. exx. v. ap. Ducang. Majestas, Ditio, Commeatus, Gl. L. Dind.]

Ἐξουσιάζω, Potestatem habeo. Cum gen. ap. Lucam 22, [25]: Οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, Qui potestatem habent in eas. Et pass. 1 Cor. 6, [12]: Ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, Non redigar sub ullius rei potestatem. [Ἐξουσιαζόμενα, Mancipia, Gl. Basilic. Ducang. Med. Nehem. 5, 15 : Ἐξουσιάζονταί ἐπὶ τὸν λαὸν, Dominium exercent in populum. Cohel. 2, 19 : Εἰ ἐξουσιάζεται ἐν παντὶ μόχθῳ μου, Dominus erit omnium a me multo labore partorum. Ib. 8, 9: Ὅσα ἐξουσιάσατο ὁ ἄνθρωπος ἐν ἀνθρώπῳ. Maccab. 1, 10, 70 : Διὰ τί ἐξουσιάζῃ ἐφ' ἡμᾶς; Sir. 20, 8 sec. Ald.] Sed ἐξουσιάζω affertur et pro Potestatem do, ex Ecclesiaste [5, 18 : Ἐξουσίασεν αὐτὸν τοῦ φαγεῖν ἀπ' αὐτῶν· 6, 2 : Οὐκ ἐξουσιάσει αὐτῷ ὁ θεὸς τοῦ φαγεῖν.] At neutrius usus verbi hujus affertur ex classicis scriptt. exemplum. [Dionys. A. R. 9, 44 : Ὡς ἐν ἀτίμοις ἢ ξένοις ... ἐξουσιάζων πικρὰς ... ἐποιήσατο κατηγορίας. Cum accus. Tricl. ad Soph. OEd. T. 401 : Ἀγηλατῶ τὸ ἄγω καὶ φέρω καὶ ἐξουσιάζω λαόν. Achmes Onir. c. 31, p. 26 : Εἰ μέν ἐστιν ὑπεξούσιος, ἀπολέσει τὸν ἐξουσιάζοντα αὐτόν· 33, p. 28. Schol. Aristoph. Pl. 7 : Κρατεῖν) ἐξουσιάζειν. Hesych. v. Αὐθεντεῖν.]

[Ἐξουσιάρχης, ὁ, Princeps, Dux. Cum ἐξουσιαστὴς, quod v., inter titulos ab imperatore principibus exteris tribuendos memorat Const. Cærim. p. 392, A. L. Dindorf.]

[Ἐξουσιαρχία, ἡ, Potestas. Dionys. Areop. Cæl. hier. 8, 1, p. 74, A : Πρὸς τὴν ἐξουσιοποιὸν ἐξουσιαρχίαν. L. Dind.]

[Ἐξουσίαρχος, ὁ, Dominus. Andr. Cret. p. 23. Kall.]

[Ἐξουσιαστὴς, ὁ, Potestatem habens, Potens. Jes. 9, 6 : Θεὸς ἰσχυρὸς, ἐξ., ἄρχων εἰρήνης. Symm. ib. 25, 7, Jer. 51, 46. Schleusn. Is cui potestas commissa est, Jo. Chrys. In Genes. or. 8, vol. 1, p. 47, 88, In Ps. 44, ib. p. 641. Seager. Princeps. Achm. Onir. c. 269, p. 249 : Ἐν πολέμῳ ἐξουσιαστὴν ἐχθρὸν αὐτοῦ κτενεῖ. Conf. c. 300, p. 272. C. genit. c. 38, p. 30 : Εἰ μέν ἐστιν ἐκ τῶν ἐξουσιαστῶν λαῶν. Sigillum Rogerii ap. Ughell. Ital. Sacr. vol. 1, p. 949, B : Τῶν ἡμετέρων ἐξουσιαστῶν, ὅσον βαρούνιοι καὶ βουργίσιοι, καὶ τῶν ἐξουσιαστῶν αὐτῶν. Titulum Byzantinum fuisse, quem imperator tribueret principibus et ducibus gentium fœderatorum, annotavit jam Ducang. V. Constant. Cærim. p. 392, A. L. Dind.]

Ἐξουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Ex potestate procedens, s. auctoritate, Auctoritatem præ se ferens : ut ἐξ. λόγος. [Symm. Cohel. 8, 4. Schleusn. Dionys. Areop. Cæl. hier. 8, 1, p. 74, A : Οὐ τυραννικῶς ταῖς ἐξουσιαστικαῖς δυνάμεσιν ἀποκεχρημένης. Et ib. infra.] Gramm. autem ἐξουσιαστικὰ verba appellarunt, ἄρχω, κυριεύω, βασιλεύω, et cetera id genus.

Ἐξουσιαστικῶς, Cum potestate, Imperiose, Licenter : unde ἐξουσιαστικώτερον pro Licentius [Gl.], Majore cum licentia, ex Polyb. affertur [5, 26, 3] : Συνέβαινε τὸν Ἀπελλῆν πεποιῆσθαι τὴν ἐν Χαλκίδι διατριβὴν ἐξουσιαστικώτερον τοῦ καθήκοντος αὐτῷ. [Constant. Basil. Mac. p. 33. Positivo Iambl. Vit. Pyth. c. 32, p. 217.]

Ἐξουσιαστὸς, ὁ, Dominus, itidem ex LXX ap. Esai. [Perperam pro ἐξουσιαστὴς, q. v.]

[Ἐξουσιοκράτωρ, ορος, ὁ, i. q. ἐξουσιάρχης, quod v. Const. Cærim. p. 392, A. Alia Ducang.]

[Ἐξουσιοποιὸς, ὁ, ἡ, Potentificus. Dionys. Areop. in Ἐξουσιαρχία cit.]

[Ἐξούσιος, ὁ, ἡ, Bonis orbatus. Ὁ ἐστερημένος τῆς οὐσίας, Etym. M. p. 323, 45. Philo vol. 2, p. 528, 19. Hemst.]

Ἐξουσιότης, ητος, ἡ, Potestas, Arbitrium, VV. LL. [Dionys. Areop. Cæl. hier. 8, 1, p. 74, A : Τὸ τεταγμένον τῆς ὑπερκοσμίου καὶ νοερᾶς ἐξουσιότητος. L. D.]

Ἐξοφέλλω, Adaugeo, Amplifico, Accumulo. Hom. Od. [O, 18]: Ἐξώφελλεν ἔεδνα. [Unde Hesych.]

[Ἐξοφθαλμίζω, Exoculasso, Gl., ex Plauti Rud. 3, 4, 26, ut monuit Valck. Diatr. Eur. p. 197, A. Eadem : Ἐξοφθαλμίσας, Occecatus.]

Ἐξόφθαλμος, ὁ, ἡ, Qui oculis est prominentibus, Cui oculi quasi extant et ἐπιπόλαιοι sunt : opp. κοιλόφθαλμος. Quamvis autem Aristot. [Probl. 31, 6, De gener. an. 5, 1] hos ἐξοφθάλμους dicat visu esse hebetiore, Xen. tamen in equis magis probat τὸ ἐξόφθαλμον quam τὸ κοιλόφθαλμον : Eq. [1, 9] : Τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. [Socrates ἐξόφθαλμος, Simplic. ad Aristot. 5 Φ. Ἀ. f. 183, a, v. 47, Poll. 1, 189. Hemst. Plato Theag. p. 209, C : Τὸν ἐξ.] || Polyb. autem transtulit ad evidentiam hoc voc. 1, [10, 3] : Ῥωμαῖοι δὲ πολὺν μὲν χρόνον ἠπόρησαν, διὰ τὸ δοκεῖν ἐξόφθαλμον τὴν ἀλογίαν τῆς βοηθείας, Cam. Quidam tamen ibi interpr. Inconsideratus.

Ἐξοφρυόομαι, Supercilium tollo, s. allevo, τὰς ὀφρῦς ἀνατείνω. Unde ἐξωφρυωμένοι ap. Suid. ἐξηρμένοι, ὑπερηφανευόμενοι. [Sim. Etym. M. et Hesych. in Ἐξοφρ.]

[Ἔξοφρυς, ὁ, ἡ, Silo, Gl.]

[Ἔξοχα. V. Ἔξοχος.]

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, In ano genitum tuberculum, quod callum nondum contraxit : si namque jam contraxit, κονδύλωμα vocatur. Dicitur et ἐξοχή. Gorr. Ἐξοχάδες in VV. LL. Sedis tumores quasique excrescentiæ, Ani extuberationes, Plin. [Paul. Ægin. 3, 59, p. 113, 7 : Πρὸς ἐξοχάδας δακτυλίου· 6, 80, p. 206, 26. V. Ἐσοχάς.]

[Ἐξοχετεία, ἡ, Derivatio. Strabo 4, p. 205 : Ἐπὶ πολλοὺς τόπους σχίζοντες εἰς τὰς ἐξοχετείας τὸ ὕδωρ, τὸ κοινὸν ῥεῖθρον ἐξεκένουν.]

[Ἐξοχέτευσις, εως, ἡ, i. q. ἐξοχετεία. Paul. Ægin. 6, 79 : Τὴν τοῦ περιττοῦ αἵματος ἐξ.]

Ἐξοχετεύω, Derivo ex. Hesych. vero Ἐξοχετευόμενα exp. ἐκρέοντα, vel ἐκτὸς ἔχοντα τοὺς ὑδρηγούς. [Schol. Apoll. Rh. 2, 1252. Hippocr. p. 279, 17; 280, 15; 291, 26; 295, 2. Athanas. vol. 1, p. 259, B : Λόγος ὑπὸ καρδίας διὰ στόματος ἐξοχετεύεται.]

Ἐξοχὴ, ἡ, Eminentia, [Exstantia, add. Gl.] Prominentia. Herodian. 4, [15, 6] : Τριβόλους τε καὶ πολλὰ ἄλλα τεχνάσματα σιδήρων, ὀξυτάτας ἐξοχὰς περιχείμενα, In quibus ferra acutissima prominerent. Athen. 11 : Ἐξοχὴ δ' ἦν ὀλίγη τοῖς λαμπτῆρσιν ἐπηρμένη καὶ οἱονεὶ κεφαλίδας ἥλων ἀποτελοῦσα. [Ἐξοχὴ Χερρονήσου, Scylax p. 52. Conf. p. 16. L. D. Ἐξ. ὄρους, hoc Cacumen, Gl. Ἐξ. πέτρας Job. 39, 28.] Ἐξοχαὶ in corpore dicuntur Extuberationes, Excrescentiæ. Diosc. 3 : Τὰς περὶ δακτύλιον ἐξοχάς. [Ap. Paul. Æg. 6, 80, p. 206, 23 : Περὶ κονδυλωμάτων ἢ ἐξοχιῶν, pro ἐξοχῶν, ut videtur. L. D.] Galeno ὑμένων ἐξοχαὶ, Membranarum extuberationes. Diosc. Verrucas quoque myrmecias et Acrochordonas vocat ἐξοχάς [2, 126] : Ἑκάστης ἐξοχῆς ἐρεβίνθῳ ψαύοντες· pro quo Plin. Singulis granis singulas tangunt (verrucas). || Excellentia, [Eximietas, Præstantia, Prærogativa, add. Gl. Cic. Ad Att. 4, 15 : « Ἐξοχὴ in nullo est : pecunia omnium dignitatem exæquat. » L. D.] : unde κατ' ἐξοχὴν, Per excellentiam. [Act. Ap. 25, 23 : Ἀνδράσι τοῖς κατ' ἐξ. οὖσι τῆς πόλεως, Primariis. Adverbialiter, ut sit Præcipue, frequenter grammatici, velut Apollon. De constr. 1, 43, p. 88, 1 : Ἐπὶ τῆς αὐτός ἀναφορικῆς τὸ κατ' ἐξ. πρόσωπον νοούμενον, etc. L. Dind.]

Ἔξοχος, ὁ, ἡ, Eminens, Extans. Hom. Il. Γ, [227] : Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμούς. [Proprie sch. Eur. Hipp. 530 : Ὀξείας καὶ ἐξόχους ἔχον τὰς ἀφάς.] It. metaph. Excellens, Præstans. In qua signif. Lat. Eminens itidem usurpatur. [Amplus, Celsus, Excelsus, Eximius, Summus, Procerus, Præstabilis, Insignis, add. Gl.] Ξ, [118] : Ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν· B, [483] : Ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσι, Eminentem et præstantem inter multos heroas. [Simplici dat. jungit Orph. Arg. 293 : Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔξοχος ἦεν ἑταίροις. Non videtur enim μετ' scripsisse.] P, [358] : Προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων, Pro Græcis pugnare fortitudine præ ceteris eminentem. Sic B, [480, coll. l. Orph. supra cit.] : Ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος· ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει· et [188] : Βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα, Principem et primarium virum. [In prosa nonnisi recentioribus usurpatum, velut Plut. Marc. c. 7, Comp. Pericl. et Fab. c. 3. Frequentant poetæ

post Hom., Pind. Ol. 6, 51 : Μάντιν ἔξοχον· et κᾶπον Pyth. 9, 55 ; προφάταν Nem. 1, 60 ; αἶσαν 6, 49; πρῶνες 4, 52. Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 86, 12 : Οὐδεὶς ἔξοχος ἄλλος ἔβλαστεν ἄλλου. Æsch. Pr. 459 : Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ἐξεῦρον· Ag. 1622 : Δύαι διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν ἰατρομάντεις. Eur. Suppl. 889 : Εἶδος ἐξοχώτατος. Compar. Pind. Nem. 3, 68, superl. 2, 18, et de capris in fr. ap. Athen. 1, p. 28, A. Fort. etiam in mon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 651, 1330, 6.] Herodian. 7, [1, 16] : Στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους, ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους, Qui virtute ceteros anteirent. 2, [12, 10] : Τῶν ἐν ἀρχαῖς ὄντων καὶ τῶν ἐξοχωτάτων τῆς βουλῆς, In senatu eminentissimorum. At Ἔξοχον neutro genere adverbialiter capitur Hom. Od. E, 118 : Σχέτλιοί ἐστε, θεοὶ, δηλήμονες [ζηλ.] ἔξοχον ἄλλων, Præ ceteris, Supra ceteros, Nocendi studio præ ceteris eminetis. [Conf. Δ, 171, Z, 158, T, 247; Il. Z, 194, N, 499, Υ, 184, I, 631.] Pro quo Ἔξοχα frequentius usurpatur plur. Il. Ξ, [257] : Ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ζήτει, Præ ceteris. Od. Θ, [487] : Ἔξοχα δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων· Λ, [431] : Ἡ δ' ἔξοχα λύγρ' εἰδυῖα· O, [70] : Ὅς κ' ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν, Ἔξοχα δ' ἐχθαίρῃσι. [Pind. Ol. 1, 2; 8, 23, Pyth. 5, 25. Batrach. 273 : Ὦ Τιτᾶνας ἔπεφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων.] Pro eod. κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως dici volunt et Ὄχα, Od. Ψ, [117] Ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται· Il. A, [69] de Calchante : Οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, In augurali disciplina eminentissimus : ut Quintil. In sapientia eminentissimi. Regulare autem ab ἔξοχος adv. est Ἐξόχως, i. q. ἔξοχον et ἔξοχα. [Excellenter, Eximie, Gl. Pind. Ol. 9, 74 : Υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξ. τίμασεν ἐποίχων Αἰγίνας τε Μενοίτιον· Nem. 4, 92 : Τὰ δ' αὐτὸς ἄν τις ἴδῃ, ἔλπεταί τις ἕκαστος ἐξοχώτατα φάσθαι. Eur. Bacch. 1235 : Ἁπάσας εἶπον, ἐξόχως δ' ἐμέ. In prosa Maccab. 3, 5, 31.]

[Ἔξοχος, ὁ, Exochus, n. viri in inscr. Sozopoli reperta, ap. Bœckh. vol. 2, n. 2052, 14, ubi ΕΞΟΧ....Σ. L. Dind.]

[Ἐξοχότης, ητος, ἡ, Imminentia (Em.), Gl.]

Ἐξοχυρόω, Munio. Ap. Plut. Cam. [c. 10] πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι exp. Undique munitos esse.

[Ἐξόχως. V. Ἔξοχος.]

[Ἔξπηχυς. V. Ἔκπηχυς.]

[Ἐξπηχυστὶ, adv., ex Sophocle citant Etym. M. p. 346, 15, Philem. Lex. techn. s. 76.]

[Ἔξπλεθρος. Ἔξπλευρος. V. Ἔκπλ—.]

[Ἐξποδιαῖος, α, ον, i. q. seq. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2860, col. 1, 7 : Ἐμ πλινθείῳ ἑ.π.διαίῳ, et ubi .ξποδιαίῳ, 9. L. Dindorf.]

[Ἔξπους. V. Ἐξάπους.]

[Ἐξτάδιος. V. Ἑκστάδιος.]

Ἐξυβρίζω, Insolentius efferor, etiam Insolentia et petulantia modum excedo. Plut. Pericle [c. 7 extr.] : Ὑφ' ἧς (ἐλευθερίας) ὥσπερ ἵππον ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον, οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾶν, ἀλλὰ δάκνειν τὴν Εὔβοιαν καὶ ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν. Ubi nota de equo feroce, petulante et lascivo, dici hoc ἐξυβρίζειν, quum sc. frænis non amplius parens, mordet et insultat sessori, vel iis qui ad se accedunt. [V. Toup. Emend. vol. 1, p. 272.] Unde et Xen. ὑβριστὰς ἵππους vocat Eos qui tales sunt. [Magis proprie de hominibus Herodot. 4, 146 : Αὐτίκα οἱ Μινύαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιληίης μεταιτέοντες καὶ ἄλλα ποιεῦντες οὐκ ὅσια·] Xen. Cyrop. 8, [6, 1] : Εἴ τις τῶν σατραπῶν ὑπὸ πλούτου καὶ πλήθους ἀνθρώπων ἐξυβρίσειε, καὶ ἐπιχειρήσειε μὴ πείθεσθαι· 3, [1, 26] : Δοκεῖ μέντοι μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Cui l. similis hic Thuc. 1, [84] : Μόνοι γὰρ δι' αὐτὸ εὐπραγίαις τε οὐκ ἐξυβρίζομεν, καὶ ξυμφοραῖς ἧσσον ἑτέρων εἴκομεν, Rebus prosperis non insolescimus, et rebus adversis minus quam alii succumbimus. Solet enim ἡ ἀπροσδόκητος εὐπραξία ἐς ὕβριν τρέπειν, ut Idem testatur l. 3 ; et ita ἐξυβρίζειν i. est q. ἐς ὕβριν τρέπεσθαι. Nota vero in illo l. εὐπραγίαις ἐξυβρίζειν pro δι' εὐπραγίας, s. ὑπ' εὐπραγιῶν : ut Xen. dicit ὑπὸ πλούτου ἐξυβρίζειν. Idem rursum Thuc. 3, [39] dicit : Οὐκ ἂν ἐς τόδε ἐξύβρισαν, Non ad istam insolentiam erupissent. Quod Athen. dicit, Εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβρεως, et Dem., Εἰς τοῦθ' ὕβρεως ἦλθον. Ap. Dionys. autem Areop., Εἰς θείας ἀθέσμως οὐκ ἐξύβριζε δυνάμεις, Bud. vertit, Procul ab eo abfuit ut petulanter de divinis copiis dissereret. Item, ἐξυβρίζω εἰς ὑμᾶς τοῦτο, ex Luciano [Fugit. c. 18], pro Hoc insolenter et petulanter in vos committo. [Cum accus. etiam Soph. El. 293 : Τάδ' ἐξυβρίζει. Accus. aliter posito Conon Narrat. c. 24 : Ἀμεινίου ἐξύβρισε τοὺς ἔρωτας. Anton. Lib. c. 12, p. 84 : Ὁ δὲ καὶ τοῦτον (amatorem) οὐ μετρίως ἐξύβρισεν. Cum præp. εἰς autem Hesych. v. Γλυκὺς ἀγκών, ab Hemst. cit. : Τοὺς Αἰγυπτίους ἐξυβρίζειν εἰς τὰς...γυναῖκας, de vi mulieribus illata. Alia struct. Antonin. c. 15, p. 106 : Μεροπὶς ἐξύβρισε πρὸς τὸ ὄνομα τῆς Ἀθηνᾶς.] Flumina quoque ἐξυβρίζειν dicuntur Quum extra alveos erumpentia petulanter evagantur [Thom. M. v. Πλημμελεῖν, ubi agit de usu v. ἐξυβρίζειν non minus Attico quam v. πλημμελεῖν. De quo add. Mœris p. 294], teste Bud., qui de plantis quoque ἐξυβρίζειν dici annotat, quæ nimia soli ubertate lasciviunt et luxuriant : afferens ex Theophr. C. Pl. 3, [1, 5] : Ὁ δὲ θέρμος ἄκαρπος γίνεται, καθάπερ ὑλομανῶν καὶ ἐξυβρίζων. [Eadem verba conjungit Plutarch. Mor. p. 15, F.] Et rursum [ib. 6, 8] : Ὅσα διὰ τὴν ἰσχὺν λαμβάνοντα πλῆθος τροφῆς, ἐξυβρίζει, καθάπερ ἀμυγδαλῆ· nam, ut Idem docet [ib. 2, 16, 8] : Αἱ ἀμυγδαλαῖ, βαθείας οὔσης καὶ πιείρας τῆς γῆς, ἐξυβρίσασαι διὰ τὴν εὐτροφίαν, ἀκαρποῦσι, Nimia pabuli ubertate lascivientes. V. et Τραγάω. [Arrian. Diss. 4, 8, Themist. p. 360, Stob. p. 21, citat Wakef. Similiter Plat. Leg. 3, p. 691, C : Ἐάν τις... μείζονα διδῷ... σώμασι τροφὴν..., ἀνατρέπεταί που πάντα καὶ ἐξυβρίζοντα εἰς νόσους θεῖ. Pass. Longin. 43, 5 : Οὐ γὰρ δεῖ καταντᾶν ἐν τοῖς ὕψεσιν εἰς τὰ ῥυπαρὰ καὶ ἐξυβρισμένα, Vilissima.]

Ἐξύβρισις, εως, ἡ, In segetibus dicitur Ejusmodi lascivia et luxuria, potius Luxuriatio et lascivitio, si ita loqui liceat.

[Ἐξυγιάζω, Sano. Polyb. 3, 88, 2 : Τοὺς τραυματίας ἐξυγίασε. Hippocr. p. 5, 19 : Ὡς ταῦτα μὲν καὶ αὐτὰ ἀφ' αὑτῶν ἂν ἐξυγιάζοιτο.]

Ἐξυγιαίνω, Sano, Sanitati restituo. Hippocr. [p. 3, 35] : Ὅτι μὲν ἔνιοι ἐξυγιαίνονται τῶν θεραπευομένων ὑπὸ ἰητρικῆς, ὁμολογέεται. [Convalesco. Id. p. 758, G : Διὰ τοῦτο καὶ οἱ πλεῖστοι οὐκ ἐξυγιαίνουσι τελέως, de ægrotis.]

Ἐξυγραίνω, i. q. διϋγραίνω : unde ἐξυγρανθεὶς, Madefactus, Humefactus. [Ἐξυγραινόμενα διαχωρήματα, p. 218, H, Perliquida alvi excrementa. Ἐξυγρασμένη ὑστέρη, Perhumidus, Valde humidus uterus, p. 595, 10. Foes. OEc. Hippocr.] Quod vero Hippocr. dixit [p. 374] : Τὰ τῆς κοιλίης ἐξυγρασμένα, quidam interpr. Ventris resolutio. || Rursum ἐξυγραίνω redditur etiam Languidum reddo, sed sine exemplo. [Plut. Mor. p. 136, B : Ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνειν καὶ ἀνατήκειν τὰ σώματα. L. D. Ἐξυγραινομένων τῶν φυτῶν, Theophr. C. Pl. 1, 13, 6. Τὸ συκάμινον ἐξυγραίνεται, καθάπερ ἔγχυλον γινόμενον, 6, 6, 4. Τὸ φθειρόμενον ἐξυγραίνεται, 6, 7, 7. Ἐξυγρασμένοι λίθοι, fr. 2, 10. Ὁ νότος ἐξύγρανε καὶ ὑδατώδη ἐποίησεν, 5, 54. Schneid. Aristot. H. A. 3, 19 : Ἐξυγραινομένου δὲ (αἵματος) λίαν νοσοῦσι. Gatak. Molliter flecto, Poll. 4, 100 : Ὄρχησις τὸ σῶμα ἐξυγραίνουσα. Hemst. Ὀρχηστὴν ἐξυγραινόμενον memorat id. 4, 96. L. D. De concocto cibo, Clem. Al. p. 222. Wakef.]

Ἔξυγρος, ὁ, ἡ, Prorsus humidus s. aqueus. Hippocr. De victu m. ac. [p. 396, 14] : Τά θ' ὑποχωρήματα ἔξυγρα καὶ ὠχρὰ γίγνεται. Qua voce indicat μηδὲ ὅλως πεπέφθαι, Galen. [Alex. Aphr. Probl., τροφή. Schneid.]

Ἐξυδᾰρόω, In aquosam naturam converto, ut Bud. rursum ἐξυδαροῦσθαι interpr. In aquam verti, afferens ex Alex. Aphr. [Probl. 1, 81] de hydropicis : Τὸ γὰρ πλεῖστον τῆς τροφῆς ἐξυδαρούμενον χορηγεῖται πρὸς γένεσιν τοῦ πάθους. Et rursum ex Eod. de ovis vitiatis [2 extr.] : Τὰ δὲ ἀφανισθέντα καὶ ἐξουρίσαντα ἐπινήχεται, τῷ τὰ ἐν αὐτοῖς ὑγρὰ ἐξυδαρωθῆναι καὶ ἐκπνευματωθῆναι, Eo quod in aquam abierint s. conversa sint. [Simplic. ad Epict. p. 354 : Ἐξυδαροῖ τὴν τῶν γινομένων δύναμιν. Hemst. Olympiodor. in Alcib. 1 sect. 17 init. ibiq. not. Creuzer. Aquam per cribrum quatio, Const. Apost. 333. Wakef. Hesych. : Ἐξυδαροῦται, ἐξυδατοῦται. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 286, D : Τὸν οἶνον ἐκχυθέντα (ἐγχ.) τῷ ὕδατι ἐξυδαροῦσθαι (λέγομεν). L. Dind.]

[Ἐξῠδᾰτίζω, i. q. seq. Hesych. : Ἐξυδατισθὲν, ὡς ὕδωρ.]

Ἐξῠδᾰτόω, itidem In aqueam naturam converto, In aquam resolvo. [Theophr. De odor. 66 : Ἀποθηλύνει καὶ ὥσπερ ἐξυδατοῖ τὰς ὀσμάς.] Pass. ἐξυδατοῦται pro Aquescit, Liquescit in aquam, Diluitur, ex Diosc. 1, 88. Sic Paulus Ægin. 3, 48, de hydrope : Πῇ δὲ καὶ πάσης τῆς σαρκὸς τοῦ σώματος οἷον ἐξυδατουμένης τικτόμενον, ὥστε λευκὸν καὶ φλεγματῶδες τὸ σῶμα φαίνεσθαι. [Nemes. N. H. 5, p. 69 (121). Kall. Phurnut. N. D. c. 17, p. 172. Wakef. De hydropica Hippocr. p. 1138, E : Ἐς χειμῶνα ἐξυδατώθη.]

Ἐξυδάτωσις, εως, ἡ, τοῦ αἵματος, Corruptio sanguinis in substantiam aqueam, quum sc. ἐξυδατοῦται τὸ αἷμα. [Eruptio aquarum, Eudocia p. 433 : Ἐν καταχλυσμῷ καὶ ἐξυδατώσει. Schleusn. Orig. C. Cels. 16; Eust. Il. Wakef.]

[Ἐξυδραίνω, i. q. ἐξυγραίνω. Plochir. Dram. (ap. Maittair. Poem. Vett.) 104 : Ἐμοῦ γὰρ ὕδωρ ἐξυδραίνει γαστέρα. Si recte habet scriptura.]

Ἐξυδρίας, ὁ, ἄνεμος, Ventus cum pluviis aquis erumpens. Aristot. De mundo [c. 4, p. 394, 19] : Οἱ δὲ μέθ' ὕδατος ἐκραγέντος ἀθρόως γινόμενοι, ἐξυδρίαι λέγονται. Ubi Bud. : Ἐξυδρίαι, quasi Aquatores, dicuntur Qui cum pluviis aquis grassantur, impetu et confertim effusis.

[Ἐξυδρωπιάω.] Ἐξυδρωπιῶ, Hydropisi corripior, Hydropicus fio. Aristot. H. A. 5, 20, de insectorum interitu : Οἱ δὲ μύωπες καὶ τῶν ὀμμάτων ἐξυδρωπιώντων φθείρονται, Aqua intercute oculorum excæcati moriuntur. Ubi in quibusdam edd. legitur ἐξυδροπιώντων, per o.

Ἐξῠλακτέω, Latratum emitto, In latratum erumpo. Plut. [Mor. p. 39, B] : Ὅταν ἀκούων ἑτέρου, μὴ συνταράττηται μηδ' ἐξυλακτῇ πρὸς ἕκαστον. [V. Arati c. 50. Lycophr. 764 : Τὸν μυθοπλάστην ἐξυλακτήσει γόον.]

[Ἐξῡλίζω, Percolo. Galen. vol. 10, p. 537, A : Τὸ ἀθρόως δὲ ἄπεπτον ἀπενεχθὲν (σιτίον), ἀφυῶς ἐξυλίζεται.]

[Ἐξῡλόω, Virgulta excido. Pachom. in Mingarelli Catal. codd. Nan. p. 270 : Ψιλοῦν λέγουσι (Cyprii) τὸν ἀγρὸν καὶ ἐξυλοῦν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἑλοκοπεῖν. L. Dind.]

Ἐξῠμενίζω, Membrana nudo. Diosc. 2, 86 : Μετὰ τὸ ἐξυμενισθῆναι τὸ στέαρ, Adipe membrana nudato, i. e. Detracta s. Exempta adipi membrana. Utitur et activa voce cap. seq. : Λαβὼν τὸ πρόσφατον καὶ καταπίμελον, εἰς ὕδωρ ἐξυμένισον, καὶ τρίβε ταῖς χερσί· cap. seq. : Πλύνας ἐξυμενίσας τε ὡς προείρηται. Utitur et adv. thetico, cap. seq. : Καὶ τοῦ βοείου δὲ στέατος ἐξυμενιστέον, τὸ νεφριαῖον, καὶ θαλάττῃ πελαγίᾳ πλυτέον. Sicut vero paulo supra dicit ἐξυμένισον εἰς ὕδωρ, ita c. 90 : Ἐξυμενίσας εἰς χύτραν κεραμέαν καινήν.

[Ἐξῠμενιστὴρ, ῆρος, ὁ, Instrumentum ad detrahendam membranam adhibendum. Paul. Ægin. 6, 5.]

Ἐξυμνέω, exp. Hymnis prosequor, Celebro. [Polyb. 6, 47, 7 : Ταύτην (τὴν Πλάτωνος πολιτείαν) τινὲς τῶν φιλοσόφων ἐξυμνοῦσιν. Diod. Exc. Vat. p. 23 : Τοὺς ἐξυμνοῦντας τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ (Crœsi). Alciphr. 3, 55 : Οἱ σεμνοὶ καὶ ... τὴν ἀρετὴν ἐξυμνοῦντες. Pass. Lycophr. 1195 : Πλάκα τὴν ἐξόχως Γραικοῖσιν ἐξυμνημένην. Eust. Opusc. p. 203, 6.]

[Ἐξυπάγω, in inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 34, 42 : Ἐξυπάγων πηλῷ ἠχυρωμένῳ, Inducens luto palea misto. Ὑπαγωγεὺς de trulla, qua calx muris inducitur, usitatum confert Müllerus p. 39. L. Dindorf.]

Ἐξυπάλυξις, ἡ, Fuga, vel Effugium, ἐκφυγὴ, ap. Orph. [Arg. 682.]

[Ἐξυπᾰλύσκω, Effugio. Quintus 1, 327 : Ἐμὸν σθένος ἐξυπαλύξας· 3, 344; 12, 501. Orph. Lith. 75.]

[Ἐξυπανίστημι.] Ἐξυπανέστη, Assurrexit, Exurrexit: ab ἐξυπανίσταμαι. Hom. Il. B, [267] : Σμώδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη, Exurrexit, Exorta est. [Callisth. ap. Eustath. Il. N, p. 918, 40. Hemst.]

Ἐξυπαρχῆς, Denuo, A principio, Iterum. Lucian. [De luctu c. 17] : Ἀναλαβὼν ἐξυπαρχῆς βόα. [Aristot. De anim. 2 init. Routh. Hesych. Wakef.]

[Ἐξυπειπεῖν, Dicere, Jubere. Eur. Bacch. 1266 : Τί μοι τόνδ' ἐξύπεῖπας εἰσορᾶν;]

[Ἐξυπερείδω. V. Ἐξεπερείδω.]

[Ἐξυπερζέω, Effervesco. Tzetz. Hist. 3, 267 : Ἐξυπερζέσας τῷ θυμῷ· 539.]

[Ἐξύπερθε, Superne. Soph. Phil. 29 : Τόδ' (ἄντρον) ἐξ.]

[Ἐξυπεροπτάω, Supra modam excoquo. Galen. vol. 10, p. 528, D : Ἡ παρὰ φύσιν θερμότης πλέον παχύνει καὶ ἐξυπεροπτᾷ καὶ ἀπογαιοῖ τὸν χυμόν.]

Ἐξῠπηρετέω, et Ἐξυπηρετοῦμαι, in act. itidem signif., pro simplici, ut Basil. : Ἐξυπηρετουμένη τῷ κτίσαντι. [Gl. : Ἐξυπηρέτησεν, Administravit; Ἐξυπηρετοῦμαι, Administro. Soph. Tr. 1156 : Ἡμεῖς δ' ὅσοι πάρεσμεν, εἴ τι χρὴ πράσσειν, κλύοντες ἐξυπηρετήσομεν. In Eurip. fr. Autol. ap. Athen. 10, p. 413, D : Πένεσθαι καὶ ξυνηρετμεῖν τύχαις, Galen. in Protr. exhibet κἀξυπηρετεῖν. Addit Hemst. : « Ἀπρόθυμοι τῷ πολέμῳ ἐξυπηρετῶμεν, Clem. Al. Str. 2, p. 471, 35; 4, p. 581, 3. Phot. Bibl. p. 171, 10; Paul. Ægin. p. 36, 42; Euseb. H. E. p. 488, 9; Callicr. ap. Stob. vol. 3, p. 180. » Med. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xvi, B : Εἷς τῶν ἐξυπηρετουμένων αὐτῷ, ubi al. ἐξυπηρετούντων. Jo. Dam. ipse p. 3, C. Eust. Op. p. 84, 28 : Ὁ πρὸς κολακείαν λαλῶν δαίμονι ἐξυπηρετεῖται· 320, 63. Pass. Jo. Laur. De mag. 2, 14, p. 118 : Ἕτερον δὲ ἐξ ἀργυρίου βαθὺ πρὸς ὑποδοχὴν κοινοῦ μέλανος ἐξυπηρέτηται τῷ δικαστηρίῳ. L. Dind.]

[Ἐξύπιστα. V. Ἐξόπισθεν.]

[Ἐξυπνέω, Evigilo. Andr. Cret. p. 219. Kall.]

[Ἐξυπνίζω, Expergefacio, Suscito, Gl. Theodot. Job. 3, 8 : Οἱ ἕτοιμοι ἐξυπνίσαι δράκοντα, ubi al. ἐξεγεῖραι, ut Cant. 2, 7 pro ἐξεγείρητε, al. ἐξυπνίσητε. Jo. 11, 11 : Ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν. Basil. Ep. 42, vol. 3, p. 127, B : Ὁ ἡδέως λαλῶν τὰ τῶν ἁμαρτωλῶν ἑτοίμως καθ' ἑαυτοῦ ἐξυπνίζει τὰς ἡδονάς. || Expergefio. Ps. 43, 23 : Ἐξεγέρθητι. Al. ἐξύπνισον. Eodemque modo aliis quibusdam V. T. ll. inter varietates intt. || Pass. Expergefio, Gl. Plut. Anton. c. 30 : Ὥσπερ ἐξυπνισθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας· Mor. p. 979, D, E. Alia recentt. exx., quibus accedunt V. T. intt. Græci, indicavit Lobeck. ad Phrynich. p. 224, damnantem cum ceteris Atticistis hujus verbi usum, et ἀφυπνισθῆναι usurpari volentem. Ἐξυπνιασθήσομαι vitio scripturæ Aq. Symm. Theod. Prov. 23, 25 pro ἐξυπνισθ.]

[Ἐξυπνισμὸς, ὁ, Expergefactio, Evigilatio. Isaac Scholl. in Jo. Climac. 100; anon. in Anecd. meis vol. 4, p. 464, 3. Boiss. Theophyl. Bulg. vol. 1, p. 657.]

[Ἐξυπνιστὴς, ὁ, Qui e somno excitat. Typicum Sabæ 5, p. 7. Suicer.]

Ἔξυπνος, ὁ, Qui ἐξ ὕπνου ἤγερται, s. ἀνόρουσεν, ἢ ἔκθορεν, ex somno evigilavit, Experrectus s. Expergefactus. [Act. Ap. 16, 27 : Ἔξ. γενόμενος, et iisd. verbis Ephraem Syr. vol. 1, p. 44, E. L. D. Ἐξυπνισθῆναι et ἔξυπνον γενέσθαι permutavit Imperator Antoninus 6, 31; 10, 13. Illud oppido notabile in Libro Esræ Gr., qui dicitur ἀπόκρυφος, c. 3, 3, contrario prorsus sensu poni ἔξυπνος ἐγένετο, pro In profundum somnum incidit. Auctor autem, Græce peritissimus, noverat in compositis præp. ἐκ non tantum induere negantem significatum, sed et intendere in nonnullis significationem simplicis, ut Latine In. Infractus sæpe notat Non fractum, sed apud Cic. est Valde fractus. Incoctum vulgo Non coctum, sed ap. Persium Percoctum est, vel Bene coctum. Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 141.]

[Ἐξυπνόω, Edormio. Schol. Ven. Il. K, 98 : Ἔτι δὲ καὶ νῦν λέγομεν ὕπνου μεστὸν οὐ τὸν ἐξυπνωκότα, ἀλλὰ τὸν πολὺ τὸ ὑπνωτικὸν ἐν αὑτῷ ἔχοντα. Symm. Ps. 138, 18. Metaph. Ad sanam mentem redeo, Maccab. 4, 5, 10.]

Ἐξυπογύου, alicubi reperitur pro ἐξ ὑπογύου.

[Ἐξυπολύω. HSt. in Ὑπολύω :] Bud. affert et hæc, non addens auctoris nomen, Ὑπολύω τὸν πόδα. At Ἐξυπολύω, ἐπὶ ὑποδημάτων. [Nicet. Urb. capt. p. 381, D : Ἀσάνδαλος. Cod. barbarogr. ἐξυπόλυτος. L. D.]

[Ἐξυποσμύχω, Suburo. Eust. Opusc. p. 327, 9 : Τοιαῦτα πυρὰ πολλὰ ἐξυποσμύχοντα. ῡ]

[Ἐξυποστρέφω, Redeo. Socrat. Hist. Eccl. 7, 24, p. 372, 37 : Ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν ἐξυπέστρεψεν.]

[Ἐξυπουργέω, Servio, Operam præsto. Niceph. Blemm. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 2, p. 666 : Οἱ περὶ τὰς οἰκοδομίας καὶ φυτηκομίας ἐξυπουργοῦντες.]

Ἐξυπτιάζω, Resupinus sum, Resupinor, Supinus sum, Supinor. Aristot. H. A. 2, [1, p. 499, 7] de feris bubus loquens : Τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλ-

λον. Lucian. [Herc. c. 3] : Οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, Nec omnino restitantes aut in diversum renitentes resupinatosque videas. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 253 : Οὐδὲ τὸ ἐν ταῖς ὁδοῖς σαλεύειν καὶ ἐξυπτιάζοντα παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας, εἰ ἀποβλέπουσιν εἰς αὐτόν.] Active etiam ponitur pro Resupino s. Supino, velut ap. Lucian. [Catapl. c. 16] : Σεμνῶς προβαίνων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. Unde Ἐξυπτιάζομαι, Resupinor s. Supinor, ut quum Aristot. ap. Athen. 1, [p. 34, B] scribit ὅτι οἱ μὲν ἀπ' οἴνου μεθυσθέντες ἐπὶ πρόσωπον φέρονται, οἱ δὲ τὸν κρίθινον πεπωκότες ἐξυπτιάζονται τὴν κεφαλήν. Ubi ante τὴν forsan omissa est præp. εἰς : nam idem Athen. 10, [p. 447, A] : Ὡς φησιν, inquit, Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Περὶ μέθης, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτουσιν οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες. Ubi nota, εἰς τὰ νῶτα καταπίπτειν, et εἰς τὴν κεφαλὴν ἐξυπτιάζεσθαι, idem esse. Verborum autem Aristotelis, quæ ibi afferuntur ab Athen., bonam partem habebis in Ὕπτιος. [Εἰκὼν ἐξυπτιαζομένη, cui opponit ἐπινευομένην, Sext. Emp. p. 32, 3. Περὶ ὧν ἡ μακρὰ παρενθήκη τῆς ἱστορίας ἐξυπτιάζεται, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 296, B. Ἐξυπτιάζω singulari modo usurpatum ab Æschylo Sept. 583 : Ἐξυπτιάζων ὄνομα (Polynicis). Schol. ἀναπτύσσων, ἐτυμολογῶν. Hemst.]

[Ἐξυπτιόομαι, Luxurior. Phot. : Πεταχνοῦνται, ἐξυπτιοῦνται, τρυφῶσιν. Hesych. : Πεδαχνοῦται, ἐξυπτίωται καὶ τρυφᾷ· et vitiose : Πεταλοῦνται, ἐξυπτοῦνται, τρυφῶσιν.]

Ἐξῠφαίνω, Pertexo, Contexo, Texendo absolvo et conficio. Hom. Batrachom. [181] : Πέπλον μου κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφῃνα καμοῦσα, Quem multo labore et artificio contexueram. [Herodot. 2, 122; 9, 109.] Itidem ex Plut. [Rom. c. 2] ἐξυφήνωσι affertur pro Telam absolverint. [Ἐξυφασμένη πάπυρος, Porphyr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 98, A. Hemst. Themist. Or. 6, p. 84, A : Πέπλον ἐκ γῆς καὶ θαλάττης ἐξυφασμένον.] Bud. interpr. Detexo; nec non Compono, Struo, afferens ex Greg. Naz. : Καὶ ἡ μὲν μέλισσα πονεῖ τὰ κηρία, τὰς ἐξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα. [De iisdem favis apum Xen. OEc. 7, 34 : Τοῖς ἔνδον ἐξυφαινομένοις κηρίοις. Figurate Pind. Nem. 4, 44 : Ἐξύφαινε μέλος· Pyth. 2, 275 : Τὶν δὲ τούτων ἐξυφαίνονται χάριτες. Polyb. 17, 10, 3 : Τὸ συνεχὲς τῆς ἐπιβολῆς ἐξύφαινε· 3, 32, 2 : Βίβλους τετταράκοντα καθαπερανεὶ κατὰ μίτον ἐξυφασμένας. Suidas ab Hemst. cit. v. Τιμοχρέων : Θεμιστοκλῆς, εἰς ὃν ἐξύφανε ψόγον. Et sim. Eumath. 1, p. 5 : Κατ' ἄλλον ἄλλος τὸν θρίαμβον ἐξυφαίνει μοι. || Medii ex. v. in l. Comici in Διάζομαι cit. vol. 2, p. 1146, D, coll. simpl. Ὑφαίνομαι.]

[Ἐξυφαιρέω, Eximo. Titus Bostrens. ap. Wolf. An. Gr. vol. 1, p. 11 : Μὴ μέρη τῶν Εὐαγγελίων ἐξυφελεῖν. Kall. Gl. : Ἐξυφαιρεῖται, Excipitur.]

[Ἐξυφαντέον, Texendum. Clem. Al. l. in Ἐξανθιστέον citato.]

[Ἐξυφαπλόω, Explico. Nicet. Eugen. 2, 268 : Τὸ λεπτοϋφὲς ἐξυφάπλου μοι φάρος. Boiss.]

[Ἐξυφάπτω, Incendo. Euseb. H. E. 10, 4. Kall. Schol. Hom. Il. Φ, 333.]

[Ἐξύφασμα, τὸ, Textura. Eurip. El. 539 : Κερκίδος ἐξ. σῆς. Greg. Nyss. vol. 1, p. 227, B : Ἡ τῶν τριχῶν συμπλοκὴ, τραχύ τε καὶ δυσαφὲς ἀπεργαζομένη ἐξύφασμα. Conf. ib. p. 226, A. L. Dind.]

[Ἐξυφηγέομαι, Duco. Soph. OEd. C. 1025 : Ἐξυφηγοῦ.]

[Ἐξυψόω, Exalto. Gl. Sirac. 1, 27 : Ἐξύψου σεαυτὸν, ἵνα μὴ πέσῃς. Dan. 3, 51, et quem Boiss. citavit, Agapet. Sched. 33.]

Ἔξω, Extra, Foras [Gl.] : ut ἔξω ποιῆσαι, Foras emittere vel Ejicere. [Hom. Il. P, 265 : Ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· Ω, 247 : Οἱ δ' ἴσαν ἔξω. Herodot. 5, 33 : Ἔξω κεφαλὴν ποιεῦντας, ἔσω δὲ τὸ σῶμα. Pind. Pyth. 3, 83 : Τὰ καλὰ τρέψαντες ἔξω. Æsch. Sept. 1014 : Πολυνείκους νεκρὸν ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, Terra ejicere. Demosth. p. 332, 15 : Ἔξω βλέπουσιν, Amicitias extraneas spectant. Notanda etiam formula ap. Lucian. Alex. c. 38 : Ἔξω Χριστιανοὺς, ἔξω Ἐπικουρείους, sc. ejiciamus. Schol. Aristoph. Ach. 617 : Εἰώθεσαν, εἴ ποτε ἐκχέοιτο ἀπόνιπτρα ἐκ τῶν θυρίδων, ἵνα μή τις βραχῇ τῶν παριόντων, Ἔξω λέγειν. V. infra Ἔξω Γλαῦκε. L. D.] || Extra, Foris [Gl.] : ut ἔξω διατρίβειν, Foris agere, Aristoph. [Nub. 199. Soph. OEd. C. 444 : Ἔξω πτωχὸς ἠλώμην· 1231. Sic apud Xen. de exercitu in expeditionem profecto H. Gr. 5, 4, 37 : Στρατιᾶς οὔσης ἔξω, et sim. alibi. Vectig. 3, 2 : Νομίσμασι γὰρ οὐ χρησίμοις ἔξω χρῶνται.] Item ὁ ἔξω, Qui foris s. forinsecus est, Exterior, Externus [Thucyd. 7, 69 : Βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω. Plato Phædr. p. 248, A : Τὸν ἔξω τόπον· Theæt. p. 143, E : Τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων] : ut τὰ ἔξω ἀγαθὰ, Externa bona. Et οἱ ἔξω ap. Athen., Externi s. Exteri. Necnon οἱ ἔξω σοφοὶ ap. Damasc. de profanis et ethnicis, qui sc. fuerunt vel sunt extra ecclesiam Christi : qui et οἱ ἔξωθεν, ut infra docebo. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 190, B : Τῇ ἔξω συγγενέσθαι φιλοσοφίᾳ· 194, A. 193, C : Τῆς ἔξω παιδεύσεως. Aliique multi. L. D.] || Extra, quum præp. est, et cum gen. construitur, ut [Hom. Il. K, 94 : Κραδίη δέ μοι ἔξω στηθέων ἐκθρώσκει· Λ, 457, etc. Pind. Pyth. 1, 44 : Ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω. Æsch. Pr. 263 : Πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. Soph. OEd. T. 622. Ant. 660 : Τοὺς ἔξω γένους. Herodot. 1, 202 : Ἡ ἔξω στηλέων θάλασσα. Plato Leg. 9, p. 876, E : Ἔξω βαίνειν τῆς δίκης. Et alii omnes his similibusque modis.] Ἔξω τῶν προκειμένων, Extra rem propositam, Præter rem. Et ap. Gregor. οὐκ ἔξω λόγου, Non extra propositum, Non abs re. Et ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον, Magis extra muros, i. e. Longius a muris. Item aliquis aliquem vel aliquid ἐκβάλλει vel ποιεῖ ἔξω τινός. Matth. [21, 39] : Ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος ἐξέβαλον, Extra vineam ejecerunt, s. Ex vinea ejecerunt. Xen. Cyrop. 4, [1, 3] : Ἔξω βελῶν τὴν τάξιν ποιήσας, Extra teli jactum constituto agmine. Sicut vero aliquis aliquid ποιεῖ ἔξω τινὸς, itidem aliquis vel aliquid dicitur esse ἐκτός τινος pro Esse s. constitutus esse extra aliquid. Ibid. [3, 3, 69] : Ἕως ἔτι ἔξω βελῶν ἦσαν. Dem. [p. 519, 21] : Ἔξω τοῦ πράγματός εἰμι, Extra rem constitutus sum, i. e. Res ad me non pertinet. [Ἔξω τοῦ πράγματος βλασφημεῖν, 1308, 22, et sim. 1347, 5.] Idem [p. 49, 25] : Τοῦ πάσχειν αὐτοὶ κακῶς ἔξω γενήσεσθε. [Ἔξω τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγένετο, Athen. 12, p. 552, F. Hemst.] Isocr. vero, Εἰ καὶ τί με φησουσιν ἔξω τῆς ὑποθέσεως λέγειν, Dicere aliquid quod sit extra rem propositam, i. e. non pertineat ad quæstionem propositam. [V. p. 247, E; 266, D.] Dicitur etiam aliquis esse ἔξω ἑαυτοῦ, Extra se, i. e. Non esse apud se, Non esse mentis compos : ut contra ἐντὸς ἑαυτοῦ ὢν dicitur Mentis compos. Dem. p. 168 [403, 4] : Ἔξω αὐτῆς οὖσα ὑπὸ τοῦ κακοῦ. [Plato Ion. p. 535, B. Sine genit. Hippocr. p. 1159, G. Similia sunt Pind. Ol. 7, 47 : Ἔξω φρενῶν· Eur. Ion. 926 : Ἔξω δ' ἐγενόμην γνώμης ἐμῆς. Et alia ap. Eur., Demosth. et al.] || Ultra. In qua signif. itidem cum gen. construitur. Xen. Cyneg. [4, 11, coll. Cyrop. 4, 4, 1] : Ἄγεσθωσαν δὲ θέρους μὲν μέχρι μεσημβρίας· χειμῶνος δὲ, δι' ἡμέρας· μετοπώρου δ', ἔξω μεσημβρίας· ἐντὸς δ' ἑσπέρας τὸ ἔαρ. [Ἔξω πέντ' ἐτῶν Demosth. p. 989, 27; μέσων νυκτῶν 1265, 3.] || Præter [Soph. Phil. 904 : Ἀλλ' οὐδὲν ἔξω τοῦ φυτεύσαντος σύγε δρᾷς οὐδὲ φωνεῖς, ἐσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν], Citra [Demosth. p. 798, 3 : Τοὺς ... ἔξω τοῦ πονηροὺς ἄγαν κληθῆναι], Absque, Sine : ut Thuc. schol. 3, [62] ἔξω τῶν ἄλλων exp. ἄνευ τῶν ἄλλων. Et 5, [26] ἔξω τούτων, itidem ἄνευ τούτων. Eod. modo ἐκτός. [Herodot. 1, 46. 7, 29 : Ἔξω σεῦ, Te excepto. Ead. signif. cum ἢ conjunxit 7, 228 : Ἐπιγράμμασι μέν νυν καὶ στήλῃσι ἔξω ἢ τὸ τοῦ μάντιος ἐπίγραμμα Ἀμφικτύονες εἰσί σφεας οἱ ἐπικοσμήσαντες. || Aliter Dionys. A. R. 7, 51 : Ὅσα δ' ἂν ἔξω τούτου ... ἐπιχειρῇ λαμβάνειν. Hesych. v. Τέττιξ : Τέττιξ ἔξω τοῦ συνήθους ζώου ... οἱ ὑπηρέται. Ubi v. Alb. Post genit. Suidas v. Πεπεμμέναι : Τῶν ἑορτῶν ἔξω ἱεραί τινες ἡμέραι ἐνομίζοντο. Intellecto genit. schol. Aristoph. Vesp. 656 : Τὴν ἔξω διδομένην ταῖς δικασταῖς δραχμήν. Quod Arist. dicit κἄξω τούτου. || Sine, aliter ac supra, ap. recentt., ut schol. Hom. Il. H, 238 : Τινὲς δὲ ἔξω τοῦ ν βῶ. || Additur etiam compositis cum ἐξ, ut similia advv. similibus compositis. Hom. Od. M, 94 : Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλὰς δεινοῖο βερέθρου. Eur. Hipp. 650 : Ἔξω δ' ἐκφέρουσι πρόσπολοι. Herodot. 3, 16 : Ἐκ τῆς ταφῆς τὸν Ἀμάσιος νέκυν ἐκφέρειν ἔξω· 5, 103 : Ἐκπλώσαντες ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον. (Qui l. cum altero 7, 58 : Ὁ δὲ ναυτικὸς ἔξω τὸν Ἑλλήσποντον πλέων, habetur pro

exemplo constr. cum accus., quum utroque accusativus cum verbo conjungendus sit. Recte enim Eust. Il. p. 51, 40 ἔξω semper genitivum asciscere dicit.) Sim. Plato Reip. 9, p. 579, C : Ἐάν τις ἔξω ἀποδημῇ· Critiæ p. 108, E : Τοῖς ὑπὲρ Ἡρακλείας στήλας ἔξω κατοικοῦσιν. Adde l. Hippocr. in Ἐκλαλέω p. 467, C, citatum. || Ἔξω Γλαῦκε prov. ductum ab iis qui procellis in mari jactantur memorat Hesych. || Formam Dor. Ἐξοῖ, ex Heraclide memorat Eust. Il. p. 140, 15; aliam Dor. Ἔξος cum ἔνδος Theognost. Cram. An. vol. 2, p. 162, 10, et ut barytonon 164, 9 (qui posterior l. supra in Ἔνδον est omissus). Tertia est ap. Hesych. : Ἔχθοι, ἔξω, cui similes formæ ibid. ab Hesychio notatæ, quæ εχ pro εκ habent sequente θ, de quibus conf. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 402, et qui ἔχθοι cum ἔχθος et derivatis componit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 124. L. D. Confus. c. ἐκτὸς et ἔξωθεν v. in illis.]

[Ἐξωβάδια, ἐνώδια, Inaures, Λάκωνες, Hesych.]

[Ἐξώβλητος, ὁ, ἡ, Ejectus. Hesych. : Ἐξόβλητον, ἐξόριστον, ἀπόβλητον. Salm. ἐξώβλ.]

[Ἐξωδικός. V. Ἐξοδικός.]

Ἔξωθεν, Ab externo vel externis. [Æschyl. Sept. 560 : Ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι. Thucyd. 5, 10 : Ἐν τῇ πόλει ἐπιφανεῖ οὔσῃ ἔξωθεν· 21 : Ἐξ. ἔβλαπτον ἀλλήλους. Plato Politici p. 293, D : Τινὰς ἐπεισαγόμενοί ποθεν ἄλλους ἔξωθεν· Parm. 127, D : Ἐπεισελθεῖν ἔξ. etc.] Plato Tim. : Πᾶν ὃ ἔξωθεν κινεῖται, Omne quod pulsu agitatur externo, ut Cic. interpr. [Ἔξωθεν λαμβάνειν, Intelligere, Supplere, ap. grammatt. V. schol. Aristoph. Pl. 505, 516. Ἔξωθεν ὑπακούεσθαι Apoll. De constr. 4, 4, p. 316, 26. Et sim. 317, 28.] Alioqui ponitur etiam pro ἔξω, Extra, Exterius, Foris, Forinsecus, Extrinsecus, [Extrorsum, Præterea, add. Gl.] : vel etiam Ab exteriore parte : ut quum Alexander ap. Plut. Apophth. [p. 180, E] dicit Antipatrum esse τὰ ἔξωθεν λευκοπάρυφον, τὰ δὲ ἔνδον ὁλοπόρφυρον. [Eur. Andr. 330 : Ἔξωθέν εἰσιν οἱ δοκοῦντες εὖ φρονεῖν λαμπροί· Alc. 950 : Τὰ μὲν κατ' οἴκους τοιάδ'· ἔξωθεν δὲ κτλ. Herodot. 8, 7 : Περιέπεμπον ἔξωθεν Σκιάθου.] Sic Xen. [OEc. 7, 22] : Τὰ ἔξωθεν ἔργα καὶ ἐπιμελήματα, Negotia et studia forensia : quæ sc. foris et extra domum obeunda sunt : vel etiam foris nos occupant : quibus opp. τὰ ἔνδον, Domestica. [Æsch. Sept. 201 : Μέλει γὰρ ἀνδρὶ, μὴ γυνὴ βουλευέτω τἄξωθεν· ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει. Eur. El. 74 : Ἄλις δ' ἔχεις τἄξ. ἔργα· τἀν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν ἐξευτρεπίζειν. Plato Polit. p. 277, C : Τὴν ἔξ. περιγραφήν· 307, E : Πρὸς τὰς ἔξ. πόλεις. Et sim. alibi. Diod. Exc. p. 520, 33 : Μήτε ἰατροῦ μήτ' ἄλλων τῶν ἔξ. παρόντων, πλὴν μητρὸς καὶ δύο θεραπαινίδων. Ejusd. 19, 49 : Ἔτι προσανεχούσης ταῖς ἔξωθεν ἐλπίσιν, dicitur, Spes ab exteris repetita. Plut. Rom. c. 13 : Οἱ μὲν ἔξωθεν ... αὐτοὶ δὲ Ῥωμαῖοι, Exteri.] Itidem ap. philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, Sermo foras prolatus : ut vicissim ὁ ἔνδον λόγος dicitur de Interiore mentis conceptu. [Aliter Demosth. p. 228, 11 : Τοῖς ἔξ. λόγοις ἠγμένος, Calumniis a caussa præsente alienis (quas adversarius in illum jecerat) seductus.] Ap. Theologos vero οἱ ἔξωθεν λόγοι dicuntur Studia externa et profana, quas vulgo Seculares disciplinas appellant : nihil sc. pertinentes ad sacras literas. Itidem ἡ ἔξωθεν παιδεία dicitur, et οἱ ἔξωθεν φιλόσοφοι, quatenus extra septa Ecclesiæ Christianæ sunt, et ab ea alieni. Dicere itaque possis Disciplinam mundanam et ab Evangelio alienam, Philosophos externam illam rerum naturalium et profanarum disciplinam spectantes. Chrysost. : Πᾶσαν τὴν ἡλικίαν ἐν τῇ τῶν ἔξωθεν λόγων ματαιοπονίᾳ καταναλώσας. Gregor. Ad Basil. : Οὐ ταύτην μόνον τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἡμετέραν, ἢ πᾶν τὸ ἐν λόγοις κομψὸν καὶ φιλότιμον ἀτιμάζουσα μόνης ἔχεται τῆς σωτηρίας καὶ τοῦ κάλλους τῶν νοουμένων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔξωθεν, ἣν πολλοὶ Χριστιανῶν διαπτύουσιν ὡς ἐπίβουλον καὶ σφαλερὰν καὶ θεοῦ πόρρω βάλλουσαν, κακῶς εἰδότες. Itidem Basil. in Ep. ad Diod. : Τῶν ἔξωθεν φιλοσόφων οἱ τοὺς διαλόγους συγγράψαντες, ut Plato, Aristoteles, Theophrastus. Id. in Hexaem. Hom. 3 : Ἀλλὰ τὰ τῶν ἔξωθεν τοῖς ἔξω καταλιπόντες, ἡμεῖς ἐπὶ τὸν ἐκκλησιαστικὸν μεταστρέψομεν λόγον. Eosdem intelligit quum exponens initium Evangelii Jo., Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, scribit : Ταῦτα οἶδα πολλοὺς καὶ τῶν ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονούντων ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, καὶ θαυμάσαντας καὶ τοῖς ἑαυτῶν συντάγμασιν ἐγκαταλέξαι τολμήσαντας. Ubi quos vocat τοὺς ἔξω τῆς ἀληθείας μέγα φρονοῦντας ἐπὶ σοφίᾳ κοσμικῇ, paulo ante vocavit τοὺς ἔξωθεν φιλοσόφους, et Paulus τοὺς ἔξω σοφούς : qui itidem Ad Coloss. 4, [5] ait : Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω· quoniam sc., ut ibi annotat Chrysost., πρὸς τὰ μέλη τὰ οἰκεῖα οὐ τοσαύτης ἡμῖν δεῖ ἀσφαλείας ὅσης πρὸς τοὺς ἔξω. Appellat autem ibi generaliter τοὺς ἔξω omnes illos Qui erant extra Ecclesiam Christi et alieni a Christiana religione : ut et Christus Marci 4, [11] : Ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται. [Timoth. 1, 3, 7 : Μαρτυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν.] Itidem Greg. rursum Invect. in Jul. 2, τοὺς ἡμετέρους pro Orthodoxis dicit, et τοὺς ἔξωθεν pro Gentilibus, quos etiam Ἕλληνας vocat. [Gronov. Examen post Geographos p. 63. Schæf. Hesych. v. Ὡρίων, c. 1604. Addito nomine gentis Cosmas Indicopl. p. 197, E : Οὕτως δὲ καλοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἀττικοί (velut Hyperides, Menander). || Ἔξωθεν καὶ ἔνδοθεν, τοῦτ' ἔστιν πανταχοῦ, Ultro citroque, Gl. || Cum genit. instar præpos. Soph. El. 1449 : Συμφορᾶς γὰρ ἂν ἔξωθεν εἴην τῶν ἐμῶν τῆς φιλτάτης. Eur. Herc. F. 723 : Οἱ δειμάτων ἔξωθεν. Et sim. alibi. Proprie Med. 1312 : Ποῦ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς ἢ ἔξωθεν δόμῶν; Xen. Anab. 5, 7, 21 : Συγκαθήμενοι ἔξωθεν τῶν ὅπλων. || Ἔξωθε, Tzetz. Exeg. Il. p. 118, 120 etc. Aliæ formæ videntur esse ap. Hesych. in gll. Ἐξουθᾶ, ἐκτὸς, ubi Ἔξουθα Hemst., et Ἐξέσας, ἔξωθεν, Λάκωνες. Formam Ἔξοθεν e Stesichoro memorant schol. Dionys. Bekk. An. p. 945, 25. Ἔξωθεν et ἔξω confusa Diod. 19, 49; 20, 44, Exc. p. 520, 32.]

Ἐξωθέω, cui opp. εἰσωθέω et affine est ἀπωθέω, significans Extrudo, Expello, [Repello, Exigo, Expulso, add. Gl.] Ejicio. [Plat. Tim. p. 62, B, Hippocr. p. 811, F. De pellendo in exsilium Soph. OEd. C. 770 et al., et cum gen. 1296 (Eur. Hipp. 1087), et pass. 428.] Aristot. Probl. s. 34, de respiratione : Διόπερ ἐξωθοῦμεν τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος· alibi, Τὸ ὕδωρ εἰσιὸν εἰς τὴν κλεψύδραν, ἐξωθεῖ βίᾳ τὸν ἀέρα ἐξ αὐτῆς. [Ἐξωθεῖν βροντὴν ἠλέματον, Crepitum ventris edere, Sotad. ap. Athen. 4, p. 621, B. Puerpera μὴ δυναμένη ἐξωθεῖν, Paul. Æg. p. 122, 9. Hemst. Ἐξῶσαι χυμοὺς Hipp. Aph. 2, 2, l. 6 Epid., ubi ἐκκενοῦν exp. Galen. Foes. Polyb. 15, 31, 12 : Ἐξέωσαν (τὰς θύρας), Effregerunt.] Plut. [Mor. p. 435, A] : Ἐκείνους ἐξωθεῖν καὶ ἀπελαύνειν ἐνθένδε τοῦ χρηστηρίου καὶ τρίποδος, Exigere et expellere hinc. Lucian. Tim. [c. 38] : Ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν, ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. Item ἐν τῇ διώξει ἐξωθεῖν dicimur quempiam aliquo, Protrudere vel Compellere. Herodian. 3, [4, 11] : Ἐκβιασάμενοι δὲ αὐτοὺς (sc. τοὺς ἀνατολικοὺς τραπομένους) οἱ Ἰλλυριοὶ, τοὺς μὲν εἰς τὴν παρακειμένην θάλασσαν τιτρώσκοντες ἐξωθοῦσι, Saucios protrudunt. [Xen. Cyr. 6, 4, 18 : Εἰ τῷ ὠθοῦντες ἐξώσειν πιστεύουσιν· H. Gr. 2, 4, 34. Polyb. 1, 45, 11, et alibi sæpe. Idem de machina propellenda 9, 41, 4 : Ὁ κριὸς ἐξωθεῖτο.] Thuc. 2, [90] : Τὰς δὲ ἄλλας ἐπικαταλαβόντες, ἐξέωσάν τε πρὸς τὴν γῆν ὑποφευγούσας καὶ διέφθειραν, schol. ὀκεῖλαι ἐποίησαν. Itidemque 8, [104] : Ἀποκλεῖσαι τοῦ ἔξω αὐτοὺς ἔκπλου, κατὰ δὲ τὸ μέσον ἐξῶσαι πρὸς τὴν γῆν. Et mox, Ἐξέωσάν τε ἐς τὸ ξηρὸν τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων. [Eur. Cycl. 279 : Πνεύμασιν θαλασσίοις σὴν γαῖαν ἐξωσθέντες ἥκομεν. Xen. H. Gr. 4, 3, 12; Polyb. 15, 2, 15.] Peculiari autem signif. pro Expellere, Ejicere, ap. Soph. Aj. [1248] : Τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθήσομεν' ea sc. qua ex cœtu hominum et civitate dicimur expellere et ejicere aliquem. In qua signif. vox passiva quoque usurpatur, teste Bud., qui p. 350 : Legitur etiam, inquit, ἐξωθεῖσθαι pro ἐκβάλλειν καὶ ἐξορίζειν, ut ἀπωθεῖσθαι. [Polyb. 40, 5, 8 : Τύχη, ἥτις ἐξωθουμένη πάντῃ καὶ πάντως ὑπὸ τῆς ἀνοίας τῶν προεστώτων, βουλομένη δὲ κατὰ πάντα τρόπον σώζειν κτλ.] Itidem vero pro Sedibus suis expellere et exterminare, Act. 7, [45] : Ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν, ὧν ἔξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων ἡμῶν, In possessionem gentium, quas expulit Deus a conspectu patrum nostrorum. Greg. Naz. vero ἐξωσθῆναι Θεοῦ de damnatis dixit. [Alia constr. Demosth. p. 720, 4 : Ἐγὼ μὲν, εἰ περὶ πάντων ἐρῶ, ἐξωσθήσομαι περὶ τοῦ μηδ' ἐπιτήδειον ὑμῖν

ὅλως τὸν νόμον εἶναι εἰπεῖν. Aor. inf. ἐξεῶσαι pro ἐξῶσαι, schol. br. Il. Λ, 141, et vicissim ἔξωσεν vel ἐξῶσεν pro ἐξέωσεν, Act. Ap. 7, 45, et sæpius in V. T. cum similibus formis pass. ἐξώσθησαν et ἐξωσμένοι. Athen. 1, p. 17, A : Εἰς τὴν τῆς βληθείσης καὶ ἐξωσμένης (ψήφου) χώραν. Ἐξεώσεις ex Theod. Prodr. p. 17 annotavit Buttm. Gr. vol. 2, p. 64, v. Ὠθέω. Ἐξεώκει, Plutarch. Bruti c. 42. Aor. formam recentt. propriam ἐξώθησαν pro ἐξεκήρυξαν præbet var. script. Herodoti 3, 148. Constitutio Justiniani Digestis præmissa § 1 : Τὸ μὲν μαχόμενον ἐξελεῖν, τὸ δὲ ταὐτόν τε καὶ ὅμοιον ἐξωθῆσαι. Per tmesin Hom. Il. Ξ, 494 : Ἐκ δ' ὦσε γλήνην, Excussit. P, 618 : Ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε.]

Ἐξώθησις, εως, ἡ, Expulsio, Ejectio. Alex. Aphr. Probl. 1, 90 : Τὸ δὲ νίτρον καὶ ῥυπτικὸν, καὶ τῇ δήξει διεγεῖρον τὰ ἔντερα καὶ τοὺς μῦς πρὸς ἐξώθησιν· quam ἐξώθησιν paulo ante vocarat ὤθησιν. [Eust. Il. p. 378, 3 : Ἐξωθήσει τοῦ ι· Od. 1542, 32.]

[Ἐξώκαρπος πάλη, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις λεγομένη, memoratur Eust. Od. p. 1572, 39, de vv. a καρπὸς ductis agenti.]

[Ἐξωκατάμηλοι vel Ἐξωκατάκοιλοι, οἱ, in ecclesia Cpol. majores præcipuique in ecclesia officiales. V. Ducang.]

[Ἐξωκεᾰνίζω, Extra Oceanum pono, Oceanum egredi facio. Strabo 7, p. 299 : Τὸν δὲ ποιητὴν ἐξεωκανικέναι τὴν πλάνην. Hemst.] Ἐξωκεανισθῆναι affertur pro Egressum fuisse in Oceanum. [Eust. Opusc. p. 69, 40; 93, 95, utroque l. eadem quæ de act. notata est significatione.]

Ἐξωκεανισμὸς, ὁ, affertur pro Egressio in Oceanum. [Strab. 1, p. 44 et 46, de egressione ex Oceano.]

Ἐξωκέλης, ητος, ὁ, Suidæ τὸ λῃστρικὸν πλοῖον ἢ ἄστρωτος ἵππος, Navis s. Celox piraticus, Equus ephippio non stratus.

[Ἐξωκιονίτης, ὁ, unde Ἐξωκιονῖται, vel Ἐξακιονῖται, οἱ, dicti Ariani, quod in Exocionium, l. Cpolis, una cum Demophilo patr. a Theodosio M. exacti, se recepissent. Utriusque formæ exx. v. ap. Ducang., et in ind. ad Jo. Malalam.]

Ἐξώκοιτος, ὁ, Hesychio ὁ ἔξω κοιταζόμενος, Qui foris cubat. [Emansor, Gl.] Eid. ἐξώκοιτος est et Piscis, qui alias Ἄδωνις : quod et Athen. testatur 8 init., ubi et nominis hanc affert rationem, quod sæpe τὰς ἀναπαύσεις ἔξω τοῦ ὑγροῦ ποιεῖται. Plura de eod. pisce v. ibid., et ap. Ælian. [N. A. 9, 36, Theophr. fr. 12 De pisc. 1, Oppian. Hal. 1, 158] : item ap. Plin. 9, 19, ubi inter alia hæc scribit : Miratur et Arcadia suum exocœtum, appellatum ab eo, quod in siccum somni causa exeat. Idem aliquibus Adonis dictus.

Ἐξώλεια, ἡ, Internecio, Exitium, quo res aliqua funditus evertitur et interit, i. q. πανωλεθρία, πανώλεια. [Lysias p. 369, ubi v. Tayl. Boiss. Dem. p. 553, 17; 642, 15; 747, 14; 1204, 11; 1315, 11.] At Ἐξώλειαι [in Lex. septemv. Ἐξώλεια] ap. Dionys. H. 7 [?] esse dicuntur τὰ ἔντερα, Exta, Intestina.

Ἐξώλης, ὁ, ἡ, Plane perditus, Qui prorsus interiit et eversus est, i. q. πανώλης. [Spurcus, Perditus, Extorris, Exoletus, Gl.] Aristoph. [immo Herodot. 7, 9] : Ἐξώλεες γίνονται, Dispereunt, Penitus intereunt. Idem [Pac. 1072] : Ἐξώλης ἀπόλοιο, Funditus intereas, Dispereas. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2831.] Dem. [p. 363, 23] : Ἐξώλη ποιεῖς. Id. [p. 395, 7] : Ἐξώλης ἀπολοίμην [καὶ προώλης, cui jungit etiam p. 332, 22. Ἐξ. καὶ πανώλης inscr. Halic. l. c. n. 2667. Et sine copula al. ib. n. 2664], Dispeream. Item Perditus, Deploratus, Exitialis, Noxius. Aristoph. [Pl. 443] : Οὐδὲν πέφυκε ζῶον ἐξωλέστερον [de paupertate. Conf. Eccl. 1053, 1070. Demosth. p. 1342, 7 : Ὧν γένος ἐξωλέστερον οὐδέν. Æsch. Suppl. 741 : Ἐξῶλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος. Omnibus his ll. passive capiendum pro Perdito, ut sit convicium. Add. Eupolis in Cram. Anecd. vol. 1, p. 446, 17.] Et ἐξώλης ἐρωτοληψία, Perditus amor, quo quis perdite amat.

[Ἔξωλος, i. q. ἐξώλης. Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 87, 16 Sylb. : Ταῖς ἐξώλοις ἡδυπαθείαις, ubi ἐξώλεσι(ν) ex cod. Pal. scriptura ἐξώλεις restituit Sylb.]

[Ἐξωμίας. V. Ἔξωμος.]

Ἐξωμίδιος, affertur pro Superhumeralis : nisi potius sit Ex humeris dependens.

Ἐξωμιδοποιΐα, ἡ, Exomidis s. Exomidum confectio, Pollux [7, 34] ex Xen. [Comm. 2, 7, 5.]

[Ἐξωμιδοποιὸς, ὁ, Exomidum confector. Pollux 7, 34, 159.]

Ἐξωμίζω, est Humeris tenus nudo, si Suidæ et schol. Aristophanis credimus, qui Eccl. [267] : Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ' ὅμως δὲ χειροτονητέον, Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα, istud ἐξωμισάσαις exp. ἄχρι τῶν ὤμων γυμνωθείσαις.

Ἔξωμις, ίδος, ἡ, Brevis et substricta tunica citra humerum desinens. Ita enim Gellius 7, 12 : Viri autem Romani primo quidem sine tunicis toga sola amicti fuerunt, postea substrictas et breves tunicas citra humerum desinentes habebant : quod genus Græci dicunt Exomidas. Festo autem Exomides sunt comici vestitus exertis humeris : ut Pollux quoque 4, [118] ἐξωμίδα esse ἐσθῆτα κωμικὴν ait : sed esse χιτῶνα λευκὸν, ἄσημον, κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ ἔχοντα. Aristoph. schol. ἐξωμίδας esse ait ἱμάτια δουλικὰ καὶ ἑτερομάσχαλα. Suid. ἐξωμίδα dicit χιτῶνα ἐλευθέριον οὐκ ἐπισκεπάζοντα τοὺς βραχίονας, εὐτελῆ· Hesych. fuisse ait et χιτῶνα simul et ἱμάτιον : nam utriusque usum præbuisse : ac χιτῶνα quidem, διὰ τὸ ζώννυσθαι : ἱμάτιον vero, quoniam τὸ ἕτερον μέρος ἐβάλλετο : unde Comicos (reponendum enim est οἱ κωμικοὶ pro οἰκονομικοὶ) de ea dixisse modo ἔνδυθι, modo περιβαλοῦ. Ubi pro ἐβάλλετο fortasse scr. περιεβάλλετο. [Recentioris Græcismi consuetudinem esse βάλλειν ponendi de induendo monet Alb. Sed verbum ab h. l. alienum cum Maussaco mutandum in ἀνεβάλλετο ex Etym. et schol. Dionis Chr. vol. 2, p. 567. L. D.] Ita ut ἔξωμις nominata videri queat, quoniam vel ex ea humeri exerebantur, vel quia ex humeris pendebat. Mentio autem hujus vestis quum ap. alios, tum ap. Xen. [Comm. 2, 7, 5]; nec non ap. Aristoph. Vesp. [444], ubi ait : Οὐδὲν τῶν πάλαι μεμνημένοι Διφθερῶν κἀξωμίδων, ἃς οὗτος αὐτοῖς ἠμπόλα. [Lys. 663, 1021. Plut. Cat. maj. c. 3, aliique recentt.] V. et Etym.

Ἔξωμος, Hesychio χιτὼν δουλικὸς, Tunica servilis : quod voc. ap. Suid. quoque legitur, sed sine expos. : ita tamen ut ab ἐξωμόσαι [ἐξομόσαι] derivare videatur : quamobrem in VV. LL. exp. etiam Abjuratus : nec non Exertus, et Expeditus, Accinctus. Sicut vero ἔξωμος ibi redditur Exertus, ita Ἐξωμίας Bud. ex Luciano [Vit. auct. c. 7] affert itidem pro Exertus : in cujus tamen Luciani Βίων πράσει hoc ἐξωμίας dictum putatur de Eo qui est humeris altis.

[Ἔξωμος est ap. Aq. Jes. 15, 4, ubi Semler. conj. εὔζωνοι, sed ἔξωμοι defendit Schleusner.]

Ἐξωμοσία, ἡ, Abjuratio, Inficiatio cum jurejurando; Ejuratio, [Dejuratio huic add. Gl.] Excusatio cum jurejurando, sequendo signiff. datas verbo ἐξόμνυσθαι. Aristoph. Eccl. [1026] : Ἐξωμοσία δ' οὐκ ἔστιν· οὐ γὰρ δεῖ στροφῆς· ubi exp. ἔνορκος παραίτησις δι' εὔλογον αἰτίαν. [Demosth. p. 1119, 26. Poll. 5, 104; 8, 54, 55; Harpocr.] V. et Bud. p. 16, 161. Id. alibi affert et ἐξωμοσίαν ποιεῖν περὶ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον προσεδρείας, ex Pand. pro Jurare se staturum judicio. [V. etiam Ἐπωμοσία. || Promissio interposito jurejurando. Inc. Levit. 22, 18; 23, 38 sec. cod. Coisl. et Lips. Zonar. p. 762 : Ἐξ. τὸ εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ σωτηρίαν τοῦ βασιλέως καὶ τὴν οἰκείαν σ. ὀμόσαι. Schleusn.]

Ἐξωνέομαι, Redimo [Gl.]. Aristot. OEc. 2, [33] : Καὶ χρημάτων ἐξεωνοῦντο τοὺς συνειλημένους, Pecuniis captivos redimebant. [Pausan. 4, 17, 3; Suid. in Τιμαγένης.] Longin. [36, 2] : Ἐκείνων τῶν ἀνδρῶν ἕκαστος ἅπαντα τὰ σφάλματα ἑνὶ ἐξωνεῖται πολλάκις ὕψει καὶ κατορθώματι. Ubi nota dat., cujus loco in præcedenti est genitivus : quas constrr. ὠνέομαι etiam habet. [Aristot. Pol. 5, 11 : Τὰς δοκούσας ἀτιμίας ἐξωνεῖσθαι μείζοσι τιμαῖς.] Bud. quoque ἐξωνέομαι interpr. Redimo, afferens ex Greg. Naz. : Ὁ μὲν καὶ κατὰ ἀλήθειαν εὐσεβῶν, ὁ δὲ τὸν καιρὸν ἐξωνούμενος καὶ κρύπτων ἐν ἐπιεικείας πλάσματι τὸ κακόηθες, cum hac interpr., Temporaria simulatione fallens. Idem vero Greg. ἐξωνεῖσθαι passive etiam usurpavit pro Redimi, p. 100, de Platone loquens : Πιπράσκεται, καὶ οὐδ' ὑπό τινος ἐξωνεῖται τῶν αὐτοῦ μαθητῶν. Alibi autem rursum activa signif. pro Pecunia data concilio, Corrumpo, teste eod. Bud., qui pro Licitor quoque poni annotat.

['Εξωνέω act., unde ἐξωνήσαντες in schol. Aphthonii Walz. Rhett. vol. 2, p. xvii.]

'Εξώνησις, εως, ἡ, significat vel Redemptionem vel Licitationem, ut in Pand.: Περὶ τοῦ προτιμᾶσθαι τῶν πενήτων τοὺς δυνατοὺς εἰς ἐξώνησιν τῶν παρὰ τῶν δυνατῶν πιπρασκομένων κτημάτων. Bud. [Constant. Basil. Mac. p. 147: Ἡ τῶν οἰκημάτων ἐξ. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xvi, B. L. Dind.]

'Εξώνυχον, et Αἰγώνυχον, vocari a nonnulliis τὸ λιθόσπερμον, est ap. Diosc. 3, 158. [Et Parab. 2, 109.]

['Εξωπιάδης, ὁ, Exopiades, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, 29. L. Dind.]

['Εξωπίαστος, de ave venatica, quæ, ut censet Salmas. ad Plin. p. 773, extra nidum et foris capitur, πιέζεται, ex Hesychio, qui πιέσαι et πιάσαι confundit. Gl.: Πιέζω, Prehendo, Presso. Orneosoph. p. 244: Τὰ φαλκώνια τὰ ἐξωπίαστα κρείττονα. Ducang.]

'Εξώπιος, ὁ, ἡ, Extra conspectum positus, A conspectu remotus, s. Ab oculis. Eur. Suppl. [1038]: Ἧ δόμων ἐξώπιος βέβηκε πηδήσασα· Alc. [549]: Ἡγοῦ σὺ, τῶνδε δωμάτων ἐξωπίους ξενῶνας οἴξας. [Aristoph. Thesm. 881: Αὐτὸς δὲ Πρωτεὺς ἔνδον ἔστ' ἠξώπιος; Aristid. vol. 1, p. 235: Πραότητι μὲν ... κόλπος ἐστὶ, δυνάμει δὲ θάλαττα ἐξώπιος. Argum. Aristoph. Lysistr.; Hesych.]

'Εξώπροικα, τὰ, Parapherna dona, in Pand.: Ἐὰν τὰ ἐξώπροικα τῆς γυναικὸς ἀνὴρ δαπανήσῃ. Hæc ἐπιμείλια dicuntur ab Hom. Il. [I, 147, 289], inquit Bud. [Etym. M. v. Ἕδνα ... ἤγουν ἐξώπροικα.]

['Εξώπυλος, ὁ, ἡ, Qui extra portas est. Schol. vet. Apoll. Rh. 1, 1174: Τὰ ἐξώπυλα μέρη, et singul. Paris. ad eund. v. || 'Εξώπυλον, τὸ, Antemurale, Propugnaculum portæ urbis objectum. Anna 6, p. 180: Κατέσχε τὸν ἔξω τοῦ κάστρου κύκλον, ὅνπερ ἐξώπολον ἡ συνήθεια νῦν καλεῖν εἴωθεν. Ubi ἐξώπυλον Ducang. in Gl., qui conf.]

['Εξωραΐζω, Exorno. Eust. Op. p. 18, 49: Τὸν καλὸν ἐκεῖνον νόμον ἐξωραΐσεν εἰς κάλλος ἀνεκλάλητον· 129, 89.] 'Εξωραΐζομαι, i. q. ὡραΐζομαι, Exorno me et venustiorem reddo, magisque decorum, ut Hesych. quoque ἐξωραϊσμένον exp. κεκοσμημένον, κεκαλλωπισμένον. [Const. Basil. Mac. p. 174: Οὕτω πᾶν (τὸ ἔδαφος) ἐξωραΐσται καὶ καταπεποίκιλται τῷ πολυχρόῳ τῶν ὑποκειμένων ἐκ μαρμάρων πλακῶν. L. D. Andr. Cret. p. 202.]

['Εξωριάζω, Negligo.] Verum et 'Εξωριάζειν reperitur ea signif. qua εὐωριάζειν, ut ap. Æsch. Prom. [17]: Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχέθειν. 'Εξωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ· Omnino tamen audenda mihi sunt hæc; namque nihil morari atque negligere patris dicta grave fuerit. Ubi quod ἐξωριάζειν dicit, paulo post ἀνηκουστεῖν vocat: Σύμφημ', inquiens, ἀνηκουστεῖν δὲ τοῦ πατρὸς λόγων οἷόν τε πῶς; quemadm. Hesych. quoque ἐξωριάζειν exp. ὀλιγωρεῖν et παρακούειν, h. e. Negligere et maligna aure prætermittere. [Sed Blomf., quem v., post Porsonum εὐωριάζειν reposuit. Angl.]

'Εξωρος, ὁ, ἡ, Qui justum et legitimum tempus excessit. Et homo ἔξωρος dicitur Qui jam grandior natu est et exoletus. [Plut. Sull. c. 36: Οὗ καίπερ ἐξώρου γενομένου διετέλει ... ἐρᾶν οὐκ ἀρνούμενος.] Philostr. Ep. 13, ad adolescentem quendam: Οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις· ἄγουσι γὰρ αὐτοὺς καὶ ἐς ἔννοιαν τοῦ ἐρᾶν, ὥσπερ ἀνηβηκότας· μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τοιούτων ἀκροάσεως. Sic Lucian. De sacrif. [c. 7]: Γραῦς μὲν ἤδη καὶ ἔξωρος οὖσα, Vetula jam et exoleta. Et alibi [Adv. indoct. c. 25], ἔξωρα μειράκια, Adolescentes natu grandiores et exoleti. Item ap. Suid.: Ὅσοι ἀπόλεμοι ἦσαν καὶ ἔξωροι τὴν ἡλικίαν. Ubi etiam dicit ἔξωρον dici τὴν ἡλικίαν, ut ἄωρον. Dicitur certe παρειὰ ἔξωρος, Mala exoleta, quæque tempus pulcritudinis excessit: sive, qualis est ἡ τῶν ἐξώρων. Philostr. Ep. 2: Ῥυσσὴ δὲ ἡ παρειὰ καὶ ἔξωρος. At ἔξωρα πράσσειν dicitur aliquis pro οὐ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ ὥραν, Ætati suæ non convenientia, ut schol. Soph. accipit in El. [618]: Μανθάνω δ' ὅθ' οὕνεκα Ἔξωρα πράσσω, κοὐκ ἐμοὶ προσεικότα. Rursum ἔξωρος pro Eo qui justum et legitimum tempus excessit, cum gen. construitur, ut synonymum ei ὑπερήμερος, in Philostr. l., in quo dicit: Μὴ δὴ νόμιζε σεαυτὸν ὑπερήμερον τῆς τούτων ἀκροάσεως· quem quum Bud. citasset p. 123, exposuissetque et ipse ἔξωρον, subjungit: Hoc enim ἔξωρος significat, quod Lat. Excedere ætatem dicunt; ut Plaut.: Jam mihi excessit ætas ex magistratu tuo: Ἤδη μοι ἔξωρος ἡ ἡλικία τῆς ἐξουσίας τῆς σῆς. Sic certe Lucian. [Hermot. c. 78]: Ἔξωρος ὢν τοῦ ἡδέος, Natu grandior quam ut voluptati sit idoneus. Et ἔξωρος τῶν ἐρωτικῶν, Qui amabilem ætatem excessit, et exolevit. Hesych. ἔξωρον dici annotat non solum τὸν παρηκμακότα, et τὸν παλαιὸν, sed etiam τὸν ἄκαιρον, Intempestivum, ut Suid. quoque innuit ἔξωρος i. esse interdum q. ἄωρος. [Βότρυς ἐξώρους et χωρίον ἔξωρον memorat Pollux 1, 235; 5, 110. L. D. Ἔξωρα ἐλλείμματα, Reliqua obsoleta, Themist. Or. 13, p. 175, C. Adv. Ἐξώρως εἶχε τοῦ ἀποδημεῖν, Philostr. V. Soph. 1, p. 521, 25. Hemst. Nicet. Man. Comneno 7, 5.]

[Ἔξωρος, Sexennis, fingit Etym. M. p. 350, 2.]

['Εξώροφος, ὁ, ἡ, Sex tecta s. contignationes habens. Diodor. 14, 51: Προσήγαγε καὶ τοὺς ὑποτρόχους πύργους τοῖς τείχεσιν, ἐξωρόφους ὄντας.]

['Εξώρως. V. Ἔξωρος.]

[Ἔξωσις, εως, ἡ, Luxatura. Hippocr. p. 811, F: Μεγάλη ἀπορραγεῖσα ἀπὸ τῆς συμφύσιος ἢ ἑνὸς σπονδύλου ἢ καὶ πλειόνων. Permutatum c. ἕξεσις, quod v., apud Herodot. 5, 40.]

Ἔξωσμα, τὸ, ab ἔξωσμαι, quod interpretantur Expulsio, sed nullo allato exemplo. [Thren. 2, 14: Λήμματα μάταια καὶ ἐξώσματα.]

['Εξωστάριον, τὸ, dimin. ab ἐξώστρα. Nov. 113 Leonis imp.: Ἐν δὲ τοῖς προσκηνίοις ἔργοις, ἢ ὡς ἂν οἱ πολλοὶ φαῖεν, ἐξωσταρίοις. Theod. Hermop. ad l. 90 De verbb. sign.: Ἐξωτάριον ἤτοι ἡλιακὸν, pro ἐξωστ. Citavit Ducang.]

'Εξώστης, et 'Εξωστὴρ, ῆρος, ὁ, Expulsor. [Zoroaster in Maitt. Misc. p. 10, 16: Ψυχῆς ἐξωστῆρες ἀνάπνοοι εὔλυτοί εἰσιν. L. D.] Dicitur ἐξώστης ἄνεμος, Ventus tempestuosus, qui ἐξωθεῖ τοῦ εὐθέος δρόμου καὶ παραφέρει τοὺς πλέοντας, qui navem huc illuc jactans, a recto cursu transversum agit. Synes. Ep. 129: Καὶ τοῖς ἡμετέροις λιμέσι προσορμιεῖν ὤμην τὸ σκάφος· τὸ δ' ἐλάνθανεν ἐξώσταις ἀνέμοις ἀπὸ Κρήτης μόλις εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἀποσωθὲν θάλατταν. Sic Æschines Ep. 1 [p. 659]: Ζάλη δὲ καὶ ἄνεμος ἐξώστης ἐμπεσὼν ἀπήνεγκεν ἡμᾶς ὑπὲρ Κρήτην. [Ejusd. 10, p. 684 liber unus ὥστῃ ἀνέμῳ, pro ἐξώστῃ, ut videtur. L. D.] Et ante hos Herodot. 2, [113] de Paride cum Helena rapta fugiente: Καί μιν ὡς ἐγένετο ἐν τῷ Αἰγαίῳ, ἐξῶσται ἄνεμοι ἐκβάλλουσι ἐς τὸ Αἰγυπτίων πέλαγος, Venti rapidi a recto cursu aversum ejiciunt in mare Ægyptium. ['Εξώστης Ἄρης egregia translatione Eur. Rhes. 322. Hemst.] || 'Εξῶσται, Meniana: ut Codic. 8, tit. 11: Meniana, quæ Græco voc. ἐξώστας appellant, sive olim constructa, sive in posterum in provinciis construenda, nisi spatium inter se per decem pedes liberi aeris habuerint, modis omnibus detruncentur. Sic enim scriptum habere vetustissimos et emendatissimos libros, testatur Cujac. Obs. 1, 30, ubi etiam Projectiones interpr., dicens hoc ipsum quoque Meniana significare: confirmari autem hanc lectionem a Constantino Harmenop. Epit. suæ 2, 2, tit. περὶ ἐξώστου, et tit. περὶ ἡλιακοῦ, ἤτοι ἐξώστου, ubi ipsius legis Meniana sententiam is auctor interpretatus est. Sed quid si ἐξωστόου ibi leg. sit, a nomine 'Εξώστοον, quod ex στοὰ derivatum est, sicut πρόστοον, et itidem Porticus aut Fornicis projectionem significare potest. Sed minus late hoc pateret, quamvis alioqui ejus pluralis ἐξώστοα ap. Suid. legatur [et Herodian. Epim. p. 267: Στοά μικρὸν ... στωικὸς δὲ καὶ ἐζώστωον καὶ πολύστωον καὶ πρόστωον μέγα. Scr. ἐξώστωον. L. D. Moschop.: Στοά μόνον μικρὸν, τὰ δὲ παρ' αὐτοῦ μεγάλα, οἷον στωικός, ἐξώστωα, πρόστωα. Ducang.]: ἐξῶσται autem ad verbum sonat potius q. d. Projectores. [Dicitur ἐξώστης ead. forma qua ἐκθέτης, de quo v. in ipso et in 'Εξώστρα. Pro quo Lex. rhet. Bekk. An. p. 231, 7 et Etym. M. in v. Γείσωσις, τὸ τῆς στέγης ἔκθετον. L. D.]

['Εξώστοον vitium scripturæ pro ἐξώστωον. Vid. 'Εξώστης.]

'Εξώστρα, ἡ, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκκύκλημα, Pollux [4, 127, 129] et Hesych., Machina quædam lignea, qua circumacta et foras impulsu conversa, ostendebatur spectatoribus quid in scenæ penetralibus secreto paratraretur. Metaph. Polyb. [11, 6, 8]: Τῆς τύχης ὥσπερ

ἐπίτηδες ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβαζούσης τὴν ὑμετέραν ἄγνοιαν, Fortuna veluti consulto in exostram producente et patefaciente vestram inscitiam. Ubi ἐπὶ τὴν ἐξώστραν ἀναβιβάζειν i. propemodum est q. θεατρίζειν. [|| Locus extimus cancellis munitus, Fenestra cancellis munita, Gall. *Balcon.* Symm. Reg. 2, 1, 2. Glossæ : Ἐξώστρα et Ἐξώστης, Menianum, Projectio, Projectus. Hieron. ad Ezech. 42 : Ἐκθέτας Romæ appellant solaria de cœnaculorum parietibus eminentia s. Meniana ab eo qui primus ea invenit, quæ nonnulli Græcorum ἐξώστρας vocant. Schleusn. Lex. Alia v. ap. Ducang.]

[Ἐξώστων. V. Ἐξώστης.]

Ἔξωτατος, η, ον, Extimus, Qui maxime extra est. [Syntipas Fab. 39. Boiss. Nehem. 11, 16; Reg. 2, 6, 30. Ἐξωτάτως sine testim. affert Schneid.]

Ἐξωτάτω, Extime, Maxime extra. [Plato Phæd. p. 112, E : Τὸ ἐξ. ῥέον· Reip. 10, p. 616, E. Aristot. H. A. 4, 4.]

Ἐξωτερικὸς, ἡ, ὸν, i. propemodum q. ἐξώτερος, h. e. Exterior, vel etiam Externus. [Proprie Ad externum pertinens.] Ita enim ἐξ. πράξεις dicuntur Externa negotia et forensia : ἐξ. ἀρχὴ, Externus principatus. Aristot. Polit. 7, [3] : Οἷς οὐκ εἰσὶν ἐξωτερικαὶ πράξεις παρὰ τὰς οἰκίας τὰς αὐτῶν· 2, [10] : Οὔτε γὰρ ἐξωτερικῆς ἀρχῆς κοινωνοῦσιν οἱ Κρῆτες. Rursum 7, [1], ἐξ. ἀγαθὰ, de Bonis externis et fortuitis : quæ et τὰ ἔξω. Idem philosophus commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικὰς, ad differentiam τῶν ἀκροαματικῶν, quoniam in his remotiorem philosophiam auditoribus certis tradebat, in illis quæ ad res externas et civiles spectabant, trivialia et pervulgata : unde et ἐγκύκλια φιλοσοφήματα et ἐγκυκλίους λόγους eas vocabat, quod in circulo docens ad eas quosvis admittebat. Commentationum suarum, inquit Gell. 20, 4, artium quas discipulis tradebat Aristoteles philosophus, regis Alexandri magister, duas species habuisse dicitur : alia erant quæ nominabat ἐξωτερικὰ, alia quæ appellabat ἀκροαματικά. Ἐξωτερικὰ dicebantur Quæ ad rhetoricas meditationes, facultatem argutiarum, civiliumque rerum notitiam conducebant : ἀκροαματικὰ autem vocabantur in quibus philosophia remotior argutiorque agitabatur, quæque ad naturæ contemplationes disceptationesve dialecticas pertinebant. Huic disciplinæ, quam dixi ἀκροαματικὴν, tempus exercendæ dabat in Lycio matutinum : nec ad eam quenquam temere admittebat, nisi quorum ante ingenium et eruditionis elementa atque in discendo studium laboremque explorasset. Illas vero ἐξωτερικὰς eodem in loco vesperi faciebat, easque vulgo juvenibus sine delectu dabat : atque eam δειλινὸν περίπατον appellabat : illam alteram supra, ἑωθινόν : utroque enim tempore ambulans disserebat. Librosque suos earum rerum omnium commentarios seorsim divisit, ut alii ἐξωτερικοὶ dicerentur, partim ἀκροαματικοί. Quos quum in vulgus ab eo editos rex Alexander cognovisset, literas ad eum misit, non eum recte fecisse quod disciplinas ἀκροαματικὰς, quibus ab eo ipse eruditus foret, libris foras editis invulgasset. Item Cic. De fin. 5, [5] : Duo genera librorum sunt : unum, populariter scriptum, quod ἐξωτερικὸν appellabant, alterum limatius, quod in commentariis relinquebant. Dicit igitur Aristot. Polit. 3, [6] : Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἐξωτερικοῖς λόγοις διωριζόμεθα περὶ αὐτῶν πολλάκις. Et Ethic. 3 : Καὶ περὶ μὲν τούτων ἄλις· ἱκανῶς γὰρ ἐν τοῖς ἐγκυκλίοις λόγοις εἴρηται. Rursum Polit. 1, [3, p. 1254, 33] : Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξωτερικωτέρας ἐστὶ σκέψεως, Sed hæc fortassis potius in exotericis scholis disceptanda sunt. Bud. vertit, Verum ista fortasse pervagationis sunt commentationis. [Conf. Buhl. De libris Aristot. exotericis et acroamaticis in ed. Bipont. Aristot. vol. 1, p. 127 seqq. Comparativo Ulpian. ad Demosth. p. 228, 12 : Ἀλλοτριώτερον) ἐξωτερικώτερον. L. Dindorf.]

Ἐξώτερος, α, ον, Exterior, [Exter, Externus, add. Gl.] Qui magis extra est. Sicut vero Exterior Lat. interdum positivi vicem gerit, ita et hoc. Matth. 8, [12, etc.] : Ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον, Ejicientur in tenebras exteriores, i. e. Quæ sunt extra regnum Christi. [Frequens omnibus generibus est in V. T., inpr. cum vocc. πύλη et αὐλή. Maxim. in Petav. Uran. p. 340, A : Ὁ ἐξ. (κύκλος). L. Dind.]

Ἐξωτέρω, Exterius : vel etiam Extra, Ultra, Citra : cum gen., ut ἔξω. [Æsch. Cho. 1023 : Ἡνιοστρόφου δρόμου ἐξωτέρω. Aristot. Metaph. 9, 4, p. 1055, 25 : Τῶν γένει διαφερόντων οὐκ ἔστιν ἐξ. λαβεῖν καὶ τῶν εἴδει. L. Dind.]

Ἐξωτικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐξωτερικὸς, Externus, [Exter, Extraneus, add. Gl.] s. Qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur : veluti quum Hesych. ἐξωτικὰς δίκας dici scribit τὰς ξενικάς : et Plaut. [Most. 1, 1, 41], Exotica unguenta, quæ Cic. Adventitia, i. e. Ab exteris importata. Idem Plaut. [Men. 2, 1, 11], Exoticam Græciam dicit τὴν ἐξωτάτω, Extimam s. extremam : Istros, Hispanos, Massilienses, Illyricos, Mare superum omne, Græciamque exoticam, Orasque Italicas omnes sumus circumvecti. [Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 16, vol. 3, p. 343. Seager. De gente inscr. Ias. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2686 : Τούτου δὲ ἕτερος οὐδεὶς μεθέξει οὔτε συγγενής μου οὔτε ἐξωτικός τις. De libris gentilium, ut supra ἔξω, in cod. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 306, C : Λεοντίου ... σχόλια ἀπὸ φωνῆς Θεοδώρου, τοῦ θεοφιλεστάτου Ἀββᾶ καὶ σοφωτάτου φιλοσόφου, τήν τε θείαν καὶ ἐξωτικὴν φιλοσοφήσαντος γραφήν. Adv. Ἐξωτικῶς in Appendice Stob. Flor. vol. 4, p. 39 ed. Gaisf. L. Dind.]

Ἐξωφᾶνὴς, ὁ, ἡ, Extrinsecus apparens. Cyrill. Alex. in c. 1 Sophoniæ p. 583. Suicer. Schol. Dion. Chr. vol. 2, p. 567 : Οἱ ὦμοι ἐξωφανεῖς ὄντες. L. Dind.]

[Ἐξώφορος, ὁ, ἡ, Divulgatus, Publicus. Iambl. Pythag. § 247. Stob. Ecl. eth. 7, p. 214 : Σκοπεῖν γὰρ δεῖ μὴ τὸν ἐξωφόρον (scr. ἐξώφορον) αὐτοῦ λόγον, φαῦλον ὄντα, ἀλλὰ τὸν τῶν πράξεων.]

[Ἐξωχείριος, Emancipatus. Ἐξωχείριον ποιῶ, Emancupo, Gl.]

[Ἐξωχειριωτὴς, ὁ, Emancupator, Gl.]

Ἔξωχρος, ὁ, ἡ, Præpallidus, Admodum pallidus. [Aristot. H. A. 9, 50 : Τὸ κάλλαιον ἔξ. γίνηται. Theophr. H. Pl. 4, 6, 3 : Τὸ δὲ τριχόφυλλον οὐ ποῶδες, ἀλλ' ἔξωχρον.]

Ἔογμὸς, Varino est καθ' ἃ συνδέδεται ὁ τράχηλος : addenti, ab ἔχω fieri primum ἐχμὸς, inde ἐογμός : sed putarim scr. potius ἐοχμὸς vel συνεοχμός· id enim ap. Hom. [Il. Ξ, 465] reperitur.

[Ἐοικάζω, var. script. pro εἰκάζω ap. Hesych. v. Εἰκάζειν.]

Ἐοικότως, Similiter, Simili modo. [Diosc. 1, 40 : Ἐοικότως δὲ καὶ τὸ βαλάνινον (oleum) σκευάζεται. Pollux 9, 131. L. Dind.]

Ἔολον, Hesych. πρόσφορον, χρηματιστόν.

Ἔορ, Hesych. θυγάτηρ ἀνεψιός : afferenti et ἔορες pro προσήκοντες, συγγενεῖς, Consanguinei, Cognati. [Inter θυγάτηρ et ἀνεψ. interpunxit Albert.]

Ἐόργη, et Εὐέργη, dicta a nonnullis ἡ τορύνη, teste Polluce 6, c. 13, i. e. Cochleare vel Tudicula. Ἐοργῆσαι, Cochleari agitare, Tudicula commovere : quod Varro Tudiculare dicit, Titinnius autem Trua confutare. Ambo leguntur ap. Polluc. Is enim 6, c. 13 [§ 38], in culinariorum instrumentorum censu, scribit τορύνην nominatam fuisse etiam εὐέργην et ἐόργην : et τὸ τορυνῆσαι dictum fuisse etiam ἐοργῆσαι. Ap. Hesych. legitur Ἐοργίζεται, expositum itidem τορυνᾶται : cui subjungit, ὄργις γὰρ ἡ τορύνη : sed suspectum hoc ὄργις, quum ejus sua serie nullam faciat mentionem : nec dubito quin pro eo reponendum sit, si non ἐόργη, saltem ἐοργίς. Eust. sane p. 219, afferens ἐόργη pro τορύνη, inde esse dicit τὸ ἐοργίζεται, ex Pausan. et Ælio Dionys. exponens τορυνᾶται : et potius ab ὀργάζω quam ab ἔοργα derivari dicens : nam ut ὀργάζεταί τις, inquit, πηλὸν κυκῶν καὶ ἀναταράττων, ita quodammodo et ἐοργίζεται, i. e. τορυνᾶται.

[Ἐορδαία, Ἐορδαϊκὸς, Ἐορδαῖος, Ἐορδίζω, Ἐορδός. Steph. Byz. : Ἐορδαῖαι (cod. Vrat. Ἐορδαία, recte, si postea scribitur χώρα pro δύο χῶραι), δύο χῶραι Μυγδονίας. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι δύο, ἡ μὲν Ἰβηρίας, ἡ δὲ Θράκης, ἀπὸ Ἐορδοῦ τινος. Ὁ οἰκήτωρ Ἐορδαῖος. Ὀξύνεται δὲ τὸ Ἐορδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἕκτη. Ἐκλήθησαν καὶ Ἐορδισταὶ ἀπὸ τοῦ ἐορδίζω, ὡς Λυδὸς λυδίζω. Herodot. 7, 185 : Ἐορδοὶ καὶ Βοττιαῖοι ... καὶ Μακεδόνες. Thucyd. 2, 99 : Ἀνέστησαν δὲ (Temenidæ) καὶ ἐκ τῆς νῦν Ἐορδίας καλου-

μένης Ἐορδοὺς (al. Ἐόρδους), ὧν οἱ μὲν πολλοὶ ἐφθάρησαν, βραχὺ δέ τι αὐτῶν περὶ Φύσκαν κατῴκηται. Memorant etiam Strabo 7, p. 323, 326, Ptolem. 3, 13 (ubi Ἐορδετῶν), Lycophr. 1342, Polyb. 34, 12, 8, Diodor. ap. Euseb. p. 169 ed. Mai., et qui Ἔορτος ἢ Ἔορδος, Μακεδὼν, ἀπὸ ἔθνους, Hesych. Urbs *Eordeæ* memoratur Plin. N. H. 4, 10, 17, quod æque vitiosum videtur ac Gordyniæ, de quo supra. Nomen regionis Ἐορδαία est ap. Polyb. 18, 6, 3 (ubi Ἐορδ. nonnulli), Hierocl. Synecd. p. 638 et Livium, qui etiam incolas dicit *Eordæos* (ut Constant. Them. 2, 2), quos Plinius Eordenses. Adj. Ἐορδαϊκὸς est apud Arrian. Anab. 1, 5, 9.] A

Ἑορτάζω, [Festivo, Gl.] Festum celebro. [Plato Leg. 2, p. 657, D; Aristoph. Ach. 1079.] Plut.: Νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Ap. Eund. [Mor. p. 349, F] cum accus.: Τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἡ πόλις ἑορτάζει. [Conf. ib. p. 1099, E, Anton. c. 56 extr. Eur. Iph. T. 1458: Ὅταν ἑορτάζῃ λεὼς τῆς σῆς σφαγῆς ἄποινα. Xen. Reip. Ath. 3, 2: Ἑορτάσαι ἑορτάς. Plato Leg. 8, p. 835, B. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 418, 28: Θύειν καὶ ἑορτάζειν ... τῷ βασιλείῳ γένει. Figurate Plato Reip. 5, p. 458, A: Ἔασόν με ἑορτάσαι. Conf. Valck. ad Adon. p. 324. Imperf. ἑώρταζον Pausan. 4, 19, 3. Xen. Eph. 2, 7, p. 40: Ἑώρταζον πολλαῖς ἡμέραις. Conf. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 128, 8; vol. 2, p. 150, 25, Etymol. M. p. 351, 38. Ἑόρταζε vitiose, ut solent recentiores, in Chron. Pasch. p. 10, 11, si libris fides in talibus habenda. Pass. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 476, D: Οὕτως ἑορτάζοιμεν, ἀδελφοί· οὕτως ἑορταζοίμεθα, ἵνα δὴ καὶ τῆς εἰς τὴν τελεωτέραν τῶν ἁγίων ἁγίας εἰσόδου ἀξιωθείημεν, Festivitatis materia ipsi evadamus, Int. De forma Ion. HSt.:] Ὀρτάζω, Festum agito, Ferior: Ionice pro ἑορτάζω. [Herodot. 2, 60, etc.]

Ἔορται, Hesych. ἔδοξε et χρεμνᾶται: pro quo posteriore dicitur etiam ἄορται. Et Ἐόρτας Idem affert pro ἀρεσκούσας, καλάς.

Ἑορταῖος, α, ον, affertur pro Festus, quod et ἑορτάσιμος. [Dionys. A. R. 4, 74: Κατὰ καιρούς τινας ἑορταίους· Epit. 12, 10, ἑορτάδων καιρῶν, pro ἑορταίων. Schneid.] C

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, Dies quo feriæ solennes celebrantur, s. celebrari debent [Plut. Mor. p. 270, A]; τὰ ἑορτάσιμα, Res ad festum instructæ, VV. LL. [Lucian. Cronos. c. 11: Οὐ πάνυ ἑορτάσιμα ὄντα ἐμοί. Adv. Ἑορτασίμως ex Conc. Fl. Hist. annotavit Ducang.]

[Ἑορτάσιος, ὁ, Sollemnis. Ἑορτάσιον ἦχον, Gregor. Naz. Carm. 4, 26, p. 68, C. Schneid.]

[Ἑόρτασις, εως, ἡ, Celebratio festi. Plato Leg. 2, p. 657, D: Χαίροντες τῇ ἐκείνων (juvenum) παιδιᾷ καὶ ἑορτάσει.]

[Ἑόρτασμα, τὸ, Festivitas. Sap. 19, 15.]

[Ἑορτασμὸς, ὁ, Festivitas, Celebratio, Gl. Plut. Mor. p. 1101, C: Καιροὶ τῶν ἑορτασμῶν. Ubi ἑορτασίμων conj. Reisk.]

[Ἑορταστὴς, ὁ, Qui una festum celebrat. Maxim. Tyr. 6 fin.; schol. Pind. Ol. 6, 9. Wakef. Pollux 1, 34; Eust. Opusc. p. 314, 64.]

Ἑορταστικὸς, ἡ, ὸν, Ad festi celebrationem pertinens, Solennis, ex Plat. [Leg. 8, p. 829, B: Μάχαι τινὲς ἑορταστικαί. Lucian. Amor. c. 1. || Ap. Christ. præcipue de festo paschali, unde κύκλος ἑορταστικὸς in Chron. Al. Justiniani a. 35, et ἐπιστολαὶ ἑορταστικαὶ, velut Athanasii Epist. 39 et al., de quibus Ducang. Ἑορταστικὰ, Dona quæ fiunt ecclesiis, vide ap. eund.] D

[Ἑορταστὸς, Festus, a, um, Gl.]

Ἑορτὴ, ἡ, Festum, Festus dies, Solennis dies, Celebritas, h. e. Dies celebris, Bud. ex Quintil. [et Gl. Definn. Plat. p. 415, A: Ἑ. χρόνος ἱερὸς κατὰ νόμους.] Hom. Od. Φ, [258]: Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο ἁγνή. At Υ, [156] ἑορτὴ non addito gen., Ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. [Soph. El. 982, OEd. T. 1490. Et sæpius Eurip. utroque numero, Aristoph. et alii quivis.] Thuc. 1, [126]: Νομίσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. [Plat. Phæd. p. 61, A.] 2, [15]: Τῇ θεῷ ἑορτὴν ἀημοτελῆ ποιοῦσι. [Cum eod. verbo Plato Reip. 1, p. 327, A.] Plut. Rom. Quæst.: Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππείῳ τὴν ἑορτήν. [Cum eod. verbo præter Herodot. in Ὀρτὴ cit., Xen. Cyr. 6, 2, 6, etc. Dionys. A. R. 2, 19: Ἑ. παρ' αὐτοῖς οὐδεμία μελανείμων ἢ πένθιμος ἄγεται. Conf. Ἑορτάζω. Thuc. 5, 50: Ἡ ἑ. αὐτοῖς οὕτω διῆλθεν· 6, 57: Ὡς ἐπῆλθεν ἡ ἑ.] Ap. Eund. ἡ τῶν μυστηρίων ἑορτὴ, in Alex. [c. 13.] Sic, ἡ τῶν Παναθηναίων καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτὴ, Dem. [p. 50, 5. Plato Conv. p. 197, D: Ἐν ἑορταῖς· Leg. 2, p. 653, D: Ἐν ταῖς ἑορταῖς. Sine præp. Athen. 4, p. 137, E.] || Ἑορτὴ, interdum simpl. Feriæ [Gl., et Nundinæ], ut quum dicit Theocr. [15, 26] pigris semper esse ἑορτήν: sed ἑορτὰ ille habet Dor. Quo pertinet iste Thuc. l. 1, [70]: Καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic a Plut. [Mor. p. 9, C] ἐνεργοὶ πράξεις et ἑορταὶ opp. [Xenoph. Eph. 1, 10, p. 17: Ἑορτὴ δὲ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, ubi similia contulit Locella. Æsch. Eum. 191, postquam Furiarum munera recensuerat: Ἆρ' ἀκούετε οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοί θεοῖς στέργηθρ' ἔχουσαι; Plato Phædr. p. 276, B: Παιδιᾶς τε καὶ ἑορτῆς χάριν.] Non dubito autem, quin posterior sit hæc signif. et orta ex feriis, quæ diem festum consequebantur: unde Eust. in Od. Φ, [258]: Ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἕκηλοι κτλ. annotat, ὡς τῆς ἑορτῆς ἀργίαν ἐθελούσης. Voluerunt autem derivari ἑορτὴ ab ἐρῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι: at vero alii, ut habet index in Eust., παρὰ τὸ δι' αὐτῆς ἐὰ, i. e. ἀγαθὰ, ὄρνυσθαι τοῖς ἀνθρώποις. [Ap. Christianos in specie Festum paschatis. V. Matth. 26, 5, etc., et Ducang. || Festum celebrantes. Plotin. Enn. 6, 6, p. 682, C: Ὄχλον καὶ ἑορτὴν καὶ στρατόν. Et ib. D. V. annot. p. 372. Creuzer. || De spiritu aspero Lex. de spir. p. 218. Contra Moschop. p. 35 ed. Titz.: Ἀττικοὶ τὸ ἑορτὴ ψιλοῦσι. Quem spiritum Ionibus tribuit Etym. M. p. 324, 56. De accentu acuto in ult. Arcad. p. 115, 2. De ceteris formis HSt.:] Ὀρτὴ, Ionice, ead. signif. [Hoc spiritu ap. Eust. Od. p. 1908, 56.] Hesych. δασέως habet ὁρτή. [Sic semper ap. Herodot. cum verbis ἄγειν vel ἀνάγειν, ut 1, 147; 2, 40 etc. Eandem formam Ioni ap. Athen. 6, p. 258, F: Ἐνιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ἑορτὴν ἄγειν, restituit G. Dind.] It. Ἔροτις, Æolice per metathesin; ut ibidem [in indice in Eust.] habetur. [V. Eust. Il. p. 381, 6, ubi ἑορτὴ et ἔορτις: sed ἔροτις per met. fieri dicit Od. p. 1908, 56, quod nisi priori l., tertio certe restituendum p. 1430, 34, ubi ἔροτις. Conf. schol. Il. E, 299. Inter ἔροτιν, quod metrum postulat, ἔρωτιν, et ἑορτὴν, variant libri Eurip. El. 625, ubi Musgr.: «Ἔροτιν agnoscit nec ut Æol. notat Etym. M. Orac. ap. Phleg. Trall. De Olymp. p. 140: Θῆκε δ' ἔπειτ' ἔροτιν καὶ ἔπαθλα, et: Ἐτέλεσσ' ἔροτιν καὶ ἀγῶνα.»] Ἑροτὴν dici pro ἑορτὴν, Festum, auctor Hesych. [Ἑροτὴν (sic), ἑορτὴν, cui Κύπριοι, quod sequenti Ἑροῦντες, λέγοντες erat annexum, addidit Alb. Infra: Ἑροτὴ, ἑ., πανήγυρις. V. etiam Etym. M. p. 324, 53.]

Ἑόρτιος, ὁ, ἡ, Ad festum pertinens, Solennis; Solenne donum, ex Gregor. Naz., δῶρον. [Ὕμνος Carm. 11, p. 722. Schneid. Eust. Opusc. p. 192, 73: Στολὴν ἑόρτιον. Nicet. Man. Comn. p. 107, C: Ἑόρτιον ἄνεσιν. L. Dind.]

[Ἑόρτιος, ὁ, Heortius, n. viri, ap. Liban. Ep. 225 extr. L. Dind.]

Ἑορτολόγιον, τὸ, Codicillus festorum, Fasti, i. e. Liber in quo festa solennia signata sunt. Suid.

[Ἔορτος. V. Ἐορδαία.]

[Ἑορτώδης, ὁ, ἡ, Festus. Schol. Thuc. 5, 54: Ἱερομηνία) ἡ ἑ. ἡμέρα.]

[Ἑορτὼν, ῶνος, ὁ, mensis Atticus. Eustath. Od. p. 1698, 35.]

Ἑὸς, ἡ, ὸν, Suus, proprie de uno, ut docet Bud. Hom. Il. Ω, [417]: Ἣ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο Ὄλκει ἀκηδέστως. [Femin. E, 371: Μητρὸς ἑῆς, et al. sæpe.] Od. Γ, [386]: Τοῖσιν δ' ἡγεμόνευεν ἑὰ πρὸς δώματα Νέστωρ· Ο, [118]: Πόρεν δέ ἑ φαίδιμος ἥρως Σιδονίων βασιλεὺς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψεν Κεῖσέ με νοστήσαντα, Ejus ædes. [Significationem possessivi tertiæ pers. non reflexivam habet etiam Il. Π, 753: Ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή· Od. Λ, 282: Τήν ποτε Νηλεὺς γῆμεν ἑὸν διὰ κάλλος. (Conf. Apoll. De constr. 2, 21, p. 153-8. Orph. Arg. 1325.) Adjecto αὐτοῦ Δ, 643: Τίνες αὐτῷ κοῦροι ἔπον', Ἰθάκης ἐξαίρετοι ἢ ἑοὶ αὐτοῦ θῆτές τε δμῶές τε. Et ubi est pro ἑαυτοῦ, Il. K, 204:

Οὐκ ἂν δή τις ἀνὴρ πεπίθοιθ' ἑῷ αὐτοῦ θυμῷ; Od. A, 409. Conf. Apoll. De pron. p. 79, B; 131, C. Sæpe eodem utitur Pindarus. Ap. Tragicos legitur nonnisi l. suspecto Eur. El. 1207, ubi ἕξω conjiciebat Lobeck. ad Aj. v. 705. Æschyli quendam l. afferens Plato Reip. 2, p. 383, B, in quo ἐμὰς fuisse sequentia docent primæ pers. pronomina ἐμὰς et ἐμὲ, ut initium ejus suæ orationi accommodaret, posuit: Ὅταν φῇ ἡ Θέτις τὸν Ἀπόλλω... ἐνδατεῖσθαι τὰς ἑὰς εὐπαιδίας, quemadm. eundem esse usum forma Ὅς infra notabimus. Ejusd. Æsch. Pers. v. 13 schol. memorat var. ἑὸν pro νέον. || Ineleganter addit Quintus 11, 24: Ὀππόθ' ἑοῖο δάμναθ' ὑπ' ὠδίνεσσι ... θεσπεσίου τοκετοῖο, de Latona parturiente. 14, 12: Τὰς μὲν ἔτ' ἀδμῆτας καὶ νηίδας οἷο γάμοιο. Orph. Arg. 354. || De ἑοῖο ab Apoll. pro ἑαυτοῦ et ἑαυτῆς usurpato, de quo in seqq. egerat HSt., nos dicemus in Ἴ.] || Adjunctum verbis 1 et 2 pers., significat Meus, Tuus. Apoll. Arg. [1, 285]: Ἑοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν, Meis ædibus. [Huic l., ubi rectius al. κενεοῖσι, substituendus alter 2, 226. Conf. var. script. ib. 776.] At 2, [633]: Εὐμαρέως ἀγορεύσεις Οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ, Pro anima et vita tua. Et 3, [140]: Εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, Manibus tuis. [Ibid. 1041. Batrach. 23; Theocr. 17, 50; Diotim. Anthol. Pal. 6, 267, 2, et alibi. De Callim. v. infra.] || Pluralibus etiam additur, pro σφέτερος, sicut vicissim σφέτερος aliquando singularibus: ut ap. [Hesiod. Op. 58: Ἑὸν κακὸν ἀμφαγαπῶντες. Quod quomodo nonnulli explicaverint et defenderint indicat Apoll. De pron. p. 143, C, additque exx. Callimachi eodem modo usi.] Apoll. 1, [1112]: Τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὔφαίνετ' ἰδέσθαι, i. e. σφετέραις, Suis. [1, 617; 2, 36, 452, 513 etc.] || Et conjunctum cum verbo 2 personæ, signif. Vester: ut ap. Eund. 2, [332]: Καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ, Τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπὸν, i. e. Vestris manibus. Sic 3, [267]: Μητέρ' ἑὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε, i. e. Vestram. [Quint. 1, 468; Perses Anth. Pal. 7, 730, 8. || Pro ἡμέτερος, Noster, ap. Apollon. Rh. 4, 203. || Pro σφωίτερος, Vestrum amborum. Apoll. De pron. p. 139, B: Ἀντὶ τοῦ τεά τοι κήδεα λέξον ἑά παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ πάλιν παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ σφωιτέρου. Scr. videtur, Καὶ (vel deleto τοι) κήδεα λέξον ἑὰ, ἀντὶ τοῦ τεὰ, καὶ πάλιν π. α. Non enim verisimile spectari locum Alcmanis, de quo paullo post dicemus.] Ἑὰ, Sua : a nom. sing. ἑός, derivato ex ἕ seu ἑ. [Singulari, sine substantivo, ut ἡμετερόνδε, Apollon. Rh. 1, 708: Μετὰ δ' εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.] Hom. [Od. B, 258 etc.]: Ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος, Suas ad ædes quisque. [Usitato in utraque forma apud Epicos hiatui, ut δώσει ἑὸν, θυγατέρα ἣν, congruit forma Æol., de qua Apoll. De pron. p. 136, D: Αἰολεῖς μετὰ τοῦ F κατὰ πᾶσαν πτῶσιν καὶ γένος. Τὸν εον παῖδα καλεῖ, Σαπφώ. Καὶ Ἀλκμὰν δὲ συνεχῶς αἰολίζων φησὶ, Τὰ εα κάδεα. Ὁμοίως καὶ Βοιωτοί. Εὐωνιμίης Κόριννα πηδεγον θέλωσα φίλης ἀγκάλης ἕλησθη. Digamma in exx. citatis in cod. omissum addidit Bekk. Contra Heyn. in Exc. ad Il. T, 384, vol. 7, p. 710, Fὸν et Fὰ scrib. putabat. Quod mihi ut de Sapphone et Alcmane minus verisimile videtur, ita Corinnam certe scriptura codicis arguit scripsisse : Εὐωνιμίης πῆδ' Fεὸν θ. φ. ἀ. ἑλέσθη. Formam monosyllabam tamen cum digammo pronuntiatam monstrat Hesychii gl. Γῷ, ἰδίῳ, σῷ, de qua dictum vol. 2, p. 838, B.] || Quæ unusquisque possidet s. habet veluti sua et sibi propria, h. e. Bona : ut quum dii dicuntur δωτῆρες ἑάων, Bonorum : qua de re vide infra, et v. Ἑός. Ἑεὺς, Suus : ab ἑός: ut alii volunt, Bonus, Mitis, ἀγαθὸς, προσηνὴς, poet. pleonasmo τοῦ ε pro εὖς : secundum quos tenuatur h. v. Utroque modo accipiunt apud Apollon. Argon. [1, 224] : Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν Ἄχαστος Ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἐνὶ πατρὸς ἑῆος Μιμνάζειν· exp. sc. et Boni s. Benigni, et Sui : ut ap. Hom. quoque Il. A, [393], ubi Achilles Thetidi matri suæ dicit, Ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος, accipiunt et pro σοῦ et pro ἀγαθοῦ. [Conf. O, 138, Ω, 422, 550.] At in seqq. duobus ll. ἑῆος accipi tantum potest pro ἀγαθοῦ καὶ προσηνοῦς, Boni et benigni : unde et tenuatur. Od. Ξ, [505]: Φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἑῆος. Et O, [449]: Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, Filium viri boni. [Conf. Il. T, 342. Scrib. autem esse ἑῆος ab ἐὺς, quod v., pluribus disputavit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 86 seqq., ratione etiam habita vett. grammaticorum, quorum opiniones omittimus.] Et Ὅς, ἥ, ὅν, pro eod., ut pro σφέος, σφός. [Hom. Il. A, 404: Βίῃ οὖ πατρὸς ἀμείνων· Od. A, 330: Οἷο δόμοιο· Il. E, 71: Πόσεϊ ᾧ· Od. Λ, 279: Ὧ ἄχεϊ σχομένη· Il. A, 609: Πρὸς ὃν λέχος· E, 806: Ὃν θυμόν· O, 112: Τόν φησιν ὃν ἔμμεναι... Ἄρης· Φ, 305: Τὸ ὃν μένος· Π, 445: Ὅνδε δόμονδε. Et fem. Il. B, 358: Ἧς νηός· X, 107: Ἧφι βίηφι. Et alibi sæpe quum Hom. tum Hesiod.] Apoll. Arg. 4, [1471]: Μέμβλετο γάρ οἱ οὗ ἔθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα, i. e. τοῦ ἑαυτοῦ, De suo socio. [Οὗ ἔθεν ap. Apoll. et hoc et aliis ll. multis ponuntur ἐκ παραλλήλου, ut οὗ sit genit. pron. refl. ἑ, non possessivi ὅς.] Et l. 1, [1325]: Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη Ὃν πόσιν, Suum maritum. [Herodot. 1, 205: Ἐμνᾶτο τῷ λόγῳ θέλων γυναῖκα ἣν ἔχειν. Æschyl. Sept. 640: Ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι. Soph. Tr. 266, 525, Aj. 442, OEd. C. 1639 et T. 1248: Τοῖς οἷσιν αὐτοῦ. Eur. Med. 955, Hel. 1124. Plat. Reip. 3, p. 394, A, ut supra ἑὸς pro Æschyleo ἐμὸς, τὰ ἃ δάκρυα de suo ponit pro Homerico ἐμὰ δ. || Pro gen. αὐτοῦ, ut supra ἑὸς, Hom. Od. I, 28: Οὔτοι ἔγωγε ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι· H. Ven. 204: Γανυμήδεα... ἥρπασεν ὃν διὰ κάλλος.] Et pro σφέτερος conjunctum nominibus pluralibus, ut ᾗ ματίῃ i. e. τῇ σφετέρᾳ s. τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι, ap. Eund. [1, 805.] At junctum nominibus, pronomin. vel verbis secundæ pers. capitur pro Tuus : ut apud [Hom. Od. A, 403 : Κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσοις·] Hesiod. Op. [379]: Σοὶ δ' εἰ πλούτου θυμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἧσιν, Ὧδ' ἔρδειν, Animo tuo. [Al. libri φρεσὶ σῇσιν, ut Hom. Il. T, 174, ubi olim φρεσὶν ἧσιν ἰανθῆς, nunc e mel. receptum φρεσὶ σῇσιν. Differre nonnihil priorem l. Hom. ab altero, ubi nulla est vis in pronomine, etsi non fugit Buttmannum Lexil. vol. 1, p. 91, tamen etiam priori præferendam suspicatur scripturam δώμασι σοῖσιν, etiamsi ἧσιν relinquatur Hesiodo : quem præter usum Homericum ἑὸς pluralis signif. dixisse supra vidimus et aliis rebus nonnullis a consuetudine Homerica recedere scimus. Tertium autem l. Od. N, 320: Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἧσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἠλώμην, ubi ἧσιν pro ἐμῇσιν positum reprehendit Apoll. De constr. 3, p. 197, 16, ex schol. ipsoque Apollon. De pron. p. 139, B, constat jam a vett. grammaticis obelo esse notatum. Pro ἐμὸς autem posuit Apollon. Rh. 4, 1015, 1036, Mosch. 1, 77. Pro ὑμέτερος Apoll. Rh. 4, 1384. Pro σφέτερος 2, 132 etc. || Zenodoti infelix inventum Ὁ λέχος pro ὃν exagitat Apollon. De pron. p. 140, B.] Hinc gen. pl. Ἑάων, Bonorum, cujus nominat. sing. gramm. statuunt ἑὸν, Suum, quod ea quæ bona sunt, quilibet sua facere s. sibi asciscere conetur, h. e. ἰδιοποιεῖσθαι, ut ipsi loquuntur. Il. Ω, [528]: Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει Δώρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων· Od. Θ, [335]: Ἑρμεία, Διὸς υἱὲ, διάκτορε, δῶτορ ἑάων. Et alibi [Od. Θ, 325 etc.]: Θεοὶ δωτῆρες ἑάων. Eust. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α, ut ap. Hesiod. in Sc. [7]: Βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων. [Ἑάων recte HSt. in Ἑός, quod v.]

Ἐοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, pro ἀοσσητὴρ, i. e. ἐπίκουρος, τιμωρὸς, Hesych.

[Ἐπᾰβελτερόω, Infatuo. Menand. ab Suida v. Ἀβέλτερος cit.: Ἐπαβελτερώσας τόν ποτε ἀβέλτερον.]

[Ἐπάγαθος, ὁ, Epagathus, n. viri, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, n. 266 et 268, p. 370, 33, etc. Vettius quidam Epag. memoratur Euseb. H. E. 5, 1, p. 199, 35. Alius ap. Isidor. Pel. Ep. 1, 48. ᾰᾰ L. Dind.]

[Ἐπᾰγᾰθὼ, οῦς, ἡ, Epagatho, n. muliebre ap. Murator. p. 1339, 9; 1726, 7. Angl. Boiss. ad Eunap. vol. 1, p. 590. L. Dind.]

[Ἐπᾰγαίομαι, Lætor re aliqua. Apoll. Rh. 3, 470: Οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ· schol. ἐπιχαίρω. Ib. 1262: Τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων· schol. ἐγαυρία. || Eod. referendum] Ἐπαγασσαμένη, Hesych. ἐκπληγεῖσα [ἐκπλαγεῖσα, Perculsa], ab ἐπαγάζομαι. [Fr. Λέσβου κτίσεως ap. Parthen. 21, 18: Ὅλοῳ δ' ἐπαγάσσετο πατρίδος οἴτῳ, Irascebatur. Ubi

ἐπαγάσσατο Galeus, et ap. Hesych. tacito scripsit HSt., quum in cod. et edd. sit ἐπαγασσομένη.]

[Ἐπαγαλλιάζω. Ἐπαγαλλιάω. V. Ἐπαγγαλιάζων.]

Ἐπᾰγάλλομαι, pro simpl. ἀγάλλομαι, Exulto. Phocyl. [110]: Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπάγαλλεο χάρμῃ. Ut Lat. Exultare lætitia. Hom. Il. Π, [91]: Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. [Orph. H. 41, 5; Tryphiod. 662; Quintus 7, 326; Themist. Or. 11, p. 151, C; Artemid. 3, 31; Greg. Naz. 1, p. 275, D. Cum ἐπὶ seq. dat. Xen. OEc. 4, 17.] Ap. Basil. autem pro Superbio, Efferor: Μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, μὴ ἐπαίρεσθαι πλούτου ἀδηλότητι. Id.: Ἐπὶ προγόνοις μέγα φρονεῖς, καὶ ἐπαγάλλῃ πατρίδι καὶ κάλλει σώματος. [Id. vol. 1, p. 474: Ἐμπόρῳ μεγαλοπλούτῳ, ὃς τῷ πλήθει τῶν ἀγωγίμων ἐπαγαλλόμενος κτλ. Permutatum c. ἐπαγγέλλομαι ap. Xen. l. c. et ap. Suid. v. Γεγανυμένος.]

Ἐπάγαμαι, Admiror ob.

Ἐπᾰγᾰνακτέω, Indignor ob. [Absolute Plut. Alc. c. 14: Ἐπηγανάκτει δ' ἡ βουλή· Ages. c. 19. Josephus B. J. 2, 13, 3; 19, 3. Cum dat. Clem. Al. Pæd. 3, p. 296, 16: Τὸ ἐπαγανακτεῖν τοῖς ἀκολασταίνουσιν.]

Ἐπαγγαλιάζων, Hesychio est ἐπιχαίρων· qui et ἐπαγαλλόμενος. [Probabilior ceteris videtur conjectura Is. Vossii ἐπαγαλλιάζων, ut Hesych. confuderit verba ἀγαλλιάζω et ἀγαλλιάω, de quorum discrimine v. in simplicibus, quanquam verbum ἀγαλλιάζω valde infirma ejusdem Hes. auctoritate nititur. Ἐπαγαλλιάω vero habet Gabrias ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 29, B, XXXVI: Ὅτι οὐ δεῖ τοῖς χαροποῖς ἐπαγαλλιᾶσαι. L. Dind.]

Ἐπαγγελία, ἡ, Denuntiatio, Bud. [V. infra in signif. postrema. || Postulatio. Polyb. 9, 38, 2: Καθ' οὓς καιροὺς ὁ Ξέρξης ἀπέστειλε πρεσβευτὴν πρὸς ὑμᾶς, ὕδωρ καὶ γῆν αἰτούμενος, ἀπώσαντας ἐς τὸ φρέαρ ... κελεύειν ἀπαγγεῖλαι τῷ Ξέρξῃ διότι παρὰ Λακεδαιμονίων ἔχει τὰ κατὰ τὴν ἐπ. ὕδωρ καὶ γῆν. || Ἐπαγγελίαι σπονδῶν, Nuntiatio, Oblatio indutiarum, ap. Poll. 3, 142. V. Ἐπαγγέλλω.] || Promissio. [Promissum, Pollicitatio, Repromissio, add. Gl.] Plut. De disc. adul. [p. 62, E: Οὐ μὴν ἀλλὰ δεῖ πρῶτον ἐν ταῖς ἐπαγγελίαις σκοπεῖν τὴν διαφοράν· εὖ γὰρ εἴρηται καὶ τοῖς πρὸ ἡμῶν,] φίλου μὲν ἐκείνην εἶναι τὴν ἐπαγγελίαν, [Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί. Polyb. 1, 43, 6: Ἐν ἐπαγγελίᾳ καταλείπειν, In præsens omittere, sed promittere in posterum. 7, 13, 6; 18, 11, 1. Τὸ ἐν ἐπαγγελίᾳ καὶ φάσει μόνον εἰρημένον, 7, 13, 2. Ἐπαγγελίας ποιεῖσθαί τινι πρὸς τὴν ἀπόστασιν, Promissa facere alicui, quibus ad defectionem impellamus eum, 1, 72, 6. Schweigh. Lex.] Hac significatione sæpe usurpatur in N. T., quum veteres ἐπάγγελμα potius dicant. [Act. 13, 23; 23, 21. Gal. 3, 17, 18, etc. De fidei Christianæ promissionibus etiam Zosim. 4, 59, 2. || Illud ipsum quod promissum est. Luc. 24, 49, Act. Ap. 1, 4; 2, 33; Galat. 3, 14; Hebr. 4, 1; 6, 12; 10, 36. || Gl.: Ἐπαγγελίαι, Sponsalia. || De rebus, velut medicaminibus, Alex. Trall. 7, p. 119, 25: Διόπερ παραινῶ προσέχειν, καὶ μὴ, ὡς πολλοὶ ἰατρῶν, ἀκρίτως προσφέρειν τὰ βοηθήματα, ταῖς ἐπαγγελίαις αὐτῶν μόναις προσέχοντες, Titulis ipsorum solis acquiescentes. Τῆς αὐτῆς εἰσὶν ἐπαγγελίας, Paul. Æg. p. 123, 57, cit. Hemst. De aliis rebus Heliodor. 2, 35: Ἡ ῥὶς ἐν ἐπαγγελίᾳ θυμοῦ, καὶ οἱ μυκτῆρες ἐλευθέρως τὸν ἀέρα εἰσπνέοντες. Philostr. Her. p. 715: Γένεια μὲν γὰρ αὐτῷ ἁπαλὰ ἐκφύεσθαι, καὶ ξὺν ἐπαγγελίᾳ βοστρύχων. Liban. vol. 4, p. 1052, in descriptione veris: Ἀλλὰ καὶ δένδρα τὴν κόμην ἀπολαμβάνειν καὶ πάντα ἐν ἐπαγγελίαις καρπῶν. Philostr. Imag. p. 768, de Menœceo: Ἔρρωται καὶ ὤμων ἐπαγγελίᾳ, καὶ οὐκ ἀτρέπτῳ τένοντι. Ib. 787: Ἀγάλματα, τὰ μὲν ἐν μορφαῖς, τὰ δὲ ἐν τῷ διορθοῦσθαι, διαβεβηκότα ἤδη καὶ ἐν ἐπαγγελίᾳ τοῦ βαδίζειν.] || Genus quoddam accusationis, i. e. γραφῆς, Pollux [8, 67, 43. Harpocr.: Ἐπ. σημαίνει μὲν καὶ ἄλλα, ἰδίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν ἐγκαλούντων τινὶ δημηγορεῖν καὶ πολιτεύεσθαι, (ἐπὶ τῶν πεπορνευμένων καὶ δημηγορούντων Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 6, Etym. M. p. 353, 43) οὐκ ἐξόν· καὶ ἔστιν οἷον παραγγελία. Αἰσχίνης κατὰ Τιμάρχου (p. 9, 34: Πρὶν αὐτῷ τὴν αὐτὴν ταύτην ἠπείλησεν ἐπαγγελίαν ἐν τῷ δήμῳ ἥνπερ ἐγὼ Τιμάρχῳ ἐπήγγειλα, et p. 11, 41). Conf. Suid., schol. ad Demosth. C. Androt. (p. 602, 11: Πρὸς τοὺς θεσμοθέτας ἔσθ' ἡμῖν ἐπ.) p. 207, cum annot. Ruhnk. ad Tim. p. 98. || I. q. προκατασκευὴ, quod v. || Permutatum c. ἀπαγγ. in l. postremo Philostr. et al. sæpius.]

Ἐπαγγέλλω, Denuntio [Gl.], Indico, ut ἐπ. πόλεμον, sicut καταγγέλλω [Plat. Leg. 3, p. 702, D], vel πολεμεῖν, Bud. ex Polyb. [6, 13, 6: Πρεσβείαν ... πολεμεῖν ἐπαγγέλλουσαν. Est, si quid video, non Bellum indicere, sed Edicere, Jubere bellum, sicut ap. Demosth. (p. 1379: v. infra): Πανδημεὶ ἐπαγγείλαντες στρατεύειν, quod non est hujus loci, ubi agitur de bello hostibus indicendo: quare πόλεμον utique pro πολεμεῖν requiri videtur. Schweigh.] Sic Herodian. [1, 6, 23; 2, 11, 1; 3, 14, 4; 6, 7, 11] ἐπαγγέλλειν τὴν ἔξοδον, Expeditionem vel profectionem edicere. Sic autem ante hos usus est Thucyd. hoc verbo p. 237 [7, 17]: Στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. [Conf. 3, 16. Xen. Cyrop. 7, 4, 2. Pausan. 7, 12: Οὐ σφίσιν ἔξοδον ἐπαγγέλλοντος στρατηγοῦ παρακούειν εἶναι νόμον.] Xenoph. Cyrop. 8, [5, 25]: Βοηθήσειν καὶ ὑμῖν αὐτοῖς καὶ Κύρῳ καθ' ὅ, τι ἂν ἐπαγγέλλῃ. [(Ead. formula ap. Thuc. 5, 47.) 7, 4, 2: Στρατιᾶς ὁπότε δέοιτο, ἐπήγγελλεν αὐτοῖς. Vicissim ἐκεχειρίαν ἐπαγγ. Poll. 4, 91 (fort. ex Thuc. 5, 49), Strabo 8, p. 343, Pausan. 5, 20, 1; σπονδὰς 5, 2, 1. Thuc. 5, 49: Μὴ ἐπηγγέλθαι πω ἐς Λακεδαίμονα τὰς σπονδάς· 8, 10. Absolute Herodot. 1, 70: Αὐτοὶ ἦσαν ἑτοῖμοι ἐπαγγείλαντι, intell. συμμαχίην.] || Denuntio et condico, h. e. Constituo. Plut. Demetr. [c. 36]: Ἐπεὶ δὲ εἰς Λάρισσαν ἦκον, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. || Denuntio et edico, cum infinit. Demosth. [p. 1069, 11]: Τοὺς δ' ἀπογινομένους, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν, Denuntiet et edicat, Bud. [Conf. p. 1041, 5; 1181, 18; 1379, 23.] Ἐπαγγέλλωσιν, κελεύσωσιν, Hesych. [Thuc. 5, 47: Ἐπὴν ἔλθῃ ἐς τὴν πόλιν τὴν ἐπαγγείλασαν βοηθεῖν, schol. ζητήσασαν, Quæ opem sibi ferendam significaverit.] Suid.: Ἐπήγγελλεν, ἀντὶ τοῦ προσέτασσεν. [« Ὁ δὲ Μίνως πανταχόσε ἔπλει, καὶ πολλοῖς ξενίαν ἐπήγγελλεν,» ἀντὶ τοῦ ἐνετέλλετο. Id.: Ἐπαγγέλλοντος, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσοντος, ex Procop. H. arc. 6, p. 20, ubi v.] Idem: Ἐπαγγέλλει, ἀντὶ τοῦ ἐπιτάσσει, ἐντέλλεται, διακελεύεται. [« Ἐπαγγέλλει τὴν ἐπὶ Ἰταλίας ἔξοδον,» ex Herodian. 7, 8, 21, ubi est ἐπὶ Ἰταλίαν. Ceterum hæc gl. ponenda ab HSt. erat supra, ubi de accus. agit.] Ap. Eund., [Ἔλυσα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ] εἰς τετάρτην ἥκειν ἐπήγγειλα, exp. παρήγγειλα. || Edico, Pronuntio, i. e. Promitto in publicum. Herodian. [7, 6, 8]: Τοῖς δὲ στρατιώταις ὑπέσχετο ἐπίδοσιν χρημάτων ὅσην οὐδεὶς πρότερον, τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε, Congiaria pronuntiavit, Bud. [Et 8, 7, 19.] Vide infra medium. [Thomas M. p. 330: Ἐπαγγέλλω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ ... σπανίως δὲ τὸ ὑπισχνοῦμαι. Ὁ αὐτὸς (Libanius) ἐν ἑτέρᾳ (ἐπιστολῇ), Συνουσίαν ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐπήγγειλε. Sed ἐπήγγειλε hic notare videtur, Significavit se velle. Idem Ep. 238 παρανόμως dixit: Οἶμαι δὲ αὐτοὺς οὐδὲν οὔτε φορτικὸν οὔτε ἔξω τῶν νόμων ἐπαγγέλλειν, Præ se ferre. Luciani Prom. c. 2: Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, leg. ἀπαγγ., quod v. Angl. Cinnamus p. 79, C: Σικελίαν ἐγχειριεῖν ἐπήγελλε τούτῳ· 116, D: Τούτου τυχὼν καὶ τοὺς δορυαλώτους ἀποδώσειν Ῥωμαίων ἐπήγγελλε.] || Indico, Profiteor, vel Significo me velle. Xen. Cyrop. 8, [4, 33]: Πολλάκις δεόμενοι οὐκ ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις. Id denuntiant, vel significant illis. [Et ib. 6, 2, 1. Aristoph. Lys. 1049: Ἐπαγγελλέτω, εἴ τις ἀργυρίδιον δεῖται λαβεῖν. Demosth. p. 1122, 1159, Dionys. A. R. 5, 65.] Quidam ap. Suid.: Καὶ κελεύει θαῤῥεῖν, καὶ εἴ τι θέλει, ἐπαγγέλλειν, i. e., ut ille vult, αἰτεῖσθαι. [Id.: Ἐπαγγείλαντας, ἐπικαλεσαμένους. « Τοὺς δὲ ὀρθοῖς λόγοις χρησαμένους, καὶ τὴν σὴν βοήθειαν ἐπαγγείλαντας, σωτηρίας τετυχηκότας,» Qui implorarunt. Ap. eund.: Τὸν θεῖον ἔλεον ἐπαγγέλλει (David), Ἐλέησόν με κτλ. Thom. M. p. 330: Ἐπαγγέλλω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ αἰτῶ. Λιβάνιος (Ep. 78)· Καὶ ἐπέστελλον καὶ ἐπήγγελλον εὖ παθεῖν. Id. Ep. 18: Τοιοῦτον ἦν καὶ τὸ παρ' ἐμοῦ· μὴ χρῄζων, ἐπήγγελλον· 446: Καὶ οὐ μέμφομαι, χάριν δὲ ἐπαγγέλλω (ex emend. Wolfii pro ἀπ.) τῷ τὸν Βόηθον πάλιν ... φανῆναι· 1526, *b*: Ἓν δὲ ἐπαγγελοῦσι μόνον, δρόμον ὡς ἡμᾶς γενέσθαι τῷ βασιλεῖ, ubi cod. ἀπ.]

V. infra Ἐπαγγέλλεσθαι pro Significare quid nobis opus sit. [Nuntio. Hom. Od. Δ, 775 : Μή πού τις ἐπαγγείλῃσι καὶ εἶσω, al. libri ἀπ. Quod præferendum videtur, pariterque Herodoti 3, 36 : Ἐπήγγελλον αὐτῷ (Cyro) ὡς περιείη (Crœsus), ubi ἐπηγγέλλοντο plerique codd., leg. ἀπ. Charit. 4, 6 : Τήρησιν ἐποιεῖτο τῆς γυναικὸς ἀκριβεστέραν, ἵνα μή τις αὐτῇ προσέλθῃ, μηδ' ἐπαγγείλῃ τι τῶν ἐν Καρίᾳ διηγημάτων, item leg. ἀπ. cum Dorv., ut Dionys. A. R. 3, 60 : Ταῦτ' ἐπαγγέλλετε ταῖς πόλεσιν, cum cod. Vat. ἀπ. || Offero, Polliceor. Pind. Pyth. 4, 30 : Φιλίων δ' ἐπέων ἄρχεται, ξείνοις ἅτ' ἐλθόντεσσιν εὐεργέται δεῖπν' ἐπαγγέλλοντι πρῶτον. V. infra in pass. Æsch. Cho. 210 : Εὔχου τὰ λοιπὰ, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς. Xen. H. Gr. 7, 4, 38 : Εἰ δὲ καί τινες ἐπαιτιῶντο, ἔλεγον ἐπαγγέλλοντες ὅτι ἡ τῶν Μαντινέων πόλις ἐγγυῷτο ἢ μὴν παρέξειν... Nam sic scrib. pro ἀπαγγ. Interponitur autem hoc partic. eodem modo ut βουλόμενοι in l. Herodoti infra cit. 6, 139.] || Defero, Nomen alicujus defero : ut ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας [Demosth. p. 600, 22. Item γραφὴν ἐπαγγέλλειν, rhetor inc. ap. Suidam]. Et δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν, quoddam accusationis genus : v. in Δοκιμασία. [Æschin. p. 1, 9 : Ἐπήγγειλα αὐτῷ τὴν δοκιμασίαν ταυτηνί. Demosth. p. 1336, 13 : Καὶ οὔτε τότε ἀνθυπωμόσατο, οὔθ' ὕστερον ἐπήγγελκεν. Etym. M. p. 353, 43, Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 5 et Suidas : Ἐπαγγεῖλαι καὶ ἐπαγγελία σημαίνει etc., quæ v. in Ἐπαγγελία.]

|| Ἐπαγγέλλομαι, pass. Denuntior, Indicor, Condicor, ut δεῖπνον ἐπηγγελμένον, Cœna condicta. Bud. Et, Ἐπηγγέλθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, Thuc. [8, 10] pro Denuntiatum est, vel indictum Atheniensibus ut adessent. [Xen. H. Gr. 6, 4, 29 : Ἐπιόντων Πυθίων παρήγγειλε μὲν ταῖς πόλεσι βοῦς ... παρασκευάζεσθαι· καὶ ἔφασαν πάνυ μετρίως ἑκάστῃ πόλει ἐπαγγελλομένων γενέσθαι βοῦς κτλ.] || Promittor. Unde, Οὔτε τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, Neque promissa, neque minæ, Bud. ex Gregor. Ἐπηγγελμένος, ab ἐπαγγέλλομαι, Qui promisit. Sed redditur etiam Qui minatus est, in VV. LL. Ibidem ἐπηγγελμένα pass. significatione, Promissa, item Minæ. || Sed deponens, Posco, vel potius Significo me velle, vel Significo quid mihi opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis, ἀντὶ τοῦ αἰτῶ καὶ παρακαλῶ. Demosth. Pro cor. [immo F. L. p. 401, 17, 21] : Ἤρετο Σάτυρον τουτονὶ, τὸν κωμικὸν ὑποκριτὴν, τί δὴ μόνος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται. Et paulo post, Ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἡδέως, ῥᾷστα μέν ἐστι Φιλίππῳ δοῦναι, Bud. [Conf. p. 354, 11. Harpocr. v. Ἐπαγγελία, Hesych. v. Ἐπαγγέλλῃ, Lex. rh. Bekk. An. p. 260, 20.] Ἐπαγγέλλεται, παρακαλεῖ, ἀξιοῖ, ap. Herodot. teste Suida, qui ἐπαγγέλλειν quoque exponit αἰτεῖσθαι. Hesych. etiam habet Ἐπηγγελλόμην, παρεκάλουν, ἐπέστελλον. Herodot. 2, [121] : Ἐπαγγέλλεσθαι ἀδειάν τε διδόντα καὶ μεγάλα ὑποδεκόμενον, Pronuntiari curasse, se impunitatem dare et multa promittere, Cam. [Alienum ab h. l. est hoc ex., ubi ἐπαγγ. est Promittere, Polliceri, in qua signif. v. infra de constructione hujus l. Poscere vero est 4, 200 : Ἐπολιόρκεον τὴν πόλιν, ἐπαγγελλόμενοι ἐκδιδόναι τοὺς αἰτίους τοῦ φόνου τοῦ Ἀρκεσίλεω, Jubentes sibi tradi. Et ead. constr. 7, 1. Cum dat., ut sit Imperare, 3, 142 : Ὁ μὲν ταῦτα τοῖσι Σαμίοισι ἐπηγγέλλετο· 8, 30. Sine dat. 4, 119 : Ταῦτα Σκυθέων ἐπαγγελλομένων, et alibi. Alia constr. 5, 98 : Ἐπηγγέλλοντο ἐς τὴν Χίον τοῖσι Παίοσι ὄχως ἂν ὀπίσω ἀπέλθοιεν. Eurip. Herc. F. 1184 : Εὔφημα φώνει.— Βουλομένοισιν ἐπαγγέλλει. Plato Lach. p. 189, B : Σοὶ ἐγὼ ἐπαγγέλλομαι καὶ διδάσκειν καὶ ἐλέγχειν ἐμὲ ὅ, τι ἂν βούλῃ· Gorg. p. 485, D : Αὐτὸν ἐπαγγελλόμενον ἐρωτᾶν ὅ, τι τις βούλεται. Xen. H. Gr. 3, 4, 3 : Ἐπαγγειλαμένου τοῦ Ἀγησιλάου τὴν στρατείαν. Thom. M. p. 330 : Ἐπαγγέλλομαι δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πόλυ μὲν τὸ ὑπισχνοῦμαι (de quorum vocc. discrimine v. Ammon.), σπανίως δὲ καὶ τὸ αἰτῶ. Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ (1018)· Καλῶς δ' ἤδη σ' ἀπορρίψουσαν ἃ 'πηγγειλάμην (ap. Soph. ἃ 'πηγγελλόμην). Καὶ Ἀριστείδης ἐν τῇ Παλινῳδίᾳ ἐπὶ Σμύρνῃ (vol. 1, p. 265)· Καὶ ἐπηγγέλλοντο βουλομένους. Ubi notanda constr. cum accus., si βουλομένους scripsit Arist., non βουλομένοις : quod incertum reddunt cetera loci vitia.] || Itidem deponens, Polliceor. [Promitto, Spondeo, Addico; Ἐπαγγελλόμενοι, Sponsores, add. Gl.] Cum acc. vel infin. [Eur. Med. 721 : Παίδων ὧν ἐπαγγέλλει γονάς. Herodot. 6, 9 : Προϊσχόμενοι δὲ ἐπαγγείλασθαι τάδε. Plat. Leg. 11, p. 915, A : Ἐπαγγελλόμενον ὅ,τι χρὴ δρᾶν τῶν δικαίων· qui l. tamen referri potest inter exx. constr. cum inf.] Theophyl. Epist. 37 : Ἐπαγγέλλῃ πολλὰ καὶ πράττεις ὀλίγα. Polyb. 5, [89, 1] : Ἐπηγγείλατο δὲ καὶ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. [Aliter Longus 1, 8 : Εἰ ποιμένες ἔσοιντο καὶ οὗτοι, τύχην ἐκ σπαργάνων ἐπαγγελλόμενοι κρείττονα.] Cum infin. Xenoph. [Comm. 3, 1, 1] : Ἀκούσας Διονυσόδωρον ἐπαγγελλόμενον στρατηγεῖν διδάξειν. [Anab. 2, 1, 4 : Ἐπαγγελλόμεθα Ἀριαίῳ, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον καθιεῖν αὐτόν. C. inf. aor. Diod. 12, 78 : Ἐπαγγειλαμένου διὰ τῶν καλῶν ἔργων διορθώσασθαι· 4, 50 : Ἐπαγγείλασθαι τόν τε Πελίαν ἀποκτεῖναι δόλῳ καὶ τὰ βασίλεια παραδοῦναι, libri meliores παραδώσειν. Cum infin. præs. cum ὥστε conjuncto Thuc. 8, 86 : Ἐπαγγελλόμενοι τῷ ἐν τῇ Σάμῳ ... δήμῳ ὥστε βοηθεῖν.] Paulo aliter ap. Demosth. [p. 470 fin.] : Ἀλλὰ τὴν προθυμίαν (θαυμάσαι) καὶ τὸ αὐτὸν ἐπαγγειλάμενον ποιεῖν, Ultro hoc fecisse. Quod etiam Polliceri dicitur, Bud. [Signif. Offerendi s. Pollicendi bis dixit Herodot. ead. struct., primum l. proxime ab HSt. citato 2, 121, tum 6, 139 : Ἦλθον ἐς τὰς Ἀθήνας οἱ Πελασγοὶ, καὶ δίκας ἐπαγγέλλοντο βουλόμενοι διδόναι παντὸς τοῦ ἀδικήματος, ubi redundat βουλόμενοι. Xen. Anab. 4, 7, 20 : Τεθνάναι ἐπηγγέλλετο. De rebus, Alciphr. 1, 10 : Ἄνεμοι ὅσον οὔπω κινήσειν τὸ πέλαγος ἐπαγγελλόμενοι, ubi v. Bergler. Sine inf., ut Dem. ap. HSt., Xen. An. 7, 1, 33 : Στρατηγιῶν καὶ ἐπαγγελλόμενος, εἴ τις ἢ πόλις ἢ ἔθνος, στρατηγοῦ δέοιτο.] || Profiteor [Gl.], ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι ap. Xen. [Comm. 1, 2, 7 : Εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο], Profiteor virtutem : quod exp. Promitto me posse virtutem docere. Mihi tamen Aphrod. Περὶ εἱμαρμ. dixisse videtur Τοῖς τὰς μαντείας ἐπαγγελλομένοις, simpliciter pro Profitentibus divinationes, ut dicitur Jus vel Philosophiam profiteri. [Plato Gorg. p. 447, C : Τί ἐστιν ὃ ἐπαγγέλλεταί τε καὶ διδάσκει· Prot. 319, A : Τὸ ἐπάγγελμα, ὃ ἐπαγγέλλονται. Timoth. 1, 2, 10 : Γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν· 6, 21 : Ἣν (γνῶσιν) τινες ἐπαγγελλόμενοι. Et Diog. L. proœm. 12. Phot. Ep. 97 : Βασιλεὺς ἐπιείκειαν ... ἐπαγγελλόμενος. Clem. Al. Pæd. 3, 4, p. 271 : Τοὺς σώφροσύνην ἐπαγγελλομένους γέροντας. Figurate Apollon. De constr. 1, 3, p. 10, 2 : Συμφερόμενα (τὰ ἄρθρα) τοῖς ὀνόμασι τὴν ἑαυτῶν δύναμιν ἐπαγγέλλεται, οὐκ ἔχοντα δὲ τῇδε μεθίσταται εἰς τὰς καλουμένας ἀντωνυμίας. Et similiter De conj. Bekk. An. p. 508, 16 sqq. Eodem modo dictum Ὑπισχνοῦμαι in illo notabitur. Cum inf. Plato Lach. p. 186, C : Ἐπηγγέλλοντό με οἷοί τ' εἶναι ποιῆσαι καλόν τε κἀγαθόν· Theag. p. 127, E. Demosth. p. 938 : Ταῦτα ἐπαγγέλλεται δεινὸς εἶναι. Isocr. p. 6, A; 292, C. || Absolute Plato Reip. 7, 518, B : Οὐχ οἷαν τινὲς ἐπαγγελλόμενοί φασιν εἶναι. Aristot. Eth. 10, 10 : Τῶν σοφιστῶν οἱ ἐπαγγελλόμενοι. Sirac. 3, 26 : Γνώσεως δὲ ἀμοιρῶν μὴ ἐπαγγελοῦ. Alia constr. Plato Soph. p. 223, A : Τὸ ἐπαγγελλόμενον ὡς ἀρετῆς ἕνεκα τὰς ὁμιλίας ποιούμενον.] Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, Vendito me, Glorior, μέγα φρονῶ. Xen. OEc. [4, 17] : Κῦρος ἐπηγγέλλετο [ἐπηγάλλετο] οὐδὲν ἧττον ἐπὶ τῷ χώρας ἐνεργοὺς ποιεῖν κτλ. Quæ constr. in hac signif. rarissima est. [I. q. προκατασκευάζω, quod v.]

Ἐπάγγελμα, τὸ, Pollicitatio, Promissio, [Pignus, Gl.] Isocr. C. Soph. : Ἦν ὡς πλείστους τῇ σμικρότητι τοῦ μισθοῦ καὶ τῷ μεγέθει τῶν ἐπαγγελμάτων προσαγάγωνται. Idem ib. [p. 293, A] : Διὰ τὰς ὑπερβολὰς τῶν ἐπαγγελμάτων. [Et 291, B; 292, A. Demosth. p. 397, 3 : Ἐπέδειξα αἴτιον γεγενημένον τοῦ μὴ θέλειν ὑμᾶς ἀκούειν ἐμοῦ τἀληθῆ ταῖς ὑποσχέσεσι καὶ τοῖς ἐπαγγέλμασι τοῖς τούτου καταληφθέντας τότε. Æschin. p. 24, 14 : Ἐὰν δ' αὐτὸς ἐν τοῖς πρὸς ὑμᾶς ἔργοις γένηται οἷος νῦν ἐστιν ἐν τοῖς ἐπαγγέλμασιν... Petr. 2, 3, 13 : Κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν· 1, 4 : Δι' ὧν τὰ τίμια ὑμῖν ... ἐπαγγέλματα δεδώρηται, de fidei christianæ promissionibus. Sic Zosim. 2, 29, 7.] || Professio. Plat. in Euthyd. [p. 274, A : Ὑπὸ γὰρ τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπαγγέλματος οὐδὲν θαυμαστὸν ἀπιστεῖν. Conf. Prot. p. 319, A. Improprie Marc. Anton. 3, 2 : Οἷον ἄρτου ὀπτωμένου παραρρήγνυταί τινα μέρη· καὶ ταῦτα οὖν τὰ διέχοντα οὕτως

καὶ τρόπον τινὰ παρὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἀρτοποιίας ἔχοντα A
κτλ. De professione monachica dictum illustrat Ducang. Gl. App. p. 71.]

[Ἐπαγγελτής, ὁ, Promissor, Gl.]

Ἐπαγγελτικός, ἡ, ὸν, Promittens. Plut. Æm. Paulo [c. 8 : Ἐπεκλήθη δὲ (Antigonus) Δώσων, ὡς ἐπαγγελτικὸς μὲν οὐ τελεσιουργὸς δὲ τῶν ὑποσχέσεων. Vit. Æschyli ap. Butler. Æsch. vol. 8, p. 161 : Τῶν ποιημάτων ἃ μέν ἐστι διεξοδικά, καὶ διηγηματικά, καὶ ἐπαγγελτικά, ἃ δὲ δραματικὰ καὶ μιμητικά, ἃ δὲ ἐξ ἀμφοῖν ... Lege ἀπαγγελτικά. V. Ἀπαγγελία. Aristot. Rhet. 2, 23 : Ἢ ὡς Ἀρίστιππος πρὸς Πλάτωνα ἐπαγγελτικώτερόν τι εἰπόντα, ὡς ᾤετο, Ἀλλὰ μὴν ὅ γ' ἑταῖρος ἡμῶν, ἔφη, οὐδὲν τοιοῦτον, λέγων τὸν Σωκράτην, Paulo asseverantius. Angl.]

Ἐπαγγελτικῶς, q. d. Promissive, Per promissionem. Bud. [Fort. ex Th. Gazæ Introd. gramm. 4, p. 541, ut alia ejusmodi a Bud. recepta.]

Ἐπαγείρω, pro ἀγείρω [In unum confero]. Hom. Il. A, [126] : Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν. [Per tmesin Od. Λ, 631 : Ἀλλὰ πρὶν ἐπὶ ἔθνε' ἀγείρετο μυρία νεκρῶν. Pind. Pyth. 9, 56 : Ἐπὶ λαὸν B
ἀγείραις νασιώταν ὄχθον ἐς ἀμφίπεδον. Conf. seq. voc.]

[Ἐπάγερμος, ὁ, Collectio. Clem. Al. Pæd. 2, 8 : Ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι, πρῶτον ἡ τῶν ἀθλητῶν δόσις ἦν, δεύτερον δὲ ὁ ἐπεγερμός, τρίτον ἡ φυλλοβολία, τελευταῖον ὁ στέφανος, ἐπίδοσιν λαβούσης εἰς τρυφὴν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὰ Μηδικά. Ἐπαγ. Casaub. ad Suet. Ner. 25, coll. Eratosth. ap. schol. Eurip. Hec. 574 : Ἐρ. φησὶ περὶ τῆς φυλλοβολίας, ὡς πάλαι χωρὶς ἄθλων ἀγωνιζομένων ἀνθρώπων, τῷ νικήσαντι καθάπερ ἔρανον εἰσφέροντες ἔρριπτον τῶν θεατῶν ὅπως ἕκαστος ηὐπόρει. Διὸ δὴ σύνηθες ἐγίνετο, κύκλῳ περιπορευόμενον ἐπαγείρειν καὶ λαμβάνειν τὸ διδόμενον.]

Ἐπάγερσις, εως, ἡ, i. q. ἄγερσις, vel ἀγερμὸς, Collectio. Herodot. [7, 19] : Καὶ Ξέρξης τοῦ στρατοῦ οὕτω ἐπάγερσιν ποιέεται.

Ἐπᾰγῑνέω, Adduco, Admoveo. Herodot. [2, 2] : Ἐπαγινέειν σφίσι [σφι] αἶγας, Admovere ipsis capras. [Quint. 6, 235 : Τῷ δ' ἄρα θεσπεσίοιο βαθὺν ῥόον Ἀλφειοῖο ὄμβριμος Ἡρακλέης ἐπαγίνεεν. Wakef. Hesych. : Ἐπαγίνηκεν, ἤτησεν. Ubi vitium est aut in gl. aut in C
interpr.]

[Ἐπαγκαλίζω. V. Ἐπαγκυλέω.]

[Ἐπαγκάλιος. V. Ὑπαγκάλιος.]

[Ἐπαγκῠλέω, Incurvo. Suidas : Ἐπηγκυλημένα ξύλα, τὰ κεκαμμένα εἰς θεοειδῆ σχήματα, εἰς χρῆσιν ὅπλων. Eadem Zonar. p. 834, omissis tamen vv. εἰς θ. σχ., in quibus θεοειδῆ manifesto positum est pro alio simili compos. Formæ Ἐπαγκυλίζω dubium est ex. schol. Eur. Or. 1463 : Ἀγκύλας τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τοῦ ἐπηγκυλίσθαι. Facilis enim corr. ἐπηγκυλῆσθαι. Sed cod. Guelf. ἐπαγκαλίζεσθαι, pro ἐπαγκυλ., ut videtur. Quod tamen hic non significabit Curvari, sed Amento alligari.]

[Ἐπαγκυλωτὸς, ap. Oribas. De laqueis in Cocchii Chirurg. vet. p. 8, ρη' : Ἢ ὡς πλέκεται ἐπ. βρόχος, ubi male scriptum ἐπαγκύλωτος, pariterque ap. Bandin. Catal. vol. 3, p. 61. «Heracl. Oribasii in Maii Auctt. cl. vol. 4, p. 90.» Osann.]

Ἐπαγκωνίζομαι, Hesych. ἐπανάγομαι, si mendo carent exempll. [Wakef. in marg. corrigit ἐπαγκαλίζομαι. D
Angl. Med. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 46, B : Συμποδίσαντές τε καὶ ἐπαγκωνισάμενοι καί γε δεσμὸν ἐμβαλόντες τῷ στόματι ἀφιᾶσι (τὸν παῖδα), Cubitos post terga revinctum. Nisi forte scrib. ἀπαγκ. cujus comp. ita usurpati exx. v. in ipso. Conf. etiam Ἐξαγκωνίζ.]

[Ἐπαγκωνισμὸς, ὁ, genus saltationis, Athen. 14, p. 630, A.]

[Ἐπαγλᾰΐζω.] Ἐπαγλαΐζομαι, Exulto ob, vel Insolentius me effero et jactito ob, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐνωραΐζομαι. Hom. Il. Σ, [131] de armis Patrocli : Τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδέ ἕ φημι Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ, ubi ἐπαγλαϊεῖσθαι Atticum est pro ἐπαγλαΐσεσθαι. Act. ἐπαγλαΐζω, ex Aristoph. [Eccl. 575 : Δῆμον ἐπαγλαϊοῦσα μυρίαισιν ὠφελίαισι βίου] affertur pro Oblecto. [Id. ap. Poll. 6, 62 : Ἵν' ἐπαγλαΐσῃ τὸ παλημμάτιον. Ps.-Herodot. V. Hom. c. 15 : Ποιητὴν ὅστις Κυμαίους ἐπαγλαϊεῖ. Cratinum ap. Athen. 2, p. 49, A : Ἐπηγλαϊσμέναι μείρακες φαιδραὶ τράπεζαι, et Mich. Sync. Laud. Dionys. p. 349 : Τοῖς τῆς Παλλάδος Ἀθηνᾶς εἰδωλικοῖς ἐπαγλαϊζόμενος σεβάσμασι, cit. Angl.]

[Ἐπάγνῡμι, Frango. Hesiod. Op. 532 : Οὔτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε. Moschop. : Οὕτινος τὰ νῶτα ἐπέαγεν, ἤγουν ἐπικέκλασται.]

[Ἐπαγόρευσις, εως, ἡ, de Oratione funebri, Themist. p. 76 ed. Mai., 285 Dind. : Φιλεῖ ... μὴ δέχεσθαι μῆκος ἡ τοιάδε ἐπαγόρευσις. Margo cod. Ambr. ὁ ἐπιτάφιος λόγος.]

Ἐπᾰγορεύω, Insuper dico, Facto alicui dictum aliquod adjicio. Aphthon. Progymn. : Διογένης ἰδὼν μειράκιον ἀτακτοῦν, τὸν παιδαγωγὸν ἔπαισεν· ἐπειπὼν, Τί γὰρ ταῦτα παιδεύεις; Adjiciens s. Superdicens, ut Cic. loquitur. [Eund. l. cum alio Arriani, in quo it. est ἐπειπεῖν, sed non ἐπαγορεύειν, attulerat Lex. Septemv. Vitiose Gl. : Ἐπαγορεύει, Disono ducit, Dicasset. Ubi ἀπαγ. conj. Vulcan., eique Latina accommodat.]

[Ἐπαγορία. V. Ἐπηγορία.]

Ἐπάγριος, pro simplici ἄγριος, Agrestis, Ferus. Citatur ex Epigr. [Vitium scripturæ Anth. Pal. 7, 506, 7, pro ἔπ' ἄγριον.]

Ἐπαγριόω, i. q. ἀγριόω, sed minus est usitatum. [Symm. Ps. 34, 19.]

[Ἔπαγρος, ὁ, ἡ.] Ἔπαγρον, Hesych. ἀγρευτικὸν, ἄγριον, Venatorium, Agrestem, subjungens his, ἐν τῷ ἀγρεύειν ἐντυχεῖν [εὐτυχῆ Reisk. Aristot. H. A. 9, 18 : Τῶν δ' ἐρωδιῶν ὁ μὲν πελλὸς ... δειπνοφόρος καὶ ἔπαγρος.]

[Ἐπαγροσύνη, ἡ, Felix captura s. venatio. Theocr. ap. Athen. 7, p. 284, A : Καί τις ἀνὴρ αἰτεῖται ἐπαγροσύνην τε καὶ ὄλβον, ἐξ ἁλὸς ᾧ ζωή. ὔ]

Ἐπαγρυπνέω, Invigilo [Gl.], Insomnes noctes duco ob s. super. Basil. : Θησαυροῖς κατορωρυγμένοις ἐπαγρυπνῶν. Lucian. [Gallo c. 31] : Τὸν κακοδαίμονα δεσπότην ἐπαγρυπνεῖν ἐάσαις τοῖς τόκοις. [Diod. 14, 68 : Καὶ δὴ φαίνεται διὰ παντὸς ἐπηγρυπνηκὼς τῇ τούτων ἀπωλείᾳ. Aristæn. 1, 27. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. 1, C : Οἷς πνοὴ καὶ ζωὴ τὸ λόγοις ἐπαγρυπνεῖν.]

[Ἐπαγρύπνησις, εως, ἡ, Vigilantia. Aristæn. 1, 27; Eumath. Ism. p. 218, 256. Boiss. Aristeas De Intt. lxx p. 283 ed. Dale.]

[Ἐπαγρυπνία, ἡ, Vigilantia. Iambl. V. Pyth. 3, 13, p. 36 : Ὀλιγοϋπνίαν καὶ ἐπ. ... ποιησάμενος.]

[Ἐπάγρυπνος, ὁ, ἡ, Pervigilans, Vigilans, Gl. Tzetz. Chil. 9, p. 174. Angl. Synes. De febr. p. 102 : Εἰ δ' ἐπ. ἐστὶν ὁ ἄῤῥωστος. Weigel. Aristæn. 1, 27. Athanas. vol. 2, p. 685, E : Ἐπαγρύπνῳ σπουδῇ. Ἐπαγρύπνως, adv., Aristæn. l. c.; Pseudo-Callisth. ap. Fabr. B. Gr. vol. 14, p. 148. Boiss. Euseb. V. Const. p. 446, 462, 641. Angl.]

[Ἐπαγρύπνως. V. Ἐπάγρυπνος.]

[Ἐπαγχάζομαι.] Ἐπαγχάσασθε, Hesych. ἐπαναχωρήσατε : poetica sync. pro ἐπαναχάσασθε, ab ἐπαναχάζομαι, Retrocedo.

[Ἐπαγχέω. V. Ἐπαναχέω.]

[Ἐπαγχισμὸς, ὁ, vox nihili ap. Hippolyt. De Antichristo c. 49, emendatum a Wessel. ad Diod. vol. 2, p. 525, 59. L. Dind.]

Ἐπάγω, Induco, Inveho, Infero. [Proprie dicti exx. v. infra. Improprie Hom. Od. Σ, 137 : Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἀνθρώπων, οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· quem l. expressit Archil. ap. Diog. L. 9, 71 et alios. Hesiod. Op. 240 : Τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων. Pind. Ol. 2, 41 : Σὺν ὄλβῳ ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει (Μοῖρα)· Pyth. 8, 69 : Ἁρπαλέαν δόσιν πενταθλίου ξὺν ἑορταῖς ὑμαῖς ἐπάγαγες, de Apolline. Aristoph. Lys. 1279 : Ἔπαγε χάριτας. Soph. Aj. 1189 : Τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ μόχθων ἄταν ἐπάγων. Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 77 : Χρόνος δικαίους ἐπάγων κανόνας δείκνυσιν ἀνθρώπων κακότητας. Æsch. Ag. 1447. Plato Leg. 3, p. 697, C : Τὸ δεσποτικὸν ἐπαγαγόντες.] Plato Tim. [p. 33, A] : Καὶ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖν. [Exod. 15, 26 : Πᾶσαν νόσον, ἣν ἐπήγαγες τοῖς Αἰγυπτίοις, οὐκ ἐπάξω ἐπὶ σέ.] Ἐπάγομαι autem pro Induco s. Introduco, ap. Thuc. [Soph. Ant. 362 : Ἅδα μόνον φεῦξιν οὐκ ἐπάξεται. Eur. Rhes. 949 : Σοφιστὴν ἄλλον οὐκ ἐπάξομαι. Plat. Menex. p. 238, B : Ἄρχοντας καὶ διδασκάλους αὐτῶν (hominum) θεοὺς ἐπηγάγετο (terra).] Ἐπάγω item ἔξωθεν ἄγω, Importo, unde ἐπακτὸς Adventitius. Quod et pass. di-

citur a Thuc. 1, [81]: Καὶ ἐκ θαλάσσης ὧν δέονται, ἐπάξονται. Interdum ἐπάγω, Ascisco, vel Accerso. [Herodot. 9, 1: Ἐπῆγον τὸν Πέρσην. Aristoph. Thesm. 365: Μήδους ἐπάγουσι. Sim. Xen. Comm. 3, 3, 6.] Unde ἐπαχθέντες particip. pass. ap. Thuc. 3, [34. Act. id. 8, 46: Ἐπὶ τοὺς αὐτοῦ λυπηροὺς τοὺς ἑτέρους ἐπάγειν.] Sed frequentius ἐπάγομαι dicitur ab eodem activa signific. pro Accerso et Ascisco [Gl., et Conduco. Thuc. 1, 3; 2, 68; 3, 63, 82; 4, 64; 7, 57. Plato Menex. p. 243, B: Ἐπάγεσθαι βάρβαρον ἐφ' Ἕλληνας. Xen. Reip. Ath. 2, 15: Στασιάσειαν, ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι (hostes)· Reip. Lac. 1, 7: Τοῦτον ἐπαγομένῳ τεκνοποιήσασθαι, Hunc introducentem.] Pausan. Messen.: Βασιλέα ἐπάγονται, Ultro accersunt. [Plato Gorg. p. 492, B: Αὐτοὶ ἑαυτοῖς δεσπότην ἐπαγάγοιντο τὸν νόμον.] Demosth. [p. 424, 9]: Αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Sponte sua servitutem sibi asciscunt. Bud. Comm. p. 375. [Δούλωσιν Thuc. 3, 10. Συμφορὰν Lysias p. 102, 26.] Sic Lat. Calamitatem, odium, periculum importare. Huic autem signif. Aciscendi vicina est hæc qua ponitur pro Cito auctorem et laudo testem. Qui enim citat auctorem, eum velut asciscit. Aristot. De part. an. 3, [c. 10 med.]: Τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. [Plato Lys. p. 215, C: Τὸν Ἡσίοδον ἐπήγετο· Hipp. maj. p. 289, B, Protag. p. 347, E, et μάρτυρα Leg. 7, p. 823, A, Reip. 2, p. 364, C, Aristot. Metaph. 1, 3, Phryn. Ecl. p. 188, ubi pass. Xenoph. Conv. 8, 34: Μαρτύρια ἐπήγετο· OEc. 17, 15: Οἷόν ἐστι τὸ εὖ τὰς εἰκόνας ἐπάγεσθαι. Aliter Plato Leg. 10, p. 897, D: Νύκτα ἐν μεσημβρίᾳ ἐπαγόμενοι.] || Bud. ἐπάγεσθαι vertit etiam Adipisci ap. Xenoph. [Ven. 7, 1: Ἵνα ἔχουσαι τὴν ἡσυχίαν πρὸς τὸ ἔαρ ἐπάγωνται [τὴν] φύσιν γενναίαν· καὶ γὰρ ἡ ὥρα πρὸς τὰς αὐξήσεις κρατίστη· Apol. 32: Σωκράτης διὰ τὸ μεγαλύνειν ἑαυτὸν ἐν τῷ δικαστηρίῳ φθόνον ἐπαγόμενος.] Sunt autem vicina Asciscere et Adipisci. || Ἐπάγειν κίνδυνον, Periculum affere. Gregor.: Τίσι τὸν περὶ ψυχῆς ἐπηγάγομεν κίνδυνον; Sic autem et ἐπάγειν δίκην τινὶ, ap. Demosth. [p. 277, 12]: Οὐδεμίαν δίκην τῶν Λοκρῶν ἐπαγόντων ἡμῖν, Dicam impingere alicui, Terentio. [Plat. Leg. 9, p. 881, E; 12, p. 943, E. Poll. 8, 101: Ἐπαγωγεῖς, οἱ τὰς ἐμμήνους δίκας ἐπάγοντες.] Sic ἐπάγειν γραφὴν, aut τίμημα. [Γραφὰς, εὐθύνας, εἰσαγγελίας ἐπαγόντων ἐμοὶ, Demosth. p. 310, 5; τίμημα, ὅ,τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτῖσαι, 523, 1; τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐάσαντας τίμημα τοιοῦτον ἐπαχθῆναι, 1229, 16. Arrogo, Irrogo, Gl. Etym. M. p. 411, 28: Ζημία ... παρὰ τὴν ζέσιν τὴν γινομένην ὑπὸ τοῦ θυμοῦ ἐν τῷ ἐκτίνειν τὰ ἐπαγόμενα.] Herodian. autem ἐπάγειν αἰτίαν dixit 4, [6]: Ἀπέκτεινεν αἰτίαν ἐπαγαγὼν ὡς δακρυσάσῃ παρὰ τῇ μητρὶ αὐτοῦ ἐπὶ τῷ παιδὸς φόνῳ, Criminatus quod flevisset. [Αἰτίαν ψευδῆ τινὶ ἐπάγειν, Demosth. p. 275, 4 et 22. Ἐπήγαγέ μοι φόνου αἰτίαν ψευδῆ, 550, 22; 552, 2.] At ψῆφον ἐπάγω τινὶ est Censere eum jubeo, et, ut nunc loquimur, opinari, Bud. ex Thuc. in Ann. pr. in Paud. [p. 28. Thuc. 1, 125: Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι ἐπειδὴ ἀφ' ἁπάντων ἤκουσαν γνώμην, ψῆφον ἐπήγαγον τοῖς ξυμμάχοις ἅπασιν ... καὶ τὸ πλῆθος ἐψηφίσαντο πολεμεῖν. Sine dat. ib. 87: Τοὺς ξυμμάχους παρακαλέσαντες ψῆφον ἐβούλοντο ἐπαγαγεῖν, εἰ χρὴ πολεμεῖν· et 119. Æliani V. H. 1, 34: Τὴν καταδικάζουσαν ἀγαγεῖν ψῆφον, Valck. conj. ἐπαγαγεῖν. De reo Xen. Anab. 7, 7, 57: Οὔπω ψῆφος αὐτῷ ἐπῆκτο Ἀθήνησι περὶ φυγῆς. Dem. p. 1147, 21: Ἀλλ' εἴασε καθ' ἑαυτοῦ ψῆφον ἐπαχθῆναι. Pausan. 4, 14, 4: Πρῶτον μὲν αὐτοῖς ἐπάγουσιν ὅρκον μήτε ἀποστῆναί ποτε κτλ.] Et πληγὰς ἐπάγειν τινὶ, Plagas infligere alicui. [Gl.: Ἐπαγάγῃ, Inflicet (sic).] Ubi et verbum Impingere potest retineri, quum Plaut. dixerit Vulnus impingere. [Jes. 10, 24: Πληγὴν γὰρ ἐπάγει ἐπὶ σέ. Exod. 33, 5.] Præterea pro Impingo [Gl.] vel Illido. Ut Aristoph. Vesp. [370]: Ἀλλ' ἔπαγε δὴ τὴν σὴν γνάθον, Impinge dentes tuos molares, ut exedas rete quo cinctus es. Et ut dicitur ἐπάγειν γραφὴν vel πληγὰς τινὶ, eadem constr. ἐπάγειν τὴν διάνοιαν θεάμασι, Animum ad spectacula intendere, Plut. Pericle [c. 1. Ἐπῆγε κέντρον, Eurip. Hipp. 1194.] || Porto, Veho. [Vel potius Apporto, Adveho, ut int. Gl., Adduco. Soph. Tr. 378: Ὥσπερ οὐπάγων (Lichas Iolen) διώμνυτο. Eur. Phœn. 905: Ποῦστιν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν; Xen. Cyn. 10, 19: Τὰς κύνας ἐπάγουσι, Polyb. 11, 18, 4: Βίᾳ τὸν ἵππον ἐπάγειν. Plato Polit. p. 278, A: Ἐπάγειν αὐτοὺς ἐπὶ τὰ μήπω γιγνωσκόμενα· Leg. 8, p. 844, C: Ἀγρονόμον ἐπάγων ταξάσθω. Lysias p. 110, 16: Τοὺς ἐννέα ἄρχοντας ἐπήγαγες. De dæmonibus evocandis Hesych. v. Ὠπωτῆρε, schol. Eur. Alc. 118. Divise Hom. Il. 480: Ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων.] Thuc. 1, [93]: Δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. [Τὰ ἐπιτήδεια, 7, 60. De aquis ducendis Plat. Critiæ p. 118, E: Τὰ ἐκ τῶν διωρύχων ἐπάγοντες νάματα· Tim. p. 88, A, ῥεύματα· Reip. 5, p. 472, A, τὸ μέγιστον τῆς τρικυμίας. Et sim. Phæd. p. 106, A: Ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι. Tim. Locr. p. 102, A: Τροφὰ πᾶσα ἀπὸ ῥίζας τᾶς καρδίας ἐπάγεται τῷ σώματι. || Induco. Apoll. Rh. 3, 1286: Ὅταν .... ἠέλιος μέσῳ ἅματι νύκτ' ἐπάγῃσιν.] Item Attrahere, quod et Lat. Adducere dicitur, unde ἐπαγόμεναι σχαλίδες, Xen. [Cyn. 6, 7: Ἡγνύειν τὰς σχαλίδας ὑπτίας, ὅπως ἂν ἐπαγόμεναι ἔχωσι τὸ σύντονον.] V. Bud. p. 375. [Ἐπαγαγεῖν τὴν θύραν, Pollux 10, 25.] Idem ἐπάγεσθαι pro Asciscere poni tradens, addit de iis proprie dici qui vinctum quippiam post se trahunt. V. paulo post Ἐπάγομαι pro Mecum duco. [|| Θηρεύει, Venatur, explicat Hesych. Conf. Ἐπακτὴρ et Ἐπακτρεύς.] || Adduco vel Affero post aliud, Adjicio. [Superduco, Gl. Æsch. Cho. 403: Ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. Aristoph. Nub. 390. De oratione schol. Hom. Il. A, 155: Ἐπάγει γὰρ, Addit; ib. 269, et sæpiss. tam act. quam pass., de quo infra.] Plut. Lyc. [c. 8]: Ἐπάγων τῷ λόγῳ τὸ ἔργον, Verbis opus adjiciens, vel subjungens. Hinc ἐπαγόμενα, Quæ sequntur, q. d. Quæ adjiciuntur. Budæo est Subinde infero, καὶ ἐπὶ προτέροις ἄγω, Alia atque alia addo, unde, Τὰ ἐπαγόμενα καὶ ἐπιφερόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεται, Consequentia prægredientibus hærent. [Schol. Hesiod. Th. v. 117: Ὁ ἐπαγόμενος ἀθετεῖται στίχος. Etym. M. p. 212, 14: Ἐὰν γὰρ εἴπω, ἀναγινώσκει, ὀφείλω εἰπεῖν καὶ τὸ ἐπαγόμενον ἢ Θεόδωρος ἢ ἄλλος· 176, 55: Τὸ ἐπαγόμενον φωνῆεν.] Plut. Num. [c. 18]: Ἐπήγαγε περὶ [παρ'] ἐνιαυτὸν ἐπὶ τῷ Φεβρουαρίῳ μηνὶ τὸν ἐμβόλιμον, exponitur Adjecit. Itidem vero ap. Herodot. 2, [4]: Αἰγύπτιοι δὲ τριηκονθημέρους ἄγοντες τοὺς δυώδεκα μῆνας, ἐπάγουσιν ἀνὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας πάρεξ τοῦ ἀριθμοῦ, Adjiciunt, vel interjiciunt. Bud. interpr. Intercalant, et extrinsecus addunt. [Diod. 1, 50: Πέντε δ' ἡμέρας καὶ τέταρτον τοῖς δώδεκα μησὶν ἐπάγουσιν. Plut. Mor. p. 355, E. Pass. 356, A.] Unde ἐπακταὶ ἡμέραι, Interjecti dies, qui Intercalares appellantur. [Ἐπαγόμεναι Diod. 1, 13.] Huic vicinum est Ἐπάγομαι in signif. act. pro Superinduco, Superinveho. Plato De LL. 11, [p. 930, B]: Μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Bud. Superducere interpr. Accipitur autem et pro Mecum duco. Herodian. [7, 8, 22]: Πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ. [Sic et alii sæpe. V. Has. ad Leon. p. 56, 8 (212, A). Xen. Cyn. 6, 25: Τὸν κυνηγέτην ... τὰς κύνας ἐπαγόμενον. Athen. 13, p. 557, B: Οὐκ ἐπήγετο εἰς τοὺς πολέμους γυναῖκας. Et aliter Nicostr. Stob. Fl. vol. 3, p. 40: Εἰ μὴ πλουτοίη (futura uxor) καὶ προῖκα ἐπάγοιτο πολλήν.] || Ἐπάγω, Stipo [Gl.], Obstruo. Theophr. [H. Pl. 9, 3, 2], de coquenda pice loquens: Ὑφάπτουσι δὲ κατὰ τὴν ὑπολειπομένην ὁδὸν, εἶτα δὲ καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες τηροῦσι. Bud. || Ἐπάγω κοιλίαν, pro Cieo alvum, ex Diosc. citatur in VV. LL. Sed Ducere alvum aut Subducere alvum commodius exponetur ex Celso, ut vocis Lat. metaphora Græcæ respondeat. Sed ἐπάγω pro ὑπάγω mendose legi puto, ut docebo in Ὑπάγω. [De inductione s. ἐπαγωγῇ, de qua infra, Aristoxen. Elem. harm. 1, p. 23: Παρὰ δὲ τῶν μήπω συνεωρακότων συγχωροῖτ' ἂν ἐπαχθέντων αὐτῷ. Similiter Aristot. Metaph. 1, p. 989, 33: Κατὰ λόγον, ὃν ἐκεῖνος αὐτὸς μὲν οὐ διήρθρωσεν, ἠκολούθησε μέντἂν ἐξ ἀνάγκης τοῖς ἐπάγουσιν αὐτόν. L. D.] || Impello, Incito [Gl.], Irrito. Aristot. Ethic. 5, loquens de iis qui δημαγωγοὶ appellantur: Τὰ μὲν γὰρ, ἰδίᾳ συκοφαντοῦντες τοὺς τὰς οὐσίας ἔχοντας, συστρέφουσιν αὐτούς· τὰ δὲ, κοινῇ τὸ πλῆθος ἐπάγοντες. Hæc Bud. p. 374. Sic Thuc. 1 [107]: Τὸ δέ τι καὶ ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα, Impellebant, Incitabant, Sollicitabant. Huic autem signif. adnectenda hæc ab eod. Bud. tradita, Flecto, Persuadeo, ut Lat. Adduco. Hom. Od. Ξ, [392]: Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,

Οἷόν σ' οὐδ' ὁμόσας περ ἐπήγαγον, οὐδέ σε πείθω. Ubi Eust. annotat πείθω esse expositionem præced. verbi ἐπήγαγον, et Homeri posteros voce passiva [med.] in hac signif. usos esse, sc. pro ἐφέλκεσθαι et πείθειν. [Gl.: Allecto, Illicio. Eur. Iph. A. 878 : Τίς αὐτὸν οὐ πάγων ἀλαστόρων; Hec. 260 : Πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπήγαγ' ἀνθρωποσφαγεῖν; Med. Gl. Allicio, Elicio, Lacio, Electo. Thuc. 5, 45 : Μὴ καὶ, ἢν ἐς τὸν δῆμον ταῦτα λέγωσιν, ἐπαγάγωνται τὸ πλῆθος, καὶ ἀπωσθῇ ἡ Ἀργείων ξυμμαχία. Isocr. Antid. p. 440, 91 : Ἐπαγαγέσθαι τινὰς τῇ δόξῃ τῇ τῶν ὀνομάτων εἰς τὴν αὐτῶν ὁμιλίαν. Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἐπάγεσθαί τινα εἰς ἐνέδραν, 1, 84, 8; 5, 17, 3; εἰς τὴν πρὸς ἑαυτὸν εὔνοιαν, 7, 14, 4. »] Sic autem Philo V. M. 2 : Πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συνεπιστρέφει, ubi ἐπάγεσθαι exp. Pellicere. [Luciani Scyth. c. 11 : Καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα ἀπάξεταί σε, Valck. reponit ἐπάξεται. Plut. Mor. p. 52, B : Ὁ κόλαξ αὐτὸς ἑτέρους ἐπάγεται καὶ παλεύει. Inc. Gen. 3, 13 : Ἐπηγάγετό με. Sim. Orig. C. Cels. 7, p. 378 : Οἱ δι' ἐπῳδῶν καὶ μαγγανειῶν μεμαθηκότες καλεῖν καὶ ἐπάγεσθαι δαίμονας ἐφ' ἃ βούλονται.] || Ἐπάγμενος, Ionica sync. pro ἐπαγόμενος, Adducens, Attrahens, ex Herodoto 1, [199], ἐπαγμένη [nunc ἐπαμμένη, ut in l. seq.] εἴδεος, pro Forma alliciens. Ἐπαμμένους εἴδεος παῖδας, Pueros forma præditos, ex eod. Herodoto [8, 105. Hoc autem est ab ἐφάπτω pro ἐφημμένους]. || Ἐπάγω Πέρσαις, Duco exercitum adversus Persas. Herodian. 6, [6, 7] : Δύναμίν τε ἤθροιζε καὶ παρεσκεύαζεν, ὡς δὴ πάλιν ἐπάξων Πέρσαις. Sic ἐπάξειν τοῖς βαρβάροις, ibid. [5, 4. Addito accus. ib. 7, 1 : Πρὸς τὸ πάλιν ἐπάγειν τὸν στρατόν. Plut. Marcell. c. 14 : Ἀππίου τὸν πεζὸν ἐπάγοντος στρατόν. Et cum dat. Æsch. Pers. 85 : Ἐπάγει δορυκλύτοις ἀνδράσι τοξόδαμνον Ἄρη. Eur. Or. 1533 : Εἰ γὰρ Ἀργείους ἐπάξει τοῖσδε δώμασιν λαβών. Sine dat. Herodot. 8, 112 : Ἐπάξει τὴν στρατιὴν τῶν Ἑλλήνων. Thuc. 6, 69 : Ὁ Νικίας ἐπῆγε τὸ στρατόπεδον εὐθύς. Aristoph. Av. 353 : Ἐπαγέτω τὸ δεξιὸν κέρας (si repetendum hic ex antecedd. ὁ ταξίαρχος, neque absolute dicitur, ut Hom. Od. Γ, 445 : Τὸν δ' (aprum) ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖιν, ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν)· 344 : Ἔπαγ', ἔπιθ', ἐπίφερε πολέμιον ὁρμὰν φονίαν. Polyb. 1, 76, 7 : Ἅμα τῷ τὴν λοιπὴν δύναμιν ἐπάγειν. Et cum dat. 2, 29, 2. Plut. Artox. c. 7 : Σιγῇ καὶ σχέδην ἐπάγων.] Citatur etiam ἐπάγονται [ἐπάγοντες Lycurg. c. 21, Mor. p. 238, B] τοῖς πολεμίοις ex Plut. pro Congrediuntur cum hostibus.

Ἐπαγωγεύς, έως, ὁ, unde in plur. ἐπαγωγεῖς, ap. Polluc. [8, 101] dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες. [Ἐπ. οἱ τὰς ἐμμ. δίκας ἐπάγοντες· ἦσαν δὲ προικὸς, ἐρανικαὶ, ἐμπυρικαί.]

Ἐπαγωγὴ, ἡ, Importatio, ut Thuc. 5, [82] ἐπ. τῶν ἐπιτηδείων. [7, 24. Et ib. 4.] Citatur ex Eod. [3, 82] ἐπαγωγὴ συμμαχίας, pro Auxilii ascicendi modus, vel Ipse actus asciscendi auxilium. || Item Invasio hostilis, apud eundem Thucyd. [3, 100] exponitur : Διὰ τὴν τῶν Ἀθηναίων ἐπαγωγήν. [De copiis in hostem ducendis Polyb. 10, 21, 7 : Τὰς ἐπαγωγὰς τὰς ἐπὶ τοὺς ἐναντίους· 11, 15, 7; et alibi sæpe. Dionys. A. R. 8, 67 : Κατά τ' ἐπαγωγὰς καὶ ὑποχωρήσεις. Alium de re militari usum paullo post memorat HSt.] || Pellacia et illecebræ. [Prolectibile, Gl.] Plato De rep. 2, [p. 364, C] de circulatoribus loquens et maleficis. [Leg. 11, p. 933, D: Καταδέσεσιν ἢ ἐπαγωγαῖς ἤ τισιν ἐπῳδαῖς. Conf. Tim. p. 114 cum annot. Ruhnk. Maneth. 4, 364; Lucian. De merc. cond. c. 40. Addito genit. Theophr. Char. 18, 2 : Ἑκάτης φάσκων ἐπαγωγὴν γεγονέναι.] || Ordinum series et consecutio deinceps continuata ut in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alii post alios procedunt. [Arrian. Tact. p. 65 : Ὑπὲρ δὲ τῶν πορειῶν, ὅσας ποιεῖται τὰ στρατόπεδα, ἐκεῖνα χρὴ ἐνθυμεῖσθαι, ὅτι ἡ μέν τις ἐπαγωγὴ ἐν ταῖς πορείαις, ἡ δὲ παραγωγὴ καλεῖται. Καὶ ἐπ. μέν ἐστιν, ἐπειδὰν τάγμα τάγματι ἐπ' εὐθὺ ἕπηται, οἷον ἡγουμένης τετραρχίας αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ταύτῃ ἐπιτεταγμέναι πορεύονται, ἢ αὖ ξεναγίας ἡγουμένης αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἕπονται· ἐνί τε λόγῳ, ἐπειδὰν τοῦ προηγουμένου τάγματος τοῖς ὑραγοῖς οἱ τοῦ ἑφεξῆς τάγματος ἡγεμόνες συνάπτωσιν. Wakef. Addit Ælian. p. 35, ἐπαγωγὴ ὀρθία, verum Suid. in h. v. et auctor Onomastici veteris militaris habent ut Arr. Blancard.] || Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est Argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. et Fabio Inductio appellatur. Aristot. Top. 1, [10]: Ἐπαγωγὴ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος. Vide Bud. Comm. p. 375 sq. [Aristot. Rhet. 1, 2, Cic. Top. c. 10. Diog. L. 3, 53 : Ἐπ. ἐστι λόγος διά τινων ἀληθῶν τὸ ὅμοιον ἑαυτῷ ἀληθὲς οἰκείως ἐπιφέρων, vel, ὁ λόγος ὁ διὰ τῶν καθέκαστα τὸ καθόλου δεικνὺς καὶ πιστούμενος, et plura de speciebus ejus. Theophyl. Coryd. Ἐκθεσ. ῥητορ. in Fabric. Bibl. vol. 13, p. 662 : Ἐπ. λόγος ἐστὶν ἀπὸ τῶν καθέκαστα καὶ γνωρίμων τι τῶν καθόλου ἄγνωστον συνάγων· ὅθεν καὶ ἐπ. εἴρηται ἐπὶ πολλοῖς τοῖς κατὰ μέρος ἀπηριθμημένοις καὶ ὁμολογουμένοις ὁλικόν τι ἐπάγουσα. Hæc et alia citat Ernest. in Lex. rhet. Add. Aristot. Categ. 11, Metaph. 8, 6, p. 1048, 36, etc., Eth. 1, 7; 6, 3, Iambl. V. Pyth. 8, 38, p. 80, Aristox. Harmon. el. 2, p. 53, Eust. Il. p. 1302, 50. L. D. || Inductio pœnarum, Malum illatum, Adversitas, Captivitas, item, Animi elatio, Fastus. Deut. 32, 36 : Ἐκλελοιπότας ἐν ἐπαγωγῇ, Deficientes in captivitate. Alex. Es. 14, 17 : Τοὺς ἐν ἐπαγωγῇ (ὄντας) οὐκ ἔλυσε. Sir. 40, 11 : Ῥομφαία, ἐπαγωγαὶ, λιμὸς, Captivitates. (Hesych. : Ἐπαγωγὰς, αἰχμαλωσίας.) Theod. Prov. 27, 10. Sir. 2, 2 : Ἐν καιρῷ ἐπαγωγῆς, In tempore retributionis. Et ἡμέρα ἐπαγωγῆς, ib. 5, 9, 10. Suid. : Ἡμέρα ἐπ. παρὰ τὸ ἐπάγεσθαι ἡμῖν τὰ ἄξια τῶν βεβιωμένων. Sir. 23, 12 : Πλησθήσεται γὰρ ἐπαγωγῶν ὁ οἶκος αὐτοῦ, Implebitur enim calamitatibus domus ejus. Id. 3, 27, ἐπ. ὑπερηφάνου, Elatio superbi. Et 10, 14 : Παρεδόξασε Κύριος τὰς ἐπαγωγὰς, Fastum. Hesych. : Ἐπ., συμφορὰ, πειρασμὸς, ἤτοι τὸ ὀπωσοῦν κακῶς (l. κακὸν, cum Etym. M.) ἐπαγόμενον. Biel. V. intt. Hesychii in hac v. Idem : Ἐπαλογῆς, ἀνταποδόσεως, ubi recte Alb. ex Glossis Mss. in Sir. ἐπαγωγῆς. || Plut. Mor. p. 106, F : Ὁ περὶ ἡμᾶς ἀὴρ, ἓν παρ' ἓν ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν, ἐπαγωγὰς ζωῆς τε καὶ θανάτου, καὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, Alternis vicibus diem ac noctem præstans, inducensque vitam et mortem. || Accessus, Adventus, Appropinquatio. Artemidor. 1, 2 : Ὅσα δὲ τῶν γιγνομένων οὐδ' ἡντιναοῦν ἐπιδέχεται διωρίαν, μηδὲν ὑπερθεμένου τοῦ ὅστις ἐστὶν ὁ διοικῶν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐπαγωγὴν αὐτῶν κτλ. Qui nos percipiendo futurorum adventui idoneos facit, int. Reisk. Id. 1, 44 : Πραγμάτων πονηρῶν καὶ δικῶν ἐπαγωγὴν σημαίνει, καὶ τὰ κρυπτὰ ἐλέγχει. Sic Reisk. pro vulg. ἐπαγωγόν. Angl. || Diod. 3, 35 : Τὴν δὲ τῆς τριχὸς ἐπαγωγὴν ἔχει τοῖς ἄλλοις ζώοις ἐναντίαν, Pilum, contra ac cetera animalia, in caput versum habet, s., ut Plin. H. N. 8, 21, Pilo in contrarium verso. Wessel.]

[Ἐπαγωγικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Inductivus, Per inductionem s. ἐπαγωγὴν probatus. Sext. Emp. p. 110 : Ὅταν οὖν λέγωσι, πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, Σωκράτης δ' ἄνθρωπος, Σωκράτης ἄρα ζῶον, ἐκ τῆς καθόλου προτάσεως τῆς, πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, τὴν κατὰ μέρος πρότασιν συνάγειν βουλόμενοι, τὴν, Σωκράτης ἄρα ζῶον, ἡ δὴ βεβαιωτικὴ τῆς καθολικῆς προτάσεώς ἐστι, κατὰ τὸν ἐπαγωγικὸν τρόπον, ὡς ὑπεμνήσαμεν, εἰς τὸν διάλληλον ἐμπίπτουσι λόγον, τὴν μὲν καθολικὴν πρότασιν δι' ἑκάστης τῶν κατὰ μέρος ἐκ τῆς καθολικῆς συλλογιστικῶς. Permutatum cum ὑπαγωγικὸς v. in illo.]

[Ἐπαγωγικῶς, Inductive, Per inductionem, Singula æstimando percurrendoque. Eust. Il. p. 1302, 48 : Πιστούμενος ἐπ. διὰ δρυτόμου. (Conf. id. Opusc. p. 216, 20 : Περιελθεῖν ἐπ. τὰ τοιαῦτα.) Sext. Emp. p. 110 : Ἡ πρότασις τοίνυν αὕτη, πᾶς ἄνθρωπος ζῶον, ἐκ τῶν κατὰ μέρος ἐπαγωγικῶς βεβαιοῦται· et paulo post iterum. « Schol. Pind. » Wakef.]

[Ἐπαγώγιμος, ὁ, ἡ, Invectus. Plut. Lys. c. 27 : Τόν τε Λύσανδρον ...διεμαρτύραντο τοῖς ἐφόροις ἀποδιοπομπεῖσθαι πᾶν τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὥσπερ κῆρας ἐπαγωγίμους.]

Ἐπαγώγιον, τὸ, Præputium, pro quo male in VV. LL. Præcipitium. Diosc. 3, 25 : Καὶ ἐπαγώγια παίδων ῥηχθέντα παρακολλᾷ. Ubi Marcell. annotat ἐπ. Præputia significare, ita dicta quod ducantur et reducantur. Idem Diosc. 4, 247 [157] : Χρησιμεύει πρὸς τὰ ἐπαγώγια ἐπὶ τῶν μὴ ἐκ περιτομῆς λειποδέρμων, Valet ad integendam colis glandem iis qui natura,

non circumcisione curti sunt, Ruell.; In apellis, sed non circumcisione, præputiis utilis est, Marcell. Ego ἐπαγώγιον dictum crediderim ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, quo utitur Paulus hac ipsa de re, quum dicit, Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω, 1 Cor. 7, 18.

[Ἐπαγωγὶς, ίδος, ἡ, machinæ cujusdam pars, comparanda cum περιαγωγὶς, nisi hoc ipsum scribendum ap. Heliodor. Oribasii in Maji Auctt. cl. vol. 4, p. 126, qui voce περιαγωγὶς utitur p. 121, 124 et 128. Osann.]

Ἐπαγωγὸς, ὁ, ἡ, ut ἐπ. ἡδονῆς [ap. Dionys. De comp. vv. p. 97, 5], Inducens voluptatem, vel Inductivus voluptatis, i. e. Vim habens inducendi voluptatem. [Æsch. fr. Edon. ap. Strab. 10, p. 470 : Μανίας ἐπαγωγὸν ὁμοκλάν. Plato Tim. p. 45, D, ὕπνου. Geopon. 12, 17, 3 : Ἡ κράμβη ἐστὶ γυναιξὶν ἐμμήνων ἐπαγωγός.] Itidem Inductivus, i. e. Persuadendi vim habens, Persuasorius. A Bud. exp. etiam Blandus, [Blandicus, Gl.] Pellax, [Ilix, add. Gl.] Illecebrosus. A nonnullis additur et Invitabilis, ex Gellio. [Herodot. 3, 53 : Τὰ ἐπαγωγότατα ἔλεγε πρὸς αὐτόν. Plato Phil. p. 44, C : Ὥστε καὶ αὐτὸ τοῦτο αὐτῆς τὸ ἐπαγωγὸν γοήτευμα, ἀλλ' οὐχ ἡδονὴν εἶναι. Dem. p. 1368, 18 : Ἐπαγωγοὺς λόγους. Unde fort. Poll. 4, 31. Xen. Comm. 2, 5, 5 : Σκοπῶ μὴ τὸν πονηρὸν φίλον ἐπαγωγὸν ᾖ ἀποδίδοσθαι· OEc. 13, 9 : Τοῖς δούλοις ἡ θηριώδης παιδεία πάνυ ἐστὶν ἐπαγωγὸς πρὸς τὸ πείθεσθαι διδάσκειν.] Hac voce frequenter utitur Thuc.; ut 5, [85] : Ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ ἀνέλεγκτα ἐσάπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν, ἀπατηθῶσι· 6, [8] : Καὶ ἀκούσαντες τῶν τε Ἐγεσταίων καὶ τῶν σφετέρων πρέσβεων τά τε ἄλλα ἐπαγωγὰ, καὶ οὐκ ἀληθῆ· 4, [88] : Διά τε τὸ ἐπαγωγὰ εἰπεῖν τὸν Βρασίδαν. Alibi ἐφολκὰ dicit [4, 108, ab schol. ἐπαγωγὰ exp.], quod convenit cum Eust. expos., dicentis [p. 1765] ἐπαγωγὸν esse ἑφελκτικὸν καὶ ἡδύ. [De cibis Antiphan. ap. Athen. 1, p. 28, F : Ὄψον χρηστὸν ἐπαγωγὸν πάνυ· 10, p. 446, C : Ἐπαγωγὸν, ὦ θεοὶ, τὸ σχῆμά πως τῆς κύλικός ἐστιν. De vino, Poll. 1, 248; 6, 15; de oculis 2, 63; de amasio 3, 71; de voce 2, 117; de cantu tibiarum 4, 72; de oratore 4, 20. Neutro gen. Lucian. D. mer. 6 : Μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν· Bis accus. c. 20 : Τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὄψεως.] Citatur ex Plut. Popl. [c. 2] genitivo junctum hac in signif., ἐπαγωγὰ δήμου γράμματα, Ad demulcendos multitudinis animos accommodatæ literæ. [Dionys. De Isocr. § 3, p. 541, 6 : Καίτοιγε ἀνθηρός ἐστιν ... καὶ ἐπαγωγὸς ἡδονῇ τῶν ἀκροωμένων. Lucian. Imag. c. 14 : Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν ἀκροατῶν. Heliod. 2, 27 extr. : Αἰγύπτιον γὰρ ἄκουσμα καὶ διήγημα πᾶν Ἑλληνικῆς ἀκοῆς ἐπαγωγότατον.]

[Ἐπαγωγῶς, Persuasibiliter. Pollux 4, 24, de rhetore.]

Ἐπάγων, οντος, ὁ, Trochlea in cujusdam machinæ radice collocata. Vitruv. 10, 5 : In radice autem machinæ collocatur tertia trochlea; eam autem Græci ἐπάγοντα, nostri Artemonem appellant. [Wrat. *Apagonta*. Significat Referentem, Reducentem. Schneid.]

Ἐπαγωνίζομαι, Post alium certo, ut Gregor. Enc. Macc. : Προηγωνίσατο πατὴρ, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Secundo loco causam orare, vel Perorare, Bud., citans hæc ex Libanio in arg. Or. in Androt. : Κατηγορούντων γὰρ αὐτοῦ δύο ἐχθρῶν, προείρηκε μὲν ὁ Εὐκτήμων, δεύτερος δὲ ὁ Διόδωρος ἐπαγωνίζεται τούτῳ τῷ λόγῳ. [Plut. Cim. c. 13 : Κίμων δ', ὥσπερ ἀθλητὴς δεινὸς, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθηρηκὼς ἀγωνίσματα, καὶ τὸ μὲν ἐν Σαλαμῖνι πεζομαχίᾳ, τὸ δ' ἐν Πλαταιαῖς ναυμαχίᾳ παρεληλυθὼς τρόπαιον, ἐπηγωνίσατο ταῖς νίκαις, κτλ.] || Ap. Plut. autem Fabio [c. 23] : Ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exp. Certamen cum Annibale repetens, Iterum cum Ann. certans. [Cum dat. personæ etiam Philostr. V. Soph. 1, p. 538 fin. : Μὴ παρελθεῖν ἐπ' αὐτῷ ἐς λόγων ἐπίδειξιν μηδ' ἐπαγωνίσασθαί οἱ. Hemst.] Ap. Eund. autem Numa [c. 8] : Ἑτέροις ἔξωθεν ἐπαγωνίζονται τεκμηρίοις οἱ τὸν ἄνδρα τῷ ἀνδρὶ συνοικειοῦντες, Nituntur externis conjecturis. Sec. quam interpr. ἐπὶ vacaret, aut epitatica esset. [Cum dat. Ep. Judæ 3 : Ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει. Maximi Scholl. in Dionys. Areop. p. 54 : Ταύτῃ γὰρ τῇ δόξῃ ἐπάγωνίζεται. Aristid. Περὶ λογ. πολ. p. 658 : Τὸ μὴ ἐπαγωνίζεσθαι τῇ λέξει ἐκ παραθέσεως ἰσοδυναμούντων, ἀλλὰ δηλοῦν τὸ πρᾶγμα τῇ σημαινούσῃ λέξει, καὶ εὐθὺς ἀπαλλαγῆναι καὶ ἐν ὀλίγῳ. Absolute Sextus Adv. geom. 3, 39 : Ἤρκει μὲν ἴσως ἐν τούτοις περατοῦν τὴν πρὸς τοὺς γεωμέτρας ἀντίρρησιν· ὅμως δὲ ἐπαγωνιζόμενοι πειρασόμεθα διδάσκειν ... Athen. 10, p. 414, C : Πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ὁ Ξενοφάνης κατὰ τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν ἐπαγωνίζεται. Ubi ἐναγων. liber Flor. Dionys. A. rh. 7, 6, p. 276, 15 : Τῷ ἐπαγωνίσασθαι καὶ προσλαβεῖν ἑτέρους (στεφάνους). Eust. Il. p. 389, 43 : Ὅτι δὲ ἡ αἰώρα καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ἔχει τὴν ἄρχουσαν ... ἕτεροι ἐπαγωνιζέσθωσαν. Cum infin. Phot. Bibl. p. 2, 14 : Ταύτας τὰς ἀπορίας διαλῦσαι ἐπαγωνισάμενος. Φιλονεικεῖν interpretantur grammatt., velut Hesych., Etym., Suid., iidemque etiam προσκαρτερεῖν, quomodo ponitur in l. Ep. Jud. Inter ἐπαγων. et ἀγων. et διαγων. variant libri Diod. 16, 48, 74.]

[Ἐπαγώνιος, ὁ, Certaminis moderator. Æsch. Ag. 511 : Ἄλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος· νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, ἄναξ Ἄπολλον. Quod schol. accipit pro ἀπαγώνιος et ἀπόμαχος interpretatur.]

[Ἐπᾱδολεσχέω, Garrio. Theod. Prodr. Amor. p. 450, et in Notitt. Mss. vol. 8, p. 120. Boiss.]

Ἐπάδω, et poetice Ἐπαείδω, [ἄσομαι, αείσομαι, ap. recentt. etiam ἄσω, ut ap. Ach. Tat. 2, 7, p. 31, 5, ἐπάσουσα. Zonar. p. 820 : Ἐπάσω, λέξω], Accino. [Eur. El. 864 : Ἐπάειδε καλλίνικον ᾠδὰν ἐμῷ χορῷ. Herodot. 1, 132 : Μάγος ἀνὴρ παρεστεὼς ἐπαείδει θεογονίην. Aristoph. Eccl. 1152 : Ἐπάσομαι μέλος τι μελλοδειπνικόν. Callim. Del. 251 : Ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ Μουσάων ὄρνιθες.] Lucian. [D. mort. 2, 2] : Ἐγὼ δὲ τὸ Γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν· πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον. Sic ap. Xen. [Comm. 2, 6, 11] : Ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον τῷ Ὀδυσσεῖ, ἤκουσας Ὁμήρου. Id. [ib. 31] : Ἀλλὰ τοῖς ἐπ' ἀρετῇ φιλοτιμουμένοις οὕτως αἱ Σειρῆνες ἐπῇδον. Ap. Eund. [ib. 10], ἐπῳδὰς ἐπάδειν τινί. Plut. Rom. [c. 15] dixit, Τὸν Ὑμέναιον ἐπάδουσι τοῖς γάμοις, Cantando invocant. Ap. Plat. Theæt. [p. 149, C] ἐπάδουσαι μαῖαι, Incantationibus utentes, et, Carminibus lenientes dolores, atque accelerantes partum gravidarum mulierum, Cam. [Æsch. Ag. 1020 : Τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ... αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων; ubi v. Blomf. Eur. Iph. A. 1212 : Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον λόγον, πείθειν ἐπάδους' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας. Plato Charm. p. 157, C : Τὴν ψυχὴν παρασχεῖν ἐπᾶσαι ταῖς τοῦ Θρᾳκὸς ἐπῳδαῖς· 155, E : Ἐπῳδὴ, ἣν εἴ τις ἐπάδοι. Pass. p. 176, D : Ἐμαυτὸν πάνυ οἶμαι δεῖσθαι τῆς ἐπῳδῆς, καὶ τόγ' ἐμὸν οὐδὲν κωλύει ἐπάδεσθαι ὑπὸ σοῦ ὅσαι ἡμέραι. Cum dat. Phædr. p. 267, D : Ὠργισμένοις ἐπάδων κηλεῖν.] || Incantare [Gl.]. Chrysost. : Κἂν μυριάκις ἡμῶν ἐπάδωσι τὰς ἀκοάς. Qua in signif. ἐξάδειν opponitur. Et pass. Ἐπάδομαι, Incantor, Carmine illicior, ut, Ὥστε μὴ ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπασθέντας. [V. Suid. v. Ἐπήσθη, Hesych. v. Ἐπῆσται.] || Ἐπάδω σοι τοῦτο, pro Inculco tibi hoc, Bud. ex Plat. p. 298 et 351. Et p. 266, pro Admoneo frequenter et instō adhortando, ut vult Idem. [Præcanto, Gl. Reip. 10, p. 608, A : Ἐπάδοντες ἡμῖν αὐτοῖς τοῦτον τὸν λόγον· Phæd. p. 77, E, Leg. 2, p. 665, C; 7, p. 812, C.] Sic et Gall. dicitur, *Je lui chante tous les jours cette leçon*, pro Quotidie hoc præceptum illi inculco, vel hanc admonitionem. In Phædro [Phædone p. 114, D] autem præfixit particulam ὥσπερ, p. 61 : Καὶ χρὴ τὰ τοιαῦτα ὥσπερ ἐπάδειν ἑαυτῷ.

[Ἐπαείρω. V. Ἐπαίρω.]

[Ἐπαέξω, Augeo. Hom. Od. Ξ, 65 : Θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ, Adjuvet. Ἐπαέξομαι, Cresco. Simon. Carm. de mul. 85 : Θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς κἀπαέξεται βίος. Nicand. Ther. 449 : Τῷ μέν τ' ἔκπαγλον κοτέων βασιλήιος ὄρνις αἰετὸς ἐκ παλαχῆς ἐπαέξεται, Adolescit.]

[Ἐπαεσσούριον, κατήγορον, Hesych.]

Ἔπαθλον, τὸ, i. q. ἆθλον, Certaminis præmium, quod sc. accipit victor : unde et νικητήριον exp. Sed accipitur generaliter pro Quovis præmio [Gl.] s. mercede. Herodian. 1, [17, 24] : Νεανίαν τινὰ ὀνόματι Νάρκισσον, γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν, πείθουσιν εἰσελθόντα τὸν Κόμμοδον ἀποπνίξαι, μεγάλα δώσειν ἔπαθλα ὑποσχόμενοι. [Scymn. v. 340, Plut. Flamin. c. 15 et alibi, Pseudeurip. Phœn. 52, ubi alienum ab antiquiori-

bus vocabuli usum notasse quosdam criticos docet schol. Aug. De conjectura intulit Porsonus ejusd. fab. v. 1262, Κἄπαθλα scribens pro τἆθλα: sed ne sic quidem effecit ut dignum Euripide fieret distichon a gramm. quopiam appensum, cujus simile notabimus infra in Ἔπειμι. Cum schol. Eur. consentit Pollux 3, 143: Καὶ τὰ μὲν ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν πολλῶν ἔπαθλα ἆθλα καλοῖτ' ἂν κτλ.]

[Ἐπαθρέω, Conspicor, Inspicio. Suid. et Zon.: Ἐπηθρηκυῖα, ἰδοῦσα. Tryphiod. 107: Μή τις Ἀχαιῶν πρίν μιν ἐπαθρήσειε, ubi ἔσαθρ. scripsit Wernick., conferens Quinti 1, 111: Νῦν δ' ἄρ' ἀάσπετον ἄλγος ὀϊζυρῶς ἐσάθρησα, ut Tychsen. scripsit pro ἐπάθρ., et Apoll. Rh. 4, 497: Ἠῶθεν γὰρ ἐπαθρήσαντας ἕκαστα, ubi liber unus ἐσαθρ. Non esse cur nulla aut exigua librorum auctoritate expellatur verbum ἐπάθρειν animadvertit Wellauerus.]

[Ἐπαθροίζω, Insuper congrego, Congrego. Plut. Anton. c. 44: Ἅμα δ' ἡμέρᾳ πολὺ πλείονες ἐπηθροίζοντο.]

[Ἐπαθύρω, Illudo. Niceph. Progymnasm. p. 478, 2: Ἐπαθύρει μὲν Ἔρως ὁ παῖς, καὶ δέχομαι τὴν παιδιὰν ὁ πατήρ. ἄῡ L. Dind.]

Ἐπαιάζω, Allamentor, Illacrymor. Lucian. [D. deor. 14, 2], de hyacintho loquens: Καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem De luctu [cap. 20]: Ὅποι [Ὁποῖ] ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. In Epitaphio Adonidis, cujus auctor putatur Bion, repetitur aliquoties hic versus, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. [Cum accus. Nicand. Al. 303: Μόρον πολύπυστον ἐπαιάζουσα.]

Ἐπᾴγδην, quod Hesych. exp. ὅσον ἐπιψαῦσαι, In superficie, Ita ut summas tantum partes perstringas et leviter tangas. Id. tamen ἐπαιγίζοντα exp. σφοδρότερον πνέοντα, Vehementius spirantem, Impetuosiore flatu irruentem. Quomodo et ἐπαΐγδην exponendum foret Vehementiore impetu, Impetuosius irruendo. [Oppian. Hal. 1, 495; 2, 616; 4, 673. Wakef. De accentu Jo. Alex. Tov. παραγγ. p. 37, 34. L. Dind.]

Ἐπαιγίζω, de quo v. Καταιγίζω.

Ἐπαιδέομαι, pro simpl. αἰδέομαι, Erubesco, Verecundia afficior. Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι, Eur. [Iph. A. 900], Non me pudebit. Ἐπαιδεσθεὶς, Reveritus, Plato De LL. [11, p. 921, A: Μηδὲν τὸν βιοδότην θεὸν ἐπ. Soph. Antig. 510: Σὺ δ' οὐκ ἐπαιδεῖ τῶνδε χωρὶς εἰ φρονεῖς; « Ἀμεῖψαι οὐκ ἐπηδέσθη, Arrian. Exp. 4, 7, 7. » Hemst.]

[Ἐπαιθύσσω, Corusco in. Nonnus Dion. 2, 322: Γαμίους σπινθῆρας ἐπαιθύσσοντες Ὀλύμπῳ ἀστέρες ἀστραψειαν· 12, 281: Φύλλα κορύμβων οἷα σέθεν κνώσσοντος ἐπαιθύσσουσι προσώπῳ ... ἀΐῃται. De leone Oppian. Cyn. 4, 176: Αὐτὰρ ὅγ' ἔν τ' ὀνύχεσσι γένυσσί τε ... ἄσχετος ὅν κεν ἕλῃσιν, ἐπαιθύσσων κεραΐζει, Irruens. Wakef.]

[Ἐπαίθω, Comburo, Cremo. Epigr. Anth. Pal. 7, 48, 2: Σάρκες ... νοτίην ὦσαν ἐπαιθόμεναι. Cod. Pal. ἀπ' αἰθόμεναι, super ἀπ' ponens ἐπ sine apostropho. Ἀπ' si legitur, ὦσαν ἀπ' est pro ἀπῶσαν. Ceterum ἐπαιθ. est etiam in variet. script. ap. Oppian. Hal. 3, 582, ubi al. ἀναιθ.]

Ἔπαικλα s. Ἐπάϊκλα, τὰ, eadem quæ ἐπιδόρπια s. ἐπιδορπίσματα, Bellaria quæ a cœna apponuntur, Secundæ mensæ. Vox est Dorica s. Laconica; scribit enim Athen. 4, [p. 140, C] Laconas ἔπαικλα vocare τὰ οἷον ἐπιχορηγήματα τοῦ συντεταγμένου τοῖς φειδίταις ἅϊκλου, s. τὴν μετὰ τὸ δεῖπνον μοῖραν, τὰ διδόμενα τοῖς φειδιτίοις μετὰ τὸ δεῖπνον· nam αἶκλον dicitur τὸ δεῖπνον: ut, Αἶκλον Ἀλκμάων ἁρμόξατο. Ibid. quum duplicem esse docuisset παρασκευὴν τῶν λεγομένων ἐπαίκλων, subjungit hæc ex Persei [Persæi] Laconica Politia: Τοὺς εὐπόρους ζημιοῖ εἰς ἐπαΐκλα· ταῦτα δ' ἐστὶ μετὰ δεῖπνον τραγήματα. Et mox, Ὅπως ἔχωσι τὰ ἐπαΐκλα κάπτειν μετὰ δεῖπνον· γίνεται γὰρ ἅλφιτα ἐλαίῳ ἐῤῥαμμένα. Item, Ταῦτα [Πάντα τοιαῦτα] ποιοῦσιν εἰς ἐπάϊκλα. Ubi nota inconstanter scriptum esse modo ἔπαικλα, modo ἐπάϊκλα, modo ἐπαΐκλα: quorum priora duo ratione non carent, postremum prorsus est dissentaneum. Ap. Eund. legitur et Ἐπαίκλεια: dicit enim 14, [p. 664, E; coll. 642, E,] Molpidem Laconem τὰ παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐπαίκλεια, ὃ σημαίνει τὰς ἐπιδειπνίδας, tradere ap. alios nominari ματτύας. Sed ibidem et

A priorīs ἔπαικλον meminit, dicens Pocœnium s. Postcœnium ab Atticis ἐπιδόρπισμα appellari, a Doriensibus ἔπαικλον, a ceteris plerisque Gr. ἐπίδειπνον. Apud Eust. reperio non solum ἐπάϊκλα, sed etiam Ἐπαίκλια et Ἐπαίκνια: P. enim 1714, [64], ἐπάϊκλα ait dicta fuisse ap. Lacones τραγήματά τινα δείπνου. Et 1141, [8], quæ Plato comicus ἐπιτραπεζώματα vocat, alios nominare ἐπαίκλια: quæ et ἐπαίκνια dici, κατὰ συγγένειαν τοῦ ν καὶ τοῦ λ: esse autem ea μετὰ δεῖπνον βρώματα: αἶκλον enim et αἶκνον dici τὸ βρῶμα.

[Ἐπαίμων.] Ἐπαίμονες, Hesychio ἀπόγονοι, Nostro de sanguine creti. [Male pro ἀπαίμονες, quod Ionicum est pro ἀφαίμονες, ab ἀφαίμων, i. q. ἄφαιμος. Albert.]

[Ἔπαινεσις, εως, ἡ, Laudatio, Laus. Eur. Tro. 418: Φρυγῶν ἐπαινέσεις. Gramm. in Bekk. An. p. 438, 4, 5; Suid. v. Ἀπότριψις. De quorum notatione conf. Lobeck. ad Phryn. p. 351.]

Ἐπαινετέος, α, ον, Laudandus, vel Laudabilis. [Plato Reip. 3, p. 390, E: Οὐδὲ Φοίνικα ἐπαινετέον. Menand. De encom. p. 65, 70, 72, 76 ed. Heeren., ubi notandæ constructiones πρός τι et ἔκ τινος ἐπ. Apollon. De pron. p. 370, B: Ἐπαινετέα. Formam vitiosam ἐπαινεταῖος notavit Schæfer. ad Greg. p. 526. Vitium non librariis, sed ipsius infimæ ætatis consuetudini tribuendum esse, prodit schol. Tzetzæ, πεμπταῖος pro πεμπτέος, ut videtur, scribi jubens, in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 9.]

Ἐπαινετήριος, α, ον, Laudatorius, Laudativus. [Eust. Op. p. 197, 49: Οἱ πρὸς τέχνην ἐπαινετήριοι (λόγοι).]

Ἐπαινέτης, ὁ, Laudator [Gl.]. Xenopho [Comm. 1, 3, 3]: Ἐπαινέτης δ' ἦν καὶ τοῦ ἔπους τούτου. [Plato Leg. 1, p. 633, A: Διὸς ἐπ. Reip. 2, p. 366, D: Ὅσοι ἐπαινέται φατὲ δικαιοσύνης εἶναι, et al. sæpe vel sic vel absolute cum Thucyd. 2, 41, Demosth. p. 752, 2, aliisque multis. De sectatoribus Sozom. H. E. 3, 20, p. 126, 8: Τοὺς Εὐσταθίου ἐπαινέτας. De rhapsodo Plat. Ion. p. 536, D: Οὐ τέχνῃ, ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ Ὁμήρου δεινὸς εἶ ἐπαινέτης· et ib.: Θεῖον εἶναι καὶ μὴ τεχνικὸν περὶ Ὁμήρου ἐπαινέτην.]

Ἐπαινετικὸς, ἡ, ὸν, Laudatorius, vel, Ad laudandum propensus. [Aristot. Eth. Nic. 4, 8: Οὐδ' αὖ ἐπ. ἐστιν (ὁ μεγαλόψυχος). Lucian. Pro imag. c. 19, λόγος. Longin. c. 8, 3. Adv. Ἐπαινετικῶς, Laudandi causa, Laudantium more. Eustath. Il. p. 102, 37, Od. p. 1743, 11.]

[Ἐπαινέτις, ιδος, ἡ, Laudatrix. Themist. Or. 18, p. 219: Καὶ ὅτι φιλοσοφία πεπίστευται μόνη ἀξιόπιστος εἶναι καὶ ἐπαινέτις παμβασιλείας. Kall.]

Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, Laudabilis [Gl.], Laude dignus, Laudatus [Gl.]. Chrysippus, Τὸ δ' ἀρεστὸν, ἐπαινετὸν, Quod optabile, id esse expetendum. V. p. 61 mei Lex. Cic. Sæpe cum genitivo ponitur hoc verbale, sub. ἕνεκα, sicut et ipsum verbum ἐπαινῶ, ut ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους. Sic, Ἐπαινετὰ τῆς πρὸς ἄλληλα σχέσεως, Gregor. Et, Ἐπαινετὸν τῆς καθ' ἕκαστον εὐφυΐας, ap. Eund. [Plato Leg. 1, p. 637, B: Ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα· 2, 660, A, etc. Fem. Definitt. p. 411, D: Ἕξις ἐπ. Polyb. 6, 45, 1. Cum accus. Theophyl. Inst. reg. p. 194, F, ed. Band.: Τοὺς ἄμφω ταῦτα ἐπαινετούς. Cum dat. Basil. M. vol. 1, p. 39, D: Εἰ δὲ θάλασσα καλὴ καὶ ἐπαινετὴ τῷ θεῷ, Pulchrum et laudabile apud deum. L. Dind.]

Ἐπαίνετος, ὁ, [Epænetus], n. pr. mutato accentu ad differentiam. Eust. [Il. p. 313, 23. Andrium quendam memorat Or. c. Neær. p. 1366 sqq. Alios inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, 39, (et al. vol. 2, n. 2693, *f*, ubi Ἐπένετος), ap. Murator. p. 649. Scriptorem Epænetum Nicand. Ther. schol. v. 585, Athen., et Pollux. Ἐπαινετὸς male ap. Polyb. 24, 12, 5. L. Dind.]

Ἐπαινετῶς, adv. Laudabiliter, Ita ut laudem mereatur. [Basil. M. vol. 1, p. 120, C; Eust. Op. p. 205, 30. L. D. Schol. Thuc. 249. Angl.]

Ἐπαινέω, f. έσω [Simonid. Carm. de mul. v. 29, Eur. Andr. 464, Heracl. 300, Xen. Anab. 1, 5, 16; 5, 5, 8, Menand. De encom. p. 75 Heer., Lycophr. 1172], et έσομαι [Eur. Bacch. 1195, Xen. H. Gr. 3, 2, 6, Plat. Conv. p. 199, A; 214, E, Reip. 2, p. 379, E; 383, A; 4, p. 426, B, etc., Demosth. p. 27, 12, Menand. De encom. p. 85], et interdum ap. poetas ήσω, Laudo. [Collaudo, add. Gl. Hesiod. Op. 12.

Τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας, ἡ δ' ἐπιμωμητὴ, de duplici Eride. Theog. 664. Fut. ἐπαινήσομεν Pind. Pyth. 10, 69, aor. ἐπαινήσαις 4, 189, Nem. 5, 19; Theogn. 93. Interdum supponitur forma vitiosa ἐπήνεσσα. V. var. script. in l. Theogn., Apoll. Rh. 3, 194. Cum adj. adverbialiter posito Alcæus ap. Aristot. Pol. 3, 10: Ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινεῦντες. Thuc. 1, 86: Ἐπαινέσαντες πολλὰ ἑαυτούς. Frequens inprimis poetis Atticis usus primæ pers. aor. ἐπήνεσα, ut sit Laudo, Probo. Soph. Aj. 536: Ἐπήνεσ' ἔργον καὶ πρόνοιαν, ἣν ἔθου, et sæpius ap. Eur., velut Med. 707, Aristoph. Ach. 485. De laudatione publica Demosth. p. 414, 8; 1210, 22.] Isocr. Panath. [p. 288, C]: Περιστάντες αὐτὸν ἐπήνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον. Xen. Cyr. 5, [3, 3] ἐπαινεῖν et ἐγκωμιάζειν ponit tanquam aliquid differentiæ habentia: Ὡς δὲ τοῦτ' ἤκουσαν, πάντες μὲν ἐπήνουν, πάντες δ' ἐνεκωμίαζον. Ab Isocr. tamen ἐπαίνους et ἐγκώμια eadem prorsus signif. poni, mox dicetur. Idem Xen. ib. 1, [6, 20] ἐπαινεῖν et ἀτιμάζειν inter se opponit, sicut Plato Minoe ἐπαινεῖν et ψέγειν. [Phædr. p. 274, E.] Cum accus. personæ et rei, ut ap. eund. Platonem De legibus, Ἐπαινῶ σε ταῦτα, In his te laudo, pro κατὰ ταῦτα. Sic Soph. [Aj. 1381]: Πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι λόγοισι. [Plato Conv. p. 201, C; 222, A, Crit. p. 406, E; Xen. Ages. 10, 1.] Interdum etiam jungitur cum gen. rei, sub. ἕνεκα, ut Julian. Imp. in Epist.: Ἐγὼ δὲ εἰ καὶ Δαίδαλον τῆς τέχνης ἐπαινῶ, τῆς γνώμης οὐκ ἄγαμαι. [Dionys. H. Art. rh. § 14, p. 312, 4; Plut. Mor. p. 1, D. Aliæ constructiones sunt: Menand. De enc. p. 75: Κόλπους ἐπαινέσεις εἰς μέγεθος. Et ib. 96. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1331, 2: Ἐπαι[νέσαι αὐ]τὸν καὶ ἐπὶ τᾷ ἐνδαμίᾳ· et ib. 1625, 72. Xen. Comm. 3, 1, 31. Lucian. Lexiph. c. 22: Ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις. Sine præpos. Dinarch. p. 111, 9: Ἐπαινεῖσθε παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ταῖς γεγενημέναις ζητήσεσιν. Cum κατὰ, Diodor. 1, 37: Ἐπαινούμενοι κατὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν ἱστοριῶν. Cum περὶ, ap. Phalarin, de quo fallitur Lennep. p. 269. Cum πρὸς et accus. rei, Plato Theæt. p. 145, A: Εἰ ποτέρου τὴν ψυχὴν ἐπαινοῖ πρὸς ἀρετήν. Et c. acc. personæ id. Reip. 6, p. 501, C: Ὃν τότ' ἐπῃνοῦμεν πρὸς αὐτούς. Isæus Menecl. p. 20, § 18: Ὥστε ἐκεῖνον πρὸς τοὺς δημότας ἐπαινεῖν ἅπαντας. Xen. Conv. 4, 63.] Et in voce pass. Ἐπαινοῦμαι, Laudor. [Herodot. 3, 34, Thuc. 3, 56, Plato Leg. 12, p. 955, C, etc. De publica laudatione Thuc. 2, 25.] Plut. [Mor. p. 55, D]: Ὥσπερ οὖν τὸν Ἀγησίλαον ὁ Ξενοφῶν ἡδέως ἐπαινεῖσθαί φησιν ὑπὸ τῶν καὶ ψέγειν ἐθελόντων. Sic ἐπαινουμένη et ψεγομένη opponuntur ab Isocr. Panath. [p. 257, B. Add. 282, E.] Ibid. [p. 281, C]: Ἀνέγνωστο δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος. Ἐπαινοῦμαι interdum cum accus. solo, interdum, et quidem sæpius, cum accus., præpos. interjecta. Ἐπαινοῦμαι τὴν ναυτιλίαν, Philostr. Her., pro Navigandi peritia laudem consequor. Ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, Laudatur ob pulcritudinem, Lucian. [Pro imag. c. 23. Plat. Alc. 1 p. 111, A. Cum accus. sine præp. aliter id. Lach. p. 181, B: Ὃν (ἔπαινον) ἐπαινεῖ.] || Ἐπαινεῖν, Approbare, Assentiri, συναινεῖν, συγκατατίθεσθαι, ut exp. Eust. quum alibi ap. Hom., tum Il. Δ, [380]: Καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον. Sic B, [335]: Μῦθον ἐπαινήσαντες, pro συγκαταθέμενοι τῇ γνώμῃ αὐτοῦ. [Pind. Pyth. 4, 168: Σύνθεσιν ταύταν ἐπαινήσαντες. Æsch. Sept. 1072: Καὶ πόλις ἄλλως ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια· Ag. 1370, Eum. 836. Aristoph. Av. 1616. Eur. Hipp. 264: Τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. Et sim. alibi persæpe. Infinit. addito Heracl. 811: Στρατὸς δ' ἐπήνεσ', ἐς τ' ἀπαλλαγὰς πόνων καλῶς λελέχθαι μῦθον ἐς τ' εὐψυχίαν. Xen. Cyr. 8, 2, 4: Ἐτίμα ... ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὁπότε τινὰ ἐπαινέσειε. Thucyd. 3, 42: Οὔτε τοὺς μεμφομένους ... ἐπαινῶ. Et alibi sæpe tam de rebus quam de hominibus. Julian. Ep. p. 253, B: Τὴν σχολὴν ἐπαινεῖν, cit. Wakef.; Callim. Epigr. 28: Εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, Feci, Valck. Absolute Thuc. 4, 65: Ἐπαινεσάντων δὲ αὐτῶν ἐποιοῦντο τὴν ὁμολογίαν.] Et quemadm. jungitur συναινῶ dativo, sic et ἐπαινῶ [Joseph. A. J. 4, 3, 1: Ἐπήνεσαν τοῖς εἰρημένοις. Al. τὰ -να], sed potius dativo personæ: ut Il. [Σ, 312]: Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι. [Plut. Cæs. c. 41, Πομπήιον μάχεσθαι μὴ βουλόμενον ... ἐπήνει scripsit Coraes, quum legeretur Πομπηίῳ ... βουλομένῳ.] || Ad hanc signif. referendum videtur ἐπαινῶ in hoc loquendi genere, Κάλλιστ' ἐπαινῶ, ap. Aristoph. Ran. [508], quod Bud. ita accipit, ut sint verba modeste recusantis. Idem alibi scribit, verba hæc esse laudantis invitationem vel conditionem oblatam, nec tamen accipientis. Sed hoc sciendum est, in Ald. ed. interjectam esse distinctionem inter κάλλιστ' et ἐπαινῶ in ipso textu, sed non ap. schol. [Xen. Conv. 1, 7: Ἐπαινοῦντες τὴν κλῆσιν. L. D. Δῶρον ἐπαινεῖν, Aristæn. 1, 12, p. 57. Hemst. Non dissimili signif. Eur. Rhes. 648: Ἐπαινῶ δ' εὖ παθοῦσα πρὸς σέθεν, Gratiam habeo. || I. q. παραινῶ, Suadeo, Jubeo. Æsch. Sept. 596: Τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας πέμπειν ἐπαινῶ· Suppl. 996: Ὑμᾶς δ' ἐπαινῶ μὴ καταισχύνειν ἐμέ· Cho. 581: Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν. Soph. El. 1322: Σιγᾶν ἐπῄνεσα· Aj. 1360: Τοιούσδ' ἐπαινεῖς δῆτα σὺ κτᾶσθαι φίλους; OEd. C. 665: Θαρσεῖν ἐπαινῶ. Eur. Andr. 554: Οὐ γὰρ ὡς ἔοικέ μοι σχολῆς τόδ' ἔργον, ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην μ' ἐπαινῶ λαμβάνειν, Desidero. || Promitto. Philipp. Thess. Anth. Pal. 6, 203, 11: Αἱ δ' ἐπῄνεσαν πέμπειν. V. in fine. || De rhapsodo recitante, ut ἐπαινέτης, Plat. Ion. p. 536, D; 541, D.] Ἐπαινούμενος, Qui laudatur, laudem meretur. Unde adverbium quod citatur ex Diod. S. [16, 88] Ἐπαινουμένως, pro Laudabiliter, Cum laude, ἐπαινετῶς. [Perf. act. ἐπῃνηκέναι annotavit Suidas s. Zon. Perf. pass. ἐπῃνῆσθαι est quum alibi tum in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 460, 20; p. 463, n. 2675, 12; 464, n. 2676, 4. Ἠπῃνημένων vero annotant Suidas et Zon. cum hoc ex.: Ὁ δὲ ἐκέλευε παρὰ τῶν ἠπῃνημένων πλείονα μισθὸν κομίζεσθαι, ubi dici volunt pro ἐπαίνου τυχόντων, quum leg. videatur τὸν ἐπῃνημένον, Mercedem condictam s. promissam, de qua signif. paullo ante. Aoristi forma Dor. ἐπανέθη est in inscr. Rhod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 392, C, 109. || Med. ap. Themist. Or. 16, p. 200, C: Καὶ τὸν στρατηγὸν ἐπαινήσασθαι καὶ πολλῷ μᾶλλον τὸν βασιλέα, pro ἐπαινέσαι illatum videtur per antecedens ἀποκνήσασθαι. || Per tmesin Hom. Il. Γ, 461: Ἐπὶ δ' ἤνεον, etc. || Forma Lacon. Ἐπαινιῶ Aristoph. Lys. 198. Æol. Ἐπαίνημι ap. Simonid. Platonis Protag. p. 345, D. L. Dind.]

Ἐπαινὴ, Hesych. ἐπαινετὴ, ἢ δεινὴ καὶ φοβερά: procul dubio respicienti ad hoc hemist. Homeri Il. [I, 457, etc.]: Ἐπαινὴ Περσεφόνεια. Hoc ipsum ἐπαινὴ schol. Hesiodi [Homeri] exp. et ipse ἐπίφοβος, δεινὴ, Horrenda, Atrox: quoniam αἰνὸν dicitur τὸ δεινὸν, sed addens, per antiphrasin quoque sic cognominatam dici posse ἣν οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειεν, vel hyperbolice ἣν ἄν τις ἐπαινεῖν παραιτήσαιτο. Plut. et aliam affert expos. Nam De aud. poem. p. 39 [23, A] quum dixisset in hoc Hesiodeo [Op. 641]: Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, τὸ ἐπαινεῖν positum pro παραιτεῖσθαι, subjungit, ita et ἐπαινὴν Περσεφόνειαν quosdam dictam velle quasi παραιτητὴν, Recusandam vel Deprecandam. [Hes. Theog. 768; Lucian. Necyom. c. 9, ubi hexametrum notavit Buttm. Lexil. vol. 2, p. 117. Αἰνὴ, δεινὴ int. Eust.]

[Ἐπαίνημι, Ἐπαινιάω. V. Ἐπαινέω.]

[Ἐπαινίττομαι. Heracl. Alleg. 53: Σύγχυσιν οὖν τοῦ παντὸς ἐπαινίττεται. Leg. ὕπαιν. Schneid.]

Ἔπαινος ὁ, Laus, Laudatio [Gl. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 295, A: Οὐδὲν γὰρ ἄλλο τι ἐστὶν ἔπαινος ἢ αἴνου ἐπίστασις], ut τοὺς ἐπαίνου ἐραστὰς, ap. Xen. Cyrop. 1, [5, 12]. Hell. 6, [5, 42]: Ἐπαίνου μὲν ὀρεγόμενοι, αἰσχρῶς δὲ ἔργων ἀπεχόμενοι. Apud Plat. De LL. [7, p. 823, A] ἔπαινον ἔχειν, Laudari. [Xenoph. Ven. 13, 12. Soph. Ant. 817. Ἐπαίνου ἄξιος, Laudi dignus, Gl. Plato Leg. 6, p. 762, E: Ἄξιος ἐπαίνου. Et plur. 4, p. 206, C.] Sæpe etiam in plurali usurpatur, ut ap. eund. Xen. [Comm. 2, 1, 33]: Οἱ μὲν νέοι τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. Ap. Isocr. Paneg. [p. 80, A] ἐπαίνων ἀξιοῦσθαι et ἐγκωμίων τυγχάνειν pro eodem. [Soph. El. 976, OEd. C. 720; Plato l. supra cit. et alibi.] || Ἔπαινος, pro Oratione quæ habetur in laudem alicujus, ex Plut. citatur, Lycurgo [immo Camillo c. 8]: Ἐψηφίσατο μετὰ θάνατον ἐπὶ ταῖς γυναιξὶ λέγεσθαι τὸν ἄξιον ἔπαινον. [Plato Phædr. p. 260, B: Συντιθεὶς λόγον ἔπαινον κατὰ τοῦ ὄνου· Conv. p. 177, D: Λόγον εἰπεῖν ἔπαινον Ἔρωτος· Leg. 12, p. 947, B: Ὕμνον πεποιημένον ἔπαινον εἰς τοὺς ἱερέας· Conv. p. 177,

Β: Ἡρακλέους ἐπαίνους καταλογάδην συγγράφειν. Xen. Ages. 1, 1. ‖ Construitur cum simpl. genit. Eur. Suppl. 901: Τυδέως ἔπαινον ἐν βραχεῖ θήσω μέγαν. Plat. Phædr. p. 243, D: Εἰπόντος τὸν τοῦ ἐραστοῦ ἔπαινον· Prot. p. 326, A: Ἔπαινος καὶ ἐγκώμια παλαιῶν ἀνδρῶν. Cum εἰς Menand. De encom. p. 26, 27 Heer. Cum ἐπὶ seq. dat. Demosth. p. 441, 26. Cum κατὰ seq. gen. Plat. Phædr. l. supra cit., Æschin. p. 22, 31. V. Taylor. ad p. 60, 36. Cum περὶ seq. genit. Plat. Leg. 3, p. 687, A: Ὁ τὸν ἔπ. τοῦτον περὶ ἑκάστου τιθέμενος· Conv. p. 195, A, Dionys. A. R. 11, 59. Seq. accus., Menand. l. c. p. 27, 28, 63. Cum ὑπὲρ seq. genit. Polyb. 1, 1, 1, Diod. 13, 22, Dionys. A. R. 10, 57. Notandæ etiam phrases ap. Plat. Lach. p. 181, B: Ἔπαινος ὃν σὺ νῦν ἐπαινεῖ. Et ποιεῖσθαι ἔπαινον Phædr. p. 260, C, Dionys. A. R. 11, 59. Gl.: Ἔπαινος ἀπονέμεται, Laus impertitur. ‖ Hesych.: Ἐπαίνους τὰς κρίσεις καὶ τὰς συμβουλίας καὶ τὰς ἀρχαιρεσίας. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ καὶ ἀλκέοι ταῖς ἐπαινήταισιν. Ita cod., cum ε super penultima postremi voc.]

[Ἐπαινουμένως. V. Ἐπαινέω.]

[Ἐπαιονάω, Perfundo. Athen. 2, p. 41, B: Εἰς δὲ τὸ παρηγορῆσαι τὰς ὀδύνας τῷ θερμῷ ἐπαιονᾶ, θέλγειν δυναμένῳ. Ubi olim ἐπαιονεῖ.] Ἐπαιονᾶσθαι Nicandri schol. ait proprie esse τὸ ἐπ' ἠϊόνος λούεσθαι, In litore lavari. Alioqui significat Perfundere s. Irrigare [se], ut in Alexiph. 462: Ἄλλοτε δ' ἐν δροίτῃ κεράων ἐμβάπτεο σάρκα, Ἄλλοτε τινθαλέοισιν ἐπαιονάασσο λοετροῖς, Alias in solio temperata aqua tinge corpus, alias calidis perfunde lavacris.

Ἐπαιρέομαι [Ἐπαείρομαι], Ion. ap. Hippocr. pro ἐπαίρομαι.

Ἐπαίρω, Attollo, [Tollo, Extollo, Sustollo, Levo, Allevo, add. Gl.] Erigo, ut ἐπαίρειν τὴν φωνήν, Demosth. [p. 323, 1]: Ἀλλ' ἐπάρας [ἐπάρας sine iota, quod nonnisi in imperfecto locum habet] τὴν φωνήν, καὶ γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. [Id. 449, 13. Tollendi signif. Soph. El. 634: Ἔπαιρε θύματα· Phil. 889: Καί μ' ἔπαιρε· OEd. T. 1276: Ἐπαίρων βλέφαρα. Eur. Andr. 717: Ἔπαιρε σαυτήν· et ib. 1077, Ion. 727. Suppl. 289: Ἔπαιρε λευκὸν κρᾶτα, et πλευρὰν Hec. 500, πῆχυν Heracl. 728, ὄμμα Med. 27, ὀφρὺν id. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 416. Τὴν δεξιὰν, Xen. Eq. 12, 6. Pass. Menand. ab Etym. M. v. Βουβὼν cit.: Βουβὼν ἐπήρθη τῷ γέροντι. Signif. obscœna Aristoph. Lys. 937: Ἔπαιρε σαυτόν· ἀλλ' ἐπῆρται τοῦτό γε. Jo. Malal. p. 267, 2: Ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν ἀέρα. ‖ Quod Xen. Cyr. 5, 19, ἐπαίρουσιν αὐτοὺς, absolute dicit Herodot. 2, 162: Ἐπάρας ἀπεματάϊσε. ‖ Aufero. Plut. Mor. p. 150, D: Ἐπεὶ δὲ ἐπήρθησαν αἱ τράπεζαι. Cui præter ll. Plut. nonnullos Wyttenb. contulit Achæum Athen. 14, p. 641, E, Anaxandr. 642, B. Chron. Pasch. p. 723, 3: Ἐπῆραν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Jo. Malal. p. 462, 19: Ἐπαρόντες καὶ αἰχμαλώτους. Conf. p. 198, 11. Id. 200, 2: Ἐπῆρεν ἐκ τοῦ βωμοῦ κρέα· 203, 18; 245, 10. Et pass. p. 180, 17: Ἐπήρθη τὸ βασίλειον παρ' αὐτοῦ· 374, 19.] Dicitur et ἐπαίρομαι pro ἐπαίρω. Demosth. [p. 302, 13]: Πολλοὺς καὶ θρασεῖς τὰ πρὸ τούτων ἐπαιρόμενος τῇ πόλει τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπῃρμένος pro ἐπηρκώς, ut Plut. Pericle [c. 31]: Πρεσβύτου πέτρον ἐπηρμένου δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Sic dicitur ἐπηρμένοι τὸ ῥόπαλον. Dicitur et ἐπάρασθαι pro ἐπαίρειν, unde ἐπαράμενος. Plut. in Apophth. [p. 185, B]: Ἐπαραμένου δὲ τοῦ Εὐρυβιάδου τὴν βακτηρίαν ὡς πατάξοντος. [Soph. OEd. T. 635: Τί τὴν ἄβουλον στάσιν γλώσσης ἐπήρασθε; ubi olim ἐπήρατε. Eur. Iph. T. 1484: Λόγχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις· Bacch. 789: Ὅπλ' ἐπαίρεσθαι θεῷ. Eupolis ap. Suid. v. Ἀνεκάς: Ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος. Epigr. Anth. Plan. 4, 262: Ὁ τὸν ἀσκὸν ἐπηρμένος. Stat. Fl. ib. 211, 3: Πεύκην ἐπηρμένος. Polyb. 1, 61, 7: Ἐπαράμενον τοὺς ἱστούς. Phalar. Ep. 51: Ὑπὲρ μικρᾶς αἰτίας ἐπάρασθαι πόλεμον.] ‖ Ἐπαίρω metaphorice ut Lat. Erigo. [Eur. Iph. A. 125: Καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρων ἁπλακὼν, οὐ μέγα φυσῶν θυμὸν ἐπαρεῖ σοὶ σῇ τ' ἀλόχῳ.] Item pro Impello, s. Perpello, Incito, Stimulo, Accendo, qua in signif. quum ap. alios [velut Soph. OEd. T. 1328: Τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων; Eur. Rhes. 189, etc.], tum ap. Thuc. est frequens, et præsertim in voce passiva. Sic 3, [45]: Καὶ ἡ τύχη ἐπ' αὐτοῖς οὐδὲν ἔλασσον ξυμβάλλεται ἐς τὸ ἐπαιρειν. Et 8, [89]: Σαφέσταται δ' αὐτοὺς ἐπῆρε τὰ ἐν τῇ Σάμῳ τοῦ Ἀλκιβιάδου ἰσχυρὰ ὄντα. Demosth. In Mid. cum infin.: Ἃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. [Conf. p. 1448, 6. Plat. Reip. 3, p. 416, C, Phædr. p. 232, A, Hipp. min. p. 373, A. Xen. An. 6, 1, 21.] At Id. [p. 325, 10], sine infin.: Οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἐπῆρε. Dicitur autem Lat. itidem Spes erigere: sed hic vertendum est ἐπῆραι per verbum, quod et cum ceteris nominibus conveniat, quæ ipsi ἐλπὶς adjuncta sunt. [Id. p. 286, 21: Τοὺς μὲν ἑαυτοῦ φίλους ἐπᾶραι καὶ θρασεῖς ποιῆσαι, τοὺς δ' ἐναντιουμένους καταπλῆξαι.] Ap. Aristoph. [Nub. 42]: Ὅτις μ' ἐγῆμαι 'πῆρε τὴν σὴν μητέρα, exp. Quæ mihi auctor fuit, ut tuam matrem uxorem ducerem. [Ran. 1041. Sine infin. Av. 1658.] Ἐπαίρειν, Ad superbiam et fraudem inducere, et inflare, Cam.; sed ex. non addit. Ego voc. φυσᾶν, quo illud Inflare significatur, interdum adjunctum reperio, ut ap. Plut. [Mor. p. 9, A]: Δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, quasi dicas, Efferre, i. e. Elatos reddere. [Eadem verba jungit Demosth. p. 1357, 27.] V. Μετεωρίζω cum φυσῶ itidem copulatum. [De irritando Eur. Suppl. 581: Οὗτοι μ' ἐπαίρεις ὥστε θυμῶσαι φρένας τοῖς σοῖσι κόμποις. Id. Heracl. 174: Εἴ τι τοῦτό σε ψυχὴν ἐπαίρει. Alia constr. Or. 286: Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι, ὅστις μ' ἐπάρας ἔργον ἀνοσιώτατον κτλ. ‖ Extollo, Effero. Demosth. p. 208, 6: Τί πέρα τοῦ καιροῦ τοὺς ἑτέρους ἐπαίρουσι; De amplificanda et illustranda domo Xen. Comm. 3, 6, 2: Ἐπαρεῖς τὸν πατρῷον οἶκον.] In passiva etiam voce et signif. frequentissimum est in eadem metaphora, non ap. Thuc. tantum, cujus ante memini, sed et ap. ceteros. Inter alia autem exx., quæ ex eo possunt sumi, hæc sunt: 3, [38]: Ἢ κέρδει ἐπαιρόμενος, Quæstu impulsus, vel adductus, aut allectus. [Demosth. p. 851, 14.] Cui affine est 7, [13]: Ὑπὸ μεγάλου μισθοῦ τοπρῶτον ἐπαρθέντες. [Aristoph. Av. 1448: Ὑπὸ γὰρ λόγων ... ἐπαίρεται ἄνθρωπος.] Sic in 1, [83]: Καὶ μὴ τοῖς τῶν ξυμμάχων λόγοις πρότερον ἐπαιρώμεθα. [Et 4, 121.] Eod. lib. [c. 84]: Οὐκ ἐπαιρόμεθα ἡδονῇ, exp. Non movemur illecebra. Et in alio l. [3, 37]: Ἐπαιρόμενος τῇ δεινότητι, Dicendi facultate subnixus. Potest etiam exponi Elatus, de qua signif. postea dicetur. [Conf. Demosth. p. 284, 14; 967, 3. Sine dat. 1403, 3.] Ap. Eund. ἐλπίδι ἐπαίρεσθαι, quod Lat. ad verbum Spe erigi, sed et Spe impelli verti potest, ut 3, [45]: Ὅμως δὲ τῇ ἐλπίδι ἐπαιρόμενοι κινδυνεύουσι. Et 1, [81]: Μὴ γὰρ δὴ ἐκείνῃ γε τῇ ἐλπίδι ἐπαιρώμεθα ὡς ταχὺ παυθήσεται ὁ πόλεμος, Illa spe erigamur, vel Impellamur, vel Excitemur. [7, 4: Νῆες ἐπαιρόμεναι τῇ νίκῃ.] Sic Herodian. 2, [8, 16]: Ταύταις ἐπαιρόμενος ταῖς ἐλπίσι. Idem ibid.: Καὶ κούφοις καὶ ἀδήλοις ἐπαιρομένου ἐλπίσι. Kursus ap. Thuc. 2, [11]: Ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται, ubi puto ἐπῆρται verti itidem posse Erecta est, sed addito abl. Expectatione, hoc modo, Erecta est expectatione quo hic tumultus erumpet. Sed et Suspensa est, existimo posse reddi. [Ita vertendum ap. Dion. Chr. vol. 2, p. 3: Τῇ ῥώμῃ καὶ τῇ ταχυτῆτι τῶν λόγων ἐπαίρεσθε, ubi dicitur de auditorum admirantium ardore.] Ἐπαίρεσθαι pro Impelli, cum infin. jungitur, ut et activa v. ἐπαίρειν. Isocr. Ad Phil. [p. 84, C]: Ἐπήρθην πάλιν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Idem ibidem: Ἐπήρθην μὲν οὖν ἐπιστέλλειν σοι διὰ ταῦτα. Quibus tamen in ll. commodius ἐπήρθην voce act. reddi posse arbitror, ita, In animum induxi. [Herodot. 5, 91; 6, 192; Plato Reip. 4, p. 434, A; 10, p. 608, B, Leg. 4, p. 716, A. Ælian. N. A. 5, 41: Οὐ γάρ τι χεῖρον οὕτως ὀνομάσαι καὶ ἐκ τῆς χρείας καὶ ἐκ τοῦ σχήματος ἐπαρθέντα, Inductum. De qua constr. infra HSt.] ‖ Ἐπαίρεσθαι, Inflari, ut in act., metaphorica signif. Sed possumus ad verbum etiam reddere Efferri, commodius quam activum ἐπαίρειν, activo Efferre, unde ἐπηρμένος et ἐπαρθεὶς, Elatus [Gl. Aristoph. Nub. 810: Ἀνδρὸς ἐκπεπληγμένου καὶ φανερῶς ἐπηρμένου. Agath. proœm. Anthol. v. 46: Εὑρεῖν γένοιτο καὶ λόγους ἐπηρμένους.] Æschin. [p. 84, 27]: Οὐ ταπεινώσαντες ἀποπέμψετε τοὺς νῦν ἐπηρμένους; Polyb. 1: Ἐκ τοῦ γεγονότος προτερήματος ἐπαρθέντας. [V. supra.] Sed frequentius dicitur ἐπαίρεσθαί τινι, quam ἔκ τινος, ut [Herodot. 4, 130; 9, 49, Eur. Andr. 196, 706;] Xen. Cyrop. 8, [5, 24]: Ἐπαρθεὶς ταῖς

παρούσαις τύχαις. Sic Thuc. 1, [120] : Καὶ μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι. [Absolute 4, 18. Et 8, 2 : Ἐπηρμένοι ἦσαν, ὡς ... οὐκ ἀποστατέον ἔτι τοῦ πολέμου εἴη.] Herodian. autem dixit 6, [2, 15] : Καὶ ταῖς παρ' ἐλπίδας εὐπραγίαις ἐπαιρόμενος, vocans εὐπραγίας quod Thuc. εὐτυχίαν, Xenopho τύχας. Ap. Eund. [Comm. 1, 2, 25] ἐπηρμένος c. dat., præcedente præp. ἐπὶ quum dicit, ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ. [Thuc. 6, 11 : Μὴ πρὸς τὰς τύχας τῶν ἐναντίων ἐπαίρεσθαι. || De Inaugurandis imperatoribus, ut ap. Lat. Levare, propterea quod in clypeum tollerentur inaugurandi, usurpant Byzantini. Chr. Pasch. p. 555, 18; Ἐπήρθη Οὐαλεντιανὸς Αὔγουστος ἐν Νικαίᾳ· 560, 6, etc. || Aor. sec. ἐπαρόντες ib. p. 723, 1, ap. Jo. Malal. p. 462, 19.]

|| Ἐπαείρω ap. poetas [et Iones] pro ἐπαίρω, ut ἀείρω pro αἴρω. Hesych. ἐπαείρει exp. ἐπαίρει : item ἐπαείρας, ἐπεγείρας : item ἐπαειράμενον, ἀφαιρούμενον. Unde ἐπαείρω exp. Lat. Attollo, Erigo, et Excito, Sollicito. [Herodot. 1, 204 : Πολλά μιν τὰ ἐπαείροντα καὶ ἐποτρύνοντα ἦν. Et seq. inf. ib. 87.] Item Aufero. In VV. LL. [ex Hom. Il. H, 426] ἐπάειραν ἁμαξάων explicatur ταῖς ἁμάξαις ἐπετίθεσαν, Carris imponebant. [Iterum HSt. :] Ἐπαείρω, Superattollo, Attollendo impono, ut citatur ex Herod. [immo Hom.] : Ἐπάειραν ἁμαξέων [-άων, et sim. I, 214. Porro Il. K, 80 : Κεφαλὴν ἐπαείρας. Eur. Tro. 100 : Ἐπάειρε δέρην. Figurate Pind. Ol. 9, 22 : Στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρα. Med. Apoll. Rh. 3, 734 : Ἐπεί με τεῷ ἐπαείρασο μαζῷ. Pass. 4, 67 : Ἀσπασίως δ' ἄχθησιν ἐπηέρθη ποταμοῖο. Hippocr. p. 425, 52 : Βραδέως ἐπαείρεται (extrema).]

Ἐπαισθάνομαι, Sentio, pro simplici αἰσθάνομαι. Gregor. : Ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν, Ita ut non sentiret frigus. Et de rebus, quæ sensu animi percipiuntur, ut ap. Soph. [Aj. 553] : Οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν. [OEd. C. 1351, Ant. 1183. Demosth. p. 24, 5 : Οὐδὲν ἐπαισθάνεται τῶν ... σαθρῶν.] Sic ap. Æschin. Epist. : Μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἑαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων, qui l. eod. pertinet quo et ille Soph. Ap. Alex. Aphrod. itidem ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν. Basil. p. 428 : Ἐπαισθάνομαι τῆς ἐμαυτοῦ ἀσθενείας. [Cum gen. pers. Soph. Phil. 1296 : Μῶν Ὀδυσσέως ἐπῃσθόμην ;] || Et cum accus., sicut simplex, pro Intelligo, Audio, ut [Æsch. Ag. 85 : Τί δ' ἐπαισθομένη ;] Soph. [Aj. 996] : Τὸν σὸν ὡς ἐπῃσθόμην μόρον. [OEd. T. 424 : Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν. Cum part. OEd. C. 1629 : Ὡς ἐπήσθετ' ἐκ θεοῦ καλούμενος. Eur. Cycl. 419 : Ἡσθέντα δ' αὐτὸν ὡς ἐπῃσθόμην. ἄ]

Ἐπαίσθημα, τὸ, Sensus, in VV. LL. Ut autem Bud. et Plut. [Mor. p. 889, D] scribit, ἐπ. est τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Effectum sensus, i. e. sensum. [Epicurus ap. Diog. L. 10, 32 : Καὶ τὸ τὰ ἐπ. δὲ ὑφεστάναι πιστοῦται τὴν τῶν αἰσθήσεων ἀλήθειαν.]

[Ἐπαίσθησις, εως, ἡ, Sensus. Porph. De abst. 3, 15, p. 247 : Τῶν σημείων τῆς διαφορᾶς ἐστιν αὐτοῖς ἐπ., ἥτις ἤδη ἐκ συνέσεως λογικῆς παραγίνεται. Et ib. 1, 57, p. 99, Epicur. ap. Diog. L. 10, 52, 53.]

[Ἐπάϊσμα, τό. Schol. Hom. Il. E, 98 : Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα) πάϊσμα γὰρ ἡ τῶν ποδῶν βάσις. Heynius ἐπάϊσμα.]

Ἐπαΐσσω, [Att. ἐπάσσω, ἐπάττω] Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. Hom. Il. Γ, 369 : Ἦ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, Irruens, vel Impetu facto, invasit galeam. [De ventis B, 146, et sec. Aristophanem Od. O, 293. Pind. Isthm. 3, 24. De monte Apoll. Rh. 2, 170 : Οὔρει ἐπαΐσσοντι ἐοικός. De morbo Nicand. Al. 611. De sanguine Empedocl. v. 254, 271.] Od. Ξ, [281] : Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσον μελίῃσι, In me irruebant hastis, i. e. Hastis me petebant irruentes. [Cum dat. pers. etiam Od. K, 295, etc.] Sic ap. Eund. ἔγχει ἐπαΐσσων. [Il. K, 348. Et alibi δουρὶ, ξίφει. Conf. Apoll. 4, 830.] Et ἐπαΐξαι δηΐοισι, ap. Apollon. [1, 75. Cum accus. Hom. Il. M, 308 : Τεῖχος ἐπαΐξαι· Ψ, 64 : Ἕκτορ' ἐπαΐσσων, et in var. script. Ω, 440. Cum gen. Il. N, 687 : Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· E, 263 : Ἐπαΐξας ἵππων. Soph. Aj. 305 : Ἐπάξας ἐς δόμους. Aristoph. Ach. 1171 : Ἐπάξειεν δ' ἔχων τὸν μάρμαρον.] || Jungitur autem et accusativo, ut Il. Ω, [440] : Ἦ, καὶ ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους, ubi præp. jungitur cum illis accusativis; est enim pro ἆΐξας ἐπὶ ἅρμα, ut docet Eust. At ex Apollon. [1, 1254] citatur ἐπαΐσσων [παλάμῃ] ξίφος pro Ensem cum impetu movens in aliquem. [Eur. Hec. 1071 : Πᾷ πόδ' ἐπάξας ; || Aor. frequentat. Il. P, 462 : Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε. || In prosa Plat. Theæt. p. 190, A : Εἴτε βραδύτερον εἴτε καὶ ὀξύτερον ἐπάξασα. Sic enim scrib. pro ἐπαΐξασα, itemque ap. Aristot. ab Hemst. cit. H. A. 9, 44 : Ἐὰν ἐπαΐξας συλλάβῃ (leo). || Med. Hom. Il. Ψ, 628 : Οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραὶ, Moventur. Cum accus. ib. 773 : Ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον. Cum genit. Arat. 1138 : Καὶ μὴν ἐξ ὕδατος καὶ καρκίνος ὦχετο χέρσον χειμῶνος μέλλοντος ἐπαΐσσεσθαι δοδοῖο. In orac. ap. Zosim. 2, 37, 6 : Τρηχὺ παρ' ἠπείρου πλευραῖς ἐπαΐσσεται ἕλκος, al. πλευρὰς ἐπινείσεται. In prosa Hippocr. p. 238, 18 . Τὰ νεῦρα ἐπαΐσσεται ἀμφὶ τὰς φύσιας τῶν ἄρθρων. Ubi al. ἑλίσσεται.]

Ἐπάϊστος, ὁ, ἡ, Is de quo auditum est, Rescitus, Qui innotuit. Ap. Herodot. sæpe in usu, ut quum dicit 2, [119] : Ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος. Ap. Eund. [7, 146] ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. Fuerunt deprehensi. Et [3, 15], Ἐπεί τε ἐπάϊστος ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσεω, Postquam a Cambyse convictus est. Et [6, 74], Ἐπάϊστον γενόμενον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δεῖμα ἔλαβε, Eum subiit metus jam manifestum maleficii in Demaratum excogitati. Denique ἐπάϊστος et ἀνάπυστος ab hoc scriptore pro eodem accipi puto. [Anton. Lib. c. 34, p. 230, anon. De incred. 7, p. 87.]

Ἐπαισχὴς, ὁ, ἡ, Cum turpitudine conjunctus, Turpis. Suidæ ἐπαισχὲς est αἰσχύνης παραίτιον, afferenti hoc ex. : Κἀμοὶ μὲν ἐπαισχές ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερὸν, κἀκείνῳ πολὺ αἴσχιον καὶ βλαβερώτερον. Et hoc, Τῆς μὲν προσεδρείας ἐπιπόνου οὔσης, τῆς δὲ ἀποχωρήσεως ἐπαισχοῦς. [Dio Cass. 56, 13 : Ἡ ἀποχ. ἐπ. ἐφαίνετο. Nic. Damasc. p. 438 : Ἑαυτῇ ἔφη τὸ πρᾶγμα ἐπ. εἶναι. Wakef. Ap. Poll. 5, 127 libri variant inter ἐπαισχίστως et ἐπαίσχρως. Quorum prius ex vicino ἐπονειδίστως, alterum fort. ex ἐπαισχῶς ortum.]

Ἐπαισχύνομαι, Erubesco, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubesco. [Absolute Plato Reip. 9, p. 573, B. Cum ἐπὶ seq. dat. Greg. Nyss. vol. 1, p. 201, D : Ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε.] Ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι ex Herodoto citatur pro Pudore afficior nominis causa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, vel, Nomen mihi est pudori, mihi pudorem affert. [Herodot. 9, 85 : Ἐπαισχυνομένους τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης. Gl. : Ἐπαισχύνομαι τῷ ἔρωτι, Pudet me amoris.] Jungitur etiam accusativo, cujus construct. exx. sunt [ap. Xen. H. Gr. 4, 1, 34 : Πάντες ἐπῃσχύνθησαν αὐτόν·] in N. T. ut ap. Marc. 8, [38] : Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με ... καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paul. Ad Rom. [1, 16] : Οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ Εὐαγγέλιον. [Plat. Soph. p. 247, C : Τούτων οὐδ' ἂν ἓν ἐπαισχυνθεῖεν.] Jungitur præterea participio, et interdum infinitivo. Cum participio, ut ap. Soph. [Aj. 1307] : Οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων. [Et al. ap. eund.] Cum inf., ut ἐπαισχύνομαι καλεῖν. [Æsch. Ag. 1373 : Τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι. Plato Phæd. p. 85, D; Diodor. 1, 83. ῡ]

[Ἐπαίτεια. V. Ἐπαιτία.]

Ἐπαιτέω, q. d. Superpeto, i. e. Insuper peto, vel Post aliud peto, ut Hom. Il. Ψ, 591 : Ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τὴν ἀρόμην· εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Ubi Eust. exp. ἐπὶ τῷ ἵππῳ αἰτήσειας. Legitur tamen et ἀπαιτήσειας, quam lectionem mea ed. in contextu habet, utpote in pluribus exempll. a me repertam, alteram margini ascriptam. Ipse quoque Eust. utriusque meminit, sed ita ut ἐπαιτήσειας magis probet. [Posidipp. ap. Athen. 10, p. 412, E : Ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον. Soph. OEd. T. 1416 : Ὧν ἐπαιτεῖς ἐς δέον πάρεσθ' ὅδε Κρέων τὸ πράσσειν καὶ τὸ βουλεύειν. Ubi est i. q. αἰτεῖς, ut infra ἐπαιτέομαι.] || Stipem peto, Mendico [Gl.]. Athen. 8, [p. 360, A] : Νόμος Κορώνῃ χεῖρα δ' οὖν ἐπαιτούσῃ, ubi pro δ' οὖν fortasse reponendum δοῦν' [vel potius δοῦν, quæ forma quum alibi restituta est, tum Theogn. 104], ex hoc præc. versu, Ἔσθλοὶ Κορώνῃ χεῖρα πρόσδοτε κριθῶν. Ubi fort. reponendum itidem ἐσθλῇ pro ἐσθλοί. [Eur. Rhes. 715 : Βίον ἐπαιτῶν. Soph. OEd. C. 1364 : Ἄλλους ἐπαιτῶ τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Ps. 108, 9; Sir. 40, 29.] Dedi autem huic signif. τοῦ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem locum, quod plane persuasum habeam antiquiorem esse, et primum dixisse Græcos ἐπαιτεῖν, sicut et προσαιτεῖν, pro Insuper petere vel Ultra petere, de quibusvis; deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quod aliud semper atque aliud petant, s. quod ad petendum quotidie redeant. Nisi quis malit eo illos respexisse quod sæpe conjuncti aliquot stipem petant, adeo ut quum uni donata est, succinat alter, Et mihi dividuo findetur munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis et προσαιτεῖν respectu eorum, qui jam ἤτησαν. Quo respexisse videri possunt in verbo μεταιτεῖν potissimum, ut dicantur μεταιτεῖν quasi qui stipem unus post alterum petunt, vel una cum aliis. Potest tamen et quidem melius, signif. hujus verbi reddi alia ratio, ut sc. μεταιτεῖν sit Post petitum unum alterum petere, sicut ἐπαιτεῖν et προσαιτεῖν, Ultra unum quod petitum sit, petere et alterum, i. e. Aliud atque aliud petere. ‖ In VV. LL. exp. præterea Insimulo, Incuso, in quo errari puto, et verbo ἐπαιτῶ dari signif. quæ est verbi ἐπαιτιῶ [vel potius ἐπαιτιῶμαι. ‖ Med. Soph. El. 1124 : Ἐπαιτεῖται τάδε, Postulat, Rogat, de Electra, quæ ossa Orestis sibi tradi voluerat.]

Ἐπαίτης, ὁ, Qui stipem petit, s. corrogat, Mendicus [Gl.], Suidæ ὁ πτωχὸς, καὶ κλίνεται ἐπαίτου. [Ἐπαῖται, Rogatores, Gl. Dio Cass. 66, 8.] ‖ Item Ἐπαίτης, Circulator, et θαυματοποιὸς, ap. Chrysost. p. 15, inquit Bud.: quam tamen expos. locus Chrysost. admittere non videtur, qui ita habet : Ὥσπερ ἐκείνων οἱ οἰκέται τῶν ἐπαιτῶν τοῖς θαυματοποιοῦσι προσέχουσιν, εἶτα ἐλθόντες βραδέως, οἶκοι τὰς ἐσχάτας ὑπομένουσι πληγάς. Hic enim ἐπαῖται non ponuntur ἀντὶ τῶν θαυματοποιούντων, quum dicat, Illis qui, ἐπαῖται quum sint, θαυματοποιοῦσι, quasi peculiare quibusdam ἐπαίταις sit θαυματοποιεῖν, Circulari, vel Circulatoriis quibusdam præstigiis uti.

Ἐπαίτησις, εως, ἡ, Mendicatio. [Dionys. H. Art. rh. § 13, p. 362, 9 : Καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐπιλόγου τὸ κέντρον τῆς ἐπαιτήσεως ἐπαγωγή. Scott. Jo. Chrys. in 1 Ep. ad Thess. serm. 11, vol. 4, p. 218 : Οὐκ ἀγανακτοῦσιν, οὐδὲ δυσχεραίνουσιν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τῆς ἐπαιτήσεως διήγησιν ἐν εὐχαριστίᾳ ποιοῦνται. Seager. Sir. 40, 29 : Τέκνον, ζωὴν ἐπαιτήσεως μὴ βιώσῃς· 30 : Ἐν στόματι ἀναιδοῦς γλυκανθήσεται ἐπαίτησις.]

[Ἐπαιτία, ἡ, Mendicatio, Gl. Scrib. ἐπαίτεια.]

[Ἐπαιτιάζω, i. q. ἐπαιτιάομαι. Fab. Æsop. 247 Cor.: Αὐτὴν (τὴν θάλασσαν) ἐπαιτιάζων ὅτι γε δελεάζουσα τοὺς ἀνθρώπους ... διαφθείρει. L. Dind.]

[Ἐπαιτίᾱσις, εως, ἡ, Reprehensio. Schol. Ven. Hom. Il. P, 260 : Οὐδὲν ἔχουσιν (versus a Zenodoto improbati) εἰς ἐπ. Georg. Pach. Andr. Pal. p. 146, D : Ἐπαιτιάσεις μυρίας.]

Ἐπαιτιάω, vel potius Ἐπαιτιάομαι, Criminor, Accuso vel Incuso, Insimulo, Culpam in aliquem confero. Dicitur ἐπαιτιῶμαί σε, vel ἐπαιτιῶμαί σε τούτου, et ἐπαιτιῶμαί σε ποιῆσαι τοῦτο. [Soph. El. 632 : Μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμα. Eur. Heracl. 461; Xen. H. Gr. 7, 4, 38; Thucyd. 2, 70; Plato Reip. 8, p. 565, E; Herodot. 6, 30.] Plato Epist. 7, [p. 329, C] : Ἐφοβούμεθα μή τινα ἐπαιτιώμενος τιμωροῖτο. [Thuc. 6, 28 : Ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπητιῶντο.] Dem. [p. 552, 1] : Ἐπαιτιασάμενός με φόνου, Criminatus me homicidii, pro αἰτιασάμενος. [Genitivo simul et inf. jungere videtur Soph. Ant. 490 : Κείνην ἴσον ἐπαιτιῶμαι τοῦδε βουλεῦσαι τάφου. Id. OEd. T. 645 : Εἴ σέ τι δέδρακα ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν· El. 604. Plato Leg. 6, p. 767, B : Ἐπαιτιώμενος ἀδικεῖν αὐτόν. Thuc. 5, 16.] Aristoph. Vesp. [1447] : Φιάλην ἐπητιῶντο κλέψαι τοῦ θεοῦ. Dicitur et ἐπαιτιῶμαι τοῦτο, ut rursus ap. Plat. in Epist. [7, p. 329, A] : Ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, In longitudinem itineris culpam rejicio, vel confero. In VV. autem LL. exp. Ob itineris longitudinem me excuso. [Herodot. 1, 26 : Μέζονα ἐπαιτιώμενος. Xen. H. Gr. 1, 1, 29 : Οὐδενὸς δὲ οὐδὲν ἐπαιτιωμένου. Ap. Æsch. Prom. 974 : Ἢ κἀμὲ γάρ τι συμφοραῖς ἐπαιτιᾷ, pro dat. genitivum συμφορᾶς restituit Valck. ad Phœn. v. 632.] ‖ Item ἐπαιτιῶ τὴν ξυμφοράν, ap. Thuc. voce activa, 8, [81] : Τήν τε ἰδίαν ξυμφορὰν τῆς φυγῆς ἐπητίασε, καὶ ἀνωλοφύρατο ὁ Ἀλκιβιάδης, ubi legitur [in libris melioribus] et ἐπητιάσατο, ut in marg. edit. meæ annotatum est, quod Valla interpr. Jacturas exilii sui questus est et deploravit. At ego malim, Sui exilii calamitatem illis loco criminis objecit. Vel simpl. Objecit, ut ἀνωλοφύρατο seorsum accipiatur, non autem cum illo accus. jungatur. [Rectius vertitur Conqueror. Sic Plato Reip. 6, p. 497, B : Τοῦτο καὶ ἐπαιτιῶμαι, μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως.] Ἐπαιτιῶμαι, pro Causam s. Causas assigno. Plato Phædro [Phædone p. 98, B] : Οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Paulo post αἰτιώμενον dicit.

[Ἐπαιτίνδα. V. Ἐφετίνδα.]

Ἐπαίτιος, ὁ, ἡ, Qui est in culpa, Culpandus. [Superl. Lysias p. 111, 38 : Ὅσῳ γὰρ οἱ τοιοῦτοί εἰσιν ἐπαιτιώτατοι καὶ ἀπορώτατοι τῶν κινδύνων, τοσούτῳ ἅπαντες αὐτοὺς φεύγουσι μάλιστα. Gramm. Bekk. An. p. 188, 5 : Ἐπαιτιώτατοι συκοφάνται.] Ἐπαίτιος τούτου, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam hujus rei sustinet. [Æsch. Eum. 465 : Τῶνδε Λοξίας ἐπαίτιος· 467. Eur. Hipp. 1383 : Τὸν οὐδὲν ὄντ' ἐπαίτιον κακῶν. Apoll. Rh. 1, 414.] Ex Thuc. citatur ἐπαίτιος αὐτῶν pro Qui de his insimulatur. Idem 5, [65] dixit, ἐπαίτιον ἀναχώρησιν, i. e. δι' ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἄγιν, ut paulo ante locutus erat. Dicitur etiam ἐπαίτιός σοί εἰμι, ut et ὑπαίτιός σοί εἰμι, Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Ap. Terent. autem habemus et sine his accusativis, Quæ nunquam quicquam erga me commerita est. Hom. Il. A, 335 : Οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων. [Apoll. Rh. 2, 612. Plut. Comp. Dion. c. Br. c. 2 : Ἐπαίτιον μάλιστα πρὸς τοὺς πολίτας ἐποίησεν. ‖ Τὰ ἐπαίτια, ap. Demosth. p. 733, 5 : Ὅ,τι ἄν τις ἀπολέσῃ, ἐὰν μὲν αὐτὸ λάβῃ, τὴν διπλασίαν καταδικάζειν, ἐὰν δὲ μὴ, τὴν δεκαπλασίαν πρὸς τοῖς ἐπαιτίοις, recte Taylor. interpr. Pœnas, coll. Poll. 8, 22 : Τὰ προστιμήματα Σόλων ἐπαίτια καλεῖ.] Legitur et Ἔπαιτοι ap. Hesych. expositum αἴτιοι. [Cui formæ conferendum foret αἰτῶμαι pro αἰτιῶμαι ab ipso Hesychio annotatum, et ἄναιτος pro ἀναίτιος ap. Soph. OEd. C. 786. Ἐπαίτιοι interpretes. L. Dind.]

[Ἔπαιτος. V. Ἐπαίτιος.]

[Ἐπαιτοσύνη, ἡ, Mendicitas, Gl.]

[Ἐπαιχμάζω, Impetum facio in, Insilio. Oppian. Cyn. 1, 389 : Κάπροι πυρόεντες ἐπαιχμάζουσι σύεσσι, de apris prurientibus. Sic Brunckius : libri ἐποχμάζουσι. Ita alibi confusa ὀχμάζω et αἰχμάζω. Αἰχμάζω autem tam proprie quam improprie dictum et transitive usurpatur et intransitive.]

Ἐπαΐω, in soluta oratione potius usurpatur quam simplex ἀΐω. Est autem ἐπαΐειν, inquit Bud. Comm., Intelligere [Gl.], et cum præp. περὶ jungitur, ut in hoc l. Plat. De rep. 10, [p. 601, A] : Αὐτός τε οὐκ ἐπαΐων περὶ τῆς σκυτοτομίας, et Gorg. [p. 518, C] : Ὅτι οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς. [Ead. constr. Aristot. Metaph. 3, p. 1004, 10. Anon. ap. Suid. v. Ἐπαΐειν et alibi : Ὀλίγα διαλεκτικῆς ἁψάμενος καὶ ὅσα ἐπαΐειν ὑπὲρ αὐτῆς (plerique libri h. l. αὐτῶν) ἔχων.] Aliquando gen. jungitur sine præpos. ut De rep. 7, [p. 522, E], τάξεων ἐπαΐειν. Plut. Bruto [c. 16] : Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ. Aristoph. Vesp. [516] sine casu posuit, Καταγελώμενος μὲν οὖν οὐκ ἐπαΐεις, Non sentis te ludibrio haberi. [Cum partic. etiam Hippocr. p. 100, H; 468, 35.] Hactenus Bud. [Aristoph. Nub. 650 : Ἐπάϊονθ' ὁποῖός ἐστι τῶν ῥυθμῶν κατ' ἐνόπλιον. Plat. Prot. p. 314, A : Παραλαβόντα τὸν ἐπαΐοντα· et alibi.] ‖ Sciendum est autem simpl. accusativo jungi aliquando ap. Plat., ut quum dicit [Leg. 3, p. 701, A], Ἐπαΐοντες τό,τε καλὸν καὶ μή. Sic et Soph. accusativo junxit [Aj. 1263] : Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω, in qua signif. junxit Lucian. genitivo. Nam Bud. nihil aliud dicit quam ἐπαΐειν significare Intelligere, nihil præterea addens. Atqui notandum est illud Intelligere non eodem accipi modo in exx., quæ citat. Nam in ll. Platonis ἐπαΐειν est Intelligere, i. e. Cognitionem habere. Nam Cicero dicit Intelligere in aliqua re, pro Cognitionem alicujus rei habere. At in Plut. l., Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαΐοντες αὐτοῦ, Vocem ejus non intelligentes, i. e. (si modo Lat. id quoque sonat Intelligo) non audientes s. exaudientes. Neque enim

puto ita ibi accipi a Plut. φωνῆς ἐπαΐειν, ut hic ap. Lucian., Εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω. Nam h. l. est Vocem Romanam s. Sermonem Romanum intelligo, i. e. Calleo, Percipio, Cognitum habeo, vel, Cognitionem habeo sermonis Romani. Fort. vero Bud. ita et ap. Plut. illud ἐπαΐοντες accepit, ideoque exposuit etiam ibi verbo Intelligere. Verum mihi non fit verisimile eos, quos Brutus socios conjurationis habebat, de quibus Plut. dicit οὐκ ἐπαΐοντες, ejus linguæ, qua utebatur Lænas apud Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαΐοντες ibi esse Audientes s. Exaudientes; ap. Lucian. autem ἐπαΐω, Intelligo. Quam duplicem signif. itidem apud nostrates habet verbum *Entendre*. [|| Audio, i. e. Exaudio, Aurem præbeo. Plotin. Enn. 3, 8, p. 634, 8: Καὶ εἴ τις δὲ αὐτὴν ἔροιτο ... εἰ τοῦ ἐρωτῶντος ἐθέλοι ἐπαΐειν καὶ λέγειν, εἴποι ἄν.] || Ἐπαΐοντες exp. ap. Herodot. [3, 29], Sentientes, accipiendo in propria signif., quum dicit ἐπαΐοντες σιδηρίων. [Ælian. N. A. 1, 5: Τῶν δηγμάτων οὐ ῥαθύμως ἐπαΐει. Synes. p. 136, D: Ἐπαΐει τὸ πνεῦμα τοῦτο τῆς ψυχικῆς διαθέσεως καὶ οὐκ ἀσυμπαθές ἐστι· 138, D: Μηδ' ἐπαΐειν κακοῦ παρόντος.] At in l. Luciani [Aristophanis] quum οὐκ ἐπαΐεις καταγελώμενος Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, accipit Bud. Sentis methaphorice pro Animadvertis. [Absolute Herodot. 9, 93: Ὁ δὲ, ὡς ἐπήισε, εἶχε σιγῇ, de eo qui oves raptas a lupis animadvertisset. Hippocr. p. 664, 4: Ὁ θώρηξ ἐπαΐει. Et alibi. Cum accus. Apoll. Rh. 1, 1023: Ἀνιόντας ἥρωας νημερτὲς ἐπήισαν· 2, 195. Figurate Pind. ap. Dionys. De comp. verb. p. 154, 5: Ὁπότ', οἰχθέντος ὥρᾶν θαλάμου, εὔοδμον ἐπαΐωσιν ἔαρ φυτά. || Infinitivum aoristi, cujus indicativum modo attulimus, annotavit Hesych.: Ἐπαΐσαι, αἰσθέσθαι, ἐπακοῦσαι, πεισθῆναι. || Forma contr. Eur. Herc. F. 772: Θεοὶ τῶν ἀδίκων μέλουσι καὶ τῶν ὁσίων ἐπάειν. Per tmesin Orph. Lith. 227: Πάντα τελευτήσουσιν ἐπ' ἀράων ἀΐοντες, ut Tyrwh. conj. pro ἐπαράων.]

[Ἐπαιωρέω, Gesto in vel similiter vertendum ap. Heliod. 3, 1: Βαθεῖαν τὴν φάρυγγα τοῖς γόνασιν ἐπαιωροῦντας (boves). Cum genit. Nonn. Dion. 4, 456: Γηγενέων τινὰ πέτρον ἐπηώρησε καρήνων, de eo qui lapidem gigantibus imposuit. Suspendo. Nonn. ib. 5, 130: Στέφανον Ἁρμονίης Ἥφαιστος ἐπηώρησε καρήνῳ. Crinag. Anth. Pal. 7, 645, 3: Αἷσιν (εὐτυχίαις) ἐπηώρησας ἀεὶ βίον. Addit Hemst.: «Philo vol. 2, p. 125, 30: Ἀναστὰς ἄκουε, βασιλεῦ, τὰ ὦτα ἐπαιωρήσας. Mira locutio. P. 204, 41, leguntur τὰ ὦτα ἀνεγερθέντα καὶ ἐπουρίσαντα, quod non minus insolens.» Ἐπορθιάσας conj. Mangei.] Ἐπαιωρέομαι, Attollor, Efferor, Erigor. Herodian. [2, 9, 1]: Κούφοις καὶ ματαίοις [ἀδήλοις] ἐπαιωρούμενος ἐλπίσι, Spe inani elatus et gestiens. || Impendeo, Immineo, Ingruo. Herodian. 5, [2, 3; add. 4, 5, 14]: Ξίφος ἀποσεσεῖσθαι τοῖς αὐχέσιν ἐπαιωρούμενον. Plut. [Pomp. c. 17]: Λεπίδῳ δὲ οὐδὲν ὅμοιος στρατηγὸς ἐπηωρεῖτο Ῥωμαίοις φοβερός. [Fab. Max. c. 5, Æm. P. c. 6.] Herodian. [1, 9, 10]: Κίνδυνον οὐκ ἐπαιωρούμενον, ἀλλ' ἤδη παρόντα, Periculum non impendens, sed jam præsens, i. e. ἐπηρτημένον. Sic Synes.: Ἐπηωρημένου τοσούτου κινδύνου. Item, Immineo, h. e. Occasionem quæro, Bud. Plut. Timol. [c. 2]: Καρχηδόνιοι ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι. Idem apud Eund. Pelop. [c. 29], Ἐπηωρεῖτο τῷ πολέμῳ, vertit Lente bellum gerebat et suspense. [Aretæus p. 43: Ἄλλοτε δὲ τῇ κοιλίῃ ἅπας (ὁ σπλὴν) ἐπαίωρηται, τῇδε κἀκεῖσε πρὸς τὰς ἀπώσιας φερόμενος· et 88. L. D. Βοῦς ᾧ δύο κεφαλαὶ ἐκ τοῦ αὐχένος ἐπηώρηντο, Evagr. H. E. 5, 8, p. 434, 33; malim ἀπηώρ. Σαθρᾷ τῇ βάσει ἐπαιωρούμενα, Basil. vol. 3, p. 65, D. Πλοῖα ἐπαιωρούμενα in mari, Hesych. in Πρωραχθής. Hemst. Nonn. Dion. 5, 340: Οὐκ ἐλάφοιο δέμας λάχες οὐδὲ μετώπῳ ὑμετέρῳ προβλῆτες ἐπηώρηντο κεραῖαι. Diosc. 5, 107: Τὸ βαφικόν ἐστιν ἐπανθισμὸς πορφυροῦς ἐπαιωρούμενος τοῖς χαλκείοις. Et simil. alii plurimi. Divise Apoll. Rh. 1, 639: Τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ἠωρεῖτο.]

[Ἐπᾰκανθίζω.] Ἐπακανθίζων, Leviter aculeatus, Spinis subhorrens. Theophr. H. Pl. 4, [8, 8]: Ἰσχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα, καὶ οὐ πόρρω τῶν καλάμων, πλὴν ἐπακανθίζουσα. Διὸ καὶ ὁ κροκόδειλος φεύγει, μὴ προσκόψῃ τῷ ὀφθαλμῷ, τῷ μὴ ὀξὺ καθορᾶν. Bud. [Plures ejusd. ll. v. in indice Schneid.]

[Ἐπακέομαι. V. Ἐφακέομαι.]

Ἐπακμάζω, Vigeo, [Adolesco, add. Gl.] Vegeta sum ætate. Et ἐπηκμακώς, Vigens, Adolescens, Validus, Vegetus [ita Gl.]. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro Florente ætate, citatur ex eod. Bud. [Heliodor. 7, 8: Ἐφ' ἅπασιν ... ἐπήκμαζον ὡραῖοι καὶ χαρίεντες νέοι, i. q. ἦκον ἐπακμάζοντες. Aristæn. 2, 1: Ἕως ἡ κόμη τῷ λειμῶνι, ἐπακμάζει καὶ ἡ χροιὰ τῶν ἀνθῶν. || Cum dat. Floreo post, Dionys. De oratt. ant. c. 4, p. 451, 8: Τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πρεσβυτέρων (ῥητόρων), τρεῖς δ' ἐκ τῶν ἐπακμασάντων τούτοις· Ep. ad Pomp. c. 4, p. 777, 10: Ξενοφῶν δὲ καὶ Φίλιστος, οἱ τούτοις (Herodoto et Thucydidi) ἐπακμάσαντες. Figurate Lucian. Abdic. c. 17: Ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους. Athen. 1, p. 18, E: Ἡ περὶ τὰς αἰσθήσεις ἐπήκμασε πολυτέλεια. Ælian. ap. Suid. v. Δᾶς et al.: Ὑπὸ δᾳσὶν ἐπακμαζούσαις τῷ πυρί.]

Ἐπακμαστικὸς, ἡ, ὸν, Invalescens paulatim, vel Sensim effervescens, ut Bud. exp. in hoc Galeni l.: Πολλοὺς δὲ ἄλλους συνόχους ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικοὺς, τοὺς δὲ, ὁμοτόνους, ἢ ἀκμαστικοὺς, ἐνίους δὲ παρακμαστικούς. [Theoph. Nonn. vol. 1, p. 430, ubi v. Bernard.] Idem, Πυρετὸς δὲ ἐφάνη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorr. ἐπακμαστικὸν πυρετὸν esse scribit qui, quum unam a principio ad finem usque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseverat, sed assurgit atque invalescit: eumque ἀναβατικὸν alio nomine appellari. In VV. LL. annotatur, Morbum increscentem Celso [3, 2, ubi græca non sunt] esse τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponi τὸν παρακμαστικὸν, Qui sensim decrescit, leviorque fit et languidior.

[Ἐπακμόνιος, Ποσειδῶν ἐν Βοιωτίᾳ, Hesych.]

Ἔπακμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνακμος. Diosc. autem scribens [1, 119]: Ἧττον δὲ στερεὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ἧττον ἐπάκμους ἀκάνθας, Minus validos aculeos, ut quidam interpr. i. e. Minus valide pungentes. In VV. LL. ἔπ. ἄκανθα, redditur Non penitus integra spina, ex Marcello, perperam, ut opinor, addita negatione. Item, Rotunda et mucronata, ex Hermolao. Ἔπακμον esse dicit Bud. Quod est acie exacutum, vel Quod aciem s. cuspidem habet. Cui expos. subjungit illum Diosc. l. [Plut. Mor. p. 966, C: Ἔπακμον καὶ ὀξύν (ὀδόντα). Conf. l. Sorani, de quo in Ἐγκοπὴ p. 98, B. || Pubis, Adultus, Viripotens; Ἔπακμος κόρη, Viripotens, Virago, Adulta, Gl. Dionys. A. R. 4, 28 κόρας ἐπάκμους recte cod. Vat. pro ἐπιγάμους. V. Ἔξακμος.]

Ἐπᾰκολουθέω, Subsequor, [Insequor, Assector, Sector, Prosequor, Persequor, Consequor, add. Gl.] vel simpl. Sequor. [Thucyd. 4, 128: Ἐς τὸ πλεῖον οὐκέτ' ἐπηκολούθουν, de hostibus persequentibus, ut sæpe ap. Xenoph.] Plut. Camillo: Τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν, quod exp. Alios ordinata acie subsequi jussit. [Thes. c. 31, Alcib. c. 27. Coraes.] Plato [absolūte Phæd. p. 60, C, Crat. p. 404, D, Reip. 2, p. 359, C;] Apol. [p. 23, C]: Οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. [Theæt. p. 152, B. Aristoph. Eccl. 479.] Naz.: Τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε. Dicitur et ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινὶ, vacante adv., ut ap. Aristoph. Vesp. [1328]: Κλαύσεταί τις τῶν ὄπισθεν ἐπακολουθούντων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. Ἐπακολουθεῖν Bud. vertit Assectari in hoc Æschinis l. [p. 19, 29]: Πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δοῦλον ἐλευθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibid. ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de custode dixit. Addit autem Bud. ἐπακολουθεῖν pro Assectari, tam in bonam, quam in malam partem poni. [Xen. H. Gr. 7, 1, 40: Ἐπηκολούθησαν καὶ ἄλλαι πολλαὶ πόλεις κατὰ ταὐτὰ ἀποκρινόμεναι.] || Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ, vel πράξει τινὶ, et ap. Plat. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, De rep. 2, [p. 370, C], Persequi opus aliquod. Quod etiam exp. Operi instare, s. Rei agendæ. Lat. non solum Cœpta s. Incepta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium et operam in ea ponere. De re etiam, ut quum Cic. in fine l. 1 De fin. dicit: Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam tamque operosam et perinde fructuosam relinqueret? Ad q. l. et similes respiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo usus est Paulus 1

Ad Tim. 5, 10 : Εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε, quod vertit vet. Int. Si omne opus bonum subsecuta est, quum potius dicere debuisset Persecuta est. Non male et alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt et qui addiderint adv. Assidue, cum participio Sectata. Nonnulli autem ita, Si assidua fuerit in omni bono opere : quæ interpretatio mihi non displicet. At Persequendi seu Sectandi verbum quandam assiduitatis signif. inclusam habere videtur, ut adv. Assidue illis adjungere minime necesse sit. Sic autem Gallice dicitur *Estre apres quelque œuvre*, vel, *quelque entreprise*. Italorum quoque vulgus eodem modo dicit, *Andar drio a qualque impresa*, pro *Andare drieto*, etc. || Animadversione et intelligentia consequi dicentem. Plato Phæd. p. 57 [107, B] : Ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατὸν μάλιστα ἀνθρώπῳ ἐπακολουθῆσαι. [Conf. Soph. p. 243, A, Leg. 9, p. 861, C; 12, 963, A.] In hac autem signif. Latini non solum Consequi, sed et Assequi usurpant. [Cedo, Obsequor. Demosth. p. 805, 24 : Δεῖ τὸν πολιτευόμενον ὑπὲρ ὑμῶν οὐχὶ τοῖς ἐξαίφνης μετ' ὀργῆς πάθεσιν ὑμῖν συμπίπτουσιν ἐπακολουθεῖν· 284, 6 et 8. Isocr. p. 134, E; 228, D. || De re quæ trahentem sequitur, Xen. Cyr. 7, 3, 8 : Καὶ ἅμα ἐδεξιοῦτο αὐτὸν καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν. Aliter Polyb. 30, 9, 10 : Μή τις ἐκ Ῥωμαίων σφίσι διὰ ταῦτα μέμψις ἐπακολουθήσοι.]

Ἐπακολούθημα, τὸ, Quod consequitur ex alio. In VV. LL. Appendix. Gall. dicitur *Ce qui est de la dépendence*. [Plut. Nic. c. 4, Cat. maj. c. 14, Mor. p. 641, D; Clem. Al. Str. 1, p. 331. Plotin. Enn. 6, 2, p. 1109, 13 : Εἰ μὲν ἐπ. αὐτοῦ, Consequens illius.]

Ἐπακολούθησις, εως, ἡ, Consequentia, Consecutio, ap. Cic. Plut. [Mor. p. 117, D, ubi v. Wyttenb.] : Τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, οὔτε τῶν κατ' ἐπακολούθησιν. [Et Marc. Anton. 6, 44. Assectatio, Sectio, Gl.]

[Ἐπακολουθητέον, Obsequendum. Demosth. p. 1402, 14 : Τοῖς καλῶς φρονοῦσιν οὐκ ἐπ. τῇ τούτων ἀπονοίᾳ.]

Ἐπακολουθητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Consecutivus, In VV. LL. Qui consequitur, Qui respondet et refertur, cum gen. ex Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, Consectarium, ex Cic.

[Ἐπακολουθία, ἡ, Consequentia, Consecutio. Philodem. De ira 1, p. 81. Passov.]

[Ἐπακόλουθος, ὁ, ἡ, Consequens. Aristid. vol. 2, p. 498 : Ἐπαγγειλάμενος γὰρ οὐκ εἶπε τὸ ἐπακόλουθον τῆς ἐπαγγελίας. Kall.]

[Ἐπακολούθως, Congruenter. Antipater Stob. Flor. vol. 3, p. 43 : Ἐπ. πῶς ἑαυτῶν τρόπῳ ἥγασι τὴν θυγατέρα. L. D. Successive, Hesych. Wakef.]

Ἐπᾰκοντίζω, Jaculor. [Epist. Socrat. p. 66, 29. Hemst.]

Ἐπακοντισμὸς, ὁ, pro ἀκοντισμὸς, Jaculatio. Sed et βόλου ὄνομα Hesych. esse dicit. [Quem Ἐπακοντιστὴν dicit Poll. 7, 204.]

Ἐπᾰκουὸς et Ἐπήκοος [et Dor. Ἐπάκοος], ὁ, ἡ, Auditor. [Exaudiens, Dicto audiens, Gl.] Hesiod. Op. [29] : Ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα. [Callim. ab Etym. M. v. Ἀκουὸς cit. : Ἀλλ' ἐπακουοὺς οὐκ ἔσχεν. De accentu Arcad. p. 45, 15; 90, 12.] In prosa autem ἐπήκοος, ut Plato De LL. 6, [p. 767, D] : Ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν. [Conf. Reip. 6, p. 499, A, Tim. p. 70, B. Absolute Prot. p. 315, B, Leg. 9, p. 855, D.] Dicitur tamen frequentius ἀκουστὴς pro Auditore. [Cum genit. rei vel personæ Æsch. Ag. 1420 : Ἐπήκοος δ' ἐμῶν ἔργων δικαστὴς τραχὺς εἶ· Eum. 732 : Δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος· Cho. 980. Eur. Heracl. 120; Callim. Epigr. 52, 5. Cum dat. Plato Phil. p. 25, B : Ἄνπερ γε ἐμαῖς εὐχαῖς ἐπήκοος γίγνηταί τις θεῶν. (Addæus Anth. Pal. 9, 303 : Γυναιξὶν ἐπήκοος. Schol. Eur. Or. 1632 Matth. : Ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις ἐπ. ἐστι.) Ex eodem hæc notanda de signif. Exaudiendi preces (qua utitur etiam Pind. Ol. 14, 15, ubi forma Dor. ἐπάκοος, Aristoph. Thesm. 1157), Leg. 11, p. 931, C : Θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς γίγνεσθαι. Et ib. D : Οὐ γὰρ ἂν ἐπήκοος ἦν αὐτῶν (precantium). Et B : Ἐπηκόους εἶναι γονεῦσι πρὸς τέκνα θεούς· Menex. p. 247, D : Ὧν εὔχοντο τὰ μέγιστα αὐτοῖς οἱ θεοὶ ἐπήκοοι γεγόνασιν. Passive Leg. 11, p. 931, B : Ἃ ... ἐπήκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν. Iambl. V. Pyth. 66 : Ἑαυτῷ μόνῳ ... συνετὰ καὶ ἐπήκοα τὰ κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν, Ab se uno intelligi percipique. Lycophr. 125, 460 : Ἐπηκόους λιτάς.] Xen. autem Anab. 2, [5, 38, etc.] : Ἐπεὶ δ' ἔστησαν ἐς ἐπήκοον, In locum unde exaudiri possent. [Lucian. Contempl. c. 20 : Εἰ ταῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς. Schol. Aristoph. Pl. v. 23 : Τὸ Οὐ γὰρ ... εἰς ἐπήκοον αὐτοῦ εἶπεν. Pausan. 8, 15, 2; 40, 3; 9, 11, 3. Quorum ll. primo et postremo ἐς deest in libris. || Hesych. : Ἐπάκοοι, οἱ μάρτυρες καὶ οἱ ἐπισκοποῦντες τὰς δικαστικὰς ψήφους. Ἐπήκοοι, κριταὶ, καὶ οἱ μάρτυρες, καὶ οἱ δικάζοντες. || Ἐπήκοος, Ἀφροδίτη ἐν Καρχηδόνιος (Καλχηδόνι).]

Ἐπακουσμὸς, ὁ, Bud. ex Aretha affert, sed non addens signif. Fortasse autem significat Exauditionem eo sensu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῶν εὐχῶν.

Ἐπᾰ́κουστος [vel Ἐπακουστὸς], ὁ, ἡ, Qui auditur vel inaudiri potest. [Empedocl. ap. Plutarch. Mor. p. 17, E : Οὔτ' ἐπιδερκτὰ τάδ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐπακουστά. Altero accentu Esdr. 3, 4, 12 : Ὅτι οὕτως ἐπάκουστός ἐστι, Cui ita obtemperatur.]

Ἐπακούω, σομαι, Exaudio, [Abaudio, add. Gl.] eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, ut, Ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, ap. Plut. Sic autem Lucian. Tim. [c. 34] : Ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. [Absolute Æschyl. Choeph. 725 : Νῦν ἐπάκουσον. Polyb. 5, 102, 7 : Δεομένων εἰς λόγους σφίσι συνελθεῖν, ἐπήκουσε, Annuit. || Aliter Xenoph. De venat. 5, 19 : Ἐπακούουσιν (lepores) εἴ που πλησίον κλαγγὴ ἢ ψόφος, Attendunt.] || Item pro Audio, i. e. Sum dicto audiens, qua tamen in signif. usitatiora sunt κατακούω et ὑπακούω, ac præsertim hoc posterius : de quorum utroque suo loco dicam. Hesiod. [Op. 273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε. [Addito dat. Herodot. 4, 141 : Ἐπακούσας τῷ πρώτῳ κελεύσματι. Dionys. Hal. Epit. 13, 7 : Ἐπήκουσαν ταῖς εὐχαῖς. Plato Soph. p. 227, C : Καί μοι ... ἐπάκουε, πειρώμενος αὖ τὸ λεχθὲν διϊχνῆ τέμνειν. Ad quæ respondet alter, Καθ' ὁποῖ' ἂν ὑφηγῇ, πειράσομαί σοι συντέμνειν. Sed Xen. OEc. 9, 1 : Ἡ γυνὴ ἐδόκει σοι ... πώς τι ἐπακούειν ὧν σὺ ἐσπούδαζες, leg. videtur, ut est § 18, ὑπακούειν.] || Ex præceptore audio et disco, ut, Ἤρετο εἰ γεγεωμέτρηκεν, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν, quod ex. a Bud. citatur. [Plut. Mor. p. 118, A : Ἐπακούοντας καὶ ἔχοντας ἐν νῷ τὸ Ὁμηρικὸν τοῦτο ἔπος. || Intelligo. Lucian. De salt. c. 64 : Καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων, ἡμιέλλην γὰρ ἦν, κτλ. Plut. Flam. c. 10.] || Ἐπακούω pro simpl. ἀκούω, Audio. [Absolute Herod. 9, 98 : Ὅσοι ὑμέων τυγχάνουσι ἐπακούοντες. Eur. Hipp. 1284 : Σὲ ... κέλομαι ἐπακοῦσαι. Plato Theæt. p. 155, E : Μήτις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ. Cum accus. Hesiod. Op. 446 : Εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσῃς. Aristoph. Eq. 1080; Xen. Anab. 7, 1, 14.] Hom. Od. Ξ, 328 : Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem c. accus. itidem, Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει [Λ, 108, M, 323 etc. Il. Υ, 250 : Ὀπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις· Od. Ω, 262 : Ἐπακοῦσαι ἐμὸν ἔπος· Il. Σ, 64 : Ἐπακούσω ὅττι μιν ἵκετο πένθος. Et simili structura Plato Leg. 6, p. 772, E : Ὡς χρὴ ζητεῖν, ἐπακουσάτω. Cum partic. Soph. OEd. C. 695 : Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γᾶς Ἀσίας οὐκ ἐπακούω ... βλαστόν. Plato Leg. 5, p. 729, B : Ἐπακούσῃ δρῶντα ἢ λέγοντά τι τῶν αἰσχρῶν.] Ap. Lucian. autem cum accus. rei et gen. personæ, in Caucasō [c. 20] : Ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. [Hom. Od. Τ, 98 : Εἴπῃ ἔπος ἠδ' ἐπακούσῃ ὁ ξεῖνος ἐμέθεν. Plato Leg. 10, p. 885, C : Ἐπακούσωμεν αὐτῶν πρῶτον ἃ ... αὐτοὺς λέγειν μαντεύομαι.] Ap. Herodot. autem [5, 106] cum rei etiam gen., βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic et Plut. dixit Camillo, Ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες. [Hom. Il. B, 143 : Ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. Soph. Phil. 1417 : Σὺ δ' ἐμῶν μύθων ἐπάκουσον. Aristoph. Av. 205. Eur. Tro. 166 : Μόχθων ἐπακουσόμεναι· et cum genit. pers. (ut Soph. OEd. T. 708 : Ἐμοῦ 'πάκουσον) 176 : Ἐπακουσομένα σέθεν, μή με κτείνειν δόξ' Ἀργείων κεῖται. Æschin. p. 54, 40 : Πάρεισι καὶ ἐπακούουσι τῆσδε τῆς κρίσεως. Demosth. p. 1142 fin. et Plato Prot. p. 315, E : Ἐπακούοντες τῶν λεγομένων· Reip. 5, p. 475, D. Gorg. p. 487, C : Ὑμῶν ἐγὼ ἐπήκουσα βουλευομένων· Prot. p. 317, D. Permutatum c. ἐσακούω Thucyd. 1, 82. C. ὑπακούω Aristoph. Nub. 274, al.]

Ἐπακρία, ἡ, regio Atheniensium, et Ἐπακρίδες, αἱ,

urbes, a Cecrope ita nominatæ; vide ap. Etym. [M. p. 352, 54 : Τρεῖς τὰς λοιπὰς (12 ab se conditarum urbium) Ἐπακρίδας ὠνόμασε· καὶ ἡ προσεχὴς χώρα ταύταις ταῖς τρισὶν ὁμωνύμως αὐταῖς Ἐπακρία ἐκαλεῖτο. Pro quibus perperam Suidas Ἐπακτρία, ... Ἐπακτρίδας ... Ἐπακτριάς. Ἐπακρία γῆ memoratur in Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 3, Ἐπάκρια, ut ὄνομα χώρας, 259, 9, et ab Steph. Byz. v. Σημάχίδαι : Φιλόχορος δὲ τῆς Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. Idem in Ἐπάκρια, quod Ἐπακρία scrib. : Μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος συνοικισθεισῶν ιϐ′ πόλεων ... Τὸ ἐθνικὸν Ἐπακριεύς. Unam 12 illarum urbium dicit etiam Strabo 9, p. 397. Gentile ab Steph. positum convenit cum Διακριεὺς, quod consentiente Etym. M. idem ponit in Διάκρεια (Διακρία). Sed ut pro illo Διακρεῖς est ap. Hesych., ita Ἐπακρεῖς præbet lapis ap. Bœckh. vol. 1, n. 82, p. 121, 30 : Ἢ ἐς Πλωθέας ἢ ἐς Ἐπακρέα[ς ἢ ἐς Ἀ]θηναίους. Ad alterutram formam revocandus videtur Plut. Mor. p. 763, D : Ὥσπερ οὖν ἦσάν ποτε τρεῖς στάσεις Ἀθήνησι Παράλων, Ἐπάκρων, Πεδιέων. L. Dind.]

[Ἐπακριβὴς, ὁ, ἡ, ap. Euseb. H. E. 2, 17, ubi alii ἐπακριβὲς, alii ἐπακριβέστερον, scrib. est divisim ἐπ' ἀκρ.]

[Ἐπακρῐβόομαι, Exacte facio, cognosco, et sim. Diod. Exc. p. 611, 75 : Τὰ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐπακριβούμενος. Act. ead. signif. Epicur. ap. Diog. L. 10, 75 : Τὸν δὲ λογισμὸν τὰ ὑπὸ ταύτης (τῆς φύσεως) παρεγγυηθέντα καὶ ὕστερον ἐπακριβοῦν.]

Ἐπακρίζω, pro Ad summum perduco, et finem impono, quendam dixisse testantur Hesych. et Eust. [Od. p. 1636, 48 : Ἕτερος δέ τις ἐπήκρισε φησὶν ἀντὶ τοῦ ἐπάκρον (scr. ἐπ' ἄκρον) ἤγαγε καὶ τέλος ἐπέθηκε, Æschylum dicentes Cho. 932 : Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε τλήμων Ὀρέστης. Sed rectius schol. interpretatur intransitive ἐπ' ἄκρον ἦλθε, Ad fastigium pervenit.]

Ἐπάκριος, ὁ, ἡ, q. d. Cacuminarius, a cacumine. Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis et formationem, Latinitatis metas egredi. Ita cognominatus fuit Jupiter, quod in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hesych. et Eust. [Od. 1747, 59, Etym. M. p. 352, 50.] V. Ἀκρία et Ἀκραία.

Ἐπακροάομαι, Ausculto. [Auscultor add. Gl. Plato com. Bekk. An. p. 360, 7 : Αἰαῖ, γελῶν δ' ἐπηκροώμην ... πάλαι. Heliodor. 2, 17, p. 84 : Ἐπηκροᾶτο γὰρ ἁπάντων. Et alibi.]

Ἐπακρόᾱσις, εως, ἡ, Auscultatio, Auditio, VV. LL. [Reg. 1, 15, 22.]

[Ἐπακροᾱτὴς, ὁ, Auscultator, Gl.]

Ἔπακρος, ὁ, ἡ, In summitate angustus, In augustum desinens. Ἔπακρα ap. Hippocr. τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ μύουρα, exp. Galen. [Hippocr. De morbis 2, p. 483 med. : Παχὺν καὶ ἔπακρον ποιήσασθαι τὸν μοτόν. Weigel. Gregentii Taph. Legislat. Homer. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 5, p. 278, A : Τοῦ θεοῦ ἐξεγείραντος ἡμᾶς εἰς τὸ ἐπάκρον (sic) ὕψος τῆσδε τῆς περιφανεστάτης καὶ αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας, Summum fastigium. L. Dind.]

[Ἐπακτάζω. V. Ἐπάκτισεν.]

Ἐπακταῖος, ὁ, Neptuni in Samo cognomentum, quod sc. coleretur, vel templum haberet ἐπ' ἀκτῆς, In litore. Hesych.

[Ἐπακταῖος, α, ον, Litoralis. Oppian. Hal. 2, 127 : Ἠύτε τις νηῦς πείσματ' ἐπακταίῃσιν ἀναψαμένη σπιλάδεσσι. Ubi est var. ὑπ' ἀκταίῃσιν. Schneider. ἐπ' ἀκταίῃσιν. Schol. : Ἐπακταίῃσιν) ταῖς παρ' αἰγιαλοῖς. 4, 273 : Ἐλαίῃ γείτοσιν ἐν γουνοῖσιν ἐπακταίῃ τεθαλυῖα. Ap. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 504, 1 : Πάρμις ... ἐπάκτειος καλαμευτὴς ἄκρος καὶ κίχλης καὶ σκάφου ἰχθυβολεύς, Planudius supposuit ἐπάκτιος ὃς καλαμευτὴς, quod ὃς in ὡς mutato servavit Jacobsius.]

[Ἐπακτέον, Inferendum. Cic. Ep. ad Att. 9, 4, 2 : Εἰ πόλεμον ἐπ. τῇ χώρᾳ. Dionys. A. rh. 2, 6, p. 239, 11 : Ἐπ. δὲ πάλιν καὶ ἐνταῦθα ἱστοριῶν τινων μνημονεύοντα. Ita Sylb. pro ἀπ. coll. ib. 3, p. 235, 12 : Ἐφεξῆς ἐπάγειν χρὴ τὸν περὶ τῆς φύσεως λόγον. Lucian. De hist. conscr. c. 9 : Μέτρον ἐπ. τῷ πράγματι, Adhibendum.]

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, Venator. Eust. [Il. p. 1098] ait τοὺς θηρατὰς, Venatores, dictos esse ἐπακτῆρας, vel ὡς ἀεί τι ἐπαγομένους, οἷον κύνας ἢ ὅπλα, vel ὡς ἐπαγομένους τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην ἐπιόντας. [Id. p. 1871, ad Od. T, 435 : Οἱ δ' ἐς βῆσσαν ἵκανον ἐπακτῆρες· πρὸ δ' ἄρ' αὐτῶν ἴχνι' ἐρευνῶντες κύνες ἦισαν.] Hesych. autem habet : Ἐπακτῆρες· κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. [Conf., præter schol. ad l. Hom. et lexicographos, scholia ad Soph. Aj. 7. De venatoribus Lycophr. 109, Callim. Jov. 77, Nicand. Th. 668, Oppian. Cyn. 1, 74, 400, 536; 2, 25, 36. De piscatoribus Apoll. Rh. 1, 625; coll. schol. Nicandri Th. 824.]

[Ἐπακτὴς, ὁ. Ἐπακταὶ, Stipatores, Gl.]

Ἐπακτικὸς, ἡ, ὸν, Illex, Illecebrosus. Ἐπακτικὴ διὰ τὴν ἡδονὴν τοῖς ἀπείροις ἐστὶ παραδόξως, Diosc., pro, Ignari suavitate ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. Sic ἐπακτικὸς ἐν τῇ ὀσμῇ. [Ἐπακτικώτατα πρὸς ποτὸν τὰ ἀμύγδαλα, Athen. 2, p. 52, D; 1, p. 18, D. Hemst. Heliodor. 4, 3, p. 162 : Ἐπακτικὸν γάρ τι καὶ πρὸς τῶν ὁρώντων εἰς εὔνοιαν τὸ κάλλος. Phot. v. Ἀγωγός. || Sensu passivo et SS. Patribus peculiari de calamitatibus illatis, ducta ex verbi ἐπάγειν usu, qualis est Ep. 2 Petr. 2, 1 : Καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι (impii), ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν. Athanas. Epist. de interpr. Ps. : Οἱ δὲ ἐπακτικὰ ἀπαγγέλλουσιν, ὡς ὁ ἑβδομηκοστὸς ἔνατος, ὁ ἑξηκοστὸς ἕκτος. Angl.] Ἐπακτικοὶ λόγοι, Habentes ἐπαγωγὴν (q. v.), i. e. Inductionem. Erat autem argumentatio duplex, una συλλογιστικὴ, altera ἐπακτικὴ, Quæ fiebat per inductionem. [Suid. v. Ἐπαγωγὴ, ex Alex. Aphrod. in Topic. 1, p. 47 : Ἡ ἐπαγωγὴ καὶ ὁ συλλογισμὸς ὄργανά εἰσι λόγων διαλεκτικῶν, καθ' οὓς τὸ γυμνάζεσθαι γίνεται· καὶ ἡ μὲν διὰ τοῦ καθόλου δεῖξις, συλλογιστικὴ, ἡ δὲ διὰ τῶν ὑπὸ τὸ καθόλου, ἐπακτική. Conf. Ἐπαγωγικός. Angl. Aristot. Metaph. 12, 4, p. 1078, 28 : Δύο γάρ ἐστιν ἅ τις ἂν ἀποδῷη Σωκράτει δικαίως, τούς τ' ἐπακτικοὺς λόγους καὶ τὸ ὁρίζεσθαι καθόλου.] Hinc Adv. Ἐπακτικῶς, Per inductionem, Utendo inductione. Aristot. Περὶ φυσ. ἀκρ. 4 : Οὔτε δὴ ἐπακτικῶς σκοποῦσιν, Si sigillatim æstimemus, ut interpr. Bud., cujus Comm. vide p. 376. Id. in Lex. exponit Singula æstimando percurrendoque, et ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς ab Aristot. pro eodem dici scribit. [Conf. Ἐπαγωγικῶς.]

Ἐπάκτιος, ὁ, ἡ [et α, ον], quasi ἐπ' ἀκτῇ ὤν, Ad litus situs, Litoreus, Litoralis, Maritimus, ut ap. Soph. Trach. [1153] ἐπακτίᾳ Τίρυνθι schol. exponit παραθαλαττίᾳ. [Id. Aj. 413 : Νέμος ἐπάκτιον.] Sic ἐπ. οἶκος [Apoll. Rh. 2, 178], quæ a Martiale Litorea domus, i. e. Ad litus sita. At ἐπ. πώεα [ib. 657], Oves juxta litus pascentes, exponitur. Apollo autem Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, ap. [Orph. Arg. 1297 : Ζηνὶ Πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι·] Apoll. Arg. 1, [403] : Νήεον αὐτόθι βωμὸν ἐπακτίου [ἐπάκτιον Brunck., ut est 359; 2, 689] Ἀπόλλωνος, Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον. Sed quod dicit ibi schol., ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, non videtur intelligendum ut in VV. LL. exp., Qui in litore colitur, sed Qui colitur in quodam loco Magnesiæ, qui Acte nominatur, ut ex Stephano Byz. annotavi in Ἄκτιος. [Lycophr. 118 : Ἐπακτίαν ....χέρσον· 1405 : Ἥ τ' ἐπάκτιος στόρθυγξ. Fem. ἐπάκτιαι etiam ap. Eur. Andr. 853, quum ἐπάκτιοι φάτναι scribatur in ejusd. fr. Stheneb. ap. Athen. 10, p. 422, A. Rursus ἐπακτίας αὐλῶνας Soph. fr. Scyth. ib. 5, p. 189, D.]

Ἐπάκτισεν, Hesychio ἐπέδραμεν. Sed puto eum scripsisse ἐπάκτασεν, quum ea scriptura seriei alphabeticæ convenientior sit et etymo affinior. Credo enim esse ab ἀκτάζω.

Ἐπακτὸς, ὁ, ἡ [et ὴ, ὸν, in Gl. autem accentu in prima posito Ἔπακτος, Adhibitus], Adventitius, h. e. ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, Translatitius, οὐκ ἐγχώριος, et Profectitius, ut, Ἡμεῖς γὰρ τὴν ζωὴν ἔχομεν οὐ παρ' ἑαυτῶν, ἀλλ' ἐπακτήν. Herodot. 7, [102] : Τῇ Ἑλλάδι πενίη μὲν αἰεί κοτε σύντροφός ἐστιν, ἀρετὴ δὲ ἐπακτός ἐστιν, ἀπό τε σοφίης κατεργασμένη καὶ νόμου ἰσχυροῦ, Virtus vero aliunde accessit, a sapientiæ utique studio absoluta et legis severitate. Bud. [Ap. Her. ἔπακτος scripsit Schweigh., defenditque in Lex. Herodoteo, acutum ratus convenire nonnisi formæ femininæ ἐπακτὴ, masculinæ vero ἔπακτος gravem. Idem fere sentiebat Buttm. Gr. vol. 1, p. 246. Nihil præsidii huic discrimini in libris esse videtur.]

Ex Soph. [Aj. 1296, Aristoph. ap. schol. Ach. 3] A citatur ἐπακτὸς ἀνὴρ, pro Externus vir [cui conf. στρατὸς ἐπ. Tr. 259, δόρυ ἐπ. OEd. C. 1525; στράτευμα ἐπ. Æsch. Sept. 583; λεὼς ἐπ. Eur. fr. Erechth. ap. Lycurg. p. 160, 7, et Ion. 290 : Οὐκ ἀστὸς, ἀλλ' ἐπ. ἐξ ἄλλης χθονὸς, et ib. 592 : Πατρὸς ἐπακτοῦ· fr. Melanipp. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 37 : Πλοῦτος ἐπακτὸς ἐκ γυναικείων γάμων], et ex Eurip. ἐπακτὸς πημονή [Hippol. 318. Soph. Tr. 491 : Νόσον ἐπακτόν]. Et ex Plut. [c. 3 Comp. Pericl. c.] Fabio, Λέγεται πόλεμος ἐπακτὸς ὑπ' ἐκείνου γενέσθαι, et exp., Dicitur bellum ab eo conflatum. Item ἐπακτὸς ὄμβρος [Pind. Pyth. 6, 10], Imber procellosus et impetuosus, teste Suida. [Σῖτος ἐπακτὸς, Frumentum peregre advectum, Thuc. 6, 20; 7, 28. L. D. Τοῖς ἐκ τῶν ποταμῶν ἐπακτοῖς ὕδασι, Diodor. 2, 54. Γύναιον ἐπακτὸν ἐξ ἄστεος, Longus 3, 15. Χρῶμα ἐπακτὸν καὶ ἀλλότριον, de fuco, Phintys ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 86. (Conf. Pind. Ol. 11, 107 : Πλοῦτος ὁ λαχὼν ποιμένα ἐπακτὸν ἀλλότριον θνάσκοντι στυγερώτατος.) Galen. vol. 11, p. 358, B (?). Hemst. Plato Reip. 3, p. 405, B : Ἢ οὐκ αἰσχρὸν B δοκεῖ καὶ ἀπαιδευσίας μέγα τεκμήριον τὸ ἐπακτῷ παρ' ἄλλων, ὡς δεσποτῶν τε καὶ κριτῶν, τῷ δικαίῳ ἀναγκάζεσθαι χρῆσθαι, καὶ ἀπορίᾳ οἰκείων; 9, p. 473, B : Ἕως ἂν... μανίας πληρώσῃ ἐπακτοῦ. Aristot. De gen. anim. 3, 1 med. : Ὑγρότης, καὶ ἡ σύμφυτος καὶ ἡ ἐπακτός. Post quos frequentarunt Plotinus aliique recentt.] Ἐπακταὶ ἡμέραι, Intercalati dies, de qua signif. verbi ἐπάγειν paulo ante dictum est. [Isidor. Orig. 6, 17, 29, 31; Zonar. p. 798, v. Ἐπακτή.] Lingua vernacula Epactam appellat rationem vulgarem qua colligitur cursus lunaris ab imperitis, Bud. [Femin. ἐπακτὴ est etiam ap. schol. Eur. Hipp. 317. Fuit Eur. Phœn. 343, ubi ἐπακτὸν, ut metrum postulabat, ex libro uno recepit Porson.] Idem ἐπακτὸν ὅρκον interpr. Jusjurandum delatum, et ait esse ἐπακτὸν τὸν ὑπ' ἄλλου ἐπαγόμενον, Ab alio impactum, non sponte susceptum. Isocr. Ad Dem. [p. 6, C] : Ὅρκον ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σεαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων. [Ut Bud., ita Hesych. et alii lexicogrr. Perperam Harpocr., ὃν C αὐτός τις ἑκὼν αὐτῷ ἐπάγεται, τουτέστιν αἱρεῖται. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον, καὶ Ἰσοκράτης (l. c.).]

Ἐπακτόω, ακτῶ, pro Obstruo, Obturo, in VV. LL. affertur ex schol. Aristoph., sed legendo in illis ἐπακτῶσαι pro πακτῶσαι, ut declarabitur in Πακτόω. [V. et Ἀπακτόω.]

[Ἐπακτρεὺς, έως, ὁ, unde] Ἐπακτρεῖς, Venatores, iidem qui et ἐπακτῆρες. Hesych. [Ἐπακτρίς (Ἐπακτρεῖς)· παροιμία, Δοῦναι μὲν εἰς ἐπακτρέων, λαβεῖν δὲ μή· καὶ οἱ κυνηγοὶ, ἐπακτρεῖς. Δοῦναι autem hic est Nuptum collocare filiam. Memorant voc. ἐπακτρεῖς etiam Etym. M., Eust. Od. p. 1539, 25; 1871, 61. Ἁλιεῖς interpr. Hesych. in Ἐπακτρὶς cit.]

[Ἐπακτρία, ἡ, sec. Etym. M. p. 353, 5, i. q. ἐπακτρίς. Quod scrib. videtur ἐπάκτρια. Hoc testimonio uti poterat Brunckius, qui Eur. Andr. 853 : Ἔλιπες, ὦ πάτερ, μ' ἐπακτίαν ὡσεὶ μονάδ' ἔρημον οὖσαν ἐναλίου κώπας, ἐπακτρίδα scribendum putabat.]

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, et ap. Nicandr. [Ther. 824] Ἔπακτρον, ου, τὸ, Navigiolum, Navigium piscatorium: nam ἁλιὰς exponitur a Gr. lexicographis. Appellari autem σκάφος ab Appiano, quam ἁλιάδα vocat Plut. ipsumque adeo Plut. ἁλιάδα et ἁλιευτικὸν πλοῖον pro eodem ponere, docet Bayfius. Hesych. [et Eustath. l. infra citando, Od. p. 1871, 61] censet ἐπακτρίδας dictas esse τὰς ἁλιάδας, quod iis utantur ἐπακτρεῖς, quorum appellatione comprehendantur et ἁλιεῖς, i. e. Piscatores. Xenoph. Hell. 1, [1, 7]: Ἐνταῦθα δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης ἦκεν ἐκ τῶν Κλαζομενῶν σὺν πέντε τριήρεσι καὶ ἐπακτρίδι. [Tzetz. Hist. 6, 335.] In VV. tamen LL. exp. ἐπακτρὶς, Navis oneraria. [V. etiam Ἐπιταρίς. De accentu in ult. Arcad. p. 33, 22.] Hinc Ἐπακτροκέλης, ὁ, Navigium prædatorium, [Harpocrat., Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 13.] Suidas, Etym., Eust. [Il. p. 1038, 3; Od. 1539, 25] ita dictum quod sit inter ἐπακτρίδα et κέλητα. [Memorat etiam Poll. 1, 82, habetque Æschines p. 27, 9. Aristot. Περὶ ἑρμην. c. 2 : Ἐν τῷ ἐπακτροκέλης τὸ κέλης οὐδὲν σημαίνει καθ' ἑαυτό.]

[Ἐπακτροκέλης. Ἔπακτρον. V. Ἐπακτρίς.]

Ἐπᾰλαζονεύομαι, ut ἐπ. τούτῳ, Jacto me hac de re, vel hac in re. VV. LL. interpr. Insulto. Hesych. vero ἐπαλαζονευόμενον, pro quo male in vulg. edd. legitur ἐπαναλαζονευόμενον, exp. καταθρασυνόμενον. [Joseph. B. J. 2, 18, 4 : Ἵνα μηδεὶς τῶν ἐχθρῶν τὴν ἐμὴν αὐχήσῃ σφαγὴν μηδὲ ἐπαλαζονεύσηται πεσόντι· 4, 3, 5 : Ἐπηλαζονεύοντο τοῖς τολμήμασιν.]

Ἐπᾰλᾰλάζω, Alala clamo ob, vel Lætus acclamo. [De clamore bellico initio pugnæ Xen. Cyrop. 7, 1, 26 : Ἐνυαλίῳ ἐπηλάλαξαν, de qua formula v. in Ἐνυάλιος. Diod. 13, 99 : Τὸ πλῆθος ἐπαλαλάζον. Nicephor. Progymnasm. p. 507, 15 : Ὁ μὲν ἐκόμπαζε καὶ τὸ θέατρον ἐπηλάλαζεν. Iambl. V. Pyth. 31, 190, p. 394 : Ληστρικῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες ἐπέθεντο οἱ στρατιῶται.]

Ἐπαλάομαι, Pervagor, Peragro. Hom. Od. O, [176]: Πολλὰ παθὼν καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδε νοστήσει. Quod falso in VV. LL. ab ἐπαληθέω deducitur. [Apoll. Rh. 3, 348 : Πόλλ' ἐπαληθεὶς ἄστεα. ᾰᾰ]

Ἐπᾰλαστέω, Indignor super aliqua re, Graviter afficior aliquam ob rem. Hom. Od. A, [252] : Τὸν δ' ἐπαλαστήσασα προσηύδα Παλλὰς Ἀθήνη, ubi schol. exp. ἐπὶ τοῖς λεχθεῖσιν, ὡς ἀλάστοις καὶ δεινοῖς οὖσι, δεινοπαθήσασα· sicut Eust. quoque, δεινοπαθήσασα ὡς ἐπὶ ἀλάστοις καὶ ἀλαθήτοις κακοῖς. [Apoll. Rh. 3, 369 : Φῆ δ' ἐπαλαστήσας· 557 : Ἄνθορεν Ἴδας δεὶν' ἐπαλαστήσας μεγάλῃ ὀπὶ φώνησέν τε.]

[Ἐπαλγέω, Indoleo. Eurip. Suppl. 58 : Ὅσσον ἐπαλγῶ μελέα τῶν φθιμένων, οὓς ἔτεκον. «Binii Conc. 2, 22.» Kall.]

[Ἐπαλγὴς, ὁ, ἡ, Cum dolore conjunctus, Dolorosus. Δύσχροια ἐπαλγὴς Dioscor. Ther. 6, p. 428, A. Strabo 11, p. 523 : Εἰσὶ δὲ (οἱ ἅλες) κνησμώδεις καὶ ἐπαλγεῖς. Hemst. Oppian. Hal. 4, 508 : Ὠδῖνος ἐπαλγέος. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 425, D : Ἐπαλγὴς μὲν ἡ ζωή. Etym. M. p. 766, 18 : Ὀδυνηράν τινα φωνὴν καὶ ἐπαλγῆ. Comparat. Aret. p. 53 : Ἐπαλγεστέρη ἰσχουρίη. Joseph. Maccab. 14 : Ὧν τί ἂν γένοιτο ἐπαλγέστερον; Adv. Ἐπαλγῶς Poll. 3, 99.]

[Ἐπαλγύνω, Dolore afficio, affligo. Nicand. Al. 335 : Ἐπαλγύνουσα πόσις βουπρήστιδος. Cum accus., Quintus 4, 416 : Οὔνεκ' ἄρ' αὐτὸν πληγὴ ἐπαλγύνεσκε θοοῦ ποδός. Wakef. Med. Doleo, Tzetz. Hist. 4, 398, 710 : Ὥσπερ ἐπαλγυνόμενοι ταῖς συμφοραῖς· 599. V. etiam Ἐφελγύνω. ῡ L. Dind.]

[Ἐπαλγῶς. V. Ἐπαλγής.]

[Ἐπᾱλεὴς, ὁ, ἡ, Calidus. Hesiod. Op. 491 : Ἠὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπαλέα λέσχην ὥρῃ χειμερίῃ. Ubi alii ἐπ' ἀλέα. Ἐπαλέᾰ ab ἐπαλεὴς formatur ut δυσκλέα et alia ejusmodi.]

Ἐπάλειμμα, τὸ, Inunctio, vel potius Id quod ad inungendum adhibetur, Id quo inungimus.

Ἐπᾰλείφω, Superinungo, Superlino, aut Superillino. Vel pro ἐναλείφω, Inungo, Illino : ut, Ἐπαλείφειν ἡμᾶς κηρὸν τοῖς ὠσὶ, Philostr. Her. [p. 717. Plato Tim. p. 66, C : Ἐπαλείφουσα τὰ τραχυνθέντα· Lys. p. 217, C : Πάρεστί που τῷ ἀλειφθέντι τὸ ἐπαλειφθέν. Ἐπαλειφόμενον ὄξος ex Polyæno 6, 3, et χρυσίῳ τὸν κολεὸν ἐπαλεῖψαι ex Greg. Nyss. vol. 2, p. 293, A, affert Hemst.; Pausan. 6, 3, 15 : Τοὺς τοίχους τοὺς δύο ἐπαλείφοντες, Duos parietes dealbantes, Toup. ad Suidæ gl. : Δύο τοίχους ἀλείφεις, λέγεται ἐπὶ τῶν ἐπαμφοτεριζόντων, Emend. vol. 1, p. 209. De terra ap. Theophr. C. Pl. 3, 23, 2, peculiari quadam signif., de qua v. intt. Per tmesin Hom. Od. M, 47 : Ἐπὶ δ' οὔατ' ἀλεῖψαι ἑταίρων· 177 : Ἑτάροισιν ἐπ' οὔατα πᾶσιν ἄλειψα. De Circe ipsa, quæ Ulixem coegit aures sociorum cera obturare, Alcmanem dixisse : Ὀδυσσῆος ὦτα θ' (f. ὥαθ') ἑτάρων Κίρκη ἐπαλείψασα, annotat schol. Il. Π, 236.] || Metaphorice etiam ponitur, ducta sc. metaph. ab iis qui certaturos ungebant, pro Acuo, Exhortor, Excito. Theodorit. [H. E. 4] : Ἐπαλείφοντες ἑαυτοὺς τοῖς τῶν πατέρων διὰ τῶν θείων λογισμῶν ἀνδραγαθήμασι. V. et alia exx. hujus comp. itidemque simplicis, ap. Bud. Comm. p. 810. [Hesych. : Ἐπαλείφων, γυμνάζων. Ἐπαλείφοντας, γυμνάζοντας. Hippocr. Epid. 5, p. 1147, E : Ἐπαλειφθέντος τοῦ καρκίνου, Cancro medicamentis irritato, interpr. Foes. Polyb. 2, 51, 2 : Βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλείφειν ἐπὶ τὸν Ἀντίγονον. Philo vol. 1, p. 680, 37 : Τῶν δ' ἔμπαλιν τοὺς θυ-

μοὺς ἐπήλειψε. Synes. p. 47, A : Ἄπτεσθαί τινος εὐφροσύνης καὶ ἐπαλείφειν εὐθυμίᾳ τὸν βίον. Utrumque citavit Wakef.]

[Ἐπάλειψις, εως, ἡ, Inunctio, Perunctio. Etym. M. p. 69, 41 : Τὰς χρίσεις καὶ τὰς ἐπαλείψεις, ἀλοιμοὺς ἔλεγον.]

[Ἐπαλέξησις. V. Ἔπαλξις.]

[Ἐπᾰλέξω.] Ἐπαλεξήσων, Suidæ βοηθήσων, Opem laturus, ab ἐπαλεξέω [ἐπαλέξω. Ἐπαλεξεῖν male etiam in Etym. M. v. Ἀλέξανδρος, Παρὰ τὸ ἐπ. τῇ πατρίδι τοῖς πολεμίοις.] Hom. Il. Θ, [365] : Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς Τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν. [Λ, 428. Per tmesin Υ, 315, Φ, 374 : Μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. Aor. Nicand. Th. 352 : Κακῇ ἐπαλαλκέμεν ἄτῃ, Opem ferre adversus.]

Ἐπᾰλετρεύω, Molo. Apollon. [Rh. 1, 1077 : Ηκνδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.]

Ἐπᾰληθεύω, cum accus., Verum esse declaro, Confirmo. Thuc. 8, [52] : Τὸν τοῦ Ἀλκιβιάδου λόγον ἐπηλήθευσεν ὁ Λίχας. [4, 85 : Ἡ μὲν ἔκπεμψίς μου ... γεγένηται τὴν αἰτίαν ἐπαληθεύουσα. Schol. βεβαιοῦσα, κυροῦσα.] Sic Lucian. [Lapith. c. 29] : Καὶ τῇ ἀπορίᾳ τῶν προσώπων ἐπαληθεύοντας τὰ ὑπὸ τοῦ Ἑτοιμοκλέους κατηγορηθέντα. Et [Muscæ enc. c. 7] : Καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου μῦθον. [Pass. Dionys. A. R. 1, 58 : Εἰ δ' ἐπαληθεύεται ὑμῖν ὅδ' ὁ λόγος, πίστεις τούτων ἀξιῶ δοῦναι. Themist. Or. 6, p. 78, D : Τοῦτο ἡ θειότης ἐστὶν ... ἣν οὐχ ὅσιον ἄλλῳ ἐπαληθεύεσθαι, μὴ προϋπαρχούσης φιλανθρωπίας.]

[Ἐπᾰληθὴς, ὁ, ἡ, Verus. Amphiloch. p. 99, D : Θέλεις εἶπω σοι τὸ ἐπαληθές; Kall. Rectius scribitur ἐπαλήθης.]

[Ἐπᾰληθίζω, i. q. ἐπαληθεύω. Tzetz. Hist. 7, 762 : Ψυχὴν ἐπαληθίζουσαν ἔχων. Boiss. Hesych. : Ἐπηλήθισεν, ἠλήθευσεν. Medio Eust. Op. p. 95, 42 : Τῷ ὅλῳ κατὰ φύσιν ἀναστήματι τὸ θεῖον πλάσμα ἐπαληθιζόμενοι.]

Ἐπαλθέω, affertur pro Curo, Sano. [Nicand. Al. 395 : Ἐχίνου δαῖτες ἐπαλθήσουσιν ἰδὲ κτένες· 627 : Ἥντε ... πόσις οἴνης ἐπαλθήσειε. Medio Th. 654 : Τά τε δάγματ' ἐπαλθήσαιο φάλαγγος. Præsens autem rectius ponitur Ἐπαλθαίνω.]

[Ἐπαλθὴς, ὁ, ἡ, Sanans. Nicand. Th. 500 : Ἐπαλθέα ῥίζαν· Al. 156 : Ἐπαλθέα νοῦσον ἔτευξεν, passive, Sanabilem fecit, Sanavit.]

[Ἐπᾰλινδέομαι, s. Ἐπᾰλίνδομαι, Volutor super, in. Apoll. Rh. 4, 1463 : Ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι κινυμένης ἀμάθου. Recte schol. ἐκεκάλυπτο. Altera forma Nicand. Th. 266 : Αὐτὰρ ὅγε σκαιὸς μεσάτῳ ἐπαλίνδεται ὁλκῷ. Schol. ἐπικυλίεται.]

[Ἐπαλκὴς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus, Æsch. Cho. 413, ubi schol. ἰσχυροποιόν. Angl.]

[Ἔπάλκης, ους, ὁ, Epalces, n. viri. Inscr. Tegeat. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1513, p. 699, b, 17 : Διοκλῆς Ἐπάλκε[ος]. L. Dind.]

[Ἔπαλκος, ου, ὁ, Epalcus, n. viri, in inscrr. Teniis ap. Bœckh. n. 204, 205, 206, coll. Add. p. 909. L. Dind.]

[Ἐπαλλᾰγὴ, ἡ, Permutatio. Herodot. 1, 74 : Γάμων ἐπαλλαγὴν ἐποίησαν, Mutua connubia. Dionys. A. R. 10, 60. || Implicatio, Perplexus situs. Aret. p. 34 : Αἰτίη δὲ τῶν ἀρχέων τῶν νεύρων ἡ ἐπαλλαγή· οὐ γὰρ κατ' ἴξιν τὰ δεξιὰ ἐπὶ δεξιὰ ὁδοιπορέει μέσφι περατῶνται, ἀλλ' ἔμφυτα τῇ ἀρχῇ ἕκαστα εὐθὺς ἐπ' ἐκεῖνα φοιτῇ, ἀλλήλοισι ἐπαλλαξάμενα εἰς χιασμὸν σχήματος. L. Dind.]

Ἐπαλλὰξ, pro signif. τοῦ ἐναλλὰξ in VV. LL. affertur ex Xen. [Eq. 1, 7 : Στέρνα πλατύτερα ὄντα καὶ πρὸς ... τὸ μὴ ἐπ., ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα, ubi est, Non implicita s. perplexa. Quem l. respiciens Pollux 1, 193 exhibet ἐναλλὰξ, quod simili modo de pedibus implicatis dixit Aristoph. in illo cit. Similiter Aristid. vol. 1, p. 289, 5 : Φανέντος τοῦ θεοῦ λαμβάνομαι τῆς κεφαλῆς ἐπ. τοῖν χεροῖν, ubi olim ἀπαλλὰξ, ut in edd. vett. Xen., unde petitum, memoravit HSt. in Ἐναλλάξ. || Mutuo, Alternis, ap. Diod. 19, 30 : Ἐπηλάλαξαν αἱ δυνάμεις ἐπαλλὰξ πλεονάκις.]

Ἐπάλλαξις, εως, ἡ, Alternatio. Item, Indiscretus ab altero in alterum transitus. Alterius vicissim et alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Sic ap. Aristot. δακτύλων ἐπάλλαξις, Celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus et demittimus. V. Bud. Comm. p. 602. In VV. LL. ἐπάλλαξις τῶν δακτύλων exp. etiam Micatio digitorum. [Respicitur l. De insomn. c. 2, p. 460, 20 (cui conf. Metaph. 3, 6, p. 1011, 33) : Καὶ τῇ ἐπαλλάξει τῶν δακτύλων τὸ ἓν δύο φαίνεται, ἀλλ' ὅμως οὔ φαμεν δύο· κυριωτέρα γὰρ τῆς ἁφῆς ἡ ὄψις. Εἰ δ' ἦν ἡ ἁφὴ μόνη, κἂν ἐκρίνομεν τὸ ἓν δύο. Ubi digitorum quandam implicationem intelligi, ex Probl. 35, 10 : Διὰ τί τὸ περιαγόμενον ἐναλλὰξ τοῖς δακτύλοις δύο φαίνεται; et 31, 11 : Ὥσπερ οὖν δύο δρᾶν τὸ δὶς δρᾶν οἴεται ἡ ψυχὴ, ὅμοιον καὶ ἐπὶ τῶν δακτύλων τῆς ἐπαλλάξεως, et ib. 17, docuit G. A. Beckerus p. 49. Ex his autem ll. fictum, quod e Lex. Septemv. repetit HSt. :] Et τῆς ἐπαλλάξεως δάκτυλοι, Digiti mutatis vicibus implicati. [Eodem autem modo dicitur a Plut. Mor. p. 45, D : Μηρῶν ἐπάλλαξις ἀπρεπής. Et 140, E : Ὥσπερ οἱ δεσμοὶ κατὰ τὴν ἐπάλλαξιν ἰσχὺν δι' ἀλλήλων λαμβάνουσιν. Plato Soph. p. 240, C : Διὰ τῆς ἐπαλλάξεως ταύτης, quam ib. συμπλοκὴν dixerat. Simplic. De cœlo 3, p. 150 : Τὴν συμπλοκὴν οἱ Ἀβδηρῖται ἐπάλλαξιν, ὥσπερ καὶ ὁ Δημόκριτος. Polyb. 18, 1, 11 : Τὰς εἰς ἀλλήλους ἐμπλοκὰς καὶ τὰς ἐπαλλάξεις τοῦ τοιούτου χάρακος. Harpocr. : Ἐπαλλάξεις, ἀντὶ τοῦ συναλλαγὰς ἢ μίξεις, Ἀντιφῶν Ἀληθείας α'. Improprie de alternationibus et vicissitudinibus etiam Aristot. De gen. an. 2, 1, p. 732, 15 : Συμβαίνει δὲ πολλὴ ἐπ. τοῖς γένεσιν· οὔτε γὰρ τὰ δίποδα πάντα ζῳοτοκεῖ ... οὔτ' ᾠοτοκεῖ πάντα κτλ.]

[Ἐπαλλάσσω, s.] Ἐπαλλάττω, Alterno, Varius sum, Non eodem tenore procedo, Vicissim hoc atque illo modo procedo; ut ἐπαλλάσσοντες ὀδόντες ap. Aristot. [De part. an. 3, 1, p. 661, 18], Dentes serrati, h. e. breviores alternis et longiores. Quod ipse appellat etiam ἐναλλὰξ ἐμπίπτειν, scribens, Οἱ χρήσιμοι δὲ πρὸς τὴν ἀλκὴν ἐναλλὰξ ἐμπίπτουσιν, ὅπως μὴ ἀμβλύνωνται τριβόμενοι πρὸς ἀλλήλους. Plin., Serrati pectinatim coeunt, ne contrario occursu atterantur. || Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων ap. eund. Aristot. H. A. 2, [1 fin.], Alternantem naturam habere et quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Id. in Polit. [4, 10, p. 1295, 9] ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro In vicinia esse et confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Citatur ex Eod. in Probl., Ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις, pro Inter se non cohærescunt. Et Gen. anim. 4, [4, p. 769, 34] συμφύεσθαι et ἐπαλλάττειν tanquam contraria. Ἐπαλλάττειν pro Alternare, alia etiam signif. sumpto, ap. eund. Aristot. in Polit. [1, 6, p. 1255, 13] : Αἴτιον ταύτης τῆς ἀμφισβητήσεως, καὶ ὃ ποιεῖ τοὺς λόγους ἐπαλλάττειν. Qua etiam de re Virg. Alternare dixit : Hæc alternanti potior sententia visa est. [Ib. 6, 1, p. 1317, 2 : Συνδυαζόμενα (genera rerum publ.) ποιεῖ τὰς πολιτείας ἐπαλλάττειν, ὥστε ἀριστοκρατίας τε ὀλιγαρχικὰς εἶναι καὶ πολιτείας δημοκρατικωτέρας. Et ib. 1, 8, p. 1257, 35 : Ἐπαλλάττει γὰρ ἡ χρῆσις.] || Ἐπαλλάττειν etiam dicitur Alterum pro altero accipi, et loco alterius esse : ut ap. Eund. De vitæ brevitate [c. 1, p. 464, 28] : Ἐπαλλάττει τὰ νοσώδη τὴν φύσιν σώματα τοῖς βραχυβίοις. V. Bud. p. 600, 601, 602. [Eadem constr. De gen. an. 2, 1, p. 733, 27 : Τὰ δ' ἄναιμα οὐ πάντα σκωληκοτοκεῖ ἁπλῶς· ἐπαλλάττει γὰρ ἀλλήλοις τά τ' ἔντομα καὶ τὰ ἀτελὲς τίκτοντα τὸ ᾠόν. Et alibi.] || Activum item cum accus., ut ap. [Hom. Il. N, 359 : Ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ubi schol. Ven. : Τῷ ἐπαλλάξαι ἐπὶ τοῦ συνάψαι χρῶνται καὶ τῶν πεζολόγων τινὲς, πλεονάζει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς, ἐπηλλαγμένα λέγων τὰ συνημμένα. Hesych. : Ἐπαλλάξαντες, ἐφαμματίσαντες, ἐπιπλέξαντες, κτλ., ad eundem l. respiciens. Sic etiam Arrian. Tact. p. 13 ed. Blanc. : Ἀλύσεσι λεπταῖς ἐπηλλαγμένοι (θώρακες), Annulis tenuibus conserti. Xen. Cyn. 5, 20 : Ἐπαλλάττοντες ἅλματα, ἐμποιοῦντες ἴχνεσιν ἴχνη.] Aristot. De anim. 2, [1, p. 501, 18], ἐπαλλάττειν τὰ καρχαρόδοντα τοὺς ὀδόντας τοὺς ὀξεῖς ὁμοῦ [ὁμοῦ del.]. Quæ Gaza interpr., Quorum sunt dentes serrati, series acutorum dentium mutua insertione pectinatim se constipat. Gregor. : Καὶ ἡ μὲν μέλιττα ποιεῖ τὰ κηρία τὰς ἐξαγώνους καὶ ἀντιθέτους σύριγγας ἐξυφαίνουσα, καὶ τὰς εὐθείας ταῖς γωνίαις ἐπαλλάττουσα, Rectas lineas angulis evarians. Bud. p. 600. [Passivum signif. activa, ut supra ἐναλλάττομαι posuisse videtur Soph., de quo Hesych. : Ἐπαλλαχθεῖσα, ἐπαλλάξασα, Σοφοκλῆς Κολ-

χίσιν. Passiva Eur. Heracl. 836 : Ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδί ; Pes pedi consertus, de pugnantibus. Plut. Lucull. c. 21 : Ἐπηλλαγμέναις δι' ἀλλήλων ταῖς χερσίν. Xen. Hipp. 3, 3 : Οὐδὲ δόρατα μὴν παραλείψω ὡς ἥκιστα ἂν ἀλλήλοις ἐπαλλάττοιτο, Inter se implicentur vel incumbant. Cui contrarium mox ponitur εὐκρινῆ. Sic de vestigiis confusis ἐπηλλαγμένα Cyneg. 8, 3, et ib. 6, 14, 15, ut supra act. Et de oratione Comm. 3, 8, 1 : Ὥσπερ οἱ φυλαττόμενοι μή πῃ ὁ λόγος ἐπαλλαχθῇ, Ne perplexa et confusa fiat disputatio. Medii Ἐπαλλάττομαι, Me implico, exemplum v. in Ἐπαλλαγή.]

Ἐπαλληλία, ἡ, Series continua et sine intercessione, Vicissitudo perpetua. Bud. in VV. LL. Æternitas. [Eust. Il. p. 11, 32 : Αἱ χασμῳδίαι ἤγουν αἱ τῶν φωνηέντων ἐπαλληλίαι καὶ συμπτώσεις· 422, 28 : Ὁ τοῦ σ πλεονασμὸς ἐν πολλαῖς εἴθισται βραχυνομέναις λέξεσι κατ' ἐπαλληλίαν πυκνὴν, ὁποῖα καὶ τὸ θέσκελον, θέσφατον κτλ. Etym. M. p. 576, 3 : Ἐπὶ δὲ τοῦ Αἴας οὐ προστίθεται (τὸ ι) διὰ τὴν ἐπαλληλίαν· εἰ γὰρ ἦν Αἴαις, ἀλλεπάλληλος εὑρίσκετο ἡ αι δίφθογγος. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 235, 27, et sæpius Etym. M.]

[Ἐπαλληλίζω, ap. Nicet. Alex. 2, p. 312, A : Οὐδ' ἂν ἐπαλληλίζειν τις ἕλοιτο, Comparo int. Schneid.]

Ἐπάλληλος, ὁ, ἡ, Alius super alium, vel post alium ; aut Alter super vel post alterum, Creber et continuus, ut quidem exp. a Bud. in h. l. Alciphr. Ep. 24 : Ἀλλ' ἤδη καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. [Herodian. 2, 7, 6 : Διαγγελθείσης τῆς τοῦ δήμου Ῥωμαίων γνώμης καὶ τῆς ἐπαλλήλου ἐν ταῖς συνόδοις βοῆς.] Sic ap. Philon. De V. M. 1 [vol. 2, p. 112, 48] : Διὰ τὴν ἐπάλληλον φοράν, Crebrum et frequentem lapsum. Ap. Eund., Τὸ δὲ τιμωριῶν ἐπάλληλον καὶ τὸ ἑκατέρας μέγεθος, exp. Altera super alteram pœna. [Apoll. De constr. 2, 27 : Διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εὐθειῶν.] Ἐπάλληλοι item plur. num., Crebri, Frequentes, Alii super alios, vel Alii ex aliis, ut Politian. eleganter vertit in h. l. Herodiani, 1, [13, 15] : Ἐδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν ἐπάλληλοι καὶ ἀκόλαστοι τοῦ σώματος ἡδοναὶ, Quippe quem die nocteque aliæ ex aliis effrenæ corporis voluptates gravissimo servitio premebant. Possumus etiam, ut opinor, interpretari, Aliæ alias excipientes, vel Aliæ aliis succedentes. Ap. Philon. eodem opere [vol. 2, p. 175, 40] ἐπάλληλοι φθοραὶ redditur Alternæ interneciones, et ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, Fulgetra et tonitrua alterna crebraque. [Alciphr. 3, 6 : Τὸ πρόσωπον τὰς ἐπαλλήλους πληγὰς οὐκ ἀνέχεται. Philo vol. 2, p. 66, 20 : Θερμὰ καὶ ἐπάλληλα δάκρυα. Et ante hos aliosque recentiorum Soph. Ant. 57, de mutua filiorum OEdipi cæde : Αὐτοκτονοῦντε ... μόρον κοινὸν κατειργάσαντ' ἐπαλλήλοιν χεροῖν.] || Ἐπάλληλα, Alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio et intercapedine. Et ita ἐπάλληλα opponuntur τοῖς ὑπαλλήλοις, Bud. [Diod. 3, 36 : Ταῖς ἐγκυκλωθείσαις ἐπαλλήλαις σπείραις, aut ἐπαλλήλοις scribendum aut ἐπ' ἀλλήλαις. Pariterque ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 786, 33, ἐπαλλήλους pro —ας. Schol. Hom. Il. N, 130 : Ἀνδρόμαχός φησι κυρίως λέγεσθαι προθέλυμνα τὰ ἐπαλλήλους κλάδους ἔχοντα δένδρα διὰ τὸ θηλυμανεῖν. Sic ἐπάλληλος φάλαγξ, Polyb. 2, 69, 9; τριφαλαγγία 12, 18, 5; τάξεις 11, 11, 7. Hesych. : Ἐπαλλήλων, ὁμοίων, eodemque modo Suidas.]

Ἐπαλλήλως, Serie continua et sine intercessione. [Identidem, Iterum atque iterum, Gl.] Diosc. 1, 167 : Φυτὸν γάρ ἐστι καρποφοροῦν δι' ὅλου ἔτους ἐπαλλήλως, Ita ut fructus novus veterem excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus, Bud. Eodem sensu Hermol., Ita ut antecedentem fructum subnascens identidem occupet novus. [Athen. 10, p. 456, E : Ἐπ. ἔχοντα τὰ ἔμπροσθεν. Addit Routh. Eccles. Lugd. Ep. ap. Euseb. H. E. 5, 1, p. 202, 19: Πρὸς πάντα τὰ ἐπερωτώμενα ἀπεκρίνατο Χριστιανός εἰμι· τοῦτο ... ἀντὶ παντὸς ἐπ. ὡμολόγει. Ap. schol. Dionys. Bekk. An. p. 787, 12 : Βουστροφηδὸν ἤγουν ἐναλλήλως καὶ κατὰ τὰς αὔλακας, αἵτινες ἐνέχονται ἀλλήλοις, scrib. ἐπαλλήλως. L. D.]

[Ἐπαλληλότης, ητος, ἡ, i. q. ἐπαλληλία. Apollon. De conj. Bekk. An. p. 525, 14 : Τὸ ἦ δὴ ... οὐκ ἐν ἐπαλληλότητι ἔχει ἕνα σύνδεσμον τὸν δή. L. Dind.]

[Ἐπαλλόκαρπος. V. Ἐπαλλόκαυλος.]

Ἐπαλλόκαυλος, ὁ, ἡ, Cujus caulis alii innititur. Sic quidam legunt ap. Theophr. H. Pl. 3, [18, 9] : Ὡς δ' ἐπὶ τὸ πλεῖον ἀεὶ πρὸς ἑτέρῳ φιλεῖ ζῆν, καὶ ὥσπερ ἐπαλλόκαυλόν ἐστι, Caulemque suum in alio veluti fulcit : quod præcedentia verba declarant. Sed mendose ibi scribitur Ἐπαυλόκαλον. Gaza vertit Amplexicaulis. Alii vero hic malunt reponere Ἐπαλλόκαρπον : sicut et in seq. l. [11], ubi de smilace loquitur, pro ἐπαυλόκαρπον reponunt itidem ἐπαλλόκαρπον : ac ἐπαλλόκαρπα esse dicunt Quæ aliarum plantarum fulta sustentaculo, quasi fructificant, Quæ super aliis fructus suos edunt, Quæ aliis innixa propter suam imbecillitatem, fructus suos gignunt ; nam id hederæ, cujus smilax species esse putatur, proprium est : ac smilacem Plin. quoque scandere arbores et repere per illas testatur.

[Ἐπάλλομαι. V. Ἐφάλλομαι.]

[Ἐπάλλυδις, adv. Sibylla 12, 97 ed. Maii : Καὶ ἐπ. ἄλλος ὀλεῖται ἄρῃ κρατερῷ. Ibid. 14, 11 Maius perperam ἐπ' ἄλλυδις. Osann.]

Ἐπάλλων Hesychio δοῦλος, λάτρις, Servus, Famulus : qui alibi πάλμων. [Pro ἐπάμων.]

[Ἐπάλξιον, τὸ, in inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita, p. 34, 54 : Καὶ τῶν ἐπαλξίων πάντα ὅσα δ' ἂν ᾖ ἀ[φεστη]κότα πλέον ἓξ δακτύλων πλινθοβολήσει διαλείπων θυρίδας διπλίνθους, ὕψος ποιῶ[ν τοῦ μ]ὲν ἐπαλξίου τρεῖς πόδας· p. 38, 77 : [ἐ]παλξίου στροφέα προσβαλὼν κτλ. Müllerus p. 52 : « Ubi επαλξ[ι]ων scripsit Rossius, Pittacius posuit επαλξεων. Et habet utramque formam hic titulus, eo puto discrimine, ut ἔπαλξις omne pinnarum munimentum complectatur, ἐπάλξιον autem inferiorem murum significet, cui pinnarum ordo fenestris interruptus superstruitur. » Notandum autem, si recte interpungitur ante καὶ τῶν ἐπ., δ' inter ὅσα et ἂν positum, de quo v. in Δὲ vol. 2, p. 929, B. L. D.]

Ἔπαλξις, εως, ἡ, Pinna, Propugnaculum muri, [Pinnaculum, add. Gl.] προμαχὼν, sc. ἐφ' οὗ ἐστὶ τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν ἤτοι βοηθεῖν : nam ab ἄλκω ἄλξω fit, ut Eust. annotat in Hom. [Il. M, 263] : Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις. [Singul. ib. 381 etc.] Polit. ap. Herodian. [8, 4, 20; 2, 12] πύργους καὶ ἐπάλξεις Turres et propugnacula, alibi [7, 11, 17] Turres et pinnas vertit : sed frequentius ἐπάλξεις Pinnas interpr. Idem et Mœnia interpr. quodam l. Valla ap. Thuc. Pinnas interpr. ap. quem aliquoties legitur h. v., ut [sing. 7, 28 : Πρὸς τῇ ἐπάλξει ... φυλάσσοντες·] 4, [115] : Ἀπ' οἰκιῶν ἐπάλξεις ἐχουσῶν. Et 3, [22] : Κατέβαλε γάρ τις τῶν Πλαταιέων ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμῖδα, Deturbavit enim quidam ex Platæensibus apprehensam ex pinnis tegulam. [Herodot. 9, 7. Æsch. Sept. 30, et sæpius Eurip. Aristoph. Ach. 72; Xen. Cyr. 6, 1, 53, H. Gr. 4, 7, 6; Demosth. p. 36, 16. Παρ' ἔπαλξιν ἱστάμεναι Plut. Mor. p. 245. E. V. etiam Ἐπάλξιον. || Figurate Æsch. Ag. 381 : Οὐ γὰρ ἔστιν ἔπαλξις πλούτου πρὸς κόρον ἀνδρὶ λακτίσαντι μέγαν δίκας βωμὸν εἰς ἀφάνειαν. Eur. Or. 1203 : Τήνδ' ἡμῖν ἔχω σωτηρίας ἔπαλξιν, Propugnaculum.] Etym. non illam solum deductionem affert ab ἄλκω, cujus sit fut. ἄλξω, a quo nomen verbale ἄλξις, deinde ἔπαλξις : sed vult ἔπαλξις posse etiam dici tanquam quæ sit ἐπαλέξησις quædam. || Ἔπαλξις, si eidem credimus, est etiam ἄψις : item δικαστήριον τῶν φονικῶν. [Addit Lex. rh. Bekk. An. p. 243, 17 : Ὠχοδόμηται δὲ πρὸς τῷ Πρυτανείῳ.]

Ἐπαλξίτης, ὁ, ut ἐπ. λίθος, Pinnalis lapis, Lapis qui est supra pinnam, Etym. [Memorant etiam Suidas et Chœrob. in Crameri An. vol. 2, p. 200, 16. Non ponitur autem ab Etym. et Chœrob. ἐπ. λίθος, sed ἐπ. explicatur λίθος ὁ ἐπάνω τῆς ἐπάλξεως. ῑ]

[Ἐπαλουσία, ἡ Ἀθηνᾶ, Hesych.]

[Ἔπαλπνος, ὁ, ἡ, Dulcis. Pind. Pyth. 8, 120 : Τοῖς οὔτε νόστος ὁμῶς ἔπαλπνος Πυθιάδι κρίθη. Schol. ἡδὺς, προσηνής. Conf. Ἄλπνιστος.]

[Ἐπάλτης, ὁ, Epaltes, Trojanus, Hom. Il. Π, 415.]

Ἐπαλύνων, Galeno [Gl. p. 470] ap. Hippocr. est ἐπιπάσσων, Inspergens. Dicitur frequentius παλύνων. [« HSt. (a Gal.) ἐπιπαλύνων leg. existimat. Videtur tamen Gal. ἐπαλύνων legisse De morb. mul. 1, p. 623, 52, ubi ἄλφιτ' ἀπαλύνων exempll. (Erot. autem ex eod. l., ut videtur, p. 312, recte παλύνων cum eadem. interpr.) » Foes.]

Ἐπαλφῑτόω, Farina aspergo s. conspergo, ut ap. Athen. 10, [p. 432, B] Epinicus [immo Mnesiptolemus] dicit: Ὡς Σέλευκος ἐπηλφίτωσε τὸν οἶνον, i. e. ἄλφιτα ἐπέβαλε τῷ οἴνῳ s. ἐπ' ἀλφίτου ἔπιε, ut ibid. loquitur. [Ita tacito HSt. Libri scripti ἀπηλφίτισε, edd. ἀπηλφίτωσε. Ἀπαλφιτίζοντες τὸν οἶνον ἔπινον cum epitome Eust. Il. p. 868, 59. Ἀπανθρακίζειν comparat Schweigh.]

Ἐπαλώστης, ὁ, quod habetur ap. Xen. OEc. [18, 5], exp. in VV. LL. Triturator, quum potius significet Eum qui bubus terentibus moderatur, ut Bud. scribit: cui in eo etiam assentior quod hanc vocem mendi suspectam habet. [Ἐπαλωστὴς Lobeck. Phryn. p. 254.]

[Ἐπαμαθύνω, In pulverem redigo, Vasto. Georg. Pachym. Andr. Pal. p. 407, A: Πᾶσαν τὴν ὑπώρειαν ἐκείνην τὸ πῦρ ἐπιλαβὸν ἐπημάθυνε. ᾰᾰῡ L. Dind.]

[Ἐπᾰμαξεύω, Tero plaustris. Soph. Antig. 251: Γῆ ... ἀρρὼξ οὐδ' ἐπημαξευμένη τροχοῖσιν.]

Ἐπαμάω, vel potius Ἐπαμάομαι, Colligo, Coacervo; Accumulo metentium more. Hom. Od. E, [482]: Ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φίλῃσιν εὐρεῖαν. Ubi Eust. pro συνέλεξεν, inquit, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων. Sic et κόνιν ac τέφραν aliquis ἐπαμᾶται χερσί. Utitur autem in Iliade quoque hoc verbo. Sunt et qui, sensum explicantes, ἐπαμήσατο εὐνὴν, interpretentur, Ex congestis coacervatisque foliis sibi cubile stravit. Xen. [OEc. 19, 11]: Ἐπαμήσαιο δ' ἂν μόνον τὴν γῆν, ἢ καὶ σάξαις ἂν εὖ μάλα περὶ τὸ φυτόν. Ubi Bud. vertit Accumulare, ex quodam Plinii l., quem affert p. 356. Citatur et ex Herodoto [8, 24] ac Theophr. [H. Pl. 9, 13, 5] ἐπαμήσασθαι γῆν, itidem pro Terram aggerere. [Κόνιν, Polyæn. 2, 1, 23. Αἰγιαλῖτιν θῖνα, Diod. Zon. Anth. Pal. 4, 404. Ἐπαμήσασθαι τῆς γῆς Poll. 8, 146.] Sed in VV. LL. ἐπαμάω exp. etiam Leniter superjicio. [Diog. L. 6, 79: Φασὶ τελευτῶντα αὐτὸν (Diogenem) καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥῖψαι ... ἢ εἴς γε βόθρον συνῶσαι, καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι. Seager. Cum genit. Iambl. V. Pyth. 31, 192, p. 396: Γῆς οὖν ἐπαμήσαντες τοῖς πεσοῦσι. || Ἐφαμάω, Heliodor. 2, 20: Φυλλάδος ὅσον πλεῖστον ἠδύνατο ἐφ' ἑαυτὸν ἐφαμήσας. Leni spiritu scribi ἀμῶ, ἄμη, sed nonnullos scribere ἅμη, annotat Lex. de spirit. p. 210. De mensura syllabæ αμ v. in simplici.]

[Ἐπαμβαίνω. V. Ἐπαναβαίνω.]

[Ἐπαμβατὴρ, ὁ, pro ἐπαναβατὴρ, Qui conscendit, Sessor, Vector. Æsch. Cho. 280: Τὰς δὲ νῶν νόσους, σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις λιχῆνας, ἐξέσθοντας ἀρχαιαν φύσιν, de morbis qui ἀγριολιχῆνες dicebantur. Recte Auratus ἐπεμβατῆρας.]

[Ἐπαμβλήδην. V. Ἐπαναβλήδόν.]

Ἐπαμβλίσκω τοὺς καρποὺς, affertur pro Excutio immaturos fructus, Reddo præcoces fructus. [Respicitur Plut., de quo v. in Ἀπαμβλίσκω. Sic Artemid. 3, 38, p. 180, ἐπαμβλύνω pro ἀπαμβλύνω illatum videtur Schneidero.]

Ἐπᾰμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, Permuto. Hom. Il. Z, 230: Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, Arma inter nos, vel invicem, permutabimus. [Orph. Arg. 420: Ὡς ἐπάμειψε φύσεις (chaos).] Item Z, 339: Νίκη ἐπαμείβεται ἄνδρας, Victoria alternat homines. Ita enim puto reddi posse, tam libere utendo Lat. Alterno, quam ille Græco ἐπαμείβομαι usus est. Mollius tamen fuerit, Victoria vices in hominibus alternat. Idem certe significavit Hom. νίκην appellando ἑτεραλκέα. [Dicitur, ut ap. Archilochum Stob. Fl. vol. 3, p. 498: Ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται, de calamitate modo ad hos modo ad illos accedente. Oppian. Hal. 1, 651: Πόντον ὑπημείψαντα καὶ ἰχθύας ἀμφεβάλοντο γυίοις, liber unus ἐπημ. Synes. p. 326, B: Ἵνα καὶ πυμάτα μερὶς ἐν κόσμῳ λελάχῃ ζωᾶς ἐπαμειβομένας. Hesych.: Ἐπαμειβόμενον, ἐπαλλαττόμενον.]

[Ἐπᾰμείνων, ονος, ὁ, Epaminon. V. Ἐπαμεινώνδας. Ἐπαμείνονος cujusdam mentio fit etiam in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, 17, p. 287. Adde n. 1591, p. 773, 20; vol. 2, p. 477, n. 2704. L. Dind.]

[Ἐπᾰμεινώνδας, ου (Polyb. 4, 32, 10; 33, 8 etc., Pausan. 4, 31, 10; 32, 1) et α (id. 8, 12, 1, Suidas v. Εὐψυχία, in fr. Polybii, ut conjiciebat Vales., p. 1541, B, et v. Πυθαγόρας, p. 3168, B), ὁ, dux Thebanorum ap. Xen. H. Gr. 7, 1, 41 etc., Diod. l. 15, Arrian. Exp. 1, 9, 7, Plut. et alios. Ἐπαμεινώνδας, ut plerumque scribitur in libris melioribus, est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1625. Deteriores sæpe Ἐπαμινώνδας, quæ est forma Bœotica a vulgari dialecto aliena, ut nihil tribuendum videatur inscriptioni Atticæ a Pocockio descriptæ ap. Bœckh. vol. 1, p. 157, 29; ubi etiam Ἐπαμίνονδος scriptum pro Ἐπαμινώνδου. Ἐ.αμ.ν.νδαο in Bœotica n. 1574, 14. Archontem Att. ol. 87, 4, quem Ἐπαμείνονα Athen. 5, p. 217, E, et (ubi ἐπὶ Ἀμείνονος est) argum. Eur. Hippolyti vocant, Ἐπαμεινώνδαν (sic enim ex cod. Flor. scripsi pro Ἐπαμιν.) dicit Diod. 12, 46. Ubi Wessel. confert quod Hippocrates Epid. 1, p. 951, E, Ἐπαμίνωνα vocat eundem hominem quem p. 957, B, Ἐπαμινώνδαν. Est autem pro Ἐπαμίνωνι ap. Hipp. scribendum Ἐπαμείνονι. L. Dind.]

[Ἐπᾰμεριμνέω, Acquiesco. Basil. M. vol. 3, p. 124, D: Βουλόμενος ἡμᾶς μὴ ἐπαμεριμνεῖν τοῖς προβεβιωμένοις, ἀλλ' ὁσημέραι εἰς τὸ πρόσω προκόπτειν.]

[Ἐπαμέτραιον, μέτρον τι παρὰ Κνιδίοις, Hesych.]

[Ἐπᾰμηχᾰνέω, Consternor, Trepido, Hæsito ad. Georg. Pachym. Andr. Pal. p. 436, C: Βασιλεὺς ἐπαμηχανῶν τοῖς φημιζομένοις. L. Dind.]

[Ἐπαμμένω. V. Ἐπαναμένω.]

Ἐπᾰμοιβᾰδὸν, et Ἐπᾰμοιβᾰδὶς, q. d. Permutatorie, Per vices. Ap. Hom. autem Od. E, [481]: Ὣς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδὶς, exp. ἐναλλὰξ et ἐπιπεπλεγμένως, in brevibus scholl. Eustathius quoque: Τὸ δὲ ἀλλήλοις ἐπαμοιβαδὶς, inquit, πιθανεύεται τὴν τῶν θάμνων πυκνότητα· ἐπιπεπλεγμένοι γὰρ ἀλλήλοις ἐπιμᾶλλον πυκνοῦνται. Exp. autem. illud ἐπιπεπλεγμένως, Implicite: ego malim Conserte: nam quæ conserta sunt, alia aliis velut mutuo superincumbunt. Sunt et qui Alternatim intertexta interpr. Ceterum admonet Eust. ἀμοιβαδὸν esse κοινόν: at vero ἀμοιβαδὶς, poeticum, id, opinor, de his etiam compositis intelligens. [Ἐπαμοιβαδὶς Apoll. Rh. 4, 1030, Manetho 2, 55. V. etiam Ἐναμοιβαδίς. ῐ Ἐπαμοιβαδὸν cum interpr. ἐναλλὰξ annotavit Hesych.]

[Ἐπαμοιβαῖος, i. q. seq. Boethius Græcus Planudis 4, metr. 6, 17, p. 50 Web. Osann.]

[Ἐπαμοίβῐος, ὁ, Permutans. Hom. H. Merc. 516: Τιμὴν γὰρ πὰρ Ζηνὸς ἔχεις ἐπαμοίβια ἔργα θήσειν ἀνθρώποισι, de Mercurio mercaturæ auspice. Ἐπ' ἀμοίβημα cod. Mosq. Unde ἐπαμοίβιμα Wolfius.]

Ἐπαμοιβὸς, ὁ, ἡ, Alternans. In VV. LL. exp. Alternus s. Alternans in Apoll. Arg. 2, [1076]: Ἄλλος δμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν Ἄλλῳ. [De forma Ἐπημοιβὸς vide infra.]

Ἐπαμπέχω, Superinduo. [Figurate Plut. Oth. c. 5: Ὑβρει καὶ κόμπῳ ἐπαμπέχειν, ut medium ponit Mor. p. 1102, C: Πᾶν πέριξ ἐπαμπεχομένοις καὶ ἀποκρυπτομένοις διὰ φόβον ἃς ἔχουσι δόξας, et pass. Sert. c. 10: Δοκεῖ τὸ περὶ τοὺς δμήρους πραχθὲν ἔργον ἐπιδεῖξαι τὴν φύσιν οὐκ οὖσαν ἥμερον, ἀλλ' ἐπαμπεχομένην λογισμῷ διὰ τὴν ἀνάγκην. Proprie Dio Chr. vol. 1, p. 206: Δέρμα ἰσχυρὸν ἐπαμπέχεται. || Forma Ἐπαμπίσχω Philo vol. 1, p. 562, 27: Γῆν καὶ ὕδωρ καὶ ἀέρα καὶ τὰ ἐκ τούτων ἐπαμπίσχεται. (Ap. eund. vol. 1, p. 635, 17: Ῥακίον ἐναμπεχόμενος, scrib. ἐπαμπ.) || Eur. Tro. 1148: Ἡμεῖς μὲν οὖν, ὅταν σὺ κοσμήσῃς νέκυν, γῆν τῷδ' ἐπαμπίσχοντες ἀροῦμεν δόρυ, ubi dicitur de humando cadavere, aoristum ἐπαμπισχόντες, de quo v. in Ἀμπέχω, restituit Elmsl. ad Med. v. 277. L. Dindorf.]

[Ἐπαμπήγνυμι. V. Ἐπαναπήγνυμι.]

Ἐπᾰμύντωρ, ορος, ὁ, Auxiliator, Vindex, i. q. ἀμύντωρ. [Hom. Il. Π, 263, et in var. script. N, 384. Orph. Lith. 77.]

Ἐπαμύνω, Defendo ab injuria, Auxilior, Succurro. [Adminiculo, Gl.] Hom. Il. E, [685]: Μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον· et [Σ, 99]: Ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. [Eurip. ap. Aristoph. Ran. 1397; Theocr. 22, 210.] Et in oratione soluta [Herodot. 9, 61: Βοηθέειν καὶ τὰ μάλιστα ἐπαμύνειν. Thuc. 1, 25: Μὴ σφᾶς περιορᾶν διαφθειρομένους, ἀλλ' ἐπαμῦναι. Et c. dat. pers. 1, 33; 6, 18.] Isocr. [p. 51, C]: Καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Jungitur autem et dat. pers. [rei], ut ἐπαμύνειν τοῖς πράγμασιν [Demosth. p. 1439 extr.], ἐπαμύνειν ταῖς συμφοραῖς

[Isocr p. 49, A], et ἐπαμύνειν ταῖς ἐνδείαις, ap. Eund. [Plato Leg. 10, p. 891, B : Οὐδὲν ἂν ἔδει τῶν ἐπαμυνούντων λόγων ὡς εἰσὶ θεοί.] || Ἐπαμύνειν accus. personæ junctum, exp. Ulcisci, in Epigr. [Asclep. Anth. Pal. 5, 7, 3]: Τὴν δολίην ἐπάμυνον. [Ἀπάμυνον cod. Palat., quod verum. Quinti 13, 202 : Δήιον ἀνδρ᾽ ἐπαμύνει, ab Struvio cit., item scrib. ἀπ. || Cum gen. schol. Il. E, 171 : Πατρόκλῳ ἐπάμυνον) Ἡ Ἀριστάρχου κατὰ γενικὴν Πατρόκλου ἐπ. Ἐλλείπει δὲ ἡ περί, περὶ Π. Ὅμοιον δέ ἐστι τὸ, Ὃ δ᾽ οὐδ᾽ οὖ παιδὸς ἀμύνει (Π, 522)· κἀκεῖ γὰρ κατὰ γενικὴν γράφει. || Med. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 439, 17 : Ἐπαμυνόμενος, βοηθῶν. Nisi hic quoque scrib. ἀπαμ. ἄῡ L. Dindorf.]

[Ἐπαμφᾰδέω.] Ab ἀμφαδὸν s. potius ἀμφαδὰ, est verb. Ἐπαμφάδησε pro Circumspexit, Admiratus est, Hesych. [Legendum cum Ruhnk. Ep. cr. ad Ernest. p. 138, ἐπαμφάλησεν, a Παμφαλάω, quod v.]

[Ἐπαμφέρω. V. Ἐπαναφέρω.]

[Ἐπαμφιάζω, Superinduo. Hesych. : Ἐπαμφιάζοντες, ἐπενδύοντες. Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 22 et Gell. N. A. 2, 23 : Μήτ᾽ ἂν ἀτυχήσας εἰς τὰ κοινὰ τοῦ βίου ἐπαμφίεσθαι δύναται τοῦτο (ἐπαμφιάσαι τοῦτο δύναιτο Stob.) χρήμασι, ἀλλ᾽ ἐν ἀκαλύπτῳ καὶ ταλαιπώρῳ βίῳ χειμαζόμενος ζῇ. Legendum videtur ἐπαμφιάσαι τοῦτον δύναιτο χρήμασιν. L. D.] Ἐπαμφιάζομαι, Superinduor. Basil. in Hexaem. [vol. 1, p. 52, D] : Συνεχῶς οἷον ἀποδυομένη, καὶ πάλιν ἐπαμφιαζομένη (τὸ φῶς). [Aristid. vol. 1, p. 72 : Οὔτι που γυμνὴ, ἀλλ᾽ αἰδῶ πολλὴν ἐπαμφιασαμένη.]

[Ἐπαμφιβόλως, Ambigue. Jo. Chrys. Serm. 63, vol. 6, p. 654 : Διὰ τοῦτο ἐπ. τέθεικε τὰ ῥήματα. Seager. Epiphan. vol. 1, p. 784, D.]

Ἐπαμφιέννῡμι, Superinduo. [Ex fr. Pseudosophocleo, de quo dixi in Βαθμὸς, vol. 2, p. 21, C, affert Hemst., qui testimonio ejusdem utitur ad Aristoph. Plut. p. 405, nec magis suspectum habuit quam Valcken. ad Hippol. p. 305, B, Diatr. p. 64, B, aut Pierson. ad Mœr. p. 40. Pass. Basil. M. vol. 1, p. 55, C : Ἐπειδὴ (ὁ κριὸς) καὶ ἀποτίθεται ἀλύπως τὸ ἔριον καὶ πάλιν παρὰ τῆς φύσεως ῥᾳδίως ἐπαμφιέννυται. Apoll. Lex. H. : Ἐπιειμένε, ἐπημφιεσμένε. Figurate, ut supra ἐπαμπέχω, ap. Hesych. : Ἐπαμφιέσας (ἑσαι cod.), ἐγκρύψας. L. Dindorf.]

Ἐπαμφίσχω, i. q. ἐπαμφιέννυμι, s. ἐπαμφιάζομαι, [Hesych. : Ἐπαμφίσκοντες, ἐνδύνοντες, Se induentes. L. D. Figurate Philo vol. 1, p. 610, 22 : Ὁ δὲ ἀδυνατήσας ... μυρίας δὲ σεμνότητας ὀνομάτων ἐπαμφικσόμενος, γελᾶται. Hase.]

Ἐπαμφότερα, alicubi reperitur pro ἐπ᾽ ἀμφότερα.

[Ἐπαμφοτεριζόντως, Ambigue. Schol. Aristoph. Pac. 854 : Ἐπ. λέλεκται καὶ πρὸς τὸ πρᾶγμα καὶ πρὸς τὸ ἀσελγές.]

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat., inquit Bud., Utroque pertineo, In utramque partem vergo, Ancipitem me præbeo, et mediam naturam habeo. Inter duo aut plura genera ita intercedo, ut in nullo genere plane censeri possim. Aristot. De partt. anim. 3 : Φανείη γὰρ ἐπαμφοτερίζειν τούτοις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν· De gen. anim. 4, [c. 4, p. 772, 1] : Ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει πᾶσι τοῖς γένεσι, Cum omnibus generibus ambigit, ut Gaza vertit, i. e. Cum omnibus generibus æque intercedit homini similitudo, quod quidem ad partum attinet. Livius [27, 11] : Et Sinuessæ natum ambiguo inter marem et feminam sexu infantem, quos Androgynos vulgus ... appellat. Hæc Bud. Sunt autem et qui illud ἀμφοτερίζειν τούτοις interpr. Ancipiti inter hæc esse specie. Sic ap. Eund. De anim. 2 : Ἐπαμφοτερίζειν τὴν φύσιν τῷ ἀνθρώπῳ, interpr. Natura ancipite hominem imitari. [Locus est c. 8 init. : Ἔνια δὲ τῶν ζώων ἐπαμφοτερίζει τὴν φύσιν τῷ τ᾽ ἀνθρώπῳ καὶ τοῖς τετράποσιν. Eadem constr. De partt. an. 4, 5, p. 681, 1; sine dativo 3, 6 init.] Addit Bud. ex Eod. [De partt. an. 4, 10]: Ὁ δὲ πίθηκος, διὰ τὸ τὴν μορφὴν ἐπαμφοτερίζειν, καὶ μηδετέρων τ᾽ εἶναι καὶ ἀμφοτέρων, διὰ τοῦτο κτλ. Quæ interpr. ita, Simia vero, ob id quod in medio posita sit et bipedum et quadrupedum, quod quidem ad formam attinet. Vel, Quod controversa sit inter bipedes et quadrupedes. [H. A. 1, 1 med. : Ὁ δ᾽ ἄνθρωπος ἐπαμφοτερίζει, et similiter alibi.] Citat et ex Plat. De rep. 5, [p. 479, C] : Καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμφοτερίζειν κτλ., vertens, Hæc ambigi, i. e. Ambigua et controversa esse in utram partem magis vergant. [Antecesserat autem ib. B : Τοῖς ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν ἔοικε καὶ τῷ τῶν παιδίων αἰνίγματι, quibus Ruhnk. ad Tim. p. 108 confert schol. Aristoph. Pl. 635 : Παίζων γὰρ ἐπαμφοτεριζούσας λέξεις ἔθηκεν, et Λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα ap. Lucian. Jov. Conf. c. 14, et al. Idem schol. ib. 1 : Τοῦ δὲ ὡς πέπλεκται ἡ διάνοια ἐκ τοῦ θαύματος καὶ σχετλιασμοῦ. Τὸ γὰρ ὡς ἐπίρρημα ἐπαμφοτερίζει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 96, B; 199, C; Hierocl. In Pythag. p. 141.] Ceterum pro Anceps et ambiguum esse construitur interdum et cum ἐπὶ vel πρὸς, sicut ἐπαλλάττω : ut Aristot. Ethicorum 7 : Ἐπαμφοτερίζοντα διὰ τῶν ἐθνῶν ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ τὸ χεῖρον, Ancipitia et ambigua ad melius et ad deterius, inquit idem Bud., in alio tamen ordine hanc signif. ponens. [Eth. magn. 1, 35: Ἡ δὲ ὑπόληψίς ἐστιν, ᾗ ὑπὲρ ἁπάντων ἐπαμφοτερίζομεν πρὸς τὸ κτλ. Greg. Nyss. vol. 2, p. 80, C : Λοξαὶ καὶ πρὸς τὸ διπλοῦν τῶν ἐκβάσεων ἐπαμφοτερίζουσαι προρρήσεις· 641, A. Lucian. Deor. dial. 16, 1.] || Utrique sufficio. Aristot. De gen. 4, [c. 8] : Ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως, ὥστ᾽ ἐπαμφοτερίζειν, Bud. || Alterno. Plut. [Mar. c. 40] : Ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, Alternantibus in eo sententiis, Bud. || In neutras partes transeo, Integrum me et medium præbeo, ut exp. Bud. h. l. Plut. [Lysand. c. 22] : Τοὺς δὲ Βοιωτοὺς ἐπαμφοτερίζοντας ἠρώτα. [Plato Phædr. p. 257, B : Ἵνα καὶ ὁ ἐραστὴς ὅδε αὐτοῦ μηκέτι ἐπαμφοτερίζῃ. Cui Thuc. 8, 85 : Ἔμελλε τὸν Τισσαφέρνην ἀποφαίνειν φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα ... καὶ ἐπαμφοτερίζοντα, Pherecr. ap. schol. Aristoph. Pac. 476, et alia contulit Ruhnk. ad Tim. p. 108. || Ambigo. Philo p. 976, B : Ἐπαμφοτερίζω μὴ ἄρα ... ἐκλύσῃ. Hemst. || Ambiguum facio. Tim. Lex. Plat. p. 108 : Ἐπαμφοτερίσαι, εἰς ἀμφιβολίαν ἀγαγεῖν τὸν λόγον, quibus verbis Suid. s. Zon. p. 822 addit ὡς καθ᾽ ἑκάτερον ἐλέγχεσθαι. Sed confundi a gramm. vv. ἐπαμφοτερίζω et ἐξαμφοτερίζω, ut censuit Ruhnk., docet gl. Lex. in rh. Bekk. An. p. 258, 24, voc. ἐπαμφοτερίσαι totidem verbis explicans quibus gl. Etym. M. in Ἐξαμφοτερίζω citata interpretatur verbum ἐξαμφοτερίσαι. L. Dindorf.]

[Ἐπαμφοτερισμὸς, ὁ, Vacillatio, In utramque partem inclinatio. Epictet. Diss. 4, 2, 5. Conf. ib. 10, 25. || Inconstantia. Archil. Ep. 579. Wakef. || Ambiguitas. De prole adulterarum, Philo vol. 2, p. 202, 1 : Ὁ τῶν τέκνων ἐπ. Hemst. || Alternata conditio, in Basilicis t. 1, p. 619. Ducang.]

[Ἐπαμφοτεριστὴς, ὁ, In utramque partem proclivis, Medius, Ambiguus, i. q. ἐπαμφοτερίζων. Basil. M. In Jesaiæ c. 5. Suicer. Philo vol. 1, p. 176, 20. Wakef. Ib. 459, 9.]

[Ἐπαμφοτέρως, Ambigue. Philostr. V. Soph. 21, 5, p. 519 : Ἄριστος καὶ σχηματίσαι λόγον καὶ ἐπ. εἰπεῖν. Gl. : Ἐπαμφότερον, Inter utrumque. Pro Ἐπ᾽ ἀμφότερον, ut videtur. L. D. Adjectivum ap. Joseph. Ant. Jud. 12, 2, 7 : Ἐπαμφότερον μέρος. Basil. t. 1, p. 865, A. Hase.]

[Ἐπάμων, ονος, ὁ.] Ἐπάμονες, Hesychio ἀπόγονοι, qui supra ἐπαίμονες, et ἀκόλουθοι, qui infra ὀπάονες. [« Confundit hic Hes. ἐπάμονες cum ἀπαίμονες : nam ἀκόλουθοι pertinet ad ἑπάμονες, vel ἑπήμονες, ab ἕπομαι, Sequor; at ἀπόγονοι, ad ἀπαίμονες, quod Ionicum est pro ἀφαίμονες. » Kust. V. Ἐπάλλων. Ἐπάμων Valck. Anim. ad Ammon. p. 100 restituit in l. Athen. 6, p. 267, C : Καλοῦνται οἱ δοῦλοι, ὡς Κλείταρχός φησιν ἐν ταῖς Γλώσσαις, διάκονοι καὶ ὑπηρέται, ἔτι δὲ πάλμονες καὶ λάτρεις.]

[Ἐπάν. V. Ἐπεί.]

Ἐπαναβαθμὸς, ὁ, Gradus. Plato Symp. [p. 211, C]: Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ἀεὶ ἐπανιέναι ὥσπερ ἐπαναβαθμοῖς χρώμενον, ἀπὸ ἑνὸς ἐπὶ δύο, καὶ ἀπὸ δυοῖν ἐπὶ πάντα τὰ καλά. Sic Areop. p. 135 [Eccl. hier. c. 7, p. 3, § ult.] Bud. [Recte ap. Plat. libri meliores ἐπαναβασμοῖς secundum præceptum Phrynichi, de quo dictum in Βαθμός.]

Ἐπαναβαίνω, ήσομαι, Superascendo, Supergredior. [Ascendo, Gl. De via Thuc. 7, 29 : Ἀπὸ θαλάσσης τοσοῦτον ἐπαναβάντα. Herodot. 3, 85 : Αὐτῶν ἐπαναβεβηκότων, Postquam (equos) conscendimus. De muris scandendis Xen. H. Gr. 7, 2, 8. Genitivo jungit Hero

Mathem. vett. p. 319, 5 : Πρὸ τοῦ ἐπαναβῆναι τῶν ἐπάλξεων· Jos. Genes. De reb. Cpol. 4, p. 46, B : Ἐπαναβεβηκέναι τοῦ ὄρους. Dativo Tzetz. Hist. 4, 29, accusativo 6, 36. Omnes tres casus cum hoc v. conjunctos memoravit etiam Suid. in Ἐπαναβαίνω et Ἐπανέβην.] Aristoph. [Nub. 1487] : Ἐπαναβὰς ἐπὶ τὸ φροντιστήριον. Herodian. 7, [7, 7, ubi tamen est Subeuntes, quum altera signif. ponatur ib. 12, 12] : Ἐπαναβαίνοντες ταῖς οἰκήσεσιν, Ascendentes supra domos. [Figurate Aristot. Metaph. 1, 8, p. 990, 6 : Τὰς αἰτίας καὶ τὰς ἀρχὰς ἱκανὰς λέγουσιν ἐπαναβῆναι καὶ ἐπὶ τὰ ἀνωτέρω τῶν ὄντων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 111, B : Πάλιν δι' ἀκολουθίας τοῖς ὑψηλοτέροις ἐπαναβαίνει θαύμασι. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 226, 12 : Κλιμακηδὸν τοῖς τελεωτέροις ἐπαναβαίνειν. Xen. Cyrop. 2, 1, 23 : Εἰς τὰς τῶν ταξιάρχων χώρας ἐπαναβήσεσθαι.] Ἐπαναβεβηκὼς, Superior : ut ὑποβεβηκὼς, Inferior, Bud. ex Areop. Et, Ἐπαναβεβηκυῖα καὶ καθολικὴ αἰτία, Diosc. 7, Suprema et universalis causa. [De stella Aristot. Meteor. 1, 6 : Διὰ τὸ μικρὸν ἐπαναβαίνειν πολλὰς ἐκλείπει φάσεις. De aqua Pausan. 8, 14, 1 : Σημεῖα ἐλείπετο ἐπὶ τῶν ὀρῶν, εἰς ἃ ἐπαναβῆναι τὸ ὕυωρ λέγουσι. Zenob. 1, 23 : Τὴν ἀντλίαν ἐπαναβῆναι (in navem). Pollux 1, 109 : Ἐπαναβαῖνον κατὰ ῥαχίαν (κῦμα). || Εἰ δ' ἐπαναβαίνει (ὁ λάβραξ) τοῖς ποταμοῖς, ap. Aetium p. 36, b, 18, Si sursum s. adverso flumine natat. Weigel.] || Ἐπαναβαίνω, de coitu animalium, pro Post alium ineo, ἐποχεύω, Bud. afferens ex Aristot. De anim. 6, [23] : Ὁ μὲν οὖν ὄνος ἐπαναβὰς διαφθείρει τὸ τοῦ ἵππου ὄχευμα. [Vertendum simpliciter Salire, Inire, ut intelligitur ex altero l. 5, 2 fin. : Ὀχεύεται δ' ἡ μὲν θήλεια συγκαθιεῖσα καὶ διαβαίνουσα, ὁ θ' ἄρρην ἐπαναβαίνων ὀχεύει. Athen. 13, p. 605, E : Χαλκῇ βοῒ βοῦς ἐπανέβη. || Forma poet. Ἐπαμβαίνω. Oppian. Hal. 3, 638 : Ἐπ' ὄρθιον ὕψι κολωνὸν ἴδρις ἐπαμβαίνει θυννοσκόπος, ubi male alii ἐπεμβ. Vicissim ἐπανέβη vitiose scriptum pro ἐπενέβη ap. Liban. vol. 4, p. 226, 7, notavit Lobeck. ad Soph. Aj. 1335.]

[Ἐπαναβάλλω, Sursum tollo. Clem. Al. Pæd. 3, p. 251, C : Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπ. Kall. Ex Clemente correctus est Athen. 12, p. 529, A, ubi Τὰ λευκὰ ἐπαναλαβὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς erat in libris. L. D.] Ἐπαναβάλλομαι, De die in diem differo. [Herodot. 1, 91 : Τρία ἔτεα ἐπανεβάλετο τὴν Σαρδίων ἅλωσιν. Phalaridi Ep. 69 pro ὑπαν. restituit Valck.] || Item, Superinduo, vel Induo. Suid. enim ἐπαναβάλεσθε affert pro περιστολίζεσθε. [Ex Aristoph. Eccl. 276 : Θαλμάτια ... ἐπ.]

Ἐπανάβασις, εως, ἡ, Synes. Ep. 11 [Τότε γνώσομαι τὴν ἱερωσύνην οὐκ ἀπόβασιν οὖσαν φιλοσοφίας, ἀλλ' ἐπανάβασιν, ubi margo γρ. ἐπίβασιν. Sed ἐπανάβ. sine variet. in iisd. verbis 95, p. 236, A, ubi εἰς αὐτὴν ἐπαν.], et 96, pro simpl. ἀνάβασις, et quidem ead. de re loquens. [Schol. Eur. Wakef. M. Anton. 1, 9, 8.]

[Ἐπαναβασμός. V. Ἐπαναβαθμός.]

[Ἐπαναβεβηκότως, Origenes vol. 3, p. 597. Angl. Sensu sublimiori, allegorico. Basil. t. 1, p. 171, A : Δυνατὸν δὲ, αὐλὴν ἔτι ἐπ. νοῆσαι τὴν ἐπουράνιον διαγωγήν. Id. Cat. in Psalm. t. 1, p. 496, 30. Hase.]

Ἐπαναβῑβάζω, pro simpl. ἀναβιβάζω. Soriat autem Superascendere facio. Thuc. 3, [23] : Καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, Sublatis in turres pluribus. [Dio Cass. 50, 23 : Πλῆθος ἀνθρώπων ἐπανεβίβασεν (in turres). Pass. schol. Hom. Il. E, 523. Wakef. || Augeo. Leges Homerit. ap. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 108 : Ὅστις τολμήσει ἐνοίκιον ἐπαναβιβάσαι. L. Dind.]

[Ἐπαναβιβασμὸς, ὁ. Hermiæ scholl. in Plat. Phædr. f. 19 : Εἶτα ἐπαναβιβασμοῖς χρώμενος ὁ Σωκράτης, ἐπάνεισιν ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς λόγοις καλοῦ ἐπὶ τὸ ψυχικὸν κάλλος. Cramer.]

[Ἐπαναβιόω, Revivisco. Eumath. Erot. 10, p. 401 : Σῶστρα θύουσιν ὡς ἐπαναβιοῦσι παισίν. Boiss.]

[Ἐπαναβλαστάνω, Germino, Pullulo super. Schol. Diosc. in Matthæi Med. p. 362, B : Ἐρίνεος παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον καὶ τοῖς λίθοις καὶ πέτραις ἐπαναβλαστάνειν. Eadem G. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 198, 30, et similibus verbis p. 199, 19, cum Etym. M. ἄ L. Dind.]

Ἐπαναβληδὸν, Superinjectim. Herodot. 2, [81] : Ἐπὶ τούτοισι δὲ εἰρίνεα εἵματα λευκὰ ἐπ. φορέρυσι, His vero lanea vestimenta alba superinjecta gestant, i. e. Superinduunt in modum amiculi. Bud. interpr. Amictim, Superjecta veste. [Conf. Ἐπαναβάλλομαι.] Ἐπαμβλήδην, Hesych. exp. ἀναβαλλόμενος, ἀνακρουόμενος, Differendo, Recedendo, Tergiversando.

Ἐπαναβοάω, ήσομαι, Acclamo, VV. LL. ex Aristoph. Pl. [292 : Θαμίν' ἐπαναβοῶντες.]

[Ἐπαναγιγνώσκω, s.] Ἐπαναγινώσκω, Relego, etiam Lego, [Recito]. Epict. [c. 49] : Ἐπανάγνωθι [μοι] Χρύσιππον. Hesych. ἐπαναγνῶναι, ἐξαναγνωρίσαι. [Lysias p. 117, 40 : Ἐπανάγνωθι τουτὶ (τουτουὶ) τοῦ νόμου τὸ τελευταῖον. Synes. p. 139, D : Γραμματεῖον ἐπαναγινώσκουσα. Polyb. 31, 21, 10. Dativo jungit Georg. Sync. p. 45, C : Ἐπαναγνοὺς αὐτοῖς τὴν διαθήκην.]

Ἐπάναγκάζω, Cogo, Compello. [Æschyl. Pr. 671 : Ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε. Aristoph. Av. 1083, Pl. 533; Thuc. 5, 31; Plato Prot. p. 345, E; Aristot. Eth. Nic. 9, 6 fin.; Xen. Hipp. 1, 23; Decr. Istron. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 636, 38.] Demosth. [p. 1068, 8; 1460, 20] et Andoc. [p. 31, 15, 25.] Et Ἐπαναγκάζομαι, Cogor, Compellor, ut ἀροῦν ἐπαναγκασθεὶς, Aristoph. [Pl. 525. Demosth. p. 974, 14, sec. libros nonnullos.] Potest vehementiam quandam addere simplici; potest et ejus signif. habere duntaxat.

[Ἐπανάγκασμα, τὸ, Necessitas. Nemes. De nat. h. p. 53 : Τοῖς ἀγγέλοις μηδὲν ἔχουσιν ἐπ. περιέλκον εἰς ἁμαρτίαν. Wakef.]

[Ἐπαναγκαστὴς, ὁ, Impulsor, Gl. || Exactor. Pro φορολόγου s. εἰσπράσσοντος, quomodo verterunt LXX et Aq., ἐπαναγκαστοῦ posuit Symm. Job. 3, 18.]

Ἐπάναγκες, τὸ, [Adverbiis annumerat Etym. M. p. 358, 54 s. gramm. in Crameri An. vol. 1, p. 140, 3, ubi male ἐπανάγκες], Necesse [Gl.], Necessarium. Dem. [p. 1067, 23] : Ἃ δὴ [δεῖ] ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege [p. 706, 21] : Τοὺς δὲ προέδρους χρηματίζειν ἐπ. [Locis Dem., in quibus ἐπ. adverbialiter ponitur, de qua constr. infra agit HSt., substituendus videri posset locus Menandri apud Stob. Fl. vol. 2, p. 96 : Οὐδὲν διαβολῆς ἐστιν ἐπιπονώτερον· τὴν ἐν ἑτέρῳ γὰρ κειμένην ἁμαρτίαν εἰς μέμψιν ἰδίαν αὐτὸν ἐπάναγκες λαβεῖν, si ea esset vera scripturæ codicis ἀεὶ μέμψιν emendatio. Sed legendum δεῖ. Cum infin. vero Procop. Gotth. 4, p. 651, C : Ἐπεὶ παρελθούσης τῆς χρείας ἔξωρα καὶ τὰ ἐπιγινόμενα ἐπ. εἶναι. Schol. Ven. Aristoph. Pac. v. 482 : Ἐπάναγκες οὖν αὐτοὺς λιμώττειν. L. D.] Sic fere sub. ἐστί. Plut. autem Sol. [c. 22, et similiter ib. inf., Anton. c. 56] : Ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τοὺς πατέρας, Necesse non esse. [Dem. p. 1068, 5 : Μὴ ἐπ. εἶναι. Conf. 897, 7. Plato Leg. 6, p. 756, C : Ἐπ. δὲ εἶναι τοῖς τῶν τριῶν τιμημάτων. (Cum dat. sic etiam Æschin. p. 3, 1.) Ib. 9, 878, E. Conv. p. 176, E : Ἐπεὶ δέδοκται πίνειν ὅσον ἂν ἕκαστος βούληται, ἐπ. δὲ μηδὲν εἶναι. Conf. Aristot. Polit. 2, 6. Imperativo Plato Leg. 6, p. 764, A : Ἴτω δ' εἰς ἐκκλησίαν ... ὁ βουλόμενος, ἐπ. δ' ἔστω τῷ τῶν δευτέρων ... τιμημάτων· 765, B : Τοῖς δ' ἄλλοις μηδὲν ἐπ. ἔστω. Absolute Reip. 7, p. 536, D : Οὐχ ὡς ἐπ. μαθεῖν τὸ σχῆμα τῆς διδαχῆς ποιουμένους.] At in Act. Apost. 15, 28, habetur cum gen. plur. : Πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, pro Præterquam hæc necessaria; unde discimus esse nomen indeclinabile. || Ἐπάναγκες, adverbialiter positum, Necessario. Ap. Demosth. [p. 909, 8] : Κελευούσης τῆς συγγραφῆς ἐντίθεσθαι τὰ χρήματα ἐπάναγκες. [Herodot. 1, 82 : Πρότερον ἐπ. κομῶντες. Æschin. p. 4, 18 : Συνεθίσαι ... ἐπ. περὶ τῶν πραγμάτων λέγειν. Inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 425, 51 : Ἐπ. ὁ στρατηγὸς ... ἀθροισάτω. Aristot. Polit. 2, 6 : Αἱροῦνται μὲν γὰρ πάντες ἐπ. Dionys. A. R. 11, 2 : Οἱ καταγραφέντες, οὓς ἐπ. ἔδει παρεῖναι. Schol. Soph. Aj. 485 : Δούλη γὰρ ἐπ. γέγονεν. Quod Hesych. ponit Ἐπ' ἀνάγκης ἔχω, ἀνάγκην ἔχω, Soping. scrib. conjecit ἐπάναγκες ἔχω. Sic apud Menand. De encom. p. 48, Ὁ δ' ἐπ. ὅτι βραχύτατα ἐρεῖ scripsit Heeren. pro ἐπ' ἀνάγκης. || Forma Ἐπάναγκον in pap. Ægypt. ap. Peyron. Pap. 2, p. 25, 27 : Μηθὲν ἧσσον ἐπάναγκον ποιείτω κατὰ τὰ προγεγραμμένα. Cui editor p. 33 confert pap. ap. Young. *Account* p. 146 : Ἐὰν δὲ μὴ ἀποστήσω, ἀποστήσω ἐπάναγκον. L. D.]

[Ἐπαναγορεύω, Præconis voce pronuntio. Aristoph. Av. 1072 : Τῇδε μέντοι θἠμέρᾳ μάλιστ' ἐπαναγορεύεται.]

[Ἐπαναγράφω, Perscribo, Recenseo. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 11, A, 61: Περὶ τῆς κατὰ τὴν καθέδραν τάξεως τῶν μητροπολιτῶν ... καθὼς ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ ἐπαναγράφονται. L. Dind.]

Ἐπανάγω, Reduco, ut ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας [Φυγόντα ἐπανήγαγε Dio Cass. 45 extr. et alibi], sicut κατάγειν dicit Herodian. [7, 6], Bud. teste. [Lucian. Somn. c. 16: Δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα ... ἐπανήγαγεν αὖθις.] Citatur ex Plat. De Leg. [4, p. 724, A], ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, In lucem reducere. [Suid.: Πανύασις· ποιητὴς ἐπῶν, ὃς σβεσθεῖσαν τὴν ποιητικὴν ἐπανήγαγε. Hemst. Dio Cass. 37, 37: Τὰς αἱρέσεις τῶν ἱερέων ... ἐς τὸν δῆμον αὖθις ὁ ὅμιλος ἐπανήγαγεν· 42, 51: Τὰς τιμήσεις πρὸς τὴν ... ἀξίαν ἐπαναγαγών.] Interdum Revoco, ut Plato Ep. 7, [p. 325, A]: Ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, Me revocavi a malis quæ tum erant. Alii, Me recepi a malis, etc. Apud Æschin. autem In Ctes. [p. 61, 42]: Καὶ δὴ ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, Me refero ad pacem, Orationem refero, ἐπανάγω τὸν λόγον: ut Synes. [p. 56]: Ἐπανακτέον δέ μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, quod vertit Bud., Res mihi altius repetenda. [Ad rem propositam revoco. Xenoph. Comm. 4, 6, 13: Εἴ τις αὐτῷ ἀντιλέγοι, ... ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐπανῆγεν ἂν πάντα τὸν λόγον· et 14: Οὕτω τῶν λόγων ἐπαναγομένων. Plato Leg. 12, p. 949, B: Πάλιν ἐπανάγειν εἰς τὸν περὶ τοῦ πράγματος ἀεὶ λόγον. Figurate etiam Demosth. p. 196, 7: Ἴσασι γὰρ οὐδένας ἄλλους πάλιν εἰς ἐλευθερίαν τὰ πράγματ' ἐπανάξοντας. || Idem 1391, 22: Ἃ ... τῷ ὑπογυώτερ' εἶναι τοῖς χρόνοις οὔπω μεμυθολόγηται οὐδ' εἰς τὴν ἡρωικὴν ἐπανῆκται τάξιν· ubi vertendum Evecta sunt. Herodot. 7, 160: Ὀνείδεα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιλέει ἐπανάγειν τὸν θυμὸν, Excitare. || Eveho in altum, de navigantibus. Xenoph. H. Gr. 6, 2, 28: Ἐπανήγαγεν ἂν τὸ κέρας (classis) ἀπὸ τῆς γῆς. De usu intransit. v. infra.] || Ἐπανάγω, inquit Bud., Reduco, Retrorsus ago. [Thuc. 7, 3: Ἐπανῆγε τὸ στρατόπεδον ἐς τὴν εὐρυχωρίαν μᾶλλον.] Xenoph. loquens de eo, qui impetum capere vult ut jaculetur: Προβάλλεται τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά. [Eq. 12, 14: Ἦν γὰρ προβαλλόμενος μὲν τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγων δὲ τὰ δεξιά. Paullo aliter Ælian. N. A. 1, 5: Οὐκοῦν ἁλοὺς ἀγκίστρῳ μόνος ἰχθύων εἰς τὸ ἔμπαλιν ἑαυτὸν οὐκ ἐπανάγει, ἀλλ' ὠθεῖται κτλ. Eadem phrasi cum genit. Greg. Nyss. vol. 1, p. 170, A: Οἱ ἐν πελάγει τῆς εὐθείας τοῦ λιμένος παρενεχθέντες κατὰ τὸ φανὲν σημεῖον τῆς πλάνης ἑαυτοὺς ἐπανάγουσιν. || De membris restituendis Oribas. De fract. p. 81 Cocch.: Διαστρέψας εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐπάναγε, Postquam detorseris, reduc in suam sedem; De luxat. e Gal. p. 153: Εἰ δ' εἰς ἐκεῖνα πρὸς τὴν δεξιὰν χώραν ἐπανάγοιμεν.] || Rejicio ad majorem potestatem, ut et ἀνάγω. Aristot. Pol. 4, [14 fin.]: Ἀλλ' ἐπαναγέσθω πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, Sed rejiciantur rursus plebiscita ad magistratus. Bud. Comm. p. 378 et 379. [Cum εἰς Aristot. ib. fine. Plato Leg. 8, p. 846, B: Εἰς τὰ κοινὰ δικαστήρια ἐπανάγειν.] || Intransitive positum, pro Redire, Hesych. [qui expl. ἐπάνελθε, ἐπίστρεφε, fort. ex Sir. 17, 26: Ἐπάναγε ἐπὶ Κύριον, quod dicit v. 25 ἐπίστρεφε. Xen. Cyr. 4, 1, 3: Παρηγγύησα ἐπανάγειν. Parmenisc. ap. Athen. 4, p. 156, E: Προπιὼν δ' ὑσσώπου τὴν ὥραν ἐπάναγε ἐπὶ τὴν ἑστίασιν, citat Hemst. Dionys. A. R. 4, 7: Προειρημένων δὲ τούτων καιρὸς ἐπανάγειν ἐπὶ τὴν ἀπολειπομένην διήγησιν, et sim. l. 7 extr. p. 1501, 1, et aliquoties Polyb., Diodor., Plut. || Intransitive, Evehor, ut supra transitive Eveho, Lucas 5, 3: Τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· 4: Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος. Et altera forma Chron. Pasch. p. 723, 1: Ἐπανάξαντες, ubi non recte vertit Int.] || Ἐπανάγομαι, i. q. ἀντανάγω: exponitur enim a Bud., Ex portu erumpo in hostem, ut cum eo conflicturus. [Xen. H. Gr. 6, 1, 38: Ἐκεῖθεν ἐπανήχθησαν ἐς τὴν Χίον. Thuc. 8, 42: Ἐπανάγονται ἐλάσσοσιν ἢ ταῖς εἴκοσι ναυσίν. V. Locell. ad Xen. Eph. p. 276.] Polyb. 1, [20, 15]: Ἐν ᾧ δὴ καιρῷ τῶν Καρχηδονίων κατὰ τὸν πορθμὸν ἐπαναχθέντων αὐτοῖς. [V. Ἐπαναγωγή. Dio Cass. 39, 41.] Sic et ap. Herodot. [9, 98: Οὐδεὶς ἐφαίνετό σφι ἐπαναγόμενος. Et absolute ἐπαναχθέντες 7, 194. L. D. Τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων ἐπαναχθέντας, 4, 103, interpretantur, Delatos illuc: sed vereor ut hunc significatum, utique peraptum huic l., admittat verbum ἀνάγεσθαι: quare suspicor ἀπενειχθέντας scripsisse Herodotum. Schweigh. Lex.] Ἐπαναγήοχα, Atticum præt. [Medium signif. activa in epigr. Anth. Pal. 11, 442, 2: Τρὶς δ' ἐπανηγάγετο, exhibet Tzetz. Exeg. p. 8, 13. Sed recte cod. Pal. καὶ τρὶς ἐπηγάγετο.]

[Ἐπαναγωγὴ, ἡ, Reductio, Revocatio. Plat. Reip. 7, p. 532, C: Πᾶσα αὕτη ἡ πραγματεία τῶν τεχνῶν, ἃς διήλθομεν, ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαναγωγὴν τοῦ βελτίστου ἐν ψυχῇ πρὸς τὴν τοῦ ἀρίστου ἐν τοῖς οὖσι θέαν. Justin. M. Apol. 1, p. 35 Thirlb.: Καὶ τῇ βουλῇ αὐτοῦ γενόμενος ἄνθρωπος ταῦτα ἡμᾶς ἐδίδαξεν, ἐπ' ἀλλαγῇ καὶ ἐπαναγωγῇ τοῦ ἀνθρωπείου γένους, Instaurandi et restituendi humani generis ergo, Int. Angl. De evehendo in altum, ut supra ἐπανάγομαι, Thuc. 7, 34: Διὰ τὴν τῶν Κορινθίων οὐκέτι ἐπαναγωγήν. Schol. διὰ τὸ μὴ ἐπανάγεσθαι αὐτοῖς τοὺς Κ. Plut. Mor. p. 910, B: Τοὺς κλάδους ἐν ταῖς ἐπαναγωγαῖς εἶχειν, Inflexos cedere. Incerta signif. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 149, 12: Ἐπανήγαγεν δὲ καὶ τὰς ἐπαναγωγὰς καθ' ἕκαστον μῆνα ποιούμενος ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις. L. D.]

[Ἐπανάγωγος, ὁ, ἡ, Reducens vel Redux. Activa signif. Dio Cass. 54, 10: Ὧν οὐδὲν προσήκατο, πλὴν Τύχῃ τε Ἐπαναγώγῳ, οὕτω γάρ πως αὐτὴν ἐκάλεσαν, βωμὸν ἱδρυθῆναι.]

[Ἐπαναζώω, Revivisco. Hermipp. s. Dial. de astrol. p. 42 Bloch. Osann.]

[Ἐπαναδέρω, Decorio, Cutem removeo. Hippocr. p. 689, 22: Κατὰ τὸ βρέγμα ἐπαναδείραντα.]

[Ἐπαναδίδωμι, Increscо. Hippocr. p. 600, 27: Παλμοὶ ... ἐπαναδιδόντες ὀξέες· 963, H: Ἐπαναδιδοῖ δὲ καὶ παροξύνεται (febris) καθ' ἡμέρην ἑκάστην. Et de ead. p. 1164, F.]

[Ἐπαναδιπλάζω, Duplico, Repeto. Æsch. Pr. 817: Τῶνδ' εἴ τί σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον, ἐπαναδίπλαζε καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε. Eust. Opusc. p. 316, 59: Οὕτω τοὺς Μολιονίδας ἐπανεδίπλασαν.]

[Ἐπαναδιπλασιασμὸς, ὁ, Duplicatio. Etym. M. p. 605, 7: Ἐπαναδιπλασιασμῷ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου. L. Dindorf.]

[Ἐπαναδίπλασις. V. Ἐπαναδίπλωσις.]

Ἐπαναδιπλόω, Reduplico, s. Replico. [Duplico, Aristot. Metaph. 3, 2, p. 1003, 28: Οὐχ ἕτερόν τι δηλοῖ κατὰ τὴν λέξιν ἐπαναδιπλούμενον τὸ εἷς ἐστιν ἄνθρωπος καὶ ἔστιν ἄνθρωπος. L. Dindorf.]

Ἐπαναδίπλωμα, τὸ, dicitur Id quod reduplicatum s. replicatum est. Gaza Replicamentum vertisse dicitur in h. l. Aristot. H. A. 2, [15]: Ἐπαναδίπλωμα ἔχει τὴν χολὴν, quem alii sic reddunt, Fel replicatum reversumque habet.

Ἐπαναδίπλωσις, εως, ἡ, Reduplicatio [vel potius Duplicatio], Geminatio, vel Replicatio. [Aristot. H. A. 2, 17 med.: Διαφέρει δὲ καὶ ἡ τῶν ἐντέρων φύσις ... τῷ μεγέθει καὶ ταῖς ἐπαναδιπλώσεσιν· De gen. anim. 1, 4 et 5.] Figuræ nomen est ap. Rhetores: quam Jul. Ruf. [p. 39 Capp.] esse dicit quum idem verbum in eadem sententia et primum est et extremum, ut, Unum illud tibi, nate dea, proque omnibus unum. Et, Ipsum obtestemur, veniamque petamus ab ipso. Latine dici Inclusionem ait. [Scholl. Aristoph. Nub. 266, Apoll. Rh. 3, 1013, ἡ ἐπ. τῆς προθέσεως (in προπρό).] Est alioqui ap. gramm. quoque nomen figuræ, quam Reduplicationem et Geminationem vocant: qualem esse dicunt in poeticis illis λελάχωσι pro λάχωσι, λελαθέσθαι pro λαθέσθαι. [Gregor. Cor. p. 433. (Ib. 696 ἐπαναδιπλάσεις vitiose, ut videtur). || Repetitio. Clem. Alex. p. 945. Wakef. Reduplicatio in febribus. Ead. ἐπανάληψις dicitur, h. e. Repetitio. Galen. De temp. morb. p. 383, 54. Foes. OEc. Hipp.]

[Ἐπανάδοσις, εως, ἡ, Redhibitio, Restitutio. Authent. Collat. 7, 9, Nov. 97, c. 5 init.: Ἐπειδὴ δὲ ἤδη νόμον ἐγράψαμεν ὥστε τὸν πατέρα ἅπαξ ἐπιδόντα προῖκα ὑπὲρ θυγατρὸς ... τὴν δὲ ἐπανάδοσιν εἰς ἑαυτὸν πεποιηκότα. L. Dindorf.]

[Ἐπαναδρομὴ, ἡ, Recursio, Recursus, Reditus, ἀναδρομὴ, in Nov. Const., secundum Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Ἐπαναζεύγνῡμι, s. Ἐπαναζευγνύω.] Ἐπαναζεῦξαι, Hesychio ἐπανελθεῖν, Reverti. [Cinnam. p. 3, A: Ἐς Βυζάντιον ἐπανέζευξε. Chron. Pasch. p. 708, 7; Ducas p. 124, C; 177, A; 183, D. L. Dind. Theod. Prodr.

Epist. in Lazer. Misc. 1, 56 s. Notitt. Mss. vol. 6, p. 548. Ἐπανέζευξε Planudes Ovid. Met. 4, 510. Boiss.]

[Ἐπανάζευξις, ἡ, Reditus. Theophyl. Simoc. Hist. 6, 3: Τὴν ἐπανάζευξιν τῆς βασιλέως ἐκδημίας. Hase.]

[Ἐπαναζώννυμαι, Præcingor. Philo vol. 2, p. 479, 11: Χιτῶνας ... ἐκλεύκους ἐπαναζωσάμενοι. Hemst.]

[Ἐπαναθαρρέω, Animum recipio. Onesand. c. 14, 2, p. 69: Ἐπαναθαρρεῖ ἐπὶ τούτοις ὁ στρατός. Boiss. Id. c. 33, p. 108: Οἱ μὲν γὰρ πταίοντες ἐπανεθάρρησαν. Hase.]

Ἐπαναθεάομαι, Specto, VV. LL. [Xen. Cyr. 5, 4, 11: Σὲ ἐπαναθεασόμενος ἦα, quod vertendum, Te revisurus veni. Pollux 6, 140, capite περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος, ut synonyma ponit: Ἐπαναλαβὼν πολλάκις, ἐπαναθεασάμενος, διακριβώσας, Retractans.]

[Ἐπαναθεματίζω, Insuper damno. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 6, 20. Hase.]

[Ἐπαναθερμαίνω, Recalfacio. Hippocr. p. 966, F: Ἄκρεα πάντοθεν ψυχρὰ, καὶ οὐκέτι ἐπαναθερμαινόμενα.]

[Ἐπαναθέω, Incurro (alteri). Onesander c. 6: Θορυβούμενοι καὶ ἐπαναθέοντες· 18 extr.: Ῥᾷστα τοῖς ἀνάντεσιν ἐπαναθέουσιν, de locis.]

[Ἐπανάθημα, τό. Clem. Al. Str. 5, p. 660: Καλάμη δὲ τὰ τῶν αἱρέσεων ἐπ. καὶ ξύλα καὶ χόρτος. Ubi pro ἀνάθ. sumitur.]

[Ἐπαναθροίζω, Congrego, Cogo. Schol. Aristoph. Pl. 173: Τὸ συμμαχικὸν ἐπανήθροιστο ἐν Κορίνθῳ. Boiss.]

Ἐπαναίρεσις, εως, ἡ, Occisio, Cædes, ap. Polyb. [5, 55, 4, et alibi. De regno everso 2, 37, 8.] Bud. p. 225. [Aristeas De leg. transl. p. 117 ed. Haverc.; Euseb. Præp. ev. p. 372, D. Hase.]

[Ἐπαναιρετέον, Tollendum. Clem. Al. p. 288.]

[Ἐπαναιρέω.] Ἐπαναιρέομαι, signif. activa, Suscipio, Capesso, inquit Bud. Comm. p. 225. In VV. autem LL. ex Luciano affertur ἐπαναιροῦμαι λατρείαν [De merc. cond. c. 4: Οὕτως ἀγεννῆ λ. ἐπανῃρημένου] pro Ultro servitutem suscipio, et ex Phal. Epist. ἐπαναιροῦμαι τοῦτον τὸν βίον pro Deligo hanc vitam. [Porph. De abst. 1, 27, p. 42: Τοῖς τὸν πραγματικὸν βίον ἐπανελομένοις. Schol. Hom. Il. Ω, 753: Ληστρικὸν β. ἐπανῃρημένος. Platonius Περὶ διαφ. κωμ. p. IX, 15, μοχθηρόν.] Sed possumus et hic ἐπαναιροῦμαι interpretari Capesso, ut ap. Artemid. quoque in loquendi genere omnino simili, Ὀνειροκρ. 1, [17]: Οὗτος δὲ ὄνειρος τῷ τὸν ἥσυχον ἐπανῃρημένῳ βίον ταραχὰς καὶ ὕβρεις μαντεύεται. Bud. in Lex. ἐπαναιρεῖσθαι sumit ait a Luc. pro Suscipere, et pro Instituere, Sibi proponere, et pro Capessere. Ab Hesychio ἐπανελέσθαι exp. ἐπαναλαβεῖν. In VV. autem LL. habetur activa vox ἐπανέλω exposita, Tollam, Auferam. [Plat. Lys. p. 219, A: Ἕνεκα τῆς ὑγιείας τὴν φιλίαν ἡ ἰατρικὴ ἐπανῄρηται. Frequentes sunt formulæ ἐπαναιρεῖσθαι πόλεμον, Polyb. 9, 29, 8, Diod. 17, 24; 20, 81, 106; μύσος ejusd. Exc. p. 562, 68; ὀργὴν 593, 44; ἔχθραν Julian. p. 354, D, Euseb. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 51. In Actis SS. Martii vol. 3, p. 5, A, 20, perperam scriptum μῖσος... ἐπανῃρμένων pro ἐπανῃρημένων. || Activum sic positum sustulit Reisk. ap. Polyb. 9, 33, 6. || Similiter Aret. p. 65: Καὶ ταῦτα (ferrum et ignem) ἐπαναιροῦνται ὡς μεζόνων πόνων ἄκεα, Exposcunt, Int.] Ἐπαναιροῦμαι, est etiam De medio tollo et neco, ap. Polyb. [2, 19, 9: Ἐπανείλοντο τοὺς πρέσβεις· 8, 14, 2, φαρμάκῳ. Aliter 21, 9, 10: Νάβιν δυνηθέντες ἄρδην ἐπανελέσθαι, ubi est potius Excidere, diciturque ut 1, 10, 8: Ἔμελλον ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ τὰς Συρακούσας ἐπανελέσθαι. || Act. ejusd. 5, 55, 5: Ἐὰν ἐπανέληται τὸν Ἀντίοχον, ubi liber unus ἐπανέλῃ· quæ forma fort. eximenda Diodoro 19, 51: Ἐπανεῖλε τὸν ἄνδρα διὰ τῶν Κρατεύα συγγενῶν, et leg. ἐπανείλετο, ut est 16, 2; in Exc. p. 517, 76; 584, 61; 588, 62, Maccab. 2, 14, 2 et 13. Activo sæpius utitur Appianus, signif. Insuper occidendi, Civ. 4, 15: Ἐπανῄρουν σφᾶς ἀνῃρημένοις· 26: Μετὰ δὲ ἐκεῖνον ἑαυτὸν ἐπαναιρῶν. || Ap. Plut. Ti. Gracch. c. 10: Πρὸς τοῦτο παροξυνθεὶς ὁ Τιβέριος τὸν μὲν φιλάνθρωπον ἐπανείλετο νόμον, τὸν δ' ἡδίω ... εἰσέφερεν· et C. Gracch. c. 5: Τὸν δὲ ἕτερον νόμον Γάϊος αὐτὸς ἐπανείλετο, dicitur de lege ab iis ipsis qui rogaturi erant retractata.] Ἐπαναιρέεσθαι ap. Herodot. [3, 108], Ionice pro ἐπαναιρεῖσθαι, signif. passiva, Ultra concipi, de fœtu dictum; ita enim de leporibus loquens, scribit: Καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρί· τὸ δὲ, ψιλόν· τὸ δὲ, ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται· τὸ δ' ἐπαναιρέεται· q. l. affert Eust. p. 908, [4] ἐπαναιρέεται exponens, Ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελεωτέροις κυήμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. [Hanc scripturam Eust. duxisse videtur ex Athenæo locum Herodoti afferente 9, p. 400, F. Sed libri Athenæi consentire videntur in ἐπαναίρεται, Herodoti omnes ἀναιρέεται, quod active dicitur, ut 6, 69.]

Ἐπαναίρω, Elevo, Attollo. [Xenoph. Cyn. 6, 23: Ἐπαναίρουσαι τὰς κεφαλάς.] Thuc. 7, p. 288 [8, 84]: Ἐπανῄρατο τὴν βακτηρίαν, quod schol. exp. ἐπανετείνατο πλήξων. [Δόρυ Soph. OEd. C. 424. Absolute Aristoph. Eq. 784: Ἀλλ' ἐπαναίρου, κᾆτα καθίζου μαλακῶς, Surge.]

[Ἐπαναίσθητος, ap. Aretæum p. 43: Μανὸν καὶ ἐπαναίσθητον καὶ ἐν ὑγίῃ τὸ σπλάγχνον, scrib. ἀνεπαίσθητον καὶ ἐν ὑγείῃ. Conf. Ἐξανέργαστος. L. Dind.]

[Ἐπανακαινίζω, Renovo, Instauro. Job. 10, 17.]

Ἐπανακἄλέω, i. q. ἀνακαλέω, Revoco. Et Ἐπανακαλοῦμαι pro eod. τὸ ζωγρεῖν, inquit Eust., ἀντὶ τοῦ ζωὴν ἀγείρειν καὶ τὴν λειποθυμίαν ἐπανακαλεῖσθαι. [Eust. Il. p. 623, 54; pass. 1691, 33. Hierocl. In Pythag. p. 62: Ὅπως ἐπανακληθείη πρὸς τὸ δέον. Wakef. Simili ratione atque Eust., usurpat Aret. p. 71: Ἐπανεκλήθη δὲ ὡς ἐς φῦμα ζωῆς ὅκως ἄλλος ὤνθρωπος. L. Dind.]

[Ἐπανακαμπτέον, Redeundum. Const. Manass. Chron. p. 70. Boiss.]

Ἐπανακάμπτω, Reflector, Revolvor, Revertor, Redeo, Bud. ex Aristot. Probl. [17, 3], ubi explanat dictum illorum, qui κύκλον εἶναι τὰ ἀνθρώπινα tradiderunt, Ὥστε κἂν αὐτοὶ πρότεροι εἴημεν, καὶ θείη ἄν τις τὴν τοῦ εἵρμοῦ τάξιν τοιαύτην ὡς πάλιν ἐπανακάμπτειν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ συνεχὲς ποιεῖν. Ibid. dicit ἐπαναστρέφω ead. signif. p. 62. [Id. H. A. 3, 1 med.: Οἱ ἐπανακάμπτοντες πόροι· iterumque ib. et 3. Philippides com. ap. Antiatt. Bekk. p. 92, 22. Clem. Al. Strom. 8, p. 777: Τοῖς ἐπανακάμπτουσιν εἰς νόμον ἐκ πίστεως. Niceph. Greg. Hist. 1, p. 15, B: Ἐς τὸ πρότερον ἴχνος τοῦ λόγου φέρε ἐπανακάμψωμεν. L. Dind.]

[Ἐπανάκαμψις, εως, ἡ, Reditus. Ocell. Luc. 1, 15, p. 32 (513 Gal.): Οὐ γάρ ἐστιν ἐπ. αὐτοῖς (hominibus) ἐπὶ τὴν πρώτην ἡλικίαν. Boiss. Hesych. Cent. 2, p. 1006, C: Σημεῖα ... ῥᾳδίαν τὴν πρὸς τὰ οἰκεῖα ἐπανάκαμψιν προξενοῦντα. Hase.]

Ἐπανάκειμαι, Repositus sum. Xen. Cyrop. 3, [3, 52]: Τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ἔντιμος καὶ ἐλευθέριος ὁ βίος παρασκευασθήσεται, τοῖς δὲ κακοῖς ταπεινός τε καὶ ἀλγεινὸς καὶ ἀβίωτος ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, Injungetur, Imponetur, Incumbet, Bud. [Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 737, D: Κακὸν δὲ ἦν ἂν κακῷ ἐπανακείμενον ὁ Καρνεάδης τῷ Ἀρκεσιλάῳ, Carneadem Arcesilæ sic tanquam malum malo impositum jure dixeris. Hase.]

Ἐπανακεφἄλαιοῦμαι, Summatim enumero et colligo, Per epilogum enumero jam dicta, Hermog. p. 34, et ibid. ἀνακεφαλαιοῦμαι. Bud.

[Ἐπανακιρνάω, s. Ἐπανακίρνημι.] Ἐπανακίρνασθαι, Rursus misceri, πάλιν συγκρίνεσθαι, ap. Greg. De hom. [vol. 1, p. 118, C: Εἰ μόνον γένοιτο παρὰ τοῦ θεοῦ τὸ ἐνδόσιμον, αὐτομάτως τὰ κατάλληλα μέρη τοῖς οἰκείοις ἐπανακίρνασθαι, ubi agit de corporibus humanis in resurrectione ex membris dissolutis denuo componendis. L. Dind.]

[Ἐπανακλαγγάνω.] Κλαγγάνω et Ἐπανακλαγγάνω dicuntur de canibus in venatione, ut infra κεκλήγοντες ἐπέδραμον ap. Hom., et σὺν πολλῇ κλαγγῇ ap. Xen. itidem in venatione. Idem de canibus in vestigatione [4, 5: Μεταθείτωσαν δὲ ταχὺ] καὶ λαμπρῶς, πυκνὰ μεταφερόμεναι καὶ ἐπανακλαγγάνουσαι. Alibi [6, 23] de canibus leporem circumstantibus: Διαρριπτοῦσαι ταῖς οὐραῖς [τὰς οὐρὰς], καὶ ἑαυταῖς ἐμπίπτουσαι, καὶ πολλὰ ὑπερπηδῶσαι, καὶ ἐπανακλαγγάνουσαι. Pollux 5, c. 13 [§ 86], ubi inter alia de canum vocibus tradit, citat ex eodem Xen. etiam aliud partic., videl. ἐπανακεκλαγγυῖαι, quum docuisset canum esse non solum ὑλακτεῖν, ἀράζειν, ῥύζειν, sed tribui eis etiam κλαγγὴν a Xen. [Ἐπιᾶσι κεκλαγγυῖαι e Xen. Ven. 6, 23 Polluci restituit Jungerm. ἄ]

[Ἐπανακλάω, Reflecto. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 34, A, vel potius Basil. M. vol. 3, p. 119, C: Ἐπειδὴ γὰρ

φύσις ἐστὶ ταῖς φλογώδεσι μαρμαρυγαῖς, εἴ τινι λείῳ προσπέσοιεν, πάλιν ἐπανακλᾶσθαι.]

Ἐπανάκλησις, εως, ἡ, Revocatio. Galen. Ad Glauc., ἐπανάκλησιν θέρμης ποιεῖσθαι, ad verbum, Revocationem caloris facere, pro Revocare calorem. [Hippocr. p. 427, 34: Ψυχροῦ πολλοῦ κατάχυσις θέρμης ἐπ. ποιέει. L. D. Id. p. 1169, A, de spiritu: Διπλῆ εἶσω ἐπ., οἷον ἐπιπνέουσι (pro quo 1025, C, ἐπεισπνέουσι). Hierocl. In carm. Pyth. p. 65: Πρὸς τὴν ἐκ μεταμελείας αὐτῶν ἐπ. Wakef. Aret. p. 113: Ἡδονῆς ἐπανάκλησις. Hemst. Legitur sæpissime ap. Galen., velut vol. 14, p. 738, 10; vol. 6, p. 187, 14: Θερμασίας ἐπανάκλησιν, aliisque multis ll. || Sensu theologico Vita S. Maximi Actt. SS. Sept. t. 5, p. 34, 50: Τοῖς πλανωμένοις ἐξ ἀγνοίας ἐπ. Hase.]

[Ἐπανακλίνω, Reclino. Hippocr. p. 403, 13: Περιτείνων σινδόνιον ἐπανάκλινε αὐτὸν, Decumbere jube. Symmach. Cant. 2, 5: Ἐπανακλίνατέ με ἐν ἄνθει. « Eumath. 9, p. 325: Ὁ λαμπρᾶς ἐπαναχεκλιμένος τραπέζης. » Boiss. Gregent. Tephr. Disp. p. 157, 4, de divinitate: Ἐπανακέκλιται δι' ὅλου. Hase. ῑ]

Ἐπανάκλῐσις, εως, ἡ, esse dicitur Retrocessio, Inclinatio aciei ad sinistram.

Ἐπανακοινόω, exp. Communico, consilii sc. capiendi gratia, in h. l. Plat. De rep. [Leg.] 11, [p. 918, A]: Τοῖς νομοφύλαξιν ἐπανακοινώσαντες οἱ ἀγορανόμοι καὶ ἀναγράψαντες.

Ἐπανακολουθέω, Assector, VV. LL. [Schol. Aristot. vol. 4, p. 673, 23 ed. Berol.: Εἰ δεῖ ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπανακολουθεῖν. Legendum ἐπαχ. L. Dind.]

Ἐπανακομίζω, Refero. [Planud. Ovid. Met. 13, 401; 14, 192. Boiss. Pass. Redeo. Dio Cass. 40, 44: Ἐς τὴν Ῥώμην ἐπανακομισθῆναι. Hesych.: Ἐπαναχθέντα, ἐπανακομισθέντα. L. Dind.]

[Ἐπανακράζω, Acclamo. Pollux 5, 85: Ὁ δὲ κυνηγέτης ἐμβοάτω ταῖς κυσὶν, ἐγκελευέτω, ἐπαναχραγέτω.]

Ἐπανακρέμᾰμαι, Pendeo, Suspensus sum. Aristot. Pol. 6, [4]: Τὸ γὰρ ἐπανακρέμασθαι καὶ μὴ πᾶν ἐξεῖναι ποιεῖν ὅ, τι ἂν δόξῃ, συμφέρον ἐστί. [De forma Ἐπαγχρεμάννυμι v. in Ἐπεγχρεμάννυμι.]

Ἐπανακρίνω, i. q. ἀνακρίνω. Dionys. Ad Demophilum: Καὶ εἰ τὸν ἄρχοντα δικαιοῦντά τινας ἢ καταδικάζοντα παρεστώς τις ὑπ' αὐτῷ ταττομένων ἐπανακρίνειν ἐτόλμησεν, ἅμα καὶ τῆς ἀρχῆς ἐκβάλλειν ἔδοξε, i. e. Percunctari ausus esset, et causam sententiæ suæ rogare. Bud. Comm. p. 35. [ῑ]

Ἐπανάκρουσις, εως, ἡ, Repulsus, quo aliquid retroagimus, et proprie quo navim retro inhibemus, aut etiam inhibemus portum ingredientem, cursum sc. ejus sistentes, et eam in puppim convertentes. Aristoph. schol. [Av. 648] proprie esse dicit τὸ ἐπισχεῖν τὴν ἐπερχομένην ναῦν καὶ μεθορμίσαι εἰς τὸν ὅρμον, ἵνα μὴ προσελθοῦσα θραυσθῇ.

Ἐπανακρούω, Repello, Retro pello. Specialiter vero Navim retro inhibeo aut currum. [Act. hac signif. ponit Hesych.] Unde ἐπανακρούεσθαι dicitur aliquis, qui veluti navis aut currus retro inhibitus, retrogrado pede remeat. Et voce med. significatione act. ἐπανακρούομαι, Retropello, Retrocedere cogo, Repedare s. Remeare cogo. Aristoph. Av. [648]: Ἀτὰρ τὸ δεῖνα, δεῦρ' ἐπανάκρουσαι πάλιν, Retropelle: de avibus illis, quæ ceteras intromissas sequebantur, etiam ipsæ intromitti cupientes. Schol. exp. ἐπανάκαμπτε, dicens metaph. esse ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἀνακρουομένων ἢ τὰς ναῦς, ac ipsum etiam πάλιν dici ἐπὶ τοῦ ὀπίσω ἀπὸ τῶν εἰς τοὔμπροσθεν ἐρεσσόντων. || Ἐπανακρούεσθαι τὸ μέλος, est Iterum exordiri præmisso præludio. Quo sensu exponi posse præced. l. Aristoph. ille putavit, qui in Scholiis ita scripsit, ἐὰν ᾖσας πρὸ τούτου, πάλιν ᾆσον καὶ ἐπανάλαβε.

[Ἐπαναχτάομαι.] Ἐπαναχτᾶσθαι, Recuperare, Reparare. [Vita Chrysost. t. 8, p. 316, 41: Τοὺς ἐν πελάγει καὶ κλύδωνι τῆς κοσμικῆς θαλάσσης χειμαζομένους... ἐπαναχτώμενος, Sibi vindicans. Hase.]

Ἐπαναχτέον μοι μικρὸν ἄνω τὸν λόγον, Revocanda mihi paulo altius oratio, Synes. Ep. 56 [immo 57, p. 193, C. Adde Calvit. p. 69, B. Boisson.] Ad verbum sonat Reducendum. [Himer. Ecl. 36, 6: Ἐπ. ἐπὶ τὴν Λιβύην τὸν λόγον. Angl. Ead. phrasi Gregor. Nyss. vol. 1, p. 108, B. Boiss. Conf. id. vol. 2, p. 528, B; 775, D. (Intransit. omisso τὸν λόγον id. vol. 3, p. 449, B.) Aristox. Harm. el. 2, p. 56: Τοὺς ἄκρους τῶν ὡρισμένων φθόγγων ἐπὶ τὴν αἴσθησιν ἐπ. Intransit. Suid. et Zonar.: Ἀποπορευτέον, ἀντὶ τοῦ ἐπ., ὑποστρεπτέον. L. Dind.]

[Ἐπαναχτυπέω, apud Arrian. Tact. p. 92, penult. ed. Blanc.: Λόγχην... ὡς οἷόν τε χραδαινομένην τε καὶ ἅμα ἐπαναχτυποῦσαν ἐξαχοντίσαι, scribendum ἐπανακύπτουσαν, collato loco Xen. in hac v. citando. L. D.]

Ἐπαναχυχλέω, Repeto, Itero. Dionys. Areop. De eccl. hier. [4, 4, p. 218, C]: Ταῦτα μὲν οὖν ἤδη πολλάκις εἰρημένα περιττόν ἐστι τοῖς αὐτοῖς ἀνακυκλεῖν [ἐπαν.] λόγοις. Et alibi, Τὰ αὐτὰ τοῖς αὐτοῖς ἐπαναχυχλοῦντας. Bud. [Medio Plat. Reip. 10, p. 617, B: Τὸν τρίτον δὲ (χύχλον) φορᾷ ἰέναι, ὡς σφίσι φαίνεσθαι, ἐπαναχυχλούμενον τὸν τέταρτον. Conf. Ἐπανακύκλησις.]

[Ἐπανακύκλησις, εως, ἡ, Revolutio. V. Ἐπανακύχλωσις. Repetitio. Eust. Od. p. 1638, 60: Διὰ τὴν τοῦ πρῶτος ἐπ. L. D. Philopon. De creat. mundi p. 122, 37: Ἡ τῶν αὐτῶν πολλάκις ἐπ. Hase.]

Ἐπανακυχλόω, Revolvo vel Repeto. [Gregor. Nyss. vol. 2, p. 305, B: Ἐπανακυχλοῖ πάλιν καὶ ἐκ τρίτου τὰ αὐτά. Hemst. Schol. Aphthon. ap. Walz. Rhett. vol. 2, præf. p. vii. L. Dind.]

Ἐπανακύχλωσις, εως, ἡ, Revolutio. Ap. Plat. Tim. [p. 40, C], Τὰς τῶν κύχλων πρὸς ἑαυτοὺς ἐπανακυχλώσεις [-κυχλήσεις recte scriptum ap. Plat.], Cic. vertit, Orbium conversiones.

Ἐπανακύπτω, in VV. LL. idem esse dicitur quod ἐπαναχυχλόω: quum potius sonet Respecto, Aspecto, Suspecto. [Xenoph. Eq. 12, 13: Ἢν μικρὸν ἐπανακύπτουσαν τὴν λόγχην ἀφῇ, Paullum sursum spectantem. Josephi B. J. 1, 31, 1: Τούτους ἐπανακύπτοντας αὐτοῦ ταῖς ἐλπίσιν ἀποσκευάσασθαι σπεύδων, vert. Adversus spem suam surgentes vel emergentes vel sim. Plut. Mor. p. 725, B: Τούτοις ἐπιεικῶς οὖσι πιθανοῖς ἐπανέκυψε λόγος... ναυτικὴν βεβαιούμενος ἐμπειρίαν, confert Schneid. V. Ἐπανακτυπέω. L. D. Marcus Eremita p. 80.]

Ἐπαναλαζονεύομαι, affertur pro Superbus sum et contumax: forsan ex Hesych., qui ἐπαναλαζονευόμενον exp. καταθρασυνόμενον. Sed ap. eum alphabetica series postulat ἐπαλαζονευόμενον, quod multo magis consentaneum est.

Ἐπαναλαμβάνω, ήψομαι, Repeto, Itero, sicut et ἀναλαμβάνω, vacante præp. ἐπὶ, quæ alteri præpositioni, sc. τῇ ἀνὰ, præfigitur. [Xen. Reip. Lac. 13, 2: Ἐπαναλήψομαι δὲ ὡς ἐξορμᾶται σὺν στρατιᾷ ὁ βασιλεύς. Ubi vertendum Resumam, ut ap. Plat. Gorg. p. 488, B: Ἐξ ἀρχῆς δέ μοι ἐπανάλαβε πῶς φῂς τὸ δίκαιον ἔχειν καὶ σὺ καὶ Πίνδαρος τὸ κατὰ φύσιν. Repetendi signif. Plato Phædr. p. 228, A: Λυσίου λόγον... οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ πολλάκις ἐπαναλαμβάνων ἐκέλευέν οἱ λέγειν· Leg. 5, p. 746, B: Χρὴ δ' ἐπαναλαμβάνειν πρὸς αὐτὸν τὰ τοιάδε· Phil. p. 60, D; 66, D, Theæt. p. 169, E. Cum πάλιν jungit Greg. Nyss. vol. 1, p. 101, C. || Corrigo. Plat. Leg. 6, p. 781, B: Τοῦτ' οὖν ἐπαναλαβεῖν καὶ ἐπανορθώσασθαι. Galen. Gloss. v. Παφλάζουσιν: Τοὺς πταίοντας καὶ ἐπαναλαμβάνοντας ἐν τῷ διαλέγεσθαι, citat Hemst. Conf. etiam l. Poll. in Ἐπαναθεάομαι cit. Schol. Apoll. Rh. 2, 390: Ἐπαναλαμβάνει ἑαυτόν. Theophr. C. Pl. 3, 7, 8: Ὅπως ἐπαναλάβωσι τῇ τροφῇ τὴν κακοπάθειαν (arborum). Plut. Mor. p. 982, A.] Item pro Epilogum facio, Plut. [De Homero, Ἐπίσταται δὲ ταὐτὰ καὶ διὰ πολλῶν λέγειν καὶ δι' ὀλίγων ἐπιλαμβάνειν· ὅπερ καλεῖται ἀνακεφαλαίωσις.] Bud. p. 555. [|| Resumo. Olympiod. Phot. Bibl. p. 63, 13: Ἐπαναλαμβάνει αὐτὴ μὲν τὸ τῆς Αὐγούστης, ὁ δὲ Οὐαλεντινιανὸς τὸ τοῦ νωβελλισσίμου ἀξίωμα. Si recte ita vertitur. Conf. Ruhnken. Diss. secunda de Placidia c. 3. || Suscipio vel Insuper suscipio. V. quæ ex Hesychio et Eust. HSt. attulit in Ἐπαναιρέομαι. || Recipio, Recupero. Etym. M. p. 730, 15: Ταῦτα ἐν μὲν τῷ παθητικῷ παρακειμένῳ τρέπει τὸ ε εἰς α· ἐν δὲ τῷ παθητικῷ ἀορίστῳ πάλιν ἐπαναλαμβάνει αὐτό. Constitutio Joannis patriarchæ Cpol. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 77, A, med.: Τὰ δεδωρημένα... μοναστήρια ἐπαναλαμβάνειν. L. Dind.]

[Ἐπαναλέγω, Repeto. Ex Alexandro rhetore affert Schæf. in Appar. Demosth. vol. 1, p. 532. Osann.]

[Ἐπαναλείφω, Illino. Galen. vol. 6, p. 342: Πίτταν ἐπαναλείφουσιν. Nisi scrib. ἐπαλ. L. Dind.]

[Ἐπαναληπτέον, Repetendum. Const. Manass. Chron. p. 11. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 84, D: Αὐτὴν ἐπ. ἡμῖν τὴν θείαν γραφήν. Boiss. Conf. vol. 2, p. 592, B. Id. Gregor. vol. 3, p. 21, B: Οὐκοῦν ἐπαναληπτέος πάλιν ὁ λόγος. L. Dind.]

[Ἐπαναληπτικὸς, ἡ, ὸν, Iterativus, Gl. Adv. Ἐπαναληπτικῶς schol. Tzetzæ ad Hesiod. Op. 820: Ἐπιλογικῷ κεφαλαίῳ νῦν ἐπ. λέγει. L. D. Eust. Il. p. 624, 46.]

Ἐπανάληψις, εως, ἡ, [Recuperatio. Justinian. Præfat. Digest. initio: Τὴν τῆς ὀνομαστοτάτης Καρχηδόνος ἐπανάληψιν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 519, C: Ταύτην εἶναι τοῦ κάλλους τὴν ἐπανάληψιν τὸ πλησίον γενέσθαι τῆς τοῦ καλοῦ πηγῆς. L. D. Ἐπ. προτέρας καταστάσεως, Postliminium, in Glossis Basilic. Ducang.] Repetitio. Apud rhetores Schema quoddam, quum videl. idem vocabulum ornatus causa repetitur, Bud. p. 556 ex Hermog. [1, p. 50]: v. item Rut. Lupum [1, 11, p. 39], necnon Fabium [Inst. 8, 3, 51]. Dem. Phal. [196] dicit ἐπανάληψιν esse τοῦ αὐτοῦ συνδέσμου ἐπιφορὰν ἐν τοῖς διὰ μακροῦ ἐπιφερομένοις λόγοις. [Latius extendit vim figuræ Alexander II. σχημ. p. 578, qui et huc refert repetitionem verborum in media sententia, ut in his, Ἦν ποτε, ἦν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι etc., simulque illi ἀναδίπλωσιν, quam vocant, subjicit. Rut. Lupus l. c.: «Hoc schema, inquit, fieri solet, quum id quod dictum semel est, quo gravius sit, Iteratur. Sed interdum fit uno verbo, interdum plurium verborum conjunctione. Hermogeni l. c. est iteratio et repetitio sententiæ, quæ fit post interjectas alias perspicuitatis causa. V. Περὶ δεινότ. p. 20, Gregor. ad Herm. l. c. cap. 9, Aquila Rom. 31, p. 174, Jul. Rufin. fig. 31, qui definit: Repetitio sententiæ propter aliquam necessariam causam. Ernest. Lex. rhet. Schol. Aristoph. Pl. 32: Κατ' ἐπανάληψιν. Theodos. p. 79, 7. Add. Wolf. Prol. ad Hom. p. 260, schol. et Eust. ad Il. Υ, 371, Χ, 128, ubi eadem figura dicitur ἐπανάληψις quæ ap. Eust. ἐπαναστροφὴ, quod v. || Signif. non rhetorica Greg. Nyss. vol. 1, p. 85, B: Ἐπ. ποιεῖται τοῦ κατὰ τὴν κατασκευὴν λόγου· 330, C; 356, C; 367, A; 436, D. L. Dind.]

Ἐπᾰνᾰλίσκω, Insumo. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 23, A: Τὸ θερμὸν τῆς ἀκτῖνος ἐπαναλίσκοντος (τοῦ ἡλίου). L. D.] Et Ἐπαναλόω: unde ἐπανηλωκότες, Isocr. Areop. Ἐπανήλωκα Demosth. [p. 1223, 13] pro Ultra insumpsi. [Aor. p. 1219, 25, ἐπανήλωσεν. Pro ἀπανηλώθη ap. Thuc. 2, 13, schol. Aristoph. Pl. 1196 ἐπαν.]

[Ἐπαναλογέω, Altius repeto, Ab initio accurate explico, putabatur dixisse Herodot. 1, 90, ubi pro ἐπανηλόγησε ex Poll. 2, 120 recte nunc restitutum ἐπαλιλλόγησε.]

[Ἐπαναλόω. V. Ἐπαναλίσκω.]

[Ἐπανάλυσις, εως, ἡ, Æsop. 143 Schæf.]

[Ἐπαναλύω.] Ἐπαναλύων, Hesychio ἐπαναστρέφων, Revertens. [Athanas. vol. 2, p. 272, D: Οὐ γὰρ συνεχώρησεν ὁ θεὸς ἐπαναλῦσαί τινα πρὸς ἡμᾶς ἐκεῖθεν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 118, B: Πάλιν ἐκ τοῦ κοινοῦ πρὸς τὸ καθ' ἕκαστον ἐπαναλύειν τὸ ἴδιον. Chron. Pasch. p. 709, 4: Ἀβλαβεῖς πρὸς ἡμᾶς ἐπαναλῦσαι. Et ib. 12. L. D. Jo. Climac. p. 11; Germanus Dormit. B. Mar. 101. Conf. Nicet. Chon. ap. Fabr. B. Gr. vol. 4, p. 412. Boiss.]

[Ἐπαναλωτὴς, ὁ, Sumtuarius, Gl.]

[Ἐπαναμένω, Maneo, Exspecto. Herodot. 8, 141: Ἐπανέμειναν οἱ Ἀθηναῖοι διατρίβοντες. Aristoph. Eccl. 493, 790. Cum accus. Nub. 804: Ἐπανάμεινόν με· 843. Cum infin. Lys. 74: Ἐπαναμείνωμεν τὰς ... γυναῖκας ἐλθεῖν. || Forma poet. Ἐπαμμένω. Æsch. Pr. 605: Ὅ,τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν· Pers. 807.]

Ἐπαναμιμνήσκω, In memoriam revoco, vel Identidem in memoriam revoco, Identidem reminisci facio, aut Iterum commonefacio. Demosth. [p. 74, 7]: Ἕως οὖν ἔτι μέλλοι, καὶ συνίσταται τὰ πράγματα, καὶ κατακούομεν ἀλλήλων, ἕκαστον ὑμῶν, καίπερ ἀκριβῶς εἰδότα, ὅμως ἐπαναμνῆσαι βούλομαι. [Plato Leg. 3, p. 688, A; Aristot. De memor. c. 1.]

[Ἐπανάμνησις, εως, ἡ, Commemoratio. Dionys. A. rh. 10, 18: Ἐπ. τῶν προαποδεδειγμένων πραγμάτων. Liban. Argum. Demosth. Or. 1 c. Aph. fin. Boiss. Greg. Nyss. vol. 1, p. 291, D: Εἰς ἐπανάμνησιν. L. D.]

Ἐπανανεόω [Ἐπανανεόομαι], Renovo, Redintegro. Plato De rep. 2, [p. 358, B]: Οὐκ ἐπανανεώσομαι τὸν Θρασυμάχου λόγον, Redintegrabo.

[Ἐπανανέωσις, εως, ἡ, Renovatio, Instauratio. Cyrill. In Jo. 4, p. 1172: Ἐπ. τὴν εἰς τὸ ἀρχαῖον. Suicer. Justinian. Præfat. Digest. init.: Τὸ τῆς ἐπανανεώσεως (τῶν παλαιῶν νόμων ἔργον). L. Dindorf.]

[Ἐπαναπαλαίω, Reluctor. Ancyr. Concil. Can. 1, Act. Concil. vol. 1, p. 271, B: Πρεσβυτέρους τοὺς ἐπιθύσαντας, εἶτα ἐπαναπαλαίσαντας. Cit. Routh.]

[Ἐπανάπαυσις, εως, ἡ, Requies. Theophylact. In Luc. 2, 14. Majus. Justin. Mart. p. 388, B: Τῆς ἐπαναπαύσεως τῆς θείας ἄξιοι γενόμενοι. Hase.]

[Ἐπαναπαύω, Refocillo, Recreo. Leges Homerit. in Anecd. Gr. vol. 5, p. 75, 3: Τοὺς πένητας ... ἐθεράπευέ τε καὶ ἐπανέπαυε. Boiss. Int. inc. Jud. 16, 26: Ἐπανάπαυσόν με δή. Imponendi vel Reclinandi significatione Ælian. N. A. 5, 56: Ἡ τελευταία δὲ γενομένη (ἔλαφος) τῇ πρόσθεν ἐπὶ πάσαις ἑαυτὴν ἐπαναπαύσασα εἶτα οὐραγεῖ. Quanquam perturbata videtur scriptura. Greg. Nyss. vol. 1, p. 689, B: Ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτὸν κτήνους ἐπαναπαῦσαι· vol. 2, p. 45, B: Ἐὰν πρὸς ὑμᾶς ἀναβλέψω, ὑμῖν ἐπαναπαύω τὸν πόθον.] Ἐπαναπαύομαι, quasi dicas Superquiesco. [Ἐπαναπαυόμενος ῥάβδῳ, Hesych. in Σκηριπτόμενος. Hemst.] Herodian. 2, [1, 3]: Ὧν οἱ μὲν ἀπὸ μέθης ἐκραιπάλων, οἱ δὲ ἐγρηγορότες, κἀκεῖνοι εἰς ὕπνον κατεφέροντο, κατεχούσαις τε ταῖς χερσὶ δοράτια ἐπανεπαύοντο, q. d. Superquiescebant manibus tenentibus hastilia, pro Quiescebant super manibus, i. e. innixi manibus, quæ vicissim hastilibus innixæ erant. Vel, Requiescebant incumbentes manibus, quæ vicissim hastilibus incumbebant. Esse autem aptum verbum istud significandæ huic rei, vel hic Ovidii versus ostendit, Fessus ut incubuit baculo, saxoque resedit. At Polit. pulcram hanc descriptionem hominum qui se a somno vix defendere possunt, in sua interpr. minime expressit; quippe qui ita reddiderit h. l.: Partim ebrios dormitantesque, ac manu languida tenentes hastilia. Porro quum dico hic Quiescebant, s. Requiescebant, intelligendum est non pro Somnum capiebant, sicut et Quies de somno sæpe dicitur, sed simpliciter de illo requiescendi modo, qui est hominum se ad somnum componentium, et qui vix ab eo sibi temperare possunt; dicit enim οἱ δὲ ἐγρηγορότες. Ad hanc autem signif. pertinet illa expos. quam dat Suid. verbo ἀναπαύομαι, ut ante docui, sc. ἀνακλίνομαι ὡς πρὸς ὕπνον. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 162, A: Ἐπαναπαύῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Dat. seq. 510, D: Οὐκοῦν μέλλει ὁ βασιλεὺς τῷ ἵππῳ τούτῳ ἐπαναπαύεσθαι· 633, A: Τῇ σκιᾷ τοῦ μήλου ἐπαναπαύεται. L. D.] || Metaph. ut Latine Acquiesco. Acquiescere, inquit Bud. Annot. in Epist., interdum est Affectum animi sistere, et oblectari. Cic. in Lælio, Vicissim autem senes in adolescentium caritate acquiescimus. Et Pro Dejotaro, In tuo ore, in tuis oculis vultuque acquiesco; te unum intueor; ad te unum omnis mea spectat oratio. Sic Curt.: Parum est enim, tot modo liberorum parentem, in unico filio acquiescentem, eo quoque orbari? Ubi Acquiescentem vult esse quod Græce diceretur ἐπαναπαυόμενον, et ἀρεσκόμενον, et ἐνασμενίζοντα, cum dat. Hæc ille. Ego autem existimo ἐπαναπαύεσθαι in hac quoque signif. verti posse Requiescere: sic utendo ut Cic. usus est, Or. pro Cælio, Hoc unico filio nititur, in hujus spe requiescit. [Maccab. 1, 8, 12: Τῶν ἐπαναπαυομένων αὐτοῖς. Rom. 2, 17: Ἐπαναπαύῃ τῷ νόμῳ. Dionys. Areop. Cœl. hier. 2, 3, p. 14, B: Μὴ συγχωροῦσα τὸ πρόσυλον ἡμῶν εἰς τὰς αἰσχρὰς εἰκόνας ἀπομένον ἐπαναπαύεσθαι. Artemid. 4, 65, p. 380, 16: Οὕτω σοι συμβήσεται μὴ μόναις ἐπαναπαύεσθαι ταῖς παλαιαῖς ἀποβάσεσιν. Basil. M. vol. 1, p. 46, A: Βούλεται ἡμᾶς καὶ οἱονεὶ ἔλιξί τισι ταῖς περιπλοκαῖς τῆς ἀγάπης τῶν πλησίον ἀντέχεσθαι καὶ ἐπαναπαύεσθαι αὐτοῖς. || Figurate de rebus, Innitor. Hero Autom. p. 266, 5: Ὑπέπηξα ἐπίουρον ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὕσπληγος τὸ ζ, ἵνα ἐπαναπαύεται (l. -ηται) τοῦ ὑσπληγίου τὸ ἄκρον. Vel Incumbo. Luc. 10, 6: Ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ἡμῶν. Reg. 2, 2, 15 et Num. 11, 25 et 26: Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο πνεῦμα ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐπροφήτευσαν. Eademque construct. Mich. 3, 11: Ἐπὶ τὸν κύριον

ἐπανεπαύοντο, quod supra c. dat. || Ap. Clem. Al. Str. 5, p. 704 : Βασιλεύσας δὲ ἐπαναπαύσεται, est var. ἐπαναπαήσεται, et ap. Gregor. Thaumat. p. 165, B, aor. ἐπαναπαῆναι. De qua forma v. in Παύω. L. D.]

[Ἐπαναπειράομαι, Iterato experior. Planud. Ovid. Met. 14, 382 : Πολλάκις τῶν δεήσεων ἐπαναπειρασαμένη τηνάλλως. Boiss.]

Ἐπαναπέμπω, Remitto, al. Reveho, Reduco. [Hippocr. p. 648, 7 : Ἐπαναπέμπειν τὰ ἐπιμήνια ἐς τοὺς μαζούς.]

[Ἐπαναπεράω, Renavigo. Nicol. Dam. p. 253 Cor. : Καίσαρος ἐπαναπερῶντος ἔκ τε Συρίας καὶ τοῦ Εὐξείνου πόντου.]

[Ἐπαναπέτομαι, Evolo. V. Ἐπαναπτήσιμος.]

[Ἐπαναπήγνῡμι et poet. Ἐπαμπήγνυμι, Affigo, Infigo. Orph. Arg. 317 : Δούρατ' ἐπαμπήξασθαι ἴδ' ἄορα κωπήεντα.]

Ἐπαναπηδάω, ex Aristoph. Nub. [1375] pro Insilio, Insurgo.

[Ἐπαναπίπτω, Illabor. Ælian. V. H. 9, 24 : Φύλλοις ῥόδων ἐπαναπεσὼν καὶ κοιμηθεὶς ἐπ' αὐτῶν, Recubans in rosarum foliis. L. D. Ἐπαναπεσόντος Georg. Al. Vita Chrys. t. 8, p. 239, 36. Hase.]

[Ἐπαναπλάσσω, s. Ἐπαναπλάττω, Effingo. Axionicus Athenæi 3, p. 95, C : Ζωμὸν ποιῶ θερμὸν ἰχθὺν ἐπαναπλάττων, ἡμίβρωτα λείψανα συντιθείς.]

Ἐπαναπλέω, etiam pro ἀναπλέω [Provehor in altum, Solvo ex portu], ex Xen. H. Gr. 4, [8, 35] : Ὅπως δοκοίη, ὥσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπεπλευκέναι. [|| Renavigo. Demosth. p. 1292, 2 : Δεῦρ' ἐπαναπλεῖν. || Forma Ion. Ἐπαναπλώω. Herodot. 8, 9 : Ἐπανέπλωον ἐπὶ τοὺς βαρβάρους. || Sursum enato, Emergo, Exsurgo. Id. 1, 212 : Ὥστε κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα ἐπαναπλώειν ὑμῖν ἔπεα κακά. Ubi libri ἐπαναπλέειν vel --πνέειν. Similiter dictum Ἐπανέπλει τὸ ποτὸν ap. Polluc. 6, 23.]

[Ἐπαναπληρόω, Expleo. Theophr. De sensu 8 : Ἐπαναπληροῦσθαι γὰρ καὶ τούτοις τὸ ἐνδεές.]

[Ἐπαναπλώω. V. Ἐπαναπλέω.]

Ἐπαναπνέω, Insuper respiro; ex Herodoto, Ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα, pro Effundere. [V. Ἐπαναπλέω. Hippocr. p. 1234, D : Ὤετο ἐκ τοῦ ἐμέτου ἐπαναπνεῖν, καὶ ἐπανέπνει, ἔστι δ' ὅτε διπλόον.]

[Ἐπαναποδίζω. HSt. in Ἀναποδίζω et Ἀναποδίζομαι :] Quod etiam Ἐπαναποδίζω et Ἐπαναποδίζομαι dicitur. Aristot. De gen. et corr. 1, [3] : Πάλιν ἐπαναποδιστέον, Rursus in medium revocandum est.

Ἐπαναποκτιννύω, affertur pro Etiam interficio. Sed suspectæ hic tot præpositiones, potiusque dicendum ἐπαποκτιννύω.

Ἐπαναπολέω, Iterum revolvo, in memoriam revoco, sicut et ἀναπολέω. Pro Repeto, Memoriam renovo, affertur ex Plat. Legg. [4, p. 723, E. Phil. p. 60, A : Τὸ καὶ δὶς καὶ τρὶς τό γε καλῶς ἔχον ἐπαναπολεῖν τῷ λόγῳ δεῖν.]

[Ἐπαναπόλησις, εως, ἡ, Repetitio. Philo vol. 1, p. 254, 39 : Ἐκ τῆς ἐπαναπολήσεως καὶ ὥσπερ ἐπιλεάνσεως τῆς πρῶτον καταβληθείσης τροφῆς περιγίνεται μήνημη τῶν θεωρημάτων. L. Dindorf.]

[Ἐπαναπτήσιμος, ὁ, Evolare cupiens. Hesych. : Ἐπαναπτήσιμον, ἐπαναπτῆναι θέλοντα καὶ πορευθῆναι.]

[Ἐπανάπτω, Alligo, Suspendo ex. Nicet. Is. Ang. p. 244, C : Τὰς ἐλπίδας πάσας ἐπανάπτων τῇ παντευχίᾳ τοῦ πνεύματος. L. D. Pisides ap. Suid. Kall.]

[Ἐπαναρρήγνῡμι s. Ἐπαναρρηγνύω, Rumpo, Dirumpo. Plut. Cat. min. c. 70 : Τὸ τραῦμα ἐπαναρρήξας. Hippocr. p. 415, 5 : Τὰ ἕλκεα κινεύμενα ἐπαναρρήγνυται· 1201, D : Ὦ τὸ συρίγγιον ἐπανερρήγνυτο.]

[Ἐπαναρῑπίζω, Sufflo, Excito. Joseph. A. J. 19, 2, 2 : Πολεμίων ἐμφυλίων ἀρχὰς ἐπανερρίπισαν τῇ πόλει.]

[Ἐπαναρριπτέω, s.] Ἐπαναῤῥίπτω, Unum super alium rejicio et in sublime jaculor. Bud. ἐπαναῤῥιπτεῖν ex Xen. affert pro Ejaculari, Jacere in longum. [Jactare se, Saltu se contra aliquem attollere : Cyneg. 5, 4, lepores ἐπαναρριπτοῦντες (nempe ἑαυτούς, v. Dorvill. ad Charit. 2, 5, p. 309) μακρὰ διαιροῦσιν ἀντιπαίζοντες. Poll. 5, 67 : Ἀντιπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους, καὶ πηδῶντες μακρὰ, καὶ διαλλόμενοι, καὶ διαπορριπτοῦντες. Sturz. Lex.]

[Ἐπανάρρυμα, τὸ, i. q. ἐπίθυμα, Hostia. Lex. Seg. in Bibl. Coisl. p. 606 s. Bekk. An. p. 417, 4 : Ἤγετο δὲ τὰ ἀπατούρια ἐπὶ ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐκαλεῖτο ... ἡ δευτέρα, ἐν ᾗ θύουσιν, ἀνάρυσις· τὸ γὰρ θύειν ἀναρύειν, καὶ τὸ θῦμα ἀνάρυμα ἐλέγετο, ἐπεὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀνακλῶντες τὰ ἱερεῖα καὶ ἄνω ἀναρύοντες ἔθυον ... Καὶ τὸ ἐν Ἀρείῳ δὲ Πάγῳ ἐπίθυμα ἐπανάρυμα καλεῖται. Quæ omnia recte duplici ρ, quanquam contra cod., ut videtur, scripta sunt ap. Montefalconium. Photius v. Κρέας, τὸ ἐν Ἀρείῳ Π. ἐπανάρυμα. Hinc de Sacrificio ejusmodi Ἐπανάρρυσις, εως, ἡ, ap. Suid. v. Ἀναρρύει, Καὶ ἡ θυσία δὲ ἐπ. Et de Sacrificando, verbum Ἐπαναρρύομαι, ap. Hesych. : Ἐπαναρύεται, μετὰ κρίσιν θύει, κρέα δίδωσιν.]

[Ἐπαναρρύομαι. Ἐπανάρρυσις. V. Ἐπανάρρυμα.]

[Ἐπαναρρώννῡμι, Confirmo. Epiphan. vol. 2, p. 2.]

[Ἐπαναρτάω, Suspensum habeo. Germ. Cpol. p. 250, C Grets. : Ἐπ' αὐτὸν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας ἐπαναρτῶσιν. Hase.]

[Ἐπανασαλεύω script. vitiosa pro ἐπενσαλεύω, q. v.]

[Ἐπανάσεισις. V. Ἐπανασείω.]

Ἐπανασείω, Concutio vibrando adversus aliquem [Dionys. A. R. 11, 6 : Τὴν δημαρχικὴν ἐπανασείοντες δύναμιν. Procop. Hist. Arc. c. 23 : Κατηγορίαν ἐπανασείοντες.] At passivum partic. ἐπανασεισθεὶς invenitur expositum simpliciter etiam Vibratus, in VV. LL. [Hippocr. p. 915, B : Ὅκως ἐς τὴν εὐρυχωρίην ἐπανασεισθὲν τὸ ἔμβρυον στρᾳφῇ. Improprie Joseph. A. J. 19, 1, 16 : Διακονίᾳ τῆς κατ' ἐκεῖνον ὕβρεως ἐπανασειόμενοι τοῖς κρατίστοις τῶν πολιτῶν· et ib. 17.] Ἐπανάσεισις, εως, ἡ, in VV. LL. Concussio. Item ἐπανάσεισις ὅπλων, ex Thucyd. [4, 126] pro Crepitatione armorum. At vero quod in lisd. legitur, sc. ἐπανᾶσείω, Tracto, Apparo, nullam verisimilitudinem habet.

[Ἐπανασκοπέω, Iterum perpendo. Plato Hipp. min. p. 369, D : Ἐπιθυμῶν μαθεῖν ὅ,τι λέγει διαπυνθάνομαι, καὶ ἐπανασκοπῶ, καὶ συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, ἵνα μάθω. Unde aor. ἐπανεσκεψάμην, Crat. p. 428, D : Ἐπανασκέψασθαι τί καὶ λέγω· Theæt. p. 154, E.]

[Ἐπανασπείρω. Ἐπανασπορὰ, ἡ. V. Ἐπισπορία.]

Ἐπανάστᾰσις, εως, ἡ, q. d. Assurrectio, Insurrectio. [Superventio huic addunt Gl.] Dem. Phal. [278] : Οὐ γὰρ ὑπὲρ τοῦ μέγαν ποιῆσαι τὸν λόγον ἡ ἐπ., ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ δεινὸν, Non enim insurgit ut reddat orationem magnam, verum ut vehementem reddat et acrem. Assurgere vero oratorem ea signif. dicit Quintil. [Proprie Theophr. H. Pl. 3, 7, 4 : Ἡ δρῦς φέρει ... συκαμῖνῶδες ἄλλο τῇ μορφῇ, πλὴν σκληρὸν κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ut ib. 5 : Τοὺς ἐπανεστηκότας ὀμφαλούς. Diod. 18, 31 : Ἔπεσον ἐπὶ τὴν γῆν. Τῆς δὲ ἐπ. ... χαλεπῶς γενομένης ἀμφοτέροις. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 62, 26 : Σκώληξ ἡ κωφὴ τῶν κυμάτων ἐπανάστασις τῆς θαλάττης εἴρηται. Basil. M. vol. 2, p. 3, E : Βραχεῖα κύματος ἐπ. κατεβάπτισεν. Et ib. E : Χειμῶνος ἐπανάστασις. Hesych. : Σκίνδαρος, ἡ ἐπ. νυκτὸς ἀφροδισίων ἕνεκα, cui conferenda Photii gl. : Σκινδακίσαι, τὸ νύκτωρ ἐπαναστῆναί τινι ἀσελγῶς, quæ omisso τινὶ repetitur in Σκίνδαρον. V. Ἐπανίστημι. De surrectione mortuorum Orac. Sibyll. 1, p. 182, 8 : Νεκρῶν ἐπ. ἔσται. Apud Hippocr. Prorrh. 1, p. 80, C : Αἱ πυκναὶ καὶ κατὰ μικρὰ ἐπαναστάσιες ὑπόξανθοι, γλίσχραι, ἔχουσαι μικρὰ κοπρώδεα κτλ., dicitur de surgendo ad exonerandam alvum, pro quo alibi ἀνάστασις, quod v., ἐξανάστασις Prænot. p. 40, 3.] || Rebellio, qua adversus aliquem insurgimus. [Herodot. 3, 119 : Ἐπιβουλεύειν οἱ ἐπανάστασιν· et ib. 118.] Thuc. 2, [27; 4, 56] : Τῶν Εἱλώτων τὴν ἐπ. Et 8, [21] : Ἐπ. ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, Rebellio, qua plebs in potentiores insurgebat, ubi nota verbale retinere casum verbi. [Eadem construct. Plat. Reip. 4, p. 444, B, Æneas Tact. c. 11, p. 39. Xen. H. Gr. 5, 4, 19 : Τὴν τοῦ Μέλλωνος ἐπὶ τοὺς περὶ Λεοντιάδην ἐπανάστασιν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 185, A : Πάλιν αὐτῷ περὶ τῆς ἡγεμονίας ἐπαναστάσεως ἐκ τοῦ λαοῦ γενομένης.] Lucian. [De sacrif. c. 14], γιγάντων ἐπ., Seditio, ἐπανέγερσις. Bud. Ceterum inter ἐπ. et ἀπόστασιν schol. Thuc. [3, 39] ita distinguit, ut ἀπόστασις sit ὅταν τινὲς κακῶς πάσχοντες ἀποστῶσιν : at ἐπανάστασις, ὅταν τινὲς τιμώμενοι καὶ μηδὲν ἀδικούμενοι στασιάσωσι καὶ ἐχθρεύσωσι τοῖς μηδὲν ἀδικήσασι. Ita ut ἐπ. sit Seditio, qua adversus eos insurgitur, qui nulla injuria lacessiverunt; at ἀπόστ., Defectio ob injuriam

illatam. [Dionys. A. R. 3, 8 : Οὐ μόνον ... ἀπόστασιν, ἀλλὰ καὶ ἐπανάστασιν. Differunt autem ἐπ. et ἀπ. ita, ut ἐπανάστασις sit Rebellio et de iis dicatur qui sunt sub imperio, ἀπόστασις autem Defectio sociorum. Μάχιμος ἡ λέξις τῆς ἐπαναστάσεως recte Eustath. Il. p. 146, 11, ubi de diverso voc. ἐπανίστασθαι usu ap. Hom. et recentiores agit. || Figurate Gregor. Nyss. vol. 1, p. 348, A : Τῆς σαρκικῆς ἐπ. διὰ τῶν τῆς ἀρετῆς ἐπιτηδευμάτων καταπεσούσης· 394, A : Τῆς ἐπ. τῶν ἡδονῶν. L. Dind.] || Sicut vero ἐπανίσταμαι interdum pro Emineo; ita ὄρους ἐπανάστασις, Eminentia montis, s. potius Eminentia, qua mons assurgit in altum; nam Assurgere in altum de monte dicunt Plin., Colum. [Aristot. H. A. 2, 1 med. : Τοὺς περὶ Θήβας ὄφεις ... ἔχοντας ἐπανάστασιν (in capite). Rufus Eph. De part. 1, p. 50 : Ἡ κατὰ μέσον ἐπ. λάρυγξ. Hesych. : Τύλοι, αἱ ὀχθώδεις ἐπ. et schol. Hom. Od. P, 231 : Σφέλα) τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐξοχὰς καὶ ἐπαναστάσεις ἔχοντα, cit. Hemst.] || Ἐπ. φλυκταινῶν, Eruptio pustularum, ex Dioscor. 8, 6. [Hippocr. p. 154, D : Αἱ παρ' ὀφθαλμῶν ἐπαναστάσιες. Schol. Arati 294 : Μάλκη δέ ἐστιν ἡ ἐκ ψύχους χειρῶν καὶ ποδῶν ἐπ. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 312, C : Ἰὰς ἐπαναστάσεις τοῦ σπληνὸς καταστέλλουσαν.] || At ἐπ. θρόνων, Insidiæ regni, Soph. Ant. [533], VV. LL. Fortassis tamen est Rebellio s. Seditio, qua adversus thronum regium insurgitur. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 187, C : Πρὸς ἐπανάστασιν τῆς ἀρχῆς. Zosim. 5, 17, 7 : Ταῦτα μάλιστα τὸν Γαΐνην ἐκίνησεν εἰς τὴν τῶν κοινῶν ἐπανάστασιν. Acta Concil. vol. 1, p. 350, E : Εἰδὼς τὰ ἔθνη ... πρὸς τὰς τῶν βασιλέων ἐπαναστάσεις εὐρίπιστον ἔχειν ὁρμήν. Addita præpos. κατὰ Zosim. 5, 25, 7 : Οὔπω πρὸς φανερὰν ἐπανάστασιν κατὰ τῶν πλησιαζόντων ἐθνῶν ἀναστάντα. Cum ἐπανάτασις confusum notavit Wessel. ad Diodor. 14, 3; cum ἀπανάστασις interpretes Dionys. A. R. 1, 24, et 6, 82, ἀπαν. potius dicendum esse judicantes de Secessu vel migratione, cujus signif. ex. Hemst. citavit ex Strab. 13, p. 621 : Πολύπλανον δὲ καὶ ταχὺ τὸ ἔθνος πρὸς ἐπαναστάσεις. Ubi item legendum ἀπ. L. Dind.]

Ἐπαναστέλλω, i. q. ἀναστέλλω, Reprimo, Inhibeo, Compesco. Aristot. De mundo [c. 5 extr.] : Αἱ γενέσεις ἐπαναστέλλουσι τὰς φθορὰς, Cohibent interitus. [Clem. Al. Pæd. 3, p. 253 : Ὀλίγον ἐπαναστείλας τοῦ καταπετάσματος, ὡς δείξων τὸν θεὸν, Retrahens. Medio Strom. 4, p. 618 : Φιλωτέραν δὲ, ὁπότε μέλλοι εἰσιέναι τὴν πύελον, ἡσυχῇ ἐπαναστέλλεσθαι τὸν χιτῶνα.]

[Ἐπαναστεύω, i. q. ἐπανίσταμαι, ap. Genes. De reb. Cpol. p. 41, B. L. Dind.]

Ἐπανάστημα, τὸ, Tumor, Tuber, Grumus, ἔπαρμα, φλύκταινα, Bud. Possit tamen aliquis non incommode reddere Tumor assurgens, ut Cels. Apud Aristoph. ἐπαναστήματα exp. Bullæ, Papulæ, φλύκταιναι. [Immo φλυκταίνας schol. Ran. 233 explicat τὰ τῶν χειρῶν ἐπ. ἀπὸ τοῦ κωπηλατεῖν.] || Prominentia. Hesych. : Λόφος, γῆς ἐπ. Et sim. in Κολώνη, Thomas v. Ὄχθη. Id. Hesych. in Χαλκόλοφον : Τὸ ἐπ. τῆς περικεφαλαίας. Schol. Hom. Il. N, 132 : Φάλοι τὰ προμετωπίδια ἐπαναστήματα. L. Dind.]

Ἐπαναστρέφω, Retrorsus ago, Reverti s. Retrocedere cogo. Pass. Ἐπαναστρέφομαι, Revertor, Refero pedem, ut qui terga dant et fugam capessunt : qua signif. ἀναστρέφειν quoque et στρέφειν dicuntur. Xen. [Hipp. 8, 25] : Ἐπαναστρεφομένοις τοῖς πολεμίοις ἐμπεσών, Quum in hostes fugientes s. terga dantes incidisset. [Ἐμπίπτειν est ap. Xen. Vertendum, Impetum facere in hostes ex fuga revertentes, ut ap. Aristoph. Eq. 244 : Ἀλλ' ἀμύνου κἀπαναστρέφου πάλιν, ubi fuerat 240 : Οὗτος τί φεύγεις;] Ajunt significare etiam Refero pedem, Revertor : eo sensu, quo acies referre pedem dicitur, quum a fuga, in quam inclinarat, reversa, insequentibus resistit, et quæ ante fugerat, contra persequentes insurgit hostes. Cujusmodi est ἡ ἀγχίστροφος δίωξις, quum sc. οἱ διωκόμενοι γίνονται ἀγχίστροφοι. || Ἐπαναστρέφω exp. etiam Subverto, sicut ἀναστρέφω. [Hac signif. restituendum ex cod. Ven. Herodiano 3, 8, 19 : Πρῶτος ... τὸ εὐπειθὲς πρὸς τοὺς πόνους ... ἐπανέτρεψε. || Act. signif. medii, Revertor. Xen. H. Gr. 6, 2, 21 : Οἱ δ' οὐκέτι ἐπανέστρεψαν. Thuc. 4, 130 : Ὁ Νικίας ἐπαναστρέψας· 8, 105. Aristoph. Ran. 1102 : Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν, ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς. Basil. M. vol. 2, p. 45, D : Τῶν ἀγαθῶν ἔργων αἱ χάριτες ἐπὶ τοὺς διδόντας ἐπαναστρέφουσιν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 399, B : Τὰ ξύλα ἐκ κέδρων γινόμενα πάλιν ἐπαναστρέφοντα διὰ τῶν σοφισμάτων τῆς τέχνης δένδρα νομιζόμενα. L. Dind.]

Ἐπαναστροφὴ, ἡ, Reversio, Reflexus. [Eust. Opusc. p. 253, 78 : Εἴ τι δὲ καὶ συνεισαγαγεῖν δεήσει ἐν τῇ ἐπ.] Est et σχῆμα orationis, sc. ὅταν τὸ τέλος τοῦ κώλου, ἑτέρου κώλου ἀρχὴ γένηται, Quum membri unius finis principium fit alterius : Οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναιτο διώκειν δι' ἐμέ· ἐμὲ δὲ, εἴπερ ἐξελέγχειν ἐνόμιζεν αὐτὸν, οὐκ ἂν ἐγράψατο. Homericum autem hoc [Il. Υ, 371], Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, δέμας δ' αἴθωνι σιδήρῳ, dissimile est priori illi : διότι, inquit Hermog. [Π. ἰδεῶν 1, p. 176], μὴ συλλαβαῖς μηδὲ λέξει, κόμματι δὲ ὅλῳ ἐπανέστρεψεν, Quoniam reflexio illa non fit syllaba una aut altera, aut vocabulo aliquo, sed integro membro. [Eadem ἐπανάληψις dicitur, quod v. De parechesi, ut Αἰγαίων γαίων κύδεϊ, Eustath. Il. p. 124, 10 et alibi.] || Pro Vita et conversatione affertur ex Conc. Sardicensi. Qua signif. ἀναστροφὴ quoque usurpatur a Petro apostolo.

Ἐπανασώζω, i. q. ἀνακτῶμαι, Bud. [Cum dat. Conservo vel Restituo, Const. Manass. Chron. p. 115, E : Τὴν κόρην ἐπανασώζει τῇ μητρί. Niceph. Gregor. Hist. 9, 1, p. 240, C : Ἐπανάσωσον ἐμοὶ τὸ βασίλειον κράτος, ὃ σὺ μὲν ἐχαρίσω μοι, ὃν δ' ἐγὼ γεγέννηκα καὶ ὕψωσα, ἐκ τῶν ἐμῶν ἁρπάζει χειρῶν. Medio 1, 3, p. 9, D : Ἐπανασώσασθαί οἱ τὴν βασιλείαν δεόμενος. Tomus Germani patr. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 79, A, LXIV : Ἐπανεσώσατο ὁ παμμίαρος τῷ μιαρωτάτῳ. Pass. Constitutio Joannis patr. Cp. ib. p. 77, B extr. : Οἰκονομήσει πάντως ἐπανασωθῆναι ταῖς ἐκκλησίαις τὰ ὑπ' αὐτὰς πρότερον τελοῦντα σεμνεῖα. Greg. Nyss. vol. 3, p. 588, C. L. Dind.]

[Ἐπανασωστικὸς, ἡ, ὸν, Servans. Jo. Laur. De mens. 3, 47, ex inscr. in Fortunæ statua Byzantii a Pompejo posita : Τῇ τύχῃ τῇ ἐπανασωστικῇ.]

[Ἐπανατάμνω. V. Ἐπανατέμνω.]

Ἐπανάτᾰσις, εως, ἡ, Intentio, Intentatio, Sublatio, Erectio, ut Bud. interpr. ap. Aristot. Polit. 3, [14 fin.] de regibus heroicorum temporum : Ὁ δ' ὅρκος ἦν αὐτοῖς τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις. [|| Signif. figurata Comminationis frequens est ap. Philonem, cujus ll. p. 302, E; 558, E; 617, A, ubi in ἐπαναστάσεις mutarunt librarii, indicavit Wessel. ad Diodor. vol. 1, p. 641, 98. Ap. Gregor. quoque Nyss. vol. 2, p. 315, A : Φόβων ἐπαναστάσεις τῶν προτέρων σφοδρότεραι, et in eadem locutione vol. 3, p. 507, C, et ap. Basil. Epist. 131, p. 223, D : Ἐπιστολῇ, μυρίων μὲν ὕβρεων καὶ κατηγοριῶν ἀφορήτων γεμούσῃ καθ' ἡμῶν καὶ ἐπαναστάσεων, legendum ἐπανατ. L. Dind.]

Ἐπανατείνω, Sublatum intento alicui : ut ἐπανατείνασθαι τὴν βακτηρίαν, Bud. esse dicit Baculum sublatum intentare : respiciens ad Lucian. [Catapl. c. 13] : Τολμήσει ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; Audebitne mihi sublatum intentare baculum, et minitari? Cui simile hoc Synes. Ep. 79 : Ἐγκραγὼν γὰρ αὐτῷ δίς που καὶ τρὶς, καὶ τοῖς ἐξ ἁμάξης λοιδορησάμενος, καὶ πάντα ἐπανατεινάμενος ἅπερ ἂν εἰρῆσθαι καὶ παρ' ἐμοῦ, τοῦ παντὸς ἂν ἐτιμησάμην. [Sext. Emp. p. 296, 31 : Τὸν ἐπανατεινάμενόν τινι σίδηρον, iterumque infra. Philostr. V. Ap. 5, 39, p. 224, 17. Διὰ τῶν ἐπ., ἃς τοιοῦτος αὐτοκράτωρ ἐπανετείνετο, Philo J. p. 1043, A. Hemst. Dio Chrys. vol. 1, p. 186 : Ὁ δὲ φιλόδοξος ... ἀφέλκει τῶν ἡδονῶν τά τε ὀνείδη καὶ τὰς λοιδορίας ἐπανατεινόμενος. Dionys. A. R. 7, 53 : Πολέμων ἀπειλὰς ... ὑπὸ πολλῶν ἐπαναταθείσας· Art. rhet. 8, 14 : Μακρὰ προοιμιασάμενος καὶ ἐπανατεινάμενος, λόγους τινὰς θαυμαστοὺς ὡς ἐρῶν. Ap. Alciphr. 3, 64, ubi pro Obniti poni videtur, suspecta fuit scriptura.] Rursum Bud. ex anonymo quopiam, Ἐπανατείνω τὰς χεῖρας εἰς εὐχὴν, Supplices ad sidera palmas tendo : cui similia loquendi genera habes in Ἀνατείνω, Ὀρέγω. [Diod. Exc. p. 628, 70 : Τὰς χ. ἐπανατείνοντες καὶ τοὺς θεοὺς ἐπιβοώμενοι.] Item pro Intendo : ut Suid. ἐπανετείνοντο exp. ηὔξοντο, ἐμεγαλύνοντο, Intendebantur, i. e. Augebantur, Magis magisque crescebant, ap. Xen. : Ἐπανετείνοντο δὲ καὶ μείζονες

ἐλπίδες τοῖς ἀξίοις, ἔπαινοί τε, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἀγαθὸν εἶναι μεῖζον φαίνοιτο· subjungens et hanc expos., ἐν προσδοκίᾳ ἦσαν, Expectabantur. Verum is l. paulo aliter legitur ap. ipsum Xen. Cyrop. 2, p. 26 [c. 1, 23], sic nimirum : Ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τοῖς ἀξίοις ἐπαίνου, εἴ τι ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ ἀγαθὸν μεῖζον φαίνοιτο, Majores eis addebat s. accendebat spes. [Forma poet. Ἐπαντείνω Orph. Arg. 60, 330 : Χεῖρας ἐπαντείνας.]

Ἐπανατέλλω, et Ἐπαντέλλω, Orior, Exorior. [Herodot. 3, 84 : Ἡλίου ἐπανατέλλοντος. Eademque forma 7, 54, ut ἀνατέλλω est ap. eundem. Aristot. Meteor. 3, 5 : Ἐπανατεταλκέτω τὸ H. Euseb. H. E. 7, 23, p. 349, 9 : Πάλιν ἐπανατείλας ὁ ἥλιος. C. dat. Plut. Æmil. Paul. c. 18 : Οἷς καθισταμένοις εἰς τάξιν αἱ τῶν χαλκασπίδων ἐπανατέλλουσαι φάλαγγες ἐκ τοῦ χάρακος κτλ. || Forma Ion. et poet. Ἐπαντέλλω Herodot. 2, 142, Strato Anth. Pal. 12, 17 (Ἐπαντέλλων ἀστράσιν ἠέλιος), Musæus v. 55, item de sole vel luna. Pind. Ol. 8, 27 : Ὁ ἐπαντέλλων χρόνος, Tempus futurum. Æschyl. Ag. 27 : Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος δόμοις ὀλολυγμὸν ... ἐπορθιάζειν ; Lecto surgentem. (Eademque constr. Oppian. Cyn. 2, 563 : Εἴτ' αὐτόχθονές εἰσιν, ἐπαντέλλουσι δὲ γαίης, et in l. in fine cit. Dativo sequente Basil. M. vol. 1, p. 12, D : Ὅσα μέλλει τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ ἐπανατείλαντα τῇ γῇ τὴν γεννησαμένην κατακοσμεῖν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 504, C : Ἐπανατέλλει τῇ ποθούσῃ ὁ λόγος.) Cho. 282 : Λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ, Canescere capillos hoc morbo. Eur. Her. F. 1053 : Φόνος ὅσος ὅδε ... κεχυμένος ἐπαντέλλει. Active Phœn. 104 : Ὄρεγε ... χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων. Schol. ἀναβιβάζων, ἀναφέρων. Altero verbo idem interpr. Hesych. Oppian. Cyn. 2, 97 : Ἔκ τε μέσου κέρας αἰνὸν ἐπαντέλλουσι μετώπου.]

[Ἐπανατέμνω, Incido. Hippocr. p. 906, B : Ἐπανατέμνειν τὸ κοῖλον. Forma Ion. Ἐπανατάμνω Aret. p. 81, τὴν φλέβα.]

Ἐπανατίθημι, Insuper impono, Attribuo, Acceptum fero : qua in signif. passiva etiam vox accipitur. Aphthon. Progymn., de encomio loquens : Τιμᾶν ἄξιον τοὺς εὑρόντας τὰ χρήσιμα, καὶ τὸ παρ' ἐκείνων φανὲν ἐπανατίθεσθαι δικαίως τοῖς δείξασι. Bud. [Plato Leg. 11, p. 926, D : Μείζων δύναμις ἐπανατίθεσθαι δοχῇ τοῖς νομοφύλαξι. Proprie Aristoph. Vesp. 148 : Φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον. Suid. : Ἀναθεῖναι καὶ ἐπαναθεῖναι τὸ αὐτό. Μεταθέσθαι int. Hesych. Hom. Il. Φ, 535 pro ἐπ' ἀψ θέμεναι Aristarch. ἐπανθέμεναι.]

[Ἐπανατολή, ἡ. Ptolem. Almag. t. 2, p. 100, 32, de stella : Ἑῴα μὴ φαινομένη ἐπ. vertit Halma : *Lever subséquent et qui ne paraît pas.* Huic opponitur ib. p. 103, 8, Ἑσπερία ἐπ. φαινομένη, *Lever du soir postérieur et visible.* Hase.]

[Ἐπανατρέπω scriptura vitiosa pro ἐπαναστρέφω, quod v.]

[Ἐπανατρέφω, Nutrio, Reficio. Hippocr. p. 420, 15 : Ἐπανατρεφομένη ἡ σὰρξ ὑπὸ τῶν σιτίων· 1244, F : Τὰ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπτυνόμενα σώματα νωθρῶς ἐπανατρέφειν δεῖ. Aret. p. 124.]

Ἐπανατρέχω, Recurro. [Lucian. De merc. cond. c. 36 : Ἔστ' ἂν ἐκείνη ... ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. Schol. Aristot. p. 603, 24 : Ἐπανατρέχει πάλιν ἐπὶ τὰ φυσικά (Aristot.). Gregor. Nyss. vol. 2, p. 569, D : Ἀλλὰ πρὸς τὴν ἀκολουθίαν ἐπαναδράμωμεν. Et addito πάλιν, 686, D. « Const. Manass. Chron. p. 58. Planud. Ovid. Met. 4, 231 : Εἰς τὴν ἀληθῆ μορφὴν ἐπανέδραμε· 7, 200. » Boiss.] Arbores etiam ἐπανατρέχειν dicuntur pro In sublime excrescere, ut et ἀνατρέχειν. Basil. Hexaem. [vol. 1, p. 46, C] : Πόσα τότε φυτῶν γένη ἐπανέδραμε. Bud. Comm. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 101, B : Ἵνα ... ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ ... πρὸς τὸν μακάριον καὶ ἀπαθῆ βίον ἐπαναδράμοι· vol. 2, p. 43, B. Forma vitiosa ἐπαναδραμώμεθα, qui est quasi conjunctivus futuri, qualem in Ἐμπίνειν notavimus, et infra in Ἔχω et aliis notabimus, legitur apud Theophyl. Hist. p. 197, D. L. Dind.]

[Ἐπανατροπιάζω, Recido, Gl. Leg. ὑπανατροπιάζω, quod v. L. Dind.]

Ἐπανατρυγάω, Denuo vindemio, Vindemio iterum, veluti quum post primam vindemiam colligun-

A tur racemuli præcedente τρυγητῷ prætermissi. Levit. 19, [10] : Οὐ συντελέσετε τὸν θερισμὸν ὑμῶν τοῦ ἀγροῦ σου ἐκθερίσαι, καὶ τὰ ἀποπίπτοντα τοῦ θερισμοῦ σου οὐ συλλέξεις· καὶ τὸν ἀμπελῶνά σου οὐκ ἐπανατρυγήσεις, οὐδὲ τὰς ῥῶγας τοῦ ἀμπελῶνός σου συλλέξεις· τῷ πτωχῷ καὶ τῷ προσηλύτῳ καταλείψεις αὐτά· volebat enim Deus messis et vindemiæ reliquias pauperibus carpendas et fruendas relinqui. Sic Deut. 24, [21] : Ἐὰν τρυγήσῃς τὸν ἀμπελῶνά σου, οὐκ ἐπανατρυγήσεις τὰ ὀπίσω σου, Non colliges iterata vindemia racemos præter-
missos.

Ἐπαναφέρω, fut. ἐπανοίσω, Referam, ab inusitato them. ἐπανοίω [Demosth. p. 59, 25, Polyb. 21, 2, 14], Transfero, Removeo, Rejicio. Demosth. C. Aphob. : Καὶ τότε εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε. Aristoph. [Nub. 1079] : Μοιχὸς γὰρ ἦν τύχης ἁλούς, τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτὸν, Ὡς οὐδὲν ἠδίκησας, εἶτ' εἰς τὸν Δι' ἐπανενεγκεῖν Κἀκεῖνος ὡς ἥττων ἔρωτός ἐστι καὶ γυναικῶν, Exemplum facti in Jovem rejiciendum. Est enim ἐπαναφέρειν his in locis Crimen Culpamve, aut Causam criminis Actionemve, in alium rejicere, s. removere.
B [Sæpe sic Plato, cum præp. εἰς, Leg. 1, p. 631, A ; 5, 742, C ; vel ἐπὶ, 3, 680, D, Hippocr. p. 11, 49, Demosth. p. 59, 25 et alibi. Cum πρὸς Hippocr. p. 8, 40, Basil. M. vol. 1, p. 32, B. || In rationem refero. Demosth. p. 1034, 8 : Σκέψασθε δὲ καὶ περὶ τῶν χ' μνῶν, ἃς οὐκ ἐπαναφέρει. || Ἐπαναφέρειν εἰς συμβουλίαν, Hesych. in Ὑπερβάλλει. Hemst. Cum dat. Polyb. 21, 2, 14 : Ἐπανοίσειν ἔφασαν ὑπὲρ τῶν ἐπιτατομένων τοῖς Αἰτωλοῖς. || C. accus. Basil. M. vol. 2, p. 32, B : Πρὸς τὰ ἐκτεθέντα ἡμῖν παρὰ τοῦ κυρίου μέτρα τὴν μνήμην ἐπαναφέροντες. || Ap. Aret. p. 14 : Ἐπαναφέρουσι δέ ποτε, ἐπὴν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἐπιταθῇ ..., πλῆθος πολὺ, est Efferunt, diciturque de vomentibus. || Intrans. Redeo. Plat. Lys. p. 219, C : Ἢ οὐκέτ' ἐπανοίσει ἐπ' ἄλλο φίλον, ἀλλ' ἥξει ἐπ' ἐκεῖνο. Qua signif. pass. ponit Tim. Locr. p. 96, D : Ἐπαναφερόμενά τε καὶ καθ' αὐτὰ κινεόμενα. Ad me redeo, ap. Hippocr. p. 118, B : Οἱ ἐκ ῥίγεος περιψυχόμενοι ... ἐπανέγκαντες θνήσκουσιν, ubi v. Foes. Conf. Aret. p. 112. Ap. eund. p. 11 : Ἤν δέ ποτε ἐπαναφέρῃ ἡ νοῦσος καί τι ἐς ἀγαθὸν τρέπηται, vertitur Si relevetur. || Xen. Cyneg. 5, 2 : Τὰ ἴχνη ἐπαναφερόμενα ὄζει, Vestigia evaporata solis calore. De sole oriente Plut. Mor. p. 19, F : Ἡλίου ἐπαναφερομένου. V. Ἐπαναφορά. Εἴδωλα κατὰ τὸν ὕπνον ἐπαναφερόμενα Democrit. ap. eund. 735, A.] || Significat etiam Refero, Renuntio. Quo Xen. in passiva [media] voce usus est [H. Gr. 2, 2, 21] : Οἱ δὲ πρέσβεις ἐπανεφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. [Nisi leg. ἐπανέφερον. Andocid. p. 27, 37 : Ἵνα μὴ πάλιν ἐπαναφέρωμεν. Plut. Artox. c. 29, ἐπανενεγκεῖν.] Item Refero, Reduco. Hermog. : Ἐπαναφέρει γὰρ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ λόγου. || Significat etiam Repetere et conduplicare. || Ἐπαμφέρω, poetica sync. pro ἐπαναφέρω, Acceptum fero, Refero s. Transfero in. Solon ap. Diog. L. [1, 52] : Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα, Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε. Quod distichum et ap. Plut. legitur in Vita ipsius [c. 30] ; sed ibi habetur λυγρὰ pro δεινὰ, et μῆνιν pro μοῖραν, quod posterius plane non probo. [Conf. Diodor. Exc. Vat. p. 21. Eadem forma in prosa
D aliquoties utitur Callicratidas ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 178, 179. Reddenda est Hippodamo ib. vol. 2, p. 122, ubi ἐπαναφέρον vel ἐπ' ἀμφοτέρου est in libris. L. D.]

Ἐπαναφορὰ, ἡ, nomen schematis ap. gramm. et rhetores. Plut. Homero [§ 33] : Τοῦ δ' αὐτοῦ γένους ἐστὶ καὶ ἐπαναφορὰ, ὅταν ἐν ἀρχῇ πλειόνων κώλων τὸ αὐτὸ μόριον ἐπαναλαμβάνηται. Hæc et alia plura Bud. p. 404, ubi et exx. hujus figuræ affert. Jul. Rufin. [p. 38] ἐπαν. esse dicit Quum ab eodem verbo plures inchoatæ sententiæ incipiunt : ut, Hic gelidi fontes, hic mollia prata, Licori, Hic nemus, hic ipso tecum consumerer ævo. Latine hanc figuram dici Regressionem ait. Aquila [Rom. 34, p. 25=176] Relatum vocari tradit : constare autem ex eo, quod eadem pars orationis sæpius per singulos ambitus aut per singula membra, interdum etiam brevius per cæsa, quæ κόμματα appellant, repetitur. Plura v. ibid. [Herodian. Il. σχημ. p. 53, 24 ; 56, 12. L. D. Demetr. Phal. § 61 ; Alex. Il. σχημ. p. 583 ; Hermog. Il. ἰδ. 1, p. 174 ; Aristot. Eth. 5, 2 ; Eust. Il. p. 129, 30 ;

Rutil. p. 163.] Vide et Ἀναφορά. [Ubi agit de signif. qua ponit Basil. M. vol. 1, p. 5, A: Ἐπαναφορὰς ἄστρων καὶ στηριγμοὺς καὶ ἀποκλίσεις. Male Int., Conversiones. Est enim Astrologis ἐπαναφορὰ i. q. ἀναφορά, Ascensus s. ortus siderum, cui contraria καταφορά, Descensus s. occasus. Ita Sextus Emp. p. 341, 10, 12, 14, ubi contrarium ἀπόκλιμα. Conf. Creuzer. ad Jo. Laur. De mens. p. xv s. ad Plotin. vol. 3, p. 99. || Relatio. Theophr. H. Pl. 1, 2, 4: Ἐπαναφορὰν ἔξομεν τῶν ἄλλων πρὸς ταῦτα μέχρι πόσου καὶ πῶς ἕκαστα μετέχει τῆς ὁμοιότητος. || Harpocr.: Ἐπ., τὸ ἀναφέρειν καὶ ἀνακοινοῦσθαι τῷ πλήθει. Andocid. p. 27, 36: Τὴν ἀσφάλειαν ἡμῶν τῆς ἐπαναφορᾶς. || Elevatio. Aret. p. 85: Ὁμίχλης ἐπαναφορὴν ἀνίησι ἀτμῶν. L. Dindorf.]

[Ἐπαναφορικὸς, ἡ, ὸν, Relativus. Fischer. ad Weller. Gr. 2, p. 199. || Ad schema quod epanaphora dicitur pertinens. Schol. Aristoph. Pl. 545: Σχῆμα... ἐπαναφ. Eust. Il. p. 67, 35.]

[Ἐπαναφῡσάω, Inflo. Aristoph. Thesm. 1175: Σὺ δ' ὦ τερηδὼν, ἐπαναφύσα Περσικόν.]

[Ἐπαναφύω, Regenero. Ælian. H. A. 10, 13: Ἐπανέφυσαν (αἱ κόγχαι) αὖθις αὐτό. Schneid. Schol. Orph. Lith. 251: Τούτῳ τὸ βρέγμα ἀλειφόμενος τρίχας ἐπαναφύσεις. Aor. pass. ἐπανεφύησαν Eust. Opusc. p. 180, 1.]

[Ἐπαναφωνέω, Pronuncio, Profero post. Sext. Emp. 1, 130, p. 244: Ἡ ἐν τῷ προαναφωνουμένῳ φθόγγῳ ἢ ἐν τῷ ἐπαναφωνουμένῳ. Angl. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 6, 16: Δολίως ἐπαναφωνοῦσι, Proloquuntur, Recitant. Hase.]

[Ἐπαναχάζομαι. V. Ἐπαγχάζομαι.]

[Ἐπαναχέω, Effundo. Etym. M. p. 329, 17: Ὁ Νεῖλος ἀναλισκόμενος εἰς τὰς ἀρούρας ἐπαναχεῖται καθ' ἕκαστον ἔτος. Clem. Hom. 6, § 4. Hemst. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 696.]

[Ἐπαναχρεμπτήριος, α, ον, Exscreationem adjuvans. Hippocr. p. 11 (?).]

[Ἐπαναχρέμπτομαι, Exscreor. Hippocr. p. 415, 3: Ἀπὸ τοῦ ἡλκωμένου καὶ ἐπαναχρεμπτομένου. Et ib. 31, 49.]

[Ἐπανάχρεμψις, εως, ἡ, Exscreatio. Hippocr. p. 415, 50: Ὅταν ἡ ἐπ. παύσηται· 416, 5, 7, 24.]

Επαναχωρέω, Redeo, Revertor. Cam. interpr. Revertor domum, et Revertor ad me, sed absque ullis exx. [Aristoph. Eccl. 28: Φέρε νυν ἐπαναχωρήσω πάλιν· Lys. 461. Thuc. 1, 131; 3, 33, 96, 108; 4, 44. Et sæpius Xen., velut H. Gr. 2, 4, 7; 4, 2, 21 et al. Genitivo junxisse videtur Plut. Mor. p. 580, A: Εἰ πᾶν ἐπαγγειλαμένη (philosophia) λόγῳ τἀγαθὸν καὶ τὸ συμφέρον διδάσκειν εἰς θεοὺς ἐπαναχωρεῖ τῆς τῶν πράξεων ἀρχῆς. Improprie Plato Leg. 6, p. 781, E: Πάλιν ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐπαναχωρήσωμεν λεχθέντα. Aristid. vol. 1, p. 134. V. etiam voc. seq.]

Ἐπαναχώρησις, εως, ἡ, Reditus: ἐπαναχώρησις κύματος, Reciprocatio maris, terram superantis, ut Bud. exp. ap. Thuc. 3, [89]: Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. A quibusd. redditur Inundatio; sed convenire non videtur, quum addat, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. [Ἐπαναχωροῦν τῇ γῇ (κῦμα), eadem signif. Inundandi, ut ἐπανιὸν dictum ponit Poll. 1, 109. De reditu posuisse videtur Diodor. Exc. p. 510, 31: Μετὰ τὴν ἐκ Σικελίας ἐπαναχώρησιν, ubi ἀπαναχ. codex.]

[Ἐπανδρίζομαι. Cyrill. Alex. 12 In Jo. p. 1062: Ταῖς τῶν πασχόντων ἐπανδρίζεσθαι συμφοραῖς, Insultare, quod alias ἐφήδεσθαι, ἐπευφραίνεσθαι, ἐπεμβαίνειν, ἐπιπηδᾶν. Suicer.]

Ἔπανδρος, ὁ, ἡ, Virilis, Virilitatem præ se ferens. [Viripotens, Gl.] Palæph. [Phurnut. de N. D. p. 185. Hemst.], de Minerva: Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ ἔπανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν. [Id. p. 188: Μέλους ἥκιστα ἐπάνδρου καὶ πολεμικοῦ δοκοῦντος εἶναι. Ἡ ἀρχαία καὶ ἔπανδρος μουσικὴ Sext. Emp. p. 359, 25 ἐπάνδρως ἀγωνίζεσθαι; 710, 28. Ἐργασία καλὴ καὶ ἔπανδρος, SCons. in Gruteri Thes. p. 503. v. 8. Hemst. Eundem l. et alterum Hieroclis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 192: Τῶν ἄλλων ἔργων τῶν ἐπανδροτέρων; ubi ἐπ' ἀνδρώσεως Damascenus, cum Diod. 4, 50, ubi πρᾶξιν ἔπανδρον, contulit Wessel. in ind. Diod. De homine Nicomach. ap. Phot. Bibl. p. 144, 15: Ἔπανδρος καὶ ἀρρενουργός. L. Dindorf.]

[Ἔπανδρος, ὁ, Epander, n. viri in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 265, 72; 267, 109. L. D. Magistratus in numo Smyrnæorum. Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 193, n. 953. Hase.]

[Ἐπανδρόω. Var. script. in l. Apoll. Rh. in Ἐσανδρόω supra p. 308, B, cit. Maccab. 2, 15, 17: Ψυχὰς νέων ἐπανορθῶσαι, Compl. ἐπανδροῦσαι, Al. ἐπανδρῶσε (sic).]

[Ἐπάνδρως. V. Ἔπανδρος.]

Ἐπανεγείρω, Excito, Exuscito. [Plut. Mor. p. 101, A: Ἐπανεγείρει τὸ κακόηθες. Hippocr. p. 85, E: Ἐπανεγερθεὶς ὥνθρωπος.]

Ἐπανέγερσις, εως, ἡ, idem esse dicitur ac ἀνάστασις. [Hesych.: Ἐπανάστασις, ἐπ.]

[Ἐπανειλέω, Revolvo. Galen. Gloss. p. 454 et Hesych.: Γριφόμενα, ἐπανειλούμενα. V. Γρίφω.]

Ἐπάνειμι, Redeo, Revertor. [Xen. Cyrop. 2, 1, 29: Ὡς μὴ ἐπανίοιεν ἀνιδρωτί· Cyneg. 4, 5: Πρὸς τὸν κυνηγέτην μὴ ἐπανίτωσαν. Thuc. 6, 102; Plato Tim. p. 19, A.] Plutarch. Lyc. [c. 29]: Οὐδὲν μετακινεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, Quoad Delphis ipse redierit. Probl. Rom.: Κἂν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσιν. [Genit. jungit Greg. Nyss. vol. 2, p. 181, C: Ἐπάνεισι τῶν παιδευτηρίων, ut in ead. locutione verbum ἐπανήκω, quod v.] Item adoptivus ἐπανιέναι dicitur, quum ex familia ascititia ad suam naturalemque revertitur. Demosth. [p. 1100, 21]: Τοῖς ποιηθεῖσιν οὐκ ἐξὸν διαθέσθαι, ἀλλὰ ζῶντας ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γνήσιον, ἐπανιέναι, Sed viventes in familiam suam redire, si tamen filium legitimum ex se genitum in adoptiva familia relinquant. [Sic in ead. or. 1087, 18.] Bud. p. 109. [De rebus Soph. Tr. 642: Αὐλὸς... ἐπάνεισιν. Plato Leg. 7, p. 808, D: Ἡμέρας δὲ ὄρθρου τε ἐπανιόντων. De aqua Tim. p. 22, E. De ossibus et morbis ap. Hippocr. p. 910, D, E, et p. 74, H: v. Foes. OEc. p. 136.] In sermone etiam et disputatione aliquis ad aliquid ἐπάνεισιν, ut et Lat. Redit, Revertitur. [Herodot. 7, 138: Ἐπάνειμι ἐπὶ τὸν πρότερον λόγον.] Dem. [p. 240, 2]: Ἐπάνειμι δὴ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις· et [p. 281, 26]: Ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xen. H. Gr. 7, [4, 1]: Ἐγὼ δ' ἔνθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι· ut et 6, [1, 19]: Ἐγὼ δὲ πάλιν ἐπάνειμι, ὅθεν εἰς τὰς περὶ Ἰάσονος πράξεις ἐξέβην. || Etiam Rursum disputo, Denuo disputo, vel etiam Ad disserendum redeo. Galen.: Περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι, De his rursus disseram, Ad disserendum de his revertar. Sic Plato Leg. [9, p. 857, D]: Ἐπανιὼν περὶ φύσεως. At alibi idem Plato [Leg. 3, p. 693, C], ἐπανιὼν τοὺς λόγους, pro Repetens, Recensens. Bud. p. 547. [Tim. p. 61, D: Τὰ δ' ὕστερα ὑποτεθέντα ἐπάνιμεν αὖθις.] || Idem Plato in Symp. usus est pro Ascendo [p. 211, B, C; Tim. p. 22, E: Κάτωθεν ἐπανιέναι], ut et Xen. Cyrop. 1, p. 4 [2, 15]: Ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι, Aliquantum ascendo et rem altius repeto. Ἐπανιὼν, Rediens, Revertens. [Plato Leg. 11, p. 925, A: Δι' ἀδελφῶν τε καὶ ἀδελφιδῶν ἐπανιόν (τὸ γένος). Pollux 1, 109: Ἐπανιὸν καὶ προσιὸν ἐπὶ τὴν γῆν (κῦμα).]

Ἐπανειπεῖν, Polliceri publico præconio, præconis voce. Thuc. [6, 60]: Ἐπανεῖπον ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι. Schol. ὑπέσχοντο καὶ ὑπεκήρυξαν [ἐκήρυξαν. Unde citare videtur Poll. 2, 128. Et fortasse Hesych.: Ἐπανεῖπαν, ἐπεκήρυξαν.]

[Ἐπανέλευσις, εως, ἡ, Reditus. Acta SS. Martii vol. 3, p. 5, F, 26: Ἐδεδίειμεν τὴν αὐτῶν ἐπανέλευσιν. Eust. Od. p. 1393, 8, Opusc. p. 96, 50. L. D. Encom. in transl. corp. Greg. Nazianz. Acta SS. Maii vol. 2, p. 767, E, 37: Ἡ σήμερον ἑορτὴ ... τὴν πρὸς ἡμᾶς αὐτοῦ ἐπ. διασαλπίζει καὶ ὑποδείκνυσιν. Hase.]

[Ἐπανελίσσω s. Ἐπανελίττω, Iterum glomero. Eust. Od. p. 1688, 39: Δίδωσι τῷ ἐρωμένῳ ἀγαθίδα μίτου, ἐφ' ᾧ εἰσελθόντα τὸ σπήλαιον, ἐκδῆσαι τοῦ τῆς θύρας ζυγοῦ, καὶ ἀνελίσσοντα ἰέναι μέχρι καὶ εἰς τὸν τοῦ λαβυρίνθου μυχὸν, καὶ εἰ περιέσται τοῦ κακοῦ ὀπίσω ἐπανελίσσοντα ἐξελθεῖν.]

[Ἐπανέλκω, Subtraho, Subduco. Ἐπανελκύσαντες τὴν ναῦν, Arrian. Exp. 2, 19, 6. Hemst. Planudes Ovid. Met. 13, 237 (ἐπανείλκυσα). Boiss.]

[Ἐπανεμέω, Vomo. Hippocr. p. 72, F: Οἱ ἐπανεμέοντες μέλανα· 209, A: Οἱ ἐπανεμέοντες διψώδεες ἐν

τούτοισι κακόν. Rufus p. 28, 8 ed. Lond., ἐπανήμει. L. Dind. || Rumino. Galen. vol. 2, p. 545, 1 : Αὖθις δ' ἐκ ταύτης (τῆς γαστρὸς) ἐπανεμοῦν κατεργάζεσθαι τῷ στόματι. Hase.]

[Ἐπάνεμος, ὁ, ἡ, Ventosus. Hippocr. p. 1200, D: Νήνεμος ἢ ἐπ. (ὥρη).]

[Ἐπανερεύγομαι, Eructo. Hippocr. p. 395, 44 : Τοὺς ἐπανερευγομένους χολῶδες.]

[Ἐπανερέσθαι, infin. aor. ἐπανηρόμην s. Ion. ἐπανειρόμην, non quod HSt. ponit, præsens] Ἐπανέρομαι, et Ion. s. poet. epenthesi τοῦ ι, Ἐπανείρομαι, Rursus interrogo : vel simpl. Interrogo. [V. quæ de usu formarum εἴρεσθαι et ἐρέσθαι dicta sunt in Ἐξέρομαι. Herodot. 1, 91 : Οὐ συλλαβὼν τὸ ῥηθὲν οὐδ' ἐπανειρόμενος· 3, 32 : Ἐπανείρεσθαι τὸν ἄνδρα, ubi est simpliciter Interrogare, quum altero l. altera signif. obtinere videatur.] Quorum hoc utitur Apollon. Rh., illo [Æschyl. Pers. 973 : Τάδε σ' ἐπανέρωμαι·] Aristoph. [Ran. 435] : Μηδ' [αὖθις] ἐπανέρῃ με, Neque interrogas [-ga] me. [Lys. 512 : Ἐπανηρόμεθ' ἄν. Plato Prot. p. 318, C : Εἰ αὐτὸν ἐπανέροιτο· 329, A : Εἰ ἐπανέροιτό τινά τι. Æschin. p. 82, 39 : Ἐπανερομένου εἰ καλέσῃ. Exx. Hippocr. p. 37, 3, ubi est : Ἐπανερέσθαι χρὴ μὴ ἠγρύπνησεν, etc. indicat Foes. Futuro Phryn. Bekk. An. p. 11, 15 : Ἐπανερησόμενοι σαφέστερα.]

Ἐπανέρχομαι, Redeo. Ἐπανελθεῖν, Rediisse, ab inus. th. Ἐπανελεύθω. [-ελεύσομαι, Redibo. Proprie Anacr. ap. Hephæst. p. 52 : Ἐκ ποταμοῦ πανέρχομαι. Thucyd. 4, 74 : Ἐπανελθὼν ἐς τὴν Κόρινθον· 135. Xen. H. Gr. 3, 2, 5 : Ἐπανῆλθον οἱ Ὀδρύσαι· Anab. 7, 3, 4 : Εἰς τὰ ἐπιτήδεια ἐπανελθόντες. Demosth. p. 345, 2 : Δεῦρ' ἐπανελθεῖν. Plato Leg. 11, p. 925, C : Ἐπανελθὼν οἴκαδε. C. πρὸς, Basil. M. vol. 2, p. 3, C : Νηστεύσωμεν τοίνυν, ἵνα πρὸς αὐτὸν (τὸν παράδεισον) ἐπανέλθωμεν. Et figuratius Zosim. 1, 17 : Ἐπανελθόντες πρὸς αὐτὸν τῇ γνώμῃ. De reditu adoptivi in domum paternam, ut supra ἐπάνειμι, usurpat Demosth. p. 1087, 7; 1331, 23, Isæus p. 82 extr.] Dem. [p. 246, 27] : Ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. [Eur. Iph. T. 256 : Ἐκεῖσε δὴ πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε τρόπῳ θ' ὁποίῳ. Demosth. p. 298, 12 : Ἐπανελθεῖν ὁπόθεν εἰς ταῦτ' ἐξέβην. Plato Phæd. p. 78, A : Ὅθεν ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν· Leg. 9, p. 876, E : Ἐπανελθόντας πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους. Xen. H. Gr. 1, 7, 29 : Ἐπανέλθετε δὲ καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ πράγματα. Demosth. p. 260, 7. Aliter id. 904, 5 : Ἐπανελθοῦσιν ἐπὶ τὰ γράμματα ἐντεῦθεν τὸν ἔλεγχον ποιήσασθαι, eodemque modo c. præp. εἰς, p. 837, 14. De rebus Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 77, B : Ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν (prædia vendita).] || Rursus dissero, Explico, Bud. p. 109, ex Plat. et Aristot. Sed in hac signif. ab ἐπέρχομαι potius esse videtur, quam ab ἀνέρχομαι. [Hac signif. tam absolute ponitur quam conjunctum cum accus. Plato Tim. p. 19, B : Ἆρ' οὖν δὴ διεληλύθαμεν ἤδη, καθάπερ χθὲς, ὡς ἐν κεφαλαίοις πάλιν ἐπανελθεῖν; Leg. 9, p. 867, C : Πάλιν ἐπανελθόντες τοίνυν λέγωμεν· Epin. p. 977, B : Ἔτι σμικρὸν ἐπανελθόντες τοῖς λόγοις ἀναμνησθῶμεν. Cum accus. Tim. p. 17, B : Ἐπάνελθε αὐτά. Xen. Ag. 11, 1 : Ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ· OEc. 6, 2, Demosth. p. 1351, 23, Aristot. Metaph. 1, 10, p. 993, 26. || Transeo, vertitur ap. Herodot. 2, 109 : Δοκέει μοι ἐνθεῦτεν γεωμετρίῃ εὑρεθεῖσα ἐς τὴν Ἑλλάδα ἐπανελθεῖν. Est Ascendisse, ut Xen. H. Gr. 4, 8, 35 : Ἐπανελθὼν εἰς τὰ ὄρη, et ap. Hesychium : Ἐπανελθεῖν, ἀναβῆναι.]

[Ἐπανερωτάω, Interrogo, Percontor. Xen. Comm. 3, 1, 11 : Πάλιν ἐλθὼν ἐπανερώτα. Plato Leg. 1, p. 645, D : Πρὸς τί δὴ σκοπούμενος αὐτὸ ἐπανερωτᾷς· 3, p. 701, D : Ἐπανερωτᾶν τὸ νῦν δὴ λεχθέν· Crat. p. 413, A : Ἐπειδὰν ἠρέμα αὐτοὺς ἐπανερωτῶ, et al. sæpe. Pass. Clitoph. p. 409, D. Hippocr. p. 38, 47 : Ἐπανερωτᾶν χρὴ εἰ κτλ. Repetitionem significari præpos. ἀνὰ putabat Eust. Il. p. 80, 10 : sed hujus signif. tam in hoc verbo quam in v. Ἐπανερέσθαι, quod loco aor. ἐπανερωτῆσαι usurpari ab Atticis solet, rara videntur exempla.]

[Ἐπάνεσις, εως, ἡ, Remissio. Aret. p. 73 bis, πυρετοῦ. Et absolute p. 40.]

Ἐπανέχω, Suscipio, ἀναιροῦμαι, ὑψῶ [hoc verbo interpr. etiam Hesych.] : ut Bud. hunc ap. Suid. l. interpr. : Ὁ δὲ τὸν πρὸς Γέτας πόλεμον, ὡς μάλιστ' ἐπείγοντα, ἐπανέσχετο. || Incumbo, Innitor, Confido. Artemid. Onir. 1, [12] : Μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, Sola præceptorum artis traditione niti et acquiescere, οὐδὲν ἀφ' ἑαυτοῦ προστεχνοῦντα. Dem. [p. 357, 10] : Ἐπὶ ταῖς παρ' ὑμῶν ἐπανέχοντες ἐλπίσιν· ubi ἐπανέχοντες habet Int. : et in Ms. sic legimus, licet in vulgg. ἐπέχοντες legatur : ἐπανέχοντες enim dixit ἀντὶ τοῦ θαῤῥοῦντες, ἐμμένοντες, ἐπαναπαυόμενοι, ἰσχυριζόμενοι, στηριζόμενοι, στέργοντες, Incumbentes, Acquiescentes. Hæc Bud. Idem ex Alciphr. [1, 38, p. 227, 22], Τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ πεμπομένοις ἐπανέχουσα, Acquiescens, Complectens, Contenta. || Posthabeo, Postpono. Plut. de Dem. [c. 22], qui ob publicum gaudium luctum filiæ deposuit, Καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, τηρεῖν ἀξίωμα, Res casusque domesticos publicis negotiis postponere. [Immo Sustinere. Diod. 17, 115 : Ὑπεράνω τούτων τὴν δευτέραν ἐπανεῖχον χώραν δᾷδες, Tenebant. || Seq. genit. Hero in Mathem. vett. p. 324, 29 : Τὰ βέλη τοὺς τοξότας ἐπανέχοντας τῶν Ἀράβων, Tela tendentes adversus Arabes. L. Dindorf.]

[Ἐπανήκεστος scriptura vitiosa in Vita Josephi 52, ubi cod. ἐπ' ἀνηκέστοις.]

Ἐπανήκω, i. q. ἐπανέρχομαι, Redeo, Revenio. [Demosth. p. 1156, 3 : Ὡς οὐκ ἦν αὐτὴν ὁ θρέψων, ἐπανῆκεν ὡς ἐμέ. Polyb. 6, 58, 3 : Ἡ μὴν ἐπανήξειν πρὸς αὐτόν. Pseudeurip. Iph. A. 1628 : Χαίρων ἐπάνηκε. Cum genit. Greg. Nyss. vol. 2, p. 180, A. Improprie Pausan. 3, 9, 2 : Ἐκ τοῦ Πελοποννησίων πολέμου καὶ ἐκ νόσου τῆς λοιμώδους ἐπανήκειν τὴν πόλιν εἰς τὴν πρότερόν ποτε οὖσαν εὐδαιμονίαν. Aret. p. 6 : Τὸ κακὸν ἐπαλινδρόμησε καὶ ἐπανῆξε, ubi notanda forma aor., de qua in Ἥκω. || De umbris ex Orco surgentibus Pausan. 4, 27, 6 : Ἐπεκαλοῦντο δὲ καὶ ἥρωάς σφισιν ἐπανήκειν συνοίκους, de quibus paullo post ἀνάκλησις. || Perfectum quod ignotum antiquioribus esse diximus in Ἥκω, bis est ap. Nicetam, Man. Comn. p. 107, C : Καὶ τὸ μηδέν τι δεδρακότας κακὸν καθ' ὧν ἐπήλθομεν χερσὶν ἐπανηκέναι κεναῖς αἴσχιστον· Alex. p. 301, D : Μικρῷ ὕστερον εἰς τὴν Μυσίαν ἐπανηκὼς παρά τινος ... διαχειρίζεται. L. Dindorf.]

Ἐπανθέω, Superfloreo. [Theocr. 5, 131 : Πολλὸς δὲ καὶ ὡς ῥοδόκισσος ἐπανθεῖ. Floreo, Vigeo. Basil. M. vol. 2, p. 2, E : Ἀρχαῖον δῶρον ἡ νηστεία, οὐ παλαιούμενον καὶ γηράσκον, ἀλλ' ἀνανεούμενον ἀεὶ καὶ εἰς ἀκμὴν ἐπανθοῦν.] Ἐπανθεῖν dicitur quod superfloret s. superflorescit, i. e. quasi in superficie efflorescit : ut Aristoph. Nub. [978] : Τοῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, Lanugo malis superflorescebat. [Conf. Eccl. 903. Ib. 13 : Τὴν ἐπανθοῦσαν τρίχα· Vesp. 1065 : Κύκνου δ' ἔτι πολιώτεραι δὴ αἵδ' ἐπανθοῦσιν τρίχες. Xen. Cyn. 4, 8.] || Metaph. frequentius usurpatur, pro Enitere, Effulgere, Existere, Conspicuum esse. Ac primum de colore. Lucian. [Imag. c. 7] : Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν, i. e. ἐπιπρέπειν. Sic dixit Synes. : Καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. [Hippocr. p. 1221, G : Τρηχύτης ἐπήνθει. Ephraem Syr. vol. 1, p. 8, B : Ὠχρότης ἐπανθεῖ. Basil. M. vol. 1, p. 41, E : Ἐπανθοῦσαν ἔχων τὴν εὔχροιαν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 125, E : Ἡ αἰσθητικὴ χάρις ἐπήνθησεν· 816, A : Τὸν ἰώδη ῥύπον τὸν ... ἐπανθήσαντα τῇ μορφῇ. Et cum adj. Aret. p. 46 : Ἡ χροιὴ μέζων ἐπανθέει.] Et Galen. Ad Glauc. 2 : Καὶ ἔρευθος ἐπανθεῖ τοιοῦτον οἷον τοῖς λελουμένοις ἢ παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεῖσι· ubi Bud. interpr. Existit, vel Per summa scatet. Exp. etiam Emicat. Ap. Herodot. [2, 12] ἐπανθέουσα ἅλμη exp. Exudans salsugo. Bud. rursum ἐπανθεῖν interpr. Per summa eminere et conspicuum esse in his locis. Strabo p. 121 : Ὕστερον δ' ὁρᾶσθαι πηλὸν ἐπανθοῦντα τῇ θαλάσσῃ. [11, p. 523 : Λίμνην ἐν ᾗ ἅλες ἐπανθοῦντες πήττονται. Hemst.] Basil., de Julitta loquens : Καὶ τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι τὸ περιχαρὲς τῆς ψυχῆς ἐμφαίνουσα. Ad alia etiam multa transfertur, ut ap. Aristoph. [Nub. 1174] : Καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ. Lucian. [De hist. conscr. c. 55] : Ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. Idem, Τοῦτο εἰς τοσοῦτον ἐπανθῆσαι τοῖς Ἕλλησι. Plato Leg. 4, [p. 710, A] : Ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις, τοῖς μὲν ἀκρατῶς ἔχειν πρὸς τὰς ἡδονὰς, σύμφυτον ἐπανθεῖ, τοῖς δ' ἐγκρατῶς, i. e., Bud. interpr., Quod

elucet, Quod apparet in illis; vel, Quod præ se ferunt, ut dicitur indoles hoc vel illud præ se ferre, vel indoles talis aut talis elucere. [Ἐπήνθει αὐτῷ τὰ τῆς ἀρετῆς ἅπαντα, Phot. Ep. 201, p. 298, 29. Αἰδὼς ἐπανθείτω, Zeno ap. Clem. Al. p. 237, 5. Hemst. Eunap. p. 44 : Τὸ μείλιχον καὶ ἥμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπήνθει. Suidas v. Ἀδριανός (p. 99, C) : Ἐπήνθει τις αὐτῷ χάρις. (Cum eod. nom. Greg. Nyss. vol. 1, p. 125, E; 227, B. Τῇ ἐπανθούσῃ φαιδρότητι, Basil. M. vol. 2, p. 34, D.) Id v. Λέπρα ex Malcho : Λέπρα δὲ ἐπήνθει τὸ προσώπῳ αὐτοῦ. De pulvere insidente Philostr. p. 882. Wakef. Theocr. 20, 21 : Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος. Ad hoc v. referri solet perf. Ἐπενήνοθα, quod v. infra suo loco.]

[Ἐπάνθημα, τὸ, Flos. Ἐν τοῖς ἐπανθήμασι τῆς ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς, de partibus artis præcipuis, magis conspicuis, elegantioribus, Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 53, C, et sæpius in seqq. V. Sam. Tennulii not. p. 139 in Protr. p. 153, v. 23. Hemst.]

Ἐπάνθησις, εως, ἡ, q. d. Superflorescentia. [Plotin. p. 382, D. Creuzer.]

[Ἐπανθητὸς, Floridus. Hesych. : Ἐπίκροκον, ἐπανθητόν. Wakef. Leg. videtur ἐπανθιστόν. L. Dind.]

[Ἐπανθιάω, Effloresco, i. q. ἐπανθέω. Forma epica Apoll. Rh. 3, 519 : Οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους ἀντέλλων, Lanuginem efflorescentem.]

Ἐπανθίζω, Floridum reddo, i. e. Colorem hilariorem illino, ap. Lucian., inquit Bud. Utitur autem Lucian. quum alibi [Quom. hist. conscr. c. 13 : Ἂν δ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημα πλεῖον ἐπανθίσῃ], tum hic [ib. 51], Οἱ δὲ ἔπριον ἐλέφαντα καὶ ἔξεον καὶ ἐχόλλων καὶ ἐῤῥύθμιζον καὶ ἐπήνθιζον χρυσῷ. [Paul. Sil. Amb. 261: Χρυσέου δὲ μίτου σέλας ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ ὄλβον ἐπανθίζον.] Idem Bud. ἐπανθίζω esse vult Floridis coloribus illustro, vel Floribus spargo, afferens hunc l. Gregor. De homine [vol. 1, p. 97, A] : Τί οὖν ἐκεῖνό ἐστιν, ὃ καλοῦ τε καὶ κακοῦ συγκεχραμένην ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς δ' αἰσθήσεως ἡδοναῖς ἐπηνθισμένον; [Vertendum Ornatum, ut ib. p. 581, B : Οὐ γὰρ ἂν ἐπήνθιστο τῷ λογικῷ κάλλει τὸ χεῖλος· vol. 2, p. 522, D. Id. vol. 3, p. 553, B : Κάλλος αὐτοφυὲς οὐδεμιᾷ περιεργείᾳ... ἐπανθιζόμενον : 637, E : Ὁ διάγλυφος ἄργυρος χρυσῷ καὶ λίθοις ἐπανθιζόμενος. Æsch. Sept. 951 : Ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες πόνοισι γενεάν· Cho. 150 : Τοιαῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς τάσδ' ἐπισπένδω χοάς. Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξαυδωμένας. Schol. στέφειν ὡς ἄνθεσι. Sed rectius cum HSt. metaphora repetitur a colore. V. Græv. ad posteriorem l. Luciani. Sic Diod. 1, 49 : Χρώμασιν ἐπηνθισμένον τὸν βασιλέα. Pausan. 7, 26, 11 : Τῷ Διονύσῳ δὲ ὑπὸ κινναβάρεως τὸ ἄγαλμά ἐστιν ἐπηνθισμένον. Figurate Philostr. p. 500, ab Schneid. cit., ἀπαγγελία ὀνόμασι ποιητικοῖς ἐπηνθισμένη. L. Dind.]

[Ἐπάνθισμα, τὸ, i. q. sequens. Hippocr. p. 69, A : Ἐπὶ τοῖσι χολώδεσι ἀκρήτοισι διαχωρήμασι τὸ ἀφρῶδες ἐπ. κακόν· et sim. 71, H; 211, E; 217, H. Aret. p. 40.]

Ἐπανθισμὸς, ὁ, Exornatio s. Illustratio, quæ fit adhibendo floridos colores. In VV. LL. citatur ex Diosc. [5, 107], pro Flore. [Ἐπανθισμὸν πορφυροῦν ἐπαιωρούμενον τοῖς χαλκείοις. Conf. Plin. 35, 6 : « Flos niger, qui adhærescit æreis cortinis ». || Vena quædam, ap. Ruf. Ephes. p. 42. Schneid.]

[Ἐπανθιστός. V. Ἐπανθητός.]

[Ἐπανθοπλοκέω, Floribus innecto. Strato Anth. Pal. 12, 8, 1 : Εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκοῦντα κόρυμβον.]

[Ἐπανθρᾰκὶς, ίδος, ἡ.] Ἐπανθρακίδες, Pisciculi, qui super carbonibus s. prunis assantur, τὰ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενα ἰχθύδια. Aristoph. Vesp. [1127, Ach. 670. Hesych. v. Ἐπανθρακίδες, Poll. 6, 55. V. autem Ἀπανθρακίς.]

[Ἐπανθρακόω, Super carbonibus s. prunis asso. Poll. 6, 55 : Ἐπανθρακίδες, τὰ ἐπηνθρακωμένα ἰχθύδια.]

[Ἐπανιάομαι, Doleo. Xen. Eph. 1, 15 : Συνεβούλευσε μὴ ἐπὶ πλέον ἐπανιᾶσθαι. Schol. Arat. 195 : Ἐπανιᾶσθαι τῇ παιδί. Poll. 5, 129.]

Ἐπανίημι, Remitto, Laxo. [Plato Phædr. p. 266, A : Τοῦτο τέμνων οὐκ ἐπανῆκε πρὶν κτλ. Sosipater Athen. 9, p. 378, F : Ποτὲ εὔκαιρον αὐτῶν ἐστι τῶν ὄψων τὰ μὲν θερμὰ παραθεῖναι, τὰ δ' ἐπανέντα. Cum genit. Xen. Cyn. 7, 1 : Σκυλακεύειν αὐτὰς ἐπανιέντα τῶν πόνων.] Lucian. : Μειδιάσας ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, Paulum remissis superciliis frontisque severitate laxata. [Aret. p. 22 : Σμικρὸν ἐπανῆκε τῶν πόνων.] Plut. Lyc. [c. 22] : Ἐπανιέντες τοῖς νέοις τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς, Remittentes laxantesque. [Cum accus. Ὀργὰς μεγίστας ἐπανίησι, Rufus ap. Aet. 3, f. 48, b, 40. (Pro quo id. p. 201 : Ὀργῆς ἀκράτου ἐπανίησι. L. D.) Τοῖς τετελεσμένοισιν ἐπανιᾶσι τοὺς φθόνους, Theopomp. ap. Theon. Prog. p. 9, 24. Hemst. Joseph. B. J. 5, 9, 1 : Δόξαν ἐπανεῖναι πρὸς ὀλίγον τὴν πολιορκίαν. Demosth. p. 26 extr. : Ταῦτα ἐπανέντας· 287, 7 : Τὸν παρόντα ἐπανεῖναι φόβον.] Xen. Cyn. [4, 5 : conf. 10, 11] : Διωκέτωσαν δὲ ἐῤῥωμένως καὶ μὴ ἐπανιεῖσαι, σὺν πολλῇ κλαγγῇ, Strenue nec remissa impetus s. cursus contentione, s., Ita ut non relanguescat impetus. || Remitto et condono. Hermog. : Καὶ γράφει τις παρ' Ἀθηναίοις ἐπανεῖναι τὸν φόρον. [Intrans. de pretio imminuto, Demosth. p. 889, 9 : Ὡς ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, quod Livius dicit, Annona laxaverat. De morbo remittente Hippocr. p. 74, H : Ἐπανιέντα χρονιώτερον. Et cum dat. Aret. p. 76 : Ἢν δὲ μὴ τουτέοισι ἐπανίῃ ἡ παραφορή. || Pass. Plut. De mus. p. 1136, E : Τὴν ἐπανειμένην ἰνδιστὶ (ἁρμονίαν) ὑπὸ Δάμωνος εὑρῆσθαι. L. D. Αὐτῷ... ἐπανείθη ἡ νῆσος, Philostr. V. Soph. 2, p. 627, pessime versum (Insula ei est restituta, quum deberet, Remissum est ei exsilium in insulam). Hemst. Alia constr. Poll. 8, 156 : Ὁ ἀτελὴς, ὃς ἐπανεῖται τὰ τέλη.]

[Ἐπανίπταμαι, Evolo, Volo. Manetho 5, 220 : Οἰωνοῖσι βορὴν ἐπανιπταμένοις.]

Ἐπανισόω, i. q. ἀνισόω, Compenso, [Exæquo. Thuc. 8, 57 : Ἐπανισοῦν τοὺς Ἕλληνας πρὸς ἀλλήλους. Plat. Prot. p. 321, A : Καὶ τἆλλα οὕτως ἐπανισῶν ἔνεμε· Leg. 5, p. 745, D : Ἐπανισουμένους τῷ πλήθει. Aristot. De respir. c. 14 : Ἐπανισοῖ γὰρ εἰς τὸ μέτριον ὁ τόπος τὴν τῆς ἕξεως ὑπερβολήν. Theophr. De sensu 8 : Ἐπανισοῦσθαι αὐτοῖς τὸ ἐντὸς φῶς ὑπὸ τοῦ ἐκτός. Plut. Sert. c. 1 : Ἐπανίσωσεν ἑαυτόν (aliis). Basil. M. vol. 2, p. 43, B : Τοὺς ἐπὶ τῆς τρυτάνης τὰς ῥοπὰς ἐπανισοῦντας.]

Ἐπανιστάνω, s. Ἐπανιστάω, i. q. ἐπανίστημι, Excito. [Suidas : Καπρέαι, αἱ ἐντὸς τῶν πτερυγωμάτων τῆς φύσεως τῶν καμήλων ἐπανιστῶσαι σάρκες.]

Ἐπανίστημι, Excito, Erigo, VV. LL. A Bud. exp. Excito, Solicito, in h. l., quem ex Gregor. citat : Διὰ τοῦτο ἐπανίστησιν αὐτῷ ὁ φθόνος τὸν ἀποστάτην βασιλέα. [Polyæn. 6, 7, 2 : Ἐπανέστησεν οἰκέτας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἐργαστηρίων τεχνίτας. Plut. Sertor. c. 13 : Ἐπανερχομένῳ τρισχιλίους ἄνδρας ἔκ τινος συσκίου χαράδρας ἐπανίστησιν.] || Antepono, Præfero. Gregor. de iis, qui cœlum et sidera colebant : Τῷ κτίστῃ τὴν κτίσιν ἐπανιστάντες, Bud. || Præficio. Gregor. : Ἄρχοντας ἡμῖν ἐπανέστησε πλείω τῶν ἐπιταττομένων ὑπηρετοῦντας. || Neutr. [aor. 2] pro Assurgo : i. q. simplex ἀνίσταμαι. Hom. Il. B, [85] : Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, Honoris causa assurgebant; nam ἐπανίστασθαι ap. vett. significasse τὸ ἐπὶ τιμῇ ἀνίστασθαι, testatur Eustath., qui præterea annotat, legem fuisse apud Lacedæmonios, ἐπανίστασθαι τοὺς νέους πρεσβυτέροις. [Hunc l. spectare creditur gl. Hesychii : Ἐπανέστησαν, μετ' αὐτοὺς ἀνέστησαν. V. HSt. infra. Sed ei non convenit μετ' αὐτούς. Imitatur Apoll. Rh. 1, 363 : Ἐπανέσταν πειθόμενοι.] || Apud recentiores vero, ut Idem tradit, μάχιμος ἡ λέξις, præpos. ἐπὶ significante κατὰ, quemadm. ap. Æsch. et Eur. : Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, et i. q. κατεξανίσταμαι, Surgo adversus, Insurgo adversus. Thucyd. 3, [39] : Τί ἄλλο οὗτοι ἢ ἐπεβούλευσάν τε καὶ ἐπανέστησαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν; Quid aliud isti quam insidiati sunt et in nos surrexerunt? Et 1, [115] : Πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων, Insurrexerunt adversus populum. Et 8, [73] : Ἐπαναστάντες τοῖς δυνατοῖς. Eod. l. [63] : Ἐπαναστάντας αὐτοὺς ἀλλήλοις. In ead. signif. capitur ap. Herodot. 3, [63] : Οἱ μάγοι εἰσί τοι οἱ ἐπαναστεῶτες, Qui adversus te insurrexerunt. Et apud Plut. Popl. [Comp. c. Sol. c. 4] : Ἐπανέστη τῷ Ταρκυνίῳ, In Tarquinium insurrexit. [Cum infinit. Andocid. p. 13, 12, in lege Solonis : Ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστῇ. C. dat. aliter Dinarch. p. 15, 3 : Τοῖς πράγμασιν ἐπανέστησαν, Res novas moliti sunt.] In ead. signif. passive [medium] quoque capitur : Δούλων γὰρ κακῶν ἐπανίστασθαι τῇ κυριότητι. [Sic

præs. et fut. Herodot. 3, 61, 62; 4, 80, 166. Aristoph. Av. 1584. Thuc. 5, 23 : Ἦν δὲ ἡ δουλεία ἐπανιστῆται. Polyb. 5, 38, 5; 26, 8, 5. Diræ Teiorum apud Bœckh. C. I. vol. 2, p. 628, 5. Alia constr. Greg. Nyss. vol. 1, p. 255, B : Πᾶν τὸ ἐπανιστάμενον κατὰ τοῦ σοῦ ἀξιώματος. || Ἐπανίστασθαι ταῖς παρθένοις, Insidiari, ex Ælian. Epist. 15 citavit Schneider.] || Postea surgo. Sic exp. in VV. LL. locus Hom. paulo ante cit. [ubi v.]: item hic Dem. [p. 355, 22]: Ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, Postea surgens. [Apud utrumque vert. simpl. Surgo, ut in ll. Polybii infra citandis. Sic etiam, ubi Resurgere vertitur, ap. Dion. Cass. 66, 23 : Ἐδόκουν οἱ μὲν τοὺς Γίγαντας ἐπανίστασθαι.] || Metaph. de rebus inanimatis, ut ἐξανίστημι supra de monte in altum assurgente. [Hippocr. p. 82, C : Τὰ παρ' οὓς ἐπανίστανται. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5 : Τοὺς ἐπανεστηκότας ὀμφαλούς. Aret. p. 69 : Ὄχθοι ἐπανιστάμενοι.] Unde ap. Diosc. 5, 85, de bullis in aqua fervente surgentibus dicitur : Ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἐοικὸς, Erumpentibus aquarum bullis, Ruell. Potest etiam reddi Emineo. Aristot. H. A. 2, [12]: Ἐπανεστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, Crista, pennarum quadam eminentia extructa : 2, 11, de chamæleonte: Καὶ ἡ ῥάχις ἐπανέστηκεν ὁμοίως τῇ τῶν ἰχθύων, de quo Plin., Spina simili modo eminet (ut in piscibus). Idem de piscibus [1, 11]: Καὶ ἀκοῆς (δὲ ὄργανα ἔχουσι τὰ) ὦτα, πλὴν οὐκ ἐπανεστηκότα, Sublatas, Eminentes, Bud. [9, 49 : Ἐνίαις δὲ καὶ πλῆκτρά τινα μικρὰ ἐπανέστη.] Possit vero aliquis his in ll. uti etiam vocabulo Assurgo, aut simplici Surgo : sicut Celsus dicit Tumorem assurgere, et Plin. ac Colum. Assurgit in altitudinem. [Dionys. A. R. 2, 50 : Ἐν Ἡφαίστου ἱερῷ μικρὸν ἐπανεστηκότι τῆς ἀγορᾶς.] || Pro simplici Surgo, Aristoph. Pl. [539] : Ἐπανίστω, Surge, pro ἐπανίστασο. [Xen. Conv. 4, 2 : Ἐπαναστὰς μάλα ἐλεγκτικῶς αὐτὸν ἐπήρετο. Atque sic sæpe de iis qui ad dicendum surgunt, ut Polyb. 27, 6, 13 : Ἐφ' οἷς Στρατοκλῆς ὁ πρύτανις ἐπαναστάς. Et diversa constr. 28, 4, 3 : Τούτων δὲ καταβάντων, Πρόανδρος ἐπαναστὰς ἐβούλετο κτλ.... Ἐφ' ὃν Γάϊος πάλιν ἐπαναστὰς, Contra quem, non ut Schweigh. interpr. Post.] || At vero ap. Xen. H. Gr. 1, [4, 7] de Alcibiade : Ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, Quum constitisset in transtris. || Ἐπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, Caligaverant oculi ejus, VV. LL. ex 1 Reg. 4, [15. || Signif. obscœna (de qua v. quæ dicta sunt in Ἐπανάστασις, et Eust. Od. p. 1428, 37), Theopomp. ap. Athen. 6, p. 260, E, et Polyb. 8, 11, 9 : Οἱ δ' ἀλλήλοις ἐτόλμων ἐπανίστασθαι πώγωνας ἔχουσι. Quem l. Valck. ad Theocr. 1, 151 contulit librorum quorundam Theocriti scripturæ, Μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἐπαναστῇ pro ἀναστῇ.]

Ἐπανίσχω, exp. Reprimo, Resisto.

[Ἐπανίσωσις, εως, ἡ, Exæquatio. Philo p. 896, E (324). Hemst. Id. vol. 2, p. 479, 9, de pueris delicatis: Κειρόμενοι ... τὰς προμετωπιδίους, αὐτὸ μόνον ἐξ ἄκρων εἰς ἐπανίσωσιν καὶ γραμμῆς κυκλοτεροῦς ἠκριβωμένοι σχῆμα. Hase. Greg. Naz. Ep. 168. Strong.]

Ἐπανῑτέον, s. Ἐπανιτητέον, Redeundum. [Priori forma Plato Reip. 7, p. 532, D, Polit. p. 280, B, Greg. Nyss. vol. 1, p. 93, A; 194, B; 209, C, Hesych. Et ead. signif. et constr. qua supra ἐπάνειμι, Rursus disserendum, Aristot. De partt. an. 4, 5, p. 682, 31 : Πάλιν περὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐκτὸς ἐπανιτέον. Alteram ex Budæi Epist. citaverat Lex. Septemv., unde repetere videtur HSt. L. Dind.]

[Ἐπανοδευτέον, Redeundum. Hesych. in Ἐπανιτέον et Ἐπιστατέον, altero quidem l. addens γνωστέον, ut vertendum videatur, Considerandum, Cognoscendum.]

Ἐπάνοδος, ἡ, [Ascensus. Plato Reip. 7, p. 532, B: Ἐκ τοῦ καταγείου εἰς τὸν ἥλιον ἐπάνοδος. Conf. ib. 521, C.] Reditus. Herodian. 8, [7, 19]: Τὴν ἐς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συγχρωτεῖ, Romam reverti constituit. 7, [1, 16]: Οὐχ ὑπαρχούσης αὐτῷ ἐπανόδου, Reditu intercluso. Plut. [Mor. p. 641, E]: Ἐπαρωμένη κακὰς ὁδοὺς, κακὰς δ' ἐπανόδους. [Improprie Hesych.: Σύμβασις, ἐπάνοδος εἰς εἰρήνην ἢ φιλίαν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 90, C : Διὸ καὶ ἡ πρὸς τὸ ἀρχαῖον τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπ. τοῖς ἀγγέλοις ὡμοίωται. Et ib. B.] || Est etiam σχῆμα λέξεως ap. Rhett. Jul. Rufiniano [p. 32 Pith.] ἐπάνοδος est A quum duabus brevibus [duobus brevius] pluribusve propositis, ad singularem enarrationem recurritur : ut, Divellimur inde, Iphitus et Pelias mecum : quorum Iphitus ævo Jam gravior. Latine dicitur Reversio, Regressio. [Alex. Π. σχημ. p. 583 Ald. Phœbammon Σχημ. p. 589, qui hoc ponit exemplum : Ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα εὑρέθησαν, ὁ δεῖνα μὲν τόδε ποιῶν, ὁ δεῖνα δὲ τόδε. Quinct. Inst. 9, 3, 36.] || Iteratio, Repetitio brevis capitum et summæ eorum quæ dicta sunt, Peroratio. Exemplum ex Plat. Phædro [p. 267, D] habes ap. Bud. p. 109, ubi ab ipso Plat. dicitur τέλος λόγων et τὸ ἐν κεφαλαίῳ ἕκαστα ὑπομνῆναι ἐπὶ τελευτῆς τοὺς ἀκούοντας περὶ τῶν εἰρημένων. [Ἡ ἐπάνοδος τῆς εὐφορίας, Xenag. ap. Macrob. Sat. 5, 19. Hemst.]

[Ἐπανοίγω, Recludo, Adaperio, Effringo, Gl. Athan. vol. 1, p. 657 ed. Commel. Kall. Leo imp. Gretseri Opp. vol. 2, p. 109, A : Τὸν παράδεισον ἐπανέῳξεν. L. Dind.]

Ἐπανοιδέω, Intumesco, In superficie tumeo. [Hippocr. p. 563, 38 : Ἡ γαστὴρ ἐπανοιδέει· 577, 2. Aristot. H. A. 4, 4, p. 529, 12; Probl. 10, 46. Genit. jungit id. H. A. 4, 4 : Τὸ δὲ καλούμενον ᾠὸν οὐκ ἔχει πόρον ἐν οὐδενὶ, ἀλλ' αὐτῆς τῆς σαρκὸς ἐπανοιδεῖ.]

[Ἐπανοιδίσκω, Intumescere facio. Hippocr. p. 904, G : Τὰ ἕλκεα ἐπανοιδίσκεται.]

[Ἐπανοίκιον, τὸ, Tributum. Proprie Locarium. Nicetas in Manuele 4, 1 (p. 166, 25 ed. Bonn.) : Σχοίη δ' ἂν τὰ πρῶτα κλέος αὐτὸς, ἔπειτα ἡ βασιλεία Ῥωμαίων μέρος ἴσως ἐκεῖθεν ἐπανοικίου. Ubi cod. alius δασμοῦ. Ducang.]

[Ἐπανοίκτωρ, ορος, ὁ, Effractarius, Effractor. Manetho 1, 310; 4, 483 : Θυρέτρων ἐπανοίκτορας ὀθνειάων.]

[Ἐπανοιστέον, Referendum. Polyb. 1, 37, 3 : Τὴν αἰτίαν οὐχ οὕτως εἰς τὴν τύχην ὡς εἰς τοὺς ἡγεμόνας ἐπ.]

Ἐπανορθόω, [Proprie, Erigo, ap. Jo. Malal. p. 470, 5 : Κλίμακας ... τῷ τείχει ἐπανορθοῦντες. Et de monumento erigendo, ut videtur, in inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 656, n. 1341, 21], In integrum restituo, Corrigo, Emendo. [Thuc. 7, 77 : Τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς πόλεως καίπερ πεπτωκυῖαν ἐπανορθώσοντες. Plato præter l. Prot. in Ἐπανόρθωμα citatum, Gorg. p. 461, D : Εἴ τι ... ἐν τοῖς λόγοις σφαλλόμεθα, σὺ ... ἐπανόρθου· Theæt. p. 146, C : Ἄν τι καὶ ἁμάρτω, ἐπανορθώσετε. Lysias p. 197, 13 : Ἐπηνώρθωσαν τὰ ὑφ' ἑτέρων δυστυχηθέντα.] Isocr. Areop. [p. 142, D] : Ὅπως ἐπανορθώσομεν αὐτὴν, sc. τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην· Symm. : Ἐπανορθώσαιμεν τὰ τῆς πόλεως καὶ βελτίω ποιήσαιμεν. [Id. p. 274, E : Ἐπηνώρθουν τὸν λόγον, de retractanda oratione. Quomodo Isæus p. 11, 7, διαθήκας, et βιβλίον ἐπαν. dicunt Dio Cass. 62, 25, βίβλους Liban. Epist. 630. Similiter Strabo 1, p. 15 : Ἐπανορθοῦν τὴν γεωγραφίαν.] Alteri ejus l. similis est hic Aristot. : Οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς. [Ἐπ. νόμους Plat. Leg. 6, p. 769, E. Id. Theæt. p. 167, E : Ἐπανορθοῖ τὸν προσδιαλεγόμενον. Aristoph. Lys. 528 : Ἐπανορθώσαιμεν ἂν ὑμᾶς. Hippocr. p. 2, 48.] Xen. [Comm. 2, 4, 6]: Σφαλλομένους πλεῖστα ἐπανορθοῦν. [Plato Gorg. p. 461, C : Ἵνα, ἐπειδὰν ... σφαλλώμεθα, ἐπανορθῶτε ἡμῶν τὸν βίον.] Ex Aristot. autem ἐπανορθοῦν τοὺς πλησίον, pro Sublevare, Erigere. [Plato Polit. p. 273, E : Τὰ νοσήσαντα ... στρέψας κοσμεῖ τε καὶ ἐπανορθῶν ἀθάνατον αὐτὸν ... ἀπεργάζεται. Conf. Reip. 10, p. 604, D. Ib. 4, p. 426, A : Ἐπανορθοῦσα, εἴ τι καὶ πρότερον τῆς πόλεως ἔκειτο.] Sed et pass. [med.] ἐπανορθοῦσθαι activa signif. sicut med. ἐπανορθώσασθαι. Isocr. Arch. : Τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθοῦνται πολιτείᾳ χρηστῇ, Emendant et corrigunt. [Conf. p. 75, B : Προεξαμαρτόντες ἅπαντα ταῦτ' ἐπηνωρθώσαντο.] Dem. [p. 12, 19] : Ἵνα ταῦτ' ἐπανορθωσάμενοι τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις ἀδοξίαν ἀποτριψώμεθα· et [p. 1295, 20] : Ἐπανορθούμενοι τὸ ἀκούσιον σύμπτωμα, Ut quod fortuito acciderat, emendarent atque restituerent, Bud. Plato De rep. 2, [p. 361, A]: Ἔτι δὲ ἐὰν ἄρα πῃ σφαλῇ, ἱκανὸς ἐπανορθοῦσθαι, Sicubi lapsus sit, potest emendare. [Id. Leg. 2, p. 653, D, Phædr. p. 229, D, aliisque ll. permultis, nullo significationis inter med. et act. discrimine.] Æschin. [p. 1, 10]: Αἱ γὰρ ἴδιαι ἔχθραι πολλὰ πάνυ τῶν κοινῶν ἐπανορθοῦνται. Plut. Pericle [c. 11]: Ἐπανορθούμενος τὰς ἀπορίας τοῦ δήμου. [Similiter Basil. M. vol. 1,

p. 39, D: Τὰς τοῦ βίου χρείας ἐπανορθοῦται ῥᾳδίως, de mari.] Alias passive quoque usurpatur. Demosth. [p. 130, 17]: Καὶ οἶομαι καὶ νῦν ἔτι ἐπανορθωθῆναι ἂν τὰ πράγματα· Pro cor. [p. 329, 3]: Τί τῶν οἰκείων, ἢ τῶν Ἑλληνικῶν καὶ ξενικῶν, οἷς ἐπέστης, ἐπηνόρθωται (ἐπηνώρθωται) διὰ σέ; [Fut. ib. p. 66, 21. Ammon. p. 43 (coll. Herodian. p. 469 Piers., 464 Lob.): Διορθοῦν ἐπὶ δοράτων καὶ ἐπὶ λόγων, ἐπανορθοῦν δὲ ἐπὶ μόνων λόγων. Quæ observatio ita corrigenda, ut ἐπανορθοῦν non modo de oratione, sed de aliis quibusvis rebus emendandis usurpari dicatur, minus vero de erectione quæ proprie dicitur, quamvis frequens sit de figurata, ut docent exx. superiora. || Formam vitiosam ἐπανορθοῦτο ex Polyæn. 6, 4, 1, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 154. Plura de augmento v. in Ἀνορθόω.]

Ἐπανόρθωμα, τὸ, Quod emendatum et correctum est, Emendatio, Correctio, Aristot. [Eth. Nic. 5, 14, iterumque ib. et c. 10 med.]: Καὶ ἐπιεικὲς, δίκαιον μέν ἐστιν, οὐ κατὰ τὸν νόμον δὲ, ἀλλὰ ἐπανόρθωμα τοῦ νομίμου δικαίου· emendat enim et temperat ἡ ἐπιείκεια id quod in jure legali nimis rigidum est. [Plato Theæt. p. 183, A: Καλὸν ἂν ἡμῖν συμβαίνοι τὸ ἐπ. τῆς ἀποκρίσεως· Prot. p. 340, A: Τὸ ὑπὲρ Σιμωνίδου ἐπ. D: Τὸ ἐπ. σοι μεῖζον ἁμάρτημα ἔχει ἢ ὃ ἐπανορθοῖς. Demosth. p. 774, 19: Ἐπ. τῶν ἑκουσίων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτημάτων.]

Ἐπανόρθωσις, εως, ἡ, Emendatio, Correctio, Restitutio in integrum. Dem. [p. 707, 7]: Καταλύοντες τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. [Aristot. Eth. Nic. 9, 3: Ἐπανόρθωσιν ἔχουσι. Tim. Locr. p. 104, A: Ἐπὶ τᾷ τᾶς ψυχᾶς ἐπανορθώσει ταχθεῖσαι (musica et philosophia). Dionys. A. R. 6, 49: Τὰ φαυλότατα τῶν χαλεπῶν καὶ ῥᾳδίας ἔχοντα τὰς ἐπανορθώσεις. Basil. M. vol. 2, p. 19, A: Ποθῶν ἐπανόρθωσιν. Polyb. 1, 11, 2: Οἱ πολλὰ τετρυχωμένοι ὑπὸ τῶν προγεγονότων πολέμων, καὶ προσδεόμενοι παντοδαπῆς ἐπανορθώσεως. Hinc i. fere q. Lucrum, Incrementum rei familiaris ib. 66, 12; 5, 88, 3. 27, 6, 12: Φιλάργυρον ὄντα ἐξ ἀρχῆς οἰκεῖον εἶναι τῆς ἐκ τῶν βασιλέων ἐπανορθώσεως. Basil. M. vol. 1, p. 39, D: Ἐπανόρθωσιν τοῦ λείποντος χαριζομένη τοῖς ἐνδεέσι, de mari. Ap. Polyb. 1, 35, 1: Ἐν ᾧ καιρῷ πολλά τις ἂν ὀρθῶς ἐπισημαινόμενος εὕροι πρὸς ἐπ. τοῦ τῶν ἀνθρώπων βίου συντελεσθέντα· et in simili l. 3, 7, 4: Χάριν τῆς τῶν φιλομαθούντων ἐπανορθώσεως, non tam Correctio est quam Recte agendi et vivendi disciplina.] Et ἐπανόρθωσις in sermone est, quum errantem reprehendimus, et ostendimus quomodo loquendum sit. Plut. [Mor. p. 183, C], de Demetrio, qui ἐβαρβάριζε pro concione: Τῶν δὲ καθημένων τινὸς, ὡς ἔδει τὸ ῥῆμα λεχθῆναι, παραφωνήσαντος, Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ τῆς ἐπανορθώσεως ταύτης ἄλλους ὑμῖν πεντακισχιλίους ἐπιδίδωμι μεδίμνους. [Strabo 1, p. 62: Πειρᾶται διόρθωσίν τινα ποιεῖσθαι τῆς γεωγραφίας, καὶ τὰς ἑαυτοῦ λέγει ὑπολήψεις· πρὸς ἃς πάλιν εἰ ἔστι τις ἐπανόρθωσις, πειρατέον προσφέρειν. Et ib. p. 29.] Ἐπανόρθωσις vocatur etiam σχῆμα quoddam λέξεως: de quo Jul. Ruf. [p. 238 Ruhnk.]: Ἐπανόρθωσις est quum supradictum verbum verbo sequenti corrigitur: ut Non subripere, h. e. furari. Latine dicitur Correctio.

Ἐπανορθωτέος, Corrigendus, Plato [Leg. 7, p. 809, B, ubi neutr. plur. || Ἐπανορθωτέον, Plut. Mor. p. 24, A: Τούτῳ δὲ τὰ πολλὰ τῶν ἀτόπως περὶ τοῦ Διὸς λέγεσθαι δοκούντων ἐπ. L. D. Clem. Al. p. 259. Kall. Galen. vol. 6, p. 223, 4. Ib. p. 226, 8: Τὰς ξηρότητας ἐπανορθωτέον ἐστίν. Hase.]

Ἐπανορθωτὴς, ὁ, Corrector, [Emendator, add. Gl.] Qui emendat. [Dionys. A. R. 8, 67: Ἐπανορθωτὰς τοῦ κάμνοντος ἐσομένους, Qui laborantem aciem restituerent. Dio Cass. 54, 30: Ὁ Αὔγουστος ... ἐπ. τῶν τρόπων εἰς ἕτερα πέντε ἔτη αἱρεθείς. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 787, n. 1624: Τὸν λαμπρότατον ὑπατικὸν, ἐπανορθωτὴν Ἀχαιίας. Schol. Aristot. p. 9, 15: Ἠθῶν ὢν ἐπανορθωτής. Jo. Antioch. p. 834: Τῶν διαλελυμένων ἠθῶν ὡς ἐπίπαν γενναῖος ἐπ. ἦν (Aurelianus), Morum dissolutorum corrector, Eutrop. 9, 14. L. D.]

Ἐπανορθωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui corrigere et emendare potest. [Aristot. Eth. Nic. 5, 7 med.: Τὸ ἐπανορθωτικόν. Strabo 1, p. 16: Παιδευτικοὶ γὰρ εἶναί φασι καὶ ἐπανορθωτικοὶ τῶν ἠθῶν (musici)· 10, p. 468: Πᾶν τὸ ἐπανορθωτικὸν τοῦ νοῦ τοῖς θεοῖς ἐγγύς.]

[Ἐπανορθωτικῶς, adv. Schol. Bavar. Demosth. p. 37, 22: Ὡς ἐπ. λαμβάνοντες; sed ubi aut ἐπανορθωτικὸν, ut est apud Ulpianum, legendum, aut ὡς delendum est. L. Dind.]

[Ἐπανότης, ἡ, Pars superior. Epiphan. Hær. 66, 49. Routh.]

[Ἐπαντείνω. V. Ἐπανατείνω.]

[Ἐπαντέλλω. V. Ἐπανατέλλω.]

Ἐπάντης, ὁ, ἡ, Acclivis, Suid. interpr. ὑψηλὸς, ap Thuc. [7, 79]: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ... βαλλόμενοι ὑπὸ πολλῶν ἀπὸ τοῦ λόφου ἐπάντους ὄντος· διϊκνοῦντο γὰρ ῥᾷον οἱ ἄνωθεν· καὶ οὐ δυνάμενοι βιάσασθαι, ἀνεχώρουν.

[Ἐπαντιάζω, Occurro, Obvius fio. Hom. H. Apoll. 152: Ὅς τότ' ἐπαντιάσει' ὅτ' Ἰάονες ἀθρόοι εἶεν. Usitatius est ὑπαντιάζω.]

[Ἐπαντιβολέω, var. script. ap. Polluc. 1, 26, ubi al. καταντιβολέω.]

[Ἐπάντλειος, ὁ, ἡ, Inter hauriendum cantandus vel cantatus. Hesych.: Ἰμαῖος, ᾠδὴ ἐπιμύλιος καὶ ἐπανταῖος καὶ ἐπίνοστος. Conferunt intt. schol. Aristoph. Ran. 1332: Τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀντληταὶ, ἱμαῖον. Ἐπάντλειος Guietus. L. Dindorf.]

Ἐπαντλέω, cui contrarium ἐξαντλῶ; ut ἐπαντλῶ ὕδωρ, Haustam aquam infundo; nam exponendo simpl. Infundo, non puto proprietatem hujus exprimi verbi. [Plato Phædr. p. 253, A: Κἂν ἐκ Διὸς ἀρύτωσιν, ὥσπερ αἱ Βάκχαι, ἐπὶ τὴν τοῦ ἐρωμένου ψυχὴν ἐπαντλοῦντες· Phæd. p. 112, C. Philostr. V. Ap. 1, 9: Ὕδατι ἐπαντλεῖς πηλόν. Plut. Mor. p. 688, E: Εἰ μή τις ἐπαντλοῖ καὶ ἄρδοι αὐτά (τὰ φυτά).] Lucian. [Tim. c. 18]: Ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. Sic et [Dial. mort. 11, 4]: Εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. [Diodor. 1, 33: Νήσους ... ἐπαντλουμένας. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 376, D: Ὕδατι ἀνήφθη τὸ πῦρ τρίτον ἐπαντληθέντι.] Et metaph. pro Impleo; unde ap. Plut. [Mor. p. 107, A]: Ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ὀδυνηρὸν καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον, Refertum, Abundans. Quo pertinet quod in VV. LL. habetur sine auctore: Ἐπηντλημένος ταῖς φροντίσι. [Impleri proprie, Plat. Phæd. p. 112, D: Πολὺ κατωτέρω ἢ ἐπηντλεῖτο. Philo p. 1080, et act. 719, a Wak. cit.] Sed et τῶν λόγων ἐπαντλεῖν eod. metaph. genere dicitur a Synes. ut videl. Lat. Funditare verba. Bud. tamen ἐπαντλεῖν τῶν λόγων ait esse apud illum Fundere verba; sed malim frequentativo Funditare uti. Existimo autem illud loquendi genus ex hoc [Euripidis] iambico sumpsisse Synes., Σοφοὺς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῷ λόγους· qui affertur a Plut. [Mor. p. 502, C. Ælian. N. A. 6, 51: Ὄχλον ὀνομάτων ἐπαντλοῦσι τῷδε τῷ θηρίῳ· 4, 43: Τί δεῖ καταλέγειν τε καὶ ἐπαντλεῖν τὸν τοιοῦτον ὄχλον; ubi v. annot. Jacobsii. Lucian. De m. Peregr. c. 5: Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ, ubi v. Jensius. Greg. Nyss. vol. 2, p. 846, A: Ἡ συνήθης αὐτοῦ λοιδορία, ἣν τοῖς εἰρημένοις ἐπήντλησε· vol. 3, p. 531, B: Ὁρᾷς πῶς ἐπαντλοῦσιν ἑαυτοῖς οἱ ἄνθρωποι τὰς τιμὰς, τὰς δυναστείας κτλ.] Sed Synes., ut videmus, genitivo usus est. Philo V. M. 1: Ἀναπεπταμένοις ὡσὶ τοῦ πάππου μυρίας διαβολὰς ἐπήντλουν. [Ap. eund. vol. 1, p. 574, 46: Ἄστεγος δὲ ἀκοὴ, φωναῖς ἁπάσαις ἐναντλουμένη, leg. ἐπαντλ. L. D.] || Ἐπαντλεῖν, ap. medicos, quod et καταντλεῖν, et ἐπιβρέχειν, et καταιονᾶν, Infundere ad fovendum, vel Infusione fovere. Galen.: Ἐπαντλεῖν οὖν χρὴ τοῖσδε διὰ τρίτης ἢ τετάρτης ὕδωρ θερμὸν, ὅρον ἔχοντα τοῦ παύσασθαι τῆς καταιονήσεως τὴν εἰς ὄγκον ἐρυθρὸν ἔπαρσιν τῶν σαρκῶν. Et pass. Ἐπαντλεῖσθαι: ut Diosc. 2, 99: Οὖρον ἀνθρώπου πρὸς δῆξιν ἁρμόζει ἐπαντλούμενον· deinde, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα, κυνοδήκτοις, Si pars foveatur illa.

Ἐπάντλημα, τὸ, et Ἐπάντλησις, εως, ἡ, ap. medicos, Infusio aquæ, vel alius liquoris, fovendi potissimum gratia. Vel, Ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, s. fovendi eo aliquam corporis partem: unde Fotus etiam redditur, et Fomentum. Diosc. 2, [132]: Ἐπάντλημα γαγγραίνης ἐστὶ χρήσιμον, Ejus fotus grangrænæ utilis est, vel Eo fovere gangrænam utile est. Sic in l., qui paulo ante cum ἐπαντλεῖν citatur, fuit, Τὸ δὲ κυνῶν ἐπάντλημα κυνοδήκτοις (ἁρμόζει), Si illo foveantur, vel Si illis infundatur. || Ἐπάντλησις, Infusio aquæ in hominem qui lavatur,

Bud. ex Galeno. [Hippocr. p. 395, 20.] V. Κατάντλημα et Κατάντλησις. [Diod. 2, 10: Πρὸς τὰς ἐπαντλήσεις τῶν ὑδάτων, ubi de terra irriganda. V. Ἐπαντλέω. Figurate Greg. Nyss. vol. 3, p. 6, D: Τὴν βαρεῖαν ταύτην φλεγμονὴν τῆς καρδίας ἡμῶν τῇ ἐπαντλήσει τῶν παρηγορικῶν λόγων διαφορήσας.]

[Ἐπαντλητέον, Infundendum s. Effundendum in. Greg. Nyss. vol. 3, p. 529, C: Ἐπ. τὸν ἐλαιώδη λόγον τῇ διοιδούσῃ πληγῇ. L. Dindorf.]

Ἐπᾰνύω, ύσω, Perficio, ἐπιτελέω. Hesych. enim ἐπήνυσεν per ἐπετέλεσεν exp. [Ap. Aristid. vol. 2, p. 407, 17: Ἵπποι, οἱ ... ἀπήνυσαν, Norrman. ἐπήνυσαν]: unde pass. Ἐπανύομαι, a quo ἐπηνύσθη ap. Hesiod., cujus hoc in VV. LL. citatur hemistichium, Νίκη ἐπηνύσθη, i. e. ἐπληρώθη, ut Varinus annotat. [Sc. 311. Medio Soph. Tr. 997: Ὦ Κηναία κρηπὶς βωμῶν ἱερῶν οἵαν οἵων ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω; Comparasti.]

Ἐπάνω, cum gen., Supra, [Insuper, Super, Sursum add. Gl. Absolute Aristoph. Lys. 773: Ἐπάνω καταχεισόμεθ' ἡμεῖς; Plato Reip. 7, p. 514, B; 534, E etc. Aliter Av. 1126: Ὥστ' ἂν ἐπάνω ... ἐναντίω δυ' ἅρματε ... παρελασαίτην, Super murum. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 120, 59: Εἰς τὸν ἐπ. τόπον. Τὸ ἐπ. δικαστήριον, Areopagus, Lex. rh. p. 253, 26], ut ap. Ceb. Theb., Ἐπάνω πάντων ἐστί· sic ἐπάνω τοιούτων εἰμί. [Χρημάτων ἐπάνω εἶναι ..., Diog. L. 6, 28. Hemst. Longin. De subl. 1, 4: Παντὸς ἐπ. τοῦ ἀκροωμένου καθίσταται (sublimia). Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 217, 15: Ἐπ. θέσει μακρᾶς περισπώμενα. Proprie Plato Phæd. p. 109, D: Ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν. Athen. 14, p. 622, C: Παιδέρωτας ἐπ. τούτου ἐπιτίθενται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 387, B: Πατεῖν ἐπ. ὄφεων. De gradibus cognationis ap. Demosth. p. 1390, 26: Πρόγονοι καὶ πατέρες καὶ τούτων ἐπ. τὰς προσηγορίας ἔχοντες. || Supra, i. e. Antea. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 131: Καθὼς ἐπ. γέγραπται· n. 3059, p. 644, 4: Συντελείσθω καθάπερ ἐπ. γέγραπται. Strabo 2, p. 115: Τοῖς ἐπ. λεχθεῖσι· 14, p. 666: Χίμαιραν, ἧς ἐμνήσθημεν ἐπάνω. Euclides Elem. 5, 8 ext.: Κατακολουθοῦντες τοῖς ἐπ. περαίνομεν τὴν ἀπόδειξιν. Schol. Ven. Hom. Il. A, 252: Ἐν τοῖς ἐπάνω, Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην κτλ. A, 164. Et de iis quæ nullo interposito vocabulo antecedunt ib. 546. Sed ap. Xen. An. 6, 3, 1, quod est: Ὃν μὲν οὖν τρόπον ἥ τε Χειρισόφου ἀρχὴ τοῦ παντὸς κατελύθη καὶ τῶν Ἑλλήνων τὸ στράτευμα ἐσχίσθη ἐν τοῖς ἐπάνω εἴρηται, additamentum esse librarii docent libri meliores. || «Ἐπάνω τινός, In, Adversus aliquem, sc. incurrere. Quomodo dicimus *Courir sus*, *Courir sur quelqu'un*. Apophthegm. Patrum in Theodoro n. 29: Ἦλθόν ποτε ἐπάνω αὐτῶν τρεῖς λῃσταί· in Paphnutio n. 2: Ὁδεύων δέ ποτε εὑρέθη ἐπάνω κολληγίου λῃστῶν. Ducang. Chron. Pasch. p. 608, 8: Ἔρριψεν ἐπάνω τοῦ βασιλέως, quod antea κατά. Conf. 623, 3. || De præfectura, ib. p. 697, 14: Σακελλάριος τοῦ πατριάρχου καὶ ἐπάνω τῶν χειροτονιῶν, Ordinationibus præpositus. V. Ducang. Gl. p. 1321, A, et Scheffer. ad Mauric. Strateg. p. 451. || Εἶναι ἐπάνω, Lætari, Spem concipere lætam. Esdr. 3, 8, 92: Νῦν ἐστιν ἐπ. πᾶς ὁ Ἰσραήλ. Baruch. 2, 5: Ἐγενήθησαν ὑποκάτω καὶ οὐκ ἐπάνω, Succubuerunt. || Αἱ ἐπάνω χῶραι, Regiones mediterraneæ, Maccab. 1, 6, 1. Schleusn.] Interdum significat Supra quam, Amplius quam. 1 Cor. 15, [6]: Ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14, [5]: Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. [Cosmas Topogr. Christ. p. 139, C: Ἐπ. πεντακοσίων ἀνδρῶν.] Additur etiam adverbiis temporis, ut [Exod. 30, 14]: Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, Ab eo die et deinceps. [Diod. 18, 49: Ἡ Ὀλυμπιὰς ἐν τοῖς ἐπάνω χρόνοις ἐτύγχανεν ... πεφευγυῖα. Ubi al. libri ἔμπροσθεν. Sed illud est etiam 16, 42. || Comparat. Ἐπανώτερον, Superius, Levit. 11, 21, sec. cod. 58 Holmes., ubi al. vitiose ἐπανώτερα, (alii ἀνώτερον). Schleusn. Ceterum divise dixit Herodot. 1, 93: Ἦσαν ἐπὶ τοῦ σήματος ἄνω. Sed idem conjuncte 1, 179; 3, 54. ᾰ L. D.]

|| Ἐπάνωθεν, Desuper [Gl.]. Bud. ap. Thuc. [2, 99]: Καὶ τἆλλα [ἄλλα] ἔθνη ἐπάνωθεν, vertit In vertice montis. [Ἐκ τοῦ ἐπ. inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 36, 63. Cum genit. Plato Tim. p. 45, A: Ἐπ. ἡμῶν. Figurate de ætate Theocr. 7, 5: Χαῶν τῶν ἐπάνωθεν, ut Reisk. conjecit, quum ἔτ' ἄνωθεν sit in libris. Theocr., ut in Anth. codice Pal. in ejusd. epigr. 20 (9, 598), 3: Πρῶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν, est ἔτ' ἄν. Eandem formam Ἐπάνωθε Erfurdtius restituit Eur. Alc. 463: Κούφα σοι χθὼν ἐπάνωθε πέσοι, ubi libri ἐπάνωθεν, estque eadem ex cod. Pal. reddenda Luciano Anth. Pal. 11, 404, 3, ubi Plan. ἐπάνωθι posuit, quo deceptus HSt.:] Ἐπάνωθι, cum gen., i. q. ἐπάνω. Epigr.: Τῆς κήλης δ' ἐπάνωθι τὰ φορτία πάντα τεθειχώς. [Ceterum ἐπάνωθεν cum ἀπὸ conjungitur Reg. 2, 25, 5 sec. Complut. ed.]

[Ἐπανωγρᾰφή, Inscriptio, ἐπιγραφή. Ducang. sine testimonio.]

[Ἐπανωένδυμα, τὸ, i. q. ἐπενδύτης, Vestis quæ ceteris insternitur, ap. Codin. De off. 6, 18. Ducang. Ubi divise scribitur, ut 4, 37.]

[Ἐπάνωθεν. Ἐπάνωθι. V. Ἐπάνω.]

[Ἐπανώκλειστος, ὁ, ἡ, In summo clausus. De corona imperatorum et regum Salmas. Ep. de cæsarie et coma p. 462, 13. Hase.]

[Ἐπανωκλίβανον, τὸ, Tunica quæ loricis superinduebatur: Gallis *cotte d'armes*. Nicephorus Περὶ παραδρ. πολέμου cap. 11 (p. 128, A, ed. Has.): Θώρακας ἀμπεχομένων (-νου) καὶ τὰ λεγόμενα ἐπανωκλίβανα μὴ λευκὰ ὄντα. Nicetas in Man. Comn. l. 6, n. 5 (p. 246, 23 ed. Bonn.) ex cod. barbarogr. Ducang. Divise scribitur ap. Codin. De off. 5, 49. ῐᾰ]

[Ἐπανωσκέπτον, τὸ, Superum tegumentum. Codin. De offic. 3, 10: Τὸ τῆς σέλας ἐπ. Ita 18; 5, 10. Ducang.]

[Ἐπανωφόριον, τὸ, Superindumentum. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 359, 13: Ἐπενδύτην) Νῦν τὸ ἐπανωφ. Ὃν δὲ ὁ Πέτρος ἐπενδύτην διεζώσατο, τὸ ὑποχάμισόν ἐστι. Ducang. ap. Sguropulum Hist. Conc. Fl. 4, 24 interpretatus est Thecam. L. Dind.]

Ἐπαξιέραστος, ὁ, ἡ, Dignus qui ametur, Amabilis. Philo De V. M. [vol. 2, p. 166, 19. Wakef.]

Ἐπάξιος, ὁ, ἡ [et α, ον. Palladas Anth. Pal. 9, 180, 4: Τέχνην λαχοῦσα τὴν τρόπων ἐπαξίαν], Dignus; ut ἐπάξιος γάμος, Soph. [El. 977. Æsch. Pr. 70: Κυροῦντα τῶν ἐπαξίων, Quibus dignus est. Sept. 865: Ὅσειν ἄλγος ἐπάξιον. Memoria dignus, Memorabilis, Herodot. 2, 79: Τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξιά ἐστι νόμιμα καὶ δὴ καὶ ἄεισμα ἓν ἐστι Λίνος. Et sim. ἐπάξιοι ἡγεμόνες 7, 96. Cum genit. Æsch. Eum. 262: Ἔχονθ' ἕκαστον τῆς δίκης ἐπάξια. Eurip. Bacch. 716: Θαυμάτων ἐπάξια. Plato Soph. p. 218, E. Cum inf. Plato Phædr. p. 238, A: Ἐπωνυμίαν ... ἐπαξίαν κεκτῆσθαι· Polit. p. 266, A: Τὸ τῶν κυνῶν οὐκ ἐπάξιον καταριθμεῖν γένος.] Gregor.: Τοῦτο τῶν ἀοιδίμων ἐξοριῶν καὶ φυγῶν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξιον, Dignius et magnificentius. Bud. [De hominibus vel absolute vel seq. genit. vel inf. Soph. OEd. C. 461: Ἐπάξιος μὲν Οἰδίπους κατοικτίσαι· et de urbe 759: Ἐπαξία γάρ. Eur. Tro. 383: Ἐπαίνου τὸ στράτευμ' ἐπάξιον. Plato Leg. 12, p. 961, B: Κρίναντα ἐπάξιον εἶναι φύσει καὶ τροφῇ τὸν νέον.]

|| Ἐπαξίως, Digne, Pro dignitate et merito. [Soph. OEd. T. 133: Ἐπ. γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1221, 5: Ἐπ. τοῦ γένους αὐτοῦ. Gregor. Nyss. vol. 3, p. 155, D: Τίς μὲν λόγος ἐπ. τὴν χάριν ταύτην θαυμάσεται; L. D.] Naz.: Τοῦ κολάζοντος ἐπαξίως. [Clem. Al. p. 492. Routh.]

Ἐπαξιόω, Postulo, Rogo, ut VV. LL. interpr. ap. Soph. [El. 658: Τὰ δ' ἄλλα πάντα καὶ σιωπώσης ἐμοῦ ἐπαξιῶ σε δαίμον' ὄντ' ἐξειδέναι, Dignum te, ut deo, puto. Ib. 1274: Ἐπαξιώσας ὧδέ μοι φανῆναι, Huc venire dignatus. Phil. 803: Τὸν τοῦ Διὸς παῖδα ... τοῦτ' ἐπηξίωσα δρᾶν, Præstare ei dignatus sum. OEd. C. 1497: Ὁ ξένος σε καὶ πόλισμα καὶ φίλους ἐπαξιοῖ δικαίαν χάριν παρασχεῖν, ubi notanda duplex constructio cum accus. et cum inf.]

[Ἐπαξίως. V. Ἐπάξιος.]

[Ἐπαξίωσις, εως, ἡ, Dignatio. Dionys. A. R. Exc. vol. 4, p. 2352, 3: Παρέχει (resp. Rom.) τοῖς πρὸς τὰ κοινὰ προσιοῦσιν ἅπαντα, ὅσων δέονται, λαμπρὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ὑποτιθεῖσα χορηγίας, ὥστε μηδὲν ἀτιμότερον εἶναι τὸν πενέστατον τοῦ πλουσιωτάτου κατὰ τὴν ἐπαξίωσιν τῶν καλῶν, ἀλλὰ πάντας εἶναι Ῥωμαίους ... ἀλλήλοις ἴσους.]

[Ἐπαξονέω, In tabulas refero, Natales profiteor. Num. 1, 18 : Καὶ πᾶσαν τὴν συναγωγὴν συνήγαγον ἐν μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ δευτέρου ἔτους, καὶ ἐπηξονοῦσαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν, In tabulas referebant juxta genera ipsorum. Est ab ἐπὶ et ἄξων, Tabula. V. Fabric. B. Gr. l. 2, c. 14, p. 545, n. (vol. 2, p. 26 Harl.) Biel. Est autem forma Alex., ut ἐποιοῦσαν Jobi 1, 4, παρετηροῦσαν Susann. 12, et aliæ alibi.]

[Ἐπαξόνιος, ὁ, ἡ, Qui est in axe vel axibus. Theocr. 25, 247 : Ὡς δ' ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ ... ὄρπηκας κάμπτησιν ἐρινεοῦ εὐκάμπτοιο ... ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ. Alii libri ἐναξονίῳ vel ἐναξονίω. Verius videtur ὑπαξονίῳ, Cui subsunt axes, Axibus instructus, ut modiolos axem continentes ὑπαξονίους σύριγγας vocat Callim. Lav. Min. 14. L. Dind.]

[Ἐπαοιδή. V. Ἐπῳδή.]

[Ἐπᾰοιδία, ἡ, Incantatio. Georg. Sync. p. 12, C et D : Φαρμακείας καὶ ἐπαοιδίας. Vita Basilii jun. Act. SS. Martii vol. 3, p. 32, A. L. D. Hesych. : Ἐπ., φαρμακεία, γοητεία. Exodi 8, 7 pro ἐπαοιδαῖς Ald. ἐπαοιδίαις. Pseudo-Lucian. Philop. c. 9 : Περσέως δὲ ... ἐπαοιδίαις ‖ ταύτην περιῳδήσαντος, ἅλκαρ οἱ θεοὶ ταύτην ἐσχήκασι.]

[Ἐπαοιδός. V. Ἐπῳδός.]

Ἐπᾰπειλέω, Minor, Comminor [Gl.]. Nam ἐπὶ in h. v. vel vehementiam addit, vel vacat; ut præp. in Comminor. [Significat potius vel Addo minas vel Adversus aliquem jacio minas, si Lat. ita dicere licet.] Hom. Il. [N, 582 : Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ· Ξ, 45 : Ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν, μὴ πρὶν ... ἀπονέεσθαι·] A, [319] : Λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. [Od. N, 127 : Ἀπειλάων, τὰς ... Ὀδυσῆι ἐπηπείλησε.] Soph. Aj. [312] : Ἐμοὶ τὰ δείν' ἐπηπείλησ' ἔπη, ad verbum, Mihi aspera verba comminatus est, quod potius per ablat., Mihi asperis vel acerbis verbis comminatus est. [Plato Leg. 4, p. 719, E : Ἐπαπειλήσας τὴν ζημίαν. Herodot. 6, 32 : Οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλὰς τὰς ἐπηπείλησαν τοῖσι Ἴωσι. Aristoph. Vesp. 670 : Ἐπαπειλοῦντες τοιαυτί. Apoll. Rh. 3, 97 : Τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε.] V. Ἐπηπείλησα ap. Suid. [Quod ex Aristoph. Av. 630 petitum, ubi c. inf., ut Soph. El. 779 : Δείν' ἐπηπείλει τελεῖν. Herodot. 1, 189 : Καί οἱ ἐπηπείλησε οὕτω δή μιν ἀσθενέα ποιήσειν. Apoll. Rh. 1, 1348. Absolute Soph. Ant. 752 : Κἀπαπειλῶν. Xen. Anab. 6, 2, 7 : Τὸν δὲ Λύκωνα ἔφασαν καὶ ἐπαπειλεῖν, εἰ μὴ ποιήσοιεν ταῦτα. Pro ἐναπειλέω, quod supra, fort. leg. ἐπαπ. Est enim frequens compp. cum ἐν et ἐπὶ permutatio, cujus exx. v. in Ἐπαμπέχω, Ἐπαντλέω, Ἐναισχύνομαι, quod ἐπήσχυνται scrib. videtur in l. schol. Soph. ibi citato. L. Dind.]

[Ἐπαπείλησις, εως, ἡ, Comminatio. Suidas v. Ἀνατάσεις, ἐπαπειλήσεις ὑπερηφάνους. Kall.]

[Ἐπαπειλητικὸς, ἡ, ὸν, Minax. Ducas Hist. Byz. p. 133, B. L. Dindorf.]

Ἐπάπειρα, Hesychio δυσνόητα, πολλά. [Pro ἐπ' ἄπειρα.]

Ἐπαπερείδω, sic dicitur ut ἀπερείδω. Plut. Cæs. [c. 21] : Κάτωνος τὴν ὑπόνοιαν ἅμα τῷ λόγῳ συνεπαπερείδοντος αὐτῷ, i. e. Detorquente, Intorquente. Bud. ‖ Ἐπαπερείδομαι, Innitor, Fulcio me. Athen. [12, p. 550, B], ex Posidonio : Ἐν τρυφῇ δὲ ζῶν οὐδὲ πατεῖν ἠδύνατο, εἰ μὴ δυσὶν ἐπαπερειδόμενος ἐπορεύετο.

[Ἐπαπερεύγω, Eructo in, Effundo. Philo vol. 2, p. 393, 37 : Μὴ, ὡς αἰχμαλώτῳ, ἐπαπερύγῃς (sic) τὸ πάθος, Noli, tanquam in captiva, explere cupidinem. Respicit ad Deuteron. 21, 13. Hase.]

Ἐπαπέρχομαι, Decedo post, Subsequor. Greg. Macc. Enc. : Καλὸν ἐντάφιον δίδωσι τοῖς παισὶν ἑαυτὴν, ἐπαπελθοῦσα τοῖς προαπελθοῦσι, Subsecuta eos qui jam ante se ex vita discesserant.

Ἐπαπήνην, Hesych. affert pro τὴν ἅμαξαν. Sed suspecta hic præpos. [Pro ἐπ' ἀπήνην.]

[Ἐπαπηχεῖαι, ἀπηχῆσαι καὶ ἐπὶ πολὺ ἐξικέσθαι· ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπεχθείᾳ καὶ ἔχθρᾳ ἀπέδοσαν, Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 6.]

[Ἐπαποδρόμιον, ἡ ἱέρεια παρὰ Κρησὶν, Hesych.]

[Ἐπαποδύρομαι, Illacrimo. Nil. Epist. p. 310, 22 : Ἐπαποδυρόμενοι τῇ ἀπωλείᾳ ἡμῶν. Hase.]

[Ἐπαποδυτέον, Accingendum. Clem. Al. Str. 7, p. 888, τῷ πόνῳ.]

[Ἐπαποδύω, Alicui vestimenta detraho, quasi athletæ alteri componendo. Plut. Mor. p. 788, D : Οἱ ῥήτορες Ἀθήνησι Τιμοθέῳ καὶ Ἰφικράτει Χάρητα τὸν Θεοχάρους ἐπαποδύοντες, ἀκμάζοντα τῷ σώματι καὶ ῥωμαλέον, ἠξίουν τοιοῦτον εἶναι τὸν τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸν, ubi male vertitur. Seager.]

‖ Ἐπαποδύομαι, quod est ἐπιχειρῶ, Suid. in Aristoph. [Lys. 615] : Ἀλλ' ἐπαποδυώμεθα, ἄνδρες, τουτῳὶ τῷ πράγματι, i. e. ἐπιχειρήσωμεν, Hanc rem aggrediamur, Accingamur huic operi, ad hoc negotium. Ἐπαποδύομαι, inquit Bud., etiam ut ἀποδύομαι, pro Accingor, h. e. Aggredior, Adorior. Plut. [Marcell. c. 3] : Οὕτω τότε δὴ τοῖς νενικηκόσιν ἐπαποδύεσθαι. Chrysost. in 1 Ad Cor. Hom. 16 : Εὐπαράδεκτον ποιεῖ τὸν ἔλεγχον, ἐπειδὰν τοῖς οἰκείοις αὐτῶν ἁμαρτήμασιν ἐπαποδύηται.

Ἐπαποθνήσκω, θανοῦμαι, Supermorior, Morior super (aliquem), post aliquem, et quasi ejus mortem morte mea subsequor; post rem aliquam peractam. Athen. p. 255 [13, p. 602, D] : Ὃ καὶ ἐπαπέθανεν ὁ ἐραστὴς Ἀριστόδημος. Plato Symp. [p. 208, D] : Ἐτόλμησεν ἑλέσθαι, βοηθήσας τῷ ἐραστῇ Πατρόκλῳ, καὶ τιμωρήσας, οὐ μόνον ὑπεραποθανεῖν, ἀλλὰ καὶ ἐπαποθανεῖν τετελευτηκότι. [Ib. 180, A.] Philostr. de quodam pancratiaste, Ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. [Achill. Tat. 7, 8 : Ἐπαποθανεῖν αὐτῷ θέλει. Joseph. Bell. Jud. 5, 12, § 3 : Τοῖς ὑπ' αὐτῶν θαπτομένοις ἐπαπέθνησκον. Id. Ant. Jud. 13, 11, § 3 : Ἐπαποθνήσκει τοῖς λόγοις, Moritur inter loquendum. Hase.]

[Ἐπαποικίζω, Denuo coloniam deduco. Dio Cass. 52, 43 : Καρχηδόνα ἐπαπῴκισεν.]

[Ἐπαποκρίνομαι, Respondeo. Phot. Bibl. cod. 234, p. 298, 28.]

[Ἐπαποκτείνω, Occido super alium. Dio Cass. 49, 23 : Αὐτὸν ἐκεῖνον δυσανασχετοῦντα ἐπὶ τούτῳ ἐπαπέκτεινε. Liban. vol. 4, p. 770, 6.]

[Ἐπαπολαύω, Fruor. Cum genit. Tzetz. Hist. 9, 315 : Ὥσπερ ἐπαπολαύει τις ἡλίου σελασμάτων. Præfat. ad Eclogas Eunapii in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 247 : Κυνὸς, ἢ μήτ' αὐτὴ τῶν τῇ φάτνῃ ἀποκειμένων ἐπαπολαύει. Cum dat. Diod. Exc. p. 609, 89 : Ὁ ταῖς προσηνεστάταις ἡδοναῖς πάντα τὸν τοῦ ζῆν χρόνον ἐπαπολαύων. Cum accusat. Fab. Æsop. 121, p. 53 ed. Fur. : Ἐπαπολαύων αὐτὰ μετ' εὐφροσύνης. Ἐπαυρεῖν per ἐπαπολαύειν interpr. Eust. Il. A, v. 410. L. D. Schol. Hippocr. Jurisj. edit. Meibom. Boiss.]

[Ἐπαπόλλῡμι, Ἐπαπολλύω, Perdo super alium. Ælian. N. A. 10, 48 : Ἐκεῖνον μὲν διέφθειραν, ἑαυτοὺς δὲ ἐπαπώλεσαν. Dio Cass. 60, 34 : Ἐπαπώλετο καὶ αὐτὸς τῷ Κλαυδίῳ. Liban. vol. 1, p. 371; Aristid. vol. 1, p. 554, 15.]

Ἐπαπολογέομαι, Bud. ex Plut. [Marcell. c. 27] affert positum pro simplici ἀπολογέομαι, Defendo vel Refello. Significat alioqui Utor defensione refutationeve super vel ob aliquam rem, vel Insuper. [Ἀπολογ. reposuit Reiskius.]

[Ἐπαπολύω, Immitto. Hesych. : Ἐπαφῆκεν, ἐπαπέλυσεν. Et vitiose : Ἐπαφίησιν, ἐπαπολαύει. Idem Ἐπιτυφῶ, ἐπαπολύω, Συρακούσιοι. L. Dindorf.]

[Ἐπαπόνημαι, Fruor. Philo vol. 1, p. 327, 7 : Μηδὲ τῆς τῶν κτηθέντων εὖ ἂν ἐπαπόνασθαι. Hase.]

Ἐπαπορέω, Addubito, Insuper dubito, Aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. Bud. ἐπαπορεῖν interpr. Addubitare, Quæstionem proponere. [Polyb. 6, 3, 6 : Δοκεῖ μοι καὶ πάνυ τις εἰκότως ἐπαπορῆσαι πρὸς αὐτοὺς (qui tria rerumpublicarum genera statuunt) πότερον ... εἰσηγοῦνται. Et seq. εἰ 27, 8, 9. Greg. Nyss. vol. 1, p. 89, B. Pass. Polyb. 6, 5, 3 : Ἱκανὴν ἀνταπόδοσιν τῶν νῦν ἐπαπορηθέντων. Theophr. Περὶ ἰλίγγων 9 : Ὃ καὶ ἐπαπορεῖται διὰ τί ποτε κτλ. « Perf. pass. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 416, D : Ἀποκρίσεως πρὸς τὰ ἐπηπορημένα. » Hase. ‖ Activo transitive utitur schol. Hesiod. Theog. 108 : Τῇ καταπλήξει ἐπαπορεῖ τὸν ἀκροατήν. Quod suspectum fuit Heinsio. L. Dindorf.]

Ἐπαπόρημα, τὸ, Addubitatio, Quæstio, Dubitatio et quæstio super aliqua re. [Origenes vol. 1, p. 23, F, ed. Delarue. L. D. Basil. t. 2, p. 219, A : Ἐν τοῖς ἐπαπορήμασι περὶ τῆς τῶν ἀρχαίων πολυγαμίας. Hase.]

Ἐπαπορηματικὸς λόγος, qui et Ἐπαπορητικὸς, Oratio qua addubitantes quærimus, ut, Δάος πάρεστι· τί ποτ' ἀγγέλλων ἄρα; idem fere cum ἐρωτηματικῷ. [Ἐπα-

πορητικὸς, Epiphan. vol. 1, p. 534, A. Adv. Ἐπαπορητικῶς, Eust. Il. P, 445.]

Ἐπαπόρησις, εως, ἡ, Addubitatio et quæstio super aliqua re: qua signif. dicitur etiam Ἐπαπορία. Hesych. et Suid. ἐπ. exp. simpliciter ἀπορία. [Cyrill. Alex. In Jo. 2, 4, p. 180: Ἡ περὶ αὐτῶν ἐπ. Suicer. Greg. Nyss. vol. 3, p. 251, D: Μὴ ἔξω τοῦ δέοντος ἐπῆχθαι τοῖς εἰρημένοις τὴν ἐπ. Wakef. Id. vol. 2, p. 418, B; Pseudojustin. p. 431, C; 432, D. L. D.]

[Ἐπαπορητέον, verbale ab ἐπαπορέω, Orig. vol. 1, p. 116. L. Dind.]

[Ἐπαπορητικὸς, Ἐπαπορητικῶς. V. Ἐπαπορηματικός.]

[Ἐπαπόρητος, i. q. ἐπαπορητικός. Photius in Maji Coll. nov. Vat. vol. 1, p. 307. Osann.]

[Ἐπαπορία. V. Ἐπαπόρησις.]

Ἐπαποστέλλω, Insuper amando, mitto: ἐπαποστέλλειν τὸν διαδεξόμενον, Successorem mittere: ut quum officio aliquis privatur, emisso alio, qui provinciam ejus administret. [Mittere post alium, Insuper submittere, Polyb. 11, 2, 3. Στρατηγὸν ἕτερον 6, 15, 6. Mittere contra aliquem, Immittere, 1, 53, 5; 33, 12, 6. Percussores immittere, 32, 21, 11. Ἐπ. τινὶ γράμματα, Literas mittere ad aliquem, 31, 12, 14. Schweigh. Lex. Reg. 1, 14, 6 sec. Hex.: Σκληρὰ ἐγὼ ἐπαποστέλλω ἐπὶ σὲ, i. q. ἐγώ εἰμι ἀπόστολος πρὸς σὲ σκληρὸς, Dira tibi annuntio. Schleusn.]

[Ἐπαποστολὴ, ἡ, Immissio. Symm. Ps. 77, 49.]

[Ἐπαποφαίνομαι, Consequenter pronuntio. Method. p. 323, B: Εἰπὼν ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, ἐπαποφήνατο (sic), Οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.]

[Ἐπαπωθέομαι, Repello a me. Andr. Cret. p. 267, D: Ἐκ νεότητος, σῶτερ, τὰς ἐντολάς σου ἐπαπωσάμην.]

Ἐπαρὰ, ἡ, Imprecatio, Execratio, καταρὰ, accipiturque in malam partem, ut apparet ex Hom. Il. I, [454]: nam quum dixisset, Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς, mox addit, Θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 469, d, 12: Ἐπαρὰς ἐποιήσαντο περὶ τούτων μήτε προτιθέναι μήτε ἐπιψηφίζειν μηδένα. Et ib. c, 11; e, 15. Diræ Teiorum ib. p. 628, 29: Οἵτινες τιμουχέοντες τὴν ἐπαρὴν μὴ ποιήσειαν ἐπὶ δυνάμει ... ἐν τῇ παρῇ ἔχεσθαι. Ὅς ἂν τὰς στήλας, ἐν ἧσιν ἡ παρὴ γέγραπται, ἢ κατάξῃ κτλ. Pro ἀρὰ positum sustulit Tyrwh. Orph. Lith. 227. De mensura mediæ v. in simplici. De accentu oxyt. diserte monitum ab schol. ad l. Hom.]

Ἐπαράομαι, άσομαι, Imprecor. [Insecro, Gl. Soph. El. 388: Τίν', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐπηράσω λόγον; Eur. Iph. A. 60: Καί νυν εἰσῆλθεν τάδε ... δι' ἐμπύρων σπονδὰς καθεῖναι κἀπαράσασθαι τάδε, ... ξυναμυνεῖν.] Construitur cum dat. pers. et accus. rei; ut Appian. Parth. [p. 25 ed. Schweigh.]: Ὁ δὲ Ἀτήϊος προσδραμὼν ἐπὶ τὴν πύλην, ἔθηκεν ἐσχαρίδα καιομένην ἐπὶ τὴν πύλην· καὶ τοῦ Κράσσου γενομένου κατ' αὐτὸν ἐπιθυμιῶν καὶ κατασπένδων, ἀρὰς ἐπηρᾶτο δεινὰς αὐτῷ καὶ φρικώδεις, δεινούς τινας θεοὺς καὶ ἀλλοκότους ἐπ' αὐταῖς καλῶν, καὶ ὀνομάζων. Sic Æschin. [p. 16, 17, et Demosth. p. 747, 13 et alibi, Lysias p. 121, 4]: Ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν· et [Herodot. 3, 75]: Ἐπαρησάμενος Πέρσῃσι πολλά. [Cum dat. pers. Plato Leg. 11, p. 931, B: Ἀμύντορα ... Φοίνικι τῷ ἑαυτοῦ ἐπαρᾶσθαι παιδί· 934, B; 12, p. 949, B. Demosth. p. 275, 5: Τί οὖν ταῦτα ἐπήραμαι;]

[Ἐπαραρίσκω.] Ἐπαρηρὸς, Homero ἐνηρμοσμένον, ab ἐπάρω [ἐπαραρίσκω, Adapto, Impingo. Utitur autem Hst. vulgata olim script. Od. E, 236, ubi nunc ἐναρηρός. Arat. Phæn. 83: Ὁ δ' ἐμμενὲς εὖ ἐπαρηρὼς ποσσὶν ὑποθλίβει ... ἀμφοτέροισιν. Plusquamperf. Hom. Il. M, 456: Μία δὲ κληὶς ἐπαρήρει.] Ἐπῆρσε, Aptavit, ἐφήρμοσε. Legitur illud ἐπῆρσε [Il. Ξ, 167, 339: Πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν κληῖδι χρυπτῇ], tanquam ab aor. sequente fut. Æolicum. Nam τοῦ ἄρω fut. Æolicum est ἄρσω. [Aor. sec. Hom. H. Merc. 50: Ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν. Pauli Sil. Amb. 41: Ἐπήραρε ἕρκεα τέχνη.] Ἐπάρμενος pro ἄρμενος, ex Hesiodo [Op. 601: Ἐπὴν δὴ πάντα βίον κατάθηαι ἐπάρμενον ἔνδοθι οἴκου· 625: Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῷ ἐνικάτθεο οἴκῳ] affertur. [Christod. Ecphr. v. 370: Στέμμα πολυστρέπτοισιν ἐπάρμενον εἶχεν ἐθείραις. Ubi ἐφάρμενον cod. Palat. Tzetz. Posth. 62: Ἐπάρμενα τῇδε γυναικί. L. Dind.]

Ἐπαράσιμος, ὁ, ἡ, Execrabilis. Phocyl. [13, 16]: Σπέρματα μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος, ὅστις ἕληται. [ᾰᾱ]

Ἐπαράσσω, s. Ἐπαράττω, Irruo, Illidor, Impingor, Incumbo: ut Bud. in Comm. exp. afferens hunc l. ex Synesio [p. 161]: Ὅταν ἄνεμος ἐπαράσσει πολὺς, κῦμα ἐλαύνων ὑψηλὸν καὶ τραχύ. V. Ἐπιῤῥάσσω. [Μεῖζον ἐπαράττει κακὸν (ita enim legendum), Philo J. De V. M. 3, p. 690, B. Hemst. De janua claudenda Plato Protag. p. 314, D: Ἀμφοῖν τοῖν χεροῖν τὴν θύραν ... ἐπήραξε; Plut. Artox. c. 29, ubi vitiose ἐπήρραξε. L. Dind.]

Ἐπάρᾶτος, ὁ, ἡ, Execrabilis, [Dirus add. Gl.] Diris devotus. Thuc. 2, [17]: Τό, τε Πελασγικὸν καλούμενον, τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν, ὃ καὶ ἐπάρατόν τε ἦν μὴ οἰκεῖν. [7, 97: Μισθὸν μηδένα φέρειν μηδεμιᾷ ἀρχῇ· εἰ δὲ μὴ, ἐπάρατον ἐποιήσατο.] Æschin. C. Ctes. [p. 69, 34, coll. ib. 29]: Καὶ λιμὴν ὁ νῦν ἐξάγιστος καὶ ἐπάρατος ὠνομασμένος. [Plato Leg. 9, p. 877, A: Τῷ δὲ ἐπάρατον τύχην καὶ ξυμφορὰν γενέσθαι. Conf. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 23 et ll. a Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 239, D, indicatos. Dio Cass. 47, 18: Τοὺς ἀμελήσαντας ἐπαράτους τῷ Διὶ καὶ αὐτῷ ἐκείνῳ εἶναι.] Hinc et superlat. ἐπαρατώτατος [ἐπαρατότατος] ap. Synes. Budæus scribit idem significare ἐναγὴς, ἐξάγιστος, ἀλιτήριος, ἐπάρατος, κατάρατος, ἐπικατάρατος, ἀρᾷ ἐνεχόμενος vel ἔνοχος, et quo Paul. [Cor. 1, 16, 22] utitur ἀνάθεμα, et μιάστωρ, quod poetæ sibi vendicant.

[Ἐπάργεμος.] Eos qui illo vitio [quod ἄργεμον dicitur] laborant, Ἐπαργέμους vocat Pollux 2, [65]. Aristot. De anim. 9, [34, cum annot. Schneid. vol. 2, p. 499]: Ἐπάργεμός ἐστι καὶ πεπήρωται τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐπάργεμα ὄμματα, inquit Hesych., Oculi qui a leucomatis prorsus excæcati sunt, addens, Καὶ πάντα δὲ τὰ τυφλὰ καὶ ἀφώτιστα οὕτως λέγονται. [In Ind.:] Ἐπάργεμος dicitur et de animante et de oculo. Nec enim tantum affertur ex Aristot. H. A. 9, [1 med.]: Ἐπάργεμος καὶ οὐκ ὀξυωπὸς, sed etiam aliunde, Ἐπάργεμα ὄμματα, pro Leucomate laborantes oculi, τετυφλωμένοι ὑπὸ λευκωμάτων, Albugine obscurati. [Figurate Æsch. Pr. 499: Φλογωπὰ σήματα ἐξωμμάτωσα πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα· Ag. 1113: Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις· Cho. 665, λόγους.]

Ἐπάργῡρος, ὁ, ἡ, Inargentatus, ut Plin. loquitur: ἐπηργυρωμένος, ut legitur ap. Athen. 8, [p. 359, C]. Κλίνας ἐπαργύρους dixit Herodot. [1, 50; 9, 80] de Delphicis donariis loquens. [Dio Cass. 49, 40: Βήματος ἐπ. L. D. Philo vol. 2, p. 521, 41: Ἐπαργύροις καὶ ἐπιχρύσοις ὅπλοις. Onesand. p. 13, 21 Cor.: Ἐπ. καὶ κατάχρυσοι πανοπλίαι. Hase.] Hesychio autem ἐπάργυρος est etiam μισθωτός. Ἐπάργυρον, μισθωτήν.]

Ἐπαργυρόω, ώσω, Inargento, Argento obduco. [Mnesimach. ap.] Athen. 8, [p. 359, C]: Ἐπίταττέ μοι μὴ πόλλ' ἄγαν, Μηδ' ἄγρια λίαν, μηδ' ἐπηργυρωμένα, Μέτρια δέ. [Ubi dicitur figurate de cibis pretiosis multoque argento constantibus. Proprie inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 260, 14: ....ος σιδήρου ἐπηργυρωμένος, ut Bœckhius scripsit pro ὑπηργ. L. Dind.]

[Ἐπάρδευσις, εως, ἡ, Irrigatio, Adaquatio. Diog. L. 10, 100: Βιαιοτέρας ἐπαρδεύσεως γινομένης. Etym. M. p. 603, 7: Ἡ ἐπ. τῷ σώματι τῆς τροφῆς ἀπὸ ταύτης (τῆς γαστρὸς) γίνεται. Plur. ap. Diog. l. c. 89.]

[Ἐπαρδεύω, Irrigo. Nonn. Dion. 11, 166: Ὕδασιν ἀμπελόεσσαν ἐπαρδεύουσιν ὀπώρην. Wakef. Plotin. p. 725, A. Creuzer. Etym. M.: Ἄρσην· παρὰ τὸ ἄρδω, τὸ ποτίζω, καὶ τὸ μετεγχέω· ὁ γὰρ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ ἐπαρδεύει, ubi scr. videtur τὴν γυναῖκα. Angl. Pass. Melet. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 2, 30: Πόθεν ὅλον τὸ σῶμα ἐπαρδεύεται. L. Dind.]

[Ἔπαρδος, ὁ, Epardus, fl., ὃς ῥέει διὰ Μάρδων τῆς χώρας, Arrian. Exp. 4, 6, 12.]

Ἐπάρδω, pro simplici ἄρδω, Irrigo. Utitur Arrian. [Exp. 4, 6, 11: Τὴν χώραν ... ὁ ποταμὸς ἐπάρδων] verbo ἐπάρδω, quod et ceteris compp. usitatius est. [Jo. Phocas Descr. T. S. p. 4: Τὸν τῆς Δάφνης ἐπάρδει λειμῶνα· 9: Τοὺς λειμῶνας συχνοῖς ἐπάρδει τοῖς νάμασι. Pass. Tim. Locr. p. 102, B: Εἴ κα πλείω ... ἐπάρδοιτο. Lucian. Gymn. c. 26. Figurate id. Amor. c. 45: Τοιαύταις ἀρεταῖς τὴν ψυχὴν ἐπάρδων. Heraclit. Alleg. H. p. 3: Τοῖς ἔπεσιν αὐτοῦ (Ὁμήρου) τὰς ψυχὰς ἐπάρδομεν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 403, B: Ἐπάρδων τοῖς μαθήμασι τὴν ψυχήν. Et pass. p. 3, A. Basil. M. vol. 3, p. 19, C: Οἷον ἐπαρδόμενα τῇ ἐπιπνοίᾳ. L. Dind.]

Ἐπᾰρέσκομαι, Placo, Reconcilio, VV. LL. [Var. script. Hom. Il. T, 183 pro ἀπαρέσασθαι. Hesych.: Ἐπηρέσσατο, εὐαρέστους ἐποίησεν.]

Ἐπᾰρήγω, i. q. simpl. ἀρήγω, Auxilior. Hom. Il. A, [408]: Ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι Τρωσὶν, i. e. βοηθεῖν. [Ψ, 783: Ὀδυσῆι παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει, et alibi. Æsch. Cho. 725: Νῦν ἐπάρηξον. Soph. El. 1197; Eur. El. 1350; Aristoph. Vesp. 402. Xenoph. Cyr. 6, 4, 18: Οἱ ἀπὸ τῶν πύργων ἡμῖν ἐπαρήξουσι. De medicamentis Aret. p. 24 bis. Cum dat. rei id. p. 71: Ἐπαρήγοντες τῷ λιμῷ. L. Dind.]

Ἐπαρηγὼν et Ἐπαρωγὸς, ὁ, ἡ, pro ἀρηγὼν et ἀρωγὸς, Auxiliator, Auxiliatrix. Item Adjutor; ut Apoll. Arg. [1, 1039] ἐπαρηγόνες exp. Adjutores. [Id. 4, 858: Ἥρῃ ἐπαρηγόνι. Orph. Arg. 88, 346, Lith. 671, 757.] Itidem [Antip. Sid.] Anth. [Pal. 6, 219, 20]: Τὸ ζωᾶς ἐπαρωγὸν, Vitam adjuvans. Apoll. Arg. 1, [32]: Τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων. [Et femin. id. 3, 211; 4, 196. Hom. Od. Λ, 498: Οὐ γὰρ ἐγὼν ἐπαρωγός. Batr. 178. Ap. Tragicos semel libris nonnihil variantibus Eur. Hec. 165: Ποῦ τις θεῶν ἢ δαίμων ἐπαρωγός; In prosa Aret. p. 79, 31.]

[Ἐπάρηξις, εως, ἡ, Auxilium. Eust. Il. p. 52, 39: Τὴν εἰς τὸ μέλλον ἐπ.]

[Ἐπᾰριθμέω, Dinumero. Aristid. vol. 1, p. 223: Τίς πω οὕτω τῶν τότε διεξῆλασεν, ἐπαριθμῶν ταῖς ἡμέραις τὰς πόλεις, Urbes numerans secundum dies, singulis singulas perambulans. Angl. Pausan. 10, 5, 8: Ἐπαριθμοῦσα δὲ καὶ ἄλλους τῶν Ὑπερβορέων ἐπὶ τελευτῇ τοῦ ὕμνου τὸν Ὠλῆνα ὠνόμασεν. L. D. Poll. 4, 162; schol. Lucian. p. 219. Kall.]

[Ἐπᾰριστερεύομαι, Sinistra manu utor, Perversus sum. Hesych. v. Σκανεύεσθαι. Wakef.]

Ἐπαρίστερος, α, ον, Sinister, [Lævus, Perversus, add. Gl.] Ineptus. Phrynich. [Ecl. p. 259] vult non ἐπαρίστερος dici, sed σκαιός. [Οὐχ οὕτως ἀγροῖκος, οὐδ' ἐπαρίστερος, Athen. 4, p. 179, F; 181, E. Hemst. Diod. Exc. Vat. p. 5 ed. Mai.: Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει πολλάκις ἐπαριστέροις βουλεύμασιν ἐπιδέξιος ἀκολουθήσει τύχη. Alia recentiorum, velut Plutarchi, Dionis Cassii, Themistii, exx. indicat Lobeck. ad Phryn. Ἰδιωτικὸν dicit Pollux 2, 160.] Item adverb. Ἐπαριστέρως, Sinistre, Inepte, ap. Plut. [Mor. p. 467, C: Οἱ ἀπαίδευτοι πολλάκις τὴν τύχην δεξιὰν παρισταμένην ἐπ. μεταλαμβάνοντες ἀσχημονοῦσιν. V. l. Anaxandr. in Ἐπιδέξιος cit. L. D. Ἐπ. αὐτὸ λαμβάνεις, Menander apud Clem. Al. Str. 2, p. 422, C. Hesych. in Ἐξέμπαλιν. Hemst. De ἐπαρίστερα s. ἐπ' ἀριστερὰ pariterque de simili ἐναρίστερα v. in Ἀριστερός.]

Ἐπαριστερότης, ητος, ἡ, in libro De virtutib. et vitt., qui Aristoteli inscribitur [c. 6, p. 1251, 2], pro Sinisteritas, Ineptia, Insulsitas.

[Ἐπαριστέρως. V. Ἐπαρίστερος.]

[Ἐπάριτοι, οἱ, Epariti. Steph. B.: Ἐπαρίται, ἔθνος Ἀρκαδίας. Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Ἔπαρις ἔδει, οὐχ εὕρηται δέ. Περὶ δὲ τοῦ ἔθνους Ξενοφῶν καὶ Ἔφορος καὶ Ἀνδροτίων φασίν. Hesych. in gl. inter Ἐπαρξόμενος et Ἔπαρσις posita: Ἐπαρόητοι, τάγμα Ἀρκαδικὸν μαχιμώτατον, καὶ οἱ παρὰ Ἀρκάσι δημόσιοι φύλακες. Ap. Xen. non Ἐπαρίται est, si quidem ita scripsit Steph. B., sed Ἐπαρίτους H. Gr. 7, 4, 22, 33, 34, Ἐπαρίτων 34, 36; 5, 3. Dissertationem de iis in Hist. Acad. Paris. vol. 32, p. 234, indicat Sturz.]

Ἐπάρκεια, ἡ, Auxilium. Eur. Hec. [748]: Καὶ δὴ τίν' ἡμᾶς εἰς ἐπάρκειαν καλεῖς; [Ἐπάρκεσιν nunc ex aliis libris.] || Apud Polyb. sæpe pro Suppeditatione, ut 5, [51, 10]: Καὶ τῆς ἐξ ἐκείνων τῶν τόπων ἐπαρκείας διακλεισθησόμενον, Exclusum iri commeatu, qui inde suppeditabatur. [1, 48, 5; 9, 4, 5. Plur. 6, 49, 7; 52, 5.]

Ἐπάρκειος, ὁ, Auxiliator. Sed ab Hesych. ἐπάρκειοι exp. non solum βοηθοὶ, sed etiam ἔμπειροι, si mendum non est. [Ἐπάρκιοι, ut poscit ordo literarum, Is. Voss. Pro ἔμπειροι Ruhnk. in Auct. εὔποροι.] || At ἐπάρκιος cum solo ι, pro Sufficiens, vide infra.

[Ἐπάρκεσις, εως, ἡ, Suppeditatio, Auxilium, Opitulatio, i. q. ἐπάρκεια. Soph. OEd. C. 447: Ἐκ ταῖνδε δ', οὔσαιν παρθένοιν, ὅσον φύσις δίδωσιν αὐταῖν, καὶ τροφὰς ἔχω βίου, καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν. V. Ἐπάρκεια. Confus. c. ἐπαύρεσις Herodoti 7, 158.]

Ἐπαρκέω, Propulso. Hom. Il. B, [873]: Οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2, [1163]: Ἐπαρκέσσαι κακότητα, Ærumnam propulsare, Defendere ab ærumna. [Sine dat. Hom. Od. P, 568: Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ' ἐπήρκεσεν. Absolute, ut videtur, in v. ap. Hephæst. p. 3: Τίρυνς, οὐδέ τι τεῖχος ἐπήρκεσε.] Et pro Opitulor, Opem fero. [Æsch. Sept. 92: Τίς ἄρα ῥύσεται; τίς ἄρ' ἐπαρκέσει θεῶν ἢ θεᾶν; Genitivo locum dativi tenente junxit] Soph. [Aj. 360]: Σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα, Opem laturum [regibus]. Eod. modo Eurip. Hec. [985]: Φίλοις ἐπαρκεῖν. [Herodot. 1, 91: Καιομένῳ αὐτῷ ἐπήρκεσε. Hippocr. p. 27, 3. Plato Reip. 3, p. 393, E: Μὴ αὐτῷ ... τὰ στέμματα οὐκ ἐπαρκέσοι vel ἐπαρκέσειεν.] At Or. [801] cum accus. loco dat., Εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. [Epimer. in Cram. An. vol. 2, p. 340, 31: Ὁ ἑαυτὸν ἐπαρκῶν καὶ βοηθῶν. Pro quo dativum ponit Etym. M. p. 171, 38. Alia constr. Æsch. Prom. 918: Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ πεσεῖν ἀτίμως.] || Suppedito, Suggero, quibus verbis subest Auxiliandi signif. [Sine illa signif. Pind. Nem. 6, 62: Πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων εὖχος ἀγώνων ἅπο, Ἀλκιμίδας τό γ' ἐπάρκεσεν κλειτᾷ γενεᾷ. Schol., προσέθηκε καὶ ἐνήρκεσε (sic) παρασχεῖν νικήσας τῇ ... αὐτοῦ γέννᾳ. Bœckh. Ἀλκιμίδα ὅγ' ἐπάρκεσεν κλειτὰ γενεά. Æsch. Ag. 1170: Ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν (θυσίαι). Cum dat. rei Eur. Cycl. 301: Ξένια δοῦναι καὶ πέπλοις ἐπαρκέσαι. Cum accus. rei et dat. pers. Plato Prot. p. 321, A, Leg. 6, p. 757, B.] Aristot. Eth. 6: Οἱ δ' εὖ ποιοῦντες οὐ δύνανται ἐπαρκεῖν τοσαῦτα, ὅσων οἱ πάσχοντες δέονται. Sic Xen. [Conv. 4, 43]: Ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. [Demosth. p. 1214, 5: Ὠφελουμένων βραχέα, ὅσα ἐγὼ δυναίμην δανειζόμενος ἑκάστῳ ἐπαρκέσαι. De rebus Theophr. C. Pl. 3, 11, 2: Ἐπαρκοῦσιν αἱ ῥίζαι τὸ ξύμμετρον.] Et cum Attico gen. ap. Eund. [Comm. 1, 2, 60]: Πᾶσιν ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. [Conf. Conv. 8, 26.] Sic Aristot. Eth. 9, [2 fin.]: Ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum solo dat., Ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, Subvenire egenis, ut Aristoph. Pl. [830], Isocr. [p. 130, A] et Demosth. [p. 316, 1. Xen. Comm. 2, 7, 1: Ἐπαρκεῖν ἀλλήλοις. (Conf. Aristot. Eth. Nic. 7, 14 fin.) Ib. 8, 3: Τοῖς τοιούτοις τῶν ἔργων ἐπιτίθεσθαι, ἃ καὶ πρεσβυτέρῳ γενομένῳ ἐπαρκέσει. Aristot. Eth. Nic. 9, 2: Τοῖς αἰτίοις τοῦ εἶναι εἰς ταῦτ' ἐπαρκεῖν. Sine dat. Soph. OEd. C. 777, Xen. OEc. 2, 8. De conferenda stipe s. eleemosyna dictum pluribus illustravit Vales. ad Euseb. H. E. 7, 4, p. 324, 4.] || Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστὴρ, Alex. Aphrod., Non sufficit venter ad concoquendum, Non sufficientes vires habet; et brevius, Non potest. [Gl.: Ἐπαρκέω, Sufficio. Solon ap. Plut. c. 18: Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ. Apoll. Rh. 2, 1049: Ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν. Dio Chr. vol. 2, p. 226: Τοῦτο ἐπήρκεσεν αὐτοῖς ἱκανῶς. C. ὑπάρχειν confus. notavit Heyn. in schol. Il. Λ, 114. L. Dind.]

Ἐπαρκὴς, ὁ, ἡ, Sufficiens. Ἐπαρκὲς, αὔταρκες, Hesych. [Plut. Cic. c. 7: Οὐσίαν ... ταῖς δαπάναις ἐπαρκῆ. Dionys. P. 1101: Ἀλλ' ἔμπης ζωῇσιν ἐπαρκέες εἰσὶ κέλευθοι, i. q. ἐπαρκοῦσαι. Nicand. Al. 563=577. Angel. || Ἐπαρκῶς, adv., Sufficienter, Quantum satis est, i. q. ἐπαρκούντως, 1 Macc. 11, 35: Πάντα ἐπ. παρίεμεν αὐτοῖς, Omnia hæc pro liberalitate nostra remittimus ipsis. In Alex. et Compl. legitur ἐπαρκέσομεν αὐτοῖς. Schleusn. Lex.]

Ἐπάρκιος, ὁ, pro ἄρκιος. [Paulus Sil. in] Anthol. [Pal. 10, 76, 3]: Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον, ubi ἐπάρκιον lubenter exposuerim μέτριον, quam signif. τῷ ἄρκιον etiam dat Eust., ut sit quod dixit Alph. Mitylen., Αὐτάρκους ἔραμαι βίου. [Sufficiens. Nonn. Dion. 42, 241: Μὴ μάργαρα χειρὶ τινάξῃς· εἰς Ἁφίην γὰρ ἀμφιέπεις τεὸν εἶδος ἐπάρκιον. Oppian. Hal. 4, 377: Πάσῃσιν ἐπάρκιος ἔπλετ' ἀκοίτης. V. etiam Ἐπάρκειος.]

Ἐπαρκούντως, Sufficienter. Ἐπαρκούντως δ' ἐμοὶ, Soph. [El. 354. Ab genit. ἐπαρκούντων perperam ducit Jo. Alex. p. 39, 17. L. Dindorf.]

[Ἐπαρκῶς. V. Ἐπαρκής.]

Ἔπαρμα, τὸ, et Ἔπαρσις, εως, ἡ, quod frequentius est, Elatio, Elevatio, [Levatio, Gl.] Sublatio in altum, ut in Definitt. quæ Galeno tribuuntur, σταφύλωμά ἐστιν ἔπαρμα κατὰ τὸν τῆς κόρης τόπον. [Hippocr.

p. 220, E: Ἔπαρμα παρ' οὓς· 938, E. Id. ὑποχονδρίου ἔπαρμα Epid. 3, ægr. 13. || Figurate Sotades ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 420: Ἂν χρυσοφορῇς, τοῦτο τύχης ἐστὶν ἔπαρμα. Seager. Hesych. et Suidas: Ἀγαυρίαμα, ἔπ., οἴησις, Fastus. L. D.] Ap. Medicos ἔπαρσις μαστῶν, Extuberatio mammarum, quod Lat. Fratrare dicitur, auctore Festo. Sororientes [sororiantes] etiam mammas dixit Plin., ut scribitur in VV. LL. [Aristot. H. A. 7, 1, p. 581, 32: Τοῖς θήλεσιν ἡ ἔπ. γίνεται τῶν μ. Et ib. 27: Μαστῶν ἔπ. γίνεται καὶ αἰδοίων, οὐ μεγέθει μόνον ἀλλὰ καὶ εἴδει. Et αἰδοίων 6, 18 med., σαρκὸς 7, 4 med. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 314: Βουβῶνος ἔπαρσις. Hippocr. p. 88, B: Περὶ τὰ ἄρθρα τινὰ ὀδύνην καὶ ἔπαρσιν· 129, G: Κοιλίης ἄλογοι ἐπάρσιες· 138, E. Theophr. De sud. 16: Ἐπάρσεις ἰονθώδεις.] Ἐπάρσεις et πτώσεις opponuntur a Zenone ap. Galen.: Ζήνων δ' οὐ τὰς κρίσεις αὐτὰς, ἀλλὰ τὰς ἐπιγινομένας αὐταῖς συστολὰς καὶ λύσεις, ἐπάρσεις τε καὶ πτώσεις, τῆς ψυχῆς ἐνόμιζεν εἶναι τὰ πάθη, Turnebo interpr., Zeno autem non judicia, sed judiciis adjunctas contractiones et solutiones, elationes et collapsiones, animi perturbationes esse censebat. [De pulsibus febricitantium Galen. vol. 14, p. 729, 15: Σφοδροτάτης μετὰ ἐπάρσεως καὶ τάχους ὑπερβάλλοντος. De Hippiatr. p. 101, 24: Διὰ τὴν ἔπαρσιν τῶν ἐπικειμένων νεφρῶν. Hase. Proprie Greg. Nyss. vol. 2, p. 202, A: Τῇ τοῦ πώματος ἐπάρσει, Operculo sublato.] || Ἔπαρσις, Elatio animi, Insolentia, ut de ἐπαίρεσθαι dictum est. Sic utitur Greg. Naz. Hesych. quoque ἔπαρσις exp. ὑπερηφανία. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 94, A: Τὸ δὲ γαῦρον τοῦ ἤθους ὑπεραίρει τῶν παθημάτων καὶ ἀδούλωτον ὑπὸ τοῦ κακοῦ διαφυλάσσει τὸ φρόνημα. Ἐπαινεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον τῆς ἐπάρσεως εἶδος καὶ ὁ μέγας ἀπόστολος, συνεχῶς ἐγκελευόμενος τὰ ἄνω φρονεῖν· 247, A: Τῆς καθ' ὑπερηφανίαν ἐπάρσεως. Et ib. 283, D: Ἡ εἰς τὸ ὕψος τῶν τοιούτων κυμάτων ἔπ., λέγω δὴ τῶν παθῶν τὰ κύματα, τῆς εἰς τὴν ἄβυσσον καταβάσεως αἰτία γίνεται· vol. 3, p. 607, D: Ἐπάρσεως ἢ οἰήσεως. L. D.] || Ἔπαρσις voluptatis etiam habet signif., ut Lat. Elatus gaudio dicitur. Stoici hac voce usi sunt, quum ἡδονὴν definierunt, Ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν. Cicero ἄλογον ἔπαρσιν interpr. Nimiam sine ratione animi elationem. Vide et aliam ejus interpr. mei Lex. Cic. p. 59. [Χαρὰ, ... ψυχῆς ἔπαρσις, Ammon. p. 146. Hemst. || De oratione Thomas M. p. 427: Δι' ἔπαρσιν τοῦ λόγου καὶ ὄγκον.]

[Ἐπαρνέομαι, Infitior. Palæph. c. 32, 11: Ὁπότε δὲ ἐπηρνοῦντο μὴ ἔχειν. Recte alii ἀπηρνοῦντο, ut idem compositum restituendum videatur in seqq. vocabulis.]

[Ἐπαρνησῑθεία, ἡ, Negatio dei s. q. d. existentiæ dei. Epiphan. vol. 1, p. 509, A. Routh. Id. ib. p. 421, B; 616, B; 677, B; 717, D; 944, B; 1035, C. Hase.]

[Ἐπαρνησίθεος, ὁ, Deum esse negans. Epiphan. Hær. 54, 5. Routh. Id. Epiph. vol. 1, p. 467, A; 615, C; 608, D: Θεοκτόνοι τε, καὶ κυριοκτόνοι, καὶ ἐπαρνησίθεοι· aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπάροτρος, ὁ, ἡ, Qui aratrum habet. Eumath. Ism. 4, p. 129: Ὁρᾷς τὸν γηπόνον ἐπάροτρον; Pro quo ἐπ' ἄροτρον tres codd. Monacc. Jacobs.]

Ἐπάρουρος, ὁ, ἡ, Qui circa arvum opus facit, Agricola. [Rusticarius, Gl.] Exp. etiam Hortulanus mercenarius, ex Hesych. qui habet ἐπίγειος, κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. At Eust. ὁ γῆν ἐργαζόμενος, ἁπλῶς ἐπίγειος. Affertur autem hoc nomen ex Hom. Od. Λ, [488]: Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ. Sed meminit et alius lectionis Eust., sc. πάρουρος, nimirum legendo κε πάρουρος, ut ita vocetur ὁ εἰς φυλακήν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς. [De accentu Arcad. p. 72, 26. ᾰ̆]

[Ἐπαρσίνοος, ὁ, ἡ, Mentem extollens. Theod. Prodr. *Not. des Mss.* vol. 8, part. 2, p. 168: Στεφάνωμα ἐπαρσινόων ἀρετάων. Boiss.]

[Ἔπαρσις. V. Ἔπαρμα.]

Ἐπαρτάω, Suspendo desuper, unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur quod impendet, ἐπικρεμάννυμι. Suid. ex Æliano [ubi ἐπ. δουλείαν, τιμωρίας], cujus ll. ap. eum vide. Æschin. [p. 25, 5]: Καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις, pro Metum injeci. [Eadem phrasis Porph. De abst. 1, 2, p. 4. Wakef. Conf. ib. 9, p. 15. Simpliciter positum cum ἐκφοβεῖν componit Poll. 9, 155.] Et pass. ἐπηρτημένος κίνδυνος, ap. Herodian. [2, 3, 16, Basil. M. vol. 2, p. 34, A], Impendens periculum. V. Bud. p. 740. [Ἐπ. φόβος Demosth. p. 332 extr., 666, 14, Basil. M. vol. 1, p. 17, A, Ælian. ap. Suid. Hipparch. Stob. Fl. vol. 3, p. 390: Τί λέγω τὰ ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἐπηρτημένα κακά; || Medio proprie Orph. Arg. 1334: Αὐτὰρ ἐπεὶ δοράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας.]

Ἐπαρτηΐαν, Hesychio παρασκευὴν, Apparatum.

Ἐπαρτὴς, ὁ, ἡ, Paratus, Qui est in promptu: ut Hom. Od. Θ, [151]: Καὶ ἑπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι· et Ξ, [332, T, 289]: Καὶ ἑπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους. Sic ἐπαρτέες νῆες, et ἑπαρτέα πάντα, ap. Apollon. [1, 234, 235. Et 2, 1177, ἑπαρτέα δαῖτα· 3, 299, ἐδωδήν. Orph. Arg. 273: Καὶ οἱ ἑπαρτέα θῆκαν ... ἱστόν τ' ἠδ' ὀθόνας. Oppian. Cyn. 4, 397: Ἐπὴν κατὰ κόσμον ἑπαρτέα πάντα πέλωνται.]

[Ἐπαρτίζω, Paro. Apoll. Rh. 1, 1210: Πάντα ... ἐπαρτίσσειεν ἰόντι· 877: Ἐπαρτίζοντο νέεσθαι.]

[Ἐπαρτικὸς, ἡ, ὸν, Tumorem ciens. Aret. p. 117: Σίσαρον φυσῶδες μὲν καὶ στομάχου ἐπαρτικόν.]

[Ἐπαρτύνω, Idem ἐπαρτίζω. Oppian. Cyn. 2, 443: Αὐτῷ σοι ἐπαρτυνέουσιν ὄλεθρον. Hesych.: Ἐπαρτείνη, εὐπρεπίνη. Ἐπαρτύνη, εὐτρεπίζη Kuster. Medio Hom. H. Cer. 128: Δεῖπνον ἐπηρτύνοντο. Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο Vossius. ῡ]

Ἐπαρτύω, Apto, Adapto. Hom. Od. Θ, [447]: Αὐτίκ' ἐπήρτυε πῶμα, i. e. συνήρμοττε, Eust. [Δόλους ἐπήρτυεν, Liban. vol. 4, p. 596, 29. Hemst. || Condio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 284, D: Τῷ θείῳ ἅλατι τῆς διδασκαλίας ἐπαρτυθεῖσα (ἡ ψυχή). L. D. Id. Greg. ib. p. 794, A: Τοῖς ὑπεκκαύμασι τῆς ἀκολασίας τὴν τροφὴν ἐπαρτύοντες· conf. vol. 2, p. 766, A. Hase.]

Ἐπᾰρυστὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἀρυστὴρ s. ἀρύταινα, Vasculum, quo oleum lychno infunditur. Exod. 25, [38] de candelabro templi: Καὶ τὸν ἐπαρυστῆρα αὐτῆς, καὶ τὰ ὑποθέματα αὐτῆς· pro quibus in Hebr. textus Versione est, Emunctoria quoque et ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguantur.

Ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, Hesychio i. q. ἀντλητὴρ, Vas aptum ad hauriendum: i. q. ἀρυστὴρ et ἀρύταινα. 3 Reg. [7, 49, ubi recte edd. vett. ἐπαρυστρίδας, al. male ἐπαρύστρεις vel ἐπαρύστρις], inquit Bud., in instrumento templi legitur pro Hydria. Hesychio est etiam ἐλαιοχύτης, Vas ad affundendum oleum paratum: quæ expos. tribuitur τῷ ἀρύταινα ab Aristoph. schol. Exod. 37, [23] de candelabro templi: Ἐποίησε τοὺς λύχνους αὐτῆς ἑπτὰ, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς, χρυσίου καθαροῦ· ubi Hebr. textus Versio, Lucernas septem cum emunctoriis suis, et vasa, ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguantur. Num. 4, [9] itidem de candelabro templi: Τοὺς λύχνους αὐτῆς, καὶ τὰς λαβίδας αὐτῆς [καὶ τὰς ἐπαρυστρίδας αὐτῆς] καὶ πάντα τὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου· ubi in vulg. Hebr. textus Versione est, Cum lucernis et forcipibus suis, et emunctoriis et cunctis vasis olei. [Conf. Psell. ap. Tittm. præf. ad Zonar. p. cxvi, 54. L. D.] Ita ἐπαρυστρὶς modo redditur, secundum eam versionem, Vas, ubi ea, quæ emuncta sunt, extinguuntur; modo Emunctorium: sed videtur convenientior Hesychii expositio. Ap. Zachar. [4, 12] exp. Infusorium. VV. LL.

Ἐπαρύω et Ἐπαρύτω, Haurio. Et pass. voce, signif. act. ἐπαρύομαι s. ἐπαρύτομαι pro eod. [Dio Chrys. vol. 1, p. 411: Μιᾷ ἐπινοίᾳ καὶ ὁρμῇ τῆς ψυχῆς ἐνεχθεὶς ὁ ποιητὴς πολύ τι πλῆθος ἐπήρυσεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ὕδατος ἐπιβλύσαντος. Plut. Mor. p. 600, C: Οἱ νοῦν ἔχοντες ἐκ τῶν ἀγαθῶν τοῖς κακοῖς ἐπαρυτόμενοι τὸν βίον ποιοῦσιν ἡδίω καὶ ποτιμώτερον. ᾰ̆ ῠ̆]

[Ἐπαρχεία. V. Ἐπαρχία.]

[Ἐπαρχεῖον, τό. Pollux 4, 66: Μέρη δὲ τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, ... ἔπαρχα, ἐπαρχεῖα, μέταρχα, κτλ. ubi v. Jungerm. Kall. || Provincia. Vid. Syllog. inscr. p. 420. Osann.]

[Ἐπάρχειος. V. Ἐπάρχιος.]

[Ἐπαρχέω, Præfectus sum. Inscr. Philippopol. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2047, 8: Ἐπαρχοῦντος Ἀλφείου Ποσειδωνίου. Jo. Malal. p. 222, B: Τὴν Λυδίαν καὶ Παμφυλίαν τὰς ἐπαρχίας ἀπὸ τοῦ Δηιοτάρου ἐπαρχουμένας. L. D. Just. M. 99. Kall.]

[Ἐπαρχεώτης. V. Ἐπαρχιώτης.]

Ἐπαρχὴ, ἡ, esse dicitur Decima, aliquando etiam ἐπαρχία. [Ita Lex. Septemv. Decima autem dicitur ἀπαρχὴ, quod tamen rectius vertitur Primitiæ. Neque ἐπαρχία dicitur ἐπαρχή. Ap. Hesych. in gl. Ἐπαρξόμενος, ἐπαρχὰς ληψόμενος, leg. ἀπαρχάς.]

[Ἐπάρχια, ἡ, Eparchia, n. mulieris, ut proparoxytonon ab sequenti ἐπαρχία distinguit Philoponus Περὶ τῶν διαφόρως τονουμένων. L. Dindorf.]

Ἐπαρχία, ἡ, Præfectura, Provincia [Gl. Φυλὴ ἢ πατρὶς interpr. Hesych.] Plut. [Cæs. c. 4] : Δολοβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. [Sæpissime autem hoc v. utitur Plut. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 433, n. 2595 : Δόγματι τοῦ κοινοῦ τῆς Κρητῶν ἐπαρχίας· et ib. 2596, 2597. Diod. Exc. p. 498, 77 : Διορίσαι τῷ πελάγει τὴν ἐπαρχίαν. De præfecturis militaribus Philo Belop. p. 96 fin. : Εἰς τάγματα ἢ ἐπαρχίας. De provinciis ecclesiasticis Phot. Bibl. p. 19, 16 : Ὅτι ἐπιβαίνει ἀλλοτρίαις ἐπαρχίαις καὶ χειροτονεῖ ἐπισκόπους. Plura de usu Byzant. v. ap. Ducang. in Gl. et Appendice p. 72. Ἐπαρχείαις Ἀχαΐας per diphthongum inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 583, n. 1133, 7; p. 650, n. 1327, 11; 2065, 3. Conf. n. 2597, 5, 8; 2638, 3. V. Ἐπάρχειος. L. D. || Dignitas præfectoria. Mart. MS. Marciani et Martyrii Notar. : Τὰ τῆς ἐπαρχίας διεῖπεν ὁ Φίλιππος. Ducang.]

[Ἐπαρχιακὸς, ἡ, ὸν, Provincialis, Modestino. Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Ἐπαρχίδης, ὁ, Eparchides, scriptor ab Athen. 1, p. 30, B, D; 2, 61, A, citatus. ĭ]

[Ἐπαρχικὸς, ἡ, ὸν, Provincialis. Plut. Cic. c. 36 : Καὶ δῶρα μὲν οὐδὲ τῶν βασιλέων διδόντων ἔλαβε, δείπνων δὲ τοὺς ἐπαρχικοὺς ἀνῆκεν. Incerta sententia in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 428, 31 : Ἡμετέρου ἐπαρχικοῦ. || Præfectorius s. Præfectianus, unde ἐπαρχικὴ ἐξουσία ap. Dion. Cass. 75, 14, et ἐπαρχικοὶ de apparitoribus præfecti prætorio vel urbis, ap. Euseb. V. Const. 2, 46, Socr. H. E. 1, 9 et alios. Ἐπαρχικὰ, τὰ, Libri qui continent edicta præfectorum prætorio. De utraque signif. plura v. ap. Ducang.]

[Ἐπάρχιος, ὁ, ἡ, Provincialis. Euseb. H. E. 2, 10, p. 57, 38 : Καὶ παρ' αὐτὴν (τὴν ἑορτὴν) ἤθροιστο τῶν κατὰ τὴν ἐπαρχίαν ἐν τέλει καὶ προβεβηκότων εἰς ἀξίαν πλῆθος. Vales. : « In codd. Maz. Med. ac Fuketii scriptum inveni ἐπάρχιον, quæ vox alibi etiam occurrit in his libris. In opt. cod. Maz. cum diphthongo ἐπάρχειον, simplex tamen ι superscriptum est ead. manu. Sed recte scribi cum diphth. docet derivativa vox ἐπαρχεώτης, quæ non semel occurrit in his libris. Neque enim aliunde formari potest ἐπαρχεώτης quam ab ἐπάρχειος. » Id. ad 2, 26, p. 85, 21, ubi l. Josephi B. J. 2, citatur : Πᾶσαν τὴν ἐπάρχιον μεστὴν ἀδιηγήτων συμφορῶν : « Ap. Jos. et Niceph. τὴν ἐπαρχίαν. Nostri tamen codd. nihil mutant. Sic etiam 3, 33 : Ἡγούμενος τῆς ἐπαρχίου. » Adde 8, p. 437, 18, ubi inutilis conjectura anonymi ap. Reading. p. 796. Cum ἐπάρχειος conferendum ἐπαρχεία in Ἐπαρχία notatum. L. Dindorf.]

[Ἐπάρχισσα, ἡ, Uxor præfecti. Constant. Cærim. p. 41, A, ubi simplici σ scribitur. L. Dind.]

Ἐπαρχιώτης, ὁ, Provincialis [Gl.], Qui est ex provincia. [Epist. Hadriani ap. Just. M. Apol. 1, p. 84, D. Routh. Julian. Ep. 17. Schweigh. Euseb. V. C. 1, 49; pro quo 2, 20 ἐπαρχεώτης, non bene, ut videtur, et ib. 24 (ubi al. ἐπαρχιώτης), 47, 48, 55, 61. Boiss. Canon. apostol. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 6, p. 127, B : Τοὺς ἐπαρχεώτας ἐπισκόπους. Alia utriusque formæ exx. v. ap. Ducang. in Gl. et App. p. 72. Ἐπαρχεώτης, quod Vales. in Ἐπάρχιος citatus ab ἐπάρχειος ducebat, conferendum cum ταξεώτης, quod v. De episcopis provincialibus, qui et οἱ τῆς ἐπαρχίας ἐπίσκοποι, ut in Canon. supra cit., dictum annotavit Suicer. ex Conc.]

Ἐπαρχιῶτις, ιδος, ἡ, in Pand., ut scribit Bud., Provincialis mulier.

[Ἔπαρχον. V. Ἐπαρχεῖα.]

Ἔπαρχος, ὁ, Præses, Præfectus [Gl.] ut [νεῶν ἔπ. Æsch. Ag. 1228; ἔπ. τῆς Σουσιανῆς, Polyb. 5, 46, 7; Τάραντος Plut. Flamin. c. 1; ἔπ. βεϊκούλων, Vehiculonem, inscr. Coa ap. Bœckh. vol. 2, p. 389, n. 2509, 12, τοῦ ταμείου Plut. Mor. p. 206, C, τεκτόνων Cic. c. 32, 38, τῶν τεχνιτῶν Brut. 51;] ἔπ. [Ῥώμης, in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, n. 369,] πόλεως ap. Herodian. [2, 6, 12 : conf. Ducang. v. Ἔπαρχος] : item [1, 8, 2] ἔπ. τοῦ στρατοῦ, vel τῶν στρατοπέδων, Præfectus urbis, vel Præfecturam urbis gerens, et Præfectus exercitibus, vel Præfectus prætorii, ut Polit. alicubi vertit. [De militaribus præfectis s. ducibus etiam ap. Polyb. 9, 27, 2 : Τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς ἐπάρχοις, ubi Schweigh. intelligebat præfectos sociorum, nisi leg. esset ἱππάρχοις. Sic Diod. 14, 113, ubi de duce Gallorum τινὰ τῶν ἐνδοξοτέρων ἐπάρχων, Niebuhr. Hist. R. vol. 2, p. 600 ἱππάρχων suspicabatur. Qua correctione non opus videtur. Add. Plut. Oth. c. 3.] Plut. Galba [c. 2], ἔπ. τῆς αὐλῆς, Aulæ præfectus. Ibid. [c. 13] : Τῆς αὐλῆς καὶ τῶν δορυφόρων ἔπαρχος. [De ἐπάρχῳ τοῦ πραιτωρίου s. τῶν πραιτωρίων v. Ducang.] Ponitur etiam interdum ἔπαρχος sine adjectione [Plut. Oth. c. 7], et sic utitur Herodian. quoque, ubi Polit. interpr. Præfectum. [Conf. Ducang. p. 417. Dion. Cass. Exc. 69, 28 : Ἔπαρχος εἶτ' οὖν ἄρχων τῶν δορυφόρων. Qui alibi dicit ἐπάρχους τῶν δ.] Quidam ἔπαρχον per se positum significare aliquando putant Præsidem provinciæ, Prætorem. [Ἔπαρχος εὐθηνίας, Præf. annonæ, in marm. ap. Marinium De fratr. arv. p. 798. Ἀπὸ ἐπάρχων, Expræfectus, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 432, n. 2593, 4; 2594, 1; 433, n. 2596, 2. Confus. c. ὕπαρχος, ap. Diod. 2, 5; 14, 113 et alibi. V. de utriusque voc. permutatione et discrimine Heyler. ad Juliani Epist. p. 196. Recte Vales. ad Euseb. V. Const. 4, 1, p. 627 « Ἔπαρχοι dicuntur eo quod ceteris rectoribus ac judicibus antecellant, ὕπαρχοι vero quod sub principis ditione constituti ceteris præsint. » L. Dindorf.]

[Ἐπαρχότης, ητος, ἡ, Præfectura. Πρὸς τὴν ἐπαρχότητα, Ad præfecturam, Gl. Jo. Chrys. In Ep. ad Coloss. serm. 2, vol. 4, p. 98 : Ἐάν τις εὐτελὴς καὶ βασιλεὺς γένηται, δυνατὸν αὐτῷ ἐπαρχότητα δοῦναι ᾧ βούλεται. Seager. Phot. Bibl. in Olympiodoro (p. 57, 9), Passion. S. Bonif. 311, Macar. Hom. 16 citat Ducang. Adde Theophyl. Hist. p. 185, C, Jo. Laur. De magistr. p. 6. L. Dind.]

Ἐπάρχω, Impero, Imperito, Dominor. Xen. Cyrop. 4, [6, 2] : Χώρας ἐπάρχω πολλῆς. [Ἔθνους ἐπάρξαι, ib. 1, 1, 4. Plato Critiæ p. 116, E : Ὅσων ἐπῆρχον. Isocr. p. 69, E : Τῶν δμόρων ἐπ.] Sic Εὐρώπης ἐπῆρχον, Isocr. Paneg. [p. 54, C.] Et ἐπάρξαντας Μακεδονίας, ap. Eund. [p. 96, B. Pass. orac. ap. Jo. Laur. De mens. p. 20=58 : Τῆσδε γὰρ ἐν τριάδος κόλποισιν ἐπάρχεθ' ἅπαντα, ubi perperam versum Cœperunt. Addito dat. epigr. ap. Pausan. 6, 19, 6 : Ἐπῆρχε δὲ Μιλτιάδης σφίν.] || Ἐπάρχειν, inquit Bud., significat etiam Præesse, Præfici, malim Præfectum esse, faciendo Præfectum nomen, ut Herodian. [4, 12, 1] : Ἦσαν δὲ αὐτῷ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. [Combefis. ad Andr. Cret. p. 339 Andr. Schottum carpit quod ap. Phot. cod. 251, ubi de epist. Sophronii, quam missam ait ἐν Ῥώμῃ Ὀνωρίῳ τῷ ταύτης ἐπάρχοντι, Rom. imperatori verterit pro Pontifici. Ducang. Eundem errorem notavit Hasius ad Leon. p. 263, D.] || Ἐπάρχομαι, Auspicor, Cœpi. Bud. Hom. Il. A, [471] : Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι, i. e. τοῦ πίνειν ἀρξάμενοι, καὶ σπεῖσαι ἐπιβαλόμενοι. At Eust. aliter exp., quem consule. [Conf. I, 176; Od. Γ, 340, H, 183, Σ, 418, Φ, 263, 272. H. Apoll. 125 : Θέμις νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν ἀθανάτῃσιν χερσὶν ἐπήρξατο. Cujus l. testimonio Buttm. Lexil. vol. 1, p. 104 confirmat signif. Impertiendi in ll. Hom. Signif. ab HSt. posita inscr. Eretr. ap. Bœckh. n. 2144, 9, vol. 2, p. 176 : Ἐπάρχεσθαι δὲ καὶ τοὺς χορούς [χορ]είας τῷ Διονύσῳ. L. D.] Ἐπῆρξε, Licuit, Facultas fuit. In VV. LL. Facultatis fuit. Videndum autem, ne potius scr. sit ὑπῆρξε.

Ἐπάρωγὴ, pro ἀρωγὴ, ἡ, Auxilium, Apollon. [Rh. 1, 302 : Ἀριστήων ἐπαρωγῇ. L. D. Lucian. Pseudom. c. 28 : Μηκέτι δίζεσθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν. Hase.]

[Ἐπαρωγὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπαρωγός. Nicand. Al. 110 : Τὰ δὲ χλιόωντι ποτῷ ἐπαρωγέα τήξαις.]

[Ἐπαρωγός. V. Ἐπαρηγών.]

Ἐπασθμαίνω, i. q. ἀσθμαίνω [Anhelo in opere faciendo. 4 Macc. 6, 11 : Ἐπασθμαίνων σφοδρῶς, Spi-

randi difficultate admodum laborans. Hesych.: Ἐπασθμαίνων, πνευστιῶν. Schleusn. Philostr. p. 842. Wak.]

Ἐπασκέω, Exerceo, Factito, Colo, Do operam. Herodot. [6, 92, ubi πεντάεθλον et μουνομαχίην, et 9, 105]: Ἐπασκήσας παγκράτιον. [Æschin. p. 79, 24: Ἐπασκεῖν εἰς τὰ Ὀλύμπια παγκράτιον.] It. ἐπασκῆσαι τέχνην dicitur aliquis qui ei dat operam. [Herodot. 2, 166; Æschin. p. 90, 9. Aliter id. p. 46, 10: Μὴ βούλεσθαι δύναμιν ἀνθρώπων ἀπίστων ἐπασκῆσαι, Alere et exercere. Dio Cass. 46, 40: Πάντας αὐτῷ τοὺς ἐχθροὺς ἐπήσκησαν.] Et ἐπασκεῖν τὴν ἀρετὴν, qui ei incumbit. [Herodot. 3, 82. Idem μνήμην 2, 77.] Sic ap. Aristoph. Nub. [517, 1024]: Σοφίαν ἐπασκεῖ. [Diog. L. 6, 31: Πᾶσαν ἔφοδον σύντομον πρὸς τὸ εὐμνημόνευτον ἐπήσκει. Hemst. Alia v. ap. Wytt. ad Plut. Mor. p. 92, D. Absolute de athletis Achæus ap. Ath. 10, p. 418, A: Πόλλ' ἐσθίουσιν, ὡς ἐπασκούντων τρόπος. || Aliter Herodot. 4, 17: Οὗτοι δὲ καὶ οἱ Καλλιπίδαι τὰ μὲν ἄλλα κατὰ ταὐτὰ Σκύθῃσι ἐπασκέουσι, Iisdem rebus operam dant.] Hom. usus est pass. ἐπῃσκῆσθαι pro Excultum et accuratum esse, Exornatum esse: Od. P, 266: Ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, quod schol. exp. μετ' ἐπιμελείας διακεκόσμηται. [Activo sic Pind. Nem. 9, 10: Ἐπασκήσω κλυταῖς ἥρωα τιμαῖς. Et in fr. ap. Aristid. vol. 2, p. 378. Obscurior est signif. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 362, n. 248, s. Jacobs. Anth. Pal. App. n. 328: Στῆσεν Ἀχήριστος στήλην μεγακύδεσιν ἀστοῖς ... ἐκπρεπέως ἀέθλοισιν ἐπασκήσας καὶ ἐφήβοις, καὶ στεφάνου κῦδος μοῦνος ἐνεγκάμενος. Ubi ἐφήβους conj. Bœckh. Absolute in fr. parvæ Iliadis ap. schol. Eur. Or. 1376, et Vat. Troad. 822: Ἄμπελον ... κομόωσαν βότρυσιν, οὓς Ἥφαιστος ἐπασκήσας Διὶ πατρὶ δῶκε. || Passivum de re, ut significet Factitari, Exerceri, Arrian. Exp. 5, 8, 1: Ῥωμαίοις μὲν οὕτω ταῦτα ἐκ παλαιοῦ ἐπήσκηται.] || Hesychio ἐπασκεῖν est σέβεσθαι, ἁγνεύειν: forsan peculiariter dictum περὶ τῶν ἀσκητῶν λεγομένων, qui ceteris studiis relictis mentem exercebant in cognitione et mediatione rerum divinarum.

[Ἐπασκητέον, Exercitandum. Arrian. Tact. p. 27 Blanc.: Ὅπως συντάξει .... τοῦτο ἐπ. Wakef.]

Ἐπασκητὴς, ὁ, Exercitator. Hesychio auctore ἐπασκηταὶ sunt οἱ ἀθληταὶ, Athletæ: utpote exercendo certaminibus corpori operam dantes.

Ἐπάσκιον, Siculis ἡ χώνη, Infundibulum, Hesych.

Ἔπασμα, τὸ, pro ἐπῳδὴ, Incantamentum. Gregor.: Μὴ κλείσῃς τὰ ὦτα ὡς ἀσπὶς πρὸς τὰ ἐπάσματα. Idem alibi, de baptismo: Οὐδὲν δεῖ σοι περιαμμάτων καὶ ἐπασμάτων, οἷς ὁ πονηρὸς συνεισέρχεται· τῇ καθάρσει σφραγίσθητι. Vocantur item ἐπάσματα Cantilenæ, quales pueris nutrices canunt. VV. LL. [Zonar.: Ἐπάσματα, τὰ ὑπὸ τῶν γραῶν τοῖς νηπίοις ἐπᾳδόμενα, αἵτινες καὶ τὰ μέτωπα τῶν παίδων ἀποπτύουσι καὶ ἀναλείχουσι, καὶ πρὸς ἀστέρας καὶ σελήνην βλέπουσιν. Scriptt. rei accipitr. p. 162: Καὶ τῶν ἐπασμάτων τῶν περδίκων ἐπακροᾶσθαι τῷ μήπω θηρατῇ ἱέρακι. Tzetzes Hist. 13, 262: Μετὰ ἐπασμάτων καὶ ᾠδῶν περιήρχοντο, de metragyrtis. Mich. Psell. ap. Lambec. Bibl. Cæs. 7, p. 478, B: Περιάπτοις τισὶ καὶ ἐπάσμασιν. Sine interpr. Hesych.]

[Ἐπασμενίζω, Acquiesco. Phot. Epist. Auctar. noviss. Combef. p. 528, C: Θᾶττον δὲ τοῖς ὀρθῶς ἐπιδεδειγμένοις καὶ προτεθεῖσιν ἐπασμενίσειεν. Hase.]

[Ἔπασμος, ὁ, Incantamentum, quo mulcentur serpentes. Basil. t. 2, p. 237, C: Διορθοῦν ἐπασμοὺς τῶν θηρίων, ἄπειρος ὢν τοῦ ἐπᾴδειν. Hase.]

[Ἐπασπάζομαι, Amplector. Epist. Agathon. Pont. Max. in Actt. Concil. t. 3, col. 1124, 49: Τὸν ἱερώτατον ἐκεῖνον τόμον ἐπασπασάμενος τοῦ ἀποστολικοῦ ἀνδρός. Hasē.]

[Ἐπασπαίρω, Palpito in s. ad. Oppian. Hal. 5, 407: Μόχθῳ πυκνὸν ἐπασπαίρουσα. Suid.: Ἐπήσπαιρεν, ἐψυχορράγει.]

[Ἐπασπίδιος, ὁ, ἡ, Const. Manass. Chron. p. 108, A, nunc in ὑπασπίδιος mutatum.]

[Ἐπασπιδόομαι, Pro clipeo mihi sumo. Philo vol. 2, p. 669, 42: Εὐλάβειαν ἐπασπιδήσεται, ubi Ms. ἐπασπιδώσεται. Wakef. Supra ἐνασπιδ.]

[Ἐπασσύτερος, α, ον.] Ἐπασσύτερον, vox Æolica familiaris poetis, facta ἐκ τοῦ ἄσσον, ideoque significat τὸ ἐγγὺς καὶ τῇ ἐπαλληλίᾳ πυκνὸν, Eust. [Il. p. 491, 46.] Itaque ἐπασσύτεροι facere aliquid dicuntur, qui id faciunt unus post alium continua serie sequentes. Hom. Il. Δ, [427]: Ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. [Θ, 277: Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί. Conf. Od. Π, 366, Apoll. Rh. 1, 994.] Et A, [383]: Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, Ex vestigio unus super alium: vel etiam Conferti, Crebri, schol. πυκνότεροι, ἀθρόοι, Hesych. ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις, qui itidem ἐπασσύτερον affert pro ἀλλεπάλληλον. [Ex Il. Δ, 423. Hesiod. Th. 716: Πέτρας πέμπον ἐπασσυτέρας. Apoll. Rh. 1, 579: Οὖρος ἐπασσύτερος· 2, 472: Ἐπ. βιότοιο χρησμοσύνη. Nicand. Th. 246, 717, 754.] Affertur et, Ἐπασσυτέρην δὲ κυλίνδων ἰμάσθλην, pro Crebram volvens scuticam. [Oppian. Cyn. 4, 182: Ἄλλοι δ' ἀλλαχόθέν μιν ἐπασσύτεροι κλονέουσιν. Wakef. Orac. ap. Zosim. 2, 6, 9: Ἥμασι δ' ἔστω νυξί τ' ἐπασσυτέρῃσι ... παμπληθὴς ἄγυρις. Hesych. p. 1387: Ἐπασσυτέρη, ὁρμητικωτέρα, ταχεῖα, τομωτέρα. ῠ L. Dindorf.]

[Ἐπασσυτεροτρῐβὴς, ὁ, ἡ. Æsch. Cho. 426: Ἀπριγδόπληκτα πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα. Schol. ἀλλεπάλληλον κτύπον ποιοῦντα.]

[Ἐπαστέον, Incantandum. Plato Charm. p. 158, C.]

[Ἐπαστὴς, ὁ, i. q. ἐπῳδὸς, Incantator. Tittmannus ad Zonar. p. 1799: «Φαρμακοῦται, ἐπαστοῦται, καταγοητεύεται. Ex loco corrupto misere corrupta glossa. Spectatur locus Ps. 57, 5: Ἥτις οὐκ εἰσακούσεται φωνὴν ἐπᾳδόντων, φαρμάκου τε φαρμακευομένου παρὰ σοφοῦ. Symm. pro φαρμάκου τε, ἐπαστοῦ τε. Sed in quibusdam pro φαρμάκου τε legitur perperam φαρμακοῦται. Hinc etiam ἐπαστοῦται.» Justin. M. Apol. 2, 6, p. 93, A: Ἐπαστῶν καὶ φαρμακευτῶν.]

[Ἐπαστράπτω, Fulguro. Bianor Anth. Pal. 7, 49, 3: Τρὶς ἐπαστράψας ... ἐκ Διὸς αἰθήρ. Figurate Emitto instar fulminis Philipp. Anth. Pl. 4, 141, 4: Ἧς ἔτι κάνθος ὕφαιμος ἐπαστράπτει φόνιον πῦρ. Nonn. Dion. 18, 74: Καὶ μερόπων σπινθῆρας ἐπαστράπτουσα προσώπῳ λύχνις ἔην, λύχνοιο φερώνυμος. Absolute Plut. Mor. p. 594, D: Ἐνίοις δὲ ἐπήστραψε δεξιόν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 278, A: Τοῦ θεοῦ τὴν λαμπρότητα καὶ τῷ ἡμετέρῳ βίῳ διὰ καθαρᾶς ζωῆς ἐπαστράπτειν, Illucere. Ib. p. 563: Πῶς αὐτῇ χιονῶδες ἐπαστράπτει τὸ πρόσωπον, Nivea ei refulget pulchritudo. Vol. 2, p. 288, B; 3, p. 642, C. L. Dindorf.]

[Ἐπασφᾰλίζομαι, Confirmo. Epiphan. vol. 1, p. 412, B: Καλῶς ἡμᾶς ἡ θεία γραφὴ ἐπασφαλίζεται· 423, A. Bast. Euseb. Dem. ev. p. 1, A: Ἐπασφαλίζεται τὸν λόγον. Hase.]

[Ἐπασχάλλω, Indignor. Manetho 3, 86: Ὧν δὴ θάμ' ἐπασχάλλουσιν ἐφ' ὕβρει. Genes. De reb. Cpol. p. 3, E.]

[Ἐπασχολέω. Ἐπασχολοῦνται, Adnocentur, Gl. Pass. Occupor in, Vaco, ut supra ἐνασχολοῦμαι, Greg. Nyss. vol. 1, p. 403, C: Εἰ ἐν ὑγείᾳ τὴν ψυχὴν διῆγον, ... οὐκ ἂν ἐν τοῖς λαχάνοις ἐπησχολούμην, κηπεύων ἐμαυτῷ τὴν τροφήν. Euseb. H. E. 8, 16, p. 402, 16: Τῆς θείας προνοίας τῷ ... προστάτῃ τῆς ... κακίας ἐπισχολουμένης, leg. ἐπασχ. L. Dindorf.]

[Ἐπάσχολος, ὁ, ἡ, Occupatus. Zachar. Papa Dialog. Gregor. p. 351, E: Ἐν τῇ τοῦ μοναστηρίου διοικήσει ἐπ. ὁ λόγισμός μου ὑπῆρχεν. Hase.]

[Ἐπᾰτενίζω, Intentis oculis intueor. Theophr. fr. 8, 9: Γίνεται δ' ὀλιγγος καὶ ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ βλέπωσι καὶ ἐπατενίζωσι. Photii autem Excerpta ἐνατενίζω habent, quod v. Cit. Angl.]

Ἐπάτερθεν, Hesychio ἐπέκεινα. [Pro ἀπάτερθεν.]

[Ἐπατρεμέω, Quiesco. Hippocr. p. 800, D: Κἂν μὲν ὀρθῶς τις κατορθώσηται καὶ ἐπατρεμήσῃ ὡς χρὴ, ταχεῖα μὲν ἡ ἄλθεξις.]

Ἐπαυγάζω, Luminis radiis illustro, et splendorem affero, i. q. αὐγάζω. [Maxim. Καταρχ. 26: Εἰ δέ κε τοξευτῆρος ἐλαφροῦ φαίδιμον ἄστρον Τιτηνὶς φαιδρῇσιν ἐπαυγάζῃ ἀμαρυγαῖς. Greg. Nyss. vol. 2, p. 669, D: Πηγὴ ὢν (deus) φωτὸς καὶ ἀληθείας... ἐξ ἑαυτοῦ τὸ μονογενὲς φῶς τῆς ἀληθείας ἐπηύγασε, Splendescere fecit, Int.] In pass. aliquando signif. Splendesco; aliquando Splendeo. [Lucian. Jov. Trag. c. 8: Ὀλίγον ὅσον τοῦ χρυσοῦ ἐπιστίλβον ἔχοντες, ὡς ἐπικεχρῶσθαι καὶ ἐπηυγάσθαι μόνον, ubi Ms. ἐπηλυγάζεσθαι. Ἐπηλυγάσθαι præferebat Piers. ad Mœrin p. 164. Polyæn. 1, 39, 1: Ἐπεὶ ἐπηύγαζεν, Coraes ὑπηύγαζεν, Sub primam lucem, ut

7, 8, 2 : Ἱππεῖς δὲ τοὺς ἐλαφροτάτους κατέλιπον ὑπαυγαζούσης ἕω. || Med. Aspicio. Polystratus Anth. Pal. 12, 91, 6 : Τί τὸν ἡδὺν ἐπηυγάσσασθε... Σωσικράτη, de oculis. Antipater ib. 9, 58, 8.]

Ἐπαύγασμα, τὸ, Splendor.

[Ἐπαυδάω.] Ἐπαυδῆσαι, Insuper dicere, ἐπειπεῖν, Suidæ : aliis Alloqui. [Hesych. : Ἐπηύδων, ἐπεφώνουν. Med. Invoco. Soph. Phil. 395 : Σὲ κἀκεῖ, μᾶτερ πότνι', ἐπηυδώμαν. Ἐπεκαλούμην schol.]

[Ἐπαυθάδης, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Tetrast. p. 14, 4. Boiss.]

Ἐπαυθᾰδίζομαι, pro αὐθαδίζομαι, nisi quod præp. vim significationis augere videtur. In VV. LL. exp. In eadem pertinacia perduro. [Arrian. Exp. 4, 9, 8 : Ταῦτα μεγαλωστὶ ἐπαινῶ Ἀλεξάνδρου, τὸ μήτε ἐπαυθαδιάσασθαι ἐπὶ κακῷ κτλ. Ubi alii libri ἀπαυθαδιάσασθαι. Inter eadem composita variatur in libris Josephi B. J. 3, 7, 11, ubi ed. ἐπαυθαδισαμένους. Verum est utroque l. ἀπαυθ.]

[Ἐπαύκλια, τραγήματα, Bellaria, interp. Psell. ap. Tittm. præf. ad Zonar. p. cxvi, 60 (et in Boisson. An. vol. 3, p. 218) et Zonaram ipsum p. 819, Ducangium in Gl. Supra ἔπαικλα. Quæ una vera forma. L. D.]

Ἐπαυλὰς, άδος, ἡ, Caula esse dicitur, quæ potius ἔπαυλις.

Ἐπαύλειος, Qui in aula est, vel Qui aulæ s. cohortis est. Affertur enim οὐδοῦ ἐπαυλείου pro Liminis aulæ, ex Hom. Sed, si locus iste desumptus est ex Hom. Od. A, [104] ut esse puto, divisim scr. est ἐπ' αὐλείου. Sic enim ibi, Στῆ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ προθύροις Ὀδυσῆος Οὐδοῦ ἐπ' αὐλείου. [Sic Aristoph. Vesp. 1482 : Τίς ἐπ' αὐλείοισι θύραις θάσσει ; ante Berglerum ἐπαυλείοισι. Ex l. Hom. autem deflexa videtur etiam Suidæ et Zon. p. 797 gl. : Ἐπαύλειος, ἡ τῆς αὐλῆς ὁδός.]

Ἐπαυλέω, Incino [Gl.] s. Præcino. Budæo est i. q. προσαυλέω, Accino. Aristoph. tamen schol. manifeste distinguit, Προσηύλουν γὰρ τοῖς τραγικοῖς καὶ τοῖς κωμικοῖς· ἐπηύλουν δὲ προηγουμένως τοῖς κυκλίοις χοροῖς. Lucian. De sacrif. [c. 12] : Ζῶον εὐφημοῦν καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. [Eur. Herc. F. 895 : Δάϊον τόδε δάϊον μέλος ἐπαυλεῖται. Passivo sic etiam Plut. Mor. p. 704, F. Act. absolute 171, D, cum dat. Dio Chr. vol. 1, p. 45. L. D. «Τὸ σπονδεῖον αὐτοῖς ἐπαυλῆσαι μέλος, Sext. Emp. p. 357, 21. Minervam scripsit Epicharmus ἐπαυλῆσαι τοῖς Διοσκούροις τὸ ἐνόπλιον, ap. Athen. 4, p. 184, F, et schol. Pindar. ad Pyth. 2, 127. Hesych. in Κραδίης νόμος.» Hemst. Lucian. De domo c. 3 : Οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι.]

[Ἐπαύλημα, τὸ, Cantus tibiarum. Photius v. Τήνελλα, τοῦ ἐπαυλήματος μίμησις καὶ τοῦ κρούματος. Etym. M. p. 757, 32.]

[Ἐπαύλησις, εως, ἡ, Incentio, Gl. Etym. M. p. 772 (?).]

[Ἐπαυλητικὸς ἡ, ὸν, Incentivus, Gl.]

Ἐπαυλία, ἡ, teste Hesych., ἡ δευτέρα τῶν γάμων ἡμέρα, ἐν ᾗ κομίζουσι δῶρα οἱ οἰκεῖοι τῷ γεγαμηκότι καὶ τῇ νύμφῃ, forsitan ἀπὸ τοῦ αὐλίζεσθαι τὴν νύμφην. [Παλία vitiose ap. eund. in Γάμοι, nec minus mendose ἐπαύλαια ap. Suid. v. Ἀνακαλυπτήρια.] Alii plur. ἐπαύλια vocant, ut Suid., quem vide. [Suidas s. Etym. M. : Ἐπαύλια λέγεται καθόσον ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη τότε πρῶτον ἐπηύλισται. Καλεῖται δ' ἐπαύλια καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τῶν γάμων παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς δῶρα φερόμενα τῷ νυμφίῳ καὶ τῇ νύμφῃ ἐν πομπῆς σχήματι ... Οἱ δέ φασιν ἐπαύλια τὴν δευτέραν μετὰ τοὺς γάμους ἡμέραν καλεῖσθαι κτλ. Pausan. ap. Eust. Il. p. 1337, 44, distinguit ἐπαυλίαν ἡμέραν et ἐπαύλια τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα. Utraque signif. ἐπαύλια scrib. censet HSt. in Ἀπαύλια, quod v. Ἐπαύλια de die etiam Poll. 3, 39, et Alciphro 3, 39 : Ἡ παρὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἢ τοῖς ἐπαυλίοις. Gl. Τὰ ἐπαύλια, Repotia. || Ap. Plut. Mor. p. 508, D : Ἐπαυλίᾳ τινὶ προσῆλθε καὶ τὸν δεσπότην ... ἄρτον καὶ ὕδωρ ᾔτησε, aut ἐπαύλει aut cum HSt. in Ἐπαύλιον ἐπαυλίῳ scrib. videtur.]

Ἐπαυλίζομαι, ut ἐπαυλ. τῇ πόλει, Castra ad urbem pono, Plut. Sylla [c. 29. Anton. c. 44 : Νυκτὸς ἐπαυλίσασθαι τῷ στρατοπέδῳ. Lucian. Ver. hist. 1, 38. Eadem constructione Hesych. et Etym. M. v. Ἀπαυλία et Ἐπαυλία de nova nupta : Ἐπαυλίζεται τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνὴ vel τῷ νυμφίῳ ἡ νύμφη. Pausan. 4, 28, 8 : Τῶν ἐν ἡλικίᾳ τοῖς Ἕλλησιν ἐπηυλισμένων. Schol. Hom. Il. A, 4 : Ἐπαυλιζομένων ταῖς ναυσὶ τῶν βαρβάρων. Quibus locis omnibus vertendum non Castra pono ad, sed Excubo ad, quomodo usurpavit etiam Thuc. 4, 134 : Οἱ Τεγεᾶται ἐπηυλίσαντο· Apoll. Rh. 3, 929 : Τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι, et quem Wakef. citat, Dio Chr. vol. 1, p. 350 : Ἐπηυλίσθησαν ἐγγὺς τῶν νεῶν, et Dionys. A. R. 2, 6. || Ἐπισκιάζομαι, Inumbror, interpretatur Suidas. V. Ἔπαυλος.]

Ἐπαύλιον, τὸ, itidem pro Villa, Bud. Deminutivi tamen speciem præ se fert. [Villula, Gl.] Æsch. Ep. [9] : Ἐπαύλιον δὲ οὐδὲ μέτριον, ἀλλὰ πάντα ἐρείπια. Plut. [Mor. p. 508, D] : Ἐπαυλίῳ τινὶ προσῆλθε. [V. de h. l. in Ἐπαυλία, et conf. Marii c. 35. Polyb. 4, 4, 1 : Ἐξέκοψαν τὸ Χείρωνος καλούμενον ἐπαύλιον. Callim. ap. Suid. v. Ἐπαύλιον : Πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλιῆς μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασιν. Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 226, 1, et alii in ead.]

Ἔπαυλις, εως, ἡ, Villa [Gl.], Casa. Plut. [Pomp. c. 24] : Καὶ τὰς ἐγγὺς τῆς θαλάσσης ἐπαύλεις ἐξέκοπτον. Idem Pericle, Τὴν χώραν καὶ τὰς ἐπαύλεις ἐπιδίδωσι τῇ πόλει. [Poplic. c. 5, 8, et alibi.] Philo V. M. 1 ; Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις. [Diod. 12, 43, 45, Athen. 5, p. 215, A, et al. citat Dorv. ad Char. 1, 13, p. 283. Dio Chr. vol. 1, p. 273 : Κήπων τε καὶ προαστείων πολυτελεῖς ἐπαύλεις.] Ἔπαυλις est etiam Stabulum, ut VV. LL. tradunt. [Ovile, add. Gl. Schol. Hom. Il. B, 629 : Εἰ καθαίροι αὐτοῦ (Augeæ) τὰς ἐπαύλεις. Mœris s. Timæus : Σηκὸς, ἔπαυλις τριγχῷ περιεχομένη. « Stabulum, Polyb. 5, 35, 13 : Οὐκ ἀσφαλὲς λέοντι καὶ προβάτοις ὁμοῦ ποιεῖσθαι τὴν ἔπαυλιν· 16, 15, 5 : Τὴν ἔπαυλιν ποιεῖσθαι ἐπὶ τῇ τῶν ὑπεναντίων στρατοπεδείᾳ, In hostium castris pernoctare. Sic ἐπὶ τοῦ χώματος, spicil. e lib. 39, n. 3, nempe i. q. αὐλίζεσθαι, quod vide. » Schweigh. Lex. Tabula Iliaca p. 153, 11 : Τὴν νύκτ' ἐκείνην ἐπὶ ταῖς ναυσὶν ποιοῦνται τὴν ἔπαυλιν. Plat. Alcib. 2 p. 149, C : Τρῶας ἔπαυλιν ποιουμένους. L. Dindorf.]

[Ἐπαύλισμα, τὸ, Stabulum. Schol. Æsch. Pers. 870 : Θρηκίων ἐπαύλων) ἐπαυλισμάτων.]

[Ἐπαυλισμὸς, ὁ, Excubiæ. Schol. Soph. Ant. 363 : Δυσαύλων, δυσχερῆ τὸν ἐπαυλισμὸν ποιούντων. Favorinus : Αὐλὴν, κοίτην, ἐπαυλισμόν.]

[Ἐπαυλόκαρπος, Ἐπαυλόκαυλος, vitia scripturæ pro ἐπαλλόκ., q. v.]

Ἔπαυλος, ὁ, Stabulum. Item Casa. Hom. Il. [Od.] Ψ., [358] : Εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλους. [Apoll. Rh. 1, 800 : Ἥρθεσκον ἐπαύλους.] || Soph. autem ἔπαυλα dixit. [OEd. C. 662 : Εὐίππου, ξένε, τᾶσδε χώρας ἑκοῦ τὰ κράτιστα γᾶς ἔπαυλα. Ubi de Habitatione s. Sede dicitur, ut Æsch. Pers. 870 : Θρηκίων ἐπαύλων, quod est idem atque Θρήκης. Quemadmodum Lycophr. 695 : Κιμμέρων ἔπαυλα, schol. interpr. τόπους. Pro ἐπαύλεις vel ἐναύλους restituebat Pierson, Veris. p. 200 ap. Apoll. 1, 800. || Stabulum. Soph. OEd. T. 1138 : Χειμῶνα δ' ἤδη τἀμά τ' εἰς ἔπαυλ' ἐγὼ ἤλαυνον οὗτός τ' εἰς τὰ Λαΐου σταθμά. Leon. Tar. Anth. Pal. 6, 262, 1 : Ἔπαυλα βοῶν. || Hesychius interpretatur etiam χαράδρα, Alveus torrentis, cui interpr. conf. quod schol. Hom. Il. Π, 71, ubi v. Heyn., ἐναύλους, Fossas, interpretatur ἐπαύλους.]

Ἐπαυλόσυνος, Suidæ ὁ εἰς τὴν ἔπαυλιν ἰὼν, Epigr. [Leon. Alex. Anth. Pal. 6, 221, 8, ubi ἀπαυλόσυνος leg. esse cum Planudio animadvertit Jacobs.]

[Ἐπαυξάνω, Ἐπαυξέω. V. Ἐπαύξω.]

Ἐπαυξὴ, ἡ, i. q. ἐπαύξησις. Plato Leg. [7, p. 815, E : Τῶν ἔμπροσθεν ἀγαθῶν σωτηρίας οὔσης καὶ ἐπαύξης.]

[Ἐπαύξημα, τὸ, Incrementum. Theophyl. Hist. p. 17, A. L. Dindorf.]

[Ἐπαυξὴς, ὁ, ἡ. « Ἐπαυξέες νοῦσοι dicuntur Hippocr. Morbi increscentes et qui temporis lapsu increscunt, aph. 25, s. 5, l. 6 Epid. p. 1185, D. Ubi Galen. νόσους ἐπαυξεῖς vocari scribit τὰς αὐξανομένας ἐν τῷ χρόνῳ καὶ χείρονας ἀεὶ γινομένας, εἰ μὴ φθάσειε λυθῆναι, οἷον τὰς ποδάγρας, ἀρθρίτιδας, νεφρίτιδας, ἐπιλήψιας, μελαγχολίας. Sabinus vero νόσους ἐπαυξεῖς intelligit morbos qui pueros occupant unaque augentur usque ad ætatem veneri exercendæ aptam, quales nominat renum affectus, quartanas et capitis dolores. Sic Aetius

8, 3 comitialem morbum et capitis dolores per ἐπαυξέας νόσους intelligere videtur, haud dubie illam Hipp. sententiam subnotans. » Foes. Aretæus p. 20 : Ἀεὶ δὲ ἐπαυξέα γίγνεται τὰ πάθεα· 52. L. Dindorf.]

Ἐπαύξησις, εως, ἡ, Incrementum, Accrementum, Accretio, Augmentum. [Plato Leg. 12, p. 957, D : Μονὰς τῶν δικαίων καὶ ἐπαύξησιν. Theolog. arithm. p. 3, 23 : Τὴν ὁμοίαν τοῖς διῃρημένοις ἐπαύξησιν. Et 16, 24. Polyb. 5, 88, 6 : Εἰς τὴν ἐπαύξησιν τῶν πολιτῶν ἄλλα δέκα (τάλαντα), In emolumentum civium. Similiter Greg. Nyss. vol. 1, p. 253, A : Ἡ πρὸς τὸ κρεῖττον ἀεὶ γινομένη τοῦ βίου ἐπαύξησις ὁδός ἐστι τῇ ψυχῇ πρὸς τελείωσιν. De numero idem p. 103, B. Signif. grammat. Tzetz. Exeg. p. 79, 19 : Κατὰ Ἀττικὴν ἐπ. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 142, 10, 11, et sæpius Etym. M.]

Ἐπαύξω, s. Ἐπαυξάνω, ήσω, Adaugeo, Insuper augeo. Theophr. C. Pl. 1, de imbribus : Τρέφειν καὶ ἐπαύξειν δύνανται τὰ συνιστάμενα. [Demosth. p. 38, 1 : Ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἑκάστου ῥαθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα· 1406, 6 : Σοῦ δὲ τὸ τῆς γνώμης ἦθος ἐν πᾶσιν οἷς ποιεῖς μεγάλην εὐπρέπειαν ἐπαυξάνει τῷ σώματι. || Signif. neutra Crescendi, Tzetz. Exeg. p. 98, 16 : Ψιλοῦται δὲ (voc. ἐέλδωρ, inserto ε auctum) ὡς ἔνδοθεν ἐπαυξῆσαν. Quod pass. dicit p. 101, 15 : Ἔξωθεν ἐπαυξηθέντα.] Cic. ἐπαύξεσθαι ap. Epicurum vertit Augeri, Amplificari, Crescere, ut videre est p. 53 mei Lex. Cic. [Demosth. p. 43, 14 : Οὐδὲ γὰρ οὗτος παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην τοσοῦτον ἐπηύξηται ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν. Xen. OEc. 7, 43 : Τὰ καλὰ ... διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 173, C : Ὁ τῆς πλινθείας φόρος ἐπαύξεται. Activo 237, B; 533, C.] Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, Patriæ gloriam augere et amplificare. [Amplificandi signif. schol. Thucyd. 6, 54 : Προσοικοδομήσας ... μεῖζον μῆκος τοῦ βωμοῦ) ἐπαυξήσας. Thuc. ipse 2, 36 : Τὰ δὲ πλείω αὐτῆς (τῆς ἀρχῆς) αὐτοὶ ἡμεῖς οἵδε ... ἐπηυξήσαμεν. Et 7, 70, τὴν πατρίδα. Sine augm. inscr. Rhod. apud Bœckh. vol. 2, p. 392, C, 84 : Ἐπαύξησε τὸν ἔρανον.] Pass. Ἐπαυξάνομαι, Accresco. [Aristot. H. A. 6, 2 med., 18 fin.; 7, 4 med. Ap. Plat. Tim. p. 19, A, libri variant inter ἐπαυξανομένων et ἐπαυξομένων. Liban. vol. 4, p. 633, 7 : Ἐρωτῶν τὸν ἀριθμὸν τῶν ταλάντων, οἷς ἐπηύξηκέ μοι τὸν οἶκον ὁ παῖς, affert Hemst. L. D. Partic. Galen. vol. 2, p. 152, 4 : Τὸ μέγεθος τῆς διαστάσεως ἐπαυξανόμενον : et vol. 18, part. 1, p. 4, 16 : Προϊόντος δὲ καὶ ἐπαυξανομένου τοῦ πάθους, Aucto morbo. De terræ motu Agath. Hist. p. 282, 12 : Ἐπὶ μεῖζον ἔτι ηὐξάνετο καὶ ἐπηυξάνετο. Hase. || Forma novitia Ἐπαυξέω, de qua v. in simplici, ap. Suid. v. Ἐπετίμα : Ἐπηύξει τὴν τιμήν. Artem. 1, 45, p. 67, 7, pro ἐπαύξει al. ἐπαυξεῖ. L. Dindorf.]

[Ἐπαύρεσις. V. Ἐπαυρέω.]

Ἐπαυρέω, et Ἐπαυρίσκω, item Ἐπαύρομαι [Nullum esse videri præs. Ἐπαύρομαι infra dicetur. Ἐπαυρίσκω præter Theognin infra cit. habet Suidas in Ἐπαυρίζω], Fruor, Utilitatem et fructum percipio : ἀπολαύω, καρποῦμαι. Construitur aliquando cum genit., aliquando cum accus. Cum genit., ut ἐπαύρεσθαι βιότοιο, ap. Apoll. Arg. [1, 677] et [1, 275; 4, 964] ἐπαύρεσθαι ἀνέμου. [Et act. 2, 174 : Ἀλλὰ τό γ' ἔμπης στόρνυται (τὸ νέφος), εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύροι. Schol. τύχοι. Maxim. Κατ. v. 59.] Sic Hippocr. dicit, Περσῶν ὄλβου ἐπαύρεσθαι. Idem, Τὸ σῶμα τρύχεται τῶν σίτων ἐπαυρισκόμενον. [Conf. p. 590, 49.] Et Themist. in Exploratore [p. 254, C], Ὧν οὐκ ἐγχωρεῖ ἐξ ἴσου τὸν ἐλαττούμενον ἐπαυρίσκεσθαι. [Ib. 293, B.] Necnon ante hos Hom. Il. Σ, [302] : Ἴσων τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἠπερ Ἀχαιούς. [N, 733 : Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι. Marcus Arg. Anth. Pal. 7, 384, 4 : Κυλίκων πλεῖστον ἐπαυρομένης.] Cum accus. Andoc. p. 19 [20, 2] : Τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαύρεσθαι; Si vos oportet aliquo commodo a me affici, Aliquid fructus et utilitatis ex me percipere. Ubi nota præter accus. rei habere etiam gen. pers. [Nossis Anth. Pal. 9, 332, 3 : Ἐπαυρομένα μάλα πολλὰν κτῆσιν ἀπ' οἰκείου σώματος ἀγλαΐας. Cum παρὰ Dio Cass. 52, 12. Maximus Καταρχ. v. 154 : Αἴδε γὰρ οὔτι ταχεῖαν ἐπαυρίσκονται ἀρωγήν. Æsch. Prom. 28 : Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. Ita cum libris plerisque Eustath. Il. p. 675, 50. Elmslejus in cens. ed. Blomf. : « Ἐπηύρω cod. Mediceus. Vera scriptura, ni fallor, est ἐπηύρου. Eur. Hec. 476 : Τίν' αἰτίαν σχὼν, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ; Idem sensu non dissimili Iph. T. 529 : Πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω. Incertus apud Athen. 8, p. 336, B : Μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών. Male apud Hesych. legitur ἐπαύρασθαι, sed grammatici, opinor, potius quam librarii vitio. Recte ἀπολαῦσαι interpretatur, sed postea mediam formam sæpius confundit cum activa ἐπαυρεῖν, quæ Atticis non videtur in usu fuisse. Præs. est ἐπαυρίσκομαι, neque ipsum in Atticorum scriptis hodie obvium. »] Alioqui et sine casu absolute positum reperitur, itidem pro Frui, Fructum capere. Hom. Od. P, [81] : Εἴ κεν ἐμὲ μνηστῆρες ... Λάθρῃ κτείναντες, πατρώϊα πάντα δάσονται, Αὐτὸν ἔχοντά σε βούλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε, Malo te ea habere et iis frui, quam aliquem ex hisce. Hippocr. De morb. 4, [p. 502, 5] : Ἐπὴν γὰρ ἐς τὴν κοιλίην πέσῃ τὰ βρώματα καὶ τὰ ποτὰ, ἐπαυρίσκεται τὸ σῶμα ἀπὸ τῆς κοιλίης, καὶ πληροῦται σὺν τῇσι πηγῇσι. [Et ib. 13.] Cui adde hunc l. Ejusd. [ib. p. 498, 29 : Ἐπαυρίσκεται ἀπὸ τοῦ σώματος. Et ead. constr. ib. 32; 503, 25; 504, 47. Absolute 504, 22, 25.] De nat. inf. : Καὶ ὁκόταν ἀφίκηται ἐς τὰς μήτρας τοῦ γάλακτος, τὸ παιδίον ἀπ' αὐτοῦ ἐπαυρίσκεται ὀλίγου· nisi hic ὀλίγον nomen esse velis, non adv. Ilis vero in ll. nota etiam addi ἀπό. [V. l. Nossidis supra cit. In ἀπαυρίσκεσθαι depravatum p. 513, 56 et alibi post Foesium notavit Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 80.] || Verum et in malam partem accipitur pro Damnum accipere, Pœnas luere. In qua signif. itidem interdum sine casu ponitur : ut Il. Z, [353] : Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ ὀπίσσω Ἔσσονται· τῷ κέν μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, Quare suspicor eum fructus ejus mali percepturum; i. e. Damna inde passurum et pœnas daturum. [Pind. Pyth. 3, 36 : Καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαῦρον. Theognis 111 : Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες. Apoll. Rh. 1, 82.] Interdum cum gen. Hesiod. Op. [238] : Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. [Libri meliores cum gramm. ἀπηύρα.] Hom. Il. A, [410] : Ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, Luant noxam regis; s. Ut plectantur Achivi, quod rex delirarit. [O, 17.] Idem et cum accus. rei Od. Σ, [106] : Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι, Αὐγρὸς ἐὼν, μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ [al. ἐπαύρῃς; quod præfert Buttm. l. c. p. 84], Ne forte et graviore afficiare malo, Ne forte et majus damnum capias. [Herodot. 7, 180 : Τάχα δ' ἄν τι καὶ τοῦ οὐνόματος ἐπαύροιτο. Democrit. ap. Stob. Ecl. eth. 2, 9, p. 406 : Ἀφ' ὧν ἡμῖν τἀγαθὰ γίγνεται, ἀπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ τὰ κακὰ ἐπαυρισκόμεθα.] || Significat etiam Capesso. Nam Bud. ex Plut. p. 574 [Mor. p. 793, C] affert, Πᾶσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι, pro ἁπτόμενοι, Capessentes et quasi καρπούμενοι. || Item Assequor, Consequor, Contingo. Hom. Il. [Λ, 573,] O, [316] : Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, Ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι, Antequam attingerent et assequerentur corpus, quod petebant. Ψ, [340] : Αἴθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν (Cave autem saxum contingas), Μή πως ἵππους τε τρώσῃς, κατά θ' ἅρματα ἄξῃς. [Λ, 391 : Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται· N, 649 : Μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.] Itidem Nicand. Th. [763] : Ὅστις ἐπαύρῃ, schol. exp. ἤν τις αὐτῶν ἅψηται. [Hesiod. Op. 417 : Πλεῖον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ, de Sirio.] Rursum pro Consequi, Assequi, Nancisci. Apoll. Arg. 2, [174] : Εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ, i. e. τύχῃ. Hesych. diversis modis exp. Affert enim ἐπαύρασθαι et ἐπαυρεῖν pro ἀπολαῦσαι, ἐπιτυχεῖν, [ἐπιτελεῖν,] ἐπιψαῦσαι : itidemque ἐπαύρῃ pro ἐπιτύχῃ, ἐπιψαύσῃ [v. quæ ex annot. Elmsl. ad Æsch. supra attulimus] : necnon ἐπαύροι pro ἀπολαύοι, μεταλαμβάνοι. [Et Ἐπηύρουν, pro ἐπέτυχον, παρὰ τὸ ἐπαυρεῖν.] Affert etiam ἐπαύρωνται pro ἐπαίσθωνται. Item ἐπαυρεθέντα pro ἐπιβάλλοντα [ἐπιλαβόντα Is. Voss.]. Ubi ut ἐπαυρεθέντα legitur per ε in antepen., ita et Ἐπαύρεσις, εως, ἡ, ap. Thuc. 2, [53] : Ὥστε ταχείας τὰς ἐπαυρέσεις καὶ πρὸς τὸ τερπνὸν ἠξίουν ποιεῖσθαι. Ubi tamen quidam ἐπαυρήσεις scribi annotant in vett. codd. Schol. exp. ἀπολαύσεις καὶ ἡδυπαθείας, Fruitiones et voluptatum perceptiones. [Inter ἐπαυρήσιες et ἐπαυρέ-

σιες variant etiam libri Herodoti 7, 158, et quem Wakef. indicat Stobæi Fl. vol. 3, p. 102, sed ut omnibus his locis exigua sit auctoritas formæ ἐπαύρησις.] Porro notandum est non reperiri solum ἐπαύρεσθαι, sed etiam ἐπαυρέσθαι : verum illud esse præsentis temporis, significans ἀπολαύειν, hoc, aor. 2 sign. ἀπολαῦσαι, ita derivatum ab ἐπαυρέω, aut ἐπαυρίσκω, ut εὑρέσθαι ab εὑρέω s. εὑρίσκω. [Utrumque accentum memorat schol. Apoll. Rh. 1, 677. Sed nullum esse præs. ἐπαύρομαι recte animadvertit Buttm. l. c. p. 81.] Ac ut in aor. 1 med. dicitur εὕρασθαι, sic etiam ἐπαύρασθαι [quam formam vitiosam putabat Elmsl. l. supra cit., tuetur Buttm. l. c. p. 81 exemplis Hippocratis p. 1, 31 (adde 26, 19), 1272, 40, et Suidæ in v., ubi duo hujus formæ exx. citantur. Sed in uno eorum libri duo exhibent ἐπαύρεσθαι, in quo omnes consentiunt, ubi fragmentum repetitur, v. Κλέαρχος. Itaque nihilo plus his exx. tribuendum videtur quam varietati ἐπαύρασθαι in loco Apoll. Rh. 1, 677], et in indic. modo ἐπηῦρα. [Hujus act. formæ nulla auctoritas est. Medium est ap. Aristot. Eth. Nic. 8, 15 fin. : Ἀποδοτέον δὴ αὐτῷ ὅσον ἐπηύρατο. Sed hic quoque est var., quæ ad ἐπηύρετο ducat, ἐφεύρετο. L. Dind.]‖

[Ἐπαύρησις. V. Ἐπαυρέω.]

Ἐπαυρίζω, Leniter spiro, si non mentiuntur VV. LL. [Suid. : Ἐπ., τὸ φυσῶ. Joseph. B. J. 1, 21, 5 : Ὧ καὶ μετρίως ἐπαυρίζοντι τηλικοῦτον ἐγείρεται κῦμα κτλ.]

Ἐπαύριον, Postridie. [V. Αὔριον.]

[Ἐπαυρίσκομαι. V. Ἐπαυρέω.]

Ἔπαυρος, Torrens; Hesych. enim ἐπαύρους dici scribit τοὺς χειμάῤῥους ποταμούς : qui et ἄναυροι dicuntur. [Alludit ad ἔναυλος, quod v.]

[Ἐπαϋτέω, Acclamo. Theocr. 22, 91 : Βέβριχες δ' ἐπαΰτεον. Callim. H. Ap. 102 : Ἐπηΰτησε δὲ λαὸς, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἴει βέλος. Quint. 4, 262 : Ἐπηΰτησε δὲ λαός· 9, 130 : Ἐπαΰτεε δ' οἷσιν ἕκαστος κεκλόμενος· 477 : Κενεῷ ἐπαΰτεε τύμβῳ· 11, 327; 12, 486. Divisim Hesiod. Sc. 309 : Ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν. Callim. H. Dian. 58 : Μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει. Apoll. Rh. 4, 1337 : Ἑτάρους ἐπὶ μακρὸν ἀΰτει. ἄῡ]

[Ἐπαυτίκα, Statim, Continuo. Orph. Lith. 329 : Ἀλλ' ἤτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι ... παρέσσεται. Rectius divisim scribitur, ut εἰς αὐτίκα.]

[Ἐπαυτοματίζω, Diodori Exc. Vat. p. 105 Mai : Ἐπαυτοματίσαι τὴν Πυθίαν φασὶ, scrib. esse ἀπαυτοματίσαι alibi dixi. L. Dind.]

[Ἐπαυτομολέω, Transfugio. Ælian. N. A. 2, 11 : Ὡς εἴ τι μὲν ἦν ἀγριότητος, τοῦτο ἐκβαλεῖν, ἐπαυτομολῆσαι δὲ πρὸς τὸ ἥμερον.]

Ἐπαυτόπτω, et Ἐπαυτοφώρω, conjunctim alicubi reperiuntur pro ἐπ' αὐτόπτῳ et ἐπ' αὐτοφώρῳ : quæ vide suo loco. [Ἐπαυτοφώρως ἐλήφθη una cum ἐπ' αὐτοφώρῳ posuisse videtur Pollux 8, 69, etsi librorum varietates nonnihil dubitationis relinquunt. Ceterum simile his Ἐπαυτοφάδες (sic) ap. Hesychium præponitur illi ἐπ' αὐτοφώρῳ. L. Dind.]

[Ἐπαυχενίζω, Cervici immineo. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 47, B : Ἐπαυχενίζων τοῦ βασιλέως. L. Dind.]

[Ἐπαυχένιος, ὁ, ἡ.] Ἐπαυχένιος ζυγὸς [Pind. Pyth. 2, 93], Jugum quod cervici imponitur; quod et αὐχένιος ζυγὸς dicitur. [Fem. Rhian. Anth. Pal. 6, 34, 3 : Ἐπαυχένιον κυνάγχαν. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 769, B : Αἱ ἐπαυχένιοι κόμαι. Masc. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. XIV, B : Εἶπες ἂν αὐτοὺς ζεῦγος ἱερὸν εἶναι καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τρέχειν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἂν ἄρωνται αὐτὸν ἐπαυχένιον. Ἐπαυχένιον, Cervicale, Gl. L. Dind.]

Ἐπαυχέω, ut ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, pro αὐχῶ ἐπὶ τοῖς σοῖς λόγοις, Glorior ob ea quæ dicis; vel Efferor : nam, Ἐπαυχήσας δὲ τοῖσι σοῖς λόγοις, ap. Aristoph. [Av. 629], exp. μεγαλοφρονήσας διὰ τῶν σῶν λόγων. [Soph. Antig. 483 : Τούτοις ἐπαυχεῖν καὶ δεδρακυῖαν γελᾶν. Nonn. Dion. 48, 869 : Κούρης ἀρτιγάμοις ἀγόρευεν ἐπαυχήσας ὑμεναίοις. Alia exx. v. ap. Wernick. ad Tryphiod. v. 424.] ‖ At ἐπαυχῶ λάμψειν ap. Soph. [El. 65] exp. βεβαίως οἶδα et πέποιθα : ut Gall. dicitur *Je me vante de cela*, de re, quam nobis certo pollicemur, utpote quæ omnino in nostra sit potestate.

[Ἐπαυχμάω vel Ἐπαυχμέω, Sicco, Ariditatem induco. Soph. fr. Polyx. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 344 : Ζεὺς ... οὔτ' ἐξεπομβρῶν οὔτ' ἐπαυχμήσας.]

[Ἐπαύω, Acclamo, Inclamo. Divisa secunda, ut fieri solet in verbi Αὔω temporibus præter præsens (quod perperam vulgo ponitur ἐπαΰω), Æsch. Cho. 828 : Ἐπαύσας πατρὸς ἔργῳ. Theocr. 23, 44 : Τόδε μοι τρὶς ἐπάϋσον. Ubi ἐπάπυσον conj. Meinekius. Divisim Hom. Il. E, 282 : Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσε· 347, Θ, 160. O, 321 : Ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα· Od. Z, 117 : Αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄϋσαν.]

[Ἐπαφαίρεσις, εως, ἡ, Detractio iterata. Aret. p. 73 : Κἢν μὲν ἡ δύναμις ἀντέχῃ εἰς τὸ ἱκανὸν τῆς κενώσιος, ἅπαξ ἀφαιρέειν, ὅκως μὴ ἐν τῇ διαστάσι τῆς ἐπαφαιρέσιος διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκαιρίη. Matthæi Med. p. 136, 1.]

Ἐπαφαιρέω, Insuper demo s. detraho. Galen. Therap. 9 : Κάλλιστον δὲ καὶ ἐπαφαιρεῖν αὖθις ὀλίγον αἵματος. Et rursum : Ἐπαφαιρεῖν δὶς καὶ τρίς. [Aret. p. 111 : Σχάσαι φλέβα, μάλιστα μὲν τὴν ἐπὶ τῷ σφυρῷ· ἢν δὲ μὴ εὕρουν ἔῃ, τὴν ἐπ' ἀγκῶνι· ἐπαφαιρέειν δὲ ἀπὸ τοῦ σφυροῦ. Matthæi Med. p. 135, 136. L. D. Galen. vol. 14, p. 788, 14 : Τὰ περισσὰ τοῦ χιτῶνος ἐπαφαιρεῖν. Id. vol. 6, p. 300, 4 : Ἐπαφαιροῦμεν αἵματος, Iteramus sanguinis detractionem; conf. ib. p. 299, 8. Hase.]

[Ἐπᾰφᾰνίζω, Corrumpo, Turbo. Ep. Lysidis apud Iambl. V. Pyth. 77, p. 64 : Εἴ τις εἰς φρέαρ βαθὺ βορβόρου πλῆρες ἐγχέοι καθαρὸν καὶ διειδὲς ὕδωρ, τόν τε βόρβορον ἀνετάραξε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπαφάνιξεν, forma Dor. pro ἐπηφάνισεν, quam præter alios libros servavit cod. Franeq. ap. Valck. Ep. ad Rœver. p. 65.]

Ἐπαφαυαίνω, Desicco, Exsicco. Ex Aristoph. Ran. [1089], Ὥστ' ἐπαφαυάνθην Παναθηναίοισι γελῶν, i. e. ἐξηράνθην, Suid. [Method. Conv. dec. virg. p. 154, 24 : Δίκην καπνοῦ μαραίνονται, καὶ ἐπαφαυαίνονται τοῦ σώματος ταῖς τροπαῖς. Hase.]

Ἐπᾰφάω, et Ἐπαφάομαι, ῶμαι, Contrecto, Tango. Utrumque affert Hesych. Et ἐπάφησεν enim affert pro ἐπαφήσατο, et ἐπαφᾶται pro ψηλαφᾷ, ἐπιψαύει. Sic Naz., Μαλακῶς ἐπαφώμενοι, Molliter contrectantes. [Æschyl. Pr. 849 : Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα, ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον. Hecatæus ap. schol. Ven. Hom. Il. O, 302 : Ἐπαφήσας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφεος. Plato Crat. p. 404, D : Ὅτε γὰρ φερομένων τῶν πραγμάτων, τὸ ἐφαπτόμενον καὶ ἐπαφῶν ... σοφία ἂν εἴη. Φερέπαφα οὖν διὰ τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἐπαφὴν τοῦ φερομένου ἡ θεὸς (Persephone) ἂν ὀρθῶς καλοῖτο. Poeta novitius apud schol. Soph. OEd. C. 1375 : Ὁ δὲ λαβὼν χερὶ, ἔγνω 'παφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. ‖ Med. Hippocr. p. 661, 25 : Κἢν ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ· ubi ἐπαφάσῃ vel ἐπαφάσσῃς. Erotianus p. 168 legisse videtur Foesio et Koenio ad Greg. p. 566, forma Ion., de qua v. in simplici. Moschus 2, 50 : Ζεὺς ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ. Themist. p. 144, C : Οὐδὲ αὐτοπροσώπως ἐπαφῶνται. Heliod. 2, 17 : Τὸ μέρος ... ἐπαφωμένη παντόθεν ἐπεζήτει. Cum genit. Arat. 93 : Ἐπαφώμενος Ἄρκτου. Agathias Anth. Pal. 5, 222, 1 : Κιθάρης ἐπαφήσατο. African. Cest. c. 14, p. 292, 5. Figurate Aristox. Harmon. c. 1, p. 4 : Τῶν ἄλλων ἐπαφᾶσθαι φύσεων. Alciphr. 3, 12 : Καί μοι ... ἐπῆλθέ τι καὶ μουσικῆς (ita Bergl. pro μουσικῶς) ἐπαφήσασθαι. Et quem Seager. citat Orig. C. Cels. p. 272 : Καὶ δοκεῖ μοι ἐπαφώμενος τῶν πραγμάτων, ἀληθές τι εἰρηκέναι. Pass. Æliani N. A. 16, 9 : Ἡ λάχνη ἔοικεν ἁπαλή τε εἶναι καὶ ἐπαφωμένη μὴ ἀντίτυπος. Quod non est cur in ἐπαφωμένῳ mutetur. Indicativi præs. secundæ pers. forma ἐπαφᾶσαι pro ἐπαφᾷ est ap. Clem. Al. Protr. p. 59, a Wak. cit.]

[Ἐπάφεσις, εως, ἡ, Demissio in. Eust. Opusc. p. 179, 91 : Ἰλιγγιῶντες πρὸς τὴν ἄνωθεν τοῖς κάτω ἐπάφεσιν τῆς ὄψεως. Pro quo p. 109, 83 : Οὐκ ἔφθη τις οὐδὲ κατὰ μόνην ἐπαφὴν ὄψεως ἰδεῖν. L. Dind.]

[Ἐπαφετέον, Immittendum. Geopon. 18, 3, 1 : Ταῖς θηλείαις ἐπ. (τοὺς κριούς). Kall. Hippiatr. p. 56, 7 : Ἐὰν δὲ ἅπαξ ὀχευθεῖσα μὴ προσίηται, ὑπερδετέον ἡμέρας κ' καὶ πάλιν ἐπ. Hase.]

Ἐπᾰφή, ἡ, Attactus, Contactus, Contrectatio. [Æsch. Suppl. 17 : Ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον τῆς οἰστροδόνου βοὸς ἐξ ἐπαφῆς κἀξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται.] Plato Tim. [p. 46, B] : Τοῖς ἐναντίοις μέρεσι τῆς ὄψεως περὶ τὰ ἐναντία μέρη γίνεται ἐπαφή. Quæ Cic. vertit, Contrariis partibus oculorum contrarias partes attingunt. [Soph. p. 246, A, Crat. 404, D; 412, B, Theæt. 186, B; Synes. p. 137, C. Diosc. 2, 37 : Τὰς

ἐπαφὰς τῶν χειρῶν, et Stob. Fl. vol. 4, p. 24. Ἐπαφὰ μωσικὰ, de lyra, Eurypham. ib. vol. 3, p. 344. V. Ἔξάρτυσις. ‖ Figurate de reprehensione s. castigatione Plut. Mor. p. 46, D : Ἐπαφῆς καὶ νουθεσίας, ubi alia exx. v. ap. Wyttenb. Aliter Niceph. schol. in Synes. p. 398, qui ἐπιβολὴν interpr. ἐπαφὴν, κατάληψιν, θεωρίαν, Tractationem. L. Dind.]

[Ἐπάφημα, τὸ, Contrectatio. Diogenis Ep. 10 : Φιλήματα καὶ ἀπαφήματα. Ubi ἐπαφήματα reponendum ex codd. Schneid.]

Ἐπαφὴς, ὁ, ἡ, Sensu dubius, si non mentiuntur VV. LL. [Theophr. H. Pl. 1, 2, 2 : Ὁμοιότης οὐκ ἀκριβὴς οὐδ' ἐπαφὴς, ubi ex codd. legend. οὐδὲ σαφής. Schneid.]

[Ἐπάφησις, εως, ἡ, i. q. ἐπαφὴ, Clem. Al. p. 206. Coraes. Lascivo sensu, Argum. Æsch. Prom. : Ἐκ τῆς ἐπ. τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Wakef. Ap. Nicostratum Stob. Fl. vol. 3, p. 41 : Γύναιον ... ἐπαφήσας αὐτῆς διδοῦσαν, ὥσπερ ἐπὶ λύρας, Wyttenb. l. in Ἐπαφὴ cit., restituebat ἐπαφήσεις, Sui tractationem præbenti musicam, ut in lyra. African. Cest. c. 7, p. 292, col. 1, 6 : Τοῦ κάμνοντος ἑαυτὸν εὐχερῶς εἰς τὴν ἐπ. αὐτῶν χορηγοῦντος, de medicorum tractatione. L. Dind.]

[Ἐπαφητὸς, ὁ, Qui contrectari potest. Porphyr. Ad Marcellam p. 18=369 Mai. : Ὁ χερσὶ μὲν οὐδαμῶς ἐπαφητὸς, de deo.]

Ἐπαφίημι, [Conjicio, Jaculor in. Xenoph. Cyrop. 4, 1, 3 : Τὰ παλτὰ ἐπαφεῖναι. Basil. M. vol. 1, p. 16, E (coll. vol. 2, p. 23, A) : Χεῖρας ἐπαφεῖναι τῷ παροξύνοντι· 60, B : Τοσαύτην οὖσαν τὴν γῆν πῶς ἠδυνήθη ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῇ τὴν πᾶσαν καταφωτίζειν, εἰ μὴ ἀπὸ μεγάλου τοῦ κύκλου τὴν αὐγὴν ἐπηφίει; Gregor. Nyss. vol. 1, p. 244 : Καθάπερ τι βέλος τὸ τῆς γαστριμαργίας βέλος ἐπαφεὶς τῷ λαῷ· 361, C. De aquis Theophr. C. Pl. 2, 5, 5, ead. constr. Ἐπαφῆκε et ἐπαφείθη τῇ πόλει ponit Poll. 9, 159], Demitto super aliquem. Plutarch. Apophth. Lacon. [p. 241, B] : Ἐπαφῆκε αὐτῷ κεραμίδα, Demisit in eum tegulam. Gregor., de Encelado et aliis gigantibus loquens : Οἱ κεραυνοφόροι θεοὶ, καὶ αἱ τούτοις ἐπαφιέμεναι νῆσοι, βέλη τε ὁμοῦ καὶ τάφοι τοῖς ἀπαντήσασι, Superimmissæ illis insulæ, Superjectæ, Bud. Demitto in. Synes. Epist. 4 : Ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἐπαφίησι τῷ πελάγει, Se demittit in mare. ‖ Immitto. Synes. : Ἐντεῦθεν ἀποστρέψας τὴν ναῦν, ἐπαφίησι τῷ πελάγει, Immittit pelago s. versus altum mare, Bud. [Eust. Opusc. p. 274, 92 : Ἵνα μὴ μακρᾷ θαλάσσῃ διηγημάτων ἐπαφῶμεν τὸ τοῦ λύγου ἀκάτιον. Alciphr. 1, 22 : Ἀνέμενον ἐπαφήσειν ἐμαυτὸν ἐγχανὼν τῷ πλακοῦντι. Cum præpos. Geopon. 11, 24, 3 : Ἐπὶ τοῖς ὕδασι τῆς πηγῆς ἑαυτὸν ἐπαφῆκε. Aliter Aristot. H. A. 5, 18 med. : Ἐπαφίησι γὰρ ὁ ἄρρην ὑγρότητά τινα. Insolentius African. Cest. c. 47, p. 303 : Εἰς ἀκοὴν ἐπαφέντες τὸ οὖς. L. D.] Immitto ad irritandum aliquem, Irrito et incito, ut emissis in feram canibus : quo modo ap. Gregor. p. 129 accipi Bud. testatur. [Philostr. V. Ap. 4, 42 : Ἐθεράπευε μὲν τὸν Ἀπολλώνιον, ἐπηφίει δ' αὐτὸν τῷ Νέρωνι. Hemst. Idem ad Thomam M. p. 428, in Prov. App. Vat. 3, 43 αὐτῷ ἐπηφίει κύνας ἀγρίους restituit pro ἐπιφέρει. Ita Stob. Fl. vol. 4, p. 22 : Πάνυ κάρχαρον ἡμῖν ἐπαφῆκας τὸν κύνα τῆς λοιδορίας. Schol. Aristoph. Vesp. 705 : Τὸ ἐπαφιέναι τοὺς κύνας ἐπισίζειν. Poll. 5, 10. L. D.] ‖ Immitto et suborno, summittoque, ut ἀνίημι. Pausan. [1, 12, 3] : Ὅτε δὲ ἐπιστάμενος ὡς οὐκ ἀξιόμαχος εἴη πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, παρεσκευάζετο ὡς ἐλέφαντας ἐπαφήσων σφίσι, Bud. ‖ Admitto. Theophr. H. Pl. [8, 7, 4 et 11, 9] : Ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα, Pecora admittunt, VV. LL. [‖ Emitto. Aristot. Mir. c. 175 : Ταῦρον χρύσειον, ὃς κυνηγῶν εἰσελθόντων φωνὴν ἐπαφίησιν. L. D. Strabo 14, p. 646 : Ἓν δ' ἐλάττωμα τῶν ἀρχιτεκτόνων ... ὅτι τὰς ὁδοὺς στορεννύντες ὑπορρύσεις οὐκ ἔδωκαν αὐταῖς, ἀλλ' ἐπιπολάζει τὰ σκύβαλα, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς ὄμβροις, ἐπαφιεμένων τῶν παρασκευῶν. Hemst. Aliter Gregor. Nyss. vol. 3, p. 516, B : Τίς οὐκ ἐπαφῆκε τῷ πάθει δάκρυα; 529, A.] ‖ Gregor. : Τί πάσχειν ἔδει τοὺς πᾶσιν ὁμοῦ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἐπὶ τοῖς αἰσχίστοις ἐπαφιέντας τὴν ποίησιν; Homerum et Hesiodum poesin edentes publice et posteritati relinquentes. [Ap. Dion. Chrysost. vol. 1, p. 236 : Εἰσὶ δὲ γενναῖαι σφόδρα (αἱ ἄμπελοι) καὶ τοὺς βότρυς φέρουσαι μεγάλους, ὅταν οἱ παριόντες ἐπαφῶσιν αὐτοὺς, est Si intactas sinant, non decerpant præterеuntes. L. Dind.]

[Ἐπάφιος, ὁ, epith. Bacchi, H. Orph. 49, 7 : Ἐπάφιε, καλλιέθειρε· 51, 9 : Ἐπάφιε, κοῦρε διμάτωρ. Ubi notabilis productio secundæ, quæ in prosodiam peccat.]

[Ἔπαφος, ὁ, apud Græcos Apis dicitur. Herodot. (2, 153 : Ὁ δὲ Ἆπις κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσάν ἐστι Ἔπ. 3, 27, 28. Ælian. N. A. 11, 10 : Ἕλληνες αὐτὸν (Apin) καλοῦσιν Ἔπαφον, καὶ γενεαλογοῦσίν οἱ μητέρα Ἰὼ τὴν Ἀργείαν et cet., quæ v.) Accuratius scribitur Ἄποπις et Ἄφωφις, quippe quod Ægyptiorum lingua Gigantem designat. Jablonsk. Æsch. Pr. post verba in Ἐπαφάω allata 851 : Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· et ubi ab ἔφαψις ducit, Suppl. 48, 314, et ib. 589; Eur. Phœn. 678; Pind. Pyth. 4, 14, Nem. 10, 5; Isocr. p. 223, C. Apollod. 2, 1, 3, 6 seq. Proparoxyt. Ἔπαφος memorat Arcad. p. 84, 24.]

[Ἐπαφοὺ, Medium. Diosc. Notha 4, 18. Conf. Plin. 27, 12. Angl.]

[Ἔπαφρα, ἡ, nomen mulieris esse videtur in inscr. ap. Gruter. vol. 2, p. dccxlix : Ἐπαφρᾷ τῇ ἰδίᾳ γυναικί. L. Dind.]

[Ἐπαφρᾶς. V. Ἐπαφρόδιτος.]

[Ἐπαφρῐάω, Inspumo, Spumam facio in. Forma epica Nonn. Dion. 43, 318 : Μιμηλαῖς γενύεσσιν ἐπαφριόωσα θαλάσσῃ. Ἐπεφρίασεν (ἐπηφρίασεν) Anna Comn. p. 369, B.]

Ἐπαφρίζω, i. q. ἀπαφρίζω, VV. LL. [Spumo in, super, vel simpliciter Spumo. Mosch. 5, 5 : Ἁ δὲ θάλασσα κυρτὸν ἐπαφρίζῃ. Nicand. Alex. 31 : Πρῶτον ἐπαφρίζοντι ποτῷ φρένα θωρηχθέντες. Ep. Jud. 13 : Κύματα θαλάσσης, ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας. Eust. Od. p. 1450, 45 : Γραῦς καὶ τὸ ἐπαφρίζον ταῖς χύτραις. Perdiccas Ecphr. them. domin. p. 72.]

[Ἐπαφρίων, ωνος, ὁ, Epaphrio, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 374, I, 27; vol. 2, p. 420, 31. L. Dindorf.]

Ἐπαφροδῑσία, ἡ, Venustas, Lepos, Elegantia. Appian. [ap. Suid. v. Ἐπαφρόδιτος, ap. Schweigh. vol. 3, p. 14] : Καὶ τὴν ἐν πᾶσιν ἐπαφροδισίαν ὑπεραίρων ἐσεμνολόγει περὶ ἑαυτοῦ. Athen. 6, [p. 242, E] : Πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν. [Dio Chrysost. vol. 2, p. 118 : Τὴν δ' ἀφορμὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς περὶ τοὺς λόγους, εἶτ' ἐπαφροδισίαν αὐτὴν εἴθ' ὅ, τι δήποτε χρὴ καλεῖν. Artemid. 2, 20, p. 174, 7 : Τὴν ἐν τοῖς πρασσομένοις ἐπ. Schol. Hom. Od. Ψ, 198, Eust. Od. p. 1598, 5, locum Athen. respicientem, citat Wakef.]

[Ἐπαφροδίτα, ἡ, Epaphrodita, n. mulieris. Inscr. Corinth. ap. Ross. Inscr. Gr. ined. fasc. 1, p. 21, n. 62 : Ἐπαφροδίτας καὶ Ἀθηνοδώρου μεμόριον. L. Dind.]

Ἐπαφρόδῑτος, et Ἐπαφροδίτιος [nullum hujus formæ, cujus nulla est analogia, testim. affertur], ὁ, ἡ, Venustus [Gl.], Jucundus, ἐπίχαρις, ἡδύς. [Herodot. 2, 135 : Κάρτα ἐπ. γενομένη (Rhodopis) μεγάλα ἐκτήσατο χρήματα· ib. : Φιλέουσι δέ κως ἐν τῇ Ναυκράτι ἐπαφρόδιτοι γίνεσθαι αἱ ἑταῖραι. Æschin. p. 33, 35 : Οὐπώποθ' οὕτως ἡδὺν οὐδ' ἐπαφρόδιτον ἄνθρωπον ἑορακώς.] Xen. Conv. [8, 15] : Ἡ δὲ τῆς ψυχῆς φιλία διὰ τὸ ἁγνὴ εἶναι καὶ ἀκορεστοτέρα ἐστίν· et mox : Διὰ τοῦτο καὶ ἐπαφροδιτοτέρα. [Hier. 1, 35, ubi superlat., ut apud Dion. Chrysost. vol. 2, p. 119, πόλιν ἐπ. Philem. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 404 : Τῆς ἐπαφροδίτου καὶ φιλανθρώπου θεοῦ, de Pace. Agathias p. 6, 19 : Ὠδίνουσιν ἐπαφρόδιτα. ‖ Hoc cogn. sibi tribuebat Sulla. Appian. Civ. 1, 97 : Ἤδη δέ που γραφῇ περιέτυχον ἡγουμένη τὸν Σύλλαν Ἐπαφρόδιτον ἐν τῷδε τῷ ψηφίσματι ἀναγραφῆναι. Καὶ οὐκ ἀπεικὸς ἐφαίνετό μοι καὶ τόδε, ἐπεὶ καὶ Φαῦστος ἐπωνομάζετο· δύναται δὲ τοῦ αἰσίου καὶ ἐπαφροδίτου ἀγχοτάτω μάλιστα εἶναι τὸ ὄνομα. Plut. Sull. c. 34 : Τοῖς Ἕλλησι γράφων καὶ χρηματίζων ἑαυτὸν Ἐπαφρόδιτον ἀνηγόρευε, etc., quæ v. Diodor. Exc. p. 541, 32.] ‖ Est etiam nom. propr. [Epaphroditus, in inscrr. ap. Bœckh. n. 193, 196, 205 et alibi. Alius ap. Joseph. Ant. J. 1, 1, 2, de quo v. intt. ad Vit. Jos. c. 76. Grammaticus, sæpe citatus in Etymm., scholiis Homeri, et alibi. Unde Ἐπαφρᾶς, ᾶ, ὁ, Epaphras, forma diminit., frequens in inscrr. Latinis, et Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, 37; 393, 42, et in N. T., in quo idem alibi

Ἐπαφρόδιτος vocatur. De cujusmodi formis et nominibus agit Bentl. Ep. ad Mill. p. 82=521. L. D.] A

[Ἐπαφροδίτως, Venuste, Gl. Dionys. H. Lys. c. 11, p. 477, 8 : Γράφειν ἡδέως καὶ κεχαρισμένως καὶ ἐπ. Alciphro 2, 1 : Ὑποδέξομαί σε ἐπ. Schol. Hom. Od. Λ, 241, Philostr. p. 262, citat Wakef.]

Ἔπαφρος, ὁ, ἡ, Super quo spuma est. Tradit enim Galen. quosdam Hippocr. enarratores ἔπαφρα ab eo dici velle τὰ τὸν ἀφρὸν ἄνωθεν ἐποχούμενον ἔχοντα, s. ἐφ' ὧν ὁ ἀφρὸς φαίνεται· nimirum quum Prorrhet. 1, [p. 74, E] dicit : Κοιλίη δὲ ἔπαφρα χολώδεα προσδιέρχεται. [Conf. ib. G, ubi Galen. ἔπαφρον dici scribit quod ἀφρῶδες διαχώρημα vocatur in Progn. Idem etiam ἔπαφρα quibusdam interpretibus sumi scribit, Quæ sursum vectam spumam ac veluti in summo innatantem habent et fluxilem. Erot. (p. 140) ἔπαφρα τὰ διάλευκα καὶ οἷον ἀφρώδη exp., priorem Prorrh. l. haud dubie exprimens. Ἔπαφρα etiam in Sileno l. 1 Epid. spumantes dejectiones significant, et 3, p. 1066, D. Et p. 218, A, ἔπαφρον διαχώρημα ἀντὶ τοῦ ἀφρώδους dicitur. Foes. Aret. p. 11 : Χολωδέων, ἐπάφρων. Et p. 39. L. Dind.] B

[Ἐπαφρώ, οῦς, ὁ, Epaphro, n. mulieris, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 685, n. 1449. L. Dind.]

[Ἐπαφύσσω, Superfundo. Hom. Od. T, 388 : Ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πουλὺ ψυχρὸν, ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν.]

[Ἐπάχθεια, ἡ, Molestia, Offensa. Chrys. De sac. Angl. Pallad. Vita Chrys. p. 67, B. Basil. Epist. t. 2, p. 1164, D : Οὐδὲν ἐπαχθείας οὐδὲ ὕβρεως ἐλλέλοιπεν. Ib. p. 1019, C : Μὴ φέρων τὴν ἐπάχθειαν τῶν ἀπαιτούντων ἡμᾶς. Hase.]

[Ἐπαχθέω, Onero. Tryphiod. 690 : Χρυσὸν καὶ ἄργυρον, οἷσι βαθείας νῆας ἐπαχθήσαντες κτλ. Ἐπαχθίσσαντες quominus reponeret Wernickius retinebatur simplicis ἀχθέω exemplis, quæ sunt ap. Hesych. et Etym. M. v. Ὀχθήσας.]

Ἐπαχθὴς, ὁ, ἡ, Onerosus, Gravis [Gl. Proprie Eust. Opusc. p. 227, 75 : Ἀμπέλους βαρυνομένους ἐπαχθεῖ τῷ καρπῷ]. Item Molestus, [Infestus, add. Gl.] Invidiosus : ut Bud. ap. Hermog. interpr. : Τοῦ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν ἐπαχθοῦς ὄντος καὶ εὐμισήτου. [Thucyd. 6, 54 : Οὔτε τὴν ἄλλην ἀρχὴν ἐπαχθὴς ἦν ἐς τοὺς πολλοὺς, ἀλλ' ἀνεπιφθόνως κατεστήσατο. Plato Menon. p. 90, A : Οὐδὲ ὀγκώδης τε καὶ ἐπ., ἀλλὰ κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ· Phæd. p. 67, A : Εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν· Charm. p. 158, D : Ἐὰν ... ἐμαυτὸν ἐπαινῶ, ἴσως ἐπαχθὲς φανεῖται. Et comparativo Leg. 3, p. 688, D. Dem. p. 580, 17 : Κινδυνεύει τὸ λίαν εὐτυχεῖν ἐνίοτε ἐπαχθεὶς ποιεῖν· 22 : Πῶς οὐχ οὗτος ἐπ. ἐστιν ἤδη;] Sic Æschin. F. L. [p. 33, 29] : Πολὺς ἦν τοῖς ἐπαίνοις καὶ ἐπαχθής. Et Plut. Themist. : Τοῖς συμμάχοις ἐπαχθής. Plato Epist. [7, p. 327, B] : Ἐπαχθέστερος [-ον] ἐκείνοις ἐβίω. [Cum artic. Prot. p. 316, D : Φοβουμένους τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς· Euthyd. p. 303, D : Τὸ ἐπ. τῶν λόγων ἀφαιρεῖται. || De rebus, ut ap. Demosth. de oratione p. 269, 20 : Οὐκ ἂν αὐτὸν οἶμαι ... οὕτως ἐπαχθεῖς λόγους πορίσασθαι· 57, ult. : Φορτικὸν καὶ ἐπ. Aristoph. Ran. 940 : Ῥημάτων ἐπαχθῶν. Aristot. Eth. Nic. 10, 10 med. : Νόμος οὐκ ἔστιν ἐπ. τάττων τὸ ἐπιεικές. Phalar. Ep. 107 : Θάνατον ... ἐπαχθέστατον. Plut. Mor. p. 378, E : Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς Μέγαρα κινοῦσιν ἐπαχθῆ (ἐπαχῆ? V. Δυσαχής) τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ὀνομάζοντες, ὡς διὰ τὴν τῆς κόρης κάθοδον ἐν ἄχει τῆς Δήμητρος οὔσης. || Permutatum cum ἀπεχθὴς notavit Piers. Veris. p. 68, qui etiam Hesych. v. Κακοδαίμων memorare debebat.] C

Ἐπαχθίζω, ἰσω, Onero. Philo Ad Caium : Τί ἂν ἦν μεῖζον ἀγαθὸν, ἢ τὰ τοσαῦτα βάρη τῆς ἡγεμονίας μὴ μίαν ψυχὴν, ἢ σῶμα ἓν ἐπηχθίσθαι; [Id. vol. 2, p. 450, 28 : Ὑποζυγίων τρόπον ἐπηχθισμένους.] Sic Æsop. [20, 1, p. 144] : Πολλὴν ὁδὸν ἐπηχθισμένος ἐβάδιζεν. [Hesych. : Ἐπεχθισμένου (sic), βάρος βαστάζοντος. Τὰ ξύλα ἅπερ ἑκάστη δεκὰς ἐπήχθιστο, Heliodor. 9, 11. Hemst. Eadem constr. Philo vol. 2, p. 25, 45 : Αὐτὸ δικαιώσας τὸ ἱερεῖον τὰ πρὸς τὴν θυσίαν ἐπηχθίσθαι· et fort. 103, 5 : Τὴν μὲν (τῆς λείας) αὐτοὶ διεκόμιζον ἐπηχθισμένοι. Aor. med. id. vol. 2, p. 173, 27 : Τινὰ τῶν βάρος ἐχόντων ἐπαχθισάμενοι, Ponderibus onusti.]

Ἐπάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut Valde ἄχθομαι. [Eur. Hipp. 1260 : Οὔθ' ἥδομαι τοῖσδ' οὔτ' ἐπάχθομαι κακοῖς, ubi olim ἀπέχθομαι.]

Ἐπαχθῶς, adv., Moleste. [Dionys. H. De Thuc. jud. § 41, p. 919, 11 : Ἐπ. ἤνεγκαν.]

[Ἐπαχλύω, Obscuror. Arat. 906 : Εἰ δ' ὁ μὲν (ἀστὴρ) ἀμενηνὰ φαείνοι λεπτὸν ἐπαχλυόων, ubi ἐπαχλύων conj. Schneider. in Lex. Apoll. Rh. 4, 1480 : Ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι (μήνην). Quintus 14, 461 : Πᾶσα δ' ὕπερθε νὺξ ἐχύθη περὶ γαῖαν, ἐπήχλυσεν δὲ θάλασσα. Anton. Liber. c. 9, p. 62 : Ἐπήχλυεν πάντα. || Obscuro. Greg. Naz. Carm. 11, 158 : Τόσσον ἔρως φαέεσσιν ἐπήχλυσεν ἡμετέροισι. Heracl. Alleg. p. 454 : Τὸν θολερὸν ἀέρα καὶ πρὸ τῆς ἑκάστου διανοίας ἐπαχλύοντα. Themist. Or. 11, p. 172, C : Τῇ βασιλέως ψυχῇ ἐγκεκολαμμένοι εἰσὶν οἱ τύποι καὶ παραγγέλσεις τῆς φιλοσοφίας, καὶ οὔτ' ἂν ἡδονὴ αὐτοὺς ἀϊστώσειεν οὔτ' ἂν θυμὸς ἐπαχλύσειεν· 12, p. 173, D : Θυμὸς καὶ ἔρως, ἃ ἐπήχλυε τοῦ πρεσβύτου τὴν συμβουλίαν. Et pass. 19, p. 232, D : Ἐπαχλύεται ὁ λογισμὸς ὑπό τινος πάθους. Eust. Opusc. p. 42, 67 : Ὡς καὶ ὀφθαλμοὺς ἐπαχλύεσθαι.]

[Ἐπαχνίδιος, α, ον. Zonas Anth. Pal. 9, 556, 2 : Νύμφαι ἐποχθίδιαι Νηρηίδες, εἴδετε Δάφνιν χθιζὸν ἐπαχνιδίαν ὡς ἀπέλουσε κόνιν. Ita cod. Pal. in marg. ; in textu κόμην. « Κόνις ἐπαχν. est pulvis tanquam ἄχνη s. lanugo quædam corpori inhærens. » Jacobs.]

Ἐπαχνόω, Contristo, VV. LL, proculdubio quod ap. Hesych. legerunt ἐπάχνωσεν expositum ἐλύπησεν, ἠνίασεν : item ἐπαχνώθη, expositum ἠνιάθη, ἐλυπήθη. Sed sciant hæc esse a themate Παχνόω, et ε hic esse αὔξησιν.

[Ἐπάχνῦμαι, Doleo ob. Tryphiod. 424 : Ἡμετέρῃσιν ἐπαχνυμένη θαλίῃσιν.]

Ἐπὰψ, affertur pro Mox, Iterum, Retro : quod et ἄψ. [Etym. M. p. 354, 25 : Ἐπὰψ θέμεναι, πάλιν ἐπικλεῖσαι καὶ ἐπιθεῖναι. Pro ἐπ' ἀψ θ., Hom. Il. Φ, 535.]

[Ἐπεάν. V. Ἐπεί.]

[Ἐπεγγελάω s.] Ἐπεγγελῶ, usitatius et significantius est pro Illudo, Insulto. Soph. Aj. [989] : Φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν. [Xen. Cyrop. 5, 5, 9; Anab. 2, 4, 27. Oppian. Hal. 2, 303 : Ἡ (μύραινα) δέ οἱ ἄγχι ἡὑτ' ἐπεγγελόωσα παρίσταται. Quintus 14, 397 : Ἡ δέ σφιν ἐπεγγελάασκε γοώσαις.] Sic Plut. [C. Gracch. c. 12] : Ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. [Æschin. p. 52, 28 : Ἐχθροῦ πρόσωπον ἐπεγγελῶντος.] Item cum præp. κατὰ habente suum gen. ap. eund. Soph. ibid. [969 : Πῶς δῆτα τοῦδ' ἐπεγγελῷεν ἂν κάτα; Ubi similia v. ap. Lobeck. C. genit. Poll. 8, 77 : Τῶν νόμων ἐπεγγελῶν. Futuri forma activa, de qua v. in Γελάω, Nicet. Eug. 7, 296 : Ἐπεγγελάσων τῇ καλῇ Μαρυλλίδι. Schol. Aristoph. Lys. 272. L. Dindorf.]

[Ἐπέγγονος, ὁ, Qui est post nepotem, Constitutt. Justin.]

[Ἐπέγγραφος, ὁ, Insuper inscriptus. In titulis agonisticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, 12; 381, n. 275, 41; 384, n. 276, 9; 386, n. 277, 7; et sæpius p. 393, n. 284, ἐπέγγραφοι sunt ephebi peregrini gymnasiis allecti, ut interpr. Bœckh. p. 379. L. D.]

[Ἐπεγγύάω, i. q. ἐγγυάω, ut videtur, in lege ap. Lysiam p. 117, 34 : Ἐπεγγυᾷν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω.]

Ἐπέγγυος, ὁ, ἡ, Sponsionis intercessione factus : est enim contr. τῷ ἀνέγγυος : ἐπέγγυος γάμος, Pollux ex Lycurgo [3, 34. Ubi codd. ὑπέγγυος]. D

Ἐπεγείρω, i. q. ἐξεγείρω [Expergefacio, Excito. Hom. Od. X, 431 : Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε.] Aristoph. [Nub. 79] : Πῶς δῆτ' ἂν ἥδιστ' αὐτὸν ἐπεγείραιμι; [Eur. Herc. F. 1084; Xen. An. 4, 3, 10; Platō Leg. 9, p. 854, A. Et aor. ἐπηγρόμην Hom. Il. Κ, 124, Ξ, 256; Od. Υ, 57. De quo non recte HSt. :] Ἐπέγρετο, per syncopen pro ἐπεγείρετο, Hesych. [Figurate Soph. OEd. C. 511 : Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη κακὸν ... ἐπεγείρειν. (Aliter, ut sit Erigo, id. ap. Eust. Od. p. 1538, 14 : Τὰς ἀκάνθας ἐπεγείροντα, quod Eust. dici monet ἀπὸ ἰχθύων, οἳ τὰς ἀκάνθας ὀρθοῦσι θυμῷ. Quæ Comici potius esse [vel certe Tragici ex fabula satyrica] censebat Brunck. ad fr. 79.) Hippocr. p. 47, 23 : Αἱ ἀπὸ καυμάτων ἐπεγειρόμεναι φλύκτεις. Plato Leg. 2, p. 657, D : Ἡμᾶς εἰς τὴν νεότητα μνήμῃ ἐπεγείρειν. Et λόγον Phil. p. 36, D, ἐσμὸν λόγων Reip. 5, p. 450, B. Menon. p. 86, A : Δόξαι ... ἐρωτήσει ἐπεγερθεῖσαι. Herodot. 7, 137 : Ἐπηγέρθη (ἡ Ταλθυβίου μῆνις). Diod. 14, 52 : Ἐπηγείροντο ταῖς ψυχαῖς. V. Wessel. ad l.

Diod. et Locell. ad Xen. Eph. p. 145. Solon ap. Demosth. p. 422 : Στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ' εὕδοντ' ἐπεγείρει. Basil. M. vol. 3, p. 51, A : Ἄσπονδον πόλεμον ἐπεγείρει· 2, p. 10, D : Ἐπεγεῖραι τὸ πρόθυμον. Dativo pers., ut sit Excito adversus, conjungitur ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 345, C : Τοῖς ἰσχυροτέροις τε καὶ μείζοσι τῶν ἀνταγωνιστῶν ἐπεγείρεται, In validiores insurgit. Et vol. 3, p. 493, A. L. Dindorf.]

[Ἐπεγερμὸς vitium scripturæ pro ἐπαγερμὸς, quod v.]

[Ἐπέγερσις, εως, ἡ, Expergefactio, Excitatio (quanquam hæc vocc. transitive dicuntur, græcum autem voc. intransitive de expergefacto). Hippocr. p. 76, G : Αἱ ταραχώδεες ἐπεγέρσιες.]

[Ἐπεγερτέον, Clem. Al. Pædag. 2, 9, § 81. Wakef.]

[Ἐπεγερτικὸς, ἡ, ὸν, Expergefaciens, Excitans. Plut. Mor. p. 138, B : Μέλος τι τοῖς ἵπποις ὁρμῆς ἐπεγερτικόν. Adv. Ἐπεγερτικῶς ἀπονυστακτέον, ap. Clem. Al. Pæd. 2, p. 218, vertendum, Ut facile nos aliquis expergefaciat.]

[Ἐπεγκάθημαι, Insideo. Eustath. Op. p. 317, 24 : Καινοτέρα τοῖς τοιούτοις ... ἀπαρίθμησις ἐπεγκάθηται.]

[Ἐπεγκαλέω, Litem intendo. Lysias p. 112, 17 : Πάρεισι μὲν γὰρ οἷς ἐπεγκαλῶ. Cum accus. Procop. Hist. arc. c. 18 : Τυραννίδα οἱ ἐπεγκαλέσας. Greg. Nyss. vol. 1, p. 33, A : Οὐδεὶς ἡμῖν ἀδολεσχίαν ἐπεγκαλέσει, Objiciet. L. Dind.]

Ἐπέγκαμψαν, Hesychio ἐπικατέκλασαν. [Gl. est: Ἐπέγκαψαν, ἐπ., ἐπέγκαμψαν. Ἐπέγναψαν ... ἐπέγναμψαν recte Kusterus.]

[Ἐπεγκἄνάσσω.] Ἐπεγκανάξαι, Infundere, vel Superinfundere. Hesychio ἐπιχέαι, vel ἐπεμπιεῖν. [V. Ἐγκανάσσω.]

Ἐπεγκάπτω, Voro. Aristoph. Eq. [493] : Ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί· pro κατάφαγε.

[Ἐπεγκἄχάζω, Irridendo illudo s. insulto. Lycophr. 285 : Γελᾷ στρατὸς, ἐπεγκαχάζων τοῦ δεδουπότος μόρῳ.]

[Ἐπέγκειμαι, Insitus sum. Schol. Hom. Il. Ω, 657 : Οὐδέποτε πυσματικὸν μέρος λόγου προτάσσεται ἐν συνθέσει, ἐξῃρημένου τοῦ ποδαπός· ἐπέγκειται γὰρ τὸ ποῖος τῷ δαπέδῳ. L. Dind.]

[Ἐπεγκέλευμα, τὸ, Instigatio. Hesych. : Ἐπίσηγμα, ἐπεγκέλευμα κυσίν. Ἐπεγκέλευσμα Albertus.]

[Ἐπεγκελεύω, Incito. Eur. Cycl. 652 : Χειρὶ δ' εἰ μηδὲν σθένεις, ἀλλ' οὖν ἐπεγκέλευε. Hesych. in Ἐπιῤῥοίζειν citat Hemst.]

Ἐπεγκεράννῡμι, s. Ἐπεγκεραννύω, Insuper immisceo. [Medio] Plato [Politic. p. 273, D] : Καὶ σμικρὰ μὲν ἀγαθὰ, πολλὴν δὲ τῶν ἐναντίων χρᾶσιν ἐπεγκεραννύμενος. Ubi Bud. simpl. exp. Immiscens. [Plut. Mor. p. 1025, B : Μιχθείσαις ἐκείναις ἐπεγκεραννύμενος. Nicander Al. 166 : Ἄφρὸν ἐπεγκεράσαιο· 370, et οἴνῳ ἐπεγκ. 602.]

[Ἐπεγκλάω, Intorqueo.] Ἐπεγκλάσας affertur pro Oculis innuens : ex Hesych., qui exp. τοῖς ὄμμασί πως διανεύσας. [Dio Cass. 51, 12 : Τὰ βλέφαρα ἐς τὸν Καίσαρα ἐπενέκλα· 79, 16 : Τὸν αὐχένα γυναικίσας καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπεγκλάσας.]

[Ἐπέγκλημα, τὸ, Accusatio. Sopat. in Rhett. græc. Walz. vol. 5, p. 209, 16 : Ἐπειδὴ πᾶς συλλογισμὸς ὡς ἐπ. τι ἐστι. Aristid. ap. Phot. Bibl. p. 417, 14 : Ἐγὼ γὰρ οὔτ' αὐτὸς ἐπ. δήπου τοῦτο ποιοῦμαι. Hase.]

[Ἐπεγκλίνω, Inclino, Adverto. Oraculum ap. Damasc. De principiis p. 195, ubi versus bis ibi positus flagitantibus partim ipsis codicibus ita legendus est: Ἦν γὰρ ἐπεγκλίνῃς σὸν νοῦν, κἀκεῖνο νοήσεις. Osann. Galen. vol. 4, p. 38, 15 : Μηδαμῶς ἐπεγκλίνων εἰς τὸ πλάγιον. Hase.]

Ἐπεγκολάπτω, Insculpo, s. potius Insuper insculpo. [Lycophr. 782.]

[Ἐπεγκοτέω, Irascor. Nicet. Eugen. 5, 219 : Οὐ γὰρ ἐκεῖνοι τοῖς χανοῦσιν εἰς ὕδωρ ἐπεγκοτοῦσιν. Boiss.]

[Ἐπεγκρεμάννῡμι, Suspendo in. Medio Nicand. ap. Athen. 9, p. 372, C : Ἤρι δὲ ξήρανον (τὰς σικύας), ἐπεγκρεμάσαιο δὲ καπνῷ. Præstat, opinor, ἐπαγκρεμάσαιο. L. Dind.]

[Ἐπεγκυκλέω, q. d. Intervolvo, Intersero. Aristides vol. 2, p. 514 : Ὁ λόγος ἐκ τῶν ἐπεγκυκλουμένων ἀσφαλὴς φαίνεται.]

[Ἐπεγκύκλιος, i. q. ἐγκύκλιος, si vera scriptura, ap. Soranum De fasc. vol. 12, p. 512, A ed. Chart., ἐπ. ἐπείλησιν. Weigel. Galen. vol. 18, part. 1, p. 815, 10, item de fasciis in orbem recurrentibus : Ἐπεγκύκλιοι πάλιν ἐπὶ μασχάλην. Hase.]

[Ἐπεγκυλίω, Voluto in. Clem. Al. Str. 7, p. 877 : Χαίρων μὲν ἐφ' οἷς ἔγνω, συστελλόμενος δὲ ἐφ' οἷς ἐπεγκυλίεται τῇ τοῦ βίου ἀνάγκῃ. ῠῑ]

[Ἐπεγκύρω, Incido in, Nanciscor. Nicetas Alex. p. 166, A : Λέων μεγάλῳ ἐπεγκύρσας θηράματι. Ubi exprimit l. Homeri in Ἐπικύρω citandum. ῡ L. D.]

[Ἐπεγξύω, Rado in. Eust. Opusc. p. 328, 83 : Τὸ δὲ ἐπιπολάζον λίνεον, ὡς ἐπεγξύειν τὸ στρῶμα, ἐχρῆν μὲν εἰς μελανίαν βεβάφθαι σκυθρωπότερον.]

[Ἐπεγρήγορος, ὁ, Vigil. Tzetz. Hist. 7, 265 : Πέτεσθαι καθορμήσαντες (avium pulli) ὡς τῶν ἐπεγρηγόρων. Elberl. Plut. Brut. c. 36 : Φύσει μὲν γὰρ ἦν ἐπεγρηγορὼς ὁ ἀνὴρ, nisi leg. ἐπεγρήγορος, quod præfero. Coraes. Non videtur Plutarcho tribui posse usus voc. recentis. Quo utitur Horap. Hierogl. 1, 60 : Τὸν βασιλέα ἐπεγρήγορον εἶναι. L. Dindorf.]

Ἐπεγχαίνω, i. q. ἐγχαίνω, Inhio; nec non Irrideo, Illudo, ore sc. hiatu magno diducto, ut in cachinnis fieri solet, ut Suidas ἐπεγχανεῖν exp. καταβοᾶν, καταγελάσαι, afferens ἀδέσποτον hunc l. [Æliani] : Οὐ μὴν ἡ τιμωρὸς δίκη τὸν ὑβριστὴν καὶ ὑπερόπτην εἴασεν ἐπεγχανεῖν τῷ τοῦ Μέλητος θανάτῳ. [Phrynich. ap. Phot. cod. 158 (p. 101, 19) : Οὐδ' εἴτις Κωρυκαῖος ἐπεγχάνοι. Gatak. Eust. Opusc. p. 173, 27 : Θάνατος κύνεον ἐπεγχαίνων· 181, 38 : Στόμα πλατὺ ἐπεγχανὸν τῇ πόλει· 195, 82. Fut. med. 114, 4 : Ἡμεῖς γελῶντες ἐπεγχανούμεθα. L. D. Schol. Aristoph. Nub. 1242 : Ἐπεγχανῇ μοι. Boiss.]

[Ἐπεγχἄλάω, Laxo. Nicand. Al. 439 : Δεσμὰ δ' ἐπεγχαλάουσι γενειάδος.]

[Ἐπεγχειρέω, Adorior. Galen. vol. 2, p. 221, 15, de latrone : Ὃν ἀπέκτεινε μέν τις ὁδοιπόρος ἐπεγχειροῦντα πρότερον, ὁμόσε χωρήσας. Hase.]

[Ἐπεγχέω, Insuper infundo. Eur. Cycl. 423 : Ἐπεγχέων ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ (κύλικα). Philox. ap. Athen. 9, p. 409, E : Χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγχέοντες. Hippocr. p. 532, 23 : Ἀποχέειν τὸ ὕδωρ καὶ ἄλλο ἐπεγχέειν. Hero Spirit. p. 207, 11 : Ὅταν ἐπεγχέωμεν πάλιν τὸ ὑγρόν· 210, 9, 12. Simpl. Infundo, ap. Philostr. V. Ap. 3, 2 : Αὐτὸν ἐπεγχεῖν ἑαυτῷ τούτου (τοῦ πόματος) ὀσημέραι. Phot. Bibl. p. 22, 26 : Ἐξετύφλωσε ζέον ἔλαιον τοῖς ὀφθαλμοῖς ἠνεωγμένοις ἐπεγχέας. Forma poet. Nicand. ap. Athen. 9, p. 372, F : Ἔνθα τε μέτρῳ ὄσπρια πανσπερμηδὸν ἐπεγχεύῃσιν ἀλετρίς. Non recte HSt. fingit thema] Ἐπεγχύω, Insuper s. Iterum infundo. Simpliciter etiam exp. Infundo.

[Ἐπεγχρίμπτω, s. Ἐπεγχρίπτω, Impetum facio in. Nicetas Urb. capt. p. 395, D : Μετὰ θάρσους τοῖς τείχεσιν ἐπεγχρίπτοντες. L. Dind.]

Ἐπέγχυμα, τὸ, i. q. ἔγχυμα.

Ἐπεγχῠματίζω, Instillo s. Infundo. Diosc. 5, 23 : Ἐγκλύζεται δὲ ἐπὶ τῶν μετὰ νομῆς δυσεντερικῶν· δεῖ δὲ ἐπεγχυματίζειν γάλακτι, Oportet autem ex lacte instillare, Ruell. At Marc. Veruntamen oportet lac statim superfundere. [Hippiatr. p. 74, 19 : Ἐπεγχυμάτιζε τίλεως (l. τήλεως) χυλόν. Hase.]

[Ἐπεγχύνω, forma novitia pro ἐπεγχέω. Hero Spirit. p. 216, 17 : Ἐπεγχυνομένου ὕδατος. Sic id. sæpe ἐγχύνω et al. ῡ L. Dindorf.]

Ἐπεγχύτης, ὁ, Pincerna, Qui vinum infundit. Vox est Hellespontiaca. Nam ut Athen. [10, p. 425, C] refert ex Demetrio Scepsio : Ἑλλησπόντιοι ἐπεγχύτην ὀνομάζουσι τὸν οἰνοχόον· καὶ τὴν χρεωνομίαν, χρεωδαισίαν. [Eust. Od. p. 1402, 40. ῠ]

[Ἐπεθίζω. Ἐπεθισθῆναι, Assuescere. Aristoxenus Harm. 11, p. 33 ed. Meibom. Osann.]

Ἐπεὶ, Postquam, Ex quo. Hom. Od. A, [2] : Ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε, i. e. ἀφ' οὗ, Eust., Ex quo tempore Trojam evertit. Pro quibus Flaccus, Captæ post tempora Trojæ. Ferri vero et hic potest adv. Postquam. Et Π, [23] : Οὔ σέ τ' ἔγωγε Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηὶ Πύλονδε. [Æsch. Ag. 40 : Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ ... Μενέλαος ἄναξ ἠδ' Ἀγαμέμνων... ἦραν· 984 : Χρόνος δ', ἐπεὶ κτλ. Thuc. 6, 2 : Τὰ κράτιστα τῆς γῆς ᾠκησαν ἔχοντες, ἐπεὶ διέβησαν, ἔτη ἐγγὺς τριακόσια.] Et cum ἂν pro Postquam, Quum, ut ἐπειδάν.

Il. Z, [412] : Ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπῃς. Sic I, [304]: Ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθῃ. [Ἔλθοι a Wolfio receptum jure repudiavit Thierschius Act. Monac. 1, 2, p. 199.] Ἐπείκεν, s. Ἐπεί κεν, Quando, Postquam. Od. Ξ, [153] : Αὐτίκ' ἐπείκεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώμαθ' ἵκηται. Interdum [immo nunquam] Quoniam, Siquidem. [Il. Λ, 455 : Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, et ib. 764. Et interposito voc. Il. I, 409 : Ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων. Pro quo perperam ἐπήν κε libri nonnulli Theocr. 11, 78, quarum partt. conjunctio sublata nunc etiam Hom. Il. A, 168 : Ἐπὴν κεκάμω, ubi olim male ἐπήν κε κάμω : unde fort. Hesych. : Ἐπήν κεν, ἐπὰν, ὅταν. Idem est in libris Orph. Lith. 720 : Ἐπήν κέ τις ... ἀείδῃσιν. || Cum optativo conjungitur ἐπεὶ, ubi dicitur de actione repetita. Hom. Il. Ω, 14 : Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν κτλ. Thuc. 8, 38 : Ἐπεὶ δὲ μὴ ἀντανάγοιεν, ... ἡσύχασαν. Xen. Cyr. 1, 6, 34 : Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν, καὶ τὰ ... νόμιμα ἐδόκει ἀσφαλὲς εἶναι διδάσκειν· 8, 3, 21. Et in sententia communi Soph. Tr. 93 : Καὶ γὰρ ὑστέρῳ τό γ' εὖ πράσσειν, ἐπεὶ πύθοιτο, κέρδος ἐμπολᾷ· fr. Amphitr. ap. schol. OEd. C. 390. Et in oratione obliqua, Xen. Cyrop. 1, 4, 21 : Ὡς παυσομένους τοῦ διωγμοῦ, ἐπεὶ σφᾶς ἴδοιεν. Solœce, ut solent recentissimi, Cinnam. p. 12, C : Ἐπεὶ δὲ καὶ Μανουὴλ ἔσχατος αὐτῷ γένοιτο, pro ἐγένετο. V. infra in Ἐπειδή. || C. conjunctivo sine ἂν vel κεν ponunt Epici, ut Hom. Il. O, 363 : Ἔρειπε δὲ τεῖχος ... ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης, ὅστ' ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, ἂψ αὖθις συνέχευε. H. Apoll. 158 : Αἵ τ' ἐπεὶ ἂρ πρῶτον μὲν Ἀπόλλων' ὑμνήσωσιν, ... ἀείδουσιν· ubi metro excluditur ἐπὴν, quod pro altero vel ex libris vel ex conjectura restitutum est in locis conjunctivum habentibus Od. Λ, 119, Mimnermi ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 458, Orph. Arg. 1108. Inter Tragicos Soph. Ant. 1025 : Ἀνθρώποισι γὰρ τοῖς πᾶσι κοινόν ἐστι τοὐξαμαρτάνειν· ἐπεὶ δ' ἁμάρτῃ, κτλ. OEd. C. 1226 : Μὴ φῦναι τὸν ἅπαντα νικᾷ λόγον· τὸ δ', ἐπεὶ φανῇ, βῆναι κεῖθεν ὅθεν περ ἥκει, πολὺ δεύτερον. De Ἐπειδὴ cum conj. v. infra.] Itidem [ap. Atticos tam poetas, ut Æsch. Prom. 831 : Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα, et alios omnes, quam] in soluta oratione. [Plato Soph. p. 261, E : Ἐπεὶ τοῦτο ... διαπεπέρανται. Et alii quivis.] Athen. : Ἐπεί τις αὐτὸν ἤρετο. Plut. : Ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. Interdum cum τάχιστα et θᾶττον, de quo usu dicetur paulo post in Ἐπειδή. Et cum infin. ex Herodoto [7, 150] : Ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. [Temporali signif. etiam 2, 32; 4, 10 et alibi, Xenoph. Anab. 5, 7, 18. De eadem constr. in caussali signif. v. infra. || Interdum sine verbo, quod intelligendum relinquitur. Soph. Phil. 948 : Οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε εἷλέν μ' ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὧδ' ἔχοντ' εἰ μὴ δόλῳ· OEd. C. 1455 : Χρόνος ἐπεὶ μὲν ἕτερα, τὰ δὲ παρ' ἦμαρ αὖθις αὔξων ἄνω.],

Sed Ἐπὰν sæpe dicitur pro illo ἐπεὶ ἄν. Diosc. : Ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, Postquam biberit, moritur. Aphr. Alex. : Ἐπὰν ἡ θυρὶς ἀνεῳχθῇ. [Eur. Herc. F. 1364 : Γῆ δ' ἐπὰν κρύψῃς νεκρούς. Soph. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 439 : Ἀλλ' ἐπὰν λήξῃ κακοῦ. Utroque loco restituenda forma ἐπὴν, qua una usi sunt antiquiores poetæ Attici, ut Aristoph. Av. 1355, Lys. 1175, cum iisque Thucyd. 5, 47; 8, 58 bis, Xen. H. Gr. 2, 1, 24; Cyrop. 3, 2, 1; Anab. 2, 4, 3, secundum libros meliores, quum ἐπὰν vel ἐπειδὰν sit in deterioribus. Idem est in l. Polemonis ap. Athen. 4, p. 138, F. Contra ap. eundem Xen. consentiunt libri in ἐπὰν, Anab. 1, 4, 13; 4, 6, 9; H. Gr. 1, 1, 29, habetque idem monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 131, n. 92, 17, ut recentiorum communis dialecti scriptt. exx. omittam. Cum indicat. conjungunt recentissimi, ut Constant. Them. p. 4, D : Ἐπὰν ἤρξαντο. Schol. Luciani Dem. Peregr. c. 9 : Ἐπὰν γὰρ ἑάλω. Ap. Aret. p. 32 : Ἐπὴν δὲ ἀπῆλθε ..., πάμπαν ἐξεμαίνετο, scribendum ἀπέλθῃ, notandumque ἐπὴν c. conj. positum pro ἐπεὶ c. opt., ut ibid. ἦν cum eodem modo pro εἰ cum optativo. || α produci quum per se intelligitur tum exempla confirmant Antiphanis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 59, Rufini Anth. Pal. 5, 43, 1. || Ἐπάνπερ Tzetz. Hist. 3, 479. Ἐπεάνπερ Herodot. 3, 153.]

|| Ἐπὴν, Ion. [et Att.] pro ἐπὰν, Postquam. Herodot. [2, 40, ubi ἐπεὰν præbuerunt libri meliores, quod toties usurpavit Herod., ut suspecta ap. eum sit forma ἐπήν] : Ἐπὴν προνηστεύσωσιν. Ap. Eund., ἐπὴν ἔλθῃ, Postquam venerit [4, 134 : Ἐπὴν τάχιστα νὺξ ἐπέλθῃ, secundum libros nonnullos : sed recte alii ἐπεάν]. Hom. Od. Ξ, [130] : Ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται, Ubi vir alibi perierit, i. e. ἐπειδάν. [Et alibi sæpe quum Hom. tum Hesiodus, aliique Epici. De quibus notamus tantum conjunctum cum δὴ, Il. Π, 453, Od. Α, 293; et τὰ πρῶτα Il. Z, 489. Et cum opt. positum post alium optativum Il. Τ, 208 : Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας Ἀχαιῶν ... ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην· Ω, 227, Od. Δ, 222. Et post imperf. frequentat. Od. Β, 105, Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο· Τ, 150. Quibus ll. omnibus vel ἐπεὶ pro ἐπὴν vel conjunctivum pro optativo restituit Thierschius l. c. p. 200—1. || Apodosis post protasin per ἐπὴν inchoatam omissa ap. Hom. Od. Z, 262 : Αὐτὰρ ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν κτλ. Similia de ἐπεὶ v. in fine. Sed ap. Hippocr. p. 1234, E : Ἐπὴν βραχὺ ἦν διψώδης, legendum ἐπί.]

|| Ἐπεὰν Ion. pro ἐπὰν [compositum ex ἐπεὶ et ἂν, ut ἐὰν ex εἰ et ἂν, de quo v. in Ἐὰν p. 3, D, coll. Apoll. De conj. Bekk. An. p. 481, 14, et qui idem tradit de forma ἐπὰν, Eust. Il. p. 652, 7], Postquam, Quando, Quum. [Sæpe ap. Herodotum cum conjunctivo, ut 1, 9 : Ἐπεὰν δὲ στείχῃ· 21 : Ἐπεὰν σημήνῃ, aliosque Iones, quorum exx. nonnulla indicavit Koen. ad Greg. p. 465, qui etiam in ἐπὰν, quod alienum ab Ion. dial., depravatum notavit ap. Aret. p. 112.]

[|| Proxima sec. ordinem alphab. particula, cui conjungi solet ἐπεὶ, est ἄρα s. ἀρ, Hom. Il. Z, 426 : Τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἤγαγε· Π, 374. I, 409 : Ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων· Ω, 288 : Ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς ὀτρύνει· Od. P, 185 : Ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις· Il. E, 686 : Ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ..., ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε ... εὐφρανέειν· Σ, 88 : Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. (Pro quo H. Apoll. 464 : Ξεῖν', ἐπεὶ οὐ μὲν γάρ τι καταθνητοῖσιν ἔοικας ..., nisi fallit scriptura.) Et Ἐπεί γε vel Ἐπεί ... γε. Æsch. Pers. 386 : Ἐπεί γε μέντοι ... ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν. Soph. Ant. 923 : Τί χρή με τὴν δύστηνον ἐς θεοὺς ἔτι βλέπειν ..., ἐπεί γε δὴ ... ἐκτησάμην. Et ἐπεί γε μὲν δὴ Tr. 484. Eur. Hel. 556 : Ἴστημ', ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου. Plato Conv. p. 208, C, Gorg. p. 492, B. Xenoph. Anab. 1, 3, 9. Hesiod. Th. 171 : Ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω· 420 : Ἐπεὶ δύναμίς γε πάρεστιν. Hom. Il. A, 352 : Μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε· Δ, 269 : Ἐπεὶ σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν. Pind. Ol. 9, 37, Soph. OEd. C. 266, Thuc. 3, 45, Plat. Reip. 1, p. 352, C, etc. Tum, quam HSt. ponit ante δὴ, part. οὖν.] Dicitur etiam ἐπεὶ οὖν, vacante [non vacante, sed concludente et, ut sequens δὴ, confirmante] οὖν, Hom. Il. Δ, [244] : Αἴτ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον κ. τ. λ. [Conf. Γ, 4; A, 57, Hesiod. Th. 853.]

Et Ἐπειδὴ vacante itidem δὴ, sed juncto per compos., Il. A, [235] : Ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. In prosa autem jungitur et aliis advv.: Xenoph. Hell. 3, [2, 4]: Ἐπειδὴ [al. ἐπεὶ] εὐθέως ἥσθοντο. [Quod vert. Quum statim, neque hic debebat memorari. Quum primum enim græce dicitur εὐθὺς ἐπειδὴ, ut ap. Thuc. 1, 102; 7, 26, 69.] Cyrop. [1, 5, 6], ἐπειδὴ τάχιστα, quo utitur et Dem. [Plato Protag. p. 310, D.] At Lat. non dicunt ad verbum Postquam cito, nec Quum cito, aut Quum citissime, sed Quum primum [Gl.], aut certe Simulatque. [Ex quo, Postquam, ut supra ἐπεὶ, Thuc. 1, 6 : Οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ ἐπαύσαντο· et similiter 3, 68; 8, 68. || Conjungitur autem etiam cum præs., ut sit i. q. Quandoquidem, quomodo interpr. Gl., quæ addunt etiam Quando, Quoniam, Quatenus, Quidni. Hom. Il. Ξ, 65 : Ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι μάχονται. Æsch. Cho. 566 : Ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Soph. Tr. 1176 : Ταῦτ' οὖν ἐπειδὴ λαμπρὰ συμβαίνει. Thuc. 7, 13 : Ἐπειδὴ ... ὁρῶσιν· 6, 20. Plato Gorg. p. 448, B : Ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ βούλει, ἀποκρίνου· Prot. p. 320, B : Ἐπειδὴ δέ σου ἀκούω ταῦτα λέγοντος, κάμπτομαι. || Optativo, ut supra ἐπεὶ, de actione repetita eaque præterita dictum, vel in oratione obliqua positum, jungitur ap. Plat. Phæd. p. 59,

D: Ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη (τὸ δεσμωτήριον), εἰσῆμεν· Reip. 8, p. 569, A: Οὔτε τούτου αὐτὸν ἕνεκα ἐγέννησε... ἵνα ἐπειδὴ μέγας γένοιτο, τότε τρέφοι· Prot. p. 315, B: Ἐπ. αὐτὸς ἀναστρέφοι..., περιεσχίζοντο. Thuc. 7, 44, et altero modo ib. 80. Æneas Tact. c. 11, p. 35: Ἔπεισε λέγων ὡς, ἐπειδὴ εἰρήνη εἴη, ... ξηρᾶναι δεῖ. Solœce Cinnamus p. 7, C: Ἐπειδὴ... διάφορος τῷ φυλάρχῳ τῆς Ἰκονίου γένοιτο πόλεως, pro ἐγένετο· 9, A; 17, D. Sic ἐπειδήπερ ib. p. 4, D. || Conjunctivo ap. Hom. Il. A, 478: Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς, ὠμοφάγοι μιν θῶες... δαρδάπτουσιν. Cui ἐπὴν δὴ substituit Thierschius l. c. p. 198, inter quod et ἐπεὶ δὴ variant libri Π, 453: Ἐπὴν δὴ τόνγε λίπῃ, Od. M, 55. De constr. cum inf. v. HSt. infra. || Notandæ præterea particulæ quibuscum solet conjungi. 1. Ἐπειδή γε, Thuc. 6, 18: Οἷς χρεὼν, ἐπ. γε καὶ ξυνωμόσαμεν, ἐπαμύνειν. Plato Reip. 1, p. 348, C: Ἐπ. γε καὶ λέγω ἀδικίαν... λυσιτελεῖν. Et sine καὶ Phæd. p. 87, A, Thuc. 4, 73. Ἐπειδὴ... γε Pind. Isthm. 7, 9: Ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός. 2. Ut omittam ἐπειδὴ δὲ, quod frequentissimum est, Ἐπειδὴ καὶ, Soph. OEd. T. 412: Ἐπ. καὶ τυφλόν μ' ὠνείδισας· Phil. 380. Aristoph. Pl. 1086: Ὅμως δ' ἐπ. καὶ τὸν οἶνον ἠξίους πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. Plato Conv. p. 199, C: Ἐπ. καὶ τἆλλα... διῆλθες... καὶ τόδε εἰπέ. Thuc. 3, 60. Vel Ἐπ. ... καὶ, 6, 13. 3. Ἐπειδὴ οὖν, Plat. Theæt. p. 197, A: Ἐπ. οὖν ἐσμεν φαῦλοι. Thuc. 2, 20. 4. Ἐπειδήπερ, Quoniam quidem, Gl. Frequentat Aristoph., ut Ach. 437: Ἐπειδήπερ ἐχαρίσω μοι ταδὶ, κἀκεῖνά μοι δός. Thucyd. 6, 18; Plato Reip. 1, p. 350, E, et alibi. || De Ἐπεί ποτε, Ἐπειδή ποτε, Ἐπειδάν ποτε v. in Ποτε.] Sciendum est porro et ἐπεὶ per se eund. usum interdum præstare: dicitur enim a Xen. [Comm. 1, 2, 47]: Ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον [et alibi. Conf. Æschyl. Prom. 199] ab Aristot. Pol. p. 135: Ἐπεὶ θᾶττον. [Similis formula ap. Hom. Il. M, 420: Τείχεος ἀψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν. Æsch. Ag. 1286: Ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἴλίου πόλιν.] Sed jungunt et infinitivo, dicentes ἐπειδὴ ἀκοῦσαι pro ἐπειδὴ ἤκουσεν. Cujus constr. exx. v. ap. Bud. p. 1044. [Demosth. p. 439, 7: Ἐρέσθαι τινα..., ἐπειδὴ δὲ ἀκοῦσαι, ... δεινὸν αὐτῷ τι δόξαι. Plato Conviv. p. 174, D, Reip. 10, p. 614, B; 619, C. || Divisim Hom. Il. A, 318: Ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος· Od. P, 185: Ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις... Herodot. 9, 90: Ἐπεὶ γὰρ δὴ ... καθέατο. Et sæpe ap. Atticos interposito γε, de quo v. infra in Ἐπεί γε, vel δὲ, ut Plat. Theag. p. 126, C: Ἐπεὶ δὲ δὴ τὰ πολιτικὰ βούλει σοφὸς γενέσθαι· Lach. 183, E. || Forma Bœot. Ἐπιδεὶ in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, III, 29: Ἐπιδεὶ κεκόμιστη.]

|| Ἐπειὴ, poet. pro ἐπειδὴ s. ἐπεὶ, Postquam, Postea-quam: Il. Δ, 308 [et alibi sæpe ap. Epicos media semper correpta]: Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, Quando, Quandoquidem, Quoniam. Eust. hic particulam η dicit vel adjectitiam esse ut in ὁτιὴ et τίη: vel positam pro δή. [Conferendum οὐ γὰρ ᾗ pro οὐ γὰρ δὴ dictum, quod annotavit Hesychius. Scripturam ἐπεὶ ᾗ vel accentum ἐπειᾗ memorant Jo. Alex. p. 42, 16, schol. Il. A, 156, Apoll. Lex. H. v. H, Etym. M. ibid. et p. 356, 18; Cramer. Anecd. vol. 1, p. 193, 7, Eust. Il. p. 73, 18; ἐπείη id. Od. p. 1178, 39.] Nonnunquam vero particulam ἂν addunt: unde est Ἐπειδὰν, pro ἐπειδὴ ἄν: ut supra ἐπὰν pro ἐπεὶ ἄν: habet autem eand. signif., sed conjunctivo jungi solet. [Semel est ap. Hom. Il. N, 285: Ταρβεῖ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ubi ἐπὴν δὴ restituit Thierschius l. supra cit. p. 198, coll. var. script. Od. M, 55. Frequentant vero Attici tam poetæ quam prosæ scriptores, et semper conjungunt cum conjunctivo. Optativo ubi junctum reperitur, librariorum error est, ut Xenoph. Cyrop. 1, 3, 11: Ἐπειδὰν δὲ πάνυ σπουδάζοι φαγεῖν, εἴποιμ' ἂν ὅτι κτλ., ubi alii libri εἰ, et ib. 18: Ὅπως οὖν μὴ ἀπολῇ μαστιγούμενος, ἐπειδὰν οἴκοι εἴης, ubi ᾖς restituerunt editores; vel Demosth. p. 865, 24: Οὐκ ἔσθ' ὅστις οὐχ ἡγεῖτο δίκην με λήψεσθαι παρ' αὐτῶν, ἐπειδὰν ... δοκιμασθείην, ubi ἐπειδὴ legendum cum Dobræo Adv. vol. 1, p. 493. Usitata vero hæc constructio Byzantinis, velut Agathiæ 2, 5, p. 41, B: Ἐπειδὰν δὲ τοῦτο ἐσίδοι ὁ Φράγγος, ὁ δὲ ... καταβρίθει· 8, 43, C: Ἐπειδὰν εἰσβάλλοιεν, τότε δὴ ... ἐπιέναι· 23, 61, A: Ἐπ. δέ τις οὕτως ἐκτεθείη, ἄρτου τρύφος αὐτῷ ... ξυμπαράκεινται· 3, 5, 77 D, etc., Zosimo 4, 48, 4; 5, 18, 8; 31, 6; 6, 9, 5. Indicativo etiam jungunt recentissimi, ut Palæph. 32, 16: Ἐπ. μὴ παρεῖχον χρήματα· 39, 4, ubi tamen variat scriptura.] Dem.: Ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους φυλάττειν χρὴ, Postquam posueritis, Quum posueritis. Dicitur tamen ἐπειδὰν ἴδωσι et pro Quum vidissent: de quo usu lege Bud. p. 946. [Qui affert exx. Luciani, ubi ponitur de re præterita, in præsens tempus relata. Cum τάχιστα, ut supra ἐπειδὴ, conjunxit Xenophon Cyrop. 1, 3, 14; 5, 4, 21. Cum θᾶττον Plat. Prot. p. 325, D. Sequente γε Xen. Cyrop. 1, 4, 9: Μαστιγωσάτω, ἐπειδάν γε ἐγὼ δῶ αὐτῷ. ᾱ || Ἐπεί νυ Hom. Il. A, 416: Ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ· Ξ, 340. De ἐπεὶ οὖν v. HSt. supra. Ἐπείπερ vel ἐπεὶ ... περ, hoc ap. Hom. Il. A, 416 modo cit., N, 447: Ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὔτως· Od. Υ, 181. Illud ap. Atticos, ut Æsch. Ag. 854, Soph. OEd. C. 75, Eur. Iph. T. 595, Xen. Comm. 1, 4, 19, Plat. Reip. 7, p. 529, C, etc. Sequente δὲ Fab. Æsop. 121, p. 52 Fur.: Ἐπείπερ δ' ἐμοὶ ἀγαθῶν πλῆθός ἐστι. || Ἐπεί ῥα Hesiod. Th. 881: Αὐτὰρ ἐπεί ῥά πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσσαν. Hom. Il. A, 458: Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' εὔξαντο· O, 418: Ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.] Interdum et Ἐπείτοι [Pind. Isthm. 2, 45: Ἐπεί τοι οὐκ ἐλινύσοντας αὐτοὺς εἰργασάμαν. Soph. El. 323: Ἐπεί τἂν οὐ μακρὰν ἔζων ἐγώ· OEd. C. 433. Xen. Conv. 3, 4. Sequente καὶ, Eur. Med. 678, Aristoph. Ran. 509, Plat. Reip. 8, p. 567, E, et alibi. Pro quo Soph. Tr. 321: Ἐπεὶ καὶ ξυμφορά τοι, ubi alii libri τις], item Ἐπείτε pro Postquam: quorum utrumque non infrequens Pausaniæ [1, 20, 3: Τὴν μὲν, ἐπεί τ' ἐκαθέζετο, δεδέσθαι· 22, 3, etc. Imitatur autem Herodotum, qui ἐπεί τε habet 1, 165, 166, et alibi. Cum infinitivo 1, 94; 8, 135.] Et ἐπείτε γὰρ τάχιστα, pro ἐπεὶ γὰρ τάχιστα, VV. LL. [Hom. Il. Λ, 87: Ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὤπλίσσατο δεῖπνον οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας τάμνων δένδρεα μακρά· 562: Ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς· M, 393: Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο... αὐτίκ', ἐπεί τ' ἐνόησεν. Sequente ἂν Herodot. 1, 200: Ἐπεί τε ἂν θηρεύσαντες αὐήνωσι· 202.]

|| Ἐπεὶ, Quandoquidem, Quoniam. Aut etiam Postquam, hic quoque; nam et ipsum alicubi hanc quoque signif. habere comperitur. Itidem vero et Gall. *Puis que* utrumque declarat: ita tamen, ut pro Postquam temporis adverbio fere præfigatur particula *de*, et dicatur *depuis que*. Hom. [Il. A, 112: Οὕνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσηίδος ἀγλαὰ ἄποινα οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, et ib. 114 et alibi sæpissime.] Il. B, [171]: Ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν· Od. Υ, 156: Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται· ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Et [Il. A, 119]: Ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. Plato Apol. Socr. [p. 19, E]: Ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι· De rep. 2: Πολὺ γὰρ ἀμείνων ἄρα ὁ τοῦ ἀδίκου ἢ ὁ τοῦ δικαίου βίος, ὡς λέγουσιν· ἐπεὶ ἔμοιγε οὐ δοκεῖ οὕτως. [Pind. Ol. 4, 13: Θεὸς εὔφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς· ἐπεί μιν αἰνέω κ. τ. λ. 6, 90: Δίδοι τέ οἱ αἰδοίαν χάριν..., ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ. Æsch. Prom. 347: Οὐ δῆτ', ἐπεί με χαὶ κασιγνήτου τύχαι τείρουσ' Ἄτλαντος. Thuc. 1, 12. Et alii omnes passim.] Sed et cum infin. ex. Xen. annotat Bud. [Comm. 1, 1, 13]: Ἐθαύμαζε δὲ εἰ μὴ φανερὸν αὐτοῖς ἐστὶν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἐστιν ἀνθρώποις εὑρεῖν· ἐπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. [Conf. Thuc. 2, 93.] Sed ego minime cum Bud. crediderim ἐπεὶ ad hunc infin. immediate ferri, sed ad verbum indic. modi subauditum. || Alioqui, Sin minus, Quod nisi ita esset: ut exemplis aliquot abunde docet Idem, p. 992—3. [Plato Leg. 3, p. 686, B: Πολεμοῦν οὐπώποτε πέπαυται· ἐπεὶ γενομένη γε ἡ τότε διάνοια καὶ ξυμφωνήσασα εἰς ἓν ἀνυπόστατον ἄν τινα δύναμιν ἔσχε· 9, p. 875, C. Xen. Cyr. 2, 2, 31: Οὐ φιλόπονός ἐστιν, ἐπεὶ ἤρκει ἂν αὐτῷ κ. τ. λ. Cujusmodi locis verti licet etiam Nam. Frequenter autem sic ponitur sequente τίς interrogativo, ut Pind. Pyth. 7, 5: Ἐπεὶ ... τίνα οἶκον ναίοντ' ὀνυμάξομαι ἐπιφανέστερον Ἑλλάδι πυθέσθαι; Æsch. Suppl. 329: Ἐπεὶ τίς ἠὖχει...; Cho. 214: Ἐπεὶ τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ; Soph. Tr. 139: Ἐπεὶ τίς ὧδε τέκνοισι Ζῆν' ἄβουλον εἶδεν; Aristoph. Lys. 259.

Vel futuro, ut in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 544, n. 2839, 11 : Ἐπεὶ ὁ παρὰ ταῦτά τι ποιήσας ἔσται ἀσεβής et ib. n. 2842, 8; 2846, 6. Vel imperativo, ut ap. Soph. El. 352, OEd. C. 969 : Ἐπεὶ δίδαξον. Aristoph. Vesp. 73, ap. Aristophont. Athen. 4, p. 161, F, Herodot. 7, 103. Plat. Gorg. p. 473, E. Infinitivo in oratione obliqua Herodot. 8, 111, Thuc. 2, 93, Xen. H. Gr. 7, 1, 38, Eryxiæ p. 395, A. Præterea notandum ἐπεὶ positum in protasi, non sequente, quæ accurate respondeat, apodosi, ap. Hom. Il. Σ, 101 : Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν κτλ., ubi v. Heyn., Od. Γ, 103. Il. Ω, 43 : Λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν, ὅστ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας εἶσ' ἐπὶ μῆλα, ... ubi alii distinguentes post εἴξας participium pro indicativo acceperunt. Conf. Herodot. 2, 31, ubi protasin per ἐπεὶ inchoatam sequitur apodosis particula δὲ annexa, ut ap. Plut. Thes. c. 1, ubi Poplic. c. 1, et alios similes ll. Plut. contulit HSt. Adde Sertor. c. 1, Timol. c. 4. Similem particulæ usum ap. Antonin. Lib. c. 11, p. 74; 28, p. 186; 31, p. 204, notavit Bast. Ep. cr. p. 124, qui pro ἔπειτα, Postea, poni putabat, quomodo posuit Orph. Arg. 182 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Τελαμὼν συνεφέσπετο (et sec. cod. Ruhnk. 391 : Αὐτὰρ ἐπεὶ 'ς αὐλὴν εἰσήλθομεν, ubi ἔπειτ' restituit Heringa)· 675 : Αὐτὰρ ἐπεὶ ζαμενὴς Βορέης ... ἐκύλινδε· quo l. libri ἐπὶ vel ἔπειτα, cui ἐπεὶ substituit HSt., quod pro ἔπειτα codd. præbuerunt 678 : Αὐτὰρ ἐπεὶ Φινῆος Ἀγηνορίδαο λιπόντες αὖλιν ... ἐξικόμεσθα. Quibus exx. addendum videtur quartum v. 322 : Δήμητρος μὲν πρῶτα ... ἀκτὴ, αἷμα δ' ἐπεὶ ταύροιο, ubi libri ἐπί. Sed Diodoro 15, 9 : Εὐπορῶν δὲ χρημάτων καὶ στρατιωτῶν, ἐπεὶ τοὺς τριηράρχους ταῖς εὐνοίαις ἰδίους πεποιημένος, restitui ἔτι δέ. L. Dind.]

[Ἐπειὰς, άδος, ἡ. V. Ἐπειός.]

Ἐπειγεὺς, δ, Qui summo studio rem aliquam properat et urget, Homero nom. propr., ut a σπέρχομαι Σπερχειός. [Il. Π, 571.]

[Ἐπειγμένως pro ἠπειγμένως perperam scriptum apud Suidam v. Ἐπιτροχάδην, et alibi. L. D. Itemque ap. Greg. Nyss. t. 3, p. 217, B. Hase. Ἐπειγομένως Euseb. Præp. ev. 5, 8, p. 192. Struv.]

Ἐπείγω, Urgeo, Impello. Hom. Od. Λ, [53] : Κατελείπομεν ἡμεῖς Ἄχλαυστον καὶ ἄθαπτον, ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε· T, [73] : Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. [M, 167 : Ἔπειγε γὰρ οὖρος, et ἵς ἀνέμου Il. O, 382. Conf. Soph. Phil. 1451. Addito accusativo Il. M, 452 : Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ· ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει. Od. M, 205 : Οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον, Impellebant. O, 445 : Ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων, Accelerate emtionem. Soph. OEd. C. 1540 : Ἐπείγει γάρ με τοὐκ θεοῦ παρόν. Infinitivo sequente H. Hom. 37 (Ad Cuman.), 16 : Μέγας δέ με θυμὸς ἐπείγει δῆμον ἐς ἀλλόδαπον ἰέναι.] Herodian. [2, 8, 3] : Ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον· sine infin. 1, [6, 13] : Προυργιαίτερα ὄντα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα· 4, [12, 12] : Εἴ τι ἐπεῖγον εἴη, δηλῶσαι, Si quid magis urgens, majoris momenti. [Frequentes recentioribus locutiones sunt Ἐπείγει, Οὐκ ἐπείγει, Οὐδὲν ἐπείγει, seq. infinitivo, pro Necesse est; quarum exx. v. ap. Toup. ad Longini 43, 6 : Ἀλλὰ γὰρ οὐκ ἐπ' εἴδους ἐπείγει τὰ μικροποιὰ διαριθμεῖν. Tum τὰ ἐπείγοντα, Necessaria, Plut. Sertor. c. 3 : Τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δ' ἀκοῇ πυθόμενος τῶν ἐπειγόντων.] || Dicitur etiam qui fugientem urget et persequitur, fugientis cervicibus incumbit. Il. K, [361] de duobus canibus in venationibus exercitatis : Ἣ κεμάδ', ἠὲ λαγωὸν, ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα· ὁ δὲ προθέῃσι μεμηκώς. [Aliter Theocr. 24, 69 : Καὶ ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι ἀνθρώποις ὅ,τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει.] || Festino, Propero, Maturo. [Soph. Ph. 499 : Τὸν οἴκαδ' ἤπειγον στόλον.] Herodian. 4, [1, 4] : Τὴν ὁδοιπορίαν ἔτι μᾶλλον ἤπειγον. Iter properare dicit Tacit. : Festinare fugam et Maturare fugam, Virg. : 3, [15, 8] : Τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος. Properare mortem ea signif. dicit Tacit. Legitur ap. Eund. 5, [4, 13] : Μεγάλῃ σπουδῇ τὰ ὀχήματα ἐπειγόντων· quo sensu Horat. dicit Esseda festinant. Volunt autem huic ἐπείγω ἀντιπαρακεῖσθαι τὸ οἴγειν, ut ἐπείγειν sit οἴγειν τινὰ ὀγμὸν ὁδῶν εἰς ἔργον. [Absolute sine accus. Soph. El. 1435 : Ἔπειγέ νυν. — Καὶ δὴ βέβηκα. Eurip. Heracl. 732, Or. 799. Aristoph. Pac. 943, Th. 783. Pind. Ol. 8, 47 : Ξάνθον ἤπειγεν καὶ Ἀμαζόνας εὐίππους καὶ ἐς Ἴστρον ἐλαύνων. De re Plut. Marcell. c. 24 : Τῶν ἀρχαιρεσίων ἐπειγόντων.] || Ἐπείγομαι, Urgeor, Impellor. Hom. Od. N, [115] de navi : Σπερχομένη· τοῖον [al. τοίων]· γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων· itidem de navi, O, [296] : Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ· Il. Λ, [156] : Θάμνοι Πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ. [Φ, 362 : Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.] Dicitur etiam ἐπείγετο βελέεσσιν, N, [511. Hero Spirit. p. 230, 10 : Ὅταν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τυπτόμεναι ἐπείγωνται πᾶσαι (αἱ πλάται), Impelluntur.] Herodian. 4, [13, 9] : Ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, Quum urgeretur desidendi necessitate. || Festino, Propero, Festino gradu contendo. Hom. Il. Z, [363] : Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον· ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, Festinet autem etiam ipse. [Ξ, 519 : Ψυχὴ δὲ καὶ οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη· Ψ, 119 : Δρῦς ... χαλκῷ τάμνον ἐπειγόμενοι. Orac. ap. Diodor. Exc. Vat. p. 4 : Ἀλλ' ἴθ' ἐπειγόμενος Βοττηίδα πρὸς πολύμηλον. Pind. Nem. 4, 34 : Ὧραι ἐπειγόμεναι· Pyth. 9, 69 : Ἐπειγομένων ἤδη θεῶν. Æschyl. Cho. 660 : Νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται. Et sæpius Soph., Eurip., Aristoph., velut Eccl. 43 : Οὔκουν ἐπείξεσθε;] Herodot. [8, 68] : Ἢν μὲν μὴ ἐπειχθῇς ναυμαχίην ποιεύμενος, Si pugnam navalem committere non festines, properes, matures. [Xen. H. Gr. 1, 7, 26 : Τί δὲ καὶ δεδιότες σφόδρα οὕτως ἐπείγεσθε;] Thuc. [2, 81, et alibi,] 3, [49] : Ταύτης δὲ τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐπειγομένης, Festinante, de navi : nisi pass. intelligere malis, Festinis s. Citis remis impulsa. [Eur. Iph. T. 1393 : Ναῦς ... ἠπείγετο.] Eod. l. [3] : Ἐλπίδα εἶναι ἐπειχθέντας ἐπιπεσεῖν ἄφνω, Si properassent : 1, [80] : Καὶ τίνι πιστεύσαντας (χρὴ) ἀπαρασκεύους ἐπειχθῆναι, Et quo fretis vel subnixis nobis properandum. [Plato Leg. 10, p. 887, C : Μηδὲν ... ἐπειχθέντες.] Herodian. 6, [5, 15] : Εἰς τὰ ἑῶα μέρη ἠπείγετο. [Eur. Phœn. 1171 : Ἐς δ' ἄλλας πύλας ἠπειγόμεσθα. Thuc. 4, 3 : Ἠπείγοντο ἐς τὴν Κέρκυραν. Plato Theæt. p. 142, C : Ἠπείγετο οἴκαδε.] Dicitur quoque ἐπείγομαι πρὸς [Thucyd. 6, 101; 7, 84, Diod. 3, 17], ἐπὶ τοῦτο [Eur. Antiop. ap. Plat. Gorg. p. 484, E], Festino et propero eam rem, Sedulo incumbo : ἐπείγομαι τὴν ταχίστην, Accelero et festino gradu contendo. [Herodot. 6, 112 : Δρόμῳ ἐπειγομένους.] Aliquando additur infin. vel gen. ejus rei, quæ, s. ad quam, properatur. Hom. Il. B, [354] : Ἐπειγέσθω οἰκόνδε νέεσθαι. [Od. N, 30 : Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε, δῦναι ἐπειγόμενος, i. e. Cupiens. Hesiod. Sc. 21 : Ἐπείγετο ὅττι τάχιστα ἐκτελέσαι. Æsch. Prom. 52 : Οὔκουν ἐπείξῃ δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν; Thuc. 4, 4 : Ἠπείγοντο φθῆναι. Plato Reip. 7, p. 517, C : Ἄνω ἀεὶ ἐπείγονται ... διατρίβειν. Demosth. p. 867, 4 : Διὸ πρᾶξαι ταῦτ' ἠπείχθησαν.] Od. A, [309 etc.] : Ἀλλά γε [al. Ἀλλ' ἄγε] νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο· T, [188] : Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος. In quibus genitt. Eust. subintelligit ἐπί. Il. Ψ, [437] : Ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, Festino et citato cursu de victoria contendentes. In hoc l. [E, 902] : Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα περιστρέφεται κυκόωντι, vel intelligitur coaguli quasi rei animatæ festinatio, vel, legendo ἐπειγόμενον, ut quidam antiqui, ipsius lactis coactio : ut ἐπείγεσθαι τὸ γάλα dicatur pro Cogi et in caseum comprimi ὑπὸ τοῦ κυκῶντος. || Signif. act. pro ἐπείγω, Urgeo, Incumbo. E, [500] : Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπόν τε καὶ ἄχνας, i. e. ἐπειγόντων καὶ συνεχῶς καὶ μετὰ βίας πνεόντων, ut schol. exp. : supra autem pass. signif. de navi dixit ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. [Orph. Lith. 274 : Ὁππότε δὴ πῦρ νηδὺν ἀμφιέσῃσιν ἐνιπλείοιο λέβητος, ψυχρὸν ἐπειγομένοιο πυρὸς μένει ἔνδοθεν ὕδωρ. Quod Hom. Il. Φ, 362 supra cit. pass. ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ.] || Festino, Propero, Maturo. [Hom. Od. B, 97 et al. : Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος ἐκτελέσω.] Thuc. [3, 2 : Τὴν παρασκευὴν ... ἐπείγονται· 4, 5;] 8, [9] : Ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, Quum navigationem properarent s. maturarent : 6, [100] : Τὴν καθ' αὑτοὺς περιτείχισιν ἐπειγόμενοι. [In Ind. :] Ἐπειχθῆναι, Festinare, σπεῦσαι, σπουδάσαι, Suidæ et Hesych. [Formam Æol. Ἐποίγω inter exx.

mutatæ ab Æolibus diphth. ει in οι ponunt Etym. Ms. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 606, 5, Gud. p. 33, 28, Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 29, 2. L. D.]

Ἐπειγωλή, ἡ, Studium, Assidua, velut properantis, rei alicujus maturatio, σπουδή, Etym. [Nicet. Alex. p. 300, D: Κατ' ἐπειγωλήν, οὐχὶ βάδην· 321, B: Συντονωτάτης ἐπειγωλῆς.]

[Ἐπειδὰν, Ἐπειδὴ, Ἐπειδήπερ, Ἐπειή. V. Ἐπεί.]

[Ἐπειὶς, ίδος, ἡ. V. Ἐπειός.]

Ἐπεικάδες, αἱ, Dies nefasti, et qui inauspicatiores ceteris existimabantur. VV. LL. [Etym. M. p. 131, 15. Wakef.]

Ἐπεικάζω, Conjicio, Conjector, Conjectura assequor, στοχάζομαι. Soph. El. [663]: Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζων κυρῶ Κείνου; [OEd. C. 152: Μακραίων, ὅσ' ἐπεικάσαι· Tr. 1220: Ὡς γ' ἐπεικάζειν ἐμέ. Æsch. Cho. 14: Ἦ πατρὶ τῷμῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω χοὰς φερούσας; 976: Φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη πάρεστι. Herodot. 9, 32: Ὡς δὲ ἐπεικάσαι, ἐς πέντε μυριάδας συλλεγῆναι εἰκάζω.]

[Ἐπεικασμὸς, ὁ, Conjectura. Galen. vol. 14, p. 339, 11: Χρώμενος ἐπεικασμῷ πρὸς τετυπωμένον, Ratione habita partis percussæ. Hase.]

[Ἐπείκελος. V. Ἐπιείκελος.]

[Ἐπεικτὰς, Hesychio ὑπόσχεσις, σπουδή. Ἐπεικτὺς Salmas.]

Ἐπεικτέον, Urgendum. Ex Plat. Leg. [3, p. 687, E: Ὡς τοῦτο ... οὐδὲ ἐπ.] pro Conandum est.

Ἐπείκτης, ὁ, Instigator, Inhortator, Qui ad rem aliquam properandam alium sollicitat et inhortatur, et ipse festinat et alium sedulo urget, ὁ κατεπείγων, ut Suid. illud Pisidis exp.: Ὅπως ὑφέξῃ τοῖς ἐπείκταις ἀγγέλοις τοὺς συλλογισμοὺς τῶν χρεῶν καὶ τῶν τόκων. [Gl. Seguer. Mss.: Ἐπ. ὁ σπουδαῖος. Theophan. in Rhinotmeto p. 306: Ἔκτισε ... τὰ τοῦ παλατίου (Justiniani) περιτειχίσματα, καὶ ἐπέστησεν ἐπείκτην Στέφανον. Leo Gramm. in Leone phil. p. 479: Βασίλειος ἐπ., qui Cedreno p. 598 ἐπ. τοῦ βασιλέως dicitur, unde speciem quandam dignitatis fuisse tunc temporis licet augurari, cujusmodi fuit in regum nostrorum aula Operarii, de qua in Gloss. med. Lat. || Alii sunt ἐπεῖκται et ἐκβιβασταὶ in Basilic. l. 9, *Compulsores*. Hæc fere Ducang.] || Eid. Suidæ dicitur etiam ὁ τὴν κογχύλην ἀπαιτῶν.

[Ἐπεικτικὸς, ἡ, ὸν, Instans, Urgens. Schol. Ven. Hom. Il. Λ, 165: Ἐπεικτικὸν, σφοδρόν. Adv. Ἐπεικτικῶς ib. in schol. vulg., ut sit i. q. σπευστικῶς, σφοδρῶς, in explicatione Homerici σφεδανόν.]

[Ἐπεικτὸς sine interpr. ponit Suidas. Fort. pro ἐπιεικτός.]

[Ἐπεικτύς. V. Ἐπεικτάς.]

Ἐπείκω, Concedo: unde ἐπείξομεν [ἐπιείξω cod.] Hesychio [p. 1371] ὑπείξομεν. [Formam quadrisyllabam memorat Arcad. p. 174, 25: Εἶξεν, ὑπόειξεν, εἶκον (scr. εἶκον), ἐπίεικον.]

[Ἐπείκω, unde perfectum] Ἐπέοικα, Videor, i. q. ἔοικα. Hom. Il. I, [391]: Ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω, Ὅστις οἵ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερος ἔσται, Quicunque sibi eligendus esse videatur. [Immo Conveniat. Non magis enim ἐπέοικε conjunctum cum dat. est Videtur, quam ἔοικε, ut dictum in illo p. 231, B, C.] At ἐπέοικε impers. Decet, Par et æquum est. Il. Ω, [595]: Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδώσομαι, ὅσσ' ἐπέοικε. Sic Od. Ω, [480]: Ἐρέω δέ τοι, ὡς ἐπέοικε. In qua signif. interdum c. dat. construitur: ut Il. Δ, [341]: Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν. [Pind. Nem. 7, 95: Τὶν δ' ἐπέοικεν Ἥρας πόσιν πειθέμεν. Plut. Mor. p. 1029, F: Τὸ μὲν γὰρ ἀριθμῷ πάντα ἐπεοικέναι κατὰ τὴν Πυθαγορικὴν ἀπόφασιν λόγου δεῖται.] At in illo Il. A, [126]: Λαοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν, λαοὺς, non cum ἐπέοικε, sed cum ἐπαγείρειν construitur, Non decet, æquum est ut populus, etc. [Sic et K, 146. Arrian. Exp. 4, 9, 1: Ὑφ' οἵων δὴ (κακῶν) οὐκ ἐπέοικεν ἄνδρα σωφρονοῦντα ἐξηττᾶσθαι. Maxim. Καταρχ. 170, 228, 530; Nicand. Th. 70.] Unde Ἐπεοικὼς, partic., Decens, Conveniens. Arrian. [Exp. 7, 15, 9]: Οὐδὲ τῷ Ῥωμαίων πολιτεύματι ἐπεοικὸς ἦν ἄλλως τε καὶ ἐς τοσόνδε ἀπὸ τῆς οἰκείας πρεσβεῦσαι. [Pro quo Ἐπεικὼς, Æsch. Cho. 669: Πάρεστι γὰρ δποιάπερ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα. Ἐπεοικὸς pro ἐπιεικὲς perperam

scribi videtur apud Hesych. post Ἐπιεικές. L. Dind.]

[Ἐπειλάρχης, ὁ, Dux ἐπειλαρχίας, quod v. L. Dind.]

[Ἐπειλαρχία, ἡ, Arriani Tact. p. 51, 19 ed. Blanc.: Αἱ δύο εἶλαι ἐπειλαρχία αὐτοῖς ὠνομάζετο καὶ ἦν ὀκτὼ καὶ εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἱππέων· αἱ δὲ δύο ἐπειλαρχίαι ταραντιναρχία, ἓξ καὶ πεντήκοντα ἱππέων ἐπὶ τοῖς διακοσίοις. Quod ap. Suidam v. Ἐφίππων ὀνόματα, s. Montef. Bibl. Coisl. p. 509, per ι scribitur, de qua forma HSt.:] Ἐπιλαρχία, ἡ, Duæ turmæ s. Agmen militum 128, ut in Ord. Mil. annotatur. [Ap. African. Cest. c. 72, p. 312, col. 2, v. penult.: Ἑκάστης ἱππιλαρχίας τοὺς ἡμίσεις, ἤγουν ἱππεῖς ἑξήκοντα τέσσαρας, scribendum ἐπιλαρχίας vel ἐπειλ., iterumque c. 74, et c. 73, p. 313, col. 1, 38 Ἐπιλάρχης vel Ἐπειλάρχης, pro ἱππιλάρχης. L. Dindorf.]

[Ἐπειλέω, Involvo. Hero Belop. p. 140 fin.: Ἐπιλύσεις (ἐπειλήσεις recte in marg.) αὐτὸ περὶ τὸ ἥμισυ τοῦ τόνου· et ubi male ἐπειλεῖσαι, Spirit. Heronis p. 261, 11, et ubi ἐπιελουμένων perperam expressum pro ἐπειλουμένων, Heron. Belop. 128, 7. Ib. 129, 4: Τὰ μὲν τοῦ πολυσπάστου ὅπλα ἐπειλεῖσθαι· ἐπειλούμενα γὰρ ἀνάγει τὴν διώστραν· Autom. p. 246, 18: Μιᾶς αὐτῶν (τῶν σπαρτῶν) ἐπαριστερὰ ἐπειληθείσης· 252, 11: Ἐπειλείσθω περὶ τὸ ἀργὸν μέρος τοῦ κοχλίου σπαρτὸς ἐναλλὰξ τὰς ἐπειλήσεις ἔχουσα. Ἐπειληθεῖσαι in ἐπιλυθεῖσαι corruptum fefellit editorem ejusd. Spirit. p. 171, 17. Item ἐπειληθέντων et ἐπειλείσθω in ἐπειλιθέντων et ἐπειλίσθω Matthæum in Medicis p. 338. L. D. Diog. L. 3, 25 (?). Wakef.]

[Ἐπείλησις, εως, ἡ, Involutio. Hero, præter ll. in Ἐπειλέω citatos, Belop. p. 128, 18, Autom. 246, 16; 248, 21; 249, 4; 251, 20 et 252, 17 et 253, 22, 25, ubi perperam ἐπιλ. Soranus De fasciis vol. 12, p. 512, B. L. Dind.]

[Ἐπειλίσσω. V. Ἐφελίσσω.]

[Ἐπειλύω, Occulto. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 241, B: Τοὺς σφετέρους ἐπειλυόντων· et alibi. Medio Ἐπειλύομαι, Obnubo, Obtego me. Ælian. ap. Suid. v. Φιλήμων, p. 3787, B: Ἐπειλυσάμενος ἡσυχῇ ἔκειτο.]

Ἔπειμι, Sum super, Supersto. Hom. Il. B, 259: Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη. Ab aliis tamen accipi pro ἐπιμένοι non ignoro. [Υ, 276: Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινός· Od. Φ, 7: Κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν· Il. E, 127: Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν· Od. B, 344: Κλισταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες. Æsch. Sept. 591: Σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ. Eur. Phœn. 1130. Soph. Ant. 256: Λεπτὴ δ' ... ἐπῆν κόνις. Xen. Anab. 1, 2, 5: Γέφυρα ἐπῆν· 4, 4, 2: Ἐπὶ ταῖς πλείσταις οἰκίαις τύρσεις ἐπῆσαν. Eademque constr. Demosth. p. 1040, 16: Ὅρος ἔπεστιν ἐπὶ τῇ ἑσχατιᾷ.] Aristoph. [Pl. 1206]: Ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω [ubi cum dat., ut Vesp. 262]. Herodot. [7, 184, coll. 185]: Ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, Sunt insuper, Adduntur, VV. LL. Et, Ἐπ' ᾧ πύλαι ἔπεισι ex Eod. [5, 52] pro Cui imminent portæ. [Non vertendum, Cui imminent portæ, sed Ad quem (fluvium) est porta. Conf. 1, 180: Ἐν τῇ αἱμασιῇ ... πυλίδες ἐπῆσαν· et 7, 176. Similiter comp. vox pro simpl. in phrasi οὐκ ἐπέην ἀριθμὸς, 7, 170, 191. (Et 8, 118: Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐπεόντων συχνῶν Περσῶν.) Sed et ἐπεῖναι, Præesse, Præfectum esse, 8, 71: Σφὶ ἐπῆν στρατηγὸς Κλεόμβροτος. Sic 7, 96: Ἐπῆσαν ἑκάστοισι ἐπιχώριοι ἡγεμόνες. (Et ib. 104: Ἔπεστί σφι δεσπότης νόμος.) Schweigh. Æsch. Pers. 241: Τίς δὲ ποιμάντωρ ἔπεστι; 555: Δαρεῖος ... ἀβλαβὴς ἐπῆν τόξαρχος πολιήταις.] Ex Dem. autem [p. 517, 17], Ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος, pro ἔνεστιν, Discrimen inest. [Pind. Pyth. 8, 97: Ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ, λαμπρὸν φέγγος ἔπεστιν ἀνδρῶν. Æsch. Pers. 828: Ζεύς τοι κολαστὴς ... ἔπεστιν. Xen. Cyrop. 6, 2, 33: Ἔπεστι γάρ τις αἰσχύνη λόγχην ἀκονῶντα κακὸν εἶναι. Plat. Reip. 10, p. 597, C: Εἴτε τις ἀνάγκη ἐπῆν μὴ πλέον ἢ μίαν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν κλίνην.] Sic et Hesych. ἔπι, quod ita dicitur pro ἔπεστι ut ἔνι pro ἔνεστι, exp. ἔνεστιν: ut exponi potest in aliquibus Hom. ll. vel Adest: aut etiam simpl. Est. Il. A, [515]: Οὔ τι [τοι] ἔπι δέος· Od. Ξ, [92]: Οὐδ' ἔπι [ἔτι] φειδώ. [V. in Ἐπί. Per tmesin Hom. Od. Z, 210: Ὄθ' ἐπὶ σκέπας ἔστ' ἀνέμοιο· E, 443: Ἐπὶ σκ. ἦν ἀν. Il. I, 187: Ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν.] || Pro Sum post: unde ἐπεσσόμενοι, Qui futuri sunt post, Posteri. [In formulis ap. Epicos frequentibus ἐπεσσομένοισι πυθέσθαι et similibus. Quam scripturam contra Ruhnkenium

Ep. cr. ad Ern. p. 234, Ernestum ad Callim. Epigr. 54, 3, et alios, qui divisim scribendum putassent ἐπ' ἐσσομένοις et ἐπ' ἐσσομένων, tuetur Wernick. ad Tryphiod. p. 278 sq., collatis exx. quale est epigr. ap. Æschin. p. 80, 16 : Μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει· Gregor. Carm. 54, vol. 2, p. 128, D : Οὐρανίους, χθονίους, ζῶντας, ἐπεσσομένους. Adde epigr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1187, 4; vol. 2, n. 2388, 9.] Ἐπέσσομαι, pro ἐπέσομαι, ab ἔπειμι, poet. Sonat autem Superero, vel Postero : ut et ἐπέσσεται exp. μετὰ ταῦτα ἔσται. [Hom. Od. Δ, 756 : Ἀλλ' ἔτι πού τις ἐπέσσεται, ὅς κεν ἔχῃσιν. H. Cer. 263 : Τιμὴ δ' ἄφθιτος αἰὲν ἐπέσσεται, ubi dicitur signif. sequenti, pariterque ap. Pind. Ol. 13, 99 : Ἀλαθής τέ μοι ἔξορκος ἐπέσσεται. V. infra in Ἔπεστι, Ἐπείη.] Ἐπέσται, per sync. pro ἐπέσεται, Aderit, Inerit, Posthac erit. [Æsch. Eum. 541 : Ποινὰ γὰρ ἐπέσται. Aristoph. Av. 597 : Νυνὶ πλεῖ· κέρδος ἐπέσται.] Soph. [Aj. 1206 : Τίς μοι] τίς ἔτ' οὖν τέρψις ἐπέσται; Est fut. med. Ἔπεστι, Superest, Extat, Existit. Aristoph. supra cit.] : Ἔπεστ' ἀνωτάτω, In suprema parte existit, s. Omnium maxime supra est et extat. Soph. [Aj. 1218] : Ἵν' ὑλαῖον [ὑλᾶεν] ἔπεστι πόντου πρόβλημα. || At ἔπεστί μοι significat In me est, In me situm s. positum est, Licet mihi : ἐνυπάρχει καὶ ἐξουσία ἐστί : ut ἔπεστί μοι τοῦτο ποιῆσαι. [Aliter Hom. H. Cer. 150 : Ἀνέρας, οἵσιν ἔπεστι μέγα κράτος ἐνθάδε τιμῆς. Pind. Nem. 7, 22 : Ἐπεὶ ψεύδεσί οἱ (Homero) ποτανᾷ τε μαχανᾷ σεμνὸν ἔπεστί τι. Aristoph. Nub. 1025 : Ὡς ἡδύ σου τοῖσι λόγοις σῶφρον ἔπεστιν ἄνθος. Et sic cum χάρις Plato Conv. p. 183, B, ἀνάγκη Reip. 8, p. 561, D, τιμωρίαι Leg. 12, p. 943, D. || Tertiæ pl. forma Ion. ap. Aret. p. 103 : Εἰ φλεγμασίαι ἐπιέασι, ἐκλύονται.] Ἐπῆν, Inerat. Ap. Hesiod. autem [Op. 114] : Οὐδέ τι δειλὸν Γῆρας ἐπῆν, redditur ἐπῆν Imminebat, Impendebat. [Aliter Æsch. Ag. 547 : Ηόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ; Demosth. p. 517, 17 : Εἰ μηδεὶς ἐπῆν ἀγὼν μηδὲ κίνδυνος.] Ἐπεών, pro ἐπών, sicut ἐών pro ὤν, Qui inest : ut ἐπ. καρπὸς, Fructus qui inest. Ἐπείη, Supersit, vel Sit super. [Xenoph. Vectig. 2, 7 : Τούτοις τιμή τις ἐπείη, οἵτινες πλείους μετοίκους ἀποδείξειαν. Aristoph. Ran. 1045 : Οὐδὲ γὰρ ἦν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. — Μηδέ γ' ἐπείη. Attice Ἐπὼν, Thuc. 4, 131 : Μάχῃ ἐκκρούσαντες τοὺς ἐπόντας, de mœnibus loquens. Aristoph. Pl. 997 : Τἀπὶ τοῦ πίνακος τραγήματα ἐπόντα· Ran. 929 : Ἐπ' ἀσπίδων ἐπόντας γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Plato Lys. p. 217, C, de colore inducto : Ἆρ' οὖν καὶ ἔστι τότε τοιοῦτον τὴν χρόαν τὸ ἀλειφθὲν οἷον τὸ ἐπόν; Parmen. p. 132, C : Ἐπὶ πᾶσιν ἐκεῖνο τὸ νόημα ἐπόν. Demosth. p. 517, 15 : Ἐπόντος τοῦ φόβου τούτου. De infinitivi forma Ἐπείμειν v. in Add. ad v. Εἰμί.]

Ἔπειμι, [fut. ἐπιείσομαι, Hom. Il. Λ, 367, Υ, 454, Od. Ο, 503 (quod ap. Hesych. perperam Ἐπίσομαι scriptum) et aor. ἐπιεισαμένη Il. Φ, 424. De præsenti futuri significatione usurpato conf. dicta in simpl. Εἶμι, et in utriusque significationis exemplum Il. singulos in seqq. citatos. Accedo, Hom. Od. Λ, 233 : Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήισαν· Π, 42 : Τῷ δ' ἕδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν. Et in simili loco Herodoti 2, 80. Eur. Ion. 323 : Βωμοί μ' ἔφερβον οὐπιών τ' ἀεὶ ξένος· Bacch. 106. Aristoph. Av. 559. De prodeuntibus in scenam Xen. An. 6, 1, 11.] Invado, Ingredior hostiliter. [Hom. Od. T, 445 : Ἀνδρῶν τε κυνῶν ... τε κτύπος ... ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν. Herodot. 4, 122 et addito δρόμῳ 6, 112, et sim. 9, 59. Xen. Cyr. 2, 4, 22. Et alibi sæpe cum Platone et aliis quibusvis.] Thuc. 6, [18] : Τὸν γὰρ προύχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Idem 3, [56] : Τὸν ἐπιόντα πολέμιον, ὅσιον εἶναι ἀμύνεσθαι. Et ap. [Hom. Il. Ν, 482 : Δείδια δ' αἰνῶς Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν. Et alibi. Quod etiam divisim sæpe dicit ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες.] Herodian. [7, 4, 10] : Ἐπίοιεν αὐτοῖς, Invaderent eos, Irruerent in eos. [Thuc. 1, 137 : Τὸν σὸν πατέρα ἐπιόντα ἐμοὶ ἀνάγκῃ ἠμυνόμην· 4, 33. Polyb. 18, 6, 7 : Ἐπήει σοβαρῶς τοῖς πολεμίοις. Cum dat. loci Thuc. 4, 129 : Ἐπιὼν τῷ λόφῳ. Herodian. 8, 5 : Ἐπίασι τῇ σκηνῇ αὐτοῦ. De re Aristoph. Ach. 627 : Ἀλλ' ἀποδύντες τοῖς ἀναπαίστοις ἐπίωμεν, Aggrediamur. De accus. v. HSt. infra.] Alia etiam constr. ex Thuc. [1, 86] : Ἐπίωμεν ἐπὶ [πρὸς libri mel.] τοὺς ἀδικοῦντας. [Herodot. 7, 157 : Τὸν βάρβαρον τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Et ib. 177. Plato Phæd. p. 106, E : Ἐπιόντος θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, et ib. A. Thucyd. 7, 49 : Ἐπὶ πολλὰ τῆς χώρας ἐπιόντες, Cum κατὰ Niceph. Greg. Hist. 3, p. 34, B : Στρατὸν κατ' αὐτῶν ἐπιόντα. Cum πρὸς præter locum ab HSto paullo ante citatum 2, 65; 4, 92; 6, 31. Et de loco dictum 7, 4 : Ἐπήει πρὸς αὐτό. || Ὁ ἐπιών, i. q. ὁ ἐπιτυχών. Soph. OEd. T. 393 : Καίτοι τὸ γ' αἴνιγμ' οὐχὶ τοὐπιόντος ἦν ἀνδρὸς διειπεῖν· C. 752 : Τηλικοῦτος οὐ γάμων ἔμπειρος, ἀλλὰ τοὐπιόντος ἁρπάσαι.] Et metaph. ap. Hom. Il. Α, [29] : Πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, Priusquam senectus eam invadat, adoriatur, ei superveniat. [Inversa locutione Pind. Isthm. 6, 41 : Ἔκαλος ἔπειμι γῆρας ἐς τε τὸν μόρσιμον αἰῶνα. Æsch. Prom. 116 : Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία ἔπεισιν. (Hesiod. Op. 673 : Χειμῶν' ἐπιόντα.) Soph. Tr. 115 : Κύματα ... βάντ' ἐπιόντα τε. Eur. Rhes. 674 : Σκηπτοῦ 'πιόντος πολεμίων. Xen. Comm. 4, 3, 14 : Ὁρᾶται δὲ (ὁ κεραυνὸς) οὔτ' ἐπιὼν οὔτε κατασκήψας οὔτ' ἀπιών. Et similiter sæpius Plato et al.] Ἔπειμι, Post venio, Succedo, Sequor [Soph. OEd. C. 1532 : Χὥταν εἰς τέλος τοῦ ζῆν ἀφικνῇ, τῷ προφερτάτῳ μόνῳ σήμαιν' · ὁ δ' ἀεὶ τὠπιόντι δεικνύτω. Eur. Or. 630 : Οὔπιὼν λόγος· 1659 : Ὁ δ' ἐπιὼν νιν βίοτος εὐδαίμων μένει· Alc. 309 : Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις τοῖς πρόσθε· Iph. T. 313, Τἀπιόντα τραύματα· Alc. 171 : Τοὐπιὸν κακόν· fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 354 : Τῷ παρόντι τοὐπιὸν πιστούμενοι. V. HSt. in fine] : unde, Τοῦ ἐπιόντος χρόνου, Plato [Leg. 6, p. 769, C], Sequente tempore, i. e. futuro. [Xen. Cyrop. 2, 1, 23 : Ἐν τῷ ἐπιόντι χρόνῳ.] Sic Τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν Idem [Leg. 6, p. 767, D] dixit : et Dem. : Ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους. Huc pertinet ἐπιοῦσα ἡμέρα Synes. pro Crastinus dies. [Herodot. 9, 42 : Ἅμα ἡμέρῃ τῇ ἐπιούσῃ. De die illucescente Aristoph. Eccl. 105 : Νὴ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν. Xenoph. Anab. 1, 7, 2 : Ἅμα τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ· 3, 4, 18 : Τὴν ἐπ. ἡμέραν ἔμειναν (conf. Thuc. 7, 74)· 4, 5, 30 : Τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ. Quod etiam omisso ἡμέρᾳ dicitur, ut ap. Polyb. 5, 13, 10, etsi inanis est observatio Herodiani p. 464 Lob., 472 Piers. et Thomæ p. 352, τῇ ἐπιούσῃ dici omisso ἡμέρᾳ, τῆς ἐπιούσης autem addito ἡμέρας, ut est ap. Plat. Criton. p. 44, A. Plura utriusque casus participii exx. vel addito vel omisso substantivo v. ap. intt., qui annotarunt etiam τῇ ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν ex Timæo ap. Athen. 2, p. 37, C. Sic κατὰ τὴν ἐπ. Polyb. 2, 25, 11, et addito ἡμέραν 16, 8, 5. Ap. Eur. Phœn. 1637, Τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν ex libro uno in ἰοῦσαν mutatum est, ut metrum postulabat. Sed totus versus cum sequenti delendus erat. Ceterum eodem modo ἐπιοῦσα conjungitur cum nom. ἕως νὺξ et similibus. Sic ἡ 'πιοῦσα λαμπὰς, Crastina lux, Eur. Med. 354.] Ap. Demosth. vero [p. 423, 27; 1487, 5] ἐπιόντα πράγματα exp. Futuræ res, Instantes res : sicut ἐπιὼν μὴν ap. Eund. Mensis instans. [Polyb. 3, 42, 9 : Πρὸς τὴν ἐπ. χρείαν.] Ap. Plut. autem Solone ἔπεισι redditur Imminet : Ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ ποικίλον ἐξ ἀδήλου τὸ μέλλον. [Ead. constr. Hom. Il. P, 741 : Ὁρυμαγδὸς ἐπήιεν ἐρχομένοισιν. Herodot. 7, 145 : Δεινῶν ἐπιόντων πᾶσι Ἕλλησι. Cum accus. præter Æsch. l. supra cit. Eur. Andr. 493 : Ἔτι σε, πότνια, μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων. Absolute Xen. H. Gr. 6, 4, 29 : Ἐπιόντων Πυθίων· 7, 4, 28 : Ἐπιόντος Ὀλυμπιακοῦ ἔτους. Aliter id. Anab. 5, 7, 12 : Μὴ ἀπέλθητε πρὶν ἂν ἀκούσητε οἷον ὁρῶ ἐν τῇ στρατιᾷ ἀρχόμενον πρᾶγμα, ὃ εἰ ἔπεισι καὶ ἔσται οἷον ὑποδείκνυσιν...] || Item Ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα Bud. ex Luciano [Hermot. c. 1], Percurrens, Repetens. || Et ἔπιτε, Disserite, VV. LL. [De perlegendo ap. Heliod. 2, 6, p. 59 et al. dictum notavit Dorv. ad Char. 8, 5, p. 625. Xen. ap. Diog. L. 8, 36 : Νῦν αὖτ' ἄλλον ἔπειμι λόγον. Aristoph. Ran. 897 : Τινὰ λόγων ἔπιτε δαΐαν ὁδόν.] Ἐπήειν, ab ἔπειμι, interdum pro Obibam, Peragrabam, vel Obivi, Peragravi. [Absolute Hom. Il. Σ, 446 : Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών. Herodot. 5, 74 : Ἐσίνοντο ἐπιόντες χώρους τῆς Ἀττικῆς. Xen. H. Gr. 4, 1, 25, Anab. 1, 6, 2; Diod. 19, 85.] Ex Plut. Pericle [c. 17] : Ἐπήεσαν τοὺς τόπους τοὺς ἐν Θράκῃ. Sic ἔπεισι πολὺ μῆκος γῆς, Longam viam peragit, s. peragrat, ut Bud. vertit. [Hom. Od. Ψ, 359 : Πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι. Æsch. fr. ap. sch. Soph. OEd. T. 733 : Ἐπῆμεν τρίοδον. Eur. Phœn. 1164 : Ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσεῖ-

δεν εὐτυχεῖς πύλας ἄλλας ἐπήει. Thuc. 3, 62. Polyb. 4, 83, 5. De fluviis Strabo 1, p. 52 : Οἱ πολλὴν χώραν ἐπιόντες.] Ap. Eund. vero Themist. [c. 12] legitur, Ἐπήει στρατηγοὺς, ἐπὶ τὴν μάχην παροξύνων· ubi redditur Adibat. Sic ap. [Hom. Od. Δ, 411 : Φῶκας μέντοι πρῶτον ἀριθμήσει καὶ ἔπεισιν·] Thuc. [7, 78] : Ἐπήει τὸ στράτευμα, Adibat exercitum. Ex Eod. affertur, Ἐπήεσαν τοὺς ἄλλους, pro Tendebant in alios. [Sic Hom. Il. Λ, 367, Υ, 454 : Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι.] Ex Æschine autem, Ἐπήει ὁ χρόνος, pro Adveniebat tempus, s. Aderat tempus. [Conf. p. 9, 17. Æsch. Pers. 378 : Ἐπεὶ δὲ ... νὺξ ἐπήει.] Ἐπήει, impersonaliter etiam, cum infin. Plato [Ep. 3, p. 319, C, et similiter alibi] : Ἐπήει μοι εἰπεῖν, In mentem mihi veniebat ut dicerem. Vel, Venit in mentem. Sic ap. Plut. Lyc. : Ἐπήει αὐταῖς λέγειν· ubi ἐπήει quidam male interpr. Licebat. Apud Eund. cum infin. ἀπιστεῖν, Cam. [c. 38] : Ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐπήει τῷ Καμίλλῳ τὴν προδοσίαν. [Flam. c. 12.] Apud Lucian. cum γελᾶν legitur [D. deor. 21, 2], Ἔπεισί μοι γελᾶν· ubi redditur, Subit me risus. Tale est ap. Eund. Ἐπήει ἀναχαγχάσαι, ubi non satis apte redditur, Cachinnari veniebat in mentem. [V. Hemst. ad Prom. c. 2, Valck. ad Eur. Phœn. v. 1478.] At vero ap. Aphthon. : Ἐπήει τοῖς μύρμηξι πονεῖν, redditur, Formicæ laboribus intentæ erant. Fortasse autem rectius, Ad labores animum appellebant. Vel, De laborando cogitabant. [Sine infin., Xen. Comment. 4, 2, 4 : Ὅ,τι ἂν ἀπὸ ταὐτομάτου ἐπίῃ μοι, συμβουλεύσω ὑμῖν. Pseudeur. Phœn. 1370 : Πολλοῖς δ' ἐπήει δάκρυα. Thuc. 2, 49 : Ἀποκαθάρσεις χολῆς ... ἐπήεσαν.] Ἔπιτον, Accedite, ex Aristoph. Ran. [1107 : Ὅ,τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον, ἔπιτον, ἀναδέρεσθον, ubi vertendum Percurrite.] Ἐπιὸν, όντος, τὸ, Quod irruit, Quod invadit : ut [Plat. Phædr. p. 238, D : Κἂν ἀποτράποιτο τὸ ἔπιόν·] τὸ ἐπιὸν ἀμύνασθαι, vel φυλάσσεσθαι, ap. Thuc. [3, 16 et 4, 61.] Interdum Quod supervenit s. ingruit, vel Quod venit post, s. paulo post venturum est, aut futurum. Q. d. Quod imminet : ut τὸ ἐπιὸν θέρος, Thuc. [8, 2; Xen. H. Gr. 3, 2, 30.] Et τῶν ἐπιόντων ἕνεκα, Futurorum causa, ex Dem. [p. 423, 27.] Ἐπιὸν σέλας, Crastina lux. Eur. [Rhes. 331.] Interdum vero ἐπιὸν Quod in mentem venit. [Plat. Phædr. p. 264, B : Τοὐπιὸν εἰρῆσθαι τῷ γράφοντι. Et masc. Epin. p. 980, C : Τὸν ἐπιόντα σοι λόγον. Alia Koen. ad Greg. p. 198. Apud Lucian. autem Quom. hist. conscr. c. 13 : Ἐς μὲν τὸ παρὸν ... ἐς τοὐπιὸν δὲ, Ver. Hist. 2, 27, et alibi Tempus futurum. De rebus futuris Æneas Tact. c. 38, p. 111 : Τὸ γὰρ ἐπιὸν μᾶλλον οἱ πολέμιοι φοβοῦνται τοῦ ὑπάρχοντος καὶ παρόντος ἤδη. Quæ prope ad verbum sumta a Thuc. 5, 9.]

Ἔπειξις, εως, ἡ, Festinatio, Properatio. Herodian. 8, [6, 10] : Ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως, Omni studio iter properantes. [Similiter Greg. Nyss. vol. 1, p. 206, D : Ἧν (βρῶσιν) κατὰ πᾶσαν ἔπ. ἁρπαλέως οἱ δαιτυμόνες καταναλίσκουσι. Appian. Mithr. c. 89 : Τὴν στρατιὰν ἀνεκάλουν σὺν ἔπ. βαθείᾳ. Utitur etiam Plut. Rom. c. 29 bis. L. D. Galen. vol. 19, p. 420, 8, de asthmate : Ἔστι πάθος ἔπειξιν ἰσχυρὰν περὶ τὴν ἀναπνοὴν καὶ δύσπνοιαν ἐπιφέρον, Accelerationem respirationis. Lucian. Dial. meretr. 10 : Γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα, δηλοῦντα ἔπ. τινα τοῦ γεγραφότος. Achill. Tat. Leuc. et Clit. p. 178, 5 Jacobs. : Ἡ εἰς τὸ μήπω λεχθὲν ἔπειξις τοῦ λόγου. Hase.]

[Ἔπειον. V. Ἔπιον.]

[Ἐπειὸς, ὁ, Epeus, f. Panopei, equi Trojani faber, ap. Hom. Il. Ψ, 665, seqq., Od. Θ, 493; Λ, 523, Eur. Tro. 10, et alios. Endymionis f. vel nepos, rex Elidis, sec. Pausan. 5, 1, 4, schol. Hom. Il. Λ, 688. De accentu acuto v. Arcad. p. 44, 22, 27. ΕΠΕΟC pro Ἐπειὸς scriptum in simulacro Euripidis ap. Winkelm. *Monum. antichi* tab. 168, ubi fabulis poetæ annumeratur ΕΠΕΟC. Ab hoc Epeo Elei dicti Ἐπειοὶ, sec. Pausan. et schol. Hom. Il. citt., memorati Hom. Il. B, 619, etc. Gentilia fem. Ἐπειὰς et Ἐπειὶς ponit Steph. Byz.; Ἐπειὶς habet etiam Strabo 8, p. 341, ubi memorat opinionem Hecatæi Milesii, diversos ab Eleis fuisse Epeos. || Prov. Ἐπειοῦ δειλότερος, memorant Suid. et parœmiogrr., addentes : Οὕτως ἐλέγετο Κρατῖνος ὁ κωμικὸς, etc. quæ v. L. Dindorf.]

Ἐπειπεῖν, q. d. Superdicere, Insuper dicere. Gregor. : Ἐνταῦθα δὴ λέγεται ὁ πρεσβύτης ἐκεῖνος τὸ μνημονευόμενον ἐκεῖνο καὶ ἀδόμενον ἐπειπεῖν, ὡς ἐπαινοίη τὸ σύμβολον. Exp. etiam Postea dicere, Dictum addere alicui facto. [Herodot. 1, 123 : Διδόντα τὸν λαγὸν ἐπειπεῖν, αὐτοχειρίῃ μιν διελεῖν. Thuc. 1, 67 : Ἐπεῖπον τοιάδε. Æschin. p. 49, 15. Plut. Cim. c. 4 : Ταῦτα γάρ ἐστι τοῖς ὑπὸ τοῦ Στησιμβρότου γεγραμμένοις ἐπειπεῖν· Cat. min. c. 26. Aliter Tzetz. Exeg. Il. p. 25, 27 : Ἔστι γὰρ αὐτὸ (τὸ, Ἡμεῖς δὲ κλέος οἷον ἀκούομεν) τινὰ ἐπειπεῖν καὶ ἐπὶ πραγμάτων τῶν νῦν γενομένων. Cum dat. pers. Æschyl. Suppl. 972 : Ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις. Absolute Plut. Mor. p. 70, E : Ἐκέλευσεν ἰδίῳ παιδὶ πληγὰς ἐμβαλεῖν τὸν ἀπελεύθερον, ἐπειπὼν κτλ. 208, C : Ἐπειπόντος δὲ, Quum adjecisset. Et sic Sull. c. 14 et alibi.] || Sed et pro Appellare accipi posse scribit Bud. in Synes. : Ἤδη δέ τις καὶ ὠτίδας ἔδωκεν, ὄρνεον ἐκτόπως ἡδύ· ἰδὼν ἂν ἀγροῖκος ἐπείποι ταών. [Aor. med. Ἐπείπασθαι Hesych. interpr. ἐξειπεῖν.]

[Ἐπείπερ. V. Ἐπεί.]

[Ἐπειρέομαι, Ἐπείρομαι. V. Ἐπέρω.]

[Ἐπείρηκα, et pass. Ἐπείρημαι, Dictis addidi et additus sum, ab insolentiori forma præs. Ἐπείρω. Plut. Mor. p. 1117, E : Διηγησάμενος ... ταῦτα ἀπείρηκε. Leg. ἐπείρηκε cum intt. Photii Bibl. p. 146, 34 : Καὶ ἔοικε μᾶλλον τὸ μυθικὸν οὐκ ἐπὶ διαβολῇ τῶν συντεταγμένων αὐτῷ ἐπειρῆσθαι, ἀλλὰ τὸ χαρίεν ... αὐτῶν ἐνδεικνυμένῳ, de Acestoride auctore librorum quattuor τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν inscriptorum. L. Dind.]

Ἐπειρύω, Attraho, pro ἐπερύω, quod vide.

Ἐπειρωνεύω [-ομαι], Ironice loquor super aliqua re. Appian. [Civ. 4, 70] : Τοιαῦτα μὲν ὁ Κάσσιος ἐπειρωνευσάμενος, Ἀρχέλαον ἀπέλυσε· post orationem Cassii ad Archelaum Rhodiorum legatum. Suid. ἐπειρωνευόμενος exp. ἐπεγγελῶν, χλευάζων, in simili l. [Josephi B. J. 5, 13, 1 : Οὕτω γὰρ ὁ Σίμων προσέταξεν, ἐπειρωνευόμενος, εἴ τι βοηθήσουσιν αὐτῷ πρὸς οὓς ἐξελθεῖν εἵλετο. Dat. jungit ib. 1, 3, 6.]

[Ἐπειρωτάω. Ἐπειρώτημα. Ἐπειρώτησις. V. Ἐπερ—.]

Ἐπείσαγμα, τὸ, Id quod superintroductum est, Incrementum, Accessio. Soph. Phil. [755] : Δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος. Ubi quædam edd. habent τοὐπίσαγμα, quod schol. quoque agnovisse videtur, dum exposuit non solum ἡ ἐπείσοδος, sed etiam ἡ προσθήκη : nam ἐπισάττειν est veluti προστιθέναι et injungere. [« Τοὐπίσαγμα legitur emendate in scholiis. Huc pertinet interpretatio ἡ προσθήκη. Altera ἡ ἐπείσοδος lectioni accommodari possit, quam libri nostri exhibent τοὐπείσαγμα, HSto merito damnatam. » Brunck. Delendum igitur h. v.]

Ἐπεισάγω, Superinduco, Superintroduco, Aliunde inveho, Ascisco. [Obduco, Gl. Antiphan. ap. Athen. 14, p. 642, A : Εἶτ' ἐπεισῆγεν χορείαν ἢ τράπεζαν δευτέραν. De noverca poeta anon. ap. Diod. 12, 14 : Ὁ παισὶν αὐτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων. Cui Wessel. contulit Heliod. Æthiop. 1, 9 : Τοῖς οἴκοις ἐπεισάγει γύναιον ἀστεῖον.] Athen. [13, p. 557, D, ubi paullo aliter] : Φίλιππος τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Chrysost. De off. episc. : Ἕτερον ἐπεισάγειν νυμφίον τῇ τοῦ πατρὸς οἰκίᾳ τοῦ σοῦ. Basil. in Epist. ad Diod., eadem constr. dixit : Ὅπου δὲ ἀόριστα πρόσωπα ἐπεισάγει τοῖς διαλόγοις. [Plut. Mor. p. 717, C : Ἅμα τῆς τύχης, ὡς Τίμαιος ἔφη, τὸν μιμητὴν ἐξαγούσης τῶν τραγικῶν παθῶν, καὶ τὸν ἀγωνιστὴν ἐπεισαγούσης. Polyb. 24, 8, 12 : Τρίτον δ' ἡ τύχη δρᾶμα ... ἐπεισήγαγε τὸ κατὰ τοὺς υἱούς. Similiter id. 29, 10, 1 : Οὐδενὸς δὲ προσέχοντος αὐτοῖς ἐπεισήγαγε μηχανήν· 32, 21, 11 : Ἄλλην ἐπεισῆγε μηχανήν. Et cum dat. Diod. 16, 68 : Τούτῳ τῷ στρατηγήματι ἕτερον ἐπεισάγων. Pass. Longin. De subl. c. 11, 1 : Ἧν καλοῦσιν αὔξησιν, ὅταν ... ἕτερα ἑτέροις ἐπεισχυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν. Theoph. Paraphr. Gr. Inst. Cæsar. 1, 10, 180 : Ἐπεισάγεται δίπλωσις γάμου. Proprie Zosim. 3, 23, 2 : Τροφῆς οὐκ ἠπορροῦντο διὰ τὸ καὶ ταύτην ἐπεισάγεσθαι. || Med. Plat. Reip. 9, p. 375, D : Ἐπεισαγόμενος νέους ἑταίρους· Polit. p. 293, D. Argum. Eur. Hipp. : Ἐπεισηγάγετο Κρητικὴν γυναῖκα. Plut. Mor. p. 733, A : Τοσαύτας διὰ σίτων καὶ ποτῶν ἐπεισαγομένου ποιότητας. || Hesychii gl. Ἐπεισαχθὴς, χρεωφειλέτης, ubi ἐπισ. series alpha-

betica poscit, an ad hoc v. pertineat, incertum est.]

Ἐπεισαγωγὴ, ἡ, Superinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus, vel aliunde invehimus, s. asciscimus. Epist. ad Hebr. [7, 19] : Ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, Beza interpr. Ascita spes melior. [Hippocr. p. 27, 20 : Ἑτέρων ἰητρῶν ἐπεισαγωγήν. Dionys. Scriptt. Cens. 2, 10 : Εὐριπίδου δὲ καὶ Σοφοκλέους καὶ ποικιλώτερος (ὁ Αἰσχύλος) ταῖς τῶν προσώπων ἐπεισαγωγαῖς, In introducendis personis. 3, 3 : Διήμαρτε δὲ μάλιστα ... κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπεισαγωγὰς, In digressionibus aliis super alias inducendis. Joseph. A. J. 11, 6, 2 : Σβέννυσθαι γὰρ τὸ πρὸς τὴν προτέραν (uxorem) φιλόστοργον ἑτέρας ἐπεισαγωγῇ.] || Thuc. 8, [92] : Διόπερ καὶ τὸ τεῖχος τοῦτο καὶ πυλίδας ἔχον καὶ ἐσόδους καὶ ἐπεισαγωγὰς τῶν πολεμίων, ubi Valla ἐπεισαγωγὰς vertit Receptacula. Præcedit autem ap. Thuc., Ἀλλὰ καὶ τοὺς πολεμίους ἐσαγαγόμενοι, adeo ut per ἐπεισαγωγὰς videatur intelligere Loca, per quæ commode hostes intromitti possent. [Introductio, Institutio, Theophil. 2, 20, 449.]

Ἐπεισαγώγιμος, ὁ, ἡ, Invectitius, Importatus aliunde, q. d. Superinductitius. Sic Plato De rep. [2, p. 370, E] τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat Merces peregrinas, quæ aliunde importantur.

Ἐπείσακτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπεισαγώγιμος, ut ap. Dem. p. 194 [466, 21, coll. p. 254, 21] : Ὅτι πλείστῳ τῶν ἁπάντων ἀνθρώπων ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα, Frumento aliunde importato, non proprio. [Sic ἐπ. τροφὴ, Poll. 9, 21, Herodian. 8, 5.] Ἐπείσακτος exponitur etiam Adventitius [Gl.], Ascititius. Herodian. 1, [5] ἐπείσακτον et πρόσκτητον pro eodem usurpasse videtur : Ἔδωκε δὲ μετ' ἐκεῖνον ἐμὲ βασιλέα ἡ τύχη οὐκ ἐπείσακτον, ὥσπερ οἱ πρὸ ἐμοῦ προσκτήτῳ σεμνυνόμενοι ἀρχῇ. Polit. vertit Ascititium. [Κατὰ τὰ πάτρια et κατὰ τὰ ἐπείσακτα opponuntur. Athen. 5, p. 274, C. Hemst. Eur. Ion. 590 : Τὰς αὐτόχθονας Ἀθήνας, οὐκ ἐπείσακτον γένος. Plutarch. Ti. Gracch. c. 8 : Οἰκέτας ἐπείσακτους καὶ βαρβάρους. De nuptiis adulterinis vel secundis Lycophr. 60 : Λέκτρων θ' ἕκατι τῶν τ' ἐπείσακτων γάμων. Poeta anonymus ap. Diod. 12, 14 : Ὁ παισὶν αὑτοῦ μητρυιὰν ἐπεισάγων ... ἐπείσακτον κακὸν κατὰ τῶν ἑαυτοῦ πραγμάτων πεπορισμένος. Justin. Nov. 123, 29, Auth. Coll. 9, 6 : Τοῖς πρεσβυτέροις ... μὴ ἔχουσι γαμετὰς κατὰ τοὺς θείους κανόνας ἀπαγορεύομεν ... γυναῖκά τινα ἐν τῷ ἰδίῳ οἴκῳ ἐπείσακτον ἔχειν.] Bud. ἐπείσακτον ab Areop. dici ait Profectitium, Adventitium, Translatitium. [Plat. Crat. p. 420, B : Οὐκ οἰκεία ἐστὶν ἡ ῥοὴ αὕτη τῷ ἔχοντι, ἀλλ' ἐπ. διὰ τῶν ὀμμάτων. Polyb. 4, 20, 10 : Τὰς ἀγωγὰς τὰς ἐν ταῖς συνουσίαις οὐχ οὕτω ποιοῦνται διὰ τῶν ἐπεισάκτων ἀκροαμάτων, ὡς δι' αὐτῶν. Et ἡδονὴ ἐπ. ap. Aristot. Eth. Nic. 9, 9 init., et ap. Diod. 3, 17, τῶν ἐπεισάκτων ἡδέων. Joseph. A. J. 18, 1, 1 : Τετάρτην φιλοσοφίαν ἐπείσακτον ἡμῖν ἐγείραντες. Zosim. 3, 33, 5 : Οὔτε δαπάνης ... δεήσονται ... οὔτε ἐπικουρίας ἐπεισάκτου. Alia plurima Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 38, C, p. 319 seq. || Ἐπείσακτοι alias Milites evocati (h. e. Qui militant sine sacramento) dicuntur. V. l. 2 Cod. Ut nemini liceat a coempt. etc., et quæ hic annotant JCti. Ducanc. Adverb. Ἐπεισάκτως, Greg. Nyss. t. 1, p. 862, A : Οὐ κτιστῶς, ἀλλ' ἐπ., Adventitio modo. Jo. Chrys. t. 4, p. 265, 32 : Αὐτὸς μὲν φύσει τοῦτο ἔχει, ἡμεῖς δὲ ἐπ. Anast. Sin. De creat. hom. p. 578, C. Epiphan. t. 1, p. 266, D, de peccato in nobis extrinsecus ascito : Ἐν ἡμῖν δὲ ἐπ. γινομένη (ἡ ἁμαρτία). Hase.]

[Ἐπείσαξις, εως, ἡ. Justin. M. Dial. p. 426 : Οὐ γὰρ ἐνδέχεται τοῖς ἐξ Ἰακὼβ γεγεννημένοις ἀπολιπεῖν ἐπείσαξιν τοὺς ἐξ Ἰακὼβ σπαρέντας, Hæreditatem adventitiam, Int. Angl.]

Ἐπεισβαίνω, βήσω (transit.), βήσομαι (intransit.), Etiam ipse ingredior. Sæpe etiam pro εἰσβαίνω, ut Xen. Hell. 3 [1, 1, 6] : Ἐπεισβαίνων τῷ ἵππῳ ἐπὶ [εἰς] τὴν θάλατταν μέχρι δυνατὸν ἦν. [In Ind. :] Ἐπεσβαίνω, Attice pro ἐπεισβαίνω, Insuper ingredior, vel Ingredior contra. Pro simpl. Ingredior affertur ex Thuc. [2, 90; 4, 14], ἐπεσβαίνω ἐς τὴν θάλατταν. [Philo vol. 2, p. 564, 22 : Ἐπεισβαίνοντες γὰρ ταῖς ναυσὶ, τὸν φόρτον ἐν ὄψεσι τῶν κυρίων ἐξεφόρουν. Hase.]

[Ἐπεισβάλλω s.] Ἐπεσβάλλω, [Insuper injicio. Eur. El. 499 : Ἐπεισβαλεῖν ἡδὺ σκύφον τοῦδ' ἀσθενεστέρῳ ποτῷ.]

A Insuper s. Denuo irruptionem facio. Thuc. 2 [3, 13] : Ἦν ὑμεῖς ἐν τῷ θέρει τῷδε ναυσί τε καὶ πεζῷ ἅμα ἐπεσβάλητε τὸ δεύτερον, Simul invadatis iterum. [C. dat. Palæph. 1, 5 : Ἀναβάντες τοὺς κέλητας ἤλαυνον ... καὶ ἐπεισβαλόντες τῇ ἀγέλῃ ἠκόντιζον.]

[Ἐπεισβάτης, ὁ, Vector. Eur. Hel. 1566 : Ἡμῖν δ' ἦν μὲν ἥδ' ὑποψία λόγος τ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν ὡς πλῆθος εἴη. ἄ]

[Ἐπεισδείκνυται legebatur Heliodor. 1, 14, ubi Coraes ἐπιδ.]

Ἐπεισδέχομαι, Insuper admitto et recipio intro. [Plut. Mor. p. 903, E : Μηκέτι τοῦ θώρακος οἷόν τε ὄντος μήτ' ἐπεισδέχεσθαι μήθ' ὑστερεῖν.]

[Ἐπεισδύνω s. Ἐπεισδύω vel Ἐπεισδύομαι, Illabor, Intro, Ingredior. Aristot. Polit. 5, 8, p. 1307, 32 : Λανθάνει γὰρ ἐπεισδύουσα ἡ παράβασις. Ubi notanda signif. intransitiva formæ δύω, nisi δύνουσα scribendum. Gabrias ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 29, A, xxv : Ὄνος δ' ἐπεισδύς. L. Dindorf.]

Ἐπείσειμι, q. d. Superingredior; Invado; pro B ἐπεισέρχομαι, Bud. [Herodot. 7, 210 : Ἄλλοι ἐπεσήισαν (in pugnam). Æschin. p. 75, 24 : Τοῖς ἡρωικοῖς πάθεσι τοῖς μετὰ ταῦτα ἐπεισιοῦσιν (in scenam). Plato Tim. p. 50, E : Τῶν ἐπεισιόντων τινί· 81, D : Ὑπὸ τῶν ἔξωθεν ἐπεισιόντων, utrobique improprie de rebus. Xen. Ven. 10, 9 : Ἐπειδὰν δὲ αἱ κύνες ἐγγὺς ὦσι τῆς εὐνῆς, ἐπεισίασι. Demosth. p. 776, 18 : Μὴ τοὺς ἰδιώτας ἐπεισιέναι. Hippocr. p. 83, B : Ἐπεισιόντα ἰητρὸν ἕτερον. Cum accus. Zosim. 4, 15, 3 : Τῶν προστυχόντων τὰς οἰκίας ἐπεισιέναι. L. D. In mentem venire. Achill. Tat. 8 prope fin. : Κἀμὲ οὖν ἐπεισῄει τὸ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὅτι κτλ.]

[Ἐπεισέλευσις, Irruptio, Gl. Eustrat. In Aristot. Eth. Nic. 1, 5, 6.]

[Ἐπεισενεκτέον, Insuper inferendam. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 46 : Ἐπ. τὸν ὑποθετικὸν λόγον. L. D.]

[Ἐπεισέρρω, Illabor, Irrumpo. Suidas : Ἐπεισήρρησεν, εἰσεφθάρη. Poll. 9, 158 : Ἐπεισήρρηκεν. V. Εἰσέρρω, Ἐπεισρέω.]

Ἐπεισέρχομαι, et Ἐπεισελεύθω [hæc forma nulla C est], Superintro, vel Superintroducor : aliis simpl. Ingredior, Intro, Introducor. [Cum accus. Eur. Ion. 813 : Ὅστις σε γήμας ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν καὶ δῶμα. Cum dat. 851 : Ἐπεισελθὼν δόμοις. Cum præpos. ἐν, Greg. Nyss. vol. 1, p. 137, D : Οὐκ ἄλλης ἐν τῷ ἀνδρὶ τῆς ψυχῆς ἐπεισελθούσης. Cum εἰς, Demosth. p. 1155, 8 : Ἐπεισελθόντες εἰς τὸ χωρίον. Et improprie Apollod. Poliorc. p. 34, 8 : Ἐπεισέρχονται οἱ τῆς δευτέρας κλίμακος κανόνες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς πρώτης. Absolute Plato Prot. p. 316, A : Κατόπιν ἡμῶν ἐπεισῆλθον. Et alibi sæpe. Thuc. 8, 35 : Ἐπεισελθόντων αὐτοῖς τῶν ἀπὸ τοῦ Τριοπίου. Palæph. 17, 4 : Εὐωχουμένων δὲ αὐτῶν (Trojanorum) ἐπεισέρχονται οἱ Ἕλληνες. Hesych. : Κιλλικύριοι, οἱ ἐπεισελθόντες γεωμόροι. Herodot. 4, 154 : Ἡ δὲ ἐπεσελθοῦσα ἐδικαίευ εἶναι καὶ τῷ ἔργῳ μητρυιὴ τῇ Φρονίμῃ, de secunda uxore.] Plut. Symp. 2, probl. ult. : Τότε οὖν αἱ νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 89, D : Ὥστε λυσιτελῆσαι τρόπον τινὰ τὴν ἁμαρτίαν ἐπεισελθοῦσαν τῇ ζωῇ τῶν ἀνθρώπων. Basil. M. vol. 2, p. 2, B : Ἁμαρτίαν ὑποικουροῦσαν τῷ βάθει ἐναποκτείνει τῇ ψυχῇ ἐπεισελθοῦσα νηστεία.] Lucian. [Thuc. 2, 38] : Ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, Importantur omnia. Affertur et ἐπεισελθὼν ἡμῖν ex Greg. pro Nos invadens. [Apollod. 2, 5, 4 : Διὰ τῆς ἑτέρας εἰσόδου ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ. Eadem constr., sed alia verbi potestate, ut sit Supervenio, Julian. Cæs. p. 310, C : Ἐπεσέρχεται λέγοντι τῷ Σειληνῷ Νέρων· 312, A : Ἐπεισελθούσης δὲ αὐτῷ τῆς τῶν ἀδελφῶν ξυνωρίδος· 313, C; 316, B. V. ll. ejusd. in Ἐπειστρέχω citandos. L. Dindorf.]

Ἐπεισηγέομαι, Superintroduco. [Diod. 5, 7 : Φασὶν αὐτὸν ... τὴν τῶν ἱστίων χρείαν ἐπεισηγήσασθαι τοῖς ναυτικοῖς.]

[Ἐπείσθεσις, εως, ἡ, i. q. εἴσθεσις, de periodis metricis, ut in Εἴσθεσις dictum est. Schol. Aristoph. Eq. 381 : Διπλῆ καὶ ἐν ἐπεισθέσει περίοδος τοῦ χοροῦ παιωνικὴ ἑπτάκωλος. Conf. Ἐπέκθεσις. Interpositio, in Anon. Progymn. Walz. Rhett. vol. 1, p. 605 fin : Φύσει τὸ ὑψηλὸν ἔχοντα, καὶ λόγων ἐπεισθέσεως οὐδόλου δεόμενον.]

[Ἐπείσιον. V. Ἐπίσειον.]

Ἐπεισκἄλέω, Insuper intro voco. Aliis Accerso. [Lucian. Philops. c. 29 : Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναί μοι, ubi restitutum ἐπεισκυκληθῆναι.]

[Ἐπεισκρίνω, Immisceo, Indo. Greg. Nyss. vol. 1, p. 126, C : Τὴν δὲ τοιαύτην δύναμιν οὐκ ἐντίθησιν ἡ περιέχουσα γῆ ἔξωθεν παρ' ἑαυτῆς ἐπεισκρίνουσα.] Ἐπεισκρίνομαι, Ingredior, Insinuo me. Greg. De homine [vol. 1, p. 119, E] : Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ προτιμοτέραν ἀποδεικνύουσι τῆς ψυχῆς τὴν σάρκα, τῆς ἐπεισκρινομένης τὴν προδιαπεπλασμένην, i. e. Bud. interprete Carnem subeuntis, ante se formatam. [Rectius, Carnem ante formatam præstantiorem anima postea indita. Conf. ib. 123, E; 804, C. Pro quo ἐπεισέρχεσθαι, 124, B, ut Hesychius Ἐπεισκρινόμενον interpr. ἐπεισερχόμενον. Hippocr. p. 380, 49 : Ἡ ἔξωθεν συνεχὴς ἐπεισκριθεῖσα (τροφή). ῑ L. Dindorf.]

Ἐπεισκυκλέω, Advolvo, ἐπεισφέρω, Attexo, Annecto. Basil. in Epist. ad Diod., de Dialogis Platonis loquens : Οὐδὲν δὲ ἐκ τῶν προσώπων ἐπεισκυκλεῖ ταῖς ὑποθέσεσι, Nihil autem amplius ex personarum introductione attexit atque addit argumentis dialogorum. [Longin. De subl. 22, 4 : Ἄλλ' ἐπ' ἄλλοις διὰ μέσου καὶ ἔξωθέν ποθεν ἐπεισκυκλῶν (Demosthenes)· 11, 2 : Ὅταν ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 13 : Ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν. Εἰσφέρειν, συνάπτειν interpr. Hesych. p. 1385.] Gregor. Στηλ. 1 : Ταῦτα ἐπεισκυκλείσθω τοῖς θαυμαστοῖς τῆς θεολογίας ἀκροαταῖς, Attexantur, Bud. p. 1063. Suid. exp. ἐπισυνάπτω [et ἐπιφέρω, eodemque modo passivum. Lucian. Deor. conc. c. 9 : Πόθεν ἡμῖν ἐπεισεκυκλήθησαν; Poll. 9, 158 sec. cod. Ubi v. Jungerm.]

Ἐπεισκύκλησις, εως, i. q. ἀνακύκλησις, Suidas.

[Ἐπεισκύπτω, i. q. εἰσκύπτω, quod v. Soph. fr. Inachi ap. Athen. 15, p. 668, B : Ἐπεισκύπτει δόμοις. Hemst. Nicet. Eugen. 7, 295 : Ἐπεισκεκυφὼς τῷ Δροσίλλης αὐχένι, Innixus. Boiss.]

[Ἐπεισκωμάζω, HSt. in Εἰσκωμάζω :] Εἰσκωμάζω et Ἐπεισκωμάζω, Comessabunde et temulenter me infero, Impudenter et velut temulenter me infero, Bud. Ap. Eund. v. exemplum et bicomp. Ἐπεισκωμάζω, p. 1083. [Plat. Reip. 6, p. 500, B : Ἐκείνους αἰτίους εἶναι τοὺς ἔξωθεν οὐ προσῆκον ἐπεισκεκωμακότας. Quibus alia addidit Athenæi et Luciani. Idem Plato Theæt. p. 184, A : Ὑπὸ τῶν εἰσκωμαζόντων λόγων. Cum dat. Aristid. vol. 1, p. 258 : Κελτοὺς ... ἐπεισκωμάσαντας τῇ Ἑλλάδι. Clem. Al. p. 181, 8, Philon. Jud. p. 782, C, citat Hemst.]

[Ἐπεισκώμᾰσις, εως, ἡ, Impetus. Nicet. Alex. p. 166, D : Ἀνύποιστος ἡ τοῦ τότε καιροῦ φορά. Cod. A : Ἡ τῶν τότε καιρῶν ἐπεισκώμασις. L. Dindorf.]

[Ἐπεισοδιάζω, Per digressionem insero. Eust. Il. p. 409, 21 : Οὕτως εὐμηχάνως Ὅμηρος τὰς ἔξω τοῦ νῦν καιροῦ ἱστορίας ἐπεισοδιάζει τῇ ποιήσει. Kall. V. Ἐπεισοδιόω. Philo vol. 1, p. 134, 5 : Νῦν δὲ καὶ ὁ αἰσθήσεων ὄχλος ἐπεισωδίασεν αὐτῇ κηρῶν ἀμήχανον πλῆθος. Passiv. id. ib. p. 592, 14 : Τῶν ἔξωθεν ἐπεισοδιαζομένων καὶ προστιθεμένων τοῖς κατὰ φύσιν. Hase.]

Ἐπεισόδιον, τὸ, Pars fabulæ quasi adventitia. Aristot. Poet. [c. 12] : Ἐπεισόδιον δὲ, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ μεταξὺ ὅλων [χορικῶν] μελῶν. Ubi annotat Petr. Vict. eum ἐπεισόδιον vocare Quidquid inclusum est in medio duarum chori cantilenarum. [Ap. Aristotelem delendum, quod sensu caret, ὅλων. Sententia non diversa Aristoteles, qui quicquid inter cantica chori totius est ἐπεισόδιον vocat, recentiores gramm. dicunt quod inter duo, velut Vita Aristoph. in fine : Ἐπ. τὸ μεταξὺ δύο χορικῶν μελῶν, et Jo. Tzetza in Ἐπείσοδος citandus. Utrumque enim eodem redit. Ceterum conf. Tzetz. l. quem dixi p. 343, 25; 344, 21; 345, 23; 348, 17, ubi ἐπεισόδια et ἐπεισόδιον, et 343, 27, ubi ἐπεισόδιος, sequente λόγος. L. D.] Pollux autem ἐπεισόδιον in tragœdia nominari ait πρᾶγμα πράγματι συναπτόμενον, Quum alicui rei, quæ sua propriaque sit ejus facti, adjungitur alia atque applicatur, quæ supervenerit, ac sine qua factum illud prius manebat. Id vero a poetis fit exornandæ et producendæ fabulæ causa; nam argumentum fabulæ factumque illud simplex, quod refertur, pusillum est, paucisque commemoratur. Hæc inter alia ex Victorio, ap. quem tibi plura videnda reliqui. Non tam vero tragœdiæ et comœdiæ quam epopœiæ hæc conveniunt, ut testatur ipse etiam Aristot.: qui talem esse dicit [c. 23] ap. Hom. Navium Catalogum. [Conf. c. 4, 24.] Suid. ἐπεισόδιον esse ait τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος, ex Eunapio proferens, Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ, τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε. Ponitur ἐπεισόδιον, inquit Bud. p. 103, pro Omni adventitio acroamate jucundoque. Plut. ap. Hom. : Ἔστι δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἐπεισόδιά τινα γέλωτα ἐμποιοῦντα, ὡς Ἥφαιστος χωλεύων καὶ οἰνοχοῶν. Similis est Thersitæ descriptio in secundo Iliadis, clamosaque contentio et convitium Agamemnoni ab eo factum, et postremo ab Ulysse ejus vapulatio. Gregor. : Γένοιτο γὰρ ἂν τοῦτο οὐ φαῦλον ταῖς ἀκοαῖς ἐπεισόδιον, Acroama extrinsecus et obiter assumptum et inductum; est enim ἐπεισόδιον Suidæ [et Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 19] πᾶν τὸ ἐπιφερόμενον τῷ δράματι γέλωτος χάριν, ἔξω τῆς ὑποθέσεως ὄν, et in universum πᾶν τὸ ἐξαγώνιον πρᾶγμα. [Poll. 4, 108 : Καὶ ἐπεισόδιον δὲ ἐν δράμασι πρᾶμα πράγματι συναπτόμενον. Conf. Dionys. H. vol. 5, p. 133, 16; 543, 2; 6, p. 823, 11. Greg. Nyss. vol. 2, p. 258, B : Χορεῖαι καὶ ὀρχήσεις τῆς ἀσιτείας τὰ μέσα καὶ ἐπεισόδια. Basil. M. vol. 3, p. 28, A : Ἢ οὕτω γ' ἂν τὸ ἐπεισόδιον πολλαπλάσιον εἴη τοῦ κεφαλαίου. Addito genit. Eust. Il. p. 763, 12 : Ἄριστον δὲ τὸ τῆς μητρὸς ἐπ. L. D.] Athen. 10 [extr.] : Κατ' ἐπεισόδιον μεταβαλῶ τὸν λόγον, Ut in alio libro quasi in alio actu, aliud genus disserendi afferam, vel aliud argumentum sermonis deipnosophistarum, introductis aliis rebus, quasi novis ferculis aliunde accersitis. Sic Plut. Symp. 2, [init.] in convivio ἐπεισόδια sunt τὰ γινόμενα ἡδονῆς ἕνεκα, χρείας μὴ συναγομένης, ὥσπερ ἀκροάματα καὶ θεάματα καὶ γελωτοποιός τις. [Conf. p. 710, D.] At in Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 6, 232, 6] γέλγιθες, κόγχαι, ῥοιαὶ, σταφυλαὶ, dicuntur δαψιλὲς οἰνοπόταις γαστρὸς ἐπεισόδιον. Parcius autem ἐπεισόδια in fabulis docendis facienda sunt : quare Aristot. ἐπεισοδιώδεις appellat, In quibus ἐπεισόδια frequentia sunt, quia tenorem fabulæ interpellant; ad hoc enim inventa sunt, ut actores scenici lassescentes reficiantur: alioqui præstaret inoffenso tenore fabulam peragere. || Ἐπεισόδια, Carmina quæ canuntur in imperatorem primum urbem ingredientem, VV. LL.

Ἐπεισόδιος, ὁ, ἡ, Superinductus, Qui supervenit, Adventitius : ut quæ adhibentur non necessitatis, sed exornationis gratia. In Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 19, 4] : Γύψου χρίσματα [χρώματα] καὶ φύκους ἄνθος ἐπεισόδιον, Fuci flos adventitius. Et ἐπ. στροφὴ καὶ ᾠδή ap. schol. Aristoph., Quæ in dramate adhibetur κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος. Sed et Quævis adventitia dicuntur ἐπεισόδια. Plut. De virt. mor. [p. 451, C] : Σύμφυτον ἔχει τὴν τοῦ πάθους ἀρχὴν, οὐκ ἐπεισόδιον· De deo Socr. [p. 584, E] : Ἐπεισοδίοις καὶ περιττοῖς ἐπιθυμίαις. [Lucull. c. 40 : Ἀκροάμασιν ἐπεισοδίοις· Cat. maj. c. 18 : Οὕτως ὁ τοῦ πλούτου ζῆλος οὐδενὶ πάθει φυσικῷ συνημμένος ἐκ τῆς ... θυραίου δόξης ἐπεισόδιός ἐστιν. Et alibi. Greg. Nyss. vol. 3, p. 633, D : Τοῦ ἐπεισοδίου νοήματος. Eunap. p. 462 : Ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος. || Ὁμπὴ ἐπεισόδιος, Sollemnis in aulam ingressus novi Cæsaris. V. Maji præfat. ad Ephræmii Cæsares Novæ Coll. Vat. vol. 3, p. VII. L. Dindorf.]

Ἐπεισοδιόω, Tanquam ἐπεισόδιον interjicio atque insero Aristot. [Poet. c. 17] : Ἐπεισοδιοῦν καὶ παρενείρειν [παρατείνειν, iterumque ibid. et c. 24 : Ἐπεισοδιοῦν ἀνομοίοις ἐπεισοδίοις]. Id. Rhet. 3, [17] : Ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις. Hæc et alia fusius ap. Bud. p. 103, 104. [Supra Ἐπεισοδιάζω.]

Ἐπεισοδιώδης, ὁ, ἡ, ut ἐπ. μῦθος, Fabula in qua crebra sunt ἐπεισόδια, quales Aristot. docet a malis poetis propter seipsos fieri, a bonis propter histriones : De poet. [c. 9] : Τῶν δὲ ἄλλων [ἁπλῶν] μύθων καὶ πράξεων αἱ ἐπεισοδιώδεις εἰσὶ χείριστοι· λέγω δὲ ἐπεισοδιώδη μῦθον, ἐν ᾧ τὰ ἐπεισόδια μετάλληλα [μετ' ἄλληλα] οὔτ' εἰκὸς οὔτε ἀνάγκη εἶναι, i. e. Cujus ἐπεισόδια nec verisimilem nec necessariam consecutionem habent, et unam argumenti compagem non faciunt. Ita Bud. p. 104, ubi ἐπεισοδιώδης interpr. Adventitius et extra

argumentum assumptus, Inductus, Accersitus, Non inhærens, connexus. Aristot. Metaphys. [13, 3, p. 1090, 19 : Οὐκ ἔοικε δ' ἡ φύσις ἐπ. οὖσα ἐκ τῶν φαινομένων, ὥσπερ μοχθηρὰ τραγωδία·] 11 [extr.]: Ἐπεισοδιώδη τὴν τοῦ παντὸς οὐσίαν ποιοῦσι, ubi, inquit Bud., ἐπεισοδιώδη appellat non consertam nec compactam nec aptam ex sese et compactilem universi substantiam, ut adventitiæ personæ et acroamata, vel spectacula adventitia inter agendas fabulas inducta, argumentis ipsis non conserta, sed accersita. [Porphyr. Sent. 39, p. 94 Holst. Boiss. Procli Institt. theolog. § 19, p. 34, ed. Francof. Creuzer. Iambl. ap. Stob. Ecl. eth. p. 400 : Μαθέτω ὡς οὐδέν ἐστιν ἐν τῷ παντὶ ἄταχτον οὐδ' ἐπεισοδιῶδες. Hierocl. De provid. p. 10 : Τὴν ἐπίθετον καὶ ἐπεισοδιώδη τάξιν. L. D. Adverb. Ἐπεισοδιώδως Porphyr. Sent. p. 246, 3 Holst.: Ἔξωθεν δὲ καὶ ἐπ. τῆς ἑνότητος ἐγγενομένης. Hase.]

Ἐπείσοδος, ἡ, Ingressio, Aggressio; VV. LL. Ingressio qua quis obiter irrepit. [Soph. OEd. C. 730: Τῆς ἐμῆς ἐπεισόδου· fr. Inachi ap. schol. Aristoph. Pl. 727 (coll. 807) : Πλούτωνος ἐπείσοδος. Plut. Mor. p. 903, D : Ἐπεισόδου τῆς ἔξωθεν τοῦ ἐκτὸς ἀερώδους γινομένης εἰς τὰ παρανοιχθέντα τῶν ἀγγείων· ubi delendum τῆς cum Reiskio. Conf. p. 907, C. Etym. M. p. 661, 49 : Πεποιήκαντι Δωρικῶς· οὗτοι γὰρ τρέπουσι τὸ σ εἰς τ, ἐπεισόδω, οὐ πλεοναςμῷ τοῦ ν. || I. q. ἐπεισόδιον. Jo. Tzetza in Cram. Anecd. vol. 3, p. 340, 21 : Ἐπείσοδος τρίτον δὲ τί δε (sic) τυγχάνει λόγος μεταξὺ πλὴν μελῶν χορῶν δύο. Nisi scr. ἐπεισόδιος, ut est p. 343, 27, ubi repetit quæ dixerat. L. Dind.]

[Ἐπεισπαίω. HSt. in Εἰσπαίω, quod v.:] Sed usitatius est bicomp. Ἐπεισπαίω. Aristoph. Pl. [804] : Ἡμῖν γὰρ ἀγαθῶν σωρὸς εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικεν, οὐδὲν ἠδικηκόσι, Irrupit, et quasi impressionem fecit in ædes nostras : sequendo eos qui a bello metaph. esse putant. Ap. Eundem [immo Suidam, quem v. in Μυκώνιος γείτων, coll. Athen. 1, p. 7, F, Hemst. ad l. Arist.] : Ἐπεισπέπαικεν εἰς τὰ συμπόσια. [Aor. ἐπεισπαίσας et ἐπεισέπαισαν Lucian. Dial. meretr. 15.]

[Ἐπεισπέμπω, Insuper immitto. Dio Cass. 67, 17 : Μάξιμον ἐπεισέπεμψε.]

Ἐπεισπηδάω, Insuper insilio. [Xen. Cyrop. 3, 3, 64 : Τοὺς εἰς τὰς τάφρους ἐπεισπηδῶντας. Poll. 9, 158: Ἐπεισπεπήδηκεν εἰς τὴν πόλιν. L. D. Cum dat., Philostr. p. 18, c. 31 (?); Dionys. Areop. p. 293; Athan. vol. 1, p. 678 ed. Commel. Kall. Absolute Aristoph. Eq. 363; Demosth. p. 1156, 8.]

[Ἐπεισπηδητὴς, ὁ, Derectarius, Gl.]

Ἐπεισπίπτω, πεσοῦμαι, Magno cum impetu irruo, μετὰ σφοδρᾶς ὁρμῆς εἰσέρχομαι, Irrumpo, Bud., qui et addit ἐπεισπαίειν huic esse simile. Sed ego præpos. ἐπὶ Valde repentinæ irruptionis indicem potius esse crediderim. Alioqui ἐπεισπίπτειν esset Insuper irruere, i. e. Ultra irruere : intelligendo, Ultra eos qui jam irruerint. [Irrumpo, Herodot. 7, 42: Ἀναμείναντι βρονταί τε καὶ πρηστῆρες ἐπεισπίπτουσι. Soph. OEd. C. 915 : Ὧδ' ἐπεισπεσὼν ἄγεις ἃ χρῄζεις. Eur. Bacch. 753, Hec. 1042. Xen. Reip. Ath. 2, 15 : Μηδέποτε πύλας ἀνοιχθῆναι μηδὲ πολεμίους ἐπεισπεσεῖν. Polyb. 5, 96, 8. Et figurate Critias ap. Athen. 10, p. 432, F, ab Hemst. cit. : Ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη. Schol. Apoll. Rh. 1, 516 : Ὕπνου ἐπεισπεσόντος. Cum dat., ut supra ἐπεισέρχομαι, Xen. Cyrop. 7, 5, 27 : Ἐπεισπίπτουσιν αὐτοῖς πίνουσι· H. Gr. 2, 4, 23 : Φοβούμενοι μὴ ἐπεισπέσοιέν τινες αὐτοῖς. Eur. Rhes. 448 : Ναυστάθμοις ἐπεισπεσεῖν. Cum accus. Herc. F. 34 : Τήνδ' ἐπεισπεσὼν πόλιν.]

[Ἐπεισπλέω, πλεύσομαι vel πλευσοῦμαι, Nave supervenio. Xen. H. Gr. 1, 1, 5 : Τὰ μὲν νικώντων, τὰ δὲ νικωμένων, Ἀλκιβιάδης ἐπεισπλεῖ δυοῖν δεούσαις εἴκοσι ναυσίν· 12 : Ἀνάγεσθαι ἤδη αὐτοῦ μέλλοντος ... ἐπεισπλεῖ Θηραμένης εἴκοσι ναυσὶν ἀπὸ Μακεδονίας. Thuc. 6, 2 : Ἐπειδὴ Ἕλληνες πολλοὶ κατὰ θάλασσαν ἐπεσέπλεον. De hostili autem impetu 4, 13 : Ἀνήγοντο ... ὡς αὐτοὶ ἐπεσπλευσούμενοι.]

Ἐπεισπνέω, πνεύσομαι, Insuper inspiro. Ap. Galen. Therap. 10 [vol. 10, p. 235], ἐπεισπνεῖν et ἐπεκπνεῖν geminationem spiritus significant spiritum trahentis vel educentis [cui conf. Hipp. in Ἐπανάκλησις cit.] : Εἶτ' ἐξαίφνης ὥσπερ στενάζοντες ἀνέπνευσαν, ἢ διπλῆν τὴν ἴσως φορὰν τοῦ πνεύματος οἷον ἐπεισπνέοντες, ἢ διπλῆν τὴν ἔξω ποιοῦντες, καθάπερ ἐπεκπνέοντες. Bud. [Basil. Cæs. Scholl. ad Greg. Naz. in Notit. Mss. vol. 11, part 2, p. 117. Boiss.]

[Ἐπεισπορεύομαι, Superingredior. Levit. 26, 33, sec. Compl., ἐπεισπορευομένη μάχαιρα. Schleusn.]

[Ἐπεισπράσσω s. Ἐπεισπράττω, Insuper exigo. Dio Cass. 74, 8 : Τά τε γὰρ ἄλλα καὶ ὅσα τῷ Νίγρῳ ἰδιῶταί τινες καὶ δῆμοι ... ἐδεδώκεσαν, τετραπλάσια ἐπεισέπραξε.]

[Ἐπεισρέπω, Subintroeo. Iamblich. De myster. p. 162. Maius.]

Ἐπεισρέω, q. d. Superinfluo. Metaph. ex Plut. [Numæ c. 20] : Ἐπεισρέων εἰς ἅπαντας. [Id. Mor. p. 702, A : Ἐπεισρέων ὁ ἀήρ. Versus Tragici anonymi apud Arrian. Peripl. P. Eux. p. 115 et paræmiogrr. : Καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισρέει (ἐπεισέῤῥει perperam Arr. Ἐπεισρέει paroemiogrr. v. Ἄλλην). Hierocl. In Pythag. p. 98 : Τῇ ἀγνοίᾳ τῆς οὐσίας ἡμῶν πᾶσα ἐπεισρεῖ κακία. Fronto Ep. p. 59, 14 ed. Nieb. : Τέκνωσις τῶν εἰκόνων ἐπεισρεῖ. Dativo jungit Greg. Nyss. vol. 3, p. 48, C : Ἔξωθεν ἐπεισρεῖν τῷ θεῷ ... τὸ πνεῦμα. Et ubi activa signif. Immittendi ponit, p. 433, C : Αἱ ἀκοαὶ τὸν τῆς ἀκοσμίας βόρβορον τοῖς λογισμοῖς ἐπεισρέουσιν. Aor. formam minus probatam Ἐπεισρεύσαντα, ἐπεισελθόντα annotavit Hesych. L. Dind.]

[Ἐπεισροὴ, ἡ, Influxus, Actio. Herm. Trism. Clav. p. 10, 5 : Δέξασθαι τὴν ἐπεισροὴν τῆς νοητῆς λαμπηδότος. Hase.]

[Ἐπείσρυσις, ἡ, Influxio, Influvium. Pseudochrys. t. 7, p. 823, 11 : Ὡς ἐφ' ἑνὸς σώματος, εἴπερ ἐν ἑνὶ μορίῳ ῥεύματος ἐπ. γίνεται, τὸ πᾶν σῶμα ἐδεῖτο καθάρσεως. Hase.]

[Ἐπειστρέχω, δραμοῦμαι, Insuper intro curro. Julian. Cæs. p. 309, C : Τρίτος ἐπεισέδραμεν αὐτοῖς Τιβέριος· 313, D : Τούτοις ἐπεισέδραμεν Αὐρηλιανὸς, Post vel Super hos. Eundem aor. ἐπεισέδραμεν memorat Pollux 9, 158. L. Dind.]

Ἐπεισφέρω, οἴσω, q. d. Superinfero. [Æsch. Ag. 865 : Καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.] Sed ponitur et pro Infero, Intromitto. Philo De mundo : Αἴσθησις τὰ φανέντα ἐπεισφέρει τῷ νῷ, Bud., Sensus illatio quædam est in mentem, eorum quæ apparent et videntur. [Aristoph. Pac. 1195 : Ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί ... ἔπειτ' ἐπείσφερε τοὺς ἀμύλους καὶ τὰς κίχλας. Et improprie, Thesm. 1164 : Χρεία δὲ ποίᾳ τόνδ' ἐπεισφέρεις λόγον; Eur. Phœn. 200 : Σμικράς τ' ἀφορμὰς ἦν λάβωσι τῶν λόγων, πλείους ἐπεισφέρουσι. Dio Cass. 53, 21 : Ἵνα μὴ καὶ δι' ὄχλου γένωμαι πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπεσφέρων, de narratione. Aoristi partic. formam Ἐπεισοίσας cum interpr. ἐπεισβαλὼν ponunt Suid. et Zon. Pass. Herodot. 7, 50 : Ἐπὶ τῷ αἰεὶ ἐπεσφερομένῳ πρήγματι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 106, B : Ἔξωθεν ἐπεισενεχθῆναι τὴν ὕλην αὐτῷ. Medio Thuc. 3, 53 : Ἀγνῶτες μὲν γὰρ ὄντες ἀλλήλων ἐπεσενεγκάμενοι μαρτύρια ὧν ἄπειροι ἦτε ὠφελούμεθ' ἄν. Hippocr. p. 12, 21 : Ἐπιζέουσάν τε καὶ ἐζυμωμένην (χοιλίην) καινὰ ἐπεισηνέγκατο. Ubi leg. ἐπὶ ζέουσαν. L. Dind.]

[Ἐπεισφθείρομαι, Illabor. Basil. Vita S. Thecl. l. 1, p. 237, B : Τῷ ξένῳ τούτῳ καὶ ἀλήτῃ καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπεισφθαρέντι κατὰ τὴν πόλιν ταύτην. Margo et cod. ἐπιφθαρέντι. Polluci 9, 158 restituebat Jungerm. L. D.]

[Ἐπεισφοιτάω, Sæpe adeo, Advento. Philo vol. 1, p. 615, 37, τὴν γνώμην ait Πάσχουσαν μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἐπεισφοιτώντων νοημάτων ἔξωθεν, ἢ δρῶσαν. Hase.]

[Ἐπεισφορὰ, ἡ.] Ἐπεισφοραῖς Suid. exp. καταδίκαις [Condemnationibus, Multis. Hesych. p. 1392, δῶρα, ξένια, καταδίκαι].

[Ἐπεισφορέω, Zachar. Mityl. Dial. p. 187, 6 a fine. Boiss. Pass. Matthæi Med. p. 153, 12 : Ἔπειτα κρέα ἐπεισφορεῖσθαι δεῖ, Sumi oportet. Philo vol. 1, p. 468, 34. L. Dind.]

[Ἐπεισφρέω.] Ἐπεισφρήσω Suidæ est ἐπεισενέγκω, Insuper intro tulero, ut et Hesych. ἐπεισφρήσαντες affert pro ἐπεισενεγκήσαντες [-καντες, et ἐπεισφρήσας p. 1392 pro ἐπεισενεγκών]. Rursum tamen idem Suid. ἐπεισφρήσας exp. etiam neutraliter ἐπεισελθὼν, Superintrans : quo significatu diceretur potius ἐπεισφρησάμενος. [Tzetz. Anteh. 341 : Λοιμοῦ δ' αὐτίχ' ἐπεισφρήσαντος ἐπ' ἄστεα Τρώων. Eust. Op. p. 104, 11; 133, 83, etc. De utraque verbi potestate, quarum transitiva

propria est antiquioribus, intransitiva autem ab recentt. introducta videtur (conf. quæ contra Eunomium activo εἰσφρησάντων pro passivo usum monet Greg. Nyss. vol. 2, p. 298, A, B), diximus in Εἰσφρέω. Ex quibus intelligetur etiam ἐπεισφρησάμενος dici non potuisse pro ἐπεισελθών. L. D.] Sic vero et ἐπεισέφρησεν affert pro ἐπεισῆλθε. Sunt autem hæc a them. ἐπείσφρημι [vel ἐπεισπίφρημι] s. ἐπεισφρέω facto per sync. ex ἐπεισφορέω. [Eur. Alc. 1056 : Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; El. 1040 : Λέκτροις τ' ἐπεισέφρησε (χόρην)· Herc. F. 1267 : Ἔτ' ἐν γάλακτί τ' ὄντι γοργωπούς ὄφεις ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς· fr. Phaeth. Clar. 2, 50: Ἀλλ' ἔσιθ' ἑς οἶκον, μή τιν' Ἥφαιστος χόλον δόμοις ἐπεισφρεὶς μέλαθρα συμφλέξῃ πυρί. Sic enim legit Bekkerus quod aliis in apographis scribitur Ἥφαιστος ... δόμοις, omisso χόλον, quo voc. in simili l. utitur Æsch. Prom. 370 : Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον. De forma partic. conf. quæ de indicat. præs. πίφρημι diximus in Ἐμπίφρημι. Videtur autem etiam partic. φρεὶς, ut imp. φρὲς, de quo diximus in Ἐκφρέω, aoristi secundi non præsentis esse. Ad eundem aor. sec. alludit etiam forma Εἰσφρῆναι supra nobis relata p. 342, D, si plus est quam error librarii. Aliam vero aoristi formam ἔφρηκα, qualis est ἔθηκα ab τίθημι, etsi monstrare videri possunt librorum scripturæ in l. Electræ ἐπεισέφρηκε, quod ex conj. Dawesii in ἐπεισέφρησε mutatum est, et exx. in Εἰσφρέω p. 342, C, D et Ἐκφρέω p. 635, C, citata, illis tamen testimoniis nondum licet confirmatam dicere. (Addo h. l. iis quæ de imp. φρὲς dixi in Ἐκφρέω, in fr. Comici ab Herodiano cit. scrib. esse ἐνταῦθα δ' εἴσφρες pro ἔνθα ταθεὶς φρές. Memorat eund. Jo. Alex. p. 21, 8, ubi ἐπίφρες ponit.) L. D. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 275, 293. Boiss.]

[Ἐπείσφρησις, εως, ἡ, Immissio. Jo Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 473 Gaisf. : Γέγονε τὰ στοιχεῖα τῇ ἐπεισφρήσει τῶν ποιοτήτων.]

[Ἐπεισφρητέον, Immittendum. Zachar. Mityl. p. 89, 4. Boiss.]

Ἐπεισχέω, Suidæ est ἐπεισβάλλω. Si ἐπεισχέω scribas, significat Superinfundo. [Clem. Al. p. 152, 157. Kall. Joseph. B. J. 4, 3, 3 : Τοὺς ἐπεισχεομένους πάντας ἀπ' εὐνοίας ἥκειν συμμάχους, Qui in urbem sese infunderent. Angl. Greg. Nyss. vol. 1, p. 200, A : Διὰ τῶν ὄψεων ... ἐπὶ τὴν ψυχὴν ἐπεισχεομένου τοῦ πάθους. L. Dind. Imperf. act. Philo vol. 1, p. 150, 25: Ἀθρόον φῶς εἰς τὸν νοῦν ἐπεισέχεε. Partic. id. ib. p. 452, 3 : Πολλὴν καὶ ἀπέραντον ἐπεισχέουσα· et p. 194, 31 : Διὰ τῶν δεξαμενῶν ἐπεισχέοντα τῇ διανοίᾳ. Passiv. ib. p. 391, 3 : Ὑπερβλύσῃ τὸ ἐπεισχεόμενον. Hase.]

Ἔπειτα, Deinde, Postea, Tum. Hom. Il. Ψ, [551]: Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μείζονα ἆεθλον, Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν. [Ubi est Postea, ut O, 140 : Ἦ πέφατ' ἦ καὶ ἔπειτα πεφήσεται· Π, 498 : Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι ἤματα πάντα. Sic et Attici aliique omnes. Æsch. Ag. 171 : Ὃς δ' ἔπειτ' ἔφυ. Plat. Tim. p. 42, A : Ὃ καὶ ἔπειτα κεκλήσοιτο. Et ubi contrarium est καὶ νῦν, ib. 43, D. || Deinde, Tum, Hom. Il. A, 48 : Ἕξετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν· B, 169 : Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα κτλ. A, 121 : Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα... Ἀχιλλεύς· 387 : Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν. Cujus modi de locis infra agit HSt. Qua signif. conjungitur cum particulis αὐτὰρ Il. E, 459; I, 68; αὐτίκα, Il. B, 322 : Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν, et similibus, ut αἶψα, ὦκα, ἔνθα. Æsch. Cho. 538 : Ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη ... πέμπει π' ἔπειτα κτλ. Sed ponitur etiam initio membri vel solum vel conjunctum cum part. δέ. Hom. Il. E, 139 : Τοῦ μέν τε σθένος ὦρσεν, ἔπειτα δέ τ' οὐ προσαμύνει· 685 : Πριαμίδη, μὴ δή με ἕλωρ Δαναοῖσιν ἐάσῃς κεῖσθαι... ἀλλ' ἐπάμυνον· ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν ἐν πόλει ὑμετέρῃ· Λ, 93 : Ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα αὐτὸν, ἔπειτα δ' ἑταῖρον· N, 79 : Ἐπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας. Et ubique ap. Atticos, ut Æsch. Ag. 667 : Ἔπειτα δ' Ἅδην πόντιον πεφευγότες κτλ. Soph. Antig. 53 : Ἔπειτα μήτηρ ... λωβᾶται βίον. Aristoph. Pl. 928 : Κατάθου ταχέως θοἰμάτιον ... ἔπειθ' ὑπόλυσαι, et alios omnes ubivis. Et post πρῶτον, Hom. Il. Z, 260 : Ὣς σπείσῃς Διὶ ... πρῶτον ..., ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσεαι· Π, 229. Vel πρῶτα, K, 345. Æschyl. Pers. 523 : Θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω· ἔπειτα ... ἥξω. Aristoph. Av. 1333 : Τὰ πτερὰ πρῶτον διάθες... ἔπειτα δ' ὅπως κτλ. Nub. 1364, Eq. 156. Sosipater ap. Athen. 9, p. 378, B. Et omisso δὲ, post πρῶτον vel πρῶτα μὲν, Aristoph. Pl. 657, 772, Thesm. 190, Eccl. 62; et addito Vesp. 1178. Vel post solum μὲν, Plat. Prot. p. 342, E. Et alibi sæpissime iisdem omnibus modis ap. prosæ scriptores, Thucydidem, Xenophontem, Platonem, oratores, quorum exx. plurima omitto. Præcedente vel sequente alio ἔπειτα vel εἶτα, Aristoph. Pl. 1105 : Ἀλλ' ἐκκάλει τὸν δεσπότην τρέχων ταχὺ, ἔπειτα τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδία, ἔπειτα τοὺς θεράποντας, εἶτα τὴν κύνα, ἔπειτα σαυτὸν, εἶτα τὴν ὗν· Ran. 1193. (Conf. Εἶτα supra p. 345, A, B.) || Interdum inservit orationi nectendæ et ponitur sine copula. Id. Eccl. 540 : Ψῦχος γὰρ ἦν, ἐγὼ δὲ λεπτὴ κἀσθενής. Ἔπειθ', ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην· Pl. 1005 : Δῆλον ὅτι τοὺς τρόπους τις οὐ μοχθηρὸς ἦν. Ἔπειτα πλουτῶν οὐκέθ' ἥδεται φακῇ. Conf. 796, Thesm. 1198. Et in narrando Nub. 46, Ach. 182, Eccl. 820, Pl. 676, et ap. alios omnes. Sequente γε, Thesm. 556 : Μὰ Δι' οὐδέπω τὴν μυριοστὴν μοῖραν ὧν ποιοῦμεν. Ἔπειτά γ' οὐκ εἴρηχ', ὁρᾷς, ὡς κτλ. (Plato Theæt. p. 147, C. Post πρῶτον μὲν Reip. 8, p. 550, E.) Ἔπειτ' ἐπειδὴ Arist. Vesp. 1323 et alibi. Ἔπειτα ... δὲ Pac. 894 : Ἔπειτ' ἀγῶνα δ' αὖθις ἐξέσται ποιεῖν.] Dicitur et Ἐς ἔπειτα, s. Ἐς τὸ ἔπειτα, In posterum. Thucyd. 2, [64], ἡ παραυτίκα λαμπρότης καὶ ἐς τὸ ἔπειτα δόξα, Et in posterum gloria. [Plato Conv. p. 193, D.] Synes. Ep. 94 : Καὶ νῦν καὶ εἰς ἔπειτα. [V. in Εἰς p. 297, C.] Μετέπειτα, Postea, Deinde. Hom. Od. Ξ, [310] : Ἅμα τ' αὐτίκα καὶ μ. Plato Ep. 8, [p. 353, C]: Τὸν μ. χρόνον ἡ τυραννὶς δωρεᾷ κατακέχρηται, Postea s. In posterum tempus, In posterum. [Ἐν τῷ ἔπειτα Plato Phæd. p. 67, C. Pausan. 8, 9, 2 : Τοῦ μὲν ἐπιμνησθησόμεθα καὶ ἐν τοῖς ἔπειτα, In sequentibus. Conf. Aristox. Harmon. el. 1, p. 3, 18, 19.] Et οἱ ἔπειτα, sc. ἐσόμενοι, Posteri. [Æsch. Eum. 672 : Καὶ τοὺς ἔπειτα.] Thuc. 1, [10] : Πολλὴν ἂν οἶμαι ἀπιστίαν τῆς δυνάμεως τοῖς ἔπειτα εἶναι, Posteros nunquam credituros. [Τῶν ἔπ. ἐσομένων Plat. Tim. p. 76, D.] Et ὁ ἔπειτα χρόνος [Eurip. Alc. 242, Xen. An. 2, 1, 17, Plato Conv. p. 208, E], Posterum tempus. [Τὸν ἔπ. βίον Plato Phæd. p. 116, A.] Τὸ ἔπειτα, Posteritas. [Soph. Ant. 611 : Τό τ' ἔπειτα καὶ τὸ μέλλον καὶ τὸ πρὶν ἐπαρκέσει. Et plur. Eur. Iph. T. 1264.] Ἔπειθ' οὕτω, Tum demum, Deinde, Bud. || Interrogantis est cum indignatione, ut εἶτα, Itane vero? vel sine interrogatione, sed increpative. Xenoph. [Comm. 1, 4, 11]: Ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων; Tu igitur non credis? Bud. [Soph. El. 266 : Ἔπειτα ποίας ἡμέρας δοκεῖς μ' ἄγειν, ὅταν θρόνοις Ἄγισθον ἐνθακοῦντ' ἴδω; Aristoph. Nub. 1259, Vesp. 1133. Plat. Reip. 7, p. 519, D. Et cum δῆτα Eur. Alc. 822 : Ἔπειτα δῆτά μ' ἐξενίζετε; Aristoph. Av. 911. Lys. 914 : Ἔπειτ' ὀμόσασα δῆτ' ἐπιορκήσω; Ach. 917. (Κἄπειτα δῆτα Av. 1217, vel κἄπειτα ... δῆτα Ach. 126, Lys. 985.) Et Κἄπειτα, Eur. Med. 1398 : Ὦ τέκνα φίλτατα. — Μητρί γε, σοὶ δ' οὔ. — Κἄπειτ' ἔκτας; Hipp. 330 : Κἄπειτα κρύπτεις χρήσθ' ἑκνουμένης ἐμοῦ; 440. Aristoph. Thesm. 637, Av. 963; Xen. Conv. 4, 2. Nullam autem indignationis significationem particulæ inesse, sed eam e contextu locorum accedere, ostendunt loci, ubi ponitur in oratione neque indignatorum neque increpantium, velut Aristoph. Thesm. 188 : Ἔπειτα πῶς οὐκ αὐτὸς ἀπολογεῖ παρών; Pl. 827, Av. 123, Nub. 226. Et, ubi κἄπειτα, Ran. 787. || Similiter cum imperativo Soph. El. 345 : Ἔπειθ' ἕλοῦ γε θάτερα. Et cum opt. Æsch. Cho. 438 : Ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.] || Est nonnunquam παραπληρωματικὸν et ἀργὸν, Eustath. : quemadmodum et εἶτα vacare ex Eod. annotavimus. Hom. Il. K, [243] : Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Sic N, [586] : Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν, dicit, ἀργὸν κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ δὴ, secundum veteres. [Sic ib. A, 440; Λ, 47. Et similiter alibi sæpe. E, 812 : Ἦ νύ σε που δέος ἴσχει ἀκήριον· οὐ σύγ' ἔπειτα Τυδέος ἔκγονός ἐσσι. H. Ven. 154 : Βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι εἰκυῖα θεῇσιν, σῆς εὐνῆς ἐπιβὰς δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Et cum relativis, ut Il. K, 166 : Οὔ νυ καὶ ἄλλοι ἔασι..., οἵ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρειαν. Æsch. fr. Prom. apud Strab. 4, p. 183 : Πέτρων, οἷς ἔπειτα σὺ βαλὼν κτλ., de quo l. v. infra. Et in apodosi post relativa, Hom. Il.

Λ, 478: Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ... Ἠὼς, καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνάγοντο· 547: Ἀλλ' ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς ἀκούεμεν, οὔτις ἔπειτα οὔτε θεῶν πρότερος τόνγ' εἴσεται οὔτ' ἀνθρώπων· B, 392: Ὃν δέ κ' ἐγὼν ... νοήσω, οὔ οἱ ἔπειτα ἄρχιον ἐσσεῖται· Θ, 17. Et post εἰ, ut in l. quem primum fecit HSt., et B, 365: Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς ... γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς κτλ. M, 234. Et præmisso αὐτίκ' E, 214. Et post ἦν, Il. I, 394. Et post ὅτε, Il. Γ, 223: Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ὅπα ... ἴει, ... οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆί γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Et ὡς, K, 522; Λ, 563. Et post participium Λ, 730. Hoc autem modo positum in apodosi, non solet in membri initio collocari. Ponitur vero etiam in protasi. Hom. Il. Ο, 49: Εἰ μὲν δὴ σύγ' ἔπειτα ... καθίζοις, τῷ κε Ποσειδάων γε ... αἶψα μεταστρέψειε νόον. Ceterum non opus est dici omnibus his ll. vim suam retinere particulam minimeque vacare. || Ap. Atticos perfrequens est usus part. post participia tam præsentis quam præteriti temporis positæ, ut Æsch. Sept. 265: Κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων ἔπειτα σὺ ... παιάνισον· Ag. 481: Πυρωθέντα καρδίαν ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. Soph. Aj. 761, Antig. 496, Eur. Ion. 1525, Aristoph. Ach. 498, Xen. Hier. 7, 9, Plat. Reip. 1, p. 336, E, et alibi sæpe. V. Gregor. Cor. p. 146. Præpositæ participio (conf. quæ supra p. 345, D, diximus de Εἶτα) exemplum habere licet l. Æschyli ex Prom. sol. modo cit. De κἄπειτα v. infra. || Conjunctæ cum μετὰ ταῦτα exx. Sosipatri ap. Athen. 9, p. 378, B, et al. citavit Pors. præf. ad Hec. p. XLIX. Sic Plato Phædro p. 258, E.] Dicitur et Ἤπειτα pro ἔπειτα, metri causa, ε in η verso. Hom. Il. Υ, [338]: Θαρσήσας δ' ἤπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. [Od. Θ, 378. Aristoph. Vesp. 665: Καὶ ποῖ τρέπεται δὴ 'πειτα τὰ χρήματα τἄλλα; Rectius autem scribitur δὴ ἔπειτα more antiquo, vel secundum pronuntiationem δήπειτα.] Κἄπειτα, Att. synalœphe pro καὶ ἔπειτα, Et postea [vel deinde, tum. Æsch. Ag. 310, Soph. Aj. 61, Eur. Med. 43, Aristoph. Vesp. 1403, Xenoph. Anab. 4, 3, 11, etc. Sequente vel præcedente εἶτα Aristoph. Nub. 495, 1376. Cum imperat. Av. 580, Vesp. 330. In interrogatione positi exx. v. supra. Post partic. Nub. 624: Ἀαχὼν ... ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν ... τὸν στέφανον ἀφῃρέθη· Av. 536. Post πρῶτον vel πρῶτα μὲν Eccl. 438, Vesp. 553. Κἄπειτ' ἐπειδὰν Eccl. 1100, Ran. 132. Κἄπειτ' ἐπειδὴ ib. 561.]

|| Ἔπειτεν Ion. esse, et ab Herodoto usurpari pro ἔπειτα, ex Ælio Dionysio annotat Eust. [Il. p. 1158, 38. Ἔπειτεν legisse Ælium, ubi in libris plerisque est ἔπειτα vel ἐπεί τε (1, 146; 2, 52; 9, 84, 98), post Reizium præf. p. XVI animadvertit Schweigh. in Lex. Est forma ἔπειτεν aliquoties etiam apud Pind., sed depravata in libris, ut Nem. 3, 49, 54, Pyth. 4, 211, Isthm. 6, 20; in verbis Megarensis Aristoph. Ach. 745, ubi item peccatum in libris; ap. Pherecydem in schol. Paris. Apoll. Rh. 3, 1179. Machoni ap. Athen. 13, p. 581, F, ἔπειτεν εἰπεῖν pro ἔπειτ' ἐνειπεῖν restituit Porson. *Tracts* p. 244. Ac fuisse formarum εἶτεν et ἔπειτεν usum nonnullum etiam ap. scriptores dialecti communis Phrynich. docet Ecl. p. 124: Εἶτεν καὶ ἔπειτεν ἐσχάτως βάρβαρα. Εἶτα οὖν σὺ καὶ ἔπειτα λέγε, et Scymni ex. in Εἶτεν citatum (ubi add. exx. Anth. Pal. 9, 194, 3, App. 152, 2 sec. conj. Jacobsii). L. Dindorf.]

Ἐπεκβαίνω, ήσομαι, Egredior [in], fere i. q. ἐκβαίνω: [Thucyd. 8, 105: Ἐς τὴν γῆν ἐπεξέβησαν. Conf. 1, 49. Crinag. Anth. Pal. 9, 276, 3: Χερσὸν ἐπεκβαίνοντι κλύδωνι. Pro quo in ep. Dioclis ib. 7, 393, 5: Χέρσον ἐπεκβαίνειν εἴ μευ χάριν ὕδατι θυμὸς, in cod. Pal. est dat. χέρσῳ. Dio Cass. 41, 48: Ἐπεκβῆναί ποι, de navigante.]

[Ἐπεκβοάω, ήσομαι, Diffamo. Dio Cass. 43, 24: Ὡς καθ' ἑκάτερον ἐπεκβοᾶσθαι ὅτι καὶ ἀδίκως αὐτῶν (τῶν χρημάτων) τὰ πλείω συνελέξατο κτλ.]

Ἐπεκβοηθέω, Ad opem ferendam procurro. Thuc. 8, [55]: Ἐπεκβοηθησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ τρεψαμένων τοὺς Χίους, i. e. ἐκδραμόντων εἰς βοήθειαν ἐπὶ τῷ συμβάντι, schol. [7, 53.]

Ἐπεκδιδάσκω, Amplius doceo et demonstro. Plut. [Sol. c. 25]: Κελεύοντες αὐτοῦ ὅπως ἕκαστον ἔχει καὶ πρὸς ἣν κεῖται διάνοιαν, ἐπεκδιδάσκειν καὶ σαφηνίζειν. Plato Protag. [p. 328, E]: Ηλὴν σμικρόν τί μοι λοιπὸν, ὃ δηλονότι Πρωταγόρας ῥᾳδίως ἔπεκδιδάξει, Quod insuper ipse explicabit, ἐπειδὴ καὶ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐξεδίδαξε. Hæc Bud. [Conf. Euthyphr. p. 7, A. L. D. Aristæn. 2, 1, p. 132. Hemst. Schol. Æsch. Eum. 45. Boiss.]

[Ἐπεκδίδωμι.] Ἐπεκδοῦναι, Insuper elargiri, ab ἐπεκδίδωμι. [Iterum edo. Schol. Hom. Il. T, 365: Ὁ Ἀμμώνιος ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως, sc. Aristarchi, sicut est K, 397: Ἀμμ. ἐν τῷ περὶ τοῦ μὴ γεγονέναι πλείονας ἐκδόσεις τῆς Ἀριστάρχειου διορθώσεως. V. Wolf. Proleg. p. 237.]

Ἐπεκδιηγέομαι, Insuper commemoro vel enarro: item Insuper explico, ampliusque edissero. Plato Phæd. [p. 97, D]: Ὤμην φράσειν αὐτὸν πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν ἢ στρογγύλη· ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγήσεσθαι τὴν αἰτίαν καὶ τὴν ἀνάγκην. Id. [ib. E]: Καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι, ἐπεκδιηγήσεσθαι ὡς ἄμεινον ἦν αὐτὴν ἐν μέσῳ εἶναι, Insuper explicaturum, Eo amplius edisserturum. [Et 98, B. «Marin. Procl. p. 23.» Boiss.]

Ἐπεκδιήγησις, εως, ἡ, Geminata narratio. Basil. in Hexaem. Homil. 4 [vol. 1, p. 37, C]: Καὶ γὰρ τῷ ὄντι παρέλκει μετὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ὅτι ἐγένετο οὕτως, ἡ τῶν αὐτῶν πάλιν ἐπεκδιήγησις. Bud. p. 330.

[Ἐπεκδῑκέω, Ulciscor. Tzetz. Hist. 10, 428: Ὁ Κάδμος ἔκτεινεν αὐτὸν ἐπεκδικῶν τοῖς φίλοις. L. D. Doroth. Doctrin. p. 756, D; 808, E; 810, A; 811, A; 830, A; 798, A: Ἐπεκδικῆσαι ἑαυτόν. Philoch. Laud. trium pontiff. p. 328, D: Βασιλέων συνηγορούντων καὶ πικρῶς ἐπεκδικούντων τὴν ἀθείαν, Acerbe tuentibus. Hase.]

[Ἐπεκδῐκησις, ἡ, Ultio, Vindicta. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 250, 6: Μετὰ τὸ ποιῆσαι αὐτὸν τὰς λεχθείσας ἐπεκδικήσεις εἰς τοὺς τὴν σκευωρίαν κατεργασαμένους. Hase.]

[Ἐπεκδικία, ἡ, Defensio, Vindicta. Georg. Alex. Vita Chrys. t. 8, p. 203, 14: Ἐπεκδικίᾳ τῶν ἱερῶν νόμων ἐπευφημῶν. Hase.]

Ἐπεκδρομὴ, ἡ, Ejusmodi [qualem in Ἐπεκτρέχω explicat HSt.] excursio. [Thuc. 4, 25; Dio Cass. 46, 38, et al.]

[Ἐπεκδύω, Insuper exuo. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 236, C: Τὸν γυμνὸν ἐπεκδύων, τὸν τετρωμένον ἐπιτραυματίζων, de fœneratore. L. Dind.]

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, adv. et loci et temporis. Interdum vero Illic, ut Polit. ap. Herodian. 6, [2, 19]: Πρῶτος Ἀρσάκης λέγεται τὸ γένος Παρθυαῖος ἀναπεῖσαι τοὺς ἐπ. βαρβάρους ἀποστῆναι Μακεδόνων, Illarum regionum barbaris. 7, [8, 3]: Τὸ δὲ στρατόπεδον πᾶν τὸ σὺν αὐτῷ, οἵ τε ἐπ. πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, Cuncti illius regionis mortales. 4, [11, 13]: Πᾶσαν ἀνατολὴν κεχειρῶσθαι, καὶ τῆς ἐπ. βασιλείας πάντας αὐτῷ παρακεχωρηκέναι, Cunctos illius regni mortales. Interdum Ultra. Id. 4, [3, 15]: Τῶν δὲ ὑπὸ μεσημβρίᾳ ἐθνῶν, Μαυρουσίους μὲν καὶ Νομάδας, Λιβύης τε τὰ παρακείμενα, Ἀντωνίνῳ παραδοθῆναι· τὰ δὲ ἐπ. μέχρις ἀνατολῆς, προσήκειν τῷ Γέτῃ, Quæ vero ultra eas partes extendantur, usque ad orientem. [Xenoph. Anab. 5, 4, 3: Πολέμιοί εἰσιν αὐτοῖς οἱ ἐκ τοῦ ἐπέκεινα.] In qua signif. nonnunquam casus additur, et præp. vim obtinet, ut apud Eund. 2, [8, 13]: Οἵ τε ἐπ. Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, Satrapæ trans Euphratem Tigrimque habitantes. Arrian. 6 [Exp. 7, 16, 7]: Κατὰ τὰ ἐπ. τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. [Herodot. 3, 115: Τὰ ἐπ. Εὐρώπης. Thuc. 6, 63. Æsch. Suppl. 257: Ἰνδοῦ τἀπέκεινα. Eur. Hipp. 1199: Ἀκτὴ τίς ἐστι τοὐπέκεινα τῆσδε γῆς ... κειμένη. Xen. H. Gr. 5, 1, 10: Ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπ. ὡς ἑκκαίδεκα σταδίους· Cyneg. 5, 31: Τιθεὶς εἰς τὸ ἐπ. τῶν ἔμπροσθεν ποδῶν τοὺς ὄπισθεν, Ultra anteriores pedes s. eorum vestigia. Plato Phæd. p. 112, B: Ὅταν εἰς τὸ ἐπ. τῆς γῆς ὁρμήσῃ· Reip. 9, p. 587, B: Τῶν νόθων (ἡδονῶν) εἰς τὸ ἐπ. ὑπερβὰς ὁ τύραννος. Thuc. 7, 58: Ἐν τῷ ἐπ. ἱδρυμένοι. Et sequente genit. 8, 104. Zosim. 2, 30, 11: Τοῦ πάλαι τείχους ἐπ. σταδίοις πεντεκαίδεκα. Cum genit. pretii Tzetz. Hist. 4, 495: Τῶν ἑκατὸν ἐπ. ταλάντων τιμωμένῳ· personæ Arrian. Exp. 5, 1, 2: Ἐπ. ἐλθεῖν Διονύσου, Ulterius Baccho.] Cui opp. ἐπὶ τάδε, Citra. [In Ind.:] Ἐπὶταδε, Quæ citra contineantur, et opp. τῷ ἐπέκεινα. Aristot. De sensu [c. 7 fin.]: Ἐν τῷ ἐπέκεινα, ἐν τῷ ἐπίταδε. [Dionys. Art. rh. p. 396, 8: Δοκίμιον ... πρὸς ὅ τις ἀποβλέπων δυνήσεται τὴν κρίσιν ποιεῖσθαι ἢ ἐπὶ τάδ'

ἢ ἐπ' ἐκεῖνα.] Ita VV. LL. — Synonymum autem ὑπερέκεινα, Bud. Quo pertinet quod in VV. LL. est: Καὶ εἰ ἡλικία τῆς ἀκμῆς ἐπέκεινα, Et si ætas vigorem excesserit. Ibid. illud Aristid. [vol. 1, p. 208]: Ἐν τοῖς ἐπ. πάσης δημοκρατίας ταῦτα, vertitur, Hæc sunt supra omnem democratiam. [Plat. Reip. 6, p. 509, B: Οὐκ οὐσίας ὄντος τοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ἔτι ἐπ. τῆς οὐσίας πρεσβείᾳ καὶ δυνάμει ὑπερέχοντος. Zosim. 1, 4, 3: Πάσης ἐπ. πίστεως. Vita Jo. Dam. vol. 1, p. IV, C: Πάσης ἱερωσύνης ἐπ. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 57, B, VI: Ὦ πάντων ἐπέκεινα. Insolentius Hesych. ab Hemst. cit.: Ἐξαίσιοι, ἐπ. παράδοξοι. Sine casu, ut sit Ultra, etiam African. Cest. c. 67, p. 310, 23: Εἰ δὲ καὶ διπλάσιον τὸ πλῆθος ἔχομεν ἢ καὶ ἐπέκεινα.] || Est vero etiam adv. temporis, uti dixi. Isocr. [p. 124, B]: Ἐν γὰρ τοῖς ἐπ. χρόνοις οὐδένες πώποτε κρείττονες ἡμῶν εἰς ταύτην τὴν χώραν εἰσέβαλον, Ante illud tempus, hujus cladis tempora, Retro actis temporibus, Bud. [Conf. 253, A.] Hel. Enc. [p. 219, C]: Ὥστε τὸν μὲν ἐπ. χρόνον οἱ δυστυχοῦντες ἐν τοῖς βαρβάροις, τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἠξίουν ἄρχειν, Ante illud tempus, bellum cum Trojanis pro Helena recuperanda gestum. Unde mox in redditione subjicit: Μετ' ἐκεῖνον δὲ τὸν πόλεμον. [P. 190, A: Ὅταν ὁρᾷ τοὺς περὶ τὰ Τρωικὰ καὶ τοὺς ἐπ. γενομένους ὑμνουμένους.]

[Ἐπέχθεσις, εως, ἡ, Exitus periodi metricæ. Schol. Aristoph. Nub. 456: Ἐπ. τῆς διπλῆς ἀμοιβαία· 475: Ἐπὶ τῷ τέλει τῆς ἐπεχθ. Venet. Pac. 345, ubi leg. κἀν ἐπεχθέσει τροχ. β' τετραμ. καταλ., κῶλα ς'.]

Ἐπεχθέω, i. q. ἐπεκτρέχω s. ἐπεκδρέμω [hoc omittendam erat], Excurro, Excursionem facio in. Budæo Incurro in alienum agrum ut prædo. Aliquando et Occurro significat, h. e. Occurro hosti me excursionibus et latrociniis infestanti, adversus excurrentem in me excurro. Philo V. M. 1: Ἄρας μετὰ τῆς οἰκείας νεότητος εὐοπλούσης ἐπεξέθει, Domo movebat eis occursurus. Xen. Hell. 5, [3, 6]: Ἐπελαύνουσι [ἐπεξελ.] μὲν τοὺς ἱππεῖς, ἐβοήθουν [ἐπεβ.] δὲ καὶ οἱ πελτασταὶ, τέλος δὲ καὶ οἱ ὁπλῖται ἐπεξέθεον. [Anab. 5, 2, 22. Thuc. 4, 34; 5, 9. Dativo jungit Hero in Mathem. vett. p. 324, D: Τοῖς προσβάλλειν πειρωμένοις ἐπεξέθεον. De elephantis Arrian. Exp. 5, 17, 5: Τὰ θηρία ἐπεκθέοντα ἐς τὰς τάξεις τῶν πεζῶν. L. D. Philo vol. 2, p. 107; Appian. Annib. 29. Wakef.]

[Ἐπεκθύομαι, Sacra facio in s. ob. Arrian. Epict. 2, 7, 9. V. Ἐπεξοιωνίζομαι.]

[Ἐπεκκαίω vitium ed. Basil. Suidæ v. Λυκόποδες, a Wakef. cit.]

Ἐπεκκλίνω, exp. simpl. Declino, Devito. [Plut. Fab. c. 16, ubi olim ἐπεκκλίναντες, ab Reiskio restitutum ὑπεκκλ.]

Ἐπεκκόπτης affertur pro Objurgator. [Vitiosum pro ἐπικόπτης. Hemst.]

[Ἐπεκκουφίζω, Allevo. Joseph. B. J. 1, 21, 12: Τὰς ἐτησίους εἰσφορὰς ἐπεξεκούφισεν. Cod. LB. ἐπεκούφισεν.]

Ἐπεκλέγομαι, Percenseo, Perlego, Bud. p. 660, ex Paus. [2, 3 fin.: Τάδε μὲν οὕτως ἔχοντα ἐπεξελεξάμην· 4, 2, 1: Ἐπεξελεξάμην τά τε Ἠοῖα καλούμενα καὶ τὰ ἔπη τὰ Ναυπάκτια. Utroque l. nunc ἐπελ. Sic Deuteron. 21, 5 variatur inter ἐπεξελέξατο, ἐπέλεξε, ἐξελέξατο.]

Ἐπεκλύω, exp. simpliciter Exolvo, Debilito, Infringo. [Plut. Niciæ c. 14, ubi ἐπεξέλυσε est in libris, ὑπεξ. restituit Reisk.]

[Ἐπεκπίνω, Ebibo super. Eur. Cycl. 327: Ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα.]

Ἐπέκπλους, ὁ, Enavigatio adversum aliquem, ut ἐπεκδρομή. [Thuc. 8, 20.]

[Ἐπεκπνέω, Insuper exspiro s. exhalo. V. Ἐπεισπνέω.]

[Ἐπέκρηξις, εως, ἡ, Diruptio. Diog. L. 10, 115: Κατὰ πνεύματος συλλογὴν ἐν πυκνώμασί τισιν δμιχλοειδέσι (οἱ λεγόμενοι ἀστέρες ἐκπίπτειν δύνανται συντελεῖσθαι) ..., εἶτ' ἐπέκρηξιν τῶν περιεχόντων.]

[Ἐπεκροφέω. Aristoph. Eq. 701: Ἦν μὴ 'κφάγῃς; ἐγὼ δὲ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, κἀπεκροφήσας αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ. Sed jamdudum monui leg. esse κἄτ' ἐκροφήσας. V. *Classical Journal* vol. 2, p. 715. Seager.]

[Ἐπέκρῠσις, εως, ἡ, Influxio. Diog. L. 9, 32: Αὐτὸν τὸν περιέχοντα, οἷον ὑμένα, αὔξεσθαι κατὰ τὴν ἐπέκρυσιν τῶν ἔξωθεν σωμάτων. Wakef. Nisi ἐπείσρυσιν scrib.]

[Ἐπεκστρᾰτεύω, Theod. Prodr. Ep. f. 119. Bast.]

[Ἐπεκτανίδες, αἱ, sec. conj. Buttm. in schol. Hom. Od. E, 253: Ἐπηγκενίδεσσι, οὕτως Ἀρίσταρχος. Ῥιανὸς δὲ ἐπιτανίδες, ἤγουν ταῖς μακραῖς καὶ ἐπεκτεταμέναις.]

Ἐπέκτᾰσις, εως, ἡ, Exporrectio, Extensio, Productio, etiam Dilatatio, ἡ ἐπὶ πολὺ τάσις. [Proprie ap. Philon. Belop. p. 72, 28: Διὰ τὸ μήτε ῥήγνυσθαι μήτε ἐπέκτασιν λαμβάνειν (τὸν χαλκόν). De enitendo in s. contendendo ad aliquid usurpat Greg. Nyss. vol. 1, p. 556, A: Ὡς καὶ ἐν τούτῳ τὸν ἀποστολικὸν ἀληθεύεσθαι λόγον διὰ τῆς τῶν ἔμπροσθεν ἐπεκτάσεως ἐν λήθῃ γινομένων τῶν προδιηνυσμένων, quibuscum conf. quæ in ἐπεκτείνω dicentur. De productione vocabuli Aristot. Poet. c. 22: Ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφορὰν, καὶ ἐπέκτασιν. Et ib.: Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ ἀποκοπαί. Apollonius De pron. p. 118, A: Ἐπέκτασις τῆς ἀρτίου. Schol. Hom. Il. A, 109: Δῶσι, ἐξ ὑποτακτικοῦ τοῦ δῶ τρίτου προσώπου κατὰ ἐπέκτασιν τῆς σι συλλαβῆς. (Cum genit. sic etiam sch. Nicand. Th. 626: Πανάκειον ἐπεκτάσει τοῦ τ διὰ τὸ μέτρον πανάκτειον. Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 193, 27.) 324: Δώησιν ἀπὸ τοῦ δώω, ἐπεὶ δύο δεῖ λαμβάνειν τὰς ἐπεκτάσεις, ἐάν ἐστιν ἀπὸ τοῦ δῶ, τό τε η καὶ τὴν σι συλλαβήν· B, 87: Μελισσάων, μελισσῶν. Ἔστι δὲ τὸ σχῆμα ἐπέκτασις. Eust. Il. p. 31, 21: Ἡ ἐνί κατ' ἐπέκτασιν, ἥτις ἐπ. ὑπερτεθεῖσα ποιεῖ ἐκ δισυλλάβου τῆς ἐνὶ προθέσεως τὴν εἰν πρόθεσιν· 44, ult., et al. Etym. M. p. 351, 33: Ἔσωθεν γίνεται ἡ ἐπ. (in ἐώργειν pro ἠόργειν). Plurima exx. v. ap. Sylb. in ind. L. Dind.]

[Ἐπεκτᾰτικὸς, ἡ, ὸν, Ex productione ortus. Eust. Od. p. 1393, 14: Τὸ ἓν γοῦν (δε in ὅνδε δόμονδε) ἐπ. ἐστι καὶ οὐ λαμβάνεται ἀντὶ προθέσεως. Ἐπεκτατικῶς, adv., Favorinus p. 492, 2.]

Ἐπεκτείνω, Extendo, Exporrigo, Protendo. Εἰς μῆκος ἐπεκτείνειν, Alex. Aphr., In longum extendere, producere. Itidemque ap. Eund., εἰς εὖρος ἐπεκτείνειν, In latitudinem explicare, Dilatare. [Plut. Mor. p. 1147, A: Ἄκαιρον δ' ἂν εἴη νῦν ἐπεκτείνειν τοὺς περὶ τούτου λόγους. Strabo 17, p. 800: Τῶν τὰς προσόδους ἐπεκτείνειν βουλομένων. C. dat., Greg. Nyss. vol. 1, p. 270, C: Οἷον ἀπό τινος σκοπιᾶς ἐξεχούσης τοῖς ἀφεστηκόσι τὸν ὀφθαλμὸν ἐπεκτείνων. Et ibid. p. 41, D: Ὁ μέγας ἀπόστολος ὁ πᾶσι τοῖς ἔμπροσθεν ἑαυτὸν ἐπεκτείνων. Ubi alludit (ut p. 156, A, 168, C, 237, A, 367, D, 487, B, 528, A) ad Pauli ipsius dictum Phil. 3, 13: Ἐγὼ ἐμαυτὸν οὐ λογίζομαι κατειληφέναι. Ἓν δὲ τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ θεοῦ, quod exprimit etiam Basil. M. vol. 2, p. 20, B: Ἐν τοῖς δρόμοις τοῖς ἔμπροσθεν ἐπεκτείνου, Enitere in. Greg. Nyss. vol. 1, p. 5, B: Ὁ πᾶσι τοῖς ὑψηλοῖς ἐπεκτεινόμενος. Quod ἑαυτὸν ἐπεκτείνειν dicit 616, A. Suid.: Συνωριγνώμενοι, ἐπιθυμοῦντες, ἐπεκτεινόμενοι, confert Schleusner. V. etiam Ἀντεκτείνω, Συνεπεκτείνω. || Signif. neutra Me extendo Greg. Nyss. vol. 2, p. 843, A: Πρὸς τὸ ἀτελεύτητον οὐκέτι διὰ τῆς φύσεως ἐπεκτείνουσαν (ζωήν). Quod vol. 3, p. 86, B, ἑαυτὴν ἐπεκτείνασα dicit.] || Ἐπεκτείνομαι autem exp. Contendo, Enitor, Annitor. Qua signif. διατείνομαι quoque accipitur, ut supra docui. [V. supra in act. Pass. cum genit. Theophr. H. Pl. 6, 8, 4: Τὰ πολλὰ καὶ ἐπεκτείνεται τῆς οἰκείας ὥρας, Ultra legitimum anni tempus porriguntur et florent. Frequens, ut supra ἐπέκτασις, ap. grammaticos, velut Aristot. Poet. c. 21: Ἐπεκτεταμένον ... ἐστὶν, ἐὰν φωνήεντι μακροτέρῳ κεχρημένον ᾖ (vocabulum) τοῦ οἰκείου ἢ συλλαβῇ ἐμβεβλημένῃ ... οἷον τὸ πόλεως πόληος καὶ τὸ Πηλείδου Πηληιάδεω, κ. τ. λ. Schol. Hom. Il. O, 359: Ἐπεκτέταται τὸ ῆσιν. Jo. Alex. p. 5, 20: Τῶν διὰ τοῦ ι ἢ θε ἐπεκτεταμένων, et in l. Apollonii in Ἔπέκτασις cit., et plurimis Etym. M., de quo Sylb. in ind. Adv. ap. schol. Æsch. Pers. 1843: Ἐπορθίατέ νιν γόοις) ἐπεκτεταμένως θρήνει. L. Dind.]

[Ἐπεκτικὸς, ἡ, ὸν, Compescendi vi præditus, Coercens. Epiphan. t. 1, p. 569, D: Πᾶσαι πρὸς ἐπανόρθωσιν τιμωροὶ μηχαναὶ ἐπεκτικαὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἁμαρτάνειν τοῖς κολαζομένοις γίγνονται. Hase.]

Ἐπεκτρέχω, i. q. ἐπεκθέω: aliis Cursu invado. Ἐπεκδραμεῖν, Excurrere adversum. Plut. Amat. Narr. [p. 772, F]: Ἐπεκδραμούντων [-μόντων] δὲ καὶ τῶν γειτόνων, καὶ ἀνθελκόντων. Item, Excursiones facio in,

Excursionibus et latrociniis infesto. Pausan. [1, 20, 5]: Ἀρχέλαόν τε οἱ Μάγνητες σφᾶς ἐπεκδραμόντα, αὐτόν τε τιτρώσκουσι καὶ τῶν βαρβάρων φονεύουσι τοὺς πολλούς. Ubi Bud. ἐπεκδραμεῖν exp. Prædonum more percursare, Populari. [Xen. H. Gr. 6, 2, 17. Cum dat. 4, 4, 17 : Ἐπεκδραμόντες πελτασταῖς. Dio Cass. 36, 37.]

[Ἐπεκτρίβω, Contero, Attero. Athanas. vol. 2, p. 387, A : Τὸν ζυγοφόρον ἐπεκτρίβων αὐχένα (bos). Angl. Euseb. H. E. 1, p. 1, 13 : Οἷα λύκοι βαρεῖς τὴν τοῦ Χριστοῦ ποίμνην ἐπεντρίβοντες. Liber Merici Casaub. ap. Reading. p. 795, ἐπεκτρίβοντες. L. Dind.]

[Ἐπεκφέρω, ἐξοίσω, Effero, Exsero. Plut. Alex. c. 26: Τὸ θυμοειδὲς (Alexandri) ἄχρι τῶν πραγμάτων ἐπεξέφερε τὴν φιλονεικίαν ἀήττητον.]

Ἔπεκφορά, ἡ, Elatio, i. e. Pronuntiatio. Bud. ex Gaza : Ἔστι δὲ χρῆσθαι σχετλιαστικοῖς τε καὶ θετικοῖς καὶ ἄνευ τινὸς ἐπεκφορᾶς πτωτικῆς· ut γραπτέον non adjecto ἡμῖν. [V. quæ de Ἔκφορά hac signif. posito dicentur in Addendis.]

Ἐπεκχέω, Insuper effundo. [Proprie Superfundo vel q. d. Supereffundo. Anon. ab Suid. v. Θραυλότερος cit. : Ὄξος ἐπεξέχεον, ubi est var. ἐπέχεον. Olympiad. Phot. cod. 80, p. 61, 37 : Ὅτι ψάμαθος πολλὴ ἐπεκχεῖται ἀεί. Wakef. Figurate Judith. 15, 4 : Ἵνα πάντες ἐπεκχυθῶσι τοῖς πολεμίοις. || Expandor vel Expansus jaceo super. Quintus 10, 481 : Εὐάδνην ἐπεκχυμένην μελέεσσιν ἀμφὶ πόσιν δμηθέντα ... κεραυνῷ.]

[Ἐπεκχωρέω, Insuper s. postea procedo. Æsch. Pers. 401 : Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος ἐπεξεχώρει.]

[Ἐπελᾶσία, ἡ, i. q. ἐπέλασις, Impetus, Incursio hostilis. Diod. Exc. Photii p. 533, 46 : Πολλῶν ἐκ τῆς ἐπελασίας ἄλλων τε ζώων καὶ ἵππων εὐπορήσαντες. Ubi est i. q. λεηλασία vel quod antea dixerat ἐπιέναι τὴν χώραν.]

Ἐπέλᾰσις, εως, ἡ, Expeditio adversum aliquem, Invasio. Lucian. De conscrib. hist. [c. 31] : Πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, Elephantorum adventantium impetum, s. Elephantos adversum se agitatos. [De impetu equestri Plut. Timol. c. 27, Artox. c. 10, Arrian. Tact. quum alibi tum p. 27 Scheff. : Τὰς ἐπελάσεις καὶ ἀπελάσεις εὐμαρεστέρας παρέχεται. Cum genit. Cinnam. p. 3, C : Ἀγχιστρόφῳ ἐπελάσει τῇ τῶν πυλῶν. De expeditione Phot. cod. 60, p. 19, 29: Μέχρι τῆς Ξέρξου κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπελάσεως. L. D.]

Ἐπελαύνω, άσω, ῶ, [Induco. Hom. Il. N, 804, P, 493 : Πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός (clipei coriis bubulis)· et divise H, 223 : Ἐπὶ δ' ὄγδοον (post septem coria bubula) ἤλασε χαλκόν.] Infesto incursu in aliquem feror. Xen. [Art. eq. 3, 12], de decursu equestri loquens : Χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Alibi, Προσελαύνειν ἀντιπροσώπους ἀλλήλοις. [H. Gr. 7, 1, 21 : Καταβεβηκόσιν ἐπελαύνοιεν. Absolute Art. eq. 3, 12 : Θᾶττον ἐπελαύνειν. Arrian. Tact. p. 55, idemque de equo ib. : Ὀρθῶς ἐπελαύνοντι ἵππῳ.] Sic Lucian. [Conscr. hist. c. 28], de equite, qui infesto equo incurrebat: Ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνε ...πολὺ τῶν ἄλλων προϋπεξορμήσας. Hactenus Bud. In VV. LL. cum accus. ex Apoll. Arg. 2, [797] : Ἐπελάσσαι ἄρηα ... Βέβρυξι, pro Intulisse bellum. Et ex Herodot. [1, 164], ἐπελαύνω τὴν στρατιὰν, pro Admoveo copias s. promoveo. [Et sine tali accusativo 1, 17 : Ἐπελαύνων ἐπολιόρκεε τὴν Μίλητον· 3, 151 : Ἐπελάσας ἐπὶ τὴν Βαβυλῶνα ἐπολιόρκεε. De equo Xen. Art. eq. 8, 11 : Ὀρθῶς δὲ ἔχει καὶ τῷ ἑλκομένῳ ἐπελαύνειν τὸν ἵππον. Pausan. 10, 1, 3. || Adigo post. Xen. Hipp. 2, 3, de instrumento ferreo : Ὅταν τό τε ἡγούμενον τρῦ τομέως ἐρρωμένον ᾖ καὶ τὸ ἐπελαυνόμενον ἱκανόν. Similiter Apoll. Rh. 1, 381 : Στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. Zosim. 3, 20, 4 : Τῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῇ τὸ ξίφος ἐπήλασεν, ubi simpliciter est Adigere. Figurate Greg. Nyss. vol. 2, p. 587, D : Καταφορικῶς ἡμῖν ἐπελαύνων τὴν γλῶσσαν. || Defero vel potius Injungo, de sacramento. Herodot. 1, 146 : Σφίσι αὐτῇσι ὅρκους ἐπήλασαν καὶ παρέδοσαν τῇσι θυγατράσι μηκέτι κτλ.· 6, 62 : Ἐπὶ τούτοισι δὲ ὅρκους ἐπήλασαν. Unde Eust. Il. p. 70, 42. || Non dissimili signif. Tab. Heracl. 1, 79 : Εἴ τινές κα μὴ πεφυτεύκωντι καττὰν συνθήκαν, ἀνγραψάντω, καὶ ἐπελάσθω τὰ ἐπιζάμια τὰ γεγραμμένα ποττῷ ἄλλῳ μισθώματι, Mulcta imponatur. Perperam Mazochius. Formatur autem ἐπελάσθω ab altera verbi forma ἐλάω, quod v. L. Dindorf.]

Ἐπελαφρίζω, Allevo : aliis Elevo, Sursum tollo, Sublevo. Philo De mundo [p. 40 Hœsch.] : Τῆς γεώδους καὶ βάρος ἐχούσης οὐσίας ἐπελαφρισθείσης, καὶ τὸν ἄνω τόπον ἀντιλαβούσης, Sublevata. [Ib. vol. 2, p. 621, 39 : Τῷ τοῦ πυρὸς ἀνωφοίτῳ ἐπελαφρισθεῖσα. L. D. Alia constr. ib. p. 200, 28 : Τὰς εἰς τὸν πορισμὸν κακοπαθείας ἐπελαφριζόμενοι τῷ εὐσεβεῖν, Sublevati in laboribus victus parandi caussa tolerandis. Cit. Hemst. Act. Euseb. De mart. Pal. c. 2, p. 320 : Ἐπελαφρίζουσα τοὺς πόνους. Philo vol. 1, p. 154, 3; 351, 8.]

[Ἐπελαφρύνω, i. q. ἐπελαφρίζω. Proprie Poll. 1, 99 : Κουφίσαι τὴν ναῦν, ἐπελαφρῦναι. Plut. Mor. p. 165, E: Τοῖς πεδήταις ἐπελαφρύνει τὸν δεσμὸν ὁ ὕπνος. Dio Chr. vol. 1, p. 139 : Τοὺς πόνους ἐπελαφρύνει τῷ ἔθει. Joseph. A. J. 18, 1, 1 : Ἐπελαφρύνοιεν τὸν πόνον. Hierocl. In Pythag. p. 102 : Ἐπελαφρύνομεν τῶν συμβαινόντων τὸ μοχθηρόν· et ib. 133. Dio Cass. 38, 18; Pollux 3, 100. L. D. Aster. Homil. p. 15 Rub.; Joseph. Vita § 55. Boiss. ῡ]

[Ἐπελάω. V. Ἐπελαύνω.]

[Ἐπέλδομαι, et forma poet. Ἐπιέλδομαι, Concupisco, Cupio. Apoll. Rh. 4, 783 : Τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνισπεῖν.]

Ἐπέλεγχος, ὁ, Sequens ἔλεγχος seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus: ut ἐπιπίστωσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plato Phæd. [p. 267, A] : Καὶ ἔλεγχον καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ. [Ἐπεξέλεγχον est ap. Plat. Sic et Aristot. Rhet. 3, 13. L. Dind.]

[Ἐπελέγχω, Coarguo. Diog. L. 6, 97 : Θεόδωρον τὸν ἐπίκλην Ἄθεον ἐπήλεγξεν. Euseb. Contra Marc. p. 110, D : Αὐτὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ ἐψευσμένον ἐπελέγξει, Mentitum convincet. Hase.]

[Ἐπελεέω, Commiseror. Jo. Chryst. Paneg. hom. 80, vol. 5, p. 548. Seager.]

[Ἐπελευθεριάζω, Libere ago. Philo vol. 2, p. 328, 49 : Ὀφθαλμοὶ καὶ ἃ μὴ βουλόμεθα πολλάκις ὁρᾶν ἐπελευθεριάζοντες ὑποβιάζονται. L. D.]

Ἐπέλευσία, ἡ, quoque affertur pro Adventus : dicique fertur ut ἔλευσία.

Ἔπέλευσις, εως, ἡ, Adventus repentinus, ut ejus qui supervenit, Accessus s. Ingressus cum impetu, qualis est hostium : ap. Lucian. [Hist. conscr. c. 28]; Bud. tamen, postquam dixit ἐπέλευσιν esse illi Hostilem expeditionem et ingressum hostium, addit leg. fortassis esse [ut nunc legitur cum codd.] ἐπέλασις. [Chr. Pasch. p. 716, 19 : Τὴν ... τῶν Ἀβάρων ἐπέλευσιν. Niceph. Greg. Hist. 1, p. 10, F : Τὴν τῆς βασιλικῆς ἐπελεύσεως φήμην. Schol. Æsch. Sept. 28: Ἐπέλευσιν τοῦ τῶν Ἀχαιῶν στρατοῦ. V. Ἔξέλευσις. Nulla autem repentini adventus signif. inest voc., quod de adventu simpliciter ponit, et cum genit. conjungit Tzetz. Exeg. p. 84, 16 : Κυρίως δὲ χραισμῆσαί ἐστι τὸ μετὰ χραύσεως ἦγουν πλησιασμοῦ καὶ ἐπελεύσεως ἡμῶν συναρῆξαι. L. D.] || Ap. Athen. autem simpl. pro Adventus, ut ἔλευσις. [Eust. Od. p. 1574, 59: Ἐπέλευσιν ἀπροόρατον. Chr. Pasch. p. 374, 7 : Τῇ ἐπελεύσει τοῦ ἁγίου πνεύματος. Et de eodem Greg. Nyss. vol. 3, p. 348, B. || Figurate, Impetus mentis ad eligendum ex duobus plane simillimis alterum. Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1045, C. Hemst. || Aliter, ut sit Recensus, Percursio, Eust. Epist. Comm. in Dionys. præmissa p. 71, 18 : Διονυσίῳ ἐμέλησεν ὁλικῆς τινος περιηγήσεως γῆς καὶ ἐθνῶν ἐπελεύσεως· Op. p. 61, 51 : Ἐπέλ. ... τὰ ἐκ τῶν Πινδαρικῶν ἐπινικίων συλλέγουσα χρήσιμα· 84, 89 : Οὐ πόνῳ πολλῷ, οὐ βιβλίων ἐπελεύσεσιν· 225, 94 : Τὰ μερικὰ δυσπερίληπτά εἰσι πάντως καὶ οὐδὲ ῥᾳδίως εἰς ἐπ. ἰκνούμενα. L. D. Plotin. Enn. 2, 8, p. 189, B : Ἐν διεξόδῳ καὶ ἐπελεύσει. Ubi v. annot. Creuzer.]

[Ἐπελευστέον, Percensendum. Eust. Opusc. p. 164, 47 : Εἰ δὲ καὶ ἄλλως ἐπ. τὰ τοῦ ψεύδους, ψευδόμεθα τὴν πορείαν, ὅταν οἱ πόδες ἡμῶν εἰς κακίαν τρέχωσιν. L. D.]

Ἐπελευστικὸς, ἡ, ὸν, Subito superveniens. Cælius ἐπ. δύναμιν a Plut. [Mor. p. 1045, C] dici ait quasi Adventitiam, Supervenientem: de qua plura ap. Eund. [ib. B : Τοῦ κατηναγκάσθαι δοκοῦντος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν ταῖς ὁρμαῖς ἀπόλυσιν πορίζειν, ἔνιοι τῶν φιλοσόφων ἐπ. τινα κίνησιν ἐν τῷ ἡγεμονικῷ κατασκευάζουσιν. || Figurate item, ut supra ἐπέλευσις et ἐπελευστέον,

de oratione, Eust. Op. p. 145, 34 : Λόγος ἐπ. βίου τοῦ κατὰ τὸν ἅγιον Φιλόθεον· 240, 19 : Ἀναβαίνω ἐπ. λόγῳ καὶ εἰς τὰ τῆς θείας ἐκείνης σκηνῆς τυπώματα. Et Epist. Comm. in Dionys. præmissa p. 69, 19 : Διὰ τὸ τοῦ Διονυσίου πάνυ ἐπ. καὶ ἐν στενῷ περιηγήσεως κείμενον. Et adv. Od. p. 1440, 18 : Τὰ ἐπ. ἐνταῦθα ῥηθέντα· Op. p. 1, 18 : Ἐθεωροῦμεν ἐπ. δένδρα οὕτω πάσχοντα. Et comparat. p. 191, 78 : Εἰ δὲ καὶ βουληθείη ἐπελευστικώτερον καὶ ἀπεριλαλήτως κατὰ παντὸς βίου ἐξᾶραι τὸν στυλιτικόν· 218, 29 : Ἔχει δὲ τὰ τῆς ἐπιτομῆς οὕτως ἐπ., et Il. p. 7, 26.]

[Ἐπέλιος s. Ἐπελειὸς, n. propr., si recte habet scriptura in fictili antiqui operis ap. Witte, *Descr. des vases peints*, p. 84 sq. Hase.]

[Ἐπελίσσω. V. Ἐφελίσσω.]

Ἐπελπίζω, In spem adduco, s. erigo, Spem addo, Spe bona esse jubeo. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι, incertus scriptor ap. Suid. Dicitur etiam ἐπελπίζω σε ὡς ἕξεις, ποιήσεις, etc.; sic enim Thuc. 8, [1]: Καὶ ὁπόσοι τι τότε αὐτοὺς θειάσαντες ἐπήλπισαν ὡς λήψονται Σικελίαν. [Plato ap. Suid. v. Πυθαγόρας Ἐφέσιος : Αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι. Dio Cass. 78, 11 : Τοῦ πολέμου ... ἀπαλλάξειν ἐπελπίσας. Appian. Pun. c. 109 : Ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλειόνων· Mithr. c. 68 : Πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ ... ἐπελπίζοντες, ubi l. αὐτὸν, ut ap. (Dion. Cass. 40, 60,) Joseph. A. J. 13, 12, 2; 15, 7, 1. Alia constr. Reg. 4, 18, 30 : Μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) κύριον. Hemst. ad l. Luciani infra cit.] || Falsa spe allicio, vel, ut Bud., duco. Lucian. [Dial. mort. 5, 2] : Ἐκεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει· καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοικὼς ἔῤῥωται. [Clarum est ἐπελπίζω per se non posse habere signif. Fallendi, sed eam h. l. ex contextu accedere. || Spero. Eur. Hipp. 1010 : Ἦ σὸν οἰκίσειν δόμον ἐπήλπισα; Lucian. Tim. c. 21 : Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχηνότες. Paus. 1, 13, 9 : Ἐπελπίζων τὴν ἐν Συρακούσαις κάθοδον ἀποκρύψασθαι τῶν Διονυσίου τὰ ἀνοσιώτατα· 4, 26, 3. Heliod. 7, 26 : Εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρειττόνων ἐπελπίζειν. Socr. H. E. 8, 16 : Τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Hæc fere Hemsterh. ad l. Luciani. Apud Dion. Cass. 41, 42 : Πάμπολλα ἐπ' αὐτὸν ἐπελπίσας, αὐτῷ reponebat Reimar., ut est 11. Cum ἐν Greg. Nyss. vol. 1, p. 322, A : Μηδὲ ἐν ταῖς τῶν ἀλόγων ζώων ἐπελπίζειν σφαγαῖς τὸν τοῦ ψυχικοῦ καθαρσίου δεόμενον. Cum simpl. dat. schol. Hom. Il. N, 385 : Ἄλλῳ οὐδενὶ ἐπήλπιζεν ἢ τῷ κάλλει τῶν ἵππων. Ἐφήλπισε pro ἐπήλπισε cod. Tur. Psalm. 51, 9. Conf. Ἐλπίζω, p. 786, A. L. Dindorf.]

[Ἔπελπομαι, Spero. Æsch. Ag. 1032 : Οὐδὲν ἐπελπομένα (καρδία) ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν. De forma epica HSt. :] Ἐπιέλπομαι, Spero, pro simpl. ἔλπομαι. Hom. Il. A, [545] : Μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν. [Od. Φ, 126 : Ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ νευρὴν ἐντανύσειν. Divise Il. Ω, 491 : Ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα ὄψεσθαι φίλον υἱόν.]

Ἐπεμβᾰδὸν, Ascendendo, Epigr. [Marian. Anth. Pal. 9, 668, 5 : Γλυκερῆς τρίστοιχος ἐπ. ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ μαστὸς ἀναθλίβει χεύματα Ναϊάδος, Alter alteri impositus.]

Ἐπεμβαίνω, (βήσω transit., βήσομαι intransit.) Ingredior : ut νηὸς ἐπεμβαίνειν ap. Nonn. [Jo. c. 21, 15] et ap. Demosth. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ et remiges, [in locum nempe aliorum, qui e nave excessissent, p. 1214, 25. Seager. Hom. Il. I, 582 : Οὐδοῦ ἐπεμβεβαὼς ὑψηρεφέος θαλάμοιο. Hesiod. Sc. 195, 324 : Δίφρου ἐπεμβεβαώς. Nonn. Dion. 48, 310 : Ἐπεμβαίνουσα δὲ δίφρου. Apoll. Rh. 2, 1144 : Κριοῦ ἐπεμβεβαώς· 4, 1681. Soph. OEd. C. 924 : Σῆς ἐπεμβαίνων χθονός. || Cum dat. Æsch. Sept. 634 : Πύργοις ἐπεμβάς. Quint. 7, 480 : Πύργῳ ἐπεμβεβαῶτας. Et signif. Introeundi, Quint. 7, 466 : Ἔσσυται (leo) ἀγρευτῆρσιν ἐναντίον, οἵτε οἱ ἤδη ἄντρῳ ἐπεμβαίνωσιν. Basil. M. vol. 1, p. 66, B : Πῶς τὰ γένη τῶν ἰχθύων οὐκ ἐπεμβαίνει ἀλλήλοις, ἀλλὰ τοῖς οἰκείοις ὅροις ἐνδιατρίβει. Et figurate Greg. Nyss. vol. 1, p. 32, C : Ἐξιστάμενά τε ἀπ' ἀλλήλων καὶ πάλιν κατὰ τὸ ἴσον ἀλλήλοις ἐπεμβαίνοντα· vol. 3, p. 558, B : Τοῦ ποταμοῦ τοῖς ἀγροῖς ἐπεμβαίνοντος. Apollod. Poliorc. p. 21, 7 : Ἐπεμβαίνει τῷ λίθῳ (cardo). Cum accusat. Eur. Rhes. 783 : Λύκους ἐπεμβεβῶτας ἑδραίαν ῥάχιν. Conf. Bacch. 1061. Cum præp. Iph. T. 649 : Εἰς πάτραν ὅτι ποτ' ἐπεμβάσει. Absolute Pind. Nem. 4, 29 : Ἥρωας ἐπεμβεβαῶτας (curribus).] || Ἐπεμβαίνω, Insulto [Gl.], Premo. Soph. El. [456] : Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Exp. etiam ἐφήδομαι, quod et significat interdum Insulto, metaph. [835 : Κατ' ἐμοῦ τακομένας μᾶλλον ἐπεμβάσει. De qua constr. conf. quæ dicta sunt in Ἐγκαλέω, p. 53, A. Cum dat. pers. etiam Eur. Hipp. 668 : Ταῖσδ' ἐπεμβαίνειν ἀεί. Plut. Mor. p. 346, B : Ἐπεμβῆναι τῇ Σπάρτῃ πεσούσῃ. Et alibi sæpe. Vel rei, Demosth. p. 579, 22 : Ἐπεμβαίνων τῷ καιρῷ. Plut. Mor. p. 59, D : Συγγενῶν καὶ οἰκείων ἐπεμβῆναι ἁμαρτήμασι. Et alii.]

Ἐπεμβάλλω, q. d. Superinjicio. [Hesiod. Op. 98 : Ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο. Eurip. Iph. T. 290 : Πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ, Ut rupi injiciat s. illidat. Cum dat. 935 : Ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί, quod dicitur de impetu Furiarum, ut sit Impingere. Herc. F. 864 : Καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ. Galen. vol. 13, p. 527 : Ῥόφημα τὸ διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος ... ἐπεμβληθέντος ἀμύλου. African. Cest. c. 27, p. 300, 32 : Ἐπέμβαλε τῷ ἀγγείῳ. Et similiter de aqua infundenda Plut. Mor. p. 1109, B : Θερμὸν ἐπεμβάλλειν. Cum dat. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 64, D : Πολλῶν καὶ παντοδαπῶν ἀλλήλοις ἐπεμβαλλομένων.] A Bud. exp. Alium super alium immitto, Intercalo, Intersero. Plato Crat. [p. 399, A] : Πρῶτον μὲν γὰρ τὸ τοιόνδε δεῖ ἐννοῆσαι περὶ ὀνομάτων, ὅτι πολλάκις ἐπεμβάλλομεν γράμματα, τὰ δ' ἐξαιροῦμεν, παρ' ὃ βουλόμεθα ὀνομάζοντες. [Conf. Phædr. p. 244, D. Diversa constr. Crat. p. 414, D : Ἐπεμβάλλοντες πολλὰ ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα.] Lucian. [Hesiod. c. 5] : Πολλὰ ἡμεῖς τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ εὐφωνίας ἐπεμβάλλομεν, Multa inteximus numerorum et vocalitatis causa, Camer. Plato Tim. [p. 51, D] : Οὔτ' ἐπὶ μήκει λόγου πάρεργον ἄλλο μῆκος ἐπεμβλητέον, Nec rursus hic locus est, ut disputationi per se longæ obiter aliam æque longam attexamus. Huc quoque pertinet παρεμβάλλειν rhetorum voc., quod est In modum parenthesis aliquid in medio periodi inserere et intexere, sicut ἐπισυνάπτειν, In periodi fine aliquid attexere. [Soph. OEd. C. 463 : Ἐπεὶ δὲ τῆσδε γῆς σωτῆρα σαυτὸν τῷδ' ἐπεμβάλλεις λόγῳ, ubi dat. non pendet ex verbo.] || Item ἐμφυτεύω, ut ἐμβάλλω, h. e. ἐγκεντρίζω, ἐμφυλλίζω, Bud. Unde ἐπεμβολάδες ἄπιοι ap. Athen. 14, [p. 653, D], i. e. αἱ ἐγκεκεντρισμέναι, ut Bud. exp. [Eust. Il. p. 545, 42, Od. p. 1405, 41. Hemst. Idem Ath. ib. : Γενναῖα (σῦκα), λέγει τὰ εὐγενῆ ὁ φιλόσοφος (Plato Leg. 8, p. 844, D), ἢ τὰ ἐπιγεγεννημένα, οἷον τὰ ἐπεμβεβλημένα. De intercalando mense Dio Cass. 40, 62.] || Et Superadjicio, seu, ut Bud. exp., Auctarium addo, ἐπιμετρῶ. Lucian. Tim. [c. 57] : Καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέσσαρας. || Urgeo, Impello, Bud. exp. ap. Xenoph. [Cyn. 10, 11] : Κατορθοῖ γὰρ ἡ μὲν ἀριστερὰ αὐτοῦ τὸ προβόλιον, ἡ δὲ δεξιὰ ἐπεμβάλλει. || Item, In alium irrumpo, Super alium ingredior, ἐπεμβαίνω : ut fluvius in alium fluvium incidens. Bud. p. 437. [Ubi affert Xen. H. Gr. 4, 2, 11 : Ἐπεμβάλλοντες ἕτεροι ποταμοί. || Med. Ἐπεμβάλλομαι, Interjicio. Plato Polit. p. 277, A : Καθάπερ ἀνδριαντοποιοὶ παρὰ καιρὸν ἐνίοτε σπεύδοντες πλείω καὶ μείζω τοῦ δέοντος ἕκαστα τῶν ἔργων ἐπεμβαλλόμενοι βραδύνουσι. Dio Chr. vol. 2, p. 110 : Οὐκ ὀκνήσω ἐπεμβαλλόμενος διηγήσασθαι. Jo. Laur. De mens. p. 30=86 : Δέκα καὶ μίαν ἐπεμβαλλόμενον ἡμέραν τοῖς σεληνιακοῖς μησὶν ἐπιδοῦναι.] || Ἐπεμβάλλομαι, Devoro. Bud. ex Basil. Hom. 9 [vol. 1, p. 82, D] : Πρόβατον χειμῶνος προσιόντος λάβρως τὴν τροφὴν ἐπεμβάλλεται, ὥσπερ ἐπισιτιζόμενον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἔνδειαν. [Id. ib. 112, B : Πρὶν παντελῶς καθαρθῆναι δευτέραν τροφὴν ἐπεμβαλλόμενοι. Hesych. : Ἐπεμβάλλεται, τρώγει. L. Dind.]

[Ἔπέμβαμμα, τὸ, i. q. ἔμβαμμα, Intinctus. Nicet. Urb. capt. p. 382, D : Τὸ ἐκ σκορόδων ἐπ.]

[Ἐπεμβὰς, ἡ. Ἐπ. ὀρέων, et ζωοφόρου λυκάβαντος ἐπεμβάδα ap. Paul. Sil. Ecphr. 175 (?), 518.]

[Ἐπέμβαπτω, Intingo. Hesych. : Καπεμβαφίζων (sic), ἐπεμβάπτων. Ubi simul apparet ἐπεμβαφίζω. Hemst.]

Ἐπέμβᾰσις, εως, ἡ, Incursus. [Dionys. A. R. 3, 19 : Αἱ συνεχεῖς τῶν μαχομένων ἐπεμβάσεις καὶ ὑπαναχωρήσεις, Insultus et recessus. De Furiis Eust. Il. p. 763, 38. Manetho 5, 80 : Πᾶς ἀστὴρ πέλεται ... φαῦλος, ὅτε οἱ

παλίνορσος ἐπειχθεὶς εἰς ἰδίην χώρην αὐτὸς κατ' ἐπέμβασιν ἔλθοι.]

[Ἐπεμβατήρ. V. Ἐπαμβατήρ.]

[Ἐπεμβάτης, ὁ, Vector equi vel currus. Eur. Suppl. 585 : Πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην : 685 : Ἔνθ' ἅρματ' ἠγωνίζεθ' οἵ τ' ἐπεμβάται· Bacch. 782 : Ἵππων ... ἐπεμβάτας. Anacr. ap. Heraclit. Alleg. H. p. 17 : Δεξιὸν γὰρ ... οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην. Aliter Orph. H. 30, 3 : Σκιρτηταὶ Κουρῆτες ... ἐπεμβάται ἴχνεσι κουφοῖς, Incedentes vel Ingredientes. ᾰ]

[Ἐπεμβᾰφίζω. V. Ἐπεμβάπτω.]

[Ἐπεμβῑβάζω, Impello, Induco. Athanas. Apol. c. Arianos (?). Angl. Matthæi Med. p. 301, 7 : Εἰ φαίνοιτο δυνάμενος ὁ πάσχων ἀνέχεσθαι, χρὴ καὶ ἐπεμβιβάζειν αὐτὸν ἐκ δευτέρου, Iterum in balneum mittere.]

[Ἐπεμβλητέον, Injiciendum. V. Ἐπεμβάλλω.]

[Ἐπεμβοάω, ήσομαι, Inclamo. Nicand. Al. 219 : Μακρὸν ἐπεμβοαᾷ γλώσσης θρόον.]

[Ἐπεμβόησις, εως, ἡ, Inclamatio. Eust. Opusc. p. 356, 30 : Ἐλαφηβολίαι, θηροφονίαι, ἐπεμβοήσεις.]

[Ἐπεμβολὰς, άδος, ἡ. V. Ἐπεμβάλλω.]

Ἐπεμβολὴ, ἡ, Figura oratoria non admodum absimilis parenthesi. De qua Hermog. [2, p. 280] et Bud. Comm. p. 437. [Eust. Il. p. 48 fin. : Ὅτι τὸ, Καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, ἐπ. ἐστι συστατικὴ τοῦ ὀνειροπόλου· Od. p. 1389, 33 : Ἥλλαξε τὴν σύνταξιν ὁμοιοπτώτως τῇ ἐπ. 1405, 40; 1783, 57. Schol. Hermog. ad l. 1 Περὶ ἰδ. p. 380 : Ἐπ. ἐστὶν ἡ μεταξυλογία, ὅταν μεταξὺ τῆς ἀκολουθίας ἔξωθέν τι ἐπεμβάλλῃ, οἷον (Dem. p. 230, 27) « τοῦ γὰρ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου, » εἶτα ἡ ἐπ., « οὐ δι' ἐμὲ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἐπολιτευόμην πω τότε. » Ἡ γὰρ ἀκολουθία ἦν, πρῶτον μὲν ὑμεῖς οὕτω διέκεισθε. Et p. 392 : Ἡ δὲ ὑποστροφὴ ὑπ' ἐνίων καλεῖται καὶ ἐπεμβολὴ, οἷον (p. 774, 5) « ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος, » κ. τ. λ. || Insitio. Eust. Opusc. p. 136, 17 : Δι' ἐπεμβολῆς μεταποιῆσαι εἰς πάντῃ ἦμερον. L. Dind.]

[Ἐπεμβόλῐμος, ὁ, ἡ, Intercalaris, Gl. Eadem signif. ἐπεμβόλους (μῆνας) in inscr. recenti Stratonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 487, n. 2722, 3. L. Dind.]

[Ἐπεμβρῑμάομαι, Increpo. Schol. Æsch. Pr. 73 : Ἐπιθωΰξω) ἐπεμβριμήσομαι. Wakef. Nicet. Alex. p. 156, B : Τὴν θείαν ἐπεμβριμησαμένου ταύτῃ ὀργὴν, Divinam ei iram comminati.]

[Ἐπεμβύω, Infercio. Nicet. Is. Ang. p. 257, B : Ὡς κατὰ λαιμὸν ἔχειν ὥσπερ ἐπεμβυόμενα ὅσοις ἄνθρωποι τρέφονται. ῡ L. Dind.]

[Ἐπεμέω, Evomo in. Greg. Nyss. vol. 2, p. 560, A : Τῷ καθαρῷ λόγῳ τὴν βλάσφημον φωνὴν ἐπεμέσας.]

[Ἐπέμμηνος. V. Ἔμμηνος, p. 843, B.]

[Ἐπεμπάσσω, s. Ἐπεμπάττω, Insuper inspergo. Alex. Trall. 8, p. 421, 501.]

Ἐπεμπηδάω, idem fere quod ἐπεμβαίνω, Insuper insulto calcibus. Dicitur enim ἐπὶ τῶν λὰξ ἐναλλομένων. [Aristoph. Nub. 550 : Αὖθις ἐπεμπηδῆσ' αὐτῷ κειμένῳ. L. D. Galen. De diff. puls. 1, 29. Eust. Opusc. p. 99, 77 : Κακίας ἁπάσης σκοπὸς ... κατακαυχᾶσθαι μὲν ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἐθέλειν ἐπεμπηδᾶν αὐτῇ πρὸς κάκωσιν.]

[Ἐπέμπηκτος, ὁ, ἡ, Infixus. Heliodori Mach. Schneid. In Ecl. phys. p. 468; sed vocem esse nihili falsaque niti scriptura docet Oribas. Maii p. 128, ubi rectius legitur illius vocis loco ἐπεμπίπτων. Osann.]

[Ἐπεμπίνω, Insuper bibo. Hesych. : Ἐπεγκανάξαι, ἐπεμπιεῖν.]

Ἐπεμπίπτω, πεσοῦμαι, sicut et ἐμπίπτω interdum, Irruo, Invado. Ap. Soph. Aj. [42] cum accus. : Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; sed fortasse subaudienda est præp. κατὰ cum hoc accus. : ut reddatur βάσιν et per ablativum, Cur greges invadit hoc gressu? vel In greges irruit. Potest tamen et videri dictum ut πολεμῶ πόλεμον. Vide Triclin. [Aristoph. Pac. 471 : Οὔκουν ἔλκω κἀξαρτῶμαι κἀπεμπίπτω; L. D. Cum dat. Joseph. Ant. Jud. 12, 8, 4 : Ἐπεμπίπτει τοῖς ἐχθροῖς. Philo vol. 2, p. 561, 22, Apollinem futura prædicere ait : Ἵνα μή τις ἐπισκιασθεὶς περὶ τὸ ἄδηλον, ἀπροοράτως ... τοῖς ἀβουλήτοις ἐπιτρέχων ἐπεμπίπτῃ. Partic. id. ib. p. 109, 26 : Τάς τε τάξεις ὑπὸ δέους συνέχεον, ἐπεμπίπτοντες ἀλλήλοις· et p. 312, 45 : Ἀπερισκέπτως καὶ ἀπροοράτως σώμασιν ὁμοῦ καὶ πράγμασιν ἐπ. Id. ib. vol. 2, p. 101, 32, de musca canina : Ἐπεμπίπτουσα βεβαίως, εὖ μάλα ἐγχρίμπτεται. Anton. Ad seips. 4, 1 : Τὸ πῦρ, ὅταν ἐπικρατῇ τῶν ἐπεμπιπτόντων. Hase.]

[Ἐπεμφέρω, Infero. Nicand. Al. 28 : Ὑπὸ κροτάφοισι δὲ παλμὸς πυκνὸς ἐπεμφέρεται. Nisi forte scrib. ἐπαμφέρεται. L. D. Hippodam. ap. Stob. Floril. p. 554, 55 : Ἅμα δὲ καὶ ἀνάγκαν ἐπεμφέρει ὁ λόγος τοῖσιν ἔμπροσθεν εἰρημένοις. Hase.]

[Ἐπεμφύρω, Immisceo. Clem. Al. Paed. 2, p. 171, 16, τὰς χεῖρας τοῖς ἡδύσμασιν. ῡ]

[Ἐπενᾰρίζω, Insuper vel supra alium occido. Soph. OEd. C. 1733, ubi ἐπενάριξον pro ἐνάριξον vel ἐξενάριξον restituit Elmslejus.]

[Ἐπένᾰτος, ὁ, Sesquinonus. Iambl. in Nicomachi Arithm. p. 118, D : Ἐπίτριτος καὶ ἐπίπεμπτος καὶ ἐφέβδομος καὶ ἐπέννατος (λόγος). Scrib. ἐπένατος. Dicitur autem Ratio duorum numerorum ea qua major aliquis minorem cum nona minoris parte complectitur. L. D.]

[Ἐπενδημέω, Dego in. Method. Conv. dec. virg. p. 175, 21 : Ἐπενδημοῦσαι τοῖς σώμασιν. Hase.]

[Ἐπενδῐδύσκω, Superinduo. Ἐπενδιδυσκόμενος τὴν ἐπωμίδα Athanas. vol. 1, part. 1, p. 475, C. Lobeck.]

[Ἐπενδίδωμι, Insuper do. Æsch. Ag. 1386 : Πεπτωκότι τρίτην ἐπενδίδωμι (πληγήν). Hesych : Ἐπενδόμενοι, ἐπερειδόμενοι. L. D. Caten. in Jerem. t. 1, p. 625, B, de precantibus deos inferos circa τὸν βωμὸν τοῦ Πλούτωνος, ὡς ἀεὶ τῷ θανάτῳ ἐπενδόντες. Interpr. Succumbentes. Nisi scr. σπένδοντες, Sacrificantes. Hase.]

[Ἐπενδίεσαν, ἐπεφίεσαν (scr. ἐπηφ.), Immiserunt, Hesych. V. Ἐνδίημι. L. Dind.]

Ἐπένδυμα, τὸ, q. d. Superindumentum. [Plut. Alex. c. 32 : Τὸν ὁπλισμὸν εὐθὺς ἀπὸ σκηνῆς εἶχεν, ἐπένδυμα τῶν Σικελικῶν ζωστὸν, ἐπὶ δὲ τούτῳ θώρακα διπλοῦν λινοῦν. V. T. interpretum exx. v. ap. Schleusner.]

[Ἐπένδῡσις, εως, ἡ, i. q. ἐπένδυμα. Eust. Opusc. p. 127, 55 : Ἡ ἄρα ἐξ ἐμοῦ ὅπλισις λογισθείη ἂν ἀράχνης ἐπένδυσις.]

Ἐπενδύτης, ὁ, pro ἐπένδυμα. Jo. [21, 7] : Τὸν ἐπενδ. διεζώσατο· ubi quidam Amiculum, alii Tunicam interpr. Sunt et qui Indusium magis aperta interpr. reddant. Pro quibus et Suid. aperte facit [dicens : Ὑποδύτην, τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ἐπενδύτην δὲ τὸ ἐπάνω. Contra Zonar. p. 788 : Ἐπενδ. τὸ ἐσώτερον ἱμ., ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται.] Ex Polluce certe constat fuisse Quandam χιτῶνος s. χιτωνίσκου speciem. [7, 45 : Ἐπεὶ καὶ ὁ ἐπενδύτης ἐστὶν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει, ὅστις βούλοιτο καὶ τούτῳ τῷ ὀνόματι βοηθεῖν φαύλῳ ὄντι, ληπτέον αὐτὸ ἐκ τῶν Σοφοκλέους Πλυντριῶν, Πέπλους τε νῆσαι λινοπλυνεῖς τ' ἐπενδύτας. Καὶ Θέσπις δέ πού φησιν ἐν τῷ Πενθεῖ, Ἔργῳ νόμιζε νεβρίδ' ἔχειν ἐπενδύτην. Ἄντικρυς δὲ δοκεῖ τὸ ἐν τῷ Νικοχάρους Ἡρακλεῖ χορηγῷ, Φέρε νυν ταχέως χιτῶνά τ' (τόν τ' Piers. ad Mœr. p. 416) ἐπενδύτην, τῇ νῦν χρεία βοηθεῖν. Mœris : Χιτωνίσκος, χιτὼν Ἀττικοί, ὑποδύτην καὶ ἐπενδύτην Ἕλληνες. Eust. Il. p. 1226, 44 : Χιτωνίσκος, ὅ τινες ἐπενδύτην. Qui ipse dicit Opusc. p. 330, 53 : Δέσποτα, δι' ὃν ἡμῖν ταῦτα ἐπ. οἷον μόνος παράκειται, ubi scrib. περίκειται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 227, D : Ὅ τε ὑποδύτης καὶ ὁ ἐπενδ. Et sæpius ap. V. T. intt. L. D. « Instita, Superaria, Gl. Tunica quæ interulæ s. ὑπενδύτῃ injicitur, χιτών. Athanas. De virginit. p. 1050 : Ὁ ἐπ. σου μέλας· et in Vita S. Antonii vol. 2, p. 479. Basil. Sel. De vita S. Theclæ 1, p. 62 : Λαβόντες αὐτοῦ τὸν ἐπ. Zachar. Dial. 1, 9 : Ἐν τῷ ἐπ. δώδεκα νομίσματα εὗρον. Nicetas Man. 2, 3 : Τὸν ἐπ. αὐτοῦ καὶ τὸν χιτῶνα. » Ducang. ῠ]

[Ἐπενδῡτοπάλλῐον, τὸ, i. fere q. præcedens, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 456, n. 2663, 5 : Εὐχαριστῶν κυρίαις Νεμέσεσιν εὐχὴν ἐπενδυτοπαλλίων ζεῦγος. L. Dind.]

Ἐπενδύω, et Ἐπενδύομαι, Superinduo, Superinduor. Plut. [Pelop. c. 11] : Ἐσθῆτας ἐπενδεδυμένοι γυναικείας τοῖς θώραξι, pro ἐνδεδυμένοι ἐπὶ τοῖς θώραξι. [Photius, Harpocrat. aliique gramm. : Ζειρὰ, ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενεδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, pro quo perperam ἐπενδύνοντο (sic) cod. Seg. Lex. rh. p. 260, 31. Aor. Cor. 2, 5, 2 et 4. Act. Hesych. : Ἐπαμφιάζοντες, ἐπενδύοντες. Phrasi figurata Greg. Nyss. vol. 1, p. 635, C : Μηκέτι ἐπενδύσασθαι τὸν τῆς ἁμαρτίας χιτῶνα. De mensura v. in simplici. L. Dind.]

Ἐπένεγξις, εως, ἡ, Illatio. Etym. et Lex. meum vetus sine γ scriptum habent ἐπένεξις : dicunt enim ab ἐνέκω fieri ἔνεξις, unde comp. ἐπένεξις. [Quæ verior

scriptura est. V. Εἰσένεγξις et quæ de duplici orthographia ἐνήνεκται et ἐνήνεγκται dicemus in Φέρω.]

[Ἐπενεκτέον, Referendum est. Epiphan. t. 1, p. 88, C : Οὐκέτι τὸ ἔγκλημα ἐπὶ τὸν ... φοροῦντα ἐπ. Hase.]

[Ἐπένεξις, ἡ, i. q. ἐπένεγξις, q. v. Jo. Climac. Epist. p. 467, 4 : Ἐπιτατικὴ καὶ ἀπότομος ἐπ. εἰς σωτηρίαν τῶν νοσούντων. Hase.]

[Ἐπενέπω s. Ἐπεννέπω, Dico ad. Huc referre licet Apoll. Rh. 4, 1596 : Ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῆσιν. L. D.]

Ἐπενήνοθε, præt. med. sec. quosdam ex ἐπανθέω. Dicunt enim ἐπανθῶ facere præt. med. ἐπῆνθα, unde fieri ἐπήνοθα, epenth. τοῦ ο, et ἐπενήνοθα redupl. Attica. Sec. alios est præt. med. verbi ἐπενθέω, dicentes primum pro θέω dici ἔθω, per metath., unde ἐνέθω facere præt. med. ἤνοθα, ex quo fieri ἐνήνοθα, Attice reduplicatis duobus initialibus præsentis : et ἐπενήνοθα per compos. [Hom. Il. B, 219 : Φοξὸς ἔην κεφαλὴν (Thersites), ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη· K, 134 : Οὔλη δ' ἐπ. λάχνη, de læna Nestoris. Od. Θ, 365 s. H. Ven. 62 : Ἐλαίῳ ἀμβρότῳ, οἷα θεοὺς ἐπ. αἰὲν ἐόντας. Apoll. Rh. 4, 276 : Πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπ. αἰών. Nicand. Al. 509 : Ἄλλοτε δὲ στομίοισι πέριξ ἐπ. γαστρός. Schol. ἐπίκειται. Quibus in ll. notanda duplex signif. verbi ἐπενήνοθε, imperfecti et perfecti, ut similium perfectorum tertiæ personæ duplex esse signif. solet, veluti perf. δείδιε et aliorum. De origine verbi autem disputationis Buttm. Lexil. vol. 1, p. 266-299 summa est, non ab ipso verbo ἐπανθέω, sed ab antiquiori forma ἐπένθω, unde ipsum ἐπανθέω ducatur, repetendum esse perf. ἐπενήνοθα. Grammaticorum sententias repeti non est opus.]

[Ἐπένθεσις, εως, ἡ, Interpositio. Voc. frequentissimum grammaticis de literis interpositis. Exx. ab Sylb. in Indice ad Etym. M. citatis addere licet Gregor. Cor. p. 323 : Τὸν ἀργὸν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν λέγουσι· Eust. Il. p. 36 extr. : Ἡ τοῦ δ ἐπ. Od. p. 1513, 46 : Κατ' ἐπ. τοῦ υ, Tzetz. Exeg. p. 66, 28, aliorumque multorum. Latiori signif. Clem. Al. Str. 4, p. 510, A ed. Colon. : Τὴν τοῦ διαφέροντος ἐπ. πνεύματος. Apoll. De constr. p. 78, 24 : Τὴν τῶν ἄρθρων ἐπένθεσιν. L. D.]

[Ἐπενθετικὸς, ἡ, ὸν, Interjectivus, Interpositus. Schol. Hom. Il. N, 137 : Ἐπενθετικὸν δὲ τὸ ι περιττόν. Ita cod. Basil. ap. Valck. ad Herodot. 5, 92. Pro quibus Villois. et Bekk. ἐπένθεσις δὲ τοῦ ι περιττή.]

[Ἐπενθήκη, ἡ, i. q. ἐπιθήκη, Accessio. Eust. Od. p. 1349, 31.]

[Ἐπενθουσιάω, Furo in. Jo. Chrys. t. 4, p. 727, 29 : Ἵνα μὴ δόξῃ ὡς ἐπενθουσιᾷν καὶ ἐπεγγελᾷν. Hase.]

Ἐπενθρώσκω, Insilio, Insulto, Soph. [OEd. T. 469 : Ἔνοπλος ἐπ' αὐτὸν ἐπενθρώσκει πυρὶ καὶ στεροπαῖς ὁ Διὸς γενέτας. Unde aor. Ἐπενέθορον, non quod HSt. ponit præs.] Ἐπενθορέω, Insilio, Irruo : unde aor. 2 ἐπένθορε in Epigr. cum dat. [Antipatri Anth. Pal. 6, 219, 7, ubi nunc aliter. Æsch. Pers. 359 : Σέλμασι ναῶν ἐπενθορόντες.] Soph. Trach. [919], ἐπενθοροῦσ' ἄνω, pro ἐναλλομένη ἄνω εἰς τὴν κλίνην, schol.

[Ἐπενθῡμέομαι, Insupers. postea cogito. Eust. Opusc. p. 1, 47 : Ὁ δὲ μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἐκείνην ἐπενεθυμήθην καθὰ ἐφάμιλλος, τοιόνδε ἐστί. V. Ἐπενθύμημα.]

Ἐπενθύμημα, τὸ, Hermogeni [De invent. 3, 9, vol. 3, p. 126, 4, ed. Walz. Rhett.] Enthymema enthymemati additum, VV. LL. [Addit Hermog. : Οἷον τὸ παράδειγμα, Καὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς διώρυξε τὸν Ἄθω, εἶτα τὸ ἐνθύμημα ... οἷον, Καίτοι ἐκεῖνος μὲν ὄρος διήρει, δυσκολώτερον πράγμα, ἡμεῖς δὲ γῆν διασκάψομεν, πρᾶγμα οὐ δυσχερές. Εἶτα ἀπὸ τῆς αἰτίας, Καίτοι ἐκεῖνος μὲν ἵνα πλεονεκτήσῃ, ἡμεῖς δὲ ἵνα μὴ πάσχωμεν κακῶς πλεονεκτούμενοι. Τοῦτο ἐνθύμημα μέν ἐστιν ἀπὸ τῆς αἰτίας εὑρεθὲν, ἐπιφερόμενον δὲ τῷ πρώτῳ ἐνθυμήματι ... δόξαν ἐπενθυμήματος ἤνεγκε κτλ. Pro simplici ἐνθύμημα Tzetz. Exeg. Il. p. 16, 2 : Πεποιθότες ... τοῖς ἡμετέροις ἐπενθυμήμασι. Gregor. in Ἐπενθύμησις cit. L. D.] Et Ἐπενθυμεῖσθαι ac Ἐπενθύμησις, εως, ἡ, itidem de enthymematis unius ad alterum adjectione. V. Bud. p. 694. [Qui affert l. Hermog. Περὶ μεθ. δειν. (c. 5, vol. 3, p. 406, 15 ed. Walz.), ubi dicit : Ἡ δὲ ἐπ. ἐστιν ἐνθύμημα ἐπιφερόμενον, ὃ μὴ προστεθὲν μὲν οὐ ποθεῖται, προστεθὲν δὲ τὸ πᾶν ὠφελεῖ. Ad quæ Greg. Cor. vol. 7, part. 2, p. 1147, 25 : Ἐπενθυμήσεις λέγει ἐνταῦθα οὐ τὰ κυρίως ἐνθυμήματα καὶ ἐπενθυμήματα, ἃ συγκριτικῶς

προφέρονται καὶ ἐπὶ ταῖς ἐργασίαις (quod voc. v.) τίθενται, ἀλλὰ τὰς ἁπλῶς ἐννοίας τὰς κατασκευαστικάς τινων καὶ ἀποδεικτικάς, vel ut dicit p. 1149, 28 : Τὰς ἁπλῶς ἐννοίας τὰς ἐν τοῖς ἐπιχειρήμασι τιθεμένας, ὡς ὁ Ἀπόστολος (Cor. 2, 7, 11)· Αὐτὸ γὰρ τὸ κατὰ τὸν θεὸν λυπηθῆναι πόσην κατειργάσατο ἐν ἡμῖν σπουδὴν, ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλ' ἐπιπόθησιν, κτλ. Verbum Ἐπενθυμεῖσθαι, ap. Hermog. De invent. 3, 9, p. 127, 10 : Οἷον, Καὶ ὁ μὲν Περσῶν βασιλεὺς, ἵνα πλεονεκτήσῃ διώρυξεν, ἡμεῖς δὲ, ἵνα μὴ πλεονεκτώμεθα. Εἶτα ἐπαναλαβόντες πάλιν φαμὲν ὥσπερ ἐπενθυμούμενοι, καὶ ὁ μὲν ἐπειγόντων αὐτὸν μειζόνων κτλ. Eust. Op. p. 1, 47 : Ὁ δὲ μετὰ τὴν διδασκαλίαν ἐκείνην ἐπενεθυμήθην καθὰ ἐφάμιλλος, τοιόνδε ἐστί. Et substant. ib. 12. Ὠφελῆσαι ὑμᾶς δι' ἐπενθυμήσεως ἐκεῖθεν πεπορισμένης: L. D. It. Basil. t. 1, p. 13, C : Τὴν λεπτοτέραν καὶ ἀκριβεστέραν τοῦ νοηθέντος ἐπενθύμησιν, Cogitationem. Hase.]

[Ἐπενίημι, Insuper immitto. Matthæi Med. p. 298, 21 : Ἐπενίεται μελικράτου. Galen. vol. 8, p. 142 : Πόσον ἀρκεῖ τῆς θλίψεως ἐπένειναι τοῖς οὕτως ἔχουσιν. L. D.]

[Ἐπέννατος. V. Ἐπένατος.]

[Ἐπεννεᾱκαιδεκᾱτος, η, ον, Sesquiundevigesimus. Aristid. Quint. p. 115 : Εἰ γὰρ θέλομεν δύο λόγους κατὰ τὸ ἑξῆς ἐπογδόους λαβεῖν, κᾆτα προσθείημεν ὅρον τέταρτον, ὃς ἕξει πρὸς τὸν πρῶτον ὅρον λόγον τὸν ἐπίτριτον, οὗτος οὐχ ἕξει πρὸς τὸν τρίτον οὔτε ἐφεκκαιδέκατον οὔτε ἐφεπτακαιδέκατον ἀλλὰ σύνεγγυς ἐπεννεακαιδέκατον καὶ ἐπιπεντακοσιοστοτέταρτον. L. Dind.]

[Ἐπενοχλέω, Nimis molesto. Passiv. Vita S. Nili jun. p. 34, 8 : Ὅτε οὖν ἐπενωχλεῖτο ἀνάγκῃ πολλῇ ὑπ' αὐτῶν. Hase.]

[Ἐπενσᾰλεύω, Jacto, Agito. Intransitive Aristot. Physiogn. p. 813, 13 : Οἱ τοῖς ὤμοις ἐπενσαλεύοντες, ubi olim ἐπανασαλ., præcedit autem ἐπισαλεύοντες. L. Dind.]

[Ἐπενσείω, Desuper concutio. Galen. vol. 18, part. 1, p. 556, 2, de gibbere curando : Ὀχηθῆναι ἐπὶ τὸ κύφωμα ἡσύχως τε ἐπενσεῖσαι. Hase.]

[Ἐπενταν́ω, Intendo. Hom. Od. X, 467 : Πεῖσμα νεὸς ... κίονος ἐξάψας ... περίβαλλε θόλοιο, ὑψόσ' ἐπεντανύσας. ᾰ̆ῠ]

[Ἐπέντᾰσις, εως, ἡ, Intentio. Philo Belop. p. 67, 24 : Ἔσται δὲ καὶ τὰ τῶν σφηνῶν ἀκρότομα φυλαχθέντα χρήσιμα πρὸς τὰς ἐπ., iterumque ibid. L. Dind.]

[Ἐπεντείνω, Intendo. Aristoph. Pac. 515 : Μή νυν ἀνῶμεν, ἀλλ' ἐπεντείνωμεν ἀνδρικώτερον. Philo Belop. p. 61, 27 : Διὰ (τὸ) τὰς πυκνὰς καταγωγὰς ἐπεντείνειν (funem). Intrans. Theophr. Char. 9, 2 : Κἂν εἴπῃ τις αὐτῷ, Σὺ δὲ ταῦτα πιστεύεις, φήσει τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι γὰρ ἐν τῇ πόλει καὶ τὸν λόγον ἐπεντείνειν, Augeri, Crescere interpr. Schneid. Pass. Soph. Ant. 1235 : Εἶθ' ὁ δύσμορος, αὐτῷ χολωθεὶς, ὥσπερ εἶχ' ἐπενταθεὶς ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος, In ensem protensus, interpr. Erfurdt. L. Dindorf.]

[Ἐπεντέλλω, Insuper mando. Soph. Ant. 218 : Τί δῆτ' ἂν ἄλλο τοῦτ' ἐπεντέλλοις ἔτι;]

[Ἐπέντευκτος, ὁ, ἡ, Facilis ad sumendum, ap. Pachym. Proœm. in Opp. Dionysii Areop. p. xxiv, C, ed. Ven. : Ἔστι γὰρ καὶ τοῦτο τοῦ τρέφειν εἶδος οὐ τὸ τυχὸν, ὅταν τις μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν τροφὴν χορηγῶν, ὅμως προμαλάσσων ταύτην ἢ προμασώμενος ἐπέντευκτον τοῖς ἀσθενέσιν ἐγκαθιστᾷ.]

[Ἐπεντίθημι, Interpono. Frequens ap. grammaticos de epenthesi, de qua supra, velut Eust. Il. p. 36 extr. : Ἐπεντεθείσης τῆς ει διφθόγγου· 305, 48; schol. Par. Apoll. Rh. 1, 312 (ubi ἐπεντέθη scribitur pro ἐπενετέθη, ut in vett. 4, 2), a Boiss. citatis. Latiori signif. Apoll. De constr. p. 88, 5 : Εἰ μέντοι τῇ ἀρθρικῇ συντάξει ἐπενθείη τις τὸν σύνδεσμον. L. Dind.]

[Ἐπεντρᾱνίζω, Intueor. Eust. Opusc. p. 201, 65 : Τοῖς ἀκρωτηρίοις ἐπεντρανίσαντα· 307, 17, Il. p. 915, 42. L. D. Theod. Hyrt. in Notitt. Mss. vol. 5, p. 744. Elberl. Dionys. Areop. De cœl. hier. 2, 4, p. 38, ap. Creuzer. ad Procl. In Alcib. p. 99; Const. Manass. Chron. p. 58, 68, 79 extr. Boiss.]

[Ἐπεντράνισις, ἡ, Intuitus, Adspectus. Germ. CPol. p. 241, D Grets. : Ὄφις χαλκοῦς, ψιλαῖς ἐπεντρανίσεσι ζωοποιῶν. Hase.]

[Ἐπεντριβὴ, ἡ, Commoratio molesta, Importuni-

tas. Epiphan. t. 1, p. 512, D : Διὰ τὴν αὐτῶν ἐπ. Id. ib. p. 82, B : Κνισμούς τε καὶ ἐπεντριβάς. Hase.]

[Ἐπεντρίβω, Infrico, s. Infrio. Poll. 5, 102 : Ἐρεῖς δὲ τὸ πρόσωπον περιχρίει, ἐπεντρίβει, καλλιγραφεῖ. Infligo, Eust. Il. p. 219, 18 : Πληγὴν ἐπεντρίψαντα τῷ Θερσίτῃ. Angl. V. Ἐπεκτρίβω. L. D. Euseb. Hist. Eccl. 3, p. 344; Epiphan. Panar. p. 3. ī]

Ἐπεντρῠφάω, i. q. ἐντρυφάω. Vide exemplum [Menandri p. 407, 20 ed. Nieb.] ap. Suid., ap. quem ἐπεντρυφήσαντος exp. καταπολαύσαντος : sed mendosam hanc scripturam esse puto. [Additur autem in l. Men. dat. αὐτοῖς, Romanis, ut vert. sit Insultantis. Idem Menander p. 287, 7 : Τῇ Ῥωμαίων ῥᾳθυμίᾳ ἐπεντρῠφᾶν. Philop. in schol. Aristot. p. 10, 21 : Τῶν περὶ λόγους ἐσπουδακότων καὶ ὅσαι ὧραι τούτοις ἐπεντρυφώντων, Luxuriantium in. Theophil. Inst. 1, 373, p. 205 : Ἐπεντρυφᾶν τοῖς τοῦ νέου πράγμασιν. L. Dind.]

[Ἐπεντρώγω, ξομαι, Insuper comedo. Philo vol. 2, p. 479, 38 : Κατοψοφαγοῦσιν οὕτως ὡς καὶ τῶν ὀστέων ἐπεντραγεῖν.]

[Ἐπέντρωμα, τὸ, et Ἐπέντρωσις, εως, ἡ, voces Epicureæ, ut videtur, de voluptatibus quæsitis et supervacaneis, v. c. ciborum exquisitius conditorum, ap. Athen. 12, p. 546, E : Ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω καὶ τὰ ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, et Philonem vol. 1, p. 115, 8 : Τὴν περίεργον καὶ περιττὴν (ἡδονὴν) κατὰ τὰς ἐπεντρώσεις παραιτούμενος. Duci voc. a τρώω, quod similiter usurpatur de vino, post Eust. Od. p. 1910, 40, animadvertit Ernest. ad Callim. Dian. 133.]

Ἐπεντύνω, Instruo, Apparo, [Paro, Armo]. Soph. [Aj. 451] : Ἤδη μ' ἐπ' αὐτοῖς χεῖρ' ἐπεντύνοντ' ἐμήν. [Ubi est var. ἐπεντείνοντ', nunc recte repudiata. Maxim. Καταρχ. 376 : Ὅτε δρῆστιν ἐπεντύνῃσι κέλευθον. || Med. Hom. Od. Ω, 89 : Ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος ζώννυνταί τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Apoll. Rh. 1, 720 : Ὦκα δὲ τοίγε πέμπον ἴμεν, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι. ῡ L. Dind.]

[Ἐπεντύω, i. q. ἐπεντύνω. Hom. Il. Θ, 374 : Ἀλλὰ σὺ μέν νυν νῶιν ἐπέντυε μώνυχας ἵππους. Hesych. : Ἐπέντυεν, εὐτρέπιζεν. ŭ]

Ἐπεξάγω. Dicitur ἐπεξάγειν peditatus quum proceditur, ut ἐπελαύνειν equitatus, Bud. Comm. p. 888 : sed ibi Exercitu perperam legitur pro Equitatu. Idem in Lex. scribit ἐπεξάγειν de exercitu dici viam faciente composito agmine, ut προάγειν a Plutarcho. Id. ibid. Educere exercitum interpr. Thuc. 2, [21] : Ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξῆγε [ἐπεξάγοι. Conf. 5, 71]. Plut. Ant. [c. 45] : Καὶ βραδέως ἐπεξάγοντες [-τας] ἔβαλλον. [De classe Thuc. 7, 52 : Βουλόμενον περικλῆσασθαι τὰς ναῦς τῶν ἐναντίων καὶ ἐπεξαγαγόντα τῷ πλῷ πρὸς τὴν γῆν μᾶλλον. || Produco, Extendo. Dio Cass. 43, 50 : Τὸ πωμήριον ἐπὶ πλεῖον ἐπεξήγαγε. Aliter Heliodor. 9, 26 : Οὐ πάσχω τὸ τῶν πολλῶν πάθος οὐδὲ ἐπεξάγω τὴν τύχην πρὸς πλεονεξίαν. Plut. Mor. p. 855, C : Τὴν διήγησιν ἐπεξάγων καὶ κυκλούμενος. || Persequor, Edissero. Dio Cass. 46, 8 : Ἀλλ' ἐγὼ ταῦτα μὲν παραλείψω, τὰ δὲ δὴ λοιπὰ ἐπεξάξω· 55, 28 : Οὐ μέντοι καὶ περὶ πάντων αὐτῶν ἀκριβῶς ἐπεξήξω, leg. ἐπεξάξω cum Reimaro.]

Ἐπεξαγωγὴ, ἡ, Progressio exercitus composito agmine, vel Eductio exercitus, Bud. Ap. Thuc. autem 8, [105] : Παυσάμενοι τῆς ἐπεξαγωγῆς ἤδη τοῦ κέρως, Omissa jam contentione circumagendi cornu, Valla.

[Ἐπεξαιτέω, Deposco, Expostulo. Jo. Chrysost. In Matth. t. 1, p. 160, E. Basil. t. 2, p. 1035, A : Ὀρθῶς ἐπεξήτησας. Id. ib. p. 774, C : Ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἐπεξήτησαν. Hase.]

[Ἐπεξᾰμαρτάνω, ήσομαι, Pecco. Joseph. A. J. 14, 16, 4 : Ὅτι προσῆκεν αὐτοῦ βασιλεύειν τοὺς παῖδας διὰ τὸ γένος, εἰ καὶ αὐτὸς εἰς Ῥωμαίους ἐπεξήμαρτε. Dionys. A. R. 2, 35 : Τοῦ μηδὲν ἔτι αὐτοὺς ἐπεξαμαρτεῖν ... φάρμακον. Aristid. vol. 1, p. 461 : Μηδὲν ἐπεξαμαρτόντες· 497 : Οὐ γὰρ ἐπεξαμαρτάνειν ἦν ἄρα πάντων ἄριστον, ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς τὰ δέοντα βουλεύεσθαι.]

[Ἐπεξαμαρτητέον, Peccandum. Demosth. p. 595, 10 : Οὐχ ὅτι πολλάκις ἡμάρτηται δήπου πρότερον, διὰ τοῦτ' ἐπ. ἐστὶ καὶ νῦν. Aristid. vol. 1, p. 377.]

[Ἐπεξανίσταμαι, Surgo, Exsurgo. Philo vol. 2, p. 582, 15 : Ἐπεξαναστὰς δὲ μετὰ τῶν συνέδρων. Hase.]

[Ἐπεξᾰπᾰτάω, Decipio. Mnesimach. ap. Athen. 8, p. 359, C : Σύντεμνε καὶ ἐπεξαπάτα με. Si vera est scriptura.]

[Ἐπεξεγείρω, Excito. Nicetas Eug. 7, 287 : Οὔκουν ἐπεξήγερτο, Non surgebat. Quod erit pro ἐπεξεγήγερτο, nisi scrib. ἐπεξήγρετο.]

Ἐπέξειμι, Egredior adversus aliquem, potius Erumpo. Bud. int. Erumpo infesto excercitu, exemplum tamen ex Isocr. afferens, in quo est ἐπεξελθόντες : sed quum ap. alios [ut Herodot. 7, 223 : Ἐπεξήισαν ἐς τὸ εὐρύτερον τοῦ αὐχένος· 8, 143 : Θεοῖσι συμμάχοισι πίσυνοί μιν ἐπέξιμεν ἀμυνόμενοι. Xen. Cyrop. 5, 4, 49, et alibi], tum præsertim ap. Thuc. invenire potuit hujus ipsius voc. exx., hac in signif. : 4, [130] : Ὅτι οὐκ ἐπέξεισιν, οὐδὲ δέοιτο πολεμεῖν· 2, [20] : Πεῖραν ἐποιεῖτο εἰ ἐπεξίασιν. Sic ἐπεξιέναι eod. l. [21, 22, 55] et ἐπεξῆεσαν, 8, [24]. Et cum dat. 3 : Ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. [Conf. 6, 97. Isocr. p. 174, C : Πρὸς τῶν τειχῶν ἐπεξιέναι τοῖς πολεμίοις.] Interdum vero [ut 2, 13, 23; 5, 7] addit εἰς μάχην. Redditur autem ap. eum et Occurrere, In certamen prodire. [|| Obeo. Clearch. ap. Athen. 14, p. 619, C : Φοιτῶσα γὰρ καὶ πλανωμένη πάντας τοὺς ὀρείους ἐπεξῄει δρυμούς. Hemst. Eadem constr. figurate Joseph. A. J. 14, 16, 2 : Πᾶσαν ἡλικίαν ἐπεξῆεσαν, sc. cædendo.] || Ἐπεξιέναι τινὶ pro Reum peragere et convincere, unde, Ἐπέξει τῷ μιαρῷ, in fut. ap. Dem. [p. 583, 23. Cum genit. criminis Plato Leg. 9, p. 866, B : Ἐπεξίτω φόνου τῷ κτείναντι· 873, E; Euthyphr. p. 4, E; 6, D. Et addito ὑπὲρ, ib. p. 4, B : Οὐ γὰρ ἄν που ὑπέρ γε ἀλλοτρίου ἐπεξῄεισθα φόνου αὐτῷ. Cum genit. criminis et accus. personæ Demosth. p. 549, 24 : Ἐπεξῆμεν τοῦ φόνου τὸν Ἀρίσταρχον. Quem l. cum dissimilibus componit gramm. Bekk. An. p. 141, 32.] || Ulcisci, cum dat. rei. Herodian. [Plato Leg. 9, p. 866, B : Ἐὰν δ' ὁ προσήκων ἐγγύτατα μὴ ἐπεξίῃ τῷ παθήματι. Cum accus. Diod. 1, 77 : Μηνῦσαι τοὺς λῃστὰς καὶ ἐπεξιέναι τὴν παρανομίαν· 4, 66 : Τὸν τῶν πατέρων θάνατον ἐπεξιόντες. Absolute Plato Leg. 6, p. 762, D : Ὁ πυθόμενος μὴ ἐπεξιών· 9, p. 871, A : Ὁ μὴ ἐπεξιών. Demosth. p. 553, 3, et alibi. Addito dativo Plato Leg. 6, p. 754, E : Ὁ βουληθεὶς ἐπεξίτω τῇ δίκῃ ... Æschin. p. 40, 27 : Οὐκ ἐπεξιὼν τῇ τοῦ τραύματος γραφῇ.] || Excurro et percurso populabunde. It. Persequor stylo, Commemoro, Edissero. [Plato Lys. p. 215, E : Ἔτι ἐπεξῄει τῷ λόγῳ μεγαλοπρεπέστερον· Parmen. p. 128, D : Εἴ τις ἱκανῶς ἐπεξίοι. Et cum accus. Tim. p. 38, D : Εἴ τις ἐπεξίοι πάσας (τὰς αἰτίας)· Reip. 4, p. 437, A : Πάσας τὰς τοιαύτας ἀμφισβητήσεις ἐπεξιόντες. Dio Chr. (qui cum ὑπὲρ jungit vol. 1, p. 96 : Ὑπὲρ ὧν ἴσως μακρότερον ἐπεξιέναι) vol. 2, p. 274 : Πλεονεξίας καὶ ἐπιβουλὰς ... καὶ φιλονεικίας περὶ θεῶν ἐπεξιόντα (Homerum). Hac signif. cum dat. rei conjungit Greg. Nyss. vol. 1, p. 43, A : Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐπεξιέναι τῶν κατὰ τὴν ἑξαήμερον κοσμογονίαν πεποιημένων μάταιον ἐνομίσαμεν. Et ib. 323, D. Eust Il. p. 120, 35 : Ἕνα μὲν τὸν αὐτὰ ἐκεῖνα ... πάντα φράζοντα, ἕτερον δὲ τὸν ἐπιδρομάδην τοῖς καιρίοις μόνοις ἐπεξιόντα.] Perlego. Bud. p. 99, 100. Sed invenio et aliam signif. ap. Thuc., cujus ille mentionem non fecit, quod sciam : 1, [84] cum dat. pro Operam navare, Exequi : Τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι, ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξιέναι. [Similiter 3, 82 : Ἐπεξῆεσαν τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους.]

[Ἐπεξειργασμένως, var. script. pro ἐξειργ. Plut. Alex. c. 1. Boiss.]

[Ἐπεξέλᾰσις, εως, ἡ, Excursus, Impetus, Impressio. Leo Diac. p. 13, B : Πολλὰς κατὰ θάτερα τὰς ἐπ. ἐποιεῖτο, ἐφ' ἵππου θηλείας ... ἐποχούμενος· 32, B : Ἐκδρομάς τε καὶ ἐπεξελάσεις ποιούμενοι πλείστους τῶν Ῥωμαίων ἀπεκτίννυον· 45, B : Ταῖς ἐπεξελάσεσι ... τὴν τῶν ἐναντίων κακοῦντα χώραν· 82, B : Τὴν τοῦ στρατοπέδου ὡς αὐτοὺς ἐπεξέλασιν. Cit. Boiss. De venatoribus Eust. Opusc. p. 356, 30 : Θηροφονίαι, ἐπεμβοήσεις, ἐπεξελάσεις.]

[Ἐπεξέλεγχος, ὁ V. Ἐπέλεγχος.]

Ἐπεξελαύνω, Progredior s. Provehor equo : ἐπεξελαύνειν, inquit Bud., de equitatu progrediente sic dicitur, ut ἐπεξάγειν de peditatu : male enim ap. eum p. 888, legitur Exercitu pro Equitatu. Idem vero alibi ἐπεξελαύνω interpr. Immitto, Erumpere jubeo, ap. Xen. Hell. 5, [3, 6] : Ἐν τούτῳ δὴ οἱ Ὀλύνθιοι ἐπεξελαύνουσι μὲν τοὺς ἱππεῖς.

Ἐπεξέλευσις, εως, ἡ, Vindicta, Ultio, Hesych. [Qui interpr. ἐκδίκησις. Eust. Il. p. 120, 38 : Ὅτι σφοδρὰν ἐπεξέλευσιν φράζει τὸ, Αἶψα δ' ἀναστὰς ἠπείλησε μῦθον· Opusc. p. 26, 49; 171, 8 : Τὴν τῶν καθ' ἡμᾶς πλημμελειῶν ἐπ. Alia Ducang. || Impetus. Mauric. Strateg. p. 55 : Ταῦτα δὲ τὰ μέρη ἀμφίστομα ποιεῖν διὰ τὰς κατὰ τοῦ νώτου ἐπεξελεύσεις. Nisi scrib. ἐπεξελάσεις. L. Dind.]

[Ἐπεξελευστικὸς, ἡ, ὸν, Vindicans, Ulciscens. Eust. Op. p. 171, 11 : Πάνυ φοβούμενοι τὰς τῶν ἁμαρτημάτων ποινὰς πάνυ τὸν θεὸν ἐπεξελευστικὸν γινώσκωμεν· Il. p. 18, 18 : Τὸ τῆς δικαιοσύνης ἐπεξελευστικὸν κατὰ τῶν ἀδικούντων.]

[Ἐπεξέλκω, Insuper extraho. Hippocr. p. 882, F : Ἐπεξέλκειν τὸ λειπόμενον.]

Ἐπεξεργάζομαι, q. d. Superefficio, Effectum opus expolio; pro Absolvo, Bud. p. 732, ex Basil. [vol. 1, p. 35, D : Διόπερ πέσχον τὴν ἐπιχείρησιν ὅτε πρῶτος ἀρξάμενος Σέσωστρις... καὶ ὁ μετὰ ταῦτα βουληθεὶς ἐπεξεργάσασθαι Δαρεῖος. Futuro inscr. Attica a Müllero Gottingæ 1836 edita p. 38, 87.] Sed et pro Præterea efficio, ex Dem. [p. 274, 18 : Ἓν δ' ἐπεξειργάσατο τοιοῦτον] || affert alibi. [Exsequor, ap. Ionem, quem cit. Hemst., ap. Sext. Emp. p. 294, 3 : Βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται. || Insuper conficio. Soph. Antig. 1298 : Ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω. || Expono, Enarro. Tzetz. Exeg. Il. p. 3, 8 : Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων τὴν Ὁμηρικὴν ἐπικεχειρήκασιν Ἰλιάδα ἐπεξεργάσασθαι. L. D. Ptol. Almag. t. 1, p. 86, 27. Id. ib. p. 5, 15 : Ταῦτα κατὰ δύναμιν ἐπεξεργαζόμενοι. Galen. vol. 14, p. 761, 10 : Κατὰ μέρος ταῦτα ἐπεξεργάσασθαι. Hase. || Quæro vel Ulterius quæro. Tzetz. Exeg. Il. p. 4, 7 : Εἰ δέ τις ἐθελήσειεν ἀκριβῶς ἐπεξεργάσασθαι τὴν ἀλήθειαν... εὑρήσειεν. Apollon. De constr. p. 127, 15 : Ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ἐπεξεργάσασθαι ἀναγκαῖον, εἰ ... ἐστιν. || Elaboro. Tzetz. Proleg. ad Hesiodi Op. p. 11 ed. Gaisf. : Καὶ πρώην μοι ἐπεξείργασται μικρὸν συγγραμμάτιον. Ubi passive dicitur. L. D. Lucian. Tim. c. 37 : Τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος, Industrie colens. Hase.]

Ἐπεξεργασία, ἡ, Operis consummatio et expolitio. De qua voce vide et in Ἐξεργασία. [Schol. Hom. Il. Λ, 226 : Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ ἐπ. τινὶ κέχρηται. Tzetz. Exeg. p. 21, 25. L. D. Sch. Aristoph. Nub. 130.]

[Ἐπεξεργαστὴς, ὁ, Exsecutor, in Can. 124 Conc. Afric. exp. a Balsamone p. 107, ὁ ἐγχώριος ἔξαρχος, a Zonara ὁ ἄρχων τῆς χώρας, ὅστις ἐπεξεργάσασθαι δύναται τὴν ὑπόθεσιν. Suicer.]

[Ἐπεξεργαστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. præced. Jos. Genes. De reb. CPol. p. 5, A. L. Dind.]

Ἐπεξεργαστικῶς, Cum quadam operis expolitione : unde ἐπεξεργαστικώτερον exponitur ap. Basil. [vol. 1, p. 24, E=33, B : Ἐπ. παραδιδόναι τὸν τρόπον] itidem Exactius, Perfectius. [Tzetz. Exeg. Il. p. 18, 7 : Περὶ ὧν ἐπεξεργαστικώτερον ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ῥηθήσεται. Eust. Il. p. 104, 13 : Ἑρμηνεύει ἐπ.]

[Ἐπεξέρπω, Obrepo. Hippocr. p. 375, 48 : Ὁκόταν δὲ τὸ σῶμα ἡσυχάσῃ, ἡ ψυχὴ κινευμένη καὶ ἐπεξέρπουσα τὰ μέρη τοῦ σώματος διοικεῖ τὸν ἑαυτῆς οἶκον, In corporis partes subrepens, Int.]

Ἐπεξέρχομαι, [fut. ελεύσομαι, ap. recentiores, velut Favorinum, pro quo Attici ἐπέξειμι, ut animadvertunt Phryn. p. 37, Thomas p. 318] sicut et ἐπέρχομαι, Incurso, Invado, Excurro et percurso populabunde, Bud. exp. in Thuc. [3, 26] : Ἐπεξῆλθον τὰ πολλὰ τέμνοντες. Interpr. et Erumpo infesto exercitu ap. [Xen. An. 5, 2, 7 : Μάχονται ἐπεξεληλυθότες· H. Gr. 3, 1, 18; 7, 2, 4, 7. Thuc. 2, 20, 80.] Isocr. [p. 52, D.] V. Comm. p. 100. [Cum dat. Thuc. 5, 9 : Ἐπεξέλθοι αὐτοῖς ἐς μάχην. Zosim. 1, 23, 2; 63, 2. Soph. Ant. 752 : Ἦ κἀπαπειλῶν ὧδ' ἐπεξέρχει θρασύς; || Egredior, cum genit., figurate, ut sit Liberor, Greg. Nyss. vol. 1, p. 247, A : Ἐπειδὴ γὰρ ... κρείττους ἐπείσθησαν εἶναι τῶν ἰοβόλων δηγμάτων, τότε τοῦ κατ' ἐπιθυμίαν πάθους ἐπεξελθόντες, ἡ τῆς ὑπερηφανίας εἰσέρχεται νόσος. Sed leg. videtur ὑπεξελθόντος. || Cum accus. Exsequor. Thuc. 1, 120 : Ἐνθυμεῖται γὰρ οὐδεὶς ὁμοῖα τῇ πίστει καὶ ἔργῳ ἐπεξέρχεται· 5, 9. Et 3, 108 : Τὸ πολὺ τοῦ ἔργου ἐπεξῆλθον, ubi nunc ἐξῆλθον· 5, 100 : Πᾶν πρὸ τοῦ δουλεῦσαι ἐπεξελθεῖν.] || Percurro, Commemoro, Dissero, sicut ἐπέρχομαι, ex Isocr. : Ἐπεξήλθομεν ταῦτα. [Æsch. Prom. 870 : Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς. Thuc. 3, 67. Plat. Leg. 2, p. 672, A : Ἔτι πλείω τις ἂν ἐπεξέλθοι λέγων. Absolute Leg. 1, p. 632, C : Πρὸς τέλος ἁπάσης πολιτείας ἐπεξελθών· Phil. p. 23, B : Ἡνίν ἂν εἰς τέλος ἐπεξέλθῃς τούτων τῷ λόγῳ.] Sed et τῷ λόγῳ ἐπεξέρχεσθαι ex Plat. De rep. 1, [p. 349, A] pro Persequi oratione. [Alia constr. Thuc. 1, 22 : Ἀκριβείᾳ περὶ ἑκάστου ἐπεξελθών· ubi ἐρευνῶν, Quærens, interpr. schol. Sophocl. ap. Stob. Ecl. phys. 2, 1, p. 6 : Ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν τὰ θεῖα κρυπτόντων θεῶν μάθοις ἂν οὐδ' εἰ πάντ' ἐπεξέλθοις σκοπῶν. Plato Leg. 6, p. 778, C : Νῦν δὲ μόνον ὅσον τινὰ τόπον αὐτῶν δι' ὀλίγων ἐπεξέλθωμεν· Epin. p. 977, B : Ἐάν τις ἐπεξέλθῃ πᾶσαν τὴν περίοδον.] Item ἐπεξέρχεσθαι pro Perlegere : Basil. [Ep. 3, p. 75, D, ubi sine πάνθ']: Ἐπειδὴ δὲ ἔλυσα τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον. [Cum dat., signif. figurata, Plato Clit. p. 408, D : Ἐπεξελθεῖν τῷ πράγματι, Rem persequi. Polit. p. 305, E : Ἐπεξελθεῖν αὐτῇ (τῇ πολιτικῇ) νῦν, ubi al. αὐτήν. Thuc. 4, 14, 20. Sim. 4, 31, 7.] || Ulciscor, Thuc. [3, 40; 5, 89,] cum dat. [3, 38] et Antiph. [p. 115, 9 : Οἱ ἐπεξερχόμενοι τὸν φόνον], cum accus. [Eur. Andr. 735 : Τήνδ' ἐπεξελθεῖν θέλω. Sed alii libri ἐπελθεῖν οὖν θ.] Item ἐπεξέρχεσθαί τινι, In jus rapere, Judicium dictare. De quarum signiff. utraque lege Bud. p. 99. [Plato Reip. 8, p. 549, E : Ὦ μὴ ἐπεξέρχεται ὁ πατήρ· Euthyphr. p. 6, A. (Lysias p. 116, 21; 167, 40. Suidas v. Ἴβυκος, ab Hemst. cit. : Ἐπεξελθόντος τῷ εἰρημένῳ.) Figurate Prot. p. 345, D : Δι' ὅλου τοῦ ἄσματος ἐπεξέρχεται τῷ τοῦ Πιττακοῦ ῥήματι. Addito genit. Euthyphr. p. 4, D : Τῷ πατρὶ φόνου ἐπεξέρχομαι. Accusat. Leg. 9, p. 866, B : Ἐπεξελθὼν τούτῳ δίκην. Sine casu Demosth. p. 501, 14; 1324, 24. Similiter Eur. Bacch. 1346 : Ἐπεξέρχει λίαν.—Καὶ γὰρ πρὸς ὑμῶν ... ὑβριζόμην. Conf. l. Soph. initio cit.]

[Ἐπεξέτασις, εως, ἡ, Recensus. Thuc. 6, 24 : Ἐπεξέτασιν τοῦ στρατεύματος ἐποιήσαντο.]

[Ἐπεξεύρεσις, εως, ἡ, Inventio, Commentum. Athanas. vol. 1, part. 2, p. 678, E : Εἰ κατὰ τὴν ὑμῶν τῶν Τροπικῶν ἐπεξεύρεσιν οὐχ οὕτως ἐστίν. L. Dindorf.]

[Ἐπεξευρίσκω, Ultra adinvenio. Aristot. Pol. 7, 11 fin. : Πρὸς τὰς πολεμικὰς χρείας τάς τε ἄλλας καὶ τὰς νῦν ἐπεξευρημένας. Hemst. Act. Joseph. A. J. 15, 8, 5 : Ἀεί τι πρὸς ἀσφάλειαν ἐπεξευρίσκων, ubi al. ἐξευρ. Nicom. Introd. ar. 2, 28, p. 152, 10. L. D. Theon. Progymn. p. 2. Boiss.]

[Ἐπεξηγέομαι, Enarro, Explico. Tzetz. Proleg. ad Hesiodi Op. p. 12 ed. Gaisf. : Ἡσίοδος, οὗπερ ἐπεξηγεῖσθαι τὴν βίβλον ἐπεβαλόμεθα. Schol. Hom. Il. N, 281 : Ἐπεξηγεῖται δὲ τὸ μετοκλάζει διὰ τοῦ, Ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἴζει. Plut. Artox. c. 8 : Οὐκ ἔστι νοῦν ἔχοντος ἐπεξηγεῖσθαι πλὴν ὅσα κτλ. L. D. Schol. Aristoph. Eq. 714; Athanas. vol. 1, part. 1, p. 629, D.]

Ἐπεξήγησις, εως, ἡ, Narrationi adjuncta narratio, Enarratio. [Basil. M. vol. 1, p. 24, E : Μὴ δευτέρου οὐρανοῦ γένεσιν εἶναι ταύτην, ἀλλ' ἐπεξήγησιν τοῦ προτέρου. Phœbammon Περὶ σχημ. in Walzii Rhett. vol. 8, p. 500 (s. Georg. Chœrob. ib. p. 819) : Ἐπ. ἐστιν ἀσαφοῦς λόγου ἡ λέξεως σαφηνισμὸς, λέξεως μὲν, ὡς εἰ λέγων τις ἀκινάκης σαφηνίσει λέγων Περσικὸν εἶναι ξίφος τοιόνδε καὶ τοιόνδε· λόγου δὲ ὡς εἰ λέγοιμεν, Ὁ οἶκος ὅδε βεβαίως οὐκ οἰκεῖται· καὶ σαφηνίζοντες αὐτὸ εἴποιμεν, Οἱ μένοντες ἐκεῖ ταχὺ μετέρχονται. Cum genit. ut sit Recensus, schol. Hom. Il. Λ, 221 : Ἡ ἐπ. τῶν ἀναιρουμένων. L. D. Schol. Aristoph. Nub. 127.]

[Ἐπεξηγητέον, Enarrandum. Clem. Al. Pædag. 1, p. 43, 18 Sylb. : Τὸ τοῦ Ἀποστόλου ἐπεξ. Constant. Vita Basil. Mac. p. 105.]

[Ἐπεξιαχάζω. Æsch. Sept. 635 : Ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιαχάσας, Pæanem accinens in modum bacchantium.]

[Ἐπεξίημι, Edissero, Gl. Male pro ἐπέξειμι. Angl.]

[Ἐπεξισόω, ap. Max. Tyr. 30, 32, ubi nunc e codd. ἐπανισόω. Schneid.]

Ἐπεξιτέον, s. Ἐπεξιτητέον, Exeundum adversus. Ex Bud. affertur pro Prosequendum.

[Ἐπεξόδια, τὰ, Sacra itineris vel expeditionis suscipiendæ caussa facta, ap. Xen. Anab. 6, 5, 2 : Ἐθύετο ἐπεξόδια. Ἐπ' ἐξόδῳ Schneiderus.]

Ἔπέξοδος, ἡ, Exitus adversus aliquem, Eruptio. [Thuc. 5, 8 : Ἔπέξοδον καὶ ἀντίταξιν οὐκ ἐποιήσατο πρὸς

τοὺς Ἀθηναίους. Dio Cass. 39, 4; 51, 23; Æneas Tact. p. 11, 70. L. D. Philo vol. 1, p. 313, 26: Ἐν οἷς ἀνυπερθέτῳ καὶ συντόμῳ τάχει τῆς ἐπεξόδου δεῖ. || Ultio, Animadversio. Id. vol. 2, p. 314, 1: Τῷ δὲ ἀτελὴς ἐπέξοδος· et p. 535, 24: Τῆς ἐν βραχεῖ καὶ παρ' ἐλπίδας ἐπεξόδου. Vol. 1, p. 283, 12: Τὰς κατὰ τῶν ἀδικούντων ἐπεξόδους. Hase.]

[Ἐπεξοιωνίζομαι, Denuo auguror. Galen. vol. 8, p. 471: Τοῖς ἱεροσκόποις τε καὶ τοῖς οἰωνισταῖς ἐπεκθύεσθαι καὶ ἐπεξοιωνίζεσθαι συγχωροῦσιν. L. Dind.]

[Ἐπεξουσία, ἡ, Euseb. Laud. Const. p. 544, B, ubi scrib. ἀπελαύνειν ἐπ' ἐξουσίας ἔδωκε.]

[Ἐπεξουσιαστὴς, ὁ, Magistratus, ut videtur. Etym. Ms. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 906: Ἔστι δὲ μάγειρος (Guelferb. μάϊος) ἐπεξουσιαστὴς, ὡς ἐκ τοῦ μαγέστατος.]

Ἐπεξουσίως, Libere, VV. LL. ex Syn., sed perperam. Scrib. enim ἐπ' ἐξουσίας, ut Bud. habet: cujus in scribendo compendiarias notas non intellexerunt: Κυνηγέσια δ' ἐκεῖνα τὰ πρόσω, οἷς ἐπ' ἐξουσίας ἐχρώμεθα, πάντα ἔῤῥει. [Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 199, 2. Notum est compositum ὑπεξούσιος. «Saracen. Sylb. p. 62.» Borss.]

Ἐπέραστος, ὁ, ἡ, Suidæ ἐράσμιος, Amabilis. [Lucian. Dial. mort. 22. Prom. 1: Ἐπέραστον ζῷον· Tim. 17: Ἐπ. κόρην. Poll. 3, 71. Ὀφθαλμοὶ ἐπ. id. 2, 63. Inscr. Ecclesiæ Antioch. ap. Jo. Malal. p. 326, 1: Χριστῷ Κωνστάντιος ἐπέραιστον (sic) οἶκον ἔτευξεν, ubi ἐπήρατον, ut metrum poscit, restituit Chilmeadus. Greg. Nyss. vol. 3, p. 307, C: Ἐλαφρὸν καὶ ἐπέραστον ἡμῖν τὸν ἀγῶνα ... ποιούσης. Porphyr. De antro Nymph. c. 12, p. 13: Ἱερός τε ὁ κόσμος καὶ ἐπ., καίπερ σκοτεινὸς ὢν φύσει. Pro quo ib. inferius ἐπήρατον. Hesych. et Suid. v. Ἱμερτός. Ad alterutram formam revocandum quod in Actis SS. April. vol. 3, p. 111, D, est: Ὁ γὰρ πλοῦτος πᾶσιν ἀνθρώποις ἐπέρατος. L. Dind.]

Ἐπεργάζομαι, Colo, Aro, Subigo. Lucian. [Timon. c. 37]: Τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Sic Pausan. [10, 2, 1. Dio Chr. vol. 1, p. 224: Μικρόν τι τῆς γῆς ἐπεργαζόμενοι.] Ab Æschine [p. 69, 28: Ἐπειργάζοντο τὸ πεδίον, Arabant] poni ait Bud. pro Colere, Iterum colere. Id. scribit sibi videri Plat. [Leg. 8, p. 843, C: Ὅς δ' ἂν ἐπεργάζηται τὰ τοῦ γείτονος ὑπερβαίνων τοὺς ὅρους, ubi nihil est nisi Aret, Colat] uti τῷ ἐπεργάζεσθαι pro Plus æquo arare pro suo, Plus agro suo arare, et ejus terminos egredi. [Harpocr. v. Ἀνθεμόχριτος, ab Hemst. cit.: Ἀπαγορεύων αὐτοῖς τὴν ἱερὰν ταῖν θεαῖν ὀργάδα μὴ ἐπεργάζεσθαι. Absolute Lysias p. 110, 24, 43. || Forma Ἐπειργάζεσθαι in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 807, 18.] Affert præterea ex Paus. p. 34, 77, pro Sculpere, s. In summo sculpere. [3, 17, 3: Ἐπείργασται τῷ χαλκῷ πολλὰ μὲν τῶν ἄθλων Ἡρακλέους· 6, 23, 5: Τύπος Ἔρωτα ἔχων ἐπειργασμένον· 8, 9, 1: Ἀνὴρ ἐπείργασται στήλῃ· et similiter 37, 1. Cum ἐπὶ ib. 31, 1: Ἐπειργασμένοι ἐπὶ τύπων. De sculptore item Greg. Nyss. vol. 1, p. 136, E: Πάλιν ἐπεργασάμενος προσήγγισε πλέον τῇ ὁμοιότητι τοῦ σπουδαζομένου.] Sed et ἐπειργασμένον pro Affabrefacto ex Eod. citat, in Comm. [1, 44, 5: Μελάμποδός ἐστιν ἱερὸν, καὶ ἀνὴρ οὐ μέγας ἐπειργασμένος ἐν στήλῃ· et similiter 2, 25, 7, ubi Sylb. correxit librorum scripturam ἀπειργ. (Vicissim ap. Heron. Belop. p. 131, 17: Δεῖ λαβόντα σανίδα ... ὀρθογώνιον ἐπεργάσασθαι, leg. ἀπεργ.) De expoliendo etiam inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, col. A, 37: Ἐπιστύλια ... ἐπεργάσασθαι, et ib. 263, 86.] In VV. LL. ex Naz. Ἐπεργασθήτω τὸ τάλαντον pro Exerceat talentum. [|| Ulterius expono et explico. Schol. Arati v. 86: Ἔτι ἐπεργάζεται καί φησιν κ. τ. λ. L. Dind.]

Ἐπεργᾰσία, ἡ, Jus arandi inter se, Communio culturæ inter duos populos; ea forma, qua dicitur ἐπινομία et ἐπιγαμία. [Xen. Cyrop. 3, 2, 23: Ἐπιγαμίας εἶναι καὶ ἐπεργασίας.] Item Aratio, quæ fit ultra terminos. Plato ap. Bud. p. 732. [Leg. 8, p. 843, C: Τῶν τε ἄλλων πέρι καὶ δὴ καὶ ἐπεργασίας ξυμπάσης.] Sed simpl. pro Aratione s. Cultura, sicut ἐπεργάζομαι simpl. pro Aro, Colo, ap. Thuc. 1, [139]: Ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, Objicientes Megarensibus culturam agri sacri. Non ignoro tamen, in vulg. edd. atque adeo in mea etiam legi ἐπ' ἐργ.: sed nullo hanc scripturam modo defendi posse arbitror; quis enim unquam ἐπικαλοῦμαί σοι ἐπὶ τοῦτο, pro ἐπικαλοῦμαί σοι τοῦτο dixit? Nec vero dubito quin schol., quum ait supervacaneam esse præp., intelligat de præp., quæ verbali ἐργασία per compositionem adhæret, ut et in ἐπεργάζομαι significante simpl. Aro, sicuti dixi, otiosam illam esse fateamur necesse est. [|| I. q. ἐπεξεργασία, Perfectio, Expolitio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 389, B: Ὥσπερ ὁ τεχνίτης ... κανόνι καὶ σπάρτῳ διευθύνει τὰ μέρη τὰ τὴν ἐπεργασίαν τοῦ σκεύους ... συμπεραίνοντα. Conf. vol. 3, p. 132, B. L. Dind.]

[Ἐπεργαστικὸς, ἡ, ὸν, Efficax. Lemma epigr. Anth. Pal. 5, 178: Ὁμοίως ἐπεργαστικὸν εἰς ἔρωτα. Boiss.]

Ἐπεργία, ἡ, Operatio penes alios, VV. LL.

[Ἐπέργιον, τὸ, Operis accessio, appendix. Clem. Const. apost. 2, 61: Αἱ τέχναι τῶν πιστῶν ἐπέργιά εἰσιν, ἔργον δὲ ἡ θεοσέβεια. Subst. Ἐπεργία, q. v. s., videtur usurpare id. ib. 63: Τῶν ἐπεργιῶν οὐκ ἀμελοῦμεν, Subcesiva opera. Hase.]

[Ἔπεργος, ὁ, ἡ. Stob. Serm. 6, p. 167 Schow.: Σωφροσύνη ἐστὶν ... ἔργων ἔπεργος καὶ ἐγκρατείας συνεργὸς, Exigens opera s. labores. Schneider. Hesych. in gl. obscura: Ἐπιχέλια, ἔπεργα ἱμάτια. In inscr. Trall. ap. Bœckh. vol. 2, p. 588, n. 2930, 13: Σειτωνήσαντα ἀπὸ Αἰγύπτου καὶ ἔπεργον ποιήσαντα εἰς τὸν σεῖτον, habetur pro substantivo. L. Dind.]

Ἐπερεθίζω, Irrito, Prorito. [Marc. Argent. Anth. Pal. 9, 270, 4: Τὴν κελαδεινὴν πηκτίδα μουσοπόλοις χερσὶν ἐπηρέθισα, Pulsavi. Proprie Plut. Eum. c. 11: Ἅμα ταῖς τε χραυγαῖς καὶ ταῖς μάστιξιν ἐπηρέθιζον (equos).]

Ἐπερεθισμὸς, ὁ, Irritatio, Proritatio. [Plut. Mor. p. 908, E: Τῆς εὐμορφίας τῶν γυναικῶν ἐπερεθισμὸν τοῦ σπερματικοῦ κινήματος ἐμποιησάσης.]

Ἐπερείδω, Infigo, Valide firmo et impingo, imprimo. Hom. Il. H, [269]: Ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον, exp. ἐστήριξε. P, [48]: Ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, Eustath. exp. ὦσε: qui tamen scribit ἔρεισε, non adjungens præp., quam ego adjungendam existimo. [Quint. 12, 331: Ἡμὲν ἀνωίξαι κείνου πτύχας ἠδ' ἐπερεῖσαι, Claudere. Schneid. Leg. ἐπερύσσαι. Proprie Ælian. N. A. 5, 56: Τὰ γένεια αἱ ἑπόμεναι τῶν προηγουμένων τῇ ὀσφύϊ ἐπερείδουσαι. Tzetz. Hist. 1, 325: Οἱ λιθουργοὶ δ' ἐπήρειδον τοὺς λίθους συντιθέντες. Plut. Mor. p. 463, C: Ὅπου μᾶλλον ἐπερείδω τῷ φιλεῖν ἐμαυτὸν, ἁμαρτάνω μᾶλλον· 513, E. De oculis, ut infra ἐπέρεισις, Mor. p. 681, F: Διὸ καὶ τὸ τῶν λεγομένων προβασκανίων γένος οἴονται πρὸς τὸν φθόνον ὠφελεῖν, ἑλκομένης διὰ τὴν ἀτοπίαν τῆς ὄψεως, ὥστε ἧττον ἐπερείδειν τοῖς πάσχουσιν. Ubi notandum etiam intransitive dictum, ut Pyrrhi c. 21, ubi de impressione in prœlio: Λέγεται ἀρχὴ τροπῆς κατ' αὐτὸν γενέσθαι τὸν Πύρρον ἐπερείσαντα τοῖς ἀντιτεταγμένοις. Transitive Flamin. c. 8: Ὅλην ἐπερείσας τὴν φάλαγγα τοῖς Ῥωμαίοις. L. D. Figurate schol. Pind. Nem. 7, 1: Διὰ τὴν ἰδιότητα τῆς γενέσεως τοῦ ἀθλητοῦ πρὸς τὴν θεὸν ταύτην ἐπήρεισε τὸν λόγον. Hemst. Nisi scrib. ἀπήρεισε. Greg. Nyss. vol. 2, p. 833, A, B: Ὥ τις ἂν τὴν διάνοιαν ἐπερείσειεν.] Pass. [med.], Incumbo, Nitor. [Eur. Hec. 114: Σχεδίας λαίφη προτόνοις ἐπερειδομένας, Rates vela rudentibus suffultas. Aristoph. Eccl. 277: Ταῖς βακτηρίαις ἐπερειδόμεναι βαδίζετε. (Dio Cass. 65, 13: Ἐπὶ τὰ δόρατα ἐπερηρεισμένους.) Ran. 1102: Ὅταν ὁ μὲν τείνῃ βιαίως, ὁ δ' ἐπαναστρέφειν δύνηται κἀπερείδεσθαι τορῶς. Plato Leg. 7, p. 789, E: Μή πῃ βίᾳ ἐπερειδομένων (infantium, si incedant) στρέφηται τὰ κῶλα. Figurate Greg. Nyss. vol. 1, p. 105, A: Τῇ πίστει τῶν προσδοκωμένων ἐπερειδόμενον. Basil. M. vol. 2, p. 33, D. Athanas. vol. 1, p. 156, C. 159, E: Τοὺς οὐκ ἐπὶ κρίσει, ἀλλ' ἐπὶ βίᾳ μᾶλλον ἐπερειδομένους.] Et, Τὴν διάνοιαν ἐπερειδόμεθα act. ap. Galen. Bud. p. 701. [Quod act. dixisse videtur Plut. Mor. p. 392, B: Ἂν τὴν διάνοιαν ἐπερείσῃς. Med. cum inf. Apollon. Rh. 4, 204: Ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ ἠὲ κατηφείην ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι. || Pass. Poll. 1, 118: Ἐπηρείσθη ἡ βροντὴ (ταῖς ἀκοαῖς). || De forma perf. ἐπήρεισμαι et præs. Ἐπερίδομαι v. in simplici.]

Ἐπέρεισις, εως, ἡ, Illisus: ut ἐπ. ὀδόντων Dioscor., Dentium illisus, appressus. [Matthæi Med. p. 338: Τὴν ἐπ. κατὰ μαλακῶν σωμάτων γενέσθαι. Apollod. Poliorc. p. 20, 26: Ἡ πρὸς πλάγιον τὸ τεῖχος ἐπ. L. D.]

Ap. Themist. pro Applicatione intellectus et incubitu in rem intelligibilem, et quasi impressione, Bud. pp. 442, 701. [Intentio oculi, Clem. Al. Str. 6, p. 821 : Ἀθρόως τε γὰρ πάντα καὶ ἕκαστον ἐν μέρει, μιᾷ προσβολῇ προσβλέπει· οὐ πάντα μέντοι κατὰ τὴν προηγουμένην ἐπέρεισιν. Angl. Αἱ αἰσθήσεις κατ' ἐπέρεισιν καὶ νύξιν...., Sext. Emp. p. 141, 38. Hemst. Contactus, Maxim. Tyr. 8.]

[Ἐπέρεισμα, τὸ, Fulcrum. Constitut. Joannis patriarchæ CPol. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 76, B extr. : Τὰ δέ γε οἷον ἐνδιαιτήματα τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων ἐπερείσματα. Nisi leg. ὑπερ., ut p. 77, B initio : Οἷον ὑπερείσματα καὶ ἐνδιαιτήματα τούτων (τῶν μητροπόλεων) ἀρχῆθεν ἐτύγχανον. L. Dind.]

[Ἐπερεισμὸς, ὁ, i. q. ἐπέρεισις. Epicur. ap. Diog. L. 10, 50 : Κατὰ τὸν ἐκεῖθεν σύμμετρον ἐπερεισμόν.]

[Ἐπερειστικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad innitendum. Paraphr. (et schol.) ad Eurip. Hec. 65 : Σκίμπωνι) ἐπερειστικῇ βακτηρίᾳ. Wakef.]

[Ἐπερεύγομαι, Effundor in s. adversus. Apoll. Rh. 4, 631 : Ἔνθεν ἀπορνύμενος (Rhodanus) τῇ μέν τ' ἐπερεύγεται ἀκτὰς Ὠκεανοῦ· 1242 : Καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς λαβρὸν ἐποιχόμενον (τὸ χεῦμα). Dionys. Per. 95 : Διὸς δ' ἠπείρους ἐπερεύγεται.]

Ἐπερέφω, Tego, Tectum impono. Hom. Il. A, [39] : Εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα· ubi Eust. ἔρεψα ait esse ὀρόφωσα [ὠρόφ.] : sed ego ἐπέρεψα lego, juncta præp. ἐπὶ verbo ἔρεψα. [Hesych. : Ἐπέρεψα, ἐπεσκεύασα, ἐπεκόσμησα, ἐπεστέγασα.]

[Ἐπερυθριάω, Erubesco in vel propter. Cyrill. Alex. In Mich. c. 2, p. 309 : Τοῖς ἰδίοις πταίσμασιν ἐπερυθριᾶν· et in c. 7, p. 470. Suicer. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 308, B. L. Dind.]

Ἐπερύω, Attraho. Hom. Od. A, [441] : Θύρην δ' ἐπέρυσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ· i. e. εἵλκυσε, ἐπέσπασε. [V. Ἐπερείδω. Divise Od. M, 14 : Τύμβον χεύαντες καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες. V. Ἐρύω.] Ἐπειρύω, pro eod., interjecto ι, ut in εἰρύω : unde est quod in VV. LL. adespoton citatur [ex Herodoto 4, 8], Ἐπειρυσάμενος τὴν λεοντῆν, exp. Leonis pellem subtrahens. [Apoll. Rh. 3, 149 : Ἡ δ' ἀγανοῖσιν ἀντομένη μύθοισιν ἐπειρύσσασα παρειὰς κύσσε ποτισχομένη. ὔ]

Ἐπέρχομαι, ελεύσομαι, ελήλυθα, Advenio, Accedo, Venio ad, q. d. ἔρχομαι ἐπί. Hom. Il. H, [535] : Μεῖναι ἐπερχόμενον. [Od. P, 170 : Ἐπήλυθε μῆλα πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν· Il. Ω, 651 : Μή τις Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθησιν· Od. Ξ, 139 : Ὁππόσ' ἐπέλθω. Pind. Pyth. 4, 28 : Τουτάκι δ' οἰοπόλος δαίμων ἐπῆλθεν. Isocr. p. 167, D : Ἄλλοθεν ἐπελθών.] Od. O, [503] : Ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι [al. ἀγρόν τ' ἐπιείσομαι], ἠδὲ βοτῆρας. [Ib. Π, 27 : Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι οὐδὲ νομῆας· Δ, 268 : Πολλὴν δ' ἐπελήλυθα γαῖαν· Σ, 321 : Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε. Herodot. 2, 19 : Ἐπέρχεται ὁ Νεῖλος τὸ Δέλτα. Æsch. Suppl. 560 : Λειμῶνα ὅντ' ἐπέρχεται... ὕδωρ τὸ Νείλου. Eur. Phœn. 646 : Νοτὶς ἐπέρχεται γύας. Soph. El. 1297 : Ἐπελθόντοιν δόμους· Ant. 152 : Ναοὺς χοροῖς ἐπέλθωμεν. Eur. Heracl. 152 : Τοσαύτης ἦν ἐπῆλθον Ἑλλάδος· Herc. F. 593 : Ὤφθης ἐπελθὼν πόλιν· Phœn. 704 : Πόλλ' ἐπῆλθον... πύλας φύλακάς τ' ἐπῆλθον. (Cum accus. pers., ut in l. Hom. ab HSt. cit., iterum Andr. 300 : Τίν' οὐκ ἐπῆλθε; Suppl. 125 : Ξύμβουλον οὖν μ' ἐπῆλθες; 155 : Μάντεις ἐπῆλθες;) Xen. Anab. 7, 8, 25 : Χώρας ὅσην ἐπήλθομεν.] Soph. autem [Aj. 437] ex abundanti præp. addidit, Τὸν αὐτὸν ἐς τόπον Τροίας ἐπελθὼν, pro ἐλθών. [Tr. 1180 : Εἰς λόγου στάσιν τοιάνδ' ἐπελθών. Hom. Od. H, 280 : Νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον ἐς ποταμόν. Thuc. 3, 47 : Ἐς πόλεμον ἐπέρχεσθε.] Alioqui cum solo accus. in prosa significat et Peragrare : ut ἐπέρχεσθαι τὴν Λιβύην, Plut. Sic, Ἐπελθόντες τὴν γῆν, Diosc. præf. At οἶμον ἐπέρχεσθαι poet. Iter facere. [Aliter Thuc. 3, 23 : Κρύσταλλος οὐ βέβαιος ὥστ' ἐπελθεῖν. Figurate Eur. Hel. 165 : Τίνα μοῦσαν ἐπέλθω; Et aliter Greg. Nyss. vol. 1, p. 139, E : Κἂν ἰατρικὴν ἐπέλθῃς. || Absolute de prodeunte ad dicendum in concione, Eur. Or. 931 : Σὸς δ' ἐπῆλθε σύγγονος, ἔλεξε δέ. Plato Leg. 8, p. 850, C : Ἐπελθὼν καὶ πείσας τὴν πόλιν. De magistratibus decr. Amphict. ap. Demosth. p. 278, 22 : Ἐπελθεῖν τοὺς πυλαγόρους καὶ τοὺς συνέδρους καὶ στήλαις διαλαβεῖν τοὺς ὅρους. Cum ἐπὶ Herodot. 5, 97 : Ἐπελθὼν ἐπὶ τὸν δῆμον· 7, 148; 9, 7 et 11. Thuc. 1, 90 : Ὅ τι οὐκ ἐπέρχεται ἐπὶ τὸ κοινόν. Ubi prava est annot. schol. de discrimine inter ἐπέρχεσθαι et παρέρχεσθαι. Frequenter sic etiam in inscrr. ἐπέρχεσθαι ἐπὶ τὸ κοινὸν, τὴν ἐκκλησίαν. Dativo seq. Thuc. 1, 91. De succedente Xen. OEc. 8, 7 : Εἰς τὸ κενούμενον ἀεὶ οἱ ὄπισθεν ἐπέρχονται. || Improprie de rebus Pind. Ol. 11, 7 : Ἕκαθεν ἐπελθὼν ὁ μέλλων χρόνος. Æsch. Prom. 98 : Τὸ παρὸν τό τ' ἐπερχόμενον πῆμα· Suppl. 469 : Κακῶν δὲ πλῆθος ποταμὸς ὡς ἐπέρχεται· 679 : Μηδέ τις ... λοιγὸς ἐπελθέτω. Soph. Ant. 700 : Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις. Aristoph. Nub. 311 : Ἥρί τ' ἐπερχομένῳ. Thuc. 1, 126 : Ἐπῆλθεν Ὀλύμπια· ἑορτὴ 6, 57, ἐκκλησία 8, 94. 3, 89 : Ἡ θάλασσα ἐπελθοῦσα ... ἐπῆλθε τῆς πόλεως μέρος τι. Plato Leg. 5, p. 740, E : Ἐὰν ἐπέλθῃ ποτὲ κῦμα· Theæt. p. 172, D : Ἐὰν αὐτοὺς ὁ ἐπελθὼν (μῦθος) τοῦ προκειμένου μᾶλλον ἀρέσῃ· Conv. p. 199, B : Θέσει ῥημάτων τοιαύτῃ ὁποία ἄν τις τύχῃ ἐπελθοῦσα. Isocr. p. 238, A : Χύδην ὅ,τι ἂν ἐπέλθῃ λέγουσιν. (Κατὰ τὸ ἐπελθὸν, et τὸ ἐπελθὸν, de sermone, ubi quicquid in solum venit proferimus. V. annot. ad Plotin. p. 679, B, vol. 3, p. 370. Creuzer.)] Sine casu autem est etiam Supervenio, Ex inopinato venio. [Inopinati adventus signif. non verbo inest, sed ex contextu accedit.] Hom. Od. [O, 256] : Τοῦ μὲν ἄρ υἱὸς ἐπῆλθε· [Σ, 199 : Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι ... φθόγγῳ ἐπερχόμενοι·] Ξ, [457] : Νὺξ δ' ἄρ ἐπῆλθε. [Conf. Herodot. 4, 134; 6, 2; 8, 11, Thuc. 4, 129. De Aurora Od. X, 198. De vespera P, 606. De die fatali K, 175. Ib. B, 107 et alibi : Ἀλλ' ὅτι τέτρατον ἦλθεν ἔτος καὶ ἐπήλυθον ὧραι. Divise Od. Δ, 429 : Ἐπί τ' ἤλυθεν ἀμβροσίη νύξ· Λ, 152 : Ὄφρ' ἐπὶ μήτηρ ἦλυθε· Ψ, 251 : Ὅσσον ἐπὶ φλοὸς ἦλθε, et alibi similiter. Et in anastrophe Ω, 20 : Ἀγχίμολον δὲ ἤλυθ' ἐπὶ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος· Il. Ψ, 65 : Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος· Od. M, 427 : Ἦλθε δ' ἐπὶ Νότος ὦκα· Σ, 1 : Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχός.] Nonnunquam ἐπέρχομαι et pro Advento, Appeto, Bud., addens ita videri positum a Paulo [Ephes. 2, 7] : Ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις. [Ita et Basil. M. vol. 3, p. 41, A.] Ib. ex Pausan. [8, 40, 3] affert ἐπερχομένῃ νυκτὶ, pro Nocte sequenti : paulo post enim ab eo dici τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα. [Cum dat. pers. Hom. Il. M, 200 : Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε· O, 84 : Ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν ἀθανάτοισι· Od. Λ, 200 : Οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν· E, 472 : Γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ· M, 311 : Κλαιόντεσσι δὲ τοῖσιν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος. Et cum νὺξ Il. Θ, 488, I, 474. Æschyl. Pers. 600 : Βροτοῖσιν ὅταν κλύδων κακῶν ἐπέλθῃ. Herodot. 6, 95 : Ἐνθαῦτα στρατοπεδευομένοισι ἐπῆλθε ὁ ναυτικὸς πᾶς στρατός. Thuc. 1, 36 : Ἐκεῖθεν ναυτικὸν Πελοποννησίοις ἐπελθεῖν. Et 3, 69. Plato Soph. p. 234, D : Χρόνου ἐπελθόντος αὐτοῖς ἱκανοῦ καὶ προϊούσης ἡλικίας· Leg. 12, p. 967, C. 3, p. 682, A : Τοῦ νῦν ἐπελθόντος ἡμῖν μύθου. Et ib. 7, p. 811, C : Καί μοι ἴσως οὐδὲν θαυμαστὸν πάθος ἐπῆλθε· 823, E : Ἵμερος ἐπελθὼν ὑμῖν. Demosth. p. 738, 12 : Οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου τὴν ὕβριν καὶ τὴν ὑπερηφανίαν ἐπελθεῖν Ἀνδροτίωνι. Pind. Pyth. 6, 46 : Πάτρῳ τ' ἐπερχόμενος ἀγλαΐαν ἔδειξεν, Post eum veniens, Succedens. Cum accus. pers. Hom. Od. Δ, 793 : Τόσσα μιν ὁρμαίνουσαν ἐπήλυθε νήδυμος ὕπνος· K, 31, Od. N, 282. Eurip. vel Soph. fr. Phædr. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 459, et Clem. Str. 6, p. 745 : Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται. Plato Leg. 7, p. 823, E : Ἔρως ἐπέλθοι τινά. Adeundi signif. Plat. Leg. 6, p. 772, D : Πάσας μὲν τὰς ἀρχὰς χρὴ ξυμβούλους, πάντα δὲ τὸν δῆμον καὶ πάσας θεῶν μαντείας ἐπελθόντας, ἐὰν συμφωνῶσι πάντες, οὕτω κινεῖν.] || At vero quum dicitur ἐπέρχεταί με τοῦτο, ἐπέρχεταί μοι, aut etiam seq. infin. ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, λέγειν, significat Cupido incessit, In mentem venit, Bud. p. 100, 111. [Aliter Soph. Tr. 135 : Τῷ δ' ἐπέρχεται χαίρειν τε καὶ στέρεσθαι.] Sic Aristid. : Ἐπέρχεταί μοι ἀποφαίνειν. Lucian. vero [Voc. jud. c. 2] dixit et δέος ἐπέρχεσθαί τινι. [Herodot. 6, 107 : Καί οἱ ... ἐπῆλθε πταρεῖν. Xen. Comm. 4, 3, 3 : Ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι; Plato Conv. p. 197, C : Ἐπέρχεταί μοί τι καὶ ἔμμετρον εἰπεῖν· Gorg. p. 485, E, Demosth. p. 9, 7. Cum accus. Plat. Phædon. p. 88, C : Καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦτόν τι λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται. Et addita præpos. εἰς, Leg. 7, p. 823, E : Μηδὲ εἰς τὸν ἔσχατον ἐπέλθοι νοῦν ἅψασθαι.] || Violentiæ signif. interdum inclusam habet, et sumitur pro

Hostiliter ingredior, Invado, Incurso, Bud. ex Thuc. p. 100 [1, 2, 90, Xen. H. Gr. 5, 4, 50]. Id. alibi ex Plut. Cic. [c. Dem. comp. c. 4], ἐπέρχεσθαι τὰς πόλεις, Invadere, Vi tentare. [Hom. Il. Θ, 536 : Εἴ κ' ἐμὸν ἔγχος μείνῃ ἐπερχόμενον. Et de hominibus, N, 472, O, 406, X, 252. Od. I, 214. Divise Il. Δ, 221 : Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἦλυθον. Cum dat. Hom. Od. Z, 132 : Αὐτὰρ ὁ (leo) βουσὶν ἐπέρχεται, sed ubi nunc cum al. βουσὶ μετέρχεται. Il. Κ, 485 : Λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθών· Υ, 91 : Βουσὶν ἐπήλυθεν (Achilles). Eur. Bacch. 736 : Μόσχοις ἐπῆλθον (Bacchæ). Xen. H. Gr. 7, 4, 24 : Ἐπελήλυθότες ἀποχωροῦσι, ubi tamen vertere licet etiam Supervenientes. Thucyd. 1, 83. Accusat. jungit id. 2, 39 : Τὴν τῶν πέλας ἐπελθόντες.] || Affertur ex Eod. in Numa, Τὴν παρανομίαν ἐπερχόμενον, Ulciscentem. Ex Eurip. [Andr. 688] : Ταῦτ' [εὖ φρονῶν] σ' ἐπῆλθον, pro His te sum aggressus. [Aliter Iph. A. 349 : Ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ' εὕρον κακόν. || Figurate Hom. Il. H, 262 : Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε (hasta), Stringebat cervicem.] || Sicut et διέρχομαι, Percurro, Recenseo, Dissero, Disputo, Bud. p. 100, ex Aristot. et Dem. [Aristoph. Eq. 618 : Εἶθ' ἐπέλθοις ἅπαντά μοι σαφῶς. Thucyd. 8, 54 : Τὰς ξυνωμοσίας ... ἁπάσας ἐπελθών. Aristot. Metaph. 1, 5, p. 986, 13 : Οὗ δὴ χάριν ἐπερχόμεθα· 7, p. 988, 18 : Κεφαλαιωδῶς ἐπεληλύθαμεν τίνες τε καὶ πῶς τυγχάνουσιν εἰρηκότες. Cum περὶ 6, 13, p. 1038, 8 : Ἐπέλθωμεν καὶ περὶ τούτου· 7, 1, p. 1042, 25. Cum ὑπὲρ sequente genit. Theophr. C. Pl. 6, 7, 6. Cum ἐπὶ Hipparch. Stob. Fl. vol. 3, p. 389 : Καὶ πρᾶτόν γ' ἐπένθωμεν ἐπὶ τὰ συμβαίνοντα. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 140, B : Μικρὸς εἶ, ὡς νομίζεις· μέγαν δὲ ἐπερχόμενος ὁ λόγος εὑρήσει. Iambl. In Nicom. p. 79 : Πρότερον τὸν περὶ ἐπιπέδων καὶ στερεῶν (τόπον) ἐπελευσόμεθα.] Sed et pro Lego accipitur a Synes., Ἐμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν, de epistola loquente. [Lucian. Pro merc. cond. c. 3 : Μηδ' ἄλλῳ παράσχῃς ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα, Nec alii copiam facito legendi. Brunck. Strabo 1, p. 27 : Τὸν Τριπτόλεμον τοῦ Σοφοκλέους ἢ τὸν ἐν ταῖς Βάκχαις τοῦ Εὐριπίδου πρόλογον ἐπελθόντα. De recensendo et computando Hesiod. in fr. ap. Strab. 14, p. 642 : Εἷς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπελθέμεν οὔ κε δύναιο, Comprehendere. Simili quadam signif. Axiochi p. 368, B : Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἐπέλθωμεν, Consideremus. || Cum dat. simili signif. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 344, D : Τούτοις ἐπελθὼν τοῖς νοήμασιν, His incumbens cogitationibus, Hæc cogitans. || Exp. etiam Cresco, Potentia augeor. Thuc. 1, 97 : Τοσάδε ἐπῆλθον πολέμῳ τε καὶ διαχειρίσει πραγμάτων, Ad tantum imperium pervenerunt bello. Brunck. Rectius schol. διεπράξαντο. Conf. Ἐπεξέρχομαι. HSt. in Ind.:] Ἐπελεύσας ὀπίσω affertur pro Reversus. Ἐπήλυθον, pro ἐπῆλθον.

Ἐπέρω, Suidæ τὸ ἐρωτῶ, Interrogo: et Ἐπερόμενος, ὁ ἐρωτώμενος. Rarior [Nullus] tamen usus est act. vocis, crebrior passivæ [mediæ] in signif. act. [Est autem apud Atticos ἐπερόμενος participium aor. ἐπηρόμην, unde ἐπήρου ap. Eurip. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 79 : Ὀρθῶς μ' ἐπήρου. Xenoph. OEc. 7, 3 : Ὅ με ἐπήρου· Anab. 3, 1, 5 : Ἐπήρετο τὸν Ἀπόλλω τίνι ἂν θεῶν θύων ... ἔλθοι· 7, 2, 25 : Ἐπήρετο τὸν Μηδοσάδην εἰ ἀληθῆ ταῦτ' εἴη· et ib. 26. Thucyd. 1, 25 : Τὸν θεὸν ἐπήροντο εἰ παραδοῖεν. Demosth. p. 594, 26 : Ταῦτ' ἐπήρετο ὁ ἐπιστάτης. Axioch. p. 368, D : Οὐκ ἐπηρόμην τὴν γνώμην. Conjunct. Thuc. 8, 29 : Ἕως ἂν βασιλέα ἐπέρηται. Inf. ἐπερέσθαι, ap. Soph. OEd. C. 557 : Καί σ' οἰκτίσας θέλω 'περέσθαι τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἔχων. Et fut. ap. Aristoph. Lys. 98 : Ὑμᾶς τοδὶ ἐπερήσομαί τι μικρόν· Pl. 32 : Ἐπερησόμενος οὖν ᾠχόμην ὡς τὸν θεόν. Xen. H. Gr. 7, 4, 6 : Ἐπερησομένους εἰ τύχοιεν ἂν εἰρήνης.]

|| Ἐπειρέομαι [Herodoti 3, 64, ubi ἐπειρεόμενος, pauci codd. ἐπειρόμενος], et Ἐπείρομαι, Ion. pro ἐπέρομαι, i. e. ἐπερωτῶ, Interrogo, Sciscitor, Percontor. [Herodot. 1, 19 : Τὸν θεὸν ἐπείρεσθαι περὶ τῆς νούσου· eodemque modo ib. 30, 86, etc. Ἐπείρετο 3, 22, 130; 7, 101.] Unde ἐπειρησόμενος ap. Herodot. 1, [67, etc.], Interrogaturus, Consulturus. Ex Eod. [1, 97] affertur, Πρὶν ἂν ἐπείρεται [-ρηται], pro Priusquam exploraverit. [De formis Ionicis earumque signif. et accentu v. in simplici.]

Ἐπερωτάω, pro simpl. ἐρωτῶ, Interrogo. Sed frequentior est hujus comp. usus quam compp. ἀνερωτῶ et διερωτῶ. Ap. [Plat. loco infra cit. et] Demosth., ambo de eadem re dicta, et in ll. omnino vicinis extant [p. 596, 7] : Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, καὶ ὅτῳ μή· καίτοι τούς γε μὴ αἰτοῦντας μηδ' ἀξιοῦντας λαβεῖν, τὴν ἀρχὴν οὐδ' ἐπερωτᾶν προσῆκε. Bud. : Primum hujus auctor suasorque ψηφίσματος princeps senatus præsidesque populum in suffragium miserunt, atque unumquemque suffragio suo censere permiserunt recte necne curia eque republica consuluisse ei videretur, eoque nomine coronam meruisse. Qui si nec petendum id a populo existimabant, nec dignam curiam quæ eo præmio donaretur, de eo utique populum rogare omnino non oportebat. [Inscr. Thasia apud Bœckh. vol. 2, p. 183, 12 : Μὴ ἐξεῖναι δὲ ὑπὲρ τούτων μηδενὶ μήτ' εἰπεῖν μήτ' ἐπερωτῆσαι ὑπὲρ λύσιος μήτ' ἐπιψηφίσαι, iterumque ibid.] Ap. Thuc. [1, 118], ἐπερωτᾶν τὸν θεὸν, Consulere deum : eo sensu, quo dicitur Consulere oraculum. [Demosth. p. 1072, 12 : Ἐπερωτᾷ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων περὶ τοῦ σημείου κτλ. Xenoph. H. Gr. 4, 7, 2. Et pass. 4, 3, 12. Et improprie OEc. 5, 19 : Ἐπερωτῶντας θυσίαις καὶ οἰωνοῖς ὅ,τι χρὴ ποιεῖν. Duplici accus. Artemid. 4, p. 318, 11 : Περιεργότερον τοὺς θεοὺς ἐπερώτα μηδέν.] At vero LXX Interprr., Ἐπερωτᾶν διὰ Θεοῦ, pro Deum consulere, mira constr. dixerunt : de qua in simpl. Ἐρωτῶ. [Conf. Thuc. 2, 54. Pass. idem 5, 45 : Ἐπερωτώμενοι. Aristoph. Pl. 902 : Ἐπερωτηθεὶς ἀπόκριναί μοι. Xenoph. Cyrop. 1, 3, 13. Plato Soph. p. 250, A : Δικαίως ἂν ἐπερωτηθεῖμεν ἅπερ αὐτοὶ ἠρωτῶμεν· Theæt. p. 146, E : Τὸ ἐπερωτηθὲν οὐ τοῦτο ἦν. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2686, 7 : Εἰ μή τι ἐπερωτηθήσομαι ἐγώ. || Ap. Dion. Cass. 57, 15 : Πολλὰς μὲν δίκας ἐν τῇ διαλέκτῳ ταύτῃ (Græca) καὶ ἐκεῖ λεγομένας ἀκούων, πολλὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἐπερωτῶν, Disceptans int. Reisk. || Stipulor. V. Ἐπερώτημα. Pass. Theophil. Inst. 3, 288 : Εἰ γὰρ μὴ βουληθῇ ταύτης φροντίδα ποιήσασθαι ὁ γείτων μηδὲ ἐπερωτηθῆναι ὡς, εἰ συμβῇ ... βλαβῆναί με, ὅτι θεραπεύσει μοι τὴν ... βλάβην· 289 : Ἐπερωτᾶσθαι τὴν τοιαύτην ἐπερώτησιν· 292 : Δεῖ γὰρ τὸν πράτην ἐπερωτᾶσθαι τῷ ἀγοραστῇ ὡς ... παρέξει. || Rogo seq. inf. Matth. 16, 1 : Ἐπηρώτησαν αὐτὸν σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτοῖς. V. Ἐρωτάω. Eademque constr., sed signif. Interrogandi, Epiphan. vol. 2, p. 322, C : Ἐπερωτᾶς μαθεῖν τίς εἰμι. || Forma Ion. Ἐπειρωτᾶν vel Ἐπειρωτέειν Herodot. 1, 53 : Ἐπειρωτᾶν τὰ χρηστήρια· et ib. : Οἱ μὲν ταῦτα ἐπειρώτεον· 9, 93 : Ἐπειρώτεον τοὺς προφήτας τὸ αἴτιον· 7, 100 : Παρέπλεε παρὰ τὰς πρῴρας τῶν νεῶν, ἐπειρωτῶν τε ἑκάστας ὁμοίως καὶ τὸν πεζὸν καὶ ἀπογραφόμενος. L. Dind.]

Ἐπερώτημα, τὸ, et Ἐπερώτησις, ἡ, i. q. ἐρώτημα et ἐρώτησις. [Utrumque habet Herodot. 6, 67 (ubi nunc ἐπειρώτημα et ἐπειρώτησις, ut 9, 44 : Μετὰ τὴν ἐπειρώτησιν τῶν χρησμῶν). Hemst. Artemid. 4, 2, p. 319, 3 : Πρὸς τὴν ἑαυτοῦ ἐπερώτησιν (deorum) ἐκλαμβάνων τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις ὁραθέντα. Plur. Thucyd. 4, 38 : Γενομένων ἐπερωτήσεων δὶς ἢ τρίς. Dionysius ap. Syncellum p. 380, B. Forma neutra Thuc. 3, 53, 68.] Petr. 3, [21] : Συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεὸν, ubi Erasmus hoc verbale Respondendi signif. habere existimavit, Quo fit ut bona conscientia bene respondeat apud Deum. At ultima Interpr. habet, Quo fit ut bona conscientia Deum interroget : annotaturque, posse etiam reddi Deum interpellet, vel inquirat, aut consulat. Siquidem ἐπερώτημα vocari τὴν ἔντευξιν, s. αἴτησιν, Postulationem et interpellationem : quæ ab Hebræis שאלה dicitur. [Conf. Dan. 4, 14.] Atque adeo addi εἰς Θεὸν, e ratione constructionis ap. Hebræos usitatæ, quippe qui dicant שאל באלהים, i. e. Postulavit apud Deum, pro Postulavit a Deo, s. Quæsivit ex Deo. [|| Ἐπερώτημα et Ἐπερώτησις ap. JCtos est Stipulatio, ut Ἐπερωτάω, Stipulor. Constit. Zenonis Cod. Justin. 1, 8, tit. 10, XII, § 1 : Προσῆκον αὐτῷ ἐκ συμφώνου ἢ ἐπερωτήσεως· et ib. § 3 fin. : Ἐκ τῶν συμφώνων ἤτοι ἐπερωτημάτων. Auth. Coll. 7, 9, Nov. 97 proœm. : Ἔννοια γέγονεν ἡμῖν ... μαθεῖν τί δήποτε βουλόμενος ἡμῖν ὁ παλαιὸς νόμος ἐπὶ τῶν τῆς προικὸς

συμβολαίων τὸ μὲν μέτρον τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐν τοῖς γάμοις συμφώνων ἴσον εἶναι τοῖς τε ἄρρεσι ταῖς τε θηλείαις βούλεται ... καὶ οὐχὶ τῷ μὲν τυχὸν τὴν ἡμίσειαν δίδωσιν ἐπερωτᾶν μοῖραν, θατέρῳ δὲ τὴν τρίτην. Ib. c. 1 : Τά τε τῶν ἐπιδεδομένων τά τε τῶν ἐπερωτήσεων σύμφωνα. Et inf. : Τοσοῦτον καὶ τὸ κέρδος ἐπερωτᾶν. Et paulo post : Ἴσα ποιεῖσθαι τὰ ἐπερωτήματα. Et ib. : Εἰ ἐπερωτήσαιεν ἀλλήλους τὸ τέταρτον τοῦ γραφέντος εἰς κέρδος λαβεῖν. Atque ita nonnulli interpretantur in l. Petri ab HSt. cit. || Ἐπερώτημα de Senatusconsulto inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, n. 189, 1 : Κατὰ τὸ ἐπ. τῆς σεμνοτάτης βουλῆς τῶν Φ. Conf. n. 379, 9; 380, 1; 395, 2. L. Dind.]

[Ἐπερωτηματικῶς, Per interrogationem, Interrogative. Cyrill. Catech. p. 301, 23 : Οὐκ ἔγνων; οὕτω γὰρ ἀνάγνωθι, ἐπ. Hase.]

[Ἐπερώτησις. V. Ἐπερώτημα.]

[Ἐπερωτητής, ὁ, Interrogator, Gl.]

Ἐπεσβολέω, Verbis probrosis impeto : a quo ἐπεσβολέων ap. Gregor. Naz. in Carm., quod Budæo est i. q. ἐπεσβόλος. [Lycophr. 130 : Ἐπεσβολήσας λυγρά. Maxim. Κατ. 101 : Ἄσπετ' ἐπεσβολέουσα. L. Dind.]

Ἐπεσβολία, ἡ, Convitium, Nugæ. Hom. Od. Δ, [158] : Ἀλλὰ σαόφρων ἐστὶ, νεμεσσᾶται δ' ἐνὶ θυμῷ, Ὧδ' ἐλθὼν τὸ πρῶτον ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν Ἄντα σέθεν. Ubi Eust. dicit esse vel τὰς τῶν ἐπῶν ἐσβολὰς καὶ ἀρχὰς, vel τὰς κατὰ τῶν βιαίων μνηστήρων ὕβρεις, vel τὰς παρ' ἐκείνων εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ὀδυσσέως καὶ εἰς τὸν αὐτοῦ υἱὸν φλυαρίας, vel potius λοιδορίας et βλασφημίας. [Quint. 1, 748 : Τοὺς γὰρ νείκεε πάμπαν ἐπεσβολίῃσι κακῇσιν. Manetho 6, 625, Tzetz. Anteh. 340. Singulari Julian. Anth. Pal. 7, 70, 6, et anon. ib. 9, 185, 2, Maxim. Κατ. v. 65. Et cum genit. ἐπέων, ut videtur, epigr. in Anth. Pal. 9, 177.]

Ἐπεσβόλος, ὁ, ἡ, Verba probrosa in aliquem jaciens, Verbis probrosis impetens, Convitiator, Blatero, ut Gell., ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βάλλων, et βλάσφημος, Eust. ap. Hom. Il. B, [275] : Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. [Apoll. Rh. 4, 1727 : Νεῖκος ἐπεσβόλον. Lycophr. 332 : Ἐπεσβόλοις ἀραῖσιν. Nonn. Jo. c. 18, 88 : Ἐπεσβόλος δμωίς. In prosa Adamant. Physiogn. 2, p. 399 : Ὑβρισταὶ, κράκται, ἐπεσβόλοι, pro quo ap. Polemonem p. 251 ἐπίβουλοι. De accentu in penult. Arcad. p. 88, 14.]

Ἐπεσθίω, Superedo (ut in hoc Plinii l. : Menander ex Græcis auctor est, allium edentibus, si radicem betæ in pruna tostam superederint, odorem extingui), Post aliud edo, etiam Insuper edo. Xenoph. [Comm. 3, 14, 3] : Ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, Post paulum panis multum obsonii edere. Ap. Athen. 4, [p. 170, D] leguntur ἐπεσθίειν et ἐπιφαγεῖν conjuncta, sed absque exemplo [immo cum exx. Teleclidis : Τυρίον ἐπεσθίοντα· et Aristoph. Pl. 1005 : Προτοῦ δ' ὑπὸ τῆς πενίας ἅπαντ' ἐπήσθιε, ubi κατήσθιε libri præter Rav. Nihil autem deest ap. Athen.], et ita ut aliquid ei loco deesse videatur. [Id. Athen. 7, p. 276, F : Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά. Ubi respicit locum Euripidis, ex quo Clem. Al. Protr. p. 50 attulit verba τοῖς κρέασι χλ. σῦκ' ἐπήσθιεν. Aristot. H. A. 9, 6 med. : Ἡ δὲ χελώνη ὅταν ἔχεως φάγῃ, ἐπεσθίει τὴν ὀρίγανον. Theophr. C. Pl. 6, 4, 7. Absolute etiam Gregor. Nyss. vol. 1, p. 211, D : Τὸν ἄρτον ἄζυμον ἐπεσθίειν.]

Ἐπέσθω, poetice pro ἐπεσθίω, habes in Διακόνιον. [In l. Pherecratis ap. Athen. 14, p. 645, A : Διακόνιον ἔπησθεν, ἀμφιφῶντ' ἔχων. Epicharm. ib. 3, p. 85, D : Τὰ γλυκέα μέν ἐντ' ἐπέσθειν. Callim. Ep. 51 : Ἄλαλιτὸν ἐπέσθων.]

[Ἐπεσκεμμένως, Considerate. Basil. M. vol. 2, p. 552, E : Τούτῳ κοινωνεῖν τραπέζης, εἰ τούτου δεήσειεν, ἐπεσκ., οὐκ ἄλογον. Athan. vol. 2, p. 419. « Theodor. Abbas in Lectt. Mosq. Matthæi 2, p. 37. » Boiss. Συνετῶς, Prudenter, interpretatur Hesychius.]

[Ἐπεσκϊασμένως, Obscure, Sub involucris, Involute. Jo. Chrys. In Ep. 1 ad Thess. serm. 1, vol. 4, p. 163, 12 : Ἐνταῦθα καὶ τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων ἅπτεται, ἀλλ' ἐπ. Seager. Euseb. Comm. in Ps. p. 329, A : Διὰ τῶν ἔμπροσθεν ἐπ. τὴν τῶν ἐθνῶν κλῆσιν αἰνιξάμενος. L. D. Euseb. Præp. ev. p. 140. Wakef.]

Ἐπεσκωμμάζω, Sum procax ad dicendum, si VV. LL. credimus. [Est voc. fictum ex ἐπεισκωμάζω s. ἐπεσκ. vel ex ἐπισκωμματίζω.]

[Ἐπεσπευσμένως, Festinanter, Cito. Hesych. : Ἐπιτροπάδην, ἐπ., quod ad ἐπιτροχάδην pertinere post HSt. animadverterunt intt. Pro eo ἐσπευσμένως schol. Hom. Il. Γ, 213.]

[Ἐπεσσῠμένως, Cito, Properanter. Aret. p. 100 : Τά τε παρεόντα ἐπεσσυμένως σύνεργα. Tzetz. Anteh. 170 : Ἐπ. ἐς νῆας ἔβαινον Ἀχαιοί. Sed Quinti 3, 443 : Οὐ γάρ τις πίσυνός γε σάκος μέγα νωμήσασθαι ἰοῖσίν γ' ἀπάνευθεν ἐπ. πολεμίζειν, leg. cum Rhodom. ἐπεσσύμενος πολεμίζει. L. Dindorf.]

Ἐπεστραμμένως, More eorum quæ ἐπέστραπται s. ἐπιστρέφονται; aliis Perverse, Obtorte, Contorte. [Thom. M. p. 338 : Μὴ μόνον ἐπ. λέγε ἀλλὰ καὶ ἐπιστρεφῶς. Eust. Il. p. 819, 52 : Τὸ ἐπιστροφάδην ἀντὶ τοῦ ἐνεργῶς, εὐτόνως, σπουδαίως, ἐπ. ὧδε καὶ ὧδε, διὰ τὴν διάφορον θέσιν τῶν κτεινομένων.]

[Ἐπεσχαρία, ἡ, Planum foci solaris, i. e. Terra, ut interpr. et restituit Bœckh. vol. 2, n. 2321, 2 : Ἀελίου γλυκερὴν λεῖπον ἐπεσχαρίην. Hase.]

[Ἐπεσχάριος, ὁ, Focarius. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 648, 8 : Δαλὸν ἐπεσχάριον. ἄϊ]

[Ἐπεσχάτιος ap. Sibyllam Maii 12, 104; sed scrib. ἄχρις ἐπ' ἐσχατίης καμπῆς. Osann.]

Ἐπετειόκαρπος, ὁ, ἡ, Uno anno fructificans, VV. LL. ex Theophr. 1.

Ἐπετειόκαυλος, ὁ, ἡ, Singulis annis caulem mutans, Theophr. H. Pl. [1, 2, 2 : Ὅσα ἐπετειόκαυλα καὶ ὅσα διετίζει· 6, 3, 1] : Ἐπ. δ' ἐστὶν ὥσπερ ὁ νάρθηξ. [Iterum HSt. :] Ἐπετειόκαυλος, Cujus caulis hyeme moritur, Bud. ex Theophr. 7, p. 82. Affert vero et Gazæ interpret. Qui annuo caule constat, etiamsi radices permanent; Qui singulis annis caulem mutat, VV. LL.

Ἐπέτειος, ὁ, ἡ [et α, ον, Herodoti 6, 105 : Θυσίῃσι ἐπετείῃσι. Sed optimus cod. Flor. ἐπετείοισι, ut τὴν ἐπέτειον est 2, 92; 3, 89. Æsch. Ag. 1015 : Ἐξ ἀλόχων ἐπετειᾶν. Geopon. 10, 77, 7 : Ἐπετείας βλάστης, quum ἐπέτειον βλάστην fuisset ib. 2.] Anniversarius, Annalis, Annum durans, Bud. ex Theophr. : Φασὶ δὲ οἱ μὲν ἐπέτειον εἶναι, οἱ δὲ διαμένειν τὴν ῥίζαν εἰς χρόνον... [H. Pl. 1, 1, 2 : Τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς ἔνια τοιαῦτ' ἐστιν ὥστ' ἐπέτειον ἔχειν τὴν οὐσίαν· 9 : Ἐπετείοις καὶ χρονίοις· et ib. 10; 2, 2; 5, 2, etc. De anni tempestatibus C. Pl. 5, 7, 3 : Κατὰ τὰ πάθη καὶ τὰς διαθέσεις τοῦ σώματος, αἳ γίνονται διὰ τὰς ἐπετείους ὥρας. Ib. 12, 1 : Οἷα τὰ ἐπέτεια καύματα γίνεται κατὰ τὸν οἰκεῖον καιρὸν. οἷον ὑπὸ κύνα. Aristot. De longæv. c. 1 : Ἐπέτειον ... ἔχει τὴν ζωήν· H. A. 2, 40 init. : Σφηξ ὁ ἐπ. et 9, 40 med. : Αἱ ἐπέτειοι (μέλιτται). Plato Leg. 12, p. 955, D : Τὴν ἐπέτειον ἐπικαρπίαν· Reip. 5, p. 470, B : Τὸν ἐπ. καρπὸν ἀφαιρεῖσθαι· 3, p. 405, C : Τινῶν ἐπετείων νοσημάτων. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 233, 13 : Τάδε ἐπέτεια παρέδομεν, Per annum accepta. Sic ib. n. 138; 140; 141, 44; 142, et alibi.] || Ἐπετείους ὑμᾶς ὄντας, Suid. [ex Aristoph. Eq. 518] exp. εὐμεταβλήτους, ὀλιγώρους, μὴ διαμένοντας ἐν τοῖς αὐτοῖς ἀεὶ, ἀψικόρους· dicens metaph. sumptam esse ἀπὸ τῶν οἰωνῶν μὴ μονίμων ὄντων, ἀλλὰ φερομένων τῇ πτήσει. [Demosth. p. 649, 16 : Τὰ τῆς βουλῆς ψηφίσματα ἐπέτεια εἶναι· 901, 7 : Τὸν νόμον, ὃς κελεύει τὰς ἐγγύας ἐπετείους εἶναι. Seager. || Hornus, Hornotinus. Etym. M. et Hesych., ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. V. Ἐξέτειος. || Formam Ion. Ἐπέτεος Koen. ad Gregor. p. 440, ex libro uno reddendam putabat Herodoto 3, 89, quanquam in ἐπέτειος consentiunt libri omnes 2, 92; 6, 105; 8, 108. Nec defensa videtur illa forma simili ἐπιτήδεος. || Formam Ἐφέτειος, de qua v. in Ἔπετος, habent Gl. cum interpr. Annuus, Annotinus; ex Aristot. Probl. 20, 7 et 13, ubi ἐφέτιος libri nonnulli, annotavit Schneider. Sic ἐφεστίων pro ἐπετείων Diodori quidam 19, 21. V. Ἔτος L. Dind.]

[Ἐπετειοφορέω.] Ἐπετειοφορεῖν, In singulos annos fructum ferre. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 3.]

Ἐπετειοφόρος, ὁ, ἡ, Qui in singulos annos fructificat, Annuatim fructum ferens. Theophr. C. Pl. 1, [20, 3] : Παρενιαυτοφόρα δὲ καὶ οὐκ ἐπετειοφόρα, τῶν δένδρων ... τὰ ξηρὰ καὶ ξυλώδη.

Ἐπετειόφυλλος, ὁ, ἡ, Singulis annis folia mutans. Theophr. [H. Pl.] 7, [11, 3] : Τὰ δὲ κιχωριώδη πάντα ἐπ.

[Ἐπετηδευμένως, Consulto, De industria. Schol. Clim. p. 249, 18. Hase.]

Ἑπέτης, ὁ, Pedissequus, Famulus. [Pind. Pyth. 5, init.: Ὁ πλοῦτος εὐρυσθενὴς, ὅταν τις... αὐτὸν ἀνάγῃ πολύφιλον ἑπέταν. Ubi ὀπαδὸν inter alia interpr. schol. Hesych.: Ἑπέται, ἀκόλουθοι, θεράποντες, et omisso ἀκ. Etym. M., Suid., Zon.]

Ἐπετήσιος, ὁ, ἡ et α, ον, Per totum annum durans. Hom. Od. H, [118]: Τάων οὔ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Nisi malis Annuus, Qui singulis annis provenit, ἐπέτειος. Infra ἐπηετανὸς pro eod. [Callim. Apoll. 78: Τελεσφορίην ἐπετήσιον, Sacrum anniversarium. Hemst. Ap. Thucyd. 2, 80: Χάονες, ὧν ἡγοῦντο ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ γένους Φώτυος καὶ Νικάνωρ, HSt. conj. ἐπετησίῳ. Ἐπετήσιος ἑορτὴ Poll. 1, 57, ponit ut Homericum. Dio Cass. 53, 13: Ἐπετησίους καὶ κληρωτοὺς εἶναι (magistratus)· 50, 10: Τὸ τέταρτον τῆς ἐπετησίας προσόδου. Sed 52, 9: Προστατείαις ἐπετησίοις. Julianus p. 131, D: Ἐπετησίοις θυσίαις. L. Dindorf.]

[Ἐπετίνη. Theophr. H. Pl. 7, 8, 1: Ἐπιγειόκαυλα, καθάπερ ἡ πιτυίνη καὶ ἡ ἀπαρίνη. Cod. Urbinas ἐπετίνη καὶ ἀπαρίνη, et similiter alii.]

Ἑπέτις, ιδος, ἡ, Pedissequa, Famula. Apoll. [Rh. 3, 666: Τις δμωάων, ἥ οἱ ἑπέτις πέλε κουρίζουσα.]

[Ἔπετος. Etym. M. p. 354, 58 s. Suidas vel gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 227, 32: Ἐπέτειον ἐπὶ τοῦ νῦν ἔτους. Ἔπετος γὰρ δεῖ λέγεσθαι τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης. Ῥητορική. Manifestum videtur improbari scripturam ἐφέτειος, de qua v. in Ἐπέτειος, ubi indicati sunt ll. Dem., quos respexit grammaticus. Non liquet autem quid sit ἔπετος, nisi scribendum quod sæpe scribi ἐφ' ἔτος in Ἔτος dicemus, et quo referatur Pindari, si nomen recte habet, auctoritas.]

[Ἐπευάζω, Acclamo. Orph. H. 68, 6: Ἐπευάζουσαι ἀνάγκαις (Eumenides), i. e. Gaudentes necessitatibus s. legibus fatalibus quarum Furiæ sunt vindices. Sic autem HSt. correxit librorum script. ἀπαυάζουσαι vel ἀπαυγάζουσαι. Ib. 78, 9, cum accusat.: Ἐπευάζουσα ἄνακτα, Celebrans vel Evans. In gl. Hesychii Ἐπεβαλλομένη, ἐνθεαζομένη, ἐπευαδδομένη vel potius ἐπευαδδομένα restituebat Valck. Ep. ad Rœver. p. 78.]

[Ἐπευδοκέω, Acquiesco, Probo. Nicet. Alex. p. 157, D: Ἐπευδοκεῖ τῇ ἐπανελεύσει. L. D. Niceph. Antioch. Vita Sim. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 365, 64: Συνεὶς οὖν ἐντεῦθεν καὶ Θεὸν ἐπευδοκεῖν τῇ χειροτονίᾳ· et p. 366, 53: Θεὸν ἄνωθεν ἐπευδοκοῦντα. At ap. Constant. Acrop. Orat. in Jo. Damasc. Actt. SS. ib. t. 2, p. 735, 57: Ἐπευδοκῆσαι τουτῳὶ τὰ πρὸς ἔφεσιν, videtur vert. Largiri. Hase.]

Ἐπευθῡμέω, Bono s. Æquo animo sum in vel ob. [Sap. Sal. 18, 6: Ἵνα ἀσφαλῶς εἰδότες οἷς ἐπίστευσαν ὅρκοις ἐπενθυμήσωσι. Ceterum vocem hanc Aristæneto 2, 14, p. 258, restituit Abresch. Schleusn.]

Ἐπευθύνω, Dirigo, Rego: ἐπευθύνειν τὰ κοινὰ, inquit Bud., vel ἀπευθύνειν, Æschin. [p. 76, 13: Τὸν τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετραφότα τοῦτον ἐάσετε πάλιν ἀπ. τὰ κοινὰ, ubi in libris variatur inter ἐπ. et ἀπευθύνειν] dicit pro Regere. [Æsch. Pers. 860: Νομίσματα πύργινα πάντ' ἐπεύθυνον. Ubi ἀπεύθυνον cod. Med. a pr. manu. Plut. Mor. p. 790, F: Ὁ πολιτικὸς πράττων τὰ κοινὰ καὶ διοικῶν ἐπευθύνει τὸν νέον· 975, F: Ταῖς μὲν ἐπικόπτοντα, ταῖς δὲ ἐπευθύνοντα πράξεις καὶ δρμὰς εἰς τὸ τέλος. Proprie Xen. Cyn. 5, 32: Οὐρὰν δὲ οὐκ ἐπιτηδείαν ἔχει (lepus) πρὸς δρόμον· ἐπευθύνειν γὰρ οὐχ ἱκανὴ τὸ σῶμα διὰ τὴν βραχύτητα. Poll. 5, 60: Ἐπευθύνειν τὰ ἴχνη. Plut. Mor. p. 980, F: Ἀεὶ σύνεστιν ἑνὶ τῶν μεγάλων κητῶν καὶ προνήχεται τὸν δρόμον ἐπευθῦνον (ἰχθύδιον, quod vocatur ἡγεμών). ῡ]

[Ἐπευθύς. Joseph. A. J. 15, 8, 5: Τῆς χώρας ἀρίστην οὖσαν τὴν πλησίον κατεμέριζε τοῖς οἰκήτορσιν, ὡς ἐπευθὺς ἐν εὐδαιμονίᾳ συνιόντες οἰκεῖν. Recte al. εὐθὺς... συνιόντας.]

[Ἐπευκλείζω, Decoro, Honesto, Orno. Epigr. ap. Athen. 1, p. 19, C: Θήβας πατρίδ' ἐπευκλείσας. Simonid. Anth. Pal. 13, 14, 2: Νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλείσας.]

[Ἐπευκτέος. V. voc. seq.]

Ἐπευκτὸς, ὁ, ἡ, Exoptandus, Votis expetendus: ut ἐπ. ἡμέρα, Hierem. 20, [14, unde ἐπευκτέα citat Clem. Str. 3, p. 201, 21 ed. Comm.] Hesych. et Suid. exp. ἐπιθυμητὴ, εὐχῆς ἀξία. [Nicet. Eugen. 9, 243: Τοῖς ἐπευκτοῖς ἐμπατήσαιεν τόποις. Boiss.]

[Ἐπευλᾰβέομαι, Metuo, Vereor. Macc. 2, 14, 18: Ἐπευλαβεῖτο τὴν κρίσιν δι' αἱμάτων ποιήσασθαι. Sed Alex. ὑπευλαβεῖτο, quo utitur Method. p. 86.]

[Ἐπευλογέω, Benedico. Poetaster cum Wernsdorfii Phile p. 50: Ἄκουσον, θύτα, τοὺς λόγους ἐπευλόγει. Boiss. Tzetz. Hist. 9, 207: Φαγὼν οὖν ἐπευλόγει με. Elberl. Constant. Cærim. p. 117, C: Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸν λόγον ἐπευλόγησον. Cinnam. p. 12, D: Μανουὴλ τοῦτον σὺν εὐλαβείᾳ προσιὼν ἐπευλόγει. Nicet. Man. Comn. p. 40, D: Ἦν δ', ὡς ἔοικε, καὶ τὸ θεῖον ἐπευλογοῦν καὶ πληθῦνον αὐτά. Pass. Georg. Sync. p. 107, A: Ἐπευλογήθη (Jacob). L. Dind.]

[Ἐπευμοιρέω, Nanciscor. Georg. Acrop. p. 43, D: Κοινοῦ χρυσοβούλλου ἐπευμοιρῆσαι. L. Dind. Sum felix. Gemist. Pletho Orat. fun. p. 25 ed. Fülleb. Osann.]

[Ἐπεύναχτος. Ἐπευναχτής. V. Ἐπευναταί.]

Ἐπευναταὶ, Hesychio οἱ συγκοιμηταί [Concubini. Quæ gl. alludit, ut viderunt intt., ad nomen quod Spartani imposuerunt helotis illis quos, ut ait Theopomp. ap. Athen. 6, p. 271, C, ἀποθανόντων πολλῶν Λακεδαιμονίων ἐν τῷ πρὸς Μεσσηνίους πολέμῳ ἀνεβίβασαν ἐφ' ἑκάστην στιβάδα τῶν τετελευτηκότων, καὶ πολίτας ὕστερον ποιήσαντες προσηγόρευσαν ἐπευνάκτους, ὅτι κατετάχθησαν ἀντὶ τῶν τετελευτηκότων εἰς τὰς στιβάδας. Qua forma bis deinceps ap. Ath. est τοῖς ἐπευνάκτοις, et antea τῶν ἐπευνάκτων, ap. Hesychium vero Ἐνεύναχτοι cum interpr. οἱ παρθενίαι. Qui codicis sui vitio deceptus recepit ἐνεύνακτοι, omisit autem ἐπεύνακτοι. Sed idem quod illos ἐνευνάκτους vel ἐπευνάκτους non diversos dicit a παρθενίαις, qui vulgo perhibentur filii fuisse τῶν ἐπευνάκτων, commune habet cum Diodoro, ap. quem de iisdem partheniis bis est ἐπευναχτῶν et ἐπευναχταὶ Exc. Vat. p. 10 ed. Mai. Quæ forma si plus est quam error librarii, etiam Hesychio reddenda erit pro ἐπευναταὶ, ut, si minus apud ipsos Spartanos, certe ap. historicos et grammaticos antiquos variatum fuerit quum in significatione tum in forma vocabuli. Recte enim a transitivo ἐπευνάζω formatur ἐπεύναχτος, ut ab intransitivo ἐπευναχτής. L. Dind.]

[Ἐπευτῠχέω, Nanciscor. Nicet. Eugen. 1, 158: Οὕτω τοσαύτην ἡ Δρόσιλλα παρθένος καινὴν ἐπευτύχησε καλλονῆς χάριν· 7, 209: Θεοῦ, δν καὶ συνεργὸν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγάπης ἐπευτυχοῦμεν. Boiss.]

Ἐπευφημέω, Fausta acclamatione do significationem quandam approbationis, Secunda admurmuratione approbo. Hom. Il. A, [22]: Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ Αἰδεῖσθαί θ' ἱερῆα καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἄποινα. [Apoll. Rh. 4, 295: Τέρας αἴσιον, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν... στέλλεσθαι τήνδ' οἶμον· et absolute 1594. Plut. Galb. c. 14: Κἀκεῖνος ἐπευφήμει καὶ τοὺς ἑπομένους ἐκέλευσε. Dio Cass. 62, 23: Θύσας καὶ ἐπευφημήσας· 74, 1: Οἱ ἄνθρωποι πολλὰ ἐπευφήμουν. Charito l. 8 extr.: Ἐπευφήμησεν ὁ δῆμος, Ἀγαθῷ ἀνδρὶ κτλ.] Bud. ab Arriano poni ait pro Bene ominor. [Exp. 6, 13, 9: Ἰδεῖν ἐγγύθεν καί τι καὶ ἐπευφημίσαντες ἀπελθεῖν, ubi ἐπευφημήσαντες restituit Lobeck. ad Phryn. p. 597, idemque pro eodem ap. Proc. H. in Sol. 26: Ἄλλοι δ' ἄβρὸν Ἄδωνιν ἐπευφήμισσαν ἀοιδοί. Ubi cum accus. conjungitur, signif. simili atque in Actis SS. April. vol. 3, p. xiv, B: Ἐπευφήμει τὸν βασιλέα ὁ δῆμος, Fausta acclamatione excipiebat. Arrian. Epict. 3, 26, 29: Ἀκολουθῶ ἐπευφημῶν τὸν ἡγεμόνα, ὑμνῶν αὐτοῦ τὰ ἔργα, Collaudans s. Prædicans.] Sic in VV. LL. Omine bono prosequor. In lisd. Faustum precor, Salutem et felicitatem precor, Secundo clamore laudo. Affertur vero et hic l. Eur. [Iph. A. 1468]: Ἐπευφημήσατε Παιᾶνα τῇ ᾽μῇ συμφορᾷ Διὸς κόρην Ἄρτεμιν· et exp. Bene ominantes Artemidi filiæ Jovis pæana canite de mea calamitate, additurque, Lascarin hic subaudisse κατά. Adjicitur vero et hic ejusd. poetæ l. [Iph. T. 1403]: Ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης Παιᾶνα, et exp. Fausto pæane prosequebantur preces puellæ. Male vero ἐπευφήμησαν in illo Hom. l. interpr. simpl. Assensi sunt. [Æsch. Pers. 620: Χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων ὕμνους ἐπευφημεῖτε. Musæus 275: Οὐ ζυγίην Ἥρην τις ἐπευφήμησεν ἀοιδὸς, Invocavit s. Invocanda bonum omen dedit. Apoll. Rh. 1, 556: Νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισιν,

Apprecatus est. Alia constr. Æsch. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, B : Ξύμπαντα δ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας Παιὼν ἐπευφήμησεν, Sortem meam diis caram fausto omine appellavit. Schol. cum libris nonnullis παιῶνα, quod explicat ἀλαλαγμὸν ἐπ' εὐτυχίᾳ. Alii παιᾶνα, ut supra ap. Eurip. Eadem autem constr. Proculus l. supra cit., Ἄλλοι δ' ἄδρὸν Ἄδωνιν ἐπευφήμησαν ἀοιδοὶ, Alii (Solem) vocarunt Adonin. Et passivo Hierocl. In Pythag. p. 42 : Ὅθεν καὶ θεῶν παῖδες οἱ ἥρωες εἰκότως ἐπευφημοῦνται. L. Dind.]

[Ἐπευφημίζομαι, Euphemismo utor s. vocabulo vel oratione boni ominis. Schol. Aristoph. Ran. 1421 : Εἰώθεισαν δὲ τοῖς τοιούτοις ὅρκοις χρῆσθαι ἐπευφημιζόμενοι, ὥστε εἰπεῖν μὲν, Μὰ τὸν, ὄνομα δὲ μηκέτι προσθεῖναι. Hesych. v. Καταίσια ab Hemst. cit. : Καταισίμους ἐπευφημιζόμενοι λέγουσι τὰς ἐπ' ἀγαθῷ μαντείας. Schol. Pind. Pyth. 3, 27. Permutatum cum ἐπιφημίζω notavit Lobeck. ad Phryn. p. 597.]

[Ἐπευφημισμὸς, ὁ, Fausta s. Secunda acclamatio. Eust. Il. p. 120, 18 : Ὁ τῶν Ἀχαιῶν ἐπ. (Il. A, 22 l. in Ἐπευφημέω cit.) Ap. Hesych. v. Εὖα perperam scribebatur ἐπευφημιασμός.]

[Ἐπευφραίνομαι, Lætor. Basil. M. vol. 3, p. 94, E : Ἐπὶ μεῖζον τῆς περὶ σὲ ἐπιφανείας αὐξανομένης αὐτοί τε ἐπευφραίνεσθαι κτλ. Angl. Psell. in Cant. Cant. 2, 3. Boiss. Euseb. H. E. p. 56, 268. Kall. Greg. Nyss. vol. 2, p. 175, A : Παισὶν οὐκ ἐπευφραίνεται· 542, A. Et absolute 759, C.]

[Ἐπευφρατίδιος, ὁ, Euphratis accola. Lucian. Pisc. c. 19 : Σύρος τῶν Ἐπευφρατιδίων. ἄϊϊ]

[Ἐπευχἄριστέομαι, Gratias ago. Clem. Hom. 10, 26 Kall. Papyrus in Maii Auctt. class. vol. 5, p. 601. Osann. Act. Const. Acrop. Or. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 32 : Ἐπευχαριστήσας ὥσπερ τοῦ συναλλάγματος, Veluti gratulatus sibi de. Hase.]

Ἐπευχὴ, ἡ, Precatio, Preces. Votum, ex Plat. [9, p. 871, C. || Signif. eadem qua seq. ἐπεύχιον paroxytonon Ἐπεύχη ponit Ducang. Gl. p. 419, cum ex. Eucholog. de Dedicat. templi p. 832, ubi est Τάπητα ἤγουν ἐπεύχην, quod tamen est pro ἐπεύχιον vel ἐπεῦχιν, pariter atque ἀπευχὴν, ab eodem Ducangio annotatum.]

[Ἐπεύχιον, τὸ, Tapes qui εὐχὰς s. orationes in ecclesia et alibi ad deum fundentibus insterni solet; hinc Quivis tapes villosus, qui humi sterni solet. Eust. Il. p. 1056, 64; 1347, 38, aliique Byzantini ap. Ducang. Gl. p. 419. Qui etiam Ἐπευχίτης, ὁ, affert ex Jo. Phocæ Descr. Terræ S. c. 23, p. 35 : Μικρόν τι ξυλάριον πρὸς ἡμᾶς ἀγαγεῖν, ἀφ' οὗ σταυρία κατασκευάσαντες ἡμῶν τοῖς ἐπευχίταις χάριν εὐλογίας ταῦτα παρέξομεν. Ubi vertit Allatius, Voti reis.]

Ἐπεύχομαι, pro simpl. εὔχομαι, Precor, Vota facio, aliquoties ap. Hom., quum addit dat. θεοῖς. [Od. Ξ, 423, Υ, 238, Φ, 203. Et cum nomine numinis Il. Γ, 350, Z, 475, Od. K, 533, Υ, 60, Pind. Pyth. 3, 77, Soph. OEd. C. 1024, Aristoph. Vesp. 388, Pac. 1320.] Sic et ap. Plut. Et interdum etiam c. infin., ut Cam. [c. 12] : Ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς ταχὺ Ῥωμαίους μετανοῆσαι, Deos precatus est ut Romanos pœniteret. [Hom. Od. Ξ, 423 : Ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσιν νοστῆσαι Ὀδυσῆα. Æsch. Ag. 1324 : Ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι ... τίνειν. Soph. Phil. 1470 : Νύμφαις ἁλίαισιν ἐπευξάμενοι νόστου σωτῆρας ἱκέσθαι. Aristoph. Pac. 1320; Xen. Cyrop. 8, 3, 13; Demosth. p. 274, 27.] Et cum accus. rei ac dat. pers. Galba [c. 18] : Τὴν εὐτυχίαν ἐπευχομένων τῷ αὐτοκράτορι. [Æsch. Sept. 279 : Τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς. Cum accus. solo Æsch. Ag. 1462 : Μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου. Soph. OEd. C. 484 : Τάσδ' ἐπεύχεσθαι λιτάς. Eur. Suppl. 8 : Ἐπευξάμην τάδε. Cum infinit. Æsch. Sept. 466 : Ἐπεύχομαι τάδε μὲν εὐτυχεῖν· Ag. 1293 : Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν· Eum. 934, Soph. Tr. 16, Xen. Cyrop. 4, 2, 12, Plato Leg. 2, p. 664, C. Absolute Eur. Ion. 670 : Εἰ δ' ἐπεύξασθαι χρεὼν, ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή. Plato Leg. 9, p. 878, A : Τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐπευξαμένους.] At verò ap. Eur. ἐπεύχεσθαι otiosam non habet præp. [Hec. 542] : Πᾶς δ' ἐπεύξατο στρατὸς, pro Verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, Bud. p. 622. Existimo autem posse etiam verti, Neoptolemi vota suis subsequutus est. Ap. Xen. certe invenio ἐπεύχεσθαι et de Eo qui alicujus verbis preces subjungit. [Vel potius, qui precatur, precibus verba subjungit, Cyrop. 5, 1, 28 : Ἐπεύξατο, ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, αἰτοῦμαί σε κτλ., eodemque modo alibi sæpius. || Imprecor. Æsch. Ag. 1600 : Μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται· 501, Cho. 112, Sept. 452; Plato Leg. 11, p. 931, B, Critiæ p. 119, E, et ubi in bonam partem dicitur, 120, B. Seq. infinit. Æschin. p. 69, 14, Soph. OEd. T. 249. Absolute Tr. 811, Ph. 1286. || Voveo. Æsch. Sept. 271, quum dixisset : Κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων ἔπειτα σὺ ὁλολυγμὸν ἱρὸν εὐμενῆ παιάνισον, addit : Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς πεδιονόμοις τε καγορᾶς ἐπισκόποις Δίρκης τε πηγαῖς, οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω, εὖ ξυντυχόντων καὶ πόλεως σεσωσμένης ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν ὧδ' ἐπεύχομαι θήσειν τρόπαια. Ubi legendum esse ὕδασί τ' Ἰσμηνοῦ λέγω, pluribus alibi dicemus. Plato Critiæ p. 119, D : Ἐπευξάμενοι τῷ θεῷ τὸ κεχαρισμένον αὐτῷ θῦμα ἑλεῖν. || Adoro, cum accus. pers. Aristænet. 2, 2, p. 134 : Ἐπηυξάμην ἀρτίως θεούς. Xen. Eph. p. 21, 13 : Ἐπεύχονται δὲ αὐτούς. Const. Cær. p. 17, B : Ἐκεῖσε γὰρ οἱ τῆς συγκλήτου πάντες ἵστανται ἐπευχόμενοι τοὺς δεσπότας. Et cum duplici accus. p. 7, D : Τὰ εἰωθότα ἐπευχόμενοι τοὺς δεσπότας. Pro quo ἐπευχόμενον τοῖς δεσπόταις est 8, C.] || Ap. Hom. ἐπεύχομαι pro Glorior, Jacto me, ut simpl. εὔχομαι. [Il. E, 119 : Ὅς μ' ἔβαλε φθάμενος καὶ ἐπεύχεται· P, 35 : Ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις, et alibi sæpius. Cum adj. N. 413 : Δηίφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο. Ib. K, 368 : Μή τις Ἀχαιῶν φθαίη ἐπευξάμενος βαλέειν, i. e. βαλεῖν καὶ ἐπεύξασθαι. Cum dat. Il. Π, 829 : Καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα· Λ, 431 : Δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι.] Ex Eur. quoque affertur ἐπεύχομαι μέγα θράσος, pro Jacto me valde audacem. [Rhes. 693. Absolute Æsch. Ag. 1394 : Ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι. Seq. infinit. Hom. H. Ven. 287, Æsch. Eum. 58, Ag. 1262, Plato Leg. 10, p. 905, A, Epin. p. 991, C, Soph. p. 235, C. Cum duplici accus. Eur. Iph. T. 508 : Ἄργος πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι. L. Dind.]

[Ἐπευωνέομαι pro ἐπευωνίζομαι perperam scriptum ap. Constant. Basil. Mac. c. 46, p. 118 : Τοσοῦτόν φασιν ἐπευωνηθῆναι τότε τὸ ἔλαιον, pro ἐπευωνισθῆναι. L. D.]

Ἐπευωνίζω, Vilem s. Viliorem reddo. Plut. Cic. [c. 8, coll. Coriol. c. 20, C. Gracch. c. 5, ubi cum dativo pers.] : Ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, ἀλλ' ὅσον ἐπευωνίσαι τὴν ἀγορὰν, ἀπεχρήσατο τῇ φιλοτιμίᾳ, Ut annonam viliorem redderet, Bud. Idem alioqui ab Eodem accipi ἐπευωνίζω tradit pro Vili licitor; sed locum non affert. [Respexit Mor. p. 828, E, infra cit.] At in VV. LL. redditur Vili pretio emo s. vendo; et affertur ille Plut. locus, cui tamen illa potius, quam attuli, interpretatio convenit. [Sic etiam Demosth. p. 687, 24 : Τὰς τιμὰς καὶ τὰς παρ' ὑμῶν δωρεὰς ὥσπερ οἱ τὰ μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες οὕτω πωλοῦσιν ἐπευωνίζοντες. Plut. Mor. p. 828, E : Κἂν πωλῇς, ἐπευωνίζοντα (fœneratorem qui vili pretio vendere vendentem cogit). Vendendi vero significatione Dio Cass. 47, 14 : Τὰ μὲν ἐπευωνίζοντες, τὰ δὲ καὶ προῖκα σφίσι χαριζόμενοι· ut eodem modo capiendus videatur alter ejusd. l. fr. Peir. 102, p. 43, 97 : Πᾶσαν αὐτοῖς τὴν λείαν ἐπευωνίσας ἀπέδοτο. Ad eand. referendi Il. Pollucis 3, 125 : Ἐπευωνίζουσιν, ἄξια πιπράσκουσιν· Philonis vol. 1, p. 268, 17 : Τῶν λεγόντων μὲν εἶναι σοφῶν, πωλούντων δὲ τὴν σοφίαν καὶ ἐπευωνιζόντων· Basilii M. vol. 1, p. 109, A : Ἀποκηρύξει τὰ σὰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς σοῖς ἐπευωνίζων αὐτὰ διαθήσεται. Passivo Poll. 1, 51 : Ἐπευωνισμένων τῶν πυρῶν· 7, 10 : Ἐπευωνισμένα καὶ ἀντίπροικα. Dio Cass. 60, 17 : Ἡ πολιτεία οὕτως ὑπὸ τῆς εὐχερείας ἐπευωνίσθη ὥστε καὶ λογοποιηθῆναι ὅτι κἂν ὑάλινά τις σκεύη συντετριμμένα δῷ τινι, πολίτης ἔσται. Et altera signif. Philo vol. 2, p. 451, 9 : Εἰ δέ τινας ὑπ' ἀνδραποδοκαπήλων ἐπευωνιζομένους ἰδών τις οἴεται δούλους εὐθὺς εἶναι. Egit de hoc v. Hemsterh. ad Luciani Nigr. c. 23.]

[Ἐπευωχέομαι, Epulor in. Dio Cass. 62, 15 : Ἐπὶ στρωμάτων ἁπαλῶν ἐπευωχεῖσθαι.]

Ἐπέχω, [fut. ἐφέξω et ἐπισχήσω], Inhibeo, Reprimo, Moror, Retro ago. [Hom. Il. Φ, 244 : Ἔπεσχε ῥέεθρα ὄζοισι. Plut. Cat. min. c. 28 : Ἐπέσχε τῇ χειρὶ τὸ στόμα.] Soph. [Aj. 50], ἐπέχω χεῖρα, Reprimo manum. [OEd. C. 1432 : Καὶ μή μ' ἐπίσχῃς· Aj. 847 : Ἐπισχὼν χρυ-

σόνωτον ἡνίαν· Phil. 881 : Μηδ' ἐπίσχωμεν τὸ πλεῖν. Eur. Iph. A. 861 : Ὧν μ' ἐπέσχες οὕνεκα· Hec. 895 : Πολυξένης ἐπίσχες τάφον· Hel. 1642 : Ἐπίσχες ὀργάς. Thuc. 5, 63 : Τὴν μὲν ζημίαν ... ἐπέσχον. Idemque cum accus. pers. 4, 5. Demosth. p. 518, 20 : Τὸ λαμβάνειν δίκην ἐπέσχετε ταύτας τὰς ἡμέρας· 541, 24.] Plut. : Τίς δ' ἂν ἐπέσχε μυριάδας ἑπτὰ Ῥωμαίων; Sol. [c. 5] : Ἐφέξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Et pass. ap. Synes., ῥεῦμα ἐπισχεθὲν, Flumen retentum et cohibitum. At ἐπέχειν τὴν γλῶσσαν, pro Continere linguam, Favere lingua [Eur. Hec. 1283 : Οὐκ ἐφέξετε στόμα; Phœn. 866 : Κλήσας στόμα χρησμοὺς ἐπέσχον. L. D. Galen. De simpl. med. virt. 8, p. 103 : Τὴν ῥέουσαν γαστέρα ἐπέχει] : et ἐπισχόμενος τὰ ὦτα ex Plut. [Pomp. c. 55] de Eo qui aures obturavit, vide ap. Bud. [V. infra in medio. Seq. infinit. cum part. μὴ Soph. Phil. 342 : Οὐ πολὺν χρόνον μ' ἐπέσχον μή με ναυστολεῖν ταχύ· El. 517. Aliter Thucyd. 1, 129 : Καί σε μήτε νὺξ μήθ' ἡμέρα ἐπισχέτω ὥστε ἀνεῖναι πράσσειν τι ὧν ἐμοὶ ὑπισχνεῖ.] Dicitur et ἐπέχω σε τούτου, Obsto ne hoc facias, Bud. ex Plut. Sic [Eur. Andr. 160 : Ὧν ἐπισχήσω σ' ἐγώ. Xen. H. Gr. 6, 5, 14 : Ἐπέσχον αὐτοὺς τῆς διώξεως. Demosth. p. 505, 16; 1128, 16;] Plato Ap. Socr. [p. 39, D] : Ἐπισχήσειν τοῦ ὀνειδίζειν. [Aristoph. Lys. 743 : Ὦ πότνι' Εἰλειθυί' ἐπίσχες τοῦ τόκου.] Interdum vero neutral. pro Subsisto, Supersedeo : Ὅπου ἂν ἐπίσχωσι τῆς πορείας, Xen. [Cyrop. 4, 2, 12, Anab. 3, 4, 36. Plato Lys. p. 210, E : Ἐπέσχον τοῦ λόγου. Demosth. p. 179, 14 : Ἐπισχὼν ὧν ὥρμηκε. Thuc. 8, 31 : Τούτου μὲν ἐπέσχεν.] Item Expecto, Cunctor, Differo, Intermitto : de quibus Bud. p. 635, qui etiam annotat in l. illo, ἐπίσχωσι τῆς πορείας, subaudiri posse ἑαυτοὺς, τὴν ὁρμήν : quod et de similibus ll. intelligendum est. Sic autem ἐλλειπτικὸς esse putatur sermo, quum dicitur [Thuc. 5, 32; 8, 5, Plut. Mor. p. 1120, C; 1123, E, et alibi] ἐπέχω περὶ τούτου : subaudiri enim acc. τὴν συγκατάθεσιν : quum etiam Cic. Retineo et inhibeo assensionem interpr. [Plut. Mor. p. 955, C : Τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις.] Hinc autem vocati ἐφεκτικοὶ philosophi, qui et Pyrrhonii, atque Academici : vide Ἐφεκτικός. [Hom. Od. Φ, 186 : Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε. Æsch. Prom. 697 : Ἐπίσχες, ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς· Cho. 896 : Ἐπίσχες. Soph. Phil. 539 : Ἐπίσχετον· μάθωμεν· OEd. C. 856, Eur. Phœn. 896 : Ἐπίσχες αὐτοῦ. Aristoph. Eq. 847 : Ἐπίσχες ἐν ταῖς ἀσπίσιν. Soph. El. 1369 : Εἰ δ' ἐφέξετον. Aristoph. Pac. 1042 : Μῶν ἐπισχεῖν σοι δοκῶ; Thuc. 1, 90, 131 et alibi. Futuro 6, 33 : Ὅμως δὲ οὐ καταφοβηθεὶς ἐπισχήσω, Non tacebo. Herodot. 1, 32 : Πρὶν ἂν τελευτήσῃ, ἐπισχέειν, μηδὲ καλεῖν κω ὄλβιον· 5, 51 : Λέγειν μηδὲ ἐπισχεῖν τοῦ παιδίου εἵνεκα· 7, 139 : Οὐκ ἐπισχήσω. Morandi signif. 8, 32 : Ἐπισχόντες ἐν τούτῳ τῷ χώρῳ μέχρι μέσου ἡμέρης· et ib. 100. Et cum accusativis temporis 1, 132 : Ἐπισχὼν ὀλίγον χρόνον· 5, 89; 8, 66, 113; 9, 49; Thuc. 1, 137; 4, 73, 78, 124; 7, 74; Xen. H. Gr. 1, 6, 6, Cyrop. 5, 5, 10; Plat. Leg. 6, p. 571, B, Phæd. p. 59, E, 95, E; Aristoph. Nub. 495. In inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 446, n. 2647, 2, βαιὸν ἐπίσχες scribendum, non ἐπίσχου, si nihil nisi ἐπισ est in lapide. || Cum aliis accusativis. Thuc. 2, 76 : Τοῦτο μὲν ἐπέσχον, ubi τούτου malebat HSt. 5, 46 : Ἐπισχόντας τὰ πρὸς Ἀργείους. V. infra in pass. || Cum infinit. Xen. Comm. 3, 6, 10 : Συμβουλεύειν ... ἐπισχήσομεν. Cum partic. Eur. Phœn. 449 : Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων τάσσων ἐπέσχον πόλιν· cui Pors. contulit anon. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 380 : Ἐπίσχες ὀργιζόμενος. Aristoph. Eq. 915 : Εἰς ἣν ἀναλῶν οὐκ ἐφέξεις.] || Adhibeo, Applico, Attendo : ἐπέχω τὸν νοῦν, τὴν γνώμην, cum dat. Lucian., Plut. [Æm. Paul. c. 8 : Ἐπεῖχε τῷ πολέμῳ τὴν γν.] pro προσέχω. [Plato Leg. 11, p. 926, B : Τρυφῶν καὶ ἐπὶ μείζοσι γάμοις τὴν διάνοιαν ἐπέχων. Aristot. De memor. c. 2 fin.] Ut autem Attendere animum dicitur, et interdum Attendere sine acc., sic et ἐπέχειν nonnunquam per se ponitur : ac præsertim ap. recentiores. Ita certe usus est Paul. 1 Ad Tim. 4, [16] : Ἔπεχε σεαυτῷ καὶ τῇ διδασκαλίᾳ. Sic autem ἐπέχων redditur Attendens et Luc. 14, 7 : Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολὴν, ἐπέχων πῶς τὰς πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο. Ubi tamen accipere malim pro καταστοχαζόμενος, Et hunc veluti scopum sibi propositum habens : quo etiam modo accipi h. v. testatur Eust., atque huc pertinet istud Pindaricum [Ol. 2, 98] : Ἔπεχε σκοπῷ τόξον, pro Intende, s. Dirige in scopum [Eur. Herc. F. 984 : Ἄλλῳ δ' ἐπεῖχε τόξα. Plut. Cæs. c. 8 : Γυμνὰ τὰ ξίφη ἐπέσχον] : necnon istud Herodoti fortasse [6, 96] : Ἐπὶ Νάξῳ [Νάξον] ἐπεῖχον στρατεύεσθαι οἱ Πέρσαι, ut sit pro Deliberabant, et veluti scopum sibi proponebant. Ubi tamen vulgo redditur Urgebant. [Sic 1, 153. Et 1, 80 : Τὸ ἱππικὸν, τῷ δή τι καὶ ἐπεῖχε ἐλλάμψεσθαι. Thuc. 2, 81 : Οὔτ' ἐπέσχον τὸ στρατόπεδον καταλαβεῖν, χωρήσαντές τε κτλ. Schol. ἐνεκαρτέρησαν.] Ἐπέχειν pro Adhibere, Admovere, Applicare, non in metaph. solum loquendi generibus, sed et in aliis : [μαζὸν vel] μαστὸν ἐπέχειν [Hom. Il. X, 83, Eur. Andr. 225,] Pausan. [1, 33, 7; Soph. ap. Poll. 3, 10. Θηλὴν Greg. Nyss. vol. 3, p. 351, A], Applicare s. Admovere mammam. [V. infra in signif. Præbendi s. Dandi. Hom. Il. X, 494 : Κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχεν. Inversa locutione Eur. Ion. 1492 : Γάλακτι δ' οὐκ ἐπέσχον οὐδὲ μαστῷ, τροφεῖα ματρὸς, οὐδὲ λουτρὰ χειροῖν.] Sic Theocr. [13, 46] : Ἧτοι ὁ κῶρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν, exp. Admovebat, Applicabat aquæ urnam. Et ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸν ὀφθαλμόν τινι, Lucian. [Dial. mar. 1, 2], Admovere oculum alicui : pro quo tamen potius dicitur Adjicere, Intendere oculum. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 31, B : Ἐπισχὼν τούτοις τὸν ὀφθαλμόν· vol. 3, p. 571, B : Τὴν ἀκοὴν ἐπέχων.] Crediderim autem hunc aut similem acc. subaudiri Act. 3, 5 : Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς· ut sit pro ἐπεῖχε τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὴν ὄψιν αὐτοῖς, Intuebatur in eos : Ἔβλεπεν εἰς αὐτούς· quod facere jussus erat a Petro, dicente βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ut porro dicitur aliquis ἐπέχειν ὀφθαλμὸν, Intendere oculum, sic a Pind. dici docui ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, Intendere s. Dirigere in scopum. Nec ἐπέχειν est solum Intendere, verum etiam Tendere adversus : ut exp. et in Hom. Od. X, [75] : Ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν Ἀθρόοι· hic enim est tmesis, pro ἐπέχωμεν αὐτῷ. [Il. E, 240 : Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἔχον ὠκέας ἵππους, et al. Hesiod. Op. 442 : Ἐπὶ ἔργῳ θυμὸν ἔχων. Quæ etiam ad ἔχω referri licet, quod v. Junctim in ll. de quibus infra agit HSt.] Atque ita quidam interpr. ap. Herodot. 9, [31] : Ἐπεῖχον τοὺς Τεγεήτας, et Ἐπέσχον Κορινθίους, Tendebant contra Tegeatas, Adoriebantur Tegeatas. Et repetita præp., ibid. [59] : Ἐπεῖχέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους, Tendebat in Lacedæmonios, Urgebat Lacedæmonios. [Conf. var. script. 6, 49. Dat. sequente Thuc. 8, 105 : Τὰς ἐπὶ σφίσι ναῦς ἐπεχούσας. Schol. ἐφεδρευούσας.] In illo autem Hom. l., ἐπέχωμεν αὐτῷ, fortasse et pro Irruamus in eum. [Pind. ap. Melet. De nat. hom. p. 89, 30 : Ἀλόχῳ ποτὲ θωρηχθεὶς ἐπεῖχεν ἀλλοτρίᾳ, si ea est vera scriptura : nam in Etym. M. p. 460, 40 ἐπ' est pro ἐπεῖχεν. Eur. Bacch. 1131 : Ὄχλος τε πᾶς ἐπεῖχε Βακχῶν· Heracl. 847 : Εὐρυσθέως πώλους ἐπεῖχε. Plut. Pyrrh. c. 16 : Ἄνδρα Ἰταλὸν ἐπέχοντα τῷ Πύρρῳ. Aristoph. Eccl. 317 : Ὁ δ' ἤδη τὴν θύραν ἐπεῖχε κρούων ὁ κοπρεαῖος· Pac. 1121 : Παῖ' αὐτὸν ἐπέχων τῷ ξύλῳ. Cum præp. Plut. Ant. c. 66 : Ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον (naves).] || Præbeo, Do. Od. Π, [444] : Ἔπεσχε τε οἶνον ἐρυθρόν. [Il. I, 489.] Sic ἐπέχω πιεῖν, Aristoph. [Nub. 1382. Hæc exx. ponenda erant supra, ubi de formula μαζὸν ἐπέχειν et sim. agitur. Absolute id. Pac. 1168 : Εἶθ' ὁπόταν ᾖ πέπων (ὁ φήληξ), ἐσθίω κἀπέχω. Schol. τῷ στόματι προσάγω.] || Obtineo pro potestate, Rego imperio : Ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων, Aristot. de Deo non semel. Idem de rege Persarum [De mundo c. 6] : Ἵδρυτο γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν Σούσοις ἢ Ἐκβατάνοις θαυμαστὸν ἐπέχων βασίλειον οἶκον. Plut. Numa [c. 9, ubi genit. ἱεροφάντου additur], Ἐπέχει τάξιν, Ordinem et locum tenet. Thuc. 1, [50], ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, Late mare occupare, Multum maris occupare. [2, 101 : Ὁ δὲ τήν τε Χαλκιδικὴν καὶ Βοττικὴν ... ἅμα ἐπέχων ἔφθειρε· 3, 107 : Τὸ δὲ ἄλλο Ἀκαρνᾶνες ... ἐπεῖχον· 7, 62 : Τῆς γῆς ὅσον ἂν ὁ πεζὸς ἡμῶν ἐπέχῃ. Conf. 2, 77. Hom. Il. Ψ, 190 : Χῶρον ἅπαντα, ὅσσον ἐπέσχε νέκυς· Φ, 407 : Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα· Ψ, 238 : Ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. Herodot. 8, 32 : Ὁκόσα ἐπέσχον πάντα ἐπέφλεγον· 7, 19 : Πρὸ τῆς ἐλαίης τοὺς κλάδους γῆν πᾶσαν ἐπισχεῖν.] Item sine casu pro Prævaleo. Bud. p. 636. [Qui citat Demosth. p. 311, 22 : Τὴν (τύχην), ἣ νῦν ἐπέχει. Et l. Greg. in quo est τὴν ἐπέχουσαν τότε ἀταξίαν. Plut. Marii c. 20 : Ἐπεὶ σκότος ἐπέσχεν· Crass.

c. 30 : Ἦν ἡ νὺξ ἐπίσχη· Sertor. c. 17 : Ἄνεμος ἐπέχει. Herodot. 2, 96 : Ἦν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ. Polyb. 5, 5, 6 : Τῶν ἐτησίων ἐπεχόντων. Dio Cass. 68, 25 : Ἐπὶ πλείους ἡμέρας ὁ σεισμὸς ἐπεῖχεν. Herodot. 4, 199 : Οὕτω ἐπ' ὀκτὼ μῆνας Κυρηναίους ὀπώρη ἐπέχει. Xen. Conv. 8, 1 : Δαίμονος ... μεγέθει μὲν πάντα ἐπέχοντος. Plato Reip. 6, p. 508, C : Ὧν ἂν τὰς χρόας τὸ ἡμερινὸν φῶς ἐπέχῃ. Diod. 13, 87 : Θορύβου καὶ πολλῆς κραυγῆς ἐπεχούσης τὴν ἐκκλησίαν. Polyb. 3, 112, 8 : Εὐχαὶ καὶ θυσίαι ... ἐπεῖχον τὴν πόλιν. Thuc. 1, 23 : Σεισμῶν, οἳ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς καὶ ἰσχυρότατοι ... ἐπέσχον. Sine casu etiam Diod. 3, 20 : Ἄνωθεν μὲν ἐπεχούσης πέτρας ὑψηλῆς, Imminentis.] || Alias signiff. habet a Bud. prætermissas, quarum aliquot ap. Hom. præsertim sunt in usu : ἐπέχω σοι, pro Exagito te, Facesso tibi negotium, sicuti Gall. *J'en ay à toy*, et *En avoir à quelcun*. Hoc enim ex Eust. colligi opinor, ap. quem et Il. ipsius poetæ habes. [Il. Π, 732 : Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔπεχε κρατερώνυχας ἵππους· sed ubi nunc cum al. ἔφεπε. V. Ἐπίσχω. Od. Τ, 71 : Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεχοτηότι θυμῷ; Et divise in locis supra citatis.] Exponitur autem Insto, in Hesiodo [Theog. 711] : Πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες Ἐμμενέως ἐμάχοντο. Sed horum locorum signiff. ad eas referri posse videntur, quæ ante ex Hom. et Herodoto allatæ fuerunt. Ac fortasse hic ἐπέχοντες est Irruentes, ut ἐπέχωμεν exposui etiam Irruamus ap. Hom. Affertur vero et ex 2 Macc., Ἐπέχοντες τῇ βασιλείᾳ, pro Insidiantes regno. [Intentum esse, ap. Polyb. 3, 43, 2 : Ἐπεῖχε τῇ διαβάσει· τῷ πολέμῳ 10, 41, 8; τοῖς πράγμασιν 8, 28, 11.] || Ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, Habere pedes super scabello, quo dixit modo Hom. Od. P, [410 : Θρῆνυν] ᾧ ῥ' ἔπεχεν ... πόδας. [Il. Ξ, 241 : Θρῆνυν τῷ κεν ἐπισχοίης ... πόδας.] Item, ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, Ut dies illuxit, Bud. ex Paus. [4, 29, 3. Conf. ib. 7, 6. De sole 10, 38, 8 : Πρὶν ἢ ἥλιον ἐπισχεῖν.] || Ἐπέχομαι pass., Inhibeor, Reprimor, Retineor, etc. [V. HSt. initio hujus verbi. Plut. Mor. p. 162, D : Τὸ τοῦ Τρωίλου (σῶμα) ἐπεσχέθη χοιράδι. Cum accusat. Bruti c. 15 : Τὴν φωνὴν ἐπέσχητο παντάπασιν. Hippocr. p. 81, B : Τὰ ἐπεσχημένα μετὰ ῥίγεος οὖρα.] Ex Hesiodo autem [Th. 176] : Ἀμφὶ δὲ γαίῃ Ἰμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, pro Terræ inhæsit. [Med. Hom. Od. X, 15 : Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ. Quod καταστοχασάμενος, Arcum tendens in eum, interpr. Eust. Alii ἐπισχόμενον legebant et de poculo ori admovendo intelligebant. Quo refertur gl. Etym. M. p. 365, 20 : Ἐπισχόμενος, στοχαζόμενος ... Ἔνιοι ἐπισχόμενον, συσσημαίνειν τὸν προσάγοντα τῷ ἔρματι (leg. videtur στόματι) τὸ ποτήριον κτλ. Et vitiosa Hesychii : Ἐπισχόμενον, κατασχολαζόμενον, ubi leg. καταστοχαζόμενον, quanquam ad hanc interpr. etiam nominativus necessarius est. Hac autem signif. H. Cer. 176 : Ἐπισχόμεναι ἐανῶν πτύχας· Apoll. Rh. 2, 274 : Φάσγαν' ἐπισχόμενοι. Euphorio ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 105 : Λαρὸν δ' ἐπὶ χείλεσι πρώτη μαστὸν ἐπισχομένη λευκῷ σ' ἔψησα (l. ἔψισα) γάλακτι. Plato Phæd. p. 117, C : Ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς καὶ εὐκόλως ἐξέπιε (Socrates cicutam). Apollon. Rh. 1, 472. Idem significatione Prehendendi 4, 751 : Ὄφρα μιν ἥρως χειρὸς ἐπισχόμενος μεγάρων ἐξῆγε· 1609 : Ἐπισχόμενος ὁλκήιον. Obturandi signif. Plato Conv. p. 216, A : Ἐπισχόμενος τὰ ὦτα, et Plut. ap. HSt. initio. Ap. Polyb. 30, 17, 17 : Ἐπείχετο δὲ καὶ κατὰ τοὺς Ἀθηναίους, vertitur, Erga Athenienses continuit se senatus. Cod. Monac. ἐπίσχετο, pro ἐπέσχετο, ut videtur. Thuc. 7, 33 : Ἐπέσχοντο εὐθέως τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιχειρεῖν. Ubi libri paucissimi ἐπέσχον τό. || Ad verbum ἐπέχω referendus etiam aor. poet. ἐπέσχεθον. Æsch. Sept. 453 : Κεραυνοῦ δέ μιν βέλος ἐπισχέθοι. Apoll. Rh. 4, 1766 : Ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον, et sine dat. 1622, eadem Appellendi signif. || Ad idem verbum Buttm. Gr. vol. 2, p. 142 referendum conjecit Homericum Il. M, 340 : Ἀϋτὴ βαλλομένων ... πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχατο, tanquam tert. plur. plusquamperf. ἐπώγμην. Grammaticorum sententias v. ap. Heyn.]

Ἐπηβολία, ἡ, Conventus, quasi Obviatio, Occursatio, VV. LL. absque exemplo : et non sine mendi suspicione. [Etym. M. p. 357, 29 : Ἐπηβολία καὶ συνηβολία διὰ τοῦ η. Est i. q. ἐπιτυχία.]

[Ἐπηβολή, ἡ. Hesych. : Ἐπ., μέρος ἢ ἐπιβολή. Idem inter Ἐπήβολος et Ἐπιβόλους (h. e. Ἐπηβόλους) ponit Ἐπιβολὴν ἔχων, δεσπόζων, sicut ipse ἐπήβολος interpretatus erat δεσπότης.]

Ἐπήβολος, ὁ, ἡ, ab ἐπιβάλλω, pro ἐπίβολος. Proprie autem ἐπήβολος dicitur Qui compos factus est rei alicujus, et ad eam veluti collimavit [Gl. : Ἐπίβολος (scr. ἐπήβολος), Compos] : sed generaliter ap. Hom. pro Eo qui hoc vel illud adeptus est, atque adeo possidet. Od. B, [319] : Οὐ γὰρ νηὸς ἐπήβολος, οὐδ' ἐρετάων Γίγνομαι. Ubi inepte redditur Navis compos, pro Possessore navis. Possit etiam reddi fortasse non male, Navem enim non obtineo. Qui enim navem obtinet, eam adeptus sit necesse est. Quæ dico ad illas Eust. exposs. respiciens, ἐπιτυχὴς, ἐγκρατής. Sed quod ad formationem attinet, illis nequaquam assentior, ex quorum sententia scribit, a βάλλειν significante τυγχάνειν τοῦ σκοποῦ fieri βόλος ἦβολος, deinde ἐπήβολος : nec rursum iis, qui ἐπήβολος dici putant quasi ἐπιήβολος sed ἐπήβολος licentia poetica atque adeo sua dixisse Hom. existimo pro ἐπίβουλος : qui autem postea hanc voc. hujus signif. retinuerunt, nisi quod de aliis rebus eam usurparunt, scripturam quoque sibi retinendam putasse, atque adeo retinuisse. Soph. Antig. [492] : Οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν· ubi commode uti possumus τῷ Compos, reddentes Compotem mentis. [Æsch. Prom. 444 : Ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους· Ag. 542 : Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου. Herodot. 8, 111 : Τούτων τῶν θεῶν (Πενίης καὶ Ἀμηχανίης) ἐπηβόλους ἐόντας Ἀνδρίους οὐ δώσειν χρήματα· 9, 94 : Τούτων ἐπήβολος γενόμενος. Hippocr. p. 2, 11 : Χρὴ γὰρ ὅστις μέλλει ἰητρικῆς ξύνεσιν ἀτρεκέως ἁρμόζεσθαι, τῶνδέ μιν ἐπήβολον γενέσθαι. Ita scrib. ex codd. pro ἐπίβ. Aristot. Eth. Nic. 1, 8 med. et 11.] Aristot. Eth. [Nic. 1, 10] : Τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν κἀγαθῶν ἐπήβολοι, Compotes et adepti. Et Plato Euthyd. [p. 289, B] : Τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἐπηβόλους [pro quo ap. Dionys. H. A. rh. 3, 5, p. 246, 4, vitiose ἐπίβολος], Compotes et peritiam adeptos. Ita enim et hic interpr. Bud., quem vide p. 1449 [immo 442. Add. autem præter Il. ab Etym. M. citatos Plat. Leg. 2, p. 666, D; 4, p. 724, B.] Item Eust. p. 1448, aliquot signif. nominis hujus exx. proferentem. [Ælian. N. A. 2, 52 : Ζῷα ... ὅσα τριχῶν ἐστιν ἐπήβολα.] Apollonius [1, 694] : Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολός ἐστ' ἀλεωρὴ, Εἴ κεν ἐπιτρέψητε, ubi schol. exp. ἐπιτυχὴς, afferens tamen et alias exposs. Idem [2, 1282] : Εἴ τε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή· ubi schol. ἀσφαλής. [4, 1380 : Πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἤνδανε μῆτις· 3, 1272 : Ἐπήβολος ἅρματι νύσσα, Meta quam contingit currus. Eadem constr. Nicand. Al. 232 : Κλήροισιν ἐπήβολα. Quod schol. interpr. μέτοχα τοῖς ἡμετέροις χωρίοις ἤγουν κήποις.] Reperitur et superl. ἐπηβολώτατος, ap. [Suid. et] Synes. [Ἐπιβολώτατα Method. Conv. p. 127. Scrib. ἐπηβ. Infinitivo jungit Plut. Arati c. 10 : Κλέψαι πράγματα ... ἐπηβολώτατος.] Ἐπάβολος, Hesychio ἐπιτυχών, Dor. pro ἐπήβολος. [Theocr. 28, 2 : Γυναιξὶν νόος οἰκωφελίας αἶσιν ἐπάβολος.] Et Ἐπηβόλως, quod Eustathio [p. 1406, 29] est ἐπιτυχῶς. Fortasse autem et συνετῶς exponi possit, i. e. Prudenter [v. Ἐπιβόλως] : et quidem aptius, quam ipsum nomen ἐπήβολος ab eo exp. συνετὸς, p. 1406 [1404, 52] : vix enim ἐπήβολος ita sumi crediderim sine adjectione, et non addito gen. φρενῶν, vel alio hujusmodi. [Absolute etiam Agath. 5, p. 167, A : Τῷ τῆς φύσεως ἐπιβόλῳ (scr. ἐπηβόλῳ cum libris duobus Suidæ v. Συνοῖσον)· anon. ap. Suid. in v. : Εἰ δὲ οἴει σαυτὸν εὐδαίμονα, ὡς ἐπήβολον καὶ πολύχρυσον, γνωστὸν ἤτω σοι ὅτι γηρᾷ καὶ τύχη. Plura de usu voc. v. ap. Wytt. ad Plut. Mor. p. 8, A, et alios ab eo indicatos. Frequentissimum autem in libris vitium est ἐπίβολος, notatum Sylburgio in ind. Clem. Al. et aliis. Falluntur qui ἐπίβολος ita putant differre ab ἐπήβολος, ut ἐπίβολος sit Appetens, ἐπήβολος, Compos. Non magis enim Græcis auditum fuit ἐπίβολος quam vicissim fuerunt ἁδρεπήβολος, εὐεπήβολος, μεγαλεπήβολος.]

[Ἐπήβολος, ὁ, Epebolus, vates Messeniorum. Pausan. 4, 9, 4 et 7; 10, 5.]

[Ἐπηβόλως. V. Ἐπήβολος.]

Ἐπηγεὺς, έως, ὁ, Ductor, VV. LL. [Fictum ex Ἐπειγεὺς, quod v.]

Ἐπηγκενίδες, αἱ, Tabulæ navium, a puppi ad proram extensæ, quasi ἐπενεγκίδες, a v. ἐπενεγκεῖν. Hom. Od. E, [254] : Ἴκρια δὲ στήσας, ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι, Ποίει· ἀτὰρ μακρῇσιν ἐπηγκενίδεσσι τελεύτα. In quem l. plura Eust. hac de voce annotat, quæ ap. eum v., p. 1533. Consule et Hesych. [Conf. Ἐγκαινίς.]

Ἐπηγμένως, Serio, Diligenter, κατασπουδαζόντως. Ita VV. LL. sed in verbis Græcis duplicem errorem esse puto; licet et ap. Hesych. ita scripta sint. Nam pro ἐπηγμένως scribendum puto ἐπειγμένως [immo ἠπειγμ., quod v.], et κατεσπουδασμένως pro κατασπουδαζόντως, sic tamen ut de hujus adv. potius quam de illius emendatione dubitem.

[Ἐπηγορεύω. V. Ἐπηγορέω.]

Ἐπηγορέω, Accuso, Incuso, Queror, Conqueror. [Hesych. post Ἐπιζητῶν : Ἐπιγορέων (recte Musurus Ἐπηγορέων), κατηγορῶν. Unde corrigenda scriptura librorum Herodoti 1, 90 : Κῦρος δὲ εἴρετο ὅ,τι οἱ τοῦτο ἐπηγορεύων παραιτέοιτο. Quod μέμφεσθαι dicitur c. 91. Idem censuit Schneid.]

[Ἐπηγορία, ἡ.] Ἐπαγορίαν ἔχει Hesych. ἐπίμωμός ἐστιν, Dorice pro ἐπηγορίαν, Incusationem, Reprehensionem. Ἐπηγορία, Accusatio, Incusatio, Querela, μέμψις, VV. LL. ex Cass. Dion. [55, 18] : Ἡμῖν δὲ δὴ τὸ μήτε τινὰ ἐπηγορίαν ἔχειν, καὶ ἀσφαλῶς ζῆν ὑπάρξειεν. [Conf. 68, 5. Id. 43, 46 : Ἀλλὰ ζῶντά τινα αὐτῆς, καὶ μὴ ἀναγκασθέντα, μήτε ἐκ πατρώων, μήτε ἐξ ἐπηγορίας τινὸς, ἐκστῆναι, καὶ ἕτερον ἀντ' αὐτοῦ ἀντικαταστῆναι· 60, 4 : Ὅσα ἐπηγορίαν τινὰ τῶν πραχθέντων ὑπ' αὐτοῦ εἶχε· 66, 2 : Τὴν ἐπ' αὐτῷ ἐπηγορίαν εἰς ἑαυτὸν ... ἀναδεχόμενος· 19. 77, 24 : Ὅτι ἐπὶ τῇ θέᾳ ... ἐπηγορία πολλὴ οὐχ ὅτι τοῖς ποιοῦσιν ἐκεῖ τι τῶν εἰωθότων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὁρῶσιν ἐγίγνετο.] Legitur et ap. Suid. ex auctore incerto ἐπηγορίαν ἔχειν. Supra ἐπαγορίαν ἔχει habuimus pro ἐπίμωμός ἐστιν. [Μέμψις καὶ λοιδορία, interpr. Zonar. V. Suid. supra in Εἰσηγορία. Angl.] || Hesych. Ἐπηγορίαν exp. ὀνομασίαν [Appellationem. Ita Euseb. V. Const. 1, 31 : Τῆς σωτηρίου ἐπηγορίας τὸ σύμβολον· 2, 19 : Ταύτην γὰρ αὐτὸς τὴν ἐπώνυμον αὐτῷ κυριώτατα τὴν ἐπηγορίαν εὕρατο ... et 32. Boiss.]

Ἐπετᾰνός, ἡ, ὸν, et ὁ, ἡ, Annuus, Per annum durans, s. Toto anno. Hom. Od. Δ, [89] : Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπετανὸν γάλα θῆσθαι. Et βίος ἐπετανός, Hesiod. Op. [31], Annuus victus : Ὧ τινὶ μὴ βίος ἔνδον ἐπετανὸς κατάκειται. [Etiam his ll. vertendum Largus, et delenda signif. Annui. Pind. Nem. 6, 10: Ἀρούραισιν, αἵτε βίον ἀνδράσιν ἐπετανὸν πεδίων ἔδοσαν.] || Copiosus, Abundans, Largus : ut κομιδὴ ἐπ. Hom. Od. Θ, [233] est ἡ πολλὴ, teste Eust. [Z, 86 : Ἔνθ' ἤτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπετανοί. Et ἀρδμοὶ ἐπ. N, 247; σῖτον ἐπ. Σ, 360, λέβητας H. Merc. 61, οὖλα 113.] Ex Apollon. autem Arg. 2, [1178] affertur ἐπετανὸν κομέουσαι adverbial. positum pro ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ. [Hom. Od. H, 128 : Πρασιαὶ ... ἐπ. γανόωσαι. Ib. 99 : Πίνοντες καὶ ἔδοντες· ἐπετανὸν γὰρ ἔχεσκον· K, 427. Hesiod. Op. 605 : Χόρτον ἐσκομίσαι ... ὄφρα τοι εἴη βουσὶ καὶ ἡμιόνοισιν ἐπετανόν· ubi quadrisyll., ut H. Merc. 113, Maximi Π. κατ. 465, ubi ἐπητανὸν scriptum, sed ἐπετανὸν est ap. Tzetzen Maximi locum citantem ad Hesiodi Op. p. 18 ed. Gaisf. Nicand. Th. 221 : Ἀργαλέαις φρίσσουσαν ἐπετανὸν φολίδεσσι. Ad simile voc. referenda videtur Hesychii gl. vitiosa : Ἐπιεθανὶς (sic), λεπτὸν πρόβατον.] Ἐπεταναὶ τρίχες ap. Hesiod. Op. [515] Pili densi et continui, non autem rari : Πώεα δ' οὔτι, Οὕνεκ' ἐπεταναὶ τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν Ἰς ἀνέμου βορέαο. [Theocr. 25, 20 : Πλατάνιστοι ἐπεταναί.]

[Ἐπήκοος. V. Ἐπακουός.]

[Ἐπήλατος. Pseudo-Diog. in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 250 : Οἱ τοῖχοι τῶν ἐπηλάτων. Int., Ædificiorum. Scrib. videtur τῶν σπηλαίων, de quibus ante. Boiss.]

Ἔπηλις, ιδος, ἡ, Operculum arcæ, s. cistæ : τὸ πῶμα τῆς λάρνακος, Hesych. Exp. etiam Macula a sole, tanquam ἔφηλις. V. Eust. [Od. p. 1562, 39 : Ἔπ. ἡ ἐπὶ τοῦ προσώπου μελανία, καὶ τὸ πῶμα τ. λ., ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. Ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἔφηλις κοινῶς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἥλου. Ex Posidippo comico citat Suidas v. Ἀπηλιώτης, et, ubi contra præceptum Arcadii p. 31, 12, ἐπηλὶς scriptum, gramm. Bekk. An. p. 424, 26, Bachm. 1, 121, 2. V. Ἔφηλις.]

[Ἐπηλλαγμένως. Hierocles De provid. p. 26 : Τριῶν γὰρ ὄντων τῶν καθ' ἡμᾶς, καὶ τὸ πάντα ἠναγκάσθαι καὶ τὸ μηδὲν καὶ τὸ ἐπηλ., Modo cogi modo non. Kall.]

Ἐπηλῠγάζω, ab ἠλύγη sive ἠλυγὴ, significante σκιὰ et τὸ σκότος τῆς νυκτὸς, Obumbro s. Inumbro, Veluti umbraculo tego vel obtego : Suidæ ὀλίγον φαίνω, σκοτάζω : qui et ἐπηλυγάζοντες exp. καλύπτοντες, σκεπάζοντες, in h. l. cujus auctorem non nominat : Οἱ δ' οὖν περὶ πλείστου τιθέμενοι τὰ τοῦ φοίνικος, καλλύνοντες ἄρα τὸ κακὸν αὐτοῦ καὶ ἐπηλυγάζοντες, ἄλλως φασὶ τοῦτο γενέσθαι. [Ælian. N. A. 1, 41 : Ἀφρὸν καλύπτοντά τε αὐτοὺς καὶ ἐπηλυγάζοντα· 3, 16; 4, 7; 5, 47; 9, 57. Euseb. H. E. 7, 23, p. 349, 6 : Νέφος τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας ... ἐπηλυγάσαν. Acta SS. April. vol. 3, p. VII, F : Τὸ καθαρὸν ἐπιλυγάσαι τῆς ἡμῶν πίστεως. De qua orthographia v. in Ἐπηλυγίζομαι.] Frequentior est usus vocis passivæ [mediæ], in signif. act. Cujus hoc exemplum [Synesii p. 85, C] affert id. Suid., de Pherecyde : Ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον, Χρῷ δῆλον, ἔφη· καὶ δακτύλῳ τὴν νόσον ἐδείκνυε. Ubi ἐπηλυγασάμενος θοιμάτιον significat Veste corpori, velut umbraculo, prætenta : i. e. Tecto veste corpore. Diog. L. dicit διαβαλόντα τῆς θύρας τὸν δακτύλιον dixisse Χρωτὶ δῆλα· janua sc. ceu umbraculo usum ad tegendum et occulendum corpus. Ita et Aristot. utitur H. A. 6, [1] de perdicibus et coturnicibus : Τίκτουσιν οὐκ ἐν νεοττείαις [-τιαῖς], ἀλλ' ἐν τῇ γῇ, ἐπηλυγαζόμενα ὕλην. Itidemque 9, [8 init.] de iisdem : Ὅταν ποιήσωνται ἐν τῷ λείῳ κονίστραν, ἐπηλυγασάμενοι ἄκανθάν τινα καὶ ὕλην, τῆς περὶ τοὺς ἱέρακας ἕνεκα καὶ τοὺς ἀετοὺς ἀλεώρας, ἐνταῦθα τίκτουσι· i. e., Ex spinis et congesta materia sibi facto umbraculo et præsidio adversus aves prædones. Plin. 10, 33, Perdices, inquit, spina et frutice sic muniunt receptaculum ut contra feras abunde vallentur. Utitur et Thuc. hoc verbo 6, [36] : Ὅπως τῷ κοινῷ φόβῳ τὸν [τὸ] σφέτερον ἐπηλυγάζωνται· quod schol. exp. ἐπικρύπτωνται, Erotian. συσκιάζωνται : qui etiam addit, ἠλύγην ab Atticis vocari τὴν σκιάν. Sed et Synes. utitur in Epist. ad fratrem : Δόγματα δὲ, inquit, οὐκ ἐπηλυγάσομαι, οὐδὲ στασιάσει μοι πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη, Quod de veritate sentio, non occulam verborum involucris, sed in apertum proferam. Bud. [Id. Ep. 153, p. 292, D : Πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότος ἐπηλυγάσεται. Aliorum exx. v. ap. Ruhnk. ad Tim. p. 118 sq., Piers. ad Mœr. p. 163.]

[Ἐπηλύγαιος, α, ον, Nubilus. Lex. rh. Bekk. An. p. 243, 10 : Ἐπηλύγαια (cod. cum Etym. M. p. 357, 1, ἐπιλύγεα), τὰ ἐπινέφελα. Hesych. : Ἐπιλύγαιον, ἐπινέφελον, σκοτεινόν. Legendum Ἐπηλ., ut Ἔπηλυς pro seq. Ἐπιλὺς scripsit jam Musurus. Pro ἐπινέφελον idem perperam ἐπιφανὲς in Ἐπηλύγαιον.]

[Ἐπηλυγάς. V. Ἐπῆλυξ.]

[Ἐπηλυγίζομαι.] Ab eadem origine, inquit Bud., fit verbum Ἐπηλυγίζομαι, idem cum ἐπηλυγάζομαι significans, quo Aristot. rursum usus est De gener. anim. 5, [c. 1] hoc modo : Ὁ γὰρ αὐτὸς, ἐπηλυγισάμενος τὴν χεῖρα, ἢ δι' αὐλοῦ βλέπων, τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων, ὄψεται δὲ πόρρωθεν, Idem enim homo manu oculis præumbrante, aut per oblongam fistulam cernens, etsi longius aut ex longinquo magis videbit, non tamen aut melius aut secus colorum differentiam dijudicabit. Idem [ib. c. 2] : Τοῖς ἐπηλυγιζομένοις πρὸ τῶν ὀμμάτων. [Utroque l. cod. Vat. 1339 ἐπηλυγασ. et ἐπηλυγαζ.] Et H. A. 9, [39 fin.] : Τὸ δὲ συμμετρότερον ἀράχνιον, ἄνωθεν κρεμάμενον τηρεῖ, ἐπηλυγισάμενον [ἐπηλυγησ. Vat. cum al.] τοῦ ἀραχνίου ὀπὴν μικρὰν, Pro umbraculo opaco foramen sibi contexens ex aranea sua. At Plin. 11, 24, Majores, inquit, aranei, in terra cavernis exigua vestibula præpandunt. [Plato Lys. p. 207, B : Τούτους ἐπηλυγισάμενος προσέστη ᾗ μὴ ᾤετο κατόψεσθαι τὸν Λῦσιν. Ita libri meliores cum schol. (ἐπηλυγησάμενος Photius p. 67, 9.) Ceteri ἐπηλυγασάμενος. Alteram formam ex Plut. Mor. p. 370, F, ubi est Πολλαχοῦ οἷον ἐπιλυγιζόμενος καὶ παρακαλυπτόμενος, et Dione Cass. 61, 12, ubi inter ἐπηλυγίσασθαι et ἐπηλυγάσασθαι variatur, indicavit Ruhnk. ad Tim. p. 117. Qui ne eas quidem formas quæ ι habent in secunda damnandas putabat, quippe ductas a primitivo λύγη, ut alteræ ducuntur ab ἠλύγη. Sed nihil in ejusmodi caussa probant exx.

ex gll. Hesychii et prosæ orationis scriptt. petita, quibus add. Hippocr. p. 658, 58; 662, 33; 663, 8: Τὰ ἐπιμήνια ἐπιλυγίζονται, ubi ἐπηλυγάζονται Erotian. p. 168. L. Dindorf.]

[Ἐπηλυγισμὸς, ὁ.] Ap. Hesych. est compos. Ἐπηλυγισμὸς, quod exp. itidem ἐπισκιασμός: a verbo ἐπηλυγίζω, quod et ἐπηλυγάζω dicitur. [Ἐπιλυγισμὸς ap. eundem v. Ἠλύγη.]

[Ἐπήλυδος. V. Ἐπήλυτος.]

[Ἐπῆλυξ, υγος, ἡ, Umbraculum. Eur. Cycl. 680: Οὗτοι σιωπῇ τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες ἑστήκασι. Sic enim interpretatur Reiskius, conferens glossam Hesychii Ἐπηλυγὰς, ἐπίπροσθεν, de qua v. conjecturas interpretum.]

Ἔπηλυς, υδος, ὁ, ἡ, Advena, Peregrinus. [Æsch. Suppl. 195: Ὡς ἐπήλυδας πρέπει· 611: Μήτ' ἐνοίκων μήτ' ἐπηλύδων τινά· Pers. 243: Ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας. Et alibi ipse et Eurip., Apollon. Rh. 3, 935. In prosa Thuc. 1, 29: Τοὺς ἐπήλυδας. Herodot. 4, 197; 5, 65. Et neutro gen. 8, 73: Τὰ λοιπὰ ἔθνεα ... ἐπήλυδά ἐστι. Pausan. 2, 5, 3: Τὸ ὕδωρ ἔπηλυ καὶ οὐκ ἐγχώριον εἶναι. Fem. Plato Menex. p. 237, B: Γένεσις ... ἔπηλυς. Ps.-Demosth. p. 1390, 6: Τὰς ἐπήλυδας πόλεις. Diodor. 2, 38: Τούτων (τῶν ἐθνῶν) μηδὲν ἔχειν τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἔπηλυν· 3, 2: Δεσποτείας ἐπήλυδος. Cum genit. Greg. Nyss. vol. 3, p. 510, C: Ἴστε τὴν ὑπερβολὴν οἵ τε ἐπήλυδες τῶν τόπων καὶ οἱ αὐτόχθονες. Paullo aliter Soph. Phil. 1190: Ὦ ξένοι, ἔλθετ' ἐπήλυδες αὖθις, Revertimini. Nonnus Dion. 37, 657: Ἐσσυμένως δὲ ἀντιπάλου προθέοντος ἐπήλυδα ταρσὸν ἀμείβων· Jo. c. 1, 29: Λόγον οὐ γίνωσκεν ἐπήλυδα κόσμος. Fem. c. 20, 124: Ὀγδοάτης μετὰ φέγγος ἐπήλυδος ἠριγενείης, Post adventum.]

Ἐπηλῦσία, et Ἐπηλυσίη, ἡ, Ion., Adventus. Item Aditus. Nonnus [Jo. c. 1, 3]: Εἰς σκολιὴν ἀΐδηλος [-λον] ἐπηλυσίην ἀναβαίνων. Est etiam Incantatio quæ fit veneficiis. Nam ab Hesych. exp. ἐπῳδὴ φαρμάκων. Cui addit, ἢ ἔφοδός τινος. [Hom. H. Cer. 228: Κοὔ μιν ... οὔτ' ἄρ' ἐπηλυσίη δηλήσεται· Merc. 37: Ἐπηλυσίης πολυπήμονος.]

Ἐπήλῡσις, εως, ἡ, i. q. ἐπηλυσία, Adventus. Redditur etiam Impetus, Insultus, in Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 268, 3: Μὴ πτερύγων (Amoris) τρομέοι τις ἐπήλυσιν. Zonaras p. 799 et plenius Suidas: Ἐπήλυσις, ἐπιδρομή. «Ἐπήλυσιν ὄφρ' ἀλέοιτο φώριον,» τουτέστι ληστρικήν. Ἐπ., ἐπέλευσις. «Ἐν ἀπόπτῳ καραδοκοῦντές τε καὶ θεώμενοι, εἴ που ἐπ. ἔσται βαρβαρική·» qui locus est Menandri De legat. p. 306, 5 ed. Bonn. Ἔφοδος, ἐπαγωγὴ interpr. Hesych.]

Ἐπηλύτης, ὁ, et Ἐπήλῡτος, ὁ, ἡ, i. q. ἔπηλυς. [Formam priorem annotavit Pollux 3, 54, et de populo 9, 19, Suidas. Thuc. 1, 9: Πέλοπα ... ἐπηλύτην ὄντα. Philostr. V. Ap. 2, 9: Ἐπηλύτην αὐτὸν (Bacchum) Ἀσσύριόν φασιν ἐλθεῖν. Xen. OEc. 11, 4: Νικίου τοῦ ἐπηλύτου, de cujus l. sententia dubitatur. Dionys. A. R. 3, 72: Οὐκ ἐπιχώριον, ἀλλ' ἐπήλυτόν τινα ὄντα καὶ ἄπολιν. Ἔποικος, πάροικος, προσήλυτος interpr. Suidas et Hesychius. Job 20, 26. Restituendum in Orac. Sib. 7, p. 665, ab Struvio cit.: Οὐδὲ θύρην κλείσῃς (l. κλείσεις), ὅτε τίς σοι ἐπήλυδος ἄλλος ἥξει δευόμενος. Ap. Sozom. H. E. 2, 3, p. 48, 41: Ἐπεὶ γὰρ λάβρος πυρετὸς ὑπὸ ξανθῆς χολῆς κινηθεὶς ἐπέλαβεν αὐτὸν, ἐπήλυτόν τι φάρμακον δεδώκασιν αὐτῷ πιεῖν οἱ ἰατροὶ, aliud Valesius vertit, Potionem ad purgandam alvum. Conferenda fort. quæ de signif. Veneni dicta sunt in Ἐπηλυσία. L. Dindorf.]

[Ἐπημάτιος, α, ον, Quotidianus. Apollon. Rh. 3, 893: Τὸ καὶ οὔτις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν τάων, αἳ τὸ πάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέρονται. ἄϊ]

[Ἐπημοιβηδὸν, var. script. Hom. Il. M, 456.]

Ἐπημοιβὸς, ὁ, ἡ et ἡ, ὸν, Permutatorius, ut χιτῶνες ἐπημοιβοί. V. Ἐξημοιβός. [Hom. Il. M, 456: Δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί. Quod εἷς ἐφ' ἕνα interpr. schol., et ἐξ ἑκατέρας φλιᾶς ἕνα, ἐπαλλασσομένους κατὰ μέσον, Hesych. διπλοῖ, παράλληλοι, ἀλλασσόμενοι, ἐνηλλαγμένοι. Oppian. Cyn. 1, 98: Σφίγγοιτο δ' ἐπημοιβοῖς τελαμῶσι. Nicand. Th. 365: Πρηδόνες ἄλλοθεν ἄλλαι ἐπήμοιβοὶ χλονέουσαι. Arat. 190: Οὐ γάρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπημοιβοὶ γανόωσιν ἀστέρες. Fem. ἐπημοιβὴ Oppian. Hal. 5, 135: Ἄγκιστρον δ' εὐεργὲς ἐπημοιβαῖς κεχάρακται γλυκίνων προβολῇσιν. Nisi ἐπημοιβοῖς scribendum.]

[Ἐπημύω, Inclino, Labor. Divise Hom. Il. B, 148, in Ἠμύω, quod v., cit. Hesych.: Ἐπημύει, ἐπικατακλᾷ, ἐμπίπτει. Nicand. Th. 870: Σίδης ὑσγινόεντας ἐπημύοντας ὀλόσχους. Quod μύοντας et ἐσφιγμένους interpr. schol., quam interpr. referri ad ἐπιμύοντας animadvertit Wernick. ad Tryphiod. p. 58. Oppian. Hal. 1, 228: Ἐπημύει δὲ κεραίη. Pro quo Cyn. 4, 123: Ὅσσον ἐπιμύει κέρας ἀρτιτόκοιο σελήνης, cum var. ἐπημύει. Quam recipiendam fuisse notavit Wernick. p. 57. De mensura mediæ v. in Ἠμύω.]

[Ἐπήμων. V. Ἐπάμων.]

[Ἐπήν. V. Ἐπεί.]

Ἐπηνέμιος, ὁ, ἡ, Ventosus, Vanus, Evanidus, Talis qui in ventos abiturus sit, unde ἐπηνέμιος πλοῦτος a Suida dicitur esse ὁ ψευδόμενος. Sed addit [cum Zon. p. 789], καὶ ὁ ἀθρόον φανείς. Affert item, Ἐπηνέμιον βλέπω γε. [Ὑπην. Hemst.]

[Ἔπηξις. Martyr. Cyrill. Actt. SS. Julii t. 2, p. 686, 17: Μετὰ πολλῆς ἐπήξεως. Verum scribendum est ἐπείξ. Hase.]

Ἐπήολος, ὁ, Papilio qui lucernarum luminibus advolat, VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, 27. Sed ap. eum legitur ἠπίολος: ubi scribit, Καὶ ἄλλο θηρίον οἷον ὁ ἠπίολος ὁ περὶ τὸν λύχνον πετόμενος.

[Ἐπηόνιος, ὁ, Litoralis. Bassus Anth. Pal. 5, 125, 2: Κύκνος ἐπ.]

Ἐπήορος, ὁ, ἡ, Sublimis. Apoll. Arg. 2, [1065]: Ἐπήορα δούρατ' ὕπερθεν. [Id. 3, 856: Ἄνθος καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον· 4, 142.] Pro eodem dicitur a poetis μετήορος, et in soluta oratione μετέωρος. — Ἐπήωρος, ὁ, ἡ, Pendens sublimis s. in sublimi. Bud. exp. Impendens, in hoc Gregorii l.: Καὶ κρημνῷ μὲν ἔθηκεν ἐπήωρον. [Pro ἐπήορον, ut ap. Hesych. Ἐπήωρα pro Ἐπήορα.]

[Ἐπηὸς, vox nihili, de qua HSt. in Ind.:] Ἐπηοὶ, Affines, Cognati. Ita VV. LL. absque ullius auctoris nomine. Invenio autem annotatum et a Budæo, ἐπηοὶ poetice οἱ κηδεσταί: quorum verborum nec ipse auctorem nominat. Suspicor autem ex Polluce hæc manasse, scribente l. 3, 3 [§ 30]: Καὶ κηδεσταὶ μὲν ἀλλήλοις ἑκατέρωθεν, οἱ τὸ κῆδος συνάψαντες, καὶ ἐπηοὶ κατὰ τοὺς ποιητάς· καὶ προσκηδεῖς, καθ' Ἡρόδοτον. Sed suspicor pro ἐπηοὶ reponendum ibi esse πηοί: sicut admonebo infra in nomine Κηδεστής. Hoc saltem constat, illius ἐπηοὶ nullam a lexicographis mentionem fieri, contra vero πηοὶ ap. eos extare; de quo dicetur in Παός. [Eodem vitio deceptus fuit qui Suidæ p. 1337, D, intulit gl. Ἐπηὸς δὲ ὁ συγγενής.]

[Ἐπηπύω, Acclamo. Hom. Il. Σ, 502: Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον. Orph. Arg. 526: Τῖφυς δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν. V. Ἐπαύω. υ anceps.]

[Ἐπήρανος. V. Ἐπιήρανος.]

[Ἐπηράτη, ἡ, Eperate, n. mulieris in inscr. apud Welcker. Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 339, ubi ΕΠΕΡΑΤΕ. L. Dind.]

Ἐπήρᾰτος, ὁ, ἡ, Amabilis, Optabilis, Jucundus, ap. Hom. et alios poetas. [Δαιτὸς Il. I, 228; πτολίεθρον Σ, 512, X, 121; Ἰθάκη Od. Δ, 606; ἄντρον N, 103; εἵματα Θ, 366; νηὸν H. Ap. 286; χῶρον 521, et sim. 529; εἶδος Hesiod. Op. 63 (H. Orph. 54, 27); ὄσσαν Theog. 67; νήσου fr. ap. sch. Pind. Nem. 3, 21; κλέος Pind. Pyth. 5, 73; δόξαν Isthm. 5, 11; νεανίδων Æsch. Eum. 959; ὄνομα Apoll. Rh. 3, 5, παρθενικὴν 1099. Et sim. alii recentt. poetæ.] Ap. Xen. [H. Gr. 2, 3, 10] est etiam nom. propr. [Ephori Spartani. Tenedii ap. Demosth. p. 1223 extr., Pharæensis ap. Polyb. 4, 82, 8, etc.]

Ἐπηρεάζω, [Minor. Herodot. 6, 9: Τάδε σφι λέγετε ἐπηρεάζοντες, τάπερ σφέας κατέξει], Damno afficio, Incommodo alicui, Molestiam exhibeo, Negotium facesso, Vexo. A Bud. redditur Incommodo, necnon Offendo, ap. Lucian. A Demosth. autem sæpe accipi testatur pro Molestus sum alicui. [P. 331, 13: Τοῖς ἐμοῖς ψηφίσμασι καὶ νόμοις ... ἅπαντα διῳκεῖτο, ὑμῶν δὲ οὐδεὶς ἦν οὐδαμοῦ, πλὴν εἰ τούτοις ἐπηρεάσαι τι δέοι· 519, 13.] Apud quem tamen reddit Obtrectare, In Mid.: Ἢ πράξεσιν ἐχούσαις φιλοτιμίαν ἐπηρεάζων, Aut ejus actiones a munificentia manantes obtrectans. Schol.

Thuc. [Suidas] ἐπηρεάζοι exp. βλάπτοι, in h. l. [anonymi ap. Suidam v. Ἐπήρεια] : Καὶ παρήγγειλε παραφυλάσσειν [φυλάσσειν] μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἐνὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς. Redditur etiam Injuria afficio, Injuriam infero. Atque adeo invenitur alicubi junctum cum ὑβρίζω, et quidem ap. Demosth. quoque. Ab eod. cum προπηλακίζω quoque copulatur. Apud Plut. autem legimus [in Comp. Alcib. et Cor. c. 3] : Δι' ὕβριν καὶ περιφρόνησιν [τοῖς πένησιν] ἐπηρεάζων. Apud Eund. Fabio [c. 19] : Αὐτὸν ἐπηρεάσειν ἑαυτῷ, καὶ κατατριβήσεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, Ipsum sibimet detrimento fore. [Cum dat. pers. etiam Xen. Comm. 1, 2, 31 : Ἐπηρεάζων ἐκείνῳ, et 3, 5, 16, Demosth. p. 500, 15. Id. 519, 13 : Ἐπηρεάζων μοι συνεχῶς καὶ μικρὰ καὶ μείζω. Perf. ἐπηρέακεν αὐτῇ, Synes. p. 37, A. Cum accus. Matth. 5, 44 : Προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμᾶς. Cum præp. erat ap. Antiphont. p. 131, 21 : Τούτῳ δὲ πάλιν εἰς ἡμᾶς ἐπηρεάζειν ἐξέσται. Quæ verba auctoritate librorum delevit Bekkerus. Alia constructione Basil. Ep. 8, vol. 3, p. 81, D : Πρὸς τοὺς ἐπηρεάζοντας ἡμῖν τὸ τρίθεον, Qui tres deos nobis exprobrant. Absolute Xen. Conv. 5, 6 : Ἡ ὑψηλὴ ῥὶς ὥσπερ ἐπηρεάζουσα διατετείχικε τὰ ὄμματα. Demosth. p. 97, 9 : Ταῦτ' ἦν εὖ φρονούντων ἀνθρώπων, ἐπηρεαζόντων δὲ καὶ διαφθειρόντων τὰ πράγματα ἃ νῦν οὗτοι ποιοῦσιν· 273, 17. Schol. Aristoph. Nub. 874 : Συκοφάντης) οὕτω καλοῦνται οἱ ἐπηρεάζοντες. Conf. Poll. 4, 37; 8, 30, 31.] ‖ Ἐπηρεάζομαι, Damno afficior, Calumnias et negotia facessita patior, ut Bud. vertit in Demosth. In Mid. : Ἐπηρεαζομένῳ μοι καὶ ὑβριζομένῳ. Et in isto : Μηδὲ πάντες ἐπηρεάζεσθε χορηγοῦντες. [Diodor. Exc. p. 608, 43 : Ὑπὸ τῶν ἐλευθέρων ἐπηρεαζόμενοι. Et eadem constr. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 197, B. Philo vol. 2, p. 52, 11. Idem ib. 536, 12 : Εἰς τὴν οὐσίαν ἐπηρεασθῆναι, Rei familiaris jacturam fecisse. L. Dind.]

Ἐπηρεασμός, ὁ, Vexatio, Molestiæ exhibitio; aut etiam Obtrectatio : ut ἐπηρεάζω poni nonnunquam pro Obtrecto, dictum est. [Aristot. Rhet. 2, 2, p. 1378, 14 : Τρία δ' εἴδη ἐστὶν ὀλιγωρίας, καταφρόνησίς τε καὶ ἐπηρ. καὶ ὕβρις ... καὶ ὁ ἐπηρεάζων φαίνεται καταφρονεῖν. Ἔστι γὰρ ὁ ἐπ. ἐμποδισμὸς ταῖς βουλήσεσιν, οὐχ ἵνα τι αὐτῷ, ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκείνῳ. Pollux 4, 38; 8, 31. Diod. 20, 54 : Τύχης ἐπηρεασμόν. L. Dind.]

[Ἐπηρεαστής, ὁ, i. q. ἐπηρεαστικός. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 689, D : Ἐπ. ἐνομιζόμην τοῖς ἐντυγχάνουσιν. Achmet. Onir. c. 104, p. 72 : Κλεπτῶν καὶ ἐπηρεαστῶν δελεάσμασι. Perperam ed. ἐπειρεάστων. Add. Symmach. Ps. 56, 2. L. Dind. Gregor. Cypr. ap. Band. Imp. Or. p. 660, 21 ed. Ven. : Ἐπ. καὶ συκοφάντης. Hase.]

Ἐπηρεαστικός, ἡ, ὸν, Qui ad exhibendam molestiam s. ad facessendum negotium propensus est, Qui lubenter negotium facessit, Vexator. Redditur etiam Injuriosus : item Calumniosus. [Anon. ap. Stob. Ecl. ph. p. 194 : Ἐπηρεαστικόν γέ τι ταὐτόματόν ἐστι τῷ βίῳ.] Itidemque adverb. Ἐπηρεαστικῶς, Injuriose, Calumniose. Sed Calumniosus et Calumniose, parum Latina sunt fortasse : ac pro illo malim Calumniator; pro hoc autem, Per calumniam. [Galen. vol. 1, p. 353, 41. Wakef. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 537, B : Ὡς ἐπ. καὶ οὐ μετὰ τῆς πρεπούσης τῇ ἀληθείᾳ φροντίδος ἐξεταζόντων τὸν λόγον· 587, C; 852, B. Comparat. ἐπηρεαστικώτερον ib. 859, B. L. Dind. Titulus libri conscripti a Galeno, vol. 19, p. 44, 17 : Πρὸς τοὺς ἐπ. ἀκούοντας τῶν ὀνομάτων. Basil. t. 1, p. 610, B : Μὴ δὴ ἐπ. ἄκουε, Audi citra contumeliam. Hase.]

[Ἐπηρέαστος, ὁ, ἡ, Violabilis. Cosmas Topogr. Christ. p. 281, A : Ἀντὶ εὐαλώτου καὶ ἐπηρεάστου ἐστηριγμένος καὶ βεβοηθημένος. L. Dind.]

Ἐπήρεια, ἡ, Damnum, quod per vim s. violentiam alicui infertur, Injuria, Contumelia. [Vertendum Violatio, Vis, ut Hesych. interpr. βία. De corpore læso usurpat Gregor. Nyss. vol. 1, p. 780, D : Οἷς ἂν πάρεστον ἐξ ἐπηρείας τινὸς γένηταί τι μέρος τοῦ σώματος. Et sim. 783, B, C; vol. 2, p. 178, C.] Suid. exp. βλάβην ap. Thuc. 1, [26] : Τούς τε φεύγοντας ἐκέλευον κατ' ἐπήρειαν δέχεσθαι αὐτούς· ubi tamen κατ' ἐπ. videtur significare Per contumeliam. Subjungit autem et alios ejusd. scriptoris locos [immo unum alius : Ὥστε ἡ ἐς ταῦτα ἐπήρεια εἰκότως ἂν ἀδίκημα μέγα εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παντὸς αἰῶνος δόξειεν εἶναι] : additque [cum Etym. M. et aliis] de bello proprie dici, et esse πολεμικὴν καταδρομήν : utpote a nom. Ἄρης derivatum. [Utrumque falsum. De militibus vero est ap. Greg. Nyss. vol. 3, p. 615, D : Ὑπὸ ἐπηρείας κατὰ τὴν ὁδὸν βαρβαρικῆς στενωθείς.] Unde quidam Insultum bellicum interpr. Demosth. [p. 229, 8 : Τοῦ δὲ παρόντος ἀγῶνος ἡ προαίρεσις αὕτη] ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει, καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμὸν δμοῦ, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. [Ib. 14 : Οὐ γὰρ ἀφαιρεῖσθαι δεῖ τὸ προσελθεῖν τῷ δήμῳ καὶ λόγου τυχεῖν, οὐδ' ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου τοῦτο ποιεῖν. Diodor. 16, 41 : Τῶν σατραπῶν ... ὑβριστικῶς καὶ ὑπερηφάνως προσφερομένων τοῖς Σιδωνίοις, οἱ κακούμενοι τὴν ἐπ. χαλεπῶς φέροντες ἔγνωσαν ἀποστῆναι.] In alio quodam ejus loco Bud. vertit Calumniam. [Cum πρὸς p. 1426, 17 : Τὰ μὲν πρὸς ἐπήρειαν, τὰ δὲ πρὸς φιλονεικίαν δημηγορεῖν. Aristot. Polit. 3, 16 med. : Πρὸς ἐπ. καὶ χάριν. Ps.-Zaleuc. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 200 : Ἄρχοντας ... μὴ πρὸς ἐπ. κρίνειν, Invidiose, Injuriose. Greg. Nyss. vol. 3, p. 33, B, vel potius Basil. M. vol. 3, p. 119, A : Ἐριστικῶς καὶ πρὸς ἐπ. ἀκούοι τοῦ λόγου.] Ut autem existimem ἐπήρεια proprie dici de Damno, quod infertur ab eo, qui est superior, ut in bello fit, in causa est quod ἐπήρεια δαίμονος in plerisque legitur. Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 1] : Χαλεπὸν μέν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. Philostr. in quadam epist. : Ταῦτα δὲ εἶα διὰ τὸ ἑκούσιον ἀνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπηρείᾳ δαίμονος γενόμενα. [Eodemque modo τύχης ἐπ. ap. Basil. Ep. 1, vol. 3, p. 69, A; ἐπ. δαιμόνων, vol. 2, p. 11, B. Demosth. p. 522 extr. : Δίκας λαχεῖν, τῶν μὲν ἱματίων καὶ τῶν χρυσῶν στεφάνων καὶ τῆς περὶ τὸν χορὸν πάσης ἐπηρείας, βλάβης, ὧν δ' εἰς τὸ σῶμα ὑβρίσθαι φημί, ὕβρεως. Diod. 19, 8 : Τὴν εἰς τοὺς συγγενεῖς ἐπ. Athen. 12, p. 522, C : Οὐ τρυφῆς χάριν οὐδ' ὕβρεως, ἀλλ' ἐπηρείας τῆς εἰς τοὺς Πέρσας τοῦτο πράττοντες. Alia exx. v. ap. Ruhnk. ad Xen. Comm. 3, 5, 17, p. 232. Plurali utitur Manetho 4, 331. African. Cest. c. 23, p. 297, 8 : Τὰς ἐξ ὕπνων ἀκαίρων ἐπηρείας. Greg. Nyss. vol. 3, p. 205, B; 579, D. L. Dind.]

[Ἐπηρεμέω, Quiesco post, Interquiesco. Lucian. Amor. c. 45 : Τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπὶ χρόνον. Clemens Al. Pæd. 2, 8; Gregor. Nyss. vol. 1, p. 321, D, ubi sine casu.]

[Ἐπηρέμησις, εως, ἡ, Requies. Basil. M. vol. 3, p. 29, A : Ὡς γὰρ ἐπὶ τῶν τὸν δίαυλον ἀνακαμπτόντων στάσις τις καὶ ἐπ. τὰς ἐναντίας κινήσεις διαλαμβάνει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 319, D.]

Ἐπηρέσιον, τὸ, Hesych. exponit προσκεφάλαιον. [Ὑπηρ. correxit Reiskius.]

[Ἐπήρετμος, ὁ, ἡ.] Ἐπήρετμοι naves [ap. Hom. Od. Ξ, 224 : conf. Δ, 559, E, 16, 141, P, 145], Remis instructæ. Ἐπήρετμοι autem ἑταῖροι, Ad remigandum parati, utpote qui jam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant, ἐπὶ τοῖς ἐρετμοῖς ὄντες. [Od. B, 403.]

Ἐπηρεφής, ὁ, ἡ, ab ἐπερέφω, Tectus, Coopertus, Opacus. Apoll. Arg. 2, [736] : Σπέος ... Ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές. [Id. 4, 144 : Ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι. Hesiod. Th. 598 : Ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους· de quibus κατηρεφὴς 594. Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 702 : Νήσους ... ἐπηρεφέας δονάκεσσιν. Nicand. fr. ap. Athen. 15, p. 683, D.] Ap. Hom. vero Od. N, [349] σπέος κατηρεφὲς [pro quo alii ἐπηρεφὲς] Eust. tradit a vett. exponi etiam χθαμαλόν. [Active Il. M, 54 : Κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν (τὴν τάφρον) ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· Od. K, 131 : Ἀσπασίως δ' ἐς πόντον ἐπηρεφέας φύγε πέτρας νηῦς ἐμή· M, 59 : Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, Rupes impendentes.]

Ἐπήρης, ὁ, ἡ, Paratus et instructus, proprie ad remigationem : unde navigium dicitur ἐπῆρες. Suidas ex quopiam cujus nomen tacet, Τὸ δὲ πλοῖον ἐπῆρες ἦν, εἰς ὃ τὴν ἄνθρωπον ἐμβάλλουσι· καὶ ἀποπλεῖ. Itidem ἐπῆρες κελήτιον ap. Arrian. [Exp. 5, 7, 7. Maximus Π. κατ. 415 : Πτερύγεσσιν ἐπήρεα νῶτα. L. D. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 456, 36 : Τοῖς ἐπήρεσι πλοίοις γίνεται (ὁ πόρος) εὐάρμοστος· ubi tamen cod. quidam κωπήρεσι. Hase.]

Ἐπήρῐτος, ὁ, ἡ, De quo contenditur, s. Ob quem contenditur : item Æmulatione dignus, VV. LL. Est alioqui nom. propr. ap. Hom. [Od. Ω, 306] : existi-

maturque dictum ἐπήριτος, pro ἐπήριστος, ea forma qua ἀμφήριστος, tanquam ab ἐρίζω. V. Eust. [p. 1962, 7; 725, 16.]

[Ἐπηρμένως, Elate, Superbe. Jo. Chrys. Hom. 119, vol. 6, p. 966 : Αὗται μᾶλλον ἐπ. τὰ μεθ' ὧν συνοικοῦσι διατίθενται. Seager. De oratione Tzetz. Hist. 7, 55 : Γράφων ὑψηλῶς καὶ ἐπ. L. D. Etym. M. Wakef.]

Ἐπητεία, ἡ, i. q. ἐπητὺς significare videri possit. [Apoll. Rh. 3, 1006 : Ἡ γὰρ ἔοικας ἐκ μορφῆς ἀγανῆσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι· ubi schol. exp. ἐπιστήμαις, φρονήσεσιν; unde ἐπητὴς exponi etiam possit ἐπιστήμων, φρόνιμος. Brunck. Etiam Zonar. p. 789, 799 interpretatur φρόνησις. Quo modo alludit ad ἐπητὺς, q. v.] A Suida [et Zon. p. 799] tamen exp. ἐπέλευσις : sed non sine mendi suspicione. [Videri potest ad vicinum ἐπήλυσις pertinuisse.]

Ἐπητὴς, έος, ὁ, ἡ, Facundus, λόγιος, ut exp. ap. Hom. [Od. N, 332 : Οὕνεκ' ἐπητής ἐσσι καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων· Σ, 128 : Ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας] : itidemque ἐπητέες, ap. Apoll. Arg. [2, 987] λόγιαι. Sed aliter quoque exp. deducendo ab ἔτεόν. V. Eust., qui et ἐπήτης B ab Hom. posteris scriptum fuisse scribit. [Ap. Hom. ἐπητὴς, οῦ, ῆ. Altera declinandi forma est recentiorum. Hesych. habet Ἐπήτεος, εὐλογιστοῦ, εὐγνώμονος, συνετοῦ, πράου. Ἐπῆτες, αἴσιον. Ἐπήτης, σώφρων, λόγιος, ἀληθὴς, δίκαιος, φρόνιμος, πρᾷος, χρηστός· hinc quod idem habet, manat Ἐπήτριος, λόγιος, πανοῦργος. In origine dissentiunt gramm., quos alia suppeditata neque tamen nimis proba, deseruit Hœlzlin. ad Apoll. Rh. 3, 1006; 2, 989, et schol. Hemst.].

[Ἐπητικὸς, ἡ, ὸν, Sequax. Metopus Stob. Fl. vol. 1, p. 29 : Φανερὸν ὅτι τῶν ἀρετῶν ταὶ μέν ἐντι ἀγεμονικαὶ, ταὶ δ' ἐπητικαί· iterumque ibid.]

Ἐπήτριμος, ὁ, ἡ, Densus. Plur. ἐπήτριμοι ap. Hom. Il. Γ, [226] : Λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἥματα πάντα Πίπτουσιν, Densi, Conferti. Quidam hoc voc. dictum esse volunt παρὰ τὰ ἐν τοῖς ὕφεσιν ἠτρία, i. e. τοὺς ἐπαλλήλους στήμονας. V. Eust. Ἐπίτριμοι, pro ἐπήτριμοι quidam codd. habent : sed deductionem sequendo, cujus facta fuit mentio, secunda syllaba litera η scribenda est. [Σ, 211 : Πυρσοὶ ἐπ. Ib. 552 : C Δράγματα ἐπ. Apoll. Rh. 1, 30 : Φηγοὶ... στιχόωσιν ἐπήτριμοι· eodemque genere 4, 937, 1455.]

Ἐπήτριος, Versutus, Versipellis; λόγιος, πανοῦργος, Hesych. [V. Ἐπητής.]

Ἐπητὺς, ύος, ἡ, Facundia, aut etiam ἐπαίτησις, ap. Hom. Od. Φ, [306 : Ὥς καί σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴκε τὸ τόξον ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ.] V. Eust. [Qui interpr. μεταίτησιν vel τὸν ἐν λόγοις ἔπαινον. Rectius alii Comitatem. Suidas vero Ἐπητύϊ, συνέσει. De qua interpr. conf. in Ἐπητεία.]

Ἐπηφὶ, ὁ, Ægyptiis undecimi mensis nomen. Anthol. 1 [Pal. 9, 383, 11] : Καὶ σταφυλὴν κατέχων εὐάμπελός ἐστιν Ἐπηφί. [Ita cod. Palatinus. Ἐπιφὶ scriptum ap. Brunckium, ut in tabula Cosmæ Topogr. Christ. p. 338—9 interjecta, et papyro Æg. in *Journ. des Savants*, 1822, p. 556, tum apud Plut. Mor. p. 372, B, et qui Julio Romanorum respondere tradunt, Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 8, 22, 29, 32 ed. Huds., schol. Arati 150, 332, 443, G. Syncell. p. 22, D, ubi D Ἐπιφεί. Ἐπειφ. pap. Æg. Peyron. 2, p. 25, 12. L. D.]

Ἐπηχέω, Assono, ut Ovid., Plangentibus assonat echo; Insono. Lucian. [Jov. trag. c. 44] : Τουτὶ πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπηχεῖ [ἐπῆλθεν], ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴρ φείδεται. Ex Eod. [ib. c. 35] in VV. LL. citatur, Ἐπήχει [ἐπίχει] τῶν βλασφημιῶν, exponiturque Opprime clamore blasphemias. [Eur. Cycl. 426 : Ἐπήχει δ' ἄντρον. Plato Reip. 6, p. 492, C : Αἱ πέτραι καὶ ὁ τόπος ἐπηχοῦντες. Jo. Phocas Descr. T. S. p. 9 : Ὕδωρ κελαρισμοῖς ἐπηχοῦν. Schol. Aristoph. Eq. 689 : Κῦμα τὸ μὴ ἐπηχοῦν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 428, D : Τῆς τοῦ θεοῦ σάλπιγγος ἐξ οὐρανῶν ἐπηχούσης. Signif. Acclamandi Pseudeurip. Iph. A. 1584 : Βοᾷ δ' ἱερεὺς, ἅπας δ' ἐπήχησε στρατός. || Transitive Theolog. ar. p. 60, 30 : Εἰ δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οἱ θεολόγοι τῇ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ ἐξωτάτῃ ἄντυγι ἐπηχοῦσι, i. q. Attribuunt, ut infra ἐπιθρυλεῖν. Athanas. vol. 1, p. 127, A : Βασιλικαῖς ἀκοαῖς ταῦτα κατὰ τῶν ἐπισκόπων ἐπηχοῦσιν, Oggannunt. L. Dindorf.]

[Ἐπήχησις, εως, ἡ, q. d. Assonantia, Sonitus continuatus. Steph. B. v. Δωδώνη : Τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς... ἔχοντα τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον, ὥστε τὸν ἑνὸς ἁπτόμενον παραπέμπειν διὰ τῆς ψαύσεως τὴν ἐπ. ἑκάστῳ.]

[Ἔπηχος, ὁ, Sonus, Sonitus. Symm. Ez. 8, 17, ubi nihil ei respondet in Hebr. In altera Symm. lectione ἦχον. Schleusn.]

Ἐπὶ, præp., quæ prout huic vel illi casui jungitur, hanc vel illam signif. habet. Ἐπὶ cum genit., Super. Hom. [Il. A, 46 : Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο· X, 153 : Ἐπ' αὐτάων (τῶν πηγῶν) πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν· Γ, 255 : Χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων. Quod Ω, 356 dicitur φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, In curru. M, 82. Atque sic ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων... ἐς Ὄλυμπον ἴχεσθον Θ, 455. Et ἐπὶ πύργων ib. 519, ἐπὶ νηῶν 528. Æsch. Pers. 18 : Ἔβαν οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δὲ ἐπὶ ναῶν. Herodot. 3, 86 : Παρῆσαν ἐπὶ τῶν ἵππων· 9, 44 : Ἥκει ἐπ' ἵππου.] Od. T, [97] : Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ. [Il. K, 80 : Ὀρθωθεὶς ἐπ' ἀγκῶνος.] Ξ, [494] : Ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. [Il. X, 225 : Ἐπὶ μελίης ἐρεισθείς.] Aristoph. Pl. [1198 : Λαβὼν] (τὰς χύτρας) ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε· et [Nub. 1431], Ἐπὶ ξύλου καθεύδεις, i. e. ἐπὶ ξύλου καθήμενος : ut, Ἐπὶ χοίνικος μὴ καθῆσθαι [Plut. Mor. p. 354, F], Super chœnice non sedendum, Chœnici non insidendum. Ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, Xen. Cyrop. 4, [5, 54. Hom. Il. A, 536 : Καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· N, 12 : Ἧστο ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς· Σ, 389 : Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου. Pind. Pyth. 5, 273 : Ἐπὶ χώρας ἔσσαι. Hom. Il. Γ, 293 : Τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονός· I, 588 : Τοὶ δ' ἐπὶ πύργων βαῖνον· Σ, 551 : Ἐφ' ἵππων βάντες· Π, 700 : Ἐπὶ πύργου ἔστη· Σ, 557 : Ἑστήκει ἐπ' ὀγμοῦ· Υ, 50 : Στᾶσ' ἐπ' ἀκτάων. Pind. Nem. 5, 2 : Ἀγάλματ' ἐπ' αὐτᾶς βαθμίδος ἑσταότα. Æsch. Ag. 1473 : Ἐπὶ δὲ σώματος σταθεῖσα. De formulis ἵστασθαι ἐπὶ ξυροῦ et similibus v. in substantt. Hom. Il. Υ, 345 : Κεῖται ἐπὶ χθονός· Ω, 190 : Πείρινθα δῆσαι ἐπ' αὐτῆς (ἁμάξης)· 447 : Ἐς δ' ἄγαγε... δῶρ' ἐπ' ἀπήνης. Alia formula Ψ, 61 : Κύματ' ἐπ' ἠιόνος κλύζεσκον· Od. H, 278 : Ἐκβαίνοντα βιήσατο κῦμ' ἐπὶ χέρσου· K, 170 : Ἐπ' ὤμου φέρειν. Hesiod. Op. 756 : Μηδ' ἐπὶ κρηνάων οὐρεῖν. Soph. Aj. 235 : Ὧν τὴν μὲν ἔσω σφάζ' ἐπὶ γαίας. Atque sic de situ, ut in formula ἐπὶ Θράκης, et aliis, de quibus v. Schweigh. Lex. Polyb. p. 239.] At ἐπὶ κόρρης παίειν, Gall. quidem est *Frapper sur la joue*, quod *Sur* est Lat. Super, dicitur tamen Lat. Cædere in maxillam. [Pind. Pyth. 8, 46 : Δράκοντα ἐπ' ἀσπίδος νωμῶντα. Æsch. Sept. 387 : Ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε. Soph. Aj. 1230 : Ὑψηλ' ἐκόμπεις κἀπ' ἄκρων ὠδοιπόρεις.] Interdum vero ὢν ἐπὶ cum gen. id significat, quod Gallis, *Surintendant*, Lat. autem Præfectus : ut Acta 8, [27] : Ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, Qui præerat universæ illius gazæ, i. e. universis illius thesauris. Sic Gall. *Surintendant des affaires*. Curtium autem præp. Super ita usum esse docet Bud., p. 489. Et p. 488, ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων interpr. A secretis : οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, Ab epistolis : sicut etiam dicitur A cyathis, ὁ πρὸς ταῖς κύλιξι : affertur et ex Polyb. [4, 87, 8] in VV. LL. : Λεόντιος δ' ἐπὶ τῶν πελταστῶν, Μεγακλέας δὲ ἐπὶ τοῦ γραμματείου. Et ibid., Ἀλέξανδρος δὲ ἐπὶ τῆς θεραπείας, ubi ἐπὶ significare Officium annotatur. Hujusmodi est et ἐπὶ τῶν φονικῶν καθεστῶτες. Lucian. autem [Dial. deor. 4, 4] usus est hac constr. in ead. signif. cum verbo τάττεσθαι : ubi dicit Jupiter Ganymedi, Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ· quod Bud. vertit Eris a cyathis. Talem esse usum hujus præp. existimo et ap. Dem. [p. 309, 10] : Διαφθείρειν τοὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Ut item Lat. Super cum ablat. ponitur interdum pro De, sic et ἐπὶ, quod cum gen. sæpe est Super, interdum sonat et De : ut, Ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγων παιδὸς, Plato Charm. [p. 155, D.] Sic, Ἐπὶ πόλεων λέγεται, De urbibus dicitur. [Athen. 8, p. 365, B : Σύνδειπνον εἴρηκεν ἐπὶ συμποσίου Ἀυσίας· 9, p. 366, B : Τὸ ταχερὸν ἔταξεν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ. Et alibi sæpe similiter. « Plutarch. Mor. p. 19, C, D; 22, B; 1073, E. » Wytt. || Coram, Apud, ut, Ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 1], Coram tot testibus : pro quo et ἐν μάρτυσι dici, docui antea in Ἐν. Plato Leg. [12, p. 943, D] : Τούτων εἶναι γραφὰς ἐπὶ τῶν αὐτῶν [ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς], Co-

ram iisdem judicibus. Sic Lucian. [Catapl. c. 18]: Γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, Coram Rhadamanthe, s. potius Apud Rhadamanthem te accusabo. Sic autem vicissim dicitur ἀπολογεῖσθαι ἐπί τινος, Bud. p. 15. [Huc referendus etiam Hom. Il. Λ, 546: Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου.] Significat autem Apud et in alio genere loquendi, quod Bud. prætermisit, sc. quum dicitur ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, pro Apud se considerare. Sic [Hom. Il. H, 195: Εὔχεσθε Διὶ σιγῇ ἐφ' ὑμείων.] Γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ [-τῷ], Xen. Cyr. 1, [4, 4. Ceterum hæc rectius conjunguntur cum iis quæ de eadem similibusque formulis dicentur paullo inferius. || De, in formulis καλεῖσθαι, ὄνομα, ἐπωνυμίαν ἔχειν ἐπί τινος, quas v.] || In: ut Dem. Ol. 2, init.: Ἐπὶ πολλῶν μὲν ἄν τις ἰδεῖν δοκεῖ μοι ... τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν φανερὰν γενομένην τῇ πόλει, οὐχ ἥκιστα δὲ ἐν τοῖς παροῦσι πράγμασι· nam per ἐν dicit, quod dixerat per ἐπί. Tale est, Ἐπὶ πολλῶν μάθοι τις ἂν τὰ λεγόμενα, ubi tamen aliqui interpr. Per multa, Multis. [Soph. Aj. 1268: Σοῦ γ' οὐδ' ἐπὶ σμικρῶν λόγων ἔτ' ἴσχει μνῆστιν.] Dicitur etiam aliquis ἐπὶ ξένης εἶναι, In peregrina regione esse. [Soph. El. 1136: Κἀπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς κακῶς ἀπώλου· Tr. 299: Ἐπὶ ξένης χώρας ... ἀλωμένας. Hom. Od. Φ, 41: Φόρει δέ μιν (arcum) ἧς ἐπὶ γαίης. Soph. Ph. 613: Νήσου τῆσδ' ἐφ' ἧς ναίει τανῦν· OEd. T. 1049: Ἐπ' ἀγρῶν. Hom. Od. A, 185: Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἔστηκεν ἐπ' ἀγροῦ· 190: Ἐπ' ἀγροῦ πήματα πάσχων.] Sic autem ἐπὶ pro ἐν videtur sumi in ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, Rationis compotem esse, ut sit pro ἐν τοῖς λογισμοῖς εἶναι. V. Λογισμός. Et ἐπὶ λέξεως, pro In verbis, Verbis tenus, Thuc., quum alioqui ἐπὶ λέξεως sit Ad verbum: quo etiam modo dicitur ἐπ' ὀνόματος, quod redditur adverbio Nominatim. [Eur. Hel. 897: Ὃν ... ἐπ' ἀκμῆς εἰμὶ κατθανόντ' ἰδεῖν.] Sed plerumque ἐπὶ ponitur pro In habente accus., s. pro Ad, ubi sc. motus indicatur. Tunc autem censetur potius gen. pro accus. Hom. Il. Γ, [5]: Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοάων, pro ὠκεανοῖο ῥοάς. Sic ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, A, [485. Il. E, 700: Προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν· Φ, 454: Περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων· X, 45. Ψ, 374: Ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι ἂψ ἐφ' ἅλὸς πολιῆς· Od. Γ, 171: Πλόον ... νήσου ἐπὶ Ψυρίης.] Od. O, [451]: Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός. Et [Æsch. Prom. 658: Ἐπὶ Δωδώνης πυκνοὺς θεοπρόπους ἴαλλεν. Eur. El. 1343: Στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν.] Epigr.: Ἦν ἐπὶ γῆς φεύγῃς. Herodot., Ἐπὶ Συρίης φέρων· et, ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν, ubi redditur etiam Versus. Thuc., Ἐπὶ Θράκης ἀφικνοῦνται· qualia plurima sunt: non ap. hunc tantum, sed et ap. ceteros historicos. Est autem cum genit. οἴκου frequens hæc præp., itidem in motus signif., ubi et Atticorum esse putatur, ut in ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, ἐλαύνειν, Herodot., et, Ἐπ' οἴκου ἀπεκομίσθησαν, Thuc. [4, 99.] || Sub, quum tempus significatur: ut ἐπ' Ἀλεξάνδρου, Sub Alexandro, ut loquitur Fabius, i. e. Tempore Alexandri. Tale est [Hesiod. Op. 111], Ἐπὶ Κρόνου. Sic ἐπ' ἐμοῦ, Mea ætate, Dem. [p. 28 extr.] Et ap. Eund. passim ἐπὶ ἄρχοντος, adjecto ejus nomine. [Hom. Il. E, 637: Οἷ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων· Ψ, 332. Pind. Ol. 7, 72: Ἔνθα ... τέκεν, ἑπτὰ σοφώτατα νοήματ' ἐπὶ προτέρων ἀνδρῶν παραδεξαμένους παῖδας. Ubi etiam vertere licet Inter, quomodo ponit Soph. Ant. 789: Καί σ' οὔτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς οὔθ' ἁμερίων ἐπ' ἀνθρώπων. Cui Aristid. vol. 1, p. 96: Δι' ἃ μόνῃ τῇ πόλει κυρίως ἄν τις φαίη τὴν ἀρχὴν συμβῆναι ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, contulerunt interpretes. || Cum genit. rei. Hom. Il. I, 403: Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης· B, 797: Ὡς ποτ' ἐπ' εἰρήνης. Plato Phædr. p. 242, A: Τῶν ἐπὶ τοῦ σοῦ βίου γεγονότων μηδένα.] || Ἐφ' ἑαυτοῦ, Per se, ut dicitur aliquis per se, per se solus aliquid facere. [Exempla Herodotea hujus formulæ annotavit Schweighæus. in Lex. p. 244.] Thucyd. 2, [63]: Καὶ εἵπου ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αὐτόνομοι οἰκήσειαν. Et [8, 8]; Ἐφ' ἑαυτῶν πλεῖν, exp. καθ' ἑαυτούς. [V. de alio ejusdem formulæ usu paullo superius dicta. Similis est usus Soph. OEd. C. 746: Ἀεὶ δ' ἀλήτην κἀπὶ προσπόλου μιᾶς βιοστερῆ χωροῦντα, Cum una s. Una utentem famula.] || Ἐπὶ cum suo gen. ubi præfixus est genitivo artic., redditur nomine adj.: ut τὰ ἐπὶ μέρους, Particularia, Bud. p. 772. || Sed multo frequentius per adv. redditur, non præfixo artic., ut [in Ἐπίσης vel Ἐπ' ἴσης, de quo v. in Ἴσος], Ἐπ' εὐθείας εἶναι, Aristot., Directe stare. V. Εὐθύς. Sic ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, vertitur adverbio Sigillatim. Redditur vero et aliis modis, ubi ordinationis signif. habet: ut, Ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς, Thuc. [2, 90], Instructis ordinibus quaternum navium. Bud. autem apud Xenoph. [H. Gr. 6, 4, 12]: Οἱ δὲ Θηβαῖοι οὐκ ἔλαττον ἢ ἐπὶ πεντήκοντα ἀσπίδων συνεστραμμένοι ἦσαν, interpr. Non minus densa erat acies, quam ut introrsus quinquageni essent armati. V. Bud. p. 632 de illo ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι· itemque de δέκα ναυσὶν ἐπὶ μιᾶς τεταγμένοι. At de ἐπὶ κέρως ἄγειν et de ἐπὶ μετώπου ἰέναι, quæ huc et ipsa pertinent, lege Eund. p. 373. Ἐπὶ cum suo gen. interdum adverbio redditur: ut quum illud ἐπ' ὀνόματος interpretamur Nominatim. Tale est autem ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, quod Bud. vertit Summarie percurrere, addens ἀνακεφαλαίωσιν ποιεῖν ex Dem. p. 184. Sed et ἐπὶ στοίχου ap. Pausan. [2, 1, 7] exp. στοιχηδὸν, item κατὰ στοῖχον. [C. genit. simul et dat. Æsch. fr. Glauci Potn. ap. schol. Eur. Phœn. 1194: Ἐφ' ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρὸς, ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.]

|| Ἐπὶ, cum dat. Super. Hom. Il. A, [88]: Οὔτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, Super terram. [Hesiod. Op. 90: Ζώεσκον ἐπὶ χθονί. Et alibi.] At, Ἐπὶ κρηπῖδι ὁ τοῖχος ἕστηκεν ἰσχυρᾷ, redditur potius per ablat. Super crepidine. [Hom. Il. A, 462: Καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων· B, 793: Ἷζε τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ· Z, 354: Ἕζεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ· Γ, 153: Ἧντ' ἐπὶ πύργῳ· Z, 431. Δ, 420: Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσιν ἄνακτος· 504: Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ· E, 141: Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται· 222: Στῇ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος ... νηί· Ψ, 853: Ἱστὸν δ' ἔστησεν ... ἐπὶ ψαμάθοις· Θ, 434: Τοὺς μὲν κατέδησαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπῃσιν. Æsch. Cho. 4: Τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρί. Soph. OEd. C. 1611: Πτύξας ἐπ' αὐταῖς χεῖρας.] Xen. autem dixit Cyr. 5, [2, 1]: Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ, quum alibi dicat Ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, sicut antea docui. Sed Lat. præp. In potius hic utuntur quam præp. Super. Dicitur enim aliquis Sedere in equo, Insidere equo. Itidem vero, Ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, verti possit In terra lucem intuente. [Cum signif. motus Hom. Il. Π, 310: Πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε. Æsch. Pers. 506: Πῖπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· Sept. 403: Εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι. Soph. Ant. 134: Ἐπὶ γᾷ πέσε.] Significat et Super, eo fere modo, quo dicitur a Curtio Juvenis super armamentarium positus. Tale quid enim significare ἐπὶ puto in Od. O, [89]: Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι. [E, 154: Υἱὸν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι. || De certamine in honorem mortui, et velut super ipsius sepulcro edendo, Hom. Il. Ψ, 274: Εἰ μέν νυν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν. Et de victimis immolatis 776: Βοῶν, οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν. Sic fere Soph. Aj. 1319: Τηλόθεν γὰρ ἠσθόμην βοὴν Ἀτρειδῶν τῷδ' ἐπ' ἀλκίμῳ νεκρῷ.] || Ultra, Præter. [Hom. Il. I, 639: Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· A, 261; Od. Γ, 113. Pind. Nem. 6, 60: Πέμπον γ' ἐπὶ εἴκοσι. Æsch. Ag. 1605: Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκα.] Plut. Popl. [c. 9]: Νεκροὶ τριακόσιοι ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Ideo autem hanc signif. subjungo illi, quod itidem Lat. præp. illa Super pro Præter s. Ultra interdum accipiatur: [Hom. Od. H, 216: Οὐ γάρ τι στυγερῇ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο ἔπλετο. Eur. Med. 694: Γυναῖχ' ἑφ' ἡμῖν δεσπότιν δόμων ἔχει.] Ἐπὶ redditur Præter et in Xen. Cyrop. 1, [2, 11]: Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσι (vel ἐσθίωσιν) ἐπὶ τῷ σίτῳ, sed alii ἐπὶ τῷ σίτῳ vertunt Cum pane. At Cic. dixit Adhibere nasturtium ad panem. [Aristoph. Eq. 707: Τί σοι δῶ καταφαγεῖν; Ἐπὶ τῷ φάγοις ἥδιστ' ἄν; ἐπὶ βαλαντίῳ; Schol.: Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπ' ἰχθύσι φάγοις ἄν, οἷον μετὰ ἰχθύων.] || Ap. Hom. in signif. motus: Il. [A, 382: Ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος·] B, [89]: Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι: interpretor enim Provolant ad flores, convolant: ineptam esse existimans vulgatam interpr. Volant in floribus. Il. A, [437], Od. [O, 498]: Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, pro Egrediebantur in littus maris: ut sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνα. [A, 486: Νῆα ... ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις.] Ceterum vult Eust. in l. illo πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, esse antiptosin, pro πέτονται ἐπ'

ἄνθεα : Il. Δ, [251] : Ἦλθεν ἐπὶ Κρήτεσσι, pro ἐπὶ Κρῆτας· [273] : Ἦλθεν ἐπ' Αἰάντεσσιν, pro ἐπ' Αἴαντας. [Soph. OEd. T. 508 : Φανερὰ γὰρ ἐπ' αὐτῷ πτερόεσσ' ἦλθε κόρα, i. e. ἐπῆλθεν αὐτῷ (OEdipo) ἡ σφίγξ. OEd. C. 1472 : Ἥκει τῷδ' ἐπ' ἀνδρὶ θέσφατος βίου τελευτή.] Et [E, 327, coll. Λ, 274], ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν, pro ἐπὶ τὰς ναῦς. [Δ, 352 : Τρώσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα· E, 97 : Ἐπὶ Τυδείδῃ ἐτιταίνετο ... τόξα· 882 : Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Et sim. Θ, 110. A, 239 : Ἕλκ' ἐπὶ οἷ· 293 : Κύνας σείῃ ἐπ' ἀγροτέρῳ συΐ. Et similiter N, 542, 611, multisque aliis locis. V. autem antea in signif. Super.] His inquam aliisque in ll. antiptosin esse putat; sed ut in istis atque aliis nonnullis videri potest poeta antiptosi usus esse, ut metro inserviret, non itidem certe et in illo dat. ῥηγμῖνι, quum versus ῥηγμῖνα etiam admitteret. [Æsch. Sept. 544 : Πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη. Et cum eod. verbo 298. Soph. Aj. 18 : Ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα· 345 : Τάχ' ἄν τιν' αἰδῶ κἀπ' ἐμοὶ βλέψας λάβοι.] Sed hoc addo in prosa quoque habere ἐπὶ dat. pro accus., quum dicitur ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν : si modo cum Bud. ap. Isocr. [p. 73, A] et Lucian. [Dial. mort. 12, 3] vertamus Ad necem rapere. Idem vero ap. Plut. : Ἐπὶ θανάτῳ φρουρούμενοι vertit Rei pœnæ capitalis. || Ap. eund. poetam, ut omnes qui ap. eum extant hujus præp. usus cum h. casu, ordine persequar, pro κατὰ, Adversus : ut [Il. B, 472 : Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ ἐν πεδίῳ ἵσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες· E, 124, Λ, 442,] ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι pro κατὰ Τρώων. Sic [Il. E, 244], ἐπί σοι μεμαῶτε, ἐπὶ Ἕκτορι ἀκοντίσαι, ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, et ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες. Sed admoneo posse jungi atque adeo jungendam esse multis in ll. præp. verbo : ut [Il. Γ, 132] : Οἳ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν ἄρηα : nec enim dubium est, quin ἐπέφερον ἀλλήλοισι commodius intelligatur. Idem et de isto l. dici potest [Il. Γ, 15], Ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες. [Il. E, 219 : Πρίν γ' ἐπὶ νῶι τῷδ' ἀνδρὶ ... ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. V. et Ἐπέχω. Λ, 460 : Ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. Æsch. Pr. 1089 : Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν στείχει. Et alibi. Soph. Aj. 772 : Ἐπ' ἐχθροῖς χεῖρα φοινίαν τρέπειν· Ph. 1138 : Ὅσ' ἐφ' ἡμῖν κάκ' ἐμήσατο.] Quid autem vetat et quin in modo citt. exemplis, et ἐπόρουσαν ἀλλήλοισιν, et ἐπιθορόντες ἀλλήλοισι intelligamus? Possumus autem in exemplum hujus usus præp. ἐπὶ cum dat. pro κατὰ, afferre et titulum tragœdiæ Æschyli Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις : nec enim dubium est, quin sit pro κατὰ Θηβῶν, subaudito etiam partic. στρατεύσαντες, aut alio hujusmodi. Non ignoro tamen ap. Eust. legi ἐπὶ Θήβας, sed ab eo scriptum fuisse ἐπὶ Θήβαις suspicor. [Vera scriptura est Θήβας. V. Blomfield. p. 1.] Sic vero et ap. Thuc. ἐπὶ φίλοις pro κατὰ φίλων, et [3, 13] ἐφ' ἡμῖν pro καθ' ἡμῶν, aliaque hujusmodi. [Æsch. Prom. 97 : Τοιόνδ' ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ δεσμὸν ἀεικῆ· 921 : Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ· Sept. 447 : Ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ ... αἴθων τέτακται λῆμα. Et ib. 620. Eur. Med. 632 : Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης ... οἰστόν. Æsch. Sept. 483 : Ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει.]

|| Ἐπὶ in prosa [et poesi] habet et aliam præpositionis Ad signif. ap. utrosque scriptt.; ponitur enim interdum pro παρὰ, Apud, Juxta; sicut Ad : veluti quum dicitur [Hom. Il. E, 36 : Τὸν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ· H, 133 : Ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο· Θ, 490. Pind. Ol. 8, 9 : Ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος], ἐπὶ ποταμῷ, θαλάσσῃ, a Thucyd. [3, 99] pro παρὰ ποταμῷ et παρὰ θαλάσσῃ : unde et παραθαλάσσιος. [4, 102 : Εἶχον ἐμπόριον ἐπὶ στόματι τοῦ ποταμοῦ ἐπιθαλάσσιον.] Quale est apud Eundem 2, [32] : Ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, pro Insula Locris finitima. At vero ἐπὶ θύρῃσι [Il. B, 788; πύλῃσι Γ, 149; Ὀλέσῃς δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν A, 559, coll. Δ, 513. Æschyl. Sept. 631 : Ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις], ἐπὶ θύραις, Aristoph. [Nub. 468], significat In foribus : licet reddatur etiam Ad fores. [Sic ἐπ' ἐσχάρῃ ἧσθαι Hom. Od. H, 160, ubi additum χαμαὶ ἐν κονίῃσιν significare ostendit Ad. Contra ap. Æsch. Eum. 805, de Furiis : Λιπαροθρόνοισιν ἡμένας ἐπ' ἐσχάραις, est In. Aliæ locutiones, ut paucas de multis memorem, sunt, ἐπὶ φάτνῃ Hom. Il. E, 271; Θ, 240 : Ἐπὶ πᾶσι (βωμοῖς) βοῶν δημὸν ... ἔκηα· I, 349 : Καὶ δὴ τεῖχος ἔδειμε καὶ ἧλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ· Od. Λ, 448 : Πάϊς δέ οἱ ἦν ἐπὶ μαζῷ· O, 348 : Πατρὸς, ὃν κατέλειπον ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ. Et aliter A, 219 : Ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν. Il. E, 458 : Κύπριδα οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Σ, 594. Od. Φ, 419 : Τόν ῥ' ἐπὶ πήχει ἕλών. Æsch. Suppl. 90 : Πίπτει δ' ἀσφαλὲς οὐδ' ἐπὶ νώτῳ. || Aliter Od. I, 382 : Μοχλὸν ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Cum dat. rei animatæ Il. Z, 25 (coll. Λ, 106) : Ποιμαίνων ἐπ' ὄεσσι μίγη· 424 : Πάντας γὰρ κατέπεφνε βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι. V. HSt. infra in signif. Cum. Similiter Od. Υ, 209 : Ὅς μ' ἐπὶ βουσὶν εἷσε, Bobus præfecit; coll. 221 : Βουσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον· Φ, 363 : Τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες κατέδονται. Atque sic sæpe de imperio. Hom. Od. X, 427 : Οὐδὲ ἓ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναίξιν. Aliter Soph. El. 1431 : Εἰσορᾶτέ που τὸν ἄνδρ' ἐφ' ἡμῖν; Schol. πλησίον ἡμῶν. Tr. 356 : Οὐ τἀπὶ Λυδοῖς οὐδ' ἐπ' Ὀμφάλῃ πόνων λατρεύματα· Ph. 806 : Ἀλγῶ πάλαι δὴ τἀπὶ σοὶ στένων κακά· Aj. 1295 : Μητρὸς ἐξέφυ Κρήσσης, ἐφ' ᾗ λαβὼν ἐπακτὸν ἄνδρ' ὁ φιτύσας πατὴρ κτλ.] || Item ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς Σικελίας, ex Plat. Epist. 8, [p. 356, C], ut Lat. Ad conservationem Siciliæ, Pro Sicilia conservanda, Siciliæ conservandæ causa. [Hic l. componendus erat cum locutionibus ἐπ' ἀγαθῷ et sim. infra memoratis.] || In Thuc. 8, [97] : Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τε εἴκοσιν ὅμως ἐπλήρουν, sic dici puto ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ναῦς ἐπλήρουν, ut Lat. dicimus aliquem ad hunc vel illum nuntium obstupuisse. Ita enim malo quam ἐπὶ accipere pro Propter. [Similiter Soph. OEd. T. 569 : Ἐφ' οἷς γὰρ μὴ φρονῶ σιγᾶν φιλῶ.]

Habet vero itidem diversas præp. In signiff. Ac primum quod ad vulgatam attinet, ἐπὶ χθονὶ dixi paulo ante non solum Super terram, sed etiam In terra, posse verti [Ita vertendum Hom. Il. Γ, 89 : Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονί· 114 : Κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ· 195 : Τεύχεα μέν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονί· B, 395 : Κῦμα ἀκτῇ ἐφ' ὑψηλῇ. Et B, 351 : Νήυσιν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον· Δ, 443 : Ἐπὶ χθονὶ βαίνει. Pind. Ol. 11, 30 : Ἐφ' ὁδῷ. Soph. Tr. 813 : Πάντων ἄριστον ἄνδρα τῶν ἐπὶ χθονί· Ph. 353 : Εἰ τἀπὶ Τροίᾳ Πέργαμ' αἱρήσοιμ' ἰών] : sicut et ἐφ' ἵππῳ ap. Xen., In equo. Tale est autem ap. Aristoph. Pl. [338] : Ἐπὶ τοῖσι κουρείοισι τῶν καθημένων. Et ap. Eundem ἐπὶ ταῖς θύραις, quod exposui In foribus : potest vero reddi et Pro foribus. Sed et hæc exempla hujus signif. afferuntur, ex Isocr. : Ἐπὶ τοῖς οἰκειοτάτοις μάλιστα δηλῶσαι· et, Ἐπ' αὐτοφώρῳ ἁλῶναι [ut p. 381, B]. Et ex Dem. [p. 42 extr.] : Ἐπὶ τούτοις μένειν. Item ex Xen. [Comm. 1, 5, 2] : Ἐπὶ τελευτῇ τοῦ βίου γινόμενοι, ubi tamen propinquam mortem potius quam præsentem significari puto. Sed et ex Hom. [Il. A, 55, Θ, 218], Ἐπὶ φρεσὶ θῆκε, ubi tamen aliqui præp. verbo jungere maluerunt. [Z, 92 : Πέπλον ... θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν. Improprie Δ, 175 : Κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ· 178 : Αἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων· 258 : Ἡμὲν ἐνὶ πτολέμῳ ἠδ' ἀλλοίῳ ἐπὶ ἔργῳ.] || Junctum dativo ἀγαθῷ, aliisque hujusmodi, ead. præp. In reddendum esse existimo : Xen. Cyrop. 7, [4, 3] : Ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν. Sic Ἐπ' ὠφελείᾳ, Isocr. [p. 67, D] et illis opposita, Ἐπὶ κακῷ, βλάβῃ, ap. Eund. Sic enim Lat. In rem meam, tuam, In meam vel tuam perniciem dicunt. Sed ἐπ' ἀγαθῷ possumus et dat. solo reddere Lat.; ita enim Bono interdum poni constat. [Hom. Il. N, 104 : Ἐλάφοισιν, αἵτε ... λύκων ἤια πέλονται, αὖτως ἠλάσκουσιν, ἀνάλκιδες οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ· Ψ, 574 : Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. Hesiod. Th. 540 : Τῷ δ' αὖτ' ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ εὐθετίσας κατέθηκε· 555 : Ὡς ἴδεν ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ. Æsch. Suppl. 628 : Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείᾳ· Sept. 879 : Μελέους θανάτους εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ. Eodemque modo ἐπὶ νίκῃ, Eum. 1009, Cho. 868. Soph. El. 108 : Μὴ οὐ τεχνολέτειρ' ὥς τις ἀηδὼν ἐπὶ κωκυτῷ ... ἠχὼ πᾶσι προφωνεῖν· Ph. 151 : Ἐπὶ σῷ μάλιστα καιρῷ· OEd. C. 1554 : Εὐδαίμονες γένοισθε, κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί.] || Tum etiam, quum potestatis signif. habet, præp. In reddi potest. [Hom. Od. X, 427 : Οὐδέ ἑ μήτηρ σημαίνειν εἴασκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν.] Thuc. [2, 84] : Καὶ τὴν ἐπιχείρησιν ἐφ' ἑαυτῷ τε ἐνόμι-

ζεν εἶναι. Sic Dem. [p. 90, 16] : Ἐφ' ὑμῖν ἐστι, In vobis est, pro In vestra est potestate, arbitrio vestro situm. Quod etiam dicitur, Penes vos est. [Soph. Phil. 1003 : Μὴ 'πὶ τῷδ' ἔστω τάδε· OEd. C. 66 : Ἄρχει τις αὐτῶν ἢ 'πὶ τῷ πλήθει λόγος;] Auctor Axiochi : Ἐπὶ τῇ τύχῃ γενόμενος. Synes. : Ἀλλὰ τό γε δόγμα τὸ περὶ τοῦ μηδὲν εἶναι τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν ἀγαθῶν ἢ κακῶν. Ubi retinet Synes. philosophicum loquendi genus, quod attingit et Bud. p. 566. Dicitur etiam ἐπ' ἐμοί ἐστι vel γέγονε ποιεῖν τοῦτο : ut Isocr. Ep. ad Tim. : Τὸ δὲ χρῆσθαι τούτοις καλῶς τε καὶ φιλανθρώπως, ἐπὶ σοὶ γέγονεν. Sed dicunt item, Κεῖται τοῦτο ἐπ' ἐμοί. [Pind. Pyth. 8, 76 : Τὰ δ' οὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται.] Jungitur et verbo ποιεῖσθαι : estque ἐπί τινι ποιεῖσθαι, Alicujus potestati permittere, ap. Plut. Amat. Narrat. [Sert. c. 6, Eum. c. 19, etc.] Huc pertinet τό γε ἐφ' ἡμῖν, pro Quantum quidem in nobis fuit, Synes. [Isocr. p. 70, C; et 117, E, sec. cod. Urb.; al. ἐν.] Interdum vero additur infin. εἶναι ut Lys. [p. 135, 13] : Καὶ τό γε ἐπ' ἐκείνῳ εἶναι ἐσώθης, pro Quantum in eo fuit, servatus es : ut Xenoph. versa vice Hell. 3, [5, 9] : Τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι ἀπολώλατε. Nonnunquam autem et ὅσον huic loquendi generi adhibetur : ut, Ὅσον ἦν ἐπ' ἐκείνῳ, ex Dem., pro Quantum in eo fuit. Sed affertur Ὅσον ἐπὶ σοί, ex Luciano, pro Quantum ad te attinet. [Pseudol. c. 27.] Sic certe accipitur ἐπὶ interdum et sine ὅσον : ut Synes. : Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ ταῖς μάστιξιν ἀπολώλασι, τὸ δὲ ἐπὶ τῇ τῶν σωμάτων ἰσχύϊ ζῶσιν ἔτι μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

|| Ἐπὶ, Propter : ut quum Cic. hæc Stoicorum verba, Φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, vertit, Invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. [Atque sic sæpe cum substantivis his similibusque, ut dicetur in ipsis. Ejusdem generis locutiones sunt Hom. Il. I, 492 : Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον· Φ, 585 : Ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ. Pind. Ol. 14, 16 : Κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ κοῦφα βιβῶντα· Pyth. 1, 84 : Ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ' ἐσλοῖσιν ἐπ' ἀλλοτρίοις. Æsch. Pr. 255 : Τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν αἰκίζεται.] Xen. [Comm. 1, 2, 56] : Ταῦτα ποιεῖν ἐπὶ τῷ κέρδει, Propter lucrum, Lucri causa. Sic, Ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, Herodot., Propter parvos quæstus. Et, Ἐπὶ γένει ὠγκωμένος. Polyb. : Περιεποιήσαντο παρὰ τοῖς Ἕλλησι τὴν ἐπ' ἀρετῇ φήμην, Celebres ob virtutem esse cœperunt, Bud. : Famam virtutis assecuti sunt. [Conf. 6, 52, 11; 53, 10.] Et, Τῶν ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένων ἀνδρῶν εἰκόνας. Alicubi vero De locum hic habet : ut ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, Magnis de causis, i. e. Magnas ob causas. Sic et ap. Thuc. 1, [102] : Ἔγνωσαν οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίονι λόγῳ ἀποπεμπόμενοι. Non optima de causa se dimitti. [Æsch. Suppl. 6 : Οὔτιν' ἐφ' αἵματι δημηλασίαν ... γνωσθεῖσαι. Soph. Aj. 797 : Κἀπὶ τῷ λέγει τάδε; Ph. 50 : Δεῖ σ' ἐφ' οἷς ἐλήλυθας γενναῖον εἶναι· OEd. C. 1459 : Τί δ' ἔστι τἀξίωμ', ἐφ' ᾧ καλεῖς; Eur. El. 175 : Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις θυμὸν οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις ὅρμοις ἐκπεπόταμαι· Med. 639 : Θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις. Sic autem ponitur cum verbis ἀλγεῖν, ἄχθεσθαι, ἥδεσθαι, γελᾶν, et sim., quæ v.] Aliquam vero cum hac signif. affinitatem habet ἐπὶ, quum conditionem declarat, s. pactum qua affinitate deceptos alicubi quosdam interprr. animadverti : Thuc. 4 : Αἱ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ τούτοις ἐγένοντο. Xen. Cyr. 3, [2, 23] : Καὶ ἐπὶ τούτοις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστά· καὶ ἐλευθέρους μὲν ἀμφοτέρους ἀπ' ἀλλήλων εἶναι συνετίθοντο, His conditionibus. Plut. Alc. [c. 31] : Ἐπὶ τούτοις γὰρ οἱ ἄνδρες παρέδοσαν τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα συνέθεντο, ubi observa addi verbum συντίθεσθαι, sicut et in proxime præc. Xen. l. Huc pertinent Ἐπὶ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, ἴσοις καὶ ὁμοίοις, quæ habes ap. Bud. p. 976. Interdum vero præcedit ἐπὶ τούτῳ, sequitur ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε cum infin., aliquando vero et indic. Plato Apol. Socr. [p. 29, C] : Ἀφίεμέν σε, ἐπὶ τούτῳ μέν τοι, ἐφ' ᾧ τε μηκέτι ἐν ταύτῃ τῇ ζητήσει διατρίβειν, Dimittimus te, sed ea tamen conditione, vel ea tamen lege, ut desinas etc. Ap. Herodot. cum altera constr. [3, 83] : Ἐπὶ τούτῳ δὲ ὑπεξίσταμαι τῆς ἀρχῆς, ἐπ' ᾧτε ὑπ' οὐδενὸς ὑμέων ἄρξομαι. Sed interdum etiam ἐφ' ᾧτε eand. signif. habet, non præcedente ἐπὶ τούτῳ. Menander ap. Plutarch. [Mor. p. 103, D] : Εἰ γὰρ ἐγένου ... ἐφ' ᾧγε διατελεῖν ... διευτυχῶν ἀεί, pro Si enim ea lege natus es, ut perpetua felicitate fruaris. Et cum fut. indic. Thucyd. 4, [30] : Σφίσι τά τε ὅπλα καὶ σφᾶς αὐτοὺς κελεύειν παραδοῦναι, ἐφ' ᾧ φυλακῇ τῇ μετρίᾳ τηρήσονται. Alioqui ἐφ' ᾧ τε capitur pro Ut sequente infin., ut ἐφ' ᾧ τε πωλεῖν, Aristoph. [Ach. 722], Ut Vendant. Et ἐφ' ᾧ τε μετέχειν eid. Aristoph. [ut Pl. 1000.] Apud Thucyd. ἐφ' ᾧ schol. aliquot ll. exp. οὗ χάριν : et ap. Eund. [1, 103], Ἐφ' ᾧ τε ἐξίασιν, pro ἐπὶ τῷ ἐξιέναι, Dionys. H. scribit esse ejus idioma. Ap. Synes. autem Bud., Ἐφ' ᾧ Γεννάδιον ἔγραψεν, reddit Quare Gennadium detulit, addens et interpr., Ita ut Gennadium deferret. [In Ind. :] Ἐφ ᾧ, pro ἐπὶ ᾧ, Ob quod, Propter quod. Dicunt et ἐφ' ᾧτε : et Ion. ἐπ' ᾧτε. Item ἐφ' ὅτῳ pro eod. Luc. : Ἐμὲ μηδὲν ἔχεις ἐφ' ὅτῳ τοῦτο ποιήσεις, Nihil causæ est cur hæc in me perpetres. — Ap. eund. Bud. v. et alia exx. hujus ἐφ' ᾧτε, p. 954 : quorum tamen major pars illam conditionis signif. habere mihi videtur. Lege et de ἐπὶ ῥητοῖς ibid. [Soph. OEd. T. 1517 : Οἶσθ' ἐφ' οἷς οὖν εἶμι;] Sed addo quod nec ab illo, nec ab aliis annotatum reperi, sc. cum ἐπὶ jungitur dat. μισθῷ, aliisque nonnullis, conditionis itidem s. pacti signif. hac præp. includi : Hom. Il. Φ, [444] : Ἢ ρὰ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν Μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. Sic et in plur. ἐπὶ μισθοῖς ἐθητᾶτο. At in VV. LL. ἐπὶ μισθῷ ap. Xen. redditur Pro mercede : non Pacta mercede, Proposita certa mercede, ut ego vertendum censeo. Sic vero et cum dat. δώροις, δωρεαῖς. Il. K, [303] : Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελέσειε Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. [I, 602 : Ἐπὶ δώροις ἔρχεο.] Philo V. M. 1 : Οἱ δ' ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς μεταπεμφθέντες. [Hom. Od. Λ, 548 : Ὡς δὴ μὴ ὄφελον νικᾶν τοιῷδ' ἐπ' ἀέθλῳ. Soph. OEd. T. 1457 : Οὐ γὰρ ἄν ποτε θνήσκων ἐσώθην μὴ 'πί τῳ δεινῷ κακῷ. Latiori usu de conditione Soph. OEd. T. 1029 : Ποιμὴν γὰρ ἦσθα κἀπὶ θητείᾳ πλάνης. Eur. Hipp. 459 : Χρῆν σ' ἐπὶ ῥητοῖς ἄρα πατέρα φυτεύειν ἠπὶ δεσπόταις θεοῖς ἄλλοισιν· Med. 122 : Τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν κρεῖσσον. || Vicissim merces ἐπί τινι proposita dicitur. Pind. Isthm. 1, 47 : Μισθὸς γὰρ ἄλλοις ἄλλος ἐφ' ἔργμασιν ἀνθρώποις γλυκύς. Et ib. 26 : Οὐ γὰρ ἦν πεντάθλιον, ἀλλ' ἐφ' ἑκάστῳ ἔργματι κεῖτο τέλος. || De potestate s. imperio Æsch. Pers. 297 : Ἐπὶ σκηπτουχίᾳ ταχθείς.] || Ἐπὶ, Post : ut ἐπὶ τούτοις [et πρὸς ἐπὶ τούτοις, quod v. in Πρός. Ἐπὶ ἐπὶ τούτοις, ὑπέρθεσις, Λάκωνες, Hesychius. De ἐπιδητούτοις v. in Δή vol. 2, p. 1050, C.] Thuc. schol. [6, 45] exp. μετὰ ταῦτα. Sic ap. Xen. habes quum alibi tum [Anab. 6, 1, 12], Ἐπὶ τούτοις, τούτῳ, pro quot et ἐκ τούτου. Synes. : Καὶ ἥκει τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ φέρων ἀεί τι μοὶ ξένιον. [Hom. Od. H, 120 : Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Hesiod. Op. 642 : Μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος ἔσσεται. Pind. Ol. 7, 82 : Ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ· 9, 84 : Ἐσλὰ δ' ἐπ' ἐσλοῖς ἔργ' ἐθέλοι δόμεν. Æsch. Cho. 404 : Ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. Soph. OEd. C. 544 : Δευτέραν ἔπαισας ἐπὶ νόσῳ νόσον· Antig. 595 : Ἡήματα ἐπὶ πήμασι πίπτοντα. Cujusmodi ll. referri possunt etiam ad signif. Super, et improprie capi. Æsch. Pers. 527 : Ἐπὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις. Et in locutione ἐπ' ἐξειργασμένοις, de qua in Ἐξεργάζομαι. Eur. Or. 898 : Ἐπὶ τῷδε δ' ἠγόρευε Διομήδης· 887 : Κἀπὶ τῷδ' ἀνίσταται Ταλθύβιος· Hipp. 855 : Τὸ δ' ἐπὶ τῷδε πῆμα φρίσσω πάλαι· Tro. 945 : Ἐμαυτὴν τοὐπὶ τῷδ' ἐρήσομαι, et alibi.] || At vero Jo. 4, 27 : Ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ, istud ἐπὶ τούτῳ sonat potius Interea, et quod Gall. dicitur *Sur cela*, q. d. Super hoc : vel *Sur ces entrefaites*, quam Postea : multo vero minus Continuo, ut vet. Interpres reddit.

|| Ἐπὶ, De. Thuc. 2 : Λέγει ἐπ' αὐτοῖς ἔπαινον τὸν πρέποντα, ubi videri possit ἐπ' αὐτοῖς esse pro ἐπ' αὐτῶν : nam ἐπὶ cum gen. hoc significare, ante docui : at ἐπὶ cum dat. hac in signif. haud temere reperiri existimo. Possit vero aliquis fortasse et Super illis exponere, perinde sc. ac si diceret Super illorum sepulcris. [Ita Hom. Il. Δ, 470 : Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν. Et similiter Æsch. Ag. 1400 : Τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον· Suppl. 625 : Λέξωμεν ἐπ' Ἀργείοις εὐχὰς ἀγαθάς. Illa signif. Soph. OEd. C. 414 : Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἡμῖν Φοῖβος εἰρηκὼς κυρεῖ; Schol. δι' ἐμέ. || De usu præpos. in for-

mulis καλεῖν, ὀνομάζειν τι ἐπί τινι v. in illis vv.] || Ἐπὶ pro Cum accipi a nonnullis in Xen. [Cyr. 1, 2, 11] : Ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, supra docui : quod unicum in VV. LL. ex. signif. hujus affertur; sed multo magis hanc interpr. convenire existimo huic l. [cujus similes tractavimus supra in signif. Apud] Hom. H. in Merc. [199] : Εἶπου ὅπωπας Ἀνέρα ταῖσδ' ἐπὶ βουσὶ διαπρήσσοντα κέλευθον· item isti Thucyd., ac similibus, ut 6, [29] : Πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, Cum tanto exercitu, i. e. Habentem tantum exercitum. 2 : Ὑποσχόμενος ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δώσειν, καὶ χρήματα ἐπ' αὐτῇ. Quale esse videtur ap. Liban., Καὶ τὴν πάλλακὴν αὑτοῦ ἔδωκεν αὐτῷ γυναῖκα ἐπὶ προικὶ, Cum dote. Nisi quis malit ἐπὶ hic quoque pacti signif. habere, ut sit Pacta, Constituta dote. Sic vero et ἐπ' ἐλπίδι, quod in aliquibus N. T. ll. redditur In spe, Ob spem, Sub spe, videtur et Cum spe verti posse. Sic autem et Herodian. 3, [12, 20] : Ἐφ' ἑτέραις εἰσελθὼν ἐλπίσι. [V. Ἐλπὶς, p. 788, B. Hesiod. Th. 153 : Ἰσχὺς δ' ἄπληστος κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. Hom. Od. P, 308 : Καλὸς μὲν δέμας ἐστὶν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα, εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε· 454 : Οὐκ ἄρα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν. Pind. Pyth. 10, 38 : Μοῦσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ τρόποις ἐπὶ σφετέροισι.] || Ceterum quod de illo Thuc. l., ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, dixit reddi etiam posse Habentem tantum exercitum, idem certe et de his Herodiani dicendum videtur : 3, [15, 7] : Ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀνεπαύσατο· 4, [2, 1] : Τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ τελευτήσαντας. Bud. tamen ap. Liban., Ἐπὶ παισὶ δύο τελευτῶν exp. Decedens duobus relictis filiis. Sed eodem res redit. [Similis est formula γαμβρὸς ἐπὶ θυγατρὶ, cujus exempla v. in Γαμβρός.] || Ἐπὶ cum dat. in signif. temporis : ut ἐπ' ἤματι, Hesiod. Op. [43], Uno die. [Hom. Od. B, 284 : Ἐπ' ἤματι πάντας ὀλέσθαι· Ξ, 105.] Sic autem exp. et ap. Hom. Il. T, [229] : Ἐπ' ἤματι δακρύσαντας, Uno die, Per unum diem. Apoll. [Rh. 2, 631] : Στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω, accipit ἐπ' ἤματι pro Ultra diem, Post diem : ideoque ad præcedentia potius pertinet h. exemplum. [Hom. Il. Θ, 529 : Ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς. N, 234, T, 110 : Ἐπ' ἤματι τῷδε. Hesiod. Op. 102 : Νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἠδ' ἐπὶ νυκτὶ αὐτόματοι φοιτῶσι. Ap. Soph. OEd. C. 689 : Αἰὲν ἐπ' ἤματι ; ut 682 κατ' ἦμαρ ἀεὶ, Quotidie.] Affertur in VV. LL. et ἐφ' ἡμέρᾳ ex Aristide alio sensu : nam hæc ejus verba [vol. 1, p. 148], Τοῖς τῶν ἄθλων γυμνασίοις ὠκ ἀχθόμεθα, ἐντυγχάνοντες ἐφ' ἡμέρᾳ, reddunt ita, Certaminum exercitationes non gravate ferimus diem de die producentes. At ego crediderim ἐφ' ἡμέρᾳ potius esse Per totum diem. [Diodor. Exc. p. 525, 75 : Ἐπὶ ἑξήκοντα ἔτεσι· 586, 64 : Ἐπ' οὐδ' ὅλοις πέντε ἔτεσι.] In Iisdem ἐπὶ κυνὶ vertitur Tempore caniculæ. [Similia sunt Hom. Il. Δ, 175 : Κειμένου ἐν Τροίῃ ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ. Od. Π, 111 : Σῖτον ἔδοντας μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ. Pind. Ol. 1, 113 : Ἐπ' ἄλλοισι δ' ἄλλοι μεγάλοι· 14, 16 : Ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ. Hesiod. Op. 692 : Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος· 752 : Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ ποινή. Soph. OEd. C. 1268 : Ἀλλ' ἔστι γὰρ καὶ Ζηνὶ σύνθακος θρόνων Αἰδὼς ἐπ' ἔργοις πᾶσι.]

|| Ἐπὶ sunt qui supervacaneum existiment in iis ll., qualis est hic Athenæi, ubi de Curio Romano scribit [10, p. 419, A], Ἐπὶ γογγυλίσι διεβίω πάντα τὸν χρόνον· et hic Synesii [p. 286, A], Ἀριστῶ μὲν δὲ ἐπ' ἀλφίτοις, ἡδίστοις μὲν ἐμφαγεῖν, ἡδίστοις δὲ ἐμπιεῖν· necnon iste Ejusd., Τὰ δὲ μειράκια ἐπὶ κωβίοις εὐωχεῖ καὶ ἰούλοις. Bud. certe illum Athenæi vertit, Rapis vivebat, Rapas semper esitabat pro pulmentario. Ego autem existimo, sive potius suspicor (nec enim ex tempore quicquam pronuntiare ausim), ἐπὶ in hujusmodi ll. tale quid significare quale Intra, quum dicitur Intra legem epulari : ut si dicam Epulor intra cibos lege præscriptos, Intra cibos pauperibus etiam concessos. [|| Inter. Eur. Med. 192 : Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις ἐπί τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δείπνοις εὕροντο. Pherecr. ap. Athen. 8, p. 364, C : Οὐ γὰρ ἐπ' οἴνοις τοιαυτὶ λέγομεν δειπνίζοντες φίλον ἄνδρα; Sic ἐπὶ τῇ κύλικι, de qua formula v. Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 55.]

|| Ἐπὶ cum accus. Ad, in motus signif. [Hom. Il. A, 12 : Ἦλθε θοὰς ἐπὶ νηᾶς. Et ubi de ascendendo, Il. Z, 386 : Ἐπὶ πύργον ἔβη. Et ubi de imponendo in currum M, 448. Et de descendendo A, 619 : Ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα.] Aristoph. Pl. [1007] : Ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν· et [Ran. 111] : Ἦλθες ἐπὶ τὸν Κέρβερον. [Hic l. referendus ad eam signif., qua Ad aliquid est i. q. Alicujus rei capiendæ caussa, de qua infra.] Lucian. : Ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο [ut Jud. voc. c. 8. Et ita apud alios quosvis. Cum accus. pers. Hom. Il. B, 18 : Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· K, 18 : Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον... ἐλθέμεν. Æsch. Cho. 764 : Στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον οἴκων.] Plato Epist. 7 : Ἔπεμψεν ἐπ' ἐμὲ τριήρη. Huc pertinet κλίνειν ἐπὶ δόρυ, ἡνίαν etc., item ἐπὶ δόρυ ἐπιστρέφειν, περισπᾶν : quæ v. in Δόρυ, Ἡνία. Item ἐπὶ [ἀριστερὰ, δεξιὰ,] θάτερα, ἑκάτερα, τάδε, v. in singulis nominibus. [De formulis ἐπὶ πᾶν, πολὺ et similibus v. in illis vv. Ejusdem generis sunt Ἐπὶ τὸ βέλτιον, κάλλιον, vel βέλτιστον, κάλλιστον, aut plurali ἐπὶ τὰ καλλίω, ἐπὶ τὰ γελοιότερα apud Platonem et alios.] Alicubi etiam cum verbis motum non significat, ut, Καθίζεσθαι ἐφ' ἑστίαν, Thucyd., ubi itidem servari potest Ad. [Hom. Il. Θ, 442 : Ἐπὶ θρόνον... ἕζετο· N, 281 : Ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἴζει· Ξ, 437 : Ἑζόμενος ἐπὶ γοῦνα. Et ἐπ' ἐρετμὰ Od. M, 171. Ib. Z, 212 : Ὀδυσῆ εἶσαν ἐπὶ σκέπας· Π, 365 : Σκοποὶ ἵζον ἐπ' ἄκριας. Soph. OEd. C. 100. Hom. Il. Ω, 10 : Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος.] At vero in ἐφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι, et in ποιεῖσθαι ἐπ' ἐξουσίαν, aliisque hujusmodi, non utimur præp. Ad, sed vertimus, In suam potestatem redigere, Suæ potestatis facere : de quibus vide in Ποιεῖσθαι, Ἐξουσία. [|| Versus. Hom. Il. B, 218 : Τὼ δέ οἱ ὦμω κύρτω ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε.] || Contra, Adversus : ut, Ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν, Isocr. [p. 4, D.] Et, Ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται, Dem. [p. 67, 2. Hom. Il. Λ, 343 : Ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς· N, 101 : Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας. Æsch. Prom. 864 : Τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. || Ad, i. e. Alicujus rei capiendæ caussa s. agendæ. Hom. Il. B, 381 : Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον. Aristoph. Ran. 111, ab HSt. initio cit. Hom. Od. Γ, 421 : Ὁ μὲν πεδίονδ' ἐπὶ βοῦν ἴτω. Et similiter Il. Γ, 422 : Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο· Od. B, 127 : Οὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν. Æsch. Sept. 861 : Ἀλλὰ γὰρ ἤκουσ' αἶδ' ἐπὶ πρᾶγος πικρόν.] || Super, Supra : vel Per, ut dicitur Per mare et per terram vagari, in his [Hom. Il. B, 159 : Οὕτω δὴ οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης; 613 : Περάαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον· 665 : Βῆ φεύγων ἐπὶ πόντον. (Quo referre licet etiam E, 771 : Λεύσσων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.) Et cum πλέειν H, 88, et I, 72] : Ἐπὶ πόντον ἄγοντες [ἄγουσιν]. Hesiod. [Th. 530] : Κλέος εἴη... ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν. [Op. 11 : Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω.] Hom. [Od. Ξ, 43] : Πλάζετ' ἐπ' ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν. [Hesiod. Op. 525 : Ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶται.] Hom. [Od. O, 79] : Ἵμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. [Il. K, 27 : Πουλὺν ἐφ' ὑγρὴν ἦλυθον ἐς Τροίην. Et Ψ, 371 : Ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα.] Ubi vero non est verbum motus, redditur etiam Inter, Apud : ut Ξ, [40] : Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. [Il. K, 213 : Μέγα κέν οἱ ἐπουράνιον κλέος εἴη πάντας ἐπ' ἀνθρώπους· Od. Ψ, 125 : Il. Ω, 202 : Ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους. Et sim. 535. || Inter vertendum Od. Π, 385 : Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας. || Significationis Super diversi generis exx. sunt, Hom. Il. B, 308 : Δράκων, ἐπὶ νῶτα δαφοινός· 765 : Σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἑΐσας. Et Il. Γ, 270 : Βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν. || In. Hom. Il. E, 586 : Ἔκπεσε δίφρου κύμβαχος ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βραχμόν τε καὶ ὦμους· Z, 43 : Ἐξεκυλίσθη πρηνὴς ... ἐπὶ στόμα.] || Usque ad, ex Dione, Νοσήσαντα δὲ ἐπὶ θάνατον. Cic. autem, quod Arat. dixit ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν, vertit, Lumborum tenus a palma. [Ad significans usum et sim. Hom. Il. Z, 79 : Οὕνεκ' ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε. Et in ead. phrasi Od. Δ, 434. Æsch. fr. Myrmid. ap. Aristophan. Ran. 1271 : Οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν. De norma Hom. Od. E, 245 : Ἕεσσε δ' ἐπισταμένως καὶ ἐπὶ σταθμὴν ἴθυνε. Notanda etiam locutio Od. Δ, 287 : Ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζεν· Ψ, 76 : Ἀλλά με κεῖνος, ἑλὼν ἐπὶ μάστακα χερσὶν, οὐκ ἔα εἰπέμεναι.]

|| Ἐπὶ in signif. temporis : ut [Hesiod. Op. 132 : Παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον·] ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, ὅσον χρόνον, Tamdiu, Quamdiu : pro quibus dicitur sæpius ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον, sub. χρόνον : aut etiam accipiendo illa neutraliter, ut quum dicitur [ἐφ' ὅσον de spatio tam proprie quam figurate, vel apud Hom. ὅσον τ' ἐπὶ,] ἐπὶ πολὺ, πλεῖον. De quibus ac similibus [velut Ἐπὶ δηρὸν] vide in ipsis nominibus. Sic et de ἐφ' ἡμέραν, in Ἡμέρα : et de ἐπὶ χρόνον, pro Aliquamdiu, in Χρόνος. Sed et Ἐπὶ τὴν ἕω, pro Sub auroram, i. e. Sub exortum auroræ, ex Thuc. affertur. [Hom. Od. H, 288 : Ἥδον... ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. De spatio, ut supra ἐφ' ὅσον, Hom. Od. Λ, 577 : Ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. Aliæ locutiones sunt Hom. Il. M, 436 : Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο.] Ἐπὶ τρις, Ter, vacante ἐπὶ, Acta 10, [16] : Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· ut Gall. *Par trois fois*, pro *Trois fois*. [Quod sæpe scribitur vitiose τρεῖς, ut Geopon. 12, 19, 1 et alibi. De aliis advv. v. infra. || Notandum etiam dirimi præpositionem a casu quem regit primo particulis, non tantum vulgaribus illis μὲν, δὲ et similibus, sed ap. poetas etiam talibus, ut Pind. Pyth. 10, 54 Ἐπ' ἄλλοτ' ἄλλον ... θύνει λόγον. Cui l. conf. Æsch. Prom. 921 : Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Tum aliis vocc., ut in l. Hom. Il. Ψ, 766 paullo post citando. Hesiod. Op. 831 : Ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι βουσί.]

|| Ἔπι pro ἐπὶ, in anastrophe. [Pind. Pyth. 8, 89 : Ὁ δὲ καλὸν νέον τι λαχὼν ἁβρότατος ἔπι, In juventute. Æsch. Pers. 449 : Ἀκτῆς ἔπι. Eur. Suppl. 1045 : Πέτρας ἔπι.] Hom. Il. A, [162] : Ὧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, sed cujus loco dicitur ἐφ' ᾧ. [Od. Π, 19 : Τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ. Il. E, 405 : Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνῆκε θεά. Pind. Pyth. 5, 86 : Πρυμνοῖς ἀγορᾶς ἔπι. Et ubi est Post, Hom. Il. Θ, 262 et seqq. Τοῖσι δ' ἐπ' Αἴαντες· Ψ, 290 et seqq. (De accentu præpos. ἐπ' in anastrophe elisa ultima positæ v. schol. Il. I, 456.) Et ubi est In s. Versus, Æsch. Suppl. 1003 : Παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις ἔπι πᾶς τις ὄμματος θελκτήριον τόξευμ' ἔπεμψεν. Cum accus. Il. Δ, 384 : Ἔνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί.] || Ἔπι pro ἔπεστι, ab ἔπειμι [quod v.] : ut ἔνι pro ἔνεστι, etc. [Hom. Il. Φ, 110 : Ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος· Od. Θ, 563, Λ, 367. Ib. M, 209 : Οὐ μὲν δὴ τόδε μεῖζον ἔπι κακόν· Il. E, 178 : Θεοῦ ἔπι μῆνις· Γ, 45 : Οὕνεκα καλὸν εἶδος ἔπ'· Od. B, 58 : Τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνήρ. Et proprie Θ, 403 : Ἄορ, ᾧ ἔπι κώπη. Orac. ap. Herodot. 6, 86 : Οὐδ' ἔπι χεῖρες οὐδὲ πόδες. Æsch. Eum. 393 : Ἔπι δέ μοι γέρας παλαιόν.]

|| Ἐπὶ sine casu, Desuper, Superne. Apoll. Arg. 2, [1071] : Ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο. Sed in hujusmodi ll. possunt nonnunquam subaudiri genitivi. [Pro Ad vel Super i. e. Simul vel Insuper vel Post, Hesiod. Op. 590 : Ἐπὶ δ' αἴθοπα πινέμεν οἶνον· Sc. 309 : Ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτεον. Postpositum Hom. Il. Ψ, 766 : Ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαοὶ νίκης ἱεμένῳ, ubi nonnulli legebant ἱέμενοι, quod minus aptum. Il. Σ, 529 : Κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας· E, 705 : Ἐξενάριξεν ... Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ ... Ὀρέστην. Sine verbo Il. N, 799 : Κύματα ... πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα· 800. Soph. OEd. T, 183 : Ἐν δ' ἄλοχοι πολιαί τ' ἐπὶ ματέρες ... ἐπιστενάχουσιν.] Κἠπὶ, Att. synaliphe pro καὶ ἐπί : ut, Κἠπὶ Νέμειον Ζῆνα, Et ad Nemæum Jovem, Epigr. [In dial. Attica et communi κἀπὶ, non solum ap. poetas, sed etiam in prosa.] Τἀπὶ pro τὰ ἐπὶ, ut [Æsch. Suppl. 177 : Καὶ τἀπὶ χέρσου νῦν προμήθειαν λαβεῖν αἰνῶ φυλάξαι· Ag. 255 : Τἀπὶ τούτοισιν·] τἀπὶ τούτοις δρῶ, Aristoph. Pl. [57. Item τοὐπὶ Soph. Ant. 889 : Ἀγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν χόρην. Et aliquoties ap. Eurip., ut Or. 1345 : Σώθηθ' ὅσον γε τοὐπ' ἐμέ.]

|| Ἐπιμέγα, in VV. LL. male pro ἐπὶ μέγα, in isto l., Πλούτου ἐπιμέγα ἥκοντες. Jungitur enim ἥκοντες cum præp. ἐπί : hoc modo, ἥκοντες ἐπὶ μέγα πλούτου, pro ἐπὶ μέγαν πλοῦτον. Manavit autem hic error ex Suida, qui adv. esse ait : et μεγάλως exp. : affertque et aliud ejus exemplum. Sed mirum est, quum adv. esse tradat, scribi tamen ἐπὶ μέγα divisim, in iis etiam quæ affert exx. [Dicitur etiam ἐπὶ μεῖζον. V. de utroque in Μέγας, pariterque in Πολὺς de ἐπὶ πλεῖον, πλείω, πλεῖστον, in Μᾶλλον de ἐπὶ μᾶλλον, in Δήν de ἐπὶ δήν.] Ἐπιμήχιστον, Oblongum, Diuturnum : et adverbial. Diutissime, VV. LL. Sed. rectius fortassis ἐπὶ μήχιστον, sub. χρόνον. Ἐπίποδα, Cessim, Retrorsum, VV. LL. Sed malim ἐπὶ πόδα. Ἐπιπόδων, Pedibus inniteudo, Stando, VV. LL. ex Aristot. Sed malim disjunctim, ἐπὶ ποδῶν. [V. Πούς. || Ἐπὶ in compositis transit interdum in εφι vel εφ, etiam ante literas non aspiratas. Prioris generis exx. sunt Ἐφιάλτης, ἐφιορκέω, ἐφίορκος, de quibus v. in Ἐφιάλτης, Ἐπιορκέω, Ἐπίορκος; alterius ἐφακέομαι, quod v., ἐφεῖδον, ἐφίσης, de quibus in Ἐφοράω, Ἴσος. Contra επ pro εφ ponitur in formis ἐπορκίζω, ἐπορκισμὸς, ἐπορκιστὴς, quæ v. || In libris scriptis sæpissime confusum cum ἀπὸ, περὶ et ὑπὸ, quæ v. L. Dindorf.]

Ἐπιαγάπητος, Carissimus, Perquam carus, VV. LL. [Falso.]

[Ἐπιάγουρος, ὁ, ἡ, Juvenis, i. fere q. ἄγουρος, quod v. Leo Gramm. p. 460, B, de Michaele imp. : Θεασάμενος οὖν αὐτὸν ἐπιάγουρον καὶ μεγάλην κεφαλὴν ἔχοντα. Perperam auctor inc. post Theophanem p. 431, C, de eodem : Μαῦραν ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐπιάγουρον.]

Ἐπιαλὴς [scr. Ἐπιάλης, ητος, ὁ, de quo v. in Ἐφιάλτης], Hesych. teste, ὁ ἐφιάλτης, quem Æoles ἐφέλην [quod v.], alii ἐπιάλλην [scr. videtur ἠπιάλην, quod v.], et ἐπωφέλην [quod v.] appellant. Eidem ἐπιαλὲς est τερπνὸν, Jucundum, Delectabile.

[Ἐπιάλλω. V. Ἐφιάλλω.]

[Ἐπιάλμενος. V. Ἐφάλλομαι.]

[Ἐπίαλος. Ἐπίαλτος. Ἐπιάλτης. V. Ἐφιάλτης.]

[Ἐπιάλτης, ὁ, Epialtes. V. Ἐφιάλτης.]

[Ἐπιάναξ, ακτος, ὁ, Epianax, n. viri in inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 347, n. 2386. Alius in Melia ib. p. 358, n. 2431. L. Dind.]

[Ἐπιανδάνω. V. Ἐφανδάνω.]

Ἐπιανέω, Hesychio ἐπιτρέπω, Permitto. Ionicum pro ἐπιανῶ, ab ἐπανίημι.

[Ἐπιάρματος, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 770, A : Ἐπιάρματος ἡ πομπὴ, scribendum divisim ἐπὶ ἅρματος. L. Dind.]

[Ἐπίαρον, τὸ, forma Dor. vel Æol. pro ἐφίερον, Multa sacra. Inscr. Elea apud Bœckh. vol. 1, p. 26 : Αἱ δέ τιρ τὰ γράφεα ταῖ καδαλέοιτο, ... ἐπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο τὠνταῦτ' ἐγραμμένῳ. V. Bœckh. p. 31. L. Dind.]

[Ἐπιάρπαγμα, τὸ, Nova rapina, si vocis forma sana ap. Pseudochrys. t. 6, p. 913, 15 : Ἅρπαγες πτήξατε, καὶ ἐπιάρπαγμα μὴ ἐπιποθῆτε. Hase.]

[Ἐπίασσα, ἡ, Δήμητρος ἐπώνυμον, Cognomen Cereris, Hesych.]

Ἐπῐαύω, Incubo, Dormio in. Vel, Dormio inter aut apud. Hom. Od. O, [556] : Ὄφρ' ἴκετ' αὐλὴν, Ἔνθα οἱ ἦσαν ὗες μάλα μυρίαι, ἦσι συβώτης Ἐσθλὸς ἐὼν ἐπίαυεν. Schol. videtur legisse ἦχι συβώτης ἐπίαυεν, quum exponat καθ' ἣν διέτριβεν. Alioqui scribitur ibidem et ἐνίαυεν eod. sensu. [Archias Anth. Pal. 6, 192, 7 : Οὐδ' ἐπιαύει ἠιόσιν.]

Ἐπιάχω, seu Ἐπιαχέω, Acclamo. Hom. Il. [H, 403,] I, [50] : Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἷες Ἀχαιῶν, Μῦθον ἀγασσάμενοι, i. e. ἐπεβόησαν, Hesych. [Qui ponit etiam Ἐπίασσεν, ἐβόησεν. Quæ alterius verbi dittogr. videtur. Apollon. Rh. 1, 387. Addito accus. Hom. Il. E, 860, Ξ, 148 : Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι. Divise N, 822 et alibi : Ἐπὶ δ' ἴαχε λαός. Et postposita præpos. Ψ, 766 : Ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ νίκης ἱεμένῳ. De mensura v. in simplici.]

Ἐπιβάθρᾱ, ἡ, Pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, ut Bud. ap. Arrian. [Exp. 4, 27, 1] ex Vitruv. [10, 19 (13, 8 Schn.)] interpr. Quem Cam. Pontem oppugnatorium, γέφυραν πολιορκητικὴν vocat; sicut infra ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, et ἐπιβατήρια. [Athen. De mach. p. 4, 8 et sqq., Philo Belop. p. 91, 4 et seq., Diod. 14, 51; 17, 43, 45, 46. Joseph. B. J. 7, 8, 5; 9, 2. De scala navis Diodor. 12, 62 : Ἐπιβὰς ἐπὶ τὴν τῆς νεὼς ἐπιβάθραν. Et, ubi plerique ἀποβ., Lucian. Dial. Mort. 10, 10. Ælian. N. A. 12, 15, eadem signif. . Τὰ κατολισθαίνοντα οὐ κρατεῖ τῆς ἐπιβάθρας.] || Quod voc. metaph. etiam capitur pro Gradu et via ad rem aliquam : ἐπίβασιν Suid. exp. Joseph. [A. J. 11, 8, 2] : Ἡγοῦντο δὲ τὸν τούτου γάμον ἐπιβάθραν τοῖς παρανομεῖν βουλησομένοις, Patefactum aditum ad peccandum, Rudimenta

ad peccandum, ut ex Cic. quidam interpr. Sic apud Suid., Πρώτη δὲ ἤδη ἀπέβη οἱονεὶ ἐπιβάθραν αὐτῷ κατασκευάζουσα καὶ κατακόλπισιν. [Polyb. 3, 24, 14 : Πάσας ἀφαιρούμενοι τὰς ἐπιβάθρας Ῥωμαίων· 16, 29, 1 : Ἵνα, ἐὰν προθῆται διαβαίνειν αὖθις εἰς τὴν Ἀσίαν, ἐπιβάθραν ἔχοι τὴν Ἄβυδον. Diodor. Exc. p. 498, 75 : Ἐπιβάθραν ἔχειν κατὰ τῆς Σικελίας. Plut. Demetr. c. 8 : Τὰς Ἀθήνας ... ἐπιβάθραν τῆς Ἑλλάδος· Alcib. c. 17. Theolog. ar. p. 17, 24 : Τέτταρες μὲν καὶ σοφίας ἐπιβάθραι, ἀριθμητικὴ, μουσικὴ κτλ. Jo. Laur. De mens. 4, 61 : Παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις ἡ δυὰς ὡς θέσιν τινὰ καὶ ἐπιβάθραν τῷ ἀριθμῷ ἐπιδοῦσα κτλ. Artemid. 3, proœm. p. 261, 6. L. Dind.]

[Ἐπιβαθραίνω, Ascendo. Ap. Clem. Al. Pæd. 3, 11, p. 296 (=252 : Ἀναστρέφει γὰρ ἐπὶ τὴν δέσποιναν ἡ τῆς θεραπαίνης ἀκολασία, ἐπιβαθραίνειν ἐνδιδοῦσα τοῖς πειρῶσι τὰ ἥττονα τὸ μὴ εὐλαβεῖσθαι τὰ μείζονα) Marklando Expl. vett. aliquot auctt. post Comment. ad Eurip. Suppl. p. 247, vox nihili vocatur, qui reponit ἐπιβάθραν. Vocem agnoscit Schneider, nec ea, ni fallor, analogiæ est aliena. Bast. Recte Marklandus.]

Ἐπίβαθρον, τὸ, Naulum, Merces pro conscensa navi, μισθὸς ἐπιβάσεως νηὸς, [Hesych. et] Eustath. ap. Hom. Od. O, [448] : Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην. Apollon. Arg. [1, 420] : Νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμὶν, ἑκηβόλε, δέξο θυηλὴν, Ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηός. [Callim. fr. 110 : Νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον. Diodor. 1, 96 : Τὸ διακομίζον τὰ σώματα πλοῖον βᾶριν καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπίβαθρον [νόμισμα] τὸν ὀβολὸν τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι, ubi interpretamentum est in textum illatum. || Latiori signif. Mercedis pro loco quem quis occupat, Plut. Mor. p. 727, F : Ὁ πελαργὸς οὔτε σκέπης μετέχων οὔτε ἀλέας ... ἐπίβαθρόν τι γῆς δίδωσι. || Sedile s. Cui quis insidit. Julian. Anth. Pal. 9, 661, 3 : Δένδρον ... ποτε μεσσόθεν ὕλης ... ὀρνίθων ἐπίβαθρον εὔθροον. Hesych. : Ἐπιβάθρῳ, ἐπιβάσει. Nisi is Ascensum dicit. || De escensu Callim. Del. 22 : Ἥν ἐπενήξατο Κύπρις ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν (Cyprum) ἀντ' ἐπιβάθρων. Ubi Bentl. et alii interpr. Mercedem escensus. Utrumque recte fit.]

Ἐπιβαίνω, βήσω (transit.), βήσομαι (intransit.), Conscendo. [Absolute Hom. Il. O, 387 : Ἀπὸ νηῶν ... ἐπιβάντες (ἐμάχοντο). Thuc. 2, 90 : Ἐπιβάντες (navibus). Conf. 1, 137; 7, 62. Apoll. Rh. 4, 915.] Item Ingredior : ut ἐπιβαίνειν εὐνῆς aliquoties ap. Hom. [Il. I, 133 : Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι· 275, Hesiod. Sc. 16, 40], Conscendere cubile. [Od. K, 334 : Εὐνῆς ἡμετέρης ἐπιβείομεν. Æsch. Suppl. 39 : Πρίν ποτε λέκτρων ... ἐπιβῆναι. Eur. Hel. 376 : Διὸς ἃ λεχέων ἐπέβας.] Sic ἵππων ἐπιβησόμενον, Il. E, [46, coll. Π, 343] : Δίφρου ἐπιβησομένοισιν· Ψ, [379] : Νηῶν ἐπιβαινέμεν, [Il. Θ, 512], Od. I, [101, πύργων Il. Θ, 165. Ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην E, 192.] Quo etiam modo Plutarch. Them. [c. 14], Ἐπιβαίνει τῆς αὐτῶν τριήρους. Lucian., Ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Item Herodian. 4, [7, 11] : Ἅρματος ἢ ἵππου ἐπιβαίνων. [Eur. Rhes. 93 : Φεύγουσιν ἄνδρες κἀπιβαίνουσιν νεῶν· Herc. F. 380 : Τεθρίππων ἐπέβα· Hec. 111 : Τύμβου δ' ἐπιβάς. De urbe i. e. mœnibus scandendis Hom. Il. Π, 396 : Οὐδὲ πόληος εἴα ἰεμένους ἐπιβαινέμεν. Quanquam etiam Intrare vertere licet, coll. l. infra in signif. Ingrediendi citando. Herodot. 9, 70 : Ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. Thuc. 4, 116. De bestiis coeuntibus Plutarch. Mor. p. 990, E : Ἀλεκτρυὼν ἀλεκτρυόνος ἐπιβαίνων.] Sed et aliam constructionem habet in hac signif., apud Thucyd. 1, [111] : Ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. [Xen. H. Gr. 3, 4, 1. V. l. Eur. Ion. 1241 et alia exx. infra cit.] At ex Herodoto [8, 118] affertur cum ἐπὶ habente gen., Ἐπιβὰς ἐπὶ νεώς. [Dial. De virt. inter Platonicos, p. 377, B : Ἐπέβαινε ἐπὶ τῶν ἵππων.] Item cum accus. sine præp. et interdum pro Conscendere, interdum pro Ingredi; ut [Νῶϑ' ἵππων ἐπιβάντες, Hesiod. Sc. 286;] Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, Apollon. Arg. 2, [1096], pro Ingredi; Πιερίην ἐπιβὰς, Hom. [Od. E, 50], Ingressus. [Il. Ξ, 226. Herodot. 7, 50 : Τῶν ἄν κου ἐπιβέωμεν γῆν καὶ ἔθνος, τούτων τὸν σῖτον ἕξομεν. Apoll. Rh. 4, 288 : Ὁπόταν Θρηκῶν Σκυθέων τ' ἐπιβήσεται οὔρους. Ubi ἄρης libri nonnulli, quod qui scripserunt, voluerunt αἴης.] Sic λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. Aj. [144. Eur. Hipp. 1131 : Οὐκέτι συζυγίαν πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσει. Bacch. 1097 : Ἀντίπυργον ἐπιβᾶσαι πέτραν. Perf. Eur. Tro. 1078 : Ἄναξ, οὐράνιον ἕδρανον ἐπιβεβὼς αἰθέρα τε, Habitans. Figurate de oratione Pind. Nem. 1, 18 : Πολλῶν ἐπέβαν καιρὸν, οὐ ψεύδει βαλών· si ea est vera interpunctio. Soph. El. 492 : Ἄλεκτρ' ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα. || Cum κατὰ sequente genit. Achmes Onir. c. 14, p. 17 : Ἐπιβήσεται κατὰ τοῦ χορασίου, Inibit.] Sed et cum dat., ut Il. B, [351] : Ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον. Et ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, ex Plut. Apophth. [p. 236, B. Dionys. A. R. 8, 67 : Τῶν ἱππέων ἐπιβαινόντων τοῖς περισταυρώμασι. Achmes Onir. c. 237, p. 211, 23 : Καμήλῳ ἐπιβάς. L. D. Τράγον οὐδεὶς ποιμὴν ... ἐάσει ἐπιβαίνειν ἀμνάδι, Philo p. 784, A. Ταῖς θηλείαις ἀναβαίνωσι πώλοις, B. Hemst. Hesych. v. Νυμφόβας, ἐπιβαίνων ταῖς νύμφαις. L. D.] Et ex Thuc. [7, 70] : Ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν ἐπειρῶντο, Alii in aliorum naves transgredi conabantur. Legitur et Act. 25, [1] : Ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ, Ingressus provinciam. Quod tamen quidam interpr. Suscipiens provinciam. [Pind. Nem. 3, 20 : Ἀνορέαις ὑπερτάταις ἐπέβα. Greg. Nyss. vol. 1, p. 156, B : Ἐπέβη τῇ δικαιοσύνῃ· 772, C : Τῷ πρώτῳ διὰ τῆς διανοίας ἐπιβεβηκότα μακαρισμῷ. Plut. Mor. p. 753, D : Αὐλητρίδες δὲ Σάμιαι καὶ ὀρχηστρίδες ... διαδήμασι βασιλέων ἐπέβησαν. Ap. Porphyr. Abstin. 2, 27, p. 150 : Ἐπιβαίνοντες ἀπληστίαις, Rhoer. conj. ἀπληστίας, de qua constr. v. infra.] Ἐπιβαίνω pro Ingredior, etiam cum εἰς habente accus. ex Plat. citatur, ἐπιβαίνειν εἰς λόγον. [Leg. 10, p. 893, B, ubi nonnulli ἐπεισϐ. Diod. 14, 84 : Ἐπειδὴ μετὰ τῆς δυνάμεως ἐπέβαινεν εἰς Βοιωτίαν. || Ingredior cum genit. Hom. Od. Δ, 521 : Ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης· I, 83 : Δεκάτῃ ἐπέβημεν γαίης Λωτοφάγων. Et alibi. Z, 262 : Ἐπὴν πόλιος ἐπιβείομεν. Conf. l. Il. Π, 396 supra in signif. Conscendendi cit. Eur. Or. 626 : Μὴπίβαινε Σπαρτιάτιδος χθονός· Andr. 1035 : Ἀδύτων ἐπιβάς· 1230 : Δαίμων ὅδε τις ... Φθίας πεδίων ἐπιβαίνων. Platò Leg. 9, p. 874, B : Μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν· ib. 6, p. 778, E : Τῶν ὅρων τῆς χώρας ἐπιϐ., eademque phrasi Herodot. 4, 125) et χώρας p. 864, E; 871, D. Conf. Thuc. 1, 103; 3, 106, Xen. H. Gr. 3, 5, 24. Demosth. p. 1394 extr. : Τῆς χώρας ἡμῶν μὴ ἐπιβῆναι τοὺς πολεμίους. V. HSt. paullo inferius.] Ἐπιβαίνειν, cum gen. interdum alio v. redditur, quam Ingredi, eod. tamen sensu; ut ap. Herodian. 7, [9, 9] : Ἅμα τῷ τῆς Καρχηδόνος ἐπιβῆναι, Polit. reddit Simulatque Carthaginem attigit. Sic quum de ætate dicitur ap. Eund. 5, [7, 7] : Τοῦ δωδεκάτου (sc. ἔτους) ἐπιβαίνοντα, quum duodecimum annum attigisset. Sic autem et Plato Leg. [2, p. 666, B], ἐπιβαίνειν ἐτῶν τετταράκοντα. Potest tamen verti etiam Quum ingressus esset : sicut et alibi, Ἄρτι τῆς' μειρακίων ἡλικίας ἐπιβαίνοντα. [Theocr. 26, 29 : Εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι. Suid. v. Τριώβολον. Hemst. Figurate de disserendo Plato Epin. p. 981, A : Θῶμεν δὴ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς εὐσχημονέστερον ἔχειν καὶ τῶν μεγίστων σοφίας ... ὀρθότατα ἐπιβαίνειν ἡμᾶς. || Imponor. Hom. Il. Δ, 99 : Αἶψα δὲ δὴ Μενέλαον, σῷ βέλεϊ δμηθέντα, πυρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς. (Sic active I, 546 : Πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς. Lucian. Dial. mort. 6, 4 : Ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ). Similiter H. Cer. 263 : Οὕνεκα γούνων ἡμετέρων ἐπέβη καὶ ἐν ἀγκοίνῃσιν ἴαυσεν.] Sed ἐπιβαίνειν γαίης alicubi exp. etiam Ingredi hostiliter, Invadere, Incursare : ut Od. Ξ, [86] : Οἵτ' ἐπὶ γαίης Ἀλλοτρίης βῶσιν, pro ἐπιβῶσι. [Ib. 229 : Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν, εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα.] Bud. autem ap. Demosth. ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς ait exponi posse Invadere Atticam. [P. 12 extr. : Ἀμφίπολιν λαβὼν ... εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. V. paullo ante. Xen. H. Gr. 2, 3, 44 : Ἐπιβαίνειν ποι (l. που) τῆς χώρας· 7, 4, 6 : Τῆς Λακωνικῆς οὐκ ἐπέβαινον ἐπὶ πολέμῳ. Absolute Hom. Il. Π, 69 : Οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες, Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν θάρσυνος.] Sed et cum dat. ex Xen. Cyrop. 5, [2, 26], ἐπιβῆναι affert pro Invadere, Ἐπιβῆναι τῷ Ἀσσυρίῳ. [Plut. Arat. c. 38 : Οὐ πρότερον ἐπέβη τοῖς Ἀχαιοῖς δεομένοις.] Et ex Arrian. Exp. 6, [1, 4] : Ὡς δὲ ἐπέβη τῇ Νύσῃ Ἀλέξανδρος. [Diod. 16, 66 : Διεμαρτύραντο μὴ κατάρχειν πολέμου μηδ' ἐπιβαίνειν τῇ Σικελίᾳ. || Figurate Plut. Cimon. c. 15 : Συνέστελλε τὸν δῆμον ἐπιβαίνοντα τοῖς ἀρίστοις.]

Cum accus. quoque in hac signif. ap. Soph. Aj. [137]: Σὲ δ' ὅταν πληγὴ [Διὸς ἢ ζαμενὴς λόγος ἐκ Δαναῶν κακόθρους] ἐπιβῇ. [Idem Phil. 194 : Θεῖα γὰρ ... καὶ τὰ παθήματα κεῖνα πρὸς αὐτὸν τῆς ὠμόφρονος Χρύσης ἐπέβη.] At ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον ap. Matth. 21, [5] redditur Insidens asinæ, et a vet. Interpr. Sedens super asinam. [Aristot. H. A. 5, 2 : Ἐπιβαίνοντος ἐπὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος.] Sic et plur. οἱ ἐπιβεβηκότες pro Insidentes, Vecti. [Divise Hom. Il. P, 504 : Οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα ... μένεος σχήσεσθαι ὀΐω, πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω. Cum præposit. simul et simplici accusat. Eur. Ion. 1241 : Τεθρίππων ὠκίσταν χαλὰν ἐπιβᾶσ' ἡ πρυμνὰς ἐπὶ ναῶν. Herodot. 8, 120 : Ἐπιβῆναι ἐπὶ τὴν νῆα. V. HSt. supra. Et signif. Ingrediendi Demosth. p. 278, 21 : Ἐπειδὴ Ἀμφισσεῖς ἐπιβαίνουσιν ἐπὶ τὴν ἱερὰν χώραν καὶ σπείρουσι καὶ βοσκήμασι κατανέμουσιν. Cum dat. Apoll. Rh. 2, 220 : Οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὺς λὰξ ἐπέβη.] || Cum gen. exp. et Pervenio, in Xen. [Cyrop. 3, 3, 61] : Ἐπέβησαν ἀφιεμένων [ἀφειμένων] βελῶν, Ad telorum jactum pervenerunt. [Vertendum Tela calcarunt, Super tela ingressi sunt.] Aliquid tale significare videtur et ap. Philon. De mundo [vol. 2, p. 607, 43] : Ὁπότε γὰρ οἱ ἐκ φθαρτῆς παγέντες ὕλης ὀφθαλμοὶ τοσοῦτον ἐπέβησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς χωρίου πρὸς τὸν μακρὰν ὄντως ἀφεστῶτα ἀνατρέχειν [τὸν] οὐρανόν. Bud. tamen vertit, Oculi eo usque sursum tollantur, ut ad cœlum excursent. [Absolute, Advenio, Pind. Nem. 10, 43 : Σιχυωνόθε δ' ἀργυρωθέντες ... ἐπέβαν. Schol. ἀνεχώρησαν ἐπὶ τὸ Ἄργος. Vel Ingredior, Pedem figo, Hom. H. Cer. 457 : Ἔνθ' ἐπέβη πρώτιστον ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. Plato Lach. p. 183, A : Τὴν Λακεδαίμονα ἡγούμενος εἶναι ἄβατον ἱερὸν καὶ οὐδὲ ἄκρῳ ποδὶ ἐπιβαίνοντας.] || Ingredior, i. e. Gradior, Incedo. [Hom. Il. E, 666 : Μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ μείλινον, ὄφρ' ἐπιβαίη · Od. M, 434. Soph. OEd. C. 179 : Ἐπίβαινε πόρσω.] Hesiod. Op. [677] : Ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη Ἴχνος ἐποίησεν. Plut. Lycurgo [c. 22] : Ῥυθμῷ τε πρὸς τὸν αὐλὸν ἐπιβαινόντων, quod Lucian. ἐμβαίνειν dicit. [Accedo, i. e. Adjicior. Greg. Nyss. vol. 2, p. 741, C : Οἱ δὲ γινώσκειν ταῦτα κομπάζοντες, πρότερον περὶ τῶν ἐπιβεβηκότων εἰπάτωσαν, De his quæ inferioris sunt naturæ, Int. || Ulterius progredior vel simpl. Progredior, ut infra ἐπίβασις est Gradatio, Polyb. 1, 68, 8 : Ἅμα τῷ συγχωρῆσαι τὰ περὶ τῶν ὀψωνίων αὐτοῖς τοὺς Καρχηδονίους, εὐθέως ἐπέβαινον, καὶ τῶν τεθνεώτων ἵππων ἀπήτουν τὰς ἀξίας. Sic fere Lucian. Dial. mort. 24, 1 : Ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἁπάσης ... καὶ νήσους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην.] Ἐπιβῆναι εὐφροσύνης Hom. [Od. Ψ, 52], Supremum gaudii gradum attingere, et ἐπιβῆναι ἀναιδείης [Od. X, 424], Supremum impudentiæ gradum attingere, vel Ad supremum gradum impudentiæ pervenire, vel potius pervenisse. Aut simpl. Ad gaudium pervenire, et Ad impudentiam pervenire; vel aptius, Ad impudentiam prorumpere. Nunc enim nullæ aptiores interprr. horum loquendi generum in mentem mihi veniunt, quam istæ, quæ tamen alioqui parum satisfaciunt. [H. Merc. 465 : Αὐτὰρ ἐγώ σοι τέχνης ἡμετέρης ἐπιβήμεναι οὔτι μεγαίρω. Et fut. ib. 166. Ib. 173 : Κἀγὼ τῆς ὁσίης ἐπιβήσομαι ἧσπερ Ἀπόλλων. Soph. Phil. 1463 : Δόξης οὔποτε τῆσδ' ἐπιβάντες · OEd. Col. 189 : Εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες. Apoll. Rh. 4, 1165 : Οὔποτε ... τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί. Greg. Nyss. vol. 1, p. 171, A : Τοῦ μακαριστοῦ βίου ἐπιβησόμεθα · 574, B : Οἳ τῆς βασιλείας ... ἐπιβεβήκασιν.] At [aor. pr., cujus propria est signif. transit.] ἐπιβῆσαι act., ut ἔυκλείης ἐπίβησον, Il. Θ, [285], Facere ut quis ad gloriam perveniat, s. gloriam consequatur, Gloriæ compotem quempiam reddere. [Od. Ψ, 13 : Καί τε χαλιφρονέοντα (θεοὶ) σαοφροσύνης ἐπέβησαν. Hesiod. Op. 657 : Ἔνθα με τὸ πρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς. Pind. Isthm. 1, 39 : Νῦν δ' αὖτις (νιν) ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος ... εὐαμερίας. Proprie Il. Θ, 129 : Ὃν ... ἵππων ἐπέβησε · I, 546 : Πολλοὺς πυρῆς ἐπέβησε · Θ, 197 : Ἐλπoίμην κεν Ἀχαιοὺς ... νηῶν ἐπιβησέμεν. Apoll. Rh. 2, 875. Lucian. loco supra citato. Et signif. Ingredi faciendi, Deducendi in, Od. H, 223 : Ὥς κ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐμῆς ἐπιβήσετε πάτρης. Hesiod. Op. 578 : Ἠὼς ἥτε φανεῖσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου. || Intransit. signif. Conscendendi imperat. aor. med. ἐπιβήσεο, Il. E, 221, Θ, 105 : Ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο · A, 512. Et indicat. (præter l. Od. supra in signif. Ingrediendi cit.) ib. 517 : Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο · N, 26, Ω, 322. Od. Z, 78. Formam ἐπεβήσετο probasse Aristarchum, alios (quos sequitur gl. Hesych. Ἐπεβήσατο) legisse ἐπεβήσατο, traditur in schol. Ven. K, 513. Formam ἐπεβήσατο transitiva signif., Imposuit, usurpavit Argonauticorum scriptor 1193 : Ὣς μιν Πλουτεὺς κυανότριχας ἵππους ζευξάμενος κούρην ἐπεβήσατο, de Plutone Proserpinam rapiente. Et formam Dor. ἐπεβάσατο Callim. Lav. Min. 65. Intransitiva Apoll. Rh. 3, 869, 1152; 4, 458, ubi al. ἐπεβήσετο. V. quæ de utraque et forma et signif. diximus in Βαίνω vol. 2, p. 45, A. || Passivo schol. Thucyd. 6, 99 : Τὰ ἐπιβαθῆναι δυνάμενα. || Med. aor. sec. partic. ἐπιβήμενος ex Theodoro Prodromo annotavi in Ἐμμελία p. 837, B. || Per tmesin Hom. Il. Π, 69 : Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε. Pind. Ol. 7, 46 : Ἐπὶ μὰν βαίνει ... λάθας ἀτέκμαρτα νέφος. L. D.] Ἐπέβαν, poet. syncope pro ἐπέβησαν. Ἐπιβείωμεν [-ομεν], poet. epenthesi τοῦ ι pro ἐπιβέωμεν : hoc autem, Ion. dialysi pro ἐπιβῶμεν. Ἐπιβήσω, fut. 1 act. ex inus. th. ἐπιβάω. [V. supra.]

[Ἐπιβακχεύω, Bacchæ instar irrumpo, Irruo. Nicostr. ap. Athen. 3, p. 118, E : Βυζάντιον τέμαχος ἐπιβακχευσάτω. Bacchor, ap. Niceph. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 491, 14 : Μακεδόνες ἐπεβάκχευσαν.]

[Ἐπιβάλλον, τὸ, nomen animalculi. Schol. anonymi qui Periplum P. Euxini scripsit, ap. Bast. Ep. cr. p. 25 (ad p. 8, 28 ed. Huds.) : Φασί τινες κατὰ τὸν Ὕπανιν ποταμὸν γίνεσθαι ζῶον καλούμενον ἐπιβάλλον, ὅπερ αὐθημερὸν τήν τε γένεσιν καὶ τὴν φθορὰν ὑφίσταται. Et schol. Antigoni Car. c. 92, ap. Bast. ib. p. 26 : Περὶ τοῦ καλουμένου ἐπιβάλλοντος ζώου, ὃ μίαν ἡμέραν ζῇ.]

[Ἐπιβαλλόντως, Convenienter. Phornut. De N. D. c. 15, p. 161 : Ἐπιβ. δ' ἡμῖν καὶ εὐεργετικὰς εἶναι παραδεδώκασιν οἱ πλεῖστοι χάριτας. Wakef. Schol. Nicandri Al. 232 : Ἥ τι καὶ κλήροισιν ἐπήβολα) τουτέστι, τὰ τοῖς ἡμῶν κλήροις ἤγουν κήποις ἐπιβαλόντως (sic), οἷον τὰ ἡμέτερα. L. D. Basil. t. 1, p. 958, A : Ἐπ. τῇ τοῦ Θεοῦ εὐεργεσίᾳ, Ut conveniebat beneficentiæ Dei. Hase.]

Ἐπιβάλλω, Injicio [Gl.], vel potius Superinjicio [Superjacio, Gl.] : hanc enim omnium primam signif. esse puto. Thuc. 2, [76] : Ὥστ' ἐπιβάλλοντας, ἧσσον ἀνύτειν, ὑπαγομένου αὐτοῖς κάτωθεν τοῦ χώματος. [Ib. 52 : Καιομένου ἄλλου ἄνωθεν ἐπιβαλόντες ὃν φέροιεν ἀπήεσαν. Xen. Anab. 3, 5, 10 : Ἐπιβαλῶ ὕλην.] Herodian. autem 8, [4, 11] ἄνωθεν addidit : Φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων · ubi vacat illud adv. vel ipsa præp. [Hom. Il. Ψ, 135 : Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον χειρόμενοι. Per tmesin Λ, 846 : Ἐπὶ δὲ βίζαν βάλε πικρήν · et cum dat. Ω, 272 : Ἐπὶ δὲ κρίκον ἔστορι βάλλον · Od. Ξ, 520 : Ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ. Et postposita præpos. Δ, 440 : Βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἑκάστῳ. Apoll. Rh. 3, 1193 : Νὺξ δ' ἵπποισιν ἔβαλλεν ἐπὶ ζυγά. Dio Chr. vol. 1, p. 292 : Ἐπιβάλλοντας αὐτῷ στεφάνους καὶ ταινίας. Alia constr. Herodot. 7, 107 : Ποιήσας δὲ ταῦτα ἑωυτὸν ἐπέβαλε ἐς τὸ πῦρ. Et rursus alia Xen. Cyn. 9, 16 : Τῆς γῆς ἐπιβαλεῖν ἐπ' αὐτά. Plato Protag. p. 334, B : Εἰ δ' ἐθέλοις ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους χλῶνας ἐπιβάλλειν (stercus). Thucyd. 4, 48 : Καὶ αὐτοὺς οἱ Κερκυραῖοι ... φορμηδὸν ἐπὶ ἁμάξας ἐπιβαλόντες ἀπήγαγον. Theophr. De igni § 49 : Ἐὰν ἐπιβάλῃ τις ἐπὶ τὸ ὕδωρ (lac), θερμαίνεται θᾶττον ἢ ψιλόν.] Pro Injicio autem, ut ἐπιβαλεῖν τινὶ τὴν χεῖρα, s. τὰς χεῖρας, pro Injicere manum alicui, Lucian. Tim. [c. 4] : quod loquendi genus ex Hom. Od. I, [288] manasse existimatur, Ἑτάροις ἐπὶ χεῖρας ἴαλλε · hoc enim δέδωκεν ἀφορμὴν τοῖς ὕστερον λέγειν ἐπὶ βίας τὸ, χεῖρας ἐπέβαλε, Eust. Interdum etiam pro Injicere manus, ut sic vindicando sibi rem aliquam et asserendo. Aristoph. [Lys. 440] : Τὴν χεῖρ' ἐπιβάλλεις [-βαλεῖς]; Manus injicis, tuum asserens? [Nub. 933 : Κλαύσει τὴν χεῖρ' ἣν ἐπιβάλλῃς.] Polyb. [3, 2, 8] : Ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας τοῖς κατὰ τὴν Κοίλην Συρίαν πράγμασι. Hic enim Bud. interpr. Injicere manus, i. e. ἀντιποιεῖσθαι : verum haud scio an et pro Manus admovere rebus, i. e. Res capessere, accipi possit. [Ib. 5, 5 : Καρχηδονίοις ἐπέβαλον τὰς χεῖρας, et Ῥωμαίοις 18, 34, 8. Per tmesin Æsch. Cho. 395 : Καὶ πότ' ἂν ἀμφιθαλὴς Ζεὺς

ἐπὶ χεῖρα βάλοι;] Ut autem dicitur ἐπιβάλλειν τὰς χεῖρας, sic et ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, Injicere oculos, vel potius Adjicere oculos. Synes. Epist. 67 : Ἐδέησεν ἐπιβαλεῖν τὰς ὄψεις τῷ τόπῳ. Sic Herodian. [7, 6, 19] : Ἐκείνου ταῖς σφραγῖσι τὰς ὄψεις ἐπιβάλλοντος. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 579, B : Ἐπιβαλὼν τὴν ὄψιν τῇ ἀμορφίᾳ. Stob. Fl. vol. 1, p. 298 (coll. Toup. ad Longin. 35, 3) : Διογένης ὁ κύων θεασάμενός τινα πλουσίας γραίας προσποιούμενον ἐρᾶν, ἔφη, Ταύτῃ οὐ τὸν ὀφθαλμὸν ἀλλὰ τὸν ὀδόντα ἐπιβέβληκε. Similis usus ap. Hom. Od. Z, 320 : Νόῳ δ' ἐπέβαλλεν ἱμάσθλην, de scutica equis infligenda, coll. O, 182 : Ἐφ' ἵπποιιν μάστιν βάλεν. || De pulsando instrumento musico Artemo ap. Athen. 14, p. 637, E : Διείρας τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολὴν καὶ τῇ ἑτέρᾳ χρησάμενος τῷ πλήκτρῳ, καθ' ὁποίαν πρώτην ἥρεῖτο τῶν ἁρμονιῶν μετέστρεφε τῷ ποδὶ τὴν βάσιν εὔτροχον οὖσαν, καὶ πρὸς ἑτέραν πλευρὰν πάλιν ἐπιβάλλων ἐχρῆτο καὶ πάλιν ἑτέραν. Similis, sed diversi generis, usus est de inflandis tibiis, de quo infra.] || Ἐπ. πορφύραν, Injicere purpuram. Herodian. 6, [8, 11] : Πόρφυραν ἐπιβάλλοντες βασιλικὴν, αὐτοκράτορα ἀναγορεύουσιν, Polit. interpr. Purpuram circumdant. Ego libenter reddo Injicere purpuram, tum quod ordine persequi velim omnia loquendi genera, in quibus ἐπιβάλλειν aliquam Injiciendi signif. habet, tum quod ita ipse Cic. dixerit Injicere pallium, De N. D. 3 : Eique laneum pallium injecit : quum paulo ante dixisset, Aureum ei detraxit amiculum. V. Ἐπιβάλλομαι. Huc pertinet illud ἐπιβάλλειν, quod Injicere s. Supersternere exp. ap. Aristoph. [Nub. 730] : Τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι Ἐξ ἀρναχίδων γνώμην ἀποστερητρίδα; [Eur. El. 221 : Ἐπιβαλὼν φάρη κόραις. || De bestiis ad coitum committendis Dio Chr. vol. 1, p. 268 : Οὐ κτήνεσι κτήνη δίχα βίας ἑκόντα ἑκοῦσιν ἐπιβάλλοντας.] || Ἐπ. πληγὰς, sicut et ἐμβάλλω, Injicio plagas. In qua interpr., quæ plane est ad verbum, Ciceronem rursum sequor. Scimus autem alioqui frequens esse Plagas infligere, item inferre. Xen. [Reip. Lac. 2, 9] : Πολλὰς πληγὰς ἐπέβαλλε τῷ ἁλισκομένῳ. Dicitur autem et Imponere plagas ab eod. Cic. Quam Imponendi signif. habet ἐπιβάλλω cum aliis nominibus; ut Galen. Ad Glauc. 2 : Ἐπιβάλλειν αὐτοῖς τοῖς σπλάγχνοις φάρμακα, Visceribus ipsis medicamenta imponere. [Aret. p. 96 : Τοῖσι δὲ αἱμορραγέουσι χωρίοισι ἐπιβάλλειν χρὴ ἔρια.] Aphrod. Probl. [1, 16] : Τὸ ἔλαιον ἀθρόως ἐπιβαλλόμενον λυχνιαίᾳ φλογὶ, σβέννυσιν αὐτὴν, Oleum impositum, quod magis proprie Infusum. Ἐπιβάλλειν χαρακτῆρα, ap. Aristot. Polit. 1, [c. 9. Dion. Chr. vol. 1, p. 444], Imponere notam, vel potius Apponere notam, cum Cic. [conf. Hemst. ad Aristoph. Pl. 861] : itidemque ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, ap. Herodot. [Aristoph. Thesm. 414, Av. 560, cum dat. Ib. 1215 : Οὐδὲ σύμβολον ἐπέβαλεν ὀρνίθαρχος οὐδείς σοι παρών. Herodot. 2, 38 : Ἐπιβάλλει τὸν ὀακτύλιον. Plato Leg. 9, p. 856, A : Γράμμασι σημεῖα ἐπιβάλλοντες.] Licet Bud., postquam ἐπιβάλλω dixit significare Addo s. Adjicio, illum etiam ex Aristot. Polit. l. in exemplum afferat. Dicitur et τέλος s. φόρον ἐπιβάλλειν (non enim pono ἐπιβάλλειν per se, ut ponitur a Bud. [quomodo tamen ponit Demosth. p. 1076, 19 : Ἐὰν δέ τις ὑβρίζῃ ἢ ποιῇ τι παράνομον, κύριος ἔστω ἐπιβάλλειν κατὰ τὸ τέλος, si vera est scriptura]), i. e. Vectigal imponere et statuere. Aristot. OEc. 2, [20] : Τέλος δὲ τῷ σίτῳ ἐπέβαλε. Idem, Οὗτ' ἐκεῖνος πλείους φόρους ἐπιβαλεῖν ἢ αὐτοὶ ἔταξαν. Plut. [Anton. c. 51] : Τέλος δὲ ταῖς πόλεσι δεύτερον ἐπιβάλλοντος φόρον. Ubi et Indicere tributum exp. [Herodot. 1, 106 : Χωρὶς φόρων ἔπρησσον παρ' ἑκάστων τὸ ἑκάστοισι ἐπέβαλλον.] Hinc ἐπιβάλλειν ἀργύριον : quod exp. Mulctare pecunia, quum sit proprie Imponere pecuniam, i. e. Imponere mulctam pecuniariam. Et ἐπιβολὴν ἐπιβάλλειν : de quo v. in Ἐπιβολή. [De pœna Herodot. 7, 3 : Φυγὴν ἐπιβαλὼν ἑωυτῷ ἐκ Λακεδαίμονος. Δίκην Plato Ep. 7, p. 325, B (et Antonin. Lib. c. 35, p. 240); ζημίας Leg. 12, p. 949, D, ἐπιτίμια inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 22, 124. Gl. : Ἐπιβληθέντα, Indicta. Similis est formula ὄνομα ἐπιβάλλειν, ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 823, C : Ὀνόματα, οἷα τοῖς τοιούτοις ἐπιβάλλει ἄστροις ὁ κύριος, et alibi.] At signif. proprie contraria ἐπιβάλλειν δαπανήματα, citatur ex Maccab. [2, 3, 3] pro Suppeditare sumptus. [Improprie Soph. El. 1246 : Ἀνέφελον ἐπέβαλες ... κακὸν, quod est aut Attigisti aut Adjecisti, utrumque signif. Memorandi, Mentionem injiciendi. Et cum dat. Tr. 128 : Ἀνάλγητα γὰρ οὐδ' ὁ πάντα κραίνων βασιλεὺς ἐπέβαλε θνατοῖς Κρονίδας. Eur. Med. 1115 : Πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην παίδων ἕνεκεν θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν; Plato Theæt. p. 173, A : Μεγάλους κινδύνους καὶ φόβους ἔτι ἀπαλαῖς ψυχαῖς ἐπιβάλλουσα. Thuc. 8, 108 : Καὶ ἄλλα ἐπιβάλλοντος αὐτοῦ ἃ φέρειν οὐκ ἠδύναντο. Per tmesin Apoll. Rh. 4, 1746 : Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίη βάλεν.] Bud., interjectis aliquot aliis signiff., Ἐπιβάλλειν etiam, inquit, sol dicitur in ortu, quum irradiat et incumbit suis radiis et ingruit. [Theophr. H. Pl. 9, 8, 5 : Πρὶν τὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν. Polyb. 4, 78, 7 : Ἅμα τῷ τὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν. Hero Spirit. p. 200, 1 : Ἡλίου ἐπιβάλλοντος αὐτῇ· et iterum infra.] Exemplis autem, quæ affert [Aristotelis, Ὁ ἥλιος ἐπιβάλλει τῇ σελήνῃ], addi hoc potest ex Synes. Epist. 148 : Πρώτης δὲ ἀκτῖνος ἐπιβαλούσης· quod quidam interpr. Primo autem radio appulso. [Transitive Plato Crat. p. 409, A : Κύκλῳ ... αὐτὴν (lunam sol) περιιὼν νέον (φῶς) ἀεὶ ἐπιβάλλει.] || Idem Bud. alibi, postquam ἐπιβάλλω dixit significare etiam Ex vestigio sequor, et Vestigiis hæreo, exemplum hoc affert ex Plut. Æmilio [c. 33] : Τούτοις ἐπέβαλλε τὸ ἅρμα τοῦ βασιλέως, ubi tamen ἐπέβαλλε addit esse quasi Incumbebat. [Et ibid. paulo ante, Τούτοις ἐπέβαλον οἱ τὴν ἱερὰν φιάλην ἀνέχοντες· et 34 : Εἶτ' αὐτὸς ἐπέβαλεν. Schweigh. V. l. Diodori in medio sub finem citandum. Polyb. 6, 40, 4 : Τούτοις (τοῖς ἐπιλέκτοις) τὸ τῶν συμμάχων δεξιὸν ἐπιβάλλει κέρας· 11, 23, 2 : Ἀεὶ τῶν ἑξῆς ἐπιβαλλόντων καὶ κατὰ περίκλασιν ἑπομένων. Ubi est Sequi, Succedere. De excipiendo in colloquio 1, 80, 1 : Ἐφ' οἷς Αὐτάριτος ὁ Γαλάτης ἐπιβαλὼν ἔφη· 23, 1, 8 : Γενομένης παρὰ τὴν συνουσίαν μνήμης τοῦ βασιλέως, ἐπιβαλὼν ὁ πρεσβευτὴς πολλούς τινας διετίθετο λόγους. Diodor. 13, 28 : Ὁ δ' ἐπιβαλὼν, ὁρῶ, φησὶ κτλ.] Denique τῷ ἐπιβάλλω signif. impetus subest et Marc. 14, [72] : Καὶ ἐπιβαλὼν ἔκλαιε. Bezæ enim assentior interpretanti Et quum erupisset, i. e. Foras se proripuisset. Magis tamen ad verbum, i. e. respiciendo primam τοῦ βάλλω signif., nec minus commode reddi posse existimo, Quum se foras projecisset. Quo loquendi genere ipse etiam Cic. utitur. [Inhæreo vel Incumbo (de qua signif. inferius agit HSt., ex. afferens Plat. Phædr. p. 248, A, nunc aliter scriptum), addito dat. ap. Theophr. C. Pl. 3, 7, 9 : Τὰ πυκνὰ καὶ ἀλλήλοις ἐπιβάλλοντα (δένδρα), cui l. Schneid. comparavit Posidon. ap. Athen. 14, p. 649, D : Ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. || Contingo, de ætate, ut infra med., cum dat. ap. Clement. Al. Str. 1, p. 327 : Ὥστε ἐπιβαλεῖν αὐτῷ (Homero) Αυκοῦργον τὸν νομοθέτην ἔτι νέον ὄντα. Anon. Περὶ κωμῳδίας, qui Aristoph. fabulis præmittitur, de Cratete : Ἐπιβέβληκε Κρατίνῳ. L. D. Suid. in Μάγνης, Φιλόχορος. Hemst.] || Exp. et Incido; ut Aristot. [Pol. 2, 6] : Ὅταν ἐπιβάλῃ περὶ τῆς τοιαύτης πολιτείας ἡ σκέψις· et Plut., τὰ ἐπιβάλλοντα, Quæ incidunt. [V. Wytt. ad Mor. p. 37, F.] || Aggredior, Capesso, Incœpto; ut, Τοῖς κοινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν, Plut. [Cic. c. 4], pro τῆς πολιτείας ἅπτεσθαι. Ptol. Geogr. 1 : Καὶ μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιβαλεῖν τῷ μέρει τούτῳ, Hanc partem tractandam suscepisse. Fortasse autem in his loquendi generibus subaudiri possit accus. χεῖρας. [Diodor. 3, 59 : Τὸν Μαρσύαν ἐπιβαλόντα τοῖς αὐλοῖς καταπλῆξαι τὰς ἀκοὰς τῷ ξενίζοντι. Quod ib. paullo post dicitur : Τὸν Ἀπόλλω ἐπιβαλεῖν τὸ δεύτερον ἁρμόττουσαν τῷ μέλει τῆς κιθάρας ᾠδήν. Cum infinit. Hesych. v. Μνηστῆρες, a Wakef. cit. : Οἱ ἐπιβάλλοντες γῆμαί τινα. Procul. Chrestomath. ap. Bekk. præf. schol. Hom. p. I, 17 : Οὐκ ἐπιβάλλοντος δ' αὐτοῦ διελέσθαι τὸ αἴνιγμα. L. D. Diog. L. 6, 27 : Σπουδαιολογουμένῳ ποτὲ ὡς οὐδεὶς προσήει, ἐπέβαλε τερετίζειν. Hemst. || Conjicio, Suspicor, ut videtur, ap. Artemid. 1, 19 : Ἐπέβαλον μὲν ὡς λύπης αὐτῷ ὀηλωτικὸν εἴη τὸ ὄναρ, ut sit i. q. ὑπέλαβον.]

|| Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, Hæc res ad me pertinet. [Polyb. 6, 34, 1 : Τῆς ταφρείας καὶ χαρακοποιίας δύο μὲν ἐπιβάλλουσι πλευραὶ τοῖς συμμάχοις ..., δύο δὲ τοῖς Ῥωμαίοις.] Herodot. [4, 115] : Τὸ ἐπιβάλλον τῶν κτημάτων ἀπολαβόντες [-χόντες], Portionem, quæ ad ipsos pertinebat, Portionem, quæ ipsos contingebat, ut alii interpr. [Conf. Diodor. 1, 1; 5, 45.]

In quibus Her. verbis subaudiri μέρος docent quum alii loci, tum Luc. 15, [12] ubi itidem fit portionis bonorum mentio : Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας, Da mihi attinentem ad me partem bonorum, vel facultatem, Bud. Aut, ut vet. Interpr., Quæ me contingit. [Gl. : Ἐπιβάλλει μέρος τι, Obtingit; Ἐπιβάλλον, τὸ ἐπιβάλλον μέρος, Portio; Τὸ ἐπιβάλλον, Competens; Κατὰ τὸ ἐπιβάλλον, Pro portione. Polyb. 6, 24, 4 : Τῶν γροσφομάχων τοὺς ἐπιβάλλοντας κατὰ τὸ πλῆθος ἴσους ἐπὶ πάντα τὰ μέρη διένειμαν.] Sic etiam ἐπιβάλλον μέρος Demosth. [p. 312, 2] : Τῆς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τύχης τὸ ἐπιβάλλον ἐφ' ἡμᾶς μέρος μετειληφέναι νομίζω τὴν πόλιν, Ratam quandam partem ad nosque pertinentem tulisse existimo communis aliorum mortalium fortunæ. [Diodor. 14, 17 : Κατὰ τὸ ἐπ. αὐτοῖς μέρος.] Idem [p. 317, 1] : Εἰ μὴ τὸ ὅλον, μέρος γ' ἐπιβάλλει τῆς βλασφημίας ἅπασι καὶ μάλιστά σοι. Aristot. Pol. 3, [6] : Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον συνάγει, καθ' ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἑκάστῳ τοῦ ζῆν καλῶς, Veruntamen communis utilitas civitates cogit pro ea parte utilitatis, quæ ad unumquemque attinet ad commodius vivendum, Bud. Dicitur autem et τὸ ἐπιβάλλον σοι, sub. μέρος, pro Quantum in te est vel fuit. [Herodot. 7, 23 : Ἀπολαχόντες μόριον ὅσον αὐτοῖσι ἐπέβαλλε. Et alia structura 2, 180 : Τοὺς Δελφοὺς δὲ ἐπέβαλλε τεταρτημόριον τοῦ μισθώματος παρασχεῖν. Theognis 356 : Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες, εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν. Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Τοῖς συμπλέουσιν ὁπόσον ἐπιβάλλει μέρος.] Et ab Aristot. Metaphys. 9, [1, p. 1053, 35] : Τῷ τὸν πῆχυν ἐπὶ τοσοῦτον ἡμῶν ἐπιβάλλειν, pro Pertinere, vel Pertingere. [Polit. 1, 13 : Τοσοῦτον ἐπιβάλλει ἀρετῆς ὅσονπερ καὶ δουλείας.] Ceterum quod ad Contingendi signif. attinet, illis exemplis addo ex Synes. Epist. 19 : Μέλλειν ἄξιον ἡμῶν τε καὶ ὧν ἂν ἡμεῖς ἐπιβάλλωμεν· ubi ἐπιβάλλειν Contingendi quidem signif. itidem habet, sed paulum diversam : significat enim Quos nos contingimus, pro Qui nos aliqua propinquitate et necessitudine contingunt. [Contingendi s. Complectendi significatione cum accus. jungit Cosmas Topogr. Christ. p. 180, B : Ὅσα δ' ἂν ὁ νοῦς ἐπιβαλεῖν δυνηθείη.] Ἐπιβάλλει μοι τοῦτο ποιεῖν [Polyb. 18, 34, 1], pro, Officio meo convenit hoc facere, et Res ipsa poscit, ut hoc faciam. [Accusat. ex. in hac formula v. paullo ante.] Cui formulæ simile exemplum affert Bud. ex Basil. Sic Aristot. [Polit. 1, 13] : Τῶν δ' ἄλλων ἕκαστον ὅσον ἐπιβάλλει αὐτοῖς, i. e. Quatenus functioni ejus congruit et convenit [conf. 2, 3]; sic gramm. ἀπαρέμφατον dicunt εἰς πάντας ἀριθμοὺς καὶ πάντα πρόσωπα ἐπιβάλλειν, Convenire, Cohærere, Quadrare. Affert tamen ille et proxime præcedentem signif. τοῦ Attinere : ut sit Pro eo, quantum est quod ad functionem ejus attinet. [Diodor. Exc. p. 520, 44 : Ἐπανελθεῖν καὶ καθάπερ ἦν ἐπιβάλλον, τὴν γαμηθεῖσαν ἐπιζητεῖν· (active 525, 81 : Ἐχρῶντο δὲ τοῖς ἄλλοις, ὡς πῃ ἑκάστῳ ἡ χρεία ἐπέβαλλε·) 19, 85 : Τῆς ἐπιβαλλούσης κηδείας ἀξιῶσαι τοὺς τετελευτηκότας. Teles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 271 : Ὑποδοχὰς τὰς ἐπιβαλλούσας. || Claudo. Poll. 10, 25 : Ἐπιβαλεῖν (τὴν θύραν). Id. 2, 67 : Συμβαλεῖν τὰ βλέφαρα καὶ ἐπιβαλεῖν.]

|| Ἐπιβάλλω signif. pass. pro Claudor, Operior, Bud. ex Aristot. De partt. anim. 3, [c. 3] : Πέφυκε δὲ τούτοις συνάγεσθαι, καὶ διοίγεσθαι ὁ φάρυγξ, ὅνπερ τρόπον ἐκείνοις ἐπιβάλλει τε καὶ ἀναπτύσσεται, τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος καὶ τῇ εἰσόδῳ ἀναπτυσσόμενος, Quemadmodum illis, quæ arteriam habent et pulmonem, claditur et aperitur pulmo aspirando et respirando. Inde ἐπιβλής, Pessulus, Vectis, Repagulum. Hactenus Bud. Mihi vero ἐπιβάλλειν in pass. illa signif. durum videtur; nec vero ἐπιβλής secundum illam dicitur, sed secundum act., sc. ὃν ἡμεῖς ἐπιβάλλομεν, non autem ὃς ἐπιβάλλει pro ὃς ἐπιβάλλεται, i. e. simpl. Quem nos injicimus, vel objicimus, aut obdimus ostio, verbis Terentii. [Tmesis ἐπὶ βάλλειν et βάλλειν ἐπὶ exx. v. sub initium inter Il. Hom.] || Insero, vel Impono, ut ἐμβάλλω supra. Xen. Cyn. [10, 7] : Ἐπιβάλλοντα τοὺς βρόχους ἐπὶ ἀποσχαλιδώματα τῆς ὕλης δικρᾶ, Bud. interpr. Inserentem amenta vel ansulas plagarum in stipites sylvæ bicipites. [Conf. ib. 6, 7 et 9.] || Ἐμαυτὸν ἐπ., Objicio me. Camer. ap. Lucian. De domo : Εἴ τις οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε. [Hic l. conjungendus cum iis quos infra in locutione Ἐπιβάλλειν ἑαυτὸν ponit HSt.] || Adjicio [Gl.], Addo. [Pind. Pyth. 11, 14 : Τρίτον ἐπὶ στέφανον ... βαλών.] Plut. Apophth. [p. 194, A] : Ὡς ἐπιβαλὼν τῇ Βοιωταρχίᾳ παρὰ τὸν νόμον τέσσαρας μῆνας, Quod quatuor menses tempori præfixo addidisset. Aristot. Pol. 1, [11] : Ἀρρυβῶνα διαδοῦναι τῶν ἐλαιουργίων τῶν ἐν Μιλήτῳ πάντων, ὀλίγου μισθωσάμενον, ἅτ' οὐδενὸς ἐπιβάλλοντος, Nemine addente ad pretium quod ille statuerat, i. e. uno verbo, Licente. [|| I. q. ἐπιτάττω, de acie post aliam collocanda. Polyb. 1, 26, 13 : Ἐπειδὴ δὲ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον στόλον ἁπλῶς εἰς ἔμβολον ἔταξαν, ἐπέβαλον τούτοις ἐπὶ μίαν ναῦν ἐν μετώπῳ τὸ τρίτον στρατόπεδον· 15 : Ταύταις δὲ κατόπιν ἐπέβαλον τὸν τέταρτον στόλον.] Sunt qui itidem exp. Addo, Matth. 9, [16] : Ἐπιβάλλει ἐπίβλημα, i. e. Addit, vel Assuit, Bud. Alii tamen vertunt Immittit, cum vet. Interpr. || Ut autem hic reddunt Immitto [Gl.], ita Bud. ap. Theophr. [H. Pl. 4, 13, 5], ἐπιβάλλειν κλήματα, Submittere palmites. V. p. 441. [Pass. C. Pl. 5, 9, 11.]

|| Ἐπιβάλλω, Tendo aliquo, vel Aliquo pervenio felici rectoque cursu, et quasi collimando. Quam ego expos. ex multis Eust. in unam redactis colligo. Hom. Od. O, 295 [coll. H. Apoll. 427] : Ἡ δὲ Φερὰς [Φεὰς] ἐπέβαλλεν, navis sc., i. e. εὐστόχως καὶ ἐπιτυχῶς ἔπλεεν s. ἔθεεν. [Locum repetens Strabo 8, p. 350, 351, ubi suæ orationi accommodat verba poetæ, ponit dat., Φεαῖς ἐπιβαλεῖν νύκτωρ, quum antea accusat. exhibuisset. Eadem constr. Diodor. 1, 30 : Οἱ τοῖς μέρεσι τούτοις ἐπιβάλλοντες· 17, 64 : Ἀλέξανδρος ἐπέβαλε τοῖς Ἀρβήλοις. Polyb. 5, 18, 3 : Τεταρταῖος ἐπέβαλε τοῖς λόφοις, et alibi. Cum ἐπὶ, 5, 6, 6 : Σπεύδων ἄφνω καὶ παραδόξως ἐπὶ τὸν ... τόπον ἐπιβαλεῖν. (V. locum Diodori in medio sub finem citandum.) Cum εἰς, 2, 24, 17 : Ἐφ' οὓς Ἀννίβας ἐπέβαλεν εἰς Ἰταλίαν· 5, 13, 3 : Ἐπέβαλεν εὐθέως εἰς τὸ Θέρμον· 12, 10, 2 : Ἐπιβαλὼν εἰς τοὺς ... Λοκρούς. L. D. Apollon. Perg. Præf. Conic. 3 : Εἴ ποτε ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς κατὰ Πέργαμον τόπους. Hemst. Absolute Diodor. 1, 30 : Ἡ ἄμμος ... τοὺς ἐπιβάλλοντας ὥσπερ προνοίᾳ τινὶ πονηρᾷ παρακρούεται.] Idem Eust. alibi, Ἐπιβάλλει γοῦν τις νοήματι ἢ ἔργῳ, inquit, ἤγουν ἠκριβωμένως ἐγχειρεῖ, καὶ ἐπιτυχῶς νοεῖ· unde ego ἐπιβάλλω ἔργῳ τινὶ esse dico, Incumbo rei alicui, ad eam tanquam ad scopum collimans. Cui meæ interpr. addo et hanc, quæ est Budæi, Certa commentatione incumbo ad intelligentiam rei, Quod mente agitavi assequor et percipio. Plut. : Πῶς οὖν ἑκάστῳ τούτων Ὅμηρος ἐπιβέβληκεν; Idem Bud. Dionysium Areop. : Οὐ κατ' ἰδέαν ἑκάστοις ἐπιβάλλων (ὁ θεῖος νοῦς), interpr. Non per formam singulis rebus incumbens, ac sese applicans et admovens. Quod etiam προσβάλλειν dici posse tradit. Hic autem reponendum existimo κατ' ἰδίαν, pro κατ' ἰδέαν, licet hanc lect. ipse Bud. sequatur. [Iambl. Protr. c. 4, p. 56 : Ὥσπερ ἡ ὄψις τοῖς ὁρατοῖς ἐπιβάλλει. Theolog. ar. p. 49, 11 : Οὕτως ἄρχεται ταῖς τοῦ ἐνδιαθέτου ἐπιβάλλειν διαρθρώσεσιν (τὰ βρέφη). Aristot. Ep. ad Alexandr. : Ἐφ' ἃ γὰρ ἂν ἐπισκοπῶν ἐπιβάλλω τῇ διανοίᾳ, πάντα μοι φαίνεται μεγάλα καὶ θαυμαστά. Ubi τὴν διάνοιαν malebat Toup. ad Longin. 35, 3, ut loquitur Diod. 20, 43 : Ἀγαθοκλῆς ἄνδρα φίλον μέλλων ἀναιρεῖν πρὸς οὐδὲν ἐπέβαλλε τὴν διάνοιαν τῶν παρὰ τοῖς πολεμίοις συντελουμένων. De legendo G. Syncell. p. 31, B : Τοῖς ὀρθῶς ἐπιβάλλειν βουλομένοις τῇ τῆς Γενέσεως θείᾳ γραφῇ.] Affert ex Basil. cum accus. : Τὸ μὴ τοῖς τυχοῦσιν ἑαυτὸν ἐπιβάλλειν μαθήμασιν, i. e. inquit, quasi Sese addicere et animum appellere. [De hac constr. jam supra egerat HSt., allato l. Luciani, in quo vertit Objicio.] Et ex Eod. sine casu, Δυνήσεσθαι λοιπὸν ἐπιβαλεῖν τῇ ἀκριβείᾳ τῆς θεολογίας, pro Assequi et contingere. || Capitur et pro Incumbo in propria signif., s. Ingruo [Gl.]. Plato Phædro [p. 248, A] : Πατοῦσαι καὶ ἀλλήλαις [ἀλλήλας καὶ] ἐπιβάλλουσαι. Plut. [Aristid. c. 16] : Ὅπου τῶν Ἑλλήνων οἱ μηδίζοντες ἐπιβάλλειν ἔμελλον, In quam partem incubituri erant. [Diodor. 11, 80 : Στρατιώταις μυρίοις καὶ τετρακισχιλίοις ἐπιβαλόντες αὐτοῖς.] Plura exempla ap. Bud. p. 439, 440, inter quæ

unum Dionysii H., quod minime convenire existimo. In Ingruendi itidem signif., s. potius Irruendi, Marc. 4, 37 : Καὶ γίνεται λαίλαψ ἀνέμου μεγάλη· τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, Et irruebant fluctus in navigium. At vet. Interpr. male, Et fluctus mittebat in navim; faciens sc. ἐπέβαλλεν activum, et dans ei nomin. λαίλαψ. Sciendum est autem in VV. LL. ἐπιβάλλειν citari ex Apollonio cum eod. nomine, sed alia constr. et pro alia signif., sc. ἐπιβάλλειν κύμασι pro Fluctibus infestare et invadere. [1, 365 : Λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα κύμασι. L. D. Athen. 8, p. 345, C : Κίνδων καὶ Δημύλος ... γλαύκου παρατεθέντος ... ὁ μὲν τὸν ὀφθαλμὸν κατελάβετο καὶ ὁ Δημύλος ἐπὶ τὸν ἐκείνου ὀφθαλμὸν ἐπιβαλὼν ἐβιάζετο φωνῶν, Ἄφες καὶ ἀφήσω.... Hemst.]

|| Ἐπιβάλλομαι, Superjicior, Injicior [Thuc. 2, 75 : Λίθους καὶ γῆν καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον] : unde ἐπιβληθείς, Injectus. Herodian. 8, [4, 11]: Φρυγάνων τε ἄνωθεν ἐπιβληθέντων. [Thuc. 4, 25.] Interdum etiam act. pro Injicio; ut Hesiod. Op. [432]: Εἴ χ' ἕτερόν γ' ἄξαις, ἕτερόν γ' ἐπὶ βουσὶ βάλοιο. [Apoll. Rh. 3, 1190 : Εἰ καίπερ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοντο· 4, 1148 : Ἶσχε δ' ἑκάστην αἰδὼς ἱεμένην περ ὅμως ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι. Eur. Med. 840 : Ἀεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων (Venerem). Schol. περιτιθεμένην. Polyb. 24, 4, 10 : Ἔγγραπτον ὑπὲρ τῶν ὁμολογουμένων γίγνεσθαι ἐκέλευον, ἐφ' ᾧ πάντες ἐπεβάλλοντο τὰς ἰδίας σφραγῖδας. (Ib. 15 cum dat. : Τὰ μὲν ἀπορούμενοι, τὰ δὲ καταπληττόμενοι τοὺς ἄνδρας ἐπεβάλλοντο τῇ σφραγῖδι, ubi accusativum desiderarunt edd.) || De parietibus Callim. H. Apoll. 63 : Πῆξε δὲ βωμὸν ἐκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ἐπεβάλλετο τοίχους. Ubi al. ὑπεβάλλετο. Sed alteri simile esse ἐπιβολὴ τοίχων, de quo in Ἐπιβολή, animadverterunt intt. Similiter Apoll. Rh. 1, 722 : Δίπλακα, τήν οἱ ὅπασσε Παλλὰς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς Ἀργοῦς.] Et pro Induor, vel Induo, sicut ἐπιβάλλειν antea protuli eo sensu, quo Cic. dicit Injicere pallium. Galen. : Μὴ γυμνὸς κομιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα, pro quo ap. Marc. [14, 51], Περιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone. Quod et Indutus sindonem dici posset. [Dio Chr. vol. 1, p. 196 : Γυναῖκα διφθέραν ἐπιβεβλημένην ἄνωθεν.] Aristot. : Πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι· ubi potest etiam exponi Induentes, vel Sibi induentes. Ad verbum, Injicientes sibi. [Hom. Od. Γ, 58 : Ὄθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. Hesych. : Ἐφέσσατο, ἐπεβάλλετο. De vestito vel stragulis tecto Hippocr. p. 1180, E : Ὕπνος ἐν ψύχει ἐπιβεβλημένῳ.] || Ex Hom. Od. Ξ, [209] ἐπιβάλλεσθαι citatur et pro simpl. Jacere, Καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο, Et sortes jecerunt, s. miserunt. Apud Theophr. itidem ἐπιβάλλεσθαι quandam Mittendi vel potius Emittendi signif. habet : eo sensu, quo Mittere folia vel fructum dicitur arbor, vel Emittere : ut Theophr. [H. Pl. 3, 5, 1]: Ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς· quos βλαστοὺς nos Gall. *Jettons* ab jaciendo itidem appellamus. Bud. tamen nullam signif. Jaciendi mentionem faciens, exp. Denuo orditur et instaurat. [|| Sagittam impono nervo arcus. Xen. Anab. 4, 3, 28 : Ἐπιβεβλημένους τοὺς τοξότας· 5, 2, 12 : Τοὺς τοξότας ἐπιβεβλῆσθαι ἐπὶ ταῖς νευραῖς.] || Capesso, Aggredior. Item Incipio. [Cœpi, Gl.] Et quidem interdum pro Manum admoveo, in propria signif., ut [Phalæcus in Anth. Pal. 7, 650, 1] : Βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλῃ. [Signif. Accedendi, qua supra act, Callim. Del. 68 : Πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ. Et figurate de ætate, ut supra act., Vita Arati p. 48 ed. Bekker : Γηραιῷ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπεβάλλετο. De ll. Diodori duobus, qui medium similiter positum habent, v. in fine.] Sed metaph. frequentius : Polyb. [1, 4, 2] : Μηδένα ἐπιβεβλῆσθαι τῇ τῶν καθόλου πραγμάτων συντάξει· 5, [81, 1] : Οὐκ ἀνάνδρῳ δὲ ἐπεβάλετο τόλμῃ καὶ πράξει. [Synes. p. 319, C : Ἄγε μοι, ψυχὰ, ἱεροῖς ὕμνοις ἐπιβαλλομένα ὑληγενίας εὔνασον οἴστρους· 332, B : Κούραν ἱκέτιν τὰν πολλάκι δὴ νοεραῖς ἀνόδοις ἐπιβαλλομέναν· 334, C.] Et ut Aggredior interdum casui, interdum infin. jungitur, sic ἐπιβάλλομαι. Ap. Dem. p. 282, 14] : Καὶ τοὺς ὅρκους λύειν ἐπιβάλλεται καὶ εἰρήνην. Ib. [27] : Ἐπιβάλλεται καταστῆσαι, ubi ἐπιβ. verti etiam potest Conatur. [Sæpe sic Polyb., velut 1, 4, 3, etc. Theocr. 23, 26 : Ἄρτι δὲ χαίρειν τοῖσι τεοῖς προθύροις ἐπιβάλλομαι. Oppian. Hal. 3, 504 : Ἔστη ἐφορμαίνων, κραδίη τέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἐλθεῖν. Diog. L. 4, 15 : Ποιηταὶ ἐπιβαλλόμενοι πεζογραφεῖν, citat Hemst.] Jungitur etiam accus. ead. signif. Plato Timæo [p. 48, C] : Ὡς ὀρθῶς ἐγχειροῖμ' ἂν τοσοῦτον ἐπιβαλλόμενος ἔργον· ubi observa ἐγχειρεῖν et ἐπιβάλλεσθαι pro eod. poni. Idem Leg. 10, [p. 892, D] : Καὶ δόξομεν, μείζονα ἐπιβαλλόμενοι, καὶ τῶν σμικρῶν ἀποτυχεῖν. [Soph. p. 264, B. Aristot. Polit. 2, 1 init. : Ἵνα ... διὰ τοῦτο ταύτην δοκῶμεν ἐπιβαλέσθαι τὴν μέθοδον.] Plut. Thes. [c. 19, ubi ναυπηγίᾳ ἐπεβάλλετο] : Ἐπεβάλετο τὴν ναυπηγίαν. Quod VV. LL. interpr. Animum ædificandis navibus adjecit. In iisdem affertur ex Thuc. [6, 61] : Ἐπιβαλεῖται δουλείαν αὐθαίρετον, pro Sua sponte servitutem suscipiet. [Dio Chr. vol. 1, p. 400 : Μηδὲ ὕπνον ἡδὺν ἐπιβαλλόμενος.] || Interdum etiam gen. jungitur pro Cupio, ut Hom. Il. Z, [68] : Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος, μετόπισθε Μιμνέτω, i. e. ἐφιέμενος καὶ ἐπιθυμῶν. Vel, eod. sensu, ὁ θέλων ἐπιτυχεῖν : ut ἐπήβολος pro ἐπιτυχὴς, Eust.; qui etiam admonet, quum alios tum Aristot. τῷ ἐπιβάλλεσθαι uti itidem pro ἐφίεσθαι. Bud. autem et exemplum affert ex Aristot. Pol. 1, [9] : Ὅσοι δὲ καὶ τοῦ εὖ ζῆν ἐπιβάλλονται. [|| Med. pro activo librarii intulisse videntur ll. duobus Diodori, 18, 33 : Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἐπεβάλοντο οἱ κράτιστοι τῶν ἱππέων, ubi scribendum esse ἐπέβαλον satis probant exx. significationis Sequendi supra allata. Tum 19, 55 : Περὶ ἧς τὰ κατὰ μέρος ἐροῦμεν, ὅταν ἐπὶ τοὺς οἰκείους χρόνους ἐπιβαλώμεθα, ubi ἐπιβάλωμεν restitui. || Pass. de oratione Philostr. V. Soph. 1, 20, p. 514, 2 : Ἰδέαν δ' ἐπήσκησε λόγων οὔτ' ἐπιβεβλημένην οὔτ' αὖον, ἀλλ' ἀπέριττον, Luxuriantem, Int. V. Ἐπιβολή.]

Ἐπίβαλμα, τὸ, Hesychio ὑποπόδιον, Scabellum : cui videl. pedes ἐπιβάλλομεν et superponimus.

[Ἐπίβαλος, ὁ.] Ἐπίβαλοι, Hesychio πτέρναι, Calces, Calcanea. [Ejusd. gl. Ὄπιβαλ (l. ἐπίβαλος, præeunte Salm.), πτέρνα ἢ σφυρὸν, confert Kuster.]

Ἐπιβαπτίζω, Intingo, Immergo. [Ἄλλα ἐξ ἄλλων διαδεχόμενα καὶ ἐπιβαπτίζοντα κύματα, Basil. vol. 2, p. 125, D. Hemst. In simili l. Josephi B. J. 1, 27, 1 : Τοῦθ' ὥσπερ τελευταία θύελλα χειμαζομένους τοὺς νεανίσκους ἐπεβάπτισεν, al. ἐβάπτισεν.]

[Ἐπίβαπτος, ὁ, ἡ, Tinctus. Theophr. H. Pl. 3, 7, 4 : Σφαιρίου τὰ μὲν ἄλλα ἀχρεῖον, κατὰ δὲ τὴν ἐαρινὴν ὥραν ἐπίβαπτον (ita Schneid. pro ἐπιβάπτον) χυλῷ μελιτηρῷ. L. Dind.]

Ἐπιβάπτω, Immergo, Intingo. [Hippocr. p. 496, 18 : Ἐς τὴν ἐρετρίδα γῆν ... ἐπιβάψας ὀθόνιον λεπτόν.]

Ἐπιβᾰρέω, Aggravo, Ingravo [Gl.], vel Degravo, Premo, Gravibus detrimentis implico. Budæo, Gravi damno afficio, afferenti ex Appiani B. C. 4, [31] : Οὐ πολὺς ἦν ὁ τὰ χωρία ὠνούμενος· οἱ μὲν, ἐπιβαρεῖν τοῖς ἠτυχηκόσιν αἰδούμενοι, οἱ δὲ οὐκ ἐν αἰσίῳ σφίσι τὰ ἐκείνων εἶναι νομίζοντες. [Syr. c. 38 : Οὐδ' ἐπιβαροῦμεν τοῖς ἑτέρων ἀτυχήμασι.] Item [B. C. 4, 15] : Τῶν δὲ φυγόντων οἱ μὲν ὑπὸ ναυαγίων ἀπώλλυντο, ἐς πάντα σφίσι τῆς τύχης ἐπιβαρούσης. [Conf. 3, 17, et 50. Cum accus. Athanas. vol. 1, p. 143, B : Ἵνα μὴ τὰ καθ' ἕκαστον νῦν ἐξετάζων ἐπιβαρεῖν τινας δοκῶ. Thessalon. 1, 2, 9. Absolute Cor. 2, 2, 5. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 52 : Τοὺς ἐπιβαροῦντας καὶ τοῖς ἀδίκως ἐπιβαρηθεῖσι. Dionys. A. R. 8, 73 : Ἔτι μᾶλλον ἐν τῷ συμπορίζειν τὸ ἀργύριον ἐπιβαρησομένων. || Ingravesco, Gl. Ejusd. signif. verbum est Ἐπιζαρέω, quod v. L. Dind.]

[Ἐπιβᾰρὴς, ὁ, ἡ, Ponderosus, Gl. Hero Belop. p. 137, 5 : Τοῦ ὄγκου καὶ ἐπιβαροῦς τῶν ὀργάνων. L. D. || Molestus. Vita Silv. p. 332, 10 Combef. : Τῇ αὐτοῦ φλυαρίᾳ ἐπιβαρὴς γίνεται τῇ ἡμῶν βασιλείᾳ. Macar. Homil. p. 254, 32 : Οὐκ ἤθελον ἐπιβαρεῖς ἄλλοις γίνεσθαι. Hase.]

[Ἐπιβάρησις, εως, ἡ, Onus. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 31 : Μὴ δυνηθέντων ἡμῶν διὰ τὰς ὑφ' ἑτέρων γεινομένας ἐπιβαρήσεις ἀποδοῦναι τὰ ὀφειλόμενα. ἄ L. D.]

[Ἐπιβαρύνω, Aggravo, Gl. Planud. Ovid. Met. 7, 529 : Οὐρανὸς ζόφῳ τὴν γῆν ἐπεβάρυνε. Boiss. Exod. 21, 30 : Ἐὰν δὲ λύτρα ἐπιβαρυνθῇ αὐτῷ, Solvenda imponantur. Al. ἐπιβληθῇ. ἄῦ L. D. Basil. t. 2, p. 487, A : Μὴ ἄλλοις ἐπιβαρύνεσθαι, Neque aliis gravem esse. Hase.]

[Ἐπίβαρυς, εια, υ, Gravis. Theophr. H. Pl. 3, 13, 6 : Εὐωδίαν δὲ ἔχει λειριώδη ἐπιβαρεῖαν. Olim ὑποβαρεῖαν. Scrib. ἐπιβάρειαν.]

[Ἐπιβᾰσία, ἡ.] Ἐπιβασίαν Hyperidem appellasse Actionem sc. in judicio, esseque Occupationem alienæ domus s. familiæ, ex Polluce [2, 200] tradit Camer. [Dio Cass. 68, 13 : Ἐποίησε τὴν γέφυραν, ἵνα αἱ ἐπιβασίαι ῥᾳδίως δι' αὐτῆς διεξίωσιν (coll. Tzetz. Hist. 2, 66)· 80, 3 : Ἐπὶ τὰ Ἄτρα ἐστράτευσεν, ἐπιβασίαν ἀπ' αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίους ποιούμενος. Dionys. A. R. 5, 41 ἐπιβάσει pro ἐπιβασίᾳ restitutum ex cod. Vatic. L. Dind.]

Ἐπίβᾰσις, ἡ, Scansio, [Incessus, Ingressus, Gressus, Incœptum, Gl.] ἀνάβασις, βάδισις Hesychio; ἐπιβάθρα Suidæ. [Polyb. 3, 54, 5 : Τῆς χιόνος ἄδηλον ποιούσης τὴν ἐπίβασιν. Diod. 1, 30 : Μηδὲν ἔχων στερέμνιον εἰς ἐπίβασιν. Sequente genit., ut sit Ingressio, Georg. Sync. p. 86, C : Τὴν ἐπ. τῆς κατηγγελμένης γῆς. Formula ἔχειν ἐπίβασιν, Adeundi potestatem habere, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1098. Ducang. App. Gl. p. 72 : « Ἐπ., inquit Matth. Blastares l. A, tit. 9, ἐστὶν ἡ κατ' αὐτονομίαν ἢ κατά τινα φαύλην οἰκονομίαν τοῦ σχολὴν ἄγοντος ἢ καὶ ἔχοντος ἐκκλησίαν ἐπισκόπου πρὸς χηρεύουσαν ἐκκλησίαν περίλογος ἐπιαγωγή.] Gregor. : Πρᾶξιν, θεωρίας ἐπίβασιν. Philo De mundo : Ὥσπερ ἐπίβασιν τοὺς ἐμπροσθίους πόδας θείς. Quod Bud. vertit, Ut pedes anteriores scansionis vicem obtineant. Exp. etiam Basis, Fundamentum, Id cui res aliqua insistit, s. innititur. [Ita Greg. Nyss. vol. 1, p. 574, A : Ἐν τῇ τοῦ φορείου κατασκευῇ ὁ μέν τις στῦλος, ὁ δέ τις ἐπ. γίνεται. Conf. ib. B. || De mari Polyb. 34, 9, 6 : Κατακαλυφθείσης αὐτῆς ὑπὸ τοῦ κύματος κατὰ τὰς ἐπιβάσεις τῆς θαλάττης, Inundationes. Conf. Plut. Mor. p. 578, A. || De coitu animalium Plut. Mor. p. 754, A : Τὰς τῶν ὄνων ἐπιβάσεις. || Figuratius Herodot. 6, 61 : Διὰ πρῆγμα τοιόνδε ἐπίβασιν ἐς αὐτὸν ποιεύμενος, Ansam, Occasionem adversus interpr. Schweigh., et confert Appian. Civ. 1, 37 : Οἱ ἱππεῖς ἐπίβασιν ἐς συκοφαντίαν τῶν ἐχθρῶν τὸ πολίτευμα αὐτοῦ τιθέμενοι. Plato Reip. 6, p. 511, B : Τὰς ὑποθέσεις ποιούμενος οὐκ ἀρχὰς, ἀλλὰ τῷ ὄντι ὑποθέσεις, οἷον ἐπιβάσεις τε καὶ ὁρμάς. Dio Cass. 37, 54. || Aliter Longin. De subl. 11, 1 : Ἥν καλοῦσιν αὔξησιν, ὅταν δεχομένων τῶν πραγμάτων καὶ ἀγώνων κατὰ περιόδους ἀρχάς τε πολλὰς καὶ ἀναπαύλας, ἕτερα ἑτέροις ἐπεισκυκλούμενα μεγέθη συνεχῶς ἐπεισάγηται κατ' ἐπίβασιν, Per gradationem. V. Ἐπιβαίνω. L. Dind.]

[Ἐπιβασκαίνω, Invideo. Psell. Laud. pedic. p. 85, 1. Boiss. Ad hoc v. Kust. referebat interpr. φθονεῖν in Hesychii gl. Ἐπιβασκέμεν. Photii cod. 222, p. 200, 8 : Εἴπερ ἦν ἐν τῇ τούτων φύσει τὸ ἐπιβασκαίνειν.]

Ἐπιβάσκω, quod act. sumitur ap. Hom. Il. B, [234 : Οὐ μὲν ἔοικεν ἀρχὸν ἐόντα] κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, Inducere in exitium, q. d. Imponere super exitium, quasi ascensum dando : ducta metaph. ab iis, qui imponuntur equis.

[Ἐπιβαστάζω, Pondero. Eur. Cycl. 379 : Δισσούς γ' ἀθρήσας (socios Ulixis) κἀπιβαστάσας χεροῖν, οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτραφέστατον πάχος, de Cyclope. V. Βαστάζω, Διαβαστάζω.]

[Ἐπιβάται, αἱ, Epibatæ, castellum prope Selybriam. Niceph. Greg. Hist. Byz. 12, p. 363, A, cum annot. Ducangii. ᾰ L. Dind.]

[Ἐπιβατέον, Aristot. Wakef.]

Ἐπιβᾰτεύω, Sum epibates vel vector : λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ νεώς, schol. Aristoph. [Ran. 48. Herodot. 7, 96 : Ἐπεβάτευον ἐπὶ πασέων τῶν νεῶν Πέρσαι· 184. Plato Lach. p. 183, D : Τῆς νεὼς ἐφ' ἧ ἐπεβάτευε, ubi al. ἧς.] Item Ascendo, ut Lucian. [Charon. c. 2] : Ἐπεὶ δ' οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός. Sic ἐπιβαίνειν τείχους et ἐπιβατεύειν Camer. pro eod. ponit. Item Vehor, Supergredior, Innitor, Insisto, Incumbo. Greg. De Basil. : Ὅταν δὲ ἐντύχω τοῖς περὶ πνεύματος λόγοις, εὑρίσκω Θεὸν, ὃν ἔχω, καὶ παῤῥησιάζομαι τὴν ἀλήθειαν, ἐπιβατεύων τῆς ἐκείνου θεολογίας καὶ θεωρίας. Damasc. 7 De Trinitate : Ἀχράντως ταῖς ὅλαις οὐσίαις ἐπιβατεύουσι. Hactenus Bud. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 639, B : Ψυχὴ οὐκέτι τοῦ γηίνου ... οἷα ἐπιβατεύουσα· 773, A. || Conscendo. Philostr. V. Soph. 2, 8, 2, p. 580 : Ἐπεβάτευσε τοῦ κατὰ τὴν Ῥώμην θρόνου.] || Item Invado, et Occupo, Mihi usurpo, ut Plut. Anton. [c. 28] : Συρίας ἐπιβατεύσειν ἔμελλον, Hostiliter ingredi, Bud. interpr. Sic ἐπιβατεῦσαι χωρίων ap. Suid. Herodot. 3, [63, coll. 9, 95] : Ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδιος οὐνόματος, Smerdis nomen sibi vendicans. [Ib. 67 : Ἐπιβατεύων τοῦ ὁμωνύμου Σμέρδιος τοῦ Κύρου. Dio Cass. 79, 7 : Τῆς ἡγεμονίας ἐπιβεβατευκέναι. Synes. p. 37, A : Μὴ ὄντες σοφισταὶ τοῦ ὀνόματος ἐπεβάτευσαν. || Ingredior, simpliciter, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 636, B : Γῆς ἧς ἐπιβατεύειν οὐ θέμις· vol. 2, p. 313, C.] || Ἐπιβατεύειν pro Inire, de animalibus dictum, sec. Schol. Aristoph. Ran. [48] : Ἐπεβάτευον Κλεισθένει. [Ubi de Clisthene cinædo, quasi de navi dicitur.] || Xen. vero Conv. [4, 27] : Ὅτε ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ ἐμβατεύετέ [ἐμαστεύετέ] τι, Camer. interpr. Si quando in uno eodemque libro percurritis aliquid, vel, Lectioni insistitis.

[Ἐπιβᾰτηγὸς, ὁ, ἡ, Ulpian. Dig. 14, 1, 12 : « Quædam enim naves onerariæ, quædam, ut ipsi dicunt, ἐπιβατηγοὶ sunt. » Id est Vectorum ductrices.]

Ἐπιβᾰτήριος, ὁ, ἡ [et α, ον], Scansorius, ut ἐπιβατήριοι μηχαναὶ, Machinæ scandendis muris accommodæ : citant VV. LL. ex Josepho [B. J. 3, 7, 23, ubi est var. ἀφετηρίους, quod v.], et exp. Pontes vel tollenones obsidionales. Ἐπιβατήρια absolute etiam ponitur, pro ἐπιβατήρια μηχανήματα, ut Suid. : Ὁ δὲ τὰς μηχανὰς ἐπῆγεν, πύργους ξυλίνους καὶ χελώνας, καὶ ὅσα τειχῶν ἐπιβατήρια. Quo vocab. Synes. Ep. 27 [immo 57, p. 196, B] metaph. usus est pro Honoribus et iis rebus, quibus ad majus fastigium ascenditur, ut Bud. exp. : Οὕτω πικροῖς ἡμᾶς ἡ πόλις ἐπιβατηρίοις ἐξένισεν, de electione sua in episcopum loquens, postquam omnia sibi incommoda obtigerunt. [Id. p. 70, C : Οἱ σοφοὶ δ' ἂν εἰδεῖεν ὅτι νοῦ ταῦτα ἐπιβατήρια. Angl. Greg. Naz. Ep. 44 : Οὐκ ἄν μέ τις ἔφθη καὶ προσδραμὼν καὶ περιπτυξάμενος, καὶ τὰ ἐπιβατήρια προσφθεγξάμενος, Nemo me prior ad te complectendum accurrisset, ac magistratum ineuntem consalutasset. Strong. Eutrop. p. 706. Wakef. Ἐπιβατήριος λόγος Rhetoribus dicta est oratio in laudem patriæ, ad quam reversus sis, vel ejus principis habita. Exposuit de hoc genere Menand. Διαιρ. ἐπιδ. p. 676 sq. Conf. schol. Aphthon. Progymn. in Rhett. Ald. t. 2, Wernsdorf. ad Himer. Ecl. 13, p. 239. Ernest. Lex. techn. || Ἐπιβατήριον, Introitum, Gl. Scylitz. p. 861 : Συνελθόντες εἰς τὸν περίπυστον τῆς τοῦ θεοῦ λόγου Σοφίας νεὼν, ἄρτι τῶν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῆς θεομήτορος ἐπιβατηρίων ἐφισταμένων. (De dedicatione ecclesiæ etiam Socrat. H. E. 1, c. 28, ab Suicero cit.) Apud Cedrenum ἐπιβατήριος εὐχὴ dicitur qua Imperatori primum in augurato adprecari solebant. Ducang. || Ἐπιβατήριος, cogn. Apollinis. Pausan. 2, 32, 2, in descriptione Trœzenis : Τούτου δὲ ἐντὸς τοῦ περιβόλου ναός ἐστιν Ἀπόλλωνος Ἐπιβατηρίου, Διομήδους ἀνάθημα ἐκφυγόντος τὸν χειμῶνα, ὃς τοῖς Ἕλλησιν ἐπεγένετο ἀπὸ Ἰλίου κομιζομένοις. Conf. Ἐπίβαθρον de escensu dictum. || I. q. ἐπίβαθρον, Naulum. Schol. Apoll. Rh. 1, 421 : Ἐπίβαθρα) ἐπιβατήρια. Permutatum cum ἐμβατήριον, ut videtur, notatum est in illo p. 809, D.]

Ἐπιβάτης, ὁ, Inscensor s. Vector [Gl.], Eques equo insidens, Bud.; ὁ ἐπὶ νῶτον βαίνων, Hesych. [Aristot. Eth. Nic. 2, 5 init. : Ἐνεγκεῖν τὸν ἐπ. Herodian. 1, 12 extr. : Οἱ ἵπποι τοὺς ἐπιβάτας ἀπωθοῦντο. Greg. Nyss. vol. 1, p. 572, B : Ἵππος δεχόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ τὸν ἀγαθὸν ἐπιβάτην. De rectore elephanti Arrian. Exp. 5, 17, 4.] Gregor. : Καθάπερ ἵπποι θερμοὶ καὶ δυσκάθεκτοι τὸν ἐπιβάτην λογισμὸν ἀποῤῥίψαντες. [De vectore currus, de quo ponit Etym. Gud. p. 198, 62, Plato Critiæ p. 119, B : Ξυνωρίδα χωρὶς δίφρου καταβάτην τε σμικρασπίδα καὶ τὸν ἀμφοῖν μετ' ἐπιβάτην τοῖν ἵπποιν ἡνίοχον ἔχουσαν.] Ἐπιβάτην a recentioribus dictum esse etiam Eum, quem Hom. ἔμπορον vocat, τὸν ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας νεὼς τὸν πλοῦν ποιούμενον, Bud. tradit; Eum, qui nave aut sua aut conducta uteretur, Camer. [Ita Demosth. p. 883, 13, 23; 1286, 6.] Plerumque vero pro Classiario milite capitur, et Qui non remigandi causa, sed tantum pugnandi navem conscendit. [Harpocr. : Οὕτως ἐκάλουν τῶν ἐν ταῖς τριήρεσι στρατευομένων τοὺς μὴ κωπηλατοῦντας, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸ μάχεσθαι ἐπιτηδείους. Quibus addit ll. Aristoph. ex Babyloniis et Demosthenis p. 1209, 11 : Τοὺς μισθοὺς, οὓς ταῖς ὑπηρεσίαις καὶ τοῖς ἐπιβάταις κατὰ μῆνα ἐδίδουν.] Attici, ut inquit Eust. [Od. p. 1447, 45], τοὺς ἐν τριήρεσι κωπηλάτας,

vocant ἐπικώπους : ἐπιβάτας autem, μαχητάς : pro quo aliquando et ἐπιβάται νεῶν dicuntur. Polyb. 16, [3, 14, ubi passive] : Καὶ τὸ σκάφος καὶ τοὺς ἐπιβάτας τοὺς ἐν αὐτῷ διέφθειραν· ubi Propugnatores Bayf. vertit. Thuc. 8, [c. 24] : Εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς. [Conf. 3, 95; 6, 32, 46, ubi v. Duker.; 7, 1, 62, 70; 8, 61. De militibus etiam Herodot. 6, 12; 7, 100, 180, 184; 8, 118; 9, 32, et de Argonautis 4, 145 : Τῶν ἐκ τῆς Ἀργοῦς ἐπιβατέων, παίδων παῖδες. Xen. quum alibi tum H. Gr. 5, 1, 11 : Τοῖς τῶν νεῶν ἐπ., ubi v. Schneid. Plato Conv. p. 197, E, Polyb. 1, 51, 2 et alii recentiorum.] Ἐπιβάτην Hesych. exp. etiam τὴν πτέρναν τοῦ ποδός. [Quam signif. supra tribuerat v. Ἐπίβαλος. || Figurate Achmes Onir. c. 152, p. 124 : Σκληρᾶς ἁμαρτίας ἐπιβάτης ἔσται. || Ὁ ἐπ. (ὄνος), Admissarius, Geopon. 16, 21, 9. || Jaculator, Gl. || Digitus annularis : v. gramm. Barocc. in Δάκτυλος vol. 2, p. 880, B, citatum. Nicol. Smyrn. in Schneid. Ecl. phys. vol. 1, p. 477, 478, ubi male expressum ἐπιβάλου, quod repetitur in Indice vol. 2, p. 345, quamquam ἐπιβάτης ponitur in annot. vol. 2, p. 319. Atque sic etiam Ducang. p. 420. ă]

Ἐπιβᾰτικός, ἡ, όν, Ad epibatas pertinens. Et τὸ ἐπιβατικόν, Milites classiarii, ut Bud. interpr. ap. Aristot. [Polit. 7, 6] : Τὸ μὲν γὰρ ἐπιβατικὸν ἐλεύθερον. [Polyb. 1, 47, 9 et 61, 4. Ap. eund. 3, 95, 5, ἡ ἐπιβ. χρεία, de opera classiariorum. Philo p. 728, A : Ναύαρχος δ' ἐπιβατικοῦ πρῶτος.] Unde Ἐπιβατικά, τά, Hesych. [Etym. M. p. 357, 44, Antiatt. Bekk. p. 97, 19,] παρενθήκας exp. ἐπὶ τῶν ἐμπορικῶς πλεόντων. At Ἐπιβατικὰ ῥήματα ap. grammaticos Theod. Gaza vocat, τὰ τῶν διαβατικῶν ἐλλειπτικά, ut ζῶ ζωήν, μάχομαι μάχην· διαβατικὰ δὲ, διδάσκω σε τὰ γράμματα. Bud.

[Ἐπιβατικῶς, Per vim, ap. Harmenop. l. 6, t. 7, § 5. Ducang.]

[Ἐπιβατόριος, ὁ, ἵππος, Admissarius, Suid. v. Κηλώνιον, ubi ὁ ἵππος libri mel. pro ἵππ. ἐπιβ.]

Ἐπιβᾰτὸς, ἡ, όν, et ὁ, ἡ, Qui conscendi potest : ut ἐπιβατὸν τεῖχος, Murus ascensu facilis, ut Bud. ap. Plut. [Marcell. c. 18] interpr. [Herodot. 4, 62 : Τὰ μὲν τρία τῶν κώλων ἐστὶ ἀπότομα, κατὰ δὲ τὸ ἓν ἐπιβατόν. Dionys. A. R. 8, 67 : Πρῶτος ἐχώρει κατὰ τὸ ἐπιβατόν (valli. Ubi ἐπίβατον scriptum, ut ap. Philon. Belop. p. 94, 40 : Τοὺς ἐπιβάτους τόπους. V. quæ in Ἐμβατὸς dicta sunt). Plato Tim. p. 24, E : Νῆσος, ἐξ ἧς ἐπιβατὸν ἐπὶ τὰς ἄλλας νήσους τοῖς τότ' ἐγίγνετο πορευομένοις, Unde escendere licebat. Dio Cass. 44, 42 : Ἐπιβατὴν τὴν Κελτικὴν ποιῆσαι. Genere communi Hesych. : Ἐπιβατὸν, ὀδευομένην.] Item Ἐπίβατος, alio accentu, interpr. Subditus, Obnoxius, ap. Areth. In Apoc. : Ἐπίβατος ταῖς ὑπὸ γαστρὶ ὀρέξεσιν. [Ἐπιβατὸς χρυσίῳ καὶ κατακεκλυσμένος, Plut. Demosth. c. 14. Hemst. || Aristid. De mus. 1, p. 38 : Παίων ἐπιβατὸς ἐκ μακρᾶς θέσεως καὶ μακρᾶς ἄρσεως καὶ δύω μακρῶν θέσεων καὶ μακρᾶς ἄρσεως... Ἐπιβατὸς δὲ (εἴρηται), ἐπειδὴ τέτρασι χρώμενος μέρεσιν ἐκ δυοῖν ἄρσεων καὶ δυοῖν διαφόρων θέσεων γίνεται. De cujus l. scriptura v. Meibom. p. 265. Couf. autem Plut. De mus. p. 1141, A; 1143, B. L. D.]

[Ἐπίβδᾰ, ἡ.] Hesychio et Suidæ [et Photio v. Μεθέορτοι] ἐπίβδαι sunt αἱ μεθέορτοι ἡμέραι. Nominis rationem ille hanc affert, ἀπὸ τοῦ ἐπιβάζεσθαι [l. ἐπιβιβάζεσθαι. L. D.] ταῖς ἑορταῖς, οὐκ οὔσας [οὔσαις est ap. Hesych.], vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ δαττὶ καὶ ἑορτῇ ἄγεσθαι αὐτὰς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ β. [Similia Didymus ap. Etym. M.] Suidas autem [vel Etym. M.] hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδειξιν [ἐπίδοσιν Ruhnk. l. infra cit.] ταῖς πρωτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλης ἐπιβαινούσης. Ex Pind. quoque [Pyth. 4, 140] ἐπίβδα affertur pro Postridiana feriarum die. [Quod tamen improprie dicitur. « Ipsum voc., quod Doribus tribuit Eust. ad Od. p. 1686, 15, satis indicat prioribus hos dies accessisse... Cratin. ap. Hephæst. p. 48 : Χαῖρ', ὦ μέγ' ἀχρειογέλως ὅμιλε ταῖς ἐπίβδαις. Quartum τῶν Ἀπατουρίων diem proprie ἔπιβδαν appellatum esse tradit Hesych. v. Ἀπατούρια (et Simplic. ad Aristot. Phys. 4, p. 167, A). Porro sic dicta *Repotia* vel primus post nuptias dies : quod ex Glossis vett. docuit Scalig. ad Fest. v. Repotia. V. Cas. ad Ath. 3, 15, p. 182. Denique pro calendis Januariis accepit Aristid. vol. 1, p. 352 : Ἦσαν μὲν ἐπίβδαι, ἣν Ῥωμαῖοι πρώτην ἄγουσι τοῦ ἔτους. » Ruhnk. ad Tim. p. 119 seq. Verus autem accentus videtur ἐπίβδα. De mensura constat ex l. Pindari.]

[Ἐπιβδάλλω, Mulgeo post, fingit schol. Pind. Pyth. 4, 249 etymologiæ voc. ἔπιβδα caussa.]

Ἐπιβεβαιόω, item Ἐπιβεβαιοῦμαι, Confirmationem addo, q. d. Post confirmo. [Plut. Agid. c. 2 : Φυόμεναι γὰρ ἐν τοῖς τηλικούτοις αἱ ἀρεταὶ, καὶ βλαστάνουσαι, τό τε κατορθούμενον, ὥς φησι Θεόφραστος, ἐπιβεβαιοῦνται (ἐκβεβ., quod v.) τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τὸ λοιπὸν αὔξονται, μετὰ φρονήματος ἐπαιρόμεναι. Seager. Id Theophr. C. Pl. 5, 14, 4 : Ὅτι δὲ καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίνονται τόποις... ἐπιβεβαιοῖ καὶ τὸ κτλ. Plut. Cat. min. c. 32 : Ἐπιβεβαιώσειν τὸν νόμον. L. D. Agathem. 1, p. 196. Hemst. Schol. Soph. Antig. 40.]

[Ἐπιβεβαίωσις, εως, ἡ, Perseverantia, Confirmatio, Gl.]

[Ἐπιβελτίωσις, εως, ἡ, Melioratio, Gl.]

[Ἐπίβημα, τό.] Ἐπιβήματα, τὰ, εἴδη χορικῆς ὀρχήσεως, Hesych.

[Ἐπιβήμιος, Ζεὺς ἐν Σίφνῳ, Hesych.]

[Ἐπιβήσσω s. Ἐπιβήττω, Tussio. Hippocr. p. 979, F : Σμικρὰ ἐπέβησσεν· 1139, G. Nonn. in Greg. Naz. 2, 9.]

[Ἐπιβήτης, i. q. ἐπιβήτωρ, quod v.]

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui inscendit, Inscensor, ut Lampr. loquitur. Hom. Od. Σ, 262 : Ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας. [Oppian. Cyn. 4, 51 : Ἐπιβήτορες ἵππων. Fem. Nonn. Dion. 1, 51 : Ἐπιβήτορι κούρῃ, de Europa tauro vecta.] Ἐπιβήτωρ πάτρης ex Nonno VV. LL. interpr. Qui patriam adiit. Pro ἐπιβάτης etiam ἀναβάτης : item pro Mobili et agili usurpari, ead. LL. tradunt. [Antipat. Sid. Anth. Pal. 7, 498, 3 : Νεὼς ἐπιβήτορα λαόν. De hedera Nonn. Dion. 16, 280 : Πλεκτὸν ἀεξομένης ἐπιβήτορα κισσὸν ὀπώρης.] Accipitur vero et pro ὀχευτὴς, ut Od. [Λ, 131,] Ψ, [278] : Συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον. [Ἐπιβήτορι παλμῷ, Nonn. Dion. 20, 113; 37, 256; 41, 191, Jo. c. 21, 63; ἐπιβήτορα θώκων, c. 6, 191. Tryphiod. 307, de equo Trojano rotis imposito : Θοῶν ἐπιβήτορα κύκλων ἵππον. Figurate, ut sit Expertus, Sciens vel sim., Manetho 4, 34 : Πάσης λύμης ἐπιβήτορας· 222 : Πολυπλαγκτοσύνης ἐπιβήτορας· 245 : Θηροδιδασκαλίης ἐπιβήτορας· 280 : Χλεύης ἐπιβήτορας· 281 : Ἐν ξείνῃ γήρως ἐπιβήτορας· 339 : Αἰθροτόκου τε γονεῖς ἐπιβήτορας ἰξευτῆρας· 471 : Πάσης στρατιῆς ἐπιβήτορας ἐν προκοπῇσιν· 521 : Ξενίης ἐπιβήτορας. Orac. ap. Jo. Laur. De mensibus p. 32=88 : Μηναῖοι πάσης ἐπιβήτορες ἠδ' ἐπιβῆται ὕλης οὐρανίας τε καὶ ἀστερίας, ubi vertitur Fœcundantes. Conferendum aliud in Exc. præmissis p. 3=6 : Ἐφ' οἷς τρίτον ἁγνὸν ἔρωτα συνδετικὸν πάντων ἐπιβήτορα σεμνὸν ἔθηκεν. L. Dindorf.]

[Ἐπιβιάζομαι, Clem. Alex. Strom. 7, 11, § 61 (ubi nunc ἐκβ.). Kall. Var. script. Xen. Cyrop. 3, 1, 19, pro ἀποβ.]

Ἐπιβῐβάζω, Ascendere facio, Induco, Adduco. [Thuc. 4, 31 : Ἐπ' ὀλίγας ναῦς τοὺς ὁπλίτας ἐπιβιβάσαντες· 6, 65.] Plato Ep. 7, [p. 329, C] : Σμικρὸν εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας [ἐμβ.], ἐξέβαλεν ἀτίμως, In naviculam impositum ejecit cum ignominia. Lucas 10, [34] : Ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, Impositum suo jumento. [Ead. constr. Diod. 2, 11 : Ἐπεβίβασεν (lapidem) ἐπὶ τὴν σχεδίαν. Greg. Nyss. vol. 2, p. 497, D : Ἐπεβίβασας ἀνθρώπους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν.] Act. 23, [24] : Κτήνη τε παραστῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον, διασώσωσι πρὸς Φήλικα, Ut impositum Paulum salvum perducerent. [Apollod. 3, 1, 1 : Ἐπιβιβασθεῖσαν (tauro Europam) διὰ τῆς θαλάσσης ἐκόμισεν εἰς Κρήτην. Boiss. Cum dat. Hero in Mathem. vett. p. 324, D : Ἐπιβιβάσας αὐτοῖς (turribus) ἀκοντιστάς. Et improprie Greg. Nyss. vol. 2, p. 768, A : Τοῖς ἀλήπτοις (ἡμᾶς) ἐπιβιβάζειν. Cum genit. schol. Ven. Aristoph. Pac. 140 : Ἐπιβιβάσας (αὐτὴν) τοῦ Πηγάσου. L. D.]

[Ἐπιβιβάσκω, i. q. ἐπιβιβάζω. Aristot. H. A. 6, 18, p. 573, 13, de suibus loquens : Πολλάκις ἐπιβιβάσκουσι διὰ τὸ ἐκβάλλειν μετὰ τὴν ὀχείαν τὴν καλουμένην ὑπό τινων καπρίαν.]

Ἐπιβιβάω, et Ἐπιβίβημι, i. q. ἐπιβαίνω. Hesych. Ἐπιβιβῶ exp. ἀναφέρω. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 782. B : Τῷ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ ἐπιβιβῶντι, ex Habac. 3, 19, ubi est ἐπιβιβᾷ. Ib. 15 : Ἐπιβιβᾷς εἰς θάλασσαν τοὺς ἵππους

σου. Hos. 10, 11 : Ἐπιβιβῶ Ἐφραΐμ. L. Dindorf.] [Ἐπιβιβρώσκω. V. Ἐπιβρώσκω.]

[Ἐπίβιος, ὁ.] Ἐπίβιον Isæus dixit τὸ παιδίον, ut refert Pollux 3, [108] in mentione τοῦ ἐπιβιῶναι : sed ambiguum qua signif.

Ἐπιβιόω, Supervivo, Ultra Vivo, Superstes sum, ἐπιζῶ. Plato Ep. [13, p. 361, D] : Αἷς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et, Ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσαράκοντα, pro ἐπιβιώσει. [Simpliciter Vivo, in argum. tituli Constantin. De virtt. et vitiis : Τῶν ὅσοι λογικώτερον ἐπεβίωσαν. L. D.]

Ἐπιβίωμι, Supervio, Vivo post, Superstes sum. [Nulla est forma ἐπιβίωμι, etsi formæ nonnullæ sunt tanquam ab hoc them. formatæ. Thuc. 5, 26 : Ἐπεβίων διὰ παντὸς αὐτοῦ (belli Peloponn.)· 2, 65. Demosth. p. 1053, 15 : Ἐπιβιοῦντος μετὰ ταῦτα τοῦ Πολυεύκτου πλεῖον ἢ πένθ' ἡμέρας· et alibi.]

Ἐπιβλαβής, ὁ, ἡ, Noxius [Gl.], Damnosus, Detrimentosus. [Clem. Alex. Pæd. 2, p. 163. Angl. Schol. Hom. Il. E, 880. Wakef. Aret. p. 118 : Ἐπιβλαβέες καὶ οἵδε (οἱ κόποι). Concil. Ephes. vol. 1, p. 1457, C : Τῆς ἐπιβλαβοῦς ἐκείνης ἐπιμιξίας. Anon. ap. Bandin. Cat. Bibl. Med. vol. 1, p. 93, A, δ' : Ὅτι κακὸν ἡ ἐπ. ὁμόνοια. Greg. Nyss. vol. 1, p. 193, D; 304, D. Sch. Soph. Trach. 847 : Ἐπιβλαβέσι φιλίαις. Absolute Greg. Nyss. vol. 3, p. 605, B : Τῶν ἐπιβλαβῶν τὴν φυγήν. Poll. 5, 131, 135; 8, 147. L. Dindorf.]

[Ἐπιβλαβῶς, Damnose. Jo. Chrys. In Acta serm. 5, vol. 4, p. 639. Seager. Poll. 5, 135; 8, 147. Constitutio Joannis patriarchæ Cpol. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 76, B, med. : Ἐπιβλαβῶς πρὸς ταῦτα διατεθέντες. Et ib. 77, A, extr. Nili Ep. p. 59, 153. L. Dindorf.]

Ἐπιβλὰξ [ἐπιβλὰς cod.] Hesychio συννεφὴς [-ὲς cod.] νιφετῷ. [V. Ἐπιβλήξ.]

Ἐπιβλάπτω, Insuper noceo et damnum infero. Thuc. [8, 109] : Καὶ δείσας μὴ καὶ ἄλλο τι ἐπιβλάπτωσι [perperam pro ἔτι βλ. «Alex. Tr. 1, p. 33.» Struv.]

Ἐπιβλαστάνω, Supergermino. Theophr. H. Pl. 3, 7 [6, 3] : Διὸ καὶ εὐλόγως, οὐκ ἐπιβλαστάνει καὶ αὐξάνεται, μὴ ἔχοντα ἀρχήν. Ubi Gaza, Qua de causa ratione nullum germen supervenit. [Sic id. ib. 7, 2, 3, et alibi, Plut. Mor. p. 723, F, Themist. p. 237, C. ἄ]

Ἐπιβλαστέω, Supergermino, Insuper germino, ut ἐπιβλαστάνω.

Ἐπιβλάστησις, εως, ἡ, Supergerminatio. Theophr. [H. Pl. 3, 6, 2] : Καὶ τοῦτο ἀεὶ ποιεῖ μετὰ πάσας τὰς ἐπιβλαστήσεις, Post quemque germinationis superventum, Gaza. [C. Pl. 1, 6, 3; 10, 6, et al.]

Ἐπιβλαστικὸς, ἡ, ὸν, Supergerminandi vim habens. Theophr. C. Pl. 1, 15 [13, 8] : Καὶ ὅλως τὰ νέα τῶν πρεσβυτέρων ἐπιβλαστικώτερα, Et omnino quæ juvenescunt, quam vetera, fertiliori proventu sua germina duplicant, Gaza. [Superlat. ib. 10.]

[Ἐπιβλασφημέω, Convitior. Joseph. A. J. 20, 5, 4 : Ἐπιβλασφημῶν καὶ πολλὰ κατακερτομῶν. Appian. Civ. 1, 115 : Ἐπιβλασφημούμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων, ὡς αὐθέντην Σερτωρίου.]

[Ἐπιβλεπτέον, Inspiciendum. Aristot. Anal. prior. 1, 29, p. 45, 27 : Φανερὸν οὖν ὅτι καὶ οὕτως ἐπιβλ.]

[Ἐπιβλεπτικὸς, ἡ, όν. Basil. M. vol. 1, p. 383, E : Καθὸ μὲν γὰρ ἐπιβλεπτικοὶ τοῦ μέλλοντος ἦσαν, ἔμπροσθεν δρῶντες ἐχρημάτιζον, Quatenus futura prævidebant. L. D. Id. Basil. t. 3, p. 360, D ed. Benedict. : Τῇ προγνωστικῇ ἑαυτοῦ καὶ ἐπιβλητικῇ τῶν μελλόντων δυνάμει. Sed fort. hic quoque scrib. ἐπιβλεπτικῇ. Hase.]

Ἐπιβλέπω, [ψομαι, recentioribus etiam ψω, ut Levit. 26, 9 : Ἐπιβλέψω ἐφ' ὑμᾶς· in fr. Aquilæ ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 137, B : Ἐπιβλέψει ἀντίζηλον κατοικητήριον], Intueor, [Visito, Reviso, Respicio, Inspicio, Gl. Cum dat. Soph. OEd. T. 1526 : Τύχαις ἐπιβλέπων, Invidens. Dio Chr. vol. 1, p. 170 : Τὰ μὲν ἁρπάζοντος ... τοῖς δὲ ἐπιβλέποντος καὶ ἄκοντος ἀπεχομένου διὰ τοὺς ἐφεστηκότας φύλακας], cum accus., ut [Callim. ap. sch. Apoll. Rh. 4, 1322 : Δέσποιναι Λιβύης ἡρωίδες, αἳ Νασαμώνων αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε·] ἐπιβλέπειν τὴν γῆν, Lucian. [Prometh. c. 14.] Ἐπιβλέπειν τὸ πρόσωπον τοῦ νοσοῦντος. [Cum dat. Lucian. De astrol. c. 20 : Ὁ Ζεὺς ἐπέβλεψεν αὐτοῖς. Cum præp. εἰς Plato Phædr. p. 63, A : Ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς. Aristot. De partt. anim. 1, 1 med. : Εἰς τὸ νῦν λεχθὲν ἐπιβλέψας. Cum πρὸς Hos. 11, 5 : Ἐπιβλέψομαι πρὸς αὐτόν. Cum ἐπὶ Aristot. Eth. Nic. 4, 2 : Τὸ μὴ ἐπιβλέπειν ἐφ' ἑαυτόν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 300, D : Οὐ μὴ αἰσχυνθῶ ἐν τῷ με ἐπιβλέπειν ἐπὶ πάσας τὰς ἐντολάς σου. Act. SS. April. vol. 3, p. xi, E : Ἐπίβλεψε ἐπ' ἐμὲ καὶ ἐλέησόν με, aut ἐπίβλεψον legendum, ut est in iisdem verbis Ps. 24, 17, aut ἐπίβλεψαι, quæ forma est Lucæ 1, 58 : Διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψαι ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ubi al. ἐπίβλεψον vel ἐπιβλέψαι.] Item ad animi oculos translatum, ut Ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας, sicut quidam Lat. poeta dixit, Similes aliorum respice casus. [Plato Leg. 7, p. 811, D : Λόγους οἰκείους οἷον ἀθρόους ἐπιβλέψαντι. Aristot. Metaph. 1, 9, p. 991, 8 : Ὥσπερ ἄν εἴ τις καλοῖ ἄνθρωπον τόν τε Καλλίαν καὶ τὸ ξύλον, μηδεμίαν κοινωνίαν ἐπιβλέψας αὐτῶν. Et 7, p. 1033, 21 : Ἐάν τις σφόδρα ἐπιβλέπῃ.]

[Ἐπιβλεφᾰρίδιος, α, ον. Synes. p. 70, D : Μηδὲ τῶν ἐπιβλεφαριδίων ἀνεχομένους τριχῶν, Ciliorum.]

[Ἐπιβλεφᾰρὶς, ἰδος, ἡ, Supercilium. Eumath. 3, p. 82 : Ἡ περὶ τὴν ἐπιβλεφαρίδα θρίξ. Boiss. Cilium. Hypatus p. 144 : Ἐπιβλεφαρίδες αἱ τρίχες τῶν ὀμματοφύλλων. Weigel.]

[Ἐπίβλεψις, εως, ἡ, Inspectio, tam de oculis quam de mente. Aristot. Anal. pr. 1, 28, p. 45, 17 : Φανερὸν μὲν οὖν ὅτι ἐξ αὐτῶν μὲν τούτων τῶν ἐπιβλέψεων οὐδεὶς γίνεται συλλογισμὸς, et sæpius in seqq. Plut. Mor. p. 619, D, et alibi. «Jo. Chrysost. Epist. 61, vol. 7, p. 128.» Seager. Epicurus Diogenis L. 10, 35 : Προβεβηκότας ἱκανῶς ἐν τῇ τῶν ὅλων ἐπιβλέψει. Wakef.]

Ἐπιβλὴ, ἡ, Fibula. Hesychio enim Ἐπιβλαὶ sunt περόναι : procul dubio παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, unde et ἐνέται s. ἐνεταὶ nominantur. [Φίβλαι Kuster.]

Ἐπιβλήδην, q. d. Injectim, vel Superjectim. Apoll. Arg. 2, [80] : Ἐπιβλήδην ἐλάοντες· ubi exp. Adigentes et Injiciendo committentes.

Ἐπίβλημα, τὸ, Quod adjicitur s. additur. A Bud. Additamentum et auctarium exp. Matth. 9, [16 coll. Marc. 2, 21, Luc. 5, 36] : Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ. Ubi v. et Bezam. [De calceorum assumentis Symm. Jos. 9, 5 : Ἐπιβλήματα ἔχοντα ὑποδήματα. De limbo vestis Etym. M. v. Αὖρα.] || Vestimentum exterius, Amiculum, Stragulum [Gl.] torale, sicut et ἐπιβάλλεσθαι pro Induere poni dictum est, ut Idem ap. Galen. [vol. 8, p. 842, A] interpr. V. p. 444. [Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 33 : Ἐπίβλημα ποικίλον καινόν· 35 : Ἐπ. ἐμ πλαισίῳ. Conf. Epim. Hom. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 125, 26. Poll. 4, 116, 118; 6, 10; 7, 49; 10, 42, 123. De capitis tegumento African. Cest. c. 1, p. 278, col. 1, 20 : Ὡς μὴ ἐφικέσθαι τὸ πεμφθὲν (βέλος) τοῦ ἐνδοτέρου τῆς κεφαλῆς ἐπιβλήματος. Πῶμα, Operculum, interpr. Hesych. V. etiam Ἐπίρρημα. L. D.] || At ἐπιβλήματα, τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, pro Ornamentis domus, ut sunt tapeta, ex Esaia 3, [21] affertur in VV. LL. [Tapetum. Arrian. Exp. 6, 29, 8 : Τάπητα ἐπιβλημάτων Βαβυλωνίων. Plut. Cat. maj. c. 4 : Ἐπ. τῶν ποικίλων Βαβυλώνιον. L. D. Operimentum, Gl. Operculum, Nicostr. ap. Athen. 3, p. 111, D : Τοὐπίβλημ' ἐπεὶ περιῤῥέθη. Schweigh.]

[Ἐπιβληματικὸς, ἡ, ὸν, Additicius. Ptolem. Tetrab. p. 107, 12 : Ἕκαστα τῶν εἰδῶν κατὰ τὸν ἐπιβλ. τρόπον συνορᾶται. Hase.]

Ἐπιβλὴξ, Hesychio est συννεφής. [V. Ἐπιβλάξ.]

Ἐπιβλὴς, ῆτος, ὁ, Pessulus, Repagulum, Vectis. Sic autem appellatur ex eo, quod foribus injiciatur, vel superjiciatur, s. obdatur. [Sera, Gl.] Hom. Il. Ω, [453] : Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς Εἰλάτινος. [Eratosth. Schol. Anth. Pal. 5, 242, 6, ubi signif. obscœna : Ἄκρον ἐπιβλῆτος μεσσόθι πηξάμενος. Theodorid. ib. 7, 479, 1 : Πέτρος ἐγὼ τὸ πάλαι γυρὴ καὶ ἄτριπτος ἐπιβλής. Δοκὸς interpr. Harpocr. Lysiam auctorem citans, et Suidas, Etym. M. Dat. ἐπιβλῆσιν inscr. Att. a Müllero Gottingæ 1836 edita p. 36, 62. Poll. 1, 77.] Et Ἐπιβλήτης, ὁ, ap. Hesych., idem. Item Trabs, s. Tignum. [Δοκὸς, μοχλὸς, Hesych., ὁ δόκιμος vitiose Suid. et Zonaras p. 790. Quanquam ὁ servari fort. poterit et addi exx. masculini δοκὸς citatis vol. 2, p. 1616, C. L. D.]

[Ἐπίβλησις, εως, ἡ, in Gloss. chymicis Mss. ἐστὶ συλείωσις (sic) κατασπωμένη. Ducang. Ap. Achmet.

Onir. c. 225, p. 198, 15 : Εἰ δὲ ἴδῃ ὅτι ἔχει στρῶμα ἀγνώριστον, ἐν ξένοις εὑρήσει γυναῖκα ἀναλόγως τοῦ κάλλους καὶ τοῦ μεγέθους αὐτοῦ καὶ τῆς ἔνδοθεν αὐτοῦ ἐπιβλήσεως, de cubando in strato intellexit interpres, quum sit Interna affectio s. mens. L. Dind.]

[Ἐπιβλήσκομαι, Injicior. Pallad. De febr. c. 17, p. 58 : Ἐπιβλισκομένου ἐπ' αὐτῆς (τῆς τιτάνου) τοῦ ὕδατος. Corrig. ἐπιβλησκομένου. Sic alibi ap. recentiores ἐκβλήσκομαι, ἐμβλήσκομαι. L. Dind.]

[Ἐπιβλητέον, Injiciendum. Paul. Æg. 3, 43, p. 98, 48 : Ἐμβροχὰς κατὰ τῶν ἀλγούντων ἐπ. Aret. p. 111. || Aggrediendum. Artemidor. 1, 11 inscr. : Πῶς ἐπ. ταῖς κρίσεσιν. L. D. Const. Acrop. Enc. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 69, 40 : Τοῖς κατὰ Θεὸν ταύτης ἐπιβλ. παλαίσμασιν. Hase.]

[Ἐπιβλητικός, ἡ, ὸν, Cogitando incumbens in. Iambl. Protr. c. 4, p. 44 : Ἐπιβλητικαῖς νοήσεσι τὰ ὄντα θεωρεῖ. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 232, D : Τὸ πρὸς τὰ εἴδη καὶ μόνα τῶν πραγμάτων ἐπιβλητικόν. V. Ἐπιβολή. L. D. Hermias In Pl. Phædr. p. 113. V. Ἐπιβλεπτικός.]

Ἐπιβλητικῶς, ab ἐπιβάλλειν dicto de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop. : Διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἡμᾶς ἐπιβλητικῶς τῇ αὐτῆς φύσει πλησιάσαι, Ita ut in eam incumbat intellectus, Bud. [Epicurus Diog. L. 10, 50 : Ἧν ἂν λάβωμεν φαντασίαν ἐπιβλ. τῇ διανοίᾳ ἢ τοῖς αἰσθητηρίοις. Proprie schol. Apoll. Rh. 2, 80, in interpr. adv. ἐπιβλήδην.]

Ἐπίβλητος, ὁ, ἡ, Adjectitius, aliis Adventitius. [Gl. : Ἐπίβλητον, Indictum; ut in iisdem ἐπιβληθέντα expl. Indicta.]

[Ἐπίβλητρος, ὁ, Haustrum, Emunctorium. Glossæ Mss. in Prophetas : Αἱ ἐπαρυστρίδες αἱ ἔχουσαι τὸ ἔλαιον, οἱ λεγόμενοι ἐπίβλητροι. (Ap. Schleusn. Lex. V. T. v. Ἐπαρυστρὶς, scriptum ἐχχέουσαι ... ἐπιβλήτορες ἢ αἱ σπυρίδες.) Ducang. App. Gl. p. 72.]

[Ἐπιβλήτωρ, ορος, ὁ. V. Ἐπίβλητρος.]

[Ἐπιβλυγμὸς, ὁ, Scaturigo. Aquila Gen. 2, 5 : Ἐπιβλυγμὸς ἀνέβη ἐκ τῆς γῆς καὶ ἐπότισε πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς χθονός. Pro quo id. Prov. 1, 26 et Symm. 30, 12 ponunt ἐπιβλυσμός.]

[Ἐπιβλύζω, Ebullio. Leonid. Alex. Anth. Pal. 9, 349, 1 : Ὑδατά σοι Κοτίλεια γενέθλιον ἦμαρ ὁρῶντι, Καῖσαρ, ἐπιβλύζοι ζωρὸν ἀκεστορίην. Arsen. Viol. p. 49 : Κέρας αἰγὸς δι' οὗ ἐπέβλυζεν αὐτῇ πᾶν, ὃν ἂν ἠτήσατο. Andr. Cret. p. 49, 156, Dionys. Areop. p. 17, 186, 201, citat Kall. || Forma Ἐπιβλύω, ap. Apoll. Rh. 4, 1238 : Κωφὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη. ὔ]

Ἐπιβλύξ, Affluenter, Abunde. Comicus ap. Athen. 6, [p. 269, D] : Ἐπιβλὺξ ἀπὸ τῶν πηγῶν τῶν τοῦ πλούτου ῥεύσοντας σφῶν ἀρύτεσθαι. [Ex quo Eust. Il. p. 1095, 21. Hemst.]

[Ἐπιβλυσμὸς, ὁ, i. q. ἐπιβλυγμὸς, quod v. L. D. Theodoret. 1, p. 24. Wakef.]

[Ἐπιβλύω. V. Ἐπιβλύζω.]

Ἐπιβοάω, [ήσομαι, et ap. recent. ήσω, ut ap. Justin. M. p. 84, D], Inclamo, [Acclamo, Imploro add. Gl.] ut Camer. interpr. Thuc. 5, [65] : Τῷ Ἄγιδι ἐπεβόησε. [Sequente inf. 4, 20 et 7, 70 : Τοῖς μὲν Ἀθηναίοις βιάζεσθαι τὸν ἔκπλουν ἐπιβοῶντες. Acclamandi signif. Arist. Av. 897 : Μέλος χέρνιβι θεοσεβὲς ὅσιον ἐπιβρᾶν. Pherecr. ap. Athen. 15, p. 685, A : Ἔγχει κἀπιβόα τρίτον παιῶν' ὡς νόμος ἐστίν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 269, A : Ἐπιβοώντων πάντων καὶ ἐπικρατούντων ταῖς τοῦ πιθήκου περιστροφαῖς. Hesych. : Ἐπιβοᾷ τὸν Μύσιον, ubi scrib. τὸ, ut Æsch. Pers. 1054 : Καὶ στέρν' ἄρασσε κἀπιβόα τὸ Μύσιον, ubi κἀπιβῶ scrib. esse diximus in Βοάω vol. 2, p. 301, B. Sic Perses Anth. Pal. 9, 331 : Κἀμὲ τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον θεὸν ἦν ἐπιβώσῃς εὐκαίρως, τεύξῃ. Erycius ib. 824, 5 : Κἀμέ τις ... ἐπιβωσάτω.] In pass. [med.] signif. act. capitur pro Invoco, Imploro auxilium, Deum fidem hominumque imploro, Bud. Cum clamore obtestor. [Ἐπιβοᾶται, Appellat; Ἐπιβοώμενος, Quæritans, Gl.] Thuc. 3, [59] : Ἡμεῖς δὲ αἰτούμεθα ὑμᾶς, θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι, πεῖσαι τάδε, Communis cultus et publica Græciæ deorum numina invocantes. [Ib. 67 : Πατέρων τε τάφους τῶν ὑμετέρων ἐπιβοώμενοι καὶ τὴν σφετέραν ἐρημίαν. Conf. 7, 69, 75.] Camer. Et 8, [92] : Καὶ ἐπιβοωμένου μὴ ἐφεδρευόντων ἐγγὺς τῶν πολεμίων, ἀπολέσαι τὴν πατρίδα. [Eur. Med. 168 : Ἐπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά τε.]

Citat idem Bud. et ex Basilio p. 67. [Τὴν πεῖραν καὶ κανόνα καὶ μάρτυρα τῶν ἐμῶν ἔργων ἐπιβοῶμαι, Artemid. 2, p. 161, 19. Philostr. p. 305, 19; 306, 19. Hemst. || Forma contracta eadem Inclamandi s. Invocandi significatione, Herodot. 1, 87 : Ἐπιβώσασθαι τὸν Ἀπόλλωνα ἐπικαλεόμενον· 5, 1 : Ἧν μὴ ἐπιβώσωνται· 9, 23 : Τὴν ἄλλην στρατιὴν ἐπεβώσαντο. Alex. Ætol. ap. Parthen. Erot. c. 14, 6 : Ὅρκι' ὁμηρείης πίστ' ἐπιβωσάμενος. De futuro HSt. :] Ἐπιβώσομαι pro ἐπιβοήσομαι, Od. A, [378] : Ἐγὼ δὲ θεοὺς ἐπιβώσομαι αἰὲν ἐόντας· Il. K, [463] : Σὲ γὰρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'. || Ponitur et pro Celebro, In ore habeo, i. e. ὑμνῶ, ut idem Bud. tradit, ap. Alex. De fato p. 261. [Arrian. Epict. 4, 1, 13. Schweigh.] Ad quod in malam partem acceptum, referri potest illud Thuc. [6, 16] : Καὶ διὰ ταῦτα τὰ ἴδια ἐπιβοώμενος· quod Camer. interpr. Quum propria hæc mea in hominum sermones incurrant : nam laudem h. l. nequaquam significari putat.

[Ἐπιβοὴ, ἡ, Inclamatio, Clamor. Diog. L. 5, 90 : Ἀκούσας τῆς ἐπιβοῆς. Wakef.]

Ἐπιβοήθεια, ἡ, Auxilium. [Thuc. 3, 51 : Ἡ κατὰ γέφυραν διὰ τενάγους ἐπ. ἦν τῇ νήσῳ. Xen. Cyrop. 5, 4, 47 : Τοῖς ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις μακραὶ καὶ αἱ ἐπ. African. Cest. c. 72, p. 312, col. 2 fin. : Εἰς ἐπιβοηθείας ἢ ἐνέδρας· 73 fin., p. 313, col. 2 : Καλὸν δὲ τοῦτο, ὅταν ἐπιβοήθειαν ἐλπίζηται ἡ ἐνέδρα ἀπὸ ἐγκρυμμάτων παρεσκευάσθαι. L. Dind.]

Ἐπιβοηθέω, Ad auxilium ferendum supervenio. [Adminiculo, Adjuvo, Gl.] Thuc. 3, [96] : Ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβοήθουν πάντες· ibid. [110] : Ἐπιβοηθεῖν διὰ τῶν Ἀμφιλόχων· 1 : Ἀδυνάτων ὄντων πρὸς ναῦς πολλὰς ἀλλήλοις ἐπιβοηθεῖν, Auxilium ferre alii aliis adversus ingentem classem. [Conf. 62; 4, 29. Xen. Anab. 6, 5, 9, ubi c. dat. H. Gr. 7, 5, 24, ubi c. præp. ἐπὶ seq. accus.] Herodian. 1, [12, 19] : Ἐπεβοήθουν τῷ δήμῳ, Populo suppetias raptim tulerunt. [Præter formam Ἐπιβοηθέω, qua utitur 3, 146, et cum dat. 7, 207, Herodotus usurpat etiam Ἐπιβωθέειν 8, 1, 14, 45.]

[Ἐπιβοήθησις, εως, ἡ, Auxilium. Nicet. 7, 2, p. 117, D.]

Ἐπιβόημα, τὸ, Acclamatio, ut Camer. in hoc Thuc. l. 5, [65] interpr. : Ὁ δὲ, εἴτε καὶ διὰ τὸ ἐπιβόημα, εἴτε καὶ αὐτῷ ἄλλο τι ἢ κατὰ τὸ αὐτὸ δόξαν ἐξαίφνης, πάλιν τὸ στράτευμα ... ἀπῆγε. Quod voc. durum esse testatur Pollux [6, 208, sed ipse utitur 9, 123 : Ἡ δὲ ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε παιδιὰ κρότον ἔχει τῶν παίδων σὺν τῷ ἐπιβοήματι τούτῳ. Et sæpe Dio Cass.]

[Ἐπιβόησις, εως, ἡ, i. q. præced. Dionys. A. rh. 7, 3 : Κἀκεῖνος, δι' ὃν ἐπιβόησίς τις, μηδὲν τῶν ἤχων διαφέρων. Plut. Arat. c. 23 : Δεχόμενος αὐτῶν τοὺς κρότους καὶ τὰς ἐπιβοήσεις, ἐπαινούντων μὲν τὴν ἀρετὴν, ζηλούντων δὲ τὴν τύχην. Dio Chr. vol. 2, p. 173 : Αἱ ἐπιβοήσεις ἑκατέρου τοῦ πλήθους ἐν τοῖς σταδίοις καὶ τοῖς θεάτροις πόσον διαφέρουσι μετὰ ἐπαίνου γιγνόμεναι καὶ πολλῆς εὐφημίας τῶν μετὰ μίσους καὶ λοιδορίας; In contrariam partem Euseb. H. E. 5, 1, p. 199, 25 : Ἐπιβοήσεις καὶ πληγὰς καὶ συρμούς. L. Dind.]

Ἐπιβόητος, ὁ, ἡ, Celeber, Diffamatus, et in bonam et in malam partem; quamvis Poll. [5, 159] in deteriorem partem capiens, cum ἐπίῤῥητος et ἐπίψογος copulet. [Sed id. 2, 126; 6, 206 cum περιβόητος componit, nec deteriorem ei signif. tribuit, ut faciunt Ammon. p. 42 : Ἐπιβ. ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην, Eust. l. infra cit. et Thomas p. 210 : Ἐπιβ. ὁ ἐφ' ἑνί τινι κακῷ φημιζόμενος, postquam dixerat διαβόητον esse τὸν ἐπὶ κακίᾳ ἁπλῶς φημιζόμενον, quod vanum est discrimen.] Thuc. 6, [16] : Καὶ ἄξιος ἅμα νομίζω εἶναι· ὧν γὰρ πέρι ἐπιβόητός εἰμι, τοῖς μὲν προγόνοις μου καὶ ἐμοὶ δόξαν φέρει ταῦτα· verum ibi et περιβόητος legi indicatur. [De famosa meretrice Asclepiad. Anth. Pal. 5, 150, 1 : Ἠπιβόητος Νικώ.] Et ap. Anacr. [l. infra in Ἐπίβωτος, quæ vera script. est, cit.] : Καί μ' ἐπιβόητον κατὰ γείτονας ποιήσεις. [In malam partem etiam Dio Cass. 45, 47 : Βαμβαλίωνα τὸν καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπωνυμίας ἐπιβόητον. Sed in bonam partem 43, 47 : Ὥστε καὶ ἐπιβόητον αὐτὸν ἔν γε (f. τε) τούτῳ γενέσθαι καὶ ὅτι προπηλακισθεὶς ... ἀπεχαρτέρησε. Et de fabula scenica 60, 28 : Δρᾶμά τι ἐπιβόητον ὀρχήσασθαι. Sed rursus su-

perl. 58, 21 : Τοὺς ἐπιβοητοτάτους τῶν τὰς κατηγορίας ποιουμένων, quos Famosos dicit Tacitus. || De forma contr. HSt. :] Ἐπίβωτος ex Anacreonte [ab Eust. Od. p. 1856, 11 et Ammon. p. 42] affertur pro Infamis, quod erit Ionicum pro ἐπιβόητος. Idem διαβόητος. [Cum dat. Æschrio ap. Athen. 8, p. 335, C : Ἐγὼ Φιλαινὶς ἠπίβωτος ἀνθρώποις ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ μακρῷ κεχοίμημαι.]

[Ἐπιβοήτως, Famose. Poll. 5, 160; 6, 208, priori quidem l. inter advv. in malam partem accipienda, ut sit Ignominiose.]

[Ἐπιβοθρεύω, ap. Const. Manass. Chron. p. 93 var. lect. Boiss.]

[Ἐπιβόθριος, ὁ, ἡ, Qui est ad s. super foveam. Aristid. vol. 1, p. 296 : Ἱερὰ ὁρᾶσαι ἐπιβόθρια.]

Ἐπίβοιος, ὁ, ἡ, ut ἐπίβοιον θῦμα, Sacrificium post s. præter bovis immolationem factum : ap. Lycurg. II. τῆς ἱερείας. De quo Harpocr. ex Philochoro 2 : Ἐὰν δέ τις τῇ Ἀθηνᾷ θύῃ βοῦν, ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ τῇ Πανδρόσῳ ὄϊν μετὰ βοός· καὶ ἐκαλεῖτο τὸ θῦμα ἐπίβοιον. Apud Etym. est et ἐπίβοιον et ἐπιβόϊον θῦμα, afferentem et ἐπιβόϊον [ἐπίβοιον Lex. rh. Bekk. An. p. 254, 11 cum ead. interpr.] pro τὸ ἐπὶ τῇ θυομένῃ βοΐ θυόμενον. Ἐπίβοον, Suidæ ἡ ἐκ τοῦ βοὸς θυσία.

Ἐπιβόλαιον, τὸ, i. q. ἐπίβλημα, in VV. LL.; ibi enim exp. Vestimentum, item Additamentum : et citatur ex Ezech. 13, [18, 21. Amictorium, Opertorium, Gl. Apoll. Lex. H. v. Ἑανὸς, Joseph. A. J. 6, 11, 4. Poll. 6, 10, Hesych.]

[Ἐπιβολεὺς, ὁ, Ἡρακλῆς παρὰ Θουρίοις, Hesych.]

[Ἐπιβολεὺς, ὁ. Philo Belop. p. 67, 6 : Ὁ προκαθηγητήρ ἐστιν ὅμοιος ἐπιβουλεῦσιν, ὅσοι τὰ νομίσματα ἔχοντες πίπτουσι, ubi ἐπιβολεῦσιν οὓς ... τύπτουσιν conj. Schneider. in Lex.]

Ἐπιβολὴ, ἡ, Injectio : ut χειρὸς vel χειρῶν ἐπιβολὴ, Injectio manus, in Pand. [Proprie Thuc. 7, 62 : Χειρῶν σιδηρῶν ἐπιβολαί. Et singul. ib. 65. Dio Cass. 49, 3. Basil. M. vol. 1, p. 38, B : Μέσον ἀμφοτέρων τεταγμένον τὸ ὕδωρ οἱονεὶ χειρῶν ἐπιβολῇ ἑκατέρᾳ ... ἐφάπτεται.] Plut. Symp. 4 [p. 660, B] : Αἱ μὲν γὰρ παλαιόντων ἐπιβολαὶ καὶ ἕλξεις κονιορτοῦ δέονται· ubi itidem Injectiones manus s. manuum exp., alio tamen sensu. Sic ap. Thuc. [2, 49], λεπτῶν ἱματίων καὶ σινδόνων ἐπιβολὰς interpr. Injectiones. Sed videtur Thuc. de induendis illis loqui, ut supra ἐπιβεβλημένος σινδόνα, Indutus sindone, vel Qui induit sindonem : unde et ἐπιβόλαιον et ἐπίβλημα, Indumentum, cui etiam signif. convenire v. Injicere, antea docui. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 150, D : Γυμνὸς μὲν (Adam) τῆς τῶν νεκρῶν δερμάτων ἐπιβολῆς. Quibuscum conf. p. 253, B. Idem ib. 565, B : Ὁμοῦ τῇ ἐπιβολῇ τοῦ ἱματίου. Et vol. 1, p. 206, C, ibidemque 236, C, ἐπ. τοῦ στομίου. Et figurate p. 53, E : Τῇ τῶν ἀρετῶν ἐπιβολῇ. De medicamentis applicandis Matthæi Med. p. 251.] Ap. eund. Thuc. [3, 20], ἐπιβολαὶ πλίνθων, Impositiones laterum s. laterculorum, ut quidam interpr.; pro quo mallem, inversa orationis forma, Lateres aliis alios impositos, vel superpositos; alii Structuras; alii Coagmentationes. Sic autem Bud. ἐπιβολὰς ap. Galen.: Τὸ τοῦ κροτάφου ὀστοῦν λεπιδοειδεῖς ἔχον ἐπιβολὰς, ait posse exponi Coagmenta, Commissuras. Annotarunt denique nonnulli, in applicitis aliisque super alias sedentibus rebus et imbricatis, ut Vitruv. loquitur, habere locum ἐπιβολὴ, i. e. ἐπιπτυχὴ, καὶ ἐπίπτυγμα, καὶ ἐπίπτυξις : quæ apparet in laterum positura in tectis, squamarum situ, in piscibus, in lorica conserta, et id genus. [Sic African. Cest. c. 1, p. 278, col. 2, 28 : Καθιᾶσί τε ἐς γόνυ κεραμώσαντες τὸν στρατὸν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀσπίδων.] Bud. rursum ἐπιβολὰς, in Galeni l. c. appellat Applicamenta squamatim incumbentia, s. in modum squamarum incidentia; nam quod Celsus dixit, Inferiora ossa superioribus leniter incidunt, id Græce esse ἐπιβάλλουσι. [Aret. p. 37 : Πλευρὰς δὲ οὐ καταλέξαι μοῦνον εὔσημον, ἀλλὰ καὶ ὅπη κραίνουσι ἐσιδεῖν ῥηίδιον ... δῆλαι δὲ καὶ αἱ εἰς τὸ στέρνον ἐπιβολαί.] Et Thuc. [l. c.] ἐπιβολὰς πλίνθων appellat, ut Idem scribit, Structuram lateritiam, quia laterculis constat aliis super alios incumbentibus. Hactenus ille. [Diodor. 2, 10 : Τὰς δ' ὀροφὰς κατεστέγαζον λίθιναι δοκοὶ, τὸ μὲν μῆκος σὺν ταῖς ἐπιβολαῖς ἔχουσαι ποδῶν ἑκκαίδεκα. Et paullo post : Τρίτην δ' ἐπιβολὴν ἐδέχετο μολιβᾶς στέγας. Ἐπιβολαὶ τοίχων ap. Liban. vol. 1, p. 291, 10, ab Ernesto ad Callim. Apoll. 63 cum Callimacheo ἐπεβάλλετο τοίχους compositum. || Improprie Iambl. V. Pyth. 112, p. 94 : Μηδ' ἁπλῶς ὑπομεῖναν (μειράκιον) νουθεσίας ἐπιβολὴν παρ' αὐτοῦ.] || Pro Impositione ponitur alia etiam signif.; nam, ut diximus ἐπιβάλλειν τέλος, s. φόρον, esse Imponere tributum, ita ἐπιβολὴ τέλους s. φόρου, Impositio tributi. Sed et per se positum reperitur ἐπιβολὴ, i. e. sine adjectione, in ead. signif., quo modo et Gall. *Imposition* usurpatur. Interdum vero et generalius accipitur. Ex Esdr. 1 [3, 8, 25] citatur pro Indictione : Μηδεμία φορολογία, μηδὲ ἄλλη ἐπιβολὴ γένηται. [Plut. Cat. maj. c. 18 : Βαρυνόμενοι ταῖς ἐπιβολαῖς. Timæus p. 116 sq. Suid. : Ἐπ. ἡ εἰσφορά.] Et ἐπιβολὴ, Mulcta, q. d. Impositionem : sicut ἐπιβάλλειν ἐπιβολὴν, Imponere mulctam, ut loquitur Liv., q. d. Imponere impositionem. Lysias [p. 159, 12, coll. Taylor. ad p. 105, 14], Ἐπιβολὴν ἐπιβάλλοντες καὶ ζημιοῦντες. [Demosth. p. 572, 19. Seager. Aristoph. Vesp. 769 : Ὅτι τὴν θύραν ἀνέῳξεν ἡ σηκὶς λάθρα, ταύτης ἐπιβολὴν ψηφιεῖ μίαν μόνην. Andocid. p. 10, 16 : Ἐπιβολὰς ὤφλον. L. D. Mulcta, i. q. πρόστιμον, hoc sensu accipio ap. Diod. S. 1, 77, ubi, postquam dixisset hominis sive liberi, sive servi necem sponte perpetratam capitis supplicio ap. Ægyptios puniri, addit : Ἅμα μὲν βουλόμενοι μὴ ταῖς διαφοραῖς τῆς τύχης, ἀλλὰ ταῖς τῶν πράξεων ἐπιβολαῖς εἴργεσθαι πάντας ἀπὸ τῶν φαύλων. Brunck. || Schweigh. Lex. Polyb. : « Ἡ ἐπ. τοῦ τάγματος, Rata et competens portio manipuli, 3, 100, 6. Ἐμέρισε ταῖς πόλεσι τὴν ἐπιβ. τῶν σωμάτων ἀνίσως, Præstationem cuique competentem militum. Τὸ ἐλλεῖπον πλῆθος τῶν στρατιωτῶν πρὸς τὴν ὅλην ἐπιβολὴν, Ad totam summam propositam, 3, 106, 3. » || I. q. χαρακτήρ. Arrian. Epict. 3, 22 : Ἰδὲ χαρακτὴρ, ἴδ' ἐπιβολή. Conf. Hemst. ad Aristoph. Pl. 861. || Insitio. Greg. Nyss. vol. 3, p. 435, A : Καθάπερ τι φυτὸν πολλῶν δένδρων τὰς ἐπιβολὰς δεξάμενον καὶ μυρία καρποφορῶν γένη τοῖς ὀπωρίζουσιν.]

|| Incubitus, eo sensu, quo mens dicitur incumbere in rem quampiam. Themistius De anima 3 : Ὥσπερ γὰρ τῇ αἰσθήσει τὸ μὲν λευκὸν καὶ τὸ φῶς κατ' ἐπιβολὴν, τὸ δὲ μέλαν καὶ τὸ σκότος κατὰ στέρησιν κτλ., ubi ἐπιβολὴ vocat, Bud. teste, Applicationem intellectus et incubitum in rem intelligibilem, vel ipsius rei intelligibilis in intellectum incursum : quem etiam ἐπέρεισιν appellat ex Plat., quasi Impressionem. [Plut. Mor. p. 901, E : Χρύσιππος κατὰ τὴν συνέντασιν τοῦ μεταξὺ ἀέρος ὁρᾶν ἡμᾶς, νυγέντος μὲν ὑπὸ τοῦ ὁρατικοῦ πνεύματος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέχρι τῆς κόρης διήκει, κατὰ δὲ τὴν πρὸς τὸν παρακείμενον ἀέρα ἐπιβολὴν ἐντείνοντος αὐτὸν κωνοειδῶς, Appulsum ad vicinum aera, Int. 921, C : Αἱ τῶν φωτεινῶν ἐπιβολαὶ τοῖς σκοτεινοῖς. Longin. De subl. 35, 3 : Τῇ θεωρίᾳ καὶ διανοίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιβολῆς. Ubi Ruhnk. : « Leg. διανοίας ... ἐπιβολῇ. Philo 1, p. 229 : Κατὰ τὰς ἀκραιφνεῖς καὶ ἀσωμάτους τῆς διανοίας ἐπιβολάς· 2, 416 : Τῆς διανοίας εὐθιξίαις καὶ εὐσκόποις ἐπιβολαῖς προσγανουμένης ». Ἐπιβολὴ ἐνθουσιαστικὴ θεοφορίας, Joseph. Hypomn. p. 329, cit. Hemst.] Hinc ἐπιβολὴ et pro Notione [Gl.] ac conceptu mentis, qui et ἔννοια dicitur. [Clem. Al. p. 629. Iambl. Protr. c. 4, p. 56 : Κατὰ γένη ταῦτα (τὰ ὅλα) θεωρεῖν καὶ κατὰ ἁπλουστάτας ἐπιβολὰς, ὥσπερ ἡ ὄψις τοῖς ὁρατοῖς ἐπιβάλλει. Wakef.] Et πρώτη ἐπιβολὴ, Galen. Prima notio Cic., Bud. [Philostr. V. Soph. 2, 18, p. 598 : Τὸ τῆς ἑρμηνείας (Onomarchi) παρέφθορεν ἔσθ' ὅπῃ δι' ἣν εἴρηκα αἰτίαν· αἱ δὲ ἐπιβολαὶ τῶν νοημάτων Ἡρώδειοί τε καὶ ἀπορρήτως γλυκεῖαι· et ib. 21, 3, p. 604 iisd. fere verbis.] || Et sicut ἐπιβάλλειν ponitur pro Incumbere in propria signif. et Ingruere, sic ἐπιβολὴ hanc etiam Incubitus signif. habet. || Est item Infestus et hostilis accessus, Impetus et incursus aciei. [Thuc. 1, 93 : Ἐβούλετο τῷ μεγέθει καὶ τῷ πάχει (mœnium) ἀφιστάναι τὰς τῶν πολεμίων ἐπιβολάς. Ubi plerique ἐπιβουλάς.] Plut. Cæs. [c. 44] : Ἐπιβολῆς ἅμα τοσούτων ἱππέων γενομένης, i. e. προσβολῆς, et ἐπιδρομῆς. Bud. [Alex. c. 25 : Γενομένης δὲ λαμπρᾶς ἐπιβολῆς, ubi de oppugnatione. De classe Dio Cass. 39, 42.] Sic et Polyb., Τὰς μὲν ἀρχὰς ἀπέστησαν τῆς ἐπιβολῆς, Ab invasione temperarunt. Sic Galen., ἐπιβολὴ τοῦ ῥίγους,

Invasio frigoris in febre; vel Accessio, Bud. [Polyb. 6, 25, 7 : Οἷς (θυρεοῖς) οὔτε πρὸς τὰς ἐπιβολὰς [οὔτε πρὸς τὰς ἐπιθέσεις] ἦν χρῆσθαι διὰ τὸ μὴ στάσιν ἔχειν· 10 : Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἐστηκυῖαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν (scuta Græca). Plut. Pyrrh. c. 15 : Τὰς ἐπιβολὰς τῆς θαλάσσης. || Aditus. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 166, 34 : Ἥ τε ἐπ. χρείσσων ἐστὶν τῆς ἑτέρας. Conf. ib. 163, 23; 173, 11. V. infra, ubi de signif. figurata.]

|| Aggressio, Inceptatio, [Incœptum, Incœptio, Gl.] ut ἐπιβάλλειν dixi esse etiam Aggredi, Capessere, Inceptare. [Ὁρμὴν πρὸ ὁρμῆς dicebant Stoici. Plut. Mor. p. 961, C. Thuc. 3, 45 : Ὁ ἔρως ... τὴν ἐπ. ἐκφροντίζων.] Ptolem. Geogr. : Ἡ μὲν οὖν ἐπιβολὴ τῆς καταγραφῆς. [Polyb. 1, 4, 2 : Τὸ προκαλεσάμενον ἡμᾶς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἱστορίας.] Exp. et Inceptum, Propositum, Institutum. Diod. S. : Μεγάλης ἐπιβολῆς ἀποτυχών. Polyb. [2, 38, 8] : Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, Statim assecuta est, quod faciendum susceperat, vel quod facere in animum induxerat. Et plur. ἐπιβολαὶ, Incepta, s. Conatus. [Polyb. 2, 23, 2 : Ἔμεινε γενναίως ἐν ταῖς ἐξ ἀρχῆς ἐπιβολαῖς. Cum συντέλειαι jungit id. 1, 3, 3. Plut. Pericl. c. 12 : Μεγάλας κατασκευασμάτων ἐπιβολάς.] Diodor. S. : Ἔστι μὲν γὰρ ὅτε καὶ ταυτόματον ἀντέπραξε ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν. Et Plut. Alex. [c. 26] : Ἥτε γὰρ τύχη ταῖς ἐπιβολαῖς ὑπείκουσα, appellans ἐπιβολὰς, Inceptas et susceptas res agendas. V. Bud. Comm. p. 440, 444. [Mario c. 33 : Βραδὺς ἐφάνη ταῖς ἐπιβολαῖς.] Cic. quoque ἐπιβολὴν interpr. Conatum, ubi quod Stoici dixerunt ἔρωτα εἶναι ἐπιβολὴν φιλοποιΐας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, esse dixit Conatum amicitiæ faciundæ ex pulchritudinis specie; ut habes p. 60 mei Cic. Lex. [Cum genit. sic etiam Polyb. 1, 3, 6 : Νομίσαντες (Romani) τὸ κυριώτατον ... μέρος αὐτοῖς ἡνύσθαι πρὸς τὴν τῶν ὅλων ἐπιβολήν. Et Diod. 18, 50 : Τῶν φίλων συναγαγὼν συνέδριον καὶ περὶ τῆς τῶν ὅλων ἐπιβολῆς κοινωσάμενος· pro quo alibi dixit ἡ τῶν ὅλων ἐπίθεσις. V. etiam Polyb. l. infra cit. 5, 95, 1. Artemid. 3, 66, p. 300 ult. : Ἐπιβολὰς χρειῶν. L. D. Ἐπιθυμίας καὶ ἐπιβολὰς τοσούτων κτλ. Teles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 272. Hemst. Iambl. Protr. p. 354 : Φεύγειν μὲν τῶν σωματικῶν καὶ πολυσχιδῶν ἐπιβολήν.]

|| Ἐπιβολὴ in VV. LL. exp. etiam Defensio, Propugnaculum, ap. Theophr. C. Pl. 3, 22 [16, 4], ut ille dicat, Προσβολὴν [προβολὴν] πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι, deinde, Ὥστ' ἐπιβολὴν ἔχοντες, ead. de re. || In iisdem illis exp. et Transitus, in h. l. Polyb. : Διὰ τὸ τῆς ἐπιβολῆς ἀδύνατον. || Apud Eund. vero redditur et Dignitas, Amplitudo [2, 43, 7] : Μεγάλην δὲ προκοπὴν ποιήσας τῆς ἐπιβολῆς. Et [2, 38, 8, coll. Diod. 3, 2], Ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, pro Celeriter ad tantam pervenit amplitudinem. Quæ expos. ei repugnat, quam Bud. eid. l. dare modo dictum fuit, et quæ illi optime, meo quidem judicio, convenit. Quum vero in h. l. ἐπιβολὴν falso interpretatos esse Amplitudinem comperiam, similis et in altero interpr. mihi suspecta est. Itidem vero et proxime præcedens, qua pro Transitu accipi volunt. [Aliæ phrases sunt Polyb. 2, 11, 2 : Τὴν μὲν οὖν πρώτην ἐπιβολὴν ἔσχε πλεῖν ὁ Γνάϊος ἐπὶ τῆς Κερκύρας· 1, 3, 9 : Πρὸς ταύτας ὥρμησαν τὰς ἐπιβολάς· 5, 95, 1 : Μετὰ δόλου ποιούμενος τὴν ἐπιβολὴν τῆς κομιδῆς τῶν χρημάτων· 10, 4, 3 : Εἰ συμφρονήσαντες ἅμα ποιήσαιντο τὴν ἐπιβολήν. Et κατορθοῦν ib. 2, 5, et 12, 14 : Ὅτι ἀφελεῖται τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν. Diod. 13, 27 : Τοὺς ἐξ ἐπιβολῆς ἀδικήσαντας. Polyb. 2, 18, 7 : Ἐξ ἐπιβολῆς ἑτέρας ... ἐπιπορευομένων. Diodor. 11, 43 : Διακόπτειν τῶν Ἀθηναίων τὰς ἐπιβολάς· et 3, 71, ἐπιβολῆς κρατῆσαι; 12, 49, διαψευσθῆναι. Et 19, 65, ἀποτυχεῖν; Exc. p. 531, 67, ἀποστῆναι. || Προσθήκη, Adjectio, Gl. Eadem interpretantur etiam Superventum, Superficies. Priorem interpr. referre licet ad signif. Superindictionis, h. e. quum agri defecti sive a possessoribus relicti onus fertili vel vicino imponitur, ut in l. 56 Basil. tit. 18, περὶ ἐπιβολῆς. Ἔστι δὲ ἐπ. ἐπίδοσις ἀπόρου κτήσεως πρὸς συγκληρονόμους ἢ συντελεστὰς καὶ ὁμοχώρους καὶ ὁμοκήνσους, ap. Suid. s. Procop. Anecd. c. 23, Justin. Nov. 128, c. 7, ubi v. intt. et Ducang. Gl. p. 420. || « Ab Hermog. Περὶ ἰδ. 1, p. 28, cap. περὶ σαφηνείας refertur ad eas res, quæ faciant sententiam puram, h. e. apertam et claram : Καθαραὶ ἔννοιαί εἰσιν πάντῃ ἕνεκα τῆς ἐπιβολῆς, ubi e contextu patet ἐπιβολὴν esse Aditum ad rem... Ap. Menandr. Π. διαιρ. p. 631 ἐπιβ. θρήνου dicitur Initium lamentationis in oratione funebri. Sic ἐπιβολὴ προοιμίου etiam Ulpian. ad Dem. Περὶ συμμορ. p. 112 et alibi passim. » Ernest. Lex. techn. || Ap. Platonium Περὶ διαφορᾶς χαρακτήρων : Κρατῖνος, ἅτε δὴ κατὰ τὰς Ἀρχιλόχου ζητήσεις (l. καταστὰς Ἀ. ζηλωτὴς) αὐστηρὸς μὲν ταῖς λοιδορίαις ἔστιν ... εὔστοχος δὲ ὢν ἐν ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν δραμάτων καὶ διασκευαῖς, εἶτα προϊὼν κτλ., est Argumentis fabularum. L. D. || De oratione. In bonam partem Dio Chrys. vol. 1, p. 481 : Τό τε εἶδος τῆς ἀπαγγελίας (Xenophontis) προσηνὲς καὶ κεχαρισμένον, ... πολλὴν μὲν ἔχον πιθανότητα, πολλὴν δὲ χάριν καὶ ἐπιβολήν. Vicissim inter caussas obscuræ compositionis Photius cod. 209, p. 165, 30, refert : Τὸ διὰ μακροῦ τὴν τῆς διανοίας ἀπόδοσιν προϊέναι καὶ ταῖς ἐπιβολαῖς ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον τὸν λόγον διαπεπλέχθαι, de Dione Cassio loquens. Similiter dictum ἐπιβεβλημένος v. in Ἐπιβάλλω. || Rutil. Lup. 1, 7 : « Hoc schema (ἐπιβολὴ) dupliciter fieri consuevit : quum pluribus et diversis sententiis aut unum et idem verbum singulis præponitur, aut varietas verborum, quæ tamen eandem vim inter se habent ». || Ἐπιβολὴ in musica, διείρας τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολὴν, Artemo ap. Athen. 14, p. 637, D. Sequitur E, πάλιν ἐπιβάλλων ἐχρῆτο. Hemst. Permutatam cum ἐπιβουλὴ notavit Schweigh. in Lex. Polyb. et alii multi.]

Ἐπίβολος, Compos, vide in Ἐπήβολος. Et Ἐπιβόλως in Ἐπηβόλως. || Sed ἐπίβολος ex Poll. [1, 145, ὡς Γοργίας] affertur et pro Fibula, quæ axi indita ipsum impedit, ne rotis excidat : ab ea τοῦ ἐπιβάλλω signif., quam et in ἐπιβλὴς habet.

Ἐπιβόλως, Hesych. exp. φρονίμως, [Prudenter. Legendum ἐπηβόλως, quod v. Neque ap. Artemid. 4, proœm. p. 307, 15 : Ὅπως ἂν ἔχῃς πρὸς ἕκαστα ἐπιβόλως τε, εἰ αὐτὸν μόνον δέοι κρίνειν, καὶ πρὸς τοὺς ζητητικοὺς τῶν ἀνθρώπων εὐκόλως πρὸς ἀπόκρισιν, ferendum ἐπιβόλως, sed legendum εὐεπιβόλως, ut est p. 310, 12 : Εὐεπ. ἔχειν πρὸς τὰς κρίσεις. Non aptum enim hic quod Reiskius volebat ἐπηβόλως. L. Dind.]

[Ἐπιβομβέω.] Ἐπιβομβῶ, Bombo s. Bombis assono. In VV. LL. Bombos edo et strepitum facio. [Increpo, Gl. Lucian. Dial. deor. 12, 1 : Ὁ δὲ ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ. Nonn. Dion. 1, 153 : Χαραδραίων δὲ ῥεέθρων Μυγδονὶς ἀφριόωσα φάραγξ ἐπεβόμβεεν ἀτμῷ· 8, 7. De mari, 1, 265. Wakef.]

Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, Depastio. Theophr. C. Pl. 5, [17, 6] : Χαλεπαὶ δὲ καὶ [αἱ] ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συνεπικάουσιν ἅμα τῇ τομῇ καὶ ἀφαιρέσει.

Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, Promuscis : ut tradunt VV. LL. ex Aristot. De partt. anim. 4, [5, p. 678, 13 : Τὰ ἔντομα τὰ μὲν τὴν ἐξιοῦσαν ἐπιβοσκίδα τοῦ στόματος (ἔχει). Προβοσκίδα, ut est p. 679, 7, cum interpr. Lat. Guilelmo Schneider. ad H. A. vol. 1, p. 207. L. Dind.]

[Ἐπίβοσκον vocabant radicem malvæ agrestis, gravidis appensam ad retinendum fœtum. Galen. vol. 14, p. 477, 3. Hase.]

Ἐπιβόσκω, Pasco, s. Pasco super. Hom. Batr. [54] : Οὐ τεύτλοις γλωροῖς ἐπιβόσκομαι, Non pascor betis virentibus. [Mosch. 2, 82 : Ποίμνης ἐπιβόσκεται. Aliter Theophr. H. Pl. 3, 6, 3 : Κἂν κολοβωθῇ τὰ φύλλα, καθάπερ ἐν τοῖς ἐπιβοσκομένοις, Depastis.] In pass. [med.] capitur etiam pro Depasco, Absumo. [Perf. Hesych. in Διακαλαμάσαρκες ἔριφοι, οἱ τὴν καλάμην τῶν σπερμάτων ἐπιβεβοσκημένοι. Fut. Greg. Nyss. vol. 1, p. 553, C : Εἰ δέ τις πνεῦμα γένοιτο, οὐκέτι τὸν χορτώδη ἐπιβοσκηθήσεται βίον. Præs. ib. 590, B, Nicand. Th. 68, 430, 787. Aor. ἐπεβοσκήθη schol. ejusd. Al. v. 510.] Herodian. 1, [14, 9] : Πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 179, B : Πῦρ ... πανταχόθεν τὴν περιοχὴν τοῦ ὄρους ἐπιβοσκόμενον· vol. 2, p. 54, D : Ἅ ἡ σηπεδὼν ἐπιβόσκεται. Λοιμὸς, Callim. Dian. 125, ubi al. καταβ.]

Ἐπιβουκόλος, ὁ, i. q. βουκόλος, vacante hic præp. Hom. Od. X, [268, 285, T, 422, etc.], βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, ubi nota et βοῶν pleonasticum esse.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, Molimen, Aggressio, Conatus. Jo-

seph. A. J. [17, 12, 2]: Μεῖζον γὰρ [τὸ] ἐπιβούλευμα κακίας, ἧς ἐγχεχείρηκας, χρόνων, οὓς γεγονὼς τυγχάνεις, Majus enim facinus aggressus es, quam in tuam istam ætatem cadat. || Alioqui significat etiam Insidiæ. Thuc. 4, [68]: Καταγορεύει τις ξυνειδὼς τοῖς ἑτέροις τὸ ἐπιβούλευμα. Et [89]: Μηνυθέντος τοῦ ἐπιβουλεύματος. Nisi et hic generalius pro Molimine et machinamento accipere velis. [Id. 3, 45: Οὐδείς πω καταγνοὺς ἑαυτοῦ μὴ περιέσεσθαι τῷ ἐπ. ἦλθεν ἐς τὸ δεινόν. Plut. Cæs. c. 4: Κικέρων ἔλεγε τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἐπιβουλεύμασιν αὐτοῦ (Cæsaris) καὶ πολιτεύμασι τυραννικὴν ἐνορᾶν διάνοιαν. Dio Cass. 37, 29 et alibi. L. D. Eunap. p. 36: Τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβ. Wakef.]

Ἐπιβούλευσις, εως, ἡ, Insidiatio, Insidiæ. Plato Leg. [9, p. 872, D]: Ἐξ ἐπιβουλεύσεως γενόμενος φόνος· pro ἐξ ἐπιβολῆς, Ex insidiis. Alii autem interpr. Consulto, Certo consilio. [Et ib. A, B. Ἐπιβουλεύσεως γραφή, Poll. 8, 43.]

Ἐπιβουλευτὴς, ὁ, Insidiator. Soph. [Aj. 726], ἐπ. στρατοῦ, Qui exercitui insidiatur. [Joseph. A. J. 17, 5, 4: Αὐτὸν ἐπιβουλευτὴν καταστῆναι. Hase.]

[Ἐπιβουλευτικῶς, Insidiose. Origenes 3, p. 621. Adgl. Euseb. Dem. ev. p. 472, D: Τοὺς ἐχθρωδῶς καὶ ἐπ. ἐνεδρεύειν αὐτὸν πειρωμένους. Hase.]

Ἐπιβουλευτὸς, ὁ, ἡ, Insidiatorius, Insidiosus [Gl.]: unde superl., Ἐπιβουλευτότατον [ἐπιβουλότατον] φάρμακον καὶ ταράχωδέστατον, Lucian. [Eod. accentu quo Gl. ἐπιβούλευτος, et signif. passiva Dio Cass. 52, 35: Οὐ μόνον δαπανηραὶ, ἀλλὰ καὶ ἐπιβούλευτοι καὶ ὀλιγοχρόνιοί εἰσιν (imagines aureæ et argenteæ). Sed cod. Med. εὐεπιβούλευτοι. Ac recte Hemst. ad l. Luciani (Dial. mar. 2, 2) rejecisse videtur voc. ἐπιβουλευτὸς, cui ne Glossariorum quidem levis auctoritas relinqui videtur, quum facillima sit correctio ἐπιβουλευτής.]

Ἐπιβουλεύω, q. d. Consilium adversus quempiam ineo, Insidior, [Decipio, Irrogo, add. Gl.] Insidias struo. Item, Insidiose molior. [Absolute Soph. OEd. T. 618: Ὅταν ταχύς τις οὐπιβουλεύων λάθρᾳ χωρῇ: Thuc. 1, 82: Ἐπιβουλεύοντας μὴ καταφωρᾶν. Plato Reip. 3, p. 417, B: Ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι. Demosth. p. 742, 10: Οὐ φύσει, ἀλλ' ἐπιβουλεύων, τοῦ πιστευθῆναι δίκαιος γεγονέναι.] Cum accus. Herodot. [3, 119], ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, Rebellionem moliri, VV. LL. Ego malim Insidiose moliri, si vim verbi exprimere necesse sit. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. [3, 109. Ἀπόστασιν 8, 60.] Et ἐπιβουλεύειν τὴν κατάλυσιν τυραννίδος, Idem. [V. infra in constr. c. acc. et dat.] Et ἐπιβουλεύειν τὸν ἔκπλουν [7, 51], quod exp. Furtivam abitionem moliri. Dem. p. 229: Εἰ γὰρ ἓν ὧν ἐπεβούλευε κατώρθωσεν, ἁπάντων ἂν ἀπεστερήμην ἐγώ. Ubi Bud. ἐπιβουλεύειν esse ait Molior, Struo, Insidiose apparo. Item cum accus. et dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι: Herodot. [3, 122]: Ἐμοὶ γὰρ Καμβύσης ἐπιβουλεύει θάνατον. [8, 132.] Et Andoc. p. 29 [31, 2]: Καὶ τῷ κηδεστῇ θάνατον ἐπεβούλευσε. [Et Lysias p. 96, 1. Aristoph. Thesm. 335: Εἴ τις ἐπιβουλεύει τι τῷ δήμῳ κακόν. Thuc. 6, 54: Ἐπιβουλεύει κατάλυσιν τῇ τυραννίδι. Quem l. minus emendate scriptum supra citavit HSt.] Et cum infin. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν, Aristoph. Pl. [1111.] Sic, Ἐπιβουλεύοντες καταλῦσαι τὴν δημοκρατίαν, Lys. In Agorat. [p. 130, 38.] Et ἐπεβούλευσε λαβεῖν, Dem. [p. 542 extr.] Et ἐπεβούλευσε διαφθεῖραι [p. 520, 2]. Et ἐπιβουλεύων τὸν Πορσήναν ἀνελεῖν, Plut. Publ. [c. 17.] Sic ἐπιβουλεύω γενέσθαι τύραννος, Plato Ep. [7, p. 334, A. Conf. Reip. 8, p. 566, B, Conv. p. 203, B.] Non male autem, ut opinor, Imminere occasioni verterimus in nonnullis eorum ll., in quibus infin. jungitur. [Herodot. 1, 24: Τοὺς δὲ ἐπιβουλεύειν τὸν Ἄριονα ἐκβαλόντας ἔχειν τὰ χρήματα.] Cum dat. item junctum, non solum Insidior significat et Insidias struo, sed etiam Molior, Capesso, Immineo: ut a Bud. exp. ap. Lys. p. 169 [180, 13]: Οὐ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, Mori enim debebat, qui talia moliretur, interpr. eod. Bud. qui et exp. ἐπιχειροῦντα. Sic Herodot. [3, 122]: Ἐπιβουλεύω πρήγμασι μεγάλοις, ubi tamen exp. Mente agito. Ἐπιβουλεύειν πλούτῳ Bud. ap. Synes., Inhiare divitiis. At ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, Plato Ep. 7, [p. 329, C; 333, C, Gorg. p. 473, C], Imminere tyrannidi, vel in tyrannidem, Affectare tyrannidem. [Conf. Leg. 10, p. 908, D, Tim. p. 71, A, Menex. p. 241, E.] Quum autem dicitur ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, est Insidiari tyranno, Insidias struere. Politian. ap. Plut. Amat. Narr.: Πρῶτον ἐπεβούλευσε Κορινθίοις, interpr. Dolum primo Corinthiis intendit. [Æsch. Sept. 29: Οὗτος λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύειν πόλει. Aristoph. Eq. 894: Καὶ πρότερον ἐπεβούλευσέ σοι. Thuc. 1, 140: Ἐπιβουλεύοντες ἡμῖν· 4, 97: Τῷ Δηλίῳ ἐπεβούλευον ὡς προσβαλοῦντες. Plato Reip. 2, p. 378, B: Θεοὶ θεοῖς πολεμοῦσί τε καὶ ἐπιβουλεύουσι· Menex. p. 240, A: Σάρδεσιν ἐπιβουλεῦσαι. Accusat. jungit Achmes Onir. c. 265, p. 245, 5: Ἐπιβουλεύοντος ἑτέρου τὸν ἄνδρα αὐτῆς.] || Alicubi exp. etiam simpl. Consilium ineo, s. capio, Delibero, ut Thucyd. 3, [20]: Ἐπιβουλεύουσιν ἐξελθεῖν. [Medio Arrian. Epict. 4, 1, 16: Στρατεύεσθαι ὁπότ' ἔδει, πρῶτος ἀπῄει ... ἐπὶ Λέοντα δ' ὑπὸ τῶν τυράννων πεμφθεὶς ... οὐδ' ἐπεβουλεύσατο. || Cum infin., de qua constr. HSt. supra, et quidem fut. Herodot. 6, 137: Ἐπιβουλεύοντας ἐπιχειρήσειν φανῆναι ἐπ' αὐτοφώρῳ. Plato Hipp. p. 228, D: Ἐπειδὴ δὲ αὐτῷ οἱ περὶ τὸ ἄστυ τῶν πολιτῶν πεπαιδευμένοι ἦσαν, ... ἐπιβουλεύων αὖ τοὺς ἐν τοῖς ἀγροῖς παιδεῦσαι ἔστησεν αὐτοῖς Ἑρμᾶς. Xen. Cyr. 1, 4, 13: Εἰσῆλθεν ἐπιβουλεύσας ὅπως ἂν ἀλυπότατα εἴποι.] || Ἐπιβουλεύομαι, Insidiis petor, s. appetor, Mihi struuntur insidiæ. Dem. Π. παραπρ.: Παρ' ὅλην τὴν πρεσβείαν ὑπό σου τοιαῦτα ἐπιβεβουλευμένος, Insidiis hujuscemodi a te petitus, Bud. interpr. [Id. p. 593, 9: Οὗτος μέν γε εἰς χρήματα καὶ τὸ παρ' ὑμῶν ἀδίκως ἐκπεσεῖν ἐπεβουλεύθη. Isocr. p. 71, C.] Μυρίαις ἐπιβουλευόμενος ἐπιβουλαῖς, Chrysost. Alicubi autem per nom. redditur: ut Herodot. 7: Ἐπιβουλευθεὶς ἀνῃρέθη, Ex insidiis occisus est, vel Per insidias. [Plato Reip. 3, p. 417, B: Ἐπιβουλεύοντες καὶ ἐπιβουλευόμενοι. Thuc. 1, 2: Ὑπὸ ἀλλοφύλων μᾶλλον ἐπεβουλεύοντο· 4, 60: Ἐπιβουλευομένην τὴν πᾶσαν Σικελίαν ὑπ' Ἀθηναίων.] Philo V. M. 1: Καὶ μὴ ἀμνήμονας ὧν ἐπεβουλεύθησαν ἀδίκως, Structarum sibi insidiarum non immemores. [Fut. Xen. Cyrop. 5, 4, 34: Αὐτοὶ ἐπιβουλευσόμεθα· 6, 1, 10. Achmes Onir. c. 104, p. 104: Ἐπιβουλεύσεται τὸ ἔμβρυον ὃ ἔχει. De re Aristoph. Pac. 404: Καί σοι φράσω τι πρᾶγμα δεινὸν καὶ μέγα, ὃ τοῖς θεοῖς ἅπασιν ἐπιβουλεύεται. Thuc. 3, 96: Ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεβουλεύετο (ἡ παρασκευή). Et 6, 88. Xen. Hipparch. 9, 8: Τὰ ἐπιβουλευόμενα, Insidiæ. Isocr. p. 257, E: Παίδων βρῶσιν ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων ἐπιβεβουλευμένην. Heliodor. 4, c. 17: Κλείθρων εἰς ῥᾳδίαν ἄνοιξιν ἐπιβεβουλευμένων, indicat Hemst. || Med. pro act. Thuc. 3, 82: Ἀσφάλεια δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι. Phryn. Epit. p. 273: Ἐκὼν εἶναι ἐπεβουλευσάμην. Sozom. H. E. 2, 31, p. 89, 23: Οὐδὲ ἐπαύσαντο οἱ τὰ αὐτοῦ φρονοῦντες τοῖς τἀναντία δοξάζουσιν ἐπιβουλεύεσθαι. Et aoristi forma passiva Dio Cass. 59, 26: Πομπώνιον ἐπιβουλευθῆναι λεχθέντα οἱ ἀπέλυσεν. L. Dindorf.]

Ἐπιβουλὴ, ἡ, q. d. Consilium adversus quempiam initum, Insidiæ. [Irrogatio, Insidiatio, add. Gl.] Lucian. De calumnia: Τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. Herodian. 3, [5, 9]: Ἄνδρα ἀπατεῶνα, σοφόν τε πρὸς ἐπιβουλήν. Ex Just. Mart., ἡ τοῦ Διὸς ἐπιβουλὴ, pass., Jovi structæ insidiæ. [Thuc. 4, 76: Ἡ μὲν οὖν ἐπιβουλὴ τοιαύτη παρεσκευάζετο. Ib. 86: Γνώμης ἀδίκου ἐπιβουλῇ. Cum præpos. πρὸς Xen. Anab. 1, 1, 8: Βασιλεὺς τῆς πρὸς ἑαυτὸν ἐπιβουλῆς οὐκ ἠσθάνετο. Cum κατὰ Dionys. A. R. 3, 35: Διανοούμενον ἐκ πολλοῦ στήσασθαι κατὰ τοῦ βασιλέως ἐπιβουλὴν, nisi συστήσασθαι scrib., ut passive Ἐπιβουλὴ συνίσταται dicit Zosim. 1, 16, 3; 62, 1; πεποιηκέναι ἐπιβουλὴν dicit Athanas. vol. 1, p. 164, E; συσκευάσαι Greg. Nyss. vol. 3, p. 495, A.] Ἐξ ἐπιβουλῆς, Ex insidiis. Thuc. 8, [92]: Πληγεὶς ὑπ' ἀνδρὸς τῶν περιπόλων τινὸς ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ. Ex Plat. De rep. 1, [p. 341, A, et al.]: Ἐξ ἐπιβουλῆς ἐν τοῖς λόγοις κακουργεῖν, quasi Struendo insidias, Insidiatorie. [Xen. Anab. 6, 4, 7; Demosth. p. 154, 10.] Ex Eod. in VV. LL. μετ' ἐπιβουλῆς [Leg. 9, p. 867, A, B, D] et τῇ ἐπιβουλῇ [ib. B], Consulto. [Plur. Prot. p. 316, D, Leg. 6, p. 758, A. Frequens permutatio vv. ἐπιβουλὴ et ἐπιβολὴ in illo notata est. Cum ὑποβολὴ confus. Diod. 4, 64.]

Ἐπιβουλία, ἡ, Insidiæ, VV. LL. Sed, quum in iis ponatur ante Ἐπιβούλευμα, videntur scribere voluisse ἐπιβουλεία. [Pind. Nem. 4, 37: Ἀντίτειν' ἐπιβουλία.

Diod. Exc. p. 569, 2 : Ἐπηκολούθει ἐκ τῶν ὄχλων μῖσος, εἶτα καὶ ἐπιβουλία. Poll. 4, 50.] A

Ἐπίβουλος, ὁ, ἡ, Insidiosus. [Insidiator, add. Gl.] Xen. Cyrop. 1, [6, 27]: Καὶ ἐπίβουλον εἶναι, καὶ κρυψίνουν, καὶ δολερόν. [Φροντιστοῦ καὶ ἐπιβούλου Adamant. p. 404, Polemo p. 248. Wakef. Cum γόης Plat. Hipp. min. p. 371, A. Leg. 7, p. 808, D : Ἐπίβουλον ... καὶ ὑβριστότατον θηρίων γίγνεται. Et comparat. præter Aristot. Eth. Nic. 7, 7 med., Theæt. p. 174, D : Ζῷον ... ἐπιβουλότερον. Superl. Dio Chr. vol. 1, p. 297. V. Ἐπιβουλευτός.] Herodian. 4, [9, 6] : Ὀλέθρια καὶ ἐπίβουλα κατ' αὐτῶν σκέψασθαι Ἀντωνῖνον ἠνάγκασεν. [Eubulus ap. Athen. 12, p. 519, A, loquens de simia : Ἐπίβουλον κακόν. Strong. Theophr. Char. 1, τὰ ἐπίβουλα τῶν ἠθῶν. Seager. || Cum genit. Plut. Mor. p. 727, F : Τὰ ἐπίβουλα καὶ πολέμια τῶν ἀνθρώπων (animalcula). Greg. Nyss. vol. 3, p. 595, B : Οἶνον ... τῶν φρενῶν ἐπίβουλον. Chron. Pasch. p. 696, 16 : Ἐπίβουλοι τοῦ βασιλέως Φωκᾶ· 707, 14. Cum dat. Plato Conv. p. 203, D : Ἐπίβουλός ἐστι τοῖς καλοῖς. Achmes Onir. p. 248, 2. L. Dindorf.]

Ἐπιβούλως, Insidiose, Dolose. [Dionys. A. R. 11, 49 : Τὸν Ἀππίου θάνατον οὐκ αὐτοχειρίᾳ γενέσθαι λέγοντος, ἀλλ' ἐπιβ. ὑπὸ τῶν δημάρχων πρὸ δίκης· 5, 53 : Δυσμενῶς καὶ ἐπιβούλως διακείμενοι πρὸς τοὺς δεσπότας. Quod ὑπούλως scrib. putabat HSt. Plut. Mor. p. 715, B : Ἐπιβ. καὶ σοφιστικῶς· 716, A : Κρύπτουσιν ἐπιβ. καὶ πανούργως τὸ παριστάμενον· Pomp. c. 47 : Πρᾶγμα ... συντεθὲν ἐπιβ. Cat. Min. c. 21 : Μηδὲν ἐπιβ. πράττοντα μηδ' ἀδίκως. Poll. 3, 64; 4, 51; 5, 120.] Cujus superl. ἐπιβουλότατα ap. Synes.

[Ἐπιβᾰβεύω, Concilio. Monum. Eccl. ed. Coteler. vol. 2, p. 205 : Ὁ θεὸς ταῖς ἐκκλησίαις εἰρήνην παραδόξως ἐπιβραβεύει. Boiss. Anna Comn. p. 485, A; Combefis. Auct. Patr. noviss. p. 410, C. L. D. Med. Ἐπιβραβεύομαι, Arethas p. 943. Maius.]

Ἐπιβᾰδύνω, Immoror, Ultra moror. Lucian. Timon. [c. 46] : Καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προκεκλήσῃ με, Te interimam, nisi hinc cito abieris, Bud. [Cyr. Theod. Amic. Exul. 84. Kall.]

[Ἐπίβραδυς καὶ μελλητὴς, Lentus et cunctator, Hesych. in Μελλονικιᾶν. Hemst.] C

[Ἐπιβράζω; Exæstuo ad. Schol. Guelf. Eurip. Hec. 578 : Ἐπέζεσεν ἀντὶ τοῦ ἐπέβρασεν. Theodos. Acro. 2, 205 : Κλυδὼν ἐγερθεὶς καὶ σφοδρῶς ἐπιβράσας. L. Dind.]

[Ἐπίβρᾰχος, ὁ, ἡ, Vadosus. Chron. Pasch. p. 720, 20 : Τῶν τόπων ἐπιβράχων ὄντων, καὶ μὴ δυναμένων ἐκεῖσε τῶν σκαφοκαράβων παρεισελθεῖν. L. Dind.]

Ἐπιβραχὺ, s. Ἐπὶ βραχὺ, Ad breve tempus. [Ἐπιβραχύτερον, Iamblich. De myster. p. 45. Maius.]

[Ἐπιβρᾰχεῖν, Sonitum edere ad, Personare : infinitivus aor. ἐπέβραχον, cujus nullum est præsens. Apoll. Rh. 4, 642 : Δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ. Orph. Arg. 993 : Ἐπὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ. Quint. 5, 498 : Μέγα δέ σφιν ἐπέβραχε δάσκιος Ἴδη· 8, 408 : Ἐπέβραχε δ' ἔντεα νεκροῦ. Tzetz. Hom. 105.]

[Ἐπίβρεγμα, τὸ, Perfusio. Athen. 15, p. 692, A : Τῶν πυρετῶν διακαιόντων τὰ σώματα τέγγουσι τὴν κεφαλὴν ἐπιβρέγμασι. Rufus p. 104, 144 ed. Matth. L. D. Irrigatio. Galen. vol. 19, p. 720, 5 : Τοῖς ὕπνον εἰωθόσιν ἐμποιεῖν ἐπιβρέγμασι τῆς κεφαλῆς χρῆσθαι. Id. vol. 18, part. 1, p. 775, 10. Hase.] D

[Ἐπιβρεκτέον, Inspergendum, Humectandum. Rufus p. 145 ed. Matth. : Ἐπ. τῷ τοῦ πηγάνου ἀφεψήματι.]

Ἐπιβρέμω, q. d. Adfremo. Sed Hom. Il. P, 739 : Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ· τὸ δ' ἐπιβρέμει ἴς ἀνέμοιο, act. sumitur de flamma, quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere s. stridere facit. [Ἐπέβρεμον ἄσπετον ἠχὼ, Nonn. Jo. c. 19, 27. Musæus 193 : Ἐπιβρέμει οὔασιν ἠχή. Quintus 14, 458, a Wakef. cit. : Οἷον ὅτε στεροπῇσιν ἐπιβρέμει ἄσπετος αἰθήρ. Ubi βροντῇσιν desiderabat Pauwius. Eur. Bacch. 151 : Ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει (ὁ Βακχεὺς) τοιάδ' · Ὦ ἴτε Βάκχαι ἴτε Βάκχαι. Ubi in codd. quibusdam ascriptum ἐπῖ λίγει' (vel ἐπιλιγει) ἠχεῖ, h. e. ἐπιλέγει, ἠχεῖ. Improprie Maximus Kat. 179 : Ἦν δέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπιβρέμῃ. || Med. Aristoph. Ran. 680 : Ἐφ' οἷς δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρηκία χελιδών. Oppian. Cyn. 4, 171, a Wakef. cit. : Ἐπιβρέμεται δ' ὅλος αἰθήρ. L. Dindorf.]

[Ἐπιβρενθύομαι, Superbio, Extollor. Const. Acrop. Or. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 750, 22, de victore apud Isthmum : Ἀνασοβῶν τὸν ἐκ πίτυος (στέφανον), καὶ τὰ μέγιστα ἐπιβρενθυόμενος, Eoque vehementer intumescens. Hase.]

Ἐπιβρέχω, Perfundo; ut, Ἐπιβρέχειν τὸν θώρακα μηλίνῳ ἢ ῥοδίνῳ. Sic Diosc. : Ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. [De plantis irrigandis Theophr. H. Pl. 2, 6, 5 : Διακαθαίρουσι καὶ ἐπιβρέχουσιν· 5, 3, 3.] || Ἐπ. ἁμαρτωλοῖς, Pluo super peccatores, [Greg.] Naz. [Or. 40, p. 664, D] : Πῦρ Σοδομιτικὸν πᾶσιν ἁμαρτωλοῖς ἐπιβρέχει. [Ps. 10, 7 : Ἐπιβρέξει ἐπὶ ἁμαρτωλοὺς παγίδας. Unde Greg. Nyss. vol. 1, p. 267, B, et al. L. D. Simpl. ad Epict. p. 347 : Ὅταν μὴ ἐπιβρέξῃ, Impluat. Schneid.]

[Ἐπιβρῑθὴς, ὁ, ἡ, Gravis. Æsch. Eum. 965 : Παντὶ χρόνῳ δ' ἐπιβριθεῖς, de Furiis.]

Ἐπιβρίθω, [Ingravesco, Gl.] Ingruo magno cum pondere : ut Hom. Il. E, [91, M, 286] : Ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Apoll. Arg. 2, [1126, coll. 3, 344, Quint. 3, 325, Theophr. De ventis 34] : Πόντῳ ἐπιβρίσασαι ἄελλαι. [Similiter Hom. Od. Ω, 344 : Ἔνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν, ὁππότε δὴ Διὸς ὧραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν, de maturando. De vi amoris Oppian. Cyn. 1, 392 : Εἴαρι γὰρ πάνδημος ἐπιβρίθει Κυθέρεια. De somno Julian. Anth. Pal. 9, 481, 2. De opibus Pind. Pyth. 3, 106.] Rursum ap. Hom. de bello Il. H, [343] : Μή ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item, Impressionem facio, Bud. interpr. in Appiani B. C. 4, [25] : Ὑπὸ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων εἷς ἀπέθανε, πολλοὺς ἀποκτείνας, Multis autem una impressionem facientibus oppressus. [Hom. Il. M, 414 : Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα. Schol. μετὰ βάρους ὥρμησαν. Apoll. Rh. 1, 678 : Αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρῄξ στρατός· 4, 1157. Theocr. 22, 93; 25, 148. Arrian. Tact. p. 38, 3 ed. Blanc. : Ταῖς δυνάμεσιν ἐπερείδειν ὅποι ἐπιβρίσειαν. Joseph. B. J. 3, 7, 19 : Εἰς τοὔμπροσθεν ἐπιβρισάντων, citat Hemst. Plut. Mor. p. 321, F : Εἰ δὲ τότε Πορσήνας τις ἐπέβρισε. Porphyr. De abst. 1, 43 : Τῆς ἀλογίας ἀνεπισκέπτου ὑπαρχούσης ᾗ ἂν ἐπιβρίσῃ. Zosim. 1, 26, 3 : Τοῦ πανταχόθεν ἐπιβρίσαντος πολέμου· 4, 18, 6 : Ἐπιβρίσαντος τοῦ σεισμοῦ. L. D. Plotin. Enn. p. 513, B : Ἐπιβρίσαντος τοῦ ἑνὸς, Exuberante. Creuzer. Cum dat. Nonn. Dion. 47, 688 : Μή σοι ἐπιβρίσειε πάλιν δυσμήχανος Ἥρη. Et ubi olim ἐπιβρύζουσα 20, 347. Coluth. 141 : Μήποτε σοι βαρύμηνις ἐπιβρίσειεν Ἐνυώ. Oppian. Cyn. 4, 351 : Καὶ φρεσὶ καὶ βλεφάροισιν ἐπιβρῖσαν μένος οἴνου. Zosim. 1, 37, 5 : Λοιμὸς ἐπιβρίσας ταῖς πόλεσιν. Job. 29, 4, Symm. ib. 37, 11 et Ps. 87, 8.] || Act., Degravo, Prægravo. Chrysost. : Νεωτερικαῖς αὐτὴν ἐπιβρίθων φαντασίαις. [Act., ut sit Imprimo, Infigo, Oppian. Hal. 2, 467 : Οὐ κείνου κρυόεσσαν ἐπιβρίσαντος ἀκωκὴν οὐδὲ μάλα στερεὴ τλαίη λίθος οὐτηθεῖσα.]

[Ἐπιβρῑμάομαι, Infrendo, Gl.]

[Ἐπίβρῑσις, εως, ἡ, Theod. Prodr. p. 169. Struv.]

Ἐπιβρομέω, i. q. ἐπιβρέμω. Oppian. Cyn. 3, [35] : Πουλὺς δ' ἐν Λιβύῃ ἐριβώλακι διψάδι γαίῃ Ὄχλος ἐπιβρομέει βριαρὸν βρύχημα λεόντων, Rugitum edit. [Apoll. Rh. 3, 1371 : Πόντος ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι· 4, 240 : Φαίης ... οἰωνῶν ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν. Quint. 9, 221 : Θεῖα περὶ στέρνοισι θεοῖο τεύχη ἐπιβρομέουσιν. Orph. Arg. 1154 : Ἐπιβρομέουσα Τομαριὰς ἔκλαγε φηγός. Pass. Apoll. Rh. 4, 908 : Ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ χρεγμῷ.]

Ἐπιβροντάω, [Intono, Gl. Poll. 1, 118. Angl. Basil. t. 1, p. 172, B : Ἄνωθεν ἐπεβρόντησεν. Unde eadem iterantur, non addito auctoris nomine, Cat. in Psalm. t. 1, p. 491, B. Hase.]

Ἐπιβρόντητος, ὁ, ἡ, Soph. [Aj. 1386], i. q. ἐμβρόντητος. Exp. etiam Vecors, Vesanus. [In Ind. :] Proprie ita dicitur ὁ ἐκτραπεὶς τῶν φρενῶν ὑπὸ ἤχου βροντῆς ut Lat. Attonitus, Is cui tonitrua mentem perculere.

[Ἐπιβροχέω, Laqueo excipio. Galen. vol, 14, p. 789, 13 : Τὸ περιτόναιον ἐπισπασάμενοι καὶ ἐπιβροχήσαντες περιαιροῦμεν. Hase.]

Ἐπιβροχὴ, ἡ, Perfusio, Galen. [vol. 7, p. 455. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 460, ubi al. ἐμβροχαῖς. L. D. Galen. vol. 14, p. 733, 7 : Ἐπιβροχαὶ καρωτικαί· conf. ib. p. 742, 1. Id. ib. p. 732, 5 : Ἐπιβροχαῖς χρηστέον· et p. 731, 7 : Ταῖς ἐπ. καὶ τοῖς καταπλάσμασιν. Hase.]

[Ἐπιβρύχω, Infrendo. Cum accus. Tymnes Anth. Pal. 7, 433, 4 : Εἶπεν, ὀδόντα ὀξὺν ἐπιβρύκουσα. Ἐπιβρύκων ἀντὶ τοῦ ἐπιβρύχων inter archaismos recenset Tzetz. Exeg. Il. p. 78, 2. V. in simplici. ῡ] A

[Ἐπιβρῡχάομαι, Rugio ad. Nonn. Dion. 2, 245, a Wakef. cit. : Πολύπηχυς ἐπεβρυχᾶτο Τυφωεύς. Aristid. vol. 2, p. 394 : Δῆλος δὲ καὶ λέων ἐπιβρυχώμενος οἷα ὁράσει. Nicephor. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 488, 23 : Ἐπεβρυχᾶτο τοῖς κύμασι.]

[Ἐπιβρύχω. V. Ἐπιβρύκω.]

Ἐπιβρύω, pro βρύω, Scateo, Plenus sum. Alciphro [1, 17] : Εὐμεγέθη κάμηλον, μυδῶσαν ἤδη καὶ σκώληξιν ἐπιβρύουσαν. [Theocr. 22, 43 : Ἄνθεα ... ὅσσ' ἔαρος λήγοντος ἐπιβρύει ἂν λειμῶνας. ῠ]

[Ἐπιβρωμάομαι, Indignor. Callim. Del. 56 : Ἥρην ... ἣ μὲν ἁπάσαις δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διὶ παῖδας ἐξέφερον. Proprie vero Admugio, vel potius, si lat. diceretur, Adrudo, de asinis, unde Nicet. Ann. 20, 3 : Γυναιξὶν ὀνηδὸν ἐπιβρ., ἐπιχρεμετίζω, ut 19, 4, de libidinosis. Cit. Schneid.]

Ἐπιβρώσκω [Ἐπιβιβρώσκω], Insuper comedo, Præterea comedo. Callim. H. in Jov. [49] : Ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως· potest enim ibi esse tmesis, vel ἐπὶ seorsum accipi. [Huc Kust. referebat gl. Hesychii : Ἐπεβάρος, ἐπανέκαμψεν (ἐπενέκαψες Kust. quod -ψας dicendum fuisset). Parum probabilis conjectura. L. D. Pass. Galen. vol. 14, p. 74, 10 : Ὅλης τῆς κομιζομένης πόας ἐπιβεβρωμένης πολλάκις ἄνωθεν ὑπὸ τῶν καμήλων. Hase.] B

[Ἐπιβῠθίζω, Mergo. Theophyl. Epist. 32, de fluvio : Ἐπεβύθισε τὰ νεόγονα τῶν ἀμπέλων. Schneider.]

[Ἐπιβύθιος, ὁ, ἡ, Qui est in fundo mersus. Theophyl. Hist. p. 140, C. L. Dind.]

Ἐπιβύστρα, ἡ, Obturamentum, vel Obturatrix, Obstructrix. Lucian. Lexiph. [c. 1] : Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε, ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελὶς, Sordes aurium, quæ eas obstruunt et obturant, ne vox penetrare queat.

Ἐπιβύω, Obturo, Obstruo. Aristoph. [Pl. 379] : Τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασιν τῶν ῥητόρων. [Theophyl. Sim. Ep. 17 : Τὸν λαιμὸν τοῖς δώροις τοῦ Λευκίππου ἐπέβυσεν. Procop. Vand. 2, 19. Hesych. v. Ἐπιβυσάτωσαν. Med. Mihi obturo. Lucian. Timon. c. 9 : Ἐπιβυσάμενον τὰ ὦτα· ubi v. Hemst. ῡ] C

Ἐπιβωμίζω, etiam reperitur pro Ad aras sacrificò : unde ἐπιβωμίζοντι ab Hesych. exp. θύοντι.

Ἐπιβώμιος, ὁ, ἡ, [Qui est in ara vel ad aram]. Gregor. : Ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτων, Ignem super ara accendens. Idem in Theophan., Καὶ Λαχωνικῶν ἐφήβων ἐπιβώμιον αἷμα ξαινομένων ταῖς μάστιξι. Et ἐπιβώμια ξαίνεσθαι, quod citat Bud. ex eod. Gregor. p. 118, et Pausan. in Laconicis ἐπιβώμιον μέλος, Carmen ad aras : quod Polluci [4, 79] idem est cum σπονδεῖον. [Æschyl. fr. Bassar. ap. schol. Nic. Ther. 284 : Κἀπιβωμίῳ ψόλῳ. Eur. Andr. 1024 : Οὐδ' ἔτι πῦρ ἐπιβώμιον ἐν Τροίᾳ θεοῖσιν λέλαμπεν· El. 715 : Σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυ πῦρ ἐπιβώμιον Ἀργείων. Apoll. Rh. 4, 1129 : Ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες. Theocr. 16, 26 : Αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια ῥέζειν. De sacris gentilium Greg. Nyss. vol. 2, p. 611, D : Τὸ ἐπιβώμιον λύθρον. Et vol. 3, p. 74, B. Et femin. 466, B : Ταῖς ἐπιβωμίοις κνίσαις. Altera significatione Hippocrates, cujus Ἐπιβώμιος (λόγος) legitur p. 1291, et memoratur Erotiano Gl. p. 24. Diod. Exc. Val. p. 616, 47 : Πρὸς αὐτοῖς τοῖς ἀδύτοις ἐπιβώμιος μιαιφονηθείς. Meleag. Anth. Pal. 9, 453, 1 : Αὐτὸς ὁ βοῦς ἱκέτης ἐπιβώμιος ... μυκᾶται. || I. q. ἐπιβωμίτης, quod v. Inscr. Att. ap. Spon. 2, 331. Weigel. De Demosthene in Calaurea ἐπιβωμίῳ Visconti Mus. Pioclem. t. 3, p. 37 (d). Hase.] D

[Ἐπιβωμιοστᾰτέω, Sto ad aram. Eur. Heracl. 44 : Νέας γὰρ παρθένους αἰδούμεθα ὄχλῳ πελάζειν κἀπιβωμιοστατεῖν.]

[Ἐπιβωμὶς, ἰδος, ἡ, Altarium, Gl.]

[Ἐπιβωμίτης, ὁ. Lysimachus ap. Joseph. C. Apion. 1, 34 : Τούς τε ἱερεῖς καὶ ἐπιβωμίτας προσκαλεσάμενον. Sacrificos interpretatur Toup. Emend. vol. 4, p. 265. V. Ἐπιβώμιος.]

[Ἐπιβωστρέω, Exclamo. Theocr. 12, 35 : Ὄλβιος ὅστις παισὶ φιλήματα κεῖνα διαιτᾷ· ἦπου τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβωστρεῖ Αυδίῃ ἶσον ἔχειν πέτρῃ στόμα. Ubi est var. ἐπιβωτᾷ, de qua dictum in Βωτάω.]

[Ἐπιβωτάω.] Ἐπιβωτᾷ, Herodot., Eust. [V. Βωτάω.]

Ἐπίβωτος, Hesych. λεῖος. ὁμαλός [Levis, Planus. Ἐπίβατος Kuster. V. etiam Ἐπιβόητος].

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, i. q. βώτωρ et βωτὴρ, Pastor. Hom. Od. N, [222] : Νέῳ ἐπιβώτορι μήλων. [Ubi al. ἐπιβήτορι. V. intt. ad Hesych.]

Ἐπίγαιος, Qui super terram est, ἐπιχθόνιος.

[Ἐπιγαιόω, ap. Zosimum 2, 35, 4 : Ἐπεγαιώθη δὲ καὶ τῆς περὶ αὐτὴν θαλάσσης οὐκ ὀλίγον, cum Sylburgio scribendum ἀπεγαιώθη, ut est 4, 20, 5, vel potius ἀπεγεώθη. L. Dindorf.]

Ἐπιγαμβρεία, ἡ, Connubiorum junctio. At Eust. Ἐπιγαμβρίαν, cum solo ι, appellare videtur Affinitatem, quæ est ex juncto matrimonio. [Ἐπιγαμβρία, Affinitas, Gl. Schol. Nicand. Th. 2 : Παὸς σημαίνει τὸν ἐξ ἐπιγαμβρίας οἰκεῖον. Schol. Aristot. p. 11, 33, 34; schol. Aristid. p. 106 ed. Fromm.; Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 152, 8. Cum ἐπιγαμία confus. in schol. Hesiodi Op. 45. Ceterum orthographia ἐπιγαμβρεία, quam postulat formatio ab ἐπιγαμβρεύω, fere evanuisse ex libris videtur. L. Dind.]

[Ἐπιγάμβρευμα, τὸ, i. q. præced. Schol. Eur. Or. 477. Boiss.]

[Ἐπιγάμβρευσις, εως, ἡ, i. q. ἐπιγαμβρεία. Cod. Bar. 159 ap. Cramer. in Mus. philol. vol. 2, p. 114 : Κηδεία ἡ ἐπιγ. L. Dindorf.]

[Ἐπιγαμβρευτὴς, ὁ, Qui fratris uxorem ducit. Aquila Deut. 25, 7. Schleusn.]

[Ἐπιγαμβρεύω.] Ἐπιγαμβρεύειν ex lxx Interprr. affertur pro Generum esse, qua in signif. et ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur ex 1 Reg. : item Generum facere, dando filiam. Et Ἐπιγαμβρεῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν ex Esdra [9, 14] pro Cum populis terræ jungere matrimonia. [Conf. Reg. 1, 18, 22 seqq. Exc. ante Jo. Lyd. De mens. 13, p. 12 Rœth. : Ἐπιγαμβρεύσας (Æneas) Λατίνῳ.] Et ἐπιγάμβρευσαι αὐτὴν ex Gen. [38, 8] pro Duc eam uxorem. Rectius tamen Beza Matth. 22, [24] : Ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, vertit non simpl. Ducet uxorem, sed Ducet affinitatis jure. [Alia constr. anon. ap. Bandin. Cat. Bibl. Med. vol. 1, p. 93, B, ιγ' : Ὅτι οὐ δεῖ Χριστιανοὺς ἐπιγαμβρεύειν πρὸς αἱρετικούς, Jungere matrimonia cum. Georg. Acrop. p. 5, A : Ἄννα, εἰς ἣν Θεόδωρον τὸν Λάσκαριν ἐπεγάμβρευσεν, Quam Theodoro despondit. L. Dindorf.]

[Ἐπιγαμβρία. V. Ἐπιγαμβρεία.]

Ἐπιγᾰμέω, q. d. Superduco uxorem, vel Insuper duco uxorem. Andoc. [p. 16, 46] : Ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα. Ex pass. Plut. [Themist. c. 32, Cat. maj. c. 27] : Ἐκ τῆς ἐπιγαμηθείσης γενόμενος, Ex secunda uxore natus. VV. LL. [Diod. 16, 93.] In iisd. ἐπιγαμεῖν μητρυιὰν ex Soph. [immo Eur. Alc. 305 : Καὶ μὴπιγήμῃς τοισδε μητρυιὰν τέκνοις.] At Bud. ex Plut. citat ἐπιγαμεῖν per se pro Superducere novercam filiis. [Cat. maj. c. 24 : Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα Τιμώνασσαν· Comp. Arist. c. Cat. c. 6.] Idem ἐπιγαμεῖν πόσει πόσιν ex Eur. [Or. 588] affert, pro Superinducere marito maritum.

[Ἐπιγαμήλιος, ὁ, ἡ, Nuptialis. Eumath. Ism. 6, p. 213 : Οὐκ ἐπιγαμηλίοις ἀλλ' ἐπιτυμβίοις σπένδομαί σοι χοαῖς. Kall.]

Ἐπιγαμία, ἡ, Affinitas, ut ἐπιγαμίας ἀλλήλοις ποιεῖσθαι, Xen. [Cyrop. 1, 5, 3. Demosth. p. 29, 1, 4 : Ἐπιγαμίαν ποιήσασθαι, de connubio gentium. De principibus Diod. 12, 51; 14, 44 (et 106, 107; 20, 40). Activo Josuæ 23, 12 : Ἐπιγαμίας ποιήσητε πρὸς αὐτούς. Dio Cass. 48, 5 : Συγγένεια ἡ ἐκ τῆς ἐπιγαμίας.] Et Jus contrahendi affinitatem. Connubium [Gl. Xen. Cyrop. 3, 2, 23 : Ἐπιγαμίας εἶναι καὶ ἐπεργασίας· H. Gr. 5, 2, 19. Plato Polit. p. 310, B : Τοὺς τῶν ἐπιγαμιῶν δεσμούς. Decr. Byz. ap. Demosth. p. 256, 6 : Δεδόχθαι τῷ δάμῳ τῷ Βυζαντίων καὶ Περινθίων Ἀθηναίοις δόμεν ἐπιγαμίαν. Strabo 5, p. 231 : Ἐπιγαμίαι ἦσαν πρὸς ἀλλήλους. Schol. Hesiod. Op. 45 : Αἱ πρὸς βάρβαρα ἔθνη ἐπιγαμίαι. || Ead. signif. qua supra ἐπιγαμεῖν, Athen. 13, p. 560, C : Ὁ Ἡρακλέους (οἶκος ἀνετράπη) διὰ τὴν Ἰόλης ἐπιγαμίαν, Propter Iolen insuper in matrimonium ductam. Cit. Schneid.]

[Ἐπιγάμῐος, ὁ, ἡ, Nuptialis. Georg. Codin. De of-

fic. 17, 29: Τὴν ἐπιγάμιον τελετήν. L. D. Philo vol. 2, p. 301, 21: Καὶ τὰς μὲν ἐπιγαμίους ... ἀπεργαζομένους. Hase.]

Ἐπίγαμος, ὁ, ἡ, Nuptui proximus, Nubilis, [Viripotens, huic add. Gl. Πατρῷος interpr. Hesych., quod suspectum.] Herodot. 1, [196]: Ὅσοι μὲν δὴ ἔσκον εὐδαίμονες Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι. [Plato Ep. 13, p. 361, D.] Dem. [p. 1009, 14]: Καὶ διὰ τοῦτό μοι εἶναι θυγατέρα ἐπίγαμον.

[Ἐπιγᾰνόω, Nitidum et splendidum reddo. Alexis ap. Athen. 3, p. 117, E: Εἶθ' ἕψων ποιῶ μυελὸν, ἀφεῖλόν τ' ἐπιγανώσας σιλφίῳ.]

[Ἐπιγάνυμαι.] Ἐπιγάννυμαι, Insulto. Hesych. tamen simpl. χαίρω. [Ita Greg. Nyss. vol. 1, p. 782, D: Ἐν εὐφροσύνῃ ἑκάστῳ τῶν παρόντων ἐπιγαννύμενος. Tzetz. Hist. 6, 612. Priorem interpr. HSt. duxit ex gl. Suidæ.: Ἐπιγάννυται, δοτικῇ, ἐπιχαίρει. Formam Ἐπιγανύσχεσθαι ex Zachar. Mytilen. Dial. p. 170 med. citat Boiss. L. Dindorf.]

Ἐπιγάστρῐον, τὸ, q. d. Superventrale, [Ventrale, Gl.] Quod est a pectore ad pubem usque, Cam. Vel, inquit, ἐπιγάστριον, Pars supra umbilicum; ut ὑπογάστριον, Pars infra umbilicum. Pollux [2, 170] ἐπιγάστριον circum umbilicum nominat, impositum hepati et lieni; et quicquid infra umbilicum sit usque ad pubem, ὑπογάστριον vocat: ἐπιγάστριον, ait Gorr., Tota ea caro, quæ ab imis costis ad pubem usque protenditur, quasi ἐπὶ τῇ γαστρὶ κειμένη, Quod ventri incumbat. Idem ἐπιγάστριον interpr. Abdomen, addens ex Celso, esse Partem humani corporis, quæ a coxis et pube sursum versus ad præcordia pervenit. Reprehenditque eos, qui ἐπιγάστριον esse putarunt eam tantum partem, quæ supra umbilicum est, quæque jecinori et lieni incumbit. [Plut. Mor. p. 559, F: Τοῦ ἥπατος ὑπούλου γεγονότος ἀμύττειν τὸ ἐπιγάστριον. Aret. p. 23, 37, 42. L. D. Galen. vol. 6, p. 64, 16; 65, 18; 152, 5; 173, 10; 174, 7, aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπιγάστριος, ὁ, ἡ, Ventri deditus, βίος, Clem. Al. p. 173. Wakef.]

[Ἐπιγαυριάω, Insulto, Gl. Lætor, Exsulto aliqua re. Greg. Nyss. vol. 2, p. 759, D: Μόνῃ ταύτῃ τῇ ὑπολήψει τὸν θεὸν ἐπιγαυριῶντα καὶ εὐφραινόμενον ὥς τινι τῶν ὑπερεχόντων ἀγάλλεσθαι. L. D. Basil. t. 1, p. 1097, A: Ἀφαιρεθήσεσθαι τὸ κῦδος ᾧ ἐπεγαυρίων. Hase.]

Ἐπίγαυρος, ὁ, ἡ, Hesychio ἰσχυρὸς, Validus, Robustus.

[Ἐπιγαυρόω, Superbum facio, Erigo, Extollo, Orno. Plut. Mor. p. 78, C: Ἐπιγαυροῦσιν ἑαυτοὺς, ὥσπερ ὁ Σόλων κτλ. 644, D: Τὸν μὲν πένητα ἐπιγαυροῖ (fortuna). Dio Cass. 56, 3: Προσέτι καὶ ἄλλαις τιμαῖς καὶ ἀρχαῖς ἐπιγαυρώσω, et ib. 41.] Ἐπιγαυρόομαι, Efferor animo et ferocior reddor ob. Ap. Xenoph. ἐπιγαυρωθεὶς exp. Lætatus, Lætior factus, Cyrop. 2, [4, 30]: Ταῦτα ἀκούσας καὶ ἐπιγαυρωθεὶς τῇ ἐντολῇ Κύρου, Suid. exp. ἀνδρωθεὶς [ἄδρωθεὶς Hemst.], θρασυνθείς: Hesych. rectius ἐπαρθείς. [Cum dat. etiam Themist. p. 143, C. Absolute p. 219, C, Plut. Mor. p. 760, F, Oth. c. 17.]

[Ἐπιγδουπέω. V. Ἐπιδουπέω.]

Ἐπίγεια, τὰ, iisd. VV. LL. Rudentes etiam dicuntur, et πρυμνήσια, Funes quibus navis litori alligatur. In qua tamen signif. supra habes ἀπόγεια. [Pollux 1, 93, inter instrumenta navis: Ἐπίγεια, πρυμνήσια, ubi ἐπίγαια libri deteriores. Conf. 10, 134. Aristoph. fr. Babylon. ap. Harpocrat. v. Ἐπιβάτης, idemque cum aliis ap. eund. v. Ἐπίγειον. V. Ἐπίγυον.]

[Ἐπιγεΐζω, In terra versor. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. p. 1074: Ψυχὴ ἀνθρωπευομένη καὶ ἄλλως ἐπιγεΐζουσα.]

[Ἐπίγείνομαι. V. Ἐπιγίγνομαι.]

Ἐπιγειόκαυλος, ὁ, ἡ, Cujus caulis humilis est, nec a terra elevatus. Humicaulis, ut Gaza vertit, seu, ut Bud., Qui caulem rectum non habet, sed humi stratum, nisi aliud apprehenderit, qui ob id περιαλλόκαυλος: cui contr. ὀρθόκαυλος: q. d. Sessilis; ut ἐπιγειόκαυλος θάμνος ap. Theophr. H. Pl. 9. [Iterum HSt.:] Ἐπιγειόκαυλος, Cujus caulis humilis est et in terra veluti serpit. Theophr. H. Pl. 6, [4, 5] de cneco: Ἡ δ' ἑτέρα δασεῖα, καὶ τοὺς καυλοὺς ἔχει σογχώδεις, ὥστε τρόπον τινὰ ἐπιγειόκαυλος γίνεται· διὰ γὰρ μαλακότητα τῶν καυλῶν κατακλίνεται πρὸς τὰς ἀρούρας. I. e., interpr. Plinio 21, 15, Altera hirsutior, torosiore caule, et qui pæne humi serpat. Quid vero ἐπ. sit, tum sequentia ejus verba declarant, tum ex alio Ejusd. l. in Καυλὸς cit. [H. Pl. 6, 4, 10] una cum Plinii interpretatione, cognosci potest. [Conf. ib. 7, 8, 1.]

Ἐπίγειον, τὸ, ap. Ptolem., ut tradunt VV. LL., dicitur Apsis ima planetarum, et in circulis, qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cujus curvatura atque margine cum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc comparet, ut remotissimus cum evagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit: vulgo Augem vocant.

Ἐπίγειος, ὁ, ἡ, Qui supra terræ superficiem est, Humi repens: ut ἐπίγειοι μύκητες, Athen.; ἐπίγειον φυτὸν, Philo. [Ζῷα Plat. Reip. 8, p. 546, A, ubi præcesserat φυτοῖς ἐγγείοις. Theophr. H. Pl. 4, 11, 13: Γένος καλάμου ἐπίγειον. Ubi contrarius est aquatili. Aliter ib. 3, 18, 6: Πολυειδὴς δὲ ὁ κιττός· καὶ γὰρ ὁ μὲν ἐπίγειος, ὁ δὲ εἰς ὕψος αἰρόμενος· et C. Pl. 2, 5, 1: Τῶν ὑδάτων τῶν ἐπιγείων, a quibus distinguuntur Cælestia.] Et generalius, Qui est supra terram; et γήϊνος, Suid. [Θεοὶ ἐπίγειοι, Dii terrestres, Gl. Poll. 1, 23. Axioch. p. 368, B: Ὁ ἐπίγ. ἄνθρωπος. Epigr. Anth. Pal. App. 369: Ἧς ἐπιγείων παρθενικὴν ζώνην οὔτις ἔλυσε βροτῶν. Ἐπίγειον, Terreum, Gl. Plut. Mor. p. 566, D· Τὸ τῆς ψυχῆς ἐπίγειον. Forma Dor. Ἐπίγηος ap. Ecphantum Stob. Fl. vol. 2, p. 325: Τὰν ἐπίγηον χώραν, quanquam ib. est ὁ ἐπίγειος βασιλεὺς et τᾶς ἐπιγείου φαυλότατος. L. Dindorf.]

[Ἐπιγειόφρων, ὁ, ἡ, Terrestria cogitans. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 138 Comb. Boiss.]

Ἐπιγειόφυλλος, ὁ, ἡ, Cujus folia humilia sunt nec a terra elevata. Humilis et sessilis, Bud. addens ab ἐπικαυλόφυλλος differe. [Iterum HSt.:] Ἐπιγειόφυλλος, Humi sparsa folia habens, Ab radice tantum foliatus, ut a Gaza Hesych. Theophr. H. Pl. 8, 9 [9, 10, 2].

[Ἐπιγεισόω, Suggrunda sepio. Hesych.: Ἐθρίγκωσεν, ἐπεγείσωσε.]

[Ἐπιγειτνιάω, Vicinus sum. Hesych.: Ἐπιχωρεῖ, ἐπιγειτνιᾷ. Wakef.]

[Ἐπιγείως, Supra terram, In hoc mundo. Pseudochrys. t. 7, p. 308, 4: Βασιλεύοντα ἐπ. Hase.]

[Ἐπιγελαστὴς, ὁ, Irrisor, et forma Dor. Ἐπιγελαστὰρ, ὁ καταγελῶν, Λάκωνες, ap. Hesych. De qua Valcken. ad Adon. p. 278, B. Sed hæc est correctio Musuri. Codex ἐπιγελαστικά. Quod potest videri scribendum Ἐπιγελαστικὸρ, ut supra Ἐξικόρ. L. Dind.]

[Ἐπιγέλαστος, ὁ, ἡ, Irridendus, Ridiculus. Greg. Nyss. vol. 2, p. 860, B: Ὡς οὐχὶ γελωτοποιῶν τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰς ἐπιγελάστους ταύτας ἐξεθέμην φωνάς. Conf. vol. 3, p. 87, D, 562, C. L. Dindorf.]

[Ἐπιγελάστως, Ad irridendum, Ridicule. Greg. Nyss. vol. 2, p. 546, D: Τοῦτον οὕτως ἐπ. κπτύσας τὸν λόγον. L. Dindorf.]

Ἐπιγελάω, Arrideo. [Plat. Reip. 3, p. 398, C: Καὶ ὁ Γλαύκων ἐπιγελάσας ... ἔφη· Phæd. p. 62, A: Ἡρέμα ἐπιγελάσας.] Xen. Apol. [28, et alibi sæpius]: Τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. [Theophr. Char. 2, 3: Σκώψαντι ἐπιγελάσαι. Latiori signif. Aristoph. Thesm. 978: Ἑρμῆν δὲ Νόμιον ἄντομαι καὶ Πᾶνα καὶ Νύμφας φίλας ἐπιγελάσαι προθύμως ταῖς ἡμετέραισι χαρέντα χορείαις.] || Item pro Illudo, Insulto, [Irrideo, Gl.] ut Lucian.: Ὄσγε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. Ap. Eund.: Ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδώνιον. [D. mort. 2, 1; 6, 4. Arrian. Exp. 4, 12, 3: Τὸν δὲ ἐπιγελάσαι τῷ σχήματι τοῦ Πέρσου. Chilo ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 111: Τῷ δυστυχοῦντι μὴ ἐπιγέλα. Greg. Nyss. vol. 2, p. 696: Ἐπιγελάσαι τῷ ἀσυναρτήτῳ τῶν λόγων.] || At ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα, ap. Aristot. Probl. [23, 1, 24] redditur ex Gazæ interpr. Fluctus superfringitur. [Figurate sic etiam Plut. Mor. p. 27, F: Καὶ γὰρ οὗτος (Sophocles) εἴωθεν ἥθεσι φαύλοις καὶ ἀτόποις πράγμασι λόγους ἐπιγελῶντας καὶ φιλανθρώπους αἰτίας πορίζειν· 1087, E: Αἱ δὲ ἡδοναὶ καθάπερ αὖραι πρὸς ἑτέραις ἕτεραι τοῦ σώματος ἄκραις ἐπιγελῶσαι διαχέονται· 1103, C: Χαρὰν οἷον αὐγὴν ἐπιγελῶσαν τοῖς ἀγαθοῖς. || Per tmesin Callim. Dian. 149: Θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ ἄλληκτον γελόωσι. Et ordine inverso Hom. Il. Ψ, 840: Γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.]

[Ἐπιγεμίζω, Onero, Onus impono, Impono. Nehem. 13, 15 : Ἐπιγεμίζοντας ἐπὶ τοὺς ὄνους καὶ οἶνον καὶ σταφυλὴν καὶ σῦκα καὶ πᾶν βάσταγμα. Antiatt. Bekk. p. 94, 23 : Ἐπισάξαι ἀντὶ τοῦ ἐπιγεμίσαι.]

[Ἐπιγένειος, ὁ, ἡ, Barbam attingens. Greg. Naz. Invect. 2 in Jul. : Οὐ δίψῃ κολαζόμενος ἐν λίμναις ἐπιγενείοις (ut Tantalus in Orco).]

[Ἐπιγενεσιουργὸς, ὁ, ἡ, i. q. γενεσ., Creator, Creatrix. Clem. Al. Str. 5, p. 668 : Ἡ πρᾶξις ἡ ἐπιγ.]

Ἐπιγένημα, τὸ, est Quod ad aliquam rem quasi superaccedit : ut ἐπιγένημα in morbo dicitur Affectus ille, qui ex primario affectu consequitur. Suid. vero id particularius exp. τὸ ἐξ ὑστέρου τοῖς τραύμασιν ἀναφυόμενον, ap. Polyb. : Δεῖ τοὺς ὀρθῶς βουλευομένους περὶ τοῦ πολέμου, καθάπερ καὶ τοὺς ἐν ταῖς ἀῤῥωστίαις, μηδὲν ἧττον τῶν ἐπιγενημάτων ποιεῖσθαι λόγον ἢ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑποκειμένων παθῶν. [Recte ap. Suid. duplici νν scriptum ἐπιγέννημα tam in lemmate quam in l. Polybii, quæ una vera scriptura est, quum non sit Græcum ἐπιγένημα. Antyllus Oribasii p. 181 ed. Mai : Τῶν ἐκ γενετῆς λειποδέρμων οἱ κατ' ἐπιγέννημα δυσθεραπευτότεροι καθεστᾶσι· et ib. 183, ἐξ ἐπιγεννήματος. L. Dind. De hoc vocabulo Lobeck. ad Phrynichum, γέννημα dici figurate vetantem, p. 286 : « Neque ἐπιγέννημα, quod philosophi et medici usurpant, antiquum videtur. Σύμπτωμα νοσήματος ὅπερ ἔνιοι τῶν ἰατρῶν ἐπιγέννημα καλοῦσιν· ἀλλὰ τοῦτο τὸ ὄνομα οὐ πάνυ σύνηθές ἐστι τοῖς Ἕλλησι, Galen. De diff. sympt. 1, 1, 30, A, t. 7. » Plut. Mor. p. 910, E : Πῶς γίνεται ὁ πυρετὸς καὶ εἰ ἐπιγέννημά ἐστι, et ib. F, ubi sequitur ἐπὶ τοῖς φαινομένοις ὁρᾶται ὁ πυρετὸς ἐπιγενόμενος. Ap. Hippocr. p. 156, A : Παχέος μὲν ἐόντος τοῦ ἐπιγεννήματος, de lingua pituita obducta. De fructibus Hesych. v. Ἰμαλιὰ, quod interpr. τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, ἐπιγέννημα ἀλετρίδος (?). Plut. Mor. p. 637, E : Τὸ δὲ ᾠὸν ἐπιγ. εἶναι καθάπερ τὸ αἷμα καὶ τὸ γάλα, τοῦ ζώου μετὰ τροφὴν καὶ πέψιν. Longin. De subl. 6 : Ἡ γὰρ τῶν λόγων κρίσις πολλῆς ἐστὶ πείρας τελευταῖον ἐπιγέννημα. Diog. L. 7, 86 : Ὃ δὲ λέγουσί τινες πρὸς ἡδονὴν γίγνεσθαι τὴν πρώτην ὁρμὴν τοῖς ζώοις, ψεῦδος ἀποφαίνουσιν (Stoici)· ἐπιγέννημα γάρ φασιν κτλ. Ocell. Luc. 1, 8.]

Ἐπιγενὴς, ὁ, ἡ, affertur pro Indigena. [Ex Poll. 3, 15, qui εὐτελὲς, vile, dicit.] Puto significare etiam Natus post, vel ἐπίγονος. [Ita Poll. 4, 194 : Συγγενὲς, ἢ ἐπιγενὲς, de exanthemate. L. Dindorf.]

Ἐπιγένης, ὁ, Epigenes, n. pr. ap. Suid. [Cujus ll. v. in indice. Comicum cognominem sæpe citat Athenæus. Alii ap. Plat. Phæd. p. 59, B, Xen. Comm. 3, 12, Aristoph. Eccl. 931, Theophr. fr. 7, 1. Frequens etiam in inscrr. : v. Bœckh. vol. 1, n. 19; 158, p. 254, 27; 167, 16; 183, 7. Genit. Ἐπιγένου, ib. n. 412, 633. L. D.]

Ἐπιγεννάω, Aggenero, Insuper genero. [Theolog. arithm. p. 64, 15.: Ἡ ἑξὰς ἐπιγεννᾷ τὸν λς'. L. D. Ἐπιγεννηθεὶς, Innatus, Agnatus, Gl. Athen. 14, p. 653, D : Τὰ ἐπιγεγεννημένα (σῦκα).]

[Ἐπιγέννημα. V. Ἐπιγένημα.]

Ἐπιγεννηματικὸς, ἡ, ὸν, Agnatus, i. e. ἐπιγεγονὼς, Postea natus. Bud. ex Greg. De homine [vol. 1, p. 86, A : Ἐπιγεννηματικὴν εἶναι τῷ ἀνθρώπῳ τὴν πρὸς τὸ ἄλογον κοινωνίαν τε καὶ συγγένειαν. Vid. id. vol. 2, p. 824, D. L. D. Clem. Al. Str. 7, p. 860 : Ἐπιγ. γὰρ ἅπαν τῷ γνωστικῷ τὸ ἀγαθὸν, εἴ γε δὴ τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῷ ἐπίστασθαι καὶ πράσσειν ἐπιστημόνως ἕκαστον. Routh.] At quod Cic. De fin. 3, [9, 32] scribit, Sed in ceteris artibus, quum dicitur artificiose, posterum quodammodo et consequens putandum est : quod illi ἐπιγεννηματικὸν appellant : ab ἐπιγένημα, id vero ab ἐπιγίνομαι, deductum est. [Recte scriptum ἐπιγεννηματικὸν, quod figurate dicitur. V. Ἐπιγένημα. || Adv. Ἐπιγεννηματικῶς Chrysipp. ap. Galen. Dogm. Hippocr. et Plat. 3, 8 : Οὐκ ἄλλως ἐπιγ. γιγνομένων αὐτῶν, καθάπερ ἄλλοις ἄλλου συμπάσχειν πεφυκότος. Gataker. Greg. Nyss. vol. 2, p. 835, A. L. Dind.]

[Ἐπιγέννησις, εως, ἡ, Agnatio, Gl.]

[Ἐπιγέννητος, s. Ἐπιγεννητὸς, ὁ, ἡ, Agnatus. Heliodor. Oribasii p. 191 ed. Mai : Χειρουργία ὑδροκήλης τῆς ἐπιγεννητοῦ. L. D. Epiphan. vol. 2, p. 12, B : Οὐδὲν ἐν τριάδι κτιστὸν ἢ ἐπιγεννητόν.]

Ἐπιγεραίρω, Insuper muneror, vel Honore affi- A cio, Xenoph. [Cyrop. 8, 6, 11. Unde Poll. 6, 187.]

[Ἐπιγεύομαι, Degusto. Plut. Mor. p. 991, A : Διὰ λιμόν ποτε ἀνθρώπου καὶ κύων ἔφαγεν ὑπ' ἀνάγκης καὶ ὄρνις ἐπεγεύσατο. Ælian. N. A. 4, 15 : Ὁ λύκος ἐμπλησθεὶς εἰς κόρον οὐδ' ἂν τοῦ βραχίστου τὸ λοιπὸν ἐπιγεύσαιτο.]

[Ἐπιγεωμόροι, οἱ, sec. Etym. M. p. 395, 53 et Lex. rh. Bekk. An. p. 257, 10, τὸ τεχνικὸν ἔθνος, Artificum gens. Utroque l. male scriptum, ἐπιγεώμοροι.]

Ἐπιγηθέω, ut, Ἐπιγηθήσας τοῖσδε, Lætatus super his, vel de his. [In malam partem Æsch. Prom. 157 : Ὡς μήτε θεὸς, μήτε τὶς ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει· νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Brunck. Oppian. Hal. 1, 570 : Γάμῳ δ' ἐπιγηθήσαντες. Schneid. 5, 633. Quint. 2, 459. Wakef. Ap. Simplic. ad Epictet. p. 333 in ἐπιθήγοντες corruptum. Schneid.]

[Ἐπιγήθης, ὁ, Epigethes, n. viri Pellenensis, Plut. Arat. c. 32. L. Dind.]

[Ἐπιγηράσκω, Senesco super, Insenesco. Julian. Epist. 24, p. 34 ed. Heyl. : Ὥστε φησὶ καὶ Ὅμηρος ἐν Ἀλκινόου κήπῳ τοὺς καρποὺς ἀλλήλοις ἐπιγηράσκειν (Od. H, 120 : Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει). L. D. Pallad. Hist. Laus. p. 954, B : Ἀπροσκόπως ἐπιγηράσας. Hase.]

Ἐπιγῆτις, ιδος, ἡ, a nonnullis dicitur ἡ κληματὶς, Append. Diosc. 4, 7 [p. 462]. Nominis ratio ea esse putatur, quod humilis sit et per terram spargatur.

Ἐπιγίγνομαι, s. Ἐπιγίνομαι, Supernascor, s. Postnascor : unde οἱ ἐπιγινόμενοι, Posteri. Isocr. Helen. : Τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδένα τῶν ἐπιγινομένων ἀξιωθήσεσθαι. Sic [Herodot. 9, 85,] Thuc. non semel. [1, 71, 144; 2, 36, 44, 64. Xen. Comm. 4, 8, 10; Demosth. p. 689, 16. Plat. Phædr. p. 245, A, et τῶν ὕστερον ἐπιγ. Leg. 12, p. 969, A. Futurus, Gl. Addito dat. Herodot. 2, 49 : Οἱ ἐπιγενόμενοι τούτῳ σοφισταί. || Supervenio. Xen. Cyneg. 6, 19 : Ἐὰν μὴ οἷός τ' ᾖ κυνοδρομῶν ἐπιγίγνεσθαι αὐταῖς (canibus).] || Est item Adnascor, [Accresco, Gl.] : ut Theophr. C. Pl. 6 : Ζητήσειεν ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται, ἢ ἐπιγίνεται, καὶ πόθεν ἡ ἀλμυρίς. [|| Succresco. Thuc. 6, 26 : Ἡλικίας πλῆθος ἐπιγεγενημένης.] || Succedo, Subsequor, Sequor. [Hom. Il. Z, 148 : Ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη.] Thuc. sæpe : ut [4, 52] : Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους· et [ib. 3], χειμῶνος [2, 33, 103], item [3, 75] τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. [Νυκτὸς ἐπιγενομένης 3, 112. Et alibi cum dat. 4, 25 : Νὺξ ἐπεγένετο τῷ ἔργῳ.] Idem [3, 77] : Καὶ ὕστερον πάσαις ἅμα ναυσὶν ἐκείνους ἐπιγενέσθαι, Ipsum subsequi, ut interpr. Bud., qui et pro Interim venire sumi ait. [Diod. 13, 51, 76.] Pro Supervenio certe quum alibi ap. Eund. [3, 30; 4, 25, 93, 120; 7, 32.] accipitur, tum hic [3, 108] : Οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας Ἀκαρνᾶνες ἐπιγενόμενοι αὐτοῖς κατὰ νώτου. [Similia ap. eund. ἄνεμος ἐπεγένετο τῇ φλογὶ, 3, 74; πνεῦμα 2, 77; 4, 30; ὑετὸς 2, 4; χειμὼν de tempestate 4, 3; 8, 34; χρόνος ἐπιγιγνόμενος 1, 126; 4, 26. Et 2, 70 : Ἄλλα τε πολλὰ ἐπεγεγένητο αὐτόθι ἤδη βρώσεως πέρι· 1, 16 : Ἐπεγένετο ἄλλοις ἄλλοθι κωλύματα· 7, 87 : Οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἐπεγένετο αὐτοῖς· 8, 96 : Τοσαύτη ἡ ξυμφορὰ ἐπεγεγένητο. Et 2, 4, αἴσθησις· ib. 58, 64, νόσος· 49, πταρμὸς καὶ βράγχος.] Philo De mundo : Ζώοις ἐπιγίνεται τελευτή· V. M. 1 : Περαιοῦσθαι δὲ μελλόντων, σημεῖον ἐπιγίνεται τερατωδέστατον, Supervenit. Magis tamen proprie, Accidit. [Ita vert. Thuc. 5, 20 : Οἷς ἀρχομένοις (magistratibus) ἐπεγένετό τι.] Bud. reddit etiam Exorior, [Oborior, Gl.] Existo : ut Xen. [H. Gr. 1, 6, 20] : Ὕδωρ δ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Sed potest et hic reddi Supervenio [Gl. Herodot. 8, 70 : Νὺξ γὰρ ἐπεγένετο. Isocr. p. 121, A : Ἦν ἐπιγένηται πολὺς χρόνος. Cum dat. Herodot. 8, 13 : Πλώουσι αὐτοῖσι χειμών τε καὶ τὸ ὕδωρ ἐπεγίνετο· 37 : Ἐπιγίνεταί σφι τέρεα ἔτι μέζονα. Demosth. p. 946, 14 : Ἐπιγενομένης ἀῤῥωστίας τῷ Πασίωνι. Atque sic de morbis sæpius ap. Hippocr., de quo v. Foes. in OEcon. || Cum ἐπὶ Herodot. 8, 37 : Τὰ ἐπὶ τούτῳ δεύτερα ἐπιγενόμενα. Plato Soph. p. 252, D : Εἴπερ ἐπιγιγνοίσθην ἐπ' ἀλλήλοιν. || Simpliciter Contingo, Evenio, Plat. Reip. 9, p. 574, A : Αἱ ἐν αὐτῷ ἡδοναὶ ἐπιγιγνόμεναι· Phil. p. 37, B : Δόξῃ ἐπιγίγνεσθον ψεῦδός τε καὶ ἀληθές. || Forma syncopen passa Theognis 640 : Βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος. Per tmesin Hom. Od. P, 496 : Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν τέλος ἡμετέρῃσι γένοιτο. Forma Ion. et poet. Ἐπιγείνομαι, Pind. Pyth. 4, 47 : Τετράτων παίδων ἐπιγεινομένων. Epigr. ap. Tzetz. Hist. 1,

639, de cujus scriptura v. Jacobs. ad Anthol. Gr. vol. 6, p. 236.] || Oppos. τῷ ἀπογίνομαι, vide in illo. [Infit, Gl.]

[Ἐπιγιγνώσκω, s.] Ἐπιγινώσκω, Agnosco. [Hom. Od. Ω, 217 : Αἶκε μ' ἐπιγνοίη. Æsch. Ag. 1598 : Ἐπιγνοὺς ἔργον.] Thuc. 1, [132] : Καὶ παραποιησάμενος σφραγῖδα, ἵνα, ἢν ψευσθῇ τῆς δόξης, ἢ καὶ ἐκεῖνος μεταγράψαι τὶ αἰτήσῃ, μὴ ἐπιγνῷ. [Plato Theæt. p. 192, E : Σωκράτης ἐπιγιγνώσκει Θεόδωρον.] Julian. Imp. in Epigr. quod lusit in vinum hordeaceum [Anth. Pal. 9, 368]: Τίς; πόθεν εἶς, Διόνυσε; μὰ γὰρ τὸν ἀληθέα Βάκχον, Οὔ σ' ἐπιγινώσκω· τὸν Διὸς οἶδα μόνον· ubi quidam Οὔ σ' ἐπιγινώσκω vertit Te ignoro, quum multo magis conveniat Non te agnosco. Valde proprie usus est Basil. Epist. De vita solitaria : Ἐπέγνων σου τὴν ἐπιστολὴν ὥσπερ οἱ τοὺς τῶν φίλων παῖδας ἐκ τῆς ἐπιφαινομένης αὐτοῖς ὁμοιότητος πρὸς τοὺς τεκόντας ἐπιγινώσκουσι. Quo in l. Bud. quoque ἐπιγινώσκειν ait esse Agnoscere, addens et Noscitare pro illius verbi Agnoscere expositione. Idem in hoc Synesii l. (ubi animadverte participio jungi [ut Soph. Aj. 18 : Καὶ νῦν ἐπέγνως εὖ μ' ἐπ' ἀνδρὶ δυσμενεῖ βάσιν κυκλοῦντα. Xen. H. Gr. 5, 4, 12]), Εἰ δὲ ἐπιγινώσκεις ἀληθευομένην κατὰ σοῦ τὴν ὑποψίαν τῆς λήθης, διόρθωσαι μετανοίᾳ, itidem reddit verbo Agnoscere; ista enim sic interpretatur, Si agnoscis vera me causa deductum ad hanc suspicionem quod mei oblitus sis. Sed ubi l. illum Basilii affert, alios quoque verbi Agnoscere usus inesse isti verbo docet : ita scribens, Agnoscere autem verbum multis et aliis verbis a Græcis significatur, non tamen ut uno ipsi verbo omnia Latini verbi significata perinde complectantur. Et paucis interjectis, ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθέν, Partum agnoscere : quod Jurisperitorum verbum est. Et ἐπιγινώσκειν τὸν κίνδυνον, Agnoscere periculum : quod venditor facit ante rei traditionem vel admensionem, vel appensionem specierum. Synes. : Εἰ μὲν γὰρ ἡμᾶς ἔλεεῖς ὅτι μήπω φιλοσοφοῦμεν, ἐπιγινώσκω τοῦ θρήνου τὴν ἀλήθειαν. In Paud. ita legitur, Ὁ τὰ τοῦ ἀπόντος διοικῶν, ἔσθ' ὅτε ἐπιγινώσκειν ἀναγκάζεται τὸν τυχηρὸν κίνδυνον, Qui absentis negotia gerit, agnoscere interdum casum fortuitum cogitur. Hæc ille; sed fort. l. illum Synesii his immiscere non debuit. [Cum dat. et accus. Soph. El. 1297 : Ὅπως μητήρ σε μὴ πιγνώσεται φαιδρῷ προσώπῳ, Ex læto vultu. Cum nominat. partic. Ant. 960 : Κεῖνος ἐπέγνω μανίαις ψαύων τὸν θεόν. Cum genit. Pind. Pyth. 4, 279 : Ἐπέγνω μὲν Κυράνα ... δικαιᾶν Δαμοφίλου πραπίδων, Cognovit.] || Ἐπιγινώσκειν ap. Thuc. [2, 65 : Οἱ ἐκπέμψαντες οὐ τὰ πρόσφορα τοῖς οἰχομένοις ἐπιγιγνώσκοντες, Decernentes] non videtur solum esse Agnoscere (quam signif. manifeste habet in eo, quem ex eo protuli, l.), sed alicubi sonare quasi dicamus Post excogitare : de illis qui novum consilium pro re nata capiunt. [Similiter 3, 57 : Ἀνδρῶν ἀγαθῶν πέρι ... ἁπρεπές τι ἐπιγνῶναι, Decernere. || Cognosco, i. e. Specto. Hom. Od. Σ, 30 : Ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε μαρναμένους. Cognoscendi signif. etiam Polyb. 2, 11, 3 : Ἐπὶ τὴν νῆσον ἔπλει, βουλόμενος ἅμα μὲν ἐπιγνῶναι σαφῶς τὰ γεγονότα περὶ τὴν πόλιν, et ubi cum μαθεῖν conjungit 3, 32, 8 et ib. 9. Et 1, 65, 6 : Τὸν ... λεγόμενον ἄσπονδον πόλεμον τίνα φύσιν ἔχει, μάλιστά τις ἐκ τῶν τότε γεγονότων ἐπιγνοίη. Genes. 37, 1 : Ἐπίγνωθι εἰ χιτὼν τοῦ υἱοῦ σού ἐστι. Animadvertendi signif. Xen. OEc. 8, 1, et Cyrop. 8, 1, 33, et ib. 7, 3 : Σὺν τῷ χρόνῳ προϊόντι ἀεὶ συναυξανομένην ἐπιγινώσκειν εὐόκουν καὶ τὴν ἐμὴν δύναμιν. Et ubi etiam Cognoscendi signif. locum habet, Polyb. 3, 64, 7 : Ἐπιγνόντας τὴν παρουσίαν τῶν ἡμετέρων στρατιωτῶν, et ib. 68, 1. || Cognosco, i. e. Quæro, cum περὶ, in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 21, 72 : Περὶ δὲ τοῦ ἀδυνάτου βουλὰ καὶ ἄλια ἐπιγινωσκέτω, nisi potius vertendum, Decernat. L. D. || Ἐπιγνῶναι ἐνύπνια, Interpretari, Hesych. v. Συμβαλεῖν. Hemst. || I. fere q. Salutare, in N. T. et ap. scriptt. eccles. V. Vales. ad Euseb. H. E. 4, 14, p. 161, 2. De consuetudine mulieris cum viro Ruth. 3, 14 : Ἡ δὲ ἀνέστη πρὸ τοῦ ἐπιγνῶναι ἄνδρα τὸν πλησίον αὐτοῦ. L. Dind.]

Ἐπιγχενὶς, in VV. LL. esse dicitur Longa tabula s. Asser. Sed scrib. Ἐπηγχενὶς per η.

[Ἐπιγλισχραίνω, Glutinosum reddo. Hippocrat. p. 386, 29 : Τὸ πνεῦμα πυκνὸν ἐὸν ἐπιγλισχραίνει τὸ πτύελον.]

[Ἐπιγλίχομαι, Cupio, Appeto. Clemens Al. Pæd. p. 201 : Οὐδὲ μὴν ἐπιγλιχομένους παρεκτείνειν μέχρι πολλοῦ δεῖ, de esurientibus. ĭ]

Ἐπιγλῠκαίνω, Dulce reddo, Condulco s. Indulco. [Galen. vol. 14, p. 277, 12 : Ἵνα ἐπιγλυκάνω καὶ κατακεράσω τὴν χολήν. Hase. || Dulcesco. Theophr. C. Pl. 6, 15, 4 : Ὀσμὴν οἷον ἐπιγλυκαίνουσαν.]

Ἐπίγλυκυς, εια, υ, Dulcis, Subdulcis. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 10 : Ὁ μὲν γὰρ ἐπίγλυκύς ἐστιν, ὁ δὲ σφόδρα πικρός.]

[Ἐπιγλῠφὶς, ίδος, ἡ, Vulcanius et Scaliger restituebant in gl. Philoxeni Ἐπιγλφις, Cala, probante Hemst. ad Lucian. Dial. mort. 10, 9.]

[Ἐπιγλύφω, Inscalpo. Hesych. : Ἐπέγραψεν, ... ἐπέγλυψεν. Maccab. 1, 13, 29 : Πλοῖα ἐπιγεγλυμμένα. ŭ]

[Ἐπιγλωσσάομαι s. Ἐπιγλωττάομαι.] Ἐπιγλωττίζομαι, Cam. interpr. Convitium facio. Aristoph. Lys. [37] : Περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττίσομαι, i. e. οὐ λοιδορήσομαι, ut Poll. [2, 109] exp., s. οὐ φλυαρήσω, οὐ βλασφημήσω, ut Suid. Apud quem ἐπιγλωττήσομαι per η bis scribitur, quasi ab ἐπιγλωττέομαι [immo ἐπιγλωττάομαι. Sic etiam ap. Hesych. v. Οὐκ ἐπιγλ., in cod. Poll. et libris Arist.] Ἐπιγλωττωμένων etiam ap. Poll. [l. c.] reperitur, quod itidem exp. Convitiandi verbo λοιδορουμένων. Quo pertinet et ἐπιγλωσσώμεναι ap. Hesych., i. e. ἐπιλαλοῦσαι, quasi ab ἐπιγλωσσάομαι. Cujusmodi, in diversa tamen signif., est et ἐπιγλώσσω [ἐπιγλωσσῶ], quod idem Hes. ex Æschyli Heraclidis citat, pro ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. [Ἐπιγλωσσάομαι, quæ una vera forma est, Convitiandi significatione cum genit. jungit Æsch. Prom. 928 : Σύ θην ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. Id. significatione Male ominata loquendi, quam ponit Hesych., cum accus Cho. 1045 : Ἀλλ' εὖ γε πράξας μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά.]

Ἐπιγλωσσὶς, s. Ἐπιγλωττὶς, ίδος, ἡ, Lingua s. Ligula [Gl.]. Plin. 21, 37, Minorem linguam interpr. Est autem ἐπιγλωττὶς Polluci [2, 106, 115], ut Cam. interpr., Caruncula palato annexa interius juxta radicem linguæ, similis folio hederæ : cujus acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit, ne impetu quodam deferatur, et ne ad illud operculum resultet. Gorræo est Membrana cartilaginosa, rotunditatis oblongæ, laryngis meatui superposita, quæ ejus definitio e Galeno De usu partt. 7 petita videtur. Κλήϊθρον etiam ab Hippocr. eam appellari scribit Cam. et a Cic. Operculum asperæ arteriæ. Macrob. Saturn. 7, 15, Hippocratem [p. 268, 30] imitatus, scribit, impositam esse arte quadam et ope naturæ quasi claustrum mutuum utriusque fistulæ. De ejus duplici officio scribit Plin. et Macrob. ll. citt. et Gorr., quos consule. [Aristot. H. A, 1, 11 fin., 16; 2, 12; Aret. p. 5 (ap. quem p. 83, 89 perperam ἐπιγλωττίδος); Diod. 2, 56; Plut. Mor. p. 698, C; 699, C, D; schol. Hom. Il. X, 325, Rufus p. 56. L. D. A Galeno vol. 4, p. 278, 10, larynx dicitur ἐκ τριῶν μὲν συγκείμενος χόνδρων; ἔχων δ' ἐν αὐτῷ μέσῳ τὴν ἐπιγλωττίδα· conf. id. vol. 6, p. 672, 15; vol. 14, p. 713, 3 et 716, 11; vol. 19, p. 28, 1 et 380, 19, aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπιγναμπτὸς, ὴ, ὸν, Inflexus, Tortus. Hom. H. Ven. 87 : Εἶχε δ' ἐπιγναμπτὰς ἕλικας.]

Ἐπιγνάμπτω, Inflecto. Exp. et Intorqueo. Hom. [Il. Φ, 178 : Ἄξαι ἐπιγνάμψας δόρυ. Apoll. Rh. 2, 591 : Ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι. Med. Nicand. Al. 363 : Ἀπὸ βύβλου στρεπτὸν ἐπιγνάμψαιο κακῶν ἐρυτῆρα φάρυγγος.] Il. B, [14] metaph. : Ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη, Omnes flexit, i. e. Omnium animos flexit. [I, 514 : Ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν. Et A, 569, de quo l. HSt. :] Ἐπικνάμπτω, Inflecto. Hom. Il. A, [569] dicit ἐπικνάμψασα φίλον κῆρ, quod schol. exp. πραΰνασα, et paraphrastes ἐπικλάσασα. Possis Latine interpretari Infringens vel Torquens : ut vero hic dicit, Καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπικνάμψασα φίλον κῆρ, ita aliquanto ante, Σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις χωόμενος. Sed Ms. cod. et emendatiores edd. habent ἐπιγνάμψασα per γ. [Alii libri ἐπιγνάψασα cum Hesychio, qui etiam Ἐπιγνάψω posuit cum interpr. ἐπικλάσω et vitiosas scripturas ἐπέγκαψαν, ἐπέγκαμψαν. De qua orthographia iis quæ dicta sunt in Γνάμπτω vol. 2, p. 670, A, hic addimus locum Pauli Sil. Anth. Pal. 5, 217, 6 : Χρυσὸς

ἐπιγνάπτει τὰς σοβαροβλεφάρους, ubi Planud. ἐπιγνάμπτει. V. etiam var. script. in Apoll. l. c.]

[Ἐπιγνάπτω, Subigo. Lucian. Fugit. c. 28 : Νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας, de artificio fullonis. De orthographia v. in Κνάπτω.]

Ἐπίγνᾰφος, ὁ, ἡ, Interpolitus, Innovatus, VV. LL. ex Suida [v. Παλιναίρετα, quod interpr. τὰ ἐπεσκευασμένα καὶ οἷον ἐπίγναφα. Ἐπίγναφον, Interpolum; Ἐπίγναφα, Interpota (leg. Interpolata), Gl. Poll. 7, 77 : Δευτερουργῇ δὲ χλαῖναν ἐκάλουν ἣν οἱ νῦν ἐπίγναφον.]

[Ἐπιγνοφόω, Obscuro. Georg. Pisid. Acro. 2, 291, p. 12 : Λογισμῶν συγχύσεις τὸν νοῦν ἐπεκνόφωσαν ἐσκοτισμένον. Scr. ἐπεγν. L. Dind.]

Ἐπιγνώμη, ἡ, accipiendo quidem pro ἐπίγνωσις, esset Agnitio; sed ab Hesych. exp. διάγνωσις, quo aliud significari vidisti in ipso. Bene tamen convenit hæc expos. cum l. Luciani, in quo διαγινώσκειν dicitur περὶ τοῦ ἐπιγνώμονος : quem l. in nomine illo Ἐπιγνώμων habebis. Sed idem lexicographus huic expos. aliam præfigit, quæ magis mira videri possit; explicat enim per συγγνώμη, quo Veniam declarari scimus : interdum vero et quod Lat. Concessionem vocant, item Indulgentiam, ut suo loco ostendemus.

[Ἐπιγνωμονεύω, Arbiter sum, ut videtur, in inscr. Mantin. ap. Ross. Inscr. Gr. ined. fasc. 1, p. 4, n. 9 : Ἐπὶ ἱερέως τοῦ Ποσειδῶνος **ΗΟΥ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΕΠΙΓΝ[ΩΜ]ΟΝΕΥΟΝ[Τ]Ο[Σ] ΟΙΚΟ[Δ]ΕΣ[Π]ΟΙΝΙ[Α]ΝΟΥ ΤΟΥ [ΣΟ]ΛΩΝΟ[Σ Α]ΡΤΕΜΩΝ** Ἀρτέμωνος καὶ Ἑρμείας Ἰουνίου ἐλευθέρωσαν (sic) Διδύμην τὴν ἰδίαν δούλην. L. Dindorf.]

[Ἐπιγνωμονικὸς, ἡ, όν. Hesych. Presb. Serm. p. 986, E : Ἐπιγνωμονικῆς ταπεινώσεως. Interpr. : Exploratricis humilitatis. Hase.]

[Ἐπιγνωμοσύνη, ἡ, Prudentia, Cognitio, Arbitrium. LXX Prov. 16, 23. Dionys. Areop. p. 82, 114, 147. ὕ]

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ, Cognitor, Inspector, [Intercessor, Interventor, Gl.] Qui ad cognoscendum, judicandum, s. arbitrandum aliquid accitus est, Bud., afferens hunc Luciani l. [Hermot. c. 70] : Ἄδηλον ἔτι εἰ ὁ ἐπιγνώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν τὸν ὀρθῶς κρινοῦντα καὶ μή. Ap. Dem. [p. 978, 11] : Ἐπιγνώμονα τῆς τιμῆς εἶναι τοῦ παιδὸς, vertit, Pretium servi arbitrio suo constitueret et æstimaret. [Cum genit. etiam Plato Leg. 8, p. 828, B; 843, D; 847, C; 867, E. Greg. Nyss. vol. 3, p. 428, D : Ὁ τῶν πράξεων τοῦ θεοῦ βασανιστὴς καὶ ἐπιγνώμων. L. D. Ὁ παντὸς ἀληθοῦς ἐπιγνώμων, Sext. Emp. p. 302, 28; p. 573, 26, ubi in Xenoph. γνώμων legitur. Hemst. Tzetz. Exeg. Il. p. 14, 9 : Τέκνα δὲ (Ὁμήρου φαίην ἂν) τοὺς ἁπανταχοῦ γῆς καὶ θαλάττης τῶν ἐκείνου ἐπῶν ἐπιγνώμονας· et ib. 15, 18 : Τοῖς μὴ τῆς τούτων δυνάμεως ἐπιγνώμοσιν, Scientibus. Phot. Bibl. p. 100, 29; Eust. Opusc. p. 105, 85.] A Plut. autem [Cam. c. 18] ἐπιγνώμονας dici testatur Cognitores et arbitros, s. Disceptatores; ut fœciales rerum bellicarum. [Zosim. 1, 11 : Ἐπιστησάσης αὐτοῖς Οὐλπιανὸν ἐπιγνώμονα καὶ ὥσπερ κοινωνὸν τῆς ἀρχῆς. || I. q. συγγνώμων, Indulgens, Veniam dans. Mosch. 4, 71 : Ἐπιγν. δέ τοί εἰμι ἀσχαλάαν.]

[Ἐπιγνωρίζω, Significo. Xen. Cyn. 6, 23 : Ἐπιγνωρίζουσαι ἀληθῆ εἶναι ταῦτα. Nicet. Eugen. 8, 296 : Ὁμαρτήσασα χρηστή τις τύχη ὑμᾶς ἐπεγνώρισεν, ὡς ὁρᾶτέ, μοι, Indicavit. Ἐπιγνωρισθήσεται, Cognoscetur, Symm. Prov. 20, 11. Ap. Athanas. vol. 2 p. 273, E : Πῶς γνωσθήσεται ὁ τελευτήσας Αἰθίοψ λευκὸς ἀνιστάμενος, olim ἐπιγνωρισθήσεται. L. Dind.]

[Ἐπιγνωρισμὸς, ὁ, Agnitio. Athanas. vol. 2, p. 273, C : Ταῖς τῶν δικαίων ψυχαῖς, καὶ τοῦτο ὁ θεὸς τὸ ἀγαθὸν, λέγω δὴ τὸν ἐπιγνωρισμὸν, ἐδωρήσατο.]

[Ἐπιγνωσία, ἡ, i. q. ἐπίγνωσις. Joseph. Thessalon. in Gretseri Opp. vol. 2, p. 88, A. L. Dind.]

Ἐπίγνωσις, εως, ἡ, Agnitio. Herodian. 7, [6, 15] : Διασχολουμένῳ δὲ ἐκείνῳ πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, προσποιουμένους ὡς δὴ ἐροῦντάς τι οἷς εἶχον ὑποκολπίοις ξίφεσιν φονεῦσαι, Dein signis agnoscendis occupatum, pugionibus quos in sinu occultos haberent, de improviso confoderent, Polit. Est autem hoc in loco (ut istud obiter dicam) suspectus dativus διασχολουμένῳ. [Ap. Herod. rectius vertitur Cognitio, ut in Gl. Ead. signif. Polyb. 2, 7, 6 : Οὔτε τὸν πραγματικὸν οὐδὲν οἷόν τε κατὰ τρόπον χειρίσαι ἄνευ τῆς τῶν προειρημένων ἐπιγνώσεως· 31, 4 : Τὴν τῶν παρεληλυθότων ἐπ. Plut. Mor. p. 1145, A : Τὴν τῆς μουσικῆς ἐπ. Et sine genit. Nicom. Introd. ar. 1, 8, p. 77, 33. Cum genit. et præp. περὶ Philo Belop. p. 59, 2 : Περὶ ὧν τὴν ἐπ. ἕξεις διὰ τῶν μελλόντων λέγεσθαι. Agnitio vero ap. Diod. 17, 14 : Μετὰ τὴν ἐπ. διατρεπομένης.] Ap. Paulum aliquoties ἐπίγνωσις ἀληθείας : ap. Eund., ἐπίγνωσις ἁμαρτίας. [Εἰς ἐπ. ἔρχεσθαι, sc. sui, Maccab. 2, 9, 11.]

[Ἐπιγνωστέον, Cognoscendum, Sciendum. Nicomach. Introd. ar. 2, 6, p. 114, 36 : Ἐπ. ὅτι ... ἐστί. L. Dindorf.]

[Ἐπιγνωστικὸς, ἡ, όν, Agnoscens. Eust. Op. p. 265, 40 : Οἴησιν δὲ λέγω οὐ τὴν, ὡς ἂν εἴποι τις, ἐπιγνωστικὴν, καθ' ἣν γινώσκων τις ἀγαθοπραγεῖν οἴεται ἀγαθὸς εἶναι.]

[Ἐπίγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitus, Notus. LXX Job. 18, 20 : Οὐκ ἔσται ἐπ. ἐν λαῷ αὐτοῦ.]

[Ἐπιγογγύζω, Admurmuro. Hesych. : Ἐπιτρύζουσιν, ἐπιγογγύζουσιν. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 33, E. L. D. Clem. Const. apost. 3, 19 : Μὴ ἐπιγογγύζοντες, μηδὲ διαστασιάζοντες. Hase.]

[Ἐπιγόνα, ἡ, Epigona, n. mulieris Milesiæ ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 507, n. 706. Infra Ἐπιγόνη. L. Dindorf.]

[Ἐπιγονάτιον, τὸ, Mappula, ornamenti species, episcoporum Græcorum propria. Exx. v. ap. Ducang. Gl. p. 1643 sq.]

Ἐπιγονᾶτὶς, ίδος, ἡ, v. in Ἐπιγουνίς. [De vestimento muliebri sic dicto Eust. Il. p. 976, 15 : Λέγεται δὲ, φησὶν (Pausanias), ὑπ' ἐνίων ἐπιγονατὶς διότι μέχρι γονάτων διήκει. || Patella. Galen. vol. 2, p. 303, 3 : Μέχρι τῆς ἐπιγονατίδος τε καὶ μύλης ὀνομαζομένης. Ejus descriptio ib. p. 775, 13, ubi additur : Ὀνομάζουσι δὲ τὸ ὀστοῦν τοῦτο τινὲς μὲν ἐπιγονατίδα, τινὲς δὲ μύλην. De ead. Galen. vol. 14, p. 796, 17, et vol. 19, p. 99, 13. Hase.]

Ἐπιγόνειον, τὸ, Organum quoddam musicum, quadraginta intentum fidibus, ab Epigono inventore; Poll. 4, [59. Athen. 4, p. 183, C, qui eundem memorat 14, p. 637, F. Ab eodem dicti Ἐπιγόνειοι, Epigonei, s. Sectatores Epigoni, ap. Aristox. Harm. el. 1, p. 3 : Λᾶσός τε καὶ τῶν Ἐπιγονείων τινές. V. Meibom. p. 79. L. Dind.]

Ἐπιγονὴ, ἡ, Instauratio generis, Subsidium generis. [Soboles, Gl.] Lucian. [Timon. c. 3] : Ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος, i. e. παλιγγενεσίαν, Secundam generationem, Bud. Plut. [Mor. p. 506, F] : Ἐπιγονὴν λαμβάνει καὶ πολλαπλασιασμόν. [Ubi figurate de oratione. Proprie p. 408, C : Φορᾶς καρπῶν πέρι καὶ βοτῶν ἐπιγονῆς· Fab. Max. c. 4 : Αἰγῶν καὶ συῶν ... ἐπιγονὴν ὅσην Ἰταλίας ὄρη καὶ πεδία ... θρέψουσι, καταθύσειν ἅπαντα. Diod. 4, 15 : Ὧν (equorum Diomedis) τὴν ἐπιγονὴν συνέβη διαμεῖναι μέχρι τῆς Ἀλεξάνδρου βασιλείας. Theolog. ar. p. 33, 28 : Τυχεῖν τε ὁλότητος καὶ διαμονῆς ... καὶ τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ συνόδῳ τε καὶ ἐπιγονῇ καὶ καλλονῇ καὶ ἀρετῇ. African. Cest. Proœm. p. 277, col. 1 : Αἱ τῶν πραγμάτων ἐκβάσεις, ἐπιγοναὶ καὶ φθοραί. Id. c. 10, p. 292, col. 2, 39, καρπῶν ἐπιγονάς. L. Dind.]

[Ἐπιγόνη, ἡ, Epigone, n. mulieris, esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 943, p. 535. Supra Ἐπιγόνα. L. Dind.]

Ἐπίγονος, ὁ, ἡ, Post natus, [Agnatus, Gl.] Bud. ex Plat. Leg. 5, [p. 740, C] : Εἰ δὲ καὶ ἐκ διαφόρων τινὲς μητέρων εἶεν, ἐπίγονος ἂν ὁ δεύτερος τῷ προτέρῳ ὀνομάζοιτο, Ex secundis nuptiis natus. [Ib. 11, 929, C. Platonis locum priorem repeti a Polluce 3, 25, fugit editores Pollucis. Polyb. 5, 65, 10 : Συνήχθη δὲ καὶ Θρακῶν καὶ Γαλατῶν πλῆθος ἐκ μὲν τῶν κατοίκων καὶ τῶν ἐπιγόνων εἰς τετρακισχιλίους, Ex inquilinis et horum liberis. Sic enim vertendum videtur. Qui supervenerant interpretabatur Peyron. Pap. Ægypt. 2, p. 7. De apum sobole Xen. OEc. 7, 34. De progenie in universum Artemid. 2, 37, p. 218, 6 : Συνδέσμων καὶ ἐπιγόνων ἐστιν αἰτία (Venus). || Neutrum gen. est ap. Hippocr. p. 349, 11 : Ἐπίγονα δὲ τῷδε τῷ τρόπῳ γίνεται, de superfœtationibus. Et alia signif. ap. Hesych., qui Αὐθιγενὲς interpr. ἐγγενὲς, ἐπίγονον. || Ἐπίγονοι dicti septem ducum ad Thebas occisorum filii, qui decem annis post Thebas ceperunt. V. Pind. Pyth. 8, 44, Æsch. Sept. 903, Eur. Suppl. 1224.

Carmen Homericum Ἐπίγονοι dictum memorat Herodot. 4, 32, sed addens : Εἰ δὴ τῷ ἐόντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. De quo poemate ipsisque Epigonis post Bentlejum Ep. ad Mill. p. 62 sq. pluribus dixit Heyn. ad Apollod. 3, 7, 2. Eodem nomine inscriptas fabulas docuerunt Æschylus et Sophocles. || Ἐπίγονοι vocati sunt etiam Alexandri M. Διαδόχων s. Successorum posteri. V. Diodor. 1, 3 cum annot. Wesselingii. Add. Appian. præf. c. 10, p. 14, 9.]

[Ἐπίγονος, ὁ, Epigonus, n. viri Ambraciotæ et postea Sicyonii, ap. Athen. et Poll. in Ἐπιγόνειον citt. Aliorum ap. Aristoph. Eccl. 167, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 192, 15; 268, 31, et al. ap. Leakium *Travels in the Morea*, vol. 3, n. 17. L. D.]

[Ἐπιγουνατίς. V. Ἐπιγουνίς.]

[Ἐπιγουνατισμὸς vitium scripturæ in l. Etym. M. p. 53, 34, ab HSt. in Ἀκρομύλη emendato.]

Ἐπιγουνίδιος, adjective positum, et significans Impositus genibus (ut ap. Pind. Pyth. 9, 107, ἐπιγουνίδιον βρέφος), eam signif. illius nominis ἐπιγουνὶς sequitur, qua pro Genu ponitur, ut quidem nonnulli putant. Alioqui, quoniam ἐπιγουνὶς videtur potius suam signif. retinere, ut docebo, videri queat ἐπιγουνίδιος minime inde derivari, sed ex ἐπὶ et nomine γόνυ fieri, utpote quorum simpliciter signif. habeat : illam autem terminationem ex obliquis casibus nominis ἐπιγουνὶς mutuari. Idem enim et aliis quibusdam ejusd. formæ derivatis usuvenire observavi.

Ἐπιγουνὶς, ίδος, ἡ, sive Ἐπιγουνάτις [Hippocr. p. 279, 30, 31, sed ἐπιγουνὶς ib. 19; ἐπιγονατὶς ap. Poll. 2, 188, Etym. M. p. 358, 24, Hesych. vv. Ἐπιμύλας, Μύλη, Rufum De partt. corp. h. p. 33, et in Gl.], Os toti genu superjectum, s. Os quo tegitur genu, q. d. Supergenuitas. Os est cartilaginosum, latum, rotundum, intus læve et cavum : quod contegit femoris tibiæque articulum, alioqui nimis patentem, prohibetque ne introrsum luxetur. Latine Mola et Patella dicitur; nam et hoc utitur Celsus. || Musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori, qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices. Ita Cam., afferens ex Hom. Od. Σ, [73]: Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. In VV. LL. hæc de ista signif. annotantur : Etiam corpulentiam, ut loquitur Plin., vel Corporaturæ amplitudinem, ut Colum., indicare volens Hom., inquit Od. P, [225] : Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο, Serum lactis bibens, bonam firmamque corporis habitudinem assequeretur : τὴν τοῦ σώματος εὐεξίαν, significando a parte totum. Vel, In corpulentiam excresceret, essetque robustus et validus. Roboris enim indicium, femorum genuque amplitudo, ut et Od. Σ : Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. [Locum Hom. exprimunt vel repetunt Nonn. Dion. 48, 119, Lucian. Herc. c. 8, Alciphr. 3, 19, Heliod. 5, c. 21. De femore etiam Theocr. 26, 34 : Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπιγουνίδα θήκατο λύσας.] || Genu, ut quidem a Cic. redditur ap. Arat. duobus in ll. [253, 612] : quos in meo Cic. Lex. videndos tibi relinquo, p. 76, 77, 102, 103. Sic et ap. Apoll. Arg. 2, [875] : Ἂν δὲ χιτῶνας Λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον. Dicit enim famulas Medeæ sustulisse vestes usque ad genua, assectantes essedum dominæ. Cam. Ego potius dicerem ἐπιγουνίδα in his quoque ll. suam signif. retinere, sic tamen ut a parte totum significari putandum sit; ideoque non male reddi Genu. [Loco Apoll. conf. Nonn. Dion. 42, 148, Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 255, 9. De accentu Arcad. p. 32, 16.]

Ἐπιγράβδην, adv. ap. Hom. [Il. Φ, 166 : Πῆχυν ἐπ. βάλε], Strictim, Perstringendo. [Orph. Lith. 359 : Ἶνες εἰκελοι (leg. εἰκέλιοι, cujus formæ de masculino ex. v. supra) ῥυτίδεσσιν ἐπ. τανύονται. Epitome, Ὅμοιαι ῥυτίσιν ἢ καὶ γραμμαῖς. L. Dind.]

Ἐπίγραμμα, τὸ, Inscriptio, ἐπιγραφή. [Demosth. p. 615 fin. : Σκέψασθε ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀνελὼν ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπιγέγραφεν, et 616, 10, ubi dicitur de inscriptionibus coronarum dedicatarum.] Ap. Aristot. Rhet. 1, [14, 4] : Ἡ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν, a Victorio redditur Litis inscriptionem non concedunt; i. e. Rem, quæ nomine illo appellatur, se fecisse negant. [Demosth. p. 985, 11 : Πρὸς τριάκοντα μνῶν ἐπίγραμμα, Æstimationem. Seager. V. Ἐπιγράφω. Sensu forensi etiam Isæus p. 54, 40 : Ἐπ' αἰσχίστῳ ἐπιγράμματι ἐξετέθη αὐτοῦ τοὔνομα ἔμπροσθεν τῶν ἐπωνύμων. || Antiphontis λόγος ἔχων ἐπίγραμμα Περὶ ταῶν Athen. 9, p. 397, C. Hemst. De comœdiarum inscriptione Plut. Mor. p. 1065, D; 1066, A. Dionys. A. rh. 8, 8 : Ἡ Σωκράτους ἀπολογία τὴν μὲν πρότασιν ἔχει, ὡς τὸ ἐπ. δηλοῖ, ἀπολογίαν.] || Ἐπίγραμμα peculiari signif. i. q. et Lat. Epigramma. [Thuc. 6, 54 et 59, utrobique de inscriptis aræ vel sepulcro carminibus. Demosth. p. 491, 4 : Ἐπιγράμματος ἐν τοῖς Ἑρμαῖς ἔτυχον, et ib. 5. Sed hic quoque Inscriptionem vertere licet, ut ejusdem in l. supra citato, pariterque ap. Plat. Phædr. p. 264, C, Hipparch. p. 228, E. Suid. : Ἐπίγραμμα, πάντα τὰ ἐπιγραφόμενά τισι, κἂν μὴ ἐν μέτροις εἰρημένα, ἐπιγράμματα λέγεται. De inscripto carmine etiam Eur. Tro. 1191 : Αἰσχρόν γε τοὐπίγραμμα, de quo antea dixerat : Τί καί ποτε γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; Fr. ap. Plut. Mor. p. 769, B : Ἐμφύντ' ἀποθανεῖν κἀπιγράμματος τυχεῖν. De brevibus cujusvis generis carminibus est in inscriptionibus Anthologiæ Græcæ vel universæ vel singularum ejus partium. V. Jacobs. Proleg. Anthol. vol. 6 passim, et qui Anthologiam Ἐπιγραμμάτων nomine citare solet, Suidam. Artemid. 4, 59, p. 374 fin. : Ἐπῶν ἢ ἰάμβων ἢ ἐπιγραμμάτων. De versu Homeri schol. Il. A, 29, p. 5, 1 : Ἔστι γὰρ (Agamemno), ὥς που τὸ περὶ αὐτοῦ ἐπίγραμμα δηλοῖ, βασιλεὺς μὲν ἀγαθὸς, κρατερὸς δ' αἰχμήτης. L. D. || Argumentum picturæ. Ælian. V. H. 9, 11 : Τὸ δὲ ἐπ. ἦν αὐτῷ ὁ Αἴας ὑπὲρ τῶν ὅπλων τῶν Ἀχιλλέως ἀγωνισάμενος. Wakef.]

Ἐπιγραμματίζω, ap. Diog. L. p. 143, Epigrammate noto vel mordeo, Bud.

Ἐπιγραμμάτιον, τὸ, [Parvum epigramma,] Plut. [Mor. p. 785, B, Cat. maj. c. 1; Varro L. L. 7, p. 316 ed. Spengel.; Antig. Car. c. 96. Addito genit., ut sit i. q. vulgo dicitur epitaphium, Argum. Id. 10 Theocriti in ed. Calliergi et codd. Colb. et Vat. 3 : Γέγραφε δὲ καὶ ἐπιγραμμάτιον Ἐρασιστράτου. ἄϊ L. Dind.]

[Ἐπιγραμματογράφος, ὁ, Scripter epigrammatis vel epigrammatum. Tzetz. Hist. 2, 996. Boiss. Schol. Theocr. 7, 40. Wakef. Schol. Lycophr. 1194.]

Ἐπιγραμματοποιὸς, ὁ, ap. Diog. L. [6, 14; 7, 30; 8, 82], Epigrammatum scriptor. [Eust. Il. p. 397, 20.]

[Ἐπιγραμματοφόρος, ὁ, i. q. præcedens. Tzetz. Hist. 8, 426 : Ἡ στήλη τις ἐπέγραψεν ἐπ. Elberl. Sed cod. Paris. -γράφος. V. Mus. Rhen. novi 4, 1, p. 13. L. D. Cod. Pal. Anth. 7, 715 : Εἰς Λεωνίδαν τὸν Ταραντῖνον ἐπ. et ib. 418. Schæf.]

Ἐπιγραφεὺς, ὁ, Qui munere fungitur describendi tributum, Bud. p. 592. V. et Polluc. 8, [103 : Ἐπιγραφεῖς. Οὗτοι τὰ ὀφειλόμενα ἐφ' (l. ὑφ') ἑκάστου ἑκάστῳ ἐπέγραφον καὶ τοὺς οὐκ εἰσφέροντας εἰσῆγον εἰς τὸ δικαστήριον. Ἐπέγραφον δὲ καὶ τὰ τιμήματα ἑκάστοις κατὰ τὴν ἀξίαν. Καὶ ἐν ταῖς σιτοδοσίαις ἐγίγνοντο σίτου ἐπιγραφεῖς, ὡς Ἀντιφῶν. Similia Harpocr., Etym. M., Antiatt. Bekk. p. 187, 14, et Lex. rhet. Bekk. An. p. 254, 3, quod addit : Ἀρχή τις ἐστὶν ἡ τῶν ἐπ., ἥτις ἐν ταῖς δίκαις ἐπέγραφε τὰ ἐπιτίμια τοῖς ἁλισκομένοις. Sic supra ἐπίγραμμα et infra ἐπιγράφω de æstimatione litis. || Ζωγράφος, Pictor, Hesychio. Conf. Ἐπιγραφὴ de pictura dictum.]

Ἐπιγραφὴ, ἡ, Inscriptio, Titulus [Gl. De inscriptione columnæ Thuc. 2, 43 : Στηλῶν σημαίνει ἐπιγραφή. Polyb. 3, 9, 3 : Ἐν τῇ στήλῃ τῇ περὶ τοῦ πλήθους ἐχούσῃ τὴν ἐπιγραφήν. Id. 5, 9, 3 : Ὅσοι (τῶν ἀνδριάντων) θεῶν ἐπιγραφὰς ἢ τύπους εἶχον. Et similiter τὴν ἐπ. τῶν ὅπλων 2, 2, 9. Ubi est i. fere q. Dedicatio. De templo Dionys. A. R. 9, 60. De inscriptione sepulcri inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2950, 3029.] Athen. 13, [p. 567, C] : Καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. [Polyb 3, 9, 3 : Ἵνα μὴ πρὸς τὴν ἐπ. (libri), ἀλλὰ πρὸς τὰ πράγματα βλέπωσιν.] It. pro Titulo, metaph. Polyb. 1, [31, 4] : Τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν, Titulum et honorem, Bud. [Et alibi sæpe. Locutionem repetitam esse ab inscriptione dedicatorum spoliorum monuit Reisk. ad 2, 2, 9. « Ἡ καλλίστη ἐπ. 17, 11, 11. Ἐκείνων ἔσται καὶ ἡ χάρις καὶ ἡ ἐπ. 11, 7, 3. Ἡ ἐπ., sc. τῆς ἀρχῆς vel τῆς βασιλείας, Regius titulus, 5, 42, 8. »

Schweigh. Add. Wessel. ad Diod. 16, 50. Proprie sic de libro ab auctore alius nomine inscripto Eust. Il. p. 330 extr.] || Indictio, Isocr. [p. 367, A.] || Descriptio tributi, et munus ipsum publicum. [De pictura Greg. Nyss. vol. p. 400, A: Τὰς ἐπὶ τῶν πινάκων ἐπιγραφάς. Ap. eund. ib. p. 476, D: Ἡ τοῦ κάλλους ἐπ. ἐπισπᾶταί πως τὴν τῶν νέων ἐπιθυμίαν πρὸς τὸ δεικνύμενον, vertitur Descriptio, quum sit Inscriptio, et figurate dicatur, ut supra. || Ἐπιλλίγδην Hesych. expl. ἐπιγράβδην, ἐξ ἐπιγραφῆς. V. Ἐπιγράβδην. L. Dind.]

[Ἐπίγραφον, in gl. Hesychii corrupta Λίγδην ἐκλάξαι τὸ μὴ κατὰ βάθος ἀλλ' οἷον ἐπίγραφον, a Wakef. cit., scrib. videtur ἐπιγράφων, Stringens. Pariter ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 308, D: Ὁ τελευταῖος ἐν τοῖς ἐπιγράφοις (psalmis), scrib. ἀνεπιγράφοις. L. Dind. Itemque corruptum judicavit Matthæi ap. Nemes. De nat. hom. p. 117, 7: Μονόβιβλον ἐπίγραφον, Οτι· ubi vidd. interpr. Hase.]

Ἐπιγράφω, Inscribo, Superscribo. [Titulo add. Gl. Sic Plat. Hipparch. p. 228, D: Αὐτοῦ ποιήματα καὶ ἐπιδείγματα τῆς σοφίας ἐπέγραψεν. Vita Aristophanis: Ἐπιγράφει χοροῦ (Arist. in Pluto) φθεγγόμενος ἐν ἐκείνοις ἃ καὶ ὁρῶμεν τοὺς νέους ἐπιγράφοντας οὕτω ζήλῳ τοῦ Ἀριστοφάνους. Athen. 11, p. 496, F: Τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. Cum dat. Philostr. Her. c. 18, p. 726: Τὸν Ὅμηρον ἐπέγραψε τῇ ποιήσει Et inversa constr. Eust. Il. p. 330 extr.: Τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ. Aliter Tzetz. Exeg. Il. p. 49. 18: Ἰλιάδα ἐπέγραψε τῷ ποιήματι, Titulum fecit. || Figurati usus, comparandi cum usu figurato voc. ἐπιγραφή, HSt. et Wessel. ad Diod. 16, 50 contulerunt exx. Æschinis p. 77: Σαυτὸν ἐπὶ τὸ γεγενημένον ἐπιγράφεις· Heliod. Æth. 8, 9, p. 387: Θεοῖς τὸ ἔργον ἐπιγράφοντες· Æliani N. A. 8, 2: Τοῖς ἀλλοτρίοις ἑαυτὸν πόνοις οὐκ ἐπιγράφων, et alia. Julian. p. 267, D, addit Wakef.] Lucian. [De hist. conscr. c. 16]: Ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία. Et, Ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα, aliquoties ap. Synes. [velut Ep. 100], Epistola inscripta hoc vel illud nomen (ut Flores inscripti nomina regum), pro Inscriptum habens. [Dionys. A. R. 4, 58: Βύρσα βοεία ... γράμμασιν ἀρχαϊκοῖς ἐπιγεγραμμένη τὰς ... ὁμολογίας. Aliter Diodor. Exc. Vat. p. 29: Ἐπιγεγράφθαι τὴν ἀσπίδα γράμμασιν ἀρχαϊκοῖς Εὐφόρβου.] Thuc. [1, 132, ubi paullo post sequitur act. ἐπέγραψαν]: Ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα. Plut.: Εἰς Καπιτώλιον κομίσας ἀνέθηκεν, ἐπιγράψας, Ἀθηνῇ Ῥώμης φύλακι. Solebant tamen talia subscribi potius, quam superscribi. [Dem. p. 1378, 1: Ἐπέγραψεν εἰς τὸν τρίποδα. Et absolute ib. 12. Xen. Anab. 5, 3, 5: Ἐπέγραψε τὸ αὐτοῦ ὄνομα. Passivo Plato Phædr. p. 264, C: Τοῦ ἐπιγράμματος, ὃ Μίδᾳ τῷ Φρυγί φασιν ἐπιγεγράφθαι· Hipparch. p. 229, A: Ἐν τοῖς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἑκάστου ἐπιγέγραπται λέγων ὁ Ἑρμῆς· et ib.: Ἄλλα ἐν ἄλλοις Ἑρμαῖς ἐπιγεγραμμένα. || Cum duplici accusat. Isæus p. 59, 42: Ἐπιγράψαντες σφᾶς αὐτοὺς ἐπιτρόπους. || De epistola Polyb. 16, 36, 4: Τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἐπιγεγραμμένην τῷ παρ' ἐκείνων Ἀποτελείῳ.] || Ἐπιγράφω, inquit Bud., Epigrammata scribo. Plut. [Pomp. c. 27]: Ἀνεγίνωσκε τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. [Vertendum, Versus inscriptos (portæ).] || Ἐπιγράφω, subjungit Idem, Inscribo virgis, i. e. Conscribillo, Scarifico, Perstringo, Leviter vulnero. Quibus posterioribus exposs. convenit hoc exemplum ex Hom. Il. Δ, 139: Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. [Conf. N, 553, Od. X, 288. Nonn. Dion. 2, 192: Ἄκρον Ὀλύμπου ἀστέρες ἀϊκτῆρες ἐπέγραφον ἠέρα πυρσῷ. Cum duplici accus. Il. Λ, 388: Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός. Pass. Hesych. cum interpr. ξύεται, χαράσσεται.] Hinc adv. Ἐπιγράβδην. [De incisa sorte Il. H, 187: Ὅς μεν (κλῆρον) ἐπιγράψας κυνέῃ βάλε. || Scriptis adjicio. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 398, 85: Εἰ δέ τί κα δόξῃ ταῖς πόλεσι βωλευσαμέναις χρήσιμον εἶμεν ἐπιγράψαι· et ib. 88; p. 409, 10. Et similiter Postea scribo, Joseph. A. J. 17, 9, 4: Τὰς προτέρας διαθήκας, ἃς ἀσφαλεστέρας εἶναι τῶν ἐπιγραφεισῶν. Quæ postea dicuntur ἐπιδιαθῆκαι. Sic fere Jo. Laur. in Exc. p. 8 ed. Rœther.: Ὕστερον δὲ Μάρκος Φλάβιος ... τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τοῖς Ῥωμαίοις ἐπέγραψεν, Addidit. Et Apollod. Poliorc. p. 21, 9: Καὶ ἔστι τὸ σχῆμα οἷον ἐπιγέγραπται, quod alibi ὑπογράφεσθαι dicitur.] || Ἐπιγράφω, Viritim collationem describo et indico. Aristot. OEc. 2, [29]: Ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου. [V. l. Isocr. ab HSt. infra in med. positum. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 87, 36: Εἰσφορὰν μηδεμίαν ἐπιγράφειν. Plut. Crass. c. 17: Ἐπιγράφων δήμοις καὶ δυναστείαις στρατιωτῶν καταλόγους. Pass. Polyb. 26, 6, 11: Ἐπεγράφη Μιθριδάτῃ τ' τάλαντα.] || Ἐπιγράφω τίμημα, Inscribo pœnam, Mulctam irrogo, etc. v. ap. Eund. p. 592. [Aristoph. Pl. 480: Τί δῆτά σοι τίμημ' ἐπιγράψω τῇ δίκῃ, ἐὰν ἁλῷς; Æschin. p. 5, 37: Κυριευέτωσαν οἱ πρόεδροι μέχρι πεντήκοντα δραχμῶν καθ' ἕκαστον ἀδίκημα ἐπιγράφειν τοῖς πράκτορσιν. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 22, 115. Inversa constr. Diod. 12, 12: Προστίμοις μεγάλοις ἐπέγραψε τοὺς ἁμαρτάνειν μέλλοντας. || Medio Æschin. p. 3, 15: Γραφέσθω ὁ κύριος ... τίμημα ἐπιγραψάμενος. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 49. De passivo infra agit HSt.] || Ἐπιγράφομαι, [Me s. Nomen meum inscribo. Scriptor Περὶ κωμῳδίας p. XIII, 14: Διὰ δὲ τοῦτο νομισθεὶς ἀγαθὸς ποιητὴς (Aristoph.) τοὺς λοιποὺς (f. τοῦ λοιποῦ) ἐπιγραφόμενος ἐνίκα. || Ascribo, i. e. Ascisco. Thuc. 5, 4: Πολίτας ἐπεγράψαντο πολλούς. || Nomen meum do, Profiteor. Artemid. 4, 58, p. 419, 1: Ἐπεγράψατο εἰς μονομαχίαν.] Ascribo mihi, Titulum hunc mihi vindico, Hoc mihi tribuo. [Absolute in fr. ap. Suid. v. Ἐπιγραφομένῳ. Zosim. 3, 1, 7: Ἐπιγράφεσθαι τὸν βασιλέα τὰ αἰσίως ἐκβάντα.] Plut. [Demetr. c. 42]: Ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀνομοιοτάτην ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. [Timol. c. 36: Πολλάκις ἔφη τῷ θεῷ χάριν ἔχειν, ὅτι βουλόμενος σῶσαι Σικελίαν ἐπεγράψατο τὴν αὐτοῦ προσηγορίαν.] Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, pro Hunc mihi ducem et auctorem vindico et ascribo, Bud. p. 593, ex Chrysost. [Aristoph. Pac. 684: Ἀποστρέφεται τὸν δῆμον, ἀχθεσθεῖσ', ὅτι αὐτῷ πονηρὸν προστάτην ἐπεγράψατο. Quo referri solet l. Ach. 1095: Μεγάλην ἐπεγράφου τὴν Γοργόνα. Sed rectius ab Eckhelio D. N. vol. 2, p. 204 confertur cum Xenophonteo H. Gr. 7, 5, 20: Ἐπεγράφοντο δὲ καὶ (οἱ) τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται ῥόπαλα, ὡς Θηβαῖοι ὄντες, et ad morem insignia quædam seu literas initiales gentilium scutis inscribendi refertur. L. D. Clem. Al. Pæd. p. 227, 25: Ἣν (φύσιν) διδάσκαλον ἐπιγραφομένους. Hemst.] Addo autem iis quæ ibi ab illo traduntur, Ovid. verbo Inscribo eod. aut simili modo uti. Talis autem τοῦ ἐπιγράφεσθαι signif. est et ap. Lucian. [Fug. c. 16], ἐπιγραφόμενος τὸν Διογένη et [Hermot. c. 14] τὸν Πλάτωνα. Ex Plut. Them. [c. 19] affertur, Ὄνομα πρεσβείας ἐπιγράψασθαι, pro Legationis titulum sibi ascribere, Legationem simulare. [Ascribo alii, ap. Antiphil. Anth. Pal. 9, 263, 6: Φοίβῳ τὰς ἀνίσους χεῖρας ἐπεγράφετο, Imputabat.] || Ἐμαυτῷ μὲν ἐπεγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, Mihi ipse descripsi, Mihi statui et imperavi, Bud. [Ex Isocr. p. 367, A, ubi ἐπέγραψα τὴν μ. εἰσφ. cod. Urb.] || Ἐπιγράφομαι, Testium nomina edo, quos sum producturus, Bud. ex Dem. [p. 1266, 17]: Καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. [(Quod figurate dicunt in pass. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 181, 12: Ὧν κλίνη μάρτυς ἐπεγράφετο, et Argentar. ib. 128, 4.) Sic κλητῆρα p. 542, 19; 1251, 5. Et cum dat. p. 1097, 6: Διὰ τί ποτε οὐχ αὐτὸν ἀλλὰ τοῦτον τῇ διαμαρτυρίᾳ ἐπεγράψατο, et ib. 13 et pass. 1359, 17: Συκοφάντης τῶν ἐπιγραφομένων ταῖς ἀλλοτρίαις γνώμαις. Dionys. A. R. 6, 84: Πάντας τοὺς ἐπιγραφομένους τοῖς δόγμασιν. Æschin. p. 30, 4: Γράφονται γὰρ οὗτοι παρανόμων τὸ ψήφισμα, Λυκῖνον ἐπὶ τὴν γραφὴν ἐπιγραψάμενοι καὶ τίμημα ἑκατὸν τάλαντα, Nomen Lycini inscribentes tanquam actoris. Contra de reo ap. Dem. p. 1013, 10: Προσκαλεσάμενος αὐτὸν καὶ ἐπιγραψάμενος ἐπὶ τὸ ἔγκλημα Βοιωτόν. || Id. p. 1054, 18: Προσεκαλέσατο Μακάρτατον τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου εἰς διαδικασίαν, καὶ ἔλαχε πρὸς τὸν ἄρχοντα, κύριον ἐπιγραψάμενος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ· ἐμοὶ γὰρ οὐκέτι οἷόν τ' ἦν κυρίῳ ἐπιγεγράφθαι· 1314, 26: Οὐ γὰρ ἂν ξένην καὶ ξένον τοὺς ἑμαυτοῦ γονέας ἐπιγραψάμενος μετέχειν ἠξίουν τῆς πόλεως. Isæus p. 46, 33.] || De scripto actionem intendo, Libello actionis genus edo. Sic Dem. Πρὸς Ἀφοβον [p. 847, 7]: Τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, Tanti damnarunt, quanti eam litem æstimaram. Plura Bud. p. 592, 593. [Isocr. p. 356, D: Τῶν αὐτῶν τιμημάτων ἐπιγεγραμμένων. Marm. Sandvic. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 254, 25: Τίμημα τὸ ἐπιγεγραμμένον. Plat. Leg. 11, p. 915, A: Τὴν διπλα-

σίαν τοῦ ἐπιγραφέντος βλάβους τῷ ἀφαιρεθέντι τινέτω. || Pro simplici Dem. p. 1238, 12 : Ὁ Κηφισιάδης, Ὅτῳ ἐπιγεγραμμένον εἴη τὸ ἀργύριον ἀποδοῦναι τὸ ὑπὸ τοῦ Λύκωνος καταλειφθὲν, pro quo p. 1241, 17 γεγρ. || I. q. ἐγγραφῆναι. Polyb. 4, 9 : Βουλομένων τῆς κοινῆς συμμαχίας μετασχεῖν καὶ σπευδόντων ὁμοῦ τοῖς ἄλλοις ἐπιγραφῆναι, Ascribi. Nisi forte ἐπεγγραφῆναι scribendum. L. Dindorf.]

Ἐπίγρῡπος, ὁ, ἡ, Aduncus, Nasum habens aliquantulum uncum. Plato Euthyphr. [p. 2, B] : Οὐ πάνυ εὐγένειον, ἐπίγρυπον δέ. [Conf. Phædr. p. 253, D. Herodot. 2, 76, πρόσωπον, Rostrum ibidis avis aduncum. Aristot. H. A. 2, 1, p. 499, 7 : Ἐπίγρυποι (οἱ ἄγριοι βόες). Aristæn. 1, 11 citat Hemst., Ælian. V. H. 12, 1, Wakef. Adde Poll. 2, 73; 4, 144, 148.]

[Ἐπιγύης, ut δίκης ὄνομα ponunt grammatici in Γύα vol. 2, p. 798, B, citati. Sed ambiguum est utrum unum an duo vocc. esse voluerint, ἐπιγύης ab ἐπιγύη, ut dicitur ἐγγύη, an ἐπὶ γύης a γύη.]

[Ἐπιγυμνάζομαι, Exerceor. Hippocr. p. 376, 32 : Τοῖσι γυμνασίοισι ἐπιγυμνάζεσθαι συμμέτροισι. Philo vol. 1, p. 467, a Wakef. cit. L. D. Figurate de panegyrico, Vita Bacchi jun. p. 126, 3 : Ἐπιγεγυμνασμένον ῥόδον. Hase.]

[Ἐπίγυον, τό.] Ἐπίγυα, Suid. dicta fuisse tradit τὰ πρυμνήσια, ut Hesych. quoque ἐπιγύων affert pro τῶν πρυμνησίων κάλων, addens, nonnullis ea dici πείσματα : mox tamen subjungens, Ἐπιγύοις, τοῖς ἀπὸ γῆς, cum hoc ex., Τὰ δὲ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐκ τῆς γῆς ἐπιγύοις προσέλαβον εἰς τὸ ζεῦγμα. Et hoc [Polybii 3, 46, 3], Τὴν δ' ἀπὸ τοῦ ῥεύματος πλευρὰν ἠσφαλίζοντο τοῖς ἀπὸ γῆς ἐπιγύοις. Sed eam expos. nullo modo his ll. convenire, patet e duabus illis voculis adjectis, ἀπὸ γῆς : quapropter exponendum πρυμνησίοις, Funibus s. Rudentibus, quibus puppis a terra religatur : quæ et ἀπόγεια : necnon ἐπίγεια, ut VV. LL. annotant. [Scrib. esse ἐπίγειον, constat ex fr. Aristoph. Holc. ap. Harpocr. v. Ἐπιβάτης. Scripturam per υ, frustra defensam a Toupio ad gl. Suidæ et Porsono Præf. ad Hec. p. 11, post alios rejecit Elsml. ad Soph. OEd. C. 1493, annot.]

[Ἐπιγώνιος, ὁ, ἡ, Angularis. Nicomachus Arithm. 1, 19, p. 98 ed. Ast. : Ἐπιγώνιοι μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσι μονάδες, de numeris quattuor angulos diagrammatis occupantibus. Iamblicho in Nicom. p. 53, D, ἐγγώνιοι. L. D. Ἐπιγώνια, Lapides angulares. Aq. Ps. 143, 12. Bene enim ibi Montfauc. pro ἐπαγώνια leg. censuit ἐπιγώνια. Schleusn. Lex. Greg. Nyss. vol. 1, p. 471, B : Τὸν λίθον τὸν παρὰ τῶν οἰκοδομουμένων ... τῇ ἐπιγωνίῳ κεφαλῇ ἁρμοζόμενον, In capite anguli adaptatum. L. Dind.]

[Ἐπιδαίομαι. Hom. H. Merc. 383 : Ὡς οὐκ αἴτιός εἰμι· μέγαν δ' ἐπιδαίομαι ὅρκον. Cod. Mosq. ἐπιδεύομαι, Barnes. ἐπιδώσομαι. Dionys. Per. 8 : Μίαν δέ ἑ καίπερ ἐοῦσαν ἄνθρωποι τρισσῇσιν ἐπ' ἠπείροισι δάσαντο, huc referebat Wakef. Hesiod. Th. 789 : Δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται, Tributa est. L. Dind.]

Ἐπιδαίσιος οἶκος, Suidæ [et Etym. M., gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 434, 4] ὁ ἐπίκοινος καὶ οὐ μεριστὸς, ὁ ἐξ ἴσου καταλειφθεὶς δύο τισίν. At schol. Callim. ἐπιδαίσιον οἶκον exp. μεμερισμένον, H. in Jov. [59] : Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια· Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες, Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον. Ubi possis interpretari etiam, Non inviderunt tibi, quod cœlum habeas ceu domum, quæ tibi in regni partitione obtigerit. [Ad epulandum accommodatam verti debuisse contendit Toup. Em. vol. 2, p. 572, assentiente Brunckio Anal. vol. 3, p. 100. Quod analogiæ repugnat.]

Ἐπιδαιτέομαι, Epulor, Convivor. Ἐπιδαιτήσομαι, Hesychio εὐωχηθήσομαι, ἐπιστελῶ. [Pro ἐπιδατήσομαι. V. Ἐνδατέομαι, quod HSt. similiter scriptum exhibuerat.]

Ἐπίδαιτρον, τὸ, Opsonium, ὄψον, Hesych. [Athen. 14, p. 646, C : Πλακουντῶδες μάζιον ἐπὶ τῷ δείπνῳ ἐσθιόμενον, ὥς φησι Φιλήμων ἐν τῷ περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων.]

Ἐπιδάκνω, δήξομαι, quoque dici videtur [pro Mordeo. Mnesitheus medicus ap. Athen. 1, p. 32, E, de vinis : Ἐπιδάκνουσι τὸν στόμαχον, Admordent ventriculum. Schweigh. Τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λίμοῦ, Apollodor. ap. Suid. in Καρδιώττειν. Hemst. Nicand. Al. 19 : Δύῃ δ' ἐπιδάκνεται ... στόμα γαστρός· 121 : Ἐπιδάκνεται ἄλγεσι νηδύς. Schneid. Clem. Alex. p. 644. Aristot. ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 388 extr. : Ὁ καπνὸς ἐπιδάκνων τὰς ὄψεις. Wakef.]

[Ἐπιδακνώδης, ὁ, ἡ, Mordax. Philagrius Oribasii in Matthæi Med. p. 65, 17. Schneid.]

[Ἐπίδακρυς, ὁ, ἡ, Lacrimosus. Suidas et Hesych. v. Μυδαλέον. Wakef.]

[Ἐπιδακρῡτέος, ὁ, Lacrimandus. Schol. Eur. Phœn. 1268 Barn. : Ταῦτά σοι ἐπιδακρυτέα.]

Ἐπιδακρύω, Defleo : ἐπ. τῷ τεθνηκότι, Fleo super defuncto, i. e. propter. [Cum dat. Plut. Mor. p. 583, C : Ἐπεδάκρυσε τῇ μνήμῃ τοῦ Λύσιδος. Absolute Aristoph. Vesp. 882 : Κἀπιδακρύειν ἀντιβολούντων. Æschin. p. 39, 22 : Ὁ ἐπιδακρύσας ἀρτίως Δημοσθένης. Hesych. : Ἐπιδακρυνθέντα, ἐπιγραφέντα. Quod de inscriptione sepulcrali intelligendum videtur. ῡ]

[Ἐπίδαλος. V. Ἐπίδηλος.]

[Ἐπιδάμνᾰμαι, Domo. Epigr. adesp. Anth. Pal. 12, 96, 5 : Οἷσι καὶ ἠιθέους ἐπιδάμνασαι. Leg. ὑποδάμνασαι. Nam ita usus postulare videtur. L. Dindorf.]

[Ἐπιδάμνιος, ὁ, Epidamnius, n. viri, ap. Ptolem. Hephæst. Phot. p. 149, 17.]

[Ἐπίδαμνος, ἡ, Epidamnus. Steph. Byz. : Ἐπ., πόλις Ἰλλυρίδος ἐπὶ χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου. Ἔστι δ' ἑτέρα ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐπιδάμνιος (Thuc. 1, 24, 25). Εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου. Τὸ θηλυκὸν Ἐπιδαμνιάς. Memorant urbem Thuc. 1, 24 et seqq., 146; 3, 70, aliique historici et geographi. ῐ]

Ἐπιδᾰνείζω, i. q. δανείζω [Fœnero]. Aristot. OEcon. 2, [3 : Μετοίκων δέ τινων ἐπιδεδανεικότων ἐπὶ κτήμασιν. Demosth. p. 930, 18 : Μαρτυρίαν ἀναγνώσεται ὑμῖν αὐτοῦ τοῦ ἐπιδανείσαντος. Quod mox dicitur δανεῖσαι.] Sic affertur et ἐπιδανείζομαι pro δανείζομαι. [Demosth. l. c. 4 : Ὑποτιθέασι ταῦτ' ἐλεύθερα ... οὐδὲ ἐπιδανείσονται ἐπὶ τούτοις παρ' οὐδενός. Et 914, 2; 922, 3. Figurate Plut. Brut. c. 33 : Παρὰ τῆς τύχης χρόνον ἐπιδανεισάμενος.] Alioqui ἐπιδανείζω est Ultra fœnero, sicut ἐπιδανείζομαι, Ultra fœneror. [Ita Demosth. p. 908, 26, ubi medium. Act. sic positum memorat Lex. rhet. Bekk. An. p. 259, 1. L. D. Polyæn. 8, 23, 1 : Παρακαλῶν χρήματα ἐπιδανεῖσαι. Wakef.]

[Ἐπιδᾰπᾰνάω, Consúmo. Pallad. De febr. c. 23, p. 80. Schæf. Jo. Chrys. t. 5, p. 221, 27. Hase.]

[Ἐπιδαπανητὴς, ὁ, Dispensator, Gl.]

Ἐπίδασυς, εια, υ, Aliquantum densus vel hirtus. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 5 : Προμηκέστερον καὶ ἐπίδασυ.]

[Ἐπιδαύραξ, sine interpr. inter substantiva simplicia hyperdisyllaba, quæ α producant, ponitur a Dracone p. 19, 5 et Regg. prosod. p. 434, consentiente Herodiano in Cramer. Anecd. vol. 3, p. 284, 16. Pro Ἐπιδαύριος poni suspicatur Schneider. L. Dind.]

[Ἐπιδαύρια, τὰ, Epidauria, dies festus apud Athenienses. Pausan. 2, 26, 8; Philostr. V. Ap. 4, 18, p. 155.]

[Ἐπιδαύριος, ὁ, Epidaurius, n. viri, ut videtur, in inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 120, 47. L. D.]

[Ἐπιδαυρόθεν, Ex Epidauro. Pind. Nem. 3, 84; Philostr. V. Ap. 4, 18, p. 155.]

[Ἐπίδαυρος, ἡ (nam ap. Hom. Il. B, 561, ubi v. Eust., Ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον dicitur pro ἀμπελόεσσαν), Epidaurus, n. duarum Peloponnesi urbium, alterius in Laconica sitæ, quæ Λιμηρὰ vocata est, alterius in Argolide, ap. Herodot., Thuc., Xen., Strab. et alios. Unde gentilia Ἐπιδαύριος, α, ον, ap. Eur. Hipp. 1197, Herodot., Thuc., Xen. et al., femin. Ἐπιδαυρὶς et masc. Ἐπιδαυριώτης. V. Steph. Byz. cum annot. interpp. Ἐπιδαύρῑοι vel Ἐπιδαύρειοι in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 477, III, 17, sive p. 914. Atque *Epidaureæ* est ap. Avian. Arat. 207. Cognominem Dalmatiæ urbem, quæ hodie Ragusa, memorant Ptolem. 2, 17, et Plin. N. H. 3, 22, 26, ubi *Epidaurum*, ut de Argolica ap. eund. 4, 5, 9. ῐ L. Dind.]

[Ἐπίδαυρος, ὁ, Epidaurus, heros, a quo dicta Epidaurus Argolidis. Apollod. 2, 1, 2, 1; Pausan. 2, 26, 1 et 2.]

[Ἐπιδαψιλεύω.] Ἐπιδαψιλεύομαι, Synes. [Ep. 72, p.

219, B, de quo l. v. Hemst. in annot. infra cit.], pro Addo corollarium et auctarium, Bud. p. 854. Ceterum a δάπτω derivari etiam δαψιλὴς, videtur innuere Athen. 8, de quo tamen etymo alioqui minime dubitandum puto, formando sc. illam v. ab ejus aor. δάψας. [Ἐπιδαψιλευθὲν, Indultum; Ἐπιδαψιλευθέντα, Indussata, Gl. Herodot. 5, 20 : Τὰς ἑωυτῶν μητέρας καὶ ἀδελφεὰς ἐπιδαψιλευόμεθα ὑμῖν, Vobis largimur. Xenoph. Cyrop. 2, 2, 15 : Ἡμῖν δὲ πάντως ... τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου τοῦ γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ. Sine casu Dionys. A. rh. 6, 2 : Ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις πεσόντων κἂν ἐπιδαψιλεύσαιτό τις ἐν τούτοις, Luxurietur. Eademque signif. cum dat. Euseb. H. E. 3, 23 : Μείζοσιν ἐπιδαψιλεύεται τερατολογίαις. Quos ll. cum aliis singularum constructionum exemplis attulit Hemst. in copiosa de h. v. disputatione ad Luciani Dial. mort. extr. L. D. Clem. Alex. Q. D. S. p. 952. Routh. Euseb. V. C. 3, 1, p. 397. Boiss. Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 17, t. 3, p. 347. Seager. Philo 1, p. 19; Joseph. A. J. 11, 4, 8. Act. Ἐπιδαψιλεύω. Hesych. : Ἐπιδαψιλεύσει, μεγαλοψυχήσει. Stob. 126. Wakef. Raram esse activam formam tam activa signif., ut ap. Hesychium l. c. et Suidam in Ἐπικλύσασα, ἐπιδαψιλεύσασα, quam neutrali positam, ut ap. Istrum Athenæi 14, p. 615, B : Ἡ Πελοπόννησος Ἀπία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπιδαψιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν (apium), et Hesych. v. Συβαριτικοὶ λόγοι, animadvertit Hemst. Idem annotavit non minus singularem medii sic positi usum ap. Cyrill. Catech. 6, p. 51, B : Ἐπεδαψιλεύσατο ἡ πονηρία τῆς εἰδωλολατρίας, Diffudit se, Invaluit. Ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 35, B. : Ὑπὲρ τὴν αἴτησιν ἐπιδαψιλούμενος τῇ μεγαλοδωρεᾷ τῶν χαρισμάτων, scrib. ἐπιδαψιλευόμ. Æque vitiosum ἐπιδαψιλεῖν ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 11, in l. Ps.-Aristot., ubi δαψιλῇ est p. 1250, 25 ed. Berol. L. Dindorf.]

Ἐπιδεὴς, ὁ, ἡ, Indigus. Herodot. [4, 130, ubi nunc ἐπιδευέες, quod v.] : Ἐπιδεέες τῶν πάντων· et [7, 29] : Ἐπιδεέες εἰσὶ ἑπτὰ χιλιάδων τετρακόσιαι μυριάδες, Sunt quadragies centena millia, septem millibus minus : pro eo, quod dicitur ab aliis scriptt. frequenter, δέουσαι vel ἀποδέουσαι. Sic et [ἐπιδέουσαι et] καταδέουσαι ab Eod. ponitur. Apud Plat. autem Timæo [p. 33, C] videtur abundare infin. σχεῖν, junctus cum ἐπιδεές : Οὐδ' αὖ τινὸς ἐπιδεὲς ἦν ὀργάνου σχεῖν. Ἐπιδεᾶ, Attice pro ἐπιδεῆ [Hesych. Cum genit. solo Xen. Cyrop. 8, 7, 12, Plat. Tim. p. 62, A. Comparat. Polit. p. 347, C, Reip. 9, p. 579, E. L. D. Clem. Alex. Str. 7, p. 859. Routh.]

Ἐπιδεῶς, Non satis nec sufficienter. Plato [Leg. 10, p. 899, D. Poll. 3, 137; 5, 123.]

[Ἐπιδέησις, εως, ἡ, Supplicatio, Nov. Const. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl.]

[Ἐπιδεί. V. Ἐπειδή.]

Ἐπίδειγμα, τὸ, Indicium, Documentum, [Specimen, Gl.] Dem. Ad Lept. : Δικαιοσύνης, ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. Xen. Cyrop. 8, [2, 9] : Καλὸν δὲ ἐπίδειγμα καὶ τοῦτο λέγεται Κῦρος ἐπιδεῖξαι Κροίσῳ. Ap. Eund. Conv. [6, 6], Quod ad ostentandam artem fit. [Speciosa magnificentia, Dem. Phal. § 108 : Καὶ καθόλου τὸ ἐπιφώνημα τοῖς τῶν πλουσίων ἔοικεν ἐπιδείγμασι, γείσοις λέγω, καὶ τριγλύφοις, καὶ πορφύραις πλατείαις· οἷον γάρ τι καὶ αὐτὸ τοῦ ἐν λόγοις πλούτου σημεῖόν ἐστιν. Seager. Legitur sæpissime ap. Galen., velut vol. 4, p. 29, 4; 152, 3; 268, 6; et 227, 1 : Πῶς οὐ θαυμαστῆς προνοίας ἐπίδειγμα; Specimen, Documentum. Epigr. ap. Strab. Geogr. p. 74, A Casaub. : Ἐπίδειγμα Χειμῶνος μεγάλου. Porphyr. De abstin. 3, 23 : Εὐστροφίας καὶ ὀξύτητος ἐπιδείγματα. Hase.]

Ἐπιδείελος, ὁ, ἡ, Pomeridianus. Unde Ἐπιδείελα, adv., Post meridiem, Pomeridiano tempore. Hesiod. Op. [808] : Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λώϊον ἦμαρ, i. e. μετὰ τὴν μεσημβρίαν Proclo, Moschop.; τῇ δείλῃ, ἤγουν τῇ μεσημβρίᾳ Tzetzæ. Notandum vero quædam exempll. divisim habere ἐπὶ δείελα : ut δείελον neutr. sit, pro Pomeridianum tempus, i. q. δείλη. [Ib. 819 : Ἐπιδείελα δ' ἐστὶ χερείων.]

Ἐπιδείκνῡμι, vel Ἐπιδείκνυμαι, item Ἐπιδεικνύω, Ostendo, Monstro, Demonstro, Probo, [Approbo, add. Gl.] Manifestum reddo. [Pind. Nem. 4, 14 : Ἔν τ' ἀέθλοισιν ἀριστεύων ἐπέδειξεν βίαν. Soph. El. 1452 : Ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτητύμως; — Οὔκ· ἀλλὰ κἀπέδειξαν, οὐ λόγῳ μόνον. Eur. Suppl. 856 : Ἔρχεταί δέ σοι κάρα Ἰπιδείξων. Aristoph. Av. 666 : Σαυτὴν ἐπιδείκνυ τοῖς ξένοις. Herodot. 6, 61 : Μηδενὶ ἐπιδεικνύναι (infantem). Xen. Comm. 3, 10, 9 : Ἐπιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει θώρακας. Thuc. 6, 46, 47. Plato Charm. p. 155, A : Τί οὐκ ἐπέδειξάς μοι τὸν νεανίσκον; Demosth. p. 1159, 27 : Εἰσήγαγον ἰατρὸν καὶ ἐπέδειξα ὡς εἶχεν.] Aristoph. Nub. [747], quum dixisset unus se γνώμην τόκου ἀποστερητικὴν habere, respondit alter, Ἐπίδειξον αὐτήν. [Sine accus. Ach. 765.] Isocr. : Ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν τούτοις πολὺ θαυμαστότερον. [Conf. p. 286, B. De Demonstrando per disputationem s. Exponendo Plato Phæd. p. 100, B : Ἐλπίζω σοι ἐκ τούτων τὴν αἰτίαν ἐπιδείξειν. Qua signif. sæpissime conjungitur cum partt. ὅτι, ὡς, ut Reip. 3, p. 391, E, Prot. p. 320, B, Leg. 6, p. 771, C, Aristoph. Av. 483. || Ostentandi signif., ut infra in locutione ἐπιδ. λόγον et medio ἐπιδείκνυμαι, Thuc. 3, 64 : Ἃ μέν ποτε χρηστοὶ ἐγένεσθε, ὡς φατέ, οὐ προσήκοντα νῦν ἐπεδείξατε. || Med. Ostendendi significatione, Herodot. 7, 146 : Ἐκέλευε τοὺς δορυφόρους ἐπιδείκνυσθαι πάντα ... τὸν στρατόν.] Xenophon Cyrop. 4, [5, 23] : Φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Dicitur autem aliquis ἐπιδείκνυσθαι etiam quod vitiosum est; ut Isocr. : Ἐπιδεδειγμένος τὴν πονηρίαν. [Conf. p. 396, B.] Plut. Amat. Narr. : Ὠμότητα καὶ παρανομίαν ἐπιδείξαιτο πολλήν. [Cum dat. Polyb. 1, 88, 6 : Πᾶσαν αἰκίαν ἐπεδείξαντο τοῖς περὶ τὸν Μάθω, quod ἐναποδείκνυσθαι dixit 16, 1, 1, nisi hic quoque. Act. Plat. Leg. 3, p. 701, C : Τὴν λεγομένην παλαιὰν Τιτανικὴν φύσιν ἐπιδεικνῦσι καὶ μιμουμένοις.] Xenoph. [Comm. 2, 3, 17] cum infin. : Ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Jungitur et partic. ap. Isocr. Areop. : Ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. [Conf. p. 111, B.] Sic autem in primo illo Ejusd. l. post θαυμαστότερον subaudiri potest partic. ὄντα. Xenoph. [Comm. 1, 1, 11, ubi nunc e melioribus libris ἀπεδ.] : Μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. [Aristoph. Eq. 832. Sæpissime sic etiam Plato, idemque cum adject. Charm. p. 158, D : Κριτίαν τόνδε ψευδῆ ἐπιδείξω· Soph. p. 230, B. || Medium c. partic. Plato Leg. 1, p. 648, D : Ἐπιδείκνυσθαι τὴν ... δύναμιν ὑπερθέων καὶ κρατῶν.] || Alicubi autem est non simpl. Ostendo, sed Ostento, Specimen aut Documentum præbeo. [Plato Phædr. p. 234, B : Τότε τὴν αὑτῶν ἀρετὴν ἐπιδείξονται· 258, A : Ἐπιδεικνύμενος τοῖς ἐπαινέταις τὴν ἑαυτοῦ σοφίαν.] Isocr. : Τὴν ἑαυτῶν εὐσέβειαν ἐπιδεδειγμένους. [Conf. p. 58, A.] Et Naz. : Μέλισσα τὴν ἑαυτῆς σοφίαν ἐπιδείκνυται. [Alia constr. Plato Apol. p. 25, C : Ἱκανῶς ἐπιδείκνυσαι ὅτι οὐδεπώποτε ἐφρόντισας τῶν νέων· Phædr. p. 232, A : Ἐπιδείκνυσθαι πρὸς ἅπαντας ὅτι κτλ. Phædon. p. 118, E : Ἡμῖν ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτο. De exponendo per orationem, ut supra act., Plato Phædone p. 100, B : Ἔρχομαι ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ εἶδος ὃ πεπραγμάτευμαι.] || Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Lucian., Edere spectacula, Bud. [Αὐλήματα, Harmon. c. 2. Similiter inscr. Cnosia ap. Bœckh. vol. 2, p. 641, n. 3053, 8 : Ἐπεδείξατο Μενεκλῆς μετὰ κιθάρας πλεονάκις τά τε Τιμοθέῳ καὶ Πολυΐδῳ. Plato Phædr. p. 233, B : Τοιαῦτα γὰρ δ Ἔρως ἐπιδείκνυται. Pind. ap. Aristid. vol. 2, p. 295 (fr. 8 Bœckh.) : Θεοῦ μουσικὰν ὀρθὰν ἐπιδεικνυμένου.] || Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμι [Plat. Hipp. maj. p. 287, D, ubi tamen ἐπιδείξαιο pro ἐπιδείξαις recepit Bekker.] λόγον, Recito orationem, ad dandum specimen meæ doctrinæ, Bud. ex Plat. [Euthyd. p. 274, A : Ἐπιδεικνύναι τὴν σοφίαν· Leg. 2, p. 658, B : Ἐπιδεικνύναι ῥαψῳδίαν. Et ibid. : Θαύματα ἐπιδεικνύς. Cum dat. ib. 7, p. 817, D : Ἐπιδείξαντες τοῖς ἄρχουσι τὰς ὑμετέρας παρὰ τὰς ἡμετέρας ᾠδάς. Medio, quod cum activo alternat Lachet. p. 183, B : Ὃς ἂν οἴηται τραγῳδίαν καλῶς ποιεῖν οὐκ ἔξωθεν ἐπιδεικνύμενος περιέρχεται, ἀλλὰ ... τοῖσδ' ἐπιδείκνυσιν. Id. Reip. 3, p. 398, A : Τὰ ποιήματα βουλόμενος ἐπιδείξασθαι· Conv. p. 194, B : Μέλλοντος ἐπιδείξασθαι σαυτοῦ λόγους. Xen. Cyrop. 5, 5, 47. Et cum dat. 2, 1, 21, Aristoph. Nub. 935, Ran. 771. Et de pueris in ludis, ut infra ἐπίδειξις, Dionys. Arte rh. 9, 6 : Παιδαρίων ἐν διδασκαλείῳ ἐπιδεικνυμένων.] Dicitur et ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου, [Plat. Hipp. maj. p. 285, C : Πολλοῦ δέουσι περί γε λογισμῶν ἀνέχεσθαί σου ἐπιδεικνυμένου. Et act. Ion. p.

542, A : Περὶ Ὁμήρου ὑποσχόμενος ἐπιδείξειν.] Item ἐπιδείκνυμαι sine adjectione, ut Athen. 12, [p. 538, E] : Μεθ' οὓς ἐπεδείξατο Ἄλεξις. V. Bud. p. 683. [Xen. Hipparch. 3, 8 : Πάνυ ἂν ἡδέως ἐπιδείξαιντο. Plato Lach. p. 179, E : Ὃν νῦν ἐθεάσασθε ἐπιδεικνύμενον· Phædr. p. 235, A. Pass. Plato Tim. p. 61, C : Τὰ ... εἴδη σχεδὸν ἐπιδέδεικται· Leg. 6, p. 777, B : Ἔργῳ πολλάκις ἐπιδέδεικται.., ὅσα κακὰ συμβαίνει. Isocr. p. 381, E : Τίς δὲ πώποτε φανερώτερον ἐπεδείχθη τὰ ψευδῆ μαρτυρῶν; eademque constr. p. 70, E. || Aor. forma Ion. ἐπιδέξαι Herodot. 2, 42; 3, 135. Frequens hujus compositi cum ἀποδ. et ἐνδείκνυμι permutatio jam in illis notata.]

[Ἐπιδεικτέον, Ostendendum. Xen. Cyneg. 10, 21 : Ἐπιδ. τὴν εὐψυχίαν. Isocr. p. 137, A : Ἡμῖν ἐπιδ. ἐστιν εἴ τι τῶν ἄλλων ἄμεινον τεθράμμεθα· 252, D, ὀψιμαθεῖς γεγενημένους.]

Ἐπιδεικτιάω, Ostendere, Ostentare me cupio; ἐπιδεικτιῶντα exp. ἐπιδείκνυσθαι μέλλοντα ἢ θέλοντα. [Orig. C. Cels. 4, p. 165 : Καθάπερ οἱ νεόπλουτοι τῶν ἀνθρώπων, ἐπιδεικτιῶντες. Seager. Ignat. Ep. 5, p. 104. Struv. Cyrill. H. p. 88. Wakef. Hesychio in gl. Ἐπιείξας (ἐπιδείξας) restituebat Salmas. Theodoret. H. Eccl. p. 21, 10; Act. Concil. vol. 1, p. 308, C. L. Dind. Jo. Chrys. t. 4, p. 647, 4 et 653, 2. Cyrill. Catech. p. 134, B. Basil. t. 2, p. 364, C : Οὐ δεῖ ἐπιδεικτιᾶν οὐδὲ ἐμπορεύεσθαι τὸν λόγον τῆς διδασκαλίας. Hase.]

Ἐπιδεικτικὸς, ἡ, ὸν, Demonstrativus, Ad ostentationem comparatus, et q. d. Ostentatorius. [Ostentabilis, Gl.] Ἐπιδεικτικὸν εἶδος λόγου ex Quintil. exp. Demonstrativum et ostentationi natum. Gell. 2, 22 : Quasi fieret mea ἀκρόασις ἐπιδεικτική. [Plato Soph. p. 224, B : Τῆς ψυχεμπορικῆς ταύτης ἆρ' οὐ τὸ μὲν ἐπιδεικτικὴ δικαιότατα λέγοιτ' ἄν; Aristot. Rhet. 3, 12 : Ἡ ἐπιδ. λέξις γραφικωτάτη. Τὸ γὰρ ἔργον αὐτῆς ἀνάγνωσις. Conf. ib. 13 seq. Demosth. p. 1401 fin. : Τοὺς μὲν γὰρ (τῶν λόγων) πιθανοὺς τοὺς δὲ ἐπ. εἶναι προσήκει. Polyb. 12, 28, 8. De sophistis ipsis Plut. Comp. Dem. et Cic. c. 1. De saltatore Poll. 4, 96. Omisso λόγος, ut videtur, Hesych. : Ἐπίδειξις, ἐπιδεικτικός. L. D. Epigrammata ἐπιδεικτικὰ in Anthol. Pal., Epigrammata de variis rebus ingenii ostentandi caussa scripta: v. Jacobs. Proleg. vol. 6, p. lxxi, lxxx, et cod. Palat. p. 358. Schæf. De homine, Gloriosus, Simpl. Comm. in Epict. Enchir. p. 281. Conf. notas ad p. 325. Schweigh.]

Ἐπιδεικτικῶς, Cum ostentatione, Ostentatorie. [Isocr. p. 43, B. Plut. Lucull. c. 11 : Μὴ θεατρικῶς μηδ' ἐπ. Λουκούλλου πολεμοῦντος· Anton. c. 62 : Οὐ πρὸς ὕψος οὐδ' ὄγκον ἐπ. πεπηγυίαις ναυσίν. Comparat. Mor. p. 28, E : Τοῖς ἐπιδεικτικώτερον γράφουσι.]

[Ἐπίδεικτος. V. Ἐπίδεκτος.]

[Ἐπιδεινοπαθέω, Affligor re aliqua. Apollon. Lex. H. v. Ἐπαλαστήσασα.]

Ἐπίδειξις, εως, ἡ, Ostentatio, [Affirmatio, add. Gl.] Specimen. Thuc. 6, [31]: Καὶ ἐς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἐπίδειξιν μᾶλλον εἰκασθῆναι τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας· 3, [16]: Ἐπίδειξίν τε ἐποιοῦντο, Se ostentabant. [Conf. c. 42.] Plato [Hipp. maj. p. 282, B] de Gorgia loquens, Ἰδίᾳ ἐπιδείξεις ποιούμενος, ubi de alio ostentationis genere quam Thuc. loquitur. [Loquitur, ut in l. Cratyli infra cit., de Gorgiæ et Prodici orationibus et declamationibus. De iisdem oratorum speciminibus Isocr. p. 85, D, et de oratore ipso 44, B; 418, D. Aliter Plato Phæd. p. 99, D : Τὸν δεύτερον πλοῦν ἢ πεπραγμάτευμαι βούλει σοι ἐπίδειξιν ποιήσωμαι; Et cum genit. Euthyd. p. 275, A : Τῶν ἄλλων τὴν ἐπ. ἡμῖν εἰς αὖθις ἀπόθεσθον.] Frequenter autem additur gen., ut, Ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Aristot. Polit., Sapientiam ostentare, Sapientiæ specimen edere. [Absolute sine genit. de meretrice Xen. Comm. 3, 12, 1. De exercitatione equestri Hipp. 3, 10, et cum genit. Cyrop. 8, 6, 15. Demosth. p. 319, 9 : Λόγων ἐπίδειξίν τινα καὶ φωνασκίας βουλόμενος ποιήσασθαι. Et in deteriorem partem 785, 17 : Τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας ἐπίδειξιν ποιούμενος. In bonam Plut. Alex. c. 30 : Φανερὸς ἦν ἀνιώμενος ὡς ἐπίδειξιν οὐ μικρὰν ἀφῃρημένος χρηστότητος. Et alibi. Eur. Phœn. 871 : Αἳ δ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ, θεῶν σόφισμα κἀπίδειξις Ἑλλάδι, Specimen et documentum poenarum divinarum Græciæ editum.] Sed Æschin. [p. 72, 36] συμφορᾶς etiam ἐπίδειξιν dixit. || Sophistica recitatio, et Oratio ad ostentationem comparata, Plato. [Crat. p. 384, B : Τὴν πεντηκοντάδραχμον ἐπίδ. (Prodici). Et alibi. Isocr. p. 405, E; 418, E.] V. Bud. p. 683. [De speciminibus puerorum in ludis Plut. Sertor. c. 14 : Τοὺς παῖδας εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶντας καὶ τὸν Σερτώριον ... πολλάκις ἐπιδείξεις λαμβάνοντα. V. Ἐπιδείκνυμαι. De saltatore ap. Poll. 4, 97. De medicis Dio Chrys. vol. 2, p. 3. Forma Ion. Ἐπίδεξις, Herodot. 2, 46 : Τοῦτο ἐς ἐπίδεξιν ἀνθρώπων ἀπίκετο. Cui locutioni conf. Aristoph. Nub. 269 : Ἔλθετέ δῆτ', ὦ πολυτίμητοι Νεφέλαι, τῷδ' εἰς ἐπίδειξιν. Theolog. ar. p. 46, 4 : Ἀπὸ τῆς φυσικῆς τοῦ ἐμβρύου ὀμφαλοτομίας εἰς τὴν τῆς ἐξόδου ἐπίδειξιν.]

Ἐπιδειπνέω, Secundariam cœnam perago, s. Epidipnidas perago. Athen. 14, [p. 640, F] : Ἐπιδορπίσασθαι δ' ἔλεγον τὸ ἐντραγεῖν καὶ ἐπιδειπνῆσαι. [Absolute etiam Hippocr. p. 12, 3, Rufus p. 43 ed. Matth. Aristoph. Eq. 1140 : Τούτων ὃς ἂν ᾖ παχὺς θύσας ἐπιδειπνεῖς· Eccl. 1178. Formæ mediæ ex. suspectum v. in Ἐπιδορπέω. || Cœno in, Ad cœnandum utor. Artemid. 1, 74, p. 103, 4 a fine : Σκεῦος ᾧ τις ἐπιδειπνεῖ. L. Dindorf.]

Ἐπιδείπνιος, ὁ, ἡ, ut ἐπιδείπνιος ἦλθε, Cœna jam peracta venit, Bud. interpr. Lucian. [Lexiph. c. 9] : Καὶ διὰ τοῦτο ἡμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. Theophyl. Ep. 14 : Εἶτα τὴν σύριγγα κομισάμενος, ὥσπερ ἐπιδείπνιον ᾠδὴν τὴν εὐθυμίαν προβάλλεται. [Ὕδωρ ἐπιδείπνιον, schol. Theocr. 13, 36; ἐπιδείπνιον θέαν Theophyl. Simoc. Hist. 5, 5.]

Ἐπίδειπνον, τὸ, et Ἐπιδειπνὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium, uti Antecœnium dixit Apuleius, s. Secundaria cœna : utitur utraque voce Athen. 14, [p. 664, E] scribens ap. Laconas ἀπαίκλεια vocari, item ματτύας : Περιεφέρετο περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴ πλακούντων· τὸ δὲ τοιοῦτον δεῖπνον οἱ μὲν Ἀττικοὶ προσηγόρευον ἐπιδόρπισμα, οἱ δὲ Δωριεῖς ἔπαικλον· τῶν δ' ἄλλων Ἑλλήνων οἱ πλεῖστοι ἐπίδειπνα. [Philo Jud. p. 897, C. Hemst. Clem. Al. Pæd. p. 61, 31 Comm.] Paulo ante ἐπιδειπνίδας a Macedonibus vocari scribit [p. 658, E : Καὶ ἴσως πάντα τὰ τοιαῦτα ἐπιδειπνίδας ἔλεγον Μακεδόνες· κώθωνος γὰρ ἡδύσματα ταῦτα. Hesychius eadem sententia, sed verbis nonnihil depravatis : Ἐπιδειπνὶς, Μακεδονικὸς κώθων ἥδυσμα, ἐθισμὸς, fort. pro Μακεδονικῶς, κώθωνος ἥδυσμα. Id., Ἐπιδορπήσματα, τραγήματα, ἐπίδειπνα.] Quo voc. et Martialis 11, [31] usus est : Hinc seras epidipnidas parabit.

[Ἐπιδεκανεύω. Ἐπιδεκανεύονται, Decumantur, Decimantur, Gl. Pro ἐπιδεκατ.]

[Ἐπιδεκᾰτεύω, Decimo, Gl. Aliter Prophyrii Isag. ap. Salmas. Ann. Clim. p. 414 : Ἐπιδεκατεύων λέγεται καὶ καθυπερτερῶν ὁ ἐν δεκάτῳ ζωδίῳ κείμενος. Weigel.]

Ἐπιδέκᾰτος, ὁ, ἡ, Decimus, vel Qui ἐπὶ δέκα penditur. Xen. Hell. 1, [7, 10] : Τὰ χρήματα δημοσιεῦσαι, τὸ δ' ἐπιδέκατον, τῆς θεοῦ εἶναι. Aliquanto post [20] : Καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον εἶναι. [Demosth. p. 1074, 24. Inscr. Amphipolit. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2008, 11. Et al. p. 220, 14. Greg. Nyss. vol. 2, p. 186, D : Ἐπιδέκατος οὗτος ἡ τελευταία ᾠδίς· et neutro gen. ibid.] Sic ex Aristot. OEc. 2, [3] affertur, ἐπιδεκάτους τόκους τελεῖν, pro Usuras decimas pendere. [Conf. Rhetor. 3, 10.] Et, τῆς τιμῆς διδόναι τὸ ἐπιδέκατον, pro, Decimam partem pretii dare. [Poll. 8, 38.] Suidas [et Harpocr. ex Isæo] annotat veteres ἐπιδέκατον solitos dicere τὸ δέκατον, et ἐπίπεμπτον, τὸ πέμπτον. [Sesquidecimus, i. e. qui alium numerum cum decima ejusdem parte in se continet. Iambl. In Nicom. p. 76, C : Ὁ γὰρ νη' τοῦ νγ' ἐλάσσων ἐστὶν ἢ ἐπιδέκατος, εἴ γε ἔχει ὁ μείζων τὸν ἐλάττοντα καὶ ἔλαττον ἢ τὸ δέκατον αὐτοῦ. Quam decimam si contineret, esset ἐν τῷ ἐπιδεκάτῳ λόγῳ, ut dicitur ib. 75, D; 76, A, B. L. D. Pariter Reuvens *Lettres* 3, p. 64 : Οἱ πραγματευόμενοι τὸ ὠνητρικὸν καὶ τὸ ἐπιδέκατον, vertit, *Payement d'un dixième en-sus*. Conf. Salmas. De modo usur. p. 14. Hase.]

[Ἐπιδεκτέον, Accipiendum. Polyb. 36, 3, 4 : Πᾶν τὸ παραγγελλόμενον ἐπιδ. ἐστὶν, ἐὰν μὴ τελέως ὑπερήφανον ᾖ.]

Ἐπιδεκτικὸς, ἡ, ὸν, Hesychio ἐπίδεκτος : ἐπίδεκτον

autem exp. ἐπίσημον, μέγα, Insigne, Magnum, Ion. procul dubio pro ἐπίδεικτον. [Ἐπιδεκτικὸς, Capax, ap. Strab. 3, p. 163: Οὔτε ἡ τῆς χώρας φύσις πόλεων ἐπιδεκτικὴ πολλῶν ἐστι. Plut. Mor. p. 962, C: Κάλλους ἐπιδεκτικά· 1065, E: Τὸ ἐπιδ. τοῦ γενέσθαι. Ubi alii libri ἐπιδεκτόν. Theolog. ar. p. 19, 10: Ἡ ὀυὰς ... τῶν ἰδιωμάτων ἐπιδεκτικὴ οὖσα. Et alibi. L. Dind.]

[Ἐπιδεκτός. Ἐπίδεκτος. V. Ἐπιδεκτικός.]

[Ἐπιδέκτωρ, ορος, ὁ, Receptor. Stobæi Ecl. phys. p. 850: Μόνον ἄνθρωπον νόμῳ τε καὶ δίκας ἐπιδέκτορα γενέσθαι, καὶ οὐδὲν ἄλλο τῶν θνατῶν ζώων.]

[Ἐπιδελεάζω, Escam impono. Diod. 1, 35: Ἀγκίστροις ἔχουσιν ἐπιδεδελεασμένας ὑείας σάρκας.]

[Ἐπίδεμα, τὸ, Obligatio (vulneris). Epiphan. 1, 512, B.]

Ἐπιδέμνιος, ὁ, ἡ, Qui in strato aut super strato est. Eur. [Hec. 927: Ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.]

[Ἐπιδέμω, Superstruo. Med. Mihi superstruo. Oppian. Cyn. 4, 121: Ἄρκυας ἀσσυτέροις ἐπιδειμάμενοι σταλίκεσσι.]

[Ἐπιδένδριος, ὁ, Qui est in arbore. Julian. Epist. 24, p. 393, B: Καλὸν μέν ἐστιν ἐπιδένδριον.]

[Ἐπιδέννω, Ligo. Symm. Es. 1, 6, sec. Procop., ubi pro ἐπιδεννομένου, in marg. legitur ἐπιδεσμουμένου (τραύματος). L. D. Clem. Const. ap. 2, 20: Τὸ κατεαγμένον ... ἐπιδέννων. Hase. V. Δέννω, Ὑποδέννομαι.]

[Ἐπίδεξ, χος, ὁ, Capax, Plenus. Hesych.: Ἐπίδεχα σκύφον, τὸν μὴ κενόν. Ita Musurus. Cod. ἐπίδιχα contra ordinem literarum. L. Dind.]

[Ἐπιδέξια. V. Ἐπιδέξιος.]

Ἐπιδεξιελευθέρως, ap. Suid. [in v. Ἐπιδ. in edd. ante Gaisf., et in v. Ἀναλαμβάνειν] ex Plat. Theæt. [p. 175, E]: Πάντα δυναμένους ὀξέως τε καὶ τορῶς διακονεῖν, ἀναλαβέσθαι δ' οὐκ ἐπισταμένους ἐπιδεξιελευθέρως. Ipse quidem non exp. Sed videtur sonare More τῶν ἐπιδεξίων καὶ ἐλευθέρων, s. ἐπιδεξίως καὶ ἐλευθέρως, Dextre et ingenue. [Vera scriptura est ἀναβάλλεσθαι, ... ἐπιδέξια ἐλευθέρως, ut ap. Themist. Or. 21, p. 263, D: Ἐπιδέξια ἀναβάλλεσθαι. V. Ἐπιδέξιος.]

Ἐπιδέξιος, ὁ, ἡ, Dexter [Gl.], Qui est ad dextram. Ap. Aristot. Probl. 26, οἱ ἐπὶ δεξιὰ, et οἱ ἐπιδέξιοι, pro eodem. Hom. Od. Φ, [141]: Ὄρνυσθ' ἐξείης ἐπιδέξια πάντες, ἑταῖροι, [ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει]. Bud. ap. Plat. Symp. [p. 177, D]: Εἰπεῖν ἔπαινον ἔρωτος ἐπιδέξια, itidemque p. 261 ἐπιδέξια interpr. Dextrorsum eundo. [Hæc exx. pertinent ad formulæ Ἐπὶ δεξιὰ s. Ἐπιδέξια usum adverbialem, cujus triplicem modum distinguit Poll. 2, 159, primum ut sit δεξιῶς, de qua signif. v. in fine, tum ut ἐκ δεξιᾶς χειρὸς, ut ap. Lysiam: Εἰσιόντων πρὸς τῇ Νεμέᾳ ἕστηκεν ἐπιδέξια (cujus signif. exx. in Δεξιὸς vol. 2, p. 995, C, D, citatis add. Xen. Anab. 6, 4, 1: Ἐπιδέξια εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι· Aristoph. Av. 1493: Γυμνὸς ἦν πληγεὶς ὑπ' αὐτοῦ πάντα τἀπιδέξια), denique ut sit Dextrorsum, ut in Homeri loco cit., et de bibendo dicatur, de quo usu infra agit HSt. Sic Aristoph. Pac. 957: Περίιθι τὸν βωμὸν ἐπιδέξια. Cum genit., ut in ll. in Δεξιὸς p. 996, C, citatis, Pind. Pyth. 6, 19: Σύ τοι σχέθων νιν ἐπιδέξια χειρὸς ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν. Nihil interest autem junctim in hujusmodi ll. an divisim scribatur ἐπὶ δεξιὰ, ut nunc scribitur in l. Plat. pariterque quem citat HSt., Reip. 4, p. 420, E: Τοὺς κεραμέας κατακλίναντες ἐπὶ δεξιὰ πρὸς τὸ πῦρ· et al. Ἐπιδέξια si commendare videatur ἐνδέξια, ἐπὶ δεξιὰ rursus commendatur formulis ἐπὶ θάτερα, ἐπὶ τάδε, ἐφ' ἑκάτερα, quæ divisim scribi solent. V. etiam de hoc adv., præter grammaticos in v., Buttm. Lexil. vol. 1, p. 173 seqq., Lobeck. ad Phryn. p. 259.] Rursum Il. B, [353]: Ἀστράπτων ἐπιδέξι', ἐναίσιμα σήματα φαίνων, quidam ἐπιδέξια pro Ad dextram fulgurans, ut Dextros fulgores dixit Cic. in sua interpr.: alii adverb. pro Fauste accipiunt: aut etiam Fausta, ut σήματα duo habeat adjectiva: sitque ἐπιδέξια σήματα, ut alibi ἐνδέξια σήματα. Verum ibi quoque ἐνδέξια cum ἀστράπτει jungi potest: Il. I, [236]: Ζεὺς δέ σφιν Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. [Fausti signif. Diod. Exc. Vat. p. 5 ed. Mai.: Ἐν ταύτῃ τῇ πόλει πολλάκις ἐπαριστέροις βουλεύμασιν ἐπιδέξιος ἀκολουθήσει τύχη, ut codicis script. δίκη a me correcta est. Propria signif., ut esset Dextrorsum euntes, Musgr. restituebat Eur. Rhes. 364: Κυλίκων οἰνοπλανήτοις ὑποδεξίαις ἁμίλλαις, scribens ἐπιδεξίαις, quod ἐπιδεξίοις scribendum foret ex usu, qualem demonstrant ll. Diodori et aliorum infra citandi. Atque ὑποδεξίοις præbet liber Flor. Quod v.] || I. q. δεξιὸς, Scitus: unde dicitur aliquid facere ἐπιδεξίως, qui scite id facit. A Bud. redditur etiam Elegans, Commodus, Consentaneus; Urbanus, Lepidus. Aristot. Eth. 4, [8]: Εἴτ' ἐπιδέξιος, εἴτ' εὐτράπελος λέγεται. [Anon. ab Suida v. Ἀνασεσυρμένην cit.: Καλοῦσι δὲ τὸν εὐτράπελον ἐπιδέξιον. Hemst. Polyb. 5, 39, 6: Κλεομένης ... ἀνὴρ πρὸς τὰς ὁμιλίας ἐπιδέξιος. De conviva Pollux 6, 28. Cum προσηνὴς jungit Plut. Mor. p. 709, C. Idem Æm. Paul. c. 37: Ὑπογραμματεύειν τοῖς ἄρχουσιν, ἐπιδέξιον καὶ χαρίεντα περὶ ταύτην τὴν ὑπηρεσίαν ἐξεταζόμενον. (Dio Cass. 69, 10: Περὶ τὴν θήραν ἐπιδέξιος ἦν. Et similiter ἀροτρευτὴρ ἐπιδ. Antiphil. Anth. Pal. 9, 242, 3.) Mor. p. 739, D: Τὴν Ἀφροδίτην ἐπιδεξιωτάτην θεῶν οὖσαν. Cum infinit. Aristot. Rhet. 2, 4: Οἱ ἐπιδέξιοι καὶ τωθάσαι καὶ ὑπομεῖναι. Theocr. Epigr. 19, de Archilocho: Ὡς ἐμμελής τ' ἔγεντο καὶ πιδέξιος ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν. L. D. De re Diog. L. 7, 24: Λαβὴ φιλοσόφων ἐστὶν ἐπιδέξιος ἡ διὰ τῶν ὤτων. Seager. Plut. Mor. p. 5, A: Πῶς οὐκ ἄτοπον τῇ μὲν δεξιᾷ συνεθίζειν τὰ παιδία δέχεσθαι τὰς τροφὰς ... μηδεμίαν δὲ ποιεῖσθαι πρόνοιαν τοῦ λόγων ἐπιδεξίων καὶ νομίμων ἀκούειν; 65, F: Τὸ ἐπ. καὶ τὸ ἀστεῖον· 617, B: Ἐπιδέξιον ἐμμελῶς καὶ φιλάνθρωπον. De vento Proverb. 27, 16: Βορέας σκληρὸς ἄνεμος, ὀνόματι δὲ ἐπιδέξιος καλεῖται. De quo l. conf. Greg. Nyss. vol. 1, p. 620, B, C. Esdr. 5, 8: Τὸ ἔργον ἐκεῖνο ἐπιδέξιον γίνεται. || Εὔμορφος, Formosus, interpr. Hesych. Ita capiendum videtur ap. Achmet. Onir. c. 124, p. 85: Ἐὰν ἴδῃ τις ὅτι ἔνευσε γυναικὶ ἐπιδεξίῳ. Id. c. 60, p. 244: Ὀδόντας λευκοτέρους ἢ ἐπιδεξιωτέρους. || Pro ἐπιδεκτικὸς ponitur ap. Hesych., ab Hemst. cit., v. Πανδοχεὺς, ἐπιδέξιος, ὁ πάντας δεχόμενος. Conf. Ὑποδέξιος. Ἐπιδεξιοῖς perperam scriptum ap. Plut. Mor. p. 504, B.] || Sed et ἐπιδέξια [vel τὸν ἐπιδέξια τρόπον] πίνειν, Athen. 11, [p. 463, F; 464, A], ut οἰνοχοεῖν ἐνδέξια, Il. [A, 597], Stando vel convertendo se ad dextram. Quod tamen et aliter exponi docebo in Ἐπιδεξίως. [Ἐπιδέξια ὀρέγειν προπόσεις, Critias ap. Athen. 10, p. 432, E. Προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν id. 13, p. 600, E. Hemst. Eupolis ap. Poll. 2, 159: Ὅταν δὲ πίνωσι τὴν ἐπιδέξια. Signif. eadem qua infra ἐπιδεξίως, Decenter, Scite, Nicomachus ap. Athen. 7, p. 291, C: Τόπον λαβόνθ' ἕνα μερίσαι κατ' εἶδος τῆς τέχνης ἐπιδέξια. Sed Poll. 2, 159 quod a Plat. in l. Theæt. in Ἐπιδεξιελευθέρως citato pro δεξιῶς poni dicit, fallitur. Ille enim, qui ignoraret adj. ἐπιδέξιος, proprie dicit ἐπιδέξια vel ἐπὶ δεξιὰ de veste dextrorsum injicienda, ut Aristoph. Av. 1568: Ἐπ' ἀριστέρ' οὕτως ἀμπέχει; Οὐ μεταβαλεῖς θοἰμάτιον ὧδ' ἐπὶ δεξιάν; ubi olim δεξιά. Similiter Anaxandr. Stob. Fl. vol. 3, p. 441: Μεταλαμβάνων ἐπιδέξι' αὐτοῦ τὸν τρόπον. Cui l. conf. l. Plut. in Ἐπαριστέρως cit. L. Dind.]

Ἐπιδεξίως, Scite, Convenienter, Decenter, Lepide, [Comiter, Gl.] cui opp. ἐπαριστέρως, Bud. ex Athen. Ἐπιδέξια [ἐνδέξια] οἰνοχοεῖν ap. Hom. Eust. intelligi posse ait pro ἐπιδεξίως. Sic certe et ap. Plat. Theæt. ἐπιδέξια accipitur adv. pro Decenter. [V. Ἐπιδεξιελευθέρως. Iisdem signiff., quæ in adj. positæ sunt, Polyb. 3, 19, 13: Ἐδόκει οὐ μόνον ἐπιδ., ἔτι δὲ μᾶλλον ἀνδρωδῶς κεχρῆσθαι τοῖς πράγμασι· 4, 35, 7: Οἱ δυνάμενοι τῶν ἀνθρώπων ἐπιδ. ὁμιλεῖν τοῖς συμπεριφερομένοις. Plut. Mor. p. 429, D: Ἁρποψίδος ἢ κύλικος κοινωνεῖν ἐπιδ. Ponit etiam Poll. 2, 159.]

Ἐπιδεξιότης, ητος, ἡ, Dexteritas. Ap. Plut. [Mor. p. 441, B] ἐπιδεξιότητες ea fere signif., qua ἐπιδέξιον et εὐτράπελον conjungit Aristot. [Thales ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 113 Gaisf. Wakef. Sive ap. Diog. L. 1, 78. Hemst. Aristot. Eth. Nic. 4, 14. Ex Æschine p. 34, 20: Τῆς ἐν τοῖς πότοις ἐπιδεξιότητος (Philippi), citat Thomas p. 342. Polyb. 4, 82, 3: Διὰ τὴν ἐπ. καὶ νουνέχειαν τἀνδρός· 18, 11, 6: Τὴν ἐπιδ. τὴν Ἀννίβου καὶ τὴν ἀγχίνοιαν. Et alibi.]

[Ἐπιδεξιοῦμαι. Diog. L. 2, 4: Ἐπιδεξιοίμεθα τοῖς ἐκείνου λόγοις, Nos inter nos accipiamus sermonibus,

interpr. Aldobrandinus. Corruptum judicavit Casaubonus.]

[Ἐπιδεξιπολίης, Hesychio ἐκ τῶν δεξιῶν μερῶν περιστρέψας. « Expositio docet compositum esse ex ἐπὶ, δεξιὸς, et πολέω. » Albert.]

[Ἐπίδεξις. V. Ἐπίδειξις.]

[Ἐπιδεξίως. V. Ἐπιδέξιος.]

Ἐπίδερις, Polluci 2, [174], τὸ ἐν μέσῳ σχίσματι σκαῖρον σαρκίον, Caruncula illa, quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat, quæ Eod. teste et νύμφη dicitur, et μύρτον, et χλητορίς [χλειτορίς. Codd. ἐπίδερρις, Falckenburgius ἐπιδορίς.]

[Ἐπιδέρκομαι.] Ἐπιδέρκω, Inspicio, Intueor. Hesiod. Op. [266] : Καί νυ τάδ' αἶκ' ἐθέλησ', ἐπιδέρκεται, οὐδὲ λέληθε. [Th. 760 : Οὐδέ ποτ' αὐτοὺς ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν. L. D. Quint. 9, 330; Manetho 4, 373. Wakef. Var. script. Hom. Od. Λ, 16.]

Ἐπίδερκτος, ὁ, ἡ, Visus, Sub aspectum cadens, Quem intueri possumus, s. Videndus, Quem intueri et videre fas est. Plut. [Mor. p. 17, E], ex Empedocle : Οὔτ' ἐπίδερκτα τάδ' ἀνδράσιν οὐδ' ἐπάκουστα, Οὔτε νόῳ περίληπτα. [Utrumque adj. ap. Plut. est oxytonon, pariterque ap. Sext. p. 596, 28.]

Ἐπιδερμὶς, ίδος, ἡ, quæ et Ἐπιδερματὶς, ίδος, ἡ, Cuticula sensu destituta et toti veræ cuti supertensa, Gorr. [Cutis, Gl. Forma ἐπιδερμὶς crebo utitur Hippocr. p. 240, 241.] In VV. LL. ἐπιδερματὶς, Pellis quæ est inter digitos anserum et cygnorum, et hujusmodi avium, ex Aristot. [Formam ἐπιδερματὶς, significatione Cuticulæ Schneidero suspectam, simplici δερματὶς conatus est tueri Bast. ad Aristoph. Pl. p. 494. De præputio Theoph. Protosp. p. 902 : Ἐπιδερματὶς, ἥτις ὀνομάζεται πόσθη. Ἐπιδερμὶς de avium cuticula schol. Hom. Il. B, 460 ex Aristot. Psell. Laud. pedic. p. 89 fin. suæ ed. citat Boiss.]

[Ἐπίδερρις. V. Ἐπίδερις.]

Ἐπίδεσις, εως, ἡ, Obligatio, Galen. [vol. 2, p. 398, A. Weigel. Hippocr. p. 450, 22 : Ἐπιδέσιας παντοίας. Conf. p. 744, B, G, Aret. p. 85. Cum genit. Hippocr. p. 49, 39 : Ἐπίδεσις ἑρίων καὶ τῶν τοιούτων. Ap. African. Cest. c. 8, p. 292, col. 2, 22 : Τῇ εὐτονίᾳ τῆς ἐπιδήσεως ὁ ἵππος ἀλγῶν, vitiose pro ἐπιδέσεως. L. Dind.]

[Ἐπίδεσμα, τὸ, Fascia. V. Ἐπίδεσμος.]

Ἐπιδεσμεύω, in VV. LL. Obligo, [Innecto, Gl. Epigr. Anth. Pal. 11, 125, 4 : Οὓς κλέπτεσκεν ἀπ' ἐνταφίων τελαμῶνας εἰς ἐπιδεσμεύειν πέμπε φίλῳ Κρατέᾳ, quod dicitur pro ἐπιδέσμευσιν, ut ib. 5 εἰς ἐνταφιάζειν pro εἰς ἐνταφιασμόν. Theodot. Jes. 3, 17.]

Ἐπιδεσμέω, [Deligo, Gl. Apollodor. Poliorc. p. 43, 22 : Ἐπιδεσμούμενα σχοινίοις· et ib. 36; 44, 31; 45, 3. L. D. Imperat. Galen. vol. 14, p. 339, 15 : Καταπλάσας ἐπιδέσμει· et p. 347, 4 : Ἐπ. ἐλαφρῶς. Infin. ib. p. 419, 8 : Τὴν ἀκροποσθίαν ἐπιδεσμεῖν παπυρίῳ. Hippiatr. p. 50, 19 : Περίθες τῷ ὀφθαλμῷ, καὶ ἐπιδέσμει. It. ib. p. 51, 27; 60, 27; 66, 1; 98, 7; 156, 4 et 27, aliisque multis ll. Hase. Schol. Basilii ad Greg. Naz. ap. Bast. ad Greg. p. 874 : Σπλήνια τὰ ὑπὸ τῶν γραϊδίων τοῖς βρέφεσιν ἐπιδεσμούμενα. Alex. Trall. 1, p. 27, 51, citat Struv.]

[Ἐπιδέσμιον, τὸ, Fasciola, Gl.]

[Ἐπιδεσμὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐπίδεσμος. Galen. Isag. 20, vol. 2, p. 398, A; Cassius Probl. 57.]

[Ἐπίδεσμον, τό. Ad hanc formam enim referendus l. Aristoph. ab HSt. in Ἐπίδεσμος, quod v., cit., ubi est ἐπίδεσμον ἑπρίω.]

Ἐπίδεσμος, ὁ, Ligamen, Id quo vulnus obligatur. [« Medicinalis fascia qua vulnus obligatur. V. in Σκάφιον. » HSt. Ms. Vind. Deligatio, Gl.] Aristoph. Vesp. [1440.] A Bud. exp. Fascia, in hoc l. Diosc. : Ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλούμενος. [Phryn. Ecl. p. 292 : Ἐπίδεσμος καὶ ἐπίδεσμοι ἀρσενικῶς· οὕτω μὴ λέγε, ἀλλὰ κατάδεσμος· οὐδετέρως δὲ τὸ ἐπίδεσμον καὶ τὰ ἐπίδεσμα, ὡς οἱ ἀρχαῖοι. Eust. Od. p. 1390, 56; 1598, 17. Lobeck. : « Τὸ ἐπίδεσμον cum certi generis designatione præter Ælianum, plurali utentem N. A. 8, 9, Galen. De comp. med. 4, 5, p. 746. Simplex τὸ δέσμα in usu fuisse negant (ex. unum attulimus in ipso. L. D.) : neque τὸ ἐπίδεσμα reperi : sed τὰ ἐπιδέσματα ap. Hippocr. crebrum est. V. Corai. ad l. De a. et l. p. 226 et intt. Thom. p. 502. Ὁ ἐπίδεσμος Galen. Comm. in Hipp. De off. med. 3, p. 76, F, Arrian. Epict. 1, 18, 101, Plut. et alii, nullus antiquus auctor. » Ἐπιδέσμων Hippocr. p. 24, 15; 745, C, pro quo p. 744, A, ἐπιδέσματα. Aristot. H. A. 9, 44.]

[Ἐπιδεσμοχἄρὴς, ὁ, ἡ, Fasciis gaudens. Epitheton podagræ ap. Lucian. Tragœdop. v. 197, ubi vocativ. ἐπιδεσμοχαρές.]

[Ἐπιδεσπόζω, Impero. Æsch. Pers. 241, στρατοῦ.]

[Ἐπιδετέον, Obligandum. Matthæi Med. p. 149. L. Dind.]

Ἐπιδευὴς, ὁ, ἡ, Indigus. Hom. Od. Δ, [87] : Πυροῦ καὶ κρειῶν ἐπιδευής. [Il. M, 299 : Λέων, ὅστ' ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ κρειῶν. Herodot. 4, 130 : Τῶν πάντων ἐπιδευέες. Apoll. Rh. 1, 866 : Γάμων ἐπιδευέες. Et cum negat. ut sit ĭ. q. Abundans, Hesiod. Th. 605 : Οὐ βιότου ἐπιδευὴς ζώει. Hom. Il. I, 225 : Δαιτὸς μὲν ἔΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς· N, 622 : Ἄλλη μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς. Theocr. 22, 160 : Οὔτε φυῆς ἐπιδευέες οὔτε νόοιο. Absolute Hom. Il. E, 481 : Κτήματα, τά τ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευής. De imbecillis Hom. Od. Φ, 185 : Πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν· et cum genit. pers., ut sit Inferior alio, 253 : Εἰ δὲ τοσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν ἀντιθέου Ὀδυσῆος. (Pro quo H. Apoll. 338 : Μηδέν τι βίην ἐπιδευέα κείνου, ubi βίης restituit Ilgen. V. Ἐπιδεύομαι.) Et ead. signif. absolute Ω, 171 : Οὐ δέ τις ἡμείων δύνατο ... βιοῖο νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν. Porro notanda phr. Il. T, 180 : Ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχησθα. Schol. ἵνα μηδὲν δέῃ σοι τοῦ δικαίου. De re Apoll. Rh. 2, 315 : Βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν μαντοσύνης, Manca et obscura.]

Ἐπιδεύομαι, Egeo. Hom. Il. B, [229] : Χρυσοῦ ἐπιδεύεαι. [Σ, 77 : Σεῦ ἐπιδευομένους. Theognis 942 : Σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος. Nicand. Th. 57.] Ex Phocyl. autem ἐπιδεύης affertur, ubi potius leg. ἐπιδεύῃ. [V. 130 : Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃς. V. Δεύομαι, p. 1038, C (ubi ἐδεύεο scrib. pro ἐδεύετο). Præterea pro ex. activi habetur locus Sapphonis ap. Longin. De subl. 10, 2 : Τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύσην φαίνομαι, ubi alii libri πιδεύειν et πιδεύκην. Fut. Apoll. Rh. 3, 717 : Ἴστω Γαῖα, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο, μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἀνυστά περ ἀντιόωσαν. || Careo. Hom. Od. O, 371 : Νῦν δ' ἤδη τούτων ἐπιδεύομαι. || Inferior sum, ut supra ἐπιδευὴς, Hom. Il. E, 636 : Πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν· et cum genit. rei, Ψ, 670 : Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; (Pro quo Apoll. Rh. 2, 1220 : Οὔτε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθα. Conf. Ἐπιδευής.) Et cum duplici genit. Ω, 385 : Οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν. V. etiam Ἐπιμηλάς.]

Ἐπιδεύτερον, Iterum, VV. LL. [Fort. ex Hom. Od. Γ, 161 perperam intellecto.] Scribitur sæpius διηρημένως.

[Ἐπιδεύτερος, α, ον, Secundarius. Suidas v. Ἀριστομένης : Κωμικὸς τῶν ἐπιδευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας, et iisdem verbis in Φρύνιχος Ἀθην. Hemst. Minus probabiliter conjiciebat Salmas. ad Achill. Tat. 4, 3 : Ἐπιδεύτερα φέρεται· de quo l. v. Jacobs. Animadv. p. 695. Hase. V. id. Suidas v. Νικόστρατος.]

[Ἐπιδευτερόω. Antiatt. Bekk. p. 93, 18 : Ἐπιτριτῶσαι, ὡς ἐπιδευτερῶσαι, Ἀναξίλας Ἀγροίκῳ. Est autem Iterare. Chron. Pasch. p. 286, 17 : Ὅσα εἶπεν αὐτὸς, ἄγγελος κυρίου ἐπεδευτέρωσεν. L. D. Ita Epiphan. t. 2, p. 249, C : Ἐπεδευτέρωσεν αὐτοῦ τὴν προφητείαν· et t. 1, p. 791, A : Τὴν δὲ ἐπιδευτερουμένην πάλιν ἔνδυσιν. Hase.]

[Ἐπιδευτέρωσις, εως, ἡ, Iteratio. Symm. Ps. 76, 11, ubi lxx ἀλλοίωσις.]

[Ἐπιδεύω, Irrigo. Orph. Arg. 1074 : Βροτέῳ δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητήρ. Divisim Anyte Anth. Pal. 7, 208, 4 : Ἐπὶ δ' ἀργαλέαν βῶλον ἔδευσε φόνῳ.]

Ἐπιδέχομαι, Accipio, Recipio, Admitto; exp. etiam Expecto et excipio. [Forma Ion. Herodot. 8, 75 : Ὡς ἐπεδέκοντο οἱ Θεσπιέες πολιήτας. Dionys. A. R. 1, 63 : Τὰς πρεσβείας ἐπιδέξασθαι τὰς παρὰ τῶν ἀφεστηκότων. Polyb. 22, 1, 3 : Ἅπαντας τοὺς παραγενομένους, ἐπεδέχετο φιλανθρώπως. Demosth. p. 139, 1 : Τοῦτ' ἤδη πᾶσαν ἐπιδέχεται κατηγορίαν. Æschin. p. 7, 33 : Οὕτω γὰρ χρὴ καθαρὸν τὸν βίον εἶναι τοῦ σώφρονος ἀνδρὸς ὥστε μὴ ἐπιδέχεσθαι δόξαν αἰτίας πονηρᾶς. « Πόλεμον ἐπιδ. Polyb. 4, 31, 1; δαπάνην 10, 28, 4. Ἐπιδεχόμενος ὅτι φόρους δώσει Ῥωμαίοις, 27, 8, 2, ubi ὑποδ. edd. Conf. Ἐπιδε-

κτέον. Ἡ πολεμικὴ χρεία οὐκ ἐπιδέχεται πρόφασιν, 6, 24, 7, et alibi similiter. Ἐπιδέχεσθαι τὴν παρρησίαν τινός, 33, 15, 6, quod alibi ἀποδ. dixit. Πᾶσαν ἐπιδεχόμενος λοιδορίαν κατὰ τοῦ βασιλέως, 31, 10, 4. » Ex Schweigh. Lex. Plut. Mor. p. 956, E: Πῦρ οὐκ ἐπιδέχεται τὸ ὑγρόν. De sustinendo onere Antig. Car. c. 166: Ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος (paludem quandam). || Intransit. Achmes Onir. c. 151, p. 120: Δένδρα φυέντα ἐν τῇ θαλάσσῃ καὶ πέτρᾳ ἢ ἐν ἄλλοις οἷς οὐκ ἐπιδέχεται φύτρωσις δένδρων, Convenit. L. Dind.]

Ἐπιδέω, Obligo, ut Galen.: Ἐπιδῆσαι τὸ ἡλκωμένον μόριον. [Τὴν χεῖρα, Plut. Cat. min. c. 70. Alligo super, ut infra med., Aristoph. Ran. 1038: Τὸ κράνος πρῶτον περιδησάμενος τὸν λόφον ἤμελλ' ἐπιδήσειν.] Et, Ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, Obligatus vulnera, i. e. Obligata habens [ap. Xen. Cyrop. 5, 2, 32 et 4, 10. Ib. 2, 3, 19: Ἐπιδεδεμένους τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα. Illigo, Apollod. Poliorc. p. 46 fin.: Ἐν τοῖς κανόσιν ἐπιδέδενται τὰ καβιόθυρα. Med. Alligo super, Herodot. 1, 171: Καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες. Plut. Mor. p. 80, B: Τοὺς λόγους ὥσπερ ἱμάντας ἢ σφαίρας ἐπιδούμενος πρὸς ἀλλήλους, ubi periδ. conjecit Wyttenb., quod v.]

[Ἐπιδέω, unde impers. Ἐπιδεῖ, Opus est. Plat. Leg. 4, p. 709, D: Τῆς τέχνης ἂν μόνον ἐπιδέοι. Dionys. A. R. 6, 63: Ἐὰν δὲ καὶ ἄλλης ἐπιδέῃ βοηθείας. Non impersonaliter Plut. Mor. p. 975, C: Ῥητορεία κιγκλίδων ἐπιδέουσα καὶ βήματος, ubi olim ἔτι δέουσα. Herodot. 7, 28: Τετρακοσίας μυριάδας, ἐπιδεούσας ἑπτὰ χιλιαδέων. Eodemque modo Dio Cass. 59, 6.] Ἐπιδέομαι, Insuper egeo, simpl. Egeo, [Indigeo, Gl.] δέομαι: ut Plato Timæo [p. 33, C]: Ὀμμάτων τε γὰρ ἐπεδεῖτο οὐδέν, Nec enim oculis egebat, Cic. [Conv. p. 204, A: Οὗ ἂν μὴ οἴηται ἐπιδεῖσθαι· Leg. 6, p. 766, C: Τὴν ἀρχὴν πλεῖον ἢ τριάκοντα ἐπιδεομένην ἡμερῶν, Cui desint plus 30 diebus. Xen. Conv. 8, 16: Οὐδὲν ἐπιδεῖται λόγου. De forma poet. Ἐπιδεύομαι v. in ipsa. || Supplico. Achmes Onir. c. 12, p. 14: Οὐχ ὑπακουσθήσεται περὶ ὧν ἂν ἐπιδεηθῇ. Et futurum cum genit. c. 13, p. 15 bis. L. Dind.]

[Ἐπιδεῶς. V. Ἐπιδεής.]

[Ἐπιδηκτικός, ἡ, ὸν, Mordens. Clem. Al. p. 122. Kall. Ut puto, leg. ap. Clem. Al. Pæd. 1, 9, p. 144. Routh.]

[Ἐπιδήλιον, τὸ, Epidelium, χωρίον ἐν ὅροις Βοιατῶν Ἀπόλλωνος ἱερόν· τὸ γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνος ξόανον, ὃ νῦν ἐστὶν ἐνταῦθα, ἐν Δήλῳ ποτὲ ἵδρυτο, sec. Pausan. 3, 23, 2 seq. L. Dind.]

[Ἐπίδηλος, Dor. Ἐπίδαλος, ὁ, ἡ, Pestifer. Hesych.: Ἐπίδαλον, λοιμικόν. L. Dind.]

Ἐπίδηλος, ὁ, ἡ, Manifestus. [Theognis 442: Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ' ὁ μὲν ἐσθλὸς τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν κοὐκ ἐπίδηλος ὅμως.] Aristoph. Pl. [368]: Ἀλλ' ἔστιν ἐπίδηλόν τι πεπανουργηκότι [ubi ponitur pro ὅμοιος, Similis. Aliter Eq. 38: Ἐπίδηλον ἡμῖν τοῖς προσώποισιν ποιεῖν, ἢν τοῖς ἔπεσι χαίρωσι καὶ τοῖς πράγμασι· Thesm. 575: Ὅτι μὲν φίλος εἰμ' ὑμῖν ἐπίδηλος ταῖς γνάθοις. Herodot. 8, 97: Θέλων μὴ ἐπίδηλος εἶναι τοῖσι Ἕλλησι. Cum partic. Aristoph. Eccl. 661: Κλέπτων δήπουθ' ἐπίδηλος. Excellens, Insignis, Xen. OEc. 21, 10: Μηδὲν ἐπίδηλον ποιήσουσιν οἱ ἐργάται. L. D. Aristot. Meteor. 2, 4: Ὁ δ' ἀὴρ ἐπίδηλος. Seager. Id. De gen. an. 1, 20 init.: Ἐπίδηλον ποιεῖ εἰς πλῆθος τὴν ἀπόκρισιν. L. D. Hippocr. Aph. 2, 24: Ἡμέρα ἐπ. τῶν ἑπτὰ ἡ τετάρτη. Galen.: Ἐπιδήλους καὶ θεωρητὰς εἴωθεν ὁ Ἱ. ὀνομάζειν ἡμέρας, ἐν αἷς τι σημεῖον φαίνεται δηλωτικὸν τῆς ἐσομένης κρίσεως ἐν ἑτέρᾳ τινὶ τῶν κριτικῶν ἡμερῶν. Weigel. Comparat. Aristot. H. A. 7, 1, p. 582, 3: Καὶ τῶν ἀρρένων δὲ ἐπιδηλότεροι γίνονται οἱ μαστοί. Superl. ib. 6, 14, Aret. p. 92. Comparativi neutro adverbialiter posito Theolog. ar. p. 22, 26. L. Dind.]

Ἐπιδηλοτέρως, Manifestius, Clarius. [Aristot. H. A. 8, 21 fin. Et superlat. Ἐπιδηλότατα, id. 3, 1 med., De gener. anim. 1, 19, pro quo ib. paullo inf. Ἐπιδηλοτάτως.]

[Ἐπιδηλόω, Declaro, Ostendo, Significo. Philostr. V. Apoll. 5, 34: Τουτὶ γὰρ καὶ τῷ νεύματι ἐπεδήλου. Andr. Cret. p. 70. Kall. Pass. Hierocl. In Pythag. p. 222: Ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπιδηλοῦται. Theophr. vol. 5, p. 192 ed. Schneid. L. Dind.]

[Ἐπιδήλως, Manifesto. Aristoph. Thesm. 799: Οὕτως ἡμεῖς ἐπιδ. ὑμῶν ἐσμὲν πολὺ βελτίους. Hippocr. p. 391, 24: Ἐπιδ. ἂν δοκοίη ὠφεληκέναι· 32: Φλαῦρόν τι πρήξειεν [ἂν] ἐπιδ. Aristot. Probl. 10, 35, et alibi.]

[Ἐπιδήλωσις, εως, ἡ, Manifestatio. Phot. Bibl. cod. 200, p. 162, 37: Τὰς διὰ τῶν ῥημάτων ἐπιδηλώσεις. Gregor. Nyss. t. 1, p. 914, C: Ἐπιδηλώσει τῇ αὐτοῦ. Hase.]

Ἐπίδημα, τὸ, Saltus, Mansio, si VV. LL. credimus. [Pro Πήδημα et Ἐπιδημία.]

Ἐπιδημεύω, pro ἐπιδημέω ap. poetas dicitur, in ea signif., qua pro ἐνδημέω ponitur, i. e. Domi et in urbe mea versor. Hom. Od. II, [28]: Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι, οὐδὲ νομῆας, Ἀλλ' ἐπιδημεύεις, i. e. ἐν πόλει διατρίβεις, Eust.

Ἐπιδημέω, i. q. ἐνδημῶ, Adsum in urbe, Domi in urbe sum, Domi sum. Xen. Cyrop. 7, [5, 69]: Εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνει, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. [H. Gr. 2, 4, 14: Οὐδ' ἐπιδημοῦντες ἐφυγαδευόμεθα· 3, 3, 7: Ὅτι ἐπιδημεῖν οἱ παρηγγελμένον εἴη. Plato Theæt. p. 173, E: Τὸ σῶμα μόνον ... ἐπιδημεῖ· Criton. p. 52, B: Διαφερόντως ἐν αὐτῇ (urbe Ath.) ἐπεδήμεις.] Æschin. [p. 71, 41]: Οὐκ ἐπιδημοῦντος ἐν Μακεδονίᾳ Φιλίππου, ἀλλ' οὐδ' ἐν τῇ Ἑλλάδι παρόντος, ἀλλ' ἐν Σκύθαις μακρὰν ἀπόντος. Sic Thuc. 1, [136]: Οὐκ ἔτυχεν ἐπιδημῶν. Et simpl. Præsens sum: ut Synes. Ep. 149: Ἡμῖν ἀεὶ καὶ ἀπὼν ἐπιδημεῖς τῇ μνήμῃ. || In populo grassor, s. Populatim grassor, Bud.; ut ἐπιδημοῦν νόσημα, Galen. Ad Glauc. Therap. 14: Κατὰ δὲ τοὺς ἐπιδημήσαντας ἄνθρακας ἐν τῇ Ἀσίᾳ. [Hippocr. p. 46; Galen. vol. 4, p. 28, C.] || Publico me committo, In publicum prodeo, In medium prodeo, ut Bud. exp. illud Dem. [p. 571, 22]: Οὐκ ἔχων πρότερον λαβεῖν αὐτὸν, ὡς ἔφη, τοῖς μυστηρίοις ἐπιδημοῦντος ἐπελάβετο. || Peregre domum advenio. [Xen. Comm. 2, 8, 1: Ἐκ τῆς ἀποδημίας ... νῦν ἐπιδημήσας.] Dem. [p. 1173, 5]: Ἐπεδήμησεν ἐκ τῆς ἀποδημίας, Peregre rediit. Æschin. [p. 84, 42; 90, 23], ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Synes.: Τῇ πατρίδι δ' ἐπιδημήσας ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου, Posteaquam veni in patriam ex Ægypto. || Peregre advenio. Strabo: Ξένοι δὲ οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, Peregrini vero eo non facile veniunt. Herodian. 8, [2, 9]: Ἔνθεν πολύ τι πλῆθος ἐπεδήμει, οὐ πολιτῶν μόνον, ἀλλὰ ξένων τε καὶ ἐμπόρων. Seu simpl. Advenio. Plato Ione [init.]: Πόθεν ταυῦν ἡμῖν ἐπεδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἐξ Ἐφέσου; [Demosth. p. 1352, 19: Κατάγεσθαι παρ' αὐτῷ, ὅτε εἰς τὰ μυστήρια ἐπεδήμησαν, ἐν Κορίνθῳ οἰκοῦσαι. Plato Parm. p. 126, B: Ἐπεδήμησα δεῦρο ἐκ Κλαζομενῶν. Cum εἰς Demosth. p. 1357, 17: Ἐπιδημήσαντα τουτονὶ εἰς τὰ Μέγαρα. Cum πρὸς Diog. L. 9, 28: Οὐκ ἐπιδημήσας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτούς. De diis, ut infra ἐπιδημία et ἐπίδημος, Aristoph. Thesm. 40: Ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος Μουσῶν ἔνδον μελάθρων ... μελοποιῶν. Callim. Apoll. 13: Τοῦ Φοίβου... ἐπιδημήσαντος. Cum dat. Sozom. H. E. 5, 21, p. 213, 27: Ἐπιδημήσαντος αὐτοῖς τοῦ Χριστοῦ. De ejusdem adventu in terras s. incarnatione dictum v. ap. Suicer.] || Peregre ago in aliquo loco, Bud. ex Athen.: Ἐπιδημῶν ταῖς Ἀθήναις. [Id. 4, p. 138, D: Ἄνδρα Συβαρίτην ἐπιδημήσαντα τῇ Σπάρτῃ.] Xen. [Comm. 1, 2, 61]: Τοὺς ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐδείπνιζε. [Plat. Leg. 8, p. 845, A: Ξένος ἐπιδημήσας· Prot. p. 342, C: Ἐάν τις ξένος ὢν ἐπιδημήσῃ. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 87, 32: Ὁπόσοι ἂν Σιδωνίων ... ἐπιδημῶσιν ... Ἀθήνησιν. Et ib. n. 1193, 34. Alia vol. 2, p. 126, 12: Τῶν ἐπιδημούντων παρ' ἡμᾶς ξένων.] || Accedo, ut Bud. ap. Lucian. [D. mort. 3, 1] interpr., Ἔοικας οὐκ ἐπιδεδημηκέναι τῇ Λεβαδείᾳ. Huc referri potest illud Naz. de Spiritu sancto: Τοῖς μαθηταῖς κατὰ μέρος ἐπιδημεῖ· nam exp. Adit, Obtingit. [Athen. 1, p. 1, C: Οἱ δ' ἐν τῷ δείπνῳ δῆθεν ἐπιδημήσαντες δειπνοσοφισταί. Strong. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 186, 25: Ὅταν ἡ σελήνη τούτοις (sideribus quibusdam) ἐπιδημήσῃ. || Vitam traducere, Vivere. Inscr. ap. Gualt. in Tab. Sic. n. 258: Ἐπεδήμησεν ἔτη ξε. Alia Cp. Christ. l. 2, p. 175: Ἐπεδήμησα καλῶς. Ducang. Cum ἀποδ. confusum Diod. 1, 67.]

[Ἐπιδημηγορέω, Concionor in s. super. Appian. Civ. 1, 96: Κάρβωνα παραστησάμενος αὐτοῦ τοῖς ποσὶ δεσμώτην τρισύπατον ἐπεδημηγόρησε καὶ κατέκανε.]

Ἐπιδήμησις, εως, ἡ, Adventus, peregre sc. Plato

Epist. 7, [p. 330, B]: Ὁ πρῶτος δὴ χρόνος τῆς εἰς Σικελίαν ἐμῆς ἐπιδημήσεως.

Ἐπιδημητικὸς, ἡ, ὀν, Domi et quasi intra populi sui fines manere solitus, manere amans, lubenter manens: ab ea τοῦ ἐπιδημέω signif., qua pro ἐνδημέω capitur, ut ἐπιδημητικοὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι, Basil.: quos opponi τοῖς ἐκτοπιστικοῖς scribit Bud. [Eadem contraria ap. Aristot. H. A. 1, 1, p. 488, 13. || De pretio habitationis militum Cod. Justin. 12, 41 « De metatis et epidemeticis. » Quod alii masc. gen. dictum putarunt. Sed recte Ducang. confert Justin. Nov. 134 (Auth. Coll. 9, 17, 1): Μήτε ἀγγαρείαις ἢ τοῖς καλουμένοις ἐπιδημητικοῖς ἢ ἑτέρᾳ οἱαδήποτε ζημίᾳ βαρύνειν τοὺς ἡμετέρους ὑποτελεῖς.]

Ἐπιδημία, ἡ, Adventus. Greg.: Ἑορτάζομεν σήμερον ἐπιδημίαν θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἵνα πρὸς αὐτὸν ἐκδημήσωμεν. Alibi, Ἑορτάζομεν ἐπιδημίαν τοῦ πνεύματος. [Sic Χριστοῦ ἐπιδ. Basil. M. vol. 3, p. 41, B. De adventu deorum in terras dicti, ut ap. Aristid. vol. 1, p. 184, exx. contulit Vales. ad Euseb. H. E. 9, 7, p. 445, 5, Spanh. ad Callim. Apoll. 13.] Herodian. 3, [14, 8]: Οἱ δὲ Βρετανοὶ τῇ τοῦ βασιλέως ἐκπλαγέντες αἰφνιδίῳ ἐπιδημίᾳ. Et quod in Pand. [1, 16, 4] legitur de officio proconsulis: Hoc etiam observare oportet, ut per eam partem provinciam ingrediatur, per quam ingredi moris est, et quas Græci ἐπιδημίας appellant, s. κατάπλουν observare: Bud. interpr. Accessus ad civitatem aliquam. [Conf. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 440. Qui addit; « Reperio præterea festum Ἐπιδημίαν constitutum Byzantii teste marm. Chandleri (Bœckh. C. I. vol. 2, p. 129, 17), in quo Orontes Olbiopolita laudatur etiam quod παραγινομενος εις ταν πολιν σεμνως μεν προεστατας επιδαμιας. » V. etiam Ἐπιδήμια in Ἐπίδημος. Procop. in Epist.: Οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτῶν ἀπεῖναι τὸν Πύθιον ἔλοιντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἐπιδημίαν Ἀπόλλωνος, citavit Meursius. Cum præp. εἰς inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 389, I, B, 6: Τῆς θεοῦ Ἀδριανοῦ πρώτης εἰς Ἀθήνας ἐπιδημίας. Conf. ib. n. 1348. De Ionis Chii libro Ἐπιδημίαι inscripto v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 65 sq. Sic Xen. Reip. Ath. 1, 17: Διὰ τὰς ἐπιδημίας τὰς τῶν συμμάχων. Plat. Parm. 127, A: Ἀνεγνώρισέ με ἐκ τῆς προτέρας ἐπιδ. Demosth. p. 1357, 9: Ξένων οὐ πάνυ ἐπιδημία ἦν αὐτόθι. Vitam esse quasi quandam ἐπιδημίαν dixerat Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 474. Cum genit. Phalar. Ep. 20, p. 102: Τῆς τοῦ ταλαιπωρεῖν ἀνεπαύσατο ἐπιδημίας. Plut. Mor. p. 117, F: Τοῦ τῆς ἐπιδ. ἐν τῷ βίῳ χρόνου. Χριστοῦ ἐπιδημία Basil. M. vol. 3, p. 41, B, de adventu ejus in terras. De qua signif. plura Suicer. || Dicitur etiam de rebus, et imprimis quidem de morbis apud medicos, ut Hippocr. p. 228, 54: Ὅταν νουσήματος ἐνὸς ἐπιδημίη καθεστήκῃ, et in ejusd. libris septem Ἐπιδημιῶν p. 938 sqq. Pro quo ap. Plut. Mor. p. 731, A, Ἀθηνόδωρον ἐν τῷ προτέρῳ τῶν Ἐπιδημίων. Nisi scrib. Ἐπιδημιῶν. De Hippocratis libris Ἐπιδημίαι Erot. Gl. p. 22, ut alibi ἐν α' Ἐπιδημιῶν etc. Τὰς Ἐπιδημίας Herodian. Π. σχημ. p. 47, 4. Cum genit. Aret. p. 3: Τρῶμα ἢ νούσων ἀλλοδαπῶν ἐπιδημίη. Hippocr. l. c. et Ep. p. 1271, 26. L. D. Aliter Ælian. N. A. 5, 13: Οἶδε δὲ ἄρα ἡ μέλιττα καὶ ὑετοῦ ἀπειλοῦντος ἐπιδημίαν. Ἐπιδ. et ἀποδ. confusa ap. Xen. Eph. p. 113, 4 ed. Loc.]

[Ἐπιδήμια, τά. V. Ἐπίδημος.]

[Ἐπιδημικὸς, Ἐπιδήμιος. V. Ἐπίδημος.]

[Ἐπιδημιουργέω, Fabricor. Hippocr. Epist. p. 1285, 55: Ὡς εὐκαίρως κάρτα εἴη ἐπιδεδημιουργημένα, de mundo.]

[Ἐπιδημιουργὸς, ὁ.] Ἐπιδημιουργοὺς Thuc. schol. exp. ἄρχοντας πεμπομένους, φυλάρχων τάξιν ἔχοντας. Item, Quibus murorum reficiendorum cura commissa esset, addens et ex Asclepio, præp. ἐπὶ supervacaneam esse. Thuc. 1, [56]: Ὁμήρους δοῦναι, τούς τε ἐπιδημιουργοὺς ἐκπέμπειν, καὶ τὸ λοιπὸν μὴ ἐκδέχεσθαι, οὓς κατὰ ἔτος ἕκαστον Κορίνθιοι ἔπεμπον. [Procop. Anecd. p. 73. A.]

[Ἐπιδημίως, V. Ἐπίδημος.]

Ἐπίδημος, s. Ἐπιδήμιος, ὁ, ἡ, Versans in populo: ut ἐπίδαμος φάτις, Soph. [OEd. T. 494], Dor. pro ἐπίδημος, Rumor qui est in populo, Rumor qui vagatur per populum. [De dea, ut supra ἐπιδημέω et ἐπιδημία, Callim. Dian. 226: Πότνια ... Μιλήτῳ ἐπίδημε. De Christo Synes. p. 347, D: Καταβὰς μέχρι καὶ χθονὸς ἐπίδημος ἐφημέροις. || Publicus. Tryphiod. 428: Εἰλαπίνη δ' ἐπίδημος ἔην. || Popularis. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 32: Οἱ ἐπίδαμοι τῶν κόσμων.] Sic ἐπιδήμιος, Qui versatur in populo, et domi: cui sc. opp. Qui peregre abest: Hom. Od. A, [233]: Ὄφρ' ἔτι κεῖνος ἀνὴρ ἐπιδήμιος ἦεν. Ibid. tamen [194], Ἐπιδήμιον εἶναι σὸν πατέρα, Eust. non vult esse simpl. Qui domi agit, sed Qui peregre reversus domi agit. [Cum dat., ut Callim., Apoll. Rh. 1, 827: Τῷ (πτολιέθρῳ) ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι. Peregrino contrarium est ap. Tryphiod. 22: Οὐ μοῦνον ἔην ἐπιδήμιον ἄλγος, ἀλλὰ καὶ ἀλλοθρόοις κτλ.] Nonno autem ἐπιδήμιος ἀνὴρ, Qui est ex populo, Civis: pro quo ἔνδημος ap. Hesiod. Dicitur et ἐπιδήμιος πόλεμος [Hom. Il. I, 64], Bellum quod geritur inter populares, Bellum civile, quod et Domesticum ac intestinum bellum appellatur. Item, Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες, Il. Ω, [262] pro Raptores ex publico. Vulgo interpr. Publici raptores. Ut autem hic ἁρπακτῆρες ἐπιδήμιοι ἀρνῶν valet i. q. ἁρπακτῆρες τῶν τοῦ δήμου ἀρνῶν, sic ap. Apoll. Arg. 2, [1024] ἐπιδήμιος αἰδὼς videtur esse ἡ τοῦ δήμου: Οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος: ut sit, Neque est ulla publica verecundia concubitus: pro eo, quod est, Populus sine ulla verecundia in propatulo concumbit. [Herodot. 2, 39: Ἕλληνές σφισι ἔωσι ἐπιδήμιοι ἔμποροι. Ita libri mel., ceteri ἐπίδημοι. Latiori signif. epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 184, n. 2161, b: Ψυχὴ δ' ἀθανάτων βουλαῖς ἐπιδήμιός ἐστιν ἄστροις. || Publicus. Greg. Cor. p. 561: Τὸ δημόσιον ἐπιδήμιον (dicunt Iones). Eodem modo interpretantur Hesych., Suid., Etym. M. Vulgaris potius est Plut. Mor. p. 735, A: Ὑποθέμενος τοῦτο δὴ τοὐπιδήμιον, ὅ φησι Δημόκριτος. Ap. Poll. 4, 35, ubi inter oratoris epitheta ignominiosa refertur ἐπιδήμιος, expungendum est voc. e proximo ἐπιζήμιος natum.] In usu est et ap. Medicos, vocantes ἐπιδήμιον νόσον, aut ἐπίδημον: vel ἐπιδημικὴν, secundum quosdam, Morbum communem quidem et a communi causa natum, non tamen patrium et familiarem, sed potius externum et adventitium; quum contra ἔνδημιος dicatur qui alicui regioni familiaris est et quodammodo vernaculus. [Utriusque formæ exx. Hipp. et Galeni nonnulla habet Fœs. OEc. v. Ἐπίδημος. Greg. Nyss. vol. 3, p. 467, A: Φρενῖτιν ἢ μανίαν ἤ τι τοιοῦτον κακὸν ἐπιδήμιον. Absolute dicti Ἐπιδήμια ex. v. in Ἐπιδημία, nisi ἐπιδημιῶν scribendum. || Ἐπιδήμια, τὰ, Festum in honorem hospitis celebratum s. Sacra diis eadem de caussa oblata. Himer. in Propemptico ap. Phot. Bibl. p. 376, 13 (p. 308 Wernsd.): Πρὶν ἐπιδήμια θῦσαι θεοῖς ἐνοδίοις εὐχόμεθα. Num. Perinthi ap. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 440: Επιδημια β Σευηρεια. L. D. Adv. Ἐπιδημίως, schol. Nicand. Th. p. 19.]

Ἐπίδησις, εως, ἡ, Obtrusio, VV. LL. [V. Ἐπίδεσις.]

Ἐπιδιαβαίνω, Post alium, qui transiit, etiam ipse transeo, Eum, qui transiit, sequor. Xen. H. Gr. 5, [3, 4]: Καὶ διέβησαν πάλιν τὸν ποταμόν· οἱ δ' ἠκολούθουν μάλα θρασέως, καὶ ὡς φεύγουσι, διώξαντες, ἐπιδιέβαινον. [Eod. modo post διαβ. Herodot. 4, 122; 6, 70. Strab. 14, p. 662 addit Hemst., Pausan. 1, 36, 2 Wakef. || « Ἐπιδιαβαίνειν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, Trajicere flumen et contra barbaros progredi, Polyb. 3, 14, 8. Sic ib. 71, 10 (ubi c. acc.); 4, 64, 9, ubi intelligitur ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Sed 5, 47, 1 pro τοὺς ἐπιδιαβαίνοντας haud dubie τοὺς ἔτι διαβ. legendum. (Sequitur τοὺς ἤδη διαβεβηκότας). » Schweigh. Lex. Cum dat. Strabo 2, p. 116: Οὐ γὰρ ἰσχύουσι τοσοῦτον ὥστε ἐπιδιαβαίνειν ἡμῖν. Ead. signif. cum accus. Dio Cass. 41, 47: Τὸν ποταμὸν ἐπιδιαβῆναι ἐπεχείρησεν· 50, 13; 60, 21. Joseph. A. J. 13, 1, 3. || Figurate id. ib. 15, 7, 9: Ἐπιδιέβαινε γὰρ ταῖς ἐλπίσιν ... καὶ μικρὸν οὐδὲν ἐπενόει.]

[Ἐπιδιαβάλλω, Philostr. V. S. 2, p. 581 (?).]

[Ἐπιδιαγιγνώσκω, s.] Ἐπιδιαγινώσκω, Recognosco, Iterum decerno, VV. LL. absque ullo exemplo. [Herodot. 1, 133: Τὰ ἂν νήφοντες προβουλεύσωνται, μεθυσκόμενοι ἐπιδιαγινώσκουσι. L. D. Synes. Ep. 67, p. 213, B: Ἐπιδιαγνῶναι τὰ τῆς ὑποθέσεως. Interpr. Controversiam disceptare. Hase.]

Ἐπιδιαθήκη, ἡ, esse dicitur Posterius testamentum. [Joseph. A. J. 17, 9, 4, ubi plurali. De alia signif. v. in Ἐπιδιατίθημι.]

[Ἐπιδιαίρεσις, εως, ἡ, Subdivisio. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 796, 32 : Ἐπιδ. ἐστιν ὅτε τῶν ἤδη διαιρεθέντων διαίρεσιν ἑτέραν ποιησώμεθα. Eadem fere Jo. Dam. vol. 1, p. 16, E. L. D. Phot. Bibl. cod. 199, p. 162, 10. || Ap. Heliod. Cocchii p. 86, 27 : Ἐὰν δὲ τετρωμένος ἢ ἐάν τε τεθλασμένος (ὁ ὑμὴν), τὴν ἐπ. ζητεῖ πρὸς ἀκίνδυνον θεραπείαν, et ib. 89, 21—90, 11, est Incisio ulterior, ut Cassii Probl. 1.]

[Ἐπιδιαιρετέον, Insuper incidendum. Matthæi Med. p. 136, 28 : Μικρᾶς τομῆς ἐμβληθείσης, ἐπ. αὐτήν.]

[Ἐπιδιαιρέω, Insuper incido. Heliod. Cocchii p. 89, 18 : Ἐπιδιαιρεῖν δεῖ τὸν ὑμένα, et ib. 36, et pass. p. 86, 28 et seqq. || Distribuo. Polyb. 1, 73, 3 : Παραγενομένων αὐτοῖς εἰς ἑπτὰ μυριάδας Λιβύων, ἐπιδιελόντες τούτους ἐπολιόρκουν τοὺς Ἰτυκαίους. Diod. 19, 44. Cum dat. Dionys. A. R. 2, 55 : Πολίτας ποιησάμενος ταῖς φράτραις ἐπιδιεῖλε· 3, 31, utroque l. Distribuendi inter s. Attribuendi significatione, ut Appiani Mithr. 63 : Ἐπιδιήρει τοῖς πρέσβεσι τὴν ζημίαν. Aliter id. Hisp. c. 25 : Ὧδε ἔχουσιν αὐτοῖς ὁ Σκιπίων τοὺς ἰδίους ἱππέας ἐπιδιήρει, Adversus eos divisit. || Subdivido. Moschop. p. 21 ed. Titz. : Τὰ φωνήεντα ἐπιδιήρηται εἰς μακρὰ καὶ βραχέα. Ubi respicitur prima literarum in consonas et vocales divisio. || Med. Inter se dividere, Herodot. 1, 150 : Ἐπιδιείλοντό σφεας αἱ ἕνδεκα πόλιες· 5, 116 : Τὸ ἐνθεῦτεν ἐπιδιελόμενοι τὰς πόλις ἐπόρθεον. L. Dindorf.]

Ἐπιδιαίτησις, εως, ἡ, ex Diosc., pro Ordinatione victus.

Ἐπιδιάκειμαι, exp. Acquiesco. [Poll. 9, 96 : Ὁ ὑπερβαλλόμενος τῷ πλήθει τῶν μονάδων ἔμελλεν ἀναιρήσεσθαι τὸ ἐπιδιακείμενον ἀργύριον, Qui (in ludo πλειστοβολίνδα dicto) superasset numero monadum s. κύβων, tollebat argentum propositum s. præmium ludi. V. Ἐπιδιατίθημι.]

[Ἐπιδιακινδῡνεύω, Insuper periclitor. Joseph. A. J. 14, 14, 3 : Ἐπιδιακινδυνεύειν αὐτῷ τοὺς οἰκείους πολιορκουμένους.]

Ἐπιδιακρίνω, Insuper discerno, Postea discerno, secerno, etc. [Plato Gorg. p. 524, A : Ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορῆτόν τι τῷ ἑτέρῳ. Et sec. conj. Astii Lach. p. 184, C, ubi ὥσπερ ἐπὶ τοῦ διακρινοῦντος. Dio Cass. 55, 27; 57, 20. Memorat et Poll. 6, 140.]

Ἐπιδιαλάμπω, Perluceo, Eluceo per, ut flamma per rimam, Theophr. H. Pl. 9, [3, 2. Cod. Urb. διαλ.]

[Ἐπιδιαλείπω, Spatium relinquo inter. Alex. Trall. 1, p. 105. Struv.]

[Ἐπιδιαλλάττω. Joseph. A. J. 16, 6, 8 : Ἐπιδιαλλάττων τὰ γένη, Ut gentes nobis reconciliem. Hase.]

[Ἐπιδιαλύω, Insuper dissolvo s. tollo. Matthæi Med. p. 92, 15 : Τὸ μὲν πλῆθος τῆς λαλιᾶς ἐπιδιαλύων (ὁ τῆς ἀναφωνήσεως τρόπος). Weigel.]

Ἐπιδιαμένω, Permaneo et persisto in. [Nicom. Introd. ar. 1, 2, p. 68 : Τῇ ἑαυτῶν οὐσίᾳ ἐπιδιαμένοντα. Basil. M. vol. 1, p. 71, D : Μηδὲ ἐπιδιαμένουσαν (τὴν ψυχὴν) μετὰ τὴν τῆς σαρκὸς διάλυσιν. L. D. Artemid. 1, 45. Hemst. Diog. L. Proœm. § 11.]

[Ἐπιδιαμονή, ἡ, Permansio. Marc. Anton. 4, 21. Angl. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 500, B : Περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς ἐπιδιαμονῆς αὐτῆς. Clem. Strom. 5, 14, § 106; quæ inde iterat Euseb. Præp. ev. p. 676, D. Hase.]

Ἐπιδιανέμω, Insuper distribuo. [Philo vol. 2, p. 651. Wakef. Joseph. B. J. 2, 6, 3 : Ἐπιδιένειμεν αὐτοῖς τὴν αὐτῷ καταλειφθεῖσαν ὑφ' Ἡρώδου δωρεάν. Celsus ap. Orig. t. 1, p. 678, C : Μακρῷ δ' εὐηθέστερον τὸ, καὶ ἡμέρας τινὰς ἐπιδιανεῖμαι τῇ κοσμογονίᾳ, πρὶν εἶναι ἡμέρας. Hase.]

[Ἐπιδιανοέομαι, Insuper cogito. Hippocr. p. 28, 42 : Πρὶν τὸ διανενοημένον εἰπεῖν, ἕτερα ἐπιδιανοεῖσθαι.]

[Ἐπιδιαπέμπω, Insuper transmitto. Dio Cass. 60, 20 : Ἐπιδιέπεμψε τὸν Οὐεσπασιανόν.]

Ἐπιδιαπλέω, ex Xen. [H. Gr. 1, 1, 10] affertur pro Trajicio : sonat potius Insuper trajicio. [Verba sunt : Ἐπεκήρυξέ τε, ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν ἐπιδιαπλέων, θάνατον. Sed libri meliores præbuerunt διαπλέων. Dio Cass. 47, 47 : Τὴν δύναμιν τὴν ἐκ τοῦ Βρεντεσίου ἐπιδιαπλέουσαν.]

[Ἐπιδιαρθρόω, q. d. Articulo. Procli Elemm. theolog. cap. 177 : Οἱ δεύτεροι νόες ταῖς εἰδῶν μεριχωτέραις διακρίσεσιν ἐπιδιαρθροῦσί πως καὶ λεπτουργοῦσι τὰς τῶν πρώτων εἰδοποιίαις. Creuzer.]

[Ἐπιδιαρρέω, Diffluo. Erot. Lex. H. p. 146 : Ἐπεδιέρρει καὶ διεπήδα. Boiss.]

[Ἐπιδιαρρήγνῡμι, Disrumpo, Post, Insuper disrumpo. Aristoph. Eq. 701 : Ἐγὼ δὲ, σ' ἢν μή γ' ἐκπίω, κἀπεκροφήσας, αὐτὸς ἐπιδιαρραγῶ, ubi lego, κἆτ' ἐκροφήσας. Seager.]

[Ἐπιδιασαφέω, Amplius declaro. Herodian. II. σχημ. p. 54, 30 : Ὅταν ἐπιδιασαφήσωμεν αὐτὸ μᾶλλον. L. D. Polyb. 32, 26, 5 : Ἐπιδιασαφουμένης τῆς πραγματείας, Amplius cognito negotio.]

[Ἐπιδιασκέπτομαι, Insuper considero. Nemes. De nat. hom. p. 60 : Ἐπ. πότερον γέγονεν. Cit. Wakef.]

Ἐπιδιασκευάζω. V. in seq. v. Ἐπιδιασκεύασις.

Ἐπιδιασκεύᾰσις, εως, ἡ, ex Hippocr. pro Recognitio et Retractatio. Galen. certe annotat ἐπιδιεσκευάσθαι dici βιβλίον ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφὲν, ὅταν τὴν ὑπόθεσιν ἔχον τὴν αὐτὴν, καὶ τὰς πλείστας τῶν ῥήσεων τὰς αὐτὰς, τινὰ μὲν ἀφῃρημένα τῶν ἐκ τοῦ προτέρου συγγράμματος ἔχει, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ὑπηλλαγμένα. Quomodo dicit Eupolidis Αὐτόλυκον τὸν δεύτερον ἐκ τοῦ προτέρου διεσκευάσθαι. Sic vero, inquit, et τὰς Κνιδίας γνώμας Cnidii Medici ἐπὶ ταῖς προτέραις δευτέρας ἐξέδωσαν, τινὰ μὲν ἐχούσας τὰ αὐτὰ πάντῃ, τινὰ δὲ προσκείμενα, τινὰ δὲ ἀφῃρημένα, καθάπερ γε καὶ ὑπηλλαγμένα. Dicit itaque Hippocr. De victu in morb. acut. [p. 383, 45] : Οἱ μέντοι ὕστερον ἐπιδιασκευάσαντες, ἰητρικώτερον δή τι ἐπῆλθον περὶ τῶν προσοιστέων ἑκάστοισι· significans, τὸ δεύτερον βιβλίον ἰατρικώτερον συγκεῖσθαι τοῦ προτέρου.

[Ἐπιδιασκοπέω, Amplius delibero. Dio Cass. Exc. Vat. p. 184 ed. Mai. : Ταῖς ἀπειλαῖς μηκέτι τὴν εἰρήνην ἄγοντες, τοῖς ἔργοις ἐπιδιασκοποῦντες περὶ τῆς αὐτῆς ἀνέσχον. Conferendum ἐπιδιασκέπτομαι, nisi leg. ἔτι διασκ. L. Dind.]

[Ἐπιδιαστρέφω, Perverto, Corrumpo. Euseb. Hist. Eccl. 5, 28 : Συγκρῖναι τὰ πρότερον ὑπ' αὐτῶν κατασκευασθέντα τοῖς ὕστερον πάλιν ἐπιδιαστραφεῖσι.]

[Ἐπιδιασύρω, Perstringo. Schol. Aristoph. Pac. 201 : Καὶ ταῦτα τοῦ γελοίου χάριν καὶ ἐπιδιασύρων ταῦτα (hoc del.) φησιν. ῡ]

[Ἐπιδιασχίζω, Insuper diffindo. Walz. Rhett. vol. 7, p. 214, 23.]

Ἐπιδιατάσσομαι s. Ἐπιδιατάττομαι, Insuper edico, mando. [Galat. 3, 15.]

[Ἐπιδιατείνω, Pertingo ultra, Extendor. Polyb. 32, 9, 3 : Ἕως Ἑλλάδος ἐπιδιατεῖναι τὴν περὶ αὐτῶν φήμην. Schweigh. Procul. in Plat. Crat. ap. Bekker. An. vol. 3, p. 1164 fin. : Τὰ δ' εἰσὶν (τῶν ἐτυμολογουμένων) ἐπιδιατετακότα, οἷον ζωγράφος ὁ καὶ τὰ φυτὰ γράφων. L. D. Schol. Pind. Isthm. 1, 61 : Ἐπιδιατείνει εἰς τοὺς ἐκτός (ὁ ἔπαινος). Mendham. Stob. Ecl. eth. p. 96 : Ἐπιδιατεῖνον ἐπὶ τὰ προειρημένα. Kall. Proprie Galen. vol. 2, p. 17, 9 : Πάλιν ἐμφυσῶσί τε καὶ ἐπιδιατείνουσι, Magis distendunt vesicam. Hase.]

Ἐπιδιατίθημι, [Postea exhibeo. Dio Cass. 62, 15 : Μετὰ τοῦτο ... μονομαχίαν ἐπιδιέθηκε. || Ἐπιδιατίθεμαι], Insuper paciscor, [Pono s. Depono in eventum alicujus rei]. Dem. Or. adv. Apatur. [p. 896, 22] : Ἐνεστηκυίας δὲ τῆς δίκης, δίδωσιν ὁ Παρμενίων ὅρκον τούτῳ περί τινων ἐγκλημάτων, καὶ οὗτος ἐδέξατο· ἐπιδιαθέμενος ἀργύριον ἐὰν μὴ ὀμόσῃ· Bud., Lite autem contestata Parmenio huic jusjurandum de quibusdam actionibus defert : quod iste statim accepit : atque eo amplius pecuniam certam depactus est, nisi jurasset in quæ verba erat concepta delatio. [Harpocr. : Ἐπιδιατίθεσθαι Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Θεοπείθη ἐπιτροπῆς ἐπιλόγῳ. Ἐπιδ: ἐστὶ τὸ συνθήκας τινὰς ποιεῖσθαι κατατιθεμένους τι ῥητὸν ἀργύριον παρά τινι τῶν μεταξὺ γινομένων, ὅσπερ ἐγγυᾶται ἑκατέρῳ ὥστε εἰ ἡ πρᾶξις γένοιτο, θατέρῳ πάντως τὸ ὡμολογημένον ἀργύριον ἀποδοῦναι. Τὸ δὲ πρᾶγμα αὐτὸ λέγεται ἐπιδιαθήκη, ὡς ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ἐν τῷ ὑπὲρ Νησοκλέους δηλοῖ. De aleatoribus Poll. 9, 96 : Μνᾶν αὐτῶν ἐπιδιατεθειμένων ἑκάστῳ κύβῳ. ῐ]

Ἐπιδιατρίβω, i. q. ἐνδιατρίβω significans, i. e. Immoror, Tempus tero in : aliis, Interquiesco. Herodian. [2, 11, 2] : Μήτε που ἐπιδιατρίβων, Nec ullibi

tempus terens, moram trahens et interquiescens. [Joseph. A. J. 11, 5, 2 : Τρεῖς ἐπιδιατρίψας ἐκεῖ ἡμέρας. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 528, B : Οὐδὲν οἶμαι χρῆναι πλέον ἐπιδιατρίβειν τῷ τόπῳ. Aristot. Meteor. 3, 1 : Πρὶν ἐκπυρῶσαι καὶ ἐπιδιατρίψας μελᾶναι, de fulgure. Theophr. De odor. 11 : Οὐδένα τῇ γεύσει χρόνον ἐπιδιατρίβων (succus). ī]

[Ἐπιδιαφέρω, Insuper s. Postea perfero, trajicio. Pass. Thuc. 8, 8 : Διαφέρειν δὲ τὸν Ἰσθμὸν τὰς ἡμισείας τῶν νεῶν πρῶτον, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφορμωμένας μᾶλλον τὸν νοῦν ἔχωσιν ἢ τὰς ὕστερον ἐπιδιαφερομένας. Ita cod. Vat. : alius ἐπιφ., ceteri διαφ.]

[Ἐπιδιαφθείρω, Insuper perdo. Philo p. 42. Boiss. Joseph. B. J. 6, 3, 2 : Τὸ δὲ λοιπὸν ἐπιδιεφθαρμένοις ἤδη Ἰουδαῖοι τοῖς ἀναβᾶσιν ἀπέκοψαν, nisi ἐπὶ διεφθ. scribendum.]

[Ἐπιδιαφθορὰ falsa scriptura ap. Melampod. De palpit. p. 491, ubi pro ἐπιδιαφθορὰν leg. est ἐπ' ἰδίᾳ φθορᾷ. Struv.]

[Ἐπιδιάφραγμα, τὸ, Septum. Hero Spirit. p. 178, 4 : Σωλὴν ... συντετρημένος τοῖς ἐπ. αὐτῶν. Conf. p. 190 sq. L. Dind.]

[Ἐπιδιαχέομαι, Erumpo in. Const. Acrop. Or. in Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 6. Hase.]

[Ἐπιδιαχωρίζω, Dirimo, unde ἐπιδιακεχωρίσθαι ap. Poll. 8, 152, ubi cod. διακεχ.]

[Ἐπιδιδάσκω, Addoceo. Xen. Cyrop. 1, 3, 17 : Ἦν δέ τι ἄρα προσδέωμαι, ὁ πάππος με οὗτος ἐπιδιδάξει· OEc. 10, 10 : Ὅτι μὲν βέλτιον ἄλλου ἐπίσταιτο ἐπιδιδάξαι.]

Ἐπιδιδρημητικὰ, Quæ sedem nunquam mutare solent. Ita VV. LL., sed perperam pro ἐπιδημητικά.

Ἐπιδίδυμις, ἰδος, ἡ, inquit Gorr., est Propria et intima testium tunica, et illis omni ex parte contigua, dura, crassa, et admodum valida. Ejus supernæ parti vena atque arteria, sanguinem spiritumque testi deferentia, inseruntur, et multi ab iis ramuli intra testis corpus pervadunt. Huic alia tunica superposita est ἐρυθροειδὴς dicta, non eadem modo, verum totum etiam testem comprehendens. Dicitur ἐπιδιδυμὶς, quod testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta est. Male quidam eo nom. Testiculi quoddam caput et veluti efflorescentiam significari putant : nominibus manifesto abutentes, id enim παραστάτης vocatur, et ob id in errorem lapsi, quod existiment τὴν ἐπιδιδυμίδα ead. ratione dici, qua τὸ ἐπίθυμον et τὸ ἐπίθυμβρον. Ita Gorr. Veruntamen et Galen. De semine 1, ἐπιδιδυμίδα esse ait μόριον ἐπικείμενον κατὰ κεφαλὴν ὄρχεως. Necnon in Lex. Hipp. annotat Idem, μήτρην Hippocrati esse κάλυμμα καὶ οἷον ἔλιγμά τι, quæ ἐπιδιδυμὶς vocetur : esse autem κιρσώδη τινὰ ὄγκον κατὰ τὴν κορυφὴν ἐπικείμενον τῷ διδύμῳ. [Conf. Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 2, p. 318. L. D. Galen. vol. 4, p. 208, 9 et 17; 209, 6; vol. 19, p. 123, 3; 128, 1. Hase.]

Ἐπιδίδυμον, VV. LL. esse dicunt Tertium vas spermaticum, Lat. Seminarium dictum.

[Ἐπιδιδύσκω, Induo. Eumath. Ismen. 11, p. 428 : Διερρωγός τι ῥάκος ἐπιδιδύσκουσι. Sic enim libri duo Mon. pro ἐπιδύσκουσι. Jacobs.]

Ἐπιδίδωμι, Do insuper, Præterea do s. dono. Hesiod. Op. [394] : Ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω. [Hom. Il. I, 148, 290 : Ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω ... ὅσσ' οὔπω τις ἑῇ ἐπέδωκε θυγατρί· Ψ, 559 : Εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι. Per anastrophen Pind. Pyth. 5, fin. : Εὔχομαι (Jovem) Ὀλυμπία τοῦτο δόμεν τέρας ἐπὶ Βάττου γένει. Eur. Med. 186 : Μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω· Bacch. 1128 : Οὐχ ὑπὸ σθένους, ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπεδίδου χεροῖν. Plato Leg. 12, p. 944, A : Ἃ (arma) παρὰ θεῶν προῖκα ἐν τοῖς γάμοις ἐπιδοθῆναι Θέτιδι. Demosth. p. 1009, ult. : Προῖκα τάλαντον ἐπιδόντος. Xen. Cyrop. 8, 5, 19 : Ἐπιδίδωμι δὲ αὐτῇ καὶ φερνὴν Μηδίαν.] Dem. : Ὥστε τὰ ἀφαιρεθέντα ἀποδοῦναι αὐτῷ, καὶ ἐκ τῶν οἰκείων ἄλλα ἐπιδοῦναι. Bud. a Dem. poni tradit pro Dare liberaliter, ubi de muris a se refectis loquitur [p. 264, 11 seqq. Conf. 266, 21; 267, 3; 918, 21, 27. Thuc. 4, 11 : Τὰς ναῦς τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιδοῦναι. Plut. Aristid. c. 10 : Τὴν χώραν ἐπιδοῦναι τοῖς Ἀθηναίοις, iterumque ibid.] Et de eo, quod datur in publicum, Ἐπιδοὺς τριήρη [p. 566, 11, 13]. Item, Μεγάλας ἐπιδόσεις ἐπιδιδόναι, ex p. 118 [285, 19], q. d. Magnas largitiones largiri. [Cum genit. Xen. Cyrop. 1, 5, 1 : Εἴ ποτ' ἐν ἑορτῇ εὐωχία γένοιτο, ἐπιδιδόντα μᾶλλον αὐτὸν τοῦ ἑαυτοῦ μέρους, De sua portione. Id. Reip. Ath. 3, 3 : Ἔτι ἂν πλείω διαπράττεσθαι (Athenis), εἰ πλείους ἐπεδίδοσαν ἀργύριον, Si largirentur. Eodem referre licet Aristoph. Pac. 333 : Ἐπιδίδωμι τοῦτό γ' ὑμῖν. || Reddo, de literis. Diod. 14, 47 : Πλεύσας εἰς Λιβύην τὴν ἐπιστολὴν ἐπέδωκε τῇ γερουσίᾳ. Plut. Alex. c. 19 absolute. Herodian. 7, 6 : Ἐπιδόντες τὰ γράμματα. Act. Apost. 15, 30 : Συναγαγόντες τὸ πλῆθος ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν. Atque sic sæpissime, inprimis apud recentiores de Offerendis s. Tradendis libellis (ut ap. Phot. Bibl. p. 19, 8) et similibus. Jul. Poll. Hist. phys. p. 280 : Συντάξαντες πίστεως λόγον ἐπιδεδώκασι τῇ συνόδῳ· 296 : Τῷ βασιλεῖ βιβλίον ἐπιδεδώκασιν. Et alibi. Phot. l. c. 37 : Τὸ τρίτον ἔγκλημα τῶν ὑπὸ τοῦ διακόνου Ἰωάννου ἐπιδοθέντων. || De suffragio dando, Plut. Num. c. 7 : Ψῆφον ἐπέδωκε τοῖς πολίταις, καὶ πάντες ἤνεγκαν. (Schol. Aristoph. Nub. 37 : Ψῆφον αὐτοῖς ἐπεδίδοσαν.) Id. Marc. c. 5 : Τὰ σπλάγχνα τοῦ ἱερείου παρὰ τάξιν ἐπέδωκε. || Dicto. Dio Chr. Or. 18, vol. 2, p. 483 : Γράφειν μὲν οὖν οὐ συμβουλεύσω σοι αὐτῷ ἀλλ' ἢ σφόδρα ἀραιῶς, ἐπιδιδόναι δὲ μᾶλλον. || Simpliciter, Tribuo. Jo. Laur. De mens. p. 18=52 : Μεγίστη δὲ ἡ τῆς τριάδος καὶ κατ' αἴσθησιν δύναμις· ὁ γὰρ κατ' αὐτὴν ἀριθμὸς τοῖς γεννητοῖς ἐπιδέδωκε γένεσιν, αὔξησιν, τροφήν.] || Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν, Me trado, s. dedo alicui, s. alicujus potestati. Lucian. [Hermot. c. 47] : Ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις, ubi sub. dat. [Aristoph. Thesm. 213 : Ἐπειδὴ σαυτὸν ἐπιδίδως ἐμοί. Et ib. 249, Plat. Phil. p. 19, C.] Synes. : Οὐ γὰρ ἂν ἐπιδοίην ἐμαυτὸν ἔτι τούτων τινί. Idem, Καὶ σαυτὸν ἐπίδος τῷ δικαστῇ. Sæpe et cum dat. rei, ut Herodian. [2, 7, 9] : Ἐπιδίδωσιν αὐτὸν τῇ τῆς βασιλείας ἐλπίδι, q. d. Animum suum illa spe duci sinit. Ita enim interpretandum ibi censeo. Sed et c. πρὸς [εἰς] habente suum accus. 3, [4, 2] : Εἰς στρατείαν καὶ τὸν ὑπὲρ αὐτοῦ κίνδυνον ἐπέδωκεν αὐτήν. [Inscr. Olb. ap. Bœckh. vol. 2, p. 119, B, 28 : Οὐδενὸς δ' ἐπιδιδόντος ἑαυτὸν οὔτ' εἰς ἅπαντα οὔτ' εἰς μέρη ὧν ἠξίου ὁ δῆμος. Duplici constr. alia ib. 126, 24 : Ἀρχαῖς τε αἷς ἦρξεν ... καὶ λειτουργίαις ἁπάσαις ἑαυτὸν ἀφειδῶς τῇ πατρίδι εἰς ἅπαντα ἐπεδίδου. Tenia ib. p. 258, 54 : Πρόθυμον αὐτὸν ἐπιδίδωσιν [ὑπὲρ] τῆς πόλεως πρὸς πάντα. Cum inf. Jul. Poll. Hist. phys. p. 24 : Ἑαυτὸν καὶ γεωργεῖν ἐπέδωκε διὰ τὸν ἄνθρωπον, de deo paradisi in gratiam hominum cultore.] Sed alicubi ἐπιδίδωμι redditur simpl. Do; ut ἐπιδιδόναι ἑαυτὸν ταῖς ἡδοναῖς dixit Gaza, quod Cic. Dare se voluptatibus. At Bud., quod Athen. dicit [8, p. 525, E] de Ephesiis : Ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, vertit, Prorsus deditos deliciis, Effusos in delicias. Affert et ex Eod. [ibid. p. 536, A] de Pausania : Τὰ τῆς Σπάρτης ἐξελθὼν νόμιμα καὶ εἰς ὑπερηφανίαν ἐπιδούς. || Proficio, Cresco, Incrementum capio, Augeor. [Absolute Plato Theæt. p. 151, A : Πάλιν οὗτοι ἐπιδιδόασι, et alibi sæpe. Cum adject., Crat. p. 410, E : Πολὺ ἐπιδίδως, et alibi similiter. Xen. Cyrop. 1, 4, 12 : Ἦν τοσοῦτον ἐπιδιδῶ.] Cum εἰς vel πρὸς, seq. accus. [Herodot. 2, 13 : Ἦν οὕτω ἡ χώρη αὕτη κατὰ λόγον ἐπιδιδοῖ ἐς ὕψος. Thuc. 6, 60 : Ἐπεδίδοσαν ἐς τὸ ἀγριώτερον.] Plato [Hipp. maj. p. 283, D] : Ὡς σοι συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδοῖεν. Philo V. M. 2 : Πάλιν τοῦ γένους συναυξηθέντος, καὶ εἰς πολυανθρωπίαν ἐπιδόντος. [Cum ἐπὶ, Thuc. 8, 24 : Ἐπεδίδου ἐπὶ τὸ μεῖζον. Plato Parm. p. 154, E : Ἐκεῖνο ἐπὶ τὸ νεώτερον ἐπιδίδωσι· Prot. p. 318, E, et Xen. OEc. 3, 10, ἐπὶ τὸ βέλτιον.] C. πρὸς Plato rursus [Ep. 7, p. 339, B], Ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν· ut et Isocr. [p. 33, B], Ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. [Demosth. p. 1408, 15. Dat. addit Plut. Comp. Lyc. c. Numa c. 4 fin. : Ῥωμαίους ἐπιδοῦναι τοῖς πράγμασι τοσοῦτον.] Item in malam partem, Plato Epist. [7, p. 325, D] : Διεφθείροντο καὶ ἐπεδίδου θαυμαστὸν ὅσον. Thuc. 8, [83] : Καὶ ἐς τὸ μισεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν ἐπιδεδωκέναι. Herodian. [3, 13, 14] : Ἐπεδίδοσαν εἰς τὸ χεῖρον. [De rebus, Xen. Hier. 9, 7 : Ἡ γεωργία ἂν πολὺ ἐπιδοίη. Thuc. 7, 8 : Ἐπιδιδοῦσαν τήν τε τῶν πολεμίων ἰσχὺν καὶ τὴν σφετέραν ἀπορίαν. Plato Leg. 3, p. 694, B : Πάντα ἐπέδωκεν αὐτοῖς· Hipp. maj. p. 281, D : Αἱ ἄλλαι τέχναι ἐπιδεδώκασι· Theæt. p. 179, D : Ἐπιδίδωσιν πάμπολυ (ἡ μάχη). Demosth. p. 123, 14 : Οὐδὲν πλέον ἢ τὰ τοῦ πολέμου κεκινῆσθαι καὶ ἐπιδεδωκέ-

ναι. Plut. Mor. p. 914, C : Τῶν ποταμῶν ἐπιδιδόντων. || Concedo. Plut. Mor. p. 436, C : Τῷ μὲν πυρὶ χαλασθεὶς ἐπιδίδωσι καὶ ὑπείκει (ὁ σίδηρος)· 566, D : Ἀνωτέρω γὰρ οὐκ ἐπιδίδωσιν οὐδὲ χαλᾷ τὸ τῆς ψυχῆς ἐπίγειον· 680, A : Τὰ ὑποδήματα κατὰ μικρὸν ἐπιδιδόντα καὶ χαλῶντα τοῖς πόροις. || Med. Hom. Il. X, 254 : Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα, Testemur. V. Eust. ceterosque intt. et supra in Ἐπιδαίομαι. Similis usus est v. περιδόσθαι, q. v. Forma novitia Ἐπιδίδειν, de qua v. in simplici, in Sigillo Rugerii Ital. Sacr. vol. 1, p. 949, B. L. D.]

[Ἐπιδιέξειμι, Perlustro. Plut. Mor. p. 854, F : Τὰ ἄλλα ψεύσματα καὶ πλάσματα βουλομένοις ἐπιδιεξιέναι πολλῶν ἂν βιβλίων δεήσειεν. Polyæn. 4, 20 : Ὁ μάντις ἐπιδιεξιὼν τοὺς λοβούς. || Postea percenseo. Galen. vol. 5, p. 98, B, 16, Ald., ubi contrarium προδιεξέρχομαι. Struv.]

[Ἐπιδιέρχομαι, ap. Poll. 1, 168 : Σύνθημα ἔδοσαν, ἐπιδιῆλθον τὸ σύνθημα. Verba tria postrema absunt ab libris scriptis.]

[Ἐπιδίετες. V. Διετής.]

Ἐπιδίζημαι, Insuper quæro. [Simpl. Quæro, Anquiro, Herodot. 1, 95 : Ἐπιδίζηται τὸ ἐνθεῦτεν ἡμῖν ὁ λόγος τὸν Κῦρον ὅστις ἐὼν τὴν Κροίσου ἀρχὴν κατεῖλε. Requiro, Desidero, 5, 106 : Τί ἐπιδιζήμενος; Quid requirens? Schweigh. Forma Ἐπιδίζομαι Mosch. 2, 28 : Ὡς εἰπὼν ἀνόρουσε, φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας.]

[Ἐπιδιηγέομαι, Repeto narrationem. Aristid. vol. 1, p. 298 : Οὕτω διηγεῖτο μὲν ὁ Ἀσκληπιανὸς, ἐπιδιηγεῖται δὲ αὐτοῖς ὁ Φιλάδελφος. Schneid. Esth. 1, 17 in ed. Orig. Ald. et Compl. ἐπιδιηγήσατο αὐταῖς, ubi Vat. et Alex. διηγήσατο. Schleusn. Synes. Ep. 127, p. 262, C : Ἀλλὰ μὴ λίαν ἀπειρόκαλος ὦ, βεβοημένα ἐπιδιηγούμενος. Et Euseb. qui exscripsit Plat. Phæd. p. 98, B, Πᾶσιν ἐπεκδιηγήσεσθαι, habet Π. ἐπιδιηγήσεσθαι Præp. ev. p. 751, D. Hase. Anonymus ab Suida v. Ἀπειροκαλία cit. : Διαβεβοημένα ἐπιδιηγούμενος].

Ἐπιδιήγησις, εως, ἡ, Repetita narratio. Vide Quintil. 4, 2, [128. « Fortunatiano Rh. p. 62 ἐπ. est quum latius in quæstionibus vel ante epilogos exsequamur eas res gestas quas in narratione breviter attigimus. » Ernest. Lex. rhet. Aristot. Rhet. 3, 13.]

[Ἐπιδιήκω, Pertingo. Soranus in Cocchii Chir. p. 44, 8 : Ποτὲ μὲν κατὰ τῶν πλείστων ἐπιδιήκει μερῶν τοῦ κρανίου. L. Dind.]

[Ἐπιδιίστημι, Insuper discerno. Philumenus Oribasii p. 67 Maji. Osann.]

Ἐπιδικάζω, Sententia mea adjudico. [Adjudico, Gl.] Sed restringens Bud. scribit, ἐπιδικάσας est judex Qui sententia sua adjudicavit hereditatem; ut ὁ ἐπιδικασάμενος est qui secundum se sententiam tulit. [De judice Demosth. p. 1174, 17 : Ἐπεδίκασεν ὁ ἄρχων τοῖς ἀντιδίκοις τοῖς ἡμετέροις τὸν κλῆρον τὸν Κόνωνος. Isæus p. 86, 29.] Idem scribit ἐπιδεδικασμένον a Dem. [p. 1052, 14 : Παρὰ τοῦ ἐπιδεδικασμένου καὶ ἔχοντος τὸν κλῆρον] vocari Qui hæreditatem jure obtinet, ut judicio evictam et quæsitam : quem et ἐπιδικασάμενον aliquando dici. [Isæus p. 85, 34 : Ἔχω δ' ἐγὼ τὸν κλῆρον ἐπιδικασάμενος παρ' ὑμῖν. Poll. 8, 23. Absolute etiam Demosth. p. 1055, 1, 5. Aor. Diod. 12, 18 : Συνοικεῖν τὸν ἄγχιστα γένους τῇ ἐπιδικασθείσῃ ἐπικλήρῳ. || In jus voco. Plat. Leg. 9, p. 874, A : Ἐπιδικασάμενον ἐν ἀγορᾷ κηρῦξαι τῷ κτείναντι τὸν καὶ τὸν καὶ ὠφληκότι φόνου μὴ ἐπιβαίνειν ἱερῶν. V. Ἐπίδικος.] Sed Ἐπιδικάζομαι est etiam Peto hæreditatem : jungiturque gen., ut δικάζομαι et ἀμφισβητῶ, in quadam lege ap. Dem. [p. 1051, 6] : Ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου. Sic et ἐπιδικαζομένη τῶν χρημάτων ex Isocr. affertur. [Τῆς οὐσίας ἐπιδικάζεσθαι, p. 385, A. Additur etiam dat. pers., cujus in gratiam petitur hereditas. Isæus p. 80, 6 : Ἢ αὐτὸς αὐτὴν ἔχειν ἢ τῷ υἱεῖ μετὰ τοῦ κλήρου ἐπιδικάσασθαι. || Cum genit. pers., Demosth. p. 1068, 16 : Ὅτε δὲ τῆς ἐπικλήρου ἔδει ἐπιδικάζεσθαι ... ἐγὼ μὲν ... ἐπεδικαζόμην γένει ὢν ἐγγυτάτω· 1075, 25 : Ἐπειδὴ ἐπεδικασάμην τῆς τούτου μητρός. Isæus p. 80, 41; Plut. Mor. p. 833, A. || Cum dat. pers., Diod. 12, 18 : Ἐκέλευε γὰρ (lex) τῇ ἐπικλήρῳ ἐπιδικάζεσθαι τὸν ἔγγιστα γένους, ὡσαύτως δὲ καὶ τὴν ἐπίκληρον ἐπιδικάζεσθαι τῷ ἀγχιστεῖ. Rei, Suid. et gramm. Bekk. p. 398, v. Ἀνεπίδικα : Τῶν μὴ θεμένων διαθήκας ἐπιδικάζεσθαι τοῖς κλήροις ὁ νόμος συγχωρεῖ τοὺς ἐγγυτάτω γένους, iterumque Suid. v. Ἐπίδικα. || Cum accus. rei Harpocr. s. Suid. v. Ἀμφισβητεῖν καὶ παραβάλλειν : Οἱ τὸν κλῆρον ἐπιδικαζόμενοι, quod non est sollicitandum. Sed ap. Isæum p. 50 extr. : Τῶν λοιπῶν ἑκάστη τὸ μέρος ἐπεδικάσατο, fort. τὸ μέρος absolute positum, Pro sua quæque parte.] || In VV. LL. Ἐπιδικάζοντα τῆς μέσης χώρας affertur ex Aristot. Eth. 2, [7 med.] pro Decertantem de medio loco. Hesych. quoque habet ἐπιδικάζεται exp. ἀντιποιεῖται. [Dio Chr. Or. 31, vol. 1, p. 576 : Βασιλεῖς ἐπιδικάζονται τῆς τοιαύτης μαρτυρίας. Just. M. p. 2, C : Οὐ γὰρ τοιαύτης ἀρετῆς ἐπιδικάζομαι. Ἀθανασίας ἐπιδικ. ex OEnomao ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 231 citat Hemst.; ex schol. Aristoph. Nub. 40 : Οὐ γὰρ ἂν, εἰ μὴ πάνυ ἦν πλούσιος, ἐπεδικάσατο ἂν αὐτοῦ ἡ γυνὴ, Schneid.; Orig. In Matth. 11, 17, et Petr. Alex. Can. 10, Routh.]

[Ἐπιδικαιόω, ap. Dionys. A. R. 7, 61, ubi e cod. Vat. correctum ἐδικαίωσε.]

Ἐπιδικασία, ἡ, Actio legis ab eo, qui hereditatem petit. [Demosth. p. 1055, 1; 1063, fin.; 1084, 15; Isæus p. 42, 8, 20; 43, 16, 40, 43 etc. Poll. 4, 26 et al. sæpius.]

Ἐπιδικάσιμος, ὁ, Qui auxiliatur in judiciis, VV. LL. ex Luciano [Somn. c. 9] : Φίλοις ἐπιδ., φοβερὸς τοῖς ἐχθροῖς. Ego ἐπιδ. τοῖς φίλοις appellari puto Qui propensus est ad adjudicandum sua sententia amicis quod petunt. [Qui ab amicis appetatur, recte interpretatur Ernestus præf. ad Scholl. Aristoph. Nub. p. 34, 35, collato l. schol. in Ἐπιδικάζομαι citato, et Joseph. A. J. 4, 2, 4, p. 198, ubi Moses dicit Aaronem, etsi sacerdotium a deo acceperit, tamen id κατατιθέναι εἰς μέσον ἐπιδικάσιμον τοῖς βουλομένοις, Ponere in medio, ut petat qui velit. ἄϊ L. Dind.]

[Ἐπιδῖκεῖν, Injecisse. Per anastrophen Pind. Pyth. 9, 124 : Πολλὰ μὲν κεῖνοι δίκον φύλλ' ἔπι καὶ στεφάνους.]

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ, Controversus, [Controversiosus, Gl.] Qui in controversiam deduci jure potest. Isæus [p. 38, 12] : Μὴ ἐπίδικον τῇ ἡμετέρᾳ μητρὶ [τὸν] τοῦ ἀδελφοῦ κλῆρον εἶναι, Non posse matrem meam fratris sui hæreditatem petere, Non posse matrem meam bonorum fratris possessionem agnoscere. Bud. p. 92. [Cum dat. etiam 43, 17, sine dat. Demosth. p. 1074, 1, gramm. Bekk. p. 184, 2.] Dicitur etiam γυνὴ ἐπίδικος, Cujus quis nuptias petit, ut jure civili ad se delatas : quæ alio nom. ἐπίκληρος et ἐπικληρῖτις dicitur. [Isæus p. 44, 25 : Τὰς οὕτω δοθείσας ... τοῖς ἐγγύτατα γένους ἐπιδίκους εἶναι· 45, 23 : Ἐπὶ ἅπαντι τῷ κλήρῳ ἐπίδικον καταλιπεῖν αὐτήν. Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 8, Harpocrat. p. 79, 12. || Latiori signif., ut supra ἐπιδικάζομαι, Dionys. A. R. 7, 58 : Δίδωμι ἐμαυτὸν ἐπίδικον τοῖς δημόταις, Permitto me civium judicio.] Quare Plut. quodam l. [Fab. c. 3] metaph. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, Ancipiti marte diremptam, De qua ambigitur inter partes. Est enim ἐπίδικον πρᾶγμα, οὗ δεσποτεία ἀμφισβητεῖται. [Ita in Basilic. l. 27, et cod. Reg. 2023, ap. Ducang.] Bud. ibid. [Sext. Emp. p. 221, 5. Hemst.] Plut. De Herod. malign. [p. 858, D] : Ἀμφοτέροις ἐπίδικον εἶναι τὸ νίκημα. [Id. Cleom. c. 4 : Ἐμβολὴ δὲ τῆς Λακωνικῆς τὸ χωρίον ἐστὶ, καὶ τότε πρὸς τοὺς Μεγαλοπολίτας ἦν ἐπίδικον.]

[Ἐπίδικος, ὁ, Epidicus, n. viri ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 454, ubi al. Ἐπίδεκτος. Et ap. Plautum.]

[Ἐπιδιμερὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπιδίμοιρος, Totum cum duabus ejus partibus continens. Nicom. Introd. arithm. 1, 20, p. 99, 20 ed. Ast. : Τοῦ ἐπιμεροῦς πυθμὴν ἐστιν εἰκότως ὁ πρὸς τῷ ὅλῳ δύο μέρη τοῦ ἀντισυγκρινομένου ἔχων, καὶ κληθήσεται ἐπιδιμερὴς εἰδικῶς. Et ib. 21, p. 100, 23; 23, p. 106, 2, 34; 28, p. 152, 33, Iambl. In Nicom. p. 58, B, etc. ĭ L. Dind.]

Ἐπιδίμοιρος, ὁ, ἡ, Besalter. Vitruv. 3, 1 : Quum ad supputationem crescat, supra sex adjecto asse, ἔφεκτον : quum facta sunt octo, quod est tertia adjecta, tertiarium, qui ἐπίτριτος dicitur : dimidia adjecta, quum facta sunt novem, sesquialterum, qui ἡμιόλιος appellatur : duabus partibus additis, et decussi facto, besalterum, quem ἐπιδίμοιρον vocitant. [Clem. Al. Str. 6, p. 279, 25 Comm. : Τὰ γὰρ ν τῶν λ ἐπιδίμοιρα. Hinc Διπλασιεπιδίμοιρος, quod v. ĭ L. Dind.]

[Ἐπιδῑνεύω, i. q. ἐπιδινέω. Ex Oppiani Hal. 4, 218 citat Schneid., ubi in ipsius ed. : Σπιλάδων ἔπι δινεύοντα. Heliodor. 3, 3 : Σοβαρὰν τὴν ὀφρὺν κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιδινεύων.]

Ἐπιδῑνέω, Verso, Gyro, In orbem ago. Hom. Il. Γ, [378] : Τὴν μὲν ἔπειθ' ἥρως μετ' ἐϋκνημῖδας Ἀχαιοὺς Ῥίψ' ἐπιδινήσας. [Conf. T, 268, Od. I, 538.] Aristot. de fucis [H. A. 9, 40 init.] : Ἐὰν δ' ἐκπετασθῶσι, προσφέρονται ῥύβδην ἄνω πρὸς τὸν οὐρανὸν, ἐπιδινοῦντες αὐτοὺς καὶ ὥσπερ ἀπογυμνάζοντες. Quod Plin. de apibus, Exercitationem solennem habent, spatiatæque in aperto et in altum datæ, gyris volatu editis. Et in pass. Od. Υ, [218] : Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι Πόλλ' ἐπιδινεῖται, i. e. εἰς πολλὰ στρέφεται, Eust.

Ἐπιδιορθόω, Insuper corrigo et emendo, Corrigo quod dixi aut feci, Hermog. [Inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 9 : Αἰ δέ τι κα δόξῃ ... ἐπιδιορθῶσαι. Alex. mon. Opp. Gretseri vol. 2, p. 2, A : Ὑμεῖς δὲ τὰ λείποντα ἐπιδιορθώσατε. Qui imitatus videtur Ep. ad Tit. 1, 5. Eust. Opusc. p. 109, 90 : Ἐπιδιορθοῦν τὸ ἐν ἡμῖν κριτικόν. Med. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxii, C : Ἐπιδιορθούμενος πρὸς ἀκρίβειαν καὶ λέξιν καὶ νοῦν καὶ ῥυθμὸν καὶ συνθήκην. Greg. Nyss. vol. 2, p. 441, A : Τὰς ὥσπερ ἐπιδιορθουμένας τὸν θεὸν λόγον (φωνάς)· 825, A. L. Dindorf.]

Ἐπιδιόρθωσις, εως, ἡ, Subsequens correctio, Eorum, quæ dicta sunt, correctio; Quum subsequenti dicto mollimus verbum durius, et veluti nos in sermone reprehendimus. Contra προδιόρθωσις, Quum præfatione id mollimus, quod durius dicturi sumus. Προθεραπείαν igitur, inquit Bud. p. 577, quum citasset locum quendam Hermogenis, et προκατασκευὴν pro eod. dixit : quæ etiam προδιόρθωσις, et ἐπιδιόρθωσις, si ordo dicendi convertatur : ut sc. sit ἐπικατασκευὴ, non προκατασκευή : et ἐπιθεραπεία, non προθεραπεία. Quibus subjungit hunc ejusd. rhet. l., Θεραπεύεται δὲ τὰ κακόζηλα οὐ τῇ προδιορθώσει μόνῃ, ἢ τῇ προκατασκευῇ, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐπιδιορθώσει καλουμένῃ. Aliquanto post hoc ἐπιδιορθώσεως exemplum ex Eod. affert, Ὀψὲ γάρ ποτε· ὀψὲ λέγω; χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην. [Herodian. Π. σχημ. p. 53, 22; 55, 9, et alii ap. Ernest. in Lex. rhet. L. D.] Idem Bud. in suo Lex. ἐπιδιόρθωσις interpr. Manus extrema emendationis : remittens ad Chrysost. In Ep. 2 ad Cor. 3, p. 22 et 23, et Ep. ad Tit. 1, p. 97.

Ἐπιδιορθωτικὸς, ἡ, ὸν, Qui ad corrigenda superiora adjicitur, Quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog. : Οὐ μέντοι γε τοῦτο εἴασεν ἀπαραμύθητον, ἀλλ' ἐπήγαγέ τι ἐπιδιορθωτικὸν καὶ τούτῳ, i. e. παραμυθητικόν : dicitur enim et hoc παραμυθεῖσθαι. [Adv. Ἐπιδιορθωτικῶς, schol. Aristoph. Pl. 493. Schæf.]

[Ἐπιδιορίζω, Insuper definio. Galen. Π. κρίσεων p. 116 Ald. G. Dindorf.]

[Ἐπίδιος, ὁ, Epidius, nomen viri Rom. aliunde cognitum, est etiam in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 420, 19 : Λουκίῳ Ἐπιδίῳ. L. Dindorf.]

[Ἐπιδιουρέω, Insuper permingo. Hippocr. p. 88, B : Πῦον ἐπιδιουρήσειν.]

Ἐπιδιπλᾰσῐάζω, Duplico, Ingemino [Gl. Herodian. 6, 8, 17 : Τὰ σιτηρέσια ἐπεδιπλασίαζεν. Angl. || Itero, Repeto. Cat. in Jerem. t. 1, p. 632, C : Ἐπιδιαπλάζει τὸ, Ναὸς Κυρίου. Hase.]

[Ἐπιδιπλάσιος, ὁ, ἡ, Geminatus. Arethas p. 935. Maius.]

Ἐπιδιπλόω, Duplico, Ingemino. [Exod. 26, 9 : Ἐπιδιπλώσας τὴν δέρριν. Arrian. Tact. p. 178.]

[Ἐπιδίπλωσις, εως, ἡ, Duplicatio. Philo vol. 2, p. 479, 14. Wakef. Paul. Alex. Apotelesm. p. 35, 8 : Εἰς τὴν τῶν μηνῶν ἐπιδίπλωσιν. Hase.]

[Ἐπιδιστάζω, Dubito ad. Theophr. De odor. 45 : Οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνουμένους παρ' αὐτῶν ἐπιμυρίζουσι τούτῳ. Schneid. Greg. Nyss. vol. 3, p. 16, B : Πρὸς τὸ διάλημμα ἐπιδιστάζον. Cum dat. vol. 1, p. 240, B; 589, C, etc. L. D. Porphyr. Ad Marc. s. 19, p. 35 Maii. Boiss. Ammon. p. 3 in Ἀγνοεῖν. Hemst. Schol. Ven. Hom. Il. A, 78.]

[Ἐπιδίστᾰσις, εως, ἡ, Dubitatio. Galen. vol. 6, p. 83, F : Ἐκ καταχρήσεως ἢ ἐπιδιστάσεως. Weigel. (Hermog.) De orat. simpl. p. 137, De orat. ornat. p. 204, 418. Phot. ap. Wolf. Anecd. vol. 1, p. 32 (?). Kall.]

[Ἐπιδίτρῐτος ὁ, ἡ, Totum cum duobus trientibus continens, ut 5 continent 3 et 2. Nicom. Introd. arithm. 1, 21, p. 101, 1; 23, p. 107, 18; 108, 1. L. D. Domninus in Boiss. An. vol. 4, p. 420. Osann.]

Ἐπιδιφριὰς, άδος, ἡ, Pars, ut Eust. tradit, vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περατοῦται ἡ δίφρος : ut autem Etym. [et Hesych.] exp., Currus circumferentia, quæ et ἄντυξ dicitur. Hom. Il. K, [475] : Παρὰ δέ σφιν ἑκάστῳ δίζυγες ἵπποι Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο· ubi parvorum scholl. auctor ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἁρματείου δίφρου τῆς περιφερείας, quæ etiam ἄντυξ appellatur et ἐπιδιφριάς.

Ἐπιδίφριος, ὁ, ἡ, Qui super curru est, sedet, ponitur. Hom. Od. O, [51, 75] : Ἀλλὰ μέν' εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω. || Item ἀργὸς καὶ γυναικώδης, Etym.; forsan ab effeminato et ignavo τῶν δίφρων usu, ubi Sella lecticaria intelligenda fuerit. [De opificibus sellulariis, Dionys. H. De Thuc. jud. § 50 : Ἐπιδιφρίοις (ἀνθρώποις) ἢ χειροτέχναις. Authent. Coll. 7, 2, Nov. 90, c. 1 : Μή τινας ἐπιδιφρίους μηδὲ χαμερπεῖς. Iambl. V. P. p. 480 : Ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν. De artibus ipsis Greg. Nyss. vol. 1, p. 3, D; 261, D : Ἐπιδιφρίοις ἐργασίαις. Artemid. 2, 14, p. 164, antepen. : Ἐπιδίφριον τὴν ἐργασίαν ἐχόντων· 68, p. 248, ult. : Τὰς ἐπιδιφρίους ἐργαζόμενοι τέχνας.]

[Ἐπιδῐχασμὸς, ὁ, Aq. Deut. 14, 16 (?); Athan. vol. 2, p. 425 Bened. Kall.]

[Ἐπιδίψιος, ὁ, ἡ, Siticulosus. Nicander Ther. 436, ἐπ. ἄτη.]

[Ἐπιδιωγμὸς, ὁ, Persecutio. Polyb. 11, 18, 7 : Τὸν ἐπιδ. τῶν ἐναντίων.]

[Ἐπιδιώκτης, ὁ, Persecutor, Gl.]

Ἐπιδῐώκω, [ξω, ut est in Gl. : Ἐπιδιώξω, Exsequar; Ἐπιδιώξει, Capesseret; vel ξομαι], Persequor, Insequor, ex Xen. [Anab. 1, 10, 11 : Ἐπεδίωκον μέχρι κώμης τινός· 4, 3, 25 : Σὺν ὀλίγοις ἐπιχειρήσας ἐπιδιῶξαι. Herodot. 6, 104; 8, 93, 108. Thuc. 2, 79, 92; 3, 33, et alibi.] Poll. 8, [67] tradit Isæum ἐπιδιώκειν dixisse τὸ πάλιν δικάζεσθαι, quod interpr. Judicium resortiri, secundoque experiri.

[Ἐπιδίωξις, εως, ἡ, Persecutio. Strabo 10, p. 483, ubi perperam ἐπίδειξις. Schneid. Nicet. 1, 4. Kall. Heliod. Æthiop. p. 50, 23; 172, 4; 202, 11 ed. Cor. Et p. 344, 8 : Ἀπογιγνώσκουσιν αὐτίκα τὴν ἐπιδίωξιν. Theophyl. Simoc. Hist. 6, 2 : Εἰκότως ἐπ. καρτερὰ ὑπὸ τῶν κυνηγετούντων ἐγένετο. Hase. Eustath. Opusc. p. 287, 41 : Ὦ δυσανακλήτου καλοῦ ἀχίχητα ἐπιδ.]

[Ἐπίδμων, ονος, ὁ, Peritus. Tzetz. Posth. 89 : Τυδείδης τε καὶ ἄλλοι ἐπίδμονες ἱπποσυνάων. Infra Ἐπιδμων.]

[Ἐπιδοιάζω. Apoll. Rh. 3, 21 : Πολέας δ' ἐπεδοίασα βουλὰς, In alterutram partem agitavi consilia. Schneid. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 392, 42 : Ἐπιδοιάζων πως. Vita Procop. Actt. SS. Jul. t. 2, p. 565, 43 : Τί δ' οὖν ἐπιδοιάζεις; Hase. Euthym. Zig. in Matthæi Lect. Mosq. vol. 1, p. 33. Boiss.]

[Ἐπιδοκέω, in l. corrupto Andocidis p. 32, 43 : Ἵνα δὲ μὴ μόνον Διομήδην, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὅλην ὑβρίζων ἐπιδόξεις, τὰ πομπεῖα παρὰ τῶν ἀρχιθεωρῶν αἰτησάμενος κτλ., Reisk. scrib. vidit ἐπιδείξαιτο.]

Ἐπιδοκῐμάζω, Insuper exploro; exp. simpliciter Probo. [Suidas : Ἐπιδοκιμάζω, ἀντὶ τοῦ ὑπερμαχῶ, γενικῇ. Gramm. in Anecd. meis vol. 2, p. 368, v. 541. Boiss.]

[Ἐπιδοκὶς, ίδος, ἡ.] Ἐπιδοκίδες, Hesychio προσδοκίαι, Expectationes. [Eidemque Ἐπίδοκα, προσδοκία.]

[Ἐπίδοκος, ὁ, n. viri, Xen. H. Gr. 1, 1, 29 : Δήμαρχός τε Ἐπιδόκου, ubi plerique libri Πιδόκου.]

Ἐπίδομα, τὸ, Additamentum, ἐπίμετρον. Athen. 8, [p. 364, F] : Ἐπιδόσιμά τινα δεῖπνα, ἅπερ Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν ἐξ ἐπιδομάτων. [Aq. Lev. 13, 7 : Ἐὰν δὲ ἐπιδώσῃ ἐπίδομα. (In ed. Bos. ex Aq. et Symm. ἐπιδόσει ἐπιδῷ.) Ubi v. Montfaucon. Schleusn. V. Lobeck. ad Phryn. p. 249. Angl.]

[Ἐπιδομέω. V. Ἐπιδωμέω.]

[Ἐπιδονέω, Instrepo. Antiphanes ap. Athen. 3, p. 96, C : Ἐφθὸς τυρὸς ἐπεδόνει πολύς.]

Ἐπιδοξάζω. V. in Ἐπίδοξος.

Ἐπίδοξος, ὁ, ἡ, De quo est opinio, q. d. ὁ ἐπὶ δόξης ὤν : ut ἐπίδοξός εἰμι τοῦτο ποιήσειν, Opinio est de me, facturum me istud; sed jungitur et aliis infin. tempp. Incipiam tamen ab exemplis fut., quæ et frequentiora esse arbitror. Herodot. [6, 12], ἐπίδοξος πείσεσθαι. Isocr. [p. 397, C], ἐπ. γενήσεσθαι πονηρός· sic χειροτονήσειν, et alibi κρατήσειν, et alibi αἱρήσεσθαι ap.

Plut. [in Vitis.] Cum aliis autem tempp. [Plato Theæt. p. 143, D: Ἐπίδοξοί γενέσθαι ἐπιεικεῖς· Aristot. Rhet. 1, 4: Πρὸς οὓς ἐπίδοξον πολεμεῖν·] Antipho [p. 115, 22]: Τὸν μεγάλα μὲν κακὰ προπεπονθότα, ἔτι δὲ μείζονα ἐπίδοξον ὄντα πάσχειν. [120, 12: Ἐπίδ. ἡ δυσπραγία μεταβάλλειν.] Isocr. [p. 117, E]: Ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν τῆς τιμῆς. Æschin. [p. 77, 19]: Ἐπίδοξος ἦν ἁλῶναι. [Hippocr. p. 770, E: Ὁκόσοις μείζονος ὀστέου ἀπόστασις ἐπιδ. γένηται. Herodot. 1, 89: Τάδε τοι ἐξ αὐτέων ἐπίδοξα γενέσθαι. Id. 4, 11: Λογισαμένους ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει, ubi καταλαμβάνειν conj. Valck. et Schweigh. Cum partic. Plut. Agid. c. 13: Ἦσαν ἐπίδοξοι διὰ τῆς Μεγαρικῆς ἐμβαλοῦντες. Absolute id. Arat. c. 50: Ὁ δὲ Φίλιππος ἐκείνῳ μὲν οὐδὲν ἀντεῖπε, καίπερ ἐπίδοξος ὢν ὑπ' ὀργῆς· Mario c. 30. Et comparativo Appian. Civ. 1, 32: Μεμμίου δ' ὄντος ἐπιδοξοτέρου παρὰ πολύ· ubi ex antecedd. intell. αἱρεθῆναι. Interpretis interpr., Illustrior, notavit Lobeck. ad Phryn. p. 135.] Ceterum ἐπίδοξος Bud. vertit De quo est opinio in futurum: sed hæc duo postrema verba in ll. auctorum interpr. addi non possunt. Sunt vero et qui brevius vertant ἐπίδοξος ὢν τυχεῖν, Qui in opinione erat assequendi; cujus tamen generis loquendi exemplum nullum afferunt. Hoc addo, ἐπίδοξός εἰμι verti etiam Existimor, Videor; ut ἐπ. πείσεσθαι, Qui existimatur passurus: ἐπ. γενήσεσθαι πονηρὸς, Qui malus fore videtur. Hinc Ἐπιδοξάζω, quod tamen significationis analogiam, ut ita dicam, non servat, ut quidem Gaza ἐπιδοξαζόμενον vertit ap. Theophr. C. Pl. 1, [5, 5]: Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς ἐπιδ. εἰρήσθω, Id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis. Quam illius interpr. affert et Bud., sed suum de ea judicium non addens. || Celeber, Clarus, Illustris. Plut. [Apophth. p. 209, B: Τοὺς πολεμίους παραλογίζεσθαι οὐ μόνον δίκαιον καὶ ἐπίδοξον· et comparativo p. 226, B, de Hercule; tum Institt. Laced. p. 239, D]: Ἐπίδοξον τῷ γένει γαμεῖν καὶ περιχρήματον· quem tamen hujus nom. usum damnat Phrynich. Ecl. [p. 132, ubi aliorum gramm. (quibus add. Herodian. Philet. p. 471) et recentiorum, ut Diodor. 13, 83: Πρὸς τὰς ἐπιδόξους πόλεις ἀποστέλλειν τοὺς κρατίστους τῷ κάλλει· Zosimi 1, 55, 5: Ὡς γυναικὸς κρατήσας οὐκ ἔσται τοῖς ἑσομένοις ἐπίδοξος, locos plures indicavit Lobeck. Ceterum sic Pind. Nem. 9, 46: Εἰ γὰρ ἅμα κτεάνοις πολλοῖς ἐπίδοξον ἄρηται κῦδος. || Adv. Ἐπιδόξως, Gloriose. 3 Esdr. 9, 45: Ἐπιδ. ἐνώπιον πάντων. Artemid. 2, 30, p. 193, 5: Πολλὰ πράξει ἐπ. μὲν, ἀχερδῶς δέ. L. Dindorf.]

Ἐπιδοξότης, ητος, ἡ, affertur pro Claritudo. [Jo. Chrys. In Ps. 44, vol. 1, p. 636. Seager. Aq. Ps. 103, 1, Incert. Zach. 6, 13. Schleusn.]

[Ἐπιδόξως. V. Ἐπίδοξος.]

Ἐπιδορᾰτὶς, ίδος, ἡ, Cuspis hastæ, [Cuspis, Mucro, Spiculum, Hastile, Gl.] τὸ προῦχον τοῦ δόρατος, Poll. [1, 136 vel 10, 143. Conf. etiam 7, 157], Summa cuspis hastæ, cui σαυρωτὴρ subsidiaria est in transversum. Bud. ex Plut. [Mor. p. 217, E]: Ἔλεγε δὲ τείχη εἶναι τῆς Σπάρτης τοὺς νέους, ὅρια δὲ τὰς ἐπιδορατίδας. [Sic id. p. 338, B; 659, D, Polyb. 6, 25, 5, et alibi. De contraria vero cuspide s. σαυρωτῆρι, qua hasta figitur in terram, gramm. Bekk. Anecd. p. 303, 7: Στυράκιον, ἐπιδορατὶς, τὸ ἄκρον τῆς αἰχμῆς τοῦ ἑτέρου μέρους, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἴωθε πήγνυσθαι, ὅταν ὀρθία οὖν (l. στῇ) ἡ αἰχμή. Schol. Hom. Il. N, 443: Οὐρίαχον, τὴν ἐπιδ., et Eust. || Ἐπιδ. τοῦ τραχήλου βοὸς, Palearia, Gl.]

Ἐπιδορπέω, q. d. Supercœno, Secundariam cœnam sumo: unde ἐπιδορπήσασθαι ap. Poll. 6, [102], nisi quis ἐπιδορπίσασθαι malit, ut infra. [Ita cod. Hesych. inter Ἐπιδορατὶς et Ἐπιδορπίσματα ponit Ἐπιδορπήσασθαι, ἐπιδειπνήσασθαι (l. -νῆσαι).]

[Ἐπιδορπίδιος. Phanias Anth. Pal. 6, 299, 6: Βάκχου πῶμ' ἐπιδορπίδιον, Post vel Inter cœnam sumendum. ῐῐ]

Ἐπιδορπίζομαι, ίσομαι, Secundariam cœnam sumo, Secundis mensis accumbo, i. q. ἐντραγέω et ἐπιδειπνέω, ut Athen. l. 14, [p. 640, F] docet; ubi Diphilus [D], Τράγημα, μυρτίδες, πλακοῦς, ἀμυγδαλαί. Ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἥδιστά γ' ἐπιδορπίζομαι. [Et Sophilus ibid.] Poll. 6, [79], ἐπιφορεῖσθαι et ἐπιδειπνίζεσθαι synonyma ponit. [V. Ἐπιδορπέω.]

Ἐπιδόρπῐος, ὁ, ἡ, Ad cœnam utilis. Theocr. [13, 36]: Κὤχεθ' Ὕλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν Αὐτῷ Ἡρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι, qui δαῖτα parabant in litore [Nonn. Dion. 2, 53; 10, 227; Lycophr. 607, 661]: quod ποτιδόρπιον ὕδωρ Apollon. Rh. appellat. || Q. d. Postcœnius; ut ἐπ. ὥρη, Nonn., et Athen. 4, [p. 130, C]: Καὶ τελευταῖαι ἐπεισῆλθον ἐπιδόρπιοι [-πιαι] τράπεζαι, τραγήματά τ' ἐν πλεκτοῖς ἐλεφαντίνοις ἐπεδόθη πᾶσι, καὶ πλακοῦντες, ubi Bud. interpr. Ultimas mensas, quæ sc. finita cœna apponerentur. [Κραδίην ἐπ., τὸ τῆς γαστρὸς στόμα appellat Nicander Al. 21. Gataker. Ubi v. Schneid.]

Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q. d. Postcœnium (ut Apul. Antecœnium), Cœna secundaria, i. e. τραγήματα, quod ea ἐπὶ δόρπῳ s. μετὰ δόρπον apponerentur, Eust. [Il. p. 1141, 4] addens, Platoni Comico ἐπιτραπεζώματα, aliis ἐπαίκλια vocari: differre autem fortassis ab iis, quæ ἐπιφορήματα Herodot. appellat, i. e. τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. || Idem Eust. alibi [Od. p. 1791, 42] tradit, ἀκρατισμὸν a quibusdam vocari διανηστισμόν: et ἄριστον, δορπηστόν: δεῖπνον vero, ἐπιδορπίδα: quæ ex Athen. 1, [p. 11] desumpsit.

Ἐπιδόρπισμα, τὸ, Quod in secundis mensis apponitur. Athen. 14, [p. 664, E] quum dixisset convivis circumcirca oblata fuisse περδίκια ὀλίγα, καὶ χηνία ὀπτὰ, καὶ τρυφὴν πλακούντων, subjungit, Atticos ejusmodi δεῖπνον vocasse ἐπιδόρπισμα, at Dor. ἔπαικλον: reliquos Gr. ut plurimum ἐπίδειπνον. [Conf. ib. 640, D.] Poll. 6, [79] ἐπιδορπίσματα ab Aristoph. vocari ait ἐπιφορήματα. [Conf. 102. L. D. Clem. Al. Pæd. p. 165. Routh.]

Ἐπιδορπισμὸς, ὁ, Cœnæ secundariæ sumptio. [Aristoteles ap.] Athen. 14, [p. 641, E]: Ἐπ. τραγηματισμός τίς [ἐπιδ. τις ὁ τρ.] ἐστι, καὶ δεῖπνον ἕτερον παρατίθεται τραγήματα.

Ἐπιδόσιμος, ὁ, Additicius, et qui ex additamento vel accremento est, Bud. Ex accessione s. additamento proveniens. Unde et ἐπιδόσιμα δεῖπνα ap. Athen. 8, [p. 364, F.] Quæ ἐξ ἐπιδομάτων vocari ab Alexandrinis scribit. Idem 4, [p. 141, B]: Ἄν τι λάβωσιν ἐπιδόσιμον, ἰχθὺν, ἢ λαγὼν, ἢ φάτταν. [Singular. etiam p. 364, F. Plur. 365, A.]

Ἐπίδοσις, εως, ἡ, [Porrectio, Gl.] Quod insuper datur, Accessio, Additamentum, qua in signif. a Xen. accipi testatur Bud. [Immo Incrementum dicit Hier. 1, 18: Ἔκπλεω αὐταῖς ἀεὶ παρεσκευασμέναι οὐδεμίαν ἐν ταῖς ἑορταῖς ἔχουσιν αἱ τράπεζαι αὐτῶν ἐπίδοσιν· OEc. 20, 23: Οὐδὲν ἔχει πλείονα ἐπίδ. ἢ χῶρος. Plato Conv. p. 175, E: Ἡ σὴ (σοφία) πολλὴν ἐπίδοσιν ἔχουσα· Leg. 3, p. 679, B: Ἵν' ἔχοι βλάστην καὶ ἐπίδ. τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. (Gl. Ἡ ἐπ. τοῦ γένους, Propago,) 700, A: Τὴν τοῦ ἐλευθέρου λίαν ἐπίδ. βίου· Theæt. p. 146, B: Ἡ νεότης εἰς πᾶν ἐπίδ. ἔχει· eademque constr. Leg. 6, p. 769, B. Λαμβάνειν ἐπίδ. Demosth. p. 123, 11, et alibi. Ποιεῖν et ποιεῖσθαι et παρασκευάζειν Polyb. 1, 36, 2; 2, 36, 2; et 4, 55, 3 (Dionys. H. vol. 5, p. 445, 5), et 10, 8, 8.] Interdum est simpl. Quod datur, Largitio, ut Idem interpr. [Demosth. p. 285, 19; 566, 23. Et alii. Ead. potestate Polyb. 34, 8, 10: Ἐν ἐπιδόσει καὶ χάριτι, Auctarii loco, in vendendo.] Et in Comm. p. 853 φιλοτιμία, inquit, ap. Dem. est etiam Erogatio publice facta, quæ et ἐπίδοσις dicitur; ut Donativum et Congiarium [Gl.], quæ λαμπραὶ ἐπιδόσεις καὶ μεγαλόφρονες dicuntur ab Herodiano [1, 5, 2 et 1, 9, 2. Conf. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 261, 34; 562, n. 2880, 15; p. 563, n. 2881, 20. Gl. etiam: Ἐπίδοσις ἐπὶ τῶν νόμων, Congiarium.] || Incrementum. Lesbonax: Παντὸς γὰρ πράγματος ἐπίδοσίς ἐστιν ἔστ' ἂν τέλος ἔχῃ. [V. supra. Ap. Dionys. Comp. verb. p. 29, 11: Τοῖς μὲν οὖν ἀρχαίοις ... πολλὴ ἐπίδοσις ἦν αὐτοῦ (τοῦ δεξιῶς συντιθέναι τὰ ὀνόματα), est i. q. Perfectio. || Remissio. Hippocr. p. 785, F: Πλεῖστον διαφέρει καὶ τῶν νεύρων ὁ σύνδεσμος, τοῖσι μὲν ἐπιδόσιας ἔχων, τοῖσι δὲ ξυντεταμένος ἐών. || Dos. Hesych.: Ἐπίδ., ἡ προίξ. || Gl.: Ἐπίδοσις στρατιᾶς, Stipendium.]

Ἐπιδοτικὸς, ὴ, ὸν, Ad supperaddendum s. supererogandum propensus. Ammon. [p. 57] a μεταδοτικὸς ita distinguit, ut ἐπιδοτικὸς sit ὁ τοῖς δεομένοις ἐπιδούς: at μεταδοτικὸς ὁ τοῖς φίλοις, Qui amicis libenter impertit, Qui amicos libenter participat.

[Ἐπιδουλεύω, Servio. Julian. Epist. p. 59, 15 ed. Heyl. : Παρ' ἄλλοις ἐπιδουλεύειν ἀναγκαζόμενοι. Hase.]

Ἐπιδουπέω, Sonitum edo. Plut. Eum. [c. 14] : Τάς τε ἀσπίδας ἀνείλοντο [καὶ] ταῖς σαρίσσαις ἐπιδουπήσαντες [ἠλάλαξαν. Id. Crassi c. 23. ‖ Forma Ἐπιγδουπέω, Agath. Anth. Pal. 9, 662, 4 : Ἐνθάδε δὲ ξείνων τε καὶ ἐνδαπίων καὶ ἀγροίκων νηδὺς ἐπεγδούπει λύματα χευομένη. Et cum accus. Nonn. Dion. 1, 243 : Καναχὴν ἰσόμετρον ἐπεγδούπησαν ἀλῆται. Et cum genit. 36, 218 : Κύμβαχος ἐξ ἐλέφαντος ἐπεγδούπησε κονίης. Per tmesin Hom. Il. Λ, 45 : Ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη.]

[Ἐπιδοχεῖον, τὸ, Receptaculum, Gl.]

Ἐπιδοχή, ἡ, Receptio : ut ἐπιδέχομαι, Recipio. In VV. LL. redditur Susceptio, Successio; Variatio, sequendo Vallæ interpr. in Thuc. [6, 17] : Πόλεις ἔχουσι ῥᾳδίας τῶν πολιτειῶν μεταβολὰς καὶ ἐπιδοχὰς, Faciles sunt urbes ad status mutandos atque variandos. Sed in iisd. affertur Græca hæc expos., τὸ ἐγγράφειν ῥᾳδίως ταῖς πολιτείαις ξένους τε καὶ φυγάδας. [Josepho A. J. 18 : Ὅπως μὴ ὄχλος αὐτῷ γένοιτο ἐπιδοχαῖς αὐτῶν (legatorum) καὶ πομπαῖς προσκειμένῳ, restituit Sallier. ad Thomam p. 343, pro ἐπὶ δοχαῖς. ‖ Receptio, Doctrina quæ recipitur. Symm. Theodot. Prov. 16, 23. Schleusner.]

[Ἐπιδρᾰμητέον, Tractandum, cum gen. et περὶ, Clem. Al. p. 359. Kall.]

[Ἐπιδράσσομαι, s.] Ἐπιδράττομαι, Prehendo, Arripio. Plut. [Mor. p. 179, E] : Ἐπιθυμιῶντι δὲ τοῖς θεοῖς καὶ πολλάκις ἐπιδραττομένῳ τοῦ λιβανωτοῦ. [Conf. Alex. c. 25, ubi item de suffiente.] Idem [Mor. p. 793, C] : Μήτ' αὖ πάλιν πᾶσαν ἀρχὴν ἐπαυρόμενοι καὶ παντὸς ἐπιδραττόμενοι πολιτεύματος. [Othon. c. 2 : Δυσθανατοῦντος αὐτοῦ τὸ ἀκόλαστον ἐπιδραττόμενον. Et similiter alibi. Greg. Nyss. vol. 1, p. 55, A : Ὁ νοῦς ... τῶν ὄντων ἐπιδρασσόμενος. Vol. 2, p. 772, A : Διῃρημένως ἕκαστον τῶν αἰσθητηρίων τοῦ συγγενοῦς ἐπιδράσσεται, Percipit. L. D.]

[Ἐπιδράω, Perago super. Philostr. V. Ap. 6, p. 234, 33 : Ἀφικομένῳ δὲ ἐπιδράσας ὅσα Ἐμπεδοκλῆς τε καὶ Πυθαγόρας ὑπὲρ καθαρσίων νομίζουσιν. ‖ Insuper ago s. perpetro. Greg. Nyss. vol. 2, p. 721, A : Ἐπείπερ ὁ δυνάμενος ἐπιδρᾶσαι τοῦ ἀδυνατοῦντος πρὸς τὸ ἀγαθὸν προτιμότερος. L. Dind.]

[Ἐπιδρέπομαι, Decerpo. Clem. Al. Protr. 2, p. 35 : Δαίμονας ἐπιχωρίους τιμὴν ἐπιδρεπομένους, si vera est scriptura.]

Ἐπιδρομάδην, Festinanter. Hesych. non solum exp. κατὰ σπουδὴν, verum etiam παρέργως. [Neophytus ap. Lambec. Bibl. Cæs. 7, p. 548, D : Εἰρήσεται δὲ καὶ ἡμῖν παχυμερῶς καὶ ἐπιδρομάδην. Georg. Cedr. vol. 1, p. 2, B : Οὐκ ὀλίγα συλλέξαντες ... καὶ ὑφ' ἓν ἐπ. συνθέμενοι. Eust. Op. p. 146, 89.] Eust. [Il. p. 524, 36] inter ἐπιτροχάδην et ἐπιδρομάδην distinguit, ac ἐπιδρομάδην esse ait ποδῶν, ἐπιτροχάδην autem γλώσσης. [Sic Nicand. Th. 481 : Ἰθεῖαν δ' ὤκιστος ἐπιδρ. στίβον ἕρπει. Contra Orph. Arg. 559 : Ἐπιδρ. ἀγορεύων. Figurate etiam H. Orph. 20, 5 : Πνεύμασιν ἀντίσπαστοι ἐπιδρ. παταγεῦσαι (nubes). L. D. Schol. ad Ptolem. Tetrab. p. 54, 49. Hemst. Const. Manass. Chron. p. 15, 20, 30 ed. Reg. Boiss. ᾰ]

Ἐπιδρομὴ, ἡ, [Percursio. Poll. 9, 119 : Ἐν τῇ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐπιδρομῇ, de testa aquæ immissa. Similiter Plut. Mor. p. 977, F : Τῆς ἐπ. τοῦ δικτύου, Transitus retis.] Incursus, Incursio, Irruptio. Thuc. 4, [56] : Τὸν μὲν ὄχλον τῶν ψιλῶν ἐσκεδασμένον ἐφόβησεν ἐπιδρομῇ, Subita incursione et impetu facto ex improviso, schol. ἐξ ἐπιδρομῆς, δι' αἰφνιδίας ἐφόδου. [Conf. ib. 34. De impetu subito etiam Plut. Aristid. c. 17. Pomp. c. 69 : Τῶν πληγῶν τὸν ἐξ ἐπ. τόνον ἀμαυρῶσαι. Id. Cæs. c. 44 : Δέχεσθαι τὴν ἐπ. τῶν πολεμίων.] Sunt enim ἐπιδρομὴ et ἔφοδος affinis signif., ideoque copulata ab [Hesychio et] Herodiano 1, [6, 25] : Ἡ δι' ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες πρὸς τὸν βίον πορίζονται, Incursibus populationibusque victum parant. Idem Herodian. 6, [7, 18] de jaculatoribus et sagittariis Mauris : Τὰς ἐπιδρομὰς τάς τε ἀναχωρήσεις κούφως ποιουμένων, i. e. κούφως ἐπιτρεχόντων τε καὶ ἀναχωρούντων : solent enim ejusmodi τοξόται καὶ ἀκοντισταὶ, quum expediti sint, subitis incursionibus hostes infestare, et post emissas in eos sagittas, celeriter regredi; nec enim ἐκ συστάσεως αὐτοῖς ἡ μάχη κατὰ τῶν ἀντιπάλων ὑπισχνεῖται τὸ εὐέλπι, ἀλλ' ἐξ ἐπιδρομῆς ἢ φυγῆς κερδαίνειν νομίζουσι, Subitis excursionibus s. incursionibus : ut et hodie quidam barbari. It. Herodian. 7, [9, 3] : Ὡς ἂν ἐπέχοι αὐτῶν τὰς ἐξ ἐπιδρομῆς ἁρπαγὰς, Rapinas et incursiones. Sic 1, [6, 23] : Ἀνέχειν τὰς τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς· 6, [4, 14] : Πρὸς τὸ κωλύειν τῶν βαρβάρων ἐπιδρομάς. [Polyb. 8, 28, 5, etc.] Et Plut. [Cim. c. 1 : Ἐν ταῖς Μηδικαῖς ἐπιδρ. Pyrrh. c. 10 : Ἐπιδρομήν τινα καὶ λεηλασίαν ποιησόμενος· Mor. p. 447, B] : Ὥσπερ αἱ τῶν παίδων ἐπιδρομαὶ τὸ ῥαγδαῖον καὶ τὸ σφοδρὸν ἐπισφαλὲς ὑπὸ ἀσθενείας καὶ ἀβέβαιον ἔχουσι. Idem in Camillo [c. 34] dicit etiam Σημαίνων ἐπιδρομὴν, Dans irruendi signum. Et Philo V. M. 1 : Ἵνα μηδὲν ἐξ ἐπιδρομῆς δεινὸν πάθωσι, Ex subita incursione. Idem aliquando ante, Καίτοι γ' αὐτοβοεὶ δυνάμενος ἐλεῖν ἐξ ἐπιδρομῆς, Tametsi primo statim clamore eos uno incursu subigere armis poterat. [Locutionem ἐξ ἐπιδρομῆς ἑλεῖν annotat Poll. 9, 22. Plut. Dion. c. 30 : Τὴν πόλιν ἐξ ἐπ. καθέξειν· Oth. c. 9 : Εὐθὺς ἐξ ἐπ. ἀναρπασόμενοι τοὺς ἐναντίους. Ἁρπαγὴ et ἐπίβασις interpr. Hesych. ‖ Impetus. Thucyd. 4, 23 : Ἐγκλήματα ἔχοντες ἐπιδρομήν τε τῷ τειχίσματι παράσπονδον καὶ ἄλλα.] Metaphorice vero [Plato Reip. 10, p. 619, B : Οὐκ ἐξ ἐπ. τὰς αἱρέσεις ποιεῖσθαι·] Dem. [p. 559, 25] : Τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν· solent enim urbes mœniis se munire ut tutæ sint ab hostium ἐπιδρομαῖς. Ex Greg. Naz. vero ἐξ ἐπιδρομῆς affertur pro Primo impetu et facile, ex Plut. Anton. [c. 80] : Ἐξ ἐπ. λέγειν [εἰπεῖν], pro Ex tempore dicere. Quibus in ll. itidem est metaph.; proprie enim significat Subitam incursionem, qualem hostes in hostes faciunt : quæ ἔφοδος quoque nominatur et ἐπίβασις : nec non ἐπιβολὴ et προσβολή. [Aristid. vol. 1, p. 292 : Ἐξ ἐπ. ἕνια αὐτῶν διελθεῖν· 304 : Πειράσομαι δέ πως ἐξ ἐπ. εἰπεῖν. Conf. Phot. Bibl. cod. 31, Greg. Nyss. vol. 1, p. 496, A. Iambl. Pyth. 19, p. 15 : Μυούμενος οὐκ ἐξ ἐπ. οὐδ' ὡς ἔτυχε πάσας θεῶν τελετάς· 104, p. 88 : Τοῖς ἐξ ἐπιδρ. ἀκούουσι, vel ut est in Protrept., τοῖς ἁπλῶς ἀκούουσιν ἐξ ἐπ. τε ἐντυγχάνουσιν. Hesych. : Ἐπιλλίγδην, ἐξ ἐπ. ἐπιψαῦσαι. Κατ' ἐπ. Theolog. ar. p. 38, 35 : Ὁρατέον κατ' ἐπιδρομὴν, Cursim videndum est. 59, 14 : Κατ' ἐπιδρομὴν καὶ ἀνακύκλησιν τὴν εἰς ἑαυτήν (decadis). Artemid. 4 proœm. p. 307, 1 : Ὡς ἐν ἐπιδρομῇ λόγων. Zosim. 1, 56, 1. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 171, A; 186, D. Id. vol. 2, p. 510, B : Τούτων παρ' ἡμῶν ἐπιδρομῇ ῥηθέντων. Et vol. 3, p. 495, A : Ταῦτα παρ' ἡμῶν λέγεται δι' ἐπιδρομῆς τε καὶ συντομίας. Κεφαλαιώδης ἐπιδρομὴ, Basil. M. vol. 3, p. 35, B. ‖ Thom. M. p. 343 : Ἐπιδρ. ... καὶ ἡ συνδρομή· Λουκιανὸς ἐν τῷ Δημοσθένους ἐγκωμίῳ (c. 5)· Καὶ μυρίαι γεγόνασιν αὐτοῖς ἐπὶ ταὐτὸν τῆς διανοίας ἐπιδρομαί.] Præterea ex Eur. [Iph. A. 1597, in parte supposita fabulæ] affertur Ἰλίου ἐπιδρομὴ, pro Cursus s. Aditus in Ilium. Videndum tamen ne et hic significet Incursio et irruptio hostilis in Ilium. Ex Aristot. autem De mundo [c. 4 fin.], κυμάτων ἐπιδρομαὶ, pro Undarum excursiones. [Αἱ ἐπ. τῆς θαλάσσης, Phalar. Ep. 62. Hemst. Basil. M. vol. 1, p. 69, C : Οἷόν τινα κύματα ταῖς συνεχέσι ... ἐπιδρομαῖς· vol. 3, p. 37, A. ‖ Litus. Eur. Hel. 404 : Λιβύης ἐρήμους ἀξένους τ' ἐπιδρομὰς πέπλευκα πάσας. Similiter Basil. M. vol. 2, p. 4, A : Τὸ ἤδη παρὸν ὀχληρὸν ὥσπερ τινὰ (al. τινὸς) σπιλάδος ἐπιδρομὴν διεκρούσατο. Perperam interpres, Velut turbinem quemdam exorientem discutiunt. ‖ Suffusio. Poll. 4, 194 : Ὑποπέλιδνος ἐπιδρομὴ, ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. ‖ Affluxus, ἐπιρροὴ, sec. Galen. ap. Hippocr. De off. med. p. 748, G, ubi v. Foes. L. Dind.]

[Ἐπιδρομία, ἡ, Incursio. Apoll. Rh. 3, 593 : Βοτήρων αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 527.]

[Ἐπιδρομικὸς, ἡ, ὸν, Cursorius. Sext. Emp. p. 338, 15 : Ἔσται δὲ ἐπιδρομικώτερον καὶ ὁλοσχερέστερον τὸ τῆς ὑφηγήσεως, Fiet autem cursim veriusque eorum explicatio. Cit. Hemst.]

[Ἐπιδρομὶς, ἰδος, ἡ, Trochlea. Gl. : Ἐπιδρομίδες, Trochleæ.]

Ἐπίδρομος, ὁ, ἡ, Expositus ταῖς ἐπιδρομαῖς, Qui potest ἐπιτρέχεσθαι. Hom. Il. Z, [434] : Ἔνθα μάλιστα Ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τεῖχος, ubi Eust. ex veteribus exp. εὐάλωτον, ὅθεν ἐστὶν ἐπι-

δραμεῖν καὶ ἐπιβῆναι : ita ut ἀμβατὸν et ἐπίδρομον fere idem sint : unde et Hesych. exp. κατωφερὲς, κατερχόμενον, καθ' ὅ ἐστιν ἐπιδραμεῖν, Humile et aliquatenus declive, ita ut conscendi possit et inde in oppidanos irrui s. incurri. Itidemque Suid. ἐπιδρομὴν παρέχον et εὐάλωτον. [Poll. 1, 171. Antip. Anth. Pal. 9, 58, 1 : Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος.] Sed et ἐπίδρομον ζεφύροισιν in Epigr. [Satyri Anth. Pal. 10, 13, 3] legitur pro Pervium Zephyris, Quod Zephyri percurrere et perflare possunt. Ex Iisd. vero affertur et ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, pro Murus in quo currus duo obvii transibant. Ubi ἐπίδρομον significat ἐφ' οὗ τρέχειν ἐστὶ, Super quo potest curri. [Ita Poll. 1, 186 : Χωρία... εὐήλατα, ἐπίδρομα. Et ὁδὸς 3, 96, Greg. Nyss. vol. 1, p. 817, C. Id. vol. 2, p. 801, B : Ἐπὶ τὰ πρανῆ καὶ ἐπίδρομα τὸν λόγον εὐθύνωμεν. Plut. Eum. c. 9 : Ἐκ τῶν ἐποδρόμων καὶ πεδινῶν πρὸς τὴν ἐγγὺς ὑπώρειαν ἄφιππον οὖσαν. Callim. Del. 12 : Κείνη (Delus) αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις. Oppian. Hal. 3, 635 : Οὔτε λίην ἀνέμοισιν ἐπίδρομον. || Cursorius, Velox. Poll. 1, 196 : Ἵππους... εὔδρομος, ἐπίδρομος. Et de cursore 3, 148. Et de fluvio 6, 148 : Τίς οὕτως ἐπίδρομος; De ulceribus, Nicand. Th. 242 : Σηπεδόνες δέ οἱ ἀμφὶς ἐπίδρομοι. Æsch. Suppl. 111 : Θεοῖς δ' ἐναγέα τέλεα πελομένων καλῶς ἐπίδρομ', ὁπόθι θάνατος ἀπῇ. || Figurate, Facilis, Acceptus, Expeditus. Pausan. 9, 21, 6 : Οὕτω χρὴ πάντα τινὰ μήτε ἐπίδρομον τὴν γνώμην μήτε ἀπίστως ἔχειν ἐς τὰ σπανιώτερα· 33, 3 : Ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὲν, ποιοῦνται δὲ οὐκ ἐπίδρομον τὸν ὅρκον. V. Ἐπιτρέχω. Auth. Collat. 6, 1, Nov. 72, c. 6 : Τοῖς πολλοῖς... τὸ πρᾶγμα ἐράσμιόν τε καὶ ἐπίδρομόν ἐστιν. Themist. p. 294, D : Τοῦ μὴ ἐπίδρομον εἶναι (τὸν νοῦν τοῦ Ἀριστοτέλους) τοῖς ἀμυήτοις. L. D.] || Ἐπίδρομοι dicuntur Retium etiam funes quidam, qui sc. per inferioris et superioris oræ laqueos trajiciuntur, ut ipsæ plagæ iis et contrahi possint et dissolvi, quum usus postulat : qui et περίδρομοι nominantur, teste Polluce 5, [29], ubi περίδρομον esse dicit τῆς ἄρκυος σχοινίον ἑκατέρωθεν, τῶν ἄνω τε καὶ κάτω τελευταίων βρόχων διειρόμενον, ᾧ συνέλκεταί τε τὰ δίκτυα καὶ πάλιν ἀναλύεται. Ubi etiam ex Xen. [Cyn. 6, 9] annotat, oportere ejusmodi περιδρόμους esse ἀναμμάτους, ut sint εὔτροχοι : προβάλλεσθαι autem τοῖς δικτύοις ἀπὸ στροφίων. Esse vero quosdam, qui, quum duo sint ejusmodi funiculi, Eum qui in inferiore retis ora est, περίδρομον appellent, ἐπίδρομον autem, Eum qui in superiore parte existit. Meminit et Plin. 19, 1 : Vidimusque jam tantæ tenuitatis plagas, ut annulum hominis cum epidromis transirent, uno portante multitudinem, qua saltus cingerentur. Budæo sunt Plagarum funiculi discurrentes, quibus retia panduntur contracta, et expansa contrahuntur. Sed ab eo appellantur ἐπιδρομίδες. Potest vero cum hoc ἐπίδρομος subaudiri σχοῖνος, ut significet Funiculum percursorem : qui sc. imam et summam retis oram percurrens, ipsi reti vel explicando, vel complicando contrahendoque inservit. [Simili quadam potestate Plut. Sertor. c. 22 : Νῖκαι πεποιημέναι δι' ὀργάνων ἐπιδρόμων χρύσεα τρόπαια καὶ στεφάνους διαφέρουσαι κατήγοντο.] || Ἐπίδρομος vocatur etiam Posterior navis malus, s. arbor. Sic enim idem Poll. 1, [91] : Καὶ ὁ μὲν μέγας καὶ γνήσιος ἱστὸς, ἀκάτιος· ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος· ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων. Hesych. vero ἐπίδρομον dici scribit τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, Velum quod in puppi suspenditur; idque nominari etiam φάρον [σίφαρον] et ἔλασσον. Cum quo facit Isidorus Etym. 19, 3, quinque velorum enumerans species; nam Acatium esse ait velum maximum et in media navi constitutum; Epidromon, secundæ esse magnitudinis, sed ad puppim; Dolonem, minimum et ad proram defixum; Artemonem, dirigendæ potius navis commendatum quam celeritatis; Siparum, unum pedem habere, quo navigia juvari solent in navigatione, quoties vis venti languescit. At Cato R. R. cap. 13 epidromum refert inter instrumenta torcularii et cellæ oleariæ.

[Ἐπίδρομος, ὁ, Epidromus, n. viri in tit. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. 1, 41. L. Dindorf.]

[Ἐπιδροσίζω, Irroro. Greg. Nyss. vol. 1, p. 562, C : Ὁ ἐκ τῶν θυμιαμάτων ἀτμὸς, ἐπιδροσίζων διὰ τῆς εὐωδίας τοῦτο τὸ ἄλσος. L. Dindorf.]

[Ἐπίδυκος quidam, pater Acestoris, inter majores Miltiadis memoratur a Pherecyde ap. Marcell. Vit. Thucyd. initio. Græcum foret Ἐπίλυκος, quod v. L. D.]

Ἐπιδῠναστεύω, Post alium obtineo potentatum, imperium, regnum, Impero s. Regno post, Synes. [Ep. ad Euopt. : Ὁ Ναρσῇ τῷ Ἱέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας.] V. Παραδυναστεύω.

Ἐπιδύνω, vel Ἐπιδύω, Superoccido : ut ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, Occidere super ira alicujus, quum nox ei irato supervenit, s. nox eum iratum deprehendit : i. e. ad noctem usque iratus manet. Paul. Ad Eph. 4, [26] et aliam præp. addidit, Μὴ ἐπιδυέτω ὁ ἥλιος ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν. [Deut. 24, 15 : Οὐκ ἐπιδύσεται ὁ ἥλιος ἐπ' αὐτῷ. Jerem. 15, 9 : Ἐπέδυ ὁ ἥλιος αὐτῇ. Greg. Nyss. vol. 1, p. 272, C : Τὸν ἥλιον... αὐτοῖς ἐπιδύεσθαι· eademque constr. aor. sec. act. 300, D. Per tmesin Hom. Il. B, 413 : Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι. Aoristi forma novitia, qua etiam in simplici sæpe utitur, Manetho 6, 642 : Ἐς λίβ' ὅταν δυτικῷ κέντρῳ κατόπισθ' ἐπιδύνῃ. V. Ἐνδύω. Æque inusitata veteribus forma pass. aor., qua utitur Greg. Nyss. vol. 1, p. 379, D : Τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐπιδυείσης. L. Dindorf.]

Ἐπιδυσακούω, Graviter audio. [Vox nihili.]

[Ἐπίδυσις scriptura vitiosa. V. Ἐπιλέανσις.]

[Ἐπιδυσμενεύομαι. Hesych. in Ἐπικηραίνειν, quod vide. Hemst.]

Ἐπιδυσφημέω, Infami appellatione noto. Ex Aristot. Eth. 7, [1] : Καὶ τοὺς διὰ κακίαν τῶν ἀνθρώπων ὑπερβάλλοντας, οὕτως ἐπιδυσφημοῦμεν.

[Ἐπιδυσωχέω, Cavillor. Ἐπιδυσωχεῖν (ἐπιδυσχεῖν cod.), ἐπιτωθάζειν (-μάζειν cod.), Hesych. V. Δυσωχέω.]

[Ἐπιδύω. V. Ἐπιδύνω. Ap. Erotian. p. 146 : Ἐπέδυεν, ἐπεδιέρρει, ἐπήδα, quam gl. ad Hippocr. p. 1146, E : Ἐπήδα ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα, retulit Heringa, legendum Ἐπίδυεν. L. Dindorf.]

[Ἐπιδωμάτιος, ὁ, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 352, C : Ὁ ἐπ. χόρτος, Gramen in tectis ædium. ἄ L. Ind.]

[Ἐπιδωμάω s. Ἐπιδωμέω, Inædifico. Bast. Ep. crit. p. 45 : « Phil. Byzant. De septem mir. mundi p. 13, v. ult. : Ἐπιδεδόμηται. Schneiderus verbum ἐπιδομέω dubium putat. Hic certe l. hoc verbum esse in lingua Græca probare nequit : in nostro enim cod. legitur ἐπιδεδώμηται. Et p. 15, 23 δεδώμηται reperitur pro δεδόμηται editionis. P. 7, v. ult. vero adhibetur ἐπιδεδόμηνται, quod L. Allatius in suam ed. recepit. »]

[Ἐπιδωρέομαι, οῦμαι, Insuper dono. Galen. vol. 14, p. 305, 11 : Ἐπιδοθεῖσα (ἡ ἀντίδοτος) παλιγγενεσίαν ὥσπερ τοῖς λαβοῦσιν ἐπεδωρήσατο, Tanquam novæ vitæ ortum restituit. Hase.]

[Ἐπιδώτης, ὁ, Dator. Pausan. 2, 10, 2 : Κεῖται δὲ ἐν τῇ στοᾷ... Ὕπνος κατακοιμίζων λέοντα, Ἐπιδώτης δὲ ἐπίκλησιν· 2, 27, 6 : Ἔστι μὲν Ἀσκληπιοῦ λουτρὸν, ἔστι δὲ ἱερὸν θεῶν, οὓς Ἐπιδώτας ὀνομάζουσιν· 3, 17, 9 : Λακεδαιμόνιοι... δαίμονα τιμῶσιν Ἐπιδώτην, τὸ ἐπὶ Παυσανίᾳ τοῦ ἰκεσίου μήνιμα ἀποτρέπειν τὸν Ἐπιδώτην λέγοντες τοῦτον. (Hesych. : Ἐπιδώτας, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι.) De signif. hujus epitheti id. 8, 9, 2 : Μαντινεῦσι δὲ ἔστι καὶ ἄλλα ἱερὰ, τὸ μὲν σωτῆρος Διὸς, τὸ δὲ ἐπιδότου καλούμενον· ἐπιδιδόναι γὰρ δὴ ἀγαθὰ αὐτὸν ἀνθρώποις. Ubi scrib. esse ἐπιδώτου, ut ap. Plut. Mor. p. 1102, E : Τῶν δὲ ἄλλων θεῶν (præter Jovem) ὁ μέν ἐστιν Ἐπιδότης, ὁ δὲ Μειλίχιος κτλ., animadvertit Schneider.]

[Ἐπιείδομαι, i. q. εἴδομαι, Assimilor. Hesych. : Ἐπιεισαμένη, ὁμοιωθεῖσα.]

[Ἐπιεικαίως, voc. corruptum in ed. Compl. Reg. 4, 5, 23 : Ἐπ. λάβε δύο τάλαντα.]

Ἐπιείκεια, ἡ, Æquitas, Æquum bonum, Summi juris moderatio. [Definitt. Plat. p. 412, B : Ἐπ., δικαίων καὶ συμφερόντων ἐλάττωσις, μετριότης ἐν συμβουλαίοις, εὐταξία ψυχῆς λογιστικὴ πρὸς τὰ καλὰ καὶ αἰσχρά. Aristot. Eth. Nic. 5, 14.] Hermog. opp. τῷ βιαίῳ. Isocr. [p. 377, D] : Κατ' ἐπιείκειαν ψηφίσασθαι, Decernere ex júris æquitate, ex æquo et bono, nec summo jure agere. Dem. C. Mid. : Μήτε συγγνώμης, μήτε τοῦ λόγου, μήτε ἐπιεικείας τυχεῖν μηδεμιᾶς. Item Clementia, Lenitas : quum quis demisse cum cive agit. Plut. Artox. [c. 4] : Μέλλησις ἐν τῇ φύσει, ἐπ. φαινομένη τοῖς πολλοῖς· Pericl. [c. 39] : Ἐπιεικείας καὶ πραότητος ἀνὴρ θαυμαστός· Cæs. [c. 57], Ἐπιεικείας ἱερὸν, Clementiæ fanum Cæsari de-

dicatum, Bud. interpr., qui itidem ap. Thuc. p. 36, pro Clementia accipi annotat. [Thuc. 3, 40 : Τρισὶ τοῖς ἀξυμφορωτάτοις τῇ ἀρχῇ, οἴκτῳ καὶ ἡδονῇ λόγων καὶ ἐπιεικείᾳ· 48 : Οἴκτῳ καὶ ἐπιεικείᾳ· Id. ib. 40 : Ἡ ἐπ. πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐπιτηδείους ... ἔσεσθαι μᾶλλον δίδοται· 5, 86 : Ἡ ἐπ. τοῦ διδάσκειν καθ' ἡσυχίαν ἀλλήλους.] Idem in Comm. exp. illud Aristot. Eth. 8 : Κατὰ πίστιν συναλλάξαντες, addit, bonam fidem esse ἐπιείκειαν et χρηστότητα. Philo De V. M. 1 : Διὰ τὴν σύμφυτον ἐπ. καὶ φιλανθρωπίαν, Insita sua bonitate. [Δι' ἐπιείκειαν Isocr. p. 10, C, Plat. Leg. 5, p. 736, D. Ib. 735, A : Ἐπ. τινι δικαίᾳ χρώμενον· Epist. 7, p. 325, D : Πολλῇ ἐχρήσαντο οἱ τότε κατελθόντες ἐπιεικείᾳ. Eur. fr. ap. Maxim. vol. 2, p. 634 : Γενναιότητι κἀπιεικείᾳ ἀρετὴν ἐπεκτήσατο.] Lucian. in Vita Soph. : Αἰδὼς δὲ καὶ ἐπ. καὶ μετριότης. [Plurali Isocr. Antid. p. 457, 160, Aristid. vol. 1, p. 524; 2, p. 119. || Hippocrati πιθανότης. Galen. vol. 12, p. 249, F. Hemst. Locus Hipp. est p. 772, G : Ἔχει τινὰ καὶ οὗτος ὁ λόγος ἐπιείκειαν.]

Ἐπιείκελος, ὁ, ἡ, Assimilis. Hesiod. Sc. [182] : Ἐπιείκελον ἀθανάτοισι. [Hom. Il. A, 265 et alibi. Hesiod. Theog. 968 : Θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα. Oppianus Cyn. 2, 167 : Ἀκωκαὶ χαλκείοις γναμπτοῖσιν ἐπείκελοι ἀγκίστροισιν, maluisse videtur scribere quam γναμπτοῖς ἐπιείκελοι.]

[Ἐπιεικεύομαι.] Ἐπιεικεύω, Ex æquo et bono ago, Mitis sum. [Esdr. 9, 8 : Ἐπιεικεύσατο ἡμῶν ὁ θεός. Quod ἠγάθυνεν interpr. Hesychius. Eust. Opusc. p. 66, 66, et alibi. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 204, 28. L. Dindorf.]

Ἐπιεικὴς, ὁ, ἡ, Decens, Consentaneus. Sic ἐπιεικὲς ap. Hom. [Il. A, 547, T, 21, 147 etc., Hesiod. ap. Pausan. 9, 36, 7] sub. ἐστὶ, Consentaneum est, Decet, Par, Æquum est. [De rebus Hom. Il. Ψ, 246 : Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· Od. M, 382 : Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. Theophr. De signis 7 : Ἐὰν ἡ σκωρία γίνεται ἐπιεικής. Herodot. 3, 53 : Πολλοὶ τῶν δικαίων τὰ ἐπιεικέστερα προτιθέασι. Id. 2, 22 : Ἡ δὲ τρίτη τῶν ὁδῶν, πολλὸν ἐπιεικεστάτη ἐοῦσα, μάλιστα ἔψευσται. De quo l. Greg. Cor. p. 502 cum annot. intt. (Diversa signif. cum eod. nomine Plut. Crass. c. 22 : Ὁδὸν ἐπιεικῆ καὶ κούφην τὸ πρῶτον. Cui conf. quod id. dicit Mor. p. 122, C : Οὐ μικρὸν οὐδ' ἐπιεικὲς ἔργον.) Plat. Leg. 1, p. 650, B : Πεῖραν ἀλλήλων ἐπιεικῆ· Epin. p. 984, B : Δόξαν τὴν ἐπιεικῆ. (Et cum eod. nomine Demosth. p. 1343, 2, Isocr. p. 320, A.) Reip. 3, p. 404, B : Ἁπλῆ καὶ ἐπ. γυμναστική. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 258, 28 : Ἐκ τῆς ἐπιεικεστάτης ψήφου.] Item τὸ ἐπιεικὲς, Æquum et bonum. [Soph. OEd. C. 1127; Thuc. 1, 76. Ap. Hippocr. autem p. 68, B, Lenitas, ut Plat. Leg. 6, p. 757, D : Τὸ ἐπιεικὲς καὶ ξύγγνωμον.] Aristoph. Nub. [1438] : Κἄμοιγε συγχωρεῖν δοκεῖ τούτοισι τἀπιεικῆ, Consentanea, VV. LL. : sed malim, Ea quæ jus et æquum postulat. Aristot. Eth. [6, 11] : Τὸν γὰρ ἐπιεικῆ μάλιστά φαμεν εἶναι συγγνωμονικὸν, καὶ ἐπιεικὲς, τὸ ἔχειν περὶ ἔνια συγγνώμην. Quo pertinet Τοῦ ἐπιεικοῦς τυχεῖν, ap. Dem., pro Non tractari ad juris rigorem, ut vulgus loquitur. [Ita contraria τοὐπιεικὲς et ἡ ἁπλῶς δίκη, in fr. Soph. ap. Plut. Mor. p. 761, F, Eur. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 126. V. Aristot. Eth. Nic. 5, 14.] Alicubi etiam τὸ ἐπιεικὲς redditur Honestum : ut ap. Synes. : Οὐδὲν οὔτε φρονεῖν περὶ ἡμῶν οὔτε λέγειν ἐπιεικές. Sic autem et ap. Thuc. [3, 9] πρόφασις ἐπιεικὴς videtur reddi posse Honesta occasio : nisi qui malit Justa. [Ib. 4 : Ὁμολογίᾳ τινὶ ἐπιεικεῖ ἀποπέμψασθαι.] Idem vero 4, [19] πρὸς τὸ ἐπιεικὲς et μετρίως pro eod. dicere videtur : sic autem ἐπιεικῶς cum μετρίως copulari docebo mox. Itidem ap. Herodian. [2, 14, 5] ἐπιεικεῖς λόγοι esse possint fortasse μέτριοι. [Plat. Tim. p. 67, D : Ἐπιεικεῖ λόγῳ διεξελθεῖν· Apolog. p. 34, D. Et Prot. p. 346, E : Εἰ μέσως ἔλεγες ἐπιεικῇ καὶ ἀληθῇ· et comparativo p. 336, D. « Probabilis, verisimilis narratio, Polyb. 10, 48, 3, ubi opp. παράλογος. Ἐπιεικέστατος λόγος, 3, 91, 7. Ὁ ἕτερος λόγος ἐπιεικεστέραν ἔχει τοῦ πρόσθεν ἀπόφασιν, 10, 48, 7, Probabiliorem. » Schweigh. Lex.] Ex Aristoph. [Vesp. 1027] affertur etiam ἐπ. γνώμη, pro Mollis animus. || Qui æquum bonum amat, Qui æquitatem stricto juri præfert. Aristot. Ethic. 5, 10 : Ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλὰ ἐλαττωτικὸς καίπερ ἔχων νόμον βοηθὸν, ἐπιεικής ἐστιν. Huc pertinet Aristot. l. c., in quo ἐπιεικῇ vocari scribit Bud. Clementem veniæ concessorem. [Τὸν μέτριον exponit Galen. vol. 8, p. 803, D; vol. 12, p. 299, F. Hemst.] In VV. LL. redditur etiam Lenis, Mitis; Modestus. Ibid. ἐπιεικὴς τὸν τρόπον affertur pro Eo qui miti est ingenio. [Ἐπ. ὧν τὴν ψυχὴν Plat. Conv. p. 210, B.] Item ἐπιεικὴς ἤθεσι pro Præditus probis moribus, ex Plat. Legg. [Φύσει ἐπ. Reip. 7, p. 538, C.] Et cum πρὸς ex Plut. [Mor. p. 614, E; 1096, A], ἐπιεικὴς πρὸς τὰς ἔχθρας, Clemens ad inimicitias. Copulantur a Dem. C. Mid. ἐπιεικὴς et μέτριος, Bonus et modestus, Bud. [Id. p. 915 fin. : Ἵν' ἐπιεικεῖς δοκῶσιν εἶναι περὶ τὰ συμβόλαια] : qui alibi scribit ἐπιεικῇ dici ab Aristot. Eth. 9, p. 78, Virum bonum, i. e. σπουδαῖον : cui μοχθηρὸν et φαῦλον opp. Sic autem et alibi sæpe uti. Idem ἐπιεικῇ οἰκέτην dicit ab Isocr. vocari Frugis bonæ servum, Areop. [p. 149, D] : Ἐν καπηλείῳ δὲ φαγεῖν ἢ πιεῖν, οὐδεὶς οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικὴς ἐτόλμησε. [Herodot. 1, 85 : Ἦν οἱ (Cræso) παῖς, τὰ μὲν ἄλλα ἐπιεικὴς, ἄφωνος δὲ, Bonæ frugis, Probus, Non absurdus. Ἐπιεικέα, τὸν ἀστεῖον ἢ τὸν ψευδῆ (ἀψευδῆ) interpr. Hesychius. Sic Poll. 6, 28 : Συμπότης ... ἀστεῖος, ἐπιεικής. Thuc. 8, 3 : Ἔπειθον οὓς ἴδοιεν ἀνθρώπους ἐπιεικεῖς. Xen. H. Gr. 1, 1, 30 : Τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων καὶ κυβερνητῶν καὶ ἐπιβατῶν. Plat. Reip. 6, p. 487, D : Τοὺς ἐπιεικεστάτους δοκοῦντας· et comparat. 4, p. 431, D, et alibi.]

Ἐπιείκησις, εως, ἡ, Pietas, VV. LL. ex Hieron. In Amos 5. [Rectius ἐπιείκισις. Schneider.]

[Ἐπιεικία, ἡ, locus prope Sicyonem memoratur Xen. H. Gr. 4, 2, 14 et 4, 13, ubi liber unus Ἐπιοικίαν.]

[Ἐπιεικίδαι, οἱ, Epiicidæ. Steph. Byz. : Ἐπιεικίδαι, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐπιεικίδης. Τὰ τοπικὰ ἐξ Ἐπιεικιδῶν, ἐν Ἐπιεικιδῆσιν (-δῶν male Vrat. cod.). Ἐπι[εικίδης] est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 911, n. 305, B. Ἐπιεικίδης ib. p. 327, n. 191, 37, Ἐπεικ. p. 381, col. 2, 22, ubi Sponius Ἐπιεικ. L. Dindorf.]

Ἐπιεικίζω, Ex fide bona statuo, ap. antiquos, Bud. Annot. in Pand. [p. 12 : « Ἐπιεικίζειν dicitur, et ex f. b. statuere ap. antiquos. » Quod recentiores barbare dicere Epicaizare.]

[Ἐπιείκισις. V. Ἐπιείκησις.]

Ἐπιεικτὸς, ὁ, ἡ, Cedens, Proclivis ad cedendum, Tolerabilis, Bud. ex Hom. et Greg. Hesych. quoque ἐπιεικτὰ exp. φορητά. V. et Eust. [Hom. Il. E, 892 : Μένος οὐκ ἐπιεικτόν· Od. T, 493. Et σθένος Il. Θ, 32, πένθος Π, 549, ἔργα Od. Θ, 307, quo refertur gl. Hes. Quod cum dat. dicit Manetho 6, 402 : Ἄλλα τε θαυματόεντ' ἔργ' οὐκ ἐπιεικτὰ βροτοῖσι τεύχοντας ῥέξαι. Anon. De incred. c. 14, p. 91 : Οὐκ ἐπιεικτὰ ζητῶν. L. Dindorf.]

[Ἐπιείκω. V. Ἐπείκω.]

Ἐπιεικῶς, Non absurde. Plut. Symp. [p. 148, B, ubi Fere, Plerumque interpr. Wyttenb. infra in ea signif. cit.] : Ὁ δ' Αἰγύπτιος σκελετὸς, ὃν ἐπ. εἰσφέροντες εἰς τὰ συμπόσια, προτίθενται, Quem non absurde inferunt in convivia. [Hesych. ab Hemst. cit. : Οἰωνὸς ὄφις· ἐπ. γὰρ λέγεται εἰς τὰς μαντείας τοὺς ὄφεις ἔχειν.] Ap. Suid. : Κομιδῇ ἐπ. ἀνατίθησι τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ τὰς ἡνίας τῆς ἀποδράσεως, Admodum decenter. [|| Probabiliter. Demosth. p. 10, 7 : Οὐ μὴν ἀλλ' ἐπ. τοῦθ' ὃ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου πραγμάτων, καὶ βέλτιστον ὑμῖν. Plato Conv. p. 201, A : Καὶ ἐπ. γε λέγεις. Vel Recte. Reip. 4, p. 431, E : Ἐπ. ἐμαντευόμεθα ἄρτι. V. infra ubi de ἐπιεικῶς cum adverb.] || Moderate. Plut. [Mor. p. 199, A] : Ἥκιστα δὲ φθονεῖσθαι τοὺς τῇ τύχῃ χρωμένους ἐπ. καὶ μετρίως. [Coriol. c. 15 : Οὐ μετρίως ἔσχεν οὐδ' ἐπ.] Lucian. Salut. Err., Ἐπ. ἤνεγκας τὸ γεγονός. Auctor Axiochi [p. 365, B], Δεῖ ἐπ. διαγαγόντας, εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἐπιέναι, Acta cum æquitate animi vita, Ubi æquo bonoque animo hanc vitam transegerimus. [Plut. Mor. p. 87, D : Τοῦ ζῆν ἐπ. καὶ ἀνεγκλήτως. || Fere. Hippocr. p. 139, A : Οἱ πυρετοὶ ... ἐς τεταρταῖον ἐπιεικέως μεθίστανται. Alexis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 250 : Τὰ δ' ἄλλ' ἐπ. τοῖς ἔχουσι παραμένει. Polyb. 6, 20, 3 : Ἐκλέγουσι

τῶν νεανίσκων τέτταρας ἐπ. τοὺς παραπλησίους ταῖς ἡλικίαις· 26, 8 : Ἐπ. τὸ τρίτον μέρος. Plut. Mor. p. 51, D : Ἀρχὴν δὲ φιλίας ἔφαμεν εἶναι τὴν ταὐτὰ μὲν ἐπ. ἀσπαζομένην ἔθη καὶ ἤθη ... διάθεσίν τε καὶ φύσιν· 24, D : Ἐπεὶ ... καὶ δόξας ἐπ. καὶ δυνάμεις περιποιεῖ (virtus). V. Wyttenb. ad p. 43, E, Nicol. ad Antig. Car. c. 108, ubi jungitur cum τὸ ὅλον (sic enim scrib. pro ὅλως). Athen. 1, p. 31, A.] ‖ Clementer, Ex æquo et bono, Benigne. 2 Macc. 9, [27] : Ἐπ. καὶ φιλανθρώπως συμπεριενεχθήσεσθαι ὑμῖν, Comiter vobiscum et indulgenter acturum. [Eadem advv. conjungit Plut. Alc. c. 4.] Herodian. 8, [3, 16] : Ἐπ. τε αὐτῶν προεστὼς, Miti modestoque imperio. Id. [8, 7, 21] : Τοῦ ἔθνους ἐπ. πρότερον ἄρξας. [Aristid. vol. 2, p. 304 : Τὸ φείδεσθαι τῶν προηκόντων ἐπ. εἰς ὅσον ἔξεστιν. Plut. Timol. c. 10 : Τοῖς ἄρχουσι τῶν Καρχηδονίων ἐντυχὼν ἐπ. Pyrrh. c. 23 : Οὐκ ἐπ. ἐντυγχάνων οὐδὲ πράως ταῖς πόλεσιν· Lucull. c. 41 : Χρῆσθαι καὶ διαλέγεσθαι ἐπ. ἀλλήλοις. Et c. eod. verbo διαλ. Cleom. c. 36.] ‖ Valde [sicut gramm. in fine citandi interpr. πάνυ. Sed rectius vertitur Satis, ut ap. Herodot. 2, 92 : Ἐγγλύσσει ἐπ. Hippocr. p. 1162, E : Ἐπιεικέως ἐπυρέταινον. Et alibi.] Plato Legg. 8, [p. 836, B : Βοήθειαν] ἐπ. οὐ σμικρὰ [-ἀν] συμβάλλονται, Valde opitulantur. [Omittendus erat hic l., in quo vertendum Probabiliter, ut supra. Ἐπ. δεδήλωται, Phileb. p. 31, A, et alibi sæpe similiter. Plut. Mor. p. 54, D : Ἱππεύειν ἐπ.] Theophr. : Ἐπ. καρποφορεῖ, Admodum fructificat. Lucian. [D. mort. 7, 1] : Πίνει ἐπ. Et cum nominibus [Xen. H. Gr. 5, 4, 50 : Καὶ γὰρ ἦν στενὸν ταύτῃ ἐπ. καὶ δύσβατον τὸ χωρίον· OEc. 2, 1 : Ἐπ. τῶν τοιούτων ἐγκρατῆ. Plat. Protag. p. 349, D : Ἐπ. παραπλήσια ἀλλήλοις ἐστίν. Cum ejusd. fere signif. præpos. ὑπό τι, Gorg. p. 493, B : Ταῦτ' ἐπ. μέν ἐστιν ὑπό τι ἄτοπα. Callias De reb. Sic. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἐπ. δὲ χερρός ἐστιν. Nisi potius hic est Fere, ut supra.] ap. Dem. [p. 450, 14] : Ἐπ. αὐτάρκεις. [Ἐπ. ἔντιμον, 1285, 17.] Naz., Ἐπιεικῶς μάταιον. Huc referri etiam potest illud Aristoph. Vesp. [1249] : Τουτὶ μὲν ἐπ. σύ γ' ἐξεπίστασαι, Istuc quidem oppido tu calles. Quod et Lat. Probe calles dicunt. Plaut. dixit etiam Probe appotus, percutere : ita ut hoc adv. Probe quidam præcedentes ll. non male reddi posse videantur. At illud Dem. [p. 1364, 27] : Ὡς ἀνέστη ἐξ ἀσθενείας, καὶ ἀνέλαβεν αὑτὸν, καὶ ἔσχεν ἐπιεικῶς τὸ σῶμα, Bud. interpr. Simulac convalescere ab infirmitate seseque recreare contigit, et corpore esse valenti. [Ita sæpius Hippocr., ut p. 1151, A : Ἔσχεν ἐπιεικέως· 176, D : Εἰ καὶ πάνυ δοκοῖεν ἐπιεικῶς ἔχειν. Cum πάνυ etiam, sed alia signif., Xen. OEc. 11, 25 : Καὶ πῶς δὴ ἀγωνίζῃ;—Ὅταν μὲν ἀληθῆ λέγειν συμφέρῃ, πάνυ ἐπιεικῶς. Plato Gorg. p. 449, D : Πάνυ γὰρ οἶμαι ἐπ. τοῦτο ποιεῖν. Et cum aliis advv. ib. 485, E : Πρὸς σὲ ἐπ. ἔχω φιλικῶς· Theæt. p. 142, A : Ἐπ. πάλαι.] ‖ Suidæ [et Etym. M.] præter μετὰ ἐπιεικείας καὶ χρηστότητος, μετρίως ἤτοι συμμέτρως, πάνυ, est etiam παραδόξως καὶ παρ' ἐλπίδα [Tres postremas signiff. ei tribuit etiam schol. Greg. Naz. p. 44 Montac.], ἱκανῶς. [Compar. Isocr. p. 171, D : Τῶν ἐπιεικέστερον διακειμένων. Superl. Plato Leg. 6, p. 753, B : Ὡς μὲν οὖν γένοιτ' ἂν ἐπιεικέστατα ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἡμῖν τὰ νῦν εἰρήσθω.]

[Ἐπιέλδομαι. V. Ἐπέλδομαι.]

[Ἐπιελίκτωρ, voc. fictum ab schol. Hom. Il. T, 398 s. Heraclito Alleg. Hom. p. 150 ed. Schow. ad explicandum Hom. ἠλέκτωρ, q. d. Circumvolutor.]

[Ἐπιέλπομαι. V. Ἐπέλπομαι.]

[Ἐπίελπτος, ὁ, Speratus. Archiloch. apud Stob. Fl. vol. 2, p. 404 : Οὐκ ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα γίγνεται. Hemst. Oppian. Hal. 4, 311 : Ἡ σέβας οὐκ ἐπίελπτον· 5, 468 : Οὐ φατὸν οὐδ' ἐπίελπτον θάμβος.]

Ἐπιέννῡμι, Induo. Hom. Od. [Υ, 143] : Ἕδραθεν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, Nos ei lænam induimus, seu ut Eust., dicens ἐπιέσασθαι non semper esse ἐνδύσασθαι, exp. ἐπεβάλομεν, h. e. ἐπεθέμεθα κοιμηθέντι. [Medio Pind. Nem. 10, 44 : Ἐπιεσσάμενον νῶτον κρόκαις· 11, 16 : Τελευτὰν ἁπάντων γᾶν ἐπιεσσόμενος. Hesych. : Ἐπιέσασθαι γῆν, ταφῆναι, fort. ex Xen. Cyrop. 6, 4, 6 : Μετὰ σοῦ ... κοινῇ γῆν ἐπ. Nicomach. Anth. Pal. 7, 299, 4 : Πάτραν κείμεθ' ἐφεσσάμενοι, et ubi γᾶν ἐπιεσσάμενος scrib. videtur, Chærem. ib. 720, 2. Γαῖαν ἐφέσσεσθαι Apoll. Rh. 1, 691. Κῦμ' ἀλίαστον ἐφέσσατο 1, 1326. Per tmesin Hom. Il. Ξ, 350 : Ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο. Hesych. : Ἐφέσσατο, ἐπεβάλλετο.] Gregorius : Τέρπονται κακίῃ ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι, Nebula circumdati et obtenebrati, Bud. [In Ind. :] Pass. ἐπιεννύμεθα, Induti sumus, Epigr. [Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 480, 4. Forma Ion. Herodot. 4, 64 : Ἐκ τῶν ἀποδερμάτων χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι. Ubi al. ἐπέννυσθαι. Sed v. Ἔννυμι.] Unde [tertia perf. in orac. ap. Herodot. 1, 47 : Ἢ χαλκὸς μὲν ὑπέστρωται, χαλκὸν δ' ἐπίεσται.] Ἐπιειμένος, Indutus. Quod metaph. quoque capitur, Il. A, [149] : Ἀναιδείην ἐπιειμένε, Impudentiam indute, hoc est, ut Eust. exp., προφανῆ ἔχων ἀναίδειαν καθά τι περίβλημα, vel ἐνδεδυμένε ἀναίδειαν οἷά τι ὅπλον. Sic Θ, [262] : Θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν· Od. I, [214] : Μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 283, 3 : Ἀΐδαο κακὴν ἐπιειμένος ἀχλύν. Orph. Lith. 605 : Μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον. ‖ Diversa constr. Apoll. Rh. 3, 45 : Λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις· 4, 179 : Ἥιε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπιειμένος ὤμῳ αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκές. ‖ Forma Æol. Ἐπεμμένα Sappho ap. Max. Tyr. Diss. 24. L. D.]

[Ἐπιέπομαι. V. Ἐφέπομαι.]

[Ἐπιέπω. Ἐπιέψω, ἐπιτελέσω, Hesych.]

[Ἐπιεργάζομαι. V. Ἐπεργάζομαι.]

[Ἐπιέσπερος. V. Ἐφέσπερος.]

[Ἐπιέσπομαι. V. Ἐφέπομαι.]

[Ἐπιετὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπέτειος, Hornus, Hornotinus. Polyb. 3, 55, 1 : Ἐπὶ τὴν προϋπάρχουσαν χιόνα καὶ διαμεμενηκυῖαν ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶνος ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς πεπτωκυίας.]

Ἐπιζαὴς, ὁ, ἡ, Desuper valde flans, VV. LL. Sed ex errore habent h. v., nimirum ex eo, quod præp. ἐπὶ, quæ cum v. ὦρσε jungenda erat, cum nom. ζαὴς conjuncta fuit. Hom. Od. M. [313] : Ὦρσεν ἐπὶ ζαὴν ἄνεμον νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Ubi ζαὴν ἄνεμον Eust. esse ait τὸν ἄγαν πνέοντα, Valde flantem, s. vehementer. Il. M, [157] : Ὅς τ' ἄνεμος ζαὴς, νέφεα σκιόεντα δονήσας, Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Ubi idem schol. ζαὴς ἄνεμος, ὁ βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸν δυσαῆ· καὶ εἴη ἂν ὁ τοιοῦτος, ζάλη· ὅ ἐστι μεγάλη ἄελλα. Extat vero et in aliis ejusd. poetæ ll. istud v. ζαής : sed in eo ex Od. M, et in aliis similibus, si qui sunt, exemplaria quædam præp. ἐπὶ illi epitheto adjunctam s. cum illo cohærentem habent : quum tamen verbo ὦρσεν adjungi debeat, i. e. ad illud pertineat : sitque ὦρσεν ἐπὶ pro ἐπῶρσεν : ut in aliis plerisque hujus poetæ ll. : ex quibus Od. E, [366] : Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα Ποσειδάων ἐνοσίχθων. Et ibid. [385] : Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, πρὸ δὲ κύματ' ἔαξεν. V. Ζαής.

Ἐπιζὰξ, Sinistrorsum, In rectum, Proxima via, Ex obliquo, VV. LL. ex Hesych., quem vide. [Ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ ἐπ' εὐθείας καὶ ἐπὶ τὴν σύντομον καὶ ἐπίτηδες, ἐκ πλαγίου, ἢ συντόμως, Ἀθηναῖοι. V. Ἐπιτάξ.]

[Ἐπιζᾰρέω,] Záros, si Eurip. schol. credimus, est ὄρνεον ἁρπακτικὸν, Avis rapax : unde dictum ἐπεζάρει, Eur. Phœn. [45] : Ὡς δ' ἐπεζάρει Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν. [Id. Rhes. 441 : Οἷα πόντον Θρῄκιον φυσήματα Παίονάς τ' ἐπεζάρει.] Videndum tamen, ne illud ἐπεζάρει positum sit pro ἐπεβάρει, ab ἐπιζαρέω, Gravo, Aggravo, Premo, ut ζέρεθρον pro βέρεθρον dici comperimus : præsertim quum nullam ejus avis mentionem alibi reperiam, quæ λάρος potius nominatur. [Ἐπεζάρει et aor. ἐπεζάρησαν annotavit Eust. Il. p. 381, 20; 909, 27. Quod Apoll. Lex. H. v. Ζαχρειῶν dicit, τῶν μεγάλως ἐπιζαρούντων, οἷον ἐμπνεόντων ἀθρόως, et schol. Hom. Od. X, 9 sec. cod. Barnes. ἄφνω συνέβη χρῆμα συὸς μεγάλου ἐπιζαρῆσαι, alii gramm. vel libri dicunt ἐπιβαρεῖν. Hesych. præter ἐπεζάρει habet etiam Ἐπεζάρηκεν (ἐπεξάρυκεν cod.), ἐπεβάρυνεν.]

[Ἐπιζᾰφελὴς, et Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ.] Hom. utitur compositis ἐπιζάφελος et ἐπιζαφελῶς, idque de ira. Il. I, [525] : Ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι· Od. Z, [330] : Ὃ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. [Iterum HSt. :] Ἐπιζάφελος, ὁ, ἡ, Contumax, Vehemens, VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1672 : Ἐπιζαφελὸν κοτέουσα. Ubi ἐπιζάφελον exhibuit Brunck. Duplicem accentum adj. ἐπιζάφελος et adv. ἐπιζαφελῶς testantur schol et Eust. ad Il. I, 516.] Ap. Hesych. tamen legitur neutr. Ἐπιζαφελὲς, non ἐπιζαφελόν : quod ab illo exp. θυμῶδες, item ὀργίλον, et χαλεπὸν, ἰσχυρὸν, ἐπίσκοτον [l. ἐπίκο-

τον]. Hinc adv. Ἐπιζαφελῶς, quo utitur Hom. Il. I, [516] : Ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι. Ubi ἐπιζαφελῶς quidam interpr. Vehementer : alii, Ardenter, derivantes ἐπιζαφελής, ex quo est hoc ἐπιζαφελῶς, a v. φλέγω. [Ἠΰξημένως, ἄγαν, Hesych. Orph. Arg. 1359 : Κότεεν γὰρ ἐπ. H. Merc. 487 : Ὅς δέ κεν αὐτὴν νῆις ἐὼν τὸ πρῶτον ἐπιζ. ἐρεείνῃ. De duplici accentu adjectivi et adverbii conf. Buttm. Gramm. vol. 2, p. 263.]

Ἐπιζάω, Supervivo, i. e. Ultra vivo, Superstes sum. [Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1039, E : Πολὺν χρόνον ἐπιζήσαντα κακῶς καὶ ἀπείρως.] Plut. [Pomp. c. 53] : Καὶ τὸ παιδίον οὐ πολλὰς ἡμέρας ἐπέζησε, q. d. Non multos dies matri supervixit. Ap. Eund. Numa [c. 22], Ἐπιζῶντος φθόνου, redditur, Superstite invidia. [Mor. p. 823, E : Δόξαν ὀλίγον χρόνον ἐπιζῶσαν. Dativo jungit Georg. Sync. p. 81, B : Τούτοις (τοῖς ἔτεσι) ἐπιζήσας ἔτη ψ.] || Quidam pro ἐκτεταμένως ζῶ poni tradiderunt, Bud. Vide Καταζῶ. [Ἐπιζώω, Ion., Herodot. 1, 120 : Εἰ ἐπέζωσε. Schweigh. Πατράσι παῖδας ἐπιζώειν, Euseb. ap. Stob. vol. 2, p. 72. Hemst. Vitiose libri Plat. Leg. 2, p. 661, C : Ἂν ὡς ὀλίγιστον ὁ τοιοῦτος χρόνον ἐπιζώη, ubi ἐπιζῇ Astius.]

[Ἐπιζείω. V. Ἐπιζέω.]

Ἐπίζεμα, q. d. Infervefactio, VV. LL. Sed si terminationis ratio habeatur, et alia hujusmodi verbalia in ejus signif. sequamur, de Re infervefacta dici, potius existimabimus. [Symm. Hos. 10, 7, ubi tropice eo indicatur Celeritas maxima interitus civitatis Israelitarum. V. Montfauc. Schleusn.]

[Ἐπιζεννῡμι, Fervefacio in, super. Eur. Cycl. 392 : Καὶ χάλκεον λέβητ' ἐπέζεσεν πυρί.]

[Ἐπίζευγμα, τό. Africanus ap. Morell. Bibl. Manuscr. p. 166 : Καὶ ταῦτα τῶν κοινῶν ἀριθμῶν ἐπίζευγμα παρακείσεται. L. Dind.]

Ἐπιζεύγνῡμι, s. Ἐπιζευγνύω, Conjungo, Desuper innecto, VV. LL. [Injungo, Adjungo, Gl. Proprie Herodot. 7, 36 : Θέντες δὲ ἐπεξῆς (τοὺς κορμοὺς) ἐνθαῦτα αὖθις ἐπεζεύγνυον. Theocr. 22, 3 : Χεῖρας ἐπιζεύξαντα μέσας βοέοισιν ἱμᾶσιν. Æsch. Eum. 405 : Ἡώλοις ἀχμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον. Pollux 1, 141 : Ἵππων ἐπιζευγνυμένων. Figurate Injungo, Aristot. H. A. 4, 7 init. : Ἐνίοις πρὸς ἄλληλα συγγενικοῖς οὖσιν οὐκ ἐπέζευκται κοινὸν ὄνομα οὐδέν. Jungo, Plut. Pericl. c. 13 : Τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ἔθηκεν οὗτος καὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξεν. Et de oratione Aristot. Rhet. 3, 5 : Ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύῃς ἀμφοῖν ὁ ἁρμόττει. Et ib. 9. Diod. 12, 20 : Προκαλεσάμενος τοὺς πολίτας εἰς... δικαιοσύνην ἐπέζευξε προστάττων κτλ. Dionys. H. De Thuc. jud. § 37 : Ἐπιζεύγνυσι τούτοις ἑνικόν. Maccab. 2, 2, 32 : Τοῖς προειρημένοις τοσοῦτον ἐπιζεύξαντες. || Cingo, Polyb. 1, 75, 4 : Τῶν γεωλόφων τῶν ἐπιζευγνύντων τὸν αὐχένα τὸν συνάπτοντα τὴν Καρχηδόνα πρὸς τὴν Λιβύην· 3, 49, 7 : Θάλαττα τὴν μίαν πλευρὰν (Delta dictæ regionis) καὶ τὰς τῶν ποταμῶν ῥύσεις ἐπιζεύγνυσι. Aliter Æsch. Cho. 1044 : Μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα φήμαις πονηραῖς, Os tibi constringatur s. obturetur.] Aristot. De mundo [c. 2] : Καλοῦνται δὲ οὗτοι πόλοι· δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, ἣν τινες ἄξονα καλοῦσι, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, Lineam continuatam, protentam, duo extrema jungentem, Bud. Philo De mundo : Ὅταν αἱ μὲν ἐγκάρσιοι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαναστῶσιν, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπεζευγμένη πλαγιασθεῖσα συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, Quum lineæ quidem obliquæ et parallelæ subjectæ ad rectos angulos fuerint : linea autem ad utramque protenta et pertinens, in transversum deflexa, ipsas ad rectos angulos attigerit et copularit, Bud. [Per tmesin Pind. Ol. 3, 6 : Ζευχθέντες ἐπὶ στέφανοι.]

Ἐπιζευκτὴρ, ῆρος, ὁ, ap. Hesych. σπειρὰ [σπεῖρα] καὶ σειρὰ, Series, Catena, VV. LL. [Conf. de hac interpr. Schneider. ad Nicand. fr. p. 295.]

[Ἐπιζευκτικὸς, ἡ, ὸν, Copulativus. Schol. Par. Apoll. Rh. 1, 1349 : Τοῦ ἐπιζ. συνδέσμου τοῦ ἄν... Ἔδει δὲ τὸν Ἀπολλώνιον ἐνταῦθα χρήσασθαι τῷ ἐπιζευκτικῷ εἰ. Angl. Herodian. in Anecd. meis. vol. 3, p. 251, 6; 252, 8, 10. Boiss. Apoll. Alex. De constr. p. 275, 28 : Ῥήματι εἰς ω λήγοντι οὐ συνάπτονται ἐπιζευκτικοί· conf. p. 272, 3. Id. ib. p. 306, 9 : Τῶν ἐπιζευκτικῶν συνδέσμων· et p. 329, 12 : Τοὺς ἐπιζ. συνδέσμους. Hase.]

Ἐπίζευξις, εως, ἡ, Conjunctio. [Theophr. H. Pl. 2, 6, 1 : Ἐν τῇ ἐπιζεύξει τῶν ἐπιτιθεμένων οὐ δεῖ περικαλύπτειν τὰς ἀρχάς.] Ap. Greg. Naz. ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, Interpres vertit, Iteratio nominum. Apud gramm. dicitur Figura qua dictio in versu non interjectis aliis geminatur : Me, me, adsum, qui feci, Virg. [Ex. Æschinis p. 72, 30 : Θῆβαι δὲ Θῆβαι κτλ. ponit de hac figura agens Herodian. Περὶ σχημ. p. 59, 3. Add. Proc. Paraphr. Ptol. p. 2. L. Dindorf.]

[Ἐπιζεφύριος, ὁ, Epizephyrius s. Ad Zephyrium, quod est promontorium Italiæ inferioris, situs. Unde dicti Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι, urbs Italiæ, ejusque cives ap. Pind. Ol. 10, 15, Herodot. 6, 23, Thucyd. 8, 1, Callim. ap. schol. Dionysii Per. 364, Plut. Marc. c. 29, Strab. 6, p. 259; 17, p. 835, Eust. ad Dionys. v. 426, et qui Hecatæi in Europa testimonio utitur, Steph. Byz. v. Λοκροί. Femin. est ap. Athen. 1, p. 22, B : Ἐπιζεφύριοι (ὀρχήσεις). Ὕϊ]

[Ἐπιζέφῠρος, ὁ, ἡ, Ad zephyrum versus. Steph. B. in Δύμη : Εὐφορίων, Ὅτις ἔχεις κληῖδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίης, διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον. Hemst.]

Ἐπιζέω, q. d. Infervesco; pro Attollor, Augeor, VV. LL. ex Etym. [Proprie Hippocr. p. 12, 21 : Ἐπιζέουσαν τε καὶ ἐζυμωμένην (κοιλίην). Sed ubi leg. ἐπὶ ζέουσαν. Arrian. ap. Stob. App. Flor. p. 9 : Πομφόλυγες αἱ ἐπὶ τῶν ἀφρῶν οἷα δὴ ἐπιζέουσαι. Plut. Mor. p. 399, D : Μετὰ πυρὸς πολλοῦ καὶ κλύδωνος ἐπιζέσαντος. Figurate Herodot. 7, 13 : Ἀκούσαντί μοι τῆς Ἀρταβάνου γνώμης παραυτίκα μὲν ἡ νεότης ἐπέζεσε. Aristoph. Thesm. 468 : Ἐπιζεῖν τὴν χολήν· Ach. 321 : Οἷος αὖ μέλας τις ὑμῖν θυμάλωψ ἐπέζεσεν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 162, A : Ἐπέζεσέ σοι ὁ θυμὸς· 584 : Τοῦ ἐρυθήματος τοῦ ταῖς παρειαῖς ἐπιζέοντος· 759, C : Τί οὖν τοσοῦτον ἐπιζέεις κατ' αὐτοῦ τῷ θυμῷ; Soph. Trach. 840 : Κέντρ' ἐπιζέσαντα, de cruore Nessi venenato. Schol., ἐπιχυθέντα, ἀνακαχλάσαντα ἐκ τῆς θέρμης τοῦ πυρός. Eur. Hec. 583 : Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε πόλει τε τἠμῇ. Cum accus. Iph. T. 987 : Δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσε τὸ Ταντάλειον σπέρμα διὰ πόνων τ' ἄγει. Et signif. Desiderandi, Aristoph. Nub. 1312 : Οἶμαι γὰρ αὐτὸν αὐτίχ' εὑρήσειν ὅπερ πάλαι ποτ' ἐπέζει. Sic enim librorum meliorum scripturam ἐπεζήτει correxit G. Dindorf. || Forma epica Ἐπιζείω Orph. Arg. 457 : Ὑπὲρ μέγα λαῖτμα δὲ πόντου ἀφρὸς ἐπιζείων. L. Dindorf.]

Ἐπίζηλος, ὁ, ἡ, Æmulandus, Invidendus, VV. LL. [Æsch. Ag. 939 : Ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει. Bacchylid. ap. Stob. vol. 3, p. 334 : Σὺν ἐπιζήλῳ τύχᾳ ἀφνειὸν βιόταν διάγειν. Basil. M. vol. 3, p. 208, A, ubi active Invidus, Εὐνούχων γένος... γυναικομανές, ἐπίζηλον, cit. Hemst. L. D. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 259, 25 : Ἄστατοι, καὶ βλαβεραὶ, καὶ ἐπίζηλοι, Invidiæ obnoxii (convictus). Hase.]

[Ἐπίζηλος, ὁ, Epizelus, Athen. Herodot. 6, 117. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 909, n. 226, b. L. Dindorf.]

Ἐπιζηλοτυπέω, Zelotypia laboro. [Luciani D. deor. 18, 2, auctoritas infirma; nam ibi legendum, ut notavi, ἔτι ζηλ. Hemst.]

[Ἐπιζηλόω, Æmulor. Julian. p. 103, C : Ἐπιζηλοῦν ἐκεῖνα. Wakef.]

Ἐπιζήμιος, ὁ, ἡ, Damnosus, Noxius. Xen. [Comm. 2, 7, 9] : Ἡγούμενος αὐτὰς ἐπιζημίους εἶναι σεαυτῷ. [Et 1, 2, 57 : Τί πονηρὸν καὶ ἐπ. Isocr. p. 18, C : Τὰς πραγματείας αὐτοῖς καθίστη ἐπιζημίους. Thuc. 1, 32 : Μάλιστα μὲν ὡς καὶ ξύμφορα δέονται, εἰ δὲ μὴ, ὅτι γε οὐκ ἐπιζήμια.] || Cui mulcta est irrogata; Mulctæ obnoxius, VV. LL. [Plato Leg. 6, p. 765, A : Εἰς τὸν ξύλλογον ἴτωσαν· ἐπιζήμιοι, ἐὰν μὴ ἴωσι. L. D. Dem. p. 280, 16, ex emend. Wolfii. Schweigh.] Et ἐπιζήμιον in iisd. Id propter quod mulcta, pœna infligitur. [Æschin. p. 7, 13 : Οὐδ' ἄλλο γέγραφα οὐδὲν ὃ ἐπιζήμιόν ἐστιν ἐκ τῶν νόμων τῷ τἀληθῆ μαρτυρήσαντι.] Alii, Id quod pro mulcta penditur. Poll. [8, 21] cum τίμημα et προστίμημα ponit. [De mulcta Plato Leg. 6, p. 784, E : Τὰ αὐτὰ ἐπιζήμια αὐτοῖς ἔστω· 7, p. 788, B : Ἐπιζήμια τιθέντα. L. D. Hesych. v. Ἑκατονκάρανοι, ἑκατὸν αἱ ἐπιζήμιον πρασσόμεναι. Hemst. Forma Dor. Tab. Heracl. 1, 79 : Τὰ ἐπιζάμια τὰ γεγραμμένα. || Theophil. Inst. 3, 288 : Ἡ Damni infecti ἤγουν ἡ ἐπιζήμιος (stipulatio). L. D.]

[Ἐπιζημιόω, Mulcto. Xen. H. Gr. 5, 2, 22 : Ἐπιζημιοῦν στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα. Deuteron. 21, 22, Ἐπιζημιωθήσεται sec. cod. Holmes.]

[Ἐπιζημίωμα, τὸ, Mulcta. Pollux 8, 149. Formâ Dor. Ἐπιζαμίωμα Tab. Heracl. 1, 107. L. Dindorf.]

Ἐπιζημίως, Damnose. [Poll. 5, 135; 8, 147. Dio Chr. vol. 1, p. 425 : Ὑμῖν αὐτοῖς ἐπ. Et ib. p. 442 : Ἐπ. καὶ ἀσυμφόρως. L. Dindorf.]

Ἐπιζητέω, [Indago, de venantibus, Xen. Cyrop. 2, 4, 25 : Νόμιζε δ' ὥσπερ ἐν θήρᾳ ἡμᾶς μὲν τοὺς ἐπιζητοῦντας ἔσεσθαι, σὲ δὲ τὸν ἐπὶ ταῖς ἄρχυσι. Et Cyneg. 6, 24. De absentibus Cyrop. 8, 1, 16 : Ὁπόσοι μὴ παρεῖεν ἐπὶ τὰς θύρας, τούτους ἐπεζήτει. Et pass. 1, 2, 4. De magistratu Demosth. p. 271, 16 : Εἰ μὴ ἡ βουλὴ ἐπεζήτησε τὸν ἄνθρωπον. || Quæro. Polyb. 3, 57, 2 : Ἴσως τινὲς ἐπιζητήσουσι πῶς ... οὐδὲν ἐπὶ πλεῖον εἰρήκαμεν. Et similiter 6, 14, 1.] Requiro, Desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis; Eam posco : i. q. ἐπιποθῶ. [Herodot. 3, 36 : Εἰ μὲν μεταμελήσει τῷ Καμβύσῃ καὶ ἐπιζητήσει τὸν Κροῖσον. Theophr. C. Pl. 6, 16, 7 : Ἐπιζητοῦμεν τὸ ἐλλεῖπον.] Bud. ex Diod. [17, 101] : Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀναγνοὺς τὴν ἐπιστολὴν χαλεπῶς μὲν ἤνεγκεν ἐπὶ τἀνδρὸς τελευτῇ, καὶ πολλάκις ἐπεζήτησε τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρησάμενος ἀπόντα ἐπεπόθησε. [Conf. 13, 20, 28.] Basil. Ad Greg. Naz. : Τὴν παρὰ Θεοῦ συνέργειαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντος, Opem petentis s. postulantis. Aristot. Polit., Ἐπιζητῶ παρὰ τούτου. [Theophr. C. Pl. 6, 2, 1 : Ἤλην ἴσως ἐκεῖνα ἄν τις ἐπιζητήσειε παρὰ τούτων, ὥστε κτλ. Diod. 11, 45 : Πίστιν ἑτέραν ἐπιζητούντων. Cum inf. Polyb. 3, 57, 7 : Ἐπιζητοῦσι ... ἀκούειν. Diod. 19, 8. Desiderare, i. e. Amisisse, Plut. Sull. c. 19 : Τέσσαρας καὶ δέκα ἐπιζητῆσαι τῶν αὑτοῦ στρατιωτῶν. De rebus Polyb. 1, 5, 3 : Τῆς αἰτίας αἰτίαν ἐπιζητούσης.]

[Ἐπιζήτημα, τὸ, Quæstio. Clem. Al. Str. 3, p. 189, 48 : Ἐπιζητήματά τινα ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ἀναφέροντες.]

Ἐπιζητήσιμος, ὁ, ἡ, Qui requiri potest, solet.

Ἐπιζήτησις, Requisitio, [Inquisitio, Consideratio, add. Gl.] Desiderium, Apollon. Epist. [Desiderii significatione schol. Apoll. Rh. 3, 154 : Πόθος ἡ ἐπιζ. Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 14, 7 : Ποτοῦ ἐπιζήτησις. L. D. It. Galen. vol. 19, p. 372, 3 : Ὄρεξίς ἐστι πόθος καὶ ἐπιζ. τροφῆς καὶ πότου· conf. ib. p. 418, 16, et Joseph. Ant. Jud. 4, 8, § 3 et 48; 5, 1, § 12; 13, 6, 3. Id. Contra Apion. 1, 22 : Ἀποπληρῶσαι τὴν ἐπιζ., Quæsitis satisfacere. Pro Disquisitione Galen. vol. 18, part. 1, p. 226, 14, et 227, 4 : Τριττὰ τυγχάνει ὄντα τὰ ἐπιζητήσεως δεόμενα. De inquisitione judicis Euseb. Hist. eccl. 3, 33 : Τὴν εἰς ἡμᾶς ἐπ. κεκωλυμένην. Hase.]

[Ἐπιζητητέον, Quærendum. Aristot. Eth. Nic. 1, 1 med. : Τὸ ἀκριβὲς οὐχ ὁμοίως ἐν ἅπασι τοῖς λόγοις ἐπ.]

[Ἐπιζητητικὸς, ἡ, ὸν, Interrogativus. Suid. v. Μῶν, σύνδεσμον ἐπιζ. Boiss.]

[Ἐπιζοφόω, In caligine colloco. Greg. Naz. in Tollii Itin. Ital. p. 8. Boiss. Jo. Chryst. Hom. 28, vol. 5, p. 170. Seager. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Th. p. 460 : Τὴν τοῦ μέλλοντος γνωστικὴν ἐπιζοφώσαντες δύναμιν τῆς ψυχῆς. L. Dindorf.]

[Ἐπιζῠγέω, ap. Nicand. Athen. 15, p. 683, D : Ὄφρα δύο κροκόωντες ἐπιζυγέοντε κορύμβοις μέσσα συνωρίζωσιν, Injecto vinculo seu funiculo juncti vertit Dalec. : κόρυμβοι conj. Canter.]

Ἐπιζύγιον, τὸ, Pars navis, Hesychius.

Ἐπίζυγις [Ἐπιζῠγὶς, ίδος, ἡ], Loculamentum machinæ, velut catapultæ, aut balistæ, in quod inditur ἐπιτοξίς : quæ sagittæ crenam, id est γλυφίδα, concipit. V. Ἐπιτοξίς. [Apollod. Poliorc. p. 28, 15 : Καὶ δύο ἐπιτίθενται ὁμοίως τοῖς πρώτοις κάτω ζυγοῖς ἐπιζυγίδες. Et sæpius in seqq., it. ap. Philon. Belop. p. 53, 27, et alibi, Heronem p. 127 etc. (ubi v. annotationem Baldi p. 334), Vitruv. 10, 17 (11, 4 Schn.); 18 (12, 1 Schn.). L. Dindorf.]

Ἐπιζυγκεῖν, Oculis diductis connivere, VV. LL. V. ap. Hesych. hoc Ἐπιζυγκεῖν [ἐπιζυγκλεῖν est ap. Hes. cum interpr. ἐπισκαρδαμύττειν, ἐπιστένειν, ἐπικατακλᾶν] et particip. Ἐπιζύγκουσα [cum interpr. ἐπικλείουσα, μύουσα].

[Ἐπιζῠγόω, Hesychio restituebat Is. Voss. in gl. inter Ἐπιζύγκουσα et Ἐπηγορέων posita : Ἐπιζητῶν, ἀπολαμβάνων, συνέχων, reponens Ἐπιζυγῶν, quod esset Continens, Constringens.] Ἐπιζυγῶσαι pro κλεῖσαι, Claudere, Bud. ex Artemid. 1, [4, p. 17, 2] : Ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας. [Poll. 10, 26 : Τὸ κλεῖσαι, τὸ ἐπιζυγῶσαι. Eust. Il. p. 956, 7 : Καὶ θύρας δὲ ζυγὸς ὁ μοχλὸς, ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας· et pass. 1142, 49. L. D. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 411, 20. Synes. Ep. p. 176, D : Πρόσταττε τοῖς ὑπηρέταις ἐπιζυγῶσαί μοι κατὰ τοῦ προσώπου τὰς θύρας, Ob os occludere. Hase. Psell. Opusc. p. 139, 9 a f. Boiss.]

[Ἐπιζύγωμα, τὸ, Vinculum. V. Ἰμάς.]

[Ἐπιζύγωσις, εως, ἡ, Theodor. Hyrtacen. Epist. 3. Boiss.]

[Ἐπιζωὴ, ἡ, Vita quam quis supervivit. Eust. Opusc. p. 151, 8 : Οὐχ οἷον ἐξ ἐπιζωῆς τοῦ μεγάλου, ἀλλὰ μετὰ ἀποβίωσιν.]

[Ἐπιζώννῡμι s. Ἐπιζωννύω, Succingo. Herodot. 2, 85 : Τύπτονται ἐπεζωσμέναι, iterumque ibid., cum variet. ὑπεζ. Pausan. 9, 39, 8 : Ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεὶς καὶ ὑποδησάμενος ἐπιχωρίας κρηπῖδας, ubi ἐπιζωσάμενος pro ὑποδ. cod. Paris. Plut. C. Gracch. c. 15 : Μικρὸν ἐπεζωσμένος ἐγχειρίδιον. Hic quoque ὑπεζ. suspicabatur Wyttenb. in Ind.]

Ἐπιζώστρα, Balteus, ζωστὴρ, VV. LL. ex Soph. V. Polluc. 7, [68].

[Ἐπιζώω. V. Ἐπιζάω.]

[Ἐπιήδομαι. V. Ἐφήδομαι.]

[Ἐπίηρα, Ἐπιήρατος. V. Ἐπιήρανος.]

Ἐπιήρανος, ὁ, ἡ, pro Jucundo, ex Ἐπήρατος factum videri potest, mutato τ in ν. [Hom. Od. T, 343 : Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται. || Apud recentiores duplex obtinuit signif. Domini et Auxiliatoris, ut in simpl. ἤρανος, quod v. Priori Empedocl. ap. Porph. V. Pyth. s. 30, de Pythagora dicens : Παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων. Ion ap. Athen. 10, p. 447, F : Δίδου δ' αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων, πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν. Scriptor Pythag. ap. Stob. Ecl. vol. 1, p. 856 : Νόος παιδεύσιος καὶ ἀρετᾶς ἐπήρατος γενόμενος, ubi ἐπιήρανος bene restituit Schneid. in Lex. Philox. ap. Platonem Athen. 1, p. 5, D, et 7, p. 325, A : Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι. Marcell. Anth. Pal. App. 50, 1 : Πότνι' Ἀθηνάων ἐπιήρανε Τριτογένεια. Altera Orph. Arg. 96 : Ὄφρα κεν ἐς Κόλχους Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω· 821 : Λεὼν σκήπτροισιν ἐπήρανον ἡμετέροισι Κόλχων, ubi σκήπτροις ἐπιήρανον restituit Piers. Veris. p. 106, idemque ib. 86, pro scriptura codd. : Δεῖξαί τε θαλάσσης Παρθενίης ἀτραποὺς ἐπιήρατον ἡρώεσσι (Orpheum). Theo Alex. Anth. Pal. 9, 41, 1 : Ἡ πάρος ἀντιπάλων ἐπιήρανος ἀσπὶς ἀχόντων.] Ex hoc autem quidam putarunt Ἐπίηρα esse factum : ut sc. dicatur ἐπιήρανα. Hom. Il. A, [572] : Μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων, pro Gratum s. Jucundum obsequium deferens; uno verbo, Gratificans. Eust. [Add. ib. 578. Utroque l. scrib. esse ἐπὶ ἦρα divisim ex Od. Γ, 164 : Ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες, Π, 375, Σ, 56, et exemplis formulæ ἦρα φέρειν, quæ v. in Ἦρα, conclusit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 149 seqq. Idem addidit exx. Soph. OEd. T. 1094 : Ὡς ἐπίηρα φέροντα τοῖς ἐμοῖς τυράννοις· Rhiani ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 127 : Ζηνὶ θεῶν κρείοντι Δίκη τ' ἐπίηρα φέρουσα· Apoll. Rh. 4, 375 : Ὄφρ' ἐπίηρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσιν, ubi est Gratiam auferam, nec licet divisim scribi ἐπὶ ἦρα φέρωμαι, quod esset Afferam, denique Phædimi Anth. Pal. 13, 22, v. ult. : Μελιστίωνος δὸς πατρώιον σέβας Σχοινιέων ἐπίηρα δέχθαι. Ambigua est Hesych. gl. Ἐπίηρα (cod. ἐπίηρος), τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν μεγάλην, ἢ ἐκ τῆς περιουσίας, ὡς Ἀντίμαχος. || Ut ἦρα adverbialiter pro χάριν, Propter, dixerunt recentt., sic ἐπ. Nonn. Jo. cap. 8, 135, a Wakef. cit. : Τίς βροτὸς ὑμείων με δυνήσεται αὐτὸς ἐλέγξαι ἀμπλακίης ἐπίηρα;]

Ἐπίηρος, Gratus, item Auxiliator, Adjutor. V. et alias signiff. ap. Hesych. [Cujus gll. inter Ἐπιήρανα et Ἐπιθιγγάνει positæ sunt : Ἐπιήραν, ἐπίκουρος, ἐπιθυμητής. Ἐπιή.ρος (sic : ἐπιήορος fuisse videtur Schowio), βοηθὸς, χάριν ἀποδιδούς. Ἐπιήρεα, ἐπιχαρίτια (-τα Albert.). Pro ἐπιήραν Buttm. p. 157 cum Piers. Veris. p. 105, ἐπιήρανος, pro ἐπιθυμητὴς idem ἐπιθυμητὸς, alteram gl. in medio relinquens. Ceterum addit exx. Herodis Inscr. 2, 19 : Τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον ὀδυρομένῳ ἀκόρητον· Leschis ap. Tzetz. ad Lycophr. 1263 : Ἐπίηρον ἀμειβόμενοι γέρας ἀνδρί· Empedoclis ap. Aristot. De anima 1, 5 : Ἡ δὲ χθὼν ἐπίηρος ἐν εὐστέρνοις χοάνοισιν, ubi ἐρίηρον et ἐρίηρος reponendum suspicatur. Sed non animad-

vertit ἐπιηρεστέραν inter exx. comparativorum in -έστερος ex Epicharmo afferri ab Eust. Od. p. 1441, 15.]

[Ἐπιθᾰλᾰμιογράφος, ὁ, Qui epithalamia scribit. Tzetz. Proll. in Lycophr. Kall.]

Ἐπιθαλάμιος, ὁ, ἡ, [Nuptialis, Gl.] ut ἐπ. ἐπιβουλή, Lucian. [De salt. c. 44], Insidiæ quæ thalamo struuntur: ἐπ. λόγος, schol. Aphthon., Oratio super nuptiis alicujus. [V. Dionys. A. rh. c. 4, et Cresoll. Theatr. 4, 9. Ernest. Lex. rh. Ἐπιθαλάμιον ἠχὴν Vita Jo. Dam. vol. 1, p. xiii, A. Ἐπιθ. διασκευὴ Greg. Nyss. vol. 1, p. 478, C; ἐπιθ. δρᾶμα 515, B. Ἐπιθαλαμίοις ᾠδαῖς vol. 3, p. 368, A. Absolute vol. 3, p. 588, A: Τότε ἐπιθαλάμιον, νῦν ἐπιτάφιον ᾄδομεν. Lucian. Conviv. c. 40. Ἐπιθαλάμιον ποίημα quomodo differat a γαμηλίῳ v. ap. Eust. Od. p. 1541, 49. Conf. Argum. Theocr. Id. 18, ubi bis est ὁ ἐπιθαλάμιος (ὕμνος). L. Dind.]

[Ἐπιθαλαμίτης, ὁ, sec. Hesych. Ἑρμῆς ἐν Εὐβοίᾳ.]

Ἐπιθᾰλάσσιος, ὁ, ἡ et α, ον, et Ἐπιθαλασσίδιος, ὁ, ἡ et ᾱ, ον, s. Ἐπιθαλάττιος et Ἐπιθαλαττίδιος, Maritimus. [Herodot. 5, 30: Τῶν ἐπιθαλασσίων ἄρχει πάντων. Theophr. H. Pl. 8, 2, 11.] Thuc. 2, [56]: Ἔστι δὲ πάντα ταῦτα ἐπιθαλάσσια τῆς Πελοποννήσου. [Et ib. πόλισμα ἐπιθαλάσσιον· 3, 7: Τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία· 4, 102. Xen. Anab. 5, 5, 23: Χωρίων τῶν ἐπιθαλαττίων· H. Gr. 3, 1, 16: Τὰς ἐπιθαλαττίους πόλεις, et iisd. verbis Polyb. 11, 34, 14. Menand. De encom. p. 59: Ἐπιθαλάττιον (χώραν). Dionys. A. R. 9, 56: Πολίχνη ἐπιθαλάττιος. Forma feminina Thuc. 3, 105: Πόλεως ἐπιθαλασσίας. Plat. Leg. 4, p. 704, D: Ἐπιθαλαττία τε ἔμελλεν εἶναι.] At ἐπιθαλαττιδίοις πόλεσι legimus ap. Xen. H. Gr. 3, [4, 28]: Πόλεσι παρήγγειλε ταῖς ἐν ταῖς νήσοις καὶ ταῖς ἐπιθαλαττιδίοις. [Ib. vero, nisi fallit scriptura, 1, 13: Πόλεις ... προσέλαβεν ἐπιθαλαττιδίας. Rursus Thuc. 4, 76: Αἱ δὲ Σίφαι εἰσὶ ... ἐπιθαλασσίδιοι. Menand. l. c. p. 58: Χώρα ... ἐπιθαλαττίδιος, et πόλις Plat. Leg. 4, p. 704, B, Dionys. A. rh. 5, 5, Liban. vol. 1, p. 286, 4, Poll. 9, 17, et χωρία, 1, 99. Apud Appian. Hispan. c. 12, quod est πόλιν ἐπιθάλασσον, scrib. ἐπιθαλάσσιον cum Schweigh. Æque vitiosa forma ἐπιθαλαττιαῖος in libris nonnullis Plat. Leg. 4, p. 704, B, Strab. 2, p. 73; 3, p. 167. L. D.]

[Ἐπιθάλλω, s. forma epica Ἐπιθηλέω, Supercresco vel q. d. Superviresco. Nonn. Dion. 3, 151: Καρπὸς ἐρευθιόων ἐπεθήλεεν οἴνοπι καρπῷ.]

Επιθαλπὴς, ὁ, ἡ, Calidus. Item ἐπιθαλπὲς pro τερπνὸν, Delectabile, Hesych.

[Ἐπιθάλπω, Foveo. Ἐπιθάλπων τὴν γαῖαν, Sol, Xenophanes ap. Heraclid. p. 470. Hemst. Plut. Mor. p. 780, C: Αὔξεται ἄστροις ἐπιθαλπόμενα. Ælian. N. A. 10, 35: Ἡ τεκοῦσα (πέρδιξ) ἐπιθάλψῃ αὐτά (ova). Greg. Nyss. vol. 1, p. 27, B: Τῆς ἐπιθαλπούσης θερμότητος· 542, C.]

Ἐπιθαμβέω, Cum stupore attonito admiror, Stupeo. Nonn. [Jo. c. 7, v. 15]: Καί μιν Ἰουδαίων ἐπεθάμβεεν ἐσμὸς, Eum stupebat, Cum stupore admirabatur.

[Ἐπιθανάσιος vitium scripturæ ap. Greg. Nyss. vol. 3, p. 247, A: Τοῖς ἐπιθανασίοις τῶν νοσημάτων, pro ἐπιθανατίοις, quod v.]

Ἐπιθανάτιος, ὁ, ἡ, Morti addictus, obnoxius. VV. LL. [Dionys. A. R. 7, 35: Ὅθεν αὐτοῖς ἔθος βάλλειν τοὺς ἐπ., et sec. cod. Vat. ib. 7. Ep. ad Corinth. 1, 4, 9. Epiphan. Adv. hæres. p. 503, B, citat Hemst. Greg. Nyss. vol. 1, p. 741, C: Ἐπιθανατίῳ νοσήματι· 827, B: Τὰ ἐπ. τῶν ἀπεγνωσμένων σημεῖα. Hero in Mathem. vett. p. 320, 8: Τῇ ἐπιθανατίῳ κατεδίκαζον ψήφῳ. Latiori signif. Liban. vol. 4, p. 588, 26: Ὁ μετ' οὐ πολὺ τὰς ἐπιθανατίους ἀναψόμενος δᾷδας. Tzetz. Hist. 1, 400: Μέλος ἐπ. Vitiose Hesych.: Ἐπικήραν, ... ἐπιθανατίαν. Rectius antea, Ἐπίκηρα, ἐπιθανάτια. Idem: Ἐπικήδειον, ἐπιθανάτιον. «Ἐπιθανάτιος δωρεὰ, Donatio mortis caussa, in Basilic. et in Gloss.» Ducang. Adv. Ἐπιθανατίως, Greg. Nyss. vol. 1, p. 364, D: Τῶν ἐπ. νενοσηκότων. L. D. Ælian. V. H. 13, 27: Οἱ μὲν ἀπέθνησκον, οἱ δὲ ἐπ. εἶχον. ᾅᾄ]

Ἐπιθάνατος, ὁ, ἡ, Mortem accersens, afferens, seu, ut Bud. exp., Lethifer, θανατηφόρος, ut ἐπικίνδυνος. Theophr. C. Pl. 6, 4, [5]: Οἱ δ' ὑπνωτικοὶ, πλείους δὲ διδόμενοι, καὶ θανατηφόροι, καθάπερ ὁ μανδραγόρας· ἔνιοι δὲ ὁμολογουμένως ἐπιθάνατοι, πολλοὶ γὰρ ἤδη καὶ πολλαχοῦ ῥίζας φαγόντες ἃς ἠγνόουν ... ἀπέθανον. [Φάρμακον ἐπ. Poll. 5, 132.] || Morti vicinus, Qui in ipso mortis limine jam est, seu, ut Suid exp.; προσδόκιμος τοῦ [προσδοκώμενος Hesych.] ἀποθανεῖν. Dem. [p. 1225, 1]: Ἡ μέν γε μήτηρ ἔκαμνε, καὶ ἐπ. ἦν ἐμοῦ ἀποδημοῦντος, Et in mortis periculo erat, Morti vicina erat, πρὸς θάνατον ἔῤῥεπε, ἐπικινδύνως εἶχεν, ἐπ' ὀλίγης ἦν ἐλπίδος: hæc enim synonyma apponit Pollux τῷ ἐπιθανάτως ἔχειν, quod idem est cum ἐπιθάνατον εἶναι.

Ἐπιθανάτως: ἐπ. ἔχειν, Pollux [3, 106], In limine mortis esse, In mortis periculo versari, Morti vicinum esse: ἐπιθάνατον εἶναι ap. Demosth.

Ἐπιθανὴς, ὁ, ἡ, Morti propinquus, q. d. Qui ad mortem est, i. e. prope mortem; Senex valetudinarius, VV. LL. [Suid. cum ex. anon.: Ἀνὴρ πρεσβύτης νοσῶν καὶ ἐπ. ὤν.]

[Ἐπιθάπτω, Iterum sepelio. Philostr. Her. p. 670: Κελεύων δήπου ἐπιθάπτειν τὸν νεκρὸν καὶ μὴ γυμνοῦν. Cod. καὶ θάπτειν. Sed recte schol., ἡ ἐπί τὴν δευτέραν σχέσιν.]

Ἐπιθαῤῥέω, Confido: in VV. LL. sine exemplo. [Ἐπιτεθαῤῥήκασιν αὐτῷ, Sext. Emp. p. 274, 8. Hemst. Epict. Diss. 3, 22, 18. Schweigh. Plut. Brut. c. 37: Μὴ μόνον ὅπλοις καὶ ἵπποις καὶ ναυσὶ τοσαύταις, ἀλλὰ καὶ θεῶν ἀρωγαῖς ἐπεθαῤῥοῦμεν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 321, B: Ἐπιθαρσήσας τῷ κατὰ τὸ ἀπόῤῥητον αὐτῷ ἐνηχήσαντι· vol. 2, p. 784, A. Et sæpe Dio Cass. Aliter Appian. Civ. 3, 10: Ἐπιθαῤῥήσαντα τοῖς ἐχθροῖς, Resumto adversus inimicos animo, Int.]

[Ἐπιθαῤῥύνω, s.] Ἐπιθαρσύνω, Audacem reddo; Audaciam adjicio, Animam addo, Animo. [Hom. Il. Δ, 183: Τὸν δ' ἐπιθαρσύνων. Plut. Marii c. 36: Ἐπιθαρσύνων τοὺς ἑπομένους· Lucull. c. 10: Ἔοικε καὶ τὸ θεῖον ἐπιθαῤῥῦναι τοὺς Κυζικηνούς· Cæs. c. 44, Arat. c. 22. Dionys. A. R. 10, 41. ῡ]

Ἐπιθαυμάζω, Donis honoro, Suid. ex Aristoph. [Nub. 1147.] Ego tamen nolim ita simpliciter exponere, sed, ad exprimendam vim verbi, hoc aut simili modo, Donis honoro quem admiratione dignum censeo, ac in pretio habeo. [Miror s. Admiror. Plut. Marc. c. 30: Ἐπιθαυμάσας τὸ παράλογον τῆς τελευτῆς· Mor. p. 210, A, et sine accus. 657, F.]

Ἐπιθεάζω, Deorum opem contra aliquem imploro, D. iram alicui imprecor. Annotat enim Eust. [Od. p. 1438, 36] ἐπιθεάζειν veteribus esse τὸ ἐριννῦς ἀρᾶσθαι ἢ ὅλως θεόν τινα, καταρᾶσθαι: citans ex Pherecr., Ὕστερον ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Plato Phædro [p. 241, B]: Ἀγαναχτῶν καὶ ἐπιθεάζων [-θειάζων libri nonnulli, ut in l. Pherecr., de quo conf. Toup. Em. vol. 1, p. 80, ad Suidæ gl. Ἀρᾶται], Ad imprecationes devotionesque conversus. Bud. [Hesych. v. Ἐπιθεάζει et Ἐπιθεάσας. V. etiam Ἐπιθειάζω. Ap. Æsch. Cho. 856: Ζεῦ Ζεῦ, τί λέγω, πόθεν ἄρξωμαι, τάδ' ἐπευχομένη κἀπιθοάζουσ(α), et Eur. Med. fin.: Ἀλλ' ὁπόσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι τάδε καὶ θρηνῶ κἀπιθοάζω, μαρτυρόμενος δαίμονας, aut ἐπιθεάζειν reponendum aut ἐπιθοάζειν aliam esse ejusd. signif. formam conjecerunt Blomf. ad l. Æsch., Schneid. v. Ἐπιθοάζω, Buttm. Lexil. vol. 2, p. 110.]

[Ἐπιθεάομαι, Specto. Schol. Aristoph. Nub. 499: Οἱ μέλλοντες εἰσιέναι, ἵνα ἐπιθεάσωνται (τὰ) χρήματα τοῦ δημοσίου. L. D. Agath. Hist. p. 283, 7 Bonn.: Τὸν οὐρανὸν ἀμωσγέπως ἐπιθεᾶσθαι. Hase. || Considero, Perpendo. Poll. 6, 115, capite Περὶ μετανοίας ponit cum μεταγνῶναι et ἀναλογίσασθαι.]

[Ἐπιθεατρίζω, Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 28. Boiss.]

Ἐπιθειάζω, Numine divino afflor, Instinctu divino corripior; adeo ut sit i. q. ἀποθειάζω, et quidem ap. Philon.: Pollux quoque [1, 16] ἐπιθειάσαι conjungit cum καταληφθῆναι, ἐνθουσιάσαι. [Hesychius: Ἐπιθειάσας, τὸ θεῖον δεξάμενος, θεοφορηθείς. Similiter Suid. in Ἐπεθείαζε et Ἐπιθειάσας.] Item Vaticinor. [Dionys. A. R. 1, 31: Ὡς ἡ Θέμις αὐτοῖς ἐπιθειάζουσα ἔφραζεν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 343, D: Τοῖς ἀλλοφύλοις ἐπιθειάζοντος ὅτι ἀνατελεῖ ἄστρον. Ambigua est Photii gl. Ῥόμβος, ὃ ἔχουσιν οἱ ἐπιθειάζοντες, ὡς τύμπανον.] Joseph. A. J. [4, 6, 5]: Καὶ ὁ μὲν τοιαῦτα ἐπεθείαζεν οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ, τῷ δὲ θείῳ πνεύματι πρὸς αὐτὰ κεκινημένος. || At vero ap. Thuc. 2, [75], Τοσαῦτα ἐπιθειάσας, redditur, His deos precatus, ubi tamen malim His deos obtestatus: quum præcedat ap. eum de eadem re, Ἐς ἐπιμαρτυρίαν θεῶν κατέστη. Id. [8, 53] junxit infi-

nitivo : Καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν, Sese devoventes, si eum reducerent, Bud. : quo et Valla modo reddit. Sed violenta hæc interpr. mihi esse videtur : ac malo, sicut et in mea edit. Thuc. Latini dixi, vertere Sacrosanctis obtestationibus deprecantes ejus restitutionem. [Ἐπιθειάζων pro ἐπιθεάζων scriptum notavimus in Ἐπιθεάζω. Formam per ει recentiorem putabat Buttm. l. c. p. 110, 2. Ap. Thucyd. ἐπιθεάσας legisse Orum Milesium suspicabatur Hemsterh.] Idem Bud. in Plut. Cam. [c. 18] : Καὶ τῶν ἱερέων οἱ καλούμενοι Φητιαλεῖς ἐνῆγον, ἐπιθειάζοντες καὶ κελεύοντες τῶν πεπραγμένων ἄγος τὴν σύγκλητον εἰς ἕνα τὸν αἴτιον τρέψασαν, ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀφοσιώσασθαι, vertit, Religionem animis objicientes. [Vertendum, Deos invocantes tanquam testes s. ultores. Sic Dio Cass. 39, 11 : Τοῦ Κλωδίου καὶ ἐπιθειάζοντος καὶ ἐς ἐνθυμίαν αὐτῷ προβάλλοντος. Et Plut. ib. 31 : Τόπων ἁγίων, οὓς Ῥωμύλος ἢ Νουμᾶς ... ἐπιθειάσας παρέδωκεν· et cum dat. Themist. c. 28 : Ταῦτ' εἰπὼν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπεθείασε τῷ λόγῳ προσδιελθὼν τὴν ὄψιν. Cum acc. rei, Mor. p. 579, F : Οἱ δὲ, ὡς θεοφιλεῖς καὶ περιττοί τινες εἶναι δοκοῖεν, ἐπιθειάζουσι τὰς πράξεις. De numine ipso, 580, D : Τὸ δαιμόνιον ἐπιθειάζον ταῖς αὐτοῦ προαιρέσεσι· 589, D : Οἱ δὲ πολλοὶ καταδαρθοῦσιν οἴονται τὸ δαιμόνιον ἐπιθειάζειν. Imprecor interpr. Gl.] || At in Gregor. : Ἐπιθειάζων τε δῆθεν ἐκ τῶν παρ' αὐτοῖς βίβλων καὶ ἀπορρήτων ὡς νῦν αὐτοῖς ἀποκείμενον εἴη κατελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτῶν καὶ τὸν νεὼν ἀναδείμασθαι, vult esse Per deum exhortans, Divinæ voluntatis, Divini oraculi admonens, Citans divina oracula. [Dio Cass. 41, 9 : Ἄγειν τε σφᾶς ἢ καὶ ἐκείνους οἴκοι μένειν ἀξιοῦντες, ἐπεθείαζον.] || Ἐπιθειάσων, ἑορτάσων, Suid. At partic. pass. ἐπιτεθειασμένος Poll. [1, 20] jungit cum θεοσεβὴς, θεολογικὸς, καθιερωμένος. [De loco ib. 15. Id. ib. 16 memorat adv. Ἐπιτεθειασμένως. || Ἐπιθειάσας per ἐπιθαυμάσας interpr. Etym. M. p. 449, 46, Hesych. ἐπεθείαζεν per ἐχόρευεν (ut Suid. ἐπεθείαζον per ἐχόρευον), ἐθαύμαζεν ὡς θεὸν, et Suidas ἐπιθειάσας per ἐπιθαυμάσας.]

Ἐπιθείᾰσις, εως, ἡ, s. Ἐπιθειασμὸς, ὁ, Obtestatio quæ fit per deum. Thuc. 7, [75] ap. Suid. : Οὐκ ἄνευ ὀλίγων [πολλῶν Duker.] ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι, ubi tamen ille, sicut et schol., exp. θείων ἐπικλήσεων. Est etiam Precatio, qua Dei opem imploramus. Idem certe schol. ἐπιθειασμοὶ exp. πρὸς θεὸν ἱκεσίαι, hoc in l. : Ἐπ. τε ὑπὲρ αὐτοῦ βασιλέως καὶ τῆς στρατηγίας ἐγένοντο. [|| Inspiratio. Poll. 1, 16 : Κατοχὴ, ἐπ., ἐπίπνοια. L. D. Philo vol. 2, p. 299, 10 : Φέρεσθαι κατά τινα τῆς ψυχῆς ἐπιθειασμόν. Id. vol. 1, p. 482, 39 : Θεοφορηθεῖσα κατά τινα προφητικὸν ἐπ. Hase. Forma ἐπιθείασις Plut. Mor. p. 1117, A : Σεβάσεις καὶ ἐπ.]

[Ἐπιθειαστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐπιθειάζων. Hesych. : Νυμφόληπτοι, οἱ κατεχόμενοι νύμφαις· μάντεις δέ εἰσι καὶ ἐπιθειαστικοί.]

[Ἐπιθείνω, Verbero, de aere. Boethius Planudis Græcus 5, 39, p. 61 Web. Osann.]

[Ἐπιθέλγω, Demulceo. Plut. Mor. p. 456, A : Ἐπιθέλγων καὶ καθιστὰς τὴν ὀργὴν τοῦ ῥήτορος. Hesych. : Ἐπέθελγον, κατεδαπάνων.]

Ἐπίθεμα, τὸ, i. q. ἐπίθημα. Hesychio τὸ ἐπιτιθέμενον, Id quod imponitur, superimponitur. Diosc. 7, 1 : Ἐπιθέματα δηκτικὰ, Medicamenta quæ imposita mordicant et erodunt. Sic ἐπιθέματα καθαρτικὰ apud Aetium 3, Medicamenta quæ imposita purgant. Est autem ἐπίθεμα Medicis medicamentum quod in malagmatis formam compositum, mediis corporis partibus aptatur ad varios usus : ut et ap. Paul. Ægin. 3 : Ἐπίθεμα πρὸς κεφαλαλγίαν ἐπιτίθεται τῷ ἐξυρημένῳ· 6 : Ἐπίθεμα ἐπὶ τοῦ βέλους, ὃ καὶ ἄτρακτος ὀνομάζεται, de arundine quæ arcui superimponitur ejaculanda. [Alex. Trall. 7, p. 129; Rufus ed. Matth. p. 150; Cinnamus p. 13, C; Aret. p. 97, sed cui ἐπίθημα reddi jubent ll. ejusdem in illo citandi.] Item ἐπίθεμα ut ἐπίθημα dicitur Statua, Columna, aut tale quid, quod defuncti tumulo superponitur, vel erectum vel operculi loco. Pausan. Attic. p. 2 [1, 2, 4] : Ἔστι δὲ τάφος οὐ πόῤῥω τῶν πυλῶν, ἐπίθεμα ἔχων στρατιώτην ἵππῳ παρεστηκότα. Cui similes duos locos ex Eod. habes in Ἐπίθημα. [Ubi dicetur hoc etiam Paus. loco scrib. esse ἐπίθημα. De capitello columnæ Reg. 3, 7, 16 : Δύο ἐπ. ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν στύλων χωνευτὰ, et ib. bis.] Porro ut ἐπίθημα significat etiam Operculum quo aliquid superintegitur, quod alicui superimponitur et obditur, ita et hoc ἐπίθεμα. Philo V. M. 3 : Τὸ δὲ ἐπίθεμα, καὶ τὸ προσαγορευόμενον ἱλαστήριον, Operculum quod propitiatorium vocatur. Et paulo ante, Ἧς ἐπίθημα καὶ ὡσανεὶ πῶμα, τὸ λεγόμενον ἐν ἱεραῖς βίβλοις ἱλαστήριον. [V. de duplici forma in Ἐπίθημα. Porphyr. V. Pyth. 44 : Εἰ ... τις ... ἐπίθεμα ἐπιθεὶς ἐν γῇ κατορύξειεν. Sed Joannis Laur. hæc repetentis De mens. p. 77=188 (ubi male ἐνθεὶς) cod. Paris. præbet ἐπίθημα. Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 5; Hero Spirit. p. 203, 204, 205; Poll. 6, 109. De ollæ operculo Rufus ed. Matth. p. 172, et alii. Hesych. : Ἱππίσκος, ἐπίθεμα κεφαλῆς. De iis quæ aræ imponuntur schol. Levit. 7, 4 : Ταὐτόν ἐστιν ἀφαίρεμα καὶ ἀφόρισμα καὶ ἐπίθεμα καὶ καρπώματα ἀπὸ τῶν θυσιῶν ἀφοριζόμενα κτλ. L. D.]

[Ἐπιθεματίζω, Liceo s. Liceor. Priscian. De 12 verss. Æn. 7, 116, sed lectio incerta est. Kall.]

[Ἐπιθεματισμὸς, ὁ, Argumentum, Gl.]

[Ἐπίθεος, σημεῖον ἐν θυτικῇ, Signum in sacrificando, Hesychius.]

[Ἐπιθεράπευσις, apud rhetores est, verbis Asconii, «ubi non emendatio dicti atrocissimi, sed confirmatio ponitur recte dixisse, caussa subjecta cum quadam acrimonia.» V. Asconii proœm. Act. in Verrem p. 54 ed. Hack. Maius.]

Ἐπιθερᾰπεύω, Obsequium præsto. Thucyd. 8, [84]. Id. [ib. 47] : Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον, Suid. exp. διορθούμενος, προμηθούμενος : at rectius schol. μετὰ θεραπείας καὶ οἰκονομίας πραγματευόμενος. [Dio Cass. fr. Ursin. 141 : Ἵνα πρὸς τῶν πολεμούντων ἐπιθεραπεύωνται. Geopon. 17, 23, 2 : Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ ἐπιθεράπευε, Iterum adhibe medicamentum.]

[Ἐπιθερμαίνω, Calefacio. Hippocr. p. 938, E : Ἔστι δὲ οἷς καὶ μικρὰ ἐπεθερμαίνοντο, Nonnullis paullisper incalescebant (tumores). Foes. Galen. vol. 19, p. 215, 4, de pedibus : Καὶ σφοδρότερον δικαίως ἐπιθερμαίνονται. Epiphan. t. 1, p. 401, C : Διὰ τὸ ἐπιθερμανθῆναι μετὰ τὸ ψυχρωθῆναι, Quoniam denuo calefactum est. Hase.]

[Ἐπιθέρσης, ὁ, Epitherses, Æmiliani rhetoris pater. Plut. Mor. p. 419, B, C. Olympionica ap. Pausan. 6, 15, 6. L. Dind.]

[Ἐπιθερσίδης, ὁ, Epithersides, n. viri, Diod. 5, 9. ĭ]

[Ἐπιθεσία, ἡ, Impositio, Dolus. Aq. Ps. 34, 23 : Ῥήματα ἐπιθεσιῶν, Verba dolosa. Kreyssigio hoc voc. delendum, et Ps. l. l. coll. 42, 1; 54, 12, in Aquilæ versione pro ἐπιθεσιῶν leg. videtur ἐπιθέσεων, quod jam in Bosii notis exstat. Schleusn. Lex. Ita Gl. : Ἐπίθεσις, Impostura, Stellionatus.]

Ἐπίθεσις, εως, ἡ, Impositio. [Ἡ ἐπάνω θέσις, addunt Gl. Ep. ad Timoth. 1, 4, 14 : Μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν· 2, 1, 6. Plut. Mor. p. 102, A : Διὰ τῆς τῶν ἔξωθεν ἐπιχρίστων ἐπ.] Alex. Aphr. [Probl. 1, 30] : Ἐν τῇ ἐπιθέσει τὸ δέρμα τῇ πυκνότητι δίδωσι καιρὸν πρὸς τὸ δρᾶν τοῖς δριμέσι. [De machinis admovendis Philo Belop. p. 94, 15 : Ἐν δὲ τῶν χελωνῶν ταῖς συμβαινούσαις ἐπιθέσεσι. Apud Theophr. Περὶ κόπων 7 : Τὰ δ' ἀντίτυπα καὶ σκληρὰ μᾶλλον ποιεῖ κόπον καὶ ἐν πορείᾳ ... καὶ ἐν καθέδρᾳ διὰ τὸ μᾶλλον ποιεῖν πληγὴν καὶ ἐπίθεσιν, Schneid. conj. πίεσιν.] || Item ἐπίθεσις dicitur Aggressio (ut Cic., Quum animos prima aggressione occuparit), Invasio. [Xenoph. Anab. 4, 4, 22 : Μή τις ἐπίθεσις γένοιτο τοῖς καταλελειμμένοις· 7, 4, 23. Plato Leg. 3, p. 698, B : Ἡ Περσῶν ἐπ. τοῖς Ἕλλησιν. Polyb. 1, 45, 2 : Πρὸς τὴν διὰ τοῦ πυρὸς ἐπίθεσιν τοῖς ἔργοις.] Aristot. Polit. 5 [10] : Τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν, ἐπὶ τὸ σῶμα γίγνονται τῶν ἀρχόντων, αἱ δ' ἐπὶ τὴν ἀρχήν· Eth. 5 [Pol. 5, 7] : Κινάδων ὁ τὴν ἐπ' Ἀγησιλάου συστήσας ἐπίθεσιν ἐπὶ τοὺς Σπαρτιάτας. Ubi ἐπίθεσις a Bud. exp. non solum Invasio, Aggressio, sed etiam Rerum novarum molitio, Conjuratio. Et Plut. [Mor. p. 772, E] : Πρὸ τῆς ἐπιθέσεως εἰς τὴν Κόρινθον ἐσώθησαν, Ante insidiarum et invasionis tempus. [Diodor. 11, 71 : Πυθόμενοι τὴν Ξέρξου τελευτὴν καὶ τὴν ὅλην ἐπίθεσιν καὶ ταραχὴν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν Περσῶν.] Sic ἐπίθεσις τυραννίδος dicitur Affectatio et invasio tyrannidis : ut infra habebimus ἐπιθέσθαι τῇ τυραννίδι, pro Tyrannidem affectare et invadere. Hermog. : Ἀπέκειτο κατά τινος γραφὴ τυραννίδος ἐπιθέσεως, Accusatus

quidem erat affectatæ tyrannidis. Idem, Νέος πλούσιος πάντας τοὺς ἀποκηρύκτους τρέφει, καὶ τυραννίδος ἐπιθέσεως φεύγει. [Diodor. 13, 92; 20, 12, 43, 54. Et τῶν ὅλων ἐπ. 1, 53.] Sic quum hostis hostem, s. inimicus inimicum invadit et adoritur, ἐπίθεσις dicitur. Plut. [Mor. p. 975, E]: Ἐπιθέσεις τε ἀλλήλων καὶ φυλακὰς, de animantibus quæ se mutuo invadunt et sibi mutuo insidiantur. [Polyb. 1, 33, 11 : Καραδεχοῦντες τὸν καιρὸν τῆς ἀλλήλων ἐπιθέσεως. Diodor. 14, 80: Καιρὸν εὔθετον εἰς τὴν τῶν πολεμίων ἐπίθεσιν. Dionys. A. R. 5, 7 : Τὴν κατὰ τῶν ὑπάτων ἐπίθεσιν. Zosim. 4, 26, 5 : Τῇ κατὰ τῶν πόλεων ἐπιθέσει.] Diodor. S. [immo Polyb. 6, 25, 10]: Καὶ γὰρ πρὸς τὰς ἐπιβολὰς καὶ πρὸς τὰς ἐπιθέσεις ἑστηκυῖαν καὶ τεταγμένην ἔχουσι τὴν χρείαν, Ad propulsandos hostes qui impetum in nos faciunt et nos adoriuntur. Synonymως enim ibi ἐπιβολὴ et ἐπίθεσις accipiuntur, sicut ἐπιβάλλειν et ἐπιθέσθαι idem et ipsa significant. Sunt tamen qui aliter verba interpretentur, sic sc., Ad ictuum conjectus et sustentationes, Ad percussiones inferendas et declinandas. Sed iis minime assentiri possum, quum talem nec verbi ἐπιτίθημι nec verbalis ἐπίθεσις usum ullibi viderim. [V. Ἐπιβολή. Absolute id. 1, 74, 13 : Ἄλις μὲν ἐκ παρατάξεως, δὶς δ' ἐξ ἐπιθέσεως, et alibi sæpe similiter. || Matthæi Med. p. 132, 1 : Μὴ κατὰ τὰς ἐπ. τῶν ἐπισημασιῶν τὰς ἀφαιρέσεις ποιεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ τοὺς διομαλισμοὺς, Increscentibus. || Ὁ τῶν δύο ἀριθμὸς παρὰ τοῖς Πυθαγορικοῖς, Hesych. || Appositio, de epithetis. Aristot. Rhet. 3, 2, p. 1405, 22 : Καὶ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις ἔστι μὲν τὰς ἐπιθέσεις ποιεῖσθαι ἀπὸ φαύλου ἢ αἰσχροῦ. L. D. || Incrustatio. Clem. Al. p. 254. Wakef. V. etiam Ἐπιθεσία.]

Ἐπιθεσπίζω, Oraculum reddo, VV. LL., ut i. sit q. θεσπίζω. Ibid. exp. Auctor rei sum, Approbo. [Herodot. 4, 179 : Ἐπιθεσπίσαντα τῷ τριπόδι, Vaticinatum de tripode. Signif. ab HSt. posita Dionys. A. R. 2, 6 : Μήτε βασιλείας μήτε ἀρχὰς λαμβάνειν, ἐὰν μὴ καὶ τὸ δαιμόνιον αὐτοῖς ἐπιθεσπίσῃ· 3, 35 : Τοὺς θεοὺς ἔδει τὴν βασιλείαν αὐτῷ δι' οἰωνῶν αἰσίων ἐπιθεσπίσαι. Ejusd. Exc. vol. 4, p. 2342, 2 : Ταύτας τὰς φωνὰς ἐπιθεσπίσαντες ἀπέπλευσαν, Sylb. ἀποθ.]

Ἐπιθεσπισμὸς, ὁ, Oraculum, vel potius Oraculi redditio. [Arrian. Exp. 6, 19, 9 : Ταύτας (τὰς θυσίας) κατ' ἐπ. θύει τοῦ Ἄμμωνος.]

Ἐπιθετέον, Imponendum est, Manus imponenda est, i. e. Inchoandum est et aggrediendum. Synes. De insomn. : Ἐπ. δὲ μάλιστα μαθήσεων ταύτῃ, In primis huic disciplinæ manus admovenda est, hæc disciplina capessenda est. [Proprie Aret. p. 82 : Ἐπιπλάσματα τῇσι σκληρίῃσι ... ἐπ. Geopon. 17, 23, 4 : Πράσιον κοπὲν ἐπ. Philo Belop. p. 82, v. ult. : Τὰς δοκοὺς ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς τοίχους ἐπ. ἐστιν. Et cum dat. ib. p. 92, 40. Improprie Plato Gorg. p. 507, D : Ἐπιθετέον δίκην· Soph. p. 231, C : Ἐπιθετέον αὐτῷ, Instandum ei. L. D. Schol. Par. Apoll. Rh. 4, 1092 : Ἐν δὲ τῷ ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν ἐπ. τὸ ὀρφναίῃ τῷ καλειᾷ, i. q. ἐπίθετον ἡγητέον. V. Ἐπιτίθημι.]

[Ἐπιθέτης, ὁ, Qui invadit in aliquem, Aggressor. Jo. Chrys. In Matth. hom. 48, vol. 2, p. 311, 30 : Παῦσαι τῆς ὠμότητος, καὶ τῶν ἀπηνῶν ῥημάτων, οἷς ἀεὶ πλύνεις τοὺς προσιόντας, ἐπιθέτας, ἀργοὺς, καὶ ἕτερα χαλεπώτερα τούτων καλῶν. Haud scio an Impostor est. V. eund. In Ep. ad Rom. serm. 14, vol. 3, p. 122, 27, 29, 38 et seqq. Seager. Vita S. Sylvestri p. 283 Combef. Boiss. Gl. : Impostor, Stellionator. Lucian. Tragœdop. 171 : Ἐπ οἰδαῖς ἐπιθετῶν. Photius : Νεωτεροποιὸς, τύραννος, ἐπιθέτης. Symm. Ps. 1, 1; Jo. Malal. p. 395, 8, 13; Chr. Pasch. p. 722, 2. L. D. Hesych. in Ἐπίφατος. Suicer. Thes. Eccl. et Ducang. Gl. in v. et in Κομβωτής. Hemst. Ptolemæus ὁ ἐπιθέτης sæpius memoratur in scholl. in Hom. Il., ut notatum in Ind. v. Ptol.]

[Ἐπιθέτης, ὁ, Epithetes, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, col. 1, 15. L. D. Magistratus Atheniensis in numo ap. Mionnet *Descr. de méd. antiques* Suppl. t. 3, p. 554, n. 129. Hase.]

Ἐπιθετικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad invadendum, Cui non deest animus ad invadendum et aggrediendum. Budæo, Aggressu promptus, Audax, qui apud Xen. [Comm. 3, 1, 6] de imperatore dici ait; et de cane, A Mem. 4, [1, 3] : Καὶ τῶν κυνῶν εὐφυεστάτων τε οὐσῶν καὶ φιλοπόνων καὶ ἐπιθετικῶν τοῖς θηρίοις, τὰς καλῶς ἀναχθείσας, ἀρίστας γίγνεσθαι πρὸς τὴν θήραν, Quum natura sua prompti audacesque sint ad aggrediendas s. invadendas bestias. [Aristot. Physiogn. p. 813, 9 : Βραχυβάμων ταχυβάμων ἐπιθετικός.] Idem ἐπιθετικὸς interpr. Aggredi et suscipere facinus idoneus ac solers et audax, Ad res novandas proclivis. Aristot. Polit. 5, [11] : Ἐπιθετικώτατον γὰρ τὸ τοιοῦτον ἦθος περὶ πάσας τὰς πράξεις. [V. Ἐπίθετος. Adjectivus, ap. gramm., ut Herodian. Π. μον. λ. p. 17, 32 : Τάξιν ἔχει ἐπιθετικήν. Apollon. De constr. p. 81, 17 : Τὰ ἐπιθετικά. Schol. Il. Λ, 239 et sæpe in Etym. M. Comparat. adverbialiter Apoll. De constr. p. 81, 15 : Τὰ ἐπιθετικώτερον ἀκουόμενα. Schol. Hom. Il. A, 11 : Τὰ ἐπ. συντασσόμενα. L. Dindorf.]

[Ἐπιθετικῶς, Ficte. Dionys. Areop. p. 136. || Adjective, Tzetz. ad Lyc. 729. Kall. Jo. Alex. p. 17, 26. L. D. Scholl. Apoll. Rh. 2, 285, Hom. Il. N, 29.]

[Ἐπίθετον, τὸ, i. q. ἐπίθεμα s. ἐπίθημα, Impositum (ut est in Gl. Ἐπίθετα, Imposita), Medicamentum impositum. Aret. p. 76 : Ἦν δὲ καὶ ἐπιθέτοισι δέῃ χρέεσθαι. Conf. Hippocr. p. 48, 26. L. Ind.] B

Ἐπίθετος, ὁ, ἡ, Adjectus, Adjectitius, Adjectivus [Gl.], Qui adjici solet : ut ap. gramm. ἐπίθετα ὀνόματα, Adjectiva nomina, quæ sc. substantivo per se subsistenti adjiciuntur. [Aristot. Rhet. 3, 2, p. 1405, 10 : Δεῖ δὲ καὶ τὰ ἐπίθετα καὶ τὰς μεταφορὰς ἁρμοττούσας λέγειν. Iterumque ibid. Dionys. H. De comp. verb. p. 37, 11 : Τὰ ὀνοματικὰ προτάττειν τῶν ἐπιθέτων. Plut. Coriol. c. 11 : Τῷ δὲ τρίτῳ (ὀνόματι) ὕστερον ἐχρήσατο (Coriol.), πράξεως τινὸς ἢ τύχης ἢ ἰδέας ἢ ἀρετῆς ἐπιθέτῳ. Eademque constr. Sull. c. 2.] Macrob. Sat. 1, 4 : Compitalia enim, et Bacchanalia, et Agonalia, et Vinalia, et reliqua his similia, festorum dierum nomina sunt, nec singulariter nominantur; aut, si singulari numero dixeris, non idem significabis: nisi adjeceris Festum, ut, Bacchanale festum, Agonale festum, et reliqua : ut jam non positivum sit, sed adjectivum, quod Græci ἐπίθετον vocant. Et paulo post, Ita et Viridia, quum ἀντὶ ἐπιθέτου accipiuntur, genitivum in ium faciunt, ut, Viridia prata, Viridium pratorum : quum vero ipsam loci viriditatem significare volumus, Viridiorum dicimus : ut quum dicitur, Formosa facies viridiorum. Athen. 1, [p. 25, A] : Τὰ δ' εἰς ξυλείαν εὔθετα, μακρὰ προσαγορεύει, τοῖς ἐπιθέτοις τὰς χρήσεις διαστέλλων· sc. Hom. Od. E, [239] : Ἔνθεν δένδρεα μακρὰ πεφύκει, Κλήθρη τ', αἴγειρός τ', ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης. Sic ap. Eust. passim, nec non ap. rhetores. Inter quos Quintil. 8, 6 : Ornat etiam ἐπίθετον, quod recte dicimus Appositum : a nonnullis Sequens dicitur. Eo poetæ et frequentius et liberius utuntur; namque illis satis est convenire verbo cui apponitur; et ita Dentes albi et Humida vina in iis non reprehenduntur. Apud oratorem, nisi aliquid efficitur, redundat. Tum autem efficitur, si sine illo, quod dicitur, minus est : qualia sunt, O scelus abominandum, O deformem libidinem. Idem alibi vocat Ad nomen adjuncta. [Ἐξ ἐπιθέτου, i. q. ἐπιθετικῶς, Plut. Mario c. 1, Apoll. Lex. H. v. Κεστὸς, Hesych. v. Παριανός.] Itidem pro Adjectitius s. Appositius accipitur, quum Hermog. dicit, ἐπίθετον κάλλος, i. e. τὸ κομμωτικὸν, quod per κόμμωσιν appositum et superinductum est cuti, quum sua natura non adesset. [Aristot. Eth. Nic. 3, 13 : Τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν κοιναὶ ... αἱ δ' ἴδιοι καὶ ἐπίθετοι. Dionys. H. Ep. ad Pomp. § 2, p. 759, 3 : Πάσης ὑπεριδοῦσα κατασκευῆς ἐπιθέτου (dialectus Platonis)· De Thuc. jud. § 22 : Τῶν καλουμένων ἀρετῶν αἱ μέν εἰσιν ἀναγκαῖαι, ... αἱ δ' ἐπίθετοι· et § 23, p. 865, 7, et ἐπιθέτους κόσμους De vi Dem. § 13, p. 995, 9. Diod. 19, 8 : Ἀφ' ὧν ἡμῖν περιαιρετέον ἐστὶ τὴν ἐπίθετον καὶ συνήθη τοῖς συγγραφεῦσι τραγῳδίαν. Similiter Plut. Mor. p. 493, C, et alibi sæpe.] Quo pertinet ἐπίθετος, quod redditur Aliunde invectus, Ascititius, Affictitius, Budæo Falso adjectus, Commentitius, quasi Historiæ additus, ap. Theophr. H. Pl. 9, [8, 6] : Ἀλλὰ ταῦτα ὥσπερ ἐπίθετα καὶ πόρρωθεν, Verum hæc ad veritatem adjecta et extrinsecus prodita. Idem [ib. 8] : Ταῦτα μὲν ἐπιθέτοις ἔοικεν, ὡς [περ] εἴρηται, Commentitiis et fictitiis, Affictitiis, Veræ historiæ affictis et falso adjectis. Gaza C D

quoque Adjectitiis vertit. Rursum pro Ascititius, Aliunde invectus, accipiunt ap. Isocr., quum ἐπιθέτους ἑορτὰς dicit, quæ ajunt esse Festa peregrina et aliunde invecta, consensu tamen Areopagitici senatus approbata: ap. Isocr., inquam, in Areop. [p. 145, C]: Οὐδὲ τὰς μὲν ἐπιθέτους ἑορτὰς, αἷς ἑστίασίς τις προσείη, μεγαλοπρεπῶς ἦγον. Quo modo et ἐπίθετα ἀγωνίσματα dicta sunt, ut ap. Plut. Symp. 5, 2: Ἐν Πυθίοις ἐγίνοντο λόγοι περὶ τῶν ἐπιθέτων ἀγωνισμάτων, ὡς ἀναιρετέα. [Dionys. A. R. 3, 71: Τὰς ἐπιθέτους φυλάς.] Aliquando significat etiam Impositus, ut Ulp. loquitur, s. Impositus, Qui imponi solet. Atque ut alicui dicimur ἐπιτιθέναι ἐπιστολὴν pro Perferendam aliquo dare, veluti eam ei imponentes, sic et ἐπιθέτους ἐπιστολὰς Lysias dixit τὰς δοθείσας τισὶν ὥστε διακομίσαι, teste Harpocr., quoniam sc. solebant dicere ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν pro παρέδωκεν. Idem et ἐπιθέτους ἑορτὰς ab Isocr. Areop. dici testatur, τὰς μὴ πατρίους, ἄλλως δὲ ἐπιψηφισθείσας: solita enim fuisse ἐπίθετα nominari alia etiam ὁπόσα μὴ πάτρια ὄντα, ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴ ἐδίκαζεν. Quæ et ap. Suid. leguntur [et in Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 1. Idem p. 252, 26: Ἐπίθετα, τὰ οὐκ ἐκ τῶν νόμων τῇ βουλῇ προστεταγμένα ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ προστεθέντα. Hesych.: Ἐπίθετα, τὰ μὴ πάτρια ἱερὰ παρὰ Ἀθηναίοις. Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 280: Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι, ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά. Dionys. A. R. 4, 68: Νέος ὢν ὁ Βροῦτος ... ἔργον ἐπεχείρησε ποιῆσαι πάντων φρονιμώτατον, ἐπίθετον ἑαυτοῦ καταψεύσασθαι μωρίαν, quod ib. 70 dicitur μωρίαν οὐκ ἀληθινὴν ἀλλ' ἐπίθετον. Neutro gen. Hesych.: Ἐπίθετον, ἡ στοιβή. || Βόλος ἐπίθετος, Jactus quidam talorum, Poll. 7, 205. || Ap. Strab. 3, p. 158: Ἐπίθετοι γὰρ καὶ λῃστρικοὶ τοῖς βίοις ἐγένοντο (Hispani), Schneid. in Lex. conj. ἐπιθετικοί.] Unde adv. Ἐπιθέτως, quod exp. non solum Adjectitie, s. Adjective [Strabo 1, p. 36: Σιγῶν τὰ λίαν ἐκφανῆ ἢ ἐπ. λέγων (Hom.). Casaub.: «I. e. per epitheta indicavit, ut, quum v. c. Nilum διιπετέα appellavit, aut quum Thisben πολυτρήρωνα,» etc. 8, p. 340: Ἐπ. Γερήνιον εἰρῆσθαι τὸν Νέστορα. Et ib. 387. De cognomine Tzetz. Hist. 9, 465: Ἴμβρον λαχόντα κλῆσιν, Κένταυρον ἐπιθέτως δὲ καλούμενον], sed etiam Ficte. [Sic fortasse capiendum ap. Hesychium v. Ἐπιτροπάδην. L. D. Pro ἐπιθέτοις legebatur l. l. Theophr. H. Pl. 9, 8, 8; conf. Salmas. De homonym. hyles iatr. p. 42, 23. Hase.]

Ἐπιθέω, Accurro, Incurro, Irruo. [Herodot. 9, 107: Ἐπιθέοντα φρασθείς. De venatore Xen. Cyn. 6, 10; 10, 18. Aristot. H. A. 5, 19 med.: Ἐκ δὲ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς πλατέων ζωδαρίων τῶν ἐπιθεόντων οἱ οἶστροι. Plut. Marc. c. 14: Ὥσπερ διὰ θαλάττης ἐπιθέουσαν (δλκάδα).] Aristid. Herodian. 6, [7, 19]: Ἐπέθεόν τε πρὸς τὴν συσταδὸν μάχην ἀντιτυπεῖς, καὶ ἰσόῤῥοποι πολλάκις Ῥωμαίοις ἐγένοντο, Stataria pugna s. Collata acie incurrebant. [Figurate, ut χάρις ἐπιθεῖ, ap. recentt. V. ad Plotin. p. 54, A, ad Porphyr. Vit. Plotini 13, p. 114. Creuzer. Per tmesin Nicand. Th. 743: Τοῦ δὲ καὶ οὐτήσαντος ἐπὶ κρατερὸν θέει οἶδος.]

Ἐπιθεωρέω, Prospicio, Aspicio, VV. LL. [Considero. Hippocr. p. 397, 22: Τὰς κρίσιας ἐπιθεωροῦντα. Greg. Nyss. vol. 2, p. 824, C: Τῇ ἐπινοίᾳ ἡμῶν ἐπιθεωρούντων ταῦτα. Plut. Demetr. c. 1: Αἱ τέχναι τὰ μὲν ἀφ' αὑτῶν καὶ προηγουμένως, τὰ δ' ὑπὲρ τοῦ φυλάξασθαι κατὰ συμβεβηκὸς ἐπιθεωροῦσιν. Intelligo, Cognosco, in inscr. ap. Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 56: Ἐπιτεθεωρήκην (τὰν εὐνόαν). Pass. Conspicior in. Greg. Nyss. vol. 1, p. 67, A: Ἡ ἐναντιότης τῶν ἐπιθεωρουμένων τὸ διημαρτημένον τῆς εἰκόνος διήλεγχεν. (Conf. vol. 2, p. 332, A.) Dativo junctum 710, D: Τῷ τέκνῳ πάντως ἡ τοῦ γεγεννηκότος ἐπιθεωρεῖται φύσις· 739, B, et ubi ἑκάστῃ est scrib. pro ἑκάστης, vol. 2, p. 334, D. Conf. p. 342, C; 381, B. L. Dindorf.]

[Ἐπιθεώρησις, εως, ἡ, Inspectio, Gl. Marc. Antonin. 8, 26. Angl. Ptol. Tetrab. p. 193, 9: Ἐπ. τῶν ἀστέρων. Id. ib. p. 200, 5: Ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἀστέρων ἐπιθεωρήσεως. Clem. Al. Pædag. 2, 6, § 51: Ἐν ταῖς ἐπιθεωρήσεσι τῶν ἀπορρητοτέρων μερῶν. Hase.]

[Ἐπιθεωρητέον, Inspiciendum. Matthæi Med. p. 131, 17: Τρέχουσαν ἐπισημασίαν πρὸς ἄνεσιν ἐπιθ.]

[Ἐπιθεωρία, ἡ, var. script. ap. Strab. 10, p. 466. Angl. Paul. Alex. Apotel. p. 50, 28: Δίχα τῆς τῶν κακοποιῶν ἐπιθεωρίας, Libera a maleficorum obtutu. Hase.]

Ἐπιθήγω, Acuo, Exacuo. [Ælian. N. A. 5, 16: Τῇ βαφῇ τὰ κέντρα ἐπιθήγουσι (vespæ). Figurate Plut. Mor. p. 786, B: Τὰς περὶ πόσιν καὶ βρῶσιν ἐπιθυμίας ἀπημβλυμένας τὰ πολλὰ ... μόλις οἷον ἐπιθήγουσι (senes). Greg. Nyss. vol. 3, p. 431, D. Aor. ἐπιθήξας anon. ap. Suid. in v.: Ἐπ. οἱ τῶν δορυφόρων τοὺς ἀφειδεστάτους.]

Ἐπιθήκη, ἡ, i. q. προσθήκη, ab ἐπιτίθημι significante προστίθημι, i. e. Additio, Adjectio, Adjectus, Additamentum, Accessio. Hesiod. Op. [378]: Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, πλείων δ' ἐπιθήκη.- Aristoph. Vesp. [1382]: Κἀξέβαλεν ἐντευθενὶ Ἄρτους δέκ' ὀβολῶν, κἀπιθήκην τέσσαρας, Et quatuor pro additamento, τοῦ φορτίου προσθήκην ὄντας, schol. Hesych. Hesiodicum illud hemistichium afferens, Μείζων δ' ἐπιθήκη, hoc ἐπιθήκη exp. φερνή. [Θεοπληξίας ἐπιθήκη, OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. 5, p. 234. C. Hemst. Eust. Od. p. 1349, 30: Ἐπιθήκη ἡ προσθήκη, οἷον ἐπ. θαύματος ἢ ἐκπλήξεως. African. Cest. c. 24, p. 298, col. 1, 36: Βαρύτερος (elephas) τῇ τῶν ἔργων ἐπιθήκῃ. Aristid. vol. 1, p. 78: Ὦ τῆς ἐπιθήκης, οἷον αὖ τὸ δεύτερον ἡμῖν ἔσεισεν· 141: Τῆς ἐπ. τῶν κακῶν, i. q. mox πάρεργον· 544: Κακῶν ἐπιθήκην τὸν λιμὸν προσελάμβανον. Accus. absol. 390: Αὐτοὶ προσαπώλοντο ἐπιθήκην. || Operculum. African. Cest. c. 1, p. 278, col. 1, 15: Ἑτέραν δὲ ἐπιθήκην χαλκοῦ καὶ ἄλλην ἐπὶ ἄλλῃ περικεφαλαίαν τυγχάνειν. L. D.]

[Ἐπιθηλέω, V. Ἐπιθάλλω.]

Ἐπίθημα, τὸ, Id quod superimponitur rei alicui, s. obditur, Operculum. [Isæus De Menecl. hered. p. 24, § 36: Ἔθαψα ... καὶ ἐπίθημα καλὸν ἐπέθηκα.] Paus. Achaic.: Ἐπίθημα δὲ τῷ μνήματι ἀνὴρ ἐστιν ὡπλισμένος, Super monumento positus est vir armatus. Et rursum, Ἐπίθημα δὲ καὶ εἰς ἐμὲ ἔτι στήλη τε ἦν ἐπὶ τοῦ χώματος, καὶ Ἡρακλῆς ἐπειργασμένος, Usque ad meam ætatem tumulo superposita columna stabat. [1, 43, 8; 2, 7, 2; 5, 5, 5; 8, 4, 9; 9, 30, 7. Plut. Num. c. 22.] V. et Ἐπίθεμα. || Accipitur etiam pro Operculo s. Opertorio, quod πῶμα quoque vocant: ut ἐπίθημα φαρέτρας, πίθου, λέβητος. Sic Aristoph. Εἰρ. [ut dicit Poll. 10, 188 (qui ib. et alibi varia ἐπιθημάτων genera memorat) aliam, ut videtur, fabulam in mente habens]: Τὴν δ' ἀσπίδα Ἐπίθημα τῷ φρέατι παράθες εὐθέως. Et ante ipsum Hom. Il. Ω, [228]: Ἧ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν. [Ἐφελκυσάμενος τὸ ἐπίθημα (τῆς κιβώτου), Pausan. 6, 9, 3. In eadem historia OEnom. ap. Euseb. Præp. ev. p. 230, D: Τὸ πῶμα ἐπαγόμενος. Hemst. Herodot. 1, 48; Aristid. vol. 1, p. 347. De mensæ tabula Athen. 1, p. 49, A, Eust. Od. p. 1402, 5; 1604, 26. Hanc autem formam solam probant Atticistæ. Thom. p. 344: Ἐπ. οὐκ ἐπίθεμα. Epim. Hom. in Cram. An. vol. 1, p. 165, 30, ad l. Hom. ab HSt. cit.: Οὐκ ἔστι δὲ ἔκτασις τοῦ ε· πάντες γὰρ πεζολόγοι ἐπιθήματα καὶ ἀναθήματα λέγουσι. Lobeck. ad Phryn. p. 249: «Ἐπίθεμα Hipp. De nat. mul. 34, p. 704, A, Aristot. H. A. 4, 4 (p. 529, 8, ubi restituendum ex libris nonnullis ἐπίθημα), Philo p. 465, A, Diod. 3, 14. Qui iidem etiam altera forma utuntur. Ap. Pausan. persæpe ἐπίθημα, bis ἐπίθεμα legimus 1, 2, 4, et 9, 21, 1 (Ὄνυχες τοῖς ἐπιθέμασιν ἐμφερεῖς τῶν κόχλων).» Restituenda igitur forma ἐπίθημα quum Philonis et Pausaniæ tum Hippocratis locis citatis, ap. quem est p. 469, 47, coll. Erotiano p. 146, Aret. p. 76, 108, 110, 122, 130, 131, 132, ubi de medicamentis dicitur, de qua signif. v. in Ἐπίθεμα, et ubi de Operculo, p. 83. Nec Diodoro altera est relinquenda, qui legitima de cuspide hastæ utitur 5, 30. De tegumento porci immolandi ἐπίθημα esse videtur in inscr. Halicarn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 456, n. 2663. L. D.]

[Ἐπιθηματικὸς, ἡ, ὸν, unde τέχνη ἐπ., eadem quæ ἐπιθηματουργία, Poll. 7, 208.]

[Ἐπιθηματουργία, ἡ, Operculorum fabricatio. Plato Polit. p. 280, D. Poll. 7, 208.]

Ἐπιθηματῶ, Operculo [immo Operculor]. Bud. ex [Anticlide ap.] Athen. [11, p. 473, C]: Καδίσκον καινὸν δίωτον ἐπιθηματοῦντα. [Ab ἐπιθηματοῦς, οῦντος, duci suspicatur Schneider.]

Ἐπιθηραρχία, ἡ, Duplaris feraria. [Legitur ap. Ælian. Tact. 22, ubi al. ἐλεφανταρχία, diciturque ut ἐπειλαρχία et ἐφιππαρχία et similia, de præfectura duorum agminum elephantorum.]

Ἐπιθήραρχος, ὁ, dici videtur de eo qui τῷ θηράρχῳ s. aliis θηράρχοις præest. In VV. LL. Qui quatuor elephantis dominatur, Duplaris ferarius, ex Gaza. A

[Ἐπιθηριόω, In bestiam transmuto. Pass. Cyrill. Hieros. Catech. p. 49, 10 : Ἐπεθηριώθη, ἐν τῇ ἐρήμῳ διέτριβεν. Hase.]

[Ἐπιθησαυριστέον, Recondendum. Clem. Al. Str. 1, p. 336 : Τίνα δὲ ἀποθετέον καὶ ἐπιθησαυριστέον εἰς αὐτήν (τὴν ψυχήν).]

Ἐπιθιγγάνω, Attingo, ἐφάπτομαι Suidæ. [Theophr. De odor. 11 : Ὅσον ἐπιθιγγάνων (succus saporem). Plut. Mor. p. 588, D; 626, A, et alibi. Greg. Nyss. vol. 1, p. 205, D; 3, 110, B. Cum dativo Theophanes Ceram. Gretseri Opp. vol. 2, p. 91, C : Ἐπιθιγγάνειν αὐτῷ τὴν Μαγδαλήνην. Perperam ex aor. HSt. fingit præs.] — Ἐπιθίγω, Attingo, pro simplici θίγω, Tango. Xenoph. Cyrop. 4 [5, 2, 16] : Καὶ πυρὸς γάρ τοι ἐπιθιγόντα [ἔστι θιγ.] οὐκ εὐθὺς καίεσθαι. [ἄ]

[Ἐπίθλᾶσις, εως, ἡ, Contusio. Oribas. p. 86, 1 ed. Cocch. : Χωρὶς ἐπιθλάσεως ὅταν ἁπλᾶ γένηται τὰ κατάγματα. L. Dind.]

[Ἐπιθλάω.] Ἐπιθλάσας Hesych. exp. συντόμως εἰπών, i. e. Qui breviter locutus est. Sed mendi suspectum est illud particip.

Ἐπιθλίβω, pro simpl. θλίβω, Premo. [Diod. 3, 14 : Σπόγγοις ἀραιοῖς κούφως ἐπιθλίβοντες. Improprie Plut. Mor. p. 782, D : Ἂν μὴ βάρος ἔχων λογισμὸς ἐπιθλίβῃ καὶ πιέζῃ τὴν ἐξουσίαν. L. D. Planudes Ovid. Met. 1, 48; 4, 25, 561. Boiss. ῑ]

[Ἐπίθλιψις, εως, ἡ, Compressio. Aret. p. 89. Weigel. Clem. Al. p. 848, 27. Hemst. Tzetz. Hist. 4, 139 : Τῇ ἐπ. τε καὶ βάρει τῷ ἐκείνων. Schol. Oribasii p. 126 ed. Mai : Πίλησιν τε καὶ ἐπίθλιψιν. L. Dind.]

[Ἐπιθνήσκω, Morior post. Ἐπιθανεῖν, Dionys. H. A. R. p. 234, 21. Hemst. Levit. 11, 32 sec. Compl., ubi alii τεθνηκότων pro ἐπιτ.]

Ἐπιθοάζω, Insideo, vel Sedeo. Eur. [Med. 1409] : Ἐπιθοάζω μαρτυρούμενος δαίμονας. [V. Ἐπιθεάζω.]

Ἐπιθολόω, Infusco, Obfusco, Perturbo, Turbidum reddo, ἐπισκοτῶ, ταράττω Hesychio Citatur ex Alex. Aphr. [Probl. 2, 37, 54, 55; pass. Cass. Probl. 75] et Luciano [Lexiph. c. 4]. In VV. LL. exp. etiam Considero; sed puto eos, qui sic interpretati sunt, deceptos esse, quippe qui pro ἐπισκοτῶ, quo verbo hoc ipsum ab Hesych. declaratur, legerint ἐπισκοπῶ. [Galen. vol. 8, p. 449, E. Hemst. Plut. Mor. p. 894, E; Greg. Nyss. vol. 1, p. 78, A; 259, C; Basil. M. vol. 3, p. 81, C; Philostr. Imag. p. 844, 1; Artemid. 4, procem. p. 309, 24. L. D. Iambl. V. P. p. 230.]

Ἐπιθορέω, Assilio, Insilio, Supersilio. [Hæc forma ab HSt. ducitur ex aoristi ἐπιθορεῖν exemplis ad seq. formam referendis, quum vel ap. recentt. rara sint præs. θορέω exempla. Ceterum divisim positi ἐπὶ... θορεῖν exx. Hom. v. in simplici.]

Ἐπιθόρνῡμαι, Ineo, ea signif., qua mas inire feminam dicitur. Lucian. [Amor. c. 22] : Ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος, Taurus armenti ductor vaccas init, Bud. Et ἐπιθορνύμεναι ap. Hesych. σπερμαίνουσαι καὶ ζωογονοῦσαι. [Philostr. V. Ap. 5, 29, p. 212 : Ἐπιθόρνυται ταῖς γεγραμμέναις· Imag. 2, p. 813.] Ἐπιθόρομαι, Insilio, VV. LL. [Nulla est talis forma.] B

[Ἐπιθορόω, Semine impleo. Clem. Al. Pæd. p. 222 : Οὐδὲ τοῖς λαγνιστοτάτοις τῶν ζώων συγκεχώρηκεν ἡ φύσις τὸν τῆς περιττώσεως πόρον ἐπιθοροῦν.]

Ἐπιθορῠβέω, Adstrepo, Secundo rumore adstrepo, Admurmuro, Bud., afferens ex Xen. Hell. [1, 7, 13] : Ἐπεθορύβησε πάλιν ὁ ὄχλος· et [2, 3, 50] : Καὶ ἡ βουλὴ [δῆλη] ἐγένετο εὐμενῶς ἐπιθορυβήσασα, ubi de Critia loquitur. [Ib. 6, 5, 37. Dionys. A. R. 6, 39, 83.] V. Θορυβέω. [Aliter Greg. Nyss. vol. 2, p. 196, D : Ἐν τῇ ἀταξίᾳ τῶν ἐπιθορυβούντων διὰ τὸν θρῆνον. Et diversa constr. 200, B : Τὸ πλῆθος ἐπεθορύβει ταῖς οἰμωγαῖς τὴν ψαλμῳδίαν. L. Dind.]

Ἐπιθράνιον, τὸ, Navis pars, Hesych.

[Ἐπιθράσσω, s. Ἐπιθράττω, Pungo. Ἐπιτράξαι, Hesychio ἐπινύξαι. Scrib. ἐπιθρᾶξαι. Ap. Poll. 1, 246, inter verba de evellendis spinis usurpanda ponitur ἐπιθράττειν.]

Ἐπιθραύω, Effringo, Epigr. [Confringo. Apollonid. Smyrn. Anth. Pal. 6, 105, 4 : Τρύφος ἄρτου αὖον ἐπιθραύσας. Psell. Opusc. p. 151, 17 suæ ed. citat Boiss.] C

[Ἐπίθρεπτος, ὁ, ἡ. « Ἐπ. σὰρξ, Caro bene habita, bene nutrita et aucta, Carnis uberior moles. Hippocr. p. 106, D : Σάρκα ἐπ. ἔχειν πρεσβυτικῇ πονηρόν. » Foes. OEcon.]

Ἐπιθρηνέω, q. d. Allamentor. Ἐπιθρηνέομαι, Flebiliter succlamo, VV. LL. [Plut. Mor. p. 123, C : Τὸ ἐπιθρηνεῖν. L. Dind. Πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει, Xenoph. Eph. 3, p. 54, 13. Hemst. Schol. Luciani D. deor. 14 fin., ubi ἐπιθρήνοντα : sed velim -νοῦντα. Boiss. Dativo jungit Greg. Nyss. vol. 2, p. 258, A : Ἢ τοὺς Νειλῴους κροκοδείλους μιμῇ, οὓς φασι ταῖς κεφαλαῖς ἐπιθρηνεῖν τῶν ἀνθρώπων ὧν ἔφαγον· vol. 3, p. 525, C. L. Dindorf.]

[Ἐπιθρήνησις, εως, ἡ, Lamentatio. Plutarch. Mor. p. 611, A.]

[Ἐπιθρήνητος, ὁ, ἡ, Lamentandus, Lamentabilis. Hesych. : Περίσφατα, τὰ ἐπιθρήνητα.]

[Ἐπιθρίαμβος, ut a θρίαμβος ductum memorat Suidas v. Θρίαμβος p. 1915, A. In Lex. Seg. Bachm. An. vol. 1, p. 257, 24, ἐπι.....]

[Ἐπίθριγγος, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 264. Boiss.]

[Ἐπιθριδάκια, ἑορτὴ Ἀπόλλωνος, Hesych.]

[Ἐπιθροέω, Concutio, Commoveo. Boethius Planudis 1 metr. 4, 10, ubi v. Web. Osann.]

Ἐπιθρομβόω, In grumos cogo s. coagulo in, intra, super. Nicand. Al. [364] : Ἦν δ' ἐπιθρομβωθῇ νεαλὲς γάλα τεύχεϊ γαστρὸς, pro θρομβωθῇ ἐπὶ τεύχεϊ γαστρὸς, Coaguletur et congeletur in ventre.

[Ἐπιθρυλέω, Admurmuro. Etym. M. p. 456, 40 : Ἐπιθρυλοῦντες, ἐνοχλοῦντες. Wakef. Forma vitiosa, de qua v. in simplici, Ἐπιθρυλλέω est ap. Socrat. H. E. 5, p. 298, 20 : Περιττολογοῦσιν οἱ τὴν ἐν Νικαίᾳ σύνοδον παρατρέψαι τὸ πάσχα ἐπιθρυλλήσαντες, et Greg. Nyss. vol. 1, p. 250, D : Πῶς δέ τις ἐπιθρυλλήσει τὴν ἀσωτίαν τῷ ἀνακεχωρημένῳ. Ubi est i. q. Affinget. Conf. vol. 2, p. 473, B; 475, B; 490, B. Passivo sic vol. 2, p. 336, B : Τί ἔτι ἐπιθρυλλεῖται τῷ ἐπὶ πάντων θεῷ ἡ τοῦ πατρὸς κλῆσις; 621, B; 676, C.]

[Ἐπιθρύπτω, Frango. Proprie, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 367, A : Διὰ τῆς δικέλλης ἐπιθρύπτει (agricola) τὴν βῶλον. Figurate, ut sit Enervo, Philostr. V. Ap. 1, 37, p. 46 : Τίς δὲ οὕτω λιμὸς ἐπιθρύψει τὰ σπλάγχνα;] Ἐπιθρύπτομαι, Orno, Polio, VV. LL. Sed hujus signif. exemplum desidero. [V. Προσεπιθρύπτομαι. Hemst. Aristæn. 1, 28 : Ὡς ἄγαν ἐπιθρυπτομένη τὴν λαμπρὰν ἑαυτῆς ἡμαύρωσε χάριν. Plut. Dion. c. 17 : Οὐδὲν ἐν τῇ διαίτῃ σόλοικον ἐπιδεικνύμενος οὐδὲ τυραννικὸν οὐδ' ἐπιτεθρυμμένον.]

Ἐπιθρώσκω, Insilio. Hom. Il. Δ, [177] : Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. [De avibus ead. constr. Apoll. Rh. 4, 603. Maximus Καταρχ. 175 : Διδύμοισιν ἐπιθρώσκουσα Σελήνη. Cum genit. Il. Θ, 515, Eurip. Rhes. 100.] ‖ Subsulto, Subsultim progredior, Il. E, [772] : Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. Hesiod. [Sc. 438] : Μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλίνδεται. [Orph. Arg. 487 : Αἶψα δ' ἐπιθρώσκουσα θέεν πολυηγόρος Ἀργώ· 897 : Ἐν δ' ἄρα ταῖσι τεῖχος ἐπιθρώσκει, ubi dicitur, ut 1264 : Πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀπορρὼξ δισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκουσα βιᾶται πόντον ἔσω.] D

Ἐπιθυίω, vel Ἐπιθύω, quod vide.

Ἐπιθυλλίς. V. Γήθυον s. Γήτειον.

[Ἐπίθῡμα, τὸ, Hostia. V. Ἐπανάρρυμα. Creuzer. Ἐπιθύματα ἅγια Hesych. in Ἱεράθυτα. Hemst.]

[Ἐπιθυμαίνω, var. lect. Theocr. 14, 33. Wakef.]

Ἐπιθῡμέω, Cupio, Concupisco, Desidero. [Absolute Thuc. 6, 92 : Διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν. Plato Protag. p. 313, D : Τῷ ἀεὶ ἐπιθυμοῦντι. Marcus Cæs. inter Epp. Frontonis p. 36, 10 : Οὐκ ἐπιθυμεῖ μᾶλλον, ἀλλὰ ἰταμώτερον. Galat. 5, 17 : Ἡ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος, Adversus spiritum.] Dicitur ἐπιθυμῶ τούτου, ποιεῖν τοῦτο. Cic. ἐπιθυμεῖν cum gen. vertit Concupiscere, Lex. Cic. [Cum genit. rei vel personæ Æsch. Ag. 216, Aristoph. Ran. 62, et sæpe Thucyd., Xenoph., Plato, et alii omnes.] Isocr. : Καὶ λαμβάνειν ὧν ἂν ἐπιθυμῶσι. Et cum adverbio ἀδίκως apud Demosth. : Οὐ τῶν δημοσίων ἀδίκως ἐπιθυμοῦντα. [Τὸ ἐπιθυμοῦν, Cupiditas, Thuc. 6, 24 : Τὸ ἐπ. τοῦ πλοῦ οὐκ ἐξηρέθη-

σαν.] Cum infin. autem, et quidem cum ejus aor. sæpe Plato [Reip. 4, p. 432, E], ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, Xen. ἰδεῖν, μαθεῖν. Sic ἐπ. διελθεῖν, Isocr. [Thuc. 3, 84 : Ἐπιθυμοῦντες τὰ τῶν πέλας ἔχειν. Sequente ἢ Xenoph. Cyrop. 1, 4, 3 sec. quorundam librorum scripturam : Ὥστ' ἐπεθύμει ἄν τις ἔτι πλείω ἀκούειν αὐτοῦ ἢ σιωπῶντι παρεῖναι, ubi alii ἐπιθυμίαν τις εἶχεν.] Sed addo signif. peculiarem cum gen. personæ, sc. pro Amatoria cupidine, ut ita loquar : Lys. [p. 96, 24] : Ἐπεθύμησα τοῦ μειρακίου. Sic quidam ap. Athen., ἐπιθυμεῖν κόρης. [Xen. An. 4, 1, 14 : Παιδὸς ἐπιθυμήσας ἢ γυναικὸς τῶν εὐπρεπῶν· Ages. 11, 10 : Τῶν καλῶν σωμάτων ἐπιθυμῶν. De bestiis Dio Chrys. vol. 1, p. 503 : Οἱ ὄνοι οὐκ ἐπιθυμοῦσιν ἵππων. L. D. Ἐπιτεθυμημένος αὐτῆς, Ælian. Ep. 1, modo lectio sit proba. Pass. Plato Phil. p. 35, D : Τὴν ἐπάγουσαν ἐπὶ τὰ ἐπιθυμούμενα μνήμην. (Gregor. Nyss. vol. 1, p. 804, D : Ἐντὸς τῶν ἐπιθυμουμένων γενέσθαι.) || Accusativum adjungit Menand. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 605, D; genitivum in pari locutione p. 806, A. Hemst. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 798, A : Ἐν ἑαυτῷ βλέπων ὃ ἐπεθύμησεν· vol. 2, p. 58, B : Οὐκ ἂν τοῦτο ἐπιθυμήσας. Symmach. Job. 20, 20. Clemens Al. Strom. 1, p. 412; 7, p. 846. Achmes Onir. c. 157, p. 128; 229, p. 202. Aliter Numer. 11, 4 : Ἐπεθύμησεν ἐπιθυμίαν. L. D. Chilo ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 111 : Μὴ ἐπιθύμει ἀδύνατα.]

Ἐπιθύμημα, τὸ, et Ἐπιθύμησις, εως, ἡ, Cupiditas, Desiderium. Affertur autem [a Poll. 2, 231] illud ex Plat. [Leg. 3, p. 687, C; 6, 782, A]; invenitur etiam ap. Plut. [Mor. p. 1117, B, Hippocr. p. 2, 44, 50, Xen. Hier. 4, 7. De re desiderata id. ib. 1, 23 : Ἄλλο τι οὖν οἴει ταῦτα τὰ ἐδέσματα εἶναι ἢ ... ἀσθενούσης τρυφῇ ψυχῆς ἐπιθυμήματα;] at hoc ex Isæo [p. 26, 44], itemque ex Aristot. Eth. 1 : sed rarus est alioqui utriusque usus.

[Ἐπιθυμήτειρα, ἡ, Quæ desiderat, Cupida. Callim. H. Dian. 237 : Ἀμαζονίδες, πολέμου ἐπιθ.]

Ἐπιθυμητὴς, ὁ, q. d. Desiderator, i. e. Qui tenetur desiderio rei alicujus, Cupidus, Studiosus. [Ambitiosus, Concupiscens, Gl.] Xenoph. [Comm. 1, 2, 60] : Πολλοὺς ἐπιθυμητὰς καὶ ἀστοὺς καὶ ξένους λαβών· Apol. [28], ἐπ. αὐτοῦ, Studiosus ejus. A Suida ἐπιθυμηταὶ exp. etiam πρόθυμοι, in quodam l., quem ap. eum v. [Ἐπιθυμητὴς νεωτέρων ἔργων Herodot. 7, 6. Ἐπιθυμητής τε καὶ ἐραστὴς τοῦ πολίτην γενέσθαι τέλεον Plat. Leg. 1, p. 643, E, et alibi sæpe. Ἐπιθυμητὴς κακῶν 1 Ad Cor. 10, 6. Andocid. p. 29, 31. Hemst. Greg. Nyss. vol. 1, p. 42, B : Ὁ ἐπ. τῶν ὑπὲρ λόγον. L. D.]

Ἐπιθυμητικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Desiderativus, Ad desiderandum s. concupiscendum propensus, Insitam concupiscendi facultatem, propensionem quandam ad concupiscendum habens. Nam et ita verti posse existimo : quum alioqui non ignorem, ap. Aristot. Eth. 1, [13] ἐπιθυμητικὸν exponi Impellens ad concupiscendum. Lex. Cic. [Voluptarius, Gl. Plato Reip. 4, p. 440, C : Ὥστε μὴ τρία, ἀλλὰ δύο εἴδη εἶναι ἐν ψυχῇ, λογιστικὸν καὶ ἐπιθυμητικόν. Conf. ib. 439, E. Wyttenb. ad Plut. De sera num. vind. p. 104, 123. Plut. Mor. p. 429, E : Ἐν ἡμῖν αὐτοῖς αἰσθήσεις πέντε καὶ μέρη ψυχῆς, φυσικὸν, αἰσθητικὸν, ἐπιθυμητικὸν, θυμοειδὲς, λογιστικόν· conf. 898, E; 1007, E. Perperam in Actis SS. Mart. vol. 3, p. 13, C, 75, et ap. Eust. Op. p. 226, 94, ἐπιθυμικόν. L. Dind.]

Ἐπιθυμητικῶς, cum verbo ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, Cupio, Poll. [2, 231; 5, 165. Plat. Phæd. p. 108, A, Reip. 7, p. 516, D, cum genit. Cum præp. πρὸς, ut infra ἐπιθυμία, Greg. Nyss. vol. 1, p. 790, C : Οὐδὲ γάρ ἐστι δυνατὸν πρὸς τὸ μὴ φαινόμενον ἐπ. ἔχειν· 2, 847, D; vol. 3, p. 146, D. Vel διατεθῆναι ib. 634, E. L. D. Diog. L. 8, 1, 18 : Μὴ ἐπ. ἔχειν τοῦ ζῆν. Philoth. Cpol. In tert. jej. p. 279, D Grets. : Τὸ ἐπ. καὶ τὸ ἑτοίμως διακεῖσθαι πρὸς πάντα κίνδυνον. Vita S. Nili jun. p. 90, 29 : Ζητήσεθε ἐπ. τοῦ ... Basil. t. 2, p. 485, B : Ταύτης ἐπ. φροντίζειν. Hase.]

Ἐπιθυμητὸς, ἡ, ὸν, Desiderabilis, Qui ejusmodi est ut desideretur. Ap. Aristot. Eth. 3, 10, ἐπιθυμητὰ redditur Quæ desiderari solent. [Gregor. Nyss. vol. 1, p. 42, C : Τοῦτο ἐπιθυμητὸν αὐτῷ προδεικνύντος· 169, B : Τὸ τῇ φύσει καλὸν ἐπιθύμητὸν εἰς μετουσίαν πάντως ἐστὶ τοῖς γινώσκουσι· 394, C, D; 482, D; 790, B. Fem. ἐπιθυμητὴν p. 537, C. Τὰ σκεύη τὰ ἐπιθυμητὰ, Vasa pretiosa, Maccab. 1, 1, 21. L. Dind.]

[Ἐπιθύμητος, ὁ, Epithymetus, n. viri in inscr. ap. Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 68, ubi deest littera E. Eodem fortasse pertinuit Επιθ.... ib. tab. 71. L. D.]

[Ἐπιθυμητῶς, adv. ab ἐπιθυμητὸς, Etym. M. p. 148, 7. Wakef.]

Ἐπιθυμία, ἡ, Cupiditas, Desiderium; nam θυμὸς, Animus, deditus est ei rei, cujus nos invadit cupiditas : ut contra ἀποθύμιον dicitur Id quod non cupit θυμὸς, sed a quo potius abhorret. Quæ quidem addo, ut hujus signif. originem ostendam. [Ἐπιθυμίαι, Ambitiones, Gl.] Plato Cratylo [p. 419, C] : Οὐδ' ἐπιθυμία χαλεπόν· τῇ γὰρ ἐπὶ θυμὸν ἰούσῃ δυνάμει δῆλον ὅτι τοῦτο ἐκλήθη τὸ ὄνομα. Cum gen., ut ὀργὴ, ἐπιθυμία τιμωρίας ap. Stoicos : quod Cic. vertit, Ira, Libido puniendi. Ap. Xen. Mem. 1, [3, 5], ἐπ. τοῦ σίτου, Cupiditas s. Aviditas cibi; quod idem Cic. interpr. uno verbo Fames. [Thuc. 2, 52 : Τοῦ ὕδατος ἐπιθυμία· 7, 84 : Τοῦ πιεῖν ἐπιθυμία· 6, 33 : Σικελίας ἐπιθυμία· 24 : Διὰ τὴν ἄγαν τῶν πλειόνων ἐπιθυμίαν. Idemque notabili structura 5, 15 : Ἐπιθυμία τῶν ἀνδρῶν τῶν ἐκ τῆς νήσου κομίσασθαι. Cum infinit. sine artic. Xen. Cyrop. 1, 4, 3 : Ἐπιθυμίαν εἶχεν ἔτι πλείω ἀκούειν· Cyneg. 1, 8. Aret. p. 22 : Ἐπιθυμίη πολλὸν ἐκχέαι. Dio Cass. 41, 59. Cum præpos. πρὸς Xen. Reip. Lac. 2, 15 : Ταῖς πρὸς τοὺς παῖδας ἐπιθυμίαις. Polyb. 3, 63, 6, Gregor. Nyss. vol. 1, p. 98, A, 239, C, 240, A, et alibi sæpe. Idem cum præpos. περὶ vol. 3, p. 138, B : Τῇ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιθυμίᾳ· et ib. 561, A.] Dicitur ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαί τινος, pro Desiderio teneri rei alicujus, Cupere rem aliquam. Plato Epist. 7, [p. 338, B] : Θαυμαστῶς φιλοσοφίας ἐν ἐπ. γίγνεσθαι. [Dio Cass. 42, 4 : Ἐν πολλῇ ἐπ. εἶναι θᾶσσον αὐτὸν ἰδεῖν.] Dicitur etiam δι' ἐπιθυμίας εἶναί σοι θεάσασθαί με, ab Apoll. Epist., pro Te cupere videre me. At ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν, Thuc. [4, 81]; ἐπ. ἐμβάλλειν, Xen. [Cyrop. 1, 1, 5], sequente gen., est Cupiditatem s. Desiderium afferre, Cupidum reddere (alicujus rei). [Ἐμπλῆσαι, Gregor. Nyss. vol. 3, p. 591, D; πληροῦν, vol. 1, p. 197, E; 657, A, schol. Apoll. Rh. 4, 428; στῆσαι Greg. vol. 1, p. 238, B. Et constructione notanda p. 593, B : Οὐδέποτε περὶ τῶν ἐγνωσμένων ἡ τοῦ ἀνιόντος ἐπιθ. ἵσταται. Et ibid. p. 649, C : Τῆς τῶν ἀνωτέρων αὐτὸν ἐπιθυμίας ἵστησιν. Artemidor. 1, 66, p. 93, 22 : Οὐδὲν τῶν κατ' ἐπιθυμίαν πρᾶξαι.] Et plur., Ἐπιθυμίαις μείζοσι χρῆσθαι, Thuc. [6, 15], Majorum rerum desiderio teneri, Majora concupiscere. Ap. Isocr. [p. 82, C], συναγορεύειν ταῖς ἐπιθυμίαις τινός. || Interdum etiam ἐπιθυμίαι sine adjectione, Cupiditates, Cupiditates effrænatæ : ut ἐπ. φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι etc. ap. Epictet., Cupiditates naturales et necessariæ, Cic. Ab Eod. ἐπιθυμία redditur Cupiditas effrænata, Libido. Lex. Cic. [Sic Thuc. 6, 13 : Μηδὲ ... δυσέρωτας εἶναι τῶν ἀπόντων, γνόντας ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦνται, προνοίᾳ δὲ πλεῖστα. Et plur. 15, loco supra cit. || Res desiderata. Pittacus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 112 : Ἥδιστον τὸ ἐπιθυμίας τυχεῖν. Secundi Sent. p. 639 : Θάνατος ταλαιπωρούντων ἐπιθυμία. Achmes Onir. c. 162, p. 139, 4 : Τὰς ἐπιθυμίας αὐτοῦ πάσας ἐν τῷ πολέμῳ καὶ λοιποῖς εὑρήσει. L. D. Athen. 7, p. 295, A : Ἀδικίᾳ κτήσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν.]

Ἐπιθυμίαμα, τὸ, Suffimentum, Quod ad suffiendum adoletur, Soph. [OEd. T. 913. ῠῐᾶ L. D. Galen. vol. 14, p. 402, 5. Hase.]

[Ἐπιθυμιατρος, ὁ, Suffitor. Inscr. Ephesi reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 612, n. 2983 : Ὀνήσιμος ἐπ. L. D.]

Ἐπιθῡμῐάω, Suffio, Odoramenta adoleo s. accendo. Plut. Alex. [c. 25], de Leonide, qui ad Alexandrum in sacrificio quodam solemni, Ἐπιδραξάμενον ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ καθαγίσαντα τοῦ θυμιάματος, Ὅταν (dixit) τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσῃς, Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμιάσεις. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 482, 6 : Τὸ σύμπαν πλῆθος θύει τε καὶ ἐπιθυμιᾷ. Cum accus. Plut. Mor. p. 397, A. Ἐπιθυμιᾷ κασσίαν Artemid. 4, 2, p. 318, 9. Cum dat. Plut. Mor. p. 372, C : Τριχῶς ἐπιθυμιῶσι τῷ ἡλίῳ.]

[Ἐπιθυμικὸς pro ἐπιθυμητικὸς legitur in Ms. (Giesensi) Justini M. Coh. p. 7, D. Maius. V. Ἐπιθυμητικός.]

[Ἐπιθύμιος, ὁ, Cupidus. Manetho 4, 565 : Ὀθνείων κτεάνων ἐπ. ῡῐ L. D. Vita Bacchi jun. p. 70, 17 : Τὸ αὐτοῦ οὐκ ἐπλήρου ἐπιθύμιον, Desiderium. Hase.]

[Ἐπιθῡμίς, Thymus. Diosc. 3, 38. Boiss.]

[Ἐπιθῡμίς, ίδος, ἡ, Corona. Hesych. : Ἐπιθυμίδες, τὰ παντοδαπὰ στεφανώματα. V. HSt. in Ὑποθυμίς.]

Ἐπιθῡμόδειπνος, ὁ, Cœnarum appetens s. cupidus : quo nom. vocabatur Qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non renuebat, sed tardius adveniebat : v. Τρεχέδειπνος. [Plut. Mor. p. 726, A.]

[Ἐπίθῡμον, τὸ, Epithymum, qui est flos e thymo, ut ait Plin. N. H. 26, 8, 35, s. Diosc. 4, 179 : Ἐπ. θύμου ἐστὶν ἄνθος. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 130, 9 : Καθαίρειν αὐτοὺς χρὴ διὰ ἐπιθήμου (l. ἐπιθύμου)· vol. 2, p. 86, 2; Artemid. 1, 72, p. 108, 22; Rufus p. 21, 42 Matth. L. D. Galen. vol. 6, p. 414, 3; [illegible], p. 760, 8; 19, p. 711, 5, 7 et 11. Id. ib. p. 710, 9 : Ἐπιθύμῳ καὶ ἁλόῃ· et vol. 14, p. 223, 4 : Τὸ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς ἐπίθ. Hase.]

Ἐπιθύνω, ἐπανορθοῦμαι [Erigo, Dirigo] Suidæ. [Soph. Ph. 1059 : Ἐπιθύνειν χερί (τόξον). Apollon. Rh. 3, 1325 : Ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην. Oppian. Cyn. 1, 137 : Ὅθ' ἑωθινὸν ἀγροιῶται ἱστοβοῆος ἔνερθεν ὑπ' εὐποίητον ἐχέτλην γειοτόμου δαμάλῃσιν ἐπιθύνουσιν ἄροτρον. V. Ἐπιθύω. ῑῡ L. Dind.]

[Ἐπιθύραιος, ὁ, ἡ, Qui ad portam est, Promptus. Chrysost. Cat. in Ps. t. 1, p. 73, 45 : Θυσίαν, ἐπιθύραιον τὸν καρπὸν ἔχουσαν. Hase].

[Ἐπιθυρίζω vitium scripturæ pro ἐπιψιθυρίζω, q. v.]

[Ἐπιθυσιάω. Sophron ab Etym. M. v. Θαυμάζω, p. 443, 53 cit. : Φέρε τὸ θαύμακτρον καὶπιθυσιῶμες.]

Ἐπιθύω, Super s. Post alium sacrifico [Æsch. Ag. 1504 : Τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας. Per tmesin Eur. Or. 562 : Τοῦτον κατέκτειν', ἐπὶ δ' ἔθυσα μητέρα] : simpl. Sacrifico, Immolo [Gl.]. Epigr. [Theodorid. Anth. Pal. 6, 155, 3] : Αἰχμητὰν δ' ἐπέθυσεν ἀλέκτορα. Et voce med. ap. Plut. Galba [c. 14] : Νέρωνι Γάλβαν ἐπιθυσώμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus. [Immolandi significatione, ut in l. Anthol., Aristoph. Pl. 1116 : Οὐ ψαιστὸν οὐχ ἱερεῖον οὐκ ἄλλ' οὐδεὲν ἡμῖν ἐπιθύει τοῖς θεοῖς. Dionys. A. R. 1, 40 : Ὁ βωμὸς ἐφ' οὗ τὰς δεκάτας ἐπέθυσεν Ἡρακλῆς. Conf. ib. c. 23. De thure adolendo dictum illustravit Wessel. ad Diod. 12, 11; 18, 60; Exc. p. 525, 59. Ita sæpius in V. T.]

Ἐπιθύω, vel Ἐπιθυίω, Impetu feror in aliquem, ὥρμημαι, Hesych. Hom. Il. Σ, [174] : Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν Τρῶες ἐπιθύουσι, Recto ac præpropero cursu feruntur : ἐπ' εὐθείας ὁρμῶσι, schol. [Od. Π, 297 : Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἕλοίμεθα· H. Merc. 475 : Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τοι θυμὸς ἐπιθύει κιθαρίζειν.] Ap. Apoll. Arg. 2, [1154] : Ἐπιθύεις δεδαῆσθαι, schol. esse dicit ἐπιθυμεῖς, Desideras, Cupis. [1, 1238 : Κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα. Et 3, 354.] Ἐπιτεθυμένος, Qui furibundo impetu fertur. Plato Phædro [p. 230, A] : Εἴτε τι θηρίον ὢν τυγχάνω, Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμένον [-θυμμένον, ab ἐπιτύφω, quod v.], εἴτε ἡμερώτερόν τε καὶ ἁπλούστερον ζῷον, θείας τινὸς καὶ ἀτύφου μοίρας φύσει μετέχον, ubi opp. ἥμερον et ἐπιτεθυμένον, sicut ἁπλοῦν et πολύπλοκον. Ardentius et furiosius, Ficin. [Aut librariorum aut poetæ culpa legitur ap. Maneth. 2, 340 : Οἷσί τ' ἐπιθύνωσ' ἔργοις, πάντ' ἐκτελέουσιν ἧσιν ἐπιφροσύνῃσιν, pro ἐπιθύωσι. ῑῡ L. D.]

Ἐπιθωρακίδιον, τὸ, Vestis quæ thoraci superinduitur, Sagum militare, quod loricæ superinduitur. [Plut. Artox. c. 11 : Ἐπιθωρακίδια φοινικᾶ. Ita cod. Olim περιθ. ᾱῖῐ L. Dindorf.]

Ἐπιθωρᾱκίζω, Insuper lorico; simpl. Lorico. Xen. Cyrop. 3, [3, 27] : Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δ' ἐπισάξαι, ἔργον δ' ἐπιθωρακίσασθαι. Super thoracem aliquid induo, VV. LL.; quo sensu accipitur v. ἐπιθωρακίδιον. [Gl. : Ἐπιθωρακίζομαι, Loricor.]

Ἐπιθωρήσσω, Thorace s. Lorica munio adversus aliquem, i. q. ἐπιθωρακίζω in prosa. Ἐπιθωρήσσομαι, Armor adversus quempiam, Apoll. [Rh. 1, 42.]

[Ἐπιθωτάζω. V. Ἐπιτωθάζω.]

Ἐπιθωΰσσω, Acclamo vel Inclamo, aut Vociferando incito. Ex Eur. [Iph. T. 1127] affertur, Ἐπιθωΰξει κώπαις συρίζων ὁ κάλαμος οὐρείου Πανὸς, pro Sonabit ad remos. Inclamando hortor, Hesychio ἐπικελεύομαι. [Æsch. Pr. 73 : Ἦ μὴν κελεύσω κἀπιθωΰξω γε πρός· 277 : Οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας τοῦτο. Synes. p. 321, C : Εὐχαῖς σκύλακας ἐπιθωΰσσων. Eust. Opusc. p. 356, 32 : Ἐπεγεῖραι τὸν πτῶκα, ἐπιθωΰξαντά τι θηρατικὸν καὶ γενναῖον. || Forma Ἐπιθωΰζω uti videtur Nicet. Chon. p. 336, A : Εἶχεν ὄρνιθα, καὶ ἐξιοῦσα πρὸς θήραν ἐπέκλωζέ τε καὶ ἐπεθώϋζε.]

Ἐπιΐδμων, ονος, ὁ, ἡ, pro ἴδμων, Peritus, Gnarus. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 6, 175, 1 : Τὸν κύνα τὸν πάσης] ἐπιΐδμονα θήρης. [Supra Ἐπίδμων.]

[Ἐπιερεὺς, έως, ὁ, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 440, n. 381 : Τιβέριον Κλαύδιον ... τὸν ἐπιιερέα Δηλίου Ἀπόλλωνος, Bœckhio p. 912 videtur esse sacerdos ab Atheniensibus Delio sacerdoti additus, et dici ut ἐπιδημιουργός. L. Dindorf.]

[Ἐπιερουργέω. Gl. : Ἐπιερουργεῖ, Epigetur. Pro quo Vulc. Epuletur. Angl.]

[Ἐπιίημι. V. Ἐφίημι.]

[Ἐπιίζομαι. V. Ἐφίζομαι.]

Ἐπιΐστωρ, ορος, ὁ, ἡ, ejusd. signif. [cujus est ἵστωρ, Sciens, Peritus], ut ἐπιΐστορα νηῶν, Apoll. Arg. 2, [872], Navium peritum, i. e. Rei navalis. [Τεῶν μύθων ἐπ. id. 4, 89, πόντου 1558. Absolute 4, 16 : Τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιίστορας, Conscias. Hom. Od. Φ, 26 : Φῶθ' Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων. Pallad. Anth. Pal. 11, 371 : Μή με κάλει δίσκων ἐπιίστορα. Euclid. App. 26, 7 : Γεωμετρίης ἐπιίστορ. Hesych. : Ἐπιείστορε, ἐπιμάρτυρας, δυϊκῶς ἡ λέξις, ex Il. Σ, 501, ut videtur, ubi ἐπὶ ἵστορι. V. Jens. In prosa Greg. Nyss. vol. 1, p. 101, C : Καθώς φασιν οἱ τῆς Ἑβραίων φωνῆς ἐπίστορες· vol. 2, p. 784, D; vol. 3, p. 20, C, et ubi male ἐπίστορες, 93, A. Quod non defenditur Homerico ἐπίστωρ, quod v. L. Dindorf.]

Ἐπικαγχάζω, ut, Τούτοις τοῖς λόγοις ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις, Quum ad hæc verba cachinum sustulissent. Ἐπικαγχάζων, ἐπιγελῶν, Hesych. [Ἀσέμνως γελᾶν Favorinus. Sine interpret. Suidas. L. D. Ἐπικακχάζω (sic) Vita S. Abercii inedita. Boiss. Jo. Chrys. t. 5, p. 998, 7; Greg. Nyss. t. 3, p. 147, A. Id. t. 2, p. 997, D : Ὑφ' ἡδονῆς τῷ ἐκ τῆς ἀπάτης αὐτοῖς προσγενομένῳ κέρδει ἐπικαγχάζων, Præ gaudio cachinnans ob lucrum. Const. Acrop. Or. in S. Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 751, 8 : Ἄτακτά πως ἐπικαγχάζειν, ὡς ἀποκρουνίζειν καὶ δάκρυα. Hase.]

[Ἐπικαγχᾰλάω, et forma epica Ἐπικαγχαλόω, Gaudeo, Superbio aliqua re. Quint. 1, 161 : Τῷ (securi) ἐπικαγχαλόωσα τάχ' ἤλυθεν ἔκτοθι πύργων· 2, 374 : Κύνες δ' ἐπικαγχαλόωσι πυκνὸν ὑλακτιόωντες· 8, 210, 409.]

[Ἐπικαγχάστρια, ἡ, Quæ ridet vel irridet. Zonar. p. 802, Lex. ap. Albert. ad Hesych. v. Ἐπικαγχάζω, et Favor. : Ἐπ., ἀντὶ τοῦ εἰωθυῖα γελᾶν, ἢ ἡ γελάστρια. Iisdem vv. Aristophanis schol. Rav. interpretatur voc. ἐπικοκκάστρια, quod v. Inter idem et ἐπικαγχάστρια et ἐπικαχάστρια variant libri Suidæ locum Aristoph. citantis v. Ἠχώ. L. Dind.]

Ἐπικᾰθαίρω, Perpurgo, Abstergo. [Hippocr. Judic. 3. Rufus p. 286 ed. Matth. : Τῷ δὲ μὴ ἱκανῶς καθαρθέντι αἱ ἁλουσίαι συμφορώτερον· ἐπικαθαίρονται γὰρ νύκτωρ. Pro ἀποκ. legebatur Theophr. C. Pl. 1, 17, 10. L. D. Galen. vol. 19, p. 525, 6. Theod. Stud. p. 132, C Grets. : Καὶ τὸν ἡγνισμένον ἐπικαθαίρουσα, Etiam puriorem reddens. Hase.]

[Ἐπικᾰθᾰρίζω, idem. Basil. M. Ep. 54, vol. 3, p. 149, A : Ἐπικαθαρίσατε τὴν ἐκκλησίαν, τοὺς ἀναξίους αὐτῆς ἀπελάσαντες.]

[Ἐπικάθαρσις, ἡ, Perpurgatio. Clem. Al. Pædag. 1, 6, 50 : Ἐπικάθαρσιν παραλαμβανόμενον (lac). Hase.]

Ἐπικαθέζομαι, Consido. Aristoph. Pl. [185] : Κρατοῦσι γὰρ κἀν τοῖς πολέμοις ἑκαστότε ἐφ' οἷς ἂν οὗτος ἐπικαθέζηται μόνος [μόνον. Hoc l. vero ἐπικαθέζηται est conj. aor. a præs. ἐπικαθίζω. Præsenti, de quo v. in Ἐνέζομαι, utitur schol. Rav. Aristoph. Nub. 765 : Ζωϋφίου, ὃ τοῖς ἄνθεσιν ἐπικαθέζεται. Imperf., ut videtur, scriptor Vitæ Sophoclis in fine : Φησὶν Ἀριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθέζετο τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ (Soph.), siquidem hæc detorta sunt ex l. Eupolidis in Ἐπικαθίζω citando. Figurate Joseph. A. J. 8, 3, 5 : Ὥστ' αὐτοῖς (τοῖς μόσχοις) ἐπικαθέζεσθαι τὸ ἡμισφαίριον, Incumbere. Hero Belop. p. 127, D. || Recentioris usus est aor.

forma pass., cujus partic. ἐπικαθεσθεὶς est ap. Artemid. 2, 20, opt. ἐπικαθεσθείη Geopon. 6, 18.]

[Ἐπικαθέλκω, Detraho. Tatian. Contra Græc. p. 158, D: Κόσμος γὰρ ἡμᾶς ἐπικαθέλκει. Hase.]

[Ἐπικάθετον, τὸ, Perpendiculare, Gl.]

Ἐπικαθεύδω, Indormio: cum dat. ap. Lucian. [Adv. ind. c. 4.] Redditur etiam Incubo. [Aristot. H. A. 5, 9: Ἡ αἴθυια ... ἐπικαθεύδει (ovis). Greg. Nyss. vol. 1, p. 722, D: Πολλοῖς ἐπικαθευδῆσαι ταλάντοις. L. D. Idem restituo Philostr. V. Soph. 4, 1, p. 568, 23: Τὰς πλείους τῶν νυκτῶν ἐς τὸ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ὑπεκάθευδεν. Hemst.]

[Ἐπικαθηλόω, Affigo. Apollodor. Poliorc. p. 17 fin.: Ἧλοι ἐπικαθηλούσθωσαν τοῖς παρορθίοις ξύλοις. L. Dind.]

Ἐπικάθημαι, Insideo, [Supersedeo, add. Gl.] aut etiam simpl. Sedeo: ut ap. Demosth. [p. 1189, 20]: Ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, Qui in mensa sedet, Institor mensæ. [Conf. p. 946, 13; 1193 fin. Aristoph. Ran. 1046: Ἀλλ' ἐπὶ σοί τοι καὶ τοῖς σοῖσιν πολλὴ πολλοῦ 'πικαθῆτο (Venus. Et ead. construct. Aristot. H. A. 9, 40: Ἐπικάθηνται ἐπὶ τοῖς κηρίοις αἱ μέλιτται)· Eq. 1093: Γλαῦξ αὐτῇ 'πικαθῆσθαι (Minervæ). Diod. 18, 34: Τὸν ἐπικαθήμενον (elephanto) Ἰνδόν. Atque sic de equitante Reg. 2, 16, 2. Et cum accusat. Appian. Syr. c. 32. De avibus quæ ovis insident Aristot. H. A. 5, 33; 9, 33. De obsidentibus Thuc. 7, 27, Plut. Lucull. c. 27. Et cum dat. pers. Appian. Mithr. c. 78.] Ap. Polyb. dicitur φόβος alicui ἐπικαθῆσθαι, in loco quem Suid. affert. [Improprie etiam Theophr. H. Pl. 3, 24, 4, ὕδωρ ἐπικαθήμενον, Aqua residua. Dionys. A. R. 1, 14: Λόφον ἐπικαθημένη (πόλις) σύμμετρον. Joseph. A. J. 8, 3, 6: Ὦμοι χειρῶν ... οἷς ἐπεκάθητο σπεῖρα.] Ἐπικατήμενος, Ion. pro ἐπικαθ., Insidens, ap. Herodot. [6, 2, ubi cum dativo.]

[Ἐπικαθιζάνω, Insideo. Antiphan. ap. Athen. 6, p. 257, F: Οἷαί τ' ἦσαν ἐπικαθιζάνειν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν (columbæ). ἄ Schneid. It. Epiphan. t. 1, p. 83, A: Ἐπικ. ἐν τῇ λάρνακι. Hase.]

Ἐπικαθίζω, ίσω et ιῶ, Insideo. [Eupol. ap. schol. Aristoph. Ach. 529 et alios: Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν. De obsidentibus Polyb. 4, 61, 6: Εἰ ἐπικαθίσαιεν τῇ πόλει. De equitantibus Reg. 2, 13, 29: Ἐπεκάθισαν ἐπὶ τὴν ἡμίονον. Et signif. transitiva Imponendi (qua etiam Hippocr. utitur p. 838, C: Ἐπικαθῆσαι (-ίσαι) τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τὸ προσεχὲς) ib. 3, 1, 38: Ἐπεκάθισαν τὸν Σαλωμὼν ἐπὶ τὴν ἡμίονον. Et alibi.] Plut. Themist. [c. 12: Γλαῦκα] τοῖς καρχησίοις ἐπικαθίζουσαν. [Improprie Hero Autom. p. 248, C: Ἄχρις ἂν τὸ βάρος ἐπικαθίσῃ τινί· 251, A: Ἐπικαθίσαι τῷ ἐδάφει.] Act. signif. ex Thuc. [4, 130]: Ἐπεκαθίσαντο φυλακὴν, Imposuerunt præsidium. [Libri duo ἐπεκαθίσταντο, ut in l. Eurip. in Ἐγκαθίζω citato unus ἐγκαθίστατο pro ἐγκαθίσατο vel ἐγκαθείσατο. Ceterum nihil fere interest ἐπικαθίσαντο scribatur an ἐπικαθείσαντο, cujus aor. participio utitur Thuc. loco in Ἔζω p. 170, B, citato. V. Καθίζω.]

[Ἐπικαθίημι, Demitto in, Impono. Ephipp. ap. Athen. 11, p. 509, E: Σχῆμ' ἀξιόχρεων ἐπικαθεὶς βακτηρίᾳ. Appian. Annib. c. 51, p. 292, 73: Τὰς πύλας ἐκ μηχανήματος ἀνέσπασαν ... ἐσδεξάμενοι δὲ ὅσων εὐμαρῶς κρατήσειν ἔμελλον, αὖθις ἐκ τοῦ μηχανήματος ἐπικαθῆκαν. Gramm. Bachm. An. vol. 2, p. 380, 7: Σταφύλη ἡ ἐπικαθειμένη παρὰ τῶν τεκτόνων μόλιβδος. L. D. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 662, 14: Ἐπικαθιέντες, de claudicantibus. Hase.]

[Ἐπικάθισμα, τὸ, Insessus, Gl. Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 774, E: Τὰ πιλωτὰ, ἃ ἔθος ἐπιστρωννύειν τοῖς ἐπικαθίσμασι, Sedilibus. Hase.]

Ἐπικαθίστημι, Substituo, Sufficio. Polyb. 2, [19, 8]: Ἐν δὲ τῇ μάχῃ ταύτῃ Λευκίου τοῦ στρατηγοῦ τελευτήσαντος, Μάνιον ἐπικατέστησαν τὸν Κόριον. Et [ib. 2, 11]: Ἔδοξε τοῖς Αἰτωλοῖς, ὃς ἂν ἐπικατασταθεὶς στρατηγὸς κρατήσῃ τῆς πόλεως, κοινὴν ποιεῖν τῷ προϋπάρχοντι καὶ τὴν οἰκονομίαν τῶν λαφύρων, Substitutus, Suffectus, Successor magistratus, Bud. Ap. Plat. autem Tim. [p. 72, B]: Ἐπικαθιστάναι [τὸ τῶν] προφητῶν γένος ἐπὶ ταῖς ἐνθέοις μαντείαις [κριτὰς], Prophetarum genus [judices] præesse vaticiniis, VV. LL. [Quod esset ἐπικαθεστάναι, quum ἐπικαθιστάναι sit Præficere. Qua signif. ponit etiam Aristot. Pol. 5, 11: Θεοπόμπου μετριάσαντος τοῖς τε ἄλλοις καὶ τὴν τῶν ἐφόρων ἀρχὴν ἐπικαταστήσαντος. Impono, ap. Dion. Cass. 41, 50: Πύργους τε ἐπὶ τῶν μετεώρων καὶ φυλακὰς ἐπικαθίστη.]

[Ἐπικαινίζω, Renovo, Instauro. Maccab. 1, 10, 44.]

[Ἐπικαινοτομέω, Novo, Nova molior. Euseb. H. E. 7, 3: Μὴ δεῖν τι νεώτερον ... ἐπικαινοτομεῖν.]

[Ἐπικαινουργέω, Novas res molior. Democritus Stob. Fl. vol. 1, p. 19: Ἀεὶ ἐπικαινουργεῖν. Euseb. H. E. p. 257, 259.]

[Ἐπικαινόω, Novo. Æsch. Eum. 683: Αὐτῶν πολιτῶν μὴπικαινούντων νόμους. Ita HSt. Libri -νόντων.]

[Ἐπικαίνῡμαι, Vinco. Tzetz. Antehom. 285: Ἡ γὰρ καὶ Ἑλένην ἐπεκαίνυτο κάλλεϊ πολλόν. Ἀπεκαίνυτο, quod v., restituit Jacobs.]

[Ἐπικαιρέομαι, Copiosus sum et locuples. Euseb. Hist. eccl. p. 495, C: Ὡς πρὸς τροφὴν χαίρουσιν ἐπικαιρούμενοι, Commoda sibi suppeditari gaudent tanquam ad. Hase.]

[Ἐπικαιρία, ἡ, Opportunitas. Democriti liber Αἰτίαι περὶ ἀκαιριῶν καὶ ἐπικαιριῶν memoratur Diog. L. 9, 48. L. D. Hippocr. p. 271, 10: Αἱ τρίχες τὴν ἀπὸ τῶν ἀδένων ἐπικαιρίην ἔχουσαι φύονταί τε καὶ αὔξονται.]

Ἐπικαίριος, i. q. ἐπίκαιρος infra. [Tim. Locr. p. 102, D: Τόπως ἐπικαιρίως, Vitales, i. q. infra ἐπίκαιρα μόρια. Basil. M. vol. 3, p. 159, E: Τί δ' ἂν γένοιτο ταῖς... ἐκκλησίαις τῆς Ἀντιοχείας ἐπικαιριώτερον;] Præcipue autem Xen. illo utitur libentius quam hoc: OEc. [15, 11]: Οἱ μὲν ἄλλοι τεχνῖται ἀποκρύπτονταί πως τὰ ἐπικαιριώτατα, ἧς ἕκαστος ἔχει τέχνης. [5, 4: Αἱ ἐπικαιριώτατα πράξεις.] Idem sæpe τοὺς ἐπικαιρίους vocat non, ut in VV. LL., Quosdam magistratus militiæ, sed potius Homines rebus agendis et conficiendis negotiis idoneos: q. d. Eos quibus opportune committi rerum agendarum cura possit. V. meas Annott. in Xen. p. 13. [Cyrop. 3, 3, 12: Ἐπεὶ συνῆλθον οἱ ἐπικαίριοι· 13, et alibi sæpius quum in Cyrop. tum Anab. 7, 1, 6; 7, 15, et H. Gr. 6, 4, 15, ubi superlat. Quo ib. utitur 3, 3, 11: Τοὺς ἐπικαιριωτάτους ξυνελάμβανον, ubi de iis dicitur a quibus plurimum periculi esset, s. principibus seditionis. Cum inf. Cyrop. 8, 2, 25: Ὁπότε τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων.]

[Ἐπικαιρίως, Opportune. Strabo 9, p. 424: Ἐπ. ἵδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς Θετταλίας εἰσβολάς· 10, p. 446: Ἐπ. κεῖται (Geræstus). Superl. Procop. B. Gotth. 4, p. 651, C: Οἶμαι προσήκειν ὑμᾶς ἐπικαιριώτατα ἐν ἔργῳ λαβεῖν τὴν ἀγώνισιν. L. Dindorf.]

Ἐπίκαιρος, ὁ, ἡ, Opportunus, Commodus, ut ἐπὶ καιροῦ pro Opportune ap. Dem. Ἐπίκαιροι τόποι, ἐπιτήδειοι, Suid. [Aristot. Polit. 7, 12: Τὰ τείχη διειλῆφθαι πύργοις ... κατὰ τόπους ἐπικαίρους.] Lucian. Prometh. [c. 1]: Ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. [Pind. Pyth. 4, 270: Ἐσσὶ δ' ἰατὴρ ἐπικαιρότατος. Soph. OEd. T. 875: Ἃ μὴ 'πίκαιρα μηδὲ συμφέροντα. Cum genit. Aj. 1405: Τοὶ δ' ὑψίβατον τρίποδ' ἀμφίπυρον λουτρῶν ὁσίων θέσθ' ἐπίκαιρον. Cum inf. Thuc. 1, 68: Ὧν τὸ μὲν ἐπικαιρότατον χωρίον πρὸς τὰ ἐπὶ Θράκης ἀποχρῆσθαι· 8, 106: Νίκην ... ἐπικαιροτάτην. Id. 6, 34: Ὃ δὲ μάλιστα ἐγὼ νομίζω ἐπίκαιρον. Xenoph. Comm. 3, 6, 10: Φυλακαὶ ἐπίκαιροι. De locis absolute Hier. 10, 5: Τὰ ἐπίκαιρα φυλάττοντες· OEc. 20, 9. (Dio Cass. 68, 20: Φρουρὰς ἐν ἐπικαίροις καταλιπών. Et τὰ ἐπικαιρότατα 38, 31.) Eq. 12, 7: Ἐν τῷ ἐπικαιροτάτῳ ἀφύλακτον ἔσται. Demosth. p. 234, 14: Τοὺς ἐπ. τῶν τόπων. Isocr. Antid. § 115: Τίς γὰρ οὐκ οἶδε Κόρκυραν ἐν ἐπικαιροτάτῳ καὶ κάλλιστα κειμένην τῶν περὶ Πελοπόννησον; Aristid. vol. 1, p. 6 et 12.] || Præcipuus, Aristid. [Panath. vol. 1, p. 156]: Κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. [V. paullo ante. Id. Arist. vol. 2, p. 94: Εἰ τοῖς ἐπ. ἐξαρκέσαιμεν, Præcipuis.] Ap. Galen., inquit Bud., Præcipuum membrum, Principale. Idem alibi Gal., inquit, vocare videtur ἐπίκαιρα μόρια, Vitales partes, non semel. [Aristot. De gener. an. 4, 1 fin.: Ἑνὸς μορίου ἐπ. μεταβάλλοντος. Et similiter De partt. an. 4, 2.] Suid. ἐπικαιρότατα exp. etiam ἐπικινδυνώτατα [-ότατα]. V. Καίριος. [Hippocr. p. 964, A: Ἐπίκαιρα σημεῖα, Præcipua imprimisque advertenda. 1083, G: Ἐπίκαιρος παραχή τις κατὰ κοιλίην, Insignis perturbatio. Ἐπίκαιρα ἔνια ἐόντα ἐς τέκμαρσιν, 383, 36, Accommodata ad conjecturam. Et p. 385, 29: Πολλὰ καὶ ἄλλα ἐπίκαιρα παρεῖται. Ἐπίκαιρον ἕλκος p. 391, 41,

cui εὔηθες opponitur, Galen. exp. μέγα. Sic ἐπ. τρῶμα 759, G. Ἐπίκαιρα νεῦρα Gal. exp. μεγάλα, ib. D. Conf. 775, A; 778, G; 826, A. Ἐπ. τόπος, de corde et diaphragmate p. 562, 52. Ἐπίκαιρα etiam dicuntur quæ insignem quandam habent malignitatem et vitium, et quæ periculosa sunt imprimisque animadvertenda. Epid. 1, ægr. 8 : Ἔπειτα χείρω, μεγάλα καὶ ἐπίκαιρα. Τῆς φλεγμονῆς τὸ ἐπικαιρότατον, Maximum inflammationis periculum, p. 772, H. Et ib. G, τὰ ἐπικαιρότατα ἐν ἰητρικῇ, Quæ in re medica præcipui sunt usus et momenti. Τὰ ἐπικαιρότατα ἐν τῷ σώματι, Præcipuæ corporis partes, p. 817, B. Hæc fere Foes.] ‖ Temporarius, πρόσκαιρος, ap. Dionys. Areop. Dicitur et ἐπικαίριος pro ἐπίκαιρος, non tamen, ut opinor, in hac postrema signif. V. supra. [Ap. Epictet. Stob. Fl. vol. 1, p. 174, contraria ὀφθαλμῶν ἐπίκαιρος γοητεία et ἄϊδιος κόσμος. Schneid. Aristid. vol. 1, p. 561 : Ἐπίκαιρον ποιεῖ τὴν ζημίαν· 2, p. 98 : Ἐπ. ἡδονήν. Greg. Nyss. vol. 3, p. 421, A : Τῆς ζωῆς τῆς ἐπ. 605, B. Clem. Al. Pæd. 2, 10 in. : Ἐπικαίρου τροφῆς. L. D.]

Ἐπικαίρως, Opportune. [Symm. Ps. 9, 10; 68, 13. Niceph. Encom. Cpol. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 129, A : Τῆς γῆς ἐπ. ἵδρυται. Sæpe permutatur cum ἐπὶ κέρως, ut ap. Athen. 13, p. 568, E; 569, B, ab Hemst. cit., et alibi. L. Dindorf.]

[Ἐπικαίω. V. Ἐπικάω.]

Ἐπικἄλἄμάομαι, Post alium vel alios spicilegium facio. Per metaph., pro Post alium vel alios spolio, Spolio bonis, quæ ab aliis relicta sunt. Lucian. [Toxar. c. 16] : Καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, Bona ejus carpturi s. collecturi, quæ a meretrice relicta illi erant s. quæ ex meretricis rapacitate illi supererant. Sed vulgo legitur in eo l. ἐπιπαλαμησόμενοι : quam lect. secutus et Erasm. vertit, Concurrerunt item adulatores applaudentes.

[Ἐπικαλαμὶς, ίδος, ἡ, vitium scripturæ pro ἐπισκαλμὶς, quod v. Ap. Dioscor. 1, 89 : Τὰ δὲ ξυλάρια χλωρὰ ἀντὶ καλαμίδων παρατριβόμενα τοῖς ὀδοῦσι σμήχει τούτους, est var. ἐπικαλαμίδος.]

[Ἐπικάλαμος, ὁ, ἡ. Lex. rh. Bekk. An. p. 291, 23 : Πυροὶ ἐπικάλαμοι, οἳ μηδέπω θερισθέντες, ἀλλ᾽ ἐνόντες (ἔτ᾽ ὄντες Bekk.) ἐπὶ τῆς καλάμης καὶ φύοντες· ἢ οἱ μηδέπω ἀπηλοημένοι, ἀλλ᾽ ἔτι ἐν δράγμασιν ὄντες· ἢ οἱ ἀπὸ τοιαύτης γῆς ἥτις ἀνάπαυμα οὐκ ἔσχεν, ἀλλὰ σῖτος ἐπὶ σίτῳ ἐσπάρη. Similiter Photius Lex. p. 476, 20. Conferendus Suidas v. Ἐπὶ καλάμῃ ἀροῦν, ubi Lysiæ l. affert : Οὗτοσὶ δὲ πυροὺς ἐπὶ καλάμῃ ἀροῖ, τουτέστιν, ἀεὶ σπείρων οὐδεμίαν ἄνεσιν τῇ γῇ δίδωσιν. ἄἄ L. Dindorf.]

Ἐπικἄλέω, pro simplici καλῶ, significante Voco, i. e. Nomino, Appello : Ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἀπεκάλει. [Loco huic ad ἀποκαλέω referendo substitui potest Plat. Leg. 2, p. 657, B : Διαφθεῖραι τὴν καθιερωθεῖσαν χορείαν ἐπικαλοῦσα ἀρχαιότητα.] Interdum pro Cognomino [Gl.] : itidem et in pass. voce et signif. ἐπικαλεῖσθαι, Cognominari : Xen. [Comm. 1, 4, 2] : Διαλεγομένου πρὸς Ἀριστόδημον τὸν μικρὸν ἐπικαλούμενον, Ad Aristodemum, qui cognomento vocabatur Parvus. [H. Gr. 2, 3, 17 : Ὅθεν δὴ καὶ κόθορνος ἐπικαλεῖται (Therameneς). Plat. Tim. p. 21, B : Σαϊτικὸς ἐπικαλούμενος νομός. Herodot. 2, 112 : Ὅσα γὰρ ἄλλα Ἀφροδίτης ἱρά ἐστι, οὐδαμῶς Ξείνης ἐπικαλέεται· 8, 44 : Ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι.] Plato Leg. [3, p. 700, B] : Ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο. Sic ἐπικληθεὶς, Qui cognominatus fuit, Cognomento vocatus. Lucian. [Macrob. c. 15] : Ὁ μνήμων ἐπικληθείς· et [De calumn. c. 16] : Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι. Hinc et ἐπίκλην adv., de quo infra. [Polyb. 1, 70, 7 : Ὁ ... Λιβυκὸς ἐπικληθεὶς πόλεμος. De nomine s. cognomine Greg. Nyss. vol. 1, p. 735, D : Τὸ ὄνομα τὸ ἐπικεκλημένον τῷ τοιούτῳ βίῳ, Inditum.] ‖ Invoco, Imploro. [Herodot. 2, 39 : Ἐπικαλέσαντες τὸν θεόν· 3, 8.] Herodian. 7, [4, 1] : Καὶ πάντες μὲν εὔχοντο, καὶ θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπεκάλουν, Ceterum votis tantummodo agebant, læsa implorantes numina, Polit. Sed in hac signif. longe usitatior est vox pass. [med.] ἐπικαλοῦμαι, ut dicetur paulo post. Ἐπικαλεῖν, a schol. Thuc. quodam l. exp. etiam προάγειν, ἐφελκύεσθαι, ἐπικαλεῖσθαι [προκαλ. in 4, 80] : itidem alicubi [8, 91] ἐφέλκεσθαι. [Advoco. Hom. Od. H, 189 : Γέροντας ἐπὶ πλέονας καλέσαντες. Aristoph. Lys. 1280 : Ἐπὶ δὲ κάλεσον Ἄρτεμιν. Adjuncto dat. Herodot. 1, 199 : Ἐπικαλέω τοι τὴν θεὸν Μύλιττα· 3, 65 : Θεοὺς τοὺς βασιληίους ἐπικαλέων καὶ πᾶσιν ὑμῖν κτλ. Ubi significat Numinis religione obstringere aliquem. Med. ab eod. sic positum v. infra. Appian. Samnit. 11, 1 : Ὤκνει τοὺς ἐπικαλέσαντας ἄνευ τινὸς εἰρήνης καταλιπεῖν.] ‖ Pro ἐγκαλῶ, Objicio, Vitio verto, Crimini do. [Aristoph. Pac. 663 : Ταῦτ᾽ ἐπικαλεῖς; Isocr. p. 234, C : Οὐδὲν ἔχων ἐπικαλεῖν.] Thuc. 3, [36] : Ἐπικαλοῦντες τήν τε ἄλλην ἀπόστασιν, ὅτι οὐκ ἀρχόμενοι κτλ. Sic [1, 139 : Ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς·] Herodian. [3, 5, 2] : Ἐπεκάλει γὰρ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Xen. [H. Gr. 1, 1, 19] : Εἰ δέ τις ἐπικαλοίη τι αὐτοῖς, λόγον ἔφασαν χρῆναι διδόναι. [Plat. Leg. 6, p. 761, E; 7, 809, E.] Lucian. [Phalar. 1 c. 2] : Βίαιον δὲ καὶ ὑβριστικὸν οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μοι. Interdum cum infin. : Thuc. 2, [27] : Ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι. [Antiphon p. 120 extr. : Ἑκόντα οὐκ ἐπικαλῶ ἀποκτεῖναι, ἄκοντα δέ.] Plato Leg. [9, p. 766, E] absolute : Οἱ ἐπικαλοῦντες ἀλλήλοις, pro Litigantes adversarii. [Ib. 7, p. 809, E. Demosth. p. 1249, 6, ubi de accusante. Dio Cass. 55, 32 : Τῷ Αὐγούστῳ ὑπὲρ τῶν πατρῴων ἐπεκάλει.] Et in pass. voce ac signif. Ἐπικαλεῖσθαι itidem pro ἐγκαλεῖσθαι, Postulari, Accusari. Antipho : Τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα, ἃ ἐπικαλεῖται, Reum enim scelus est damnari nisi manifesto convictum eorum criminum, quibus postulatus est. Bud. [Id. p. 124, 26 : Οὐδὲ τῶν ἐπικαλουμένων τι... δέδρακεν. Isocr. p. 230, A : Ὁμολογίαν τῶν ἐπικαλουμένων.] Item ἐπικαλούμενα χρήματα citatur ex Herodoto [2, 118] pro Pecuniæ de quibus aliqui accusantur. [De homine Antiphon p. 121, 32 : Τὸ μὲν μειράκιον οὐ δικαίως ἐπικαλεῖται· 122, 9 : Οὐδ᾽ ἐπικαλούμενος ὡς ἐκὼν ἀπέκτεινεν.] ‖ Ἐπικαλέομαι, signif. activa, Invoco, Imploro. Thuc. 1, [101] : Λακεδαιμονίους ἐπεκαλοῦντο καὶ ἐπαμύνειν ἐκέλευον. [Herodot. 3, 79; 5, 63, 70, 89; Xen. Cyrop. 7, 1, 35; 4, 1. Plato Leg. 4, p. 712, B : Θεὸν ... πρὸς τὴν τῆς πόλεως κατασκευὴν ἐπικαλώμεθα. Et cum eod. nomine Herodot. 1, 86, 87. Et adjecto dat., ut supra act., 5, 92 extr. : Ἐπιμαρτυρόμεθα ἐπικαλεόμενοι ὑμῖν θεοὺς τοὺς Ἕλληνίους μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλις. Pro quo act. est 93 init.] Plut. Popl. [c. 7] : Ἐπεκαλεῖτο τὸν Βροῦτον. Exp. Accerso, ap. Thuc. 5, [33] : Κατὰ στάσιν ἐπικαλεσαμένων σφᾶς. [Herodot. 4, 159 : Ἐπεκαλέοντο οἱ Κυρηναῖοι ἐπὶ γῆς ἀναδασμῷ· 5, 103 : Ἐπικαλεομένου σφέας πολλὰ δι᾽ ἀγγέλων· 108. 6, 22 : Ἐπεκάλεοντο τοὺς Ἴωνας ἐς Καλὴν Ἀκτήν· 7, 6 : Ἐπεκαλέοντο βασιλέα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα. Thuc. 8, 60.] Ap. Synes. cum infin. pro Advoco : Ἐπεκαλέσαντο δὴ κἀμὲ κοινωνὸν αὐτοῖς γενέσθαι τοῦ σκέμματος, Advocarunt me ut essem etc. [Herodot., 5, 80 : Ἐπικαλεόμενοι σφι βοηθέειν. Xen. H. Gr. 2, 3, 23 : Καὶ θεοὺς ἐπεκαλεῖτο καὶ ἀνθρώπους καθορᾶν τὰ γιγνόμενα. Sæpe etiam cum duplici accusat., ut ap. Herodot. 8, 64 : Ἐπικαλέσασθαι τοὺς Αἰακίδας συμμάχους· Plat. Leg. 2, p. 664, C : Τὸν Παιᾶνα ἐπικαλούμενος μάρτυρα· Euthyd. p. 297, C : Τὸν Ἰόλεων ... βοηθὸν ἐπεκαλέσατο. Cum accusat. rei Herodot. 9, 62 : Ἐπικαλέσασθαι τὴν θεὸν, χρηίζοντα μηδαμῶς σφέας ψευσθῆναι τῆς ἐλπίδος. Ταῦτα δ᾽ ἔτι τούτου ἐπικαλευμένου κτλ. De rebus, ut sit Invitare, id. 1, 187 : Αὐτῶν τῶν χρημάτων ἐπικαλεομένων. ‖ Cito. Herodot. 5, 39 : Οἱ ἔφοροι εἶπαν, ἐπικαλεσάμενοι αὐτόν (regem Spart.). ‖ Appello, Cognomino. Dio Cass. 77, 7 : Καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον (Alex. M.) ἔῳον Αὔγουστον ἐπεκαλεῖτο. Nisi fallit scriptura. Quanquam Xiphilino concedi potest, quod Dio certe dicturus erat ἐπεκάλει.] ‖ Provoco, Superiorem appello. Plut. [Marcello c. 2] : Ὃ δὲ ἐπικαλεῖται τοὺς δημάρχους. Idem : Νόμος τὸν δῆμον ἀπὸ τῶν ὑπάτων τῷ φεύγοντι δίκην ἐπικαλεῖσθαι διδοὺς, Lex reo permittens ad populum a consulibus provocationem. Sic Act. 25, [11] : Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι, Cæsarem appello. Ibid. [21] et cum infin. ead. in signif. : Τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν. [‖ Provoco, ad pugnam aut sim. Herodot. 5, 1 : Ἦν μὲν ἀντικατιζόμενοι ἐπικαλέσωνταί σφεας οἱ Περίνθιοι ὀνομαστὶ βώσαντες, τοὺς δὲ ἐπιχειρέειν· ἢν δὲ μὴ ἐπιβώσωνται, μὴ ἐπιχειρέειν.] Ἐπικλῆσαι ap. Musæum [10], Vocare.

[Ἐπικαλλύνω, Exorno. Themist. Or. 32, p. 359, B: Εἰ ... ἃ ἐγκεχάραχται καὶ ἐνδέδυκεν ἐν τῷ βάθει, ταῦτα ἐπικοσμήσειάν τε καὶ ἐπικαλλύνειαν. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. XXII, C: Ἃ πεποίηκε (l. πεποιήκει) πρότερον ... ἐπικοσμῶν, ἐπικαλλύνων. ῡ L. DIND.]

[Ἐπικαλλωπίζω, Illino. Gl.: Ἐπικαλλωπίζοντες, Inlinentes. De intexendo vel assuendo anon. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 480, 20: Ἃς (ψηφῖδας) ἐν τοῖς ἐσθήμασι τέχνῃ ἐπεκαλλώπισεν. V. Ἐπικομίζω. L. D. Jo. Chrys. t. 6, p. 741, 17. Greg. Nyss. t. 2, p. 986, B: Ἐπεκαλλώπισε δέ τις (templum) τῶν μετ' ἐκεῖνον. Figurate Jo. Clim. Ep. ad. Jo. Rhaïth. p. ixl, 35: Ἐπικαλλωπίσαι, καὶ τρανῶσαι, καὶ τὰ ἐλλείποντα ... ἀναπληρῶσαι. HASE.]

Ἐπικάλυμμα, τὸ, Tegmen, Operimentum. Operculum redditur ap. Aristot. [quum alibi tum H. A. 5, 7], de cancris id usurpantem: Οἱ δὲ καρκίνοι κατὰ τὰ πρόσθια ἀλλήλων συνδυάζονται, τὰ ἐπικαλύμματα τὰ πτυχώδη πρὸς ἄλληλα συμβάλλοντες, Caudas quasi loricatas, laminatas, Bud. [Menand. ap. Stob. vol. 3, p. 220: Πλοῦτος δὲ πολλῶν ἐπικάλυμμ' ἐστὶν κακῶν. L. D.]

[Ἐπικαλυπτέος, α, ον, Tegendus. Clem. Al. WAKEF.]

Ἐπικαλυπτήριον, τὸ, Operimentum, ἐπικάλυμμα. [Aristot. De partt. an. 4, 10: Τοῖς δ' ἀνθρώποις ἐπικαλυπτήρια (sunt ungues).]

Ἐπικαλύπτω, Contego, Tego, [Cooperio, Tecto, huic add. Gl.] pro simpl. καλύπτω. Hesiod. [Th. 798]: Κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. [Eur. Herc. F. 642: Τὸ γῆρας ... βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται, βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος (φάος Musgr.) ἐπικαλύψαν. Xen. Cyneg. 8, 1: Ἐπικαλύπτει γάρ (nix vestigia). Plato Charm. p. 169, D: Ἔλεγέ τε οὐδὲν σαφὲς, ἐπικαλύπτων τὴν ἀπορίαν. Epicharm. ap. Athen. 3, p. 106, F: Τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ. Libri ἐπικάμψας.] || Lucian. [Necyom. c. 18], pro Obscuro: Μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, Obscurans eorum lamenta præ clamore, et faciens ut non exaudirentur. Bud. [Conf. Plut. Solon. c. 15.] Ἐπικαλύπτομαι, pass. Contegor. [Gl.: Ἐπικεκαλυμμένη, Obnixa. Aristot. De sensu 2: Τῶν βλεφάρων ἐπικεκαλυμμένων. Plut. Anton. c. 86: Τὴν ἀσπίδα (viperam) κομισθῆναι σὺν τοῖς σύκοις ... ἄνωθεν ἐπικαλυφθεῖσαν. Improprie Plato Crat. p. 395, B: Ἡ τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία ... ἐπικεκάλυπται, Obscurata est. Aristot. De anima 3, 3: Διὰ τὸ ἐπικαλύπτεσθαι τὸν νοῦν ἐνίοτε πάθει ἢ νόσοις ἢ ὕπνῳ. Epist. Themistocl. 4, p. 15: Τῇ κοινῇ εὐπραγίᾳ ἐπικαλυπτόμενοι (perperam ed. pr. -καμπτόμενοι: v. Dorv. ad Char. p. 693=624) ἀφανέστερον ἔχουσι τὸ ἀχρεῖον. || Med. Contego me s. Pro tegumento sumo. Diod. Exc. p. 616, 59: Ἐπικαλυψάμενος τὴν κεφαλήν. L. D. Cum accus. rei, Ὑφασμάτιον ... ὃ ἐπικαλυψάμενος μάγειρος θύει, Hesych. in Προγονίαν. HEMST.]

Ἐπικάλυψις, εως, ἡ, Contectio, Velatio, Occultatio. Greg. Naz., ἐπ. τῶν ἁμαρτιῶν. [Basil. t. 1, p. 909, B, de iis qui sine velamine scelus admittunt: Ὡς μηδὲ μετὰ ἐπικαλύψεως καὶ ἐπικρύψεως πταίειν. Actt. Concil. t. 3, col. 700, 35: Εἰς ἐπικάλυψιν τῆς ἰδίας αἱρέσεως, Ad cooperimentum. HASE.]

[Ἐπικάμισον, τὸ, Ducangio Gl. p. 564, C, citatum ex Jo. Tzetzæ Exeg. Hesiodi Op. 534, ubi ἐπικάμυσον edd., ὑποκάμισον scribitur in cod. Schellershem. ap. Gaisf. in Add., eodemque modo in scholiis ad ejusd. Hist. 4, v. 883 (Cramer. Anecd. vol. 3, p. 359) super ὑποκάμισον scriptum επι. L. DIND.]

[Ἐπικαμμύω, Claudo oculos, Conniveo. Pallad. Hist. Laus. p. 935, B: Μὴ ἐπικαμμύων τοὺς ὀφθαλμούς. HASE.]

[Ἐπικάμνω, μῶ, Postea laboro in s. indoleo. Ælian. V. H. 14, 6: Τοῖς παρελθοῦσιν ἐπικάμνειν. Absolute Hesych. v. Ἐπιταλαιπωρεῖν, ab Schowio sec. cod. emendatus.]

[Ἐπικάμπειος vitium scripturæ pro ἐπικάμπιος, quod v.]

Ἐπικαμπὴ, ἡ, pro quo etiam Ἐπικαμπτὴ male in VV. LL., Inflexio, Curvatio. [Curvamen, Gl. Herodot. 1, 180: Αἱ ἐπ. (muri). Xen. Cyrop. 7, 1, 6: Ἐπικαμπὴν (aciei) ποιοῦνται.]

Ἐπικαμπὴς, ὁ, ἡ, Inflexus, Incurvus. [Circumflexus, Obuncus, Aduncus, Arcatus, add. Gl. Plut. Camill. c. 32: Ἔστι μὲν ἐπικαμπὲς ἐκ θατέρου πέρατος, de lituo. Sch. Flor. Eur. Hec. 64: Ἐπικαμπεῖ βακτηρία. Photius v. Ἱππαλεκτρυών: Ῥύγχος ἐπικαμπές. Lucian. Somn. c. 28: Οὐραῖον ἐπικαμπές. Schol. Apoll. Rh. 2, 984: Ἐπικαμπῇ (ἄκραν). Schol. Aristoph. Eq. 197: Ἐπικαμπεῖς χηλάς. Alciphr. 3, 55, 21: Τὴν ῥῖνα ἐπικαμπής. L. D. Galen. vol. 19, p. 129, 18: Περικεκαμμένοι, γρυποὶ καὶ ἐπικαμπεῖς. Hero Spirit. p. 202, B. HASE. Adv. Ἐπικαμπῶς, schol. Æsch. Sept. 369: Δίκην χαίτης ἐπ. ἵστασθαι ἄνωθεν (cristas).]

[Ἐπικαμπία, ἡ, Inflexio. Philonis Belop. p. 80, A: Τὰ μεταπύργια ἐπικαμπίας ἔχοντα ἐκ τῶν πλαγίων τοίχων. Etym. M. p. 722, 34: Σπάθαι ἀπὸ τοῦ σπᾶσθαι πρὸς ἐπικαμπίαν. L. DINDORF.]

[Ἐπικάμπιος, ὁ, ἡ.] Ἐπικάμπιος τάξις, quæ et ἐπικαμπὴς, unde ἐπικάμπιον ποιεῖν, Diod. S. [17, 57: Ἐπικάμπιον ἐποίησε [τὴν] τάξιν· 19, 29: Ποιήσας ἐπικάμπιον, et Polyb. 12, 21, 6, et addito subst. 6, 31, 2, ἐπ. ἔχοντες τάξιν], Aciem incurva facie instruere: qualis est lunæ figura in secunda quadra post coitum. Id fit, quum producta acie media reductisque cornibus pugnatur: quali dimicatione usum esse ad Cannas Annibalem scribit Frontin. Item, ἐπ. ἐμπροσθία, Inflexa antica: ἐπ. ὀπισθία, Inflexa postica, Gaza, quia ductis cornibus in partem priorem, in signum [sic] se circumagit, flexumque imitatur. VV. LL. In quibus additur, Ἔμβολος autem Æliano est Acies cuneata, ut τάξις ἐν πλαισίῳ, ἢ ἐν πλινθίῳ, Acies in laterculi formam, Frontino Acies quadrata. Ap. Ammon. autem legitur ἐπ. τάξιν dici, ἐπὰν τὰ μέσα τοῖς πολεμίοις προσπίπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὄρθια ἐφ' ἑαυτὴν ἔχῃ τεταγμένα. Diod. S. autem pro eod. λοξὴν τάξιν dicere, in iisd. LL. annotatur. [Diod. 19, 27: Ἔταξεν ἐλέφαντας ἐν ἐπ., et ib. 40, Polyæn. 4, 3, 22, Polyb. 1, 27, 4; 5, 82, 9. Schweigh. ad l. priorem: « De ἐπικαμπίῳ τάξει, quam *forcipem* Lat. vocant, v. nonnihil ap. Ælian. Tact. c. 45 sq. et Arcer. ad l. Est nimirum quum frons aciei ab utraque parte antice inflexa est ita ut duæ utrimque extremitates ultra mediam partem promineant et huic utrimque ad rectos angulos insistant. (Ubi non ad rectos sed ad obtusos, vel ad curvam lineam inflexa frons est, κοιλὴ φάλαγξ, lunata vel falcata introrsum acies dicitur.) ... Sed ad ἐπ. τάξιν non necessario requiritur ut utrimque ita inflexa sit linea: etiam ex una parte si inflexa ad angulum rectum linea est, atque ita in duas lineas divisa, altera respectu alterius ἐν ἐπικαμπίῳ posita dicitur, ut h. l. » || Ap. Plut. Mor. p. 594, B: Προῆγεν ἀναστὰς εἰς τὸ ἐπικάμπειον τῆς στοᾶς, legendum ἐπικάμπιον, Ad anfractum porticus. Philo Belop. p. 82, A: Τῶν τειχέων ... αἱ ἐγκλίσεις καὶ τὰ ἐπικάμπια. L. DIND.]

[Ἐπίκαμπτος. Dionys. Hal. Epitom. p. 31 ed. Francof.: Ῥόπαλον ἐκ θατέρου τῶν ἄκρων ἐπίκαμπτον, οἷα φέρουσι βουκόλοι, ubi Maius mavult ἐπικαμπὲς (quod v.), ego ἐπικάμπιον vel ἐπικαμπύλον, si quid mutandum. OSANN.]

Ἐπικάμπτω, Flecto. [Aduncо, Inflexo, Incurvo, Vergo, Gl. Aristot. H. A. 5, 30: Τὸν δάκτυλον ... ἐπικάμπτων. Xen. Anab. 1, 8, 23, absolute: Ἐπέκαμπτεν ὡς εἰς κύκλωσιν· H. Gr. 4, 2, 20: Τὸ ὑπερέχον ἐπικάμψαντες εἰς κύκλωσιν. Neutraliter Aristot. H. A. 4, 4: (Τὸ ἕντερον) ἐπικάμψαν ἄνω φέρεται.] Et, ut Flecto a Lat., interdum sumitur metaph. pro Persuadere, et animum alicujus ad voluntatem nostram inclinare, Bud. Ἐπικάμπτομαι pass. [Hippocr. p. 276, 35: Ἐπικαμπτομένη ἐς τὰ ἀριστερά]: unde partic. ἐπικεκαμμένος, Incurvatus. [Δένδρον, Geopon. 10, 4, 5.]

Ἐπικαμπύλος, ὁ, ἡ, i. q. καμπύλος, de quo v. infra. [Hom. H. Merc. 90: Ὦ γέρον, ὅστε φυτὰ σκάπτεις ἐπικαμπύλος ὤμους. Hesiod. Op. 425: Πόλλ' ἐπικαμπύλα κᾶλα.]

[Ἐπικαμπῶς. V. Ἐπικαμπής.]

[Ἐπίκαμψις, εως, ἡ, Inflexio, Sinuatio. Dio Cass. 50, 31: Φοβηθεὶς τήν τε ἐπ. αὐτοῦ καὶ τὴν περίσχεσιν, de classe, ut supra ἐπικαμπὴ de acie pedestri. Suid.: Γαμψωλὴ, ἡ ἐπ.]

[Ἐπικανθὶς, ίδος, ἡ. Pollux 2, 71: Τὰ ἑκατέρωθεν τῶν βλεφάρων ἄκρα κανθοί· ὧν αἱ ῥίζαι ἐγκανθίδες ἢ ἐπικανθίδες. Sed ἢ ἐπικ. om. codex. Hippiatr. p. 119, 16: Αἵ τε ἐπικ. αἱ ἐκ τῶν παρὰ τοὺς μυκτῆρας τόπων.]

[Ἐπίκαρ. V. Κάρ.]

[Ἐπικαρδιάω, s. forma poet. Ἐπικαρδιόω, Stomachi dolore laboro. Nicand. Al. 19.]

[Ἐπικάριον. V. Ἐπικάρσιον.]

[Ἐπίκαρος, ἡ, Epicarus, olim dicta Epidaurus, urbs Argolidis, quippe a Caribus habitata, sec. Strab. 8, p. 374, unde repetit Eust. Il. p. 287, 38. Vitium librorum Strabonis plurimorum Ἐπίταυρος decepit Stephanum Byz. v. Ἐπίδαυρος. L. Dind.]

Ἐπικαρπία, ἡ, Fructus, i. e. Fructuum proventus, Fructuum reditus. [Fruges, Gl.] Item metaph. Fructus et reditus, qui ex ipsa summa capitali, i. e. ἐκ τῶν ἀρχαίων, manant, Accessio et πρόσοδος τῶν ἀρχαίων: paulo minus quam τόκος, cum quo frequenter copulatur: s. Fructuum et commodorum perceptio, Usus rei fructuosus: i. q. ἐκκάρπωσις. [Usus fructus, in Gl. et ap. JCtos.] Plato Leg. 12, [p. 955, D]: Τὴν ἐπέτειον ἐπ. ἐν γράμμασιν ἀποφέρειν ἀγρονόμοις φυλέτας, Census sui annuum reditum profiteri in commentarios relatum suæ tribus apud agronomos. Ap. Aristot. quoque ἐπικαρπία Quæstus dicitur, et fruges messesque ἐπικαρπίαι. Hæc fere Bud. p. 47, 132 sq.: ubi exx. alia habes ex Dem. [p. 829, 7; 834, 2.] Sic ap. Aristot. QEcon. 2, [c. 15, p. 1348, 23]: Τὸ τραφὲν καὶ τὴν ἐπ. λογισάμενος ἀπήτει, Fructum, quem inde percepisset. [Ib. p. 1346, 3: Ἡ ἀπὸ τῶν βοσκημάτων (πρόσοδος), ἐπ. τε καὶ δεκάτη καλουμένη. V. Levis in *the philol. Mus.* vol. 1, p. 134.] Et Polit. 1, 7, [11] de contractuum commutativorum tribus generibus: Διαφέρει δὲ τούτων ἕτερα ἑτέρων, τῷ τὰ μὲν, ἀσφαλέστερα εἶναι· τὰ δὲ πλείω πορίζειν τὴν ἐπικαρπίαν· post quæ secundo loco statuit τὸν τοκισμὸν, at tertio τὴν μισθαρνίαν. [Πριάμενοι τὴν ἐπικαρπίαν Tab. Heracl. 1, 60.] Et ap. Isocr. [p. 184, C], ἐπικαρπίας λαμβάνειν, Fructum capere, Emolumentum percipere. [Andocid. p. 12, 27: Πριάμενος ὠνὴν ἐκ τοῦ δημοσίου, τὰς ἐκ ταύτης ἐπικαρπίας τῶν ἐν τῇ γῇ γεωργούντων ἐνενήκοντα μνᾶς ἐκλέξας. Dionys. A. R. 3, 58: Τῶν ἐκ τῆς σφετέρας γῆς ἐπ.] Item ἐπικαρπία ἀμείβεσθαι, Cum fructu reddere: seu, ut VV. LL. interpr., Fœnerato reddere. [Antiphanes ap. Athen. 9, p. 402, E: Διὰ τὴν ἐπ. γὰρ τῶν ἀδρῶν ταῦτ' ἐσθίων τὰ φαῦλ' ἀνέχομαι. Alciphr. 1, 4; 3, 70; Ælian. N. A. 2, 8. Schol. Pind. Pyth. 4, 263, Aristid. vol. 2, p. 394, C, et Basil. M. vol 2, p. 126, D: Αὐτόθεν ἔχουσι τὰς ἐπ. τῆς μέθης, citat Hemst. Sic Dio Cass. 39, 10: Τῶν τῆς ἀκράτου παρρησίας ἐπικαρπιῶν πεπειραμένος. Et in bonam partem 38, 5: Τὴν ἐπ. τῶν κοινῶν πόνων. Vita Jo. Dam. vol. 1, p. VIII, B: Ἐπιπληθυνομένης αὐτῷ τῆς τῶν λόγων ἐπικαρπίας.]

[Ἐπικαρπίδιος, ὁ, Qui est in fructibus. Zonas Anth. Pal. 9, 226, 4: Μάλων χνοῦν ἐπικαρπίδιον. ΐΐ]

Ἐπικαρπίζομαι, Defrugo, itidem ut καρπίζομαι et ἐκκαρπίζομαι. Theophr. [H. Pl. 8, 9, 3]: Ἐπικαρπίζεται δὲ σφόδρα καὶ ὁ αἰγίλωψ τὴν γῆν· sicut de frumento, καρπίζεται τὴν γῆν.

Ἐπικάρπιον, τὸ, communi appellatione dicitur Quicquid semen aliquod continet, ut ex Marcello Diosc. interprete annotatur. [De hac signif. valde dubia v. infra.] || Ἐπικάρπια, τὰ, dicuntur etiam Ramusculi plantarum, ex quibus fructus ipse dependet, et qui sunt super fructum. Phanias ap. Athen. 2, [p. 68, D]: Βρωτὰ μὲν ἁπαλὰ τῷ 'πικαρπίῳ, σίκυος [scr. σικυὸς deleta interp.] καὶ πέπων. [Pro ἐπικαρπίῳ vel 'πικαρπίῳ, ut est etiam in cod. Flor., περικαρπίῳ volebat Casaub., probante Schneid. ad Theophr. H. Pl. 7, 4, 6, qui non putaret hic locum habere Ramusculos, ἐπικάρπιον autem pro περικάρπιον positum etiam Theophrasto C. Pl. 1, 16, 1, exemisset, recepto ex marg. Vascos. περικάρπιον, ut sæpius est ibid. Atque etiam apud Phaniam continuo sequitur πεττόμενον (πεττομένων Cas.) δὲ τὸ περικάρπιον μόνον.] Eod. l. de moro Ægyptia [p. 51, C], Φέρει δὲ τὸν καρπὸν τοῦτον ἡ Αἰγυπτία συκάμινος ἀπὸ τοῦ ξύλου, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν ἐπικαρπίων· quam Theophr. H. Pl. 4, 2, [1] peculiari quodam modo fructum edere scribit, non ἀπὸ τῶν βλαστῶν, οὐδ' ἀπὸ τῶν ἀκρεμόνων, ἀλλ' ἐκ τοῦ στελέχους· quæ iisd. fere verbis a Diosc. repetuntur. De qua Plin. 13, 7: Pomum fert non a ramis, sed a caudice ipso. Adeo ut ex verbis Theophr. et Athen. pateat, ἐπικάρπια esse τοὺς βλαστοὺς s. τοὺς ἀκρέμονας, supra fructus quasi caput sitos, ex quibus ipse fructus dependet: idem præterea esse στέλεχος et ξύλον τοῦ φυτοῦ. Similiter vero de ejusd. arboris fructu Galen. tradit De alim. 2: Ἡ γένεσις δ' αὐτοῦ διαφορωτέρα πως ἐστὶ παρὰ τοὺς ἄλλους καρποὺς τῶν δένδρων· οὐδὲ γὰρ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστημάτων, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν τῶν κλάδων καὶ τῶν πρέμνων φύεται (ita enim reponitur pro τῶν ἀκρεμόνων, quod mendose repetitur)· ubi et ipse ἐπικάρπια vocat βλαστήματα καὶ ἀκρεμόνας: at pro στέλεχος dicit κλάδοι καὶ πρέμνα. [|| Ἐπικάρπιον, τὸ, Fructus. Clem. Al. Pæd. 2, 10, p. 224, 2: Δεῖγμα ἐναργὲς τοῦτο λαγνείας ἐπικάρπιον τὸ πῦρ ὑπογράφοντες (angeli qui Sodoma igni delerunt). V. Ἐπίκαρπος.]

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ, Frugifer [Arat. 552: Ἐπικάρπιοι ὧραι. Schol. διὰ τὸ μητέρας εἶναι τῶν καρπῶν]; Qui super fructus s. fruges est, Frugum præses: unde ap. Aristot. De mundo [c. 7]: Καὶ μὴν ἐπ. μὲν (καλεῖται ὁ Ζεὺς) ἀπὸ τῶν καρπῶν, Frugipotens, Bud. Ita vero Jovem in Bœotia [immo Eubœa] vocari tradit Hesych. [Plut. Mor. p. 1048, C; 1075, F; Dio Chr. Or. 1, vol. 1, p. 57; 12, p. 414; Vita Arati p. 275, C. Deos ἐπικαρπίους memorant Poll. 1, 24, Maxim. Tyr. Diss. 30, 4. Conf. Themist. Or. 5, p. 64, C. L. Dind.]

Ἐπικάρπιος, ὁ, ἡ, Qui supra manus cum brachio commissuram ponitur. Philostr. Epist. 39 [40, p. 931]: Οἱ ἐπ. ὄφεις καὶ αἱ χρυσαῖ πέδαι, Θαΐδος καὶ Ἀριστογόρας καὶ Λαΐδος φάρμακα· quales fere ap. Lat. Armillæ, s. potius Brachialia.

[Ἐπικαρπολογέομαι, Spicas lego. Joseph. Maccab. 2, 9: Ἐπικαρπολογούμενος τοὺς ἀμητούς, Spicas legens in messibus, ubi al. ἐπικαρπούμενος. Sequitur ἐπιρρωγολογούμενος τοὺς ἀμπελῶνας.]

[Ἐπίκαρπος pro ὀψίκαρπος libri plerique Theophr. H. Pl. 6, 4, 6: Ἅπασα ἡ ἀκανθικὴ φύσις ὀψ. Æque vitiosa Hesychii gl. Ἐπικάρπον (sic), καρπόν. Quod ἐπικάρπιον scrib. conj. Albert.]

Ἐπικάρσιον, τὸ, pro Amiculo [Gl.] affertur ex Græcanico quodam Colloquio incerti auctoris: Ἐπίδος ἐπικάρσιον, Adjice amiculum. Sed parva vel potius nulla illius libelli esse debet auctoritas. [Ἐπικάριον ex eadem homilia schol. citat Ducang. in Gl. Atque sic est in ed. Vulcanii Gloss. p. 428, C ed. Angl. L. Dind.]

Ἐπικάρσιος, ὁ, ἡ [et α, ον], Obliquus, Transversus. Fem. Ἐπικαρσία. [Hom. Od. I, 70: Αἱ μὲν (naves) ἔπειτ' ἐφέροντ' ἐπικάρσιαι. Quod Præcipites interpr. Eust. et cum ἐπὶ κὰρ, de quo in Κὰρ, componit, improbans interpr. in scholl. appositam πλάγιαι. Sed recte schol. Sic Herodot. 1, 180: Κατατέτμηται τὰς ὁδοὺς ἰθείας τάς τε ἄλλας καὶ τὰς ἐπικαρσίας τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐχούσας· 4, 101: Οὕτω ἂν εἴη τῆς Σκυθικῆς τὰ ἐπικάρσια τετρακισχιλίων σταδίων... καὶ τὰ ὄρθια ἑτέρων τοσούτων. Et cum genit. 7, 36: Τριήρεας συνθέντες... τριηκοσίας, τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, τοῦ δὲ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥόον, Pontum versus obliquas. Eadem forma feminini præter Hippocr., ex quo Galen. Lex. p. 164 affert Ἐπικαρσίην, πλαγίαν, Appian. Pun. c. 16, ἐπικαρσίας δοκοὺς, et ib. 119, Polyb. 1, 22, 5, ἐπικαρσίαις σανίσι, 22, 11, 12 (et Joseph. B. J. 4, 1, 1), ἐπικαρσίαν τάφρον. Sed 6, 29, 1, ῥύμης ἐπικαρσίου, ib. 30, 6, δίοδον ἐπικάρσιον, Aret. p. 69, ἐντομὰς ἐπικαρσίους, Oppian. Cyn. 2, 169, ἐπικάρσιοι αἰχμαί. Ap. Hesych. in Ἐπικάρσια est fragm. anon.: Ἐπικαρσία δὴ προσπεσοῦμαι.]

[Ἐπικαρσίως, adv., Oblique. Antyllus Oribasii p. 1 ed. Mai. Osann.]

[Ἐπικαρτερέω, Persevero. Niceph. Ph. De velit. bell. p. 159, C: Εἰ δὲ δρᾷς αὐτοὺς ἐπικαρτεροῦντας.]

Ἐπικἄρῡκεύω, Insuper condio, Condimentum aliud addo. [Medio Hesych.: Ἐπικαρυκεύεται, ἀρτύει.]

[Ἐπικασσύω. V. Ἐπικαττύω.]

[Ἐπικάστη, ἡ, Epicaste, OEdipi mater et conjux, quæ aliis Iocaste, Hom. Od. A, 270 sq.; Apollod. 3, 5, 7, 1; Pausan. 9, 5, 11 et 26, 3. || Calydonis f., Agenoris uxor, Apollod. 1, 7, 7, 3. || Augeæ f. ib. 2, 7, 8, 11.]

Ἐπικαταβαίνω, βήσομαι, exp. simpl. Descendo, et quidem sine auctore, quum præp. ἐπὶ videatur esse pro ἐν aut εἰς. [Herodot. 9, 25: Ἔδοξέ σφι ἐπικαταβῆναι ἐς Πλαταιάς· et absolute 8, 38, Thuc. 4, 11. Id. 6, 97: Πρὸς τὴν πόλιν ἐπικαταβάντες. Aristot. H. A. 8, 2: Ὅταν ἡ τρίγλη κινήσασα τὸν πηλὸν ἀπέλθῃ, ἐπι-

καταβὰς (ὁ σάργος) νέμεται. Improprie Hippocr. p. 112, C : Ὀδύναι ... ἐς τὰς χεῖρας ἐπικαταβαίνουσαι. Polemo Physiogn. 1, 5, p. 193 : Ἡ εἰς τὸ μέσον ἐπικαταβαίνουσα ῥίς. || Futuri forma Dor. Tab. Heracl. p. 224, 86 : Τοὶ πολιάνομοι ... ἐπικαταβάνοντι καὶ ζαμιώσοντι, pro ἐπικαταβήσονται.]

Ἐπικαταβάλλω, Demitto. Bud. Comm. in Xenoph. Cyn. [4, 3] : Ἐμμειδιῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, ἐπικαταβάλλουσαι δὲ τὰ ὦτα, scribit esse i. q. καταβάλλω. Habere vero etiam signif. oppositam τῷ προκαταβάλλω. [Injicio. Dio Cass. 50, 33 : Πέτρους ἐπικατέβαλλον. L. D. Insuper dejicio. Joseph. A. J. 5, 8, 12 : Ἐκσεισθεὶς αὐτοῖς ἐπικαταβάλλει τὸν οἶκον. Apoll. Rh. 4, 188 : Τῷ δ' ἐπὶ φᾶρος κάββαλε. Wakef. Quint. 14, 583 : Σικελὴν ἐπικάββαλε νῆσον. L. Dind.]

[Ἐπικαταγελάω, σομαι, Irrideo. Sext. Adv. rhet. 58, p. 300 : Ἐπικαταγελασθήσεται. Sed ubi ἐπεὶ καταγ. ex cod. Regim. et οὐκ ἄν τις ἕλοιτο pro κἄν τις ἕλ. ex conj. reposuit Struv. ap. Schneid. Suppl. Lex.]

Ἐπικατάγνυμι, pro Insuper frango, ex Aristot. affertur in VV. LL.

Ἐπικατάγομαι, Post alium applico. Dicitur a Thuc. navis ἐπικατάγεσθαι quæ appellitur post aliam, 4 [3, 49] : Ἡ δ' ὑστέρα αὐτῆς ἐπικατάγεται, pro ἐπὶ τῇδε κατάγεται, Post appellitur. Bud. [Polyæn. 4, 7 : Σουνιόθεν ὁ στόλος ἅπας ἐπικατήγετο. Dio Cass. 42, 7 : Οἱ λοιποὶ ἀνωρμίσαντο αὖθις, ἕως πᾶσαι αἱ νῆες ἐπικατήχθησαν. Joseph. A. J. 18, 7, 2 : Τοσόνδε ἀπελείπετο τοῦ Ἡρώδου, ὥστε τὸν μὲν ἐντυχεῖν Γαΐῳ, ὁ δὲ ἐπικατάγεται. De aliis rebus, schol. Hom. Il. N, 543 : Ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη) ἐπικατήχθη δὲ αὐτῷ ἡ ἀσπὶς, ὅ ἐστιν ἐπικατηνέχθη. Pro quo Ven. Ξ, 419, ἐπικατήφθη vel ἐπικατεκάμφθη.]

[Ἐπικαταδαρθάνω.] Ἐπικαταδαρθάνειν, Indormire. [Plato Reip. 7, p. 534, D : Τὸν νῦν βίον ὀνειροπολοῦντα ... εἰς ᾅδου πρότερον ἀφικόμενον τελέως ἐπικαταδαρθάνειν. Aor.] Ἐπικαταδαρθεῖν, Indormire. [Thucyd. 4, 133 : Λύχνον τινὰ θείσης ἡμμένον πρὸς τὰ στέμματα καὶ ἐπικαταδαρθούσης. Aristid. vol. 1, p. 284 : Ἐπὶ τούτοις ἐπικαταδαρθὼν, cit. Wakef. Infin. annotavit Hesych.]

[Ἐπικαταδέω, Superilligo. Hippocr. p. 1155, D : Ἐπικαταδεῖν εἰρίοισι. Angl. Clem. Al. Pæd. 2, 8, 72. Lucian. Luc. c. 34 : Ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβὼν, ἐπικατέδησέ μοι. Id. ib. c. 16 : Ὅσα ἐβάστασαν, ἐπικατέδησαν ἡμῖν, Imposita nobis deligant. Hase.]

[Ἐπικαταδύνω, Occido. V. Ἐγκαταδύνω. « Theon ad Arati Phænom. p. 24. » Maius.]

[Ἐπικατάδυσις, ἡ, Occasus posterior. Ptol. Almag. t. 2, p. 101, 29 : Ἑῴα ἐπικ. μὴ φαινομένη· a qua distinguuntur l. 32, Ἑῴα συγκατάδυσις ἀληθινὴ, *Le coucher matutinal simultané vrai;* et p. 104, 3 : Ἑσπερία ἐπικ. φαινομένη, *Coucher du soir postérieur et visible.* Hase.]

[Ἐπικαταδύω, Mergo. Med. Mergor. Poll. 1, 108 : Κολυμβηταὶ ἐπικατεδύοντο. || Occido. Schol. Vat. Eur. Rhes. 528 : Ἐπικαταδυομένων (Pleiadum). L. D.]

[Ἐπικαταθέω, Decurro. De impetu hostili, ut supra ἐπικαταβαίνω, Dio Cass. 40, 36 : Ὥστε ὑπάρχειν ἐπικαταθέουσι πλεονεκτεῖν τὰ πλείω.]

[Ἐπικαταθλάω, Confringo. Schol. Ven. Hom. Il. Τ, 93 : Ταῖς κεφαλαῖς ἐπίκειται (ἡ βλάβη) καὶ ἐπικαταθλᾷ αὐτάς. Lobeck.]

[Ἐπικαταθύω, Insuper immolo. Const. Manass. Chron. p. 41, D. Boiss. Eust. Opusc. p. 269, 50 : Ἐπικαταθύσας καὶ αὐτὸς οὓς ἐπεμέτρησεν ὁ καιρός.]

[Ἐπικαταιγίζω, Ingruo. Schol. Ven. Hom. Il. B, 148 : Λάβρος ἐπαιγίζων, ἀντὶ τοῦ ἐπικαταιγίζων· αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἃς ἡμεῖς καταιγίδας. L. Dindorf.]

Ἐπικαταίρω, Decumbo, Delabor, quasi dicas, Desilio super, ut καταίρειν, ap. Xenoph. pro Desilire. Plut. Pomp. [c. 31] : Εἰθισμένον ἀλλοτρίοις νεκροῖς ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν, Bud. interpr. p. 747, Ut inertem avem, alienis cadaveribus insidentem, vel In aliena cadavera decumbentem. Quam posteriorem interpr. malo, ut motus indicetur. Perinde ac si dixisset καταίρειν ἐπ' ἀλλοτρίοις νεκροῖς. Ita enim resolvendam præpositionem puto. Exp. etiam Descendere et Deferri. [Boissonad. ad Marin. p. 87; Selecta e Scholl. Valck. in N. T. vol. 1, p. 532. Angl.]

[Ἐπικαταχαίω, καύσω, Comburo in. Liban. vol. 4, p. 371, 8 : Ἱερὰ ἐπικαταχαίουσι (τοῖς ἀποθανοῦσιν).]

[Ἐπικατακάμπτω. V. Ἐπικατάγω.]

[Ἐπικατακλάω, Infringo. Apoll. Lex. H. : Ἐπιγνάμψασα, ἐπικατακλάσασα, συμπιέσασα. Hesych. v. Ἐπέγκαψαν, Ἐπιζυγκλεῖν. V. Ἐπικατακλίνω.]

Ἐπικατακλείω, Concludo, Recondo. Xen. Cyrop. 4, [1, 18] : Ἐπικατακλείσαντες ἑαυτοὺς εἰς ἔρυμα. [Κατακλ. libri meliores.]

[Ἐπικατακλίνω, Inclino. Schol. Ven. Hom. Il. B, 148 (coll. Etym. M. v. Ἡμύω) : Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν) ἐπικατακλίνει τοὺς ἀστάχυας τοῖς στάχυσιν. Unde Hesychio v. Ἐπημύει, ἐπικατακλᾷ, Kusterus restituebat ἐπικατακλίνει. τ L. D. Sim. Metaphr. Vita S. Joann. p. 58, 22 : Τῷδε καὶ αὐτὸς ἐπικατεκλίθη, Insuper recubuit. Hase.]

[Ἐπικατακλύζω, Inundo. Herodot. 1, 107 : Οὐρῆσαι τοσοῦτον ὥστε ... ἐπικατακλύσαι τὴν Ἀσίην πᾶσαν.]

[Ἐπικατακλώθω, i. q. ἐπικλώθω, quod v. Hesych. : Ἐπεκλώσαντο, ἐπικατέκλωσαν. L. Dindorf.]

Ἐπικατακοιμάομαι, Indormio, VV. LL. [Ex Herodoto 4, 172 : Ἐπὶ τῶν προγόνων φοιτέοντες τὰ σήματα καὶ κατευξάμενοι ἐπικατακοιμέονται.]

[Ἐπικατακοιμίζομαι, Indormio. Schol. Plat. Reip. 7, p. 534, D (p. 414 Bekk.) : Ἐπικαταδαρθάνειν) ἐπικατακοιμίζεσθαι.]

[Ἐπικατακολουθέω, Sequor. Schol. Pind. Ol. 6, 108 : Τῇ ἐμῇ φωνῇ ἐπικατακολούθει.]

Ἐπικαταλαμβάνω, λήψομαι, Occupo, Anteverto, Assequor [Gl.], Bud. ex Plat. [Tim. p. 39, C : Ἐπειδὰν σελήνη ... ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Herodot. 1, 79, sed in glossemate a libris melioribus omisso.] Theophr. [H. Pl. 2, 6, 10.] Item, Opprimo, ex Xen. [H. Gr. 2, 4, 6, sed ubi nunc ἔτι καταλ.] V. Bud. p. 562. [Thuc. 2, 90 : Τὰς ἄλλας (naves) ἐπικαταλαβόντες ἐξέωσαν· 3, 111. Polyb. 1, 66, 3 : Πρὶν ἢ τοὺς ἐξῆς περαιουμένους ἐπικαταλαβεῖν. Diod. 18, 71 : Τῆς νυκτὸς ἐπικαταλαβούσης.] Sic pass. Ἐπικαταλαμβάνομαι, Occupor, Antevertor. [Aristot. H. A. 9, 6 : Ὅταν ἐπικαταλαμβάνωνται (ursæ), ἐπὶ τὰ δένδρα ἀναπηδῶσιν. Athen. 14, p. 645, A : Ἐπικαταλαμβάνεται ἡ σελήνη ἐπὶ ταῖς δυσμαῖς ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς. Chron. Pasch. p. 5, 13 : Εὐθέως γοῦν ἐπικαταλαμβάνονται ἐν παραλλαγῇ διαφόρων καὶ ποικίλων καρπῶν, Ducang. vertit, Fructus emittere deprehenduntur.]

[Ἐπικατάληψις, εως ἡ, ap. African. Cest. p. 278, col. 2, A, ubi ἐπικατάληψιν ὑπερδεξίων χωρίων, scribendum esse ἐπὶ κατάληψιν, animadvertit Boivinus. L. D. Procl. Hypotyp. astron. p. 36, 24 : Διὰ τῆς μετὰ τὸν ἑαυτῆς κύκλον ἐπικαταλήψεως. Hase.]

[Ἐπικαταλλαγὴ, ἡ, *Droit de change.* Theophr. Char. 30 : Τοῦ χαλκοῦ τὴν ἐπικαταλλαγὴν προσαπαιτεῖν. Coraes.]

[Ἐπικαταλλάσσω s. Ἐπικαταλλάττω, Clem. Rom. Ep. 48. Wakef.]

Ἐπικαταμένω, Insuper maneo, Diutius maneo, vel immoror, i. q. διατρίβω, Xen. [Cyrop. 1, 2, 11] : Ἦν δέ τι ἢ ἐπικαταμεῖναι ἢ ἄλλως βουληθῶσι διατρίψαι περὶ τὴν θύραν. [H. Gr. 7, 4, 36.]

[Ἐπικαταμωμάομαι, Irrideo, Ludificor. Schol. vet. Apoll. Rh. 3, 791 : Ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω) ἐπικαταμωμήσονται. Nisi forte scrib. ἐπικαταμωκήσονται, quod ejusdem signif. verbum memorat Pollux 8, 77.]

[Ἐπικατανεύω, Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 129. Boiss.]

[Ἐπικαταξύω, Rado. Apoll. Lex. H. v. Ἐπιγράβδην. ῡ.]

[Ἐπικαταπέτομαι, Advolo. Nicetas Is. Ang. p. 263, D : Εἴ τι βιωφελὲς, εἴ τι ψυχῶν σωτήριον ἐκ θεῶν ... ἐπικαπτῆναι τούτοις ἱκέτευσεν. Ephræm. in Maii Nov. Coll. Vat. vol. 3, part. 1, p. 820, ἐπικαπτάς. L. D.]

[Ἐπικαταπηδάω, δήσομαι, Insilio. Joseph. B. J. 3, 10, 9 : Ἐπικαταπηδῶντες εἰς τὰ σκάφη. Cod. Bigot. ἐπιπηδ.]

[Ἐπικαταπίμπρημι, Incendo s. Concremo super. Appian. Civ. 2, 22 : Τὸ βουλευτήριον ἐπικατέπρησαν αὐτῷ.]

Ἐπικαταπίπτω, πεσοῦμαι, Superincumbo. Lucian. [Gymnas. c. 1 : Ἐπικαταπεσὼν ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ. Eust. Opusc. p. 297, 15 : Οὐρανὸν αὐτὸν ἐπικαταπεσεῖν. Præsens autem vertendum non Superincumbo, sed Superincido.]

[Ἐπικαταπλάσσω, s. Ἐπικκαταπλάττω, Denuo impono cataplasma. Hippocr. p. 767, E : Ἀναγκάζονται διὰ τὸ οἶδος ἐπικαταπλάσσειν. Alex. Trall. Ep. de lumbricis.]

[Ἐπικαταπλέω, πλεύσομαι, Appello super s. post alium. Diod. 16, 66 : Καταπλεύσαντος τοῦ στόλου ... ἐπικατέπλευσε Καρχηδονία τριήρης.]

[Ἐπικαταπνέω, Ingruo, de vento, Etym. M. p. 554, 1 : Λάβρος ἐπαιγίζων, σφοδρὸς ἐπικαταπνέων.]

Ἐπικατᾰράσσω, s. Ἐπικαταράττω, Percutio, Impetuose impello, VV. LL. [Pass. Dionys. A. R. 11, 26 : Ὑπὸ βάρους τῶν ἄνωθεν ἐπικαταραττομένων· et ib. 10, 16, ubi item ἐπικαταραττομένων, quum sequatur paullo inferius, ἐπικαταρραγεὶς αὐτῷ πέτρος ὑπερμεγέθης, quod est ab ἐπικαταρράσσω vel ἐπικαταρρήγυμι. Ita variatur inter καταράκτης et καταρράκτης, ipsumque καταράσσω et καταρράσσω, quæ v.]

[Ἐπικαταρᾶομαι, Exsecror, Maledico. Num. 22, 17 : Ἐπικατάρασαί μοι τὸν λαὸν τοῦτον· 23, 7; Malach. 2, 2. Pass. Num 5, 22 : Τὸ ὕδωρ τὸ ἐπικαταρώμενον τοῦτο· et ib. 19. De mensura quartæ syll. v. in simplici.]

[Ἐπικατάρᾱσις, εως, ἡ, Exsecratio. Int. inc. Jer. 49, 13 : Εἰς ἐπικ.]

Ἐπικατάρᾱτος, ὁ, ἡ, Execrabilis, [Maledictus, Gl.] : ut Jo. 7, [49] : Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος, ὁ μὴ γιγνώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσιν. V. Ἐπάρατος. [Galat. 3, 10 et 13, et sæpius in V. T. et ap. scriptores Christianos, velut in Chron. Pasch. p. 716, 718, 723, 724. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 457, n. 2664, 6 : Ἅτω ἐπικατάρατος ταῖς προγεγραμμέναις ἀραῖς. L. Dind.]

[Ἐπικαταρράσσω, s. Ἐπικαταρράττω. V. Ἐπικαταράσσω.]

Ἐπικαταῤῥέω, ρεύσω; Influo ex superiore loco s. Illabor. [De imbre Poll. 1, 116 : Κατερρύη, ἐπικατερρύη. Hippocr. p. 287, 34 : Φλέγματος ἐπικαταρρυέντος ἀπὸ τοῦ ἐγκεφάλου· 305, 15. Signif. Illabendi i. e. Corruendi super alium, Plut. Pelop. c. 4 : Πολλοῖς ἐπικατερρύη νεκροῖς.]

[Ἐπικαταρρήγνῡμι s. Ἐπικαταρρηγνύω, Scindo super. Basil. V. Thecl. 1, p. 257 (male ed. 267), A : Ἐπικαταρρήγνυσι μὲν αὐτῷ τὴν χλαμύδα. L. D.] Ἐπικαταρρήγνυμαι, Super aliqua re frangor, q. d. Superconfringor. [Irrumpo, Plut. Marii c. 21 : Ἐπιεικῶς ταῖς μεγάλαις μάχαις ἐξαισίους ὑετοὺς ἐπικαταρρήγνυσθαι λέγουσιν. V. Ἐπικαταράσσω.]

[Ἐπικαταρρίπτω, s. Ἐπικαρριπτέω, Dejicio in, post s. super alium. Xen. Anab. 4, 7, 13 : Αἱ γυναῖκες ῥίπτουσαι τὰ παιδία εἶτα καὶ ἑαυτὰς ἐπικατερρίπτουν.]

Ἐπικατασείω, q. d. Superdecutio, Superdeturbo, Superprosterno : Ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, Super se prostravit, deturbavit : ἐπικατέβαλεν, ut exp. Suid., ap. quem habes totum Josephi [B. J. 1, 1, 5] l., unde sumpta sunt hæc verba. [Basil. M. vol. 2, p. 30, D : Ἐπικατασείσαντος αὐτοῖς τοῦ διαβόλου τὸ οἴκημα. L. D. Jo. Chrys. Cat. in Job. p. 46, A. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 385, 28. Anon. ib. p. 311, 29 : Οἰκίαι αὐτοῖς πλείους ἐπικατασεισθεῖσαι. Jo. Camen. De exc. Thess. c. 14 : Ἐπικατασεισθῆναι, ubique de ruinis ob terræ motum. Hase.]

Ἐπικατασκάπτω, Superfodio, Superinfodio. [Everto super, Dionys. A. R. 1, 39 : Ἐπικατασκάπτει τῷ κλωπὶ (Caco clava occiso) τὸ σπήλαιον. Ita cod. Vat. et interpr. Lapi. Vulgo τῇ καλαύροπι.]

[Ἐπικατασκευάζω, Exstruo super s. in. Dio Cass. 50, 23 : Τὰ σκάφη κατεσκεύασε πολὺ τῶν ἐναντίων ὑπερέχοντα ... καὶ ἐπ' αὐτὰ πύργους ὑψηλοὺς ἐπικατεσκεύασε. ‖ Reparo, Renovo, Orig. C. Cels. 6, p. 305 (423). Seager. Adorno, Euseb. Hist. Eccl. p. 218. Kall. Argum. Or. 2 Demosth. C. Steph. Boiss.]

[Ἐπικατασκήπτω, Repente ingruo. Euseb. Hist. Eccl. 7, 22, (p. 268). Mendham.]

[Ἐπικατασκοπέω, Speculor. Procop. Hist. p. 325, D, ed. Maltret.]

[Ἐπικατασπάω, σπάσομαι, Traho post. Hippocr. p. 369, 33 : Ὅκως ἂν .... μηδὲν ἐπικατασπασθῇ, ὁκοῖα γίνεται ἀπὸ ἐμέτων, quod de convulsione interpr. Foes., sed perperam in ἐπισπ. vel ἔτι κατασπ. mutat. L. D. Niceph. Antioch. Vita Sim. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 320, 20 : Φλέγματος ἐπικατασπασθέντος τῷ θώρακι, Pituita per pectus educta. Hase.]

Ἐπικατασπένδω, σπείσω, Libo desuper. [Joseph. B. Jud. 1, 3, 6 : Τοῦ παιδὸς ἐκεῖ ἐπικατασπείσαντος τὸ αἷμα, ubi al. ἐπισπ.]

[Ἐπικαταστρατοπεδεύω vitium librorum Polyb. 5, 46, 12, pro ἔτι κατ.]

Ἐπικαταστρέφω, Superinverto, Inverto superjaciendo. [Schol. Soph. Antig. 134 : Τῷ Ταντάλῳ ἡ Σίπυλος ἐπικατεστράφη. Hemst. Geopon. 10, 56, 6 : Ἕτεροι ὑέλινον ποτήριον ἤ τι ἄλλο τῶν διαφαινόντων ἐπικαταστρέφουσι τοῖς σύκοις, Inversum superimponunt. Wakef.]

[Ἐπικατασφάζω s.] Ἐπικατασφάττω, Insuper jugulo, Macto super, i. q. ἐπισφάττω. [Dionys. A. R. 3, 20 : Ἡμιθνῆτα ... ἐπικατασφάττει.] Lucian. [De luctu c. 14] : Οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξεν, Alii et pocillatores jugularunt super sepulcris. [Herodot. 1, 45 : Ἐπικατασφάξαι μιν τῷ νεκρῷ, et ib. : Ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ.] Pausan. Messen. [4, 2, 5] : Αἱ γυναῖκες αὗται, τρεῖς οὖσαι τὸν ἀριθμὸν, ἀπὸ Μαρπήσης ἀρξάμεναι, προαποθανοῦσι πᾶσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατέσφαξαν, i. e. ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι κατέσφαξαν. [Parthen. 10, 3. Boiss. Pass. Joseph. A. J. 19, 1, 13.]

Ἐπικατατέμνω, Concido, Lacero, VV. LL., in quibus subjungitur hic Dem. l. [p. 977, 7, ubi dicitur de effodiendis metallis] : Ἂν ὅπλα ἐπιφέρῃ, ἂν ἐπικατατέμνῃ τῶν μέτρων ἐντός. [Pollux 3, 87.]

[Ἐπικατατρέχω, θρέξω et δραμοῦμαι, Decurro in, Incurso. Dionys. A. R. 9, 21 : Ἐπικαταδραμόντες ἐκ τῶν χωρίων. Dio Cass. 39, 3; et cum dat. 36, 32; 38, 33.]

[Ἐπικαταφέρω, κατοίσω, Defero in. De imbri Poll. 1, 116 : Κατηνέχθη, ἐπικατηνέχθη. De elephanto Joseph. A. J. 12, 9, 4 : Ἐπικατενεχθεὶς τῷ Ἐλεαζάρῳ διαφθείρει τὸν ἄνδρα. Improprie Aristid. A. rhet. vol. 2, p. 520 : Πολιτικὸς ἀνὴρ ὀκνήσειεν ἂν προσελθεῖν τοιούτοις ὀνόμασιν· ὅπου δ' ἂν προσίῃ, ... ἢ ἐνεργείας ἕνεκα ἢ ὥστε ἦθος ἐν τῷ λόγον γενέσθαι ἐπικατενεχθήσεται. Sic enim Norrman. pro ἐπεὶ κ.]

Ἐπικαταφορὰ, ἡ, Mathematicorum est vocabulum. Bud. De asse l. 1 : Ea autem pars cœli quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo exsistens ab eo in quo horoscopus inchoatur, ἀναφορὰ appellatur, et interdum ἐπαναφορὰ, quasi Pars jamjam emersura. Quæ autem pars signiferi totidem partibus in demersu occidium punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur, ea pars cœli a Mathematicis ἐπικαταφορὰ dicitur : quod significat Præcipitem locum cœli in octavo ab horoscopo signo. Hæc ille, ubi animadverte etiam usum nomm. ἀναφορὰ et ἐπαναφορά. Idem in suo Lex. Ἐπικατάφορος ex Athen. affert pro Proclivis, Pronus, 9, [p. 391, F] : Ἐπικατάφοροι πρὸς τὰ ἀφροδίσια γίνονται. [13, p. 608, D : Ἐπ. ὢν ὁ ποιητὴς οὗτος ἐπὶ τὰ ἄνθη.] Sic εὐκατάφορος, infra, et καταφερής. Male autem in VV. LL. ἐπικατάφορος redditur Proclivis in Venerem, quasi per se et absque adjectione id significet.

[Ἐπικατάφορος. V. Ἐπικαταφορά.]

[Ἐπικαταχέω, Affundo. Galen. De compos. med. sec. loc. vol. 2, t. 2, p. 107, B, 34, Ald. Struv.]

Ἐπικαταχωννύω, Adobruo.

[Ἐπικαταψάω, Verro. Strabo 17, p. 831 : Τοῦ ἔαρος οὐδὲ σπείρουσιν, ἀλλὰ παλιούροις συνδεδεμέναις ἐπικαταψήσαντες τὴν χώραν ... ἀρκοῦνται.]

Ἐπικαταψεύδομαι, Eimentior, Mentior, s. potius, Mentior adversus aliquem. V. Καταψεύδομαι. [Herodot. 3, 63 : Οὐδὲν ἐπικατεψευσμένος. Thucyd. 8, 74; Dionys. A. R. 3, 2.]

[Ἐπικαταψήχω, Demulceo post. Appian. Civ. 2, 145 : Θορύβου ἐκ τῆς βουλῆς ἐπὶ τῷδε ... γενομένου, ἐπικαταψήχων αὐτὴν ὁ Ἀντώνιος καὶ παλινῳδῶν ἔφη.]

[Ἐπικάτειμι, Descendo.] Ἐπικατιὼν, Descendens, Desidens. Thuc. [2, 49] : Ἐπικατιόντος τοῦ νοσήματος εἰς τὴν κοιλίαν.

[Ἐπικατεράω.] Ἐπικατεράσαι [-ᾶσαι], ex verbo ἐράσαι, præfixis præpp. ἐπὶ et κατά. Nam ἐράσαι est Deplere, Columellæ : μετεράσαι autem et κατεράσαι, Decapulare et Elutriare, Plinio : quod et Transvasare dicitur, i. e. μεταγγίζειν, Dioscoridi, s. Transfundere. Hinc ἐπικατεράσαι, Decapulatum et elutriatum superponere, et indere compositioni, ap. Galen. K. τοπ.

7 : Λειοτριβοῦσιν αὐτὰ σὺν ὀλίγῳ γλυκεῖ, καὶ ἐπικατερῶσι. VV. LL. [Id. vol. 13, p. 681 : Ψύξαντας μᾶλλον καὶ ξύοντας ἤπερ ἐπικατερῶντας.]

[Ἐπικατέρχομαι, Descendo. Hippocr. p. 246, 41 : Τὰ καταμήνια ἐρράγη αὐτόματα ἑτέρων ἐπικατελθόντων ἀπὸ τοῦ σώματος ἐς τὰς μήτρας. Schneid. Clem. Al. Strom. 6, 15, 132 : Ἐπικατελθὼν ὕστερον. Epiphan. t. 2, p. 349, B : Ἐπικάτελθε. Hase.]

[Ἐπικατέχω, Retineo, Detineo. Dionys. A. R. 9, 60 : Ξενισμοῦ χάριν ἐπικατέχοντας αὐτόν. Dio Chrysost. vol. 1, p. 111. Schneid. Lucian. Hermotim. c. 23 : Παίδων ἢ γονέων ἐπικατεχόντων, Retinere volentibus. || Teneo. Euseb. Hist. eccl. 7, 10 : Τὴν ἀρχὴν ἐπικατασχόντες. Hase.]

[Ἐπικατηγορέω, Prædico aliquid de aliquo, Tribuo alicui aliquid. Cum genit. Sext. Emp. Adv. math. 9, p. 615 : Ὡς οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου (v. Aristot. Phys. 4, 10) τὸ ὅλον καὶ τὸ πᾶν, τῶν σωμάτων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ κενοῦ ἐπικατηγοροῦσι· 618 : Ἡμεῖς δέ ἐσμεν οἱ ἐκείνου τό τε ὅλον καὶ τὸ μέρος ἐπικατηγοροῦντες· et paullo ante : Ἡ δὲ αὐτὴ ἀπορία, καὶ ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἐπὶ πήχεος, καὶ κοινῶς τῶν ἄλλων ἁπάντων, ὧν ἐπικατηγορεῖται τὸ ὅλον. Cum dat. Plut. Mor. p. 1113, B : Τοὺς δὲ τῇ συγκρίσει ταύτῃ καὶ διακρίσει φύσιν τινὰ καὶ πότμον δυσδαίμονα ... ἐπικατηγοροῦντας. Etym. M. p. 691, 4 : Διὸ καὶ μόνοις ἀνθρώποις ἐπικατηγορεῖται. Absolute (præter Dionysium in Ἐπικατηγόρησις cit.) Just. Mart. Apol. 1, 70=43 : Πάντες οἱ ἀπὸ τούτων ὁρμώμενοι ... Χριστιανοὶ καλοῦνται, ὃν τρόπον καὶ οἱ οὐ κοινωνοῦντες τῶν αὐτῶν δογμάτων τοῖς φιλοσόφοις, τὸ ἐπικατηγορούμενον ὄνομα τῆς φιλοσοφίας κοινὸν ἔχουσιν, pro quo Eus. et Niceph. τὸ ἐπικαλούμενον ὄνομα habent. Wakef. et Angl. Passivum, Appellatione denotor. Athenag. Apol. p. 44; Sext. Emp. p. 225. Maius.]

[Ἐπικατηγόρημα, τό, sec. Wyttenb. in Ind. Plut. libri nonnulli Mor. p. 1127, D : Ἐρωτᾷ αὐτὸν (Epicurus) εἰ πράξει τινὰ ὁ σοφὸς ὧν οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, εἰδὼς ὅτι λήσει, καὶ ἀποκρίνεται, Οὐκ εὔοδον τὸ ἁπλοῦν ἐστι κατηγόρημα.]

[Ἐπικατηγόρησις, εως, ἡ, ead. signif. qua ἐπικατηγορία legitur ap. Dionys. A. R. 1, 66 : Ἔστι δὲ ἡ Ἄλβα καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν Λευκή· σαφηνισμοῦ δὲ ἕνεκα διορίζεται παρ' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ἐπικλήσει, τοῦ σχήματος ἐπικατηγορήσει. Sed cod. Vat. τὸ σχῆμα. Legendum, ἐπικλήσει τὸ σχῆμα ἐπικατηγορούσῃ. L. Dind.]

[Ἐπικατηγορία, ἡ, Appellatio. Sext. Emp. Adv. math. 10, p. 682 : Καὶ εἰ μὲν οὐ μετέχουσιν, ὃν τρόπον αὗται δύνανται τῆς τοῦ ἑνὸς ἐπικατηγορίας ἀξιοῦσθαι, μὴ μετέχουσαί τινος ἐπαναβεβηκυίας τοῦ ἑνὸς ἰδέας.]

Ἐπικατοικέω, pro Inhabito, Incolo. Utitur Cebes Theb. [p. 76. Cor. : Ὅπου οὐδεὶς ἐπικατοικεῖ. Coraes : ἴσ. ἔτι κατοικεῖ.]

[Ἐπικατονομάζω, Dedico. Clem. Al. Pæd. 2, p. 168 : Τῶν δαιμονίων διὰ τὴν βδελυρίαν, οἷς ἐπικατωνόμασται.]

[Ἐπικατορθόω, Postea dirigo. Hippocr. p. 763, G : Κατατείνειν δὲ μετρίως καὶ ἐπικατορθοῦν ἐφ' ἑκάστῃ ἐπιδέσει χρὴ τὰ ὀστέα.]

[Ἐπικατορύττω. Antiphon Or. 7, p. 58 (122, 16) : Ἐπὶ τῇ ἐμαυτοῦ ἀπαιδίᾳ ζῶν ἐπικατορυχθήσομαι, Propter meam orbitatem vivus sepeliar. Maius. Reiskius, ἔτι κατορ.]

[Ἐπικαττύω s. Ἐπικασσύω.] Ἐπικαττύειν, et Ἐπικαττύεσθαι, Veteramentarii sutoris, ut loquitur Sueton. in Vitellio, artem exercere, Coria, quæ inveteraverunt et detrita sunt, concinnare et consuere. Nam Vetera coria καττύματα dicuntur. Hæc ex VV. LL. [vel Poll. 7, 82], ubi præfigitur et alia interpretatio, sc. Scrutariam facere, ex Apuleio, l. 4 Græcanicæ fabulæ. Sed altera interpr. est melior. [De poetarum scenicorum fabulis recoctis, ap. Phryn. Bekk. An. p. 39, 9. || Sarcio. Liban. vol. 4, p. 624, 27 : Ἐπικαττύουσα τὰ σαπρὰ τῶν χιτωνίων. Jacobs. ū]

[Ἐπικάτω, Infra. Hesych. : Ἐπιπρηνὲς, ἐπικάτω κατεστραμμένον. Sig. Rogerii ap. Ughell. Ital. S. vol. 1, p. 945, A : Ἐπικάτω τοῦ γιοφιρίου (sic), Infra pontem. ă L. Dindorf.]

Ἐπικαυλόφυλλος, ὁ, ἡ, a Gaza ap. Theophr. [H. Pl. 7, 8, 3, ubi bis] redditur A caule tantum foliatus.

Ἐπίκαυμα, τὸ, Adustio, Id ipsum, quod adustum est, medicis Oculi affectio, quum videlicet nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit, ita ut colorem cinereum præ se ferat, Aet. : Galen. in Isagoge [p. 386, 53] : Ἐπίκαυμα δέ ἐστιν, ὅταν ἐξεπιπολῆς ἡ ἐπιδερμὶς ἐπικαυθεῖσα ἑλκωθῇ ἢ καὶ βραχὺ βαθυτέρα γένηται. Plin. Oculorum adustiones interpr., Ustiones Scrib. Larg. [V. Ἔγκαυμα. Galen. 1 l. Κατὰ τόπ. p. 213, 54; 4, p. 215, 1, Definitt. med. p. 399, 55, et al. citat Foes. OEc. Hipp. Add. Theoph. Nonn. c. 55. || Pustula ex ustione. Schol. Aristoph. Pl. 535 : Φῶδας) τὰ ἐπ. τὰ ἐκ τοῦ πυρός.]

Ἐπίκαυσις, εως, ἡ, Adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, ut ἐπίκαυμα. Diosc. 2, 66, de lactuca sylvestri : Ἀποκαθαίρει δὲ καὶ ἄργεμα καὶ ἀχλύν· ποιεῖ καὶ πρὸς ἐπικαύσεις ἐγχριομένη σὺν γυναικείῳ γάλακτι· Plin. 20, 7 : Sanat omnia oculorum vitia cum lacte mulierum; arcet nubeculas, cicatrices adustionesque omnes, præcipue caligines. [Ead. signif. qua ἐπίκαυμα, Aetius p. 124, 2. Weigel. De frumentorum rubigine s. uredine Axioch. p. 368, C : Νυνὶ δὲ ἐπίκαυσιν, νυνὶ δὲ ἐρυσίβην. De maculis in facie Hesych. : Ἐφήλιδες, αἱ τοῦ ἡλίου ἐπικαύσεις.]

[Ἐπίκαυτος, ὁ, ἡ, Præustus, Obustus. Herodot. 7, 71 et 74 : Ἀκοντίοισι ἐπικαύτοισι.]

Ἐπικαυχάομαι, q. d. Glorior adversus aliquem, Insulto alicui. [Schol. Hom. Il. Υ, 388. Wakef. Hesych. v. Ἐπικομπῶν. || Exsulto re aliqua, Glorior. Achmes Onir. p. 76, c. 111 : Ἐπικαυχήσεται ἀλλοτρίᾳ ἐξουσίᾳ. Greg. Nyss. vol. 1, p. 312, D. L. D.]

Ἐπικαύχησις, εως, ἡ, Insultatio. Hermog.

Ἐπικαχλάζω, Superne strepito, ut strepitat unda, spumam simul emittens. [Apoll. Rh. 4, 944 : Κῦμα ... πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν. Fab. Æsop. 422, p. 171 Fur. : Ἐπικαχλάσας τῷ ῥεύματι (fluvius). Pass. Hesych. : Ἐπικαχλάζεται, διακινεῖται. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 991, D, de Lyco amni : Ἐπικαχλάζων τῷ ῥεύματι. Hase.]

Ἐπικάω, et Ἐπικαίω, καύσω, Aduro, In superiori parte uro. [Proprie de ferro candenti Aristot. H. A. 9, 50. Conf. Diod. 3, 53, Strabo 11, p. 504. De fulgure Aristot. Meteor. 3, 1 aliquoties. Conf. etiam H. A. 9, 45.] Theophr. [C. Pl. 5, 15, 6], de oleo et pice : Ὅτι θερμὰ καὶ λεπτὰ τὴν φύσιν ὄντα, διαδύεταί τε πόῤῥω, καὶ πυκνοῖ καὶ ἐπικαίει [-κάει] τὸν φλοιόν· H. Pl. 4, [14, 10] : Ἐπικάει δὲ καὶ καύματά τινα καὶ ἐλαίαν [ἐλάαν] καὶ βότρυν· et [C. Pl. 5, 13, 4] : Τὰ γὰρ ἀσθενῆ καὶ λεπτὰ τοῦτ' οὐ πάσχει ... ἀλλὰ καὶ τάχιστα ἐπικάεται. [De sole ib. 5, 10, 1. De frigore 2, 1, 6; 5, 12, 2.] Plato Epist. 7, [p. 340, D] : Οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, Quorum corpora a sole sunt adusta, Quorum corpora rapidi potentia solis acrior adussit, Virg.; Perusta solibus pernicis uxor Appuli, Horat. [Polyb. 39, 2, 7 : Τῷ χρώματι παρὰ φύσιν ἐπικεκαυμένος. Hippocr. p. 292, 46 : Ὑπὸ τοῦ ψύχεος ἡ λευκότης ἐπικαίεται καὶ γίγνεται πυρρή, Aristot. H. A. 9, 40. Phryn. Bekk. An. p. 72, 28 : Χραίνεσθαι πρὸς ἥλιον, τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπικαίειν ἐν τῷ ἡλίῳ (vel potius ἐπικαίεσθαι). Figurate id. p. 66, 4 : Τυφογέρων, τοὺς διὰ γῆρας τετυφωμένους καὶ ἐπικεκαυμένους. Aliter schol. Aristoph. Lys. 221 : Ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου) ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοί. Ἐπικαιόμενος incerta signif. in l. Sophoclis ap. Athen. 1, p. 23, D. || Accendo in, super. Hom. H. Apoll. 491, 509 : Πῦρ δ' ἐπικαίοντες. Per tmesin Il. X, 170 : Ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν· Od. Γ, 9, P, 241; Hesiod. Op. 335. Et ead. signif. Iambl. ap. Phot. cod. 94, p. 75, 5 : Πολλὰ τῶν πέπλων, ἃ ἔμελλεν ἐπικαίεσθαι τῷ τάφῳ. Ps.-Plut. V. Hom. p. 387 Gal. : Ἀνθρώπους ἐπικαίειν τῇ πυρᾷ. Ἐπιτύφεσθαι, ut Atticum pro ἐπικαίεσθαι commendat Mœris p. 150.]

Ἐπίκειμαι, Impositus sum, Superimpositus sum : s. Imponor, Superimponor. [Absolute Dio Cass. 75, 6 : Τῶν ἐξ ἐπιπολῆς ἐπικειμένων.] Paus. Eliac. 1 : Στέφανος δὲ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ. [Theogn. 1259 : Ἐπίκειται ... σῇ κεφαλῇ στέφανος· 19 : Σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω τοῖσδ' ἔπεσιν. Xen. OEc. 19, 13 : Πηλὸν ταῖς κεφαλαῖς (plantarum) πάσαις ἐπικείμενον. C. præp. ἐπὶ seq. gen. Dio Cass. 67, 16 : Κύνες ... ἐπικείμενον ἐπ' αὐτῆς (τῆς πυρᾶς) εὑρόντες, ubi Zonar. αὐτῇ. Hero Spirit. p. 191, 23 : Ἐπὶ βάσεως, ἐφ' ἧς ἐπικείσθω βωμίσκος.] Galen. Ad Glauc. 2 : Ἐπικείσθω κατὰ τοῦ πεπονθότος μορίου χυλὸς στρύχνου, Imponatur s. Superimponatur

parti affectæ. Sed et exercitus ac præsidia alicubi dicuntur ἐπικεῖσθαι, Imposita esse. Herodian. 2, [9, 1]: Πᾶν τὸ ἐκεῖσε στρατιωτικὸν, ὃ ταῖς ὄχθαις τοῦ Ἴστρου καὶ Ῥήνου ἐπικείμενον, ἀπεῖργον τοὺς ἐπέκεινα βαρβάρους, φρουρεῖ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, Ripis Istri impositi. Sic 6, [2, 14]: Τὰ ἐπικείμενα στρατόπεδα ταῖς ὄχθαις τῶν ποταμῶν, προασπίζοντά τε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς. Ibid. [7, 5] præp. ἐπὶ addens, dixit, Τὰ ἐπὶ ταῖς ὄχθαις στρατόπεδα ἐπικείμενα. [Hesych.: Κουστωδίας, τοῦ τῷ δεσμωτηρίῳ ἐπικειμένου στρατεύματος. Hemst. De usu metaph. HSt. partim infra partim hic:] Pœna quoque alicui dicitur ἐπικεῖσθαι, Imposita esse. Aristot. Polit. 4: Ἐπίκειταί σοι ζημία, Mulcta tibi imposita est. [4, 13: Ἐπίκεινται μεγάλαι ζημίαι τούτοις.] Item ap. Herodot. [2, 38]: Ἐπικέεται θάνατος ἡ ζημίη θύσαντι, Mors pœna imposita est immolanti. Vel q. d. Pœna capitis ei impendet. [Absolute 6, 58.] Sic Thuc. [3, 70]: Ζημία δὲ καθ' ἑκάστην χάραξ ἐπέκειτο στατὴρ, Mulcta imposita erat. [Xen. Reip. Lac. 9, 6: Τοιαύτης τοῖς κακοῖς ἀτιμίας ἐπικειμένης. Dio Cass. 56, 25: Τὴν ἀτιμίαν τὴν ἐπ' αὐτῷ (τῷ μονομαχεῖν) ἐπικειμένην. Similiter Hom. Il. Z, 458: Καί κεν ὕδωρ φορέοις... πόλλ' ἀεκαζομένη· κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.] Dicitur et nomen ἐπικεῖσθαι alicui, sicut Lat. Impositum esse. Chrysost.: Ἐπίκειται τὸ ὄνομα Χριστιανῶν ἀμφοτέροις, Utrisque Christianorum nomen impositum fuit, Uterque de Christi nomine dictus est. [Plat. Crat. p. 411, C: Τοῖς πράγμασι τὰ ὀν. ἐπίκειται· 412, C. De officio Plut. Mor. p. 786, F: Οἷς ἐπέκειτο φροντίζειν.] Ἐπίκειμαι pro Imponor, aliquando cum dat. personæ habet etiam accus. rei ejus, quæ imponitur: ac tunc exponi potest Imponitur mihi, Impositum habeo. [Dionys. A. R. 2, 70: Τοὺς καλουμένους ἄπικας ἐπικείμενοι ταῖς κεφαλαῖς.] Pausan. Eliac. 1, [10, 2] de Œnomao: Ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, Galeam habens capiti superimpositam. Et [ib. 21, 5], de Apollonio: Κατεσκευάσατό τε τοῖς ἱμᾶσιν ὡς ἐς μάχην, καὶ ἐσδραμὼν ἐπὶ τὸν Ἡρακλείδην, ἥπτετο ἐπικειμένου ἤδη τὸν κότινον, Quum ei jam imponeretur oleagina corona. Pro quo in Eliac. 2 dicit, Ἐπιτιθεμένη γυμναστοῦ σχῆμα, ἐπὶ τῶν Ὀλυμπίων ἀγῶνα ἤσκησεν, Induta habitu pugilis. Bud. tamen [perperam] illud ἐπικειμένου ἤδη τὸν κότινον, active interpr., Imponenti. Quibus addendum ex [Plut. Marcelli c. 22: Μυρρίνης στέφανον ἐπικείμενος, et] Herodiano 5, [5, 4] de Heliogabalo: Εἰς εἶδος δὲ τιάρας στεφάνην ἐπικείμενος χρυσῷ καὶ λίθοις ποικίλοις τιμίοις. Sic enim ibi Bud. reponendum putat pro στεφάνῃ [στεφάνους cod. Ven.], ac interpr. In capite habens coronam auream. [Eandem conj. proposuit Marklandus ad Eur. Suppl. 716: Κἀπικείμενον κάρα κυνέας, addiditque ll. Luciani De gymnas. cap. 23, ubi est τραγῳδοὶ ἐπικείμενοι κράνη· Navig. c. 5: Ἡ πρύμνα χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη· Adv. indoct. c. 10: Κιθάραν ξυλίνους κόλλοπας ἐπικειμένην. De larva Joseph. B. J. 1, 24, 1: Ἀδελφοῦ προσωπεῖον ἐπικείμενος. Plut. Lysand. c. 23: Τὸν μὲν ἀγγέλου τινὸς ἢ θεράποντος ἐπικείμενον πρόσωπον. Appian. Pun. c. 66: Οἱ ἀριστεῖς καὶ τὰ ἀριστεῖα ἐπίκεινται. De veste Civ. 4, 134: Ἱερὰν ἐσθῆτα ἐπικείμενον· de cicatricibus Mithr. c. 6: Ἀσχήμονας ἐπέκειτο ὠτειλάς. Et similiter κάλλος ἐπ. Joseph. p. 493, 45, a Wakef. cit. Insolentius Appian. Civ. 4, 124: Τὸν αὐτὸν οἳ κίνδυνον ἐπικείμενοι, Periculo expositi.] Non multum absimili modo Herodot. [7, 35] dicit de Xerxe: Ἐπικέεσθαι [Ἐπικέσθαι] Ἑλλήσποντον μάστιγι πληγὰς ἐκέλευσε, Jussit ut Hellesponto verba imponerentur flagello. || Ἐπίκειμαι neutraliter quoque capitur pro Jaceo super, Situs s. Collocatus sum super vel apud, Incumbo, Immineo. Hesiod. Theog. [143], de Cyclope: Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ· de quo ibid., causam nominis indicans, Οὕνεκ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἓεις ἐνέκειτο μετώπῳ. Pro hoc autem Hesiodeo ἐπίκειται Theocr. 11, [32], Ἔπεστι, dicit, λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ προσώπῳ, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι. [Idem Th. 24, 116: Τοῖον ἐπισκύνιον βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. Hom. Od. Z, 19: Θύραι δ' ἐπέκειντο φαεννᾶί (thalamo)· quod κεκλεισμέναι ἦσαν, Clausæ erant, interpr. Eust. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκεινται.] Aristot. Pol.: Ἐπίκειται θαλάσσῃ, Imminet mari. Vicina signif. ἐπικεῖσθαι dicuntur loca aliqua, i. e. vel Jacere super, i. e. A superiori parte, vel Adjacere. In qua signif. frequens est ap. Thucyd.: 2, [14]: Ἐς τὴν Εὔβοιαν διεπέμψαντο καὶ ἐς τὰς νήσους τὰς ἐπικειμένας· 4, [44]: Ἐπεραιώθησαν ἐς τὰς ἐπικειμένας νήσους· 8, [17]: Τῇ ἐπικειμένῃ νήσῳ ἐφώρμουν. At 4, [8] addit ἐγγύς: Ἡ γὰρ νῆσος ἡ Σφακτηρία καλουμένη, τόν τε λιμένα παρατείνουσα, καὶ ἐγγὺς ἐπικειμένη, ἐχυρὸν ποιεῖ. Ib. [53], de insula Cythera [Cytheris]: Ἐπίκειται τῇ Λακωνικῇ κατὰ Μαλέαν. [Cum dat. etiam Herodot. 7, 185: Τῶν νήσων τῶν ἐπικειμένων τῇ Θρηίκῃ. Polyb. 1, 42, 6; 4, 61, 7: Ἐπίκειται δ' εὐκαίρως τῇ χώρᾳ.] Ubi etiam dicit, facile ipsos naves conficere potuisse, ξύλων ὑπαρχόντων καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης, Quum ligna suppeterent et Ida adjaceret. [Absolute item Polyb. 5, 44, 5: Ἐπίκειται δὲ καὶ κρατεῖ τῶν Κασπίων πυλῶν. Herodot. 4, 169.] Alicubi vero addit ἐπὶ, sicut supra Herodian.: ut, Ἐπικείμεναι ἐπὶ Λήμνου [νῆσοι, quæ sunt non Thuc., sed Herodoti 7, 6], Lemno adjacentes. [Cum dat. 7, 235: Ἔστι δὲ ἐπ' αὐτῇ (Laconia) νῆσος ἐπικειμένη, τῇ οὔνομά ἐστι Κύθηρα.] Pro Imminere etiam accipitur aliquando metaphorice [quo de usu nonnulla v. paulo ante], ut et Lat. Periculum aliquod cervici alicujus imminere s. impendere dicitur. Xen. [Comm. 2, 1, 5]: Τηλικούτων ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι, Tot impendentibus periculis. Herodian. 1, [13, 8]: Τόν τε ἐπικείμενον κίνδυνον οὐ μέλλοντα, ἀλλὰ παρόντα ἤδη φοβηθεὶς, Jam impendens et incumbens cervici suæ periculum, s. ἐπαιωρούμενον, ut alibi dicit. 4, [12, 14]: Ὁρᾷ προῦπτον κίνδυνον ἐπικείμενον, Videt quantum periculi impendeat. 8, [6, 18]: Ἀποσεισάμενος πέλεκυν τοῖς αὐχέσιν ἐπικείμενον, Securim cervicibus imminentem. At 7, [5, 13]: Ἀντειπόντι δέ σοι καὶ μὴ συμπνεύσαντι ἡμῖν, τήμερον τέλος ἐπικείσεται, Si refragatus fueris et nobiscum non conspiraveris, hodie vitæ exitus tibi ingruet. [Metaph. etiam Theogn. 649: Πενίη, ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις.] Sed et hostes dicuntur alicui ἐπικεῖσθαι, itidem pro Instare, s. Urgere et premere, et quidem plerumque fugientem. [De impetu in adorientes Herodot. 8, 84: Ἀναγομένοισι... ἐπεκέατο. Id. 9, 22: Πεσόντι αὐτίκα οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκέατο.] Thuc. 7, [81]: Ἀναχωροῦντι αὐτῷ ἐπικεῖσθαι τοὺς πολεμίους· et [84]: Καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν· et [71]: Καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι, κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν. Sic Xen. [Anab. 4, 1, 16: Ὅτε οἱ πολέμιοι ἰσχυρῶς ἐπικέοιντο·] Hell. 7, [1, 10]: Εἰ δ' αὖ τινες διώξειαν αὐτοὺς πολὺ ἀπὸ τοῦ στρατεύματος, τούτους, ὁπότε ἀποχωροῖεν, ἐπικείμενοι καὶ ἀκοντίζοντες, δεινὰ εἰργάζοντο. [Et cum dat. ib. 5, 24 et alibi. Non de hostibus urgentibus in prœlio, sed de vexando et persequendo in universum 7, 2, 10: Αἴτιον ἦν τοῦ ἐπικεῖσθαι αὐτοὺς ἀεὶ τοῖς Φλιασίοις, ὅτι ὠργίζοντο αὐτοῖς: 6, 5, 35. Herodot. 6, 49. Id. 5, 81: Ἐπικειμένων αὐτῶν Βοιωτοῖσι, Interea dum adversus Bœotos profecti erant. 6, 78: Ἄριστον ποιευμένοισι... ἐπεκέατο.] Aristoph. Vesp. [1285]: Ἡνίκα Κλέων μ' ὑπετάραττεν ἐπικείμενος. [Eq. 252, Av. 1018, Lys. 1142.] Et Plut. Popl. [c. 17], ἐπίκειται τῇ πόλει, Urbi imminet, Urbem premit. Quibus addendus hic l. Thuc. 2, [49]: Καὶ ἡ ἀπορία τοῦ μὴ ἡσυχάζειν καὶ ἡ ἀγρυπνία ἐπέκειτο διαπαντὸς, Et insomnia instabat et urgebat, s. potius Premebat. [De morbis etiam Hippocr. p. 105, B.] At 8, [73]: Ἀεὶ ὁπότε ὀλιγαρχίᾳ καὶ μὴ παρούσῃ ἐπικειμένους, schol. exp. [ἀχθομένους. Cum adjectivo Eur. Rhes. 101: Κἀπικείσομαι βαρύς. Theocr. 22, 90. Diod. 20, 38. || Urgendi signif. etiam non de hostibus, ap. Herodot. 5, 104: Πάγχυ ἐπικείμενος ἐνῆγε, ὡς δὲ οὐκ ἔπειθε... || Accedo, Additus sum. Chron. Pasch. p. 710, 10: Διὰ τὸ νῦν ἐπικεῖσθαι τὸ βίσεξτον γίνονται ψλγ'. L. Dindorf.]

Ἐπικείρω, Attondeo. Sicut vero Attondere ulmos Plaut. dicit, et virgulta Virgil., ita et hoc ἐπικείρειν accipitur. [Theophr. H. Pl. 8, 7, 4: Ἐν ταῖς ἀγαθαῖς χώραις πρὸς τὸ μὴ φυλλομανεῖν ἐπινέμουσι καὶ ἐπικείρουσι τὸν σῖτον· et pass. 7, 4, 10; 9, 6, 3.] || Ἐπικεῖραι, Hesychio διακόψαι, διαφθεῖραι. Hom. Il. [O, 467]: Μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει, ubi Bud. ἐπικείρει reddit verbo Præcidit, et ipso metaphorice sumpto. [Conf. Π, 120. Aor. ib. 394: Πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας, Perrupit.]

[Ἐπικεκαλυμμένως, Tecte. Suid. v. Ἐντυπάς (Hom. Il. Ω, 163): Ἀντὶ τοῦ ἐπ., idemque et Hesych. v. Ἀσυμφανῶς. Origen. vol. 2, p. 517. L. D. Euseb. Contra Marc. p. 189, A: Ἐπ. αἰνιττόμενος. Id. Dem. ev. p. 224, B: Ἐπ. δηλοῖ· et 75, B: Ἐσήμαινεν ἐπ. Cyrill. Hieros. Catech. p. 149, D, et 205, A; Justin. Dialog. p. 359, B; Petr. Sic. Hist. Manich. p. 28, 15. Basil. t. 2, p. 632, C: Τὰ ἀμφίβολα καὶ ἐπ. εἰρῆσθαι δοκοῦντα· quæ inde iterantur Actt. Conc. t. 3, col. 269, 39. Hase.]

[Ἐπικεκρυμμένως, Occulte. Clem. Al. p. 292, 366, 558 ed. Colon. Kall. Jo. Chrys. Hom. in Matth. 2, p. 501; Origen. C. Cels. 5, p. 241. Seager. Porphyr. V. Plotin. Boiss.]

[Ἐπικελἄδέω, Adstrepo. Per tmesin Hom. Il. Θ, 542, Σ, 310: Ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.]

[Ἐπικέλευσις, εως, ἡ, Incitatio, Adhortatio. Thuc. 4, 95: Ὑπόμνησιν μᾶλλον ἔχει ἢ ἐπικέλευσιν. Dionys. A. R. 2, 41: Τῷ κατορθοῦντι ἐπικελεύσει καὶ παιανισμῷ πολλὴν ἐποίουν τὴν εἰς τὸ εὔψυχον ἐπίδοσιν· A. rh. 7, 2, p. 269, 11: Τῆς ἀπὸ λόγου προτροπῆς καὶ ἐπ. Philo vol. 1, p. 164, 642.]

[Ἐπικέλευσμα, τὸ, idem. Hesych.: Ἐπιστήγματα (ἐπιστίγματα), ἐπικελεύσματα.]

[Ἐπικελευσμὸς, ὁ, i. q. præcedens. Schol. Lucian. Catapl. c. 19. Boiss. Nicet. Chon. p. 154, B.]

[Ἐπικελευστὴς, ὁ, var. script. pro κελευστὴς, Diod. 20, 51.]

[Ἐπικελευστικὸς, ἡ, ον, Incitans ad impetum. Polyæn. 5, 16, 4: Προπαραγγείλας τοῖς ἑαυτοῦ στρατιώταις πρὸς μὲν τὸ ἀνακλητικὸν ἐπιθέσθαι, πρὸς δὲ τὸ ἐπ. ἀναχωρῆσαι.]

Ἐπικελεύω, et Ἐπικελεύομαι, Hortor. Voce act. utitur Xen., ut dictum est in Ἐγκελεύω [Eur. Bacch. 1088: Ὁ δ' αὖθις ἐπεκέλευσεν· Or. 1236. El. 1224: Ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσά σοι. Plato Phæd. p. 60, E, absolute, et ib.: Ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν. Xen. Cyn. 6, 20: Πρὸς τοῖς ἄλλοις κελεύμασιν ἐπικελεύειν τόδε, et absolute 9, 18. Cum dat. pers. Cyrop. 3, 3, 41; 6, 3, 27. De deo H. Gr. 4, 7, 4: Ἐπικελεύειν νομίζει (terræ motu). Accusat. jungit Thuc. 3, 82: Ὁ ἐπικελεύσας τὸν μὴ διανοούμενον]: voce pass. [med.] Plut. Anton. [c. 77], de Cleopatra per funem attrahente Antonium in conclave: Τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανεν, ἐπικελευομένων τῶν κάτωθεν καὶ συναγωνιώντων, ubi tamen Bud. ἐπικελεύεσθαι non vult esse simpliciter Hortari, Adhortari, sed Adhortatione sua adjuvare laborantem. [Thuc. 4, 28, cum dat.: Ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχήν. Ap. Poll. 5, 85: Ὁ κυνηγέτης ἐμβοάτω ταῖς κυσὶν, ἐγκελευέτω, cod. addit ἐπικελευέσθω. Conf. Hesych. v. Ἐπισειούσης, ubi de equis. Dionys. A. R. 4, 84: Ἀναβοήσεις τοῦ πλήθους, διασημαίνουσαι τὸ βουλόμενόν τε καὶ ἐπικελευόμενον.]

Ἐπικέλλω, Appello s. Appellor, Pervenio in portum. Hom. Od. I, [138] de portu quodam, quem εὔορμον vocat: (Ἵν') ἐπικέλσαντας μεῖναι χρόνον, εἰσόκε ναυτέων Θυμὸς ἐποτρύνῃ· paulo post [148]: Πρὶν νῆας ἐϋσσέλμους ἐπικέλσαι. Od. N, [113]: Ἣ μὲν ἔπειτα Ἠπείρῳ ἐπέκελσε, Ad continentem s. litus appulit. Apoll. Arg. 2, [382]: Ἐπικέλσετε νήσῳ. [Hesych.: Ἐπέκελλεν, ἐπώκειλεν.]

[Ἐπικέλομαι, Invoco. Aor. Hom. Il. I, 454: Ἐπέκέκλετ' Ἐρινῦς. Æsch. Suppl. 41: Ἐπικεκλόμεναι Δῖον πόρτιν. Apoll. Rh. 4, 1343. Etym. M. p. 500, 41. Dativo junctum, Adhortor. Apoll. Rh. 3, 85: Τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ. Quintus 12, 437: Μέγα δ' ἤπυε λαὸς ἀλλήλοις ἐπικεκλομένων. L. D.]

Ἐπίκενος, ὁ, ἡ, Vanus. VV. LL.

[Ἐπικεντρίζω, Instigo, Gl., Stimulo. Philipp. Anth. Pal. 9, 77, 6. || Insero, i. q. ἐγκεντρίζω, quod v. p. 78, B. Geopon. 5, 17, 11, et alibi sæpius.]

[Ἐπίκεντρος, ὁ, ἡ, Qui est in centro s. cardine. Sextus Emp. Adv. astrol. 40, p. 344: Ἐπίκεντροι δὲ λέγονται (ἀστέρες) οἱ ἐπί τινος τῶν κέντρων θεωρούμενοι ἤτοι ὑπὸ τοῦ ὡροσκόπου ἢ τοῦ μεσουρανήματος ἢ δύσεως ἢ ἀντιμεσουρανήματος. Conf. Manetho 1, 34, 279, 284; 4, 193; 5, 42, 56, 76. Ἐπικεντρότερος, Proc. Paraphr. p. 115.]

[Ἐπικέντρωσις, ἡ. Paul. Al. Apotel. p. 60, 4: Διὰ τῆς τοῦ κακοποιοῦ ἀστέρος ἐπικεντρώσεως, Quod stella malefica in cardine existit. Hase.]

[Ἐπικεραίνω, i. q. ἐπικεράννυμι, ap. Alex. Trall. 1, p. 38, sed dubiæ fidei. V. annot. p. 788 et quæ in Ἐπικεραστικὸς dicentur. Struv.]

Ἐπικεράννῡμι [vel Ἐπικεραννύω] s. Ἐπικεράω, Admisceo, Attempero. [De vino, ut sit i. q. Infundo, ut supra Ἐγκεράννυμι et Ἐγκίρνημι, et infra Ἐπικίρνημι, Hom. Od. H, 164: Σὺ δὲ κηρύκεσσι κέλευσον οἶνον ἐπικρῆσαι. Conf. Photius Lex. v. Κρητήριον. Idem: Κρῆσαι, καταχέαι, καὶ ἐπικρησαμένη, καταχεαμένη. || Perf. et plusquamperf. pass. per tmesin divisum, significatione Inducendi vel Obducendi, Hom. Od. Δ, 616: Ἀργύρεος δέ ἐστιν ἅπας (crater), χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται· O, 116, Δ, 132. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 169, 4: Ἐπικρᾶσαι· et 286, 8: Ἐπικρανθῆναι. Med. Damocr. ap. eund. vol. 14, p. 100, 8: Θηριακὴν ὧδ' ἄν τις ἐπικεράσαιτο. Hase.]

Ἐπικέρας, vel Ἐπίκερας, Hippocrati Fœnum Græcum: quod aliis nominibus dicitur τῆλις, αἰγοκέρας, αἰγόκερως, καλλίκερως, βουκέρας. [Galen. vol. 19, p. 99, 4: Ἐπικέρας· τῆλιν· ἔνιοι δὲ ἄλλην τινὰ βοτάνην οὕτως ὀνομαζομένην. Hase.]

Ἐπικεραστικὸς, ἡ, ὸν, Cui attemperandi vis inest. Ἐπικεραστικὸν, inquit Gorr., vocari potest Quicquid paulatim bonum succum sufficit in locum mali vitiosique succi paulatim vacuati. Proprie vero dicitur Medicamentum temperans et obtundens malignitatem vel morsum humorum in aliqua parte contentorum, veluti uva passa mordentes mediocriter stomachum humores obtundit, ap. Galen. De alim. 2. Idem medicamentorum genus κατακεραστικὸν etiam appellatur. [Galen. De simpl. pot. vol. 5, p. 30, B, 44 ed. Ald., 55, 46 Bas., de diversis agens virium generibus inter alia adjj. in ικος ut contrarias ponit κακοχύμους, ἐπικρατητικὰς, pro quo ed. Bas. ἐπικεραστικάς. Et ἐπικρατητικὸς quidem videri posset confirmare quod est ap. Alex. Trall. 7, p. 331: Τὸ ἐπικρατητικὸν τῶν κακοήθων (humorum). Sed quum ib. p. 330 extr. sit τὸ ἐπικεραστικὸν τῶν κακοήθων, et p. 344 ἐπικεράσαι κακοχύμους, et in simili caussa p. 347 ἐπικεραστικῇ ἀγωγῇ, apertum est unum idemque vitium occupasse libros Galeni et Alexandri. Sic ap. eund. in l. in Ἐπικεραίνω cit. liber unus ἐπικρατούντων pro ἐπικεραινόντων. Struv.]

[Ἐπικεράω. V. Ἐπικεράννυμι.]

[Ἐπικερδαίνω, Quæstum facio, Lucrum capto ex. Plut. Flamin. c. 3: Ἐνιαυτὸν ἐπικερδᾶναι τῇ ἀρχῇ.]

[Ἐπικέρδεια, ἡ, Lucrum. Philostr. Her. p. 740, 10: Τὰς δὲ ἐκβολὰς τῶν λόγων μὴ λῆρον, ἀλλ' ἐπικέρδειαν ἡγώμεθα τῆς ἐμπορίας ταύτης. Ita Valck. Diatr. Eur. p. 289, A, confirmantibus libris septem ap. Boiss. p. 625, præferens ille tamen ἐπικέρδεια gen. neutro idemque restituens V. Soph. 2, 2, p. 603, 31: Οὐδαμοῦ φιλοχρήματος ἔδοξεν ... οὐδὲ ἐπικέρδια μαστεύων ἢ τόκους, quanquam ipsa illa quæ comparat ἐπίβοιον et ἐπώνιον vindicant formam ἐπικέρδιον, quam ponunt Gl. cum interpr. *Compendium*, et exhibent libri meliores Herodoti 4, 152: Τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδίων ἐξελόντες, ubi deteriores ἐπικερδέων. Plur. Julian. Misop. p. 350, B: Ἀφῃρημένοι τὰς ἐπικερδείας. L. D. Const. Acropol. Vita Jo. Damasc. Actt. SS. Maii t. 2, p. 739, 12: Βραχύ τι διατρίψας πρὸς ἐπ., Ad insuper lucrandum. Hase.]

Ἐπικερδὴς, ὁ, ἡ, Lucrosus, Quæstuosus. [Lucrativus huic add. Gl. Schol. rec. Soph. Aj. 743: Τὴν ἐπικερδῆ καὶ ἐπωφελῆ γνώμην. Gloss. jur. ap. Bandin. Cat. Bibl. Med. vol. 1, p. 81, A, xc: Ἀδουεντίκια (adventicia) ἐπικερδεῖς (sic). Schol. Philostr. Her. p. 625 ed. Boiss., ubi comparat. ἐπικερδέστερα. L. Dind.]

[Ἐπικέρδης, ους, ὁ, Epicerdes, Cyrenæus, ap. Demosth. p. 469 sq.]

[Ἐπικέρδιον. V. Ἐπικέρδεια.]

[Ἐπικερδῶς, Quæstuose, Cum lucro. Socr. H. E. 3, 21, p. 198, 7: Διεμέμφοντο τὸν βασιλέα διότι μὴ ἐπ. ὑφῆκε τῆς μάχης.]

Ἐπικερτομέω, Maledictis s. Probris incesso super aliqua re. [Increpito, Gl. Herodot. 8, 92: Βώσας τὸν Θεμιστοκλέα ἐπεκερτόμησε, ἐς τῶν Αἰγινητέων τὸν μηδισμὸν ὀνειδίζων. Pass. Dionys. A. R. 1, 81; act. 5, 27. Plut. Pomp. c. 38: Πολλὰ τὸν Λεύκουλλον ἐπικερτομήσας.] Aliquando vero significat non τραχύτητα ὑβριστικὴν ἢ ὀνειδιστικὴν, sed εἰσήγησιν φόβου ψευδοῦς, ut Eust. exp.

Hom. Il. Ω, [649] : Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας A ὠκὺς Ἀχιλλεύς. [Illudendi et Irridendi signif. Hom. Il. Π, 744 : Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ, Ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. Et ubi de decipiente dicitur, ut in l. ab HSt. cit., Od. X, 194.] || Deludo, Derideo, χλευάζω, Suid. ap. Agathiam : Ὁ δὲ ἧκεν ἐπικερτομήσων αὐτοὺς τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας. Item, Οὐχ ἥκιστα δὲ Πετράνης ἐλύπησεν αὐτὸν ἐπικερτομήσας τοιάδε. [Tam ad hanc quam ad priorem signif. referri licet Theocr. 20, 2 : Καί μ' ἐπικερτομέοισα τάδ' ἔννεπεν, Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο. Lucian. Dial. mort. 14, 5 : Τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ubi v. Hemst.]

Ἐπικερτόμημα, τὸ, et Ἐπικερτόμησις, εως, ἡ, Convitium occultum, ἀλληγορία μετὰ χλευασμοῦ, VV. LL. Ἐπικερτόμημα, Dictum mordax una cum illusione s. cavillo, Objurgatio. Dem. Phal. De elocut. [§ 111] : Οὐδ' ὅλως ἐπιφωνήματι ἔοικεν, ἀλλὰ προσφωνήματι ἢ ἐπικερτομήματι, loquens de Homerico illo, Νήπιος, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν. [Altera forma Herodian. Π. σχημ. p. 52, 4 : Ἐπ. ἐστὶ λόγος ἐρεθεστικὸς ἐπὶ B τῷ λυπῆσαι τοὺς ἐχθροὺς συντεθειμένος, οἷον, Ἐνταυθοῖ νυν ἦσο κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων κτλ.]

[Ἐπικέρτομος, ὁ, ἡ, Ludificabilis. Quint. 1, 136 : Ὀνείρῳ ἐσπερίῳ, ὃς φῦλα .... ἀνθρώπων θέλγει ἐνὶ λεχέεσσιν ἄδην ἐπικέρτομα βάζων.]

Ἐπικεύθω, affertur tantum pro Celo ex Hom., ea signif. qua dicitur Celare quempiam aliquid. Od. [O, 263] : Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς, Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες. Ubi μηδ' ἐπικεύσῃς per perittologiam dictum censeri possit : cujusmodi multa ap. Hom. legi scimus. Sic Od. E, [143] : Αὐτάρ οἱ πρόφρων ὑποθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω, Ὡς κε μάλ' ἀσκηθὴς ἣν πατρίδα γαῖαν ἵκηται. Hic certe itidem perittologia esse censebitur quod addit, οὐδ' ἐπικεύσω. Sed tolerabilior tamen fuerit si utrobique permutatum esse ordinem imaginemur : et dictum esse hic quidem, ὑποθήσομαί οἱ, οὐδ' ἐπικεύσω, pro οὐκ ἐπικεύσω, ἀλλ' ὑποθήσομαι· illic vero, μὴ ἐπικεύσῃς, ἀλλ' εἰπὲ κτλ. [Conf. E, 816, K, 115.] Existimari autem potest subaudiendus esse his in ll. accusativus C personæ. [Quem addit Æsch. Ag. 800 : Οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω, sec. conj. Butleri. Libris deest pronomen.] At vero cum accus. rei legitur Od. Δ, [744] : Μῦθον δέ τι οὐκ ἐπικεύσω. Quod si legatur τοι (quam scripturam alicubi invenisse mihi videor), dubium fuerit sitne τοι itidem expletiva particula, an pronomen : ut habeat hoc verbum accus. rei et dat. personæ. [Ut 350, P, 141 : Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω. Absolute Ξ, 467.] Ceterum quamvis nullum afferatur exemplum significationis generalis quam habet Κεύθω, qua sc. ponitur pro Occulto, Abscondo, non dubito tamen quin et eam obtinere possit, atque adeo alicubi eam obtineat. Et vicissim quamvis simplici verbo κεύθω data non fuerit ea signif. quæ datur huic composito ἐπικεύθω, quod nullum ejus exemplum in promptu esset : minime dubium esse debet quin eandem et ipsum habere queat, et quidem non sine veterum scriptorum exemplo.

[Ἐπικέφαλα, In caput. Amphiloch. Orat. de pœnit. p. 104 : Ἄνωθεν κάτω ἐπικέφαλα ἐκ τῶν οὐρανῶν κατα- D χρημνίσας. Pro quo in Gl. : Ἐπὶ κεφαλῆς, Præceps. Conf. Κατακέφαλα. L. Dind.]

Ἐπικεφάλαιον, τὸ, Capitatio, ut JCti vocant, Quod in capita penditur, Pensitatio et πρόσοδος σατραπικὴ, quæ etiam χειρωνάξιον dicitur. [Hæc ex] Aristot. OEcon. [p. 1346, 4. Idem ib. c. 14, p. 1348, 32] : Εἰ βούλοιντο ἐπικεφάλαιον τακτὸν δοῦναι. Bud. [Apophthegm. Patrum in Ammonatha : Ἤθελεν ἀπαιτῆσαι ἐπικεφάλαια τοὺς μοναχούς· et Gl. : Ἐπ., φόρος, Tributum capitulare s. capitis, citat Ducang.] Utitur h. v. Cic. etiam Ad Att. 5, 16 : Audivimus nihil aliud nisi imperata ἐπικεφάλαια solvere non posse : possessiones omnium venditas. Sed scribitur ibi ἐπικεφάλια, per ι in penult. [V. Ἐπικεφάλαιος, Ἐπικέφαλον.]

[Ἐπικεφάλαιος, ὁ, ἡ, Capiti imponendus vel impositus. Suidas et Etym. M. : Τιάρα, κόσμος ἐπικεφάλαιος (-λιος Phot.). L. Dind.]

[Ἐπικεφαλαιόομαι, Per summa capita, summatim recenseo. Polyb. 2, 40, 4 : Τῶν Ἀράτῳ διῳκημένων ἐπικεφαλαιούμενοι μνησθησόμεθα. Passivo Dio Cass. 52, 28 : Ἐπικεφαλαιωθέντα πάντα ἐσάπαξ ἀπαιτεῖσθαι, Summatim omnia postulari.]

[Ἐπικεφάλιον, τό. V. Ἐπικεφάλαιον.]

[Ἐπικεφάλιος. V. Ἐπικεφάλαιος.]

[Ἐπικέφαλον, τὸ, Caput. Athen. De mach. p. 6, 22 : Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπικεφάλου καὶ τῆς κριοδόχης πήγνυται θωράκιον, pro quibus Vitruv. 10, 21 (15, 5 Schn.) : « Supra caput eorum qui continebant arietem. » Incerta signif. Hesych. : Ἐπικέφαλον, τὸ ἐπικεφάλιον.]

[Ἐπικεχειρέω, i. q. ἐπιχειρέω, forma præsentis ex perfecto efficta ab Alexandrinis. Peyron Pap. gr. Mus. Taur. part. 2, p. 36, 7 : Τοῦ γὰρ σημαινομένου Ἰσιδώρου ἐπικεχειροῦντος ζημιοπρακτήσειν ἡμᾶς. Hase.]

[Ἐπικηδεία, ἡ, Funus. Etym. M. p. 326, 56 : Εἰς ἐπικηδείαν γὰρ ἐλέγοντο (elegi).]

Ἐπικήδειος, [ὁ, ἡ, nam ap. Liban. vol. 4, p. 588, 27, quod est τὴν ἐπικηδείαν πομπὴν, leg. videtur ἐπικήδειον], Funebris, Ad funus pertinens : ἐπ. λόγος, Funebris oratio. [Philostr. V. Ap. 4, 45, p. 186 : Τῶν λόγων οἱ ἐπικήδειοι. Heliodor. 4, 8 : Ἐπιτύμβια καὶ ἐπικήδεια δάκρυα. Plut. Mor. p. 657, A : Ἡ θρηνῳδία καὶ ὁ ἐπ. αὐλός.] Sic ἐπ. ᾠδὴ, Funebre carmen, Plato Leg. [7, p. 800, E.] Ap. Suid. legitur, ἐπικήδειον, ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. Et ἐπ. θρῆνος, addit Idem, ὁμοίως. [V. l. Diod. infra cit.] Eust. scribit [Od. p. 1673, 48] ἐπ. λόγον affinitatem habere cum eo, qui ἐπιτάφιος et μνηματίτης appellatur. Dixerat autem antea τὸν ἐπικήδειον esse ἔπαινον τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ. Hoc præterea observandum est, a Suida ἐπ. θρῆνος poni, at Eust. ἐπικήδειον et θρῆνον ita distinguere, ut ἐπ. quidem sit ἔπαινος κτλ., ut paulo ante habes, at θρῆνος sit qui ᾄδεται παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ ταφῆς καὶ μετὰ ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενος ὑπὸ θεραπαινίδων καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. [Dionys. A. rh. 6, 1, p. 259, 11 : Ἐπεί τοι καὶ τὰ ποιήματα μεστὰ τούτων, οἱ ἐπικήδειοι οὕτως ὀνομαζόμενοι, θρῆνοί τε ὡσαύτως.] At Serv. in Virg. Ecl. 5, [13] : Imo hæc in viridi nuper quæ cortice fagi Carmina descripsi, et modulans alterna notavi, Experiar, annotat quæ sequuntur : Significat autem cantaturum se ἐπικήδειον et ἐπιτάφιον. Nam ἐπ. est Quod dicitur cadavere nondum sepulto, ut, Extinctum nymphæ crudeli funere Daphnim Flebant : ἐπιτάφιον autem post completam sepulturam dicitur, ut, Daphnis ego in sylvis hinc usque ad sidera notus. [Plut. Mor. p. 1030, A : Ὁ τῷ Πινδάρῳ ποιήσας τὸ ἐπικήδειον· Pelop. c. 1, Niciæ c. 17. Vita Arati p. 270, D.] Porro in VV. LL. habetur ἐπικήδιος et ἐπικήδιον cum solo ι [ut in Gl. Ἐπικήδιον, Nænia, et ap. Diod. 17, 115, ubi ἐπικήδειον θρῆνον restitui, ut ap. Ælian. N. A. 5, 34 ex libris Jacobsius reposuit ἐπικήδειον μέλος], sed perperam, ut opinor; nam et ipse Eust. ubique cum ει scribit : qui etiam a κηδεύω deducens : Ἐκ δὲ τοῦ Κηδέω, inquit, ἐστὶ per pleon. τοῦ υ, Κηδεύω, est ὁ κήδεος, καὶ ὁ ἐπικήδειος δέ. Idem alibi, p. 1293, ut καθαρεύω καθάρειος, et ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, sic κηδεύω κήδειος : unde ἐπικήδειος.

[Ἐπικηδεύω, Inhumo, Funero. V. Ἐπιψέγω. || Connubio jungo. Procop. De ædif. p. 56, D. : Γάμους ἀλλήλοις ἐπικηδεύουσι.]

[Ἐπικήδιον, Ἐπικήδιος, vitia scripturæ pro ἐπικήδειον, ἐπικήδειος, quod v.]

[Ἐπικηκάζω, Dedecoro. Hesych. : Ἐπεκήκατο, ἐπωνείδιστο, pro ἐπεκεκήκαστο. V. Κηκάζω. Eustathio Od. p. 1761, 27 : Τὸ ἐπικοκκάζειν ὕβρει ἢ κατά τινας ἐπιμηκάζειν, Lobeck. ad Phryn. p. 452 restituebat ἐπικηκάζειν.]

Ἐπικήκαστος, ὁ, ἡ, Ridiculus, Infamis, VV. LL. [Eust. Od. p. 1402, 53 : Ὅθεν (a v. κηκάζω) ἐπικήκαστον τὸ ἐπονείδιστον καὶ καταγέλαστον.]

[Ἐπικήπιος, ὁ, ἡ.] Ἐπικήπιος αὖρη, Hortensis aura. [Nonn. Jo. cap. 19, 219.]

[Ἐπικηραίνω.] Ἐπικηρεύνειν, Inimicari, VV. LL. ex Hesych., qui exp. ἐπιδυσμενεύεσθαι. [Ἐπικηραίνειν Kuster.]

Ἐπικήριος, i. q. ἐπίκηρος. Heraclitus ap. Lucian. [Vit. auct. c. 14] : Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ,τι μὴ ἐπικήριον.

Ἐπίκηρος, ὁ, ἡ, Fato lethifero obnoxius, Fatalibus morbis obnoxius : interdum etiam Caducus, Fluxus. Opponitur τῷ ἀκηράτῳ ab Aristot. De mundo [c. 2]: Αἰθέριον φύσιν ἄτρεπτον εἶναι καὶ ἀνετεροίωτον, τὴν δὲ ταύτης συνεχῆ, παθητὴν καὶ φθαρτὴν καὶ ἐπίκηρον· paulo ante vero dixerat, Τῶν ἄστρων οὐσίαν ἀκήρατόν τε καὶ θείαν εἶναι. [Dionys. A. R. 8, 60 : Οὐδὲ φύσεταί τις ἀπὸ θνητῶν καὶ ἐπικήρων σπερμάτων περὶ πάντα ἀγαθός.] Ap. Theophr. vero H. Pl. 6, 7, [3] ubi abrotonum esse dicit δύσριγον σφόδρα καὶ ὅλως ἐπ., exp. Aeris injuriis obnoxium. Ἐπίκηρος ab eod. Theophr. opponitur τῷ ἰσχυρῷ, Robusto, Valido : 7, [5, 1] : Φιλόκοπρα δὲ τὰ χειμερινὰ οὐχ ἧττον τῶν θερινῶν, καὶ τὰ ἐπίκηρα τῶν ἰσχυρῶν. [C. Pl. 1, 20, 3 : Ἀσθενέστατον καὶ ἐπικηρότατον (olea)· et ib. 3, 22, 2. Ib. 4, 14, 4 : Πάντων ἐπικηρότατον ὁ πισὸς πρὸς τὰς ἐρυσίβας. Aristot. De gen. an. 3, 2 : Τὰ τῶν ὀρνέων (ova) ἐπικηρότερα.] Substantive autem capitur τὸ ἐπίκηρον, Plut. [Mor. p. 662, F] : Κατηγορεῖ δ' αὐτῶν καὶ ἡ βραχύτης τοῦ βίου τὸ ἐπίκηρον καὶ νοσῶδες, Lethifero fato et morbis obnoxia esse. In Axiocho [p. 367, B] : Εἶτα λαθὸν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές, Quicquid in natura vitiosum s. interitui obnoxium est. [Callim. Epigr. 62, 3 : Δακρύσας ἐπίκηρον ἐὸν βίον, de nauta.] Ἐπικήρως, More eorum, qui fato lethifero et fatalibus morbis obnoxii sunt. Isocr. Busir. [p. 230, E] : Τῆς φιλοσοφίας ἐπ. διακειμένης καὶ φθονουμένης διὰ τοὺς τοιούτους τῶν λόγων. Philo De mundo [vol. 2, p. 616, 6] : Τὰ μὲν γὰρ ἐπ. τε ἐξ ἑαυτῶν ἔχει, καὶ δυναστεύεται πρὸς μυρίων, Natura sua fluxa sunt, Bud.

[Ἐπικηρόω, Cero, Cera oblino. Polyæn. 2, 20; Ἐς πτύχα ἀκήρωτον τὴν ἐπιστολὴν γράψας ἐπεκήρωσεν.]

[Ἐπικήρυγμα, τὸ, Prædicatio. Actt. Conc. t. 3, col. 829, 52 : Τὰ τούτων ἐπικηρύγματά τε καὶ θεσπίσματα. Hase.]

Ἐπικηρῦκεία, ἡ, Actus mittendi caduceatores sive legatos de pace aut fœdere. Dem. [p. 61, 23] : Διὰ τὴν πρὸς Λακεδαιμονίους ἡμῖν ἐπικηρυκείαν ἐχθρῶς σχήσουσι, i. e. διὰ τὸ ἡμᾶς ἐπικηρυκεύσασθαι πρὸς Λακεδαιμονίους. [Conf. Lex. rh. Bekk. Anecd. p. 243, 27. Dio Cass. 40, 5 : Ἦλθεν ἐξ ἐπικηρυκείας πρὸς τοὺς Ῥωμαίους. Polyb. 14, 2, 13 : Ἔτι μενούσης τῆς ὑπὲρ τῶν διαλύσεων ἐπικηρυκείας πρὸς ἀλλήλους. Plurali Diod. 5, 75. Suidas interpretatur etiam φιλία ἢ ἐκ τῶν πολεμίων.]

[Ἐπικηρύκευμα, τὸ, Legatio, Postulatio per legatos. Eur. Med. 738.]

[Ἐπικηρυκεύω act. per errorem bis ponit gramm. Bekk. p. 141, 18; 153, 10, quum etiam in ex. Dionis quod citat priori l., scrib. sit ἐπεκηρυκεύσαντό τε pro -σαν τότε.]

Ἐπικηρυκεύομαι, idem [q. διακηρυκεύομαι, Per caduceatorem s. præconem pacem peto aut de pace ago], sed usitatius. [Aristoph. Thesm. 1163 : Ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι· 336 : Ἐπικηρυκεύεται Εὐριπίδῃ Μήδοις τ' ἐπὶ βλάβῃ τινί. Herodot. 1, 60 : Ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ, εἰ βούλοιτό οἱ τὴν θυγατέρα ἔχειν γυναῖκα ἐπὶ τῇ τυραννίδι· 6, 97 : Ταῦτα ἐπεκηρυκεύσατο τοῖσι Δηλίοισι.] Thuc. 3, [101] : Ἐπεκηρυκεύετο Εὐρύλοχος Λοκροῖς τοῖς Ὀζόλαις, De fœdere caduceatores mittebat, Cum illis de fœdere agebat per caduceatores. Id. [2, 64] : Καὶ Λακεδαιμονίοις μήτε ἐπικηρυκεύεσθε. [Plat. Menex. p. 243, B; Demosth. p. 888 extr.] Atque ut dicitur ἐπικηρυκεύομαί σοι, ita etiam ἐπικηρυκεύομαι πρὸς σὲ, Demosth. [p. 472 extr.] : Ἀλλὰ πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπικηρυκεύεσθαι. [Herodot. 9, 87.] Exp. autem ἐπικηρυκεύσασθαι alicubi διὰ κηρύκων σπονδὰς ποιήσασθαι, alicubi autem ἐπὶ συμβάσει καὶ σπονδαῖς κήρυκας διαπέμψασθαι. Dicitur etiam ἐπικηρυκεύομαι ὑπὲρ τούτου, Per caduceatores hoc peto, Caduceatores mitto ad obtinendam hanc rem. Paus. Messen. [8, 4] : Προϊούσης δὲ τῆς ἡμέρας, ὑπὲρ ἀναιρέσεως τῶν νεκρῶν ἐπεκηρυκεύοντο. [Cum περὶ Diod. 14, 75 fin.] A Thuc. jungitur etiam infin., 8, [80] : Καὶ ἅμα καὶ τὸ Βυζάντιον ἐπεκηρυκεύετο αὐτοῖς ἀποστῆναι, pro Per legatos agebat cum illis de defectione. At 7, [49] addidit ὥστε : Ἐπικηρυκευόμενον πρὸς αὐτὸν ὥστε μὴ ἀπανίστασθαι. A Plut. ἐπικηρυκευσάμενοι et δεηθέντες copulantur, Thes. [c. 15] : Ἐπικηρυκευσάμενοι καὶ δεηθέντες ἐποιήσαντο συνθήκας. [Absolute Polyb. 21, 13, 1 : Ἦκε Μουσαῖος ἐπικηρυκευόμενος παρ' Ἀντιόχου.] || Ἐπικηρυκεύομαι, passiva signif. Plut. Themist. [c. 26] : Διακοσίων ἐπικηρυκευομένων [al. ἐπικεκηρυγμένων] αὐτῷ ταλάντων ὑπὸ τοῦ βασιλέως, Quum per legatum s. legatos promitterentur ei ducenta, talenta, ut quidam interpr.

[Ἐπικήρυκτος, ὁ, ἡ. Ἀσδρούβαν, ᾧ θάνατος ἐπικήρυκτος ἦν, Appian. Pun. c. 93, Quem proscripserant s. capitis damnaverant. V. Ἐπικηρύσσω.]

[Ἐπικήρυξις, εως, ἡ, Præmii per præconem propositio. Ulpian. ad Demosth. p. 347, 25 : Ἐπ. (ἐστιν), ὅταν πόλις ἐχθρὸν ἔχουσά τινα ἐπιβουλεύοντα αὐτῇ, καὶ βούλοιτο αὐτὸν ἀνελεῖν, χρήματα κηρύττει δοῦναι τῷ ἀνελόντι αὐτόν· πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ ἰδιωτῶν τοῦτο ἐγίνετο. Latiori signif. Philo Belop. p. 98, C : Παραλαβὼν τοὺς στρατιώτας καὶ τὴν αὐτὴν ἐπικήρυξιν τῇ προτέρᾳ συντελέσας, de qua p. 97, A : Ἐπικηρύξας τῷ πρώτῳ ἀναβάντι ἐπὶ τὸ τεῖχος ... δώσειν τὰ καλῶς ἔχοντα χρήματα.]

[Ἐπικηρύσσω s.] Ἐπικηρύττω, Per præconem denuntio. Aristot. OEc. 2, [30] : Κήρυγμά τε ποιησάμενος ἐν ταῖς πόλεσιν ὧν ἦρχε, μηδένα μηδὲν ὅπλον κεκτῆσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ· εἰ δὲ μὴ, ἀποτίσειν ἀργύριον ὃ ἐπεκήρυξεν. Itidem ἐπικηρύττειν τὸ ἐπιτίμιον, Præconio vetare et mulctam minari si contra edictum fiat, Bud. Xen. Hell. 1, [1, 10] : Ἐπεκήρυξέ τε ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, Capitis pœnam præconis voce denuntiavit ei, qui in ulteriorem partem trajecisset. Frequens est ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, pro Publico edicto in caput alicujus pecuniam constituere, h. e. Publico edicto proponere pecuniam alicui, qui eum occiderit : et quod Curt. dicit, Licitari caput alicujus. Dem. [p. 347, 25] : Διὰ ταῦτα, χρήματα αὐτῷ τοὺς Θηβαίους ἐπικεκηρυχέναι, Eapropter Thebanos pecuniæ quandam summam edicto pronuntiasse ei dandam, qui ipsum interfecisset. Ubi intelligimus ἐπ' αὐτοῦ φόνῳ. Sic Plut. [Pomp. c. 32] : Ἐκείνου ἀπαγορεύοντος καὶ χρήματα ἐπικηρύξαντος αὐτῷ, Supplicis et exulis preces rejiciente, insuperque caput ejus pecunia pronuntiata licente, Bud. Sic Herodot. [7, 214] : Ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλῳ [Κορυδάλλῳ] ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati sunt. Ib. [213] : Ἐπεκηρύχθη ἀργύριον αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων. [Additur vero etiam dat. pers. ejus cui præmium promittitur. Dio Cass. 56, 43 : Τῷ ζωγρήσαντι αὐτὸν πέντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐπικηρῦξαι· et alibi.] Athen. 6, [p. 266, D] : Ἀφελόμενος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν λαμβάνει παρὰ τῶν Χίων τὰ ἐπικηρυχθέντα χρήματα· paulo ante, Ἐκήρυξε γὰρ ἡ πόλις χρήματα δώσειν πολλὰ τῷ αὐτὸν λαβόντι ἢ τὴν κεφαλὴν κομίσαντι. Ibid. profugus ille dicit, Ἐπεὶ ἡ πόλις τῶν Χίων δίδωσι τῷ ἐμὲ ἀποκτείναντι χρήματα πολλὰ, καὶ ἐλευθερίαν ὑπισχνεῖται. [Cum infinit. Lysias p. 104 extr. : Ἐπικηρύττοντες τάλαντον ἀργυρίου δώσειν τῷ ἀπάγοντι. Pro quo in Exc. Peir. Dionis Cass. p. 71, 4 : Ὥστε ἐπικηρῦξαι, ἵνα ἄν τις ζῶντα ἀγάγῃ, χιλίους ... χρυσοῦς λάβῃ, quæ novitia structura est. || Aliter Polyb. 4, 26, 7 : Τὸ λάφυρον ἐπεκήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν, Terram Ætolorum prædandi potestatem publice iis qui vellent fecerunt, et ib. 36, 6. Sic fere Dio Cass. 78, 38 : Ἐκείνῳ πόλεμος ἐπεκηρύχθη. || Passivum de proscriptione frequens ap. eundem, ut 47, 12 : Ὡς καὶ ἐκείνῳ ἐπεκηρύχθη, Quum proscriberetur, 48, 17 : Ἐπεὶ ἔγνω καὶ ἐπ' αὐτῷ ἐπικεκηρυγμένον. Et de proscriptis, ἐπικεκηρυγμένοι fr. Peir. 137, 3, p. 57, 18; vel ἐπικηρυχθέντες, l. 37, 10 etc.] || Sufficio, Substituo. Gregor. : Ὅτι ἀκόντων ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον. Bud. p. 465. [Pass. aliter Æsch. Sept. 634 : Πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονὶ, Rex renunciatus terræ.]

[Ἐπικήρως. V. Ἔπικηρος.]

[Ἐπικηφίσιοι, οἱ, Epicephisii. Eust. Il. p. 275, 21 : Οἱ παρὰ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν Ἐπικηφίσσιοι λέγονται, ὑπὸ δέ τινων Παραποτάμιοι. Rectius scribitur simplici σ. V. Κηφισός. Sic apud Steph. Byz., sed η pro ι posito : Ἐπικηφησία, δῆμος τῆς Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐπικηφήσιος· τὰ τοπικὰ Ἐπικηφησίαθεν ...]

Ἐπικίδνημι, Dissipo super, Dispergo et diffundo super. Pass. Ἐπικίδναμαι, Dissipor, Dispergor et diffundor super. Hom. Il. B, [850] : Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴῃ [αἶαν], Dispergitur et diffunditur super terram, ἐπισκορπίζεται, s. ἐπικλύζει γαῖαν, Inundat terram : ut hoc verbum significet πλατυσμόν. Pro

αἴη autem scribi etiam αἶην [αἶαν], annotat Eust. [Apoll. Rh. 2, 978 : Ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν (fons).] Item ἠὼς ἐπικίδναται, Quum super terra suum ruborem spargit et late diffundit. Il. H, [451] : Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς, Fama ipsius tam late percrebescet, quam aurora per orbem diffunditur. Ap. Herodot. vero [7, 40] in orac. quodam : Ἀλλ' ἴτον ἐξ ἀδύτοιο, κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμὸν, ubi Valla sic, Ite sed ex adyto, atque malis effundite mentem. Fortasse iis verbis Pythia monet ut ex adyto abeant, et mente dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.

[Ἐπικῖναίδισμα, τὸ, Cinædicum factum, dictum, gestusve. Clem. Al. Pæd. 3, p. 270 : Καὶ τὸ πορνικὸν ἀναίδην εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιψοφοῦντες ἐπικιναίδισμα. Ubi scrib. videtur κιναίδισμα. L. Dind.]

Ἐπικινδῡνεύομαι, In periculo versor, In periculum adductus sum : pro qua signif. ex Dem. [p. 915, 31] affertur, Ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα ἤδη ἐπικινδυνεύεται τῷ δανείσαντι. Bud. ἐπικινδυνεύεσθαι, sicut et διακινδυνεύεσθαι, accipi ait pro Ex periculo peti. [Aristid. vol. 2, p. 313 : Ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἔμοιγε θαυμαστὸν καὶ θεῖον φαίνεται τῆς ἐκείνου (Platonis) φιλοσοφίας, τὸ μὴ πᾶσιν εἰκῇ συγχωρεῖν ἐπικεκινδυνευκὸς, ἀλλ' ἔκκρισιν εἶναι τῶν ἀνδρῶν καὶ τὰς φύσεις ἐξετάζεσθαι. Liber unus ἐπεὶ καὶ κίνδυνος. L. D. Part. perf. pass. Basil. t. 2, p. 1060, B : Τί δ' ἐν λόγοις οὐ παρεπενοήθη νεώτερον καὶ ἐπικεκινδυνωμένον; Periculosum. Hase.]

Ἐπικίνδῡνος, ὁ, ἡ, Cum periculo conjunctus, Periculosus, [Infestus. Herodot. 6, 86 : Ἐπικίνδυνός ἐστι αἰεί κοτε ἡ Ἰωνίη· 7, 239 : Ἐπικίνδυνον ἦν μὴ λαμφθείη. Plato Leg. 5, p. 736, C : Δεινὴν καὶ ἐπικίνδυνον ἔριν· Reip. 5, p. 467, D : Τῶν στρατειῶν ὅσαι μὴ ἐπικίνδυνοι. Demosth. Epist. p. 1470, 13 : Φυγῆς ἐπικινδύνου.] Xen. [Comm. 2, 5, 3 : Τοσούτους πόρους καὶ τούτων μηδένα ἐπικίνδυνον· 4, 6, 10 : Τὰ δεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα· 2, 1, 5] : Εἰς τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι. Demosth. [p. 150, 22] : Τῇ πόλει μὲν ἀσφαλὲς τὸ τὰ αὑτῆς πράττειν, σοὶ δὲ ἐπικίνδυνον. [Cum inf. etiam 1452, 20.] Herodian. 2, [5, 10] : Ὁρᾶτε μὴ πρὸς τὸ νῦν ἀνόσιον, καὶ ὕστερον ὑμῖν ἐπικίνδυνον ᾖ, Periculosum sit s. Periculum afferat. [Ead. constr. Xen. Anab. 7, 7, 54.] At ἐν ἐπικινδύνῳ, In periculo, οὐκ ἀκινδύνως. Thuc. 1, [137] : Ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο, Mihi quidem tuto, at illi non sine periculo licebat redire. [Quod de loco dixisse videtur Xen. Hipp. 4, 5 : Ἦν δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ ἐλαύνητέ που. Sic enim scr. videtur pro ἐπικινδύνων. Plur. Æneas Tact. c. 20, p. 60 : Ἐν ἐπικινδύνοις. Comparat. c. infinit. Xen. Hier. 4, 7 : Ἐπικινδυνότερα κατεργάσασθαι· et absolute Anab. 1, 3, 19. Thuc. 4, 92.] || Ἐπικινδύνως, Periculose, Cum periculo, Non sine periculo. Thucyd. 3, [37] : Ὅ,τι ἂν ἢ λόγῳ πεισθέντες ὑπ' αὐτῶν ἁμάρτητε, ἢ οἴκτῳ ἐνδῶτε, οὐκ ἐπ. ἡγεῖσθε ἐς ὑμᾶς καὶ οὐκ ἐς τὴν τῶν ξυμμάχων χάριν μαλακίζεσθαι, Non in illorum gratiam, sed in vestrum ipsorum periculum, Cum vestro ipsorum periculo, schol. [Soph. Phil. 502; Eurip. fr. Scyr. ap. Sext. Adv. grammat. 308, p. 285; Xen. Comm. 2, 3, 2.]

[Ἐπικινδυνώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἐπικίνδυνος. Schol. Soph. El. 222 : Ἐπικινδυνώδη τινὰ φθέγγεσθαι. Mich. Psell. Synops. v. 548 : Πλοῦν ἐπικινδυνώδη.]

[Ἐπικινδύνως. V. Ἐπικίνδυνος.]

[Ἐπικῑνέω, Admoveo. Iambl. V. Pyth. 3, 17, p. 46 ed. Kiessl. : Αὐτοσχέδιόν τινα βωμὸν πλάσαντες, ἐπικινήσαντές τε ὅσον εἶχον ἀκροδρύων. Ἐπινήσαντες recte, ut videtur, Kuster., ἐπινηκήσαντες margo cod. Spanhem., unde ἐπινηνήσαντες Kiessl. || Pass. Esdr. 3, 8, 72 : Ὅσοι ποτὲ ἐπεκινοῦντο ἐπὶ τῷ ῥήματι κυρίου, Quicunque legem divinam amant et venerantur, aut zelo pro ea flagrant. Syrus, Qui cupiditate flagrabant. Schleusn. Lex. || Med. Gesticulor ad. Epictet. 33, 10 : Τοῦ ἐπιγελᾶν τινι ἢ ἐπιπολὺ ἐπικινεῖσθαι ... ἀπέχου.]

[Ἐπικίνημα, τὸ, Admotio, Accessio. Procl. Hypotyp. p. 22, 23. Hase.]

[Ἐπικίνυμαι, ead. fere signif. qua med. Ἐπικινοῦμαι Epictetus, et ipse alibi ἐγκίνυμαι, quod v., ponit Quintus 12, 145, de equo Troj. dicens : Δειρὴν δὲ πάρος, καθύπερθε δὲ χαίτην αὐχένος ὑψηλοῖο καθήρμοσεν (Epeus), ὡς ἐτεόν περ κινυμένην, λάσιον δὲ κάρη καὶ ἐΰτριχον οὐρὴν, οὔατα δ' ὀφθαλμούς τε διειδέας, ἄλλα τε πάντα, οἷς ἐπικίνυται ἵππος, Quibus movetur, i. e. Quæ movet. ῑῦ]

[Ἐπικίρνημι, Admisceo, Tempero. Heraclit. Alleg. Hom. p. 456 (117 Schow.) : Ἔθος τοῖς πολλοῖς (vinum) ἐπικιρνάναι θαλαττίῳ ὕδατι. Herodot. 1, 51 : Ἐπικίρναται ὑπὸ Δελφῶν Θεοφανίοισι (crater argenteus templi Delphici).]

[Ἐπικιχλίδες, αἱ, Epicichlides, carmen epicum Homero ascribi solitum. Exc. Athenæi 2, p. 65, A : Ὅτι τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον, ἐπιγραφόμενον δὲ Ἐπ., ἔτυχε ταύτης τῆς προσηγορίας διὰ τὸ τὸν Ὅμηρον ἄδοντα αὐτὸ τοῖς παισὶ κίχλας δῶρον λαμβάνειν ἱστορεῖ Μέναιχμος ἐν τῷ περὶ τεχνιτῶν. Argumenti amatorii fuisse tradit 14, p. 639, A. Memorant etiam Ps.-Herodot. Vit. Hom. c. 24, Suidas v. Ὅμηρος p. 2668, C, Jo. Tzetza in Iliade alleg. explicata ap. Bentl. Epist. ad Mill. p. 63.]

[Ἐπικιχράδας, ὁ Ζεὺς ἐν Κῷ, Hesych.]

[Ἐπικλαγγάνω. V. voc. seq.]

Ἐπικλάζω, Inflecto, Infringo, VV. LL. [Perperam pro Ἐπικλάω. Diversum ab hoc est Ἐπικλάζω, Acclamo, Adstrepo, Oppian. Hal. 5, 295 : Οἱ δὲ μέγαν νίκης παιήονα κυδαίνοντες, εἰρεσίῃ σπέρχοντες ἐπικλάζουσι θαλάσσῃ, ὀξὺν ἐπειγομέναις ἐλάταις νόμον ἀείδοντες. Sed ubi ἐπικλώζουσι liber unus cum interpr. κελαδοῦσι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 167, B : Οἱ τῶν ἱππικῶν ἀγώνων φιλοθεάμονες ... ἐπικλάζοντες ἅμα τοῖς ἵπποις. Divise Pind. Pyth. 4, 23 : Αἴσιον ἐπί οἱ ... Ζεὺς πατὴρ ἔκλαγξε βροντάν. Et secundum conj. edd. Manetho 6, 50 : Μητέρος ἄγχι ποδοῖιν ἐπ' ὀξέα κεκληγυίης, ubi libri ἐς. (Quæ tempora referri licet etiam ad Ἐπικλαγγάνω, de quo themate v. in simplici et v. Ἐπαναχλαγγάνω.) Ap. Adamant. Physiogn. 2, 39, p. 440 : Φωνὴ λεπτὴ, ἐπικλάζουσα, scrib. ἐπικράζουσα, ut est ap. Polem. 2, 9, p. 290 : Κράζει λιγυρά.]

Ἐπικλαίω [s. Att. Ἐπικλάω], κλαύσομαι, Fleo super, Defleo; simpl. Fleo. [Nonn. Dion. 30, 114 : Δαιτύμονας ποίησεν ἀήθεα δάκρυα λείβειν, ψευδαλέου Φαέθοντος ἐπικλαίοντας ὀλέθρῳ. Absolute Tryphiod. 484 : Δάκρυσι λαθριδίοισιν ἐπικλαύσαντες. Et forma Att. Aristoph. Thesm. 1063 : Σὲ μὲν ... κλάειν ἐλεινῶς. — Σὲ δ' ἐπικλάειν ὕστερον. || Med. Ἐπικλαίομαι schol. Guelf. Eur. Hec. 211, ut poeticum, comparat cum μεταχλαίομαι et similibus compositis. L. Dind.]

[Ἐπικλᾶσις, εως, ἡ, Infractio. Nemes. De nat. h. p. 154 : Καὶ τὸ πῦρ δὲ κατὰ μὲν τὴν θερμότητα συνάπτεται τῷ ἀέρι πρὸ αὐτοῦ ὄντι, κατὰ δὲ τὴν ξηρότητα τῇ γῇ κατ' ἐπίκλασιν καὶ ἐπιστροφὴν τὴν πρὸς τὸ ἄκρον· οὕτω δὲ καὶ ἡ γῆ κατὰ μὲν τὸ ψυχρὸν τῷ ὕδατι, κατὰ δὲ τὸ ξηρὸν τῷ πυρὶ κατ' ἐπίκλασιν. L. Dind.]

[Ἐπίκλασμα, τὸ, Infractio, Gl.]

Ἐπίκλαυτος, ὁ, ἡ, Flebilis, Lamentabilis. Aristoph. [Ran. 682] : Ἐπὶ βάρβαρον ἔξομένη πέταλον κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, i. e. γοερὸν, θρηνητικὸν, Suid. [Forma Ἐπίκλαυστος ead. signif. Eust. Op. p. 314, 69.]

Ἐπικλάω, Frango, Flecto : metaph. plerumque pro Animum alicujus frango et flecto. Plut. Pericle [c. 37 fin.] : Ἡ παροῦσα δυστυχία τῷ Περικλεῖ περὶ τὸν οἶκον, ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. [Oth. c. 15.] Joseph. : Μὴ καὶ πρὸς ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι τοὺς στρατιώτας ἐπικλάσωσι, Ad misericordiam commoveant, Suid. [Εἰς οἶκτον ἐπικλάσαι, Ælian. N. A. 10, 36.] Pass. quoque in ea signif. frequens est. Thuc. 4, [37] : Εἴπως τοῦ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ τὰ ὅπλα παραδοῦναι, καὶ ἧσσηθεῖεν τοῦ παρόντος δεινοῦ, Animus ipsorum frangeretur et flecteretur. Id. 3, [59] : Φείσασθαι δὲ καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτον σώφρονα λαβόντας. Ib. [67] : Καὶ μὴ παλαιὰς ἀρετὰς ... ἀκούοντες ἐπικλασθῆτε, i. e. χαυνωθῆτε, schol., sicut et in præcedentibus ll. Item Plut. : Τὴν δ' αἰτίαν γνοὺς ἐρωτικὴν οὖσαν, ἐπεκλάσθη, καὶ συνεχώρησε θάψαι τὸν νεκρὸν, Animus ejus fractus est, i. e. Flexus, Mitigatus, Bud. [Conf. Anton. c. 40. Coriol. c. 36 : Ἐπικλασθέντα τηλικαύταις ἀνάγκαις.] Ap. Eund. : Τούτοις ἐπικλασθεὶς ὁ Καῖσαρ. Id. Cam. : Ἐπικλασθεὶς πρὸς τὴν ὄψιν. Hesych. quoque ἐπικλασθῆναι exp. συμπαθῆσαι, ἐλεῆσαι. [Plut. Mor. p. 397, B : Ὁ δὲ Πίνδαρος ἀκοῦσαί φησι τοῦ θεοῦ τὸν Κάδμον οὐ μουσικὰν ὀρθὰν, οὐχ ἡδεῖαν, οὐδὲ τρυφερὰν οὐδὲ

ἐπικεκλασμένην τοῖς μέλεσιν. Lucian. Demon. c. 12 : Τῶν μελῶν τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα.] || Reflecto, Flecto. Lucian. [D. deor. 11, 2] : Ἡ δεξιὰ δὲ περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη, in descriptione habitus Endymionis. Bud. [Rhet. præc. c. 11 : Ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικεῖον τὸ βλέμμα.]

Ἐπικλεής, ὁ, ἡ, Gloriosus, Celeber, unde superl. ἐπικλεέστατος, Celeberrimus. VV. LL. [Apoll. Rh. 4, 1472 : Ἐπικλεὲς ἄστυ. Inscr. ap. Bœckh. vol 2, n. 2613, p. 436 : Πραξαγόρας δ' ὄνομ' ἔσχον ἐπικλεές. Hemsterh. : « An ita legendum ap. Heracl. Πολ. c. 31, 2 : Καὶ ἡ κόρη ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσήει, ἐπὶ κλέος ἐγένετο. » Ita Coraes. || De accus. Ἐπικλέα diversa signif. Cognominati posito v. in Ἐπικλής.]

[Ἐπικλείδας, ὁ, Epiclidas, Leonidæ f., rex Spartæ, Pausan. 2, 9, 1 et 3.]

[Ἐπικλείδια, τὰ, sec. Hesychium ἑορτὴ Δήμητρος Ἀθήνησι.]

Ἐπικλείω, Occludo. Aristoph. Pac. [101] : Καὶ τοὺς πρωκτοὺς ἐπικλείειν. [Theophr. De igni 25 : Τὴν ἀρχὴν ἐπικλείει καὶ καταλαμβάνει (acetum infusum). De janua Photius s. Antiatt. Bekk. p. 111, 32 : Προσθεῖναι τὰς θύρας, ἀντὶ τοῦ ἐπικλεῖσαι. Æneas Tact. c. 20, p. 60 : Ἐπικλειομένων τῶν πυλῶν. Xenoph. Eq. 12, 6 : Πτέρυγες (loricæ) ἀναπτύσσονται ... ἐπικλείονται. Ammon. De diff. p. 30 : Βλέφαρά ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλειόμενα δέρματα. Conf. Poll. 2, 67. Medio Nicetas Man. Comn. 2, p. 53, A : Τὰς πύλας ἐπικλεισάμενοι. || Forma epica Ἐπικληίω Tryphiod. 200 : Ἐπεκλήισε θύρην. ῑ̆]

Ἐπικλείω, Celebro, etc. ut κλείω. [Hom. Od. A, 351 : Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται. Apoll. Rh. 1, 18 : Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσ' ἀοιδοὶ Ἄργον ... καμέειν.] Item Perhibeo, Dico. Et Nomino, Appello. Arat. [92] : Τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι βοώτην. [Apollon. Rh. 2, 1156 : Ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον· 4, 571, 1599.] Et pro Invoco. Apoll. Arg. 2, [700] : Ἐπικλείοντες ἑῷϊον Ἀπόλλωνα. [3, 553 : Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν. || Forma Ἐπικλέω in Orac. Sib. 8, p. 789, 5 : Τούνεκ' ἄρ' ἡμεῖς καὶ δσίης Χριστοῖο γενέθλης οὐρανίης πεφυῶτες ἐπικλεόμεσθα σύναιμοι.]

[Ἐπικλέπτω. Hesych. : Ἐπικλέπτοιτο, ἐπιθυμοίη. Conferunt interpretes ejusdem gll. in Ἐγκλεπὶς memoratas, et : Κλέπει, ἐπιθυμεῖ· Κλέπτεσθαι, ἐπιθυμεῖν, et similes.]

[Ἐπικλέω. V. Ἐπικλείω.]

[Ἐπίκλη, ἡ, ἐπίκλησις παρὰ Ἀττικοῖς, Ἐπίκλην, ἐπωνυμία, Hesych. Ad hoc voc. referri solet adverbialiter positum Ἐπίκλην, quod v. Substantivo, præter Plat. in eod. citandum, uti videtur scriptor epigr. Anth. Pal. App. 239, 6 : Δῶρον Ἀπόλλωνος θεῖον ἔχων ἐπίκλην, i. e. Apollodori nomen habens, quod Meleager ib. 4, 1, 24 dicit : Ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην. De forma voc. v. Hemsterh. ad Thom. p. 127.]

[Ἐπικλήδην. V. Ἐπίκλην.]

[Ἐπικληδὼν in gl. Hesychii Ἐπικλεσαιδόνα, ἐπικληδόνα, divisim scr. videtur cum Kustero : Ἐπὶ κλεηδόνα vel κληηδόνα, ἐπὶ κληδόνα.]

[Ἐπικλήζω, Voco, Cognomino. Appian. Syr. c. 17 : Ἔχει δὲ ὁ τόπος θερμῶν ὑδάτων πηγὰς, καὶ Θερμοπύλαι ἀπὸ τοῦδ' ἐπικληίζονται. Ubi scrib. ἐπικλήζονται. V. Κλήζω.]

[Ἐπικληίω. V. Ἐπικλείω.]

Ἔπίκλημα, τὸ, Criminis objectio, Criminatio, Crimen quod objicitur, ἔγκλημα. Xen. OEc. [11, 4] : Ἦν ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τῷ ἐπικλήματι τούτῳ. Sic Agath. ap. Suidam : Εὐπρεπέστατα ᾤοντο ἀποσείσασθαι τὸ ἐπ. Idem : Καὶ ἄλλα τινὰ ἐπικλήματα ἐπέφερε Τραϊανῷ. Ap. Soph. ἐπίκλημα esse κατηγορίαν, scribit Eust. p. 1053. [OEd. T. 227, 529. Eurip. Or. 570; Ælian. V. H. 3, 15; Dio Cass. fr. Ursin. 140, p. 58, 54. || Cognomen. Etym. M. p. 360, 46 : Ἐπ., ἐπωνυμίαν. Ita nonnulli ceperunt Xen. l. c., ubi antecesserat : Πένης καλοῦμαι.]

Ἐπίκλην, adv. positum ap. Homeri posteros., significat Cognomento, ut, Ἑρμογένης Ταρσεὺς ὁ ἐπίκλην ξυστὴρ, Suid. [Dio Cass. 75, 16 : Ἐς τὸν τοῦ Αὐγούστου ἐπίκλην λιμένα.] Eust. ex ἐπίκλησιν factum tradit, p. 1053. Idem tamen p. 1255, non ex ἐπίκλησιν, sed ex Ἐπικλήδην [quod legitur ap. Oppian. Cyn. 1, 471; 4, 241, Hal. 1, 776], dicto ead. forma, qua ὀνομακλήδην, hoc adverbium συγκοπὲν tradit. Ex Plat. Timæo citatur hic l. [de quo v. in Ἐπίκλη], in quo ἐπίκλην constructionem accusativi ἐπίκλησιν habet : Ἄστρα ἐπίκλην ἔχοντα πλάνητες [πλανητὰ libri meliores. Deteriores autem ἐπίκλησιν, ut plerique Critiæ p. 114, B : Ὅπερ ἦν ἐπίκλην, ταύτῃ (terræ) ὄνομα παράσχοι. Ib. p. 58, D : Ἐπ. αἰθὴρ καλούμενος· 66, B : Ζύμωσιν ἐπ. λεχθῆναι· Soph. p. 221, C : Τὸ περὶ τὴν κάτωθεν ἄνω πληγὴν ... ἡ νῦν ἀσπαλιευτικὴ ... ἐπ. γέγονεν. Cum genit. Phileb. p. 48, C : Ἔστι δὴ πονηρία μέν τις τὸ κεφάλαιον, ἕξεώς τινος ἐπ. λεγομένη.] || Ap. Appian. nove in Parth. [p. 23] : Καὶ Κράσσος ὁ Μάρκος ἐπίκλην, Crassus prænomine Marcus. Bud. [Nomine, ut contrarium sit rei veræ. V. l. Apollod. in Ἐπίκλησις citandum.]

[Ἐπικληρικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἐπίκληρον, quod v., pertinens. Dionys. Dinarch. c. 12, p. 662, 11 : Ἐπικληρικὸς (λόγος Dinarchi) ὑπὲρ τῆς Ἰοφῶντος θυγατρός.]

Ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, i. q. ἐπίκληρος, seu, ut Harpocr. exp., ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ ὀρφανὴ καταλελειμμένη, μὴ ὄντος αὐτῇ ἀδελφοῦ· subjungens aliquanto post, Ὁ δὲ Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Αυσίβιον τὴν ἐπίκληρον, ἐπικληρῖτιν κέκληκεν. [Thom. M. p. 345.] Poll. vero [3, 33] ex eod. Isæo et præterea ex Solone citat Περικληρῖτις, quod ipse quoque i. esse dicit q. ἐπίκληρος. Hoc autem voc., quum nec ap. Hesych. nec Suidam reperiatur, mendosum videri potest, atque ex Harpocr. pro eo reponendum esse ἐπικληρῖτις. [Ita cod.]

[Ἐπικληροδοτέω, Theod. Prodr. Tetrast. in Josue p. 64 med. ed. Souvigny. Boiss.]

Ἐπίκληρος, ὁ [masc. delet HSt. Ms. Vind. Thomas M. p. 345 : Ἐπίκληρος καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὁ ἐπὶ πάσῃ τῇ πατρικῇ περιουσίᾳ κληρονόμος καταλελειμμένος παῖς. Nullum tamen masc. ex. affertur], ἡ, Ad quam universa hæreditas pertinet, Quæ nullos habet cohæredes : de femina, quæ vel adhuc virgo est, necdum elocata, vel elocata quidem, sed ita ut sit spes universam hæreditatem ei cessuram, οὐ μόνον ἡ ἐκδοθεῖσά τινι πρὸς γάμον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ πατρὶ μὲν ἔτι οὖσα, ἐλπιζομένη δὲ καθήκειν αὐτῇ πᾶσαν τὴν πατρόθεν οὐσίαν, quæ μάνδα quoque a nonnullis, ab aliis πατροῦχος vocabatur, ut Eust. [Il. p. 674, 28] tradit. Alibi vero [p. 675, 52] ἐπίκληρον esse dicit θυγατέρα γεγαμημένην τινὶ ἐπὶ ὅλῃ τῇ τοῦ πατρὸς οὐσίᾳ, Quæ elocatur alicui cum universo patrimonio; et dici ad differentiam τῆς ἐπιπροίκου, Quæ cum certa aliqua dote in matrimonium alicui collocatur. Sic Aristoph. quoque schol. [Av. 1652] docet ἐπίκληρον esse Quæ nullos fratres sororesve habeat συγκληρονόμους, sed sit μονοκληρονόμος. [Sed v. quæ paullo inferius ex schol. Aristoph. et Eust. afferentur. Nec memorat schol. loco hic citato sorores, sed tantum fratres.] Idem alibi [Vesp. 581] scribit, ἐπίκληρον, quæ suo tempore diceretur κληρονόμος, vocatam fuisse Filiam, quæ orba patre et matre, fratribusque carens, paternis bonis succedebat : ita vero dici etiam Eam, quæ quidem nupserit, sed ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ὅλῃ καταλελειμμένη : alio autem nomine τὴν ἐπίκληρον vocari ἐπιπταματίδα [ἐπιπαματίδα Venet.] et πατροῦχον, quæ iisd. verbis a Suida [et schol. ad Plat. Leg. l. infra cit.] referuntur. Similiter et Bud. ἐπίκληρον annotat dici vel Virginem, vel Mulierem, quæ utroque parente orbata sit, nullo fratre superstite, cui successio opima una aut altera pluresve obvenerunt. Poll. [3, 33] dicit esse τὴν ἐπὶ [παντὶ] τῷ κλήρῳ μόνην τρεφομένην θυγατέρα, εἴτε περίεστιν ὁ πατὴρ, εἴτε ἀπεβίω· quam πατροῦχον quoque vocari, ab Isæo autem et Solone περικληρῖτιν [ἐπικληρῖτιν]. Sunt vero et qui ἐπίκληρον interpr. Dotalem, ex Virg. Æn. 11, [369], Et si adeo dotalis regia cordi est, nempe Lavinia filia regis, cui quum filius fato divum prolesque virilis Nulla esset, primaque oriens erepta juventa esset, Sola domum et tantas servabat filia sedes. Sed ibi Virg. Dotalem regiam dicit pro Regno dotali, i. e. quod dotis loco filiæ et genero cedebat. [Interpr. Dotalis refutat etiam Salmas. De modo usur. p. 166-7.] Aristoph. Vesp. [583] : Κἂν ἀποθνήσκων ὁ πατήρ τῳ δῷ καταλιπὼν [καταλείπων] παῖδ' ἐπίκληρον. [Plato Leg. 1, p. 630,

E : Περὶ τῶν κλήρων καὶ ἐπικλήρων.] Dem. [p. 940, 10] : Τῷ ἄρχοντι τῶν ἐπικλήρων καὶ τῶν ὀρφανῶν προστέτακται ἐπιμελεῖσθαι. Menander ap. Gellium 2, 24 : Ἔχω δ' ἐπίκληρον Λαμίαν [Λάμιαν]· quod ipse Locupletem uxorem dicit. Sed ἐπίκληρος strictius accipitur, ut ex supra dictis patet. De quarum ἐπικλήρων superbia ap. eund. Comicum mentio fit, quum de illa Lamia dicit eam esse κυρίαν τῆς οἰκίας καὶ τῶν ἀγρῶν : sicut Aristot. Eth. 8, [10] scribit : Ἐνίοτε δὲ ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι, Dominantur, videl. ob locuples patrimonium. [Idem Menander (ut ante eum Alexis) fabulam Ἐπίκληρον scripserat, cujus frr. v. ap. Meinek. p. 60. Habitum scenicum τῶν ἐπικλήρων describit Poll. 4, 120.] Plut. Sol. [c. 20] : Οἱ χρημάτων ἕνεκα λαμβάνοντες ἐπικλήρους. Aristot. Polit. 2, 7 : Ἐπικλήρων πολλῶν γινομένων, καὶ διὰ τὸ προῖκας διδόναι μεγάλας. Isæus [p. 80, 3] : Ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ ἐν [ἐπὶ recte Bekkerus, ut est p. 82, 1 : Πῶς οὐκ ἐπ. ἦν ἐπὶ τούτοις τοῖς χρήμασιν ἡ ἐμὴ μήτηρ; Et sic scriptum in indice Reisk. p. 554] παντὶ τῷ οἴκῳ ἐπ. ἐγένετο, Ad matrem meam omnis ejus familiæ pecunia patrimoniumque delata sunt, vel Hæreditas universa lege et genere obvenit, Ei bona universa obtigerunt, ut Bud. interpr. Ἐπίκληρον puellam vel mulierem jus erat, ut idem Bud. tradit, et ex Isæo [p. 80, 4] ac Dem. [p. 1056, 13; Pseudo-Dem. p. 1135, 25] confirmat exemplis, p. 92 sq., agnato proximo cognatove veluti vindicare, tanquam sibi civili jure donatam. Unde Poll. quoque [l. c.] scribit ἐπίδικον dici ἐπίκληρον, ὑπὲρ ἧς ἀμφισβητοῦσιν ἀλλήλοις, ὡς μᾶλλον εἰς αὐτοὺς τῆς ἀγχιστείας καθηκούσης· ut ἐπίδικος sit ἐπίκληρος, cujus quis nuptias petit, ut proximo cognationis gradu ad se pertinentes. Sic Harpocr. quoque, Ἐπίδικος δὲ, inquit, ἡ ἀμφισβητουμένη ἐπίκληρος ὅτῳ χρὴ αὐτὴν γαμηθῆναι· quas ἀπορουμένας κόρας, ut aliquanto post addit, ἐξεδίδοσαν οἱ ἄγχιστα γένους, πέντε μνᾶς ἐπιδιδόντες. Et λαχεῖν τῆς ἐπικλήρου, Petere in judicio τὴν ἐπίκληρον, tanquam ad se ejus conjugium delatum sit vel testamento vel cognatione, Dem. Κατὰ Στεφ. p. 145 [1136, 4] : ἐπίκληροι enim cedebant proximo cognato, ut ex Isæo intelligimus, p. 71 [l. supra cit.] quam vide. Bud. Quæ res seditiones aliquando dedit, quemadmodum Aristot. Polit. 5, 4, dicit : Περὶ Μιτυλήνην ἐξ ἐπικλήρων στάσεως γενομένης. Et paulo post, Καὶ ἐν Φωκεῦσιν ἐξ ἐπικλήρου στάσεως γενομένης περὶ Μνασέα τὸν Μνήσωνος πατέρα, καὶ Εὐθυκράτη τὸν Ὀνομάρχου. Fuit vero et ἐπίκληρος νόμος Athenis, ut Suidas docet [cujus verba sunt : Ἐπίκληρος· Νόμος ἦν Ἀθηναίοις κτλ. Ubi Ἐπίκληρος est lemma et gen. fem. dicitur. Notavit errorem HStephani etiam Hemst. ad Thom. p. 346], qua lege, si legitima et germana filia esset, at filius spurius, spurius ille paternis bonis succedere vetabatur. Unde aliquando controversiæ oriebantur, quum soror fratrem spurium esse contenderet, ideoque ad se unam universum patrimonium lege pertinere. Hinc est, quod Aristoph. Av. [1652] dicit : Ἦ πῶς ἄν ποτε Ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς, Οὖσαν θυγατέρ', ὄντων ἀδελφῶν γνησίων; Quomodo ei universa hæreditas cedat, quæ germanos et legitime natos fratres habeat? Ἐπίκληροι vocantur etiam κἂν δύο ὦσι, κἂν πλείους, Etiamsi duæ sint aut plures quoque, ut Aristoph. schol. [Vesp. 581] docet [et Eust. Il. p. 674, 29]. Quod si vero, inquit Bud., plures essent hujusmodi puellæ, eodem jure erant, eodemque nomine censebantur. || Ἐπίκληροι dicebantur etiam Puellæ orbæ, egentes, dotemque nullam habentes : de quibus lex erat hæc Athenis [ap. Dem. p. 1067-8] : Τῶν ἐπικλήρων ὅσαι τὸ θητικὸν τελοῦσιν, ἐὰν μὴ βούληται ἔχειν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδότω, ἐπιδοὺς, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος, πεντακοσίας δραχμάς· ὁ δ' ἱππεὺς, τριακοσίας· ὁ δὲ ζευγίτης [ζυγίτης], ἑκατὸν πεντήκοντα· Orbarum autem, quæ inter opifices censentur, aut quæ capite censæ sunt, qui genere proximus erit, is, nisi uxorem habere malit, puellam cum dote collocato; et si quidem ipse quingentis medimnis census est, quingentas drachmas dotis dato : sin equestris census est, trecentas : quod si tertii census est et jugarius, centum et quinquaginta. Hæc Bud., citans Dem. p. 117. [Conf. Diod. 12, 18.] Sunt tamen qui Budæum hic reprehendant, quod ἐπίκληρον esse velit etiam Virginem sine dote, quam Indotatam Terentius [Ad. 4, 7, 11], et Dote cassam ac Illocabilem vocat Plautus [Aul. 2, 2, 14;] : atque hanc non ἐπίκληρον, sed θῆσσαν dici contendunt, afferentes hunc Pollucis l., quem subjungit iis verbis, quæ paulo ante ex eo de ἐπίδικος ἐπίκληρος citavi : Ἡ μέντοι κλῆρον οὐκ ἔχουσα πατρῷον, θῆσσα καλεῖται, ἣν ὁ ἀγχιστεὺς ἐκδίδωσιν, ἂν ἑτέρᾳ συνοικῇ, ἢ πάντως γαμεῖ. Sed si hunc l. Pollucis conferas cum verbis legis a Bud. citatis, θῆσσα, quam hic Poll. vocat, et τῶν ἐπικλήρων ἡ τὸ θητικὸν τελοῦσα, eædem sunt. [Figurate Lysias p. 169, 28 : Ὁ μὲν ὥσπερ ἐπικλήρου τῆς συμφορᾶς οὔσης ἀμφισβητήσων ἦκει· ubi v. Markland. Quo referri videtur gl. Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 5 : Ἐπικλήρου, ἐπιφθόνου καὶ δοκούσης διαφέρειν. || Præter constructionem cum præp. ἐπὶ dativo juncta, de qua supra, notanda altera sine præp. ap. Dionys. A. R. 1, 70 : Ὅτι μητρὸς ἦν ὁ Σιλούιος ἐπικλήρου τῇ ἀρχῇ, ubi genit. τῆς ἀρχῆς desiderabat Reisk. p. 613, qui est ap. Plut. Cleom. c. 1 : Ἦν γὰρ οὐσίας μεγάλης ἐπίκληρος.]

Ἐπικληρόω, Sorte tribuo s. attribuo. Et pass. Ἐπικληροῦμαι, Sorte tribuor s. attribuor. Plato Legg. 6, p. 259 [760, B] : Φυλὴ δὲ μία τῷ μορίῳ ἑκάστῳ ἐπικληρωθεῖσα. Affertur et pro Sorte allego, ex Demosth. [p. 519, 1] : Παρούσης δὲ τῆς ἐκκλησίας, ἐν ᾗ τὸν ἄρχοντα ἐπικληροῦν ὁ νόμος τοῖς χοροῖς τοὺς αὐλητὰς κελεύει. Hic ἐπικληροῦν quasi Allegere dixit, inquit Bud. [Id. p. 183, 21 : Ταῖς μεγάλαις ἐπικληρῶσαι συμμορίαις μέρος ἓν ἑκάστῃ. Et sine dat. 184, 6 et 9. Pass. 978, 8 : Ἤδη τῶν δικαστηρίων ἐπικεκληρωμένων. V. Ἐπικληρωτός. Aliter Dio Cass. 37, 50 : Τὸ ἔθνος, ὃ ἐπεκεκλήρωτο, Provinciam quam sortitus erat. Id. act. 41, 35 : Ἐπεκλήρωσεν αὐτοὺς ἐπὶ θανάτῳ, de decimatione. L. D. Marm. Oxon. p. 10 : Ἐπικληρωσάτωσαν οἱ ἐξετασταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα. Schneid. Cum infinit. Callim. Dian. 23 : Ἧσί με Μοῖραι γεινομένην τὸ πρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν.]

Ἐπικλήρωσις, εως, ἡ, Attributio quæ fit sorte, aut Actio allegendi sorte.

[Ἐπικληρωτὸς, ὁ, Sorte datus. Lex. rh. Bekk. An. p. 260, 23 : Ἐπικληρωτὸν δικαστήριον, ἐν ᾧ οἱ λαγχάνοντες δικάζουσι κτλ. V. Ἐπικληρόω.]

Ἐπικλῆς, ὁ, ἡ, Cognominatus, si non mentiuntur VV. LL. [Ductum fort. ex Oppian. Hal. 1, 340 : Ὃν καλέουσι ναυτίλον, οἰκείῃσιν ἐπικλέα ναυτιλίῃσι· 2, 130 : Λάβρακα σφετέρῃσιν ἐπικλέα λαβροσύνῃσιν. Quod tamen formatur ab ἐπικλεὴς, quod v., ut δυσκλέα, εὐκλέα a δυσκλεὴς, εὐκλεής.]

[Ἐπικλῆς, έους, ὁ, Epicles. Trojanus Hom. Il. M, 379. Atheniensis ap. Thuc. 2, 23, alius 8, 107. Alii in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 152, n. 110, 12, ap. Athenæum, Plutarchum et alios. L. Dind.]

Ἐπίκλησις, εως, ἡ, Cognominatio, ἐπωνυμία. Hom. Il. Σ, [487] : Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι. [Conf. H, 138, X, 29, 506, Hesiod. Th. 207. Hymn. Apoll. 386 : Ἔνθα δ' ἄνακτι πάντες ἐπίκλησιν Τιλφουσσίῳ εὐχετόωνται.] Π, [177 : Ὃν τέκε... Πολυδώρη Σπερχείῳ,] Αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἷι, [Peperit Sperchio, nomine autem Boro. Pro quo ἐπίκλην ponit in eadem re Apollod. 3, 13, 4. Sed idem ead. signif. 1, 3, 2, 1 : Καλλιόπης καὶ Οἰάγρου, κατ' ἐπίκλησιν δὲ Ἀπόλλωνος Λίνος. Ita quod Hom. Il. X, 506 : Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν, alio nomine vocant, s. Cognominant, schol. Hom. Il. E, 609 dicit, Τινὲς δὲ Ἑλωρέα τὸν Ἡφαίστου κατ' ἐπίκλησιν οὕτω (Μενέσθην) φασὶ κεκλῆσθαι, Cognominatum fuisse. Ceterum similiter ut Hom., Apoll. Rh. 1, 203 : Λέρνον ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο.] Ubi docet Eust. ἐπίκλησιν dici κλῆσιν ἐπὶ τῇ πρώτῃ πρόσθετον. In prosa ἐπίκλην καλεῖν potius dicitur. [Herodot. 4, 181 : Ἐπίκλησιν δὲ αὕτη ἡ χρήνη καλέεται Ἡλίου.] Alioqui ἐπίκλησις in ea quoque usurpatur. [Thuc. 1, 3. Plato Epin. p. 975, B : Ἡ τῆς ποιήσεως ἐπ., Appellatio, Nomen. Conf. 974, B. Xenoph. Reip. L. 9, 4 : Ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁπόταν τις κακὸς γένηται, ἐπίκλησιν μόνον ἔχει κακὸς εἶναι. De magistratuum titulis Dio Cass. 41, 43 : Ἐπικλήσεις ὁ μὲν τὴν τοῦ ὑπάτου, ὁ δὲ τὴν τοῦ ἀνθυπάτου ἔχοντες. Idemque de Phraatis titulo βασιλεὺς βασιλέων 37, 6.] Plut. Cor. [c. 11] : Ἐνίοις δὲ τῶν βασιλέων καὶ σκώμματα παρέσχεν ἐπικλήσεις, ὡς

Ἀντιγόνῳ τὸν Δώσωνα, καὶ Πτολεμαίῳ τὸν Λάθυρον. [Pausan. 1, 8, 5 : Ὀνόματα κατὰ τὰ αὐτὰ Πτολεμαῖοί σφισιν, ἄλλη δὲ ἐπίκλησις ἄλλῳ.] || Invocatio, Lucian. [Schol. Thuc. 7, 75 : Ἐπιθειασμῶν) θείων ἐπικλήσεων. Schol. Theocr. 6, 25. Ἐπίκλησις δαιμόνων Dio Cass. 78, 4, et Georg. Ham. Chron. Ms. apud Ducang. in App. Gl. p. 72. De Socratis Coi libris Ἐπικλήσεις θεῶν inscriptis v. Schweigh. ad Athen. 3, p. 111, B.] || Citatur ex Thuc. [7, 68] pro Ignominia, ἐπ. αἰσχίστη, Maxima ignominia : fortasse positum fuerit pro ἔγκλημα, sicut de ἐπίκλημα supra dictum est.

[Ἐπικλητέον, Invocandum. Greg. Nyss. t. 2, p. 966, B : Ὥστε ταύτην ἐπ. ἂν εἴη τὴν συμμαχίαν. Niceph. Antioch. Vita Sim. Stylit. Actt. SS. Maii t. 5, p. 315, 47 : Ἀλλ' ἐπ. ἡμῖν τὸν Ἐμμανουήλ. Hase.]

Ἐπίκλητος, ὁ, ἡ, Advocatus, Evocatus, Accitus, Ascititius. [Thuc. 4, 61 : Οἱ ἐπίκλητοι ἄπρακτοι ἀπίασι.] Ab Herodoto p. 78, 112 [5, 75; 7, 203] Evocati milites sic vocantur, Bud. [Priori l. ita dicuntur Tyndaridæ, quorum opem invocassent Spartani in bellum profecturi. Altero Locri Opuntii et Phocenses, de quibus mox αὐτοὶ γάρ σφεας ἐπεκαλέσαντο οἱ Ἕλληνες.] Joseph. ap. Suid. : Ὃν ἐν ταῖς ἀμηχανίαις Ἰουδαῖοι ἐπίκλητον ἑαυτοῖς τύραννον προσήγαγον. Dixerat autem Suid., antequam hunc l. proferret, ἐπίκλητον esse τὸν ἐπί τινι καλούμενον ὑποθέσει. [Dionys. A. R. 2, 76 : Ὑπ' αὐτῶν ἐπίκλητος ἀχθείς (Numa). Dio Cass. 73, 15.] Citatur ex Aristoph. ἐπ. σύλλογος. [Confunditur ab HSt., verba Lexici septemv. non recte interpretato, l. Aristoph. infra cit. cum Herodoteo 7, 8 : Σύλλογον ἐπίκλητον Περσέων τῶν ἀρίστων ἐποιέετο. Οἱ ἐπίκλητοι de iisdem 8, 101; 9, 42. De venatoribus ad venandum aprum Calydonium convocatis Callim. Dian. 218 : Ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες.] || Ἐπ. πόλις, Attributa, sicut ἐπικληθεῖσαι πόλεις, Attributæ, Bud. ex Josue [20, 9. || Num. 28, 18 : Ἡμέρα ἡ πρώτη ἐπίκλητος ἁγία ἔσται ὑμῖν, Cognominata sancta erit. Ib. 1, 16 : Οὗτοι οἱ ἐπίκλητοι τῆς συναγωγῆς, Hi præcipui nominati ex congregatione. V. 26, 9. Schleusn. || Ap. Dionys. A. R. 6, 53 : Ὁ ἐπίκλητος οὗτοσὶ καὶ ἐπίσκηνος ὄχλος, Turba inquilinorum, cui contrarium τὸ ἐπιχώριον.] || Ap. Plutarch. [Mor. p. 707, A], Supernumerarii convivæ, quasi insuper advocati, Extraordinarii, et non vocati, sed advocati et allecti, Umbræ a Lat. dicti. Bud. Comm. p. 371. Hesych. quoque habet ἔξωθεν ἐπεισερχόμενος δαιτυμών. [Aristoph. Pac. 1266 : Τὰ παιδί' ἤδη 'ξέρχεται οὐρησόμενα τὰ τῶν ἐπικλήτων δεῦρο. Suid. v. Ἀπίκιος p. 464, B. || Vituperandus vertendum putabat Ernestus ap. Polyb. 8, 13, 1 : Εἰ διὰ τῆς ἀλόγου καὶ ἐπικλήτου λοιδορίας ὑπέλαβε πιστότερος φανήσεσθαι (Theopompus histor.), eodemque modo ap. Joseph. A. J. 15, 2, 5. Sed ut ap. Jos. manifesto ponitur ead. fere signif. qua in l. ejusd. ab HSt. cit., ita ap. Polyb. vertendum Ascitam i. e. alienam ab rei natura et veritate. V. tamen Ἐπικλυτός. || De accusato Dio Cass. 78, 21 : Ὑπὸ τῆς γερουσίας ἰσχυρῶς ἐμισήθη καὶ ἐπίκλητός τε ἐγένετο καὶ ἐς νῆσον κατεκλείσθη.]

[Ἐπικλιβάνιος, ὁ, ἡ, Furnarius. Dianam ἐπικλιβάνιον fingit Carneades ap. Sext. Adv. phys. 185, p. 592. ῐᾰ̆ῐ]

Ἐπικλῑνὴς, ὁ, ἡ, Declinans, Deorsum vergens : Ἐπικλινὲς δὲ τάλαντον, Callim. [fr. 312, ap. Suidam in h. v. Cujus libri plerique Ἐπικλινές ἐστι τάλαντον, quum δὲ pro ἐστι sit in aliis, frequenti confusione. Sed metro, si est exitus hexametri, convenit nonnisi δὲ, quum ι alterum produci testetur locus Aristoph. infra cit. Alia est mensura adjectivi ἀκλινής. Theophr. C. Pl. 3, 22, 1 : Ἐπικλινῆ τῷ στάχυϊ καὶ μὴ ὀρθά.] Et neutr. τὸ ἐπικλινὲς, Inclinatio, Devergentia, Proclivitas. [Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 232, D : Τὸ πρὸς φιλοσοφίαν ἐπικλινές.] || Declivis, Devexus, Devergens. Plut. [Anton. c. 45] : Καταβαίνουσιν ἀπὸ λόφων τινῶν ἐπικλινῶν. Thuc. 6, [96] : Ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ, καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω· loquens de Epipolis Syracusanis, quem locum paulo dicit ἀπόκρημνον esse καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως κείμενον. [Ἐπικλινὴς ὁδὸς, ap. Suid. || Aristoph. Lys. 575 : Ἐκ τῆς πόλεως ἐπικλινεῖς ἐκραβδίζειν τοὺς μοχθηροὺς, Præcipites expellere. L. D. Adv. Ἐπικλινῶς, Philo De Cherub. p. 118 ed. Par. Boiss. Id. vol. 1, p. 561, 46 : Ἐπ. ἔχειν πρὸς τὰ ἁμαρτήματα. Hemst.]

[Ἐπικλινίδιος, ὁ, Lecto impositus. Greg. Nyss. vol. 1, p. 543, B : Τὸ ἐπ. ἄχθος ἐκεῖνο (Matth. 9, 2 : Παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βεβλημένον). ῐ̄ῐ̄ L. Dind.]

Ἐπικλίντης, ου, ὁ, Inclinans, transitive accipiendo pro Faciens ut inclinet, dicitur terræ motus quidam. Aristot. De mundo [c. 4] : Ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας, Qui ad angulos acutos terram in obliquum quatiunt, ἐπικλῖνται vocantur, quasi In transversum agentes, Bud. Hic terræ motus esse videtur is, qui ab Ammiano Marc. 17 dicitur Κλιματίας [quod v. Annotavit etiam Suid. et Zon.].

Ἐπίκλιντρον, τὸ, Sella in qua acclinare nos possumus, Lectulus in quo recumbere possumus; Pollux [6, 9] numerat inter ea, ἐφ' ὧν ἐστι κατακεῖσθαι, et i. esse q. ἀνάκλιντρον docet : Τὸ δὲ καλούμενον ἀνάκλιντρον ἐπίκλιντρον Ἀριστοφάνης εἶπε. Videtur autem intellexisse Eccl. [906], ubi vetula libidinosa juvenculæ cum ipsa certanti imprecatur : Ἐκπέσοι σου τὸ τρῆμα, τό,τ' ἐπίκλιντρον ἀποβάλοις, βουλομένη σποδεῖσθαι, κἀπὶ τῆς κλίνης ὄφιν εὕροις. Schol. dicit esse εἶδος κοσμίου, Suid. vero εἶδος κοσμίου [χλισμοῦ Portus ex Eust.] γυναικείου. [Pars est lecti, ad quam pulvinum ponebant sustinendo capiti. Brunck. Aristoph. fr. Anagyri ap. Poll. 9, 72 : Δύ' ὀβολὼ καὶ σύμβολον ὑπὸ τὠπικλίντρῳ. Phryn. p. 130 : Ἐπίκλ. ῥητέον, οὐκ ἀνάκλιντρον. Ubi Lobeck. p. 132 : « Pollucis (6, 9) sententia hæc est, partes lecti (et scimpodis) duas esse, unam primariam, τὰ ἐνήλατα, quo nomine quatuor spondæ denotantur, alteram vulgo vocari ἀνάκλιντρον, Acclinatorium s. Reclinatorium (v. Alstorph. De lectic. vett. p. 49), ab Aristoph. ἐπίκλιντρον. Similiter Galen. vol. 12, p. 302, D, τὸ ἐπίκλιντρον τοῦ θρόνου, Fulcrum dorsuale, et Geopon. 13, 14, 9. » L. Dind.]

Ἐπικλίνω, Acclino. || Inclino. [Xenoph. Cyneg. 6, 15 : Ἐπικλίνουσαι (canes) τὰ ὦτα. Aristot. De partt. an. 2, 17 : Ἐὰν μήτις τὸ στόμα ἐπικλίνῃ. Plut. Mor. p. 38, F : Τὰ ἀγγεῖα πρὸς τὴν ὑποδοχὴν τῶν ἐγχεομένων ἐπικλίνουσι. Improprie Eunap. p. 78 ed. Boiss. : Ἐπέκλινε τὴν ψυχὴν πρὸς αὐτόν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 335, D : Πρὸς τὴν ἐν Ἅδου νομὴν ἑαυτοὺς ἐπικλίναντες.] Et Ἐπικλίνομαι, pass., Inclinor. Thuc. 2, [76] : Δοκοὺς μεγάλας ἀρτήσαντες ἁλύσεσι μακραῖς σιδηραῖς ἀπὸ τῆς τομῆς ἑκατέρωθεν, ἀπὸ κεραιῶν δύο ἐπικεκλιμένων, καὶ ὑπερτεινουσῶν, ὑπὲρ τοῦ τείχους ἀνελκύσαντες ἐγκαρσίως, Supra murum inclinatis porrectisque, Valla. [Improprie Greg. Nyss. vol. 1, p. 245, B : Πρὸς τὰς Αἰγυπτίας ἡδονὰς ἐπικλίνεται.] || Neutraliter etiam pro Inclino, Declino ad, Vergo ad. Ἐπικλίνουσα πρὸς θάλασσαν, Aristid. [Schol. Nicand. Th. 626 : Μεμυκότα καὶ ἐπικλίνοντα φύλλα. Improprie Chrysipp. apud Plut. Mor. p. 1045, E : Ἐπὶ τὴν ἑτέραν ἐπικλίναντες. Demosth. p. 30 extr. : Μηδενὸς ἐμποδὼν ὄντος Φιλίππῳ τὰ παρόντα καταστρεψαμένῳ πρὸς ταῦτα ἐπικλῖναι τὰ πράγματα. || Innitor. Plat. Amat. p. 132, B : Ἐγκλίσεις τινὰς ἐμιμοῦντο τοῖν χεροῖν ἐπικλίνοντε. Qua signif. passivo utitur Dio Cass. 56, 11 : Τὸν ἄνδρα τὸν ἐπικεκλιμένον οἱ (τῇ ἐπάλξει). Quintus 9, 450 : Ἀμφοτέρων κρατερῇσιν ἐπικλινθέντα χέρεσσιν· et omisso dativo ib. 458. Aor. sec. Hesych. : Ἐπικλινεὶς, ἐπιπίπτων, προσρέπων.] || Ἐπικλίνεσθαι, i. q. ἐπικεῖσθαι, Jacere super : ut exp. ap. Apoll. Arg. 2, [417] : Αἶα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιήσιν· nisi malimus ἐπίκειται vertere Adjacet, ut suo loco ostensum est; et sic a præcedenti l. Aristidis non erit diversum. [Eur. Tro. 797 : Σαλαμῖνος ... τᾶς ἐπικεκλιμένας ὄχθοις ἱεροῖς. De valvis clausis Hom. Il. M, 121 : Οὐδὲ πύλῃσιν εὖρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. Συγκεκλεισμέναι interpr. Eust. V. Ἀνακλίνω, et Polluc. 10, 25. L. Dindorf.]

[Ἐπικλινῶς. V. Ἐπικλινὴς.]

Ἐπίκλῐσις, εως, ἡ, Inclinatio, s. Acclinatio. [Inclinatus, Gl.] Affertur enim ex Gregorio : Κατὰ τῶν σχιδάκων ἐπίκλισιν, pro Lignorum acclinatione. [Plut. Mor. p. 1045, C—E, ubi et proprie dicitur et figurate de inclinatione animi. Similiter Antipater Stob. Flor. vol. 3, p. 18 : Τῇ ἐπὶ τὸ κατωφερὲς ἐπικλίσει (morum). Proprie Apollod. Poliorc. p. 48 fin. Et Greg. Nyss. vol. 1, p. 129, D : Αἱ τῆς κεφαλῆς ἐπικλίσεις τε καὶ ἀνανεύσεις, ubi de nutu assentientis dicitur. In

ἐπισκέλησις corruptum v. in illo voc. De corporis inclinatione antrorsum facienda positi exx. v. ap. Ducang.]

Ἐπικλονέω, i. q. διακλονῶ [Perturbo, Conturbo]. Exp. tamen simpliciter Moveo in VV. LL., quæ ex Apollonio afferunt. [3, 687 : Θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον Ἔρωτες, quod ἐθορύβουν interpr. schol. Intelligendus autem accusat. αὐτήν : quem addit Quintus 8, 426 : Αυγρὴ δ' ἐπετέρπετ' Ἐνυὼ, δῆριν ἐπικλονέουσα, Pugnam ciens. Pass. Apoll. 1, 783 : Δημότεραὶ γὰρ ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες, γηθόσυναι ξείνῳ. Ubi schol. : Οὐ καλῶς τὸ ἐπ. εἴρηκεν ἅμα τῇ χαρᾷ· κλόνος γὰρ ἡ ταραχή. Quintus 14, 501 : Θρασέαι γὰρ ἐπεκλονέοντο θύελλαι. Hom. Il. Σ, 7, ubi olim Ἀχαιοὶ νηυσὶν ἐπικλονέονται, nunc ἔπι κλονέονται. L. Dind.]

[Ἐπικλόπειος, Ζεὺς οὕτω καλεῖται, sec. Hesych. Quod scribendum videtur Ἐπικλώπειος, Furum tutelaris et auspex.]

[Ἐπικλοπία, ἡ, Furacitas, Versutia, Vafritia. Nonn. Dion. 8, 121 : Ἐπικλοπίη πολυμήχανος.]

Ἐπίκλοπος, ὁ, ἡ, Furax, etiam Avidus furandi. Hom. Od. Φ, [397] : Ἦ τις θηητὴρ καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. Ad quod allusit Plut. [Mor. p. 422, D] : Εἴ τις θηρητὴρ καὶ ἐπ. ἔπλετο δογμάτων, Ille quidem venator erat furaxque decretorum. Ubi obiter nota θηρητὴρ ap. Plut. scribi pro θηητὴρ, quod tamen ap. Hom. Eust. quoque agnoscit. [Æsch. Eum. 149 : Ἰὼ παῖ Διὸς, ἐπίκλοπος πέλει.] Item Furtivus, Occultus : ut exp. Apoll. Arg. 3, [781] : Τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς; [Conf. 912.] || Subdolus, Vafer, Versutiloquus : cujus signif. exx. ex Hom., Hesiodo et Gregorio habes ap. Bud. p. 729. [Hom. Il. X, 281 : Ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων· Od. Λ, 364 : Ἠπεροπῆα ἔμεν καὶ ἐπίκλοπον.] Quibus adde ex Od. N, [291] : Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Hesiod. Op. [67] : Κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος. [Et ib. 78. Et cum eod. voc. Theogn. 965. Polemo Physiogn. p. 208, Adamant. p. 336, iidemque cum νοήματα p. 182, 410. Et p. 424 : Ἐπίκλοποι τὰ ἤθη. Appian. Syr. c. 24 : Ἐπίκλοπον ἄνδρα καὶ πανοῦργον. Comparat. Plato Leg. 6, p. 781, A : Γένος λαθραιότερον μᾶλλον καὶ ἐπικλοπώτερον τὸ θῆλυ. Eundem gradum annotavit Suid. s. Zon. p. 792.] || Substantive etiam capitur pro Fur. Eust. [Od. p. 1913, 59.]

[Ἐπικλόπως, Furtim, Fraudulenter. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 270, 301. Boiss. Polychron. Cat. in Job. p. 349, D : Ἐπ. καὶ πανούργως. Hase.]

Ἐπικλύζω, Proluo. Sæpe autem pro Inundo [Gl.], sicut κατακλύζω, et Submergo, Obruo, ut a Bud. exp. in Lucian. Tim. [c. 18] : Φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν. Addit et ex Philone De mundo : Φαίνεται γὰρ ὧν μὲν ἐξαναχωροῦσα, τὰ δὲ ἐπικλύζουσα. Invenitur autem et ap. Thuc., ut videbis in Ἐπίκλυσις. [Plut. Mor. p. 199, B; 982, C. Improprie Eur. Tro. 1328 : Ἔνοσις ἅπασαν ἔνρσις ἐπικλύσει πόλιν, Obruet. Theocr. 25, 201 : Πάντας γὰρ Ιισῆας ἐπικλύζων, ποταμὸς ὣς, λῖς ἄμοτον κεράϊζε. Figuratius Æschin. p. 78, 29 : Νῦν μέντοι τὸ βασιλικὸν χρυσίον ἐπικέκλυκε τὴν δαπάνην αὐτοῦ. Unde repetit Diod. 17, 4, qui ipse 3, 47 : Χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου πλήθους ἐπικεκλυκότος παρ' αὐτοῖς· Exc. p. 598, 78 : Τοσοῦτο τῶν οἰκετῶν ἐπέκλυσε πλῆθος ἅπασαν Σικελίαν. Liban. vol. 4, p. 850, 13 : Ἐπέκλυσε φωναῖς ῥητόρων τὸν οὐδὲ οἷ γῆς εἱστήκει καλῶς εἰδότα. || Absolute, ut sit Affluere, quomodo ponit Diod. l. sec., Eunap. p. 113, 16 ed. Niebuhr. : Πλοῦτον ἐπικλύζοντα. Et cum dat. Greg. Naz. Anth. Pal. 8, 220, 1 : Χρυσὸς μὲν Ῥοδίοισιν ἐπέκλυσε.] Sed et pass. Ἐπικλύζεσθαι ap. Eund. pro καταικλύζεσθαι, Proluvie maris obrui s. fluctu. [Batrachom. 68 : Κύμασι ... ἐπεκλύζετο.] Ex Aristot. quoque affertur, De mundo [c. 5] : Γῆ πλημμυρίσιν ἐπικλυζομένη. [Diod. 1, 36 : Τὴν ἐπικεκλυσμενην χώραν.] Ex Apollonio autem [1, 541], Ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο, pro Fluctuabant; et in act. [2, 680], Κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ· hæc autem ad eam τοῦ κλύζω signif. pertinent, quæ in Κλύζω dabitur τῷ κλύζω ex Hom. [Figurate Themistius Or. 13, p. 164, B : Τῶν νέων οἱ πολλοὶ ἐφαίνοντό μοι αὐτῷ μόνῳ ἐπικλύζεσθαι τῷ θορύβῳ τῆς ἡλικίας. || Medio, si recte habet scriptura, Joseph. A. J. 1, 3, 2, p. 13, 17 : Ἦν δ' ἡ λάρναξ τούς τε τοίχους καρτερὰ καὶ τοῖς ἅρμοῖς ἰσχυρῶς ἐνδεδεμένη καὶ τὸν ὄροφον, ὡς μηδαμόθεν ἐπικλύσασθαι μηδ' ἡττᾶσθαι τῆς τοῦ ὕδατος βίας.]

[Ἐπικλύσιμος, ὁ, ἡ, Inundatus. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 182, D : Γῆν πᾶσαν ... ἐπικλύσιμον γίνεσθαι. ὕϊ]

Ἐπίκλυσις, εως, ἡ, Proluvies, Diluvium maris terram obruentis, quum litora supergreditur, Bud., afferens ex Thuc. [3, 89] : Καὶ περὶ Ἀταλάντην τὴν ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσον παραπλησία γίγνεται ἐπ., ubi exp. etiam Illuvio, Inundatio [Gl.], subjungit autem, paucis verbis interjectis, Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν Πεπαρήθῳ κύματος ἐπαναχώρησίς τις, οὐ μέντοι ἐπέκλυσέ γε. [Theophr. De pisc. 11 : Ἐπίκλυσιν ποταμοῦ. Jo. Laur. De mens. 4, 60 : Τῶν ἐκ τῆς ἐπ. ῥευμάτων. Plur. Strabo 1, p. 57; Themistius Or. 13, p. 167, B. De baptismo dicti exx. v. ap. Ducang.]

[Ἐπικλυσμὸς, ὁ, i. q. ἐπίκλυσις. Pollux 1, 114, 116. Angl. Heliod. Æthiop. 9, 3 : Ὡς ἐπ. ἐστιν ὁ σκοπὸς τοῦ περιτειχίσματος. Hase.]

[Ἐπίκλυστος, ὁ, ἡ, Inundatus. Diodor. 1, 10 : Κατὰ τὴν ἐπ. Αἴγυπτον. Strabo 1, p. 32. L. D. Joseph. A. Jud. 13, 10, 3 : Ἐπ. τοῖς χειμάρροις ποιήσας. Hase.]

Ἐπικλῦτὸς, ὁ, ἡ, Celebris, κλυτός. Apoll. Arg. 1 [2, 236] : Ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς Ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε. Ab Hesychio autem ἐπικλυτὸς exp. non solum ἐπίδοξος, sed et ἐπονείδιστος. [Hanc interpr. ad ἐπίκλητον referebat Kuster.]

Ἐπικλύω, ex Apollonio affertur pro Audio [1, 1240 : Τοῦ δ' ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν· 3, 598 : Βάξιν ... οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν. Hom. Il. Ψ, 652 : Ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο· Od. E, 150 : Ζηνὸς ἐπέκλυεν ἀγγελιάων. Absolute Quint. 13, 34. ὔ]

[Ἐπικλώζω, Sono edendo incito. Nicetas Chon. in Ἐπιθωΰσσω cit. V. Ἐπικλάζω.]

Ἐπικλώθω, Neo. Plerumque capitur pro Fatalia fila torqueo, Fatalia stamina duco, i. e. Fato tribuo, Fatalia stamina nectens, tribuo, destino. Proprie de Parcis, interdum et de ceteris diis, idque tam in bonam partem, quam in malam. Hom. Od. [Λ, 139 : Τὰ μὲν ἄρ που ἐπέκλωσαν θεοὶ αὐτοί·] Π, [64] : Ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων· Γ, [208] : Ἀλλ' οὔ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον. [Conf. Δ, 208. Æsch. Eum. 335 : Τοῦτο γὰρ λάχος Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν.] Eur. Oreste [12], loquens de Atreo : Ὦ στέμματα ξείνασ' (s. ξήνασ', ut ap. Eust. scribitur) ἐπέκλωσεν θεὰ Ἔριν, Θυέστῃ πόλεμον ὄντι συγγόνῳ Θέσθαι. [Plato Theæt. p. 169, C : Ἧν (εἱμαρμένην) ἂν σὺ ἐπικλώσῃς.] Lucian. [Charon. c. 16] : Ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν ἄτρακτον, Unicuique versato ducentes fatalia stamina fuso. Ib. [c. 13] : Ἥκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐπικεκλωσμένα. Plut. [Mor. p. 114, D] : Ἕως ἂν ἐκπλήσωσι τὸν ἐπικλωσθέντα τῆς ζωῆς βίον, Sorte attributum, Parcali fato destinatum, Bud. [Plat. Reip. 10, p. 620, E : Ἀμετάστροφα τὰ ἐπικλωσθέντα ποιοῦντα.] Media autem vox pro act. capitur, ap. Hom. Il. Ω, [525] : Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι Ζώειν ἀχνυμένους· Od. Θ, [579] de clade Trojana : Τὸν δὲ θεοὶ μὲν τεῦξαν, ἐπεκλώσαντο δ' ὄλεθρον ἀνθρώποις. Ex eod. Hom. [Od. A, 17] ap. schol. Eur. : Τῷ οἱ ἐπεκλώσαντο θεοὶ οἶκόνδε νέεσθαι. [Fut. Od. Υ, 196.] Il. [Υ, 127] ead. metaph. : Ὅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπέννησε λίνῳ. [Per tmesin Quint. 11, 141 : Μακρὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι βίου τέλος ἐκλώσαντο. L. Dind.]

[Ἐπικλώπειος. V. Ἐπικλόπειος.]

[Ἐπίκλωσις, εως, ἡ, q. d. Netio. Etym. M. v. Κατάκλωθες, p. 495, 24 : Αἱ ἐπικλώσεις τῶν Μοιρῶν, Quæ nendo Parcæ hominibus impertiuntur.]

[Ἐπίκλωσμα, τὸ, i. q. ἐπίκλωσις, s. Id quod netur, Stamen. Harpocrat. ap. Iriart. Bibl. Matrit. p. 433, B : Μύρων (Μοιρῶν) ἀνάγκης τ' ἐπίκλωσμα. L. D. Diogenian. Perip. ap. Euseb. Præp. ev. p. 265, A : Ὁ τῆς Κλωθοῦς ἄτρακτος, καὶ τὸ ἐπειλημμένον αὐτῷ νῆμα, καὶ τὸ ἐπ. τούτου. Hase.]

[Ἐπικναίω, i. q. ἐπικνάω. Suid. : Ἐπικναίει καὶ Ἐπέκναιεν.]

[Ἐπικνάμπτω. V. Ἐπιγνάμπτω.]

Ἐπικνάφων, Hesych. exp. ἕλκων, διαφθείρων, Trahens, Perimens : quoniam, inquit, olim οἱ γναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, τὰ ἱμάτια ἐπὶ τοὺς σωροὺς

ἔκναπτον : qui σωρὸς dicebatur γνάφος. Itaque Crœsus inimicum suum περιέξαινε ταῖς ἀκάνθαις, atque eo modo perimebat. Sed suspicor eum scripsisse ἐπὶ κνάφων ἕλκων, διαφθείρων, sicut ap. Suid. reperio, Ἐπὶ κνάφου ἕλκεις, διαφθείρεις. [Codex Hesychii recte Ἐπὶ κνάφου ἕλκων.]

Ἐπικνάω, Insuper scindo, Insuper rado, Præterea rado. Hom. Il. Λ, [638] : Ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν Κνήστι χαλκείῃ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, i. e. ἐπέκοψε, ut sit tmesis pro ἐπέκνη. Aristoph. Av. [533] : Ἀλλ' ἐπικνῶσι τυρὸν, ἔλαιον, σίλφιον, ὄξος, schol. ἐπιβάλλουσι συντρίψαντες. Suid. ex ejusd. Aristoph. Av. [1582] citat : Ἀλλ' ἐπικνῶ τὸ σίλφιον, quod exp. ἐπίβαλε. [Cum dat. ib. 1586. Rufus p. 57 ed. Matth. : Τὰ μὲν ἐψήσαντες ἐσθίειν δίδομεν, τὰ δὲ ξηρὰ ἐπικνίσαντες ἢ κόψαντες. Scribendum ἐπικνήσαντες. Attica inf. forma est in fr. pœtæ anon. ap. Phot. et Suid. v. Ξυήλην : Οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσιν, Κἀπικνῆν (male Suid. -νεῖν) κἀπεσθίειν. V. Κνάω. L. Dind.]

Ἐπικνήθω, schol. Nicandri [Th. 698] exp. ἐπιτρίβω. [Οἴνῳ ἐπικνήθων, i. q. ἐπικνῶν, Interens. L. D. Jo. Clim. p. 259, 34 : Καὶ τοῦτο (vulnus) ἐπικνήθων οὐ παύεται. Interpr. : Refricando exulcerare non cessat. Hase.]

Ἐπικνημίδιοι, οἱ, dicti quidam Locri, quod superiorem partem Cnemidis incolerent. Plin. 4, 7 : Epicnemidiorum Locrorum meminit, ac olim Leleges appellatos scribit, per eosque amnem Cephissum deferri in mare. Ibid. meminit etiam Cnemidis urbis Locrorum, quam Delphos versus sitam annotat. V. plura ap. Eust. Comm. in Dionys. [v. 364] et ap. Strab. [9, p. 416, 424, 425 seqq., Steph. Byz. v. Λοκροί. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 855. Forma Dor. Ἐπικναμίδιοι, unde ΕΠΙΚΝΑ in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 191. ῑῐ. || Gent. fem. fingit, nisi fallit scriptura, schol. Dionys. Per. 366 : Ἀπὸ Λοκρίδος τῆς Ἐπικνημίδος (sic), deceptus fortasse mendo quale adhuc videre licet in libris Strabonis nonnullis, Ἐπικνημίδες et Ἐπικνημίδων l. c. p. 425 exhibentibus pro Ἐπικνημίδιοι et Ἐπικνημιδίων. L. Dind.]

[Ἐπικνήμιον libri nonnulli pro ἀντικνήμιον ap. Xen. Cyrop. 2, 3, 19, ubi præcesserat ἐπιδεδεμένους.]

[Ἐπικνημίς. V. Ἐπικνημίδιοι.]

Ἐπικνίζω, In superficie scalpo, Per summa incido s. rado, ἐξ ἐπιπολῆς ξύω, ut Suid. in hoc a se citato l. exp. : Ἀρότρῳ βραχύβωλον ἐπικνίζοντι χαράσσων. Theophr. H. Pl. 4, 2, [1] de ficu Ægyptia : Καὶ πέττειν οὐ δύναται ἂν μὴ ἐπικνισθῇ· ἀλλ' ἔχοντες ὄνυχας σιδηροῦς ἐπικνίζουσιν· ἃ δ' ἂν ἐπικνισθῇ, τεταρταῖα πέττεται. Unde Plin. 13, 7 : Perquam fœcundo proventu, scalpendo tantum ferreis unguibus; aliter non maturescit : sed quum factum est, quarto die demetitur. Aliquanto post, de simili arbore loquens, sc. ficu Cypria, pro ἐπικνίζειν dicit ἐπιτέμνειν, Incidere : scribit enim eam non πεπαίνειν μὴ ἐπιτμηθέντος τοῦ ἐρινοῦ, καὶ ἐκρυέντος τοῦ ὀποῦ. Pro quibus Plin. ibid. dicit, Grossus ejus non maturescit, nisi incisura emisso lacte. Cum quo l. confer quæ C. Pl. 2, [14, 1] tradit περὶ συκῶν τῶν κατασχιζομένων [-σχάζ.], item locum, quem infra in Κνίζω ex Eust. citabo, et in Κνίζα ex Athen. [Activo Theophr. C. Pl. 3, 14, 8; pass. 1, 17, 9 et al. Metaphoricam signif. spectat Suidæ gl. : Ἐπικνίζεται, δάκνεται.] Affert Bud. quoque ex Diosc. pro Scarifico, Scalpo.

Ἐπίκνισις, εως, ἡ, Scarificatio, Scalptura, Incisio, quæ per summas partes fit : ut in ipso Ἐπικνίζω videre est. [Theophr. C. Pl. 5, 2, 4.]

[Ἐπικοιλαίνω, Excavo. Τὸ γήδιον ἐπ., Theophyl. Simoc. Epist. 8. Boiss.]

[Ἐπικοιλὶς vox nihili. V. Ἐπικυλίς.]

[Ἐπίκοιλος, ὁ, ἡ, Cavus. Hippocr. p. 279, 31 : Κατὰ τὸ ἐντὸς τῆς ἐπιγουνατίδος ἐπίκοιλον.]

Ἐπικοιμάομαι, Indormio [Gl.], Incubo : ut ἐγκοιμῶμαι, de quo dictum supra fuit. [Plato Euthyd. p. 300, E : Ἀλλά μοι δοκεῖς οὐ καθεύδων ἐπικεκοιμῆσθαι. Lucian. Alex. c. 49 : Λαμβάνων τὰ βιβλία ἐπεκοιμᾶτο αὐτοῖς.] Sed in VV. LL. ἐπικοιμώμενα ex 1 Esdra [5, 72] affertur pro Insidiantia; verum scriptura illa merito suspecta ibi fuerit. [Polyb. 2, 13, 4 : Εὑρόντες σφᾶς ἐπικεκοιμημένους ἐν τοῖς ἔμπροσθεν χρόνοις, Dormitasse, Negligentes fuisse.]

[Ἐπικοίμησις, εως, ἡ, Cubitus, Dormitio in. Hippocr. p. 805, G : Χρὴ δὲ καὶ τὴν ἐπικοίμασιν (in aurem fractam) φυλάσσεσθαι. Scribendum ἐπικοίμησιν cum cod. Medic. ap. Foes. p. 1333.]

[Ἐπικοιμητηριάσασθαι, ὑπηρετικὸν ὄνομα, Hesych., terminatione corrupta.]

[Ἐπικοιμίζω, Sopio. Metaph. Nonn. Dion. 4, 307 : Τριπόδων ἐπεκοίμισε θυιάδα φωνήν.]

Ἐπικοινῆς, affertur pro Communiter. [Κοινῇ interpr. Hesych. Scrib. ἐπὶ κοινῆς. Ἐπικοινῇ pro ἐπίκοινα libri nonnulli Herodoti 6, 77.]

[Ἐπικοίνιος, Ζεὺς ἐν Σαλαμῖνι, Hesych.]

Ἐπίκοινος, ὁ, ἡ, Communis, Promiscuus. Herodot. [4, 180] : Μίξιν δὲ ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιέονται, Promiscue cum mulieribus coeunt. Habent tamen VV. LL. In commune coeunt. [Conf. 4, 104, 172; 6, 19. Eur. Androm. 124. Plut. Mor. p. 368, E : Ὁ ὁρίζων κύκλος ἐπίκοινος ὢν ἀμφοῖν· 1018, F : Ἡ μονὰς ἐπίκοινος οὖσα. Dio Cass. 42, 44 : Τὴν ἀρχὴν ἐπίκοινον αὐτῷ ἔχουσα· 43, 23 : Τὸ ὄνομα ἐπίκοινον ἀμφοτέρων φέρει. Neutro plur. adverbialiter utitur Herodot. 1, 216 : Ἐπίκοινα χρέωνται (mulieribus)· 6, 77 : Τὸ χρηστήριον τὸ ἐπίκοινα ἔχρησε ἡ Πυθίη. Et sing. neutrius Dio Cass. 53, 22 : Καὶ τούτοις καὶ ἐκείνοις καὶ ὁ δῆμος καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἐπίκοινον ἀεὶ χρῶνται.] || Ἐπίκοινα genera in nominibus dicuntur a gramm., Promiscua, i. e. In quibus sexus uterque per alterum apparet; aut quæ femina positione mares, aut neutrali feminas significant : qualia sunt Muræna et Glycerium. V. Quintil. lib. 1, 4. [Clem. Al. Pæd. p. 104, ubi etiam adv. Ἐπικοίνως ead. signif. Conf. Porphyrius in Bekk. An. p. 846, 30 et seqq., ubi ponuntur exx. ἡ περιστερὰ, ὁ ἀετὸς, ὁ κόραξ, ἡ κορώνη, quæ uno genere dicuntur de utroque sexu. Contra κοινὰ sunt quæ eadem forma, sed duplici genere dicuntur, ut βοῦς, quod tamen etiam ἐπίκοινον est. || Ἐπίσκυρος (ἡ διὰ σφαίρας παιδιὰ), ᾗ ἐχρῶντο οἱ παίζοντες κατὰ πλήθη, καλουμένη διὰ τοῦτο καὶ ἐπίκοινος, Eust. Od. p. 1601, 34. Pollux 9, 104.]

[Ἐπικοινόω, Communico. Dio Cass. fr. Peir. 23, 3, p. 10, 3 : Οὔτε τοῖς καταλοίποις λόγου τι ἄξιον ἐπεκοίνου· l. 43, 27. Et 66, 10 : Περὶ πάντων αὐτοῖς ἐπεκοίνου. Et absolute 42, 28. Forma media id. 52, 21 : Τὰ μείζω σοὶ ἐπικοινοῦσθαι. Plato Protag. p. 313, B : Περὶ τούτου ... τῷ πατρὶ ἐπεκοινώσω. Passivi ex. v. in seq. verbo.]

Ἐπικοινωνέω, Commune habeo. [Schol. Dionysii Bekk. An. p. 847, 11 : Ὡς ἐπὶ χωρίου τὸν μὲν ἀπολαύοντα ἐξ ἴσου κοινωνεῖν φαμεν, ἐπικοινωνεῖν δὲ τὸν μέρους τινὸς ἀπολαύοντα, οὐχὶ παντός· et ib. 23.] Æschin. [p. 59, 37] : Τίθησι νόμον οὐδὲν ἐπικοινωνοῦντα τῷ περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ δήμου στεφανουμένων νόμῳ. [Demosth. p. 855, 6; Hippocr. p. 772, G.] Aristot. OEc. 2, [1], ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλαις ἀναγκαῖον. [Cum eod. pronom. Plato Gorg. p. 464, C. Id. Crat. p. 394, C : Ἀρχέπολις τῶν γραμμάτων τί ἐπικοινωνεῖ; Geopon. 1, 12, 3 : Ὅλον μὲν ἔσται βόρειον τὸ ἔτος, ἐπικοινωνοῦν καὶ τῷ Εὔρῳ ἀνέμῳ.] Et pass. ex Plat. Leg. [1, p. 631, D], ἐπικοινωνούμενοι [ἀλλήλοις] γάμοι, Communiter contractæ nuptiæ. [Liber unus recte, ut videtur, ἐπικοινουμένους.]

[Ἐπικοινωνία, ἡ, Communio. Plat. Soph. p. 252, D : Τί δ', ἂν πάντα ἀλλήλοις ἐῶμεν δύναμιν ἔχειν ἐπικοινωνίας; ubi olim ἐπὶ κοινωνίας. Theophr. De odor. 67 : Τὰς αἰσθήσεις ἔχειν τινὰ ἐπικ. Porphyr. Bekk. An. p. 847, 22.]

[Ἐπικοινωνὸς, ὁ, ἡ, Communionem habens. Hippocr. p. 23, 42 : Ταύτῃ μὲν οὖν ἐπ. σοφίη τις. Philo vol. 1, p. 561 : Ἐπικοινωνοὶ καὶ προσεχεῖς ἡμῖν. Schneid.]

[Ἐπικοίνως. V. Ἐπίκοινος.]

Ἐπικοιτάζομαι, Cubile habeo s. constituo mihi in. [Aristot. H. A. 8, 14.]

[Ἐπικοιτέω, Excubo ad. Polyb. 22, 10, 6 (apud Heron. Mathem. vett. p. 325, 8) : Ἐπιτιθέμενοι νύκτωρ τοῖς ἐπικοιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἔργων. Argum. Eur. Rhesi.]

[Ἐπικοίτιος, unde ᾆσμα ἐπ., Canticum a dormituris canendum, ap. Hierocl. In Pythag. aur. carm. p. 208. Cit. Boiss.]

[Ἐπικοιτωνίτης, ὁ, ἡ, Cubicularius. Socr. H. E. 5, p. 302. ῑ]

[Ἐπικοκκάζω. V. Ἐπικοκκάστρια.]

[Ἐπικοκκάστρια, ἡ, Cavillatrix. Aristoph. Thesm. 1059 : Ἠχὼ, λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια. Unde Suidas in v. Ἠχώ. Ubi nonnulli ἐπικοκκύστρια. Eust. Od. p. 1761, 26 : Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς καὶ ἄλλας ἐκτίθεται καινοφώνους λέξεις, οἷον ... τὸ ἐπικοκκάζειν ὕβρει ἢ κατά τινας ἐπιμηκάζειν (de quo v. in Ἐπικηκάζω), ὅθεν παρὰ Ἀρ. τὸ ἀοιδὸς ἐπικ. V. Περικοκκάζω. Conf. etiam Ἐπικαγχάστρια.]

[Ἐπικολάπτω, Insculpo. Inscr. Rhod. ap. Bœckh. vol. 2, p. 574, D, 3 : Λόφον ἐφ' οὗ ὅρον ἐπεκολάψαμεν· 5 : Ὅρον ἐπὶ πέτρας ἐπεκολάψαμεν, et sæpius deinceps cum præpositionibus εἰς vel ἐν, ibidemque passivo. L. Dindorf.]

Ἐπικολλάω, Agglutino s. Glutino super, Glutine jungo. [Hero Spirit. p. 164, D : Δύο σωλῆνες, οἷς ἐπικολλάσθωσαν ἕτεροι σωλῆνες δύο· 166, A; 180, D.] Bud. affert etiam ἐπικολλαίω ex Theophr. [C. Pl. 1, 6, 6] : Διὸ καὶ οἱ μὲν αὐτῶν πηλὸν ἐπικολλαίουσι, Obducunt luto, Gaza. [Ἐπικολλαίνουσι, quod nihilo melius, Schneid. ex cod. Med., qui ἐπικολαίνουσιν.]

Ἐπικόλλημα, τὸ, Id quod glutinamentis adjungitur alicui rei, glutine adjicitur alii. Theophr. H. Pl. 4, [3, 3], de radice loti : Εἰς γὰρ τὰ ἐγχειρίδια καὶ τὰ ἐπικολλήματα χρῆσθαι.

[Ἐπικόλλωμα. V. Ἐπικύλλωμα.]

[Ἐπικολονία (sic), Territorium, Gl.]

[Ἐπικολπίδιος, ὁ.] Ἐπικολπίδιον βρέφος, Infans qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur, ap. Porph. [Const. Manass. Chron. p. 41, A : Τὸ νόμισμά μου φέρων ἐπικολπίδιον· D : Μήπως ἐπικολπίδιον τύχοι τις κρύπτων ξίφος. ῐῐ]

[Ἐπικόλπιος, α, ον et ὁ, ἡ, Qui est in sinu. Ælian. N. A. 2, 50 : Φέροντα ὡς εἶχεν ἐπικόλπιον (τρυγόνα) ἐμβαλεῖν, ubi vulgo ἐπὶ κόλπον. Nonni Dion. 8, 78 : Ἐπικόλπιον υἱέα Λητοῦς ἤκαχες Ἀπόλλωνα, Græfius conjiciebat ὑποκ. Femin. forma Const. Manass. Chron. p. 93, B : Ἂν δὲ χρυσοῦ τις ἔφερεν ὁλκὴν ἐπικολπίαν. Neutro Ἐπικόλπιον Amuleti significatione utitur Eust. Opusc. p. 173, 37. Supra Ἐγκόλπιον.]

[Ἐπικολπόω, Sinuo. Agathias 3, 22, p. 188, 15 : Ἡρέμα τὰ κέρα ἐπικολπώσαντες.]

[Ἐπικολυμβάω, Innato, Adnato. Hesychius : Ἐπενήχετο, ἐπεκολύμβα. L. Dind.]

[Ἐπικόλωνος, ὁ, ἡ, Qui est in collibus. Diodor. 19, 19 : Ἡ ἐπ. ὁδὸς ὑπῆρχε καλή.]

[Ἐπικομάω, Como. Poll. 2, 25. Idem 4, 136 : Ξανθῇ κόμῃ ἐπικομῶν. Quod Hesych. post ἐπικωμάζω ponit : Ἐπικωμάσας, κρατήσας ταῖς θριξίν, interpretes conjiciunt scrib. esse ἐπικομάσας. Quod foret ab inaudita forma κομάζω.]

[« Ἐπικόμβια s. Ἐπικόμπια, τὰ, Missilia, ὑπατεῖαι, Fasciculi scilicet segmentis lineis illigatam et innodatam habentes certam numorum quantitatem, qui quidem in statis aliquot solemnitatibus ab Imperatoribus et Patriarchis in populum spargebantur.... Cantacuz. 1, 41, p. 125 : Τῇ ἡμέρᾳ καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς χρισθεὶς ἔξεισι τοῦ ναοῦ, παρά τινος τῶν συγκλητικῶν, οὗ ἂν βασιλεὺς ἐθέλοι, εἰς τὸν δῆμον ῥίπτονται ἃ λέγουσιν ἐπικόμβια· δύναται δὲ τοῦτο ἀποδέσμους τινὰς ἐν ὀθονίων τμήμασι, δεδεμένους ἔνδον ἔχοντας νομίσματα χρυσᾶ τῶν βασιλικῶν τρία, καὶ ἐξ ἀργύρου τοσαῦτα, εἰ (ἢ) καὶ πλείω, καὶ ὀβόλους ἀπὸ χαλκοῦ τοσούτους κτλ. Conf. Codin. De offic. aulæ Const. c. 17, n. 9, 10, Pachymeres 9, 1 et 2, Jo. Dam. Orat. in Const. Cabal. p. 692. De Patriarchæ Missilibus Pachym. Mich. Pal. 4, 18, p. 198, B : Τὰ συνήθως λεγόμενα ἐπικόμπια ῥιπτεῖν ἐκέλευε τῷ λαῷ. Ita cod. Allat., ubi Vat. ἐπιγκόπια, sed perperam.» Hæc fere Ducang.]

Ἐπικομίζω, Curo, Procuro. Diog. L. ex testamento Aristotelis [5, 14] : Ἐπιμελείσθω δὲ Νικάνωρ καὶ Μύρμηκος τοῦ παιδίου ὅπως ἂν ἀξίως ἡμῶν τοῖς ἰδίοις ἐπικομισθῇ. Bud. [Vertendum, Ut ad suos referatur s. deducatur.] || Apporto, Adveho. [Heliod. 2, 69 : Τὴν δέλτον ἐπικομιζόμενοι. Dio Cass. 50, 11 : Τὴν τροφὴν αὐτοὺς ἑαυτοῖς ... ἐπικομίσασθαι κελεύσας, Secum afferre, quomodo semper accipienda forma media. || Apud Dexippum p. 16, 11 ed. Bonn. : Οὐδὲ πλούτῳ λαφύρων Ἰταλικῶν ἐπικομιζόμενοi ἀδεῶς ἐπ' οἴκου, ubi ἐπικομπαζόμενοι volebat Niebuhrius, leg. videtur ἐπικαλλωπιζόμενοι vel potius ἐγκαλλωπιζόμενοι, quod v. L. Dind.]

[Ἐπικομμόω, Fuco. Themist. Or. 13, p. 167, D : Εἴ τις (γυναῖκα) ἐπικομμώη.]

Ἐπίκομος, Ad aliquid missus, Curator, VV. LL.

[Ἐπίκομος, ὁ, ἡ, Crinitus, Poll. 4, 137.]

Ἐπικομπάζω, i. q. ἐπικομπέω. [Glorior, Effero me. Callim. Dian. 263 : Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ, Haud parvo malo suo (deæ) insultavit. Nisi potius absolute dicitur, ut ap. Philon. vol. 1, p. 550, 26 : Δοξομανοῦντα καὶ ἐπικομπάζοντα.] Basil. ἐπικομπάζων accipit pro Magnificis verbis prædicans et efferens (quod odiosiore verbo Crepare dicitur, ut in Κομπέω annotabo) : Ὁ τοίνυν τῶν ὄντων τὴν γνῶσιν ἐπικομπάζων, τέως τὴν τοῦ μύρμηκος φύσιν εἰπάτω. || Jactabundis verbis addo. Plut. Cam. [c. 22] : Ἀληθεῖ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἁλώσεως ἐπικομπάσαι τοὺς Ὑπερβορέους, Veræ narrationi de captivitate jactanter addidisse Hyperboreos. [Eur. Herc. F. 981 : Ὁ δ' ἡλάλαξε κἀπεκόμπασεν τάδε.]

Ἐπικομπέω, Jactito, Ostento. Thucyd. 4, [126] : Ἄπωθεν ἀπειλαῖς τὸ ἀνδρεῖον μελλήσει ἐπικομποῦσιν, Se ituros ac fortitudinem suam declaraturos verbis minacibus jactitant. Id. 8, [81] : Ὑπισχνεῖτο δ' οὖν τάδε μέγιστα ἐπικομπῶν ὁ Ἀλκιβιάδης, Magnificis et jactabundis verbis res maximas promittebat, κομπωδῶς λέγων, schol. [Dio Cass. 39, 45; 53, 7.]

[Ἐπικόμπιον. V. Ἐπικόμβιον.]

[Ἐπικομψεύω, Scite exorno. Joseph. A. J. 20, 11, 2 : Παρ' ἡμῖν γὰρ οὐκ ἐκείνους ἀποδέχονται τοὺς ... γλαφυρότητι λέξεων τὸν λόγον ἐπικομψεύοντας.]

[Ἐπικονίω, Perdo. Hesych. : Ἐπικεκόνιμαι, ἐξέφθαρμαι, ἀπόλωλα. Et vitiose : Ἐπεκονίθη, καταρυγήθη. V. interpretes. ῑ]

Ἐπικόπᾰνον, τὸ, Mensa coquinaria supra quam carnes concidi solent, i. q. ἐπίκοπος, ἐπίξηνον. Pollux 6, [90] de vasis et instrumentis culinariis; Ξάνιον ἢ ἐπίξηνον, ὃ ἡ νέα κωμῳδία ἐπικόπανον καλεῖ· τὸ δ' αὐτὸ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλεὸν ἐκαλεῖτο· 10, [101] : Τῶν δὲ μαγειρικῶν καὶ ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον, τράπεζα μαγειρικὴ, ἣν οἱ νεώτεροι ἐπικόπανον· citat autem ex Menandri Messenia, Ἡγεῖται μὲν [μ'] ὅλως ἐπικόπανόν τι. Sed perperam ibi scribitur ἔλαιον et ἐπὶ κόπανον. [Conf. Hemst. in Ἐπίκοπος cit.]

Ἐπικοπὴ, ἡ, Incisio, Accisio, Præcisio, ea sc., qua arborum extremæ partes deputantur, quam Decacuminationem Plin. appellat. Theophr. C. Pl. 5, [17, 3] : Περὶ δὲ τῆς ἐπικοπῆς καὶ τῆς κολούσεως ἐν ὀλίγοις ἡ σκέψις· paulo post, Καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον· paulo ante, Κατὰ μὲν τὴν ἐπικοπὴν (φθείρεται) ἐλάτη, πεύκη, πίτυς, φοίνιξ· ἔνιοι δὲ καὶ κέδρον καὶ κυπάριττόν φασι. [H. Pl. 4, 16, 1.] Unde Plin 17, 24 : Similem et decacuminatio rationem habet, cupressi, piceæ, cedri; hæ enim detracto cacumine aut ignibus adusto intereunt. Idem palmam sterilescere dicit cacumine ablato, ut in Ἐγκέφαλος annotavi. Porro quam Plin. ibid. vocat Decorticationem, Theophr. φλοιοῦ περιαίρεσιν : et quam Detruncationem, Idem κόλουσιν : ut ostendet collatio locorum. || Incisio, Vulnus. Dion [Cass. 49, 29] : Νομίσαντες οὖν καταπεπτωκέναι τε ὑπὸ τραυμάτων καὶ μιᾶς ἐπικοπῆς εἶναι, VV. LL. [Conf. 38, 50; 54, 33. Quibus ll. vertendum, Uno ictu prosterni, vel similiter.]

[Ἐπικοπὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐπίκοπον, Truncus, Scaliger et Vulcan. restituebant in Gl. pro Ἐπισκοπὶς, Cala, probante Hemst. ad l. Luciani in Ἐπίκοπος cit.]

Ἐπίκοπος, ὁ, ἡ, Accisus, Præcisus, Decacuminatus, Brevis, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 5, 2 : Ἔστι δὲ ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρὰ, τμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς· καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες ἐπίκοπα ταῦτα διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν. Sic enim leg. esse, patet ex ipsius interpretatione; sed in vulg. edd. scribitur ἐπίτοκα. || Subst., Lignum, quod supponitur, quum quid securi secatur, Bud. ap. Lucian. [D. mort. 10, 9] : Λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος· loquitur autem ibi de barba. [V. annotat. Hemst.] Potest tamen et pro Mensa accipi, supra quam lanii et coqui carnes concidunt, ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eust. tradit, eique synonymum ἐπί-

ξηνον, at ἰδιωτικῶς vocari ἐπικόρμιον. Aristoph. autem schol. [Ach. 317] ἐπίξηνον esse dicit μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eust. exponens Homericum illud Od. B, [237], Παρθέμενοι κεφαλὰς, subjungit, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ, ἤτουν ἐπικόπῳ, ἤτοι, ἐπικορμίῳ, θέντες ὥστε κοπῆναι, In trunco, in quo carnes concidi solent. [Conf. schol. Il. Λ, 261. Wakef. V. Ἐπίξυλον.] Sed fortassis non minus ἐπίκοπον substantive dicitur quam ἐπίκοπος: quemadmodum ap. Poll. ἐπίξηνον, et ap. schol. Aristoph. ἐπίξηνος. Præterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς, τράπεζα, aut tale quid; in altero ξύλον, aut aliquid aliud. [Paul. Æg. 6, 67, supplet σανίδιον. Absolute id. ib. 60, 64, 78. Oribas. p. 18 ed. Mai.: Κατ' ἐπικόπου τούτων τινὸς πρίονι ἀποπρίσομεν πᾶν τὸ ἐφθορός. Schol.: Κατ' ἐπ. φασὶν ὅταν τι ὑποβληθῇ καὶ κατ' αὐτοῦ ἡ τομὴ γένηται. Idem p. 23, 14, et 25, 18: Ἐπικόπου ὄντος τοῦ ἐλάσματος.] Sicut vero tam ἐπίξηνος dicitur quam ἐπίζηνον, ita tam ἐλεὸς quam ἔλεον, Eust. || Ἐπίκοποι dicuntur etiam Characteres, qui quum initio male impressi fuissent, denuo imprimendi sunt. In quodam nostro Lex. vet. [sive Etym. M.]: Ἐπίκοποι, οἱ κακῶς τοπρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι. Similiter et ap. Hesych. ἐπίκοπος, χάραγμα ἐκ δευτέρου πληγέν.

[Ἐπικοπρίζω, Stercus ingero. Geopon. 2, 23, 5: Εὐθέως ἐπικοπρίζειν.]

Ἐπικόπτης, ὁ, Reprehensor, Castigator, ab ἐπικόπτω, quod pro Reprehendo accipi, proxime dicetur. Diog. L. Arcesilao p. 197 [4, 33]: Ἦν δὲ ἐπ. ἱκανῶς καὶ παῤῥησιαστὴς, Bud. Sed vett. quidam libri ibi scriptum habent ἐπισκώπτης. Rursus in Menedemo ap. Eund. p. 122 [2, 127]: Ἦν γὰρ καὶ ἐπ. καὶ παῤῥησιαστὴς, quæ verba idem Bud. citat; sed vett. libri hic itidem scriptum habent ἐπισκώπτης. [Sed ἐπικόπτης tuetur versus Timonis ap. eund. 9, 18: Ξεινοφάνην ὑπότυφον Ὁμηραπάτην, ἐπικόπτην, ubi item ἐπισκώπτην Sextus Emp. Pyrrh. 1, p. 58, quum ἐπικόπτην præter metrum confirment etiam verba seqq. ab HSt. in Ἐπικόπτω citata. Eodem modo corruptum est v. ἐπικόπτω sic dictum in libris Plut. Cic. c. 24, et nonnullis Demosth. argum. Ol. 3, p. 27, 7. V. de utroque Hemst. præf. ad Pollucem p. 28.]

Ἐπικόπτω, Incido, Præcido, h. e. In superficie et cacumine cædo aut decido, ut in arboribus, quæ decacuminantur, et in quibus prominentes rami deputantur et truncantur, i. fere q. κολούω et περικόπτω ap. rei rusticæ scriptt. Activi verbi ex. attuli in Ἐπικοπή [cui add. Theophr. H. Pl. 1, 8, 4. Id. De igni 16: Θλίβει (aer) καὶ ὥσπερ ἐπικόπτει]: passivi autem hoc extat ap. Theophr. C. Pl. 2, [15, 3]: Ἂν πρεσβύτεραι γινόμεναι, πάλιν ἐπικόπτωνται καὶ διακαθαίρωνται, sc. αἱ κολουθεῖσαι arbores. [Conf. H. Pl. 4, 16, 1. De incidendo osse Aret. p. 116: Ἐπιξέσαντες ἢ ἐπικόψαντες. De retibus incidendis Philo Belop. p. 99, D: Ξιφοδρέπανα ἔχοντα ἐπικόπτειν.] || Accido, eo sensu, quo Livius dicit, Ita prælio uno accidit Vestinorum res: item, Post accisas a Camillo Volscorum res: item, Accisæ opes. Aristot. Polit. 3, [c. 9 med.]: Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς Μήδους καὶ Βαβυλωνίους καὶ τῶν ἄλλων τοὺς πεφρονηματισμένους διὰ τὸ γενέσθαι ποτ' ἐπαρχῆς, ἐπέκοπτε πολλάκις, Accidebat et extenuabat eorum vires, Imminuebat eorum opes et potentiam: pro quo alibi dicit ταπεινοῦν, et Plut. κολούειν καὶ ταπεινοῦν, ut suo loco indicabo. Bud. interpr. etiam Retundo, Reprimo, Cohibeo. Gregor.: Ἐπικόπτων τὴν περὶ τὸν λόγον αὐτῶν ἑτοιμότητα καὶ ταχυτῆτα, et, Ἐπικοπτέτω μέριμνα μὲν ἡδονὴν, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. Et sic sæpe ap. Eund. accipi tradit. [Plut. Mor. p. 529, B: Φιλόσοφος ... φιληδονίαν ἐπικόπτων ἀκόλαστον· 975, A.] || His subjungi potest ἐπικόπτω pro Reprehendo, quia reprehensionibus solemus accidere et retundere alicujus insolentiam aut imprudentiam, ap. Diog. L. Zenone p. 319. Id. in Xenophane [9, 18]: Γέγραφε καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. [V. Ἐπικόπτης. Philostr. V. S. 1, p. 483, 6: Γοργίας ἐπικόπτων τὸν Πρόδικον ὡς ἕωλα ... ἀγορεύοντα, eodemque modo 2, p. 594, ult.] || Cædo, Ferio, Desuper ictum incutio, vel ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήττω, Eust. ad Hom. Od. Γ, [442]: Πέλεκυν ... Ὀξὺν ἔχων ἐν χειρὶ παρίστατο βοῦν ἐπικόψων· paulo post, Πέλεκυς δ' ἀπέκοψε τένοντας αὐχενίους. || Cudo, ut κόπτω infra. Aristot. OEc. 2, [20 prope fin.]: Ἀνενεχθέντος δὲ τοῦ ἀργυρίου, ἐπικόψας χαρακτῆρα, ἐξέδωκε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμὰς, Quum argentum contulissent, numo percusso drachmam locavit pro didrachmo, Bud. Posset etiam reddi Quum notas impressisset, signasset: nisi forte ea signif. accipiendum sit quo ἐπίκοπος supra. [Etym. M. p. 360, 41: Ἐπίκοποι, οἱ κακῶς τὸ πρῶτον πληγέντες χαρακτῆρες, καὶ διὰ τοῦτο ἐπικοπτόμενοι, Qui denuo percutiuntur. || Med. Eur. Tro. 623: Ἔκρυψα πέπλοις κἀπεκοψάμην νεκρὸν, Planxi.]

Ἐπικορίζω, Sperno et rejicio, opp. τῷ κορίζομαι. Aristot. H. A. 9, 8: Καὶ τῶν περδίκων δ' οἱ τιθασσοὶ τοὺς ἀγρίους πέρδικας ὀχεύουσι καὶ ἐπικορίζουσι καὶ ὑβρίζουσι, Spernunt, Gaza. Huc pertinet, quamvis totum l. non prorsus exprimens, quod ex Trogo affert Plin. 10, 33: Perdices vero a domitis feros et novos aut victos iniri promiscue. [Ἐπικορρίζουσι, unde infra ἐπικορριστὸς, et supra ἀνεπικόρρητος vel ἀνεπικόρριστος, de sententia Bocharti restituit Schneider., ut sit Caput feriunt s. pungunt. || Mœris p. 380: Ὑποκορίζεσθαι ἀττικῶς, ἐπικορίζεσθαι ἑλληνικῶς. Pierson. in Add.: « Recentiores Græcos ἐπικορίζεσθαι depravasse ex ὑποκορίζεσθαι probabile fit, quod ead. ratione pro ὑποτροπιάζειν ἐπιτροπιάζειν dixerint. » In ὑποκορίζειν, quod v., mutabat Ruhnk. ad Tim. p. 267.]

[Ἐπικόρμιον, τὸ, i. q. ἐπίκοπον, q. v. Eust. Od. p. 1476, 34: Τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται· coll. p. 1443, 16. Κόρμος μαγειρικὸς de trunco sive mensa lanionum ap. schol. Aristoph. comparat Hemsterh. ad l. Luciani in Ἐπίκοπος cit. Idem Eust. ib. p. 1692, 62: Ἐπί τινος ἐπιξήνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμου, ubi legendum ἐπικορμίου.]

[Ἐπίκορον, ἐπίκοπον, Πάμφιοι (Πάφιοι), Hesych.]

Ἐπικόῤῥι et Ἐπικόῤῥιστὸν, ap. Hesych., quorum prius exp. ἐπὶ κονδυλίῳ, alterum κατακονδυλιστόν: sunt ab Ἐπὶ κόῤῥης.

[Ἐπικορρίζω. V. Ἐπικορίζω.]

[Ἐπικορριστός. V. Ἐπικόῤῥι.]

Ἐπίκορσος, ὁ, ἡ, Qui supra tempora s. maxillas est. Unde in VV. LL. est Atticos ἐπίκορσα vocare Partes quæ supra malas sunt.

Ἐπικορύσσομαι, Armor, s. Armo me adversum. Lucian. [Alex. c. 57: Καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν ἀμύνασθαι βουλόμενος.]

[Ἐπικορυφόομαι, In verticem assurgo. Greg. Nyss. t. 1, p. 413, C: Μετὰ ταῦτα ἐπικορυφοῦται τῇ ὑπερηφανείᾳ. Hase.]

[Ἐπικορύφωμα, Hesych. in Ἐπικτίλωμα. Hemst.]

[Ἐπικορύφωσις, εως, ἡ, Multiplicatio. Nicom. Introd. Arithm. 2, p. 110: Καὶ ἐπιτέταρτοι κατὰ ταὐτὸν (προκόψουσιν) ἐκ τετραπλασίων ἐπικορύφωσιν λαμβάνοντες εἰς ἀριθμὸν μετὰ τὴν αὐτάρκη πρόφασιν τετάρτου μὴ ἐπιδεκτικόν. V. Κορύφωσις.]

[Ἐπικόρως, Satianter. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 9, A: Τῆς τοῦ πατριάρχου τιμῆς ἐπ. ἔχων, Quem satietas cepisset.]

Ἐπικὸς, ἡ, ὸν, Epicus. Ἐπ. ποιητὴς, Epicus poeta, ap. Cic. qui et ἐποποιός: ἐπ. στίχοι, Epici versus, quibus uti solent Epici. [Schol. Aristoph. Pac. 1296.] Sunt vero Epici versus iidem qui Hexametri, teste Diomede, ut Cic. quoque Ennium vocat Epicum poetam, qui hexametris s. longis versibus usus est. Fuit autem hoc genus carminis ψιλὸν, ut Aristot. tradit De arte poet., qualia Empedoclis et Parmenidis ἔπη ap. Plut., nec non et τὰ Πυθαγόρου ἔπη. [Dionys. De comp. voc. p. 150, 8: Ἐπικῇ ποιήσει· et ib. 217, 1. De ἐπικὸς κύκλος v. in Κύκλος. Adv. Ἐπικῶς ap. Suidam et Zon. p. 855 cum interpr. λογίως, Diserte.]

[Ἔπικος, ὁ, Epicus, n. magistratus in numo Mileti Ioniæ, Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 3, p. 166, n. 759. Alius fort. in numo Erythrarum Ioniæ, ib. Suppl. t. 6, p. 217, n. 927, ubi genit. Ἐπίκου. Nisi tamen legend. Ἐπικούρου. Hase.]

Ἐπικοσμέω, Ornatum addo, [Orno,] Cohonesto. Dem. Phal.: Τῆς γὰρ λέξεως ἡ μὲν ὑπηρετεῖ, ἡ δὲ ἐπικοσμεῖ. Affertur et ex Aristot. Polit. [2, 5: Ἐπικοσμηθὲν ἤθεσι καὶ τάξει νόμων ὀρθῶν. Aristoph. Ran. 383:

Ἄγε νυν ἑτέραν ὕμνων ἰδέαν ... Δήμητρα θεὰν ἐπικοσμοῦντες ... κελαδεῖτε. Xen. Cyrop. 7, 3, 11. Aristot. De partt. an. 2, 14 : Ἐπικεκόσμηκεν (caudas animalium) ἡ φύσις θριξί. Plut. Pomp. c. 31 et alibi. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 38 : Αἶκα μὴ τοὶ ἱαρομνάμονες ... ἐν τᾷ Πυθιάδι τᾷ ἱαρᾷ ἐπικοσμήσωντι, ὅτινός κα δέωνται.]

[Ἐπικόσμημα, τὸ, Ornamentum. Nicetas Chon. p. 308, C. Ἐπικ. τοῦ τοίχου, schol. parv. ad Od. H, 87, ab Hemst. cit. Eust. Opusc. p. 91, 4. L. D. Tatian. p. 159, C : Δυνατὸν δὲ παντὶ γυμνητεύοντι κτήσασθαι τὸ ἐπικ., Hunc ornatum sibi comparare. Hase.]

[Ἐπικόσμησις, εως, ἡ, Ornatus. Tzetz. Exeg. Il. p. 27, 23. Schæf. Const. Apost. 1, 8. Kall. Greg. Nyss. t. 2, p. 1011, C. Id. ib. p. 812, B : Τὴν δευτέραν ἐπικ., Pulchritudinem hominis festinantis ad cœlestem rempublicam. Hase.]

[Ἐπικόσμιος, ὁ, ἡ, Ornatus, Splendidus. Pseudochrys. t. 7, p. 300, 35 : Σεμνὰ μὲν οὖν τὰ καθ' ἡμᾶς, καὶ ὡς ἀληθῶς ἐπικόσμια. Hase.]

[Ἐπικοτέω, Irascor. Nicander Th. 181 : Ἐπὶ ζαμενὲς κοτέουσα.]

[Ἐπίκοτος, ὁ, ἡ, Iratus, Stomachosus, Infestus. Pind. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 422 : Στάσιν ἐπίκοτον. Æsch. Prom. 602 : Ἥρας ἐπικότοισι μήδεσι· Sept. 786, Cho. 628. Marc. Antonin. : Τὸ ἐπίκοτον τοῦ προσώπου. Hesych. v. Ἐπιζαφελές.] Ἐπίκοτα, Hesych. ex Soph. Nauplio affert pro ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο, ut sint Culpanda, et ob quæ merito quis irascatur. Idem tamen adv. Ἐπικότως exp. ἐπιστρεφῶς : quum potius significet Irate vel Iracunde : ut ap. Æsch. Prom. [162] : Ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ θέμενος ἄγναμπτον νόον.

Ἐπικοττᾰβίζω, Cottabo ludo, certo, reperio ap. Polluc. 6, [40] : Καὶ τῷ μὲν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου κρεμαμένῳ ἐχρῆν ἐπικοτταβίσαντι ποιῆσαί τινα ψόφον· si tamen non potius putandus est scripsisse ἀποκοτταβίσαντι.

[Ἐπικότως. V. Ἐπίκοτος.]

Ἐπικούρειος, ὁ, ἡ, Epicureus, Qui Epicurum sequitur. [Lucian. Hermotim. c. 16 et alibi.] Item adj. de re aliqua dictum, ut Ἐπ. δόγμα [vel λόγος], Plut.; Ἐπ. ἄτομα, Epigr. [Lucilli Anth. Pal. 11, 93. Stob. Fl. vol. 4, p. 24 Gaisf. : Τὴν Ἐπικούρειον αἵρεσιν. Clem. Al. Str. p. 619 : Τὰ Ἐπικούρεια ἐφιλοσόφει. L. D. Galen. vol. 6, p. 839, 17 : Ἄτομος ἡ Ἐπικούρειος. Hermias Irris. p. 35, 8, Dommer. : Τοὺς Ἐπικουρείους κόσμους. Hase.]

Ἐπικουρέω, Auxilior, Auxilio venio, Suppetias fero, proprie iis, qui bello petuntur. Hom. Il. E, [613] de Amphio : Ἀλλά ἑ μοῖρα κἠγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πρίαμόν τε καὶ υἷας. [Cum dat. Eur. Rhes. 937, 956, Iph. A. 1453; Thuc. 5, 23. Absolute 7, 57; Herodot. 4, 128; Plat. Reip. 9, p. 575, B.] Item generaliter, Opem fero, Auxilior, Auxilio venio. Xen. Cyr. 7, [1, 21] : Ἐγὼ δὲ ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. [Conf. Plat. Lys. p. 211, B, Reip. 2, p. 368, C. De poeta alios poetas in fabulis scribendis adjuvante Aristoph. Vesp. 1028 : Ἐπικουρῶν κρύβδην ἑτέροισι ποιηταῖς.] Id. [Comm. 1, 4, 13], νόσοις ἐπικουρῆσαι, dixit, Morbis auxiliaria adhibere remedia. [Similiter λιμῷ, Reip. Lac. 2, 7, γήρᾳ 10, 2. Passivo Vect. 1, 1 : Τῇ πενίᾳ αὐτῶν ἐπικεκουρῆσθαι. Id. Eq. 2, 4 : Οἷς (membris corporis) αὐτὸς ἥκιστα δύναται ὁ ἵππος, ἤν τι λυπῇ αὐτὸν, ἐπικουρεῖν· OEc. 17, 13 : Τῷ κατιλυθέντι σίτῳ ἐπικουρῆσαι· Cyrop. 6, 2, 30 : Ἐσθὴς ... ἀφθονωτέρα .., πολλὰ καὶ ὑγιαίνοντι, καὶ κάμνοντι ἐπικουρεῖ. Aliter Anab. 5, 8, 25 : Εἴ τῳ χειμῶνα ἐπεκούρησα, Hiemem ab eo defendi. Et rursus aliter Aristoph. fr. Thesmoph. ap. Athen. 3, p. 104, F : Οὐδὲ κάραβον μέγαν γυναιξὶ κοπιάσαισιν ἐπεκουρήσατε, Præbuistis. Clem. Al. Pæd. p. 242 : Ἀνθρώποις τὸν ἑαυτοῦ ἐπικουρῆσαι λόγον. Et Æschines p. 4, 38 : Εἰ τέχνην τινὰ ἐργάζεται, ἐπικουρῶν τῇ ἀναγκαίᾳ τροφῇ, Victui prospiciens.] Vult autem Etym. præp. ἐπὶ in hoc v. significare τὸ δέον καὶ τὸ πρέπον, quoniam κούρους, Juvenes, decet πολεμεῖν καὶ συμμαγεῖν.

[Ἐπικούρημα, τὸ, Adminiculum, Gl. Defensio, Remedium, Xen. Anab. 4, 5, 13 : Ἦν δὲ τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ἐπ. τῆς χιόνος, εἴ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο, τῶν δὲ ποδῶν, εἴ τις κινοῖτο. De defensione bellica argum. Æneæ Tact. p. 12, λή, Ἐπικουρήματα. L. Dind.]

Ἐπικούρησις, εως, ἡ, Opitulatio, Auxilium. Eur. Andr. [28] : Εὑρεῖν ἐπικούρησιν κακῶν, Malorum remedium. [Ead. signif. Plat. Leg. 11, p. 919, B. L. D. Euryph. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 299, 47 Gaisf. : Τᾶς ἐκ τῶ θήω γινομένας ἐπικουρήσιος ποτιδεής ἐντι. Ib. 54 : Τᾶς ἐκ τῶν θεῶν ἐπ. τέτευχε. Hase.]

[Ἐπικουρητικὸς, ἡ, ὸν, Adjuvans, Sanans. Hesych. : Ἐπιήρανα, ἐπικουρητικὰ τῆς ψυχῆς ἢ ποδῶν. L. Dind.]

Ἐπικουρία, ἡ, Auxilium. [Eur. Or. 266 : Τίν' ἐπικουρίαν λάβω; Hec. 872 : Ἦν ἐξ Ἀχαιῶν ... ἐπικουρία ... φανῇ τις· 300 : Ὅταν δὲ σὺ στένῃς, ἡμᾶς παρόντας χρή σε νουθετεῖν φίλα· ἐπικουρίαι γὰρ αἵδε τοῖς φίλοις καλαί. Xen. OEc. 17, 13 : Δοκεῖ ἐπικουρίας τινὸς δεῖσθαι ὁ σῖτος· H. Gr. 6, 5, 40 : Ἵνα ἔχωσιν, ἐάν ποτ' ἀδύνατοι γένωνται, ἐπικουρίαν τῶν προπεπονημένων. Plato Gorg. p. 492, C. Cum dat. Lys. p. 215, A. Demosth. p. 1199, 11 : Ἡγοῦ σοι μεγάλην ἐπικουρίαν ἀπολογίας ἔσεσθαι.] Isocr. Bus. [p. 225, D] : Τοῖς σώμασιν ἰατρικὴν ἐξεῦρον ἐπικουρίαν. Xen. H. Gr. 6, [5, 38] : Ἐπικουρίας δεομένους. Et ἐπικουρίαν ποιήσασθαι ap. Thuc. 1, [33] pro Auxilium ferre, βοηθεῖν. [Ἐκπέμψαι Xen. H. Gr. 6, 1, 17.] Ap. Eund. 8, Ἐπικουρίᾳ σωζόμενοι, Auxiliaribus copiis incolumes redditi. Auxilia etiam Lat. plur. appellant. [Æsch. Pers. 731 : Κεδνῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ· Suppl. 721 : Πᾶσα ἠπικουρία. Herodot. 5, 63 : Ἐπεκαλέοντο ἐκ Θεσσαλίης ἐπικουρίην· 80 : Αἰτέουσι ἐπικουρίην· 6, 100 : Οὐκ ἀπείπαντο τὴν ἐπ. 108 : Ἡμεῖς μὲν ἑκαστέρω τε οἰκέομεν καὶ ὑμῖν τοιήδε τις γένοιτ' ἂν ἐπ. ψυχρή. Alia locutione Thuc. 6, 92 : Τὸ τρίτον μέρος ἐξεπέμψαμεν ἐς ἐπικουρίαν. Plur. ἐπικουρίαι 7, 59. De proverbio συκίνη ἐπικουρία v. schol. Aristoph. Lys. 110 et parœmiogrr. L. Dind.]

[Ἐπικουριανὸς, ὁ, Epicurianus, nomen in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 381, A, 19.]

[Ἐπικουρίζω, Epicurum sequor. Orig. C. Cels. 4, p. 213. Seager.]

Ἐπικουρικὸς, ἡ, ὸν, Auxiliaris. Thuc. 7, [48] : Φθερεῖσθαι αὐτῶν τὰ πράγματα, ἐπικουρικὰ μᾶλλον ἢ δι' ἀνάγκης, ὥσπερ τὰ σφέτερα, ὄντα, Res eorum perituras, ut quæ magis auxiliari exercitu quam militibus necessitate coactis starent. Et τὸ ἐπικουρικὸν, Auxilia, Auxiliares copiæ. Thuc. 4, [52] : Μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρικόν. [Plat. Reip. 4, p. 434, C, 441, A ; Dionys. A. R. 9, 5.]

Ἐπικούριος, ὁ, Apollinis epith. ab ope ferenda, Auxiliaris. [Apud Pausaniam 8, 41, 7. Θεοῖς ἐπικουρίοις vel ἐπικουρίοις θεοῖς interpretatus est Corsinus De notis Græcorum Diss. 6 literas Θ. E. vel E. Θ. inscriptionibus quibusdam (v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 253, 1) superscriptas. Quod auctoritate Sandvicensis, ubi præfixum ΘΕΟΙ[Σ] E, confirmavit Bœckhius l. c. p. 191, a, et OEcon. Athen. vol. 2, p. 216 sq. L. Dindorf.]

[Ἐπικουρὶς, ίδος, ἡ, Tonsura clericorum, ut ἀπόκαρσις monachorum. Balsamon ad Photii Nomoc. tit. 1, c. 31 et in can. 33 Synodi Trull. : Δέξασθαί τινα σφραγῖδα ἐπικουρίδος. Ducang. Id. Bals. in can. 15 Conc. Laodic. p. 459, E. Hase.]

Ἐπίκουρος, ὁ, ἡ, Qui oppugnatis auxilio venit, Auxiliator : quemadmodum σύμμαχος, Belli inferendi socius. Hom. Il. Z, [111] : Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι. [Et alibi sæpe similiter. Fem. Il. Φ, 431 : Ἀφροδίτη ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος. Porro Æsch. Pers. 904 : Παμμίκτων ἐπικούρων. Et sæpius Eurip., velut in fr. Erechthei ap. schol. Ven. Aristoph. Pac. 96, de quo dixi in Add. ad v. Γοργὼν, Herodot. 2, 152, et alibi.] Hermipp. ap. Athen. 1, [p. 27, F] ἑκάστης πόλεως ἢ χώρας ἰδιώματα describens : Ἀνδράποδ' ἐκ Φρυγίας, ἀπὸ δ' Ἀρκαδίας ἐπικούρους. Unde Xen. Hell. 7, [1, 12] quidam Arcadibus adulans, fortitudinis eorum τεκμήριον affert ὡς ἐπικούρων, ὁπότε δεηθεῖέν τινες, οὐδένας ἠροῦντο ἀντ' Ἀρκάδων. [Cyrop. 8, 6, 12 : Δεῖ ἐμὲ μὲν ... ὑμῖν ἐπίκουρον εἶναι, ὑμᾶς δὲ ἐμοὶ συμμάχους. Thuc. 1, 105, 115; 2, 33.] Plut. Pericle [c. 26] : Νεῶν ἐπικούρων τοῖς Σαμίοις προσφερομένων, Navibus subsidium ferentibus Samiis. || Ἐπίκουροι ap. Thuc. 6, [58] dicuntur, quos paulo ante δορυφόρους vocarat : Ὃ δὲ τοῖς ἐπικούροις φράσας τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν· sic etiam [ib. 55] ἐπικούρους schol. exp. φύλακας : Τοῖς μὲν πολίταις φοβερὸν, ἐς δὲ τοὺς ἐπικούρους ἀκριβές. [Herodot. 1,

64 : Ἐρρίζωσε τὴν τυραννίδα (Pisistratus) ἐπικούροισι πολλοῖσι· 6, 39. || Milites in universum. Hippodamus Stob. Fl. vol. 2, p. 123, ubi adjective : Τῶ ἐπικούρω καὶ τῶ δυναμικῶ μέρεος τὸ μέν τι ἐστιν ἀρχοντικὸν κτλ.] || Generaliter accipitur pro Quovis auxiliatore et opitulatore. [Pind. Ol. 13, 93 : Ὀλιγαιθίδαισιν ἔβαν ἐπίκουρος. Eademque construct. Aristoph. Eq. 1319, Plato Reip. 4, p. 441, A. Cum. genit. Conv. p. 189, D, Reip. 3, p. 416, A. Hom. H. in Mart. 9.] Ut ap. Eur. Orestes [1226] patrem apud inferos agentem rogat, ἐπίκουρον μολεῖν τοῖς δεομένοισι. [Fem. ib. 306.] Sic ap. Thuc. 3, [67] dicitur, τὰς παλαιὰς ἀρετὰς debere τοῖς ἀδικουμένοις ἐπικούρους εἶναι. [Fem. etiam Hom. Hymn. Merc. 97 : Ἐπίκουρος ... νύξ. Pind. Ol. 1, 110 : Ἐπίκουρον ὁδὸν λόγων. Masc. similiter Plat. Theæt. p. 165, E : Ἐπίκουρον λόγον.] Ap. Xen. vero Cyrop. 7, [5, 61] de eunuchis dicitur, Ἄδοξοι ὄντες παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις, καὶ διὰ τοῦτο δεσπότου ἐπικούρου προσδέονται. Ap. Eund. [Comm. 4, 3, 7], ἐπίκουρον ψύχους, Ferens auxilium et remedium contra frigus. [Conf. Plat. Leg. 2, p. 666, B. Cum gen. sic etiam Soph. OEd. T. 496 : Λαβδακίδαις ἐπίκουρος ἀδήλων θανάτων. Eur. El. 138 : Πατρὶ αἱμάτων ἐχθίστων ἐπίκουρος· et neutro genere Or. 211, et fem. Iph. A. 1027 : Χέρ' ἐπίκουρον κακῶν. Athen. 10, p. 440, C, ab Hemst. cit.] De etymol. autem hujus voc. v. in Ἐπικουρέω. || Ἐπίκουροι Hesychio præter βοηθοὶ et σύμμαχοι, sunt etiam ἐπίσκοποι, ἥλοι ξύλινοι. [Pro ἐπίουροι.] || Ἐπίκουρος est etiam philosophi nomen, qui summum bonum in voluptate collocabat. [Alius ap. Aristoph. Eccl. 644. Et forma Dor. Ἐπίκωρος in lamna ænea in agro Bruttio effossa ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 9, n. 4, 7. L. Dindorf.]

Ἐπικουφίζω, Elevo, In altum tollo. Soph. [Aj. 1410] : Πλευρὰς ξὺν ἐμοὶ τάσδ' ἐπικούφιζ', ubi exp. ἀναβάσταζε. [Xen. OEc. 17, 13 : Ἐπικουφίσαντες τὴν γῆν.] Philo De mundo : Πρὸς τὴν φυσικὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν ἐπικουφίζουσα αὑτὴν ἀναδραμεῖται, ubi redditur Erigens, Arrigens : hoc modo, Ad naturalem ignis motum se arrigens, sursum resiliet. Idem ἐπικουφίζεσθαι et ἐπιῤῥέπειν inter se opponit : Ἐν μέρει μὲν (αἱ χεῖρες) ἐπεκουφίζοντο, ἐν μέρει δ' ἐπέῤῥεπον, ubi ἐπεκουφίζοντο redditur Levabantur, at ἐπέῤῥεπον, Ingravescebant. [Proprie etiam Herodot. 8, 118 : Τὴν νῆα ἐπικουφισθεῖσαν.] || Metaph., ut Lat. Levo, quum dicitur Laborem levare vel dolorem : quam metaph. et simplici κουφίζω dari in illo dicetur. Sed a Xen. ἐπικουφίζειν accipi videtur pro Alacrem reddere s. Alacriorem, Cyrop. 7, [1, 18] : Παρακάλει τοὺς σύν σοι εἰς τὴν ἐμβολὴν, τῷ μὲν προσώπῳ παραθαῤῥύνων, ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπικούφιζων. Videtur autem ideo ἐπικουφίζειν accipi pro Alacrem reddere, quod qui alacri est ad rem quampiam agendam animo, ejus corpus alacritas illa agilius quodammodo reddere videtur. At Cic. ap. eundem scriptorem ἐπικουφίζειν vertit Leviorem facere. Utriusque autem l. proferam. Xen. igitur Cyrop. 1, [6, 25] Cambyses filium suum instituens, inter alia hæc dicit : Θάῤῥει μέντοι, ὦ παῖ· εὖ γὰρ ἴσθι τοῦτο, ὅτι τῶν ὁμοίων σωμάτων οἱ αὐτοὶ πόνοι οὐχ ὁμοίως ἅπτονται, ἄρχοντός τε ἀνδρὸς καὶ ἰδιώτου, ἀλλ' ἐπικουφίζει τι ἡ τιμὴ τοὺς πόνους τῷ ἄρχοντι. Cic. autem Tusc. 2, scribit : Itaque semper Africanus Socraticum Xenophontem in manibus habebat, cujus in primis laudabat illud, quod diceret eosdem labores non esse æque graves imperatori et militi : quod ipse honos laborem leviorem faceret imperatori. [OEc. 11, 10 : Τοὺς φίλους ἐπικουφίζειν. Plat. Ep. 3, p. 315, D; 319, D. Demosth. p. 643, 11, τὰς συμφοράς. De vectigalibus remittendis Aristid. vol. 1, p. 61. || Cum genit. Eur. El. 72 : Μόχθου ἐπικουφίζουσαν ... συνεκκομίζειν σοὶ πόνους. Plut. Mor. p. 137, D : Τὴν ὁμόδουλον κάμηλον, ἐπικουφίσαι τοῦ φορτίου μὴ βουλομένην. Appian. Bekk. An. p. 154, 18 : Ὅσα ἐπικουφιεῖ τῆς ἀνίας. Et addito accus. Dio Cass. 43, 18 : Ἐπεκούφισέ μέν πως αὐτοὺς τοῦ δέους. Pass. Joseph. Maccab. 9 : Τῶν πόνων ἐπικουφίζομαι. || Deteriori signif. Theognis 629 : Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρὸς, πολλῶν δ' ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.]

[Ἐπικουφισμὸς, ὁ, Allevatio. Inscr. ap. Spon. Misc. n. 99, p. 1359-60 ed. Polen. : Ἐνδείας γενομένης κατὰ τὸν δῆμον ... εἰς ἐπικουφισμὸν ἑκάστῳ πολίτῃ ἐχαρίσατο μόδιον. L. D. Clem Al. p. 880 : Ἐπικουφισμὸν περὶ ὧν ἡμαρτήσαμεν. Wakef. Philop. De creat. p. 205, 16 : Τὰ δὲ (jumenta) εἰς ἐπικουφισμὸν μόχθων αὐτοῖς (hominibus) συνεργεῖ. Hase.]

[Ἐπίκουφος scriptura vitiosa pro ἐπίκυφος, Maccab. 3, 4, 5.]

Ἐπικρᾰδαίνω, Evibro, Quatio, Bud. ex Xen. [Cyneg. 6, 16, ubi συνεπικραδαίνω de canibus, de quibus ἐπικραδαίνω ponit Poll. 5, 61. Greg. Nyss. vol. 2, p. 74, C : Πρὸς ἀμφοτέρας τὰς ἐκβάσεις ταῖς ἐλπίσιν ἐπικραδαίνεσθαι. || Ejusd. signif., sed alienum a prosa verbum est Ἐπικραδάω, Apoll. Rh. 1, 552 : Ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά. Oppian. Cyn. 1, 91 : Ἐπικραδάοιεν ἄκοντας. L. Dindorf.]

Ἐπικράδιον, Hesychio ἐπικάρσιον.

[Ἐπικράδιος, ὁ, Epicradius, olympionica Mantinensis, Pausan. 6, 10, 9.]

Ἐπικράζω, Inclamo, ex Luciano [Gymnas. c. 16 : Ἐπικεκραγότες τοῖς παλαίουσιν. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 1 : Ἐπέκραξάς μοι. V. Ἐπικλάζω.]

[Ἐπικραιαίνω.] Ἐπικρήηνον, quod in Κραίνω proferam ex Hom. [Il. A, 455 : Νῦν μοι τόδ' ἐπ. ἐέλδωρ· Θ, 242, Π, 238], est ab Ἐπικραιαίνω. (Sunt autem qui κρήηνον, itidemque ἐπικρήηνον scribant, subscripto priori η, quod perinde est ac si μιῆναι cum ῆ scribas.) Sed et ipsum præsens [imperf.] extat ap. Hom. Il. B, [419] : Οὐδ' ἄρα πω οἱ ἐπικραίαινε Κρονίων, Sed nondum ei vota perfecta reddebat Saturnius. [Conf. Γ, 302.] Existimo autem posse huic loco accommodari alteram expositionem, quam dat Hesych. isti verbo, quum ἐπικραᾶναι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. Pro qua expos. facit etiam illa etymologia, quam ex Etym. afferam in Κραίνω [sc. a κάρα. Callim. Dian. 40 : Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι].

Ἐπικραίνω, Efficio, Perficio, pro simplici κραίνω, vide in Ἐπικραιαίνω. [Æsch. Eum. 361 : Θεῶν δ' ἀτέλειαν ἐμαῖσι λιταῖς ἐπικραίνειν· 950, Suppl. 375; Hom. H. Merc. 531.] Ap. Hesych. legimus ἐπικρανεῖς expositum ἐπιτελέσεις (ita enim reponendum est ap. eum pro ἐπιτελεῖς), item ἐπιμεληθήσῃ. [Fut. etiam Æsch. Ag. 1340. Aor. Hom. Il. O, 599 : Ἀρὴν ... ἐπικρήνειε. Hesychius : Ἐπικρήνωμεν, ἐπιτελέσωμεν. Forma Att. Æsch. Sept. 887 : Κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανε· Ag. 745, 1546, et alibi, Soph. Phil. 1468. Anth. Pal. App. 148, 8 : Τέρμα γὰρ εἷς με βίου Μοῖρ' ἐπέκρανε τόδε, Hunc mihi finem vitæ destinavit. Pass. Æsch. Eum. 969, Suppl. 47.] Sed et Ἐπικρανὴς, ac Ἐπίκρανος, leguntur ap. eum exposita ἐπιμελητής.

Ἐπικράνιον, τὸ, ap. Poll. [2, 42], ejusd. esse signif. videtur [cujus sequens ἐπίκρανον. Sed delendum cum codd. voc. ex præcedenti ἐπίκρανον repetitum].

Ἐπικρᾱνὶς, ίδος, ἡ, Cerebellum, i. q. παρεγκεφαλὶς, Poll. [2, 45. Plut. Mor. p. 899, A : Ἐρασίστρατος (τὸ τῆς ψυχῆς ἡγεμονικὸν εἶναί φησι) περὶ τὴν μήνιγγα τοῦ ἐγκεφάλου, ἣν ἐπικρανίδα λέγει. L. D. Galen. vol. 2, p. 728, 12. Plutarchi locum repræsentavit Euseb. Præp. ev. p. 852, B. Hase.]

[Ἐπικρᾱνῖτις, ιδος, ἡ, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, col. 1, 16 : Π ἐπικρανίτιδας, μῆκος τετράποδας· et ib. 23, Müllerus De Minerva Pol. p. 48 et 56 interpretatur Capitellum. Intelligi autem πλίνθος, quod v., monuit Bœckh. p. 274.]

Ἐπίκρᾱνον, τὸ, Quod super caput est, Vitta, Capitis ligamentum, κεφαλόδεσμος, ut ap. Eur. exp. Hipp. [201] : Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν· quod i. esse q. κρήδεμνον, testatur Eust. [Il. p. 189, 11, Od. p. 1421, 18] : Capitis tegumentum muliebre, Cam. [Ἐπίκρανα, προσκεφάλαια, καλύμματα. Ἐπίκρηνον, κεφαλόδεσμον, Hesych.] || Munimentum quod capiti imponitur, i. e. Galea. Poll. [1, 135] : Τὸ δὲ ἐπ' αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, ἐπίκρανον, καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτὸ, λόφος. Idem κράνος etiam dicitur. [Strabo 11, p. 504 : Δορᾶς θηρίων ποιεῖσθαι ἐπίκρανά τε. καὶ σκεπάσματα (Amazones). Pollux 7, 70 : Διφθέρα δὲ στεγαστρὶς χιτῶν ἐπίκρανον ἔχων.] || Ἐπίκρανα dicuntur etiam Capitula s. Capitella columnarum ap. Architectos, αἱ κεφαλαὶ τοῦ κίονος, Eust. [Il. p. 700, 64, coll. 189, 11], quod κιονόκρανον Xenoph. [Capitelli signif. dixerunt Pind. fr. ap. Strab. 10, p. 485 (coll. Porson. ad Eur. Hec. v. 782), Eur. Iph.

T. 51, Plut. Mor. p. 1011, D. Ἐπιστύλια interpr. Hesych. Signif. non addita memorat Poll. 2, 42.]

Ἐπικρᾶσις, εως, ἡ, Attemperatio. Ἐπίκρασις ap. Medicos est Ratio curandæ cacochymiæ, s. potius, ut Galen. ait, Cacochymiæ curatio, per quam, ut scribit l. 9 Meth., [c. 10, et Comm. ad Aphor. l. 1, 17], paulatim vacuatur quod vitiosum est, inque locum ejus, quod bonum est, reponitur; s. qua, si vires imbecillæ sunt, ut confertim factam vacuationem admittere nequeant, vel humor propter cruditatem non est futurus obediens medicamento, eum attemperamus, tenuamus, mitificamus, paulatimque educimus, inque locum ejus benigniores sufficimus. Quanquam non necesse est eam vacuatione perfici; nam quæ etiam in corpore manent, alterari mitigarique possunt, permissa soli naturæ vacuatione, quæ eorum partem vel convertat in corporis alimentum, vel per alvum, urinas, sudorem, aut aliter expurget. Hæc quidem curandi ratio proprie ἐπίκρασις appellatur; atque in eo sensu accipiendum est, quod scribit Galen. de vinis fulvis, l. 12 Meth.: Ἐπιχεραστικοὶ δ' εἰσὶ καὶ θρεπτικοί· id enim postea explicat, quum ait, Τρέφουσι δὲ μᾶλλον καὶ κακοχυμίαν ἐπανορθοῦνται· quod non videtur Linacer animadvertisse, de mixtione, non de hac, quam tractamus, ἐπικράσει, interpretatus. Gorr. Sic ap. Diosc. 2, 53: Ὁ δὲ ζωμὸς τοῦ νόσσακος μάλιστα δίδοται ἐπικράσεως χάριν φαυλοτήτων, Ad malos humores attemperandos. [Diphil. ap. Athen. 3, p. 91, F. Hemst. Matthæi Med. p. 76.]

Ἐπικρᾰταιόω, Insuper confirmo: ἐπεκραταιώθην, Prævalui, Invalui; VV. LL. [Eccles. 4, 12.]

Ἐπικράτεια, ἡ, Potestas, Imperium, Ditio. Plato Epist. 7, [p. 349, C]: Εἰς τὴν Καρχηδονίων ἐπ. ἐκφυγὼν φθάνει. Xen. [Hier. 6, 13]: Ὅ, τι γὰρ ἄν τις λάβῃ παρὰ τοῦ τυράννου, οὐδεὶς οὐδὲν αὐτοῦ νομίζει, πρὶν ἂν ἔξω τῆς τούτου ἐπικρατείας γένηται, Priusquam extra ejus ditionem fuerit. [Et alibi sæpe ead. signif. Et paullo aliter Anab. 6, 4, 4: Κρήνη ὑπὸ τῇ ἐπικρατείᾳ τοῦ χωρίου. || Potentia. Polyb. 2, 39, 7: Ὑπὸ τῆς τῶν περιοικούντων βαρβάρων ἐπικρατείας ἐμποδισθέντες. || Dominatus. Id. 12, 25, 3: Τοῦ ταύρου κατὰ τὴν ἐπ. τῶν Καρχηδονίων μετενεχθέντος· et plurali 28, 17, 7. || Victoria. Polyb. 2, 1, 3: Ἕως τοῦ τέλους καὶ τῆς Καρχηδονίων ἐπικρατείας. Dio Cass. 65, 18: Καταλλαγήσεσθαι ἐκ τῆς ἐπ. || Prævalentia. Schol. Il. K, 75 sive Suidas Ἔντεα significare dicit τὰ δόρατα κατ' ἐπικράτειαν, quod est i. q. κατ' ἐξοχήν. Conf. Hesych. v. Μῆλα. Ead. phrasi Plut. Mor. p. 905, F, et 906, C: Ὁμοιότητας γίνεσθαι κατ' ἐπικράτειαν τῶν σπερματικῶν γόνων. Herodian. Cram. Anecd. vol. 3, p. 263, 3, 6. L. D. Ἡ διάφορος τῶν χυμῶν ἐπικράτεια, Sext. Emp. p. 22, 9. Τὴν ἐπικράτειαν (sidera alias alia) κληροῦνται, Suid. in Μαρκιανός. Hemst.]

Ἐπικρᾰτέω, Prævaleo: in qua signif. citat Bud. ex Polyb. [Herodot. 6, 138: Ἄρχειν τε τῶν παίδων οἱ παῖδες ἐδικαίευν καὶ πολλὸν (al. πολλῷ) ἐπεκράτεον.] Ex Isocr. autem pro Potior: quo accipitur modo et a [Pind. Nem. 8, 5: Ἐρώτων ἐπικρατεῖν· Xen. H. Gr. 7, 4, 27: Ἐπικρατοῦσι τοῦ σταυρώματος· Herodot. 4, 164; 5, 71; 6, 115;] Thuc. 1, [30]: Ἐπεκράτουν τῆς θαλάσσης. Ex Eod. [1, 2] affertur in VV. LL. ἐπικρατεῖν τροφῆς, pro Adipisci victum. Exp. etiam Dominium et imperium obtineo, in [Hom. Il. K, 214: Ὅσσοι νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι, et ubi νήσοισι, Od. A, 245. Absolute Ξ, 60: Ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες οἱ νέοι· coll. P, 320. Xen. H. Gr. 7, 1, 6: Κατὰ θάλατταν ἐπικρατῆσαι. Addito genitivo Herodot. 1, 17; 2, 1, etc.] Plut.: Παρέδωκαν ἑαυτοὺς καὶ νήσους καὶ πόλεις ὧν ἐπεκράτουν. Item, In ditionem accipio, Vinco, Subigo, in Thuc. [3, 93]: Ὥστε ῥᾷον ἤδη αὐτῶν οἱ πρόσοικοι ἐπεκράτουν· necnon in Pausan.: Αὐτός τε Μακεδονίας τῆς ἄνω καὶ τῶν Θεσσαλῶν ἐπεκράτησε. Rursum pro Vinco, Supero [ap. Hom. Il. Ξ, 98: Τρωσὶ ... ἐπικρατέουσι. Aristoph. Lys. 767: Χρησμὸς ἡμῖν ἐστιν ἐπικρατεῖν. Xen. H. Gr. 6, 4, 13; 5, 26, Herodot. 7, 104, et] in hoc Isocr., ubi non itidem genitivo, sed accusativo jungitur [p. 13, C]: Μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. [Cum genit. Aristoph. Ran. 267: Ἕως ἂν ὑμῶν ἐπικρατήσω τοῦ κοάξ. Herodot. 1, 86: Οὐ δύνασθαι ἔτι τοῦ πυρὸς ἐπικρατῆσαι· 3, 32: Τοὺς σκύλακας ἐπικρατῆσαι τοῦ σκύμνου. Et de pugnantibus 7, 155, 234 etc. Xen. Cyrop. 5, 2, 23: Ὅπως ἡμῶν μὴ ἐπικρατήσει· OEc. 1, 22: Ἃ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἂν ἐπικρατήσωσιν, de cupiditatibus. Plato Leg. 6, p. 752, A: Ἂν γήρως ἐπικρατῶμεν τό γε τοσοῦτον. Æschin. p. 12, 16. Accusat. jungit Dio Cass. 35, 16: Διὸ βασιλέας οὐκ ἀσθενεῖς ἐπικρατήσας. Aliter Thuc. 4, 19: Ἐπικρατήσας τὰ πλέω τοῦ πολέμου, ubi absolute ponitur τὰ πλέω, 7, 63: Τὰ πλείω τῷ πεζῷ ἐπικρατεῖν, et 2, 93: Διὰ τὸ ἐπικρατεῖν πολὺ τῷ ναυτικῷ. Idem sequente μὴ cum inf. 6, 74: Ἐπεκράτουν μὴ δέχεσθαι τοὺς Ἀθηναίους. Et sine μὴ, 5, 46.] Et Ἐπικρατεῖσθαι, Vinci, Imperio et ditioni subditum esse. At ἐπικρατεῖν pro Vincere, i. e. Exuperare, Prævalere, in Galen. De simpl. pharm. 8, [vol. 13, p. 215, C]: Ὄξος μικτῆς οὐσίας ὑπάρχει ψυχρᾶς καὶ θερμῆς, ἀμφοῖν λεπτομερῶν· ἐπικρατεῖ δὲ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. Sic ἐπικρατεῖσθαι ap. Eund. Κατὰ τόπ. 2: Τὸ δὲ ὄξος ἀποκρουστικήν τε ἅμα καὶ λεπτυντικὴν, ἀλλὰ καὶ διαφορητικὴν ἔχει δύναμιν, ὡς ἂν ἐπικρατούμενον ἐν τῇ κράσει, λεπτομερεῖ ψυχρότητι. [Herodot. 4, 50: Ὁ Νεῖλος πλήθεϊ ἐπικρατέει, sed ubi ἀποκρατ. dederunt libri meliores. Plat. Critiæ p. 121, A: Τὸ ἀνθρώπινον ἦθος ἐπεκράτει. Theophr. H. Pl. 8, 8, 4.] || Ἐπικρατέω, Invalesco, ea signif., qua dicitur mos invaluisse, s. consuetudo. Bud. [Polyb. 2, 38, 1: Ἐπεκράτησε τὸ τῶν Ἀχαιῶν ὄνομα κατὰ πάντων τῶν Πελοποννησίων. Pseudherod. V. Hom. c. 13: Τοὔνομα Ὁμήρος ἐπεκράτησε τῷ Μελησιγενεῖ. Diod. 5, 62: Τὸν ἐπικρατοῦντα λόγον.] || Cohibeo, Coerceo: vide Ἐπικρατητικός.

Ἐπικρᾰτὴς, ὁ, ἡ, In potestate sua habens, Potens alicujus rei, Compos. [Isocr. p. 133, A, sec. vet. script. nunc cum cod. sublatam. Ἐπικρατὴς σιδήρου Vulcanus dicitur Anonymo ante Malalæ Chron. p. 21, 20.] Et comparat. ἐπικρατέστερος, Potentior, Superior. [Thuc. 6, 88: Ἐπικρατέστεροι τῇ μάχῃ ἐγένοντο. Dio Cass. 36, 26: Ὁρῶν ὅσα τῆς βουλῆς ἐπικρατέστεροι ἦσαν· 55, 30: Ἐπικρατέστερος αὐτοῦ ἐν παρατάξει γενόμενος. Memnon c. 29: Ἀντιόχου ἐπικρατέστερος γεγονώς. || Adverbialiter Phot. Bibl. p. 202, 32: Πρὸς Εὐαγόραν ἐπικρατέστερον ἐπολέμει. Hemst. Quod Diod. Exc. p. 539, 46 dicit διεπολέμησαν κατὰ τὸ ἐπικρατέστερον, et paullo ante κατὰ τὸ σφοδρότερον.]

[Ἐπικράτης, ους, ὁ, Epicrates, n. viri. Aristoph. Eccl. 71, ubi v. schol. Mediæ comœdiæ poeta, apud Athenæum et alios. Alii ap. Plat. Phædr. p. 227, B, Pausan. 3, 9, 8, Athen. 6, p. 229, F; 242, D, Demosthenem et Harpocrat., Bœckh. C. I. vol. 1, p. 152, n. 110, 9, et ubi genit. Ἐπικράτου, p. 157, n. 115, 10; 917, n. 744, b. L. Dind.]

Ἐπικράτησις, εως, ἡ, Prævalentia, Præpollentia, Bud. afferens ex Diog. L. p. 461: Ψυχὴν δὲ, κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τούτων κατὰ μηδενὸς ἐπικρατήσεων. [Ex Thuc. 1, 41: Παρέσχεν ὑμῖν Αἰγινητῶν μὲν ἐπικράτησιν, afferens Pollux 9, 142 βιαιότερον vocat. Dio Chr. Or. 40, vol. 2, p. 177: Ἡ λεγομένη παρὰ τοῖς σοφοῖς ἐπ. αἰθέρος. Dio Cass. 47, 21: Κατὰ τὴν τοῦ Καίσαρος ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπ. Et de victoria 43, 3; 56, 13. De forma conf. Lobeck. ad Phryn. p. 351. L. D. Galen. vol. 4, p. 629, 15, et vol. 19, p. 488, 4. Id. vol. 4, p. 631, 1: Ὅταν ... ἐπικράτ. γίνηται· et 610, 18: Τὴν τοῦ εἴδους ἐργάζεσθαι καὶ τὴν τῆς ὁμοιότητος ἐπικράτησιν, (Semen masculum) et ad speciem et ad similitudinem producendam dominium obtinere. Hase.]

[Ἐπικρατητέον, Superandum, Dominandum est. Clem. Al. Pæd. 2, p. 83, 2 Commel.: Τοῦ συνουσιαστικοῦ ἐπ. μορίου τοῖς σοφίαν διώκουσιν.]

Ἐπικρατητικὸς, ἡ, ὸν, ab illa signif., quæ ultima data fuit verbo ἐπικρατεῖν, Cohibendi s. Coercendi vim habens, aut sistendi: ἐπ. δύναμις, Facultas sistendi alvum, cui opp. ὑπακτικὴ δύναμις, Facultas subducendi, in isto l. qui affertur ex Galen. Pharm. simpl. 11: Ὅ γε μὴν τῶν ἀλεκτορίδων ἁπλοῦς ζωμὸς ἐπικρατητικῆς ἐστὶ δυνάμεως, ὥσπερ ὁ τῶν παλαιῶν ἀλεκτρυόνων, ὑπακτικῆς. Quod eodem extulit modo Paul. Ægin.: nisi quod ἐπικρατητικὸς et ὑπακτικὸς ζωμὸς dixit pro ἐπικρατητικῆς et ὑπακτικῆς δυνάμεως, l. 7: Καὶ ὁ τοῦ παλαιοῦ δὲ ἀλεκτρυόνος ζωμὸς σὺν ἅλσὶν ἐπὶ πλεῖστον ἑψηθέντος, ὑπακτικὸς γίνεται· ὁ δὲ τῆς ἀλεκτο-

ρίδος, τοὐναντίον ἐπ. V. et Ἐπικρατικός. || Gramm. vocab. : ut ἐπ. ῥήματα, q. d. Obtentiva verba, i. e. Quæ obtinendi significationem habent. A

Ἐπικρατήτωρ, ορος, ὁ, ap. Astrologos dici fertur ἀστὴρ, cujus in themate maximæ vires sunt. [Dominator. Ptol. Centil. p. 216, D; 217, D; 220, A; 222, D; 223, A; 225, D, aliisque multis ll. Id. p. 218, B : Ὁ ἐπ. ἢ ὁ οἰκοδεσπότης. Hase.]

[Ἐπικρατίδης, ου, ὁ, Epicratides, pater Tyrannionis Amiseni, sec. Suid. v. Τυραννίων. Alius in mon. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 3, ubi forma Dor. Ἐπικρατίδας. ᾱῐ̈ L. Dind.]

[Ἐπικρᾱτίδιον, τό.] Hesych. Ἐπικρατίδιον esse ait στημονικὸν κάλυμμα χωρὶς τῆς κεφαλῆς. Ubi illud χωρὶς suspectum est. [Cum Hippocrateo ἐπικρατὶς contulit Foes. OEc. Hipp.]

Ἐπικρᾰτικός, ἡ, ὸν, Cui attemperandi facultas inest, Attemperandi vi præditus, i. q. ἐπικεραστικὸς supra. Sic legunt quidam ap. Galen. Ὑγιειν. 4, de succo alicæ : Εὔχυμος μὲν οὖν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο τῆς κακοχυμίας ἐπικρατικός· De alim. 2, ubi de uvis passis agitur : Τό γε μὴν ἐπικρατικὸν ὑπάρχει ταῖς γλυκείαις ἀεὶ, καθάπερ καὶ τὸ μετρίως ῥυπτικὸν, ὥστ' ἐξ ἀμφοτέρων τῶν δυνάμεων τὰς μικρὰς κατὰ τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἀμβλύνουσι δήξεις, Vis temperandi et moderate extergendi. Sed in priori l. pro ἐπικρατικὸς scribitur ἐπικρατητικὸς, in posteriori itidem pro ἐπικρατικὸν scribitur ἐπικρατητικὸν, i. e. Inhibendi ac coercendi s. reprimendi vim habens, ab ἐπικρατέω. [Cornar. ad Galen. K. τόπ. p. 334. Schneid. V. Ἐπικεραστικός. Ἐπικρατικὸς autem analogiæ repugnat.]

[Ἐπικρατὶς, ίδος, ἡ.] Ἐπικρατίδες, Sudaria, Lintea sudatoria : ut exp. ap. Hippocr. in Παραγγελίαις [p. 28, 7] : Φευκτέη δὲ καὶ τρίψις ἐπικρατίδων, διὰ προσκύρησιν ἀκέσιος. Interpretantur enim, Fugienda est frictio per linteä sudaria, propter medendi auctoritatem. [Conf. Ἐπικρατίδιον. || Ἐπικρατίδες, Socci, Gl. Phot. in Lex. : Ἰφικρατίδες, αἱ Ἐπικρατίδες· ἔστι δὲ εἶδος ὑποδήματος. L. Dind.]

Ἐπικρατύνω, Confirmo, Roboro. [Ἐπισχύειν, ὀχυροῦν int. Hesych. Nicet. Andr. Comn. 2, p. 210, B : Ἐπεκράτυνον μᾶλλον τὰ οὐκ ἐπαινετέα ἔθιμα. ᾱῡ̆ L. D.]

Ἐπικρᾰτῶς, et Ἐπικρατέως poetice, Potenter, Præpotenter, Valide, Prævalide. Hesiod. [Sc. 321] : Πάλλεν ἐπικρατέως, Vibrabat valide. [Conf. ib. 419, 461.] Et, Ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε [Op. 204], Vehementibus s. Acribus verbis est prosecutus. [Hom. Il. Π, 67, 81, Ψ, 863; Apoll. Rh. 1, 367 etc.]

[Ἐπικραυγάζω, Acclamo. Arrian. Epictet. 1, 21; 4, 1, 19. Angl. Epiphan. t. 1, p. 604, B : Καὶ φωνῇ μείζονι ἐπικραυγάζοντος. Evagr. Hist. eccl. p. 314, A : Ἐπεκραύγασαν. Id. p. 319, B : Ὧν ἀνεγνωσμένων, ἡ πᾶσα σύνοδος ἐπεκραύγασε ταῦτα. Hase.]

[Ἐπικρέχω, i. q. κρέχω, sed dubiæ fidei, sec. Schneiderum.]

Ἐπικρεμάω et Ἐπικρεμαννύω, s. Ἐπικρεμάννῡμι, Suspendo super, Imminere facio. [Proprie Philostr. V. Ap. 3, 25, p. 116, 3 : Λίθους αὐτῷ ἐπικρεμάσαντες· et pass. Heroic. p. 744, ult. Ib. p. 673, 21 : Ἔστι γὰρ ὅση ἐπικρέμασθαι τῷ μετώπῳ (coma). Et de eadem Phil. jun. Imag. p. 886.] Ἐπικρεμάσαι κίνδυνον, Periculum quasi supra cervicem alicujus suspendere, h. e. Injicere alicui periculum, Cic. Polyb. 2, [31, 7] : Πᾶσι μὲν Ἰταλιώταις, μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις, μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo V. M. : Δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτερον περὶ τοῦ ζῆν ἐπεκρέμασας κίνδυνον, Ut gravius de vita periculum impenderet effecisti. [Theognis 206 : Οὐδὲ φίλοισιν ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ἐπεκρέμασεν. Alia exx. v. ap. Wessel. ad Diod. 16, p. 120, 60. Aliter German. Cpol. Opp. Gretseri vol. 2, p. 113, C : Τὸ πᾶν τῆς ἐλπίδος ἐπικρεμάσας εἰς τὸν ἄρτον τὸν ζῶντα, Suspendens ex.] Et pass. ap. Thuc. 3, [40] : Μηδὲ τοῦ ἐπικρεμασθέντος ποτὲ δεινοῦ ἀμνημονοῦντες, Quod cervicibus ipsorum injectum aliquando fuerat. Id. 2, [53] : Πολὺ δὲ μείζω τὴν ἤδη κατεψηφισμένην σφῶν ἐπικρεμασθῆναι, Multo majorem pœnam sibi impendere. Ἐπικρέμαμαι, Suspensus sum super, Impendeo, Immineo. [Divise Pind. Isthm. 7, 14 : Δόλιος αἰὼν ἐπ' ἀνδράσι κρέμαται. Conjunctim Simonid. ap. Plut. Mor. p. 107, B : Ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος.] Plut. Popl. [c. 10] : Οἶκος ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, Impendens foro (ut montes quoque impendere dicuntur), Inclinata et vergens in forum [Hom. H. Apoll. 284 : Ὑπερθε πέτρη ἐπικρέμαται] : ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, Impendens periculum, ut ἐπικείμενος. Thuc. 7, [75] : Ὑπὸ μεγέθους τοῦ ἐπικρεμαμένου ἔτι κινδύνου πάντα ταῦτα αὐτοῖς οἰστὰ ἐφαίνετο. [Forma Ἐπικρεμάω Basil. M. vol. 1, p. 210 : Τοῖς δὲ τὸν περὶ τοῦ ζῆν ἐπικρεμῶντες κίνδυνον, ubi al. ἐπικρεμαννύντες. Unde forma epica Ἐπικρεμόω, Nonni Dion. 20, 173 : Πήληκες ἐπεκρεμόωντο μελάθρῳ. Forma Ἐπικρεμάζω ap. Hesych. : Ἐπαρτᾷ, ἐπικρεμάζει.]

Ἐπικρεμὴς, ὁ, ἡ, Suspensus super, Impendens. In VV. LL. exp. Pensilis, Pendens, citantibus ex Epigr. ἐπικρεμὲς φάρος, Velum pendens. [Figurate schol. Soph. Aj. 23 : Ἵνα ἐπ. ᾖ ἔτι ἡ ὑπόθεσις. Wakef. Verba prima tria evanuerunt ex cod.]

[Ἐπικρήδιος, ὁ, saltationis genus apud Cretenses. Athen. 14, p. 629, C.]

Ἐπίκρημνος, ὁ, ἡ, Præceps, In præcipitium vergens, VV. LL. ex Greg. Naz., ἐπ. ὁδὸς, Via prærupta. Sed videtur proprie esse Arduo præcipitio assurgens, Prærupto præcipitio acclivis. [Pherecyd. in schol. ad Hom. Od. Φ, 23 : Ἐπ. τεῖχος. Dicæarch. Geogr. min. vol. 2, p. 142, 6 Gail. : Ἐν τόποις φυόμενος ἐπικρήμνοις. Figurate Achm. Onirocr. p. 138, 20 : Τὸ πρᾶγμα αὐτοῦ ἐπίκρημνόν ἐστι, Res ejus in præcipiti sunt. Hase.]

[Ἐπικρῆναι, ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσι, Hesych.]

Ἐπίκρηνον, τὸ, i. q. ἐπίκρανον. [Quod v.]

Ἐπικρητηρίδιον, τὸ, quidam interpr. Operculum τοῦ κρητηριδίου. [Ex Plut. Mor. p. 436, A, ubi nunc ὑποκρ., quod v. Ἤθμὸς ἐπικρητηρίδιος ex Demiopratis memoratur a Polluce 10, 108, ubi olim ἐπὶ κρατῆρος. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 20. L. Dind.]

[Ἐπικρῐδὸν, q. d. Lectim. Apoll. Rh. 2, 302 : Ἐπ. ἱρεύσαντο μῆλα. Schol. ἐπικρίναντες, Seligentes. Apud Hesych. errore librarii vel grammatici Ἐπίκριδον, ἐπίλεκτον, pro Ἐπίκριτον vel Ἐπίλεγδον.]

[Ἐπίκρῐμα, τὸ, Decretum, Gl. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 493, a, 24 : Τοῦ γεγονότος ὑμεῖν ἐπικρίματος καὶ δόγματος· et b, 4. L. Dind.]

Ἐπικρίνω, Judicio meo approbo, simpliciter Approbo, Comprobo. Herodian. [6, 1, 4] : Εἰ μὴ κἀκεῖνοι αὐτὸ ἐπικρίναντες, σύμψηφοι ἐγένοντο. Sic, Γνώμην ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, Plut. Lyc. [c. 6], Jus populo erat de sententia illa statuendi s. decernendi. [Plat. Leg. 6, p. 768, A, Reip. 7, p. 524, E; Axioch. p. 372, A; Demosth. p. 238, 13; 1477, 22; Dionys. A. R. 7, 38. De aliis rebus Aristot. De anima 3, 7 : Τίνι δ' ἐπικρίνει (anima) τί διαφέρει γλυκὺ καὶ θερμὸν, εἴρηται μὲν καὶ πρότερον. Theophr. vol. 5, p. 189 ed. Schneid. : Τοῖς τῶν νοητῶν ἀριθμῶν λόγοις ἐπικρίνοντες. Dionys. A. R. 3, 29 : Ἕως δ' ἂν ἐκ διαφόρου γνώμης τό τε πλεῖον καὶ τὸ ἔλαττον ἐπικρίνωμεν ἑκάτεροι, οὐκ ἔσται βέβαιος ἡμῖν ἡ πρὸς ἀλλήλους φιλία. Diod. 5, 71 : Ἐπὶ δὲ τῶν ἱερῶν ἁπάντων φανῆναι τὰ παρὰ τούτων (a diis) ἐπικριθέντα.] || Et Ἐπέκρινε τούτοις θάνατον, VV. LL. ex 2 Macc. [4, 47] pro Hos morte damnavit. Ad verbum, Adjudicavit his mortem. Pro quo diceretur potius Adjudicavit hos morti. [|| Seligo. Diod. 1, 75 : Ἐπεὶ δὲ συνέλθοιεν οἱ τριάκοντα, ἐπέκρινον ἐξ ἑαυτῶν ἕνα τὸν ἄριστον. Nicet. Man. Comn. p. 55, D : Ἐπιλέγδην οἱ ἐπ' αὐτῆς ἀναβησόμενοι ἐπεκρίνοντο.] || Hesych. ἐπικρίνασθαι exp. etiam τὸ ἀριθμῆσαι καθ' ἕνα ἕκαστον. [|| Pro ἐπεισκρίνεσθαι, Admisceri, ponit Greg. Nyss. vol. 1, p. 319, D : Πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ θεόθεν ἐπικρινομένου νοήματος, nisi potius alterum ei restituendum. Τὰ ἐγγινόμενα θεόθεν νοήματα dicit p. 320, A. ῑ̆ || Forma Æolica Ἐπικρίννω (ι brevi) est in inscr. Lesbia ap. Bœckh. vol. 2, p. 187, 23. L. Dind.]

Ἐπίκρῐον, τὸ, Antenna navis. Hom. Od. E, [254] : Ἐν δ' ἱστὸν ποίει καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ. [Ib. 318.] Apoll. Arg. 2, [1264] : Ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης Ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον. Ubi tamen schol. [ut Suidas in v.] ἐπίκρια esse ait τὰ τῆς νηὸς σανιδώματα.

Ἐπίκρῐσις, εως, ἡ, Approbatio. A Bud. affertur ex Alex. In Top. pro Approbatio, Æstimatio, Judicium. [Judicatum, Gl.] In VV. LL. est et Adjudicatio, Dignotio, Discretio. Ibid. ex Hermog. schol. definitur

λόγου ῥηθέντος ἐπικύρωσις καὶ βεβαίωσις. [Plut. Mor. p. 43, C : Εἰς συνημμένων ἐπικρίσεις, quod διάγνωσις dicit Sextus a Wyttenb., quem v., cit. Strabo 1, p. 7 : Ἀδύνατον λαβεῖν (scientiam geograph.) ἄνευ τῆς τῶν οὐρανίων καὶ τῆς τῶν ἐκλειπτικῶν τηρήσεων ἐπικρίσεως, quod est i. fere q. paullo post ἐπισκέψεως. Schol. Hom. Il. Λ, 130 : Ἡ ἀναφορὰ πρὸς ἐπίκρισιν τῆς στιχοποιίας, ὅτι εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι, Censuram. Improprie Greg. Nyss. vol. 1, p. 68, D : Ἡ κατὰ τὴν γεῦσιν αἴσθησις τῇ ἐπικρίσει τῆς μήνιγγος δοκιμάζεται.]

[Ἐπικρῑτέον, ap. Philon. vol. 1, p. 564, 40, prava videtur scriptura Mangeio, pro ἐπιρρητέον. Hase.]

[Ἐπικρῑτήριον, τὸ, Judicium, Judicum consessus, in fœd. Hierapytn. et Prians. ap. Bœckh. vol. 2, p. 412, 67, sec. Koen. ad Gregor. p. 441.]

Ἐπικρῑτής, ὁ, Approbator; Arbiter, VV. LL. ex hoc l. [Polyb. 14, 3, 7] qui est ap. Suid. : Χρώμενος ἐπικριτῇ τῶν λεγομένων τῷ Μασσάνῃ [-νάσσῃ] διὰ τὴν τῶν τόπων ἐμπειρίαν. Sed a Suida exp. non solum δοκιμαστής, verum etiam σύμβουλος.

[Ἐπικριτιανοί, οἱ, nomen suspectum ap. Athanas. vol. 1, p. 392, C : Τῶν μὲν οὖν ὑποκριτῶν Ἐπικριτιανῶν ἀντὶ Μελιτιανῶν ἡ πρόθεσις τοιαύτη. Al. Πικριτιανῶν vel Κριτιανῶν.]

[Ἐπικριτικός, ἡ, όν, Approbandi vim habens. Schol. Aristoph. Pl. 493 (p. 143 Hemst.). Kall. Diog. L. 9, 13, 47 : Κρατυντήρια, ὅπερ ἐστὶν ἐπικριτικὰ τῶν προειρημένων, Scripta judicio approbantia. Prius legebatur ἐπικρατικά. Hase. || Ἐπικριτικῶς, adv. Eust. Il. p. 921, 4 (?). Wakef.]

Ἔπίκριτος ὁ, ἡ, Approbatus, Delectus. [Joseph. B. J. 3, 5, 5 : Οἱ περὶ τὸν στρατηγὸν ἐπίκριτοι τῶν ἐν ταῖς ἴλαις ἱππέων.]

[Ἐπίκροκον, ἐπανθητὸν, Hesych. V. Lexx. Latina v. Epicrocum.]

[Ἐπικροτᾰλίζω, i. q. ἐπικροτέω. Nonn. Dion. 17, 29 : Ἐπεκροτάλιζε Μιμαλλὼν Ἰνδὸν ἔτι κνώσσοντα.]

[Ἐπικροτάφιος, ὁ, ἡ, Temporalis. Nicet. Chon. Urb. capt. p. 382, D : Τὰ τῶν οὔλων καὶ λευκῶν τριχῶν ἐπικροτάφια καθέματα τοῖς ἵπποις περιετίθεσαν. ἄϊ]

Ἐπικροτέω, Applaudo [Gl.], Plaudo super aliqua re. Synes. Ep. 4 : Τῶν μὲν ναυτῶν πεφρικότων, ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τῷ χεῖρε ἐπικροτούντων, Nobis autem super ea re manus complodentibus. [Menand. ap. schol. Aristoph. Pl. 689 : Ἐξάραντες ἐπικροτήσατε. Plut. Anton. c. 12 : Καίσαρι ἀρνουμένῳ πᾶς ὁ δῆμος ἐπεκρότει μετὰ βοῆς. Greg. Nyss. vol. 1, p. 332, B : Νίκην, ᾗ πάντα ἐπικροτεῖ τὰ ἔθνη καὶ ἐπαγάλλεται. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 644, C : Τῷ ἐμῷ ἐπικροτοίη θανάτῳ.] || Crepito. [Increpo, Gl.] Hesiod. Sc. [308] : Τὰ δὲ ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντ', Crepitantes : sicut Homerus de equis rapido cursu concitatis, Κεἰν' ὄχεα κροτέοντες. Item ap. Lucian. [Ps. Lucian. Philopatr. c. 21] : Ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, Dentibus crepans, Crepitans dentibus, ut Plaut. loquitur. Et ἐπικροτῶ τοῖς δακτύλοις, Digitis concrepo, ut supra ἀποκροτῶ et ἀποκρότημα. Athen. 12, [p. 530, B] ex Aristobulo, de monumento Sardanapali : Ἐφ' οὗ ἑστάναι τύπον λίθινον συμβεβληκότα τῆς δεξιᾶς χειρὸς τοὺς δακτύλους, ὡς ἂν ἐπικροτοῦντα· ἐπιγεγράφθαι δὲ αὐτῷ Ἀσσυρίοις γράμμασι, Σαρδανάπαλλος, Ἀνακυνδαράξου παῖς, Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἔδειμεν ἡμέρῃ μιῇ· Ἔσθιε, πῖνε, παῖζε· ὡς τἄλλα τούτου οὐκ ἄξια, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν· quem Cic. incidi jussisse in busto scribit, Hæc habeo quæ edi, quæque exsaturata libido Hausit : at illa jacent multa et præclara relicta. Eust. in Od. Θ, [379] ἐπελήκεον exp. ex Athen. ἐπεκρότουν τοῖς λιχανοῖς δακτύλοις. [Clem. Al. Pæd. p. 270 : Ἐπικροτοῦσι τῇ ῥινὶ βατράχων δίκην. Cum accusat. Strom. p. 614 : Εἴπερ μισθῷ προσδοκωμένῳ ἐπικροτήσω τὰ χείλη εἰς μαρτυρίαν κυρίου. Oppian. Cyn. 2, 244 : Ἐπικροτέει δὲ γένειον πυκνοῖς φυσιόων συρίγμασιν ἰοφόρος θήρ.]

[Ἐπικρότησις, εως, ἡ, Increpatio, Gl.]

Ἔπίκροτος, ὁ, ἡ, [i. q. κροτητὸς, Pulsatus]. Galen. Ὑγιεινῶν 2 [vol. 6, p. 142, 13 ed. Kühn.], de robustis exercitationibus loquens : Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα καὶ χωρὶς παλαίστρας ἢ βαθείας κόνεως δύναται γίγνεσθαι, καθ' ὁτιοῦν χωρίον ἐπίκροτον ὀρθῶν καὶ ἑστώτων. Aristot. H. A. 8 [5, 33] : Τεκοῦσα δὲ ἡ χελώνη κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπίκροτον· ὅταν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, φοιτῶσα ἐπωάζει ἄνωθεν· Plin. 9, 10 : Eaque (ova) defossa extra aquas, et cooperta terra, ac pavita pectore et complanata incubant noctibus. [Xen. Hipparch. 3, 14 : Ὅταν ἐν τῷ ἐπικρότῳ ἐν Ἀκαδημίᾳ ἱππεύειν δέῃ. V. Ἐπίρροθος. Improprie Philostr. V. Soph. 1, 7, p. 539 : Ἵππων μ', ἔφη, ὠκυπόδων ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, ἐνδεικνύμενος δὴ τὸ ἐπίκροτον καὶ τὸ ὑψηχὲς τοῦ λόγου, Gravitatem sonitumque, Int.]

Ἐπίκρουμα, τὸ, Ictus, Pulsus, VV. LL. Hesychio autem ἐπίκρουμα est ἐπίπληγμα ἢ ἐπιχάραγμα, διὰ τὸ παρωνομάσθαι τῷ ἔργῳ [Ἄργῳ Toup.] ἐπίκρουμα χθονὸς Ἀργείας, Soph. Inacho.

Ἐπίκρουσις, εως, ἡ, Certa quædam erat Percussio cum levibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, quæ et κατάκρουσις Galeno 14 Therap. VV. LL.

Ἐπικρούω, Impello. Apud Polyb. ἐπικρούσασθαι accipi ἐπὶ τοῦ νουθετῆσαι testantur VV. LL. [Per errorem Polybius pro Polluce positus, quem v. 9, 139. Ἐπικρούειν τὴν κλέψυδραν 10, 61. Τῇ ἀκμῇ τοῦ ὀξυβελοῦς ἐπικρούοντες τὸν χρῶτα Asclep. ap. Galen. vol. 13, p. 331, B. Hemst. Æsch. Ag. 202 : Χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας. Plut. Pomp. c. 58 : Ἐπικρούων τῇ χειρὶ τὸ ξίφος. Aret. p. 4 : Ἐπιγάστριον ἐπιτεταμένον, καὶ εἰ ἐπικρούοις, ἐνηχοῦν. Diversa constructione, ut videtur, African. Cest. p. 291, D (de quo l. v. in Ἐπιπτύω) : Ἐπικρούειν αὐτὸν (τὸν σίδηρον) τῷ τραύματι. || De adigendo clavo Aristoph. Thesm. 1004 : Χάλασον τὸν ἦλον. — Οἴμοι κακόδαιμον, μᾶλλον ἐπικρούσεις (rectius al. ἐπίκρούεις) σύγε. Inscr. Att. a Müllero Gott. 1836 edita p. 36, 64 : Ἐπικρούσει ἀκρογείσιον· 66 : Ἐπικρούσει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐντὸς ἱμάντας διαλείποντας τρεῖς. || Absolute de plausu Jerem. 48, 26 : Ἐπικρούει ἐν χειρὶ αὐτοῦ, quod supra ἐπικροτεῖν. L. Dindorf.]

[Ἐπικρυπτέον, Celandum. Clem. Al. p. 297.]

Ἐπικρυπτικός, ἡ, όν, q. d. Occultatitius, Occultatorius. VV. LL. exp. etiam Vim habens occultandi, et subjungitur, Unde ἐπ. ἐπίῤῥημα, ut λάθρα : sed hic sonat potius Significationem habens occultandi.

[Ἔπίκρυπτος, ὁ, ἡ, Occultus. Tzetz. Scholl. ad Posth. 282.]

Ἐπικρύπτω, i. q. κρύπτω, Abscondo, Occulo, Occulto. [Æsch. Eum. 317 : Ὅστις δ' ἀλιτρῶν... χεῖρας φονίας ἐπικρύπτει.] Herodian. 2, [12, 2] : Τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι. [Plato Crat. p. 421, B : Τὸ ψῖ... ἐπικρύπτει τὴν βούλησιν τοῦ ὀνόματος.] Item [forma media, qua eod. modo utitur Soph. fr. Alead. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 220 (ubi confunditur, ut sæpius, cum ἀποκρύπτ.) et Eur. fr. OEdipi ib. p. 400, Xen. Anab. 1, 1, 6, Plat. Lach. p. 196, B, Reip. 5, p. 476, E, Demosth. p. 216, 15 et sequente infinitivo Thuc. 8, 92] pro Celo, Dissimulo, Obscure fero, Polyb. 16 : Πρὸς μέντοι γε τοὺς ἐκτὸς ἐπειρᾶτο κατὰ πάντα τρόπον ἐπικρύπτεσθαι τὴν αὐτοῦ διάληψιν. Plut. : Εἰδὼς τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα, Spartiatas celare contendentes clades suas, Bud.: quod de iisd. testans Paus. Bœoticis, usus est eod. verbo, ut videbis Comm. p. 323, 325. Τὸ γράμμα τοὺς ἀνθρώπους ἐπικρυπτόμενον, Genus scriptionis arcanum, quod homines fallit, et celat quid significet. [Ex Plat. Parm. p. 128, C, qui eadem constr. utitur Theæt. 180, C, item Polyb. 3, 75, 1.] At vero ap. Plutarch. Pericle [c. 4] alia constructione : Ἐπικρυπτόμενος πρὸς τοὺς πολλοὺς εἰς τὸ τῆς μουσικῆς ὄνομα σοφιστικὴν δεινότητα, ubi redditur, Apud vulgus nomine musices tegens vim sophisticæ artis. [Verba sunt : Ὁ δὲ Δάμων ἔοικεν, ἄκρος ὢν σοφιστὴς, καταδύεσθαι μὲν εἰς τὸ τῆς μ. ὄ., πρὸς τ. π. ἐ. τ. ὀ. || Oblitero, Obscuro, Demosth. p. 1415, 3 : Ἀλκιβιάδην... ἀπὸ τῆς Σωκράτους ὁμιλίας πολλὰ μὲν ἐπανορθωθέντα τοῦ βίου, τὰ δὲ λοιπὰ τῷ μεγέθει τῶν ἄλλων ἔργων ἐπικρυψάμενον. Passiv. ap. Plat. Crat. p. 402, C. Et fut. sec. ἐπικρυβήσεσθαι Cinnam. p. 1, A. || Activum pro medio, quo alibi utitur, posuit Polyb., si scripsit quæ ei tribuit Suidas v. Ἀθεσία : Ἐπικρύπτειν ἅπασι τὴν ἀθεσίαν αὐτῶν καὶ τὴν ἀβεβαιότητα. Paus. 1, 41, 5; 4, 21, 2. Item Dio Cass., vel Xiphilinus, 73, 1 : Ἐδυσκόλαναν μὲν, ἡσύχασαν δὲ ὅμως, ἐπικρύπτοντες τὴν ὀργήν. Appian. Hisp. c. 37, Maced. 6, 4, p. 518, 2, Civ. 2, 83; 3, 65, schol. Aristoph. Vesp. 1023. || Act. aor. sec. Quint. 7,

235 : Χρειὼ δ' ἦντιν' ἴκανον, ἐπέκρυφε μέχρις ἐς ἠῶ. V. Ἐγκρύπτω, ubi quæ citata sunt hujus formæ exx., item sunt aoristi.] A

[Ἐπικρύφαιος, in Sap. 17, 3, ἐπικρυφαίοις ἁμαρτήμασιν, sec. Complut., sed reliqui libri habent divisim ἐπὶ κρ., ac fortasse rectius. Schleusn. Lex.]

[Ἐπίκρῠφος.] Esse autem puto fictum a Gaza, aut alio quopiam recentiore gramm. voc. Ἐπίκρυφος, ὁ, ἡ, Occultus, i. q. κρυπτὸς, κρύφιος. [Pind. Ol. 8, 69 et Maxim. Καταρχ. 21 : Ἐπίκρυφον οἶμον. Plut. Arat. c. 10 : Τὰς ἐπικρύφους καὶ λαθραίους πράξεις.]

Ἐπίκρυψις, εως, ἡ, Occultatio, Ænigmaticus sermo. V. Bud. p. 325, ex Gregor. [in 2 Contra Julian. : Εἰσὶ παρ' ἡμῶν κατ' ἐπίκρυψιν λόγοι τινές.] Sic autem ap. Synes. De insomn. : Κοινὴν ἔχουσα πρός τε ἄλλα, καὶ πρὸς τοὺς χρησμοὺς τὴν ἐπίκρυψιν. [Plut. Nic. c. 23 : Ἐπικρύψεως γὰρ αἱ σὺν φόβῳ πράξεις δέονται. Greg. Nyss. vol. 1, p. 675, B : Πάσης δολερᾶς ἐπικρύψεως κεχωρισμένα. Aret. p. 125 : Νούσων ἐπικρύψιας ὀρῆν θέμις ἰητρόν.]

[Ἐπικρώζω, Crocito ad. Aristoph. Eq. 1051 : Φθονεραὶ γὰρ ἐπικρώζουσι κορῶναι. Themistius Or. 4, p. 61, D, ubi cum dativo.] B

Ἐπικτάομαι, Insuper acquiro, Ultra acquiro s. comparo. Ap. Plat., inquit Bud., ἐπικτᾶσθαι est Acquirere ultra ea, quæ a majoribus accepimus, s. lucrari. Intelligit autem hunc Plat. l. [Reip. 1, p. 330, A] : Πότερον ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; [Ubi est simpl. Acquiro, Comparo, ut Æsch. Eum. 671 : Ὅπως τόνδ' ἐπικτήσαιο σύμμαχον, θεά· 901 : Ἐπικτήσει φίλους. Soph. Antig. 846 : Ξυμμάρτυρας ὔμμ' ἐπικτῶμαι. Signif. ab HSt. posita Herodot. 2, 79 : Πατρίοισι χρεώμενοι νόμοισι ἄλλον οὐδένα ἐπικτέωνται. Thuc. 1, 144 : Ἀρχὴν μὴ ἐπικτᾶσθαι καὶ κινδύνους αὐθαιρέτους μὴ προστίθεσθαι, coll. 2, 65. 4, 61 : Τὰ μὴ προσήκοντα ἐπικτωμένους. Xen. H. Gr. 7, 1, 3 : Τριήρεις κέκτησθε πολλὰς καὶ πάτριον ὑμῖν ἐστι ναυτικὸν ἐπικτᾶσθαι. Aristot. De gen. an. 2, 6. Passivo Fab. Æsop. 416 Fur. : Τὰ ἀλλότρια πράγματα πλεονεκτικῶς τισι ... ἐπικτώμενα.]

[Ἐπικτᾶς. V. Ἐπίκτητος.]

[Ἐπικτείνω, Insuper interficio. Soph. Antig. 1030 : Τίς ἀλκὴ τὸν θανόντ' ἐπικτενεῖν; Plut. Cæs. c. 46 : Τούς τε κειμένους νεκροὺς ἤδη καὶ τοὺς ἐπικτεινομένους. Sed ap. Liban. vol. 4, p. 1107 med. pro ἐπέκτεινον, ut edidit L. Allatius, codicem Vat., quem exscripsit, habere ἀπ. annotavit Bast. ad Scap. Ox.] C

Ἐπικτένιον, τὸ, Locus supra pubem : nam κτεὶς de Pube interdum dicitur. V. Galen. Lex. Hippocr. [Hippocr. p. 611, 43; 631, 11. || Alteram signif., qua dicatur ἐπὶ τοῦ στυπείου ἢ τοῦ λίνου, et significet τὸν τῷ κτενὶ προσιζάνοντα χνοῦν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, Stupæ vel lini lanuginem pectini incidentem, memorat Gal. l. c. Hac ponit Hippocr. p. 587, 55 ex emend. Foesii; 619, 55. Alias addit Hesych. : Ἐπικτένια, τὰς ἠλακάτας, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος.]

[Ἐπικτερεΐζω et Ἐπικτερίζω, Justa facio, Funero. Utriusque formæ exx. Hom., qui non nisi per tmesin divisas habet, v. in Κτερεΐζω et Κτερίζω. Conjuncte Nonn. Dion. 47, 241 : Νέκυν ... ἐπεκτερέϊξαν ὁδῖται. Tzetz. Posth. 200 : Τύμβον τεύξαντες ἐπικτεριοῦσι γυναῖκα, Immolent.] D

[Ἐπίκτημα, τὸ, ap. Ammon. p. 84 : Κτήματα καὶ ἐπικτήματα διαφέρει· κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οἰκείᾳ, ἐπικτήματα δὲ τὰ ἐν ἀλλοτρίᾳ, cum Valesio Emend. p. 110 scrib. ἐγκτήματα, quod v., quanquam ἐπικτ. est etiam ap. Ptolem. Ascalon. § 131, a Valcken. citatum.]

[Ἐπικτηνίτης, ὁ, Jumentarius, Agaso; Gl. ῑ]

Ἐπίκτησις, εως, ἡ, Accessio acquisitionis, Accessio ad possessionem, Bud. ex Aristot. [H. A. 3, 20] : Ἀνεῖλεν ὁ θεὸς ἐπίκτησιν ἔσεσθαι χρημάτων. [Soph. Phil. 1344. Plut. Mor. p. 895, A, ubi contraria φύσις. Plur. Dionys. A. R. 9, 53.]

[Ἐπίκτησις, ιος, ἡ, Epictesis, n. mulieris. Chœrob. Bekk. Anecd. p. 1193, 2. Exx. v. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 504, n. 669; 535, n. 944; vol. 2, p. 34, n. 1892; 56, n. 1977; 622, n. 3024. L. Dindorf.]

[Ἐπι(κ)τήσων, οντος, ὁ, Epicteson, n. viri in inscr. ap. Ross. Inscr. fasc. 1, p. 35, 6. L. Dindorf.]

[Ἐπικτήτα, ἡ, Epicteta, n. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 361 seqq. L. Dindorf.]

[Ἐπικτήτας, ὁ, Epictetas, n. viri, ut videtur, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 373, n. 269, 16. L. D.]

[Ἐπικτήτειος, α, ον, Epicteteus. Marc. Anton. 1, 7 : Ἐπικτήτεια ὑπομνήματα.]

[Ἐπικτήτης sine interpr. Suidas. Videtur esse genitivus, nisi est iteratio præcedentis ἐπικριτής.]

Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ, Insuper acquisitus : ἐπ. γῆ; ap. Plat. Leg. [11, p. 924, A, ubi τῆς ἐπ., sine subst.] redditur, Fundus ultra sortem acquisitus : ἐπ. ἰσχὺς, Galen., Virium accessio. Sæpe autem exp., ut et exponi debet, Ascititius, Adventitius. [Xen. Ages. 1, 36 : (Ὡς οὐκ ἂν δέξαιτο) τοὺς ἐπικτήτους ἀντὶ τῶν ἀρχαίων φίλων. Lycurg. p. 154, 1 : Τὰς χώρας τὰς μὴ φύσει προσηκούσας ἀλλ' ὕστερον ἐπικτήτους γενομένας.] Philostr. Epist. : Ἡ φύσει καλὴ οὐδενὸς δεῖται τῶν ἐπικτήτων. Alex. Aphr. [et Aristot. De gen. an. 2, 7 fin.], ἐπ. θερμότης, Adventitius calor : ἐπ. σοφία, ex Gorgia Leontino, Ascititia sapientia. [Δόξα, Plat. Phædr. p. 237, D.] Ἐπίκτητος, inquit Bud., Adventitius, ut stigma in corpore. Idem affert ex Alex. Aphr., necnon ex ipso Aristot. [De gen. an. 2, 6 med. : Τῆς ἐπικτήτου τροφῆς· De respir. c. 17] pro ὁ μὴ φύσει ὤν : unde etiam ei opponi ait σύμφυτος. Hoc autem convenit cum eo Philostr. l., quem modo protuli. In VV. LL. τὰ ἐπίκτητα, Res externæ, ut amici, pecuniæ, et peculiariter bona non πατρῷα, ex Plat. Leg. 11. [Confunditur ab HSt. l. Plat. supra cit. cum hoc ejusd. Reip. 10, p. 618, D : Τῶν φύσει περὶ ψυχὴν ὄντων καὶ τῶν ἐπικτήτων.] Sic autem et ἐπικτᾶσθαι ab eo usurpari dictum paulo ante fuit. [Ἐπ. γῆ dicitur Ægyptus inferior, Herodot. 2, 5 et 10, sc. quod sit ὀῶρον τοῦ ποταμοῦ. Ascititius, Adventitius, id. 3, 3 : Ἡ ἐπ. ἀπ' Αἰγύπτου γυνή. Schweigh. De Phrygia quæ dicebatur Ἐπίκτητος, v. in Φρυγία.] Est Ἐπίκτητος proprium etiam nomen celebris philosophi. [Et aliorum, velut in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 192, 11, n. 265, etc. Recentior scriptura Ἐπίκτιτος, ut Θεοδώριτος pro Θεοδώρητος, quod v., notata est ab Eust. Il. p. 264, 29; 868, 45. || Forma deminit. est Ἐπικτᾶς, ᾶ, cujus genitivi ex. est in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 391, n. 282, 6; 769, n. 1586, 10; nominativi 393, col. 3, 33; 403, n. 300, 7. Genitivi Ἐπικτου in Thebana ib. p. 767, 5. Quod scrib. Ἐπικτοῦ, ut Γονατοῦ, Νασικοῦ. L. Dindorf.]

[Ἐπικτήτως, Ascititie. Method. p. 339. Elberl.]

Ἐπικτίζω, Superædifico, Superstruo. [Geopon. 14, 6, 6 : Ἐπέκτισα κατὰ τῶν κιόνων κύκλῳ δύο οἰκίσκους.] Vel Insuper ædifico. [Condo in vel adversus. Plut. Mor. p. 328, B : Πόλεις Ἑλληνίδας ἐπικτίζοντες ἀγρίοις ἔθνεσιν. || Instauro. Strabo 17, p. 831 : Πόλις Ἰὼλ ὄνομα, ἣν ἐπικτίσας Ἰούβας μετωνόμασε Καισάρειαν· 10, p. 448 : Καλοῦσι δὲ παλαιὰν Ἐρέτριαν· ἡ δὲ νῦν ἐπέκτισται, Postea condita est. Stephan. in Πάλμυρα, et Etym. p. 207, 42, cit. Hemst. Simpliciter Condere, ut videtur, ap. Polyb. 10, 24, 3 : Τὰς τῶν πόλεων κτίσεις καὶ πότε καὶ πῶς καὶ διὰ τίνων ἐπεκτίσθησαν.]

[Ἐπίκτιτος. V. Ἐπίκτητος.]

Ἐπικτόλωμα, Vertex, VV. LL. Hesych. exp. ἐπικορύφωμα. D

Ἐπικτόριον, Ollæ operculum, Hesych.

Ἐπικτῠπέω, Insono, Instrepo, Perstrepo; vel etiam simpliciter Strepitum excito, Sonitum cieo. [Increpo, Increpito, Gl.] Aristoph. [Eccl. 483] : Τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε, Pedum plausu sonitum ciens. Apoll. [Rh. 1, 1136] : Σακέεσσιν ἐπέκτυπον, Strepitum ediderunt. [2, 565, 1081. Agathias 5, 19, p. 164, C. Lucian. D. D. 12, 1, τῷ κυμβάλῳ. Aliter Aristoph. Av. 780 : Πᾶς δ' ἐπεκτύπησ' Ὄλυμπος. Philostr. V. Ap. 5, p. 205, 3 : Μὴ ἐπικτυπῇ ἡ φάρυγξ, citat Hemst. Polyb. 30, 13, 9 : Ἅμα τούτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ συνεπεισιόντες τὴν σκηνὴν ἐπεφέροντο τοῖς ἐναντίοις.]

[Ἐπίκυβος, Theodoret. Therap. 6, p. 94, 45. V. Κυβεπίκυβος. Struv.]

[Ἐπικῡδαίνομαι, Efferor, Glorior. Dio Cass. 71, 2 : Ὁ Λούκιος τούτοις ἐπεκυδαίνετο.]

[Ἐπικῡδείδης, ὁ, Epicydides, patron. ab Ἐπικύδης, quod v. Orac. ap. Herodot. 6, 86. Ἐπικυδίδης male ap. Nicetam Chon. p. 124, D.]

[Ἐπικῦδεστέρως. V. Ἐπικυδής.]

Ἐπικῦδης, ὁ, ἡ, Gloriosus, i. q. ἔνδοξος. Isocr. Paneg. [p. 69, C]: Ἀντιπάλων δὲ ὄντων ἡμῶν καὶ Λακεδαιμονίων, προσθέμενος τοῖς ἑτέροις, ἐπικυδέστερα τὰ πράγματα τούτων ἐποίησε. Illustria et gloriosa facta dicit Cic. Idem, Idque reip. præclarum, fuisse tam multos, tum multo ipsis gloriosius est. Et, Nobis quidem egregium et ad immortalitatem memoriæ gloriosum. Polyb. 1, [39, 9]: Ἐκ δὲ τῶν εἰρημένων περιπετειῶν συνέβη πάλιν ἐπικυδέστερα γενέσθαι τὰ τῶν Καρχηδονίων πράγματα, Illustriora et gloriosiora. Nisi malimus ἐπικρατέστερα: quum [Hesych. et] Suid. ἐπικυδέστερος exponat ἐπικρατέστερος: s. potius cum Bud. Ut uberiores et existimatiores jam Carthaginensium partes essent. || Ἐπικυδέστερος, Honoratior, Existimatior, ἐντιμότερος. Ap. Suid.: Τοὺς Ῥωμαίους ὁ Τοῦρκος ἐν τιμῇ πλείονι ἐποιήσατο, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἐπικυδεστέραν ἀνακλίναι στιβάδα. || Uberior, Majore fiducia præditus, Bud. ap. Polyb. 3, p. 59: Νομίσας ἐπικυδεστέρας, εἶναι τὰς τῶν Ῥωμαίων ἐλπίδας. [Sic etiam 1, 16, 4, etc.] 5, [69, 11]: Ὁ δὲ Περιγένης ἐπικυδέστερος ὢν ταῖς ἐλπίσι κατὰ τὴν ναυμαχίαν, Majore expectatione ac fiducia præditus in navali certamine, Bud. Idem Polyb. 16, [4; 3]: Ὥστε ἀκμὴν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα, πολὺ δὲ τοὺς περὶ τὸν Ἄτταλον ἐπικυδεστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, Ut neutram in partem inclinata esset victoria, Attalus tamen meliore niteretur in posterum spe, Bayf. [Ἐπικυδεστέρους οἰομένους εἶναι τῆς φυσικῆς ἀνθρώπων ἀσθενείας, Philo J. p. 730, C. Ἐπικυδέστεροι τῶν νόμων εἶναι δοκεῖν, p. 763, C. Ἐπικυδέστερα γίνηται τὰ τῶν ἐχθρῶν, p. 739, E; p. 353, E. Hemst. Xenophon Hist. Gr. 5, 1, 36: Οἱ Λακεδαιμόνιοι πολὺ ἐπικυδέστεροι ἐγένοντο ἐκ τῆς ἐπ' Ἀνταλκίδα εἰρήνης καλουμένης.] Ἐπικυδεστέρως, Gloriosius, Honoratius, Meliore fortuna et successu, ut exp. in Polyb. [5, 23, 2]: Ἐξ οὗ συνέβη τὰς ἀρχὰς ἐπικ. ἀγωνίζεσθαι.

Ἐπικύδης, ὁ, nomen proprium. [Patris Glauci, Spartani, ap. Herodot. 6, 86, Pausan. 2, 18, 2. Syracusani ap. Polyb. 7, 2, 3, et Appian., qui genit. forma Ἐπικύδου utitur, tam ap. Vales. Exc. p. 588, quam ap. Suidam locum App. repetentem v. Ἐπικύδης, nonnisi libro uno scribente Ἐπικύδους. Erbessensis ap. Pausan. 6, 12, 4. Atheniensis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 525, n. 879. Aliorum ap. Arrianum Photii Bibl. p. 70,21, Callim. Epigr. 33, 1. ῡ L. Dind.]

[Ἐπικῦδιάω, ap. Apoll. Rh. 4, 383: Μὴ τόγε παμβασίλεια Διὸς τελέσειεν ἄκοιτις, ᾗ ἐπικυδιάεις, alii divisim ἔπι κυδιάεις, quod v.]

[Ἐπικυδίδας, ὁ, Epicydidas, n. Laconis ap. Thuc. 5, 12, Xen. H. Gr. 4, 2, 2. V. autem Ἐπικυρίδας et Ἐπιλυτίδας. ῡῐᾰ]

Ἐπικῦέω, Superfœto, Super uterum concipio. Aristot. H. A. 7, [4]: Ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά [κύουσά] τις ἐπεκύησε τρίτον. [Hippocr. p. 1144, E, ubi ἐπεκύησε pro ἀπεκ. reponit Foes. Pass. Aristot. l. c., τὰ ἐπικυηθέντα.]

Ἐπικύημα, τὸ, q. d. Superfœtamentum, Id quod super uterum concipitur. Plin. Superfœtatum appellare non dubitavit. Aristot. [De gen. an. 4, 5]: Τὰ δὲ πολυτόκα ἐπικυΐσκεται διὰ τὸ τὰ πλείονα τοῦ ἑνὸς, εἶναι θάτερον θατέρου ἐπικύημα. [Hippocr. p. 1144, F.]

[Ἐπικύησις, εως, ἡ, Superfœtatio. De qua libellus Hippocr. exstat p. 260. Clem. Al. Pæd. p. 223. Angl. Figurate Theophyl. Sim. Hist. p. 136, 5 ed. Bonn.: Τῶν κακῶν δεδιὼς ἐπικύησιν. Hase.]

[Ἐπικῦίσκομαι.] Ἐπικυΐσκω, i. q. ἐπικυῶ. Bud. p. 345. [Herodot. 3, 108: Ἐπικυΐσκεται μοῦνον πάντων θηρίων (lepus). Aristot. in Ἐπικύημα cit.; Theophr. C. Pl. 1, 11, 1; Plut. Mor. p. 829, B; Clem. Al. Pæd. p. 223, a Wakef. indicati. Ἐπικυΐσκει τε in l. Herodoti exhibet Athen. 9, p. 400, E, librarii culpa, ut videtur.]

[Ἐπικῦκάω. V. Ἐπικυλίνδω.]

[Ἐπικυκλέω.] Ἐπικυκλῆσαι, Involvere, VV. LL. addita [ex Suida] etiam Græca expos. ἐπεισαγαγεῖν. [Neutrali signif., ut sit Advolvor, capiebat Brunckius Soph. Tr. 129: Ἀλλ' ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλοῦσιν, οἷον ἄρκτου στροφάδες κέλευθοι. Aliter alii. Pass. signif. ab HSt. posita Dionys. A. rh. 10, 17: Οὐ δεῖ ἔξωθεν λόγους φαντασίας ἐπικυκλεῖσθαι. Sylburg. ἐπικαλεῖσθαι. Schol. Eur. Hecub. 633: Ἐπιφέρονται, ἐπικυκλοῦνται, quod Eur. dicit πόνοι καὶ πόνων ἀνάγκαι κρείσσονες κυκλοῦνται. L. Dind.]

[Ἐπικυκλίδιος, Ζεὺς, Hesychius.]

Ἐπικύκλιος, sub. πλακοῦς, pro quodam placentæ genere, ex Athen. l. 14, [p. 645, E: Ἐπ. πλακοῦς τις παρὰ Συρακοσίοις, cujus mentionem fecerit Epicharmus.]

[Ἐπίκυκλος, ὁ, Epicyclus, Circulus super circulum, ap. astronomos circulus minor, cujus centrum est in puncto circumferentiæ majoris alicujus circuli. Plut. Mor. p. 1028, B: Ἐν ταῖς τῶν ἐπικύκλων διαμέτροις. Iambl. V. Pyth. s. 31, p. 70; Cosmas Topogr. Christ. p. 119, A. L. Dind.]

[Ἐπικύκλωσις, ἡ, Actio circumdandi, Circumventio. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 44, 9: Τὴν ἐπ. ὑποπτεύσας τῶν ἐχθρῶν. Hase.]

Ἐπικυλίκειος, ὁ, ἡ, idem [quod κυλίκειος, Inter pocula dictus, factus]. Athen. [1, p. 2, A]: Ἆρ' οὖν ἐθελήσεις καὶ ἡμῖν τῶν καλῶν ἐπικυλικείων λόγων μεταδοῦναι; Sermonum illorum, quos inter scyphos contulistis. Diog. Laert. Arcesilao p. 201 [4, 42]: Παραιτούμενος ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλικείους ἐξηγήσεις· sed perperam vulg. edit. habet ἐπικιλυκίας, et VV. LL. ἐπικυλιδίους. [In Ind.:] Ἐπικυλίδιος, Inter pocula factus, dictus, Bud. Diog. L. Arcesilao, Παραιτούμενον ἑκάστοτε τὰς ἐπικυλιδίους ἐξηγήσεις. Sed vulg. edd. quæ meam præcesserunt, habent ἐπικυλικίας: in mea autem est ἐπικυλικείους, ex vett. codicum auctoritate. At ille ἐπικυλιδίους ibi legebat. [Ap. Plut. Mor. p. 1146, D, Ἔχεις τοὺς ἐπικυλικίους περὶ μουσικῆς λόγους codd. Veneti duo ap. Morell. Bibl. manuscr. p. 203, Ald. ἐπικυλκίους, Wyttenb. cum aliis ἐπικυκλίους. Scribendum ἐπικυλικείους. ῠῐ L. Dind.]

[Ἐπικυλινδέω. V. Ἐπικυλίνδω.]

Ἐπικῠλινδρόω, Cylindris in superficie æquo et complano. Accipitur pro simplici κυλινδρόω. Theophr. C. Pl. 5, [6, 7]: Τῷ δὲ σχήματι καὶ τῇ μορφῇ μεταβάλλει τὸ σέλινον, ἐὰν σπαρὲν καταπατηθῇ καὶ ἐπικυλινδρωθῇ. V. Κυλινδρόω.

Ἐπικῠλίνδω, s. Ἐπικυλινδέω, Volvo super, Devolvo in. Xen. Hell. 3, [5, 20]: Καὶ ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες, In eos devolvebant saxa. [Lucian. Char. c. 3: Ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ἄρη· 5: Ἐπικυλινδείσθω ὁ Παρνασός. Plut. Mor. p. 699, C: Τὸ σιτίον εἰς τὸν στόμαχον ἐπικυλινδεῖσθαι.] Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλίνδεσθαι alicui, quum in eum velut ex præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plut. De oraculo Pyth. [p. 399, C] in responso quodam Spartanis dato: Δηρὸν γὰρ μόχθοι σε κατασχήσουσιν ἄελπτοι, Φθισίβροτόν τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδομένου πολέμοιο. [Φθερσίβροτον ... κυκωόμενον Pausan. 3, 8, 9.] Eod. modo Hom. κυλίεσθαι et κυλίνδεσθαι dicit. [Signif. neutra Ps.-Lucian. Philopatr. c. 3: Τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων, Quum fluctus advolvantur.]

[Ἐπικῦλίς, ἡ.] Ἐπικυλίδες, sicut et κυλίδες, dicuntur Superiores palpebræ. [Et in Κοιλίς:] Κοιλὶς et Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, Superior palpebra, τὸ ἄνωθεν βλέφαρον, Poll. [2, 66, ubi nunc ἐπικυλίδες et ἐπικυλίδα.] Ἐπικοιλὶς, inquit Gorr., Cilium, ut Gaza interpr. Veteribus significat Extremum ambitum genæ superioris. [Theoph. Protosp. 4, 18. Angl.]

[Ἐπικῦλισμὸς, ὁ, Revolutio. Symmach. Prov. 2, 9; 5, 6, ubi Aquila καμπαὶ, lxx τροχιαὶ, de viæ flexibus.]

[Ἐπικυλίω, i. q. ἐπικυλίνδω. Polyb. 3, 53, 4: Τοῖς μὲν τὰς πέτρας ἐπικυλίοντες. Diod. 19, 19. Tam ad hoc thema quam ad ἐπικυλίνδω referri potest aor., cujus activa forma utitur Symm. Ps. 36, 5: Ἐπικύλισον· Jos. 10, 27: Ἐπεκύλισαν λίθους· passiva Plut. Mor. p. 831, E: Τόκων τόκοις ἐπικυλισθέντων. L. D. Galen. vol. 19, p. 560, 7: Εἰς χρόνια πάθη ἐπικυλίονται, Devolvuntur. Proprie Philo vol. 2, p. 109, 31: Ἑκατέρωθεν ἐπικυλισθέντα καὶ ἑνωθέντα. Hase. Medio schol. Nicandri Ther. 266: Ὁ κεράστης πλάγιος ἐπικυλίεται τῷ σώματι, Volvitur. ῠῑ]

[Ἐπικυλλόω, vel simile verbum, unde seq. ἐπικύλλωμα, ponere videtur Hesych. in gl. Ἐπεκώλυσεν, ἐπηύξησεν ἀπὸ τῶν διαρτιζόντων, οἳ καταλείπουσι τὸ σταῖς,

ἵνα τῷ δοκοῦντι μικρὸν (μικρῷ Kuster.) προστιθῆται· καὶ τοῦτό ἐστιν ἐπικοκλύσαι (sic).]

Ἐπικύλλωμα, τὸ, Quod reliquum est post panes formatos. Ita VV. LL. ex Suida, ap. quem legitur, τὸ μετὰ τὴν τῶν ἄρτων διάπλασιν περισσευόμενον· additurque, esse a κόλλιξ, quod ἄρτον significat, i. e. Panem. Verum hinc derivando scribendum esset ἐπικολλίκωμα. [Ἐπικύκλωμα Suidæ cod. Brux., Zon. p. 811 ἐπικόλλωμα, sed liber unus ἐπικύλλωμα, suprascripto ο. Ἐπικύλλωμα etiam Etym. M. p. 361, 8, ducens et ipse a κόλιξ, ὅθεν καὶ τὸ ἰατρικὸν κολλύριον (κολλούριον Cram. Anecd. vol. 2, p. 436, 25), ἀπὸ τοῦ κολοβόν. Καλοῦσι δὲ κυλλίστην τὸν Αἰγύπτιον (κυλλήστιν τὸν ἄρτον Tewater. ad Jablonsk. Op. 1, p. 117). Ἐπικούλλωμα Etym. Gud. Apparet ne inter ipsos quidem grammaticos constitisse ἐπικόλλωμα an ἐπικύλλωμα scrib. esset. V. etiam verbum præcedens. L. D. ‖ Vitium pedum, Eust. Od. p. 1599, 13, et κατακύλλωμα Suid. in Τὸ κατακύκλωμα, ubi cod. Paris. Ἀ κατακύλλωμα. Etym. M. p. 761, 38, et Sylburg. Hesych. in Κοτυλίσκος. Hemst.]

Ἐπικῡμαίνω, Fluctuando irruo. In VV. LL. ἐπικυμαίνω τῷ πεδίῳ, pro In campum confluo. [Improprie Plut. Alex. c. 33 : Ἐκ τοῦ θαρρεῖν καὶ παρακαλεῖν ἀλλήλους δρόμῳ τοῖς ἵπποις ἱεμένοις ἐπικυμαίνειν τὴν φάλαγγα. L. D. Theophyl. Simoc. p. 35, 18 ed. Bonn. : Τοῖς θεαταῖς τὸ δάκρυον ἐπεκύμαινεν· et 37, 3 : Ἀνὰ τὸ ἄστυ ἐπ. θρῆνος. Cum acc. id. ib. p. 44, 23 : Ἀνάζεσις αἵματος μέγαν τῷ Χαγάνῳ θυμὸν ἐπ. et Joseph. A. J. 4, 3, 2 : Τὴν θάλασσαν ... ἐπικυμήνας, Qui intumescere fecisti. Hase.]

Ἐπικῡμᾰτίζω, pro ἐπιπολάζω τῷ ὕδατι, Bud. ex Poll. p. 284 [8, 138]. In VV. LL. exp. etiam Innato; et affertur ex Philostr. Her. [p. 677] : Ἐπικυματίζων αἴρεται, pro Undarum superficiem attingens extollitur. [Ἐπικυματίζων καὶ ἐπινηχόμενος, Philo vol. 1, p. 455, 39. (Et ib. p. 553, 27 : Τὴν πανταχόθεν ἐπικυματίζουσαν φορὰν τῶν πραγμάτων.) Πετρώδης καὶ ἐπικυματιζόμενος τόπος τῆς θαλάσσης, Hesych. in Ἔρμα. Hemst. Ælian. Ep. 18.]

[Ἐπικυμάτωσις, εως, ἡ, Fluctuatio. Marc. Ant. 9, 28 : Τὰς ἐπ. τῶν μεταβολῶν καὶ ἀλλοιώσεων ἐνθυμούμενός τις ... παντὸς θνητοῦ καταφρονήσει.]

[Ἐπικῡνέω.] Ἐπικυνεῖν, Osculari. [Etym. M. p. 361, 12 : Ἐπικυνεῖν, σημαίνει ἐπὶ τοῦ στόματος φιλεῖν, etc., quæ v. Suspecta Hesychii gl. Ἐπικύσας (cod. ἐπικὺς), ἐπικύψας.]

[Ἐπικυπτάζω, i. q. seq. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 563 : Ἵνα τὰς ἀλλήλων ἐπικυπτάζοντες (in portas pectoris, si essent) ψυχικὰς διαθέσεις καταθεώμεθα. Elberl.]

Ἐπικύπτω, sicut et ἐγκύπτω supra, Pronus incumbo, Propendens incumbo. [Aristoph. Thesm. 239 : Ἐπίκυπτε. Xen. Cyrop. 2, 3, 18 : Τῶν ἐπικυπτόντων ἐπὶ βώλους· Eq. 12, 3 : Ὁ θώραξ οὕτως εἰργάσθω, ὡς μὴ κωλύῃ ... ἐπικύπτειν· Conviv. 2, 22. Theophr. C. Pl. 2, 22, 1 : Τὸ ἐπικύπτειν τὸν στάχυν. Aristot. H. A. 3, 21 : Μικρὸν ἐπικύπτων.] Frequens est autem partic. ἐπικεκυφὼς in signif. præsentis [Anaxandr. ap. Athen. 3, p. 106, A : Οὐκ ἐπικεκυφὼς ὀρθὸς, ὦ βέλτιστ', ἔστι; Lucian. J. Trag. c. 11 : Ἐπικεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ, Consessum versus] : ἐπικεκυφὼς, inquit Bud., dicitur Inclinatus et Incumbens, h. e. ἐπικεκλιμένος καὶ ἐνισχυριζόμενος, et συγκεκυφώς : ut Incumbens studio et lectioni : i. e. ἔργον ποιούμενος καὶ προστετηκὼς, καὶ προσλιπαρῶν. Hæc Bud., quibus addo ex Luciano p. 109 [Hermot. c. 2] : Καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον. Sic Gall. *Avoir tousjours la teste sur les livres.* [Id. Somn. c. 26 : Σκυτοτομεῖν ἐπικεκυφότα. Cum dat., ut sit Innitor, Incumbo, Dial. mort. 6, 2 : Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. In ὑποκύπτω depravatum in libris quibusdam Xenoph. Anab. 4, 5, 32, ubi de bibentibus, ut ap. Tzetz. Hist. 1, 932 : Τῆς ἵππου δὲ τῆς τοῦ στρατοῦ πιεῖν ἐπικυψάσης. L. Dind.]

Ἐπικυρέω, i. q. ἐπικύρω. Hesiod. [Op. 753] : Ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθομένοισι κυρήσας, Quum forte incidisset in. [Herodoti 1, 35 : Κατὰ νόμους τοὺς ἐπιχωρίους καθαρσίου ἐδέετο κυρῆσαι, libri nonnulli ἐπικυρῆσαι.]

[Ἐπικυρίδας Spartanus ap. Pausan. 10, 9, 10 cum Schneidero ad Xenoph. H. Gr. 4, 2, 2, scr. videtur Ἐπικυδίδας. L. Dind.]

Ἐπικῡρόω, i. q. simplex κυρῶ : ut ἐπικυροῦν τὴν γνώμην ap. Polyb. [4, 24, 8, Isæum p. 67, 41, Thuc. 3, 71], quod et κυροῦν infra. [Sancio, Confirmo, Derogo, Inrogo, Gl.] Exp. tamen non simpliciter Approbare s. Comprobare eam sententiam, sed In eam sententiam decretum facere s. senatusconsultum. Et ἐπικυροῦν νόμον, sicut ἐπιψηφίζειν et ἐπιχειροτονεῖν, Ferre s. Rogare legem. [Soph. El. 793 : Ἤκουσεν ὧν δεῖ κἀπεκύρωσεν καλῶς. Eurip. Or. 862 : Τίνες ἐν Ἀργείοις λόγοι καθεῖλον ἡμᾶς κἀπεκύρωσαν θανεῖν; Xenoph. Anab. 3, 2, 32 : Ὅτῳ οὖν ταῦτα δοκεῖ καλῶς ἔχειν, ἐπικυρωσάτω ὡς τάχιστα. Demosth. p. 200, 26; 1430, 12. Et pass. 1444 extr., Thucyd. 5, 45. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, n. 124, 23 : Παρακαλεῖ τὴν βουλὴν ἐπικυρῶσαι ἑαυτῷ ψήφισμα. L. Dind.]

Ἐπίκυρτος, ὁ, ἡ, Incurvus, i. q. κυρτός. [Nonn. Jo. c. 6, 71. De luna, Dion. 38, 247. Wakef. Eust. Op. p. 553, 16 : Ὁ Πλάτων ἐπίκυρτος (ἦν). Plut. Mor. p. 53, C : Τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐπίκυρτον.]

Ἐπικυρτόω, Incurvo, ap. Hesiod. [Sc. 234] : Ἐπικυρτώοντε κάρηνα. [Activo etiam Eust. Opusc. p. 112, 39.] Et ap. Gregor. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι (ut Lat. dicunt Cœli convexa), De homine : Οὐρανὸς ὀρόφου δίκην ἐπικυρτούμενος. [Lucian. Amor. c. 14 : Ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται.]

Ἐπικύρω, Incido, ἐντυγχάνω, sicut et simplex κύρω. Hom. Il. Γ, [23] : Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα, Πεινάων, Ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens, Nactus corpus ingens. Qui usus verbi ἐπικύρω optime convenit cum usu verbalis κύρμα, quum sc. eo utitur Hom. ad significandam Prædam, in quam incidunt feræ, aves, pisces. [Conf. Apoll. Rh. 1, 1245. Pind. Pyth. 10, 21 : Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν· Ol. 6, 7 : Τίνα κεν φύγοι ὕμνον κεῖνος ἀνὴρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἱμερταῖς ἀοιδαῖς; ‖ Nanciscor, cum genit., Æsch. Pers. 852 : Ἧ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν. Apoll. Rh. 3, 342 : Νῆες, τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν, ubi liber unus αἰνοτάτῃ. Absolute id. 4, 1451.] ‖ Interdum non ἐντυγχάνω, sed ἐπιτυγχάνω, κατευστοχῶ, int. Eust. in Il. Ψ, [820] : Τυδείδης δ' ἂρ ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. e. ἐπετύγχανε καὶ κατηυστόχει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι, Eust., Collimabat. Locum autem hic quoque habet Gall. *Rencontrer.* [Quint. 13, 394 : Οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη (Menelaus), κάλλος (Helenæ) ἰδὼν ἀρίζηλον, ἐπὶ ξίφος αὐχένι κῦρσαι, Admovere vel Infligere. ῡ L. D.]

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ, Confirmatio [Gl. Euseb. Præp. ev. p. 487, D : Ὅπως ... ἡ σύστασις τῆς ἀληθείας ἀναμφίλεκτον λάβοι τὴν ἐπικ. Just. Mart. p. 82, C : Τὴν ἐπ. πεποίηται. It. Actt. Conc. t. 3, col. 705, 32 opponuntur ἐπ. et ἀκύρωσις ἤτοι κατάκρισις. Hase. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 233, C : Ἀνελάμβανον τὰς ἐπικυρώσεις. V. Ἐπίκρισις. ῡ]

[Ἐπικυστὶς, Supercunnum, Gl.]

Ἐπίκῡφος, ὁ, ἡ, Incurvus. [Schol. Oppian. Hal. 1, 342. Wakef. Maccab. 3, 4, 5 : Ποδῶν ἐπικύφων, Pedibus incurvis. In cod. Alex. male legitur ἐπίκουφον. Suidas : Ἐπικυφότερος, πλεῖον κυρτός. Schleusn. Lex.]

[Ἐπικυψέλιος, ὁ, Alvearium custos, epith. Panis in epigr. Zonæ Anth. Pal. 9, 226, 6.]

[Ἐπίκυψις, εως, ἡ, Inclinatio. Rufus p. 83 ed. Matth. : Ἐξαπιναίους ἐπικύψεις φυλάσσεσθαι. Oribas. p. 2 ed. Mai.]

[Ἐπικύω. V. Ἐπικυέω.]

Ἐπικωθωνίζεσθαι, Perpotare. Exp. etiam περαιτέρω πίνειν, ex Poll. [6, 31.]

Ἐπικωκύω, Allamentor, Allacrymor. Soph. [El. 286, 808, utrobique cum accus. rei.] Utitur et Greg. [Nyss. vol. 1, p. 111, C] : Ἐπικωκύοντες τῷ πάθει. [Heliod. Æth. 1, 13 : Ἐπεκώκυε. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 410, 39. Germ. Cpol. In ador. Cruc. p. 253, C Grets. : Ἐκόπτετο ἐπικωκύων μεγαλοφωνότερον. Hase. De mensura penult. v. in simpl.]

[Ἐπίκωλος. V. Ἐπίχωλος.]

Ἐπικώλῡσις, εως, ἡ, Impeditio. Xen. [OEc. 8, 4] : Ἔχοντες οὕτως ἐπικώλυσιν ἀλλήλοις, Sese ita mutuo

impedientes et obturbantes. [Hodie legitur ἐπικωλύσωσιν ἀλλήλους.]

Ἐπικωλύω, Impedio, Sum impedimento; Insuper impedio, prohibeo. [Soph. Phil. 1242: Τίς ἔσται μ' οὔπικωλύσων τάδε; Thuc. 6, 17: Τὰ ἐνθάδε οὐκ ἐπικωλύσει. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 23, 30. V. Ἐπικώλυσις. De mensura penultimæ v. in simplici.]

Ἐπικωμάζω, i. q. ἐπεισκωμάζω, Comessabunde et temulenter me infero; unde Bud. p. 1082, ex Alciphr. [1, 39]: Ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ, pro Vinolentæ et comessabundæ offendimus et obviæ factæ sumus Deximacho. [Arg. Theocr. Id. 3: Ἐπικωμάζει τις τῇ Ἀμαρυλλίδι.] Ibid. vero ex Theodorito habes, Τίς γὰρ διά σε τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς συλλόγοις οὐκ ἐπεκώμασε, pro Quisnam te stimulante non petulantissime in collegia piorum impetum fecit? Quis non debacchatus est in ordinem clericorum? [Aristoph. Ach. 982: Ἐπὶ πάντ' ἀγάθ' ἔχοντας ἐπικωμάσας. Plato Leg. 12, p. 950, A: Εἰς τὰς ἄλλας ἐπικωμάζοντας πόλεις. Absolute Callim. Epigr. 44, 1, Polyb. 26, 10, 5, Plut. Alcib. c. 32, et al. Hesych.: Ἐπικωμάζω, χλευάζω, μυκτηρίζω. (V. Ἐπίκωμος.) Ἐπικωμάσας (-κομάσας), κρατήσας ταῖς θριξίν. Pass. Plut. Pyrrh. c. 13: Τὸν δῆμον ἐλοιδόρουν, εἰ φέρει πράως ἐπικωμαζόμενος οὕτως ἀσελγῶς καὶ παροινούμενος. Ἀκώμη perperam ducit sch. Aristoph. Lys. 5. L. Dindorf.]

[Ἐπικώμαιος, ὁ, nomen Apollinis, ap. Theophr. Stob. Fl. vol. 2, p. 202: Θύειν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπικωμαίου, ubi Jo. Damasc. ἐπικωμένου, quod esse videtur ἐπικωμίου.]

[Ἐπικωμᾰσία, ἡ, Comessatio, Gl.]

[Ἐπικωμαστὴς, ὁ, Commessator, Gl.]

[Ἐπικωμαστικὸς, ἡ, ὸν, Comessabundus, vel q. d. Comessatorius. Argum. Theocr. Id. 3: Τὸ δὲ εἶδος ἐπικωμαστικὸν, de carmine.]

[Ἐπικωμαστικῶς, Comiter, Gl.]

[Ἐπικωμιαστικῶς, i. q. ἐγκ. Schol. Pind. Nem. 8, 1.]

[Ἐπικώμιος, α, ον, i. q. ἐγκώμιος, Laudatorius. Pind. Nem. 8, 50: Ἐπ. ὕμνος· Pyth. 10, 6: Ἐπικωμίαν ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα· Nem. 6, 33: Ἴδια ναυστολέοντες ἐπικώμια. Schol. ἐγκώμια. V. Ἐπικώμαιος.]

Ἐπίκωμος, ὁ, ἡ, Qui ad comessationes ventitat, Comessator, Bud. p. 1083, ex Plut. [Mor. p. 128, D; 148, B; 784, B] et Alciphrone [1, 37. Hesychio ὁ ἐπάδων τῇ φίλῃ, ἢ ἀπὸ οἴνου ᾄδων, ὑβριστὴς, συγχαίρων. V. Ἐπίκωπος.]

[Ἐπίκωμος, ὁ, Epicomus. Diog. L. 4, 62: Καρνεάδης, Ἐπικώμου ἢ Φιλοκώμου.]

[Ἐπικωμῳδέω. HSt. postquam dixerat διακωμῳδέω eand. habere signif. quam simpl. κωμῳδέω, addit:] Quod et de Ἐπικωμῳδῶ dici fortasse potest. Nisi quis malit ἐπικωμῳδῶ esse Insuper irrideo, et quasi Irrisionem addo s. Mordax aliquod dictum. Plato Apol. Socr. [p. 31, D]: Ὃ δὴ καὶ ἐν τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτος ἐγράψατο.

[Ἐπικωπαστὴρ, Ἐπικωπητήρ. V. Κωπητήρ.]

Ἐπίκωπος, ὁ, ἡ, Remo admotam habens manum, Remigationi accinctus, Qui est in procinctu navigationis, qui ἐπήρετμος Homero, ὁ κωπηλάτης, Remex, Eust. [Lex. rh. Bekk. An. p. 254, 14. Aristoph. Ach. 231. Ubi schol. dubitat an potius sit ξιφήρης. Nec liquet de sententia loci etiam lacuna vitiosi.] Item ἐπ. κέρκουρος, Athen. p. 65 [5, p. 208, F], Remigio instructus, Bud. [Ap. Aristiam Athen. 15, p. 686, A: Σύνδειπνος ἢ ἐπίκωπος ἢ μαζαγρέτας, legendum videtur ἐπίκωμος. L. D. Menand. ap. Joseph. Ant. J. 9, 14, 2: Ναῦς ἑξήκοντα καὶ ἐπικώπους ὀκταχοσίους, Remiges. Hase.]

[Ἐπίκωρος. V. Ἐπίκουρος.]

[Ἐπικῶς. V. Ἐπικός.]

[Ἐπίκωφος, ὁ, ἡ, Auribus captus, Surdus. Sim. Metaphr. Vita Chrys. t. 8, p. 424, 29: Νωχελεῖ τε καὶ ἐπικώφῳ. Hase.]

[Ἐπικώφωσις, εως, ἡ, Surditas. Hippocr. p. 79, H: Οἷς ἂν ἀπὸ ῥινῶν ἐπικώφωσις καὶ νωθρίη μικρὰ ἢ (vel ᾖ) ἀπόσταξις κτλ. Verum ἐπὶ κωφώσει eadem in re legitur p. 151, G; 171, C. Foes.]

[Ἐπιλᾰβὴ, ἡ, Apprehensio, Prehensio. Æsch. Suppl. 432: Πέπλων ἐπιλαβὰς ἐμῶν. Hippocr. p. 814, C: Οὐκ ἔχει ἐπιλαβὴν, Ansam. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 559, 16: Αὐτὸς ἂν (Hippocr.) ἐπιλαβὴν εἴρηκε τὴν οἷον ἀντιλαβὴν καὶ ἀντίληψιν, Quæ obex et mora est injectis laqueis; conf. ib. p. 643, 3. Hase.]

Ἐπιλαγχάνω, Super alio s. Post alium sorte obtineo, Post alium mihi sorte obtingit. [Soph. OEd. C. 1235: Τὸ κατάμεμπτον ἐπιλέλογχε πύματον ... γῆρας, Supervenit.] Ut λαγχάνειν, inquit Budæus p. 233, ii dicuntur, qui sortito designantur, unde Sortiri pro Adipisci dicimus; sic οἱ ἐπιλαχόντες appellantur, Qui sortito sufficiuntur et subleguntur: et ἐπιλαγχάνειν, Subsortiri [Gl.], Assortiri, quasique Succenturiari: Ἐκληροῦντο οἱ βουλεύειν ἢ ἄρχειν ἐφιέμενοι, ἑκάστῳ γὰρ [ἔπειτα ἑκάστῳ] τῶν λαχόντων ἕτερος ἐπιλαγχάνειν ἐνομίζετο [ἐπελάγχανεν], ἵν' ἐὰν ὁ προλαβὼν [προλαχὼν] ἀποδοκιμασθῇ ἢ τελευτήσῃ, ἀντ' ἐκείνου γένοιτο βουλευτὴς ἢ ἄλλος ἄρχων ἐπιλαχών [verba Harpocr. repetita ab Etym. M. et Suida], Unicuique enim allecto vel adoptato alterum sublegere moris erat et instituti, ut si is, cujus priore loco sors exierat, præteriretur, aut ei quid accideret, subsortito ille allectus pro eo, vel in senatu censendi locum, vel magistratum gerendi adipisceretur. [Addit Harpocr. testimonium Platonis comici ex Hyperbolo, cujus verba servavit schol. Rav. Aristoph. Thesm. 808, ubi cum dat., Ὅτι πονηρῷ καὶ ξένῳ ἐπέλαχες ἀνδρί. Et, Ὑπερβόλῳ [βουλῆς γὰρ], ἄνδρες, ἐπέλαχον.] Ibid. affert ex Æschine l. [p. 62, 31: Εἰσέρχεται βουλευτὴς εἰς τὸ βουλευτήριον οὔτε λαχὼν οὔτε ἐπιλαχών. Similiter Demosth. p. 1331, 5. Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 3. || Ἐπιλαχόντα, τυχόντα, Suidas. Philo vol. 2, p. 3, 12: Τῆς αὐτῆς προσρήσεως ἐπιλαχεῖν. Et vol. 1, p. 5, 18. Nisi passive vel neutraliter intelligi voluit Suidas, quomodo est in Chron. Pasch. p. 78, 10: Τὴν ἐπιλαχοῦσαν αὐτῷ χώραν· 11: Τὸ ἐπιλαχὸν αὐτῷ κλίμα, Sorte data. ᾰ L. Dind.]

[Ἐπῐλᾰδὸν, Confertim, Catervatim. Dionys. Per. 763: Ἐπ. ἔθνεα Πόντου.]

Ἐπιλάζῠμαι, Prehendo, Comprehendo. Eur. [Andr. 249]: Ἐπιλάζυμαι στόμα, Contineo os.

[Ἐπιλαιμαργέω, Inhio. Clem. Al. Pæd. 2, p. 145, D: Ἐπιλαιμαργῶν τῷ ὄψῳ. Hemst.]

Ἐπιλαΐς, ίδος, ἡ, Curuca, avis quæ vivit vermibus. VV. LL. ex Aristot. H. A. 8, [3, p. 592, 22, ubi ἐπίλαϊς ex libro uno annotavit Bekk. Ὑπολαΐς Schneid., quod v.]

[Ἐπίλακκος, ὁ, ap. schol. Theocr. 3, 54: Βρόχθος λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρος, τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦν, Pars illa concava, quæ collo subjacet, Jugulum. V. Λάκκος.]

[Ἐπιλᾰλέω, Obloquor. Symm. Ps. 122, 4; Dan. 8, 13. Hesych.: Ἐπιγλωσσώμεναι, ἐπιλαλοῦσαι. || Dictis addo, Admurmuro. Hesych: Ἐπᾶσαι, ᾆσμα εἰπεῖν, γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι. Similiter Eustath. Il. p. 773, 26: Τὸ πράττειν παρὰ τοῖς ὕστερον ἀλόγοις ἐπιλαλεῖται, Dicitur de.]

[Ἐπιλαλιὰ, ἡ, Incantatio. Zachar. Dialog. 1, 10. Euseb. Dem. ev. p. 127, C: Ἐπιλαλιαῖς, ἢ πετάλων τινῶν περιέργων ἐπιγραφαῖς. Hase.]

Ἐπιλαμβάνω, λήψομαι, Insuper accipio, Assumo. Appian. [Civ. 3, 14]: Ἔθος γάρ τι Ῥωμαίοις τοὺς θετοὺς τὰ τῶν θεμένων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Hic enim ἐπιλαμβάνειν esse puto Insuper accipere, Assumere, i. e. προσλαμβάνειν: licet Bud. exponat simpliciter Accipere, tanquam sc. positum pro simpl. λαμβάνειν. [Aristot. Polit. 1, 11: Ἐπῶλει μόνος, οὐ πολλὴν ποιήσας ὑπερβολὴν τῆς τιμῆς· ἀλλ' ὅμως ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα ταλάντοις ἐπέλαβεν ὀκτώ. Locum Synesii huc referendum v. ap. HSt. infra in signif. Occupandi. || Insuper capio. Aristid. vol. 1, p. 479: Ἀντὶ τοῦ στῆσαι τὴν πλεονεξίαν ἐν Ὀλύνθῳ δύο καὶ τριάκοντα πόλεις ἐπιλαβών. || Cum genit. simili signif. Pausan. 9, 14, 5: Ὁ χρόνος βοιωταρχοῦντι Ἐπαμινώνδᾳ διήνυστο, τεθνάναι δὲ ἐτέτακτο ἐπιλαβόντα ἄνδρα τῆς ἀρχῆς, Imperium ultra tempus præstitutum retinentem, vel sibi prorogantem. Marc. Anton. 1, 17: Τὸ μὴ πρὸ ὥρας ἀνδρωθῆναι, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐπιλαβεῖν τοῦ χρόνου, Adjicere tempus. Aristid. vol. 1, p. 149: Μόνη (Attica) τῶν πρόσθεν ἀοικήτων ἐπέλαβεν. Loco Paus. conferendus erit l. Plut. Marii c. 46: Ἀποθνήσκει ἡμέρας ἑπταικαίδεκα τῆς ἑβδόμης ὑπατείας ἐπιλαβών, si genit. pendeat ex verbo, non ex ἡμέρας, ut in l. Thuc. 4, 133, ab HSt. infra cit.]

‖ Extremum capio, sumo, opp. τῷ προλαμβάνω. Dioscor. [2, 137] de raphano : Δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συνεργοῦσαν τῇ ἀναδόσει, Oportet eam accipere post ceteros cibos : q. d. λαμβάνειν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις σιτίοις, sed obiter observa λαμβάνειν in hoc composito signif. Comesse, sicut et Gall. *Prendre* interdum id sonat. [Plut. Cat. maj. c. 1 : Εἴ ποτε τῆς ἰσχύος ἐνδιδούσης ἐπιλάβοι μικρὸν οἰνάριον.] ‖ Excipio, eo sensu, quo dicitur ver excipere hyemem, autumnus æstatem. Unde exp. et Succedo. Basil. Libanio : Τάφους γὰρ τοὺς οἴκους κεκτήμεθα, μέχρις ἐπιλάβῃ τὸ ἔαρ. Theophr. C. Pl. 3, [24, 4] : Ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ὁ ἥλιος ἐπιλαβὼν ἐρυσιβώσῃ. [Ib. 1, 11, 3 : Ὅταν ἀὴρ ἐπιλάβῃ μαλακός· 13, 4 : Ἐπιλαμβανούσης τῆς ὥρας.] Sed rursus sine casu ap. Gregor. : Ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρὸς, Succedat, Sequatur, Bud. [Plato Epin. p. 974, A : Ταχὺ ἐπιλαβὸν γῆρας. Dionys. A. R. 2, 54 : Νὺξ ἐπιλαβοῦσα· 3, 52 : Νυκτὸς ἐπιλαβούσης· 7, 16 : Εἰ μὴ νὺξ ἐπιλαμβάνοι τὴν ἔριν. Thuc. 4, 96 : Νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον· 27 : Μὴ σφῶν χειμὼν τὴν φυλακὴν ἐπιλάβοι.] ‖ Corripio, Invado, Manum injicio. [Proprie Appian. Civ. 2, 118 : Πολὺς ἀστῶν τε καὶ ξένων ἐγίγνετο φόνος, οὐ προβεβουλευμένος, ἀλλ' οἷος ἐκ θορύβου πολιτικοῦ καὶ ἀγνωσίας τῶν ἐπιλαβόντων.] Thuc. 2, [51] de peste loquens : Ἀὶς γὰρ τὸν αὐτὸν, ὥστε καὶ κτείνειν, οὐκ ἐπελάμβανε· quod exemplum adde iis, quæ afferuntur a Bud. p. 555, ubi exp. et Opprimo. [Conf. Herodot. 8, 115, Aristot. H. A. 8, 12. ‖ Hippocr. p. 77, C : Τὰ ῥίγεα κύστιν καὶ κοιλίην ἐπιλαμβάνοντα ὀδυνώδεα, Rigores vesicam et ventrem cum dolore prehendentes. Ubi scribit Galen. quosdam τὰ ἐπιλ. ad τὰς ἀπολήψεις, Interceptiones, referre, quosdam etiam ad doloris intentionem, et οἷον ἐπὶ πλέον ἐκτεινόμενα δηλοῦν, ac demum κάμνωσίν τινα δηλοῦσθαι διὰ τῆς ἐπιλαμβάνοντα φωνῆς scribit. Foes. OEc. Hipp.] ‖ Occupo. [Plut. Cat. maj. c. 5 : Τὴν χρηστότητα τῆς δικαιοσύνης πλατύτερον τόπον ὁρῶμεν ἐπιλαμβάνουσαν. Theocr. 13, 65 : Ἡρακλέης... ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.] Synes. Epist. 91 : Πολλάκις εἰς τὸ συνεῖναί μοι, πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνοντι. [Sed hic rectius vertitur Assumentem, de qua signif. initio agit HSt. ‖ Complector, vel ut sequitur, Attingo, Xen. Anab. 6, 5, 5 : Ἔθαπτον πάντας ὁπόσους ἐπελάμβανε τὸ κέρας· et ib. 6.] ‖ Attingo. Thuc. 4, [133] : Ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ, καὶ ἔννατον ἐκ μέσου. At Bud. pro hac signif. affert tantum exempla constructionis cum gen., ex Aristot. [H. A. 7, 3 et 4 med. Theophr. H. Pl. 1, 9, 6 : Φυλλοβολεῖ τὸ μὲν θᾶττον, τὸ δὲ βραδύτερον, ὥστε καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαβεῖν.] Sed ἐπέλαβε impersonaliter etiam poni ostendit a Pausan. pro Contigit, sicut et κατέλαβε. [6, 22, 4 : Πισαίους ἐπέλαβεν ἀναστάτους ... γενέσθαι· 7, 21, 1 : Ὃν ἄνθρωπον μάλιστα ἐπέλαβεν ἄδικα ἐξ ἔρωτος παθεῖν. ‖ Intransitive Hippocr. p. 1157, C : Μελισσάνδρῳ τοῦ οὔλου ἐπιλαβόντος καὶ ὄντος ἐπωδύνου· pro quo ἐπιβαλόντος p. 1228, D.] ‖ Retineo, Sisto. Greg. [Nyss. vol. 1, p. 63, E] : Τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, Digito admoto spiritum tibiæ retinentibus. Dem. [p. 1103 et alibi ap. oratt.] : Σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Siste aquam fluentem. Interdum etiam Revoco, in ea signif., qua dicimus Revocare lectorem. Plato Phædro [p. 228, A] : Εὖ γὰρ οἶδα ὅτι Ἀυσίου λόγον ἀκούων ἐκεῖνος, οὐ μόνον ἅπαξ ἤκουσεν, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνων [non ἐπιλ., ut HSt. scribit post Budæum p. 555, sed ἐπαναλ. est ap. Plat.] ἐκέλευσέν οἱ λέγειν. Denique et pro Obstruo, Obturo, Aristoph. [Pl. 703] : Τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσα. Sic, Τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, Galen. Apud Aristot. autem, Ἐπιλαβὼν τὸν αὐλόν. [Polyb. 10, 44, 12 : Ἐπιλαβεῖν τῶν αὐλίσκων, ubi accusativum restituit Schweigh. Theophr. De sudor. fr. 9, 26 : Ὅταν πλήρεις οὔσας (τὰς κλεψύδρας) τις ἐπιλάβῃ. ‖ Addito genit., Herodot. 2, 87 : Ἐπιλαβόντες τὸ κλύσια τῆς ὀπίσω ὁδοῦ, Effluvio prohibentes. ‖ Per tmesin Apoll. Rh. 3, 751 : Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.]

‖ Ἐπιλαμβάνεσθαι, passiva signif. pro Extremum sumi, i. e. Comedi, v. Bud. p. 556. [Pass. etiam Soph. Antig. 732 : Οὐχ ἥδε γὰρ τοιᾷδ' ἐπείληπται νόσῳ; Correpta est. Aristot. H. A. 3, 3 : Ὧν (φλεβῶν) ἐπιλαμβανομένων ἐνίοτε ἔξωθεν ἄνευ πνιγμοῦ καταπίπτουσιν οἱ ἄνθρωποι. Cum accusativo Plut. Flamin. c. 6 : Τὴν αἴσθησιν ἐπιληφθείς. Poll. 9, 119 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπειλημμένους ὑπ' αὐτοῦ.] ‖ Ἐπιλαμβάνεσθαι activa signif. Prehendere, Apprehendere, Comprehendere. [Thuc. 7, 65 :] Ὅπως ἂν ἀπολισθαίνοι καὶ μὴ ἔχοι ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Atque ut hic manus dicitur ἐπιλαμβάνεσθαι, sic dicimur ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί : quo usus est et Dem. [p. 533 extr.], sed omittitur frequentius hic dat., qui est veluti casus instrumenti : potiusque additur gen. rei quam apprehendimus : unde dicitur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρὸς, Ad Hebr. 8, [9] ex LXX. [Xen. Reip. Ath. 1, 18. Plato Protag. p. 335, C : Ἐπιλαμβάνεται τῆς χειρὸς τῇ δεξιᾷ.] Sic Æschin. [p. 75, 2] : Ἀπάξειν εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν. Et Lucian. [Herodot. c. 5] : Ἐπειλημμένος τῆς γλανίδος. [Xen. Anab. 4, 7, 12 : Ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τῆς ἵππου. Plato Crat. p. 396, D : Κινδυνεύει ... οὐ μόνον τὰ ὦτά μου ἐμπλῆσαι, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς ἐπειλῆφθαι· Gorg. p. 527, A : Ἐπειδάν σου ἐπιλαβόμενος ἄγῃ. Herodot. (ut Thuc. 4, 14) 6, 113 : Ἐπελαμβάνοντο τῶν νεῶν. Aristot. Rhet. 3, 16 : Οἱ γὰρ δακρύειν ἀρχόμενοι ἐπιλαμβάνονται τῶν ὀφθαλμῶν. ‖ De Assequendo s. Aggrediendo Xen. H. Gr. 4, 2, 22 : Ἐπελάβοντο δὲ καὶ Κορινθίων ἀναχωρούντων. Et de locis ingrediendis 6, 5, 52 : Χαλεπῶν χωρίων ἐπελάβοντο. Plato Crat. p. 414, B : Ἐπειδὰν λείου ἐπιλάβωμαι. Plut. Anton. c. 41 : Ἐκέλευε φεύγειν ἐν δεξιᾷ τῶν ὀρῶν ἐπιλαβόμενον.] In alia autem Apprehendendi signif. 1 Ad Tim. 6, 12 : Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ubi fortasse reddi possit Capesse. [Figurate etiam Plato Phæd. p. 79, A : Τῶν κατὰ ταὐτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ. Attingendi signif. idem Soph. p. 217, B : Λόγων ἐπελάβου παραπλησίων· Reip. 7, p. 533, B : Τέχναι, ἃς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, et in ll. similibus infra in signif. Capessendi cit.] Aliquando vero exp. Manum s. Manus injicio : ut exponi potest et in Act. 16, [19] : Ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν (ubi etiam animadverte poni accusat.), Quum manus injecissent in eos : quod est significantius quam Quum prehendissent. [Ejusd. construct. ex. ambiguum est l. Herodoti 9, 62 : Τὰ δόρατα ἐπιλαμβανόμενοι κατέκλων, ubi accus. referendus videtur ad κατέκλων. Nec Lycurgus scripserat p. 158, 23 : Τὸν θεὸν ἐπηρώτων εἰ ἐπιλήψονται τὰς Ἀθήνας, sed, ut videtur, λήψονται. Recte vero de urbe occupanda cum genit. Joel. 2, 9 : Τῆς πόλεως ἐπιλήψονται.] Item pro Manus injicio, ea etiam signif., qua dicitur Manum injicere in bona alicujus. [Demosth. p. 558, 18 : Χλανίδας ... καὶ κάδους ἔχων, ὧν ἐπελαμβάνοντο οἱ πεντηκοστολόγοι· 931, 16. Et cum genit. pers. 571, 23; 895, 10. Lysias p. 98, 1.] Unde et Vindico exp. Bud., in Plat. [Leg. 12, p. 954, D] : Μὴ ἐξέστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ‖ Occupo. Plut. Oth. [c. 3] : Ἐπελαμβάνοντο τῶν ἁμαξῶν. [Ead. signif. cum accus. Plato Leg. 6, p. 779, C : Ὅπως ἰδιώτης μηδεὶς μηδὲν τῶν τῆς πόλεως μήτε οἰκοδομήμασι μήτε οὖν ὀρύγμασιν ἐπιλήψεται.] ‖ Prehensum retineo, simpliciter Retineo, ex Luciano [Scyth. c. 5. Eur. Phœn. 896 : Ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ, ... μὴ πιλαμβάνου. Xen. Anab. 4, 7, 13 : Ἰδών τινα θέοντα, ἐπιλαμβάνεται ὡς κωλύσων.] ‖ Deprehendo : ut quidem ap. Plut. Popl. [c. 5 extr.], ἐπιλαβόμενος τῶν γραμμάτων, exp. Qui deprehendit literas. At Bud. interpr. Incautum opprimere et imparatum aggredi, quæ multo sunt significantiora quam Deprehendere hominem, et paulum etiam ab illo diversa, in isto Aristot. l. : Ἐπιλαβόμενος γὰρ στασιαζόντων τῶν γνωρίμων ὁ δῆμος. [Xen. Cyrop. 7, 1, 31 : Ὅτου δ' ἐπιλάβοιτο τὰ δρέπανα, πάντα βία διεκόπτετο. Paullo aliter Plato Gorg. p. 524, E : Τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, Quum inciderit in. ‖ Nanciscor, Adipiscor. Herodot. 1, 127 : Προστάτεω ἐπιλαβόμενοι ἄσμενοι ἐλευθεροῦντο. Conf. 5, 23. Æschin. p. 74, 31 : Πονηρὰ φύσις μεγάλης ἐξουσίας ἐπιλαβομένη. Plato Reip. 2, p. 360, D : Τοιαύτης ἐξουσίας ἐπιλαβόμενος· et similiter 4, p. 425, E, Polit. p. 273, A, Epin. p. 978, B. Ἐρημίας, Demosth. p. 174, 10; ἀτελείας, 464, 8.] ‖ Reprehendo, Objurgo, Corripio, Emendo, Bud. p. 555, ex Xen., Plat. [Xen. Comm. 1, 2, 31 :

Ἐπηρεάζων ἐκείνῳ, καὶ οὐκ ἔχων ὅπῃ ἐπιλάβοιτο· H. Gr. 2, 1, 32 : Ἐπελάβετο τοῦ... ψηφίσματος. Sed quem eidem Xen. locum tribuit Favor. in v. Ἐπιλαμβάνομαι, posito, ut ait, ἀντὶ τοῦ ἅπτομαί τινος ἁμαρτῶντος (ἁμαρτήματος Lex. Ms. Paris. n. 2562, f. 208), γενικῇ, ὡς Ξ., Καὶ Ἀριαίου πολλὰ τὸν κύριον (Κῦρον recte Lex. Ms. Paris.) παρανοσφισαμένου, Ἀριαῖος ἐπιλαμβάνεται, neque est Xenophontis, sed ejusdem haud dubie Pseudoxenophontis, cujus alia nonnulla apud recentissimos gramm. exstant ad res Anabasis alludentia fragmenta, neque illam quam dicit Favor. signif. habere videtur. Platonis exx. sunt Gorg. p. 506, B : Ἐμοῦ γε ἀκούων ἐπιλαμβάνου, ἐάν τι σοι δοκῶ μὴ καλῶς λέγειν· 469, C : Ἐμοῦ λέγοντος τῷ λόγῳ ἐπιλαβοῦ· Reip. 6, p. 490, C : Σοῦ ἐπιλαβομένου ὅτι πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν, Quum objecisses quod. Phædr. p. 236, B, etc.] Sed in his verbis, Ἐπελαμβάνετο γὰρ τῆς διανοίας τὸ συνειδέναι, quæ sunt Demosthenis [p. 406, 20], quidam non interpr. Reprehendebat, sed Remordebat. [Conscientia menti eorum quasi frenum imponebat, Reisk.] || Capto, Capesso : ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσιος, ex Herodot. [3, 36; 6, 13, 49], pro Captare occasionem; τοῦ ἔργου, Capessere opus, VV. LL. [Plato Reip. 5, p. 449, D : Ἐπειδὴ ἄλλης ἐπιλαμβάνει πολιτείας, πρὶν ταῦτα ἱκανῶς διελέσθαι. Aristoph. Lys. 596 : Τῆς δὲ γυναικὸς μικρὸς ὁ καιρὸς, κἂν τούτου μὴπιλάβηται, οὐδεὶς ἐθέλει γῆμαι ταύτην.] Sic autem fortasse in illo l. 1 Ad Timoth., Ἐπιλαβοῦ τῆς αἰωνίου ζωῆς, commode quis reddiderit Capesse vitam æternam, i. e. Capesse ea, quæ ad vitam æternam deducere possunt. In Iisd. affertur etiam ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, ex Plut. Fab. [c. 14], pro Insaniæ illius occurere; sed quidam interpr. Illius insaniam reprimere, et coercere. [Itaque l. referendus ad signif. Corripiendi, de qua supra. Ad hanc autem de qua agitur l. ejusd. Marii c. 7 : Πράξεων μεγάλων καὶ λαμπρῶν ἀγώνων ἐπιλαβόμενος.] || Ἐπιλαμβάνομαι, pro Suscipio, ex Sirac. 4, [12] : Ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item Assumo, ut redditur in Epist. ad Hebr. 2, 16. [Chron. Pasch. p. 295, A : Εἰρήνης τῶν ἐκκλησιῶν ἐπιλαβομένου ἔτους ν', Quum annus ageretur quinquagesimus. ă L. Dindorf.]

Ἐπίλαμπος, ὁ, ἡ, Illustris, Apparens, Evidens, Manifestus, καταφανὴς, ut Suid. ap. Herodot. [3, 69] accipit, ex quo VV. LL. citant, Ἐπ. ἁφάσσουσα, pro, In palpando deprehensa. [Ἐπίλαμπτος, Ion. pro ἐπίληπτος, dederunt codd. V. autem Ἐπίληπτος.]

[Ἐπίλαμπρος, ὁ, ἡ, Illustris, Splendidus. Ἐπ. βίος Artemid. 3, 61. Schol. Arat. Phæn. 156, ubi de stella. Boiss. Jo. Chrys. t. 5, p. 828, 31. Id. In Matth. p. 870, E. Hase.]

[Ἐπιλαμπρύνω, Clarum, lautum, illustrem reddo, Illustro. Dionys. H. De comp. vv. p. 77, 7 : Οὐκ ἐπιλαμπρυνόντων τῶν χειλέων τὸν ἦχον. Plut. Mor. p. 912, C : Οἱ βάτραχοι, προσδοκῶντες ὄμβρον, ἐπιλαμπρύνουσι τὴν φωνὴν ὑπὸ χαρᾶς. Absolute schol. Pind. Pyth. 8, 136 : Ὅταν ἐκ Διὸς δεδομένη αἴγλη ἐπέλθῃ, τουτέστιν ὅταν ὁ Ζεὺς ἐπιλαμπρύνῃ, ἡδὺς ὁ βίος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις. Figurate Plut. Lysandr. c. 30 : Μηδὲ μικρὸν ἐπιλαμπρύναντος τὸν οἶκον εἰς χρημάτων λόγον· et τράπεζαν Cleom. c. 13. Pass. Dionys. A. R. 9, 50. ŭ]

[Ἐπίλαμπτος. V. Ἐπίλαμπος.]

Ἐπιλάμπω, Superfulgeo, Luceo s. Splendeo super aut post, Xen. [Cyn. 8, 1] de sole post nivem splendente. [Hom. Il. P, 650 : Ἥλιος δ' ἐπέλαμψε· et de luna H. Merc. 141, ubi al. κατέλαμπε. Plut. Mor. p. 944, D : Σωτῆρες ἔν τε πολέμοις καὶ κατὰ θάλατταν ἐπιλάμπουσιν (dæmones)· Lys. c. 12 : Ἄστρα τοῖς οἴαξιν ἐπιλάμψαι· Fab. c. 6 : Αἱ φλόγες ἄκροις ἐπιλάμπουσαι τοῖς κέρασιν· Arat. c. 21 : Ὁ ἥλιος αὐτοῖς ἐπέλαμψε τῷ ἔργῳ· Æmil. P. c. 17 : Ἄχρις οὗ (luna) πάλιν ἐπιλάμψῃ πρὸς τὸν ἥλιον.] Metaph. autem dicitur ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, pro Appetente verno tempore, ἐπιγινομένου τοῦ ἔαρος [Herodot. 8, 130] : ap. Latinos autem Dies nocti illucere dicitur, itidem ἐπιλάμπειν et ἐπιγίνεσθαι. [Herodot. 8, 14 : Ὡς σφι ἀσμένοισι ἡμέρη ἐπέλαμψε· Niceph. Greg. 4, p. 45, B : Καλανδῶν δεκεμβρίων ἄρτι ἐπιλαμπουσῶν. Improprie etiam Plut. Mor. p. 944, E : Ἀποκρίνεται (ὁ νοῦς τῆς ψυχῆς) ἔρωτι τῆς περὶ τὸν ἥλιον εἰκόνος, δι' ἧς ἐπιλάμπει τὸ ἐφετὸν καὶ καλὸν καὶ θεῖον. Athen. 6, p. 231, D : Ἐπέλαμψε παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ χρυσός (post bellum Phoc.). Hedyl. Anth. Pal. App. 28, 5 : Ἐπιλάμπει ἡ χάρις.] Accipitur etiam transitive pro Illustro, ut ἐλλάμπω. Apoll. [Rh. 2, 164] : Ἐπέλαμψε κολώνας, Illustravit lampade. [Figurate Pind. ap. schol. Eur. Androm. 781 : Οὐ Πηλέος ἀντιθέου μόχθοιν νεώτατον ἐπέλαμψεν μυρίοις, ubi μόχθοι νεότατ' ἐπέλαμψαν corrigit Bœckh. fr. 158, vertitque, Juventam inspirarunt multis. Sed leg. videtur μυρίοι, et vertendum Juventutem Pelei illustrarunt infiniti labores. Æsch. Prom. 541 : Μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον. L. D. Sic ἐπιλάμπειν τινὶ τὸ ἀγαθόν. V. Proclum in Alcib. cap. 97, p. 318. Porphyr. Vita Plotini 13, p. 114. Creuzer. Clemens Al. p. 141 : Ἐπιλάμπει τὸν ἥλιον τὸν αὐτοῦ ἐπὶ πάντας· 969 : Τὸν ἥλιον ἐπιλάμπει πᾶσιν.] || Ἐπιλάμπομαι, Desuper fulgeo, simpliciter Fulgeo, Splendeo, Apollon. [Rh. 2, 920 : Λόφῳ] ἐπελάμπετο πήληξ.

[Ἐπίλαμψις, εως, ἡ, Illustratio, Irradiatio, Fulgor, Resplendentia. Jo. Chrys. in Esaiæ 4, vol. 1, p. 1052, 20. Seager. Philo vol. 1, p. 24, 26 et p. 168, 4. Id. vol. 2, p. 330, 45 : Ἐκλείψεις, ἐπιλάμψεις. Ib. p. 7, 29 : Ἐπ. ἀστραπῶν. Euseb. De laud. Constant. p. 609, B : Ταῖς τῶν Καισάρων ἐπιλάμψεσι, Cæsarum suorum splendore. Hase. Schol. Ven. Hom. Il. Θ, 557 : Αἰφνίδιον ἐπίλαμψιν (cœli).]

Ἐπιλανθάνω, Lateo, VV. LL. At Ἐπιλανθάνομαι [cujus de fut. Ἐπιλήσομαι HSt. agit etiam in Ἐπιλήθομαι], Obliviscor. Plato De rep. 3, [p. 413, B] : Κλαπέντας μὲν γὰρ τοὺς μεταπεισθέντας λέγω καὶ τοὺς ἐπιλανθανομένους· ὅτι τῶν μὲν χρόνος, τῶν δὲ λόγος ἐξαιρούμενος λανθάνει, Furto circumscriptos eos dico, qui ab opinione deducti sunt, quique oblivione capti; quippe his tempus, illis oratio ita sustulit, ut latuerit furtum, Bud. [Aristoph. Nub. 855, ubi imperf. ἐπελανθανόμην.] Xen. Cyrop. [1, 3, 9] : Ἐπιλανθάνομαι ὅτι ἦσθα. Et alibi, Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, Obliviscor accipere. [Plato Reip. 8, p. 563, B : Ὀλίγου ἐπελαθόμεθ' εἰπεῖν. Aristoph. Vesp. 843.] Item cum gen. [Hom. Il. X, 387 : Τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι· Od. A, 57 : Ὅπως Ἰθάκης ἐπιλήσεται. Eur. Iph. A. 1232 : Τούτων ... σὺ ἐπιλέλησαι.] Dinarch. : Ὡς ἐπιλησομένους τούτους τῆς σῆς πονηρίας, Quasi vero hi oblituri sint tuum scelus, Lucian. De saltat. : Ἐπιλαθόμενος αὑτοῦ, Sui oblitus. Sic Dem. [p. 289, 16] : Ἐπιλελησμένος ἑαυτοῦ, Sui oblitus. [Plato Phædr. p. 228, A : Ἐμαυτοῦ ἐπιλέλησμαι.] Et Xen. Cyrop. 8, [3, 4] : Τοῦ φθόνου ἐπελέληστο. [Herodot. 3, 147 : Τουτέων τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελανθάνετο. Quod dicitur ut ap. Æschin. C. Tim. p. 22, 39 : Ἕως ἐκὼν ἐπιλανθάνομαι, et ἐκὼν ἐπιλήθομαι in l. Herodoti in illo cit. et ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι ap. Lucian De merc. cond. c. 2.] Item cum accus. 3, [3, 55] : Καὶ ὑποβάλλειν δυνήσεσθε ἤν τι ἐπιλανθάνωνται. Plato Epist. 7, [p. 344, E] : Οὐδὲν δεινὸν μή τις αὐτὸ ἐπιλάθηται, Metuendum non est ne quis id obliviscatur. [Et alibi. Eur. Hel. 265 : Τὰς τύχας ... ἐπελάθοντο. Aristoph. Nub. 631 : Τοῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. Isocr. p. 261, D : Ἃ μαθὼν ὁ δῆμος οὐκ ἐπελάθετο.] Sic ex Ceb. Theb. : Ἐπελάθοντο γὰρ τὸ παρὰ τοῦ δαιμονίου πρόσταγμα, Genii præceptum dederunt oblivioni. [Perf. sec. item cum accusat. Herodot. 3, 46 : Τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα ἐπιλελῆσθαι· ubi tamen libri optimi ἐπιλελῆσθαι. Inter utramque formam variat Plut. ipse in eadem re narranda Mor. p. 232, D. Cum part. Pind. Ol. 11, 4 : Γλυκὺ γὰρ αὐτῷ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθα. Et forma media Eur. Bacch. 188 : Ἐπιλελήσμεθ' ἡδέως γέροντες ὄντες. || Cum περὶ seq. genit. Andocid. p. 19, 16 : Μὴ τοίνυν, εἰ αὐτοὶ τεθνᾶσι, καὶ περὶ τῶν πεπραγμένων αὐτοῖς ἐπιλάθησθε. De perf. et aor. pass. HSt. agit in Ἐπιλήθω. || Ἐπελάθετο, Thren. 2, 6, Oblivisci fecit. Cod. Norimb. ac Theodoret. ἐπιλαθέσθαι ἐποίησε. Schleusn. Lex. V. T. Ἐπιλάθομαι pro ἐπιλήσομαι ed. Compl. Hos. 4, 6. Pro ἐπιλανθάνομαι, Fab. Æsop. 155 Fur. : Οὐδεὶς μίσους ἢ ἀμοιβῆς κακῶν ἐπιλάθεται. || Per tmesin Hesiod. Op. 262 : Σκολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε, et ead. formula Hom. Il. K, 99. Sic enim Brunckius et Wolfius pro ἐπίπαγχυ. ă]

[Ἐπιλάρκισμα, τὸ, Operculum corbis, λάρκου (quod v.) βῦσμα, Etym. M.]

[Ἐπιλάρχης, Ἐπιλαρχία. V. Ἐπειλάρχης, Ἐπειλαρχία.] A
[Ἐπιλεαίνω, Levigo. Poll. 7, 124 : Τιτάνῳ ... ἐπιλεαίνειν. Figurate Herodot. 7, 9 extr. : Τοσαῦτα ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, Quum hæc dixisset ad leniendum X. animum. Lucian. Neron. c. 6 : Οἱ δέ γε τόνοι τῶν φθόγγων ἐπιλεαίνουσι τοῦτον. L. D. Philo vol. 1, p. 320, 23. Id. ib. p. 180, 26 : Ἀνατρίβειν καὶ ἐπιλεαίνειν· et pass. vol. 2, p. 216, 14 : Συγχυθέντας ἢ ἐπιλειανθέντας, Comminutos. Hase.]

[Ἐπιλέανσις, εως, ἡ, Levigatio. Philo vol. 1, p. 254, 40 : Ἐκ τῆς ἐπαναπολήσεως καὶ οἷον ἐπιλεάνσεως τῆς πρῶτον καταβληθείσης τροφῆς περιγίνεται μνήμη τῶν θεωρημάτων.]

[Ἐπιλέγδην, Colligendo. Eust. Il. p. 1036, 54 (ad O, 680) : Συναγείρεται, ἤγουν ἐπιλ. συνάγει. Seligendo. Id. ib. N, 689, p. 955, 8, προλελεγμένοι explicat ἐπιλ. προτεταγμένοι, Delecti. Sic Nicet. Jo. Comn. p. 15, D : Τὸν ἐπ. ἐκείνῳ συμπλακησόμενον· Man. Comn. p. 55, D, Andr. Comn. p. 209, A.]

Ἐπιλέγω, vel Ἐπιλέγομαι, sicut et ἀπολέγω, διαλέγω, ἐκλέγω, pro Eligo, Deligo, Seligo; sed rarius est B illis in hac signif. Herodot. : Τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ὁμιλίην [3, 81. Conf. ib. 44]. Idem [3, 157, intellecto accusativo], Αὖτις ἐπιλεξάμενος τῶν Βαβυλωνίων. [Callim. Dian. 42; Lucian. Cyn. c. 7.] Diod. S. : Τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν. Lucian. [D. mort. 18, 2] : Ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. [Thuc. 7, 19 : Τῶν εἱλώτων ἐπιλεξάμεναι τοὺς βελτίστους. Dionys. A. R. 9, 57 : Ἐπιλεξάμενος τῶν ἱππέων τοὺς κρατίστους. Diod. 3, 74 : Στρατιώτιδας ἐπιλέξασθαι γυναῖκας· 14, 12, etc. Sed idem activo 14, 4, 18, et alibi, cum Polybio 1, 26, 5, etc. De rege eligendo Chron. Pasch. p. 708, 8 : Ὃν θέλομεν ἐπιλέξασθαι βασιλέα.] Et pass. ap. Eund., Ἐπιλελεγμένοι στρατιῶται, Delecti milites, qui et ἐπίλεκτοι. [Xenoph. Cyrop. 3, 3, 41 : Ὑμεῖς καὶ τῶν ὁμοτίμων γεγόνατε καὶ ἐπιλελεγμένοι ἐστέ. Dativo jungit Diod. 17, 108 : Νέοι μὲν ταῖς ἡλικίαις, ἐπιλελεγμένοι δὲ ταῖς τῶν σωμάτων εὐπρεπείαις· 19, 28, τοῖς τάχεσι. Altera forma perf. Isocr. Paneg. p. 71, B : Ἀριστίνδην ἐπειλεγμένους, sec. cod. Urb. Vulgo ἐπιλελεγμ. || Activum signif. Cognoscendi, de qua v. in medio, ponere videtur Hesych. : C Ἐπιόψαμενος (sic), ἐπιδών; ἐπιλέξας, quanquam in Ἐπιόψονται dicit ἐπιλέξονται.] || Ἐπιλέγομαι, Recenseo, Recognosco; Lego, ap. Lucian. Bud. p. 660 sq. [Legendi signif. cum vocc. βιβλίον, γράμματα, et similibus Herodot. 1, 124, 125; 2, 125; 3, 41, Pausan. 10, 12, 10, et alibi. Recensendi vel commemorandi, Æsch. Suppl. 49 : Ὄντ' ἐπιλεξαμένα. Ap. quem Ag. 1498 est ἐπιλεχθῆς ambigua sententia. Recensendi i. e. Recognoscendi s. Numerandi signif. Dionys. A. R. 1, 39 : Τὸν ἀριθμὸν ἐπιλεξάμενος τῶν βοῶν· A. rh. 11, 5 : Τί δεῖ ταῦτ' ἐπιλέγεσθαι; Enumerare. || Perpendo, Considero. Herodot. 1, 78 : Ταῦτα ἐπιλεγομένῳ Κροίσῳ. Et 2, 120 et alibi. Sine casu 9, 97. Paullo aliter 7, 49 : Τὰ τῶν ἀντιπολέμων μὴ ἐπιλέγεσθαι πρήγματα τῇ στήσονται τὸν πόλεμον, Curare, Explorare. Diversa constr. et signif. Reputandi 7, 49 : Ἀνὴρ δὲ οὕτω ἂν εἴη ἄριστος, εἰ βουλευόμενος μὲν ἀρρωδέοι πᾶν ἐπιλεγόμενος πείσεσθαι χρῆμα. Et ib. 149 : Μὴ δὲ σπονδέων ἐουσέων, ἐπιλέγεσθαι, ἢν ἄρα σφέας καταλάβῃ ... πταῖσμα, μὴ ... ἔωσι· eademque cum part. μὴ, seq. optativo, 3, 65, ubi vert. Metuere. Sequente ὡς 1, 86 : Ἐπιλεξάμενον ὡς ... εἴη· 5, 30. Dionys. A. R. 9, 57 : Τὴν αἰσχύνην ἐπιλεγόμενος. Et ib. 63.] Ἐπιλέγω, ut τοῦτο ἐπιλέγω ἐκείνοις, Dico hoc post illa, Hoc illis subjungo, Dictis addo : sicut ἐπειπεῖν significat πρὸς τοῖς εἰρημένοις εἰπεῖν. [Deoro, Peroro, Gl. Diod. 15, 1 : Τοῖς ἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐπὶ τῶν καλῶν ἔργων τὸν δίκαιον ἐπιλέγειν ἔπαινον.] Interdum vero additur accus. tantum, sæpe vero neuter. Thuc. 6, [28] : Ἐπιλέγοντες τεκμήρια, τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν. Dixerat autem antea, Ἐμεγάλυνον, καὶ ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο, καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν, ὅτι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη· deinde ἐπιλέγοντες κτλ. [Aristoph. Eq. 418; Plat. Leg. 3, p. 700, E.] Interdum vero ἐπιλέγω τούτῳ, Dico de hoc, Bud. p. 661, ap. Xen. [Cyrop. 1, 3, 7, Anab. 1, 9, 26] et Aristot. [Pol. 7, 1 : Εἰ δεῖ καὶ τούτοις ἐπιλέγειν μὴ μόνον τὸ καλὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ χρήσιμον.] Idem vero ἐπιλέγοντες reddit Simul subjicientes, addens et aliam interpretationem, Statim subjicientes et effantes hæc verba, in Plut. [Mor. p. 693, F], de quodam sacrificio : Καὶ τῶν οἰκετῶν ἕνα τύπτοντες, διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες, Ἔξω βούλιμον, ἔσω δὲ πλοῦτον καὶ ὑγίειαν. [Conf. Herodot. 4, 65; 5, 4. Lucian. dial. mer. 4.] Idem interpr. ἐπιλέγω, Dicti aut Facti rationem subdo reddoque, Hoc jam dictis et præterea addo. [Herodot. 2, 156 : Λόγον τόνδε ἐπιλέγοντες, ὡς κτλ. Et τοιαῦτα ἐπιλέγοντες 2, 64.] Item De facto vel verbo hoc dico. Et Xen. [Cyrop. 1, 3, 7] : Ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, Elogium unicuique addentem. V. plura ibid., item pass. Ἐπιλέγομαι [cujus ex. Bud. affert ex Aristot. Rhet. 2, 20 : Παραδείγματα δὲ προτιθέμενα ἔοικεν ἐπαγωγῇ, ... ἐπιλεγόμενα δὲ μαρτυρίοις.] Sciendum est autem Polit. ap. Epictetum reddere Considerare, sed perperam. [Appello, Cognomino. Plato Leg. 3, p. 700, B : Νόμους ... ἐκάλουν ... ἐπέλεγον δὲ κιθαρῳδικούς. Ev. Jo. 5, 2 : Ἡ ἐπιλεγομένη ἑβραϊστὶ Βηθεσδά. Leonis Diac. Hist. inscr. : Ἰωάννου τοῦ ἐπιλεγομένου Τζιμισκῆ. || Objicio. Appian. Civ. 3, 18 : Ὃ καὶ τῷ πατρί σου μάλιστα οἱ φονεῖς ἐπιλέγοντές φασιν ἀνελεῖν αὐτόν· 22 : Ἐς δίκας τὸν Καίσαρα ὑπῆγον περὶ χωρίων ἕτερος ἑτέρῳ ἐπιλέγοντες ἄλλα τε ἕκαστοι καὶ τὸ κοινὸν ἐπὶ τοῖς πλείστοις ἐκ προγραφῆς εἶναι κτλ. Ubi tamen etiam verti potest Dicere ad.]

Ἐπιλείβω, Insuper s. Ultra libo, Super aliqua re libo, aut pro simpl. λείβω. Hom. Od. Γ, [341] : Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον· ἀνιστάμενοι δ' ἐπέλειβον· quibus subjicit, Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ' ἔπιον θ' ὅσον ἤθελε θυμὸς, ubi iterum nota poni synonymos ἐπιλείβειν et σπένδειν, sicut infra λείβειν et σπένδειν. Il. A, [463] de victima ad crematio-nem parata : Καῖε δ' ἐπὶ σχίζης ὁ γέρων, ἐπὶ δ' αἴθοπα οἶνον Λείβε· ubi tmesis est pro ἐπέλειβε. [Duplicato λ Apoll. Rh. 1, 1133 : Ἐπιλλείβων ἱεροῖσιν· et ubi est simpl. Infundere, 4, 1721 : Δαλοῖς ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλλείβοντας. L. D. Λόγου τι ἐπιλείβωμεν τῷ βωμῷ, Philostr. Imag. 2, p. 810, 11. Hemst. Proprie Phil. jun. Imag. c. 13 : Ἐπιλειβούσας (apes) σταγόνας τῆς C οἰκείας δρόσου.]

[Ἐπίλειμμα, τό. Schol. Arat. 786 : Καὶ ἡ σελήνη δὲ καὶ οἱ ἀστέρες πάντες φλογώδους οὐσίας κεκοινωνήκασι καὶ αἰθέρος εἰσὶν ἐπιλείμματα, Reliquiæ.]

[Ἐπιλειόω, Levigo. Medio, Mihi levigo. Dio Cass. 48, 34 : Ὁ μὲν καὶ ἔπειτα ἐπελειοῦτο τὸ γένειον, Barbam sibi tondebat.]

Ἐπιλείπω, Deficio, Desum. [Hom. Od. H, 117 : Καρπὸς (οὐκ) ἐπιλείπει, nunc ἀπολείπει. Herodot. 3, 108 : Ἵνα μὴ ἐπιλίπῃ κατεσθιόμενα.] Thuc. 3, [20] : Ἐπειδὴ τῷ τε σίτῳ ἐπιλιπόντι ἐπιέζοντο. [Aristoph. Pl. 554 : Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. Xen. An. 4, 7, 1 : Τὰ ἐπιτήδεια ἐπέλιπε· 5, 8, 3 : Σίτου ἐπιλελοιπότος. Demosth. p. 186, 16 : Τὰ φρέατα ἐπιλείπειν πέφυκεν.] Et πνεύματος ἐπιλιπόντος ap. Plut. Περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo V. M. 1 : Ἐπιλίποι ἂν ὁ βίος τοῦ βουλομένου διηγεῖσθαι τὰ καθ' ἕκαστα, Vita defecerit. Sed frequenter cum accus., ut τοῦτό με ἐπιλείπει, Hoc me deficit. [Theognis 1132 : Ὤβην, ἥ μ' ἐπιλείπει. Herodot. 2, 25 : Τῶν ὄμβρων ἐπιλειπόντων αὐτούς (fluvios)· D 7, 21 : Κοῖον πινόμενόν μιν (Xerxem) ὕδωρ οὐκ ἐπέλιπε; 43 : Ἐπέλιπε τὸ ῥέεθρον (fluvius) οὐδ' ἀπέχρησε τῇ στρατιῇ· coll. c. 58.] Isocr. [p. 4, A] : Ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. Sic Athen. : Ἐπιλείποι δ' ἄν με χρόνος εἰ ἐκτίθεσθαι βουληθείην. [Cum ἡμέρα conjuncti exx. v. in illo.] Lucian. [De luctu c. 19] : Οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος. [Aristoph. Av. 1106 : Γλαῦκες οὔποθ' ὑμᾶς ἐπιλείψουσι. Xen. Anab. 1, 5, 6 : Τὸ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε. Thuc. 5, 103 : Ἐπειδὰν αὐτοὺς ἐπιλίπωσιν αἱ φανεραὶ ἐλπίδες. Plat. Crat. p. 409, D : Κινδυνεύει ἡ τοῦ Εὐθύφρονός με μοῦσα ἐπιλελοιπέναι. Demosth. p. 324, 17 : Ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα. (Isocr. p. 345, C : Αἰσθάνομαι τὸ ὕδωρ ἡμᾶς ἐπιλεῖπον.) 186, 22 : Χρήμαθ' ἡμᾶς ἐπιλείπειν.] Dicitur et τοῦτό μοι ἐπιλείπει : legimus enim ap. Synes. [Ep. 51, p. 168, B] : Οὐκ ἐπιλείψουσι στρατιῶται τῷ Θεῷ. [Unde citat Thomas p. 349, ubi v. annot. intt. Plut. Cic. c. 42 : Καὶ ταῖς ἐρρωμενεστάταις φύσεσιν ἐπιλείπει τὸ θαρρεῖν. Ælian. N. A. 8, 17 : Παιδοσποροῦντες, ἵνα μὴ αὐτοῖς ἐπιλίπῃ ἡ ἐπιγονή. Liber unus αὐτούς. || Reliquum facio. Plato Prot. p. 310, E. Οὔτ' ἂν

τῶν ἐμῶν ἐπιλίποιμι οὐδὲν οὔτε τῶν φίλων, Nihil a mea parte desiderari paterer. Phil. p. 26, B : Καὶ ἄλλα γε δὴ μυρία ἐπιλείπω λέγων : 52, D : Μηδὲν ἐπιλείπειν ἐλέγχων ἡδονῆς τε καὶ ἐπιστήμης. || Pass. Hom. Od. Θ, 475, per tmesin : Νώτου ἀποπροταμὼν, ἐπὶ δὲ πλεῖον ἐλέλειπτο, ἀργιόδοντος ὑός. Xen. Anab. 1, 8, 18 : Τὸ ἐπιλειπόμενον (τῆς φάλαγγος) ἤρξατο δρόμῳ θεῖν. Cum genit. Destituor, Plat. Epin. p. 978, A : Ἡ σχεδὸν ἀλόγιστος ... φορὰ ἐπιλέλειπται παντὸς ἀριθμοῦ.]

Ἐπιλείχω, In superficie lambo, pro simpl. λείχω. [Var. script. pro ἐπιτρέχω apud Longum p. 23, 4 ed. Schæf., qui v. in annot. p. 342. Angl.]

Ἐπίλειψις, εως, ἡ, Defectio. Thuc. 2, [50] : Τῶν μὲν τοιούτων ὀρνίθων ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο. [Plut. Mor. p. 695, D; Greg. Nyss. vol. 1, p. 95, D; 214, B.]

[Ἐπιλεκτάρχης, ὁ, Præfectus militum selectorum s. extraordinariorum. Plut. Arat. c. 22.]

[Ἐπιλέκτης, ὁ, Collector. Eust. Il. p. 367, 23 : Κατὰ τὸν ἐπιλέκτην τῶν ἐθνικῶν, de Stephano Byz. nominum gentilium collectore.]

Ἐπίλεκτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐκλεκτός. [Electus, Lectus, Evocatus, Elegans; Ἐπίλεκτον, Decumatum, Gl. De militibus sæpe Xenoph., ut Anab. 3, 4, 43, H. Gr. 5, 3, 23, et recentiores historici, ut Diod. 11, 7 : Κατ' ἀρετὴν ἐπίλεκτοι. Cui 17, 59 restituendum conjeci ἐπίλεκτοι ταῖς ἀνδραγαθίαις, constructione eadem, cujus exx. de verbo ἐπιλέγω ex eod. Diodoro attuli in illo voc. L. D.] Sed peculiariter ἐπίλεκτοι στρατιῶται, Extraordinarii, Polyb. interpr. [6, 26, 6 et 8.]

[Ἐπιλέκτως, Eligendo. Schol. Thuc. 4, 4 : Λογάδην) ἐπ. Boiss. Anecd. vol. 5, p. 6, 22.]

[Ἐπιλελογισμένως, Considerate. Ἐπ. πίνειν, Clem. Al. Pæd. 2, p. 186.]

Ἐπίλεξις, εως, ἡ, Delectus. Bud. ex Appiano [Civ. 3, 5 : Ἡ βουλὴ τὸ πλῆθος αὐτῶν (satellitum Antonii) καὶ τὴν ἐπίλεξιν ἐν ὑπονοίᾳ τιθέμενοι.]

[Ἐπίλεπτος, ὁ, Tenuis. Geop. 2, 21, 3 : Βάλλειν γῆν αὐτάρκη καὶ ἐπίλεπτον, Leviorem.]

[Ἐπιλεπτύνω. Poll. 7, 124 : Τιτάνῳ... ἐπιλεπτύνειν, Calce tenui inducere. Hesych. : Ἐπέσσηθον, ἐπελέκων, ἐπελέπτυνον, citat Hemst. ῡ]

[Ἐπιλέπω, Decortico. Hom. H. Merc. 109 : Δάφνης ἀγλαὸν ὄζον ἑλὼν ἐπέλεψε σιδήρῳ. Cod. Mosq. ἐνίαλλα σιδήρῳ.]

[Ἐπιλευκάδιοι, οἱ, Epileucadii. Πόλις μετὰ Ἀκαρνανίαν · Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐπιλευκάδιος ὁμοίως, Steph. Byz. Conf. Scylax p. 13 et Salmas. ad Solin. p. 503. ἄϊ]

Ἐπιλευκαίνω, i. q. διαλευκαίνω, In superficie dealbo, Albeo. [Aristot. De partt. an. 4, 1 : Ἐπιλευκαίνει τὸ περίττωμα πᾶσι καὶ τούτοις. Neque aliter Theophr. H. Pl. 3, 12, 9; 17, 3.]

[Ἐπιλευκία, ἡ. HSt. in Λεύκη, quod v. :] Idem cum hoc morbo esse videtur, qui a Plut. [Mor. p. 866, F : Μάλιστα οἱ βάρβαροι τὰς ἐπιλευκίας καὶ λέπρας δυσχεραίνουσι] dicitur Ἐπιλευκία.

Ἐπίλευκος, ὁ, ἡ, Aliquantum albus, Albicans, Candicans. Quidam tamen contra interpr. Valde albus, existimantes præp. ἐπὶ esse hic intensivam; sed eos refellit Plin., qui ap. Theophr. ἐπιλεύκους interpr. Candicantes [H. Pl. 3, 7, 5; 14, 2].

Ἐπιλεύσσω, Prospicio. Hom. Il. Γ, [12] : Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν, Aliquis eatenus prospicit, quoad jaciat lapidem, i. e. Prospectus ejus non est extra lapidis jactum.

[Ἐπιλέων, οντος, ὁ, f. Nelei sec. schol. vet. Apoll. Rh. 1, 156, ubi Paris. Ἐπιμένης. Apollod. 1, 9, 9, 1, Ἐπίδαος, vitiose.]

[Ἐπιλήθης, ὁ, ἡ, Oblivisci faciens. Ex loco Hom. in Ἐπιλήθω afferendo Pseudo-Plut. V. Hom. p. 255 Ern. et Clem. Al. Protrept. init. citant κακῶν ἐπίληθες ἁπάντων. Idem præfixum scholio ex codice E ap. Buttm. p. 135, quod scholion tamen manifesto refertur ad accentum scripturæ ἐπίληθον. Ἐπίληθεν Harlej. apud Porson., sed correctus.]

[Ἐπιλήθης, ὁ, Epilethes, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, 20. L. Dindorf.]

Ἐπιλήθω, Oblivisci facio, Oblivionem induco. Hom. Od. Υ, [85] de somno : Ὅ γάρ τ' ἐπέλησεν ἅπαντας Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ · sicut Plut. De superst. : Οἱ δοῦλοι τῶν δεσποτικῶν ἐπιλανθάνονται καθεύδοντες. [Aret. p. 65 : Ἡδονὴ σφέας λάζυται ἐπιλήθουσα τῶν πάρος.] Ead. signif. Ἐπίληθον, Quod oblivionem inducit. Od. Δ, [221] : Εἰς οἶνον βάλε φάρμακον, ἔνθεν ἔπινον, Νηπενθές τ' ἄχολόν τε, κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων, ubi annotat Eust. Aristarchum προπαροξυτόνως scribere, quasi nomen neutrius generis, quod significat τὸ ἐπιληστικόν : Ascalonitem vero προπερισπᾶν, veluti partic., ut sit τὸ ποιοῦν ἐπιλανθάνεσθαι : quam tamen ejus scripturam non probari dicit. [V. Ἐπιλήθης. Ἐπίληθον etiam in Anth. Pal. 9, 636, ap. Ælian. N. A. 4, 41, et 15, 19, ubi cum nomine fem. : Ἴυγγα προϊᾶσιν ἐρωτικὴν καὶ δέους ἐπίληθον παντός. Ἐπιλῆθον præferebat Buttm. Gr. vol. 2, p. 180 annot. In libris tam Homeri quam aliorum omnium sola obtinuit scriptura Aristarcho probata.] || At Ἐπιλήθομαι, Obliviscor. Od. E, [324] de Ulysse, qui mergebatur : Ἀλλ' οὐδ' ὣς σχεδίης ἐπελήθετο, τειρόμενός περ, Ἀλλὰ μεθορμηθεὶς ἐν κύμασιν, ἐλλάβετ' αὐτῆς. [Δ, 455 : Οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης.] Hesiod. [Th. 560 : Οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπελήθεο τέχνης. Et ib. 102. Op. 273] : Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. [Hom. H. Bacch. 10 : Σεῖ' ἐπιληθόμενον.] Aristoph. Nub. [785] : Ἀλλ' εὐθὺς ἐπιλήθει σύ γε, Statim oblivisceris. [Soph. El. 146 : Γονέων ἐπιλάθεται · 178 : Μήτ' ἐπιλάθου. Eur. Tro. 602 : Ἐπιλάθεται ἀλγέων · Or. 66 : Ἐπιλήθεται κακῶν. Callim. Del. 233.] In hoc autem l. Hom. Il. [H, 452] : Τοῦ δ' ἐπιλήσονται ὅτ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε, positum esse ἐπιλήσονται pro ἐπιλανθάνονται annotatur. [Herodot. 4, 43 : Τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὔνομα ἐκὼν ἐπιλήθομαι, ubi nonnulli ἐπιλήσομαι. V. Ἐπιλανθάνω. 3, 75 : Τῶν ἐκεῖνοι προσεδέοντο αὐτοῦ, τούτων μὲν ἐκὼν ἐπελήθετο. Aoristo utitur Nonnus Dion. 48, 969 : Οὐδὲ Κυδωναίων ἐπελήσατο Βάκχος ἐρώτων.] Pass. autem signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, Oblivioni traditus s. datus sum, Oblivione tectus et obrutus sum, In oblivionem veni, In oblivione jaceo. Sic et ἐπελήσθην. [Perfecti active dicti exx. v. in Ἐπιλανθάνω. De ejusdem ceterorumque temporum signif. passiva ita fere Schleusner. Lex. V. T. : « Psalm. 30, 15 : Ἐπελήσθην, Oblivioni traditus sum, Hesychio ἐληθαργήθην. Jes. 23, 16 : Πόρνη ἐπιλελησμένη, Oblivioni tradita. (Conf. Luc. 12, 6 : Ἓν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.) Ps. 136, 6 : Ἐπιλησθείη ἡ δεξιά μου, ubi vel active sumi potest, quæ fuit sententia Chrysostomi, vel pass. Oblivioni tradatur, Exarescat. Cohel. 2, 16 : Τὰ πάντα ἐπελήσθη, leg. ἐπιλησθήσεται. Sap. Sal. 2, 4 : Τὸ ὄνομα ἡμῶν ἐπιλησθήσεται. Sir. 44, 10 : Ὧν αἱ δικαιοσύναι οὐκ ἐπελήσθησαν. » Futuri forma pass. significatione activa ἐπιλησθήσονται est in var. script. Genes. 41, 30, ubi alii recte ἐπιλήσονται. L. Dind.]

[Ἐπιλῃς, ίδος, ἡ, Jure belli parta. Xen. H. Gr. 3, 2, 17, πόλις. Hesych. : Ἐπιληίδες · οὕτω τῶν Ἑσπερίων τινὲς ἐκαλοῦντο.]

Ἐπιληκέω, Crepitum s. Strepitum excito ad, Applaudo, ut ap. Hom. Od. Θ, [379] ubi de saltantium choro loquitur : Κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι Ἑσταότες κατ' ἀγῶνα · πολὺς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει · Eustathio etiam et Hesychio exponentibus ἐπεκρότουν, ἐκρότουν τοῖς ποσί. Sono, Canto, VV. LL.

Ἐπιλήκητος, Excæcatus, [ὁ τετυφλωμένος] Hesychio teste. [Ἐπιλήμητος mire conjecit Hemsterh. Si recte Is. Vossius τετυφωμένος, erit legendum ἐπίληπτος. L. D.]

[Ἐπιληκῠθίστρια, ἡ, epitheton poeseos Mnasalcæ elegiographi in epigr. Theodoridæ Anth. Pal. 13, 21, 5, ubi forma Dor. ἀπιλακυθίστρια, Ampullans, Strepens.]

[Ἐπίλημπτος. V. Ἐπίληπτος.]

[Ἐπίλημψις. V. Ἐπίληψις.]

[Ἐπιλήναιος, ὁ. HSt. in Ληνός :] Idem ἀγὼν [qui ab Aristoph. Ach. 503 οὔπω Ληναίῳ ἀγὼν] dicitur et Ἐπιλήναιος, a schol. Aristoph. Is enim quum τὰ λήναια esse dixisset τὰ ἐν ἀγροῖς ἱερὰ τοῦ Διονύσου, scribit inde dici τὸν ἐπιλήναιον ἀγῶνα, qui τελεῖται τῷ Διονύσῳ. [Iterum HSt. :] Ἐπιλήναιος ἀγὼν, Certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod λήναια dicebatur. V. schol. Ar., qui λήναιον esse scribit in agris ἱερὸν τοῦ Διονύσου. [Deos ἐπιληναίους, Tutelares τῶν ληναίων, quod v., memorat Maxim. Tyr. 30, 4. Conf. Ἐπιλήνιος, de Baccho, in Ληναῖος.]

[Ἐπιλήνιον, τὸ, Torcular. Oppian. Cyn. 1, 127 : Θλίβων ἐπιλήνια. Harpocr. s. Photius v. Τριπτῆρα.]

[Ἐπιληνίος.] Ἐπιλήνιον ᾆσμα, s. μέλος, Cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani solebat. Ex Athen. [5, p. 199, A] et Poll. [4, 55. Ἐπιλήνια, ib. 53. L. D. Anacr. 50, ἐπ. ὕμνος. Boiss. Bacchi epitheton. V. HSt. in Ληναῖος.]

[Ἐπιληπτέον, Assumendum. Aristot. s. Theophr. De color. 12 : Ἐπιλ. δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων χρωμάτων τὴν ὁμοιότητα.]

[Ἐπιληπτεύομαι, Furo, Insanio. Reg. 1, 21, 5 : Μὴ ἐλαττοῦμαι ἐπιλήπτων ἐγὼ, ὅτι εἰσαγήγατε αὐτὸν ἐπιληπτεύεσθαι πρός με; Jerem. 30, 3, pro κόψασθε cod. Alex. ἐπιληπτεύεσθαι καὶ κόψασθαι, ed. Compl. ἐπιλυπεῖσθε καὶ κόψασθε. L. D. Hœschel. ad Orig. C. Cels. p. 492. Schæf. Petri Alex. Can. 5. Routh. Nicet. Annal. 12, 5.]

Ἐπιληπτίζω, Comitiali morbo laboro, quo uti Plut. tradit Bud., locum tamen non afferens. Intellexisse autem puto de hoc, nisi et alibi usus sit, qui est in Quæst. Rom. [p. 290, B] : Ἀνθρώπων ὅσοις ἐπιληπτίζουσι συμβαίνει φθέγγεσθαι, μηκασμῷ παραπλησίαν φωνὴν ἀφιᾶσι. Sed et Ἐπιλήπτομαι pro eod. affertur ex [cod. Alex.] 1 Reg. [21, 15, ubi al. recte ἐπιληπτεύομαι.]

Ἐπιληπτικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad epilepsiam, s. comitialem morbum. [Caducus, Siderosus, Gl.] Et Ἐπιληπτικὴ νόσος, vel ἐπιληπτικὸν νόσημα, Aristot., Comitialis morbus. [Aret. p. 24 (coll. p. 40) : Ἀπεπνίχθη ἡ ἄνθρωπος τρόπον τὸν ἐπιληπτικόν.] Interdum vero dicitur pro ἐπίληπτος, Comitiali morbo laborans, Plut. [Mor. p. 782, E, Lycurg. c. 16. Aristot. De somno c. 3, et medici passim. Inserto μ Ἐπιλημπτικὸς, Hippocr. p. 190, F : Τοῖσιν ὑδρωπιοειδέσιν ἐπιλημπτικὰ ἐπιγενόμενα ὀλέθριον· et 191, C, et de ægrotis ἐπιληπτικοὶ 216, E; 1201, G, ut ἐπιληπτικὰ est 203, F, et alibi, adv. Ἐπιληπτικῶς p. 172, F. Priori formæ conveniunt formæ ἐπίλημπτος et ἐπίλημψις ex eodem Hipp. infra notandæ : sed adversari videtur consuetudo dialecti Ion., quæ, ubi μ inseritur, α poscit pro η, de quo v. in Ἐπίλαμπος. Λῆμψις vero et similia Alexandrinorum potius sunt.]

[Ἐπιληπτικῶς, adv. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 150: Τοὺς ἀπὸ στομάχου ἐπ. σπωμένους. Matthæi Med. p. 287. V. præced. voc.]

[Ἐπιλήπτομαι. V. Ἐπιληπτίζω.]

Ἐπίληπτος, ὁ, ἡ, ut infra ἐπιλήψιμος, Reprehensione dignus, Qui reprehendi potest, Reprehensioni obnoxius. [Ὑπαίτιον interpr. Hesych., μέμψεως ἄξιον Suidas. Philo vol. 2, p. 4, 8 : Τὸν ἀρχαῖον ἐπίληπτον ἀπηλεῖφθαι βίον· 7, 11 : Ἐπίληπτον καὶ ἐπάρατον βίον. Origenes vol. 1, p. 126. || Deprensus, Hesychio καταφανὴς, Soph. Ant. 406 : Ἐπίληπτος ἡρέθη. V. l. Herodoti in Ἐπίλαμπος cit. Iambl. Protr. symb. 10, p. 336 : Τὴν ὀξίδα ἀποστρέφειν ἀπὸ σαυτοῦ· πρὸς ὃν γὰρ ἂν τύχῃ ἐπεστραμμένη, ἐπ. ἔσται, Correptus, quo alluditur etiam ad signif. metaphoricam.] Correptus a dæmone, Bud. ex Greg. [Contra schol. Philostr. Her. p. 443 Boiss. : Τὸ ἐπίληπτος γίνεται ἀπὸ νόσου, τὸ δὲ κάτοχος ἀπὸ τοῦ ... (δαιμονίου). Δαιμονιζόμενος interpr. Hesych. V. Ἐπιλήκητος, Ἐπίπληκτος.] || Correptus epilepsia, Laborans epilepsia, i. e. comitiali morbo. Qui et Comitialis homo, Plin. Caducus autem Firmico, ut quidam annotat. Aristot. : Ἄνθρωπος τῶν ζώων ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἐπίληπτον ἐν τῇ νεότητι γίνεται. [H. A. 9, 9, 2 : Προκυλινδεῖται ἡ πέρδιξ τοῦ θηρεύοντος ὡς ἐπίληπτος οὖσα. Theophr. H. Pl. 9, 12, 5; fr. 15, 1, Char. 16, 4. Demosth. p. 794, 3 : Τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι, αὐτὸς ὢν ἐπίληπτος πάσῃ πονηρίᾳ. Latiori signif. Plut. Mor. p. 798, F : Ἐπιλήπτους ὑπὸ πάθους ἄφνω γενομένους. || Ion. Ἐπίλαμπτος. V. Ἐπίλαμπος. Ἐπίλημπτος, Hippocr. p. 1201, G. V. Ἐπιληπτικός.]

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ea forma, qua dicitur ἀντιλήπτωρ, Reprehensor, VV. LL. ex Plut. [Pericl. c. 4, Timonis Phliasii in Zenonem Eleatem factos versus afferente]: Ἐπιλήπτορος πάντων, Reprehendentis omnia.

[Ἐπιλήπτως, Culpabiliter, Criminaliter. Origen. Philocal. c. 21, p. 60. Seager.]

[Ἐπιληρέω, Nugor. Can. 65 Conc. 6 Trull. Hemst.]

[Ἐπίλησις, εως, ἡ, Oblivio. Schol. Pind. Pyth. 1, 87, 91. Boiss. Forma Dor. Ἐπίλασις καμάτων ap. Pind. Pyth. 1, 46.]

Ἐπιλήσμη, ἡ, pro ἐπιλησμονὴ ex Alexide, apud Suid. [ex schol. Aristoph. Nub. 788.]

[Ἐπιλησμονέω, Obliviscor. Isidor. Pel. Ep. p. 14, B : Τῶν ἔξω θορύβων ἐπιλησμονεῖν. Conf. p. 2, E. Corrupta est Hesychii gl. Ἐπιλησμονείη, ἐπιλαθείη, quæ si ad hoc voc. refertur, fort. ita corrigenda : Ἐπιλησμονοίη, ἐπιλησθείη, quanquam ἐπιλανθάνοιτο potius dicendum fuisset. L. Dind.]

Ἐπιλησμονή, ἡ, Oblivio. [Sirac. 11, 28 : Κάκωσις ὥρας ἐπιλησμονὴν ποιεῖ τρυφῆς. Jacob. 1, 25 : Οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς. Joseph. Hypomnest. p. 209.] At ἐπιλησμονὴ in VV. LL. perperam ex Aristoph. schol. [Nub. 788] pro ἐπιλήσμονι.

[Ἐπιλησμόνως, adv. ab Ἐπιλήσμων. Poll. 5, 142.]

Ἐπιλησμοσύνη, ἡ, Oblivio, Suid. [sive schol. Aristoph. Nub. 788] ex Cratino. [Pro ἐπιλησμοσύνη quum ἐπιλήσμονι sit ap. schol. Ar., Abresch. Act. Traj. 1, p. 229, conjiciebat ἐπιλησμονή. Ἐπιλήσμοσι Gaisf., ut respiciatur l. Cratini in Ἐπιλήσμων citandus, in quo ἐπιλήσμοσι est). Ἐπιλησμοσύνη autem usurpant Dio Cass. 56, 41 : Πόλλὰ ἐκ τῶν οἰκείων πολλοῖς χαρίσασθαι ... ποίᾳ ἂν ἐπιλησμοσύνῃ φθαρείη; Galen. vol. 2, p. 202, B, Eust. Od. p. 1493, 30, quos citat Hemst. ὔ]

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ, Obliviosus, Quem facile capit oblivio, Cui facile surrepit oblivio : interdum etiam Oblitus, Quem cepit oblivio, Immemor, quum sc. additur gen. Æschin. [p. 85, 24] : Ὅταν καταφεύγῃς ἐπὶ τοὺς τοιούτους λόγους, ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. [Absolute etiam p. 10, 35, ap. Cratin. Hephæst. p. 5, Aristoph. Nub. 129, etc. Plato Reip. 6, p. 486, D : Ἐπιλήσμονα ψυχήν.] Synes. Ep. 57 : Καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τε ἐπιλήσμων εἰμὶ, καὶ τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ, Obrutus ab ipsis, non memini mei, s. dignitatis meæ. Sic Æschin., Τῆς ἑαυτοῦ διαθήκης οὐκ ἐπ., Non oblitus, immemor. Et Xen. [Apol. 6] : Ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, Eorum quæ didici minus memorem. [Comparat. sine genit. Comm. 4, 8, 8.] Aristoph. autem dixit Ἐπιλησμότατος pro Ἐπιλησμονέστατος, quasi ab Ἐπίλησμος, Nub. [789] : Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ Ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον; Cic. De senect. : Stultus et obliviosus senex. Pro ἐπιλήσμων vero dici etiam ἐπιλησμονὴς annotatur in VV. LL.; sed sine exemplo, putoque errori occasionem dedisse comparativum ἐπιλησμονέστερος. [|| Oblivionem inducens, in Epist. Chionis de Xenophonte, p. 16 fine : Ὥσπερ ἐπιλήσμονι τινὶ ἐπῳδῇ παντὸς ἔργου λαμπροτέρου κηληθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ, Tanquam incantatione oblivionem inducente. Brunck.]

[Ἐπιλησμοσύνη, ἡ, Oblivio, Suid. [sive schol. Aristoph. Nub. 788] ex Cratino. [Pro ἐπιλησμοσύνη quum ἐπιλήσμονι sit ap. schol. Ar., Abresch. Act. Traj. 1, p. 229, conjiciebat ἐπιλησμονή. Ἐπιλήσμοσι Gaisf., ut respiciatur l. Cratini in Ἐπιλήσμων citandus, in quo ἐπιλήσμοσι est). Ἐπιλησμοσύνη autem usurpant Dio Cass. 56, 41 : Πόλλὰ ἐκ τῶν οἰκείων πολλοῖς χαρίσασθαι ... ποίᾳ ἂν ἐπιλησμοσύνῃ φθαρείη; Galen. vol. 2, p. 202, B, Eust. Od. p. 1493, 30, quos citat Hemst. ὔ]

[Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ, ἡ, Obliviosus, Quem facile capit oblivio, Cui facile surrepit oblivio : interdum etiam Oblitus, Quem cepit oblivio, Immemor, quum sc. additur gen. Æschin. [p. 85, 24] : Ὅταν καταφεύγῃς ἐπὶ τοὺς τοιούτους λόγους, ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. [Absolute etiam p. 10, 35, ap. Cratin. Hephæst. p. 5, Aristoph. Nub. 129, etc. Plato Reip. 6, p. 486, D : Ἐπιλήσμονα ψυχήν.] Synes. Ep. 57 : Καταχωννύμενος δὲ ὑπ' αὐτῶν, ἐμαυτοῦ τε ἐπιλήσμων εἰμὶ, καὶ τῶν πραγμάτων ζημίαν ποιῶ, Obrutus ab ipsis, non memini mei, s. dignitatis meæ. Sic Æschin., Τῆς ἑαυτοῦ διαθήκης οὐκ ἐπ., Non oblitus, immemor. Et Xen. [Apol. 6] : Ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερον, Eorum quæ didici minus memorem. [Comparat. sine genit. Comm. 4, 8, 8.] Aristoph. autem dixit Ἐπιλησμότατος pro Ἐπιλησμονέστατος, quasi ab Ἐπίλησμος, Nub. [789] : Οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθερεῖ Ἐπιλησμότατον καὶ σκαιότατον γερόντιον; Cic. De senect. : Stultus et obliviosus senex. Pro ἐπιλήσμων vero dici etiam ἐπιλησμονὴς annotatur in VV. LL.; sed sine exemplo, putoque errori occasionem dedisse comparativum ἐπιλησμονέστερος. [|| Oblivionem inducens, in Epist. Chionis de Xenophonte, p. 16 fine : Ὥσπερ ἐπιλήσμονι τινὶ ἐπῳδῇ παντὸς ἔργου λαμπροτέρου κηληθεὶς τῇ φιλοσοφίᾳ, Tanquam incantatione oblivionem inducente. Brunck.]

[Ἐπιλησμονέω, Obliviscor. Isidor. Pel. Ep. p. 14, B : Τῶν ἔξω θορύβων ἐπιλησμονεῖν. Conf. p. 2, E. Corrupta est Hesychii gl. Ἐπιλησμονείη, ἐπιλαθείη, quæ si ad hoc voc. refertur, fort. ita corrigenda : Ἐπιλησμονοίη, ἐπιλησθείη, quanquam ἐπιλανθάνοιτο potius dicendum fuisset. L. Dind.]

[Ἐπιλησμονή, ἡ, Oblivio. [Sirac. 11, 28 : Κάκωσις ὥρας ἐπιλησμονὴν ποιεῖ τρυφῆς. Jacob. 1, 25 : Οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς. Joseph. Hypomnest. p. 209.] At ἐπιλησμονὴ in VV. LL. perperam ex Aristoph. schol. [Nub. 788] pro ἐπιλήσμονι.

[Ἐπιλησμόνως, adv. ab Ἐπιλήσμων. Poll. 5, 142

αἰσθήσεις· sed hic ego reponere non dubitarim ἐπιλαμβάνεσθαι pro ἐπιλανθάνεσθαι, ut sc. καὶ κρατεῖσθαι perinde sit ac si diceret τοῦτ' ἔστι κρατεῖσθαι. Ἐπ., inquit Gorr., Comitialis morbus [Gl.]. Est Convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis et sensuum oblæsione. Eam molestæ rei sensus invehit et cerebro noxiæ tum quantitate tum qualitate. Quantitas quidem cerebro gravis est, ejusque vim expultricem excitat; consistitque in humore vel pituitoso vel melancholico, sed fere semper frigido, crasso et viscoso. Quem tamen non adeo multum esse oportet, ut penitus obstruat, vimque ipsius cerebri exuperet: alioqui non ἐπιληψίαν, sed ἀποπληξίαν potius pareret: sed quantitate mediocrem, ut ad ejus depulsionem, quam natura totius corporis concussu molitur, cerebro vires adhuc suppetant. Qualitas vero maligna et venenata, et virtuti animali infesta est sive a veneno sumpto, s. ab ulcere cacoethe cerebri vel subjectarum partium, s. ab alia affectione, ut ventriculi cruditate, et largo meri potu, proficiscatur. Itaque ubi eorum aliquid in cerebro præter naturam fuerit, ipsum B movendi sentiendique principium in sese recurrit et contrahitur, atque ita totius corporis convulsionem inducit: quinetiam eam a se amoliri contendit, crebra et inæquali cerebri totiusque corporis concussione. Apparent enim manifesto in eo morbo hæc duo symptomata, convulsio concussioque tanta, ut spumam etiam eliciat. Valido enim motu humor, qui in cerebro continetur, exagitatus, non aliter quam ovi candidam spumam creat. Et multis interjectis, Est enim hoc præcipuum inter ἀποπληξίαν et ἐπιληψίαν discrimen, quod et inter paralysin tremoremque esse animadvertitur. In hoc enim tremor epilepsiæ quodammodo similis est, sicut paralysis apoplexiæ. Ergo ut tremoris causa non est obstructio, sed superfluus tantum humor naturæ gravis, et gravitate duntaxat, non etiam obstructione, sicut in paralysi motum conatusque naturæ impedientes; ita in epilepsia judicare licet, humorem, qui copia sua cerebro nocet, non ea ratione epilepsiam aliaque ejus symptomata excitare, quod obstruat, sed tantum quod gravis et molestus cerebro existat; eoque fieri ut inde concitata facultas animalis in suum principium se recipiat, quo tota in ejus depulsionem postea incumbat, etc. Aliquanto post, Morbus hic universalis quidem, diuturnus est, ut qui a pueritia maxime incipiens (qua de causa, opinor, Hippocr. De aere, locis et aquis, πάθος παιδίων appellavit), fere semper consenescat: particularibus vero accessionibus, inter acutos, qui sine febre sunt, a Galeno numeratur. Eundem morbum veteres νόσον μεγάλην et ἡρακλείαν, necnon ἱερὰν vocarunt, iis nominibus ejus magnitudinem designantes. Lat. Comitialem dixerunt, quod in comitiis et hominum frequentia maxime invadat. Hactenus ille. Sed hujus appellationis, qua ἱερὰ νόσος dicebatur, afferuntur et aliæ rationes ab Aret., ut conjecturæ tamen: Alex. Trall. vero ἱερὰν νόσον nominatum fuisse scribit hunc morbum, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. Hinc ἐπίληπτος et ἐπιληπτίζω, de quibus supra. [V. etiam Ἐπιλυσία. Ἐπιληψίαν memorant Plut. Mor. p. 290, A; 981, D, Aret. p. 15, et sæpius D p. 28, aliique medici. Locos Hippocratis v. in indice Foesii. Sonticus morbus interpr. Gl.] ‖ Retentio, Obstructio, Obturatio; Budæo Retentio et Obturatio, afferenti ex Aristot. Probl. s. 2, [1]: Ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ ἐκ τῶν κλεψυδρῶν, ὅταν πλήρεις οὖσας ἐπιλάβῃ τις· ὅταν δὲ ἐξέλθῃ τὸ πνεῦμα κατεχόμενον, πολὺς γίνεται ὁ ἰδρὼς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐπιληψίᾳ ἀθροισθῆναι κατὰ μικρόν· i. e., inquit, In retentione spiritus, Quum sistitur spiritus. Sed fortasse potius credendum est Aristot. scripsisse ἐπιλήψει.

Ἐπιλήψιμος, ὁ, ἡ, q. d. Reprehensibilis [Gl.], Reprehensione dignus. Cui opp. ἀνεπίληπτος. [Lucian. Rhet. præc. c. 22; Poll. 3, 139; Maxim. Tyr. Diss. 24, 6, p. 471. Niceph. Call. H. E. 4, 31, a Boiss. cit.] ‖ Ἐπιλήψιμον, Quod reprehensionem meretur, Id cujus causa reprehendendus est aliquis: ut exp. in isto Hermog. l., Καὶ μὴ ἐπιλήψιμον εἶναι τῷ λέγοντι. ‖ Ineptum est autem et plane absurdum, quod in VV. LL. annotatur ex Eust., sc. ἐπ. μέτρον, quasi Ca- A ducum et interceptum, vocari Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, ut in hoc Simonidis epigr. [Anth. Pal. App. 78]: Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-Γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος. Inepte, inquam, hoc annotatur in VV. LL., sc. hujusmodi carmina vocari ἐπιλήψιμα: quum enim Eust. dicit ἐπιλήψιμά ἐστι, non id intelligit, sed ea reprehensione esse digna, s. reprehensionem mereri. Præterea non dicit Eust., Versum, qui unam sui partem in fine servat, alteram proximo subjungit, sed Qui partem extremi vocabuli sibi servat, alteram sequenti largitur. Sed ipsa ejus verba subjungam, p. 984. Quum igitur dixisset, Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν, subjungit, Τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέν τι τῆς τελευταίας λέξεως τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν· ὅπερ φασὶ ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγράμματι, κτλ. Ubi Eust. minime de versibus caducis aut comitiali morbo laborantibus cogitasse, cuilibet, præterquam illi qui hoc in VV. LL. annotavit, manifestum fore puto. [‖ I. q. ἐπίληπτος, Correptus. Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 5: Ἐπίληπτον, τὸν ἐπιλήψιμον τῷ τῆς σελήνης πάθει. ‖ Comprehensibilis, Gl.]

[Ἐπιληψίμως, Vitiose, in Basilicis. Ἐπὶ λήμματι γενομένη μαρτυρία, Testimonium per sordes dictum, ap. Harmenop. 1, 6, 35. Ducang.]

Ἐπίληψις, εως, ἡ, Prehensio, Apprehensio [Epicur. ap. Plut. Mor. p. 1117, B: Τὸ περιπλακῆναι ἡμῖν γονάτων ἐφαπτόμενον καὶ πάσης τῆς εἰθισμένης ἐπιλήψεως γίνεσθαι], Invasio, Manus injectio, Vindicatio, Bud. in Plat. De leg. 12, [p. 954, E]: Ἐὰν δ' ἐν ἀλλοδημίᾳ κέκτηται, μηδεμίαν εἶναι προθεσμίαν τῆς ἐπιλήψεως. [Aggressio, Accessio, Gl. ‖ Reprehensio. Isocr. p. 171, C: Πρὸς μὲν τοὺς εἰκῇ τὰς ἐπιλήψεις ποιουμένους οὐ χαλεπὸν ἀντειπεῖν. Plut. Comp. Nic. c. Crass. c. 2, Mor. p. 35, D. ‖ Ap. Appian. Civ. 5, 77: Οὐκ ἀπαλλαγὴν τῶν κακῶν, ἀλλ' ἐπίληψιν τετάρτου τυράννου κατὰ σπονδὰς γεγονέναι, Assumtum esse quartum tyrannum. ‖ Ap. Aetium p. 23: Πνεύματος ἐπίληψις, Spiritus in- C terceptus.] ‖ Affertur autem et pro Morbo, qui ἐπιληψία dicitur, ex Aristot. Probl. [31, 28 et De somno c. 3. Vitiose ἐπίλημψις, Hippocr. p. 216, E. V. Ἐπιληπτικός.]

Ἐπιλίγδην, Strictim, Leviter tantum perstringendo. Redditur etiam, Leviter attingendo: item Leviter, sine adjectione. Lucian. [Nigrin. c. 36]: Ἄκρων μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Invenitur et Ἐπιλλίγδην ap. Hesych. [Ex Hom. Il. P, 599: Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ ... ἄκρον ἐπιλίγδην, ubi alii duplici λ, quæ est recentior scribendi ratio.]

[Ἐπιλίζω, Stringo, Perstringo. Etym. M. v. Σίζω p. 712, 34: Τὸ λίγξε βιός μίμησίς ἐστι τοῦ ἤχου ... καὶ τὸ λίγξε χαρακτῆρα ἔχει ἀορίστου, ὅθεν Νίκανδρος ἐν τοῖς Ἀλεξιφαρμάκοις (?)· Ἐπιλίζοντας ὀϊστοὺς, τοῦ λίγξε τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχου μίμησιν. Conf. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 267, 22. Schol. Hom. Od. X, 278: Λίγδην) Ὥστε ἐπιλίζαι ὅ ἐστιν ἐπιψαῦσαι ἐπιπολαίως μόνον τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος. Ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 748, B: Ἐπειδὰν δὲ καὶ τούτοις ὁ ὄφις ἑαυτὸν ἐπιλίζῃ καὶ πλήσῃ τὴν γαστέρα τῶν κατὰ γνώμην, Int. vertit, Involverit atque implicarit. Quod esset ἐπειλίξῃ, si modo hæc forma placuerit Gregorio.]

Ἐπιλίημι, Permitto: ἐπιτρέπω, Hesych. Sed ἐπιλίημι mendosum esse videtur. [Ἐπιλίνημι Is. Vossius et Hemsterh. V. Αἴνημι.]

Ἐπιλιμνάζω, Superstagno, Restagno. [Jo. Phocas Descr. T. S. p. 4: Ἐπιλιμνάζει τοῖς ἕλεσι. Pass. Plut. Cæs. c. 25: Πεδία ἐπιλελιμνασμένα χειμάρροις.]

[Ἐπιλίμνιος, Ποσειδῶν, Hesych. Ἐπιλιμένιος Hemst.]

[Ἐπιλιμπάνω, i. q. ἐπιλείπω. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 393, 1: Καὶ ἐν τοῖς εὐκτικοῖς οὐκ ἐπιλιμπάνει ὁ μέλλων τοῦ τίθημι. Iterumque ib., et 354, 23; 372, 6, 8. ă L. Dindorf.]

[Ἐπιλῑνάω, Retia observo. Hesych.: Ἐπιλινᾶν, ἐπιπορεύεσθαι τὰ ἑστῶτα λίνα καὶ ἐπιβλέπειν. Idem: Λινοπτάζει, λινοπτᾷ, ἐπὶ λίνα περιβλέπει. «Scr. ἐπιλινᾷ, περιβλέπει.» Jacobs. ad l. Anth. in seq. voc. citandum p. 144.]

[Ἐπιλῑνευτὴς, ὁ, Qui retia observat. Antip. Sidon.

Anth. Pal. 6, 93, 1 : Ἀρπαλίων ... οὔπιλινευτής. Cod. Pal. οὐλινευτὴς, supra scripto πιλινευτῆς, unde verum οὔπιλινευτὴς restituit Jacobs.]

Ἐπιλῐπαίνω, Pinguedine illino. [Plut. Alex. c. 57 : Τὸν Ὦξον εἶναι μαλακώτατον ὕδωρ, ὥστε τὸ δέρμα τοῖς λουομένοις ἐπιλιπαίνειν. Suid. in Παύσων.]

[Ἐπιλῐπᾰρέω, Oro. Themist. Or. p. 457, 5 : Μήτε ἐπιλιπαρήσαντος μήτε ἐπ' ἄλλῳ τῳ, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς λόγοις.]

Ἐπιλῐπὴς, ὁ, ἡ, Deficiens, Qui deest. [Plut. Sull. c. 7 : Τοῦ Σύλλα πρὸς τὰς ἐπιλιπεῖς πράξεις ὁρμήσαντος εἰς τὸ στρατόπεδον, Imperfectas. Hesych. L. D. Ἐπιλιπῶς, adv. Herodian. Epimer. p. 188. Boiss.]

[Ἐπιλῖπὴς, ὁ, ἡ, Subpinguis. Oribas. in Chirurg. vett. p. 114, 11 : Ἐπιλιποῦς οὐσίας.]

[Ἐπιλιπῶς, adv. ab Ἐπιλιπὴς, Deficiens, quod v.]

[Ἐπιλιχμάομαι, Depascor. Philo vol. 1, p. 527, 18 : Τὸ πάθος ἀναζέον τὰ ἐν ποσὶ πάντα ἐπιλιχμᾶται καὶ διαφθείρει · 550, 41. Wakef.]

[Ἐπιλιχμάσσω, i. q. ἐπιλιχμάζω, Delambo. Basil. Schol. mss. in Greg. Naz. ap. Bast. ad Greg. p. 874 : Ὑπὸ τῶν γραϊδίων ἐπιλιχμασσουσῶν τὰ μέτωπα. Conf. Κλώσσω. Nisi est merus librarii error.]

[Ἐπιλιχνεύω, Abligurio. Philo vol. 1, p. 137, 14 : Σφόδρα γὰρ ὀδυνηρὸς ... ὁ τοῦ ἄφρονος βίος, μετιόντος καὶ ἐπιλιχνεύοντος τὰ ποιητικὰ τῶν ἡδονῶν. Medio 305, 45 : Τὴν ἀεὶ κενὴν ἐπιθυμίαν περιβλέπεσθαι ... μή τί που παροραθὲν λείψανον ἄφετον, ἵνα καὶ τοῦτο παμφάγου πυρὸς δίκην ἐπιλιχνεύσηται. Ita Mang. ex cod. Vat. : sed revocandum ἐπιλιχμήσηται, quod v. Cit. Wakef.]

[Ἐπιλλείβω. V. Ἐπιλείβω.]

[Ἐπιλλίγδην. V. Ἐπιλίγδην.]

[Ἐπιλλίζω, i. q. ἐπιλίζω, quod v.]

[Ἐπιλλίζω.] Compos. Ἐπιλλίζω (quo utitur Hom. Od. Σ, init. : Οὐκ ἄϊεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; [et H. Merc. 387 : Ὡς φάτ' ἐπιλλίζων Κυλλήνιος]) exp. ὀφθαλμοῖς ἐννεύω, i. e. Oculis innuo. Sic autem et brevium Scholl. auctor ἐπιλλίζουσιν in illo Hom. l. exp. τοῖς ὄμμασι διανεύουσι : et Hesych. simpliciter διανεύουσιν : item ἐγκελεύονται : quod posterius verbum ei loco minime convenire potest, quum ipsemet poeta addat proxime seq. v. Ἑλκέμεναι δὲ κέλονται. Cam. putat exponi posse Nutu aut etiam Sibilis instigant. Sed posterior hæc interpr. etymologiæ hujus verbi minime quadraret. Ceterum ap. eund. lexicogr. (Hesychium dico) legitur partic. ἐπιλλίζουσα expositum καταμωκωμένη (ut ἐνίλλω exp. ὀφθαλμοῖς καταμωκῶμαι). Est autem illud ipsum partic., i. e. ex eod. loco sumptum, unde et illud quod Suidas exp. ἐπεγγελῶσα, et ἐπιμύουσα τοὺς ὀφθαλμούς. Additque, id proprium esse noctuarum, quod interdiu non cernant. Sed mendose ap. eum legitur ἐπιλλύζουσα per υ in tertia syllaba, quum tamen paulo ante habeatur ibi recta scriptura, ubi ἐπιλλίζω exp. διανεύω. Esse autem ab ἴλλω verbum istud testatur etiam Eust. Idem tamen alibi, exponens verbum δενδίλλειν, et dicens esse δινεῖν ἴλλους, addit, Ἐξ ὧν ἰλλοὶ, οἱ στραβοί· ἀφ' ὧν τὸ ἰλλίζειν καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπιλλίζειν. At ego, si ἐπιλλίζω non aliam haberet, quam eam quæ ex Hom. allata fuit, signif., sc. τοῦ διανεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς, non video cur ab ἰλλοὶ potius quam ab ἴλλοι deduci hoc verbum deberet. Ideoque non dubito quin Eust. hoc scribens, ad illam τοῦ καταμωκᾶσθαι signif. respexerit, quæ tam ap. Hesych. quam Suid. extat : ut sc. sit καταμωκᾶσθαι, i. e. Deridere s. Subsannare, oculos intorquendo, strabonum more; aut, si malis, Oculos in subsannando intorquere. Cam. interpr. Oculos in subsannando vel indignando comprimere, aut pervertere, affertque ex Apoll. Arg. 1, [486] : Καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν· 3, [791] : Ἀλλὰ καὶ ὣς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσσω. [4, 389 : Οὔ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι. Nicand. Th. 161 : Ὑπναλέοις ... ἐπιλλίζουσα ὄσσοις.] Sed mihi illud Comprimere minime placet, utpote cum derivatione non conveniens. Sciendum est porro Eust. annotare posteros Homeri verbo isto ἐπιλλίζειν usos esse ἐπὶ βασκανίας : quod si verum sit, dicendum erit, meo quidem judicio, ἐπιλλίζειν esse etiam Intueri oculo obliquo, more eorum qui invident : et inde accipi pro Invidere. Quum autem dico Obliquo oculo, ad illum Horatii locum respicio, Epist. 1, [14, 38] : Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat. Scio alioqui βασκανίαν et Fascinationem posse significare; sed pro Invidia potius accepisse illum schol. existimo. Hoc etiam addo : Si tantum ἐπιλλίζω inveniretur, dici posset esse ab ἔπιλλος, quod παράστραβον significat; sed quum et simplex verb. ἰλλίζω ap. Suid. extet, expositum διανεύω, et Eust. quoque ejus mentionem faciat, recte ex ἰλλὸς aut certe ἴλλος, ἰλλίζω, ex hoc autem ἐπιλλίζω factum dicemus. Jam vero et id quod Eust. dicit, ἴλλειν esse πρωτότυπον verbi ἐπιλλίζειν, excusari potest, et cum illis, quæ alibi dicit, conciliari : si intelligamus ex ἰλλὸς fieri ἴλλειν, unde ἰλλίζειν, et per compos. ἐπιλλίζειν. Nam et hæc a nomine illo fieri dicentur; sed non immediate, ut ita loquar.

Ἔπιλλος, ὁ, ἡ, compos. ab ἴλλος, quo significatur ὁ παράστραβος, ut Eust. [et Hesych.] scribit. [V. voc. seq. Ὁ διάστροφος τοῖς ὄμμασιν interpretatur schol. ad l. Plut. in Ἐπιλλώπτω citandum.]

[Ἐπιλλόω.] Comp. Ἐπιλλοῦν dubitari possit an ab ἰλλὸς deduci debeat (si tamen ab ἴλλος discedendum sit), an potius ab ἔπιλλος, quod Eust. παράστραβον significare tradit : illud autem ἐπιλλοῦν exp. μυκτηρίζειν.

[Ἐπιλλεῖν ap. Zonar. v. Ἐπιλλίζω p. 840, quod dicit esse ἀπὸ τοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιλλεῖν διανεύοντας. Pro quo εἰλεῖν Etym. p. 361, 44. Et certe ἐπιλλεῖν non magis ferri potest quam ἐξιλλεῖν supra p. 1338, B. L. Dindorf.]

[Ἐπιλλώπτω, Obliquis s. limis oculis intueor. Plut. Mor. p. 51, D : Οἱ κόλακες οὐκ ἀληθινὴν ... ἀλλ' οἷον ἐπιλλώπτουσαν ἐξ ὀφρύος ... παρρησίαν προσφέρουσιν.]

Ἐπιλοβὶς, ίδος, ἡ, Jecinoris fibræ, Hesych.

Ἐπιλογὴ, ἡ, Electio, [Dilectio, Optio add. Gl.] Bud. ex Damasc. [Suid. in Πετοσίρις; Lysim. ap. Joseph. C. Apion. 1, p. 466, 39; Hesych. in Λόγιαι. Hemst. African. Cest. p. 309, col. 1, B : Μὴ κρείττονα τὴν ἐπ. τῶν στρατιωτῶν ποιήσασθαι. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 637, D. Eust. Il. p. 855, 20 : Ἐν ἐπιλογῇ λέξεων ἀρχαίᾳ, In veteri lexico. L. Dindorf.]

Ἐπιλογίζομαι, Computo, Numerum ineo, apud Ptolemæum, Bud. [Passivo et medio Georg. Sync. p. 151, 9; 156, 13.] || Repetito veluti calculo statuo, Repetito calculo colligo, metaph. Argumentis et rationibus repetitis concludo, more calculatorum : ut quidam hoc verbum interpr. [Ita fere Dionys. Isocr. c. 9, p. 554, 1 : Ὡς διαβληθήσονται παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἐπιλογισάμενος, sequente paulo post ἐπιδειξάμενος. Itaque in fr. anon. ap. Suid. in v. : Καὶ ἐφ' ὧν ἐνόμιζε πλεονεκτήσειν κατὰ τὴν μάχην ἐπιλογισάμενος πείθει, sine causa ἀπολογ. conj. Schweigh. Lex. Polyb. v. Ἐπιλογίζομαι. Quanquam frequens est horum vv. permutatio, ut ap. Dionys. H. De comp. vv. p. 170, 1 : Ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἁρμονίας, al. ἀπελογισάμην. Sed ἐπελ. tuetur l. similis Jud. de Isocr. 11, p. 556, 5. Theolog. ar. p. 33 : Μετὰ δὲ τὴν πεντάδα τὸν ς' εὐθὺς ἀριθμὸν ... ἐσέμνυνον ..., ἐπιλογιζόμενοι δείγμασιν οὐκ ἀμφιβόλοις κατ' αὐτὴν ... καθηρμόσθαι τὸν κόσμον.] || Perpendo, Reputo, Considero, Mecum subductis rationibus reputo. [Herodot. 7, 177 : Ἐπιλογισθέντες ὅτι ... ἕξουσι. Et eadem construct. Axioch. p. 365, D, Demosth. p. 1090 extr. cum præs. vel præter.] In Axiocho [p. 365, B] : Οὐκ ἐπιλογιῇ [ἐπιλογιεῖ] τὴν φύσιν περιεσκεμμένως, Non considerabis naturam circumspecte. [Epicur. Diog. L. 10, 133 : Τοῦ .. τὸ τῆς φύσεως ἐπιλελογισμένου τέλος. Hemst. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 40, B.] || Rationem habeo, Æstimo. Xen. Hell. 7, [5, 16] : Οἳ καὶ πολὺ πλείονας ὁρῶντες τοὺς πολεμίους, καὶ δυστυχήματος γεγενημένου ἐν Κορίνθῳ τοῖς ἱππεῦσιν, οὐδὲν τούτου [τούτων] ἐπελογίσαντο, οὐδὲ ὅτι καὶ Θηβαίοις ἅμα καὶ Θετταλοῖς, τοῖς κρατίστοις ἱππεῦσιν εἶναι δοκοῦσιν, ἔμελλον μάχεσθαι.

[Ἐπιλογικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἐπίλογον, quod v., sive perorationem pertinens. Athen. 13, p. 590, E : Ὁ Ὑπερίδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ, ὡς οὐδὲν ἦνυε λέγων, ... παραγαγὼν αὐτὴν εἰς τοὐμφανὲς καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους ..., τοὺς ἐπιλογικοὺς οἴκτους ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς ἐπερρητόρευσε. Conf. qui eosdem ἐπιλογικοὺς οἴκτους memorat Eust. Il. p. 1049 extr. Hermog. 2, p. 304, 324. Superl. Tzetz. Schol. in Hermog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 7, 2.]

[Ἐπιλογικῶς, In modum perorationis. Auctor Argum. Ctes. Æschinis p. 154. Boiss. Adverbio comparativi Eust. Opusc. p. 319, 23 : Ἐπιλογικώτερον τῶν τοιούτων ἀνθρώπων κατάδραμε.]

[Ἐπιλόγισις, εως, ἡ, i. q. ἐπιλογισμός. Plut. Mor. p. 1091, B, in verbis Epicuri : Τὴν τοῦ ἀγαθοῦ φύσιν ἐξ αὐτῆς τῆς φυγῆς τοῦ κακοῦ καὶ τῆς μνήμης καὶ ἐπιλογίσεως .. γεννᾶσθαι.]

Ἐπιλογισμός, ὁ, Computatio, Enumeratio facta repetito calculo. [Aristot. Pol. 6, 8 : Τὰ περὶ τὰ δικαστήρια καὶ συναλλαγμάτων ἀναγραφὰς καὶ πράξεις καὶ φυλακὰς καὶ ἐπιλογισμούς τε καὶ ἐξετάσεις. Theolog. ar. p. 47, B. Dionys. A. R. 1, 74, de rerum Romanarum rationibus chronologicis.] || Cogitatio, Reputatio [Gl.], qua aliquid nobiscum reputamus et perpendimus, Consideratio. Plut. De garrul. [p. 514, E]: Τούτοις δὲ ἀεὶ καὶ συμμεμίχθαι καὶ συμπεπλέχθαι τοῖς ἤθισμοῖς τὴν προσοχὴν ἐκείνην καὶ τὸν ἐπιλογισμὸν, ὅταν τι μέλλωμεν λαλεῖν, καὶ τὰ ῥήματα τῷ στόματι προστρέχει, τίς οὗτος ὁ λόγος; In eod. l. aliquanto ante, Ὥστε τοῦτο πρῶτον ἴαμα καὶ φάρμακόν ἐστι τοῦ πάθους, ὁ τῶν ἀπ' αὐτοῦ γινομένων αἰσχρῶν καὶ ὀδυνηρῶν ἐπιλογισμός. Ap. Eund. autem De def. orac. [p. 435, B] : Καί τινα τοιοῦτον ἐπιβάλλουσι τῆς αἰτίας ἐπιλογισμὸν, οἷῳ ποιεῖ τὸν Κύκλωπα χρώμενον Εὐριπίδης, Turn. interpr. Et talem quandam causæ excogitationem inducunt, quali facit uti Cyclopem Euripides. [Conf. Porphyr. De abst. 1, 8, p. 12, Iambl. Protr. p. 336 Kiessl. Præpositioni περὶ jungit Plut. Mor. p. 1045, B : Μηδεμίαν ἐπιστροφὴν μηδ' ἐπιλογισμὸν ἔχοντα (παιδάρια) περὶ τῶν τοιούτων.] Dionys. H. [De propr. Thuc. § 3, p. 793, 15] scribit ap. Thuc. esse unum ex numero vocabulorum γλωσσηματικῶν καὶ ἀπηρχαιωμένων καὶ δυσεικάστων τοῖς πολλοῖς· qua tamen signif. ap. eum accipiatur, non addit. [Ἐπιλ. est Via quæ ex communi omnium ratione et assensu aut ex omnibus confessis cognitionem facit, ἀναλογισμὸς vero ex evidenti. Galen. Comm. in Progn. p. 121, 30. Conf. id. lib. De sectis ad eos qui introducuntur p. 12, 13, et lib. De subfigurat. empirica. Foes. OEc. Hipp.]

[Ἐπιλογιστέον, Cogitandum super. Plut. Mor. p. 40, B : Τοῖς κατορθουμένοις ἐπιλ. ὡς οὐκ ἀπὸ τύχης κατορθοῦνται, Non fortunæ imputare oportet. || Cogitatione addendum. Eust. Il. p. 1336, 23, s. Ω, 8 : Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων) τὸ πείρων τοῖς κύμασι προσνεμετέον, τοῖς δέ γε πτολέμοις ἐπιλ. οἰκείαν τινὰ ἑτέραν μετοχήν.]

[Ἐπιλογιστικὸς, ἡ, ὸν, Reputans, Cogitabundus, Prudens. Clem. Al. Pæd. p. 254 : Διὰ τοῦτό τοι καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐπιλογιστικὴ γυνὴ λέγει κτλ. Euseb. H. E. p. 315; Procl. Paraphr. 3, 18, p. 234. Adverbium Ἐπιλογιστικῶς ex Galeno vol. 8, p. 591, C, citat Hemst.]

Ἐπίλογος, ὁ, Dictum quod subjungitur ad reddendam ejus, quod præcedit, rationem, Bud. p. 661, ex Aristot. : Cam. autem significare ait Dicti explicationem s. applicationem in Herodoto [1, 27] : Κάρτα τε ἡσθῆναι Κροῖσον τῷ ἐπιλόγῳ. Fortasse autem significat, Explicatione quæ subjungebatur. [Rationem et probationem interpr. Foes. ap. Hippocr. p. 224, 11 : Τῆς γνώμης τὸν ἐπίλογον τὸν αὐτὸν ποιέονται· et 33 : Ἐπίλογον δὲ ποιεῦνται καὶ αὐτοὶ πάντες τὸν αὐτόν· collato verbi ἐπιλέγω usu ib. 15 : Ἐπιλέγει ἕκαστος τῷ ἑωυτοῦ λόγῳ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια, ἅ γέ ἐστιν οὐδέν. Eurip. El. 719 : Μολπαὶ δ' ηὔξοντ' ἐραταὶ χρυσέας ἀρνὸς, ὡς ἐπίλογοι Θυέστου, dubitatur de scriptura.] || Ap. Rhett., Peroratio [Gl.], Orationis extrema pars, Conclusio orationis. Auctor Rhet. ad Herenn. l. 2, [30] : Conclusiones, quæ apud Græcos ἐπίλογοι nominantur, [tripartitæ sunt. Nam constant ex enumeratione, amplificatione, et commiseratione]. Vult Bud. ita vocari hanc partem, quod sit quasi jam dictorum enumeratio. In quo illi non assentior : quia licet in epilogo multa ex jam dictis repetuntur, idque breviter, non tamen inde dictum puto ἐπίλογον, sed quoniam ea, quæ ibi dicuntur, supradictis ἐπιλέγεται, Dicuntur post vel ultra supradicta, et illis adjiciuntur tanquam coronis totius orationis. Possumus ἐπίλογον interpretari Perorationem, ex Fabio : quippe qui ita scribat 6, 1, in fine : Sunt et qui hos μερικοὺς ἐπιλόγους vocent, quo partitam perorationem significant. Mihi non tam partes quam species videntur. Siquidem hæc Epilogi et Perorationis nomina, ipsa aperte satis ostendunt hanc esse consummationem orationis. [V. Aristot. Rhet. 3, 13, Longin. 12, 5, Dionys. A. rhet. 10, 19, Poll. 2, 118; 4, 33, et al. ap. Ernest. Lex. technol. || De fabulæ scenicæ ἐπιλόγῳ v. in Ἔκθεσις. || Poll. 4, 66 : Μέρη τοῦ κιθαρῳδικοῦ νόμου, Τερπάνδρου κατανείμαντος, ἔπαρχα... σφραγὶς, ἐπίλογος. L. Dindorf.]

[Ἔπίλογχος ὁ, ἡ. Eur. Hipp. 221, ἐπ. βέλος, Præfixum cuspide telum.]

[Ἐπιλοιβὴ, ἡ, Libatio. Orph. H. 65, 10, Arg. 601, coll. Ruhnk. Ep. cr. p. 246.]

[Ἐπιλοίβιος, ὁ, ἡ, Ad libationem adhibendus. Christod. Ecphr. 157 : Φιάλην ἐπιλοίβιον.]

[Ἐπιλοιδορέω, Convitior. Polybio 15, 33, 4 : Οἱ μὲν ἀπελοιδόρουν αὐτὸν, Casaub. restituebat ἐπελ. || Medio schol. Plat. Axiochi p. 251 = 464 s. Suidas : Ἐπιτωθάζων, ἐπιλοιδορούμενος. L. Dindorf.]

Ἐπιλοίμια ἔπη, Carmina quæ propter pestem s. ad liberationem a peste canebantur. V. Polluc. [4, 53.]

Ἔπίλοιπος, ὁ, ἡ, Reliquus. Τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Plato. [Conf. Leg. 11, p. 929, E, et ubi χρόνος, 1, p. 628, A, etc.] Et ἐπ. χρόνος, Herodot., Reliquum tempus, s. Sequens. [3, 67 : Μῆνας ἑπτὰ τοὺς ἐπ. 4, 154 : Τὰ ἐπίλοιπα τοῦ λόγου συμφέρονται ἤδη Θηραῖοι Κυρηναίοισι· 6, 33 : Τὰς ἐπ. τῶν πολίων. Pind. Ol. 1, 33 : Ἀμέραι ἐπίλοιποι, Tempus futurum. Soph. Phil. 24 : Ὡς τἀπίλοιπα τῶν λόγων σὺ μὲν κλύης. Eur. Or. 1120 : Τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω· Ion. 1456 : Τἀπίλοιπα τῆς τύχης εὐδαιμονοῦμεν· Phœn. 842 : Ἤπίλοιπος ἄστεως ὁδός. Aristoph. Eq. 688; Thuc. 7, 22; Demosth. p. 1250, 12.]

Ἐπίλουτρον, τὸ, Merces pro lotura, Merces quam balneantes solvunt. Lucian. [Lexiph. c. 2], de quodam in balneum proficiscente, et mittente puerum suum qui ad balneum necessaria afferret : Στλεγγίδα μοι καὶ βύρσαν καὶ φωσώνια καὶ ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν· ἔχεις δὲ χαμάζε παρὰ τὴν ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ.

[Ἐπιλόχια, τὰ, τῆς Θεοτόκου, Decubitus Deiparæ puerperæ, festum Græcis notum, ut et Theatinis Italicis, *Les couches de N. D.* Ἐπιλόχια τῇ παναγίᾳ Θ. ἐπιτελεῖν, Arsen. Synops. Can. p. 754. Ducang.]

[Ἐπιλοχισμὸς, ὁ, Cohortium interpositio. Psellus Περὶ πολεμ. τάξ. p. 121 ed. Boiss. : Ποιητέον αὐτῷ ... καὶ ἐπιλοχισμὸν, εἰς ὁλοκλήρους τοὺς λόχους ἑτέρους ἐπιτάττοντι.]

[Ἐπιλυγάζομαι, i. q. ἐπηλυγάζομαι, quod v. Ἐπιλυγάζεσθαι, Obnubilare, Gl. « Ἐπιλυγάζω, Damasc. De princ. p. 64, 77; Herennius ibid. p. 402. » Osann.]

[Ἐπιλύγαιος.] Ἐπιλύγαιον, Obscurum, Tenebrosum, Nubilosum : ἐπινέφελον, σκοτεινὸν, Hesych. Scribitur tamen ἐπηλυγάζω, ab ἠλύγη.

[Ἐπιλυγίζω, i. q. ἐπηλυγάζω, quod v.]

[Ἐπιλῠγίζω (a λύγος, Vitex), Flecto, ut viticem. Andreas Cret. in Gretseri Opp. vol. 2, p. 75, B : Τὴν ἀκαμπῆ τῶν Ἰουδαίων ἐπιλυγίσαι καρδίαν. L. D.]

[Ἐπιλύζω, Singulto. Nicand. Al. 81 : Ξηρὰ δ' ἐπιλύζων.]

[Ἔπίλῠκος, ὁ, Epilycus, n. viri. Poetæ com. ap. Athen. et Suidam. Aliorum ap. Athen. 6, p. 234, F, sec. conj. Heringæ, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 502, n. 651. V. etiam Ἐπίδυκος. L. Dindorf.]

[Ἐπιλῡμαίνομαι, Corrumpo, Infesto. Plut. Mor. p. 881, D : Ἡρακλῆς πολλὰ τῶν ἐπιλυμαινομένων τὸν ἀνθρώπινον βίον καθάρας.]

Ἐπιλῡπέω, Insuper molestiam affero; simpliciter, Contristo. [Herodot. 9, 50 : Ἄλλα γὰρ ... μᾶλλόν σφεας ἐπελύπεε. Maccab. 2, 8, 32; Πολλὰ τοὺς Ἰουδαίους ἐπιλελυπηκότα. L. D. Ἐπιλυπεῖσθαι ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, Iamblich. Protr. p. 156, 4. Hemst. Jerem. 30, 3, pro κόψασθε ed. Compl. ἐπιλυπεῖσθε καὶ κόψασθε. Maccab. 2, 4, 37 : Ψυχικῶς ἐπιλυπηθείς.]

[Ἐπιλῡπία, ἡ, Tristitia. Zeno ap. Stob. Ecl. Eth. p. 100 : Τὴν φθονερίαν, τὴν ἐπιλυπίαν.]

[Ἔπίλῡπος, ὁ, ἡ, Tristis. Aret. p. 25 : Ἐπίλυποι, κατηφέες, et alibi. Plut. Mor. p. 13, A : Τῶν μὲν τὸ γῆρας ἐπίλυπον, τῶν δὲ τὴν νεότητα ποιοῦντες. Et active Nemes. De nat. h. p. 270 : Τὸ ἐπίλυπον ὂν καὶ ἐν μεταμελείᾳ. L. D. Hesych. v. Καματήριον.]

[Ἐπιλυσαμένη, ἡ, epithethon dearum quarundam, A v. in Ἐπιλύω.]

[Ἐπιλῡσαμενὸς, ὁ, Epilysamenus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. 2, 58. L. Dind.]

Ἐπιλυσία, in VV. LL. dicitur esse Genus morbi. [Pro ἐπιληψία, ut conjiciunt Kuhn. et Jungerm. ad Poll. 4, 187, ubi inter genera morborum recensetur ἐπιλυσία.]

Ἐπίλῡσις, εως, ἡ, Solutio, ut solutio nodi difficilis et intricati, Explicatio. [De interpretatione somnii Symmach. Hos. 3, 4. Similem usum de oraculo vel ænigmate interpretando ap. Heliod. 1, 18; 4, 9, et al. comparavit Schleusn. in Lex. N. T. || Liberatio. Æsch. Sept. 134 : Ἐπίλυσιν φόβων ἐπίλυσιν δίδου.] || Accessus, ἔφοδος. Ap. Suid. : Ὁ δὲ πέμπει Ἰωάννην ὡς ἂν προφυλαχῇ χρήσοιτο καὶ προκαταμάθοι τὴν ἐπίλυσιν τῶν βαρβάρων· nisi forte scrib. ἐπήλυσις.

[Ἐπιλυσσάω s. Ἐπιλυττάω, Furo, Insanio aliqua re. Greg. Nyss. vol. 1, p. 251, C : Τοὺς τῇ ἀθέσμῳ μίξει τῶν ἀλλοφύλων ἐπιλυσσήσαντας· 326, D; 781, B. Ap. eund. ib. p. 828, A : Ὁ Καὶν ὁ τῇ εὐδοκιμήσει τοῦ Ἄβελ B ἐπιλυσσήσας, est potius Insaniens ob. L. Dindorf.]

[Ἐπιλυτέον, Solvendum. Clem. Al. Strom. p. 736 : Ἐπιλ. τὰ προσαπορούμενα.]

[Ἐπιλύτης, ὁ, Explicator. Eust. Opusc. p. 80, 32 : Ὁ ἐπ. τῆς βασιλικῆς ἀπορίας. Suidas : Ἐπιλύτης, ἐπίλυτος. ὕ]

[Ἐπιλυτίδας, Spartanus a Xenoph. H. Gr. 5, 4, 39, memoratus, Schneidero ad 4, 2, 2 idem qui ibi nominatur Ἐπικυδίδας esse videbatur.]

Ἐπιλῡτικὸς, ἡ, ὸν, Explicandi et nodosas quæstiones solvendi peritus. Suid. de Sosibio : Γραμματικὸς ἦν τῶν ἐπιλυτικῶν καλουμένων, i. e. λυτικῶν. Bud.

[Ἐπίλυτος. V. Ἐπιλύτης.]

[Ἐπίλυτρον, τό. Strabo 11, p. 496 : Ἃ δ' ἂν λάβωσιν, ἐπίλυτρα ποιοῦνται ῥᾳδίως, Facile patiuntur redimi, Int. Schneid. Ἃ restituit Casaub., quum ὃ sit in libris.]

[Ἐπιλυττάω. V. Ἐπιλυσσάω.]

[Ἐπιλύχνιος, ὁ, ἡ, ap. Basil. M. vol. 3, p. 62, B : Τῆς ἐπιλυχνίου εὐχαριστίας, Gratiarum actionis ad lucernas.]

[Ἐπίλυχνος, vocab. susp. ap. Athen. 4, p. 173, F, ubi pro ἐπίλυχνον utique ἔτι λύχνον videtur legendum. Schweigh.]

Ἐπιλύω, Solvo, Dissolvo. [Proprie Xenoph. Cyneg. 7, 8 : Ἐὰν ὁμόθεν καλὰς τὰ εἴδη οὔσας (canes) καὶ εὐψύχους πρὸς τὸν δρόμον ἐπιλύῃ· et ib. 9, 18. Theocr. 30, 42 : Τὰ δεσμά οἱ 'πιλῦσαι. Lucian. Parasit. c. 50 : Τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κακούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ. Improprie Demophil. Similit. p. 618 : Τὸ μὲν εὔκρατον ὕδωρ τὰς φλεγμονὰς ἐπιλύει, ὁ δὲ ἐπιεικὴς λόγος τὰς ὀργάς.] In qua signif. et ἐπιλύομαι capitur. Herodian. 4, [12, 14] de Macrino, cui σύνδεσμος ἐπιστολῶν ab Antonino inspiciendus tradebatur : Καθ' αὐτὸν γενόμενος, τάς τε ἄλλας ἐπιλύεται [ἐπελύετο cod. Ven.] ἐπιστολὰς, Epistolis seorsim omnibus solutis, Polit. [Libero, ut supra ἐπίλυσις, Liberatio, Plat. Criton. p. 43, C : Οὐδὲν αὐτοὺς ἐπιλύεται ἡ ἡλικία τὸ μὴ οὐχὶ ἀγαναχτεῖν τῇ παρούσῃ τύχῃ. Ubi alii αὐτοῖς.] || Solvo nodum alicujus quæstionis, Explico. Marc. 4, [34] : Χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα, Privatim autem discipulis suis explicabat omnia, ubi vulg. versio habet Edisserebat, i. e. ἔφραζεν, ut Matth. loquitur 13. [Γρίφους ἐπιλύων Athen. 10, p. 449, F; τὴν ἀσάφειαν Greg. Nyss. vol. 1, p. 470, D; ἐνύπνια Int. inc. Genes. 41, 12. || Medio Theodot. Hos. 3, 4, ubi pro οὐδὲ δήλων ponit οὐδὲ ἐπιλυομένου. Schol. Hom. Od. Λ, 271 : Ἐπιλυσάμενος τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα. Athen. 10, p. 450, F.] Ead. signif. in pass. Act. Apost. 19, [39] : Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται, In legitima concione explicabitur. || At [Zonar. p. 840 et] Suid. ἐπιλυομένου exp. συγχωρουμένου. [Immo συγχωροῦντος. || Hesych : Ἐπιλυσαμένη, Ἐλευθερία (ita cod.) καὶ μία τῶν Εἰλειθυιῶν, καὶ ἐπώνυμον Δήμητρος παρὰ Ταραντίνοις καὶ Συρακουσίοις. υ anceps.]

[Ἐπιλωβάομαι. Achmes Onir. c. 54, p. 41 : Ἐάν τις ἴδῃ ὅτι ἔπεσον οἱ ὀφρύες αὐτοῦ ὡς ἐπιλελωβημένου, εἰ μέν ἐστι βασιλεὺς, τὰ ἅρματα αὐτοῦ ἀπολοῦνται, Defluxisse sibi supercilia, tanquam lepra infecto, Int. L. Dindorf.]

[Ἐπιλωβεύω, Convicior, Cavillor. Hom. Od. B, 323 : Οἱ δ' ἐπελώβευον καὶ ἐκερτόμεον ἐπέεσσιν. Unde Hesych.]

[Ἐπιλωβὴς, ὁ, ἡ, Noxius, Perniciosus. Nicander Th. 35 : Ὀφίων ἐπιλωβέα κῆρα· 771.]

[Ἐπιλώβητος, ὁ, ἡ. Lycophr. 1173 : Τοὐπιλώβητον γένος, schol. interpr. ἐφύβριστον, Ignominiosum.]

[Ἐπιλωφάω, Levo, Allevo. Ignatius Vita Nicephori Act. SS. Mart. vol. 2, p. 719, C : Ἡνίκα ἂν θεῷ φίλον τὰ τῆς νόσου ἡμῖν ἐπιλωφήσοι (l.—φῆσαι). L. D.]

[Ἐπιμάζιος, ὁ, i. q. ἐπιμαστίδιος, quod v. De puero lactente Bianor Anth. Pal. 9, 548, 1 : Κοῦρον ἐπιμάζιον. Basil. M. vol. 2, p. 65, B : Παιδίον ἐπιμάζιον, ubi unius libri in marg. γρ. ὑπομάζιον. || Neutrogen. Agathias Anth. Pal. 5, 276, 5 : Στήθεϊ παλλεύκῳ τήνδε δὸς ἀμπεχόνην· ναὶ ναὶ στήθεϊ μᾶλλον, ὅπως ἐπιμάζιον εἴη ἀμφιπεριπλέγδην εἰς σὲ κεδαννύμενον, Mammas ambiens.]

[Ἐπιμάθεια, ἡ, Sapientia sera. Cornut. c. 18 : Ἀδελφὸν δ' ἔφασαν εἶναι νεώτερον τοῦ Προμηθέως τὸν Ἐπιμηθέα ἀηθέστερόν (εὐηθ.) πως ὄντα τὸν τρόπον διὰ τὸ προτερεῖν τῇ τάξει τὴν προόρασιν τῆς ἐκ τῶν ἀποβαινόντων παιδείας καὶ ἐπιμαθείας.]

[Ἐπιμαιμάω, Concupisco. Lycophr. 301 : Ἐπιμαιμῶσαι μάχης.]

[Ἐπιμαίνω, Insanum alicujus amorem immitto alicui. Suidas v. Ἀναγυράσιος : Τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐπέμηνε τὴν παλλακήν.] Ἐπιμαίνομαι, Furo et insanio super aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίνεσθαι τινὶ dicitur, Qui insanit alicujus amore, insano alicujus amore tenetur, aliquam ardet. Bud. p. 1082 ex Basil. [Εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν Παροιμ.] et Luciano [Dial. mar. 1, 1 : Καλὸν ἐραστὴν, ὦ Γαλάτεια, ... ἐπιμεμηνέναι σοι.] Sic [Anacreon ap. Herodian. Περὶ σχημ. p. 57, 7 : Κλευβούλῳ δ' ἐπιμαίνομαι. Aoristi forma media Hom. Il. Z, 160 : Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι. Musæus 85 : Ἄλλοθεν ἄλλος... ἐπεμήνατο κάλλεϊ κούρης. Lucian. De Syr. dea c. 21 : Ἐπεμήνατό οἱ. Leonid. Anth. Pal. 6, 309, 3 : Ἀστραγάλας, αἷς πόλλ' ἐπεμήνατο. In l. Moschi (6, 4) ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 461 : Σάτυρος δ' ἐπεμήνατο Λύδᾳ, olim Λύδαν. Sed dativum præbuit liber Paris. B et sec. m. A. Aliud med. hujus formæ ex. v. infra. Forma pass.] Plut. Bruto [c. 5] : Ἐγνώκει τὴν Σερβιλίαν ἐπιμανεῖσαν αὐτῷ. [De feminis item Pyrrh. c. 26, Mor. p. 990, F.] Aristoph. Vesp. [1466] : Οὐδενὶ γὰρ οὕτως ἀγανῷ ξυνεγενόμην, οὐδὲ τρόποις ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξεχύθην, Neque ullos mores tam impotente unquam amore deperii. Plaut. eo sensu dicit, Sic efflictim amare perinde ut hic te efflictim deperit. [Ib. 744 : Νενουθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματ', οἷς τότ' ἐπεμαίνετο. Æsch. Ag. 1427 : Φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται. Callim. Cer. 30 : Θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ. Ap. Cleobulum Stob. Fl. vol. 1, p. 110 : Μὴ ἐπιμαίνεσθαι τῷ σκώπτοντι, libri scripti ἐπιγέλα. De impetu in pugna inc. Anth. Plan. 4, 106, 1 : Εἰ τοῖος Θήβης Καπανεὺς ἐπεμήνατο πύργοις. Figurate Æsch. Sept. 155 : Δοριτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται.] D

Ἐπιμαίομαι, Instigo, Incito, προθυμοποιῶ, Eust. in Hom. Il. Θ, [392] : Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ ἵππους, pro quo Eur. diceret κέντρον ἐπῆγεν ἵπποις, ut idem Eust. addit. At Il. E, [748], ubi idem versus habetur, annotat ἐπιμαίεσθαι accipi κοινῶς pro ζητεῖν, alias vero pro μεταχειρίζεσθαι et ἅπτεσθαι : quo sensu ἐπιμάσασθαι quoque sumi, quod ejusd. cum hoc μαίομαι originis est, a μάω sc. : igitur μάστιγι ἐπιμαίεσθαι ἵππους, esse τὸ ὡσεὶ καὶ χειρὶ ἅπτεσθαι, Flagello veluti manu contingere equos. Et Il. P, [430] : Πολλὰ μὲν ἆρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. [Sic Hesiod. fr. Melampod. ap. Athen. 11, p. 498, B : Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοὸς αἴνυτο χερσὶν, Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο, ubi perperam versum Prehendit. V. Hemst. ad Hesych. v. Ἐπιμαίεσθαι.] Sicut vero ibi ἐπιμαίεσθαι accipit pro ἐφάπτεσθαι, ita et Od. I, [441] de Cyclope excæcato, Ἄναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσι Τειρόμενος πάντων οἴων ἐπεμαίετο νῶτα Ὀρθῶν ἑσταότων Idem exp. ἐζήτει χερσὶ δηλαδὴ ψηλαφῶν :

nam paulo post de quodam ariete gregis eminentissimo ait, Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κρῖε πέπον· accipiens sc. in ead. signif. ἐπιμασσάμενος, quo paulo ante ἐπεμαίετο νῶτα, Contrectans, Palpans, Tactu explorans. [Figurate Bion 7, 2 : Δίζετο φάρμακα πάντα, σοφὰν δ' ἐπεμαίετο τέχναν, ut ex cod. Flor. script. ἐπεβαίνετο restituit Vulcan., quum ἐπεβώετο sit in ceteris, unde alii ἐπεμώετο. Sic autem Hom. H. Merc. 108 : Σὺν δ' ἐφόρει ξύλα πολλὰ, πυρὸς δ' ἐπεμαίετο τέχνην, de Mercurio ignem lignis excitante. (Conf. l. ejusd. Hymni in Ἐκματέομαι, vel Ἐκμαίομαι, cit.) Significatione Considerandi Apoll. Rh. 3, 816 : Νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα· Quærendi 2, 546. Arat. Phæn. 89 : Νειόθι δὲ σπείρης μεγάλας ἐπιμαίεο χηλάς. Aliter Orph. Arg. 119 : Ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη, Ingruit. Insolentius id. 930 : Φρουραῖς ἀκμήτοις ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνου.] Sicut vero ἐπιμάσσασθαι infra exponemus etiam Prehendere, Corripere, sic et ἐπιμαίεσθαι accipi potest Od. Λ, [530]: Θυμὸς μάλα πολλὰ κέλευεν Ἱππόθεν ἐξίμεναι· ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην Καὶ δόρυ χαλκοβαρὲς, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα. At M, [220] : Σὺ δὲ σκοπέλου ἐπιμαίεο, μή σε λάθῃσι Κεῖσ' ἐξορμήσασα, Eust. exp. non tantum ἐφάπτου, sed etiam ζητητικῶς ἐπιθύμει, ubi etiam reddi posset Observa, Intentus sis. || Ἐπιμαίομαι, Cupio, Percupio, Od. E, [344] : Ἀτὰρ χείρεσσι νέων, ἐπιμαίεο νόστου Γαίης Φαιήκων, i. e. ἐπιθύμει, ἐπιμελοῦ, Eust.; ἐφίεσο, ἐφικνοῦ, schol. Sic Il. K, [401] : Ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμὸς, Appetebat; nam ibi Eust. ἐπιμαίεσθαι exp. ἐφίεσθαι. [Conf. Tim. Phlias. ap. Sext. Emp. 9, 57, Theocr. 23, 57, Arat. Phæn. 127, ut Quinti et aliorum exempla omittam. Ejusd. constructionis ex. v. infra in Ἐπιμάσσομαι, ubi aoristi et futuri hujus verbi, non recte ab HSt. ad Ἐπιμάσσομαι relatorum, testimonia afferentur. Memorandum hic etiam perf. Ἐπιμέμονα, signif. præs. Cupio, cujus de formatione et themate dictum in Ἐμμέμονα p. 838, B, exemplum autem unum exstat Soph. Phil. 515 : Ἔνθαπερ ἐπιμέμονεν,... πορεύσαιμ' ἂν ἐς δόμους (Philoctetam), Quo cupit.]

[Ἐπίμακρος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 838, D : Ἡ χώρα κοτυλοειδὴς καὶ ἐπίμακρος, i. q. ἐπιμήκης, Oblonga. Cod. Medic. ὑπόμακρος. Schneid.]

Ἐπίμαλθος, ὁ, ἡ, Maltha inductus : ἐπίμαλθα, Hesych. μαλακὰ, προσηνῆ, ἀγαθὰ, ἀσθενῆ λίαν : qua signif. infra μαλακὸς et μαλθακός.

[Ἐπίμαλος, vermiculi genus, in Euchologio p. 697 : Βροῦχος, ἀκρὶς, ἐπίμαλος. Nisi leg. sit ἀκρὶς ἐπίμαλος, Locusta villosa. Ducang. De qua orthographia v. in Ἔμμαλος.]

[Ἐπιμανδᾰλωτὸς, ὁ.] Ἐπιμανδαλωτὸν, Basium quoddam amatorium, VV. LL. ex Aristoph. [Ach. 1201, quod μανδαλωτὸν dicitur Thesm. 132, et lingua inserta fit.]

Ἐπιμᾰνὴς, ὁ, ἡ, Insanus, Furiosus. Athen. 2, [p. 45, C] : Τὸν ἐπιφανῆ Ἀντίοχον, ὃν διὰ τὰς πράξεις Πολύβιος ἐπιμανῆ καλεῖ· quod et 5, [p. 193, E] et 10, [p. 439, A] repetit. [Pausan. 1, 6, 8 : Τὸ ἐπιμανὲς ἐς τὰς γυναῖκας. Ach. Tat. 8, 1, p. 169 : Γυναῖκα μάχλον καὶ πρὸς ἄνδρας ἐπιμανῆ. De re Plut. Dion. c. 47 : Δημοκοπίαν, ἐπιμανὲς νόσημα. Adv. Ἐπιμανῶς, Insane. Athen. 7, p. 276, E : Διὰ τοὺς ἐπ. ἐσχηκότας πρὸς ταύτην τὴν ἐδωδήν. Schol. Æsch. Pers. 133 : Ἐπιμανῶς πενθοῦσαι.]

Ἐπιμανθάνω, μαθήσομαι, Disco post, postea, Doceor postea, Thuc. [1, 138. Xen. OEc. 10, 10. ᾰ]

Ἐπιμανίκιον, τὸ, Manipulus sacerdotis. Chrysost. De re divina. VV. LL. [Pseudochrys. Liturg. vol. 6, p. 983 : Λαβὼν ὁ ἱερεὺς τὰ ἐπιμανίκια ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ χειρὶ λέγει οὕτως. Seager.]

[Ἐπιμαντεύομαι, Vaticinor, Divino. Appian. B. C. 4, 127 : Ἐπεμαντεύοντο ἑκάτεροι τήνδε τὴν ἡμέραν ἐν τῷδε τῷ ἔργῳ πάντα τὰ Ῥωμαίων πράγματα χρινεῖν. Philostr. V. Apoll. 5, p. 202, 16 : Ἱεροφάντης, ὃν αὐτὸς τῷ προτέρῳ ἐπεμαντεύσατο, De quo ipse antecessori ejus vaticinatus erat.]

[Ἐπιμανῶς. V Ἐπιμανής.]

[Ἐπιμαργαίνω, Insanio in, Insane me ingurgito aliqua re. Arat. 1123 : Σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι.]

Ἐπίμαργος, ὁ, ἡ, Insanus : μεμηνὼς Suidæ.

[Ἐπιμαρμαίρω, Splendeo. Const. Manass. Chron. p. 5, C : Ἥλιος ἐπεμάρμαιρε. Boisson.]

[Ἐπιμάρπτω, Prehendo. Hesych. : Ἐπέμαρψε, κατέλαβεν.]

[Ἐπιμαρτῠρέω.] Ἐπιμαρτυρεῖν VV. LL. est Testari non pro re comperta, sed ab aliis narrata. || Ἐπιμαρτυρέω, Attestor, Testimonium tribuo et perhibeo. [Plat. Cratyl. p. 397, A : Εἰ ἡμῖν ἐπιμαρτυρήσει αὐτὰ τὰ ὀνόματα μὴ πάνυ ἀπὸ ταὐτομάτου .. κεῖσθαι.] Plut. Lyc. : Ὃ καὶ δαιμόνιον ἐπεμαρτύρησε, Cui deus quoque attulit testimonium. [C. accus. rei Lysand. c. 22; absolute Nic. c. 6. Tab. Heracl. 2, 108, p. 239 : Τὰ χρήματα ἃ κα ἐπιμαρτυρήσωντι, Quæ testato professi fuerint, Mazoch.] Et Ἐπιμαρτυροῦμαι, Testimonium mihi perhibetur, Testimonio perhibeor. Diosc. 4, 65 : Ἅπερ ἐστὶ ψευδῆ, ὑπὸ τῆς πείρας ἐλεγχόμενα, διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου. [Sext. Emp. p. 414.] || Ἐπιμαρτυρέω, Testimonio meo attribuo et ascribo, ex Aphthonio, Ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ δεινότατα, Diis attribuere, ascribere. [Formam mediam pro ἐπιμαρτύρομαι Herodoto illatam v. in Ἐπιμαρτύρομαι. Sic ἐπιμαρτυρούμενοι cod. Vat. Dionys. A. R. 10, 23, et Hesych. in Ἐπιξενοδοκοῦμαι, ἐπιμαρτυροῦμαι, quum μαρτύρομαι ponat in Ξενοδοκοῦμαι.]

[Ἐπιμαρτύρησις, εως, ἡ, Testatio. Marc. Anton. 7. p. 230; Diog. L. 10, 34; Sext. Emp. p. 414; Phot. Bibl. cod. 234, p. 301, 40. ῠ]

[Ἐπιμαρτῠρητὴς, ὁ, Attestator, Gl.]

Ἐπιμαρτῠρία, ἡ, Attestatio. Thuc. 2, [74] : Ἐς ἐπιμαρτυρίαν καὶ θεῶν καὶ ἡρώων τῶν ἐγχωρίων Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς κατέστη, λέγων ὧδε, Testatus est deos et heroes indigenas. Alibi dicit μάρτυρας ἐποιήσατο. [Dio Cass. 59, 11 : Τῇ τῶν ἄλλων θεῶν ἐπιμαρτυρίᾳ. || I. q. ἐπιμαρτύρησις, de sideribus, ut infra ἐπιμάρτυρος, ap. Maneth. 2, 400 : Ἐπιμαρτυρίαι τε φαεινῶν ἄστρων ἀλλήλοις· 3, 5 : Ἐπιμαρτυρίας αὐτῶν σχήματα πάντα, quod scriptor argumenti dicit Τί ἀποτελοῦσιν οἱ συμμαρτυροῦντες ἀλλήλοις ἢ καὶ συσχηματιζόμενοι. Nemes. De nat. h. p. 187 : Ποτὲ μὲν οὖν ἡ ὄψις τῆς ἐπιμαρτυρίας χρῄζει τῆς τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, Testimonio. L. Dindorf.]

Ἐπιμαρτύρομαι, Testes cito super aliqua re, Attestor [Gl. addito Obtestor, Detestor]. Polyb. [6, 36, 3] : Κἂν μὲν εὕρῃ κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς ἀπαλλάττεται, Attestans proximos, Lasc. [Plato Phædr. p. 244, B : Τόδε μὴν ἄξιον ἐπιμαρτύρασθαι ὅτι καὶ τῶν παλαιῶν οἱ τὰ ὀνόματα τιθέμενοι οὐκ αἰσχρὸν ἡγοῦντο οὐδὲ ὄνειδος μανίαν.] || Testes invoco, Testes injuriæ invoco : sicut et μαρτύρομαι. Dem : Ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην. Xen. [H. Gr. 3, 4, 4] : Ὁ δὲ ἐπιμαρτυρόμενος τοὺς θεοὺς ἀπέπλει. In fœderibus quoque ἐπιμαρτύρεσθαι dicuntur, qui deos testes eorum adhibent. Xen. Cyrop. 8, [5, 25] : Θύσαντας ὑμᾶς κοινῇ, καὶ θεοὺς ἐπιμαρτυραμένους, συνθέσθαι. [Δία Plat. Ep. 7, p. 350, B. Dativo jungit Diodor. 16, 21 : Ἐπιμαρτυρόμενος τοῖς στρατιώταις διέβαλε τοὺς συνάρχοντας, ubi accusat., quo utitur 2, 18, Exc. p. 566, 77, restituebat Wessel., quamvis non ignarus similis verbi μαρτύρομαι constructionis, de qua in illo. Appian. Civ. 5, 124 liber Aug. ἐπεμαρτύρετο ἑκάστοις pro ἑκάστους.] || Testor, Contestor. Thuc. 6, [29] : Καὶ ἐπεμαρτύρετο μὴ ἀπόντος περὶ αὐτοῦ διαβολὰς ἀποδέχεσθαι, ubi schol. exp. διεμαρτύρετο. Dem. [p. 915, 12] : Πολλοὺς παρίστανται ἐπιμαρτυρόμενοι ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, Multis adhibitis testantur pecuniam aut merces fœneratorum periculo se exportare, Coram multis contestantur, Bud. [Herodot. 5, 92 fin : Ἐπιμαρτυρόμεθα .. μὴ κατιστάναι τυραννίδας ἐς τὰς πόλις· 93 : Λακεδαιμονίοισί τε ἐπεμαρτυρέοντο (l. —ροντο cum Reiskio) μὴ ποιέειν μηδὲν νεώτερον. Cum accusat. Polyb. 3, 15, 12 : Τὰ παραπλήσια θέλοντες ἐπιμαρτύρασθαι κἀκείνους.] || Ἐπιμαρτύρεσθαι et διαμαρτύρεσθαι a Polyb. accipi pro Denuntiare, annotant VV. LL. || In Iisdem ἐπιμαρτύρεσθαι exp. In jus vocare : in Aristoph. Nub. [495, coll. Vesp. 1437] : Κἄπειτ' ἐπισχὼν ὀλίγον ἐπιμαρτύρομαι, Εἶτ' αὖθις ἀκαρῆ διαλιπὼν δικάζομαι. Sed tunc δικάζομαι abundaret : quod et ipsum significat In jus voco, Postulo : itaque potius subintelligendum θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, sicut μαρτύρομαι absolute poni pro Deos hominesque testor, in illo annotabitur. [Immo solum

ἀνθρώπους, ut ap. Demosth. p. 1273, 26, vel μάρτυρα, quod est ib. 18. Conf. Schœmann. De act. ap. Att. p. 667. Ap. Polyb. vero l. 25 extr. : Οἷον ἐπιμαρτυρομένους εἰκεῖν, intelligere licet etiam θεούς. ῡ]

Ἐπιμάρτῡρος, ὁ, ἡ, Qui testis est super aliqua re, Qui testis adhibetur, i. q. μάρτυρος, ut ἐπιβουκόλος i. q. βουκόλος, Eust. in Hom. Il. H, [76] : Ὧδε δὲ μυθέομαι, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω· Od. A, [273] : Μῦθον πέφραδε πᾶσι, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. Alibi dicit, Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. [Conf. Hesiod. Sc. 20. Cum dat., de sideribus, ut supra ἐπιμαρτυρία, Manetho 3, 355; 6, 290 etc. Fem. ἐπιμάρτυρον αἴγλην 6, 231. Et Orph. Arg. 349. || Forma Ἐπιμάρτῡς, ρος, Aristoph. Lys. 1287 : Δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι χρησόμεθ' οὐκ ἐπιλήσμοσιν ἡσυχίας πέρι τῆς μεγαλόφρονος. Apoll. Rh. 4, 229 : Ἥλιον καὶ Ζῆνα κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων. Musæus 1 : Κρυφίων ἐπιμάρτυρα λύχνον ἐρώτων. Orph. Lith. 254, 392; Maneth. 3, 128, et cum dativo 285, utrobique de sideribus, ut supra ἐπιμαρτυρία. Fem. Christod. Ecphr. 195 : Δεξιτερὴν, ἐπιμάρτυρα νίκης.]

Ἐπιμασσάομαι [Ἐπιμασάομαι], Insuper mando, Mando post. Et Ἐπιμασσηθεὶς in VV. LL. Insuper mansus, Post manducatus. [Alciphr. 3, 51, p. 162, 9; Geopon. 12, 30, 9.]

Ἐπιμάσσω, [s. Ἐπιμάττω, Pinso, Subigo. Schol. vulg. et Ven. Aristoph. Pac. 14 : Οὐδένα γὰρ ὑμῶν πιστεύειν οἴομαι ὅτι ἐπιμάττων καὶ φυρῶν ἥδη καὶ ἐσθίω. L. D.] Abstergo. Et Ἐπιμάσσεσθαι itidem active pro Abstergere, ἀποσπογγίζειν : ut exp. Eust. in Hom. Il. Δ, [190] : Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται ἠδ' ἐπιθήσει Φάρμαχ'. [Ἐπιμάσσεται h. l. est fut. ἐπιμάσομαι a verbo Ἐπιμαίομαι, quod v., littera σ propter versum geminata. Ad idem verbum referuntur aoristi ἐπεμασάμην quæ sequuntur exx. Errorem grammaticorum, hæc tempora a verbo μάσσω, quocum nihil commune habent, repetentium, notavi in Ἐκματέομαι. V. etiam Ἐμματέω, et quæ in simplici dicentur.] Addit tamen idem Eust. ἐπιμάσσεσθαι aliter quoque accipi, pro διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι : nam μάσσεσθαι significare ἅπτεσθαι, de quo in Μάσσω dicetur. Addit præterea, ἐπιμάσσεσθαι non male accipi posse pro ἐκμυζήσει, sicut paulo post de eod. medico dicit, Αἷμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ ἤπια φάρμακα εἰδὼς Πάσσε. Pro Tangere autem s. Attingere et Contingere, ita ut persentiscas, accipitur in hoc ejusdem Hom. l., qui a Nicandri schol. citatur [Il. Υ, 425] : Ἔγγὺς ἀνὴρ ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐπεμάσσατο θυμόν· i. e., inquit, καθήψατο τῆς ψυχῆς, καὶ οἷον ἐνέβαλεν εἰς τὴν αὐτοῦ χεῖρα. [Ubi al. ἐσεμ., quod v.] Sic Od. N, [429] : Ὡς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, Virga contigit. Π, [172] : Ἦ, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη. Pro Tango, h. e., Tactu exploro, Palpo, Tactu tento, et ψηλαφῶ, accipitur Od. T, [468] : Τὴν γρηῢς χείρεσσι καταπρηνέσσι λαβοῦσα Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη· et I, [446] de ariete villoso : Τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος, Κρῖε πέπον. || Prehendo : ut T, [480] : Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῇφι, Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔθεν ἦπαρ ἐρύσσατο. Sic Ulysses I, [302] voluit Cyclopem evaginato ense Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσι, Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος· ubi tamen schol. exp. ἐφαψάμενος. Eust. autem χειρὶ ἐπιμασσάμενος esse dicit, αὐτόχειρ ἁψάμενος, ἢ ἐγκρατῶς : quod magis probo : nam et ea signif. χερμάδιον dici scribit ὅ ἐστι χειρὶ μάσασθαι, Quod prehendi et teneri manu potest, i. e. saxum manuale. [Χειρ' si pro dativo habetur, scribendum est χείρ'. || Cum genit. per tmesin, Od. Λ, 591 : Ἐλαῖαι, τῶν ὅπότ' ἰθύσει' ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι. V. Ἐπιμαίομαι.] || Hesych. ἐπιμάσσεται exp. etiam ἐπαύξεται ἐπὶ τὸ [artic. non est ap. Hes.] πλέον, a μάσσον : vide et plura quæ ab Eod. afferuntur. [Ἀπὸ τοῦ μάσσονος, ὅ ἐστι μακροτέρου. Οἱ δὲ ἐφάψεται, ψηλαφήσει, ἢ οἷον οὐ λιμώσει, ἀλλὰ καὶ προσεπιμάσσεται πλείω. Σοφοκλῆς Αἰχμαλωτίσιν. Ubi λιμώξει conjiciebat Reisk., quod ad ἐπιμασήσεται referebat.]

[Ἐπιμαστεύω, Quæro. Schol. Hom. Od. Υ, 377 : Ἐπίμαστον ἀλήτην) ἐπιμαστεύοντα καὶ ἐπιζητοῦντα. Wakef. Etym. M., Apoll. Lex. in eod. voc.]

Επιμαστίδιος, ὁ, ἡ, Mammæ admotus, Lactens. Quidam ἀνώνυμος ap. Suid., qui θηλάζων exp. : Ὁ δὲ νεώτατος παῖς ἐπ. ἦν, οὗ ἡ μήτηρ ἀντείχετο. Utitur et Lucian. [Tox. c. 61. Æsch. Sept. 349 : Βλαχαὶ τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιβρεφεῖς βρέμονται. Soph. ap. Eust. Od. p. 1625, 49 : Ἐπιμαστίδιον γόνον ὀρταλίχων. Eur. Iph. T. 231 : Ἐπιμαστίδιον βρέφος. « Apollod. 3, 5, 2, 3; Nicol. Damasc. p. 441. (Herodian. Π. μον. λ. p. 18, 7.) Hemst. Meleager Anth. Plan. 4, 134, 7 : Ἃ μὲν ματρὸς περὶ γούνασιν, ἃ δ' ἐνὶ κόλποις κέκλιται, ἃ δ' ἐπὶ γᾶς, ἃ δ' ἐπιμαστίδιος. Apoll. Rh. 4, 1734. || Ἐπιμαστίδιον, Mamillare, Gl. ῐῑ] || Pro eodem dicitur et Ἐπιμάστιος, si Polluci credimus, scribenti l. 2, [8] βρέφος ἔτι ἐν γάλακτι, et ἐπιμαστίδιον, ac ἐπιμάστιον : quibus adjungit, ἄρτι ἀπὸ θηλῆς, et ἄρτι ἀπὸ μαστοῦ. At Ἐπίμαστος ap. Hom. aliud sonare, atque ab alia origine esse vult Eust., aliique nonnulli : qua de re quid sentiam dicam non multo post.

[Ἐπιμάστιος. V. Ἐπιμαστίδιος.]

[Ἐπιμαστίω, Flagello. Nonn. Dion. 1, 80 : Ταύρου αὐχένα ... ἐπεμάστιε κεστῷ. ῐ]

Ἐπίμαστος, ὁ, Qui cibum quærit, Qui quærit unde vivat; Mendicus. Hom. Od. Υ, [377] : Ἐπίμαστον ἀλήτην· ubi ἐπίμαστος Eustathio est ὁ ἐπαίτης, sc. ὁ τροφὴν μαστεύων. Hesych. autem, quem vide, exp. etiam ὀχληρός. At ego, si μαστὸς vocem esse tempore etiam Homeri receptam concederetur, suspicarer ab ea derivari ἐπίμαστος, ut hoc nomine vocaretur Qui petax esset instar infantis qui mammis nutricis adhærere vult utplurimum. [Ἐπίληπτον interpr. Hesych. et Apollon. in Lex., a Villoisono correctus.]

[Ἐπίμαστος, Epimastus. V. Μάστειρα.]

Ἐπιμᾰχέω, Opitulor. Ἐπιμαχεῖν dicuntur, ὅταν τοὺς ἐπιόντας ἀμύνωνται μόνον, ut tradit Ammon., quem v. p. 71 [131. Gramm. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 380, 12 : Ἐπιμ. λέγουσιν, ὅταν τοὺς ἐπ. τισι(ν) ἀμύνωνταί τινες μόνοι (sic), συμμαχεῖν δὲ τὸ τοὺς ἐπιόντας μετ' ἐκείνων οἷς συμμαχοῦσι(ν) ἀμύνεσθαι. Quem apparet deceptum vitio μόνοι pro μόνον non intellexisse discrimen verborum ἐπιμαχέω et συμμαχέω, quod satis declarant quæ in Ἐπιμαχία dicentur; ut præterire liceat aliorum gramm., qui indicati sunt in annot. ad Ammon., opiniones. Thuc. 5, 27 : Πρὸς Ἀργείους ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι, ὥστε τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν. Anon. ap. Suid. in v. et in Δημήτριος ὁ Ἀντ. : Φιλίαν ἐπὶ τῷ τῇ ἀλλήλων ἐπιμαχεῖν.]

Ἐπιμαχία, ἡ, Societas belli in propulsanda injuria, non item in inferenda : ut apparet ex verbis schol. Thuc. l. 1, [c. 44], ubi scribit ipse Thucyd. : [Μετέγνωσαν Κερκυραίοις ξυμμαχίαν μὲν μὴ ποιήσασθαι, ὥστε τοὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς καὶ φίλους νομίζειν], ἐπιμαχίαν δὲ ἐποιήσαντο τῇ ἀλλήλων βοηθεῖν. Quidam interpret. Societatem subsidiariam, et suppetiarum causa institutam. Crediderim autem scholiasten in illa distinctione horum nominum συμμαχία et ἐπιμαχία respexisse ad locum ejusd. Thuc. 5, p. 182 meæ ed., circa princ. [c. 48 : Ἄρχειν ἔφασαν σφίσι τὴν πρώτην γενομένην ἐπιμαχίαν ἀλλήλοις βοηθεῖν, ξυνεπιστρατεύειν δὲ μηδενί. Male aliud schol. ad l. priorem : Ἐπ. μὲν ὅταν ἀλλήλοις παρέχωσι δυνάμεις ἑκάτεροι, συμμαχία δ' ὅταν μόνοι Ἀθηναῖοι δῶσι Κερκυραίοις βοήθειαν. Aristot. Pol. 3, 9 : Σφίσιν αὐτοῖς, ὡς ἐπιμαχίας οὔσης, βοηθοῦντες ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας μόνον. Ap. Xen. Cyrop. 3, 2, 23 pro συμμαχίαν nonnulli ἐπισυμμαχίαν, quod ex ἐπιμαχίαν et συμμαχίαν coaluisse ostendunt etiam varietates librorum in Epist. Phil. ap. Demosth. p. 160, 13.]

[Ἐπιμάχιμος. Ἐπιμαχιμώτατον legitur ap. Arrian. Exp. 4, 25, 3; sed liber Flor. recte ἐπιμαχώτατον.]

Ἐπίμᾰχος, ὁ, ἡ, Oppugnabilis, Expugnabilis, Qui facile oppugnari potest s. expugnari. Thuc. 4, [31] : Ὃ ἦν ἔκ τε θαλάσσης ἀπόκρημνον καὶ ἐκ τῆς γῆς ἥκιστα ἐπίμαχον· ib. [35] : Ὡς ἀμυνούμενοι ἦπερ ἦν ἐπίμαχον (τὸ ἔρυμα). [Superlat. 4, 4, 115, Xen. H. Gr. 7, 1, 15, Herodot. 9, 21, idemque sæpius positivo.] Sunt exx. et ap. Suid., sed quæ ex recentioribus sumpta esse puto. || Active pro Eo qui auxiliatur in pugna. Nam Hesych. exp. ἐπίκουρος et βοηθός. Quam signif. sequitur et ἐπιμαχία, quod v. supra. [Porphyr. in Eusebii Præp. p. 110 : Τοῦ δὲ Διονύσου κατὰ τὰ πάθη τῆς δυνάμεως ὑπὸ γῆν μὲν νεωτέρας καὶ καλλιγόνης βλαστάνειν ἀρχομένου, ἐπιμάχου δὲ τῆς κατὰ τὴν ἄνθην δυνάμεως σύμβολον τὸν Ἄττιν ἔχούσης, citat Sallier. ad

Thomæ Mag. p. 349 gl.: Ἐπίμαχον στράτευμα τὸ ἐπιτήδειον μάχεσθαι. || De quo contenditur. Heliodor. Æth. 8, 1 init. : Τὴν πόλιν ἐπίμαχον ἀεὶ τυγχάνουσαν ... ὑφ' αὑτῷ πεποιημένος.]

[Ἐπίμαχος, ὁ, Epimachus, martyr, de quo v. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 546, C. Alii apud Isidorum in Epistolis. L. Dindorf.]

[Ἐπιμειδάω.] Ap. Hom. legitur ἐπιμειδήσας a verbo Ἐπιμειδάω. Il. Θ, [38]: Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς. [K, 400, Od. X, 371; Hesiod. Th. 547; Crinag. Anth. Pal. 6, 345, 3.]

[Ἐπιμειδίᾱσις, εως, ἡ, Arrisio, Lenis risus ad. Plut. Mor. p. 1009, E : Πολλάκις ἐπιμ. καὶ ἀποσιώπησις ἐμφαντικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον· 1092, D : Σωματικὰς ἡδονὰς, οἷον ἐπιμειδιάσεις καὶ συνεπιθρύψεις τῆς ψυχῆς.]

Ἐπιμειδῐάω, Subrideo. Redditur etiam Arrideo, sed verbo προσμειδιῶ servanda potius est hæc interpr. [« Ἐπιμειδιᾷν, Arridere, Renidere, Arrian. lib. 6 (Exp. 5, 2, 4) : Τὸν δὲ Ἄκουφιν ἀκούσαντα ταῦτα ἐπιμειδιᾶσαι λέγεται τῷ λόγῳ, καὶ Ἀλέξανδρον ἐρέσθαι, ἐφ' ὅτῳ ἐγέλασεν. B. Ubi nota affinia esse ἐπιμειδιᾷν et γελᾷν ἐπί τινι. » HSt. Ms. Vind. Xen. Cyrop. 2, 2, 16; Apoll. Rh. 3, 129; Plut. Mor. p. 585, D, et alibi. Addito accusat. Eust. [Opusc. p. 319, 87 : Γλυκὺ καὶ ἱλαρὸν ἐπιμειδιᾷς.]

[Ἐπιμείζων, ὁ, ἡ, Major. Democritus Stob. Fl. vol. 1, p. 151 : Σωφροσύνη τὰ τερπνὰ ἀέξει καὶ ἡδονὴν ἐπιμείζονα ποιεῖ. Boiss.]

[Ἐπιμείλιον. V. Μείλιον.]

[Ἐπιμειλίσσω. Hesych. : Ἐπιμειλίξαι, δοῦναι, Dare. Ita Musurus contra seriem alph. Cod. ἐπιμελύξαι. Ad δοῦναι ἐπιμείλια intelligebat Kuster.]

Ἐπιμελαίνομαι, Niger reddor, Nigresco, s. In superficie nigredine inficior. [Theophr. H. Pl. 3, 15, 6 : Ξανθὸς γίνεται καὶ ἐπιμελαίνεται. Plut. Mor. p. 953, F : Ἐπιμελανθέντων.]

[Ἐπιμέλᾱς, αινα, ᾶν.] Ἐπίμελας, Nigricans, Gaza ap. Aristot. [Theophr. H. Pl. 3, 8, 6; 6, 5, 3.]

Ἐπιμέλεια, Cura, Diligentia, Studium. [Absolute Thuc. 2, 94 : Λιμένων τῇ κλήσει καὶ τῇ ἄλλῃ ἐπιμελείᾳ. Τῶν ἔργων τῆς ἐπιμελείας id. 3, 46. De cultu deorum Xen. Cyrop. 1, 6, 4 : Διὰ ἐκείνας τὰς ἐπιμελείας ἥδιον ἔρχῃ πρὸς τοὺς θεούς. Θεῶν ἐπ. Pollux 1, 21. De colendis amicis Xen. Cyrop. 8, 2, 13 : Τῇ θεραπείᾳ καὶ τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν φίλων βασιλεύοντα περιγίγνεσθαι. (Similiter de Patrocli ab Achille suscepta tutela Æschin. p. 20, 13.) Conf. Anab. 1, 9, 24. De amantibus OEc. 12, 14. De cura parentum pro liberis, disciplina, ib. 7, 5, Cyrop. 1, 2, 9, Isocr. p. 147, B, qui etiam Ἑλληνικὴν ἐπ. ponit, ut contrariam βαρβαρικῆς δεσποτείας p. 113, D. De defunctorum memoria Xen. Comm. 4, 8, 10 : Οἶδα δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπιμελείας τεύξομαι ὑπ' ἀνθρώπων. Plat. Leg. 4, p. 717, E : Τὰς κατ' ἐνιαυτὸν τῶν ἤδη τέλος ἐχόντων ἐπιμελείας. De cura rerum publicarum Xen. H. Gr. 7, 1, 10 : Ὡς δὲ καὶ ἀναγκαία οὐδὲν ἧττον αὐτοῖς ἡ κατὰ γῆν ἐπ. ἢ ὑμῖν ἡ κατὰ θάλατταν· coll. ib. 5. Τοῦ ναυτικοῦ Thuc. 2, 39, οἰκείων καὶ πολιτικῶν ib. 40. Sic τὴν τῶν κοινῶν ἐπ. Isocr. p. 144, C, coll. p. 177, C, et quæ in fine dicentur de signif. Muneris.] Ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, Curam horum habeo, gero. [Demosth. p. 1414, 10, σαυτοῦ. Plato Tim. p. 18, B. Xen. OEc. 20, 16 : Ὅταν ἔχῃ τινὰ ἐπιμέλειαν ὡς ... ὦσιν.] Sic ἐπιμέλειαν ἴσχω, Plato. [Thuc. 7, 16 : Ἐπιμέλεια αὐτῶν ἔσται.] Aristot. autem dixit etiam, Εἰ γάρ τις ἐπ. ἀνθρωπίνων ὑπὸ θεῶν γίνεται, Eth. 10, 8. Et, Ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι τούτων, pro eod. [Sine genit. Thuc. 4, 53.] Redditur item Curam suscipio, ap. Plat. Leg. [7, p. 818, C.] In hoc autem Dem., Ἐπιμέλειαν ἐποιησάμην τοῦ οἴκου τούτου, Bud. vult ἐπιμέλειαν sonare non solum Curam, sed et Anxietatem. [Herodot. 6, 105; Xen. Comm. 3, 3, 7; OEc. 11, 22, etc. Aristot. Pol. 5, 8.] Dicitur vero et, ἐπιμέλειαν ποιοῦμαι περὶ τούτων. [Thuc. 7, 56.] Isocr. in Plat. ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν. [Et p. 333, B, Demosth. p. 1226, 25. Cum verbo εἶναι Plato Prot. p. 326, E.] Quo sensu et πρόνοιαν ποιεῖσθαι dicitur. Aristot. Polit. 7, dixit etiam Ἐπιμέλειαν ποιεῖται περὶ τὰ συμβόλαια. [Plat. Theæt. p. 143, D. Id. Reip. 5, p. 451, D : Πᾶσαν ἐπ. ἔχειν περὶ τὰ ποίμνια.] Ut autem ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαι dicitur Qui curam gerit, sic ἐπιμελείας τυγχάνειν is De quo cura geritur, qui curatur, q. d. Curam consequi, ap. Isocr. [p. 113, D; 147, B, et Athen. 13, p. 589, C,] et Aristot. Redditur alioqui hoc nomen, quum solum genit habet, aliis etiam modis: sc. nomine Curatio, Procuratio : ut ἐπιμέλεια σώματος ex Galeno [Plat. Reip. 3, p. 407, B], Curatio corporis; οἴκου ἐπ., ex Basil., Domus procuratio. [Ἀρετῆς Xen. Comm. 1, 2, 8; ὑγιείας Cyrop. 1, 6, 16; γεωργίας OEc. 5, 1; ἀγέλης Plato Polit. p. 267, D. Et sim. alibi. Ap. Xen. OEc. 5, 4, οἱ τῇ ἐπιμελείᾳ γεωργοῦντες contrarii sunt τοῖς αὐτουργοῖς, et intelliguntur ii qui villicorum opera utuntur.] At vero ἐπιμέλεια τῶν λέξεων, Diligens verborum delectus, Diligentia in deligendis verbis. Dicitur et ἐπιμέλεια περί τι, ut ab Aristot. Polit. ἡ περὶ τὴν τροφὴν ἐπιμέλεια. [Plat. Polit. p. 279, A, Leg. 6, p. 764, D.] Affertur etiam, Αἱ διὰ χαρτερίας ἐπιμέλειαι [τῶν καλῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι ποιοῦσιν] ex Xen. [Comm. 2, 1, 20] pro Acres solicitudines. [Immo Studium acre et contentum, ut ib. 28 : Οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ ἐπιμελείας, et alibi. || Attentio vertendum ejusd. Cyrop. 8, 2, 11 : Τοῦ φάσκοντος ἀκοῦσαί τι ἢ ἰδεῖν ἄξιον ἐπιμελείας. Conf. ib. 5, 4, 17. || De ægrotorum curatione Theoph. Nonn. vol. 2, p. 232 : Ἐπὶ τὴν ἔξωθεν τραπῶμεν ἐπιμέλειαν. || Plurali præter Xen. l. c. et OEc. 7, 22, utitur Plato Leg. 5, p. 740, D : Ἐπιμέλειαι καὶ σπουδαὶ πλήθους γεννημάτων, et sæpius Isocrates. || Locutiones præterea notandæ sunt hæ potissimum. Polyb. ap. Athen. 2, p. 45, C : Ἐν ἐπιμελείᾳ εἶχε πέμπειν. Arrian. Exp. 7, 18, 9 : Δι' ἐπιμελείας ἔχειν αὐτὸν πλείονος. Xenoph. Eph. 2, 2 : Παραδίδωσιν (αὐτοὺς) οἰκέτῃ πιστῷ, δι' ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν· 10 : Ἐπράθησαν πρεσβύτῃ τινὶ, ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπιμελείας. Ib. 5, 9 : Πᾶσαν προσάγων ἐπιμ. Plat. Soph. p. 227, A : Ὧν τὴν ἐπιμέλειαν παρεχομένη· Prot. p. 325, C : Ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. Schol. Philostr. Her. p. 572 Boiss. : Σπουδαζόμενον) δι' ἐπιμελείας ὄν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 104, C : Δι' ἐπ. ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἑτοιμάζεσθαι· 171, C : Οἱ δι' ἐπ. τὰ κατ' αὐτὸν ἱστορήσαντες. Et constructiones cum præp. πρὸς ap. Plat. Leg. 6, p. 754, B : Ἃ δὴ νῦν φημι Κνωσίοις διὰ τὴν ἐπιμέλειαν πρὸς τὴν νέαν πόλιν καὶ τῇ νέᾳ πρὸς Κνωσὸν ὑπάρχειν ἑτοίμως γεγονότα. Demosth. p. 618, 8 : Τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπιμελείας προστάτην. Plutarch. Ti. Gracch. c. 3 : Πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐπιμέλεια. Vel εἰς, ap. Nemes. De nat. h. p. 343 : Πρόνοιά ἐστιν ἐκ θεοῦ εἰς τὰ ὄντα γινομένη ἐπιμέλεια. Diod. Exc. p. 566, 71 : Τὴν ἐπιμ. τὴν εἰς τὸν ἄνδρα· ut ejusd. 1, 73 : Τὴν εἰς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν, revocanda videatur omnium fortasse librorum scriptura ἐπιμέλειαν, ab HSt., ut videtur, in alteram mutata. Posidon. ap. Athen. 6, p. 263, D : Παρ' ἐκείνων τυγχάνοντες τῆς εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἐπιμελείας, citat Hemst. Denique Ἐπιμελείᾳ, De industria, Data opera. Xen. Cyrop. 5, 3, 47 : Ὁ δὲ Κῦρος ἐπιμελείᾳ τοῦτο ἐποίει· Hipparch. 7, 9 : Ἐπὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐπιμελείᾳ σκεδάννυνται. Plat. Reip. 8, p. 552, E. Ead. signif. Xen. H. Gr. 4, 4, 8 : Ἐπεὶ τῷ ἄνδρε καὶ κατὰ τύχην καὶ κατ' ἐπιμέλειαν ἐγενέσθην φύλακε κατὰ τὰς πύλας ταύτας.] || Ἐπιμέλεια a Bud. redditur etiam Curatio muneris, sicut ἐπιμελητὴς, Curator. [Iambl. V. Pyth. 209, p. 260 : Καθιστάναι τοὺς λαχόντας ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας. Ab ἀρχῇ ita distinguit Æschines p. 55, 35, ut cum διακονία conjungat et πραγματείαις προστεταγμέναις κατὰ ψήφισμα contineri dicat, quum ἀρχαὶ sint, quas ὁ δῆμος εἴωθε χειροτονεῖν ἐν ἀρχαιρεσίαις. Plut. Mor. p. 794, A : Διακονικὰς λειτουργίας, οἷα τελῶν πράσεις καὶ λιμένων ἐπιμελείας καὶ ἀγορᾶς. V. supra et Schœmann. De comit. p. 307.] || Ἐπιμελείας οἶκος, Hesychio ἔνθα τὰ δημόσια ἔγγραφα ἔκειτο. [Forma Ion. Ἐπιμελίη bis est in Ps.-Herodoti Vita Hom., ubi ἐπιμελίης c. 5, et ἐπιμελίην 7, etsi ἐπιμελείᾳ et ἐπιμέλειαν est 16 et 24. Forma Ἐπιμελία, conferenda cum forma ἐμμελία pro ἐμμέλεια, est in inscr. Spart. recentiori ap. Bœckh. vol. 1, n. 1341, p. 656, 15. Formæ Æol. genit. Ἐπιμελήιας est in inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2189, p. 196, 5. (Ubi ex melioribus apogrr. restitutum τοῖς τᾶς ἀξίας βασμοῖς pro eo quod nos in v. Βασιλικὸς p. 171, C, cum Schneidero posuimus Ἀσίας βασιλικοῖς. Addendum igitur hoc ex. iis quæ in Βαθμὸς posita sunt p. 21, D.) L. Dindorf.]

Ἐπιμελέομαι, Curam gero, Studeo, Operam do

[Eur. Phœn. 556 : Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοὶ, τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελούμεθα, Administramus. Signif. Curandi Aristoph. Vesp. 154 : Τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ. De diis homines curantibus Plut. 1117 : Κακῶς γὰρ ἐπεμελεῖσθ' ἡμῶν τότε.] Thuc. 3, [25] : Καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐπιμεληνσόμενος. Xen. H. Gr. [1, 1, 14] : Ἐπιμελεῖσθαι τοῦ χωρίου. Id. [Comm. 2, 1, 28] : Τῶν βοσκημάτων ἐπιμελητέον. [Cyrop. 7, 5, 71 : Ἐπιμελοῖντο τῆς ἀρετῆς· Comm. 1, 3, 11 : Τοῦ ἐπιμεληθῆναί τινος καλοῦ κἀγαθοῦ. Ib. 2, 2 : Ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, et ib. 13 τῶν φίλων, Conv. 6, 7 θεῶν. De cultu corporis Dio Chr. vol. 2, p. 266 : Ἀναστὰς ἐπεμελήθην ἐμαυτοῦ. De corporibus militum curandis Polyb. 5, 47, 7. De curandis ægrotis Theoph. Nonn. vol. 1, p. 448, et al.] Cic. in Epist. Epicuri : Ἐπιμελοῦ τῶν παίδων Μητροδώρου, Fac ut Metrodori tueare liberos. [De arte Plato Polit. p. 279, E : Τὴν τῶν ἱματίων μάλιστα ἐπιμελουμένην τέχνην.] Item ἐπιμελοῦμαι περὶ τούτου : ut ἐπιμελεῖσθαι τούτων, ὥσπερ καὶ περὶ τῆς στρατηγίας. [Verba Xen. Cyrop. 1, 6, 12, ubi περὶ HSt. cum Lex. Septemv. Sed libri ὑπὲρ, nonnulli στρατείας vel στρατιᾶς. Quod recte habet deletis ὥσπερ καί.] Item ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομῆς, ex Plat. Leg. [l. in Ἐπιμελητέον citando. Epist. 2, p. 311, E : Περὶ τούτου ἡμεῖς ἐπιμελούμενοι. Et sequente ὅπως Xen. Eq. 4, 5. Et cum περὶ, sequente accusativo, Plato Leg. 11, p. 932, B : Τῶν περὶ γάμους γυναικῶν ἐπιμελουμένων.] Et cum accus. Hell. 5, [4, 4] : Τά τε ἄλλα ἐπεμελεῖτο [τοῖς πολεμάρχοις... καὶ δὴ καὶ γυναῖκας... ἔφη ἄξειν]. Sic Mem. 2, [9, 4 : Καὶ ὁπότε θύοι, ἐκάλει] καὶ τὰ τοιαῦτα [πάντα] ἐπεμελεῖτο. [Utroque l. absolute poni accusativum, ut ap. Thuc. 6, 41 : Τὰ δὲ καὶ ἐπιμεμελήμεθα ἤδη, docet tertius H. Gr. 4, 2, 40 : Τά τ' ἄλλα ὁ Ἀγησίλαος ἐπεμελεῖτο αὐτοῦ. Conjungitur vero cum verbo ap. schol. Soph. Aj. 354 : Διὰ τὸ μηδένα ἐπιμεληθῆναί σε, ubi sou restituit editor Romanus, et in S. Tryphonis Exorcismo supposito insectt. in Euchol. Goari p. 697 : Τὰς χῆνας ἐπιμελουμένου μου καὶ βόσκοντος. Hippocr. De fractt. p. 22 : Ἃ οὐ κάρτα ἐπιμελέονται οἱ ἰητροὶ, et recentiorum exx. nonnulla citat Bernard. ad Theoph. Nonn. vol. 1, p. 103.] Jungitur et cum ὅπως, vel ὡς, et quidem aliquando præcedente etiam genit. [Velut Xen. H. Gr. 6, 5, 37 : Ὧν αὐτοὶ ἐπιμελήσητε ὅρκων, ὅπως ... ὀμόσαιμεν.] Xen. [Comm. 2, 10, 2] : Ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ· Hell. 5, [4, 56] : Ἐπιμεληθεὶς ὅπως μὴ ἐξαγγελθείη. Latini hac in signif. dicunt Dare operam ne : sicut Dare operam ut etc. [Sequitur etiam fut. Xen. Hipparch. 4, 6 : Ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ἐμπείρως ἕξει. Et Thuc. 4, 118. Et post pronomen, Xen. Anab. 1, 8, 21 : Ἐπεμελεῖτο ὅ,τι ποιήσει βασιλεύς.] Idem [Cyrop. 1, 6, 23] : Ἐπιμελόμενος [— ούμενος ἂν] τούτου ὡς ἂν πραχθείη. [Ubi optat. ponitur propter præcedentem optativum.] Tale est [ib. 1, 2, 10] : Ἐπιμελεῖται τῶν ἄλλων, ὅπως ἂν θηρῷεν [θηρῶσιν libri meliores. OEc. 2, 9, in oratione obliqua : Κελεύεις με προστατεύειν σοῦ καὶ ἐπιμελεῖσθαι ὅπως ἂν μὴ ... πένης γένοιο.] Ap. eund. cum ὡς ἄν, sequente optativo. V. Ἐπιμελητής. [Conjungitur etiam cum infinitivo. OEc. 20, 9 : Τούτου οἱ μὲν ἐπιμελοῦνται οὕτω ποιεῖν, οἱ δ' οὔ. Et passivi, ap. Codin. De off. 15, 18 : Ἐπιμελεῖται ἀναπληροῦσθαι ταῦτα. Pro quo idem dicit 4, 79 : Ἐπιμελεῖσθαι τοῦτον εἰς τὸ ἀνακτίζεσθαι. Cum infin. et articulo Xen. Reip. Lac. 5, 7 : Ἀναγκάζονται τὸ ὑπὸ οἴνου μὴ σφάλλεσθαι ἐπιμελεῖσθαι. Alia constr. ap. Plat. Protag. p. 325, C : Ταῦτα δ' ἄρα οὐ διδάσκονται, οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν. L. Dindorf.]

Ἐπιμέλομαι, idem. Xen. Cyrop. 8, [8, 8] : Ὡς δὲ οὐδὲ τῶν σωμάτων ἐπιμέλονται ὥσπερ πρόσθεν. Id. [OEc. 13, 2] : Ἐπιμέλεται κάμνοντος· et [Cyrop. 1, 2, 10] : Ἐπιμέλονται τοῦ θηρᾶν, Curam gerunt venationis, Studiosi sunt venationis. Et, Ἐπιμελόμενοι τῶν πραγμάτων, Bud. ex Isocr., pro Qui in magistratibus erant. Habet vero et illas constrr., quarum exempla attuli in Ἐπιμελοῦμαι, sc. cum ὅπως, s. ὡς, addito etiam gen. interdum. Alicubi ἐπιμέλεσθαι sine adjectione : Ἀντ' ἐμοῦ ἐπιμελόμενος, Xen. [OEc. 12, 4], ut videbis p. 49 Cic. Lex., una cum interpretatione. [Plato Ep. 13, p. 361, B : Αὖθις βέλτιον ἐπιμεληνσόμεθα.] Est autem et alia signif., de qua dicam in Ἐπιμελής. [De duplici forma Ἐπιμελέομαι et Ἐπιμέλομαι falsum esse præceptum Atticistarum recentiorum, Mœridis p. 148 : Ἐπιμέλου παροξυτόνως Ἀττ., περισπωμένως Ἕλλ., Thomæ p. 350 : Ἐπιμέλομαι κάλλιον ἢ ἐπιμελοῦμαι, ostendunt loci supra citati, quibus alii haud pauci ex optimis quibusque accedunt. Infinitivi quidem ἐπιμέλεσθαι etiam rariora sunt quam alterius formæ exx., ut dubitatum sit an una ejus forma contracta usurpari consueverit. Herodoti 1, 98 : Τῶν ἄλλων ἧσσον ἐπιμέλεσθαι. Apud Polyb. 5, 47, 7, ἐπιμέλεσθαι libri duo : ceteri ἐπιμελεῖσθαι. Apud Themistium quum frequens sit ἐπιμελεῖσθαι, Or. 1, p. 17, C, est ἐπιμέλεσθαι. Aliud ex. præbet inscr. Iasensis ap. Bœckh. vol. 2, n. 2673, A, 3. || Aoristi veteribus una usurpatur forma ἐπεμελήθην, cujus exx. v. supra. Ἐπεμεληνσάμην recentissimi, ut Procop. B. Gotth. 1, 1, p. 310, B : Δικαιοσύνης ὑπερφυῶς ἐπεμελήσατο, et inscrr. novitiæ ap. Bœckh. vol. 2, n. 2154, 2802, etc. || Æque inusitata veteribus aoristi ἐπεμελήθην signif. passiva, quæ est in Geopon. 2, 38, 2 : Οὕτω γὰρ ἐπιμεληθὲν τὸ πλέθρον. Ubi al. ἐπιμελῶς ἐνεργηθέν. || Futuri vero adeo constans formæ mediæ usus est ap. Thucydidem, Platonem, Xenophontem et alios omnes tam veteres quam recentiores, ut passiva in Xenoph. Comm. 2, 7, 8 : Ὡς καὶ ἐπιμεληθησόμεναι τούτων καὶ ὠφεληθησόμεναι ἀπ' αὐτῶν, ex adjuncta passiva repetita videri possit. Sed Hesych. : Ἐπικρανεῖς, ἐπιτελεῖς, ἐπιμεληθήσῃ. Et in inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 381, 25 : Ἄνδρα ἑλέσθαι ὅστις ἐπιμεληθη. ... ει τᾶς ἀναγραφᾶς, recte expleri videtur lacuna ita ut legatur ἐπιμεληθήσεται. Genes. 44, 21 : Καταγάγετε αὐτὸν πρός με, καὶ ἐπιμελοῦμαι αὐτοῦ, ponitur pro ἐπιμελήσομαι. || Passivi perf. ἐπιμεμέλημαι, cujus ex. Thuc. v. supra, forma epica, cujus de formatione dicetur in Μέλω, est ap. Quintum 3, 123 : Ἦ νύ σοι οὐ Τρώων ἐπιμέμβλεται, ubi recte Rhodum. ἔτι μέμβλεται. || Activi exemplum est in numo imperatorio Antiochiæ ad Mæandrum ap. Pellerinum *Mélanges* vol. 2, p. 354 : ΤΙ. ΚΛ. ΑΓΛΑΟΥ ΕΠΙΜΕΛΗΣΑΝΤΟΣ ΑΝΤΙΟΧΕ. Pro quo in aliis ejusdem vel alterius Cariæ urbis Stratoniceæ numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 575 et 591 est ἐπιμεληθέντος vel ἐπιμελη. Gl. : Ἐπιμελεῖ, Diligit. L. Dindorf.]

[Ἐπιμέλεον. V. Ἐπιμελής.]

[Ἐπιμελεστέρως, Ἐπιμελεστάτως. V. Ἐπιμελής.]

[Ἐπιμελέω. V. Ἐπιμελέομαι.]

[Ἐπιμελέως. V. Ἐπιμελής.]

Ἐπιμέλημα, τὸ, Negotium, cujus curam gerimus; Res, inquit Bud., quæ curæ est, ut dicitur μελέτημα : vertit tamen Cura, in Xen. OEc. [7, 37] : Ἓν μέν τοι τῶν σοι προσηκόντων, ἔφην ἐγὼ, ἐπιμελημάτων. [Et ib. 22. Et 4, 4 : Ἐν τοῖς καλλίστοις ἐπιμελήμασιν εἶναι γεωργίαν.] V. mei Lex. Cic. p. 47, ubi redditur Diligentia.

Ἐπιμελὴς, ὁ, ἡ, Qui curæ habet, curam agit, Bud. afferens ex Xen. [Cyrop. 4, 2, 38], ἐπιμελὴς τῶν ξυμμάχων φανῆναι. Tale est [Comm. 2, 6, 35] : Ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, Curæ habes amicos, Amici tibi curæ sunt. [Plato Conv. p. 197, D : Ἐπιμελὴς ἀγαθῶν· Leg. 10, p. 900, C : Ἐπιμελεῖς σμικρῶν εἰσι θεοὶ οὐχ ἧττον ἢ τῶν μεγέθει διαφερόντων.] Redditur etiam Solicitus, Diligens, Diligentiam adhibens, ut in hoc Ejusd. l. [Comm. 1, 4, 16] : Αἱ φρονιμώταται ἡλικίαι, θεῶν ἐπιμελέσταται, Deorum diligentissimæ, quod sc. Diligens alicubi genitivo jungatur; sed considerandum fuit jungi genitivo rei potius quam personæ. Quare malim Diligentissimæ rerum ad deos pertinentium; usitatius, Diligentes in rebus, etc. Vel, Diligentissimæ cultrices deorum. [Menander ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 368 : Ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει ἑτέρου θεραπείαν.] Et substantive pro Diligentia, ut τὸ ἐπ. τοῦ δρωμένου, Diligentia in re agenda. [Afric. Cest. p. 297, col. 1, D : Ἀντέστη τὸ παρ' ἐκείνων (vel ἐκείνου) ἐπιμελὲς ἴσον.] Ap. Aristoph. [Nub. 501] sine casu : Ἢν ἐπιμελὴς ὦ, καὶ προθύμως μανθάνω, Si diligens sim, Si diligentiam adhibeam. [Soph. fr. Hippodam. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 436 : Ὅρκου δὲ προστεθέντος ἐπιμελεστέρα ψυχὴ κατέστη· δισσὰ γὰρ φυλάσσεται. Xen. Comm. 2, 6, 38 : Οἰκονομικῷ καὶ ἐπιμελεῖ, κτλ. Comparat. Anab. 30, 2, 30. Superlat. Plato Leg. 10, p. 902, C, de diis, et de iisdem posi-

tivo ib. 907, B. L. D. Diod. 5, 33 : Ἐπιμελεῖς καὶ καθάριοι ταῖς διαίταις. Polemo ap. schol. Soph. OEd. C. 100 : Ἀθηναῖοι ἐν τοῖς τοιούτοις ἐπιμελεῖς ὄντες καὶ τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσιοι. (Ita ed. Rom. Cod. sine ἐν.) Hemst. || Passive Suid. v. Ἀριστείδης p. 563, D : Ἔτυχε δὲ οὐκ ἐπιμελῆ τὸν ἄρτον προσφερόμενος. Id. : Ἐπιμελὴς ἄρτος, ὁ καθαρός.] || Ἐπιμελὲς, pass. significatione : ut illud ἐπιμελὴς activa, Quod curæ habetur, curæ est : ut ἐπιμελές οἱ τοῦτ' ἦν [Herodot. 3, 40. Qui sæpius ita non solum cum singulari, sed etiam plurali, 1, 89 : Κύρῳ δὲ ἐπιμελὲς ἐγένετο τὰ Κροῖσος εἶπε]. Sic Plato Epist. 7, [p. 334, A] : Ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς. Et cum infin. sæpe : Æschin. [p. 61, 32] : Ἐπιμελές μοι γέγονεν ὑπακούειν. Et Dem. [p. 359, 21] : Ἐπιμελὲς ἦν αὐτοῖς εἰδέναι. [Xen. Comm. 4; 7, 4; Thuc. 1, 5.] Bud. postquam dixit ἐπιμελὲς significare Quod curæ est, Quod efficere laboramus, affert ex hoc l. [p. 310, 3] : Οἷς ἐπιμελὲς ἦν κακῶς ἐμὲ ποιεῖν. Plato Ep. 7, [l. c.] : Πολλοῖς γὰρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελές. Sic Synes. : Οὐδὲ γὰρ Σύροις ἐπιμελὲς καταίρειν εἰς τὰ Κυρηναίων ἐπίνεια. [Plato Conv. p. 172, C : Ἐπ. πεποίημαι εἰδέναι.] || Sed ponitur etiam substantive, pro ἐπιμέλεια, ut, Ἐστί μοι ἐπιμελὲς τούτου, pro Est mihi cura hujus rei. [Plato Leg. 6, p. 763, E: Οἷς τούτων ἐπιμελές· 7, p. 824, B : Ὅσοις ἀνδρείας τῆς θείας ἐπιμελές. Demosth. p. 937, 25 : Εἴ τί μοι τούτων ἐπιμελὲς εἴη.] Τούτων πάντων ἐπιμελές ἐστι τῇ συγκλήτῳ, Polyb. [6, 13, 5], Horum omnium cura est senatui, cura senatui incumbit. Tale est hoc [1, 21, 1] : Οἷς μὲν ἐπιμελὲς ἦν τῆς ναυπηγίας. [Seq. particula Plato Leg. 11, p. 932, D : Τοῖς ἄρχουσιν ἐπιμελὲς ἔστω μή τις ἀδικῇ. || Cum substantivo eodem quo illud genere jungit Plato Leg. 10, p. 909, E : Οἷς ἀγνεία τούτων ἐπιμελής. Cum articulo Thuc. 5, 66 : Τὸ ἐπιμελὲς τοῦ δρωμένου πολλοῖς προσήκει. Schol. ἡ ἐπιμέλεια.] At vero Ἐπιμέλεον, pro Cura dignum, φροντίδος ἄξιον, affert Suid. [et Zonar.] ex Herodot. [5, 12] : Ὡς γὰρ παρεξήει ἡ γυνὴ, ἐπιμέλεον τῷ Δαρείῳ ἐγένετο. [Recte libri ἐπιμελές. Adv. forma Ionica Ἐπιμελέως, Hippocr. p. 822, H, et Att.] Ἐπιμελῶς, Cura adhibita, Accurate, Sollicite, Diligenter, Dem. Pro cor. [Xen. Comm. 2, 4, 2 et 3; Plato Tim. p. 88, C.] Et ἐπιμελέστερον, Diligentius [Xen. Comm. 3, 5, 14, Vectig. 4, 52; Plato Reip. 5, p. 467, A. Ἐπιμελεστέρως, Athen. 14, p. 629, B] : ἐπιμελέστατα, Diligentissime. [Plato Alcib. 1 p. 104, D; Theon Progymn. p. 2 Cam. Ἐπιμελεστάτως, Marcian. Heracl. v. 728 (sive Scymnus v. 719). Boiss.]

[Ἐπιμελητέον, Curandum, Curam gerendum. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 70 : Ἐπ. ὅπως μὴ ἀνήσουσι. Plato Reip. 10, p. 618, B. Cum genit. Xen. Comm. 2, 1, 28 : Τῶν βοσκημάτων ἐπ. Plato Ep. 2, p. 311, C. Notabili constructione Leg. 6, p. 778, B : Ξυμπάσης ἔοικε τῆς οἰκοδομικῆς πέρι ... τὴν ἀοίκητον ἐν τῷ πρόσθεν πόλιν ἐπιμ. εἶναι τίνα τρόπον ἕκαστα ἕξει τούτων. Cum accusat. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 102 : Τὸ σπλάγχνον ἐπιμ. V. Ἐπιμελέομαι.]

[Ἐπιμελητεύω, Sum ἐπιμελητὴς, s. curator vel magistratus. Inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 293, n. 2371, 6 : Ἐπιμελητεύοντος Δεξικράτους. Et ib. p. 389, n. 2508; vol. 1, p. 842, n. 1713. L. Dindorf.]

Ἐπιμελητὴς, ὁ, Curator, Qui curam rei alicujus suscipit. Exp. et Procurator : Ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, Dem., quod Cic. vertit, Curator muris reficiendis. Xen. Cyrop. 8, [1, 9] : Καὶ τῶν εἰς τὴν δίαιταν ἐπιμεληταί. Ibid. : Καὶ ἵππων δὲ καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς καθίστη. Ab Eod. φύλαξ et ἐπιμελητὴς alicubi [Comm. 2, 7, 14] copulantur. [De villico id. OEc. 12, 14 (coll. Theocr. 10, 54). De satrapis ib. 4, 7. De præfecto urbis H. Gr. 3, 2, 11. De juventutis magistro Apolog. Socr. 30, ut ap. Plat. Leg. 7, p. 809, B, τῶν παίδων ἐπιμ., et τῆς παιδείας 6, p. 765, D (quod 12, p. 591, E, ὁ περὶ τῆς παιδείας πάσης ἐπιμ.). Et τῶν κατὰ πόλεμον 755, D, τῆς πόλεως Reip. 4, p. 424, B. Aristoph. Pl. 907 : Τῶν τῆς πόλεώς εἰμ' ἐπ. πραγμάτων. De pecoris magistris Plato Gorg. p. 516, A, Aristot. H. A. 9, 47. Idemque sæpius Poll. 6, 8, de variis rerum civilium curatoribus.] In VV. LL. annotatur ex Xen., ἐπιμελητὰς dictos Persis Qui in bello saucios curabant. [Ex Cyrop. l. c.] Apud Athenienses ἐπιμελητὴς τῶν μυστηρίων, qui Lat. Rex sacrorum. [Demosth. p. 570, 6, coll. Harpocrat. in v. cum annot. Valesii.] Ἐπιμεληταὶ peculiari signif. dicebantur etiam Executores testamenti : qua in signif. usus est aliquoties Diog. L., itidemque verbo ἐπιμελεῖσθαι pro Executorem esse testamenti. Idem usus est et τοῦ ἐπιμέλεσθαι. [De magistratu ἐπιμελητῇ in numis quarundam Cariæ urbium, item de ἐπιμελητεῖς urbis, regionum, regum (i. e. tutoribus), ludorum, εὐθηνίας (annonæ), ὁδῶν, denique operum publicorum, velut statuarum erigendarum, in numis sæpe memoratis v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 220 sq. Quorum numerum augere licet ex recentt. historicis, velut Dione Cassio, ap. quem ἐπιμελητὴς ὁδῶν, σίτου, στενωπῶν, τρόπων et al. Ap. Polyb. 4, 80, 15, ἐπιμελητὴς τῆς Τριφυλίας, et ap. Diod. 1, 17, ἐπιμεληταὶ τῶν πρὸς Φοινίκην κεκλιμένων μερῶν κτλ., de præfectis; 18, 36, 39, 48 de tutoribus regum Macedoniæ; ἐπιμ. τῆς οὐραγίας ap. Polyb. 3, 79, 4, de duce, et 10, 17, 10, de curatore opificum. Ap. Atticos præter ἐπιμελητὰς supra memoratos sunt ἐπιμεληταὶ ἐμπορίου, de quibus v. Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 22, Harpocr. et annot. Valesii; τῶν νεωρίων ap. Demosth. p. 612, 21; 1145, 13, ibidemque 15, οἱ ἐν ταῖς συμμορίαις, tum τῆς φυλῆς p. 519, 3, et ib. 17, ἐπ. εἰς Διονύσια. Κεχειροτονημένου ἐπιμελητοῦ ἐπὶ τὸν λιμένα est in inscr. recentiori ap. Bœckh. vol. 1, p. 169, n. 124, 19. Conf. Schœmann. De comit. p. 317, 369. L. Dindorf.]

Ἐπιμελητικὸς, ἡ, ὸν, Aptus ad curam gerendam alicujus negotii. [Curatorius, Gl.] Ex Xen. OEc. [12, 19] affertur pro Diligens et peritus curator. [Plato Polit. p. 275, E; 276, D, E; Aristot. De gen. anim. 3, 2.]

[Ἐπιμελήτρια, ἡ, Ornatrix. Hesych. v. Κομίστρια.]

Ἐπιμέλλω, Cunctor. [Vide me ad Memnon. Orelli p. 332. Schæf.]

[Ἐπιμέλομαι. V. Ἐπιμελέομαι.]

[Ἐπιμέλπω, Accino. Æsch. Sept. 859 : Ἄδα τ' ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν. Eust. Opusc. p. 344, 61 : Τὰ συνήθη ἐπιμέλψαι αὐτῇ.]

[Ἐπιμελῳδέω, Accino. Aristid. vol. 1, p. 511 : Ὅταν ἐν τοῖς στενωποῖς, ὅταν κατ' ἀγορὰν, ὅταν ἐν ταῖς οἰκίαις γύναια, παιδάρια, πᾶς τις ἐφεξῆς τοιαῦτα ἐπιμελῳδῇ.]

[Ἐπιμελῴδημα, τὸ, i. q. ἐπῳδὴ, quod v. Schol. Theocr. 1, 64.]

[Ἐπιμελῶς. V. Ἐπιμελής.]

[Ἐπιμεμιγμένως, i. q. ἐπιμιξ, quod v. Apollon. Lex. v. Ἐπιμιξ p. 288.]

Ἐπίμεμπτος, ὁ, ἡ, Culpandus, Accusabilis, ut Cic. dicit, Quorum omnium accusabilis est turpitudo, ἐπίληπτος. [Apollon. Bekk. An. p. 505, 16; 537, 6; 543, 12, Hesych. v. Ἐπίκωπα. Active, Accusans, Culpans. Schol. Soph. Tr. 446. || Adv. Ἐπιμέμπτως, Argum. Or. Ctesiph. Æschin. p. 352. Boiss.]

Ἐπιμεμφὴς, ὁ, ἡ, Culpabilis, Reprehensionem meritus. [Tullius Gem. Anth. Pal. 6, 260, 3 : Οὐκ ἐπιμεμφὲς δῶρον. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C.]

Ἐπιμέμφομαι, Conqueror super aliqua re, Incuso. Hom. Il. B, [225] : Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι ἠδὲ χατίζεις; Quid tandem conquereris et incusas? Quid te angit et solicitum habet? Od. Π, [115] : Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. [Ib. 97 : Ἤτι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι; Herodot. 1, 75 : Τὰ Κροῖσος ἐπιμεμφόμενος τῷ Κύρῳ ἐς τὰ χρηστήρια ἔπεμπε. Conf. 4, 159. 6, 124 : Ἴσως τι ἐπιμεμφόμενοι Ἀθηναίων τῷ δήμῳ. Chron. Pasch. p. 718, 11 : Κἀκείνων ἐπιμεμψαμένων αὐτῷ οὕτως ὑποπεσόντι. Et addito genitivo Lucian. D. mort. 27, 2 : Ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης. Anon. in Cram. Anecd. vol. 3, p. 215, 7 : Αὕτη ἐκείνη ἡ παρὰ Πορφυρίῳ ἀπόδοσις, καὶ οὐκ ἔστιν ὅπως ἄν σοί τις καὶ ἐπιμέμψειται (—ηται) αὐτῆς.] Il. A, [65] : Εἴ τ' ἄρ ὄγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης, Conqueritur se votis et hecatombis non honoratum; vel potius, Succenset ob vota et hecatombas non factas. [Herodot. 1, 116 : Ὥστε σὲ μηδὲν ἐπιμέμφεσθαι· 7, 169 : Ἐπιμέμφεσθε ὅσα ὑμῖν Μίνως ἔπεμψε δακρύματα. Sequente particula Hippocr. p. 293, 44 : Ἐπιμεμφομένους ὅτι οὐ διδόασι χρήματα αὐτέοισιν.] Pro Incuso, Reprehendo, Vitu-

pero, accipitur ap. Diosc. 8 in præf. : Οὐκ ἀλόγως δὲ ὁ Ἐρασίστρατος ἐπιμέμφεται τοῖς ἀγνώστους δυνάμεις πρὸς τὴν χρείαν ἀναγεγραφόσι, Non injusta reprehensione incessit. [Alia construct. Soph. Trach. 122 : Ὧν ἐπιμεμφομένα σ' ἀδεῖα μὲν, ἀντία δ' οἴσω. Cum accus. Plut. Mor. p. 126, E : Χώρας ἐπιμεμφόμενοι νοσώδεις. Macedon. Anth. Pal. 6, 83, 2 : Γηραλέην χεῖρ' ἐπιμεμφόμενος. Callim. Del. 163.]

Ἐπίμεμψις, εως, ἡ, Conquestio, Reprehensio. [Dionys. A. R. 3, 11.]

[Ἐπιμενείδης, ὁ, Epimenides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 404, n. 302, 11. L. Dind.]

[Ἐπιμένης, ὁ, Epimenes, n. viri in inscr. Thessalica ib. n. 1793, p. 864. Alius ap. Arrian. Exp. 4, 13. L. Dindorf.]

[Ἐπιμενίδειος, ὁ, ἡ, Epimenideus. Euseb. Præp. ev. 5, 31, p. 226. Boiss. V. nomen seq.]

[Ἐπιμενίδης, ὁ, Epimenides, philosophus Phæstius s. Cnossius Cretensis, de quo aliisque ejus nominis hominibus v. Diog. L. 1, 109—115. Quibus Menag. addit heroem Atticum, etiam Βουζύγην vocatum, ap. Hesych. in Βουζύγης. Alius Athèniensis est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 501, n. 641. Adjectivum Ἐπιμενίδειος, ὁ, ἡ, Epimenideus, ap. Theophr. H. Pl. 7, 12, 1 : Σκίλλης τῆς Ἐπιμενιδείου καλουμένης (coll. Plin. N. H. 19, 5, 30). Ubi Schneidero aliisque suspectum fuit cognomen Epimenideæ, quum alio spectare videretur quod addit Theophr., ἢ ἀπὸ τῆς χρήσεως ἔχει τὴν προσηγορίαν. Confirmat vero Mich. Psellus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 472, C, quum τὸν Ἐπιμενίδειον ἄλιμον (intelligendum videtur τροχίσκον), μῖγμα ἀσφοδέλου ... σκίλλης τε ὠμῆς τῆς ξανθῆς dicit, quemadmodum Plut. quoque Mor. p. 157, D, Epimenidis τὴν ἄλιμον δύναμιν (de qua v. annot. Wyttenbachii) ex asphodelo compositam tradit, et Eust. Il. p. 1220, 60, ex antiquo scriptore quodam refert ἀσφοδέλου τὴν ῥίζαν vocari Ἐπιμενίδιον (-δειον), et quidem ab eodem Theophrasto. Psello Lambecius comparavit anonymi, ut putabat, scholion ad Heronem De machinis bellicis, secundum interpretationem lat. Franc. Barocii, quod quidem ad verbum fere convenit cum loco Philonis Belop. p. 88, 31, ubi est v. 25 : Χρήσιμον δέ ἐστι καὶ σκίλλας καὶ βολβοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποτίθεσθαι ... ἵνα κατασκευαζομένου τοῦ ἐπιμοδίου φαρμάκου μηθὲν ἡμῶν πάσχουσιν (-ωσιν) οἱ πολῖται, pro τοῦ Ἐπιμενιδείου, ut recte vertit Int. lat., et confirmat Hero, cujus locum ex interpretatione ejusdem Barocii apposuit Lambecius : « Una cum iis quæ in obsidionibus ... componuntur, valde nutrientibus frugalibus Epimenideis vocatis medicamentis, » etc., h. e. τοῖς ἁλίμοις Ἐπιμενιδείοις φαρμάκοις, de quibus v. supra. Non recte igitur Vales. ad Socr. H. E. 3, 16, p. 193, scillæ cognomen Epimenideæ ab usu quem in lustrationibus præstitisset Epimenidi repetiisse videtur. ‖ Τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα, Cutis Epimenidea, Spartæ servata, ap. Suidam et parœmiographos. ῐ L. Dind.]

Ἐπιμένω, Permaneo et persisto in, Persevero constanter in, i. q. ἐμμένω. [Xen. H. Gr. 3, 4, 6 : Ἐπέμενε ταῖς σπονδαῖς· OEc. 14, 7 : Ἐπιμένουσι τῷ μὴ ἀδικεῖν.] Plut. : Ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, In precibus perseverantes. Phalar., Ἐπιμένω τῇ προπετείᾳ, Persto in pervicacia. [Sic Appian. B. C. 3, 57 : Ἐπέμεινε τῇ πόλει, Mansit in urbe. Similiterque 4, 3, pro τῇ πόλει .... ὑπομένειν corrigendum ἐπιμένειν. Schweigh. Pro quo Andocid. p. 10, 25 : Ἐπέμειναν ἐπὶ τῶν τυράννων ἐν τῇ πόλει. Absolute Thuc. 1, 109. L. D. Additur etiam participium. Ὁ δεσπότης ἐπέμενε παίων, Steph. Byz. in Σύβαρις. Hemst. Anon. ante Jo. Malalam p. 19, 16 : Βασιλεύων τῆς Ἰταλίας ἐπέμεινεν. Plato Menon. p. 93, D : Ἐπέμενε ... ἐπὶ τῶν ἵππων ὀρθὸς ἑστηκώς. (De equitante absol. Xen. Cyrop. 1, 4, 8.) Cum præp. Lach. p. 194, A : Ἐπὶ τῇ ζητήσει ἐπιμένομεν· Reip. 6, p. 490, A, Theæt. p. 179, E. Xen. Anab. 7, 2, 1 : Ἐπέμενον ἐπὶ τῇ στρατιᾷ. Sic enim libri meliores pro τῇ στρ. Et seq. genit., ut in l. Menex., Demosth. p. 727, 27 : Ἐπέμεινεν ἐπὶ τοῦ κακουργήματος. Ἐπὶ τῆς πολιορκίας Polyb. 1, 77, 1.] Item Manco, i. e. Expecto aliquam ob rem. Basil. Gregorio : Διὰ τὸ πολλάκις ἀπατηθῆναι, ὀκνηρῶς ἔχων πρὸς τὸ πιστεύειν, τὸ δέ τι καὶ ὑπὸ ἀσχολιῶν περισπώμενος, ἐπιμεῖναι οὐκ ἐδυνήθην, Partim quod sæpe expectando deceptum pigebat scribere, partim quod negotiis distraherer, expectare literas non potui, Bud. Frequenter cum accus. in hac signif. construitur : sicut et ipsum μένω. Philo De mundo : Τῶν μερῶν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, Mundi quæque pars interitum expectat, Unamquamque mundi partem suum manet exitium. Plato De rep. 2, [p. 361, D] : Ὄντοιν δὴ τοιούτοιν, οὐδὲν ἔτι χαλεπὸν ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει, Qualis utriusque vita futura sit, Bud. [Eadem constructione Soph. OEd. Col. 1717, Eur. Suppl. 624 et alibi. Significatione ead. absolute præter Hom. Il. Z, 340 : Ἐπίμεινον, Ἀρήια τεύχεα δύω, et alibi, Aristoph. Nub. 196, Xen. H. Gr. 4, 6, 11 : Ἐνταῦθα ἐπέμενον· Anab. 5, 5, 2 : Ἐπιμεῖναι ἔστε βουλεύσαιντο. Signif. Remanendi s. Manendi, absolute Xen. Cyn. 6, 4 : Οὐ γὰρ ἐπιμένει τοῦ ἴχνους ἡ φύσις. Polyb. 2, 15, 10 : Τὸ πλῆθος τῆς ἐπιμενούσης ἀεὶ χιόνος. Thuc. 4, 4 : Τὸν πηλὸν ἐπὶ τοῦ νώτου ἔφερον ἐγκεκυφότες ὡς μάλιστα μέλλοι ἐπιμένειν. Cum accusat. temporis Plato Phæd. p. 80, C : Ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον· Leg. 12, p. 953, A : Τὸν μέτριον ἐπιμείναντες χρ. Et sequente πρὸς, Paul. Corinth. 1, 16, 7 : Ἐλπίζω χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς. ‖ Infinitivo jungit Soph. Tr. 1176 : Καὶ μὴ 'πιμεῖναι τοὐμὸν ὀξῦναι στόμα. Thuc. 3, 2. ‖ De forma Ἐπιμίμνω v. infra, de perf. ἐπιμέμονα in Ἐπιμαίομαι.]

[Ἐπιμερὴς, ὁ, ἡ.] Dicitur etiam Ἐπιμερὴς hac signif. [qua ἐπιμόριος, quod v.] : vide Hesych. [Qui dicit : Ἀριθμὸς οὕτω λέγεται, ὅταν ὁ μείζων τοῦ ἐλάττονος ὑπερέχῃ μέρει τινί. Distinctius Nicom. Intr. ar. 1, 20 : Ἔστι δὲ ἐπιμερὴς μὲν σχέσις, ὅταν ἀριθμὸς τὸν συγκρινόμενον ἔχῃ ἐν ἑαυτῷ ὅλον καὶ προσέτι μέρη αὐτοῦ πλείονα ἑνός. Numerus enim nonnisi una parte major dicitur potius Ἐπιμόριος, a quo ἐπιμερὴς distinguitur etiam ap. Euclid. Introd. harm. p. 24 et Iambl. In Nicom. p. 50, C; 52, D; 60, B; 65, B, et alibi. L. D. Iamblich. In Nicom. Arithm. p. 58, A : Ἐπ. δ' ἐστὶ σχέσις, ὅταν ὁ μείζων ὅρος ἔχῃ τὸν ἐλάττονα καὶ ἔτι μέρη τινὰ αὐτοῦ, πλείονα ἑνὸς δηλονότι· conf. ib. p. 8, B; 63, C; 68, B, similiterque multis ll. Philo vol. 2, p. 183, 29 : Λόγων τῶν ἐν ἀριθμοῖς πολυπλασίων, καὶ ἐπιμερῶν, καὶ ἐπιμορίων. Interpr., Superparticularis in multis quotis. Hase.]

Ἐπιμερίζω, Impertior, Cam. [Dionys. A. R. 2, 50 : Τετρακισχίλιοι, οὓς ταῖς φράτραις ἐπεμέρισαν. Eust. Il. p. 156, 20 : Διαφόροις τόποις ἐπιμερίζει τὸ ἕν· et passivo Od. p. 1824, 25. Ap. Jo. Sicel. in Walz. Rhett. vol. 6, p. 95, 2, quod est : Λογγῖνος ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τοιούτους ἥκιστα, Ruhnk. Diss. de Longino § 10 interpr., Varias dicendi formas judicio distinguere, omninoque inveniendi vias et eloquendi artificia sub judicium vocare. Ita λόγον ἐπιμερίσαι bis idem Joannes ap. Bekker. Anecd. p. 1457. V. etiam Ἐπιμερισμός. Eadem distinguendi et dividendi totius in partes significatione Strabo 13, p. 587 : Ἐπιμερίζει δὲ (Homerus) συνεχῶς τὰ κατὰ τὴν παραλίαν τὴν μετὰ τὸν Αἴσηπον, Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ κτλ. Etym. M. p. 320, 12 : Ἐπιμερίζοντες τὸ πλῆθός φασιν ἑκάτερος, ἕκαστος. Et passivo Apollon. De constr. p. 35, 1, 10, 24. Ἐπιμεριζόμενα grammatici dicunt numeralia, item pronn. ἄλλος, ἕκαστος, ἑκάτερος, ἕτερος. Chœrob. Bekk. An. p. 1340 : Τὰ ἀριθμητικὰ ἐπιμεριζομένην ἔχουσι τὴν σημασίαν, οἷον ἐὰν εἴπω τρεῖς ἢ τέσσαρας ἢ πέντε, διαχωρίζω τούτους τοὺς ἀριθμοὺς ἐκ τῶν ἄλλων. Conf. Dionys. in Bekk. An. vol. 2, p. 637, 15, et schol. ib. p. 874, 6, Etym. M. p. 320, 15 sq., 680, 46, Apollon. l. c. p. 43, 7. Idem ib. p. 39, 21 : Τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ ἐμπεριεκτικὸν καθεστὸς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὸ ἄλλοι, καὶ ἐπιμεριζόμενον εἰς τὸν Δία ἀπαιτήσει τὸ ἄρθρον· 40, 14 : Οὔτε γὰρ τῶν πάντων τὸ ἄλλοι νῦν περιεκτικόν ἐστιν οὔτε ἐκ τῶν πρότερον ἐπιμερίζεται τὸ ἐπιφερόμενον, Ἄλλοι δ' αἴθωνι σιδήρῳ. Priscian. De fig. numer. c. 6, 23 : « Habent ex omnibus numeris Romani dispertitiva, quæ Græci vocant ἐπιμεριζόμενα. » ‖ Med. ἐπεμερίσατο in var. script. argum. Diod. l. 18, p. 256, 50, ubi ἐμερίσατο receptum ex libro uno.]

[Ἐπιμερισία, ἡ. Georgii Lecapeni Ἐπιμερισίαι Mss. citantur a Porsono Advers. p. 182, 184, ad Aristoph. Eq. 364, Pac. 68, s. Aristophanic. p. 88 et 150.]

[Ἐπιμέρισις, εως, ἡ, Impartitio, Gl.]

[Ἐπιμερισμὸς, ὁ, Partitio, Distributio, Divisio.

Chœrob. ap. Bekk. Anecd. p. 1340, b : Ὁ ἐπιμερισμός (τῶν ἀριθμητικῶν). Hesych. : Ἐπινέμησις, ἐπιμερισμός. Ἐπιμερισμοὺς scripserat Herodianus grammaticus, quorum de argumento non ita constat ex ll. qui citantur a scholiastis quos indicant Fabric. et Harles. B. Gr. vol. 6, p. 282, et ab Orione aliisque grammaticis nuper editis, ut significationem quam vocabulo ἐπιμερισμὸς tribuat Herodianus certo liceat definire. Ad illos tamen Ἐπιμερισμοὺς, sive, ut Etym. M. v. Ἀβακέως dicit, μεγάλους Ἐπιμερισμοὺς, si referuntur loci grammaticorum in quibus citatur Herodianus vel simpliciter ἐν ἐπιμερισμῷ, ut aliquoties apud Orionem, vel addita certa locutione quadam, ut apud schol. Vict. Il. Τ, 267, ubi pro ἐν ἐπιμερισμῷ τώου Οὐκ ὄγχνη οὐ πρασίη τοι scribendum ἐν ἐπιμερισμῷ τῷ Οὐκ ὄγχνη κτλ., et schol. Aristoph. Av. 876, Ἡρωδ. ἐν τῷ Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα ... ἐπιμερισμῷ (quemadmodum Didymus ἐν ἐπιμερισμῷ τοῦ Μῆνιν ἄειδε θεὰ, citatur ap. sch. Odyss. Δ, 797, si quidem φησὶ scribendum et Didymi scriptum intelligendum est), conveniret signif., de qua sub finem dicam. Nam qui hodie nomine Herodiani inscribuntur Ἐπιμερισμοὶ, a Boissonadio Lond. 1819 editi, numerandos esse inter commentitios, quales jam Eustath. et Etym. M. norant (conf. Goettling. præfat. ad Theodosium p. XIII, XIV) ibidem a Fabricio memorati, notissimum est. In his autem secundum Boisson. præfat. p. IX ἐπιμερισμοὶ significant « Syllabas initiales, medias et finales, in quibus scribendis ob vocalium ἀντιστοίχων sonum dubium et ancipitem aliquid est difficultatis : v. c. in vocibus quæ incipiunt a sono βε, hæc pars, hic epimerismus, repræsentari potest ἀντιστοίχοις elementis βε et βαι, etc. » Ex iis quæ dicuntur illius libri p. 157 : Λαμβάνομεν τὰ ἀρσενικὰ ὀνόματα πρῶτον καὶ ἐπιμερίζομεν κατὰ τάξιν τῶν φωνηέντων ... καὶ ἐπιμερίζομεν τὰ διὰ τοῦ εας, τὰ διὰ τοῦ εος, similiterque in seqq., colligi posse videtur, verbum ἐπιμερίζω cum derivato suo ἐπιμερισμὸς eadem hic signif. dici qua supra a rhetoribus usurpatum notavimus, de distinctione orthographica, et distribuendis inter sua quæque genera vocabulis quæ syllabas ejusdem soni, sed variæ orthographiæ haberent. Paullo diversa significatione dicuntur Ἐπιμερισμοὶ Ὁμήρου anonymorum scriptorum a Cramero partim editi Anecdot. vol. 1, partim memorati præfat. p. V—VII, in quibus singulatim recensentur et ab omni parte pertractantur vocabula Homerica. Itemque alii ib. vol. 2, p. 331 sqq. editi, et anonymi ap. Bekker. Anecd. vol. 3, p. 1101 fin., Ἐπιμερισμοὶ κατὰ στοιχεῖον γραφικὰ (h. e. Scripturæ S. vocabula), tum Georgii Chœrobosci Ἐπιμερισμοὶ in Psalmos ap. Boiss. præf. ad Ps.-Herodianeos p. XI, et Ἐπιμερισμὸς τοῦ ψαλτηρίου ap. Etym. M. p. 29, 1. L. D. Ἐπ. secundum Fortunat. Rhet. p. 68 dicitur quum orator ἀνακεφαλαιώσει, quæ proprie ad epilogum pertinet, in alia orationis parte utitur ad memoriam judicis adjuvandam. Ernest. Lex. rhet. Conf. Martian. Cap. 5 fin.]

[Ἐπιμεριστὴς, ὁ, Partitor, Gl.]

[Ἐπιμεριστὸς, ἡ, ὸν, Divisus vel Impertitus. Hesych. in Ἐπιμόριος cit.]

[Ἐπίμερος.] Affertur et ἐπίμεροι ἀριθμοὶ ex Martiano : quod fuerit a nomin. sing. Ἐπίμερος. [Forma non græca.]

[Ἐπιμερότης, ητος, ἡ, Ratio ea numeri ad numerum quæ in Ἐπιμερὴς explicata est. Iamblich. In Nicomach. p. 98, C. Pro quo male expressum ἐπιμεριότης ib. p. 61, D. Vid. Tennul. p. 147. L. Dindorf.]

[Ἐπίμεσος, ὁ, ἡ.] Ἐπίμεσα ῥήματα, Verba deponentia, VV. LL. [Ἐπίμεσον, Deponens verbum, Gl. Medius, de ætate, ap. Antiatt. Bekk. p. 108, 24 : Μεσόκοπον, τὸ ἐπιμέσου ἡλικίας. L. Dindorf.]

[Ἐπιμεσουράνημα, τὸ, ἑσπερινὸν, habet Ptol. Almag. t. 2, p. 103, 21. Vertit Halma, *La culmination postérieure du soir*. Hase.]

Ἐπίμεστος, ὁ, ἡ, q. d. Superplenus, Redundans : Ἐπίμεστα, ὑπέρπλεα, Poll. [4, 170; 5, 133; 2, 89; Hesych. in v. et Κορυστόν. Callim. Cer. 134 : Δώσει πάντ' ἐπίμεστα. Phryn. Bekk. p. 40, 4 : Ἐπίμεστα πλουτῶν, οἷον ὑπερβάλλοντι τῷ μέτρῳ, ἀντὶ τοῦ πάνυ πλουτῶν. L. D. Invidiose dictum in Actt. Concc. t. 3, col. 849, 38 : Πάσης κατηγορίας ἐστὶν ἐπίμεστον. Hase.]

Ἐπιμεταπέμπομαι, Iterum accerso, VV. LL. [Thuc. 6, 21 : Αἰσχρὸν δὲ βιασθέντας ἀπελθεῖν ἢ ὕστερον ἐπιμεταπέμπεσθαι, τὸ πρῶτον ἀσκέπτως βουλευσαμένους· 7, 7.]

Ἐπιμετρέω, Super justa debitaque mensura adjicio, In mensura addo, Inter metiendum loco auctarii do, Vice corollarii admetior : quod et ἐξ ἐπιμέτρου προστίθεμαι. [Polyb. 5, 15, 8 : Οἱ δ' οὐχ οἷον συνεστάλησαν, ἀλλ' ἐπεμέτρησαν φάσκοντες κτλ., Ulterius progressi sunt. Et cum accusat. rei 28, 15, 2, additoque dat. alterius rei 5, 10, 3 : Οὐκ ἐπιμετρῶν τὸν θυμὸν τοῖς πραττομένοις· et sine accus. 3, 118, 6 : Ὥσπερ ἐπιμετρούσης καὶ συνεπαγωνιζομένης τοῖς γεγονόσι τῆς τύχης, si ad utrumque verbum refertur dat.] Lucian. [Dial. mort. 5, 1] : Τοῦτον ζῆν ἔασον, ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, ubi metaph. est, sicut in Philops. [c. 24] : Ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ, Reliquis mendaciis etiam hoc addente, Ex abundanti addente, Quintil. Gregor. de Deo, Ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν, i. e. ἐπιχορηγῶν, Bud. || Item ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, Plut. [Comp. Ages. c. Pomp. c. 3], de prorogatione imperii, vel tempore magistratus, quasi Ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus. Id. Cæs. [c. 21] : Καίσαρι δὲ ἄλλην πενταετίαν ἐπιμετρηθῆναι τῆς στρατηγίας. || Insuper certa mensura mutuo do, quod eadem reddatur mihi, ab ea signif. verbi μετρεῖν, qua sonat Certa mensura mutuo do. Hesiod. Op. [395] : Ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, Non amplius tibi mutuo dabo frumentum, quod certa mensura reddas : ad fratrem, qui labores fugiens, et postea γατίζων, ἔπτωσσεν ἀλλοτρίους οἴκους. [Ἐπιμετρῶν λόγος, Disputatio accessoria, Polyb. 15, 34, 1, et alibi. Conf. 12, 15, 12. || Ap. Philon. Belop. p. 63, D : Ἐχέτω δὲ πλάτος ὁ μὲν παραστάτης, παρὰ τὰς ἐπιτομὰς ἐπιμετρούμενος, δακτύλων ζ', ubi est simpliciter Mensuratus, præpositio male repetita videtur. L. Dind.]

[Ἐπιμετρία, ἡ, Immoderatio. Greg. Nyss. t. 2, p. 603, A. Hase.]

Ἐπιμετρὶς, Hesychio [accusat. ἐπιμετρίδα ponenti] est τὸ ἐπίμετρον, ὃ προσάπτεται τῷ χιτῶνι, i. q. ἐπίβλημα. [Suspectum Kustero, quem v.]

[Ἐπιμετρίως, anonymi Monodia in Constant. Juniorem, init. Boisson.]

Ἐπίμετρον, τὸ, Quod super mensuram vel pondus justum adjicitur, Auctarium [Gl.]. Festus : Auctarium dicebant antiqui, quod super mensuram vel pondus justum adjiciebatur, ut cumulus vocatur in modio. Cic. in Frumentaria Corollarium vocat τὸ ἐπίμετρον. Theophr. C. Pl. 4, 15 [13, 7], de frumento : Ἀδρύνει τοὺς ὄγκους· ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ὅταν εἰς τὰ οἰκεῖα τεθῇ χύδην· διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, Mensuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, Quod ex abundanti additur, Quint. Galen. De sanit. tuenda 3 : Προσγίνεται δ' ἐξ ἐπιμέτρου τῷδε καὶ ἡ πρὸς τὸν κόπον ἀσφάλεια. [Eadem locutio ap. Nemes. De nat. h. p. 38, 342. Theocr. 12, 26 : Ἔχων δ' ἐπίμετρον ἀπῆλθον. L. D. Τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν, Athen. 14, p. 618, D. Τὸ ἐπίμετρον τῶν ἀλεύρων, Hesych. in Ἰμαλιά. (Τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων Phot. v. Ἰμαοιδός.) Πολὺ τοῦ ψεύδους ἐπίμετρον, Plutarch. Mor. p. 503, D. Hemst. Polyb. 6, 46, 6 : Πολὺν δή τινα λόγον ἐν ἐπιμέτρῳ διατίθενται, quod supra ἐπιμετρῶν λόγος.] || Ap. Theophr. autem H. Pl. 7, 8 : Ἔνια δὲ καὶ ὅλως ἀνανθῆ, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίμετρον, pro ἐπίμετρον quibusdam reponendum videtur ἐπίπετρον, ex Plin., qui 21, 15, ait, Acinos, quam Epipetron vocant, quæ nunquam floret.

[Ἐπιμετώπιος, α, ον, Qui est in fronte. Const. Manass. Chron. p. 97, D : Τὴν κέντησιν τὴν ἐπιμετωπίαν.]

[Ἐπιμήδης, ους, ὁ, Epimedes, Dactylus Idæus, Pausan. 5, 7, 6; 14, 7.]

Ἐπιμήδιον, τὸ, Vindicta Romanis. Caulis est non magnus, hederæ foliis denis, vel duodenis, neque florem neque fructum ferens; radice tenui, nigra, gravi odore, gustu fatuo. Refrigerat et humectat. Gorr. V. Diosc. 4, 19, Galen. Simpl. 6, Plin. 27, 9 : nam Epimenidium perperam pro Epimedium ap. hunc legi existimatur.

Ἐπιμήδομαι, Excogito : ut ἐπιμήδεσθαι δόλους, Hom.

Od. E, [437 : Δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί], Excogitare s. Moliri dolos, s. Struere. [Quint. 14, 479 : Καί οἱ ἔειπεν ὀππόσ' Ἀθηναίη Δαναῶν ἐπεμήδετο νόστῳ. Maneth. 5, 9 : Σοφίης ἐπεμήσατο κῦδος, ubi Dorv. ἔτ' ἐμήσατο.]

[Ἐπιμήθεια. V. Ἐπιμηθής.]

[Ἐπιμηθέομαι, Ἐπιμηθεύομαι, Ἐπιμηθεὺς, Ἐπιμηθής. HSt. :] Ἐπιμηθὴς, et Προμηθὴς, ὁ, ἡ (a quibus et quædam derivata extant), δ in θ mutasse existimantur : sicut οὐθεὶς, et alia quædam. In VV. LL. ἐπιμηθὴς redditur Prudens : in qua interpretatione nulla præpositionis ἐπὶ ratio habetur : quæ alioqui in nomine Ἐπιμηθεὺς multum significationem immutat a significatione nominis Προμήθεύς : quum Ἐπιμηθεὺς dicatur is, qui μετὰ τὸ πρᾶγμα βουλεύεται : aut brevius, qui μεταβουλεύεται, sequendo Lucian. scribentem, in libello quo respondet ei qui ipsum Prometheum in verbis esse dixerat [c. 7] : Ἐπεὶ τόγε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί. Cui simile est quod a Synes. dicitur, Ἀλλὰ τῷ Ἐπιμηθεῖ τὸ μὲν μέλειν, φασὶν, οὐκ ἦν, τὸ δὲ μεταμέλειν ἐνῆν. Fuit autem hic Epimetheus frater Promethei, ut discimus ex Hesiodo Op. [85], dictusque est ἁμαρτίνοος ab Eod. in Theog. [511] : sicut Prometheus αἰολόμητις. A Pind. autem Ἐπιμηθεὺς vocatur ὀψίνοος, Pyth. [5, 27, ubi forma Dor. Ἐπιμαθεὺς], i. e. Qui sero sapit. [Conf. Plato Protag. p. 320 sq., Lycophr. 1412, Apollod. 1, 2, 3, sch. Arat. 254, Cornut. De n. deor. c. 18, p. 180.] Quum porro hæc sint duorum fratrum propria nomina, facta sunt tamen quodammodo appellativa : adeo ut ἐπιμηθεὺς dicatur Quilibet cui re peracta, tum demum consilium in mentem venit, et cognoscit quid opus facto fuerit : προμηθεὺς contra, Quicunque cui priusquam rem aggrediatur, consilium suppetit ad videndum quidnam facto opus sit. Vide Erasm. Prov. Malo accepto stultus sapit. [Epimetheus latine fort. Serus vocatus, ut ex typo suspicatur Viscont. Mus. Pioclement. t. 4, p. 66. Hase. Adj. Theocr. 25, 79 : Ὦ πόποι, οἷον τοῦτο θεοὶ ποίησαν ἄνακτες θηρίον ἀνθρώποισι μετέμμεναι, ὡς ἐπιμηθὲς, et quidem contraria signif. Vafrum.]

Illinc factum est nomen subst. Ἐπιμήθεια, et verbum Ἐπιμηθεύεσθαι : eod. modo quo ab altero est nomen Προμήθεια et verb. Προμηθεύεσθαι. Fuerit autem Ἐπιμήθεια, Consilium quod initur s. capitur re jam peracta, sero capitur : sicut Ἐπιμηθεύεσθαι exp. Consilium capere re peracta, Sero consilium capere. Sed hæc raro occurrunt. [Eust. Il. p. 67, 27 : Ὑστεροβουλίας, ὃ δὴ καὶ ἐπιφράζεσθαι καὶ ἐπιμηθεύεσθαι λέγεται. Horapoll. Hierogl. inscr. l. 2, c. 117 in cod. Paris. 192 : Ἐπιμηθευσάμενος. Forma Ἐπιμηθέομαι, ut προμηθεύομαι dicitur et προμήθέομαι, ap. Cornutum De nat. d. c. 18, p. 180 : Ἀφρονέστερον γάρ πως δεῖ καὶ τὸ θῆλυ εἶναι καὶ ἐπιμηθεῖσθαι μᾶλλον ἢ προμηθεῖσθαι πεφυκός. L. Dindorf.]

[Ἐπιμηθιὰς, άδος, ἡ, Epimethias, s. Quæ sero sapit. Synes. Hymn. 3, 682, p. 334, B, a Boiss. cit. : Ἐνέκυρσα πάγᾳ, ἐδάην ἄταν Ἐπιμηθειάδα. Scrib. Ἐπιμηθιάδα. Est enim patron. ab Ἐπιμηθεὺς, sed adjectivi signif. dictum : cujus altera forma *Epimethis* utitur Ovid. Met. 1, 390.]

[Ἐπιμηθικῶς, Ad modum hominis sero sapientis. Eustath. Opusc. p. 270, 64 : Ἀναφρονεῖν με καὶ ὑστέρῳ χρόνῳ ἐπιμ. αἰσθέσθαι.]

[Ἐπιμηκάζω, v. Ἐπικηκάζω.]

Ἐπιμήκης, ὁ, ἡ, Oblongus, Sublongus, ut quidem Hermol. vertit. At Polit. ap. Herodian. reddit Prælongus, Procerus [de qua signif. conf. Letronn. in *Journ. des Sav.* 1837, p. 746]; et superl. ἐπιμηκέστατον, Spatiosissimum. [V. in fine.] Eust. μακεδνὴ αἴγειρος [Od. H, 106], pro quo Hom. dicit alibi μακρὰ, exp. etiam ἐπιμήκης. [Democr. ap. Sext. Emp. p. 395, 31 ; 293, 14, 17. Hemst. Ubi de calculis oblongis et lineis longioribus dicitur. Impropie Aret. (qui proprie bis p. 53) p. 35 : Ἦν δέ κοτε καὶ ἀρχὰς ἴσχῃ ἐπιμήκεας. Comparat. Lucian. Dial. deor. 10, 1 : Ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Eodemque gradu proprie Diosc. 1, 6. Et utraque signif. Herodian. 7, 6, 3, de hominibus, et 1, 1, 6 : Ὧν οἱ μὲν ἐπιμηκέστερον ἔσχον τὴν ἀρχὴν, ubi ἐπιμηκεστέραν HSt.; 3, 15, 1, de morbo; 8, 2, 15, de urbis oppugnatione. Et superlat. de campis et Alpibus longissime porrectis 3, 4, 4; 8, 1, 12. Ubi tamen cod. Venetus ἐπιμήκιστα, de quo v. in Μήκιστος. Cum περιμήκης confus. Herodoti 7, 36. L. D. Philo quoque vol. 1, p. 291, 40 : Τὰ μὲν ἀκούσια τῶν ἀδικημάτων, κἂν ἐπιμήκιστα ὄντα. Hase.]

[Ἐπιμηκύνω, Prolongo. Pausan. 4, 10, 3 : Τὴν μάχην ἐπεμήκυνε. Philostr. Her. p. 714 : Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπεμήκυνε τὴν μῆνιν. ῡ]

[Ἐπιμηλὰς, άδος, ἡ, vox suspecta ap. Callim. l. in Ἐμμηλάδας cit. p. 842, B (ubi ἐπὶ μηκάδες scrib. C, 2).]

[Ἐπιμηλιάς. V. Ἐπιμηλίς.]

[Ἐπιμηλίδης, ου, ὁ, Epimelides, Coroneæ in Arcadia conditor. Pausan. 4, 34, 5, 6.]

[Ἐπιμήλιος, ὁ, i. q. Νόμιος, epith. Apollinis ap. Macrob. 1, 17 : « Ædes, ut ovium pastoris, apud Camirenses ἐπιμηλίου. » Mercurii ap. Pausan. 9, 34, 3.]

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, Mespili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert, Diosc. 1, 171, qui alterum hoc mespili genus in Italia nascentis (nam capite proxime præcedenti egerat de mespilo, quæ ἀρωνία quibusbam est dicta) tradit vocatum etiam Σιτάνιον (nisi quis malit scribere Σητάνιον cum η, ut quædam exempll. habent. In VV. LL. est etiam Σιτάριον : sed perperam, ut opinor). Marc. Virg. ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissime ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur. Galen. (qui ap. Hippocr. ἀμαμηλίδες exp. voce ista ἐπιμηλίδες) De alim. 2, Unedonem in Italia vocari testatur fructum τοῦ θάμνου τοῦ τὰς ἐπιμηλίδας φέροντος. [Conf. Foes. OEcon. Hipp. in v.] At Plin. a quibusdam reprehenditur, quod ἐπιμηλίδα s. Unedonem cum arbuti fructu confuderit, qui μιμαίκυλον s. μεμαίκυλον appellatur. [Schneid. ad Pallad. p. 213.] ‖ Ἐπιμηλὶς est et quoddam ἀπίων γένος, si Pamphilo ap. Athen. 3, [p. 82, D,] et 14, [p. 650, E] credimus. Hesychio quoque teste est ἀπίου τι γένος. ‖ Ἐπιμηλὶς, est etiam πόρπη, eod. lexicographo teste. Significare autem πόρπην aliud etiam quam Fibulam, ap. eum ipsum videbis. [Ἐπιμηλίδες, Νύμφαι, Suidas. Easdem Ἐπιμηλίδας νύμφας memorant Alciphr. 3, 11, Longus 2, 39, Antonin. Lib. c. 31, p. 206, 208, schol. Apoll. Rh. 4, 1322. Ἐπιμηλιάδας, nisi fallit scriptura, dicit Pausan. 8, 4, 2, ut Μηλιὰς invenitur et Μηλίς. Interpretatur autem Phryn. Bekk. An. p. 17, 7 : Αἱ περὶ τὰς νομὰς τῶν τετραπόδων Ἐπιμηλίδες, ὅτι μῆλα ἅπαντα τὰ τετράποδα καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι, eodemque modo schol. Hom. Il. Υ, 8.]

Ἐπιμηλοβοτὴρ, bicomp., affertur in VV. LL. tanquam i. significans q. μηλοβοτὴρ, sc. Pastor; sed nullo testimonio confirmatur : estque mihi suspectum, quod verear ne ex errore istud voc. bicompositum ortum sit : i. e., ex præp. ἐπὶ per errorem juncta nomini, quum ei minime jungi deberet : in isto Hom. l., Il. Σ, [529] : Τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργεννῶν ὀΐων, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. Verisimile est certe, ex hoc vel alio simili l. (si quis extat) voc. id petitum esse, juncta præp. ἐπὶ cum accus. μηλοβοτῆρας. Docui autem et in aliis hujus operis locis alia esse in VV. LL. vocabula, quæ itidem hanc originem habeant, i. e. itidem facta sint e præp. juncta per errorem alii voci quam ei ad quam pertinebat. Alioqui in ἐπιβουκόλος vacare itidem præp. non ignoro.

[Ἐπιμηνία. V. Ἐπιμήνιος.]

[Ἐπιμηνιεία, ἡ, Sacerdotium sacerdotum qui τὰ ἐπιμήνια, quod v., facerent. V. inscr. in Ἐπιμηνιεύω cit. v. 31.]

[Ἐπιμηνιεύω, Facio ἐπιμήνια, quod v., in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 364, 15, 32 etc. In monum. Olbiopol. ib. p. 122, 83 : Τῶν ἐν τῇ πόλει κακῶς διακειμένων πάντων ... καὶ τῶν ὑπαρχόντων εἰς τὸ μηθὲν ἡκόντων, ζητήσαντος ὑπὲρ τούτων τοῦ δήμου ἐπιμηνιεῦσαι καὶ προνοῆσαι χρησίμως τοῖς τε δανεισταῖς καὶ τοῖς χρήσταις, Bœckh. p. 125, esse conjicit, Dilationem per menses dare debitoribus. L. Dind.]

Ἐπιμήνιος, ὁ, ἡ, Menstruus, Qui singulis mensibus fit, Vertente mense recurrens, ut et ἔμμηνος ante. Sic ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, Menstruus mulierum sanguis. Diosc. 1, 97, ubi περὶ αἱμάτων sermo est : Γυναικὸς δὲ τὸ ἐπ. περιαλειφόμενον ποδαγρικὰς ὀδύνας καὶ ἐρυσιπέλατα κουφίζει. Unde Plin. 28, 7, de mensibus

mulierum : Multi vero inesse etiam remedia tanto malo aiunt : podagras illini, ignes sacros leniri. [Plurali Aristot. H. A. fin. : Τῶν ἐπιμηνίων σχέσιν. Aret. p. 8 : Μέχρι καθάρσιος ἐπιμηνίων. Idem p. 64 : Ἡ ἐπιμήνιος κάθαρσις.] Item ἐπιμήνια ἱερὰ, Menstrua sacra s. sacrificia, Menstrualia, ut Plaut. Menstruales epulæ : pro quo et ἐπιμήνια absolute. Athen. 6, [p. 234, E] : Τὰ δὲ ἐπιμήνια θυέτω ὁ ἱερεὺς μετὰ τῶν παρασίτων. De quibus sacris ita Herodot. scribit, 8, [41] : Λέγουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ· λέγουσί τε ταῦτα, καὶ δὴ ὡς ἐόντι ἐπιμήνια ἐπιτελέουσι προτιθέντες· τὰ δ' ἐπιμήνια, μελιτόεσσά ἐστι. Αὕτη δ' ἡ μελιτόεσσα ἐν τῷ πρόσθεν ἀεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, τότε ἦν ἄψαυστος· ubi annotat etiam Μελιτόεσσα dici pro μελιτοῦττα, i. e. Placenta mellita, quæ in iis sacrificiis menstruis angui Minervæ sacro offerri solebat, sicut et Trophonio, ut partim infra in Μελιτοῦττα indicabo, partim videre est ap. Suid. in Τροφώνιος : infra quoque τρίμηνος μελιτοῦττα habebis ex Theophr. Sed perperam in VV. LL. Ἐπιμήνια μελιτόεσσα, Menstrua libamina ex melle confecta; quomodo enim neutrum plurale absolutum, et fem. sing. adjectivum copulentur? Suid. hæc ἐπιμήνια esse dicit τὰ ὑπὲρ ὅλου τοῦ μηνὸς ἅπαξ ποτὲ γινόμενα θύματα, ut et ἔμμηνα ἱερὰ paulo ante. Eid. Suid. ἐπιμήνια sunt τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα φυόμενα. Item ἐπιμηνία [ἐπιμήνια recte intt.] ap. Hesych. ἡ κατὰ μῆνα τῇ νουμηνίᾳ συντελουμένη· ubi subaudiendum θυσία, ἑορτή. Ap. Eund. habentur et hæc verba, Ἐπίμηνον οἱ ἱεροποιοί· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυσία τις· ubi si ἐπίμηνον mendosum non est, subaudiri potest θῦμα aut ἱερὸν, et pro Menstruo itidem sacrificio accipi, sicut ἐπιμηνία paulo ante. [Ἐπιμήνιοι οἱ ἱερ. intt.] In VV. autem LL. ἐπίμηνοι dicuntur esse Sacrifici ap. Herodot. : fortassis ii qui ἐπιμήνια sacra peragebant. [Inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 644, 19 : Μετὰ τοῦ λόγου τοῦ ἐπιμηνίου τὴν ἀπαίτησιν. In Marmor. Oxon. p. 7 : Οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς καλεσάτωσαν τοὺς πρεσβευτὰς, videntur esse οἱ πρυτάνεις. || Ἐπιμήνια, τὰ, Cibaria menstrua, Commeatus, Polyb. 31, 20, 13, et 22, 12, Arrian. Epict. 2, 7, 8, ut Menstruum ap. Romanos. Cit. Schneid. Τὰ ἐφόδια interpretatur Lex. rh. Bekk. An. p. 254, 13.]

[Ἐπίμηνις, i. q. μῆνις, sec. Aristarchum ap. Hom. Il. E, 178.]

[Ἐπιμηνίω, Irascor. Hom. Il. N, 460 : Αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε. Appian. Civ. 3, 55 : Ὧν μηδὲν ὁ δῆμος ἐπιστήσειε μηδὲ ἐπιμηνίσειεν ἡμῖν. Per tmesin epigr. Anth. Pal. App. 235, 2 : Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἔπ' Ἀγεσίλας· de quo tmesis genere conf. Ruhnk. Ep. cr. p. 133. Cum ἐπισημαίνω confusum ap. Diod. 11, 45. De mensura penult. v. in simplici.]

[Ἐπίμηρον sine interpr. ponit Hesych., ubi v. intt.]

[Ἐπιμηρύομαι, Attraho. Philo Belop. p. 65, D : Πληρωθέντος τοῦ πρώτου δόμου πάλιν ἄλλον ... ἐπιμυρήου (—ηρύου).]

[Ἐπιμήτηρ, vox nihili, ficta a schol. rec. Soph. OEd. T. 183, ubi ἔπι ματέρες.]

[Ἐπιμητιάω, Cogito. Apoll. Rh. 3, 668 : Ἡ δ' ἐνὶ παισὶν ἧστ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.]

[Ἐπιμηχᾰνάομαι.] Ἐπιμηχανῶμαι, q. d. Admachinor, Admolior, Insuper machinor. [Xen. Cyrop. 8, 8, 16 : Ἄλλα ἀεὶ καινὰ ἐπιμηχανῶνται.] At VV. LL. exp. Machinor, Molior. [Dionys. A. R. 10, 2 : Ὅπως μὴ τοῦτο γένοιτο, πάντα ἐπιμηχανώμενοι. Cum dat. pers. Lucian. D. D. 3, 1. Per tmesin Hom. Od. Δ, 822 : Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται, ἰέμενοι κτεῖναι, Insidiantur. Eadem forma Quintus 14, 427 : Οὐκέτ' ἀνεκτὰ θεοῖς ἐπιμηχανόωνται ἀνέρες.]

[Ἐπιμηχάνημα, τὸ, Machina. Hippodamus Stobæi Fl. vol. 1, p. 123 : Τὸ τεχνατικὸν ὄργανα καὶ ἐπιμαχανάματα τοῖς τῶ βίω πράγμασιν ἐκποριζόμενον.]

[Ἐπιμηχάνησις, εως, ἡ, i. q. præcedens. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 378 : Ὅτι δ' ἐπὶ τοιούτων κράσεων διαμένουσιν αἱ ποιότητες τῶν συγκραθέντων πρόδηλον ἐκ τοῦ πολλάκις ἐξ ἐπιμηχανήσεως ἀποχωρίζεσθαι ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων, Arte separari.]

[Ἐπιμηχανητέον, Insuper conandum. Galen. vol. 14, p. 169, 9 : Ἐπ. ὥστε τὸ ἅπαξ διδόμενον ... διπλοῦν διδόναι. Hase.]

Ἐπιμήχανος, ὁ, Machinator, Molitor, VV. LL. : sed sine ullo testimonio, quod tamen desidero. [Orac. ap. Herodot. 6, 19 : Κακῶν ἐπιμήχανε ἔργων. Schweigh.]

[Ἐπιμιγὴ, ἡ, Admixtio. Sext. Emp. p. 32.]

Ἐπιμίγνῡμι, vel Ἐπιμιγνύω, Misceo, Permisceo. [Pindar. Pyth. 2, 32 : Ἐμφύλιον αἷμα ἐπέμιξε θνατοῖς· Nem. 9, 31 : Ἀγλαΐαισιν ἐπιμίξαι λαόν· 3, 58 : Ἐπιμίξαις Αἰθιόπεσσι χεῖρας. Plato Phædro p. 240, B : Ἐπέμιξεν ἡ φύσις ἡδονήν. Nicand. Ther. 582 : Μέθυος πολιοῦ ἐπιμίξας.] Sed utplurimum usurpatur hoc verbum in voce pass. ea signif. qua Hom. usus est simplici μίγνυσθαι, quum dixit Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι : sc. pro Commercium habere, Commercia inire, exercere. Exx. Bud. affert p. 357, 733, ex Thuc. et Xen., ubi et ἐπιμιγνύντες activa voce ex Thuc. pro ἐπιμιγνύμενοι. [Thuc. 1, 2 : Ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις, coll. Dionys. Hal. vol. 6, p. 797, 9. Medio Thuc. ib. 146 : Ἐπεμίγνυντο καὶ παρ' ἀλλήλους ἐφοίτων· 2, 1 : Ἐπεμίγνυντο ἀκηρυκτὶ παρ' ἀλλήλους. Xen. Anab. 3, 5, 16, Ἐπιμιγνύναι σφῶν τε πρὸς ἐκείνους καὶ ἐκείνων πρὸς ἑαυτοὺς libri meliores dederunt pro ἐπιμίγνυσθαι, ut est Cyrop. 7, 4, 5 : Ἐπιμίγνυσθαι ἀλλήλοις φυσικῶς. Polyb. 2, 17, 3. L. D. Πολλῶν ἐπιμιγνύντων δεῦρο ἐξ Αἰγύπτου, Philostr. p. 206, 18. Hemst. De consuetudine venerea Demosth. p. 1370, 20 : Γυναῖκα μὴ ἐπιμεμιγμένην ἑτέρῳ ἀνδρί. Artemid. 1, 80, p. 125 : Σελήνῃ ἐπιμιγῆναι.]

|| Ἐπιμίσγομαι, pro ἐπιμίγνυμαι, sicut μίσγομαι pro μίγνυμαι, Commercium habeo, In consortium venio, In consortio sum aut cœtu, ap. Hom. non semel c. dat. [Il. K, 548, Od. Z, 205, 241. Absolute Il. E, 505 : Ἂψ ἐπιμισγομένων, de revertentibus in pugnam. Apoll. Rh. 3, 658.] At Callim. junxit etiam accus., et quidem rei, pro Ingredi, Accedere, H. in Jov. [11] : Ἔνθεν ὁ χῶρος Ἱερός· οὐδέ τι μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. [V. de h. l. in Ἐπινίσσομαι.] Ap. Hesiod. autem [Th. 802] cum præp. ἐς, ubi dicit, Ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται. [In prosa Xen. Reip. Ath. 2, 7 : Ἐπιμισγόμενοι ἀλλήλοις. Et cum dat. terræ Herodot. 2, 104 : Ἐπιμισγόμενοι Αἰγύπτῳ, ... τῇ Ἑλλάδι, et absolute 1, 185. De loco etiam Callim. Del. 39 : Οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ· et Dian. 20, πόλεσιν. De re Philetas ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 349 : Γαληναίῃ δ' ἐπιμίσγεαι οὐδ' ὅσον ὅσσον. Thuc., qui 4, 118 dicit : Μὴ ἐπιμισγομένους ἐς τὴν ξυμμαχίαν μήτε ἡμᾶς πρὸς αὐτοὺς μήτε αὐτοὺς πρὸς ἡμᾶς, et ibid. : Μήτε ἐπιμισγομένους μηδετέρους μηδετέρωσε, activo utitur 1, 13 : Παρ' ἀλλήλους ἐπιμισγόντων.]

[Ἐπιμικτέα, Admiscendum. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 89 : Τοῖς μαλακτικοῖς καταπλάσμασιν ἐπ. ἀμμωνιακόν.]

Ἐπίμικτος, ὁ, ἡ, Mistus. Appian. [B. C. 5, 95] : Φασήλοις ἐπιμίκτοις ἔκ τε φορτίδων νεῶν καὶ μακρῶν, Mistis ex forma onerariarum longarumque navium, Bayf. [Timon ap. Diog. L. 9, 52 : Πρωταγόρης τ' ἐπίμικτος, ἐριζέμεναι εὖ εἰδώς. Nicand. Th. 528 : Νῦν δ' ἄγε τοι ἐπίμικτα νόσων ἀλκτήρια λέξω. L. D. Galen. vol. 4, p. 781, 17 : Ἐπίμικτος ὑγρότης, Admistus humor. Id. vol. 6, p. 711, 14, de aqua λιμνοθαλαττῶν : Ἐπίμικτόν τε τὸ ὕδωρ ἐστὶν ἐξ ἁλμυροῦ τε καὶ γλυκέος. Id. ib. p. 815, 3 : Ἐπίμικτοι διαθέσεις· vol. 4, p. 256, 18 : Κινήσεις ἐπ. vol. 6, p. 721, 10 : Τῶν ἐπιμίκτων ὑδάτων· et 723, 15 : Ἐν ἐπιμίκτοις ὕδασι, Permistis. Hase. || Ἔστι τὰ χωρία ταῦτα Αυδοῖς καὶ Καρσὶν ἐπίμικτα, Communia, Strabo 14, p. 647. Hemst.]

[Ἐπιμιμνήσκομαι. V. Ἐπιμνάομαι. Activi exemplum præbet ὁ Ἐπιμιμνήσκων, dignitas ecclesiastica, ap. anon. cum Codino De off. eccles. editum p. 7, C, qui aliis ὑπομιμνήσκων, quod v. L. Dindorf.]

Ἐπιμίμνω, Permaneo in aliqua re, Persto, Persisto. Hom. Od. Ξ, [66] : Ἔργον ἀέξεται ᾧ ἐπιμίμνω, In quo versor, Cui incumbo. [O, 371. Aret. p. 70 : Εἰ δὲ καὶ ἐπιμίμνοιεν παυραὶ τρίχες· 117. Per tmesin Hesiod. Op. 496 : Κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων, Exspectans.]

Ἐπιμῑξ, Mistim, Permistim, Promiscue, ap. Hom. [Il. Λ, 525 : Ἐπιμῑξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί· Ξ, 60; Φ, 16, etc. Aristæn. 1, 1.]

Ἐπιμιξία, ἡ, Admistio, Permistio, Coalescentia. Plut. Symp. [p. 640, C] : Μόνα τῶν φυτῶν τὰ ἐλαιώδη δέχεσθαι τὰς τοιαύτας ἐπιμιξίας οὐ πέφυκεν· pro eo quod paulo ante dixerat μίξεις. [Κατ' ἐπιμιξίαν τοῖς ἄλλοις φιλοσοφεῖν, Diog. L. 10, 2. Hemst.] Item Commercium

[Gl.]. Josephus: Οὐ γὰρ ἐμπορίαις χαίρομεν, οὐδὲ ταῖς πρὸς ἄλλους διὰ τούτων ἐπιμιξίαις. [Xen. H. Gr. 5, 1, 1: Ἐπιμιξία χρωμένων τὸν πρόσθεν χρόνον τῶν Αἰγινητῶν πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Eademque constr. Herodot. 1, 68, Demosth. p. 79, 18. Plato Leg. 12, p. 949, E: Ἡ πόλεων ἐπ. πόλεσιν. Thuc. 5, 78: Ἐπιμιξίας οὔσης παρ' ἀλλήλους. Absolute id. 5, 35, Athen. 3, p. 122, A, ab Hemst. cit. Joseph. A. J. 16, 2, 6.] Ap. Plut. exp. etiam Congressus. [Mor. p. 296, B, et alibi. Ἐπιμειξία ex Philodem. De ira p. 68 citavit Passov.]

Ἐπίμιξις, εως, ἡ, pro eod., ex Thuc. [Theognis 297: Ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις ἀνδρὸς τοιούτου συμποσίῳ τελέθει. Greg. Nyss., frequentare solitus formam ἐπιμιξία, altera tamen utitur vol. 1, p. 456, B: Τὴν τοῦ χείρονος ἐπίμιξιν οὐ προσδεχόμενα. L. Dind.]

[Ἐπιμίσγω. V. Ἐπιμίγνυμι.]

Ἐπιμίσθιος, ὁ, Mercenarius, Qui mercede aliquid facit: Meritorius, VV. LL. [Damasc. ab Suida v. Σεβηριανὸς cit.: Τὸν ἐπιμίσθιον τοῦτον χρηματισμόν. De homine Hesychius in Ἐπάρουρος, quod interpretatur κηπουρὸς ἐπιμίσθιος. Sic enim Musurus pro ἑπταμίσθιος.]

[Ἐπιμισθὶς, ίδος, ἡ, Mercenaria, Meretrix. Marc. Argent. Anth. Pal. 7, 403, 1: Ἐπιμισθίδας ἑταίρας.]

[Ἐπιμισθοφορὰ, ἡ, Erogatio extraordinaria. Dio Cass. 78, 36: Οὔτε δίδοσθαι σφίσι τὴν μισθοφορὰν τὴν ἐντελῆ πρὸς ταῖς ἐπιμισθοφοραῖς, ἃς ἐλάμβανον.]

[Ἐπιμισθόω script. vitiosa ap. Ælian. V. H. 3, 14, pro ἀπομ.]

Ἐπιμνάομαι [Ἐπιμιμνήσκομαι], Reminiscor, Recordor, Memini. Hinc ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου, ex Apoll. Arg. 2, [877. Hom. tam passiva quam media forma aor. Il. P, 103: Ἐπιμνησαίμεθα χάρμης· Od. A, 31: Τοῦ ὄγ' ἐπιμνησθείς· Δ, 189. Ib. 191: Ὅτ' ἐπιμνησαίμεθα σεῖο. Per tmesin Il. O, 662: Ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων.] Sic ἐπιμνησθῆναι ap. schol. Hom. Sed plura exempla proferuntur alterius signif., sc. pro Mentionem facio, Memoro, Commemoro. [Æsch. Cho. 623: Ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων πόνων.] Quæ etiam futuro ἐπιμνήσομαι, et futuro ἐπιμνησθήσομαι tribuitur. [Inter utramque futuri formam variant libri Diod. 14, 117. Ἐπιμνήσομαι Herodot. cum genit. 1, 5, 177; et addito περὶ 2, 101. Ἐπιμνησθήσομαι 2, 3.] Sic ἐπιμνησθῆναι ap. Chrysost.: Ἐπιμνησθῆναί τινος τῶν σοι προσόντων ἀγαθῶν. [Soph. Phil. 1400: Μηδ' ἐπιμνησθῇς ἔτι Τροίας. Herodot. 1, 85; Thuc. 1, 97; 3, 104; Xen. H. Gr. 6, 3, 14. Addito dat. Cyrop. l. c.: Ἆρά γε οἰκονομίας τί σοι ἐπεμνήσθη;] Item cum περὶ, Xen. Cyrop. 1, [6, 12, coll. Herodot. 2, 101, Plat. Menex. p. 239, C, et l. Tim. in fine cit.]: Οὐδ' ὁτιοῦν περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. [In Ind.:] Ἐπιμέμνημαι, Insuper memini, VV. LL. Videri autem potest factum ex ἔτι μέμνημαι. Dicitur alioqui ἐπιμνησθῆναι pro Mentionem facere. [Plato Lach. p. 180, E: Θαμὰ ἐπιμέμνηται Σωκράτους. Herodot. 6, 136: Τῆς μάχης τε πολλὰ ἐπιμεμνημένοι καὶ τὴν Λήμνου αἵρεσιν. (Cui constructioni Lobeck. ad Soph. Aj. v. 716 confert similem simplicis μεμνῆσθαι cum genitivo simul et accusativo conjuncti ab Aristide vol. 1, p. 24, ubi λέγειν excidisse putabat Reiskius.) Cum accusat. id. 1, 14: Τοῦτον μὲν παρήσομεν, τοσαῦτα ἐπιμνησθέντες· 2, 3: Τὰ δ' ἂν ἐπιμνησθῶ αὐτῶν (τῶν θείων), ὑπὸ τοῦ λόγου ἐξαναγκαζόμενος ἐπιμνησθήσομαι. Ubi dicitur, ut in l. Xenoph. ab HSt. cit. Cum particula Xen, H. Gr. 3, 2, 8: Ἐπεμνήσθη τις ὅτι καταλελοίποιεν. Plat. Tim. p. 18, C: Περὶ γυναικῶν ἐπεμνήσθημεν ὡς ... εἴη.]]

[Ἐπιμνημόνευμα, τό. Ἐπιμνημονεύματα, Commentarii, Gl.]

[Ἐπιμνημονεύω, Memoro, ap. Athen. 9, p. 386, C: Ταῦτά σοι παρ' ἡμῶν τῶν ζώντων... ἐπεμνημόνευσα, ex libris Flor. et Palat. in ἀπεμν. mutatum, legitur in Chron. Pasch. p. 44, 17: Ἐπεὶ οὖν τούτων ἐμνήμονεύσαμεν, δέον ἐπιμνημονεῦσαι τὰ χτλ., ubi non videtur scrib. δέον ἔτι vel ἐστὶ, et ap. schol. min. Il. Ω, 428: Ἐπεμνήσαντο) ἐπεμνημόνευσαν. L. D. Epiphan. t. 1, p. 752, C: Ἀναγκαίως πάλιν ἐπίμνημονεῦσαι ἐσπουδάσαμεν τὰ αὐτά· ubi fort. it. scrib. ἀπομν. Hase.]

[Ἐπιμνήμων, ονος, ὁ, ἡ, Memor. Theod. Prodr. in *Notices* vol 6, p. 525: Τὴν ὑψηλήν σου γλῶσσαν ... τῆς ἐμῆς οὐθενείας ... ἐπιμνήμονα.]

[Ἐπίμνησις, εως, ἡ, Mentio. Aristeas Hist. LXX intt. p. 107, 12: Τῆς ἐπιμνήσεως τῶν προειρημένων βιβλίων. L. D. Ponit etiam Etym. M. p. 357, 57, a quo ducantur ἐπίμναι i. e. ἐπίβδαι.]

[Ἐπιμνηστέον, Recordandum, Memorandum. Poll. 6, 104. Plato Timæo p. 20, E.]

[Ἐπιμόδιον vitium scripturæ pro Ἐπιμενίδειον. V. Ἐπιμενίδης.]

Ἐπιμοιράω, Impertio s. Impertior, Partem tribuo, Participem reddo. [Schol. Hom. Il. Ω, 525: Ἐπεκλώσαντο) εἱμαρμένον ἐποίησαν, ἐπεμοίρησαν, forma vitiosa, certe poetica, pro ἐπεμοίρασαν, ut est in verbi κατεκλάσαντο interpretatione ap. schol. et paraphr. Lycophr. 148.] Phocyl. [93]: Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχεύτοις [ἀταρχύτοις] νεκύεσσι, Terram impertire inhumatis mortuis. [Moschio ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 244, 31: Κἀκ τοῦδε τοὺς θανόντας ὥρισεν νόμος τύμβοις καλύπτειν κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν.] Item Ἐπιμοιράομαι cum gen. Particeps fio, Sortior, i. q. μοιράομαι, λαγχάνω. Philo De mundo: Μηδὲν μέρος ὑπολειπόμενοι τῶν σωμάτων ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, Nulla corporis parte relicta, quæ sepulturæ mandaretur, cui sepulturæ honos impertiretur. || Ἐπιμοιράομαι, Divido, Distribuo, VV. LL.

[Ἐπιμοίριος, ὁ, ἡ, Fatalis. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 504, 11: Νήματ' ἀναπλήσας ἐπιμοίρια.]

[Ἐπίμοιρος, ὁ, ἡ, Particeps. Eurypham. Stob. Flor. vol. 3, p. 343: Εὐδαιμοσύνας ἐπίμοιρος (βίος).]

[Ἐπιμοιχεύω, Insuper mœchor, adultero. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 6: Τὸν μοιχὸν λέγεις, ὃς τὴν ... Τυρὼ πρώην διέφθειρε καὶ ἔτι ἐπιμοιχεύει. Nisi forte delenda est præpositio.]

[Ἐπιμοιχίδιος, ὁ, Adulterinus. Olymp. In Plat. Alc. p. 153.]

[Ἐπιμολεῖν, Advenire vel Advenisse. Soph. Tr. 857: Οἷόν ἀναρσίων οὔπω Ἡρακλέους ἐπέμολε πάθος οἰκτίσαι.]

[Ἐπίμολος, ὁ, Advena, Invasor. Æsch. Sept. 622: Δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς ἐπιμόλους.]

[Ἐπιμολύνω, Polluo. Epiphan. vol. 1, p. 521, B: Τὴν γῆν ταῖς ἀθεμίτοις αὐτῶν ἐργασίαις καὶ μυσαραῖς σταγόσιν ἐπιμολύνοντες. ῡ]

[Ἐπιμομφὴ, ἡ, i. q. ἐπίμεμψις, Reprehensio. Pind. Ol. 11, 9: Λῦσαι ὀξεῖαν ἐπιμομφάν.]

[Ἐπίμομφος, ὁ, ἡ, Querendus. Æsch. Ag. 553: Τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα· Cho. 830: Ἐπίμομφον ἄταν. Active Eur. Rhes. 327: Ὀρθῶς ἀτίζεις κἀπίμομφος εἶ φίλοις, pro ἐπιμέμφει, Quereris de iis.]

Ἐπιμονὴ, ἡ, Permansio, Perduratrix firmitas, quorum priori Cic., posteriori Plin. utitur; Perseverantia. [Sedulitas, Remansio, Instantia, Obstinatio, Gl.] Plato Cratylo [p. 395, A] etymologiam afferens Græci nominis Ἀγαμέμνων ait, Ὅτι οὖν ἀγαστὸς κατὰ τὴν ἐπιμονὴν οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐνσημαίνει τὸ ὄνομα. A Thuc. in malam partem accipitur pro Mora, qua quis nimirum in aliquo loco desidens permanet, nec quicquam promovet; schol. exp. ἀργία, quemadmodum et μονὴ alibi: 2, [18]: Ἥ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπ. γενομένη, καὶ κατὰ τὴν ἄλλην πορείαν ἡ σχολαιότης, διέβαλεν αὐτὸν μάλιστα. Cui similem l. attuli ex Eod. in Ἕδρα aut Καθέδρα, si bene memini. [Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 60: Φιλοπονία, ἐπ. Suid. in Δίδυμος Διδ.: Ἡ περὶ τὰ βιβλία ἐπιμονή. Hesych. v. Ἐνδελεχισμός. || Figura orationis, qua res plus justo exaggeratur, Amplior immoratio in iis rebus quæ demonstrari argumentis debeant. Schol. Hermog. Περὶ ἰδ. p. 399: Ἐπ. ἐστιν ὅταν πλείω ῥήματα ἀλλήλοις ἐπιβάλλῃ, ὡς ὁ Δημοσθένης, Ἄγεις, διώκεις, ἐλαύνεις, συκοφαντεῖς. Hæc et alia Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐπιμόνιμος, ὁ, Perennis. Geopon. 2, 5, 7: Ἐπιμονιμώτερον (-ρα) ἔχει τὰ ὕδατα.]

Ἐπίμονος, ὁ, ἡ, Constanter permanens, Perdurans, [Sedulus, Pertinax, Pervicax, Gl.]: ἐπ. στρατηγὸς, Polyb. [6, 15, 6], Cui post annum successor non mittitur, Qui in administratione rei militaris permanet. [Id. 6, 43, 2, ἀκμὰς ἐπιμόνους· 38, 3, 10, ἐράνους. Schweigh. Τὸ ἐπίμονόν σου τῆς οἰκειώσεως, Hipparch. Enarr. Phæn. Arati p. 171, A. Hemst. Athen. 15, p. 670, C: Καταδέδενται γὰρ οἱ ἐρῶντες, εἰ μὴ ἄρα διὰ τὸ κατεστέφθαι τῷ ἔρωτι τοὺς ἐρῶντας οὐκ

ἐπίμονος αὐτῶν ὁ στέφανος γίνεται. Aret. p. 61 : Ἐπίμονοι στρόφοι. De equitante comparat. ap. Hesych. in Ἐποχωτέρα. Pro ἐπίπονος legitur ap. Arcad. p. 71, 18. L. Dind.] Ἐπιμόνως, adv., Constanter permanendo, Constanter, Perseveranter. [Obstinate, Gl. Axioch. p. 372, A : Λαμπάσιν ἐπ. πυρούμενοι ποινῶν. «Suid. in Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα.» Hemst. Galen. vol. 19, p. 220, 11 : Ἐπ. ἀποβλέπειν· et 673, 15 : Ἐγκαθίζοντα (edulia) τοῖς σώμασιν ἐπ., Pertinacius. Euseb. Hist. Eccl. p. 207, D; 263, C; 330, A. Pallad. Hist. Laus. p. 971, A. Philo vol. 1, p. 179, 31, ubi tamen codd. ἐπιστημόνως. Hase. Schol. Philostr. Her. p. 323.]

Ἐπιμονόω, Desolo, i. e. Solum reddo, Solitudinem affero. Item Desero, Destitŭo : unde ἐπιμονωθεὶς, Destitutus.

[Ἐπιμονῳδέω, Monodiam cano in. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 180, 26 : Οὐδ' ἐπιμονῳδῆσαι τῷ πάθει διὰ μακροτέρων λόγων ἐνδέχεται βραχὺ ἐπιστόλιον γράφοντας. L. Dindorf.]

[Ἐπιμόνως. V. Ἐπίμονος.]

[Ἐπιμοριασμὸς, ὁ, Effectio ἐπιμοριότητος, quod v., ap. Iamblich. ibid. p. 151, D. L. Dind.]

Ἐπιμόριος, ὁ, ἡ, q. d. Superparticularis. Dicitur autem ἐπιμόριος numerus, quum major numerus totum minorem continet, et aliquam præterea ejus partem, tertiam, puta, vel quartam, aut deinceps, ut ternarius est binarii ἐπιμόριος : vide Philop. p. 89 [et Nicomach. Intr. arithm. 1, 19. Idem genere fem. 2, 24, p. 143 : Τὰς ἐπιμορίους σχέσεις. Ap. Hesych. in v. pro ὑπερέχων ἑτέρου μέρους leg. μέρει s. μέρει τινί. V. autem Ἐπιμερής.] Boethius Superparticularem vocavit, quidam autem et Superpartientem. Aristot. Probl. [19, 41] : Οὔτε γὰρ ἐπιμόριοι, οὔτε πολλαπλάσιοι ἔσονται. [Metaphys. 4, p. 109, 5 : Τὸ ἐπιμόριον πρὸς τὸ ὑπεπιμόριον. Adv. Ἐπιμορίως Nicomach. Intr. ar. 2, 20, p. 136, 8. L. Dind.]

[Ἐπιμοριότης, ητος, ἡ, Ratio ea numeri ad numerum quæ in Ἐπιμόριος explicata est. Iambl. In Nicom. arithm. p. 61, D. Coraes.]

[Ἐπιμορίως. V. Ἐπιμόριος.]

[Ἐπιμορμύρω, Murmuro, Admurmuro. Const. Manass. Chron. p. 55, C : Ἐπεμόρμυρε τῶν πειρασμῶν τὸ κῦμα. Boiss. Divise Dionys. P. 81 : Τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμύρεται ἔνδοθι πόντος. ῡ]

Ἐπίμορτος γῆ, vide in Μόρτη. [Ubi nihil de ἐπίμορτος. Sed in Μοργὴ affertur l. Poll. 7, 151 : Ἐπίμορτος δὲ γῆ παρὰ Σόλωνι ἡ ἐπὶ μέρει γεωργουμένη· ubi olim ἐπίμοργος. Hesychius : Ἐπίμορτος, σπόριμος γῆ ἢ ἐπιμεριστὴ, Terra conserenda sive divisa vel, secundum Pollucem, quæ colitur conditione partis accipiendæ. Addit Hes. : Λέγεται οὕτω καὶ ὁ μέρει ἐργαζόμενος· μορτὴ γὰρ τὸ μέρος ἐκαλεῖτο, Qui partis accipiendæ conditione opus facit.]

[Ἐπιμορφάζω, Formam induo, Simulo. Basil. M. vol. 3, p. 121, C : Ὡς ἢ τῷ πατρὶ τὴν γέννησιν ἢ τῷ υἱῷ τὴν ἀγεννησίαν ἐπιμορφάζειν. Philo vol. 1, p. 288, 1 : Ἀναγκάζοντες ἐπιμορφάζειν ψευδῶς ἀλήθειαν, eodemque modo cum accusat. 510, 24; 549, 10; 698, 7; vol. 2, p. 16, 23; 65, 4. Et cum inf. vol. 2, p. 387, 30 : Τῶν λεγομένων φιλοσόφων ἡ πληθὺς τὸ ἐν τοῖς οὖσι σαφὲς καὶ ἀψευδὲς ἐπιμορφάζουσα θηρᾶν; 551, 18. Et seq. particula vol. 1, p. 193, 25 : Ἐπιμορφάζεις ὡς παιδείαν δεξάμενος τὴν ἀληθῆ. Medio Euseb. In Hierocl. p. 432 fin. : Προσωπείου δίκην τὴν Πυθαγόρειον ἐπιμορφαζόμενος ἀγωγήν. Hesych. : Ἐπιμορφάζονται, σχηματίζονται.]

[Ἐπιμορφίζω, cad. signif. qua et simplex usurpatur μορφίζω, et proximum ἐπιμορφάζω, ponit Gregor. Nyss. vol. 1, p. 827, D : Τί περιστέλλεις τῇ ὑποκρίσει τὴν νόσον; πῶς σοι τὸ τῆς φιλίας προσωπεῖον διὰ τῆς κατεσχηματισμένης εὐνοίας ἐπιμορφίζεται; Amicitiæ larvam præ te fers. Si quidem vera est scriptura. L. D. Nil. Cat. in Job. p. 590, C. Didym. ib. p. 203, D : Ἐπιμορφιζόμενος τὴν ἀρετήν. Hase.]

[Ἐπιμορφόω, Formo, Figuro. Philostorg. H. E. 3, 15, p. 496, 27 : Ἡ ποικίλαις εἰδέαις τὸν χρυσὸν ἐπιμορφοῦσα τέχνη, Auri varie fingendi et elaborandi ars. Apud Philon. vol. 2, p. 520, 7 : Τὸ κατηλλάχθαι δοκεῖν λόγῳ μόνον ἐπιμορφώσαντες, ἔργοις δὲ ... μνησικακοῦντες, leg. ἐπιμορφάσαντες. Pass. Greg. Nyss. vol. 1, p. 491, C : Τὸ κάλλος ὅ μοι ἐπεμορφώθη, Informata mihi pulchritudo.]

[Ἐπιμοτόω, Impono μότον. Heliodor. Oribasii p. 277 ed. Mai : ubi vulgatur, εἶτα ἔξωθεν ἐπιτομούσθω ἡ τομὴ τιλτοῖς οἰνελαίῳ βεβρεγμένοις. Osann.]

[Ἐπιμοχθέω, i. q. ἐπιπονέω. Hesychius : Ἐπιμοχθῆσαι, σὺν μόχθῳ ἐπιπονῆσαι.]

Ἐπίμοχθος, ὁ, ἡ, i. q. ἔμμοχθος, VV. LL. [Ærumnosus. Schol. Aristoph. Pac. 383, de hominibus. Conf. Arcad. p. 71, 18, ex cod. Havn. emendandus. Manetho 4, 248, ἐπ. βίος. Neutro adverbialiter posito Sapient. Salom. 15, 7 : Κεραμεὺς ἁπαλὴν γῆν ἐπίμοχθον πλάσσει, Laboriose fingit.]

[Ἐπιμόχθως, Operose. Appian. Pun. c. 72 : Καὶ αὐτῷ μόλις ἐκ μακροῦ σφόδρα ἐπ. ἐφέρετο ὀλίγα. Wakef.]

Ἐπιμύζω, Suspiro summisse, Tacitus fremo, Compressis labris gemo, et ita ut gemitus vix exaudiri possit. Hom. Il. Δ, [20] : Αἱ δ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη. [Θ, 457. Huc referri gl. Hesychii in Ἐπιμύσσω ponendam animadvertit Hemst. ibi cit. : errorem grammaticorum autem, qui ἐπεμυκτήρισαν interpretantur in ll. Hom., notarunt Ernest. et Heyn. Eustath. Opusc. p. 227, 92 : Καὶ αὐτοὶ ἐπιμύζουσι. Medio Hesych. : Ἐπεμύξατο, ἐπεστέναξεν, ἐπεγόγγυσεν.]

Ἐπιμῡθέομαι, Insuper dico, Suadeo : v. Ἀπομυθέομαι.

Ἐπιμῡθεύω s. Ἐπιμυθεύομαι, Affabulor, VV. LL. [Aristot. H. A. 8, 24 : Τὰ δ' ἐπιμυθευόμενα (de hippomane) πέπλασται μᾶλλον ὑπὸ γυναικῶν καὶ τῶν περὶ τὰς ἐπῳδάς.]

Ἐπιμύθιον, τὸ, Affabulatio, ut quidam interpr., Fabulæ appendicula, ut Bud. Id quod fabulæ narratæ subjungitur ad mores hominum informandos. Sic vero ἐφύμνιον dicitur Quod hymno succinitur. [Lucian. Bacch. c. 8; Aphthon. in Walz. Rhett. vol. 1, p. 60, 3. L. D. Theoph. Sim. Hist. p. 227, 6 : Ἐπ. τοῖς λόγοις, Appendicem. Id. p. 94, 11 : Νῦν δὲ δυσφημότατον ἐπ. λέξω. Hase. ῡ̆ῑ]

[Ἐπιμυκτηρίζω, Subsanno. Menander ap. Plut. Mor. p. 547, C : Οἱ δὲ πάλιν ἐπεμυκτήρισαν. Hesych. v. Ἐπέμυξαν.]

[Ἐπιμυκτηρισμὸς, ὁ, Subsannatio. Hesychius in Ἐπιμύσσω cit.]

[Ἐπίμυκτος, ὁ, ἡ. Theognis 269 : Πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος, πάντῃ δ' ἐχθρὴ δμῶες γίγνεται, ἔνθαπερ ᾖ, de paupertate. Ita cod. optimus superscripto *obscura* : alii duo ἐπίμικτον, ceteri ἐπίμικτος. Ἐπιμώμητος interpretatur Camerarius.]

Ἐπιμύλη, i. q. ἐπιμυλὶς, Hesych. [Ἐπιμύλας, ἐπιγονατίας. Ἐπιμυλίδαξ, ἐπιγονατίδας, Kuster.]

[Ἐπιμυλίδιος, ὁ, i. q. ἐπιμύλιος. Hesych. v. Διαλαὸς (post Διαλυγίσαντες), οἱ μὲν ἐπιμυλίδιον δαίμονα. V. Ἐπιμύλιος.]

Ἐπιμύλιος, ὁ, ἡ, ut ἐπ. ᾠδὴ, q. d. Molaria cantilena, pro Quæ ad molam canitur, Poll. [4, 53; 7, 180] Athen. [14, p. 618, D, ubi ᾆσμα. Ælian. V. H. 7, 4 cum annotatione Perizonii. Eust. Il. p. 1164, 12, Od. 1885, 23. Pro eo quod Hesych. dicit : Ἰλλαοιδὸς, ἐπιμυλίδιος ᾠδὸς, Phot. in Lex. : Ἰμαοιδὸς ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ, pro ὁ ... ᾠδός. Conf. Ἰμαῖος, et Crameri Anecd. vol. 1, p. 217, 3. Idem Phot. : Εὔνοστος, θεὸς ἐπιμύλιος. Eust. Opusc. p. 158, 67 : Τῷ παντὶ σεμνότερον τοῦ ἐπιμυλίου Εὐνόστου, ὃν λόγος παλαιὸς διὰ σεβάσματος ἤγαγε.] Τὸ ἐπιμύλιον, Superior mola, LXX Deut. 24, [6] : Οὐκ ἐνεχυράσεις μύλον, οὐδὲ ἐπιμύλιον. [Judic. 9, 53 : Ἔρριψε γυνὴ μία κλάσμα ἐπιμύλιον ἐπὶ κεφαλὴν Ἀβιμελέχ. ‖ Dianam Ἐπιμύλιον fingit Carneades in Ἐπικλιβάνιος cit. ῡ̆ῑ]

Ἐπιμυλὶς, ίδος, ἡ, Pars in corpore quæ alio nomine ἐπιγονατίς : dicta etiam μύλη, ut docebo in illo. [Hippocr. p. 841, H, unde citant Galen. in Lex., Poll. 2, 189, Rufus De part. corp. h. p. 24. Foes.]

Ἐπιμυμόω, Reprehendo. VV. LL. [Pro ἐπιμωμάομαι, ut videtur.]

Ἐπίμυξις, εως, ἡ, Suspirium tale s. Gemitus talis [qualia descripta sunt in Ἐπιμύζω. Hesych. : Ἐπίμυξις, στεναγμός].

[Ἐπιμῠρίζω, Ungo. Theophr. De odor. fr. 4, 45 : Οἱ μυροπῶλαι τοὺς ἐπιδιστάζοντας καὶ μὴ ὠνουμένους παρ' αὐτῶν ἐπιμυρίζουσι τούτῳ.]

[Ἐπιμύρομαι, ap. Apollon. Rh. 1, 938 significat Alluor, passive: Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληίου ἠπείροιο εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος, Mari circumdata, in quantum isthmus aqua alluitur. Nam siquidem isthmus est, pars ejus quædam continenti adhæret. Brunck. Anon. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 220, 11: Λευκὴ δὲ καὶ ταῖς ῥισὶν ἐπιμύρεται κόρυζα, Nares circumfluit. Sic enim scribendum pro ἐπιμυρμύρεται. ῡ L. Dind.]

[Ἐπίμυσις, εως, ἡ, Nictatio. Clem. Alex. p. 218; Etym. M. p. 490, 54; Erot. v. Καρδαμύσσειν. Wakef. De labris claudendis χειλέων διαστολὴ καὶ ἐπίμυσις, Greg. Nyss. vol. 1, p. 63, E, coll. ib. p. 826, A.]

Ἐπιμύσσω s. Ἐπιμύττω cum μυκτηρίζω convenit, ut quidem in VV. LL. exp.: sc. Subsanno, Strepitu narium floccifacio. [Eust. Opusc. p. 308, 17: Καλὰ ταῦτα, κἂν ὁ Μῶμος ἰδὼν ἐπιμύξῃ. Luciani Dial. mort. 6, 3: Οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέντες, Hemst. ex schol., qui interpr. καταγελασθέντες, restituit ἐπιμυγέντες, coll. gll. Suidæ: Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτήρισεν, ἦχον διὰ τῶν ῥινῶν ἐποίησεν, et Hesychii: Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτήρισαν, non improbans tamen ἀπομυγέντες. Ceterum v. Ἐπιμύζω. Idem Hemsterh. in Hesychii gl. Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμὸν, latere suspicabatur formam ἐπιμυκτὺν, quod esset i. atque ἐπιμυγμόν.]

[Ἐπιμυχθίζω, i. q. ἐπιμύζω vel ἐπιμυκτηρίζω. Hesych.: Ἐπέμυξαν, ... ἀπεμύχθησαν (-ισαν Kuster.). V. Μυχθίζω.]

Ἐπιμύω, [Cohibeo, Gl.] pro simplici μύω positum invenitur. Ita Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύσαντες, pro μύσαντες, Basil. [Diodor. 1, 48. Oppian. Hal. 2, 110: Ὄμματ' ἐπιμύει· Cyn. 4, 144: Ἐπιμύουσιν ὀπωπάς. Alia constructione Aret. p. 85: Τὰ βλέφαρα μόγις τοῖσι ὀφθαλμοῖσι ἐπιμύει.] At vero sine adjectione accusativi affertur ex Polyb. 4, [27, 7]: Ἄνοια μετὰ κακίας, τὸ δοκεῖν, ἐάν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ μηδὲ τοὺς πέλας ὁρᾶν· quæ Cam. vertit, Stultitia est conjuncta malitiæ, si quis ipse forte connixerit, arbitrari ne ab aliis quidem se conspici. Ubi, ut hoc obiter dicam, postrema verba secus intelligo et intelligenda puto: sc. ita, Arbitrari ne alios quidem cernere. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 571, D: Τοῦ Ἰσραὴλ πρὸς φῶς ἐπιμύσαντος. Eust. Opusc. p. 352, 30: Πρὸς τὴν σὴν ἐπιμύσας ὑπεροχήν. Absolute Aristoph. Vesp. 934: Ἐπιμύει γέ τοι, Annuit. Aret. p. 4. De oculis ipsis Phot. v. Ἰλλώπτειν, ἐμβλέπειν ἐπιμύουσι καὶ ἐγκεχλασμένοις ὀφθαλμοῖς. Aliter Callim. Epigr. 42, 5: Κἠπέμυσ' ἐκείνων (liberorum) εὐγήρως ἐνὶ χερσὶν, de moriente. Non de oculis Oppian. Cyn. 2, 290: Ὠτειλαὶ δ' ἑκάτερθεν ἐπιμύουσιν ὀδόντων. Ceterum ubi secunda producitur, scrib. esse, ut aliquoties scribitur in libris, ἐπιμμύω, animadvertit Wernick. ad Tryphiod. p. 58, qui ibid. dixit de permutatione hujus v. cum v. ἐπημύω. De mensura v. in simplici.]

[Ἐπιμωκάομαι, Subsanno. Schol. Soph. OEd. T. 990 (?). Schneider.]

[Ἐπιμώκησις, εως, ἡ, Ludibrium. Georg. Pachym. Andr. Pal. p. 218, C: Μυρία ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν προσεδοκᾶτο ἡ ἐπιμώκησις.]

Ἐπιμωμέομαι, vel Ἐπιμωμάομαι, i. q. μωμέομαι s. μωμάομαι, Vitupero, Reprehendo, Derideo. Potest tamen dici præp. ἐπὶ significationem augere. [Dionys. Per. 896: Οὐδ' ἂν ἔμοιγε μύθου ἅτε ψευσθέντος ἀνὴρ ἐπιμωμήσαιτο. Suidas vel potius Damascius ap. eum v. Ἑρμείας et Μῶμος· Ὥστε μηδ' ἂν τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιμωμήσασθαι. L. D. Phot. Bibl. p. 341, 19. Hase.]

Ἐπιμωμητὸς, ἡ, ὸν, i. q. μωμητὸς, Vituperabilis, Vituperatione s. Reprehensione dignus, Hesiod. [Op. 13, de Eride. Theocr. 26, 38: Ἔργον οὐκ ἐπιμωμητὸν vel ἐπιμωματόν. L. D. Hesych. v. Ἐπίσφατον. Inter ἐπιμωμητὸν et ἐπιμώμητον variatur in utrisque scholl. Apoll. Rh. 1, 204.]

[Ἐπίμωμος, ὁ, ἡ, Vitiosus. Artemid. 5, 67: Παῖς ἐπίμωμος, οὐ διὰ τὸ γένος μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ διάστροφος ἦν τοὺς ὀφθαλμούς. Orac. Sibyll. 1, p. 182, 4: Νοσεροὺς ἰήσεται ἠδ' ἐπιμώμους. Hermes Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 706: Πάντα τὰ ἐπὶ γῆς ἐπίμωμα. Heliodor. 7, 2, p. 299: Τὸν βίον ἐπίμωμος. Hesych. v. Σιφλόν.] ~

[Ἐπιμώομαι. V. Ἐπιμαίομαι.]

[Ἐπινάζω. V. Ἐπινῶς.]

[Ἐπιναίω, Habito. Aor. pass. Hesych.: Ἐπενάσθην, ἐπῳκίσθη (-θην, aut Ἐπενάσθη).]

[Ἐπίναχτιν τὸν ἐπιδιδόμενον ἔξω ναύτην, Hesych. Ἐπιναύτην interpretes.]

[Ἐπινάσσω s. Ἐπινάττω, Obsero, Occludo. Hesych.: Ἐπινάξαι, ἐπιπαχτῶσαι.]

Ἐπινάστιος ac Μετανάστιος, ὁ, ἡ, Qui sedibus suis relictis alio habitatum se contulit. Exponuntur etiam, Pulsus patria, Profugus, Exul. Item, Peregrinus, Inquilinus: et Græce μέτοικος, ξένος, φυγάς. Sed rarum est ἐπινάστιος, quod ex Apoll. [Rh. 1, 795] affertur. [V. Albert. ad Hesych. gl. Ἐπίναχτιν. Perperam Suidas cum libris duobus Zonaræ p. 793, ἐπινάστειος.]

[Ἐπιναυμᾰχία, ἡ, Pugna ad naves. Ita Ps.-Plut. V. Hom. p. 387 Gal. dicit pugnam quæ in inscr. Il. N dicitur ἡ ἐπὶ ναυσὶ μάχη.]

[Ἐπιναυπηγέω, Superstruo, inædifico navi. Poll. 1, 92: Ἐὰν δὲ ᾖ κατάφρακτον τὸ πλοῖον, ἐπιναυπηγοῦνται πυργοῦχοι. Cit. Boiss.]

[Ἐπιναύσιος, ὁ, Nauseans. Polyb. 31, 22, 1: Προσποιηθεὶς ὡς ἐπιναύσιος γεγονώς.]

[Ἐπιναύτης. V. Ἐπίναχτιν.]

[Ἐπινεάζω, Juvenor. Poll. 10, 53: Καὶ μονίππῳ δ' ἄν τις χρῷτο ἀνδρειοτέρᾳ κινήσει ἐπινεάζων, Qui motu vehementiori juveniliter delectetur.]

[Ἐπινεᾱνῐεύομαι, Juvenilis audaciæ facinus edo. Plut. Mor. p. 1079, D: Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπινεανιευόμενός φησι, Juvenili temeritate addit. Basil. M. vol. 3, p. 222, D: Ἐπενεανιεύσατο δὲ τούτοις καὶ γράψας καθ' ἡμῶν, μᾶλλον δὲ συγγράψας λόγους μακροὺς πάσης λοιδορίας καὶ συκοφαντίας γέμοντας. Ubi scrib. videtur συγγράψας ... συρράψας, deleto καί. Philo vol. 1, p. 203, 27: Ὁ δέ γε καὶ ἐπινεανιεύεται· 2, p. 371, 41: Οὐκ ἂν ἐπινεανιευόμενοι καὶ ἐπιχειρονομοῦντες ταῖς πλεονεξίαις καινοὺς σπόρους ἐπενοεῖτε. Poll. 3, 121, inter vv. de φιλοπόνῳ usurpanda νεανιεύσασθαι, ἐπινεανιεύσασθαι Ubi in bonam partem dicitur, Strenue ago.]

[Ἐπινεικὴς, apud Themistium Orat. 13, p. 166, C, in verbis ex cod. Mediol. additis: Καὶ τὸν Πέρσην ἐπινεικῆ (ποιεῖν τὸ κάλλος), scribendum ἐπιεικῆ. L. D.]

Ἐπίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν, ut Piræeus Atheniensium, Nisæa Megarensium, Cyllene Eleorum. Sic Thuc. 1, [30]: Καὶ Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπ. ἐνέπρησαν. Nec ausim affirmare id Lat. nomen habere. Navalia enim sunt ea, quæ Græcis νεώρια dicuntur. Cic. Offic. 1: Muri, navalia, portus, aquarum ductus. Hæc Bayf. ex Thuc. schol., qui annotat etiam, ἐπίνειον usurpari posse ἐπὶ παντὸς ἐμπορίου καὶ παραθαλασσίου, et suo tempore a vulgo κατάβολον id appellatum fuisse. Idem schol. in 2, [84]: Ἐκ Πατρῶν ἐς Κυλλήνην τὸ Ἠλείων ἐπίνειον, annotat, ἐπίνειον vocari τὸ ἐμπόριον, vel παρὰ τὸ ἐπινήχεσθαι αὐτὸ τῇ θαλάσσῃ, vel παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ τὰς ὁλκάδας νήχεσθαι ἢ ὀκέλλειν. Suidæ ἐπ. est παραθαλάσσιον χωρίον ἢ προσορμητήριον, ὁ λεγόμενος κατάβολος, citanti hunc e Polyb. l. [fr. hist. 67]: Οἱ Ῥωμαῖοι τὰς μὲν ναῦς ἐνεώλκησαν· τοὺς δὲ ἐν τῇ Ταῤῥακῶνι συναθροίσαντες, ἐκ τῶν προγεγονότων ἐλαττωμάτων ἐπίνειον ἐποίησαν, ἐπὶ τῷ προσκαθίσαντες ἐπὶ τῆς διαβάσεως διαφυλάξαι τοὺς συμμάχους. (Ceterum ἐπίνειον recte exponi Emporium, ut Thuc. schol. paulo ante annotavit, manifestum fit ex Strabone etiam, qui l. 6 ait [p. 526]: Ἐν δὲ τῷ παράπλῳ τούτῳ Μέδαμα πόλις πλησίον ἔχουσα ἐπίνειον καλούμενον ἐμπόριον.) Et 5, [2, 1] de Puteolis: Ἦν δὲ πρότερον μὲν ἐπίνειον Κυμαίων, ἐπ' ὄφρυος ἱδρυμένον, κατὰ δὲ τὴν Ἀννίβα στρατιὰν συνῴκησαν Ῥωμαῖοι καὶ μετωνόμασαν Ποτιόλους, i. e. Emporium Cumanorum; paulo post enim ait, Ἡ δὲ πόλις ἐμπόριον γεγένηται. Et referri huc potest, quod Cic. Ep. Ad Att. 5, dicit, Quum per emporium Puteolanorum iter facerem. Idem in eod. l.: Κοινῷ δὲ ἐπινείῳ χρῶνται οἵ τε Πελιγνοὶ καὶ οἱ Μαῤῥουκῖνοι. [Aristot. Pol. 7, 6: Ἐπίνεια καὶ λιμένας.] ‖ Hesychio ἐπίνειον est μικρὸς λιμήν. [Addit autem: Λίμναι καὶ αἱ περὶ αὐταῖς στοαί.] Ionice vero pro ἐπίνειον dicitur Ἐπινήϊον. [Ἐπίνειον scribitur ap. Herodot. 6, 116.]

[Ἐπινείσσομαι. V. Ἐπινίσσομαι.]

[Ἐπινείφω. V. Ἐπινίφω.]

Ἐπινέμησις, εως, ἡ, Distributio, Divisio. [Hippocr. p. 27, 32 : Ἄνεσις γὰρ καὶ ἐπίτασις νοσέοντος ἐπινέμησιν (—μησιν) ἰητρικὴν κέκτηνται. Clem. Al. Str. p. 552 : Εἰδωλολατρία ἐκ τοῦ ἑνὸς εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπινέμησίς ἐστι θεοῦ. || De igni diffuso, ut seq. ἐπινέμομαι, Plut. Lysandr. c. 12, Mor. p. 891, F. || Ὁ τοῦ χρόνου μερισμὸς interpretatur Suidas, i. e. Indictio, de qua signif., ap. Byzantinos frequenti, v. Ducang. Idem de Tributo usurpati ex. attulit ex Justin. Nov. 149, 2. Ἐπινέμεσις scriptum ap. Hesych.]

[Ἐπινεμητέον, V. Ἐπινέμω.]

Ἐπινέμω, Distribuo, Partior : unde ἐπινεμητέον, Distribuere oportet, ex Plat. Legg. [5, p. 737, C. Id. Polit. p. 264, D : Ἐφ' ἑκατέρῳ τούτων τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντες ἑκάτερον. Greg. Nyss. vol. 1, p. 128, A : Πλείοσι μορίοις ἡ φύσις τὰς πρὸς τὴν σύστασιν ἡμῶν ἀφορμὰς ἐπινείμασα.] In VV. LL. ex Hom. [Il. I, 216], Ἐπένειμε τραπέζῃ, pro Partitus apposuit mensæ. [Od. Υ, 254 : Σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε.] || Pasco in alieno : v. Ἐπινομία. [Et Demosth. p. 1274, 27; Aristot. Pol. 5, 5.] || Depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes : quod et ἐπικείρω, Attondeo, Bud. [Theophr. H. Pl. 8, 7, 4.] || Ἐπινέμω, vel potius Ἐπινέμομαι, Depascor, Absumo, Depopulor. Sæpe de igni dicitur, ut et Lat. Depasci. [Herodot. 5, 101.] Herodian. 7, [2, 8] : Εὐμαρέστατα γὰρ τὸ πῦρ ἐπινέμεται τάς τε πόλεις αὐτῶν κτλ. 1, [14, 6] : Καταφλέξαν δὲ τὸ πῦρ τόν τε νεὼν καὶ πάντα τὸν περίβολον, ἐπενεμήθη καὶ τὰ πλεῖστα τῆς πόλεως καὶ κάλλιστα ἔργα. [Ead. forma aoristi absolute Diod. 17, 26. Id. 14, 53 : Ἐπινεμηθείσης τῆς φλογὸς ἐπὶ πολὺν τόπον.] Plut. De def. orac. [p. 415, F] : Καὶ δρῶ τὴν Στωϊκὴν ἐκπύρωσιν ὥσπερ τὰ Ἡρακλείτου καὶ τὰ Ὀρφέως ἐπινεμομένην ἔπη. A Thuc. autem dicitur νόσος ἐπινέμεσθαι, 2, [54] : Ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα, Morbus depopulatus est Athenas, pestis sc. Ubi crediderim posse etiam reddi Grassatus est in Athenas. [Figurate etiam Æsch. Ag. 485. Et Diod. 12, 12 : Τὴν φαυλότητα καθάπερ λοιμικὴν νόσον ἐπινέμεσθαι τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων. De hostibus Plut. Cæs. c. 19 : Ἐπινεμήσεσθαι καὶ καθέξειν τὴν Γαλατίαν. Ubi olim ἐπινεμηθήσεσθαι. || In bonam partem, Adeo, Pind. Ol. 9, 7 : Νῦν Μοισᾶν ἀπὸ τόξων Δία τε σεμνόν τ' ἐπίνειμαι ἀκρωτήριον Ἅλιδος. Ubi schol. passivo : Ἤτοι τῷ χορῷ ἢ ἑαυτῷ παρακελεύεται, ἐπινεμήθητι τοῖς ὕμνοις τὸν Δία. || Depascor post, cum dat. Aristot. H. A. 8, 2 fin : Ὁ σάργος ἐπινέμεται τῇ τρίγλῃ.] Ἐπινέμω pro ἐπαναγινώσκω, v. Ἀνανέμω. [Et intt. Hesychii v. Ἐπινειμάτω.]

[Ἐπινευρόω, Jo. Chrys. Hom. in Ps. 48, 17 (?). Maius.]

[Ἐπίνευσις, εως, ἡ, Nutus. Athen. 2, p. 66, C : Τὰς συγκαταθέσεις βεβαιοῦμεν τῇ ταύτης (τῆς κεφαλῆς) ἐπινεύσει. || Inclinatio. Athen. De mach. p. 6 fin. : Τὴν ἀνάνευσιν καὶ τὴν ἐπίν. L. D. Galen. vol. 4, p. 33, 15 : Οὐκ εὐθεῖαν τὴν ἐπίνευσιν, ἀλλὰ λοξὴν ἀτρέμα ἀπεργάζονται. Id. vol. 2, p. 461, 8 : Τὸ βάρος αὐτὸ μετὰ τὴν πρώτην ἐπ. ἑτοίμως εἰς τὸ κάτω ῥέπον. Jo. Phocas Descr. T. sanctæ p. 13, 15 : Διὰ τῆς ἐπινεύσεως τῶν ὀμμάτων. || Approbatio. Joseph. Ant. Jud. 17, 9, § 1 : Καταστησάμενος τὴν ἀρχὴν ἐπινεύσει τῇ Καίσαρος. Porphyr. Sent. p. 239, 18 : Σὺν προθυμίᾳ καὶ ἐπινεύσει συμπαθεῖ. Hase.]

[Ἐπινευστάζω, Inclinor, Vergo. Arat. Phæn. 789 : Εἰ δέ κε ... μήτ' ἐπινευστάζῃ (luna) μήθ' ὑπτιόωσα φαείνῃ. Ubi v. Voss.]

Ἐπινεύω, Innuo, Nutu significo faciendum esse aliquid, Nutu jubeo, ut contra ἀνανεύω pro Nutu veto interdum accipi dictum est. Hom. Il. I, [616] : Ἦ, καὶ Πατρόκλῳ ὄγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος. Sed et sine infin. ap. Eund. pro simplici νεύω, s. νεύματι χρῶμαι, ut loquitur Thuc., quod est ad verbum, Utor nutu. Od. Π, [164] : Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς. [Xen. Cyr. 5, 5, 37 : Κῦρος γὰρ αὐτοῖς οὕτως ἐπένευσεν.] || Sæpe vero iisd. utitur verbis pro Annuit : Il. A, [528] : Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων· qui versus habetur et alibi. [Pind. Isthm. 7, 45 : Ἐπὶ γλεφάροις νεῦσαν.] Sic et ap. Plat. [Reip. 1, p. 351, C] ἐπινεύειν pro Annuere, Assentiri; opp. τῷ ἀνανεύειν, ubi scribit, Πάνυ ἄγαμαι, ὦ Θρασύμαχε, ὅτι οὐκ ἐπινεύεις μόνον καὶ ἀνανεύεις, ἀλλὰ καὶ ἀποκρίνῃ πάνυ καλῶς. [Cum accus. adverbialiter posito Aristoph. Ach. 115 : Ἑλληνικόν γ' ἐπένευσαν.] Et cum accus. ap. Dem. p. 138 [332, 18, coll. 560, 7, ubi σιγῇ ἐπ.] : Μὴ δῆτ', ὦ πάντες θεοὶ, μηδεὶς ταῦθ' ὑμῶν ἐπινεύσειεν. [Eur. Or. 284, Bacch. 1349. Idem addito dat. pers. Hel. 681 : Πάριν, ᾧ μ' ἐπένευσεν (Venus). Infinitivo sequente Æschin. p. 62, 11 : Ἐπινεύσας ἀληθὲς εἶναι· 24 : Ἐπινεύσατέ μοι πρὸς θεῶν ... μὴ καλῶς αὐτὸν πεπολιτεῦσθαι. Alia constructione Polyb. 21, 3, 3 : Ἐπινεύσαντες ὑπὲρ τῆς ἐπιτροπῆς.] Philo junxit dat. rei dicens, Ὁ δ' ἐπινεύει ταῖς εὐχαῖς, Votis annuit. [|| Hom. Il. X, 314 : Κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ, Galea nutabat, de Achille, cujus de capite crista galeæ nutabat. Similiter Theocr. 22, 186 : Ἀμφοτέροις δὲ λόφων ἐπένευον ἔθειραι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 823, C : Κράνη τοῖς λόφοις φοβερῶς ἐπινεύοντα.] || Ἐπινεύω, sicut et νεύω, Vergo s. Deorsum vergo, Propendeo, etc. Lucian. [Prometh. c. 1] : Ἀπρόσβατοι γὰρ αἱ πέτραι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι, ubi exp. Sensim depressæ, Declives, Clivosæ : quibus et Bud. utitur. [Aristoph. Eq. 657 : Ἐπένευσεν εἰς ἐκεῖνον ἡ βουλὴ πάλιν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 811, A : Ἄκρα τις πρὸς τὸν βυθὸν ἐπινένευκεν· 451, A : Τῆς ἐπινευούσης τῷ βάθει ῥαχίας. || Ponitur etiam transitive, ut sit Inclino. Hero Belop. p. 125, A : Ἐπινεύσαντες αὐτὸν (τὸν κανόνα) ὑπέβαλον τὴν σχαστηρίαν· 130, D. L. D. Pass. Εἰκὼν ἐπινευομένη opponitur ἐξυπτιαζομένῃ, Sext. Emp. p. 32, 4. Hemst.]

[Ἐπινεφελὶς, ίδος, ἡ, Nubecula, i. q. νεφέλιον, quod v. Alex. Trall. 2, p. 49=150.]

Ἐπινέφελος, ὁ, ἡ, Nubibus tectus s. obductus, Obnubilus, [Nubilus, Subnubilus, Gl.] i. q. ἐπινεφής. Aristot. Probl. [25, 18] : Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται ἢ ἐπινεφέλων ὄντων. Idem [ib. 21] : Διὰ τί τὰ ἐπινέφελα ἀλεεινότερα τῶν αἰθρίων· ubi ἐπινέφελα et αἴθρια opp., sicut alibi ἐπινέφελον ἄνεμον et αἴθριον. Sunt qui ἐπινέφελον interpr. Nubilosum, Per quod nubes aliquot sparsæ sunt. [Aristot. Meteor. 2, 9 : Διὰ τί ποτε τοῦτο γίγνεται κατὰ τὸν οὐρανὸν ὅταν ἐπινέφελον ᾖ μόνον. Φθινόπωρον ἐπ. Hippocr. p. 1082, A; ἦρ 942, H; οὐρανὸς ib.] Et ἐπινέφελον ἐναιώρημα in urina, medium inter album et plane nigrum, Gorr. ex Galeno. [Hippocr. 1066, H. Conf. p. 210, B, Aphor. 4, 71.] V. Νεφέλη. [Ἐπ. ἀὴρ, Hesych. v. Κνυζόν. Boiss. Theophr. De signis fr. 6, 2, 6 : Ἐπινεφέλων ὄθεν ἂν ἀνατέλληται, ἐντεῦθεν ἄνεμος. « Τὰ ἐπινέφελα, Cœlum nubibus obductum : ἐπινεφέλων ἐόντων ante Aristot. dixit Herodot. 7, 37. » Schweigh. Ἐπινέφελον ex Platone com. citat Antiatt. Bekk. p. 96, 24.]

Ἐπινεφέω, Nubibus tego s. obduco, Obnubilo. [Aristot. Probl. 26, 38 in Ἐπίνεψις cit. Theophr. fr. 5, 61 : Τοὺς δὲ ἔωθεν (ventos) ἐπινεφεῖν καὶ δασύνειν. Alexis Suidæ et Photii v. Μᾶλλον : Πῶς ἐπινεφεῖ τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ. Intransitiva signif. positum restituit Schneiderus Theophr. C. Pl. 3, 24, 4 : Ἀπηνθηκότι δ' οὐ συμφέρει κατὰ μικρὸν ἐφύειν οὐδ' ἡλίους ἐπιλαμβάνειν, ἀλλὰ ψύχη γίνεσθαι καὶ ἐπινεφεῖν, ubi libri variant inter ἐπινέφειν, ἐπινήφειν, ἐπινίφειν. Sed videtur transitiva signif. propria esse formæ νεφέω, intransitiva vero formæ νέφω.]

Ἐπινεφὴς, ὁ, ἡ, Nubibus tectus s. obductus, Obnubilus, Nubilus. Vide Νεφώδης. [Theophr. C. Pl. 5, 12, 2; fr. 5, 4, 51; Suid. in Ξυννένοφεν. Matthæi Med. p. 5; Maccab. 2, 1, 22.]

[Ἐπινεφρίδιος, ὁ, ἡ.] Ἐπινεφρίδιον λίπος, Pinguedo quæ est in renibus : ut ἐπινεφρίδιος sit adjectivum. Quum tamen Hesych. et Suidas ἐπινεφρίδιον esse scribunt τὸ ἐπὶ τῶν νεφρῶν λίπος, dubitari potest an adjective accipiant. [Ita Hom. Il. Φ, 204, unde gl. petita : Δημὸν ... ἐπινεφρίδιον. Greg. Nyss. vol. 1, p. 603, A : Τὸ ἐπινεφρίδιον στέαρ. L. Dindorf.]

[Ἐπινέφω, Nubilo. Suidas v. Ἐξέχειν τὸν ἥλιον : Ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. V. Ἐπινεφέω.]

Ἔπίνεψις, εως, ἡ, quod est tanquam ab ἐπινέφω barytono, Actio tegendi s. obducendi nubibus : quasi Obnubilationem dicas. Aristot. Probl. 38, s. 26 [p. 944, 25] : Διὰ τί οἱ νότοι μικρὰ μὲν πνέοντες οὐ ποιοῦσιν ἐπίνεψιν, ἤτοι συννέφειαν, μεγάλοι δὲ γενόμενοι ἐπινεφοῦσιν. Et mox, Διὸ δοκοῦσι μᾶλλον ἐπινεφεῖν. Ibid. pro ἐπινεφεῖν dicit νέφη ποιεῖν.

Ἐπινέω, νεύσομαι, Supernato, In summo s. superficie aquæ nato. Theophr. H. Pl. 5 : Ὑπερέχει δὲ

οὐδὲν αὐτοῦ πλὴν αὐτὰ τὰ φύλλα ὥσπερ ἐπινέοντα, i. e. ἐπιπολάζοντα, Superficiei innatantia. Et 4 : Ξηραινόμενον δὲ ἀναφέρεται καὶ ἐπινεῖ. [Ib. 5, 4, 8, ἐπινῇ pro ἐπινεύει restituendum ex cod. Urbinati.] Pro Adnato etiam affertur ex Aristot. [Fort. ex H. A. 9, 37 : Λαμβάνει δὲ τὰ ἐπινέοντα (ἡ νάρκη), ὅσα ἂν ναρκήσῃ ἐπιφερόμενα τῶν ἰχθύων. Ubi vertendum esse, ut supra, docent verba præcedd. κατακρύπτεται εἰς τὴν ἄμμον καὶ πηλόν.]

Ἐπινέω, sive Ἐπινήθω, i. q. ἐπικλώθω, Fatalibus filis attribuo, Fatalia fila nens tribuo s. destino. Hom. Il. Ω, [210] : Τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ Γεινομένῳ ἐπέννησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή, ut Tibull., Nentes fatalia stamina Parcæ. [Conf. Υ, 128.] Aliud exemplum ex eod. Hom. habes in Κατακλῶθες. Ælian. [ap. Suid.] : Ὅτε ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ τελευταίαν ὁδὸν ἀπιέναι. [Id. ap. eund. : Τὸν ἐπινησθέντα οἱ βίον. Sic enim ex libris nunc constanter legitur pro ἐπινηθ. Id. N. A. 7, 1 : Τὸν ἐπινησθέντα αὐταῖς μόχθον.] Lucian. [Philopatr. c. 14] : Ἐπινενησμένα ἐς ἅπαντας τὰ τῶν μοιρῶν· i. e., ἐπικεκλωσμένα, Fata, quod partic. est verbi ἐπινήθω. [Præsentis forma Ἐπινήθω est ap. schol. Lycophr. 585.]

Ἐπινέω, sive Ἐπινήω, In cumulos s. acervos aggero, Accumulo. Ap. Suid. : Φρύγανα πρὸ τοῦ τείχους καὶ παντοδαπὸν φορυτὸν συγκομισάμενοι, καὶ ἐπινήσαντες κόπρον, πῦρ ὑπέβαλλον. Herodot. [4, 62] : Ἐπινήουσι [ἐπινέουσι recte ap. Herod., ut expungendum initio sit Ἐπινήω, cujus formæ de præsenti nullum affertur exemplum. Conf. autem de tertia pluralis hujus verbi Buttm. Gramm. vol. 2, p. 192 sq. et quæ in simplici dicentur.] ἁμάξας φρυγάνων, Aggerunt plaustra sarmentorum. [Ἐπινήσας τοῖς νεκροῖς τὰς συνεχεῖς πυρὰς, Liban. vol. 4, p. 53, 5, legendum pro ἐπιθήσας. Jacobs. Perfecti pass. duplex forma est, de qua v. etiam in simpl., Ἐπινένημαι et Ἐπινένησμαι. Priori Phrynich. Bekk. Anecd. p. 13, 24 : Ἀγαθῶν πάντων ἐπινένηται ἡ τράπεζα, ἀντὶ τοῦ ἐπισεσώρευται, μεμέστωται. Quæ gl. petita videtur ex l. sequenti, de quo HSt. :] Ἐπινενασμένος, Oppletus, [πεπληρωμένος, Suidas] ex Aristoph. [Eccl. 838] : Ὡς αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι Ἀγαθῶν ἁπάντων, καὶ παρεσκευασμέναι. [Ubi alteram ἐπινενησμέναι ex conj. restituit Brunck. Ejusd. corruptelæ aliud ex. v. in simplici, coll. Buttm. l. c.]

[Ἐπινεωτερίζω, Subinde innovo. Euseb. Hist. eccl. p. 342, C : Καινότερα καινοῖς ἐπινεωτερίζοντες. Hase.]

[Ἐπινήθω, i. q. ἐπικλώθω. V. Ἐπινέω.]

Ἐπινήϊος, ὁ, ἡ, Qui super navi est aut fit, ex Epigr. [Antip. Thess. Anth. Pal. 9, 82, 5] : Ἐπινήϊος χοροτυπίη, Tripudiatio in navi. [V. etiam Ἐπίνειον.]

Ἐπινηνέω, Cumulatim aggero, Accumulo. Hom. Il. H, [428, 431] : Οἱ δὲ σιωπῇ Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ, i. e. ἐπεσώρευον εἰς πυρκαϊάν. Et alibi, Ἐπενήνεον ἐν κανέοισι, quod Eust. citat. [Hesych. interpretatur etiam ἐπεσωρεύθησαν. Ceterum præsentis nullum hujus formæ ex. exstat, de qua v. etiam quæ in simplici dicentur.]

Ἐπινὴς, Infirmus, VV. LL., ubi affertur etiam, Ἐπινὴς [ἐπισινὴς] τοῖς θηρίοις χώρα, pro Terra feris obnoxia, ex Theophr. H. Pl. 8, 6 : sed plane mendosum ibi hoc vocab. esse existimo.

[Ἐπινησίδιος, ὁ, Insularis. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 283, E : Φρούριον ἐπινησίδιον. ΐΐ]

[Ἐπινήσιος, Insulæ adjacens. Anonymi Stadiasm. in Gailii Geogr. Gr. vol. 2, p. 470. Osann.]

[Ἐπινηστεύω, Jejuno post. Hierophil. De alim. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 237. Boiss. Pseudochrys. t. 7, p. 472, 27 : Εἰ Μωϋσῆς νηστεύει, καὶ Ἠλίας ἐπινηστεύει. Hase.]

[Ἐπίνητρον, τό.] Ad Ἐπινέω referendum est verbale Ἐπίνητρον, τὸ, Id supra quod fila ex colo deducta glomerantur, i. e. Fusus s. Fusum. Poll. 7, [32] : Ἐφ' οὗ δὲ νήθουσιν ἢ νῶσιν (οἱ Ἀττικοὶ γὰρ τὸ νήθειν, νεῖν λέγουσιν), ἐπίνητρον καλεῖται, καὶ ὄνος. Et 10, [125] : Καὶ ὄνον, ἐφ' οὗ νῶσι, καὶ ἐπίνητρον, ἄτρακτον, καὶ σφόνδυλον. Hesychio ἐπίνητρον est, ἐφ' ᾧ τὴν κρόκην τρίβουσι. [Etym. M. p. 362, 20, τὸ ἐπὶ τῶν γονάτων, ἐφ' οὗ τὴν κρόκην ἔνηθον.]

Ἐπινήφω, Sobrius sum. [Non absolute significat A Sobrius sum, sed in compositione ἐπὶ relationem aliquam innuit rei vel personæ propter quam sobrietas servatur. Lucian. Amor. c. 45 : Τράπεζα τῇ μετὰ μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει, Sobrietatem servans ut ad instans opus animum applicare possit. Brunck. Ἐπινήφειν τῷ βίῳ, Plut. Mor. p. 87, E. Hemst. Jo. Chrys. t. 5, p. 935, 19. Hase.]

Ἐπινήχομαι, Innato s. In superficie nato, ut ἐπινέω, Hom. in Batrach. [106] : Μέσσῳ δ' ἐπενήχετο πόντῳ. Diosc. 1, 100 : Ἐπινήχεται ταῖς χρήναις, Fontibus innatat, de bitumine Agrigentino. Alex. Aphr. Probl. 1, [22] : Τοῖς ὑγροῖς ἐπινήχεται, In humore fluitat, ἐπιπλεῖ, ἐπιπολάζει. [Ter legitur ibid. 2, 76. Hemst. Hero Spirit. p. 157, C : Ἄγγειον ὕδωρ ἔχον, ἐν ᾧ ἐπινηχέσθω λεβητάριον· 174· D: Ἐπινηχομένου τοῦ κ φελλοῦ εἰς τὸ ἐν τῇ θη ληνῷ ὕδωρ. L. D.] Herodian. [8, 4, 6] : Οἰόμενοι δὲ ῥεύματα ἐπινήχεσθαι σχολαίτερα τοῖς πεδίοις, Non esse profunda, sed illabi tantum summis campis. Ib. [11] : Ἅπερ ὄντα κοῖλα δίκην νεῶν, ἐπινήξεσθαι μὲν ἔμελλεν ὥσπερ σκάφη, μὴ παρενεχθήσεσθαι δέ. [Theocr. B 23, 61 : Παιδὸς δ' ἐπενάχετο φωνὰ, de puero undis merso. Cum accus. Adnato. Callim. Del. 21 : Ἧν ἐπενήξατο Κύπρις ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα.]

[Ἐπινήχυτος, ὁ, ἡ, Diffusus, Profusus. Orph. Arg. 39 : Φθιμένων ἐπινήχυτα δῶρα· 310.]

Ἐπινήω, In cumulos s. acervos aggero, accumulo, i. q. ἐπινέω, quod vide.

[Ἐπινίζω. V. Ἐπινίφω.]

[Ἐπινῖκάω, Vinco. Esdr. 3, 8 et 9. Schleusn. Lex. Hesych. v. Ἔπεισιν. Dahler.]

[Ἐπινίκειος, ὁ, i. q. ἐπινίκιος. Soph. OEd. C. 1088 : Σθένει πινικείῳ. G. Dindorf.]

[Ἐπινικιάριος, ὁ, Qui ἐπινίκια canit. Constant. Cærim. p. 352, C. L. Dindorf.]

Ἐπινίκιος, ὁ, ἡ, Ad victoriam pertinens, Victorialis: ἐπ. ἀγὼν, Bud. ex Athen. [Polyb. 30, 13, 1], Ludi ob victoriam. Sic ἐπ. ὕμνος [Diod. 5, 29, schol. Pind. Ol. 8, 97] : item ἐπ. [ἀοιδαὶ Pind. Nem. 4, 78; ᾠδὴ, Greg. Nyss. vol. 1, p. 176, B;] θεαὶ, τιμαὶ, Herodian. [3, 10, 3; 4, 11, 4]; ἐπ. λόγοι, Greg. Naz.; ἐπ. ἑορτὴ, C Plut. [Rom. c. 29.] Gaza dixit et ἐπ. πομπαὶ pro Triumphis. [Absolute, ut intelligatur ὕμνος, Eust. Opusc. p. 60, 19 : Θρῆνοι καὶ ἐπινίκιοι (Pindari). Schol. Pind. Nem. 4, 14 : Τῶν ἑξῆς ἐπινικίων ὁ νῦν γραφόμενος· 126 : Τοῖς τῶν ᾠδῶν ἐπινικίοις. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 639, C : Ἐπινικίους προσάσομαι. Neutro genere Greg. Nyss. vol. 1, p. 289, B : Ἐπινίκιον ἀλαλάξει ὁ τῶν κυμβάλων ἦχος, coll. 290, C : Ἀλαλάξει τῷ τροπαιούχῳ τὸ ἐπινίκιον. Athen. 1, p. 3, E, bis γράφειν ἐπινίκιον. Thom. M. p. 350 : Ἰστέον ὅτι τὸ μὲν ἐπινίκιος καὶ μετὰ προσθήκης καὶ χωρὶς προσθήκης λέγεται, οἷον ἐπινίκιος λόγος καὶ ἁπλῶς ἐπινίκιος. Addito λόγος, Greg. Nyss. vol. 1, p. 340, C. Inter ἐπινίκιος et ἐπινίκιον variatur Psalm. 4, 1; 8, 1.] Interdum vero ἐπινίκια, Carmina de parta victoria : ut, Cantaturum epinicia, ap. Suet. [Neron. c. 43. Ἐπινίκια κλάζων, Æsch. Ag. 174. Τὰ ἐπινίκια ᾖσε, Greg. Nyss. vol. 1, p. 253, D. In inscr. Orchom. ap. Bœckh. vol. 1, p. 763, 25 : Τὰ ἐπινίκια (ἐνίκασε) κωμαῤῥδός· et altera ib. 764, 50.] At τὰ ἐπ. ἑστιᾶν, Dem. [p. 1356, 8], Epulum dare ob D partam victoriam : sicut τὰ ἐπ. θύειν [p. 380, 22], Sacra facere ob partam victoriam. [Conf. Plat. Conv. p. 173, A; 174, A. Aristoph. ap. Athen. 9, p. 387, F : Ἀτταγᾶς ἥδιστον ἔψειν ἐν ἐπινικίοις κρέας.] Vocantur ἐπινίκια Munera etiam quæ dantur militi qui se strenue gessit, sicut νικητήρια, et ἀριστεῖα, Pollux [6, 186. Τὰ ἐπ., Ludi victoriæ caussa celebrati, ἐπινίκιον (νόμισμα), Numisma victoriæ caussa percussum : v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 441.] Sic νίκαθρον exp. Hesych. ἔπαθλον, ἐπινίκιον. [Idemque Ἐπινίκιον, νικητήριον, βασιλέως σύμβολον. Τὰ ἐπινίκια, Præmia victoriæ, Soph. El. 692. Esdr. 3, 3, 5. Laureæ, Gl. || Ἐπινίκια, Epistolæ victoriæ nuntium ferentes. Athanas. in Epist. ad solit. p. 819 : Βασιλέως αὐτοῖς ἐπινίκια κατὰ Περσῶν γράψαντος. Ducang. Adverbium ap. Hesych. : Ἀλαλάζει, ἐπινικίως ἠχεῖ.]

[Ἐπινίκιος, ὁ, Epinicius, nom. viri ap. Candidum Photii p. 56, 25. Eundem esse qui Ἐπίνικος dicitur Suidæ suspicabatur Hemsterh.]

[Ἐπίνῖκος, ὁ, Ad victoriam celebrandam composi-

tus, institutus. Pind. Ol. 8, 75 : Ἀλλ' ἐμὲ χρὴ ... φράσαι χειρῶν ἄωτον Βλεψιάδαις ἐπίνικον. Inscr. Thyatir. ap. Pocock. Inscr. ant. s. 5, p. 39, n. 1, 7 : Ἐν τω ὑπ' αὐτων ἐπιτελουμενω ἐπινεικω Σεβηρειω ἀγωνι. Absolute, intellecto, ut videtur, ὕμνος vel λόγος, ut supra in Ἐπινίκιος, Aristid. vol. 2, p. 373 : Ὥσπερ αὐτῷ τὸν ἐπίνικον ποιῶν. Ubi deteriores libri, ut ib. p. 379, ἐπινίκιον, ἐπίνικον cum melioribus Thomas p. 350, qui addit ex. Liban. vol. 1, p. 522, 4 : Καθήμενον ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου δέχεσθαι τοὺς ἐπινίκους, ubi nunc ἐπινικίους : quod jam non poterit dubitari quin ex Thoma sit corrigendum ἐπινίκους. Eust. Opusc. p. 60, 20 : Ἐπινίκιοι, οὓς καὶ ἐπινίκους τετρασυλλάβως φασὶν, ut ipse facit ib. 95, et Proculus Photii p. 321, 2, ubi ἐπινίκιος ante Bekkerum. Eandem formam pro altera in scholiis Pindari sæpissime restituit Bœckhius, qui v. ad Nem. 5, 1, ut pauca supersint alterius exempla. Adde schol. Aristoph. Nub. 1359, sec. scripturam Aldinæ. Substantivum esse ἐπίνικος, nec dici ἐπίνικος λόγος, putabat Thomas. «Schol. Aristoph. Nub. 1359 : Τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκου « Ἐπέξαθ' ὁκριὸς οὐκ ἀεικέως. » Ubi intelligendum unum ex carminibus illis de quibus Herodian. ap. Bandin. Catal. codd. Laur. Græc. vol. 2, p. 146 : Ὁ Σιμωνίδης ἐπέγραψεν ἐπίνικοι (codex ἐπίκικοι) δρομέσι, δέον τοῖς δρομεῦσιν. Unde Chœrobosci verba s. v. Δρομεὺς ab me allata in eam sunt sententiam redintegranda, ut Callimachus (in Πίναξι παντοδαπῶν συγγραμμάτων) carmina Simonidea cursoribus scripta ἐπίνικοι δρομέσι inscripsisse dicatur : de quo monuit Schneidewin. in Exercitatt. critt. Brunsvigæ a. 1836 editis p. 20. » G. Dind.]

[Ἐπίνῑκος, ὁ, Epinicus, n. viri ap. Demosth. Ep. p. 1491 ult. Aliorum ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 774, 52; 833, n. 1710. L. Dindorf.]

[Ἐπινιπτρὶς, ίδος, ἡ, κύλιξ, Poculum quod lotis a cibo manibus affertur, i. q. μεταινιπτρὶς, quod v.]

[Ἐπινίπτω. V. Ἐπινίφω.]

[Ἐπινίσσομαι, Adeo, Venio. Theocr. 8, 43 : Ἔνθ' ἁ καλὰ παῖς ἐπινίσσεται. Apoll. Rh. 4, 281. Cum genit. Soph. OEd. C. 689 : Ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἤματι ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται (Cephisus fl.). Cum accusat. Callim. in l. ab HSt. in Ἐπιμίσγομαι cit. sec. veterem scripturam : cui nunc substitutum ἐπιμίσγεται, quod accusativo jungi posse negantes Bentleius et alii μιν in οἱ vel μὴν mutatum voluerunt. Apoll. Rh. 4, 817 : Καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη. Nicand. Th. 470 : Οὔρεα μαιμώσσων ἐπινίσσεται (leo). Quintus 12, 463 : Κακὴ δ' ἐπενίσσατο φρύγα Τρῶας, ubi ἐπενίσσετο φύζα restituit Rhodom. V. quæ de aor. dicentur in simplici. Ceterum libri Soph. nonnulli ἐπινίσεται vel ἐπινείσεται, ut est ap. Hesych. : Ἐπινείσεται, ἐπελεύσεται, Theocriti ἐπινείσσεται. V. de utraque scriptura in simplici, ibidemque de signif. futuri.]

Ἐπινίφω, Ningo super, Nive obruo. Xen. [Cyn. 8, 1] : Ὅταν δὲ ἐπινίφῃ καὶ ᾖ βορρεῖον, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα. Theophr. C. Pl. 5 [immo H. Pl. 4, 14, 6] : Ῥοὰς δὲ γίνεται ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, Quum nive opprimitur deflorescens. [C. Pl. 5, 9, 13 : Τοῦ ῥοάδα γίνεσθαι δύο αἰτίαι, ἢ ὅταν ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, ut Schneid. restituit pro ἐπινίφῃ, qui monet hoc ἐπινιφθῇ esse a verbo ἐπινίζω vel ἐπινίπτω, Irrigo, Humecto. V. autem Ἐπινεφέω. || Figurate Philo vol. 1, p. 441, 28 : Ἔστι δὲ ὅτε κενὸς ἐλθὼν πλήρης ἐξαίφνης ἐγενόμην, ἐπινιφομένων καὶ σπειρομένων ἄνωθεν ἀφανῶς τῶν ἐνθυμημάτων.] || In superficie irrigo. Philo V. M. 1 [vol 2, p. 113, 15, ubi ἐπινείφων scriptum, ut sæpe solet scribi hoc v.], de Nilo : Καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ταῖς ἐπιβάσεσι πλημμυρῶν, ὅταν ἀρδεύῃ τὰς ἀρούρας, τί ἕτερον ἢ ὑετός ἐστι κάτωθεν ἐπινίφων; Imber ex imo profusus, Turn. [ῑ]

Ἐπινοέω, Excogito, Comminiscor. [Sec. Poll. 2, 228, nisi libri fallunt, voc. εὐτελέστερον. Et est rarus ejus apud Tragicos usus. V. infra. Herodot. 1, 48 : Ἐπινοήσας τὰ ἦν ἀμήχανον ἐξευρεῖν· 5, 30 : Ἐπινοέω δὲ τῇδε (μηχανέεσθαι). Aristoph. Eq. 884 et alibi.] Thuc. 1, [70] : Οἱ μέν γε, νεωτεροποιοὶ, καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν. [Cum dat. Chron. Pasch. p. 44, B : Μαντία ἐπενόησαν ἑαυτοῖς.] Unde etiam dicitur aliquid ἐπινοεῖσθαι pro Excogitari. [Philostr. Her. p. 713 : Σοφῶς τούτων ἐπινενοῆσθαι δοκούντων. Et aor. Palæph. 53, 3.] Synes. : Διὰ κακῶν ἐπινοηθέντων πρὸς τινῶν. [Herodot. 6, 115 : Αἰτίη δὲ ἔσχε ἐν Ἀθηναίοισι ἐξ Ἀλκμεωνιδέων μηχανῆς αὐτοῖσι ταῦτα ἐπινοηθῆναι. Ita cum aliis nonnullis cod. Flor. Sed αὐτοὺς ceteri. Ambiguus est l. Hippocr. p. 808, C.] Interdum vero Mente agito, Cogito. Thuc. 2, [8]. Ὀλίγον τε ἐπενόουν οὐδέν· quo genere loquendi utitur et alibi. Lucian. autem in hoc loquendi genere usus est nomine μικρὸν pro ὀλίγον [Nigr. c. 5] : Καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. [Antiphon p. 123, 2 : Οὔτε ψαύσαντα τοῦ ἀκοντίου οὔτ' ἐπινοήσαντα. Polyb. 9, 3, 7 : Πρὸς οὓς οὐδ' ἐπινοήσαντες οἷοί τ' ἦσαν ἀντοφθαλμεῖν.] At in VV. LL. affertur ex Plut. Pericle [c. 6] : Οὐκ ἐπινοοῦσι τὴν τέχνην τὴν τῶν συμβόλων ἀθετοῦντες, pro Non animadvertunt. Ex Herodoto autem in utraque voce [tam activa cum aor. 5, 24, 65, quam media ἐπενοήθην (de qua v. paullo ante) 3, 122 : Πολυκράτης πρῶτός ἐστι Ἑλλήνων, ὃς θαλασσοκρατέειν ἐπενοήθη], cum infin., pro In animum induco, Destino. [Eur. Rhes. 195 : Μεγάλα δ' ἐπινοεῖς ἑλεῖν. Aristoph. Thesm. 338; Thuc. 5, 4; Xen. Anab. 6, 4, 9; Plato Leg. 2, p. 674, B. Cum accus. 3, p. 677, B : Ὁπόσ' ἄλλα κακουργήματα πρὸς ἀλλήλους ἐπινοοῦσιν. Xen. Anab. 2, 5, 4 : Ἡμεῖς γε οὐδ' ἐπινοοῦμεν τοιοῦτον οὐδέν· 3, 1, 6 : Τὴν ὁδὸν ἣν ἐπινοεῖ. Sed Vectig. 1, 2 : Σκοποῦντι δή μοι ἃ ἐπενόησα τοῦτο μὲν εὐθὺς ἀνεφαίνετο, leg. videtur ἐνενόησα. || Infinitivo, sed signif. Excogitandi, jungit Aristoph. Eq. 1202 : Πῶς ἐπενόησας ἁρπάσαι; Nub. 1039.] Præterea ex Phalar. ἐπινοοῦμαί σοι pro Animum tibi intendo. [Sed v. Lennep. ad Ep. 86, p. 243. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. 912, p. 491 : Διὰ τὸ ἐπινοήσασθαι τοὺς ἀνθρώπους τὴν τῆς γῆς ἐργασίαν· et p. 493 : Ἐπενοήσαντο γὰρ οἱ ἄνθρωποι φυτεῦσαι ἄμπελον. Activum cum dat. conjungit Appian. Civ. 3, 61 : Τοῦ δαιμονίου ... αὐτῷ τῷ Κικέρωνι κακῶς ἐπινοοῦντος, Ciceroni meditanti perniciem, Int.]

Ἐπινόημα, τὸ, Quod quis excogitavit, commentus est, Commentum. [Antiphon ap. Poll. 2, 228; Polyb. 1, 8, 5; 2, 36, 4; Ps.-Artaxerxes inter Hippocr. Epist. p. 1271, 10; Hippocr. ipse p. 808, C.]

Ἐπινοηματικὸς, ἡ, ὸν, de quo dicam in Ἐπινοητικός.

[Ἐπινοήμων, ὁ, ἡ, Sollers, Ingeniosus. Gloss. Aurivill. p. 10. Zonar. p. 463 : Δαίδαλος, ὃς ἦν πάνυ ποικιλτὴς καὶ ἐπινοήμων. Alii ἐπιστήμων. L. Dind.]

[Ἐπινόησις, ἡ, Cogitatio. Greg. Nyss. t. 2, p. 334, C : Μαινομένων ἐστὶ τὸ, πρεσβύτερον τῶν ἐπινοούντων ἡγεῖσθαι τὴν ἐπινόησιν. Hase.]

[Ἐπινοητέον, Intelligendum, Animadvertendum. Nicom. Harm. p. 9 : Ἐπ. δὲ ἐνταῦθα τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον κατὰ ποσότητα συμβαίνειν.]

[Ἐπινοητὴς, ὁ, Excogitator, Gl. Marc. Anton. 1, 16 : Οὐκ ἐπινοητὴν περὶ σωμάτων ὥρας, Curiosum. Eust. Opusc. p. 56, 4 : Ἐπιθέτων πόριμος ἐπινοητής. L. D. Euseb. De martyr. p. 328, D : Δεινὸς ἐπ. τις ὢν κακίας. Pseudochr. t. 7, p. 570, 18, ubi jungitur τεχνίτης. Hase.]

Ἐπινοητικὸς, ἡ, ὸν, Qui prompto est ad excogitandum ingenio, Præditus facultate excogitandi s. comminiscendi quod in rem sit. [Athen. 7, p. 310, F : Λέγεται δὲ ὅτι καὶ συνέσει τῶν ἄλλων ἰχθύων διαφέρει (ὁ λάβραξ), ἐπινοητικὸς ὢν τοῦ διασώζειν ἑαυτόν.] || Hóriμος ἀνὴρ, inquit Bud., dicitur ἐνθυμητικὸς, ἐπινοητικὸς πoριστικὸς, Qui est acris commentationis ad excogitandum præsidium, subsidium. Sed Idem alibi habet etiam ἐπινοηματικός : scribens, Ἐπιχειρηματικὸς, Homo ingenii versatilis ad excogitandum quod opus est, εὐκίνητος, πολύτροπος, πολύνους, πολύμητις, sec. Eust.; qui etiam ἐπινοηματικὸς et ἐπινοητικὸς dici potest. Hæc ille : sed ego nullum hujus ἐπινοηματικὸς ex. reperio. || Dicitur ἐπινοητικὸς orator etiam Qui inventione valet. [Longin. De subl. 4, 1 : Ὁ Τιμαῖος, ἀνὴρ ... πρὸς λόγων ἐνίοτε μέγεθος οὐκ ἄφορος, πολυΐστωρ, ἐπινοητικός. L. D. Adv. Ἐπινοητικῶς Marc. Erem. p. 983, B; Greg. Nyss. t. 2, p. 376, A. Hase.]

[Ἐπινοήτρια, ἡ, Inventrix, Excogitatrix. Pseudo-Chrys. Serm. 67, vol. 7, p. 440. Seager.]

Ἔπίνοια, ἡ, i. q. ἐπινόημα (sed ἐπίνοια tamen non est itidem verbale, ut docui in præfatiuncula his compp. [cum νοέω] præfixa), Quod quis excogitavit, Commentum : vel Solertia qua quis aliquid excogitat

et comminiscitur. [Sic interpr. etiam Hesych.] Aristoph. [Eq. 90 : Πῶς δ' ἂν μεθύων χρηστόν τι βουλεύσαιτ' ἀνήρ;—Οἶνον σὺ τολμᾷς εἰς ἐπίνοιαν λοιδορεῖν; De invento ipso 539 : Ἀστειοτάτας ἐπινοίας· 1322 : Θαυμαστὰς ἐξευρίσκων ἐπ. Et sing. Thesm. 766 : Τίς ἔσται μηχανὴ σωτηρίας, τίς πεῖρα, τίς ἐπίνοια;] Vesp. [346] : Ἀλλ' ἐκ τούτων ὥρα τινά σοι ζητεῖν καινὴν ἐπίνοιαν. Gregor. : Ταύτης τῆς ἐπινοίας δέδοικα μὴ καὶ αὐτὸς ἐγενόμην πάρεργον· ἢ οὐκ οἶδ' ὅ,τι καὶ εἰπεῖν εὐπρεπὲς δεῖ, Vereor ne hac ejus solertia et hoc commento sedandæ discordiæ, mihi episcopatus delatus sit, Bud. [Plato Reip. 10, p. 600, A : Πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας. Theophr. De odor. fr. 4, 7 : Ὅσαι (ὀσμαὶ) κατὰ τέχνην καὶ ἐπίνοιαν γίνονται. Xen. Cyr. 2, 3, 19 : Κῦρος ἀγασθεὶς τοῦ ταξιάρχου τὴν ἐπ. || Sententia, Mens. Aristoph. Pl. 45 : Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Vesp. 1073 : Τίς ἡμῶν ἐστιν ἡ ἐπίνοια τῆς ἐγκεντρίδος. Quod alibi dicit τίς ὁ νοῦς.] || Cogitatio. Thuc. 3, [46] : Ὅπως μηδ' εἰς ἐπίνοιαν τούτου ἴωσι, Ut in cogitationem hujus rei non veniant, Ut de hac re ne cogitent quidem. [Ἐλθεῖν 4, 92.] At Polyb. magis nove dixit ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, 1, [20, 12] : Οὐδὲ ἐπίνοιαν ποιησάμενοι τῆς θαλάττης, Quum antea ne cogitassent quidem de mari. [Plur. de cogitationibus id. 3, 6, 7. Et 5, 110, 10 : Πάσαις ταῖς ἐπινοίαις.] Synes. quoque ἐπίνοιαν dixit pro Cogitatione, Ep. 57 : Οὐ γάρ ἐστιν ἐπίνοιαν ἀνθρώπου χωρῆσαι τίνα γένοιτ' ἂν τῷ Χριστοῦ προδότῃ τὰ κολαστήρια. [|| Eur. Med. 760 : Ὧν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων πράξειας. Ubi idem esse quod ἐπιθυμίαν monet Elmsl. coll. Phœn. 408 : Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες; Aristoph. Av. 403 : Πόθεν ἔμολον ἐπὶ τίνα τ' ἐπίνοιαν. Sic Soph. Ant. 389 : Βροτοῖσιν οὐδέν ἐστ' ἀπώμοτον· ψεύδει γὰρ ἡπίνοια τὴν γνώμην ἀεὶ, Cupiditas, non ut schol. interpr. ἡ ἐπιοῦσα γνώμη. || Ἐπ. et διάνοια quomodo differant explicat Tzetz. Hist. 7,480 sqq. Polyb. 6, 5, 2 : Ὅσον ἀνήκειν ὑπολαμβάνομεν αὐτοῦ πρὸς τὴν πραγματικὴν ἱστορίαν καὶ τὴν κοινὴν ἐπίνοιαν, Communem intelligentiam. Longin. fr. 7, 3 : Τὰ μὲν ἐκ τῆς κοινῆς ἐπινοίας τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ ἐξ ἐπινοίας τῶν Μουσῶν, σεμνότερα εἰρήκασι περὶ αὐτῶν (poetæ de diis). Hac signif. Greg. Nyss. vol. 1, p. 353, A : Τῆς καταληπτικῆς ἐπινοίας. Idem de insidiis 251, A : Οὐ μὴν καθόλου τῆς κατὰ τῶν ἐπιβουλευομένων ἐπινοίας ἐπαύσατο. Notanda ex eod. phrasis ib. p. 171, D : Ἐπινοίᾳ τινὸς τῶν πρὸς γένους οἰκείων, Consilio. L. D.]

[Ἐπινομὴ, ἡ, Depastio, sc. ignis. Plut. Alex. c. 35; Ælian. N. A. 12, 32. Proprie schol. Pind. in Ἐπίνομος citandus. L. D. || Circumvolutio fasciarum, Circuitus, Spira. Galen. vol. 18, part. 1, p. 791, 11; 792, 1; 793, 11; 795, 1 et 12; 808, 17; 813, 18; 814, 10; 816, 3; 817, 5; 819, 9. Id. ib. p. 787, 16 : Μετωπιαῖαι ἐπινομαὶ, Spiræ frontales. Hase.]

Ἐπινομία, ἡ, Jus pascendi in alieno, inter se, Bud. Itidemque ἐπινέμειν pro Pascere in alieno, ex Plat. affertur, Legg. 8, [p. 843, D] : Καὶ ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, τὰς βλάβας οἱ ἀγρονόμοι ὁρῶντες καὶ κρινόντων καὶ τιμώντων· ex Xen. Cyrop. 3, [2, 23] : Ἐπιγαμίας δὲ εἶναι καὶ ἐπεργασίας, καὶ ἐπινομίας, καὶ συμμαχίαν δὲ κοινήν. Sic autem ἐπεργασίαν ait Bud. esse Jus arandi inter se, ut ἐπινομίαν, Jus pascendi inter se. Exp. vero et Commercium pascuarium. [Inscr. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 653, n. 1335, 13 : Ἐπινομίαν καὶ ἀτέλειαν. Alia exx. v. ap. Bœckh. p. 745. L. Dindorf.]

[Ἐπινομίζω, Insuper censeo, existimo. Pass. Porphyr. ap. Euseb. Pr. ev. p. 171, A, si mendo carent exemplaria : Θεοὺς ἑαυτοὺς ἐπινομίζεσθαι βούλονται. Hase.]

[Ἐπινόμιον, τὸ, i. q. ἐννόμιον, Scriptura, Vectigal pro pascuis pendendum. Inscr. Megalopol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 710, n. 1537, 8 : Τὸ ἐπινόμιον. L. Dind.]

Ἐπινομὶς, ίδος, ἡ, Strena. Athen. 3, [p. 97, D] : Ἦ οὐ σὺ εἶ ὁ καὶ τὴν ὑπὸ Ῥωμαίων καλουμένην στρήναν, κατά τινα πατρίαν παράδοσιν λεγομένην, καὶ διδομένην τοῖς φίλοις, ἐπινομίδα καλῶν; [Addit autem Athen. : Καὶ εἰ μὲν τὴν Πλάτωνος ζηλώσας μαθεῖν βουλόμεθα· εἰ δὲ παρά τινι οὕτως εὑρὼν λεγομένην, ἐμφάνισον τὸν εἰπόντα· ἐγὼ γὰρ οἶδα ἐπινομίδα καλουμένην καὶ μέρος τι τριήρους, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν τριηρικῷ παρατέθειται. Quo spectat quod] Hesych. ἐν τοῖς ναυτικοῖς dici tradit. || Dialogus quidam Platonis vocatus existimatur quasi Appendix legum. [De Gemisti Plethonis operis De legibus appendice, quæ item Ἐπινομὶς ab eo est inscripta, v. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 363—5.]

Ἐπινομοθετέω, Insuper sancio s. Deinde sancio, Ad leges latas aliquam addo. [Plato Leg. 6, p. 779, D.]

Ἐπίνομος, ὁ, ἡ, Hæres. Ἐπίνομοι, κληρονόμοι, Hesych. [Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 23, 37 : Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας ἐόντω τὰ δοθέντα χρήματα πάντα ἢ τῶν ἐπινόμων τῶν Ἀριστομένεος καὶ Ψύλλας, et sæpius in seqq. || I. q. σύννομος, Socius. Pind. Pyth. 11, 7 : Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καί νυν ἐπίνομον ἡρωίδων στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν. Schol. : Ἐπ. δὲ στρατὸν εἶπεν τὰς ἐπινεμομένας καὶ ἐποπτευούσας τὰς Θήβας. Ἡ ἐπ. τὸν σύννομον ταῖς Θήβαις τὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ νομοῦ καὶ τῆς αὐτῆς ἐπινομῆς. Alius τῶν ἐντοπίων ἡρωίδων. || Legitimus. Appian. Civ. 3, 94 : Ἐπινομώτατος δ' ἐστὶ Ῥωμαίοις ὁ τρόπος οὗτος ἐπὶ τῶν ἀπατόρων, de adoptione. Suspectum Schweighæusero.]

[Ἐπινοσέω, Post ægroto. Hippocr. p. 77, D : Τὰ ἐκ τοιούτων μακροτέρως ἐπινοσέει. Phryn. in Bekk. Anecd. p. 69, 20 : Ὅταν πεπαυμένης τῆς νόσου ἐπινοσῇ τις. L. D. Galen. vol. 14, p. 601, 4 : Παραφροσύνην ἐσομένην ἐπινοσοῦντος. Hase.]

Ἐπίνοσος, ὁ, ἡ, Morbis obnoxius, opp. τῷ ἄνοσος : ut ἐπίνοσον σῶμα, quod etiam νοσηματικὸν et νοσηματῶδες, Morbidum s. Morbosum. Aristot. Eth. 3, 4 : Ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν σωμάτων, τοῖς μὲν εὖ διακειμένοις ὑγιεινά ἐστι, τὰ κατ' ἀλήθειαν τοιαῦτα ὄντα· τοῖς δ' ἐπινόσοις, ἕτερα· ubi opp. τὰ εὖ διακείμενα σώματα, et τὰ ἐπίνοσα. [Cum eod. nomine Diod. 2, 48. Theophr. s. Aristot. De color. 48 : Τὰ ἐπίνοσα (τριχώματα). L. D. Ἐπ. καιρὸς, Hesych. in Ἰσθμίασι. Hemst.] Ἐπινόσως, More eorum qui morbis tentantur, ap. Polluc. [3, 105. Hippocr. p. 942, H.]

[Ἐπινοσσοποιέομαι, Innidifico. Democriti fr. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 4, p. 338 : Γῦπες ὄρεσιν οὐκ ἐπινοσσοποιήσονται.]

[Ἐπίνοστος, ὁ, ἡ. Hesych. v. Ἰμαῖος, quod interpr. ὠδὴ ... ἐπίνοστος. V. Εὔνοστος. L. Dindorf.]

[Ἐπινόσως. V. Ἐπίνοσος.]

Ἐπινοτίζω, In superficie humecto. VV. LL. exp. Irroro, Inspergo; vel Aspergo. Diosc. 2, 105, de orbiculis ceræ : Ἡμέραν μὲν εἰς ἥλιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτὰ, νυκτὸς δὲ ὑπὸ τὴν σελήνην τίθει, Aspergens.

[Ἐπινυκτερεύω, Pernocto in. Plut. Mor. p. 690, C. Heraclit. Alleg. Hom. p. 420, ταῖς ναυσίν.]

[Ἐπινύκτερος, ὁ, Nocturnus. Tzetz. Posth. 135 : Ἐπινύκτερα φάσματ' ὀνείρων.]

[Ἐπινύκτιος, ὁ, Nocturnus. Leonidas Anth. Pal. 6, 262, 3 : Ἐπινύκτια μῆλα νομεύων. Formam Ἐπινυκτίδιος, ex Procop. De ædif. 1, 7, p. 19, annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 556.]

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. Nocturna. || Celsus 5, 8, [2] : Pessima pustula est, quæ ἐπινυκτὶς vocatur : ea colore vel sublivida vel subnigra vel alba esse consuevit : circa hanc autem vehemens inflammatio est, et quum adaperta est, reperitur intus exulceratio mucosa : color est humori suo similis. Dolor ex ea supra magnitudinem ejus est : neque enim faba major est. Atque hæc quoque oritur in eminentibus partibus, et fere noctu : unde nomen quoque a Græcis ei ἐπινυκτὶς impositum est. Sic et Galen. At Paul. Ægin. et Aetius [13, 61] eam non magnopere per diem excruciare, sed noctu gravissimum ciere dolorem scribunt, atque inde nomen habere. Vera autem est utraque ratio; nam qua hora orta est, eadem exacerbari verisimile est. In reliquis cum Celso consentiunt, scribentes ἐπινυκτίδας ulcuscula esse sponte erumpentia, phlyctænis similia, subrubra, ex quibus ruptis, sanies cruenta effluit. Nec obest quod ille Pustulas, hi Ulcuscula dixerint; sunt enim et ipsæ pustulæ ulcuscula : nec similiter quod Celsus Varii coloris, hi Subrubra dixerint : quoniam sub istis et sublivida et subnigra comprehenduntur. Hæc inter alia ex Gorr., ap. quem de earum colore reperies plura. Pollux [4, 197] cum hoc ἐπινυκτὶς subaudire videtur φλύκταινα, scribens, Ἐπινυκτὶς, φλύκταινα ὑποπέλιδνος, ὕφυγρος, ἔναιμος, περὶ κνήμας καὶ πόδας ἐν νυκτὶ γενομένη. Diosc. 2, [178] de porro : Τὰ φύλλα

καταπλασθέντα καὶ ἐπινυκτίδας ἰᾶται. Unde Plin. 20, 6 : Illitis foliis sanantur et ambusta et epinyctides : ita vocatur ulcus quæ et Syce, in angulo oculi perpetuo humore manans. Quidam eod. nomine appellant Pustulas liventes, ac noctibus inquietantes. In eo autem Plinii l., pro Ulcus quæ et Syce, in ang., quædam exempll. habent, Ulcus aciem hebetans, et in ang. etc. [Hippocr. p. 95, E; 281, 50; 550, 2; 1239, A. V. Foes. OEcon.] || Ἐπινυκτὶς dicitur etiam Nocturna hominis rei custodia, s. φυλακὴ δοκοῦντι ἀδικεῖν, Hesych., ap. quem perperam scribitur ἐπινεκτίς. [Φλύκταινα Heinsius.] || Ἐπινυκτὶς est etiam, ut annotat Bud., Commentarium nocturnum, ut ἐφημερὶς, Diurnum : quod et Diarium. Utitur Synes. [De insomn. p. 153, A : Ταῖς καλουμένης ἐφημερίσι τὰς ὑφ' ἡμῶν ὀνομαζομένας ἐπινυκτίδας συνάπτοντας · et ib. C.]

[Ἐπινύμφειος. V. Ἐπινυμφίδιος.]

[Ἐπινυμφεύω, Despondeo. Eumath. 11, p. 426 : Ἀπόλλων ... Ὑσμινίαν ἐπινυμφεύει σοι.]

[Ἐπινυμφίδιος, ὁ, Nuptialis. Soph. Ant. 815 : Ἐπινυμφίδιος ... ὕμνος · sed ubi ἐπινύμφειος restituit G. Dindorfius. Meleag. Anth. Pal. 7, 182, 1 : Οὐ γάμον ἀλλ' Ἀΐδαν ἐπινυμφίδιον Κλεαρίστα δέξατο. ἴϊ]

[Ἐπινύσσω, s. Ἐπινύττω, Fodio. Lucian. Lexiph. c. 11 : Ἐπινύσσων τὸν ἄνθρωπον. Matthæi Med. p. 310 : Ἵνα μὴ ἐπινύσσῃ ὁ κάλαμος (uterum). Schol. Pind. Pyth. 1, 54 : Χαράσσοισα) ἐπινύσσουσα. Hesych. : Ἐπινένυκται, τέτρωται, συντέτριπται τὰς φρένας. Ἐπινενύγθαι, παραφρονεῖν. Ἐπινενυγμένον, τὸ ἐπίτριπτον. Maccab. 1, 6, 57, pro κατέσπευσαν τοῦ ἀπελθεῖν, Alex., Ald., Compl. κατέσπευδον καὶ ἐπενύσσοντο (vel addito ἐκ τῆς ἄκρας) τοῦ ἀπελθεῖν.]

Ἐπινυστάζω, Capite declivi dormito; Insuper dormio. [Plut. Bruto c. 36; Lucian. Bis acc. c. 2; schol. Aristoph. Vesp. 2; Suid. in Συγγνώμη. Greg. Nyss. vol. 1, p. 77, C.]

[Ἐπινύσταξις, εως, ἡ, Dormitatio. Prov. 6, 4 pro ἐπινυστάξης Ald. ἐπινύσταξιν. Schleusn. Lex.]

[Ἐπινωμάω, Distribuo, Divido, Impertior. Æsch. Sept. 729 : Ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος ... σίδαρος · Eum. 311 : Λάχη τὰ κατ' ἀνθρώπους ὡς ἐπινωμᾷ στάσις ἁμά. Soph. Antig. 139 : Ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα ... Ἄρης · Ph. 168 : Οὐδέ τιν' αὐτῷ παιῶνα κακῶν ἐπινωμᾶν. Eur. Phœn. 1564 : Εἰ τάδε σώματα νεκρῶν ὄμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας, Lustrabas.]

Ἐπινῶς, Valde, λίαν, Hesych. [Immo Suidas. Cui gl. illata videtur ex schol. Lucian. Ver. Hist. 2, 25 : Ἐπινῶς) Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς. Σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει. Nam deest libris duobus. Λίαν interpr. etiam Zonar. p. 856, distinguens ab αἰπεινῶς. Cum ἐπινάζει fort. conferendum quod Hesych. habet, Ἐπινήαται, ἐφέλκεται.]

[Ἐπινωτιδεὺς, έως, ὁ.] Ἐπινωτίδεα et Νωτιδανὸν vocaverunt Genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium, ab eminente dorso. Athen. 7, [p. 294, D] ex Aristot. : Ἐν πέμπτῳ Ζώων καὶ κεντρίνην φησί τινα γαλεὸν εἶναι καὶ νωτιδανόν. Ἐπαίνετος δ' ἐν Ὀψαρτυτικῷ, ἐπινωτίδεα [ἐπινωτιδέα] καλεῖ. [V. Schneider. Hist. piscium p. 137.]

[Ἐπινωτίδιος, ὁ, ἡ.] Ἐπινωτίδιον, Mantica quæ tergo imponitur, Saccus, Pera hyberna, χείμαστρον, Epigr. [Anth. Pal. 6, 2, 3 : Τὴν ἐπινωτίδιον βροχετῶν ῥακόεσσαν ἀρωγάν.]

[Ἐπινωτίζω, Tergo impono. Eur. Herc. F. 362 : Ξανθὸν κρᾶτ' ἐπινωτίσας δεινῷ χάσματι θηρὸς, de Hercule caput dorsumque leonina pelle tegente. || Ἐπενώτισεν, ἐφώρμησεν (Ἄρχιππος : v. Albert.) Ἀμφιτρύωνι δευτέρῳ, Hesych. || Medio, Dorso meo impono. V. l. Eust. in Ἐγκοτύλη cit.]

Ἐπινώτιος, ὁ, ἡ, Qui super dorsum situs est. Poll. 2, [133] : Τὰς δ' ὠμοπλάτας εἰσὶν οἳ καὶ ἐπινωτίους καὶ πλάτας ἐκάλεσαν. [Hom. Batrach. 88 : Ὡς ἔμ' ἐπιπλώσας ἐπινώτιον ἦγεν ἐς οἶκον. Lucian. Amor. c. 26 : Ἐπινώτιοι κέχυνται (cincinni). Gl. : Ἐπινώτια, Dorsualia.]

Ἐπιξαίνω, Exulcero, Bud. in Basil. p. 272 : Μὴ ἐπιξάνῃς τραύματα τῶν κεκακωμένων μάστιξι. [Ignatius Vita Nicephori Act. SS. Mart. vol. 2, p. 719, B : Μάστιξ τὰ τῶν θεοφόρων ἐπιξαίνουσα σώματα. L. D. Figurate Phot. Epist. p. 248, 25 : Ἐπιξαίνειν τῇ μνήμῃ τοὺς μώλωπας, Exulcerare vibices memorando. Basil. t. 1, p. 386, D, et t. 2, p. 1099, A. Hase.]

[Ἐπιξανθίζω, Subflavum reddo. Pherecrat. Athen. 6, p. 269, A : Πλευρὰ δελφάκει' ἐπεξανθισμένα.]

Ἐπίξανθος, ὁ, ἡ, Aliquantum flavus, Subflavus, ead. sc. forma qua dicitur ἐπίλευκος, pro Aliquantum albus, Albicans; nam ἐπὶ ibi vim intendendi habere quidam falso crediderunt, ut suo loco docui, idque ex Plin. [De leporibus Xen. Cyn. 5, 22. De cervis Poll. 5, 76. De plantis Theophr. H. Pl. 3, 10, 4; 4, 2, 7; 6, 4, 6.]

[Ἐπιξεινόομαι. V. Ἐπιξενόω.]

[Ἐπιξενᾶγία, ἡ, nomen ordinis militaris ap. Suidam v. Τάξεων φιλῶν ὀνομασίαι sive Montef. Bibl. Coisl. p. 509, ubi dicitur esse virorum 2048. Ibidem memorantur duces Ἐπιξεναγοὶ dicti.]

[Ἐπιξενίζομαι, Hospitor. Schol. Lycophr. 717 : Τοὺς ἐπιξενιζομένους πρὸς αὐτόν. Ἐπεξενώθη, non ἐπεξενίσθη dici jubet Thomas p. 330. Mœridi p. 167 ἐξενίσθησαν et ἐπεξενώθησαν ἑλληνικῶς, ἀttice vero ἐξενώθησαν, dici perhibenti, Hemsterh. cum Hudsono restituebat ἐπεξενίσθησαν.]

[Ἐπιξενοδοκέομαι, Testor. Hesych. : Ἐπιξενοδόκευμαι (sic), ἐπιμαρτυροῦμαι (-ομαι). V. Ξενοδοκοῦμαι et Ἐπιξενοῦμαι.]

Ἐπίξενος, ὁ, ἡ, Hesych. exp. ἐπιχθόνιος : quæ expos. suspecta est. [Peregrinus, Gl. Hospes, Clem. Al. p. 450 : Ἀναστρέφει τοίνυν ἡ φιλοξενία περὶ τὸ ὠφέλιμον τοῖς ξένοις, ξένοι δὲ οἱ ἐπίξενοι, ἐπίξενοι δὲ οἱ φίλοι, φίλοι δὲ οἱ ἀδελφοί. Elberl.]

Ἐπιξενοῦμαι, Hospitio excipior, suspicior, Hospitor, sicut et ξενοῦμαι : sed minus usitatum hoc quam illud. [Æsch. Ag. 1320 : Ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη. Blomf. : « Protestor. Hesych. : Ἐπιξενοῦσθαι, μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν συλλόγῳ καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. (V. ejusd. gl. in Ἐπιξενοδοκέομαι citatam.) Etym. M. p. 610, 43 : Ξενοδόχον ὁ μὲν Ὅμηρος τὸν ξένους δεχόμενον συνήθως ἡμῖν ὑποτίθησι · Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι τινὲς τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο (additis utriusque poetæ verbis).»] Dem. [p. 1224, 2] : Διὰ γὰρ τὸ Πασίωνος εἶναι, καὶ ἐκεῖνον ἐπεξενῶσθαι πολλοῖς. Plut. Numa [c. 4] : Σοφοκλεῖ τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπιξενωθῆναι λόγος ἐστί. [Aor. etiam Diod. 1, 23, etc.] Aristot. Polit. 7, [6] : Τὸ γὰρ ἐπιξενοῦσθαί τινας ἐν ἄλλοις τεθραμμένους νόμοις ἀσύμφορον εἶναί φασι πρὸς τὴν εὐνομίαν, Hospitaliter excipi, Hospitio conjungi, Bud. : ubi tamen fortasse potest accipi simplicius, ut mox docebo. [Apoll. Rh. 2, 764 : Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξίν. Improprie Proverb. 21, 7 : Ὄλεθρος ἀσεβέσιν ἐπιξενωθήσεται.] || Ἐπιξενοῦσθαι, Peregrinari, Peregre agere. Isocr. Epist. ad Iasonis liberos [p. 418, A] : Μάλιστα μὲν τὸ μὴ δύνασθαι πλανᾶσθαι, καὶ τὸ μὴ πρέπειν ἐπιξενοῦσθαι τοῖς τηλικούτοις. Poll. quoque [3, 58] tradit ξενοῦσθαι vel ἐπιξενοῦσθαι esse ξένον ὄντα εἰς ἄλλην πόλιν ἐλθεῖν : qua ego in signif. dixerim potius accipiendum illud ἐπιξενοῦσθαι in l. c. Aristot. [Lucian. Amor. c. 7 : Ἑκάστῃ τῶν Αυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα. Cum genit. Exc. ante Jo. Laur. De mens. p. 12 ed. Roeth. : Τοσούτων οὖν ἐπιξενωθέντων τῆς Ἰταλίας, si vera est scriptura.] At vero in Synes. Ep. 4 : Σὺ μὲν οὖν ἀρετῇ λογιῇ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ἐγχωρίων, ἣν εἰς τὰς ἐπιξενουμένας ἐνδείκνυνται, Tu igitur virtuti tribues, vel acceptam feres, comitatem incolarum quam erga mulieres peregre advenientes exhibent, vel mulieribus quæ peregre advenerunt. Ita enim hic reddendum censeo hoc partic. Nisi quis uno verbo Peregrinas aut Exteras reddendum putet : ut ἐπιξενουμένας nihil aliud sit quam ξένας : sed mihi nequaquam hæc interpr. æque placuerit, licet eundem alioqui sensum efficiens, quod ἐπιξενοῦσθαι quandam motus ad locum signif. includere videatur. [V. etiam Ἐπιξενίζομαι. || Activum pro passivo Sirac. in ed. Complut. 47, 3 : Ἐν λέουσιν ἐπεξένωσεν, Familiariter versatus est inter leones. Sed ceteri libri ἔπαισεν vel ἔπαιζεν. Medium pro activo, ut sit Excipio, ponit Eust. Opusc. p. 360, 61 : Εἰ ὑπέλθοι δένδρου σκιὰν, αὐτίκα τοῦτον ἐπιξενώσονται κάτωθεν μὲν γῆς εὐναὶ μαλακαί. || Ἐπιξενούμενος ἐπίσκοπος, Interventor (i. e. qui sede vacante episcopatum administrat). Cod. canonum Eccles. Afric. c. 74 : Περὶ τοῦ μὴ ὀφείλειν ἐπίσκοπον ἐπιξε-

νούμενον καθέζεσθαι ἐν ᾗ καθέδρᾳ ἐπιξενοῦνται. Ducang.]

[Ἐπιξένωμα, τό, Hospitium. Eust. Opusc. p. 245, 17 : Φιλιοῦσθαι λαϊκοῖς εἰς ἐπιξένωμα.]

[Ἐπιξένωσις, εως, ἡ, Hospitium, Peregrinatio. Diod. Exc. p. 582, 56 : Πολλῶν ἐν αὐτοῖς γνωριζομένων διὰ τὰς γεγενημένας ἐπιξενώσεις. Philostrat. jun. Imag. c. 13.]

[Ἐπιξεστικῶς, Strictim. Schol. Hom. Il. Φ, 166 : Ἐπιγράδην) ἐπ. Hesych. in eod. v.]

Ἐπιξέω, In superficie rado, scalpo, ex Aristoph. [Ach. 321, ubi ἐπέζεσεν], Ἐπέξεσεν ὑμῖν, pro Vos notavit, Vobis inscripsit. [Aret. p. 116 : Ἐπιξέσαντες ἢ ἐπικόψαντες (τὸ ὀστέον). Schol. Lucian. Nigr. c. 36 : Ἐπιλίγδην) ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον. Schol. Vict. Hom. Il. Φ, 166; Suid. v. Ἐπιγράφων. Figurate Vitæ Apoll. Rh. : Ἐπιξέσας αὐτοῦ τὰ ποιήματα, vel ἐπιξέσαντα (carmina sua) διορθῶσαι, Expoliens.]

Ἐπίξηνον, τὸ, s. Ἐπίξηνος : deductum fortasse ab ἐπιξαίνω, sicut ἐπίκοπον s. ἐπίκοπος ab ἐπικόπτω. V. Ἐπικόπανον. V. et Suid. et Hesych., ap. quem pro ἐπίξεινον repone ἐπίξηνον, et κρεώκοπτον [κρεόκοπτον cod., κρεοκόπον intt.] pro κρόκοπτον. Aristoph. Ach. [318] : Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν κεφαλὴν ἔχων λέγειν. [355, 359, 365. Æsch. Ag. 1277.]

Ἐπιξηραίνω, In superficie sicco, Exsicco, Desicco. [Hippocr. p. 89, D; 388, 36; 966, E. Schol. Aristoph. Pl. 1038 : Ξύλον εἰς ὃ οἱ ἀρτοκόποι τοὺς ἄρτους ἐπιξηραίνουσιν. Pass. Theophr. C. Pl. 3, 15, 2; Aret. p. 76.]

Ἐπιξηραντικὸς, ἡ, ὸν, Desiccandi s. Exsiccandi vim habens.

[Ἐπιξηρασία, ἡ, Siccitas. Hippocr. p. 1169, D, στόματος.]

[Ἐπίξηρος, ὁ, ἡ, Siccus. Hippocr. p. 1066, D; 1080, D, γλῶσσα. Aret. p. 44. Comparativo id. p. 74.]

Ἐπιξῐφίζω, Protentis ensibus salto, ut interpr. VV. LL. In quibus additur, ab Eust. exponi ἐξορχοῦμαι. [Il. p. 1167, 25, ubi est Ὅθεν ἀποξιφίσαι τὸ ἐξορχήσασθαι.]

[Ἐπιξουθὸς, Arati v. 1028, scriptura vitiosa librorum pro ἔτι ξουθαί.]

[Ἐπίξυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ ὑφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον, Hesych. Postrema ad ἐπίξηνον pertinere videri monuerunt interpretes.]

[Ἐπιξῡνόομαι, Communico. Apoll. Rh. 3, 1162, ubi Medea πορφύρουσα οἷον ἐῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ, interpretor, In rempublicam induxerit, Commune civibus suis fecerit. Brunck. Id. 4, 436 : Ὅτε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους. Activo, Nonn. Dion. 26, 290 : Φωνὴν ... ἐπεξύνωσεν ἑκάστῳ.]

Ἐπίξῡνος, ὁ, ἡ, Communis, Promiscuus, ut dicitur ἐπίκοινος. [Hom. Il. M, 422 : Ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ. Unde Hesych.]

[Ἐπιξῠρητέον, Radendum. Matthæi Med. p. 304 : Ἐπιξ. τὸν τόπον.]

[Ἐπιξύστης, ὁ, Scalptor. Chron. Pasch. t. 1, p. 87. Coraes.]

Ἐπιξύω, In superficie rado. Arat. [650] : Ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεὺς Γαῖαν ἐπιξύει, Terram radit et contingit; Cic., Extremas contingit corpore terras. [Conf. Hesych. v. Ἐπιλλίγδην; Zonar. v. Ἐπιγράδην.] Et ἐπιξύειν τυρὸν αἴγειον ap. Athen. 1, ut supra ap. Hom. ἐπικνᾷν. [Plato Reip. 3, p. 405, E : Τυρὸν ἐπιξυσθέντα. Conf. schol. Ven. Aristoph. Pac. v. 251. Aristot. H. A. 9, 6 : Διδόασι δ' ἐπιξύοντες· Mirab. 11 : Δίδοσθαι ἐπιξυόμενον, utrobique de medicamento, quod contritum datur, ut in Matthæi Med. p. 36 : Μικρὸν σιλφίου ἐπίξυσον. Schol. Rav. Thesm. 389 : Σμῆξαι δέ ἐστι τὸ τὸν ῥύπον ἐπιξῦσαι. L. Dindorf.]

Ἐπιόγδοος, Sesquioctavus, ex Plat. in Timæo. [V. Ἐπόγδοος.]

[Ἐπίοικος μένω, In ædibus alicujus maneo s. commoror. Jud. 19, 5 sec. Oxon. ἐπίοικος μεῖνον, ubi reliqui αὐλίσθητι. Schleusn. Lex.]

[Ἐπιοίνιος. V. Ἐποίνιος.]

[Ἐπιοινοχοεύω, Pincerna sum, Vinum ministro. Hom. H. Ven. 205 : Θεοῖς ἐπιοινοχοεύοι.]

[Ἔπιον, Epium, urbs Triphyliæ, Herodot. 4, 148, quæ ap. Polyb. 4, 77, 9; 80, 13, in libris Αἴπυὸν et Ἐπιὸν vel Ἐπειὸν, ap. Xen. H. Gr. 3, 2, 30 Ἥπειον A dicitur, a quo proxime abest Steph. Byz., qui Ἥπιον cum gentili Ἠπειεὺς (Ἠπιεὺς codd.) ponit. Vitiosæ igitur videntur formæ Ἔπειον s. Ἔπιον vel quam Leakius *Travels in the Morea* vol. 2, p. 206, probabat Αἴπειον. L. Dindorf.]

[Ἐπιόπτης, Ζεύς. V. Ἐπόπτης.]

[Ἐπιόπτομαι. V. Ἐφοράω.]

[Ἔπίοπτος. V. Ἔποπτος.]

[Ἔπίορα, χωρίου μέρος ἐν Σικελίᾳ, Hesychius.]

Ἐπιορκέω, Pejero. Hom. Il. T, [188] : Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Æschin. [p. 83, 30] : Ἐπιορκεῖ δὲ πάντων προχειρότατα ἀνθρώπων. [Aristoph. Nub. 402 et alibi cum Xenophonte, Platone et aliis quibusvis. Cum accusat. pers. Av. 1609 : Ἐπιορκοῦσιν ὑμᾶς οἱ βροτοί. Xen. Anab. 2, 4, 7; Plat. Alcib. 1 p. 109, D; Æschin. p. 64, 36. Vel rei, Herodot. 4, 68 : Τὰς βασιληίας ἱστίας ἐπιόρκηκε. Demosth. p. 1203, ult. : Πολλοὺς ὅρκους ἐπιωρκηκότα καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις. Æschin. p. 16, 20 : Τὸν ὅρκον ἐπιώρκησεν. Alia constr. Lysias p. 901, 2 : Ἐπιορκήσασα κατὰ τῶν παίδων τῶν ἑμαυτῆς. Herodiani 3, 6, 16 : Θεοὺς εἰς οὓς ἐπιορκήσας ἠσέβησε, præpositio cum ἠσέβησε conjungenda. || Juro. Lex Solonis ap. Lysiam p. 117, 34 : Ἐπεγγυᾶν δ' ἐπιορκήσαντα τὸν Ἀπόλλω. Quòd ὀμόσαι interpr. Lysias. || Medio gl. Paris. ad Aristoph. Plut. 725 : Ἐπομνύμενον) ἐπιορκούμενον, ubi gl. Dorvill. ἐπιορκοῦντα. || Formæ Ἐφορκέω ex. v. in ipsa. Ἐφιορκέω est in inscrr. nonnullis, de quibus v. Bœckh. vol. 1, p. 808, B. Phrynich. p. 308 : Ἐφιόρκους· τοῦτο διὰ τοῦ π λέγε ἐπιόρκους. Sic Hesych. ψευσάμενοι explicat per ἐπιορκήσαντες et, quod delendum videtur, ἐφιορκήσαντες. L. Dindorf.]

Ἐπιορκητικὸς, ἡ, ὸν, Ad perjurium propensus, Qui talis est ut facile pejeret.

Ἐπιορκία, ἡ, Perjurium. Greg. Naz. : Ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει. [Xen. Anab. 3, 2, 4. Ib. 2, 5, 21 : Δι' ἐπιορκίας πρὸς θεούς. Demosth. p. 642, 24 : Τὴν ἐπιορκίαν ἀπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισί· 409, 21 : Μὴ τὴν ἐπιορκίαν οἴκαδε ἀπενέγκησθε, pro quo προσκτήσησθε ib. 9. L. D. Phot. Ep. p. 34, 25 : Προπετὴς ὅρκος, πρόχειρος ἐπιορκία. Id. p. 204, 40 : Μήτε ὅρκοις ὅλως χαίρειν, μήτε καθυβρίζειν (Dei nomen) ἐπιορκίᾳ. Hase.]

Ἐπιόρκιον, pro eodem, VV. LL.

Ἐπίορκος, ὁ, ἡ, Perjurus. Hesiod. [Op. 802] : Τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις. [Aristoph. Nub. 399 et alibi. Xen. Ag. 1, 12. Superlat. Antiphon p. 147, 10. Feminino Statyll. Fl. Anth. Pal. 5, 5, 3 : Τῆς ἐπιόρκου κούρης. Cum præp. πρὸς Achmes Onir. c. 12, p. 14 : Πρὸς γυναῖκας ἐπίορκος καὶ ψεύστης γενήσεται.] Et ἐπίορκον adv. Hom. Il. K, [332] : Ὣς φατο, καί ῥ' ἐπίορκον ἀπώμοσε [ἐπώμ. Γ, 279 : Ὅτις κ' ἐπιόρκον ὀμόσσῃ. Theogn. 1195 : Μήτι θεοῖς ἐπίορκον ἐπόμνυθι. Eademque constr. Mosch. 4, 76.] Hesiod. Op. [280] : Ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσας Ψεύσεται. [Per tmesin ap. eund. ib. 192 : Ἐπὶ δ' ὅρκον ὀμεῖται. De quo tmesis genere v. in Μεταρίθμιος. Aliter Hom. Il. T, 264 : Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, Pejeratum. Aristoph. Ran. 150 : Ἢ ἐπίορκον ὅρκον ὤμοσεν. De forma Ἐφίορκος v. in Ἐπιορκέω.] Ἐπιόρκως, Perjure, Perfide, Violato jurejurando. [Schol. Par. Apoll. Rh. 2, 259; Herodian. 6, 9, 2. L. Dind.]

[Ἐπιορκοσύνη, ἡ, Perjurium. Strato Anth. Pal. 12, 250, 6. ὔ]

[Ἐπιόρκως. V. Ἐπίορκος.]

[Ἐπιόρομαι, Inspicio, Custodio. V. Ὄρομαι.]

Ἐπιόσσομαι, Prospicio, Provideo, Aspicio. Redditur etiam Alloquor, et Significo. V. Hesych. [Qui interpr. ἐφορῶ, προσαγορεύω (προαγ. Kuster.), ἐπισημαίνομαι. Hom. Il. P, 381 : Τὼ δ' ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων νόσφιν ἐμαρνάσθην. Nicand. Th. 276 : Ἐννέα δ' αὐγὰς ἠελίου ἐπιόσσεται. Per tmesin Apoll. Rh. 2, 28 : Ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἷος ἄνδρα, de leone. Conf. Ἐπόσσομαι.]

[Ἐπιουδὶς, inter advv. in δὶς memorat gramm. ἵν Bekk. Anecd. p. 1310. Boiss. Videtur esse Solum versus.]

[Ἐπιούριον, τὸ, Cuneolus. Hero Autom. p. 272, C : Ξύλινον ἐπιούριον. L. Dind.]

[Ἐπίουρον, τό.] Ἐπίουρα, quod ap. Hom. Il. K, [351] legitur, Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀπέην ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται Ἡμιόνων, diversam signif. habet; intelligit enim vel, Quantum præcedunt mulæ boves aratrum

trahentes, vel, Quantum interstitium est inter boves et mulas arantes. [Ita interpr. Aristarchus.] Sunt enim mulæ βοῶν προφερέστεραι Ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον. Eust. eo l. annotat, Οὖρα, vel proparoxytonos Ἐπίουρα, dici τὰ ὁρμήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀρούειν, vel τὰ μεταξὺ διαστήματα, ὡς ἀπὸ τοῦ ὅρος ὁ περιορισμὸς, sc. κατὰ γένους μεταπλασμὸν, sicut δάκτυλα, ταρσὰ, λύχνα, πεσσὰ, et similia, enallage generis proferuntur. [Alii divisim scribebant ἐπὶ οὖρα, ut infra ἐπὶ vel ἔπι οὖρος pro ἐπίουρος. V. schol. Ven. Atque huic scripturæ convenit usus Hom. voc. οὖρα, de quo v. in ipso, ibidemque de hujus l. sententia.] Ap. Hesych. habetur etiam Ἐπιούρια, quod exp. οὖρια: significat autem οὖρια i. q. ὅρια, Limites, Termini, Fines, Ionice. [Ἐπίουρα et ὅρια, ut interpr. schol. Hom., recte corrigit Albert.]

Ἐπίουρος, ὁ, Inspector, Custos, ἔφορος, φύλαξ. Hom. Od. [N, 405,] O, [39]: Πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι, Ὅς θ' [τοι] ὑῶν ἐπίουρος, ὅμως δέ τοι ἤπια οἶδεν. Et Υ, [236], βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ, pro ὁ ἐπὶ βουσὶ τεταγμένος, ὁ ἐπὶ τῶν βοῶν, ὡς ἐπιστατῶν αὐταῖς: sicut ἐπίουρος dicitur ὁ ἐπὶ φυλακῇ τεταγμένος, Eust.: qui etiam addit, præp. ἐπὶ in his duobus esse superfluam, sicut et in ἐπιβώτωρ. Ἐπίουρος Eustathio est non solum φύλαξ, sed etiam βασιλεὺς, in Il. N, [450]: Ὅς πρῶτος Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, Qui primus Minoem genuit Cretæ inspectorem ac regem. Itidem Hesych. οὐρὸς inter alia exp. βασιλεὺς, ut infra docebo. Annotat porro idem Hes. quosdam περισπωμένως [προπερισπ.] scribere ἐπιοῦρος, et tunc præp. esse περισσὴν, eo quod οὖρος per se significet φύλαξ: quosdam προπαροξυτόνως in ead. signif. [Non scripturam ἐπιοῦρος dicit Hesych., quum properisp. scribi tradit, sed divisam ἔπι οὖρος, etiam ab aliis memoratam, quos v. ap. Heyn. Sic enim abundare præpositionem. Ἐπίουρος sec. schol. legebant nonnulli etiam Φ, 431: Ἦλθεν Ἄρει ἐπίκουρος. Eadem permutata ap. Theocr. 8, 6, Apoll. Rh. 4, 652, qui voc. ἐπίουρος utuntur hic 1, 87; 3, 1180, ille 25, 1.] || Idem porro ἐπίουροι exp. non solum ἐπίσκοποι, sed etiam ἧλοι ξύλινοι [Clavi lignei. Geopon. 10, 61; Hero Autom. p. 265, D, seqq. Adde Salmas. Plin. Ex. p. 775, b, C, D, qui citat etiam l. Philostr. V. Soph. 1, 26: Σεκούνδου τοῦ Ἀθηναίου, ὃν ἐκάλουν ἐπίουρόν τινες, ὡς τέκτονος παῖδα. Compages, Sudis, Gl. L. D. Epiurus, nomen pr. nautæ, Lucian. Dial. meretr. 14. Hase.]

Ἐπιούσιος ἄρτος, Matth. 6, [11, Luc. 11, 3], ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ τροφὴν ἐπαρκῶν: vel ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, Suid., Panis sustentandis nobis idoneus. Quæ interpr. aptissimum quidem sensum habet, meo judicio, sed similis signif. τοῦ οὐσία exemplum desidero. [Desideravit etiam Ernest. Opusc. phil. p. 241. Cui Toup. ad l. Suidæ Em. vol. 2, p. 575 opposuit l. Porph. De abst. 2, 34, p. 166: Ἀπαρχὴ γὰρ ἑκάστῳ ὧν δέδωκεν ἡ θυσία καὶ δι' ὧν ἡμῶν τρέφει καὶ εἰς τὸ εἶναι συνέχει τὴν οὐσίαν, ut ex Euseb. legendum pro θυσίαν. Atque hanc interpr. comprobarunt Basilius, Theophylactus et alii. V. Suicer. et Schleusneri Lex. N. T.] Quidam Substantivum, alii et Supersubstantialem reddiderunt cum vet. Interpr. s. Superessentialem. Fuerunt et qui Eximium, Egregium verterint: q. d. non vulgarem, sed eximium illum, qui de cœlo mittitur: tanquam ἐπιούσιον idem sonante, quod περιούσιον Ep. ad Tit. 2, [14]: nam ibi λαὸν περιούσιον quidam reddiderunt etiam Populum egregium, et quasi reliquas substantias antecellentem: quum tamen alioqui plures Peculiarem verterint. Sed hæc omnia coacta sunt [Ἄρτον ἐπ., τουτέστιν, ἐπὶ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος διαβαίνοντα, καὶ συγχροτῆσαι ταύτην δυνάμενον, Jo. Chrys. Serm. 30, vol. 5, p. 187. Seager. Τὸν μέλλοντα interpretatur Athanas. vol. 1, p. 883, C, quasi τὸν ἐπιόντα, eodemque modo Gloss. Alberti p. 202. Panem crastinum, τὸν τῆς ἐπιούσης (ἡμέρας), Faber ad Achill. Tat. p. 265 ed. Boden. Nec potuit ab ἐπὶ et οὐσία formari ἐπιούσιος, quod ἐπούσιος dicendum fuisset. Orig. De orat. 16: Πρῶτον δὲ τοῦτ' ἰστέον ὅτι ἡ λέξις ἡ ἐπιούσιος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων οὔτε τῶν σοφῶν ὠνόμασται οὔτε ἐν τῇ τῶν ἰδιωτῶν συνηθείᾳ τέτριπται, ἀλλ' ἔοικε πεπλάσθαι ὑπὸ τῶν εὐαγγελιστῶν.]

[Ἔπιοχος. V. Ἔποχος.]

Ἐπιπᾶγος, ὁ, Superficies aquæ concreta, s. Id quod in summa aquæ parte congelatum est. Diosc. 1, 134, de succo acaciæ: Πλύνεται δὲ καὶ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ τριβομένου μεθ' ὕδατος, ἀποχεομένου τοῦ ἐπιπάγου, ἄχρις ἂν καθαρὸν ἐφιστῆται τὸ ὕδωρ, Effuso quod in summa parte concreverat. Ab eod. Diosc. dicitur Succus ille, qui inciso arboris cortice emanans concrescit et congelat: 1, 182, de moro: Ὀπίζεται δὲ περὶ τὸν πυραμητὸν τῆς ῥίζης περιορυχθείσης καὶ ἐκκοπείσης· εὑρίσκεται γὰρ τῇ ὑστεραίᾳ ἐπίπαγός τις· i. e., Ruellio interpr., Succum emittit, qui postridie concretus inveniri solet. Plin. vero hoc vocab. non expressit, quum 23, 7, dixit, Radix per messes incisa succum dat. Quod vero idem Diosc. 4, 8, de fungis venenatis scribit, Ἔχουσι δὲ καὶ γλοιώδη οἱ τοιοῦτοι ἐπίπαγον, idem Ruell. sic vertit, Continent qui tales sunt, nescio quod strigmentum concretamque pituitam. Ad primum vero locum, quem citavi, magis accedit hic ejusdem Diosc. 5, 137, de adarca: Ἔστι δὲ ὥσπερ ἐπίπαγος ὑφαλμυρίζων, καθ' ὑγρῶν καὶ τελματωδῶν τόπων ἐν ξηρασίᾳ ἐπιγινόμενος, καὶ περιπηγνύμενος καλάμοις καὶ χορταρίοις, Est autem tanquam concreta salsilago, humidis et palustribus locis siccitate emergens, et arundinibus ac herbis agglutinata, Ruell.: Plin. 32, 10, dicit nasci circa arundines tenues, ex spuma aquæ dulcis ac marinæ, ubi se miscent. [Iterum HSt.:] Glacies vero superficiaria, Humor in summa parte concretus, dicitur ἐπίπαγος, ab ἐπιπήγνυμαι, ut πάγος a πήγνυμαι. Galen. Ad Glauc. 2: Τοῖς γε μὴν ἐν τῷ παραυτίκα κιρροῖς φαρμάκοις ἐπίπαγός τις ἔξωθεν ἐπιπήγνυται φαιὸς, ὑφ' ᾧ τὸ βάθος τοῦ φαρμάκου κιρρότερον ἢ ἐξ ἀρχῆς φαίνεται. Hesychio quoque ἐπίπαγος est τὸ ἐπὶ τῶν ἑψομένων, ἡ γραῦς, sc. Cuticula rugosa, quæ in superficie pultis contracta et concreta frigore ei innatat: alio nomine γραῦς appellata, de quo supra. [Rufus p. 236 ed. Matth.: Κόπρια ... ἐπιπάγους μελανίζοντας λαμβάνοντα. Galen. Gloss. p. 472: Ἐπίχνουν, ἐπίπαγον χνοώδη. Matthæi Med. p. 248: Αἷμα ἢ ἐπίπαγον, ubi v. Matthæi. Plut. Mor. p. 627, F: Παραμένει τοῖς σώμασιν ἁλώδης ἐπίπαγος· 641, E: Φυκία καὶ βρυώδεις ἐπιπάγους. Aret. p. 7: Ἐπιπάγῳ λευκῷ (ulcerum), iterumque ibid. Conf. p. 61. L. Dind.]

Ἐπιπάγχυ, Omnino, Penitus, i. q. πάγχυ: nisi dicamus præp. ἐπὶ esse epitaticam, ut ἐπὶ πάγχυ valeat i. q. μάλα. [Rectius scribitur ἐπὶ πάγχυ, de quo v. in Πάγχυ.]

[Ἐπιπαθὴς, ὁ, ἡ, Affectionibus obnoxius. Paul. Al. Apotel. p. 42, 11: Σεσινωμένα ἢ ἐπιπαθῆ. Compar. ap. eund. p. 53, 18: Ἐπιπαθεστέραν. Hase.]

Ἐπιπαιᾱνίζω, Pæanis cantu prosequor, celebro, decoro. [Diod. 5, 29: Ἐπιπαιανίζοντες καὶ ᾄδοντες ὕμνον ἐπινίκιον. Plut. Marc. c. 22.]

[Ἐπιπαιανισμὸς, ὁ, Pæanis accentus s. cantatio. Strabo 9, p. 421: Τὸν ἐπιπαιανισμὸν τὸν γινόμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ. Ita Coraes: vulgo ἐπιπαιωνισμόν.]

Ἐπιπαίζω, Deludo. [Illudo. Heliodor. 10, 13, p. 408: Μή τις δαίμων ἡμῖν ἐπιπαίζει; Ludo in. Philostr. Imag. p. 835: Ὀρείοις ἄνθεσιν, ὧν δρέπεσθαι καὶ τὰς Νηρηίδας εἰκὸς, ὅταν τῇ θαλάττῃ ἐπιπαίζωσι. Hesych. v. Ἐφεψιώμενα, Ἐφεψιόωνται. Idem: Ἐπιπαίζειν, τὸ μὴ θύειν φρατριάν. Λάκωνες.]

Ἐπίπαισμα, τὸ, Offendiculum, Offensio, πρόσπταισμα, πρόσκομμα. [Hesych., ap. quem ἐπίπαιμα est et ἐπίπταισμα, non πρόσπταισμα, ut recte Ruhnk. in Auct. expungendum censuerit ἐπίπαιμα, tanquam dittographiam.]

[Ἐπιπαιστικὸς, ἡ, ὸν, Illudens. Clearch. ap. Athen. 10, p. 448, C: Γρῖφος πρόβλημα ἐπιπαιστικὸν, Ludicrum.]

Ἐπιπαίω, Impingo, Offendo: unde est Ἐπίπαισμα [quod v.].

[Ἐπιπαιωνίζω, i. q. ἐπιπαιανίζω. Hesych.: Ἐπιπαιωνίζουσα, ἀλαλάζουσα.]

[Ἐπιπαιωνισμός. V. Ἐπιπαιανισμός.]

Ἐπιπακτὶς, ἴδος, ἡ, inquit Diosc. 4, 109, οἱ δὲ ἑλλεβορίνην· θαμνίσκος μικρὸς, ἐλάχιστα φυλλάρια ἔχων· πρὸς τὰ θανάσιμα δὲ πίνεται, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἥπατι πάθη. Unde Plin. [13, 20]: Epipactis ab aliis Helleborine vocatur, parva herba, exiguis foliis, jecinoris vitiis utilissima et contra venena pota. Theophr. H. Pl. 9, 11, de helleboro loquens: Μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόσιν,

ὅπως εὐεμέσῃ, τὸ τῆς ἐλλεβορίνης σπέρμα· τοῦτο δ' ἐστὶ ποάριον. A

Ἐπιπακτόω, i. q. πακτόω. Unde ἐπιπακτοῦν θύρας, Obserare s. Claudere fores, ut πακτοῦν. Poll. 10, c. 4 [§ 27] : Τῷ δὲ κλεῖσαι ἴσον καὶ τὸ Πακτοῦν καὶ τὸ Ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας ἐστί· ὥσπερ τῷ Ἀνοίγειν ταυτὸ τὸ Λύειν, ὡς ἔφη Εὐριπίδης, Λύε πακτὰ δωμάτων. Ubi observa opposita πακτοῦν s. ἐπιπακτοῦν τὰς θύρας, et λύειν πακτὰ δωμάτων. [Hesych. in Ἐπινάσσω cit.]

Ἐπιπαλαμάομαι, quo utitur Lucian. in Toxari [c. 16] : Καὶ οἱ κόλακες συνέθεον ἐπιπαλαμησόμενοι, δρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν, i. e. ut vertit Bud., Aliquid admachinaturi s. contechnaturi, De integro in dolum incubituri. At Camer. vertit, Concurrebant assentatores correpturi fraudibus s. artibus suis Diniam quem adhuc cernerent arrodi posse. Sunt autem et qui vertant hic Astute applausuri. Sed in isto Luciani l. veram lectionem esse arbitror ἐπικαλαμησόμενοι (quam et ipse Bud. alibi sequitur) : loquitur enim de quodam qui repente ditatus fuerat, statimque a meretrice irretitus et spoliatus, q. d. Demessuri opes quas meretrix reliquas fecerat. Sed hanc lectionem exposui et supra v. Ἐπικαλαμάομαι.

[Ἐπιπαλλᾰκεύομαι, Pellice utor præter uxorem. Schol. Eur. Androm. 205. L. Dind.]

[Ἐπιπάλλω, Vibro. Æsch. Cho. 159 : Βέλη ἐπιπάλλων Ἄρης. De sortibus quatiendis et ducendis Hesych. : Ἐπέπηλεν, ἐκλήρωσεν.]

[Ἐπιπαλύνω, Inspergo. Per tmesin Hom. Il. Α, 640 : Ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε· Od. Κ, 520, Λ, 28. V. Ἐπαλύνων. ᾰ̄ῡ]

[Ἐπιπᾱμᾰτὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐπίκληρος, quod v. Hesych. : Ἐπιπαματίδα, τὴν ἐπίκληρον. V. Hemsterh. ad Poll. 10, 20 et Hesych. v. Ἐμπαγμῷ.]

[Ἐπίπαμμα scriptura vitiosa pro ἐπίπασμα, quod v.]

[Ἐπιπαμφᾰλάω. HSt. in Παμφαλάω, quod v.] Apollon. composito Ἐπιπαμφαλᾰ̃ν utitur, itidem pro Stupidum attonitumque circumspicere : Arg. 2, [127] : Μαίονται δ' ὅ,τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι, Πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ.

[Ἐπίπαν. V. Ἐπίπας.]

Ἐπίπαξ, Ut semel dicam, In summa, Summatim. [V. Ἐπιτάξ.]

Ἐπίπαππος, ὁ, Proavus, ut ἐπιτήθη, Proavia. Sed Poll. [3, 18] : Ἡ δὲ πάππου ἢ τήθης μήτηρ, inquit, προτήθη· καὶ οἱ τούτων γονεῖς, ἐπίπαππός τε καὶ ἐπιτήθη. Atque ita ἐπίπαππος fuerit Atavus, et ἐπιτήθη, Atavia. V. Πρόπαππος. [Hesych. : Ἐπ. ὁ τοῦ πάππου πατήρ. Eust. (qui conf. Il. p. 565, 29; 971, 23) Opusc. p. 39, 58 : Ὁ πάππος καὶ ὁ πρὸ αὐτοῦ ἐπίπαππος. Constant. Man. Chron. p. 126, B, v. 6204 : Τὴν ἐκ προγόνων προσγενῆ, τὴν ἐκ τῶν ἐπιπάππων. Schol. Soph. OEd. T. 183 : Ἐπ. ὁ ἐπὶ τῷ πάππῳ πάππος. De abavo dictum in novella Basilii Porphyrog. De struendis ecclesiis annotavit Ducang.]

[Ἐπιπαραγίγνομαι, Supervenio. Polyb. 1, 31, 4 : Ὁ ἐπ. ἐκ τῆς Ῥώμης στρατηγὸς, Successurus consul. Greg. Nyss. vol. 3, p. 401, A : Ἄλλοτε ἄλλως ἐπιπαραγενέσθαι τῷ τάφῳ, Iterum iterumque accessisse. Juncus Stob. Fl. vol. 3, p. 424 : Ταῦτα τὰ παθήματα .., ἐπιπαραγίγνεται καὶ τοῖς νέοις. Cit. Wakef.]

[Ἐπιπαράγω, Adduco. Hippocr. p. 848, G : Τὴν χεῖρα ἐπιπαράγειν ἐπὶ τὸ στῆθος.]

Ἐπιπαρανέω, s. Ἐπιπαρανήω [de qua forma v. in Ἐπινέω], Insuper accumulo. Thuc. 2, [76] : Ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου (sc. fasciculorum congestorum) διὰ πολυχειρίαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ὅσον ἐδύναντο ἀπὸ τοῦ μετεώρου πλεῖστον ἐπισχεῖν· ἐμβαλόντες δὲ πῦρ ξὺν θείῳ καὶ πίσσῃ ἧψαν τὴν ὕλην· schol. συνῆξαν, Congesserunt.

Ἐπιπαρασκευάζω, Insuper paro, apparo, præparo. [Medio, Mihi insuper comparo, Xen. Cyrop. 6, 3, 1 : Ὅπως, εἴ τίς τινος ἐνδεόμενος γνοίη, τοῦτο ἐπιπαρασκευάσαιτο.]

Ἐπιπάρειμι, cujus partic. ἐπιπαρὼν pro Superveniens, ex Luciano [De merc. cond. c. 26 med.] affert Bud. : Ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος. [Thuc. 1, 61. Xen. Anab. 3, 4, 23 : Εἴ που δέοι τι τῆς φάλαγγος, ἐπιπαρῆσαν οὗτοι· ubi tamen libri aliquot ἐπιπαρήεσαν, quod v.]

Ἐπιπάρειμι, Supervenio, Subsequor a latere, Bud. ap. Xen. [Anab. 6, 3, 19. Thuc. 4, 108; 6, 67; 7, 76. Polyb. 5, 83, 1. Cum dat. Thuc. 5, 10 : Ἐπιπαριὼν τῷ δεξιῷ. Cum accus., ut sit Obeo, 4, 94 : Ἐπιπαριὼν τὸ στρατόπεδον. L. D. Ἐπιπαριέναι τὴν πόλιν ἅπασαν, ex anon. apud Suid. in Τὰ ἐκ τῶν ἁμαξῶν σκώμματα. Hemst. Appian. Civ. 5, 7 : Ἐπιπαριὼν Φρυγίαν.]

[Ἐπιπαρεμβάλλω. Ἐξ ἀσπίδος ἐπιπαρενέβαλλον, A sinistra alii aliis se applicabant, Polyb. 3, 11, 10. Ἐπιπαρεμβάλλοντες ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν τοῖς ἡγουμένοις, In eandem cum præcedentibus rectam lineam sese locarunt, 11, 23, 4. Ἐπιπαρεμβαλεῖν τὴν φάλαγγα, Phalangem restituere, In justum phalangis ordinem sese locare, 12, 19, 6. Schweigh. Lex.]

Ἐπιπαρέξειμι, Sensim exeo. Unde ἐπιπαρεξιὼν, Paulatim evadens, s. excedens, VV. LL. ex Gaza.

[Ἐπιπαρέρχομαι, Prætereundo (locum aliquem) peto (alium). Dio Cass. 40, 35 : Ὁ Καῖσαρ ἐπὶ τὴν χώραν ... ἐπεστράτευσε· καὶ ἐπειδὴ πολεμούμενοι τὰς γεφύρας οἱ λοιποὶ ... προεκεκράτηκαν, δι' ὧν διαβῆναι αὐτὸν ἐχρῆν, ... ἐπιπαρῆλθεν ἐπιπολὺ παρὰ τὴν ὄχθην· 47, 35 : Πρὸς τὴν πόλιν κατὰ τὰ μετέωρα ἐπιπαρελθόντες. Cum ἐπὶ 54, 32.]

Ἐπιπάροδος, ὁ, Secunda et repetita parodus [chori]. Pollux 4, [108. Tzetzes in Crameri Anecd. vol. 3, p. 344, 16.]

[Ἐπιπαροξύνω, Incito, Instigo. Dio Cass. 44, 35 : Αὐτοὺς ἐπιπαρώξυνε· et alibi. Ach. Tat. 1, 8 : Ἐπιπαρώξυνε τὸ μειράκιον ἀποθέσθαι τὸν γάμον. Matthæi Glossar. vol. 1, p. 72 : Ἐπιβαρῶ, ἐπιπαροξύνω. || « Ἐπιπαροξύνεσθαι, de morbis, Ingravescere, Superexacerbari. Hippocr. p. 940, F : Ὁ δὲ τρόπος ἡμιτριταῖος, τὴν μὲν κουφοτέρην (κουφότεροι), τῇ δ' ἑτέρῃ ἐπιπαροξυνόμενοι. Πολλὰς οἷον εἰσβολὰς ἔχειν exp. Galen. p. 325, 56. Irritari, Proritari de abscessibus ad aures subortis, p. 81, H. Foes.]

Ἐπιπαρορμάω, Exhortor, pro παρορμῶ, vacante præp. ἐπί. [Protagoras ap. Plut. Mor. p. 118, F : Πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιπαρορμῶντα τοὺς Ἀθηναίους.]

[Ἐπιπαρουσία, ἡ, Præsentia supra nos, velut stellarum. Paul. Al. Apotel. p. 56, 25 : Τὰς τούτων ἐπιπαρουσίας. Hase.]

[Ἐπίπας, ασα, αν, Omnis. Inscr. Cretica ap. Bœckh. vol. 2, p. 409, 15 : Εὐνοήσω τοῖς ἐπίπασι Ἱεραπυτνίοις· 18 : Οἱ ἐπίπαντες Ἱεραπύτνιοι. De ἐπίπαν adverbialiter dicto in Πᾶς agit HSt.]

[Ἐπίπασμα, τὸ, Quod inspergitur. Schol. Theocr. 15, 114 : Ἄνθεα δὲ τὰ ἐπιπάμματα τῶν ἄρτων. Λέγει δὲ τὰ σήσαμα. Recte alius liber ἐπιπάσματα. Alex. Trall. 12, p. 215. Aret. p. 99 : Ῥοὸς ἐπίπασμα.]

Ἐπιπάσσω, s. Ἐπιπάττω, q. d. Superspargo. Redditur tamen commode et verbo Inspergo. [Dispergo, Aspergo, Gl. Act. per tmesin Hom. Il. Δ, 219 : Ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδὼς πάσσε· Ε, 401 : Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ... φάρμακα πάσσων ἠκέσατο. Conjuncte Orph. Lith. 11, 111 : Ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἕλκεϊ. Theocr. 2, 18. Aristot. H. A. 9, 50.] Unde pass. Ἐπιπάσσομαι, Inspergor. [Plato Reip. 3, p. 405, E : Ἄλφιτα πολλὰ ἐπιπασθέντα.] Herodian. 1, [7, 9] : Ὡς τοὺς μὲν οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι, Ei scobem auream inspergi, vel, Eum scobe aurea conspergi, ut Polit. vertit. [Matthæi Med. p. 186 : Ἐπιπασσόμενον ἐλαίῳ.] Et φάρμακα πάσσειν, ex Hom., v. in Παστός. In VV. LL. affertur ex Theophr. hoc verbum sequente etiam præp. ἐπὶ, sc. ἐπιπάττω ἐπ' ὄξος : quod ibi exp. Aceto aspergo. Ibid., Ἐπιπάσσοντες γάλα [Herodoti 4, 172. Hemst.] exp. etiam Lacte macerantes. Et ἐπιπασθεῖσα ῥίζα ex Dioscor., Radix in pastillos conformata. [Verbale Ἐπιπαστέον, Inspergendum. Matthæi Med. p. 149 : Ἀλεύρῳ ἐπιπαστέον.]

[Ἐπιπάστας, ἑταίρας ἐπώνυμον, Hesych.]

Ἐπίπαστος, ὁ, ἡ, Qui inspergitur, inspergendo adhibetur; at interpretando Inspersilis, scr. potius esset Ἐπιπαστός. [Lucian. Rhet. præc. c. 18 : Καὶ ἐπίπαστα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω. Sed al. ἐπὶ πᾶσι, ut paullo ante.] Sed ἐπίπαστα peculiariter dicta putantur τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλφιτα, ut ex Hesych. et Eust. discimus, necnon schol. Aristoph. in Eq. [103] : Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος. Sed addit ille quum alia, tum hæc : Ἔθος δὲ εἶχον

ποιεῖν πλακοῦντας ἢ ἄρτους, καὶ ἐπιπάσσειν τινὰ καρυκεύματα ἁλμυρά· καὶ διὰ τοῦτο ἔφη ἐπίπαστα, Idem in hunc ejusd. comœdiæ l. [1089], Λείχων ἐπίπαστα, annotat itidem, Πλακοῦσι γὰρ ἐπέπασσον ἁλμυρὰ, καὶ ἐκ τούτου ἠναγκάζοντο πίνειν πολλά. [Aret. p. 99 : Τὸ φὰρ καὶ τὸ ἐπίπαστον.] Item medicamenta ἐπίπαστα, quibus utimur ea inspergentes corpori, s. corpus iis conspergentes. Theocr. 11, 1 : Οὐδὲν πὸτ τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ), οὔτ' ἐπίπαστον. At vero ap. schol. Aristoph. habetur simplex παστὸν in hac signif. [Hippocr. p. 48, 26, ubi distinguit ἐπίπλαστα et ἐπίπαστα. Quæ confundentem Valesium notat Hemst. ad Plut. p. 240. De unguentis Clem. Al. Pæd. p. 207 : Τὰ ἐπίπαστα καὶ ὑποθυμιώμενα μύρα.]

Ἐπιπᾰτᾰγέω, q. d. Superstrepo. Fortasse autem et Obstrepo reddi alicubi potest. [Menand. Protect. p. 127 ed. Hœsch. : Ἐπιπαταγοῦντες κώδωνί τινι καὶ τυμπάνῳ.]

[Ἐπιπαταϊκὸς per librarii errorem illatum voc. nihili ap. Hesych. v. Γιγνῶν.]

[Ἐπιπάττω. V. Ἐπιπάσσω.]

[Ἐπιπάτωρ, ορος, ὁ. HSt. in Πατρῴος :] Poll. tamen l. 3, [27] non valde nomen hoc probat : ei anteponens nomen Ἐπιπάτωρ, quod est itidem Vitricus. Sonat vero ἐπιπάτωρ, q. d. Superpater. I. e. Qui superadditur patri, ut ita dicam.

[Ἐπιπαύω adhuc legitur ap. Galen. vol. 14, p. 511, 7 : Καὶ σήσας χρῶ, ἐπιπαύων τῷ κρανίῳ. At ibi scribend. videtur ἐπιπάσσων. Hase.]

Ἐπιπαφλάζω affertur ex Nonno pro Inferveo, s. Infervesco, et q. d. Inæstuo, vel Superferveo, Superæstuo. [Jo. c. 8, 141, Dion. 1, 236; 7, 34; 23, 260; Quint. 11, 229. Wakef.]

[Ἐπιπαχύνω, Crassifico. Alex. Trall. 12, p. 761. ᾰῡ]

[Ἐπιπεδάω, s. —πεδέω, Vincio, Compesco. Cornutus N. D. c. 7, p. 149 Gal. : Τὸ λίαν φερόμενον τῆς μεταβολῆς ἐπέσχε καὶ ἐπεπέδησε. Maius. Legendum ἐπέδησε cum cod.]

Ἐπίπεδος, ὁ, ἡ, Qui est super solo, i. e. in superficie soli, et ex eo non eminet : unde exp. itidem Planus. Nam Cic. hæc Platonis [Tim. p. 32, A], Εἰ μὲν οὖν ἐπίπεδον μὲν, βάθος δὲ μηδὲν ἔχον ἔδει γίγνεσθαι τὸ τοῦ παντὸς σῶμα, μία μεσότης ἂν ἐξήρκει τά τε μεθ' αὑτῆς ξυνδεῖν καὶ ἑαυτὴν, ita interpr. Quod si universitatis corpus planum et æquabile explicaretur, etc. Gellius 1, 20, init. : Figurarum, quæ σχήματα Geometræ appellant, genera sunt duo, planum et solidum : hæc ipsi vocant ἐπίπεδον καὶ στερεόν. Planum est, quod in duas partes solum lineas habet, qua latum est et qua longum : qualia sunt triquetra et quadrata, quæ in area fiunt sine altitudine. Hæc ille. [Plato Critiæ p. 112, A : Γεώδης δ' ἦν πᾶσα καὶ πλὴν ὀλίγων ἐπίπεδος ἄνωθεν (Attica ante diluvium). Aristot. Metaph. 4, 28. Theophr. Περὶ κόπων 9 : Τὰ ἐπίπεδα τῶν κοίλων κοπιαρώτερα καὶ τὰ κυρτὰ τῶν ἐπιπέδων.] In VV. LL. τὸ τῆς χώρας ἐπίπεδον ex Plat. Legg. [10, p. 904, C] pro Superficies regionis. [Id. Reip. 7, p. 528, D : Τὴν τοῦ ἐπιπέδου πραγματείαν γεωμετρίαν ἐτίθεις.] Sic ap. Aristot. Bud. τὸ ἐπίπεδον vertit superficiem, στερεὸν autem, Corpus : Metaphys. 3 : Ὥσπερ οἱ ἀριθμοὶ ποιοί τινες, οἷον οἱ σύνθετοι, καὶ μὴ μόνον ἐφ' ἓν ὄντες, ἀλλ' ὧν μίμημα τὸ ἐπίπεδον καὶ τὸ στερεόν· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ ποσάκις ποσοὶ, ἢ ποσάκις ποσοὶ ποσάκις, Non solum qui lineæ similes sunt, sed etiam qui superficiem efficiunt et corpus, quales sunt qui vel per se vel per alios multiplicantur, ut denarius per seipsum, vel per quinarium. [Ib. 4, 6. Plato Phileb. p. 51, C : Τὰ τοῖς τόρνοις γιγνόμενα ἐπιπεδά τε καὶ στερεά.] Itidem ex Aristot. Probl. in VV. LL. ἐπίπεδος ἀριθμὸς, ut bis bina. [Plato Theæt. p. 148, A : Ὅσαι γραμμαὶ τὸν ἰσόπλευρον καὶ ἐπ. ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, μῆκος ὡρισάμεθα, ὅσαι δὲ τὸν ἑτερομήκη, δυνάμεις, ὡς μήκει μὲν οὐ ξυμμέτρους ἐκείναις, τοῖς δ' ἐπιπέδοις, ἃ δύνανται. Nicomach. Introd. ar. 2, 7, p. 117 (et inversa ratione ib. p. 118 : Ἐν τοῖς ἀριθμητικοῖς ἐπιπέδοις); 13, p. 125.] Ex eod. Plat. [Polit. p. 299, E, ubi ter εἴτε] affert, Ἀριθμητικὴ ἥ τε ἐπίπεδος, ἥ τε ἐν βάθεσιν, ἥ τε ἐν τάχεσιν [πάχεσιν] οὖσα. Item [Legg. 7, p. 817, E] : Μήκους καὶ ἐπιπέδου καὶ βάθους. Plut. autem [Mor. p. 404, D] περὶ κατόπτρων loquens, dixit, Ἐπιπέδοις τε καὶ κοίλοις, καὶ περιαυγέσι. Philo V. M. 2, vocavit οἰκήματα, ἐπίπεδα καὶ ὑπερῷα, Quæ in plano et quæ in edito. [Eadem conjungit Dionys. A. R. 3, 68, ubi στοαὶ ἐπίπεδοι. Xen. H. Gr. 6, 4, 14 : Ἦν οὐ πάνυ ἐν ἐπιπέδῳ, ἀλλὰ πρὸς ὀρθίῳ μᾶλλόν τι τὸ στρατόπεδον. Ἐπ. βάσις ap. Plat. Tim. p. 53, C; ἐπίπεδοι γωνίαι 54, E. Euclides l. infra cit. : Ἐπ. γ. ἐστὶν ἡ ἐν ἐπιπέδῳ δύο γραμμῶν ἁπτομένων ἀλλήλων καὶ μὴ ἐπ' εὐθείαις κειμένων πρὸς ἀλλήλας τῶν γραμμῶν κλίσις.] At in VV. LL. ex Epigr. [inscr. ep. Juliani Æg. 35, recepti in Anth. Pal. 9, 652], ἐπίπεδος οἶκος, Domus ima et in solo posita. Ab Euclide [Elem. 1 init.] ἐπίπεδος ἐπιφάνεια esse dicitur ἥτις δι' [ἐξ] ἴσου ταῖς ἐφ' ἑαυτῆς εὐθείαις κεῖται. Invenitur compar. quoque gradus ap. Aristot. : Μέτωπον πρὸς τὰ ὦτα περιφερέστερον ἢ ἐπιπεδώτερον. [Et Ἐπιπεδέστερος, Xen. H. Gr. 7, 4, 13.] Habent autem et aliam positivi terminationem VV. LL. sc. ἐπίπεδαι, quod ἐπίπεδαι interpr. Planæ figuræ, quæ longitudinem modo et latitudinem, nullam vero profunditatem habent. Sed non dubium est quin reponendum sit ἐπίπεδα et addendum substantivum σχήματα. [Ἐξεπιπέδου, De plano, Gl. Adv. Ἐπιπέδως ap. Nicom. Intr. ar. 2, 17, p. 131, in Theolog. ar. p. 10, ubi v. annot. Astii p. 164.]

[Ἐπιπεδόω. Iambl. In Nicom. Arithm. p. 37, B : Ὁ δὲ τοιοῦτος (ἀριθμὸς) πρὸς τῷ γραμμικῶς εὐθυμετρεῖσθαι ἔτι καὶ ἐπιπεδωθήσεται ἤτοιγε τετραγωνικῶς, ἐὰν ἔχῃ μέρος παρὲξ τοῦ παρωνύμου, ἢ παραλληλογράμμως, ἐὰν ἐκ παντὸς δύο ἀνθυπακούοντα ἀλλήλοις ἔχῃ μέρη παρὰ τὴν τῶν πλευρῶν διαφοράν, Non solum in longitudine directa mensurabitur, sed etiam superficialiter in latitudine. 83, D : Ἐπιπεδωθήσονται τετραγωνικῶς ἀναλυθέντες εἰς μονάδα, In planis habebunt formam quadratorum. 123, C : Ἵνα δ' ἐπιπεδωθῇ προμηκικῶς. Jo. Laur. De dieb. 10, p. 70 ed. Rœth. : Ὁ ἓξ ἀριθμὸς ψυχογονικός ἐστιν ἀπὸ ἑξάδος ἐπιπεδούμενος τῇ τοῦ παντὸς σφαίρᾳ. L. Dindorf.]

[Ἐπιπέδως. V. Ἐπίπεδος.]

[Ἐπιπέδωσις, εως, ἡ, Ratio ea quæ in Ἐπιπεδόω explicata est. Iambl. In Nicom. Arithm. p. 83, B : Ἐν δὲ τῇ ἐπιπεδώσει αὔξεται ὁ τέταρτος ἐναπολαμβάνων τὸν πρῶτον (ἀριθμόν). L. Ind.]

[Ἐπιπείθεια, ἡ, Fiducia. Simonides iamb. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 284 : Ἐλπὶς δὲ πάντας καὶπιπειθείη τρέφει. Quæ est forma Ion., ut ἀληθείη et similes. Huc fortasse referenda Hesychii gl. a Musuro omissa Ἐπιπειθείη, ἀναπεισμονῆσα. Quæ interpr. ad πεισμονὴ alludit.]

Ἐπιπειθὴς, ὁ, ἡ, Obediens, Parens, Morem gerens, Obsequens. Aristot. Eth. 1, 7 : Ἐπιπειθὲς λόγῳ, Obsequens rationi. [Conf. Nemes. De nat. h. p. 213, 215, 218, 236. L. D. Timo ap. Diog. L. 2, 62. Hemst. Adv. Ἐπιπειθῶς, Obedienter. Greg. Nyss. Antioch. adv. Apoll. § 7, p. 139.]

Ἐπιπείθω, Persuadeo et adduco ad aliquid faciendum. Pass. Ἐπιπείθομαι, Persuadeor et adducor ad aliquid faciendum. Item Credo, sicut et πείθομαι. Hom. Il. P, [154] : Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν Οἴκαδ' ἴμεν· B, [341] : Δεξιαὶ ἧς ἐπέπιθμεν, Quibus credidimus. Ubi etiam nota ἐπέπιθμεν per sync. pro ἐπεπίθομεν, vel etiam ἐπεπίθειμεν, quod potius est a πείθω, quam ab hoc comp. ἐπιπείθω. V. infra in v. Πείθω. [Od. B, 103 : Ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ. Cum duplici dat. Il. O, 162 : Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. Significatione Credendi Æsch. Ag. 1095 : Μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι. Et cum genitivo Marcell. Anth. Pal. App. 50, 32 : Εἰ δέ τῳ ἄκλυτα ταῦτα καὶ οὐκ ἐπιπείσεται αὐτῶν. Sic enim lapis : αὐτοῖς Jacobsius.] Habere etiam putatur alterum usum verbi Credo, significantis sc. simpliciter Existimo, Arbitror, Puto, Censeo. || Usurpatur etiam pro Obedio, Pareo, Morem gero. Hom. Il. A, [565]. Ἀλλ' ἀέκουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ, Pareto meis verbis, Fac quod jubeo. I, [656] : Αἱ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε· Ψ, [609] : Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, Morem geram petitioni tuæ : Cic., Gestus est mos voluntati tuæ. Rursum A, [218] : Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, Qui diis paruerit et morem gesserit, diis obedierit, dicto audiens fuerit. Utitur et Soph. [El. 1472] in hac signif.

[Ἐπιπειθῶς. V. Ἐπιπειθής.]

[Ἐπιπεῖραι, ἐπιδιαπεῖραι, ἐπιληστεῖαι, καὶ πειρατικὴ βλάβη, Hesych. Recte Reisk. Ἐπὶ πείρᾳ, ἐπὶ διαπείρᾳ, et similiter cetera.]

Ἐπιπειράω et Ἐπιπειρῶμαι, Experior, Tento, Periculum facio, Insuper tento et periculum facio. [Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 2, p. 143 : Τῷ ... δεσπότῃ ἐπιπειράσαι προσιών (diabolus). Legendum videtur ἐπὶ πείρᾳ. Citavit Kall.]

[Ἐπιπείρω. Hesych. : Ἐπιπείρει, μοιχεύεται ἢ μοιχεύει. Idem vitiose Ἐπίμερος, μοιχεύεται.]

[Ἐπιπελάζω, Admoveo. Eur. Iph. T. 881 : Ἡρὶν ἐπὶ ξίφος αἵματι σῷ πελάσαι. Depravatum ex ἐπιπολάζω ap. Aristæn. Ep. 1, 3, p. 18, notavit Valcken. Idem vitium ap. Hippocr. p. 359, 25.]

Ἐπιπελανίαι, Liba. Vide Hesych. [Ap. quem est : Ἐπιπελάνιαι, ὁλαὶ καὶ πόπανα. Ἐπιπέλανοι, αἱ, Kusterus. Similiter Buttm. Lexilog. vol. 1, p. 200.]

[Ἐπιπέλομαι, Accedo. Divise Hom. Od. N, 60 : Εἰσόκε γῆρας ἔλθῃ καὶ θάνατος, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται· O, 408 : Οὐδέ τις ἄλλη νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. Activo Apoll. Rh. 4, 1656 : Ὁππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλοι αἰών. Ubi tamen est i. q. ἐπείη. Ad hoc thema refertur aoristi per syncopen facti part. Ἐπιπλόμενος, unde] Ἐπιπλάμενον ἔτος ap. Hom. et ceteros poetas, Vertens annus, Volvens annus : ut Virg., Volventibus annis. Nam idem esse ἐπιπλόμενον ἔτος, quod περιπλόμενον, scribit Eust. in Od. [H, 261, Ξ, 287] : Ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε. Hesiod. [Th. 493] : Ἐπιπλομένου δ' ἐνιαυτοῦ, pro quo alioqui et ipse περιπλομένου dicit. At in VV. LL. ἐπιπλόμενος redditur Accedens, Profectus, Advolutus. Item, Subsequens, Superveniens, Insequens. [Apoll. Rh. 2, 1080 : Ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτί· 1231. 4, 670 : Ἐπιπλομένης ἠοῦς.] In illo tamen Hesiodi l., ἐπιπλομένου ἐνιαυτοῦ, redditur, Anno volvente et decurrente. [Scut. 87 : Τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν γεινόμεθα. Apoll. Rh. 2, 1001 : Ἤματί τ' ἄλλῳ νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο. || Recentior est usus hujus participii de rerum adversarum vel hominum impetu, ut ap. Soph. OEd. T, 1314, σκότου νέφος, et Ap. Rh. 1, 465, τάρβος, et 3, 205 : Δεῦρ' ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν.]

Ἐπίπεμπτος, ὁ, Sesquiquintus, ut ἐπίτριτος, Sesquitertius : ἐπόγδοος, Sesquioctavus. [De eo qui totum cum quinta ejus parte continet ponit Nicomach. Introd. ar. 1, 23, p. 105; 2, 5, p. 114; 19, p. 134, et sæpe Iambl. In Nicom.] Quare Levit. 27, [13, 15, 19, 27, 31; 5, 16; 6, 4; 22, 14; Num. 5, 7] ἐπίπεμπτον pro Quinto, merito suspectum est. [Immo tutissimum. Conf. de hoc præpos. ἐπὶ in his compositis usu Salmas. De modo usur. p. 15.] Ex τὸ ἐπίπεμπτον vero Attica crasi fit Τοὐπίπεμπτον, sicut τοὔλαιον ex τὸ ἔλαιον. Citat Etym. ex Aristoph. : ubi etiam annotat, τοὺς μὴ καταλαβόντας τὸ πέμπτον τῶν ψήφων μέρος, fuisse ἀτίμους. [Harpocrat. : Ἐπίπ. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον καὶ Πλάτων ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ πέμπτου. Quibus addit l. Aristoph. etiam a Photio citatum. Ap. Xen. Vectig. 3, 9 : Ὧ μὲν γὰρ ἂν δέκα μναῖ εἰσφορὰ γένηται, ὥσπερ ναυτικὸν σχεδὸν ἐπίπεμπτον αὐτῷ γίγνεται, τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι, significat Usuram nauticam quintæ capitis parti parem.]

Ἐπιπέμπω, Insuper mitto. Thuc. 7, [15] : Ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, Aut hi accersendi sunt et revocandi, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. [Ita libri nonnulli pro πέμπειν Xen. Cyrop. 4, 5, 8. Submitto, Aristoph. Eccl. 236 : Σιτία τίς τῆς τεκούσης θᾶττον ἐπιπέμψειεν ἄν (militibus); Polyb. 6, 15, 4 : Ἐπιπέμπεσθαι τοῖς στρατοπέδοις τὰς χορηγίας.] || Mitto ad, simpliciter Mitto. Plato Apol. Socr. [p. 31, A] : Ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, Alium deus vobis mittet. [Lysias p. 93, 7 : Προσέρχεταί μοι τις πρεσβῦτις ἄνθρωπος, ὑπὸ γυναικὸς ἐπιπεμφθεῖσα.] || Immitto. [Imprimis de rebus divinitus immissis, ut ap. Eur. Phœn. 810 : Γένναν, τὰν ... Ἄδης Καδμείοις ἐπιπέμπει. Lysias p. 105, 9 : Δέη (δεα, de qua forma v. in Δέος) πολλὰ καὶ κινδύνους ὁ θεὸς ἐπιπέμπει τοῖς ἀδικοῦσιν. Xen. Conv. 8, 10 : Τοὺς ἔρωτας τὴν μὲν πάνδημον (Venerem) τῶν σωμάτων ἐπιπέμπειν. Plato Phædr. p. 245, B : Ὁ ἔρως τῷ ἐρῶντι καὶ τῷ ἐρωμένῳ ἐκ θεῶν ἐπιπέμπεται. Et Phæd. p. 62, C, ἀνάγκην· Crit. p. 46, C, δεσμοὺς καὶ θανάτους. Per tmesin Pind. ap. Dionys. De comp. vv. p. 152 : Ἐπί τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί.] Herodian. 3, [3, 5] : Ἐπιπέμπει ταῖς πόλεσιν ἀμφοτέραις Μαυρουσίους ἀκοντιστὰς, Immittit utrisque urbibus Mauros jaculatores, i. e. Hostiliter mittit adversus eos. || Exp. etiam Remitto, Relaxo; sed sine exemplo.

Ἐπίπεμψις, εως, ἡ, Missio in aliquem locum. Thuc. 2, [39] : Διὰ τὴν ἐν τῇ γῇ ἐπὶ πολλὰ ἡμῶν αὐτῶν ἐπίπεμψιν, Quoniam mittimus terrestres copias nostras in multas terras. [Diogen. Epicur. ap. Diog. Laert. 10, § 100 : Εἰς τὰς τοιαύτας ἐπιπέμψεις. Lucian. Phal. prior. 3 : Δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτικὴ τις ἀπειλή. Hase.]

[Ἐπιπένθεκτος, ὁ, Qui totum cum quinque ejus sextantibus continet. Nicom. Introd. ar. 1, 21, p. 101. L. Dindorf.]

[Ἐπιπενταχοσιοστοτέταρτος, ὁ, ἡ, Superquingentesimus quartus. Aristides De mus. p. 115. Sed v. Meibom. p. 311.]

[Ἐπιπεντᾰμερὴς, ὁ, ἡ, Qui totum cum quinque ejus partibus continet. Nicom. Introd. ar. 1, 20, p. 99, 100; 21, p. 100; 23, p. 106; Iamblich. In Nicom. p. 68, A. L. Dind.]

Ἐπιπεντάμοιρος, ὁ, ἡ, Quintarius alter, ut ἐπιδίμοιρος, Besalter : sic enim reponendum putatur ap. Vitruv. 3, 1, pro Quintarius. [Ponitur autem utrumque ad demonstrandam rationem quæ est numeri 11 ad numerum 6, quinque partibus numero 6 majoris. Alii libri ἐπίπεμπτον : quod alius est significationis. Ἐπιπεντάμοιρος si certam auctoritatem habeat, Schneideri quidem rationibus, a diversa signif. voc. δίμοιρος petitis, minime labefactabitur. Conf. Salmas. De modo usur. p. 16 seqq. L. D. Index HSti ἐπιπεμπτάμοιρος.]

[Ἐπιπεντέννᾰτος, vel rectius Ἐπιπεντένατος, ὁ, ἡ, Qui totum cum quinque nonis ejus partibus continet. Nicomach. Introd. ar. 1 extr., p. 108. L. Dind.]

[Ἐπιπεπαίνομαι, Maturesco in. Theophyl. vol. 3, p. 687, D : Οἷς (animi bonis) ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος ἐπιπεπαίνεται.]

[Ἐπιπεπλεγμένως. V. Ἐπαμοιβαδόν.]

[Ἐπιπέπτω. Conf. Ἐπιπέττω.]

[Ἐπιπεραίνω, ap. Artemid. 1, 79 : Εἴ τις τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ζῶσαν ἐπιπεραίνοι, in ἔτι περαίνοι mutarunt Reisk. et Reiff.]

[Ἐπιπεριτρέπω, Circumduco, In meum usum converto. Marc. Anton. 8, 35. Kall.]

[Ἐπιπερκάζω, Nigresco. Philipp. Anth. Pal. 11, 36, 5 : Ὡς δ' ἐπιπερκάζεις μιαρῇ τριχί.]

[Ἐπίπερκνος. V. Ἐπίπερκος.]

Ἐπίπερκος, ὁ, ἡ, Accedens ad τὸ περκνὸν χρῶμα, Aliquantum περκνὸς, Nigricans, Subniger, Nigris maculis aliquantum distinctus. Xen. Cyn. [5, 22], de duplici τῶν δασέων λαγωῶν genere : Οἱ μὲν μεγάλοι, ἐπίπερκοί, καὶ τὸ λευκὸν τὸ ἐν τῷ μετώπῳ μέγα ἔχουσι. Ubi quidam scribunt ἐπίπερκνοι, quod idem est. [Ita libri meliores cum Poll. 5, 67.]

[Ἐπιπετάννῡμι, Super extendo. Xen. Venat. 5, 10 : Τὰ ὦτα ἐπιπετάσας ἐπὶ τὰς ὠμοπλάτας. Aret. p. 92 : Ἐπιπετάσειν (-σαι) τῷ χωρίῳ· 116 : Ὀθόνην ἐπιπετανύναι τῇσι ἐσχάρῃσι· 61 : Εἰ ἐπίπαγος ἐπιπετάννυτο (-ται Wigganus). Inspergo, ap. Quint. 14, 25 : Τέφρη δ' ἐπιπέπτατο πολλή. L. Dindorf.]

Ἐπιπέτομαι et Ἐπιπετάομαι, Advolo, Involo, Volo super, adversum. [Absolute Aristot. H. A. 6, 9. Cum accusat. Eur. Hel. 1486 : Πεδία ἐπιπετόμενος. Aristoph. Av. 118 : Καὶ γῆν ἐπεπέτου καὶ θάλατταν. C. dat. Ælian. N. A. 17, 16 : Ἐπιπέτονται ταῖς ἀρούραις. Pausan. 8, 22, 5 : Τοῖς ἀφικνουμένοις ἐπιπέτονται. De ceteris tempp. HSt. :] Est hinc etiam Ἐπιπτέσθαι, Eust. in Hom. Il. Δ, [125] : Ἅλτο δ' ὀϊστὸς Ὀξυβελὴς καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, Involare in multitudinem; nam Volare missilia per metaph. dicuntur, ut etiam Volucres sagittæ. [In Ind. :] Ἐπιπτάω, VV. LL. Advolo, Supervolo. Et infin. pass. [immo fut. med.] ἐπιπτήσεσθαι, ex Luciano, Φὴς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν. [Et De m. Peregr. c. 41.] Ἐπίπταμαι, Advolo, Supervolo, VV. LL. pro ἐφίπταμαι. Illinc autem esse volunt ἐπέπτατο, ap.

Hom. Od. O, [160, 524]: Ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Et ἐπιπτάμενοι ap. Plat. De rep. 2, [p. 365, A]: Ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι· pro ἐφιπτάμενοι, si sit in præsenti. [Non ἐπιπτάμενοι, ut HSt. cum Lex. septemv. scribit, sed ἐπιπτόμενοι est ap. Plat., aoristo sec., quo maxime utuntur Attici in prosa et communi sermone, ut Xenophonti quoque Cyrop. 2, 4, 19 ἐπιπτόμενος restituendum videatur pro ἐπιπτάμενος, quod est aoristi primi, non, ut HSt. scribit, præsentis ἐφίπταμαι, quod rarissime usurparunt antiquiores. Indicativo Aristoph. Av. 48: Ἧ 'πέπτετο· 1471: Πολλὰ δὴ καὶ καινὰ καὶ θαυμάστ' ἐπεπτόμεσθα. Peculiaris recentioribus formæ passivæ ἐπεπετάσθην participio utitur Eust. Opusc p. 119, 42: Βέλος ἐπιπετασθέν. Aoristi activi, quo fere uti solent recentiores, partic. ἐπιπτὰς est ap. Strab. 4, p. 198, Theodor. Prodr. 6, 237.]

Ἐπίπετρον, τὸ, ea herba est quæ dicitur ἄχινος, auctore Plinio. Hanc Hippocr. lib. Περὶ ἑλκῶν [p. 874, G, ubi male ἐπιπτέρου, ut ap. Hesychium, ex Theophrasto citantem, contra ipsam seriem literarum] adversus tumores et inflammationes commendavit. B Sunt tamen qui eo nomine ἀείζωον intelligant: quod πετροφυὲς a quibusdam dici Dioscor. scripserit. Gorr. Planta est ex earum genere quæ etiam solo avulsæ, suspensæque tantum solio, diu durant. V. Aristot. De partt. anim. l. 4, [5 med. Theophr. H. Pl. 7, 7, 3.]

[Ἐπιπέττω, Amplius coquo. Passiv. Galen. vol. 4, p. 188, 18: Τοῦτ' οὖν (semen maris) ἐπιπέττεται καὶ τρέφεται κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ὑπὸ τοῦ θήλεος. Hase.]

[Ἐπιπηγάζω, Scaturire facio. Clem. Al. Str. 1, p. 323: Ὁ ἐπιπηγάζων καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸν λόγον.]

[Ἐπίπηγμα, τὸ, τῆς τραπέζης, Tabula mensæ, Philo Belop. p. 54, 5. Oribas. p. 125 ed. Maji: Τὸ ἐπίπωμα τὸ λεγόμενον ἐπίπηγμα, et sæpius ibid. et p. 126.]

Ἐπιπήγνῡμι, vel Ἐπιπήσσω, In summa parte congelo, In superficie conglacio. [Xen. Ven. 5, 1: Ἡ πάχνη τῇ αὐτῆς ἰσχύι ἀντισπάσασα τὸ θερμὸν ἔχει ἐν αὑτῇ, ὁ δὲ παγετὸς ἐπιπήξας.] Pass. Ἐπιπήγνυμαι, vel Ἐπιπήσσομαι, In superficie congelor, In summa parte concresco et coeo. Theophr. [C. Pl. 6, 11, 15]: Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων, οἷον ἐπὶ ταῖς ἀκάνθαις τισί. [Ib. 5, 13, 2. Matthæi Med. p. 248: Πῦον ἐπιπεπηγός. Hesych. v. Γραῦς.] Ab altero autem ἐπιπήσσομαι est ἐπιπήσσεται, In summa parte s. superficie concrescit. [Infigendi, ut videtur, signif., ut est in Gl. Ἐπιπήσσω, Infigo, Paul. Sil. Descr. S. Soph. 497: Ἀψίδων ἐπέπηξε βάσι[ν]... Et pass. ἐπιπήγνυται Apollod. Poliorc. p. 48, A. L. Dindorf.]

Ἐπιπηδάω, πηδήσομαι, i. q. εἰσπηδάω et ἐμπηδάω. Aristoph. Vesp. [705]: Ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς, Ut atrociter in eos insilias, eos invadas. Herodian. 6, [9, 14]: Οἱ δὲ ἀφικόμενοι καὶ ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν ἀναιροῦσι, Impetu facto in tabernaculum, Polit.: sicut et supra εἰσπηδήσαντες. Rursum Aristoph. Nub. [550]: Ἐπεπήδησά γ' [ἐπεμπηδῆσ'] αὐτῷ κειμένῳ, Insilii in eum jacentem, Eum insultavi. Item ex Plut. Pericle, Ταῖς νήσοις ἐπιπηδᾶν, In insulas insilire. [Proprie Aristot. H. A. 5, 2: Ὁ ἄρρην ἐπιπηδῶν ὀχεύει τὴν θήλειαν· 9, 1: Ὁ ἐλεφαντιστὴς ἐπιπηδήσας. Plat. Phædr. p. 254, A: Μὴ ἐπιπηδᾶν τῷ ἐρωμένῳ. Et futuro Lys. p. 216, A. Ἐπιπηδᾶν τῷ θανάτῳ, ex Clem. Al. Str. 4, p. 571, et τοῖς ἔργοις τῆς ἰατρικῆς, ex Galeno vol. 10, p. 2, F, citat Hemst. Ælian. N. A. 15, 14: Τοὺς πυρροὺς (πιθήκους) ὡς γυναιμανεῖς εἰς τὰς πόλεις οὐκ ἄγουσιν, ἀλλὰ καί ποθεν ἐπιπηδήσαντας ἀναιροῦσιν, Immissos.] Cum accus. quoque construitur: ut ap. Suid. Ἐπεπήδησεν ἀναιδῶς τὴν ἐξουσίαν, pro Invasit. Itidem Servius Insultare pro Invadere et Impetum facere, accipit ap. Sallust.: Multos a pueritia bonos insultarat. Annotant a Chrysost. Comment. in 1 Epist. ad Cor. accipi pro Cupide accedo; eique opponi ἀποπηδῶ, itidem pro Cupide aversor, ut Lat. Resilio.

[Ἐπιπήδησις, εως, ἡ, Insultura, Gl. Plut. Mor. p. 76, C; 916, D; 1095, A. Ib. p. 768, E: Τὴν πρὸς ἄρρενα ἄρρενος ὁμιλίαν, μᾶλλον δὲ ἀκρασίαν καὶ ἐπιπήδησιν. Wytt. Schol. in Canon. Apost. Bevereg. t. 1, p. 9, C: Ἡ μὲν κακεντρεχὴς ἐπ. ἀπὸ παροικίας εἰς παροικίαν ἐπισκόπου τινὸς, Transitio ex inopinato, cui opponitur μετάθεσις. Hase.]

[Ἐπιπήσσω, s. Ἐπιπήττω. V. Ἐπιπήγνυμι.]

[Ἔπιπηξ, ηγος, i. q. ἐπίπηγμα, ap. Apollod. Poliorc. p. 40, 20: Ὁ κριὸς, ὃν μέσον αἱ κλίμακες φέρουσι, λήψεται κατ' ἄκρον τετραγώνους ἐπίπηγας δύο, ὡσανεὶ σιαγόνια. Videtur autem generis feminini, ut ἀντίπηξ. L. D. || Surculus, Geop. 4, 12, 8: Ἀπὸ ἑνὸς κλήματος ὑπὲρ δύο ἐπίπηγας τέμνειν εἰς ἐγκεντρισμόν· 10, 57, 4.]

[Ἔπίπηξις, εως, ἡ, Astrictio, Horror corporis, qualis esse solet aquam frigidam ingressorum. Matthæi Med. p. 291: Μηκέτι νῦν ἐλαίῳ διαλύοντας τὴν γεγονυῖαν τοῦ σώματος τελευταίαν ἐπίπηξιν. L. Dind.]

Ἐπίπηχυς, ὁ, Qui supra cubitum est. Et τὸ ἐπίπηχυ, Pars cubiti superior, τὸ ἄνωθεν τοῦ πήχεως, Poll. 1 [2, 140. Hesych.: Ἐπιπηχῆ, τῶν πηχῶν τὰ ἄνω.]

[Ἐπιπιέζω, Comprimo. Divise Hom. Od. Δ, 287: Ἐπὶ μάσταχα χερσὶ πίεζεν. Apoll. Rh. 3, 1335: Λαιὸν ἐπὶ στιβαρῷ πιέσας ποδί. Ex ἐπισίζειν depravatum v. in gl. Hesychii in Ἐπιρρύζω ponenda.]

[Ἐπιπιεσμὸς, ὁ, Impressio. Galen. vol. 8, p. 19, D; 156, F.]

[Ἐπιπικραίνω, Exacerbo. Hippocr. p. 394, 36: Οὐδὲ δίψαν παύει, ἀλλ' ἐπιπικραίνει (aqua).]

Ἐπίπικρος, ὁ, ἡ, Ad amaritudinem vergens, Aliquid amaroris habens; Amaricans, Gaza ap. Theophr. [Joseph. C. Apion. 2, 38: Οὐδ' ἐπίπικρον φοβηθήσεται δεσπότην, sec. veterem Interpr. Codd., ut videtur, ἐπὶ μικρόν.]

[Ἐπιπικρόω, Amaritudine impleo, Amarum reddo. Empedocl. ap. Diog. Laert. 8, 2, § 76: Νῆστις θ' ἡ δακρύοις ἐπιπικροῖ ὄμμα βρότειον. Hase.]

[Ἐπιπίλναμαι, Accedo, Appropinquo. Hom. Od. Z, 44: Οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται.]

[Ἐπιπίμπλημι, Impleo. Aristoph. Av. 975 in oraculo Bacidis; Σπλάγχνων χεῖρ' ἐπιπλῆσαι.]

Ἐπιπίνω, πίομαι, Superbibo, quo comp. utitur Plin., ut quum quis potui potum addit, s. potius uni potus generi aliud potus genus addit. Exp. et Postea bibo. [Divise Hom. Od. I, 297: Καὶ ἐπ' ἄκρητον γάλα πίνων.] Aristoph. Pl. [1133]: Ταύτην ἐπιπιών. [Conf. Pac. 712. Xen. Cyrop. 6, 2, 28: Μετὰ τὸν σῖτον ἐὰν οἶνον ἐπιπίνωμεν.] Ap. Plat. cum gen. De rep. 2, [p. C 372, B]: Εὐωχήσονται αὐτοί τε καὶ τὰ παιδία, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες τοὺς θεούς. Nisi potius reponendum est ὑποπίνοντες, quo paulo post utitur cum adverbio μετρίως.

Ἐπιπίπτω, πεσοῦμαι, Supercido, s. potius Superincido; nam et ap. Colum. pro Supercidentem alii codd. habent Superincidentem. [Theophr. C. Pl. 5, 4, 5: Εἰ ἐπιπέσοι σπέρμα· De ventis fr. 5, 54: Ὅταν ἐπιπέσωσιν ἀλλήλοις μήπω τελέως ἐκπεπνευκόσι (venti).] Sed et Incido fortasse alicubi adhiberi possit interpretationi verbi ἐπιπίπτειν: et quidem vel ad hunc Cic. l. respiciendo, in Orat. pro Plancio, Equidem, siquando, ut fit, jactor in turba, non illum accuso, qui est in summa sacra via, quum ego ad Fabium fornicem impellor, sed illum qui in me ipsum incurrit atque incidit. Omnino enim talis esse videtur usus verbi ἐπιπίπτειν ap. Marc. 3, [10]: Ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. Ubi tamen alii interpr. Ruerent in eum: vet. autem Interpres, Irruerent in eum. Dici autem ἐπιπίπτειν ibi τοὺς θλίβοντας, ex proxime præced. versu apparet. D Possumus alioquin, opinor, illud ἐπιπίπτειν reddere etiam Incumbere, ex eod. Cic. l.; subjungit enim, paucis interjectis, Et ab eo qui hos demovit, potius quam ab iis qui in teipsum incubuerunt, te depulsum putas. Erit certe et huic Joannis l. aptum hoc verbum Incumbere, utentis itidem verbo ἐπιπίπτειν, 13, [25]: Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, Quum incubuisset in pectus Jesu, vel pectori. Vetus autem Interpres, Quum recubuisset supra pectus. Aut per præsens, Incumbens in pectus. [Ead. constr., sed de re, Xen. OEc. 18, 7: Ἐπιπίπτειν αὐτὰ ἐπὶ τὸν σῖτον. V. in fine.] || Irruo, Invado, Adorior. Thuc. 3, [112]: Ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς, καὶ οὐ προησθημένοις τὰ γεγενημένα· 1, [117]: Ἀφράκτῳ τῷ στρατοπέδῳ ἐπιπεσόντες. Ab Eod. dicitur pestis ἐπιπίπτειν, Invadere, Ingruere, 3, [87]: Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου χειμῶνος, ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. Sic autem et 2, [48], dixerat de eadem: Εἴ ποτε καὶ αὖθις ἐπιπέσοι. Est alioqui magis usitatum

ἐπιπίπτειν de iis qui hostes invadunt, adoriuntur, aggrediuntur, atque adeo impetum in eos faciunt. Xen. Cyrop. 7, [1, 9] : Οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα· ib. [4, 3] : Ὡς δὴ οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις τοῖς ἐναντίοις. Ut autem hic legimus ἐπιπεσὼν ἀπαρασκεύοις, sic ap. Herodian. ἐπιπίπτειν οὐ προσδοκῶσι, necnon ἐπιπίπτειν αἰφνιδίως, aliquoties : e quibus apparet ἐπιπίπτειν repentinum aliquid significare. Ita igitur ille 3, [3, 6] : Μετ' ἀπογνώσεως ἐπιπεσόντες τοῖς Λαοδικεῦσιν οὐ προσδοκῶσι κτλ., ubi tamen μετ' ἀπογνώσεως malim præcedentibus jungere : Poll. [« Polit. » HSt. Ms. Vind.] ibi vertit, Laodicenis de improviso oppressis. Idem 3, [5, 8] : Δορυφόρων ἐρήμῳ ἐπιπεσεῖν αἰφνιδίως, καὶ φονεῦσαι. Ubi idem ille Int. reddidit, Utprimum seorsum a custodibus nacti eum forent, facto impetu obtruncarent. Ib. [7, 13] : Αἰφνιδίως αὐτοῖς ἐπιπεσούσης γενναίας καὶ οὐ προηγωνισμένης δυνάμεως. [Conf. Herodot. 9, 116.] ‖ Ut vero dicitur et pestis ἐπιπίπτειν in illis Thucydidis ll. quos modo protuli, sic ταραχὴ in isto Æschinis [p. 65, 15] : Τοιαύτης δὲ ἐπιπιπτούσης ταραχῆς μετὰ τῶν συμφύτων νοσημάτων αὐτῷ. At vero τεταραγμένοις ἐπιπεσούμεθα in l. Xen., ad alterum usum pertinet. [Eur. Androm. 1042 : Οὐχὶ σοὶ μόνᾳ... δύσφρονες ἐπέπεσον λῦπαι. Ap. Plat. Leg. 5, p. 732, C, addito πόνων ; 6, p. 762, C, ἀνάγκης ; Reip. 3, p. 405, C, νοσημάτων ; Prot. p. 344, D, χειμών. Herodot. 7, 189 : Τοῖσι βαρβάροισι ὁ βορῆς ἐπέπεσε.] Quinetiam simpliciter pro συμβαίνειν, si schol. Thuc. credimus, qui in hoc illius l. [3, 82] : Καὶ ἐπέπεσε πολλὰ καὶ χαλεπὰ κατὰ στάσιν ταῖς πόλεσι, γιγνόμενα μὲν, καὶ ἀεὶ ἐσόμενα, κτλ., συνέπεσε exp. συνέβη. Quam expos. sequendo, ἐπέπεσε reddere poterimus Acciderunt. [Figurate etiam Isocr. p. 100, A : Οἶμαι δὲ, εἴ τισι δόξειε περὶ τῆς στρατείας τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν συμβουλεύειν, ἐπὶ ταύτην ἂν ἐπιπεσεῖν τὴν παράκλησιν.]

Ἐπιπίσσω, Inspergo. Ab Hesychio enim exp. ἐπιπάσσω.

[Ἐπιπιστεύω, Concredo. Joseph. Schneid.]

[Ἐπίπιστος, Theocr. 11, 2 in variet. cod. 2831 : α Ἐπίπιστον, cum gl., ἢ τὸ πινόμενον ἢ τὸ ἐπιπασσόμενον. Boiss.]

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, Confirmatio insuper accedens, Confirmatio quæ ad aliam accedit. In VV. LL. dicitur esse quasi Geminatum causæ firmamentum, Altera confirmatio : et esse Pars orationis ap. Rhett. [Plat. Phædr. p. 266, E : Πίστωσιν καὶ ἐπιπίστωσιν.]

[Ἐπιπλάζω, Oberro. Nicand. Al. 127 : Οἷα γήρεια... πάππου ἠέρ' ἐπιπλάζοντα διαψαίρουσιν ἀέλλαις. Medio Apoll. Rh. 3, 1064 : Ὅτ' ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο πόντον ἐπιπλάγξασθαι. Ubi recipiendum ex libris fut. ἐπιπλάγξεσθαι. Aor. enim est ἐπιπλαγχθῆναι, quo utitur Hom. Od. Θ, 14 : Πόντον ἐπιπλαγχθείς. L. Dindorf.]

[Ἐπιπλάζω i. q. ἐπιπλήσσω, quod v.]

[Ἐπιπλᾰνάομαι, Oberro. Basil. M. vol. 3, p. 70, B : Εἴ τι ἔσχατον τῆς καθ' ἡμας οἰκουμένης χωρίον, καὶ τούτῳ ἐπιπλανηθῆναι. Et præs. ead. constr. Greg. Nyss. vol. 1, p. 361, D ; 598, D. Forma media aor. Democrit. ap. Clem. Al. Str. 1, p. 357 : Τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων γῆν πλείστην ἐπεπλανησάμην. « Heliodor. 3, 5 : Μυρίον εἶδος ἐν ὀλίγῳ τῷ χρόνῳ τὰς ὄψεις ἀμφοῖν ἐπεπλανήθη· 7, 17 : Τῶν δακρύων ἔτι τοῖς ὄμμασιν ἐπιπλαγωμένων. » Maius. Figurate Longus Past. 1 init. : Δρυμὸς ἦν καὶ λόχμη βάτων καὶ χιττὸς ἐπιπλανώμενος.]

[Ἐπιπλάνησις, εως, ἡ, Vagatio ad. Const. Manass. Chron. p. 30, D : Κατὰ τὴν ἐπιπλάνησιν (Menelai) τὴν ἐπὶ τὸν Πρωτέα.]

[Ἐπιπλᾰξ, Æquor, Superficies. Clem. Al. p. 218 (ms. Nov. τὰς ἐπιπλακὰς (sic) pro τ. ἐπιβολάς). Wakef.]

[Ἔπίπλασις, εως, ἡ, Impositio emplastri. Aret. p. 89 : Τέγξιες, ἐπιπλάσιες, et 100. Figurate Basil. M. vol. 3, p. 552, C : Δι' ἐπιπλάσεως τῶν διηγημάτων κατασιγάζουσι (matres puerulos).]

Ἔπίπλασμα, τὸ, Medicamentum quod illinitur, imponitur, VV. LL. [Aret. p. 75, 76 ; Matthæi Med. p. 256, 258 ; Rufus p. 66 ed. Matth. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 482, 11 : Καὶ γὰρ καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἐπιπλασμάτων βλάπτεσθαί φησι τὸ οὖς ὁ Ἱπποκράτης. Hase.]

Ἐπιπλάσσω, vel potius Ἐπιπλάττω, Illino : quæ signif. aliis etiam compp. verbi πλάττω data fuit, atque adeo et ipsi, ut, Ἐπιπλάττειν τὸν στόμαχον τοῖς τονοῦν δυναμένοις, Illinere stomachum medicamentis corroborandi vi præditis. Et ex Galen. : Ἐπιπλάττειν ἔρπησιν ἕλικας ἀμπέλου, Illinere vitis colliculos. Pro quo alii Imponere : quod Illinere non satis huic loco convenire videatur. [Theophr. H. Pl. 9, 13, 3 : Ἐπὶ τὸ δῆγμα ἐπιπλάττειν. Aret. p. 75 : Ἦν δὲ ἐπιπλάσσειν εὐκαιρίη ἔῃ. Matthæi Med. p. 262 : Τὰ ὑποχύνδρια εἴ τις ἐθέλοι φλεγμαίνοντα τούτῳ ἐπιπάττειν. Recte Matth. ἐπιπλάττειν. Passiv. ib. p. 258.] Exp. alioqui et Inspergere ; sed ubi hæc signif. locum habet, videri possit leg. ἐπιπάττειν. Sic de ἔμπλασον, quod redditur Inspergito, dictum est in Ἐμπλάττω. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 94, B : Οἷον προσωπεῖον εἰδεχθὲς τῷ κατὰ τὴν εἰκόνα κάλλει τὰ πάθη τῆς σαρκὸς ἐπιπλάσσουσα· 815, D : Τὸν ἐπιπλασθέντα τῇ καρδίᾳ σου ῥύπον. De pane s. placenta inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 482, 14 : Ναστὸν χοινικιαῖον ἐπιπεπλασμένον, et fort. ib. 24. L. D.] ‖ Ἐπιπλάττω, sicut et ἐμπλάττω, Obstruo : ut, Ἐπιπλάττει τὰ ὦτα, ex Aristot. Probl. [3, 27. Seager. Theophr. De sensu fr. 1, 8 : Ἐπιπλάττειν καὶ καταλαμβάνειν τοὺς τοῦ ὕδατος πόρους. Philo De 7 mirac. c. 4. ‖ Med. Fingo. Ælian. ap. Suid. v. Ἀναδεύειν et Καταδεύσει : Ἐπιπλασάμενος τὴν νηδύν. Verbale Ἐπιπλαστέον, Illinendum. Geopon. 16, 18.]

Ἐπίπλαστος, ὁ, ἡ, sicut et simplex πλαστὸς, pro Fictus, Simulatus, Fucatus, Commentitius : ἐπ. φίλος, Lucian. [D. mort. 27, 7 : Δακρύων ἐπιπλάστων. Φιλίαν ἐπίπλαστον, Herodian. 3, 15, 14.] Et ἐπίπλαστον δίκαιον, Jus commentitium, quod figmento, non re ipsa subsistit, VV. LL. [Alciphro 3, 11, πρόσωπον. Cum genit. Iambl. In Nicom. p. 33, D, περισσῶν ἐπίπλαστοι.]

[Ἐπιπλαστώδης, ὁ, ἡ, Similis epiplasmati. Matthæi Med. p. 276 : Γλίσχρον τε καὶ ἐπιπλαστῶδες. Nisi ἐπιπλασματῶδες scribendum.]

[Ἐπιπλάστως, Simulate. Marc. Anton. 2, 16 ; Euseb. H. E. p. 360 ; Athan. vol. 1, p. 691. Kall.]

[Ἐπιπλᾰτᾰγέω, Applaudo. Theocr. 9, 22 : Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα. Schol., ἤγουν ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις τὰς χεῖρας συνεκρότησα. Hemst.]

[Ἐπιπλατής. V. Ἐπίπλατυς.]

[Ἐπίπλατορ, πλακοῦντος εἶδος, Hesych. Forma Laconica vocabuli, quod an aliquid commune habeat cum placentarum genere in Ἐπιπλάσσω notato incertum est.]

Ἐπιπλᾰτύνω, Dilato, Expando, ex Aristot. De mundo [c. 3, ubi pass. Greg. Nyss. vol. 3, p. 627, D : Τῆς τροφῆς τὸ μὲν εἰς τρίχας λεπτύνεται, τὸ δὲ εἰς ὄνυχας τοῖς ἄκροις τῶν δακτύλων ἐπιπλατύνεται. Etym. M. p. 377, 6. Wakef. It. Greg. Nyss. vol. 2, p. 341, C, de palato : Καθάπερ τις μαγὰς ἄνωθεν ἐπιπλατύνει τῷ ἤχῳ τὸν φθόγγον. Figurate id. p. 1069, D et 766, D : Ταῖς τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαις ἐπιπλατύνεσθαι, Cupiditati rem augendi indulgere. Hase.]

[Ἔπίπλᾰτυς vel Ἐπιπλᾰτὴς, ὁ, Latus. Schol. Nicandri Th. 420 : Ἐπίπλατυν καὶ ὁμαλὸν, cit. Wakef. ; ἐπίπλατυ ex Archimed. De con. et sphær. proœm. p. 48 et c. 15, p. 60 Bas., 294 Rivalt., τὰ ἐπιπλατέα ex proœm. p. 47, et rursus ξύλον ἐπίπλατες ex Apollod. Poliorc. p. 44, 11, et 45, 13 (quod est ab ἐπιπλατὴς, ut scribendum sit accentu acuto, ἐπιπλατὲς, ut est ap. Theophr. H. Pl. 8, 5, 3 : Λοβοὶ ἐπιπλατεῖς), indicat Lobeck. ad Phryn. p. 539, ubi agit de duplici horum adjj. forma in ης et υς, et posterioris duplici accentu. Videntur vero formæ in υς non magis admittere accentum acutum, quam alteræ gravem.]

Ἐπιπλέκω, Implico, Permisceo, ut Bud. interpr. in l. quodam Galeni Therap. 10, quem v. Comm. p. 618. Ex Hermog. autem affertur ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα pro Argumenta s. Causæ implexæ et reciprocæ. Ἐπιπλέκω exp. etiam Connecto. [Proprie Meleag. Anth. Pal. 12, 256, 5 : Ναὶ μὴν Ἡράκλειτον ἐπέπλεκεν, Inseruit corollæ. Lucian. Cont. c. 16. Figurate Polyb. 4, 28, 2 : Τὰς ἐπιβολὰς τὰς Ἀννίβου ταῖς Ἑλληνικαῖς πράξεσιν ἐπιπεπλέχθαι. Strabo 4, p. 188 : Τὸ τὰς χρείας ἐπιπλέκεσθαι τὰς τοῦ βίου μετὰ ῥᾳστώνης ἅπασι πρὸς ἅπαντας. Corn. De nat. d. c. 19, p. 183 : Οὐδὲ κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον ἐπιπλέκεται (τὸ μάχιμον καὶ βίαιον), Conjungitur. De commerciis Strabo 14, p. 662 : Τῶν

ἄλλων οὐκ ἐπιπλεκομένων πως σφόδρα τοῖς Ἕλλησιν. De consuetudine virorum cum mulieribus Diod. Exc. p. 577, 51: Ἐπεπλάκη τῇ βασιλίσσῃ προχειρότερον. Athen. 5, p. 211, F: Ὠνησάμενος θεράπαιναν ἐπεπλέκετο αὐτῇ. Unde de numeris masculis et femineis in Theolog. arithm. p. 31.]

[Ἐπιπλεονάζω scriptura vitiosa in l. Theodoreti in Ἐμπλεονάζω citato.]

[Ἐπιπλεοναστέον, Largius utendum est. Matthæi Med. p. 80: Ἐπ. τῷ ψυχρῷ.]

Ἐπίπλεος, [α, ον] et Ἐπίπλεως, ὁ, ἡ, Plenus, Refertus. [Herodot. 3, 18: Λειμὼν ἐπίπλεος χρεῶν ἐφθῶν. Ubi cod. Fl. cum aliis paucis ἐπίπλεως. Quæ est Attica forma.] Et fem. Ἐπιπλέη, Plena, Referta, VV. LL. sed absque exemplo. [Herodot. 6, 139: Τράπεζαν ἐπιπλέην ἀγαθῶν πάντων· et plur. 1, 119. Neutro 7, 45.] At post Ἐπίπλεως, Plenus, subjungitur, Ἐπιπλέω ἢ ἑπτακόσια ἔτεα, ex Herodoto, pro Septingenti et amplius anni; sed videtur potius esse ἐπιπλέω pro πλέω significante πλέονα.

Ἐπίπλευρος, ὁ, ἡ, Qui supra latus est, s. latera, Costis superjacens: τὰ ἐπίπλευρα, Superior laterum pars, Locus ad mamillas sub alis: τὰ παρὰ τοῖς μαστοῖς, ὑπὸ τὰς μασχάλας, Hesych. [‖ In latus inclinatus. Schol. Nicandri Th. 269: Ὥσπερ τὸ πλοῖον τῇ βίᾳ τοῦ ἀνέμου ἀποκρούεται ἔξω τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ πλάγιον, τουτέστιν ἐπίπλευρον φέρεται, οὕτω καὶ ὁ κεράστης ἐπίπλευρος φέρεται, ἤτοι ἐπίπλευρος ἕρπει.]

Ἐπίπλευσις, εως, ἡ, Ingressus navis. Ἐπίπλευσιν ἔχουσι, Ingressum tenent, VV. LL. ex Thuc. [7, 36.]

Ἐπιπλέω, πλεύσομαι s. πλευσοῦμαι, [Navigo, cum accus. Hom. Od. I, 227: Ἐπιπλεῖν ἁλμυρὸν ὕδωρ. V. Ἐπιπλώω, et paullo inferius. Cum genitivo Antonin. Lib. c. 31, p. 206: Τῆς θαλάσσης ἐπέπλεον. ‖ Pro Navigo, i. e. Sum in navi, erat Aristoph. Ran. 197: Εἴ τις ἐπιπλεῖ, σπευδέτω. Ubi ἔτι πλεῖ restituit Kuster. Herodot. 7, 98: Τῶν ἐπιπλεόντων οἵδε ἦσαν οἱ ὀνομαστότατοι. Thuc. 2, 66; 3, 16. Et cum dat. 76: Βρασίδας αὐτῷ ἐπέπλει ξύμβουλος. Demosth. p. 1188, 20: Ὃς ἐπέπλει ταμίας Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ· 1285, 9: Ἐπέπλεον ταῖς ἐμπορίαις· 1284 fin.: Ἐπέπλει ἐπὶ τῆς νεώς. Pausan. 1, 1, 1: Τριήρεσιν ἐπέπλει ναύαρχος Αἰγυπτίαις.] Navigo in, i. e. adversus, Classe invado, s. tendo adversus. Thuc. 1, [50]: Αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις· et [30]: Ἐπέπλεον οὐδέτεροι ἀλλήλοις. De ipsis etiam navibus ab eo dicitur [3,80]. Bud. ab eo poni tradit et pro Invado classe, Hostiliter adnavigo, et pro Applico, Appello: afferens [3,79]: Μὴ σφίσιν ἐπιπλεύσαντες οἱ πολέμιοι, κτλ. Item [3,76]: Ἅμα ἕῳ ἐπέπλεον τῇ Κερκύρᾳ. Sed et pro Progredi nave, poni ab eo testatur. [Alia constr. Xen. H. Gr. 1, 5, 11: Μὴ ἐπιπλεῖν ἐπὶ τὰς Λυσάνδρου ναῦς· 2, 1, 16: Ἐπὶ τὴν Χίον ἐπέπλεον. ‖ Appello, Accedo. Polyb. 1, 25, 4: Αἱ λοιπαὶ ἐπιπλέουσαι κατὰ βραχὺ συνηθροίζοντο· 29, 2; 50, 7. ‖ Ἐπέπλει κατόπιν ἐπὶ παντὶ τῷ στόλῳ, ib. 5, Navigabat post. ‖ Cum accusativo Circumnavigo, Obeo navi. Appian. Civ. 2, 143: Τὴν Ἀσσυρίδα γῆν ἄρδην ἐπιπλέειν· 4, 36: Τριήρεις τοὺς αἰγιαλοὺς ἐπέπλεον, et alibi.] ‖ Ἐπιπλέω, sicut ἐμπλέω, Innato, Fluito: ut ἐπιπλέον ἔλαιον, Diosc. Sic, Ἡ χολὴ ἐπιπλέουσα τῷ κύτει τῆς γαστρὸς, Alex. Aphr. Ab hac autem verbi ἐπιπλέω signif., aut, si mavis, ab ἐπιπλέω, quatenus hanc signif. habet, est ap. Medicos nomen ἐπίπλοος [quod v. De pisce Aristot. H. A. 9, 37: Ἐπιπλεῖ ἐπὶ τῆς θαλάσσης· Meteorol. 1, 12: Ὥσπερ καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος γῆ καὶ χρυσὸς πολλάκις ἐπιπλέουσιν. Figurate Polyb. 3, 55, 2, de vacillantibus: Ἐπέπλεον ὀλισθαίνοντες, et ib. 4.]

[Ἐπίπλεως. V. Ἐπίπλεος.]

[Ἐπιπλή. Ælian. H. A. 14, 16: Ἐκ τῶν λόφων τῶν ὑπεράκρων, οὓς ἐπιπλὰς οἵ τε νομευτικοὶ φιλοῦσιν ὀνομάζειν καὶ ποιητῶν παῖδες. Ἐρίπνας Bochartus.]

Ἐπιπλήγδην, Strictim.

Ἐπίπληγμα, τὸ, Pulsatio. [V. Ἐπίκρουμα. ‖ Objurgatio. Etym. Gud. p. 189, 25: Ἔνιγμα εἰ μὲν σημαίνει τὸ ἐπίπληγμα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἐνίσσω τὸ ἐπιπλήσσω. L. Dindorf.]

[Ἐπιπληθύνω, Augeo et Augeor. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. VIII, B: Ὥσπερ τὰ τῶν φυτῶν εὐγενῆ βλαστήματα ἐπιπληθύνοντι τῷ καρπῷ βαρυνόμενα κάτω νεύει πρὸς τὴν γῆν, οὕτω δὴ καὶ ὁ πολὺς Ἰωάννης ἐπιπληθυνομένης αὐτῷ τῆς τῶν λόγων ἐπικαρπίας κάτω νεύων ἐτύγχανεν. L. D. Pass. etiam Gen. 7, 17 Vat. et Ald. ἐπεπληθύνθη τὸ ὕδωρ pro ἐπληθύνθη. «Ἐπιπληθύω, Accresco. Demetr. Phal. De eloc. 157.» Maius.]

[Ἐπιπλήκτειρα, ἡ, q. d. Castigatrix. Quint. Mæcius Anth. Pal. 6, 233, 3: Ἐπιπλήκτειραν ἀπορρύτοιο διωγμοῦ. Ubi scrib. videtur ἀπὸ ῥυτοῖο, quod est i. atque ἀπὸ ῥυτῆρος. L. Dindorf.]

[Ἐπιπλήκτης, ὁ, Castigator, Gl.]

[Ἐπιπληκτικὸς, ἡ, ὸν, Objurgans, Castigans. Schol. Soph. Tr. 446; Clem. Al. p. 122, 130, 131. Kall. Diog. Laert. 4, 9, § 63, de Carneade: Δεινῶς τε ἦν ἐπ. Hase.]

[Ἐπιπληκτικῶς, Cum objurgatione, Increpative. Jo. Chrys. In Matth. hom. 37, vol. 2, p. 250, 24. Seager. Diod. 17, 114: Γράψαι πρὸς αὐτὴν ἐπ. Schol. Eur. Med. 967.]

[Ἐπίπληκτος, ὁ, ἡ, apud Ps.-Aristot. Mirab. c. 17 (18 Bekk.): Τοὺς μὲν ὑγιαίνοντας ἑξιστάναι (mel quoddam), τοὺς δ' ἐπιπλήκτους καὶ τελέως ἀπαλλάττειν, jam Nicolaus monuerat ex Steph. Byz., qui l. Aristot. repetit v. Τραπεζοῦς, mutandum esse in ἐπιλήπτους (pro quo ἐπιληπτικοὺς Stob. Fl. vol. 3, p. 314, et Geopon. 15, 9, 4), et ex libris suis tacito restituit Bekkerus, ut ap. Apollon. Lex. Hom. v. Ἐπίμαστον Villoisonus ex Hesychio Ἐπίληπτος restituit pro ἐπίπληπτος. Ap. Pollucem 5, 120, ἐπίπληκτος ponentem inter ἀβέλτερος et παραπλὴξ, codicis scripturam ἐπίληπτος Jungermannus refelli putabat sequentibus § 121 vocc. ἐπιπληξίαν et ἐπιπλήκτως. Quæ et ipsa aut repetita sunt ex præcedentibus utrobique vv. ἐμπληξίαν et ἐμπλήκτως aut ex ἐπιληψίαν et ἐπιλήπτως depravata. ‖ Ἐπίπληκτος de Reprehenso dixisse videtur Moschop., cujus gl. illata est Ammonio p. 56: Ἐπιτίμιος ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπίπληκτος, ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν ἐπιτίμιόν φαμεν, καὶ ἐπιτίμησον αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐπίπληξον. Quæ ponit etiam Etym. Gud. p. 203, 28.]

[Ἐπιπλημμῡρέω. V. Ἐπιπλημμύρω.]

[Ἐπιπλημμῡριζω, Affluo. Greg. Nyss. vol. 3, p. 622, B: Ἀβαρὴς ἡ νοερὰ τρυφὴ καὶ ἀπλήρωτος, πάντοτε ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν μετεχόντων ἐπιπλημμυρίζουσα. Wakef.]

[Ἐπιπλημμύρω, Inundo. Oppian. Hal. 1, 465: Πόλις, ἣν δυσμενέων ... ἐπεπλήμμυρε θύελλα. Forma contracta cum dat. Philostr. Imag. 2, 17, p. 839: Ἔστι δ' οὕτω τι εὔρους ὡς καὶ τῇ θαλάττῃ ἐπιπλημμυρεῖν.]

[Ἐπιπληξία. V. Ἐπίπληκτος.]

Ἐπίπληξις, εως, ἡ, Objurgatio, [Afflictio, Invectio, add. Gl.] Increpatio, Reprehensio. Διὰ λόγων ἐπιπλήξεις, Philo. [Æschin. p. 25, 18: Τὰς κρίσεις ἐνίοτε τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἔχειν ἐπιπλήξεις, Reprehensioni esse obnoxias. Ps.-Demosth. p. 1406, 24: Διευλαβούμενον τὰς τοιαύτας ἐπιπλήξεις. Tim. Locr. p. 103, E: Διὰ κολασίων καὶ ἐπιπλαξίων. Hippocr. p. 24, 46: Πρὸς τοὺς θορύβους ἐπίπληξις, quum medicus assidentem ægris tumultum verbis castigat et reprehendit. Proprie Mich. Glycas Annal. p. 45, C: Πλευρῶν ἐπίπληξις, Pulsatio.]

Ἐπιπληρόω, Adimpleo, simpliciter Impleo. Thuc. 7, [14]: Οὐδ' ὁπόθεν ἐπιπληρωσόμεθα τὰς ναῦς ἔχομεν, schol. τὰ πληρώματα ἀναπληρώσομεν. Sic Virg., Remigium supplet, socios simul instruit armis. Quibus verbis poeta exprimit πληροῦν τὰς ναῦς, s. τὸ ναυτικὸν, et πλήρωμα: nam Remigium supplere dicit pro πληροῦν τὸ ναυτικὸν, s. ἐπιπληρώσασθαι τὰς ναῦς: et Remigium suppletum, πλήρωμα. [Eratosth. ap. Athen. 11, p. 482, B: Τοῦτον (poculum) ὁσάκις ἐπιπλήρωσαιεν. Hemst. Idem 8, p. 365, C: Ἔφιππος ἐν Γηρυόνῃ, Καὶ συναγώγιμον συμπόσιον ἐπικληροῦσιν. Ubi ἐπιπληροῦσιν Casaubonus, ut est in l. Menandri paullo post citato ab Ath.: Ἐπλήρωσέν τε τὸ συναγώγιον. L. D. Galen. vol. 4, p. 711, 8: Καὶ τοῦτο ἐπιπληροῖ μὲν αὐτῶν (spiritus arteriarum) τὰς κοιλίας. Passiv. id. ib. p. 472, 15: Καὶ τὸ τὰς ἀρτηρίας ἐπιπληροῦσθαι. Hase.]

[Ἐπιπλήρωσις, εως, ἡ, Superimpletio, dicitur Erasistrato quæ fit in arteriæ dilatione spiritu a corde emisso. Erasistrati enim fuit opinio arterias ideo distendi quod superimpleantur spiritu a corde suppeditato. Idque ἐπιπλήρωσιν, non πλήρωσιν vocari vult, ut scribit Galen. 4 De diff. pulsuum p. 51, 29 et 47, 8. Foes. OEc. Hipp. It. Galen. vol. 4, p. 471, 7:

Ἐπιπληρώσεως δὲ ἕνεκεν ἀρτηριῶν ἀναπνέομεν, ὡς Ἐρασίστρατος οἴεται. Ib. p. 499, 2 : Διὰ τὴν τῶν ἀρτ. ἐπ. Hase.] A

Ἐπιπλήσσω, et Ἐπιπλήττω, [Percutio, Cædo. Hom. Il. K, 500 : Τόξῳ ἐπιπλήσσων (equos). Nicand. Th. 952 : Λαϊνέοισιν ἐπιπλήσσων ὑπέροισιν.] Objurgo, Increpo, [Castigo, add. Gl.] Reprehendo (nam Reprehensiones sunt quædam linguæ verbera, ut Horat. appellat), Castigo verbis. Pro Objurgo Bud. affert ex Isocr. [p. 8, E] : Πεπαυμένης τῆς ὀργῆς ἐπιπλήττων. Item [ex eod. p. 290, A; 333, C], ἐπιπλήττειν τοῖς ἁμαρτανομένοις, Reprehendere quæ secus acta sunt. [Plat. Reip. 8, p. 567, B, τοῖς γιγνομένοις.] Profert et ex Plut. [Mor. p. 237, C] : Τοῖς δὲ φίλοις δυσχεραίνουσιν ἐπέπληξεν. Herodian. [3, 13, 13] : Ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, Preces castigationibus admiscens, Polit. [C. dat. Hom. Il. M, 211 : Αἰεὶ μὲν πώς μοι ἐπιπλήσσεις. Plato Leg. 7, p. 805, B, et alibi. Absolute Soph. Aj. 288 : Κἀγὼ 'πιπλήσσω. Xen. OEc. 13, 12. || C. accusat. pers. Hom. Il. Ψ, 580 : Καί μ' οὔτινά φημι ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. Plato Prot. p. 327, A : Ἐπέπληττε τὸν μὴ καλῶς αὐλοῦντα. Rei, Soph. OEd. C. 1729 : Μῶν οὐχ ὁρᾷς; — Τί τόδ' ἐπέπληξας; Et aliter, addito dat. pers. Æsch. Prom. 80 : Σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι. Herodot. 3, 142 : Τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω, αὐτὸς οὐ ποιήσω· 7, 136. Plat. Theæt. p. 197, A, Protag. p. 319, D. Pass. Gorg. p. 478, E : Νουθετούμενος καὶ ἐπιπλήττόμενος. Philostr. Her. p. 701 : Τραχὺς ἐπιπλήττεσθαι, ubi pro medio perperam habuit schol. || Forma Æol. fuit Ἐπιπλάζω, memorata Herodiano Περὶ μον. λ. p. 23, 12, Etym. M. p. 335, 37, aliisque in Πλάζω citandis, cum exemplo Sapphonis : Τὸν δ' ἐπιπλάζοντ' ἄνεμοι φέροιεν. Cujus formæ penultimam produci et ipsi testantur grammatici et metrum ostendit in exemplo aoristi ab Herod. adjecto, in quo post ἐξαπίνας excidit πτᾶσαν, quod ἔπτησαν (l. ἔπτηξαν) interpretatur Herodianus. L. Dindorf.]

[Ἐπιπλινθοβολέω, Lateres injicio, impono. Inscr. Attica ap. Müller. Quæst. hist. de munim. Athen. p. 36, 58 : Καὶ ἐπιπλινθοβολήσει ἐξ στοιχούς. L. Dind.]

[Ἐπίπλοιον vel Ἐπίπλοιος. V. Ἐπίπλοος.]

Ἐπιπλοκάς, Connexio, Amplexus. [Immo ἐπιπλοκή.]

Ἐπιπλοκή, ἡ, Implicatio, Implexus : quorum illo utitur Cic., hoc Plin. [Proprie Theolog. ar. p. 46 : Ἐν μὲν τῇ δευτέρᾳ ἑβδομάδι ῥανίδας αἵματος ἐπιφαίνεσθαι τῷ λεχθέντι ὑμένι (fœtus humani) φασὶν ἐκ τῆς ἐξωτέρας ἐπιπλοκῆς, Involucri. Matthæi Med. p. 138 : Διὰ τὴν ἐπ. τῶν ἐκεῖθεν ὑμένων, Implicationem.] Accipitur et pro Nexu amicitiæ, s. pro Familiaritate et affinitate. Qua signif. ex Polyb. affertur [5, 37, 2] : Βραχεῖά τις ἦν ἐπιπλοκὴ πρὸς ἀλλήλους, pro Parva familiaritas et necessitudo intercesserat. [Commercium per legatos, id. 14, 1, 1. Sic ἡ πρώτη Ῥωμαίων ἐπ. μετὰ πρεσβείας εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόπους, 2 12, 7. Ἐζήτουν προφάσεις τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐπιπλοκῆς, Prætextum immiscendi se rebus Pel., 4, 3, 3. Ἐπιπλοκὰς λαμβάνειν πρὸς τὰς ἁρπαγὰς, Immiscendi se rapinis et eas participandi, 4, 9, 10. Ἀφορμὴ ἐπιπλοκῆς, Occasio agendi cum aliquo, 27, 5, 2. Conf. ib. 11, 2. Schweigh. Lex. Polyb. Strabo 14, p. 662 : Τῇ πολλῇ συνηθείᾳ καὶ ἐπιπλοκῇ τῶν βαρβάρων· 2, p. 122 : Αἱ χρεῖαι συνάγουσιν ἡμᾶς πρὸς ἐκεῖνα, ὧν ἐν ἐφικτῷ αἱ ἐπιπλοκαὶ καὶ κοινωνίαι. De consuetudine venerea, Diodor. 4, 9 : Βουλόμενον τὴν ἐπ. νόμιμον ποιήσασθαι· 5, 32 : Πρὸς τὰς τῶν ἀρρένων ἐπιπλοκὰς ἐκτόπως λυττῶσιν. Plut. Solon. c. 20. De aliis rebus, Herodian. Περὶ μον. λ. p. 22, 26 : Μονῆρες ἄρα τὸ μίσγω κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχον τὸ σ· et ib. 23. Eodemque modo sæpius in Etym. M. Conf. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 789, 26. Dionys. De adm. vi Demosth. c. 37, p. 1068, 14 : Μηδεὶς συκοφαντείτω τὰς ἐπιπλοκὰς καὶ τὰς κατὰ μόρια ποιότητας αὐτῶν (locorum quos, ex scriptoribus allaturus sit). De ἐπιπλοκῇ metrorum agit schol. Hephæst. p. 83 sq., qui dicit p. 84 : Ὠνομάσθησαν δὲ ἐπιπλοκαὶ, ἐπειδὴ τὰ ἐκ μιᾶς ἐπιπλοκῆς εἴδη ἀπ' ἀλλήλων εἰς ἄλληλα τὰ εἴδη μεταπίπτει. « Ἐπ. τῶν στάσεων dicitur Syriano Hermogenis interpreti p. 29 Ald. ea cognatio quam oratoriarum quæstionum status inter se habent. Quintil. 7, 1 fin. »Ernest. Lex. rh.]

Ἐπιπλοκήλη, ἡ, Hernia, quum omentum descendit in scrotum. V. Celsum. [Galen. vol. 19, p. 448, 10 : Ἐπιπλ. ἐστὶν ὀλίσθησις ἐπίπλου κατὰ τὸ μέρος τοῦ ὀσχέου. Id. ib. p. 447, 9; vol. 6, p. 870, 7; vol. 14, p. 780, 6. Hase. || Hinc adj. Ἐπιπλοκηλικὸς, ἡ, ὀν, Hernia laborans. Galen. vol. 2, p. 396, E.]

[Ἐπίπλοκος, ὁ, ἡ, Implicitus. Basil. t. 1, 461, D : Ὁ δὲ ποικίλος καὶ ἔντεχνος (λόγος) πολὺ τὸ ἐπίπλοκον καὶ ἐγκατάσκευον ἔχων. Hase.]

[Ἐπιπλόμφαλον, τὸ, Hernia umbilici. Galen. Defin. Schneider.]

[Ἔπιπλον. V. Ἐπίπλοος.]

[Ἐπιπλοοκομιστὴς, ὁ, i. q. ἐπιπλοκηλικός. Galen. vol. 4, p. 136, B : Διὰ τοῦτ' ἄνθρωποι μὲν πολλοὶ συνεχῶς ἐπιπλοοκομισταὶ λέγονται.]

Ἐπίπλοος, ὁ, et Ἐπίπλους per contr., Navigatio adversus aliquem hostilis, classis infestæ, Bud. Redditur etiam Incursus navis, classis, Adventus hostilis classis. Alicubi et simpliciter verti potest Incursus, Conflictus : ἐπίπλουν ποιεῖσθαι, Thuc., i. est q. ἐπιπλέειν, 8, [79] : Ἐπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιοῦντο. [Xenoph. H. Gr. 2, 1, 28; 4, 3, 11.] Apud Eund. dicitur aliquis ἐπίπλουν ποιεῖσθαι ταῖς ναυσὶ [8, 63, ἐπὶ τὴν Σάμον], necnon ipsæ νῆες itidem [3, 78]. Idem dixit 2, [17] : Καὶ τῇ Πελοποννήσῳ ἑκατὸν νεῶν ἐπίπλουν ἐξαρτύοντες. Ubi quidam interpr. Centum navium expeditionem. Quidam liberius etiam, Centum navium classem. [Conf. 2, 90 : Μὴ διαφύγοιεν πλέοντα τὸν ἐπίπλουν· 8, 102 : Προειρημένης φυλακῆς τῷ φιλίῳ ἐπίπλῳ.] Præterea pro Appulsu, necnon pro Progressu navis ab eo poni scribit Bud. [Plurali utitur 4, 11; 7, 49.] || At vero Ἐπίπλοα ex Herodoto [1, 94], Quæ ad navigationem sunt necessaria. Quæ tamen vox suspecta esse possit : quum etiam Suid. cum nomine Ἔπιπλα, meminerit tantum vocabuli Ἐπίπλεα, scribens sc. quosdam pro ἔπιπλα dicere ἐπίπλεα. Nisi forte potius pro ἐπίπλεα reponendum putemus ἐπίπλοα ap. eum. [Formam per se suspectam magis etiam dubiam facit consensus librorum in ἔπιπλα 1, 150, 164; 3, 135; 6, 23; 7, 119, nec vindicat Pollux 10, 10, qui scribit : Ἥρ. δὲ αὐτὰ ἐπίπλοα εἴρηκεν, οἷον ἃ καὶ πλέων ἄν τις ἐπικομίζοιτο.] Scribit autem, his nominibus ἔπιπλα et ἐπίπλεα, vocari σκεύη τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. Sed Pausan. ap. Eust. affert derivationem huic loco magis convenientem : dicens ἔπιπλα esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια (ita enim ibi, non ἔγγεια), ἀλλὰ τὴν κατ' οἶκον κτῆσιν τὴν δυναμένην πλεῦσαι. Quæ ab Eust. referuntur, postquam dixit ἐκ τῶν κτημάτων, quæ circumferebat Menelaus ἐπὶ νηῶν πλέων, posse inveniri etymologiam τῶν ἐπίπλων. Addit alioqui et ipse alteram illam, scribens, Καὶ μὴν ἄλλως ἔπιπλα καθ' ἑτέρους, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, τὰ οἱονεὶ ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ προφαίνεσθαι. [Utramque etym. ponit etiam Poll. l. c.] Latine certe reddi solet Supellex. Quidam vero interpr. et generalius Mobilia bona. Existimo certe illa verba τὰ μὴ ἔγγεια s. ἔγγαια (nam et ἔγγειος et ἔγγαιος dici potest), apte redditum iri, Quæ terra non tenentur : ut quum dicitur ab JCtis In rutis et cæsis ea esse, quæ terra non tenentur. Item Ἔπιπλον sing. num. ex Isæo affert Harpocr., quem v., necnon Poll. [10, 11, qui et ipse testatur sing. usum esse Isæum] et Hesych. [Qui interpr. ἱμάτια γυναικεῖα ἢ χρήματα ἢ σκεύη τὰ μὴ ἔγγαια, ἀλλ' ἐπιπόλαια. Ceterum plurali utuntur Sophocles ap. Harpocr., Isæus p. 72, 40 : Ἔπιπλα δι' ὧν ᾤκει τὴν οἰκίαν· 88, 16, 25, Xenoph. OEc. 9, 6, ubi enumerantur res pleræque hoc nomine comprehensæ, ib. 3, 6, Comment. 2, 7, 2, Vectig. 4, 7, et alii. Quod ad interpr. Hesychii de vestimentis attinet, recte Thomas p. 353 : Ἔπ. τάττεται μὲν καὶ ἐπὶ ἱματίων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ ἐπὶ παντοίων σκευῶν. Θουκυδ. (3, 68), Ἃ ἦν ἐν τῷ τείχει ἔπιπλα, χαλκὸς καὶ σίδηρος. Quibus addit l. Libanii vol. 4, p. 140. De Aulæis dictum ap. Byzantinos notavit Ducang. Qui etiam singularis de Velamento usurpati ex. Simeonis Thessalon. attulit.] || Ἐπίπλοος, [ὁ, Omentum. Herodot. 2, 47 : Τὸν σπλῆνα καὶ τὸν ἐπίπλοον. Aristot. De partt. an. 4, 1. Nihil interesse ἐπίπλοος an ἐπίπλους dicatur scribit Galen. vol. 4, p. 136, B; 226, C. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 142], ex quo per contr. Ἐπίπλους. [Qua forma utitur Apoll. Lex. Hom. v. Δημὸς, grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 226, 23; 242, 16, in Bekkeri Anecd. p. 1095 extr. Hesy-

chius : Ἔπιπλον, ἐπίπλοιον, ὁ πιμελώδης ὑμὴν ἐπὶ τῆς κοιλίας καὶ τῶν ἐντέρων, ἐπίπλους λεγόμενος. Et : Ἐπιπόλαιον, τὸν ἐπίπλουν ὑμένα. Athen. 3, p. 106, E : Ἥπατα περιειλημμένα (scrib. περιειλημένα cum HSt. in Ἤπαρ) τῷ καλουμένῳ ἐπίπλῳ, ὃν Φιλέταιρος ἐν Τηρεῖ ἐπίπλοιον εἴρηκεν. (V. Hesychii gl. supra cit.) Quibus addit exx. voc. ἐπίπλους ἐπὶ τοῦ λίπους καὶ τοῦ ὑμένος usurpati ab Epicharmo : Τὸν ἄρτον ἐπικαλύψας ἐπιπλόῳ· et, Ὀσφύος τε πέρι καὶ ἐπίπλου, et Ionis Chii : Τῷ ἐπίπλῳ ἐπικαλύψας. Forma Ἔπιπλος est in utrisque scholl. Apoll. Rh. 2, 699.] Pro quo dicitur et neutro genere Ἐπίπλοον ac Ἐπίπλουν, pro eo quod a Latinis appellatur Omentum. Ἐπίπλοον s. Ἐπίπλουν, inquit Gorr., Omentum, Pars membranosa, dupla, pluribus nervis, arteriis venisque intexta, intestinis incumbens. Id, secto peritonæo, primum venit in conspectum. Ac primo quidem obtutu nuda simplexque membrana apparet : sin totum ejus corpus contempleris, multis præterea venis, arteriis, nervis, plurimoque etiam adipe eam constare deprehendes. Aliquanto post, ita instructum omentum reti non est absimile; proindeque et γαγγαμὼν et σαγήνη a plerisque dictum fuit. Nascitur a peritonæo, duplumque est, tunicis sc. duabus constans densis, tenuibus, sibique incumbentibus, nec usquam secum unitis : ex quo peræ aut marsupio Galen. ipsum comparavit. Dorso, ad undecimam thoracis vertebram, et jecinoris cavo, et ventriculi fundo, et duodeno intestino, et lienis et colo ligamentis adhæret : reliquis autem intestinis prætenditur et quodammodo ἐπιπλέει, Innatat, unde et nomen illud habet. Usus ejus maximus est ut ventriculum etc. [Neutrius formæ testes sunt Hippocr. p. 94, C : Ἡ ἐπίπλοον καταβαίνει· 199, A : Οἷσιν ἐπίπλοον ἐκπίπτει, ἀνάγκη ἀποσαπῆναι· 447, 45 : Ἐπίπλοον δὲ ἦν ἐκπέσῃ· 569, 22. 682, 11 : Τὸ ἐπίπλοον ἐπικείμενον. Τῷ ἐπιπλόῳ incerto genere Aretæus p. 91. Aristot. De partt. an. 4, 3, H. A. 1, 16 fin.; 3, 17, et ubi τὸ ἐπίπλουν est, ib. 24, et ap. gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 220, 1. Formas item neutras Ἔπιπλον et Ἐπίπλοιον v. in Hesychii gl. supra citata. Sed ἔπιπλον Jungermannus et alii scribendum conjecerunt ἐπίπλοον. L. Dind.]

[Ἐπίπλους, ἡ, Navis ad impetum apta. Ap. Polyb. 1, 27, 5 : Ἡγοῦντο τῶν Καρχηδονίων τοῦ μὲν δεξιοῦ κέρως, ἔχων ἐπίπλους καὶ (καὶ delebat Reiskius) πεντήρεις τὰς μάλιστα ταχυναυτούσας πρὸς τὴν ὑπερκέρασιν, Ἄννων. Et ib. 50, 6 : Ἔχων πέντε ναῦς ἐπίπλους. Philo Belop. p. 104, B : Ποιήσαντα μηνοειδὲς σχῆμα, καὶ τὰς ἐπίπλους καὶ τὰς εὐπροσόδους καὶ τὰς ἄριστα πλεούσας τῶν νεῶν ἐπὶ τὰ πέρατα τάξας, τὰ δὲ ἄφρακτα καὶ τὰ ὑπηρετικὰ εἰς μέσον. || Ap. Diod. vero 20, 50 : Ἐπίπλους δὲ τούτοις ἔταξεν ἑξήρεις δέκα, ubi tamen libri plerique ἐπὶ exhibent pro ἐπίπλους, sunt Pone navigantes, ut de Ante navigantibus dicitur πρόπλους.]

[Ἐπίπλους, ὁ, Vector. Suidas : Ἐπίπλους, ἐπιβάτας. Ἀρριανός· Κυβερνήτας δὲ καὶ πρωράτας μόνους ἐπίπλους εἶχον. || Navis inspector. Harpocratio : Δίοπος λέγεται ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ καθ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλους.]

[Ἐπιπλουτίζω, Dito. Eust. Opusc. p. 306, 94 : Ὧν ἕνεκεν ἐπεπλουτίσθημεν.]

[Ἐπιπλύνω, Lavo. Figurate Nicetas Alex. p. 335, D : Ποίαις οὐκ ἐπέπλυνε τὴν ταῦτα πράσσουσαν ὕβρεσιν; ῡ L. D.]

[Ἐπιπλωτής, ὁ, i. q. ἐπίπλους, Vector. Georg. Pis. Bell. Avar. 182 : Αὐτὸς παραστὰς τοῖς ἐπιπλωταῖς ὅλοις. L. Dindorf.]

Ἐπιπλώω, q. d. Supernavigo : ἐπιπλώειν πόντον, q. d. Supernavigare mare, i. e., Navigare super mare, pro Navigare mare. [Hom. Od. E, 284 : Πόντον ἐπιπλώων. Theocr. 17, 91.] Apoll. [Rh. 1, 549] : Πόντον ἐπιπλώεσκον, Navigabant mare. Hom. Il. [Γ, 47] : Πόντον ἐπιπλώσας, ubi reddi etiam potest Emensus mare. Pro quo participio ἐπιπλώσας, legitur etiam Ἐπιπλὼς, Il. Z, [291] : Ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. [De indicativo HSt. :] Item ἐπέπλων a comp. Ἐπιπλῶμι. Hesiod. [Op. 638] : Νηΐ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον. Secunda persona ἐπέπλως ap. Hom. [Od. Γ, 15, πόντον.] Ita enim malo quam ex ἐπέπλωσας deducere, quum ἐπέπλων non possit dici itidem esse pro ἐπέπλωσα : licet alioqui illud ἐπιπλὼς, quod habes in Ἐπιπλώω, A esse putetur ex ἐπιπλώσας, non ab ἐπιπλῶμι. [Neutrum verum : sunt enim ἐπέπλων et ἐπιπλὼς indic. et partic. aoristi secundi.] || Similis autem vel potius idem omnino est usus verbi Ἐπιπλέω, Od. O, [473] : Ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. || Interdum ἐπιπλώω, Navigo adversus. Ἐπιπλώοντές σφι, Herodot. [1, 70; 6, 14; 5, 81; 8, 9.]

[Ἐπιπνείω. V. Ἐπιπνέω.]

Ἐπίπνευσις, εως, ἡ, Afflatus, Inspiratio, affertur ex Strab. l. 10, [p. 467, ἐπ. θείαν. Angl. Pseudochr. t. 7, p. 254, 42 : Ταύτην τὴν θερμὴν ἐπ. τοῦ νότου. Hase.]

[Ἐπιπνευστικὸς, ἡ, ὸν, Ad inspirationem pertinens. Schol. Æsch. Pr. 483 : (Εἶδος μαντικῆς) ἐπ.]

[Ἐπιπνεύω, forma Æolica pro ἐπιπνέω, quod v.]

Ἐπιπνέω, et Ἐπιπνείω, [πνεύσω, Apoll. Rh. 1, 335 : Ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσουσιν ἀῆται. Sed recte liber unus ἐπιπνεύσωσιν. Nam futuri hujus verbi media potius forma usurpatur], poetis [et Ionibus, ut Aretæo p. 102] usitatum, Aspiro, Afflo. Hom. Il. E, [698] : Περὶ δὲ πνοιὴ βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμὸν, Afflans vivificabat. Od. Σ, [130] : Ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει [ἔπι πνείει recte Wolf.] τε καὶ ἕρπει, Quæ terram afflant, s. potius Super terra flant, spirant. Magis proprie Hesiod. Th. [872] : Αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν, Mare afflant, perflant : itidem supra dicit, Πόντῳ ἐμπνεύσας. [Cum accus. etiam Callim. Del. 318 : Μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται. Apoll. Rh. 3, 1327 : Λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας. Cum dat. Aristoph. Vesp. 265 : Κἀπιπνεῦσαι βόρειον αὐτοῖς. Hom. Od. Δ, 357 : Νηῦς, ἣ λιγὺς οὖρος ἐπιπνείῃσιν ὄπισθεν· I, 139 : Εἰσόκε ... ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται. Figurate Æsch. Sept. 343 : Μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ ... Ἄρης. Soph. Antig. 136. Et cum accusat. Eur. Hipp. 563 : Δεινὰ γὰρ τὰ πάντ' ἐπιπνεῖ (Venus).] || Ex Eur. Phœn. [789] : Στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας [αἵματι Θήβας], pro Incitato exercitu Argivorum. [Ib. 794 item cum dat. : Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γέννᾳ. || Inspiro. Plat. Phædr. p. 262, D : Ἴσως δὲ καὶ οἱ τῶν Μουσῶν προφῆται ... ἐπιπεπνευκότες ἂν ἡμῖν εἶεν τοῦτο τὸ γέρας. Passivo Longin. 13, 2 : Ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι. Phalar. Ep. 19 fin. || Aspiro. Axioch. p. 371, C : Ὅσοις ἐν τῷ ζῆν δαίμων ἀγαθὸς ἐπέπνευσεν. Polyb. 11, 19, 5 : Λαμπρᾶς ἐπιπνεούσης τῆς τύχης. || Spiro. Hippocr. p. 1169, A : Διπλῆ εἴσω ἐπανάκλησις, οἷον ἐπιπνέουσι. || Spiro s. Flo post. Theophr. De ventis fr. 5, 53 : Ἐπιπνεῖ αὐτῷ (boreæ) νότος· et ib. 9. || Per tmesin anon. ab Etym. M. v. Ψῶα cit. : Ἅρπυιαι δ' ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πνείεσκον.] || Ἐπιπνείουσι Hesych. exp. ζῶσι : quem usum habet et τὸ ἐμπνεῖν. || Ἐπιπνεῦσαι Eidem est ἐφορᾶν, ἐπισκοπεῖν : quomodo et Ἐπιπνεύων exp. ἐπιβλέπων, locum quendam ex Alcæo citans, qui corruptus est. || Idem ἐπιπνείηται exp. ἐπιθυμῇ : cui similem usum τοῦ ἐμπνεῖν habes supra ex Eod. [Ubi notatum oportebat similiorem huic gl. usum pass., de quo Plut. Cleom. c. 3 : Ἐραστοῦ γεγονότος, τοῦτο δ' ἐμπνεῖσθαι Λακεδαιμόνιοι καλοῦσιν.]

[Ἐπιπνίγω, Suffoco, Strangulo. Ex Nahum. 2, 12 : Ἐπέπνιξε τοῖς λέουσιν αὐτὸν, citat Trommius. Ubi edd. quas vidi, ἀπέπνιξε. Joseph. Hypomnest. p. 148 : Ἐπιπνίγων χειρὶ τοὺς ἐπιόντας τῷ αὐτοῦ ποιμνίῳ. Improprie Luc. 8, 7 : Συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἐπέπνιξαν αὐτό.]

Ἐπίπνοια, ἡ, Afflatus, s. Instinctus afflatusque divinus, ut Cic. loquitur : qui etiam dicit Divino quodam spiritu afflari : ut Plut. ἐπιπνεῖσθαι, quod tamen Poll. ait esse κακόφωνον : pro eod. dicitur κατέχεσθαι, καταλαμβάνεσθαι, ἐνθουσιάζειν, πληροῦσθαι. [Æsch. Suppl. 18 : Ἐξ ἐπιπνοίας Διὸς, et, Θείαις ἐπιπνοίας ib. 576.] Polyb. : Οἱ Ῥωμαῖοι θείας ἐπιπνοίας τινὸς ἐπεπλήρωντο. [Conf. 10, 2, 12; 5, 7.] Utitur et Plato Crat. [p. 399, A : Τῇ τοῦ Εὐθύφρονος ἐπιπνοίᾳ. Idem θεία ἐπ. Reip. 6, p. 499, B, vel θεῶν, Leg. 5, p. 738, C, et μαντικὴ ἐπ. Phædr. p. 265, B. Proprie de flatu venti Theophr. De vent. fr. 5, 55 : Ἐπίπνοιαι χειμεριναί. || Inflatio, de tumore, Aret. p. 43 : Γίγνεται πόνος μὲν οὐ τρηχὺς, ὄγκος δὲ πουλὺς τῆς ἐπιπνοίης μέζων. Sed suspecta est scriptura.]

Ἐπίπνους, ὁ, ἡ, Afflatus. [Proprie de loco Pollux 5, 110, χωρίον, κάτομβρον, ἐπίπνουν, συννέφελον.] Plato Menone [p. 99, D] : Ἐπίπνους ὄντας καὶ κατεχομένους ἐκ

τοῦ θεοῦ, Afflatos et plenos numine divino; Cratylo [p. 428, C]: Εἴτε παρ' Εὐθύφρονος ἐπίπνους γενόμενος, εἴτε καὶ ἄλλη τις μοῦσα πάλαι σε ἐνοῦσα ἐλελήθει. [Conv. p. 181, C: Οἱ ἐκ τούτου τοῦ ἔρωτος ἔπιπνοι. Plut. Pomp. c. 48: Ὥσπερ ἐπ. καὶ φοιβόληπτος· Cat. min. c. 42: Ὥσπερ ἐκ θεῶν ἐπίπνουν. De locis et hominibus Pollux 1, 15.] Hesychio quoque ἔπιπνοι sunt οἱ ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενοι. [OEnone ἦν ἐπίπνους μαντείας, Conon ap. Phot. Bibl. p. 223, 28. Hemst. De poeta, εἰς μέτρα ἐπίπνους, Poll. 4, 52. Adv. Ἐπίπνως, id. 1, 16.]

[Ἐπίπνως. V. Ἐπίπνους.]

[Ἐπίπόδες, Subornatus, Gl.]

[Ἐπιπόδιος, α, ον, Pedem irretiens, epith. pedicæ, Soph. OEd. T. 1350.]

Ἐπιποθέω, i. q. ποθῶ, Desidero, Requiro. [Plato Leg. 9, p. 855, E: Διεξελθεῖν ὅ,τι ἂν παρ' ἑκατέρου τις τῶν ἀντιδίκων ῥηθὲν ἢ μὴ ῥηθὲν ἐπιποθῇ· Prot. p. 329, D: Τοῦτ' ἔστιν ὃ ἔτι ἐπιποθῶ. Theophr. Metaphys. p. 315, 21: Ἐπιποθεῖ δέ τινα καὶ τὰ τοιάδε λόγον. Diodor. 17, 101: Ἀπόντα ἐπιποθήσας. Sæpius utitur etiam Plutarchus.] Lucian. [D. deor. 4, 3]: Θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω· verba Jovis ad Ganymedem, qui ἐπόθει τὸν πατέρα. Itidem Gaza ap. Cic., Vires adolescentis desidero, vertit, Ἐπιποθῶ νεανίσκου ἰσχύν. Eundem usum habet τὸ ἐπιζητῶ. [Deuteron. 13, 18: Οὐκ ἐπιποθήσεις ἐπ' αὐτῷ· 32, 11. Psalm. 41, 1: Ὃν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχή μου πρὸς σέ· 61, 10: Ἐπὶ ἅρπαγμα μὴ ἐπιποθεῖτε· 83, 1.: Ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχή μου εἰς τὰς αὐλάς. || Jacob. 4, 5: Πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα, Resistit invidiæ. Sic ἐπιθυμεῖν κατά τινος, Galat. 5, 17. Schleusn. Lex.]

[Ἐπιπόθημα, τὸ, Desiderium. Aquila Ps. 139, 9.]

Ἐπιπόθησις, εως, ἡ, Desiderium. 2 Ad Cor. 7, [7]: Ἀγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν. [Aq. Ezech. 23, 11. Clem. Al. p. 977.] Pro quo usurpavit et Ἐπιποθία, ἡ, Ad Rom. 15, 23: Ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς. [Ἀγάπη interpr. Suid. et Zon.]

Ἐπιπόθητος, ὁ, ἡ, Desideratus, Desiderabilis. Ad Phil. 4, [1]: Ἀδελφοί μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι. [Eust. Opusc. p. 357, 39: Ὁ ἐπιπόθητος ὄντως οὗτος ἰχθύς. Appian. Hisp. c. 43: Ὅρκους ὤμοσεν αὐτοῖς καὶ ἔλαβεν, ἐπιποθήτους ἐν τοῖς ὕστερον πολέμοις πολλάκις γενομένους. Adv. Ἐπιποθήτως, Optato, Gl.]

[Ἐπιποθία. V. Ἐπιπόθησις.]

[Ἐπιποιέω.] Ἐπιποιεῖν, Attingere, VV. LL. ex Philostr. Ep. [Immo Indere, Addere, Affingere: V. S. 2, p. 570, 32, νεότητα τῷ εἴδει, ut ap. Synes. p. 60, A: Τοῖς βιβλίοις ἐπιποιεῖν. Ap. Eustath. Il. p. 976, 51, ab Hemst. cit.: Αἱ τρίχες, ἃς ὁ ἥλιος ἐπιποιῶν οὐκέτι χρυσοκόμαν, ἀλλὰ ἡλιοκόμαν ποιεῖ τινα λόγῳ λευκότητος, videtur esse Inficiens. || Ut ποιεῖν χρόνον dicitur de Transigendo tempore, sic ἐπιποιεῖν absolute in Chron. Pasch. p. 732, 10: Ὥστε δυνηθῆναι ἡμᾶς τοσαύτας ἡμέρας ἐν ἑνὶ τόπῳ ἐπιποιῆσαι· 733, 14: Ἐπιποιησάντων ἡμῶν ἐν αὐτῷ τῷ ἀπλήκτῳ ἕως τῆς τρίτης, pro Commorari. || Medio Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxii, A: Τὸ τοὺς πρεσβυτέρους διπλῆν ἐπιποιεῖσθαι τὴν ἄσκησιν ὑπὲρ τὴν πρὶν, Sibi addere. L. Dindorf.]

[Ἐπιποίησις, εως, ἡ, Adjectio. Eust. Opusc. p. 284, 81: Οὐ τειχῶν ἐπιποίησις, οὐ προτειχίσματος ἐρυμνότης. Idem Od. p. 1843, 15: Μύρον χρήσιμον εἰς ἐπιποίησιν κάλλους, et ib. 37, Ad inducendam pulchritudinem. De ornamentis id. Op. p. 153, 48: Εἴ τι... δαπανᾶται εἰς ἐπιποιήσεις, εἰς ἐπικοσμήματα.]

Ἐπιποίητος, ὁ, ἡ, Fictus, Commentitius. Synes. [p. 17, C: Τὸ φαινόμενον καὶ ἐπιποίητον· 185, D]: Καὶ εἶδε θροῦν ἐκείνων, εἴτε τὸν ὄντα, εἴτε τὸν ἐπιποίητον. [Id. p. 82, D, 85, C: Τὸ κάλλος τὸ ἐπιποίητον. Ἐπιποιήτως, adv. Epiphan. vol. 1, p. 321, D: Ἐν τισι λέξεσιν ἐπ. προσθήκην ἔχουσαν, ubi ἐπιποιήτοις recte vertit Int.]

[Ἐπιποίκιλος, ὁ, ἡ, Varius, Diversicolor. Aret. p. 122: Ἡ τοῦ Μιθριδατέω ἐπιποικιλωτέρη ἀντίδοτος, nisi leg. ἔτι ποικ. Weigel.]

[Ἐπιποιμὴν, ὁ, ἡ, i. q. ποιμὴν, ap. Hom. Od. M, 131: Θεαὶ δ' ἐπιποιμένες εἰσίν. Quod confertur cum ἐπιβουκόλος. Nisi præferendum, quod est in cod. Vratisl., ἔπι ποιμένες.]

Ἐπίποκος, ὁ, ἡ, Vellere intectus. 4 Reg. 3, [4]: Ἑκατὸν χιλιάδας ἀρνῶν, καὶ ἑκατὸν χιλιάδας κριῶν ἐπιπόκων [al. ἐπὶ πόκων], Arietum cum velleribus suis, Arietum lanatorum.

[Ἐπιπολλά. Οὕτως ἐν Λακεδαίμονι ἡ Δημήτηρ ἱδρυμένη τιμᾶται, Hesych. Ordo literarum postulat simplex λ. Idem vitium in libris nonnullis Suidæ p. 1383, G, H.]

Ἐπιπολάζω, In superficie sum, Per summa feror, Exto, Existo, Bud. Innato, Fluito, i. q. ἐπικυματίζω, et opp. τῷ ὑφίσταμαι, Subsido. Aristot. [H. A. 8, 2]: Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, Exanimes piscium solæ anguillæ non fluitant, Plin. Aristot. [ibid.] de testudinibus in summa pelagi evectis: Πονοῦσι δὲ καὶ ἀπόλλυνται πολλάκις, ὅταν ἐπιπολάζουσαι ὑπερξηρανθῶσιν· καταφέρεσθαι γὰρ οὐ δύνανται πάλιν ῥᾳδίως, i. e., eod. Plin. interpr., Ita ut solis vapore siccato cortice, non queant mergi, invitæque fluitent. Geopon. [14, 7, 27]: Ὠῶν τὸ μὲν ἀποδέον, ἐπιπολάζει· τὸ δὲ πλῆρες, καταφέρεται κάτω· i. e., ut Varro scribit, Ovum, quod inane, natat; plenum, desidit. Et quod Colum. de humo repastinata dicit, eam, dum recens est, solutam laxatamque velut fermento quodam intumescere; quum deinde non longissimam cepit vetustatem, condensatam subsidere, ac velut innatantes radices vitium summo solo destituere, Bud. Græce reddit ἐπιπολαζούσας. [African. Cest. p. 300, col. 1, C: Ἐχέτω δὲ βάρος πρὸς τὸ μὴ ἐπιπολάζειν ἐγκείμενον λίθον.] Philo De mundo: Τῆς μὲν θεμελίου τρόπον ὑπερειδούσης, ὕδατος δὲ ἐπιπολάζοντος, Aqua autem illi innatante. Aristot. Meteor. 1, dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. e. In summo ferri, Bud. [Ἐπιπολάζειν τῷ ὕδατι, Poll. 7, 138.] Xen. OEc. [16, 13]: Οὐδαμῶς ἂν μᾶλλον ἡ μὲν ὕλη ἐπιπολάζοι καὶ αὐαίνοιτο ὑπὸ τοῦ καύματος, ubi significat in summo terræ stratam esse herbam et inutiles frutices, h. e. ἐπιπολῆς αὐαίνεσθαι, ut paulo inferius. Bud. || Ἐπιπολάζον ap. Hippocr. [p. 225, 56; 359, 25; 952, H], i. q. πλεονάζον, Redundans, Quod sincerum est aliisque impermistum, Galen. Comm. in l. De nat. hum. Gorr. Sic et Bud. ἐπιπολάζειν exp. Redundare, ὑπερβλύζειν, annotatque dici de cibo crudo, sc. redundante in ventriculo. || Ab eod. Bud. exp. Multus sum et frequens, i. e. Abundans. Lucianus p. 389: Ὥστε καὶ πολλοὺς ἀποθνήσκειν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἳ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον. Aristot. De gen. anim. 1, [19] de menstruis loquens: Οὐ μὴν ἐπιπολάζουσί γε αἱ καθάρσεις ὥσπερ ἀνθρώποις· H. A. 6, [37]: Ἀπορεῖται δὲ καὶ ἡ τῶν ἐπιπολαζόντων μυῶν γένεσις καὶ ἡ φορά. Eid. Bud. ἐπιπολάζειν dicuntur quæ abundant et frequentia sunt, passimque in vita hominum sunt et videntur, ex Aristot. Eth. 4, [8]: Ἐπιπολάζοντος δὲ τοῦ γελοίου, καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ, καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, καὶ οἱ βωμολόχοι εὐτράπελοι προσαγορεύονται, ὡς χαρίεντες, Etiam scurræ, faceti et urbani vocantur, quum ridicula inter homines nimium frequentantur. Quo modo accipi videtur illud in Axiocho [p. 369, A]: Σὺ μὲν ἐκ τῆς ἐπιπολαζούσης ταυῦν λεσχηνείας τὰ σοφὰ ταῦτα εἴρηκας. [Aristot. H. A. 4, 1: Ἔστι δὲ γένη πλείω πολυπόδων, ἓν μὲν τὸ μάλιστ' ἐπιπολάζον καὶ μέγιστον αὐτῶν. De homine Appian. Civ. 3, 89: Κικέρων τε, ὃς τέως αὐτοῖς ἐπεπόλαζεν, οὐδὲ ἐφαίνετο.] || Emergo, Existo, Emineo, Inclaresco, Bud. Unde metaph., sicut et Emergo, capitur. Dem. [p. 117, 16]: Ἐν τρισὶ καὶ δέκα οὐχ ὅλοις ἔτεσιν, οἷς ἐπιπολάζει, ἠδίκηκε τοὺς Ἕλληνας, Quibus emergit, Quibus, quum obscurus antea esset, eminere et inclarescere incipit. Isocr. Ad Phil. [p. 95, A]: Τὰς μὲν ἀτιμωθήσεσθαι, τὰς δὲ ἐπιπολάσειν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων, ubi ἀτιμοῦσθαι et ἐπιπολάζειν sibi mutuo opposita sunt. Id. [p. 181, B]: Οὕτω κακῶς προὔστησαν τῶν πραγμάτων, ὥσθ' ἡμᾶς οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον πάλιν ἐπιπολάσαι, καὶ κυρίους γενέσθαι τῆς ἐκείνων σωτηρίας. [De hominibus in rep. Polyb. 29, 7, 2; 30, 10, 2.] Lucian. Tim. [c. 9]: Πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. [Id. Rhet. præc. c. 26: Παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολάζων.] In malam partem quoque capitur interdum pro Emergere itidem et Invalescere. [Κακοπραγμοσύνη, Polyb. 13, 3, 1; δωροδοκία, 18, 17, 7. Sæpius sic etiam Diodorus, Dionysius, Plutarchus, Appianus.] Philo V. M. 3: Ἡ πολλοῖς πολλαχοῦ μυρίων κακῶν γενο-

μένη περὶ πρωτείων στάσις, ἐπεπόλασε, Illa de principatu contentio et seditio hic etiam invaluit; 1 : Δι' ἐπιπολάζουσαν ἀσέβειαν τῶν οἰκητόρων, Invalescente cultorum impietate. || Ap. Aristot. autem Eth. 1, 4 : Δόξας μάλιστα ἐπιπολαζούσας ἢ δοκούσας ἔχειν τινὰ λόγον, Celebres et maxime commendabiles, Eminentes, Bud. Et sic accipiendum esse scribit et paulo inferius. || Pro Efferri et Ferocire, Dionys. H. 11, [6 : Τοὺς ἐπιπολάζοντας καὶ πρὶν ἢ κληθῆναι προεξανισταμένους εἴργομεν. V. ᾽Επιπολασμός.] VV. LL. Quo sensu dici videtur ap. Xen. Lac. Polit. [3, 3] : Τηλικούτοις μέγιστον μὲν φρόνημα ἐμφυόμενον, μάλιστα δὲ ὕβριν ἐπιπολάζουσαν. [Aptius confertur Appian. Civ. 3, 76 : Συστεῖλαι τὸν Ἀντώνιον ἐπιπολάζοντα ὑπεροψίᾳ· Mithr. 75 : Ἔκτεινε Ῥωμαίων πολλοὺς μέχρι ... Δηιόταρος ἐπιπολάζοντα αὐτὸν συνεδίωξε. Plut. Mor. p. 634, C : Φορτικῶς καὶ σοβαρῶς ἐπιπολάζοντα τοῖς συνδειπνοῦσι φιλοσόφοις. || Cum accus. Heliodor. 2, 25 : Ῥοδῶπις ἐπεπόλαζε τὴν Αἴγυπτον· 8, 8, p. 379 extr. : Χροιὰ μελαίνουσα τὴν ἐπιφάνειαν ἐπεπόλαζεν. || Cum participio Porphyr. ad Hom. Il. Λ, 624 : Διὰ τὸ μὴ ταῖς αὐταῖς διαίταις τοὺς ἰατροὺς ἐπιπολάζειν χρωμένους.] || Appareo, Evidens sum. Sic Bud. Comm. in illo Quintil. 7, Illi vero quibus propositum quidem melius, sed cura in proximo est, hæc velut innatantia videbunt : annotat Innatantia dici pro manifestis et in promptu positis, Græcorum more, qui ἐπιπολάζοντα dicunt. [|| Pass. Pollux 1, 97 : Κολυμβητὴς ὕφαλος, ὕφυδρος, ἐπιπολαζόμενος, ὑπονηχόμενος.]

[᾽Επιπολαὶ, αἱ. V. ᾽Επιπολῆς.]

᾽Επιπολαιόῤῥιζος, ὁ, ἡ, Cujus radices per superficiem tantum terræ sparsæ sunt, non in imam terram penetrant, Radices per summa agens, habens summæ terræ adhærentes. Theophr. H. Pl. 16, 31 : ᾽Επιπολαιόῤῥιζα, ἐλαία, ῥοιὰ, μηλέα, κυπάρισσος· i. e., ut Plin. interpr. 16, 31, Oleæ, malis et cupressis per summa cespitum descendit radix. [Locus Theophr. est 1, 9 (6, 4 Schn.). Comparativum ἐπιπολαιορριζότερος exhibet cod. Urbinas ib. 2, 5, 1. L. Dind. V. ᾽Επιπολαιόφυτος.]

᾽Επιπόλαιος [vel ᾽Επιπολαῖος. Arcad. p. 43, 2 : Τὸ μέντοι ἐπιπόλαιος οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐπιπολῆς παρῆκται, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἐπιπολάζω· πλὴν οἱ πλείους αὐτὸ περισπῶσιν (προπ.)], ὁ, ἡ [et α, ον : quanquam hæc altera fem. forma multo rarior est. Greg. Nyss. vol. 1, p. 4, D : ᾽Επιπολαίαν ἔχουσαι τὴν τοῦ ὕδατος χορηγίαν. Sed idem sæpius ἐπιπόλαιος], et [vitiose] ᾽Επιπολιαῖος, in VV. LL. Superficiarius, Qui in superficie tantum corporis alicujus extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat : ut ἐπ. ὑγρότης, Alex. Aphr.; ἐπ. τραῦμα, Lucian.; ἐπ. ἕλκη, Diosc. 1, 87; ἐπ. λειχῆνας αἴρει, 1, 177; ἐπ. λέπρας ἀφιστάνει itidem ap. Eund. 3. ᾽Επ. ἀμυχαὶ, Galen. Ad Glauc. [Theophr. De igni fr. 3, 53 : Κούφων καὶ ἐπιπολαίων. Hippocr. p. 1180, F : Δίψης ἐπιπολαίου. Diosc. 3, 67 : Κοιλίαν τε καὶ τοὺς ἐπιπολαίους ἐμέτους ἵστησι.] || Unde metaph. Levis, Non profundus, penetrans. Bud. opponi dicit τῷ βαθεῖ, Alto : ut ἔννοια βαθεῖα, νόημα βαθὺ, Sententia acuta et altæ intelligentiæ : cui ἐπιπόλαιος opp. quasi Trivialis et ἡ τυχοῦσα, Inanisque. Idem p. 1056, ap. Hermog., ἐννοίας ἐπιπολαίους καὶ κενὰς exp. οὐ περινενοημένας καὶ βαθείας, sed inanes futilesque et superficiarias, in quibus nihil est sensus reconditi. Suid. quoque illud, Ὁ δὲ Σιλβανὸς, ἐπιεικὴς μὲν ἦν, καὶ τἆλλα ἱερὸς καὶ ἁπλούστερος τὰ ἤθη καὶ ἐπ., exp. οὐ βαθὺς, forsan pro Non vafer, et qui aliud in pectore clausum haberet, aliud in lingua promptum. [᾽Επ. βαθύτης, Hermogen. p. 395. ᾽Επιπολαίῳ πλανηθέντες πιθανότητι, Dioscor. Præf. Ther. p. 416, C. Hemst.] Ap. eund. Suid. τὸ ἐπιπόλαιον ex quodam dialectico [Alex. Aphrod. in l. 1 Topic. p. 13], esse dicitur πᾶν τὸ ἐκ βραχείας ἐπιστασίας ἐλεγχόμενον : cujusmodi sunt quædam ἐριστικαὶ προτάσεις et συλλογισμοὶ, qui ἐπιπόλαιον habent τὸ πιθανόν : ubi argumenta, quæ afferuntur, probabilia quidem tanquam in superficie apparent, at revera et in se talia non sunt. [Ps.-Demosth. p. 1418, 1 : Τὰς ἐπιπολαίους ἡδονάς. Isocr. Antid. p. 467, 203 : Τῆς ἐπιπολαίου καὶ πᾶσι κοινῆς παιδείας τυχών.] || Extans, Non intus latens. Sic capitur illud Xen. Conv. [5, 5] : Οἱ μὲν σοὶ (ὀφθαλμοὶ) τὸ κατευθὺ μόνον ὁρῶσιν· οἱ δὲ ἐμοὶ, καὶ τὸ ἐκ πλαγίου, διὰ τὸ ἐπ. εἶναι, Quia sunt emissitii et extantes. [Sic ἐπιπόλαιον vel ἐπιπολαιότερον ὀστέον Hippocr. p. 913, D; 911, B.] || Unde metaph. pro Evidens, Non obscurus, Perspicuus. Aristot. Rhet. 3, [10] : Διὸ οὔτε τὰ ἐπ. τῶν ἐνθυμημάτων εὐδοκιμεῖ, οὔτε ὅσα εἰρημένα ἀγνοούμενά ἐστιν· ἐπ. γὰρ λέγομεν τὰ παντὶ δῆλα καὶ ἃ μηδὲν δεῖ ζητῆσαι. ᾽Επιπόλαια enim, inquit Bud. p. 1057, ab ipsis Græcis dicuntur Quæ non intus latent, sed per summa apparent. Aristot. Pol. 3, [12] : Ἡ τοῦτο ἐπ. ψεῦδος; Evidens mendacium. Et in eod. [c. 3] : ᾽Επιπολαιοτάτη τῆς ἀπορίας ζήτησις, Facillima et maxime evidens quæstio. Sic Eth. 1, 5 : Φαίνεται δὲ ἐπιπολαιότερον εἶναι τοῦ ζητουμένου. [|| ᾽Επιπόλαιον, τὸν ἐπίπλουν ὑμένα, Omentum, Hesych., confirmante ordine literarum, ut, si est error, ipsius sit Hesychii.]

[᾽Επιπολαῖος, α, ον, gentile ab ᾽Επιπολαὶ, v. in ᾽Επιπολῆς.]

[᾽Επιπολαιόφυτος, ὁ, ἡ, In superficiem consitus. Isid. Pelus. Epist. p. 172, A ed. Morell. : ᾽Επιπολαιόφυτοι γὰρ καὶ ἐπιπολαιόῤῥιζοι γεγονότες. Hase.]

᾽Επιπολαίως, In superficie, i. q. ἐπιπολῆς. Suid. ex Josepho [B. J. 3, 7, 22] : Τιτρώσκει αὐτὸν ἐπ., In summa cute. [Plut. Mor. p. 130, B : Οὐκ ἐπ. ἀλλ' ὥσπερ ἐν πηγαῖς.] || Leviter, Non vehementer, Bud. ex Aristot. Probl. [30, 1, p. 214, 26 Sylb.] : Καὶ ἡ χολὴ δὲ ἡ μέλαινα φύσει ψυχρὰ καὶ οὐκ ἐπ. οὖσα. Aristot. Eth. [10, 5] : Προσπαίως εὔνοι γίνονται καὶ ἐπ. στρέργουσιν, Leviter. Q. d. in superficie pectoris amorem hærere, at non in ipso corde radices egisse : de quibus paulo ante dicit, Εὔνοι γὰρ ... γίνονται, καὶ συνθέλουσι, συμπράξαιεν δ' ἂν οὐθέν. [Hippocr. p. 1180, A : ᾽Επ. ἦρεν ἄχθος μέγα. Summatim, Gl. || Comparativo Aristot. Metaphys. 1, 1 : Τοῖς ἐπιπολαιότερον ἀποφηναμένοις· De insomn. c. 2 med. : Οὐχ ὁμοίως εἰσδύεται ἡ κηλὶς, ἀλλ' ἐπιπολαιότερον. Quod ᾽Επιπολαιοτέρως dicit Origenes vol. 1, p. 122, 39. L. Dindorf.]

᾽Επιπόλᾰσις, εως, ἡ, Superlitio, VV. LL. [Aristot. De sensu c. 3 : Ὅτι ἀνάγκη μιγνυμένων καὶ τὰς χροίας μίγνυσθαι δῆλον καὶ ταύτην τὴν αἰτίαν εἶναι κυρίαν τοῦ πολλὰς εἶναι χροίας, ἀλλὰ μὴ τὴν ἐπιπόλασιν μηδὲν τὴν παρ' ἄλληλα θέσιν. Hippocr. p. 47, 35 : ᾽Επιπ. τῶν ἄνω. Utroque loco dicitur de Emergendo in superficiem.]

᾽Επιπολασμὸς, ὁ, Innatatio cibi in ventriculo, Bud. [Matthæi Med. p. 156 : Λιποθυμώδεις ἐπιπολασμούς. Aliter Eust. Opusc. p. 259, 28 : Τῷ ἐπ. καὶ τῷ βυθισμῷ, Innatatione et submersione.] || Lascivia, VV. LL. [Ex Dionys. A. R. 6, 65 : Ἐξηττώμενοι δὲ τῆς κραυγῆς τῶν νέων καὶ τῆς ἀκοσμίας, τό τε φιλότιμον αὐτῶν ὑφορώμενοι καὶ τὸν ἐπιπολασμὸν, ὃν ἐποιοῦντο κατὰ τῶν ὑπάτων δεδιότες, ὡς οὐ πρόσω χειροκρασίας ἐλευσόμενον (l. —ων), εἰ μήτις αὐτοῖς εἴξειεν. V. ᾽Επιπολάζω. L. Dindorf.]

᾽Επιπολαστικὸς, ἡ, ὸν, Fluitans, Innatans, Redundans, Qui fluitare, innatare et redundare suapte natura solet. Aristot. Probl. [3, 18] : ᾽Εμεῖν μάλιστα ποιεῖ τὰ ἐπιπολαστικὰ, et, ᾽Αηδὴς δὲ ὢν ὁ ὑδαρὴς οἶνος, ἐπ. ἐστι· hujusmodi esse τὰ λιπαρὰ καὶ πίονα καὶ γλυκέα, dicit in s. 21. Quorum sensus etiam post concoctionem remanet in ventriculo, Bud. [Conf. ib. § 13, De sens. c. 4 med., Hippocr. p. 394, 42. Matthæi Med. p. 8, 10, 14, 19.]

᾽Επιπολαστικῶς, q. d. Redundanter, Nimium et supra modum. Sic VV. LL. ex Polybio [4, 12, 9] ap. Suid. : ᾽Επιπολαστικῶς καὶ κατακόρως χρώμενοι τῇ κραυγῇ. [V. Eustath. in ᾽Επιῤῥέω cit.]

᾽Επιπολεμέω, Belligero adversus, Bellum infero, Bello invado, appeto, ut ἐπιστρατεύω, Expeditionem suscipio adversus. Sicubi vero legatur ᾽Επιπολεμόω, significabit Excito ad bellum suscipiendum, Hostem alicui facio. [Fictum videtur ex Hesychii gl. ᾽Επεπολέμωτο, πολεμίως διέκειτο, vel alio ejusmodi l.]

[᾽Επιπολεύω, i. q. ἐπιπολάζω, In superficie sum. Ælian. N. A. 9, 61 : Τὸ δὲ (φάρμακον) οὐκ ἐπιπολεύει, ἀλλὰ εἰς τοὺς ἔσω πόρους κατολισθάνει. Wakef. || Passiv. Fluctuo. Galen. vol. 6, p. 433, 9 : Τοῖς ὑπακτικοῖς σιτίοις ἐπιπολευομένου στομάχου. Hase.]

[᾽Επιπολέομαι. V. ᾽Επιπωλέομαι.]

[᾽Επιπολὴ, ἡ. V. ᾽Επιπολῆς.]

[᾽Επιπόλη, ἡ, Epipole, Carystia, Græcorum bello

Trojano socia, sec. Ptolem. Hephæstionis ap. Phot. p. 150, 33.]

[Ἐπιπολης, ίδος, ἡ.] Ἐπιπολῆδες, Fibulæ muliebres, αἱ περόναι, αἷς αἱ γυναῖκες περονῶνται, Hesych.

Ἐπιπολῆς, In superficie, summitate. [Xen. OEc. 19, 4 : Ἐξορύττοιτο ἂν σκαπτόμενα τὰ φυτὰ, εἰ λίαν γε οὕτως ἐπιπολῆς πεφυτευμένα εἴη.] Plut. [Mor. p. 966, D], loquens de hirundinibus : Λίμνης ἢ θαλάττης ἐν χρῷ παραπετόμεναι, ψαύουσι τοῖς πτίλοις ἐπιπολῆς, Extremis pinnis aquæ superficiem contingunt. Galen. Ad Glauc. : Ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, In summa cute. Sic Alex. Aphr. : Ἡ ψώρα ἐπιπολῆς οὖσα τοῦ δέρματος, In superficie cutis. Et τὸ ἐπιπολῆς, Quod in superficie est, Ipsa superficies corporis alicujus : ἐπιφάνειαν alio nomine dicunt. Idem Probl. [1, 32] : Διὰ τί τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίνεται τὸ ἐπιπολῆς, Summa cutis, corporis pars. [Plat. Phil. p. 46, D; 47, C.] Citatur ex Eod. Κατ' ἐπιπολῆς, Per summas partes. At ἐξεπιπολῆς, quo quidam usi sunt, simile esse existimantes τῷ ἐξαίφνης, dicentes ἐξεπιπολῆς τοῦ παντὸς, Phrynichus [p. 126 Lob., in Exc. Bekk. An. p. 38, 3] ἄτοπον esse scribit : quemadmodum et ap. Lucian. [Pseudosoph. c. 5] Socrates ὁ ἀπὸ Μόψου, quum quidam diceret ἐξεπιπολῆς, ipse dixit ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, quasi deridens. Citatur tamen ex eod. Luciano [De luctu c. 16], Τὸ πρόσωπον ἐξεπ. ἀμύσσειν, Faciem per summa laniare. [« Ponitur et pro Leviter. Lucian. Nigr. (c. 35) : Οὐ γὰρ ἐξ ἐπιπολῆς οὐδ' ὡς ἔτυχεν, ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο, βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγίνετο. Ubi ἐξ ἐπιπολῆς et βαθέως sibi opposita sunt. Paulo post pro isto ἐξ ἐπιπολῆς dicit ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται.» HSt. Ms. Vind. In Ind. :] Scribitur et divisim ἐξ ἐπ. tum alibi, tum ap. Hesych. [Recentiorum inde a Diodoro 5, 38; 12, 15, exx. attulerunt intt. Phrynichi et Thomæ p. 325, de antiquioribus unum Aristot. De generat. an. 2, 7, p. 747, 5 : Διαχεῖται τὸ λεπτὸν καὶ ψυχρὸν ἐξ ἐπιπολῆς, ubi ἐπιπολῆς Bekkerus, non memorata altera scriptura. Nec relinquenda erat præpositio Probl. 1, 43, p. 864, 25: Τὰ συντήγματα ὅσα ἐξ ἐπιπολῆς ἐστιν, ab libris duobus omissa. Similes autem sunt formulæ δι' ἐπιπολῆς, ap. Athen. 9, p. 398, A, schol. Ven. Il. P, 599, et ἐπ' ἐπιπολῆς, ap. Strab. 3, p. 147; 4, p. 204, ibidem ab Lobeckio memoratæ. Ex quibus intelligitur fictum ab recentioribus esse voc. ἐπιπολὴ, quo utitur idem Strabo 12, p. 570: Τὸ ἐν ἐπιπολῇ συστὰν, Aret. p. 58 : Ἄνικμος τὴν ἐπιπολήν· 69 : Ἐπὶ τῇσι ἐπιπολῇσι, et quos Lobeck. indicat, Galen. vol. 4, p. 159, D, τῆς ἐπιπολῆς, ib. 240, A, ταῖς ἐπιπολαῖς, et Eust. Il. p. 854, 34, τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπολὴν dicentes.] Exp. etiam Supra, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. [Pl. 1207] : Τῆς γραὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν [ἔπ.] αἱ χύτραι, Super vetulam sunt. [Eccl. 1108 : Τὴν ἄνωθεν ἐπιπολῆς τοῦ σήματος ζῶσαν καταπιττώσαντας ... ἄνω πιθεῖναι.] Et ἐπιπολῆς τινὸς εἶναι, est Editiorem et conspectiorem esse. [Sine genit. Xen. OEc. 16, 15, Comm. 3, 1, 7. Cum dativo Phrynich. Bekk. An. p. 67, 9 : Σκευῶν οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος. Sed legendum ἐπελήλαται cum schol. Hermog. ibid. p. 1073.] Ἐπιπολαὶ Syracusis dicebatur Pars civitatis editior et eminentior, Thuc. 6, [96] : Ἐὰν μὴ τῶν ἐπιπολῶν κρατήσωσιν Ἀθηναῖοι, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου. Etym. vero paulo post his verbis subjungit, Ἐξήρτηται γὰρ τὸ ἄλλο χωρίον, καὶ μέχρι τῆς πόλεως ἐπικλινές τε ἐστὶ καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω· καὶ ὠνόμασται ὑπὸ τῶν Συρακουσίων, διὰ τὸ ἐπιπολῆς τοῦ ἄλλου εἶναι, ἐπιπολαί· ubi ἐπιφανὲς εἶναι et ἐπιπολῆς εἶναι, quasi synonyma sunt. [Memorant Epipolas etiam Polybius, Diodorus, Plutarchus. Gentile Ἐπιπόλαιος ponit Stephanus Byz.] Itidem Bud. ap. Aristot. H. A. 9, [38] : Ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστι ἐπιπολῆς ἰδεῖν, interpr. Conspicua est omnibus et manifesta. Ap. Eund. [Rhetor. 1, 15] ἐπιπολῆς ἰδεῖν interpr. In promptu est videre. Comm. p. 1057. [Ps.-Demosth. p. 1412, 21 : Διὰ μὲν ἀργίας καὶ τὰ παντελῶς ἐπιπολῆς δυσχείρω ἁ ἐστι. In Ind. :] Ἐπιπολᾶς, In superficie, pro ἐπιπολῆς.

[Ἐπιπολιαῖος, Ἑρμῆς ἐν Ῥόδῳ, ὡς Γόργων ἱστορεῖ, Hesych. Conf. Ἐπίπονος, p. 1745, A.]

[Ἐπιπολίζω, Inædifico. Hesych. : Ἐπιπόλισον, ἐποικοδόμησον.]

Ἐπιπολιόομαι, Canesco, Superne canesco. [Aristot. De gen. an. 5, 5 : Ἐπιπολιοῦνται αἱ τρίχες αὗται.]

[Ἐπιπολιορκητὴς vitium scripturæ ap. Alciphr. 2, 2, p. 276, 13, ubi v. annot.]

[Ἐπιπόλιος, ὁ, Incanus, Qui incipit canescere. Demosth. p. 1267, 21. Seager.]

[Ἐπίπολος, ὁ. Soph. OEd. T. 1322 : Σὺ μὲν ἐμὸς ἐπίπολος ἔτι μόνιμος. Quod dicitur ut ap. Eurip. Cycl. 76 : Ἐγὼ δ' ὁ σὸς πρόπολος, Socius, Comes, Qui circa aliquem versatur. Conf. Eust. Il. p. 642, 39. L. Dind.]

[Ἐπιπολύ. V. Πολύς.]

[Ἐπιπολυπραγμονέω, Ptol. De judic. fac. p. 15. Kall.]

[Ἐπίπομπα, τά. V. Ποδόπομπα.]

Ἐπιπομπεύω, i. q. ἐμπομπεύω. Plut. Cæs. [c. 56] : Ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς εἶχεν, de quarto triumpho ipsius, i. e. Pompam ducere et triumphare in patriæ cladibus et calamitatibus. Alicubi exponi potest etiam Insulto.

[Ἐπιπομπὴ, ἡ, Immissio. African. Cest. p. 278, col. 2, C : Ταῖς τῶν ἐθνῶν ἐκ διαλείμματος ἐπιπομπαῖς· 291, col. 1, D. L. D. Dæmonum, morborum, et incantationum immissio. Vet. poeta ap. Fabric. B. Gr. 3, part. 6, § 4, v. 22, 165, 176. Ἐπιπομπαὶ, anon. ap. Vossium ad Barnab. Ep. 7. Kall. Diosc. Notha p. 478. V. etiam Ducang.]

Ἐπιπονέω, i. q. ἐμπονέω, Illaboro. Alii exp. Labores tolero. [Xen. H. Gr. 6, 1, 15 : Ἐπίστανται δὲ καὶ ὅταν ἐπιπονήσαντες ἀγαθόν τι πράξωσιν οἱ στρατιῶται, ἐκπλῆσαι τὰς γνώμας αὐτῶν· Reip. Laced. 2, 5 : Δύνασθαι ἀσιτήσαντας ἐπιπονῆσαι (coll. Plut. Mor. p. 237, F)· quibus ll. non tantum Laborandi sed Ultra debitum laborandi significationem obtinere tertius docet l. Cyrop. 5, 4, 17 : Ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ ἐπιπονεῖν ἐθέλουσι, et Plat. Leg. 7, p. 789, E : Ἐπιπονεῖν φερούσας ἕως ἂν τριετὲς ἀποτελεσθῇ τὸ γενόμενον, Ulterius gestare. Dio Cass. 56, 8 : Πᾶσι τοῖς ἀρετὴν καὶ ἡδονήν τινα εἰλικρινῆ ἔχουσι καὶ προπονεῖν καὶ συμπονεῖν καὶ ἐπιπονεῖν χρή.]

[Ἐπιπονία, ἡ, Ærumna, Miseria. Hesych. v. Πονηρία.]

Ἐπίπονος, ὁ, ἡ, Laboriosus, Operosus. [Soph. Tr. 654 : Ἐπιπόνων ἀμερᾶν· et 829, λατρείαν· OEd. C. 1558 : Ἐπιπόνῳ ... μόρῳ. Eur. Suppl. 84 : Τὸ γὰρ θανόντων τέκνων ἐπίπονόν τι κατὰ γυναῖκας εἰς γόους πέφυκε πάθος. Aristoph. Ran. 1370 : Ἐπίπονοί γ' οἱ δεξιοί. Plato Phædr. p. 229, D : Λίαν δεινοῦ καὶ ἐπιπόνου ἀνδρός· Leg. 2, p. 653, D : Τὸ τῶν ἀνθρώπων ἐπίπονον πεφυκὸς γένος· 7, p. 801, E : Ἔργα καλὰ καὶ ἐπίπονα.] Isocr. Hel. Enc. [p. 181, C] : Τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστι. Ib. [p. 211, C] : Τοῦ μὲν ἐπίπονον καὶ φιλοκίνδυνον τὸν βίον κατέστησε. Ubi potius active ponitur pro Laborum tolerantem. [Cum eod. nomine Xen. Cyrop. 2, 3, 11. Id. Cyneg. 12, 15 : Μαθήσεις καὶ μελέτας ἐπιπόνους. (Ἄσκησις ἐπ. Thuc. 2, 39.) Anab. 1, 3, 19 : Πρᾶξις ἐπιπονωτέρα· 8, 1, 29 : Τὰς μεγίστας ἀρετὰς καὶ ἐπιπονωτάτας. Eodemque gradu Plat. Reip. 5, p. 450, C. Comparativo utitur etiam Hippocr. p. 944, F, et al. Forma ἐπιπονέστατοι sch. Paris. Apoll. Rh. 2, 373.] Pro Laboriosus, Labores ac molestias afferens, in Definitt. Stoic. : Ὀδύνη, λύπη ἐπίπονος· quod Cic. interpr. Ærumna, ægritudo laboriosa. [De omine Xen. Anab. 6, 1, 23 : Ὅτι μέγας μὲν οἰωνὸς εἴη, ἐπίπονος μέντοι, Labores portendens.] Quod vero Plato [Reip. 1, p. 329, D] dicit, Γῆρας μετρίως ἐπίπονον, idem Cic. infra in Εὔκολος vertit Senectus tolerabilis. At τὸ ἐπίπονον, Labor et molestia. Xen. Cyn. [12, 15] : Οἱ δὲ μὴ θέλοντες διὰ τὸ ἐπίπονον διδάσκεσθαι, ἀλλὰ ἐν ἡδοναῖς ἀκαίροις διάγειν. || Αἱ διὰ τῶν ἐπιπόνων βοήθειαι, Plut. Symp. 4 [p. 662, C], Remedia in rebus tristibus et dolorem afferentibus. || Lassescens, Lassitudinem sentiens, ut exp. ap. Aristot. De mundo [c. 6. Theophr. De sens. fr. 1, 11 : Νωθροὺς καὶ ἐπιπόνους. || Ἐπίπονα πτύαλα, οὖρα, Quæ ægre excernuntur, Hippocr. p. 1023, H; 71, H. Infinitivo jungit Thuc. 3, 58 : Ἐπίπονον τὴν δύσκλειαν ἀφανίσαι, Difficile est.]

|| Ἐπιπόνως, Magno cum labore, Difficulter, Ægre. Thuc. 1, [22] : Ἐπ. δ' εὑρίσκετο, Ægre autem inveniebatur. [De morbis Hippocr. p. 939, E. Pollux 3, 105.] Item ἐπιπόνως, Laboriose, In magnis laboribus,

Xen. [Comm. 1, 7, 2 : Πολλὰ μὲν δαπανῶν, μηδὲν δὲ ὠφελούμενος, πρὸς δὲ τούτοις κακοδοξῶν, πῶς οὐχ ἐπ. τε καὶ ἀλυσιτελῶς καὶ καταγελάστως βιώσεται; 2, 1, 31 : Ἐπ. αὐχμηροὶ διὰ γήρως περῶντες. Pollux 6, 140, capite περὶ τοῦ οὐκ ἀφροντίστως λέγοντος.] Cyrop. 7, [5, 67] : Κακοβιωτάτους μὲν ὄντας διὰ πενίαν, ἐπιπονώτατα δὲ ζῶντας διὰ τὴν τῆς χώρας τραχύτητα, Laboriosissimam durissimamque vitam agentes. Isocr. Panath. [p. 270, D] : Ὥστ' ἐπ. ἐργαζομένους, μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν. Et Diligenter, Sedulo, Magno cum studio. [Isocr. p. 386, D : Οὕτως ἐπιπόνως καὶ καλῶς αὐτὸν ἐθεράπευσα.] Archedicus comicus ap. Athen. 7, [p. 294, C] : Οὐδεὶς δὲ διηκόνησεν [δεδιηκόνηκεν] ἐπιπονώτερον (verba sunt coqui), i. e. Majore cum labore et diligentia. [Non diligentia, sed molestia vel ærumna, ut ex totius l. sententia apparet.]

[Ἐπίπονος, Jovis apud Milesios cognomen, sec. Hesychium, nisi verba illa glossæ Ἐπίπονον, καματηρὸν, per errorem adjuncta sunt, ut conjiciebat Albertus, ad propinquum Ἐπιπολιαῖος referens.]

Ἐπιποντία, ἡ, q. d. Supermarina, Veneris cognomentum, teste Hesych.

[Ἐπιπόνως. V. Ἐπίπονος.]

[Ἐπιπορεία, ἡ, Accessus. De machina Hero Autom. p. 261, D : Δύναται δὲ καὶ ἄλλως ἥ τε ἐπιπορεία καὶ ἡ ἀποπορεία γίνεσθαι· 262, 4. Interpres, Itus et reditus.]

Ἐπιπορεύομαι, Proficiscor ad, Eo ad : ut Plut. Apophth. [p. 235, C], ἐπιπορεύεσθαι τόπους, dicit pro Conferre se ad loca. [Cum præposit. Polyb. 4, 9, 2 : Τῶν Μεσσηνίων αὖθις ἐπιπορευθέντων ἐπὶ τὸ πλῆθος. Pap. Æg. Peyroni 1, p. 38, 12 : Μὴ ἐξεῖναι ἐπὶ τὰ τῶν τετελευτηκότων ἐπιπορεύεσθαι, Invadere, i. e. Hereditatem adire. || Figurate Hero Belop. p. 125, D : Συνέβαινε τὸν γὸ κόρακα ἐπιπορεύεσθαι κατὰ τῶν ὀδόντων πλάγιον, Obliquum ferri. Autom. p. 262, B. Et significatione Considerandi, Plut. Mor. p. 961, A : Γράμματα πολλάκις ἐπιπορευόμενοι τῇ ὄψει, et τῇ διανοίᾳ p. 470, A. V. Wyttenb. ad p. 107, D. L. D.] || Eo s. Proficiscor per. Plut. Lyc. [c. 28] : Ἐπιπορευόμενοι τοῖς ἀγροῖς, Per agros proficiscentes. Idem cum accus. junxit in eodem l. [c. 30] : Τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, Terrarum orbem peragrat. Idem in T. Flamin. [c. 6] : Τὴν Βοιωτίαν ἀπολέμως ἐπιπορευομένῳ, Peragranti, Obeunti, etiam Proficiscenti et iter habenti per. Quum vero Eust. exponens ἀκρίζειν, dicit τὰ ἄκρα ἐπιπορεύεσθαι, reddideris potius Perambulare, Ire per. [Frequens ap. Polyb. vel absolute positum vel conjunctum cum accusatt. χώραν, πόλεις, τόπους, νήσους, tam de obeundo, ut 2, 52, 1 etc., quam de incursando, ut 1, 12, 4; 30, 4 et al. Ap. Dionys. A. R. 11, 43, p. 2269, 2 : Δι' ὅλης ἡμέρας ἐπιπορευθέντες, legendum πορευθέντες cum Reiskio.]

[Ἐπιπόρευσις, εως, ἡ, de stellis erronibus, Ptol. ap. Fabr. B. Gr. vol. 4, p. 429. Kall. Tzetz. Exeg. in Il. p. 85, 10 : Τὰ δὲ οσε καὶ αζε καὶ αδε (adverbia) εἰς τόπον ἐπιπόρευσιν δηλοῦσιν, Accessum. L. D. Ptol. Tetrab. p. 93, 15. Id. ib. p. 98, 17 : Τῆς ἰσοσταθμοῦς πρὸς τὸν ἥλιον ἐπιπορεύσεως, Quando (luna) cursu suo soli exæquatur. Hase.]

[Ἐπιπορίζω, Augeor, Cresco. Macar. Hom. p. 213, 15 : Σπουδάζουσι προκόπτειν καὶ ἐπιπορίζειν. Hase.]

[Ἐπιπορπέομαι, Fibula s. Fibulis astringo mihi. Diod. 5, 30 : Ἐπιπορποῦνται δὲ σάγους ῥαβδωτούς. Strabo 7, p. 294 : Καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι. Polyb. 39, 1, 2 : Πορφυρίδα ἐπιπεπορπημένος. Etym. M. v. Δωριάζειν, p. 293, 44.]

Ἐπιπόρπημα sive Ἐπιπόρπωμα, τὸ, dicitur Id quod supra fibulam est. Sic enim Hesych. Ἐπιπόρπωμα, τὸ ἐπάνω τῆς πόρπης : subjungens, Καὶ τῶν ἱππέων ἡ τὰς χλαμύδας συνέχουσα πόρπη, Fibula qua equites chlamydem stringunt. Derivatur autem hoc ἐπιπόρπωμα a verbo Πορπόω, idem significante cum πορπάω et πορπάζω : unde ap. Suid. Πορποῦσθαι, φιβλοῦσθαι, Fibulari. Ἐπιπόρπημα autem est a πορπάω, pro quo Dorice dicitur Ἐπιπόρπαμα, Eust. p. 905, ubi ex vett. gramm. exp. ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἁφαπτὶς, quæ Fibula esse videtur, qua citharœdi instrumenta suspensa sustinent. Plato comicus ap. Poll. 10, cap. 52 [§ 190] : Δότω τις ἔνδον καὶ ἐπιπόρπαμα· ubi et ipse dicit esse κιθαρῳδοῦ σκεῦος. Utitur et Plut. Alex. [c. 32], non pro citharistica fibula, sed vel pro Fibula vel pro Ornamento quod fibulæ imponitur in veste : Ἐπιπόρπαμα δὲ ἐφόρει, τῇ μὲν ἐργασίᾳ σοβαρώτερον, ubi antiquus liber habet ἐπιπόρπωμα, per ω, non per α. [Sic etiam cod. Mon. V. Πόρπαμα.] In Lex. meo vet. de hoc voc. et de πόρπη sic : Πόρπη μέν ἐστιν ἡ ἄνωθεν τῆς χλαμύδος σύνθεσις· ἐπιπόρπημα δὲ, τὸ ἐπὶ τῇ πόρπῃ προκόσμημα λίθινον ἢ χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν. [Eadem Lex. rh. Bekk. An. p. 254, fin., nisi quod πρόσδεσις pro σύνθεσις, et ἐπιπόρπημα interpretatur etiam ἱμάτιον διπλοῦν, Pallium duplex. Conf. etiam Etym. M. Appian. Punic. c. 109 : Φαμαίαν δὲ ἐτίμησαν ἀλουργίδι καὶ ἐπιπορπήματι χρυσῷ.] Ejusd. signif. cum ἐπιπόρπημα est Ἐπιπορπὶς, ίδος, ἡ, quod a πόρπη potius derivatum est quam a πορπάω. Utitur autem eo Callim. H. in Apoll. [32] : Χρύσεα τῷ πόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν ἥ τ' ἐπιπορπὶς, ubi schol. exp. ἡ περόνη, Fibula : Virg., Aurea purpuream subnectit fibula vestem.

[Ἐπιπορπὶς, Ἐπιπόρπωμα. V. Ἐπιπόρπημα.]

[Ἐπιπορσαίνω, Præbeo, Suppedito. Nicander fr. 2, 54 : Ὅσα κῆποι ἀνδράσιν ἐργοπόνοις στεφάνους ἐπιπορσαίνουσιν.]

[Ἐπιπορσύνω, Apparo, Instruo. Quint. 7, 712 : Κλισίην ἐπιπορσύνεσκον. ῡ]

Ἐπιπορφῡρίζω, Ad purpuram accedo, inclino. Diosc. : Ἐνίων δὲ καὶ ὥσπερ ἀνὰ μέσον ὂν τὸ ἄνθος ἐπιπορφυρίζει. Aristot. : Καὶ γὰρ ταύτης τὸ μὲν ἄνθος ἐστὶ λευκὸν ἐπιπορφυρίζον, ὁ δὲ καρπὸς, ξανθός. [Theophr. H. Pl. 3, 18, 2; 6, 2, 1; 4, 2; De color. fr. 20, 37.]

Ἐπιπόρφῡρος, ὁ, ἡ, Accedens ad purpuram, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 4, [6, 7] : Χρῶμα δ' ἐπιπόρφυρον ἀμφοῖν. Bud. [7, 3, 1. Στρωμνὴ Poll. 10, 42.]

Ἐπίποσον, Aliquantulum, VV. LL. Sed scripserim potius ἐπὶ ποσόν.

Ἐπιποσόω, Potum do, VV. LL. absque ullo testimonio. [Esset potius ab ἐπὶ et ποσόω, quod v.]

[Ἐπιποτάμιος, ὁ, Fluviatilis. Synes. p. 111, D : Ὁ ἐπιποτάμιος ἠπειρωτικῶς λειτουργεῖν ἐτάττετο, Qui in fluviis vitam exerceret. Wakef. Greg. Nyss. Ep. 3 ap. Zaccagnium. Kall.]

[Ἐπιποτᾰμὶς, ίδος, ἡ, Fluviatilis. Schol. Hom. Il. Υ, 8 : Νύμφαι ἐπιποταμίδες.]

Ἐπιποτάομαι, Advolo, Supervolo. Diosc. 5, 85, de pompholyge : Ἔτι δὲ κουφοτάτη, ὡς δύνασθαι ἐπιποτᾶσθαι τῷ ἀέρι, Ruell., Ut in auras evolare possit. Notandum vero esse terminationem ποιητικωτέραν, ideoque scripturam h. l. posse esse suspectam. [Porphyr. De antro Nymph. c. 10, p. 11 : Τὰς ψυχὰς ἐπιποτωμένας τῷ ὑγρῷ. Cum accus. Philo vol. 2, p. 200, 23 : Γῆν καὶ θάλασσαν ἐπιποτώμενοι. || Perfecto (quod etiam ad Ἐπιπέτομαι referri potest) per tmesin diviso Æsch. Eum. 379 : Τοῖον ἐπὶ κνέφας ἀνδρὶ μύσος πεπόταται· Pers. 669 : Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται. || Forma Ἐπιπωτάομαι, Philipp. Thessal. Anth. Pal. 9, 88, 1 : Ἐπεπωτώμην·ὑπὲρ ἅλμης.]

[Ἐπιπότιος, ὁ, Potorius, Potatorius. Schol. Aristid. vol. 2, p. 137 (vol. 3, p. 488 Lips.) : Σχολιὰ δὲ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια ᾄσματα, ἃ ἧδον οἱ κιθαρισταί. Bast.]

[Ἐπίπους, οδος, ὁ, ἡ, Pedalis. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 222, C : Τῶν ἐπιπόδων μυώπων.]

[Ἐπιπράσσομαι s.] Ἐπιπράττομαι, Insuper facio, Addo, VV. LL. [Immo Insuper exigo. Suidas : Ἐπιπραξάμενοι, ἐπὶ τοῖς προτέροις προσεπιθέντες. « Ἀπαιτήσαντες οἱ Ῥωμαῖοι τοὺς Καρχηδονίους χρήματα ἐπιπραξάμενοι σπονδὰς ἀνενεώσαντο. »]

[Ἐπιπραΰνω, Mitigo. Dionys. P. 1052. ᾱῡ]

Ἐπιπρέπεια, ἡ, Decus, Decor, i. q. τὸ ἐπιπρεπές. Affert Bud. ex Aristot., sed sine expos. : Ἐκ τῆς συνηθείας τῆς μορφῆς τὴν ἐπιπρέπειαν εἰληφότα. || Ἐπιπρέπειαι, Decoræ vestes, στολαὶ εὐπρεπεῖς, ap. Suid., de Annibale : Κατεσκευάσατο περιθέτας τρίχας, ἁρμοζούσας ταῖς κατὰ τὰς ὁλοσχερεῖς διαφορὰς τῶν ἡλικιῶν ἐπιπρεπείαις. [Ex Polyb. 3, 78, 2. Ubi vert. Species, Forma. Archytas Stob. Flor. vol. 1, p. 45 : Ἄτερα δὲ φυσικὰ πάθεα παρακολουθέοντα ἐνίοκα ποιέοντι ἐναντίαν ἐπιπρέπειαν τᾶς ἀληθινᾶς διαθέσιος. L. Dindorf.]

Ἐπιπρεπὴς, ὁ, ἡ, Decorus, Eximius. Et τὸ ἐπιπρεπὲς substantive pro Decus. Lucian. [Imag. c. 7] : Καὶ τῶν ὀφρύων τὸ ἐπιπρεπὲς, Decus et honor super-

ciliorum, Honestamentum superciliorum, Bud. Idemque τὸ ἐπιπρεπὲς interpr. Insigne : adjectivum autem ἐπιπρεπὴς non modo Decorus, Decens, sed et Conspicuus, Visendus. [Diotog. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 316 : Θέσιας καὶ ἕξιας ἐπιπρεπέας. L. Dind.]

[Ἐπίπρεπτος, Euseb. Præp. ev. 9, 4 (?).]

Ἐπιπρέπω, Decorus sum in s. super. [Potius Emineo, Conspicior in, ut supra ἐμπρέπω, quod v. Hom. Od. Ω, 252 : Οὐδέ τί σοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι εἶδος καὶ μέγεθος, Inest in te conspiciendum. Pind. Pyth. 8, 46 : Φυᾷ τὸ γενναῖον ἐπιπρέπει ἐκ πατέρων λῆμα. Theocr. 25, 38 : Οἷόν τοι μέγα εἶδος ἐπιπρέπει. Plut. Mor. p. 794, A : Ἔστι δ' ὅπου καὶ τὸ φιλόνεικον ὥραν ἔχει τινὰ καὶ χάριν ἐπιπρέπουσαν τοῖς τηλικούτοις. Greg. Nyss. vol. 1, p. 222, C : Κεφαλαῖς ὡσαύτως ἀργυραῖς ἐπιπρέποντες πάλιν ἕτεροι στῦλοι : 583, D : Τὸν δι' ἀκολούθου ἐπιπρέποντα τοῖς χείλεσιν ἔπαινον.] Lucian. [Dial. mar. 1, 1], de Polyphemo : Ὅ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, ubi Bud. interpr. Condecorat, Cohonestat, Decoram reddit, Decus addit : subjungens hunc ex Eod. l. [ib. 3] : Ἡ χρόα λευκὴ οὐκ ἐπαινεῖται, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθημα. [Decere autem vertendum ap. Xen. Cyrop. 7, 5, 83 : Ἔπειτα τῇ εὐδαιμονίᾳ φήσει τις τὴν κακίαν ἐπιπρέπειν;]

Ἐπιπρεσβεύω, Legatus mittor s. eo ad, πρέσβις [πρέσβυς vel potius πρεσβευτὴς] πέμπομαι ἐπὶ, Poll. 8, [137]. At Ἐπιπρεσβεύομαι, Legatum mitto ad, ibid. [Nihil de tali significationis discrimine dicit Pollux, quod invertendum potius est, quum activa quidem forma πρεσβεύω utraque signif., media vero plerumque passiva usurpari soleat, qua compositum ἐπιπρεσβεύομαι ponit Dionys. A. R. 2, 47, p. 335, 6 : Τοσαύτας γὰρ εἶναι γυναῖκας τὰς ἐπιπρεσβευσαμένας. Ad utramvis referri potest quod idem dicit 6, 56, p. 1166, 15 : Ὁ δῆμος οὐδὲν ἐπιπρεσβεύεται πρὸς ἡμᾶς, Plut. Sertor. c. 27, et Appian. Gall. 4, 18, p. 90, 74. Ad activam vero Plut. Timol. c. 13 : Πόλεις ἐπιπρεσβευόμεναι· Sull. c. 12, ubi item cum πόλις, Anton. c. 68 : Ἐπιπρεσβευόμενον αὐτοῖς Καίσαρα· et Artox. c. 24.]

Ἐπιπρηνὴς, ὁ, ἡ, Cernuus, In faciem inclinatus, ut qui in terram spectant. Hesych. in Ἐπιπρηνὴς et Ἐπιπρηνές. [Apoll. Rh. 1, 939 : Ἰσθμὸς χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος. Schol. ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.]

[Ἐπιπρητὴν, ῆνος, ὁ, Agnus anniculus. V. Πρητήν. Hesych. : Ἐπιπρήτην (sic), αἰγὸς ἡλικία.]

Ἐπιπρίω, In superficie serro. || Dicitur aliquis item ἐπιπρίειν, quum dentibus super aliqua re frendit : ut ap. Hesych. : Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων. [Antipater Thessalon. Anth. Pal. 7, 531, 5 : Ἀφριόεν κοναβηδὸν ἐπιπρίουσα γένειον. V. Ὑποπρίω. ῑ]

Ἐπιπρὸ, schol. Apollonii ait esse pro εἰς τοὔμπροσθεν, s. διόλου, in hoc ejus l., Arg. 1, [983] : Οὐ μὲν ἐπιπρὸ Ἀείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι, i. e. inquit, εἰς τοὔμπροσθεν Δολιονίας, ἢ ἀντὶ τοῦ διόλου. In VV. LL. exp. Longo tractu; et affertur hic locus Ejusd. 2, [133] : Ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσοντο. [De Orpheo arbores cantu, ut sequerentur, movente, 1, 30 : Φηγοὶ, ἃς ὅγ' ἐπιπρὸ θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν. Ib. 1156 : Ἐλάασκον ἐπιπρὸ νῆα. Ap. Dionys. Perieg. 276 : Εἰ δέ κε θείης ταύτας ἀμφοτέρας γαῖαν μίαν, ἦκεν ἐπιπρὸ σχῆμα πέλοι κώνου, videtur esse Protinus.]

[Ἐπιπροβαίνω, Progredior, Promineo. Dionys. P. 128 : Τοῦ μὲν ἐπὶ προχοῇ Παμφύλιοι ἀμφινέμονται, ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων μυχὰ νήσων.]

Ἐπιπροβάλλω, Superinjicio, VV. LL. ex Plut. [Romuli c. 17, in versibus Simyli : Ὅπλα δ' ἐπιπροβαλόντες ... κούρῃ ἐπὶ στυγερῇ κόσμον ἔθεντο φόνου.]

[Ἐπιπροέρχομαι, unde ἐπιπροῆλθεν in Hesychii gl. corrupta, quam v. in Ἐπιπροϊάλλω.]

[Ἐπιπροέχομαι, Exsto. Apoll. Rh. 4, 524 : Νῆσοι γὰρ ἐπιπροὔχοντο ὖαμειαὶ, ἀργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.]

[Ἐπιπροθέω, Ulterius curro, pergo. Apoll. Rh. 1, 582 : Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐριπνὰς αἰεὶ ἐπιπροθέοντες. Nicand. Th. 382 : Ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργοὶ μάλκαι ἐπιπροθέωσιν. Paul. Sil. Amb. 239 : Θαλασσαίοισιν ἐπιπροθέουσα ῥεέθροις (insula).]

Ἐπιπροϊάλλω, idem [q. προϊάλλω], s. προπέμπω, Eust. : Protendo, Propono, προτείνω, προτίθημι. Hom. Il. Λ, [627] : Ἥ σφῶϊν μὲν πρῶτον ἐπιπροΐαλλε [ἐπιπροΐηλε] τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζαν. [H. Cer. 327 : Θεοὺς Ζεὺς πάντας ἐπιπροΐαλλεν, Emisit. Vitiose Hesych. : Ἐπιπροῆλθεν, ἐξέτεινε, παρέθηκεν.]

Ἐπιπροΐημι, Emitto adversus, Emitto in. Hom. Il. Δ, [94] : Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Transmitto, Emitto ad. P, [708] : Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα· Od. O, [298] : Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν Ὀρμαίνων, i. e. ἐπαφῆκεν, schol. [Il. I, 520 : Ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους, Misit qui supplicarent. Eademque constr. Apoll. Rh. 1, 1357. Cum dat., ut sit Emitto super alium, 3, 124 : Ἄλλον ἄλλῳ ἐπιπροϊείς. Idem 4, 1185 : Νημερτέα βάξιν Ἥρη ἐπιπροέηκεν. Cum dat. 4, 1617 : Τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ νισσομένην. Dionys. Perieg. 49 : Κασπίῃ αἰπὺ ῥέεθρον ἐπιπροΐῃσι θαλάσσῃ· et sine dat. de fluvio 794. Nicand. Th. 778 : Ὁππότε γυῖον ἀράξῃ, φρῖκος ἐπιπροΐῃσι.]

Ἐπίπροικος, ὁ, ἡ, Dotata, Quæ cum dote locata fuit s. locatur : ut contra ἄπροικος, Indotata, ἐπὶ προικὶ ἐκδοθεῖσα, Hesych. V. et Polluc. [3, 25], item Eust. [Lex. rh. Bekk. p. 256, 10 : Ἐπίπρ. ἡ ἐπὶ μέρει τινὶ τοῦ κλήρου, ὥστε μόνον προῖκα ἔχειν, ὀρφανὴ καταλελειμμένη, ἢ ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῶν ἀρρένων αὐτῇ ὄντων. Suidas, Zonar., Harpocr. L. D. Conf. quæ de h. v. disputat Salm. De modo usur. p. 166-169. Hase.]

Ἐπίπροιξ, κος, ἡ, Quod doti accedit, Quod adjicitur doti. Ἐπίπροικα, τὸ δεύτερον ἐπὶ προικὶ δῶρον, Hesych.

[Ἐπιπρόμολεῖν, Prodire. Apoll. Rh. 3, 665 : Τὴν δέ τις ἄφνω μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησεν δμωάων.]

[Ἐπιπρονέομαι, Progredior. Apoll. Rh. 4, 1588 : Καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες. Quod nihil interest sic an divisim scribatur ἐπιπρὸ νέοντο.]

[Ἐπιπρονεύω, Promineo. Nicand. Th. 374 : Ἀμβλὺ γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἐπιπρονένευκε γένειον. Oppian. Cyn. 4, 122 : Τόσσον δ' αὖθ' ἑκάτερθεν ἐπιπρονένευκε κεραίη.]

[Ἐπιπροπίνω legitur ap. Jo. Chrys. t. 6, p. 905, 5. Sed ibi scrib. videtur ἐπιπροτείνει, quod v. Hase.]

[Ἐπιπροπίπτω, Procumbo. Apoll. Rh. 4, 1449 : Φορβάδι ἶσος ἐπιπροπεσών. Nicand. Al. 496.]

[Ἐπιπροσβάλλω, Appello, Accedo ad. Apoll. Rh. 1, 931 : Ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ.]

[Ἐπιπροσγίνομαι, Insuper accedo. Apoll. Alex. De construct. p. 260, 28 ed. Bekk. : Εἰ μὴ ἐπιπροσγένηται τὰ ἰδιάζοντα. Hase.]

[Ἐπίπροσθε s.] Ἐπίπροσθεν, sicut ἔμπροσθεν. [Aret. p. 68 : Προβοσκίδα τήνδε καλέουσι· ἐπίπροσθεν γὰρ τοῦ ζώου τῆδε βόσκεται· 83 : Φλέβες ἐπ. ἔασι αὐτέου. Idem p. 92 : Τόδε πολλὸν τῆς ἐπ. σικύης ἀνυσιμώτερον, Cucurbitæ ante memoratæ. De ordine idem p. 100 : Ἐπίπροσθεν τῆς σικύης ... ἐπιπλάσιος χρέος· 117 : Ὑδροποτίῃ ἐπίπροσθεν μάλιστα ἄκεός τινος, Ante medicamenti usum, et ead. signif. ἐπ. τοῦ ἐλλεβόρου p. 125. Et p. 121 : Ἐπίπροσθεν τῆς χρήσιος τριῶν ἡμερῶν· 124 : Ἐπ. μιῆς ἡμέρης λεπτῶς διαιτηθέντι.] Unde ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι dicitur ead. signif. qua ἔμπροσθεν ποιοῦμαι, ap. Xen. [Cyrop. 1, 4, 24.] Et cum gen. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, Platōni [Leg. 6, p. 783, B], Quæ sunt ante ipsa, præcedunt ipsa, sunt ipsis anteriora. [Eur. Or. 640 : Τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθέν ἐστι καὶ σαφῆ μᾶλλον κλύειν, Præstant, Antecellunt. Proprie Theophr. De vent. fr. 5, 30 : Ταῖς νήσοις οὐδὲν ἐπίπροσθεν τῆς φορᾶς (ventorum).] Interdum vero ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι (sicut πρόσθεν, necnon πρὸ cum hoc ipso verbo), Antefero, Antepono, Pluris facio, aut æstimo, eidem Platoni Leg. [1, p. 648, D : Τὸ τῆς αἰσχύνης ἐπ. ποιούμενος. Ποιεῖν Polyb. 28, 7, 12.] Pausanias autem non solum dicit, ἐπίπροσθέν τινος τίθεσθαί τι, pro Præferre, Anteponere; sed hunc usum habet ap. eum istud adverbium, etiam sequente ἤ : ut in Messen. [4, 4, 6] : Κέρδη ἄδικα ἐπ. ἢ πιστὸς εἶναι ποιούμενος, Lucra iniqua fidelitati præferens, anteponens, Potiora habens quam fidelitatem. [Activo Eurip. Suppl. 514 : Σῖγ', Ἄδραστ', ἔχε στόμα καὶ μὴ 'πίπροσθε τῶν ἐμῶν τοὺς σοὺς λόγους θῇς. || Ἐπίπροσθεν γίνεται pro Impedimento est, ex Alcidam. [Plat. Gorg. p. 523, D.

Signif. supra posita Polyb. 23, 8, 7.] Quam signif. sumptam esse puto ab iis quæ ἐπίπροσθεν ποιούμεθα, Obtendimus, Opponimus. Ea siquidem sunt hostibus nostris impedimenta et obstacula. [Signif. Obtendendi ad tegendum, Eur. Or. 468 : Ποῖον ἐπίπροσθεν νέφος θῶμαι; || I. q. ἐπιπρόσω, Ulterius, ut videtur, ap. Aret. p. 27 : Ἡ ἀπὸ μεσημβρίης ἐς ἑσπέρην ἢ ἐπίπροσθεν ἐς νύκτα. Forma Ἐπίπροσθε est ap. Antiphan. Stob. Fl. vol. 1, p. 339 : Ὅσοισι τοῦ κέρδους χάριν ἐπίπροσθε ταἰσχρὰ φαίνετ' εἶναι τῶν καλῶν, et Eur. Suppl. l. c.]

Ἐπιπρόσθεσις, εως, ἡ, Superadditio; at in VV. LL. confunditur cum ἐπιπρόσθησις, siquidem illud per hoc exponitur. [Fort. ex Plut. Mor. p. 121, B, ubi correxit Wyttenbach. Vitiose etiam ap. Eust. Opusc. p. 81, 12, ἐπιπρόσθεσιν pro —ησιν. Expungendum igitur Ἐπιπρόσθεσις.]

[Ἐπιπροσθέτησις, εως, ἡ, verbum Epicuri, ap. Diog. L. 10, 92. Coraes. Et ib. 96, quibus ll. tertius addendus 94, ubi προσθετήσεις est, ab Schneidero ad Epicur. p. 111 in ἐπιπροσθετήσεις mutatum. Sed ter corrigendum ἐπιπρόσθησις, per quam etiam in l. Themistii, quem in illo voc. citat HSt., lunæ defectus accidere dicitur, ut Epicurus dicit solis et lunæ eclipses κατ' ἐπιπρόσθησιν ἄλλων τινῶν ἢ γῆς ἢ οὐρανοῦ fieri. In Cocchii Chir. p. 24, υγ' : Ἐπιπροσθέτησις Πλαυκίου, a Kallio cit., ubi de ligatura, ἐπιπρόσθησις quidem locum non habet, sed etiam ἐπιπροσθέτησις suspectum est, quum contraria ponatur ἐπάνεσις, Remissio, ut astrictio potius sequi debere videatur. Quæ significatio vix cadit in v. προσθετεῖν, quod v.]

Ἐπιπροσθέω, ab ἐπίπροσθεν habente postremam illam signif., i. e. cui postremum dedi locum. Nam de hac derivatione mihi assensuros existimo quicunque illam expendent. Esto enim, ἐπιπροσθῶ significare Obstruo lumen, Officio luminibus, Obtenebro, Obumbro; ut ἐπιπροσθοῦν ὄρος, dicitur a Greg. de monte urbem occultante [Nyss. vol. 1, p. 202, A : Τείχους ἢ ὄρους ἐπιπροσθοῦντος τὰς ὄψεις] : at qui obstruit lumen alicui, s. officit ejus luminibus, is merito censebitur impedimentum illi afferre, s. obstaculum, et quidem longe maximum. [Theophr. De ventis fr. 5, 32 : Ἐπιπροσθοῦντος τοῦ Κιθαιρῶνος.] Affert autem et metaphoricum verbi hujus usum Bud. p. 323 ex Greg. Naz. : Οἷς ὁ ζόφος οὗτος ἐπιπροσθεῖ καὶ τὸ παχὺ τοῦτο σαρκίον πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, Lumen adimit, Præumbrat, Obumbrat. [Plut. Mor. p. 450, C : Ἡ ὀργὴ ... τοῖς καταλαμβανομένοις ἐπιπροσθεῖ· 471, C, ὁ τῦφος.] Affert vero et passivæ vocis hoc exemplum, Ἐπιπροσθεῖται ὁ ἥλιος ἐν τῇ ἐκλείψει ὑπὸ τῆς σελήνης, pro Obscuratur, tenebrisque obducitur. Et ex Aretha In Apoc. : Ἰσραὴλ δέ ἐστιν, ὃς νῷ Θεὸν ὁρᾷν ἠξιωμένος, μηδενὶ τῶν ἀσχολεῖν εἰωθότων ἐπιπροσθεῖται, Qui mente Deum videns, avocamento nullo obumbratur quominus pure contempletur. Id quod aliis contingit, quos rerum caducarum cura distinet. Est enim ἐπιπροσθούμενος, Cujus lumini officitur. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 9, B : Τὸ πῦρ ἐπεσκοτεῖτο τῷ πλεονάζοντι τῆς ὕλης ἐπιπροσθούμενον· 11, A. Plut. Mor. p. 42, D : Τὴν τραγῳδίαν ... ὑπὸ τῶν ὀνομάτων ἐπιπροσθουμένην.] Hæc ille; sed ego non video quid obstet quominus ἐπιπροσθεῖσθαι hic generaliter accipiamus pro ἐμποδίζεσθαι, Impediri : itidemque ἐπιπροσθεῖν pro ἐμποδίζειν in isto Dionysii Areop. l., Ὥσπερ οἱ αὐτοφυὲς ἄγαλμα ποιοῦντες, ἐξαιροῦντες πάντα τὰ ἐπιπροσθοῦντα τῇ καθαρᾷ τοῦ κρυφίου θέᾳ κωλύματα, καὶ αὐτὸ ἐφ' ἑαυτοῦ τῇ ἀφαιρέσει μόνῃ τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀναφαίνοντες κάλλος. Quam bene autem hæc signif. conveniat cum ea derivatione quam affero, facile quilibet perspicere potest. Convenit autem et ea, qua poni ait ἐπιπροσθοῦν pro Interjecto ap. Themistium, Οὗ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις, Ut obices interjecta sunt. Convenit inquam et ista signif. cum illa derivatione : quoniam interjecta sunt inter nos et hostem ea, quæ illi obtendimus, quorum obtentu vim illius a nobis propulsamus, arcemus; brevius, quæ illi opponimus. [Schweigh. Lex. Polyb.: « Ἐπιπροσθεῖν τοῖς πύργοις, In eadem recta linea esse cum turribus, 1, 47, 2. Sic Euclides in Κατοπτρικοῖς, definitione prima ὄψιν εὐθεῖαν definit ἧς τὰ μέσα πάντα τοῖς ἄκροις ἐπιπροσθεῖ. »]

Ἐπιπρόσθησις, εως, ἡ, ut ap. Themistium : Ἡ γὰρ σελήνη ἐκλιμπάνει διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τῆς γῆς, ubi redditur Obumbratione; sed rectius Obtentu terræ obumbrantis, s. inumbrantis, ut Virg., Extructosque toros obtentu frondis inumbrant. Quidam vero interpretantur generalius Oppositu terræ. [Theophr. De sens. fr. 1, 81 : Ἡ σκιὰ ἐπιπρόσθησις τοῦ λευκοῦ· De vent. 5, 30 : Δι' ἐπιπρόσθησίν τινων. Polyb. 3, 71, 3; Nicomach. Arithm. 1, 5. Plurali Aristot. Meteor. 1, 5. Quibus adde dicta in Ἐπιπροσθέτησις, Ἐπιπρόσθεσις et Wyttenbachii annotationem ibi citatam. L. Dind. || Accessio. Theoph. Sim. Hist. p. 73, 5 ed. Bonn. : Βαθυτέρου γοῦν τοῦ μέσου κέρατος τῶν Περσῶν γεγονότος διὰ τὴν ἐπιπρόσθησιν τοῦ ἀποδράντος εὐωνύμου κέρατος. Hase.]

[Ἐπιπροσπλέω, Adnavigo. Strabo 1, p. 57 : Ἐθάρρησαν πρῶτοι Ῥόδιοι ἐπιπροσπλεῦσαι τῷ τόπῳ (qui e mari erupisset).]

[Ἐπιπροστίθημι, Insuper appono. Longin. 44, 1 : Ἐκεῖνο οὐκ ὀκνήσομεν ἐπιπροσθεῖναι. Chron. Pasch. p. 381, 11 : Καὶ τοῦτον ἐπιπροστίθησιν (ei quem antea interfecerat). Ap. Dionys. A. R. 6, 9, p. 1057, 1 : Γῆς ἐπιπροσθήσω κλῆρον, in ἔτι προσθήσω mutandum cum cod. Vatic. Passivum ap. Hippocr. p. 380, 47, 48. Medium ap. Artemid. 4, 82 : Μέλλων στεφανοῦσθαι ἐκωλύθη πρὸς τοῦ ἀλείπτου, ἐπιπροσθεμένου τὴν ἐργασίαν τοῦ στεφάνου. Ἐπίπροσθεν θεμένου conjiciebat Reiskius. L. D. Fut. act. Galen. vol. 2, p. 180, 8 : Ὅσα δὲ λείπει κατ' αὐτὸν, ἐπιπροσθήσειν. Theon Alex. ap. Larcher. Vers. Herodot. t. 2, p. 556 : Οἷς ἐπιπροστιθοῦμεν (sic) τὰ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Διοκλητιανοῦ ἔτη ρ'. Hase.]

[Ἐπιπροσφθέγγομαι, Acclamo. Himer. p. 664.]

Ἐπιπρόσω, Procul. Quam signif. habet etiam simplex πρόσω. [Xen. Cyrop. 7, 1, 7, nunc ἔτι πρόσω. Aret. p. 66 : Τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν δάκτυλον ἀλγέει, αὖθις τὴν ἐπιπρόσω πτέρνην.]

[Ἐπιπροτείνω, Desuper protendo. Jo. Chrys. t. 6, p. 905, 5 : Τοῖς ἀξίοις ἀπωλείας σωτηρίαν ἐπιπροτείνει. Sic enim scrib. videtur, auctoritate codd. Ed., ἐπιπροπίνει. Hase.]

Ἐπιπροτέρωσε, Ulterius. Apoll. Arg. 2, [940] : Ἐπιπροτέρωσε θέοντες.

[Ἐπιπροφαίνω, Ostendo. Passivo Appareo, Apoll. Rh. 3, 917 : Ἐπιπροφανέντας οἰωνούς.]

[Ἐπιπροφέρω, Profero, Promoveo. Apoll. Rh. 4, 1519 : Λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός.]

[Ἐπιπροχέω, Profundo, Emitto. Hom. H. Pan. 18 : Ὄρνις θρῆνον ἐπιπροχέουσα, de luscinia. Pass. Effundor super, Irruo in. Nonn. Dion. 21, 69 : Καὶ δολιχὴν προθέλυμνον ἐπιπροχυθεῖσα καρήνῳ ἀνδρὸς ἀμαιμακέτοιο κόμην ὤλοψε Πολυξώ.]

[Ἐπιπρυτανεύω, Subministro, Suppedito. Asclep. Epist. p. 28, 4 : Τοῦ ἐπιπρυτανεύειν τἀληθὲς ἐν τῷ κοινῷ. Hase.]

[Ἐπιπρώθω, Protrudo. Lucian. Asin. c. 10, in descriptione palæstræ obcœnæ : Ἐπίπρωσον καὶ βάθυνον. De forma πρώθω vocabulisque ab ea formatis suo loco dicetur.]

[Ἐπίπρωρος, ὁ, ἡ, Qui prora appellit. Hesych. : Ἐπιπρώρους, τὰς μὴ κατὰ πρύμναν προσεσχηκυίας.]

Ἐπιπταίρω [præs. est Ἐπιπτάρνυμαι, quod infra ponit HSt.], Insuper sternuto, Sternuto aliquam ob rem, etiam Sternuto adversus, ut ἔρωτες ἐπιπταίρειν amanti dicuntur ἐπὶ χείρονι μοίρᾳ, velut ap. Theocr. 7, [96] : Σιμιχίδᾳ μὲν ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς, ὅσον εἴαρος αἶγες ἔρανται· ubi vide quæ schol. de sternutamentis annotat, ex quibus futura interdum conjectari solebant, ut Eust. quoque ap. Hom. annotat. [Id. 18, 16 : Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι ἐς Σπάρταν. Hom. Od. P, 545 : Ὄ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσιν. H. Merc. 297 : Ἐσσυμένως δὲ μετ' αὐτὸν ἐπέπταρε.] Cujus rei meminit et Plut. infra in Κληδών, et Athen. 2, [p. 66, C].

Ἐπίπταισμα, τὸ, Offensio, Quum impingitur : item Quum pes in offensione læditur. Poll. enim l. 2, [199] quum πταίσματα dixisset esse τὰ ὑπὲρ τοὺς δακτύλους κρούματα, subjungit Aristophanem ea vocare ἐπιπταίσματα. [V. Ἐπίπαιμα.]

Ἐπιπταίω, Offendo, Impingo, i. q. πταίω.

Ἐπιπταματὶς, quæ et ἐπίκληρος, in VV. LL. [pro ἐπιπαιματίς.]

Ἐπιπτάρνυμαι, i. q. ἐπιπταίρω, μεταχαλῶ, κατέχω, Hesych. : quoniam ἐπισχετικὸν ὁ πταρμὸς πολλάκις. [V. Ἐπιπταίρω.]

[Ἐπίπτερον, τὸ, Viperalis. Diosc. Notha c. 670. Ducang.]

[Ἐπιπτέρυξις, εως, ἡ, Alarum expansio super. Mich. Glycas Annal. p. 45 : Ἡ τῶν νεοττῶν ὕπερθεν ἐπιπτέρυξις.]

[Ἐπιπτήσσω, Præ timore me abscondo. Aristid. ap. Philostr. V. Soph. 2, p. 584 : Μὴ γὰρ δὴ ἐν τείχει ἐπιπτήξαιμεν, ὀρτύγων ἀναψάμενοι φύσιν. Si vera scriptura.]

[Ἐπιπτίσσω, Decortico. Geopon. 3, 7, 1.]

Ἐπίπτυγμα, τὸ, Operculum, Applicamen, Gaza ap. Aristot. H. A. 4, [2] de testaceis : Ἔτι δ' ἐπίπτυγμα πάντ' ἔχει ἐκ γενετῆς, Bud. Ex eod. l., Ἐπίπτυγμα κατὰ μέσον τὸ ἐπίπτυγμα, pro, Applicatum operculum medio applicaminis, Gaza. [Conf. De respir. c. 12.]

Ἐπίπτυξις, ἡ, Applicatio operculi. Basilius in Hexaemero, de piscibus : Ἐκείνοις δὲ ἡ τῶν βραγχίων διαστολὴ καὶ ἐπίπτυξις δεχομένων τὸ ὕδωρ καὶ διιέντων, τὸν τῆς ἀναπνοῆς λόγον ἀναπληροῖ. Ubi nota sibi opponi διαστολὴν et ἐπίπτυξιν τῶν βραγχίων : et διαστολὴν dici Quum diducunt branchias ad emittendam aquam ore acceptam, quæ et διάπτυξις nominari posset : ἐπίπτυξιν vero, Quum easdem veluti complicatura claudunt. Plin. 9, 7 : Nec piscium branchias habentes, anhelitum sine pulmone reddere ac per vices recipere existimant. [Locus Basilii est vol. 1, p. 63, E. Pro ἐπίπτυγμα ponitur in Exc. Phrynichi ap. Bekk. An. p. 72, 20 : Χολλάδες ... αἱ τῆς γαστρὸς διὰ παχύτητα ἐπιπτύξεις. L. Dindorf.]

Ἐπιπτύσσω, Complico, Complicando claudo : oppositum præcedentibus ἀναπτύσσω et διαπτύσσω. Pro Complico s. Conduplico, Galen. : Ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα καὶ διπλῆν ἐργάζεσθαι, Conduplicare replicando, Bud. [Hesych. : Ἐπιπτύξαι, ἐπερεῖσαι.] Pass. Ἐπιπτύσσομαι, Complicor, Complicando claudor. Ex Aristot. H. A. 1, [16 med.] : Ἐπιπτύσσεται ἐπὶ τὸ τρῆμα, pro Operit foramen. [De partt. an. 3, 3 : Ἀναπτυσσόμενος, τῆς δὲ τροφῆς εἰσιούσης ἐπιπτυσσόμενος. Hippocr. p. 1201, E : Ὧ ὁ λοβὸς τοῦ ἥπατος ἐπεπτύχθη, διέσεισα.]

Ἐπίπτυστος, ὁ, ἡ, Insputandus, Dignus qui insputetur, cui insputetur, κατάπτυστος et ἀπόπτυστος.

Ἐπιπτυχὴ, ἡ, i. q. ἐπίπτυγμα, s. Plicatura. Plut. [Pomp. c. 35] : Ἔβαλεν ἐπὶ τὴν ἐπιπτυχὴν τοῦ θώρακος ἀκοντίσματι. [Id. Mor. p. 979, D : Τοῦτον (accipenserem) δέ φασι κατ' ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι, μὴ φοβούμενον τὴν ἀναχάραξιν τῆς λεπίδος, ἅτε δὴ μὴ πρὸς οὐρὰν τὰς ἐπιπτυχὰς ἐχούσης.] Ex Luciano autem [D. mort. 1, 2] : Τριβώνιον ἔχων ταῖς ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον, pro Assumentis vel Assutis panniculis distinctum et variegatum. [Iterum de hoc l. dixit HSt. in Τριβώνιον. Ap. African. Cest. p. 295, col. 1, 35 : Ὡς εἶναι κεράμου εἰκόνα τὴν ἐπιτυχὴν αὐτῶν (scutorum), legendum ἐπιπτυχὴν, ejusdemque libri p. 278, col. 1, 13 : Τῇ τῶν λεπίδων τύχῃ, non in ἐπιτυχῇ mutandum cum Boivino annot. p. 341, col. 1, sed in ἐπιπτυχῇ. L. Dindorf.]

Ἐπιπτύω, Inspuo, Insputo, i. q. ἐμπτύω. [Theocr. 6, 39 : Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. Schol. : Ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος, Δαίμων τι κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Recte, ut videtur, Bentl. ad fr. Callim. p. 526, corrigit δ' Αἰτίων, Τρὶς κόλποισιν. Sic enim solebant. V. Blomfield. Gloss. ad Æsch. Prom. 1106. Ap. Africanum quoque Cest. p. 291, col. 2, D : Τὸν τρώσαντα (nisi τρωθέντα scribendum) σίδηρον ἀλεῖψαι προσήκει· εἶτ' ἐπικρούσειν (l. ἐπικρούειν vel ἐπικροῦσαι) αὐτὸν τῷ τραύματι λέγομεν τὰ (l. λέγοντα) τρὶς ἅμαθε ἐπιπτύοντες (l. ἅμα δὲ ἐπιπτύοντα) Ῥωμαίαν τινὰ ῥῆσιν, fortasse legendum ἐπιπτύοντα τρὶς, ἅμα δὲ λέγοντα κτλ. L. D. Conf. Galen. vol. 6, p. 754, 17 : Σκορπίῳ τις ἐπιπτύσας δὶς ἢ τρίς. Hase.]

[Ἐπίπτωσις, εως, ἡ, Casus, Accidentia. Strabo 2, p. 102 : Κατὰ ἐπίπτωσιν καὶ συντυχίαν. Proprie Oribas. p. 1 ed. Mai. : Ὅπως ἡ οὐλὴ κρύπτοιτο ὑπὸ τῆς τῶν τριχῶν ἐπιπτώσεως. Schol. Hom. Il. A, 624 : Ἐπίπτωσις νόσων. Plut. Mor. p. 740, D : Αἱ τῶν κλήρων ἀτάκτως διασπειρομένων ἐπιπτώσεις. Theages Stob. Fl. vol. 1, p. 33 : Ἃ δὲ κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον αὐτᾶς (justitiæ) σύνταξις καὶ παρὰ τὸν ὀρθὸν λόγον παράβασις τῷ δέοντός ἐντι στοχασμὸς καὶ τῷ μὴ δέοντος ἐπίπτωσις. De grandinis casu Eust. Opusc. p. 155, 53.]

[Ἐπιπύησις, εως, ἡ, var. script. pro διαπύησις ap. Hippocr. p. 39, 3 ed. Lind.]

[Ἐπιπυκνόω, Denso. Theophr. s. Aristot. De color. 20 : Ἐπιπυκνωθεὶς (ὁ ἀὴρ), καθάπερ καὶ τὸ ὕδωρ, πάντων λευκότατός ἐστιν.]

[Ἐπιπύλιος, ὁ, ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 399, D : Χρὴ γὰρ τῶν οἴκων τοὺς μὲν δρόμους εἶναι, τοὺς δὲ περιπάτους, τοὺς δὲ εἰσοδίους ... ἄλλους ἐπιπυλίους, Domus portis impositas, vertit interpres. L. Dind.]

[Ἐπιπυργῖδία, ἡ, cogn. Hecates ap. Athenienses. Pausan. 2, 30, 2.]

[Ἐπιπυργῖτις, ιδος, ἡ, cogn. Minervæ, ap. Abderitas. Hesych.]

[Ἐπιπῠρέσσω, s. Ἐπιπυρέττω, Febri laboro post. Hippocr. p. 68, C : Οἱ ἐκστάντες ὀξέως ἐπιπυρέξαντες σὺν ἱδρῶτι φρενιτικοὶ γίνονται· 130, H. Matthæi Med. p. 72. L. D. Galen. vol. 19, p. 423, 9 : Ἐπιπυρέττουσί τε περικαῆ πυρετόν. Id. vol. 18, part. 1, p. 568, 3 : Ὀλίγους μὲν ἐπιπυρέττειν· et vol. 14, p. 635, 17 : Μετὰ ταῦτα πάλιν ἐπιπυρέξαντος τοῦ παιδὸς, Quum post hæc rursus febricitasset. Hase.]

[Ἐπιπῠρεταίνω, i. q. præced. Hippocr. p. 255, 37 : Πολλαὶ τῶν γυναικῶν καὶ ἐπιπυρεταίνουσι. Et aoristo 72, F : Ἐπιπυρετήναντες οὗτοι καυστικοί· 73, F; 194, B. Præsenti Aret. p. 39.]

[Ἐπιπυριάω. Hesych. : Ἐπιτυφῶσαι, ἐπιπυριάσασα (-ᾶσαι). V. Ἐπιτυφόω.]

[Ἐπίπυρον, τὸ, Locus cui ignis imponitur in ara vel foco. Hesych. : Θυμέλη ... οἱ δὲ τὸ ἐπίπυρον, ἐφ' οὗ ἐπιθύουσιν. Hero Spirit. p. 211, A : Ἔστω τις βάσις κοίλη ἡ αβ, ἐφ' ἧς βωμὸς ὁ γ, ἔχων αὐλὸν μέσον ἐπὶ τὴν βάσιν καθιέμενον ἀπὸ τοῦ ἐπιπύρου τὸν δε. Et bis ib. p. 221, B, et Autom. p. 255, B. L. D. Focus in constellatione thuribuli. Ptolem. Almagest. t. 2, p. 80, 34 Halm. Id. ib. p. 85, 22 : Παράπτεται δὲ τῶν ἐν τῷ ἐπιπύρῳ δύο. Hase.]

[Ἐπιπῠρόω, Accendo. Hesych. : Ἐπιτυφῇ, ἐπικαῇ, ἐπιπυρωθῇ.]

Ἐπίπυῤῥος, ὁ, ἡ, Ad rufum colorem inclinans, ut ἐπιπόρφυρος interpretantur, In purpuram inclinans. Alii, Rubidus. Aristot. [Physiogn. p. 47 Franz.] : Ἐπίπυῤῥος τὸ σῶμα. [Theophr. H. Pl. 4, 10, 4. Pollux 5, 68, de lepore.]

[Ἐπιπυρσεία, ἡ, Repetita significatio per faces. Polyæn. 6, 19, 2.]

Ἐπιπωλέομαι, Obeo, i. q. ἐφοδεύομαι. Hom. Il. Γ, [196] : Ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν, i. e. ἐπιπορεύεται, ἐπέρχεται, Obit, Obeundo lustrat. Similem usum habet τὸ περιπολεῖν. [Themistio Or. 6, p. 75, C : Ἅμα τε τὴν Ἰταλίαν δρᾶν καὶ τὸν Βόσπορον ἐπιπολεῖσθαι· 11, p. 152, B : Δοκεῖς μὲν Σύροις καὶ Ἀσσυρίοις ἐπιπολεῖσθαι, τρέπεις δὲ ἐπὶ τὴν Θράκην τῷ ὀφθαλμῷ συνεχῶς, eandem formam restituit Lobeck. ad Phryn. p. 584. Notanda autem altero l. constructio cum dat., nisi fallit scriptura.]

Ἐπιπώλησις, ἡ, ap. Eust. [Il. p. 591, 36] Obeundi actio. [Plut. Mor. p. 29, A : Τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ ἐπιπωλήσει τὸν Διομήδην λοιδορήσαντος. Ἐπιπώλησις inscripta Iliadis rhapsodia quarta, cujus ad initium v. Eust.]

[Ἐπίπωμα, τὸ, Operculum. Oribas. p. 125 ed. Mai. : Τὸ ἐπίπωμα τὸ λεγόμενον ἐπίπηγμα. L. D. Galen. vol. 4, p. 636, 1. Id. vol. 18, part. 1, p. 40, 6 : Τινὰ τῶν ἀρτηριωδῶν ἀγγείων, ἃ πρότερον μὲν οἷον ἐπ. τι τὸ πῦον εἶχεν. Hase.]

[Ἐπιπωμάζω, Obturo, Operio. Hero Autom. p. 258, D : Ἐπιπωμάσαι τὸ πλέγμα· Spirit. p. 150, C : Ἐάν τις ἐπιπωμάσῃ τῷ δακτύλῳ τὸν σίφωνα. Et partic. perf. pass. 193, C; 228, B, et imperat. ἐπιπεπωμάσθω, p. 208, D. Autom. p. 259, A : Ὅταν ἐπιπωμασθῇ. Hippocr. p. 423, 30 : Ἀποφραχθεῖσα ἡ μήτρη καὶ ἐπιπωμασθεῖσα. LXX Ps. 43, 20; 68, 16.]

[Ἐπιπωμάννῡμι, i. q. ἐπιπωματίζω. Hero Spirit. p. 180, D : Τρήματα ἐπιπωμαννύμενα τυμπανίοις.]

[Ἐπιπωμασμὸς, ὁ, Operculum. Eust. Od. p. 1630, 63 : Τοῦ ἐπ. τῆς φαρέτρας.]

Ἐπιπωμᾰτίζω, Operculo obstruo et obturo, Operculo. Synes. Ep. 15 : Ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸν ἐκ θατέρου κῶνος κατὰ θέσιν ἴσην ἐγκείμενος, Ipsum operculat, sc. τὸν σωλῆνα, s. αὐλὸν τοῦ ὑδροσκοπίου. Et ἐπιπωματίζειν τὸ πῦρ, ap. Alex. Aphr., veluti quum præfurnio τοῦ πνιγέως operculum obditur. Cui simile genus loquendi v. in Πνῖγος, ubi Aristot. dicit παραπωμάζειν. Verba ejus sunt [Probl. 1, 16] : Τὸ πῦρ ἐπιπωματιζόμενον σβέννυται. [Ib. 90 : Δίδωσιν (medicus) ἀναπέτειαν τοῖς πόροις ξέσας, ὡς ἂν εἴποι τις, τὸ ἐπιπωματίζον καὶ ἐμφράττον αὐτούς. Theophr. De igni fr. 3, 49, 59. Meletius Crameri Anecd. vol. 3, p. 80, 29 : Ἐπιπωματίζει ἡ ἐπιγλωττὶς τὴν ἀρτηρίαν, et passivo 81, 5. Nicet. Ann. 7, 2.]

[Ἐπιπωματικὸς, ἡ, ὀν, Obturandi vim habens, de oleo quo loti utebantur. Schol. Aristoph. Pl. 616. Kall.]

Ἐπιπωρόω, Insuper induro, Præterea induro, Ultra et magis induro. [Hippocr. p. 383, 19 : Μυελὸς τροφὴ ὀστέου· διὰ τοῦτο ἐπιπωροῦται, Callo firmatur. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 493, D : Ὑλώδη περιττώματα ἐπιπωροῦται. Hase.]

[Ἐπιπώρωμα, τὸ, Callosa in articulis durities. Hippocr. p. 92, C, D; 802, D.]

Ἐπιπώρωσις, εως, ἡ, exp. non solum Obstinatio, sed etiam Cæcitas : a πωρὸς significante Cæcus. [Callus. Hippocr. p. 817, A : Ταχεῖαι γὰρ αἱ ἐπιπωρώσιες τούτων τῶν ὀστέων. Aret. p. 53 : Ἐπὶ τοῖς πόροις ἐπιπωρώσιας (ὄπωπα)· 66 : Γίγνονται δὲ τῶν ἄρθρων καὶ ἐπιπωρώσιες. Plut. Mor. p. 906, F : Στείρας γίνεσθαι παρά τινας ἐπιπωρώσεις.]

[Ἐπιπωτάομαι. V. Ἐπιποτάομαι.]

Ἐπίρεγμα, τὸ, Cupiditas, Desiderium : ἐπιθυμία, Hesych. Sed videndum annon potius legi debeat ἐπόρεγμα. [Alludit ad sequens ἐπιρέχων, æque incertum.]

Ἐπιρέχω, Accelero, ἐπισπεύδω, Hesych. [Qui utriusque verbi partic. præs. ponit. Videtur ex ἐπιρρύζων depravatum.]

[Ἐπιρνύτιος, Ζεὺς ἐν Κρήτῃ, Hesychius inter Ἐπιρρέζεσκον et Ἐπιρρέξαι.]

[Ἐπιροιζέω. V. Ἐπιρροιζέω.]

[Ἐπιρραβδίζω. Hesych. v. Κραδίης νόμος : Θρίοις ἐπιραβδιζομένοις. Osann.]

[Ἐπιρραβδοφορέω.] Ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον, Virga s. Virgæ ictu instigare equum ad cursum. Poll. 1, [220] : Τὸ δὲ ἐπιραβδοφορεῖν τὸν ἵππον οὐ πάνυ ἐπαινοῦσιν οἱ ἱππικοί. [Ex Xen. Eq. 7, 11.]

[Ἐπιρραγολογέω, Acinos lego, Racemor. Jo. Clim. p. 191, 13 : Ὁ καλὸς ῥαγολόγος τὰς πεπείρους ῥάγας ἐσθίων, οὐδὲν περὶ τῶν ὀμφάκων ἐπιρραγολογήσει. V. Ἐπιρρωγολογέω. Hase.]

[Ἐπιρραθῡμέω, Animi contentionem remitto, Remissius ago. Lucian. Bis accus. c. 1 : Ἦν γάρ τι κἂν ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάθῃ (sol), ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι κατέφλεξαν τὰ πάντα.]

Ἐπιῤῥαίνω, Inspergo, Instillo, Irroro [Gl.]. Theophr. [C. Pl. 2, 9, 15] : Ἐπιῤῥαίνει τοῖς ὠοῖς ἀποτικτομένοις τὸν θορόν. Alex. Aphr. Probl. 1, [94] : Ἐπιῤῥαίνειν τῷ πυρὶ βραχὺ τοῦ ὕδατος. [Theocr. 24, 96 : Θαλλῷ ἐπιρραίνειν ὕδωρ. Nicand. Th. 47 : Ἐπιρρανθέντος ἐλαίου. Dionys. A. R. 7, 72, p. 1495, 3 : Δήμητρος καρποὺς ἐπιρράναντες αὐτῶν ταῖς κεφαλαῖς. Tzetz. Hist. 1, 908 : Ἄνωθεν ἐπιρραίνουσι μυρρίνην τε καὶ δάφνην (pontibus quibus Asiam Europæ junxit Xerxes).] Interdum vero cum præp. ἐπὶ, ut, Ἐπιῤῥαίνει τὸν θορὸν ἐπὶ τὰ ὠὰ, Aristot. [H. A. 6, 13 med.] A quo et Bud. accipi ait ἐπιῤῥαίνω pro Inspergo, Superspargo, Instillo : afferens ex l. 3 De gener. an. [c. 5] : Ἄγονα δὲ καὶ ἀμφότερα γίνεται τὰ αὐτόματα ὠὰ, ἐὰν μὴ ἐπιῤῥαίνῃ ὁ ἄῤῥην. [Et 1, 21.] Eundem alibi ἀποῤῥαίνειν dixisse ait, ut p. 328, alicubi et ἐποχεύειν. [H. A. 6, 13 med. : Ὁ ἄρρην τῶν σηπιῶν, ὅταν ἐκτέκῃ ἡ θήλεια, ἐπιρραίνει τὰ ὠά· et ib. paullo ante : Ὅσα ἂν ἐπιρράνῃ ὁ ἄρρην τῷ θορῷ· et pass. Ὅσα ἂν ἐπιρρανθῇ· De gen. an. 3, 5 : Τὰ ἔξωθεν ἐπιρραινόμενα (ὠά). L. D. Λίθος ... ἐπιρερασμένος χροιαῖς ἑτέραις, Diogen. ap. Aetium 2, f. 28, b, 29. Hemst.]

Ἐπιῤῥακτὸς, ἡ, ὀν, [Injectus. Plut. Mor. p. 699, D : Ὅπως ἀτρέμα καὶ κατ' ὀλίγον διηθῆται τὸ ποτὸν, ἀλλὰ μὴ ταχὺ μηδ' ἄθρουν ἐπιραγκτὸν ἀποβιάζηται τὸ πνεῦμα καὶ διαταράττῃ. Codd. Vatic. et Palat. ἐπιρραγκτόν. Wyttenb. ἐπιρρακτὸν, quum ἐπιρραχθὲν proposuisset Reiskius.] || Incumbens hiatu; ut ἐπιῤῥακτὴ θύρα ap. Plut. [Mor. p. 781, E] : Ἀριστόδημος ὁ Ἀργεῖος εἰς ὑπερῷον οἴκημα ἐνδυόμενος θύραν ἔχων ἐπιῤῥακτήν· ἧς ὑπεράνω τιθεὶς τὸ κλινίδιον, ἐκάθευδε μετὰ τῆς ἑταίρας, Quæ in modum portæ cataractæ claudebatur, h. e. incumbentem in hiatum introitus. Bud. Comm. VV. LL. interpr. Porta pendula et recidens, ex Livio. [V. Ἐπιῤῥάσσω, Ἐπιῤῥήσσω.]

Ἐπίῤῥαμμα, q. d. Assumentum [Gl.], Quod assutum est, [ap. Poll. 4, 119 : Τῇ δὲ τῶν δούλων ἐξωμίδι καὶ ἱματίδιόν τι πρόσκειται λευκὸν, ὃ ἐγκόμβωμα λέγεται ἢ ἐπίῤῥημα (quod voc. v.), ubi vulgo ἐπίβλημα, cod. Falckenburgii autem ἐσπέρημα præbet, Kuhnius conjiciebat Ἐπίῤῥαμμα. Quod lxx ἐπωμίδα, Aquilam dixisse ἐπίῤῥαμμα annotavit loco non addito Schleusn.]

[Ἐπιῤῥαντίζω, Aspergo. Levit. 6, 27; Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 10, B; Hippiatr. p. 62, 5.]

[Ἐπιῤῥάντισις, εως, ἡ, et Ἐπιῤῥαντισμὸς, ὁ, Inspersio, Aspersio, illud ap. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 10, B, hoc Num. 19, 21, secund. Oxon.]

Ἐπιῤῥᾰπίζω, Taxo, Refello, Reprehendo. [Athen. 4, p. 168, F : Ἐκολάκευε τὸν ἐπὶ τῆς Μουνυχίας, ἐφ' ᾧ πάλιν ὑπὸ πάντων ἐπερραπίζετο· 5, p. 218, B : Τοὺς γὰρ τὰ τοιαῦτα πυνθανομένους εὐστόχως ἐπιρραπίζει ὁ θεός· 10, p. 422, C. Constant. Man. Chron. p. 102, B, a Boiss. cit.] Item ἐπιῤῥαπίζειν τὸ πῦρ, Obruere ignem. [Ex Dionys. A. R. 1, 59 : Ἀλώπεκα τὴν οὐρὰν διάβροχον ἐκ τοῦ ποταμοῦ φέρουσαν ἐπιρραπίζειν τὸ καιόμενον πῦρ.] Ita VV. LL. At Suidas l. quendam affert, in quo ἐπιῤῥαπίζων pro κωλύων positum esse censet. [Phot. Epist. p. 116, 4. Id. ib. p. 275, 26 : Ὧδέ πως ἐπιρραπίζων τὸ μειρακιῶδες αὐτοῦ καὶ σαθρὸν τῶν λόγων. Euseb. Præp. ev. p. 254, D : Καὶ τὸν Πύθιον αὐτὸν, ἐφ' οἷς ἔχρησε περὶ εἱμαρμένης, ἐπ. Clem. Al. Strom. 1, 11, § 54; 19, § 95; 3, 6, § 47; 5, 4, § 25. Pseudochrys. t. 7, p. 379, 42. Hase.]

[Ἐπιρράπιξις, εως, ἡ, forma Ionica pro ἐπιρράπισις, Reprehensio, Castigatio. Ion ap. Athen. 14, p. 604, B : Ἐνωπήθη τῇ ἐπιρραπίξει.]

Ἐπιῤῥαπισμὸς, ὁ, quod in VV. LL. affertur pro Murmure, ex Polyb. [2, 64, 4] : Μὴ δυνάμενος ὑποφέρειν ἐπιῤῥαπισμὸν τῶν ὄχλων. Sunt autem metaphoricæ hæ signiff. V. Ῥαπίς.

Ἐπιῤῥάπτω, Assuo [Gl.]. Plut. Apophth. [p. 190, E] commemorat Lysandrum iis, qui illum vituperabant, quod pleraque dolo ageret, respondisse, Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ καὶ τὴν ἀλωπεκῆν, Quum leonina pellis aliquo non perveniret, tunc assuendam ei esse vulpinam. Sed in quadam edit. horum Apophth., in qua seorsum excusa sunt, προσραπτέον mutatum perperam fuit in προσγραπτέον : ab aliquo, ut credibile est, cui προσγράφω quidem notum erat, at προσράπτω, non item. Sed et ap. Erasm. Chil. legitur πρόσαψον, fortasse e Zenodoto : Ἂν ἡ λεοντῆ μὴ ἐξίκηται, τὴν ἀλωπεκῆν πρόσαψον· quæ ita vertit, Si leonina pellis non satis est, vulpina addenda. Nec tamen dubito, quin hic sit πρόσαψον itidem pro πρόσραψον mendose positum. Fateor alioqui, secus etiam efferri hoc proverbium. Legitur enim ap. Greg. : Τῇ λεοντῇ τὴν κερδαλῆν ἐγκρύπτων. [Marc. 2, 21 : Οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, ubi alii ἱμάτιον παλαιόν. Τὸν καθείμενον καὶ ἐπερραμμένον τὰς δορὰς, ex Hesychio in Κάθαπτον, citat Hemst.] || Ceterum in hoc quoque l., qui in VV. LL. affertur ex Dionys. 3, [25] : Ἐπιῤῥάψας αὐτοῖς τὴν ἵππον, mendose scriptum esse existimo illud ἐπιῤῥάψας pro ἐπιῤῥάξας. [Ap. Nonn. Dion. 9, 3 : Ζεὺς ... Διόνυσον ἐπέῤῥαφεν ἄρσενι μηρῷ, legendum ἐνέῤῥαφεν, quod usitatum in hac fabula verbum esse ll. in ipso indicati ostendunt. Est autem aor. sec., qualem idem Nonnus usurpat ἔκρυφον a κρύπτω. L. Dindorf.]

Ἐπιῤῥάσσω, s. Ἐπιῤῥάττω, άξω, Irruo, Incumbo [vel Immitto], et i. q. ἐπαράσσω, ut Bud. Comm. docet, ex Diod. [15, 84] citans, Οὗτοι μὲν οὖν μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες τοῖς πολεμίοις, εὐθύμως ἠγωνίζοντο. [Conf. 11, 8; 16, 12. Dionys. A. R. 8, 67. L. Dind. Appian. B. C. 2, 59 : Ἄνεμος ἐπέῤῥαξεν. Schweigh. Soph. OEd. C. 1503 : Μή τις Διὸς κεραυνὸς ἢ τις ὀμβρία χάλαζ' ἐπιῤῥάξασα; || Transitive, Immitto, Dionys.

A. R. 3, 25 : Ἐπιρράξας αὐτοῖς τὴν ἵππον. Et ead. signif. qua infra Ἐπιρρήσσω, Plut. Pelop. c. 19 : Τὸν λίθον ἐπιρράξαντες, Obvolventes. Passivo Dionys. A. R. 8, 18 : Πρὶν ἐπιρραχθῆναι τὰς πύλας. In gl. Hesychii inter Ἐπίμεστα et Ἐπιμετρίδα posita : Ἐπιμάξας, ἐπισπάσας, fort. leg. ἐπιράξας s. ἐπιρράξας. L. Dindorf.]

[Ἐπίῤῥαψις, εως, ἡ, substant. ab ἐπιρράπτω, cui non satis respondet lat. Sutura. Hesych. : Λώπιστος, ὁ Παλαμήδης ἐκ τῆς τῶν ἱματίων ἐπιρράψεως. Sic enim Musurus. Cod. vero ἐπιρίψεως, quod esset Injectionis.]

Ἐπιῤῥαψῳδέω, Recito more eorum, qui ῥαψῳδοὶ appellantur. Lucian. [Necyom. c. 4] : Ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει πονεῖν τὰ πάντα καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, συνεχὲς ἐπιῤῥαψῳδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, Bud. interpr. Carmina illa allegans et velut accinens, vel Carmina illa suis sermonibus accommodans. Ego existimo ἐπιῤῥαψῳδῶν esse, ut vis verbi exprimatur, Recitans, velut assuendo ea suis sermonibus. Citatur ex Philone in VV. LL., Τὸ ἔπος αὐτῷ ἐπερῥαψῴδει, Carmen in ipsum canebat. [Immo Philostr. Her. p. 682, ubi recte schol. κατ' αὐτοῦ ἔλεγεν.]

Ἐπιῤῥέζω, Sacrifico, VV. LL. : ut i. sit q. simplex ῥέζω, quod ponitur pro Sacrifico, sicut Lat. Facio : affertur enim ἐπιῤῥέξει ex Epigr. [Theodoridæ Auth. Pal. 6, 157, 3] pro Sacrificabit : et ita vacabit præp. [Theocr. Id. 24, 97 : Ζηνὶ δ' ἐπιῤῥέξαι ... χοῖρον· Epigr. 4, 15 : Ἐπιῤῥέξειν χίμαρον καλόν· ubi tamen alii libri ἀπορρέξαι. Hom. Od. P, 211 : Ὅθι πάντες ἐπιῤῥέζεσκον ὀδῖται.]

[Ἐπιῤῥεμβῶς, Negligenter, Oscitanter. Stob. Ecl. phys. 2, p. 1092 : Ἀργῶς καὶ ἐπιρεμβῶς (sic) διαζῶσι.]

[Ἐπιῤῥεόντως. V. Ἐπιῤῥυδόν.]

Ἐπιῤῥέπεια, ἡ, Bud. affert ex Chrysost., quod reddit Pronitas. Quidam interpr. etiam Propensio. [Jo. Chrys. t. 4, p. 835, 25 : Μετὰ πολλῆς τῆς προσκλίσεως καὶ ἐπιῤῥεπείας. Hase.]

Ἐπιῤῥεπής, ὁ, ἡ, Qui propendet, vergit in alteram partem (cui opp. ἀῤῥεπής), Propensus, Propensior, Pronus, Proclivis [Gl.] : metaphorice, ut ap. Athen. : Ἐπιῤῥεπὴς εἰς τὰ ἀφροδίσια, Proclivis ad rem veneream, Bud. [13, p. 576, F : Ἐπιῤῥεπέστερος ὢν πρὸς ἀφροδίσια. Positivo ib. p. 607, B. Lucian. Quom. hist. scrib. c. 60 : Σὺ δ' ἀκίνδυνος καὶ πρὸς οὐδὲν ἐπιῤῥεπέστερος.] Pro Declivi etiam poni interdum tradit, et esse idem cum ἐπικλινὴς et ἐπικρεμής. Item pro Felici et Succedente, a Polyb. [1, 55, 1. Zosim. 1, 18, 6; Liban. 11 (?); Chrys. 34 (?). Wakef.]

Ἐπιῤῥέπω, Propendeo, Vergo. [Impendeo, Ingruo in, Accedo ad. Hom. Il. Ξ, 99 : Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται..., ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. Æsch. Ag. 707 : Ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέῤῥεπε γαμβροῖσιν ἀείδειν· 1042 : Εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιῤῥέποι τύχης.] Interdum vero active Vergere facio, Inclino. Theognis [157] : Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ [ἄλλως Stobæus, quod non disconvenit sequentibus, Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν]. At VV. LL. interpr. Appendit libram. [Æsch. Eum. 888 : Οὔτἂν δικαίως τῇδ' ἐπιῤῥέποις πόλει μῆνιν τιν' ἢ κότον τιν' ἢ βλάβην στρατῷ· Ag. 250. Utramque signif. annotavit Hesych.]

[Ἐπιῤῥεπῶς, Impense; Ἐπιῤῥεπῶς ἐπαρθὲν, Acclive, Gl. « Procliviter, Propense, Jo. Chrys. In Ep. ad Rom. serm. 11, vol. 3, p. 80, 36 : Εἰ δὲ λουτρὸν οὐκ ἔστι δεύτερον, μηδὲ σὺ πρὸς ἁμαρτίαν ἐπιῤῥεπῶς ἔχε.» Seager. Arrian. Epict. 3, 22, p. 443. Kall. Anna Comn. Alex. V. p. 148. Boiss. Superlat. ἐπιῤῥεπέστατα εἶχον, Menand. Prot. p. 174, B.]

[Ἐπιῤῥευμᾰτίζομαι, Iterum rheumatismo laboro. Alex. Trall. 10, p. 607. Struv. Galen. vol. 19, p. 664, 6 : Ἐὰν ἔτι ἐπιῤῥευματίζηται ὁ νεφρὸς, Si humoris adhuc effluxu ren vexetur. Hase.]

[Ἐπιῤῥευματισμὸς, ὁ, Insequens fluxio. Hippiatr. p. 42, 19. Hase.]

Ἐπιῤῥέω, [ῥυήσομαι, rarius ῥεύσομαι, rarissime ῥεύσω, qua forma utitur Hero Spirit. p. 163, D (coll. p. 179, D; 190, B,) : Ἐπιρεύσει (sic) καὶ ὁ οἶνος, etsi continuo ponit ὁ οἶνος ῥυήσεται. Æque fere inusitatus antiquioribus est aor. hujus formæ, cujus infinit. ἐπιῤῥεῦσαι est ib. 174, D, partic. ap. Procop. B. Goth. 2; p. 448, C : Ὅμιλος πολὺς ἐπιῤῥεύσας. V. Lobeck. ad Phryn. p. 739], Influo, Fluo super. Hom. Il. B, [754] : Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον· quum dixisset, Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ. Exp. autem ἐπιῤῥέει Eust. ἐπιτρέχει ἐπιπολαστικῶς, addens, posteros Homeri construere cum dat. Sic certe ap. Galen., ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, Influere in partem, Distillare in partem. [Aristoph. Nub. 1294 : Οὐδὲν γίγνεται ἐπιῤῥεόντων τῶν ποταμῶν πλείων (ἡ θάλασσα). Plat. Tim. p. 22, E : Ἄνωθεν ἐπὶ τὰς ἀρούρας ὕδωρ ἐπιῤῥεῖ.] Potest autem et pass. Ἐπιῤῥεῖσθαι dici fluvius, in quem rivus vel alter fluvius influit. Quanquam, inquit, ἐπιῤῥεῖν etiam dicitur id quod humorem emittit, Id quo humor infunditur, et a quo humor manat, inquit [« inquit » delet HSt. Ms. Vind.] Bud. ex Aristot. Probl. : Ἄπεπτος ἡ τροφὴ διὰ τὸ ἐπιῤῥεῖν κατὰ τὴν ῥίζαν ἀεί. Ex Eod. [ib. 20, 18] : Τὸ δὲ ἀπὸ τῆς συκῆς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ, οὐκ ἀναλισκομένου τοῦ ὑγροῦ τῇ συκῇ. [In Ind. :] Ἐπιῤῥυεὶς, έντος, ὁ, Affluens. [Plato Phædr. p. 251, B : Ἐπιῤῥυείσης τῆς τροφῆς. Perf. partic. ἐπερῥυηκυῖα ap. Hippocr. p. 411, 30.] Sed metaph. quoque ap. Xen. Cyrop. 7, [5, 39] : Ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπέῤῥει. Isocr. vero dixit etiam τὸ πλῆθος τῶν εἰπεῖν ἐπιῤῥεόντων, Panath. [p. 252, C.] Verum quod ad illum Xen. locum attinet, in quo legimus ὄχλος ἐπέῤῥει, sciendum est tale esse ap. Hom. [Il. Λ, 723] : Τὰ δ' ἐπέῤῥεεν ἔθνεα πεζῶν· et nonnullos ex Lat. scriptt. eandem metaph. tribuisse verbo Affluo, sc. Liv., et ante illum, Virg. Sed hic et verbo Inundo eam dedit, Æn. 12 : Hinc densi rursus inundant Troes. [Herodot. 9, 38 : Ἐπιῤῥεόντων τῶν Ἑλλήνων καὶ γινομένων πλεύνων, iterumque ibid. Æsch. Eum. 853 : Οὔπιῤῥέων γὰρ τιμιώτερος χρόνος ἔσται πολίταις τοῖσδε. Eur. Med. 1229 : Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος. Xen. Apolog. 27 : Ἀγαθῶν ἐπιῤῥεόντων. Plat. Leg. 7, p. 793, D : Ἐὰν ἡμῖν πολλὰ ἅμα ἐθίσματα μακροτέρους ποιῇ τοὺς νόμους· Phædr. p. 229, D : Ἐπιῤῥεῖ ὄχλος τοιούτων Γοργόνων. Theocr. 15, 59 : Ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ.] || Verbum ἐπιῤῥεῖν active quoque positum affert Bud. ex Greg. Naz., ita scribente de Mari Rubro : Θάλασσα ὑποχωροῦσα ῥάβδῳ, καὶ τοὺς μὲν παραπέμπουσα, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. Ubi non itidem dicere possis Mare hos influens, pro Fluctibus suis obruens; sed partic. Inundans hic uti liceat : sicut et metaphoricum usum huic verbo eum esse docui ap. Virg., quem ap. Xen. habet ἐπιῤῥεῖν. Affert et aliam hujus verbi active positi signif. ex Dion. Areop., sc. pro Affluenter et copiose largiri ac suppeditare. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 622, B : Τὸν ἄρτον τὸν πᾶσι τοῖς οὖσι τὴν ζωὴν ἐκ τῆς ἰδίας πηγῆς ἐπιῤῥέοντα. || Pass. Ælian. ap. Suid. v. Ἐπίκουρος p. 1366, C, et Κύφωνες p. 2251, C : Ἐπιῤῥεόμενος μέλιτι καὶ γάλακτι. || Forma non contracta ἐπιῤῥέει pro ἐπιῤῥεῖ est ap. Heron. Spirit. p. 174, D; ἐπιῤῥέειν, 175, A. L. Dind.]

Ἐπιῤῥήγνῡμι, s. Ἐπιῤῥηγνύω, [vel Ἐπιῤῥήσσω s. Ἐπιῤῥήττω], Violenter invado, Insilio, VV. LL., sed non sine mendi suspicione. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 179, C : Φωνῆς ἄνωθεν ἐπιῤῥηγνυμένης ἐφ' ἅπαν τὸ ὑποκείμενον.] Ἐπιῤῥηττόμενα, Prominentes duritiæ, σκιῤῥώματα, VV. LL. ex Ruellio. [Forma Ἐπιῤῥήσσω transitive utitur Hom. Il. Ω, 454 : Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιῤῥήσσεσκον Ἀχαιοὶ ... Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιῤῥήσσεσκε καὶ οἷος, Obdebat pessulum s. obicem. Sic de foribus claudendis Soph. OEd. T. 1244 : Πύλας ἐπιῤῥήξασ' ἔσω. Nonnus Dion. 11, 195 : Ἴχνος ἀερσιλόφοισιν ἐπιῤῥήσσοντα κολώναις, Illidentem. Figurate Eust. Opusc. p. 306, 92 : Οἳ βοὰς μάχης ἀφύκτου ἡμῖν ἐπέῤῥηξαν. || De ventis Arat. 292 : Οἱ δ' ἀλεγεινοὶ τῆμος ἐπιῤῥήσσουσι νότοι, Irrumpunt. Et transitive Oppian. Hal. 1, 634 : Ἀήταις, οἵ μιν ἐπιῤῥήσσουσιν, Jactant. || Scindo. Æsch. Pers. 1028 : Πέπλον δ' ἐπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ. Maximus Καταρχ. 112 : Ἐπιῤῥήσσουσα χιτῶνας.]

Ἐπιῤῥήδην, Palam, Aperte, διαῤῥήδην : ut exp. a schol. Apoll. Arg. 2. In alio autem ejusd. libri l. φανερώτερον, παῤῥησιαστικώτερον : et addit, οἱονεὶ ἀναφανδόν [2, 640, 847]. Eust. vero ap. Arat. ait esse ῥητῶς et ὀνομαστικῶς [261] : Ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι ἐπιῤῥήδην καλέονται.

Ἐπίῤῥημα, τὸ, Adverbium, una ex partibus orationis ap. gramm., ut ῥῆμα iisd. est Verbum. [Dionys. H.

Comp. vv. p. 8, 12. Apollonii Dyscoli liber περὶ ἐπιρρημάτων in Bekk. Anecd. p. 529—625.]‖ Item ἐπίῤῥημα, certa quædam pars comœdiæ, de qua lege Hesych., Suid. [Dicit Hes. : Ἐπιρρήματα· οὕτω προσαγορεύεται τὰ μετὰ τὴν παράβασιν τασσόμενα τετράμετρα ὑπὸ τοῦ χοροῦ λεγόμενα, μηδέπω τοῦ ἑξῆς μέλους ἐπεληλυθότος. Ἄλλοι δὲ ἐπῴδια μεταξὺ τῶν χορικῶν μελῶν ἰαμβεῖα βραχέως ἐπιλεγόμενα καὶ ἐφύμνια. De tetrametris ejusmodi frequens est in scholiis metricis Aristophanis. Ceterum nonnisi stropha dicitur ἐπίρρημα, quum antistropha dicatur ἀντεπίρρημα.] Ita vocabatur et Gestamen quoddam comicum, Poll. [7, 66] : si modo ἐπίῤῥημα emendate ap. eum legitur. [Dicit autem fuisse ταινιῶδες, τὸ μὲν πλάτος κατὰ σπιθαμὴν, τὸ δὲ μῆκος κατ' ὀργυιάν. V. Ἐπίρραμμα.]

Ἐπιῤῥηματικὸς, Adverbialis, Adverbii formam habens. Et aliquod vocab. poni Ἐπιῤῥηματικῶς dicunt, i. e. Adverbialiter. [Adj. schol. Aristoph. Pl. 244, 404. Adv. scholl. Pind. Ol. 12, 6, Theocr. 1, 60, 87; 2, 152; Phryn. Bekkeri p. 7; Etym. M. p. 31. Boiss.]

[Ἐπίρρηξις, ἡ, Scissura. Galen. vol. 14, p. 424, 8 : Πρὸς τὰς βαθυτέρας ἐπιρρήξεις. Hase.]

Ἐπίῤῥησις, εως, ἡ, Camerario Vituperatio. [Plut. Mor. p. 19, D : Εὖ δὲ καὶ ταῖς ἐπιρρήσεσι χρῆται (Homerus), καθάπερ τινὰ ψῆφον ἐπιφέρων τοῖς πραττομένοις ἢ λεγομένοις, ἐπὶ μὲν τῆς μοιχείας τοῦ Ἄρεως τοὺς θεοὺς ποιῶν λέγοντας κτλ. Ψόγος vel κατηγορία Hesychio et Suidæ. Ex Archilocho citat Orion. L. D. ‖ Allocutio incantantis. Lucian. Philops. c. 31 : Ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν φρικωδεστάτην ἐπίρρησιν. Euseb. Præp. ev. p. 132, D : Ἐπῳδῶν δή τινων, μετά τινος ἀσήμου καὶ βαρβαρικῆς ἐπιρρήσεως. Epiphan. t. 1, p. 255, C, et 256, C. Hase.]

[Ἐπιρρήσσω s. Ἐπιρρήττω. V. Ἐπιρρήγνυμι.]

[Ἐπιρρητέον, Dicendum ad. Plut. Mor. p. 36, B : Ἐπ. δὲ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ (vel Αἰσχύλου), ὅτι κτλ.]

Ἐπιῤῥητορεύω, cum accus. et dat. Lucian. [Quom. hist. scr. c. 26] : Ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερῥητόρευσεν αὐτῷ, Qui talem super ejus funere orationem habuit, Bud. Sed videtur significantius esse Græcum hoc verbum. [In Ind. :] Affertur ex Athen. 13, [p. 590, E] pro Oratorie dico et eloquenter. [Ach. Tat. part. 1, p. 178, 22 ed. Jacobs. : Ἐπιρρητορεῦσαί τι κατ' ἐμοῦ. Hase.]

Ἐπίῤῥητος, ὁ, ἡ, Vituperabilis. [Probrosus, Gl.] Redditur et Infamis, in Xen. [OEc. 4, 2] : Αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι (τέχναι) καὶ ἐπίῤῥητοί εἰσι, καὶ εἰκότως μέντοι πάνυ πρὸς τῶν πόλεων ἀδοξοῦνται. Vide de utroque Hesych. et Suid.: Eust. certe in ἐπίῤῥητον ait ἐπὶ esse pro κατά. [Usurpat autem sæpe Eust. in Opusc., ut p. 72, 63, ubi conjungit cum ἐπάρατος, et alibi. L. D. Πλοῦτος ἐπίῤῥητος καὶ ὠμὸς, Philostr. p. 303, 11. Herald. ad Arnob. 1, p. 22. Hemst. Euseb. V. Constant. 3, 53 : Ἄῤῥητοί τε καὶ ἐπίῤῥητοι πράξεις. Epigr. Anth. Pal. Append. 223, 4 : Πᾶσιν ἐπιῤῥήτοις, ubi de hominibus dicitur. Adjectivum et adverbium Ἐπιῤῥήτως annotavit Pollux 2, 128; 3, 139; 5, 159, 160; 6, 127, 206, 208.]

[Ἐπιῤῥῑγέω, i. q. seq. Hippocr. p. 76, A : Οὗτοι ἐπιῤῥιγέουσι περὶ κοιλίην καύματι προκληθέντες· 79, D : Οἷσι κοιλίης ἐπιστάσης αἱμορραγέει καὶ ἐπιῤῥιγέει· 1169, F : Τῇ ἑτέρῃ ἐπιῤῥιγέουσιν ἅμα κρίσει. L. Dind.]

[Ἐπιῤῥιγόω, Insuper rigeo, Rigeo post. Hippocr. p. 72, A : Τὰ ἐπιῤῥιγώσαντα ἐκ τουτέων κακά· ib. C. 76, A : Τούτοις ἡ κρίσις ἐπιῤῥιγώσασιν· 1194, D : Τάχιστα ἔθνησκον, ὅτ' ἐπιῤῥιγώσειαν πυρετώδει ῥίγει.]

Ἐπιῤῥίζιον, τὸ, q. d. Adradicium, pro Additamento ad radicem. In VV. LL. Radix parva quæ adnascitur, Capillamentum. Bud. autem ἐπιῤῥίζια interpr. Radicamenta ap. Diosc. [1, 10, ubi codd. ὑπορρίζιον.] Item Capillamenta radicum.

[Ἐπίῤῥικνος.] Ἐπίρικνος, ὁ, ἡ, Aliquantum incurvus s. rugosus, Superne aut Superiori parte rugosus, incurvus. [Xen. Cyn. 4, 1 : Σκέλη (canum) πολὺ μείζω τὰ ὄπισθεν τῶν ἔμπροσθεν καὶ ἐπίρικνα. Unde repetiit Pollux 5, 58, cujus liber ms. recte duplici ρ. Vertendum autem Gracilis. V. Ῥικνός.]

[Ἐπίῤῥιμμα, τὸ, Alex. Trall. 10, p. 590, ubi Epithemata interpret. Latina. Struv.]

[Ἐπίῤῥινον vel Ἐπιῤῥίνιον, τὸ, Quod ponitur supra nasum, Ornamentum nasi vel frontale, Quod fronti alligatum ad nares usque dependebat. Alterum ap. Symm. Job. 42, 12; alterum id. in Ezech. 16, 12, ubi v. Drusium. Conf. Casp. Bartholin. De inaur. vett. p. 87, Th. Bartholin. De morb. bibl. c. 19, p. 49. Schleusn. Lex. V. T.]

Ἐπίῤῥινος, ὁ, ἡ, Naso justo præditus, VV. LL. ex Luciano [Philop. c. 12. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. Imp. de imagg. p. 114; Acta Theclæ p. 95; Jo. Malal. p. 290, 8. Nasutus, Gl.]

[Ἐπιῤῥιπτάριον, τὸ, Vestis quæ humeris injicitur s. Calyptræ species quæ caput et humeros tegit, ap. Byzantinos, quorum exx. nonnulla v. ap. Ducang. Ἐπαιριπτάρια aliquoties scriptum ap. Constant. Cærim. p. 391, C. L. Dindorf.]

Ἐπιῤῥίπτω, vel Ἐπιῤῥιπτέω, Superjicio, Injicio, Conjicio in, VV. LL. [Hom. Od. E, 310 : Ὅτε μοι πλεῖστοι χαλκήρεα δοῦρα Τρῶες ἐπέρριψαν. Tzetz. Hist. 1, 755 : Τὴν κεφαλὴν δ' ἐνέγκαντες ἐπέρριψαν Ἀννίβᾳ.] Ἐπέῤῥιψε χεῖρα, ex Epigramm. [Ἐπιρρίπτει ἑαυτὸν (leo), ὅταν ᾖ πλησίον, Aristot. H. A. 9, 44. Hemst. Improprie Æsch. Prom. 738 : Τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς χρῄζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας. Diodor. 14, 12 : Ψευδεῖς αἰτίας ἐπιρρίπτων. L. D. Ἐπιρρίπτειν ἑαυτὸν, Immiscere se rei alicui, ap. Modestin. l. 1 in l. 21, § 6 Dig. De tutorib. et curat. Ducang. Intransit. Jo. Malal. p. 447, 15 : Πρὸ τοῦ ἐπιρρίψωσιν εἰς τὰ κτήματα ἢ εἰς τὴν πόλιν, Priusquam impetum fecissent in prædia. Eademque constructione 437, 19. Cum ἐπὶ 441, 15. Cum dat. pers. 434, 23; 451, 10. Et cum dat. loci p. 30, 19 : Ἐπιρρίψας τῇ πόλει· 31, 1, τῇ χώρᾳ. Gl.: Ἐπιρίπτω, Superventum facio.] Bud. ἐπιῤῥιπτῶν pro Insiliens, Assiliens, sicut διαῤῥιπτῶν pro Dissiliens a Xen. usurpari tradit, de canibus [Cyn. 6, 22]. Sed fortasse subaudiendus est hic quoque accusat. ille, de quo in Ῥίπτω dicam. [‖ Forma contr. Xen. Anab. 5, 2, 23 : Ξύλα μεγάλα ἐπερρίπτουν ἄνωθέν. Conf. Polyb. 18, 29, 12. Orph. Lith. epit. 7, sive 264 sqq : Ἐπιρριπτούμενον αὐτῷ. Philo Belop. p. 99, D; 100, A. Maccab. 2, 3, 26 : Ἐπιρριπτοῦντας αὐτῷ πληγάς.]

[Ἐπίρριψις. V. Ἐπίρραψις.]

[Ἐπιρρόγανον, ἀπόμακτρον, Hesych. Ubi v. annot. intt., qui conjiciunt Ἐπιῤῥόχανον.]

Ἐπιῤῥοὴ, ἡ, Influxio, Influxus : ut ἐπιῤῥοὴ τροφῆς, Theophr. [C. Pl. 5, 4, 6], Influxus alimenti, in plantis, quam et συῤῥοὴν vocat, Bud. [Tim. Locr. p. 101, C : Τᾶς μὲν τροφᾶς διαδιδομένας εἰς ὅλον τὸν ὄγκον κατ' ἐπιῤῥοάν· 102, B : Ἐν ἰσότατι ἀπορροᾶς καὶ ἐπιῤῥοᾶς.] Ap. Greg. Naz. : Ταῖς τοῦ πρώτου φωτὸς ἐπιῤῥοαῖς καὶ διαδόσεσι, exp. Primæ lucis rivis et distributionibus. [Plato Leg. 5, p. 732, B : Ἀνάμνησις δ' ἐστὶν ἐπιῤῥοὴ φρονήσεως ἀπολιπούσης.] Accipi autem a Dionysio Areop. nomen ἐπιῤῥοὴ et pro Affluentia s. Abundantia, testatur idem Bud. [Sic Eur. Andr. 349 : Κακῶν τοσούτων οὐχ ὁρᾷς ἐπιῤῥοάς; Plat. Leg. 6, p. 783, B : Τὴν αὔξην τε καὶ ἐπιῤῥοήν. Proprie Æsch. Ag. 1510 : Βιάζεται δ' ὁμοσπόροις ἐπιῤῥοαῖσιν αἱμάτων μέλας Ἄρης· Eum. 694 : Κακαῖς ἐπιῤῥοαῖσι βορβόρῳ θ' ὕδωρ λαμπρὸν μιαίνων οὔποθ' εὑρήσεις ποτόν. De fluviis Æsch. fr. Myrmid. ap. Strab. 13, p. 616 : Ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ' ἐπιῤῥοαί. Apoll. Rh. 4, 623 : Ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον τυφομένου Φαέθοντος ἐπιῤῥοαὶ Ἠριδανοῖο. De lacrimis Eur. fr. OEnomai ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 486 : Ἀλλ' ἐστὶ γὰρ δὴ κἀν κακοῖσιν ἡδονὴ θνητοῖς, ὀδυρμοὶ δακρύων τ' ἐπιῤῥοαί.] Invenitur et aliud subst. Ἐπίῤῥοια, idem significans : certe Hesych. ἐπίῤῥοὴν exp. per hoc; nam significare dicit ἐπίῤῥοιαν ὑδάτων, ubi fortasse Inundationem apte interpr., sicut ἐπιῤῥέειν alicubi commode reddi Inundare, docui supra. [Copiam aquarum potius dicere videtur, ut Ælian. N. A. 10, 36.] Usurpari autem hoc ἐπίῤῥοια a Dionysio Areop. sicut et ἐπιῤῥοὴ, pro Affluentia et Abundantia, tradit idem Bud. [Theophr. fr. 9, 20 : Οἷς εἰς κύστιν ἡ ἐπίῤῥοια πλείων. De affluentia Diod. Exc. p. 597, 99 : Αὐτομάτην ἔσχε τὴν ἐπίῤῥοιαν τῶν ἀγαθῶν. Id. 2, 6 : Ὡς ἐπίπαν τοῖς εὐτυχοῦσιν ἡ τῶν πραγμάτων ἐπίῤῥοια τὴν τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαν παρίστησι, Rerum successus, Interpres.]

[Ἐπιῤῥοθέω.] Ἐπιῤῥοθεῖν, Strepitum edere, s. fre-

mitum. Interdum et Tumultuari. Eur. usus est de Strepitu admurmurantium in concione [Hec. 553] : Λαοὶ δ' ἐπερῤῥόθησαν. [Or. 901 : Ἐπερρόθησαν δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι· Phœn. 1238 : Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι τάδε Κάδμου τε λαὸς ὡς δίκαι' ἡγούμενοι. Dionys. A. R. 6, 83.] Hesych. exp. ἐπήχησαν, et ἐπεβόησαν : nec enim dubito quin ἐπερῤῥόθησαν [ἐπιρρόθησαν cod.], quod ap. eum habetur (et quidem non suo loco, sed post Ἐπιῤῥοίζειν), sit illud ipsum quo illic usus est Eur. Sed addit et nom. Ἐπιῤῥόθητα, verbalis formam habens, quod exp. ἐπίψογα, Vituperabilia, Vituperio digna. [Æsch. Cho. 459 : Στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιρροθεῖ, ἄκουσον ἐς φάος μολών. Schol. ἐπιβοᾷ σε ἡ σύστασις ἡμῶν ἡ κοινὴ βοηθὸν ἐλθεῖν. Eodem modo ib. 427 : Κτύπῳ δ' ἐπιρροθεῖ κροτητὸν ἁμὸν καὶ πανάθλιον κάρα. Cum accusat., ut sit Convitior, Soph. Trach. 263 : Ὃς αὐτὸν ... πολλὰ μὲν λόγοις ἐπερρόθησε. Cui conf. ἐπιρρόθητος et ἐπίρροθος, quæ v. Proprie id. ap. Athen. 7, p. 277, B : Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει σαίνουσιν οὐραίοισιν οὐ τὴν κεκτημένην ἀλλὰ τὰς λοπάδας.]

[Ἐπιρρόθητος. V. Ἐπιρραθέω.]

[Ἐπίρροθος, ὁ, ἡ.] Venio ad illud nomen Ἐπίῤῥοθος, cujus signif. convenit cum ea, quæ est postrema verbi ὁμοῤῥοθεῖν : nam ut ὁμοῤῥοθεῖν est Adjuvare, Auxiliari, ita ἐπίῤῥαθος est Adjutor, Auxiliator. Sed hoc nomine significatur proprie Auxiliator alacris, s. strenuus, s. gnavus, Qui auxilium fert magna cum animi alacritate et contentione, ac magno studio : si quidem his Eustathii verbis credimus, quibus certe non video cur fidem derogemus, ὁ σπουδαῖος βοηθὸς, ὁ μὴ ἀκὴν καὶ ῥέμα δι' ὄκνον καὶ οἷον ἀψοφητὶ πρὸς βοήθειάν τινος ἥκων, ἀλλὰ κατὰ σπουδὴν, μετὰ ῥόθου, τουτέστιν ἤχου, ὡς εἰ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ πρανοῦς ῥέοι. [Masculino Apoll. Rh. 2, 1193 : Ἐπίῤῥοθοι ἄμμι πέλεσθε· 4, 1045 : Πύργον ἐπ. Inter titulos ab Imperatore principibus exteris tribuendos recenset Constant. Cærim. p. 392, C.] Dicitur autem et fem. genere, ἐπίῤῥοθος, Adjutrix, Auxiliatrix. Hom. Il. Δ, [390] : Πάντα δ' ἐνίκα Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπίῤῥοθος ἦεν Ἀθήνη. [Ψ, 770 : Ἀγαθή μοι ἐπ. ἐλθέ. Apoll. Rh. 3, 559.] Et ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι, Hesiod. Op. [558.] Apud Apoll. autem, Arg. 2, [1069], Ἐπίῤῥοθος ἥνδανε μῆτις, Utile consilium : nam exp. ὠφέλιμος, adjumento enim et auxilio est utile ac salubre consilium. [Et ib. 225, 1050, etc. Neutro genere Æsch. Sept. 368 : Νύκτερον τέλος ... ἀλγέων ἐπίῤῥοθον.] Sed non minus frequens, ap. Hom. præsertim, est Ἐπιτάῤῥοθος, habens syllabam ταρ ita insertam, ut videmus in ἀταρτηρὸς, pro ἀτηρός. [Quod confert sch. Hom. Il. A, 213.] Il. Λ, [366] : Εἴπου τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάῤῥοθός ἐστι· qui versus legitur et Υ, [453]. Ap. Eund. P, [339] : Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι. [Orph. Arg. 344.] Et in fem. gen. E, [808] : Πάντα δ' ἐνίκα Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάῤῥοθος ἦα. [Orph. Hymn. 60, 10; 67, 12.] Memini autem me vocem hanc ἐπιτάῤῥοθος in quodam legere oraculo, ubi aliam signif. habere videbatur [ap. Herodot. 1, 66 : Τὸν σὺ κομισσάμενος, Τεγέης ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ, Victor eris. Forma Ἐπίῤῥοθος diversa signif. utitur Soph. Antig. 413 : Ἐγερτὶ κινῶν ἄνδρ' ἀνὴρ ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν, εἴ τις τοῦδ' ἀφειδήσοι πόνου, quod schol. interpr. λοιδόροις, ὑβριστικοῖς, Objurgantibus. Et pass. Ignominiosus, fr. Terei ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 26 : Ὠθούμεθ' ἔξω ... αἱ μὲν ξένους πρὸς ἄνδρας, αἱ δὲ βαρβάρους, αἱ δ' εἰς ἀήθη δώματθ', αἱ δ' ἐπίῤῥοθα. V. Ἐπιῤῥόθητος. || Passive etiam capitur ap. Archimel. Anth. Pal. 7, 50, 3 : Λείη μὲν γὰρ ἰδεῖν καὶ ἐπίῤῥοθος· ἦν δέ τις αὐτὴν εἰσβαίνῃ, χαλεποῦ τρηχυτέρη σκόλοπος, de via quam in tragœdiis secutus sit Euripides. Ubi ἐπίκροτος conj. Dorvill.]

[Ἐπίῤῥοια. V. Ἐπιῤῥοή.]

[Ἐπιῤῥοιβδέω. Theophr. De signis fr. 6, 1, 16 : Ἐὰν κόραξ μὴ τὴν εἰωθυῖαν φωνὴν ἵῃ καὶ ἐπιῤῥοιβδῇ. Quod Plinius l. in Ἐπιῤῥοιζέω citando vertere videtur Vocem resorbebunt. Apud Quintum 8, 321 : Βαλὼν δ' ὅγε δεύτερον ἰὸν λαιμῷ ἐπερροίβδησε, Cum stridore immisit. L. Dind.]

[Ἐπιῤῥοίβδην, Rapido cum impetu et stridore. Eur. Herc. F. 860.]

Ἐπιῤῥοιζέω, vel Ἐπιῤῥοίζω, ap. Theophr. de cornivis, Plin. [18, 87] vertit Singultu quodam latro : Ὅταν ἐπιῤῥοίζωσι καὶ τινάξωσι, Singultu quodam latrantes, seque concutientes. [De signis fr. 6, 1, 16 : Κόραξ, ἐὰν ταχὺ δὶς φθέγξηται καὶ ἐπιῤῥοιζήσῃ καὶ τινάξῃ, ὕδωρ σημαίνει. Pro quo ταχέως καὶ ἐπιτρόχως φθεγγόμενος Ælian. H. A. 7, 7. Arat. Phæn. 236 : Ἦ ποτε καὶ κρώξαντε βαρείῃ δισσάκι φωνῇ μακρὸν ἐπιῤῥοιζεῦσι τιναξάμενοι πτερὰ πυκνά. Æsch. Eum. 424 : Ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιῤῥοιζεῖς φυγὰς, ubi libri ἐπιῤῥοιζεῖ, item de voce capit schol., explicans ἐπιβοᾷς, ἐπιβάλλεις. V. etiam Ἐπιῤῥύζω. || Simplici ῥ Lycophr. 217 : Σπεῖραν ὁλκαίων κακῶν σύρουσαν ἅλμῃ κἀπιροιζοῦσαν πάτρῃ δεινὰς ἀπειλάς. Ejusd. 585 : Καὶ ταῦτα μὲν μίτοισι χαλκέων πάλαι στρόμβων ἐπιῤῥοιζοῦσι γηραιαὶ κόραι, scholl. interpretantur ἐπαπειλοῦσι vel ἐπινήθουσιν αἱ Μοῖραι. || Intransitive Nonn. Dion. 48, 940 : Καὶ δόνακες γεγαῶτες ἐπερροίζησαν ὀϊστοὶ, Stridebant. Ἐπιῤῥοίζω, quod ponit HSt., expungendum est.]

[Ἐπιῤῥομβέω, Gyrum ducens impeto s. irruo in. Schol. Pind. Isthm. 4, 77 : Ἁλώπεκι ἥτις ἀνακεκλιμένη ὑπτία πρὸς τὸ ἑτοίμως ἀμύνεσθαι ἐπέχει τὴν τοῦ ἀετοῦ ὁρμὴν, ὅταν ἐπιρομβῇ αὐτὴν βουλόμενος ἁρπάσαι.]

[Ἐπίῤῥους, ὁ, Influxus, Affluentia. Hippocr. p. 881, F : Ἐπίῤῥους αἵματος. Matthæi Med. p. 209.]

Ἐπιῤῥοφέω, vel Ἐπιῤῥοφάω, Sorbeo, Sumo sorbitionem, Bud. ap. Aristot. Probl. [27, 3. Ælian. N. A. 9, 62; Diog. L. 7, 185. Hemst. Ἐπιῤῥοφεῖν sæpius ap. Hippocr. p. 495.] Affert vero et ἐπιῤῥοφεῖν τοῦ ὕδατος ex Plut. Phocione [c. 9. Eust. Opusc. p. 323, 75 : Πάντες τοῦ αὐτοῦ κρατῆρος ἡμῖν ἐπερρόφησαν. Aliter schol. Aristoph. Pac. 300 : Δειπνήσαντες ἐπερρόφουν ἀγαθοῦ δαίμονος, ubi intelligitur poculum.] In VV. LL., pass. partic. ἐπιῤῥοφηθεὶς, Sorbitione sumptus. [Ex Diosc. 3, 94, p. 213, C. || Ἐπιῤῥοφάνω, Hippocr. p. 534, 51 : Ἄκρητον οἶνον ἐπιρροφανέτω. ἄ]

[Ἐπιῤῥόφημα, τὸ, Sorbitio. Alex. Trall. 12, p. 209; 13, p. 686.]

[Ἐπιῤῥόχανον. V. Ἐπιῤῥόγανον.]

Ἐπιῤῥυγχὶς, ίδος, ἡ, Rostri curvitas, in avibus rapacibus, quibus adunci ungues : unde et γαμψώνυχες appellantur. [Suid. in vv. Ἐπιῤῥυγχὶς et Γαμψώνυχος.]

[Ἐπιῤῥῠδὸν, Affluenter. Hesych. : Ἐπωρυδὸν, ἐπιῤῥέοντος. Ἐπιῤῥυδὸν Kuster. et Hemsterh. Ita scribendum etiam ἐπιῤῥεόντως. L. Dind.]

Ἐπιῤῥύζειν, Instigare et incitare canes : ex Aristoph. Vesp. [705 : Ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν τιν' ἐπιῤῥύξας.] Sed scribitur etiam Ἐπιῤῥοίζειν, quod vide. [Ἐπιῤῥύζειν κύνας, Hesychio ἐπαφιέναι καὶ παρορμᾶν. Ad idem verbum referenda videtur ejusd. gl. : Ἐπιῤῥάζειν, ἐπιπιέζειν (l. ἐπισίζειν), ἐπισείειν, ἐπεγκελεύειν. Quanquam ordo literarum ἐπιῤῥοθεῖν postulat, ut animadvertit Albert. V. etiam Ἐπιῤῥύω.]

Ἐπιῤῥύθμίζω, in VV. LL. exp. Formo, Apto, Concinno. [Plato Leg. 7, p. 802, B : Ὅ τι μὲν ἂν ἱκανὸν εἶναι δόξῃ τῶν παλαιῶν ποιημάτων, ἐγκρίνειν, ὅ τι δ' ἂν ἐνδεὲς ἢ τὸ παράπαν ἀνεπιτήδειον, τὸ μὲν ἀποβάλλεσθαι παντάπασι, τὸ δ' ἐπανερομένους ἐπιῤῥυθμίζειν, ποιητικοὺς ἅμα καὶ μουσικοὺς ἄνδρας παραλαβόντας. Διατυποῖ, ἐπανορθοῦται interpr. Hesych. voc. ἐπιῤῥυμίζει (ita cod.). L. D. Imperf. Lucian. Pisc. c. 12 : Γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν. Hase.]

[Ἐπιῤῥύομαι, Servo. Æsch. Sept. 165 : Ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιῤῥύου. υ anceps.]

[Ἐπιῤῥῠπαίνω, Sordido, Gl. Plut. Mor. p. 828, A; Archigenes Cocchii p. 121, 14; schol. Aristoph. Nub. 1181.]

Ἐπίῤῥῦσις, εως, ἡ, est Influxio. Exp. etiam Accessio, qua aliquid sensim augetur. [Hippocr. p. 416, 54 : Ἐπὴν ἀποτρέψῃς τὴν ἐπιῤῥυσιν. Aristot. Meteor. 2, 2, De partt. an. 2, 7. Theophr. C. Pl. 6, 6, 6, ubi est var. ἔκκρισις. Polyb. 4, 39, 10, et al. L. D. Scymn. Chius fragm. p. 317, 36 ed. Gail., de Istro : Ἀπὸ τῆς χιόνος Τῶν τηκομένων τε λαμβάνων ἀεὶ πάγων, Ὡς φασι, τὰς ἐπιῤῥύσεις. Diog. L. 10, § 139. Galen. vol. 2, p. 210, 18 : Εἰς ἕκαστον μέρος τοῦ κήπου τὴν ἐπ. τοῦ ὕδατος ἐπιτεχνᾶσθαι. Georg. Pis. Hex. v. 1559 : Ποδῶν ἐπιῤῥύσεις, Fluxiones. Hase.]

[Ἐπιῤῥύσμιος. Democritus Sexti Emp. 7, 137, p. 400 : Ἑτεῇ οὐδὲν ἴσμεν περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἐπιῤῥυσμίη

ἑκάστοισιν ἡ δόξις. Fabricius : « Sensus est quod cuique talis sit ἡ δόξις sive opinio, qualis ἡ ἐπιρυσμίη sive res quæ sensibus ejus se offert. Hesychius : Ἐπιρύσμιον, ἐπιρέον. Idem, Ῥυσμοῦσθαι, συγκρίνεσθαι. » Apud Hesychium Schneiderus suspicabatur ἐπιρρύσμιον. Idem apud Democritum interpretatur Apta, Convenientia.]

[Ἐπιρρυτης, ὁ, Infusorium, Infundibulum. Aq. Zach. 4, 2 : Ἐπιρρυταί.]

Ἐπίῤῥῦτος, ὁ, ἡ, Qui influit, h. e. Adventitius. Et, Is in quem influit humor et infunditur. Plato Timæo [p. 43, A] : Καὶ τὰς τῆς ἀθανάτου ψυχῆς περιόδους ἐνέδουν εἰς ἐπίῤῥυτον σῶμα καὶ ἀπόῤῥυτον· de quo l. dictum est supra in Ἀπόῤῥυτος. Idem Plato De rep. 7 [6, p. 508, B], loquens de oculo : Οὐκοῦν καὶ τὴν δύναμιν, ἣν ἔχει ἐκ τοῦ ἡλίου ταμιευομένην, ὥσπερ ἐπίῤῥυτον κέκτηται, Videndi vim a sole infusam habet et adventitiam. [Conf. Tim. p. 80, D, Tim. Locr. p. 99, E.] Galen. Ad Glauc. : Ἐπειδὴ τῶν μορίων τοῦ σώματος τὰ μὲν ἐπιῤῥύτοις διοικεῖται δυνάμεσι, τὰ δὲ καὶ συμφύτοις. Sic Alexander [Aphr. Probl. 2, 60] : Διὰ τί αἱ μὲν φυσικαὶ δυνάμεις, σύμφυτοι, αἱ δὲ ψυχικαὶ, ἐπίῤῥυτοι, h. e. ὑστερογενεῖς et adventitiæ. Hæc Bud. Redditur autem ἐπίῤῥυτος etiam Irrigatus, Irriguus. [Xen. Anab. 1, 2, 22 : Πεδίον μέγα καὶ καλὸν, ἐπίῤῥυτον. Dionys. A. R. 1, 55.] At de ἐπίῤῥυτος pro Affluens, dicitur aliquid in Κατάῤῥυτος. [Theophr. C. Pl. 3, 8, 3 : Ἐν τοῖς ἐπιῤῥύτοις καὶ ὀχετευομένοις (ὕδασι). Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 531, n. 2820, A, 10 : Διάκτοις ἐπιῤῥύτοις. Hero Spirit. p. 182, A : Τόπῳ ὕδωρ ἐπίῤῥυτον ἔχοντι· C : Ἐπίῤῥυτον χρουνισμάτιον. Pollux 3, 50 : Γάλα ἐπίῤῥυτον. Figurate Abundans, Æsch. Eum. 907 : Καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίῤῥυτον. L. Dindorf.]

Ἐπιῤῥύω, Instillo, VV. LL. [Ex Hesychii gl. Ἐπιῤῥύσασα, ἐπιθεμένη; ἐπιστάξασα. Ἐπιστίξασα conjicit Albertus, ut glossa ad ἐπιῤῥύζω, quod v., referatur.]

[Ἐπιῤῥωγολογέω vel Ἐπιῤῥωγολογέομαι, Racemos lego. Joseph. Macc. 3, p. 500, 3 : Μήτε ἐπιῤῥωγολογούμενος τοὺς ἀμπελῶνας. Hemst. Hesych. : Ἐπιῤῥωγολογοῦσι, καλαμῶνται (καλαμῶμοι codex) τὸν ἀμπελῶνα. V. Ἐπιῤῥαγολογέω.]

Ἐπιῤῥώννυμι s. Ἐπιῤῥωννύω, idem valet quod simplex ῥώννυμι, nisi quod præp. ἐπὶ vim ejus augere videri potest. [Ἐπιῤῥωνύομαι, Invalesco, Gl.] A Thuc. quidem certe [6, 93; 7, 2, et addito πολὺ 3, 6; 8, 106] animadverti dici ἐπερῤῥώσθησαν pro eo, quod alibi ἐῤῥώσθησαν. Huc vero pertinet ἐπέῤῥωσα, quod alioqui est tanquam ab ἐπιῤῥώω, sicut de ἀνέῤῥωσα dictum est ab ἀναῤῥώω. Thuc. 4, [36 coll. 8, 89] : Τοὺς μὲν τῷ ἀδοκήτῳ ἐξέπληξε, τοὺς δὲ, ἃ προσεδέχοντο ἰδόντας, πολλῷ μᾶλλον ἐπέῤῥωσε· sed hic ἐπέῤῥωσε est Confirmavit illos, i. e. illorum animos, Spem illis addidit. [Herodot. 8, 14 : Αὗται σφεας ἐπέρρωσαν ἀφικόμεναι (naves). Xen. H. Gr. 7, 5, 6.] Bud. vertit simpliciter Confirmare, in hoc Luciani l. [Tim. c. 41] : Ἐπίῤῥωσον σεαυτὴν, καὶ μὴ κάμῃς. Affert vero et cum accus. ἐλπίδα, exponens ἐπιῤῥῶσαι τὴν ἐλπίδα, Confirmare spem : in hoc loco Herodiani, ubi ei opp. θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, 3, [2, 4] : Ὡς τῶν μὲν ἀνατολικῶν εὐθέως θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, τῶν δὲ Ἰλλυρικῶν ἐπιῤῥῶσαι. Politianum tamen sequendo, reddemus potius Spem addere. In VV. LL. ἐπέῤῥωσαν, Animum addiderunt. Ibid. ex Chrysost. De prec. : Ἐπιῤῥῶσαι καὶ θαῤῥῦναι. Item pro Animo, Incito, Impello, ex Plut. : Ἐπιῤῥώσας σε πρὸς πόλεμον. [Sæpe sic Polyb. ἐπιρρωσθῆναι πρός τι, ut 1, 24, 1, etc. Cum infinit. Phalaris Ep. 57 : Ἐπέρρωσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖσθαι· et 50 init. Tzetz. Hist. 5, 186.] Item pass. ἐπερῤῥώσθησαν, Animo sunt confirmati. Et ἐπιῤῥωσθεὶς, Animo erectus. [Xen. H. Gr. 3, 4, 18 : Ἐπερρώσθη δ' ἄν τις καὶ ἐκεῖνο ἰδών.] Ap. Thuc. autem observavi ἐπερῤῥώσθησαν dici etiam de iis, qui in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. addidit accus. ψυχήν [3, 3, 13] : Καὶ τὴν ψυχὴν ἐπιῤῥωσθεὶς, ὡς προνοίᾳ θείᾳ ὁδηγούμενος. Sed ap. Eund., Her., ubi dicit, Ἐπερῤῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, i. e. Melius habere cœpit, tribuitur significatio huic ἐπερῤῥώσθη, quæ est potius τοῦ ἀνερῤῥώσθη, et quidem etiam sine adjectione. [Id. 6, 6, 5. Plusquamperf. pass. Thucyd. 7, 7 : Ἐς τἆλλα πολὺ ἐπέρρωντο· 17 : Πολλῷ μᾶλλον ἐπέρρωντο. Fut. pass. Lucian. Somn. c. 18. Impersonaliter Soph. OEd. C. 661 : Κείνοις δ' ἴσως κεἰ δεῖν' ἐπερρώσθη λέγειν τῆς σῆς ἀγωγῆς, οἶδ' ἐγὼ, φανήσεται μακρὸν τὸ δεῦρο πέλαγος, Si iis fiducia fuit.]

[Ἐπιρρώομαι, Concutior, Moveor. HSt. in Ῥώεσθαι :] Assumit interdum hoc verbum præpos. ἐπὶ per compositionem. Extat enim ap. Hom. et Ἐπερῤῥώοντο, et Ἐπερῤῥώσαντο, tanquam a them. Ἐπιῤῥώομαι. Legimus enim Od. Υ, 107 : Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπερρώοντο γυναῖκες, Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα. Ubi Eustath. annotat verbo ἐπερῤῥώοντο indicari τὴν τῶν ἀλετρίδων σπουδαίαν κίνησιν καὶ ῥωμαλέαν. At ἐπερῤῥώσαντο legitur Il. Α, 532 : Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερῤῥώσαντο ἄνακτος Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, i. e. Concussæ sunt comæ. Ibi certe annotat idem grammat. ἐπερῤῥώσαντο dictum esse sumpta metaphora ab iis qui κινοῦνται ἐῤῥωμένως εἴς τι ἔργον. Sed et equi ῥώονται, inquit, ὅτε εἰς δρόμον συντείνονται : et σύντονον κίνησιν indicat τὸ χαίτας ἐπιῤῥώσασθαι κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο. Sed Hesych. illud ἐπερῤῥώσαντο non solum exponit ἐῤῥωμένως ἐπεσείσθησαν, sed etiam ῥώμην καὶ ἰσχὺν ἐπέβαλον, ut videl. dicantur comæ robur et firmamentum adjecisse nutui. Verum addit præterea Hesych., ἢ ἐῤῥωμένως ὠρχήσαντο, quam expos. non video quomodo accommodare loco illi possimus. Sed potius ἐῤῥώσαντο, quod legimus Il. Ω, 616 : Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο, expositionem istam admittere puto. Fortasse autem et compositum ἐπερῤῥώσαντο Hesych., aut is unde Hesych. sumpsit, alicubi invenerat, hunc eundem usum habens : sed quum id seorsim positum esset cum hac expositione, mixta fuit et ipsa cum duabus præcedentibus. Non ignoro tamen Eustathium istud ἐῤῥώσαντο exponere itidem, ut in præcedd. ll., ἐῤῥωμένως ἐκινήθησαν (addentem esse pro præsenti κινοῦνται), sed pro me facit auctor brevium scholl., qui explicat verbo χορεύουσι. [Respexit Hesych. Hesiodi Theog. 8 : Ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν (Musæ saltantes). Apoll. Rh. 2, 661 : Ἐπὶ ἤματι νύκτα ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν. (De remigantibus ead. phrasi 4, 504, 1633.) 672, de capillis : Παρειάων ἑκάτερθεν πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κιόντι· 3, 1258 : Αἱ δ' ἑκάτερθεν χεῖρες ἐπερρώσαντο. Et per tmesin 1, 385 : Ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσιν προπρὸ βιαζόμενοι.]

[Ἐπιρρώπια, ἐπιτελῆ (f. εὐτελῆ), Hesychius.]

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, Corroboratio, Roboris confirmatio s. Virium. [Ælian. N. A. 6, 1; Longin. 11, 2. Βεβαίωσις, διόρθωσις, ὑγεία interpretatur Hesych.]

Ἐπίσαγμα, τὸ, Centones qui supponuntur ipsis clitellis, et Ipsæ clitellæ, Bud. A quo affertur ἐπισάττω ex Aristot. Probl. et pro Constipo, Inculco : ut videbis p. 580. [Schol. Aristoph. Nub. 449 : Ἐπίσαγματῶν ὄνων. Hemst. Ephippium, Levit. 15, 9. Metaph., Soph. Phil. 755, de quo l. v. in Ἐπείσαγμα.]

Ἐπισάζω, Complano, Adæquo, Inculco. Aristot. Probl. : Ἐὰν ἐπισάξῃ τὴν γῆν, καὶ καταπατήσῃ, ὥστε ἀποστέγειν τὸ ὕδωρ. Ita VV. LL., sed illud ἐπισάξῃ refertur potius ad ἐπισάττω, quod v. [Ex 20, 13, ubi legitur περισάξῃ.]

[Ἐπίσαθρος, ὁ, ἡ, Fragilis, Gl. Epiphan. vol. 1, p. 235, B. L. D. Jo. Climac. in meis ad Planud. Vers. Ovid. Met. notis p. 357; Hesych. v. Ἐπικηρότατοι. Boiss. Iren. p. 72, ἐπ. πνεύματα. Kall.]

Ἐπισᾰλεύω, pro Concutior, Agitor, VV. LL. ex Philostr. [Her. p. 740 fin.] ἐπισαλεύω τοῖς ἀκρωτηρίοις. [Idem Imag. 1, p. 798 : Τὸ δὲ (τῆς κόμης) τῷ μετώπῳ ἐπισαλεύει. Philostr. jun. Imag. p. 872 : Ἡ κόμη ξανθὴ ἐπισαλεύει τῷ μετώπῳ. L. D. Ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι, Lucian. Amor. p. 1057, E. Hemst. Huc refertur Hesychii gl. Ἐπισαλονήεξ, ἐπικενουμένη. Ubi terminatio confusa est cum nota tachygraphica ξ, ut alibi sæpe, pro ἐπικεν. autem scrib. cum Musuro ἐπικιν.]

Ἐπίσαλος, ὁ, ἡ, quod significat Instabilis, Minime firmus, verbale non est, sed potius ex nomine σάλος factum. [Iterum HSt.:] Ἐπίσαλος, Instabilis, Mobilis, q. d. ὁ ἐπὶ σάλου ὤν, Qui est in jactatione, jactatur, ut in tempestate, et agitatur. A Suida [et Zon. p. 794, 804] ἐπίσαλος exp. ἀβέβαιος, et εὐμετάπτωτος, additurque hoc exemplum [Theophyl. Hist. 6, 5] : Ἐπισάλων τε τῶν τῆς σωτηρίας ἐλπίδων γενομένων αὐτοῖς, ἐξεχώρουν τοῦ ἄστεος. [Secundi Sententt. p. 639 : Τί

ἐστὶ πλοῖον; Ἐπίσαλον πρᾶγμα. L. D. Theophyl. Hist. p. 186, 9 Bonn. : Ἄλλοτε ἄλλως κυβερνωμένην πρὸς τὸ ἐπίσαλον. De mari turbato Pseudochrys. t. 7, p. 503, 6, et ap. Grets. t. 2, p. 368, A. || In Stadiasm. Geogr. gr. min. ed. Gail. vol. 2, p. 446, 6, Ἐπίσαλός ἐστιν ὁ τόπος, vertitur : Præbet salum, i. e. *mouillage*. Hase.]

[Ἐπισαλπίζω, Tuba accino. Joseph. A. J. 9, 13, 3 : Οἱ ἱερεῖς βυκάνας ἔχοντες ἐπεσάλπιζον τοῖς ὑμνῳδοῦσιν.]

Ἐπίσαξις, εως, ἡ, affertur ex Theophr. [C. Pl. 5, 6, 3] pro Accumulatione terræ.

Ἐπίσαπρος, ὁ, ἡ, In superficie putridus. Alii, Putricans [ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, 7, 5].

[Ἐπισαρκάζω, Cavillor. Schol. Hom. Il. Λ, 110 : Εἰώθασιν ἐπισαρκάζειν τοῖς ἐπισήμοις τῶν φονευομένων. L. D. Et ad I, 347 : Νῦν οἷον ἐπισαρκάζων λέγει. Schol. Soph. El. 1457. Philo vol. 1, p. 587, 40.]

[Ἐπισάσσω s.] Ἐπισάττω, contrarium verbo ἀποσάττω, Impono clitellas, stragula, quicquid imponi solet equo. In VV. LL. Impono clitellas jumentis, et onera superpono : ut ἐπισάξαι ἵππους, Xen. [Cyrop. 3, 3, 27.] Sed ibi redditur Ephippia imponere, Sternere equos ephippiis. Pro quo tamen malit quis fortasse simpliciter, Sternere equos, s. Insternere. [Conf. Anab. 3, 4, 35. Gl. : Ἐπίσαξον τὸν ἵππον, Sterne equum. Lucian. Bacch. c. 3, Asin. c. 16.] Sic ἐπισάττειν τὴν ἄνον, ex LXX 3 Reg. [13, 23.] Rursum ex Xen. [immo Herodoto 3, 9], ἐπισάττειν ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Ex Herodot. [1, 194] : Ἐπισάξαντες τὰς διφθέρας ἐπὶ τοὺς ὄνους. [Quem l., puto, respiciens Pollux 7, 186, parum accurate ait, Herodotum dixisse ὄνον ἐπισάξαι. Schweigh.] His autem in ll. est simpliciter Imponere. [De terra, ut ap. Theophr. H. Pl. 7, 2, 5, Τὴν ἐπισεσαγμένην γῆν, positum v. in Ἐπισάζω. Gl. : Ἐπισάττω, Inculco.] Et pass. Ἐπισάττομαι : unde ἐπισεσαγμένος ἵππος, Cui imposita sunt ephippia, Stratus equus : et ἐπισεσαγμένος ὄνος, Cui impositæ sunt clitellæ. [Pollux 1, 139 : Καμήλων ἐπισεσαγμένων τὰ σκεύη. Ἐπισεσαγμένος, Clitellarius, Gl. Schol. Aristoph. Nub. 449 : Κέντρων δέ ἐστι τὸ ἐπισασσόμενον τοῖς ὄνοις κτλ. Eandem formam ap. Hesych. v. Στρωματίζειν in alteram mutavit Musurus.]

[Ἐπισᾰφέω, Psellus De dæmon. p. 38 ed. Gaulm. Boiss.]

[Ἐπισαφηνίζω, Ultra planum facio. Clem. Alex. p. 545. Wakef.]

Ἐπισαχθὴς, Debitor, χρεωφειλέτης, Hesych. Sed ap. eum est ἐπεισαχθὴς, licet alphabetica series illam scripturam poscat. [Σεισαχθὴς conjicit Kuster.]

[Ἐπισβέννυμι s. Ἐπισβεννύω, Nonn. Dion. 21, 138. Hesych. Wakef. Ap. Nonnum Græfius ἀποσβέσσειε pro ἐπισβέσσειε. Idemque restituendum videtur in Hesychii gll., quas dicit Wakef. : Ἔζινεν, ἐπεσβέννυεν· Ἐξίνει, ἐπεσβέννεν (ita cod.).]

Ἐπίσειον, τὸ, vel Ἐπίσιον, ut ap. Etym., Pubes, ἥβη, ἐφήβαιον. Poll. [2, 170, coll. 174] : Αὕτη δὲ ἡ τρίχωσις, ἥβη τε καὶ ἐπίσειον· nam ἐφήβαιον medicorum duntaxat esse ait. Supra per diphthongum ἐπείσιον [ubi hæc annotavit HSt.] : Ἐπείσιον, Aqualiculus, Ima ventris pars in pudendum desinens. Lycophr. [1385] : Ὅταν κόρη κασσωρὶς εἰς ἐπείσιον Χλεύην ὑλακτήσασα, quod schol. exp. τύπτουσα τὸ αἰδοῖον. Infra sine diphthongo [Ἐπίσιον, ubi HSt.] : Habent illam scripturam quum alii tum Suidas [qui interpr. τὸ αἰδοῖον τῆς γυναικός] et Etymolog. [p. 363, 56, ubi ducit a σία τὰ ξηρὰ vel ab εἰσιέναι (unde corrigendus Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 200, 5, qui et ipse dicit διὰ τοῦ ι τὰ δύο), et interpretatur τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς, eodemque modo Hesych. Ἐπίσειον scribitur ap. Hippocr. p. 252, 34 : Ἐν τῷ ἐπισείῳ τρίχες πολλαὶ, ceterisque locis a Foesio indicatis. Apud Aristot. H. A. 1, 13 : Τὸ μονοφυὲς τὸ μὲν ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν ἦτρον, τούτου δὲ τὸ ἔσχατον ἐπίσιον, item al. ἐπίσειον.]

Ἐπισείρω, Attraho, Traho. Fortasse pro ἐπισύρω. Nisi sit a σειρά. [Nihili foret a σειρὰ factum verbum ἐπισείρω.]

Ἐπίσειστος, ὁ, ἡ, personæ cujusdam scenicæ nomen, ex Polluce [4, 146, 147, 149, 150, i. e. Cui ἐπισείονται αἱ τρίχες, Ventilantur crines. Lucian. Gall. c. 26 : Ἐπίσειστον κόμην. Hesychio εἶδος κουρᾶς. L. D. Salmas. De coma p. 305 et 318; C. O. Müller *Handb. der Archäol.* § 330, 4. Hase.]

Ἐπισείω, Incutio, Concutiendo s. Quatiendo s. Quassando vibro; simpliciter Vibro. Ap. Herodian. [2, 13, 8] ἐπισείειν τὰ δόρατα, Polit. vertit Intendere. Sic ἐπισείειν τὴν αἰγίδα [Hom. Il. Δ, 167, O, 230] : et passive, Ἐπεσείετο ἡ αἰγὶς, ap. Lucian. [Tim. c. 3. V. Ἐπίσειστος.] Metaphorice quoque usurpatur : ut, Ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, quod ex Josepho affert Suidas, non addito tamen ejus nomine, exponens, ἐπενεγκεῖν. [Idem Joseph. B. J. 2, 17, 2 : Τηλικοῦτον ἐπισείειν τῇ πατρίδι πόλεμον.] Affert vero et, Ἅπαντα τρόπον ἀπάτης ἐπισείσας, pro ἐπαγαγών. At de ἐπισειούσης pro ἐπικελευομένης consule Hesych. [qui citat ex Sophoclis Ἀχαιῶν συλλόγῳ, et ἀπὸ τῶν τὰς ἡνίας ἐπιχαλώντων repetit.] In VV. LL. ex Plut., Οὐ Πέρσας ἐπισείων, pro Non dicens Persas esse formidandos, Non prætendens Persas, et in medium afferens. At ego malim, Non incutiens illis Persas, pro Non incutiens illis terrorem a Persis, vel Non objiciens illis terrorem a Persis; aut Persas pro terriculamento illis proponens. Hesych. quidem certe ἐπισείειν exp. ἐκφοβεῖν, addens et ἀνατείνεσθαι : sed hic nequaquam commode ἐπισείσας exposueris ἐκφοβήσας. [Epigr. Anth. Pal. 9, 755, 5 : Τόσσον ἐπισσείει, τόσσον κότον ἀντία φαίνει (Scylla). Transitive Eur. Or. 255 : Ὦ μῆτερ, μὴ πίσειέ μοι τὰς ... δρακοντώδεις κόρας (Furias)· 613 : Ἐπισείσω πόλιν σοί. L. D. Ξίφος κατὰ νυμφίου ἐπέσεισε, Liban. vol. 4, p. 582, 4. Ἐπέσειε τὰ χαλεπώτερα μηχανήματα, Themist. Or. p. 91, D. Ἡμῖν ἐπίσειε τοὺς κρότους, Alciphr. Ep. 3, 71; τὴν χεῖρα, Lucian. Scyth. c. 11. Hemst. Proprie, sed intransitive sine accusativo, etiam Diodor. 13, 94 : Ἄχρι ἂν οἱ πολέμιοι τοῖς τείχεσιν ἐπισείωσι. Per tmesin Eur. Iph. T. 1245 : Ἐπὶ δ' ἔσεισεν κόμαν. Herodes Att. v. 15 : Ἡ δ' ἐπὶ οἷ ἐξ ἀθανάτοιο καρήνου σμερδαλέον σείσασα λόφον κατένευσεν Ἀθήνη.]

Ἐπισείων, οντος, ὁ, pro una ex partibus puppis, VV. LL. ex Poll. [1, 90, 91. Conf. Παράσειον. I. q. μακροπώγων, Barbam promittens, eid. 4, 143. Angl.]

[Ἐπισέληνον, τό.] Ἐπισέληνα, Placentæ lunatæ, i. e. In lunæ formam factæ. [Hesychio πόπανα μηνοειδῆ. Plato Athenæi 10, p. 441, F : Ἐμοὶ προθύεται ... ἐπισέληνα. Ἐπισελήνιον, vitiose, ut videtur, apud Photium Lex. v. Σελήνη.]

[Ἐπισεμνολογέω, Honorem addo oratione, Verbis honestis orno. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 599, 29 : Τὰ τῶν πλησίον ἁρπάζοντες ἐπισεμνολογοῦσι τὴν πρᾶξιν.]

[Ἐπισεμνύνω, Ad gravitatem compono. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. XXII, D : Ὅπου τὸ κάλλος (operum suorum) ἀνθηρὸν ἄγαν καὶ οἷον ἄμετρον, ἐπισεμνύνων διὰ τὸ (l. τοῦ) σώφρονος. L. D. Med. Effero me, Glorior aliqua re. Joseph. C. Apion. 2, 3, p. 471, 1 : Ὡς ἐπισεμνυνόμενοι προσποιῶνται τὴν συγγένειαν. Schneid. Phot. Epist. p. 379, 26 : Οἱ Φιλιππήσιοι τῇ Ῥωμαίων ἑαυτοὺς ἐπισεμνύνουσι κλήσει. Philo vol. 1, p. 599, 7 : Ἐπισεμνύνεται φάσκουσα. Id. ib. p. 369, 30; 543, 47; vol. 2, p. 254, 38 : Ἐπισεμνυνόμενος· et vol. 1, p. 422, 49 : Ἐναυχῆσαι καὶ πισεμνύνεσθαι. Hase. ῡ]

[Ἐπισεσυρμένως. V. Ἐπισύρω.]

Ἐπισεύω, [Incutio, Gl.] Cieo adversus aliquem, s. Concito, Impello. Hom. Od. E, [421] : Ἠέ τι μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλὸς, ubi tamen exp. simpliciter Immittat, sicut et alibi. [Κακὰ Σ, 256; ὀνείρατα Υ, 87.] At vero Od. Ξ, [399] : Δμῶας ἐπισσεύσας [—σεύας], redditur Hortatus : item alio particip. præs. temp. Incitans. [In epigr. Theodoridæ Anth. Pal. 7, 439, 3, Κῆρας ἐπισσεύασα βίου κύνας posuit Planud., quum ἐπισσεύσασα sit in cod. Palat. Quæ ab antiquioribus certe aliena forma est.] At pass. Ἐπισεύομαι, pro Concitatus eo, s. Concitate, aut Incitate, s. Cum incitatione, s. festinatione, Feror cum impetu. [In Ind. :] Cum impetu feror post, Cum impetu et accelerato gradu insequor, Ruo, Prorumpo, Accurro. Il. B, [86] : Ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί. [N, 757 : Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο.] Od. N, [19] : Νῆας ἐπεσσεύοντο [Νῆας ἔπ' ἐσσ., ut Il. B, 150 scripsit Wolfius], Contendebant ad naves. [Ἀγορήνδε Il. N, 757; νομόνδε Σ, 575. Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο, O, 593. Perfecto ἐπέσσυμαι

ejusque participio ἐπεσσύμενος et plusquamperfecti vel aoristi tertia persona ἐπέσσυτο, præsentis vel aoristi significatione positis, utitur Hom. præter l. ab HSt. in fine citatum, Il. E, 438 : Ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, Impetum faciebat. Et cum dativo 459 : Αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο· Od. Δ, 841 : Οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο. Cum accusat. Z, 20 : Ἐπέσσυτο δέμνια κούρης (somnus)· Il. M, 143 : Τεῖχος ἐπεσσυμένους. V. in fine. Cum inf. Il. I, 398 : Ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ... κτήμασι τέρπεσθαι, item significatione aoristi. Φ, 601 : Ὃ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν. Cum genit. Ξ, 147, X, 26 : Ἐπεσσύμενον πεδίοιο. Absolute Υ, 288, etc. De eodem HSt. :] Ἐπισύομαι, unde est Ἐπέσσυμαι, Incitatus s. Concitus sum. Il. A, 173 : Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, Si animus tibi hac cupiditate est incitatus. Ita enim reddiderim potius quam ut quidam, Si tuus animus est impulsus. Alii per præsens, Si te hæc cupiditas incessit, Si tibi fert animus. Hinc partic. Ἐπεσσύμενος, Concitatus, Incitatus, Cupiditate incitatus. V. et Hesych. Active autem ap. Apoll. Arg. 1, [805] : Ἐπεσσεύοντο γυναῖκας, quod exp. ἑπόμενοι ἐσόδουν. [Ἀπεσσεύοντο recte Brunck. ex cod.] Et ἐπεσσεύοντο πορείην ex Nonno in VV. LL. Iter accelerabant. Geminatur autem σ propter metrum. [In Ind. :] Significat etiam interdum Feror supra. [Aoristi duplex forma est, media ἐπεσύμην et passiva ἐπεσύθην. Prioris participium ἐπισύμενος bis est ap. Æsch. Eum. 786, 816 : Ἐκ δὲ τοῦ λιχὴν ἄφυλλος, ἄτεκνος, ἰὼ Δίκα, πέδον ἐπισύμενος βροτοφθόρους κηλῖδας ἐν χώρᾳ βαλεῖ. Indicativus ap. Eur. Phœn. 1065 : Ὅθεν ἐπέσυτο τάνδε γᾶν ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα· Hel. 1162 : Τείχεά ... ἐπέσυτο φλόξ. Aristoph. ap. Hephæst. p. 48 : Τίς ὄρεα βαθύκομα τάδ' ἐπέσυτο βροτῶν; Altera ap. Oppian. Cyn. 4, 136 : Πάντες ὁμῶς ἱππῆες ἐπέσσυθεν. L. Dindorf.]

[Ἐπίσηγμα vox nihili. V. Ἐπίσιγμα.]

[Ἐπισήθω, Inspergo. Joseph. A. J. 8, 7, 3 : Ψῆγμα χρυσίου ἐπέσηθον ταῖς κόμαις.]

[Ἐπίσημα, τὸ, i. q. ἐπίσημον. Eur. Phœn. 1114 : Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει· 1131 : Ποντιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι ἐπίσημα πῶλοι. De moneta Simonid. ap. Diog. L. 4, 45.]

Ἐπισημαίνω, [Approbo, Laudo, qua signif. frequens est medium, ut infra dicetur, sed ne activum quidem inusitatum. Polyb. 9, 9, 9 : Τούτους (Romanos et Carthaginienses) ἤδη πολλάκις ἐπεσημήναμεν· 10, 38, 3 : Οἱ παρόντες ἐπεσήμηναν τὸ ῥηθέν. Diod. Exc. Peiresc. p. 596, 51 : Παιᾶνι τῶν θεωμένων ἐπισημηνάντων τὴν κατόρθωσιν.] Indicium s. Indicationem facio (sc. mei). [Portendo, Gl. Aristot. H. A. 5, 14 : Τοῖς δ' ἕτερα τοῦ σώματος μόρια ἐπισημαίνει τὴν ἀρχὴν τοῦ σπέρμα ἔχειν.] Bud. p. 656, ex Aristot., ubi neutralem signif. habet hoc verbum. Idem p. 768, Ἐπισημαίνει, inquit, impersonale aliquando repetitur ap. Aristot., ut H. A. 5, [14] ubi de tempore et ætate coitus capaci ita scribit : Τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, καὶ τῶν αἰδοίων οὐ μόνον μεγέθει, ἀλλὰ καὶ εἴδει, In genere humano nota et indicium editur mutatione vocis, et genitalium tum incremento, tum specie. Idem, de absolutione pulli in ovo loquens [H. A. 6, 3] : Ταῖς μὲν οὖν ἀλεκτορίσι τριῶν ἡμερῶν καὶ νυκτῶν παρελθουσῶν ἐπισημαίνει τοπρῶτον, Primum indicium fit tertio demum die, s. Tertio demum die incubationis indicatio fit ovi ad exclusionem spectantis. [Conf. ib. 18.] Utroque enim modo interpretatur, dicens hunc modum loquendi non tam Atticum fortassis esse quam Peripateticum. [H. A. 7, 3 : Ἐπισημαίνει τὸ πρῶτον μικρὸν τὸ γάλα ἐν τοῖς μαστοῖς· De gener. anim. 1, 19 : Ἐπισημαίνει τὰ περὶ τοὺς μαστούς· 20, p. 728, 24 : Τοῖς θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει. Et ib. 29. Meteorol. 2, 8 : Ἐπὶ δύο ἔτη ἐπισημαίνει (ὁ σεισμὸς) κατὰ τοὺς αὐτοὺς τόπους. Theophr. De signis 1, 10 : Αὐθημερινὸν ἐπισημαίνει ἢ τριῶν ἡμερῶν· 22 : Ὅταν ἶρις γένηται, ἐπισημαίνει.] Inde ἐπισημαίνω verbum Medicorum. [Dicitur autem de primo febrilis accessionis insultu et invasione, ut p. 982, A : Τὰ μὲν πλεῖστα ἐπεσήμαινον οἱ παροξυσμοὶ ἐν κρισίμοισι μᾶλλον. Foes. OEc. Hipp.] Galen. Definitt. med., de febre quotidiana : Ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς αὐτῆς ὥρας ἐπισημαίνων, Indicationem accessionis edens; h. e. Invadens hominem. Id. Bud. p. 657. [Thuc. 2, 50 : Διεξῄει γὰρ διὰ παντὸς τοῦ σώματος ἄνωθεν ἀρξάμενον τὸ ἐν τῇ κεφαλῇ πρῶτον ἱδρυθὲν κακὸν, καὶ εἴ τις ἐκ τῶν μεγίστων περιγένοιτο, τῶν γε ἀκρωτηρίων ἀντίληψις αὐτοῦ ἐπεσήμαινε. L. D. || Ἐπισημαίνεσθαι etiam dicuntur qui sunt in articulo morbi. Gell. 18, 7 : Non tempestive, inquit Favorinus, hunc hominem accessimus; videtur enim mihi ἐπισημαίνεσθαι : is, de quo loquitur, homo fuit melancholicus et insanus : qui hac intemperie laborant, aliquando habent intervalla, quibus sunt remissiores, aliquando morbus eis recrudescit : tum erat in ἐπισημασίᾳ, i. e. accessione furoris, ideo ἐπισημαίνεσθαι dicitur. Brunck. || Ἐπισημαίνειν etiam Notas et indicia de se præbere significat, ut p. 404, 22 : Βρώματα δὲ μάλιστα ἐπισημαίνει. Etenim ciborum facultates juxta unamquanque eorum mutationem in corporibus indicantur, et de se significationem ac notas edunt. Et p. 237, 3 : Εἰ μὴ ἔστιν ἧσιν ἐπισημαίνει τὸν πρῶτον μῆνα ὁκόσον ὀλίγον. || Ἐπισημαίνεσθαι, de nota quæ imprimitur in aliqua corporis parte et ex morbo comitiali relinquitur, p. 306, 17 : Οὐ γὰρ ἔτι ἐπίληπτον γίνεται, ἢν ἅπαξ ἐπισημανθῇ. V. Ἐπίσημος. Foes. OEc. Hippocr.] Pass. [med.] Ἐπισημαίνομαι et ipsum ponitur pro Quamcunque significationem do. Cujus exemplum ex Aristot. habes ap. eund. Bud. p. 656. [Plato Leg. 5, p. 744, A : Τοῦτ' οὖν δὴ πολλάκις ἐπισημαίνεσθαι χρὴ τὸν νομοθέτην τί τε βούλομαι καὶ εἴ μοι ξυμβαίνει τοῦτο· 3, p. 681, E : Ὃ καὶ Ὅμηρος ἐπεσημήνατο.] || Significat etiam Acclamatione vel Signo testari. Polyb. 2, [61, 1] : Τὰς παρανόμους τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι, Acclamatione prosequi et insignes reddere. Et paulo post, Τὰ καλὰ καὶ δίκαια τῶν ἔργων ἐπισημαίνεσθαι. Hæc Bud. ibid., sed fusius. [V. Schweigh. Lex.] Ἐπισημαίνομαι, Acclamo populariter et applaudo. Isocr. Panath. init. [p. 233, B] : Τοὺς ἀκούοντας ἐπισημαίνεσθαι καὶ θορυβεῖν ἀναγκαζουσῶν. [Conf. Harpocrat. in v.] Ap. Æschin. [p. 34, 26] ponitur pro Secundo rumore probo, ut populus admurmurans : Ὁρῶν ἐπισημαινόμενον τὸν δῆμον, καὶ δεδεγμένον τοὺς παρ' ἐμοῦ λόγους. Et cum accus. ap. Polyb. [3, 111, 3] : Πάντων τὸ ῥηθὲν ἐπισημηναμένων. Et rursus, Προθύμως αὐτὸν ἐπισημηναμένου τοῦ πλήθους, Secundo rumore ipsum approbante et prosequente. Itidem Hermog., sed sine casu, Χρῆσθαι ταῖς λοιδορίαις ἄνευ τοῦ ἐπισημαίνεσθαι, Sine acclamatione et vocis concitatione plausibili maledicta et probra objicere. [Athen. 8, p. 350, B. Hemst.] Et, Αὐτῷ τῷ μὴ ἐπισημαίνεσθαι, Ex eo quod non ad plausum captandum vocem sustulit, sc. ὁ λοιδορῶν. Hæc fusius Bud. ibid. Potest etiam intelligi ἐπισημαίνεσθαι pro eo, quod est Voce et gestu significationem dare animi meditati et ad hoc comparatæ orationis : qui intellectus eod. pertinet cum priore. Aristot. Περὶ θαυμ. ἀκουσμ. loquens de quodam, qui in theatrum vacuum multos dies iverat, illicque diligenter spectarat, Θεωρεῖν ὡς ὑποκρινομένων τινῶν, καὶ ἐπισημαίνεσθαι, Plausisse acclamasseque admirabunde. || Subscribo, Approbo, Obsigno, ἐπισφραγίζομαι. Dem. [p. 310, 21] : Ἐν οἷς δὲ τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε. [Ἀντὶ τοῦ ἐπισφραγίσαι positum ex Isæo citat Harpocratio. || Signo. Plato Gorg. p. 526, B : Ἐπισημηνάμενος ἐάν τε ἰάσιμος ἐάν τε ἀνίατος δοκῇ εἶναι· Phil. p. 25, A : Ὅσα διέσπασται ξυναγαγόντας χρῆναι μίαν ἐπισημαίνεσθαί τινα φύσιν· Polit. p. 258, C : Ταῖς ἄλλαις ἐκτροπαῖς ἓν ἄλλο εἶδος ἐπισημηναμένους. || « Ἐπισημαίνεσθαι dicitur orator, si promittit auditoribus de aliqua re se velle inprimis verba facere, ut ab ea re recte sibi cavere possint. Aristides Περὶ λογ. πολιτ. p. 654, hoc exemplum posuit : Ὃ τοίνυν μάλιστα πάντων οἶμαι δεῖν ὑμᾶς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φυλάξασθαι, τοῦτ' εἰπεῖν ἔτι βούλομαι. » Ernest. Lex. rhet.] || Est etiam ἐπίσημόν τινα ποιεῖν, Insignire et honestare aliquo decore, ut imperator donans milites decore militiæ. Polyb. [6, 39, 6] : Τοὺς ὑπερασπίσαντας καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις. Bud. p. 656. [Tam in bonam quam in contrariam partem dici ostendit l. ab Suida in v. citatus : Τοὺς μὲν χάρισι, τοὺς δὲ κολάσεσιν, ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις παράδειγμα εἶεν, ἐπισημαίνεσθαι.] || Ἐπισημαίνω, Portendo. Greg. Naz., de osten-

tis loquens, quæ in persecutione et vexatione Christianorum apparuerunt : Γῆ μὲν οὕτω καὶ οὐρανὸς ἐπισημαίνει τοῖς τοιούτοις καιροῖς, Iram divinam portendunt, significant. Similiter Plut. Demetr. [c. 12] : Ἐπισημαίνει δὲ τοῖς πλείστοις τὸ θεῖον. [Pausan. 3, 12, 7 : Ταλθυβίου μήνυμα Λακεδαιμονίοις μὲν ἐπεσήμαινεν ἐς τὸ δημόσιον, quod mox dicitur κατέσκηψε.] Subjici potest his ejusd. Greg. Naz. l. iste : Ἑνὸς εὖ πράττοντος ἢ κακῶς, οὐδὲν τῷ κοινῷ τοῦτο ἐπισημαίνειν. Ubi tamen quidam malunt, Nihil hoc ad rempublicam attinere. V. Bud. p. 657, post Ἐπισημασία. [In bonam partem Xen. H. Gr. 4, 7, 2 : Ὁ θεὸς ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ὅσιον εἶναι μὴ δεχομένῳ σπονδάς. || Pass. Eur. Ion. 1593 : Κἀπισημανθήσεται κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος.]

[Ἐπισήμανσις, εως, ἡ, κεραυνῶν, Fulminis tactus, Aristot. Probl. 24, 18. || Notatio, Attentio, Consideratio. Eust. Opusc. p. 260, 81 : Θεωρητέον ἐν ἐπισημάνσει.]

[Ἐπισημαντέον, Animadvertendum. Aristot. Topic. 8, 2, 6. Angl. Cosmas Topogr. Christ. p. 157, E; 167, D; 170, C; Hermias In Plat. Phædr. p. 112. L. D.]

[Ἐπισημαντικὸς, ἡ, ὸν, Significativus. Hephæst. Apostolesm. p. 6, 2 Camerar. Hase.]

Ἐπισημᾰσία, ἡ, Significatio [Notiuncula, add. Gl. Æneas Tact. c. 31, p. 92 : Τὴν ἐπισ. εἶναι ὡς ἀδηλοτάτην] : ut ἐπισημασίαι τῶν ἀστέρων, ex Proclo affertur pro Stellarum significationes. [Polyb. 1, 37, 4 : Τὴν μὲν οὐδέπω καταλήγειν ἐπισημασίαν, τὴν δ' ἐπιφέρεσθαι, ubi est i. fere q. ἐπιτολήν. L. D. Hesychius : Δοκοὶ, εἶδος ἀστέρων ἐπισ. τινὰ παρεχόντων θεωρεῖσθαι. Hemst. Ubi Petavium Var. Diss. 2, 10, p. 101 ad Auct. Op. de Doctr. Temp. citat Albert. Conf. Ideler Chronol. vol. 1, p. 314, Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 59, 4.] || Ἐπισημασία est etiam Significatio mentis, et id quod vultu præfertur. Cic. Ad Attic. 14, [3] : Tu si quid πραγματικὸν habes, scribes; sin minus, populi ἐπισημασίαν et minorum dicta perscribito. Bud. Comm. p. 657. || Medicis ἐπισημασία dicitur ipsum Principium s. Insultus accessionis febrilis, in quo ægri solent refrigerari, oscitare, pandiculari, dormitare, aut alia quædam his similia pati. Horum enim si quod ægri senserint, jam accessionem adesse quasi eo signo præsentiunt; eamque ob causam tempus id ἐπισημασία, Significatio, nominatur, alio nomine et εἰσβολὴ παροξυσμοῦ dicta. [Galen. De tempp. morb. p. 382, 40 : Καλῶ δ' εἰσβολὴν τοῦ παροξυσμοῦ τὸν ἀκριβῶς ἤδη πρῶτον χρόνον ἁπλατῆ· τὸν δ' αὐτὸν τοῦτον ἐπισημασίαν εἰώθασιν ὀνομάζειν. Et alibi. Foes. OEc. Hipp.] Ac ejusmodi quidem accessionis significatio, quæ sc. quum talibus signis invadit, simpliciter ἐπισημασία appellatur, estque febrium putridarum propria : hectarum autem vocatur ἐπισημασία ἄθλιπτος, quod careat iis angustiis molestiisque, quibus alii graviter premuntur per initia accessionum. V. ap. Gorr. plura. Galen. Therap. 9 : Πυρετὸς διὰ τετάρτης ἡμέρας ἔχων ἐπισημασίαν. Paulo ante, Εἰσβολὴν ἐπισημασίας ποιεῖται. Et ap. Diosc. aliquoties, Πρὸ τῆς ἐπισημᾰσίας, ut videbis ap. Bud. p. 657, ubi ἐπισημασία interpr. Initium accessionis febris. Gaza ap. Alex. Aphr. [Probl. 1, 130], Κατὰ τὴν ἐπισημασίαν, vertit Per id tempus quo febris urget. [Accessio, Gl. || Ἄξιος ἐπισημασίας, Vir memoratu dignus, Polyb. 40, 6, 1, ubi vanitas hominis notatur. Ἐὰν ὑπὸ τῆς συγκλήτου γίγνηταί τις ἐπισ., Si senatus aliquam det voluntatis suæ significationem, 26, 2, 6. Ἐπισ. εὐνοϊκὴ καὶ προστατικὴ, Benevolentiæ et honoris significatio, 6, 6, 8, et solum ἐπισ. eadem signif. 30, 1, 2. Schweigh. Ejusdem signif. alia exx. v. ap. Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 254, 52. In contrariam partem Diod. 16, 83 : Ἐπισημασίας ἔτυχεν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου κεραυνωθείς· ubi v. annot. Wessel., cui add. Polyb. 32, 11, 4.]

Ἐπισημειόω, Annoto, Scribo annotationes. || Ex Plut. autem Apophth. [p. 235, C] : Ἐπισημειωσάμενοι κρότῳ τὸ ἔθος, Plausu morem approbantes. [Schol. Aristoph. Vesp. 1480 : Ἐπισημειοῦται τὴν λέξιν κἀνταῦθα τὸ χ, Notat. Etym. M. p. 717, 7, v. Ἐπισκήψασθαι, et Hesych. v. Ἐπισκηψάμενον.]

Ἐπισημείωσις, εως, ἡ, Annotatio. [Diog. L. 7, 20 : Τὸν ἀκούοντα οὕτω πρὸς τοῖς λεγομένοις γίνεσθαι ὥστε μὴ λαμβάνειν χρόνον εἰς τὴν ἐπισημείωσιν. Dahler. Schol. Pind. p. 3 ed. Bœckh. : Εὑρέθη ἔν τινι τῶν παρ' ἡμῖν ἀντιγράφων ἐπισ. οὕτω λέγουσα. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 237, C. Id. Hist. eccl. 6, 24 : Καὶ τοῦτο ὁλόγραφοι δηλοῦσιν αὐτοῦ πρὸ τῶν τόμων ἐπισημειώσεις, Notationes libris præfixæ. Hase.]

[Ἐπίσημον, τό. V. Ἐπίσημος.]

Ἐπίσημος, ὁ, ἡ, Cui signum s. nota impressa est, Signatus [Gl.] : oppositum v. ἄσημος. [De auro Herodot. 9, 41, Xen. Cyrop. 4, 5, 40. De clypeis inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 139, 18 : Ἀσπίδες ἐπίσημοι.] Thuc. 2, [13] : Ὑπαρχόντων δὲ ἐν τῇ ἀκροπόλει ἔτι τότε ἀργυρίου ἐπισήμου ἑξακισχιλίων ταλάντων, Argenti signati. [Ἐπίσημα τὰ παιδία Hippocrati p. 306, 12, dicuntur pueri morbo comitiali conflictati, sed superstites, nota ex morbo impressa relicta, etc. Foes. OEcon.] || Insignis, Nobilis, Illustris, Præclarus. In qua signif. itidem opp. τῷ ἄσημος, ut suo loco videre est. [Soph. Ant. 1258 : Μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων. Et sæpius Eurip., tam in bonam partem, ut Hipp. 103 : Σεμνή γε μέντοι (Venus) κἀπίσημος ἐν βροτοῖς, quam in contrariam, ut Or. 543 : Ζηλωτὸς ὅστις εὐτύχησεν ἐς τέκνα καὶ μὴπισήμους ξυμφορὰς ἐκτήσατο. Neutro plur. adverbialiter Heracl. 906 : Ἐπίσημα θεὸς παραγγέλλει. Herodot. 1, 51 : Ἄλλα τε ἀναθήματα οὐκ ἐπίσημα, ubi alii interpretantur Inscripta s. Titulo nomen donantis exhibente signata. Cum accus. 2, 26 : Ἑλλήνων τινὲς ἐπίσημοι βουλόμενοι γενέσθαι σοφίην. Compar. inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 3069, 19 : Ἐπισημοτέραν ἐποίησεν τὴν ὑπάρχουσαν ἐς τὴν σύνοδον εὔνοιαν.] Lucian. [Nigr. c. 24] : Ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα. [Ἐπισημότατος, Elegantissimus, Gl.] Et τάφος ἐπίσημος ap. Thuc. 2, [43. Ἔπίσαμον, λευκὸν, Hesych. Idem εὔφωνα et εὔμορφα interpretatur, de quibus intt. v. Albert. L. D. In numis epitheton Neapolis Samariæ. Eckhel Doctr. n. vet. part. 1, vol. 4, p. 331; Mionnet *Descr. de méd. ant.* t. 5, p. 510, n. 39. Hase.] || In clypeo autem dicitur Ἐπίσημον, Insigne, Insignis aliqua nota, qua ab alio discernitur, velut in umbone solent appingi aut affigi. Aristid. : Πρὸς ἀσπίδος ἐπίσημον. Plut. Apophth. Lac. [p. 234, C] : Ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον. Sic De orac. Pyth. [p. 408, B] : Ἀσπίδα φορῶν ἐπίσημον ὄφιν ἔχουσαν. [Plurali Æsch. Sept. 659. De insigni scuti Herodot. 9, 74; de sceptri apice 1, 195; de navis insigni 8, 88. Ἐπίσημα, τὰ ἐπὶ προσώπῳ σημεῖα, Hesych., ad quem v. Albert.]

Ἐπισήμως, Insigniter [Gl.]. Ex Polybio [6, 39, 9] : Ἐπ. πομπεύουσιν, Insigniter triumphant. Item Perspicue vel Significanter. Lucian. [Quom. hist. conscr. c. 43] : Ἡ λέξις δὲ σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. [Ἐπισημοτέρως, Artemid. p. 91, 1 (2, 9, p. 144 Reiff.). Wakef.]

[Ἐπισημότης, ητος, ἡ, Nobilitas, Elegantia, Gl.]

[Ἐπισήμως. V. Ἐπίσημος.]

[Ἐπίσης. V. Ἴσος.]

[Ἐπισθένης, ους, ὁ, Episthenes, Amphipolitanus, Xen. Anab. 1, 10, 7; 4, 6, 1, 3. Olynthius ib. 7, 4, 7. Delius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 253, 23 sq. Genitivi forma Ἐπισθένου esse videtur ib. n. 739. N. muliebre Ἐπισθένη videtur esse in inscr. 2953, b, ib. vol. 2, p. 598, 34, 36. L. Dind.]

[Ἐπισθένω, Valeo. Quint. 4, 567 : Οὐδέ μιν κάμψαι ἐπέσθενε χερσίν· 14, 177. Wakef.]

Ἐπίσθιον [Ἐπίσθμιον legendum cum Kustero], Focale, VV. LL. Hesychius exponit σκέπασμα περὶ τὸν τράχηλον.

[Ἐπισῑγάζω, Taceo. Tzetz. Epist. 1 post Chil. : Οὐχὶ καὶ τοῖς ἔργοις ἐπεσιγάζομεν. Boiss.]

[Ἐπίσιγμα, τό.] Ἐπίσηγμα, Irritatio et immissio canum. Ita VV. LL. Sed ἐπίσιγμα tolerabilius esset ab ἐπισίζω, pro Instigatione canum. [Hesychius : Ἐπίσηγμα (ἐπίσιγμα postulat etiam ordo literarum), ἐπεγκέλευμα κυσίν. V. Ἐπιστήγματα.] Inde et ἐπίσιστον, paulo post. Dicitur autem pro hoc ἐπισίζω, et ἐπιῤῥύζω, vel potius ἐπιῤῥοίζω.

[Ἐπισίζω.] Ἐπισίζειν dicitur de eo qui canes instigat in aliquem, seu incitat, sibilo quodam [secundum Lycophronem et Eratosthenem ap. schol.]. Aristoph. Vesp. [704] : Κᾆθ' ὅταν οὗτός γ' ἐπισίζῃ, ἐπὶ τὸν ἐχθρόν τιν' ἐπιῤῥύξας, ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς. Sed

pro τὸν ἐχθρὸν repono τῶν ἐχθρῶν. Illud quoque ἐπιῤῥύξας mihi suspectum est. [V. ᾽Επιρρύζω.] Ap. Hesych. est etiam ᾽Επισιττεῖν, quod exp. κυνηγετικῶς παρορμᾷν, i. e. Incitare venatorum more, ut nimirum illi canes adversus feras incitant. Sed hoc ἐπισιττεῖν ab eadem origine esse non puto : quin potius esse a voce Σίττα [quam vide. ᾽Επισίξαι ponit Pollux 5, 10, ᾽Επισίξει vel ᾽Επισίζει Suidas et Zon. Hesych. : ᾽Επισίξαι, ἐφορμῆσαι. ᾽Επισίξας, ἐπαφεὶς ἐπὶ ὁρμὴν ἢ ἐπιστάξας, quod ἐπιστίξας scrib., eodemque modo quod est ap. eund. ᾽Επιστῆξαι, ἐφορμῆσαι. ᾽Επιστύξῃ, ἐπαφῇ. Mœris : ᾽Επισίξας ᾽Αττικοὶ, ἐπιστίξας Ἕλληνες. De qua forma conf. dicenda in ᾽Επιστήγματα.]

[᾽Επισίδια scriptura vitiosa pro ἐπιστασίδια, quod v.]

[᾽Επίσιμος, ὁ, ἡ, Simus, Resimus, Bœckh. *Erkl. einer Ægypt. Urk.* p. 4, 7 : Στρογγυλοπρόσωπος, ἐπ. C. Odofr. Müller *Handb. der Arch.* § 329, 4. Hase.]

[᾽Επισῑμόω, Deflecto. Xen. H. Gr. 5, 4, 50 : Πρὸς ἐκείνους μὲν οὐκ ἦγεν, ἐπισιμώσας δὲ πρὸς τὴν πόλιν ἦει. Ælian. N. A. 8, 10 : ᾽Επισιμώσαντες τὴν προβοσκίδα οἱ ἐλέφαντες, Flectentes.]

᾽Επισῑνὴς, ὁ, ἡ, Detrimento obnoxius, Cui noceri potest; opp. τῷ ἀσινὴς significanti Illæsus, ἀβλαβής. Theophr. [H. Pl. 8, 6, 1 : Ὅπου μὴ ὄρνισιν ἢ ἄλλοις θηρίοις ἐπισινὴς ἡ χώρα·] C. Pl. 4, 11 [10, 3] : Ἡ μὲν οὖν ἄνθησις εὐλόγως χρόνιός τε καὶ ἀβλαβὴς αὐτοῖς ὑπὸ τῶν ὑδάτων· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ὅταν ἀπανθήσῃ, σχεδὸν ἐπισινεστέρα τοῦ σίτου διὰ τὴν ἀσθένειαν. Simili modo ἐπίκηρος passivam signif. habet. [Πηροὶ λέγονται οἱ ἐπισινεῖς, Erotian. in Καταπηροὶ, p. 33. Hemst. Vitiosus, Gl.] Hesych. tamen ἐπισινὲς active exp. βλαβερὸν, Noxium, Detrimentosum, Damnosum. [Theophr. H. Pl. 9, 8, 6 : ᾽Επισινεῖς γάρ τινων αἱ δυνάμεις· C. Pl. 2, 3, 2 : Τοῖς μὲν ὁ νότος ἐπισινὴς, τοῖς δ' ὠφέλιμος· 3, 14, 7 : Ἁπλῶς ἅπαντα ἐπισινῆ καὶ βλάπτει τῇ παραφύσει.] Ap. Eund. legitur ᾽Επισίνιος, ἐπίβουλος.

[᾽Επισίνιος. V. ᾽Επισινής.]

[᾽Επισίνομαι, Lædo, Noceo. Nicander Al. 413. Hesych. : ᾽Εποσίνεσθαι, ἐπὶ τὸ βλάπτειν, fort. pro ἐπισ.]

᾽Επίσιον, v. in ᾽Επίσειον.

᾽Επίσιστον, τὸ, Canum in venatione incitamentum, VV. LL. Ab ἐπισίζω, unde et ἐπίσιγμα : de quo paulo ante dictum fuit. [Ex Etym. M. p. 363, 54, Lex. rhet. Bekk. An. p. 252, 23.]

[᾽Επισιτέω, Cibum præbeo. Synes. De regno p. 17. Kall. V. ᾽Ενσιτέω.]

[᾽Επισίτησις, εως, ἡ, Commeatus, Gl. Diod. 20, 73 : Δέχ' ἡμερῶν ἔχειν ἐπισίτησιν. Utroque l. scribendum ἐπισίτισιν, quod v. L. Dindorf.]

᾽Επισῑτῐάζω, exp. Viaticum sumo, Viaticor, ut Plaut., quo sensu ἐφοδιάζομαι quoque dicitur et ἐπισιτίζομαι. [Ap. Hermiam Irris. gent. c. 10, p. 406, D, ἐπισιτισάμενος recte cod. Angl. pro ἐπιστιασάμενος.]

᾽Επισῑτίζω, Cibaria præbeo. Pass. [Med.] autem ᾽Επισιτίζομαι, Cibaria sumo. [Herodot. 7, 176 : ᾽Εκ ταύτης ἐπισιτιεῖσθαι ἐλογίζοντο· 9, 50 : ᾽Αποπεμφθέντες ἐς Πελοπόννησον, ὡς ἐπισιτιεύμενοι. Xen. Anab. 1, 4, 19, et alibi.] Thuc. 6, [94] : ᾽Εκεῖθεν δὲ ἐπισιτισάμενοι πάσῃ στρατιᾷ, ubi schol. ἐφόδια λαβόντες. [8, 101 : Αἱ Πελοποννησίων νῆες, ἐπισιτισάμεναι δυσὶν ἡμέραις ... τῇ τρίτῃ ἀπαίρουσιν.] Et 8, [95] cum accus. : ᾽Εκ τῆς ἀγορᾶς ἄριστον ἐπισιτιζόμενοι, ubi schol. iterum λαμβάνοντες exp. [Aristot. Rhetor. 3, 10 : Κηφισόδοτος παρακαλῶν ποτε τοὺς ᾽Αθηναίους εἰς Εὔβοιαν ἐπισιτισαμένους ἔφη δεῖν ἐξιέναι τὸ Μιλτιάδου ψήφισμα. Figurate Plut. Mor. p. 78, F : Τοῖς διαλεκτικοῖς ἐνδύντες εὐθὺς ἐπισιτίζονται πρὸς σοφιστείαν, Induentes se in dialecticam ex ea quasi pabulantur ad factitandam artem sophisticam. V. Wyttenb. Conf. etiam ᾽Επισίτιος.]

᾽Επισίτιος, ὁ, idem est cum ἐπίσιτος : sicut enim Suid. ἐπίσιτος exp. ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, ita Hesych. ἐπισίτιος itidem, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος. [Poll. 6, 123 : Κύων ἐπίσιτος, ἐπισίτιος.] Athenæo 6, [p. 246, F] ἐπισίτιοι sunt οἱ ἐπὶ τροφαῖς ὑπουργοῦντες, Qui victus parandi gratia alicui subserviunt : iidem propemodum qui παράσιτοι, ut Athen. l. c. accipi tradit a Timocle : Τῶν ἐπισιτίων τούτων τινὰς οἳ δειπνοῦσι ... τἀλλότρια. Ibid. ex Plat. De rep. 4, [p. 420, A] : Καὶ ταῦτα ἐπισίτιοι, καὶ οὐδὲ μισθὸν πρὸς τοῖς σιτίοις, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, λαβόντες. In hoc autem Eubuli l., ᾽Εθέλει δ' ἄνευ μισθοῦ παρ' αὐτοῖς καταμένειν ᾽Επισιτίοις, arbitror leg. esse aut ἐπισίτιος, aut disjunctim ἐπὶ σιτίοις. Ibid. ex Phereer., Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον Σμικυθίων ἐπισιτιεῖ. Ubi ἐπισιτίζεσθαι videtur accipi pro παρασιτεῖν. ᾽Επισίτια, τὰ, Cibaria, Commeatus; interdum Viatica. Suid. [et Etym. M.] exp. τὰ εἰς τροφὴν καὶ τὸ σιτεῖσθαι διδόμενα : eaque interdum σιτίον [vel σιτία] nominari. [Ex Lysia citat Harpocratio. Vitiose Hesych. : ᾽Επισίδιον, ἐπισιτιζόμενον.]

[᾽Επισίτισις, εως, ἡ.] Ap. Suid. legitur ᾽Επισίτισις, quod eandem cum ἐπισιτισμὸς signif. habere videtur. [Glossa est ᾽Επισιτίζω, ἀεὶ αἰτιατικῇ, καὶ ἐπισίτισις. Ubi ἐπισίτησις liber unus, cujus vitii exx. v. in ᾽Επισίτησις. ᾽Επισίτισις etiam Zonar. p. 804, cum interpr. τὸ εἰς τὴν τροφὴν καὶ εἰς τὸ σιτεῖσθαι διδόμενον. L. D.]

[᾽Επισίτισμα, τὸ, i. q. sequens. Polyæn. 3, 10, 11 : Πλειόνων ἡμερῶν ἐπισίτισμα ἐχούσας (naves).]

᾽Επισιτισμὸς, ὁ, Commeatus, [Frumentatio, add. Gl.], Cibaria. Dem. [p. 280, 11] : Ἔχοντες ἐπισιτισμὸν ἡμερῶν τετταράκοντα. Xen. [Anab. 1, 5, 9; 7, 1, 9;] Hell. 3, [2, 26] : ᾽Εγίνετο αὕτη ἡ στρατεία ὥσπερ ἐπισιτισμὸς τῇ Πελοποννήσῳ, Fuit illa expeditio pro commeatus copia Peloponnesiacis. Et Herodian. 6, [7, 3] : Τῶν ἐπισιτισμῶν αὐτοῖς τοσούτων ὄντων, Quum tantum haberent commeatum, vel etiam Viaticum, Viæ auxilium, ἐφόδιον. Hesych. ἐπισιτισμὸν exp. ἐφοδιασμόν. [Viaticum, Athan. vol. 1, p. 661. Kall. Joseph. B. J. 3, 5, 3 : Ξυλεία καὶ ἐπισ., εἰ δέοιντο, καὶ ὑδρεία. Theophyl. Sim. Hist. p. 241, 11; 294, 2; et 215, 13 : Μεγάλην ἐπισιτισμοῦ παρασκευὴν ἀπεργάσασθαι. Id. ib. plur. p. 213, 22 : Τούς τε ἐπισιτισμοὺς ἐρανιζόμενος. De usu ejusd. voc. ap. LXX v. Schleusn. Hase. ᾽Επισιτισμῷ in ἐπισιτμῷ depravatum in inscr. Axumitica notavit Buttmannus *Museum der Alterthumswissensch.* vol. 2, p. 579. L. Dindorf.]

᾽Επίσῑτος, ὁ, Qui victus causa alicui operam suam locavit, ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος, Suid. [et Zonar. p. 794] : quo modo ἐπισίτιος ab Hesych. exp., de quo supra. [Crates ap. Athen. 6, p. 247, E : Ποιμαίνει δ' ἐπίσιτον. Pollux 6, 34; Eust. Il. p. 1119, 8. V. ᾽Επισίτιος.]

[᾽Επισιττέω. V. ᾽Επισίζω.]

[᾽Επισίφλιος.] ᾽Επισίφλιον, Irrisione dignum, Turpe, αἰσχρὸν, μωμητὸν, Hesych.

[᾽Επισῐωπάω. Sozom. Hist. Eccl. 2, 16, p. 65 : Ἄτοπόν τι δοκοῦντες εἶναι ... ἀπολογησαμένου ἐφ' οἷς διεβάλλετο, ἡμᾶς ἐπισιωπᾶν. Vales. : «Malim scribere ἡμᾶς ἔτι σιωπᾶν. Ap. Socratem et Nicephorum legitur ἡμᾶς σιωπᾶν.»]

᾽Επισκάζω, Claudico, ex Apoll. Arg. [1, 669] : ᾽Επισκάζουσα πόδεσσι. [Cornut. De nat. d. c. 19, p. 182 : Τὴν τῆς ὕλης πορείαν ποιεῖσθαι τοῖς ἐπισκάζουσιν ὁμοίαν. Hemst. Genes. 32, 31 : ᾽Επέσκαζε τῷ μηρῷ αὐτοῦ.]

[᾽Επισκαίρω, Insulto, Subsulto. Ælian. N. A. 14, 8 : Συνεχῶς ἐπισκαίρει τε καὶ πειρᾶται καθέλκειν τὸ δέλεαρ. Nonn. Dion. 48, 902 : Παρ' ἡμετέρῃ δὲ χαμευνῇ πόρδαλιν ἀπτοίητον ἐπισκαίροντα νοήσω.]

[᾽Επισκαλίζω, Fodio, Incido. Justin. Mart. Ep. p. 32, A. Figurate Actt. Concc. t. 2, col. 839, E : ᾽Επισκαλίζων ἀσεβῶν ὁρμάς· ubi mendosa interpr. Hase.]

᾽Επισκαλμὶς, ἴδος, ἡ, Tabella sub scalmo, [τὸ ὑπὸ τῷ σκαλμῷ σανίδιον Hesychio,] VV. LL. ex Polluce [1, 87. Ap. Agathiam p. 326, 18 : Πτύα ὡς πλεῖστα ταῖς ἐπικαλαμίσιν ἐντροπωσάμενοι, scrib. esse ἐπισκαλμίσιν cum Suida in hoc v., animadvertit Abreschius.]

᾽Επισκάπτω, Infodio, Epigr. [Carphyllidæ Anth. Pal. 9, 52, 4 : ᾽Εξ ἀσιδήρου χειρὸς ἐπισκάπτων λιτὸν ἔχωσε τάφον. «᾽Επισκαφείσης αὐτῷ τῆς οἰκήσεως, Suid. in Ἱπομένης, ex Nic. Damasc. p. 446, Domo super iis eversa.» Hemst. Inocco. Schol. Hom. Il. P, 58 : Μετέωροι αἱ τῆς ἐλαίας ῥίζαι· διὸ καὶ γυρόσε ἐπισκάπτουσιν αὐτάς. Geopon. 2, 24, 1 : Τὰ σπαρέντα τὸ μὲν κάλλιστον ὀι' ἀνθρώπων ἐπισκάπτεσθαι. V. ᾽Επισκαφεύς.]

[᾽Επισκαρδᾰμύσσω, s. ᾽Επισκαρδαμύττω, Nicto. Hesych. v. ᾽Επιζυγκλεῖν.]

[᾽Επισκᾰρίζω, Salio, Palpito. Jud. 4, 21 sec. cod. 128 Holm : ᾽Επεσκάρισε καὶ ἐξέψυχε. Al. ἀπεσκ.]

[᾽Επισκᾰφεὺς, έως, ὁ, ὁ μετὰ τὸν ἀροτῆρα ἐπισκάπτων Qui post aratorem fodit, Hesych.]

[᾽Επισκάφια, τὰ, ἑορτὴ παρὰ Ῥοδίοις, Hesych.]

[Ἐπισκεάζω. V. Ἐπισκευάζω.]

Ἐπισκεδάζω, Insuper dissipo et dispergo. Affertur et pro Inspergo, Spargo super. [Plut. Cat. min. c. 32 : Καταβαίνοντι κοπρίων ἐπεσκεδάσθη κόφινος. Referendum autem hoc ad formam Ἐπισκεδάννυμι, qua utitur Plato Timæo p. 85, A : Ἐπὶ τὰς περιόδους ... ἐπισκεδαννύμενον (αἷμα). Præsentis enim σκεδάζω non quidem nullum sed tamen perrarum usum esse in ipso dicemus. L. D. Platonis verba iterat Galen. vol. 18, part. 1, p. 261, 13. Hase.]

[Ἐπισκέλῐσις, εως, ἡ.] Ἐπισκέλησις, vocab. ex σκέλος factum, significante Crus. Poll. [1, 214] a Xen. [Eq. 7, 12, ubi ἐπικλίσεως est in libris] dici tradit de equo qui pedes movere incipit. [Libri Poll. meliores ἐπισκελίσεως et ἐπισκέλισιν.]

[Ἐπισκέλλω, unde partic. perf. ἐπεσκληκότες apud Epicharmum Athen. 2, p. 60, F, quod in ἐξεσκληκότες mutabat Nækius.]

[Ἐπισκεπάζω, Adoperio, Cooperio, Gl. Obduco. Thren. Jerem. 3, 29 : Ἐπεσκέπασας ἐν θυμῷ καὶ ἀπεδίωξας ἡμᾶς· ... Ἐπεσκέπασας νεφέλην σεαυτῷ ἕνεκεν προσευχῆς καμμῦσαί με καὶ ἀπωσθῆναι. Symm. Ps. 138, 10 : Σκότος ἐπισκεπάσει με. Greg. Nyss. vol. 1, p. 530, C.]

Ἐπισκεπὴς, ὁ, ἡ, Superne tectus : ἐπ. τόπος, Locus contectus et opacus, remotusque a ventis. Aristot. H. A. 9, [16] : Καθίζει δὲ θέρους ἐν προσηνέμῳ καὶ σκιᾷ, χειμῶνος δ', ἐν εὐηλίῳ καὶ ἐπισκεπεῖ. [Theophr. De ventis fr. 5, 30, 32, 34.]

[Ἐπισκεπτέος, α, ον, Spectandus.] Ἐπισκεπτέον, Invisere oportet, s. Inspicere, etc., sequendo significationes quæ verbo ἐπισκέπτομαι dabuntur. [Xen. Comm. 2, 6, 8 : Πρῶτον τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐπ. εἰ συμβουλεύουσιν αὐτὸν φίλον ποιεῖσθαι. Plato Reip. 10, p. 598, D : Ἐπ. τὴν τραγῳδίαν. Longin. 7, 1 : Καὶ ἐπὶ τῶν διηρμένων ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις ἐπισκεπτέον μή τινα μεγέθους φαντασίαν ἔχοι. Ap. Thuc. 6, 18 : Καὶ οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπ. ὑμῖν τοῖς ἄλλοις τὸ ἥσυχον, εἰ μὴ καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐς τὸ ὁμοῖον μεταλήψεσθε, schol. interpr. ἐπιτηδευτέον, Quærendum. Femin. Plato Phæd. p. 107, A : Ἐπισκεπτέαι σαφέστερον. L. D. Legitur sæpissime ap. Galen., velut adjecto verbo ἐστὶ vol. 2, p. 567, 9 : Σοὶ δ' ἐπισκεπτέον ἐστὶ τήν τε τῆς γαστρὸς φύσιν· et ib. p. 23, 17; vel absque ἐστὶ vol. 4, p. 621, 1, et 688, 17; vol. 6, p. 215, 16; 243, 15; 317, 13; 406, 13, aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπισκεπτὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. seq. V. Ἐπισκηπτήρ.]

[Ἐπισκέπτης, ὁ, Explorator. Appian. Civ. 3, 25 : Οἱ ἐπισκέπται τῆς φήμης. Secundum Etym. M. p. 364, 14, cujus gl. supplenda e Lex. rhet. Bekk. An. p. 254, 15, ἄρχοντες ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ὑπηκόους καὶ τὰ τούτων πράγματα. || Inspector. Aq. Ezech. 23, 23; Andr. Cret. p. 197. Kall. In Glossis exp. Salutigerulus.]

[Ἐπισκεπτικὸς, ἡ, ὸν, Inquirens. Inc. De rhetorica Ms. ap. Spengel. Artt. scriptt. p. 208 : Λόγος ἐπισκεπτικὸς πραγμάτων. Osann.]

[Ἐπισκεπτικῶς, Considerate. Eust. Opusc. p. 61, 48 : Τοὺς περιελθόντας ἐπ. τὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος μετρικὸν ἐγχειρίδιον. L. D. Ptolem. Tetrab. p. 171, 9 : Διαλαμβάνεται δὲ ἐπ., Sumitur consideratio. Hase.]

[Ἐπισκεπτίτης, ὁ, unde Ἐπισκεπτῖται, Visitatores, ap. interpretem Gr. Conc. Later. Can. 11. Ducang. Alia id. in Append. p. 73-4, ubi etiam scripturæ vitiosæ per η in penult. exemplum attulit.]

Ἐπισκέπτομαι, Inviso, Visito. [Herodot. 2, 153 : Ἔπεμπε τοὺς ἐπισκεψομένους καὶ ἀναμετρήσοντας ὅσῳ ἐλάσσων ὁ χῶρος γέγονε. Et similiter sæpe Xenophon.] Herodian. 4, [2, 7] : Ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, de medicis : Invisentes ægrum. Sic Matth. 25, [36] : Ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με. Jac. 1, [27] : Ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν. [Præsenti, quod alienum fere est ab usu antiquiorum Atticorum, plerumque ἐπισκοπέω, non ἐπισκέπτομαι dicentium, utitur Hippocr. p. 83, F : Ὡς χρὴ ἐπισκέπτεσθαι ἑκάστας.] || Visito, in signif. quadam sacræ Scripturæ peculiari, pro Visito s. Inviso ad pœnas sumendas. Jerem. 5, [9] : Μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψομαι; Nunquid super iis non visitabo? Ubi annotat Hieron. Visitationem pro Pœna poni atque Suppliciis : juxta illud quod scriptum est, Visitabo in virga iniquitates eorum. [Ibid. 11 22 : Ἐπισκέψομαι ἐπ' αὐτοὺς, Puniam eos.] || Aspicio. Soph. [Aj. 854] : Νῦν μ' ἐπίσκεψαι μολὼν, pro Me nunc aspice. [Eur. Heracl. 869 : Ὦ Ζεῦ, χρόνῳ μὲν τἄμ' ἐπεσκέψω κακά.] || Inspicio, Contemplor, quo modo accipi potest l. ex Herodiano supra citatus, qui sic habet integer : Ἰατροί τε εἰσιόντες ἑκάστοτε προσίασι τῇ κλίνῃ, καὶ ὄπιθεν ἐπισκεψάμενοι τὸν νοσοῦντα, χαλεπώτερον ἔχειν ἀπαγγέλλουσι. Polit. certe sic vertit, Medici quotidie ad lectum accedunt, inspectumque ægrotum deterius se habere pronuntiant. Item Inspicio, Lustro, Recenseo. Num. 1, [3] : Σὺ καὶ Ἀαρὼν ἐπισκέψασθε αὐτούς· et [44] : Αὕτη ἡ ἐπίσκεψις αὐτῶν, ἣν ἐπεσκέψατο Μωϋσῆς. Ibid. [18] pass. voce simul ac signif. : Ἐπεσκέπησαν κατὰ γενέσεις αὐτῶν καὶ πατριὰς αὐτῶν. Exod. 36 [Num. 2, 4, 6, 8, etc.] : Ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, Viri recensiti. || Pass. Ἐπισκεπῆναι, Requiri s. Desiderari in recensione : Ἀνὴρ μὴ ἐπισκεπήτω, Vir non desideretur, Nullus sit qui non assit. It., Πᾶς ὃς ἐὰν ἐπισκεπῇ, οὐ ζήσεται, Quicunque defuerit, non vivet. || Considero, Animo expendo et dispicio, Video : unde identidem ap. Xen. [Comm. 1, 6, 4] : Ἐπισκεψώμεθα, Videamus : pro quo dicit etiam σκεψώμεθα, σκοπῶμεν, ἐννοῶμεν, ἐνθυμώμεθα. Affertur itidem et ἐπεσκεμμένος ex Eod. pro Cogitabundus. [Immo ἐπέσκεμμαι ex 3, 5, 6. Eodem tempore Plato Leg. 1, p. 632, A, idemque sæpissime aoristo eadem signif. vel absolute vel cum accusat vel cum particula, ut Reip. 8, p. 544, A : Ἵνα ἐπισκεψαίμεθα εἰ ὁ ἄριστος εὐδαιμονέστατος, vel cum præp. περὶ, ut Theæt. p. 184, B : Τοσόνδε περὶ τῶν εἰρημένων ἐπισκέψαι. L. D. Ἐπεσκεμμένος περὶ τῆς κράσεως εἴης αὐτοῦ, Galen. vol. 8, p. 594, B. Hemst. Polyb. 3, 15, 2 : Τοὺς ἐπισκεψομένους ὑπὲρ τῶν προσπιπτόντων.] || Disquiro et discepto mecum, Commentor, Bud. ap. Themist. : Τοῦτο γὰρ ἀνεθέμεθα ἐπισκέψασθαι, Hactenus distulimus commentari et disputare, Bud. p. 504, in Ἀνατίθημι. [Activum annotavit Hesych. : Ἐπισκέπτει, ἐπιβλέπει, ἐφορᾷ.]

[Ἐπίσκεπτος. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 208, 25 : Μὴ πρότερον ... πρὶν καὶ τὸν κατὰ τοὔνομά οἱ ἐπισκεψόμεθα (sic) λόγον. — Ἀλλ' ἐπίσκεπτος, ἔφην, ὁ λόγος, καὶ οὐ πολύ τι περὶ τούτου καμούμεθα. Significare videtur, Consideratus. L. Dind.]

Ἐπισκέπω, Intego, Superne tego et operio, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 62, 6 : Ἐπεὶ γήρᾳ κανθὸς ἐπεσκέπετο. Apollod. 1, 6, 2 : Ταύτῃ (τῇ δορᾷ) τὸ ἴδιον ἐπέσκεπε σῶμα. Improprie Iambl. V. Pyth. 104, p. 226 : Διὰ συμβόλων ἐπέσκεπον τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλέξεις, ubi v. annot. Kiesslingii. L. D. Partic. Long. Pastor. 1, 21 : Ὑπὸ τοῦ δέρματος ἐπισκέποντος φρουρούμενος. Hase.]

Ἐπισκευάζω, Sarcio, [Reficio, add. Gl.] Instauro : ut sc. sarcitur ædificium dirutum et instauratur. Sic autem et ἀνασκευάζω pro Instauro nonnunquam ponitur; at κατασκευάζω est Extruo, Ædifico. Isocr. Panegyr. [p. 73, B] : Ὅτι ἐμπρησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἴτινες οἰκοδομήσαιεν· οὐκ ἀποροῦντες ὅθεν ἐπισκευάσουσιν, ἀλλ' ἵνα ὑπόμνημα τοῖς ἐπιγιγνομένοις ᾖ. Sed generalius etiam usurpatur pro Instaurare s. Sarcire : ut ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς ap. [Xenoph. et] Thuc. non semel [1, 29; 6, 104; 7, 1, 38; 8, 107] (ap. quem tamen et aliter exponi docebo paulo post), itidemque ap. Dem. [p. 1294, 24; 1295, 18.] Ex quo affertur etiam τὰς ὁδοὺς ἐπισκευάζειν [p. 30, 17], et φρούρια ἐπισκευάζειν [p. 379, 27. Τείχη s. Castella, Thuc. 7, 24. Xen. H. Gr. 4, 8, 8, de mœnibus urbis, idemque de templo Anab. 5, 3, 13]. Bud. p. 579, postquam dixit ἐπισκευάζειν significare Sarcire ædificium dirutum et instaurare, idemque esse cum ἀνοικοδομεῖν et ἀνακτᾶσθαι, paulo post subjungit, esse etiam Reconcinnare et sarcire quod fractum est; et in exemplum affert hunc Luciani l. [Tim. c. 10] : Καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται. Plato autem, inquit, passiva [media] voce pro activa usus est, Legg. 5, [p. 738, B] : Οὔτ' ἂν καινὴν ἐξ ἀρχῆς τις ποιῇ πόλιν, οὔτ' ἂν παλαιὰν διεφθαρμένην ἐπισκευάζηται. [De navibus Poll. 1, 125.] || Ἐπισκευάζω, Insterno, Impono clitellas jumentis et onera superpono (sicut ἀποσκευάζω, Exonero), ut Ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους, Aristot. OEcon. 2, [24]. Et pass. Ἵππους ἐπεσκευασμένους, Xen. Hell. 5, [3, 1]. V. Bud. p. 580. [Pollux 10, 14. || Instruo. Polyb.

2, 9, 1 : Ἡ Τεῦτα ἐπισκευάσασα λέμβους πλείους τῶν πρότερον.] Ubi etiam tradit ἐπισκευάζω poni interdum pro ἐπιφορτίζω et ἐπιτίθημι, subjungitque in exemplum ex Thuc. Ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς. Sed hoc mihi suspectum est. [Perperam Bud. interpretatus est ll. Thuc. supra citatos. Xen. Cyrop. 7, 3, 1 : Τὰ χρήματα ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι. Medio H. Gr. 7, 2, 18 : Ἀγοράσαντες καὶ ἐπισκευασάμενοι ὁπόσα ἐδύναντο ὑποζύγια.] || Ἐπισκευάζομαι in alia signif. habent quædam exempll. Act. [21, 15.] V. Ἀποσκευάζομαι. [Medio etiam Thuc. 7, 36 : Τὰς πρῴρας τῶν νεῶν ξυντεμόντες ἐς ἔλασσον στεριφωτέρας ἐποίησαν ... ᾧπερ τρόπῳ καὶ οἱ Κορίνθιοι πρὸς τὰς ἐν τῇ Ναυπάκτῳ ναῦς ἐπισκευασάμενοι πρώραθεν ἐναυμάχουν· ubi schol. γρ. ἐπεσκευασμένοι. Et 8, 43 : Αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες ἐπεσκευάζοντο, εἴ τι ἔδει. De argentifodinis Xen. Vectig. 4, 4 : Ὥστε ἐν μόνῳ τούτῳ ὧν ἐγὼ οἶδα ἔργων οὐδὲ φθονεῖ οὐδεὶς τοῖς ἐπισκευαζομένοις. || Apparo. Phryn. Bekk. An. p. 39, 24 : Ἐπεσκεύασται τὸ δεῖπνον, χρῶ. Aristoph. Eccl. 1147 : Τὸ δεῖπνόν αὐτοῖς ἐστ' ἐπεσκευασμένον. || Formam Ἐπισκεάζω, ut σκεοθήκη pro σκευοθήκη, habet inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1838, b, 6. || Formam Ἐπισκευάομαι, Mich. Psell. Synops. Legum 1169 : Ὁ ἔχων χρῆσιν νομικῶς τυχόν τινος οἰκίας οἰκείοις ἀναλώμασι ταύτην ἐπισκευάσθω. L. Dindorf.]

[Ἐπισκευᾰσία, ἡ, Reparamen, Gl.]

Ἐπισκευαστὴς, ὁ, Instaurator. [Interpolator, Gl. Οἱ τῶν ἱερῶν (sic enim scribendum pro ἱερέων cum Müllero De munimentis Athenarum p. 40) ἐπισκευασταὶ memorantur in lege ap. Athen. 6, p. 235, D, πομπείων ἐπισκευαστὴς ap. Demosth. p. 618, 4; 758, 14; πόλεων ap. Tzetz. Exeg. Il. p. 13, 11. Schol. Thuc. 1, 29 : Ἐπ., ὁ τῶν σαθρῶν οἰκοδόμος.]

[Ἐπισκευαστικῶς, Precario. Basil. t. 2, p. 164, D : Οὐκ ἐπ. ζῶν, Non aliunde parta vita vivens. Hase.]

Ἐπισκευαστὸς, ἡ, ὸν, Instauratitius, Redivivus, Bud. p. 579, ex Plat. Politico [p. 270, A : Λαμβάνοντα ἀθανασίαν ἐπισκευαστὴν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ. Gl. : Ἐπισκευαστὰ, Interpola. Proclus In Plat. Alcib. p. 8 ed. Creuz. : Οἰκεῖον γὰρ εἶναι δεῖ τῇ πρώτῃ καταβολῇ τῆς φιλοσόφου θεωρίας τὸν σκοπὸν ... οὔτε (l. οὐδὲ) ὅλως ἄλλην τινὰ πρόθεσιν ἐπισκευαστὴν μηχανᾶσθαι τοῦ διαλόγου.]

Ἐπισκευὴ, ἡ, Instauratio, Refectio. [Herodot. 2, 174, 175 : Ἐς ἐπισκευήν (τῶν ἱρῶν).] Ut ἐπ. τῶν τειχῶν, Dem. : Γενόμενος ἐπιμελητὴς τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς. [Conf. p. 329, 4.] Et ἐπισκευὴ τῶν νεῶν, Thuc. 1, [52] : (Ὁρῶντες) ἐπισκευὴν οὐκ οὖσαν τῶν νεῶν ἐν χωρίῳ ἐρήμῳ. Et, Ἐκδιδόναι τὰς ἐπισκευὰς καὶ κατασκευὰς, Locare sarta tecta tuenda. V. Bud. p. 579 ex Polyb. [Qui ἐπισκ. et κατασκ. conjungit 6, 13, 3; 17, 2. || Instrumentum, Apparatus. Demosth. p. 819, 25 : Τὸν εἰς τὴν τέχνην ἐλέφαντα καὶ μαχαιρῶν λαβὰς καὶ ἄλλας ἐπισκευάς. Polyb. 11, 9, 1 : Πολλὰ συνεργεῖν τὴν ἐκ τῆς ἐπισκευῆς ἁρμογὴν τῶν ὅπλων εἰς τὴν χρείαν, videtur i. esse q. κατασκευή. Et 1, 72, 3 : Ἑτοιμάζοντες πλείστας χορηγίας καὶ ἐπισκευὰς, i. q. παρασκευή. Ap. eund. 1, 19, 11 : Οἱ Ῥωμαῖοι τῶν τε πλείστων ἐκυρίευσαν θηρίων καὶ τῆς ἐπισκευῆς ἁπάσης, Schweigh. dubitabat an legendum esset ἀποσκευῆς.]

Ἐπίσκεψις, εως, ἡ, Inspectio, Recensio quæ fit lustrando et inspiciendo; cujus signif. exemplum habes in Ἐπισκέπτομαι. [Xen. Cyneg. 10, 22 : Ἐπισκέψεις καὶ μεταδρομαί· OEc. 8, 15 : Θαυμάσας τὴν ἐπ. αὐτοῦ ἠρόμην τί πράττοι. Ὁ δ' εἶπεν, Ἐπισκοπῶ ... πῶς κεῖται τὰ ἐν τῇ νηί. Plato Leg. 8, p. 849, A : Μετὰ τὴν τῶν ἱερῶν ἐπ. Polyb. 5, 56, 8 : Διὰ τὴν τῆς ἐπ. πρόφασιν, de visitatione ægrotorum. 2, 8, 3 : Τοὺς ἐπίσκεψιν ποιησομένους περὶ τῶν προειρημένων. Euseb. H. E. 8, 16, p. 402, 13 : Αὐτῆς τῆς θείας προνοίας ἐμφανὴς ἐπίσκεψις.] Item Consideratio, Perpensio, Cogitatio. [Hippocr. p. 85, D : Ἐγὼ μὲν νῦν τόνδε τὸν τρόπον ἐσηγέομαι τῶν ἐπισκεψίων. Xen. OEc. 2, 17 : Ἔδοξέ μοι ἄξιον εἶναι ἐπισκέψεως ὅ,τι εἴη τοῦτο. Plato Reip. 7, p. 524, B : Ἐπισκέψεως δεόμεναι.] Exp. etiam Disputatio et disquisitio. [Xen. Comm. 4, 6, 1 : Τὸν τρόπον τῆς ἐπ. δηλοῦν. Ap. Polyb. 6, 13, 4 : Ὅσα τῶν ἀδικημάτων δημοσίας προσδεῖται ἐπισκέψεως, λέγω δὲ οἷον προδοσίας, συνωμοσίας, ... τῇ συγκλήτῳ μέλει περὶ τούτων, non tam Animadversio quam Inquisitio publica intelligitur.]

Ἐπισκήνιον, τὸ, Episcenium, Hesychio est, τὸ ἐπὶ τῆς σκηνῆς καταγώγιον, Domicilium super scena. Alii interpr. Superior scenæ pars. Utitur Vitruv. 7, 5, loquens de scena ab Apaturio Alabandensi ficta : Præterea supra eam nihilominus episcenium, in quo tholi, pronai, semifastigia, omnisque tecti variis picturis fuerat ornatus.

Ἐπίσκηνος, ὁ, ἡ, Qui super scena est aut fit. Ap. Soph. Aj. [579] Ajax Tecmessæ μηδ' ἐπισκήνους γόους δάκρυε, schol. τοὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς θρήνους. Accipi autem ibi σκηνὴ duobus modis potest; vel pro Tentorium Tabernaculumve, et significabit, Nec in tentorio s. tabernaculo lamenteris, s. Nec tentorium s. tabernaculum tuis remugiat lamentis fletibusque; vel pro Scena theatrica, ut significet, Nec ita super scena s. in scena lamenteris, s. Nec ita scena tuis fletibus lamentisque personet. At ἐπίσκηνα Hesych. teste est ἑορτὴ ἐν Λακεδαιμονίοις. [Vel potius Λακεδαίμονι. Ἐπισκήνια Meursius. || Dionys. A. R. 6, 53 : Ὁ ἐπίκλητος οὑτοσὶ καὶ ἐπίσκηνος ὄχλος· 9, 53 : Ἵνα ἧττον ἦσαν οἱ ἐπίσκηνοι λυπηροὶ τῇ πόλει. Plut. Sertor. c. 24 : Τὴν Ἀσίαν βαρυνομένην ταῖς πλεονεξίαις καὶ ὑπερηφανίαις τῶν ἐπισκήνων, Militum præsidiariorum.]

Ἐπίσκηνος, substantive itidem pro Episcenium, legitur ap. Vitruv. 5, 7 : Item si tertia episcenos futura erit, mediani plutei summum sit dimidia parte.

Ἐπισκηνόω, Tentorium s. Tabernaculum meum figo in, Sedem et domicilium pono in, Habito in, s. Inhabito. Metaph. 2 Ad Cor. 12, [9] : Ἵν' ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ, Ut inhabitet in me virtus Christi. [Polyb. 4, 18, 8 : Ἐπισκηνώσαντες ἐπὶ τὰς οἰκίας· 72, 1 : Ταῖς οἰκίαις ἐπισκηνώσαντες.]

[Ἐπισκήνωσις, εως, ἡ, Habitatio. Greg. Nyss. vol. 1, p. 322, C. L. Dind. Ἐπ. χάριτος, Inhabitatio gratiæ. Basil. t. 1, p. 382, C. Hase.]

[Ἐπισκηπτὴρ, Niceph. Blemm. in Maji Coll. Vat. vol. 2, p. 669. Osann. Leg. τοὺς τῶν ἄλλων ἐπισκεπτῆρας.]

Ἐπισκήπτω, et pass. Ἐπισκήπτομαι, idem cum simplici significant, i. e. Innitor, Fulcio me. Dem. [p. 915, 14] : Σὺ δ' ἐπισκήπτῃ μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναδικοῦντι, Tu hoc teste niteris, in eoque totam causæ fiduciam reponis, qui tibi socius est injuriæ et fraudis : ut Cic., Niti et confidere videtur invidia inveterata judicii Juniani. At ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις aliud significat, ut paulo infra dicetur. Bud. p. 127. Itidem fortassis accipi possit ap. Chrysost. De sacerd. : Τῆς ἀληθείας οὐκ οὔσης, ἐπισκῆψαί τι τοῖς πρὸς χάριν λεγομένοις, ut sit Aliquo modo niti et fulcire se rationibus plausibilibus, quæque auribus gratæ sunt. Bud. tamen pro Affingere accipit, Comm. p. 129. [|| Infligo. Æsch. Pers. 740 : Ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. L. D. Euseb. H. E. p. 491, 27 : Ὥρμᾶτο καθ' ἡμῶν τὸν θυμὸν ἐπισκήπτειν. Hemst.] || Irruo, Ingruo, Incesso, Incumbo aut Decumbo in : et proprie de iis dicitur, quæ violento impetu in aliquid devehuntur : ut ὁ σκηπτὸς κεραυνὸς, Fulmen quod impetu in terras devehitur. Herodot. [7, 10] : Ἐπισκήπτει [ἀποσκ. libri meliores] εἰς δένδρεα, In arbores impetu devehitur, Arbores ferit, icit et percutit : ut Horat., Feriuntque summos Fulmina montes. [Æschyl. Eum. 482 : Ἐπεὶ δὲ πρᾶγμα δεῦρ' ἐπέσκηψεν τόδε.] Item et morbi dicuntur ἐπισκήπτειν, sicut ἐνσκήπτειν et ἐγκατασκήπτειν, quum divinitus immissi invadunt homines et in partem aliquam corporis decumbunt. Plut. Thes. [c. 15] : Νόσος ἐπέσκηψε, Morbus invasit. Sic Chrysost. : Ἐπισκήπτοντα αὐτῇ νοσήματα. Et ap. Suid., Τὸν λοιμὸν ἐπισκήψαντα εἰς τὴν ξύμπασαν. Inde sumpta metaphora Theodorit. Hist. eccles. 4, de Arianismo loquens ait, Ἐπισκήψασαν αὐτόσε τὴν λύμην ταύτην μαθὼν, Illum tractum invadere pestem illam. Et 5 : Ἐν τῇ χώρᾳ δὲ τῇ ἡμετέρᾳ τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐπισκῆψαι μαθὼν, Marcionis hæresin pestiferam vicos quosdam invasisse : seu, ut Bud. interpr. p. 128, Marcionis pestem et hæresim grassari et incubuisse. In quo l. posteriore nota constr., similem Plutarchianæ paulo ante, in priore autem, similem superiori Herodoteæ. Similiter ἐγκατασκῆψαι pro βαρέως ἐπερείσασθαι de morbo itidem Thuc. dicit. || Item in judicio aliquis ἐπισκήπτεται, quum in aliquid incumbit, idque pre-

mit et urget, et instat : sc. crimen aliquod intendendo : ut ἐπισκήπτεσθαι ταῖς μαρτυρίαις [ap. Demosth. p. 1139, 7], quod Bud. p. 127 interpr., Testimonia falsi accusare, κατηγορεῖν ψευδομαρτυριῶν : fusius proferens locos illos quos breviter citabo. [Id. p. 846, ult. : Οὐδ' ἦτινι τούτων τῶν ψευδομαρτυριῶν ἐπεσκήψατο.] Dem. : Θεομένης αὐτοῖς ὡς ἀληθῆ μεμαρτυρηκόσιν οὐκ ἐπεσκήψατο, οὐδ' ἐπεξέρχεται τῶν ψευδομαρτυριῶν, Eos testes ut vera testificatos, nec tum falsi postulavit Theomenes, nec nunc eo nomine reos facit, Inter reos referre contendit, Eo crimine urget. Idem, Οὐδενὶ τῶν ψευδομαρτύρων ἐπεσκημμένος. Plato Leg. 11, [p. 937, B] : Ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, Si quis testem insimulet falsi testimonii. Ibid. sequitur, Ἐπισκήπτεσθαι δὲ τῶν ἀντιδίκων ἑκάτερον ὅλῃ τῇ μαρτυρίᾳ, ἢ μέρει, ἐὰν τὰ ψευδῆ τινὰ φῇ μεμαρτυρηκέναι, Insimulare autem et actori et reo licet aut in totum testimonium, aut in partem. Sic idem Bud. ap. Isæum [p. 52, 19], Ἐπισκηψαμένων δ' ἡμῶν, vertit, Quum ementitæ contestationis experiri cum ipso institissemus. Item ἐπισκήπτεσθαι dicitur, qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consulto illata. Lys. [p. 99, 38] : Ὁ γὰρ ἀδικηθεὶς καὶ ἐπιβουλευθεὶς ὑπ' ἐμοῦ, οὐκ ἐτόλμησε τεττάρων ἐτῶν ἐπισκήψασθαι εἰς ἡμᾶς. Et [ib. 43] : Καὶ ἄλλα πολλὰ ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, καὶ καταγεὶς [κατεαγεὶς] τὴν κεφαλὴν ὑπ' αὐτοῦ, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι. Plato Leg. 11 [9, p. 871, E] : Ὁ δὲ ἐπισκηπτόμενος, ἅμα καὶ κατεγγυάτω τὸν ᾧ ἂν ἐπισκήπτηται· ubi ἐπισκηπτόμενον pro Accusatore cædis posuit, hoc est insimulante cædis admissæ, Bud. p. 128. [Cum dat. ib. et Euthyphr. p. 9, A; Demosth. p. 854, 15. Æschin. p. 18, 27 : Τὴν θεὸν, ᾗ οὐδὲ ψευδομαρτυριῶν θέμις ἐστὶν ἐπισκήψασθαι, ubi libri deteriores ἐπισκῆψαι. Qua forma utitur Pollux 8, 118, et ubi Isæi exemplum, in quo medium ἐπέσκημμαι est, sequitur, ib. 33. Argum. orationis Isæi Περὶ τοῦ Μενεκλέους κλήρου init. : Τούτῳ ἐπέσκηψαν ψευδομαρτυρίας οἱ ἀδελφοί.] Utriusque hujus signif. meminit Lex. meum vet., annotans ἐπεσκήψατο poni pro ἐνεκάλεσε ψευδομαρτυριῶν : addensque, interdum etiam, sed raro poni pro ἐνεκάλεσε φόνου. [Cum accusativo rei in Epistola Philippi ap. Demosth. p. 162, 8 : Ὑμεῖς ὧν μὲν ἠδίκησαν ἐμὲ Πεπαρήθιοι, τούτων μὲν οὐδὲν ἐπεσκήψασθε, τὴν δὲ τιμωρίαν.] || Improbo, Reprehendo, Refello : quæ signif. vicina est præcedentibus duabus, imo fere eadem cum priore. Plato Theæt. [p. 145, C] : Ἀλλὰ μὴ ἀναδύου τὰ ὡμολογημένα, ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ μαρτυρεῖν· πάντως γὰρ οὐδεὶς ἐπισκήψει αὐτῷ, Nemo refellet ejus testimonium. Gregor. Simpliciæ : Ὡς ἀναξίου τοῦ ἀνδρὸς ἴσως ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπισκήπτειν τῇ καταστάσει, Reprehendere hominem et indignum sacerdotio dicere, ob idque ejus creationem institutionemque accusare et improbare. Sic Chrysost. Comm. in Ep. ad Rom. 8 : Εἰ γὰρ, ἐπειδὰν πωλοδάμνης πολλοὺς ἐκλέξηται ἐπιτηδείους πρὸς τὸν δρόμον, οὐδεὶς ἐπισκῆψαι δύναται, πολλῷ μᾶλλον ὅταν ὁ θεὸς ἐκλέγηται ψυχάς. Bud. p. 129. Quibus adde hoc Soph. Ant. [1313] : Ὡς αἰτίαν γε, τῶνδε κἀκείνων ἔχων (sc. Antigonam), Πρὸς τῆς θανούσης τῆσδ' ἐπεσκήπτου μόρων, ubi schol. exp. κακῶς ἐλέγου, ἐπεγράφου. [Τοῖς λίαν λεπτοῖς ἐπισκήπτειν, Evagr. H. E. p. 422, 29, Vales., Res etiam levissimas observare. Hemst.] || Mando, Injungo : in qua signif. cum infin. construitur. [Æsch. Prom. 664 : Βάξις σαφῶς ἐπισκήπτουσα ... ἔξω δόμων ... ὠθεῖν ἐμέ· Pers. 104 : Ἐπέσκηψε δὲ (μοῖρα) Πέρσαις πολέμους ... διέπειν.] Eur. [Rhes. 840] : Πόλλ' ἐπισκήπτων μολεῖν, Frequenter mandans ut veniremus. Plut. Themist. [c. 9] : Ἐπισκήπτων [Ἴωσι] διὰ γραμμάτων, Per literas mandans. Qui ll. aperte docent, non perpetuum esse discrimen quod Ammon. statuit inter ἐπιστεῖλαι et ἐπισκῆψαι : dicens ἐπιστεῖλαι fieri διὰ γραμμάτων, at ἐπισκῆψαι, διὰ λόγων. [Valck. Scholl. in N. F. vol. 2, p. 600.] Ἐπισκήπτειν, inquit Bud. p. 128, est etiam Obtestari et mandare; ususque ejus verbi extremis mandatis accommodatus est, hominumque morientium precibus, quippiam ab amicis et necessariis hæredibusve contendentium, quasique fidei eorum committentium. Cujus signif. exemplum prolixum habes ibi ex Dem., itemque hoc ex Lysia [p. 138, 34] : Ἀποθνήσκοντες γὰρ ὑμῖν ἐπέσκηψαν καὶ ὑμῖν καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι, τιμωρεῖν ὑπὲρ σφῶν αὐτῶν Ἀγόρατον τουτονὶ, ὡς φονέα ὄντα, i. e. μετὰ ἐπιθειασμοῦ ἐνετείλαντο, Cum imprecatione., ni pareatur, mandarunt. Cujus rei exemplum est ap. Herodot. 3, [65] de Cambyse loquentem : Καὶ δὴ τελευτῶν τὸν βίον, Ὦ Πέρσαι, ὑμῖν τάδε ἐπισκήπτω, θεοὺς τοὺς βασιληΐους ἐπικαλέων· deinde imprecationem mandatis addit. [Idem 4, 33 : Τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν κελεύοντας προπέμπειν σφέα (τὰ ἱρά). Ubi τοῖς πλησιοχώροις restitutum contra libros.] Item generaliter pro Obtestor, Obsecro : itidem cum infin. [Herodot. 7, 158 : Ἐμεῦ ... ἐπισκήπτοντος τὸν Δωριέος φόνον ἐκπρήξασθαι.] Æschin. [p. 76, 6] : Κλαίοντας, ἱκετεύοντας ὑμᾶς ἐπισκήπτοντας μηδενὶ τρόπῳ τὸν τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριον στεφανοῦν. Sic Basil. Ep. ad Eccl. Neoc. : Ἐπισκήπτω ὑμῖν πρὸς τῶν πατέρων, πρὸς τῆς ὀρθῆς πίστεως, διαναστῆναι τὴν ψυχήν. Cui quamsimillimum est hoc Thuc. 2, [73] : Ἐπισκήπτουσί τε ὑμῖν πρὸς τῶν ὅρκων, οὓς οἱ πατέρες ὤμοσαν, μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν, Vosque obtestantur : qua in signif. utitur et 3, [59], ubi schol. ἐπισκήπτουσι exp. παρακελεύονται. Itidem pro Peto et Flagito accipi potest ap. Soph. Aj. [566] : Ὑμῖν τε κοινῇ τήνδ' ἐπισκήπτω χάριν, Κείνῳ τ' ἐμὴν ἀγγείλατ' ἐντολήν· nisi cum schol. χάριν dictum malimus pro ἐντολήν : ut sit, Hoc vobis injungo mandati, exacto etiam juramento : sicut in Lex. meo vet. exp. μετά τινος ἐπιθειασμοῦ λέγω, καὶ οἷον ἐξορκίζω. Itemque in OEd. T. [252] : Ὑμῖν δὲ ταῦτα πάντ' ἐπισκήπτω τελεῖν, dicit pro ἐνόρκως ἐντέλλομαι, ut schol. exp. Quibus simile hoc Ejusd. Trach. [1223], ubi Hercules morti vicinus Hyllo filio ait, Τοσοῦτον δή σ' ἐπισκήπτω, τέκνον, Ταύτην, ἐμοῦ θανόντος, εἴπερ εὐσεβεῖν Βούλει, πατρῴων ὁρκίων μεμνημένος, Πρόσθου δάμαρτα. Schol. exp. itidem, ἐντέλλομαί σοι, παρεγγυῶ, Mando s. Injungo et fide a te accepta postulo. Itidem Eur. Phœn. [786] : Πόλει δὲ καί σοι ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον, Mando et injungo, ἐπιτέλλομαι. [Iph. T. 1077 : Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται, ὧν ἐπισκήπτεις πέρι.] Alc. [366] : Ἐν ταῖσιν αὐταῖς γάρ μ' ἐπισκήψω κέδροις Σοὶ τάσδε θεῖναι πλευρὰς, Nam mandabo ut in iisdem tecum cedrinis loculis hæc ponantur latera : ἐντελοῦμαι γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς σοροῖς σὺν σοὶ ἐμὲ θάψαι. Qui l. perperam exp. in VV. LL. Sic enim ibi, ἐπισκήψω με ἐν κέδροις, In cedris me prosternam, acclinabo, i. e. Procumbam. Et jungendus infin. cum ἐπισκήψω, at σοὶ cum ταῖς αὐταῖς. Hesych. ἐπισκήπτει exp. non solum μέμφεται, ἐπιτιμᾷ (itidemque Ἐπισκηπτέτω, ἐπιμεμφέσθω), ἐντέλλεται : sed etiam προνοεῖται, item σημειοῦται. [Hujus signif. exemplum habet Lucianus in Cataplo c. 8, ubi tyrannus veniam petit lucem repetendi, ut uxori suæ indicet ubinam thesauros suos defoderit, ἄχρις ἂν ἐπισκήψω τῇ γυναικί. Bruncк.], itidemque Ἐπισκηψάμενον, ἐπισημειωσάμενον. Idem ἐπισκήψασθαι exp. ἐπιβαρῆσαι [cum Etym. M. p. 717, 17, addente ἐπισημειώσασθαι] : item Ἐπισκήπτω, ἐπαρῶμαι [Herodot. 3, 73 : Μέμνησθε τὰ ἐπέσκηψε Πέρσῃσι τελευτῶν τὸν βίον μὴ πειρωμένοισι ἀνακτᾶσθαι τὴν ἀρχήν], et ἐνερείδω τὴν γνώμην : cum quo ultimo convenit ἐπισκήψω, quod Suidas exp. σημειώσομαι, ἐπιστήσω τὸν νοῦν : eandemque Hesych. quoque expos. affert, ut paulo ante videre est. In Etym. ἐπέσκηψε exp. non solum ἐνετείλατο, sed etiam προεφασίζετο. Qua signif. ἐσκήψατο usurpari suo loco docebo. [Perf. ἐπεσκηφέναι apud Diog. L. 1, 118.]

Ἐπισκηρίπτω, idem cum ἐπισκήπτω, Hesych. [in Ἐπισκήπτω.]

Ἐπίσκηψις, εως, ἡ, Incubitus (si hoc uti liceat pro Ipsa incumbendi et ingruendi actione) : habebis ex schol. Thuc. in Κατασκήπτω. || Actio illa judiciaria, qua testi falsi testimonii crimen intendere insistimus, injuriarumve aut cædis aliquem accusamus. Prioris signif. meminit Suid., a quo ἐπίσκηψις exp. δίκη κατὰ τῶν ψευδομαρτυρησάντων. [Plato Leg. 11, p. 937, B; Demosth. p. 1130, ult., 1154, 22. Idem altera signif. p. 1161, 11. Primum ψευδομαρτυριῶν ἐπίσκηψιν instituisse Charondam tradit Aristot. Polit. 2 fin.] Utriusque Poll. mentionem facit l. 8, [33, coll. 31] ubi quum ἐπίσκηψιν esse dixisset εἴ τις τὴν διαμαρτυρίαν ὡς ψευδῆ αἰτιῷτο, subjungit, Isæum præterea τὸ ἐπὶ φόνῳ προειπεῖν dixisse εἰς Ἄρειον πάγον ἐπισκῆψαι :

cujus hæc verba subjungit, εἰς Ἄρειον πάγον αὐτῷ ἐπέσκημμαι. Sed perperam ap. Poll. pro ἐπίσκηψις et ἐπισκῆψαι, legitur ἐπίσκεψις et ἐπισκέψαι : itidemque perperam ap. Hesych. Ἐπισκεπτέτω et Ἐπισκεψάμενον, pro ἐπισκηπτέτω et ἐπισκηψάμενον : quod vel alphabetica series ostendit. [|| Mandatum, Adhortatio. Epistola Lysidis p. 54 ed. Orell. : Τὰς τοῦ πατρὸς ἐπισκάψιας ἐνόμιζε χρυσῶ τιμιωτέρας ἔμεν. Plut. Dion. c. 11 : Εὐθὺς οὖν Ἀθήναζε πολλὰ μὲν ἐφοίτα γράμματα παρὰ τοῦ Διονυσίου, πολλαὶ δ' ἐπισκήψεις παρὰ τοῦ Δίωνος· et ib. 18, 31.] || Elogium morientis. Gregor. Naz., de Basilio moriente : Οὐκ ἀηδῶς ἐναπέψυξεν, ἔστιν ἃ τοὺς παρόντας μυσταγωγήσας, καὶ βελτίους ποιήσας ταῖς ἐπισκήψεσι. Est autem ἐπισκήπτειν peculiariter morientium, quum a circumstantibus aliquid aut efflagitant aut etiam eis mandant, jurisjurandi quoque fide ab eis exacta, dirisque obnuntiatis, ni extremæ suæ voluntati satisfiat : ut satis manifestum est ex iis quæ in Ἐπισκήπτω attuli exemplis, Sophoclis præsertim et Euripidis.

Ἐπισκῐάζω, Inumbro, Obumbro. [Adumbro, Opaco add. Gl. Proprie Theophr. C. Pl. 2, 18, 3 : Πάντα ταῦτα βλάπτει τὰ δένδρα ... ἐπισκιάζοντα.] Construitur non cum accus. solum, sed et cum dat. [Theophr. De sens. fr. 1, 79 : Ἐνδέχεται καὶ τὰ περιφερῆ καὶ ἁπλῶς πάντα ἐπισκιάζειν ἑαυτοῖς.] Matth. 17, [5] : Νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς. Lucæ 9, [34]. At Marc. 9, [7] : Ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς. Sic Act. 5, [15] : Κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Et Luc. 1, [35] : Δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι. [Philo vol. 1, p. 72, 25 : Ἡλίου τρόπον ὁ νοῦς ἐγρηγορὼς μὲν ἐπισκιάζει ταῖς αἰσθήσεσι, κοιμηθεὶς δὲ αὐτὸς (vel αὐτὰς) ἐξέλαμψε. « Ps. 90, 4, Deus ἐπισκιάσει σοι, καὶ ὑπὸ τὰς πτέρυγας αὐτοῦ ἐλπιεῖς. Metaphora desumta est ab avibus pullos sub alis foventibus : quod vidit Theophyl., voc. ἐπισκιάζειν reddens ἐπισκεπάζειν, ὡς ὄρνις ἐπισκιάζει τὰ νεοσσία ἑαυτῆς, ὅλα ταῖς πτέρυξιν αὕτης περιλαμβάνουσα.» Valck. Scholl. in N. T. vol. 1, p. 40.] Frequentius alias cum accus. : ut et [Herodot. 1, 209 : Τῇ μὲν (τῶν πτερύγων) τὴν Ἀσίην, τῇ δὲ τὴν Εὐρώπην ἐπισκιάζειν. Aristot. Anth. Pal. App. 9, 38 : Ἀνέρα ... τύμβος ἐπεσκίασεν.] Philo V. M. 1 : Ὀρτυγομητρῶν νέφος συνεχὲς ἐκ θαλάττης ἐπιφερόμενον, πᾶν τὸ στρατόπεδον ἐπεσκίασε, Tota castra inumbrabat. Metaphorice etiam accipitur pro Tenebras offundo, Obscuro. [Pass. Soph. Trach. 914 : Λαθραῖον ὄμμ' ἐπεσκιασμένη φρούρουν. Schol. περικεκαλυμμένη.] Philo V. M. 2 : Τὰ γὰρ καλὰ κἂν φθόνῳ πρὸς ὀλίγον ἐπισκιασθῇ χρόνον, Aliqua umbræ obscuritate opprimuntur. Aliquanto post, Τὰ δὲ τῶν μὴ ἐν ἀκμαῖς πέφυκέ πως ἐπισκιάζεσθαι, In obscuro latere solent eorum res, qui non florent. Sic Herodian. 2, [10, 5] : Τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ ἐπεσκιάζετο, Vitia Commodi cum ipsius principis nobilitate, tum parentis memoria obscurabantur et obtegebantur, s. Obumbrabantur, ut ap. Ovid., Error obumbrat facti crimen. [Cum accusat. Geopon. 5, 29, 3 : Τὰ δὲ κατὰ τὴν κορυφὴν φύλλα ἑατέον, ἵνα τὴν ὑπερβάλλουσαν τοῦ καύματος ἀκμὴν σκεπόμεναι ἐπισκιάζωνται τὸν κατὰ τῆς κορυφῆς ἥλιον, Ut tegantur et ab sole defendantur.]

[Ἐπισκίᾰσις, εως, ἡ, Obumbratio, i. e. Tutela, ut supra ἐπισκιάζω, Tueor. Chron. Pasch. p. 374, 7 : Τῇ ἐπισκιάσει τῆς δυνάμεως τοῦ ὑψίστου. L. D. Ἐπ. τῆς δόξης, Method. p. 405. Andr. Cret. p. 17; Athan. vol. 2, p. 282; Greg. Nyss. Antirrh. 27, p. 189. Kall.]

[Ἐπισκίασμα, τὸ, Umbra. Procl. Paraphr. p. 112. Schneid. Joseph. Thessal. Grets. Opp. t. 2, p. 86, C : Φυγαδεύων τὰ τῶν δαιμόνων ἐπισκιάσματα, Nubila tenebricosa. Hase.]

Ἐπισκιασμὸς, ὁ, Obumbratio [Gl.] : Hesych. ἐπισκιασμὸν, κάλυμμα, Tegumentum, Velamentum. [Conf. idem in Ἐπηλυγισμὸς, Ἠλύγη. Gl. : Ἐπισκιασμὸς φωνῆς, Bilibit (Bilbit).]

Ἐπισκιάω, idem [q. ἐπισκιάζω]. Lasc. : Ἐπισκιάει νέφε' ἥλιον, Obumbrant obscurantque. [Arat. Phæn. 736 : Ὅτε πρώτη ἀποκίδναται αὐτόθεν αὐγὴ, ὅσσον ἐπισκιάειν. Oppian. Cyn. 2, 590 : Οἷον δή νυ ταῶνες ἐὸν δέμας ἀγλαόμορφον γραπτὸν ἐπισκιάουσιν ἀριπρεπές. Quintus 2, 479. Nonn. Dion. 38, 20 : Ἐπεσκιόωντο κολῶναι.]

Ἐπίσκῐος, ὁ, ἡ, Quem umbra protegit, Umbra obtectus, Umbrosus : opp. voc. ἄσκιος. Dicuntur enim loca ἐπίσκια, Umbrosa, et in quibus æstate latent feræ umbram captantes, ut subaudiatur χωρία. [Τόπος ἐπ. Plato Reip. 4, p. 432, C, Aristot. H. A. 6, 15. Ἀκτῖνες ἐπ. Arat. Phæn. 869.] Item ἐπίσκιος βίος, Vita umbratilis, umbratica, quæ sub umbraculis agitatur, i. q. σκιατροφία. Plut. [Mor. p. 135, B] : Εἰς ἐπίσκιόν τινα βίον καὶ σχολαστὴν καὶ μονότροπόν τινα καὶ ἄφιλον καὶ ἄδοξον ἀπωτάτω πολιτείας καθιστᾶσιν ἑαυτούς· ut sc. faciunt qui in tenebris versantur, nec in publicum prodeunt ad reip. negotia capessenda, semper domi latitantes, et vitam agentes umbratilem. [Conf. Poll. 3, 131; 5, 119, ubi de Vafro et subdolo, ut σοφιστὴς ἐπίσκιος ap. eund. 4, 47. || Soph. OEd. C. 1650 : Ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντα κρατὸς, active Obumbrantem et operientem. Adv. Ἐπισκίως Poll. 4, 51.]

[Ἐπισκιρρόω, Scirrhum facio. Poeta De viribus herb. ap. Fabr. B. Gr. vol. 3, p. 636 : Αἷμα ἐπισκιρρωθέν. Kall.]

Ἐπισκιρτάω, Insulto, i. e. Exulto in, Exultim ludo in, Saltito per : Ἄρνες ἐπισκιρτῶσι χλοεραῖς ταῖς ἀρούραις, Agni viridibus in agris exultim ludunt et lasciviunt. Virg., Neque oves hœdique petulci Floribus insultent. [Ἐπισκιρτᾶν τῷ νεκρῷ Plutarch. Demosth. c. 22, Insultare mortuo. Hemst. Nonn. Dion. 2, 29 : Ἐπεσκίρτησεν Ὀλύμπῳ· 45, 197. De lanugine Strato Anth. Pal. 12, 10, 1 : Εἰ καί σοι τριχόφοιτος ἐπεσκίρτησεν ἴουλος. Et de coma Rufin. ib. 5, 103, 3 : Ἤδη καὶ λευκαί σοι ἐπισκιρτῶσιν ἔθειραι.]

[Ἐπισκίρτημα, τὸ, Exsultatio. Nonn. Dion. 19, 152 : Ἐπισκιρτήματα ταρσῶν. Wakef.]

[Ἐπισκιώδης, ὁ, ἡ, Opacus. Ἐπ. τόπος, Athanas. vol. 2, p. 355. Kall.]

[Ἐπισκίως. V. Ἐπίσκιος.]

Ἐπίσκληρος, ὁ, ἡ, Durus, VV. LL. Fortasse, Aliquantum durus, Subdurus, Duriusculus : ut ἐπὶ minuat, sicut in ἐπίλευκος et ἐπιμέλας, aliisque nonnullis. [Ἐπίσκληρος κοιλίη, Venter induratus in lævitate intestinorum ex Prorrh. p. 79, D. Ubi tamen scribit Galenus Dioscoridem ἐπίσκληρον legisse et τὸ κατεσκληρυκὸς σῶμα, Corpus induratum, exposuisse. Idem etiam in Exegesi ap. Hippocr. ἐπισκλήροις, τοῖς κατεσκληκόσι, Induratis, Obduratis, exponit. Foes. OEcon. Hippocr.]

[Ἐπίσκοος. V. Ἐπίσκοπος, Inspector.]

[Ἐπίσκοπα, Tendendo ad scopum. V. Ἐπίσκοπος, Ad scopum tendens, ab init.]

[Ἐπισκοπᾰτέω, i. q. ἐπισκοπεύω (ab Ἐπισκοπᾶτον, τὸ, Episcopatus), secuudum cod. Vindob. in Martyrio Arethæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 823, A : Ἐπισκοπατοῦντος τῆς Ἱερουσαλὴμ Ἰωάννου. Sed rectius libri Pariss. ap. Boisson. Anecd. vol. 5, p. 2, ἐπισκοπεύοντος vel ἐπισκοποῦντος. L. Dind.]

[Ἐπισκοπεία, ἡ. V. Ἐπισκοπία.]

[Ἐπισκοπειανοὶ dicti quidam officiales Chartophylacis, de quibus pluribus agit Ducang. in Gl. et Append. Vitiosa est forma per ι, quæ infra notabitur.]

Ἐπισκοπεῖον, τὸ, Domicilium τοῦ ἐπισκόπου, Habitatio episcopi. [Conc. Cpol. act. 1, Calchedon. act. 3, et al. || Episcopatus, Episcopalis dignitas. Constant. Porph. Nov. Περὶ δυνατῶν. || Ædes sacra episcopalis. Conc. Ephes. Act. 1, et al. || Episcopi parœcia. Supplicatio Basilii Diaconi in Conc. Ephes. 1, 30, 4. Ducang.]

Ἐπισκοπεύω, [Inspicio, Observo, Speculor, Insidior. Mich. 7, 7; Ps. 65, 7. Schleusn. Nicet. Urb. capt. p. 400, D : Τὰ ἔθνη τῶν νεπόδων ἐπισκοπεύοντες.] Episcopus sum, Episcopi munere fungor : peculiariter intelligendo de sacri gregis episcopo, s. inspectore et curatore : ut ap. Comment. Dionys. Areop. : Τὸν μακάριον Κλήμεντα, τὸν καὶ ἐν Ῥώμῃ τρίτον ἀπὸ τοῦ Πέτρου ἐπισκοπεύσαντα. [Cum genit. Euseb. ap. Iriart. Codd. Matrit. p. 549 : Μεθ' ὃν Εἰρηναῖος τῆς ἐν Λουγδούνῳ πόλεως ἐπεσκόπευσε. L. Dind.]

Ἐπισκοπέω, i. q. ἐπισκέπτομαι. [Observo, Intueor, Specto. Æsch. Eum. 296 : Εἴτε Φλεγραίαν πλάκα θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ (Minerva). De deo Baccho Antig. 1136 : Θηβαΐας ἐπισκοποῦντ' ἀγυιάς. Eur. Phœn. 661 : Δράκων ῥέεθρα δεργμάτων κόραισι ... ἐπισκοπῶν.

Aristoph. Thesm. 957 : Ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν.] Viso, Visito, Inviso. Isocr. Panath. : Τῶν ἐπισκοπούντων τινές με, Quidam qui me invisere solebant, ætate sc. et morbo confectum. Itidem Xen. Cyrop. 8, [2, 25] : Ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει. [Anab. 2, 3, 1 : Τὰς τάξεις ἐπισκοπῶν.] Et Lucian. [Philops. c. 25] : Ἐπεσκόπει δέ με καὶ ἐθεράπευεν. [De medicis usurpari observant Menag. J. Civ. Amœnitt. 25, p. 211, Villois. ad Long. 2, p. 57. Bast. De amicis Demosth. p. 1261, 3, ubi medium est in libris nonnullis. Sic Orat. c. Neær. p. 1364, 11.] Galen. voce passiva [media], sed activa signif. usus est itidem pro Inviso, Inspicio, Ad Glauc. : Ἐπισκοπούμεθά τινας ἀῤῥώστους πολλάκις, οἷς ἔμπροσθεν ὑγιαίνουσιν οὐκ ἐνετύχομεν. [Plato Lys. p. 207, A : Θαμὰ ἐπεσκοπεῖτο ἡμᾶς. Ps.-Eurip. Iph. A. 1579 : Λαιμόν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν. Xen. OEc. 10, 10 : Περιελθεῖν ἐπισκοπουμένην εἰ κατὰ χώραν ἔχει. || Considero. Xen. Reip. Lac. 3, 1 : Καὶ ταῦτα ἐπισκοπείσθω· OEc. 3, 14 : Οὐδὲν οἷον τὸ ἐπισκοπεῖσθαι. Plato Theæt. p. 180, C : Ὥσπερ πρόβλημα ἐπισκοπεῖσθαι· Phileb. p. 61, E : Ταύτην εἰς τὸ ἀληθὲς ἐπισκοπούμενοι ἡγησάμεθα ἐκείνης ἀληθεστέραν εἶναι.] Item Inspicio. Xen. [OEc. 4, 6] : Τοὺς μὲν ἀμφὶ τὴν αὑτοῦ οἴκησιν αὐτὸς ἐφορᾷ, τοὺς δὲ πρόσω ἀποικοῦντας, πιστοὺς πέμπει ἐπισκοπεῖν· quo fere modo Liv. Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. [Quod ib. 8 dicit πέμπων πιστοὺς ἐπισκοπεῖται.] Et Galen. Ad Glauc. 2, ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, Naturam inspicere. Item Inspector et curator sum, Curam ago velut ἐπίσκοπος. In Ep. 1 Petri 5, [2] : Ποιμάνατε τὸ ἐν ὑμῖν ποιμνίον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστῶς, ἀλλ' ἑκουσίως, Pascite gregem Dei, qui penes vos est, curam illius agentes non coacte, sed libenter. Ubi nota presbyteros quoque ἐπισκοπεῖν solitos fuisse, i. e. Fungi officio ἐπισκόπου, in doctrinam et mores gregis inquirere, utpote inspectores et curatores gregi a Deo præfectos. [Eur. Hec. 491 : Τύχην δὲ πάντα τἀν βροτοῖς ἐπισκοπεῖν. || Sum episcopus. Athanasius vol. 1, p. 173, E.] Item Dispicio mecum et animo verso, Considero, Perpendo, i. q. σκέπτομαι ac σκοπῶ s. σκοποῦμαι. [Soph. El. 1184 : Τί δήποτ', ὦ ξέν', ὧδ' ἐπισκοπῶν στένεις; Xen. Comm. 3, 2, 4 : Ἐπισκοπῶν τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετή.] Ac sicut illa modo cum accus. construuntur, modo cum περὶ, regente suum gen., ita et hoc ἐπισκοπῶ. Isocr. Ad Dem. [p. 11, A] : Ὃ ἂν μέλλῃς λέγειν, πρότερον ἐπισκόπει τῇ γνώμῃ, Quicquid dicturus es, id animo prius tecum verses. Cebes Theb. : Περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις δεῖ ἐπισκοπεῖν, Eadem sæpius animo volutare oportet. [Referri huc potest Xen. Comm. 3, 5, 1 : Διὸ λογιζόμενοι περὶ αὐτῶν ἐπισκοπῶμεν.] Item Video, Observo, Animadverto, sequente εἰ. [Demosth. p. 932, 25 : Ἐπεσκοποῦμεν, εἴ τι ἐξαιροῦνται.] Xen. [Comm. 2, 1, 22] : Ἐπισκοπεῖ δὲ εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, Attente observat si quis ipsam alius intueatur. [Reip. Lac. 2, 2 : Ἐπισκοποῦντα, εἴ τις ῥᾳδιουργοίη. Et similiter Conv. 1, 12 : Ἀπέβλεψεν εἰς τὸν Αὐτόλυκον, δηλονότι ἐπισκοπῶν τί ἐκείνῳ δόξειε.]

Similiter sequente μὴ accipitur pro Video, Caveo, quemadmodum et σκοπῶ : ut in Ep. ad Hebr. 12, [15] : Ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, Prospicientes ne quis deficiat a gratia Dei : Operam dantes. Sequente πρὸς, capitur pro Respicio, sicut et σκοπῶ : ut ἐπισκοπῶν πρὸς τὰ δύο, Ad duo respiciens. [Ex Plat. Leg. 11, p. 924, D. Ead. signif. cum accusativo Eur. Iph. T. 1414 : Ἴλιον ἐπισκοπεῖ σεμνὸς Ποσειδῶν· Andr. 893 : Οἴκτειρον ἡμᾶς, ὧν ἐπισκοπεῖς τύχας. Aristoph. Eq. 1173 : Ὦ Δῆμ', ἐναργῶς ἡ θεός σ' ἐπισκοπεῖ. Æsch. Suppl. 381 : Τὸν ὑψόθεν σκοπὸν ἐπισκόπει, φύλακα πολυπόνων βροτῶν, de Jove. Et cum duplici accusativo 402 : Ἀμφοτέρους ὁμαίμων τάδ' ἐπισκοπεῖ Ζεύς. Soph. OEd. T. 1529 : Ἐκείνην τὴν τελευταίαν ἰδεῖν ἡμέραν ἐπισκοποῦντα. || Episcopus sum. Græcorum Menæa ap. Allat. De Method. § 34. Boiss. Sozom. H. E. 2, 19, p. 69, 31 : Τοῦ παρ' ἄλλοις ἐπισκοποῦντος. Alia Ducang. || Pass. Æsch. Ag. 13 : Εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην. Xen. Cyneg. 12, 21 : Ὑπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ οἰόμενοι ἐπισκοπεῖσθαι, πολλὰ κακὰ καὶ αἰσχρὰ ἐναντίον ποιοῦσιν, ὅτι αὐτὴν ἐκεῖνοι οὐχ ὁρῶσιν. Polyb. 4, 38, 11 : Διὰ τὸ μικρὸν ἔξω κεῖσθαι τῶν ἐπισκοπουμένων μερῶν τῆς οἰκουμένης.]

Ἐπισκοπή, ἡ, Inspectio, Munus inspiciendi, Munus τοῦ ἐπισκόπου. Act. 1, [20] : Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος. Sic 1 Ad Tim. 3, [2] : Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, Si quis cupit fungi ἐπισκόπου munere. Item Visitatio : ea sc. qua Deus aliquem visitare dicitur ad pœnas ab eo sumendas; vel etiam ad opem ei ferendam et misericordiam exhibendam : ut 1 Petr. 2, [12] : Ἵνα ἐκ τῶν καλῶν ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξάσωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ ἐπισκοπῆς, Ut ex bonis operibus quæ spectarint, glorificent Deum die visitationis, i. e. quando illorum quoque Deus miserebitur : ut et Luc. in Cantico Annæ; et Luc. 7, [16] : Ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς λαὸν αὐτοῦ. Priore modo Synes. dicit ἐπισκοπὴ Θεοῦ, pro Animadversio divina in improbos : quemadmodum et Hesychio ἐπισκοπὴ est ἐκδίκησις. [|| Episcopalis dignitas, Episcopatus. Socr. H. E. 5, 8, et alii passim. || Domus episcopalis. Anna Comn. 14, p. 425 : Ἅπερ ἐπεφέροντο χρήματα εἰς τὴν ἐπισκοπὴν Τριπόλεως ἐναπέθεντο. Iterumque ibid. || Ecclesia episcopalis. Homil. 4 Theophanis Ceramei. Citavit Ducang.]

[Ἐπισκόπησις, εως, ἡ, Circumspectio, Gl. Inspectio, Æneas Tact. c. 10, p. 29 : Τῶν ἐκπεμπομένων καὶ εἰσαγομένων ἐπιστολῶν εἶναι ἐπισκόπησιν.]

[Ἐπισκοπητέον, Videndum. Sch. Luciani Demosth. enc. c. 43 : Ἐπ. εἰ ὅμοιον (τὸ παρὼν εἶναι) τῷ ἐκὼν εἶναι. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 214, 30.]

Ἐπισκοπία, ἡ, pro Attingere scopum, Dexteritas attingendi scopum, Pollux [6, 205] dici posse negat. [|| Episcopalis dignitas. Epiphan. t. 1, p. 735, D : Ἀποδοθῆναι τὴν ἐπισκοπίαν. Hoc tamen sensu scrib. videtur ἐπισκοπεία. Hase.]

[Ἐπισκοπιανὸς, ἡ, ὸν, Episcopalis. Cod. barbarogr. Nicetæ p. 338 ed. Bonn. : Κατὰ τοὺς περιφανεῖς ἀγυρτεύοντες οἴκους) οἴκους οὓς καὶ ἐπισκοπιανοὺς ὀνομάζουσι. Sed rectius supra per ει.]

[Ἐπισκοπικὸς, ἡ, ὸν, Episcopalis. Sozom. H. E. 5, 16; 8, 21, 22. Adv. Ἐπισκοπικῶς, Athanas. vol. 1, p. 138, 573.]

[Ἐπισκοπὶς, ἡ, Cala, Gl. Ἐπικοπὶς Vulcanius. Misc. astrolog. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 547, D : Σαραπίωνος Ἀλεξανδρέως εἰσαγωγὴ ἐπισκοπὶς περὶ οἰκοδεσπότου καὶ περὶ ὑψωμάτων. L. Dindorf.]

Ἐπίσκοπος, ὁ, ἡ, Ad scopum tendens : oppositum adjectivo ἀπόσκοπος : unde ap. Hesych. : Ἐπίσκοπα, τυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ. Itidemque Suid. ἐπίσκοπα exp. εὔστοχα. Quod Ἐπίσκοπα adverbialiter sumitur, pro Tendendo ad scopum, Tam εὐστόχως ut scopum attingas : ut ἐπίσκοπα ἰέναι ap. eund. Suid. : contr. τῷ ἀπόσκοπα τοξεύειν. Sic ἀκοντίζειν ἐπίσκοπα, ap. Eund., in hoc l. : Καρδοῦχοι σφενδονῆται ἄριστοι λίθοις τε καὶ μολυβδίναις σφαίραις, ἃς ἐξακοντίζουσιν ἐπίσκοπα, Quas tanta arte emittunt, ut a proposito scopo nunquam aberrent, Ut propositum scopum nunquam non attingant. [Herodot. 3, 34 : Οὕτως ἐπίσκοπα τοξεύοντα.] Pollux quoque [6, 204] synonymως ponit εὔστοχον, ἐπίσκοπον, ἐπιτυχὲς, εὐτυχὲς, ἁπλανές : opponens iis ἄστοχον, ἄσκοπον, δυστύχες, διημαρτημένον. Quo l. significat, ἄσκοπον quoque dici pro ἀπόσκοπον, A scopo aberrans, Scopum propositum non attingens : contra ἐπίσκοπον, Scopum præfixum contingens. Soph. cum gen. quoque junxit, Aj. [976] : Σίγησον· αὐδὴν γὰρ δοκῶ Τεύκρου κλύειν Βοῶντος ἄτης τῆσδ' ἐπίσκοπον μέλος· Clamantis carmen ad hanc calamitatem directum, quod hanc calamitatem interfecti Ajacis conjectat. Schol. exp. οὐχ ἡμαρτηκὸς τῆς συμφορᾶς, ἀλλ' ἐστοχασμένον. [Æsch. Eum. 518 : Ἔσθ' ὅπου τὸ δεινὸν εὖ καὶ φρενῶν ἐπίσκοπον δειμανεῖ καθήμενον· 903 : Τί οὖν μ' ἄνωγας τῆδ' ἐφυμνῆσαι χθονί; — Ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα. Himer. Ecl. 14, 4 : Τοξότης ἐπίσκοπος. Oppian. Cyn. 1, 42 : Βάλλοιμι δ' ἐπίσκοπον ἠχήν. Greg. Naz. Carm. de vita hum. p. 137, B : Αἰεί σοι τὸ βέλεμνον ἐπίσκοπον ἐν χερὶ κείσθω. « Ἐπίσκοπον εἶναι ὀϊστῶν, Theocr. 24, 105 : mallem εἶναι ὀϊστόν. Comp. et superl. Ἐπισκοπώτερος γὰρ εἶναί μοι δοκεῖς, Dion. Chrys. Or. 4, p. 67, A. Βάλλειν ἐπισκοπώτατος, Themist. Or. 11, p. 143, A. » Hemst.]

|| Adv. Ἐπισκόπως, ut ἐπίσκοπα, Tanta arte ut a

scopo non aberres, Tam dextre ut scopum propositum contingas. Alcidamas, Ἐπισκόπως ἀκοντίζειν. Themist. : Ἐν τῷ μελετᾶν συνεχῶς, εὐτόνως ἅμα καὶ ἐπισκόπως πέμπειν τοὺς ὀϊστούς. Ibid., ἐπίσκοπα τοξεύειν. Itidemque ap. Poll. [6, 205] synonymos ponuntur εὐστόχως, ἐπισκόπως, εὐτυχῶς, ἐπιτυχῶς: cum oppositis ἀστόχως, ἀσκόπως, ἀτυχῶς, δυστυχῶς, διημαρτημένως. [Comparativo adv. Themist. Or. 8, p. 116, B, ἐπισκοπώτερα βάλλουσι τῶν ἐπὶ γῆς ἑστηκότων. Superlat. Poll. 1, 215 : Ἀκοντιεῖς ἐπισκοπώτατα.]

Ἐπίσκοπος, ὁ, ἡ, Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος. Plut. [Cam. c. 5] : Θεοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι καὶ πονηρῶν ἔργων, Recte factorum maleficiorumque inspectores : qualis et ap. Hesiod. Op. [265] : Ὃ πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας, et in Epigr., πάνσκοπον ὄμμα δίκης. Sic itidem de diis, Hom. Il. X, [255] : Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Itidem ap. Herodian. [7, 10, 6] : Ζεὺς μάρτυρ καὶ ἐπίσκοπος τῶν πραττομένων· et ap. [Pind. Ol. 14, 5 : Χάριτες ... Μινυᾶν ἐπίσκοποι. Solon ap. Demosth. p. 421, v. 3 : Ἐπ. Παλλάς. Simonid. ap. Plut. Mor. p. 402, C : Κλειὼ ἐπίσκοπον χερνίβων. Plat. Leg. 4, p. 717, D, Νέμεσις· 9, 872, E, δίκη.] Plut. [Mor. p. 302, C], ἡ ἐπίσκοπος Ἄρτεμις. [Æsch. Sept. 272 : Θεοῖς πεδιονόμοις τε καγορᾶς ἐπισκόποις· Cho. 125 : Δαίμονας πατρῴων δωμάτων ἐπισκόπους. Soph. Ant. 1148 : Νυχίων φθεγμάτων ἐπίσκοπε.] Item Inspector, ἐπόπτης, ἔφορος, Qui rei alicui curandæ præfectus est, σκοπὸς Homero dicitur. [Æsch. Eum. 740 : Ἄνδρα κτανούσης δωμάτων ἐπίσκοπον, de Clytæmnestra. Soph. Antig. 217. Eur. Phœn. 932 : Δράκων ... Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος. Et utroque genere Plato Leg. 6, p. 762, D; 784, A, etc.] Plut. Pericle [c. 13] : Πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, Omnia ipsi administrabat et curabat Phidias. Et rursum in Hellen. [p. 292, A] : Ἐπισκόποις ἐχρῶντο καὶ προβούλοις τῶν μεγίστων. Itidemque in Pand. ἐπίσκοποι, Qui præsunt pani et ceteris venalibus rebus. Sic et ruri erant ἐπίσκοποι rei pecuariæ et totius rei familiaris, sc. ὄντες οἱ δεσποτῶν ὀφθαλμοί. [Appian. Mithr. c. 48 : Φιλοποίμενα, ἐπίσκοπον Ἐφεσίων ἐκ Μιθριδάτου καθεστηκότα.] Itidemque sacri gregis ἐπίσκοποι, s. ἐπιστάται καὶ ἐπόπται τοῦ ποιμνίου, sc. οἱ τῶν ψυχῶν ποιμένες, Qui verbo et gubernationi præerant, quique quasi inspectores et speculatores in doctrinam et mores commissi gregis inquirebant; eoque nomine interdum intelligebantur etiam presbyteri, non tantum pastores et doctores : donec postea peculiariter ἐπίσκοποι dici cœpere, Qui politiæ causa ceteris fratribus in cœtu præerant : προεστῶτας Justinus appellat. [Antistes, Pastor, Gl.] Ep. ad Philipp. 1, [1] : Τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις. Arrian. [Ind. 12, 5] tradit apud Indos ἐπισκόπων munus fuisse, videre quid in quaque regione fieret, ut cognita ad reges vel magistratus referrent. Tales erant οἱ βασιλέως ὀφθαλμοὶ ap. Persas In Attica magistratus etiam quidam ἐπισκόπου nomine vocabatur, Prætor sc. qui mittebatur ad jus dicendum in ea oppida quæ sub imperio et ditione Atheniensium erant : ἁρμοστὰς vocabant Lacones. Testatur schol. Aristoph. Av. [1023] : Οἱ παρ' Ἀθηναίων εἰς τὰς ἐπηκόους πόλεις ἐπισκέψασθαι τὰ παρ' ἑκάστοις πεμπόμενοι, ἐπίσκοποι καὶ φύλακες ἐκαλοῦντο, οὓς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς ἔλεγον. Utitur autem Aristoph. l. c., uti dixi, ubi ἐπίσκοπος ait, Ἐπίσκοπος ἦκω δεῦρο τῷ κυάμῳ λαχών, Ἐς τὰς νεφελοκοκκυγίας, Communi omnium suffragio electus ἐπίσκοπος venio huc, ut inspector et administrator nephelococcygiarum sim. [Conf. Harpocrat. in v., inscr. Att. ap. Bœckh vol. 1, n. 73, 4.] Rursum Plut. Numa [c. 9] dicit summum pontificem ap. Romanos fuisse etiam τῶν παρθένων ἱερῶν ἐπίσκοπον, ubi Custodem malunt interpretari. Homeri certe schol. Il. Ω, [729] ubi Hectorem interfectum deplorans Priamus ait, Ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος (sc. urbis Trojanæ), ὅστε μιν αὐτὴν Ῥύσκευ, exp. φύλαξ : ut dicat Priamus, Periisti custos urbis, qui ipsam tutari tuo robore et fortitudine solebas. Itidemque Hesychio ἐπίσκοπος est φύλαξ, βασιλεύς. Similiter pro Custode et Inspectore accipitur in his versibus [ex Ægimio, quod carmen Hesiodo nonnulli tribuebant] ap. schol. Eur. [Phœn. 1123] : Καί οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἴει κρατερόν τε μεγάν τε, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν δρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος Ἵπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν. [Hom. Od. Θ, 163 : Ὅστε ... φόρτου τε μνήμων καὶ ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων κερδέων θ' ἁρπαλέων. || Speculator, Explorator. Hom. Il. K, 38 : Ἦ τιν' ἑταίρων ὀτρύνεις Τρώεσσιν ἐπίσκοπον; 342 : Νήεσσιν ἐπίσκοπος (ἔρχεται) ἡμετέρῃσιν. Soph. OEd. C. 112 : Πορεύονται γὰρ οἵδε δή τινες ... σῆς ἕδρας ἐπίσκοποι.] Ap. Hesych. legitur etiam Ἐπίσκοος, ἐπίσκοπος. [Ἐπίσκιος, ἐπίσκοτος Is. Voss., ut poscit ordo literarum.]

[Ἐπισκόπως, Tanta arte ut a scopo non aberres. V. in Ἐπίσκοπος.]

[Ἐπισκορπίζω, Dissipo. Suidas : Ἐπικίδναται, ἐπισκορπίζεται. Angl. Pseudochrys. t. 7, p. 426, 6 : Ἐπισκορπίζοντες τὸν πλοῦτον. Hase.]

[Ἐπισκοτάζω, Obscuro, Obumbro, Lumini officio. Hippocr. p. 741, D : Πλὴν ὥστε μὴ ἐπισκοτάζειν. Schneid. Callinic. Vita S. Hypat. Actt. SS. Jun. t. 3, p. 343, 50 : Νέφος γνοφῶδες ἐπεσκότασεν αὐτούς. Hase.]

Ἐπισκοτέω, [Obscuro, Gl.] Obtenebro, Tenebras offundo s. obduco. [Absolute Polyæn. 8, 23, 2 : Ὁμίχλης ἐπισκοτούσης. Hemst. Polyb. 34, 12, 2.] Construitur et cum dat. et cum accus. Diosc. 4, 150 : Τοῖς δυναμένοις τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις ἀποκαθαίρειν, Quæ caliginem oculorum, discutiunt, discutiunt ea quæ oculis caliginem invehunt. Sic 2, 7. [Geopon. 7, 5 : Χρὴ ἐπισκοτεῖν τῷ ἡλίῳ, et mox τῷ φωτὶ τῆς σελήνης. Suidas in Ἀνθήλιος. Clemens Al. p. 489, 33. Hemst.] Eod. l. c. 107, cum accus. : Τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα, Quæ pupillis oculorum officiunt, caliginemque offundunt. Ex Eod. 8, 15, pass. : Ἐπισκοτούμενα ὑπὸ δασύτητος τῶν χωρῶν, pro Denso arvorum cespite tecta. Ap. Dem. videtur sumi pro Obstruere luminibus [p. 565, 25] : Οἰκίαν ᾠκοδόμησεν ἐν Ἐλευσῖνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. [Polyb. 9, 37, 10 : Νέφος, ὃ ἐπισκοτήσει Μακεδόσι. Polyæn. 3, 9, 8; 4, 6, 13. Plat. Euthyd. p. 274, C : Ἐπεσκότει τῷ Κτησίππῳ τῆς θέας.] Metaph. quoque usurpatur hoc verbum. Isocr. [p. 2, C] : Ταῖς τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκότησε, Animi exercitationibus tenebras offudit. Id. Symm. [p. 160, D] : Τὸ γὰο πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῷ καθορᾶν ὑμᾶς τὸ βέλτιστον. Dem. ἐπισκοτεῖν, συγκρύψαι, et συσκιάσαι synonymos usurpat [p. 23, 26] : Ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν· αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη. Quæ iisdem fere verbis leguntur et alibi [p. 155, 23. Diod. 1, 76; V. Hippocr. p. 1299, 4. Pass. Dionys. H. De comp. vv. p. 203, 7 : Ὑφ' οὗ τὸ μέτρον ἐπισκοτούμενον ἠφάνισται. Et aliquoties Polyb., ut 2, 39, 12 : Τὸν ὑποδείξαντα ποτὲ μὲν ὑπὸ τῆς Λακεδαιμονίων ἀρχῆς ἐπισκοτεῖσθαι καὶ κωλύεσθαι. Obsto, Officio, Gl.]

Ἐπισκότησις, εως, ἡ, Obscuratio, [Obumbratio, add. Gl.] Offusio tenebrarum. Exp. et Caligo. Et ἐπισκοτήσεις ὀφθαλμῶν, ex Plin. Oculorum obscuritates. [Plut. Mor. p. 932, A, Pericl. c. 35. Plotin. p. 209 fin. cum annot. citat Creuzer.]

[Ἐπισκοτίζω, Obumbro. Polyb. 12, 15, 10 : Ἐπεσκοτισμένος ὑπὸ τῆς ἰδίας πικρίας· 13, 5, 6 : Ἡ ἀλήθεια ... ἐπισκοτισθεῖσα. Schweigh. Amphil. p. 50, 222. Kall. Schol. Lucian. De calumn. c. 1. Boiss. Diog. L. 5, 76. Var. script. in l. Diodori in Ἐπισκοτέω citato.]

[Ἐπισκότῐσις, εως, ἡ, Obumbratio, Obscuratio. Procl. Paraphr. Ptol. 2, 7, p. 112.]

[Ἐπισκοτισμὸς, ὁ, i. q. præced. Proclus Paraphr. Ptol. 2, 8, p. 119 : Ἔκ τε τοῦ μεγέθους τοῦ ἐπισκοτισμοῦ τῶν ἐκλείψεων. Hase.]

[Ἐπίσκοτος, ὁ, ἡ, Obumbratus. Plut. Æmil. c. 17 : Παρελθοῦσα τὴν ἐπίσκοτον χώραν (luna in eclipsi). Ita Reiskius. Libri ἐπὶ σκότου vel ἐπισκότου. || Figurate Vita Steph. jun. in Anal. Bened. p. 452 : Τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἐπισκύπους ἐπισκότους. V. Ἐπίσκοος in Ἐπίσκοπος, Inspector. L. Dindorf.]

[Ἐπισκύζομαι, Irritor, Irascor. Hom. Il. I, 370 : Ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί· Od. H, 306 : Μή πως καὶ σοὶ θυμὸς ἐπισκύσσαιτο ἰδόντι. Eust. Opusc. p. 202, 36 : Θανεῖν εὔξαιτο ἂν ἥπερ βασιλέα ἔνθεον αὐτῷ ἐπισκύζεσθαι. Activum ponit Etym. M. p. 364, 10 : Ἐπισκύσαι τὸ χαλεπῆναι.]

Ἐπισκῠθίζω, Scythas imitor, in potando sc., Scy-

thicas potationes imitor. Redditur etiam, Meracum bibo, Scythico more : quoniam ἐπισκυθίσαι, s. σκυθιστὶ πιεῖν, quidam volunt esse ἀκρατοποτεῖν, ζωρότερον πιεῖν. Sic etiam Σκυθικὴ πόσις de Intemperantia in potando, s. de Potatione meri : quod Scythæ et multibibi et merobibi essent. Herodot. 6, [84] Cleomenem a Scythis ἀκρητοποσίην didicisse tradit. Unde factum esse, ut Lacones, quum vellent ζωρότερον πίνειν, dicerent ἐπισκύθισον. In VV. LL. Ἐπισκυτίζεσθαι etiam legitur cum τ, pro Intemperantius bibere : sed perperam.

[Ἐπισκυθρωπάζω, Frontem contraho. Hermog. Form. orat. 2, 4, ex Xen. Cyn. 3, 5 : Ἐπισκυθρωπάσασαι (canes). Poll. 6, 29 : Ἐπισκυθρωπάζων συμπότης.]

[Ἐπισκύνιον, τὸ, Supercilium, Cilium, Gl. Rufus De partt. corp. h. p. 24 : Αἱ δ' ἔσχαται τοῦ μετώπου ῥυτίδες ἐπισκύνιον, ὅπερ ἐπάγομεν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἢν πρὸς ἑαυτοὺς φροντίζωμέν τι ἢ αἰδώμεθα· ἄλλοι δὲ τὸ ὑπὸ τὰς ὀφρύας σαρκῶδες ἐπ. ὀνομάζουσι. Hom. Il. P, 136 : Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὅσσε καλύπτων (leo). Quasi de leone Aristoph. Ran. 823 : Δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων βρυχώμενος ἥσει ῥήματα γομφοπαγῆ. Theophyl. Inst. reg. 16, p. 73 : Βαρὺ συνάζει τὸ ἐπισκύνιον. Aristot. De generat. an. 5, 1 fin. : Μὴ ἐχόντων ἐπισκύνιον πρὸ τῶν ὀμμάτων μηθέν. Theocr. 24, 116 : Τοῖον ἐπ. βλοσυρῷ ἐπέκειτο προσώπῳ. Meleagr. Anth. Pal. 12, 159, 4 : Ναὶ μὰ τὸ σὸν φαιδρὸν ἐπισκύνιον· anon. in Plan. 4, 102 : Βλοσυρὸν ἀνδρὸς ἐπισκύγιον. Paul. Sil. Pal. 6, 64, 8 : Ἐπεὶ χρόνῳ ἐκκρεμὲς ἤδη ἦλθε κατ' ὀφθαλμῶν ῥυσὸν ἐπισκύνιον· anon. 7, 117, 2 : Σὺν πολιῷ σεμνὸς ἐπισκυνίῳ· Posidipp. App. 68, 6 : Ἀμαυρὰ βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων. || Metaph. Rictus, Fastus, Gl. Epigr. Anth. Pal. 7, 63 : Τὸν κύνα Διογένη ... γυμνώσαντα βίου παντὸς ἐπισκύνιον, Qui omnis vitæ fastum detraxi. Polyb. 26, 5, 6 : Κατὰ τὴν ἐπίφασιν εἶχεν ἐπισκύνιον καὶ τάξιν οὐκ ἀνοίκειον τῆς ἡλικίας, Gravitatem. ῠῐ]

[Ἐπίσκυρος, Lusus quidam pilæ, ut Hesych. interpretatur ὁ μετὰ πολλῶν σκαρισμός. V. Σφαιρομαχία. || Idem addit interpretationes ἄρχων, βραβευτὴς, βοηθὸς, ἐπίσκοπος, ἔφορος, ἐπήκοος. Idem ponit : Ἐπισχύρους, ἐπικούρους. Quod in ἐπισκύρους mutat Bentl. ad Callimachi fr. 231, ab eodem Hesychio servatum : Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο, ubi ἐπισκύρων scribit, et Minervam intelligit gaudentem ordinibus bellatorum. ῡ]

[Ἐπίσκωμμα, τὸ, Cavillatio. Etym. M. p. 713, 7. Wakef. Bekk. An. p. 1186. L. Dindorf.]

[Ἐπισκωμματίζω, Cavillor. Epiphan. vol. 1, init.]

[Ἐπισκωμματικὸς, ἡ, ὸν, unde adv. Ἐπισκωμματικῶς, Cavillando. Epiph. vol. 1, p. 990; 2, p. 106.]

[Ἐπισκώπτης. V. Ἐπικόπτης.]

Ἐπισκώπτω, Scommata et dicteria jacio, Scommatis et dicteriis incesso, Cavillor. [Increpo, Gl. Aristoph. Ran. 375 : Κἀπισκώπτων. Xen. Comm. 4, 4, 6 : Ὥσπερ ἐπισκώπτων αὐτόν. Plat. Euthyphr. p. 11, C.] Plut. Them. [c. 5] : Ἐπισκώπτων τὸν Σιμωνίδην, Cavillis Simonidem incessens, Cavillis in Simonidem invectus. Item cum accus. rei, ut, Ἐπισκώπτει τὸ τάχος τῆς μεταβολῆς, In nimis repentinam mutationem cavillatur. [Xen. Comm. 3, 11, 16 : Ἐπισκώπτων τὴν αὐτῆς ἀπραγμοσύνην.] Item cum εἰς, Plut. Lyc. [c. 30] : Εἰς ὃ ἐπισκῶψαι δοκεῖ μετὰ παιδιᾶς. [It. aor. Lucian. Quom. hist. conscr. cap. 32 : Ἐπισκῶψαι τὰς ἱστορίας. Passiv. Galen. vol. 6, p. 307, 14 : Ὅταν ἐπισκώπτωνται πρός τινων. Hase. Cum ἐπικόπτω confus. v. in Ἐπικόπτης.]

[Ἐπίσκωψις, εως, ἡ, Cavillatio. Plut. Anton. c. 24 : Ἡ περὶ τὰς παιδιὰς καὶ τὰς ἐπισκώψεις ὕβρις. Clem. Alex. p. 202.]

Ἐπισμᾰρᾰγέω, Insono, Instrepo, Infremo. [Oppian. Cyn. 2, 78 : Ἐπεσμαράγησε δὲ δρυμών· 4, 170, Hal. 2, 159. Orph. Arg. 973; Quint. 2, 546; Nonn. Jo. c. 12, 116, Dion. 48, 965.]

[Ἐπισμάω, i. q. ἐπισμήχω, Infrio, Illino. Aristoph. Thesm. 396 : Τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμᾷ τῶν κακῶν; Ubi schol. Rav. : Καὶ παρὰ Κρατίνῳ ἐστὶν ἐν Κλεοβουλίναις τὸ ἐπισμᾷ. Ἔστι δὲ λοιδορία ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. V. gl. Hesych. in Ἐπισμήχω cit., Suid. in v.]

Ἐπισμήχω, Abstergo, Detergo in summa parte. [Oppian. Cyn. 1, 500 : Ῥοδαλῆσιν ἐπισμήχουσα παρειαῖς. Hesych. : Ἐπισμήχει, ἐπιτρίβει· ἀπὸ τοῦ σμήχειν ἢ τρίβειν ἢ πλύνειν· λοιδορεῖ, πλήττει. Σμῶξαι γὰρ, τὸ πατάξαι· ἔνθεν, Σμῶδιξ αἱματόεσσα. Ita Musurus. Codex ἐπισμᾷ. V. Ἐπισμάω.]

Ἐπισμῠγερὸς, ἡ, ὸν, Ærumnosus, Miserabilis, οἰκτρὸς, ἐπίπονος : aut etiam Tristificus, Cor dolore urens. Hesiod. [Sc. 264] : Ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή. [Apoll. Rh. 4, 1065 : Οἵη μιν ἐπισμυγερὴ λάβεν αἶσα.]

Ἐπισμυγερῶς, [Miserabiliter, Misere], Ærumnose, ἐπιπόνως, Hesych. Utitur hoc adverbio Hom. Od. Γ, 194 : Ἀλλ' ἤτοι κεῖνος μὲν ἐπισμυγερῶς, ἀπέτισεν. [Δ, 672 : Ὡς ἂν ἐπισμ. ναυτίλλεται. Apoll. Rh. 1, 616 : Ζήλοιό τ' ἐπισμ. ἀκόρητοι· 4, 1267 : Καί κεν ἐπ. διὰ δὴ πάλαι ἧδε κεάσθη νηῦς· 1651 : Καὶ νύ κ' ἐπ. Κρήτης ἑκὰς ἠέρθησαν.]

[Ἐπισμυκτόν. V. Ἐπιμύττω.]

[Ἐπισοβαρεύομαι, Superbio ob. Greg. Nyss. t. 3, p. 24, D. Hase.]

[Ἐπισοβέω.] Ἐπισοβεῖν, Incedere, VV. LL. V. Σοβεῖν. [|| Transitive Alexis Athenæi 11, p. 483, E : Τετρακότυλον ἐπεσόβει κώθωνά μοι, Immittebat. Themist. Or. 4, p. 50, B : Ταῖς μάστιξιν ἐμπαταγούντων καὶ ἐπισοβούντων, ὡς ἂν μὴ ἐνίσχοιτο ἐν τοῖς τέλμασιν (jumenta). Heliod. 6, 11.]

[Ἐπίσογκος, apud Strabon. 13, p. 614 : Κουφοτέρα γὰρ ἡ γῆ τοῦ ἐπισόγκου ὕδατός ἐστιν, in ἐπίσου ὄγκου mutabat Coraes.]

Ἔπισος, ὁ, ἡ, Æqualis, pro ἴσος. [Polyb. 3, 115, 1 : Τὰς μὲν ἀρχὰς αὐτῶν τῶν εὐζώνων ἔπισος ἦν ὁ κίνδυνος. Etym. M. p. 89, 22 : Ἀμφήριστον, ... ἀμφίλογον ἢ ἔπισον. Pro quo Hesych. ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον. Schleusner. Lex. V. T : « Sirac. 9, 10 : Μὴ ἐγκαταλίπῃς φίλον ἀρχαῖον· ὁ γὰρ πρόσφατος οὐκ ἔστιν ἔπισος αὐτῷ, ubi cum ἐπίσης et ἔφισος in codd. permutatur. Ib. 34, 27 : Ἔπισον ζωῆς οἶνος ἀνθρώπῳ, ἐὰν πίνῃς αὐτὸν μέτρῳ αὐτοῦ. » Altero l. expressum ἐπίσον, h. e. ἐπ' ἴσον.]

[Ἐπισοφίζομαι, Excogito. « Ἐπεσοφίσαντο, περιειργάσαντο, Elaborarunt, Curiose moliti sunt aut confecerunt, exponit Erot. ap. Hippocr. p. 791, C : Εἰσὶ δὲ δή τινες οἳ ἐπεσοφίσαντο ἤδη μολίβδινον βαρὺ προσεπικαταδεῖν. Ubi ἐπεψηφίσαντο legunt fere omnia exemplaria, sed ἐπεσοφίσαντο codd. Regii. » Foes. Absolute Epiphan. vol. 1, p. 1026, A : Τινὲς ... βούλονται ἐπισοφίζεσθαι. Iambl. V. P. 86, p. 184 : Αἱ δὲ προστιθέμεναι εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων οὐκ εἰσὶ Πυθαγορικαὶ, ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν ἐπισοφιζομένων.]

[Ἐπισόφισις, ἡ, Commentum, Conclusiuncula fallax. Justin. Sicul. Epist. p. 32, 13 Grets. : Ποιεῖσθαι κακίστην ἐπισόφισιν. Hase.]

[Ἐπισόω, Plut. Lysand. c. 19, in ἀπισόω mutavit Reiskius.]

[Ἐπισόω, verbum ejusdem signif., cujus est ἐπισεύω, ponere videtur Hesych. in gl. : Ἐπίσσου, ἐφορμήσας, ubi ἐφορμήσας editum, quod aliter corrigendum erit, si vera sit scriptura ἐπίσσου vel ἐπισσοῦ.]

[Ἐπισπάδην, Uno haustu. Hippocr. p. 546, 23 : Ἢν ... πίῃ αὐτοῦ (aquæ pluviæ) ἐπισπάδην πολλόν. ᾰ]

Ἐπισπάζομαι, Amplector. [Vox nihili.]

Ἐπισπαίρω, Subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus. [Plut. Mor. p. 327, C : Τὰ πρὸ τῆς στρατείας ἐπὶ τοῖς Φιλιππικοῖς πολέμοις ἐπέσπαιρεν ἡ Ἑλλάς. Ἔτι ἔσπαιρεν Valcken. ad Herodot. 8, 5.]

[Ἐπίσπαρις, ἡ, Episparis, vicus Armeniæ. Photius C. Manich. 1, p. 5 ed. Wolf. : Φανάρεια δὲ αὐτοὺς (impios in Armeniam missos) ἡ κώμη λαβοῦσα ... τὰ τῆς ἀσεβείας ἐνεκυμόνησε σπέρματα, ἐξ οὗ καὶ τὴν προσωνυμίαν ἕν τι τῶν περιεχομένων αὐτῇ χωρίων Ἐπίσπαρις ἐκληρώσατο. Accusat. Ἐπίσπαριν ib. 84, 90. L. Dind.]

Ἐπίσπᾰσις, εως, ἡ, Attractio, Adductio. Alex. Aphr. Probl. 2, [59], ἡ ἐπ. τοῦ στόματος, Oris attractio : quod quidam interpr. Os attrahens. [(Τροφῆς) Theophr. C. Pl. 5, 1, 10. Conf. 1, 17, 6.]

[Ἐπισπασμὸς, ὁ, est Attractio, et aeris inspirati attractionem significat ac pro inspiratione sumitur Epid. 6, 5, 30. Ubi Galen. ἐπισπασμὸν τὴν εἰσπνοὴν sumit. Quintus vero apud Hippocr. ἐπισπασμὸν non simpliciter respirationem significare contendit, sed celerem et crebram. Foes. OEc. Hipp. De tractu serpentis schol. Nicandri Th. 160 : Μηρύγματι γαστρὸς,

οἱονεὶ τῷ ὁλκῷ ἢ τῷ βαδίσματι καὶ ἐπισπασμῷ· 264.]

Ἐπισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, Attractor, Instrumentum quo aliquid attrahimus adducimusque. Pro Funiculo piscatorio accipitur in Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 109, 7 : Κρυφίου τρίκλωστον ἐπισπαστῆρα βόλοιο.] Necnon in porta dicuntur ἐπισπαστῆρες, Ferramenta quædam quibus attrahitur. Herodot. [6, 91]: Εὑρὼν προσκειμένας τὰς θύρας, καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων, ἀπρὶξ εἵχετο, καρτερῶς τε καὶ ἐγκρατῶς· quem l. citans Suid. ἐπισπαστήρων exp. τῶν τῆς θύρας κρατημάτων. [Ῥόπτρον, eund. l. citans Eust. Od. p. 1429, 2, qui addit Ῥόπτρον, ἐπίσπαστρον θύρας, et Κορώνη, θύρας ἐπίσπαστρον.] Idem ἐπισπαστῆρας esse dicit τῶν θυρῶν τὰ προσηλωμένα σιδήρια, δι' ὧν ἀνακλίνεται καὶ ἐπιτίθεται ἡ πύλη, Ferramenta portæ affixa, quibus acclinatur et quibus etiam adducitur attrahiturque. V. quendam Xen. l. infra in Ἐπισπάω. [Poll. 10, 22, 23.]

Ἐπισπαστικὸς, ἡ, ὸν, Attrahendi vim habens : ut ap. Medicos medicamenta aliqua ἐπισπαστικὰ dicuntur Quæ parti dolenti imposita humorem aut pus attrahunt, s. extrahunt et educunt. Cels. 5, 18, de malagmatis, Quædam digerunt materiam; quædam extrahunt, quæ ἐπισπαστικὰ dicuntur. Et mox, Malagma ad materiam extrahendam : si materia extrahenda est, ut in hydropico, in lateris dolore, in incipiente abscessu, in suppuratione quoque mediocri. Sic c. 19 ejusd. libri : Sunt etiam quædam emplastra nobilia ad extrahendum; quæ ipsa quoque ἐπισπαστικὰ nominantur. Schol. Thuc. [5, 111] ἐπισπαστικὸν ὄνομα vocat, quod ipse Thuc. ἐπαγωγόν. [Galen. vol. 2, p. 39, 8 : Τῆς φύσεως ἠγνόησε τήν τε τῶν οἰκείων ἐπισπαστικὴν δύναμιν, καὶ τὴν τῶν ἀλλοτρίων ἀποκριτικήν. De eadem facultate attractoria naturæ id. ib. p. 42, 7; 46, 10; 75, 1; 85, 7; 144, 3 et 6. Hase. Polyb. 4, 84, 6. Strabo 15, p. 703, de fluviis : Τῶν ἀναφερομένων ἀτμῶν ἐπισπαστικοί τινές εἰσι πρὸς ἑαυτούς. || Adv. Ἐπισπαστικῶς, Sext. Emp. p. 147.]

Ἐπισπαστὸς [vel Ἐπίσπαστος], ὁ, ἡ, Quem ipse sibi quis accersivit et attraxit, ut Cic. : Ut quum vitare potueris, ultro accersas et attrahas. Hom. Od. Ω, [461]: Μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπισπαστὸν κακὸν εὕρῃ, Ne quis forte malum sibi accersat et attrahat. Sic Σ, [72] : Ἦ τάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει· dicitur enim aliquis ἐπισπάσασθαι κακὸν, quum ultro sibi malum attrahit et conciliat : ideoque Hesych. ἐπισπαστὸν κακὸν exp. etiam αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται κακόν. Volunt metaph. esse ἀπὸ τῶν ὀρνίθων δελεαζομένων καὶ ἑαυτοῖς τὸν ὄλεθρον ἐπισπωμένων. Eur. quidem certe [Hipp. 783] ἐπισπαστοὺς βρόχους dicit Laqueos, quos attrahunt illi qui in eos inciderunt. [Hesych. : Ἐπίσπαστον τὸν βρόχον· ὅταν γὰρ ἐπισπασθῇ σχοινίον, συνάγεται καὶ ἀποπνίγει. Quæ gl. per errorem ponitur post Ἐπίπαστα. Conf. autem ejusd. altera in Ἐπίσπαστρον ab HSt. posita, nisi ἐπίσπαστον scribendum est. L. D. Ἐπίσπαστα παλαμᾶσθαι, incert. ap. Suid. in Ἀπόφημον, qui l. videtur corruptus. Hemst.]

Ἐπίσπαστρον, τὸ, quod Hesych. exp. βρόχον : ut idem sit ac si dicas, ἐπισπαστὸν βρόχον, Laqueum quem quis sibi attraxit et induit. Alii exp. etiam ῥόπτρον τῶν θυρῶν, ut i. sit q. ἐπισπαστήρ. Ap. Polluc. certe 10, c. 4 [§ 22] legitur, Βαλανάγραι, κλεῖθρα, ἐπίσπαστρον, ῥόπτρον· quo nomine vocatum fuisse ait τὸ ἐπικροῦον τὴν θύραν, Marculum ferreum quo ostium pulsabatur; sed an idem et ἐπίσπαστρον fuerit, i. e., an eodem et janua attrahi solita fuerit, ambigitur : videtur tamen idem fuisse, quum Posidippus ap. Poll. dicat, Κόραχι κλείεται θύρα· vocetur autem κόραξ Marculus ille, s. Tudes, quo pulsari januam dixi, et quam Lucr. Manum exteram appellat. [Eust. Il. p. 501, 22 et ll. in Ἐπισπαστὴρ citatis. Schol. Hom. Od. A, 440, H, 90.] Diod. S. [17, 90] ἐπίσπαστρα vocat Funes quibus aliquid attrahitur : ut Vitruv. Tractoria organa, quibus pondera attrahuntur, ἑλκυστικὰ Græcis dicta. At ex Num. 4, [27] ἐπίσπαστρον affertur pro Velum. Fuerit ergo Velum quod obducitur aditui alicui, i. q. παραπέτασμα s. παρακάλυμμα. Exod. tamen 26, [36] : Ποιήσεις ἐπίσπαστρον ἐξ ὑακίνθου καὶ πορφύρας, vulgo redditur Facies tentorium in introitu tabernaculi de hyacintho et purpura.

Ἐπισπάω, Attraho. [Eur. Hel. 116 : Μενέλαος αὐτὸν ἦγ' ἐπισπάσας κόμης· Tro. 882 : Κομίζετ' αὐτὴν τῆς μιαιφονωτάτης κόμης ἐπισπάσαντες. Herodot. 2, 4 : Ἐπισπάσαντα τῶν ἀσκῶν δύο ἢ τρεῖς ποδεῶνας αὐτὸν λύειν. Pass. Thuc. 3, 89 : Πάλιν ἐξαπίνης ἐπισπωμένην (τὴν θάλασσαν) βιαιότερον τὴν ἐπίκλυσιν ποιεῖν· 4, 130 : Ἐπισπασθέντος ὑπ' αὐτοῦ τῇ χειρί. Demosth. p. 744, 9 : Τέθνηκεν ἐπισπασθέντος τοῦ βρόχου. Improprie Æsch. Pers. 477 : Τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε. Plato Crat. p. 420, A : Ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχήν.] Qua signif. media quoque vox usurpatur. [Xen. Anab. 4, 7, 14 : Ὁ δὲ αὐτὸν ἐπισπᾶται.] Aristot. De mundo [c. 6] : Μίαν μήρινθον ἐπισπασάμενοι, Funiculum unum adducentes et attrahentes. Lucian. [Herodot. c. 5]: Ἄλλος τῆς χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος, Violenter admodum attrahens : ut ap. Suid. : Ἐπισπασάμενος τῆς κόμης τοῦτον, Crinibus illum attrahens, ἑφελκύσας, ut ipse Suidas exp. Xen. activa voce usus est Hell. 6, [4, 36] : Ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἵχετο τοῦ ῥοπάλου. Idem pro Adduco usus est, i. e. Permoveo et modo non cogo : Cyrop. 5, [5, 10] : Πολὺ ἔτι μᾶλλον ἐκρατεῖτο ὑπὸ δακρύων· ὥστε καὶ τὸν Κῦρον ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δακρύων τὰ ὄμματα, Adeo ut et Cyrum coegerit lacrimis implere oculos. [V. in fine.] Item ἐπισπάσασθαι dicitur, qui vinum ex poculo exhaurit continente spiritus tractu, ap. Lucian. [D. deor. 5, 4] : Λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους φιλῆσαι. [Procop. ap. gramm. Bekk. An. p. 143, 24 : Ἐπισπᾶται τοῦ γάλακτος.] Præterea aliquis dicitur aliquid sibi ἐπισπᾶσθαι pro Accersere et asciscere sibi, Conciliare sibi. [Κέρδος Herodot. 3, 72; τροφὴν Theophr. C. Pl. 1, 18, 1; 6, 17, 4.] In Epigr. [Palladæ Anth. Pal. 11, 340, 2], Ἔχθραν ἐπεσπασάμην. Chrysost. : Ἐπισπῶμαι κίνδυνον. Rursum in Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 9, 86, 6] : Αὐτοφόνον πότμον [τύμβον] ἐπεσπάσατο, Mortem sibi ipse conscivit. Quibus addi potest, quod Paulus dicit Ep. 1 ad Cor. 7, [18] : Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; μὴ ἐπισπάσθω τὴν ἀκροβυστίαν, Ne accersat sibi præputium. Vel etiam, Ne attrahendum sibi curet chirurgi manu, cute sc. ferro adducta, ut glandem rursus operiat, quemadmodum docet Cels. 7, 25, et testatur Epiphan. De ponderibus et mensuris. [Ἐπισπάσθω, Hesychio ἑλκυέτω τὸ δέρμα. V. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 216. Angl.] Et Lucian. [Jovis trag. c. 16] : Ἐπισπασάμενος πώγωνα, Barbam sibi producens. Alicubi in hoc loquendi genere redditur non solum Concilio s. Comparo mihi, sed etiam Consequor, Assequor et acquiro mihi. Soph. Aj. [769] : Πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος, Spero me id gloriæ mihi comparaturum, Id gloriæ me assecuturum. [Hesych. : Ἐπισπάσει, ἐπιτεύξεται. Σοφ. Ἀτρεῖ, ἐπὶ τῶν τοῖς λίνοις λαμβανόντων.] Chrysost. : Πολλὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο, Sibi comparavit. Sic Idem De sacerdot. : Ἔλεον ἐπισπάσασθαι παρὰ τοῦ Θεοῦ, Misericordiam a Domino consequi. Alioqui ἐπισπᾶσθαι accipitur etiam pro Assequi s. Insequi [Nunquam hoc fit nisi vitio scripturæ, ut in ll. sequentibus, ubi leg. ἐπισπόμενοι] : ut Plut. Othone [c. 7] : Ἐπισπώμενοι τοῖς ἱππεῦσι, Assequentes equites. Itidem Thuc. ἐπισπώμενοι [immo ἐπισπόμενοι], aliquoties ponit pro ἐπισπόμενοι, ut Hom. loquitur : veluti [5, 3] : Καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπώμενος αὐτοβοεί· et [11] : Ξὺν ὅπλοις ἐπισπώμενοι· 4, [35] : Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπώμενοι, περίοδον μὲν αὐτῶν καὶ κύκλωσιν χωρίου ἰσχύϊ οὐχ εἶχον. Alioqui certe dicendus esset ἐπισπᾶσθαι, qui visa aliorum προθυμίᾳ, etiam ipse pertrahitur s. adducitur ad insequendum, ut ap. Plut. Alex. : Ἅμα δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ κρότου καὶ θορύβου γενομένου, καὶ παρακελεύσεως τῶν ἑταίρων καὶ φιλοτιμίας, ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς καὶ ἀναπηδήσας, ἔχων στέφανον καὶ λαμπάδα, προῆγε. [Demosth. p. 62, 4 : Εἶτ' ἐπισπασθῶσιν ἕκαστοι πέρα τοῦ συμφέροντος ἑαυτοῖς ἡμῖν πολεμῆσαι.] Itidemque ἐπισπᾶσθαι dicitur, qui verbis alicujus adducitur, ut in ejus sententiam descendat, monita sequatur, consiliumve approbet. Thuc. 3, [43] : Εἰ γὰρ ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος [-σπόμενος] ὁμοίως ἐβλάπτοντο, σωφρονέστερον ἂν ἐκρίνετε. Itidemque 4, [9] : Ἐπισπάσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο προθυμήσεσθαι, Adductum iri ut : schol. active accipit, sic exponens eum locum, ἑφελ-

κύσασθαι αὐτοὺς ἡγεῖτο εἰς προθυμίαν ἐκεῖνο τὸ μέρος : et sic ἐπισπάσασθαι esset Allicere s. Illicere et Pellicere. [3, 44 : Δικαιότερος γὰρ ὢν αὐτοῦ ὁ λόγος πρὸς τὴν νῦν ὑμετέραν ὀργὴν ἐς Μυτιληναίους τάχα ἂν ἐπισπάσαιτο. Et sequente infinit. 5, 111 : Πολλοῖς τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ὀνόματος ἐπαγωγοῦ δυνάμει ἐπεσπάσατο, ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος, ἔργῳ ξυμφοραῖς ἀνηκέστοις ἑκόντας περιπεσεῖν. Plato Leg. 9, p. 863, E : Εἰς τὴν αὐτοῦ βούλησιν ἐπισπώμενον ἕκαστον. V. HSt. initio.] Ἐπισπώμενος [-σπόμενος] ἐς Ἀθήνας, ex Herodoto affertur pro Profectus Athenas. [V. Ἐφέπομαι.]

Ἐπισπείρω, [Consero. Herodot. 7, 15 : Τὴν ὁδὸν ταύτην, τῇ βασιλεὺς Ξέρξης τὸν στρατὸν ἤλασε, οὔτε συγχέουσι Θρήικες οὔτ' ἐπισπείρουσι. || Sero post s. super alia, Supersemino. Theophr. C. Pl. 3, 15, 4 : Φυτοῖς δὲ οὖσι τοῖς τοιούτοις καὶ ἐπισπείρειν ἐπὶ τὰ ἄνδηρα δεῖ χριθάς.] Insuper sero, s. Denuo semino : ut quum priore sementi amissa fit denuo alia : quod Bud. dicit Supersemino, Gaza Supersero : itidemque ἐπισπορὰ s. ἐπισπορία Budæo est Altera satio, Gazæ Sementis postera : cujus signif. exempla paulo post afferam. || Insero, Insemino, Super aliquo sero, In aliquo sero : ut quum semen non nudum seritur, sed intra aliquid conditum deponitur, ut spongia, bulbo; vel quum præcisis germinibus caulis, in medullam ipsius caulis aliud semen inditur, s. inseritur et inseminatur : quod in arboribus ἐμφυτεύειν dicitur : cujus insitionis meminit Plin. 19, 8. Theophr. C. Pl. 2, 33 [17, 3] : Τὸ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα, φασὶν αὐθήμερον ἀναβλαστάνειν, καὶ ταχὺ περιλαμβάνειν καὶ τὴν ἄκανθαν· cui similem l. v. in Ἐπισπορά. Unde Plin. 13, 24 : Non omittendum est, inquit, et quod Babylone seritur in spinis, quoniam non aliubi vivit, sicut et viscum in arboribus : sed illud in spina tantum quæ regia vocatur. Mirum quod eadem die germinat, qua injectum est : injicitur autem ipso canis ortu, et celerrime arborem occupat. Ubi nota eum ἐπισπείρειν vertere Serere in, Injicere. Idem Theophr. in priore quoque signif. usurpasse existimatur verbum ἐπισπείρω, sc. pro Sementem s. Sationem itero, quomodo Plin. : Quum hyeme prægelida captæ segetes essent, reseverunt. Itidemque Ovid. Reseminare dixit. Locus Theophr. est H. Pl. 7, 1, [3] : Δυσφυέστατον δὲ πάντων τὸ σέλινον· τεσσαρακοσταῖον γάρ φασιν οἱ τὰ συντομώτερα λέγοντες· οἱ δὲ πεντηκοσταῖον (ἀναφύεσθαι), καὶ τοῦτο κατὰ πάντας τοὺς ἀρότους· ἐπισπείρουσι γάρ τινες ἐπὶ πᾶσι. Ubi Gaza, Quod etiam omnibus sementibus fieri potest; quidam enim id adjungunt. Alii pro simplici σπείρουσιν illic accipiunt. Rursum Matth. σπείρω pro ἐπισπείρω usus est; nam 13, [25] quum dixisset quendam seminasse bonum semen in agro suo, subjungit, interea dum ipse dormiebat, venisse inimicum ejus, et σπεῖραι ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου· debuisset enim potius dicere ἐπισπεῖραι : ut Greg. Naz., ad hunc l. alludens : Μόνον μὴ καθεύδοντί σοι καὶ ἀμεριμνοῦντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια. Itidemque Damasc. in Ἐπισπορά. [|| Metaph. Pind. Nem. 8, 39 : Μομφὰν ἐπισπείρων ἀλιτροῖς. Epigr. Anth. Pal. 9, 505, 6 : Εὐτέρπη ... πνεῦμα σοφῆς ὀχετηγὸν ἐπισπείρουσα μελίσσης.]

Ἐπίσπεισις, εως, ἡ, Libatio, Libamen. [Herodot. 2, 39 : Τὴν ἐπ. τοῦ οἴνου.]

[Ἐπίσπεισμα, τὸ, restituebat Reiskius Plut. Mor. p. 349, B, ubi ἐπιπεισμάτων ἐκκεχυμένον βίον, ut esset Libamen.]

Ἐπισπένδω, Libo, vel Infundo ex patera. [Æsch. fr. Niob. ap. sch. Hom. Il. I, 159 et alios : Οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις. Herodot. 4, 60.] Jungitur cum accus., ut ἐπισπείσαντες οἶνον, Vino libato, s. Ex patera victimæ superinfuso. [Herodot. 2, 39 : Οἶνον κατὰ τοῦ ἱρηίου ἐπισπείσαντες· 4, 62 : Ἐπεὰν οἶνον ἐπισπείσωσι κατὰ τῶν κεφαλέων.] Sic ἐπισπείσαντες αἷμα. [Χοὰς Æsch. Cho. 146; δάκρυ Theocr. 23, 38.] Plut. Rom. [c. 4] addidit et dat., dicens, Ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς, Lac infundunt victimis consecratis. Cui simile exemplum ex Athen. habes in Σπονδεῖον. [Æsch. Ag. 1396 : Ἐπισπένδειν νεκρῷ. Herodot. 7, 167 : Ὡς ἔτυχε ἐπισπένδων τοῖσι ἱροῖσι.] || Ἐπισπένδομαι autem i. est q. σπένδομαι, Fœdus ineo, Fœdus et inducias paciscor. Thuc. 5, [22] : Ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι. Ibid. dicit, σπονδὰς δέξασθαι, et συμμαχίαν ποιήσασθαι.

[Ἐπισπερμαίνω, falso pro ἀποσπερμαίνω, Eudoc. p. 159. Bast.]

[Ἐπίσπερξις, Clem. Alex. in Indice. Kall.]

[Ἐπισπερχεστέρως. V. Ἐπισπερχής.]

Ἐπισπερχὴς, ὁ, ἡ, Incitatus, Festinus, Studiose aliquid properans. Aristot. Physiogn. [p. 38 ed. Franz.] inter δειλοῦ σημεῖα ponit τρίχωμα μαλακὸν, τῷ σώματι συγκεκαθικὸς, οὐκ ἐπισπερχές. Idem περὶ εὐθύμου loquens [p. 50] : Τῷ σχήματι καὶ τῷ ἤθει τῷ ἐπὶ τοῦ προσώπου μὴ ἐπισπερχὴς, ἀλλ' ἀγαθὸς φαινέσθω, ubi Bud. interpr. Incitatus, quia paulo ante ei opp. βραδὺς et ἀνειμένος. Ἐπισπερχῶς, [Festinato, Gl.] Studiose, Properanter, μετὰ σπουδῆς, Hesych. [Ἐπισπερχεστέρως, Rigidius, Æneas Comm. Poliorc. 26 (p. 81 Or.). Seager.]

Ἐπισπέρχω, i. q. σπέρχω, Urgeo, Premo, Impello, et properanter progredi cogo. Hom. Il. Ψ, 429 : Ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε, Κέντρῳ ἐπισπέρχων, sc. τοὺς ἵππους, Calcari instigans et incitans ad cursum citatiorem. [Conf. Od. X, 451. Apoll. Rh. 3, 346 : Ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς (navem).] Od. E, 304 : Ἐπισπέρχουσι δ' ἄελλαι Παντοίων ἀνέμων, quo sensu etiam σπέρχειν dicit. Utitur Thuc. quoque in hac signif., ut 4, [12] : Καὶ ὁ μὲν τούς τε ἄλλους τοιαῦτα ἐπέσπερχε, καὶ τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἠνάγκασεν ὀκεῖλαι τὴν ναῦν, ubi schol. exp. ἐπεσπούδασε, Talibus verbis instigabat. Utitur et Lucian. [Charon. c. 17] dicens de eo qui domum ædificandum curat, Τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων. Et Dion, quum ait [50, 34] : Τοῦ ἀνέμου σφοδρῶς ἐπισπέρξαντος, Vento urgente. [Æsch. Sept. 689 : Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 274, 6 : Κρῆσσαν ἐπισπέρχων εἰς σὲ δικασπολίην. Apoll. Rh. 1, 841 : Ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι. Cum inf. 1, 525 : Σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήιος ἠδὲ καὶ αὐτὴ Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ ἐπισπέρχουσα νέεσθαι. Aoristum ἐπέσπερξα cum interpr. ἐφώρμησα annotavit Hesychius.] Hesych. neutraliter accipit, sicut et ipsum σπέρχειν, Σπέρχουσαι exponens ἐπισπεύδουσαι, ἐπειγόμεναι.

[Ἐπισπερχῶς. V. Ἐπισπερχής.]

Ἐπισπεύδω, Accelero, Propero, Festino. [Eur. Tro. 1275 : Ὦ γεραιὲ πούς, ἐπίσπευσον. Xen. Vectig. 3, 4 : Ταῦτα γὰρ τιμώμενοι οὐ μόνον τοῦ κέρδους ἀλλὰ καὶ τῆς τιμῆς ἕνεκεν ὡς πρὸς φίλους ἐπισπεύδοιεν ἄν. Apoll. Rh. 3, 1389 : Ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει στάχυν. Dativum addit schol. Aristoph. Nub. 297 : Τῇ τῶν Ἀθηναίων ἐπισπεύσωμεν πόλει. L. D.] Herodot. : Ἐπισπεύδων [-σπένδων] τοῖσι ἱροῖσι, Sacra festinans, Sacrificia properans : alii, In sacris faciendis occupatus. [Cum inf. Oppian. Hal. 1, 613 : Πολλὸν ἐπισπεύδουσι νέεσθαι.] Transitive etiam accipitur pro Festinare jubeo vel cogo, Incito : ἐπείγω, ut schol. Soph. exp. El. [467] : Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Δυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν, exp. παρέχειν σπεύδειν ἐπὶ τὸ δρᾶν : malim tamen simpliciter exponere, Festinare s. Maturare quod facto opus est. Alias pro Urgeo, Incito, Inhortor, usurpari, videbis in opposito ἀποσπεύδω, significante Deterreo. Bud. interpr. etiam Adjuvo, Adminiculor, ap. Herodot. [7, 18 ; Πρότερον ἀποσπεύδων, τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν. Xen. H. Gr. 5, 1, 33 : Διέπεμπε τῶν ἱππέων ... ἐπισπεύσοντας· Conv. 7, 4 : Ταῦτα (quæstiones de rebus seriis) οὐκ εἰς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ ἐπισπεύδει. Quanquam hic etiam transitiva locum habet significatio. Plato Polit. p. 262, B : Ἐπέσπευσας τὸν λόγον· Leg. 7, p. 810, B :] Οἷς μὴ φύσις ἐπέσπευσεν, Quos natura non juvit, vel etiam instigavit, incitavit. [Isocr. p. 69, A : Οὐκ ἀποτρέπειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατείαν. Pass. Theophr. C. Pl. 5, 9, 10 : Εἰς τὴν βλάστησιν ἡ ὁρμὴ τρέπεται, καθάπερ ἐπισπευδομένη διὰ τὸ πλῆθος.]

[Ἐπίσπευσις, εως, ἡ, Theod. Prodr. in Lazerii Misc. 1, 46. Boiss.]

[Ἐπισπευστικὸς, ἡ, ὸν, Accelerans. Eust. Il. p. 831, 29. Wakef.]

[Ἐπισπεῖν. V. Ἐφέπω.]

Ἐπισπλαγχνίζομαι, Misericordia commoveor super : perinde ac si diceretur σπλαγχνίζομαι ἐπί. [Symm.

Deut. 13, 8. Schleusn. Partic. ἐπισπλαγχνιζόμενος Prov. 17, 5, quem l. omisit Schleusn. Hase.]

[Ἐπίσπληνος, ὁ, ἡ, Lienosus, Splenicus. Hippocr. p. 1238, B: Ὑδρωπιώδης ἦν καὶ ἐπίσπληνος. Ap. eund. p. 1134, C: Ἐπὶ σπληνὸς καρηβαρίη (vel βαρύτης), fuerunt qui ἐπίσπληνος legerent.]

Ἐπισπονδή, ἡ, Fœdus, Induciæ. Thuc. 5, [32]: Τὰς δεχημέρους ἐπισπονδὰς, αἳ ἦσαν Ἀθηναίοις καὶ Βοιωτοῖς πρὸς ἀλλήλους οὐ πολλῷ ὕστερον γενόμεναι τούτων τῶν πεντηκονταετίδων.

[Ἐπίσπονδος, ὁ, ἡ, i. q. ὑπόσπονδος. Jo. Damasc. p. 149, A. Jo. mon. Poenit. Morin. p. 114, D: Τὸ ἐπίσπονδον, Promissionum observationem. Hase.]

Ἐπισπορὰ, ἡ, Satio iterata, qua satis novum semen superseritur. Damascen., alludens ad locum Matth. in Ἐπισπείρω citatum: Ἁμαρτία γὰρ οὐ φυσική ἐστιν, οὐδὲ ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ ἡμῖν ἐνσπαρεῖσα, ἀλλ' ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου ἐπισπορᾶς, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ αὐτεξουσίῳ προαιρέσει ἑκουσίως συνισταμένη. Hesiod. ἐπισπορίαν vocat Iteratam sationem. || Insitio qua aliquid seritur in alio. Theophr. C. Pl. 2, 24 [17, 10], ubi τοῖς ἐπισπειρομένοις προαίρεσιν adhiberi dicit: Τὸν καιρὸν λαμβάνουσι τῆς ἐπισπορᾶς, ὅταν ὀργᾷ τὸ ὑποκείμενον· ὥσπερ ἡ ἄκανθα φαίνεται περὶ τὸ ἄστρον· dicit ergo non fortuito et quovis tempore fieri τὴν ἐπισπορὰν, sed tunc quum τὸ ὑποκείμενον, i. e. Id in quod injici solet, τὸ ἐπισπειρόμενον, animadversum est ὀργᾷν. [Figurate Phot. Epist. p. 57, 44. Id. ib. p. 50, 21: Τῇ τῶν ζιζανίων ἐπισπορᾷ λυμαινόμενοι. Actt. Concc. t. 3, col. 1181, 34: Ἐξ ἐπισπορᾶς διαβολικῆς. Hase.]

[Ἐπισπορεὺς, έως, ὁ, Qui superseminat. Socr. Hist. eccl. 4, p. 241, 18: Τὸ δὲ παρὰ τοῦ πρώτου γεωργοῦ δέχεσθαι σπέρματα καὶ ἀπωθεῖσθαι τὸν ἐπισπορέα, τῆς σωφροσύνης ἴδιον ἀπεκρίνατο εἶναι. L. D. Olympiod. Comment. in Eccles. p. 618, E; 621, D. Basil. t. 2, p. 240, B: Ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ τῶν κακῶν ἐπισπορέως. Hase. V. Ἐπισπείρω.]

Ἐπισπορία, ἡ, i. q. præcedens ἐπισπορὰ, i. e. Iterata satio, Sementis iterata. Hesiod. Op. [444], de servo quadragenario: Τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων Σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι, Quo nullus juniorum peritior est disserere probe semina et secundam vitare sationem. Quum enim non æqualiter ubique grana disseruntur et sparguntur, sed alicubi densius, alicubi rarius, iterare sationem plerumque necesse est. Hunc autem istorum verborum esse sensum, Græci scholl. confirmant. Ex quibus Moschop. σπέρματα δάσασθαι exp. καταβαλέσθαι εἰς τὴν ἀρουμένην γῆν, εὐτάκτως μεριζόμενα· itidemque Proclus: et Tzetzes, τὰ σπέρματα καλῶς διαμοιράσαι καὶ σπεῖραι. At ἐπισπορίαν Moschop. esse dicit, τὴν ἐπὶ τοῖς σπαρεῖσι σπορὰν, ut quum ἐλλειπῶς ἡ προτέρα σπορὰ facta est. Similiterque Tzetzes ἐπισπορίαν exp. τὴν δευτέραν σπορὰν s. ἐπανασποράν: nam οἱ κακῶς σπείραντες, πάλιν ἐπανασπείρουσιν, ἐπιβάλλοντες ἕτερον σπόρον. Eodemque modo et Proclus ἐπισπορίαν esse dicit, ὅταν σπείρῃ τις ἐλλιπῶς, καὶ πάλιν ἄνωθεν σπόρον ἐπιβάλλῃ. Affert tamen idem Proclus et aliam expos., dicens ἐπισπορίαν esse τὸ ἀνωμάλως ῥίπτειν τὰ σπέρματα, ut quum τὰ δεύτερα σπέρματα θλίβουσι τὰ πρότερα, ac quædam loca manent ἄσπορα: et sic ἐπισπορία dicetur quum inæqualiter disseruntur, et alicubi densius spissiusque profunduntur, granis aliis super alia cadentibus, seseque obruentibus. Poll. certe [1, 223] ἐπισπορίαν esse scribit ὅταν τὶς εἰς τὸ αὐτὸ σπέρμα, σπέρμα ἕτερον ἐπεμβάλλῃ. In illa autem Tzetzis expositione nota etiam Ἐπανασπορὰ, et Ἐπανασπείρω pro ἐπισπορὰ, et ἐπισπείρω, i. e. Iterata satio, et Sationem itero, Resero. In vulg. tamen ejus edit. pro ἐπανασπορὰν perperam scriptum est πανασποράν. [Georg. Pachym. Mich. Pal. 5, p. 237, C: Ὁ ἐπανεσπαρμένος μάργαρος, Insertus, Superspersus.]

Ἐπίσπορος, ὁ, ἡ, Qui inseritur, vel reseritur. Theophr. H. Pl. 7, 1, [2] ἐπίσπορα vocat Olerum quoddam genus, sicut Hesych. quoque ἐπίσπορα exp. λάχανα: ubi tres ἀρότους τῶν κηπευομένων, ad quæ referuntur etiam τὰ λαχανηρὰ s. λαχανώδη, constituit: primum fieri tradens eo mense, quem Μεταγειτνιῶνα Attici vocant, ἐν ᾧ σπείρουσι ῥάφανον, ῥαφανίδα, γογγυλίδα, καὶ τὰ καλούμενα ἐπίσπορα. Hæc autem ἐπίσπορα nominari dicit, τεύτλιον, θριδακίνην, εὔζωμον, λάπαθον, νάπυ, κορίαννον, ἄνηθον, κάρδαμον. Et paulo post, Πᾶσι δὲ σπείρεται τοῖς ἀρότοις τὰ ἐπίσπορα. [Ἐπίσποροι, οἱ, Posteri, Æsch. Eum. 673.]

Ἐπισπουδάζω, exp. Festino, Incito, Instigo [Gl.]. Qua signif. ἐπισπεύδω dicitur. [Lucian. Piscat. c. 2: Ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. Angl. In frequenti usu ap. lxx, de quo Schleusn. Unde Patres, velut Clem. Al. Pæd. 3, 12, 91; Jo. Chrys. t. 6, p. 728, 28; Pamphil. Epist. p. 24, A, aliique. Hase.]

Ἐπισπουδαστὴς, ὁ, exp. Accelerator. [lxx Esai. 14, 4. Schleusn. Nil. Epist. p. 266, 27: Οἱ κακοὶ ἐπισπουδασταί. Hase.]

[Ἔπισσα, ἡ, et Ἔπισσον, τὸ, ponit Hesych. cum interprr. ὕστερον γενομένη, νεωτέρα, et τὸ ὕστερον γενόμενον, Posterior, Recentior, Junior. Ἐπίσσας, ut Ionicum, ex Hecatæo citat Etym. M. p. 596, 35. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 280, 27: Μέτασσα (Od. 1, 221)· ὥσπερ παρὰ τὴν ἐπί γίνεται ἔπισσα, σημαίνει δὲ τὴν νεωτάτην τὴν ἐπὶ πᾶσι γεγενημένην, οἷον, Μνημοσύνης ἡ δωδεγόνου (sic) χαρίεντος ἔπισσα, οὕτως καὶ παρὰ τὴν μετά μέτασσα. Steph. Byz. v. Ἄμφισσα: Παραγώγως δὲ, ὡς ἐκ τῆς ἀντί Ἄντισσα καὶ τῆς ἐπί ἔπισσα, οὕτως ἀμφί Ἄμφισσα. L. Dind.]

[Ἐπίσσοφος, ὁ, vox incertæ signif. in inscr. Dor. apud Bœckh. vol. 2, p. 367, 19: Ἐγγραφέτω αὐτὸν ὁ ἐπίσσοφος ἐς τὰ τοῦ κοινοῦ γράμματα, et sæpius in seqq.]

Ἐπίσσυτος, ὁ, ἡ, quod VV. LL. exp. Impetuosus, et Ingruens, Incumbens. Ἐπίσσυτος φρένας, ex Eur. [Hipp. 574], Ingruens menti, Incumbens. Item, Mentem concutiens. Sed mihi constr. illa suspecta est. [Æsch. Ag. 887: Ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἕνι σταγών· 1150: Πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ... δύας; Eum. 924: Ἐπισσύτους βίου τύχας ὀνησίμους.]

[Ἐπίσσωτρον. V. Ἐπίσωτρον.]

[Ἐπίσταγμα, τὸ, i. q. sequens. Galen. Lex. Hipp. p. 516: Λίβος, ἐπίσταγμά τι τῶν ὀμμάτων ἐγχυματιζόμενον.]

Ἐπισταγμὸς, ὁ, Instillatio. [Destillatio, Diosc. 3, 23.]

[Ἐπιστάδην scriptura vitiosa ap. Poll. 4, 88, pro ἐπιτάδην, quod v.]

Ἐπιστᾰδὸν, Constanter, Instanter, Stando, ἑστηκότως, ut Eust. exponi posse annotat, ap. Hom. Od. M, [392]: Νείκεον ἄλλοθεν ἄλλον ἐπισταδόν. Et N, [53, Σ, 425]: Μελίφρονα οἶνον ἑκίρνα· Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. [Conf. Π, 453.] Priori autem l. similis est Apoll. Arg. 2, [84]: Οὐδ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες, schol. ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως, Instando et incumbendo, nec pedem loco movendo. [1, 293: Ταὶ δὲ γυναῖκες ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν· 4, 1687: Ὡς ὅγε ποσσὶν ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπ. ἠωρεῖτο.] Exp. etiam Scite, Scienter, ἐπιστημόνως, quam signif. Eust. frequentiorem ap. alios esse annotat: ac fortasse sic accipi possit l. ex Od. N cit.; sed tunc ad ἐπίσταμαι pertinet.

Ἐπιστάζω, Instillo, Superinstillo. Diosc. 1: Ἐπισταγεὶς γάλακτι, Lacti instillatus. Idem 2, 75: Ἐπισταγῇ ὄνυχι, Instillatus sit ungui. [Oribas. Cocchii p. 102, 2: Ῥόδινον ἔλαιον ἐπιστάζειν τῇ μήνιγγι. Pass. ib. 26. Intransitive Hippocr. p. 80, F: Ἄλλως τε καὶ ἢν δὶς ἐπιστάξῃ, ubi alii τις. Et p. 171, E, ubi v. Foes. Cum ἀποστάζειν confunditur 129, A, coll. 79, A. || Figurate Pind. Isthm. 3, 90: Τερπνὰν ἐπιστάζων χάριν. Lucian. Amor. c. 19: Κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς.]

[Ἐπισταθμάομαι, Pondero, Perpendo. Æsch. Ag. 164: Πάντ' ἐπισταθμώμενος. Jo. Chrys. Hom. in Ps. 6, p. 15 ed. Coteler.]

Ἐπισταθμεία, ἡ, Stabulatio, Deversatio. Diod. S. in hist. Alexandri [17, 47]: Εὐδοκήσας τῷ ξένῳ, παρ' ᾧ τὴν ἐπισταθμείαν ἐπεποίητο κεχαρισμένως, Apud quem jucunde deversatus fuerat, Bud. [Recte apud Diod. ἐπισταθμίαν, ut Exc. Vales. p. 603, 92: Πλεῖστα ἐν ταῖς ἐπισταθμίαις εἰργασμένος κακά· 97: Διεκπεσόντος αὐτοῦ πρός τινας κώμας ἠδικημένας ἐν ταῖς ἐπισταθμίαις. Idem ex Basil. 8, 1, 6, citat Ducang.] || Necessitas hospites recipiendi, hospitio recipiendi comitatum principis, legati. Cic. Ad Att. 13 fin.: Hospitium sive

ἐπισταθμείαν odiosam, mihi duxi non molestam. Plut. Sert. [c. 6] : Τῶν ἐπισταθμείων [—μιῶν] ἀπαλλάξας· cujus rei quod immunitatem beneficio principali consecuti sunt, ii ἀστάθμευτοι dicuntur. Hoc autem in l. significari puto inferioris muneris officium, Operum reficiendorum curatoris, qui ἐργεπιστάτης dicitur. Hæc Bud. Notandum tamen, locum Cic. aliter legi in bonis exempll. quam a Bud. adducitur, ita sc., Habes hospitium sive ἐπισταθμίαν, quam odiosam mihi duxi, non molestam. Ubi ἐπισταθμία i. fere esse videtur q. σταθμὸς, i. e. Mansio. [Ὑποδοχὴ ξένων interpr. Hesych.]

Ἐπισταθμεύω, Stabulor alicubi, Stativa hàbeo, Deversor [Diversor, Gl.], i. q. σταθμεύω, καταλύω. Plut. Sylla [c. 25] : Τοὺς οἴκους ἐξέτριψεν ὕβρει καὶ πολιορκίᾳ τῶν ἐπισταθμευόντων, i. e. τῶν καταλυόντων, Bud. [Demetr. c. 23 : Οὐ πάνυ κόσμιον ξένον, οὐδ' ὡς παρθένῳ πρᾴως ἐπισταθμεύοντα, de Demetrio Athenis in Parthenone deversato. Mor. p. 828, F : Κἂν οἴκοι μένῃς, ἐπισταθμεύοντα καὶ θυροκοποῦντα, de fœneratore. 778, B : Ἐπισταθμεῦον τὰ ὦτα διαλέξεσιν ἀκαίροις, Obsidens.] At Ἐπισταθμεύομαι, Ad mansiones comitatus principis designor. Plut. Ant. [c. 9] : Οἰκίαι χαμαιτύπαις καὶ σαμβυκιστρίαις ἐπισταθμευόμεναι, Ad stationes et noctes muliercularum designatæ ab iis qui ἐπίσταθμοι dicuntur, Bud. Sic [Polyb.] ap. Suid.: Οἱ Φωκεῖς [Φωκαεῖς] τὰ μὲν ὑπὸ τῶν ἀπολειφθέντων Ῥωμαίων ἐν ταῖς ναυσὶν, ἐπισταθμευόμενοι, τὰ δὲ, τὰς ἐπιταγὰς δυσχερῶς φέροντες, ἐστασίαζον, Partim quod hospitio recipere jussi essent relictos in navibus Romanos, s. Quod relictis in nave Romanis mansiones apud eos designatæ essent. Et iterum, Ἐπισταθμευομένους τε ὑπ' αὐτῶν καὶ διαρπαζομένους, Quibus, ut hospitia eis præberent, impositum erat, A quibus ad stativa ibi habenda designati erant.

[Ἐπιστάθμη, ἡ, Amussis. Greg. Nyss. t. 1, p. 428, D : Καθάπερ ἐπὶ τῶν κατασκευασμάτων κανών τις ἡ ἐπιστάθμη διευθύνῃ πᾶν τὸ γινόμενον. Hase.]

[Ἐπιστάθμησις, εως, ἡ, Interpondium, Gl.]

Ἐπισταθμία, ἡ, Munus τοῦ ἐπιστάθμου. [|| Deversatio, Stabulatio. V. Ἐπισταθμεία.]

[Ἐπίσταθμον, τό.] Ἐπίσταθμα, Mansiones, Stativa, VV. LL. ex Polluce [4, 173].

Ἐπίσταθμος, ὁ, Præfectus τῶν σταθμῶν, Mansionum curator. Isocr. Paneg. [p. 65, E], de rege : Μόνον οὐκ ἐπιστάθμους ἐν ταῖς πόλεσι καθιστάς. Aliquando, ut Bud. in Pand. annotat, ἐπίσταθμοι appellantur Ii qui super hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus. Hodie Mareschalli hospitiorum nostra lingua vocitantur : qui eorum ministerio utuntur, quos Designatores mansionarios Lat. appellare possumus, et Cretarios designatores, a creta, qua utuntur. [Ἐπ., ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς (vel τοῦ σταθμοῦ), Stationarius, Manceps, Gl.] Isocr. Paneg. [p. 74, D] : Ἑκατόμνος ὁ τῆς [Ἑκατόμνως ὁ] Καρίας ἐπ., Satrapam intelligit. Unde et [Harpocrat. s.] Suidas huic l. hanc expos. subjicit, ὃς οὐδὲν ὕστερος ἦν ἢ κατὰ σατραπείαν Καρίας κύριος. [Conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 253, 22. Aristid. De mus. 2, p. 60 : Ὁ τὸ σύμπαν διοικῶν ψυχὴν συνιστὰς ἐπίσταθμον σωμάτων ἐσομένην. L. D. Doribus Siculis ἐπίσταθμος in conviviis dicitur μνάμων, Plut. Mor. p. 612, C. Hemst. Incerta signif. Callim. Anth. Pal. 9, 336, 1 : Ἥρως Ἠετίωνος ἐπίσταθμος Ἀμφιπολίτεω ἵδρυμαι μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ. Ubi olim ἐπὶ σταθμὸν, Ad postes, quomodo capiendum videtur etiam ἐπίσταθμος. Ap. Polyæn. 7, 40, 1 : Ἕκαστος τῶν σταθμούχων τὸν ἴδιον ἐπίσταθμον ... ἀπέκτεινε, significat Hospitem, qui deverterat.]

Ἐπίσταθμος, ὁ, Qui ponderi adjicitur. Et plur. τὰ ἐπίσταθμα, ap. Cephisodorum comicum, eadem quæ σταθμὰ, σταθμία, στάσιμα, Poll. [4, 173.]

[Ἐπιστάκτης, ὁ, Instillator. Oribas. Cocchii Chirurg. p. 102, 25 : Τὸ δὲ ἔριον τοῦτο λέγεται ἐπιστάκτης· διὰ γὰρ τούτου ἐκ διαστημάτων ῥόδινον ἐπιστάζεται. Coraes.]

Ἐπισταλάζω, s. Ἐπισταλάω, Instillo, ut ἐπιστάζω. Ex Epigr. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 322, 6] : Ἐπισταλάει στῆθος, pro Irrigat pectus. Ubi nota etiam ἐπισταλάω, ut ἀποσταλάω dicitur et σταλάω. [Lucian. Epist. Sat. 31 : Τοῦ χρυσίου ὀλίγον ἐπισταλάξαι αὐτοῖς. Tertia forma Nicetas Is. Ang. p. 230, B : Τοῖς ταπεινοῖς καὶ προσηνέσι χάριν ἐπισταλάττειν. Pass. Eust. Opusc. p. 323, 41 : Ἐπισταλαχθῆναί μοι νέκταρ.]

Ἐπίσταλμα, τὸ, i. q. τὸ ἐπεσταλμένον, Mandatum quod fit per epistolam : quod Commissionem vulgus appellat. [Theophr. Char. 6 : Ἐπιστάλματα εἰς Βυζάντιον. Favorinus : Ἐπ., ἔνταλμα, ἐντολὴν, ἢ ἐπιστολήν. Ἐπίσταλμα βάρβαρον, ἐπιχωριάζον Ἀλεξανδρεῦσι. Sic Justin. Imp. in Cod. l. 7, tit. 37, l. ult. : « Ex epistalmate nostro. »]

[Ἐπίσταλσις, εως, ἡ, Mandatum. Hesych. : Ἐπιστολαὶ, ... ἐπιστάλσεις.]

Ἐπισταλτικὸς, ἡ, ὸν, Mandativus. Exp. etiam, Qui scribendis epistolis operam dat. [Dativum ita vocant grammatici. Schol. Dionys. Bekk. An. p. 636, 6 : Ἡ δοτικὴ ἐπισταλτική. Apollon. De construct. p. 241, 6 : Ἡ ἐπισταλτικὴ σύνταξις. Conf. p. 42, 19. ‖ Signif. eadem qua dicitur ἐπιστολικὸς, eidem Apollonio p. 112, 27 : Κατὰ τὰς ἐντελικὰς γραφὰς, restituebat Bekker. annot. p. 382. Sed fort. scrib. ἐντολικὰς, coll. Proculo Chrestom. ap. Phot. cod. 239 fin. : Καὶ τὰ ἐπισταλτικὰ δὲ (carmina) ὅσα κατ' ἐντολὰς πρός τινας ποιοῦντες διέπεμπον. L. Dind.]

Ἐπίσταμαι est in usu, interjectum habens τ. [Non esse verbum compositum animadvertit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 278.] Fut. ἐπιστήσομαι. [Hom. Il. Φ, 320; Soph. OEd. C. 53, 290; Aristoph. Nub. 991; Plato Crat. p. 425, A.] Est autem ἐπίσταμαι Scio, Peritus sum; quo utrique scriptores utuntur. Ἐπίστηται πολεμίζειν, Hom. Il. Π, [243. Pind. Pyth. 8, 7 : Ἔρξαιτε καὶ παθεῖν ἐπίστασαι. Æsch. Ag. 962 : Πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος· 1066 : Χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν. Soph. Trach. 543, Eur. Alc. 569, et alii plurimi.] Sic et ἐπιστάμενος πολεμίζειν, Bellandi peritus. [De equis Il. E, 222 : Ἐπιστάμενοι διωκέμεν. Quo modo positum grammatici interpretari solent δύναμαι. V. Foes. OEc. Hipp.] Et ap. Eund. cum gen. Il. B, [611] : Ἐπιστάμενοι πολέμοιο [al. πολεμίζειν. Od. Φ, 406 : Ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς.]. Sed et cum dat., O, [282] : Ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι [intell. pugnare. Absolute Od. Δ, 730 : Ἐπιστάμεναι σάφα θυμῷ. Et alibi]. In prosa autem vel cum [partt. ὅτι, ὡς, ut Herodot. 1, 96, 122 etc., vel cum] infin., vel cum accus. Aristoph. Pl. [1023] : Ἠπίστατο Γραὸς καπρώσης τἀφόδια κατεσθίειν. Isocr. [p. 8, A] : Ἐπιστάμενος κακῶς ἱππεύειν. [Cum accusat. Hom. Il. Ψ, 705 : Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα. Herodot. 9, 46 : Ὑμεῖς ἐπίστασθε τοὺς Μήδους καὶ τὴν μάχην αὐτῶν.] Xen. Cyrop. 3, [3, 35] : Οἶδα γὰρ ὑμᾶς ταῦτα ἐπίσης [ὑμ. ταὐτὰ] ἐμοὶ ἐπισταμένους. Et, Ἐπιστάμενος δίαιταν Ἰάδα, VV. LL. [Ex Herodoto 4, 95. Idem 3, 40 : Τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἐστὶ φθονερόν. Aristoph. Eq. 715 : Ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν οἷς ψωμίζεται· Ach. 378 : Αὐτός τ' ἐμαυτὸν ἄπαθον ἐπίσταμαι.] Interdum cum partic. Ἐπίσταμαι ἔχων, Plut. Themist., pro Scio me habere : ut dicitur οἶδα ἔχων. [Xen. Hipp. 8, 10; Herodot. 5, 42. Soph. Aj. 1399 : Ἐσθλὸς ὢν ἐπίστασο. Cum accus. 1080 et al.] Ex Eod. autem in Rom. [c. 7] affertur sine partic., ubi tamen subaudiendum videtur : Ἑαυτοὺς οἰκετῶν βασιλέως ἐπιστάμεθα παῖδας. [Cum præposit. Eur. fr. Philoct. ap. Stob. Ecl. eth. p. 4 : Θεῶν ἐπίστασθαι πέρι. Plato Crat. p. 394, B; Demosth. p. 1414, 11. Herodot. 2, 3 : Πάντας ἀνθρώπους ἴσον περὶ αὐτῶν ἐπίστασθαι. Thuc. 6, 60 : Ὅσα ἀκοῇ περὶ αὐτῶν ἠπίστατο. Alia constructione Soph. Aj. 281 : Ὡς ὧδ' ἐχόντων τῶνδ' ἐπίστασθαί σε χρή.] Interdum vero ἐπιστάμενος absolute a poetis dici quidam annotant pro Prudente. Sed ego ei melius respondere puto Intelligens, ex partic. itidem factum nomen. Sunt et qui σπουδαῖον exp. ap. Hom. [Od. Δ, 231 : Ἰητρὸς δὲ ἕκαστος ἐπιστάμενος περὶ πάντων ἀνθρώπων· N, 313, Ξ, 359, Ψ, 185. Il. Σ, 599 : Ἐπισταμένοισι πόδεσσιν.] V. Eust. ‖ Existimo, Credo, VV. LL. [Herodot. 1, 122 : Ἐπιστάμενοι αὐτίκα τότε τελευτῆσαι· iterumque ibidem, et 156 et alibi sæpe. Cum part. οὕτω id. 5, 22 : Ἕλληνας εἶναι τούτους, κατάπερ αὐτοὶ λέγουσι, αὐτός τι οὕτω τυγχάνω ἐπιστάμενος... Conf. 8, 144. ‖ Novi. Aristoph. Eq. 1278 : Ἀρίγνωτον οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἐπίσταται. Eur. Ion. 51 : Ὁ παῖς τε τοὺς τεκόντας οὐκ ἐπίσταται. ‖ Memoria teneo. Plato Reip. 3, p. 392, E : Ἐπίστασαι τῆς Ἰλιάδος τὰ πρῶτα;

Gorg. p. 484, B; Phæd. p. 61, B. || Cum adverbio Xen. Cyrop. 7, 5, 31 : Τοὺς συριστὶ ἐπισταμένους. Sæpe etiam conjungitur cum partic. εὖ, ut ap. Herodot. 5, 42 et al. — Ex Ind. :] Ἐπίστω, pro ἐπίστασο, Scito. [Forma ἐπίστασο Æsch. Prom. 840, 967 : Σαφῶς ἐπίστασο. Soph. Phil. 1370, etc. Altera, quam magis probant Atticistæ Mœris p. 163, Thomas p. 354, ib. 1325, El. 616, Xen. Cyrop. 3, 2, 16, et alibi. Ionica ἐπίσταο Herodot. 7, 209 : ubi plerique ἐπίστασο, ut est in omnibus ib. 29, ubi item scribendum ἐπίσταο.] Ἐπίστῃ, pro ἐπίστασαι, Scis : ut δύνῃ dicitur pro δύνασαι, et κάθῃ pro κάθησαι : necnon μέμνῃ pro μέμνησαι. [Pind. Pyth. 3, 80, sed ubi nunc ἐπίστᾳ, ut Æsch. Eum. 86, 581. Ἐπίστῃ vero ap. Theognid. 1085. Forma Ion. ἐπίστεαι Herodot. 7, 135, ubi ἐξεπίστεαι (ut ἐπιστέωνται conjunct. est 4, 134). Forma ἐπίστασαι Æsch. Prom. 374, Soph. El. 629, et ubique in prosa Atticorum, quibus ἐπίστῃ est secunda conjunctivi, ut Plat. Euthyd. p. 296, C. Antiatt. Bekk. tamen, sed sine nomine testis, p. 93, 8 : Ἐπίστῃ, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασαι. Ionicum et poeticum esse ἐπίστῃ, et rarum παρὰ τοῖς ἀττικίζουσι, dicit Chœroboscus in Aldi Hortt. p. 210, A. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 359.] At Suid. scribit, ἐπίστη, ἀόριστος β, ἀντὶ τοῦ ἐπίστασο, ἢ ἐπιτίθει. Idem habet ἐπίστηθι, quod exp. ἐπενέχθητι, ἐπιτέθητι. [Quæ pertinent ad Ἐφίστημι. Aoristi una usurpatur forma passiva ἠπιστήθην. Herodot. 3, 15 : Εἰ δὲ καὶ ἠπιστήθη μὴ πολυπρηγμονεῖν. Xen. OEc. 2, 11 : Ἐπιστηθῆναι χρῆσθαι. Plato Leg. 3, p. 686, C : Ἠπιστήθη χρήσασθαι· Phædr. p. 277, B : Πρὶν ἄν τις τέμνειν ἐπιστηθῇ· Conv. p. 186, D : Ἐπιστηθεὶς ἐμποιῆσαι. Pythagoreus ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 313 : Πολεμὲν καλῶς ἐπισταθείς. L. Dind.]

Ἐπισταμένως, Scienter, [Scite add. Gl.] Perite, Prudenter. Hom. [Il. H, 317 : Μίστυλλον δ' ἄρ' ἐπ.] Od. [Λ, 368 : Μῦθον ... ἐπ. κατέλεξας·] Υ, [159] : Ἐπ. πονέοντο. Et [Il. Ω, 623,] Hesiod. Op. [107] : Εὖ καὶ ἐπ. [Theog. 87 : Μέγα νεῖκος ἐπ. κατέλυσεν. Theognis 212, 676. Xen. Cyrop. 1, 1, 3.]

[Ἐπίσταξις vitium scripturæ ap. Hippocr. p. 80, E. V. Ἐπιστάζω.]

Ἐπιστᾰσία, ἡ, i. q. ἐπίστασις. Polyb. 2, [2, 2] : Ἅπερ οὐ παρέργως, ἀλλὰ μετ' ἐπιστασίας θεωρητέον, Attento animo considerauda sunt, Diligenti animadversione contemplanda. [Ἐπιστάσεως libri meliores, quod etiam ib. 40, 5 in libro uno in ἐπιστασίαν depravatum. Rariorem hac signif. esse formam ἐπιστασία quam ἐπίστασις animadvertit Lobeck. ad Phryn. p. 528, additis exx. ejus Aristot. De ins. vol. 4, p. 811, D : Μετ' ἐπιστασίας· Athenæi 2, p. 66, B : Ἔχει δὲ ἐπιστασίαν ἡ τῶν ποιημάτων τούτων ἐκδοχή· Synesii p. 48, A : Ἐπιστασία τῆς γνώμης. Eust. Opusc. p. 71, 37 : Συνορᾶτε μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιστασίας ἀπηκριβωμένης.] || Præfectura, Imperium. [Προστασία Hesychio.] Plut. [Mor. p. 440, D] : Ὡς ἐπιστασίᾳ τινὶ χρώμενον καὶ ἀρχῇ· Lucullo [c. 2] : Οὐδὲν γὰρ ἀνθρώπου δυσαρκτότερον εὖ πράσσειν δοκοῦντος, οὐδ' αὖ πάλιν δεκτικώτερον ἐπιστασίας, συσταλέντος ὑπὸ τῆς τύχης, Nihil contumacius homine rebus secundis elato, nihil rursus imperii auscultantius homine dejecto rebus adversis, Bud. Synes. Ep. 145 : Τραφεὶς δ' ἐκμελὴς καὶ ἀνάγωγος, φιλόσοφον καὶ Λακωνικὴν ἐπιστασίαν οὐκ ἤνεγκεν, Laconicum, i. e. severum, imperium ferre non potuit. [Diod. 20, 32 : Τῆς τῶν Καρχηδονίων ἐπιστασίας.] || Ἐπ. τῶν πραγμάτων, Actus rerum, Bud. p. 227. Unde quod Paulus JCtus dicit, Dispensatori qui ab actu remotus est, idem Bud. Græce reddit, τῷ πεπαυμένῳ τῆς ἐπιστασίας. Ab Eod. exp. Cura, Curatio, Inspectio. [|| Cognitio, Conscientia. Aret. p. 33, 7 : Ἐς ἐπιστασίην τῆς νούσου ἀφικνεόμενοι ἄχθονται τῇ ξυμφορῇ. Wakef. || Accessus dei. Gregor. Naz. vol. 2, p. 140, B : Παῦροι μὲν μερόπων κρατερόφρονες, οἵ ῥα θεοῖο δέχνυντ' ἀσπασίως πᾶσαν ἐπιστασίην τερπνῶν τε λυπρῶν τε. Ib. D. Ulpian. ad Demosth. p. 482, C : Ὥσπερ τινὸς δαίμονος λέγει ἐπιστασίαν τῆς αὐτοῦ κηδεμονίας παρουσίαν. V. Ἐφίσταμαι. || Παραμονή, Hesych.]

[Ἐπιστασιάζω, Seditionem moveo, Dissideo. Sext. Emp. Adv. math. [11], 37. Theophyl. Hist. 8, p. 204, D : Ἐπιστασιάζει τὸ πλῆθος.]

[Ἐπιστασίδια, τὰ, liber Archimedis, ap. Tzetz. Hist. 12, 974 : Ἐγὼ δὲ τούτου (Archimedis) ἀναγνοὺς διάφορα βιβλία ... καὶ τὰ ἐπισίδια (l. ἐπιστασίδια cum cod. Paris. ap. Dübnerum in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 18) καὶ ἕτερα βιβλία. L. Dindorf.]

[Ἐπιστάσιος, ὁ, Stator, in ædem Jovis statoris, Gl.] Ἐπιστάσιος Ζεύς, Jupiter Stator. Plut. Rom. [c. 18] : Τοῦ Διὸς τοῦ Στάτωρος, ὃν Ἐπιστάσιον ἄν τις ἑρμηνεύσειεν. Fecit autem hoc voc. Plut. ab ἐφίστημι, Sisto, quod sc. eum sublatis ad cœlum manibus Romulus orabat στῆσαι τὸ στράτευμα, Ut sisteret exercitum fugientem. [ᾰ̈ῐ]

Ἐπίστᾰσις, εως, ἡ, [Statio. De gradu vel itinere sistendo Xen. Anab. 2, 4, 26 : Ὅσον δ' ἂν (legendum δὲ) χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστήσειε, τοσοῦτον ἦν ἀνάγκη χρόνον δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος γίγνεσθαι τὴν ἐπίστασιν. Et aliquoties Polybius. De oculis Theoph. fr. 8 De vertig. 9 : Ἐν τῇ ἐπιστάσει καὶ τῷ ἀτενισμῷ. Aristot. De anima 1, 3 fin. : Ἡ νόησις ἔοικεν ἠρεμήσει τινὶ καὶ ἐπιστάσει μᾶλλον ἢ κινήσει.] Animadversio, Consideratio, Commentatio, Cautio, qua animum applicamus alicui rei et attendimus. [Intentio, Instantia, Gl. Aristot. Metaphys. 13, 2, p. 1089, 25 : Ἔχει τινὰ ἐπίστασιν πῶς πολλά· coll. p. 1090, 2 : Ἐπιστήσειε δ' ἄν τις τὴν σκέψιν καὶ περὶ τῶν ἀριθμῶν.] Polyb. [6, 3, 4] : Διόπερ οὐ τῆς τυχούσης ἐπιστάσεως προσδεῖται καὶ θεωρίας, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα καθαρίως ἐν αὐτῇ συνόψεσθαι, Quapropter non mediocri animi intentione et commentatione opus est ei, qui ea intelligere contendit, quæ in ipsa eximia sunt et præstantia, Bud. Idem alibi [3, 58, 3] : Οὐκ ἐκ παρέργου καὶ διερριμμένως, ἀλλ' ἐξ ἐπιστάσεως, Attente et accurate. Ib. [22, 3] : Τηλικαύτη γὰρ ἡ διαφορὰ γέγονε τῆς διαλέκτου τῆς [καὶ] παρὰ Ῥωμαίοις τοῖς [al. τῆς] νῦν πρὸς τὴν ἀρχαίαν, ὥστε τοὺς συνετωτάτους ἔνια μόλις ἐξ ἐπιστάσεως διευκρινεῖν, Ut vix attenta animadversione et commentatione dignoscant et intelligant. Idem [11, 2, 4] : Ἄξιος ἐπιστάσεως καὶ ζήλου, Dignus cui attendamus animum, et quem imitemur; est enim i. hic q. προσοχή, Suid. Alex. : Κρυπτὸν δὲ πᾶν ὅπερ ἀπάγει τὸν ἀποκρινόμενον τῆς περὶ τὰς ἀποκρίσεις ἐπιστάσεως, Quod avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo, Bud. Rursus ap. Polyb. [3, 61, 12] : Ἦν παρ' ἑκάστοις ἐπίστασις ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐκ εὐκαταφρόνητος, Attentio et cura. In hoc autem Diod. S. l., Πολλοὺς ἦγεν εἰς ἐπίστασιν καὶ φόβον, VV. LL. interpr. Multis solicitudinem metumque attulit. [Ἐπιστάσεως ἀκριβοῦς δεῖται, Eutoc. ad Archimed. Περὶ σφ. καὶ κ. p. 1. Ἡ περὶ τοὺς ποιητικοὺς λόγους αὐτοῦ ἐπίστασις, Suid. in Κράτης Τιμοκράτους. Hemst. Ἐπ. καὶ ἀπορία, Dubitatio, Plotin. p. 265, F, ubi v. annot. Creuzer.] || Q. d. Substitutio [immo Statio], Bud. p. 481, ex Polyb. [l. in fine citando.] || Cura, Curatio, Inspectio, Bud. : ut ἐπ. ἔργων, Operum cura : ἐπιτρέπειν ἔργων ἐπίστασιν, Operum curam demandare, ex Xen. [Comm. 1, 5, 2. Diodor. 14, 82 : Τὸ βάρος τῆς ἐπιστάσεως. Cum ἐπιστασία, quod hac signif. multo usitatius, confusum est in l. Xen. et ap. Suidam v. Ἔπαρχος πραιτωρίων.] || Cohibitio, Coercitio, Impetus. Theophr. C. Pl. 2, [9, 1] de arboribus : Πνεύματα τραχύνει, καὶ ὄζους ἐμποιεῖ διὰ τὴν ἐπίστασιν, Nodos faciunt propter insultum validamque impressionem, VV. LL. [|| Ἐπ. (κοιλίης), Alvi suppressio, ap. Hippocr. p. 81, A; 196, A, et addito κοιλίης, 195, E. Οὔρου ἐπίστασις, ead. signif. p. 76, E; αἵματος, p. 380, 15, Sanguinis inhibitio.] || Ἐπ. τῆς κακίας, Malorum incursio, ex 2 Macc. 6, [3]. || Ἐπ. τῶν πολλῶν, i. q. προστασία, ut quidam exp. ap. Chrys. De off. episc. || Ἐπ. γίνεται περὶ τοὺς ὄρχεις, Protrahitur in testes, VV. LL. ex Aristot. Gen. anim. 1, [7]. || I. q. ἔνστασις, schol. Soph. Antig. [225] : Πολλάς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, Multæ enim mihi curæ instabant, incumbebant. || Ap. Hippocr. Aphor. 34, 35, l. 7, Id quod insidet et supernatat urinæ, s. bulla, s. pinguedo, s. quid aliud, Gorr. [Conf. Foes. OEc.] || Hesychio Pars navis. || Suidæ γνῶσις : at tunc ab ἐπίσταμαι derivatum videtur. [De serie, in qua alter post alterum stat, Hesych. et Lex. rh. Bekk. An. p. 224, 5 : Βάθος, στίχος, ἐπ. Polyb. 1, 26, 12 : Τὰ σκάφη τὴν ἐπ. ἐπ' ἀλλήλοις εἶχεν. || Initium, Exordium, i. q.

alibi ἔνστασις, ap. eund. 1, 12, 6 : Ἀπὸ ταύτης (τῆς διαβάσεως) ἐποιησάμεθα τὴν ἐπίστασιν· 2, 40, 5. Et cum genit. ib. 71, 7 : Ἐπειδὴ τὴν ἐπίστασιν καὶ προκατασκευὴν τῆς ὅλης ἱστορίας διεληλύθαμεν.]

Ἐπιστᾰτεία, ἡ, Functio τοῦ ἐπιστάτου, Curatio, Præfectura. [Imperium, Iambl. V. P. p. 147 : Δεῖσθαι ἡμᾶς ἐπιστατείας τοιαύτης, ἧ κατὰ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιώσομεν. Wakef. Suidas sine interpr.]

Ἐπιστᾰτέον, Præesse oportet. Ἐπ. τοῖς μυθοποιοῖς, Plato De rep. 2, Certi homines præficiendi sunt fabulatoribus. Ita VV. LL. tanquam præcedente accus. [Immo ἐπιστατητέον, quod v. Ἐπιστατέον enim est ab ἐφίσταμαι et significat Accedendum est ad. Apoll. De constr. p. 18, 22 : Κἀκείνῳ γε πρῶτον ἐπιστατέον τί δήποτε ... 43, 4 : Κἀκείνῳ δ' ἐπ. τί δήποτε κτλ. 280, 16 : Τούτων οὖν τῇδε ἐχόντων ἐπ. τῷ ἐρίπω ῥήματι. Psell. Περὶ πολεμικῆς τάξεως p. 120 ed. Boiss. : Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μὲν, ἐπ. δὲ καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις. Hesych., ἐπανοδευτέον, γνωστέον. Qua posteriori signif. Suidas v. Διογενειανὸς p. 1003, B : Ἐπ. μήποτέ ἐστιν, Perpendendum. Conf. l. pr. Apollonii. L. Dind.]

[Ἐπιστᾰτεύω.] Ponitur vero et Ἐπιστατεύω, quod ejusd. signif. est [cujus sequens Ἐπιστατέω. Euseb. ap. Stob. Flor. p. 308, 42 (vol. 2, p. 262), ubi primum τὸν τοῖς ἄλλοις ἐπιστατεύοντα καὶ ἐπιτάσσοντα, tum τοῦ ἐπιστατέειν κτλ. Hemst. Hic etiam cod. ἐπιστατεύειν præbuit. V. Ἐπιφοιτεύω.]

Ἐπιστατέω, Præfectus sum, Præsum, [Moderor, Rego add. Gl.]. Herodot. [7, 22] : Ἐπεστάτεον τοῦ ἔργου, Operi inspiciendo præfecti erant. [Liber optimus Flor. cum alio ἐπέστασαν, quod in Paris. uno in ἐπέστησαν corruptum. Ac nusquam Herod. dixit ἐπιστατεῖν, ἐπεστάναι vero 2, 148. L. D.] Sic Xen. Mem. 2, [8, 3]: Ἔργων ἐπιστατοῦντα. [Cyrop. 1, 1, 2, ζῴων. Et ib. 8, 1, 16, τοῦ οἵους δεῖ εἶναι. Plato Reip. 10, p. 600, D, et alibi.] Et cum dat. ap. Eust. ἔργοις ἐπιστατεῖν, Præesse, προΐστασθαι. [Pind. Nem. 7, 49 : Οὐ ψεῦδις ὁ μάρτυς ἔργμασιν ἐπιστατεῖ. Æsch. Ag. 1248 : Ἀλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.] Et simili constr. ap. Eund. ex Soph. [OEd. T. 1028] : Ὀρείοις ποιμνίοις ἐπεστάτουν. [Sæpius ita Plato, ut Leg. 6, p. 761, A, etc.] Sic Plut. Pericle [c. 13] : Ἐπεστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, Præerat omnibus artificibus. Rursum cum gen. ap. Athen. [8, p. 346, D] : Τῶν λαῶν δοκεῖ σκληρῶς ἐπεστατηκέναι, Præfuisse s. Rexisse. [Eur. fr. Antiop. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 408 : Ποιμνίων ἐπιστατῶν. De medicis, νοσεόντων ἐπιστατέειν, Curare ægrotos, Hippocr. p. 27, 7; 28, 28.] Diversa constr. citatur ex Plut. Pericle [c. 13] : Ἐπιστατοῦντος τοῦτο Περικλέους, pro Duce et auctore Pericle. Ap. Aristoph. vero Thesm. [373] : Τιμόκλει' ἐπεστάτει· Λύσιλλ' ἐγραμμάτευε. [Aliud hujus formulæ ex. v. ap. Thuc. 4, 118.] Suid. ἐπιστάτιδα ἀρχὴν esse dicit ἥτις ἀνισταμένη συμβουλεύει περὶ πολέμου ἢ εἰρήνης, ἢ ἄλλου τινός. Fortassis tamen posset exponi Epistatam agere, referendo ad illius ἐπιστάτου munus, qui Athenis præerat τοῖς προέδροις. [|| Epistatæ s. Præfecti munere fungor, Græcis Ægyptum moderantibus. Peyron Pap. gr. mus. Taur. part. 1, p. 28, 34. Id. ib. p. 26, 24 : Πτολεμαίῳ τῷ τότε ἐπιστατοῦντι. Hase. || Accedo ad. Τίς γάρ με μόχθους οὐκ ἐπεστάτει; Sophocl. fr. Achill. amat. ap. schol. Pind. Nem. 3, 60, vix sanum credo. Hemst. Pass. in Gl. Ἐπιστατούμενος, Rectus. Hierocl. Pythag. p. 110.]

[Ἐπιστάτη, ἡ, Tripus æneus, ollarum sustentaculum. Schol. Aristoph. Av. 436 : Ἐπιστάτη θηλυκῶς χαλκοῦς τρίπους χυτρόποδος ἐκτελῶν χρείαν.]

Ἐπιστᾰτὴρ, ῆρος, ὁ, Rostrum navis, τὸ στόμα τῆς νεώς, Hesych. [Ἐπιστατῆρες eid. ἀγορανόμοι, et οἱ τῶν πλοίων νομεῖς.]

[Ἐπιστατήριος, Ζεὺς ἐν Κρήτῃ, Hesych.]

Ἐπιστάτης, ὁ, Qui præfectus est rei alicui, præest, Curator. [Magister, Moderator, Antistitor, Doctor, Gl. Ἐπίτροπος, Hesych. Æsch. Sept. 815 : Οἱ δ' ἐπιστάται, δισσὼ στρατηγώ.] Ut ap. Plut. De def. orac. [p. 436, F] : Δαίμονας ἐπιστάτας καὶ περιπόλους καὶ φύλακας, Genios laresque præfectos, curatores, custodes. Soph. [OEd. C. 889 : Ἐναλίῳ θεῷ, τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ·] Aj. [27] : Ποιμνίων ἐπιστάταις, Gregis curatoribus, Ovilium magistris. Plato Ap. Socr. [p. 20, A], ἐπ. μόσχων ἢ πώλων. [Leg. 12, p. 949, A, γυμνικῶν ἄθλων· Prot. p. 312, D : Ἐπιστάτην τοῦ ποιῆσαι δεινὸν λέγειν.] Xen. Cyrop. 8, [1, 9], ἐπ. ἔργων, Operum curator. Sic ap. Æschin. [p. 55, 41, ἐπ. τῶν δημοσίων ἔργων· 85, 29, τοῦ ναυτικοῦ·] ἐπιστάτης τοῦ μεγίστου τῶν ἔργων. Soph. El. [75] : Καιρὸς γὰρ, ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. [702 : Ζυγωτῶν ἁρμάτων ἐπιστάται. Eur. Phœn. 1147, idemque ἐρετμῶν Hel. 1267, ταύρων Med. 478, ἐνόπτρων καὶ μύρων Orest. 1112 (cujus l. similem v. infra ap. HSt. in signif. εἰδήμων); θύματος Hecub. 223; βώμιοι ἐπιστάται, Iph. T. 1284. Aristoph. Eccl. 10 : Λορδουμένων τε σωμάτων ἐπιστάτην ὀφθαλμὸν οὐδεὶς τὸν σὸν ἐξείργει δόμων, de lucerna. Neὼ, inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 160, 1 sq. V. ib. n. 76, 18.] Et γυμνασίου ἐπιστάτης, Eust. [Od. p. 1827, 46], Gymnasii curator, ἐπιμελητής. Et τῶν Ἀθήνῃσιν ὑδάτων ἐπιστάτης ὢν, Curandis aquæductibus præfectus Athenis, VV. LL. ex Themist.; [τῶν κοπρώνων, Demosth. p. 785, 13;] τοῦ ἐλέφαντος, Elephanti magister s. rector, Plut. [Mor. p. 968, D] et Suid. ex Dione, Οἱ δὲ ἐλέφαντες ἀχθόμενοι τοῖς πύργοις, οὐδ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐπιστάτας ἔφερον. Ἐπιστάται dicuntur etiam Pædagogi, et παιδοτρίβαι, ut ex antiquis gramm. tradit Eust. [Od. p. 1398, 40. Διδάσκαλος interpr. etiam Hesych. Cujus signif. Antiphanem testem citat Antiatt. Bekk. p. 96, 12. Ἐπ. μονομάχων, Lanista, Gl.] Sed et Ii qui reip. curam gerunt, ἐπιστάται dicuntur. Unde Suid. ἐπιστάτην dictum tradit τὸν ἐν τοῖς κοινοῖς ἑφεστηκότα πράγματι ὠτινιοῦν. [Ἐφεστηκὼς interpr. etiam Hesych.] Aristot. Polit. 4, 15 : Ἐπιστατῶν πολλῶν πολιτικὴ κοινωνία δεῖται. Athenis autem duo erant ἐπιστάται, quorum alter ἐκ τῶν προέδρων, alter ἐκ τῶν πρυτανέων sorte eligebatur. [Harpocrat.,] Suid., Eust., Poll. [8, 96; gramm. Bekk. An. p. 188, 22.] Præerat hic ἐπιστάτης decemviris, qui πρόεδροι ab oratoribus appellantur : quorum illi septenos dies imperabant, hic unum solummodo, quod claves arcis et ærarii penes eum essent. Dem. [p. 596, 4] : Οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, Hujus auctor suasorque psephismatos princeps senatus præsidesque populum in suffragium miserunt, Bud., quem v. p. 163, 164. [Demosth. p. 797, 15; Æschin. p. 5, 35; 59, 13; Xenoph. Comm. 1, 1, 18; 4, 4, 2. Inscrr. Att. ap. Bœckh. n. 186, 189. J. Luzac. Disquisitio de epistatis ac proedris Atheniensium et de Socrate epistate, adjecta ejusd. Orationi de Socrate cive, Lugd. B. 1796. De ἐπιστάτῃ in numo Pergameno v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 221.] || Ἐπιστάται dicuntur et οἱ βραβευταὶ, Poll. [3, 145. Xen. Reip. Lac. 8, 4 : Οἱ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπ. Hesych. etiam interpr. βραβευτής. L. D. De ἐπιστάταις, Præfectis, i. e. Magistratibus qui in Ægypto sub Ptolemæis rem potissimum judiciariam nomi curabant, præerantque curiæ τῶν συμπαρόντων, Assessorum, Peyron Pap. gr. mus. Taur. part. 1, p. 51 et 72; part. 2, p. 45, 61 et 65. De ejusd. regionis ἐπιστάταις τῶν κατοίκων ἱππέων luculenter, ut solet, egit Letronn. *Rech. sur l'Ég.* p. 315; de ἐπ. φυλακιτῶν id. ib. p. 312; conf. Reuvens *Lettres*, etc. 3, p. 38. De ἐπιστάτῃ κώμης, Judice pagi, id. ib. p. 33. Hase.] || In acie ἐπιστάτης dicitur ὁ τοῦ λόχου [λοχαγοῦ recte corrigit Kuster. ap. Suidam (sive grammat. in Montefalc. Bibl. Coisl. p. 506), unde hæc repetita, coll. Æliani et Arriani ll. infra citandis] ὀπίσω τεταγμένος : quem sequitur πρωτοστάτης, atque hunc iterum ἐπιστάτης : ita ut totus ordo constet ex epistatis et protostatis. Alii vero λοχαγὸν appellant τὸν πρωτοστάτην, οὐραγὸν autem τὸν ἐπιστάτην. At Poll. [1, 127] ἐπιστάτην esse dicit τὸν ὑπὸ τὸν παραστάτην ἐξόπισθεν. Bud. ἐπιστάτας ex Gaza interpr. Substites. [Xen. Cyrop. 3, 3, 59; 8, 1, 10; Ælian. Tact. c. 5; Arrian. p. 21. Ὁ τακτικὸς interpr. Hesych.] || Mendicus, qui ad fores stans stipem petit, Supplex, ὁ ἱκέτης, ἢ προσαίτης, Eust.; ὁ μεταίτης, Hesych. Hom. Od. P, [455] Ulysses ad Antinoum : Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπιστάτῃ οὐδ' ἄλα δοίης, Ὃς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, οὔτι μοι ἔτλης Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι. || Ap. Aristoph. Av. [435] : Κρεμάσατον τύχῃ γαθῇ Εἰς τὸν ἱπνὸν εἶσω, πλησίον τοῦ πιστάτου, sunt qui ἐπιστάτην exp. Tripodem æreum, cui lebes superponitur; al. Vulcani

effigiem ex luto, quæ ad focum statuebatur veluti ignis præses et curatrix; al. Lignum oblongum paxillis multis confixum, unde suspendebantur carnes et vasa culinaria. At Callistratus, τὸ τῇ ἐσχάρᾳ ἐπιτιθέμενον ξύλον, ut partim Suid. et Aristoph. schol., partim Eust. tradunt. Sunt tamen qui hoc a nomin. Ἐπίστατος faciant, et ἐπίστατον esse velint τὸν πυρίστατον λεγόμενον, ὃν δηλαδὴ πυροστάτην οἱ ἀγροικότεροι λέγουσι, Eust. [Od. p. 1827, 44. Inscr. Sigea ap. Bœckh. vol. 1, p. 15, b, 4: Κἀγὼ κρατῆρα κἀπίστατον... ἔδωκα. Quod a, 6, dicitur κρητῆρα καὶ ὑποκρητήριον.] || Ἐπιστάτης est quoque i. q. εἰδήμων [vel ἐπιστήμων, ut in l. Æsch. Pers. 379, quem v. supra, interpretatur schol.; sed recte ad eund. l. Blomf. negat usquam ἐπιστάτης esse Scientem]. Ἰχνολέσχης τῶν γραφῶν ἐπιστάτης, Suid. ex Piside. [V. quæ de hac signif. dicta sunt initio ad l. Eur. Or. 1112.] Ceterum ut masculini gen. est Ἐπιστάτης, sic Ἐπιστάτις, ἡ, Quæ curandis et administrandis negotiis præest: ἐπ. ἀρχὴ ap. Suid., de qua in Ἐπιστατέω. Epistatam Varro [immo Cato R. R., ad quem v. Schneid.] c. 56 feminino gen. dixit, ac pro Villica accepit. [Schol. Rav. ad l. Aristoph. in Ἐπιστατέω citatum: Ἐπιστάτις ἐστὶν ἡ Τιμόκλεια. Aristid. De mus. 2, p. 69: Οὐδὲ γὰρ μουσικὴ τούτων ἐπιστάτις. Et ib. 74. L. Dindorf.]

[Ἐπιστάτης, incertum nomen proprium an substantivum, est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 401, n. 293, 15. L. Dindorf.]

[Ἐπιστᾰτητέον, Curandum est, Præesse oportet. Xen. OEc. 7, 35: Τούτων σοι ἐπ. Plato Reip. 2, p. 377, B: Πρῶτον δὴ ἡμῖν ἐπιστ. τοῖς μυθοποιοῖς, et eadem constr. 3, p. 401, B.]

Ἐπιστᾰτικός, ἡ, ὸν, Ad curatorem et præfectum pertinens, Pertinens ad eum qui cum imperio est. Synes. Insomn.: Πρὶν τῷ κοινῷ τὴν ἐπ. δύναμιν ἀπαγγεῖλαι, Priusquam princeps facultas nuntiet. [Plato Polit. p. 292, B: Κριτικήν τινα καὶ ἐπιστατικὴν, intellecto ἐπιστήμην, Imperandi s. Curandi scientiam, iterumque p. 308, E, unde repetere videtur Pollux 7, 210. Ἐπιστατικὴ γραφὴ, ἡ κατ' ἐπιστάτου, Actio contra ἐπιστάτην, Harpocrat., Phot., Suidas v. Ῥητορικὴ γραφή. || Meditabundus. Galen. Gloss.: Ἐπίστημος, ἐπιστατικὴ, σύννους, ἐφεκτική. Adv. Ἐπιστατικῶς, i. q. ἐπισταδὸν, quod v. Ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 691, C: Τοῦ Ναθαναὴλ ἐπ. δεξαμένου τὸ εὐαγγέλιον, vertitur Sapienter. Et ib. p. 588, C: Συνεῖδε πάντως ὁ ἐπ. τοῖς λεγομένοις ἀκολουθῶν, Diligenter. Conf. p. 469, B, Eust. Opusc. p. 169, 59. Comparativo Veccus patr. Cpol. De proc. Sp. S. 2, 19: Ταῖς ῥηθείσαις προσέχειν ἐπιστατικώτερον ἐξηγήσεσι. L. Dindorf.]

[Ἐπιστάτις, Ἐπίστατον, Ἐπίστατος. V. Ἐπιστάτης.]

[Ἐπισταχύω, In modum spicarum cresco, emergo. Apoll. Rh. 1, 972: Ἶσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι. Hemst. Schol.: Γράφεται, Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον ἴουλοι, ἀντὶ τοῦ .... ὑπηύξανον, ὑπήνθουν. ἄϋ]

[Ἐπιστεγάζω, Superne tego. Ctesias apud Athen. 12, p. 529, C: Ἐπεστέγασε τὸ οἴκημα δοκοῖς παχείαις. Schweigh. Hesych. v. Ἐπέρεψα, Apollon. Lex. Hom. v. Ἐπηρεφὲς, Photius v. Ἐρεφθείς.]

[Ἐπιστεγνόω, Obstruo. Hero Spirit. p. 232, D: Πάλιν ἐπιστεγνώσομεν τὸ τρύπημα κηρῷ. L. Ind.]

Ἐπιστείβω, Calco; Hesych. enim ἐπιστείβοντες exp. πατοῦντες. [Soph. OEd. C. 56: Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον. Rhian. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 127: Γαῖαν ἐπιστείβει. Oppian. Cyn. 1, 20.]

[Ἐπιστείναμαι, Angustor. Tzetz. Hom. 428: Ἐπεστείνοντο δὲ πύργοι. L. Dindorf.]

[Ἐπιστείριον, τὸ τῆς νηὸς, Suidas.]

Ἐπιστείχω, Adeo, Accedo, Advenio. Hom. Od. X, 451: Σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπιστείχων. Ubi tamen et ἐπισπέρχων scribitur: quod convenientius est. [Eur. fr. Phœnicis ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 476: Τὴν ἐπιστείχουσαν ἡμέραν.] Ἐπιστείχω exp. etiam Ingredior, Inambulo. [Pind. Isthm. 5, 19: Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον. Æsch. Eum. 906: Κἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα.]

Ἐπιστέλλω, Mitto ad. Demosth.: Ἐπιστέλλειν ἐπιστολάς. Sic Herodian. 2, [15, 6]: Ἐπιστέλλει δὲ αὐτῷ φιλικώτατα γράμματα, Mittit ad ipsum plenas humanitatis literas. Sed sæpe ἐπιστέλλω dicitur pro ἐπιστέλλω γράμματα. Id. 4, [10, 2]: Ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, πέμπει δὲ πρεσβείαν, Dat literas ad regem Parthorum. 7, [6, 5]: Γράμματά τε πάμπλειστα ἐπιπέμπει πρὸς ἕκαστον τῶν κατὰ τὴν Ῥώμην πρωτεύειν δοκούντων, τοῖς τε τῆς συγκλήτου δοκιμωτάτοις ἐπιστέλλει, Literas ad primum quemque Romam missitabat, atque ad proceres senatus. Ubi nota eum synonymos dicere γράμματα ἐπιπέμπειν πρός τινα et ἐπιστέλλειν τινί. Sic 3, [5, 4]: Ἰδίᾳ καὶ κρύβδην ἐπιστέλλοντας αὐτῷ, Qui ad eum clam darent literas. Quo modo 4, [3, 3]: Ἰδίᾳ αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλε λανθάνων, Uterque seorsum clanculum literas missitabat. Rursum 3, [2, 7]: Τῶν παίδων ἐπιστειλάντων, καὶ δεηθέντων ὑπὲρ τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, Quum liberi misissent literas, et salutem suam ei commendassent, seu, Patri per epistolas vitam salutemque suam commendassent. Ubi nota cum aliud verbum addidisse τῷ ἐπιστέλλειν, ut in sequenti l. participium subjunxit, Ἐπέστειλε τῇ τε συγκλήτῳ καὶ τῷ δήμῳ, τὰς πράξεις μεγαληγορῶν. Ubi Polit. Literas ad senatum populumque Romanum de se magnificas dedit. Sic 1, [10, 5]: Μετὰ πάσης ὀργῆς τε καὶ ἀπειλῆς ἐπιστέλλει τοῖς τῶν ἐθνῶν ἡγουμένοις, ῥαθυμίαν ἐγκαλῶν, Rectoribus gentium plenas iræ atque minarum mittit literas, castigans et ignaviam exprobrans. Plut. addidit et περὶ, ut Alex. [c. 20]: Περὶ τῆς μάχης ἐπιστέλλων τῷ Ἀντιπάτρῳ. Et pass. [ὁ ἐπεσταλμένος, Is cui scriptum est s. literæ missæ sunt. Apollon. De constr. p. 233, 3: Ἀμφότερα τὰ πρόσωπα τό τε τοῦ ἐπιστέλλοντος καὶ τοῦ ἐπιστελλομένου.] Τὰ ἐπεσταλμένα, Literæ quæ mittuntur, αἱ ἐπιστολαί. [Plut. Artox. c. 21: Λέγεται δ' ὁ Κτησίας τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν παρεγγράψαι τοῖς ὑπὸ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις.] Herodian. 7, [6, 21]: Τοῖς ὑπάτοις τὰ ἐπεσταλμένα διδόασι, Literas consulibus reddunt, quæ ab ipso mittebantur. [Damascius ab Suid. v. Σεβηριανὸς cit.: Ἐπιστέλλειν δεινὸς ἦν. Philostr. Ep. 1. Ernest. Lex. rhet.] || Significat etiam, Missis ad aliquem literis significo, Per epistolam significo sive doceo, Per literas certiorem facio, ut Demonax ap. Lucian. [c. 43, 44], quærenti cuidam ὁποῖα νομίζει εἶναι τὰ ἐν ᾅδου, respondet, περίμεινον, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. [Thuc. 8, 38: Ὡς δ' οὐκ ἐσήκουεν, ἐπιστέλλει περὶ αὐτοῦ ἐς τὴν Λακεδαίμονα ὡς ἀδικοῦντος.] Qua in signif. interdum cum particula ὡς construitur, ut ap. Herodian. 4, [10, 1]: Ἐπιθυμήσας Ῥωμαίοις ἐπιστεῖλαι ὡς χειρωσάμενος τοὺς κατὰ τὴν ἀνατολὴν βαρβάρους, Literas ad Romanos dare, quibus significaret se barbaros orientales subegisse; seu, ut Polit., Affectans famam devictæ ad orientem victoriæ. Interdum cum ὅτι aliave particula. Thuc. 8, [50]: Κρύφα ἐπιστείλας ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτῶν τὰ πράγματα φθείρει. [Ib. 99: Ἐπεστάλκει Μινδάρῳ ὅτι ...] Plato Epist. [4, p. 321, A]: Καὶ ἡμῖν, εἴ του δεῖ, ἐπιστέλλετε. Idem [ibid.]: Ἐπιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε, Per literas significate quid a vobis gestum sit, aut quid geratis; vel etiam Scribite, aut Scribite per epistolam: ut in Epist. ad Hebr. 13, [22]: Διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν, Brevibus ad vos scripsi. [Eur. Iph. T. 770: Ἥ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ' ἐπιστέλλει τάδε ζῶσ' Ἰφιγένεια.] Significat etiam Peto per epistolam: ut ap. Plat. Epist. [2, p. 313, C]: Εὑρήκαμεν ὃ σὺ ἐπέστειλας, ὅπως δεῖ πρὸς ἀλλήλους ἔχειν, Quod per epistolam petis, s. quæris. [Cum adverbio Æschin. Epist. 5 initio: Οὐδὲ ἐπιστεῖλαί σοι δυναίμην ἂν αὐτάρκως τὴν ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας.] || Mando (ea signif. qua Plautus dicit, Accersi illum mandavi, et, Mandavit, ab lenone ut fidicina, quam amabat, sibi emeretur; Terent.: Huic mandes si quid recte curatum velis), Jubeo, Præcipio: Thuc. [2, 6: Οὕτω δὴ οὐκ εἰδότες οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέστελλον·] : Ἐπιστείλαντες ἀπέστειλαν [Ἅπαντα ἐπιστείλαντες ἀπέπεμψαν est 5, 46; ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν ἀπέπεμψαν, 8, 72], Cum mandatis miserunt. Sic Xen. Cyrop. 2, [4, 32]: Τὸν ἄγγελον ἐπιστείλας ταῦτα ἔπεμψε, Cum his mandatis: quem sc. προέπεμπε πρὸς τὸν Ἀρμένιον, προειπὼν αὐτῷ λέγειν ὧδε. [Thuc. 5, 37: Κατὰ τύχην ἐδέοντο τούτων, ὥνπερ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν.] Interdum cum infin., ut Aristoph. Nub. [608]: Ἐπέστειλεν φράσαι, Mandavit ut diceret [diceremus], Jussit dicere. [Æsch. Eum. 205; Soph. OEd. T. 106;

Eur. Heracl. 938. Herodot. 6, 3 : Κατ' ὅ, τι προθύμως A οὕτω ἐπέστειλε τῷ Ἀρισταγόρῃ ἀπόστασθαι ἀπὸ βασιλέος. Xen. Cyrop. 5, 5, 1.] Sic Herodian. [3, 1, 5] : Ἐπιστελεῖν ἔφη τοῖς σατράπαις δύναμιν ἀθροίζειν, Satrapis se imperaturum per epistolas ut exercitum cogerent, Polit. Itidem Thuc. 1, [57] : Ἐπιστέλλουσι τοῖς ἄρχουσι τῶν νεῶν Ποτιδαιατῶν ὁμήρους λαβεῖν. [Pass. Æsch. Sept. 1012 : Οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν· Ag. 908 : Αἷς ἐπέσταλται τέλος πέδον κελεύθου στρωννύναι. Herodot. 4, 131 : Οὐδέν οἱ ἐπεστάλθαι ἄλλο ἢ ... ἀπαλλάσσεσθαι· 6, 97 : Καί μοι ἐκ βασιλέος ὧδε ἐπέσταλται. Thuc. 1, 91 : Τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἐπεστάλη, κατεῖχον.] Unde ἐπεσταλμένος, In mandatis datus, Qui præceptus est et jussus. [Æsch. Cho. 779, Eur. Tro. 1149 : Πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.] Thuc. 3, [4] : Ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοὶ τὰ ἐπεσταλμένα, schol. τὰ προσταχθέντα. [4, 8 : Αἱ νῆες κατὰ τάχος ἔπλεον κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους. Demosth. p. 249, 26.] Sic Plato Epist. 7, [p. 337, D] : Πείθεσθαι τοῖς νῦν ἐπεσταλμένοις, Præsentibus præceptis parere. [Thuc. 8, 50 : Λέγει αὐτοῖς τὰ ἐπισταλέντα ἐκ τῆς Σάμου. Aliter idem 5, 37 : B Ταῦτα ἐπεσταλμένοι ἀπό τε τοῦ Ξενάρους καὶ Κλεοβούλου ... ὥστε ἀπαγγεῖλαι ἐπὶ τὰ κοινὰ ... ἀνεχώρουν, Jussi.] || Attraho, Adduco, i. prope q. συστέλλω, oppositum verbo διαστέλλω, ex Epigr. [Christodori Ecphr. 140] : Φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν, pro Velum capitis adducens ad humeros et trahens. Ex Diosc. quoque affertur διασταλεὶς pro Tractus.

[Ἐπιστεναγμὸς, ὁ, Ingemitus, Gl.]

[Ἐπιστενάζω, Ingemo, Ingemisco, Gl. Æsch. Pers. 727 : Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε; Eur. Iph. T. 283. Josephi Vita c. 16; Lucian. Bis accus. c. 28; Plut. Brut. c. 51; Liban. vol. 4, p. 582, 6; Basil. vol. 3, p. 169, D.]

[Ἐπιστέναχτος, ὁ, ἡ, Gemens. Schol. Eur. Phœn. 1301 Matth. : Τὴν ἐπιστέναχτον βοήν.]

[Ἐπιστενᾰχέω, Ingemisco. Inscr. aræ sepulcralis in ruderibus Panticapæi apud Franckium *Richterische Inschriften* 1, 9, p. 87 : [Ὃ] ἔπι πᾶς ἐλεεινὸν ἐπεστενάχησε θανόντι. V. Ἐπιστοναχέω. L. Dind.]

Ἐπιστενᾰχίζω, i. q. ἐπιστοναχίζω. Hesiod. Theog. C [843] : Ἐπεστενάχιζε δὲ γαῖα· sic enim quidam Codd. habent. [V. Ἐπιστοναχίζω.]

[Ἐπιστενάχω et Ἐπιστενάχομαι, Ingemisco ob, Lamentor. Soph. OEd. T. 186 : Ἐν δ' ἄλοχοι ... ἐπιστενάχουσι. Æsch. Ag. 790 : Τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος. Per tmesin Hom. Il. T, 301 : Ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη· et absolute X, 515, et πολῖται, ib. 429.]

[Ἐπίστενος, ὁ, Angustus. Aristot. H. A. 3, 4 : Ἔστι δ' ἡ ἀορτὴ ἀπὸ μὲν τῆς καρδίας ἀγομένη εὖ μάλα κοίλη, προϊοῦσα δ' ἐπιστενωτέρα καὶ νευρωδεστέρα. Libri pauci male ἔτι στ. L. Dind.]

Ἐπιστενόω, in VV. LL. perperam redditur Gemo, Spiro. Significaret enim potius Coarcto, Angustum reddo. [Anna Comn. p. 37, D : Ἐπιστενουμένου τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους. Elbering. Supra Ἐπιστείνομαι.]

Ἐπιστένω, Ingemo [Gl.], Gemo super, Ingemisco ob. [Hesiod. Th. 679 : Ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς. Soph. Tr. 947 : Πότερα ... ἐπιστένω; si ea est vera scriptura. D Eur. Med. 929 : Τί λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις; Plut. Cæs. c. 21 : Ἐπιστένουσαν (τὴν βουλὴν) οἷς ἐψηφίζοντο. Adamant. Physiog. p. 427 : Εἰ δὲ κεφαλὴν ἐπικινῶν ἅμα ἐπιστένει. « Active Philo J. p. 989, B. Schol. Aristoph. Pac. v. 931. » Hemst. Phot. Epist. p. 371, 18 : Τὸν πλούσιον ἐπιστένων. Heliod. Æth. 3, 10 : Βύθιον καὶ ἀπροφάσιστον ἐπ. Hase. Per tmesin Hom. Il. Ω, 776 : Ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.]

[Ἐπιστέρησις, εως, ἡ, Privatio duplex. Ita grammatici vocant repetitionem α privativi, quorum alterum tollit alterum. Etym. M. p. 97, 11 : Γίνονται δὲ πολλάκις ἐν ταῖς συνθέσεσι στερήσεις τῶν προλαβουσῶν στερήσεων ἀναιρετικαὶ, αἵτινες καλοῦνται ἐπιστερήσεις.]

[Ἐπιστεφᾰνόω, Corono. Pind. Ol. 9, ult. : Ἐπεστεφάνωσε βωμόν. Epigr. Anth. Pal. App. 246, ult. : Ἆ μάκαρ, ὃν καὶ δῆμος ἐπεστεφάνωσε γεραίρων. Geopon. 11, 6, 2. L. D. Philo J. vol. 2, p. 6, 24 : Ἐπιστεφανῶν δ' αὐτὸν ὡς ἀγωνιστὴν εὖ νενικηκότα. Hase. Conf. Ἐπιστεφὴς, Ἐπιστέφω.]

[Ἐπιστεφάνωμα, τὸ, Coronarium, Corollarium, Gl.]

Ἐπιστεφὴς, ὁ, ἡ, Corona imposita cinctus, redimitus. [Immo Opertus, Plenus. V. Ἐπιστέφω.] Hom. Od. B, [431] : Στῆσαν δὲ κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, Λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic Il. Θ, [232] : Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο, i. e. ἐπεστεφανωμένους, Hesych.; πλήρεις καὶ ὑπερχειλεῖς, Suid., qui addit, antiquos sic implevisse crateras, πρὸς οἰωνοῦ τιθεμένους. Hesych. ἐπιστεφὲς exp. non solum πλῆρες, sed etiam κρεμάμενον. Nisi forte scribendum κεκραμένον, sicut ἐπιστέφει exp. κεραννύει. Potest autem hoc nomen ἐπιστεφὴς derivari etiam a nomine στέφος, adjuncta præp. [Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 604, C : Ἥδε δ' ὥστ' ὄνου ῥάχις ἕστηκεν ὕλης ἀγρίας ἐπιστεφὴς, de ins. Thaso. Eust. Opusc. p. 319, 66 : Ὅσοις ἐπιστεφὴς φρονήσεως ἡ κεφαλή.]

Ἐπιστέφω, Corona imposita redimio. [Infundo, Soph. El. 441 : Τάσδε δυσμενεῖς χοὰς οὐκ ἄν ποθ' ὅν γ' ἔκτεινε, τῷδ' ἐπέστεφε, de libamentis sepulcro Agamemnonis a Clytæmnestra oblatis. Alcman ap. Athen. 3, p. 111, A : Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι, pro ἐπιστεφόμεναι, ut videtur.] Media voce activa in signif. utitur Hom. [Il. A, 470, I, 175, etc.] : Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Qui l. quomodo intelligendus sit, docet Athen. 1, [p. 13, D] his verbis : Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι, Quum crateres ad summum usque labrum implentur vino, ut corona veluti imposita cincti videantur. Sic schol. Homeri, ἐπεστέψαντο, ἄχρι τῆς στεφάνης ἐπλήρωσαν, i. e. μέχρι τέλους. Eust. itidem p. 1402 ἐπιστέψασθαι κρατῆρας ποτοῦ exp. μέχρι τοῦ χείλους ἐμπιπλᾶν, ἢ μᾶλλον ὑπερχειλεῖς ποτοῦ τοὺς κρατῆρας ποιεῖν· cujus expos. mentionem feci in Ἐκστέφω. [Addit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 97, locum Aristot. ap. Athen. 15, p. 674, F : Τὸ δὲ στέφειν πλήρωσίν τινα σημαίνει· Ὅμηρος, Κοῦροι κτλ.] Homericum versum propemodum ad verbum expressit Virg. Æn. 1, [724] : Crateras magnos statuunt, et vina coronant. Sed sunt qui arbitrentur antiquos solitos esse poculis imponere coronas, et ita Virgilii versum intelligendum putent. Quæ sententia, Tibulli auctoritate confirmari potest, 2 : Aut ex veste sacris tendent umbracula sertis Vincta; coronatus stabit et ipse calix. Et hac Virg. iterum, Æn. 3, [525] : Tum pater Anchises magnum cratera corona Induit, implevitque mero. [Morem pocula coronandi in errorem induxisse videri Virgilium de sententia loci Hom. animadvertit Buttm. l. c. p. 100.] || Hesych. ἐπιστέφει exp. κεραννύει, οἰκοδομεῖ.

Ἐπιστήγματα, Adhortationes, ἐπικελεύματα, VV. LL. ex Soph. [Ex Hesychii gl. : Ἐπιστήγματα, ἐπικελεύσματα, Σοφ. Ἀθάμαντι.] Sed mendosum esse existimo. [Pro Ἐπισίγματα, vel ἐπιστίγματα. Quorum illud placebat Kustero, qui Mœridis præceptum, de quo in Ἐπισίζω dictum, ignorabat, et qui non ignorabat, Ruhnkenio ap. Valck. ad Theocr. 6, 29; hoc præter Mœrin tuetur ordo literarum, et quod sequitur Ἐπιστῆξαι, i. e. Ἐπιστίξαι. Nihilominus Sophocli quidem non poterit tribui forma per στ, si vera sit Mœridis observatio.]

[Ἐπιστηθίδιος, ὁ, i. q. ἐπιστήθιος. Etym. M. p. 760, 48 : Τιτθοὶ, οἱ μαστοὶ, ὅτι ἐπιστηθίδιοί τινές εἰσιν.]

[Ἐπιστηθίζομαι, Pectori alicujus incumbo. Cantic. 8, 5.]

[« Ἐπιστήθιος, ὁ, ἡ. Quoniam Joannes Evang. Jo. 13, 23, dicitur recubuisse ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, et v. 25, incubuisse ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ, propterea a vett. satis frequenter appellatur ἐπιστήθιος, In pectore recumbens. Ephræm. in Photii Cod. 229, p. 797 (p. 254, 3) eum vocat ἐπιστήθιον τῶν μαθητῶν, Interpres, Decus discipulorum : imo, Pectori incumbentem. In Typico Sabæ c. 23, p. 50, vocatur φίλος ἐπιστήθιος· in Menol. m. Sept. d. 26 : Φίλος ἐπιστήθιος, παρθένος ἠγαπημένος· a Pachymer. in c. 2 Dion. Ar. De Eccl. hier. p. 233 : Ὁ ἐπιστήθιος καὶ ἠγαπημένος. (Intimus, uti Miscella vertit h. l. ex Theophane a. 1 Constantini f. Irenes : Πρωτοσπαθάριον καὶ ἐπιστήθιον αὐτῆς· id. a. 1 ejusd. Irenes : Ἐπιστήθιοι ὄντες τῆς βασιλίσσης. Ἐπιστήθιος φίλος ap. Georg. Mityl. Hom. in

Pass. Christi p. 1661. Ducang.) Etiam de aliis rebus usurpatur. Nilus Doxap. : Διὰ τὸ εὑρεθῆναι ἐν αὐτῇ τὸν ἀπόστολον Βαρνάβαν, ἔχοντα ἐπιστήθιον τὸ κατὰ Μάρκον ἅγιον εὐαγγέλιον, In pectore habentem. » Ex Suiceri Thes. Tzetz. ad Lyc. 838; Routh. Reliqq. SS. vol. 1, p. 15, cum nota p. 37. Boiss. Nicet. Is. Ang. p. 262, B : Φλέβα τὴν ἐπιστήθιον. L. Dind.]

[Ἐπιστήκω, Insto. Hesych. : Ἐπιρρέπῃ (ita Kuster. pro ἐπιρρεπεῖ, ut gl. referatur ad l. Homeri in Ἐπιρ-

x

ρέπω citatum), ... ἐπιστη, i. e. ἐπιστήκῃ, ut fere vidit Musurus. L. Dindorf.]

[Ἐπιστηλόω, Columnam impono. Unde pass. Columnæ s. Ut columna imponor, Leonidas Anth. Pal. 7, 503, 1 : Θινὸς ἐπεστηλωμένον ἄχθος.]

Ἐπίστημα, τὸ, Columna quæ erigi defunctis solet, Stela sepulchralis, στήλη ἐπιτάφιος, Suid. in hoc l. : Ἔθαψαν δ' ἐκείνους αὐτόθι, σεμνῶς τε καὶ σοβαρῶς ἐπιστήματα ἐπέστησαν. [Plato Legg. 12, p. 958, E : Λίθινα ... ἐπιστήματα. Dionys. A. R. 9, 67. Conf. Rochett. in *Journ. des Sav.* 1837, p. 596–7. || De ornamentis navium Diod. 13, 3 : Τριήρεις κεκοσμημέναι τοῖς ἐπὶ ταῖς πρῴραις ἐπιστήμασι.]

[Ἐπιστημάτιον, τὸ, Columella. Bito De mach. p. 106, 39, si recte habet scriptura. Hase.]

Ἐπιστήμη, ἡ, Scientia, Peritia. [Disciplina, add. Gl. Soph. OEd. T. 1115 : Τῇ δ' ἐπιστήμῃ σύ μου προΰχοις. (Eadem phrasi Thuc. 1, 121 : Ὃ δ' ἐκεῖνοι ἐπιστήμῃ προΰχουσι, καθαιρετέον (l. -τὸν) ἡμῖν ἐστι μελέτῃ.) Ph. 1057 : Τήνδ' ἐπ. ἔχων· Tr. 338 : Τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ· ubi adverbialiter ponitur accusativus neutrius. Thuc. 6, 18 : Πάντων τὴν ἐπιστήμην ἐγγηράσεσθαι· 7, 63 : Τῆς φωνῆς τῇ ἐπιστήμῃ.] Sæpe autem Ars; ut ἐπ. ναυτικὴ, Plato, Ars nautica. [Sæpe sic Thuc., ut 1, 121 : Ὅταν τὴν ἐπιστήμην (bellicam) ἐς τὸ ἴσον καταστήσωμεν. Et 2, 87, ubi eadem dicitur τέχνη, ut Xen. Conv. 3, 5.] Et ἐπιστῆμαι, Artes liberales. [Xen. Hier. 2, 2 : Ἐπιστήμαις ἀρίστους. Et utroque numero sæpissime Plato.] Aristot. τέχναι et ἐπιστῆμαι alicubi copulat. [Et Isocr. p. 238, A et D. Lysiæ p. 914, 15 : Διὰ τὴν ἔμφυτον ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιστήμην, Reisk. dubitabat de veritate scripturæ.]

[Ἐπιστήμη, ἡ, Episteme. Synaxar. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 130, B : Ε' (d. 5 Novembris) τῶν ἁγίων Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης. Epistemiæ apud Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 88, B. L. Dind.]

[Ἐπιστημικῶς, i. q. ἐπιστημονικῶς, nisi fallit scriptura in anon. Præpar. in Ptolemæi Magnam constr. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 201, C : Προκατασκευὴ, ἧς ἄνευ ἐπ. ἐπ' ἐκεῖνα προχωρῆσαι ἀδύνατον. L. D.]

[Ἐπιστημοναρχέω, Scientiæ dominus s. peritus sum. Eust. Opusc. p. 66, 78 : Ὡς ὁ κατὰ πνεῦμα ἐπιστημοναρχῶν εὐμεθόδως τεχνᾶται· Il. p. 762, 21 : Οὕτω καὶ ὁ μουσικὸς ἐνάγει πρὸς μάθησιν, οὕτω καὶ πᾶς ὁστισοῦν ὁ ἐπιστημοναρχῶν. L. Dind.]

[Ἐπιστημονάρχης, ὁ, Peritus. Eust. Opusc. p. 21, 8 : Οἱ τῶν τοιούτων ἐπιστημονάρχαι καὶ ἀρχιτέκτονες· 87, 3 : Διδάσκαλος ἡμῖν καὶ παντὸς ἐπιστημονάρχης ἀγαθοῦ θεόθεν προβέβληται· 145, 55; 230, 80; et de deo 257, 88. Adj. Ἐπιστημοναρχικὸς, ἡ, ὸν, ap. eund. p. 50, 20, ἐπ. λόγου. L. D. || Ἐπιστημονάρχης, titulus quem sibi adscribebant Imperatores Cpolitani, tanquam essent Doctrinæ ac disciplinæ ecclesiasticæ præsides, quemadmodum hodie Angliæ rex Caput ecclesiæ sese indigitat. Novella Is. Angeli Juris Græcor. c. 2, p. 169 : Τὴν τοῦ ἐπιστημονάρχου τῆς ἐκκλησίας τάξιν λαχούσης τῆς βασιλείας μου. Pachym. 4, 4, etc. || Hinc ἐπιστημοναρχικὴν σοφίαν adscribit Manueli Comneno Imp. sententia ap. Allat. l. 2 De consensu utriusque eccles. c. 12. || Fuit etiam dignitas in ecclesia, cujus munus fuisse videtur ut unumquemque in ecclesia in officio suo contineret. (Conf. Ἐπιτηρητής.) Typicum Sabæ c. 5. Et Ἐπιστημονάρχισσα, ἡ, in puellarum monasteriis, in Typico Ms. monasterii Deip. τῆς κεχαριτ. c. 26. Ducang.]

[Ἐπιστημονίζω, Doceo, Intelligere facio. Aq., Symm. Jes. 52, 13 : Ἐπιστημονισθήσεται.]

Ἐπιστημονικὸς, ἡ, ὸν, Cui scientia inest. Vulgo Scientificus, quo et Bud. utitur. [Aristot. Eth. Nic. 6, 2 : Τὸ μὲν (τῆς ψυχῆς μέρος) ἐπιστημονικὸν, τὸ δὲ λογιστικόν.] Ab Eod. exp. etiam Scientia præditus ap. Galen. Idem Bud. scribit Ἐπιστημονικὸν ab Aristot. in Poster. [1, 2 : Συλλογισμὸν ἐπ.] dici Scientiæ cujusque proprium, et scientiæ efficientem. Ab Eod. ἐπιστημονικὴν ἀρχὴν in Topic. princ. [1, 1] vocari scribit τὸ ἀξίωμα. Et ἐπ. ἐρώτημα ap. Philop. differre τοῦ διαλεκτικοῦ. [Τορείαις ἐπιστημονικῶν ἀνδρῶν, Philo Jud. p. 896, D. Hemst. Olympiod. Præf. in Plat. Gorg. p. 560; Clem. Al. p. 635. Routh. Theolog. ar. p. 54 extr. ed. Ast. : Οἱ ἐπιστημονικώτατοι κύκλοι. || Scientiæ capax. Jo. Damasc. vol. 1, p. 7, B : Γνωστικῷ κατὰ φύσιν ὄντι καὶ ἐπιστημονικῷ. L. Dind.]

Ἐπιστημονικῶς, simpl. pro Perite, a Gregor. poni tradit Bud., opp. sc. τῷ ἀμαθῶς. [Agathem. Geogr. p. 196; Pollux 4, 8; Eust. Opusc. p. 70, 59. L. D. || Juxta scientiæ regulas, Scientifice. Galen. vol. 4, p. 649, 14; 664, 14; 700, 3. Philo vol. 2, p. 417, 20 : Ἐπ. θεραπεύσει. Clem. Al. Strom. 7, 10, § 57. Ptol. Tetrab. p. 108, 16. Hase.]

[Ἐπιστημόνως. V. Ἐπιστήμων.]

Ἐπίστημος, ἡ, Cunctatrix, Cogitabunda, Hæsitans, Gorr. ap. Hippocr. [Epidem. 6, p. 1200, C] interpr. ἐπιστατικὴ, σύννους, ἐφεκτικὴ, Galen. [Verba sunt : Οἷον ἡ Ἱπποθόου ἡ κοῦρος (l. οἰκουρὸς) τῆς γνώμης αὐτῆς καθ' ἑαυτὴν ἐπίστημος ἐοῦσα τῶν ἐν τῇ νούσῳ ἐπιγενομένων. L. D. Ἐπίστημος *pour* ἐπιστήμων, *n'est point suspect*; *il se trouve dans Hippocrate* (l. c.). *C'est la méme variété, qu'on trouve dans* ἀχυρὼν *et* ἄχυρος, δρυμὼν *et* δρυμὸς, διπλασίων *et* διπλάσιος, λάκμων *et* λάκμος. *Le* μήκων, *Dor.* μάκων, *s'appelle aujourd'hui chez les Grecs* μάκος. Coraes.]

Ἐπιστημοσύνη, ἡ, Scientia, Peritia. [Pollux 4, 7.]

[Ἐπιστημόω, Doceo, Intelligere facio. Aq. Ps. 31, 8 : Ἐπιστημώσω σε. Ἐπιστημόομαι, Scientiam admitto, Erudior, ib. 2, 10; inc. 93, 8. Schleusn.]

Ἐπιστήμων, ονος, ὁ, ἡ, Sciens, Peritus : quo utuntur et prosæ scriptt. [Hom. Od. Π, 374 : Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπιστήμων βουλῇ τε νόῳ τε. Eur. Suppl. 843 : Ἐπιστήμων γὰρ εἶ. Xen. OEc. 21, 5 : Ἐπιστήμονες ἄρχοντες.] Dicitur autem ἐπιστήμων εἰμὶ τοῦδε. [Soph. fr. Terei 4, 5 : Ἐπ. κακῶν. Thuc. 1, 142 : Τῆς θαλάσσης ἐπιστήμονας γενέσθαι· 8, 45 : Ἐπιστήμονες ὄντες τοῦ ναυτικοῦ. Infinitivo jungit Xen. OEc. 19, 16 : Γεωργεῖν ... ἐπιστήμων. Plato Phædr. p. 276, A. Aliæ constrr. sunt Eryx. p. 403, A : Τοῖς ἐπιστήμοσιν ὅπως δεῖ· Protag. p. 313, E : Εἰ τυγχάνεις ἐπιστήμων τούτων τί χρηστὸν καὶ πονηρόν. Et cum præpos. Reip. 10, p. 599, B : Ἐπιστήμων τούτων πέρι· Theag. p. 122, E : Περὶ ὅτου ἂν ἐπιστήμονες ὦσιν· Min. p. 316, C : Τοὺς ἐπιστήμονας περὶ τούτων· Sisyph. p. 389, D, ubi sequitur E : Περὶ ἃ ἄν τις μὴ ἐπ. ᾖ.] Sed affertur etiam cum alia constr. ex Xen. [Cyrop. 3, 3, 9] : Ἐπιστήμονες δὲ ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ὁπλίσει. [Conf. OEc. 2, 16, Plat. Epin. p. 979, D, Theæt. p. 146, E.] Superl. Ἐπιστημονέστατος, Scientissimus. [Xen. Hipparch. 4, 6, OEc. 2, 16. Comparat. Comm. 3, 1, 5; Plat. Charm. p. 174, A.] Ἐπιστημόνως, adv., Scienter, Scite, Perite. [Gnave, Gl. Xen. Cyrop. 1, 5, 11, ἐπ. τοξεύειν. Plato Charm. p. 173, C : Τίνος ἐπιστημόνως λέγεις; ἢ σκυτῶν τομῆς; Soph. p. 233, C : Πρὸς ταῦτα ἐπ. ἔχειν· Theæt. p. 207, B : Ἐπ. οὐδὲν λέγειν.] Aristid. [Comparat. Xen. OEc. 3, 14 : Ἐπιστημονέστερον ἐμοῦ σοι πάντα ἐπιδείξει.] Et superl. ἐπιστημονέστατα, Plato [Reip. 7, p. 534, D], Doctissime. [Ruf. Eph. p. 46; Clem. Al. p. 870; schol. Hom. Od. Π, 453. Wakef.]

[Ἐπιστήριγμα, τὸ, Columen, Gl. Reg. 2, 22, 19.]

[Ἐπιστηριγμὸς, ὁ, i. q. præced. Figurate Clem. Rom. Const. apost. p. 95, 15 : Εἰς ἐπιστηριγμὸν ὑμῶν. Id. ib. p. 98, 23 : Εἰς μνημόσυνον ἐπιστηριγμοῦ. Hase.]

Ἐπιστηρίζω, Denuo stabilio, Insuper confirmo, Stabilio et firmo super. [Confirmo, Gl. Oppian. Cyn. 4, 256 : Χηλὴν ... νώτοισιν ἐπεστήριξαν ὄνοιο. Wak. Cassii Probl. 15.] At pass. Ἐπιστηρίζομαι, Fulcio et firmo me super, i. e. Innitor, Incumbo, Bud. in Aristot. Probl. [23, 13] : Ὁ νέων ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι νεῖ· ἐν δὲ τῷ σωματωδεστέρῳ μᾶλλον ἀποστηρίζεσθαι δυνάμεθα, ubi synonyma sunt ἀποστηρίζομαι et ἐπιστηρίζομαι. [Lucian. Adv. ind. c. 6, Philops. c. 13.] Ex 2 Reg. [1, 6] : Ἐπεστήρικτο ἐπὶ τὸ δόρυ, Incubuit super

hastam. Et Cantic. 8, [5] : Ἐπιστηριζομένη ἐπὶ τὸν ἀδελφιδὸν αὐτῆς, Super fratrem suum innixa. [Theophyl. Sim. Hist. p. 116, 22 ed. Bonn. : Καὶ πάντῃ κακὸν κακῷ ἐπεστήρικτο. Iren. ap. Euseb. Hist. eccl. 5, 20. Hase.]

[Ἐπιστήριξις, εως, ἡ, Nisus. Schol. ad Lycophr. 707. Boiss.]

Ἐπιστητέον, Sciendum est : ex Aphthonii enarratore. [Schol. Dionys. Villois. Anecd. vol. 2, p. 186, (1); anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 207, 14.]

[Ἐπιστητικὸς, ἡ, ὸν, Ad scientiam percipiendam idoneus. Clem. Alex. Strom. 2, 17 : Ἡ ἐπιστήμη ἐπιστητική ἐστιν ἕξις, ἀφ' ἧς τὸ ἐπίστασθαι συμβαίνει.]

Ἐπιστητὸς, ἡ, ὸν, Cadens sub ἐπιστήμην, i. e. Scientiam : ut δοξαστὸν est Opinabile, Quod in opinione positum est. [Aristot. Eth. Nic. 6, 3 : Τὸ ἐπιστητὸν μαθητόν· Metaphys. 9, 7, p. 1057, 1 : Τί γὰρ ἐπιστήμης καὶ ἐπιστητοῦ μεταξύ; 1, 2, p. 982, 2 : Μάλιστα δ' ἐπιστητὰ τὰ πρῶτα καὶ τὰ αἴτια· 2 extr. : Αἱ ἀρχαὶ... οὐκ ἔσονται ἐπιστηταί. Plato Theætet. p. 201, D : Οὐκ ἐπιστητὰ εἶναι.] Ap. Aristot. τὸ ἐπιστητὸν redditur etiam Quod scitur : distinguiturque ἀπὸ τοῦ δοξαστοῦ, in Anal. post. [1, 33, p. 88, 30.]

[Ἐπιστιβάζω, Designo. Andreas Hieros. in Meursii Var. divin. p. 75. Maius.]

[Ἐπιστιγμὴ, ἡ, Punctum. Æneas Tact. c. 31, p. 92 : Ἐπιστιζομένων γραμμάτων ἢ δευτέρου ἢ τρίτου, ἐπιστιγμαῖς δὲ ἐλαχίσταις καὶ ἀδηλοτάταις.]

Ἐπιστίζω, Notis compungo, Maculis vario, Punctis notisque distinguo in superficie. [Theophr. H. Pl. 3, 7, 5 : Ἐπιλεύκους ἢ ἐπεστιγμένους μέλανας. Æneas Tact. c. 31, p. 92 in Ἐπιστιγμὴ cit., et p. 101 : Τῷ ἐπεστιγμένῳ, de quo paullo ante τῶν δούλων τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας ἔστιξε. Nicand. Th. 332 : Ἄψεα δὲ τροχόεντες ἐπιστίζουσι μὲν ἀλφοί. Nicomach. Introd. ar. p. 85 ed. Ast. : Ἐὰν σημείοις τισὶν ἐπιστίξῃς τοὺς ἀριθμούς. Ælian. N. A. 11, 24 : Τῷ νώτῳ οἱ σημεῖα ἐπέστικται ὠχρά. Hesychius in Ἐπιστιχθεῖσαν. V. etiam Ἐπισίζω.]

Ἐπιστίλβω, Niteo, Fulgeo, Lucian. [Amor. c. 26 : Γυναικὶ δ' ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις], i. q. simplex στίλβω. [Plut. Lysand. c. 28 : Οἰνωπὸν ἐπιστίλβει τὸ χρῶμα (fontis cujusdam.)]

Ἐπίστιος, i. q. ἐφέστιος infra. [Quod v. Ibidem dicitur de Ἐπίστιον, τό.]

Ἐπιστῐχάομαι, Accedo, Eo. Ex Nonno [Jo. c. 4, 205] : Ἐς ἱερὸν ἦμαρ ἐπεστιχόωντο.

[Ἐπιστιχίζω, Ex ordine colloco. Theoph. Sim. Hist. p. 176, 13 ed. Bonn. : Τὰς ἐπισωρευθείσας αὐτῷ δυνάμεις εἰς ἕνα ἐπεστοίχισε χῶρον. Hase.]

[Ἐπίστῐχος, ὁ, ἡ, Ordine s. Serie positus. Schol. Hom. Il. Λ, 68 : Ὄγμον, τὸ ἐπίστιχον ἔργον τῶν θεριζόντων. Schol. Oppiani Hal. 1, 625. Wakef. Ἐπίστιχος τῶν ἀμπέλων φυτεία, schol. Theocr. 1, 48; ἐπιστοίχειοι φυτεῖαι, Hesych. in Ὄρχατοι. Hemst. Eust. Il. p. 1161, 59, 59, Od. p. 1572, 16; Etym. M. p. 634, 40. Leo Diac. p. 8, C : Τὴν ἐπίστιχον τῶν δοράτων τάξιν.]

[Ἐπιστίχως, Per ordines. Leo Diac. p. 8, B : Ἐπ. παρὰ τὸ τειχίον καταπηγνύειν αὐτά (τὰ δόρατα). Boiss.]

[Ἐπιστοβέω.] Ἐπιστοβεῖν, Irridere, Convitiari, Contumelia afficere. Apoll. Arg. 3, [663] : Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες, schol. χλευάζουσαι λοιδορήσωσι, et μωμήσωνται. Ap. Eund. 4, [1725] : Τὰς δ' αἰσχροῖς ἤρωες ἐπεστοβέεσκον [ἐπιστοβέεσκον] ἔπεσσι, Χλεύῃ γηθόσυνοι, schol. ἐλοιδοροῦντο, ὕβριζον. At vero Etym. post ἐπιστοβέωσι, addit ex illo priore l. : Μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι· subjungens, ἐπιστομέωσι, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β.

[Ἐπιστοιβάζω, Stipo super, Ingero dense. Pseudo-Chrys. Serm. 4, vol. 7, p. 234, 37 : Τί ἐπιστοιβάζει ἐπὶ τὸ πῦρ αὐτοῦ ξύλα; Eustath. p. 130, 30. Seager. Levit. 1, 8 : Ἐπιστοιβάσουσιν οἱ υἱοὶ Ἀαρὼν ... τὰ διχοτομήματα. Nicet. Man. Comn. 1, p. 40, D : Εἰς σωρείας τὰ χρήματα ἐπεστοίβασε. L. D. Andr. Cret. p. 245, B. Kall. Planud. Ovid. Met. 15, 462. Boiss. Eudocia p. 18 : (Τῶν λίθων) ἀλλήλοις ἐπιστοιβαζομένων ἐς τειχισμόν.]

[Ἐπιστοίβᾰσις, εως, ἡ, Stipatio. Eust. Il. p. 774, 5 : Τὴν τῶν παρίσων ἐπιστοίβασιν. Wakef.]

[Ἐπιστοίχειος. V. Ἐπίστιχος.]

[Ἐπιστοιχίζω. V. Ἐπιστιχίζω.]

Ἐπιστολάδην, Ornate, Succincte. Hesiod. Sc. [287] : Ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας Ἕσταλτο, schol. κοσμίως καὶ ἀνεσταλμένως. [ᾰ]

Ἐπιστολάζω, quod in VV. LL. legitur exponiturque Infero, Cumulo, Construo, Compono, suspectum habeo, putoque pro eo scrib. ἐπιστοιβάζω.

[Ἐπιστολάριος, ὁ, Epistolarius s. Epistolaris, in Basilic. etiam Ἐπιστουλάριος. Utriusque formæ exx. attulit Ducang. in Gloss. et Append.]

Ἐπιστολεὺς, έως, ὁ, i. q. ἐπιστολογράφος. Xen. Hell. 1, [1, 15] : Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους τοῦ Μινδάρου ἐπιστολέως ἐς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν, Qui Mindaro ab epistolis erat. [V. infra. Phryn. Epit. p. 379 : Λόγῳ μὲν ἐπιστολέα ἀποφήναντες, ἔργῳ δὲ συνεργὸν ἑλόμενοι τῆς βασιλείας. Ubi de honore ejusmodi muneris Olear. ad Philostr. V. Soph. p. 589 contulit Lobeck. Inscr. ap. Mabillon. 4 Anal. p. 503, citat Ducang. App. Gloss. p. 73, ubi est : Ἐπιστολεῖ τοῦ αὐτοκράτορος.] Exp. etiam Tabellarius s. Tabellio. γραμματοφόρος, ut i. sit q. ἐπιστολιαφόρος. Ap. Suid. [in v. ex Theophyl. Hist. 5, 8] : Ἐπιστολεὺς [Ἐπιστολεῖς] παρὰ [πρὸς] Ἰωάννην πέμπει. [Anon. ap. eund. v. Ἐπιστέλλει cit. : Οἱ δὲ στρατηγοὶ τῶν Περσῶν τοὺς λόγους δι' ἐπιστολέως εἰς βασιλέα παρέπεμψαν.] || Ἐπιστολεὺς dicitur etiam ὁ ἐπὶ τοῦ στόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου, Vicarius navarchi, Qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est, Poll. [1, 96, 119.] Quomodo idem Xen. usurpavit Hellen. 2, [1, 7] : Ἔδοσαν τὸν Λύσανδρον ὡς ἐπιστολέα, ναύαρχον δὲ Ἄρακον. [Vert., Ut esset ei ab epistolis, quomodo vertit HSt. in l. Xen. initio citato, et ponitur ib. 4, 8, 11; 5, 1, 5 et 6. Ab mandatis, quibus perferendis adhiberetur ab navarcho, repetebat Valcken. ad Adoniaz. p. 263, C. « Basil. in Naumach. : Ναύαρχος καὶ ἐπιστολεύς· λέγεται δὲ ἐπὶ τοῦ στόλου διάδοχος τοῦ ναυάρχου. » Ducang.]

Ἐπιστολὴ, ἡ, Epistola, Literæ quæ ad aliquem mittuntur. [Plurali de unis litteris præter Thuc. in ll. infra citandis aliisque pluribus, Eur. Iph. A. 111 : Τάσδ' ἐπιστολὰς λαβών· 314 : Σὰς δ' ἐπιστολὰς ἑξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ.] Thuc. 7, [8] : Ἔγραψεν ἐπιστολὴν, Scripsit epistolam. At 4, [50] : Τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων, ἀνέγνωσαν. Sic Plut. in l. An seni administr. resp. : Γράφειν ἐπιστολὰς τοσαύτας καὶ ἀναγινώσκειν. Idem, Ἐλίκωνι διδοὺς πρὸς Διονύσιον ἐπιστολήν. Et De Herod. : Ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπε. Itidem Xen. Cyrop. 8, [2, 16] : Γράψαντας δὲ καὶ κατασημηναμένους, δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Isocr. Ad Phil. [p. 413, A] : Εἰς Μακεδονίαν πέμπειν ἐπιστολήν. [Id. p. 404, A.] Æschin. [p. 87 extr.] : Εἰς τὴν Ἀσίαν κατέπεμψε τῷ δήμῳ καὶ μάλα ὑβριστικὴν καὶ βάρβαρον ἐπιστολήν. Thuc. 1, [129] : Ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ὡς τάχιστα διαπέμψαι. [De nuncio perferente litteras πέμπειν ἐπιστολὰς Eur. Iph. T. 589.] Ipse autem tabellarius ἐπιστολὴν δέχεται, φέρει s. διακομίζει, ἀποδίδωσι. Plut. De Herod. : Ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, καὶ ἔπεμπεν· ὁ δὲ οὐκ ἐδέξατο. Xenoph. Hell. 1, [4, 1] : Ἐπιστολὴν ἔφερε τοῖς κάτω πᾶσι, τὸ βασίλειον ἔχουσαν σφράγισμα. [Thuc. 1, 128 : Ἔπεμψε δὲ καὶ ἐπιστολὴν τὸν Γογγύλον φέροντα αὐτῷ· 132 : Ὁ μέλλων τὰς τελευταίας βασιλεῖ ἐπιστολὰς πρὸς Ἀρτάβαζον κομιεῖν.] Synes. Ep. 53 : Τοῦ διακομίζοντος τὴν ἐπιστολὴν, Ejus qui literas perfert. Thuc. 7, [10] : Τὴν ἐπιστολὴν ἀπέδοσαν, qui sc. ᾤχοντο φέροντες τὰ γράμματα, ut paulo ante præcedit. [Æschines p. 34, 8.] Is vero, ad quem mittuntur, κομίζεται, λύει, ἀναγινώσκει, interdum etiam ἀποκρίνεται, ut sequentibus locis declarabitur. Dem. Pro cor. : Ἐκομισάμην τὴν παρ' ὑμῶν ἐπιστολήν. Synes. Ep. 85 dicit etiam, Δέδεξο μετὰ τῆς ἐμψύχου καὶ τὴν ἄψυχον ἐπιστολὴν, Accipe cum animata inanimam quoque epistolam. Plut. 2 De fort. Alex. [p. 340, A] : Τῆς μητρὸς ἀπόῤῥητον ἐπιστολὴν λύσαντος αὐτοῦ, καὶ σιωπῇ πρὸς ἑαυτὸν ἀναγινώσκοντος, Ἡφαιστίων ἀτρέμα παραβάλλων τὴν κεφαλὴν, συνανεγίνωσκεν. [Thuc. 1, 132 : Λύει τὰς ἐπιστολάς.] Libro 1 ejusdem tractatus dicit, Ἐπιστολὴν τῆς μητρὸς ἀπόῤῥητον διερχόμενος· synonymos accipiens ἀναγινώσκειν et διέρχεσθαι ἐπιστολήν. Æschin. autem [p. 89, 28] dicit, Τὰς ἐπιστολὰς ἀλλήλοις παραναγινώσκουσι. Sicut vero præce-

denti loco Plut. dicit ἐπιστολὴν λύσαντος αὐτοῦ, ita Herodian. 4, [12, 14] : Ἐπιλύεται τὰς ἐπιστολάς, Solvit, Aperit, Resignat, ut sc. legat. [Alia phrasi Thuc. 8, 33 : Ἐλθούσης παρὰ Πεδαρίτου ὑπὸ νύκτα ἐπιστολῆς ὡς ... ἥκουσιν· 45 : Ἀφικομένης ἐπιστολῆς πρὸς Ἀστύοχον ἐκ Λακεδαίμονος ὥστ' ἀποκτεῖναι· 51 : Ὅσον οὐ παροῦσαν ἀπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου περὶ τούτων ἐπιστολήν. Et ib. : Αἱ παρὰ τοῦ Ἀλκ. ἐπιστολαὶ οὐ πολὺ ὕστερον ἦκον ὅτι προδίδοται ...] Interdum is, qui legit, ἀποκρίνεται s. ἀντιγράφει. Quo pertinet Plut. Lyc. [c. 19]: Φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ δι' ἐπιστολῶν ἀποκρίσεις τοιαῦται πρὸς τοὺς πολίτας. Et Athen. 14, [p. 636, F] : Ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Item aliquis in epistola aut sua aut alterius aliquid ἐγγράφει aut παρεγγράφει : ut apud Æschin. [p. 88, 1] : Ἐπὶ τελευτῆς ἐνέγραψεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, sc. sua. Et ap. Plut. Artox. [c. 21], de Ctesia : Τὴν ἐπιστολὴν λαβὼν, παρεγγράψαι τοῖς ὑπὸ τοῦ Κόνωνος ἐπεσταλμένοις. Ipsæ autem epistolæ perlatæ ἀφικνοῦνται, ut apud Æschin. [p. 89, 21] : Αἱ δ' ἐπιστολαὶ καὶ αἱ πρεσβεῖαι ἀφικνοῦνται εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας. Porro ex argumento ap. Athen. l. 1 [4, p. 128, A] dicuntur δειπνητικαὶ ἐπιστολαί. Ib. 14 : Τὸ τῶν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν γένος, quales extant quædam Aristæneti. Sunt et alia epistolarum genera, ut φιλικαὶ, συστατικαὶ, et hujusmodi, quæ fuse explicantur in libro qui inscribitur Ἐπιστολικοὶ Τύποι, qui Synesii Epistolis ab Aldo editis in volumine illo Epistolarum Græcarum, præfixus est. Qua de re et in libris Erasmi et Lippi Brandolini, aliorumque, qui conscribendarum epistolarum rationes tradiderunt. Cic. quoque Ad fam. 2, 4, epistolarum genera multa esse testatur, sed unum illud certissimum, cujus causa inventa res ipsa est, ut certiores faceremus absentes si quid esset, quod eos scire aut nostra aut ipsorum interesset. Ibid. dicit se delectari duobus in primis, sc. familiari et jocoso, severo et gravi. Præterea ob βραχυλογίαν et τὸ σύντομον commendantur ἐπιστολαὶ Λακωνικαὶ, quales aliquot Plut. Lycurgo [c. 19] affert, quales etiam sunt quædam M. Bruti. Sunt enim et quædam μακραί : at αἱ ἄγαν μακραὶ καὶ προσέτι κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ὀγκωδέστεραι, non sunt revera ἐπιστολαὶ, sed συγγράμματα τὸ χαίρειν ἔχοντα προσγεγραμμένον, quales sunt quædam Aristotelis ad Alexandrum et Platonis ad Dionis propinquos, teste Demetr. Phaler. in suo Περὶ ἑρμηνείας libello [§ 233] : nam φιλοφρόνησίς τις βούλεται εἶναι ἡ ἐπιστολὴ σύντομος καὶ περὶ ἁπλοῦ πράγματος ἔκθεσις, καὶ ἐν ὀνόμασιν ἁπλοῖς, inquit Idem [§ 240]. Et Isocr. Ad Phil. [p. 409, C] : Κατὰ μικρὸν προϊὼν ἔλαθεν ἑαυτὸν οὐκ εἰς ἐπιστολῆς συμμετρίαν, ἀλλ' εἰς λόγου μῆκος ἐξοκείλας, ut ipse confitetur. Præpostere vero Ptol. Ep. ad Seleucum ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσεῖπε, ἐπὶ τέλει δὲ ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι (pro quo Cic. interdum dicit Cura ut valeas, Valetudinem tuam cura diligenter) ὑπέγραψε τὸ χαίρειν : quod χαίρειν initio epistolæ primus Cleon usurpavit, εὐαγγελιζόμενος τὴν ἐν Σφακτηρίᾳ νίκην, teste Luciano [Pro lapsu in sal. c. 3]. Ubi etiam nota χαίρειν. || Mandatum, Jussum, Præceptum [quæ signif. ante superiorem ponenda erat], i. q. ἐπίσταλσις, ἐπιταγὴ, ἐντολὴ, ἐπίσκηψις. [Herodot. 4, 10 : Τῆς ἐπιστολῆς μεμνημένην· 6, 50 : Ἔλεγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρήτου. Plato Tim. p. 71, D : Μεμνημένοι τῆς τοῦ πατρὸς ἐπιστολῆς· Critiæ p. 119, C : Κατὰ ἐπιστολὰς τὰς τοῦ Ποσειδῶνος.] Soph. [Aj. 781] : Πέμπει με σοὶ φέροντα τάσδ' ἐπιστολὰς, i. e. ἐντολάς. [Λόγων ἐπιστολὰς, Trach. 493. Eur. Bacch. 442 : Ἄγω σε Πενθέως ἐπιστολαῖς, Jussu.] Sic utitur et Æsch. Pr. [3, et Pers. 783, etc.], teste Hesych. Sic ap. Suid. : Ὁ τὰς ἐπιστολὰς τοῦ θεοῦ διαφυλάττων. [Cum genit. Eur. Hipp. 858 : Ἀλλ' ἦ λέχους μοι καὶ τέκνων ἐπιστολὰς ἔγραψεν ἡ δύστηνος ἐξαιτουμένη; De matrimonio et liberis.]

[Ἐπιστοληφόρος, ὁ, Tabellarius. Euseb. H. E. 1, 13, p. 37, 3.]

Ἐπιστολῑᾱφόρος, ὁ, Qui epistolia fert, Tabellarius, Tabellio. Xen. Hell. 6, [2, 25] : Ὃς ἐτύγχανεν ἐπιστολιαφόρος τῷ Μνασίππῳ ὤν. Sic ἀγγελιαφόρος dicitur.

[Ἐπιστολίδιον, τὸ, Epistolium. Psellus p. 49, 6, ed. meæ; Dosith. Hadriani Resp. apud Fabr. B. Gr. vol. 12, p. 518, 524. Boiss. Basil. M. vol. 3, p. 293, C. L. Dindorf.]

[Ἐπιστολίζω pro στολίζω, Instruo, legebatur olim ap. Tzetz. ad Lyc. 229, p. 496.]

Ἐπιστολικὸς, ἡ, ὸν, Epistolaris : ut Martialis dicit Epistolaris charta. Ἐπ. χαρακτὴρ, Epistolaris stylus, Apollonio Tyaneo in Epist.; ἐπ. τύποι, quorum ante mentionem feci in Ἐπιστολή. [Λόγοι ἐπ., Dionys. De Lys. jud. § 1, p. 453, 13; § 3, p. 459, 10.] Sic Demetr. Phal. [§ 230] tradit Aristotelem inprimis ἐπιτετευχέναι δοκεῖν τοῦ τύπου [τοῦ] ἐπιστολικοῦ. Ubi etiam dicit [§ 223], ἐπιστολικὸν χαρακτῆρα δεῖσθαι ἰσχνότητος. [Neutr. Diog. L. 10, 25, inter scripta Epicuri memorans Ἐπιστολικὰ περὶ Ἐμπεδοκλέους εἴκοσι καὶ δύο. Hase.]

Ἐπιστολιμαῖος, ὁ, ἡ et α, ον, i. q. ἐπιστολικὸς, Epistolaris. Dionys. : Κατηγορίαι ἐπιστολιμαῖοι, Quæ fiunt per epistolas. Greg. Naz. In Jul. [p. 139, A], Συνθήματα ἐπιστολιμαῖα vocat Tesseras epistolares. At ἐπιστολιμαίους δυνάμεις, quod ex Dem. [p. 45, 12] affertur itidem pro Epistolares copias, vide annon rectius interpreteris Missitias, ex Suet. [Sunt copiæ quæ non reapse, sed in epistolis mittuntur, promissæ, non missæ. V. Lex. rhet. p. 253, 16. Ceterum ἐπιστολιμαίας libri paucissimi. L. D. Liban. Ep. 1593, p. 725 : Οἱ δι' ἐπιστολιμαίας δυνάμεως ἀποχαρακούμενοι· ubi liber unus ἐπιστολιμαίων δυνάμεων. Sed ἐπιστολιμαίους ξυνουσίας Philostr. V. A. 4, 46, p. 187, et ἐπιστολιμαίους ξυμβουλίας, 6, 8, p. 285. Ἐπ. γράμματα, Philo In Flacc. p. 980, Euseb. H. E. 7, 21, p. 345. Eust. Od. p. 1682, 12 : Ἐντυχὼν τῷ τοῦ Αἰσχίνου ἐπιστολιμαίῳ Κίμωνι (i. e. Cimoni in epistola Æschinis decima p. 680 extr.), et χαρακτὴρ ἐπιστολιμαῖος, in gl. ex margine illata ap. Suid. v. Ναύσων.]

Ἐπιστόλιον, τὸ, Parva s. Brevis epistola, Epistolium [Gl.], ut Catull. quoque vocat. Plut. [Mor. p. 807, F], de Agesilao : Πρός τινα δυνάστην ἐπιστόλιον αὐτοῦ τοιοῦτον φέρεται, Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. [Et alibi sæpius. Alia v. ap. Ducang.]

[Ἐπιστολογρᾰφικὸς, ἡ, ὸν, Ad epistolas scribendas pertinens. Clem. Al. Strom. 5, p. 657 : Πρῶτον μὲν πάντων τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον ἐκμανθάνουσι τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλουμένην. Eorundem Ægyptiorum γράμματα ἐπιστολογραφικὰ memorat Porphyr. V. P. 12. Angl. Videnturque esse i. q. nunc Scripturam demoticam vocitamus, δημοτικὰ γρ. Herodoto 2, 36. Conf. ad hunc l. Bæhr. vol. 1, p. 562, et C. Odofr. Müller *Handb. der Arch.* § 216, 4. Hase.]

Ἐπιστολογράφος, ὁ, Epistolarum scriptor, magister. [Polyb. ap.] Athen. [5, p. 195, B] in Antiochi pompa, Ἑνὸς τῶν φίλων, Διονυσίου τοῦ ἐπιστολογράφου, Qui ei ab epistolis erat, Cujus opera in scribendis epistolis utebatur. [Ex scriptura cod. Ven. ἐπιστολαγράφου Schweigh. faciebat ἐπιστολιαγράφου parum probabili conjectura. Etiam in aula regum Ægypti regii scribæ vocati sunt Ἐπιστολογράφοι. De quorum dignitate conf. Peyron. Pap. Æg. 1, p. 64. L. Dindorf.]

Ἐπιστολοειδὴς, ὁ, ἡ, Epistolæ similis, Bud.

[Ἐπιστοματίζω, Refreno, Cohibeo. Philo vol. 1, p. 85, 28 : Ἱππέως μὲν οὖν ἔργον δαμάζειν τὸν ἵππον, καὶ ἀφηνιάζοντα ἐπιστοματίζειν. Hase.]

[Ἐπιστομία, ἡ, pro ἐπεσβολία Zenodotus Hom. Od. Δ, 159 sec. schol. et Eust.]

Ἐπιστομίζω, i. q. ἀποστομίζω, i. e. Obturo os, et loquentem reprimo : sicut et Poll. [2, 102] ἐπιστομίσαι exp. ἐπισχεῖν λέγοντα. [Qui fort. respexit ad Æschin. p. 42, 28. Aristoph. Eq. 845 : Τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐπιστομίζειν. Pass. Plat. Gorg. p. 482, E.] Paulus in Ep. ad Tit. 1, [11] : Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν, Quibus os obturandum est; seu, ut Hieron. vertit, Quibus silentium indici oportet. Athen. 8, [p. 362, B] : Πάντας γὰρ ἐπιστομίζειν πειρώμενος, οὐδενὸς μὲν ἀμαθίαν κατέγνως, σαυτὸν δὲ ἀποφαίνεις κενώτερον λεβηρίδος, Dum omnibus studes occludere os. Sic Lucian. in Jove Trag. [c. 35] : Ἰχθῦν σε ἀποφανεῖ ἐπιστομίζων. Chrysost. quoque eod. modo ἐπιστομίζω σε dixit pro κατασιγάζω σε. Hesych. ἐπιστομίζων exp. φιμονῶν [φιμῶν], ἐλέγχων. Suid. : Ἐπιστομιεῖν, ἐμποδίσαι, κατασχεῖν· est autem hoc ἐπιστομιεῖν fut. infin. a fut.

indic. ἐπιστομιῶ, Att. ut νομιῶ, et similia. [Idem est ap. Ps.-Demosth. p. 85, 4. De equis cohibendis African. Cest. p. 293, a, C. De delphinis Philostr. Imag. 2, p. 841 : Ἐπιστομίζουσαι σφᾶς, εἰ ἀγέρωχόν τι καὶ παρὰ τὴν ἡνίαν πράττοιεν. Figurate simul et proprie Plut. Mor. p. 967, B : Οἱ χῆνες ... εἰς τὸ στόμα λίθον εὐμεγέθη λαμβάνουσιν, οἷον ἐπιστομίζοντες αὐτῶν καὶ χαλινοῦντες τὸ φιλόφωνον. Et similiter alibi. De incessu impediendo Lucian. Pro imag. c. 10 : Μηδὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ με ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ· Calumn. non tem. cred. c. 12 : Τοῦτο μόνον σκοπεῖ ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν ἢ ἐμποδίσας ἐπιστομιεῖ.]

Ἐπιστόμιον, τὸ, vocatur Quod ori opponitur s. obditur, Quo os obstruitur, Oris obturaculum. Epistomion, inquit Bud. in Pand., Æramentum est quo ora salientium obturantur et laxantur, quum opus est, dum manu ducitur vertibulum illud pertusum, quod admittit vel arcet aquam, prout hoc aut illo modo versatur. Vitruv. 10, 13, de hydraulicis organis loquens : Singulis autem canalibus singula epistomia inclusa sunt, manubriis ferreis collocata, quæ manibus quum torquentur, ex arca patefaciunt nares in canales. Idem, Motione vero vectium vehementiore spiritus vehemens compressus epistomiorum aperturis influit, et replet anima canales. Ubi epistomion accepit pro Eo obturaculo quod in musicis organis spiritum continet et laxat, ut opus est. Ubique tamen ap. eum Epithomion corrupte legitur. Varro R. R. 3, [5, 16, ubi v. Schneid.] : Epistomiis versis in unumquemque actum, sic ut influat in convivium. Dicitur autem ἐπιστόμιον, quia ori vasis pertusi opponitur, ut fluentem liquorem cohibeat, et rursus transmittat quum opus est.

[Ἐπιστομὶς, ίδος, ἡ, Postomis, Gl. Hesych. : Ἐπίχαλκον, τὸ στόμα τῶν αὐλῶν, διὰ τὴν φορβειὰν, οἱονεὶ ἐπιστομίδα. V. Καταστομὶς, Προστομὶς, quod in Gl. reponendum videtur pro Postomis, ut ap. Nonium Marc. in v. Postomis. Ἐπιστομὶς legitur etiam ap. Heron. Belop. p. 140, A, sed ut scribendum videatur περιστομὶς, ut est antea et postea. L. Dindorf.]

Ἐπιστόμισμα, τὸ, Obturamentum, Obex et præpedimentum quo os alicui homini aut rei obstruitur. Metaphorice Joseph. A. J. [19, 3, 3] : Ἐπιστόμισμα ἦν αὐτῶν μίσει τῷ πρὸς Ἰουδαίους, pro Obstaculum quo retundebatur odium eorum adversus Judæos, Quod infrænabat, aut refrænabat. Qua signif. dicitur et ἐπιστόμιον.

[Ἐπιστομισμὸς, ὁ, i. q. præc. Can. 61 Conc. in Trullo ap. Casaub. in Hist. Aug. p. 141, C : Εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐπ. τῶν ἐπιχειρούντων κατ' αὐτοῦ. Hase.]

[Ἐπιστομιστέον, Os obturandum est. Clem. Al. p. 196. Wakef.]

[Ἐπιστομόω, Obturo. Hero Spirit. p. 186, D : Σωλὴν ἐπεστομωμένος μὲν κατὰ τὸ ἐντὸς μέρος τὸ γ, τρήματα δὲ ἔχων κατὰ τὰ ψϛϑ. L. Ind. Id. ib. p. 173, 19 : Ἐὰν δὲ ἐπιστομωθῇ. Hase.]

[Ἐπιστοναχέω, i. q. ἐπιστοναχίζω. Hom. Il. Ω, 79 : Ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη, ubi al. ἐπεστενάχησε. V. Στεναχή. Nihili est ἐπιστονάχουσι, quod olim erat in l. Soph. in Ἐπιστενάχω citato.]

Ἐπιστονᾰχίζω, i. q. ἐπιστένω, Ingemisco, Gemo super aliqua re, Ingemisco ob, Hesiod. [Th. 843, unde alteram scripturam ἐπεστενάχιζε attulit HSt. in Ἐπιστεναχίζω. Ibidem est var. ὑπεστονάχιζε, ut in Hom. Batr. 72.]

[Ἐπιστορέννῡμι s. Ἐπιστόρνῡμι, Supersterno. Per anastrophen Hom. Od. Ξ, 50 : Ἐστόρεσεν δ' ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίου αἰγός. Hippocr. p. 813, A : Ἐπὶ τὸν στῦλον ἐπιστορέσαι χιτῶνας· 836, D. Nonn. Dion. 1, 51 : Βοῦς κυρτὸν ἐπιστορέσας λοφίην ἐπιβήτορι κούρῃ ... Εὐρώπην ἀνάειρε. Altera forma Hesych. in Ψιάθια, ab Hemst. cit. : Τὰ ἐν τοῖς δικαστηρίοις ἐπὶ τῶν καθεδρῶν ἐπιστορνύμενα. Perf. Oribas. p. 5 ed. Mai, : Τὰ ἐπεστορεσμένα σώματα. Et ubi ἐπεστορισμένα et ἐπεστορεσάμενα scriptum, p. 48. L. Dindorf.]

Ἐπιστραβὴς, ὁ, Vehiculi genus, Hesych. [V. Ἀστράβη.]

[Ἐπίστρατα, ἀποπίπτοντα τῶν πεμμάτων καὶ ἔρματα, Hesych. ante Ἐπιστραβής.]

Ἐπιστρᾰτεία, ἡ, Expeditio quæ adversus aliquem suscipitur, Dem., Thuc. [2, 79; Xen. Anab. 2, 4, 1.] Ionice Ἐπιστρατηΐη, ἡ, pro eod. Affertur ex Herodot. [9, 3] pro Supervenientes copiæ Exercitus. [Greg. Nyss. t. 2, p. 298, A. Theoph. Sim. Hist. p. 152, 6 ed. Bonn. : Τὰ τῆς κατὰ Μήδων ἐπιστρατείας κινήματα. Id. p. 246, 20 et 251, 16 : Ἀκοῇ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπιστρατείαν διέγνωκεν. Hase.]

[Ἐπιστράτευμα, τὸ, quod ponitur in inscriptione libelli post Suidam editi p. 3970 sqq. Gaisf. : Ἑρμηνεία τῶν ἐπιστρατευμάτων καὶ πολεμικῶν παρατάξεων φωνῶν, scribendum ἐπὶ στρατευμάτων. L. Dindorf.]

[Ἐπιστράτευσις, εως, ἡ, i. q. ἐπιστρατεία. Herodot. 3, 4. Unde citat Antiatt. Bekk. p. 94, 20.]

Ἐπιστρατεύω, i. q. στρατεύω ἐπὶ, s. ἐκστρατεύομαι ἐπὶ, Expeditionem suscipio adversus, Exercitum in expeditionem educo adversus, Infesto agmine invado, Infestis copiis tendo in, Bellum infero. [Æsch. Pers. 780 : Κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ. Soph. Aj. 1056 : Ὅστις στρατῷ ξύμπαντι βουλεύσας φόνον νύκτωρ ἐπεστράτευσεν, ὡς ἕλοι δόρει, de Ajace. Xen. H. Gr. 4, 6, 1.] Interdum dativo jungitur. [Eur. Bacch. 784 : Ὡς ἐπιστρατεύσομεν Βάκχαισιν. Aristoph. Av. 1522; Xen. H. Gr. 7, 2, 2.] Greg. Naz., Ἐπιστρατεύει ἡμῖν, Adversus nos ducit exercitum. Basil. in l. quo docet nos non debere addictos esse rebus hujus sæculi, de diabolo loquens : Καὶ φλογὶ πυρὸς ὁπλίσας ἑαυτὸν, τοῖς τῆς ἐκκλησίας σηκοῖς ἐπεστράτευσε. [Medio, de quo infra,] Aristoph. Vesp. [11] : Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο Μῆδος [τις ἐπὶ τὰ βλέφαρα νυστακτὴς ὕπνος], Bellum mihi intulit. Thuc. 3, [54] : Τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας, Qui nobis bellum intuleritis. Synes. cum dat. instrumentali, Ep. 57 : Καὶ τελευτῶν, αὐτοῖς ἐκείνοις, οἷς ἐπιστρατεύει, φησὶν ἐπεξελεύσεσθαι, ὅτι παραλαβόντες ὑμᾶς οὐκ ἠλέησαν, οὐδὲ ἀνθρωπίνως ἐχρήσαντο, Illis ipsis per quos bellum infert. Ubi etiam nota synonymos posita ἐπιστρατεύειν et ἐπεξέρχεσθαι. Interdum cum accus. Affertur enim ex Eur. [Tro. 22] : Οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν πόλιν, pro Qui adversus hanc urbem hostiliter expeditionem fecerunt. [Conf. Phœn. 285, Suppl. 646, Soph. Trach. 75.] Interdum cum præposs. εἰς, ἐπὶ, πρός. Affertur enim ἐπιστρατεύω εἰς Ἕλληνας, pro Bello Græcos adorior. [Conf. Æschin. p. 65, 32.] Et ex Aristot. OEc. 2, [30] : Ἐπιστρατεύοντος ἐπ' αὐτὸν Ἀρταβάζου, Bellum ei inferente Artabazo. [Demosth. p. 255, 26; Plat. Menex. p. 239, B. Medio Herodot. 6, 132 : Ἐπ' ἣν ἐπιστρατεύεται χώρην.] Quum autem scribit Thuc. 1, [16] : Κῦρος δὲ καὶ ἡ Περσικὴ βασιλεία Κροῖσον καθελοῦσα, καὶ ὅσα ἐντὸς Ἅλυος ποταμοῦ, πρὸς θάλασσαν ἐπεστράτευσε (sic enim quidam distinguunt, quum alii malint post πρὸς θάλασσαν distinguere, sublata distinctione post ποταμοῦ), alium usum habet hic πρὸς quam περὶ et εἰς in præcedentib. ll. [Alia constr. Chron. Pasch. p. 354, 14 : Ἐπεστράτευσεν κατὰ τῆς συγκλήτου· ib. 356, 12.] Pass. [Med.] Ἐπιστρατεύομαι etiam ipsum ex Eur. affertur pro Infesto exercitu tendo in aliquem, Bellum infero alicui. [Med. 1185 : Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο. Xen. Cyrop. 8, 5, 25 : Ἥν τις ἐπιστρατεύηται χώρα Περσίδι. Cum accusat. olim Eur. Hippol. 527 : Οὓς ἐπιστρατεύσῃ, ubi nunc οἷς· Phœn. 606 : Τίς δ' ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου; Absolute Aristoph. Vesp. 1124 : Ὅθ' ὁ βορέας ὁ μέγας ἐπεστρατεύσατο. Herodot. 5, 89.]

[Ἐπιστράτηγος, ὁ, Summus imperator. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2285 : Συγγενῆ βασιλέως Πτολεμαίου ... καὶ ἐπιστράτηγον. Strabo 17, p. 798 : Ῥωμαῖοι ... ἐπηνώρθωσαν τὰ πολλὰ ... κατὰ τὴν χώραν (de Ægypto loquitur) ἐπιστρατήγους τινὰς καὶ νομάρχας καὶ ἐθνάρχας καλουμένους ἀποδείξαντες, πραγμάτων οὐ μεγάλων ἐπιστατεῖν ἠξιωμένους. De dignitate ἐπιστρατήγου in Ægypto egit Peyronus Pap. Gr. part. 1, p. 64-66. A στρατηγῷ distinguitur ib. 2, p. 34, 1 : Φομμουτι συγγενει και επιστρατηγωι και στρατηγωι της Θηβαιδος. Et 35, 1; 36, 1. L. Dindorf.]

[Ἐπιστρατολογέω, Insuper cogo milites. Theophyl. Sim. Hist. p. 158, 3 ed. Bonn. : Ἐπεστρατολόγει δὲ καὶ ἡ περὶ τὸν Ὁρμίσδαν δυσμένεια τῷ Βαρὰμ πρόσθετον καὶ ἐπίκουρον δύναμιν. Hase.]

[Ἐπιστρατόομαι, i. q. ἐπιστρατεύομαι. Nonn. Dion. 1, 267 : Νηχόμενοι δὲ δράκοντες, ἁλιγδούπων ἀπὸ λαιμῶν Ἄρεα συρίζοντες, ἐπεστρατόωντο θαλάσσῃ· 48, 32.]

[Ἐπιστρατοπεδεία, ἡ, Locatio castrorum ex adverso hostis, Polyb. 1, 77, 7. Adventus hostis cum exercitu, 5, 76, 9.]

Ἐπιστρατοπεδεύω, Castra moveo adversus, Exercitu infesto invado, i. q. ἐπιστρατεύω, ut Bud. interpr., afferens ex Xenoph. Hell. 4, [8, 33] : Καὶ ἐπιστρατοπεδεύσας [ἐπιστρατευσάσαις] ταῖς πόλεσιν, ἐπὶ τὴν Ἄβυδον ἀντεπεστράτευε, καὶ ἐπορεύετο, καὶ ἐδῄου τὴν χώραν αὐτῶν. [Castra pono ad, exadversum, in. Diodor. 14, 99 : Τότε μὲν τῆς νυκτὸς ἐπιγενομένης ἡ μάχη διελύθη, καὶ Διονύσιος ἐπεστρατοπέδευσε τοῖς βαρβάροις, πρὸς τῷ τοῦ Διὸς ἱερῷ παρεμβολὴν ποιησάμενος. Polyb. 1, 19, 5. Idem 5, 30, 4 : Ἐπὶ τὸ Παναχαϊκὸν ὄρος ἐπιστρατοπεδεύσας.]

[Ἐπίστρατος, ὁ, Epistratus, n. Acarnanis, Polyb. 4, 11, 6. Alius ap. Phalar. Epist. 129, 130.]

[Ἐπιστραφὴς, ὁ, ἡ, secundum Ammon. p. 55, ὁ προστακτικὸς καὶ ἐπιμελὴς, Imperiosus et Curiosus, Diligens. Recte Etym. Gud. ἐπιστρεφής.]

Ἐπιστρεπτέον, Gressus convertendus est et pes referendus, Revertendum est. Aristid. [vol. 1, p. 99] : Ἐπιστρεπτέον πάλιν πρὸς τὴν χώραν, Redeundum est ad regionem. [Transitive, Convertendum, Greg. Nyss. vol. 1, p. 85, B. L. D. Adject. Encom. capitis S. Joann. Actt. SS. Jun. t. 4, p. 737 : Πρὸς σὲ γάρ μοι ἐπιστρεπτέος ὁ λόγος. Hase.]

Ἐπιστρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν. Exp. etiam Elegans. [Eust. Opusc. p. 121, 79 : Ἔνθα μὲν φίλος ἐλέγχει, ἐκεῖ πάντως καὶ ἡδὺς ὁ ἔλεγχος καὶ ... ἐπιστρεπτικός· 202, 21 : Τὸν μὲν πρᾷον ἀποτιθέμενος, τὸν δὲ ἐπιστρεπτικὸν μεταμφιεννύμενος. Horapollo Hierogl. p. 154 : Αὕτη (ἡ σῦριγξ) ἐπιστρεπτική ἐστι καὶ ἀναμνηστικὴ τῶν καταθυμίως πεπραγμένων. Pachymeres in Dionys. Areop. p. 145, A : Τῆς ἀναγωγοῦ προνοίας τῶν πρώτων καὶ ἐπιστρεπτικῆς τῶν δευτέρων. Hermias In Plat. Phædr. p. 65, 134. Comparat. Damasc. p. 216 ed. Kopp. L. D. Ἐπιστρεπτικώτατος, Acerrimus, Euseb. H. E. 4, 28 : v. Vales. Mendham.]

[Ἐπιστρεπτικῶς, Conversionis studio. Dion. Areop. p. 34, 56, 64, 196 (De div. nom. 4, 10). Kall. Eust. Od. p. 1956, 49 (ubi interpretatur adv. ἐπιστροφάδην), Opusc. p. 74, 40.]

[Ἐπίστρεπτος, ὁ, ἡ, In quem oculi vel animi hominum convertuntur. Æsch. Cho. 350 : Ἐπίστρεπτον αἰῶνα· Suppl. 997 : Ὥραν ἐχούσας τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς, de flore juventæ. L. D. || Qui circumagi potest, Versatilis. Hero Spirit. p. 181, 17 : Τοῦ μ ἐπιστρέπτου στομίου. Id. ib. p. 259, 5 : Ἐπιστρέπτω χόρακι κατέχεται· et 185, 2 : Τροχοὶ χάλκεοι ἐπίστρεπτοι πρὸς τὸ τοὺς εἰσερχομένους ἐπιστρέφειν αὐτούς. Hase.]

Ἐπιστρέφεια, ἡ, Solertia, Industria, ἀγχίνοια, Suid. Vel Accurata diligentia. [Vigor, Severitas, Gl.] Hæc autem omnia pertinent ad ἐπιστρέφομαι, φροντίδα ποιῶ, Curam facio, ut Tac. loquitur; Curam ago, ut Ovid. Sic ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι dicitur itidem pro φροντίδα ποιεῖσθαι, ut in seqq. docebo. [Εἰς ἐπιστρέφειαν ἄγειν τὸν ἀκροατὴν, Basil. In Es. p. 589, E, ubi pro ἐπιστροφῇ positum. Hemst. Euseb. H. E. 9, 1. Mendham. Id. De vita Const. 3, 64, p. 621, 30 : Τίνος οὖν ἕνεκεν τὴν ταχίστην τὰς ῥίζας ... τῆς τοιαύτης κακίας οὐ διὰ δημοσίας ἐπιστρεφείας ἐκκόπτομεν; Animadversionis. L. Dind.]

Ἐπιστρεφὴς, ὁ, ἡ, Solers, Industrius, ἀγχίνους, Qui scit versare ingenium : qualis supra ὁ ἀγχίστροφος. Ap. Suid. : Ὁ δὲ ἀγχίνους ὢν καὶ ἐπιστρεφὴς, ὅμως τι εὐπαράγωγον ἐπεδείκνυτο. [Ἐπιστρεφῆ τινα καὶ πολυωρητικὴν θεὸν, Plut. Mor. p. 275, F. Hemst.] Quo modo accipi potest et ap. Xen. Hell. [3, 7, 9], de Autocle : Μάλα δοκῶν ἐπιστρεφὴς εἶναι ῥήτωρ, ὧδε ἠγόρευεν. Affertur et ἐπιστρεφὴς φωνὴ pro Vox modulata. [Aristot. H. A. 9, 36, 2.] Ἐπιστρεφέστερος exp. etiam Perversior : significat etiam Versutior. [Ἐπιστρεφέστερον καὶ εὐτονώτερον πρὸς τὸ ὅλον γενέσθαι τῶν εὐχῶν, Origen. De orat. p. 137. Hemst. Dionys. A. R. 10, 33 : Ὡς δ' οὐδὲν ἐπέραινον, ἀλλ' ἐπιστρεφεστέρας ἔτι τὰς καταγραφὰς ἑώρων γινομένας. Herodian. 5, 2 : Τῇ Ἀντωνίνου διαίτῃ ἐπιστρεφεῖ τε καὶ στρατιωτικῇ γινομένῃ· 7, 8 : Τὴν ἐμὴν ἀρχὴν οὖσαν ἐπιστρεφῆ καὶ κόσμιον.] || Ἐπιστρεφέως, Solerter, Accurate, ἐπιμελῶς, Suid., qui etiam addit, accipi ap. Herodot. [1, 30] pro ἀπατητικῶς, Fraudulenter, Impostorie. [Conf. Greg. Cor. p. 496. Æschin. p. 10, 30 : Ἐπ. καὶ ῥητορικῶς. Dionys. A. R. 7, 34 : Ἐπ. πάνυ καὶ θρασέως αὐτῶν ἁπάντων καθήπτετο· 8, 35 : Καὶ πρὸς ἐκείνους περὶ τοῦ δικαίου πάνυ ἐπ. ταῦτα διαλέγεσθε. Conf. Hesych. v. Ἐπικρότως. Suid. v. Τευτάζειν affert Boiss. V. Ἐπιστρόφως.]

[Ἐπιστρεφία, ἡ, Conversio. Origen. C. Cels. p. 132. Kall.]

[Ἐπιστρεφομένως, Hesych. v. Ἐπιστροφάδην, quod v.]

Ἐπιστρέφω, Converto, Convertere gressum cogo, Retroago; etiam Converto in diversum. [Hom. Il. Γ, 370 : Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιούς. Theognis 213 : Κύρνε, φίλους κατὰ πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος, ὀργὴν συμμίσγων ἤντιν' ἕκαστος ἔχει. Pro quo πρὸς πάντας ... ἔφυ est 1072. Eur. Heracl. 942 : Δεῦρ' ἐπίστρεψον κάρα. Orac. ap. Herodot. 7, 141 : Νῶτον ἐπιστρέψας. Xen. H. Gr. 6, 4, 9 : Ἐπέστρεψαν αὐτούς.] Thuc. [2, 90] : Ἄφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς, μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, Conversis navibus. [Τὸ δεξιὸν 5, 10.] Julian. Ep. ad Serap. : Καί με πλείω ἔχοντα λέγειν ὁ τῆς ἐπιστολῆς ἐπιστρέφει νόμος, Convertere gressum jubet, Porro ire prohibet, Retinet. Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor [Hippocr. p. 163, G : Τράχηλον ἐπιστραφῆναι μὴ δύνασθαι], Gressum converto, Pedem refero, ut qui ulterius progredi metuentes, conversa facie pedem referunt. [Eur. Alc. 187 : Πολλὰ θάλαμον ἐξιοῦσ' ἐπεστράφη. Xen. Conv. 9, 1 : Ἐπιστραφεὶς εἶπε. Herodot. 1, 88.] Herodian. 7, [11, 18] : Θεασάμενοι αὐτοὺς ἐπεστραμμένους καὶ τὰ νῶτα δεδωκότας, Quum vidissent eos conversos esse et terga dedisse, vel etiam In fugam conversos esse, ut Liv. loquitur. Ii etiam, qui inter eundum respectant aliquid, dicuntur ἐπιστρέφεσθαι, quum ejus respiciendi causa faciem convertunt. Lucian. [Herc. c. 3] : Ἐπέστραπταί γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν, In eos, quos ducit, identidem convertitur ridibundus. Id. [Catapl. c. 14] : Ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω ὥσπερ οἱ δυσέρωτες· nam qui ab amoribus abire nequeunt, oculosque vix avertere, subinde se convertunt ut amatum respectent. [Improprie Soph. Antig. 1111 : Ἐπειδὴ δόξα τῇδ' ἐπεστράφη. Rarior est usus aor. primi. Oppian. Cyneg. 4, 179 : Αἶψα δ' ἐπιστρεφθείς. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 1, 15 : Ὁ δὲ ἐπιστρεφθεὶς ὡς εἶχε τάχους ... πυνθάνεται.] Ἐπιστρέφειν, Convertere, errantem sc. aut delinquentem : quum eum monemus ne in itinere, quod ingressus est, pergat, sed gressu converso ad veram viam redeat : quo sensu Cic. dicit Convertere hominem a consuetudine. Greg. Naz. : Ἐπιστρέφων τὸ πλανώμενον πρόβατον, Errantem ovem ab errore ad rectam viam convertens, Errantem in rectam viam reducens. Lucian. [De conscr. hist. c. 5] : Οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπιστρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων. Plut. Alcib. [c. 16] : Ἐνίους δὲ καὶ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέστρεφεν. Item ἐπιστρέφειν ῥαθυμίας οἰκετῶν, Famulos a socordia convertere, s. Socordias famulorum corrigere, ut alii interpr. Et pass. voce ac signif. Synes. Ep. 57 : Ἅμα γὰρ ἀποστρέφεται τὴν ὕλην καὶ πρὸς Θεὸν ἐπιστρέφεται, Et ad Deum convertitur. Οὐκ ἐπιστρέφεσθαι, Non converti ad revocantem, Dedignari respectu, i. e. Negligere, Non curare : more eorum qui revocantis monita aspernantes, ne convertere quidem faciem ad eum dignantur. Dem. [p. 133, 24] : Οὐδὲ ἐφροντίσατε, οὐδὲ ἐπεστράφητε ἐπ' οὐδενὶ τούτων. [Conf. p. 665, 5. Cum genitivo, Ἐπιστρεφομένη οὐδενὸς τῶν μνηστευομένων, Diog. L. 6, 96. Suid. in Δαρεικός. Hemst. Theognis 440 : Νήπιος ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν, τῶν δ' αὐτοῦ κίδιον (voc. corruptum) οὐδὲν ἐπιστρέφεται. Soph. Ph. 599 : Ἀτρεῖδαι τοῦδ' ἐπεστρέφοντο. Cum accusat. Eur. Androm. 1030 : Θεοῦ νιν κέλευσμ' ἐπεστράφη, Respexit eam.] Ex Epigr. vero, Οὐκ ἐπιστρέφεται, Non invidet. [Rufinus Anth. Pal. 5, 48, 6 : Τῆς λευκῆς καλάμης οὐδὲν ἐπιστρέφομαι. Automed. ib. 11, 319, 6 : Οὐδεὶς οὐδὲν ἐπιστρέφεται.] Res etiam aliqua, aut homo animi corporisve dotibus exornatus, dicitur omnium oculos in se ἐπιστρέφειν : ut Cic., Video in me omnium vestrum ora atque oculos esse conversos. Herodian. 5, [3, 15] : Τῆς ὥρας αὐτοῦ πάντων τὰς ὄψεις εἰς ἑαυτὴν ἐπιστρεφούσης, Formæ viribus omnium oculos in se convertebat, Polit. || Ἐπιστρέφω, neutraliter pro ἐπιστρέφομαι, Converto

gressum, ut Silius loquitur, i. e. Pedem refero, Revertor. Aristoph. Vesp. [422] : Ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο, Unusquisque huc converte gressum, Huc te converte. [Soph. Trach. 566; Aristot. H. A. 5, 7; Polyb. 1, 71, 2, et alibi.] In hac signif. usitatissimum est in N. T. Matth. 12, [44] : Ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, Revertar domum meam. Marc. 13, [16] : Ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὤν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω. Ad Galat. 4, [9] : Πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεῖα; Epist. 2 Petri ex V. T. Prov. 2, [22] : Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἔξέραμα, Canis reversus ad proprium vomitum. Item in 1 Ad Thess. 1, [9] : Πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ τῶν εἰδώλων, Quomodo conversi fueritis ad Deum relictis idolis. Quibus in ll. nota etiam præpp., quibuscum construitur. Sine præp. itidem pro Revertor s. Convertor, Converto gressum. Marc. 4, [12] ex Esaia : Μή ποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα, Ne convertantur, sc. ad me. Pro Regredi accipitur in Ep. 2 Petri 2, [21] : Ἐπιστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς, Regredi a sancta doctrina ipsis tradita. [Herodot. 2, 103 : Ἐνθεῦτεν ἐπιστρέψας ὀπίσω ἦιε. Xen. H. Gr. 4, 5, 16 : Ἐδίωκον καὶ ἐπέστρεφον. Improprie Hippocr. p. 135, F : Οἱ ἐκ μακρῶν ἀναλαμβάνοντες εὖσιτοι μηδὲν ἐπιδιδόντες ἐπιστρέφουσι κακοήθως, Maligne relabuntur. V. Ἐπιστροφή.] Affertur et, Ἐπιστρέφουσι βότρυες, pro Racemi humorem haurire desinunt, ex Gazæ interpr. || Ἐπιστρέφω, Intorqueo, Contorqueo. Aristot. Probl. s. 33 : Διὰ τί οἱ οὐλότριχες, καὶ ὧν ἐπέστραπται τὸ τριχίον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σιμότεροι. [Theophr. H. Pl. 3, 8, 4 : Οὐκ ὀρθοφυὴς, ἀλλὰ ἧττον ἐπεστραμμένη· 9, 6 : Φύλλα ἐπεστραμμένα, quod paullo post dicitur οὐλότερον.] Pro Torqueo affertur ex Aristoph. Pl. [1131] : Ὀδύνη σε πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔοικ' ἐπιστρέφειν, Torquere, Vexare. || Exp. etiam Attraho, Adduco, Corrugo : qua signif. accipitur Epigr. in rhetores [Anth. Pal. 11, 376] : Ἐπιστρέψας γυρὸν ἐπισκύνιον, Contrahens et corrugans flexum supercilium, ἀναspάσας. || Præterea Retraho, Reflecto, Retorqueo : quæ signif. affinis est ei cui primum locum dedi. || Inflecto, Incurvo; Inverto. || Afferuntur et hæc in VV. LL. ex Polyb. 5, [68, 2] : Οἱ δὲ περὶ τὸν Πτολεμαῖον ὀλοσχερέστερον ἐπιστρέψαντες τῷ Νικολάῳ, χορηγίας παρεῖχον, cum hac interpr., Jam majore cura incumbentes ad suppeditandum omnia Nicolao præfecto suo. Sed leg. est ἐπιτρέψαντες. Item ex 1 Reg. 26, [23] : Ἐπιστρέψει ἑκάστῳ κατὰ τὰς δικαιοσύνας αὐτοῦ ὁ Κύριος, pro Dominus retribuet cuique secundum justitiam suam. [Addere licet his ll. Soph. Trach. 1184 : Ἔμβαλλε χεῖρα δεξιὰν πρώτιστά μοι. — Ὡς πρὸς τί πίστιν τήνδ' ἄγαν ἐπιστρέφεις; Schol. ζητεῖς, ἐπάγεις μοι ἀκριβῆ πίστιν.] || Pass. Ἐπιστρέφομαι, Convertor [Plat. Reip. 10, p. 616, C : Πάσας ἐπιστρέφεσθαι τὰς περιφοράς], Converto me; item Revertor, ut videre est in ll. quibusdam in primo tmemate citt. Quo pertinet et ἐπιστρέφεσθαι significans Resipiscere, Ad mentem redire atque ad intellectum, Bud. ex Plut. Pro Revertor affertur et ex Aristot. Probl. : Ἐπιστρέφεται ἐν τοῖς αὐτοῖς σημείοις, In eadem puncta revertitur. Affertur ex 1 Reg. 10, [9] et hic l. : Ὥστε ἐπιστραφῆναι τῷ ὤμῳ αὐτοῦ ἀπελθεῖν, pro Ut averteret humerum suum ut abiret. || At Ἐπεστραμμένα λέγων μᾶλλον ex Herodoto [8, 62], pro Majore loquens acrimonia. Unde Ἐπιστρεφής. [V. Ἐπιστροφὴ, Ἐπιστροφάδην.] || Ἐπιστρέφομαι, ut ἐπιστρωφάω, Versor. Hesiod. Theog. [753] : Γαῖαν ἐπιστρέφεται, Super terram versatur. [Hom. H. Dian. 10 : Πάντη ἐπιστρέφεται θηρῶν ὀλέκουσα γενέθλην. Anacreon ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94 : Ἐπιστρέφεαι δ' ὑψηλῶν ὀρέων κορυφάς. Æsch. Suppl. 508 : Λευρὸν κατ' ἄλσος νυν ἐπιστρέφου τόδε. Eur. Hel. 89 : Τί Νείλου τάσδ' ἐπιστρέφει γύας; 83 : Πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπεστράφης πέδον; Ion. 352 : Καίτοι πόλλ' ἐπεστράφη πέδον. Xen. OEc. 4, 13 : Ἐν ὁπόσαις τε χώραις ἐνοικεῖ καὶ εἰς ὁπόσας ἐπιστρέφεται. Plato Phædr. p. 247, A. || Ap. Herodot. 3, 156 : Ταῦτα ἐντειλάμενος ἦιε ἐπὶ τὰς πύλας ἐπιστρεφόμενος ὡς δὴ ἀληθέως αὐτόμολος, minus apta videtur propria signif. Retrospiciendi s. Retro se vertendi quam figurata.]

[Ἐπιστρεφῶς. V. Ἐπιστρεφής.]

[Ἐπίστρεψις, εως, ἡ, Conversio. Symm. Jer. 3, 22. Scrib. ἀπόστρ. Schleusn. Apollonius Cit. de articulis reponendis in Ms. Laurent. : Ἐπίστρεψις ἀγκῶνος. L. D. || Inversura, Contortio. Hippiatr. p. 111, 31 : Ἐπ. ἐντέρου, ὃ καλεῖται εἰλεός· conf. p. 115, 35 et 132, 16. Ibid. p. 146, 23 : Ἔμφραγμα γίνεται, ὅταν τὸ ἐπὶ τῆς κοιλίας τοῦ πόρου ἔντερον ἐπίστρεψιν λάβῃ. Hase.]

[Ἐπιστροβέω, Verso in. Const. Manass. Chron. p. 484, cum varietate περιστροβέω. Boiss. Felix Epist. p. 58 ed. Grets. : Ἐπιστροβῆσαι. Hase. Tzetz. Hom. 462 : Ἥμερα δ' αὖτε κτήνεα ... πάντη ἐπεστροβέοντο.]

[Ἐπιστρογγύλλομαι, Rotundor. Nicand. Th. 514 : Ῥίζα δὲ θηλυτέρης μὲν ἐπιστρογγύλλεται ὄγκῳ.]

Ἐπιστρόγγῡλος, ὁ, ἡ, In rotundum inclinans, Subrotundus, Turbinatus. Aristot. [H. A. 5, 27], de araneis : Γεννᾷ δὲ σκωλήκια μικρὰ πρῶτον, ἐπιστρόγγυλα δ' ἐστὶ κατ' ἀρχάς. Unde Plin., Aranei pariunt vermiculos ovis similes.

Ἐπιστροφάδην, Convertendo sese huc illuc, Studiose, ἐπεστραμμένως ὧδε κἀκεῖσε, ἐνεργῶς, σπουδαίως, Eust. [Il. p. 819, 53]; qui addit et hanc expos. [p. 1221, 15] συνεστραμμένως καὶ ἰσχυρῶς, Strenue, Fortiter, Valide. Utitur autem hoc adverbio Hom. aliquoties, ut Od. X, 308 : Μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα Τύπτον ἐπιστροφάδην· Ω, 182 : Αὐτίκα γὰρ κατὰ δῶμα ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ Τύπτον ἐπιστρ. Sic et Il. [K, 483,] Φ, 20. [H. Merc. 210 : Ἐπιστρ. δ' ἐβάδιζε. Oppian. Cyn. 1, 79. Philo Jud. p. 733, E; 694, C. ἄ]

Ἐπιστροφεὺς, έως, ὁ, dicitur Primus spondylus, qui una cum collo convertitur et circumagitur. Pollux 2, [131] : Τῶν δὲ σπονδύλων ὁ μὲν πρῶτος, ὁ σὺν τῷ τραχήλῳ στρεφόμενος, ἐπιστροφεὺς ὀνομάζεται. [|| Qui convertit, reducit. Martyr. Eustath. ed. Combef. p. 8, 4, de Deo : Ἐπ. τῶν πεπλανημένων, καὶ ἀνορθωτὴς τῶν πεπτωκότων. Eadem leguntur Actt. SS. Sept. t. 6, p. 125, 16. Hase.]

Ἐπιστροφὴ, ἡ, Conversio. [Soph. OEd. C. 1045 : Εἴην ὅθι δαίων ἀνδρῶν ταχ' ἐπιστροφαὶ τὸν χαλκοβόαν Ἄρη μίξουσιν.] Thuc. 2, [90] : Ὑπεκφεύγουσι τὸ κέρας τῶν Πελοποννησίων καὶ τὴν ἐπιστροφὴν ἐς τὴν εὐρύχωρίαν, Et conversionem in apertum mare. [De acie item Polyb. 10, 21, 3; 12, 18, 3. Et in locutione ἐξ ἐπιστροφῆς 1, 76, 5; 5, 72, 8. Plato Reip. 10, p. 620, E : Ἐπιστροφὴν τῆς τοῦ ἀτράκτου δίνης.] Item Reversio. Julian. Rufin. [p. 238] itidem interpr. Reversio, numerans inter σχήματα λέξεως, et esse dicens quum in eadem verba plures sententiæ desinunt : Horat. [Ep. 1, 1, 95] : Si curtatus [curatus] inæquali tonsore capillos Occurri, rides; si forte subucula pexæ Trita subest tunicæ, vel si toga dissidet impar, Rides. Exp. non solum Conversio, Circumactio, Reversio [Hippocr. p. 159, C : Οἱ ἐξ ἐπιστροφῆς παθόντες τι τοιοῦτον. V. Ἐπιστρέφω], Reciprocatio, Vortex, sed etiam Turbatio. Et prioris quidem signif. pro Conversio affertur hoc exemplum ex Greg. Naz. : Τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐπιστροφῆς [Sallust. De diis p. 270 : Τῆς πρὸς τὸ θεῖον ἐπιστροφῆς. Hierocl. In Pythag. p. 33 : Τῆς εἰς Θεὸν ἐπιστροφῆς. Quanquam hæc exx. pertinent ad significationem Respectus, sed posuimus inter exx. constructionum cum præpositionibus]: posterioris autem pro Turbatio, ex Thuc. hoc [3, 71] : Ἐπιστροφὴ γίνεται, Turbatur. Pro Turba et multitudine, quæ aut congregatur aut conversatur alicubi, accipitur ap. Aristoph. [immo Soph. OEd. C. 537, ubi μυρίων], utpote ap. quem μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν Suid. exp. συνελεύσεις, πλῆθος καὶ συναθροίσεις. Quo refer quod ex Eodem affertur [Ran. 1383, ubi schol. annotat esse ex Æschyli Philoctete], Ἐπιστροφαὶ βούνομοι, pro Boum pascua : βοῶν διατριβαὶ καὶ δίαιται, qua signif. Hesych. affert ex Æschyli Phrygibus. Sed pertinet hæc signif. ad ἐπιστρέφομαι, Versor alicubi. [Idem Æsch. Sept. 648 : Δωμάτων ἐπιστροφάς· Eum. 548. Eur. Hel. 440 : Ἕλλην πεφυκὼς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαὶ, Quibus non licet hic versari.] || Ἐπιστροφὴ autem pro Animadversio, [Respectus, add. Gl.] Cura, Quum oculos et mentem convertimus ad aliquid aut considerandum aut agendum, referendum ad ἐπιστρέφομαι, Curo. [Soph. OEd. T. 134 : Ἐπαξίως γὰρ Φοῖβος, ἀξίως δὲ σὺ πρὸ τοῦ θανόντος τήνδ' ἔθεσθ' ἐπιστροφήν. Eur. Iph. T. 671 : Τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα ἴσασι πάντες ὧν ἐπιστροφή τις ἦν.] Xen. Hell. [5, 2, 9] : Ἀκούσασι δὴ ταῦτα τοῖς ἐφόροις

ἄξιον ἔδοξεν ἐπιστροφῆς εἶναι. Polyb. : Ἡ σύγκλητος πλείονος ἐπιστροφῆς εἶναι τὸ πρᾶγμα νομίσαντες, Rem esse animadversione dignam arbitrati, ac minime negligendam. [Conf. 5, 93, 9; 26, 2, 10.] Sic, Ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι τῶν παίδων ἀγωγῆς, Bud. Epist., ad imitationem hujus l. ap. Dem. in Epist. Philippi [p. 158, 23] : Ἐπειδὴ πολλάκις μου πρέσβεις ἀποστείλαντος, ἵν' ἐμμείνωμεν τοῖς ὅρκοις καὶ ταῖς ὁμολογίαις, οὐδεμίαν ἐποιεῖσθε ἐπιστροφὴν, ὤμην δεῖν πέμψαι πρὸς ὑμᾶς ὑπὲρ ὧν ἀδικεῖσθαι νομίζω. [Addito περὶ Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 190 : Περὶ τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἐπ. ποιήσασθαι.] Similiter et Gaza dixit, Ἐπιστροφῆς ἔτυχον οὐδεμιᾶς, pro eo quod Cic. De senect., Repudiati sunt. Pro Animadversio accipitur et alia signif., ea sc. qua Cic. dicit, Animadversio et castigatio contumelia vacare debet, i. e. Punitio. Item, Animadversio in sceleratos servos. Dem. [p. 439, 14] : Ἀκούειν ἔφη τῶν φίλων, ὡς ἐὰν ἐπιστροφὴν ἡ πόλις ποιήσηται, καὶ πρέσβεις πέμψῃ, δίκην ἐκεῖνοι δώσουσι· accipiendum enim ibi ἐπιστροφὴ pro Castigatione et animadversione pœnali, quæ legibus vindicat maleficia, ut censet Bud. Itidem Polyb. 4, [4, 4] : Δεινὸν ἡγεῖτο τὸ γινόμενον, καὶ κοινῆς αὐτοὺς ἐπιστροφῆς ἔφη τεύξεσθαι, καὶ τοῦτο πείσεσθαι δικαίως, Animadversionem et supplicium non effugituros, qui scelus id commisissent. [Ἐπιστροφῆς καὶ κολάσεως ἄξιον, 22, 17, 7.] Ibid. [8] dicit ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, perinde ut Dem. : Συνεχώρησε πάντων ἐπιστροφὴν ποιήσασθαι τῶν γεγονότων ἀδικημάτων, Concessit ut animadverteretur in sontes, ut sontibus animadversio et supplicium non remitteretur. [|| Ἐπιστροφὴ τοῦ λόγου, Quoddam dictionis robur, et gravitas, quæ opp. τῇ ἀβρότητι, Molli venustati. Philostr. in V. Scopel. p. 519 : Διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου σὺν ἀβρότητι· ὅτε δὲ ὀρθὸς διελέγετο, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος, καὶ ἔρρωτο. Ernest. Lex. rhet. || Finis. Polyb. 22, 15, 15 : Τὰ κατὰ τοὺς Αἰτωλοὺς τοιαύτην ἔσχε τὴν ἐπιστροφήν. Sic enim Ursinus pro ἐπιγραφήν.]

[Ἐπιστρόφησις, εως, ἡ. Onatas Stobæi Ecl. phys. p. 94 Heer., Dorice : Ἐπιστροφάσιες αἱ κατὰ τὸν σύμπαντα κόσμον, Mutationes, ubi olim Ἐπιστροφώσεις. Schneid.]

Ἐπιστροφία, ἡ, cognomen est Minervæ [Veneris] ap. Pausan. Attic. [40, 6], ubi dicit, Ἀφροδίτης Ἐπιστροφίας ἱερόν. Supra Ἀποστροφία. [Conferenda Romanorum Venus Verticordia.]

[Ἐπιστροφὶς, ίδος, ἡ, Anaticla, Gl.] Ἐπιστρόφιδες, Crines contorti, Cincinni, Capillorum annuli, ut quidam ex Martiale interpr. : τρίχες συνεστραμμέναι, Eust. [Od. p. 1561, 38.] Sic συνεστραμμένοι μάλλοι dicuntur, unde στρεψίμαλλος ὄϊς. Hesych. autem ἐπιστροφὶς exp. non solum τρίχες συνεστραμμέναι, sed etiam ὅταν ἡ ὀσφὺς ᾖ στρεβλή.

Ἐπίστροφος, ὁ, ἡ, Qui convertitur, Reciprocus, Flexuosus, κυκλοτερὴς, ut exp. ap. Apoll. Arg. 2, [979] : Ἐπίστροφοί εἰσι κέλευθοι. Ex Dionysio Per. autem [75], Ἐπίστροφον ὄρμον ἔχουσα, pro ἐπικαμπῆ, Flexuosum, Incurvum. || Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, Qui conversatur cum hominibus, Qui versatur inter homines : præcipue qui ἐπιστροφᾷ ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν πόληας. Hom. Od. A, 177, de Ulysse : Ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων· i. e. ἐπερχόμενος καὶ ἐπιδημῶν, συναναστρεφόμενος, schol.; qui tamen affert et hanc expos., ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ἐποιεῖτο τῶν ἀνθρώπων· item et hanc, οὗ λόγον ἐποιοῦντο πάντες ἄνθρωποι. Hesych. exp. non solum ἐπιστροφὴν ποιούμενος καὶ φροντίζων, ἐπιμελητὴς, sed etiam εἰς ἑαυτὸν ἐπιστρέφων τοὺς ἀνθρώπους. Similes exposs. Eust. quoque affert. [Æsch. Ag. 397 : Τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδε φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ, Qui in his versatur. Eust. Opusc. p. 2, 48 : Τὸν ... θεοῦ ἐπίστροφον· 247, 70 : Ἐπίστροφον τῆς ... ἀρετῆς· 289, 32 : Ὁ δὲ οὐδ' αὐτοῦ ἐπίστροφος ἦν.] || Est et nomen proprium ducis cujusdam Phocensium, ap. Hom. Il. B, [517. Ducis Ἀλιζώνων, ib. 856. Lyrnessii ib. 692, et ap. Soph. ab schol. Il. O, 302 cit. Patris Amphimnesti Epidamnii ap. Herodot. 6, 127.]

[Ἐπιστρόφως, pro ἐπιστρεφῶς, i. e. ἐπιμελῶς, legitur ap. Ephippum Athenæi 9, p. 370, D, quum ἐπιστρεφῶς sit 2, p. 65, D, et ap. Memnonem Photii p. 225, 3 : Ὁ δὲ τῆς Ἡρακλείας ἐπιβὰς τά τε ἄλλα σφόδρα ἐπ. τῶν πραγμάτων ἐξηγεῖτο κτλ., nisi hic quoque scrib. ἐπιστρεφῶς.]

[Ἐπιστρόφωσις. V. Ἐπιστρόφησις.]

Ἐπίστρωμα, τὸ, dici potest, ut κατάστρωμα, i. e. Instragulum, quo Cato, c. 10, utitur pro Stragulo. Et Labeo ap. Ulp. dicit instrato contineri Omne vestimentum quod injicitur. Certe Instratum equi dicitur id, quo insternitur s. ἐπιστρώννυται, ut dicunt παριστάναι τὸν ἵππον τῷ ἱππεῖ ἐπεστρωμένον, Equum equiti ascensuro sistere instratum. [Achmes Onir. c. 152, p. 124, C : Ἐὰν δὲ δίχα ἐπιστρωμάτων ᾖ ὁ τοιοῦτος ἵππος γυμνός. L. Dindorf.]

Ἐπιστρώννῡμι, s. Ἐπιστρωννύω, Insterno, Supersterno, Instrato tego. Lucian. [Philopatr. c. 24] : Ἐπιστρωννύσουσι τῇ γῇ νιφετὸν, Terram nivibus insternent, s. operient. [Id. Prom. c. 4 : Ἡ κάμηλος ἁλουργίδι ἐπέστρωτο. L. D. Præs. Galen. vol. 2, p. 506, 3, de musculo : Ἐπιστρώννυται τοῖς κατ' ἐπιγάστριον ἅπασι μυσίν. Part. aor. act. Joseph. A. Jud. 8, 9, 1 : Τοῖς παισὶν ἐπιστρώσασι τὸν ὄνον. At ib. 9, 6, 2 : Ἐπεστρώννυε, recte Cocc. censet scrib. ὑπεστρ. Hase.]

Ἐπιστρωφάω, Versor in, Oberro, Obeo. Hom. Od. P, 486 : Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας, Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, i. e. ἐπιπωλοῦνται, ἐπιστείχουσι, ἐπιφοιτῶσι. [H. Merc. 44 : Ἀνέρος, ὄντε θαμειαὶ ἐπίστρωφῶσι μέριμναι. Phrynichus apud Tzetz. ad Lycophr. v. 433 : Στρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα. Medio Æsch. Ag. 972 : Ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου. Eur. Med. 666 : Πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον ;]

[Ἐπιστυγὴς, ὁ, ἡ, Odiosus, Exsecrandus. Clem. Al. Coh. p. 79.]

Ἐπιστυγνάζω, Tristor ob aliquid, Contristor, στυγνάζω ἐπί τινι. Basil. hoc ἐπιστυγνάζω opp. τῷ ἐπαγάλλομαι, s. ἐφήδομαι, Lætor ob aliquid, Bud. Comm. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 622. Wakef. Phot. Epist. p. 161, 5 : Τῶν εὐσεβῶν δὲ τοῖς ὁρωμένοις μόνον ἐπιστυγναζόντων. In frequenti usu est ap. Basil., velut. t. 1, p. 308, A; 360, A; 362, B; 380, A; 497, C; vol. 2, p. 28, D; 41, D, 42, A, aliisque multis ll. Hase. Suidas : Ἐπιστυγνάζω σοι, δοτικῇ.]

Ἐπιστύλιον, τὸ, Trabs, Lapis qui supra columnas ponitur. [Columella, Columen, Gl. Eadem, Ἐπίστυλον, Columen. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 160, p. 262, 26 seqq.] Epistylium Vitruv. appellat servata voce Græca, 3, 2 : In æræostylis autem (ædibus) nec lapideis nec marmoreis epistyliis uti datur, sed imponendæ de materia trabes perpetuæ. Ubi vides epistylion et trabem, quæ columnæ imponitur, idem esse, sed materia tantum differre. Et 5, 1, de foro Græcorum : Crebrisque columnis, et lapideis aut marmoreis epistyliis, adornant; 6, 4 : In Ægyptiis autem (œcis) supra columnas epistylia, et ab epistyliis ad parietes, qui sunt circa, imponenda est contignatio; deinde supra epistylium ad perpendiculum inferiorum columnarum, imponendæ sunt minores quarta parte columnæ. Plut. Pericle [c. 13], de Coræbo, qui Eleusine templum extruere cœpit : Καὶ τοὺς ἐπ' ἐδάφους κίονας ἔθηκεν οὗτος, καὶ τοῖς ἐπιστυλίοις ἐπέζευξε, Et epistyliis junxit. Athen. 5, [p. 196, B, ex Callixeno] : Κίονες διεστάθησαν ξύλινοι· ... ἐφ' ὧν ἐπιστύλιον καθηρμόσθη τετράγωνον, ὑπερεῖδον τὴν σύμπασαν τοῦ συμποσίου στέγην· et [p. 205, E] de œco bacchico in navi Philopatoris : Ἐπίχρυσον ἔχων τὸ γεῖσον, ἕως τοῦ περιτρέχοντος ἐπιστυλίου. Notandum tamen Vitruv. ἐπιστύλια servata voce Græca vocare Id quod ex lapide aut marmore fabricatum columnæ imponitur : quum vero ex ligno est, vocare Trabes : id quod partim ex superius citt. ejus verbis patet, partim ex his quæ nunc addo. Hagetor Byzantius in descriptione testudinis : Ἐπιζεύγνυνται ἐπ' αὐτῶν (τῶν κιόνων) ἐπιστύλια κύκλῳ· aliquanto post, Ἔχει δὲ καὶ μέσην στέγην ἐπὶ τῶν ἐπ. ἀναπαυομένην, ὅπως ἡ βελοσταγία ἐπ' αὐτῆς εἴη, i. e., interpr. Vitruv. 10, 21, Supra eos (postes) trabes circumclusæ continebant totam compactionem. Et aliquanto post, Habuerat autem mediam contabulationem supra trabiculas ubi scorpiones et catapultæ collocabantur. Pro βελοσταγία autem videtur leg. βελοστασία. Sunt qui ἐπιστύλια putent esse Capitula

s. Capitella columnarum ; sed exemplum hujus signif. non afferunt. [De hac signif. v. Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 153. ῡῐ̆ L. Dind.]

[Ἐπιστυλὶς, ἡ, i. q. præc. Philo vol. 1, p. 666, 17 : Κίονας ἀριστίνδην ἐπιλελεγμένους καὶ ἐπιστυλίδας ἐρευνῶντες. Hase.]

[Ἐπιστῦλον, τὸ, i. q. ἐπιστύλιον, quod v. Geopon. 14, 6, 6.]

[Ἐπιστῠφελίζω, Conturbo, Concutio. Musæus 296 (sed ibi al. ἀεὶ στυφέλιζον). Kall.]

Ἐπιστύφω, Astringo, ut στύφω et ἐνστύφω. Nicander de uvis immaturis et acerbis, quas ὄμφακας vocant, Ἡνίκα χεῖλος ἐπιστύφουσι ποθεῖσαι. [Conf. Al. 79, 277.] Athen. 3, [p. 120, C, ex Heraclide Tar.] : Τὰ κολλώδη καὶ ἐπιστύφοντα βρώματα· quæ nonnulli existimant esse εὐστόμαχα. [Conf. id. 1, p. 33, E. L. D. Etym. M. s. Phot. : Ἐσμυρνισμένον, σμύρνῃ ἐπεστυμμένον. Epiphan. De hær. p. 452, B; Hesych. in Στρυφνόν. Basil. vol. 1, p. 417, C : Τὸ αὐστηρὸν καὶ εὔτονον καὶ ὠφελίμως ἐπιστῦφον τῶν γραφῶν ὑπεκλύοντες. Hemst. ῡ]

[Ἐπιστωμύλλομαι. Synes. p. 62, C : Ἐγὼ θαμὰ καὶ τραγῳδίαις ἐπετραγῴδησα καὶ κωμῳδίαις ἐπιστωμύλλομαι πρὸς τὸν πόνον ἑκάστου τοῦ γράψαντος, Ad comœdias garrivi. Wakef.]

[Ἐπίστωρ, ορος, ὁ, Epistor, Lycius, Hom. Il. Π, 695.]

[Ἐπισυγγράφω, Insuper scribo. Euseb. H. E. 5, 16. Kall.]

[Ἐπισυγκάμπτω, Insuper flecto. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 643, 9 : Κατὰ δὲ τοὺς βουβῶνας ἐπιξυγκάμπτεσθαι ἂν δέοι αὐτούς. Id. ib. p. 642, 10 : Ἐπιξυγκάμψῃ. Hase.]

[Ἐπισυγκεράννυμι, Immisceo. Athenag. Apol. p. 246. Maius.]

[Ἐπισυγκλείω, Connecto. Philotheus post Constantin. De cærim. p. 411, B : Ἑνδεκάτη ἡ τῶν πρωτοσπαθαρίων ἀξία, ἧς βραβεῖον κλοιὸς χρυσοῦς περὶ τὸν αὐχένα ἐκ λίθων τιμίων κεκοσμημένος διὰ χειρὸς βασιλέως ἐπισυγκλείεται. Conf. p. 418, D ; 419, C. L. Dindorf.]

[Ἐπισυγκροτέω, Insuper cogo, colligo. Joseph. B. J. 1, 1, 6 : Τοὺς διασωθέντας ἐκ τῆς μάχης ἐπισυγκροτήσας.]

[Ἐπισυγκρούω, Offendo. Dio Cass. Exc. Vat. p. 185 ed. Mai. : Ἂν δ' ἄρα τι παχύτατον ἐπισυγκρούσωσιν, οὐδὲν οὐδ' εἰς τὰ λοιπὰ ἐλπίζουσι (Galli). L. Dindorf.]

[Ἐπισυγχέω, Insuper confundo. Philo vol. 1, p. 320, 15 : Τὰς δὲ περὶ θεοῦ δόξας ἐν ταῖς ἑκάστων ψυχαῖς ἐπισυγκεχύσθαι. Hase.]

[Ἐπισυζεύγνυμι, s. Ἐπισυζευγνύω, Conjungo. Schol. Ven. Hom. Il. B, 278 : Τὸ ἔννοιαν ἔχον τοῦ πλήθους ὄνομα πρὸς πληθυντικὸν ἐπισυνέζευξε τὸ φάσαν. L. D. Galen. vol. 12, p. 456, A, ἐπὶ τὴν ἑτέραν χεῖρα. Weigel.]

[Ἐπισυζῠγὴς, ὁ, ἡ, Conjunctus. Iamblich. In Nicom. p. 121, D : Ἡ δυὰς ἐπιζυγὴς οὖσα τῇ μονάδι. L. D.]

[Ἐπισυζυγία, Duo curruum paria. Lexicon tact. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 513 : Ζυγαρχία λέγεται τὰ δύο ἅρματα, συζυγία δύο ζυγαρχίαι, ἐπισυζυγία δύο συζυγίαι.]

[Ἐπισῡκοφαντέω.] Ἐπισυκοφαντεῖν, Sycophantice aliquem insectari, ex Hyperide. [Poll. 8, 31.]

Ἐπισυλλέγω, i. q. συλλέγω, Colligo, Congero, Congrego. Pass. Ἐπισυλλέγομαι. Cujus particip. ἐπισυλλεγεὶς, Congestus. Diosc. l. 4, [157] : Ἐπισυλλεγεὶς ὀπός. [Joseph. A. J. 3, 5, 7 : Ἐπισυλλεγέντες ἐκ τῆς φυγῆς.]

Ἐπισύλληψις, εως, ἡ, Superfœtatio. [Theophyl. Simoc. Quæst. phys. p. 15, 19. Boiss. Galen. vol. 19, p. 326, 10, geminos juxta Erasistratum διὰ τὰς ἐπισυλλήψεις γίνεσθαι. Cf. ib. l. 14 et p. 753, 10. Hase.]

Ἐπισυμβαίνω, q. d. Superaccido, vel Insuper accido. Ἐπισυμβαίνω, inquit Bud., Postea accido, Accedo, ut qualitas substantiæ. Basil. Hexaem. p. 45. Vide Themist. Apud Hermog., τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῷ πράγματι exp. τὰ ἐπιγινόμενα. [Accido, simpl., Clem. Al. p. 225; Julian. Or. 6, p. 189, B. Insuper accido, Aristot. Rhet. ad Alex. c. 4 : Ὑπ' αὐτοῦ κατεργασθὲν, ἢ δι' αὐτοῦ πορισθὲν, ἢ ἐκ τούτου ἐπισυμβαῖνον, ἢ ἕνεκεν τούτου γινόμενον κτλ. Wakef. Priori signif. cum dat. Sextus Adv. eth. 130 : Διὰ τὰ δοξαζόμενά τισιν ἀγαθὰ πλῆθος ἐπισυμβαίνει κακῶν. Apollon. De constr. p. 113, 3 : Διὰ τὰς ἐπισυμβεβηκυίας πράξεις τῷ ... προσώπῳ. L. Dindorf.]

[Ἐπισυμβάλλω, ap. Phylarchum Athen. 13, p. 593, D, ἐπισυμβαλλομένη perperam legitur pro ἐπὶ νοῦν βαλλομένη. Angl.]

Ἐπισυμμᾰχία, ἡ, in VV. LL. affertur ex Epistola Philippi ap. Demosth. [p. 160, 13 : Νῦν δὲ τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι τοῦ πρὸς ἐμὲ μίσους, ὥστε πρὸς ἐκεῖνον διαλέγεσθαι περὶ τῆς ἐπισυμμαχίας], pro Jus contrahendi societatem mutuo [vel potius pro Societate ipsa]. Ubi quidam vel ἐπιμαχία vel συμμαχία reponendum suspicantur. [Utrumque est uno in libro. Sic Xenoph. Cyrop. 3, 2, 23 ἐπισυμμαχίαν nonnulli pro συμμαχίαν. V. Ἐπιμαχία.]

[Ἐπισυμμύω, Conniveo, Concludor, Coeo. Theophrast. C. Pl. 1, 6, 3 : Παραχρῆμα ... οἷον ... ἐπισυμμύει.]

[Ἐπισυμπίπτω, Insuper incido, accido. Joseph. A. J. 15, 10, 3 : Ἐπισυμπίπτει οὐ μέτριον εὐτύχημα τοῖς ἤδη γεγονόσιν. Ptolem. ap. Fabric. B. Gr. 4, § 5, p. 427. Kall. Ἐπισυμπίπτειν καὶ συγχεῖσθαι, Philo J. vol. 2, p. 221, 33, Collabi. Hemst. Apollod. Poliorc. p. 17, 8 : Ἵνα δὲ μὴ ἐπισυμπέσῃ τοῖς ἐργαζομένοις τὸ τεῖχος. Hase.]

[Ἐπισυμπλέκω, Implico, Annecto. Socr. H. E. 5, p. 263, 32 : Τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ καί τινα τῶν δημοσίων πραγμάτων ἐπισυμπλέκομεν. Rhett. Gr. vol. 7, c. 17, κς; c. 19, 15, citat Walz. Conf. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 49, 7, ubi ἐπισυμπλεγμένα editum pro ἐπισυμπεπλ.]

[Ἐπισυμφέρω, Simul affero. Nicomach. in Theolog. ar. p. 32 : Τὸ ἀδίκημα ἐστὶ μὲν κακὸν, ἀλλ' ἐπισυμφέρον τι φύσεως, iterumque ibid. L. Dindorf.]

[Ἐπισύμφωνος, ὁ, ἡ, i. q. σύμφωνος. Ὕμνους αὐτοῖς ἐπισυμφώνους, Menand. De encomiis p. 51 ed. Heer. Jacobs. Recte cod. ap. Walz. Rhett. vol. 9, p. 152, 15, εἶναι συμφ.]

[Ἐπισυμψέλιον, Epiphan. t. 1, p. 489, D, quam vocem Petav. ad h. l. obscuram existimat, est lectio vitiosa. Pro, ἐπισυμψελίοις δήσαντες, restitue, ἐπὶ συψελλίοις δ., Ad subsellia alligantes. Hase.]

[Ἐπισυνάγγαι. V. Πεισάγγαι.]

Ἐπισυνάγω, Aggrego, Post alium colligo, s. congrego, vel Insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω. Polyb. 5, [97, 3] : Ἀσφαλισάμενος δὲ ταύτην τὴν πόλιν, Χρυσόγονον μὲν ἐξαπέστειλε κατὰ σπουδὴν ἐπισυνάξοντα τοὺς ἄνω Μακεδόνας. Id. 1, [75, 2] : Καὶ τοὺς ἐπισυνηγμένους τῶν μισθοφόρων. Ap. Matth. 23, [37] : Ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου. Ap. Marc. [Luc.] 13, [34] : Ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου; [De rebus, Condenso, Contraho. Plut. Mor. p. 894, A : Ἀναξιμένης νέφη μὲν γίνεσθαι, παχυνθέντος ὁτιπλεῖστον τοῦ ἀέρος, μᾶλλον δ' ἐπισυναχθέντος, ἐκθλίβεσθαι τοὺς ὄμβρους. Hesych. in Σφηκίσκος et Suidas in Σφηκώδεις· Οἱ σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνηγμένην ἔχουσιν.]

Ἐπισυνᾰγωγὴ, ἡ, Aggregatio, [Congregatio, Gl.] ut 2 Ad Thess. 2, [1] : Ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν. [Hebr. 10, 25 : Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν. Macc. 2, 2, 7 : Ἕως ἂν συναγάγῃ ὁ Θεὸς ἐπισυναγωγὴν τοῦ λαοῦ. Tertius Artemidori liber, Ἐπισυναγωγὴ τῶν παραλειπομένων ἐν τοῖς προτέροις. Hemst. || Collectio in unam summam, Consummatio. Procl. Paraphr. p. 67, 25. Ptolem. Tetrab. p. 44, 3. Id. Almag. t. 1, p. 109, 25, et p. 102, 32 Halm. : Τούς τε τῆς οἰκείας ἀναφορᾶς τοῦ κλίμακος χρόνους, καὶ τὴν ἐπισυναγωγὴν αὐτῶν. Hase.]

[Ἐπισυναθροίζω, Adaggero, Aggrego, Gl. Congrego. Hesych. v. Ἐπαγείρειν, schol. min. Hom. Il. A, 126; Philostorg. H. E. 2, 12. Angl. Cat. in Psalm. t. 1, p. 915, 6 : Ἐπισυναθροίζεται. Aor. pass. ib. p. 801, 46 : Τόπον κακώσεως καλεῖ, ἐν ᾧ τὰ κακὰ αὐτοῖς ἐπισυνηθροίσθη. Hase.]

[Ἐπισυναινέω, i. q. συναινέω, Assentior, Probo. Joseph. A. J. 5, 1, 16 : Τοῖς ὅρκοις ἐπισυναινέσαντος τοῦ πλήθους.]

[Ἐπισυναλλάττω, Concilio, Consocio. Passiv. Jo. Camen. De exc. Thess. p. 376, D : Ὡς εἶδον αὐτοὺς ταῖς ἀγχιστείαις ἐπισυναλλαττομένους. Hase.]

[Ἐπισύναξις, εως, ἡ, Collectio. Inscr. Mich. Glycæ

Annal. in cod. Veneto ap. Morell. Bibl. Ms. p. 266 : Χρονικὴ σύντομος ἐπισ. L. Dindorf.]

Ἐπισυνάπτω, Insuper adnecto. [Injungo, Innecto, Annecto; Ἐπισυνάψωμεν, Ingeremus, Gl.] In VV. LL. redditur Coagmento, Conjungo, Continuo. Afferturque ex Plut. Cam. [c. 18] : Πόλεμον σὺν δίκῃ ἐπισυνάπτουσι, ubi vacare prior præpos. videri possit, ut sit pro συνάπτειν πόλεμον. [Diod. 14, 94 : Ἐπισυνῆψε μάχην τοῖς ἐκ τῆς πόλεως. Hesych. : Παλινδικεῖ, ἐπισυνάπτει δίκην. Polyb. 3, 2, 8 : Οἷς ἐπισυνάψομεν τὰς περὶ τὴν Αἴγυπτον ταραχάς. Dionys. A. R. 1, 87, De comp. vv. p. 200, 5. || Vicinus sum, Continuor. Agatharchides Phot. Bibl. p. 458, 30 : Ἐφεξῆς δὲ τὸ τῶν Σαβαίων ἐπισυνάπτει γένος. Eust. Il. p. 320, 33 : Ἥτις (Græcia vulgo dicta) ἐπισυνάπτει τῇ ἀρχῇ τῆς Πελοποννήσου.]

[Ἐπισυνάρχομαι, Simul incipio. Hippodamus Stob. Fl. vol. 3, p. 339 : Ὁ θεὸς οὔτε μαθὼν παρά τινος τὰν ἀρετὰν ἀγαθὸς ἐγένετο οὔτε ἐπισυναρξαμένας αὐτῷ τᾶς τύχας εὐδαίμων. L. Dindorf.]

[Ἐπισυνᾴδη, ἡ, in musica quid sit docet Bacchius De mus. p. 21 Meib. : Ἐπ. δέ ἐστιν, ὅταν τρία τετράχορδα κατὰ συναφὴν ἑξῆς μελῳδηθῇ, οἷον ὑπάτων, μέσων, συνημμένων. V. et p. 19, 20. Osann.]

[Ἐπισύνδεσις, εως, ἡ, Conjunctio. Plut. Mor. p. 885, B; Marc. Anton. 6, 38; Nemes. De nat. h. p. 301. Pro quo Ἐπισύνδεσμος olim ap. Suid. v. Εἱμαρμένη. L. D. Galen. vol. 19, p. 560, 5, adhuc legitur de Saturni stella, ἣ καὶ ἐπισύνδεσμον φέρηται. Verum hic scrib. divise ἐπὶ σύνδ. Hase.]

[Ἐπισυνδεσμεύω, Desuper ligo s. constringo. Hippiatr. p. 34, 12; 40, 2; 121, 5. Hase.]

Ἐπισυνδέω, Insuper colligo s. connecto, Arctius alligo. [Theophr. C. Pl. 2, 17, 7 : Ταῦτα μὲν οὖν οὐ λύει τὴν ἀπορίαν, ἀλλ' ἐπιξυνδεῖ μᾶλλον. Æneas Tact. c. 37, p. 111 : Ἐπισυνδεῖν ἄλλα ξύλα, Insuper illigare. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 190 : Οὕτω γὰρ ἂν ἐπισυνδέοιτο μᾶλλον τὰ τῆς κοινωνίας.]

Ἐπισυνδίδωμι, Invalesco, Accresco, VV. LL. [Plut. Æmil. c. 14 : Τὰ (φρέατα) δ' εὐθὺς ἐπίμπλατο ῥευμάτων καθαρῶν ἐπισυνδιδόντων ὁλκῇ καὶ φορᾷ τοῦ θλιβομένου πρὸς τὸ κενούμενον. Vertendum potius esse Protrudi monet Schneid.]

[Ἐπισυνδρομὴ, ἡ, Concursus. Nicetas Man. Comn. p. 57, D : Τὰς τούτων ἐπισυνδρομάς.]

Ἐπισύνειμι, Insuper convenio in unum. [Et alibi:] Ἐπισυνιέναι, Convenire [ap. Suidam, qui etiam Ἐπισυνήεσαν memorat] : ἐπισυνιόντες, Convenientes. Sed redditur etiam Supervenientes. [Dionys. A. R. 1, 63 : Δεχόμενοι τοὺς ἔτι συνιόντας ἐκ τῆς φυγῆς, leg. ex cod. Vat. ἐπισυνιόντας.]

[Ἐπισυνείρω, Annecto. Socr. H. E. 3, 23, p. 203, 1 : Πολλὰ τοιαῦτα ἐπισυνείρας.]

[Ἐπισυνεισφέρομαι, Insuper mecum infero. Epiphan. vol. 1, p. 292, B.]

[Ἐπισυνεισφορὰ, ἡ, Additamentum lucri, Utilitas. Epiphan. vol. 1, p. 966, C. Hase.]

[Ἐπισυνέμπτωσις, εως, ἡ, q. d. Coincidentia, Concursus, λέξεων ὁμοιοκαταληξία καὶ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλία, Eust. Il. p. 1291, 42.]

[Ἐπισυνεργέω, Insuper confero ad. Euryphamus Stob. Fl. vol. 3, p. 344 : Τῶν ὀργάνων τῶν ποτ' εὐφωνίαν καὶ πληγὴν ἐπισυνεργούντων. L. D. Procl. Paraphr. Ptol. 3. 16, p. 202. Struv.]

[Ἐπισυνέρχομαι, Insuper convenio. Hippodamus ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 295 : Ἐκ τοῦ ἀδήλου ἐς τὸ θνατὸν ἐπισυνερχόμενα. Epiphan. vol. 1, p. 242, D : Ἡ δεκὰς ἐπισυνελθοῦσα τῇ ὀγδοάδι.]

Ἐπισυνέχω, Continco, Apto, VV. LL. Ap. Esdram autem 1, [9, 17] : Ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. Ducentes uxores alienigenas. [Ἐπισυσχεθεὶς ἀμπέλου κλάδοις libri duo Tzetz. ad Lycophr. 206, ubi ceteri ἐπισχεθείς. V. Ἐπισύσχεσις. L. Dindorf.]

[Ἐπισυνηγορέω, Patrocinor. Isidor. Pel. Epist. p. 12, D : Μὴ ἐπισυνηγόρει τοῖς Εὐσεβίου φαυλότησιν. L. Dind.]

[Ἐπισυνήθης, ὁ, ἡ, Consuetus. Schol. Ven. Hom. Il. A, 35 : Ἐπισύνηθές ἐστι τοῖς καταδεεστέροις καταφεύγειν ἐπὶ τὸ θεῖον. Boiss.]

[Ἐπισύνθεμα, τὸ, Compositio, Acervus. De storeis Nicet. Jo. Comn. p. 17, D : Εὐφυᾶ πρὸς ἁφὴν εὑράμενοι τοῦ πυρὸς τὰ ἐκ δονάκων ἐπισυνθέματά τε καὶ πήγματα.

Ceterum hæc est forma recentioris prosæ pro Ἐπισύνθημα, quo utitur Eust. Opusc. p. 336, 49 : Μικρὸν ἐπὶ σμικρῷ τις θαμὰ κατατιθέμενος ταχὺ μέγα ἐποίησε τὸ ἐπισύνθημα.]

Ἐπισύνθεσις, εως, ἡ, Cumulata conjunctio, Bud.; qui et ἐπισυμβαίνειν affinem signif. passivo ἐπισυντίθεσθαι habere tradit. [Nicom. Harm. Ench. 1, p. 5, 17; Sext. Emp. p. 219, 21. Hemst. Clem. Al. p. 330. Wakef. Longin. 40, 1; schol. Aristoph. Pac. 573; Eust. Opusc. p. 106, 58; Iambl. In Nicom. p. 79, A, etc.]

[Ἐπισυνθετικὸς, ἡ, ὸν, Componens. Unde adv. Ἐπισυνθετικῶς, ap. Sext. Emp. 3, 40, p. 317. Adjectivum aliquoties in schol. cod. Regimont. Struv. || Adjunctus, s. Accumulans, nomen sectæ medicorum. Galen. vol. 19, p. 353, 8 : Δοκεῖ δὲ καὶ τετάρτην αἵρεσιν ἐξευρεῖν Ἀγαθῖνος ὁ Λακεδαιμόνιος, ἣν ὠνόμασεν ἐπισυνθετικήν. Ex his medicis ἐπισυνθετικοῖς fuit Leonides Alexandrinus, Galen. vol. 14, p. 684, 8. Hase.]

[Ἐπισύνθετος, ὁ, ἡ, Compositus. Clem. Al. Str. 5, p. 667 : Οὐδ' ἐστὶ τὴν ἀρχὴν ἐπισύνθετόν τι καὶ αἰσθητὸν ζῷον ἐν οὐρανῷ ὧδέ πως ἔχον. Metrum ἐπισύνθετον, ab Hephæstione p. 90 et 102 memoratum, schol. ad l. pr. esse dicit τὸ ἐκ διαφόρων ποδῶν συγκείμενον.]

[Ἐπισυνθήκη, ἡ, Conditio fœderi deinceps adjecta, Supplementum fœderis. Polyb. 3, 27, 7.]

[Ἐπισύνθημα. V. Ἐπισύνθεμα.]

[Ἐπισυνίστημι.] Ἐπισυνίσταμαι, sicut et συνίσταμαι, ut infra dicetur, Coeo, Conspiro, Insurgo in aliquem. Plut. [Mor. p. 227, A] : Πρὸς οὖν τὰ τοιαῦτα τῶν νομοθετημάτων χαλεπήναντες οἱ ἔφοροι ἐπισυνέστησαν. Affertur et pro Concresco, ex Diosc. [Theophr. C. Pl. 5, 2, 1 : Ἀρχῆς ἐπισυστάσης. Plut. Mor. p. 894, E : Τὸ μὴ δύνασθαι (solem) τὰς ἀχτῖνας εἰς τὸ πέραν διακόψαι ἐπισυνισταμένας αὐτῷ. Hesych. : Ἐπισύστητε, συνάχθητε.]

[Ἐπισυννέω, Coacervo. Dio Cass. 40, 2 : Ἕτερα ἐπ' αὐτοῖς στοιχηδὸν ἐπισυνέννησαν.]

[Ἐπισύνοδος, ἡ, Conciliabulum. Method. Conviv. virg. p. 196, 6. Hase.]

[Ἐπισυνοικίζω, Denuo in coloniam deduco. Strabo 5, p. 213 : Εἶτα Καῖσαρ πεντακισχιλίους ἐπισυνῴκισεν.]

[Ἐπισυντάσσω, s.] Ἐπισυντάττω, q. d. Superconstruo, Supercompono, Impono aliis jam constructis s. compositis. In VV. LL. ἐπισυντάξας, Connectens. [Joseph. B. J. 1, 28, 1, διαβολὰς τοῖς ἀδελφοῖς.]

[Ἐπισυντείνω, Contendo. Poll. 3, 121, inter verba de strenuo usurpanda, συντεῖναι, ἐπισυντεῖναι. Pass. Hippocr. p. 404, 13 : Κροτάφους ἐπιξυντείνονται, Tempora iis distenduntur.]

[Ἐπισυντέμνω, Concido, Brevius reddo. Schol. Ven. Hom. Il. B, 156 : Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέτμηκεν. Osann.]

[Ἐπισυντήκω, Colliquo. Galen. vol. 12, p. 107 : Ἐπισυντήκειν ἀξιούντων τὸ λελεπτυσμένον χωρίον. ‖ Ἐπισυντήκομαι, Contabesco. Aret. p. 44 : Ἐπιξυντακέντες ὤλοντο.]

Ἐπισυντίθημι, Insuper compono et conjungo cum. Bud. interpr. Cumulatim annecto, Adjungo, afferens ex Themistio de Pythagoreis : Λαβόντες γὰρ μονάδα, τοὺς ἐφεξῆς αὐτῇ περισσοὺς ἐπισυντιθέασι, χωρὶς ἕκαστον, οἷον γ καὶ ε, καὶ ζ καὶ θ· ἑκάστη τοίνυν τούτων ἐπισύνθεσις τὸ συναγόμενον ἀεὶ τετράγωνον διαφυλάττει. [Nicomach. Introd. ar. p. 91 ed. Ast. : Πάλιν ἐπισύνθες τὸν ἑξῆς τὸν η' · 122 : Τῷ ις' ὄντι ἀκολούθῳ ὁ ς' ἀκόλουθος ἐπισυντεθείς. Iambl. In Nicom. p. 80, A; 85, A; 108, D; 112, B. Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 136, 24. L. Dindorf.]

[Ἐπισυντρέχω, Concurro ad. Pseudo-Chrys. Περὶ ψευδοπρ. vol. 7, p. 221, 41 : Ὅταν ἴδῃς ἄλλους ἐπισυντρέχοντας πρὸς τοὺς μυθολόγους. Seager. Marc. 9, 25 : Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐπισυντρέχει ὁ λαός.]

[Ἐπισυνωθέω, Compello in. Eudocia p. 178 : Ἀέρος τινὸς ἐπισυνωθουμένου ἄνωθεν. Bast. Locus est ex Diog. L. 10, 104. Hase.]

[Ἐπισῡρίζω, i. q. ἐπισυρίττω. Nonn. Dion. 1, 71 : Ἀμφοτέρῳ δὲ, ζῆλον ὑποκλέπτων, ἐπεσύρισεν (Boreas) ὄμφακι μαζῷ· 170 : Μάτην δ' ὑπὸ κυκλάδι νύσσῃ πρώιος αἰθερίης ἐπεσύρισεν ἦχος ἱμάσθλης. Ælian. N. A. 2, 7 : Εἶτα αὖθις ἐπισυρίζειν, de basilisco.]

[Ἐπισῡρίσσω, s.] Ἐπισυρίττω, Sibilo ad, Sibilis

excipio. Pro Exibilo, affertur ex Dem. [p. 315, 10, ubi Ἐξέπιπτες, ἐγὼ δ' ἐσύριττον.] Exp. etiam More gruum vociferor. [Ap. Aristot. H. A. 9, 10.]

Ἐπίσυρμα, τὸ, Id ipsum quod aliquis post se trahit, Vestigium corporis tractim sese agentis. Hippocr. Ep. ad Philop., de draconibus, s. anguibus Æsculapium sequentibus: Ἑπειγόμενοι μακρῷ τῷ ἐπισύρματι. Xen. Cyn. [9, 18], de cervo tendiculam trahente: Ἔσται δὲ ὁλκὸς τοῦ ξύλου οὐκ ἄδηλος· οἵ τε γὰρ λίθοι ἕσονται κεκινημένοι, τά τ' ἐπισύρματα τοῦ ξύλου καταφανῆ ἐν τοῖς ἔργοις. Ubi nota ὁλκὸν et ἐπίσυρμα synonymos poni pro Tractu s. Sulco quem facit τὸ ἐπισυρόμενον ξύλον.

[Ἐπισυρμός, ὁ. Εἰς ἐπισυρμὸν καὶ λήθην ἄγειν, Negligere et oblivioni tradere, Polyb. 4, 49, 1. Τὴν τῶν οἰκετῶν ἀνάστασιν καὶ τὸν ἐπισυρμόν, Negligentiam, 40, 2, 10. || Irrisio. Stob. Ecl. eth. p. 222: Τὸ σαρκάζειν, ὅ ἐστιν εἰρωνεύεσθαι μετ' ἐπισυρμοῦ τινος. || Mollis introductio, de luxu, Clem. Al. p. 203. Kall. Philo vol. 2, p. 166, 31: Οἱ κατ' ἐπισυρμὸν γλώττης ἀκαιρευόμενοι. Interpr.: Per volubilitatem linguæ. Hase.]

[Ἐπισυρράπτω, Insuper consuo. Athanas. vol. 2, p. 547. Kall.]

[Ἐπισυρρέω, Confluo. Plut. Mor. p. 895, B; Strabo 5, p. 240; Dionys. A. R. 4, 55; Joseph. A. J. 17, 9, 2.]

[Ἐπισύρροια, ἡ, Confluvium, τῶν χυμῶν, Ælian. N. A. 12, 20.]

Ἐπισύρω, Attraho, Post me traho. Cujus signif. ex. habes in Σύρμα ex Poll. [Lucian. V. Hist. 2, 46: Ποδήρεις τοὺς χιτῶνας ἐπισυρόμεναι.] Itidem Basil. [vol. 1, p. 41, E] utitur in media voce, sed metaph. dicens: Οὓς καὶ προϊὼν καὶ πάλιν ἐπανιὼν ἐπισύρεται, de quodam, qui sibi in comitatum asciverat ἑσμὸν τῶν ἑφεπομένων μυρίον. Ubi sicut aliquis dicitur ἐπισύρεσθαι, quos in comitatu post se trahit, ita vicissim illi ἐπισυρόμενοι dicuntur ἑφέπεσθαι, Sequi illum, s. Eum præeuntem a tergo sequi. [Id. vol. 1, p. 344, D: Τῶν οἰκετῶν οὓς ἐπισύρονται. Hemst. Gl.: Ἐπισύρομαι, Pelliceo. Isidor. Pel. Ep. p. 12, C: Τοιαύτην ὕβριν τῷ θυσιαστηρίῳ ἐπισυρόμενον. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xxii, D: Ἵνα γένοιντο αὐτῷ οἱ λόγοι μηδὲν ... φαῦλον ἐπισυρόμενοι.] In incessu aut cursu ἐπισύρεσθαι dicitur Qui pedes velut ægre trahit post se. Xen. Cyn. [5, 13], de lepusculis: Ὑγρομελῆ ὄντα ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς· quæ verba Bud. p. 726 sic interpr.: Ingrediendo toto corpore terram stringunt, et luculentiora vestigia imprimunt, Quasi tractim sese agunt. [Basil. M. vol. 1, p. 63, B: Τὸ νηκτικὸν ... ἐπισυρόμενον τῷ τοῦ ὕδατος σώματι. De veste induenda Longus Past. 3, 24: Ἤδη ποτὲ καὶ γυμνοὶ συγκατεκλίθησαν καὶ ἓν δέρμα αἰγὸς ἐπεσύραντο.] Idem Bud. pag. præced., ἐπισύρω interpr. Tractim duco, Strictim traho: afferens ex Hippiatr., de equo ægrotante: Καὶ περιπατῶν ἐπισύρει τὸν ὄνυχα, sicque vertens, Ingreditur ungula non sublata; nam ungulas s. pedes non tollunt ægri equi, sed ægre post se trahunt. Et hunc, Καὶ ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια, sic reddens, Erigere posteriores pedes non potest. Aristot. itidem H. A. 8, [24] hoc signum τῆς ἵππου ἀῤῥωστίας ponit, quum τὰ ὀπίσθια σκέλη ἑφέλκει ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, i. e. Quum posteriora crura languide priora subsequuntur, ut idem Bud. interpr. p. 418. [Diog. Laert. 1, 81: Ἐπισύρειν τὼ πόδε. L. D. Σκάπτειν καὶ ἐπισύρειν τὰς βώλους, schol. Aristoph. ad Pac. 569. Σχοινία ἐπισύρειν τοῖς θάμνοις, Dioscor. p. 65, A. Hemst. Hesych.: Ἐπισυρόμενοι, προκυλινδούμενοι.] Rursum p. 725 Idem affert duos ll., unum ex Lysia, alterum ex Dem., quorum ille dicit [p. 175, 18]: Ἀπολογήσεσθαι, ἐπισύροντα τὰ πράγματα, καὶ διακλέπτοντα τῇ ἀπολογίᾳ τὴν κατηγορίαν· hic autem [p. 496, 23]: Ἴσως ἐπισύροντες ἐροῦσιν ὡς κτλ. Ubi non assentitur scholiastæ Demosthenis, ἐπισύροντες exponenti διασύροντες, οἷον εἰς ἔδαφος ἕλκοντες, διαβάλλοντες, οὐδὲν ἀληθὲς λέγοντες· sed hisce duobus in ll. ἐπισύροντες significare putat, Ambage verborum qua de re agitur implicantes, quasique rem in longum tractim ducentes, cardinem causæ non attingentes, judicum mentes alio atque alio trahentes, multa commemorando ad rem nihil pertinentia. Quod satis intelligendum dari ait ex eo, quod διακλέπτοντα τὴν κατηγορίαν dixit Lysias: significans, patronum non recta ad cardinem causæ venire, et pedem conferre, sed velut ludificari, frustrarique et tergiversari. [Ἐπισύρω, Negligo: v. Proclum in Alcib. 1, cap. 17, ibiq. not. Creuzer. Polyb. Exc. Vat. p. 382: Τὸ περὶ τὰς ἀνακρίσεις μέρος ἐπισέσυρται παρ' αὐτῷ τελέως· 432: Διόπερ οὐ χρὴ καταγινώσκειν ἡμῶν ὡς ἐπισυρόντων τὰς πράξεις, ὅταν τὰ παρ' ἐνίοις πολλοῦ τετευχότα λόγου ἡμεῖς παραλείπωμεν. Marc. Antonin. 8, 5: Μήτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν μήτε ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύρειν.] Ἐπισεσυρμένον, inquit ibid., dicitur etiam Male coagmentatum, Dissolutum, Laxum et incompactile, et velut hiulcum. Lucian. [Dial. mer. 10, 3] γράμματα ἐπισεσυρμένα vocat Literas hiulcas, tractim ductas ab homine celeriter scribente. [Idem Luc. Navig. c. 2: Ἐφθέγγετο ἐπισεσύρμένον τι καὶ συνεχὲς καὶ ἐπίτροχον. Ἐπισεσυρμένως φθέγγεσθαι Etym. M. p. 191, 33. Pseudo-Lucian. Philopatr. c. 20: Ὑπέβηττε μύχιον, ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμένον. Polyb. 16, 20, 2: Ταῦτα μὲν οὖν προήχθην εἰπεῖν, θεωρῶν ... τὸ μὲν ἀληθινὸν ἐπισεσυρμένον, τὸ δὲ πρὸς ἀλαζονείαν ... ἐπαινούμενον, Neglectum. Diog. L. 1, 81: Ἐπισεσυρμένον καὶ ῥυπαρὸν, de homine immundo. Hesych.: Σόλοικος, ἐπισεσυρμένος, ἀδιάφορος.] Et Ἐπισεσυρμένως τι ποιεῖν dicitur pro μὴ ἀκριβῶς quasi Tractim [Gl.] et languide. [Epict. Ench. c. 38. Seager. Schol. Aristoph. Ran. 1545: Σκαριφήσασθαι ἐπὶ τοῦ ἐπισ. τι ποιεῖν καὶ μὴ κατὰ τὴν προσήκουσαν ἀκρίβειαν σκιαγραφεῖν. Et omisso σκιαγρ. Etym. M. et Harpocr. v. Διεσκαριφησάμεθα. Clem. Al. Q. D. S. 40, p. 958. V. paullo ante.] Significat etiam Dissolute, Incondite, Incomposite, Remisse, Sensim. Hæc Bud. p. 726, subjungens hunc l. Cic. ex 2 De orat.: Quod tuum principium, dii immortales? qui timor? quæ dubitatio? quanta hæsitatio, tractusque verborum? sic reddens Græce, Ὀπηλίκον τό,τε ἐνισχόμενόν σου τοῦ λόγου, καὶ τὸ ἐπισεσυρμένον; Et hunc, Genus orationis fusum atque tractum, et cum lenitate quadam æquabili profluens. Alibi itidem ab eod. Cic. Tracta et fluens oratio opp. Contortæ, τῇ συνεστραμμένῃ. Certe ἐπισύρεσθαι et συστρέφεσθαι opposita sunt et ipsa. [Ex ἐπισεσυρμένος corruptum est quod HSt. in Ind. ponit] Ἐπισεσυρωμένος, Lascivus. Sed invenitur et aliter scriptum hoc particip.

[Ἐπισυσκευάζω var. script. pro ἀποσυσκ. Exod. 3, 22.]

Ἐπισύστᾰσις, εως, ἡ, Conspiratio, Coitio factiosa. Act. 24, [12]: Ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, Turbæ coitionem. [Joseph. C. Apion. 1, 20: Ὄντι ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπισυστάσεως. Sext. Emp. Adv. ethic. p. 127: Πλειόνων κακῶν ἐπισύστασιν. Eust. Opusc. p. 254, 81.]

[Ἐπισυστέλλω, Contraho. Aristot. Rhet. 3, 2: Ἔστι καὶ ἐν τούτοις ἐπισυστελλόμενον καὶ αὐξανόμενον τὸ πρέπον. Schol. Aristoph. Pl. 301: Σφῆκες τὴν κοιλίαν ἐπισυνεσταλμένην ἔχουσι.]

Ἐπισυστρέφω, Una converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, Colligo, Cogo ad aliquid etc., ea sc. signif. qua aliquis dicitur Factiosam catervam cogere. Sed affertur ex 1 Macc. 14, [44]: Ἐπισυστρέψαι συστροφὴν, pro Convocare conventum. [Conf. Numer. 16, 42. Longin. De subl. c. 24: Τὸ γὰρ ἐκ τῶν διηρημένων εἰς τὰ ἡνωμένα ἐπισυστρέψαι τὸν ἀριθμὸν, σωματοειδέστερον.]

[Ἐπισύσχεσις pro ἐπίσχεσις, Int. inc. Levit. 23, 36, eodem vitio quod in Ἐπισυνέχω notatum est.]

[Ἐπισυχνάζω, Increbro, Gl. In iisd.: Ἐπεσύχνασεν, Irrepsit, in ἐφησύχασεν mutant edd. || Frequento. Basil. vol. 7, p. 488, B: Συνεχῶς μετὰ σιωπῆς ἐπισυχνάζειν τινί. Weigel. || Frequenter accommodo. Thalass. Centur. p. 1186, B: Λόγοις πνευματικοῖς ἐπισυχνάσεις τὸ οὖς σου. Hase.]

[Ἐπίσυχνος, ὁ, ἡ, Creber. Hippocr. p. 79, G: Ἐπίσυχνον δὲ οὗτοι ὑδατώδεα οὐρέουσιν. Nisi divisim scribendum ἐπὶ συχνὸν, ut ἐπὶ πολύ. L. D. Nicephor. Hist. p. 7, C.: Περιεκάθητο ταύτην χρόνον ἐπίσυχνον. Boiss. Andr. Cret. p. 132. Kall.]

[Ἐπισύχνως, Crebro. Suid. in Λογγῖνος, p. 2332, A: Ἐπισύχνως ἐνδιαιτώμενος ταῖς κληζομέναις πηγαῖς.]

Ἐπισφᾰγεὺς, έως, ὁ, Jugulator, Mactator. || Ἐπισφαγεὺς Hippocrati dicitur Cavum illud cervicis prope spondylum στροφέα, quoniam ibi nonnullis pecudibus ὁ σφαγεὺς s. διασφακτὴρ σίδηρος immittitur, ut videre

est in ovibus : vitulis autem et porcis solet potius guttur præcidi. Pollux quoque 2, [134] sic accipi testatur : Ἡ δὲ ὄπισθεν κατὰ τὸν στροφέα σπόνδυλον κοιλότης, ἐπισφαγεὺς προσείρηται. [Alii libri ἐπισφαγιεύς.]

Ἐπισφαγιάζομαι, Jugulo. s. Macto super, Immolo post. In VV. LL. legitur, Ἐπισφαγιζόμενοι τὰς εὐχὰς, Qui hostias mactant. Pro quibus fortasse scr. ἐπισφαγιαζόμενοι ταῖς εὐχαῖς, Post supplicationes solemnes jugulatis s. mactatis pecudibus sacra facientes.

Ἐπισφάζω, s. Ἐπισφάττω, Jugulo s. Macto super; simpliciter Jugulo, Macto, Trucido, Perimo. [Frequentat Eurip., velut El. 281 : Θάνοιμι μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς· Hec. 505 : Κἄμ' ἐπισφάξαι τάφῳ· Herc. F. 995 : Τρίτον θῦμ' ὡς ἐπισφάξων δυοῖν. Xen. Anab. 1, 8, 29 : Καὶ οἱ μέν φασι βασιλέα κελεῦσαί τινα ἐπισφάξαι αὐτὸν Κύρῳ, οἱ δ' ἑαυτὸν ἐπισφάξασθαι σπασάμενον τὸν ἀκινάκην. Ita libri optimi duo : ceteri ἑαυτὸν ἐπισφάξαι. De immolandis bestiis Cyrop. 7, 3, 7 : Ὡς ἐπισφαγείη τῷ Ἀβραδάτᾳ.] Plut. Fabio : Τὸν ἐπισφάξοντα τῶν πολεμίων ἀναμένων. [Anton. c. 13, 22, 77. « Νεκροὺς ἐπισφάττειν, proverbiali forma, Diog. L. 2, 135. » Hemst. Figurate Lucian. Jov. Trag. c. 43 : Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ νῦν ἐπιτιμῶν, Enecas. Sed al. ἀποσφάττεις, quod v.]

[Ἐπίσφαιρον, τὸ, Globus. Plut. Mor. p. 825, E : Τῶν ἐν ταῖς παλαίστραις διαμαχομένων ἐπισφαίροις περιδέουσι τὰς χεῖρας, ὅπως εἰς ἀνήκεστον ἡ ἅμιλλα μηθὲν ἐκπίπτῃ μαλακὴν ἔχουσα τὴν πληγὴν καὶ ἄλυπον. Polyb. 10, 20, 3 : Μαχαιρομαχεῖν ξυλίναις ἐσκυτωμέναις μετ' ἐπισφαίρων μαχαίραις· ubi Schweigh. edidit ἐπισφαιρῶν, quasi ab Ἐπίσφαιρα, ἡ. Male in Glossis Ἐπισφερα, Pugilli; Ἐπισφεριον, Pugil; Ἐπισφερια, Pugilla. V. Σφερεών. Angl. || Ἐπισφαίριον ῥινὸς, Orbiculus nasi. Galen. vol. 18, part. 1, p. 805, 10. Hase.]

[Ἐπισφαίρωμα, τὸ, i. q. ἐπίσφαιρον. Anna Comn. p. 78, C : Οἱ τῶν Καισάρων στέφανοι σποράδην ἐστὶν ὅπου τῶν μαργάρων καὶ λίθων μετέχοντες ἄνευ τοῦ ἐπισφαιρώματος.]

[Ἐπισφᾰκέλιζω, Sideror, Corrumpor, Vitior. Hippocr. p. 790, H : Ἢν μὴ ἐπισφακελίσῃ· 817, B : Ἡ πλευρὴ ἐπεσφακέλισεν αὐτοῖσιν. Aret. p. 59.]

[Ἐπισφακέλισις, εως, ἡ, Sideratio, Corruptio. Hippocr. p. 816, G : Ἐπισφακέλισις τῶν ὀστέων.]

[Ἐπισφάλεια, ἡ, ap. Polyb. Exc. Vat. p. 459 : Τὴν τῆς τύχης ἐπισφάλειαν, Fortunæ lubricam et periculosam naturam. L. D. Apud Aristid. De simpl. dict. p. 412, vol. 2, p. 797 Lips. : Ἔστι μὲν ἕκαστα ἐν ἐπισφαλείᾳ προηγμένα, in ἀσφαλείᾳ mutabat Norrman. Sed cod. Paris. ap. Walz. Rhett. vol. 9, p. 445, 15, ἐπιμελείᾳ.]

Ἐπισφᾰλὴς, ὁ, ἡ, Qui labefactari potest, Lubricus, Instabilis, Incertus, Minime tutus, [Intutus, Gl.] Periculosus, i. q. σφαλερός. Hesych. et Suid. exp. βλαβερὸς, ἐπικίνδυνος. [Hippocr. p. 11, 43 : Ἰσχυρῷ καὶ ἐπισφαλεῖ νοσήματι. Plat. Reip. 6, p. 497, D : Τὰ μεγάλα πάντα ἐπισφαλῆ. Polyb. 1, 54, 3, τόποι· ib. 66, 12, καιροί.] Plut. Fabio, Ἐπισφαλές ἐστι πιστεύειν ἀνδρὸς ἑνὸς τύχῃ τηλικαῦτα πράγματα. Herodian. 1, [6, 15] : Τὸν δὲ πόλεμον ἀτελῆ καταλιπεῖν, μετὰ τοῦ ἀπρεποῦς καὶ ἐπισφαλὲς, Præterquam quod indecorum est, est etiam periculosum : 7, [2, 11] : Τοῦ ἀγχιβαθοῦς τῶν ἑλῶν Ῥωμαίοις δι' ἄγνοιαν τῶν τόπων ἐπισφαλοῦς ἐσομένου, Romanis paludis altitudo periculosa futura erat. Et Greg. Naz. τὸ τοῦ τάχους ἐπισφαλὲς, Celeritatis periculum. [Comparativo Demosth. p. 22, 14, Aristot. Eth. Nic. 8, 1. Superl. Polyb. 2, 29, 2. || Proclivis, Clem. Al. p. 167. Wakef.] Ἐπισφαλῶς, Lubrice, Ita ut labefactari et everti facile queat, Non sine periculo, Periculose. Plut. Sol. [c. 13] : Ἐπ. διάκειται ἡ πόλις, Civitas laborat, Lubricus est status civitatis et nequaquam tutus, In periculis versatur resp. Itidem in Popl. [c. 2] Idem dicit ἐπ. ἔχει ἡ πόλις, eod. sensu, seu, Nutat civitas; nam Nutare dicuntur, quæ ruinam minantur, ut τὰ σφαλερὰ s. ἐπισφαλῆ. [Aristid. c. 13, Pyrrh. c. 10; Polyb. 6, 25, 4; Xen. Eph. 1, 5, p. 11.]

Ἐπισφάλλω, i. q. σφάλλω, i. e. Labefacto, Everto. Exp. etiam Fallo, Decipio. [Supplanto, Joseph. B. J. 3, 7, 29 : Τὰς προβάσεις αὐτῶν ἐπέσφαλλον. Wakef. Greg. Nyss. vol. 1, p. 280, D : Ὁδὸν ἧς ἐπεσφάλησαν, pro ἀπεσφ., ut videtur, A qua aberrarunt. L. D. Ones. Strateg. p. 135, 9 Cor. : Περισπῶντα καὶ ἐπισφάλλοντα δεῦρο κἀκεῖσε πρὸς πολλὰ τοὺς ἀντιπάλους. Hase.]

[Ἐπίσφαλμα. Joseph. A. J. 19, 1, 11 : Μὴ καὶ ἐπισφάλματος τῇ ἐπιχειρήσει συνελθόντος ταράξοιεν τὴν πόλιν. Leg. cum cod. L. B. πη σφάλματος. Schneider.]

[Ἐπισφαλῶς. V. Ἐπισφαλής.]

[Ἔπίσφατος. HSt. in Φάω :] Observa autem et nom. Ἐπίσφατος hinc deducere Eust. in altero illo l. [Od. p. 1728, 13], ubi dicit habere pleonasmum literæ σ, ac significari eo ὁ ὀλέθριος, a præt. πεφάσθαι. Atque ita ἐπίσφατος erit Perniciosus, Exitialis. Sed Etym. exp. ἐπίῤῥητος, deducens a φημὶ, unde φατός. Itidemque Hesych. exp. ἐπιμώμητος. [Ammon. p. 42 : Ἐπιβόητος ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην· τοῦτον δ' ἔνιοι τῶν ποιητῶν ἐπίσφατον καλοῦσιν. V. Ἐπίφατος.]

[Ἐπισφάττω. V. Ἐπισφάζω.]

Ἐπισφελίτης, ὁ, Remex. Hesychio θρανίτης, apud quem plura vide. [Pausanias ap. Eust. Od. p. 1818, 51. ῑ]

[Ἐπισφετερίζομαι, Interverto, Ad me traho. Τἀλλότρια ἐπισφετεριζόμενον, Harpocr. in Σθένελος. Hemst.]

[Ἐπισφηκόω, Implico. Nonn. Dion. 9, 123 : Ἀκροτάτῳ δὲ σίδηρον ἐπεσφήκωσε κορύμβῳ. Medio 2, 111 : Μηρὸν ἐπεσφηκώσατο μηρῷ.]

[Ἐπίσφηνον, τό. Clem. Al. Str. 6, 18, p. 800 : Ἀποξύσαντες γὰρ ἑκάτερον ἐπίσφινον ὀξεῖ δρεπάνῳ, ubi Sylb. : Alibi rectius ἐπίσφηνον. Vertitur Utrumque surculum. Routh.]

[Ἐπισφηνόω, Insuper obstruo et obturo cuneo. Jud. 3, 34, sec. cod. 75 Holmes. ἐπιεσφήνωσεν. Ita enim legendum loco ἐπιεσφίνωσεν. Schleusn. Lex. || Cogo, Coagulo. Pass. Galen. vol. 19, p. 654, 9 : Καὶ μηκέτι ἄλλο ἐνέγκῃ αἷμα εἰς τοὺς νεφροὺς, ἵνα ἐπισφηνωθῇ. Hase.]

Ἐπισφίγγω, Insuper astringo, sive constringo. [Adstringo, Obstringo, Gl. Athen. 13, p. 543, F, de Parrhasii pictoris luxu, qui lora crepidarum aureis fibulis astringebat. Schweigh. Ælian. V. H. 9, 36 : Ψάλτης Ἀντιγόνῳ ἐπεδείκνυτο· τοῦ δὲ πολλάκις λέγοντος, τὴν νήτην ἐπίσφιγξον, εἶτα πάλιν, τὴν μέσην κτλ. Nonn. Dion. 1, 166 : Τῇ μὲν ἐπισφίγγων Κυνοσουρίδα· 39, 120 : Ἀσκὸν ἐπισφίγξας. « Ἐπισφίγγειν τὴν ἀμφισβήτησιν, opponitur τῷ λύειν, Sext. Emp. p. 306, 36. » Hemst.]

Ἐπισφλὴς, pro ἐπισφαλὴς, VV. LL. : sed absque exemplo. [Vox nihili.]

[Ἐπισφοδρύνω, Augeo. Plut. Cleom. c. 10 : Ἐπισφοδρύναντα τὴν ἀρχὴν καὶ ἀνατεινάμενον. ῡ]

Ἐπισφοραὶ, in VV. LL. perperam pro ἐπεισφοραί.

Ἐπισφρᾱγίζω, i. q. ἐνσφραγίζω, s. σφραγῖδα ἐπιβάλλω, σημεῖον ἐπιβάλλω, Obsigno. [Photius C. Manich. p. 369, D : Ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ τὰς ἰδίας προσευχὰς, μᾶλλον δὲ ὑλακὰς ἐπισφραγίζουσιν. Tzetz. Iamb. 351 : Γνώμαις ἐπισφράγιζε σαῖς τὸ βιβλίον.] Exp. etiam Probo, Approbo, more eorum, qui approbantes aliquid, suum etiam sigillum imprimunt. Item Subscribo, βεβαιόω. [Confirmo. Epigr. Anth. Plan. 5, 366, 3 : Σοὶ κλέος ὁππότε δῆμος ἐπεσφρήγιζε θανόντι. Adsigno, Insignio, Gl.] Pass. quoque vox et media, activa signif. accipiuntur, ut ἐπισημαίνεσθαι et ἐπισημήνασθαι. Pro Consignare affertur ex Plat. Polit. [p. 258, C] : Δεῖ γὰρ, χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδεῶν, αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι, Consignare. [Sine dativo Leg. 9, p. 855, E. Nonn. Dion. 47, 218 : Χείλεσι δ' ἀφθόγγοισιν ἐπεσφρηγίσσατο σιγήν.] Pro Concludo veluti sigillo, affertur ex Aristide [vol. 1, p. 156] : Ἐπισφραγίζεσθαι τὴν νίκην. [Polyb. 32, 22, 3 : Ὅτε Χάροψ ὥρμησεν εἰς τὴν Ῥώμην, ἔχων χρήματα καὶ τοὺς περὶ Μύρτωνα μεθ' αὑτοῦ, βουλόμενος ἐπισφραγίσασθαι διὰ τῆς συγκλήτου τὴν αὐτοῦ παρανομίαν. Aristid. vol. 1, p. 555 : Τὴν ἔμπροσθεν ἀκμὴν ... ἐπεσφραγίσατο τῇ τελευτῇ. Conf. Lennep. ad Phalar. p. 182. Contestor, Gl. || Pass. Plat. Phil. p. 26, D : Ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐναντίου γένει. Philipp. Thessal. Anth. Pal. 6, 90, 4 : Κύρτους τε φελλοῖς τοὺς ἐπεσφραγισμένους, Instructos. V. Jacobs. ad Anth. Gr. vol. 9, p. 144.]

[Ἐπισφραγὶς, ἡ, Sigillum. Epiphan. t. 1, p. 515, D; 901, A. Hase.]

[Ἐπισφράγισις, εως, ἡ, Obsignatio, in Edict. Just. Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Angl. I. q. βεβαίωσις, Confirmatio, Greg. ad Hermog. Περὶ δειν. p. 28 (vol. 7, p. 1319, 16 ed. Walz.). Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐπισφράγισμα, τὸ, Signaculum, Obsignatio. Euseb. H. E. p. 343, 369. Kall. Nicet. Is. Ang. p. 274, C; Eust. Opusc. p. 87, 26.]

[Ἐπισφραγισμὸς, ὁ, i. q. præced. Rhett. Gr. vol. 7, cap. 17, x : Ὥσπερ ἐπισφραγισμὸς καὶ βεβαίωσις τῶν εἰρημένων. Walz.]

Ἐπισφραγιστὴς, ὁ, Obsignator, Qui sigillum imprimit. [Lucian. Alex. c. 23.]

[Ἐπισφύζω, Ultra pulso. Galen. vol. 4, p. 733, 11 : Οὐκ ἔτ' ὄψει τὰ μετὰ τὸν βρόχον ἐπισφύζοντα. Hase.]

Ἐπισφύριον, τὸ, Fibula ocreæ dicitur, quoniam ἐπὶ τοῦ σφυροῦ poni et stringi solet, i. e. supra malleolum pedis. Hom. Il. Γ, [331 et alibi] : Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας, schol. τοῖς τῶν σφυρῶν καλύμμασιν, Integumentis malleolorum. Sunt qui ἐπισφύριον accipiant pro Ea parte quæ est supra pedis malleolum : quæ et ἐπίσφυρον nominari posset. [Sic Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 206, 8 : Τὸν εὐσπειρῆ τε δράκοντα, χρύσειον βαδινῶν κόσμον ἐπισφυρίων, de ornamento muliebri talorum, figuram draconis imitante. Oppian. Cyn. 4, 438 : Ἀχρὶς ἐπισφυρίων δ' ὁλοὴν κρηπῖδα φέρουσιν. L. D. De episphyriis, ornatu et militari et muliebri, C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 340, 4; 342; 413, 2; Hamilton Pictt. vass. antt. t. 1, tab. 11, p. 19, et ib. tab. 5, p. 13, ubi perperam, opinor, confunduntur cum calceo Iasonis. Hase. Τὰ καλύπτοντα τὰ σφυρὰ interpr. Hesych. ὔϊ]

[Ἐπισφύριος, ὁ, Qui est super malleolum pedis. De calcei lunati ornamento (v. Jacobs. ad Anth. Gr. vol. 9, p. 392) Marcellus Anth. Pal. App. 51, 31 : Τυρσηνῶν ἀρχαῖον ἐπισφύριον γέρας ἀνδρῶν. Philostr. Her. 8, p. 555 : Τὸ ξύμβολον τῆς εὐγενείας περιηρτημένος ἦν τῷ ὑποδήματι· τοῦτο δέ ἐστιν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον μηνοειδές. Forma Ἐπίσφῦρος, ὁ, ἡ, Philipp. Anth. Pal. 6, 107, 5, inter supellectilem venatoris: Νευροπλεκεῖς τε κνωδάλων ἐπισφύρους ὠκεῖς ποδίστρας, de pedicis.]

Ἐπισχάζω, In superiore parte scarifico, aperio et incido scalpro aut cultro. Pro Leviter hisco, affertur ex Theophr. H. Pl. 4, 13 [12, 2] : Ἐφ' ὧν ἄκρων παραπλαγίους τὰς τῶν ἀγγείων ἔχει στρογγυλότητας ἐπισχαζούσας. Sed illam interpr. sequendo, scr. foret ἐπιχασκούσας. [In Ind. :] || Leviter hisco, VV. LL. ex interpret. Gazæ, Theophr. H. Pl. 4, 13. Annotantque leg. esse ἐπιχάνω. Sed ne hoc quidem vocab. mendo carere putandum est : quum χάνω non dicatur, sed χαίνω : itidemque ἐπιχαίνω, non ἐπιχάνω, dicendum sit. Verum ap. Theophr. pro ἐπισχαζούσας multo verisimilius esset scriptum fuisse ἐπιχασκούσας.

[Ἐπισχεδιάζω, τῷ καιρῷ, Ex tempore aliquid opportune dico, Philostr. V. S. 1, p. 485, 25. Schol. Ven. Aristoph. Vesp. 1164 : Εἰ μὴ ἐπεσχεδίασται (voc. quoddam), Fictum ex tempore est. Ubi vulg. ἐσχεδίασται. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 232, 23 : Ἐπισχεδιάσω, ἐξ ἑτοίμου παρέξω.]

Ἐπισχεδὸν, Prope, σύνεγγυς [Hesychio]. Ex Apoll. Arg. 2, [490, etc.] Frequentius est σχεδὸν, sine præp. [Hom. H. Apoll. 3 : Ἀναΐσσουσιν ἐπ. ἐρχομένοιο.]

Ἐπισχερὼ, Deinceps, Ordine. Theocr. [14, 69] : Ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος· ubi Eust. exp. κατὰ τάξιν et ἐφεξῆς. In isto autem Homeri l. Il. Λ, [667] : Ἦ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης, Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερὼ, ait ἐπισχερὼ esse κατὰ τάξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως καὶ ἐφεξῆς καὶ συναπτῶς καὶ συνεχῶς. [Σ, 68 : Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπ. Ψ, 125 : Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπ. Simonid. Anth. Pal. 13, 19, 5 : Τρὶς ἐπισχερώ. Et sæpius ap. Apoll. Rh. De accentu acuto Apollon. Dysc. Bekk. An. p. 476, 14, schol. Dionys. ib. p. 942, 31.]

Ἐπισχεσία, ἡ, Prætextus. Hom. Od. Φ, [70] : Οὐδέ τιν' ἄλλην Μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε, i. e. πρόφασιν, Eust., quoniam οἱ προφασιζόμενοι ἐπέχουσιν, h. e. μένουσιν ἐννοούμενοι τί ἂν εἴποιεν : ut i. sit ἐπισχεσία, q. μύνη paulo post sequens.

Ἐπίσχεσις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, Repressio, Remora, [Pressura, Gl.] i. q. ἔφεξις et ἐποχή. Hom. Od. P, [450] : Οἱ δὲ διδοῦσι Μαψιδίως· ἐπεὶ οὐ τις ἐπίσχεσις οὐδ' ἐλεητὺς Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, i. e. κώλυσις, πρόφασις, φειδώ, schol. : Nihil eos retinet a largiendis alienis; pro eo, quod est, Nullo modo parcunt alienis, quasi dicas, Nullo metu nullaque commiseratione retinentur et revocantur a profundendis bonis alienis. Ideoque male exp. πρόφασις. Plato Leg. [5, p. 749, D] : Ἐπίσχεσις γενέσεώς ἐστι, Genus sistitur et intermittitur. Diosc. 3, 29, ἐπ. ἐμμήνων, Mensium repressio, suppressio : sic ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων infra. Galen. Ad Glauc., ἐπ. τῶν ἐκκρίσεων, Excretionum retentio s. remora. [Ἐπισχέσιες πτυάλων Hippocr. p. 188, C.] Aristot. Probl. [33, 5] : Λύγγα παύει πταρμὸς καὶ πνεύματος ἐπίσχεσις, Spiritus retentio. Paulo ante vero dixit τὴν αὐτίκα ἀντικατάσχεσιν γενομένην itidem παύειν τὸν λυγμόν. Item ἐπίσχεσις pro Mora a Thuc. [2, 18] ponitur, Bud. [|| Suspensio a functione sacerdotii. Pachym. 3, 24 : Ὡς πρόστιμον ἐκείνῳ ἡ τῆς ἱερωσύνης ἐπίσχεσις ἦν. Ducang.]

[Ἐπισχετέος, α, ον, Reprimendus, Gl. Plato Phædro p. 272, A.]

Ἐπισχετικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἐφεκτικός. Athen. 15 : Τῆς κάτω κοιλίας ἐπισχετικὸν, Alvum sistens, Alvum reprimens. Sic supra ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας Idem dixit. [Hesych. v. Ἐπιπτάρνυμαι. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 616. L. D. Sch. Hom. Il. Ξ, 110. Wakef. Galen. vol. 6, p. 736, 5. Id. ib. p. 548, 15 : Ἔτι τε τῶν ἐκ θώρακος καὶ πνεύμονος ἀναβηττομένων ἐπισχετικόν· et p. 523, 8 : Ἐπισχετικὸς γαστρός· cui opponitur προτρεπτικός. Hase.]

[Ἐπισχετλιάζω, Lamentor ad. Schol. Ven. Hom. Il. Π, 686. L. Dindorf.]

Ἐπισχημάτίζω, Effingo, Compono, VV. LL. [Joseph. B. J. 2, 2, 5 : Μεθ' ἡμέραν ἐπισχηματίζων τὸ πρόσωπον εἰς λύπην. (Liber unus μετασχ.) Wakef.]

Ἐπισχίδιον, τὸ, affertur pro Cuneus.

Ἐπισχίζω, In superficie scindo, findo, Infindo, Incido. Apoll. [Rh. 2, 662] : Ἐπισχίζοντες ἄρουραν, Terram in superficie findentes et proscindentes aratro, pro Arantes : quod Virg. dicit Infindere sulcos. [Theophr. C. Pl. 5, 15, 4 : Ὅσα πολύρριζα καὶ πολύτροφα καὶ ἐπισχίζοντα ... καθάπερ ὁ κιττὸς, dubitatur de sententia. Strabo 16, p. 763 : Τὸν φλοιὸν ἐπισχίσαντες. Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 28, 23 : Ἐξ ὧν (ἡδονῶν) ἄλλαι πλείονες ἐπικλονούμεναι καὶ ἐπισχιζόμεναι στῖφος παθῶν συνιστῶσιν.]

[Ἐπισχὶς, ίδος, ἡ.] Ἐπισχίδας vocant Cuneos, quibus immissis aliquid finditur, aut distinetur, ne fissura coeat. Vitruv. 10, 18 [12, 1 Schn.] : Per media autem spatia tignorum insecantur et exciduntur formæ : in quibus excisionibus includuntur capitula catapultarum, cuneisque distinentur, ne in contentionibus moveantur. Tum vero modioli ærei in ea capitula includuntur, et in eos cuneoli ferrei (quos ἐπισχίδας [ἐπιζυγίδας Turnebus] Græci vocant) collocantur.

[Ἐπίσχισμα, τὸ, Scissura. Etym. M. p. 555, 38 : Λακίδες, ἐπισχίσματα ἱματίου, Panni. Wakef. Conf. Bast. ad Greg. Cor. p. 458.]

[Ἐπίσχιστος, ὁ, ἡ, Scissus. Cocchii Chir. p. 31 : Ἐξ ἐπισχίστου. Kall.]

Ἐπισχναίνω, Arefacio, Extenuo. [Hippocr. p. 490, 7 : Ἐπισχναίνειν καὶ ἀσινέειν ἑπτὰ ἡμέρας. Ubi al. ἀπισχν. Sic ap. Philemon. Stob. Flor. vol. 2, p. 418 : Δέδοικα μὴ λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσῃ νεκρὸν, ed. Trincav. ἐπισχν.]

Ἐπισχναντέον, Arefacere oportet, s. Extenuare.

[Ἐπισχοίνιον perperam legitur pro ἐπισκύνιον apud Polemon. Phys. 1, p. 226. Struv. Gl. : Ἐπισχοίνια, Funes.]

[Ἐπισχολάζομαι, Cesso. Sophocl. ap. Athen. 2, p. 62, F : Κἀξορμενίζει κοὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, modo locus vitio vacet. Hemst. Κἀξορμενίζειν οὐκ ἐπισχ. exhibet locum Soph. repetens Eust. Il. p. 899, 17.]

[Ἐπισχολέομαι vox nihili. V. Ἐπασχολέω.]

Ἐπισχῡρίζω, Corroboro, VV. LL. Subjungitur tamen ibi Plut. Oth. [c. 16] : Πρὸς τοὺς ἐνίστασθαι καὶ παρακαλεῖν ἐπιχειροῦντας· ἐπισχυρισάμενος, expositum,

Ubi eos refellisset. At ego accipi potius existimo ἐπισχ. hic ut alibi ap. Eund. ἀπισχυρίζεσθαι, sc. pro Obniti, Omni ope resistere, etc. Nisi forte ἀπισχυρισάμενος et hic leg. est pro ἐπισχ. [Arrian. Exp. 5, 25, 4 : Τῶν δὲ οὐκ ἀκολουθήσειν ... ἐπισχυριζομένων. Hemst. Schol. cod. Brunckiani Aristoph. Pl. 1096 : Λεπάς ἐστιν εἶδος ὀστρέου, ὅπερ λαβόμενον πέτρας ἐπισχυρίζεται (alius cod. ἀπισχυρίζεται) καὶ δυσαποσπάστως ἔχει. Itaque delendum videtur verbum ἐπισχ.]

Ἐπίσχυρος, ὁ, Auxiliator. Qua in signif. i. fuerit ἐπίσχυρος quod partic. συνεπισχύων : nam συνεπισχύω pro Auxilior accipitur. [V. Ἐπίσκυρος.]

Ἐπισχύω, i. q. ἐνισχύω, Vires sumo, Invalesco. [Evaleo, Gl. Theophr. C. Pl. 2, 1, 4 : Ῥιζωθέντα καὶ ἐπισχύσαντα.] Afferturque itidem pro Corroboro, Validum reddo, ex Xen. OEc. [11, 13. Urgeo, Cogo, Diod. 5, 59 : Τῆς κατὰ τὸ πεπρωμένον ἀνάγκης ἐπισχυούσης. Similiter Luc. 23, 5 : Οἱ δὲ ἐπίσχυον λέγοντες, Instabant. Utroque loco libri nonnulli ἐνισχ.] Item pass. Ἐπισχύεσθαι pro Invalescere, teste Bud., qui tamen auctorem non nominat.

Ἐπίσχω, [σχήσω, cujus exx. v. in Ἐπέχω], Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, ἐπέχω. Hesiod. [Sc. 446] : Ἄρες, ἐπίσχε μένος· et [350] : Τί νυ νῶϊν ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους; [Ubi est Ago adversus, ut Hom. Il. P, 465 : Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι καὶ ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους. Sic enim legebant Aristarchus et Herodianus pro ἐπισχεῖν, de quo v. in Ἐπέχω.] Ap. Hom. autem cum acc. et gen. Od. Υ, [266] : Ὑμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς Καὶ χεῖρας. [Locus Odysseæ referri potest etiam ad ἐπέχω, ut sit imperat. aoristi. Eur. Iph. T. 912 : Οὐδέν μ' ἐπίσχει. Thuc. 3, 45 : Τόδε γε οὐδὲν ἐπίσχει. Plato Leg. 11, p. 932, E : Δικταὶ φαρμακεῖαι ἐπίσχουσι τὴν διάρρησιν· Phil. p. 45, D : Τοὺς σώφρονας καὶ ὁ παροιμιαζόμενος ἐπίσχει λόγος ἑκάστοτε. || Signif. neutra Desinendi s. Desistendi Plato Parm. p. 152, B : Ἆρ' οὖν οὐκ ἐπίσχει τότε τοῦ γίγνεσθαι πρεσβύτερον; || Pass. Theophr. fr. 9 De sud. 20 : Οἷς ἐπίσχεται τὸ τῆς κοιλίας.]

[Ἐπισωζομένη, Cappadocibus appellatum Festum ascensionis Christi. Ms. Augustan. Homil. Jo. Chrys. 19. Ducang. Greg. Nyss. t. 2, p. 873, B : Τὴν λεγομένην τῷ ἐπιχωρίῳ τῶν Καππαδοκῶν ἔθει Ἐπισωζομένην, ἥτις ἐστὶν ἡ ἀνάληψις τοῦ Κυρίου. Hase.]

Ἐπισωμᾰτόω, idem [quod ἐνσωματόω]. Unde Ἐπισωματοῦσθαι ap. Diosc. 5, [84], In corpus coalescere, Corporari, Corporaturam accipere, et crassescere.

Ἐπίσωμος, ὁ, ἡ, Corpulentus, Qui σεσωματοποίηται. Alii etiam Torosus. In Hippiatr. : Ἐὰν ᾖ πλεονεκτούμενος τῷ σώματι καὶ λίαν ἐπίσωμος, Et nimis corpulentus ac crassus. Et compar. gradu ἐπισωμότερον, Corpulentius, Crassius.

[Ἐπισωρεία, ἡ, i. q. sequens, ap. Nicom. Introd. ar. p. 127 ed. Ast., qui ἐπισώρευσιν dicit p. 90. Iambl. In Nicom. p. 107, B, et alibi. L. Dindorf.]

[Ἐπισώρευσις, εως, ἡ, Cumulatio. Eust. Opusc. p. 192, 10 : Θημονίας τινὸς ἐπισώρευσις. V. Ἐπισωρεία. L. D. Schol. Oppiani Hal. 1, 116. Wakef. || Exaggeratio, Gl.]

Ἐπισωρεύω, Accumulo, [Exaggero, Congero, Cumulo, Ingero, add. Gl. C. dat. Athen. 3, p. 123, E.] Acervatim aggero. [Jo. Chrys. In Genes. p. 258. Kall. Schol. Pind. Ol. 6, 23; Nicom. Introd. ar. p. 90, etc.; Greg. Nyss. vol. 1, p. 141, B; Eust. Opusc. p. 196, 77.]

[Ἐπίσωστρον, τὸ, i. q. sequens ap. Poll. 7, 107 : Παττάλους, ἐπίσσωστρα, ubi omittitur in aliis codd., et 10, 53 : Σῶστρα, ἐπίσσωστρα, ἀψῖδας, ubi liber unus ἐπισσῶστρα. V. Ἐπίσωτρον.]

[Ἐπίσωτρον, τό.] Ἐπίσωτρα dicuntur Ferramenta curva quæ extrinsecus imponuntur σώστρῳ s. Ligno illi orbiculari rotæ quod radios in se continet, ne videl. ipsum lignum deteratur continua agitatione. Pollux 1, c. 14 [§ 144] : Τῶν δὲ περιειλουμένων τῷ ἄξονι τροχῶν τὸ μὲν περὶ ταῖς ἀψῖσι σιδηροῦν ἐπίσωτρον [alii ἐπίσωστρον et ἐπίσσωτρον]· ἡ δὲ ἀψὶς καὶ σώστρα καλεῖται. Compositum Ἐπίσωτρον s. Ἐπίσσωτρον ap. Hom. aliquoties legitur, i. e. Ferrum quo exterius munita sunt τὰ σῶστρα vel ἡ σώστρα. Hom. Il. [Λ, 537,] Υ, 502 : Αἱ ἀπ' ἐπισσώτρων ῥαθάμιγγες, Guttæ illæ, quas ferramenta rotam ambientia extrinsecus spargunt, quum per aquas transeunt. [Ib. 394 : Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις δατέοντο.] Ψ, 505 : Οὐδέ τε πολλὴ γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν λεπτῇ ἐν κονίῃ. [Singulari ib. 519 : Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι.] Ε, 725 : Ὕπερθεν Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. Ubi satis clare indicat quid sint ἐπίσσωτρα, i. e. σιδήρια τὰ ὕπερθεν προσαρηρότα τῷ τροχῷ. [Vitiose] Ὀπίσσωτρον Hesych. ἄψις τοῦ τροχοῦ, quod et ἐπίσσωτρον. [Vitiose etiam Gl. : Ἐπίσωρον, Cantus.]

[Ἐπιτᾰγή, ἡ. V. Ἐπίταξις.]

Ἐπίταγμα, τὸ, Mandatum, Jussum, ab altera verbi ἐπιτάττω signif. [Æschin. p. 1, 13, et alibi cum verbo ἐπιτάττω.] Plato De rep. 2, [p. 359, A] : Καὶ ὀνομάσαι τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπίταγμα νόμιμόν τε καὶ δίκαιον. [Leg. 4, p. 722, E. Aristot. Pol. 14, 4. Ἐξ ἐπιτάγματος Demosth. p. 399, 12. Tributum, Imperium, Gl.] Subsidiaria cohors. Plut. Pomp. [c. 69] : Ὁ δὲ μετεπέμψατο σπείρας ἐξ ἀπὸ τῶν ἐπιταγμάτων. [Polyb. 5, 53, 5. || Superiores ordines, quibus officia s. dignitates continentur. Novella 2 Heraclii in Jure Græcor. Ducang.]

Ἐπιταγματικὸς, ἡ, ὸν, Subsidiarius. [Fav. p. 138.] Quid autem præterea significet ἐπίταγμα in re militari, vide in Appendice de vocab. militarib. [|| De pronomine αὐτὸς, quod ceteris additur pronominibus, Apollon. De constr. 3, 2, p. 194, 8 : Ἐπιταγματικὴν καλοῦσι τὴν αὐτός καθό φασιν ὑποτάσσεται ἅπασι τοῖς ἀντωνυμικοῖς προσώποις. Quod impositivum vel subjunctivum, et additivum vel appositivum vertit Priscian. 12, 16; 17, 20, 144. Conf. Apoll. ib. 1, 30, p. 62, 21, De pron. p. 79, A. L. Dindorf.]

[Ἐπιτάδας, ου, ὁ, Epitadas, nomen Laconis, apud Thucyd. 4, 8, 31, 33, 38, 39. Idem latere ap. Pollucem 4, 88, ubi memorat Ἐπιστάδην τὸν σαλπιγκτὴν animadverterunt interpretes. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 698. ă L. Dindorf.]

[Ἐπιτάδες, Ad hoc usque tempus. Mich. Cerull. in Ep. ad Petr. Patr. : Οἶδας γὰρ ὅτι ἀπὸ τῆς ἁγίας καὶ οἰκουμενικῆς συνόδου καὶ ἐπιτάδες ἡ ἐν τοῖς ἱεροῖς διπτύχοις ἀναφορὰ ταῖς καθ' ἡμᾶς δηλαδὴ ἁγίαις ἐκκλησίαις ἐξεκόπη τοῦ Πάπα· quam vocem ut barbaram suggillat idem Petrus Patr. ad eund. Cerull. Cotel. habet ἐπιτάδε, Allat. vero ἐπιτάδες. Ducang.]

Ἐπιτάδιος, Amator, ἐραστὴς, Hesych. [Dor. pro ἐπιτήδειος.]

Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, Qui imperat, Cujus est imperare, statuere pro imperio. [Xen. Cyrop. 2, 3, 4.]

[Ἐπιτάκτης, ου, ὁ, i. q. præcedens. Geopon. 17, 2, 4 : Τὰ ἐπιταττόμενα παρὰ τοῦ ἐπιτάκτου (boum). Kall. Ps.-Plut. Parall. min. p. 308, E : Μάλλιον τὸν Ἐπιτάκτην, Imperiosum.]

Ἐπιτακτικὸς, ἡ, ὸν, Imperiosus. [Plato Polit. p. 260, B, C; 261, B, C, etc.]

Ἐπιτακτικῶς, Imperiose, in quodam l. quem Suid. affert. Nisi potius debet reddi Pro imperio : ut dicitur Statuere pro imperio. [Diod. Exc. p. 619, 80 : Ἐπ. αὐτῷ διαστέλλειν.]

[Ἐπίτακτος, ὁ, ἡ.] Ἐπίτακτοι, v. inter Vocabula ad rem militarem pertinentia. Redditur Triarii et subsidiarii milites. [Thuc. 6, 67 : Τοὺς σκευοφόρους ἐντὸς τούτων τῶν ἐπιτάκτων ἐποιοῦντο, de quibus plura ibidem. Ἐπιτακτοὶ scribitur ap. Suidam.]

[Ἐπίτακτος, ὁ, ἡ, Imperatus, Jussus. Pind. Pyth. 4, 236 : Ἐξεπόνασ' ἐπίτακτον ἀνὴρ μέτρον. Eur. fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 108 : Μὴ 'πίτακτα φάρμακα διδόντ', ἐὰν μὴ ταῦτα τῇ νόσῳ πρέπῃ, ubi 'πιτακτὰ scriptum. Callim. fr. 120.]

[Ἐπιτάκτωρ, ορος, ὁ, Rector. Hesych., Suid. et Phot. v. Σημάντορες.]

Ἐπιτᾰλαιπωρέω, Insuper labores et molestias perfero. Thuc. 1, [123] : Περὶ δὲ τῶν ἔπειτα μελλόντων τοῖς παροῦσι βοηθοῦντας χρὴ ἐπιταλαιπωρεῖν· quæ schol. sic exp., ὑπὲρ δὲ τῶν μελλόντων δεῖ τοῖς παροῦσι πράγμασι βοηθοῦντας προσθεῖναι τοῖς πόνοις. Alioquin ἐπιταλαιπωρεῖν significat etiam Labores et molestias subire aliquam ob rem. [Plat. Reip. 7, p. 540, B : Πρὸς πολιτικοῖς ἐπιταλαιπωροῦντας. Ἐπικάμνειν, ἐπιπονεῖν interpr. Hesych.] Exp. etiam Sum miser, ut ταλαιπωρέω. [Cum dat. Joseph. Ant. Jud. 17, 12, 3 : Διὰ τὸ ἔργοις ἐπιταλαιπωρεῖν τὸ ζῶον (bovem). Hase.]

[Ἐπιταλάριος, ὁ, ἡ. Plut. Mor. p. 323, A : Ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸν τῆς Ἀφροδίτης Ἐπιταλαρίου βωμὸν ἄρρενος τύχης ἔδος. Ubi notanda est collocatio articuli, de qua alibi dicemus. ἄἄ]

[Ἐπιτάλιον, τὸ, Epitalium, urbs Triphyliæ, ap. Xen. H. Gr. 3, 2, 29, Polyb. 4, 80, 13. Gent. Ἐπιταλιεὺς, ap. Xen. l. c. 24, Steph. Byz.]

Ἐπίταλον, Diuturnum : πολυχρόνιον, Hesych. [Τηλοῦ confert Reisk., ut sit Dor. pro ἐπίτηλον.]

[Ἐπίτἄμα, τὸ, Extensio. Plut. Mor. p. 457, C : Ἐπιτάμασι καὶ σπάσμασιν.]

[Ἐπιτάμνω. V. Ἐπιτέμνω.]

[Ἐπιτανίδες, schol. Hom. Od. E, 253, ubi Buttm. conjicit ἐπεκτανίδες. Elberling. Conf. v. Τανεῖαι. Angl.]

Ἐπιτἄνύσσομαι, Intendo, VV. LL. Sed potius scr. fuit Intendor.

Ἐπιτανύω, Intendo, ut ἐπιτείνω. [Divise Hom. Il. Π, 567 : Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ · Od. A, 442 : Ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν, Pessulum obtendit, obdidit. Archiloch. apud Plut. Thes. c. 5 : Οὗτοι πόλλ' ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὔτε θαμειαὶ σφενδόναι. L. D. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 408, 17 : Καὶ οὕτως ἐπιδέουσιν ἐπὶ τὴν ἴξιν τῆς κληῖδος ἐπιτανύοντες. Hase.]

Ἐπιτἀξ, Breviter, Compendiarie, Etym., qui ex ἐπιτάξω factum esse ait. [Memorat Herodian. Περὶ μ. λ. p. 25, 7, ubi ἐπιδάξ. Etym. postquam dixerat hoc adv. exstare ap. Callim., addit : Εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν εὗρον τὴν λέξιν σημαίνειν συντόμως, κωμικῶς · Ὅστις τῆς ὁδοῦ ἡγήσεταί σοι τὴν ἐπιτάξ... οὐχ ὡς οἱ τραγικοὶ, μακρῶς. Quam posteriorem signif. Ernest. ad Callim. fr. 327 refert ad signif. καθεξῆς, qua ponit Arat. Phæn. 380 : Ἐπιτἀξ ἄλλῳ παρακείμενος ἄλλος (ἀστήρ). L. D. Minus bene Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 532, 7 : Ἐκ τοῦ ἐπιτάξω ἐπιτἀξ, ὃ κατ' ἐπίταγμα καὶ κέλευσιν πράττεται. Hase. Ceterum conf. Ἐπιπἀξ et Ἐπιζάξ.]

[Ἐπιταξίδις (ita cod. fort. pro— δες) σιδηραῖ τινες ὡς ἄγκυραι, Hesychius.]

Ἐπίταξις, εως, et Ἐπιταγὴ, ἡ, Mandatum, Jussum, VV. LL. [Φόρου ἐπίταξις, Herodot. 3, 89, 97. Plato Theæt. p. 209, D, Tim. p. 20, D, et alibi. Paullo aliter Leg. 3, p. 687, C : Τὸ κατὰ τὴν τῆς αὐτοῦ ψυχῆς ἐπίταξιν τὰ γιγνόμενα γίγνεσθαι, Ex animi sui sententia. Aristot. Pol. 1, 1 : Ἐπιτάξει χρῆσθαι μόνον (adversus servos) · 7, 4 : Ἄρχοντος δ' ἐπίταξις. || Ἐπιταγὴ est ap. Polyb. 13, 4, 3, Diod. 1, 70. Ἐπιταγαὶ de tributis imperatis ap. Polyb. 21, 4, 1.]

[Ἐπιταπεινὸς, ὁ, Insuper humilis. Oribasius Coll. 4, 14 : Αἱ κλῖναι αἱ μὲν ἐπιταπεινοὺς ἔχουσι τοὺς πόδας, si lectio sana. Weigel.]

[Ἐπιτάραξις, εως, ἡ, Perturbatio. Plato Reip. 7, p. 518, A : Ὅτι διτταὶ γίγνονται ἐπιταράξεις ὄμμασιν. Unde Pollux 2, 65.]

[Ἐπιτἄράσσω, s.] Ἐπιταράττω, Perturbo, Conturbo. [Herodot. 2, 139 : Ὡς αὐτὸν ἡ ὄψις τοῦ ἐνυπνίου ἐπετάρασσε.] Plut. De orac. Pyth. [p. 404, E] : Ὥσπερ ἐν σάλῳ ψαύουσαν αὐτὴν καὶ συμπλεκομένην τοῖς ἐν αὐτῇ κινήμασι καὶ πάθεσιν, ἐπιταραττούσης. Ubi τὴν ἐπιταράττουσαν dicit μὴ δύνασθαι τῷ κινοῦντι παρέχειν ἑαυτὴν ἀκίνητον ἐξ αὑτῆς καθεστῶσαν. Lucian. [D. mort. 2, 1] : Ἐνίοτε δὲ καὶ ᾀδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς, Cantu suo superveniens interturbat et interpellat nostros ejulatus. Pass. Ἐπιταράττομαι, Perturbor, Conturbor. [Hippocr. p. 74, E : Κοιλίη ἐπιταράσσεται. L. D. Iamblich. De myster. p. 131. Marus.]

Ἐπίταρις, ιδος, ἡ, Actuaria navis. Gell. 10, 25 : Ἐπιτάριδας vel ἱστόπους [ἐπικώπους] Græci vocant, quas Latini Actuarias naves. Ita quidem VV. LL. Sed ἐπακτρίδας pro ἐπιτάριδας ap. eum reponi, et ita in quibusdam edd. legi, sciendum est. [V. var. script.]

[Ἐπιτάρροθος. V. Ἐπίρροθος.]

[Ἐπίταρχος, ὁ.] Ἐπίταρχον Hesych. exp. ἐπιτάφιον et ἐντάφιον. [V. Τάρχεα et quæ ab eo ducuntur.]

Ἐπίτἄσις, εως, ἡ, Intensio s. Intentio. Plato De rep. 1, [p. 349, E] : Ἐν τῇ ἐπιτάσει καὶ ἀνέσει τῶν χορδῶν. [Iambl. In Nicom. p. 171, B. Appian. Pun. c. 93 : Ἐς τὰς ἐπιτάσεις (τῶν καταπελτῶν).] Quæ propria hujus vocabuli signif. est; metaphorice enim accipitur et pro Amplificatio, Exaggeratio; interdum et pro Vehementia, ut et Lat. vox. [Theophr. fr. 6 De signis 3, 6 : Ἐὰν χειμῶνος ὄντος νεφέλη μακρὰ ἐπὶ τὸν Ὑμηττον ᾖ, χειμῶνος ἐπίτασιν σημαίνει· fr. 9 De sud. 11 : Τῇ τῶν πόνων ἐπιτάσει. Polyb. 4, 39, 9 : Ὄμβρων ἐπιτάσεις. L. D. Τοῦ κακοῦ δεινὴ ἐπ., Suid. in Διογένης. Hemst. Philostr. V. Soph. 2, 31, 2 : Σὺν ὀργῇ καὶ ἐπιτάσει τοῦ φθέγματος. Wakef.] Item Fabularum pars quædam ἐπίτασις dicitur. Protasis enim, primus est actus, initiumque dramatis; Epitasis, incrementum processusque turbarum, ac totius, ut ita dixerim, motus erroris; Catastrophe, conversio rerum ad jucundos exitus, patefacta cunctis cognitione gestorum. Vel, Protasis est primus actus fabulæ, quo pars argumenti explicatur, pars reticetur, ad populi expectationem tenendam; Epitasis, involutio argumenti, cujus elegantia connectitur; Catastrophe, explicatio fabulæ, per quam eventus ejus approbatur. Ubi etiam nota Πρότασις et Καταστροφή. Nec non in musica epitasis est. Martianus Capella 9, cap. De sonis : Verum ex his alia faciunt, alia patiuntur. Faciunt, intensio vel remissio : patiuntur autem, acumen et gravitas. Productio autem est (h. e. ἐπίτασις) vocis commotio a loco graviore in acutum locum : ἄνεσις vero contra; nam ab acuminis culmine in grave quiddam seriumque descendit. Est autem soni gravitas, quum ex intimo quidam spiritus trahitur; acumen vero ex superficie oris emittitur. Obiter vero et hic nota Ἄνεσις : item Βαρὺς φθόγγος, et Ὀξύς. [Intentio oratoria, quæ fit affectuum usu, et cujusdam vigoris et spiritus. Contraria est ἄνεσις, Remissio affectus et impetus. Dionys. Jud. Isocr. c. 13. Idem dicitur τόνος ibid.; conf. Longin. c. 38, ubi notat Exaggerationem. Sic et Alexand. II. σχημ., ubi τῇ ἐπιτάσει synonymon ponit τὸ αὐξάνειν λόγον. Phœbammoni schol. p. 590 ap. Ald. est ἐπιμονῆς εἶδος ἐξαλλαγὴν ἔχον ἐπὶ τὸ μεῖζον, h. e. ea forma quæ exaggerando ulterius progreditur a minore ad majus. Suidas, de Ephoro Cumano : Τὴν ἑρμηνείαν τῆς ἱστορίας ὕπτιος, καὶ νωθρὸς, καὶ μηδεμίαν ἔχων ἐπίτασιν. Ap. Ælium Herodian., cujus fragmm. edidit Villois. Anecd. vol. 2, p. 90, τῇ ἐπιτάσει opponitur ἡ ἔκλυσις, simulque docetur, figuras omnes sententiarum (σχήματα διανοίας) ita constitui posse, ut partim ἐπίτασιν, partim ἔκλυσιν exprimant. Addit : Τῇ μὲν ἐπιτάσει ὑποτάσσεται εἰρωνεία, τῇ δὲ ἐκλύσει, ἡ καταβολή. Ernest. Lex. rhet. Hippocrati febrium Intentio et accessionis initium p. 114, 31; 405, 44 : Τὰς ἐπιτάσιας τῶν πυρετῶν καὶ τὰς ἀνέσιας. Et alibi. Ἐπίτασις κοιλίης etiam scribitur p. 79, D, F, Ventris contensio, suppressio, etsi ἐπίστασις aut ἐπιστάσης κοιλίης quædam legunt exx. Verum Galen. illic ex Dioscor. ἐπίτασιν legit. Foes. OEc. Hipp.]

Ἐπιτάσσω, s. Ἐπιτάττω, Colloco s. Dispono post. [Herodot. 1, 80 : Ὄπισθε τοῦ πεζοῦ ἐπέταξε τὴν πᾶσαν ἵππον. Polyb. 1, 26, 12 : Ἑκατέρᾳ κατὰ μίαν ναῦν ἐπιτάττοντες.] Unde partic. pass. Ἐπιτεταγμένοι, Qui in secunda acie dispositi sunt, i. e. Post primam aciem introrsus stationem et ordinem habentes. [Plato Reip. 5, p. 471, D : Εἴτε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τάξει εἴτε καὶ ὄπισθεν ἐπιτεταγμένον. Herodot. 7, 40 : Ὄπισθε τούτων τῶν ἵππων ἅρμα Διὸς ἱρὸν ἐπετέτακτο. Et cum dat. ib. 41. Thuc. 5, 72 : Τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐπιτεταγμένων ἀπέκτεινάν τινας, intelligi videntur Impositi, ut 8, 105.] Xen. Hell. 1, [6, 30] : Ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς κτλ. Qua ratione οἱ ἐπιστάται sunt iidem qui ἐπιτεταγμένοι. Sæpe tamen ἐπίτακτοι et ἐπιτεταγμένοι pro Triariis et Subsidiariis militibus accipiuntur. Huic autem ἐπιτεταγμένοι opp. προτεταγμένοι. Bud. [Medio Anab. 6, 5, 9 : Ἐπιτάξασθαι τῇ φάλαγγι λόχους φύλακας. Thuc. 6, 67 : Τοὺς ἱππέας ἐπετάξαντο ἐπὶ τῷ δεξιῷ.] || Ἐπιτάττω, Pro potestate jubeo, Pro imperio statuo, Mando, Impero, Jubeo. [Soph. OEd. C. 839 : Μὴ 'πίτασσ' ἃ μὴ κρατεῖς · Antig. 664 : Τοῦ 'πιτάσσειν τοῖς κρατύνουσιν. Aristoph. Vesp. 69 : Οὗτος φυλάττειν τὸν πατέρ' ἐπέταξε νῷν. Herodot. 1, 155 : Τάδε αὐτοῖσι ἐπίταξον · et cum infinitivo 3, 159, Thucyd. 8, 11. Idem 6, 81 : Ἡμᾶς ἐκείνοις ἐπιτάσσειν · 1, 139 : Τοιαῦτα ἐπέταξαν. Ἐπίταγμα ἐπιτάττειν sæpius Æschines, velut p. 1, 13.] Xen. OEc. [9, 9] : Ταῦτα μὲν αὐτοῖς τοῖς χρωμένοις δείξαντες ὅπου δεῖ τιθέναι, παρεδώκαμεν, καὶ

ἐπετάξαμεν σῶα παρέχειν. Quæ Cic. ap. Colum. ita vertit, Hæc ipsa iis, qui uti solent, tradidimus, et ubi ea ponerent demonstravimus, et ut salva essent præcepimus. Ex eod. Xen., ἐπιτάττω μὴ κλέπτειν. Item ex Isocr. [p. 12, A] : Τὸν γὰρ αὑτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα, Qui sibi ipsi optima quæque agere imperat. Platoni autem νόμος dicitur ἐπιτάττειν, Sancire. Exemplum præterea ex Aristot. v. ap. Bud. p. 642. Ubi habes et pass. Ἐπιταττόμενοι, quod exp. Subditi, quibus imperia accipere necesse est. Afferturque ex eod. Aristot., Οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν. Quidam vero ex Horat. ἐπιτάττομαι interpr. Imperor. [Eur. Suppl. 521 : Εἰ 'πιταξόμεσθα δή· fr. Sylei ap. Philon. p. 880 : Τάσσειν δὲ μᾶλλον ἢ 'πιτάσσεσθαι θέλοις. Aristoph. Vesp. 686 : Ἐπιταττόμενος φοιτᾷς. Thuc. 1, 140. De re Herodot. 1, 115 : Τὰ ἐπιτασσόμενα. Xenoph. Cyneg. 12, 2 : Φύλακες ἀγαθοὶ τοῦ ἐπιταττομένου. Thuc. 1, 141. Idem 2, 7 : Λακεδαιμονίοις ναῦς ἐπετάχθησαν ποιεῖσθαι. Herodot. 6, 95 : Ὁ ναυτικὸς πᾶς στρατὸς ὁ ἐπιταχθεὶς ἑκάστοισι. Et utroque modo sæpius Plato. || Medii exx. v. supra.] Item Subditus sum alicujus ditioni et potestati. In VV. LL. Ἐπιταττόμενοι καὶ ὑπηρετοῦντες, ex Plut. Popl. [Comp. c. Sol. c. 3.] At, Ἐπιτετάχατο εἰς Πέρσας, quæ verba Herodoti esse puto [sunt 7, 85], exp. Inter Persas recensentur, [In Ind. :] Inter Persas collocati erant, Ionice pro ἐπιτεταγμένοι ἦσαν. In iisd. VV. LL. ex Greg. Naz. : Ἄλλῳ τινὶ τοῦ παντὸς ἐπιτεταγμένοι, Alii orbis parti præfecti. [Apud Diotogenem Stobæi Flor. vol. 2, p. 316 : Ἕξιας ἐπιπρεπέας ἐπιτάσσεν, pro quo in cod. ἐπιτασσεύεν, scribendum ἐπιταδεύεν.]

Ἐπιτατικὸς, ἡ, ὸν, Intendendi augendique vim habens. [Attentus, Gl.] Qua voce gramm. sæpe utuntur, ut quum dicunt α esse ἐπιτατικὸν, i. e. Vim habere Intendendi et Augendi significatum ejus quocum compositum est, ut in ἄξυλος significante πολύξυλος. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 21, D. Comparativus in scholl. in Aristot. p. 6, 26, 27 ed. Berol. L. D. Scholl. Apoll. Rh. 3, 804, Aristoph. Ach. 1228, Theocr. 2, 14. || Adv., Ἐπιτατικῶς, Eust. Od. p. 1390, 37; sch. Soph. OEd. C. 632. L. D. Theodoret. In Psalm. 8, 2, et 30, 2. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 153, 19 : Τὸ ὡς ἐνταῦθα οὐ παραβολικῶς, ἀλλ' ἐπ. Hase.]

Ἐπίταυρον, Hesych. ἰσχυρὸν, Robustum. [Supra Ἐπίγαυρος. Quod hic quoque restituendum cum Ruhnkenio, quum probari non possit Alberti ad ταῦρος referentis sententia. Aliter vitiosum v. in Ἐπίκαρος.]

Ἐπιτάφιος, ὁ, ἡ, q. d. Supersepulcralis. Sed potius Sepulcralis, interdum et Funebris redditur : ἐπ. δεῖπνον, Synes. [p. 158, C], Funebre epulum, sicut Cic. quoque appellat. [Ἐπ. σοφιστὴς, Achill. Tat. 3, 25 fin. Στῆλαι ἐπιτάφιοι, Suidas in Ἐπιστήματα. Ἐπιτάφιος ᾠδὴ, Nænia, Gl.] Sic ἐπ. ἀγὼν, Plut. [Mor. p. 866, B], Certamen funebre, quo funus alicujus ornatur, s. in honorem funeris, Ludi funebres s. sepulcrales. [Diod. 17, 117. Sine ἀγὼν, Joseph. A. J. 17, 6, 5, et cum verbo ἀγωνίσασθαι Lucian. Eun. c. 4, Pausan. 1, 28, 7. Conf. inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1417, 4, ubi lacuna incertum facit utrum absolute an non dicatur ἀγωνισάμενον τὸν ἐπιτάφιον.] Et ἐπ. λόγος, Funebris oratio. Quintil. autem dixit etiam Funebrem laudationem. [Poll. 3, 101.] Plut. Apophth. [p. 187, E] : Καὶ μέλανα ἱμάτια, καὶ δημοσίας ἐκφορὰς καὶ λόγους ἐπιταφίους. Lucian. [De luctu c. 23] : Λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων. [Plat. Menex. p. 236, B; Demosth. p. 499 extr.] Sed frequentius, nisi me memoria fallit, dicitur ἐπιτάφιος subaudito substantivo. [Ἐπιτάφιος, Epitaphium, Nænia, Laudatio, Gl.] Lucian. [De hist. conscr. c. 26] : Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. [Et alibi. De ἐπιταφίῳ Thucydidis justique epitaphii partibus v. Dionys. A. rh. 8, 9.] Greg. in Macc. Enc. : Καὶ μεθ' οἵων τῶν ἐπιταφίων. [Inscr. apud Bœckh. vol. 2, p. 261, 24 : Ἐν τῇ ὡρισμένῃ τῶν ἐπιταφίων αὐτοῦ ἡμέρᾳ. Ἐπιτάφια, Næniæ, Gl.] Scio autem receptum passim hodie esse et ἐπιτάφιον neutr. : cujus tamen usus nondum sat certis mihi confirmatus est testimoniis. [De carmine simpl. positum ἐπιτάφιος est in inscr. idyllii 1 Bionis et 3 Moschi. Ἐπιτάφιον vero in inscr. epigr. 14 Theocriti et Anth. Pal. App. 57. Addito nomine Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 782 : Τῶν δώδεκα ἐπιταφίων ἐπιγραμμάτων. L. Dindorf.]

Ἐπιταχύνω, Accelero, Urgeo. [Maturo, Gl. Pausan. 8, 51, 4 : Αὐτὸν τῇ Ἑλλάδι ἔφη τὴν πεπρωμένην ἐπιταχύνειν.] Herodian. 2, [11, 2] : Συντόνῳ δὲ σπουδῇ καὶ γενναίοις πόνοις τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, Iter accelerabat et urgebat. Eadem constr. forma Plut. Pericle [c. 29] : Ποτίδαια ἀποστᾶσα καὶ πολιορκουμένη μᾶλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, Magis accelerabat bellum. Ex Thuc. vero [4, 47], ἐπιταχύνω τῆς ὁδοῦ, pro εἰς τὸ ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ ταχύνω. Item, Ἐπιταχυνόμενος πνεύματι, pro ἐπειγόμενος, Qui vento propellitur, s. celeriter progredi cogitur. [ἄῦ]

[Ἐπιτάχυσις, εως, ἡ, Maturatio, Acceleratio. Diotogenes Stobæi Fl. vol. 2, p. 316 Gaisf. Schneid.

[Ἐπιτέγγω, Irrigo. Theoph. Protosp. p. 848; Anacreontic. 52, 41; Philostr. V. S. 2, p. 574. L. D. Galen. vol. 4, p. 189, 12 : Ἐπιτέγγειν δὲ καὶ τὸν οὐρητικὸν πόρον. Id. ib. p. 190, 12 et 17; 191, 16; 269, 8; 646, 7 et 13; 649, 2, aliisque multis ll. Hase.]

[Ἐπιτέγειος, cum τέγειος, ut ductum a τέγος, ponit Eust. Il. p. 878, 37. Wakef.]

[Ἐπίτεγκτος, ὁ, ἡ, Humectans. Hippocr. p. 830, D : Τοῖσιν ἐπιτέγκτοισιν (φαρμάκοις). Angl. Galen. vol. 18, part. 1, p. 712, 1 : Τίνα μέν ἐστιν ἔναιμα ἐπίτεγκτα, πρόσθεν εἴρηται (ib. p. 701, 12). Hase.]

[Ἐπίτεγξις, εως, ἡ, q. d. Humectatio. Hippocr. p. 268, 41.]

Ἐπιτεθειασμένως, Afflatu numinis, Cum afflatu numinis. [Pollux 1, 16.] Vide Θειαστικῶς [et Ἐπιθειάζω.]

Ἐπιτείνω, i. q. ἐντείνω, i. e. Intendo, Contendo. Sicut enim arcum et lyram aliquis dicitur ἐντείνειν, ita etiam ἐπιτείνειν : ut [Plat. Lys. p. 209, B : Ἐπιτεῖναι ἣν ἂν βούλῃ τῶν χορδῶν·] Plut. De educ. lib. [p. 9, C] : Καὶ γὰρ τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν. [Herodot. 1, 186 : Ἐπιτείνεσκε δὲ ἐπ' αὐτὴν (τὴν γέφυραν) ξύλα τετράγωνα· 4, 201 : Ἐπέτεινε ξύλα ἀσθενέα ὑπὲρ αὐτῆς (super fossa). Pass. Xen. Cyn. 5, 30 : Μηροὺς ἔξωθεν μὲν ἐπιτεταμένους, ἔνδοθεν δὲ οὐκ ὀγκώδεις.] Metaphorice plerumque hoc verbum usurpatur. [Plat. Leg. 1, p. 645, D : Ἆρα σφοδροτέρας τὰς ἡδονὰς ἡ τῶν οἴνων πόσις ἐπιτείνει;] Philo V. M. 1 : Ἐπέτεινε τὴν φρόνησιν, Prudentiam multo acrius intendere cœpit, Prudentiæ nervos; est enim metaph. ab organis iis quorum funes contenduntur. [Oracul. ap. Suid. in Διογένης. Hemst.] Aristot. Eth. 6 init. : Ἐν πάσαις γὰρ ταῖς εἰρημέναις ἕξεσίν ἐστί τις σκοπὸς, πρὸς ὃν ἀποβλέπων ὁ τὸν λόγον ἔχων, ἐπιτείνει καὶ ἀνίησι, καὶ τίς ἐστιν ὅρος τῶν μεσοτήτων, Intendit aliquid vel remittit : intendit aliquid ex ἐλλείψει, remittit vero ex ὑπερβολῇ : supplens defectui quod deerat, demens excessui quod supererat. Itidem Polit. 5, [c. 8 med.], τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν ἢ ἀνιέναι, Augere s. Imminuere, Addere eis aliquid vel detrahere. [Demosth. p. 1290, 17 : Ἐκλεγόμενοι τίνων αἱ τιμαὶ ἐπετέταντο.] Et cap. 1 ejusd. libri, Ἵνα ἐπιταθῶσιν ἢ ἀνεθῶσιν αἱ πολιτεῖαι· nam aliquibus opus est εἰς τὸ μᾶλλον ὀλιγαρχεῖσθαι ἢ δημοκρατεῖσθαι, aliquibus εἰς τὸ ἧττον. [Eadem verba contraria ap. Plat. Phæd. p. 98, C. Ib. 86, C: Ὅταν χαλασθῇ τὸ σῶμα ἀρέτρως ἢ ἐπιταθῇ ὑπὸ νόσων.] Interdum additur dat. rei qua quis ἐπιτείνεται. [Hippocr. p. 1154, H : Πάλιν ἐπετείνετο τῷ πυρετῷ.] 2 Macc. [9, 11] : Ἐπιτεινόμενος ταῖς ἀλγηδόσι, Dolorum augmentum capiens, Quum dolores ejus intenderentur et gliscerent. Et ap. Phal. : Ἐπετάθημεν ταῖς φροντίσι, Curæ et solicitudines nobis accreverunt, Intentioribus curis vexati fuimus. [Μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλοτυπῶν, Lucian. D. mer. 9, quod intelligo, Torquebitur; neque aliter in exemplis ex 2 Macc. et Phalaride productis. Hemst. In l. Phal., Ep. 53, Lennep. ex codd. ταῖς ἐλπίσι. Polyb. 17, 16, 3 : Πολλαπλασίως ἐπιταθέντες ταῖς εὐνοίαις.] Diosc. 3, 25 : Ἐπιτεταμένος τῇ πικρίᾳ, Qui intensissimæ amaritudinis est, eximiæ est amaritudinis. [Cum dat. pers., de amante Parthen. Erot. 23, 1 : Ταύτῃ σφοδρῶς ἐπιτεταμένου τοῦ Κλεωνύμου. Cum dat. rei Lucian. Adv. ind. c. 27 : Ἐπιτεταμένοι

ἤδη ἐκείνοις (libris).] Xen. vero Cyrop. 7, [5, 82] dicit, Ἐπιτείνεσθαι ἡμᾶς εἰς ἀνδραγαθίαν. In qua signif. ἐπιτείνεσθαι exp. etiam Increscо, Invalesco, Validior et efficacior fio. [Sequente infinit. id. Hipparch. 1, 13 : Τούς γε μὴν ὄντας ἱππέας ἡ βουλὴ ἄν μοι δοκεῖ, προειποῦσα ὡς ... τὸν μὴ δυνάμενον ἵππον ἀκολουθεῖν, ἀποδοκιμάσει, ἐπιτεῖναι ἂν τρέφειν ἄμεινον.] Activa etiam vox eund. usum habet, posita neutraliter. Plut. Cam. [c. 28] : Ἐπέτεινεν ὁ λιμὸς, Fames invalescebat, suas vires magis intendebat. [De febribus Hippocr. p. 133, H : Οἱ συνεχέες διὰ τρίτης ἐπιτείνοντες. Polyb. 15, 27, 1, ἡ ὀργὴ, et similiter alibi.] Alioquin ἐπιτείνω rursum neutraliter positum, significat Contendo, i. e. Enitor, Annitor, Conor : quam signif. habet et διατείνομαι. Bud. ex Aristot. [Pol.] 4,[6] : Ἐὰν δ' ἐπιτείνωσι τῷ ἐλάττονες ὄντες μείζονας οὐσίας ἔχειν, ἡ τρίτη ἐπίδοσις γίνεται τῆς ὀλιγαρχίας. At si reddi posset, Quod si eis crescat studium majores sibi copias parandi : ad præcedens ἐπιτείνω pertineret. [Τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας dicitur de longitudine periodorum et sententiarum, qua oratio sæpe obscura fit et impedita. Marcellin. Vit. Thuc. p. 8 : Διὰ τὸ ἐπιτεῖνον τῆς ἑρμηνείας ἄδηλος εἶναι δοκῶν. Ernest. Lex. rhet.] || Verum ut ad pass. ἐπιτείνεσθαι redeam, ἐπιτείνεσθαι πλείω χρόνον, pro Diutius durare, affertur ex Xen. Reip. Lac. [2, 5] : Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σίτου πλείω χρόνον ἐπιταθῆναι. [Theophr. H. Pl. 7, 10, 3 : Πολλὰ δὲ καὶ τῶν κατὰ μέρος ἀνθούντων ἐπιτείνεται ταῖς ὥραις. || Med. Bianor Anth. Pal. 9, 223, 3 : Θοὴν ἐπετείνατο νευρήν. Divise Hom. Il. P, 736 : Ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν ἄγριος· Od. Λ, 19 : Ἐπὶ νὺξ ὀλοὴ τέταται δειλοῖσι βροτοῖσιν.]

[Ἐπιτείρω, Contero. Orph. Arg. 1089 : Κέαρ δ' ἐπετείρετο λιμῷ. Cod. Voss. ἐτείρετο.]

Ἐπιτειχίζω, Munio muris eductis adversus; simpliciter Munio veluti muro. [Communio, Gl.] Philo V. M. 3 : Μόνοι γὰρ σχεδὸν ἁπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπετείχισαν οὐρανῷ, τὴν μὲν ἰσοθέων τιμῶν ἀξιώσαντες, τῷ δ' οὐδὲν γέρας ἐξαίρετον ἀπονείμαντες, Terram tanquam munitione in cœlum obvallarunt, Turn. Et Synes. Ep. 79 : Ὃ πᾶσιν αὐτὸν τοῖς εὐγενέσιν ἐπιτειχίσας Δεκέλειαν, Qui sese veluti Deceleam in omnes nobiles munivit. Similiter [Lucian. Nigrin. c. 23 : Ἐπιτειχίσαντας τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν·] Chrysost. : Οἱ τῇ σοφίᾳ τῆς προνοίας αὐτοῦ τὴν ἐκ τῆς εἱμαρμένης ἀταξίαν καὶ ἀνάγκην ἐπιτειχίζοντες, Sapienti providentiæ ipsius fati necessitatem veluti aheneum opponentes murum, Veluti munitionem et castellum objicientes. [Absolute Thuc. 7, 47 : Τῇ πόλει ὠφελιμώτερον ἔφη εἶναι πρὸς τοὺς ἐν τῇ χώρᾳ σφῶν ἐπιτειχίζοντας τὸν πόλεμον ποιεῖσθαι. Xen. H. Gr. 7, 2, 1 : Τῶν Ἀργείων ἐπιτετειχικότων τῷ Φλιοῦντι τὸ ὑπὲρ τοῦ Ἡραίου Τρικάρανον. Sic enim correxi librorum scripturam ἐν τῷ. Absolute ib. 20 : Ἐὰν ταῦτα πράξῃς, τοῖς μὲν πολεμίοις ἐπιτετειχικὼς ἔσῃ. Demosth. p. 99, 2 : Δύο ἐν Εὐβοίᾳ κατέστησε τυράννους, τὸν μὲν ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτειχίσας, τὸν δ' ἐπὶ Σκιάθῳ· et 133, 12, τυραννίδα. L. D. Vita Sophoclis p. X ed. Brunck. : Τοῦτον τὸν τόπον ἐπιτετειχικότων Λακεδαιμονίων κατὰ τῶν Ἀθηναίων.] Sic pass. voce ac signif. aliquid alicui dicitur ἐπιτειχίζεσθαι, Muniri adversus, veluti muro aliquo. Xen. Cyrop. 5, [3, 11] : Τοῦτο τὸ φρούριον τὸ τῆς χώρας, ὃ φατὲ Ὑρκανίοις τε καὶ Σάκαις ἐπιτετειχίσθαι, τῇδε τῇ χώρᾳ πρόβολον εἶναι τοῦ πολέμου, Quod dicitis contra Hyrcanios munitum esse, ut sit huic agro propugnaculum. Ib. [23] : Ὅπως ἑαυτοῖς μὲν πρόβολος εἴη πολέμου, τοῖς δ' Ἀσσυρίοις ἐπιτετειχισμένον, Ut esset arx contra Assyrios munita. [Æschin. p. 38, 5 : Δεκελείας ἐπιτετειχισμένης. De hominibus Harpocrat. v. Ἐπιτείχισμα, χωρίον, ὅθεν ... κακῶς δυνήσονται ποιεῖν τοὺς ἐπιτειχισθέντας.] Præter quæ exx. v. et alia ap. Bud. Comm. p. 559. Rursum ἐπιτειχίζω cum accus. jungitur, et significat Excitato muro oppugno, Xen. Hell. 5 init. : Πέμψαντες εἰς Αἴγιναν καὶ ὁπλίτας καὶ στρατηγὸν αὐτῶν Πάμφιλον, ἐπετείχισαν Αἰγινήτας [Αἰγινήταις], καὶ ἐπολιόρκουν αὐτούς, Æginetas obsederunt excitato adversum eos muro. Pro ἀποτειχίζω quoque aut διατειχίζω ponitur. Thuc. [1, 142] : Φρούριον δ' εἰ ποιήσονται, τῆς μὲν γῆς βλάπτοιεν ἄν τι μέρος καταδρομαῖς, οὐ μέντοι ἱκανόν γ' ἔσται ἐπιτειχίζειν τε καὶ κωλύειν ἡμᾶς πλεύσαντας εἰς τὴν ἐκείνων. Exp. et Murum addo, Muro cingo, Intersepio et concludo. [Improprie de Obscurando Suidas : Ἐπισκοτεῖν, τὸ ἐπικεῖσθαί τινι καὶ ἐπιτειχίζειν τὸ φῶς. Schleusn. Alciphr. fr. 5, vol. 2, p. 222 : Ὦ πόσον ἡμῖν ἐπιτετείχισται χρῆμα.]

Ἐπιτείχισις, εως, ἡ, i. q. ἐπιτειχισμὸς, ipsa Actio τοῦ ἐπιτειχίζειν, nec non ἐπιτειχισμὸς, quo denotatur ipsum ἐπιτείχισμα, Munitio s. Munimentum quod adversus aliquem excitatur. Thuc. 1, [142] : Καὶ μὴν οὐδ' ἡ ἐπιτείχισις, οὐδὲ τὸ ναυτικὸν αὐτῶν ἄξιον φοβηθῆναι· τὴν μὲν γὰρ χαλεπὸν καὶ ἐν εἰρήνῃ πόλιν ἀντίπαλον παρασκευάσασθαι, ἥπου δὴ ἐν πολεμίᾳ τε, καὶ οὐχ ἧσσον ἐκείνοις ἡμῶν ἀντεπιτετειχισμένων, Munitio quæ adversum nos excitatur : ut et schol. ibi annotat, ἐπιτείχισιν vocari τὸ πόλιν τινὰ ἑτέραν πλησίον ἄλλης τειχίσαι, διὰ τὸ φρουρεῖν καὶ λυμαίνεσθαι τὴν γῆν, Urbem quæ prope aliam urbem præsidio munitur et muris cingitur, ut inde incursiones in agrum hostilem fiant. [Conf. 6, 91. Ib. 93 : Τῇ ἐπιτειχίσει τῆς Δεκελείας.]

Ἐπιτείχισμα, τὸ, i. q. τὸ ἐπιτετειχισμένον ἔρυμα, Propugnaculum contra aliquem munitum, Arx s. Munimentum quod muro contra aliquem communitum est. [Prætentura, Territorium, Munimen, Castellum, Gl.] Dem. [p. 41, 19 : Εἰ ὁ Φίλιππος τότε ταύτην ἔσχε τὴν γνώμην, ὡς χαλεπὸν πολεμεῖν] Ἀθηναίοις ἔχουσι τοιαῦτα [τοσαῦτα] ἐπιτειχίσματα [τῆς αὐτοῦ χώρας. Idem cum dat. 106, 3 : Κατασκευάζοντος ὑμῖν ἐπ. τὴν Εὔβοιαν. Idem 248, 13 : Τὴν Εὔβοιαν ... κατασκευάζων ἐπ. ἐπὶ τὴν Ἀττικήν.] Xenoph. [H. Gr. 5, 1, 2] : Τὸ δ' ἐπιτείχισμα διεφύλαττεν ὁ Πάμφιλος. Ubi ἐπιτείχισμα accipiendum est pro Muro et munitione quam Athenienses eduxerant ad oppugnandos Æginetas, ut patet ex loco ejusd. Xen. in Ἐπιτειχίζω allato. [Thuc. 8, 95. Cum κατὰ sequente genit. Dionys. A. R. 3, 43.] Metaph. Philo V. M. 1 [vol. 2, p. 82, 5] : Εὐανδροῦσα δύναμις, δυσάλωτον καὶ δυσκαθαίρετον ἐπιτείχισμα, Munitionem habet nec ad expugnandum facilem, nec ad evertendum paratam. [Alcidamantis dictum philosophiam ἐπιτείχισμα τῶν νόμων vocantis reprehendit Aristot. Rhet. 3, 3.]

Ἐπιτειχισμὸς, ὁ, Excitatio muri adversus aliquem, Munitio adversus aliquem. Thuc. 5, [17] : Περιαγγελλομένη κατὰ πόλεις ὡς ἐπιτειχισμὸν, i. e. ὡς μελλόντων φρούρια ἐπιτειχίσειν ἐν τῇ Ἀττικῇ τῶν Λακεδαιμονίων· 1, [122] : Ξυμμάχων τε ἀπόστασις, μάλιστα παραίρεσις οὖσα τῶν προσόδων, αἷς ἰσχύουσι, καὶ ἐπιτειχισμὸς τῇ χώρᾳ, schol. ἐπίθεσις, addens, innui ibi Deceleam, quæ postea ἐπετειχίζετο τῇ χώρᾳ, Muniebatur adversus agrum Atticum. Potestque ibi ἐπιτειχισμὸς accipi pro ἐπιτείχισμα, sicut et ap. Philon. V. M. 3 : Καθελὼν τὸν βαρὺν τοῦ σώματος ἐπιτειχισμὸν, Eversa gravi illa corporis munitione : paulo ante, Μέγαν τοῦτον ἐπιτειχισμὸν ἔγνω φυόμενον καθ' αὑτοῦ, Machinam istam et munitionem adversum se parari sensit, Turn. [Xen. H. Gr. 5, 1, 2 et 5. Figurate Demosth. p. 254, 20 : Ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει.]

[Ἐπιτειχιστὴς, ὁ, Instaurator murorum. Nicet. Man. Comn. p. 89, B : Τὸν ἑαυτοῦ θεῖον ἐπιτειχιστὴν εἴασε τοῦ Ζευγμίνου. L. Dind.]

[Ἐπίτειχος, τὸ, Murus super murum. Eust. Il. p. 969, 5, τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως. L. Dind.]

[Ἐπιτεκμαίρομαι, Animadverto vel Animadverto in. Aratus Phæn. 142 : Οὐκ ἂν τούς γε ἰδὼν ἐπιτεκμήραιο; 229 : Ζώνῃ δ' ἂν ὅμως ἐπιτεκμήραιο Ἀνδρομέδης. Cum genit. 456 : Οὐκ ἂν ἔτ' εἰς ἄλλους δρόων ἐπιτεκμήραιο κείνων, ἧχι κέονται, ἐπεὶ πάντες μετανάσται· 1037 : Δὴ γὰρ καὶ ἀεικέϊ τέφρῃ αὐτοῦ πηγνυμένῃ νιφετοῦ ἐπιτεκμήραιο.]

Ἐπίτεκνοι γυναῖκες, Hippocr., Mulieres quæ tandem pariunt. VV. LL.

[Ἐπιτεκνόω, Postea gigno. Joseph. A. J. 6, 5, 6 : Πολλῶν μυριάδων ἐπιτεκνωθεισῶν.]

[Ἐπιτεκταίνομαι, Paro, Struo adversus. Oppian. Cyn. 3, 405, δόλον.]

[Ἐπιτεκταντὴρ, ῆρος, ὁ, restituebat Is. Vossius in Hesychii gl. : Ἐπιτεκναντῆρες, οἱ παρασκευασταί.]

[Ἐπιτεκτόνημα, τὸ, Ædificium. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 735, C : Οἱ ἐπὶ τῶν νώτων ἡμῶν τεκταίνοντες ἁμαρτωλοὶ τὰ τῆς κακῆς οἰκοδομῆς ἐπιτεκτονήματα.]

[Ἐπιτέλεια, ἡ, Perfectio. Aristeas Hist. LXX intt. p. 105, C : Τὴν ἐπιτέλειαν τῶν ἀξιουμένων. L. Dind.]

[Ἐπιτέλεια, ἡ, Epitelia, n. mulieris in inscr. Dorica ap. Bœckh. vol. 2, n. 2448, p. 361 seqq. L. Dind.]

[Ἐπιτέλειος, Perfectus. Joseph. Ant. Jud. 16, 2, 4, ἐπιτελείαις εὐχαῖς. Sed recte Cocc. scrib. indicat divise, ἐπὶ τελ. Hase.]

[Ἐπιτελειόω, Perficio. Oribas. p. 115 ed. Mai. : Ἐπιτετελειωμένῳ τῷ προσκειμένῳ ἐπιδέσμῳ ἔχει ὁ ἐπίδεσμος οὗτος καὶ κατὰ τοῦ ἕλκους ἀγομένας λοξὰς καταβολάς. Sed leg. videtur ἐπὶ τετ.]

Ἐπιτελείωσις, εως, ἡ, redditur Perfectio, Absolutio, Augmentum : quod sc. Hesych. exp. αὔξησις. Subjungiturque ex Plat. Leg. [6, p. 784, D], ἐπιτελείωσις παίδων, Procreatio liberorum. [Hæc interpr. quum admitti non possit, alii interpretati sunt Sacra natalitia puerorum, coll. vv. Ἐπιτελέωμα, Ἐπιτελεοῦν.]

[Ἐπιτελεόω. V. Ἐπιτελέωμα.]

[Ἐπιτέλεσις, εως, ἡ, Perfectio. Aristot. Probl. 10, 32 : Ἐπιτέλεσιν τοῦ σώματος. « Marc. Anton. 1, 16, p. 6. » Kall. Clem. Al. p. 453.]

[Ἐπιτέλεσμα, τὸ, sine interpretatione ponit Pollux 6, 181.]

[Ἐπιτελεσμὸς, ὁ, Perfectio. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 278, A : Δηλώσοντας τὸν τῆς πράξεως ἐπιτελεσμόν. L. Dind.]

[Ἐπιτελεστέον, Perficiendum. Isocr. p. 240, B.]

[Ἐπιτελεστὴς, ὁ, Perfector. Schol. Lycophr. 305 : Ὁ ἐπ. χρόνος. L. Dindorf.]

[Ἐπιτελεστικὸς, ἡ, ὸν, Perficiens, Efficiens, Efficax. Ἐπιτελεστικὴ τῶν εὐχῶν θυσία, Hesych. in Τελησσας, Τελεσίγερων. Hemst. Schol. Pind. Nem. 9, 13. Boiss. Aristot. p. 813, 25 ed. Berol. : Γίνονται ἐπιτελεστικοὶ καὶ αἰσθητικοί· conf. ib. l. 21 et 29. Basil. t. 1, p. 193, C; Cat. in Psalm. t. 1, p. 514, 15; Acta S. Petri Alex. p. 206, 15 Combef. Procl. Paraphr. in Ptol. p. 91, 19 : Μυστηρίων ἐπιτελεστικοί. Interpr., Institutores. Hase. Superl. schol. Hom. Il. Θ, 247 (ubi de avi, ut infra ἐπιτελής). Wakef. Hesych. v. Τολυπευτικός.]

[Ἐπιτελεύτιος, ὁ, ἡ; Ad obitum pertinens. Anna Comn. p. 482, A : Τοὺς ἐπιτελευτίους ᾄσοντες ὕμνους. Cit. Elberling. Eust. Opusc. p. 292, 81 : Ἐπιτελεύτιον οἷον ἀντιμύξας· 304, 34 : Οἰμώζοντες ὡς ἐπιτελεύτια. Matthæus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 1094, A : Ἐπιτελεύτιος βούλησις τοῦ παναγιωτάτου ἡμῶν δεσπότου, de testamento. L. Dind.]

Ἐπιτελέω, Perficio, Efficio, Effectum reddo, Perago, Exequor. [Herodot. 1, 51 : Ἐπιτελέσας δὲ ὁ Κροῖσος ταῦτα (donaria) ἀπέπεμπε ἐς Δελφούς· 90 : Ἐντειλάμενος τοῖσι δορυφόροισι τὰ Κροῖσος ὑπεθήκατο ἐπιτελέειν· 115 : Τὰ ἐπιτασσόμενα ἐπετέλεον· 126 : Ἐπιτελεσάντων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Et alibi sæpe similiter. Et pass. 2, 121, 1 : Ὡς ἐπετελέσθη τὸ οἴκημα. Thuc. 7, 2 : Ἐπετετέλεστο τεῖχος, et activo 1, 108.] Thuc. 1, [138] : Ἀδύνατον νομίσαντα εἶναι ἐπιτελέσαι βασιλεῖ ἃ ὑπέσχετο, Perficere quæ pollicitus erat, s. Præstare. 2, [95] : Ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐπετέλει, Non præstabat quæ pollicitus fuerat. Id. addit dat. ἔργῳ huic verbo, 1, [70] : Καὶ ἐπινοῆσαι ὀξεῖς καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ ὃ ἂν γνῶσιν, ubi certe nihil necesse videtur fuisse dat. illum addere : addidit tamen Isocr. itidem ἔργοις, ad majorem emphasin [p. 22, C], Ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει. Herodian. ad Thuc. locum respexisse videri possit, 2, [9, 2], sed omisso dat. illo : Νοῆσαί τε ὀξὺς, καὶ τὸ νοηθὲν ἐπιτελέσαι ταχὺς, ubi Pol. vertit Acer exequendis rebus. [Conf. Plat. Gorg. p. 491, B.] Sic ap. Xen. [Comm. 4, 6, 12] ἐπιτελούντων vertit Bud. Exequentium; sed præfigens abl. Opere : Τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων, Opere exequentium et peragentium. Idem ἐπιτελεῖν interpr. Obire et perfungi, ex Luciano [D. mar. 14, 2], de Perseo : Ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. [V. supra inter exx. Herodot.] Idem ἐπιτελεῖν τὰς εὐχὰς tradit esse Preces ratas facere, Voti damnare. [Herodot. 1, 86 : Εὐχὴν ἐπιτελέσαι θέλων· 3, 125 : Πολυκράτης ἀνακρεμάμενος ἐπετέλεε πᾶσαν τὴν ὄψιν τῆς θυγατρός. Demosth. p. 235, 3 : Ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ.] At ἐπιτελεῖν cum acc. κυνηγέσια et θέας reddit Edere : afferens usum participii passivi, ex Juliano Imp. [Ep. 35, p. 409, A] : Ἐπὶ δὲ τὰ κυνηγέσια τὰ πολλάκις ἐνίοις θεάτροις ἐπιτελούμενα, ἄρκτους καὶ παρδάλεις ὠνοῦνται, Ad venationes quæ in theatris eduntur. [Ἀγῶνα Herodot. 2, 91. Conf. 8, 98.] Denique accipi docet et pro Celebro [Gl.], sicut et τελῶ : ea signif., qua dicitur Celebrare ludos aut festum. [De sacris Herodot. 1, 167; 2, 37, 51, 63 bis; 4, 26, 79.] Et ἐπιτελεῖσθαι itidem Celebrari : ut, Ἑορτὴ ἐπιτελεῖται τῷ θεῷ. [Activo Herodot. 2, 122. De oraculo impleto idem 1, 13 : Τούτου τοῦ ἔπεος λόγον οὐδένα ἐποιεῦντο, πρὶν δὴ ἐπετελέσθη· 2, 152 : Μαθὼν τὸ χρηστήριον ἐπιτελεύμενον· 5, 72 : Ἐπετελέετο τῷ Κλεομένεϊ ἡ φήμη· 9, 64 : Ἡ δίκη τοῦ φόνου κατὰ τὸ χρηστήριον τοῖσι Σπαρτιήτῃσι ἐκ Μαρδονίου ἐπετελέετο.] Dicitur et ἐπιτελεῖν θυσίαν, a Plut. [Mor. p. 119, A.] Item ἐπιτελεῖν ἀγῶνα. [Γάμους τῆς θυγατρὸς Athen. 13, p. 576, A; 609, F. Hesych. in Καλαοιδία. Τὰς θυσίας τοῖς θεοῖς ἐπιτελεῖσθαι, et mox συντελεῖσθαι, Gemin. p. 32, B; Suid. in Ὑης. (Dionys. A. R. 2, 30; χοὰς ib. 52.) Simpliciter Ælian. V. H. 12, 61 : Ἐπετέλουν αὐτῷ. Hemst.] || Ἐπιτελεῖν pro Pendere, Solvere, ex Herodoto [2, 109], ἐπιτελεῖν ἀποφορήν. [5, 49 : Οἳ πεντακόσια τάλαντα βασιλέϊ τὸν ἐπέτεον φόρον ἐπιτελεῦσι. Conf. 8, 41. || Irrogo. Plato Leg. 10 fin. : Τὴν τῆς ἀσεβείας δίκην τούτοις ἐπιτελούντων. || Med. Xen. Comm. 4, 8, 8 : Εἰ δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαῖον ἔσται τὰ τοῦ γήρως ἐπιτελεῖσθαι· Apol. Socr. 33 : Ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν (τὸν θάνατον) καὶ ἐπετελέσατο. Plato Phil. p. 27, C : Ἆρ' οὖν κάλλιον ἂν καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεσαίμεθα; Dionys. A. R. 10, 42 : Ἐπιτελέσασθαι τὰς δίκας. Polyb. 1, 40, 16. || Pass. Ἐπιτελέομαι, Consecror. Clem. Al. p. 21. Kall.]

Ἐπιτελέωμα, τὸ, VV. LL. pro Victima postrema, qua priores omnes ratæ fiebant. De qua signif. lege Suid., Hesych. : qui etiam tradit Ἐπιτελεῶσαι fuisse quod suo tempore diceretur ἀφιερῶσαι.

Ἐπιτελὴς, ὁ, ἡ, Ad finem perductus s. Ad exitum, Effectu non carens, ut locutus est Ovid. In VV. LL., ubi ἐπιτελὴς redditur Absolutus, Non irritus, Auctus, affertur ex Herodoto [3, 141 etc.], ἐπιτελέα ποιῶ pro Effecta reddo, et [ib. 16], Ἐπιτελέα ἐγένετο, pro Facta sunt. Ex Thuc. itidem [1, 141] ἐπιτελὲς γίγνεσθαι pro Perfici. Sed rursus ex Herodoto [3, 124] habes, Ἡ δὲ ἠρήσατο ἐπιτελέα ταῦτα γενέσθαι, pro, Imprecata est ut hæc contingerent. Huc pertinet, quod in Iisd. legitur ex Plat. [Leg. 11, p. 931, E, Ep. 8, p. 353, A], ἐπιτελὴς εὐχὴ, Votum ratum, Preces ratæ. Possis etiam reddere, Preces non irritæ. Ibid. ex Polyb. [6, 15, 6] ἐπιτελεῖς ἐπίνοιαι, Inventa et excogitata quæ irrita non evadunt. [Melissæ Epist. p. 749 : Ἀρέσκειν τῷ αὐτὰς ἀνδρὶ ἐπιτελέας ποιεῦσαν τὰς ἐκείνῳ θελήσιας. Dionys. A. R. 10, 46 : Κρίσιν λαμβάνει ὁ πόλεμος ἐπιτελῆ.] Sed habet ἐπιτελὴς et aliam signif. aliquantum remotam ab hac, si Hesychio credimus. Dicitur enim ἐπιτελὴς Jam matura viro, jam plenis nubilis annis, ut Virg. loquitur, quum Hesych. exponat, ὡραία γαμεῖσθαι. [Active Perficiens, ut supra ἐπιτελεστικός. Antonin. Lib. c. 19, p. 126 : Εἰσὶν ἀγαθοὶ φανέντες καὶ ἐπιτελεῖς παρὰ τοὺς ἄλλους ὄρνιθας. Adv. Ἐπιτελέως, Tandem, Denique, Aret. p. 20 : Ἐπ. ἐν μέσῳ τῷ ἥπατι ... συναγείρονται, ni legendum ἐπὶ τέλεος.]

[Ἐπιτέλης, ους, ὁ, Epiteles, n. viri Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, col. 3, 25. Conf. n. 1512, 4. Genitivi forma Ἐπιτέλου n. 1570, b, 28. L. Dindorf.]

[Ἐπιτελίδας, ὁ, Epitelidas, Spartanus ap. Thuc. 4, 132. Alius, qui stadio vicit ol. 50, ap. Diod. 5, 9, Ἐπιτελίδης ap. Dionys. A. R. 4, 1. Atheniensis in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 302, b, 20. ῐᾶ L. D.]

Ἐπιτέλλω, i. q. ἐντέλλω. Frequens ap. Hom., qui interdum sine adjectione ponit pro Jubeo, Mando, Præcipio : Od. [P, 185] : Ἐπεὶ πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμὸς, Ut jubebat herus meus. Il. P, [360] : Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, Sic jubebat Ajax. [Orac. ap. Aristoph. Av. 977 : Κἂν μέν, θέσπιε κοῦρε, ποιῇς ταῦθ', ὡς ἐπιτέλλω.] Aliquando cum dat., itidem pro Jubeo, Mandata do. N, [213] : Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας, Ἴεν ἐκ κλισίης, Quum medicis mandata dedisset de eo curando. Nisi quis malit repetere accus. τὸν, ut sit, ὁ δ' αὐτὸν ἰατροῖς ἐπέτειλεν, Medicis eum commendavit : quæ expos. videtur insolentior. Alias cum accus. rei quæ injun-

gitur s. exequenda imponitur, Idem junxit, Il. E, [818] : Ἀλλ' ἔτι σῶν μέμνημαι ἐφετμέων, ἃς ἐπέτειλας. [H. Merc. 498 : (Ἑρμῆ) βουκολίας ἐπέτελλεν. Pind. Nem. 10, 77 : Ἐμοὶ θάνατον ἐπίτειλον.] Cujus accus. loco sæpe infin. ponit. M, [84] : Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν· Φ, [230] : Ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν· Od. M, [273] : Ἥ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Νῆσον ἀλεύασθαι τερψίμβροτον ἠελίοιο. Item et pass. voce ac signif. Il. B, [643] : Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι, Imperium in Ætolos ei commissum fuerat, Mandatum ei fuerat ut Ætolis imperaret s. præesset, schol. προσετέταχτο, ἐνεχειρίστο, ἐπὶ τούτῳ ἦν τὸ πᾶν τῆς ἐξουσίας. [Conf. Od. B, 643. Tmesis in activo exx. v. infra.] Interdum vero omittitur dat. personæ. Hesiod. Theog. [995] : Τελέσας στονόεντας ἀέθλους, Τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς, Quos ei multos injungebat et exequendos imponebat. Scut. [94] : Ἐμοὶ δαίμων πολλοὺς ἐπέτειλεν ἀέθλους. Sic enim quidam legunt, quum alii codd. habeant ἐπιτέλλετ'. Nam et pass. [med.] ἐπιτέλλομαι pro ἐπιτέλλω ponitur, et quidem in hoc ipso loquendi genere. Dixit enim Hom. Od. Λ, [621] : Ὅ δέ μοι χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους. Cui prorsus simile Hesiodicum illud Sc. 94 : Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεποὺς ἐπιτέλλετ' ἀέθλους. Atque adeo easdem habet constrr. ἐπιτέλλομαι, quas ἐπιτέλλω. Aliquando enim seorsum et solum ponitur, sicut et ἐπιτέλλω. Od. P, 20 : Οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι, Ei qui imperarit et injunxerit quippiam. Interdum dat. personæ junctum habet. Od. M, [217] : Σοὶ δὲ, κυβερνῆθ', ὧδ' ἐπιτέλλομαι· ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ Βάλλευ, Sic tibi præcipio, Hæc tibi mando. [Pind. Pyth. 1, 70.] Nonnunquam cum hoc personæ dat. habet accus. rei, ut et ἐπιτέλλω : velut Il. A, 295 : Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε Σήμαινε· T, 192 : Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Cujus accus. vice interdum inf. ponitur, [Od.] Φ, 240 : Θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς Κληῖσαι κληῖδι. [Alienam ab usu Atticorum hanc signif. dicere voluisse videntur Atticistæ in Ἐντέλλω p. 1160, C, citati : sive Mœridis ipsius est admonitio de ἐπιτέλλομαι ab librario pro ἐντέλλομαι illato, sive lectoris. Ap. Plat. Phæd. p. 115, B, ubi olim ἐπιτέλλῃ, nunc est ἐπιστέλλεις.] Diversam vero signif. habet, quum idem Hom. Il. A, 25, dicit, Κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, Μή σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κιχείω, schol. ἔλεγε, Dicebat. Possis etiam interpretari, Addebat, Duris verbis hæc imperabat, Ne te, senex, cavas apud naves offendam. [Od. Ψ, 349 : Ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.] || Pass. [Med.] ἐπιτέλλομαι habet et alias signiff. Ponitur enim pro Orior s. Exorior, et Existo. [De sideribus Hom. H. Merc. 371 : Ἠελίοιο νέον ἐπιτελλομένοιο.] Hesiod. [Op. 565] : Πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται, de arcturi ortu. [Conf. 381. Figurate Theognis 1275 : Ὡραῖος καὶ ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη. Activum sic ponit Æsch. Prom. 100 : Πῇ ποτε μόχθων χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι; Et proprie fr. Iliadis min. ap. Tzetz. ad Lycophr. 344 : Λαμπρὴ δ' ἐπέτελλε σελήνη. Hippocr. De int. aff. p. 553, 8 : Ὅταν ὁ κύων τὸ ἄστρον ἐπιτέλλῃ. Et de sole Joseph. A. J. 5, 5, 2. Utrumque indicavit Lobeck. ad Phryn. p. 125, ubi agit de discrimine vv. ἐπιτέλλω et ἀνατέλλω, observato fere ab antiquioribus, ab recentioribus vero sæpe neglecto, ut iterum dicetur in Ἐπιτολή.] Quibus additur et hoc in diversa Oriendi signif., ex Apollon. Arg. 2, [83] : Βρυχὴ δ' ἐπιτέλλετ' [ὑπετ.] ὀδόντων.

[Ἐπιτελῶς. V. Ἐπιτελής.]

Ἐπιτέμνω, Incido, Concido. [Herodot. 4, 70 : Ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος. Demosth. p. 1018, 8 : Εὐθύδικος ὁ ἰατρὸς, πρὸς ὃν οὗτοι τὸ πρῶτον ἦλθον δεόμενοι ἐπιτεμεῖν τὴν κεφαλήν. Æschin. p. 40, 29 : Οὐκ ἐπεξιὼν τῇ τοῦ τραύματος γραφῇ, ἣν ἐγράψω Δημομέλην ... ἐπιτεμὼν τὴν σαυτοῦ κεφαλήν. Theophr. H. Pl. 1, 8, 4 : Τοῦ στελέχους καὶ τοῦ κλάδου καθ' ὃ ἂν ἐπικόψῃ ἢ ἐπιτέμῃ τις, ὄζος γίνεται. Improprie Polyb. 5, 58, 3 : Ἐπέτεμε πάσας τὰς προειρημένας γνώμας, Præcidit, Concidit et ad nihilum redegit. 28, 19, 3 : Ἔτι λέγοντα τὸν πρεσβευτὴν ἐπιτεμὼν, Interpellans, Conf. Schweigh. ad 35, 4, 6.] Peculiariter autem Incido s. Concido id quod in nimiam exiturum erat longitudinem, i. e. Brevius reddo, Abbrevio, Corripio. Synes. Ep. 44 : Λέγεται τοὺς ἠδικημένους κυρίους εἶναι μακροτέρας τε ποιεῖν καὶ ἐπιτέμνειν τὰς τιμωρίας, Producere et corripere, In longum extendere et breviores reddere. Ubi nota huic ἐπιτέμνειν oppositum μακρότερον ποιεῖν. Ead. signif. accipitur et media vox, ut quum Hierocles De arte veterinaria [p. 226] dicit, Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος τὰ περὶ φύσεως ζώων ἐπιτεμόμενος ἐκ τῶν Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, Qui Aristotelis libros de natura animalium conscriptos in compendium redegit. Ubi Bud. quoque ἐπιτεμέσθαι interpr. Compendiose scripsisse. [Lucian. Pro imag. c. 16 : Ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν. Suidas : Ἐπιτεμόμενος, περικόψας ... « Ἐπ. τοῦ σταυροῦ τὴν περίοδον. » Et signif. Incidendi Herodot. 1, 74 : Ἐπεὰν τοὺς βραχιόνας ἐπιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροιήν. || Pass., Cito pereo. Philo vol. 2, p. 582. Wakef. || Forma Ion. bis est apud Herodot. 3, 8 : Τὸ ἔσω τῶν χειρῶν ἐπιτάμνει· 6, 75 : Ἐπιτάμνων κατὰ μῆκος τὰς σάρκας.]

Ἐπίτεξ, κος, ἡ, Partui vicina, Parturiens. [Prope partum, Gl.] Herodot. 1, [111] : Ἐπ. ἐοῦσα. [Ib. 108. Hippocr. p. 603, 4, et recentiores, citati ab interpretibus Phrynichi p. 333 et Thomæ p. 357, ἐπίτεξ, non ἐπίτοκος, dici jubentium. De cane Pollux 5, 52.]

[Ἐπίτεξις, ἡ, Partus. Theod. Stud. p. 233, B Grets. : Κατὰ τὴν ἐπίτεξιν τῶν θρεμμάτων. Sed fort. reponend. ἐπίτευξιν : conf. Genes. 30, 39. Hase.]

[Ἐπιτέον ex codd. quibusdam reposuit Coraes ap. Strab. 2, ubi ed. Falcon. t. 1, p. 172, 35 : Ἐπιθετέον. Hase.]

Ἐπιτερᾰτεύομαι ac Προστερατεύομαι, Prodigiose affingo et affabulor. Pausan. Arcad. [8, 2, 7] : Ὁπόσοι δὲ μυθολογήμασι ἀκούοντες ἥδονται, πεφύκασι καὶ αὐτοί τι ἐπιτερατεύεσθαι, Aliquid prodigiorum affingere. Itidem προστερατεύομαι accepit Themist. p. 32, Bud. [Philo vol. 2, p. 189. Wakef.]

[Ἐπιτέρεναι, εἶδος ἄρτων, Hesych.]

Ἐπιτέρμιος, ὁ, Qui terminis s. limitibus præest, ὁ ἐπὶ τέρμασι : ut Ἐπιτέρμιος Ἑρμῆς ap. Hesych. Mercurius limitaneus, Limitum præses. Idem Hes. ἐπιτέρμιον videtur accipere pro Ultimum, Extremum.

Ἐπιτερπὴς, ὁ, ἡ, i. q. τερπνὸς s. εὐτερπὴς, Delectationem et voluptatem afferens, Jucundus. [Amœnus, Gl. Hom. H. Apoll. 413 : Ἔχει δ' ἐπιτερπέα χῶρον. Plato Phædr. p. 240, D : Ἃ καὶ λόγῳ ἐστὶν ἀκούειν οὐκ ἐπιτερπές. Aristot. Eth. Nic. 9, 4 : Τῶν πεπραγμένων ἐπιτερπεῖς αἱ μνῆμαι. Diod. 11, 25 : Πρόσοψιν ἐπιτερπῆ.] Ἐπ. πολίταις εὐχὴ, Plut. Rom., Jucundum civibus votum : Symp. 9, 14 [p. 743, D], de Euterpe : Εἴπερ αὐτή τι περὶ τὰς ὁμιλίας ἐπιτερπὲς εἴληχε καὶ κεχαρισμένον. Quum vero de homine dicitur ἐπιτερπὴς, significat ὁ ἐπιτερπόμενος, Deditus rebus ἐπιτερπέσι sive τερπναῖς, Qui sectatur res quæ delectationem et voluptatem afferant, veluti quum Plut. Alcib. [c. 23] dicit, Ἐν Ἰωνίᾳ χλιδανὸς, ἐπιτερπὴς, ῥᾴθυμος. || Adv. Ἐπιτερπῶς, Jucunde, Suaviter, Ita ut delectationi et voluptati sit. Plut. Pericle [c. 1] : Ἐπ. ψήλας, Qui suaviter cecinit; Numa [c. 13] : Κινοῦνται γὰρ ἐπ., Moventur enim scite et festive, ita ut motus illius elegantia oblectet et voluptate afficiat spectatores.

Ἐπιτέρπω, i. q. τέρπω, Delecto, Oblecto, Exhilaro. Et pass. Ἐπιτέρπομαι, Delector, Oblector, Exhilaror. Aliquando construitur cum accus. rei quæ delectationem capit : ut in hoc hemistichio, Ἐπιτέρπεο ἦτορ. [Hom. H. Apoll. 146 : Δήλῳ μάλιστ' ἐπιτέρπεαι ἦτορ. Et cum θυμὸν ib. 204.] Interdum cum dat. Hesiod. [Th. 158] : Κακῷ δ' ἐπιτέρπετο ἔργῳ. [Hom. Od. Ξ, 228. Et Πρὸς τὴν ἱέρειαν ἐν Σάμῳ 3 : Ἣ δ' ἐπιτερπέσθω ... γέρουσιν. Pind. Ol. 5, 22, ἵπποις. Theognis 1218, ἀγαθοῖς.] Nonnunquam cum partic. vicem gerente illius dat., vel cum infin., ut in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 766, 3] : Ἐπιτέρπομαι σεύειν· sicut Lat. Gestio.

[Ἐπιτερπῶς. V. Ἐπιτερπής.]

[Ἐπιτεταγμένως leg. ap. Adamant. Phys. 2, 27 init., p. 421 : Ὅσοι σχηματίζουσιν ἑαυτοὺς καὶ κινοῦνται, ἐπιτετευγμένους φυσιογνωμόνει καὶ τούτους, ubi cod. ἐπι-

τεταγμένους. Wakef. Philodem. De ira 1, p. 69. Passov. Tam apud Adamantium leg. videtur κινοῦνται ἐπιτεταμένως, quam apud Philodemum, cujus hæc verba sunt : Τῷ πικρῶς λαλεῖν καὶ ἐπιτεταγμένως, ἐνίοτε δὲ καὶ λοιδόρους τιθέναι φωνάς. L. D. Basil. Cat. in Psalm. t. 1, p. 496, 3 : Ὁ ἐπ. θεολογῶν, Recte atque ordine. Hase.]

Ἐπιτετᾰμένως, Intense, Vehementer. [Athen. 2, p. 45, D : Τοῖς προπίνουσιν ἐπιτεταμένως. Diosc. 5, 171 : Ἡ μέν ἐστι λευκὴ ἐπιτεταμένως. Scholl. Hom. Il. II, 375, Aristoph. Pl. 635. Villois. Anecd. Gr. vol. 2, p. 105.]

[Ἐπιτέταρτος, ὁ, ἡ, q. d. Superquartus, Totum cum quarta ejus parte continens. Nicom. Introd. ar. p. 95, 101 ed. Ast.; Iamblich. In Nicom. p. 57, B; 58, D. L. Dindorf.]

[Ἐπιτετευγμένως, Feliciter. Diog. L. 2, 42 : Ἐποίησε καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπ. Creuzer. Orig. C. Cels. 4, p. 198. Seager. Basil. M. vol. 2, p. 99, B : Ὁ ἐπ. θεολογῶν.]

[Ἐπιτετηδευμένως, De industria. Dionys. H. Comp. vv. p. 205, 3 R. Etym. Gud. p. 203, 35 : Ἐξεπίτηδες, ἐπιτηδευμένως. Leg. ἐπιτετηδ., nisi forma vitiosa usus est scriptor semibarbarus.]

[Ἐπιτετηρημένως, Vigilanter, Diligenter, Consulto. Basil. t. 2, p. 480, D; 542, C; 611, A. Id. t. 1, p. 649, B : Ἐξητασμένως καὶ ἐπ. προσέχειν ἑκάστῳ ῥητῷ. Hase.]

[Ἐπιτετμημένως, Compendiose. Strabo 4, p. 202; 7, p. 328; 8, p. 368. Heliod. 2, 31; 5, 31. Boiss. Eust. Il. p. 120, 25.]

[Ἐπιτετρᾰέβδομος, ὁ, ἡ, Totum cum quattuor ejus partibus septimis continens. Nicomach. Introd. ar. p. 108.]

[Ἐπιτετραμερὴς, ὁ, ἡ, Totum cum quattuor ejus partibus continens. Nicom. l. c. p. 99, 100, 106.]

[Ἐπιτετράπεμπτος, ὁ, ἡ, Totum cum quattuor ejus partibus quintis continens. Nicom. l. c. p. 101, 107, 108. L. Dindorf.]

[Ἐπιτετῠχημένως, Prospere. Schol. Soph. El. 944.]

Ἐπίτευγμα, τὸ, et Ἐπίτευξις, εως, ἡ, ejusdem cum ἐπιτυχία ut originis, ita etiam signif., i. e. Adeptio, Successus, Obventio, Reditus, Proventus, πρόσοδος. Ap. Suid. : Οἱ δὲ θαυμάσαντες τὰ πλήθη τῶν κατοικούντων τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα, διέλαβον μεγίστην ἡγεμονίαν εἶναι, ubi ἐπιτεύγματα ipse exp. per ἐπιτυχίας. [Χειρόκμητον ἐπίτευγμα, pro Opere affabre facto, Dorice posuit Dius ap. Stob. Flor. p. 409, 10 (vol. 2, p. 499, 1 Gaisf., qui e codd. Pariss. ἐπιτήδευμα restituit). Τὰ περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγματα, Diog. L. 8, 57. Hemst. Diod. 1, 27 : Γαμεῖν ἀδελφὰς διὰ τὸ γεγονὸς ἐν τούτοις τῆς Ἴσιδος ἐπίτευγμα· 15, 6 : Ποιητῶν ἀγαθῶν ἐπιτεύγματα· Exc. p. 630, 73 : Τὰ τῶν τόπων ἐπιτεύγματα. Joseph. B. J. 3, 5, 6. || Ἐπίτευξις, Platon. Definitt. p. 413, C : Εὐκαιρία χρόνου ἐπίτευξις, ἐν ᾧ χρὴ παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι. Isocr. p. 618, 1, θρόνων ὑψηλοτάτων. Impetratio, Gl. L. D. Theophyl. Simoc. Hist. p. 191, 11 Bonn. : Ἐπιτεύξεις ἐλπίδων. Id. ib. p. 214, 16 : Δυσμαχωτάτην ἐπίτευξιν, Difficillimam victoriam; conf. ib. p. 71, 23; 139, 23; 221, 7. De loco varie tentato Theophr. Char. 14, Ἡ μὲν οὖν ἀκαιρία ἐστὶν ἐπίτ. λυποῦσα τοὺς ἐντυγχάνοντας, v. Wieland. *Neues Att. Mus.* vol. 2, p. 17, et Schneid. ad hunc l. t. 4, p. 837, ubi opinatur ἐπίτευξιν, pro ἐντεύξει seu ὁμιλίᾳ, exemplo Platonis Legg. 6, p. 758, C, vix comprobari posse, quod volebat Casaub. Hase.]

Ἐπιτευκτικὸς, ἡ, ὸν, Qui solet ἐπιτυγχάνειν, i. e. Assequi id ad quod contendebat, Successu non carens, i. q. ἐπιτυχὴς et ἐπιτυχῶς στοχαζόμενος, s. ἐπήβολος, Eust. etiam teste. Paul. Ægin. 3, 78, de tofis in artubus : Τὸ μέντοι διὰ λεπτοχαρύων, πρὸς τῷ ἐπιτευκτικὸν εἶναι, καὶ τῶν εὐπορίστων ἐστὶ, Præterquam quod successu carere non solet, est etiam ex eorum genere quæ facile sunt parabilia : quod ἐπιτευκτικὸν φάρμακον Galen. 4 τῶν Κατὰ τόπους vocat φάρμακον ἐπιτετευγμένον, Cum successu expertum. Cui opp. τὸ ἀποτευκτικὸν, s. τὸ ἀποτετευγμένον. [Polyb. 2, 29, 3, ubi superl.; 10, 25, 7. || «Adv. Lex. ined. Hafn. : Εὐστόχως, ἐπιτευκτικῶς. Osann.]

[Ἐπίτευξις. V. Ἐπίτευγμα.]

[Ἐπίτευξις, ἡ, Epiteuxis, nom. mulieris in inscr. Theræa ap. Bœckh. vol. 2, n. 2473, et in alia ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, n. 41. Invenitur etiam ap. Romanos. L. Dindorf.]

[Ἐπιτευχὴς, cum ἐπιτυχὴς memoratum a Poll. 6, 204, alterius adjectivi dittographia videtur.]

[Ἐπιτεύχω, Addo. Divise Pind. Ol. 8, 32 : Ἰλίῳ μέλλοντες ἐπὶ στέφανον τεῦξαι, de mœnibus Trojæ ab Apolline et Neptuno condendis.]

[Ἐπιτεχνάζομαι, i. q. sequens. Oppian. Hal. 3, 194 : Ἄλλῳ δ' ἀλλοίην γενεὴν ἐπιτεχνάζοιο. «Nectar. Hom. p. 9 ed. Par.» Boiss. Greg. Cypr. ap. Bandur. Imp. Or. t. 2, p. 657, 10 ed. Venet. : Τοῖς κειμένοις τῶν πατέρων ἐπιτεχνάζεσθαι ὅροις. Hase.]

Ἐπιτεχνάομαι, Insuper machinor et molior, Adinvenio; simpliciter Machinor, Molior, Comminiscor. Potest etiam significare Machinor s. Molior et comminiscor adversus aliquem. [Herodot. 1, 63 : Βουλὴν ἐνθαῦτα σοφωτάτην Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται· 2, 2 : Ἐπιτεχνᾶται τοιόνδε· 119 : Ἐπιτεχνᾶται πρῆγμα οὐκ ὅσιον· 121, 3 : Ἐπιτεχνήσασθαι τοιάδε. Pass. ἐπιτεχνηθέντος Greg. Nyss. vol. 1, p. 137, A. Cum dat. Lucian. Bis accus. c. 1 : Ἐῶ λέγειν ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, Quas ei insidias struant.]

[Ἐπιτέχνασμα, τὸ, i. q. seq. Phot. Epist. p. 279, 35 : Κακουργίας μᾶλλον ἢ ἀνοίας ἐπ. Hase.]

[Ἐπιτέχνημα, τὸ, Inventum. Mich. Apost. Prov. 20, 5. Schleusn. Euseb. H. E. p. 121. Kall. Ælian. N. A. 12, 16.]

Ἐπιτέχνησις, εως, ἡ, Machinatio, Adinventio; etiam Commentum, Inventum, Solertia. Thuc. 1, [71] : Ἡσυχαζούσῃ μὲν πόλει τὰ ἀκίνητα νόμιμα ἄριστα· πρὸς πολλὰ δὲ ἀναγκαζομένους ἰέναι, πολλῆς καὶ τῆς ἐπιτεχνήσεως δεῖ· schol. ἐξευρέσεως. Et Pausan. [1, 6, 6], de Rhodiis : Τολμήματα καὶ ἐπιτεχνήσεις παρέσχοντο ἐς τοὺς πολιορκοῦντας. [Ἐξ ἐπιτεχνήσεως Suid. in Κυλλοῦ πήραν. Δι' ἐπ., Athen. 13, p. 368, A. Hemst. Plotin. p. 206, D. Creuz. Dionys. H. Isæo c. 3.]

Ἐπιτεχνητὸς, ἡ, ὸν, i. q. τεχνητὸς, Arte factus, Artificialis. Lucian. [Prom. c. 18] : Μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φωτὸς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. [Aristid. De mus. 1, p. 38, C : Ἐπιτεχνηταῖς χρῆται σημασίαις. L. Dindorf.]

[Ἐπιτεχνίτευσις, εως, ἡ, Artificium, Machinatio. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 166, C : Τὰς παρὰ τῶν σχιζομένων ἀφανεῖς τε καὶ φανερὰς ἐπιτεχνιτεύσεις. ῑ]

Ἐπιτεχνολογέω, Arte et methodo traditis aliquid adjungo artificiose disserendo, ἐπὶ τοῖς πρὸ τοῦδε τεχνολογηθεῖσι προστεχνολογέω. Alex. Aphr. In Top. Aristot. l. 8 : Ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ προτεχνολογεῖταί τινα χρήσιμα κατὰ τὴν πραγματείαν, οὕτως καὶ ἐν τῷ ὀγδόῳ ἐπιτεχνολογεῖταί τινα.

[Ἐπιτηγᾰνίζω, In sartagine postea frigo. Diosc. Parab. 2, 49 : Ἧπαρ ὀπτὸν αἰγὸς ἐν μέλιτι ἐπιτηγανισθέν.]

Ἐπιτήδειος, α, ον [et ὁ, ἡ. Schol. Eur. Phœn. 1125 Matth. : Πῶλοι μανικαὶ καὶ ἐπιτήδειοι εἰς δρόμον. Epim. Hom. Cram. Anecd. vol. 1, p. 167, 11 : Ἡ εἰς λόγον ἐπιτήδειος. Oribas. Mai. p. 163 : Ἕως τῆς ἐπιτηδείου τῆς κινήσεως χρείας. Conf. ib. 173, Greg. Nyss. vol. 1, p. 524, C. Altera forma Thuc. 5, 21, ubi pauci ἐπιτηδείους, 8, 11. Lysias p. 159, 41 : Γνώμην μὴ ἐπιτηδείαν. Ἐπιτηδεία ἡμέρα, Fastus dies, Gl.], Idoneus, Commodus, Opportunus. Xen. Cyrop. 6, [1, 22] : Ἄνδρας ἐπέστησαν, οἳ ἐδόκουν ἐπιτηδειότατοι εἶναι ἀμφὶ ταῦτ' ἔχειν. [V. infra.] Dem., ἐπ. καιρός. Thuc. 2, [81] : Ἐστρατοπεδεύσαντο ἐν ἐπιτηδείῳ, In loco opportuno. [Conf. 6, 64. Χῶρος vel χωρίον ἐπιτ. id. 2, 20; 4, 73.] 5, [81] : Καὶ ὀλιγαρχία ἐπιτήδειος τοῖς Λακεδαιμονίοις κατέστη, Commoda, Expediens. 6, [41] : Καὶ ἤν τι ἄλλο φαίνηται ἐπιτήδειον, Et si quid aliud expediens et necessarium videatur. Et cum dat. ap. Pausan. Att. [1, 2] : Τοῖς τε γὰρ πλέουσιν ἐπιτηδειότερος ὁ Πειραιεὺς, Commodior et magis opportunus. Aristot. Rhet., ἐπ. τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, Accommodatus demonstrativis. Interdum additur præp. Xen. [Comm. 2, 3, 9] : Εἰ κύων μέν σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις ἐπ., Canis ad ovium custodiam aptus. [Construendum κύων ἐπιτ. σοι ἦν ἐπὶ προβάτοις, Ovibus custos additus.] Id. [ib. 2, 1, 3] : Ἐπιτήδειόν ἐστι μάθημα πρὸς τὸ κρατεῖν τῶν ἀντιπάλων. Herodian. 6, [3, 2] : Σώματος εὐεξίᾳ καὶ ἡλικίας ἀκμῇ εἰς μάχην ἐπιτή-

δειοι, Idonei ad pugnam. [Cum ἐς Thuc. 7, 20, 74, Plato Reip. 2, p. 374, E. Cum πρὸς, 3, p. 390, B.] Illud autem Thuc. 8, [66] : Εἰ δέ τις καὶ ἀντείποι, εὐθὺς ἐκ τρόπου τινὸς ἐπιτηδείου ἐτεθνήκει, schol. exp. εὐπροσώπου καὶ ἐσκεμμένου : quæ posterior expos. respicit τὸ ἐπίτηδες : ut sit Consulta opera, quemadmodum Gell. loquitur : Speciosa occasione aut prætextu, si priorem schol. expos. sequamur. [4, 77 : Καταστήσειν αὐτὰ ἐς τὸ ἐπιτήδειον.] Jungitur et cum infinit. Synes. Ep. 130 : Ἔοικε γὰρ εἶναι τὰ τοιαῦτα σοφὸς ἅτε ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος, exp. Idoneus ad infelicitatem tolerandam. Thuc. 8, [63] : Καὶ γὰρ οὐκ ἐπ. αὐτὸν εἶναι ἐς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν, Quandoquidem ei hoc non esset cordi, Valla. [Ib. 70 : Οἳ ἐδόκουν ἐπιτήδειοι εἶναι ὑπεξαιρεθῆναι. Eurip. Andr. 206; Aristoph. Pac. 1228.] At Æschin. [p. 86, 33] : Ὡς ὁ τὸ ψήφισμα γράψας, οὐκ ἐπιτήδειός ἐστι δίκην δοῦναι, quidam interpr. Non tenetur. [Neutro gen. Xen. Anab. 7, 1, 39 : Λέγειν Ἀναξίβιον ὅτι οὐκ ἐπιτήδειον εἴη τοὺς μὲν στρατιώτας πλησίον εἶναι τοῦ τείχους, Ξενοφῶντα δὲ ἔνδον.] ‖ Amicus, Benevolus, Studiosus, Fautor, Bud. ex Thuc. 2, [18] : Δοκῶν ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι, καὶ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπ., de duce Lacædemoniorum. 1, [60] : Ἦν γὰρ τοῖς Ποτιδαιάταις ἀεί ποτε ἐπ. [Xen. H. Gr. 6, 3, 14 : Κατὰ θάλαττάν γε μὴν τίς ἂν ὑμᾶς βλάψαι τι, ἡμῶν ὑμῖν ἐπιτηδείων ὄντων;] Plut. Amat. Narr. [p. 773, C] : Χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπ., Adversus hospites perhumanus. Idem Bud. ap. Basil., Ἐπ. ἡμῖν ἐστὶν ἐκ τῶν γονέων ἄνωθεν, exp. Necessarius, οἰκεῖος, Amicitia conjunctus. [Plat. Ep. 13, p. 363, C : Ἡμέτερος ἐπιτήδειος. Lysias p. 93, 41; 121, 18. Cum dat. rei Thuc. 8, 54 : Οὐ νομίζων ἐπιτήδειον εἶναι τοῖς πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην πρασσομένοις, Favere.] Citatur etiam cum gen. : Ὡς ὄντες τῶν Ἀθηναίων ἐπιτήδειοι, Velut essent Atheniensium studiosi, ex Thuc. [7, 73.] Et plur. absolute, ut Lat. Necessarii, Amici, Familiares, Dem. [Thucyd. 2, 49; 5, 64; Xenoph. Comm. 1, 1, 6. V. Mœris p. 164 cum annotatione Piersoni. Neutro gen. Anab. 5, 5, 25 : Πρὸς ἀλλήλους πολλά τε καὶ ἐπιτήδεια διελέγοντο· ubi alii libri φιλικά. ‖ Necessarius. Xen. Vectig. 4, 38 : Ἡ ὑπάρξουσα πρόσοδος τὸ ἐπιτήδειον συγκατασκευάζοι ἄν· Conv. 1, 11 : Συνεσκευασμένος πάντα τὰ ἐπιτήδεια, ὥστε δειπνεῖν τἀλλότρια· Eryx. p. 394, A : Τὰ ἐπιτήδεια τὰ πρὸς τὴν δίαιταν.] ‖ Ἐπιτήδεια, plur., Quæ ad victum necessaria sunt et commoda, Victus, Commeatus, voc. ap. historicos inprimis usitatum. Thuc. 2, [23] : Χρόνον ἐμμείναντες ἐν τῇ Ἀττικῇ ὅσον εἶχον τὰ ἐπιτήδεια, Quamdiu habebant commeatum. Dem. [p. 1358, 12] : Τὰ ἐπιτήδεια ἐργασομένην καὶ θρέψουσαν τὴν οἰκίαν, Victum quæsituram. [C. Neær. p. 1359, 12 : Μεμαθηκυῖα μὴ κακῶς ἔχειν τὰ ἐπιτήδεια.] Xen. Cyrop. 4, [2, 46] : Πορσύναντας τὰ ἐπ. 5, [3, 34 : Τὰ] ἐπιτήδεια τριῶν ἡμερῶν λαβόντες. Dicitur et τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια ab eod. Xen. [H. Gr. 2, 2, 1] : cui opp. τῶν ἐπ. δαψίλεια ap. Herodian. [1, 6, 3], et Σπανίζοντες τῶν ἐπ. [5, 2, 13]. Et ap. Xen. [H. Gr. 6, 5, 50] : Σπανιώτερα τὰ ἐπιτήδεια ἦν. Lys., Τὰ καθ' ἡμέραν ἐπ., Victus diurnus et quotidianus. [Isæus p. 51, 23; Theophr. Char. 10, p. 48. Hemst.] In Ep. autem Jacobi [2, 16] dicitur Ἐπιτήδεια τοῦ σώματος, Quæ sunt necessaria corpori. [Σπάνις τῶν ἀναγκαίων ἐπιτηδείων, Dionys. A. R. 5, 25, quæ non videtur dittographia esse, quanquam ib. 26 sequitur τῶν ἀναγκαίων σπάνις, et in Gl. ponitur Ἐπιτήδεια, τὰ ἀναγκαῖα, hæ Copiæ, Impendia.] Comp. gradus regularis est Ἐπιτηδειότερος, et superl. ἐπιτηδειότατος. [Thuc. 4, 54; 8, 46; 7, 86; Plato Reip. 4, p. 433, A.] Dicitur vero et Ἐπιτηδειέστερος pro ἐπιτηδειότερος, et Ἐπιτηδειέστατος pro ἐπιτηδειότατος. Comparativi exemplum est ap. Suid. : Καὶ γὰρ ὁ Μιθριδάτης τά τε ἄλλα ἔνδικος βασιλεὺς ἦν, καὶ Ῥωμαίοις ἐπιτηδειέστερος. Superl. autem ἐπιτηδειέστατος usus est Democr., Eust. teste [Od. p. 1441, 16]. Sic ab ἀφνειὸς fit ἀφνειέστατος. [Forma Dor. Ἐπιτάδειος in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1840, 3. Magis Dorica Ἐπιτάδης in Byzantia ib. n. 2060, 21. V. etiam Ἐπιτάδιος.] Adv. vero ab ἐπιτήδειος est Ἐπιτηδείως, Commode, Utiliter. Thuc. [1, 144] : Μὴ σφισι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπ. αὐτονομεῖσθαι, ἀλλὰ αὐτοῖς ἑκάστοις, Non ad institutum Lacedæmoniorum, ut se accommodent Lacedæmoniis. [5, 82 : Τὰ ἐν Ἀχαΐᾳ οὐκ ἐπ. πρότερον ἔχοντα. L. D. Ἐπ ἔχειν πρὸς, Hesych. v. Κωδωνοφορῶν. Hemst.] Οὐκ ἐπιτηδείως, Ab re, VV. LL. [Thuc. 5, 85 : Πρὸς τὸ μὴ δοκοῦν ἐπ. λέγεσθαι. Adv. comparat. Ἐπιτηδειοτέρως, Aptius, Hippocr. p. 602, 38. Antiatt. Bekk. p. 92, 25.] Reperitur vero et Ἐπιτήδεος, exempto ι, pro ἐπιτήδειος : cujus frequens usus est ap. Herodot. [2, 174 : Ὅκως μιν ἐπιλείποι τὰ ἐπιτήδεα· 3, 52 : Ἐόντα τῷ πατρὶ ἐπιτήδεον (filium)· 4, 47 : Γῆς ἐούσης ἐπιτηδέης· 158 : Ἔνθαῦτα ὑμῖν ἐπιτήδεον οἰκέειν· 6, 97 : Τί φεύγετε οὐκ ἐπιτήδεα καταγνόντες κατ' ἐμεῦ; 7, 177 : Οἱ χῶροι τοῖσι Ἕλλησι εἶναι ἐφαίνοντο ἐπιτήδεοι· 9, 37 : Μαρδονίῳ οὐκ ἐπιτήδεα ἐγίνετο τὰ ἱρά. Cum infinitivo 7, 59; 8, 32. Ἐπιτηδεώτερος, 9, 25. Ἐπιτηδεώτατος, 1, 115.] Ἐπιτηδέως, i. q. ἐπιτηδείως. [Herodot. 1, 108 : Χρὴ δὴ τό γε ἐμὸν ὑπηρετέεσθαι ἐπιτηδέως. Conf. 4, 139.] Illud autem Herodot. [9, 7], ἐπιτηδέως ποιοῦμαι, VV. LL. exp. Officio fungor.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, q. d. Idoneitas, Opportunitas [Utilitas et Commoditas add. Gl.] et habilitas. [Plat. Leg. 6, p. 778, A : Ἐπιτηδειότητι πρὸς ἑκάστας τὰς τῶν ἔργων παραβοηθείας.] ‖ Ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, Propriæ corporum qualitates, Diosc. in præf. 6. Quo sensu dictum a Cic. De legg. Opportunitates habilitatesque reliqui corporis, annotant VV. LL. [Pallad. De febr. p. 16 : Οὐδὲν τῶν αἰτίων ἄνευ τῆς τοῦ πάσχοντος ἐπιτηδειότητος ἐνεργεῖν πέφυκε. L. D. Marin. V. Proc. c. 33 : Εἰ δέ τις ἐπιποθεῖ κατιδεῖν αὐτοῦ καὶ ταύτην τὴν ἐπιτηδειότητα, λαβέτω εἰς χεῖρας τὴν μητρωακὴν αὐτοῦ βίβλον, Facultatem. Aristoph. Plut. 923 : Εἰ μὴ φανεῖται διατριβή τις τῷ βίῳ, schol. interpr. ἐπιτήδευμα, ἀσχόλημα, gl. Dorv. vero ἐπιτηδειότης. ‖ Apparatus. Polyb. 2, 23, 11 : Σίτου καὶ βελῶν καὶ τῆς ἄλλης ἐπιτηδειότητος πρὸς πόλεμον τηλικαύτην ἐποιήσαντο παρασκευήν.]

[Ἐπιτηδειόω, Idoneum reddo. Iambl. V. P. § 228 : Διακαθαρθέντι καὶ ποικίλως ἐπιτηδειωθέντι διὰ τῶν μαθηματικῶν ὀργάνων.]

[Ἐπιτηδείως, Ἐπιτήδεος. V. Ἐπιτήδειος.]

Ἐπιτήδευμα, τὸ, Studium, Institutum, [Inceptum, Professio add. Gl.] Quod studiose sectamur : accipiturque tam in malam, quam in bonam partem. Thuc. 1, [32] : Τετύχηκε δὲ τὸ αὐτὸ ἐπ. πρός τε ὑμᾶς καὶ ἐς τὴν χρείαν ἡμῖν ἄλογον, Idem institutum et consilium. Id. [6, 28] : Ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα ... παρανομίαν, Indicia improbitatis colligentes ex vitæ institutis. Bud. Idem Thuc. 1, [138] : Τῶν ἐπιτηδευμάτων τῆς χώρας, Ex institutis et moribus regionis. Dem. [p. 37, 12] : Ὁποῖ' ἄττα γὰρ ἂν τὰ ἐπ. τῶν ἀνθρώπων ᾖ, τοιοῦτο καὶ τὸ φρόνημα. Isocr. [p. 199, A] conjungit ἐπιτηδεύματα καὶ ἐδέσματα. Idem Archid. [p. 128, E] dicit, Τοῖς νομιζομένοις καὶ τοῖς ἐπιτηδεύμασι ἐμμένοντας. Herodian. 5, [2, 8] : Ἐζήλου δὲ ταῦτα ὡς δὴ Μάρκου ἐπιτηδεύματα, Hæc sibi de Marci moribus proposuerat. Idem 5, [7, 8] Antonini Heliogabali ἐπιτηδεύματα scribit fuisse, ὀρχεῖσθαί τε καὶ χορεύειν. Ap. Plut. Them. [c. 2, ubi paullo aliter] illud, Τοῦ ἐπιτηδεύματος ἐξίστασθαι τοῦ ἰδίου, VV. LL. ex Cic. interpr. De suo more decedere, et ex Liv. Decedere suo instituto. [Æschines p. 6, 4 : Περὶ ἐπιτηδευμάτων τούτῳ πεπραγμένων.] Dicitur et ἐπ. ποιεῖσθαί τι, Studio habere aliquid, Profiteri. Greg. Naz. : Τὴν σοφίαν ἐπ. πεποιημένος καὶ διασώζων. Istud autem Thuc. 2, [37], Ἐλευθέρως δὲ τά τε πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν, καὶ ἐς τὴν πρὸς ἀλλήλους τῶν καθ' ἡμέραν ἐπιτηδευμάτων ὑποψίαν, Valla interpr. In mutua quotidianarum actionum suspicione versamur. [Galen. Comm. 3 in lib. 1 Epid. Hippocr. p. 959, A : Καλοῦσι δ' ἐπιτηδεύματα πάντα ὅσα πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι διὰ χρείαν ἢ ἀνάγκην εἴτε ναυτιλλόμενοι εἴτε γεωργοῦντες ἢ οἰκοδομοῦντές τε καὶ τεκταινόμενοι, κυνηγετοῦντες ἢ φιλογυμναστοῦντες, ὡς λούεσθαι πολλάκις ἐν ὕδατι θερμοῖς ἢ ψυχροῖς. Morborum dignotiones ἐκ τῶν ἐπιτ., Ex vitæ institutis et vitæ genere, hauriendas esse præcipit Hipp. l. c. Conf. p. 92, D. Institutam victus rationem ἐπιτηδεύματα dicit p. 89, E. Foes. Œc. Hipp. Cum genit. Xen. Cyneg. 2, 1 ; Τὸ ἐπ. τὸ τῶν κυνηγεσίων. Plato Leg. 4, p. 711, B : Πρὸς ἀρετῆς ἐπιτηδεύματα· 11, p. 918, A : Καπηλείας ἐπιτηδεύματα. Add. Ἐπίτευγμα.]

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, Studium accuratum, Accura-

tio, Industria. [Affectatio, ut est in Gl., Eur. Hipp. 261 : Βιότου δ' ἀτρεκεῖς ἐπιτηδεύσεις φασὶ σφάλλειν πλέον ἢ τέρπειν.] Thuc. 2, [36] : Ἀπὸ δὲ οἵας τε ἐπιτηδεύσεως ἤλθομεν ἐπ' αὐτὰ, Quibus studiis et institutis, Qua industria. [7, 86 : Ἥκιστα δὴ ἄξιος ὢν ἐς τοῦτο δυστυχίας ἀφικέσθαι διὰ τὴν πᾶσαν ἐς ἀρετὴν νενομισμένην ἐπιτήδευσιν. Quod Plato Leg. 9, p. 853, B, ἐπιτήδευσιν ἀρετῆς dicit.] Plut. [Pomp. c. 18] : Ἐπιτείνων τὴν εὐτέλειαν τῆς διαίτης, οὐ πολλῆς ἐπιτηδεύσεως δεομένην, Cura, meditatione, apparatu, Bud. Dionys. H. [De Lys. jud. c. 8] : Ὁ γὰρ ὄγκος καὶ τὸ ἐξ ἐπιτηδεύσεως, ἅπαν ἀνηθοποίητον, Quod enim vel elate vel affectate enuntiatur, Bud. [De comp. verb. p. 199, 9 : Οὐκ ἐξ ἐπ. τοῦτο ἀλλ' ἐκ ταὐτομάτου ἐγένετο.] Basil. Ad Greg. : Ἃ ποιοῦσιν οἱ πενθοῦντες κατ' ἐπιτήδευσιν, ταῦτα ἐκ τοῦ αὐτομάτου ἡμῖν ἐπιφαίνεσθαι, Quæ lugentes consulto cogitatoque faciunt, videri hæc nobis temere accidere. ‖ Interdum pro ἐπιτήδευμα capitur. Auctor Axiochi [p. 369, B] : Ποίαν δέ τις ἑλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην, Quod porro institutum, studium et vitæ genus.

[Ἐπιτηδευτέον, Studendum, Sectandum. Plato Theæt. p. 176, B : Τὸ μὲν ἐπιτηδευτέον, τὸ δ' οὔ· Leg. 8, p. 832, E. Plur. Plut. Mor. p. 10, B.]

[Ἐπιτηδευτὴς, ὁ, Insectator, Gl. Joseph. Ant. Jud. 19, 1, 5 : Ἀπράγμονος ἐπ. βίου. Ptol. Tetrab. p. 163, 17, ubi interpr. : Artium exercitia tentantes. Hase.]

[Ἐπιτηδευτικὸς, ἡ, ὸν, var. script. in l. Plut. in Ἐπίτηκτος citando.]

Ἐπιτηδευτὸς, ἡ, ὸν, Affectatus, q. d. Nimis accurato studio factus, ut ἐπ. κόμη dicitur ἡ φενάκη, Affectata et apposititia coma; ἐπ. πρόφασις, Affectata excusatio. [Synes. p. 63, C : Οὐκ ἐπιτηδευτὸς Εὐδοεύς. Scholl. Hom. Il. E, 831, Aristoph. Pl. 271. L. D. Tatian. ap. Euseb. Præp. ev. p. 491, C : Πρεσβυτέραν τὴν ἡμετέραν φιλοσοφίαν τῶν παρ' Ἕλλησιν ἐπιτηδευτῶν. Hase. Adv. Ἐπιτηδεύτως, Eust. Il. p. 67, 36, ab Seagero cit.]

Ἐπιτηδεύω, Studio et data opera aliquid facio. Lucian. [Pro lapsu in sal. c. 14] : Οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, Studio et de industria pro χαίρειν dicens ὑγιαίνειν. Nonnunquam accus. jungitur, et exp. Studeo, Operam do, Studiose sector et colo. [Soph. El. 309 : Ἐπιτηδεύειν κακά. Aristoph. Ran. 1069 : Λαλιὰν ἐπιτηδεῦσαι. Herodot. 1, 135 : Εὐπαθείας παντοδαπὰς πυνθανόμενοι ἐπιτηδεύουσι· 2, 37 : Ἐπιτηδεύοντες τοῦτο μάλιστα. Plato Reip. 2, p. 358, C, et alibi.] Philo V. M. 1 : Εὐτέλειαν καὶ εὐκολίαν ἐπετήδευεν ἰδιώτου, Studiose sectabatur, æmulabatur. Xen. Cyrop. 7, [5, 85] : Τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Isocr. Ad Nic. [p. 26, B] : Τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν. [Cum infinit. Herodot. 3, 18; 4, 170. Sequente particula 3, 102 : Ἐπιτηδεύσας ὅχως ... ζεύξῃ.] Et in pass. [Herodot. 1, 98 : Τὸ μέν κού τι καὶ τὸ χωρίον συμμαχέει ... τὸ δὲ καὶ μᾶλλόν τι ἐπετηδεύθη.] Xen. Cyrop. 8, [8, 8] : Τὸ μὲν μὴ πτύειν μηδὲ ἀπομύττεσθαι, ἔτι διαμένει, τὸ δὲ πονεῖν οὐδαμοῦ ἐπιτηδεύεται. [Plato Reip. 7, p. 527, B.] Plut. : (Ἃ ἐστιν) ἐπιτηδευτέα τοῖς νέοις. Et ap. Synes. De ins. : Τῶν ἐπιτηδευμένων [sic] ἀνθρώποις. Accipitur etiam in malam partem. Thuc. 1, [37] : Τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπετήδευσαν, Atqui istud secuti sunt s. instituerunt sceleris et maleficii studio. Herodian. 6, [1, 13] : Μὴ ἔχοι καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, Ne quod spatium superesset vacandi malis artibus. Lys. [p. 135, 40] : Πολλὰ τοίνυν ... κακὰ καὶ αἰσχρὰ τούτῳ ... ἐπιτετήδευται, Malitia perpetrata sunt, De industria facta, Bud. Andoc. : Ἐπιτηδεύων ἅπαντα πολυτελέστατα, Omnia sumptuose accurata diligentia instituens. ‖ Ἐπιτηδεύομαι, Exerceor, Habilis reddor, Instruor. Xen. Cyrop. 1, [6, 40] : Κύνας ἐπιτετηδευμένας πρὸς τὸ κατὰ πόδας αἱρεῖν. ‖ Illud autem Malach. 2, [11] : Ἐπετήδευσεν εἰς θεοὺς ἀλλοτρίους, exp. Adinvenit deos alienos. ‖ Ἐπιτετηδευμένη λέξις, Affectata locutio. Ἐπιτετήδευται ἡ λέξις παρὰ τὸν σφῆκα, ait quidam gramm. de σφηκίσκος, Ad similitudinem efficta et facta, Bud. [‖ Medio Eust. Opusc. p. 43, 67 : Ὁ δὴ καὶ ὁ ἀπόστολος ... εἰς ἄκρον ἐπιτηδευσάμενος· 54, 85 : Ἀσάφειαν ἐπιτηδεύεται. Alia exx. v. ap. Hasium *Notices et Extr.* vol. 9, p. 227. L. Dind.]

Ἐπιτηδὴς, ὁ, ἡ, Idoneus. [Nulla exstare adjectivi exx. animadvertit Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 45, ubi de adverbio ἐπίτηδες et formatis ab eo vocabulis disseruit.] Hom. [Il. A, 141] : Νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, Idoneos et habiles. Hoc enim v., ut tradit Eust., antiqui plur. esse volunt ab ἐπιτηδής : dici autem ἐπιτηδὲς pro ἐπιτηδεῖς, exempto ι, ut ἀκλεὲς alicubi pro ἀκλεεῖς, et Od. E, [27] : Μνηστῆρες δ' ἐν νηῒ παλιμπετὲς ἀπονέονται, pro παλιμπετεῖς. Et Ἐπίτηδες, adverb. est, sicut ἄληθες ab ἀληθής : significat autem ἐν ἔργῳ, ἐπιτηδευτῶς, καὶ ἐξ ἐπιτηδεύσεως οἷόν τινος, Studio, Data opera, Consulto, Cogitato, Opera consulta, De industria, ut Bud. interpr. Od. O, [28] Minerva Telemacho dicit, Μνηστήρων σ' ἐπίτηδες ἀριστῆες λοχόωσιν, ... ἱέμενοι κτεῖναι, Summo studio tibi insidias struunt : ἐπιτηδείως, ut schol. exp. : VV. LL. int. Ex composito, Composito, ex Virg. : Eust. vero hic quoque esse vult pro ἐπιτηδεῖς : unde et ἐπιτηδὲς ap. eum scribitur. [Ut ap. Hesychium in v. : Ὀξυτόνως δὲ καὶ ἐπιτηδείως, et Choerob. Bekk. An. p. 1253. Quomodo scribi vult (in Il. Homericis) etiam Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 15, 28, 30, 15, ubi dicit : Τοιοῦτό ἐστι καὶ τὸ ἐπιτηδὲς ὀνοματικῶς ὀξυνόμενον, ἐπιρρηματικῶς προπαροξυνόμενον, componens cum ἄληθες, ut Herodian. Περὶ μον. λ. p. 47, 4. Eur. Iph. T. 476 : Ἦ μὴν ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας σαφῶς καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ. Aristoph. Eq. 893, et alibi. Xen. Cyrop. 1, 6, 2; Plato Crit. p. 43, B; Herodot. 3, 130; 7, 44, 168; 8, 141.] Thuc. 3, [112] : Καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔταξε, Consulto, De industria, ἐσκεμμένως. Ap. Plut. [Mor. p. 577, D] quum dixisset quidam, διαπράξασθαι φυγὴν ἀντὶ θανάτου τῷ ἀνθρώπῳ, respondet alter, Εἰς καιρὸν καὶ ὥσπερ ἐπίτηδες. Et ap. Suid. : Οὔκουν ἐπ. ξυνελέγημεν. [Forma Dor. Ἐπίταδες Theocr. 7, 42. V. Ἠπίταδες.]

[Ἐπιτήθη, ἡ, Abavia. Lex. rhet. Bekk. An. p. 254, 10 : Ἐπιτήθη, ἡ μήτηρ τῆς μάμμης. Eust. Il. p. 971, 25 : Τήθη μὲν ἡ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μήτηρ, ἐπ. δὲ ἡ ὑπὲρ αὐτήν. Pollux 3, 18. Theopompi comici locum addit Etym. M. p. 366, 11, in quo ἐπιτηθὴ scribitur. Psellum Laude cimicis p. 107, 3 citat Boisson.]

[Ἐπίτηκτος, ὁ, ἡ, Agglutinatis emblematis obductus s. ornatus. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, 43 : Κρατὴρ ὑπάργυρος ἐπίτηκτος· et sim. sæpius in eadem. Alexidi ap. Athen. 11, p. 471, E : Καὶ Θηρίκλειός τις κύλιξ στέφανον κύκλῳ ἔχουσα χρυσοῦν· οὐ γὰρ ἐπίτηκτόν τινα, pro ἐπίκτητον restituerunt Porsonus et Coraes. L. D. ‖ Meleager Anth. Pal. 5, 187 : Ἰδ' ὡς ἐπίτηκτα φιλοῦσα ἥλως· οὐ κρύπτει πλαστὸν ἔρωτα χρόνος. Ubi Brunck. : Ἐπίτηκτα φιλεῖν, Non amare ex animo, Simulatum amorem præ se ferre. Cic. Ad Att. 7, 1 : « Omnia illa prima, quæ etiam tuis literis in cœlum ferebas, ἐπίτηκτα fuerunt. Quam non est facilis virtus : quam vero difficilis ejus diuturna simulatio. » Plut. Mor. p. 65, B, ubi de discrimine adulatoris et amici agit : Ὅταν ἐλαφρὸς ὢν καὶ ἐπίκτητος καὶ ἀπατηλὸς ἐγγύθεν ἀντεξετάζεται πρὸς ἀληθινὴν καὶ ἐμβριθῆ φιλίαν καὶ προσήλατον, Jacobs. restituit ἐπίτηκτος, quod exemplo carere putarat Wyttenb.]

Ἐπιτήκω, i. q. ἐντήκω, Illiquefacio, Liquefactum infundo; etiam Liquefacto obduco. Herodot. [7, 239] : Ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα, Liquata cera induxit literas, Liquefacta cera literas perfudit et obduxit.

[Ἐπιτηλὶς, Nicand. Th. 852, μήκων, Papaver capite folliculari.]

[Ἐπίτηλος. V. Ἐπίταλος.]

Ἐπιτηρέω, Observo, Diligenti animadversione observo. [Præstolor, Gl. Hom. H. Cer. 244 : Νύκτ' ἐπιτηρήσασα. Orac. ap. Aristoph. Eq. 1031 : Ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν, ἐξέδεταί σου τοὔψον· Ach. 922 : Βορέαν ἐπιτηρήσας μέγαν· Ran. 1151 : Σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος· Eccl. 633 : Ἐπιτήρει, ὅταν ἤδη 'γὼ διαπραξάμενος παραδῶ σοι δευτεριάζειν. Xen. H. Gr. 2, 2, 16 : Ἐπιτηρῶν ὁπότε ἔμελλον ὁμολογήσειν. Thuc. 4, 42 : Ἐπετήρουν τοὺς Ἀθηναίους οἳ κατασχήσουσιν· 5, 37 : Ἐπετήρουν ἀπιόντας.] Lucian. [Necyom. c. 5] : Εὕροι τις ἂν [Εὑρισκόν] ἐπιτηρῶν, Inveniat aliquis, modo attente observet. [De merc. cond. c. 15.] Plut.

[Popl. c. 17] : Καιρὸν ἐπιτηρεῖ, Observat temporis occasionem, ut infra ex Greg. Naz. habebimus τηρεῖν καιρούς. [Utrumque sæpius habet Polybius.] Philo V. M. 1 : Τὰς πρώτας τῆς ψυχῆς ἐπιβολάς τε καὶ ὁρμὰς ὡς ἀφηνιαστὴν ἵππον ἐπετήρει, Quasi contumacem equum observabat. Dem. : Πρότερον μὲν γὰρ τί παρ' ὑμῖν ἐψήφισται, τοῦτο ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες, Hoc observabant et intente animadvertebant, sc. ὥσπερ τι θεῖον, schol. : ut Venerationis quoque aliqua signif. hic insit verbo isti. Bud. [Medio Heliodor. 5, 20 : Τὸν ἔκπλουν ἐπιτηρούμενον (πειρατικὸν ἐργαστήριον).]

Ἐπιτήρησις, εως, ἡ, Observatio, [Præstolatio, add. Gl.] Animadversio. Greg. Naz. : Ἐπ. κινήσεώς τινος, Motus cujusdam observatio. [Inc. Sam. 1, 15, 23. Schol. Guelf. Eur. Hecub. 78. L. D. Euseb. Contra Marc. p. 43, B : Ἀναγκαία δὲ ἡ ἐπ. Id. Dem. ev. p. 14, C, et Vita Const. 3, 18 : Τὴν τῆς ἐπιτηρήσεως ταύτης συμπλήρωσιν, Hujus observantiæ ritum. || Observatio inimici. Phot. Epist. p. 67, 12 : Τὰς ἐπιτηρήσεις, τὰς ἐνέδρας, τὰς ἐπιβουλάς. Hase.]

[Ἐπιτηρητὴς, ὁ, Observator. Suidas, v. Κατόπτης, schol. Æsch. Sept. 36, 645. || Observator, in monasteriis, qui disciplinæ monasticæ observationi invigilat, ut in Iambis Theodori Studitæ ap. Ducang. Conf. Michael in Vita ejusd. Theodori ap. Ducang. in App. altera Gloss., ubi iidem ἐπιστημονάρχαι et παιδευταὶ vocari videntur. L. D. Magistratus Syenitarum Ægypti. Testa litteris græcis inscripta Mus. Reg. Paris. : Τιθοητίων καὶ Στέφανος, ἐπιτηρηταὶ ἱερᾶς πύλης Σοήνης (sic). Hase.]

Ἐπιτηρητικὸς, ἡ, ὸν, Qui observare solet, Observator : ut qui vel attente vel insidiose observat. In Definitt. Stoicis, Μῆνις, ὀργὴ πεπαλαιωμένη καὶ ἐπίκοτος καὶ ἐπιτηρητική. Quæ verba Cic. sic vertit, Tusc. 4 : Odium, ira inveterata ; inimicitia, ira ulciscendi tempus observans.] [V. Diog. L. 7, 114. Schleusn. Plut. Mor. p. 538, E : Προαίρεσιν ἐπιτηρητικὴν τοῦ κακῶς ποιῆσαι.]

Ἐπιτίθημι, Impono, Superimpono, Desuper impono. [De sacris Hom. Od. Φ, 267 : Ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ. Aristoph. Nub. 426, Vesp. 96. Antiphon p. 113, 24. V. Blomf. Gl. ad Æsch. Ag. 1381. De cibis Hom. Od. A, 140 etc. : Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα. De igni Menand. ab Etym. M. v. Ζάκορος cit. : Ἐπίθες τὸ πῦρ. De sagitta Herodot. 5, 105 : Ἐπιθέντα ὀϊστόν. Cum genit. Hom. Il. Ω, 589 : Αὐτὸς τοίγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας. Addita præpos. Herodot. 2, 121, 4 : Ἀσκοὺς ἐπιθεῖναι ἐπὶ τῶν ὄνων. Thuc. 2, 52 : Ἐπὶ πυρᾶς ... ἐπιθέντες τὸν νεκρόν. Cum dat. Hom. Od. E, 232 : Κεφαλῇ δ' ἐπέθηκε καλύπτρην. Eur. Iph. T. 702 : Τύμβον τε χῶσον κἀπίθες μνημεῖά μοι. Xen. OEc. 17, 9 : Τῷ ἰσχυροτέρῳ πλεῖον βάρος ἐπιτιθέναι. Thuc. 7, 36.] Herodian. 2 init. : Ἐπιθέντες δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς, ἐκπέμπουσιν ὡς δή τι σκεῦος τῶν ἐκ τοῦ θαλάμου περιττῶν, Duobus exploratæ fidei famulis impositum. Alex. Aphr. : Καλάμῳ ἂν ἐπιθῇς βάρος, Arundini si superimposueris onus. Diosc. 1 : Ἐπιτίθει εἰς λοπάδιον, In ollam imponito ; 5 : Ἐπιτίθει τοῦτο ἐπὶ λεπτὴν ἀνθρακιὰν, Pone super lentos carbones. Ubi etiam nota ἐπιτίθει a them. Ἐπιτιθέω. [Cujus formæ indicativo utitur Herodot. 5, 95 ; 7, 35.] Et ap. Galen. Ad Glauc., ἐπιτιθέναι φάρμακα, Medicamenta imponere : ut plagis, s. vulneribus, et tumoribus solent imponi et applicari. [Hom. Il. Δ, 190 : Ἐπιθήσει φάρμακα.] Similiter jugum aut legem dicitur aliquis alicui ἐπιτιθέναι. Xen. Cyrop. 3, [1, 27] : Μὴ αὐτοῖς ἐπιθῇς [ἐπιθήσεις] ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίσαι. Et quidam anonymus, Νόμον ἄλλοις ἐπιτιθέναι, Legem aliis imponere, ut Lat. etiam loquuntur. At ex Plat. Leg. [11, p. 918, A] : Ἐπ' αὐτῇ νόμον ἐπιθῶμεν [-ώμεθα], pro Ejus causa legem ponamus. Quibus in Il. metaph. est a bajulis aut jumentis, quibus onera et sarcinæ imponuntur ferendæ. Nec non et epistolam ἐπιτιθέναι alicui dicimur pro Ferendam s. Perferendam dare. [Herodot. 3, 42, ibique Valck. Sic 5, 95 : Ἐπιτιθεῖ (τὸ μέλος) ἐς Μιτυλήνην, Misit carmen. Schweigh. Demosth. p. 915, 17 ; 1126, 2.] Synes. : Ἐπέθηκα τῷ ἀδελφῷ πρὸς κόμητα γράμματα, Fratri ad comitem perferendas literas dedi. Itidem Basil. in Ep. ad Leontium sophistam : Εἰ πᾶσιν ἐφεξῆς γράμματα ἐπετίθεις. [De nomine imponendo dictum v. infra in medio.] Sed et πληγὰς s. μάστιγας, et ζημίαν s. τιμωρίαν et δίκην, alicui ἐπιτιθέναι dicimur, itidem perferenda s. subeunda. Luc. 10, [30] : Πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἡμιθανῆ ἀφέντες. [Athanas. vol. 1, p. 181, E : Πληγῶν ἐπιτεθεισῶν · F : Βίαν ἐπιθέντες μοι.] Theodor. H. E. 3 : Τοῖς μέλεσιν ἅπασιν ἐπιθέντες τὰς μάστιγας. Metaphorice autem Cic. Plagam mortiferam reip. imponere. Sic ζημίαν, τιμωρίαν s. τίμημα et δίκην ἐπιτιθέναι dicitur. Xen. Cyrop. 1, [2, 2] : Ζημίαν αὐτοῖς ἐπέθεσαν. [Herodot. 4, 43, idemque ἄποινα 9, 120.] Dem. [p. 1392, 9] : Ἀλλὰ καὶ τιμωρίαν ὑπὲρ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκουν, ἐπέθηκαν. Æschin. [p. 30, 4] : Τίμημα ἐπέθηκαν ἑκατὸν τάλαντα · Liv., Multa quingentum millium æris in singulas civitates imposita. [Eur. Or. 500 : Ἐπιθεῖναι αἵματος δίκην · 576 : Οὐγ αὐτῇ δίκην ἐπέθηκεν. Herodot. 1, 120.] Plut. Camillo, Δίκην ἐπιθεῖναι τοῖς αἰτίοις, Sontibus pœnas imponere, infligere. Sic Plato Apol. [p. 28, E, et alibi] : Δίκην ἐπιθεὶς τῷ ἀδικοῦντι, αὐτίκα τεθναίην, Sumpto de injuriæ auctore supplicio, etiam Exactis pœnis de injuriæ auctore : ut ap. Plut. [Fab. Max. c. 9] : Τῷ Μινουκίῳ δίκην ἐπιθήσων, A Minucio pœnas exacturus, Facturus ut Minucio pœna imponeretur. Quæ expos. et præcedenti loco potest accommodari. Itidem Herodian. 2 : Ἐξορμήσας ἡμᾶς τοῖς πρώτοις ὑπαγομένοις εἰς ἡμᾶς, δίκην ἐπιτιθέναι. Quibus adde Polyb. 5, [18, 8] : Φάσκοντες οὐδὲ λήξειν τῆς προθέσεως ἕως ἂν τὸν μισθὸν ἐπιθῶσι τοῖς περὶ τὸν Ἄρατον. Hom. Od. B, [192] : Σοὶ δὲ, γέρων, θωὴν ἐπιθήσομεν ἥν κ' ἐνὶ θυμῷ Τίνων ἀσχάλλῃς. [Λ, 560 : Τεῖν δ' ἐπὶ μοῖραν ἔθηκεν · T, 592.] Item et αἰτίαν et δίκην ἐπιτιθέναι dicitur aliquis alicui, quod et προστρίβειν, Lat. Intendere, Objicere. Isocr. Panath. [p. 250, D] : Τῶν ῥηθέντων ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν [ἀναθεῖεν cod. Urb.], ut et Plut. dicit φόνου δίκην ἐπιθεῖναι. Porro ut τιμωρίαν et δίκην alicui ἐπιτίθεμεν, ita etiam ἄλγεα et στοναχὰς, quæ pœnarum loco sunt. Lat. id Inferre et Afferre dicunt. Hom. Il. B, [39] : Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι. Ubi tmesis est, metri gratia. [Z, 357 : Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον · Od. Θ, 245 : Οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι. Ἀνάγκην Xen. Reip. Lac. 10, 7.] Præterea τέλος ἐπιτίθεμεν. [Plato Leg. 12, p. 957, B ; Isocr. p. 96, B.] Plut. Pompeio : Ἔργῳ μεγάλῳ τέλος οὐκ ἐπέθηκε, Finem non imposuit. Isocr. vero paulo alio sensu, in Archid. [p. 132, A] : Εἰ καὶ τέλος ἐπιθεῖναι τοῖς λόγοις ἀναγκασθῶμεν, pro eo quod Terent. dicit Verba conferre ad rem, i. e. ἐκτελέσαι, Ad effectum et finem perducere : ut Hom. quoque Il. T, [107] dicit, Ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις, i. e. οὐκ ἐκτελέσεις, ut alibi loquitur. Itidem κολοφῶνα et κεφάλαιον [κεφαλὴν Plat. Tim. p. 69, B] ἐπιτιθέναι, Lat. Fastigium et summam manum imponere. Plato Leg. [2, p. 673, D. Epist. 3, p. 318, B] : Τὸν κολοφῶνα ταῖς ὑποσχέσεσι τὸν νεανικώτατον ἐπέθηκας. Greg. Naz. Εἰς Ἀθανάσιον, de Constantio loquens, qui sub finem imperii Arianismo favebat : Κακὸν οὐ κακῇ βασιλείᾳ κεφάλαιον ἐπιθείς. Quibus addere potes hunc l. Dem. [p. 520, 27] : Δύο ταῦτα ὥσπερεὶ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτῷ νεανιευομένοις ἐπέθηκεν, Hæc duo scelera reliquis omnibus veluti colophonem imposuit. Nisi malis, Hæc duo facinora ceteris omnibus audacibus suis factis addidit. Nam ἐπιτίθημι accipitur etiam pro Addo, Adjicio. Hom. Il. H, [751] : Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγόμην ἐξ Ἄργεος ἡμέτερον δῶ, Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι · Od. X, [62] : Οὐδ' εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε Ὅσσα τε οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε. [Il. Ψ, 796 : Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω. Hesiod. Op. 695 : Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων μήτ' ἐπιθεὶς μάλα πολλά.] Quomodo et Dionys. H. usurpavit : ut in Isocrate, Ταῦτα προειπὼν, καὶ οὕτω διαθεὶς τοὺς ἀκούοντας, ἐπιτίθησι τούτοις τὴν σύγκρισιν τῶν τότε ἀνθρώπων πρὸς τοὺς προγόνους. Et rursum [c. 20, p. 585, 8] : Καὶ πρὸς τούτοις ἃ μετ' ὀλίγον ἐπιτίθησι. Itidemque πίστιν ἐπιθεῖναι, Fidem dictis addere, eaque juramento confirmare. Dem. [p. 854, 16, coll. 860, 18 ; 1196, 17, 28] : Πίστιν ἠθέλησεν ἐπιθεῖναι, Jusjurandum concipere non recusavit, Bud. ; qui dicit id fieri solitum fuisse tacto capite ejus in quem jurabant,

ut ita significarent se caput ejus diis inferis consecrare ac devovere, se pejerarent. V. ejus Comm. Quemadmodum vero εἰστιθέναι et ἐντιθέναι significat aliquando Indere, sic ἐπιτιθέναι etiam Obdere, ea signif. qua dicitur Obdere foribus s. ostio lapidem, vel aliud : Od. I, [243] : Ἐπέθηκε θύρῃσι λίθον [πέτρην], Obdidit ostio lapidem, Opposuit ostio specus lapidem, Occlusit ostium lapide. [Ib. 240 : Ἐπέθηκε θυρεὸν μέγαν.] Sed et ipsas θύρας ἐπιτίθεσθαι dicunt, ut si Latine dicas Fores obdere. Orpheus [fr. 1] : Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις Πᾶσιν ὁμῶς, Fores obdite et occludite omnibus. [Plato Conv. p. 218, B : Πύλας πάνυ μεγάλας τοῖς ὠσὶν ἐπίθεσθε. Activo Hom. Od. Ψ, 194 : Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας· Χ, 157 : Θύρην ἐπίθες θαλάμοιο· 201 : Θύρην ἐπιθέντε φαεινήν.] Sic ὦραι dicuntur cœlo nubes ἐπιθεῖναι, veluti profanis Obdere, s. potius Inducere, Obducere, ἐπιπτύξαι, ap. Hom. Il. Θ, [394] : Τῆς ἐπιτέτραπται... Ἧμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι· metaph. a portis sumpta, quæ ἀνακλίνεσθαι dicuntur et ἐπικλίνεσθαι s. ἐπιτίθεσθαι, nec non ἐπικεῖσθαι, ut Od. [Z, 19] : Θύραι δ' ἐπέκειντο φαειναὶ, Obditæ erant. Quo pertinet et Λ, [524] : Ἧμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν λόχον ἠδ' ἐπιθεῖναι, Vel patefactis lignei equi lateribus emittere, vel reseratis clausum tenere. [Il. Δ, 111 : Πᾶν δ' εὖ λεπάσας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην· Od. I, 314 : Ὥσεί τε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Xen. Cyn. 9, 15 : Τῇ στεφάνῃ ἐπιθεῖναι ἀκίδας. Et cum ἐπὶ seq. accusat. ib. et 11, 4.] Pass. Ἐπιτίθεμαι, Imponor, Superimponor. Plato De rep. 7, [p. 534, E] : Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι, καὶ οὐκ ἔτ' ἄλλο τούτου μάθημα ἀνωτέρω ὀρθῶς ἂν ἐπιτίθεσθαι, ἀλλ' ἔχειν ἤδη τέλος τὰ τῶν μαθημάτων; Utrumque tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse, ut lorica structuris summis mœnium parietumque superstruitur, ita ut alia jure ars nulla fastigii loco superiorque poni debeat? Bud. Præterea ut dicimur δίκην ἐπιτιθέναι τινὶ pro Imponere, Infligere, Irrogare, ita ipsa δίκη ἐπιτίθεσθαι, Imponi, Infligi et Irrogari dicitur. Herodian. 2, [13, 11] : Οὐδ' ἐστὶν εὑρεῖν δίκην τὴν ἐπιτεθησομένην ἀξίαν τῶν πεπραγμένων. Ex Phalar. autem [Ep. 19 Lenn., ubi περιτέθειται conj. Valck.] affertur, Μέγα ἐπιτέθειται πάθος, pro In magnum luctum incidit. Qui l. si mendo caret, habet affinitatem cum illo Homerico, ἄλγεα καὶ στοναχὰς ἐπιθεῖναι. Sed crebrior passivæ [mediæ] vocis usus est in signif. activa. [Hom. Il. Σ, 317 : Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. Apoll. Rh. 4, 1536 : Χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο. Æsch. Ag. 1409 : Τόδ' ἐπέθου θύος. Eur. Bacch. 702 : Ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους στεφάνους· Andr. 1210 : Οὐκ ἐπιθήσομαι δ' ἐμῷ κάρᾳ κτύπημα χειρὸς ὀλοόν. Xen. Cyrop. 8, 2, 3 : Σῖτον ἐπὶ τὴν αὐτοῦ τράπεζαν ἐπετίθετο.] Act. 15, [28] : Ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος, Onus vobis imponere. Ubi metaph. hujus verbi usus est; nam proprie jumentis aut bajulis aliquid ἐπιτιθέναι s. ἐπιτίθεσθαι dicimur, ut ap. Philon. V. M. 1 : Τὴν δὲ τοῖς ὑποζυγίοις ἐπέθεσαν, Jumentis imposuerunt. Præterea ut ζημίαν et δίκην ἐπιτίθησιν aliquis, ita et ἐπιτίθεται, pro Imponit, Irrogat, Infligit. Thuc. [2, 24] : Ἐπέθεντο θάνατον ζημίαν, Capitis supplicium irrogarunt, Pœnam morte sanxerunt. [Plat. Leg. 11, p. 918, A : Λόγον ἐπ' αὐτῇ νόμον ὕστερον ἐπιθώμεθα.] At φόβον ἐπιτίθεσθαι est potius Incutere metum. Xen. Cyrop. 4, [5, 41] : Καὶ φόβον ἐπιτίθεσθαι τῷ μὴ ποιοῦντι τὸ παραγγελλόμενον. Ad hæc ut aliquis alicui homini vel rei nomen ἐπιτιθέναι dicitur [Herodot. 5, 68; Plat. Leg. 7, p. 816, C], ita et ἐπιτίθεσθαι, quod Lat. itidem dicunt Nomen imponere. Aristot. Poet. [c. 9, 5] : Συστήσαντες γὰρ τὸν μῦθον διὰ τῶν εἰκότων, οὕτω τὰ ὀνόματα ἐπιτιθέασι. Ibid. : Ὀνόματα ἐπιτιθεμένη. [Hom. Od. Θ, 554 : Ἐπὶ πᾶσι τίθενται (ὄνομα), ἐπεί κε τέκωσι τοκῆες. Similiter Apoll. Rh. 4, 611 : Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα... ἐμφέρεται ὀΐναις.] || Ἐπιτίθεμαι, Impono aliquid exequendum, i. e. Injungo, Mando, Præcipio, ἐντέλλομαι s. ἐπιτέλλομαι. [Herodot. 1, 111 : Ἀστυάγεα εἶναι τὸν ταῦτα ἐπιθέμενόν μοι· 3, 63 : Τὸν ταῦτα ἐπιθέμενον εἶπαι πρὸς ὑμέας.] Athen. 11, [p. 465, D] : Ὃς καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ὤκνησεν ἐπιθέσθαι τοῖς οἰκείοις ἐπιγράψαι αὐτοῦ τῷ μνήματι τάδε, h. e. οὐκ εὐλαβήσατο ἐπισκῆψαι τοῖς προσήκουσι. || Significat etiam Imponere manum, Inchoare, Aggredi. Galen. : Ἐπιθησόμεθα ταῖς ἐξηγήσεσι τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ. Synes. Ep. 57 : Δρασμῷ ἐπιθέμενον, Fugam aggressum, capessere ausum. Æschin. [p. 87, 25] : Ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, Aggredior popularem statum evertere. Thuc. [7, 42] : Ἐπιθέσθαι τῇ πείρᾳ ἠπείγετο, i. e. ἠπείγετο ἀποπειρᾶσθαι. Quomodo et Xen. [Comm. 2, 8, 3] ἐπιτίθεσθαι τῷ ἔργῳ, Rem aggredi, Rei imponere s. admovere manum. [Plato Gorg. p. 527, D : Ἐπιθησόμεθα τοῖς πολιτικοῖς.] Alioquin ἐπιτίθεσθαι τοῖς πράγμασι, τῇ ἀρχῇ, τῇ τυραννίδι dicitur aliquis, partim pro Affectare, partim pro Per vim invadere. Plut. [Mor. p. 772, D] : Τῶν Πελοποννησίων ἐπιτιθέμενος ἀρχῇ, Principatum affectans, Regno Peloponnesi insidians. Aristot. Polit. 5, ἐπιτίθεσθαι τῇ τυραννίδι, Tyrannidem affectare, etiam Invadere; utraque enim interpr. convenit ei l., qui est c. 8 : Ἢ γὰρ οἱ μέγιστοι ἐν ἑκατέρᾳ ἐπιτίθενται τυραννίδι, ἢ οἱ τὰς μεγίστας ἔχοντες ἀρχὰς, ὅταν πολὺν χρόνον ἄρχωσι. [Absolute Herodot. 1, 96 : Ἐὰν καὶ πρότερον δόκιμος καὶ μᾶλλόν τι καὶ προθυμότερον δικαιοσύνην ἐπιθέμενος ἤσκεε· 6, 60 : Οὐ κατὰ λαμπροφωνίην ἐπιθέμενοι ἄλλοι σφέας παρακληίουσι.] Pro Invadere autem accipitur potius in his duobus Herodiani ll.: 2, [15, 3] de Albino : Μήπως ἄρα τοιαῦτα ἔχων ἐναύσματα εἰς βασιλείας ἐπιθυμίαν, θαρρῶν ἢ πλούτῳ ἢ γένει, δυνάμει τε στρατοῦ, γνώσει τε τῇ παρὰ Ῥωμαίοις, ἐπίθηται τοῖς πράγμασι, Summam rerum sibi posceret et imperium invaderet. 6, [2, 17] : Πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι, Parthicum regnum invadere, et per vim occupare. [Herodot. 5, 31 : Ἐπιθήσεαι Εὐβοίῃ.] Quibus in ll. Hostilis aggressionis signif. habet : sicut etiam quum homini alicui dicimur Insidiari, Imminere, item Aggredi, Adoriri, Invadere, Impetum in eum facere. Aristoph. Vespis [1024], ἀνθρώποις ἐπιθέσθαι, Homines invasisse. Philo V. M. 3 : Τῶν νεωκόρων ἐπιθεμένων τοῖς ἱερεῦσι, καὶ τὴν ἐκείνων τιμὴν παρασπάσασθαι βουληθέντων, Ædituis in sacerdotes coortis. [Sæpe sic Herodotus, velut 1, 178 : Ἀσσυρίοισι ἐπετίθετο. Et aoristo tum secundo, 3, 145 : Ἐπιθέσθαι τοῖσι Πέρσῃσι, quam primo, qui dicitur, 1, 26 : Πρώτοισι ἐπεθήκατο· 102; 7, 125.] Et Xen. Cyrop. 7, [1, 22] : Ἐπειδὰν αἰσθάνησθε ἐμοῦ ἐπιτιθεμένου τοῖς κατὰ τὸ δεξιὸν κέρας, τότε καὶ ὑμεῖς τοῖς καθ' ὑμᾶς ἐπιχειρεῖτε. Ubi nota synonyma ἐπιτίθεσθαι et ἐπιχειρεῖν. Sic Diod. S. : Ὅπως ἀπαράσκευοις τοῖς Μακεδόσιν ἐπίθηται, Ut imparatos nec opinantes Macedones adoriatur. Thuc. sine dat. 3, [66] : Ἐπιθέμενοι δὲ παρὰ τὴν ξύμβασιν, οὓς μὲν ἐν χερσὶν ἀπεκτείνατε, οὐχ ὁμοίως ἀλγοῦμεν, Aggressi, Adorti. [Idem sæpe cum dat., velut 3, 39 : Ἐπέθεντο ἡμῖν· 72 : Ἐπιτίθενται τῷ δήμῳ.] At, Ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις, Isocr. [p. 15, B], Invicem peccata insectari, insidiose observare ac postea carpere. [Demosth. p. 643, 10 : Οὐκ ἐπέθεντο τοῖς ἀτυχήμασιν, ἀλλ' ἀνθρωπίνως ἐπεκούφισαν.] || Ἐπιτίθεμαι est etiam ὅλως προστίθεμαι, Toto pectore incumbo, Magnopere intentus s. deditus sum. Synes. Ep. 57 : Οὐδὲ θεατροσκοπίαις ἐπεθέμην, Nec theatricis spectaculis addictus fui; etiam, Nec theatrica spectacula sectatus sum. Et ex Herodot. 1, [1], ἐπιθέσθαι ναυτιλίῃσι, Navigationibus incubuisse. [|| Significatione Aggrediendi cum infinitivo, Plato Soph. p. 242, B : Ἐλέγχειν τὸν λόγον ἐπιθησόμεθα. Isocr. p. 82, A.] || Accipitur ἐπιτίθεσθαι et pro Cunctari, et diem ex die ducere, ap. Hippocr. De arte [p. 7, 18] : Διά τε τὴν τῶν καμνόντων ὀλιγωρίην· ἐπιτίθενται γάρ· λαμβανόμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νοσημάτων, ἐθέλουσι θεραπεύεσθαι· i. e. ἀναβάλλονται καὶ ἀνατίθενται. [|| De epitheto schol. Apoll. Rh. 2, 118 : Οὐ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτεθήσεται τῷ ἀρσενικῷ, Neutrum erit epitheton masculini. || « Formam ἐπιθήσας ejice e Liban. vol. 4, p. 53, 5, legens ἐπινήσας τοῖς νεκροῖς τὰς συνεχεῖς πυράς. » Jacobs. Est eadem ap. African. Cest. p. 299, c. 26. L. Dind.]

Ἐπιτίκτω, Insuper pario. Ab aliis autem exp. Partum edo, ac si idem esset cum ἀποτίκτω s. ἐκτίκτω. Bud. vero e Pand. affert, Ἐπιτεχθεὶς αὐτεξούσιος pro Agnatus suus hæres. [Hippocr. p. 260, 11, 18.]

[Ἐπιτιλάω Suidas citat ex Aristoph. Ach. 351, ubi ἐνετίλησεν.]

[Ἐπιτῖμαῖος, ab Istro ap. Athen. 6, p. 272, B, dictus Timæus historicus διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως, qua alios vexaret, ut ait Diod. 5, 1, ubi v. Wessel.]

Ἐπιτῑμάω, i. q. ἐκτιμάω, Carius indico, Pretium augeo s. intendo, τὴν τιμὴν τῶν ὠνίων ἐπιτείνω. Dem. [p. 918, 22] : Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς πέντε δραχμῶν τὸν μέδιμνον, i. e. τῇ γιγνομένῃ τιμῇ, Quum frumenti pretium esset auctum ad senasdenas drachmas, divendimus vobis justo pretio, i. e. quinis drachmis, medimnum. Et alibi [p. 1208, 2] : Ὁρῶντες ἐν Πειραιεῖ τὸν σῖτον ἐπιτιμώμενον. Bud. [Perf. pass. Lex. rh. Bekk. An. p. 255, 6; Pollux 1, 52.] Sic Suid. ἐπιτιμῶσα exp. βαρύνουσα τὴν τιμὴν, in hoc l. : Τοῖς μὲν ἐρασθεῖσιν ὡς ἑταῖρα συνῆν, ἄδρους αἰτοῦσα τοὺς μισθούς· ἐπιτιμῶσα δὲ τὴν ὑπὲρ τῆς ὁμιλίας αἴτησιν, διὰ τὸ μὴ ἐξεῖναι δρᾶν ἐμφανῶς ἃ ἐθέλει. [Οἶνον ἐπιτετίμηκας πολὺ, Diphil. ap. Athen. 5, p. 228, B. Poll. 3, 125. Hemst. Alia Ruhnk. ad Tim. p. 115.] || Præterea æstimo. Dem. [p. 847, 7, ubi est ἐτίμ.] : Οὐ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν, Sed eum præterea tanti damnarunt, quanti ego litem ei æstimaram, quantoque in libello intentionis scripseram, Bud. p. 296, in Ἐπιγράφεσθαι. [Est simpliciter Multam irrogare, Multare, ut ap. Æschin. p. 16, 10 : Τοῖς ἐξάρνοις ἐπιτιμήσατε ταλάντου ἑκάστῳ. Qua signif. cum accus. multæ junctum v. in fine. Sic sæpissime, e. gr. in Nomocanone Cotel. Eccl. Mon. vol. 1, p. 77, B : Ἐπιτιμάσθω χρόνους δύο, μετανοίας ρ'.] || Idem rursum p. 204, Ἐπιτιμᾶσθαι, inquit, est etiam Secundo loco æstimare, Censum agere : Τιμηταὶ γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πρότερον τιμώμενοι· οἱ δὲ ὕστερον, ἐπιτιμηταί. Quo modo et Harpocr. tradit τιμητὰς vocatos fuisse τοὺς τὸ πρῶτον τιμωμένους τι : ἐπιτιμητὰς autem, τοὺς τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμωμένους. || Alioqui ἐπιτιμᾶν τι τινὶ est Aliquid in aliquo reprehendere, taxare. [Plato Phædr. p. 237, C : Ὃ ἄλλοις ἐπιτιμῶμεν.] Aristot. Polit. 8 [fine] : Καλῶς ἐπιτιμῶσι καὶ τοῦτο Σωκράτει τινὲς, Hoc in Socrate taxant et reprehendunt nonnulli. Isocr. Symm. : Ὃ καὶ δικαίως ἄν τις ὑμῖν ἐπιτιμήσειεν, Quod merito in vobis etiam reprehendat quispiam, Ob quod vos etiam quispiam non immerito reprehenderit. Phalar., ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν, Inconsiderantiam in te reprehendo, Incuso tuam stultitiam. Xen. [Cyn. 12, 16 : Πολλὰ ἐπιτιμῶσι τοῖς πεπαιδευμένοις. Ubi adverbialiter ponitur πολλά. Absolute quum alibi tum Comm. 3, 7, 3 : Ὅταν τι ἁμαρτάνωσιν, ὀρθῶς ἐπιτιμῶντα. Idem ib. 1, 2, 31] pass. voce et signif. : Τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον, Quod vulgo in philosophis taxatur, philosophis vitio vertitur et exprobratur; nam ἐπιτιμῶ τί τινι exp. non solum Reprehendo et taxo aliquid in aliquo, sed etiam Objicio s. Exprobro aliquid alicui : ut ap. Dem. quoque accipi potest Pro cor. : Ἃ γὰρ περὶ Θηβαίων ἐπιτιμᾷς ἐμοὶ, ἐκείνων πολὺ μᾶλλον ἢ ἐμοῦ κατηγορεῖς. Ubi nota synonymos usurpasse eum ἐπιτιμᾶν et κατηγορεῖν. Quum vero omisso accus., soli dat. junctum est, significat itidem Reprehendo, Objurgo, Increpo; interdum etiam Incuso; nec non Interminor, Interdico additis minis, ut ἐπιπλήττω. Et tam rei s. facto alicui dicimur ἐπιτιμᾶν, quam homini. Isocr. [p. 170, A] : Τοῖς δ' ἐνταῦθα ψηφισθεῖσιν, ἐπειδὰν ἀπέλθωμεν, πάλιν ἐπιτιμῶμεν. Idem, ἐπιτιμᾶν τοῖς γιγνομένοις, i. e. ἐπιπλήττειν, ut in Symm. dicit, ἐπιπλήττειν [et Nic. p. 20, C, ἐπιτιμᾶν] τοῖς ἁμαρτανομένοις, Reprehendere quæ secus acta sunt, Bud. [Τοῖς ἁμαρτηθεῖσιν Demosth. p. 1258, 17; τοῖς πεπραγμένοις p. 246, 9; 381, 26; τῷ λόγῳ p. 1231, 7, ut ap. Isocr. p. 43, A.] Homini autem ἐπιτιμᾶν dicimur pro Reprehendere eum, s. Increpare, Objurgare. Isocr. Panath. : Νῦν δ' ἀκριβέστερον ἤδειν τῶν ἐπιπλήττειν μοι τολμησάντων, ὅτι πολλοὶ τούτοις ἐπιτιμήσουσι. Ubi nota eum synonymos posuisse ἐπιπλήττειν et ἐπιτιμᾶν. [Conf. Plat. Reip. 3, p. 406, A, Demosth. p. 558, 27. Ep. Philippi, qui dicitur, ap. eund. p. 160, 15 : Τοῖς Πεισιστρατίδαις ἐπετίμων ὡς ἐπάγουσι τὸν Πέρσην.] Et Marc. 10, 48 : Ἐπετιμῶν αὐτῷ πολλοὶ, ἵνα σιωπήσῃ, Multi eum objurgabant ut sileret, vel etiam, Multi eum increpantes jubebant tacere. Talis autem usus exemplum ap. veteres scriptt. legere me non memini. Reperitur etiam junctum cum accus. personæ. Isocr. Paneg. [p. 276, B] : Οὕτως εἰκῆ καὶ παρανόμως οὓς ἂν τύχῃς, ἐπαινῶν, οὓς δὲ ἐπιτιμᾶν δέον, [ἐπαινῶν. Ἔπειτ' εἰ μὲν cod. Urb.] εὐλογεῖς αὐτούς. Ubi nota synonyma ἐπαινεῖν et εὐλογεῖν opposita esse huic ἐπιτιμᾶν. Itidemque aliquis vel aliquid dicitur ἐπιτιμᾶσθαι, Reprehendi, Taxari. Aristot. Eth. 3, 5 : Τῶν δὴ περὶ τὸ σῶμα κακιῶν αἱ ἐφ' ἡμῖν, ἐπιτιμῶνται· αἱ δὲ μὴ ἐφ' ἡμῖν, οὔ. Quibus subjungit, Εἰ δ' οὕτω, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων αἱ ἐπιτιμώμεναι τῶν κακιῶν, ἐφ' ἡμῖν ἂν εἶεν· veluti, inquit, τῷ ἐξ οἰνοφλυγίας ἢ ἄλλης ἀσχολασίας τυφλῷ πᾶς ἂν ἐπιτιμήσαι· non itidem vero ὀνειδίσειε τῷ φύσει τυφλῷ, ἢ ἐκ νόσου, ἢ ἐκ πληγῆς. Ubi rursum nota vicinæ signif. verba ὀνειδίζειν et ἐπιτιμᾶν. Atque adeo schol. Thuc. 4, [27] ἐπιτιμῶν exp. ἐγκαλῶν, ἐπιμεμφόμενος, ὀνειδίζων. [Sic activo Demosth. p. 502, 12 : Οὐ τοῦτ' ἐπιτιμῶ.] || Verum contraria etiam prorsus signif. ἐπιτιμῶ exp. a quibusdam δοξολογῶ, Glorifico, Celebro, qui hæc ejusd. Thuc. verba, 3, [38], Ἀπὸ τῶν λόγων τῶν [λόγῳ καλῶς] ἐπιτιμησάντων, sic interpr. Ex orationibus quæ scite pulcreque exornarint. Vallæ autem οἱ ἐπιτιμήσαντες λόγοι ibi sunt Verba commendatione delinientia. Iidem rursum ἐπιτιμῶ aiunt accipi etiam pro δοξάζω, Opinor, Existimo. Quem hujus verbi usum admodum rarum esse puto.

|| Ionice pro Ἐπιτιμάων dicitur Ἐπιτιμέων, ut ἀτίμεον pro ἠτίμαον : quo particip. Herodot. usus est pro Honorans, 6, [39] : Μιλτιάδης δὴ εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελφεὸν Στησιγόρεα [Στησαγόρεα] δηλαδὴ ἐπιτιμέων, Domi se continebat, in honorem sc. Stesigoræ fratris, Valla. [Eadem forma reddenda eidem 4, 43 : Ξέρξης (Sataspin) ἀνεσκολόπισε, τὴν ἀρχαίην δίκην ἐπιτιμῶν, Irrogans. Conf. exx. Dem. et Æsch. initio citata.] || Ἐπιτιμάω, Ulciscor, Punio; nam Hesych. ἐπιτιμᾷ exp. τιμωρεῖται : ut et Poll. infra in Προστίμημα.

[Ἐπιτιμὴ, ἡ, Honor, i. q. ἐπιτιμία, ut videtur, in inscr. Delphica ap. Bœckh. vol. 1, p. 820, n. 1692, 12 : Ἐπιτιμὰν καθάπερ Δελφοῖς. L. Dind.]

[Ἐπιτιμήδης. V. Ἐπιτιμίδης.]

Ἐπίτῑμημα, τὸ, Id quod vitio vertitur alicui, quod reprehenditur et taxatur in aliquo : ut Victorius annotat apud Aristotelem, in Poetica [c. 25], ἐπιτιμήματα partem esse problematum, et id denique quod in ipsis valet ad criminandos poetas : veluti quum in quæstione aliqua locus cujuspiam poetæ in dubium vocatur, et vitii aliquid in se continere dicitur, ideoque reprehenditur : Ὥστε δεῖ, inquit Aristot., τὰ ἐπιτιμήματα ἐν τοῖς προβλήμασιν ἐκ τούτων ἐπισκοποῦντα λύειν, Increpationes, Reprehensiones, Criminationes. [Conf. c. 19, 26.] Et ἐπιτιμημάτων libros scripserunt nonnulli, ut ap. Plut. [Mor. p. 1110, E] mentio fit τοῦ δευτέρου τῶν Ἐπιτιμημάτων Κολώτου, Reprehensionem libri secundi : fortasse tamen et hic et illic aliam interpr. poscit hoc nomen, nec tamen eandem utrobique.

Ἐπιτίμημα, τὸ, Pœna, Multa : infra in Προστίμημα. [Ap. Pollucem 8, 21 omittitur in cod. Inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, 15 : Ἐπιτίμημα ... ἀποδόντων τῷ ἐργώνῃ. L. Dind.]

Ἐπιτίμησις, εως, ἡ, est Reprehensio, Increpatio, [Interminatio huic addunt Gl.] Objurgatio. Macrob. Saturn. 4 fin. : Ἐπιτίμησις, quæ est Objurgatio, habet et ipsa πάθος, i. e. Quum objecta iisdem verbis refutamus : Æneas ignarus abest, ignarus et absit. [De ἐπιτιμήσει oratoria plura v. ap. Ernest. Lex. rhet. Signif. communi Thuc. 7, 48 : Ὁρῶντας καὶ οὐχ ἄλλων ἐπιτιμήσει ἀκούσαντας. Antiphanes Stob. Fl. vol. 3, p. 259 : Τὸ δ' ἐπιτίμησιν φέρει. Aristot. Eth. Nic. 1 fin. Ps.-Demosth. p. 1475, 18. L. D. Definit Clem. Al. p. 143. Wak. || Caritas. Appian. B. C. 4, 117, ἐπ. σίτου.]

Ἐπιτιμητέος, α, ον, Reprehendendus, Taxandus, Objurgandus, Incessendus. [Neutro genere Polyb. 8, 1, 2. « Geminus ap. Iriart. Catal. Matr. p. 390. » Boiss. Eundem libellum ex cod. Barocc. edidit Cramer. Anecd. vol. 3, ubi v. p. 225, 6, 9. L. D. Philo vol. 2, p. 437, 3 : Τοῖς δὲ ὑμνοῦσι τὴν εὐγένειαν ... οὐ μετρίως ἐπιτιμητέον. Hase.]

[Ἐπιτιμητὴρ, ῆρος, ὁ, Censor. Oppian. Hal. 1, 682 : Αἰδοῦς τε πραπίδων τε νόου τ' ἐπιτιμητῆρες.]

Ἐπιτιμητὴς, ὁ, Reprehensor, Objurgator, Increpator. [Obtrectator add. Gl.] Soph. ap. Polluc. 9, [140], Κολασταὶ καὶ τιμηταὶ, Punitores et castigatores; nam castigatio constitit plerumque in reprehensionibus et increpationibus. [Eadem conjungit Eur. Suppl. 255. Cum genit. Æsch. Pr. 77 : Ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας, ὡς οὔπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς. Plato Phædr. p. 239, E : Ἐπιτιμητὰς τῆς ὁμιλίας. Dio Chr. vol. 1, p. 90. || Censor, Æstimator, Taxator. Antiphon p. 133, 18 : Νῦν δὲ αὐτοὶ ἦσαν καὶ βασανισταὶ καὶ ἐπιτιμηταὶ τῶν σφίσιν αὐτοῖς συμφερόντων. L. D. Inscr. Chandleri 109. Schneid. I. q. δοκιμασταὶ, Æstimatores, qui in Piræeo opus exigebant judicabantque factane omnia ex syngrapha essent necne. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 141. Hase. Harpocr. : Ἐπιτιμητάς. Οἱ μὲν τὸ πρῶτον τιμώμενοί τι τιμηταὶ ἐκαλοῦντο, οἱ δὲ τοῖς ἑξῆς ἔτεσι τὰ αὐτὰ τιμώμενοι ἐπιτιμηταί. Αυσίας ἐν τῷ κατὰ Διογένους.]

Ἐπιτιμητικὸς, ἡ, ὸν, Ad reprehensorem s. increpatorem pertinens, Reprehensorius, Increpatorius. [Λόγος ἐπ., Definitt. Plat. p. 416. De Momo Lucian. Jov. trag. c. 23 : Ἀεὶ τραχὺν ὄντα καὶ ἐπιτιμητικόν. Superl., Clem. Al. p. 296, a Wakef. cit. Adv. Ἐπιτιμητικῶς, Jo. Chrys. In Matth. hom. 51, vol. 2, p. 328, 26; Heraclit. De incred. c. 24.]

Ἐπιτιμήτωρ, ορος, ὁ, Punitor, Ultor, Vindex : ut Hesych. ἐπιτιμήτορα exp. τιμωρὸν [et ἔκδικον in gl. ante Ἐπιτεῖναι posita], nec non βοηθὸν, Auxiliatorem, Opitulatorem, Tutorem, Defensorem : quomodo accipiendum est ap. Hom. Od. I, [270] : Ζεὺς ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε ξείνων τε, Jupiter est vindex et auxiliator supplicum et peregrinorum hospitum, i. e. Auxilium et opem iis fert, Acerrime vindicat et ulciscitur injurias eis factas.

Ἐπιτιμία, ἡ, pro ἐπιτίμησις usurpatum reperitur, quod est Reprehensio, Increpatio, Objurgatio, Castigatio quæ verbis fit. Aliis etiam Correctio. Chrysost. De sacerd. : Οὐ γὰρ ἁπλῶς πρὸς τὸ τῶν παραπτωμάτων μέτρον δεῖ καὶ τὴν ἐπιτιμίαν ἐπάγειν. [V. HSt. infra in Ἐπιτίμιον. Sap. 3, 16 : Ἀσεβεῖς, καθὰ ἐλογίσαντο, ἔξουσιν ἐπιτιμίαν. Cor. 2, 2, 6. Plurali Ephræm Syrus vol. 1, p. 14, C. Alia exx. v. ap. Ducang. L. Dind.]

Ἐπιτιμία, ἡ, Status civis justus atque integer, Bud., s. Quum honor alicujus salvus adhuc est et integer, Quum fama et existimatio alicujus illæsa est, nec ulla ignominia notata. Suidæ ἡ μὴ ἀτιμία, afferenti ex Cephalo rhetore, Ὁσάκις αὐτὸν κινδυνεύοντα περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἢ τῆς πατρίδος ἢ τοῦ βίου παντὸς διεσώσατο. Cui l. similis est hic Æschinis [p. 39, 42] : Οὔτε περὶ τοῦ σώματος, οὔτε περὶ τῆς οὐσίας, οὔτε περὶ τῆς ἐπιτιμίας ἀγωνίζῃ. Affertur et ex Dem. [p. 329, 12] : Τὸ συνειλεγμένον ἀργύριον εἰς τὴν ἐπιτιμίαν, pro Ad honorificentiam et commendationem nominis. Nisi potius sit, Ad honorem suum recuperandum, et diluendam infamiam. [Id. p. 549, 10. Diodor. 18, 18; Dionys. A. R. 4, 31; 6, 41. Cum genit. Artemid. 1, 47 : Ἀξιωμάτων ἐπιτιμία.] A Suida exp. etiam εὐπορία, ut ἐπίτιμος eid. et Hesych. est ὁ πλούσιος. Exp. vero et Multa, Pœna, ut ἐπίτιμος ab eod. Hesych. τιμωρός : tunc autem refertur ad τιμὴ, qua significat τιμωρία. [V. paullo ante.]

[Ἐπιτιμίδης, ὁ, Epitimides, n. viri Cyrenæi apud Diog. L. 2, 86, ubi perperam Ἐπιτιμήδης, ut apud Suidam in hoc nomine et in Ἀρίστιππος. L. Dind.]

Ἐπιτίμιον, τὸ, Multa, Pœna. [Æsch. Sept. 1021 : Τοὐπιτίμιον λαβεῖν. Plurali Pers. 823, et aliquoties Soph. et Eurip. V. HSt. in Ἐπιτίμιος. Xen. Comm. 3, 12, 3 : Τῶν ἐπιτιμίων τῆς καχεξίας.] Dem. [p. 229 extr.] : Εἰσὶ νόμοι περὶ πάντων καὶ τιμωρίαι καὶ ἀγῶνες καὶ κρίσεις, πικρὰ καὶ μεγάλα ἔχουσαι τὰ ἐπιτίμια. Id. [p. 238, 11] : Ἔνοχος ἔστω τοῖς τῆς προδοσίας ἐπιτιμίοις. Æschin. [p. 78, 41] : Ὁ Σόλων ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐπιτιμίοις ᾤετο δεῖν ἐνέχεσθαι τὸν ἀστράτευτον καὶ τὸν λελοιπότα τὴν τάξιν. Plut. Coriol. [c. 13] : Ἐπιτιμίοις μεγάλοις ἐξελθεῖν τοὺς λαχόντας ἀναγκάσαντες. Item ex Herodoto [4, 80] : Ἐπιτίμια διδοῦσιν ἐκείνοις, pro Illis pœnas irrogant. Itidemque ex Eur. [Hec. 1086], Ἐπιτίμια δέδωκεν, pro, Supplicia irrogavit. Ammonio quoque ἐπιτίμιον est ζημία, Veluti, inquit, quum dicimus, Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον, Multam persolvit; at ἐπίτιμον ei est τὸ τῆς τιμῆς μετέχον : de qua voce infra. || Exp. etiam Castigatio, Increpatio, Objurgatio : ut ἐπιτιμία vicissim Multa, Pœna. Sed utrumque sine exemplo affertur, ideoque mihi suspectum. [Ἐπιτίμιον de pœna, inpr. ecclesiastica, dictum v. in exx. ap. Ducang.]

Ἐπιτίμιος, ὁ, dicitur Qui in honorem alicujus fit, Ad honorandum aliquem institutus : ut Suid. ἐπιτίμια exp. ἐπὶ τιμῇ τινος γινόμενα. Soph. [El. 921] : Ἀλλ' ἔστ' Ὀρέστου ταῦτα τἀπιτίμια. [Suidæ interpretatio ex hoc uno loco Sophoclis est conficta, cui τἀπιτύμβια restituendum esse in annotatione ostendi. In eodem errore versatur schol. Ms. Basilii in Greg. Naz. ap. Gaisford. ad Suidam p. 1408, E : Τὸ ἐπιτίμιον δὲ τὴν ἀτιμίαν καὶ τιμωρίαν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σημαίνει, λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τιμῆς, ἀπὸ τοῦ ῥήματος τὴν διττὴν σημασίαν ἐπαγόμενον. G. D.] Ubi tamen est potius subst., sicut et in alio Ejusd., ubi in malam partem accipitur, et ipse Suidas una cum schol. ἐπιτίμια exp. μισθοί. Et [ib. 1390] : Καὶ δεῖξον ἀνθρώποισι τἀπιτίμια Τῆς δυσσεβείας, οἷα δωροῦνται θεοὶ, Quibus præmiis remunerentur dii impietatem. Alios autem locos, in quibus in malam partem accipitur ἐπιτίμιον pro Multa s. Pœna, supra protuli. [|| Ἐπιτίμιος ὁ ἐπιζήμιος καὶ ἐπίπληκτος, ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν ἐπιτίμιόν φαμεν, Ammonius s. potius Moschop., Etym. Gud. p. 208, 28.]

Ἐπίτιμον, Multa, i. q. ἐπιτίμιον, quod v. [Peyron. Pap. Æg. fasc. 1, p. 26, 20 : Τῶν ἐξακολουθούντων αὐτοῖς ἐπιτίμων. Et alibi. L. Dind.]

Ἔπιτιμος, ὁ, ἡ, oppositum adjectivo ἄτιμος. Ut enim ἄτιμοι dicuntur Quibus iter ad omnes honores præclusum est, et qui infamia ac ignominia publice notati sunt, ita ἔπίτιμοι dicuntur Quibus ad honores accedere licet, Quibus honores capessere licet, Quorum honos salvus est et integer. Thuc. 5, [34] : Δείσαντες μή τι, ὄντες ἐπίτιμοι, νεωτερίσωσιν, ἤδη καὶ ἀρχάς τινας ἔχοντας, ἀτίμους ἐποίησαν, ὕστερον δὲ αὖθις χρόνῳ ἐπίτιμοι ἐγένοντο· quomodo et Xen. Hell. 2, [2, 10] : Τοὺς ἀτίμους ἐπιτίμους ποιήσαντες. Thuc. autem eo l. ἀτιμίαν istam fuisse talem dicit, ὥστε μήτε ἄρχειν, μήτε πριαμένους τι ἢ πωλοῦντας κυρίους εἶναι. Et Dem. C. Mid. [p. 534, 15] : Τοῦτον ἀναλίσκοντα, χορηγοῦντα, ἐπίτιμον ὄντα, προπηλακίζειν καὶ τύπτειν· nec enim licebat verberare et violare eum qui ἐπίτιμος esset, perinde ut eum qui ἄτιμος. Ac ut Bud. scribit ἄτιμον dici τὸν ἀτιμώρητον, i. e. Eum quem licet violare ἄνευ τιμῆς, sive τιμωρίας, ita ἐπίτιμον dictum esse putandum est eum, ἐφ' οὗ προπηλακίσει ἢ φόνῳ τιμὴ ἐπίκειται, Qui impune non potest violari. Idem tamen ἐπίτιμος ἀνὴρ simpliciter reddit, Qui est integra conditione et fama, Nulla ignominia præditus, h. e. Integri nominis : ap. eund. Dem. in ead. or. : Ἐπίτιμος ἂν ἦν, καὶ οὐδὲν ἔχων κακὸν, τῶν ἴσων μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ὑμῖν, Æquo jure vobiscum atque integra fama viveret : de arbitro quodam, qui Midiæ fraude indicta causa damnatus fuerat, et infamia notatus, s. ignominiosa sententia multatus. Atque ut ἄτιμα χρήματα dicuntur τὰ τῶν ἀτίμων, ita et ἐπίτιμα vocantur τὰ τῶν ἐπιτίμων. Dem. C. Aristocr. [p. 634, 13] : Τινὰ τῶν ἀνδροφόνων τῶν ἐξεληλυθότων, ὧν τὰ χρήματα ἐπίτιμα, Quorum bona non sunt notata lege, Quæ in juris legumque præsidio sunt, Bud. p. 208. Suidæ ἐπίτιμος est ὁ τετιμημένος, nec non πλούσιος : qui tamen et præcedentis signif. meminit, ἐπίτιμος exponens, ὁ οὐκ ἄτιμος : afferensque duo ejus exx. Hesych. vero ἐπίτιμον non solum exp. τιμητὸν, πλούσιον, sed etiam τιμωρόν. [Adv. Ἐπιτίμως, Honorifice, Clem. Al. p. 507. Kall. Pollux 8, 70.]

[Ἐπίτῑμος, ὁ, Epitimus, n. viri in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1588. Alius ap. Demosth. p. 1489 seq. L. Dind.]

[Ἐπιτίμως. V. Ἔπίτιμος.]

[Ἐπιτῐνάσσω, Incutio, Injicio. Basil. M. vol. 3, p. 546, B : Εὐωχουμένοις ἐπετίναξε πνεῦμά τι βίαιον τὸ τῆς εὐφροσύνης ὠμάτιον.]

Ἐπιτίτθιος, ὁ, ἡ, in Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 243, 3] : Παῖδα λιπὼν οἴκοις ἐπιτίτθιον, Filium lactentem. [Theocr. 24, 54 : Ὡς εἶδον' ἐπιτίτθιον Ἡρακλῆα. Schol. ad 1, 45 : Τὸ ἐπ. βρέφος.]

[Ἐπιτιτράω, Terebro. Oribas. Cocchii p. 98, 25 : Τὸ ὀστέον ... ἐπιτρῆσαι.]

[Ἐπιτιτρώσκω, Vulnero. Antipater Anth. Plan. 4, 131, 10 : Χὰ μὲν ἐπετρώθη.]

[Ἐπιτλῆναι.] Ἐπιτλάω, s. Ἐπίτλημι, Tolero, Perfero. Hom. Il. Ψ, 591 : Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη, Quamobrem animus tibi ista toleret et perferat. Itidem Ulysses Il. T, 217, quum dixisset Achilli, se νοήματι προβάλλεσθαι ipsum, quoniam πολλῷ πρότερος γενόμην, inquit, καὶ πλείονα οἶδα, subjungit, Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν, ubi certe Eust. videtur existimasse accipi pro ἐπιμεινάτω.

Ἐπιτμήσσω s. Ἐπιτμήγω, i. q. ἐπιτέμνω, Incido : Hesych. ἐπιτμήγειν, ἐπιτέμνεσθαι, σπεύδειν. [Apoll. Rh. 4, 707 : Ἐπιτμήγουσα δέρην. In Hesychii gl. : Ἐπισμηγεῖν, ἐπικόπτειν, ἐπικωλύειν, Reisk. ἐπιτμήγειν.]

[Ἐπιτμητέον, Breviandum. Nicom. Introd. ar. p. 150 ed. Ast. : Τὰς δ' ἑξῆς (ἀναλογίας) ἐπιτμητέον. L. Dind.]

[Ἐπιτοκία, ἡ, Usuræ additio. Philo vol. 2, p. 285, 10 : Τόκους καὶ ἐπιτοκίας (τῆς φιλανθρωπίας) μὴ τελοῦντες.]

[Ἐπιτοκίδιος, ὁ, ἡ, Natalitius. Psellus Περὶ τῶν ὀνομ. τῶν δικῶν p. 108 penult. edit. meæ : Τὰ ἀμφιδρόμια ἐπιτοκίδιός ἐστιν ἑορτή. Boiss.]

[Ἐπιτόκιον, τὸ, Carmen natalitium. Eumath. Ism. 4, p. 110 : Ἐπ. οἷον ᾄδει. Schleusn.]

[Ἐπιτόκιον, τὸ, Usura. Fab. Æsop. 133 Fur. : Τῶν δανειστῶν ἔνιοι, ἵνα μικρὰ ἐπιτόκια λάβωσι, πολλάκις καὶ αὐτὸ τὸ κεφάλαιον προσαπολλύουσιν. L. Dind.]

Ἐπίτοκος, ὁ, ἡ, [Fœcundus, ut infra ἐπίφορος, Hippocr. p. 1201, H : Φαέθουσα ἡ Πυθέου γυνὴ ἡ κοῦρος (l. οἰκουρὸς) ἐπίτοκος ἐοῦσα τοῦ ἔμπροσθεν χρόνου. L. Dind. Schol. Hom. Od. Ξ, 16. Wakef.] Partui vicinus, Parturiens. [Gravis, Prope partum, Gl.] Aristot. H. A. 6, [18] de ovibus : Τότε δ' ἐπισημαίνει· καὶ οὕτω γινώσκουσιν ὅτι ἐπίτοκα εἰσὶν οἱ ποιμένες. [Phrynichus p. 333 : Ἐπίτοκος ἡ γυνὴ ἀδοκίμως εἶπεν Ἀντιφάνης ὁ κωμῳδὸς, δέον ἐπίτεξ εἰπεῖν. Conf. Antiattic. p. 96, 11. Phrynichum non refelli locis quos Aristoteleo addit Hemsterh. ad Thomam p. 357, Ps.-Herodoti V. Hom. c. 3, Plut. Mor. p. 997, A, et similium scriptorum, annotat Lobeck.] || Item ἐπιτόκων τόκων mentionem fieri ap. Plat. Leg. 8, [p. 842, D], ubi περὶ δανεισμῶν agit, annotat Bud., sed nulla addita interpr. hujus vocabuli. [Ἐπίτοκον δάνεισμα, Poll. 8, 141.] Idem alibi adv. Ἐπιτόκως interpr. Fœnerato, ut i. sit q. ἐπὶ τόκῳ.

[Ἐπιτόκως. V. Ἐπίτοκος.]

Ἐπιτολὴ, ἡ, Ortus, Exortus, ut ex Thuc. affertur [2, 78] : Περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολὰς, pro, Sub exortum arcturi. [Ap. Eur. Phœn. 1116 : Ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα, τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα, ubi ἐπιτολὴ pro ἀνατολὴ poni monent grammatici, impedita verborum structura totumque permirum de oculis Argi bipertitis commentum, de quo agit Harius in Museo philol. Cantabr. vol. 1, p. 20, Valckenarii commendant sententiam versus duo postremos delentis, quamvis agnitos ab Eustathio. Ἐπιτολαὶ ἡλίου ex Philostr. V. Ap. 6, 1, p. 233; 8, 1, p. 322, ἐπιτολὴ de ortu solis simpliciter positum ex Polyæn. 7, 12, p. 225, ἡλίου καὶ σελήνης ἐπιτολὰς ex Artemid. 1, 3, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 125. Nam ap. Poll. 1, 68, codd. recte ἀνατολὰς pro ἐπιτολάς. Vicissim κυνὸς ἀνατολὰς pro ἐπιτολὰς male nonnulli Diod. 19, 18.] Quid vero discriminis quidam grammatici inter ἀνατολὴ et ἐπιτολὴ statuant, supra in Ἀνατολὴ exposui. [Aliter Geminus Elem. astron. c. 11, p. 45, C : Μεγάλη δέ ἐστι διαφορὰ ἀνατολῆς καὶ ἐπιτολῆς· ἀνατολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ προειρημένη (quotidiana super horizontem apparentia), ἐπιτολὴ δὲ ἡ γινομένη πρὸς τὸν ὁρίζοντα φάσις μετὰ τῆς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποστάσεως ἀπολαμβανομένη.] A quo longe diversum est, nec perinde vanum, quod a schol. Arati [137] traditur. Is enim quum προτρυγητῆρα nominatum esse dixisset, quoniam πρὸ τῆς τοῦ τρυγητοῦ ὥρας ὀλίγον προανατέλλει (nam τὴν κεφαλὴν et τοὺς ὤμους τῆς παρθένου ἐπιτέλλειν τῷ λέοντι), subjungit, Aliud igitur esse ἀνατολὴν, et aliud ἐπιτολήν : nam ἀνατολὴν quidem esse τὴν τοῦ ζωδίου παντὸς, Quum totum signum s. sidus exoritur, καθό ἐστιν ἡ ἡλίου ἐπιφάνεια : ἐπιτολὴν vero τὸ ὑπὸ τὸ ζῴδιον : nam quum συνανατέλλει ἐπί τινι, tunc dici ἐπιτέλλειν, ut Hesiod. Op. 2 init. [381] : Πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων. Pleiades enim sunt ἐπὶ τὴν τοῦ ταύρου τομὴν, et τῷ κριῷ ἐπιτέλλονται, Quum sol in ariete est, initio æstatis, quo tempore hordeum meti incipit. Certe manifestum inter hæc duo verbalia discrimen facit Greg. Naz. : Ἐπιτολαὶ καὶ ἀνατολαὶ ἄστρων· ubi perperam Mosellanus vertit Ortus occasusque siderum. Atque adeo et Theophr. non sideri integro, sed stellæ alicui in sidere insigniori tribuit τὴν ἐπιτολὴν, C. Pl. 1 : Ἐν τῇ τοῦ κυνὸς ἐπιτολῇ μετ' ἀρκτοῦρον [1, 6, 3. Aristot. H. A. 8, 19 : Περὶ κυνὸς ἐπιτολήν. Et sæpius κυνὸς, Σειρίου ἄστρου ἐπ. Diodor., de quo v. Wessel. ad vol. 1, p. 22, 6.] Et 6, [7, 6] : Ἐπὶ τῆς τοῦ ἄστρου ἐπιτολῆς. Plin. Exortum vocat; nam hunc l. Aristot. H. A. 5, 22, Μέλι δὲ τὸ πίπτον ἐκ τοῦ ἀέρος, καὶ μάλιστα τῶν ἄστρων ἐπιτολαῖς, καὶ μάλιστα ὅταν κατασκήψῃ ὁ σείριος· ὅλως δ' οὐ γίνεται μέλι πρὸ πλειάδος ἐπιτολῆς· ipse sic vertit 2, 12 : Venit hoc ex aere, et maxime siderum exortu : præcipueque ipso syrio explendescente fit, nec omnino prius Vergiliarum exortu. Ita ut ἐπιτολὴν cum eo interpretari possimus Exortum : quanquam Idem et Exortum solis dicit, quæ potius est ἀνατολή : nam sol est integrum per se sidus, non stella aliqua in sidere aliquo insignior, ut προτρυγητὴρ in Virgine, et arcturus in Boote, quales etiam pleiades in Tauro. [Ἐπιτολαὶ ἀνέμων Palæph. 18, 2. De fonte fluvii Chish. Inscr. p. 135. || Ἐπιτολὴ ἀντὶ τοῦ προσταγὴ, Mandatum, pro quo Æschylus, scilicet propter metrum, dixerit ἐπιστολὴ, ponit Thomas M. p. 340. Eust. Il. p. 829, 56 : Σπανίως μὲν ἐπιτολὴ ἡ ἐντολὴ, ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ ἐπιστολὴ πλεονασμῷ τοῦ σ.]

Ἐπιτολμάω, Audeo in aliqua re. Synes. Ep. 4 : Πάλιν ἐπετολμήσαμεν τῇ θαλάττῃ, Iterum ausi sumus in mari. I. e. Iterum nos ausi sumus mari committere. [Script. ap. Suid. in Ἀστάθμητος. Hemst. V. infra.] Item Sustineo, Tolero, ut τολμάω quoque. Hom. Od. A, [353] : Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν, i. e., inquit schol., ὑπομενέτω. P, [238] : Ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο, itidem Pertulit, ὑπέμεινε. [Theognis 445 : Ἀλλ' ἐπιτολμᾶν χρὴ δῶρ' ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.] || Suidas ἐπιτολμῆσαι dativo junctum ait significare ἐπιβουλεύσασθαι, afferens ex anonymo : Ἀναπείθει ἐπιτολμῆσαι τῷ Αυκίδῃ. Ubi ἐπιτολμῆσαι i. est propemodum q. ἐπιθέσθαι, s. ἐπιχειρῆσαι, s. potius i. q. τολμῆσαι ἐπιχειρεῖν s. ἐπιτίθεσθαι, Audere invadere, adoriri et inferre manum, etiam Audere adversum. [Plut. Philop. c. 10 : Ἐπετόλμησε τῇ διαβάσει· Anton. c. 69 : Ἐπιτολμῶσαν ἔργῳ παράβολῳ. Et signif. Invadendi Flamin. c. 21 : Μετὰ τὴν μάχην σπενδόμενος οὐδὲν ἐπετόλμησεν οὐδ' ἐπενέβη τῇ τύχῃ τοῦ ἀνδρός· Comp. Dionis cum Bruto c. 3 : Οὐδ' ὅσον Πομπήιος ἐπιτολμήσας τῇ τύχῃ. Appian. Syr. c. 68 : Τὸ παιδίον κτείνας αὐτὸς ἐπετόλμησε τῇ ἀρχῇ. Philostr. Imag. 11, p. 780 : Τοῦτον (Phaethontem) ἐπιτολμῆσαι τῷ πατρῴῳ δίφρῳ. Ælian. N. A. 4, 8, λέχει τῷ ξένῳ· 7, 19, κύνες γυναιξίν· 4, 37, τῇ πτήσει.]

[Ἐπιτολμητέον, Audendum. Philo vol. 1, p. 2, 4; 21, 41; Maxim. Tyr. vol. 1, p. 459, 2. L. D. Galen. vol. 4, p. 158, 9 : Ἐπειδὴ καλεῖ καιρὸς, ἐπιτ. αὐτῷ. Hase.]

[Ἐπιτοματικὸς, ἡ, ὸν, Compendiosus. Galen. vol. 8, p. 317 : Κατὰ τὰς ἐπιτοματικὰς πραγματείας.]

Ἐπιτομὴ, ἡ, [Incisura, Æschin. p. 60, 43 : Τὴν τῆς κεφαλῆς ἐπιτομήν. V. Ἐπιτέμνω.] Præcisio, Recisio, Incisio, qua aliquid brevius redditur. Accipitur etiam pro ipso illo quod ista incisione vel præcisione brevius factum est; ideoque redditur Compendium, Breviarium [Gl.] : Plin., Breviarium culturæ; Sueton., Breviarium rerum Romanarum, Breviarium imperii. In qua signif. Latini quoque utuntur illa voce, ut Cic. dicit [Ad Att. 13, 8, coll. 12, 5] : Epitomen Bruti Cælianorum mihi velim mittas. Sic Lucius Florus Epitomen Livianæ historiæ conscripsit, qua sc. historiam Livianam in compendium redegit. Breviarium historiæ Livianæ appellare queas. [Cic. Ad Att. 5, 20, 1 : « Quæ cognosce ἐν ἐπιτομῇ. » V. Ἐπίτομος.] Joco autem Philippides ὁ γελωτοποιὸς, quum Romam vocasset οἰκου-

μένης δῆμον, addit ὅτι οὐκ ἄν τις σκοποῦ πόρρω τοξεύοι, λέγων τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐπιτομὴν τῆς οἰκουμένης, ἐν ᾗ συνιδεῖν ἐστὶν οὕτως πάσας τὰς πόλεις ἱδρυμένας, καὶ κατ' ἰδίαν δὲ τὰς πολλάς. [V. Athen. 1, p. 20, B.] De Venetorum urbe, Lutetia, aut Antverpia hodie tale quid jactari possit. [Macc. 2, 2, 26, 29.]

[Ἐπιτομικῶς, Compendiose. Suid. v. Εὐτρόπιος : Τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν ἐπ. ἔγραψε. Wakef.]

[Ἐπιτομίς. V. Περιτομίς.]

Ἐπίτομος, ὁ, ἡ, Incisione s. Præcisione brevior factus, s. Præcisus : ut Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, [13, 1], Ἐπίτομος γίνεται, interpr. Præscinditur. Sic ἐπίτομα ξύλα, Ligna quæ præcisa sunt sive sectione breviora facta, Præcisione curtata : 5, 2 [1, 12] : Ἔστι δ' ὅλα μὲν τὰ τοιαῦτα ἰσχυρὰ, τμηθέντα δὲ, ἀσθενῆ, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν παραλλαγάς· καλοῦσι δ' οἱ τέκτονες ἐπίτομα ταῦτα, διὰ τὸ πρὸς τὴν χρείαν οὕτω τέμνειν. Ita enim reponendum pro ἐπίτοκα, quod in vulg. edit. legitur. Gaza quoque ἐπίτομα ξύλα interpr. Ligna brevia : qui totum istum locum sic vertit, Hæc integra quidem, valida esse creduntur; cæsa autem, imbecilla, quod multas habent diversitates. Brevia hæc fabri lignarii vocant, quoniam ita pro usu cædere consueverunt. Nam illa ligna torta pondus sustinere nequeunt, si longiora sint : ideo ἐπιτμητέον αὐτά. Item et generalius accipitur pro Abbreviatus, sive Brevior factus, In compendium redactus; vel etiam Brevis, Compendiarius : ut quum ἐπίτομος ὁδὸς dicitur pro Via brevis et compendiaria. Philo V. M. 1 : Τὴν ἄγουσαν καὶ ἐπίτομον ἐκτραπόμενοι ὁδὸν, Ferentis compendio viæ digressi, Turn. [Sic sæpe Lucian., ut D. mort. 7, 2. Ἐπίτομος ἀναγραφὴ, Suidas v. Διογενειανός.] Sic Synes. Ep. 35 : Ἐπιτομωτάτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ πλουτεῖν ἐβάδισεν, Brevissimam viam ad parandas divitias ingressus est. Itidem et σύντομος ὁδὸς dicitur, ut infra docebo. [Pausan. 10, 31, 7 : Τὴν ὁδὸν, δι' ἧς τὴν στρατιὰν ἦγαγε, τὰ ἐπίτομα ἐκλεγόμενος τῆς χώρας. Singulari neutrius Vita Theophanis in Actis SS. Martii vol. 2, p. 700, B : Βίος ἐν ἐπιτόμῳ ... Θ. Ap. Antiatt. p. 80, 28, Θεόπομπος ἐν ἐπιτομῇ Ἡροδότου, scripsit Bekk., quod in cod. scribebatur ἐπιτομω τὴν ἡ. Sic enim ib. 104, 16 : Θ. ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἡρ. Eodem fere modo ib. 115, 18, pro Θ. ἐπιτομῇ Ἡροδότου, in cod. scribitur ἐπι τό μη μω. Ἐν ἐπιτόμῳ τῶν Ἡροδότου exhibuerat l. primum afferens Piers. ad Mœr. p. 4. || Ἐπίτομος, Breviarius, Gl. Adv. Ἐπιτόμως, schol. in Aristot. p. 681, 36 ed. Berol. Matthæi Anecd. vol. 1, p. 36. Euseb. Præp. ev. p. 487, A : Καὶ ταῦτα μὲν ἡμεῖς ἐπ.]

Ἐπιτόνιον, τὸ, Verticillum, Vertibulum, quo sc. intenduntur fides et nervi citharæ, aliorumve ἐντατῶν ὀργάνων. [Ἐπιτόνιον ψαλτηρίου· ita lege apud Athen. 10, p. 456, D. Hemst.] Metaph. autem Plut. [Mor. p. 3, D] : Ἡ συντροφία γὰρ ὥσπερ ἐπιτόνιόν ἐστι τῆς εὐνοίας, pro Amplificatio : ut dicat τῇ συντροφίᾳ ἐπιτείνεσθαι τὴν εὔνοιαν, Intendi augerique. Ἐπιτόνια dicuntur esse etiam Instrumenta quibus chordæ funesque intenduntur. Sic accipiunt nonnulli apud Ulpian. Pand. De actionibus empti et venditi, l. Fundi : Castella plumbea, puteorum opercula, epitonia, fistula applumbata. Ubi tamen Bud. reponit Epistomia : quod ei loco magis convenit, et legitur apud Vitr. quoque, 9, c. ult., et 10, 13, ubi de hydraulicis machinis disserit : nec non apud Varr. R. R. 3, 5, quorum ll. quosdam in Ἐπιστόμιον citavi. [Oribas. Maii p. 158 extr. : Ὁ μέσος (ἄξων) ἐχέτω τρῆμα, καὶ ἐν ταῖς ἐκθέτοις ἀποτορνώσεσι σκυτάλας ἢ περιαγωγίδας ἢ ἐπιτόνια. Pro quo ejusd. pag. initio : Τῷ δὲ ὀπισθίῳ προσέθηκεν ἐπιτονίας περιαγωγίδας. Scr. ἐπιτόνια ἢ περ. L. D. De ἐπιτονίοις machinæ petrariæ Biton De mach. p. 107, 18 et 28; de sambucæ id. ib. p. 110, 28; de cucurbitulæ Hero Spirit. p. 207, 30; 208, 5, 16; pyulci p. 209, 2. Conf. id. Automat. p. 256, 37, et 257, 2. Hase. || Etym. Gud. : Ἀπότομον· ἐν γὰρ τοῖς χοροῖς ὁ χοροδιδάσκαλος ἐπαυλήσας τῷ καλουμένῳ ἐπιτονίῳ, τοῦτο τοῖς ἀπὸ τοῦ χοροῦ τὴν ἀρχὴν τῆς ἁρμονίας καὶ συμφωνίας ἐνδίδωσι. Angl.]

Ἐπίτονος, ὁ, [Ligamen, Gl.] sc. ἱμὰς, vel tale quid, Lorum quo aliquid intenditur, ὁ δεσμεύων ἱμὰς πρὸς τὸν ἱστὸν τὸ κέρας, Suid. ap. Aristoph. [Lys. 923] : ap. quem tamen Suidam perperam legitur Ἐπίτιμος, in vulg. quidem edit., at non in Ms. Cod. Hom. Od. M, [423] : Ἐκ δέ οἱ ἱστὸν ἔαξε ποτὶ τρόπιν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ Ἐπίτονος βέβλητο βοὸς ῥινοῖο τετευχώς. Ubi schol. itidem exp. ἱμὰς s. ὁ τῶν κεράτων δεσμὸς, s. ἱμὰς ὁ πρὸς ἄκρῳ πῷ ἱστῷ, δι' οὗ τὸ ἄρμενον ἀνέλκεται. Vocat igitur ἐπίτονον ῥινοῖο βοὸς τετευχότα, Funem loreum s. Lorum ex bovino tergore, quo in summa parte mali adalligato velum ipsum intendi solet, vel etiam laxari, prout ventus postulat, Quo intento attrahitur velum. Nam passive etiam accipi potest, pro Intentus, ut διάτονος et ἔντονος. Hesychio ἐπίτονος est δέρμα ᾧ κατησφάλισται ὁ ἱστὸς τῆς νεώς. [Plato Tim. p. 84, E : Τοὺς ἐπιτόνους καὶ τὰ ξυνεχῆ νεῦρα· Leg. 12, p. 945, C : Νεύρων ἐπιτόνους. Aristot. H. A. 3, 5 : Μέγιστα δὲ μέρη τῶν νεύρων ... ὁ τένων καὶ τὰ πρὸς τὴν ἰσχὺν βοηθητικὰ, ἐπίτονός τε καὶ ὠμιαία.]

[Ἐπίτονος, ὁ, ἡ, Intentus, Contentus. Diodor. Exc. p. 557, 58 : Κατὰ τὴν ἐπιτονωτάτην ἐπίτασιν τῆς βασάνου. Philostr. V. Soph. 1, 7, p. 537 : Φθέγμα λαμπρὸν καὶ ἐπίτονον.]

Ἐπιτοξάζομαι, i. q. τοξάζομαι cum gen. constructum, i. e. κατατοξεύω. Hom. Il. Γ, [79] : Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, Ἰοῖσίν τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον, Eum arcubus petebant, Arcus et sagittas in eum dirigebant, Sagittas in eum mittebant, ἐπ' αὐτῷ τὰ τόξα ἔβαλλον, schol. [Ead. constr. Lucian. Calumn. c. 12, Dio Cass. 74, 6. Agathias p. 50, D : Ἐπιτοξάζονται εἰς αὐτόν. Menand. ap. Suid. v. Ἄτρακτον : Ὁ δὲ ἐπετοξάζετο κατὰ τοῦ βαρβάρου.]

[Ἐπιτοξεύω, i. q. præcedens. Aristæn. 1, 1 : Ἔρως ἐπαίδευσε τὴν ἐρωμένην ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς. De qua constr. agit Ruhnk. ad Tim. p. 105. Cum dat. qui dicitur objecti, Dio Cass. 68, 31 : Ἐπετόξευσαν αὐτῷ.]

Ἐπιτοξὶς, ίδος, ἡ, Cavus qui sagittam recipit, inquit Turn. Advers. 2, 4, s. Cavitas in balista cui imponitur sagitta, Crena et concavum illud cui imponitur sagitta, Vitruv. 10, 15. [«V. et Ἐπιζυγίς.» HSt. Ms. Vindob. Apud Græcos mechanicos dicitur Ἐπιτοξῖτις, ut Philon. Belop. p. 75, A : Βελῶν ἅμα πολλῶν ἐμβληθέντων ἐπὶ τὴν ἐπιτοξῖτιν· et ib. C : Χώραν βραχὺ κεκοιλασμένην καθάπερ ἐπὶ τοξίτιδα, ubi leg. videtur ἐπιτοξ., Heron. Belop. p. 124, A : Τὸ δεχόμενον τὸ βέλος κοίλασμα (ἐκάλουν) ἐπιτοξίτιδα. Itaque *epitoxidos* apud Vitruv. (10, 15, 4 Schn.) fortasse librarii error est. L. Dindorf.]

Ἐπιτοπίζω, Suidæ est κατοικίζω, cujus verbi signif. v. suo loco.

[Ἐπίτορος, ὁ, ἡ, Penetrans, Vehemens, de voce. Nicet. Is. Ang. p. 254, C : Ἐπίτορον ἀλαλάξασαι.]

[Ἐπιτόσσαι, infinit. aoristi, unde indicat. ἐπέτοσσα, Pind. Pyth. 4, 25 : Ἀνίκ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενυν ναὶ χρημνάντων ἐπέτοσσε, quod ἐπεκύρησε, ἐπέτυχε interpr. schol., et participium ib. 10, 33 : Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας, ead. signif. Incidendi in, Nanciscendi.]

Ἐπιτραγέαι, Epitrageæ, pisces esse dicuntur ap. Aristot. H. A. 4. [Immo Ἐπιτραγίαι, quod v.]

[Ἐπιτράγημα, τὸ, Bellaria, Mensæ secundæ. Nicet. Alex. Duc. p. 367, A : Ὄψον ἢ ἐπ.]

[Ἐπιτρᾰγηματίζω, Bellariis s. Mensis secundis adhibeo. Julian. Ep. 24, p. 391, B : Σῦκον ... τοῖς δείπνοις οὐκ ἄλλου τινὸς ἢ τούτου χάριν (quod sit saluberrimum) τῶν ἐδεσμάτων προτίθεσθαί τε καὶ ἐπιτραγηματίζεσθαι.]

Ἐπιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, ex eo inditum ipsi, quod quum Theseo oraculum Delphicum præcepisset, ut Venerem itineris ducem sibi faceret, et comitem adjungeret, ipseque capram ad mare immolaret (fortassis ut deam sibi conciliaret), capra fortuito in caprum transierit. Plut. Thes. [c. 18] : Λέγεται δὲ αὐτῷ τὸν ἐν Δελφοῖς ἀνελεῖν θεὸν, Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι καὶ παρακαλεῖν συνέμπορον· θύοντι δὲ πρὸς θαλάσσῃ, τὴν αἶγα θήλειαν οὖσαν, αὐτομάτως τράγον γενέσθαι· διὸ καὶ καλεῖσθαι τὴν θεὸν Ἐπιτραγίαν.

[Ἐπιτραγίας, ὁ. Aristot. H. A. 4, 11 : Εἰσὶ δέ τινες ἰχθύες οἳ καλοῦνται ἐπιτραγίαι· γίνονται δὲ τῶν ποταμίων τοιοῦτοι κυπρῖνος καὶ βάλαγρος· οὐκ ἔχουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι οὔτε ᾠὸν οὔτε θορὸν οὐδέποτε.]

Ἐπίτρᾰγος, ὁ, Vitium vitis dicitur, quum carbun-

culatur. Ita enim Pollux 7, [152] : Οἱ δὲ καλούμενοι νῦν τῶν ἀμπέλων ἐπίτραγοι, θυμάλωπες· qui θυμάλωπες Eidem alibi [10, 101] sunt ἡμίκαυτοι ἄνθρακες, Semiusti carbones. Carbunculum et Carbunculationem Plin. vocat. [Dionys. H. Epit. 17, 2. Etym. M. v. Ἐπιφυλλίδες· τὰ πρὸς τοὺς βότρυας, οἱ καλούμενοι ἐπίτραγοι. Sunt igitur Palmites corrupti.]

[Ἐπιτρᾰγῳδέω. « Ἐπιτραγῳδεῖν, Tragico more exaggerare rem, quod fit magnifica, tropica, figurata dictione, cui opponitur simplex et vulgaris et sedata oratio. Dionys. Jud. Thuc. c. 28, p. 883 : Ἐπιτραγῳδεῖν τὰς τῶν Ἑλλήνων συμφορὰς, καὶ τὴν διάνοιαν ἐξαλλάττειν ἐκ τῶν ἐν ἔθει. Huic dicendi generi opponit τὸ ἐν τῷ κοινῷ καὶ συνήθει τῆς διαλέκτου τρόπῳ τὰ πραχθέντα δηλοῦν. » Ernest. Lex. rhet. Theophr. H. Pl. 9, 8, 5 : Τὰ μὲν οἰκείως, τὰ δ' ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι. Lucian. Tox. c. 12 : Μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ἐπιτραγῳδῶν. Heliod. 2, 29 : Ἐπετραγῴδει τούτῳ τῷ δράματι καὶ ἕτερον πάθος ὁ δαίμων. Add. l. Synesii in Ἐπιστωμύλλομαι citatus.]

[Ἐπιτρανόω, Insuper declaro, Planum facio. Passiv. Phot. Epist. p. 192, 39 : Τῆς τῶν πραγμάτων διαφορᾶς καὶ ἑτερότητος ἐπιτρανουμένης. Hase.]

Ἐπιτρᾰπεζίδιος, Hesychio ὁ παράσιτος, Mensarum assecla : ut Cic., Omnium mensarum assecla. Quo modo et ἐπιτραπέζιος ab eo sumitur in Τραπεζεὺς infra.

Ἐπιτραπέζιος [vel Ἐπιτράπεζος], ὁ, ἡ, Qui super mensa est, super mensa fit. Priori signif. ἐπ. ὕδωρ dicitur Aqua quæ super mensa est. Lucian. Hermotimo [c. 68] : Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ,τι ἂν μέρος ἕλκύσῃ σέ τις, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. Solet enim aqua in mensis, quæ nec dependent, nec propendent, si digitum admoveas, eum sequi. [Eust. Opusc. p. 251, 77 : Ἐπιτραπέζιον ἔδεσμα. Vas mensarium, Hercules epitrapezius dictum, quod Herculem repræsentaret, memorat Stat. Silv. 4, 3, coll. Martial. 9, 44. Theophr. fr. 2 De Iap. 42 : Σκεύη τὰ ἐπιτράπεζα. Quod ἐπιτραπέζια scribit Schneid. in indice. Gramm. Bachm. vol. 1, p. 234, 1, sive Suid. : Ἐποίνιος, μέθυσος, ἐπιτράπεζος. Liber unus Suidæ ἐπιτραπέζοις, fort. pro ἐπιτραπέζιος. Dicitur autem hic tertia signif. Mensæ assidentis s. Convivæ et Compransoris.] Posteriori signif. ἐπιτραπέζια διηγήματα [ap. Suidam et Basil. M. vol. 1, p. 69, D], Narrationes quæ super mensa, s. in mensa, fiunt, quæ et ἐπιδόρπια dici possunt. [Aliter Eust. Od. p. 1561, 58 : Ἐπιτραπέζιος λέξις τὸ παραθεῖναι. Qui ad mensam est, fit, convenit, Eust. Opusc. p. 153, 42 : Ἀθροισμοὺς ... ἐπιτραπεζίους· 324, 25 : Ἀνεκλίθην ἐπιτραπέζιος. V. Ἐπιτραπεζίδιος. « Psellus Opusc. p. 163, 5 a fin. » Boiss. De Hercule ἐπιτραπεζίῳ Eckhel Doctr. num. part. 1, vol. 1, p. 171. Hase. || Ἐπιτραπέζιον, Mantile, Gl.]

[Ἐπιτραπέζωμα, τό.] Ἐπιτραπεζώματα, Quæ in mensa s. super mensa apponuntur, τὰ ἐπιτιθέμενα ταῖς τραπέζαις βρώματα : ut non solum Hesych., sed etiam Athen. [14, p. 641, B] exp. Sed peculiariter sic vocantur αἱ δεύτεραι s. ἐπιδόρπιαι τράπεζαι, quæ et ἐπιφορήματα, quoniam ἐπιφέρονται μετὰ τὸ δειπνῆσαι, alio nomine ἐπιδορπίδες vocatæ. Generalius pro τὰ ἐπιτιθέμενα τῇ τραπέζῃ βρώματα, usus est Plato comicus Menelao : Εἶπέ μοι Ὡς ὀλίγα λοιπὰ τῶν ἐπιτραπεζωμάτων. Ὁ γὰρ θεοῖσιν ἐχθρὸς αὐτὰ κατέφαγεν, Athen. 14 [l. c.], item 4, [p. 170, F. Eust. Il. p. 1141, 9, Od. p. 1402, 5; Etym. M. p. 366, 52, Suidas.]

[Ἐπιτραπέω et Ἐπιτράπω, Ion. pro ἐπιτρέπω, q. v.]

[Ἐπιτραυμᾰτίζω, Insuper vulnero. Greg. Nyss. vol. 2, p. 236, C : Τὸν τετρωμένον ἐπιτραυματίζων. L. Dind.]

Ἐπιτραχήλιος, Qui supra collum est, ὁ ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Ap. Suid. legitur ἐπιτραχήλιος κόσμος, quod exp. Monile. Ap. Chrysost. autem ἐπιτραχήλιον vocari aiunt Stolam sacram. [Montf. Palæogr. p. 404. Kall. Plurima exx. contulit Ducang.]

[Ἐπιτράχηλον, τὸ, Collare, Quod supra collum est, inc. Gen. 38, 18, male pro ἐπιτραχήλιον.]

Ἐπιτρεπτέον, Committendum, Permittendum : ἐπ. σοι, Tibi committendum s. concedendum est. [Xen. Hier. 8, 9; Plato Leg. 3, p. 689, C; 9, p. 876, A, B, Conv. p. 213, E. Plurali Herodot. 9, 58 : Ταῦτα ποιεῦσι οὐκ ἐπιτρεπτέα ἐστί.]

[Ἐπιτρεπτικὸς, ἡ, ὸν, Hortatorius. Aristid. vol. 2, p. 310; Dionys. Areop. p. 132. Kall. Orig. ap. Euseb. Præp. ev. p. 289, A : Ὁ μὴ προσέχων λόγοις ἐπιτρεπτικοῖς καὶ παιδευτικοῖς. Id. Dem. ev. p. 132, A. Hase. || Cui cura committitur, de angelis, Athanas. vol. 1, p. 392. Kall.]

[Ἐπιτρεπτικῶς, Cum permissu. Jo. Chrys. In 1 Cor. serm. 28, vol. 3, p. 425, 16. Seager.]

Ἐπιτρέπω, [Proprie, Everto in, Lucian. Lexiph. c. 8 : Ὁ ἰπνολέβης ὑπερπαφλάζων ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Schol. ἐπέπεμπεν.] Committo, Curæ alicujus trado; interdum etiam Demando : ut παρακατατίθημι. Hom. Od. [B, 226 : Καί οἱ ἰὼν ἐν νηυσὶν ἐπέτρεπεν οἶκον ἅπαντα·] T, [502] : Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσι. Itidemque X, 289. Et Il. K, [116 : Σοὶ δ' οἵῳ ἐπέτρεψεν πονέεσθαι· 421], de sociis Trojanorum : Εὕδουσιν· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν, Excubiarum partes Trojanis demandabunt, Excubiarum curam Trojanis committent. [A præs. forma epica et Ionica Ἐπιτραπέω.] Pro quo ibid. dixerat, φυλασσέμεναι κέλονται. Itidem B, [25] passiva voce ac signif. : Ὦ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλε, Cujus curæ populus commissus est, et tot res curæ sunt, ἐγκεχειρισμένοι εἰσίν. Ubi etiam nota Ἐπιτετράφαται Ionice positum pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί. [Il. E, 750 : Ὧραι, τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανός. Herodot. 3, 142; 7, 10, 8.] Rursum passiva voce ac signif. aliquis dicitur aliquid ἐπιτετράφθαι, cujus curæ commissum et demandatum est. Lucian. De luctu [c. 4] : Τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, Cui custodiæ s. excubiarum cura commissa est, Curam habens custodiæ. Sic Thuc. 1, [126] : Οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακὴν, i. e. οἱ ἔχοντες ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐπιτροπὴν τῆς φυλακῆς, schol. Et Chrysost. : Τὰ ἐν οὐρανοῖς διοικεῖν ἐπετράπησαν. [Committo i. e. Dedo. Alcæus Athen. 10, p. 430, B : Οὐ χρὴ κακοῖσι θυμὸν ἐπιτρέπειν· προκόψομες γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι.] || Committo, i. e. Permitto. In qua signif. itidem cum accus. construitur, rei sc., et cum dat. personæ. Synes. Ep. 73 : Λόγῳ καὶ πειθοῖ τὴν ἀρχὴν ἐπιτρέψας. Herodian. 1, [11, 12] : Ἐπιτρέψαι τῇ Πεσσινουντίᾳ θεῷ τὴν κρίσιν, Ut judicium de se Pessinuntiæ deæ committerent. Dem. [p. 1360, 7] : Συνῆγον αὐτοὺς οἱ ἐπιτήδειοι, καὶ ἔπεισαν δίαιταν ἐπιτρέψαι αὐτοῖς, Amici eos perpulerunt ut convenirent ipsisque arbitrium permitterent. Sæpe vero omittitur ille accus. κρίσιν s. δίαιταν. Thuc. 1, [28] : Ἤθελον δὲ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς μαντείῳ ἐπιτρέψαι, sc. τὴν κρίσιν, ut schol. etiam exp., τὴν ἐπιτροπὴν τῆς κρίσεως δοῦναι. Et [4, 83] : Ἕτοιμος ὢν Βρασίδᾳ μέσῳ δικαστῇ ἐπιτρέπειν. Itidem Dem. [p. 78, 18 : Οἱ δικασταὶ, οἷς ἂν ἐπιτρέψητε· 813 init.], ἐπιτρέπειν τοῖς οἰκείοις, Amicorum arbitrio rem permittere, In amicorum arbitrium compromittere. Idem, Ὡς οὐδενὶ ἤθελεν ἐπιτρέπειν, Quum nullius arbitrio rem permittere vellet, Quum compromissum facere nollet. Et Aristoph. Ran. [811] : Εἶτα τῷ σῷ δεσπότῃ Ἐπέτρεψαν, ὅτιὴ τῆς τέχνης ἔμπειρος ἦν. [Cum accus. pers. Aristoph. Eq. 1258 : Ἀγορακρίτῳ τοίνυν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω. Quod est i. atque ἐπίτροπον ποιοῦμαι, ut sec. Harpocrat. Lysias dixerat ἐπέτρεψεν ἀνδράσιν ἀντὶ τοῦ ἐπιτρόπους κατέστησεν. De ægroto, qui medico committitur, act. et pass. frequens est ap. Antiphontem : v. p. 127, 38, et ll. infra in pass. citandos.] Interdum vero huic dat. additur περὶ, ut Æschin. [p. 65, 27], ἐπιτρέπω σοι περὶ τούτων, Horum tibi arbitrium permitto. Thuc. 4, [54] : Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν, πλὴν θανάτου, Atheniensibus permittere arbitrium et judicandi potestatem. Nonnunquam accusativi loco ponitur infin. Xen. [Comm. 1, 5, 2] : Εἰ βουλοίμεθά τῳ ἐπιτρέψαι παῖδας ἄρρενας παιδεῦσαι, Si cui velimus filiorum erudiendorum curam permittere. Plato Apol. [p. 35, D] : Ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ, Deo de me judicium permitto. Aristoph. Pl. [1078] : Οὐκ ἄν ποτ' ἄλλῳ τοῦτ' [τοῦτό γ'] ἐπέτρεπον ποιεῖν, Nulli alii hoc unquam facere permisissem, Non sivissem s. concessissem unquam ut alius hoc faceret. [Bion 6, 8 : Λαλέειν γὰρ ἐπέτρεπεν ἃ σχολὰ ἄμμιν.] Sic Dem., ἐπιτρέπω σοι ἀδικεῖν, Permitto tibi injuriam facere. [Aliter Aristoph. Eq. 1098 : Καὶ νῦν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ γερονταγωγεῖν. Theocr. 29, 35. || Infinitivo futuri jungitur, si vera est scriptura, ap. Dionys. A. R. 1, 86 : Οὐκέτι ἐπιτρέψασα, ὅτι μὴ φανείη λέξειν.]

Sicut vero dixi omitti accus. rei, ita sciendum est infin. quoque omitti, et poni dat. solum. Thuc. 2, [72] : Δεδιέναι μὴ ἐκείνων ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσιν οὐκ ἐπιτρέπωσιν, i. e. οὐ δώσωσιν ἄδειαν ἐμμένειν τοῖς δόξασι, schol. Sæpe et ipse dat. una cum infin. omittitur. Xen. Cyrop. 3, [2, 5] : Ἤν δέ τις μαλακύνηται, μὴ ἐπιτρέπετε, sc. αὐτῷ μαλακύνεσθαι, Ne permittite, sinite, concedite. Thuc. 1, [71] : Οἳ τῇ γνώμῃ δῆλοι ὦσι μὴ ἐπιτρέψοντες, Se permissuros id non esse, Non se passuros. Itidemque Synes. Ep. 109 : Οὐκ ἐπιτρέποντες, ἀλλ' ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τριβωνίου. [Aristoph. Eccl. 641, Eq. 799.] Rursum cum dat. Thuc. 8, [27] : Οὐκ ἔφη οὔτ' αὐτὸς ποιήσειν τοῦτο, οὔτ' ἐκείνοις οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ ἐς δύναμιν ἐπιτρέψειν. [Cum accusat. cum infin. Athen. 13, p. 565, F : Τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσιν. || Concedo. Hom. Il. K, 79 : Ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπέτρεπε γήραϊ λυγρῷ, de Nestore senecta non confecto. Plato Leg. 7, p. 802, B : Ταῖς ἐπιθυμίαις μὴ ἐπιτρέποντας. L. D. Dionys. A. R. 7, 40 : Τοῖς ὅρκοις ἐπιτρέψαντες· 45 : Ὀργῇ ἐπιτρέψας. Schneid. Τοῦ θεοῦ τῷ συμβάντι ἐπιτρέψαντος, Veniam dante, Porphyr. De abst. 2, p. 57, 28. Hemst.] Item passiva signif. dicitur aliquis aliquid ἐπιτρέπεσθαι, quum sc. id ei permittitur. Lucian. in Judic. dear. [D. deor. 20, 2] : Οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, Ne si Marti quidem tuo arbitrium permittatur. Itidemque dicitur ἐπιτετραμμένος τὴν δίκην s. τὴν ἀμφισβήτησιν pro Compromissarius arbiter, Bud. p. 151. [Herodot. 1, 7 : Παρὰ τούτων Ἡρακλεῖδαι ἐπιτραφθέντες ἔσχον τὴν ἀρχήν. Aliter Chr. Pasch. p. 306, 12 : Ἐπιτραπεὶς παρ' αὐτοῦ ἄνεισιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, Jussus. De qua signif. apud Byzantinos usitatissima v. Reisk. ad Constantin. Cærim. p. 100 ed. Lips.] Ipsa etiam res ἐπιτρέπεσθαι dicitur. Thuc. 5, [31] : Δίκης Λακεδαιμονίοις ἐπιτραπείσης, Permisso Lacedæmoniis arbitrio et potestate judicandi; schol. δοθείσης. [In Ind. :] Ἐπιτράπω, ap. Herodot. Ionice pro ἐπιτρέπω. [Præsentis et imperfecti hujus formæ exx. numero paria sunt ap. Herod., quum aor. 1 activi ἐπέτραψα nonnisi semel sit 4, 202, reliquis locis circiter sedecim ἐπέτρεψα. Vide quæ dicentur in simplici. Aor. passivi hujus formæ exemplo Herodoteo paullo ante citato accedit ex. Aristot. Eth. Nic. 9, 1, ubi libri consentire traduntur in scriptura ᾧ ἐπετράφθη, quod ἐπετρέφθη scrib. videtur, ut est ap. Antiphont. p. 126, 17; 127, 37; 128, 21. || Med. Xen. Anab. 1, 9, 8 : Ἐπίστευον μὲν αὐτῷ αἱ πόλεις ἐπιτρεπόμεναι. Apoll. Rh. 3, 488 : Νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν. || Ἐπιτρέπομαι, Diverto, Gl. || Forma Ion. Ἐπιτράπομαι Herodot. 1, 96; 8, 155, 157; 5, 95. L. Dind.]

[Ἐπιτρέφης, ους, ὁ, Epitrephes, n. viri Attici ap. Demosth. p. 1221, 11. L. Dind.]

Ἐπιτρέφω, Alo super, Alendo et nutriendo induco, superinduco : ut ap. Medicos Ἐπιτραφῆναι σάρκα νεωτέραν τῇ πρότερον οὔσῃ. Alii ἐπιτρέφω interpr. Annasci facio. [In. Ind. :] Ἐπιθρέψαι, Aluisse, Educasse, pro θρέψαι. [Pass. Herodot. 1, 123 : Κῦρον ὀρέων ἐπιτρεφόμενον· 2, 121, 1 : Οὐδένα τῶν ὕστερον ἐπιτραφέντων βασιλέων· 4, 3 : Ἐκ τούτων σφι ... ἐπετράφη νέοτης. Sic sæpius Dionys. H. Improprie Plat. Reip. 8, p. 360, A : Τῶν ἐκπεσουσῶν ἐπιθυμιῶν ἄλλαι ἐπιτρεφόμεναι ξυγγενεῖς. L. D. Οὐ μικρὸν αὐτῷ δέος ἐπιτρέφεσθαι νομίσας, Dion. Hal. A. R. 7, 9. Quod mutandum non censeo. Hemst. Ib. 10, 7 : Οἷον τῇ πόλει κακὸν ἐπιτρέφων ἐλάνθανες. Eadem constr. proprie Alcæus Mess. Anth. Pal. 7, 536, 1 : Οὐδὲ θανὼν ὁ πρέσβυς ἐῶ ἐπιτέτροφε τύμβῳ βότρυν. Hesych. : Ἐπιτέτροφεν, ἐπιπέπηγεν. Medio Manetho 3, 290 : Πιναρὴν ... ἐπετρέψατο χαίτην.]

Ἐπιτρέχω, fut. ἐπιθρέξω, vel ἐπιδραμοῦμαι, ab inus. them. Ἐπιδρέμω. [Incurro, i. e. Supervenio, Sequor. Hom. Il. Ψ, 504 : Ἅρματα ἵπποις ὠκοπόδεσσιν ἐπέτρεχον.] Percurro. Hom. Od. Z, [45] de cœlo loquens : Ἀλλὰ μάλ' αἴθρη Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, i. e. ἐπιτρέχει, ἐπιπολάζει, Eust., Percurrit cœlum, In cœli superficie veluti innatat. [Od. Υ, 357 : Κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς. Soph. Ant. 589 : Ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἴδμα δυσπνόοις ὅταν Θρήσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς.] Pro Percurro accipitur et in alia signif., veluti quum Xen. OEc. [15, 1] dicit, Ἐκεῖνο μέντοι μὴ ἀπολίπῃς ὃ ἡμῖν ἀργότατα ἐπιδεδράμηται τοῦ λόγου, Percursum est. Et ib. [6] : Ἀργότερόν πως ἐπιδεδραμηκέναι τῷ λόγῳ. Est enim ibi ἐπιτρέχειν s. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, Oratione percurrere, i. e. Percurrendo disputare et explicare. [Isocr. p. 614, 7 : Ῥᾴδιον ἐστι περὶ τῶν γεγενημένων εὐπόρως ἐπιδραμεῖν ἢ περὶ τῶν μελλόντων νουνεχόντως εἰπεῖν. Demosth. p. 217, 7 : Μακρὰ ἐπιδραμοῦμαι περὶ αὐτῶν πολλῶν ὄντων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 473, D : Τοῖς λειπομένοις ἐπιδραμούμεθα. L. D. V. Ἐπιτροχασμός. Eunap. p. 30 Boiss. : Ὡς ἡμέρως καὶ ἁλύπως διαλεγομένου τῆς φωνῆς ἤκουσε καὶ τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων, ubi conf. not. Angl.] Quo modo accipi posset ap. Plut., licet in diversa constr., initio libelli quem περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας scripsit : Λέξις ἀφελὴς καὶ δίχα πόνου καὶ ῥᾳδίως ἐπιτρέχουσα τοῖς πράγμασιν· diversa inquam constr.; nam cum dat. junctum hoc verbum significat potius ἐπιπολάζειν et per summas partes currere : ut ap. eund. Plut. Symp. 4, probl. ult. [p. 671, A] : Ἃ δὴ (sc. λέπρα καὶ ψωρικὰ) καχεξίας τινὸς ἐγγενομένης τῷ σώματι καὶ φθορᾶς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασι, Videntur per summas corporum partes currere, i. e. Spargi per superficiem cutis. Seu, Apparent in superficie corporum : paulo ante dicit ἐξανθοῦσι. Sic Oppian. Cyn. 3, [94] : Μείοσι μὲν λυγκῶν ἐπιδέδρομε ῥινὸς ἐρευθής, Μείζοσι δὲ, κροκόεντι θεείῳ εἴκελον ἄνθος. Quibus verbis significat per lyncum minorum pellem rubeas esse sparsas maculas; per majorum autem, croceo sulphuri similes flosculos. Nonnulli ἐπιδέδρομε ibi interpr. Ambit et operit; sed malo ego ῥινὸς accipere de Pellis maculis. Idem paulo ante [37] de Libycis leonibus dixerat, Ὄχλος οὐκέτι λαχνήεις, ὀλίγη δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, Parum fulgoris percurrit ipsorum oculos, effulget ex ipsorum luminibus. Arabicis autem leonibus esse dixerat στήθεα λαχνήεντα Καὶ πυρὸς ἀστράπτειν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγάς. [Conf. Arat. 80, ubi cum αἴγλη, et 834, ubi cum ἔρευθος conjungitur. Schneid. Τῷ δὴ μήλων ἐπιδέδρομεν ὀδμὴ, Hermipp. ap. Athen. 1, p. 29, E. Hemst. Callim. ap. Suid. : Ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος, Mentum ejus molli lanugine leviter vestitum erat. Schleusn.] || Ἐπιτρέχειν significat etiam Incurrere, Incidere, Bud. ex Plut. Cim. [c. 2] : Τὰς ἐκ πάθους τινὸς ἐπιτρεχούσας ταῖς πολιτικαῖς πράξεσιν ἁμαρτίας. Itidemque ap. Chrysost. In 1 Ad Cor. 13, ubi lumen ἐπιτρέχειν τοῖς ὀφθαλμοῖς dicitur, Idem ἐπιτρέχειν interpr. Incurrere, nec non Incumbere. Sic ἐπιτρέχουσα χάρις ab eo redditur Urbanitas et lepos incurrens in scommate, ap. schol. Aristoph. in Pluto, ubi discrimen facit inter τὸ ἐπιτρέχον τῆς χάριτος et ipsum τὸ χαρίεν : quod χαρίεν est plena urbanitas et facetiæ. [Locus ad quem pertinent hæc Budæi est in Exc. Platonii Περὶ διαφ. χαρακτ. p. 11, quem recte cepit HSt. Hemst.] Possit tamen hic ἐπιτρέχουσα χάρις dici etiam ἡ ἐπιτρέχουσα καὶ ἐπιπολάζουσα τοῖς σκώμμασι, Quæ sc. in scommatis cernitur veluti superficiaria. Et tunc ad præcedens ἐπιτρέχω pertineret : ad quod referendum est etiam ἐπιτρέχων ἰὸς, Ærugo quæ in superficie est : ut ap. Diosc. 5, 91, de ærugine rasili : Ἀπόξυε τὸν ἐπιτρέχοντα ἰόν. Ubi Ruell. vertit, Æruginem insidentem : ἐπιτρέχω accipiens ead. signif. qua supra habuimus ἐντρέχω. [Athen. 5, p. 187, C : Τὴν ἐπιτρέχουσαν τῇ λέξει ἀρρυθμίαν. Dionys. H. vol. 6, p. 759, 4 : Πῖνος αὐτῇ (dialecto Plat.) καὶ χνοῦς τῆς ἀρχαιότητος ἐπιτρέχει. Schneid.] Rursum pro Incurro usurpavit Apollonius. Ex quo [2, 670] affertur, Ἐπιδέδρομε νυκτὶ, Incurrit in noctem. Et cum accus. ex Ejusd. l. 1, [645], Ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, In animam incurrit oblivio. Alioqui significat etiam Hostili animo incurro, Incurso, Incursionem facio. [Herodot. 1, 161 : Μαιάνδρου πεδίον πᾶν ἐπέδραμε· 8, 23 : Τὰς κώμας πάσας ἐπέδραμον· 32 : Τὴν χώρην πᾶσαν ἐπέδραμον. Thuc. 4, 32 : Τοὺς μὲν πρώτους φύλακας, οἷς ἐπέδραμον, εὐθὺς διαφθείρουσιν· 104 : Ἱδρύσας τὸν στρατὸν ἐπὶ τὰ ἔξω ἐπέδραμε· 5, 39 : Μηκύβερναν ἐπιδραμόντες εἷλον.] Herodian. 7, [11, 18] : Ἀνοίξαντες αἰφνιδίως τὰς πύλας, ἐπέδραμον τῷ δήμῳ· 4, [15, 2] : Ἐπέδραμον τοῖς Ῥωμαίοις τοξεύοντές τε καὶ καθιππεύοντες· 7, [2, 5] : Ἐπιτρέχοντες αὐτοῖς κούφως οὐ προσδοκῶσι· 6, [3, 3] : Πρὸς τὸ ἀγγελλόμενον τῶν ἐπιτρεχόντων βαρβάρων πλῆθος. Sic 3, [9, 5] : Ἐπέδραμε πεδίον πᾶν, Omnem campum

incursavit. || Ἐπιτρέχω, nonnunquam est Accurro, ut ap. Hom. accipi potest Il. Σ, 537 : Οἱ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα Τάμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ Ἀργεννῶν ὀΐων, κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. Nisi et hic velis accipere pro Incursarunt, Irrucrunt, Impetum fecerunt. [Δ, 524 : Ὅ δ' ἐπέδραμεν, ὅς ῥ' ἔβαλέν περ. Et alibi sæpe similiter. Xen. Anab. 4, 3, 31; Demosth. p. 831, 11; 859, 1. Figurate Herodot. 3, 135 : Δημοκήδης δεισας μή εὖ ἐκπειρῶτο Δαρεῖος, οὕτι ἐπιδραμὼν πάντα τὰ διδόμενα ἐδέκετο, Arripiebat. Et similiter Plato Leg. 7, p. 799, C : Οὐκ ἄν ποτε ... συγχαρήσειεν ἐπιδραμὼν οὕτως εὐθύς. || Procurro, de terra extensa et patente, Dionys. P. 809 : Ἔνθεν ἐφ' Ἑλλήσποντον ἐπιτρέχει ἄσπετος ἀγκὼν βαιοτέρης Φρυγίης. || Excurro, de tempore, Theoph. Ad Autol. 3, 31 : Τοὺς ἐπιτρέχοντας μῆνας καὶ ἡμέρας. Schleusn.] || Quod vero Hermog. in oratione vocavit ἐπιτρέχον, quidam ex Trapez. interpr. Subcontinuationem. Sed hæc interpr. ratione carere videtur. [Ἐπιτρέχον, τὸ, Hermogeni II. ἰδεῶν 1, p. 150, est Forma dicendi oratoria, quæ facit orationem amplam et περιβολικὴν, cerniturque Incursione sententiæ inter subjectum et prædicatum, h. e. quum dirimitur propositio interpositis sententiis. Schol. ad Hermog. l. c. p. 399 : Ἐπιτρέχον μὲν καλεῖται, τὸ σχῆμα διὰ τὸ τὰς ἐννοίας ἔχειν ὥσπερ ἐν δρόμῳ ἠρτημένας ἀλλήλων· ἐκ τοῦ παρασυναπτικοῦ δὲ, ἐπειδὴ εὐθὺς τῇ πρώτῃ προτάσει συνῆπται ἡ αἰτία. Hoc Aristides II. λόγ. πολιτ. p. 646, ubi de περιβολῇ disputat, ita elocutus est : Ἔτι περιβολῆς, ὅταν τις διὰ μέσου τοῦ νοήματος, πρὶν ἀπαρτῆσαι τὸν νοῦν, ἕτερα ἐμβάλῃ νοήματα, ὅπερ ἐὰν ἔν τινι μέτρῳ γένηται, δεινὴν ἀσάφειαν ἐργάζεται. Hanc formam ab Ulpiano ἐπιδρομὴν dici, notat schol. ad Hermog. l. c. Ernest. Lex. rhet.] Ἐπιθρέξας, Qui percurrit, particip. aoristi temp. ab Ἐπιτρέχω, cujus fut. ἐπιθρέξω, per θ. Hesych. ἐπιθρέξαντος exp. non solum ἐπιδραμόντος, sed etiam ἐπιξύσαντος. [Radentis s. Stringentis, ex Il. N, 509 : Ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν ἔγχεος. Simili signif. Longus 1, 24 : Ἁρπάζων τὴν σύριγγα τοῖς χείλεσιν αὐτὸς τοὺς καλάμους ἐπέτρεχεν.]

[Ἐπίτρεψις, εως, ἡ, Fidei commissio. Athan. vol. 1, p. 677 Commel. Kall.]

[Ἐπίτρησις, εως, ἡ, Terebratio. Oribas. Cocchii p. 98, 12 : Ἡ ἐπίτρησις τοῦ κατάγματος.]

[Ἐπιτριᾱκοστοδεύτερος, -τριτος, -τέταρτος, -πεμπτος, ὁ, ἡ, q. d. Supertrigesimus secundus, tertius, quartus, quintus. Aristid. De mus. 3, p. 115 : Ὥστε μεταξὺ τριάκοντα δύο καὶ τριάκοντα τέσσαρα γίνεσθαι δύο διαστήματα, τὸ μὲν ἔχον λόγον ἐπιτριακοστοδεύτερον, τὸ δ' ἐπιτριακοστότριτον· τοῦ δὲ τριάκοντα τέσσαρα καὶ τριάκοντα ἓξ ὁμοίως δύο, τὸ μὲν ἐπιτριακοστοτέταρτον, τὸ δ' ἐπιτριακοστόπεμπτον. L. Dindorf.]

[Ἐπιτρῑβή, ἡ, Afflictio. Athan. vol. 1, p. 659. Damnum, Offendiculum, Orig. C. Cels. p. 216. Kall. Euseb. V. C. 1, 54, p. 524, 26 : Τοὺς ... διαστασιάζοντας εἰς τοσοῦτον συνέβαινεν ἐπιτριβῆς ὡς καὶ τολμηροῖς τισιν ἐγχειρεῖν, vertitur Improbitatis. Boiss. Id. Præp. ev. p. 127, B : Ἐπὶ τῇ καὶ τούτων ἐπιτριβῇ καὶ φυσιώσει· conf. ib. p. 286, C. Ap. Epiphan. t. 1, p. 670, B : Ἐπιτριβὴ τοῦ πονηροῦ, videtur esse, Pertinacia. Hase. Schol. Soph. Aj. 103, τοὐπίτριπτον interpr. τὸ ἐπιτριβῆς ἄξιον θηρίον, Dignum quod conteratur.]

Ἐπιτρίβω, Attero, Affligo. Aristoph. Ran. [88] : Περὶ ἐμοῦ δ' οὐδεὶς λόγος, Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὕτωσὶ σφόδρα, Cui sarcina humerum tantopere atterit et affligit : verba Xanthiæ, qui in eadem fabula sæpe dicit se θλίβεσθαι et πιέζεσθαι, i. e. ἀνάφορον sibi humeros θλίβειν et πιέζειν : portabat enim Baccho ad inferos descendenti sua σκεύη. Idem alibi [Nub. 972] : Ἐπιτρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, Multis concidebatur et fere conterebatur verberibus. Nisi malis, Fere ad mortem contundebatur plagis. Nam ἐπιτρίβεσθαι significat etiam Perire, Ad extremum exitium pervenire. Pac. [368] Trygæo dicenti, Ἀλλ' οὐδὲν ἠμπόληκά πω, Οὔτ' ἄλφιτ', οὔτε τυρὸν, ὡς ἀπολούμενος, respondet Mercurius, Καὶ μὴν ἐπιτέτριψαί γε· quum paulo ante dixisset, Ἀπόλωλας, ἐξόλωλας, ὦ κακόδαιμον. Et fortassis est metaph. ab iis, quæ sic atteruntur ut etiam conterantur et comminuantur. [Detero, Protero, Diminuo, Obtero, Macero, Gl. Pollux 7, 180 : Ἀλεῖν τοὺς πυροὺς, ἐπιτρίβειν, τρίβειν. Improprie Solon ap. Plut. Sol. c. 14 : Ἤθελον γάρ κεν κρατήσας ... μοῦνον ἡμέρην μίαν ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος. Herodot. 4, 184 : Ὅτι σφέας καίων ἐπιτρίβει (sol.) Hinc ἐπιτριβείης formula exsecrandi. Aristoph. Thesm. 557. Conf. Av. 1530.] Alioquin pro Attero et Exhaurio quoque accipitur : veluti quum Dem. [p. 260 extr.] dicit, Αὐτοῖς μὲν μικρὰ καὶ οὐδὲν ἀναλίσκουσι, τοὺς δ' ἀπόρους τῶν πολιτῶν ἐπιτρίβουσι. Aristoph. [Nub. 243] : Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν, Attrivit et exhausit me. Nisi malis, Perdidit me. [Ib. 438 : Τὸν γάμον, ὅς μ' ἐπέτριψε· Ach. 1022 : Ἐπετρίβην ἀπολέσας τὼ βόε. Et alibi tam activo quam passivo.] Accipitur enim et pro Perdo, Everto : metaph. ab iis qui aliquid conterunt. Xen. dat. instrumentalem addidit [Comm. 1, 3, 12] : Ταῖς ὀδύναις ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώπους τὰ φαλάγγια, Doloribus conficiunt. [Aristoph. Lys. 888 : Ταῦτ' αὐτὰ δή 'σθ' ἃ κἄμ' ἐπιτρίβει τῷ πόθῳ.] Item Infrico s. Affrico, ut ἐντρίβω. [Schol. Rav. Ar. Thesm. 389, ubi interpr. verbum ἐπισμῇ. Phrynich. Bekk. p. 40, 28 : Ἐπιτρίβεσθαι, ἐπὶ γυναικῶν λέγεται χρωμένων ψιμυθίῳ τῷ προσώπῳ, ἢ φύκει.] Pro Infligo, Infero, Inveho, ex Chrysost. : Δικασταὶ αὐτοὶ τὸν χειμῶνα ἐπιτείνουσι, καὶ τὴν νόσον ἐπιτρίβουσι, Morbum infligunt, invehunt. [Potius Incitant, Irritant, et Augent morbum, ut ap. Appian. B. C. 5, 59, 62, ubi ἐπιτρίβειν τὴν νόσον olim Alere morbum et In longum trahere intellexeram; sed de Incitandi notione vide etiam paulo post. Schweigh.] Hesych. quoque ἐπιτρίβεται exp. ἐπιφέρεται. || Ἐπιτριβόμενοι, Suidæ ἐπερχόμενοι : pro quo ap. Hesych. ἐπερόμενοι legitur. Rursum Suidas ἐπιτριβείη exp. non solum ἀπολεσθείη, sed etiam ἐντριβὴς γένοιτο, ἔμπειρος ὑπάρξοι : item παρορμηθείη. [Recte vero παρορμηθείη, i. e. Incitaretur, Instigaretur, Sollicitaretur; qua notione Appian. præsertim verbum ἐπιτρίβειν frequentavit, e. c. Maced. c. 4 : Ἐψεύσατο τοῖς ἐπιτρίβουσιν ἐς τὸν πόλεμον ὑμᾶς. Ad eund. verbi hujus usum pertinet, quod ap. Hesych. ἐπιτριβόμενοι exp. ἐπερόμενοι : nempe ἐπαιρόμενοι scripserat grammaticus : quod idem valet ac παρορμώμενοι : pariterque quod ap. Suid. legitur ἐπερχόμενοι, tanquam verbi ἐπιτριβόμενοι interpretatio, id ex eod. v. ἐπαιρόμενοι corruptum debet videri. Conf. quæ ad Appian. Pun. c. 50 (vol. 3, p. 417), et ad Polyb. 4, 84, 8, notata sunt. Schweigh. ī]

[Ἐπιτρῐηραρχέω. V. Ἐπιτριηράρχημα.]

Ἐπιτριηράρχημα, τὸ, Sumptus, qui fit trierarchiæ tempore : nisi [si?] mendo carent Suidæ exempla. [Suidas in Τριηράρχημα interpr. τὸ ἀναλισκόμενον μετὰ τὸν τῆς τριηραρχίας χρόνον. V. infra.] Nam Ἐπιτριηραρχέω est Ultra justum tempus obeo munus trierarchiæ : ut Bud. interpr. ex Dem. [p. 1214, 16] : Εἰδὼς τόν τε χρόνον ἐξήκοντα ... καὶ ἤδη ἐπιτριηραρχοῦντά με. [Pass. ib. 7 : Ἤδη τρεῖς μῆνες ἐπετετριηράρχηντό μοι, et alibi tam activo quam passivo.] Sic autem ἐπιτριηράρχημα fuerit Tempus, quo quis fungitur trierarchia exacto jam justo spatio. Cui expositioni assentitur et Poll. [1, 123. Sed ap. Dem. in Orat. πρὸς Πολυκλέα περὶ τοῦ ἐπιτριηραρχήματος dicitur non de ipso munere, sed de sumtu ejus caussa facto : p. 1206, 11 : Ἐπιτριηραρχήματος πέντε μηνῶν καὶ ἓξ ἡμερῶν ἀνηλωμένου· 1219, 23 : Ἐπ. ἀπέδωκε τῷ Ἀγυίᾳ, et cum eod. verbo 1223, 13.] Ceterum quale fuerit τριηράρχων munus et quid τριηραρχεῖν, copiose docet Bud. Asse 5, simul etiam Il. auctorum proferens.

[Ἐπιτριμερὴς, ὁ, ἡ, Totum cum tribus ejus partibus continens, ap. Nicom. Introd. ar. p. 99, 100, 106 ed. Ast. L. Dind.]

Ἐπίτριμμα, τὸ, dicitur αὐτὸ τὸ ἐπιτριβόμενον : Hesych. ἐπιτρίμματα, κοιλίσματα. [Fucus. Nicet. Man. Comn. 1, p. 37, C : Τὰ ἐκ τῶν κόνεων ἐπ. Idem figurate p. 335, D, ἐρώτων, de meretrice exercitata. L. D. Pigmenta. Chrysost. Cat. in Jerem. t. 2, p. 424, A. Id. Opp. t. 4, p. 465, C; 485, C; t. 6, p. 44, 43 : Παρειῶν ἐπιτρίμματα, ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί. Hase. Protrimenta, Gl.]

[Ἐπιτριμμὸς, ὁ, Attritio. Aq. Deut. 23, 1.]

[Ἐπίτριμος. V. Ἐπήτριμος.]

[Ἐπιτρίπεμπτος, ὁ, ἡ, Totum cum tribus ejus quintis partibus continens. Nicom. Introd. ar. p. 108 ed. Ast. L. D. Domninus in Boiss. Anecd. vol. 4, p 420.]

[Ἐπιτριπτέον, Atterendum. Geminus ap. Iriart. Catal. Matr. p. 390 (sive ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 225, 10 : Κονδύλοις κατὰ κόρρης ἐπιτριπτέον, Alapæ infligendæ sunt. L. D.). Boiss.]

[Ἐπιτριπτικὸς, ἡ, ὸν, Atterens, Inquietans. Oribas. Cod. Rom. 6, 6 : Προσαγγελίαι ταραχώδεις, λόγοι ἐπιτριπτικοί.]

Ἐπίτριπτος, ὁ, ἡ, Contritus. [Hesychius : Ἐπινενυγμένον, τὸ ἐπίτριπτον.] Conteri dignus, Dignus qui conteratur, ὁ ἐπιτριβῆναι ἄξιος, Perditus, Sceleratus. Aristoph. Pl. [619] : Αὕτη μὲν ἡμῖν ἡ ἵπίτριπτος οἴχεται, Abit nobis scelerata istæc et conteri digna paupertas. Ubi nota dici ἡπίτριπτος pro ἡ ἐπίτριπτος, sicut οὐπίτριπτος pro ὁ ἐπίτριπτος. Quo usus est [Aristoph. ib. 275 et] Alexis ap. Athen. 4, [p. 165, D]: Διόδωρος οὐπίτριπτος ἐν ἔτεσιν δύο Σφαῖραν ἐπέδειξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν· Οὕτως ἰταμῶς ἅπαντα κατεμασήσατο· Perditus ille Diodorus duobus annis patrimonium abligurivit. Ubi tamen quidam ridiculi emendatores reponendum censuerunt ὁ οὐσίτριπτος : quasi illud mendosum sit, et hoc usitatum. [Τοὐπίτριπτον κίναδος Soph. Aj. 103. Vocativo Aristoph. Ach. 557 : Ἄληθες ὠπίτριπτε καὶ μιαρώτατε; Pac. 1236. Andocid. p. 13, 23 : Ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Gl. : Ἐπίτριπτοι, Tenebriones. L. D. De ambitione Galen. vol. 6, p. 372, 15 : Ἡ ἐπ. ἐπιθυμία τοῦ δόξαν ἔχειν ἐν ἀνθρώποις. Id. ib. p. 633, 4 : Οἱ τὴν ἐπ. ψευδοπαιδείαν ἀσκοῦντες. Lucian. Tim. c. 37, Jup. trag. c. 16. Themistocl. Epist. 16, § 4 ed. Bremer. : Ἠγνωμόνει οὐπίτριπτος. Hase.] Inde superl. οὐπιτριπτότατος, Perditissimus et sceleratissimus ille. [Lucian. Tim. c. 46; Phrynich. Bekk. An. p. 40, 13.]

Ἐπιτρὶς, Ter. Diosc. 5, 4. [V. Ἐπί.]

[Ἐπιτριτέταρτος, ὁ, ἡ, Totum cum tribus ejus quartis partibus continens. Nicom. Introd. ar. p. 101, 107, 108 ed. Ast. L. Dindorf.]

Ἐπίτριτος, ὁ, ἡ, [fem. ἐπιτρίτη, si recte habet scriptura in l. Isæi infra citando. Alibi enim hujusmodi numeralia sunt generis communis. Partem tertiam æquans, ut supra ἐπιδέκατος et ἐπίπεμπτος. Etym. M. et Harpocr. s. Suid. : Ἐπιτρίταις. Ἰσαῖος... Ἑξακοσίαις δραχμαῖς ἐπιτρίταις, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ η′ ὀβολοῖς, κατὰ τὸ τρίτον εἶναι μέρος τοὺς η′ ὀβολοὺς τοῦ τετραδράχμου. (Τῆς δραχμῆς male Lex. rhet. Bekk. An. p. 253, 15.) Xen. Vect. 3, 9 : Ὧ μὲν ἂν δέκα μναῖ εἰσφορὰ γένηται, ὥσπερ ναυτικὸν σχεδὸν ἐπίπεμπτον αὐτῷ γίγνεται τριώβολον τῆς ἡμέρας λαμβάνοντι· ᾧ δέ γ' ἂν πέντε μναῖ, πλεῖον ἢ ἐπίτριτον. Aristot. Rhet. 3, 10 : Ἐκεῖνον μὲν ἐπιτρίτων τόκων πονηρεύεσθαι, αὐτὸν δὲ ἐπιδεκάτων.] ‖ Sesquitertius [Gl.]. Macrob. in Somn. Scip. non procul ab initio l. 2 : Et est ἐπίτριτος, quum de duobus numeris major habet totum minorem, et insuper ejus tertiam partem, ut sunt quatuor ad tria : nam in Quatuor sunt Tria, et tertia pars trium, i. e. Unum : deque eo numero nascitur symphonia, quæ appellatur διὰ τεσσάρων. Plato in Tim. [p. 36, A] : Ἡμιολίων δὲ διαστάσεων καὶ ἐπιτρίτων καὶ ἐπογδόων γενομένων, Sesquialteris autem intervallis et sesquitertiis et sesquioctavis, ut Cic. interpr. p. 22 mei Lex. Cic. [Ἐπίτριτος πυθμὴν Reip. 8, p. 546, C. Aristot. Pol. 5, 12. Conf. Aristid. De mus. 3, p. 113 seqq. Ap. metricos et musicos epitritus dicitur pes ∪--- vel -∪-- vel --∪- vel ---∪, et pro loco, quem occupat syllaba brevis, primus, secundus, tertius, quartus appellatur. V. Hephæst. p. *24 ed. Gaisf. L. Ind.]

[Ἐπιτριτόω, Tertio. Antiatt. Bekk. Anecd. p. 93, 18, ex Anaxilæ Ἀγροίκῳ.]

[Ἐπιτρίτως, adv. ab ἐπίτριτος, ap. Nicom. Introd. ar. p. 136 : Ὁ μεταξὺ τοῦ θ′ καὶ ς′ ἡμιολίως, τοῦτο μεταξὺ τοῦ β′ καὶ θ′ ἐπιτρίτως. L. Dindorf.]

Ἐπίτριψις, εως, ἡ, ipsa Actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Exp. Fluctus. Ps. 92, [3] : Ἀροῦσιν οἱ ποταμοὶ ἐπιτρίψεις αὑτῶν, Attollent flumina fluctus suos. Quem l. Suidas in Τρίψις afferens, id ipsum τρίψις exp., ἡ πορεία τῶν ποταμῶν.

[Ἐπιτρομέω, Metuo. Quintus 2, 474 : Οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπιτρομέουσι νομῆες χειμάρρους. Usitatum ὑποτρομέω. L. Dindorf.]

[Ἐπίτρομος, ὁ, ἡ, Trepidus. Schol. Æsch. Sept. 78 : Φοβερὰ) ἐπίτρομος.]

Ἐπιτροπάδην, Ex commisso, non sponte. Sic enim interpr. ἐπιθέτως, οὐκ ἐκ ψυχῆς : quibus Hesych. utitur in exponendo illo adverbio. Exp. vero et ἐπεσπευσμένως, Festinanter, Properato gradu : qua signif. ἐπιτροχάδην dicitur. [ᾰ]

Ἐπιτροπαῖος, α, ον, ut [Herodot. 4, 147] : Ἐπιτροπαίαν [-ην] ἔχω τὴν βασιληίην, Regnum in mea tutela est, Regis tutor sum et ἐπίτροπος. [Id. 3, 142.]

Ἐπιτροπάω [immo Ἐπιτρωπάω, quod v.], pro ἐπιτρέπω affertur ex Apollon. Quo modo et ἀποτροπάω pro ἀποτρέπω dici supra docui.

Ἐπιτροπεία, ἡ, Præfectura, Procuratio. Aliis, Ditio, Vicaria opera; nec non Tutela. [Plat. Phædr. p. 239, E : Ἡ τοῦ ἐρῶντος ὁμιλία τε καὶ ἐπιτροπεία, pauciores libri ἐπιτροπία. In quo omnes consentire videntur Leg. 11, p. 928, C : Μέχρι πέντε ἐτῶν ἐξηκούσης τῆς ἐπιτροπῆς ἔστω δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας. Dionys. Hal. Isæi c. 8, p. 599, 16, Lysiæ locum afferens primum ponit verba διὰ τὴν ἐπιτροπίαν, sed repetens eadem 9, p. 600, 9, ἐπιτροπήν. Ipse A. R. 4, 33 habet ἐπιτροπίαν, 11, 36 autem ἐπιτροπείας. Rursus ἐπιτροπία est ap. Polyb. 15, 31, 4, Iambl. Protr. c. 20, p. 304, Mich. Ps. Synops. 1323. Ἐπιτροπεία ap. Aristot. Pol. 2, 10. Quorum illud ab ἐπίτροπος, hoc ab ἐπιτροπεύω formatur. L. Dindorf.]

[Ἐπιτρόπευσις, εως, ἡ, i. q. ἐπιτροπία vel ἐπιτροπὴ, ap. Plat. Reip. 8, p. 554, C : Τὰς τῶν ὀρφανῶν ἐπιτροπεύσεις.]

Ἐπιτροπευτικὸς, ἡ, ὸν, Peritus τοῦ ἐπιτροπεύειν, Cui aliquid ἐπιτρέπειν possumus, veluti homini perito. Aliis, Qui peritiam habet negotia pro alio obeundi. Xen. OEc. [12, 3] : Πότερα, ὅταν δεηθῇς ἐπιτρόπου, καταμαθὼν ἥν που ἢ ἐπιτροπευτικὸς ἀνὴρ, τοῦτον πειρᾷ ὠνεῖσθαι, ἢ αὐτὸς παιδεύεις τοὺς ἐπιτρόπους; Ubi etiam nota, quem vocat ἐπιτροπευτικὸν, in sequentibus dici ὃς ἐπίσταται ἀρκεῖν, ὅταν ἀπῇ ὁ δεσπότης, ἀντ' αὐτοῦ ἐπιμελόμενος : s. τὸν ἐπιστάμενον ἐπιμέλεσθαι τῶν πραγμάτων ἀπόντος δεσπότου : ut videbis p. 48, 49 mei Lex. Cic., ubi ἐπίτροπος a Cic. redditur Villicus.

Ἐπιτροπεύω, Sum ἐπίτροπος, i. e. Sum administrator, procurator, Præfectus sum, Procuro, Administro, Præsum : veluti sc. is cui administrationis cura demandata est : quo sensu ἐπιτέτραμμαι etiam dicitur. [Herodot. 1, 134 : Προέβαινε γὰρ δὴ τὸ ἔθνος ἄρχον τε καὶ ἐπιτροπεῦον. De villico absolute Xen. OEc. 12, 8; 13, 1.] Cum gen. autem construitur plerumque : ut ap. Herodot. [7, 7] : Ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου, Ægyptum procurans et administrans : τῆς Αἰγύπτου ἐπίτροπος ὤν. [3, 15; 7, 62. Τοῦ πλήθεος 3, 82.] Interdum et cum accus. : ut ex eod. Herodoto affertur [8, 127], ἐπιτροπεύω τὴν πόλιν, pro Civitatem guberno. [Conf. 3, 36; 5, 92, 24. Plato Reip. 7, p. 519, B : Πόλιν ἐπιτροπεῦσαι. Aristoph. Eq. 212 : Θαυμάζω δ' ὅπως τὸν δῆμον οἷός τ' ἐπιτροπεύειν εἰμ' ἐγώ. Et ib. 426. Absolute 949. Herodot. 8, 127.] Plato vero dicitur alicubi usurpasse hoc verbum pro Satago, Rem procuro, Commodis studeo. Alioqui significat etiam Tutor sum, Tutelam suscepi, In tutela mea habeo. [Herodot. 1, 65 : Λυκοῦργον ἐπιτροπεύσαντα Λεωβώτεω, iterumque ibidem.] Polyb : Ἐπιτροπεύων τοῦ Φιλίππου παιδός. Appian. B. C. 4, [12] de Thoranio quodam ex proscriptorum numero : Λεγόμενος ὑπό τινων ἐπιτροπεῦσαι Καίσαρος. Ap. Thuc. [1, 132] hæc signif. illi accusativum etiam habenti datur. Sic et ap. Suid. : Ἐπετρόπευσε τὸν υἱὸν Ἀλεξάνδρου. [Et Isæum p. 36, 6. ‖ Singularis est usus ap. eund. p. 54, 5 : Μελλούσης τῆς πρὸς Λεωχάρην δίκης εἰσιέναι ἠξίουν... δίαιταν ἡμᾶς ἐπιτροπεύειν, τὴν δίκην ἀναβαλλομένους· καὶ ἡμεῖς... ἐπετρέψαμεν διαιτηταῖς τέτταρσιν.] Pass. autem voce ac signif. ἐπιτροπεύεσθαι, Esse sub tutoribus. [Plato Leg. 11, p. 928, C : Ἐὰν ἡγῆται κακῶς ἐπιτροπευθῆναι. Demosth. p. 829, 9; 866, 2. Lex. ap. Bekk. Anecd. p. 145, 27.]

[Ἐπιτροπέω, Ἐπιτροπῶ pro ἐπιτρέπω in Ep. Pisistrati ap. Diog. L. 1, 53, ubi primitivum reduxit Casaub. : Antiatticista Bekkeri p. 93, 30 : Ἐπιτροπεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπεύειν. Πλάτων Φαίδρῳ, quorum neutrum hic reperio, ἐπιτροπεύειν autem in aliis Plat. ll. plurimis, pæne ut suspicer, illum Ἐπιτροπίαν ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπὴν etc. scripsisse; nam ἐπιτροπία hoc sensu legitur Phædr. § 36, p. 239, E. Quanquam ἐπιτροπεῖν,

si pro ἐπιτροπεύειν accipitur, eadem ratione defenditur, qua ἀντιλογεῖν, quod, ut rarius, a gramm. Bekkeri p. 78 enotatum, atque alia hujus generis denominativa. Lobeck. ad Phryn. p. 590.]

Ἐπιτροπή, ἡ, dicitur ipsa Actio τοῦ ἐπιτρέπειν, quum sc. alicui permittimus arbitrium. Thuc. 5, [41]: Ἠξίουν δίκης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ ἢ ἐς ἰδιώτην, περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, Arbitrium de solo Cynurio permitti vel civitati alicui, vel homini privato, sc. debeatne ipsis Argivis cedere an Lacedæmoniis; nam αὐτῆς πέρι διεφέροντο, μεθορίας οὔσης. [Sine δίκη ib. 31.] Dem. [p. 897, 1]: Εἰς ἐπιτροπὴν ἔρχονται· ... ἕνα δ' ἑκάτερος παρεκαθίσατο· Ad arbitrium veniunt; uterque autem sibi unum arbitrum eligit. Alicubi ἐπιτροπὴ est etiam τῶν ἐπιτρεπομένων, vel eorum quibus ἡ κρίσις s. δίαιτα ἐπιτρέπεται. Dem. [p. 861 extr.]: Νῦν δὲ ἐπιτρέψαι με πείσας Ἀρχινέῳ καὶ Δρακοντίδῃ, ... τούτους μὲν ἀφῆκεν, ἀκούσας αὐτῶν, ὅτι, εἰ μεθ' ὅρκου ταῦτα διαιτήσουσι, καταγνώσονται τὴν ἐπιτροπήν. Quæ verba Bud. p. 150 sic interpr.: Nunc vero quum a me contendisset et impetrasset ut Archineo et Dracontidæ arbitris disceptationem controversiæ permitteremus, postea compromissum solvit; quippe qui ex ipsis compromissariis audisset, si jurati judices arbitrari cogerentur, sententiam non secundum se laturos. Ubi etiam annotat, διαιτητὰς duorum generum fuisse, h. e. αἱρετοὺς δικαστὰς, ad quos litigaturi disceptationem controversiarum conferebant: et κατ' ἐπιτροπὴν τῆς δίκης, ut in hoc Dem. l. Et ab hujusmodi compromisso vel arbitrio recedere licuisse, duntaxat re integra: id quod ἀφεῖναι δίαιταν vel ἐπιτροπὴν dictum fuisse. Item affertur τῇ ἐπιτροπῇ οὐκ ἐμμένειν, pro Non stare judicio, arbitrio eorum quibus ἡ δίκη ἐπιτέτραπται. [Latiori signif. Curæ s. Arbitrii Hippocr. p. 25, 27: Ἐπιτροπὴν τοῖσιν ἰδιώτῃσι μηδέποτε διδοὺς περὶ μηδενός. Schweigh. Lex. Polyb.: « Δόντες ἑαυτοὺς εἰς τὴν ἐπ. sc. τῶν Ῥωμαίων, Fidei Rom. se tradentes, 2, 11, 8, etc. Ἐπιτροπὴν διδόναι περὶ σφῶν καὶ περὶ τῆς πατρίδος, 15, 8, 14; 26, 1, 2. Διδόναι τῇ συγκλήτῳ τὴν ἐπιτροπὴν, 18, 22, 5. Λαβόντες τὴν ἐπ. εἰς τὸ διαλῦσαι τὴν στάσιν, 3, 15, 7. »] || Exp. etiam Procuratio, Curatio, Tutela, ut et Bud. p. 171, λόγοι τῆς ἐπιτροπῆς affert pro Rationes tutelæ. [Plat. Leg. 11, p. 924, B; Lysias ap. Harpocr. s. Suidam v. Καρποῦ δίκη. Inscr. Orat. 1 contra Aphobum inter Demostheneas. « Figura orationis, qua auditoribus rei alicujus vel etiam verborum potestatem concedimus. Commemorat hanc formam inter σχήματα λόγου Herodian. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 92. Rutil. Lupus 2, 16, ita definit: Quum alicui rei vehement confidimus et de nostro jure judicibus largimur, ut, quemadmodum videatur illis, constituant, atque ei pareamus. Ei fere contraria est ἡ παρρησία, qua vehementer cum judice agendum est, neque ei ullo modo parcendum: conf. Quintil. 9, 3, p. 457. » Ernest. Lex. rhet. || Hesych.: Ἐπιτροπὴ, ἔφοδος. || Pro Fuga, ut videtur, in Tab. Iliaca v. 68: Ἰδόντες οἱ Τρῶες αὐτοὺς ἅπαντες φεύγουσιν· ἐν δὲ ἐπιτροπῇ ταύτῃ Πάτροκλος ἄλλους τε πολλοὺς ἀποκτείνει. Exspectes τῇ τροπῇ. L. D.]

[Ἐπιτροπῆθεν adv. pagi Attici aliunde nondum cogniti in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 626: Ἀπολλοφάνης Σατύρου Ἐπιτροπῆθες (-θεν). L. Dind.]

[Ἐπιτροπία. V. Ἐπιτροπεία.]

[Ἐπιτροπιάζω, i. q. ὑποτροπιάζω, quod v. Phrynich. p. 84: Ἐπιτροπιάζειν· ἔτι καὶ τοῦτο διέφθαρται, καίτοι λεγόντων τῶν ἀρχαίων φανερῶς ὑποτροπιάζειν. Implicisco; Ἐπιτροπιάζεται, Repsudit (sic): Ἐπετροπίασεν, Relanguit, Gl.]

[Ἐπιτροπιασμὸς, ὁ, Repetitio, Gl.]

Ἐπιτροπικὸς, ἡ, ὸν, Ad tutelam pertinens: ἐπ. νόμος, Plat. [Leg. 11, p. 927, E], Lex de tutela. Vel etiam, Lex de tutoribus, ad tutores pertinens: ut sit a sequente ἐπίτροπος. [Ἐπιτροπικοὶ λόγοι, Orationes quas contra tutores suos aliquis habebat. Pseudo-Plut. Isæo (p. 840, F), ubi vulg. ἐπιτρεπτικοὺς λόγους. Sed illam lectionem (codices,) Photius et res ipsa persuadent. Sic et Dionys. Jud. Lys. c. 20. Plut. Demosth. c. 6: Τοῖς ἐπιτρόποις ἤρξατο δικάζεσθαι, καὶ λογογραφεῖν ἐπ' αὐτούς. Conf. Liban. ad Montium Procons. Or. Quintilianus 12, 6 init. Actiones pupillares appellat. Ernest. Lex. rhet. Ἐπιτροπικὴ γραφὴ, Epistola commendatitia. Ærusius p. 208. Ducang.]

Ἐπίτροπος, ὁ, [ἡ, poeta qui per errorem Aristophanes dicitur ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 406], Cui cura alicujus rei committitur s. commissa est, Curator, Procurator, Vicarius: quem sc. nostri loco præficimus administrationi alicujus rei. [Pind. Ol. 1, 106: Θεὸς ἐπ. ἐών. Quod φροντιστὴς, ἐπόπτης, διοικητὴς int. schol. Herodot. 1, 108: Ἅρπαγον πάντων ἐπίτροπον τῶν ἑωυτοῦ· 3, 63: Ἐπίτροπον τῶν οἰκίων.] Xen. Cyrop. 4, [2, 35]: Ἐκήρυττε δὴ παρεῖναι πάντας τοὺς ἐπιτρόπους· εἰ δέ που μὴ εἴη ἐπίτροπος, τὸν πρεσβύτατον ἀπὸ σκηνῆς. Ubi ἐπιτρόπους vocat eos, quibus σκηνῆς μέλει, καὶ ὅπως τὰ ἐπιτήδεια παρεσκευασμένα τοῖς στρατιώταις εἰσιοῦσιν ἔσται, ut patet ex præcedentibus. Philo De mundo: Τεχνίτης καὶ ἐπίτροπος τῶν ἐν οὐρανῷ τε καὶ κόσμῳ, Opifex curatorque. [Aristoph. Eccl. 212: Καὶ γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις ταύταις (mulieribus) ἐπιτρόποις καὶ ταμίαισ. χρώμεθα.] Item ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς ἐπίτροπος, Xen. [OEc. 12, 2], Qui rustica negotia curat, Quem rei rusticæ administrandæ præficimus. Lat. Villicum dicunt, ut dictum in Ἐπιτροπευτικός. Sic ὁ κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος, Herodian. 7, [4, 5], Libyæ administrandæ præfectus, Africæ procurator, Polit. 4, [6, 8]: Εἰς τὰ ἔθνη πέμπων ἡγεμόνας τε καὶ ἐπιτρόπους, Duces ac procuratores. Plut. [Mor. p. 813, E]: Ὑποτεταγμένης πόλεως ἀνθυπάτοις, ἐπιτρόποις Καίσαρος, Procuratoribus Cæsaris. Ex Ejusd. Galba [c. 4] affertur Ἐπίτροπος τῶν ἀλιτηρίων, pro Qui imperium habet in perditos homines. [Falsa lectio: v. Reisk. Angl. Herodot. 3, 27: Ἐκάλεε τοὺς ἐπιτρόπους τῆς Μέμφιος· 5, 30: Τῆς Μιλήτου ἐπίτροπος, de quo 106: Ἐπίτροπον τὸν σὸν, τῷ σὺ Μίλητον ἐπέτρεψας· 7, 170: Ἐπίτροπος Ῥηγίου.] Aristot. ἐπιτρόπους vocat Servos atrienses, ut testatur Bud. afferens ex ejus OEc. [1, 5]: Δούλων δ' εἴδη δύο, ἐπίτροπος καὶ ἐργάτης. Vel, inquit, Dispensator œconomiæ præpositus. [De ἐπιτρόπῳ in numo Bithyn. v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 404. Aristoph. Pac. 686: Ἀπορῶν ὁ δῆμος ἐπιτρόπου.] Peculiariter vero ἐπίτροποι dicuntur Quibus parentes morientes liberorum suorum adhuc impuberum curam committunt; aut etiam, Qui ejusmodi curam suscipiunt vel amicorum rogatu, vel sponte, ut sunt propinqui. Lat. Tutores appellant. [Herodot. 9, 10: Ὁ μὲν ἦν ἔτι παῖς, ὁ δὲ τούτου ἐπίτροπός τε καὶ ἀνεψιός. Thuc. 2, 80.] Plut. Lyc. [c. 3]: Τοὺς τῶν ὀρφανῶν βασιλέων ἐπιτρόπους, quos vocari προδίκους Lacedæmone scribit, i. e. Pupillorum regum tutores. Et Cam. [c. 15]: Ἐπίτροπος παιδὸς ὀρφανοῦ. Rursum in Lycurgo [l. c.]: Τὴν ἀρχὴν ὡς ἐπίτροπος διεῖπε, Imperium administrabat veluti tutor regis adhuc infantis, i. e. ἐπιτροπαίαν εἶχε τὴν ἀρχήν. Sic Xen. [Comm. 1, 2, 40]: Λέγεται Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ ἐπιτρόπῳ ὄντι ἑαυτοῦ διαλεχθῆναι, Pericli tutori suo. Et Plato Charm. [p. 155, A]: Σοῦ ἐπιτρόπου τε ἅμα καὶ ἀνεψιοῦ ὄντος, Quum tutor simul et consobrinus sis. Plut. Dem. [c. 6]: Ὡς γοῦν ἐν ἡλικίᾳ γενόμενος, τοῖς ἐπιτρόποις ἤρξατο δικάζεσθαι, καὶ λογογραφεῖν ἐπ' αὐτούς, Cum tutoribus experiri. Quod ipse Dem. C. Mid. testatur [p. 539, 24]: Ἡνίκα τὰς δίκας ἔλαγον τῶν πατρώων τοῖς ἐπιτρόποις μειρακύλλιον ὢν κομιδῆ. Et rursum, Ὑπὸ τῶν ἐπιτρόπων ἀπεστερήμην ὧν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. [Ἀπὸ ἐπιτρόπων, q. d. Extutor, in inscr. Aphrodisiadis Cariæ apud Bœckh. vol. 2, n. 2790: Συνκλητικοῦ καὶ ἀπὸ ἐπιτρόπων. L. Dind.]

[Ἐπιτροφὴ, ἡ, Alimentum. Joseph. A. J. 18, 9, p. 906: Φόρον καταβάλλειν τῶν βοσκημάτων, ἣ ἀρκοῦσα ἐπιτροφὴ γίνοιτ' ἄν. Angl. || Incrementum, Augmentum. Hippiatr. p. 146, 15: Ὅταν ... τὸ ἐπὶ τῆς ἐξόδου ἕντερον ἐπιτροφὴν λάβῃ. Hase.]

Ἐπιτροχάδην, Hesych. exp. ταχέως, Cito, Velociter. Ap. Hom. Il. Γ, [213], Ἐπιτροχάδην ἀγόρευε, accipiunt pro ταχέως, ἐσπευσμένως, ἠπειγμένως, ὥσπερ οἱ τρέχοντες, s. συντόμως, κεφαλαιωδῶς, Cursim et breviter. [Od. Σ, 26. Cursim, Obiter, Manetho 1, 11. Phot. Bibl. cod. 34 citat Wakef. Adde Eust. Opusc. p. 154, 35.]

Ἐπιτροχάζω, Percurro, [Cursu insequor, Apollod. 152. Wakef. Incurro. Eust. Opusc. p. 341, 85: Λίθος βραχεῖα τοῖς ποσὶν ἐπιτροχάζει. « Ἐπιτετροχασμένα. Quæ negligenter et præcipiti veluti cursu narrau-

tur, Dionys. Jud. Thuc. § 16, p. 846, et De vi Demosth. § 1. Opponuntur in priore loco τὰ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα, Copiose et accurate pertractata.» Ernest. Lex. rhet. Psell. De oper. dæm. p. 25 ed. Boiss. : Βάρβαρόν τινα γλῶσσαν ἐπετρόχαζεν ἀλαλάζουσα, Barbaram quandam orationem celeriter edebat. L. D. || Proprie, Obambulo. Hippiatr. p. 105, 26 : Περιπατείτω τε ἐπιτροχάζων μὴ συντόνως. Hase.]

Ἐπιτρόχαλος, i. q. ἐπίτροχος. Hesych. ἐπιτρόχαλον adverbialiter exponit πυκνῶς καὶ ταχέως. Idem vero et ἐπίτροχον exponit γοργόν : nec non ῥᾴδιον, ἕτοιμον. [In Αιγύς. Hemst. Ἐπιτρόχαλοι χρόνοι, Tempora, vel Moræ rhythmorum celeres, veloces, quales v. c. in iambo sunt, si hunc cum spondeo conferas. Synonymum est ὁ ταχὺς, Dionys. H. De comp. vv. 18, p. 116. Ἐπιτρόχαλος καὶ καταφερὴς ῥύσις τῆς λέξεως, Incitatus orationis fluxus, idem Jud. Demosth. 40, p. 1077. Ernest. Lex. rhet.]

Ἐπιτροχασμὸς, ὁ, Percursio. Donatus [ad Terent. Eun. 4, 7, 35] ἐπιτροχασμὸν Figuram esse dicit, ubi multa terribiliter interrogantur : velut ap. Terent. Eun. : Quis tu homo es? quid tibi vis? quid cum illa rei tibi est? Et ap. Virg. : State, viri : quæ causa viæ? quive estis in armis? Quove tenetis iter? Id. Donatus, Est, inquit, ἐπιτροχασμὸς, Verborum super se invicem effusio, quæ fit adversarii causa turbandi : ut Virg., Nec longe scilicet hostes Quærendi nobis : circumstant undique muros. Imus in adversos? quid cessas? an tibi Mavors Ventosa in lingua pedibusque fugacibus istis Semper erit? [Forma orationis, non multum discrepans a συναθροισμῷ et ἐπιμονῇ, auctore Alexandro Περὶ σχημ. p. 579, ubi addit : Διαφέρει δὲ ἐκείνων, ὅτι τὰ πολὺ συνεστηκότα συνάγει καὶ ἀξιοπιστίας ἕνεκα λέγεται. Phœbammon schol. p. 591, ita : Ἐπιτροχασμός ἐστιν ὀνομασία πραγμάτων κατὰ μόνην ἀπαρίθμησιν γινομένη, ἄνευ τῆς περὶ αὐτῆς διηγήσεως. Sic ἐπιτρέχειν est, Percurrere aliquid, v. c. librum, Phot. Bibl. cod. 39. Et Eunap. Proœm. ad Vitas Soph. p. 14 : Ἐπιτρέχοντι καὶ συνελόντι εἰπεῖν, Ut hoc solum compendio et summatim dicam : vide in Ἐπιτροχάζω. Aquila Rom. De fig. 6, Percursionem vocat : Hæc figura, ait, differt a Coacervatione (συναθροισμῷ), quod quum illa res diversas pluresve in eundem locum confert, hæc distantia plura inter se percurrens velocitate ipsa circumponit. Ernest. Lex. rh.]

[Ἐπιτροχαστέον, Percurrendum. Nicom. Geras. Harm. p. 7 : Ἐπ. περὶ τῶν ἑξῆς. Kall. Id. Introd. ar. p. 152 ed. Ast. : Ὡς πρὸς τὸ μὴ δοκεῖν ἀγνοεῖν ἐπ. τῇδέ πῃ.]

[Ἐπιτροχάω, i. q. ἐπιτρέχω. Apoll. Rh. 4, 1266, 1606; Dionys. P. 148, et alibi.]

[Ἐπιτροχίζω, Turbino, Gl.]

Ἐπίτροχος, ὁ, ἡ, Velox, Volubilis : ut Hesych. ἐπίτροχον, [ῥᾴδιον, ἕτοιμον] et γοργὸν synonymως ponit. [Ἐπίτροχα, Tolutim; Ἐπίτροχον, Tolutiloquentia, Gl.] Lucian. [Necyom. c. 7] : Ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο. [Ἐπίτροχον μέλος, Heliodor. 4, 17 init. : conf. not. ad Nicet. Eugen. 5, 128. Boiss. Hippocr. p. 792, B : Ὅταν γοῦν καταγῇ κλὴις, τὸ πρὸς τῷ ὤμῳ ὀστέον ἐς τὸ κατωτέρω ἐπιρρέπει· ἐς τοῦτο γὰρ ἐπιτροχώτερον αὐτὸ ἅμα τῷ ὤμῳ καὶ τῷ βραχίονι κάτω ῥεῦσαι μᾶλλον ἢ ἐς τὸ ἄνω. (Pro quo ap. Erotian. p. 162 ἐπιτυχώτερον (sed ἐπιτροχώτερον in codd. Paris. ap. Bast. ad Greg. p. 568) cum interpr. εὐφορώτερον.) Cod. Med. ἐπιφορώτερον. Schneid. Aristid. De mus. 2, p. 100 : Τῶν ῥυθμῶν οἱ μὲν στρογγύλοι καὶ ἐπίτροχοι. Eust. Il. p. 120, 25 : Ἐπιτρόχῳ ἀναχεφαλαιώσει. L. Dind.]

Ἐπιτρόχως, Cito, Velociter, Modo sc. eorum qui currunt, ταχέως. Ap. Suid. : Κόραξ ἐπ. φθεγγόμενος χειμῶνα σημαίνει. [Ælian. N. A. 7, 7.] Cui simile hoc Theophrasti prognosticon, Κόραξ πολλὰς φωνὰς μεταβάλλων, χειμέριον. Similius hoc Ejusd., Κορώνη ἐὰν ταχὺ δὶς κρώζῃ καὶ τρίτον, χειμερία.

[Ἐπιτρυγάω, Iterum vindemio. Orig. Cat. In Jerem. t. 3, p. 65, D : Μετὰ τὸν τρυγητὸν τὰ βραχέα τῶν καταλειφθέντων ἐπιτρυγᾶν. Hase.]

Ἐπιτρύζω, Admurmuro, Cum murmure addo, Accino : Hesych. ἐπιτρύζουσιν, ἐπιγογγύζουσιν, ἐπιλέγουσι. [Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 54, 7 : Ἄβρὸν ἐπιτρύζων ... τέττιξ.]

[Ἐπιτρύσσειν, ἐπίμεινον. Λάκωνες, Hesych.]

[Ἐπιτρυφάω, Delector, Luxurior in. Philo vol. 2, p. 392, 4 : Ἑστιαθέντων καὶ ἐπιτρυφησάντων ἡδίστοις ἅμα καὶ καλλίστοις δόγμασιν. Hase.]

[Ἐπιτρύχω, Attero, Afflicto. Martyr. S. Eliæ p. 178, 12 Combef. : Ἐπιτρυχόμενος τὸ σῶμα. Hase.]

[Ἐπιτρώγω, Comedo super, ad. Lucian. p. 1033. Poll. 6, 40. Cum genitivo Ælian. N. A. 3, 5; Mich. Apost. Prov. 20.]

[Ἐπιτρωπάω, forma poet. pro ἐπιτρέπω. Apoll. Rh. 1, 351 : Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι. Oppian. Hal. 2, 223; 5, 172, 188. Christod. Ecphr. 302, ubi ἐπιτροπόωντος pro ἐπιτρωπῶντος Planud. Atque Eust. Il. p. 719, 59 diserte affert ἐπιτροπόωσι per o ex Oppiani l. primo, ubi libri consentire videntur in ἐπιτρωπῶσι.]

Ἐπιτυγχάνω, [τεύξομαι, Plat. Reip. 4, p. 431, C; apud Nicet. vero Jo. Comn. p. 12, B, ἐπιτευξεῖται], itidem Incido, ut ἐντυγχάνω. Aristoph. [Nub. 195] : Εἴσιθ' ἵνα μὴ κεῖνος ἡμῖν ἐπιτύχῃ, Ne forte in nos incidat. Nisi malis, Nanciscatur, Offendat, Deprehendat. Thuc. [3, 75] : Καὶ αὐτῶν τινας, οἷς ἐπέτυχον, εἰ μὴ Νικόστρατος ἐκώλυσε, διέφθειραν ἄν, In quos forte inciderant. [Herodot. 1, 68 : Ὀρύσσων ἐπέτυχον σορῷ. Sæpe sic cum dat. personæ vel rei etiam Xenophon et Plato. Diodor. 2, 36 : Ἀμφοτέροις τοῖς καρποῖς ἐπιτυγχάνουσι.] Synes. Ep. 134 : Εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σου ζητῶν, Si te invenit et nactus est. [Sine casu Aristoph. Ran. 570, Thuc. 6, 38.] Item ἐπιτυγχάνειν de aliis etiam quibusvis rebus dicitur pro Assequi, Nancisci : proprie autem de sagittariis, ut et τυγχάνειν. Plut. De def. orac. [p. 438, A] : Καθάπερ οἱ πολλὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, Qui multum jaculantur, sæpe attingunt et assequuntur scopum. Hinc sumpta metaph. ἐπιτυγχάνειν τινὸς dicitur qui Assequitur sive consequitur, Nanciscitur s. Adipiscitur, Potitur, Compos fit ejus quod desideravit et ad quod diu contendit. [Xen. Comm. 4, 2, 28 : Ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσι.] Dem. [p. 1490, 10] : Δόξης ἐπιτυγχάνων, Gloriam assequens, sibi comparans. [Idem p. 1175, 16 : Ἐὰν μὲν οὗτοσὶ ... ἐπιτύχῃ τοῦ ἀγῶνος ... ἐὰν δ' ἄρ' ἀποτύχῃ ..., Vincat.] Aristoph. Pl. [245] : Μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, Modestum virum nunquam es nactus. [Xen. OEc. 2, 3 : Εἰ ἀγαθοῦ ὠνητοῦ ἐπιτύχοιμι.] Democr. ap. Diog. Laert. : Ὁ γαμβροῦ μὲν ἐπιτυχὼν, εὗρεν υἱόν· ὁ δὲ ἀποτυχὼν, ἀπώλεσε καὶ θυγατέρα, Qui generum nactus est commodum. Et Alex. Aphr. De fato : Τοῦ μὴ πάντων ἐπιτυγχάνειν τοὺς ἀνθρώπους, hanc afferri causam, quod ἡ φύσις ἑκάστου, καὶ ἡ εἱμαρμένη οὐ πάντη εὐοδεῖ, ἀλλὰ γίνεταί τινα καὶ παρ' αὐτὴν, Quod non omnia assequantur quæ cupiunt; vel etiam, Quod non in omnibus felices habeant successus. Synes. Ep. 57 : Τάχα δὲ μόλις πραγμάτων ἁπτόμενος ἐπετύγχανον, Vix causas capessens assequebar quod volebam, et prosperos habebam successus. [Absolute sic etiam Herodot. 8, 101 : Ὁκότερα ποιέων ἐπιτύχω εὖ βουλευόμενος· 103 : Λέγουσα γὰρ ἐπετύγχανε τάπερ αὐτὸς ἐνόεε. Xen. H. Gr. 4, 5, 19 : Καὶ τἆλλα ἐπετύγχανεν. Thuc. 3, 42 : Ὁ μὴ ἐπιτυχών. Polyb. 21, 3, 8 : Ἐὰν ἐπιτυγχάνωσι περὶ τῶν ἀξιουμένων. L. D. Poetæ ἐπιβαλλόμενοι πεζογραφεῖν ἐπιτυγχάνουσι, Diogen. L. 4, 15 : cui opponit πταίουσι. Hemst.] Et auctor Epistolæ ad Hebr. [6, 15] : Ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας, Consecutus est promissum, Potitus est eo quod promissum ei fuerat. [Ἐπιτυχεῖν τινὸς notat, quando de personis ponitur, In aliquem incidere, quando de rebus, Rem consequi. Valck. Scholl. in N. T. vol. 2, p. 506.] Philostr. : Ἐπιτυχὼν νηὸς, Navem nactus. [Thuc. 3, 3 : Ὁλκάδος ἀναγομένης ἐπιτυχών· 7, 25 : Τῶν πλοίων ἐπιτυχοῦσαι τὰ πολλὰ διέφθειραν.] Aristot. OEc. 2, [33] : Εὐώνων ἐπιτετύχηκε, Vili pretio nactus est quæ emebat. [Addito dativo non pendente ex verbo Æschines p. 77, 16 : Λακεδαιμόνιοι ἐπέτυχον μάχῃ. Achmes Onir. c. 121, p. 83, C : Εἰ μὲν ἐπέτυχε τῇ βολῇ τοῦ τόξου. Et cum accusat. paullo post : Εἰ μὲν ἐπέτυχε τῇ τοξείᾳ τὸ ζῶον. Cum inf. Isid. Pel. Ep. p. 11, A : Θεωρῆσαι αὐτοψεὶ οὐκ ἐπέτυχον. L. D.] Atque ut ἐπιτυγχάνειν τινὸς dicimur Quum ipsum assequimur, et prospero in eo utimur successu, ita ipsum vicissim ἐπιτυγχάνεσθαι, Quum

succedit et ex animi sententia evenit: quod et ἐπιτυχῶς ἀποβαίνειν dicitur, et κατορθοῦσθαι, oppositum habens ἀποτυγχάνεσθαι. [Lucian. De merc. cond. c. 8 : Εἰ ἐπιτυγχάνοιτο.] Joseph. C. Apion. 2 : Καλῆς οὖν αὐτῷ προαιρέσεως καὶ πράξεων μεγάλων ἐπιτυγχανομένων, εἰκότως ἐνόμιζον ἡγεμόνα τε καὶ σύμβουλον θεῖον ἔχειν. Itidem ἐπιτετευγμέναι πράξεις apud Polyb. [6, 53, 2], Res quæ felici successu et ex voto gestæ sunt. [Diod. 1, 1 : Μίμησιν τῶν ἐπιτετευγμένων. Et alibi.] At, Ἐπιτετευγμένος ἦν ἐν μοίραις, ex Plut. [Mor. p. 119, E] affertur, cum hac interpr. Nigri, Parcis erat obnoxius. || Ἐπιτυγχάνω accipitur etiam pro ἐντυγχάνω, Convenio, Adeo aliquem ut verba cum eo faciam. Plato Leg. 6, [p. 758, C] loquens de magistratibus : Ἰόντι δέ τινι ποθὲν ἄλλοθεν, εἴτε καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἑτοίμως ἐπιτυχεῖν ἀναγκαῖόν ἐστιν, ἄν τε ἀγγέλλειν βούληταί τις, ἐάν τ' αὖ πυνθάνεσθαί τι τῶν ὧν προσήκει πόλει. Bud. Particip. ἐπιτυχὼν de quolibet dicitur, in quem primum incidimus, ut etiam ὁ τυχὼν, et ὃς ἔτυχε, s. ὅστις ἂν τύχῃ. [Aristoph. Ran. 1375 : Οὐδ' ἂν εἴ τις ἔλεγέ μοι τῶν ἐπιτυχόντων, ἐπιθόμην.] Plato Leg. [8, p. 843, E]: Τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γιγνόμενα, Quæ cujuslibet sunt legislatoris. De rep. 2, [p. 377, B] : Ἆρα παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας; Quaslibet fabulas a quibusvis fictas audire. Sic Galen. τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, Quælibet medicamenta. Et quoniam ea, quæ passim obvia sunt, vilia plerumque sunt et vulgaria, ideo pro Vilis, Vulgaris et Trivialis, accipitur. Plato De rep. 2 [1, p. 352, D] : Οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, Nec enim de re vulgari et levi agitur. [Xen. Ag. 1, 3 : Πόλεως τῆς ἐπιτυχούσης. Κύνας Cyneg. 10, 1.] Item et homo ἐπιτυχὼν dicitur Qui ex eorum numero est, qui passim nobis occurrunt, i. e. Qui plebeius est et ex vulgo, Vilis et humilis conditionis : ut [apud Herodot. 2, 2], Τὰ [ἀνθρώπων] τῶν ἐπιτυχόντων παιδία. [Sine articulo Eur. Herc. F. 1248 : Εἵρηκας ἐπιτυχόντος ἀνθρώπου λόγους. ἄ]

[Ἐπιτυγχάνων, οντος, ὁ, Epitynchanon, n. viri in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 336, n. 202, 7; 368, n. 266, col. 2, 26. Et alibi. L. Dindorf.]

[Ἐπιτῠλίσσω sive Ἐπιτυλίττω, Evolvo. De libro evolvendo Diog. L. 9, 114.]

[Ἐπιτυμβίδιος. V. Ἐπιτύμβιος.]

[Ἐπιτύμβιον, τὸ, apud Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 40, B : Λαβὼν μοναχικὸν ἐπιτύμβιον, Cucullum interpretatur Ducang.]

Ἐπιτύμβιος, ὁ, ἡ et α, ον, sive Ἐπιτυμβίδιος, ὁ, ἡ, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβῳ, Supersepulcralis (si ita loqui liceat), Super sepulcro positus. [Æsch. Cho. 335 : Ἐπιτύμβιος θρῆνος· Ag. 1547, αἶνος. Soph. Antig. 901 : Ἐπιτυμβίους χοάς.] Ἐπιτύμβιος κρηπὶς in Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 657, 11], et ἐπιτύμβια λέκτρα in Iisd. [Pauli Sil. ib. 604, 1]; nec non ἐπιτύμβιον εὖχος [Anth. Plan. 4, 368, 3]. Nam generalius etiam accipi potest pro Ad sepulcrum pertinens, Ad sepulcri honorem : unde etiam ἐπιτύμβιος ἀγὼν, Celebratus in sepulcri honorem, aut etiam sepulti. Et ἐπιτύμβιος λόγος, s. ἐπιτυμβίδιος, qui et ἐπιτάφιος, teste Eust. [Od. p. 1673, 45], Oratio quæ in honorem sepulcri habetur, ad ornandum sepulcrum. Nisi malis; Quæ in honorem sepulti habetur. Alioqui sonat proprie, Quæ super ipso sepulcro habetur. Affertur et ἐπιτύμβια θεσμὰ pro Leges ad sepulturam pertinentes : quod ap. Nonn. [Jo. c. 19, 212] legitur : Ὡς ἔθος Ἑβραίοις ἐπιτύμβια θεσμὰ φυλάσσειν. Ubi obiter nota etiam θεσμὰ pro θεσμούς. Et ex Nonno [ib. c. 12, 30] ἐπιτύμβιος ὥρη pro Sepulturæ tempus. Plut. vero meminit et Ἐπιτυμβίας Ἀφροδίτης, Veneris Libitinæ, ut ipse exp. in Probl. Rom. [p. 269, B], ubi inter alia ait, Ἐν Δελφοῖς Ἀφροδίτης Ἐπιτυμβίας ἀγαλμάτιόν τι, πρὸς ὃ τοὺς κατοιχομένους ἐπὶ τὰς χοὰς ἀνακαλοῦνται. [Ejusdem Veneris Ἐπιτυμβίας figuram conspici in typo opinatur Visc. Mus. Pioclem. t. 4, p. 69. Hase. Gl. : Ἐπιτύμβιοι, Bustuarii. In ἐπιτίμιος depravatum v. in illo voc.] Alaudæ etiam s. galeritæ tribuitur hoc epith. ἐπιτυμβίδιος, a Theocr. 7, [23] : Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται. Ubi schol. annotat, aviculas has ἐπιτυμβιδίους vocari vel quoniam ut plurimum τοῖς τύμβοις, i. e. τοῖς τάφοις, ἐνδιατρίβουσι, vel quoniam veluti τύμβον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρουσιν : habent enim in capite quoddam ἀνάστημα, ex quo κορυδαλῶν et galeritarum nomen invenere. Affertur et aliud ex fabula etymon; dicuntur enim hæ aviculæ fuisse antequam terra existere cœpisset : quum vero contigisset ut pater earum moreretur, nec humus esset in qua conderetur, ipsum ταφῆναι ὑπὲρ κορυφῆς τοῦ ἰδίου γόνου, Sepultum fuisse super prolis suæ vertice. Indeque ἐπιτυμβίδιοι dictæ putantur, quoniam in vertice suo patris bustum s. tumulum gestant. Perperam vero in VV. LL. pro hoc ἐπιτυμβίδιοι scriptum Ἐπιτυμβρίδες. [Eadem forma Æsch. Cho. 342 : Θρήνων ἐπιτυμβιδίων. Greg. Naz. vol. 2, p. 153, C : Γρηγορίου τόδε σοὶ γράμμ' ἐπιτυμβίδιον. L. Dind. Ἐπιτυμβίοις χοαῖς Eumath. p. 213, ubi ἐπιτυμβιδίοις codd. Monac. duo. Jacobs.]

[Ἐπιτῠπόω, Exprimo, Prodo literis. Method. p. 395. Kall. Greg. Nyss. t. 1, p. 910, C, ex mente astrologorum : Ἡ ἄνωθεν αὐτοῖς λῆξις ἐπιτυποῦσαι. Hase. Tzetz. Exeg. Il. p. 20, 16 : Ἐπίσταμαι τὸν Ἀπόλλωνα οἷον καὶ ὑμῖν ἐπετύπωσα.]

Ἐπίτυρον, τὸ, Edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ap. Athen. [2, p. 56, C.] Meminit Varro L. L. [7, p. 363 Speng.], Cato c. 119, Colum. 12, 47; necnon Plaut. Milite [1, 1, 24]. Hesych. ἐπίτυρα vocat Fraces et olivarum magmata, i. e. τῶν ἐλαῶν ἐκπιέσματα. Sed corruptus ejus Codex habet ἐπίτερα. Hæc ex VV. LL. [Ap. eund. v. Κάρκαρα codex ἐπιτυρὰ, ab Musuro in πίτυρα mutatum.]

Ἐπιτυφλόω, Obcæco. [Forte notatur e Plut. Mor. p. 92, E, ubi vetus erat lectio ἐπιτυφλοῦται, sed nunc apte fuit in ἐπεὶ τυφλοῦται mutata (ab Wyttenbachio, quem fugerat in codicibus A, B, E hoc ipsum legi, non ἐπιτ.). Boiss. Etym. M. p. 365, 50 : Ἐπιτετυφλωμένον, πεπηρωμένον. || Obturo. Theophr. fr. 1 De sensu 66 : Ἐπιτυφλούμενα ἐμπλάττειν τὰ φλεβία. Aristot. Probl. 19, 3 : Οἱ πόροι ἐπιτυφλοῦνται.]

Ἐπιτῡφόω, i. q. sequens, sed recentioris usus. [Hesych. : Ἐπιτυφῶ (nisi scrib. ἐπιτύφω), ἐπαπολύω, Συρακούσιοι. Ἐπιτυφῶσα (-σαι cod., quod posceret ἐπιπυοιάσαι : sed verum fortasse ἐπιτυφώσασα), ἐπιπυριάσασα. Ἐπιτετυφωμένον, ἐπικεκαυμένον. V. Ἐπιτύφω.]

Ἐπιτύφω, θύψω, Accendo in, Inflammo adversus. Aristoph. ap. Suid. [Lys. 221, 222, unde citare videtur etiam Hesych.] : Ὅπως ἂν ἀνὴρ [ἀν.] ἐπιτύφηται [-τυφῇ] μάλιστά μου, i. e. ἐπικαυθῇ ἐπ' ἐμοὶ, s. ἐπικαῇ, ἐκπυρωθῇ, ut ipse Suidas [et Hesych.] exp., Inflammetur et exardescat adversum me. [De constr. c. genit. v. in Καίω. Plat. Phædr. p. 230, A : Θηρίον τυφῶνος μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον. Mœris p. 150 : Ἐπιτεθυμμένον ἀττικῶς, ἐπιτετυφωμένον ἢ ἐπικεκαυμένον ἑλληνικῶς. V. annot. Piersoni et Ruhnk. ad Tim. p. 250. Proprie Philostr. V. Soph. 1, 21, 3 : Ἐπιτεθυμένοι (-θυμμένοι) καὶ μέλανες. ῡ]

[Ἐπιτυχὴ vitium scripturæ pro ἐπιπτυχὴ, quod v.]

[Ἐπιτύχημα, τὸ, i. q. ἐπίτευγμα. Etym. M. p. 548, 45 : Κῦρμα, ἐπιτύχημα. Wakef.]

Ἐπιτῠχὴς, ὁ, ἡ, de homine qui in consiliis et actionibus suis ἐπιτυγχάνει, i. e. Prospero successu utitur et voti sui compos fit, assequens sc. id ad quod contendebat. [Aristot. De div. per somnum c. 2 : Διὰ τὸ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ κινεῖσθαι ἐπιτυγχάνουσιν ὁμοίοις θεωρήμασιν, ἐπιτυχεῖς ὄντες ἐν τούτοις. De hominibus sæpius etiam Polybius, ut 3, 15, 6, et alibi. Diod. 4, 83 : Ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπιτυχεῖς ὄντες.] Isocr. dicit etiam δόξα ἐπιτυχὴς καιρῶν, Quæ occasiones nanciscitur, Panath. [p. 239, A] : Τοὺς καλῶς χρωμένους τοῖς πράγμασι, καὶ τὴν δόξαν ἐπιτυχῆ τῶν καιρῶν ἔχοντας, καὶ δυναμένην ὡς ἐπιτοπολὺ στοχάζεσθαι τοῦ συμφέροντος. [Æsch. Suppl. 754 : Ἐπιτυχεῖ κότῳ. De telo Nicetas Man. Comn. 4, p. 88, C : Τὸ βλῆμα οὕτω διαφῆκεν ἐπιτυχές. Comparat. Sisyph. p. 391, D.]

|| Ἐπιτυχῶς, μετὰ τοῦ ἐπιτυγχάνειν, Ita ut assequaris, Prospero successu, Feliciter. [Plato Phil. p. 38, D : Ἐπ. εἰπών.] Isocr. Panath. [p. 280, D] : Ἐγὼ δ' ὑπελειπόμην, ἐπ. μὲν ἴσως διειλεγμένος, Feliciter. Nam paulo ante dicit, Ἐμὲ ἐπῄνεσαν ὡς διειλεγμένον τε

νεαρώτερον ἢ προσεδόκησαν, ἡγωνισμένον τε καλῶς. Exp. etiam Vulgariter : quo sensu diceretur potius ἐπιτυχόντως. [Ἐλεγείαν γεγραφὼς οὐκ ἐπ., Diog. L. 4, 15. Hemst. Commode, Plut. Mor. p. 675, A : Ἐπ. ἀναμνησθείς. Id. Mario c. 17 : Ἐπ. προηγόρευε.]

[Ἐπιτύχης, ους, ὁ, Epityches, n. viri in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2426 : Εὔρυθμον Ἐπιτύχεος. L. Dindorf.]

Ἐπιτυχία, ἡ, Adeptio, Prosper successus. Alcidam.: Μιμήσασθαι τὰς τῶν εὖ λεγόντων ἐπιτυχίας. Legitur et in Epitome Polybiana. [De rebus prospere gestis Polyb. 1, 6, 4; 5, 14, 11; 6, 15, 7. Dionys. A. R. 3, 70 : Τὴν ἐπιτυχίαν τῶν μαντευμάτων. Male ap. Achmet. Onir. c. 142, p. 108 fin., ἐπιτυχείας, quum alibi recte scribatur per ι. Cum genit. Melamp. Physiogn. p. 456 : Ἐπιτυχίαν καλοῦ ἀνδρός. L. D. Galen. vol. 19, p. 214, 18 : Τὴν ἀμοιβαίαν τῶν ἐναντίων ἐπιτυχίαν, Mutuam contrariorum successionem. Heliod. Æth. 10, 17 : Τὴν ἐπ. τῶν ... λόγων ἀπευχόμενος. Id. 8, 5 : Μίαν ὁρᾷ προφητείαν ἔρως τὴν ἐπ. || Congressio. Phot. Epist. p. 74, 13 : Τὸ διακαὲς τοῦ πόθου τῇ ἐλπίδι τῆς ἐπιτυχίας ἀναψύχοντας· præcedit παρουσία eod. sensu. Hase. Impetratio, Gl.]

[Ἐπίτυχος, ὁ, Epitychus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 272, p. 377, col. 4, 24; Corcyr. vol. 2, p. 13, 15. L. Dindorf.]

[Ἐπιτυχῶς. V. Ἐπιτυχής.]

Ἐπιτωθάζω, Irrideo, Derideo, Convitior. [Absolute Axioch. p. 364, C : Πράως ἐπιτωθάζων. Ælian. ap. Suid. v. Χλευασία. Appian. Civ. 2, 153 : Ἐπετώθασε δὲ καὶ ὁ Καῖσαρ ὅμοια. Cum accus. rei vel pers. Athen. 13, p. 604, E : Πυθόμενος καὶ ἐπιτωθάζων τὸ γεγονός. Appian. Civ. 2, 67 : Αὐτὸν ἐπιτωθαζόντων ἐς φιλαρχίαν· 5, 92 : Τὸν πόλεμον ἐπιτωθάσαντος ὡς παράσπονδον. V. etiam Ruhnk. ad Tim. p. 261.] Theodoritus Hist. Eccl. 3, [p. 129, 23] : Ὁ δὲ ὑπὸ τῶν μελιττῶν ἐσθιόμενος, οὐ μόνον οὐκ ἐδήλου τὰς ἀλγηδόνας, ἀλλὰ καὶ ἐπετώθαζε τοῖς ἀνοσίοις. Ap. Eund. : Ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς θεάτροις τοῦ σταυροῦ τὴν νίκην ἐκήρυττον, καὶ τοῖς ἐκείνου μαντεύμασιν ἐπετώθαζον. [Eadem constr. Appian. Civ. 5, 125.] Qui exp. etiam κολακεύω, Assentor, Adulor. [Hesych. etiam ἡμεροῦν. V. etiam Kuster. ad ejusd. gl. Ἐπεστόχαζεν. Formam Ἐπιθωτάζοντες annotavit idem, pariterque Θωτάζω pro τωθάζω.]

[Ἐπιτωθασμός, ὁ, Irrisio, Sanna. Polyb. 3, 80, 4; Philo V. M. 1, p. 605; Heliod. 10, 25.]

[Ἐπιφᾰγεῖν, ab Ἐπέφαγον.] Ἐπιφάγω, Post aliquid edo, Superedo [Gl.], ut Plin., Allium edentibus, si radicem betæ superederint, odorem extingui. [Trophilus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 314 : Ἀγαθὸν δέ φασιν εἶναι καὶ πρὸς τὰς πληγὰς τοῦ σκορπίου τὸ ἐπιφαγεῖν αὐτήν. Geopon. 15, 1, 17 : Χελώνη ὄφεων φαγοῦσα νοσεῖ, ἐπιφαγοῦσα δὲ ὀρίγανον ὑγιαίνει.] Item, Ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, Una cum pane vescor : synonymum verbo ἐποψάομαι. Sic Pollux 6, c. 7 [§ 39] scribit ἐπιφαγεῖν veteres dixisse τὸ ἐπὶ τῷ ἄρτῳ ὄψον ἐσθίειν. [Frequentissimum in scriptis Galeni, ut vol. 6, p. 591, 5 : Ἐπέφαγεν ἀπίους· 600, 7 : Ἐπιφαγών· 432, 8 : Ἐπιφαγόντες τι τῶν στυφόντων, aliisque multis ll. Conj. ib. p. 601, 8 : Ὅταν ἐπιφάγῃς· et 17 : Ὅταν ἐπιφάγωσί τι. Cum dat. ib. p. 564, 17 : Ἐὰν μή τις αὐτῷ τι τῶν εὐχύμων ἐπιφάγῃ. Hase.]

[Ἐπιφαιδρύνω, Splendidum reddo, Lavo. Apoll. Rh. 4, 663 : Κίρκην ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν. « Pass. Heliod. 8, 9 : Ἐπιφαιδρυνομένην ἐκ τοῦ περιαυγάσματος. » Hase. ῡ]

Ἐπιφαίνω, q. d. Superostendo. Exp. tamen simpliciter Ostendo, in VV. LL. Item Illustro, Præ me fero. Nec non Appareo : quarum signiff. exx. nec ibi afferuntur, nec afferri posse puto. [Theognis 359 : Μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τι, Κύρν', ἐπιφαίνειν (-νων Brunck.) παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.] At vero ap. Luc. 1, [79] ἐπιφᾶναι neutraliter ponitur, Ἐπιφᾶναι τοῖς καθημένοις, pro Illucescere. [De aoristis ἐπέφανον et ἐπεφάνησα v. in simplici.] Pass. Ἐπιφαίνομαι, q. d. Superappareo, i. e. Appareo super aliqua re. I. e. Do me in conspectum, et prodeo, dum res aliqua geritur : unde redditur etiam Intervenio. [Per tmesin Hom. Il. P, 650 : Ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.] Xen. [Cyrop. 1, 6, 43] : Καὶ εἴγε δή σοι κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν, ubi Bud. vertit, Si hostes repente apparuerint. [Sæpe si hoc voc. utitur Xen., inprimis de hostibus. Idem OEc. 21, 10 : Δεσπότου ἐπιφανέντος ἐπὶ τὸ ἔργον. Herodot. 2, 152 : Ὡς τίσις ἥξει ἀπὸ θαλάσσης χαλκέων ἀνδρῶν ἐπιφανέντων· 4, 122 : Ὡς εἶδον ἐπιφανεῖσαν τῶν Σκυθέων τὴν ἵππον· 5, 30 : Ὅταν ἐπιφανέωσι ἐς τὴν Νάξον. Thuc. 8, 42 : Μέχρι οὗ ἐπεφάνησαν αὐτοῖς παρὰ δόξαν αἱ πλείους τῶν νεῶν.] Plane autem consentit hæc Budæi interpr. cum Politiani interpretatione, quam dat isti Herodiani l. 3, [7, 9] : Ἤδη δὲ διωκόντων καὶ παιανιζόντων τῶν Βρεττανῶν, ὡς δὴ νενικηκότων, ἐπιφανῆναι Λαῖτον, στρατηγὸν ὄντα Σεβήρου σὺν τῷ στρατῷ οὗ ἦρχεν· nam hic ἐπιφανῆναι ille reddit, Apparuisse extemplo. Herodian. tamen alicubi [1, 12, 12] αἰφνιδίως, quod Extemplo s. potius Repente significat, huic verbo adjunxit, sed nec illo adv. contentus, addidit οὐ προσδοκῶντος τοῦ δήμου, ubi Polit. ἐπιφαίνονται vertit Eruperunt. Idem tamen alibi hanc vim præpositioni ἐπὶ non tribuit in sua interpretatione, et quum ap. eund. Herodian. [3, 7, 12], Λαίτου ἐπιφανέντος, vertit Læto conspecto : item [1, 11, 15], Σπανίως ἐπεφαίνετο τοῖς δήμοις, reddit, Rarus prodibat in publicum, quum alioqui ap. Plut. Galba [c. 11], ubi eid. nomini jungitur, reddatur se ostendere : sc., Ἐπιφανῆναι τῷ δήμῳ, Se populo ostendere. At Gell. ap. Herodot. [1, 24], Ἐπιφανῆναί σφι τὸν Ἄρίονα, interpr. Arionem extitisse. [4, 97 : Ξεῖνε Λέσβιε, σωθέντος ἐμεῦ ὀπίσω ἐς οἶκον τὸν ἐμὸν ἐπιφάνηθί μοι πάντως. Et eodem modo 8, 143. De diis vel dæmonibus idem 2, 91; 3, 27; 6, 61. De umbris vel insomniis 5, 92; 7, 16, 47. Idem 8, 48 : Ἵνα σφι τιμωρίη οὐδεμία ἐπιφανήσεται. Demosth. p. 522, 9 : Οὐ μέντοι πάντα γε ἐδυνήθη διὰ τὸ ἐπιφανέντα με κωλῦσαι.] Suidas annotat ἐπιφαίνεσθαι, ὑψόθεν, sicut ὑποφαίνεσθαι, χαμόθεν. || Sed præp. ἐπὶ interdum i. valet q. ἐν, in hoc verbo, ferturque ad dat. cum quo construitur, ut quum dicit Plut. Galba [c. 23] : Ἐπεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ, Perinde est ac si diceretur ἐφαίνετο ἐν τῇ μορφῇ, Apparebant in facie. [Τὰ ἐπιφαινόμενα « Quæ in morbis mox apparent nec una cum morbo invadunt aut incipiunt, sed Superveniunt, sive signa sive symptomata, ut Aph. 12 l. 1 et l. 1 de crisibus, et in Comm. Aph. 12, l. 1. Τὰ ἐπιφαινόμενα quoque peculiari nomine intelligi possunt menstrua aut ea quæ toto gestationis tempore in uterum gerentibus apparent, ut menstruæ purgationes, aut depravata appetentia quam κίτταν vocant, ut Aph. 7, l. 6 Epid. s. 8 : Τὰ ἐπιφαινόμενα ἐν οἶσι μησὶ γίνεται. Conf. p. 1030, H. Sic p. 1228, G, ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα menstrua vocantur. » Foes. OEc. Hipp. De sideribus Proc. Paraphr. Ptol. p. 5.]

[Ἐπίφαλλος, ὁ, Modus qui cum saltatione tibiis canebatur. Athen. 14, p. 618, C : Αὐλήσεων δ' εἰσὶν ὀνομασίαι, ὥς φησι Τρύφων ... αἵδε· κῶμος, βουκολιασμός, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπίφαλλος, χορεῖος· ... ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὀρχήσεως ηὐλεῖτο. Eadem fere ex Ath. tradit Eust. Il. p. 1236, 56. Conf. Meursii Orchestra, p. 212, C, Operum vol. 5. Angl.]

Ἐπιφάνεια, ἡ, q. d. Apparentia, s. potius Superapparentia, ut ἐπιφανὴς dicam sonare Superapparens, s. potius Supra apparens : i. e. Qui apparet supra alios. [Simpliciter Apparéntia, Polyb. 3, 94, 3 : Παραδοκοῦντες τὴν ἐπ. τῆς ἡμέρας· 1, 54, 2, τὴν ἐπ. τῶν πολεμίων. Ἐξ ἐπιφανείας κριθήσεσθαι τὴν μάχην, 3, 68, 12.] Sed præp. alium usum habet ut plurimum in hoc subst., quam in illo adj.; nam ἐπιφάνεια est Superapparentia, i. e. Apparentia quæ est superne, et in summo : unde redditur etiam Summum; nam hæc Stoicorum verba, Ὥσπερ ὁ πῆχυν ἀπέχων ἐν τῇ θαλάττῃ τῆς ἐπιφανείας, οὐδὲν ἧττον πνίγεται τοῦ καταδεδυκότος ὀργυιὰς πεντακοσίας, sic interpr. Cic. De fin. 3 : Ut qui demersi sunt in aqua, nihilo magis respirare possunt, si longe non absunt a summo, ut jam jamque possint emergere, quam si etiam tum essent in profundo. Sic ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους, ap. Philon., Summum æquor. [Schol. Aristoph. Pl. 1207 : Ἡ ἐπ. τῆς ἀθάρης.] Ap. Eund. τὰ ἐντὸς et τὰ ἐκ τῆς ἐπιφανείας inter se opponuntur. Ap. Athen. vero legimus et τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν. [Polyb. 6, 23, 3 : Μοσχείῳ δέρματι περιείληπται τὴν ἐκτὸς ἐπιφάνειαν (scutum). Aristot. H.

A. 1, 16 : Τὰ μόρια τὰ πρὸς τὴν ἔξω ἐπιφάνειαν τοῦτον τέτακται τὸν τρόπον.] Redditur alioqui et Superficies, ac tum præsertim, ubi περὶ τῆς γεωμετρικῆς ἐπιφανείας agitur. [Euclides Elem. 1, ε' : Ἐπιφ. δέ ἐστιν, ὃ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχει. Ἐπιφανείας δὲ πέρατα γραμμαί. Ἐπίπεδος ἐπιφ. ἐστιν, ἥτις ἐξ ἴσου ταῖς ἐφ' ἑαυτῆς εὐθείαις κεῖται.] Qua in signif. Plut. plurali etiam usus est : Ποιήσασα δὲ οὕτως ἀριθμὸν, εἰς στιγμὰς, εἶτα γραμμὰς, ἐκ δὲ τούτων ἐπιφανείας καὶ βάθη καὶ σώματα. [Et Mor. p. 1004, A; 1023, C, D.] At γεωμετρικὴν ἐπιφάνειαν dixit Philo : Τούτου μῆκος μὲν καὶ πλάτος μεμήνυται, βάθος δ' οὐδὲν, ἐπιφανείᾳ γεωμετρικῇ μάλιστα ὁμοιούμενον. [De cute idem V. Mos. p. 618, Diod. vol. 1, p. 196, 74, ubi v. Wessel. Aristot. De sens. c. 3 : Οἱ Πυθαγόρειοι τὴν ἐπιφάνειαν χροιὰν ἐκάλουν.] A Bud. exp. Superficies, accipiente Superficiem pro Aspectu, ut ipse addit, quem vulgo Faciem vocamus, ap. Polyb. [6, 27, 3] : Τούτου δὲ τοῦ σχήματος ἀεὶ παρὰ μίαν ἐπιφάνειαν καὶ πλευρὰν παραβάλλεται κτλ. [De latere etiam id. 1, 22, 10 : Τὴν κατὰ πρόσωπον ἐπιφάνειαν· 4, 70, 9 : Τὰς τρεῖς ἐπιφανείας αὐτῆς (urbis). Et alibi.] Item pro Loci habitu et forma, s. plani, s. montosi, s. confragosi, ut inquit Idem, afferens ex eod. Polyb. : Καὶ παραδόξοις ἐπιφανείαις περιπεσεῖν. [Ξένη ἐπ. 2, 29, 1.] Sed ap. Eund. dictum existimatur de Oris etiam habitu (ita enim loqui possumus, cum ipso etiam Cic.), quum dicit [3, 60, 6] : Ταῖς ἐπιφανείαις καὶ λοιπῇ διαθέσει διὰ τὴν συνέχειαν τῶν πόνων οἷον ἀποτεθηριωμένοι. Potes alioqui reddere etiam Speciem oris, quo utitur Liv. in re omnino simili, quum sc. scribit, Promissa barba et capilli efferarant speciem oris. [Ita κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν 8, 21, 2, et alibi, de externo habitu corporis.] Habet alioqui ἐπιφάνεια et aliam nominis Species signif.; nam quod dicit quidam ap. Suid., Polybius fortasse, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, reddere possumus In speciem, sicut τῇ ἀληθείᾳ, Re vera, in hoc l. : Κατὰ μὲν τὴν ἐπιφάνειαν ἐποίει τινὰ, τῇ δὲ ἀληθείᾳ ἐπὶ τὰς παρασκευὰς εἶχεν. Gall. prorsus ad verbum, *En apparence.* || Quum autem præp. ἐπὶ eund. usum habet in ἐπιφάνεια, quem docebo habere in ἐπιφανὴς, sonat Celebris. [Hinc ἐπ., Celebritas, Polyb. 6, 43, 7; Polemo ap. Athen. 13, p. 574, C. Schweigh. Plat. Alcib. 1 p. 124, C. Plur. Isocr. p. 137, C. Isæus p. 64, 34 : Τό τε γὰρ μέγεθος τῶν δικῶν καὶ διότι πολὺ αὐτὸν Ἀρχέδαμος εἶλεν, ἐπιφάνειάν τινα ἐποίησεν.] || Ἐπιφάνεια denique peculiari signif. dicta fuit a Christianis Apparitio Christi, servatoris nostri, et quidem Apparitio in carne, s. assumpta carne : unde Suid. ἐπιφάνειαν exp. τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν. [Exx. Theodoreti Serm. 6 et 10 ad Græcos et al. v. ap. Suicer. et Ducang. Sæpe sic etiam scriptores non Christiani de diis gentilium. Dionys. A. R. 2, 68 : Τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θεᾶς. V. Wessel. ad Diod. 1, p. 29, 68.] At vero Ἐπιφάνια, vel Ἐπιφάνεια (hanc enim ap. Athen. scripturam extare docebo infra [est etiam in Chron. Pasch. cod. Vat. p. 393, 7, ap. Suidam : Ἐπιφάνιον, καὶ τὰ Ἐπιφάνεια]), in plur. num. genere neutro, dictus fuit Dies in quo celebrabatur baptismi Christi memoria, et quo catechumeni quoque baptizabantur. Quem inde arbitror sic appellatum, quod in baptismo conspicua ac pene aspectabilis facta sit Christi gloria et majestas : loquente ex cœlis Patre, et Spiritu sancto specie columbæ supra caput ipsius apparente. Non desunt tamen e veteribus qui hoc ad magorum adventum referant, et stellam quæ eis illuxit : quod Christi, quamvis vilis in speciem et abjecti pueruli, gloria et majestas apparuerit ac conspicua facta sit. Epiphan. Adv. hær. 3 fin., ἡμέραν ἐπιφανίων vult esse Diem quo natus est in carne Christus : Οὔτε ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν ἐπιφανίων, ὅτε ἐγεννήθη ἐν σαρκὶ ὁ Κύριος, ἔξεστι νηστεῦσαι. Gregorii Naz. autem extat Oratio inscripta Εἰς τὰ Ἐπιφάνια, item Εἰς τὰ ἅγια Φῶτα τῶν Ἐπιφανίων, circa principium cujus scribit : Ἡ γὰρ ἁγία τῶν φώτων ἡμέρα, εἰς ἣν ἀφίγμεθα, καὶ ἣν ἑορτάζειν ἠξιώμεθα σήμερον, ἀρχὴν μὲν τὸ τοῦ ἐμοῦ Χριστοῦ βάπτισμα λαμβάνει, τοῦ ἀληθινοῦ φωτὸς κτλ. || Quæ autem hanc orat. proxime præcedit, inscribitur Εἰς τὰ Θεοφάνια, εἴτ' οὖν Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος : at in quodam vet. God., quo aliquando usus sum, inscriptio habet ista duntaxat A verba, Εἰς τὰ ἅγια Θεοφάνια. Quibus in ll. observa obiter usum quoque vocis Θεοφάνια : nisi forte hæ inscriptiones suspectæ esse debent. Augustinus quoque varia variis locis disseruit de iis rationibus, propter quas ita videri possit appellatus hic istius solemnitatis dies. Is enim circa principium Sermonis primi habiti in festo Epiphaniæ Domini, et per octavas ejus (ita enim ibi legitur), ista scribit : Hodie vero illud (sacramentum) colimus, quo se in hominem Deus virtutibus declaravit, pro eo quod in hac die, sive cœlo stella ortus sui nuntium præbuit, sive quod in Cana Galilææ in convivio nuptiali aquam in vinum convertit, sive quod in Jordanis undis aquas ad reparationem humani generis sub baptismo consecravit, sive quod de quinque panibus quinque millia hominum satiavit : in quolibet horum salutis nostræ mysteria continentur et gaudia. Eod. modo et initio alius cujusdam Sermonis : Licet, fratres dilectissimi, de solemnitate diei hujus veterum sit diversa traditio, una tamen sanctæ devotionis est fides. Et quanquam nonnulli hodie Dominum nostrum Jesum Christum stella duce venientibus ab Oriente magis æstiment adoratum, alii autem asserant eum aquas in vina mutasse, quidam vero baptizatum illum ab Joanne confirment : in omnibus Dei filius creditur, in omnibus est vera festivitas. Sermone autem tertio interpr. τὰ ἐπιφάνια s. ἐπιφάνεια, aut certe τὴν ἐπιφάνειαν (quum ibi legamus Festo Epiphaniæ, non Epiphaniorum), Manifestationem qua manifestari gentibus cœpit. Ita enim illum inchoat : Ante paucissimos dies natalem diem Domini celebravimus : hodierno autem die, manifestationem, qua manifestari gentibus cœpit, solemnitate non minus debita celebramus. Sic autem et alibi solemnitatem hanc illi alteri fuisse proximam, docet : ut initio Serm. 1. Sed et Serm. 4 scribit disertis verbis, Epiphania quippe, Latine Manifestatio dici potest. Hac enim die magi Dominum nostrum adorasse perhibentur, stella sc. apparente commoniti, et præcedente perducti. Itidem vero initio Serm. 7 scribit : Domini et Salvatoris nostri Jesu Christi adventus in carne in ipso de Virgine rudi ejus exortu manifestari gentibus cœpit, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerunt. Videtur autem Augustinus ἐπιφάνεια, sc. in nominativo sing. fem., potius quam ἐπιφάνια s. ἐπιφάνεια nominativo plur. neutro, scripsisse, quum Manifestatio dicit, et quidem non solum in superioribus illis ll., sed et in hoc, qui legitur Serm. 2 : Abscondebatur (Christus) in stabulo, et agnoscebatur in cœlo, ut agnitus in cœlo, manifestaretur in stabulo, et appellaretur Epiphania dies iste, quod Latine Manifestatio dici potest. || Ἐπιφάνεια etiam, uti dixi, ap. Athen. reperio 12, [p. 542, E] ex Carystio Pergameno, ita scribente ibi : Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς, Ἱμεραίου τοῦ ἀδελφοῦ ἀναιρεθέντος ὑπ' Ἀντιπάτρου, αὐτὸς μετὰ Νικάνορος διέτριβεν, αἰτίαν ἔχων ὡς τὰ ἐπιφάνεια τοῦ ἀδελφοῦ θύων. Sed quid hic sit ἐπιφάνεια θύειν, nondum quærere desii. Nisi forte ἐπιφάνεια vocentur Sacrificia ad eliciendam ἐπιφάνειαν ejusmodi, quales sunt αἱ ἐπιφάνειαι, quarum a Luciano fit mentio in l. De non facile credendo calumniæ.

[Ἐπιφάνεια, ἡ, Epiphania, cogn. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1959 : Τιτία Φλαυΐα Ἐπιφάνεια || Urbs Syriæ, unde gentile Ἐπιφανεὺς ap. Steph. Byz. Ptolem. 5, 15. Ciliciæ, ap. eund. 5, 8. Conf. Wessel. ad Antonin. p. 188. Numos utriusque cum inscr. Ἐπιφανέων v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 56, 312 sq. L. Dindorf.]

[Ἐπιφανερῶς vitium scripturæ apud Greg. Nyss. t. 2, p. 157, A, pro ἐπὶ φανερῶς. Hase.]

Ἐπιφανὴς, ὁ, ἡ, q. d. Superapparens, s. potius Supra apparens, Qui apparet supra alios et conspicuus est. Plane enim existimo in hoc nomine talem esse vim præpositionis ἐπί. Unde fit ut accipiatur pro Insignis, Clarus, Illustris. Eadem alioqui τοῦ φαίνεσθαι signif. metaphorica inclusa est et Latinis vocibus Conspicuus et Spectabilis; sed Gallica lingua non solum signif. verbi φαίνεσθαι, sed et vim præpositionis ἐπὶ exprimit, quum dicit, *Un des plus apparens*, pro εἷς τῶν ἐπιφανῶν. Eadem tamen non exprimendo

vim illius præp., dicit *Apparent*, vel *Qui est d'apparence* : unde fit ut illud, *Un des plus apparens*, dicatur potius pro εἷς τῶν ἐπιφανεστάτων. Itidem vero et unam ex signiff. nominis ἐπιφάνεια habet Gallicum voc. *Apparence*, quod etiam alioqui idem plane sonat, similemque derivationis formam habet : ut paulo post docebo. Cic. ἐπιφανεστάτους vertit Nobilissimos ap. Polyb., ut videbis p. 63 mei Lex. Cic. [Herodot. 2, 89 : Τὰς γυναῖκας τῶν ἐπιφανέων ἀνδρῶν· 9, 32 : Τῶν ἐθνέων τάπερ ἐπιφανέστατά τε ἦν καὶ λόγου πλείστου. Thuc. 2, 43 : Ἀνδρῶν ἐπιφανῶν. Xen. Conv. 8, 7 : Πατέρων ὀνομαστῶν ὑμᾶς εἶναι καὶ αὐτοὺς ἐπιφανεῖς. De diis inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1392 : Τῶν ἐπιφανεστάτων θεῶν Διὸς βουλαίου καὶ Ἡλίου κτλ. Et cum nomine deæ ib. n. 1444. Et positivo vol. 2, n. 2616 : Θεῶν ἐπιφανῶν, de regibus Ægypti. V. annot. edd. ad Diod. 1, 20.] Fuit autem Ἐπιφανὴς et cognomen Antiochi. [Polyb. 26, 10. Item aliorum quorundam Syriæ, Parthiæ, Bithyniæ, Cappadociæ regum, quos recenset Eckhel. D. N. vol. 4, p. 461. Quibus addendus Ptolemæus Epiphanes V, rex Ægypti. Omisso nomine Epiphanem quendam regem memorat Tacit. Hist. 2, 25. Sic Φιλόπαππος Ἐπιφάνους inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 362, d. Et ibid. b : Βασιλέως Ἐπιφάνους τοῦ Ἀντιόχου. Νικομήδου Ἐπιφάνου (sic) inscr. Deliaca ib. vol. 2, n. 2279. Sic enim scribitur retracto in n. pr. accentu.] Jungitur et dativo a Plut. Popl. [c. 21] : Σώματος ῥώμῃ πρὸς ἀλκὴν ἐπιφανής. [Thuc. 6, 72 : Ἀνδρείᾳ ἐπιφανής. Cum πρὸς Plato Leg. 1, p. 629, E : Τοὺς πρὸς τὸν πόλεμον ἐπιφανεῖς.] Dicitur vero ἐπιφανὴς non de persona solum, sed et de re, ut ἐπιφανεῖς ἀρχαὶ ap. Polyb.; qui dixit etiam [6, 53, 4] : Τὸν ἐπιφανέστατον τόπον τῆς οἰκίας, Locum maxime honoratum. [Immo, Maxime conspicuum, ut 9, 3, 7, et in inscr. Teia apud Bœckh. vol. 2, p. 661, B, 26, et alibi. Οἶκον ἐπ., Pind. Pyth. 7, 7; οἰκία Herodot. 2, 172. Idem 5, 26 : Οὗτοι μέν σφεων οἱ ἐπιφανέστατοι νόμοι εἰσί. Plato Leg. 8, p. 829, C, ἔργον. || Ἐπιφανέστατος, ἐπιφανεστάτη, titulus Cæsarum et liberorum Cæsaris, apud Byzantinos, quorum exx. v. ap. Ducang. in Gl. et Append. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1522, 1 : Τὸν ἐπιφ. Καίσαρα.] || Sed ap. Thuc. invenitur ἐπιφανὲς et pro καταφανὲς, si schol. credimus. [Qui recte ita explicat 6, 96 : Τὸ χωρίον ἐπικλινές τέ ἐστι καὶ ἐπιφανὲς πᾶν εἴσω· 5, 10 : Ἐν τῇ πόλει ἐπιφανεῖ οὔσῃ ἔξωθεν. Cum dat. 7, 3 : Ἦν δὲ οὐκ ἐπιφανὲς τοῖς Ἀθηναίοις τὸ χωρίον. Idem 8, 87 : Ἐπεὶ εἴ γε ἐβουλήθη διαπολεμῆσαι, ἐπιφανὲς δήπου οὐκ ἐνδοιαστῶς. Superl. 1, 21 : Ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων σημείων. Herodot. 3, 27 : Ἀπιγμένου Καμβύσεω ἐς Μέμφιν ἐφάνη Αἰγυπτίοισι ὁ Ἆπις· ἐπιφανέος δὲ τούτου γενομένου .... Ἐπιφανεῖς et ἄδηλοι contrarii Xen. Comm. 3, 1, 10. Ῥίζαι μετέωροι καὶ ἐπιφανεῖς Theophr. C. Pl. 5, 9, 8.]

|| Ἐπιφανῶς, Insigniter, Insignem in modum, Splendide, Magnifice. [Clare, Evidenter, Celebriter, Gl.] Bud. [Plut. Mor. p. 320, C :] Ἦν ἄχρι νῦν ἡμέραν ἐπ. ἑορτάζουσιν. [Pollux 5, 159.] Item, Manifeste, Aperte, VV. LL., sicut sc. ἐπιφανὴς pro καταφανής. Sed ut nominis, sic et adverbii rarum esse arbitror in hac posteriori signif. usum. [Thuc. 1, 91 : Κρύφα πέμπει, κελεύων ὡς ἥκιστα ἐπιφανῶς κατασχεῖν. L. D. Ἐπιφανέστερον, Splendidius. Menander ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 369 : Ἐπ. ζῶντας. Superlativo Thuc. 5, 105 : Ἐπιφανέστατα ὧν ἴσμεν τὰ μὲν ἡδέα καλὰ νομίζουσι, τὰ δὲ ξυμφέροντα δίκαια.]

[Ἐπιφάνης, ὁ, Epiphanes, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 412, ubi Ἐπιφάνην accusat. Alium, sectæ auctorem, memorat Clem. Al. Strom. 3 initio. V. etiam Ἐπιφανής. L. Dind.]

[Ἐπιφανία, ἡ, Epiphania, filia Heraclii imp. et Eudociæ. Chr. Pasch. p. 702, 12; 703, 5; 714, 2. L. D.]

[Ἐπιφᾰνῐᾱνός, ὁ, Epiphanianus. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1613 : M. Οὔλπιος Βραχᾶς Ἐπιφ. L. Dindorf.]

[Ἐπιφανίδιον, diminutivum nominis primitivi Ἐπιφάνιος. Joann. Vita S. Epiph. t. 2, p. 336, B. Hase.]

[Ἐπιφάνιον, ἡ, Epiphanium, n. mulieris. Alciphr. Epist. 3, 39 : Εὐθύδικος Ἐπιφανίῳ. Quod suspectum fuit Berglero. L. Dind.]

[Ἐπιφάνιος, ὁ, Epiphanius, n. pr., velut sophistæ ap. Eunapium, et qui alios quosdam cognomines viros memorat, Suidam, episcopi Constantiæ, monachi Hagiopolitæ, quorum scripta supersunt, et aliorum hominum Christianorum. ἄϊ L. Dind.]

[Ἐπίφαντος, ὁ, ἡ, Qui apparet, superest. Soph. Ant. 841 : Τί με ... οὐκ ὀλλυμέναν ὕβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον; Schol. ὁρωμένην καὶ ζῶσαν.]

[Ἐπιφανῶς. V. Ἐπιφανής.]

[Ἐπιφαρμακεύω. Menander ab Suida v. Ἀναλυθῆναι, quod interpretatur, τὸ καθαρμῷ τινι χρήσασθαι φαρμάκων, et Zonara in eod. v. citatus : Ἐπιφαρμάκευσον γλυκύτατ' ἀναλυθεὶς μόλις. Sed recte cod. Paris. cum Zon. ἐπεφαρμάκευσο.]

[Ἐπιφαρμάσσω, s. Ἐπιφαρμάττω, Denuo medicamento imbuo. Achill. Tat. 4, 16 : Οὐκ ἀκίνδυνον ἐπιφαρμάσσειν τὰ σπλάγχνα ἤδη πεφαρμαγμένα.]

Ἐπίφᾰσις, εως, ἡ, quod vulgo dicitur Apparentia. [Theophr. De sensu 27 : Ἐμφαίνεσθαι δὲ μεθ' ἡμέραν (res oculis), ὅτι τὸ φῶς συναίτιον τῆς ἐπιφάσεως. Aspectus, Gl.] Quidam ἀνώνυμος apud Suid. : Ἦκον μετὰ παιανισμοῦ καὶ στεφάνου, καὶ τῆς τῶν νικώντων ἐπιφάσεως, Et victorum speciem præ se ferentes, s. Hominum qui victores essent : ad tollendam ambiguitatem. Aut certe, Hominum qui vicissent. [Significatio. Τῆς ἑτοιμότητος Polyb. 4, 11, 4; τῆς ἀργῆς 22, 17, 8; τῆς ἀκριβείας 12, 11, 4. || Ostentatio. Ἡ ἐν ἑκάστοις ἐπ. καὶ στωμυλία, 9, 20, 6; πολλὴ ἐπ. εὐδαιμονίας, Opulentiæ affectatio, 32, 11, 7. || Species oris et corporis. Ἐρρωμένον θεασάμενοι κατὰ τὴν ἐπίφασιν, 11, 27, 8. Ἐπ. βασιλικὴ, 4, 77, 3. Κατὰ τὴν ἐπ. εἶχεν ἐπισκύνιον, 26, 5, 6, ubi distingui videtur ab ἐπιφάνεια : nempe illa est, Totus corporis habitus, hæc, Species oris et vultus. Δι' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας, Ipso vultu, 9, 13, 5. (Aristot. Mirab. c. 91 : Ἀποστερεῦσθαι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς (terræ), al. ἐπίφασιν.) || Species, contraria veritati, κατὰ τὴν ἐπίφασιν, κατὰ τὴν ἀλήθειαν, 14, 2, 9; 31, 5, 4. Ex Schweigh. Lex. Polyb.]

[Ἐπιφάσκω, Dictito, Præ me fero. Philo vol. 2, p. 536, 18 : Ἐπιφάσκων τὸν πάνυ πλούσιον. Id. ap. Euseb. Præp. ev. p. 388, D : Οἱ τὴν δέσποιναν ἐπιφάσκοντες ἰᾶσθαι. Hase.]

Ἐπιφατνίδιος, ὁ, ἡ, Præsepialis, ut φορβειὰ ἐπιφατνίδιος ap. Xen. [Eq. 5, 1. Poll. 1, 202. Qui ἐπιφατνίδια δεσμὰ ponit ib. 184. ἴϊ]

Ἐπιφάτνιος, ὁ, Lucifer : ἑωσφόρος ἀστὴρ, Hesych. [Quoniam ἄγει ἐπὶ φάτνην. Sic ap. Hom. (Il. Λ, 62) αὔλιος ἀστὴρ legunt nonnulli pro οὔλιος, eand. ob causam. V. schol. Apoll. Rh. 292 (4, 1630). Is. Voss. || I. q. ἐπιφατνίδιος. Κύνας τοὺς ἐπιφατνίους, Const. Manass. Amat. 6, 28. Boiss.]

Ἐπίφᾰτος, ὁ, ἡ, Qui male audit, ap. Soph. [immo ἐπίφαντος, in superstitibus quidem fabulis, longe alia signif.], ut ἐπὶ contrarietatem quandam indicet. Ita VV. LL. [ex Eust. Od. p. 1856, 12. Hesychio ὁ πρὸς εὐμορφίαν φαινόμενος, ἐπιθέτης. Sed gl. ponitur inter Ἐπιφάμεναι et Ἐπιφάτνιος, ut scribendum foret cum Toupio Em. vol. 4, p. 356, ἐπίφαντος, nisi ex ἐπίσφατος corruptum videretur ἐπίφατος.]

[Ἐπιφαυλίζω, var. script. pro ἐπιφυλλίζω, Thren. 2, 20.]

[Ἐπίφαυσις, εως, ἡ, i. q. ἐπίφασις. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 651, C : Κακοποιῶν ἐπιφαύσεις οὔποτε ἡμᾶς ἐπιλείψουσιν. Si vera scriptura.]

[Ἐπιφαύσκω, Illucesco, Orior, Luceo, Splendeo. Job. 25, 5 : Σελήνη ... οὐκ ἐπιφαύσκει· 31, 26 : Ἥλιον τὸν ἐπιφαύσκοντα. (Hesych. : Ἐπιφαύσκοντα, ἀνατέλλοντα, φαίνοντα.) Pass. ib. 41, 9 : Ἐν πταρμῷ αὐτοῦ ἐπιφαύσκεται φέγγος.]

[Ἐπιφαύω, Illucesco.] Ἐπιφαύσει, tanquam a them. Ἐπιφαύω, apud Paul. Ad Ephes. 5, [14] : Καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστὸς (quæ tanquam ex V. T. sumpta affert), Et illucescet tibi Christus. Quidam autem ex vett. interpretati sunt Continget te Christus, nimirum aliam lectionem sequuti, ἐπιψαύσει : sed hanc sequendo fuerit dat. σοι mutandus in gen. σου. [Sed v. Ἐπιψαύω. Quocum permutatum ἐπιφαύω est apud Greg. Nyss. vol. 3, p. 559, D : Τότε περὶ τὸν πυθμένα τοῦ δένδρου κατὰ τὸ ἄκρον ἐπιφαύσας τῷ ὕδατι (fluvius), nisi est error typographi. L. Dind.]

[Ἐπιφέρβομαι, Depascor. Phanocles ap. Clem. Al. Str. 6, p. 750 : Ἀλλὰ τὸ Μοιράων νῆμ' ἄλλυτον, οὐδέ πῃ ἔστιν ἐκφυγέειν, ὁπόσοι γῆν ἐπιφερβόμεθα. Scrib. ἔπι φερβόμεθα, ut apud Hom. ὅσα γαῖαν ἔπι πνείει. L. Dind.]

[Ἐπιφερής. Hesych. : Πρωλύθιον, ὁ ἐπιφερὴς καὶ ἐπὶ στόμα. Hemst.]

[Ἐπιφέρνια, τὰ, Eust. et schol. Hom. Il. I, 147 : Ἐπιμείλια Ἀρίσταρχος ὑφ' ἓν, ὡς ἐπιφέρνια. Eust. Od. p. 1417, 14 : Τὰ ὑπὸ τῆς νύμφης ἐπιφέρνια. L. D. Salmas. De modo usur. p. 144 : « Ἐπ. sunt quæ recentioribus παράφερνα, Quæ ad dotem, h. e. præter et extra dotem dantur, ἐπὶ προικί. » Hase.]

Ἐπιφέρω, ἐποίσω, Infero, ut ἐπιφέρειν χεῖρας, Inferre manus, s. Afferre. Hom. Il. A, [89] : Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει. Sic πόλεμον ἐπιφέρειν, Bellum inferre, [Herodot. 5, 81,] Thuc. [1, 140; Xen. Vectig. 4, 41.] Idem dixit etiam [4, 16, et alibi] ὅπλα ἐπιφέρειν, Arma inferre. [Xen. H. Gr. 6, 3, 6.] Ap. Dem. autem ἐπιφέρειν τὰ ὅπλα πόλει [ἐπὶ πολέμῳ, p. 216, 5], redditur etiam Arma ferre adversus civitatem. [Æsch. Eum. 766 : Μήτοι τιν' ἄνδρα δεῦρο... ἐποίσειν δόρυ. Eur. Suppl. 1191 : Μήποτ' Ἀργείους χθόνα ἐς τήνδ' ἐποίσειν πολέμιον παντευχίαν. Aristoph. Av. 344 : Ἐπίφερε πολέμιον ὁρμάν.] Item δουλείαν ἐπιφέρειν, Thuc. 3, [56] : Ὅτε πᾶσι δουλείαν ἐπέφερεν ὁ βάρβαρος, ubi quidam interpr. etiam Servitutem inducebat. [Divise Hom. Il. Γ, 132 : Ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολύδακρυν Ἄρηα, et Ω, 82 : Ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.] Dicitur præterea αἰτίαν ἐπιφέρειν (quo genere loquendi et Isocr. [p. 97, C] utitur), ubi ἐπιφέρειν ex Cic. redditur itidem ad verbum hac voce Inferre, sc. Inferre crimen. [Herodot. 1, 26; Thuc. 3, 46; Demosth. p. 692, 13; 899, 21.] Redditur alioqui ἐπιφέρειν αἰτίαν et aliis modis, sc. Impingere s. Objicere crimen. Sic ἐπιφέρειν αἰτίαν ψευδῆ, Crimen falsum impingere, vel criminationem falsam, Falsum crimen objicere, Bud. Sed et cum aliis accuss. interdum redditur Objicio. Thuc. dixit etiam [1, 70] ἐπιφέρειν ψόγον, ubi itidem possumus illo verbo Inferre uti; dicunt enim Lat. interdum Inferre ignominiam. [Id. 7, 55 : Οὐ δυνάμενοι ἐπενεγκεῖν ἐκ πολιτείας τι μεταβολῆς τὸ διάφορον αὐτοῖς· 8, 83 : Ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει διὰ ἴδια κέρδη. Ubi schol. : Τὸ ἐπιφέρειν ὀργὴν ἐπὶ τοῦ χαρίζεσθαι καὶ συγχωρεῖν ἔταττον οἱ ἀρχαῖοι· μάρτυς Κρατῖνος ἐν Χείρωνι (-σι), λέγων τὴν μουσικὴν ἀκορέστους ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσι· 2, 74 : Τῆς τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέρουσι νομίμως. Et ἐπιφέρειν ἐλευθερίαν, 4, 85, 86, 87, ubi et αὐτονομίαν. Et 6, 91 : Εἰ ἃ μάλιστα δεδιότας αὐτοὺς αἰσθάνοιτο, ταῦτα ἐπιφέροι. Pind. Ol. 1, 31 : Ἐπιφέρουσι τιμάν. In contrariam partem rursus Eur. Or. 767 : Ἴδιον ἢ κοινὸν πολίταις ἐπιφέρεις ἔγκλημά τι; Xen. Comm. 1, 2, 31 : Τὸ κοινῇ τοῖς φιλοσόφοις ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ καὶ διαβάλλων. Aristoph. Ran. 1253 : Τίν' ἄρα μέμψιν ἐποίσει ἀνδρί; || Ponitur etiam ipsum nomen vitii pro culpa ejus, ut vertere liceat Exprobrare. Herodot. 1, 131 : Τοῖσι ποιεῦσι μωρίην ἐπιφέρουσι· 6, 112, μανίην. V. HSt. infra in Ἐπενεγκεῖν.] Sed et, ἐπιφέρειν ὄστρακον ἑνὶ τῶν πολιτῶν, VV. LL., Inferre ostracismum. [Infero, ut sit i. q. Affero. Thuc. 3, 82 : Τὰ ἐφυστερίζοντα πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολήν κτλ.] At ἐπιφέρω, pro Infero, ut dicitur Inferre aliquid ex supradictis, vide in Ἐπιφορά. [Ἐπιφέρειν ψῆφον, Suffragium ferre, Dionys. A. R. 2, 14. Absolute Aristoph. Eq. 837 : Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας· εἰ γὰρ ὧδ' ἐποίσεις, μέγιστος Ἑλλήνων ἔσει. Schol. κατηγορίᾳ χρήσῃ.] || Impono, Superpono. Plut. Pericle [c. 36]: Ἐπιφέρειν τῷ νεκρῷ στέφανον, Imponere coronam. Eod. modo et Thuc. usus est, et in eadem re, 2, [34] : Ἐπιφέρει τῷ αὐτοῦ ἕκαστος ἤν τι βούληται· loquitur enim et ipse περὶ τοῦ νεκροῦ. [Dicitur ut 3, 59 : Πάντων ἀπαρχὰς ἐπιφέροντες. Sic pass. τὰ ἐπιφερόμενα, Quæ diis offeruntur, apud schol. Aristoph. Pl. 678, Hesych. v. Θυήματα.] Item Admoveo, Adhibeo, ut ἐπιφέρειν φάρμακον, ex Galeno Ad Glauc. [et Plat. Ep. 8, p. 354, B. Id. Soph. p. 251, A, χρώματα· Crat. p. 424, D, ὄστρεον.] Interdum vero sonat q. d. Affero postea, Affero post cetera. Ponitur enim pro Subjicio, Subjungo, ut quum citatur aliquis auctor, dicitur, Τούτοις δὲ ἐπιφέρει, Subjungit his. Pro quo usurpatur etiam ἐπάγει. [Apoll. De constr. p. 92, 28 : Μετὰ τὸ Αἰθίοπας ἐπιφέρει ...] || Ἐπιφέρομαι autem, habens quidem passivam itidem signif., ponitur pro Inferor; ut enim dicitur ἐπιφέρειν ἔγκλημα, ita etiam ἐπιφέρεσθαι, Crimen inferri, impingi, ut, Τοῖς ἐπιφερομένοις ἐγκλήμασιν ἀπαντᾶν. [Τὴν ἐπενεχθεῖσάν οἱ αἰτίην, Herodot. 7, 231. Ἀδικίας ἐπιφερομένης, Thuc. 3, 42.] Sequitur vero et alios usus activi ἐπιφέρω, in quibus redditur verbo Inferre, ex quibus est is, quem habet cum accus. πόλεμον. Siquidem ut ἐπιφέρειν πόλεμον dicitur Inferre bellum, ita ἐπιφέρεσθαι πόλεμος, Bellum inferri. Quin etiam τὸ ἐπιφερόμενον, Quod infertur, ap. Dialecticos, sicut τὸ προσλαμβανόμενον, Quod assumitur. Alex. Aphr. In Top. : Ὅτι δὲ μηδὲ ταυτὸν ἐν αὐτοῖς τῷ προσειλημμένῳ τὸ ἐπιφερόμενον, ἐκ τούτων ἄν τις μάθοι. [Apollon. De constr. p. 94, 11 : Ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τοῦ ἐπιφερομένου λόγου.] Nonnunquam ἐπιφέρεσθαι, Imponi, Admoveri, etc. Item Subjici, Subjungi. [Τὰ ἐπιφερόμενα sic dicit Polyb. 3, 6, 8.] Plerisque autem in ll. potest reddi vel Feror (aut Feror cum impetu), vel Irruo. Cujus signif. exemplum Bud. hoc producit ex Xen. [Cyn. 5, 32], de lepore currente : Ἐν μικρῷ πολὺ καταλιπὼν τὸ ἐπιφερόμενον. Et de canibus [6, 16] : Ἐπειδὰν δὲ περὶ τὸν λαγὼ ὦσι, δῆλον ποιήσουσι τῷ κυνηγέτῃ, πολεμικῶς ἐπιφερόμεναι. [Thuc. 3, 23 : Οἱ τριακόσιοι αὐτοῖς ἐπεφέροντο.] Sic et apud Synes. : Οἳ μηδένα τῶν ἐῤῥωμένως ἐπιφερομένων ὑφίστανται. Interdum vero A tergo irruo. Xen. Cyrop. 2, [4, 19] : Ἀετὸς δ' ἐπιπτάμενος αἴσιος, ὡς κατεῖδε τὸν λαγὼ φεύγοντα, ἐπιφερόμενος ἔπαισέ τε αὐτὸν κτλ. Ex Plut. Galba [c. 26, ubi πρόσφ.] : Ἐπιφέρονται ξίφεσι γυμνοῖς, Strictis ensibus impetum faciunt. Ex Diosc. autem, Ἐπιφερομένων σταλτικὴ δύναμις, Vis reprimendi humores qui in aliquam partem incumbunt. [Herodot. 2, 96 : Τὴν μὲν θύρην ἔμπροσθε τοῦ πλοίου ἀπίει ἐπιφέρεσθαι, Fluvio ferri. 8, 90 : Ἐπιφερομένη Αἰγιναίη ναῦς. Xen. Anab. 5, 8, 20 : Ὅταν χειμὼν ᾖ καὶ θάλαττα μεγάλη ἐπιφέρηται. « Ἡ ἐπιφερομένη θερεία, Insequens, Proxima æstas, Polyb. 1, 25, 7. Αἱ ἐπιφερόμεναι χρεῖαι, Futuri usus, 3, 88, 2. » Schweigh. Lex.] || Ἐπιφέρομαι, Feror in eam sententiam, vel Eo, aut Vergo. Aristot. [De sensu c. 5] : Καὶ πάντες ἐπιφέρονται ἐπὶ τοῦτο περὶ ὀσμῆς. Bud. [Ib. paullo post : Ἐπὶ τὴν ὀσμὴν πάντες ἐπιφέρονται. Polyb. 29, 9, 5 : Τῶν δὲ πολλῶν ἐπιφερομένων πάλιν βοηθεῖν· cui loco Schweigh. confert argum. Eur. Orest. : Ἐπηνέχθη τὸ πλῆθος ἀποκτείνειν Ὀρέστην.] Sciendum est autem, ἐπιφέρομαι apud Thuc. alicubi videri positum et pro Supervenio. Quin etiam τὰ ἐπιφερόμενα nonnullis in ll. redditur Quæ eventura sunt, s. Quæ impendent, ut [ap. Herodot. 1, 209], Τὰ ἐπιφερόμενα προδεικνύουσι, et [ap. eund. 3, 16], Τὰ ἐπιφερόμενα ἀκέομαι. VV. LL. [Antiphon p. 115, 29 : Ὁ φόβος τῶν ἐπιφερομένων κακῶν.] Activam autem signif. habens Ἐπιφέρομαι, interdum Infero, Importo, Inveho, ut apud Dem. [p. 642, 24] : Τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει, Admissi perjurii piaculum importans, Bud. [De dicente Herodot. 8, 61 : Ταῦτα λέγοντος Θεμιστοκλέους αὖτις ὁ Κορίνθιος Ἀδείμαντος ἐπεφέρετο.] Interdum, Profero, Promo, ut Idem vertit apud Herodian., de Maximino orationem recitante [7, 8, 5]: Ἀνελθὼν δ' ἐπὶ τὸ βῆμα, ἐπιφερόμενος τὸ βιβλίον, ἔλεξε τοιάδε. Cui l. subjungit hunc ejusd. scriptoris [ib. 9, 12]: Ἕκαστος δὲ ἐπεφέρετο οἴκοθεν ἢ ξιφίδιον, ἢ πέλεκυν, ἢ δοράτια. Sed ἐπεφέρετο in hoc posteriore l. non video quomodo possit accipi pro Promebat s. Proferebat. Quin potius existimo ἐπεφέρετο esse Afferebat, qua in signif. et alibi usum esse eum observavi. Ac certe ap. Lys. quoque signif. hanc ipsam tribuit Bud. huic verbo [p. 153, 12] : Ἐκεῖνος γὰρ, ὅτ' ἦν ἐν τῇ ἡλικίᾳ, παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην, τὴν ἐμὴν μητέρα ἔλαβεν οὐδὲν ἐπιφερομένην, Quæ nihil dotis attulit. [Demosth. p. 1014, 4, 22; Æschin. p. 78, 18.] Apud eund. Herodian. ἐπιφέρεσθαι alicubi videtur esse potius Gestare : in hoc autem ejus l. 7, [9, 20] : Ἐξαρτήσας ἧς ἐπεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βίῳ, Polit. liberius vertit, Colloque zonæ inserto qua præcinctus fuerat. [Plut. Thes. c. 17 : Μηδὲν

ἀρήιον ὅπλον ἐπιφερομένους, Secum afferentes. Strabo 3, p. 138 : Ὕδωρ ἐπιφερομένους διὰ τὴν ἀνυδρίαν. De sumendo cibo Hippocr. p. 85, A : Οἱ μὲν γὰρ πίνουσι μόνον, οἱ δὲ πρὸς τῷ πίνειν ἢ ῥόφημα ἢ σιτίον βέλτιστον ἐπιφέρονται.]

‖ Ἐπενεγκεῖν, ab inus. th. Ἐπενέγκω, pro quo ἐπιφέρω dicitur. Significat non solum Inferre, Inducere, sed etiam Imponere, Impingere : ea sc. signif. qua dicitur aliquis alicui imponere sive impingere crimen rei alicujus, cujus eum insimulat et reum agit. Ita enim ἐπενεγκεῖν κρίσιν βλασφημίας affertur pro Impingere notam maledicti. Et ex Herodoto [l. supra cit.] ἐπενεχθεῖσα αἰτίη pro Objecta culpa. Nonnunquam vero omisso accus. αἰτίαν, δίκην, κρίσιν, simpliciter dicitur ἐπενεγκεῖν. Procop. : Ἐπενεγκών τε αὐτῷ ὅτι δὴ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται, ἄμφω τὼ χεῖρε ἀπέκοψε· quod Suid. exp. καταδικάσας. Ionice ἐπενεικεῖν [immo ἐπενεῖκαι] dicitur tanquam ab Ἐπενείκω. Herodot. [4, 154] : Ἐπενείκασά οἱ μαχλοσύνην, Impudicitiæ crimine ei impacto. Id. [8, 10] : Ἐπενείκαντές σφι μανίην· etiam [1, 68], Ἐπενείκας αἰτίην. [Hom. Il. Τ, 261 : Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηίδι χεῖρ' ἐπένεικα. Formas Ἐποῖσαι, cum interpr. ἐπενέγκαι, et ἐποισθήσεται, cum ἐπενεχθήσεται, annotavit Suidas s. gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 234, 2.]

[Ἐπιφέρων, jactus talorum, Poll. 7, 205.]

Ἐπίφευκτος, Fugiendus, Aversandus, VV. LL. [Ex Aristot. Eth. Nic. 8 fin., ubi nunc φευκτόν.]

Ἐπιφημητήρ, ῆρος, ὁ, a verbo Ἐπιφημέω. Sunt autem ἐπιφημητῆρες Hesychio οἱ ἐπιφημοῦντες, ἢ ἐπιφωνοῦντες, ἢ συγκατατιθέμενοι· quæ si sequamur, ἐπιφημεῖν fuerit Bene ominari s. Fausta precari, Acclamare, Assentiri.

[Ἐπίφημι, Assentior, Consentio. Empedocles ap. Plut. Mor. p. 820, F; 1113, B : Ὅμως ἐπίφημι καὶ αὐτός. Hesych. : Ἐπιφάμεναι, συγκαταθέσθαι.]

Ἐπιφημίζω, Famæ s. Nomini alicujus ascribo, simpliciter Ascribo, ἐπιγράφομαι, Attribuo, Assigno. [Eur. Iph. A. 130 : Οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπεφήμισα νυμφείους εἰς ἀγκώνων εὐνὰς ἐκδώσειν λέκτροις. Ita Marklandus : libri ἐπέφησα. Plat. Leg. 6, p. 771, D : Ἑκάστῃ μοίρᾳ θεὸν ἐπιφημίσαντες. Demosth. p. 495, 10 : Ὅσα τις πράττει τοὺς θεοὺς ἐπιφημίζων. Dionys. A. rh. 2, 2 : Ὁ τῶν λοιπῶν θεῶν χορὸς τῶν ἐπιφημισθέντων τοῖς γάμοις.] Greg. Naz. : Τὸ ἐκείνου τάχος τοῖς δαίμοσιν ἐπιφημίζοντες, Tribuentes, Assignantes, quasi ἀνατιθέντες. Lucian. [Prom. in verb. c. 1] : Τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, Titanum principis titulo et nomine insignis et ornas. Plut. [Cam. c. 7] : Ἐπιπεφημισμένον τὸ ὄχημα τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν, i. e. Ascriptum, Dicatum, ἀφιερωμένον. [Conf. Ἐπιφημισμός.] Hæc Bud. p. 593, ubi et hunc Greg. Naz. l. addit, de Æacidis, Heraclidis, et similibus : Δαίμονας δή τινας καὶ θεοὺς τοῖς προγόνοις ἐπιφημίζοντες, Auctores sui generis assumentes dæmonas. Ibid. Chrysostomi locum affert, in quo συνωνύμως ponuntur ἐπιφημίζειν ἑαυτοῖς et ἐπιγράφεσθαι, Ascribere et attribuere sibi. Itidem Plut. Popl. [c. 23] : Εἰωθότες ἅπασι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, Omnes res magnas deo ascribere, s. in deum auctorem referre. Ap. Lucian. affinem signif. habent ἀνατιθέναι, καθιεροῦν, et ἐπιφημίζειν, hoc l. [De sacrif. c. 10] : Ὄρνη ἀνέθεον καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπεφήμισαν ἑκάστῳ θεῷ, Cuique deo dedicarunt s. assignarunt. [Alia exx. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 597. ‖ Nuncupo. Plato Tim. p. 36, C : Τὴν ἔξω φορὰν ἐπεφήμισεν εἶναι τῆς ταὐτοῦ φύσεως· 73, D : Μυελὸν πάντα ἐπεφήμισε· Crat. p. 417, C. Porphyr. De abstin. 1, 7, p. 10 : Ἀνόσιον ἐπεφήμισαν τὴν ἀνθρώπου σφαγήν· 11 : Τοῦ δυσχεραθῆναι καὶ ἀνόσιον ἐπιφημισθῆναι.] ‖ Pervulgo, Rumorem dissemino, ut Bud. ibid. interpr. ap. Plut. Sertor. [c. 11], ubi de cerva ejus loquitur : Πολλὰ τῶν ἀδήλων ἐπεφήμιζεν αὐτῷ δηλοῦν. [Diffamo, Gl.] ‖ Hesych. ἐπιφημίζουσα neutro passive accipit, exponens εὐφημουμένη, ἐπιφημιζομένη. [‖ Ἐπιφημίζομαι, Ominor. Herodot. 3, 124 : Ἰόντος αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πεντηκόντερον ἐπεφημίζετο.]

Ἐπιφήμισμα, τὸ, Omen. Thuc. 7, [75] : Ἀντὶ δ' εὐχῆς τε καὶ παιάνων, μεθ' ὧν ἐξέπλεον, πάλιν τούτων τοῖς ἐναντίοις ἐπιφημίσμασιν ἀφορμᾶσθαι. Hesych. ἐπιφημίσμασιν exp. οἰωνίσμασι, procul dubio ad hunc l. respiciens. [Joseph. B. J. 7, 5, 2 : Παντοίοις ἐπιφημίσμασι χρώμενοι. Angl. Id. A. Jud. 17, 5, 1 : Ἐξήει μετ' εὐχῶν καὶ ἀγαθῶν ἐπιφημισμάτων. Epiphan. t. 2, p. 254, C. Hase.]

[Ἐπιφημισμός, ὁ, Nuncupatio, Attributio. Strabo 6, p. 275 : Ὥστε καὶ πιστευθῆναι μυθώδές τι, ὅτι τῶν ἐπιφημισθέντων στεφάνων ἑκατέρῳ (Eurotæ et Alpheo) καὶ ῥιφέντων εἰς τὸ κοινὸν ῥεῦμα ἀναφαίνεται κατὰ τὸν ἐπιφημισμὸν ἑκάτερος ἐν τῷ οἰκείῳ ποταμῷ. ‖ Hesych. : Ἐπιφημισμοῖς, ὀδυρμοῖς.]

[Ἐπίφημος, ὁ, ἡ, Clarus, Nobilitatus. Laurent. Rut. Vita Callinic. Actt. SS. Aug. t. 4, p. 645, 7 : Ἐπ. γίνεται καὶ ἐπίβλεπτος. Hase.]

[Ἐπιφθάνω, Advenio. Petr. Patric. p. 124, 3 Nieb. : Τῶν ἀμφὶ Κάνδιδον πεζῶν ἐπιφθασάντων. L. D. Suid. v. Ἀνηβητηρίαν ... ἡλικίαν ἐπιφθάσας, Qui ætatem attigit. Schleusn. Amphiloch. p. 219. Kall. Batrach. 212 : Τρωγλοδύτην πέτρῳ μυλοειδεῖ τρῶσεν ἐπιφθὰς, al. ἐπιστάς. ‖ Medium annotat Suidas : Ἐπιφθασάμενον· Λέγουσι τὴν αἶγα τὴν Διὸς τροφὸν κατηστερίσθαι. Καί φασι τὸν ἐπιφθασάμενον ἐπιτέλλουσαν αὐτὴν ἐπιτυγχάνειν ὅσα ἂν εὔξηται. Qui l. repetitur v. Αἶξ οὐρανία.]

Ἐπιφθέγγομαι, Assono, Acclamo, Respondeo. Bud. vertit Acclamo, et Post dictum acclamo : addens ea forma dici, qua ἐπόμνυμι, et afferens ex Plut. [Cæs. c. 6] : Καὶ κατηγορήσας Καίσαρος, ἐπεφθέγξατο τὸ μνημονευόμενον· οὐκέτι γὰρ, ἔφη, κτλ. VV. LL. ex Nonno [Jo. c. 6, 123] : Καί οἱ πάντα μαθόντες ἐπεφθέγξαντο μαθηταὶ, Ei responderunt discipuli. [Æsch. Cho. 457 : Σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. — Ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα. Plato Phil. p. 18, D : Μίαν ἐπ' αὐτοῖς ὡς οὖσαν γραμματικὴν τέχνην ἐπεφθέγξατο προσειπών· Crat. p. 383, A : Τῆς αὐτῶν φωνῆς μόριον ἐπιφθεγγόμενοι. Pass. Soph. p. 257, C : Τὰ ἐπιφθεγγόμενα ὕστερον τῆς ἀποφάσεως ὀνόματα. Cum dat. Apollon. De constr. p. 9, 9 : Ἡνίκα ἐπιφθεγγόμεθα τὸ κάλλιστα τοῖς κατὰ τὸ δέον τι ἐνεργοῦσιν.]

Ἐπίφθεγμα, τὸ, Acclamatio, q. d. Assonantia. In VV. LL. ex Bud. Epist. Ἐπίφθεγμα ἀναζευγνύντων, Vox s. Denuntiatio qua exercitu castra moturo conclamari solet ut vasa colligant. [Increpatio, Objurgatio. Jo. Chrysost. t. 5, p. 140, 23 : Καθάπερ βακτηρίαν τινὰ τὸ ἐπ. τοῦτο ὀρέγων. Hase. De interjectione Eust. Opusc. p. 142, 29, schol. Æsch. Prom. 876. De systemate metrico, quod instar epodi strophæ adjicitur, dictum v. ap. Hephæst. in Ἐπιφθεγματικὸς citatum.]

[Ἐπιφθεγματικὸς, ἡ, ὸν, Ad epiphthegma pertinens. Schol. Eur. Or. 338 Matth. : Τοῦτο οὐκ ἐστὶν ἐπῳδὸς, ὡς ἄν τις ἴσως οἰηθείη διὰ τὸ κεῖσθαι μετὰ τὴν στροφὴν καὶ ἀντιστροφὴν, ἀλλὰ καλεῖται σύστημα ἐπιφθεγματικὸν, ὡς προσφθεγγόμενον τὸν Μενέλαον προσιόντα· αἱ μὲν γὰρ ἐπῳδοὶ οὐκ εἰσὶ μονοειδοῦς μέτρου, ἀλλὰ διάφοροι, τοῦτο δὲ μονοειδοῦς κτλ. Hephæstio p. 130 : Ἔστι δέ τινα καὶ τὰ καλούμενα ἐπιφθεγματικὰ, ἃ διαφέρει ταύτῃ τῶν ἐφυμνίων, ὅτι τὰ μὲν ἐφύμνια καὶ πρὸς νοῦν συντελεῖ, τὰ δὲ ἐπιφθεγματικὰ ἐκ περιττοῦ ὡς πρὸς τὸ λεγόμενον τῇ στροφῇ πρόσκειται, et cetera, quæ v.]

[Ἐπίφθεγξις, εως, ἡ, Acclamatio. Schol. Aristoph. Vesp. 702 : Ἀπὸ τῆς ἐπ. οὖν ἐπισίζειν. L. Dindorf.]

Ἐπίφθιμος, Fortis, VV. LL. Sed vereor ne per errorem facta sit hæc compositio : aspectis per transennam duntaxat Hesychii verbis, ἐπ' ἰφθίμῳ, ἐπὶ τῇ ἰσχυρᾷ : quasi sc. legeretur illic ἐπιφθίμῳ composite : cujus nominativus esset ἐπίφθιμος.

[Ἐπιφθίνω, Pereo in. Nicand. ap. Athen. 15, p. 684, D : Λείρια δὲ στήλαισιν ἐπιφθίνοντα καμόντων. Aor. pass. partic. significatione Mortui, ap. Nonn. Dion. 47, 204 : Εἰ δὲ πατὴρ τέθνηκε καὶ οὐκέτι δένδρα φυτεύει, ἀθρήσω μόρον ἶσον ἐπιφθιμένῳ γενετῆρι. Sed leg. videtur ἐπὶ φθιμένῳ. L. Dindorf.]

Ἐπιφθονέω, in VV. LL., sed absque exemplo. Exp. autem, Sum invidiosus, In te exprobro aliquid. Sed exponendo Sum invidiosus, passiva signif. datur huic activæ voci : quod ego nequaquam admiserim. [Hom. Od. Λ, 149 : Ὦ δέ κ' ἐπιφθονέοις. Herodot. 9, 79; Dionys. A. R. 9, 43.]

Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ, [Invidus, Gl. Æsch. Ag. 133 : Ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνά· Eum. 376 : Ἡμετέραις ἐφόδοις

μελανείμοσιν ὀρχησμοῖς τ' ἐπιφθόνοις ποδοῖν· Suppl. 201.] Invidiæ obnoxius, Invidiæ expositus, Invidiosus [Gl. Æsch. Ag. 921 : Μηδ' εἵμασι στρώσασ' ἐπίφθονον πόρον τίθει. Eur. Med. 303 : Σοφὴ γὰρ οὖσα τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος· Suppl. 893. Xen. Conv. 3, 9 : Ἥκιστα ἐπίφθονον πρᾶγμα, de paupertate. Herodot. 4 fin. : Ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμωρίαι πρὸς θεῶν ἐπίφθονοι γίνονται.] Plato Leg. 12, [p. 956, A] : Χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἰδίᾳ τε καὶ ἐν ἱεροῖς ἐστὶν ἐπίφθονον κτῆμα. Quæ Cic. vertit, ut videbis p. 40 mei Cic. Lex., Aurum autem et argentum in urbibus, et privatim et in fanis, invidiosa res est. Aliis etiam rebus variis tribuitur, ut Plut. Pericle [c. 39], ἐπ. ἰσχύς, Invidiosa potentia; Popl. [c. 9], ἐπ. ὄψις, Invidiosum spectaculum. At de persona dictum, ut ap. Thuc. 7, [77] : Καὶ εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα, de quo l. dicam et paulo post. [Demosth. p. 981, 25 : Νικόβουλος ἐπίφθονός ἐστι.] Herodot. autem [7, 139] dixit ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπων pro ἐπίφθονος ἀνθρώποις, Invidiosus hominibus; vel magis ad verbum, Invidiosus apud homines. Item ἐπίφθονος περί τι, Plut. Polit. præc. [p. 813, D] : Ὅπως μήτε περὶ ταύτας εὐκαταφρόνητοι, μήτ' ἐπίφθονοι περὶ ἐκείνας ὦμεν. Plato Apol. [p. 37, D] βαρύτεραι et ἐπιφθονώτεραι copulavit. [Superlat. Æschin. p. 59, 26.] Interdum dicitur ἐπίφθονόν ἐστι, pro Invidiosum est, Res invidiosa est. Ut, Ταῦτα τὸ πράττειν ἐπίφθονον, sub. ἐστί. [Aristoph. Eq. 1274 : Λοιδορῆσαι τοὺς πονήρους οὐδέν ἐστ' ἐπίφθονον.] Et ap. Herodian. [2, 3, 7] : Παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, Recusabat imperium, tanquam rem invidiosam. Ad verbum, q. d. Invidiositatem imperii. Ap. Thuc. autem τὸ ἐπίφθονον substantive non tam Invidiositas, ut ita dicam, quam Invidia [2, 64] : Τὸ ἐπίφθονον λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις. || Ἐπίφθονον, Odiosum, Reprehensione dignum, Culpandum, μεμπτὸν, ut ap. Eur. exp. alicubi [Andr. 181]. Sic et in illo Thuc. l. quem paulo ante protuli, Καὶ εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, schol. exp. μεμπτοί : itidemque φθόνος μέμψις, paulo post. Sed nihil obstare videtur, quominus ἐπίφθονοι suam illic signif. retineat, quum sciamus ethnicos scriptores, præsertim autem poetas, frequenter dicere homines sese diis ob nimiam potentiam, aut arrogantiam, aliudve aliquid invidiosos reddere. Quod si tamen ἐπίφθονοι non placeat pro Invidiosi, malim reddere Odiosi : quam signif. ap. Lat. videtur posse itidem habere nomen Invidiosi, quum Invidiam pro Odio poni satis notum sit.

Ἐπιφθόνως, Invidiose, ut ap. Thuc. 1, [75] : Τοῖς Ἕλλησιν ἐπ. διακεῖσθαι, Græcis invidiosi esse, Apud Græcos invidia laborare. Ap. Eund. [3, 82] : Ἐπ. τι διαπράξασθαι, Invidiose et memorabiliter, quod sc. quæ magna et memorabilia sunt, invidiosa esse soleant : unde etiam schol. exp. ἐπίφθονον καὶ μέγα. || Sed cum ἔχειν junctum adverbium ἐπιφθόνως, ap. Xen. sonat Invide, non Invidiose : Cyrop. 3, [3, 10] et 8, [2, 26], ubi dicit, Ἐπ. εἶχον πρὸς ἀλλήλους, pro Sibi invicem invidebant. [Dem. Moschi Argum. Orphei Lith. extr. : Ἐπ. ἐχόντων πρὸς τοὺς τὴν ἀρετὴν διώκοντας. L. Dindorf.]

[Ἐπίφθορος, ὁ, ἡ.] Ἐπίφθορον φάρμακον, Exitiale medicamentum s. Lethale, Venenum. Vel i. q. φθόριον et ἐκβόλιον, VV. LL. ex Poll. [5, 132.]

Ἐπιφθύζω, Inspuo veneficarum more, s. potius Inspuo venefice, si ita loqui liceat. Theocr. 2, [62] : Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω, ubi tamen aliter schol. ἐπιψιθυρίζουσα, et ἡσύχως ἐπάδουσα. Legimus ap. Eund. 7, [127] : Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. Ubi melius exponere videtur idem schol., et priori illi expositioni assentiri : quæ ex Eust. petita est [Od. p. 1392, 42; 1482, 43]. Convenit autem et cum hoc Tibulli versu [1, 2, 53] : Ter cane, ter dictis despue carminibus.

[Ἐπιφί. V. Ἐπηφί.]

[Ἐπιφιλόνεικος, ὁ, ἡ, De quo contenditur. Schol. Lucian. Eun. c. 4 : Ἀμφήριστοι) ἐπιφιλόνεικοι. Boiss. Suid. in eod. voc.]

Ἐπιφιλοπονέω, Gnaviter alicui rei operam do. Pass. [Med.] Ἐπιφιλοπονοῦμαι pro eod. Xen. OEc. [5, 5] : Θήραις τε ἐπιφιλοπονεῖσθαι συνεπαίρει τῇ γῇ, A Animos etiam facit ad venationem ab aratione exercendam laboriose, s. Ut laboriose etiam venemur. Bud.

[Ἐπιφῑλοτῑμέομαι, Largior. Liban. vol. 4, p. 806, 34 : Κοινὰς καὶ τὰς δωρεὰς ἐπιφιλοτιμεῖται. Angl. Const. Manass. Chron. p. 62 : Τὴν μὲν εὐσέβειαν θεὸς ἰδὼν τὴν Ἐζεκίου ἐπεφιλοτιμήσατο ζωὴν χρονιωτέραν. Boiss. Anna Comn. p. 283, A. Elberling.]

Ἐπίφλεβος, ὁ, ἡ, Venæ applicatus, VV. LL. ex Gaza. [Aristot. H. A. 1, 11. Seager. Hippocr. p. 1180, G : Οἱ θερμοκοίλιοι ψυχρόσαρκοι ... οὗτοι ἐπίφλεβοι, Venosi, Venas habentes conspicuas, ut ap. Aret. p. 52, 58, 96.]

[Ἐπιφλεγής, ὁ, ἡ, Flammeus. Aristot. Physiogn. p. 131 : Οἷς περὶ τὰ στήθη ἐπιφλεγές ἐστι χρῶμα δυσόργητοι.]

[Ἐπίφλεγμα, τὸ, Inflammatio. Iambl. Protr. p. 362 Kiessl. : Τὸν δὲ γέλωτα ὑπὲρ πάντων τῶν παθῶν ὠνόμασεν, ὅτι μόνος μάλιστα ἐμφανῶς μηνύεται, ὥσπερ τι ἐπάνθημα ὑπάρχων καὶ ἐπίφλεγμα μέχρι προσώπου τῆς διαθέσεως.] B

[Ἐπιφλεγμαίνω, Inflammor. Hippocr. p. 785, D : Ἥσσον ἐπιφλεγμαίνουσι τοῖσιν ὑγροῖσι, et sæpius in seqq. Aristot. H. A. 10, 7 : Ἐπιφλεγμαίνουσα ἡ ὑστέρα.]

[Ἐπιφλεγμασία, ἡ, unde ἐπιφλεγμασίῃ ἀρχοῦ ap. Aret. p. 55 scrib. videtur ἐπὶ φλεγμασίῃ.]

[Ἐπιφλεγμονέομαι, i. q. ἐπιφλεγμαίνω. Alex. Trall. 2, p. 125.]

Ἐπιφλέγω, Incendo, Inflammo, Comburo. Ap. Hom. præp. vehementiam aliquam significationi addere videtur : Il. B, [445] : Ἥϋτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην. [Ψ, 52 : Ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ, de cadavere. Herodot. 8, 32 : Ὁπόσα ἐπέσχον πάντα ἐπέφλεγον καὶ ἔκειρον. Thuc. 2, 77 : Ἐπιφλέξαι τὴν πόλιν. Improprie Incendo, Æsch. Pers. 395 : Σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν. Aristot. Physiogn. p. 142 : Τοῖς γὰρ ὀργιζομένοις ἐπιφλέγεται τὰ περὶ τὰ στήθη. Et cum dat. Ælian. N. A. 15, 9 : Τὰς μὲν θηλείας εἰς μῖξιν οἰστρᾶσθαι, τοὺς δὲ ἄρρενας αὐταῖς ἐπιφλέγεσθαι. Illustro, Clarum reddo, Pind. Ol. 9, 24 : Πόλιν ἐπιφλέγων ἀοιδαῖς. || Intransitive, Luceo. Id. Pyth. 11, 45 : Τῶν εὐφροσύνα καὶ δόξ' ἐπιφλέγει.] C

[Ἐπιφλόγισμα, τὸ, Pars incensa s. inflammata, Pustula. Hippocr. p. 1253, H : Φλεγμοναὶ ἢ ἐπιφλογίσματα. Erotian. v. Φῶδες, p. 388 : Στρογγύλα ἐπιφλογίσματα.]

[Ἐπιφλογώδης, ὁ, ἡ, ap. Hippocr. p. 191, H : Τὰ δυσεντεριώδεα ὑπέρυθρα, ἰλυώδεα, λάβρα διαχωρήματα ἐπιφλογώδεσιν ἐξερύθροισι χρώμασι λυόμενα ἐλπὶς ἐκμανῆναι, scrib. ἐπὶ φλογώδεσι. L. Dind.]

[Ἐπιφλοίσκω, inter barytona in σκω, non addita signif., memorat Arcad. p. 152, 30.]

[Ἐπιφλυγμὸς, ὁ, Scatebra, Scaturigo, Eruptio aquarum. Aq. Gen. 2, 6, al. ἐπιβλυσμὸς, et ἐπιβλυγμός. Verbum, unde hoc nomen ducitur, retulisse videri posset Hesych. in gl. : Ἐπέφλυσε, βλαστῆσαι ἐποίησεν, nisi vitii suspecta esset.]

[Ἐπιφλυκταινόομαι, Pustulas accipio, gigno. Hippocr. De morb. vulg. 4, sect. 7, p. 216, G : Τὰ δὲ φολλικώδεα ἐπιφλυκταινούμενα.]

Ἐπιφλύω, et Περιφλύω, ut quidem annotant VV. LL. ex Apollonio : ap. quem tamen nondum hoc posterius inveni : at ἐπιφλύω legitur Arg. 1, [481] : Τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν Υἷας Ἀλωϊάδας, ubi schol. exp. φλυαρεῖν et λοιδορεῖν. Quod autem ad περιφλύω attinet, quatenus exp. Amburo, ad alteram verbi φλύω signif. referri debet. D

Ἐπιφοβέομαι, habetur in VV. LL. pro Metuo, sed absque auctore. [Fictum videtur ex plusquamperf. ἐπεφοβήμην.]

Ἐπίφοβος, ὁ, ἡ, i. q. ἔκφοβος et ἔμφοβος, Metu perculsus, Perterritus. Quidam tamen putarunt significare proprie ὁ ἠρέμα φοβούμενος. [Galen. vol. 19, p. 707, 3 : Κατηφεῖς, ἐπίλυποι καὶ ἐπίφοβοι γενόμενοι, Timidi. Vita S. Epiph. t. 2, p. 328, B : Τῶν δὲ ἄλλων ἁπάντων ἐπιφόβων γενηθέντων. Hase.] || Metus, Suspicio, ex Polyb. [8, 34, 2] : Ἵνα μηδεὶς ἐπίφοβος ἐπικάθηται τοῖς Ταραντίνοις ἀπὸ τῶν κατεχόντων τὴν ἀκρόπολιν. Sed nisi alia extent hujus signif. exx., suspectus merito fuerit hic l., tanquam habens ἐπίφοβος mendose scri-

ptum pro ἔτι φόβος. [Ita libri. || Formidabilis, Gl. Æsch. Ag. 1152 : Ἐπιφόβῳ δυσφάτῳ κλαγγᾷ. Plut. Pyrrho c. 7 : Γειτνίασις ἐπ. καὶ ἄπιστος. Et sæpius Appianus.]

[Ἐπιφόβως, Timide. Appian. Syr. c. 19 : Ἔδεισαν οἱ τοῦ βασιλέως περὶ τῆς Ῥωμαίων μάχης ἐπ. ἐκ πολλοῦ πυνθανόμενοι. Terribiliter, ib. 35 : Βάδην ὑπεχώρουν σὺν ἀπειλῇ πάνυ εὐσταθῶς καὶ Ῥωμαίοις ἐπ. Poll. 3, 137; 5, 123.]

Ἐπιφοινίζω, pro Rubefacio, Illustro legitur in VV. LL. [Pro ἐπιφοινίσσω, quod v.]

Ἐπιφοινῐκίζω, q. d. Superpurpurasco, In superficie ad colorem purpureum vergo, s. potius puniceum. Bud. ex Aristot. [Theophr.] De coloribus [c. 32] : Σχεδὸν γὰρ αὐτῶν τῶν καρπῶν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἐκ τοῦ ποώδους μεταβάλλωνται, μικρὸν ἐπιφοινικίζουσι, καὶ γίνονται πυῤῥοὶ, ubi Int. vertit, Paululum in puniceum vergunt, præp. omittens, tanquam vacantem.

[Ἐπιφοινίσσω s. Ἐπιφοινίττω, Puniceus fio, Punico. Aristot. Physiogn. p. 142 : Οἷς τὸ πρόσωπον ἐπιφοινίσσον ἐστί. Et similiter in seqq. non modo activo, sed et passivo : Τοῖς αἰσχυνομένοις ἐπιφοινίσσεται τὸ πρόσωπον. Theophr. fr. 6 De signis 1, 10 : Ὅταν πρὸ ἡλίου ἀνατολῆς φαίνηται ἐπιφοινίσσον σημεῖον. Plut. Alex. c. 4 : Ἡ δὲ λευκότης ἐπεφοίνισσεν αὐτοῦ περὶ τὸ στῆθος μάλιστα καὶ τὸ πρόσωπον. De luna, id. Mor. p. 934, C. Adde Nicand. ap. Athen. 9, p. 370, A. || Puniceum facio. Lucian. Amor. c. 41 : Ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. Passivi ex. v. supra.]

Ἐπιφοιτάω, Venio ad, Accedo ad. [Absolute Herodot. 1, 97, 112. 9, 28 : Οἱ ἐπιφοιτῶντές τε καὶ οἱ ἀρχὴν ἐλθόντες. De re 3, 6 : Ὁ ἐπιφοιτέων κέραμος. De insomnio sæpius 7, 15, semel cum accusat., Σὲ δὲ ἐπιφοιτήσει. Aristot. H. A. 9, 29 : Ἐπιφοιτῶντα τὸν κόκκυγα κατεσθίειν τὰ τῆς ὑποδεξαμένης ὄρνιθος νεόττια.] Cum dat. ap. Plut. [Flamin. c. 12, etc.] et alios, ut in hoc Herodiani l. [2, 8, 18] : Τοῖς δὲ Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Item, Ventito in aliquem, ut fit audiendi causa, inquit Bud. Exp. etiam Supervenio, Commeo, ut [ap. Herodot. 2, 73], Ἐπιφοιτᾷ σφι, Ad eos commeat. Idem interpr. et Viso, afferens ex Plut. Dione [c. 17] : Ἐπεφοίτα δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ συνεσχόλαζε τοῖς ἀρίστοις ἀνδράσι. [Cum accus. Julian. Or. 7, p. 221, B : Ἐπιφοιτῶν τὰς πόλεις, de Baccho.] A Thuc. autem pro Pervadere et Peragrare, accipi testatur. [Bis utitur Thuc. 1, 81 : Τοῖς ὅπλοις αὐτῶν καὶ τῷ πλήθει ὑπερφέρομεν, ὥστε τὴν γῆν δῃοῦν ἐπιφοιτῶντες· 135 : Ἔτυχε γὰρ ὠστρακισμένος καὶ ἔχων δίαιταν μὲν ἐν Ἄργει, ἐπιφοιτῶν δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Πελοπόννησον.] Item pro In mentem venire, ap. Damasc., p. 141. Quin etiam pro Consuetudinem stupri habere, ap. Herodian. [5, 3, 20] : Ἐπιφοιτῆσαι γὰρ αὐτὸν ταῖς θυγατράσιν αὐτῆς. Quam signif. habet etiam simplex φοιτῶ. [Advolo, de aquila, Suid. v. Ἄτρακτον. Schleusn. Ἐπιφοιτᾶν ἐπὶ τὰ παιδία dicitur Γελλοῦς φάντασμα, Zenob. 3, 3. Hemst. Hippocr. p. 169, G : Ἐπιφοιτέον ἄλγημα. Aret. p. 69, 28 : Οὐδέ τι ξενοπρεπὲς κακὸν τὸν ἄνθρωπον ἐπιφοιτῇ. Pro quo p. 121, 16 : Οὐκέτι ἐπιφοιτεύει (ἡ νοῦσος) ἐς τὸν ἄνθρωπον, nisi leg. ἐπιφοιτέει. Angl. V. Ἐγκυρσεύω, Ἐπιστατεύω, Ἐπιφρονεύω.]

Ἐπιφοίτησις, εως, ἡ, [Apparitio, Gl.] Accessus, Adventus, Bud. ex Dionys. Areop. Item, Ipsa actio superveniendi. [Joseph. A. J. 17, 2, p. 831, 2 : Ἐπιφοιτήσει τοῦ θεοῦ, Instinctu dei. De deo etiam Julian. Or. 7, p. 221, B : Τοῦ θεοῦ (Bacchi) τιμῶντος αὐτὴν (Semelen) ἅτε πρώτην ἱεροφάντιν τῆς ἔτι μελλούσης ἐπιφοιτήσεως. Catena in Acta Apost. in Wolf. Anecd. vol. 3, p. 113 : Ἡ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπιφ. L. D. De exercitu adventante Theophyl. Simoc. Hist. p. 214, 8 ed. Bonn. : Ἐπὶ διασκοπῇ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἐπιφοιτήσεως. Id. p. 300, 14 : Δαιμονίων τινῶν ἐπ. Hase. Ἐπελεύσεως, παρουσίας, Hesych.]

[Ἐπίφοιτος, ὁ, ἡ, Incurrens. Manetho 4, 83, δυστυχίη. Comes, ib. 126.]

Ἐπιφορὰ, ἡ, Impetus quo aliquis fertur, quum irruit, ut ἐπιφέρομαι est Feror cum impetu. A Bud. redditur Impetus, Impressio, afferente hæc Polybii de Horatio Coclite [6, 55, 2] : Καὶ κατέσχε τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, οὐχ οὕτω δύναμιν, ὡς τὴν ὑπόστασιν αὐτοῦ καὶ τόλμαν καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων, Sustinuit impressionem hostium, vel impetum. [Sæpe in Polyb., etiam de rebus, ut ἐπιφοραὶ ὄμβρων 4, 41, 7; δακρύων 15, 26, 3; ἐπ. καὶ ὁρμὴ τοῦ χειμῶνος, 5, 51, 1. Iambl. V. P. p. 416 : Ἐπ. τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμή.] Transfertur autem et ad impetum orationis (cui videmus tonitrua etiam et fulmina metaphorice tribui); nam ἐπιφορὰν pro Invectiva oratione et cum impetu prolata Idem ex Hermog. affert. [Phot. Bibl. cod. 265. Philostr. V. Soph. 1, p. 504, θυμὸν et ἐπιφορὰν jungit in Demosthene. Ernest. Lex. rhet. V. Ἐπιφορικός. Addit autem Ern. : « Sed et ἐπιφοραὶ dicuntur, quæ vulgo κατηγορίαι, quibus oppositæ sunt ἀπολογίαι. Sic voce utitur Philostr. l. c. p. 542. Rut. Lupus 1, 8, ἐπιφορὰν paululum differre dicit ab ἐπιβολῇ, quæ itidem affectum et copiam oratoris adjuvat. Nam in hac unum verbum pluribus sententiis præponitur, ut si quis plures sententias incipiat verbo Ego : in ἐπιφορᾷ autem omnium sententiarum unum atque idem novissimum verbum. » || Ἐπιφορὰς, καταδίκας, Hesych.] Peculiariter autem Medicis, de Impetu humoris in aliquam partem influentis, s. Fluxio in aliquam partem velut irruens est ἐπιφορά. Sed affertur hæc vox Epiphora et ex Cicerone in Epistolis [Ad div. 16, 23], item ex Columella [5, 7 prope fin.] et Plinio [H. N. 29, 6, 38; 20, 12, 48]. Additurque, tum quidem quum non adjicitur nomen partis, esse præcipue Oculi morbum, qui fit ab humorum influxu atque impressione : alioqui quum aliam partem obsidet, partis, in quam fit impetus ingruentis humoris, semper nomen adjici : ventris, puta, aut uteri, aut testium epiphoras appellando, ut solet Plinius [21, 19, 74; 28, 14, 58.] Quin etiam Paulus Ægin., ubi de oculorum epiphoris agit, non solum ἐπιφορὰς dixit, sed τὰς τῶν ῥευμάτων ἐπιφοράς. Sic et Galen. 4 τῶν Κατὰ τόπους, describens Nectarium Marci, dicit πρὸς ἐπιφορὰς ῥεύματος λεπτοῦ efficax esse [in inscr. capitis vol. 13, p. 439, C. Ib. F : Τούτῳ συνεχῶς ἐχρησάμην ἐπὶ τῶν μεγίστων ἐπιφορῶν]. || Dialecticis Illatio [Gl.], quæ assumptionem, i. e. πρόσληψιν, sequitur in argumentis, h. e. Complexio et συμπέρασμά, Bud. ex Diog. L. Habet autem huc pertinentem signif. verbum ἐπιφέρειν supra, item τὸ ἐπιφερόμενον. [Simpl. Illatio, Apoll. De constr. p. 74, 27 : Μετὰ τῆς τῶν μετοχῶν... ἐπιφορᾶς. Herodian. Π. σχημ. p. 46, 7, 9. || Attributio. Plato Leg. 12, p. 944, B : Ἡ τούτων τῶν ὀνομάτων ἐπιφορά· Crat. p. 430, D : Τὴν τοῦ ἀνομοίου δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν.] || Clausula, Sententia addita sermoni præcedenti, Idem ex Hermog. [Conf. l. Lesbonactis in Ἐπιφορικὸς cit. Dionys. De adm. vi Dem. c. 20, p. 1014, 10 : Πάσης διανοίας καὶ λήμματος αἵ τ' ἀρχαὶ καὶ αἱ ἐπιφοραὶ τοιαῦταί εἰσιν. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 327, 21 : Ἔστι λόγος λημμάτων καὶ ἐπιφορῶν, ὡς ὅταν εἴπωμεν, εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστὶ, τοῦτό ἐστι λῆμμα ... Ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἄρα ἐστίν· αὕτη ἐπιφορὰ καλεῖται.] || Corollarium [Gl.], τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ, Idem ex Poll. [3, 94. Thucyd. 6, 31 : Τῶν τριηράρχων ἐπιφορὰς πρὸς τῷ ἐκ δημοσίου μισθῷ διδόντων τοῖς θρανίταις. Schol. ἔξωθεν τοῦ δημοσίου μισθοῦ, ἐκ τῶν ἰδίων ἐπιδόσεις παρεῖχον· τοῦτο γάρ ἐστιν αἱ ἐπιφοραί. Conf. Diod. 17, 94. Simili signif. in inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 221, 3 inter lacunam : Εἰ δὲ μὴ, ἐπιφορὰν φέ... Et 17 : Ἐὰν δὲ μὴ διδῶσιν οἱ ἱεροποιοὶ καὶ ἐπιστάται ἀργύριον ... ὀφειλόντων οἱ ἱεροποιοὶ καὶ οἱ ἐπιστάται τῷ ἐργώνῃ τὴν ἴσην ἐπιφοράν. || De cibis Damox. Athen. 3, p. 103, A : Ταυτὰ προσάγω πρὸς αὐτὰ τὰ διαστήματα καὶ ταῖς ἐπιφοραῖς εὐθὺς οἰκείως πλέκω. Cibos qui post alios inferuntur intelligebat Schweigh. Ap. Polyb. 5, 90, 4, ἡ ἔξωθεν ἐπιφορὰ, Copiosa invectio opum in urbem. Theophr. C. Pl. 5, 12, 11 : Τὰ δὲ πνεύματα τοῖς μὲν ψυχροῖς φύσει τῶν τόπων ἐγχώρι' ἄττ' ἂν εἴη, καθάπερ ἐν τῷ Πόντῳ καὶ τῇ Θράκῃ, τοῖς δ' ἀλεεινοτέροις ἐκ τῶν ἔξωθεν ἡ ἐπιφορὰ, καθάπερ ἐν Εὐβοίᾳ.]

Ἐπιφορέω, Comporto, Aggero, Congero; Desuper ingero s. injicio. [Aristoph. Pac. 167 : Οὐ κατορύξεις, κἀπιφορήσεις τῆς γῆς πολλήν· 224 : Ὅσους ἄνωθεν ἐπεφόρησε τῶν λίθων. Xen. Anab. 3, 5, 10 : Γῆν ἐπι-

φορήσω. Herodot. 4, 201 : Ἐπιπολῆς τῶν ξύλων χοῦν γῆς ἐπεφόρησε· 181 : Ἐπὶ τὸν ἄλα γῆν ἐπιφορέοντες.] Sed nonnunquam præp. in hoc verbo suam illam vim non retinere, ostendit vel hic Plut. l. in Numa [c. 10] : Ἐπιφορουμένης γῆς ἄνωθεν. Videmus enim hic addi ἄνωθεν, quod alioqui posset significari præpositione ἐπί. Sic particip. ἐπιφορηθεὶς, Congestus. [‖ In utero fero, in Conc. Ancyrano can. 25, ut interpr. Balsamon et Zonar. Ducang. App. Gl.]

Ἐπιφόρημα, τὸ, est ab ea signif. verbi ἐπιφορῶ, qua dicitur pro Ferre ad mensam post cetera, s. Inferre mensæ, postremo loco, vel Imponere mensæ; nam ἐπιφορήματα dicta esse putantur Quæ inferebantur post primam mensam : unde redditur etiam Secunda mensa, Bellaria. [Τραγήματα μετὰ τὸ δεῖπνον, Hesych.] Alii dicunt, inquit Bud., ap. quem v. plura p. 848, ἐπιφορήματα esse Quæcunque post primum ferculorum missum apponuntur. Athen. 14, [p. 640, E] : Τρύφων δέ φησι, τοπαλαιὸν, πρὶν εἰσελθεῖν τοὺς δαιτυμόνας, ἐπὶ τῶν τραπεζῶν κεῖσθαι τὴν ἑκάστου μοῖραν, ὕστερον δὲ πολλά τε καὶ ποικίλα ἐπιφέρεσθαι· διὸ καὶ ἐπιφορήματα κληθῆναι. Nam ibi legi debet ἐπιφέρεσθαι (sicut et paulo post habetur, ubi eadem repetuntur), non autem ἐπεισφέρεσθαι. [Sic ἐπιφέρειν ἄρτους, Lync. apud Athen. 3, p. 109, E; mox ἐπεισάγειν. Hemst.] Animadvertendum est porro dixisse ἐπιφέρεσθαι, non ἐπιφορεῖσθαι : sed qui ἐπιφορήματα esse ab ἐπιφορεῖσθαι contendere volet, respondere poterit eum ad propinquiorem deductionem non respexisse, sed perinde esse ac si dixisset ab ἐπιφορεῖσθαι i. valente q. ἐπιφέρεσθαι. [Herodot. 1, 133 : Σίτοισι ὀλίγοισι χρέωνται, ἐπιφορήμασι δὲ πολλοῖσι. Lucian. Lexiph. c. 8. Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα prov. apud Zenob. 1, 1, Steph. Byz. v. Ἄβυδος. ‖ Funebres epulæ, Iambl. V. P. p. 118 (262). Wakef. Ornamenta sepulcrorum interpretatur Wyttenb. ad Julian. Bibl. crit. 3, 2, p. 14.]

[Ἐπιφόρησις, εως, ἡ, Illatio. Eust. Opusc. p. 321, 33 : Κόνεως ἐπιφόρησιν.]

[Ἐπιφορικὸς, ἡ, ὸν, Qui infertur. Lesbonax Περὶ σχημ. p. 183 : Ἀττικὸν (σχῆμα) σύνηθες Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι, Στρατευόμενοι Θηβαῖοι ἐπὶ Ἀττικὴν, Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν. Τὸ γὰρ κατ' ἐπιφορὰν δεῖ εἰπεῖν Λακεδαιμόνιοι ἡττήθησαν. Γίνεται δὲ οὕτως, τῇ ἐπιφορικῇ ἐκφράσει προσυνταττομένης ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἡ μὲν γάρ ἐστι προηγορικὴ, ἡ δὲ ἐπιφορικὴ, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεται κτλ. « Ἐπιφ. λόγος, Oratio invectiva s. genus orationis vehemens, in quo accusator increpatione, objurgatione et vehementia quadam uti potest propter criminis rationem, cujus alter accusatus fuit. Unde et σφοδρὸς talis λόγος et δεινὸς dicitur. V. Sopatr. Διαιρ. p. 357. Aristid. II. λογ. πολ. c. 1, περὶ σφοδρότητος, p. 655, σχήματα ἐπιφορικὰ dicit. » Ernest. Lex. rhet. Eust. Od. p. 1788, 12. Favorin. in Aldi Hortis p. 49, A : Ἡ ἐπιφορὰ ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ εἰρημένῃ καταφορᾷ, ὡς καὶ ὁ ἐπιφορικὸς λόγος, ὁ αὐτὸς τῷ καταφορικῷ. Adv. Ἐπιφορικῶς, schol. Dionys. in Bekk. An. p. 970, 5 : Ὅ ἄρα καὶ τὸ τοιγαροῦν ἐπιφ. ἐπήχθησαν. L. D. Aristides p. 430. Maius.]

Ἐπίφορος, ὁ, ἡ, Ferens ventus, qui et perferens, Ventus secundus. Idem sc. qui infra φορός : quem Hom. vocavit etiam ἴκμενον, item πλησίστιον. Dicitur autem ἐπ. ἄνεμος a Thuc. [3, 74], itidemque ἐπίφορον πνεῦμα [ab eod. 3, 74,] a Pausan. [9, 19, 5] et Luciano [vol. 1, p. 558, D. Hemst.], ut videbis ap. Bud. [Polyæn. 5, 17. Hemst. Pollux 1, 105. Æsch. Cho. 813 : Παῖς ὁ Μαίας ἐπιφορώτατος. Schol., ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν ἀντὶ τοῦ ὁ λογικώτατος. ‖ Hesych. : Ἐπ., σύγγονον, Λάκωνες καὶ ἀμπέλου ὄνομα. Pro quibus Ruhnk. in Auct., ἔγκυον, καὶ Λ. ἀ. ὅ.] ‖ Ἐπίφορος etiam vocatur femina Uterum ferens, i. e. κυοφοροῦσα, ut docet Idem ex Xen. [de canibus, Cyn. 7, 2] et Theophr. [C. Pl. 3, 2, 8 : Τὸ μετοπωρινὸν ἔγκυμον εἶναι καὶ ἐπίφορον· iterumque ib.] Exp. præterea ἐπίφορος ab eo Partui vicina, sicut ἐπίτοκος, inquit, est Sub tempus partus existens. [Hippocr. p. 75, H; 202, C, F; 203, A, H; 205, D. Galenus ad l. primum : Τὰς ἐπιφόρους ἔνιοι μὲν ἤκουσαν τὰς ἐγκυμονούσας, ὅσαι πλησίον εἰσὶ τῆς ἀποκυήσεως, ἔνιοι δὲ τὰς ῥᾳδίως συλλαμβανούσας καὶ συνεχῶς κυούσας.] ‖ Proclivis [Præceps add. Gl.] ad aliquid, ὁρμητικῶς ἔχων : qui etiam εὐεπίφορος. [Πρὸς συνουσίαν ἐπ., Hesych. in Σαυσάκας. Hemst.] Sed et simpliciter, Pronus, ut, Ἦν δὲ ὀξὺ καὶ ἐπίφορον ἐκεῖνο τὸ χωρίον, Idem ex Hippocr. Ep. ad Damag. [p. 1280, 23. Ἐπίφορον, τὸ, εἰς τὰς συνουσίας, Proclivitas in Venerem, Suidas v. Μισητεία. Schleusn. Ms. ap. Cramer. Anecd. vol. 2, p. 439, 6 : Ἐπιφορωτάτοις, ἐπιτηδείοις. ‖ Adv. Ἐπιφόρως. Strabo 12, p. 553 : Ἐπ. ἔχων πρὸς τὸ τοῖς ποταμοῖς ἀφορίζεσθαι τοὺς τόπους. ‖ Ferente vento. Athanas. vol. 2, p. 540. Kall.]

[Ἐπιφορτίζω.] Ἐπιφορτίζομαι, In humeros tollo, Gesto, Bud. Sed subjungit locum Greg. Naz., in quo activa signif. potius usurpari putat pro In humeros impono : Οὐ γὰρ ἦν ἀσφαλὲς, μήπω τῆς τοῦ υἱοῦ θεότητος παραδεχθείσης, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵν' εἴπω τι καὶ τολμηρότερον, ἐπιφορτίζεσθαι, In humeros eorum imponere : at in VV. LL. ex Mosell. interpretatione, Spiritus sancti onus adjicere. Sed affert et vocem act. Ἐπιφορτίζω, itidem pro Onus impono, Onero, ex Josepho [Contra Ap. 2, 9. Theoph. Simoc. Hist. p. 69, 11 ed. Bonn. : Ἀσκοὺς ἐπιφορτίσαντες ὕδατος· idemque passive p. 75, 21 : Τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὕδατος. De equo Hippiatr. p. 102, 24 : Ὅταν πολλῷ βάρει ἐπιφορτισθῇ. Hase. ‖ Premo. Cass. Probl. 75 : Διὰ τὸ πλῆθος τῆς ἐπιφορτιζούσης τὰ μέρη ὕλης. Weigel. Pollux qui dicitur p. 126 edi Hardt. : Παρὰ μὲν τῶν πρεσβυτέρων οἰκούσας κουφίσαι τὸν λαὸν, παρὰ δὲ τῶν ὁμηλίκων ἐπιφορτίσαι μᾶλλον. Geopon. 9, 14, 6. Schol. Pind. Nem. 6, 55 : Ναυστολοῦντες ἀντὶ τοῦ ἐπιφορτίζοντες, οἱονεὶ σωρεύοντες ἐκ τῶν ἰδίων κόπων τὸ ἐγκώμιον, Congerentes.] Illam autem passivam vocem ἐπιφορτίζεσθαι affert Idem in metaph. signif. pro Molestum esse, Negotium exhibere, cum dat. junctum, ex Aristoph. schol. [Plut. 379] : Εἰώθασιν οἱ ῥήτορες τοῖς ἔρμαιον κεκληρωμένοις ἐπιφορτίζεσθαι, ὡς κοινωφέλιμοι. [Pseudo-Diog. Epist. in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 255; Maxim. Planud. in notula ad Soph. vol. 1, p. 348; schol. Demosth. Pro Ctes. p. 278 Bekk. Boiss. Med. proprie. Xen. Eph. 5, 2 : Ἐπιφορτισάμενος πάντα (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι) Αἰθιοπίαν κατέλιπεν. Poll. 1, 99. Pass. ἐπιφορτισθὲν ὕδωρ, Aqua immodice ventri ingesta, Suid. v. Λαφύξας.]

[Ἐπιφορτισμὸς, ὁ, Oneratio, Gl.]

[Ἐπιφόρως. V. Ἐπίφορος.]

Ἐπίφραγμα, τὸ, Obturamentum. In VV. LL. Frænum. At Hesych. ἐπιφράγματα esse dicit τὰ ὑπὸ τὸ στόμα. [Cooperculum. Hero Spirit. p. 157, 26; 158, 24; 198, 23; 204, 26; 211, 13; 222, 12, 14, 17, 28; ubi nonnunquam opponitur τῷ διαφράγματι. Hase.]

Ἐπιφραδέως, poet. adv., pro Consulte, Prudenter, quod prudentium hominum sit excogitare quæ in rem sint. Apoll. Arg. 2, [1134] : Ἐπ. ἐρέεινε. [Id. 1, 1021, 1336; 3, 83.] Verum Hesych. compar. Ἐπιφραδέστερον exp. non solum συνετώτερον, Prudentius, sed etiam συντομώτερον, Brevius, Magis compendiarie. Nisi forte aliud potius quam συντομώτερον eum scripsisse putemus.

[Ἐπιφράδης, ους, ὁ, Epiphrades, n. viri, quem inter majores Homeri referunt historici vett. ap. Proculum Chrestom. p. 1, 10 ed. Bekk., ubi forma Ion. Ἐπιφραδέος. Ἐπιφράδης ap. Suidam p. 2667, A. L. Dindorf.]

[Ἐπιφράδμων, ονος, ὁ, ψευδολόγος, Mendax, Hesychio. Lat. Commentor comparat Alb.]

Ἐπιφράζω, Indico, ut quidem ἐπέφραδε τιμὰς affertur ex Hesiodo [Th. 74] pro Indixit honores. Sed huic ἐπέφραδον dari aliam [eamque veriorem] derivationem videbis infra, in Φράζω. [Apud Quintum 9, 329 : Καὶ τὸ μὲν ἠγαθέοισιν ἐπέφρασεν οἰωνοῖσιν, perperam libri pro ἐπέφραδεν. Herodot. 1, 179 : Δεῖ δή με πρὸς τούτοισι ἐπιφράσαι ... τὸ τεῖχος ὅντινα τρόπον ἔργαστο. Portendo, Merc. Trism. in Maitt. Misc. p. 2 : Φράζεο δὴ καὶ τόνδε λόγον, τέκος, ὁππότε κεν δὴ γαῖαν κινήσῃ σεισίχθων κυανοχαίτης, ὅττι βροτοῖς ἐπί τ' εὐτυχίαν κακότητά τε φράζει. L. D.] Bud. ait poni pro Admoneo, Suggero; sed nullum ex. afferens : at pass. [med.] Ἐπιφράζομαι, pro Excogito, Comminiscor, ap. Herodot. [1, 48, 85; 4, 200; 5, 9; 6, 61, 133; 7, 239.] In VV. LL. exp. etiam Animadverto, Animo complector, et Molior. [Hesiod. Theog. 160 : Δολίην δὲ κακὴν

ἐπεφράσσατο τέχνην. Theogn. 430, 706, Theocr. Id. 22, 166, et sæpius Apoll. Rh.] Hom. Od. O, [443] : Ὑμῖν ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον. [Il. N, 741 : Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν, ἤ κεν ... πέσωμεν ... ἢ ἔλθωμεν, Consilia agitemus. Conf. B, 282. Ibid. E, 665 : Τὸ μὲν οὔτις ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε μηροῦ ἐξερύσαι δόρυ, Nemini in mentem venit. Animadvertendi signif. Il. Φ, 410 : Οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων εὔχομ' ἐγὼν ἔμεναι· Od. Θ, 94 : Ἀλκίνοος δέ μιν οἷος ἐπεφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν· Σ, 94 : Ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοί.] Suidas ἐπιφρασθεὶς exp. ἐνθυμηθεὶς et διαλογισάμενος, in quodam, quem ex Herodiano [Arriano Ind. p. 562] affert, l. [Ἐξ ὅτου δὴ ἐπιφρασθέντα τοῖν Διοσκούροιν τὴν θυσίαν, Ex quacumque demum causa in mentem ipsi venerit Castorum sacrificii, Arrian. Exp. 4, 8, 2, pessime vertuntur. Euseb. ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 262 : Τοῦτο ἐπιφρασθεὶς, οὕτω κυρεέτω. Hemst. Cum inf. Hom. Od. E, 183 : Οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεῦσαι, In animum induxisti. Duplex aoristi forma ἐπεφρασάμην et ἐπεφράσθην alternat etiam apud Herodotum et Apoll. Rh.]

[Ἐπίφραξις, εως, ἡ, Obstructio. Plut. Mor. p. 891, E : Τῶν Πυθαγορείων τινὲς (lunæ defectum interpretantur) ἀνταύγειαν καὶ ἐπίφραξιν τὸ μὲν τῆς γῆς, τὸ δὲ τῆς ἀντίχθονος. Angl. Eadem inde paucis immutatis transtulit Euseb. Pr. ev. p. 848, C. Hase.]

Ἐπιφράσσω, s. Ἐπιφράττω, Obstruo, Obturo. [Theophr. H. Pl. 9, 3, 2 : Ταύτην (τὴν δίοδον) ἐπιφράξαντες τῇ ὕλῃ. Nicand. Al. 286; Poll. 2, 216; 8, 155; 10, 25.] Ap Basil., ἐπιφράττειν τὸ στόμα, sicut et ἀποφράττειν, Obstruere os. [Pass. Plut. Mor. p. 891, E : Τοῦ στομίου ἐπιφραττομένου. Med. Mihi Obturo, Greg. Nyss. vol. 1, p. 150, E : Ἐπιφραξάμενοι τὰ ὦτα. L. D.]

Ἐπίφρενα, τὰ, Præcordia. [Hesych. ὑποχόνδρια.]

[Ἐπιφρέω vel Ἐπίφρημι. V. Ἐπεισφρέω.]

[Ἐπίφρικτος, η, ον, Horrens. Nicand. Th. 157 : Ἐπιφρίκτην φολίδεσσι, i. q. ἐπιφρίσσουσαν.]

[Ἐπιφρικώδης, δ, ἡ, Horribilis. S. Gregentius fol. 177, a. Maius.]

[Ἐπιφρὶξ, ῖκος, ἡ, Fluctuatio in superficie. Eust. Opusc. p. 334, 87 : Χθὲς λεπτή τις ὑπέτρεχεν ἐπιφρὶξ, ὑφ' ἧς ἠρέμα τὸ τοῦ χυμοῦ βάθος ἐπόρφυρεν ἐπιπολῆς. Ubi exprimit Homericum Il. H, 63 : Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, et sequitur scripturam vitiosam, cujus etiam in commentario meminit, ἐπιφρίξ.]

[Ἐπιφρίσσω, s. Ἐπιφρίττω, Horreo in superficie. Oppian. Cyn. 1, 384 : Καὶ νέποδες γαμέοντες ἐπιφρίσσουσι γαλήνῃ, Horridum reddunt æquor innatantes. Dionys. P. 443 : Ὁλκὸς ἐπιφρίσσων φολίδεσσι. Orph. Arg. 1147 : Ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη ἀκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι. Nicetas Man. Comn. p. 137, C : Τῷ βάθει τοῦ πνεύματος ἐπιφρίσσουσι. Poll. 1, 106 : Ἐπιφριττούσης ἠρέμα τῆς θαλάττης.]

[Ἐπιφρονεύω. Hesych. : Ἐπιφρονεύουσιν, ἐπακούουσιν. Ἐπιφρονέουσιν Jensius. V. Ἐπιφοιτεύω.]

[Ἐπιφρονέω, Prudens sum, Sapio. Hom. Od. T, 385 : Ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις. Eust. : Τὸ δὲ ἐπιφρονέουσα κολακικῶς, οἷον ῥηθὲν ταὐτόν ἐστι τῷ περίφρων. Ejusd. Od. A, 351 : Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέλληται, Plato Reip. 4, p. 424, B, exhibet ἐπιφρονέουσ' et ἀεἰδόντεσσι, ubi vertendum videtur Attendunt. V. Ἐπιφρονεύω.]

[Ἐπιφροντίζομαι, Curo, Prospicio. Arethas p. 930.]

Ἐπιφροσύνη, ἡ, Prudentia. [Hom. Od. E, 437 : Εἰ μὴ ἐπιφροσύνην δῶκε γλαυκῶπις Ἀθήνη. Theognis 1100 : Σὺ δ' ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην. Apoll. Rh. 3, 659 : Αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε.] Et plur. ἐπιφροσύναι ap. Hesiod. [Th. 658] : Σῇσι δ' ἐπιφροσύνῃσι [Σῆς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν alii], Tuis prudentibus consiliis. Nisi sit plur. pro singulari. [Apoll. Rh. 4, 1115 : Ἥσιν ἐπιφροσύνῃσιν ἐποτρυνέουσα μάχεσθαι, ubi pauci ἐφημοσύνῃσιν. Hom. Od. T, 22 : Αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο οἴκου κήδεσθαι καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν, Si curam cogitationemque susciperes. Oppian. Cyn. 4, 449 : Δεινὴ γὰρ (κερδὼ) ἐπιφροσύνῃσι νοῆσαι. L. D. Ἄνευ θείας ἐπιφροσύνης, Philo J. p. 352, B; 532, B. Hemst. Joseph. A. J. 15, 11, 3 : Κατ' ἐπιφροσύνην τοῦ θεοῦ, Instinctu. Quod injuria suspectum habuit Ernestus. ὕ]

[Ἐπίφρουρος, δ, ἡ, Custodiens. Eur. Or. 1575 : Ξίφος δ' ἐμῆς θυγατρὸς ἐπίφρουρον δέρῃ. Schol., ἐπικείμενον, παρόσον οἱ φρουροῦντες ἐπίκεινται τοῖς φρουρουμένοις.]

Ἐπιφρύγω, ex Polluce, qui habet ἐπέφρυγον, non aliud certe significans quam ἔφρυγον. Atque adeo pro eo quod uno in l. dicit ἐπέφρυγον, in altero legitur ἔφρυγον : quod suspectum etiam reddere potest illud ἐπέφρυγον. V. Φρυγεύς.

[Ἐπιφρυκτωρέω, Adluceo. Gregorius Cypr. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 316, 2 : Ὄψιν τὴν σὴν, ἠπίαις ἐπιφρυκτωροῦσάν μοι ταῖς ἀκτῖσι καὶ πρὸς τὸ λέγειν παραθαρρύνουσαν. Osann.]

Ἐπίφρων, ονος, ὁ, ἡ, Prudens, sicut ἔμφρων : sed hoc ἐπίφρων est potius poetarum. Hesiod. [Th. 122, 896] : Ἐπίφρονα βουλὴν, Prudens consilium. [Ib. 661, et Hom. Od. Γ, 128 : Νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ· Τ, 326 : Νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν. De homine Π, 242 : Χεῖράς τ' αἰχμητὴν ἔμεναι καὶ ἐπίφρονα βουλήν· Ψ, 12 : Ἄφρονα ποιῆσαι καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα. Theocr. 25, 29.]

[Ἐπίφρων, ονος, ὁ, Epiphron, n. viri in inscr. in insula Ceo nuper reperta.]

[Ἐπιφυὰς, άδος, ἡ.] Ἐπιφυάδες, pro Propagines ex Theophr. [H. Pl. 1, 6, 6] in VV. LL. [Ἀποφ. Schneid. ex codd.]

[Ἐπιφύλαξ, ἄκος, ὁ, Custos. Longus 1, 21, τῶν προβάτων καὶ τῶν αἰγῶν.]

[Ἐπιφῠλάσσω s.] Ἐπιφυλάττω, Observo. Plato Leg. [9, p. 866, D : Πλοῦν ἐπιφυλαττέτω. lxx Ezech. 44, 8. « Ἐπιφυλάσσω τὰ ξύλα, Apollon. Lex. H. v. Κρήτῃ, ubi est i. q. συνέχω. » Schleusn. Greg. Nyss. t. 1, p. 826, D : Ἐπιφυλάττουσιν. Id. ib. p. 348, D : Ἐπιφυλάσσοντες· et t. 2, p. 640, A : Τοὺς ἀνθρώπους ἐπιφυλάξας. Menand. Hist. p. 332, 22 ed. Bonn. Philostrat. ap. Phot. Biblioth. p. 321, 1 : Γαλήνην δὲ ἐπιφυλάξαντες. Hase.]

[Ἐπιφύλιος, δ, ἡ, Ad tribus pertinens. Eur. Ion. 1577 : Ἐπιφυλίου χθονός. ῡ̆ῑ]

[Ἐπιφυλλίζω.] Ἐπιφυλλίζειν, Racemationem facere, Racemari. Sed et metaphorice usi sunt hoc verbo Intt. Thren. Jer. 1, [22] : Ἐπιφύλλισον αὐτοῖς, ὃν τρόπον ἐποίησαν ἐπιφυλλίδα περὶ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, ubi pro Accurate singula exquirere, ponitur. At 3, [30] : Ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου παρὰ πάσας θυγατέρας πόλεως, Oculus meus solicitam et anxiam habebit animam meam propter urbis filias. Hactenus illa. Usurpatur certe a Damasceno ἐπιφυλλὶς pro Racemo relicto post vindemiam, Bud. : qui etiam scribit ἐπιφυλλίζειν ab Hieronymo verti Vindemiare ap. Jerem. Sed altera interpr. verbi ἐπιφυλλίζειν cum illa nominis ἐπιφυλλὶς signif. melius convenit. [Nicetas Man. Comn. 6, p. 121, A : Καλαμωμένῳ τε καὶ ἐπιφυλλίζοντι τὸ ὑπήκοον.]

Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, Racemulus qui magno racemo superjacet. Aut etiam, Racemus [Gl.] per se parvus, ita dictus quod tegatur τοῖς φύλλοις, i. e. Foliis. V. Aristoph. schol. [Ran. 92] et Callistrati expos. ap. Eund. Quæ fere omnia habet et Suidas. [Tzetz. Hist. 4, 784 : Ἐπιφυλλὶς σμικρότατον βοτρύδιον ὑπάρχει δυνάμενον καλύπτεσθαι καὶ τῷ τυχόντι φύλλῳ.] Hesychio est βοτρύδιον μικρὸν, τὸ ἐπὶ τέλει βλαστάνον. De hoc voc. ita in VV. LL. scribitur : Ἐπιφυλλὶς, Pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, et in cacumine supra folia : unde et nomen. Colum. 3, 18 : Nec dubium quin gemmæ cacumini proximæ, quæ sunt infœcundæ, in eo relinquantur, e quibus pampini pullulant, vel steriles, vel certe minus feraces : quos rustici vocant Racemarios. Et ἐπιφυλλίδες pro Hujusmodi racemis exilibus quales profert labrusca, qui e racemario pampino producuntur, vel tales fiunt, si vites carbunculari contigerit : ob idque θυμάλωπες dicuntur, et ἐπίτραγοι a Polluce. Diosc. [4, 144], de smilacis asperæ fructu loquens : Καρπὸν δὲ φέρει βοτρυώδη, ὡς ἐπιφυλλίδα, πεπανθέντα δ' ἐρυθρὸν, ὑποδάκνοντα ἠρέμα, Fert autem racemosum fructum, epiphyllidis similitudine (quia exilem, et in cacumine), rubrum, quum maturitatem ceperit, gustumque leniter mordentem. [Cornel. Long. Anth. Pal. 6, 191, 3 : Πορφυρέην ταύτην ἐπιφυλλίδα.] Aristoph. translate usus est, quum malos poetas et inter eos Euripidem irri-

dens dixit Ran. [92] : Ἐπιφυλλίδες ταῦτ' ἐστὶ καὶ στωμύλματα, Χελιδόνων μουσεῖα, ubi innuit esse λάλους et πιθανολόγους, et ὡς οὐδὲν περὶ λόγους εἰσί. [Dionys. A. rh. 10, 18 : Τραγήματα τῶν λόγων καὶ ὥσπερ ἐπιφυλλίδας καὶ στωμύλματα.] Parvi enim sunt pretii ἐπιφυλλίδες in vindemia, ideoque solent a vindemiatoribus præteriri. Atque adeo hos exiles racemos, sicut et aliorum reliquias, et racemationem relinqui pauperibus, divina lege sancitum, Levit. 19, [10] et Deut. 24, [21]. Hinc ἐπιφυλλὶς dicitur etiam Racematio. LXX Interprr. ap. Abdiam prophetam [5] : Καὶ εἰ τρυγηταὶ εἰσῆλθον πρός σε, οὐχ ἂν ὑπελίποντο ἐπιφυλλίδα; Iidem hanc ἐπιφυλλίδα vocant etiam τρυγητῶν καταλειμμα ap. Esaiam. Suidas ἐπιφυλλίδα exp. ῥαγολογίαν. [Ἐπιφύλλιον, Jud. 7, 2 sec. Compl.]

[Ἐπιφυλλὶς, ίδος, ἡ, Epiphyllis, n. mulieris apud Alciphr. Epist. 3, 37. L. Dind.]

Ἐπιφυλλόκαρπος, ὁ, ἡ, q. d. Super folia fructum habens. Dicitur autem ἐπιφυλλόκαρπος esse planta, ut annotant VV. LL., quum fructum fert folii dorso, i. e., ἐκ τῆς ῥάχεως τοῦ φύλλου : cujusmodi est ruscus, et laurus Idæa s. Alexandrina : quin et humilis laurus, i. e. chamædaphne Diosc. diversa a chamædaphne et vincapervinca Plinii. Ac quæ ἐπιφυλλόκαρπα sunt, ea μεταξὺ περιειληφότα τὸν καρπὸν dicuntur, quia fructus ex circumplectente folio, velut conceptaculo, emicat, Καὶ κατὰ τὴν πρόσφυσιν τῷ φύλλῳ ἐπιπεφυκώς ἐστι, Folio innatus et adhærens : qui quidem in rusco et lauro Alexandrina, est ἐν μέσῳ, i. e. In medio. Theophr. H. Pl. 1, 16 [10, 8] : Καὶ ἔνια καρποφόρα, μεταξὺ περιειληφότα τὸν καρπὸν, ὥσπερ ἡ Ἀλεξανδρεία δάφνη, ἐπιφυλλόκαρπος· quæ Gaza sic vertit, Fructiferaque nonnulla fructum foliis interceptum gerentia, ut laurus Alexandrina, quæ fructum super foliis gignit. At Marc. ap. Diosc. ἐπιφυλλόκαρπον reddidit, In foliis fructum gerentem : et reliqua Theophrasti verba hoc modo, Folia quædam fructum ferentia, et inter se fructum amplexa. Idem Theophr. ejusd. operis 3, 17 [11, 4] : Τῆς μὲν οὖν Ἀλεξανδρείας καλουμένης δάφνης ἓν τούτῳ τὸ ἴδιον, ὅτι ἐπιφυλλόκαρπόν ἐστιν, ὥσπερ καὶ ἡ κεντρομυρρίνη· ἀμφότεραι γὰρ τὸν καρπὸν ἔχουσιν ἐκ τῆς ῥάχεως τοῦ φύλλου· quæ et ipsa ita Gaza vertit, Alexandrinæ cognominatæ proprietas, quod fructum super folia gignit, quemadmodum myrtus sylvestris : quippe fructum ambæ super dorsum folii ferunt. Diosc. autem de eadem Alexandrina lauru loquens, scribit habere καρπὸν ἐν μέσοις (τοῖς φύλλοις) : ita enim ille 4, 147 : Δάφνη Ἀλεξανδρεία φύλλα ὅμοια ἔχει ὀξυμυρσίνῃ, μείζονα δὲ καὶ μαλακώτερα καὶ λευκότερα, καρπὸν δὲ ἐν μέσοις, Ruell. Semine inter folia rubro. Sequitur autem in hac interpr. Plin., cujus hæc sunt verba, 15, 30 : Est et laurus Alexandrina, folio acutiore quam myrti, molliore et candidiore, semine inter folia. Sed improbatur a quibusdam hæc interpr., qui dicunt debuisse reddi Semine in mediis foliis, s. Fructu in mediis, ut intelligamus in singulis foliis, ex medio folii dorso fructum enasci. Nam et superiori capite Diosc. dixisse similiter, ἐν μέσῳ τῷ πετάλῳ καρπὸν ἔχειν· ubi idem Ruell. vertit, Baccas a medio folio dependentes. Denique eund. Diosc. 4, 149 scripsisse de chamædaphne, habere fructum τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, quum significare vellet esse ἐπιφυλλόκαρπον. [Steph. Byz. v. Ἀλεξάνδρεια in fine.]

Ἐπιφῡσάω, Inflo. In VV. LL. redditur etiam Intumesco, afferturque ex Aristoph. Pl. [699] : Ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μοι, pro Venter intumescebat flatibus. Sed hic gravis ac crassus est commissus error, quum ἐπεφύσητο sit præt. plusquamperf. verbi φυσῶμαι, non verbi ἐπιφυσῶμαι : ab hoc enim dici deberet ἐπιπεφύσητο, aut certe magis regulariter, sed non sine cacophonia, ἐπεπεφύσητο. Quod si etiam daremus ἐπεφύσητο inde esse, non posset activa vox ἐπιφυσᾶν passivæ significationem accipere et poni pro Intumesco. Omitto et alium errorem, sc. quod ἐπεφύσητο significare non potest Intumescebat (pro eo enim diceretur ἐπεφυσᾶτο), sed tantum Intumuerat : nisi præteriti imperfecti signif. cum signif. præteriti plusquamperf. confundere libeat.

[Ἐπιφυσιόω, Jacto me, Glorior. Naumach. apud Stob. Flor. 74, 7, vol. 3, p. 70, ubi Gaisf. : Τοῖς ἐπιφυσιόωσι δ' ἁλίφρονες. Aliæ edd. divise : Τοῖς ἔπι φυσ. Hase.]

Ἐπίφῡσις, ἡ, Accretio, Accrementum. Theophr. H. Pl. 1, 1, [2] : Ἀεὶ γὰρ ἐπίφυσιν λαμβάνει τὰ δένδρα κατ' ἐνιαυτὸν, ὁμοίως ἔν τε τοῖς ἄνω καὶ ἐν τοῖς περὶ τὰς ῥίζας, ubi ἐπίφυσιν λαμβάνει ex Colum. redditur Capiunt incrementum. Est ἐπίφυσις et Quod agnascitur, ut inquit Bud., qui etiam subjungit ex Athen. 8, [p. 357, C, ex Mnesitheo] : Ὅσα τραχεῖαν ἔχει τὴν ἐπίφυσιν τοῦ δέρματος, de iis piscium generibus quæ δαρτὰ vocantur, sunt autem in numero τῶν ταριχηρῶν. || Ἐπ. ap. Anatomicos, Unitio ossis cum altero osse, quasi os unum alteri innatum sit. In epiphysi enim ossa in se mutuo subeunt, quo securius uniantur, et fere ad ossis alterius finem portio hæc majoris ossis per ἐπίφυσιν agglutinatur, tanquam natura sui oblita os brevius fecerit, quod deinde epiphysi addita producat atque perficiat. Ceterum quid ἐπίφυσις differat ἀπὸ τῆς ἀποφύσεως, Galen. De ossibus annotavit, scribens, ἀπόφυσιν Totius ossis partem esse; ἐπίφυσιν vero, non esse Partem ossis, sed Aliquid ossi adnatum. Hæc et plura Gorr., quem consule. [V. Heliodor. Περὶ ὀστώδους ἐπιφύσεως, Cocchii Chir. p. 125, 8 sqq. Hippocr. p. 160, E : Ξυνέχεται δὲ ἀλλήλοισι τὰ πρὸς τοῦ ποδὸς καὶ ἐπίφυσιν κοινὴν ἔχει, καὶ ἡ ἐπίφυσις διάφυσιν· et in seqq. Non de osse 1085, H : Ἐπιφύσιες βλεφάρων. L. D. Figurate Philo vol. 1, p. 667, 31 : Τὴν βλαβερὰν ἐπ. αὐταῖς ῥίζαις ἀπέκοψεν. Id. ib. p. 636, 4 : Τὰς πρώτας ἐπιφύσεις ἐκθλίβουσι. Proprie de stolonibus arborum id. vol. 2, p. 402, 1 (quæ iterat Clem. Al. Strom. 2, 18, 95) et vol. 1, p. 301, 14 : Τὰ δ' ἐσταλμένα καὶ πεπιλημένα ἐπιφύσεων ἐκτάσεσι μηκύνειν. Hase.]

Ἐπιφῡτεύω, Supersero, Plut. [Aristoph. Pac. 168. Maccab. 4, 15, 6 : Ἐπιφυτευομένην φιλοστοργίαν, Insitum amorem. Angl. Joseph. De Maccab. p. 515, 49. Theoph. Simoc. Hist. p. 124, 6 ed. Bonn. : Καὶ τὰ περὶ Σουανίαν τοῖς Ῥωμαίοις πραχθέντα τοῖς τῆς ἱστορίας λειμῶσιν ἐπιφυτεύσωμεν. Hase.]

[Ἐπιφυτικὸς, ἡ, ὸν, Qui est supra naturam. Greg. Nyss. t. 1, p. 478, B : Τὴν ἐπ. τῆς ψυχῆς ἡμῶν κίνησιν. Hase.]

Ἐπιφύω, Insuper produco s. edo. [Theophr. H. Pl. 1, 9, 3 : Δοκεῖ ἡ ἀνδράχνη ... ἐπιφύειν ἀεὶ τοὺς ἀκρέμονας.] Sed major usus est præt. ἐπιπέφυκα, et quidem signif. neutra : unde ἐπιπεφυκὼς ap. Diosc. 4, 249, de chamædaphne : Καρπὸν δὲ (ἀνίησι) περιφερῆ, ἐρυθρὸν, τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, ubi quidam interpr. Fructum emittit foliis innatum et adhærentem : Ruell. Annexum foliis : ἐπιπεφυκὼς a Plat. [Leg. 11, p. 937, D] pro Agnatus s. Innatus, poni testatur Bud. [Herodot. 4, 34 : Ἐπιπέφυκε δέ οἱ (τῷ σήματι) ἐλαίη. Aristot. H. A. 9, 50, A : Ἐπὶ ταῖς μήτραις ἐπιπέφυκεν ἡ καπρία.] Idem particip. pass. ἐπιφυεὶς exp. Agnatus, Post natus, ap. Greg. Naz. : Ὃς πολλοῖς τοῖς ἐγγύθεν γενομένοις ἐπιφυεὶς, πάντας φιλανθρώπους ἀπέδειξε. At ἐπιφυέντες pro Complexi, Cohærentes, in VV. LL. ex 2 Macc. 15, [17]. Ibid. affertur et thema Ἐπίφυμι pro Adnascor, Exto : unde sit ἐπιφὺς, Qui extitit. At de ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ, quod ap. Synes. legitur, dicam mox in Ἐπιφύομαι. || Ἐπιφύομαι, Insuper nascor, q. d. Supernascor. [Extubero, Gl.] Redditur et Adnascor, Accresco. [Aristot. H. A. 1, 10 : Ἐπιφυομένου τοῦ δέρματος· 8, 24 : Τὸ ἱππομανὲς ... ἐπιφύεται τοῖς πώλοις. Theophr. C. Pl. 1, 6, 3 : Ἅμα τῇ βλαστήσει καὶ ὁ φλοιὸς ἐπιφύεται.] Interdum vero est Adhæreo, Adhæresco. Plut. [Mor. p. 6, C] : Καὶ τίσιν ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαιμεν; Suidas l. quendam affert, in quo ἐπιφυόμενος exp. περιπλεκόμενος : quæ signif. illi vicina est. Verba autem illius l. sunt hæc : Τοῖς δὲ ταῖς χερσὶν ἐπιφυόμενος, ἐδεῖτο βοηθῆσαι τοῖς ἀχληρήμασι. Ubi animadverte duplicem dat., sicut ap. Hom. habet verbum ἐμφῦναι, quoties dicit, Ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. Nec video quid obstet quin itidem illam expos., quæ huic ἐμφῦναι datur, illi ἐπιφύεσθαι tribuamus. [Polyb. 12, 11, 6 : Ἀπρὶξ ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν ἐπέφυ.] Idem porro Suid. ἐπεφύοντο exp. κατήρχοντο, et ἐπεχείρουν, in hoc, quem subjungit, l., Νυκτὸς γενομένης, ἐπεφύοντο τοῖς δυσίν. Idem in alio exp. ἐπιχειρῶ. Cujus usus ex. et Bud. afferens, Ut Græci, inquit, ἐπιφύομαι pro ἐπιχειρῶ et Invado, sic nos Adorior dicimus.

[Πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεπεφύκει, ita legendum in Athen. 11, p. 507, C. Hemst.] Greg. Naz. De Spir. sancto : Μή μοί τις ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων· In Athan. : Καὶ τοῖς κουφοτέροις ἢ δειλοτέροις ἐπιφυόμενος. Plut. [Mor. p. 694, E] : Ὅπερ οὖν εἰκὸς τοῦ λόγου λεχθέντος ἐπεραίνετο, τῶν μὲν, ἐπιφυομένων τῷ δόγματι, τῶν δ' ὑπερδικούντων. Ex Eod. affert in Pomp. [c. 51] : Ἐπιφυομένου δὲ Πομπηΐῳ Μαρκελλίνου, ubi exp. etiam, In Pompeium insurgente. Ex Eod., Anton. [c. 58] : Ἐπεφύετο δὲ τῶν γεγραμμένων μάλιστα τῷ περὶ τῆς ταφῆς, ubi reddit Accusabat. Sed hujusmodi interpretatio vim Græcæ vocis nullo modo exprimit. Perinde enim ac si dicas Gallice, *Il s'attachoit principalement à ce point là* : quod certe verbum nostrum similem etiam metaphoram habet. At Latine dixeris, sed non servata itidem metaph., Hoc urgebat maxime. Nec tamen nego aliquam interim Accusandi signif. s. Reprehendendi verbo illi subesse, adeo ut ita etiam reddi fortasse queat, Inter illa quæ reprehendebat s. accusabat, hoc urgebat maxime. Eodem sane modo quo hic dicitur ἐπιφύεσθαι scripto alicui, sic ab Eod. dici ἐπιφύεσθαι τῷ ῥήματι, videbis supra in Ἐμφύομαι, ubi admonui itidem de illa Gallica voce *S'attacher*. Jam vero et ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ Idem ap. Synes. vertit Infestantibus Cyrenen, et impetentibus, ubi ille scribit : Σπαράττεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἐνδεικτῶν κακῶς ἐπιφύντων τῇ Κυρήνῃ. Sed non video quid obstet quominus ἐπιφύντες τῇ Κυρήνῃ sint οἱ ἐπιπεφυκότες, s. οἱ ἐπιφυέντες, eod. modo quo habuimus paulo ante ex Greg. Naz. : Ὃς πολλοῖς τοῖς ἐγγύθεν γενομένοις ἐπιφυείς. [Alia constructione Athanas. vol. 1, p. 193, F : Κατὰ πάντων ἐπιφύονται, pro quo πάντας scriptum p. 195, D. Adorior, Insulto, Ingruo, Gl.]

Ἐπιφωνέω, Acclamo, Dictum aliquod cum acclamatione iis quæ dixi subjungo. Plut. [Mor. p. 867, C] : Ὁ μὲν Πίνδαρος τοῦ Ἀρτεμισίου μνησθεὶς, ἐπιπεφώνηκεν ὅτι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' [κρηπίδ'] ἐλευθερίας. Sæpe autem cum dat. ponitur, ut, Ἐπιφωνεῖ τούτοις, vel, Ἐπιφωνεῖ τοῖς εἰρημένοις. Sed idem scriptor junxit etiam præpositioni εἰς, habenti suum accus. Nam in Vita Luculli, postquam narravit quod ab Horat. commemoratur, Ep. 1, Chlamydes Lucullus, ut aiunt, Si posset centum scenæ præbere rogatus, etc. subjungit [c. 39], Εἰς ὃ καὶ Φλάκκος ὁ ποιητὴς ἐπιπεφώνηκεν, ὡς οὐ νομίζει πλοῦτον, οὗ μὴ τὰ παρορώμενα καὶ λανθάνοντα, πλείονα τῶν φαινομένων ἐστὶ, In quam rem ita exclamavit Flaccus poeta, Qua de re ita pronuntiavit cum exclamatione, Cui historiæ verba hæc cum exclamatione subjunxit. Nisi malis, utendo voce epiphonema, ut satis recepta, Hoc epiphonema subjunxit, attexuit. Intelligit autem hos versus Horatii, Exilis domus est ubi non et multa supersunt, Et dominum fallunt, et prosunt furibus. Sed quum hæc non ex sua, sed ex aliorum sententia dicat poeta, videtur mihi Plut., ut hoc obiter addam, debuisse potius dicere, ὡς οὐ νομίζεται πλοῦτος, etc. quam ὡς οὐ νομίζει πλοῦτον. [Τοῦτο γὰρ τοῖς ἀνδρειοτάτοις Ὅμηρος εἴωθεν ἐπιφωνεῖν, Athen. 4, p. 178, E, Hoc elogio ornare, ut recte Casaub. Hemst. || Harpocr. : Ἐπισημαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν καὶ ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν ἐπιφωνεῖν. Sic Aristeas Hist. LXX intt. p. 125, C : Τούτῳ ἐπιφωνήσας. || Exclamo vel Exclamo ad. Schol. Xenoph. Anab. 1, 8, 18 : Οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐπεφώνουν. L. D.] || Ἐπιφωνέω, Inclamo, inquit Bud., ea signif. qua legitur apud Fabium, ex Orat. Sexti Cælii, Excitare conabantur, nomen inclamabant. [Soph. OEd. C. 1762 : Μήτ' ἐπιφωνεῖν μηδένα θνητῶν θήκην ἱεράν. Aristæn. Ep. 1, 14 : Τοιγαροῦν τινες ἅμα προϊούσας ὁρῶντες Κρωβύλου ζεῦγος ἀστεϊζόμενοι πολλάκις ἐπιφωνοῦσιν ἡμᾶς. || Medio fr. Iliadis minoris ap. schol. Aristoph. Eq. 1053 : Πῶς ἐπεφωνήσω;]

Ἐπιφώνημα, τὸ, Acclamatio (potius quam Exclamatio, ut habent VV. LL.), sequendo ea quæ modo in Ἐπιφωνῶ dicta fuerunt. [Succlamatio, Sententia, Gl.] Aut etiam, Dictum quod acclamatur (si ita loqui licet) alicui sententiæ. [Demetr. Phal. § 106 : Τὸ δὲ ἐπ. καλούμενον ὁρίζοιτο ἄν τις λέξιν ἐπικοσμοῦσαν.] Fabius 8, 5, postquam dixit enthymema non semper ad probationem adhiberi, sed aliquando ad ornatum : et hæc in exemplum attulit, Quorum igitur impunitas, Cæsar, tuæ clementiæ laus est, eorum te ad ipsorum crudelitatem acuet oratio? Subjungit, Non quia sit ratio dissimilis, sed quia jam per alia, ut id injustum appareret, effectum erat. Et addita in clausula est, epiphonematis modo, non tam probatio, quam extrema quasi insultatio. Est enim ἐπιφώνημα, rei narratæ vel probatæ summa acclamatio : Tantæ molis erat Romanam condere gentem. Qui locus Quintiliani videndum est quomodo convenire possit cum illo Demetrii Phal. l. [§ 109], in quo scribit : Δόξειε δ' ἂν καὶ τὸ ἐνθύμημα ἐπιφωνήματος εἶδός τι εἶναι, οὐκ ὂν μέν, οὐ γὰρ κόσμου ἕνεκεν, ἀλλὰ ἀποδείξεως, παραλαμβάνεται, πλὴν ἐπιλεγόμενόν γε ἐπιφωνηματικῶς. Quibus subjungit, Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ γνώμη ἐπιφωνουμένῳ τινὶ ἔοικεν ἐπὶ προειρημένοις· ἀλλ' οὐδ' αὕτη ἐπιφώνημά ἐστι· καὶ γὰρ προλέγεται πολλάκις· λαμβάνει μέντοι χώραν ποτὲ ἐπιφωνήματος. Ut vero dicit Quintil. sententiam illam, quam protulit, non tam esse probationem quam extremam quasi insultationem : ita Demetr., aut potius quicunque est libri illius auctor, hanc sententiam, Νήπιος, οὐδ' ἄρ ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξειν, dicit epiphonema non esse (siquidem neque ἐπιλέγεσθαι, neque ἐπικοσμεῖν), nec ullo modo ἐπιφωνήματι similem esse, sed προσφωνήματι, vel ἐπικερτομήματι. Est enim ἐπικερτόμημα quod Quintil. Insultationem appellat. Ceterum quum hic, ut ad prima illius verba redeam, enthymema non semper ad probationem adhiberi dicat, sed aliquando ad ornatum, et illum Cic. locum in exemplum afferat, perperam Erasmus, et post eum alii, scripserunt, epiphonema esse, rei narratæ, vel probatæ summam acclamationem. Narratæ, ut ap. Virg., Tantæ molis erat etc. Probatæ, ut ap. Cic. : Quorum igitur impunitas etc. Sed hæc hactenus. Illud addam, videri ap. quosdam scriptt. Epiphonematis appellationem multo patere latius. Apud Martialem quidem certe sententiæ s. dicta, quibus pleraque epigrammata clauduntur, in ἐπιφωνημάτων numero censentur : itidemque ap. Valer. Max., Sententiæ quæ sunt historiarum quarundam clausulæ. Dixit porro Plut. et ἐπιφώνημα ἐπιφωνεῖν, irridens quoddam dictum, quod contra summopere laudatur a Cic., ut docui in Præf. quam Concionibus Historicorum utriusque linguæ præfixi. Is l. est in Alex. [c. 3] : Ὡς Ἡγησίας ὁ Μάγνης ἐπιπεφώνηκεν ἐπιφώνημα κατασβέσαι τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην ὑπὸ ψυχρίας δυνάμενον. [Conf. Dionys. A. rh. 10, 18, et Ernest. Lex. rhet. De interjectionibus sæpe grammatici, ut Hesych. in Κόγξ, ab Hemst. cit., ἐπιφώνημα τετελεσμένοις. Eadem constr. : Σίττα, ἐπιφώνημα αἰξίν. Ἐπ. θρηνητικὸν, in Τορελλῆ. Hephæstio p. 127, 4 : Ἀνομοιόστροφά ἐστιν ὅσα πάντως διαιρεῖται ἢ ... κατὰ ἐφύμνιον ἢ κατὰ ἐπῳδὸν ἢ κατ' ἄλλο τι ἐπιφώνημα.]

Ἐπιφωνηματικὸς, ἡ, όν : ἐπ. λόγος, Oratio s. Sententia, quæ per epiphonema effertur, i. e. acclamationem. [Eust. Il. p. 1038, 38.] Unde adv. Ἐπιφωνηματικῶς : cujus usum vides in quodam l. [Demetrii] quem in Ἐπιφωνέω protuli. Dicuntur autem ἐπιφωνηματικῶς, Quæ per epiphonema efferuntur, i. e. acclamationem. Adeo ut ad verbum reddi queat Acclamatorie. In VV. LL. redditur etiam Theatrice, et nominatur auctor Hermogenes.

[Ἐπιφωνημάτιον, τὸ, diminut. ab. ἐπιφώνημα. Epictet. Diss. 3, 23, 31 : Καθίσας λέγω νοημάτια καὶ ἐπιφωνημάτια.]

Ἐπιφώνησις, εως, ἡ, Acclamatio. [Exclamatio, Gl.] Aut etiam Inclamatio; sequendo posteriorem signif. quæ data fuit verbo ἐπιφωνεῖν. [Plut. Pomp. c. 4; Greg. Nyss. vol. 1, p. 295, A. Pollux 2, 111. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 219, 21 : Ἐπιφωνήσεις, ἢ ὀρχήσεις, ἢ κρότους χειρῶν. || Incantamentum. Clem. Const. Apost. p. 50, 9 : Νεκυομαντείας, ἐπ. || Interpellatio, Interventus. Niceph. Phocas Novell. ad calc. Leon. Diac. p. 322, 16; 323, 5 ed. Bonn. Hase.]

[Ἐπιφωνητὴς, ὁ, Hesych. v. Αιγύς. Boiss.]

Ἐπιφωράω, Deprehendo : proprie quidém Deprehendo in furto, aut alio facinore; sed generalius etiam pro Deprehendo aliquid et comperio : ut philosophi rerum naturalium causas deprehendere di-

cuntur. Synes. [Ep. 153, p. 292, B] : Ὅστις δὲ οὐκ ἀγύμναστος ἐπιφωράσαι [-ρᾶσαί] τι καὶ πρόσωπον θεῖον ὑπὸ φαυλοτέρῳ κρυπτόμενον σχήματι. [Ap. Adamant. Physiogn. p. 425 pro ἐπιφωρᾶσθαι leg. cum. cod. ἐστὶ φωρᾶσθαι.]

Ἐπιφώσκω, Luceo, Illucesco [ita Gl.]. Ap. Matth. 28, [1] : Τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων. [Chr. Pasch. p. 410, 14 : Αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ σελήνης ἐχούσης ιγ' ὥρᾳ νυκτερινῇ ε' τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς εἰκάδα τετάρτην.] Luc. 23, [54] : Καὶ σάββατον ἐπέφωσκε· de quo loquendi genere lege doctissimi Interpretis annotationes. [Petav. ad Epiphan. vol. 2, p. 187-8.]

[Ἐπιφωτίζω, Illumino, Gl. Hermes Trismeg. De regener. fol. 17 *verso*, 25 : Ἐπιπεφώτισταί μου ὁ νοῦς. Hase.]

Ἐπιχαίνω, Inhio. [Inhisco, Gl. Proprie Nicetas Man. Comn. 2, p. 55, A : Μήτε μὴν πεφρικότι τὴν εὐρὺ μάλα τοῖς τὰ τοιαῦτα παρανομοῦσιν ἐπιχαίνουσαν γῆν. Figurate id. Jo. Comn. p. 30, B : Ταῖς αὐταῖς ἡδοναῖς τε καὶ γνώμαις ἀναγκαστῶς ἐπιχαίνοντες. Lucian. D. mort. 6, 3 : Ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε.] Unde ἐγχανὼν [ἐπιχ.?] et ἐπικεχηνὼς, Inhians. Lucian. [Tim. c. 18], de avaris : Ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. Et rursum [De sacrif. c. 9] : Ἤν δὲ θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ. [Sic Hesych. Ἐπικεχήνασι, προσέχουσιν.] || Exp. etiam Irrideo, quo modo et ἐγχαίνω, nec non bicomp. ἐπεγχαίνω, et κατεγχαίνω. [Suidas : Ἐπιχάνῃ· Ἔχεσθαι δὲ αὐτοῦ ἐκέλευσεν, ἵνα μὴ διαδρὰς ἔξω τοῦ στρατοπέδου εἶτα μέντοι ζῶν ἀπέλθῃ καὶ ἐπιχάνῃ. Ἀντὶ τοῦ ἐπεγγελάσῃ.]

[Ἐπιχαιράγαθος, Ἐπιχαιρεκακία. V. Ἐπιχαιρέκακος.]

[Ἐπιχαιρεκακέω, Alienis malis gaudeo. Phot. Epist. p. 295, 30 : Ἐπιχαιρεκακοῦντα δὲ τῷ πταίσματι τοῦ πλησίον. Hase.]

Ἐπιχαιρέκᾰκος, ὁ, ἡ, Qui gaudet malis alienis, gaudium et lætitiam percipit ex alienis calamitatibus, ὁ χαίρων ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων κακοῖς s. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρων, ap. Poll. 5, 25. [Antiphanes ap. Athen. 15, p. 688, B, et Aristot. infra cit. Pollux 5, 128, et, ubi ἀνεκτὸν dicit, 3, 101.] Unde Ἐπιχαιρεκακία, ἡ, Lætitia et gaudium ex aliena calamitate, ut Stoici quoque ἐπιχαιρεκακίαν esse dixerunt ἡδονὴν ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς. Unde Cic. Malevolentia, voluptas ex malo alterius : quare ab Invidia s. Invidentia differt : φθόνος enim est λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, ut Cic. quoque Invidentiam esse tradit ægritudinem susceptam propter alterius res secundas. Potest tamen unus idemque ἐπιχαιρέκακος esse et φθονερός : nam ἐφ' ᾧ λυπεῖται γιγνομένῳ καὶ ὑπάρχοντι, ἀναγκαῖον αὐτὸν ἐπὶ τῇ στερήσει καὶ τῇ φθορᾷ τῇ τούτου χαίρειν, ut Aristot. tradit Rhet. 2, [9]. Atque adeo sunt qui ἀπὸ μιᾶς κακίας καὶ τὸν φθόνον φύεσθαι καὶ τὴν ἐπιχαιρεκακίαν dicant, teste Plut. [Mor. p. 858, C.] Rursum Aristot. Eth. 2, 7, asserit νέμεσιν esse μεσότητα φθόνου καὶ ἐπιχαιρεκακίας : consistere autem omnia hæc tria vitia περὶ λύπην καὶ ἡδονὴν τὰς ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τοῖς πέλας γινομένας : nam τὸν νεμεσητικὸν quidem, λυπεῖσθαι ἐπὶ τοῖς ἀναξίως εὖ πράττουσι· τὸν φθονερὸν autem, ὑπερβάλλοντα τοῦτον, ἐπὶ πᾶσι λυπεῖσθαι : at vero, τὸν ἐπιχαιρέκακον, τοσοῦτον ἐλλείπειν τοῦ λυπεῖσθαι ὥστε καὶ χαίρειν : ambo execranda et abominanda vitia : ut et Dem. Pro cor. ait, Πῶς οὐκ ἀπολωλέναι πολλάκις ἐστὶ δίκαιος, εἰ ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο ὁρῶν; Ἐπιχαιρέκακος accipi tradunt etiam pro Eo qui malis artibus oblectatur, ut Ἐπιχαιράγαθος, ὁ, ex Strab. [1, p. 61] affertur pro Eo qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur, sive pro Homine bonarum partium, ut Cic. appellat. [Ἐπιχαιρεσίκακος, ap. Orig. Exh. ad Mart. 179, Euseb. H. E. 4, 7, p. 149, Lobeckio ad Phryn. p. 770 ἐπιχαιρησίκακος scr. videtur. Angl.]

Ἐπιχαίρω, χαρήσομαι, i. q. χαίρω ἐπί τινι, Lætor aliqua re, Aliqua ex re lætitiam et gaudium percipio. Soph. Aj. [136] : Σὲ μὲν εὖ πράσσοντ' ἐπιχαίρω, ubi schol. ait subaudiendam esse præp. εἰς, vel σὲ εὖ πράσσοντα accipiendum pro σοῦ εὖ πράσσοντος, Rebus tuis prosperis lætor et gaudeo, Quum res tibi tuæ prospere succedunt, gaudium id et lætitiam mihi affert. [Tzetz. Hist. 8, 420 : Ἐπέχαιρε δ' Ἀλέξανδρος ταῖς τούτου πλαστουργίαις. Fab. Æsop. 278 Fur. : Σείει καὶ ἐπιχαίρει, de cane. V. infra in aoristo.] Alioqui ἐπιχαίρειν alicui dici solet ὁ ἐπιχαιρέκακος, Malis et infortuniis ejus lætari, Ex calamitatibus ejus gaudium et voluptatem percipere. [Aristoph. Pac. 1015 : Τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.] Dem. [p. 126, 19] : Τόνδ' ἐπιτήδειον εἶναι ταῦτα παθεῖν ἔφη· καὶ ἐπέχαιρε· et [p. 558 extr.] : Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν στρατιωτῶν οὐκ ἐκείνοις ἐπετίμων, ἀλλά σοι ἐπέχαιρον, Calamitatibus tuis lætabantur, et tibi insultabant. Sic alicujus κακοῖς ἐπιχαίρειν dicitur. Soph. Aj. [961] : Οἱ δ' οὖν γελώντων κἀπιχαιρόντων κακοῖς Τοῖς τοῦδε, Insultent hujus malis. Isocr. Ægin. : Ἐπιχαίρουσαν τοῖς αὐτῆς κακοῖς. [Aoristi duplex forma est, media ἐπεχηράμην, Apoll. Rh. 4, 55, et pass. ἐπεχάρην, Aristoph. Thesm. 314 : Θεῶν γένος λιτόμεσθα ταῖσδ' ἐπ' εὐχαῖς φανέντας ἐπιχαρῆναι.]

[Ἐπιχαλᾶ τὴν τὸ κανοῦν φέρουσαν εἰς τὰς θυσίας θεράπαιναν, Hesych.]

[Ἐπιχᾰλαζάω.] Ἐπιχαλαζόω, Grandine impeto, Grandine verbero, χαλαζοκοπῶ. Lucian. [Tim. c. 58] : Ὥστε τί οὐχ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, καὶ ὁτιπλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; Lapidibus eos impeto ut grandine.

[Ἐπιχάλαρος, ὁ, Laxus. Hippocr. p. 817, F : (Ἐπιδέσει) ἐπιχαλαρωτέρῃ. ᾰᾰ]

Ἐπιχᾰλάω, Laxo, Resolvo. Lucian. [Herc. c. 3] : Τῷ φθάνειν ἐθέλειν, τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, Prævenire studio vincula etiam laxa incontentaque relinquentes, Bud. [Τὰς ἡνίας Hesych. in Ἐπισειούσης. Hemst. Τὸ καλώδιον τῷ τρωθέντι, Polyb. 34, 3, 5.] Item pro Laxo s. Demitto aut Deprimo accipitur ap. Greg. Naz. De homine : Τὸ ὕπνου βάρος ἐπιχαλᾷ τὸ βλέφαρον τοῖς ὀφθαλμοῖς. [|| Neutr. i. q. ἐνδίδωμι, Cedo. Æsch. Prom. 179 : Σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς; Philo J. De colend. Par. 12, p. 418 : Ἐνδιδόντες καὶ ἐπιχαλῶντες ταῖς ἰδίαις ἐπιθυμίαις.]

[Ἐπιχᾰλεπαίνω, Indignor. Apollon. Lex. H. (et Hesych.) v. Ἐπαλαστήσασα. Schleusn.]

Ἐπιχαλκεύω, Fabricor super, Cudo, ut quum faber τῷ ἄκμονι ἐπιχαλκεύειν ξίφος dicitur aut tale quid. Item, Insuper fabricor s. cudo, et quasi Affabrico. [Æschyl. fr. ap. Athen. 7, p. 303, C : Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύειν μύδρους ὃς ἀστενακτὶ θύννος ὣς ἠνέσχετο.] Metaph. Aristot. Rhet. 3 fin., loquens de epilogo, eumque ἐκ τεττάρων συγκεῖσθαι dicens : Ἔκ τε τοῦ πρὸς ἑαυτὸν κατασκευάζειν εὖ τὸν ἀκροατὴν καὶ τὸν ἐναντίον φαύλως, καὶ ἐκ τοῦ αὐξῆσαι καὶ ταπεινῶσαι, καὶ ἐκ τοῦ εἰς τὰ πάθη τὸν ἀκροατὴν καταστῆσαι, καὶ ἐξ ἀναμνήσεως, subjungit : Πέφυκε γὰρ μετὰ τὸ ἀποδεῖξαι αὐτὸν μὲν ἀληθῆ, τὸν δὲ ἐναντίον ψευδῆ, οὕτω τὸ ἐπαινεῖν καὶ ψέγειν καὶ ἐπιχαλκεύειν. Ubi Victor. annotat, videri sibi hoc verbum accipi pro Expolire, et quod factum jam est, cursim festinanterque, eo consilio ut concinnes, iterare ac repetere : ut sumptum sit a fabris ferrariis qui crassiore Minerva aliquid tornatum incudi reddunt. [Aristoph. Nub. 422 : Οὕνεκα τούτων ἐπιχαλκεύειν παρέχοιμ' ἄν. Angl. Part. perf. pass. Joseph. Ant. Jud. 3, 6, 2 : Ἐπικεχαλκευμένος. Id. ib. 3 : Λεπίδες δ' αὐταῖς ἦσαν ἐπικεχαλκευμέναι πανταχόθεν χρυσαῖ, Fabricatæ erant. Hase.]

[Ἐπιχαλκίτης, ὁ.] Ἐπιχαλκῖται, Hesychio ὁπλῖται, Armati : κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ. [ῑ]

Ἐπίχαλκος, ὁ, ἡ, Ære obductus, In superficie æratus. Aristoph. Vesp. init. : Ἐδόκουν αἰετὸν [ἀετὸν] Καταπτάμενον εἰς τὴν ἀγορὰν μέγαν πάνυ, Ἁναρπάσαντα τοῖς ὄνυξιν ἀσπίδα Φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανὸν, schol. τὴν ἔξωθεν χαλκῆν, annotans addi hoc epith. ad vitandam amphibologiam, ne forte intelligeretur aspis serpens. [Herodot. 4, 200, ἀσπίς. De qua v. etiam Eust. Il. p. 905, 59. Omisso, ut videtur, ἀσπὶς, Amipsias apud Poll. 10, 144 : Τὸ μὲν δόρυ μετὰ τῆς ἐπιχάλκου πρὸς Πλαταιαῖς ἀπέβαλε. Conf. Hesych. in Ἐπίχαλκος. Pausan. 5, 12, 5, τρίπους.] At Ἐπίχαλκον Hesychio est τὸ στόμα τῶν αὐλῶν [διὰ τὴν φορβειὰν οἱονεὶ ἐπιστομίδα].

[Ἐπίχαλκος, ὁ, Epichalcus, n. viri, Theocr. 14, 53.]

[Ἐπιχάραγμα, τὸ, Nota. Hesych. v. Ἐπίκρουμα, quod v. Idem v. Γλαῦκες Λαυρ. : Γλαὺξ τὸ ἐπιχάραγμα τοῦ στατῆρος.]

[Ἐπιχαρακόω, unde ἐπεχαράκωσεν ap. int. inc. Reg. 1, 15, 27, pro Percussit, Schleusner. scrib. conjecit ἐπεχάραξεν.]

Ἐπιχᾰ́ρασσω s. Ἐπιχαράττω, Incido, Insculpo, Imprimo. Plut. Popl. [c. 11] : Καὶ τῶν νομισμάτων τοῖς παλαιοτάτοις βοῦν ἐπεχάραττον, ἢ πρόβατον, ἢ σῦν, Bovis effigiem s. simulacrum imprimebant. [Hesych. in Σαμφόρας, Sotion p. 125, 18; 126, 9. Hemst.] ‖ Incido, et Incisuris serratum reddo : unde ἐπικεχαραγμένον φύλλον [Theophr. H. Pl. 6, 2, 5], Folium in ambitu incisum et serratum : quod et κεχαραγμένον et χαραγμὸν ἔχον.

[Ἐπιχάρειαν emendat Reuvens. *Lettres à M. Letronne* Append. p. 149 in titulo papyri græci, ubi : Προς επιχιρειν και φιλειαν διαπαντος· vertitque : *Pour être aimable et avoir des amis à toujours*. Hase.]

Ἐπιχᾰ́ρης, ὁ, ἡ, Gaudens et lætus aliquam ob rem, Lætitiam voluptatemque aliqua ex re capiens. Job [31, 29] : Ἐπιχαρὴς ἐγενόμην πτώματι ἐχθρῶν μου. [Lætabilis. Æsch. Prom. 160 : Τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῇ; V. Ἐγήγαρτος. ‖ I. q. ἐπίχαρις. Præfat. tit. Constant. De legat. p. 7, 20 ed. Nieb. : Χρὴ δὲ τοὺς πρέσβεις ... φαίνεσθαι ἐπιχαρεῖς, μεγαλοψύχους. Quæ ita scripta sunt in Africani qui dicitur Cest. c. 72, p. 312, B, ubi totum illum locum partim emendatiorem repeti ab neutrius scriptoris editoribus animadversum est. L. Dindorf.]

[Ἐπιχάρης, ους, ὁ, Epichares, n. viri in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, 2; 292, col. 2, 3, 44; 307, col. 1, 12, et al. Aliorum apud Demosthenem. ᾰ̔ L. Dindorf.]

[Ἐπιχᾰρίδης, ου, ὁ, Epicharides, n. viri in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 115, col. 2, 25, et 167, 21, ubi Ἐπιχαριδος est in lapide. ᾰ̔ῐ L. Dindorf.]

[Ἐπιχᾰρῐεντίζομαι, Jocor in. Lucian. Conviv. c. 12.]

[Ἐπιχαριέντως, adv. Schol. Pind. Nem. 16, 127 (?). Boiss.]

[Ἐπιχᾰρίζομαι, Gratificor. Xen. Eq. 6, 12 : Ὅπως ἄλλῳ ἤν τινι βούληται τὸν ἀναβαλοῦντα ἐπιχαρίσηται. Schneid. Diog. Laert. 10, 121 : Ἐπιχαρίσεσθαί τινι ἐπὶ τῷ διορθώματι. Hase. Ἐπιχάριττα, Dorice pro ἐπιχαρίζου, Aristoph. Ach. 884 : Κἠπιχάριττα τῷ ξένῳ.]

[Ἐπιχαρῖνος, ὁ, Epicharinus, n. viri ap. Pausan. 1, 23, 9, ubi Ἐπὶ Χαρίνου codd., *Epicharmi* Amasæus.]

Ἐπίχᾰρις, ὁ, ἡ, cui opp. εὔχαρις, Cui gratia inest, Venustus, Lepidus, Scitus. Item Gratus, Jucundus. Ἐπ., inquit Bud., Cujus est apud homines magna gratia, Qui expetitur. [Æsch. Sept. 910 : Οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης. Plato Reip. 5, p. 474, D : Ὁ μὲν ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις κληθεὶς ἐπαινεθήσεται ὑφ' ὑμῶν.] Xen. [Cyn. 5, 33], de lepore : Οὕτω δὲ ἐπίχαρι τὸ θηρίον, Tantum homines oblectat ejus venatio. Alibi ἐπίχαρι vocat τὸ διὰ χάριτος ὄν, Quod gratiam conciliat, gratiose fit, gratum est omnibus. [Xen. Hier. 9, 4 : Τὸ ἐπίχαρι διὰ τοῦ ἄρχοντος ἐγένετο, τὰ δ' ἀντίτυπα δι' ἄλλου.] Idem scribit ἐπίχαρις Plutarcho esse Lepidus, Urbanus, quæ signif. convenire huic quoque Xenophontis l. potest [Cyrop. 1, 4, 4] : Ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. [Sic τὸ ἐπίχαρι, Morum suavitas, Anab. 2, 6, 12. Plat. Reip. 7, p. 428, D. Idem Leg. 9, p. 853, D : Ὧν χάριν οὐκ ἐπίχαριν λέγοιμ' ἂν πρῶτον κτλ. Antiatt. Bekk. p. 91, 30.] ‖ Ἐπίχαρις quæ Atticis ἄβρα, Hesych. [Cujus verba ἡ παρὰ Ἀττικοῖς ἄβρα HSt. ab Alberto citatus ita transponit, παρὰ Ἀ. ἡ ἄβρα, quod alienum ab antiquiorum Atticorum usu sit voc. ἄβρα, quo tamen usus est Menander. ‖ « Ἐπ. λέξις, Dictio venusta, læta, amœna, quæ sc. exprimit res jucundas, lætas, τὴν χάριν ἐν πράγμασι, vel ἱλαρὸν πρᾶγμα, Demetr. § 133. Sic et ap. Longin. 34, 3, cum τῷ ἐπαφροδίτῳ componitur, et a γελοίῳ, et ἀστείῳ, quod ad risum et jocum pertinet, distinguitur. » Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐπίχαρις, ιδος, ἡ, Epicharis, n. mulieris ap. Gruter. C. I. vol. 2, p. mxxxvii. Memorat nomen Ἐπίχαρις, ιδος, genere non addito, etiam Priscian. 6, 13, 67. Suidas : Ἐπιχάρις, ὄνομα κύριον, θηλυκῶς, quod Ἐπίχαρις scrib. L. Dindorf.]

[Ἐπιχάριτος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπίχαρις. Greg. Nyss. vol. 1, p. 476, C : Ἀνθῶν ἐπιχαρίτων. L. D. Schol. Pind. Ol. 6, 127. Wakef. Compar. ἐπιχαριτώτερος, Xen. Cyrop. 8, 2, 2, Conv. 7, 5. Superl. ἐπιχαριτώτατος, OEc. 7, 37. Ap. Hesych. v. Ἐπιήρεα quod est ἐπιχαρίτια in ἐπιχάριτα mutandum conjecit Albertus.]

Ἐπιχαρίτως, Cum gratia, venustate, Venuste, Lepide. Exp. etiam Gratiose, quod minus mihi placet. Item, Ad gratiam, Xen. [Apol. 4] : Ἐπ. εἰπόντας ἀπέλυσαν, Locutos ad gratiam absolverunt. [Isocr. p. 311, E : Εἰ μὲν οὖν ἐπαινεῖν ἐμαυτὸν ἐπιχειροίην, ἑώρων οὔτε περιλαβεῖν ἅπαντα ... οἷός τε γενησόμενος οὔτ' ἐπ. οὐδ' ἀνεπιφθόνως εἰπεῖν περὶ αὐτῶν δυνησόμενος· 419, B : Εἰπεῖν δὲ περὶ τῶν προτεθέντων ἐπ. καὶ μουσικῶς ... οὐκέτι τῆς ἡμετέρας ἡλικίας ἐστίν· Antid. p. 452, 140 : Ἐπιχ. ἅπαντα καὶ λέγοντες καὶ πράττοντες.] Ap. Aristoph. autem Ach. [867] ἐπ. schol. exp. κεχαριτωμένως et κεχαρισμένως, subaudiendo, ἀπόλοιντο ἄν : in hoc v. : Νὴ τὸν Ἰόλαον ἐπιχαρίτως ἄν γ' [γ' ἂν], ὦ ξένε. [Athen. 5, p. 190, A : Οὐ γὰρ ὡς πρόβλημα προτείνει, ἀλλ' ἐπ. παρενείρας κτλ. Wakef. Aristæn. 2, 4, p. 142. Hemst.]

Ἐπίχαρμα, τὸ, et Ἐπίχαρσις, εως, ἡ, Gaudium et lætitia aliquam ob rem, veluti quum quis ex inimicorum calamitatibus lætitiam percipit. Unde nonnunquam exp. Irrisio, Insultatio. Hesych. vero ἐπίχαρμα simpliciter exp. χάρμα ᾧτινι χαίρει τις. [Addit autem καὶ ὁ ἐπίχαρτος.] Sed plerumque ἐπίχαρμα est Id cui ἐπιχαίρομεν, Quod nobis gaudii et lætitiæ materiam præbet : ἐπίχαρσις autem, ipsa Actio τοῦ ἐπιχαίρειν : ut Eccles. 18, [31] : Ποιήσει σε ἐπίχαρμα τῶν ἐχθρῶν σου, Præbebit te tandem inimicis ad insultandum, Faciet tandem ut inimici tui tibi insultent, et calamitatibus tuis illudant. Seu, secundum Hom., Faciet te χάρμα γένεσθαι δυσμενέεσσι. [Pollux 3, 101 : Τὸ παρὰ Ποσειδίππῳ ἐπίχαρμα πονηρόν. Sed Eur. Herc. F. 458 : Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἔθρεψάμην ὕβρισμα κἀπίχαρμα καὶ διαφθοράν· Phœn. 1555 : Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν οὐδ' ἐπιχάρμασιν, ἀλλ' ὀδύναισι λέγω. Theocr. 2, 20 : Μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι. De ἐπίχαρσις v. in Ἐγήγαρτος. Insultatio interpr. Gl.]

[Ἐπίχαρμος, ὁ, Epicharmus, vir quidam apud Hippocratem p. 1239, G. Poeta comicus celeber, a quo nom. adj. Ἐπιχάρμειος, α, ον, Epicharmeus. Axioch. p. 366, C : Φωνεῖν τὸ Ἐπιχάρμειον. Cic. De petit. cons. 10, 39. Metrum Epicharmeum sec. Mar. Vict. p. 2530 dictum est trochaicum tetrametrum catalecticum. L. Dindorf.]

[Ἐπίχαρος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπίχαρις, ni menda sit ap. Ptol. Tetrab. p. 164, 5 : Ἐπιχάρους, εὐδιαγώγους. Hase.]

[Ἐπίχαρσις. V. Ἐπίχαρμα.]

[Ἐπιχαρτικὸς, ἡ, ὸν, ap. Antiatt. Bekk. p. 100, 25 : Ἴσσα, τὸ ἐπιχ. ἐπιφώνημα, Acclamatio lætantium. L. Dindorf.]

Ἐπίχαρτος, ὁ, ἡ, dicitur Is cui ἐπιχαίρομεν, qui nobis χάρμα γίνεται, Cujus malis et infortuniis lætamur et gaudemus. Thuc. 3, [67] : Οἴκτου τε ἀξιώτεροι τυγχάνειν οἱ ἀπρεπές τι πάσχοντες τῶν ἀνθρώπων· οἱ δὲ δικαίως, τὰ ἐναντία ἐπίχαρτοι εἶναι. Promerentur ut alii ipsorum malis et infortuniis illætentur ac insultent, ut et schol. exp. αὐτῶν τῶν ὀλέθρῳ πάντας ἐπιχαρῆναι. Sic Prov. 11, [3] : Πρόχειρος γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια· merito enim gaudent et exultant boni viri quum improbi intereunt. Plato cum dat., Epist. 8 [p. 356, B] : Βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος, Barbaris ludibrium et ἐφύβρισμα factus, utpote διὰ φιλονεικίαν πάντως πάντα ἀπολέσας. [Demosth. p. 1127, 11. Seager. Æsch. Prom. 158 : Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα. Et in bonam partem Ag. 722 : Εὐφιλόπαιδα καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.] Res vero ἐπίχαρτος dicitur simpliciter Cui ἐπιχαίρομεν, Ob quam lætamur, Quæ nobis gaudium et lætitiam affert, ut ap. Soph. Tr. [1264] Hercules rogum conscensurus, ait, Ὦ ψυχὴ σκληρὰ, χάλυβος λιθοκόλλητον στόμιον παρέχουσ' ἀνάπαυε βοὴν, ὡς ἐπίχαρτον τελέως [τελέουσ'] ἀεκούσιον ἔργον, i. e. ὡς εἰς ἐπίχαρτον ἅμα καὶ ἀκούσιον πρᾶγμα χωροῦσα. Vocat autem pyram, ἐπίχαρτον, quoniam ea ipsum cruciatu illo erat liberatura : simul vero ἀεκούσιον, quoniam non sine dolore et molestia vitam ipsi erat ademptura : cremandusque erat ἑκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ, utendo verbis Homericis. [V. Ἐγήγαρτος. Activam signif. annotavit Pollux 3, 101 : Φιλωνίδης δὲ τὸν

ἐπιχαίροντα ἐπίχαρτον εἴρηκεν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο φαῦλον, ὥστε βέλτιον μὴ ὀνόμασι χρῆσθαι, ἀλλὰ μετοχαῖς. Conf. Κακόχαρτος.]

[Ἐπιχαρωπὸς, ὁ. Anonym. Stadiasm. maris Magni, § 291, in Geogr. Gr. minor. vol. 2, p. 492 ed. Gail.: Ὅρμοι εἰσὶ δύο, ὁ μὲν ἐπιχαρωπὸς, ὁ δὲ λευκὸς, Stationes sunt duæ, cærulea una (et paullulum nigrescens), altera alba. Haud inficete igitur HSt. scribit χαροπὸς diversum esse a γλαυκὸς, tendere utrumque ad viridem, sed γλαυκὸς magis ad album vergere, quam χαροπός. Fr. Gail. Fort. scrib. ὁ μέν ἐστι χαρωπός. Osann.]

[Ἐπιχάσκω, Inhio. Const. Manass. Chron. 1: Ἡ φιλόϋλος ψυχὴ ταῖς ὕλαις ἐπιχάσκει. Hio, Theophr. H. Pl. 4, 12, 2: Στροggυλότητας ἐπιχασκούσας. De quo l. v. in Ἐπισχάζω.]

[Ἐπιχασμάομαι, Oscito ad. Heliod. 4, 5.]

Ἐπιχατὴς dicitur ὁ χατέων s. χατίζων, Qui indiget, Egenus, Inops: unde ἐπιχαταὶ, Hesych. ἐνδεεῖς. [V. Ἐπιχητίας.]

[Ἐπιχαυνόομαι, Intumesco. Iambl. Protr. p. 362 Kiessl.: Μήτε ἄρα εὐτυχίαις ἐπιχαυνοῦ μήτε συμφοραῖς συνταπεινοῦ. L. Dindorf.]

Ἐπιχέζω, χεσοῦμαι, Incaco s. Caco super, χέζω ἐπὶ, ut Plut. dicit χεσάντων ἐπὶ τῶν δίφρων. Unde præt. med. Ἐπικέχοδα, ex quo particip. ἐπικεχοδὼς, ap. Aristoph. Av. [67], ubi famulo upupæ quærenti, Ὀδὶ δὲ δὴ τίς ἐστιν ὄρνις; οὐκ ἐρεῖς; respondet Pisthetærus, Ἐπικεχοδὼς ἔγωγε φασιανικός. Ubi ἐπικεχοδὼς φασιανικὸς, schol. auctore, a Comico ὡς ὄρνιθος ὄνομα πέπαικται, παρὰ τὸ φαίνεσθαι αὐτοῦ τὸ σκώρ: φασιανικὸν autem dici τὸν συκοφάντην, παρὰ τὸ φαίνειν. V. Suid. [Aristoph. Lys. 440: Ἐπιχεσεῖ πατούμενος· Eccl. 640: Πῶς οὐ τότε κἀπιχεσοῦνται;]

Ἐπιχειλὴς, ὁ, ἡ, Labra attingens, Labris vicinus, ut demensum ἐπιχειλὲς dicitur Quod mensuram totam non implet, sed labra tantum attingit: at ὑπερχειλὲς dicitur Quod labra et summas oras excedit: et ἰσοχειλὲς, Labra æquans, ut quod hostorio æquatum est summis labris. Poll. 2, [89]: Ἀπὸ δὲ χειλέων τὰ μέτρα ἰσοχειλῆ μὲν, τὰ ἐπίμετρα· ὑπερχειλῆ δὲ, ὧν ὑπεραίρει τὸ χεῖλος· ἐπιχειλὲς δὲ, τὸ ἐνδεές. Itidemque 4, c. 23 [§ 170]: Ἔστι δὲ ἰσοχειλῆ μὲν, τὰ πλήρη· ἐπιχειλῆ δὲ, τὰ κατωτέρω τοῦ χείλους· ἐπίμεστα δὲ, τὰ ὑπέρπλεα. Et rursum 5, c. 28 [§ 133]: Πλῆρες, ἰσοχειλὲς, μεστὸν, ἐπίμεστον, ἔμπλεων, ὑπέρπλεων, ὑπερχειλές· τὸ δὲ μικρῷ ἐνδεέστερον, ἀπλήρωτον, ἐπιχειλές· quod ἐνδεὲς quoque et ἐλλιπὲς nominari posse dicit: at ἐπιδεὲς, esse βίαιον. Per metaphoram vero Aristoph. Eq. [814] dicit, Σὺ Θεμιστοκλεῖ ἀντιφερίζεις; Ὃς ἐποίησεν τὴν πόλιν ἡμῶν μεστὴν εὑρὼν ἐπιχειλῆ· metaphora a mensuris, quæ nondum μεσταὶ, sed ἐλλιπεῖς, nominantur ἐπιχειλεῖς, quia labrum tantum modii attingunt leviter, non implent, ut schol. quoque ἐπιχειλῆ exp. ἐνδεᾶ: quoniam sc. ἐπιχειλὲς μέτρον dicitur τὸ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομεσούμενον [ἀπολειπόμενον Suidas, ἀπομασσόμενον Valck. ad Theocr. Adon. p. 388, A]: qui etiam addit, innui his verbis ὡς αὐτὸς τὴν πόλιν ἐτείχισεν, ideoque exp., ὅστις ἐποίησε μεστὴν καὶ ὁλόκληρον ἡμῶν τὴν πόλιν ἀτείχιστον οὖσαν. Simplicius et commodius reddere possumus, Qui urbem nostram, quam magna ex parte vacuam repererat, plenam reddidit s. explevit, ut ap. Dion. Octavius Augustus, Τὴν Ῥώμην, inquit, γηΐνην παραλαβὼν, λιθίνην ὑμῖν καταλείπω· οὐ πρὸς τὸ τῶν οἰκοδομημάτων αὐτῆς ἀκριβὲς, ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς ἀρχῆς ἰσχυρὸν ἐνδειξάμενος. Rursum Pollux [2, 89] annotat Aristophanem ἐπιχειλῆ πράγματα vocare τὰ ἐπιπόλαια: ut ἐπιχειλὴς dicatur etiam Qui super labro s. crepidine est vel apparet, In superficie et summa ora apparens. [Synes. Dione p. 57: Κεράμιον ἐπιχειλὲς τῆς σοφίας καὶ οὐκ ἂν ἔτι τι χωρῆσον. Themist. Or. 8, p. 115, A: Ἐπιχειλῆ πᾶσι τὰ ἀγαθά· 13, p. 174, D: Πίθον ἐπιχειλῆ τῶν ἀγαθῶν. Eust. Opusc. p. 339, 60: Ὡς μόλις ἂν ... μίαν ἐπιχειλῆ ποιήσασθαι λάγυνον. Nicetas Alex. Duc. p. 364, A: Τοὺς βασιλείους θησαυροὺς οὐκ ἐπιχειλεῖς οὐδ' ἡμιδεεῖς, ἀλλ' ἐν στενῷ πάντῃ ἀπειλημμένους εὑρών. || Proprie Alciphron 3, 55: Τὴν ῥῖνα ἐπικαμπὴς, τὸ στόμα ἐπιχειλής. Pollux 6, 120: Γλῶττα ... ἐπιχειλής.]

Ἐπιχειμάζω, Hyberno in; simpliciter Hyberno, Hyemo, In hybernis sum vel contineo me. [Thuc. 1, 89: Σηστὸν ἐπολιόρκουν ... καὶ ἐπιχειμάσαντες εἶλον αὐτήν.] || Post tempus consuetum procellosus sum. [|| Phryn. p. 387: Ἐπιχειμάζεις σαυτὸν Μένανδρος εἴρηκεν ἐπὶ τοῦ λυπεῖν, καὶ Ἀλεξανδρεῖς δμοίως. L. D. Impersonaliter activ. Ἐπιχειμάζει, Fit insuper tempestas. Gemin. Elem. astron. p. 67, A ed. Petav.: Κύων δύεται, καὶ ἐπιχειμάζει. Id. p. 79, A; et 68, C: Σφόδρα ἐπ. Eodem sensu id. p. 66, D: Ἐπιχειμάζεται ὑετῷ, Insuper hiems est cum pluvia. Hase. Conf. Χειμάζω.]

[Ἐπιχείμᾰσις, εως, ἡ. Plin. N. H. 18, 25, 57: «Nunc præcurrente, nec paucis diebus, tempestatum significatu, quod προχείμασιν Græci vocant, nunc postveniente, quod ἐπιχείμασιν.» V. Μεταχείμασις.]

[Ἐπιχειμέριος, ὁ, Hibernus. Theophr. fr. 5 De ventis, 14: Κάτομβρα ἂν εἴη τὰ ἐπιχειμέρια οὐχ δμοίως οὐδὲ χιονώδη.]

Ἐπίχειρ, ὁ, Qui est ad manum, Qui præsto est; Cam., de hac tamen interpr. non affirmans, sed eam in dubio relinquens. Nam ap. Polluc. [2, 148] habetur ante ταχύχειρ, sine ulla expositione, sicut et alia quamplurima. Ego certe, si mendo vox illa caret, quid aptius divinari de ejus interpretatione possit, non video. Nam cum ἐπίχειρον, cujus plur. ἐπίχειρα usitatior est, nihil commune habere manifestum est.

Ἐπιχειρέω, Manum s. Manus admoveo, s. injicio. Hom. Il. Ω, 394: Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες, ubi Eust. verbum ἐπιχειρεῖν ait significare χεῖρας ἐπιβάλλειν, sicut ab eod. poeta dici solet ἐπὶ χεῖρας ἴηλαν. At vero in l. præcedente δείπνῳ ἐπιχειρεῖν esse ἄρξασθαι δειπνεῖν. Is autem habetur v. 385: Ἐνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπιχείρεον. Utrobique igitur turpiter peccat vulg. interpr. ad verbum; habet enim in hoc l., Tunc hi quidem cœnam parabant: in illo autem, Diu enim cibum parare prompti. In prosa certe ἐπιχειρῶ, sicut et ἐγχειρῶ, est Admoveo manus; sed intellige, operi alicui, Aggredior, cum dat. vel accus. rem significante. Videtur autem sonare proprie, In manus aliquid sumo, circa quod incumbam. [Eur. Bacch. 190: Κἀγὼ γὰρ ἡδῶ κἀπιχειρήσω χοροῖς· 819: Κἀπιχειρήσεις δδῷ; Aristoph. Eq. 542: Πρὶν πηδαλίοις ἐπιχειρεῖν. Herodot. 2, 158: Τῇ διώρυχι ἐπεχείρησε πρῶτος· 5, 46: Τυραννίδι ἐπεχείρησε Σελινοῦντος· 6, 70: Δρησμῷ ἐπιχειρέειν· 7, 43: Ἐπεχείρησαν τῇ δδῷ. Xen. Comm. 2, 3, 5, τοῖς ἀδυνάτοις.] Isocr. Ad Phil. [p. 90, C]: Χρὴ δὲ τοὺς μέγα φρονοῦντας καὶ τοὺς διαφέροντας, μὴ τοιούτοις ἐπιχειρεῖν ἃ καὶ τῶν τυχόντων ἄν τις καταπράξειεν. Ap. Eund. cum accus., Ad Dem. [p. 2, E]: Ὅσοι μὲν οὖν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν φίλους τοὺς προτρεπτικοὺς λόγους συγγράφουσι, καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, οὐ μὴν περὶ τὸ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρίβουσι, Pulcrum opus aggrediuntur, s. præclarum, In rem pulcram incumbunt, s. laudabilem, In re pulcra operam ponunt. Itidem ap. Plut. [Mor. p. 256, E]: Ὡς δὲ ἤσθετο καὶ τὴν Ἀρεταφίλαν τὰ αὐτὰ βουλευομένην καὶ σποὐδάζουσαν, ἐπεχείρει τὸ ἔργον. [Theognis 75: Μεγάλ' ... ἔργ' ἐπιχείρει. Quo referri potest Eur. Hipp. 707: Καὶ τὰ πρὶν γὰρ οὐ καλῶς παρήνεσάς μοι κἀπεχείρησας κακά. Plato Crit. p. 45, C: Οὐδὲ δίκαιόν μοι δοκεῖς ἐπιχειρεῖν πρᾶγμα· Phil. p. 57, B: Ταῦθ' ἕνεκα τούτων ἐπικεχείρηκεν. Et alibi. Dio Chr. Or. 3, p. 108: Τῆς ἀνδρείας τὰ ἔργα ἐπιχειρῶν.] Ap. Eund. alioqui et cum dat. ejusd. etiam nominis, ἐπιχειρεῖν τῷ ἔργῳ, in Poplicola. [Herodot. 9, 27; Thuc. 1, 126.] Cicero ap. Plat. hoc verbum ἐπιχειρεῖν dativo itidem junctum, reddidit verbo Studere: hunc enim ejus in Phædro l. [p. 279, A]: Ὥστε οὐδὲν ἂν γένοιτο θαυμαστὸν προϊούσης τῆς ἡλικίας, εἰ περὶ αὐτούς τε τοὺς λόγους, οἷς νῦν ἐπιχειρεῖ, πλέον παίδων διενέγκοι τῶν πώποτε ἁψαμένων λόγων, ita interpr., Ut minime mirum futurum sit, si, quum ætate processerit, aut in hoc orationum genere cui nunc studet, tantum quantum pueris, reliquis præstet omnibus qui unquam orationes attigerunt. Convenit certe hæc interpr. verbo ἐπιχειρεῖν in hoc præsertim genere loquendi, ἐπιχειρεῖν πράγμασι νεωτέροις. Dicunt enim Lat. Rebus novis studere; sicut etiam, Res novas moliri, vel tentare. Invenitur porro ἐπιχειρῶ junctum etiam infinitivo, sicut et ἐγχειρῶ, quam constr. habet interdum et verbum Aggredior. Verum cum hac constr. non solum Ag-

gredior, sed et Conor s. Nitor reddi potest, prout sc. poscere videtur locus. Demosth. [p. 1319, 13] : Τούτων τινὲς ἐπὶ τὸ οἰκίδιον ἐλθόντες, ἐν ἀγρῷ νύκτωρ ἐπεχείρησαν διαφορῆσαι τὰ ἔνδοθεν, In gurgustium agreste invaserunt, ac diripere omnia quæ intus erant et exportare aggressi sunt, Bud. In hoc autem Xenoph. l. Ἐπεχείρουν διαλέγεσθαι, redditur Aggrediebantur, vel Conabantur. [Cyrop. 2, 2, 23. Cum inf. etiam ap. Aristoph. Ran. 81, Thuc. 2, 40, Herodot. 1, 46. Ap. eundem sæpe absolute, ut 3, 71; 4, 120, Thuc. 1, 128.] At passive ἐπιχειρεῖσθαι dicitur res aliqua cui incumbitur, in quam conatus confertur, vel, quæ tentatur, ut quidem nonnulli interpr. [Xen. Cyrop. 6, 1, 41 : Τὰ αἰσχρὰ ἐπιχειρεῖται· Vectig. 4, 2 : Ἀπὸ ποίου χρόνου ἐπεχειρήθη, de metallorum fodinis. Thuc. 4, 55 : Τὸ μὴ ἐπιχειρούμενον· 6, 31.] Quin etiam infinitivo juncta ista quoque vox passiva invenitur, ut in hoc l. qui ex Plat. [Ep. 7, p. 337, D] affertur, Πρῶτα δ' ἦν ἃ τοπρῶτον ἐπεχειρήθη πραχθῆναι. Quem l. ita interpr. VV. LL., Quæ tentata sunt fieri, Quæ ut fierent suscepta sunt. Sed malim reddere, Quæ fieri cœpta sunt. || Ἐπιχειρῶ, sicut ἐγχειρῶ, habet et illam verbi Aggredi signif., qua ponitur pro Adoriri. Tunc autem cum dativo duntaxat construitur, nisi me memoria fallit. Herodot. [1, 11]: Τέῳ δὲ τρόπῳ ἐπιχειρήσωμεν [-σομεν] αὐτῷ; Quo pacto aggredi illum possimus? vel adoriri. Hic enim perperam scribi ἐπιχειρίσωμεν, manifestius est quam ut controversum esse debeat. Mutatum autem fuisse perperam in quibusdam hujus classis compp. η in ι, vicissimque in compp. verbi χειρίζω, mutari ι in η, diligens lector observabit; et a meipso duo exx. hujus mutationis annotata esse memini. [Herodotus non solum sæpe cum dat. pers., ut 1, 26 : Πρώτοισι τούτοισι ἐπεχείρησε, sed etiam locorum, ut 1, 162 : Πρώτη Φωκαίη Ἰωνίης ἐπεχείρησε· 3, 61 : Ἐπεχείρησε τοῖσι βασιληίοισι. Absolute Thuc. 2, 84. Et cum dat. 3, 94.] Sic dicitur ἐπιχειρεῖν τοῖς τυράννοις ab Aristot. Polit. 5, [10] : Ὥσπερ ἔνιοι τοῖς τυράννοις ἐπιχειροῦσιν, ὁρῶντες κέρδη τε μεγάλα καὶ τιμὰς οὔσας αὐτοῖς. Sic legitur sæpe, ἐπιχειρεῖν τοῖς πολεμίοις, sicut et ἐπιτίθεσθαι. [Xen. Cyrop. 7, 1, 22, ubi conjungitur cum ἐπιτίθεσθαι, et alibi sæpius. Plut. Popl. c. 22, etc. Aristoph. Vesp. 1030 : Τοῖσι μεγίστοις ἐπιχειρεῖν.] Sed et in hac signif. usurpatur vox pass. ἐπιχειροῦμαι. Thuc. 2, [11] : Οὕτω γὰρ πρός τε τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις εὐψυχότατοι ἂν εἶεν, πρός τε τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι, Ab aliorum petitionibus et aggressionibus tutissimi, Bud. Subjungitque ex Plut. in Sert. [c. 23] : Ἐπιχειρούμενος διχόθεν, Aggressu ancipiti circumventus. [Thuc. 4, 73 : Ὡς οὐδὲν ἀφ' ἑκατέρων ἐπεχειρεῖτο. Notabili constr. Thuc. 8, 27 : Ἡ (πόλει) μόγις ... ἐνδέχεσθαι ... προτέρα ποι ἐπιχειρεῖν. Si ea est vera scriptura. Similiter Diodor. 14, 80 : Ἐπεχείρησε μὲν εἰς τὰς ἄνω σατραπείας. Plato Menex. p. 241, D : Ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. V. Ἐγχειρέω p. 128, B.] || Ἐπιχειρῶ est etiam Argumentis astruo, et aliquid tueri conor, et probare aggredior, quasi Adversarium peto argumentis et invado, ut Idem scribit. Est enim translatio usitata ap. oratores, a campo in forum, et ab acie instructa, ad argumentorum ordinem atque dispositionem. Diog. L. [4, 19] : Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ καθίζων ἔλεγε πρὸς τὰς θέσεις, φασὶ, περιπατῶν δὲ ἐπεχείρει, Nec vero sedens disserebat de quæstionibus propositis, ut ferunt; sed ambulans argumenta explicabat. Idem [ib. 28] : Πρῶτος δὲ καὶ ἐς ἑκάτερον ἐπεχείρησε, Et primus utroqueversus argumentatus est. I. e. Et contra affirmantem et contra negantem argumentari instituit. Themist. In 4 Phys. : Οὕτω μὲν οὖν ἐκ τῆς κινήσεως ἐπιχειροῦσιν, His igitur argumentis a motu ductis vacuum asserere conantur. Alex. Aphr. In Top. 1 : Διαλεκτικοῦ γὰρ περὶ πάντων τῶν προτεθέντων ἐπιχειρεῖν. Idem, Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ ἀντικείμενα ἐπιχειρεῖ, In utramque partem argumentatur. [Plut. Mor. p. 855, F : Οὐδ' ἀρνοῦνται πολλάκις εἰς τὸ παράδοξον ἐπιχειρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀπίστων· 988, F : Οὕτω νεανικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπιχεχείρηκας.] Sic et ap. ipsum Aristot., ut in 1 De cœlo, Λογικώτερον δέ ἐστιν ἐπιχειρεῖν καὶ ὧδε, Verum logica facultate prædito convenientius est hoc quoque modo astruere quod dicimus. Hæc ille. Sciendum est autem inveniri et ἐπιχειρεῖσθαι passive positum hac in signif. Dicitur enim ἐπιχειρεῖσθαι, quod ab aliquo argumentante affertur, s. proponitur, quod argumentatione astruitur, s. per argumentationem. [Aristot. Metaphys. p. 284, 18 ed. Brand. : Πῶς μὲν ἐνδέχεται εἶναι ἐκ τοῦ ἑνὸς καὶ πλήθους τὸν ἀριθμὸν οὐθὲν ἐπιχειρεῖται.] Unde particip. ἐπιχειρηθὲν ap. Philon De mundo : Πρὸς δὲ τὸ ἀπὸ τῆς μειώσεως τῆς θαλάσσης ἐπιχειρηθὲν, ἐκεῖνο δεόντως ἂν λέγοιτο· quæ ille idem ita vertit, Ad id porro quod argumentantur de imminutione maris, hoc modo responderi convenienter potest. In Comm. autem L. Gr., ita, Ad id quod astruere volunt argumento imminutionis maris, illud non sufficienter respondetur. [Ancipiti inter perf. et præsens forma Pap. Ægypt. Peyroni fasc. 2, p. 36, 7 : Ἐπικεχειροῦντος ζημιοπρακτήσειν ἡμᾶς· ubi etiam notanda constructio cum inf. futuri. L. Dind.]

Ἐπιχείρημα, τὸ, Quod aliquis aggreditur, molitur, conatur, Molimen, Molimentum, Conatus. Thuc. 7, [47] : Τοῖς τε γὰρ ἐπιχειρήμασιν ἑώρων οὐ κατορθοῦντες. Xen. Hell. 1, [2, 6] : Αἰσθόμενος τοῦτο τὸ ἐπ., στρατιὰν συνέλεγε πολλήν. [Cyneg. 13, 13 : Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἐπιχ. βελτίους γίγνονται. Isocr. p. 16, C. De loco Appian. Syr. c. 52 : Ἐπιχ. κατὰ Κύπρου, i. q. ὁρμητήριον, de Syria.] || Ἐπιχείρημα, ab illa activi ἐπιχειρεῖν et pass. ἐπιχειρεῖσθαι signif. de qua posterius dixi, ex eorum genere est quæ Argumenta Lat. vocant. Quintil. enim 5, 10, ita inchoat : Nunc de argumentis; hoc enim nomine complectimur omnia quæ Græci ἐνθυμήματα, ἐπιχειρήματα, ἀποδείξεις vocant : quanquam apud illos est aliqua horum nominum differentia, etiamsi vis eodem fere tendit. Aliquanto post, Ἐπιχείρημα Valgius Aggressionem vocat; Celsus autem judicat non nostram Administrationem, sed ipsam rem quam aggredimur, i. e. Argumentum quo aliquid probaturi sumus, etiamsi nondum verbis explanatum, jam tamen mente conceptum, ἐπιχείρημα dici. Aliis videtur non destinata, vel inchoata, sed perfecta oratio hoc nomen accipere ultima specie. Ideoque propria ejus appellatio et maxime in usu posita est, qua significatur Certa quædam sententiæ comprehensio, quæ ex tribus partibus constat. Quidam ἐπιχείρημα Rationem appellarunt, Cic. melius Ratiocinationem : quanquam et ille nomen hoc duxisse magis a syllogismo videtur. Nam et statum syllogisticum, Ratiocinativum appellat, exemplisque utitur philosophorum : et quoniam est quædam inter syllogismum et epicherema vicinitas, potest videri hoc nomine recte abusus. Plura ibid. de hac ἐπιχειρήματος appellatione videre poteris. Plut. [Mor. p. 951, A] : Ἐκεῖνοι δὲ, ὁποτέρως ἂν εἴπωσι, τὸ ἐπιχείρημα διαφθείρουσι. [Et alibi sæpe.] Alex. Aphr. In Top. 8, ἐπιχείρημα esse dicit Dialecticum syllogismum. Hermog. De inv. 3 : Εὑρίσκεται τοίνυν πᾶν ἐπιχείρημα γινόμενον ἀπὸ τῆς περιστάσεως, κτλ. [Plato Gorg. p. 502, B. Conf. Ernest. Lex. rhet.]

Ἐπιχειρηματικὸς, ἡ, ὸν, Exercitatus in argumentationibus, Solers argumentator. Significat etiam Hominem qui omnes petitiones athleticas et gladiatorias novit : et τὸν πολύτροπον ac πολύβουλον, Solertem in rebus vel hominibus aggrediendis : qui etiam ἐγχειρητικὸς dicitur. Bud. [Aristot. De memor. c. 2 init. : Ὅσα ἐν τοῖς ἐπιχειρηματικοῖς λόγοις ἐστὶν ἀληθῆ, δεῖ τίθεσθαι ὡς ὑπάρχοντα. Psell. Charact. Patrum p. 129 ed. Boiss. : Τὸ ἐπιχ. εἶδος αὐτῷ (Basilio M.) ἐκ τῶν Ἀριστείδου λόγων ἄν τις χαρακτηρίσειεν. L. D. Eust. Od. p. 1381, 35; Aristid. De dict. simpl. p. 414. Adv. Ἐπιχειρηματικῶς, Aristid. vol. 2, p. 516. Eust. Opusc. p. 203, 13 : Τὸ πυκνὸν ἐν διαλέξεσι καὶ πλουτοῦν ἐπιχ.]

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ, Aggressio, Molitio; nam ut ἐπιχείρημα reddidi Molimen s. Molimentum, ita ἐπιχείρησις reddendum est potius Molitio, ipsam sc. actionem exprimendo. Interdum autem in ea Aggressionis signif. qua ponitur pro Invasione. Thuc. 1, [33] : Καὶ οὐκ αἰσθάνεται Κορινθίους προκαταλαμβάνοντας ἡμᾶς νῦν ἐς τὴν ὑμετέραν ἐπιχείρησιν, q. d. Ad aggressionem s. invasionem vestri, i. e. Ad vos aggrediendos s. invadendos, adoriendos, Ut vos aggrediantur, invadant, adoriantur. [Plurali 2, 11, et alibi. Utitur etiam

Herodot. 1, 11; 3, 71; 8, 132, Plato Leg. 1, p. 631, A, etc.] Quod autem ad alteram illam signif. attinet, sumptam ab eo verbi ἐπιχειρῶ usu, de quo dictum posterius fuit, sciendum est, sicut ἐπιχείρησις reddidi potius Molitio quam Molimen, s. Molimentum, ita hic reddi debere potius Argumentatio quam Argumentum. Ammon.: Οἱ μὲν Στωϊκοὶ τὴν ἑαυτῶν δόξαν κατασκευάζουσι διὰ δύο ἐπιχειρήσεων. V. et in Εὐεπιχείρητος. [Polyb. 12, 8, 4: Κατὰ τὸν εἰκότα λόγον πεποίηνται τὴν ἐπιχείρησιν. Plut. Mor. p. 698, A: Οὐδὲ τοῖς προθυμοτάτοις ἀμύνειν ἐπιχείρησιν ὑπὲρ αὐτοῦ πιθανὴν ἀπολέλοιπε. || «Modus tractandi argumenti. Ita Longino 15, 9, πραγματικαὶ ἐπιχειρήσεις, quatenus illo modo caussa ipsa tractatur et firmatur: v. Πραγματικός.» Ernest. Lex. rhet. Sic ap. Dionys. A. rh. 4, 1: Οὐχ ἡ αὐτὴ μεταχείρισις ποιήσεώς τε καὶ πεζοῦ λόγου, cod. Cant. ἐπιχείρησις. V. Ἐπιχειρίζω.]

Ἐπιχειρητέον, Aggrediendum est, Aggredi oportet. Xen. [Comm. 3, 6, 14]: Ἐπ. μοι, Mihi tentandum est. [Plato Gorg. p. 513, E: Οὕτως ἡμῖν ἐπ. ἐστὶ τῇ πόλει, θεραπεύειν ὡς βελτίστους τοὺς πολίτας ποιοῦντας; Phil. p. 59, E: Μιγνύναι ἐπ.] Item plur. Ἐπιχειρητέα, more Attico. Thuc. [1, 118], Ἐπ. ἐδόκει, Incumbendum videbatur. [Conf. 2, 3.]

Ἐπιχειρητὴς, ὁ, Aggressor, Molitor, Promptus ad res aggrediendas s. moliendas. [Plato Tim. p. 69, E: Ἐπιχειρητῇ παντὸς ἔρωτι.] Ap. Thuc. 8, [96], ἐπιχειρηταὶ et ἄτολμοι inter se opp. Ex Eod. affertur [per errorem] etiam Ἐπιχειρητὸν pro Aggrediendum. [Epiphan. t. 1, p. 428, D: Ἵνα τινὰς μὲν ἐπιχειρητὰς δείξῃ. It. Apollod. Poliorc. p. 31, 32: Μὴ ἐπιχείρητοι προκείμενοι ἐγγὺς ὄντες ὦσι, corrigend. videtur editoribus ἐπιχειρηταῖς. Hase.]

[Ἐπιχειρητικὸς, ἡ, όν. Arrian. Epict. 1, 8, ἡ ἐπιχειρητικὴ, Ars argumentandi.]

[Ἐπιχείρητος, ap. Dionys. A. R. 4, 29: Ἡ πρὸς τοὺς κρατίστους τῶν πολιτῶν ἐπιτηδειότης, δι' ἣν οὐκ ἐπιχείρητός ἐστιν, HSt. in εὐεπιχείρητος mutabat.]

[Ἐπιχειρίζω, Trado. Man. Palæol. in Nott. Mss. vol. 8, p. 360. Elberl. Ἐπιχειρίζειν ἀλλήλους positum videtur pro Manus inter si mutuo jungere, ab Hesychio in Ἀλληλίζεσθαι. Hemst. Ap. Hippocr. p. 1147, E: Τούτῳ ἐπεχειρίσθη τῇσιν αἱμορροΐσι τὴν κοιλίην οὐ καλῶς πως ἔχοντι, de curando ægroto, videtur scribendum ἐπεχειρήθη. || Ap. Dionys. A. rh. 8, 11: Ὅπερ Ὁμήρῳ ἔθος καὶ ὅστις ἄλλος μετεχειρίσατο τὸ εἶδος τοῦτο παρ' Ὁμήρου μαθών, cod. Cant. ἐπεχειρίσατο. Conf. Ἐπιχείρησις.]

[Ἐπιχείριον, τό.] Ἐπιχείρια, ap. Polluc. [3, 143; 6, 186], quæ et ἔπαθλα, ac νικητήρια. [Zosimi 4, 40, pro ἐπίχειρα al. ἐπιχείρια. L. D. Athenag. p. 40, A: Πάντων ἐπιχειρίων γιγνομένων. Ap. ipsum [tamen alibi ἐπίχειρα, velut p. 61, A; 62, B; et Justin. Mart. p. 81, A. Hase. In contrariam partem Hippocr. p. 26, 13: Τί γὰρ ἂν ἦν κακὸν ἦν (l. εἰ) τὰ ἐπιχείρια ἐκομίζοντο οἱ τὰ τῆς ἰητρικῆς ἔργα κακῶς δημιουργέοντες;]

Ἐπίχειρον, τὸ, Manupretium. [Ἀνταπόδοσις interpr. Hesych.] Ἐπίχειρα, pro Præmiis militiæ et auctoramentis, ex Plat. De rep. 10, [p. 608, C]. Plerumque abutuntur pro Pœna: ut [ἐπ. τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης, Æsch. Prom. 319], ἐπίχειρα τῆς ῥᾳθυμίας [Lucian. Tim. c. 4], item τῆς λιχνείας, Lucian. [De merc. cond. c. 24.] Sic ἐπίχειρα τῆς ἀνοίας [s. ἀγνοίας κομίζεσθαι, Polyb. 4, 63, 1], Merces stultitiæ, Pretium stultitiæ, vel ob stultitiam, cum Terent. [Soph. Ant. 820: Οὔτε φθινάσιν πληγεῖσα νόσοις οὔτε ξιφέων ἐπίχειρα λαχοῦσα, i. e. Ense interfecta. Aristoph. Vesp. 581: Κἂν αὐλητής γε δίκην νικᾷ, ταύτης ἡμῖν ἐπίχειρα ἐν φορβειᾷ τοῖσι δικασταῖς ἔξοδον ηὗλησ' ἀπιοῦσιν. Demosth. p. 1484, 4: Γῆρας καὶ φυγὴν ἐπίχειρα τῶν ὑπὲρ ὑμῶν πεποιημένων ἔχων. L. D. Eurip. (Blomf. Gloss. ad Prom. 327 putat esse Sophoclem, ut et Valcken. ad Hipp. p. 207. Tragicus est incertus. Boiss.) ap. Clem. Al. Str. 4, p. 586: Ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη οὐκ ἐκ θυραίων ταπίχειρα λαμβάνει· αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει. Philo: Ταῦτ' ἐστὶ τῆς ἀκαίρου παρρησίας τὰ ἐπίχειρα· sic etiam, τὰ ἐπίχ. τῆς ἀσεβείας. Brunck. Theocr. Epigr. 17, 8: Οἳ' ἀνδρὶ πολίτᾳ... μεμναμένοι τελεῖν ἐπίχειρα.]

[Ἐπιχειρονομέω:] Invenitur etiam partic. Ἐπιχειρονομοῦντες, quod VV. LL. reddunt, Qui vi et manibus pro justitia utuntur. Hesych. commodius exp. ταῖς χερσὶν ὡς νόμοις χρώμενοι, Manibus tanquam legibus utentes. Quam expos. sequendo, fuerint ἐπιχειρονομοῦντες iidem qui et χειροδίκαι, a quibus jus dicitur ense, ut loquitur Ovid. Ceterum quamvis hic collocem ἐπιχειρονομοῦντες, ab ἐπιχειρῶ tamen esse non puto; sed potius ἐπιχειρονομοῦντες dici tanquam ἐπὶ χειρῶν νομοῦντες: quod partic. alioqui in compos. duntaxat invenitur, sicut et verbum a quo derivatur. [Philo vol. 2, p. 371, 41: Εἰ γοῦν ἐμέμνησθε τῆς περὶ τοῦ ἑβδόμου ἔτους εἰσηγήσεως, ... οὐκ ἂν ἐπινεανιευόμενοι καὶ ἐπιχειρονομοῦντες ταῖς πλεονεξίαις καινοὺς σπόρους ἐπενοεῖτε· 485, 4.]

Ἐπιχειροτονέω, Scisco, Decerno. Bud. ex Demosth. [p. 48, 17]: Ἃ μὲν ἡμεῖς δεδυνήμεθα εὑρεῖν, ταῦτά ἐστιν· ἐπειδὰν δ' ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, ἃ ἂν ὑμῖν ἀρέσκῃ χειροτονήσατε· ἵνα μὴ μόνον τοῖς ψηφίσμασι καὶ ταῖς ἐπιστολαῖς πολεμῆτε Φιλίππῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔργοις. Sed quamvis ἐπιχειροτονεῖν alibi signif. illam habeat, vix habere hic posse existimo: atque adeo aliter Cam. verbum illud interpr., ita hunc l. vertens, Hæc sunt quæ excogitare nos potuimus; vos quum de sententiis suffragia feretis, ea quæ placuerint decernetis s. approbabitis: legit enim χειροτονήσετε pro χειροτονήσατε. Quidam vero ἐπειδὰν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας interpr. Postquam sententias rogaritis. Rogandi certe signif. Bud. quoque huic verbo tribuit, sed paulo aliter, ubi scribit, νομοθετεῖν etiam νόμον, et ἐπικυροῦν, et γράφειν, et ἐπιψηφίζειν, et ἐπιχειροτονεῖν dici, quum Ferre legem et rogare, significare volunt: sicut Abrogare, ἀποχειροτονεῖν, etc. Illa autem interpr., qua redditur Sciscere, Decernere, aliis ejusd. Dem. ll. optime convenit, ex quibus est hic [p. 703, 24, ubi ἀπεχ.]: Ἐπεχειροτονήσασθ' ὑμεῖς μὴ φίλια εἶναι. Sic Poll. [8, 94] dicit νομοφύλακας διακωλύειν ἐπιχειροτονεῖν ὅσα μὴ συμφέρει. Sic etiam pass. Ἐπιχειροτονεῖσθαι, Decerni, Plebiscito probari. Dem. [p. 235, 9]: Ὅπως ἂν ἡ εἰρήνη ἐπιτελεσθῇ ἡ ἐπιχειροτονηθεῖσα ἐν τῇ πρώτῃ ἐκκλησίᾳ. [Pind. Ol. 7, 64: Ἐκέλευσεν... Λάχεσιν χεῖρας ἀντεῖναι, schol. interpr. ἐπιχειροτονῆσαι τῷ λόγῳ. Cit. Hemst. Lucian. Necyom. c. 20. || Insuper ordino. Socr. H. E. 5, 21: Χειροτονεῖ Σισίννιον... ἐπιχειροτονεῖ τὸν Μαρκιανόν.]

Ἐπιχειροτονία, ἡ, Plebiscitum, Bud.: qui etiam affert ex Dem. C. Timocr. [p. 706, 7], quum populus esset in comitiis, προτέραν et ὑστέραν ἐπιχειροτονίαν dictam fuisse, Priorem et posteriorem lationem suffragii, vel prius decretum scitumque et posterius. (Quo pertinentia quædam v. in Ἀποχειροτονῶ.) Exp. etiam ex schol. Græco διάσκεψιν ὅ,τι δεῖ ποιεῖν περὶ τῶν νόμων. Affert rursum ex illa or. [p. 716, 19]: Ἐὰν δέ τις τῶν προέδρων δῷ τινι τὴν ἐπιχειροτονίαν, πρὶν ἐκτίσαι, ἄτιμος ἔστω, i. e., inquit, Si permittat ad populum referre, Si populo sciscere concedat. Ex Or. autem κατὰ Θεοκρίνου [p. 1330, 17] hæc addit, Ἀδελφὸς αὐτοῦ θεσμοθετῶν ἀπεχειροτονήθη τῶν ἐπιχειροτονιῶν, quæ vertit, Abrogatus est magistratu sibi a populo collato et ejus insignibus. In VV. LL. ἐπ. τῶν ταξιαρχῶν ex Plat. Leg. [6, p. 755, E], De centurionibus deliberatio, quæ sc. fit per suffragia. Ubi tamen scribunt interpretem Ficinum reddidisse Designatio. [Harpocr., ἡ τῶν χειροτονητῶν κατάστασις, addito testimonio Hyperidis.]

Ἐπιχερρονησιάζω, legitur apud Strabon. 6, p. 121 [277 extr., ubi Coraes ἔστι δέ τι χερρ.]: Ἔστι δ' ἐπιχερρονησιάζουσα ἡ Μεσσαπία, τῷ ἀπὸ Βρεντεσίου μέχρι Τάραντος ἰσθμῷ κλειομένη· forsan ea signif. qua paulo post dicit ἐπὶ χερρόνήσῳ κειμένη: vel potius Accedens ad figuram cherronesi et peninsulæ: ut Plin. 3, 11, itidem de Messapia loquens, ait, Latitudo peninsulæ a Tarento Brundusium terreno itinere XXXII M. pass. patet.

[Ἐπιχεύω. V. Ἐπιχέω.]

Ἐπιχέω, [fut. Aristoph. Pac. 169: Κἀπιφυτεύσεις ἔρπυλλον ἄνω, καὶ μύρον ἐπιχεῖς; V. quæ dicentur in Χέω], Infundo, Fundo super, Superinfundo. Hom. Od. O, [135]: Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε, Aquali aquam lavandis manibus infundit. Pro quo alibi dicit, Ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευεν. Diosc. 2, 91: Ἐμ-

βαλε εἰς λοπάδα καινήν· ἐπιχέας τε οἶνον λευκὸν εὐώδη παλαιὸν, ὡς ὑπερέχειν δακτυλοὺς ὀκτὼ, σύζεσον, Infuso vino albo. [Xen. OEc. 17, 9 : Τῷ οἴνῳ ἐπιχεῖν ὕδωρ· Anab. 4, 5, 27. Aristoph. Pac. 252 : Φέρ' ἐπιχέω καὶ τὸ μέλι τουτί. Plato Reip. 3, p. 407, D.] Rursum Hom. Il. Ω, [445] : Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης, q. d. Immisit infusum. Ib. [E, 618] : Τρῶες δ' ἐπὶ δούρατ' ἔχευαν, Fusim immiserunt, sive in eos effuderunt, schol. δαψιλῶς ἐπέπεμψαν. [Z, 419 : Ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· Ψ, 256 : Χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν· Od. Γ, 289 : Αἰγέων δ' ἀνέμων ἐπ' ἀϋτμένα χεῦεν. Apoll. Rh. 2, 191. || Cum genit. pers., cujus in gratiam vinum infunditur, ut supra p. 136, D, ἐγχέω. Posidipp. Anth. Pal. 12, 168, 1 : Ναννοῦς καὶ Λύδης ἐπίχει δύο. || Med. Hom. Il. Θ, 158 : Ἐπὶ δὲ Τρῶες βέλεα στονόεντα χέοντο· Od. E, 257 : Πολλὴν δ' ἐπεχεύατο ὕλην· 487 : Χύσιν δ' ἐπεχεύατο φύλλων. Apoll. Rh. 1, 268 : Μήτηρ δ' ὡς τὰ πρῶτ' ἐπέχεύατο πήχεε παιδί. Per tmesin 3, 205 : Ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι. || Significatione neutra vel passiva Quintus 14, 604 : Ποντώθη δ' ἄρα γαῖα, βυθὸς δ' ἐπεχεύατο πάντη. || Mihi infundo vel infundi jubeo, ut supra Ἐγχέομαι. (Male enim schol. Theocr. interpretatur Libare, quod esset, ut ipse dicit, ἐπιχεῖν.) Theocr. 2, 152 : Αἰεὶ ἔρωτος ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο· 14, 18 : Ἤδη δὲ προϊόντος ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον, ὥτινος ἤθελ' ἕκαστος. Phylarch. ap. Athen. 6, p. 261, B : Τοὺς ἐπιχεομένους Δημητρίου. Inscr. ap. Gruter. p. 217 : Ἐπιχεῖσθαι πάντας ἀπὸ δείπνου ἐπὶ τὸ πρᾶτον ποτήριον τᾶν τε Μουσᾶν καὶ Φοίνικος. Quæ exx. citavit Schneid. De passivo HSt. in forma quam perperam fingit] Ἐπιχύω (itidem dubium) s. Ἐπιχύνω [de qua forma v. in ipsa], i. q. ἐπιχέω, Infundo, Superfundo, Superinfundo. Diosc. 1 : Ἐπιχυθεὶς γάλακτι, Lacti infusus. [Xen. OEc. 17, 12 : Ἰλύος ἐπιχυθείσης.] Quum vero hoc ἐπιχύω oppositum sit verbo ἐκχύω, sicut aliqua hominum multitudo alicunde dicitur ἐκχύεσθαι, Effundi', ita in eundem rursum ἐπιχύεσθαι, quum catervatim eo veluti sese refundit, vel etiam confluit : ut Hom. Il. Π, [295] : Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο Νῆας ἀνὰ γλαφυράς. Itidemque ἐπιχυθὲν πλῆθος affertur pro Multitudo quæ confluxit. [Herodot. 2, 149 : Τοῖσι ἐναντίοισι ἐπιχυθέντας νυκτὸς μῦς ἀρουραίους.] Afferuntur vero et hæc : ex Plut. [Lycurg. c. 9, de quo l. Wytt. : « F. ἐπιχωσθέντος s. ἐπιλυθέντος »], ἐπιχυθὲν νόμισμα, Fusus numus. Ex Plat. Leg. [7, p. 793, B] : Ὃ ἡμῖν ἐπιχυθεὶς λόγος, Quod attigimus. [Conf. Polit. p. 302, C. Polyb. 8, 11, 13, ex Theopompo : Τοσούτων μοι πραγμάτων ἐπικεχυμένων. « Νάπυϊ ἐπικεχυμένους, *Arrosés de moutarde*, Lucian. Asin. c. 47. » Coraes. || Forma Ἐπιχεύω Orac. Zoroastr. in Maitt. Misc. p. 14, 60 : Πατὴρ οὐ φόβον ἐνθρώσκει, πειθὼ δ' ἐπιχεύει. L. Dind.]

[Ἐπιχηλὰς portas quasdam Trojæ dici refert Hesych. v. Πεδιά.]

[Ἐπιχηρεύω, Vidua maneo. Joseph. A. J. 20, 7, 3 : Πολὺν χρόνον ἐπιχηρεύσασα.]

Ἐπιχητίας, ὁ, Indigus, Inops; ἐνδεὴς Hesych. [Codex ἐπιχητιά. V. Ἐπιχαταί.]

Ἐπιχθόνιος, ὁ, Qui super terra est s. vivit, ἐπίγειος. [Terricola, Gl. Hesiod. Op. 122 : Δαίμονες ... ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων. Pollux 1, 23.] Hom. Od. Θ, [479] : Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐπιχθονίοισιν ἀοιδοὶ Τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς, Omnibus, qui super terra sunt s. in terra degunt, hominibus. Itidem Il. A, [266] ἄνδρας ἐπιχθονίους vocat Homines : ad differentiam τῶν ἐπουρανίων θεῶν καὶ δαιμόνων. [Absolute Ω, 220 : Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν· Od. P, 115. Et sæpius Pind., velut Ol. 7, 51, etc. Exemplum ex prosa v. in Ἐπιχρόνιος. Conf. Pausan. 8, 15, 3. L. D. Conf. Biagi ad Monum. Gr. Naniana p. 7, 37. Boiss. || Indigena. Dionys. P. 1093 : Τὴν καλέουσιν ἐπιχθόνιοι Παταληνήν. Et addito φῶτες, 459.]

Ἐπιχιλάδιον, Millesimum, χιλιοστόν [Hesychio].

[Ἐπιχῖλόω, Impleo. Hesych. : Ἐπιχιλοῦντες, πληροῦντες. V. Χιλόω.]

[Ἐπιχιονίζομαι, Ningor, Nivibus tegor. Mich. Glycas Annal. p. 284, B : Ἐπιχιονισθέν (τὸ πέλαγος).]

Ἐπιχλευάζω [Increpo, Increpito, Gl.] Illudo, Irrideo, Ludificor, Irrisione et cavillis insector, ἐπισκώπτω, καταμωκῶμαι. [Pollux 5, 128, et alibi. Plut. Num. c. 22 : Τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλάβειαν ἐπιχλευάσας καὶ καθυβρίσας. Et cum dat. Mor. p. 93, B. L. D. Lucian. De gymnas. c. 13 : Ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. Heliod. Æth. 9, 2. Id. 6, 12 : Ἄτερος θατέρῳ ἐπιχλευάσας. Hase.]

[Ἐπιχλιαίνω, Tepefacio. Lucian. Alexand. c. 21 : Τῇ βελόνῃ ἐπιχλιάνας τὸν κηρόν. Pass. Ἐπιχλιαίνομαι, Tepesco. Hippocr. p. 219, H : Μετὰ κάρου καὶ κεφαλαλγίης τὸ ἐπιχλιαίνεσθαι ὀλέθριον· 1012, C; 1133, A.]

[Ἐπίχλοος, ὁ, ἡ, Viridans, Viridis. Oppian. Hal. 1, 131 : Ποιῆσιν ἐπίχλοοι ... πέτραι. Nicand. Al. 474.]

[Ἐπιχνοάζω scriptura vitiosa pro ἔτι χν. ap. schol. Theocr. 15, 130. Pro ἐπιχνοάω ap. Leon. Diac. p. 83, C : Ἄρτι πυρσαῖς θριξὶν ἐπιχνοάζων τὴν γένυν.]

Ἐπιχνοάω, Sum ἐπίχνους. Apollonius addito dat. instrumentali ἐθείραις, Arg. 1, [671] dixit, Τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο Ἀδμῆτες, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις. Ubi schol. exp. ὡς χνοῦν ἔχουσαι τὰς λευκὰς φυομένας τρίχας.

Ἐπίχνοος, sive Ἐπίχνους, ὁ, ἡ, Lanugine tectus, Super quo lanugo est s. conspicitur, Lanuginosus. Ap. Hesych. perispωmenωs legitur Ἐπιχνοῦν, ἐπεσκοτισμένον, i. e. Obtenebratum, Tenebris desuper opertum. [Hippocr. p. 80, F : Ὄμματα ἐπίχνουν ἔχοντα. Altero accentu p. 208, B : Ὄμματα ἐπιχνοῦν ἴσχοντα. Ἐπίπαγον χνοώδη interpr. Galenus, ut sit substantivum significetque Lanuginem. Verus autem accentus est ἐπίχνους.]

[Ἐπιχοή, ἡ, i. q. ἐπίχωσις. Strabo 15, p. 691. Coraes. Hesychius : Ἐπιχόα, κατάχυσις, fort. pro ἐπιχοή.]

Ἐπίχολος, ὁ, ἡ, Iracundus. [Biliosus. Σῶμα ἐπ., Hippocr. p. 1148, H; σχέσις τοῦ σώματος 1149, F. Plut. Mor. p. 129, C : Ταῖς ὀργαῖς ἐπίχολοι. Philostr. V. Soph. 2, 8, 1, p. 578 : Σοφιστῶν θερμότατος καὶ ἐπιχολώτατος· et positivo ib. 2, p. 580. || Ἐπιχολωτάτη ποίη, Quæ bilem maxime auget, Herodot. 4, 58.]

Ἐπιχορδὶς, ίδος, ἡ, i. q. μεσεντέριον, i. e. Corpus membranosum in medio intestinorum situm : forsan quod supra intestina sit et ea sustineat. Aret. De morb. acut. 2, 6 : Καὶ γὰρ καὶ ἐπιχορδίδα τὸ μεσεντέριον ἐκίκλησκον οἱ πρόσθεν, τὰ μεσσηγὺ νεῦρα καὶ ἀγγεῖα καὶ τοὺς ὑμένας τοὺς ἀνοχῆας τῶν ἐντέρων.

[Ἐπιχόρευσις, εως, ἡ, Saltatio post. Theodor. Hyrtac. in Anecd. meis vol. 3, p. 54 extr. : Ἐγὼ δ' ἀγαπήσω κἂν κατόπιν διώξαιμι, καὶ ... ἀσπασαίμην τὴν ἐπιχόρευσιν. Boiss.]

[Ἐπιχορεύω, Salto ad. Aristoph. Pac. 1311 : Πάντα λεὼν ξυγχαίρειν κἀπιχορεύειν. Saltans accedo, Xen. Conv. 9, 4 : Ὁ Διόνυσος ἐπιχορεύσας ἐφίλησεν αὐτήν. Diphilus ap. Athen. 4, p. 157, A : Ἐπὶ ταύτῃ φέρων εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέρδης μέγας· et 6, p. 230, F : Ἄριστον ἐπεχόρευσεν ἐκλελεγμένον. Lycophr. 10, p. 420, C. || « Exsulto in dicendo. Eunap. Proæres. : Τοῖς λεγομένοις ἐπεχόρευεν ἐπιδεικνύμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν. » Ernest. Lex. rhet. || Transitive Philostr. V. Ap. 5, 14 : Ὁ μὲν ποιητὴς εἰπὼν, πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων, ἢ τοιοῦτό τι ἐπιχορεύσας ἀπῆλθεν, Chorum ejusmodi quid succinere jubens.]

Ἐπιχορηγέω, Insuper præbeo, Insuper subministro et suppedito, Insuper sufficio et suggero. Exp. tamen [in Gl.] et simpliciter Suppedito, Subministro, ut Paul. Ad Col. 2, [19] : Οὐ κρατῶν τὴν κεφαλὴν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ, Suppeditatum et compactum, ut Bud. quoque vertit, Unde totum corpus juncturis et artubus abunde suppeditatum atque coagmentatum, crescit Dei incremento. Accipe autem Suppeditatum eo sensu, quo dicitur a Cicerone : Si omissis his rebus omnibus, quibus nos suppeditamur, eget ille senatu : pro Quibus nos instructi sumus, Quæ nobis suppetunt. [Dionys. Ep. ad Cn. Pomp. init., p. 750, 3 : Τὰς συντάξεις τὰς ἐμὰς, ἐπιχορηγοῦντός σοι Ζήνωνος, διαπορευόμενος· A. R. 1, 42 : Τοῖς παρ' ἑτέρων ἐπιχορηγηθεῖσι πλούτοις. Sed ib. 10, 54 : Ἀγῶνες ἐπιφανεῖς λαμπραῖς πάνυ ἐπιχορηγούμενοι δαπάναις, cod. Vat.

χορηγ. Phalar. Ep. 50 : Ἄδειαν αὐτοῖς ἐπιχορηγήσας. L. D. Diog. Laert. 5, 67 : Οἳ καὶ πλεῖστα ἐπεχορήγουν αὐτῷ. Phot. Epist. p. 287, 15 : Μᾶλλον δὲ πάσης εὐφροσύνης χάριν ἐπιχορηγούσης. Vita German. Hegum. Actt. SS. Maii t. 3, p. 10, 48 : Βοήθειαν ἐπιχορήγησον. Hase.]

Ἐπιχορήγημα, τὸ, et Ἐπιχορηγία, ἡ, Quod insuper suppeditatur, Additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem. Bud. enim p. 1008, ἐπιχορήγημα dici scribit, Suppeditationis corollarium, h. e. Uberius χορήγημα, vel Ad justam legitimamque suppeditationem additamentum. Itidem p. 848, ἐπιχ. significare ait Corollarium legitimi et constituti cibi; posseque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea, quæ postremo loco præbentur sodalibus, ut τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ ultimo loco eduntur, quæque ἐπιδορπίσματα, ἐπίδειπνα, et ἐπιφορήματα dicuntur. Athen. 4, [p. 140, C] : Ἀλλ' ἐπάϊκλα μὲν λέγεται ταῦτα, ὄντα οἷον ἐπιχορηγήματα τοῦ συντεταγμένου τοῖς φειδίταις ἀΐκλου, Quæ præbentur ultra et post legitimum constitutumque cibum. Sicut vero ἐπιχορηγεῖσθαι Paulus transitive supra usurpat pro Suppeditari, i. e. Rebus suppeditatis submi- B nistratisque instrui, ita ἐπιχορηγίαν pro Ejusmodi suppeditatione, qua aliquis suppeditatur instruiturque re aliqua, Ad Ephes. 4, [16] de Christo : Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς τῆς ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἑνὸς ἑκάστου μέρους τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος ποιεῖται, Per omnes suppeditatas commissuras s. omnes commissuras quibus suppeditatur et instruitur. [Euseb. De laud. Const. p. 637, C : Χρόνοις δὲ ὡρισμένοις τὴν ἐπιχορηγίαν ἐκτελεῖ. Id. Dem. ev. p. 152, C; Contra Marcell. p. 89, D. Basil. Cat. in Psalm. t. 1, p. 495, 32; et ib. p. 574, 1 : Μέτρον ἐποίησε τῆς ἐπιχορηγίας. Theophil. Ad Autol. p. 73, B; Macar. Homil. p. 542, 10. Hase. Philipp. 1, 19. Subministratio, Gl.]

[Ἐπιχορηγία. V. Ἐπιχορήγημα.]

[Ἐπιχορηγὸς, ὁ, Subministrator, Qui suppeditat. Epiphan. t. 1, p. 946, D : Μὴ ἀγνοήσας τὸν ἐπιχορηγὸν τῆς ἐπιδόσεως. Hase.]

[Ἐπιχοριαμβικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Superchoriambicus, unde genus versuum ἐπιχοριαμβικὸν, velut apud Hephæst. p. 78, Sapphicum hendecasyllabum, quod constat dipodia trochaica, choriambo, et dipodia iambica catalectica, et p. 79 dicitur ἀπὸ τροχαϊκῆς ἐπιχοριαμβικόν. Conf. Aristid. De mus. p. 56, et de similibus versuum generibus, quæ medium inter alios pedes habent choriambum, scholl. metr. Soph. Aj. 684, El. 1242, Eur. Hec. 647, a Boiss. citt., Pind. Ol. 2, p. 55 sq.]

Ἐπιχόω, s. Ἐπιχωννύω, aut Ἐπιχώννυμι, Aggero, Aggere munio. Exp. etiam Operio. Mallem ego Terra aggesta operio s. tumulo, Inhumo. [In Ind.:] Ἐπιχῶσαι, Aggerem cumulare. [Theophr. H. Pl. 9, 3, 2 : Ταύτην (τὴν δίοδον) ἐπιφράξαντες τῇ ὕλῃ καὶ ἐπιχώσαντες. Xen. Eph. 4, 6 : Ἐπέχωσαν τὴν τάφρον. Plut. Artox. c. 18. Pass. perf. Argum. metr. Soph. Philoct. v. 1. Præs. ἐπιχώννυσθαι Aristot. Mirab. c. 91.]

[Ἐπιχραίνω, Coloro. Lucian. Bis accus. c. 6 : Τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπιχράναντες. Pollux 7, 129.]

[Ἐπιχράω, Commodo. Plut. Pomp. c. 52 : Τέσσαρα τάγματα, ὧν ἐπέχρησε δύο Καίσαρι. Marm. Oxon. p. 297, ὁ ἐπιχρήσας ἑαυτὸν εἰς ἀπαλλοτρίωσιν. Schneid. Gl. : Ἐπιχρῶντος, Commodante.] Ἐπιχράομαι, pro Utor, in ea signif. qua dicitur Utor aliquo, i. e. Familiaris sum alicui. Bud. ex Plat. Leg. 12, [p. 953, A] : Καὶ δίκας αὐτοῖς ὀρθῶς διανέμοντας, ἀναγκαῖα μὲν, ὡς ὀλίγιστα δ' ἐπιχρωμένους, Quatenus necesse erit, Ad necessaria eis uti, sed quamrarissime cum eis consuescere. At in VV. LL. pro simplici Utor affertur ex Eur. [Rhes. 942], ἐπιχράομαι χθονὶ, Utor terra, i. e. Conversor in ea. In iisd. alioqui ἐπιχράομαι exp. etiam Abutor, et Sæpe utor. [Suid. : Ἐπιχρῆσθαι, τὸ πολλάκις κεχρῆσθαι παρὰ Θουκυδίδῃ (1, 41), ubi perperam eodem modo interpr. schol. Cum ἀποχρῆσθαι confusum ib. 68.] Quin etiam affertur ex Herodoto [3, 99], Ἐπιχρεώμεναι [intellecto αὐτῇ] μάλιστα γυναῖκες, pro Mulieres maxime necessariæ [familiares]. Quæ interpr. nullo pacto stare posse videtur. [Theolog. ar. p. 44 : Καὶ αὐτὴ γὰρ ἑβδομάδι πρὸς ταῦτα ἐπιχρωμένη φαίνεται. L. Dind.]

A Ἐπιχράω, significat ἐπιπίπτω sive βαρέως ἐπιπίπτω, Invado, Adorior, Aggredior, et quidem vehementi cum impetu, ut Hom. Il. Π, [352, coll. 356] : Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι· Od. B, [50] : Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ, Proci matrem invasere meam nolentem : qui nimirum ambiunt eam nolentem, et quasi ad nuptias adigunt atque abripiunt. [Ζηνὸς γὰρ ἐπέχραε βουλὴ, orac. ap. Euseb. Præp. ev. 6, p. 238, B. Hemst. Probl. Anth. Pal. 14, 3, 2 : Τίπτε τοι, ὦ τέκος, ἄλγος ἐπέχραεν; L. Dindorf.] Utitur et Apollon. hoc verbo, Arg. 2, [283] : Ἐπέχραον ἤλιθα χερσὶ, pro πολλάκις ἐθελήσαντες τὰς ἅρπυίας πλῆξαι, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας, Irritis itaque manibus eas invaserunt s. aggressi sunt. Ab eod. poeta venti quoque ἐπιχράειν dicuntur, quum ἀθρόοι ἐμπίπτουσι, Ingruunt et irruunt conferti : ib. [498] : Ἦρι δ' ἐτήσιαι αὖραι ἐπέχραον, αἵ τ' ἀνὰ πᾶσαν Γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀρωγῇ· ut Arat. dixit [153] : Τῆμος καὶ κελάδοντες ἐτήσιαι εὐρέϊ πόντῳ Ἀθρόοι ἐμπίπτουσι. Ac dicit quidem ille ἐπιχράειν, hic vero ἐμπίπτειν ἀθρόως, quoniam venti illi sunt ex B borearum genere, qui boreæ sunt vehementissimi et magno cum impetu irruunt. [In Ind. :] Ἐπέχραον, Ingruebant, Instabant, Urgebant, VV. LL. ex Apollonio Arg. 2. [Quint. 8, 74 : Ἀλλήλοισιν ἐπέχραον. Cogo, cum accus. Apoll. Rh. 3, 431 : Ἀνάγκης ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν.]

[Ἐπίχρειος, ὁ, ἡ, Necessarius. Theod. Metoch. De polit. Cyren. p. 93 ed. Orell. : Πάντας τοὺς ἐπιχρείους ἀλλήλων.]

[Ἐπιχρεμέθω, Adhinnio. Apoll. Rh. 3, 1260 : Ἵππος ... σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων. Quintus 11, 328, φορβῇ.]

[Ἐπιχρεμετίζω, i. q. præcedens. Nicet. Ann. 19, 4.]

[Ἐπιχρέμπτομαι, Inspuo, Exscreo in, inter. Lucian. Rhet. præc. c. 19 : Ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις.]

[Ἐπιχρησμῳδέω, Vaticinor inter, ad. Philostr. V. Soph. 1, 8, 2, p. 489 : Παράδοξα ἐπεχρησμῴδει τῷ ἑαυτοῦ βίῳ τρία ταῦτα· 2, 1, 10, p. 558. V. Apoll. 5, 14, fin. : Ἐπιχρησμῳδήσας τὸν ἑαυτοῦ λόγον.]

Ἐπίχρηστος, ὁ, ἡ, Utilis, Commodus, VV. LL.; quæ C subjungunt ex Diosc. 2, [160] : Ἐπίχρηστος τῶν ψύξεως δεομένων ἐστὶ, pro Valet ad ea quæ refrigeratione egent. Sed hic ἐπίχρηστος mihi omnino suspectum est, eritque, donec aliorum locorum aut saltem alius loci exemplo confirmatum fuerit. [Veram scripturam ἐπίχριστος restituit Sprengel.]

Ἐπιχρίμπτω, i. q. ἐγχρίμπτω, s. simplex χρίμπτω. [Immitto, Bacchylides ap. Stob. Ecl. ph. vol. 1, p. 168 : Ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν γᾶν ἃ πάνδωρος Αἶσα. Ita Heerenius ex cod. pro ἐπιχρίπτει. Impeto, Oppian. Cyn. 2, 171 : Ὁππότε δή τιν' ἐπιχρίμψωσι κιχόντες ἢ βροτὸν ἤ τινα θῆρα, μετήορον ἀείρουσι.] Unde ἐπιχριμφθεὶς, Innixus et inclinatus. [Apoll. Rh. 1, 1235 : Λέχρις ἐπιχριμφθείς.]

[Ἐπίχρῑσις, εως, ἡ, Perunctio. Strabo 4, p. 199 : Ὀπὸν θανάσιμον πρὸς τὰς ἐπιχρίσεις τῶν βελῶν. Schol. Æsch. Pr. 476 : Δι' ἐπιχρίσεως ἔξωθεν, de medicamento. Apud Annam Comn. p. 338, D, vitiose Ἐπίχρησιν.]

Ἐπίχρισμα, τὸ, Id quod illinitur, quo inungimur. D Illitus Plinio dicitur pro Unguentum s. Pharmacum quod illinitur. Diosc. 1, 91, de lentiscina resina : Ἐπιχρίσμασι προσώπου στιλβοποιοῦσα. [Oribasius Maji p. 70; Aetius Photii Bibl. p. 178, 24.]

[Ἐπιχριστέον, Illinendum. Geopon. 16, 18.]

Ἐπίχριστος, ὁ, ἡ, Qui illitus est, Qui illinitur, illini solet aut potest, ut ἐπ. εὐμορφία, Lucian. [Tim. c. 28], Quæ oblita est et fucata. [Ἐπ. φύκη, Lucian. Amor. c. 41. Hemst.] Et ἐπ. φάρμακα, quæ Galeno sunt ἐπιχριόμενα et ἐπιχρίσματα, Medicamenta quæ illinuntur, Unguenta s. Pigmenta quibus inungimur et illinimur. Plut. [Mor. p. 102, A] : Τῶν ἐπιχρίστων ἐπίθεσις. [Hesych. : Ἐπιχριστίαι, ἐπιχρώμεναι, fort. pro ἐπίχριστοι, αἱ ἐπιχριόμεναι.]

Ἐπιχρίω, Inungo, Perungo, Illino, Perlino, Oblino; proprie In superficie s. In superiore parte inungo : Ἐπιχρίσας τιτάνῳ τὸ ἔργον, in loco quodam Luciani [Quom. hist. scrib. c. 62], quem in Χρίσμα citabo. [Hom. Od. Σ, 172 : Χρῶτ' ἀπονιψαμένη καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς· Φ, 179 : Ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ

(arcum). Ev. Jo. 9, 6 : Ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ. Medio Hom. Od. Σ, 179 : Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ.] Et ap. Galen. Ad Glauc., τὰ ἐπιχριόμενα φάρμακα, Medicamenta quæ illinuntur : quæ ἐγχρίσματα etiam nominantur. [Dioscor. 3, 25 : Κροτάφοις ἐπιχριομένη. Ἐπιχρισθέντα, 2, 217.]

[Ἐπιχροὰ, ἡ, i. q. χροὰ, Color. Athen. 2, p. 42, E : Τὸ γεῶδες ποιεῖ τὰς ἐπιχροὰς τῶν ὑδάτων, A terrenis partibus existit color, s. color adventitius, aquarum. Schweigh. Et altera forma, Ἐπίχροιά τις ἐπεκάθιζε Mosis faciei, Clem. Al. Str. 6, p. 792. Hemst.]

Ἐπιχρονίζω, significat modo Immoror, modo Invetero s. Inveterasco. [Theophr. fr. 3 De igni 61 : Ἐὰν μὴ ἐπιχρονίσῃ. Aristot. Probl. 24, 2.] Galen. Ad Glauc., ἐπικεχρονικὸς οἴδημα, Inflatio s. Tumor inveteratus. [Pass. Aristot. Probl. 26, 19 : Ἐπιχρονιζόμενος καὶ ψυχθείς.]

Ἐπιχρόνιος, affertur pro Diuturnus [Gl.], Inveteratus : sed sine exemplo. [Femin. Cic. Ad Att. 6, 9, 3 : «Meque ἐπιχρονία ἐποχὴ tua dubitatione liberavit.» In epist. Heracliti ap. Diog. L. 9, 14 : Ὁκόσοι τυγχάνουσιν ὄντες ἐπιχρόνιοι, τῆς μὲν ἀληθείης ... ἀπέχονται, cod. ἐπιχθόνιοι. L. D. Origen. In Jerem. p. 63, A. Femin. in os Schol. Jo. Clim. p. 139, 43 : Ἐπιχρόνιόν τισι τῶν ἁμαρτωλῶν κόλασιν ἐπιτιθέμενος. Hase.]

Ἐπίχρονος, pro eod. accipi videtur : ab Hesych. tamen exp. ἐπίχαρτος, quod mihi non potest esse non suspectum.

[Ἐπίχροος, ὁ, ἡ, Coloratus, Gl.]

Ἐπιχρόω, s. Ἐπιχρωννύω, aut Ἐπιχρώννυμι, In superficie coloro, Per summas partes colore imbuo, i. q. ἐπιχρώζω. [Quod v. Ἐπιχρώννυσι τὸν οἶκον, Lucian. De domo c. 8. Ἐπιχρωννύμενον Greg. Nyss. vol. 1, p. 399, C. Hesychii gl. Ἐπιχρῶ, χρίω, ad ἐπιχρόω referebat Albert.]

Ἐπίχρῡσος, ὁ, ἡ, Auro inductus s. obductus, in summa sc. sui parte, Inauratus, ut ap. Herodot. [1, 50; 9, 80], ἐπ. κλίνη· [et ἄγαλμα 2, 182;] et ap. Plat. Leg. [7, p. 800, E], ἐπ. κόσμος. Illud tamen interpr. Lectus auro constratus : hoc vero, Aureus ornatus : ac si i. esset q. χρυσοῦς. [Θώρακας Xen. Comm. 3, 10, 14. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2879 : Ἐτείμησαν εἰκόνι γραπτῇ ἐπιχρύσῳ. Ib. n. 2771, I, 11 : Εἰκόνων τε ἐνόπλοις ἐπιχρύσοις ἀναθέσεσιν καὶ ἀγαλμάτων, scribendum esse (ut in inscr. in Ἔγχρυσος citata) ἐν ὅπλοις, monui in Ἔνοπλος p. 1129, A. L. D. Ὑποδήματα Longus 1, 5. Ἐπίχρυσος κόνις, ap. Poll. 7, 97, i. q. γῇ χρυσῖτις. Ἔμπορος, Dives, Heliod. 2, 8.]

[Ἐπιχρυσόω, In aurum muto, Eudocia p. 290, ubi sermo est de Mida. Schleusn. Inauro, Gl.]

Ἐπιχρώζω, In superficie coloro, Summa tantum parte coloro et imbuo, s. inficio. [Theophr. De color. 1 : Διὸ καὶ ἡ κονία ξανθὴ γίνεται, τοῦ φλογοειδοῦς καὶ μέλανος ἐπιχρώζοντος τὸ ὕδωρ. Aor. ἐπιχρῶσαι, Poll. 7, 129. Pass. Diodor. 2, 52 : Τὰς τῶν ὀρνέων μορφὰς ἐπιχρώζεσθαι.] Unde partic. pass. ἐπικεχρωσμένος, Per summa imbutus colore : cui opp. ὁ δευσοποιῶς κεχρωσμένος, Bene et plene imbutus, ita ut color totum penetrarit corpus. Sic Bud. p. 1059, quum de δευσοποιὸς esset locutus, At vero Ἐπικεχρωσμένος, inquit, Is dicitur qui per summa coloratus est, non intus infectus, et alte imbutus. Plato Epist. ad Dionis amicos [7, p. 340, D] : Οὕτως μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξαις δὲ ἐπικεχρωσμένοι, καθάπερ οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι. [Obduco, simpl., Mich. Apost. Prov. 17, 40 : Σίτῳ ἄμμον ἐπέχρωσας, aut potius, ut vere leg. est, σῖτον ἄμμῳ ἐπ. Schleusn. Greg. Nyss. vol. 1, p. 481, B : Ἐπιχρωσθείσαις τῷ πίνακι βαφαῖς.]

[Ἐπίχρωμα, τὸ, Color. Iamblich. V. Pyth. p. 203. Maius.]

Ἐπιχρωμᾰτίζω, τὸ, Coloro, Colore imbuo et inficio, χρῶμα προστίθημι. Item χρώματα ἐπιχρωματίζειν pro χρώματα προστιθέναι in l. quodam Platonis [Reip. 10, p. 601, A], quem in Χρῶμα citabo : ubi metaphoricum est, veluti Coloro in hoc Ciceronis, Fatebor aliquid tamen, ut, quum in sole ambulem, etiamsi ob aliam causam, fieri tamen natura ut colorer; sic quum istos libros studiosius legerim, sentio illo cantu orationem meam quasi colorari : h. e. ἐπιχρωματίζεσθαι καὶ σχηματοποιεῖσθαι. [Epiphan. t. 1, p. 564, C : Ῥήματα οἷς ἐπιχρωματίζοντες ποικίλλουσιν ἑαυτῶν πρὸς ἀπάτην οὗτοι τὴν δόξαν, Opinionem suam. Locum Platonis supra allatum iterat Euseb. Præp. ev. p. 620, C. Hase.]

[Ἐπιχρώννῡμι. V. Ἐπιχρόω.]

Ἐπίχρωσις, εως, ἡ, dicitur Macula et labes quæ summæ parti s. superficiei προσετρίφθη. Theophr. C. Pl. 2, 7 [5, 4] : Καθάπερ ἐπὶ τῶν καθαιρόντων καὶ ἐξαγόντων τὰς ἐπιχρώσεις. Ubi tamen vulg. edd. habent ἐπιχροΐσεις, tanquam a verbo ἐπιχροΐζω. Minus recte alii ἐπιχρίσεις reponunt pro illo sive ἐπιχρώσεις sive ἐπιχροΐσεις. Et forsan lectio illa vulgata ferri potest, ut a χροΐζω compositum sit verbum Ἐπιχροΐζω, inde autem derivatum verbale Ἐπιχρόϊσις. [Plut. Mor. p. 382, C : Χαλκείοις καὶ λιθίνοις δημιουργήμασιν, ἃ φθορὰς δέχεται καὶ ἐπιχρώσεις. Eust. Opusc. p. 129, 86 : Ἐσκευακότες τὸν κατ' αὐτοὺς πηλὸν εἰς ἐπίχρωσιν οὐχ ἁπλῶς λάμπουσαν, ἀλλὰ καὶ ἐπίχρυσον.]

[Ἐπιχυδής. Schol. Vict. Hom. Il. Ψ, 810 : Ἀεῖ γὰρ ἐπιχυδέστερόν τι ἔχειν τὴν ὁπλομαχίαν. Leg. ἐπικυδέστερον.]

[Ἐπίχῠμα, τὸ, Suffusio, ut infra ἐπίχυσις. Schol. Æsch. Pr. 498 : Ἐπάργεμα) σκοτεινὰ, τυφλὰ, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τοῖς ὀφθαλμοῖς γινομένου ἐπιχύματος.]

[Ἐπιχυμισμὸς, vel Ἐπιχυματισμὸς, ὁ. Schol. Vict. Hom. Il. Ω, 58 : Τοὺς δὲ τοιούτους σολοικισμοὺς (qualis sc. γυναῖκα μαζὸν pro γυναικὸς μαζὸν) ἐπιχυμισμοὺς καλοῦσι διὰ τὴν ἀνισοσημίαν. Ita editio Bekkeri : ap. Heynium est : ἐπιχυματισμοὺς οἱ Στωικοὶ καλοῦσι διὰ τὴν ἀνισοτιμίαν.]

[Ἐπιχύνω, Infundo, forma recentior pro ἐπιχέω. Hermes Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1092 : Ἄνω εἰσὶν ἡ πηγαὶ, μέτρῳ καὶ σταθμῷ ἐπιχύνουσαι ἡμῖν τὰς οὐσίας. Reg. 1, 22, 35. ῡ]

Ἐπίχῠσις, εως, ἡ, Infusio [Gl.], Infusus. [Plat. Tim. p. 77, D : Εὔρους ἡ ἐπ. γιγνομένη. Aristot. Meteor. 2, 2 med. : Κινούμενον ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν τὴν ἐπίχυσιν τοῖς ῥεύμασιν (πλῆθος ὕδατος, in Tartaro). Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 392 c, 121 : Τιμαθεὶς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνου ἐπαίνῳ ... καὶ ἀναγορεύσει τᾶν τιμᾶν ἐν ταῖς συνόδοις καὶ ταῖς ἐπιχύσεσι ἐπὶ τῶν τόπων εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον, est genus honoris.] Dicitur ἐπίχυσις Ipsum etiam ἐπιχύσεως instrumentum, i. e. Vasculum quo aliquid infundimus : ut ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις, Vas quo oleum infundimus, in quo sc. oleum servatur et ex quo infunditur. [Suffusorium, Infundibulum, Gl.] V. in Χαλκεῖον ex Polluce et Hesych. : sic οἰνηρὰ ἐπίχυσις, Vas quo vinum infunditur : quod Guttum vocant Latini. Varro L. L. 4 [5, 26] : Quo [Qui] vinum dabant, ut minutatim funderent, a guttis Guttum appellarunt : et quo [qui] sumebant minutatim, a sumendo Simpulum nominavere. In hujusce locum in conviviis ex Græcia successit epichysis et cyathus : in sacrificiis remansit guttum et simpulum. [Menand. ap. Athen. 11, p. 484, D : Ἥδη δ' ἐπίχυσις, διάλιθοι λαβρώνιοι.] At ἐπίχυσις χαλκίου, ἓν τῶν τοῦ μαγείρου σκευῶν, teste Polluce 10, c. 24 [§ 109], ubi etiam affert l. quendam ex Aristoph. Δαιταλεῦσιν. Hesychio ἐπίχυσις est κονίασις, Dealbatio : Quum sc. paries aliquis superfuso albario inducitur. At λευκή τις ἐπίχυσις Bud. affert pro Situs, εὐρώς. [De suffusione oculorum, ut supra ἐπίχυμα, Niceph. Callistus apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 123, B : Ὀφθαλμῶν ἐπιχύσεις τε καὶ λευκώματα. L. D.] Ex Plat. autem Leg. [5, p. 740, E], ἐπίχυσις πολιτῶν pro Redundans civium numerus. [Idem 8, p. 841, A : Τὴν ἐπίχυσιν καὶ τροφὴν (τῆς ἡδονῆς) ἄλλοσε τρέποντα τοῦ σώματος. || De infusione vini in poculum cum genitivo rei vel pers., cujus in gratiam poculum ebibitur, ut supra ἐπιχέω, Plut. Demetr. c. 25 : Τῶν παρὰ πότον ἐπιχύσεις λαμβανόντων Δημητρίου· Brut. c. 24 : Ἐπιχύσεις ἐποιοῦντο νίκης τε Βρούτου καὶ Ῥωμαίων ἐλευθερίας. Polyb. 16, 21, 12 : Τὰς ἐν τοῖς πότοις ἐπιχύσεις. Athen. 10, p. 427, C, coll. Toup. Add. ad Theocr. 2, 151. || Job 37, 18 : Ὡς ὅρασις ἐπιχύσεως, Ut speculum ære fusum s. fusi metalli. Conf. v. 10. Schleusn.]

Ἐπιχυτέον, Infundendum. [Diosc. 2, 89.]

[Ἐπιχυτὴρ, ῆρος, ὁ, Infusorium. Symm. Zach. 4, 2. Ἐπιχύτης, ead. signif. dictum ex Euchologio in Dedicat. templi annotavit Ducang.]

[Ἐπιχυτήριον, τὸ, Perfusorium, Gl.]

[Ἐπίχῠτος, δ, s.] Ἐπίχυτον, τὸ, genus quoddam pemmatis s. placentæ. Ap. Athen. 14, [p. 645, C] Pamphilus τὸν ἀττανίτην καλούμενον ait ἐπίχυσιν [ἐπίχυτον] nominari. Hesychio vero ἐπίχυτον est non solum εἶδος πέμματος, verum etiam εἶδος νομίσματος ἐξ ἀργύρου ἢ μολύβδου κεχυμένον. [Masculinum genus, ad quod intelligendum πλακοῦς, est in v. Nicophontis ab Ath. cit., ubi ἐπιχύτους, pro quo male ἐπιχύτας Etym. M. v. Ἐπίχυτος. Ceterum conf. Ἔγχυτος, quocum permutatum videtur in l. Menandri ap. Athen. 4, p. 172, B.]

[Ἐπιχωλαίνω, Claudico. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 111, C: Ὡς ἐπιχωλαίνοι ὁ μαρτυρηθείς.]

Ἐπίχωλος, ὁ, ἡ, pro χωλὸς, s. potius præpositione ἐπὶ diminutionem significante, Aliquantum claudus. [Hesych. in gl. inter Ἐπικύσας et Ἐπικωμάζω posita Ἐπίκωλος, τὸν πόδα σκάζων.] At in VV. LL. Aridus. Et ἐπιχωλοτάτη [ἐπιχολωτάτη] ποίη, Gramen aridissimum.

Ἐπίχωμα, τὸ, et Ἐπίχωσις, εως, ἡ, Agger, et Aggestus. Posterius enim ἐπίχωσις actionem potius significat, i. e. Aggestum s. Aggestionem terræ: ut torrens dicitur ποιεῖν ἐπιχώσεις, quum humo s. limo aggesto pratum agrumve aut alium locum operit. Cujus signif. exemplum ex Polyb. [4, 41, 9] habes in Ἐκχαράδρωσ supra. [Ἐπίχωσις, Exaggeratio, Gl. Eust. Opusc. p. 188, 21: Μηδὲ τὸν τῆς θεωρίας πύρινον στῦλον ταπεινώσης, ὡς εἰς ἐπίχωσιν.]

Ἐπιχωματισμὸς, ὁ, pro Exaggeratio, affertur nescio unde [E Suida]: facto primum ἐπιχωματίζω ex ἐπίχωμα, inde postea verbali hoc ἐπιχωματισμός.

[Ἐπιχωνεύω, Fundendo s. Conflando addo. Philo De 7 mirac. c. 4.]

[Ἐπιχώνια, κάρυα, Hesych.]

[Ἐπιχώννυμι s. Ἐπιχωννύω. V. Ἐπιχόω.]

[Ἐπιχώομαι, Irascor. Apoll. Rh. 3, 367: Ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις εἰσαΐων.]

Ἐπιχωρέω, [Accedo. Xen. H. Gr. 2, 4, 34: Παρήγγειλε τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ξυμμάχοις ἐπιχωρεῖν πρὸς ἑαυτόν· Anab. 1, 2, 17: Ἐκέλευσε προβαλέσθαι τὰ ὅπλα καὶ ἐπιχωρῆσαι ὅλην τὴν φάλαγγα.] Concedo, Permitto. [Soph. Ant. 219: Τὸ μὴ 'πιχωρεῖν τοῖς ἀπιστοῦσιν τάδε. Absolute Thucyd. 4, 107: Δεξάμενος τοὺς ἐθελήσαντας ἐπιχωρῆσαι ἄνωθεν κατὰ τὰς σπονδάς.] Plutarch. Alexandro [c. 45]. At Suidas affert ἐπιχωρήσας pro συμπαθήσας, παραχωρήσας, ex hoc l., cujus auctorem non nominat: Ἐθέλω σοὶ τὰ δυνατὰ ἐπιχωρήσας, τοῦ μὴ τὸ πέρα ἐς ἀμφίλογον προάγειν τὰ Ῥωμαίων πράγματα ξύμβουλος γενέσθαι. [Alia constr. Agathias p. 65, D: Ξυγκαταχλῖναί οἱ τὴν γαμετὴν καὶ τῆς εὐνῆς ἐπιχωρῆσαι.] At ἐπιχώρησον, quod VV. LL. afferunt ex Aristoph. [Eccl. 890, ubi κἀποχώρησον præbuit Rav.] pro Age familiariter cum eo, aliam fortasse interpr. requirit. [Ἐπιχωρεῖν dicitur propria ratione, qui immissis in foramen pedibus ipse dein reliquo corpore sequitur, ap. Pausan. 9, 39, 5; parique modo mox, Τὸ λοιπὸν σῶμα ... τοῖς γόνασιν ἐπέδραμεν. Hemst.] || Ἐπιχωρεῖσθαι autem pass. sequendo priorem illam signif. activi ἐπιχωρεῖν, affertur pro Concedi, Permitti: ex 2 Macc. 4, [9]: Ἐὰν ἐπιχωρηθῇ διὰ τῆς ἐξουσίας αὐτοῦ γυμνάσιον αὐτῷ συστήσασθαι. [Titt. Att. ap. Bœckh. Inscr. vol. 1, p. 169, 24: Δεδόχθαι τῇ βουλῇ ἐπικεχωρῆσθαι Διογνήτῳ καὶ τῇ συνόδῳ ποιήσασθαι τὴν ἀνάθεσιν τῆς γραπτῆς εἰκόνος ἐν ὅπλῳ Διοδώρου· nam ad imaginem privati hominis in publico loco collocandam opus erat concessione Senatus. Peyron Pap. gr. 1, p. 38, 24: Εἰ καί τις ἐπιχωρήσαι τοῖς ἐπερχομένοις καὶ ἐπιχειροῦσι τῶν ἀλλοτρίων ἐμποιεῖσθαι. Interpr.: Etiamsi indulgentissimi esse velimus. At ap. Euseb. De eccles. theol. p. 71, B: Μὴ ἀνεφίκτοις ἐπιχωρεῖν, videtur scrib. ἐπιχειρ. Hase. Ἐπιχωρεῖ, ἐπιγειτνιᾷ, Hesychius.]

Ἐπιχώρησις, εως, ἡ, Concessio, Permissio, Permissus. Suidas exp. παραχώρησιν, ap. Arrian. [Exp. 6, 25, 2]: Ἴασιν δὲ τῶν παρόντων ἐποίει [ἑώρα] τὴν τῆς ἀνοίας προσποίησιν μᾶλλον ἢ τὴν ὡς γινωσκομένων ἐπιχώρησιν. Ex Esdræ 2, [3, 7] affertur itidem, Κατὰ ἐπιχώρησιν Κύρου, pro Cyri permissu.

Ἐπιχωρῐάζω, interdum i. q. Sum ἐπιχώριος (de quo adjectivo v. paullo post), ut γλῶττα ἐπιχωριάζουσα, eod. modo quo ἐπιχώριος φωνὴ, infra ex Luciano. Dionys. H. in Vita Lysiæ [c. 2]: Ἐγένετο τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἄριστος κανὼν, οὐ τῆς ἀρχαίας, ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐπιχωριαζούσης, Linguæ patriæ, et in urbe celebratæ, Bud., qui etiam exp. εἰωθυίας. Ego dixissem non simpliciter εἰωθυίας, sed ἐν τῇ χώρᾳ εἰωθυίας, vel ἐν τῇ πόλει. [Ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ, Steph. Byz. in Μύκονος ex Strab. 10, p. 487. Καὶ περὶ Ἀθήνας οὕτως ἐπεχωρίασεν (ἡ αὐλητικὴ), Aristot. Polit. 8, 6. Hemst. Lesbonax II. σχημ. p. 188, de schemate: Μᾶλλον ἐπιχωριάζον τοῖς ἐπὶ Σικελίας Ἕλλησιν.] Id. ex Polyb. (neque enim eum sequor ordinem quem ap. illum habemus, quod intermixta sint duarum signiff. exx. alioqui diversarum) affert hunc l. [6, 46, 3]: Καθόλου δὲ ὁ περὶ τὴν αἰσχροκέρδειαν καὶ πλεονεξίαν τρόπος οὕτως ἐπιχωριάζει παρὰ τοῖς Κρησὶν, Sic frequens et usitatus est. [Lucian. Nigr. c. 34: Πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον.] Et ex Athen. 11, [p. 484, F]: Ἔστι δὲ Λάκαινα κυλίκων εἶδος, λεγόμενον ἢ ἀπὸ τῆς κεράμου, ὡς τὰ Ἀττικὰ σκεύη· ἢ ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιχωριάσαντος ἐκεῖ. [Notandus est usus Diphili Siphnii ap. Athen. 9, p. 369, F: semen κράμβης Rhodo Alexandriam delatum ἐπὶ ἐνιαυτὸν γλυκεῖαν ποιεῖ τὴν κράμβην, μεθ' ὃν χρόνον πάλιν ἐπιχωριάζει, Vitium regionis, ubi plantata est, contrahit et fit amara. Hemst.] Affert vero exemplum et vocis pass. Ἐπιχωριάζομαι ex Aristot. [Pol. 7, 16]: Ἐν ὅσαις γὰρ τῶν πόλεων ἐπιχωριάζεται τὸ νέους συζευγνύναι καὶ νέας, ἀτελεῖς καὶ μικροὶ τὰ σώματά εἰσι, In quibus consuetum est et patrium. [Κατά τινα ἐπιχωριαζομένην παρ' αὐτοῖς συνήθειαν, Nymphis ap. Athen. 14, p. 619, F. Hemst.] Exemplis autem vocis activæ (quæ multo frequentius usurpatur) addi potest hoc ex Plut. Lycurgo [c. 24]: Ἐπεχωρίαζον χοροὶ καὶ θαλίαι τὸν ἅπαντα χρόνον. Affertur ex Eod. ibid. [c. 4]: Ἐπιχωριάζουσα πρὸς ἀλλήλους κακοθυμία. [Σκῶμμά τι ἐπιχωριάζον, Vulgare, Hesych. in Σορέλλη. Hemst.] || Ἐπιχωριάζω, Ad locum aliquem ventito. [Vento, Gl.] Plato Phædone [init.]: Καὶ γὰρ τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τανῦν Ἀθήναζε, οὔτε τις ξένος ἀφῖκται πολλοῦ χρόνου ἐκεῖθεν. [Priscian. 18, 25, 216: Illi ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις.] Sed usurpari frequentius sine motus signif. existimo. Lucian. [Pseudol. c. 19], ἐπιχωριάζω αὐτοῖς, Cum illis versor, vel potius Frequenter versor, aut Versor tanquam in mea regione, s. in mea patria. [Charon. c. 1: Οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν.] Bud. tamen ap. Synes. ἡμῖν ἐπιχωριάζει vertit simpliciter, Apud nos moratur et versatur; in hoc l.: Καὶ τῆς πόλεως ἐκπεσὼν κατά τινα στάσιν, ἐξὸν ἐπανελθεῖν, οὐκ ἐπάνεισιν, ἀλλ' ἡμῖν ἐπιχωριάζει. [Philostr. V. Soph. p. 619, 28: Ἐπιχωριάζειν αὐτοῖς τὸν Ἱπποδρόμον. Hemst. Inversa structura, ut dicitur νομίζειν τινὶ, est ap. Diod. 3, 33: Ταφαῖς δὲ παντελῶς ἐξηλλαγμέναις ἐπιχωριάζουσι, ubi ταφαὶ ἐξηλλαγμέναι restituit Wesseling. Non dissimili ratione, item de homine, Agathias p. 28, A: Ὅτε δὴ βάρβαρος καὶ τὸ προπετὲς ἐπιχωριάζων.]

Ἐπιχωρίζω, videtur pro Separo et Secerno accipi; affertur enim ἐπιχώρισον pro Subduc, Minue [ex Hesychio, qui interpr. ὕπαγε, μείωσον. L. D. Jo. Phocas Descr. Palæst. c. 20, si quidem vocis forma sana est: Ἐνταῦθα καὶ ὁ Ἰορδάνης ἐπιχωρίζει τὴν λίμνην, Intrat. Allat. tamen vertit: Secernit. Hase.]

Ἐπιχώριος, ὁ, ἡ et α, ον, usitatius quam ἐγχώριος, idem alioqui significans. [De discrimine utriusque adj. v. in Ἐγχώριος p. 149, A. Quibus adde alteram Lex. rhet. gl. p. 259, 20: Ἐπιχ., ὁ εὐγενὴς καὶ γένει πολίτης, ubi item leg. ἔγγενής.] Ponitur enim itidem pro Eo qui natus est in ea ipsa regione in qua versatur s. degit, et uno verbo, pro eo qui Lat. vocatur Indigena. Redditur etiam Patrius, sicut ἐγχώριος. Interdum etiam Vernaculus, [Gentilis add. Gl.] aliisque modis. [Pind. Ol. 13, 71: Ἐπιχώριον μάντιν. Soph. OEd. T. 939: Οὔπιχώριοι. Herodot. 2, 64 et alibi: Οἱ ἐπιχώριοι. V. infra.] Herodot. 7, [184]: Ἐπεβάτευον δ' ἐπὶ τουτέων τῶν νεῶν χωρὶς ἑκάστων· τῶν ἐπιχωρίων Περσέων τε καὶ Μήδων καὶ Σακέων τριήκοντα ἄνδρες, Porro inter classiarios indigenas triceni Persæ, Medi et Sacæ in naves easdem ascenderant, Bud. Idem ap. Æschin. ἐπιχώριος quidem reddit Civis, at

ἔγγενὴς, Indigena : hunc enim ejus l. [p. 31, 15] : A Τοὺς γὰρ τῆς πόλεως ἅλας καὶ τὴν δημοσίαν τράπεζαν περὶ πλείστου δεῖν φησὶ ποιεῖσθαι, οὐκ ὢν ἐπιχώριος (εἰρήσεται γὰρ) οὐδ' ἔγγενὴς ἡμῖν, ita vertit, Legationis societatem et sodalitium publicum, quale est eorum qui simul legationem obeunt, magni pendere oportere inquit ille, qui nec civis noster nec indigena est. Plato Leg. 8, [p. 846, D] : Πρῶτον μὲν ἐπιχώριος μηδεὶς ἔστω τῶν περὶ τὰ δημιουργικὰ τεχνήματα διαπονούντων. Cui opp. ξένον. Idem Rep. 1, [p. 327, A] : Καλή μέν οὖν μοι καὶ ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπὴ ἔδοξεν εἶναι, Indigenarum. Aristoph. [Nub. 601] : Ἥ τ' ἐπιχώριος ἡμετέρα θεὸς, Dea quæ nobis est patria, ut Lat. vocant Deos patrios. Ap. Eund., ἐπιχώριος Ἀθηνᾶ. [Altera feminini forma Thesm. 907 : Ἑλληνὶς εἴ τις ἢ 'πιχωρία γυνή; Herodot. 1, 199 et alibi semper. Rursus Thuc. 7, 30 : Ἐν ἐπιχωρίῳ τάξει. Plato Leg. 5, p. 738, C : Θυσίας ἐπιχωρίους. Sed Hipp. maj. p. 285, A : Τὴν ἐπιχωρίαν.] Sic ap. Herodian. [1, 16, 2] : Εἰς θεὸν ἀρχαιότατον τῆς Ἰταλίας ἐπιχώριον ἀναφέροντες. [Δαίμων ἐπιχ. Herodot. 4, 96; ἥρως 8, 39.] Ex Aristot. affertur ἐπιχώριος B πολλαχοῦ, pro Plurium locorum incola. Ex Æschine ἐπιχώριος cum accus., sc. [p. 78, 25], Ἐπιχώριος τὴν πονηρίαν. [Æsch. Suppl. 801 : Ἐπιχωρίοις ὄρνισι.] ‖ Nec solum de persona dicitur, sed etiam de re qualibet (sicut ἐγχώριος utrumque usum habere vidimus). Legimus enim ἐπιχώριος φωνὴ, et ἐπιχώριος λόγος [Herodot. 7, 197], et ἐπιχώριος ἐσθὴς [Pind. Pyth. 4, 80], atque alia. [Μεὶς ἐπ. Pind. Nem. 5, 44; ἀγὼν Pyth. 8, 83. Ἐπιχωρίοις πτώμασιν, Æsch. Suppl. 661. Νόμιμα Thuc. 5, 105. Νόμισμα Plat. Leg. 5, p. 742, B.] Lucian [Hercul. init.] : Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ, Hercules apud Celtas Ogmios sermone vernaculo, s. lingua vernacula, vocitatur. Plut. [Mor. p. 151, A] : Καὶ νῦν δοκεῖ μοι τοὺς μὲν ἡμετέρους λόγους, οἷον ἐπιχωρίους καὶ συνήθεις, βραχὺν χρόνον ἐπισχεῖν. Affertur etiam ἐπιχώριος λόγος pro Eo quod ab indigenis narratur. Ex Herodoto [1, 195], Ἐπιχώρια ὑποδήματα ἔχουσι, pro Gentis more calceos gerunt. (Sic autem τὰ ἐπιχώρια sine adjectione positum, Bud. vertit ap. Lucian. [Herc. c. 4] : Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Philosophiæ quoque more gentis studens quantum conjicere licet. [Τὰ ἐν Πέρσαις ἐπιχώρια Xen. Cyrop. 1, 4, 25.].) Synes. : Ἡμῖν δὲ καὶ τὸ τῆς μουσικῆς χρῆμα ἐπιχώριον, ὡς οὐδὲν ἄλλο. Herodian. 7, [1, 4] : Τό,τε φονικὸν πάτριον ἔχων καὶ ἐπιχώριον, πρόνοιαν ἐποιεῖτο, δι' ὠμότητος τὴν ἀρχὴν βεβαιῶσαι. In VV. LL. ex Plut. [Cam. c. 27] : Σίτου ἡμίλιτρον ἐπιχωρίου, Frumenti vernaculi semilibram. Ex Plat. Leg. [11, p. 923, E], ἐπ. κλῆρος, Sors quæ fit in regione propria. Ex Aristoph. [Pl. 47] : Ἀσκεῖν τὸν ἐπιχώριον τρόπον, Sectari mores patrios et assuetos. Ib. [342] : Οὔκουν ἐπιχώριόν τι πρᾶγμ' ἐργάζεται, Rem patriam, domesticam et assuetam. [Plato Conv. p. 189, B, cum genit. : Τοῦτο ἂν κέρδος εἴη καὶ τῆς ἡμετέρας Μούσης ἐπιχώριον.] In lisd., Κατὰ τὸ ἐπιχώριον, sub. ἔθος, Ex domestica consuetudine. [Thuc. 6, 27.] Item, Οὐκ ἐπιχώριον ἔσται, Ex gentis ipsius more non erit, ex Plat. Leg. [8, p. 834, B.] Et, Ἐπιχώριον ἡμῖν ἐστὶ, Nostri est instituti. [Aristoph. Ach. 832; Xen. Cyrop. 8, 8, 11, 19; Plat. Leg. 1, p. 639, D.] Exp. D denique τὸ ἐπιχώριον et Gentile, s. Gentilitium. [Aristoph. Nub. 1173 : Τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ.] Ap. Thuc. 1, [20] τὰ ἐπιχώρια redditur Vernacula, item Domestica, ea sc. signif. qua opp. Externis s. Peregrinis : Οἱ γὰρ ἄνθρωποι τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων, καὶ ἦν ἐπιχώρια σφίσιν ᾖ, ὁμοίως καὶ ἀβασανίστως παρ' ἀλλήλων δέχονται. [Ead. constr. Xen. Cyrop. 6, 4, 2 : Αἰνοῦν θώρακα, ὃς ἐπιχώριος ἦν αὐτοῖς.]

‖ Ἐπιχωρίως, More s. Ex more regionis, Pro more regionis, Ut fert mos regionis, More patrio. Aristoph. Vesp. [855] : Εὖγ' ἐκπορίζεις αὐτὰ κἀπιχωρίως. [Galen. vol. 6, p. 518, 15, de caseo quodam : Ἐπ. δὲ ὀνομάζουσιν αὐτὸν ὀξυγαλάκτινον. Joseph. Bell. Jud. 5, 4, 2 : Ἐπ. δὲ ἐκλήθη Βεζεθὰ τὸ νεόκτιστον μέρος, Voce indigena. Prisc. Hist. p. 183, 12 ed. Bonn. : Ἀντὶ δὲ οἴνου ὁ μέδος ἐπ. καλούμενος. Latinis vocabulis sæpius addit Dio Cass., velut Hist. Rom. 49, 36; 57, 15; 38, 13 : Τὰ ἑταιρικὰ, κολλήγια ἐπ. καλούμενα. Hase. Suidas v. Κολλύρα, schol. Amos. 1, 12.]

[Ἐπιχωρίως. V. Ἐπιχώριος.]

[Ἐπίχωσις. V. Ἐπίχωμα.]

[Ἐπιχωστέον, Ingerendum. Geopon. 5, 9, 7.]

[Ἐπιψαίρω, i. fere q. ἐπιψαύω, quocum permutatur Oppiani Hal. 4, 511 : Ὅτε κῦμα πρῶτον ἐπιψαίρωσι.]

[Ἐπιψακάζω. V. Ἐπιψεκάζω.]

Ἐπιψάλλω, Psallo. [Soph. ap. Hesych. v. Βίδην, εἶδος κρούματος, Ὡς ἐπιψάλλειν βίδην τε καὶ ξυναυλίαν.] Instrumentum etiam musicum ἐπιψάλλεσθαι dicitur quo psallitur, s. quod pulsatur a psallente. Ita enim Poll. 4, c. 8 [§ 58] : Τὰ δὲ ὄργανα τὰ κρουόμενα, εἴποις ἂν καὶ πληττόμενα, ἐπιπληττόμενα, ἐπιψαλλόμενα ἔγχορδα. [Ἐπέψαλλεν ὁ λαὸς, Clem. Al. Str. 5, p. 674, 33. Maccab. 2, 1, 30, τοὺς ὕμνους.]

[Ἐπίψαλμος, ὁ, Prælusio. Ptol. Harm. 2, 12. Schn.]

Ἐπιψαύδην, adverbialiter pro Ita ut summis tantum digitis attingas et leviter, Strictim [Gl.], i. q. ἐπιλίγδην, ἐπιγράβδην, ἀκροθιγῶς. [Schol. Hom. Il. P, 599, Suidas vv. et in Ἄκρον ἐπιλίγδην.]

[Ἐπίψαυσις, εως, ἡ, Tactus. Diog. L. 9, 32; Plut. Mor. p. 395, E; Ælian. N. A. 8, 7; Clem. Al. p. 574.]

Ἐπιψαύω, Attingo [Gl.], Attrecto, In superficie et leviter tango, Primoribus digitis tango. [Soph. Aj. 1394 : Τάφου τοῦδ' ἐπιψαύειν· Ph. 1255 : Χεῖρα δεξιὰν κώπης ἐπιψαύουσαν· fr. Tympan. 1 : Γῆς ἐπιψαύσαντα. Aristot. H. A. 6, 14 : Τὰ ᾠὰ ὧν ἂν ἐπιψαύσῃ ὁ θορός.] Diosc. 2 : Ἐπιψαῦσαι τῆς γῆς, Terram attingere. Sic, Τῶν λόφων ἐπέψαυε, Colles attingebat. Cum gen. simul et dat. instrumentali, Hesiod. Sc. [217] : Οὔτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ, Neque attingens scutum pedibus, neque tamen longe ab eo remotus. [Herodot. 3, 87 : Τῶν ἄρθρων ἐπιψαύσας τῇ χειρί.] Sine gen. cum dativo, Hom. Od. Θ fin. : Ἀντὶ κασιγνήτου ξεῖνός θ' ἱκέτης τε τέτυκται Ἀνέρι ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύει πραπίδεσσι, pro ἅπτεται ταῖς φρεσὶν, i. e. φρόνιμός ἐστι. Qui enim sapiens est, animo etiam sapiente res attingit et capessit. [Cum dat. locum genitivi tenente (Suidas : Ἐπιψαύειν, δοτικῇ, ἐπιθιγγάνειν), schol. Oppiani Hal. 2, 67 : Ἐπιψαύσας αὐτῇ. Cum accusat. Quint. 12, 551 : Ἤδη ἐπιψαύοντες ὁμὴν ὁδὸν εἰδώλοισιν. V. l. Orphei infra citatum. Figurate Pind. Pyth. 4, 92 : Φιλοτάτων ἐπιψαύειν. Conf. Isthm. 3, 29. Theocr. 21, 4 : Κἦν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι. Herodot. 2, 65 : Τὰ δὲ καὶ εἴρηκα αὐτῶν ἐπιψαύσας, ἀναγκαίῃ καταλαμβανόμενος εἶπον. Polyb. 2, 1, 4, et alibi. Τῶν Τερπάνδρου νόμων οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἠδύναντο ἐπιψαῦσαι, Telenic. ap. Athen. 14, p. 638, C, citat Hemst.] Absolute prorsus et sine casu, Philo V. M. 2 : Κοινῷ κηρύγματι μηδενὸς ἐπιψαύοντος, Ex publico quodam interdicto nemine attingente. [Imperf. frequent. Orph. Lith. 126 : Εἵματος ἄκρον (nisi leg. ἄκρου) ἐπιψαύεσκον ἀκωκαῖς. L. D. De partibus μήτραν contingentibus Galen. vol. 2, p. 892, 6 : Τὰ μὲν ἐπιψαύει μόνον αὐτῆς. Id. vol. 18, part. 1, p. 615, 9 : Διὰ τῶν δακτύλων ἄκρων αὐτῆς ἐπιψαῦσαι. Hase.]

[Ἐπιψάω, Mulceo. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 206, 23 : Ἐπιψήσας μου τῇ χειρὶ τὴν κόμην. L. D.]

[Ἐπιψέγω.] Hesych. ψέγος exp. τάφος, Sepulcrum : et Ἐπιψέγειν affert pro ἐπικηδεύειν : quod itidem est Inhumare s. Funerare.

Ἐπιψεκάζω, Irroro, Rore aspergo; interdum et Instillo, Stillatim guttatimque infundo : ut ap. Xen. Symp. [2, 26] : Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιψεκάζωσι, Nobis identidem parvis calicibus guttatim infundant, veluti rorantes. Quo allusit Cic., quum De sen. [c. 14] ait, Me vero delectant et pocula, sicut in Symposio Xenophontis, minuta atque rorantia. Affertur vero idem l. Xen. et ab Athen. 11, [p. 504, D], nec non a Stob. Serm. 19 [vol. 1, p. 379], qui est Περὶ ἀνεξικακίας, ubi tamen [ut in Xen. et Ath. libris melioribus] scriptum legitur ἐπιψακάζωσιν, a them. Ἐπιψακάζω, quod idem est. [Aristoph. Pac. 1141 : Τὸν θεὸν ἐπιψακάζειν, de pluvia. Ita Rav. Ceteri ἐπιψεκάζειν, ut solent fere deteriores. V. Ψακάς.] Opposuerat autem Xen. isti Ἦν ἡμῖν ἐπιψεκάζωσι μικραῖς κύλιξι, ibid. : Ἦν ἀθρόον τὸ ποτὸν ἐγχεώμεθα. [Theophr. fr. 2, De lapid 13. Improprie Lucian. De merc. cond. c. 27 : Αἰτιᾷ τὴν τύχην οὐδ' ὀλίγα σοι

τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. Philo vol. 1, p. 566, 15.] A
[Ἐπίψεκτος, ὁ, ἡ, Vituperabilis. Hephæst. Theb. Apotel. p. 10, 19 : Ἐπ. δὲ διὰ γυναῖκα. Hase.]
[Ἐπιψέλιον, τὸ, Pars quædam freni. Quint. Mæcius Anth. Pal. 6, 233, 4.]
[Ἐπιψελλίζω, Balbutio inter. Arrian. Epictet. 3, 24, 88 : Μεταξὺ καταφιλοῦντα τὸ παιδίον, ἐπιψελλίζοντα λέγειν.]
Ἐπιψεύδομαι, Affingo, Ementior. [Absolute Xen. Hier. 2, 16 : Χαλεπὸν εὑρεῖν ὅπου οὐχὶ καὶ ἐπιψεύδονται, πλέονας φάσκοντες ἀπεκτονέναι. Seq. accusat. Plut. Flamin. c. 9.] Philo V. M. 3 : Διαβολαὶ δ' ἦσαν ὡς τοὺς μὲν χρησμοὺς ἐπιψευσαμένου, Insimulabant quod oracula ementitus esset. Et rursum eod. lib. : Ἐπιψευσαμένου τὰ περὶ τὴν αἵρεσιν αὐτῶν. [Cum dat. Lucian. Tox. c. 42 : Ὡς πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς. Damascius p. 209 ed. Kopp. : Ταῖς πρώταις τῶν προόδων ἐπιψευδόμεθα τὸν παντελῆ διασπασμόν. Cum dat. pers. Apoll. Rh. 3, 381 : Οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσιν.]
Ἐπίψηγμα, τὸ, Ramentum s. Strigmentum, aut Purgamentum. Diosc. 5, 119 [127] : Ἁλὸς ἄχνη ἐπίψηγμά ἐστιν ἁλὸς, ἀφρώδης, Marc. Spumosa maris lanugo, Ruell. Spumosa maris lanugo s. ramentum. B
Ἐπιψηλἄφάω, i. significans q. ἐπιψαύω, Leviter attrecto, Primoribus tantum digitis attingo, et in summa duntaxat parte; vel etiam simpliciter Contrecto. Plato De rep. 2, [p. 360, A] de Gyge pastore : Καὶ τὸν θαυμάζειν τε, καὶ πάλιν ἐπιψηλαφῶντα τὸν δακτύλιον, στρέψαι ἔξω τὴν σφενδόνην, Iterumque contrectantem annulum, palam extra in suum locum convertisse. [Cum genit. Prot. p. 310, C : Ἐπιψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος. L. D. Planud. Ovid. Met. 14, 188. Boiss.]
Ἐπιψηφίζω, In suffragium mitto, Ad suffragium ferendum voco, Rogo sententias. Thuc. 8, [15] : Εὐθὺς ἔλυσαν τὰς ἐπικειμένας ζημίας τῷ εἰπόντι ἢ ἐπιψηφίσαντι. Ubi quemadmodum conjungit εἰπόντι et ἐπιψηφίσαντι, sic 2, [24] εἴπῃ et ἐπιψηφίσῃ, ita scribens : Ἤν δέ τις εἴπῃ ἢ ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα εἰς ἄλλο τι. Ubi observa etiam infin. : quem et illo in priore loco subaudire possumus, vel potius debemus, quum eadem de re utrobique agatur, ut videbis conferendo duos hosce locos inter se : quorum unus habetur in fine pag. 56 meæ ed. : alter, p. 268 circa med. Idem 1, [87] : Τοιαῦτα λέξας ἐπεψήφιζεν αὐτὸς ἔφορος ὢν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων. Hic autem ephorus, Sthenelaidas nomine, qui nunc dicitur ἐπιψηφίζειν, paulo ante hortatus erat Lacedæmonios πρὸς τὸ ψηφίζεσθαι, ita loquens : Ψηφίζεσθε οὖν, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἀξίως τῆς Σπάρτης τὸν πόλεμον. Est porro animadvertendum, ne illo quidem in loco ἐπιψηφίζειν sine adjectione poni, sed ei accusativum addi : cujus etiam in eo interpretando habenda ratio fuerit, ut sc. eam interpr. deligamus, quæ cum sequentibus illis verbis εἰς ἐκκλησίαν cohæreat. Quod certe fecit Valla, quum reddidit, Rem ad suffragia retulit in concionem Lacedæmoniorum. Quod si ita reddas, Ad suffragium ferendum vocavit in concionem, videbitur ipse dici advocare concionem, quum ea jam ibi esset, et apud eam verba fierent. Ubi autem infin. additur, ut supra ἐπιψηφίσῃ κινεῖν τὰ χρήματα ταῦτα, tunc aut præpositione De cum gerundio uti nos posse arbitror, aut particula Ut : hoc modo, Ad suffragium ferendum vocaret de movenda pecunia. Vel, In suffragium mitteret ut pecuniæ moverentur. Nisi et hic altero illo loquendi genere uti malis. Valla autem liberius, Ferendis suffragiis obtineret movendam hanc pecuniam. At vero ubi nihil tale adjicitur, tunc facilior est interpr. Primum autem locum huic signif. verbi ἐπιψηφίζειν dedi, quod eam non uno in loco ap. antiquum illum scriptorem extare viderem, non solum ap. Dem. atque alios. Qua in re alioqui Bud. minime secutus sum; primum enim alii signif. locum tribuit, de qua postea agam. Deinde ad hanc veniens, Τὸν ἐπιψηφίζοντα, inquit, Plut. vocavit Eum qui Romæ sententias senatores rogabat, senatusque consulta perscribenda curabat. Sic Plato Gorgia [p. 474, A] pro Rogare sententiam posuit : Καὶ πέρυσι βουλεύειν λαχὼν, ὅταν ἡ φυλὴ ἐπρυτάνευε, καὶ ἔδει με ἐπιψηφίζειν, γέλωτα παρεῖχον, καὶ οὐκ ἠπιστάμην ἐπιψηφίζειν· μὴ οὖν μηδὲ νῦν με κέλευε ἐπιψηφίζειν τοὺς παρόντας, Rogare eos sententias, et ad suffragium ferendum vocare. Supra enim dixerat Polus, ἔρου τινὰ τουτωνί. Est autem hic observanda et illa cum accus. personæ constructio. [Conf. p. 476, A. Absolute Xen. Comm. 1, 1, 18 : Ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος ... οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι.] || Suffragio meo confirmo s. comprobo, Decreto confirmo, De concilii sententia decretum facio. [Suffragor, Gl.] Xen. Anab. 7, [3, 14] : Ἐπὶ τούτοις λέγει Ξενοφῶν, εἴ τις ἀντιλέγει, λεγέτω· [εἰ δὲ μή, ἐπιψηφίζετε ταῦτα·] ἐπεὶ δὲ οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἐπεψήφισαν· ubi Bud. (cujus sunt et illæ duæ interprett.) vertit, Sciverunt, Decreverunt. [Ἐπεψήφισε restitui ex libris melioribus, ex iisdemque in membro antecedenti ἐπιψηφιζέτω, quod absolute dicitur. Addito τις 6, 2, 25 : Ἐπεὶ δὲ ἐδόκει δῆλον εἶναι ὅτι αἱρήσονται αὐτὸν, εἴ τις ἐπιψηφίζοι, ἀνέστη. Dicitur autem tam his ll. quam iis quos deinceps affert HSt. ead. signif. Rogandi sententias s. Mittendi in suffragium, quam antea explicaverat.] Subjungitque ex Æschine [p. 64, 15] : Ὁ μὲν Φιλοκράτης, παρεγγράψας· ὁ δ' ἐπιψηφίσας, Δημοσθένης, i. e. Qui in sententiam Philocratis ex compacto psephisma suasit et pertulit, vel confecit. Ex Eod. [p. 71, 7, coll. 36, 27] : Κόττυφος ὁ τὰς γνώμας ἐπιψηφίζων ἐκκλησίαν ἐποίει, Qui sententias de concilii auctoritate confirmabat, h. e. πρύτανις. Quibus addit, suasorem legis et latorem rogationis, appellari τὸν γράφοντα : item τὸν εἰσηγούμενον : ut ap. Lucian. Timon. [c. 44, ubi v. annot. Hemsterh.] : Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Ἐχεκρατίδης, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων. [Dionys. A. R. 7, 17 : Τοῦτον τὸν νόμον ἐπιψηφίσαντες οἱ δήμαρχοι.] Eum autem, qui latam et perlatam confirmat, esse τὸν ἐπιψηφίζοντα : quibus addit ex Æschine, Καὶ ταῦτα ἕτεροί τινες τὰ ψηφίσματα ἐπιψηφίζουσιν, i. e. Ex composito ad id allegati adornatique ut leges ferentibus perniciosas astipulentur et subserviant. [Conf. p. 39, 16.] Sed quod ad illam differentiam attinet, quam inter τὸν γράφοντα et τὸν ἐπιψηφίζοντα statuit, non satis eam observare videtur alibi, quum ἐπιψηφίζοντα interpr. C Auctorem suasoremque ψηφίσματος : hæc enim Demosthenis [p. 596, 4, quæ afferens Harpocr. cum loco Xen. Comm. 1, quem supra citavi, interpretatur ἐπικυρῶν, de qua interpr. paullo ante dixi], Πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς καὶ ὁ ταῦτ' ἐπιψηφίζων ἐπιστάτης ἠρώτων, καὶ διαχειροτονίαν ἐδίδοσαν ὅτῳ δοκεῖ δωρεᾶς ἀξίως ἡ βουλὴ βεβουλευκέναι, ita vertit, Primum hujus auctor suasorque ψηφίσματος princeps senatus præsidesque populum in suffragium miserunt, atque unumquemque suffragio suo censere permiserunt, recte necne curia eque republ. consuluisse ei videretur, eoque nomine coronam meruisse. Sed et istud animadverti a lectore velim, ἐπιψηφίζειν et διαχειροτονίαν διδόναι simul poni, et ἐπιψήφισιν ac διαχειροτονίαν eid. rei adhiberi : quum alioqui vocab. διαχειροτονία proprie dici debeat de iis qui manuum sublatione aliquid sciscunt : at in verbo ἐπιψηφίζειν respiciatur ad illum morem calculos conjiciendi in hydriam s. sitellam : de quo et in Διαψηφίζεσθαι dictum fuit. Verum hujus quoque verbi ἐπιψηφίζειν usum non esse ad ejus originem restringendum (i. D e. ad eam signif. quam habet quatenus ex ψῆφος derivatum est), apparet ex Thuc. verbis, quæ subjunguntur ei l. quem ex ejus libro 1 protuli. Postquam enim dixit, Τοιαῦτα λέξας, ἐπεψήφιζεν αὐτὸς ἔφορος ὢν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λακεδαιμονίων, addit, Ὁ δὲ (κρίνουσι γὰρ βοῇ, καὶ οὐ ψήφῳ) οὐκ ἔφη διαγιγνώσκειν τὴν βοὴν, ὁποτέρα μείζων. Ut autem ad illum Lucianici Timonis l. revertar, observanda est quæ ibi habetur verbi ἐπιψηφίζειν constructio cum dativo, ubi Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων, redditur, Subscripsit suffragiis concionis : quæ interpr. ideo fortasse placuit, quod in ea constructio eadem servetur. Sed mihi verbum Subscribere locum hic habere non videtur; ideoque malim, Astipulatus est decreto concionis; aut, mutando constructionem, Confirmavit decretum concionis. [Ἐπιψηφίζω significatione Decernendi s. Sciscendi, ad quam non recte referri ll. supra citatos paullo ante diximus, ponit Dionys. A. R. 1, 70 : Τὴν δίκην ἐπεψήφισεν ὁ δῆμος·

5, 71 : Ἥ τε βουλὴ διέγνωκε καὶ ὁ δῆμος ἐψηφίσατο, ubi recte cod. Vat. ἐπεψήφικεν. 7, 38 : Οὐδὲν πώποτε ὁ δῆμος, ὅ, τι μὴ προβουλεύσειεν ἡ βουλὴ, οὔτ' ἐπέκρινεν οὔτ' ἐπεψήφισεν· 64 : Ὡς ἐπεψήφισαν ἅπαντες· 9, 49.] || Ἐπιψηφίζω, pro δευτέρας ψήφους τίθημι, Iterum rogo sententias, VV. LL. Ibid. ex Herodoto [8, 61] : Ἐπιψηφίζω ἄπολι [ἀπόλι] ἀνδρὶ, pro Virum extorrem non sino sententiam dicere. Quæ interpr. mira videtur; sed ex tam paucis verbis, quænam vera sit, cognosci non potest. [Porphyr. De abst. 2, 56, p. 201 : Ἐθύοντο τῶν φιλτάτων τινὰ ἐπιψηφίζοντες Κρόνῳ, Lobeck. ad Phryn. p. 597 restituit ἐπιφημίζοντες.] || Invenitur etiam partic. ἐπεψηφισμένος [cum ceteris passivi temporibus], passiva signif., sequendo eum activi ἐπιψηφίζειν usum, quo ponitur pro Decreto confirmare quidpiam, s. comprobare, aut etiam Decernere. [Æschin. p. 36, 42 : Ὅτε τὰ περὶ τῆς εἰρήνης καὶ συμμαχίας ψηφίσματα ἐπεψηφίζετο· et ubi aoristus est, p. 71, 41.] Appian. B. C. 3 : Ὑφ' ὧν δὴ μάλιστα ὁ δῆμος ἐρεθισθεὶς ὑπερεῖδε τῆς ἄρτι ἐπεψηφισμένης ἀμνηστίας, Contempsit recens decretam a senatu amnestiam. [Aristot. Polit. 5, 1 : Ὅταν ἐπιψηφίζηται ἀρχή τις, vertitur Suffragiis creatur.] || At pass. [med.] Ἐπιψηφίζομαι signif. activam habens, pro ψηφίζομαι ponitur, Scisco, Decerno [Gl.]. Xen. [H. Gr. 1, 1, 34] : Οἱ οὖν Ἀθηναῖοι ἐπεψηφίσαντο ὁπλίτας αὐτὸν χιλίους καταλέξασθαι. [Ἐψηφίσαντο libri meliores, quod etiam 4, 2, 4 et Anab. 7, 6, 14, et ap. Demosth. p. 378, 27, pro altero restitutum est. Ap. Æschin. p. 37, 1 : Ἀνακοινοῦσθαι αὐτὸν αὐτῷ, εἰ δῷ τῷ γραμματεῖ (τὸ ψήφισμα) ἐπιψηφίσασθαι τοῖς προέδροις, in margine libri unius est ἐπιψηφισθῆναι ὑπὸ τῶν προέδρων, ut fuerat 36, 27 : Τοὺς προέδρους ἐπιψηφίζειν τὰς γνώμας. Quo non expeditur locus etiam constructione laborans.] Suidas autem habet, Ἐπιψηφιζόμενος, ἐπικρίνων· Ἐπιψηφίζων, ἐπικυρῶν. Hesych. quoque ἐπιψηφιζόμενος eod. participio exp. Idem habet, Ἐπιψηφιεῖται, ψῆφον παρέχων καὶ νίκην. [Dionys. A. R. 6, 84 : Ἐπιψηφιεῖται ἡ βουλὴ ταῦτα· et ib. 69, 71. Diod. 19, 61 : Ἐπιψηφισαμένων τῶν στρατιωτῶν τὰ ῥηθέντα. || Cum dativo pers. Adjudico. Geminus ap. Iriart. Catal. Bibl. Matr. p. 389, A, s. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 222, 7 : Μανθάνω ὡς αἱ Μοῦσαι ἀμφοῖν κατακούσασαι τῷ θεῷ τὴν νίκην ἐπιψηφίσαιντο· et ibid. paullo post 23 : Σαυτῷ τὴν νίκην ἐπιψηφίζῃ· 217, 23 : Τὴν νικῶσαν ἐπιψηφίσασθαι τῷ λευκῷ. Leonis imp. Constit. 109, p. 760 Spangenb. : Εἰ βασιλεὺς τὴν ... συνάρμοσιν τοῖς μνηστευομένοις ἐπιψηφιεῖται, Concedet, Permittet. || Forma Bœot. Ἐπεψάφιδδε in inscrr. Tanagræis ap. Bœckh. vol. 1, n. 1562, 1563. L. Dind.]

Ἐπιψήφισις, εως, ἡ, Actio ipsa mittendi in suffragia, s. vocandi ad ferendum suffragium; Confirmatio decreti, etc. sequendo signiff. quæ verbo ἐπιψηφίζειν datæ fuerunt. [Nicetas Jo. Comn. p. 30, D : Δι' ἐπιψηφίσεως ἐμῆς βασιλεύοντα. L. Dindorf.]

[Ἐπιψήφισμα, τὸ, Liban. vol. 4, p. 373, 7 : Πόσαι μὲν ὀλοφύρσεις, πόσα δ' ἐπιψηφίσματα τὴν ἀνάγκην ποτνιωμένων, προτεινομένων κτλ.]

Ἐπιψήχω, In superficie rado, Destringo, Detergo.

Ἐπιψίζω, [Cibum ingero, Cibo], unde est fut. Att. ἐπιψιεῖ pro ἐπιψίσει, quod Hesych. exp. ἐπιψωμίσει.

[Ἐπιψιθῦρίζω, Insusurro, Gl. Procop. Anecd. p. 73, C : Ὧν δὴ ἡ βασιλὶς ἐπιψιθυριζόντων τινῶν αἰσθομένη. Schol. Theocr. 2, 62. C. dat. Nonn. Jo. c. 13, 108 : Ἐπεψιθύριζεν ἀκουῇ, τίς τελέθει. Schol. Basilii in Greg. Naz. cod. Par. apud Bast. ad Greg. p. 874, ubi male ἐπιθυριζουσῶν, ut animadverterunt Angli. L. D. Passiv. Greg. Nyss. t. 2, p. 834, B : Τοιούτου τινὸς ἐπιψιθυριζομένου. Hase.]

Ἐπίψογος, ὁ, ἡ, Qui reprehensionem meretur, In vituperium incurrens, Vituperabilis, Poll. 5, c. 44 [§ 159; 3, 139; 6, 127. Æsch. Ag. 611 : Ἐπίψογον φάτιν. Xen. Reip. Luc. 14, 7. Adv. Ἐπιψόγως, Plut. Comp. Dem. et Cic. c. 3; Clem. Al. p. 245. Pro quo ἐπίψογα adverbialiter Maneth. 4, 506.]

[Ἐπιψοφέω, Increpo, Gl. Callim. Dian. 247 : Ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι, Sonabant. Transitive Clem. Al. p. 270 : Τὸ πορνικὸν ἀναίδην (l. ἀνέδην) εἰς ἀσέλγειαν διὰ ῥινῶν ἐπιψοφοῦντες ἐπικιναίδισμα, de sono edendo. || Applaudo. OEnom. ap. Euseb. Pr. ev. 5, p. 228 A E; τοῖς δακτύλοις Greg. Nyss. vol. 2, p. 287, D. Hemst.]

[Ἐπιψόφησις, εως, ἡ, Increpatio, Gl.]

Ἐπίψυξις, εως, ἡ, Refrigeratio. Philagrius in Matthæi Med. p. 60, 4 : Ἐπιψύξεως χρώμεθα τῷ ποτῷ.]

Ἐπιψύχω, Refrigero, Perfrigero, Perflo, Perspiro, ἐπιπνέω. Apoll. Arg. 2, [525] : Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιοι ἐξ Διὸς αὖραι. [Nonn. Jo. c. 18, 88 : Ἑσπέριοι δὲ γαῖαν ἐπιψύχοντες ... ἀῆται. Philo vol. 2, p. 345, 1, 7 : Τῷ κατεψύχθαι καὶ τἆλλ' ἐπιψύχει. Heliodor. 8, 15 : Δείλης ὀψίας τὴν ὁδοιπορίαν ἐπιψυχούσης.]

Ἐπιψωμίζω, Insuper cibo, Insuper ingero escæ frustula et bolos in buccam, Hesych. v. Ἐπιψίζω.

[Ἐπῐ̈ωγὴ, ἡ.] Ἐπιωγαὶ, Loca in quibus stantes naves a ventorum injuria tutæ esse possunt. Hom. Od. E, [404] : Οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαὶ, Ἀλλ' ἀκταὶ προβλῆτες ἔσαν, σπιλάδες τε, πάγοι τε. Ubi Eustath. ἐπιωγαὶ exponit πλατεῖς αἰγιαλοὶ, et quidem ex veterum auctoritate : addens, μάλιστα δὲ τόποι ἀνέμου σκέπην ἔχοντες, ubi videl. ἰωὴ (i. e. πνοὴ) ἄγνυται, quod non possit illuc pervenire. Et κυματωγὴ ad imitationem hujus nominis dictum esse ab Herodoto pro ἀκτὴ, ubi τὰ κύματα ἄγνυται. [Oppian. Hal. 1, 602 : Μαλακαὶ δὲ πολυψάμαθοί τ' ἐπιωγαί· 2, 550 : Λιμένες τε καὶ ἠιόνων ἐπιωγαί. Var. script. Apoll. Rh. 4, 1640, ubi al. ἐπ' ἰωγήν. Quod voc. conf.]

[Ἐπιωνικὸς, ὴ, ὸν, q. d. Superionicus, unde genus versus ἐπιωνικὸν, quod ionicum sive a minore sive a majore inter alios pedes insertum habet, ut ap. Hephæst. p. 79 Alcaicum hendecasyllabum, quod quidem ipse ita metitur ⏑-⏑- | ⏓-⏑⏑ | -⏑⏓, et alia, quæ partim recte partim secus ionicis annumerat. Schol. metr. Pind. Ol. 1, p. 15 ed. Bœckh. : Τὸ δέκατον (κῶλον) ἐπιωνικὸν ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ ἰωνικοῦ ἀπὸ τροχαίου ἀρχομένου. Οὐ λέγεται δὲ ἰωνικὸν, ἀλλ' ἐπιωνικόν· ὁ γὰρ ἀντίσπαστος πρὸς τὰς ἰαμβικὰς τὴν κοινωνίαν ἔχει, οἱ δὲ ἰωνικοὶ πρὸς τὰς τροχαϊκάς· ὅθεν ἀσύμφωνοί εἰσιν οἱ ἀντίσπαστοι μετὰ τῶν ἰωνικῶν καὶ τροχαϊκῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιωνικὸν ⏑--⏑ | -⏑-. Et alibi in iisdem. L. D. Aristid. Quintil. De mus. p. 56 : Ἐπιωνικὸν καλεῖται, ὅτε διποδίας ἰαμβικῆς προκειμένης ἰωνικὴν ἐπιφέρεσθαι συμβαίνει· ubi v. Meibom.]

[Ἐπνουβοὺ, Ruta silvestris, apud Ægyptios. Diosc. 3, 46, in nothis.]

[Ἐποαρίζω, Theod. Prodr. Ep. 5. Bast.]

Ἐπόγδοος, ὁ, ἡ, Sesquioctavus, ut Cic. interpr. ap. Plat. [Tim. p. 36, B, etc.] : ut videbis in meo Cic. Lex. [Theolog. ar. p. 56, 58.] Toni autem musici dicti ἐπογδόου meminit Macrob. in Somnio Scip. 2 [1, et Hesychius.] Ἐπόγδοον etiam τόκον vocabant Usuræ genus, in qua fœnerator de capite bessem fœnoris nomine accipiebat : ut triobolum ex quatuor drachmis. Nam drachma sex obolis valuit : et numeri viginti-quatuor pars octava sunt tria. Suid. : Ἐπόγδοον, τὸ δεδανεισμένον, ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸ ὄγδοον μέρος λαβεῖν τὸν δανειστὴν· οἷον τριώβολον τοῦ τετραδράχμου. Ita enim legitur in Mediolanensi edit. cui et vet. Cod. assentitur. At in Germanica habetur, Ὥστε τοῦ κεφαλαίου τὸν δανειστὴν, omissis verbis illis inter κεφαλαίου et τὸν δανειστὴν, alioqui tamen necessariis. [Demosth. p. 1212, 2; Lex. rhet. Bekk. An. p. 252, 19.]

Ἐπόγκιαι, Sarcinæ et onera navis, αἱ τοῦ πλοίου παραθῆκαι, Hesych.

[Ἔπογκος, ἡ, Gravida, Iamblich. V. P. § 194, qui ἔγκυος dixerat § 192. Hemst.]

[Ἐπογκόομαι, Intumesco. Nicetas Man. Comn. 2, p. 65, D : Ἑκάτεροι, ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κῦμα ὀρθὸν ἐπαιγίζουσιν, ἐς τὰς μάχας ἐπωγκοῦντο καὶ ὡροθύνοντο.]

[Ἐπογμεύω, Sulco. Tryphiod. 354 : Γεράνων στίχες ... κύκλον ἐποχμεύουσιν ἀλήμονος ὀρχηθμοῖο. Cod. Med. ἐπολμεύουσιν. Ἐπογμεύουσιν Frischlinus.]

[Ἐπόγμιος, ὁ, ἡ, Messis sive Messionis auspex. Addæus Anth. Pal. 6, 258, 1 : Δάματερ ἐπόγμιε. Schneid. Quem l. citat Suidas v. Ὄγμος. Gramm. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 237 : Ἐπόγμιος Δημήτηρ, ἔφορος τοῦ θέρους. Eust. Il. p. 1161, 59. L. Dind.]

[Ἐπογραφέω, Versibus epicis scribo. Schol. ad Gregor. in Catal. Bodlej. p. 17 : Μουσαῖος, πρὸς ὃν Ὀρφεὺς ἐπογραφεῖ. Boiss.]

[Ἐποδῦνάομαι, Doleo. Greg. Nyss. vol. 1, p. 245, A : Ταῖς εὐτυχίαις ἐποδυνώμενος. L. Dind.]

Ἐποδύρομαι, Fleo super, Defleo, Deploro, Delamentor. [Pollux 6, 201; schol. Thuc. 7, 28. Aor. epigr. Anth. Pal. 7, 10, 7 : Ἐπωδύραντο δὲ πέτραι. ῡ]

Ἐπόζω, Oleo, Suboleo. Exod. 7, [18] : Οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν καὶ ἐπώζεσεν ὁ ποταμός· ubi tamen redditur Computruit. Sed ὄζειν consequens est τῶν σαπέντων. Fortassis tamen hoc ἐπόζειν suspectum alicui esse possit, quum paulo ante legatur in Complut. edit., Οἱ ἰχθύες οἱ ἐν τῷ ποταμῷ τελευτήσουσι, καὶ ὑποζέσει ὁ ποταμός· ut hinc ὑπώζεσεν leg. videri possit ibi potius quam ἐπώζεσεν, a verbo Ὑπόζω, Suboleo : sicut Plaut. Corrumpitur cœna, hem subolet. Sed verbo ὑπόζω utitur et Galen. in Ἐπώδης infra. [Tamen ap. eund. vol. 19, p. 100, 2, adhuc legitur : Δυσῶδες τὸ οἷον ἐπόζον. Porro Method. Conv. virg. p. 13, 11 : Ἐπόζειν καὶ σκώληκας γεννᾷν· et Vita Pachom. Actt. SS. Maii t. 3, p. 38, 46 : Τίς ἀποθανὼν οὐκ ἐπώζεσεν; Hase. Ἐποζέσαντος Greg. Nyss. vol. 1, p. 201, C.]

[Ἐποίγω. V. Ἐπείγω.]

[Ἐποιδαίνω, Tumeo. Nicand. Al. 477 : Ῥινὸς ἄκρον ἐποιδαίνων σφυρὰ πίμπραται.]

[Ἐποιδᾰλέος, α, ον, Tumidus. Hippocr. p. 544, 46 : Ὁ χρὼς ἐποιδαλέος.]

Ἐποιδέω, Intumesco, In superficie tumeo. [Hippocr. p. 72, F : Τοὺς ἐποιδέοντας· 192, C.] Diosc. 4, [157] : Ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, Intumescit vultus. Et ἐπῳδηκὼς, Qui intumuit, Tumens, Tumidus. [Theophrast. H. Pl. 3, 5, 5, et præsenti 6, 4, 2.]

Ἐποιδίσκω, i. q. ἐξοιδίσκω, In superficie tumefacio. Et pass. Ἐποιδίσκομαι, Tumefio, Intumesco. Galen. [vol. 19, p. 429, ed. Kühn.] : Τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται. [Hippocr. p. 1148, G : Ἐπῳδίσκετο ἡ γαστήρ. Wak.]

Ἐποικέω, Aliis ejectis habito, Bud. Plerumque enim ἐποικεῖν dicuntur Qui ex peregrina regione aut etiam finitima habitatum aliquo concesserunt, vel quod ejus loci habitatores et incolæ exacti essent, vel ipse locus plures habitatores et incolas desideraret. [Eur. Ion. 1583 : Κυκλάδας ἐποικήσουσι νησαίας πόλεις.] Xen. Cyrop. 6, [2, 10] : Τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ἠναγκάσθαι ἕπεσθαι. [Plato Leg. 6, p. 752, E; Theophr. fr. 5 De ventis 13. L. D. Idem ap. Diog. L. 5, 54 : Συνεπιμελεῖσθαι τούτων καὶ Ηόμπυλον, ἐποικοῦντα αὐτὸν, Inhabitantem. Hemst.] Synes. : Οὐδενὸς τῶν Ἑλλήνων τῶν τὴν Λιβύην ἐπῳκηκότων θέλοντος εἰς τὴν παρ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκπέμπειν ὁλκάδας. Thuc. 7, [27] de Decelea : Ὕστερον δὲ φρουραῖς ὑπὸ τῶν πόλεων κατὰ διαδοχὴν χρόνου ἐπιουσῶν τῇ χώρᾳ, ἐπῳκεῖτο, oppugnata sc. Ex Aristide affertur τὸ ἐποικούμενον Αἰθιοπίας, Pars Æthiopiæ, quæ incolitur. || Ἐποικοῦντες πόλει in VV. LL. exp. ἐφεδρεύοντες. [Eadem constr., Τρία ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπῴκησαν, Etym. M. p. 768, 30. Hemst.]

[Ἐποικία, ἡ, Colonia, Appiani B. C. 2, 135, Schweigh. cum Musgr. scripsit ἀποικία. || Villa, Geopon. 10, 1, 1. Ἐποικεια (sic), Victus, Gl. Quod ad ἐποίκιον referri videtur.]

[Ἐποικίδιος, α, ον.] Ἐποικιδία Ceres colitur in Corintho, h. e. Quæ rem domesticam curat, [Hesych., ap. quem ἐποικιδίη scriptum]. Eadem et εὐάνασσα, Bona regina. Gyrald. [Schol. Pind. Pyth. 1, 188 : Ὑπωρόφιαι) ἐποικίδιαι. Wakef.]

[Ἐποικίζω, In coloniam deduco, Colonum ascribo loco vel genti alicui. Appian. Civ. 1, 96 : Ταῖς δὲ πλείοσι (πόλεσι) τοὺς ἑαυτῷ στρατευσαμένους (vel potius συστρ.) ἐπῴκιζεν· Hisp. 56 : Τοὺς λεγομένους Βλαστοφοίνικας, οἷς φασιν Ἀννίβαν ἐποικίσαι τινὰς ἐκ Λιβύης, καὶ παρὰ τοῦτο κληθῆναι Βλαστοφοίνικας. || Exstruo. Menand. p. 83 ed. Heeren. : Ἡ γὰρ ἀπῳκίσθη ... ἢ ἐπηυξήθη ἢ ὅλως οὐκ οὖσα πρότερον ἐπῳκίσθη (urbs aliqua). Quorum verborum discrimen, ubi exponitur, p. 84, dicitur, ᾤκισαν δὲ ὅσας πρότερον οὐδ' οὔσας κώμας ὅλας πόλεις τινὲς ἀπέφηναν, ubi ἐπῳκίσθησαν scripsit Heer. Dio Cass. 56, 12 : Καταφυγόντι ἐς Ἀνδήριον τεῖχος, ἐπ' αὐτῇ τῇ Σαλώνῃ ἐπῳκισμένον. Pausan. 4, 26, 6 : Ἀξιόμαχον πόλιν ἐποικίσαι Λακεδαιμονίοις· 28, 1 : Μεσσήνης ἠνείχοντο ἐποικιζομένης, ubi dicitur ut ἐπιτειχίζειν, de munitione adversus aliquem.]

Ἐποίκιον, τὸ, in Pand., Supellex : Οἱ ληφθέντες καρποὶ οὐκ εἰσι τοῦ ἐποικίου. Differt τῆς ἐξοπλίσεως, i. e. τῆς κατασκευῆς, Instrumenti fundi. Bud. || Pro Villa affertur ex Josue [18, 24. V. Harpocr. in Περιοίκιον. Hemst. Basilic. 19, 8, 7; 60, 3, 27, p. 52. Ducang. Villula, Gl., quasi sit diminut. quod non est.] Ap. Apoll. [immo schol. Apoll. Rh. 2, 160] vero ἐποίκια pro Domiciliis accipi nonnullis videntur. Pro Villa aut Casa sumi potest in hoc ap. Suid. l., quem tamen non exp. : Τινὲς δὲ ἔμενον ἐν τοῖς ἐποικίοις ἐκ τῶν ποιμένων κατὰ τὴν χώραν. [Tab. Heracl. 1, 98 : Ἐς δὲ τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις. Inscr. Phoc. apud Bœckh. vol. 1, n. 1730 : Τὸ ἐποίκιον ... ἀνέθηκαν.]

[Ἐποίκῐσις, εως, ἡ, Deductio in coloniam. Appian. B. C. 5, 137 : Λάμψακον ἐκ προδοσίας ἔλαβεν, ἣ πολλοὺς εἶχεν Ἰταλοὺς ἐξ ἐποικίσεως Γαίου Καίσαρος.]

[Ἐποικισμὸς, ὁ, Domicilium, Gl.]

Ἐποικοδομέω, Ædifico super, Superstruo. [Superædifico, add. Gl. Thuc. 7, 4 : Ἐποικοδομήσαντες αὐτὸ (τὸ τεῖχος) οἱ Ἀθηναῖοι ὑψηλότερον. Plato Leg. 5, p. 736, E.] Chrysost. : Δεῖ τὴν κρηπῖδα πήξαντας ἐποικοδομεῖν, Jacto fundamento superstruendum est : Ἐποικοδομοῦντες ἐπὶ θεμέλιον ἀλλότριον, Super alienum fundamentum ædificantes. Et in Ep. Judæ [20] : Τῇ ἁγιωτάτῃ πίστει ὑμῶν ἐποικοδομοῦντες. [Οἱ τοῖς ἀληθέσιν ἐποικοδομοῦντες ἐψευσμένα, Pausan. 8, 2, 3. Hemst. De signif. rhetorica v. Ἐποικοδόμησις. Similiter Nicom. Introd. ar. p. 125 : Τῶν ἀριθμῶν ἀλλήλοις ὡσανεὶ ἐποικοδομουμένων.] Pass. Ἐποικοδομοῦμαι, Ædificor super, Superstruor. Ephes. 2, [20] : Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν, Ædificati super fundamentum Apostolorum et Prophetarum, i. e. Christum. [Xen. Anab. 3, 4, 11 : Ἐπὶ δὲ ταύτῃ (τῇ κρηπῖδι) ἐπῳκοδόμητο πλίνθινον τεῖχος. Plat. Leg. 7, p. 793, C. Petrus Ant. apud Cotel. Eccl. mon. vol. 2, p. 149, B : Πέτρου, ἐφ' ὃν ἡ ἐκκλησία ἐπῳκοδόμηται. || Reficio. Xen. H. Gr. 6, 5, 11 : Καὶ ἐπῳκοδόμει δὲ τὸ τεῖχος αὐτῶν ὅσα ἐδεῖτο. Demosth. p. 1278, 27 : Οὐ γὰρ δὴ τειχίον γ' εἰ παλαιὸν ἐπῳκοδόμησεν, ἐμοὶ καὶ τοῦτο λογιστέον ἐστὶν, ὃ μήτ' ἔπεσε μήτ' ἄλλο δεινὸν ἔπαθεν. || « Ἐποικοδομεῖν φρούριον, Arcem contra aliquem exstruere, Polyb. 2, 46, 5; 54, 3. Ædificare vel Inædificare, sc. in aliena regione, 3, 27, 4. » Schweigh. Lex.]

[Ἐποικοδομὴ, ἡ, Ædificium. Clem. Al. Strom. 7, 10, 55 : Ὅ τε θεμέλιος ἥ τε ἐπ. Hase.]

[Ἐποικοδόμημα, τὸ, Superficium, Gl. Clem. Al. Str. 5, p. 660; Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 330, C; Lex. rh. Bekk. An. p. 244, 26.]

Ἐποικοδόμησις, ἡ, Ædificatio super. Apud rhetores Exaggerationem significat : quum posito fundamento superingerunt et exaggerant suum veluti ædificium. Quintil. Superstructionem appellat. [Conf. Eust. Il. p. 181, 36; 1205, 29. Aristot. De gen. an. 1, 18 : Ἔτι δὲ παρὰ ταῦτα, ὡς Ἐπίχαρμος ποιεῖ τὴν ἐποικοδόμησιν, ἐκ τῆς διαβολῆς ἡ λοιδορία, ἐκ δὲ ταύτης ἡ μάχη, ταῦτα δὲ πάντα ἔκ τινος ἡ ἀρχὴ τῆς κινήσεως. Idem Rhet. 1, 7, 31 : Τὸ συντιθέναι καὶ ἐποικοδομεῖν, ὥσπερ Ἐπίχαρμος. L. D. Longin. 39, 3 : Τῇ τῶν λέξεων ἐποικοδομήσει. Schneid. Ἡ τῶν κακῶν ἐπ. Themist. p. 262, D. V. Casaub. Anim. in Athen. 2, 2, p. 79. Hemst.]

Ἐποικονομέω, Accuro. Aristot. OEc. 2 [init., p. 1346, 14] : Ὃ πάσαις ἐποικονομεῖται [ἐπικοινωνεῖται Schneid. cum codd.] ταῖς οἰκονομίαις, Quod in omnibus rei domesticæ curandæ generibus providetur, VV. LL.

[Ἐποικονομία, ἡ, Distributio, Partitio. Longin. 11, 2 : Ἐποικονομίαν ἔργων ἢ παθῶν.]

Ἔποικος, ὁ, ἡ, [Pind. Ol. 9, 74 : Υἱὸν δ' Ἄκτορος ἐξόχως τίμασεν ἐποίκων Αἰγίνας τε Μενοίτιον. Schol., ὑπὲρ πάντας τοὺς ἐνοικοῦντας ξένους. Soph. El. 189 : Ἀπερεί τις ἔποικος ἀναξία], Advena. Sequitur (inquit Bud. in Annott. post. in Pand.) eod. cap., Advena est quem Græci appellant. Lego, Quem Græci ἔποικον appellant, ejusd. exemplaris fide adductus. Ἔποικοι, i. e. Advenæ et coloni, duorum sunt generum. Quidam enim indigenis exactis ad incolendum civitatem quampiam veniunt, ut Thuc. [2, 27] : Ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν Ἀθηναῖοι, Ex corpore suo miserunt Athenienses, qui in urbe exhausta habitarent. Quidam

autem ideo mittuntur, ut tanquam supplementum sint semiplenæ civitatis, ut Aristot. Polit. [5, 3]: Ἀπολλωνιᾶται ἐποίκους ἐπαγαγόμενοι ἐστασίασαν, Apolloniatæ, quum advenas in suam urbem ascivissent, seditione agitati sunt. Hæc ibi. Et alibi, Qui urbes eversas et restitutas incolere incipiunt, ii non ἄποικοι, Coloni, sed ἔποικοι dicuntur, quasi Incolæ immigrantes, quanquam et hoc verbum interdum pro Colonis accipitur et pro iis, qui indigenis superinducuntur, ut in l. Aristot. ante cit. Philostr. Ep. 47: Μένεις ἑδραῖος, κατὰ τοὺς δεινοὺς ἐποίκους, οἳ χώραν ἅπαξ ἀλλοτρίαν καταλαβόντες, οὐκ ἔτι δέχονται τὴν ἐπανάστασιν. Rursum Aristot. Eth. 5: Ὅσοι ἤδη συνοίκους ἐδέξαντο ἢ ἐποίκους, οἱ πλεῖστοι ἐστασίασάν. De iis autem, qui habitatum mittuntur in urbem dirutam, accipitur in seqq. ll. Thuc. 2, [70]: Καὶ ὕστερον ἐποίκους ἑαυτῶν ἔπεμψαν εἰς Ποτίδαιαν, καὶ κατῴκισαν. Paus. Att. p. 34 [2, 1, 2]: Κόρινθον δὲ οἰκοῦσι Κορινθίων μὲν οὐδεὶς ἔτι τῶν ἀρχαίων, ἔποικοι δὲ ἀποσταλέντες ὑπὸ Ῥωμαίων. De ead. Corintho Strabo [17, p. 833]: Πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ θεοῦ Καίσαρος, ἐποίκους πέμψαντος τοῦ ἀπελευθερικοῦ γένους. [Id. 11, p. 410: Ἡ Ἰβηρία οἰκεῖται καλῶς τὸ πλέον πόλεσί τε καὶ ἐποίκοις.] Thuc. schol. inter ἐποίκους et ἀποίκους ita distinguit, Ἄποικοι μέν, οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἔποικοι δὲ, οἱ εἰς πόλεις, p. 57 [2, 27, ubi ἐν πόλει est. Xen. H. Gr. 1, 2, 18; Aristoph. Av. 1307; Plat. Leg. 4, p. 715, E; 5, p. 742, A. ‖ Accola. Soph. OEd. C. 506: Ἦν δέ του σπάνιν τιν' ἰσχῃς, ἔστ' ἔποικος ὃς φράσει. De locis Æsch. Prom. 409: Ὅπόσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς Ἀσίας ἔδος νέμονται, Vicinum.]

Ἐποικουρέω, quod VV. LL. exp. Inhabito, afferentia ex Plut. Camillo l. quendam in Ὑποικουρέω citandum. [‖ Domi gero. Philo vol. 2, p. 202, 12: Οἷα τυφλὸς, μηδὲν τῶν ἐποικουρημένων (sic) ἐπιστάμενος. Sed fort. hic quoque scribend. ὑπωκ. Hase.]

Ἐποικτείρω, Miseror, Commiseror. Soph. [Aj. 121]: Ἐποικτείρω δέ νιν δύστηνον. [Et alibi ipse ceterique Tragici.] Arat. [412]: Ἐποικτείρουσα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους, quæ ita Cic. interpr., Commiserans hominum metuendos undique casus. [Xenophanes Anth. Pal. 7, 120, 2. Schol. Aristoph. Pac. 399.]

Ἐποικτίζω s. Ἐποικτίζομαι, Commiseror, Miserabiliter queror: ut ἐποικτισάμενος exp. Miserabiliter conquestus. [Ex Josepho Bell. Jud. 1, 27, 3: Ἐπ. ὡς αὐτὸς ἁλίσκοιτο, Ac si ipse damnatus esset. Hase. Soph. OEd. T. 1295: Θέαμα δ' εἰσόψει τάχα τοιοῦτον οἷον καὶ στυγοῦντ' ἐποικτίσαι. Hesych.: Ἐποικτίσας, οἰκτείρας.]

[Ἐποίκτιστος, ὁ, ἡ, Miserabilis. Æsch. Ag. 1221: Ἐποίκτιστον γέμος.]

[Ἔποικτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Æsch. Ag. 1614: Ἔποικτον τόνδε βουλεῦσαι φόνον.]

Ἐποιμώζω, Allamentor. Adgemo. [Æsch. Choeph. 546: Τῷδ' ἐπώμωζεν πάθει.]

Ἐποινία, ἡ, in VV. LL. exp. Commentum, absque ullo testimonio. Videtur certe ἐποινία, si de Commento dicatur, de illo debere intelligi, quod quis inter vina comminiscitur.

[Ἐποίνιον, τὸ, Carmen ad vinum canendum. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 314, 6: Σκόλιον ... καλεῖται δὲ ἐπίνοιον. Legendum ἐποίνιον. L. Dind.]

Ἐποίνιος, ὁ, ἡ, Vinosus, q. d. ἐπ' οἴνῳ ὤν: eod. plane modo, quo Gallice dicimus, *Qui est sur le vin*, pro *Qui est addonné au vin*, Vino deditus. A Suida exp. μέθυσος et ἐπιτράπεζος. [Nonn. Dion. 11, 300: Οὐκέτι σὺν Σατύροισιν ἐποίνιον ὕμνον ἀείδεις· 17, 383: Καὶ Σατύρους μετὰ δῆριν ἐποίνιον εἰς χορὸν ἕλκων. ‖ Ἐπιοίνιος, Theogn. 971: Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;]

[Ἐποιστέον, Inferendum. Polyb.]

[Ἐποιστικὸς, ἡ, ὸν, Vim inferendi habens. Origen. C. Cels. 7, p. 354 (365). Seager. Τὰ θανάτου ἐποιστικὰ, schol. in Aristot. Eth. Nicom. 3, p. 45, a. Lobeck.]

Ἐποιχνέω, i. q. ἐποίχομαι [Obeo]. Attamen in VV. LL. ἐποιχνεῖν exp. Permeare, Transire. [Posidipp. Anth. Pal. 12, 131, 1: Ἃ Κύπρον ἅ τε Κύθηρα καὶ ἃ Μίλητον ἐποιχνεῖς. Hesych.: Ἐποιχνεῖ, ἐπιφοιτᾷ.]

Ἐποίχομαι, Eo adversum, Invado, Incesso. Hom. Il. A, [50] de Apolline ad ulciscendam injuriam Chrysæ pestem Græcis immittente: Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς· ut i. sit q. paulo post dicit, βέλεσσι ἀφιεὶς ἔβαλλε, Venenatis et pestiferis sagittis impetebat. Nisi malis ᾤχετο ἀνὰ, ut ibid. schol. certe ἐπῴχετο et ᾤχετο ἀνὰ, eod. modo exp., sc. ἐπήει, ἐπήρχετο. [Conf. ib. 383, Ω, 759.] Et Od. E, [123]: Ἄρτεμις ἁγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Liv. dicit Incessere hostes jaculis et saxis ac pilis: sicut et Ovid., Lapidum jactu incessere aliquem. [In bonam partem Pind. Ol. 3, 42: Ὅτι πλείσταισι βροτῶν ξειναίαις αὐτοὺς ἐποίχονται τραπέζαις· Pyth. 2, 24: Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς ἐποιχομένους τίνεσθαι.] Ἐποίχεσθαι pro Incessere accipitur et in alio loquendi genere, veluti quum Quintil. dicit Aspere aliquem incessere; Sil., Monitis amaris incessere, Verbis amaris incessere. Il. P, [215]: Ὦτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι· et [356]: Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο, πολλὰ κελεύων. Nisi malis ibi accipere pro Obibat. [Ita capiendum et hic et O, 279: Ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν· Π, 155.] ‖ Nam ἐποίχεσθαι pro Obire etiam ponitur, Percurrere: Od. A, [143]: Θάμ' ἐπῴχετο οἰνοχοεύων, Obibat vinum ministrans. [Il. E, 508: Πάντοσ' ἐποιχόμενος· Z, 81: Πάντη ἐποιχόμενος.] Alibi [Il. M, 340]: Ἐπῴχετο πάσας, Omnes obiit et perlustravit; ubi exp. etiam Adiit. [Il. O, 676: Νηῶν ἵκρι' ἐπῴχετο.] Item ἔργον ἐποίχεσθαι, Versari in aliquo opere, et id velut percurrere, ei incumbere. Od. A, [357]: Ἀμφιπόλοισι κέλευε Ἔργον ἐποίχεσθαι, ubi exponi etiam posset, Accedere ad opus, Accingi ad opus. [Mimnerm. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 204: Ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς ἔργον. Divise Hesiod. Sc. 200: Ἐπὶ δ' ᾤχετο φύλοπιν αἰνήν.] Et ἱστὸν ἐπέρχεσθαι dicitur quæ texit, Il. A, [31]: Ἱστὸν ἐπερχομένην, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν· Virg., Arguto tenues percurrit pectine telas. Pindari vero schol. annotat veteres solitos fuisse latiores ordiri telas, et quas propter latitudinem nonnisi alternis cursibus texere possent, h. e., modo ab hac parte, modo ab opposita: et tunc ἐποίχεσθαι in propria signif. acciperetur. [Theocr. 25, 32: Μέχρι πρὸς ἐσχατιὰς ... ἀκρωρείης, ἃς ἡμεῖς ἔργοισιν ἐποιχόμεθα πρόπαν ἦμαρ. ‖ Aliter Arethas Anth. Pal. 15, 32, 9: Τρεῖς πρὸς εἴκοσ' ἐποιχομένην ἐνιαυτοὺς ἔσχεν τύμβος ὅδε, Annos natam 23.] ‖ Adeo, Accedo: ut accipitur Od. A, [324]: Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς, Adibat, s. Accedebat. Et alibi [N, 34] δόρπον ἐποίχεσθαι, pro ἐπὶ δόρπον οἴχεσθαι, Ire ad cœnam. [Phanocles ap. Plut. Mor. p. 671, C: Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος ἥρπασεν, ἠγαθέην Κύπριν ἐποιχόμενος. Ubi Κύπρον restituit Xylander.] At, Κύπριν ἐπῴχετο [Il. E, 330, ubi additur νηλεῖ χαλκῷ, nec de re venerea sed de dea Venere agitur] non capitur simpliciter pro Adibat, sed potius pro Irruebat, ἐπὶ ἀφροδίτην ὥρμα: nam ii, qui καταφερεῖς ad res venereas dicuntur, quasi impetu quodam infesto irruunt; et tunc ad primam signif. hujus verbi referendum est: qua etiam dicitur Il. K, [487]: Ὡς μὲν Θρήϊκας ἄνδρας ἐπῴχετο Τυδέος υἱὸς, Ita irruebat in. Dixerat autem in altera comparationis parte, Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν, Αἴγεσιν ἢ οἰέσσι κακὰ φρονέων ἐπορούσῃ, ubi ἐποίχεσθαι, ἐπελθεῖν, et ἐπορούειν, idem significant: sc. Invadere, Irruere, Impetu ferri in, s. Impetum dare in. [Theognis ad pauperiem 353: Ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο. Orph. in Maitt. Misc. p. 6, 50: Τιμὴν καὶ σκῆπτρα λιπόντα ἄλλῃ ἐποίχεσθαι. Dativo jungit Quint. 2, 344: Μάλα γάρ σφιν ἐπῴχετο λοίγιος ἀνήρ· 11, 233: Τρῶας Δαναοῖσιν ἐποιχομένους· 12, 343: Ἔργῳ ἐποίχονται. L. D.]

[Ἐποιωνίζομαι, Ominor. Schol. Aristoph. Av. 447: Ἐποιωνιζόμενος αὐτῷ τὴν νίκην ταῦτα λέγει. Schol. Æsch. Pr. 927: Ἐπιγλωσσᾷ, τῇ γλώττῃ κατηγορεῖς, ἐποιωνίζῃ κατὰ τοῦ Διὸς, ἃ βούλῃ γενέσθαι αὐτῷ. Conf. Hesych. in v. Ἐπιγλ.]

Ἐποκέλλω, Impingo, Illido, Impello contra: ut quum navem scopulis impingimus. [Herodot. 6, 16: Νέας ἐποκείλαντες· 7, 182.] Thuc. 4, [26]: Ἐπώκελλον γὰρ τὰ πλοῖα τετιμημένα χρημάτων, Impegerunt in scopulos; ἐξεδίδοσαν τῇ πέτρᾳ, schol. Id. 8, [102]: Μίαν μὲν ἐποκείλασαν κατὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Πρωτεσιλάου, Impingentem: neutraliter sicut supra transitive. Sic Po-

lyb. [1, 20, 15] : Ὥστε ἐποκείλασαν γενέσθαι τοῖς Ῥωμαίοις ὑποχείριον, Ut casu impacta illisaque in Romanorum ditionem venerit. Rursum in transitiva signif., Act. 27, [41] : Περιπεσόντες δὲ εἰς τόπον διθάλασσον ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, Illiserunt navem. [Jo. Anagn. Exc. Thessalon. c. 10 : Ἐποκεῖλαι κατὰ τὴν ἤπειρον. Confess. Cypriani Actt. SS. Sept. t. 7, p. 235, 32 : Παρεσκεύασα ... ναῦς ὑποβρυχίους γενέσθαι, καὶ ἄλλας ἐπώκειλα. Hase.]

[Ἐπόκιλλος, ὁ, Epocillus, f. Polyidis, Arrian. Exp. 3, 19, 12, etc.]

[Ἐποκλάζω, Ingeniculor, Flexis s. submissis genibus subsido. Heliod. 4, 17; Greg. Nyss. vol. 1, p. 197, B; Agath. Procem. 50, adjecto apud omnes dativo.]

[Ἐποκρῐ́άω, Asper sum in. Nicand. Th. 790 : Χηλαὶ, οἷά τε πετραίοισιν ἐποκριόωσι παγούροις.]

[Ἐποκρῐ́όεις, εσσα, εν, Asper. Crinag. Anth. Pal. 7, 401 : Στέρνα τ' ἐποκριόεντα. Sic enim cod. Pal. supra versum. De gibboso thorace dici animadvertit Jacobs.]

[Ἐπολβίζω, Beatum prædico. Nonn. Dion. 46, 325 : Ἐπολβίζω σε. Paul. Sil. Amb. 227 : Τὴν δὲ παραπλώοντες ἐπολβίζουσιν ὁδῖται.]

[Ἔπολβος, ὁ, ἡ, Felix, Beatus. Manetho 1, 413 : Ἀγακλειτοὺς καὶ ἐπόλβους· 3, 112.]

Ἐπολιὸς, avis nocturnæ genus, Suid. : ambiguum an illud, quod ap. Aristot. est αἰγωλιός.

Ἐπολισθαίνω, et Ἐπολισθέω, Illabor, Delabor, Incido. Ex Anthol. [Pal. 5, 278, 4, in epigr. Agathiæ] : Ἐπολισθήσω μείζοσιν ἀμπλακίαις, Incidam in graviora peccata. [Nonn. Dion. 48, 922 : Προκάρηνος ἐπωλίσθησεν ἀρούρῃ. L. D. Nicet. Eugen. 7, 175. Boiss. Ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 642, A, male ἀπολισθαινούσης τοῖς ὕδασι (τῆς πλάτης) pro ἐπολ. De formis ὀλισθαίνω, et ὀλισθάνω, quarum altera codicis auctoritate reddenda Josepho B. J. 3, 7, 29, v. in simplici. L. Dind.]

[Ἔπολμις, εἶδος μάντεως, Hesych. Pro ἔνολμις, ut videtur, quod v. p. 1127, C (ubi perperam expressum *addit* pro *reddit*). Sic enim scrib. videtur, non ἐνολμίς. Favet autem Hesychius formæ, quæ tunc mihi dubia visa est. Ceterum conf. quæ dicemus in Ὄλμος. L. Dind.]

Ἐπολολύζω, Ejulo, Lamentor miserabiliter. Hesych. exp. θρηνῶ. Sed ap. Aristoph. Eq. [616] : Νῦν ἄρ' ἄξιόν γε πᾶσίν ἐστιν ἐπολολύξαι, schol. exp. εὔξασθαι et εὐφημῆσαι. [Av. 783 : Ὀλυμπιάδες δὲ μέλος Χάριτες Μοῦσαί τ' ἐπωλόλυξαν. Æsch. Sept. 825 : Πότερον χαίρω κἀπολολύξω πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι; Cho. 942 : Ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων ἀναφυγὰς κακῶν. Medio id. Ag. 1236 : Ὡς δ' ἐπωλολύξατο ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.]

Ἐπολοφύρομαι, Lamentor, Lamentis prosequor. [Joseph. B. Jud. procem. § 4 : Τοῖς ἐμαυτοῦ πάθεσι διδοὺς ἐπολοφύρεσθαι ταῖς τῆς πατρίδος συμφοραῖς. Id. ib. 6, 4, 8 : Πολλὰ ἐπολοφυράμενος. Hase.]

Ἕπομαι, et Ἔσπομαι poetice, Sequor. [De persequentibus Hom. Il. A, 565, Herodot. 1, 207. De comitante Hesiod. Op. 404 : Γυναῖκα κτητὴν, ἥτις καὶ βουσὶν ἕποιτο.] Interdum potius Comitor. [De rebus, ut de navibus Hom. Il. B, 534, etc. De curribus Herodot. 5, 21.] Hom. Od. [O, 81] : Ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι. Sed et ἕπεσθαι ἅμα τινὶ ap. Eund. aliquoties. [Il. B, 534, Π, 551; Soph. El. 253; Eur. Herc. F. 1323; Herodot. 5, 106; Plat. Leg. 1, p. 631, C.] Aristoph. autem dixit etiam ἕπεσθαι μετά τινος, Pl. [823.] Sic Xen. [Cyrop. 2, 4, 7] : Μετὰ τοῦ ἀδικουμένου ἕπεσθαι [al. ἔσεσθαι. Plato Phædr. p. 250, B, ubi v. Heindorf.] Hom. vero [Il. N, 492] dixit etiam, Μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα [Similiter Aristot. Eth. Nic. 7, 1 : Μετὰ ταῦτα περὶ φιλίας ἕποιτ' ἂν διελθεῖν]· sicut et Matth. [10, 38] : Ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. [Cum ἐπὶ, sequente genitivo Athen. 7, p. 281, F : Τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. Dativo sequente Eurip. Alc. 1032 : Γυνὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς εἵπετο, idemque, ut videtur, ap. Diod. Exc. Vat. p. 123 : Ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδαῖς (legendum ἀοιδαῖς) εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη· σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος. Id. Tro. 569 : Παρὰ δ' εἰρεσίᾳ μαστῶν ἕπεται φίλος Ἀστυάναξ. Ὄπισθεν sæpe addit Herodotus : v. 1, 45, 59, 199; 5, 12; 7, 40. L. D.] || Ἕπεσθαι, Adjunctum esse, Contingere alicui et inesse. Theognis identidem ita utitur, inquit Bud., hoc l. [635] : Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς· cui simile est ap. Eund. [929] : Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ. [Hom. Il. Δ, 314 : Εἴθ' ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο· Θ, 140 : Ἐκ Διὸς οὐχ ἕπετ' ἀλκή· Od. Υ, 237 : Γνοίης χ' οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται. Ubi ἐμοὶ malebat HSt., quanquam ἐμὴ est etiam Φ, 202. Sæpe sic etiam ap. Tragicos et Pindarum, cujus unus sufficiat l. Ol. 13, 45 : Ἕπεται δ' ἐν ἑκάστῳ μέτρον, ubi προσήκει, Convenit, interpr. schol., ut 2, 22 : Ἕπεται δὲ λόγος εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις, idem ἁρμόζει. (Conferebat Schneid. in Lex. Pausan. 8, 10, 9 : Οὕτω καὶ Μαντινεῦσιν ἑπέται οὐκ ἄνευ τοῦ Ποσειδῶνος τὸ κράτος γενέσθαι σφίσι.) Paullo aliter Hom. H. Ven. 260 : Νύμφαι, αἵ ῥ' οὔτε θνητοῖς οὔτ' ἀθανάτοισιν ἕπονται, Similes sunt, Annumerantur. Ad constructionem comparandus loco Pind. est Theognideus 327 : Ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται θνητοῖς, sollicitatus a Ruhnkenio, et Plat. Alc. 1 p. 135, A. || Obsequor. Herodot. 5, 18 : Ἕπεο νόμῳ τῷ ἡμετέρῳ. (Thuc. 2, 35.) 9, 16 : Κληθέντες (ad cœnam) ἕποντο.] In VV. LL. ex Xen. [Comm. 1, 2, 37] affertur, Τὰ ἑπόμενα τούτοις, Quæ hos contingunt, ad hos pertinent. Et ex Plut. Lyc. [c. 13] : Ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια, pro Respondens his luxus. [De rebus sæpe sic Plato et alii. Ὁ ἑπόμενος, Sequens, Secundus, Herodot. 4, 10.] Item ex Herm. De stat. : Τῷ μέντοι δημόσια ἠδικηκότι οὐχ ἕπεται τὸ βίαιον εἶναι, pro Non sequitur ut violentus sit qui etc., vel Non consequitur. Plut. De def. orac. [p. 423, A], Τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται, pro Magis consentaneum est rationi, dixit. [Genitivo jungi videtur Æsch. Suppl. 1072 : Δίκα δίκας ἕπεσθαι. Particip. cum genit. conjungit Herodot. 2, 125 : Τὰ ἑπόμενα τούτων. Plato Polit. p. 271, E : Ἄλλα θ' ὅσα τῆς τοιαύτης ἐστὶ κατακοσμήσεως ἑπόμενα μυρί' ἂν εἴη λέγειν. Cum accusativo Pind. Nem. 10, 37 : Ἕπεται ... γένος ... τιμά. Lucian. Asin. c. 51 : Αὐτὴ εἵπετο τὸ φεῦγον. Hierocl. In Pythag. p. 230 : Ὃν ἑπόμενος. Apud Sozom. H. E. 1, 19, editio R. Steph. : Ὧν τὴν γνώμην οἱ ἀνὰ τὴν ἕω ἱερεῖς εἵποντο, ubi edit. Reading. p. 68, 47, τῇ γνώμῃ. HSt. in Ind. :] Ἕπευ, Ion. pro ἕπου, Sequere. [Hom. Il. K, 146, etc.] Σπέομαι, Sequor, VV. LL. absque exemplo. Invenitur autem imper. σπεῖο ap. Hom. [Il. K, 285] ex σπέο factus. Vide inter verba quorum themata annotantur. Ἕψεαι, Ion. pro ἕψῃ, Sequeris, Hesych. Ἑψείονται, Eid. ἀκολουθήσουσι, Sequentur. [Σπέο, pro quo metri caussa σπεῖο dixit Hom., est forma Ion. imperativi aoristi ἐσπόμην, a prosæ scriptoribus in compositis (nisi quod indicativo ἔσπου utitur Plato Polit. p. 280, B), a poetis etiam in simplici verbo usurpati, unde ἔσπετο ap. Hom. Il. Γ, 376, ἐσπόμην sæpius ap. Soph., ut l. ad constructionem notabili Tr. 563 : Τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην· Eur. Hec. 527; de ceteris modis infinitivus ap. Hom. Od. X, 324 : Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι. Eur. Phœn. 426 : Δεῦρό σοι σπέσθαι· partic. ap. Pind. Pyth. 4, 40 : Ὑγρῷ πελάγει σπομέναν. Conjunctivi σπῶμαι et optativi σποίμην ne ex poetis quidem exx. allata vidi. || Eorundem modorum apud poetas non Atticos altera usurpatur forma ἕσπου, ἑσποίμην, ἕσπωμαι, ἑσπόμενος, ἑσπέσθαι, ut Il. M. 350 : Καί οἱ Τεῦχρος ἅμ' ἑσπέσθω· Od. Τ, 579 : Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην· M, 349 : Ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι· Il. N, 395 : Ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρί· E, 423 : Τρωσὶν ἅμ' ἑσπέσθαι. Ubi libri nonnulli ἅμα σπέσθαι. Quam formam Homero quidem, apud quem altera neque in compositis reperitur neque in simplici nisi antecedente apostropho, constanter reddendam suspicatur Buttm. Gramm. vol. 2, p. 129 sq., post Bekkerum in censura ed. Wolf. p. 143, licet eadem utatur Pind. Ol. 8, 11 : Ὦ τινι σὸν γέρας ἕσπητ' ἀγλαόν· et optat. 9, 89, Pyth. 10, 17, et infinit. Isthm. 5, 15, et partic. 4, 40. Recentiorum enim, qui ea utuntur, ut Apollonii Rh., levior est auctoritas. Ejusdem formæ indicativo præsentis utuntur Apoll. 4, 1607, Dionys. 436, 1140, Quintus et Oppianus. Hom. Od. Δ, 826 : Τοίη γάρ οἱ πομπὸς ἅμ' ἕρχεται, Wolfius cum nonnullis ἕσπεται. Pind. Ol. 13, 42, ἕσποντ' ἀοιδαὶ ex Bothii conjectura receptum pro ἕψοντ'. Aoristi εἶψάμην, cui conferendum εἶψα in Ἕπω anno-

tandum, exemplum Annæ Comn. 2, p. 61, C, attulit Lobeck. ad Phryn. p. 719. Theocrito 9, 2 recte exemtum est ἐφεψάσθω. L. D. Ἑπόμενος in astronomia, conf. De Lambre not. ad Ptolem. Συνταξ. t. 2, p. 16. Boisson.]

Ἑπόμαχοι στρατιῶται, Inutiles ad pugnandum milites. Ita VV. LL. non sine gravi errore, Ἑπόμαχοι scribentia pro ἀπόμαχοι. Quod si ἑπόμαχοι alicubi extaret, significare deberet, Qui pugnam s. pugnas sequuntur.

Ἐπομβρέω, Imbre s. Imbribus rigo, irrigo. Unde et pass. Ἐπομβροῦμαι, Imbribus rigor. Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 365, 7] : Εἴπερ ἐπομβρηθῇ τὸ ἀρούριον ὅσσον ἀπόχρη. [Eust. Opusc. p. 118, 10 : Τὸ τῆς εἰρήνης λαθικηδὲς ἄνωθεν ἐπομβρηθέν. || Imbris modo cado. Basil. Vita S. Theclæ l. 1, p. 232, B : Ἐπεβλάστησαν δὲ καὶ ἐπώμβρησαν αἱ τῶν μαρτύρων ἀγέλαι πολλαὶ καὶ ἀναρίθμητοι. L. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 37, 14 ed. Bonn. : Εἶχεν ἐπομβρῆσαν τὸ δάκρυον. Active id. p. 169, 1 : Ἐπομβρήσας δὲ τοῖς φόνοις. Phot. Ep. p. 199, 39 : Ἔπεα πλεῖστα ἐπ. Philo vol. 1, p. 48, 21 : Ἐὰν γὰρ μὴ ἐπομβρήσῃ ταῖς αἰσθήσεσι τὰς ἀντιλήψεις τῶν ὑποκειμένων ὁ θεός. Hase.]

Ἐπόμβρησις, εως, ἡ, Rigatio, Irrigatio, quæ fit imbre. [Suidas.]

Ἐπομβρία, ἡ, opp. τῇ ἀνομβρίᾳ, significanti Imbris penuriam. Unde exp. Imbris abundantia s. Imbrium, Vis imbrium. [Non de pluvia Lex. rhet. Bekk. An. p. 254, 29 : Ἐπομβρία τὸ διομβρεῖν καὶ διηθεῖσθαι ὕδωρ ἀπὸ γῆς χωρὶς πηγῆς τινός. Atque sic de Nili aquis Æsch. in fr. ap. scriptorem de Nilo p. 165 ed. Dind. De pluvia Hippocr. p. 1247, F.] Aristoph. Nub. [1119] : Ἀμπέλους φυλάξομεν, ὥστε μήτ' αὐχμὸν πιέζειν, μήτ' ἄγαν ἐπομβρίαν. [Eadem conjuncta Axiochi p. 368, C.] Bud. ἐπομβρίαν Demostheni [p. 1274, 22] significare ait Crebras pluvias et magnas : itidemque pro Magnis pluviis accipi in isto Theophr. l., H. Pl. 8 : Δέχεται δὲ μᾶλλον ἐπομβρίαν πυρὸς ἢ κριθή, Minus nocent tritico magnæ pluviæ. [Aristot. H. A. 5, 22. Plurali idem Meteor. 2, 4, Theophr. C. Pl. 3, 11, 4. L. D. Pro Inundatione vel diluvio Clem. Al. Str. 1, p. 321, B : Ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐπομβρία. Hemst. Sic Plut. Sulla c. 14. Metaph. Lycophr. 333, χερμάδων· Liban. vol. 4, p. 148, ῥημάτων.]

[Ἐπομβρίζω, Tanquam imbrem desuper effundo. Pseudo-Chrys. Serm. 14, vol. 7, p. 280, 28 : Ὁ οὐρανόθεν αὐτοῖς τὸ μάννα ἐπομβρίσας. Seager. Amphil. p. 30, τὸ μάννα· Clem. Al. p. 287, τὸν λόγον. Kall. Jo. Laur. De magistr. p. 246, χρυσίον ἐπομβρίσαι. Heliodor. 5, 11; Theophyl. Sim. Hist. 4, 5.]

Ἐπόμβριος, ὁ, ἡ, i. q. ἔπομβρος : ut ἐπ. χῶραι, Theophr. [C. Pl. 3, 11, 5] : Διὸ δεῖ τὰ μοσχεύματα ἐς τὰς ἐπομβρίους μᾶλλον ἐμβάλλειν. Item ἐπ. ἔτος, apud Aristot. H. A. 8, [18] : sicut ἔπομβρον ἔαρ, καὶ τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον ex eo paulo post proferam.

Ἔπομβρος, ὁ, ἡ, Imbrem habens s. Pluviam, Imbre abundans : ut ἔπομβρος χώρα, cui opp. ἄνομβρος, αὐχμώδης : ut Theophr. H. Pl. 8, [7, 6] : Μέγα δὲ καὶ αἱ χῶραι διαφέρουσιν, οὐ μόνον τῷ πίειραι καὶ λεπταὶ, καὶ ἔπομβροι καὶ αὐχμώδεις εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀέρι τῷ περιέχοντι. Et, Ἐν ταῖς ἐπομβροτάταις χώραις, VV. LL. [ex Theophr. C. Pl. 4, 4, 7.] Item ἔπομβρος γῆ, ex Theophr. [ib. 3, 20, 2], Ager pluvius et uliginosus. Sed videndum est an Pluvius ita usurpari possit. At in hoc Aristot. l. quidam interpr. Pluviosum : Ὅταν τὸ ἔαρ καὶ τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον γένηται ἔπομβρον. [Conf. Meteor. 2, 4, H. A. 8, 18, ubi cum ἔτος. Hippocr. p. 1081, H. : Ἔτος νότιον ἔπομβρον, et similiter aliis ll. a Foesio indicatis. L. D. Tzetz. Hist. 3, 58. Elberl. Ἐπομβρῷ sine interpr. Suidas, cujus liber unus ἐπομβρῶν. Aut hoc verum est aut ἐπόμβρῳ.]

Ἑπομένως, Consequenter, Consentanee. [Plato Leg. 8, p. 844, E : Ἑπ. τῷ νόμῳ· Tim. p. 27, C. Aristot. De anima 1, 2, p. 405, 3 : Ἑπ. τούτοις καὶ τὴν ψυχὴν ἀποδιδόασιν. [Polyb. 4, 1, 7 : Τούτοις δ' ἑπ. ἐδηλώσαμεν ... Oribas. p. 5 ed. Mai. : Ἐκθήσομαι δ' αὐτὴν ἑπ. Moschop. p. 31 ed. Titz. : Ἑπ. δὲ (δεῖ) περὶ προσῳδιῶν διαλαβεῖν. L. Dind.]

[Ἐπόμμασις, ἡ, Adspectus. Galen. vol. 19, p. 560, 1 : Μέχρι γὰρ τῆς ἐπομμάσεως αὐτῶν, παραμένει τὰ πάθη. Hase.]

Ἐπόμνῡμι, seu Ἐπόμνῦμαι, aut etiam Ἐπομνύω, ομοῦμαι, q. d. Superjuro : pro Juro super aliqua, i. e. de aliqua re. Latine Jusjurandum addo, sive potius Jusjurandum interpono. Thuc. 2, [5] : Καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτούς. Bud. ait esse Jurejurando confirmare, Verba sua jurejurando firmare, Dictum suum jurejurando confirmare [Activo, ut Thuc., Plato Leg. 11, p. 917, B, Xen. Cyrop. 4, 1, 23. Aristoph. Lys. 211 : Ὑμεῖς δ' ἐπομεῖσθε ταῦτα κἀμπεδώσετε] : atque ita sumi a Demosth. quoque [p. 747, 12] et Luciano : apud quem legimus et ἐπομοσάμενος [De calumn. c. 18] : Ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν καὶ κατὰ Ἡφαιστίωνος. Cum fut. infinitivi, Apoll. Arg. 2, [715] : Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν ἢ μὲν ἀρήξειν Ἀλλήλοις. [Eur. Iph. T. 974; Xen. Conv. 9, 7, Anab. 7, 8, 2; Plat. Critiæ p. 120, A. Ap. Herodot. 5, 106, nisi libri fallunt, cum inf. aor. : Θεοὺς ἐπόμνυμι ... μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι ...] Hom. junxit accus. ὅρκον, non semel, Il. Ψ, [42] : Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν· Α, [233] : Καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι· Φ, [373] : Ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι. [Plat. Leg. 12, p. 948, D; Theocr. 21, 62.] Xen. autem junxit accusativo φιλίαν, Cyrop. 6, [4, 6] : Ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν [ἢ μὴν ἐγὼ βούλεσθαι ... μᾶλλον κτλ., quæ frequens post verba jurandi constructio. Cum accus. Lucian. De hist. conscr. c. 14 : Ἐπωμόσατο θεοὺς τοσούτους. Meleag. Anth. Pal. 12, 76, 3 : Αὐτὸν τὸν πτανὸν ἐπόμνυμαι.] || Ap. Plut. est Insuper juro, Præterea juro, Jurijurando meo addo, Pericle [c. 30] : Ὅταν ὀμνύωσι τὸν πατρικὸν ὅρκον, ἐπομνύειν ὅτι καὶ δὶς ἀνὰ πᾶν ἔτος εἰς τὴν Μεγαρικὴν ἐμβαλοῦσι. [Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 311, 25 : Ὁ μὲν διώκων προώμνυεν, ὁ δὲ φεύγων ἐπώμνυεν.] || Vel pro simplici Juro, vel pro Dejero, præpositione vim epitaticam habente, Aristoph. Nub. [1227] : Καὶ νὴ Δί' ἀποδώσειν ἐπώμνυς τοὺς θεούς, Jurabas, Bud. Sed quemadmodum in Dejero, necnon in Adjuro, possunt præpositiones habere vim augendi, si Donato credimus, ita et præpositioni ἐπὶ eandem vim tribuere non dubitarim. [Hesiod. Theog. 793 : Ὅς κεν τὴν ἐπίορκον ἀπολείψας ἐπομόσσῃ. Theognis 1195 : Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι. Eurip. Iph. T. 747 : Τίν' οὖν ἐπόμνυς τοῖσίδ' ὅρκιον θεῶν; Phœn. 433 : Θεοὺς δ' ἐπώμοσ' ὡς ἀκουσίως ... ἠράμην δόρυ. Herodot. 1, 212 : Ἥλιον ἐπόμνυμί τοι ἢ μήν σε ἐγὼ αἵματος κορέσω. Æschin. p. 16, 16 : Ἐπομόσας τοὺς ὁρκίους θεούς. Demosth. loco supra citato.] || Ἐπομοσάμενος, Suidæ etiam εὐξάμενος : quod et a Bud. annotatur, addente, aliud significare ap. Aristoph., et ad ejus schol. remittente, Pl. [725] : Ἵν' ἐπομνύμενον παύσω σε τῆς ἐκκλησίας, ubi schol. variis modis exponere hoc partic., quos ibi v. [Probabile est Comicum scripsisse ὑπομνύμενον (quod voc. v.). Sensus est, Ut mea opera desinas quævis promulgata plebiscita interposito jurejurando in concione abrogare. Brunck.] Sciendum est autem, sicut Suid. ἐπομοσάμενος accipi tradit pro εὐξάμενος, exemplum tamen non proferens, sic etiam simplex ὄμνυμι poni pro εὔχομαι apud Aristoph. Av. [445] teste schol., ubi dicit quidam : Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς χριταῖς, Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσι. Ibi enim annotat ille, ὄμνυμι dici pro εὔχομαι. Verum hoc non ita intelligi debet quasi ὄμνυμι significet i. q. εὔχομαι, Vota facio, Precor : sed jocando dictum esse ὄμνυμι νικᾶν, Juro me victurum pro Vota facio pro victoria, Votis exposco victoriam, Precor a diis victoriam. At in VV. LL. verbum εὔχεσθαι, quo ibi usus est schol., exp. Gloriari, Testari, Obtestari : quas signiff. ab eo loco prorsus alienas esse arbitror. [In Ind. :] Ἐπομόω [quod ponitur in Gl. cum interpr. Adjuro], a quo est ἐπομόσω [hæc forma non solet usurpari], sed pro eo dicitur potius ἐπόμνυμι s. ἐπομνύω.

Ἐπομόργνῡμι, vel Ἐπομόργνῦμαι, Imprimo, Inuro. Bud. ex Greg. Carm. V. Comm. p. 655. Quæ signif., inquit, ex eo manavit, quod in fricando et odor et color hærescit; quare etiam προστρίβεσθαι dicitur.

Ἐπομφάλιον, τὸ, Quod supra umbilicum est : v.

Ἀκρομφάλιον. [Pollux 2, 169. Parthen. Erot. c. 35 : Αὐτῆς διατεμεῖν τὸ ἐπομφάλιον.] Exp. etiam Umbo clypei. [Hom. Il. H, 267 : Βάλεν σάκος μέσσον ἐπομφάλιον, ubi adjective dicitur, Medium in umbone. Pollux 1, 133. De emplastris Demetr. Pepagom. Bern. p. 82.]

Ἐπομφάλιος, ὁ, Umbilicatus : ἐπ. σῦκον, Epigr. [Anth. Pal. 6, 22, 2], Ficus umbilico prædita. Habere enim et ficus suos umbilicos, in Ὀμφαλὸς dicetur. [V. voc. præcedens.]

Ἐπονειδίζω, Probris increpo et incesso, Exprobro, Impropero. [Restituendum videtur in l. Basilii in Ἐνονειδίζω citato, sicut Clementi Al. Pæd. 3, p. 286 : Ἀβροδίαιτον ἐνονειδίζων νεάνιδα ὁ Σοφοκλῆς, Sylburg. restituit ἐπον. Τῇ πόλει τὴν ἐρημίαν ἐπονειδίζειν dicit Greg. Nyss. vol. 1, p. 492, C. L. Dind.]

[Ἐπονειδιστικὸς, ἡ, ὸν, Opprobriosus. Jo. Chrys. In Ep. ad Philipp. serm. 7, vol. 4, p. 41, 21 : Οὐχ ἅπας θάνατος ὅμοιος· οὗτος γὰρ πάντων ἐπονειδιστικώτερος εἶναι ἐδόκει. Seager. Adv. Ἐπονειδιστικῶς, Poll. 5, 127. Quanquam deest in cod.]

Ἐπονείδιστος, ὁ, ἡ, Qui probrose objici potest, Probrosus [Gl.]. Lucian. [Prom. c. 18] : Τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπὴν, ubi Bud. interpr. Turpe et ignominiosum furtum. [Id. D. deor. 22, 1, Adv. ind. fine.] Isocr. Panath. [p. 254, D] : Τοιαύτην ἐποιήσαντο τὴν εἰρήνην ἧς οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν οὔτε αἰσχίω ποτὲ γενομένην οὔτ' ἐπονειδιστοτέραν. Ab Eod. in Symm. opp. sibi mutuo ἐπονείδιστος et εὐδόκιμος. [Eur. Iph. T. 689 : Ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν κἀπονείδιστον λέγεις, ταὔτ' ἐστὶν ἡμῖν· fr. ap. Diodor. 20, 41 : Τίς τοὔνομα τὸ ἐπονείδιστον βροτοῖς οὐκ οἶδε Λαμίας; Xen. Conv. 8, 34 : Ἐκείνοις μὲν γὰρ ταῦτα νόμιμα, ἡμῖν δ' ἐπονείδιστα. Superl. ib. 19. Id. Reip. Lac. 9, 5, χώρα· 6, βίος. Et similiter sæpe Plato.]

Ἐπονειδίστως, Probrose, Cum probro, Ita ut probro dari possit, probrose objici queat. Isocr. Paneg. [p. 53, A] : Ἐπ. τὸν βίον ἐτελεύτησε· Panath. [p. 261, E] : Τῶν τὰ σώματα τὰ σφέτερ' αὐτῶν ἐπ. διατιθεμένων. [Plato Leg. 1, p. 633, E. L. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 150, 5 ed. Bonn. : Ἐπ. τε καταθέσθαι τῆς ἐξουσίας ὁμοῦ καὶ τῆς βασιλείας τοὺς οἰακας. Basil. t. 1, p. 164, C : Τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον τοῦ ἐπ. ζῆν προετίμησαν. Hase.]

[Ἐπονίνημι, Prosum. Pass. Lucrum capio ex, ap. schol. Pind. Nem. 5, 87 : Ἐπωνάσθης τῶν τοῦ Μενάνδρου μόχθων. Wakef. Ἐπώνασθαι (sic) in codice Hesychii post gl. Ἐπ' ὤμων sine interpretatione.]

Ἐπονομάζω, Cognomino. Sonat autem proprie ἐπονομάζω q. d. Supernomino. [Thuc. 1, 13 : Ἀφνειὸν γὰρ ἐπωνόμασαν τὸ χωρίον. Plat. Conv. p. 180, D : Ἣν οὐρανίαν ἐπονομάζομεν. Et insolentiori constr. Clitoph. p. 409, D : Ἃς ἡμεῖς τοῦτο τοὔνομα ἐπονομάζομεν· Crat. p. 406, A.] Et pass. Ἐπονομάζομαι, Cognominor. [Latiori signif., ut sit Famosus, Soph. El. 284 : Τὴν δυστάλαιναν δαΐτ' ἐπωνομασμένην. Eur. Herc. F. 1329 : Ταῦτ' ἐπωνομασμένα σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται ζῶντος, De te cognominabuntur. Et ead. constr. Plato Leg. 4, p. 713, A. Xen. OEc. 6, 17 : Πρὸς ἁπάντων καλόν τε κἀγαθὸν ἐπονομαζόμενον. Thuc. 2, 29 : Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται· 6, 2 : Ἡ χώρα ἀπὸ Ἰταλοῦ οὕτως Ἰταλία ἐπωνομάσθη. Et cum eadem præpos. Plato Crat. p. 404, B; 419, C.] Plut. Rom. [c. 21] : Οἱ δὲ, τὴν τοῦ Εὐάνδρου τοῦ Ἀρκάδος γυναῖκα, μαντικήν τινα καὶ φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν γενομένην, Καρμένταν ἐπονομασθῆναι· τὰ γὰρ ἔπη κάρμινα καλοῦσι, Νικοστράτῃ δὲ ἦν ὄνομα κύριον αὐτῇ. Qui l. aptissimum hujus signif. exemplum habet, propter illud quod additur, fuisse autem illi nomen κύριον, Proprium, Nicostratam. Itidem vero ἐπώνυμον et κύριον eodem distinguere modo Athenæum, ostendam infra. Plato Leg. [1, p. 626 D] dixit etiam ἐπονομάζεσθαι ἐπωνυμίαν, scribens : Δοκεῖς γάρ μοι τῆς θεοῦ ἐπωνυμίαν ἄξιος εἶναι μᾶλλον ἐπονομάζεσθαι, Videris enim mihi deæ cognomento dignus esse magis appellari. [Cum infinit. Parmenid. p. 133, D : Ὧν ἡμεῖς μετέχοντες εἶναι ἕκαστα ἐπονομαζόμεθα. Cum dativo Nicomach. Harmon. p. 37 : Οἷς τὰ στοιχεῖα τὰ φωνήεντα ἐπωνόμασται. L. D.] || Ἐπονομάζειν pro Nomen dare, Bud. ex Plat. [Theæt. p. 185, C : Ὃ τὸ ἔστιν ἐπονομάζεις· Polit. p. 263 C : Πᾶσι ταὐτὸν ἐπονομάζειν ὄνομα. L. D. Appian. B. C. 3, 84 : Καὶ τοῖσδε (τοῖς τέλεσι) ὁ Λέπιδος ἔτι ἐπωνομάζετο, His legionibus Lepidus quidem etiam tunc nomen dabat, i. e. Legiones istæ etiam tunc quidem Lepidi legiones nominabantur, ὁ δ' Ἀντώνιος ἅπαντα διῴκει, Sed omnia administrabat Antonius. Schweigh.] Ἐπονομάζειν, Nominatim consecrare, Dicare. Plato Leg. 5, [p. 745, D] : Καὶ δὴ τὸ μετὰ τοῦτο δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους θέντας, ἐπονομάσαι, καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, καὶ φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι. Bud. [Ὁπόσα τῶν βοσκημάτων ἱερὰ ἐπονομάσωσι εἶναι τῇ Ἀρτεμίδι, Pausan. 10, 35, 7. Hemst. Conf. 9, 29, 1. || Ἐπονομάζειν τὸ οὔνομα (τινὸς), Nominatim aliquem invocare (in hymno, in precibus), Herodot. 4, 35; 7, 117. Schweigh. Similiter Thuc. 7, 69 : Ἕνα ἕκαστον ἀνεκάλει, πατρόθεν τε ἐπονομάζων καὶ αὐτοὺς ὀνομαστὶ καὶ φυλήν.]

Ἐπονομασία, ἡ, q. d. Cognominatio, Appellatio quæ datur pro cognomine. [Clem. Hom. 11, 26, vol. 1, p. 705 : Τοὺς βαπτιζομένους ἐπὶ τρισμακαρίᾳ ἐπονομασίᾳ. Male in ed. Cotel. per ω in secunda.]

[Ἐπονομαστέον, Cognominandum. Plato Leg. 8, p. 828, D.]

Ἐπονόμαστος, Cognominatus, VV. LL. sive exemplo. At vero adverb. Ἐπονομάστως in iisd. ex Athen. pro Nominatim : Ἐπ. καταλέξαι, Nominatim recensere. Sed vox illa mihi eo in l. suspecta est; nam ἐπονομάστως, sequendo analogiam significationis τοῦ ἐπονομάζω, atque adeo ipsius verbalis nominis ἐπονόμαστος, significaret potius q. d. Cognominative. [Videtur ex ἐπ' ὀνόματος corruptum.]

Ἐποξίζω, Coacesco. Ap. Suid. in Ὀξυρεγμίη : Ὅταν ἡ τροφὴ ἐποξίσῃ, sc. in ventriculo : Celsus, Si coacuit intus cibus, aut computruit : ἐὰν ἐπώξισεν ἔνδον ἡ τροφή. Utitur eo verbo et Erotian. in Ὀξυρεγμίη.

Ἐποξύνω, Exacuo. Exp. etiam Accelero. [Instigo, Gl. Maccab. 2, 9, 7, τὴν πορείαν.] Fuerit autem intelligendum hoc verbum non neutraliter, sed pro Facere ut quis properet. [Hierocl. In Pythag. p. 78. Wakef. || Irrito. Greg. Nyss. t. 1, p. 777, D : Φωνὴ τραχεῖα καὶ ἐποξυνομένη τοῖς ῥήμασιν. Hase. ῡ]

[Ἔποξυς, ὁ, Acutus, Acer. Hippocr. p. 394, 2 : Τὸ μέντοι ὀλίγον ἔποξυ (oxymeli), ὑγραίνει μὲν τὸ στόμα.]

[Ἐποπάζω, Præbeo, Largior. Rhianus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 127 : Θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζει (l. -ζῃ) καὶ πολυκοιρανίην. Epigr. Anth. Pal. 9, 521, 1 : Οὐκ ἄρα σοί γε ὀλίζον ἐπὶ κλέος ὤπασε Μοῖρα.]

[Ἔποπας. V. Ἐποποῖ.]

Ἐποπίζω, Revereor, Caveo; nam Hesych. ἐπόπιζε exp. ἐντρέπου, ἐπιστρέφου, φυλάσσου. [Medio, quod restituendum videtur Hesychio, Hom. Od. E, 146 : Διὸς δ' ἐποπίζεο μῆνιν· H. Ven. 291. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 5, 28.]

Ἐπόπισθεν, A tergo, Pone. Utitur Hesiod. in versib. quibusdam, qui ab Athen. 11, [p. 498, B] citantur, quos in fine Operum ipsius Hesiodi posui. [Legitur divisim ἐπ' ὄπ. in ed. Schweigh. Angl.]

[Ἐποπιστὶ, Ad modum upupæ. V. Ἐποποῖ.]

[Ἐποποῖ vel ἐποποὶ, vox upupæ, ap. Aristoph. Av. 227, ubi schol. : Τὸ δὲ ἐποποὶ καὶ τὰ τοιαῦτα δεῖ ὀξυτόνως προφέρεσθαι, ὥστε ἦχον ὀρνέου προφέρεσθαι κατὰ μίμησιν. Conf. Arist. ib. v. 58, ubi schol. : Ἐποποῖ, Σύμμαχος καὶ Δίδυμος προπαροξύνουσιν· οἱ δὲ περισπῶσιν, ἵν' ᾖ ἐπίρρημα, ἀντὶ τοῦ ἐποπιστί. Εἰ δὲ προπαροξύνοιτο, δῆλον ὅτι ἐσχημάτισται ἀπὸ εὐθείας τῆς ἔποπος. Utrumque scholion repetiit Suidas in v., quocum conferendus Theodosius De gramm. p. 79, 2. Habet hanc formam Hesychius, sed Ἔποτος scriptam, inter Ἐποπίζε et Ἐπόπται. Aliam ex Physiologo MS. De nat. anim. indicat Ducang. : Ἔστι γὰρ τοίνυν πετεινὸν λεγόμενον ἐπόπτος, quæ non videtur ad ἔποπος traducenda. Idem, Ἔποπας (sic) pro ἔποψ, sine testimonio. L. Dindorf.]

Ἐποποιΐα, ἡ, Scriptio versuum heroicorum. Aristot. Poet. [c. 24 seqq.] : Ἃ μὲν γὰρ ἐπ. ἔχει, ὑπάρχει τῇ τραγῳδίᾳ. [Id. p. 1447, 13 ed. Berol. : Ἐπ. δὴ καὶ ἡ τῆς τραγῳδίας ποίησις. Diog. Laert. 8, 2, 56 : Ὧ καὶ συνδιατρῖψαι καὶ μιμήσασθαι τὴν ἐποποιΐαν. Hase. Herodot. 2, 116.]

Ἐποποιϊκὸς, ἡ, ὸν, Ad ἐποποιΐαν pertinens : ut ἡ ἐπ. μίμησις, et ἡ τραγῳδικὴ, Aristot. ibid. [c. 26. V. ib. c. 18.]

Ἐποποιὸς, ὁ, Heroicorum carminum scriptor. [Herodot. 2, 120.] Plato [?]. Sic et Aristot. Poet. [c. 1, 10] : Τοὺς μὲν ἐποποιοὺς, τοὺς δ' ἐλεγειοποιοὺς ὀνομάζουσι. [Rhet. 3, 3.]

[Ἔποπος, ὁ, Inspector, voc. fictum a grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 410, 1, ad explicandum Homericum ὦ πόποι : Τουτέστιν ὦ ἔποποι καὶ ἔφοροι καὶ διοπτεύοντες πάντα θεοί. || I. q. ἔποψ. V. Ἐποποῖ. L. D.]

[Ἐποπτάνομαι, Conspicior in. Nicet. Man. Comn. 1, p. 45, A : Ἀφανεῖς ἦσαν, οὐκέτι ἐν τοῖς μεσοπυργίοις ἐποπτανόμενοι. ἄ]

[Ἐποπτάω, Asso, Inasso. Hom. Od. M, 363 : Ἐπώπτων ἔγκατα πάντα. Athen. 14, p. 656, B : Ἔφθὸν ἐποπτᾶν οὔ φασι δεῖν· 3, p. 121, C : Γίνεται δὲ εὔστομα (ova piscium) μεθ' ἁλῶν σβεσθέντα καὶ ἐποπτηθέντα. || In Comici veteris anonymi versibus ap. Plut. Mor. p. 811, F : Μητίοχος μὲν (γὰρ) στρατηγεῖ, Μητίοχος δὲ τὰς ὁδοὺς, Μητίοχος δ' ἄρτους ἐποπτᾷ, Μητίοχος δὲ τἄλφιτα, Μητιόχῳ δὲ πάντα κεῖται, Reiskius proposuit ἐποπτεῖ, verbum non magis aliunde cognitum quam ἐποπτάω significatione Inspiciendi, nisi quod ap. Hesychium est : Ἐποπτήσαντες, θεωρήσαντες, ubi ἐποπτεύσαντες Albertus contra ordinem literarum. Reiskium sequitur Elmslejus in *Edinburgh Review* 37, p. 72. Ἐποπτᾷ retinuit Porson. præf. ad Hecub. p. xxiv. Aptum ad linguam et sententiam est ἐπωπᾷ, quamvis supra comœdiam assurgat. L. Dindorf.]

Ἐποπτεία, ἡ, Inspectio. Præcipue autem de Secretiorum sacrorum inspectione dicitur, ad quam initiati admittebantur anno uno ab initiatione. Plut. [Mor. p. 422, C] : Καὶ τῶν ἐνταῦθα τελετῶν τὰς ἁρίστας, ἐκείνης ὄνειρον εἶναι τῆς ἐποπτείας καὶ τελετῆς, Augustissimas hic ceremonias, illius ritus ac ceremoniæ veluti somnia quædam esse, Turn. Aliud exemplum ex eod. Plut. habes ap. Bud. p. 338. [V. Demetr. c. 26, Mor. p. 718, D. Figurate Eust. Opusc. p. 133, 50 : Κάλλους ἐποπτείαν καὶ περιεργίαν ὄψεως ἑτεροίαν.] Suidæ est ἐπίσκεψις. [Theophyl. Sim. Hist. p. 236, 23 ed. Bonn. : Γλιχόμενος καὶ θείας τινὸς ἐποπτίας (sic). De ἐποπτείᾳ et φωταγωγίᾳ C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 357, 5. V. Ἐπόπτευσις. Hase.]

[Ἐπόπτευσις, ἡ, i. q. præced. Just. Mart. p. 65, A : Νεκυομαντεῖαι μὲν γὰρ καὶ αἱ ἀδιαφθόρων παίδων ἐποπτεύσεις. Hase.]

[Ἐποπτευτέον, Inspiciendum. Dionys. Areop. p. 16.]

Ἐποπτεύω, Inspicio, Specto. [Prospicio, Gl. Respicio, Pind. Ol. 7, 11 : Ἄλλοτε δ' ἄλλον ἐποπτεύει χάρις ζωθάλμιος ἀδυμελεῖ θαμὰ μὲν φόρμιγγι παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν.] Ἐποπτεύων, inquit Bud. p. 338, dicitur is qui alicujus rei transigendæ supremam habet inspectionem et potestatem. [Hom. Od. Π, 140 : Ἔργα δ' ἐποπτεύεσκε. Eademque formula Hesiod. Op. 765. Frequens hoc v. ap. Æschylum, inpr. de diis, ut Cho. 1 : Ἑρμῆ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη· 985 : Ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε Ἥλιος. Ib. 489 : Ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην. Plato Leg. 12, p. 951, D : Εἰς τὸν σύλλογον ἴτω τὸν τῶν περὶ νόμους ἐποπτευόντων. Demosth. p. 168, 13.] Appian. B. C. 2, [24] de judicio Miloniano loquens, et Pompeio ejus judicii quæsitore : Ἵνα τε μὴ δείσειαν οἱ δικασταὶ, αὐτὸς αὐτοὺς ἐπώπτευσε στρατιὰν περιστησάμενος. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν quibus anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus et ceremonias concedebatur. Plut. in Demetr. paulo post verba in Ἐποπτικὸς citanda : Ἐπώπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων ἑνιαυτὸν διαλείποντες. At Aristoph. Ran. [745] ἐποπτεύειν usurpavit pro ἑορτάζειν, ut Bud. annotat p. 339. Verba ejus sunt : Μάλα γ' [μὰλλ'] ἐποπτεύειν δοκῶ Ὅταν καταράσωμαι ... τῷ δεσπότῃ. [Interpretandum, Videor mihi esse ἐπόπτης, quod voc. v. Sic Plato Phædr. p. 250, C : Εὐδαίμονα φάσματα μυούμενοί τε καὶ ἐποπτεύοντες· Ep. 7, p. 333, E.] || Ἐποπτεύοι Hesych. exp. ὑπολάβοι, νομίζοι : ad quod significatum magis accederet ὑποπτεύοι. [Suspectum item Fab. Æsop. 121 Fur. : Ἐγὼ δ' ὁ τάλας κριθὰς καὶ σῖτον τρώγων ζήσω ἄφοβος μηδενὸς ἐποπτεύων. Quod fort. scribendum ἐποπτεύοντος. || « Ἐποπτεύεσθαι, Peræquare. Theophanes a. 8 Nicephori General. ἐποπτεύεσθαι πάντας καὶ ἀναβιβάζεσθαι τὰ τούτων τέλη præcepit. » Ducang. App. Gloss.]

Ἐποπτὴρ, ῆρος, ὁ, Inspector, Speculator, Aristot. De mundo [c. 5], Φρυκτωριῶν ἐποπτῆρες, Specularii excubitores. [Æsch. Sept. 640 : Θεοὺς ἐποπτῆρας λιτῶν τῶν ὧν γενέσθαι.]

Ἐπόπτης, ὁ, Inspector s. Spectator. [Speculator add. Gl.] Æsch. Pr. [299] : Πόνων ἐμῶν ἥκεις ἐπόπτης. [Demosth. p. 47, 4 : Στρατιώτας οἰκείους, ὥσπερ ἐπόπτας τῶν στρατηγουμένων παρακαταστήσαντας.] Synes. Ep. ad fratr. : Νοῦς φιλόσοφος, ἐπόπτης ὢν τἀληθοῦς. Plerumque ἐπόπται et ἔφοροι, Qui aliquid inspiciunt et censura sua notant. Herodian. 1, [17, 3] : Αἰδούμενος ἔχειν αἰσχρῶν ἔργων σεμνοὺς ἐπόπτας, Veritus ne illorum censura, sua interpellarentur flagitia, Polit. Sed et Operis alicujus inspector curatorque ἐπόπτης dicitur, h. e. ἔφορος καὶ ἐπιμελητὴς, Poll. [3, 140, τῶν ἄθλων.] Athen. 5, [p. 206, D] de navi Hieronis : Ἧς καὶ Ἀρχιμήδης ἦν ὁ γεωμέτρης ἐπόπτης. [Pind. Nem. 9, 5 : Πυθῶνος ὁμοκλάροις ἐπόπταις, de Apolline et Diana. Tim. Locr. p. 105 : Τοῖς ἐπόπταις τῶν ἀνθρωπίνων.] Sacrorum quoque ἐπόπται sunt Inspectores, qui dignitate præcedunt μύστας, h. e. Initiatos sacris. Greg. De theol. : Τοῦτο εἰδεῖεν ἂν οἱ ἐγγυτέρω Θεοῦ, καὶ τῶν ἀνεξιχνιάστων αὐτοῦ κριμάτων ἐπόπται καὶ θεωροὶ, Quibus intueri et contemplari impervestigabilia ejus judicia datum est. Idem : Τί δ' ἂν εἴποις περὶ Ἰσαΐου καὶ Ἰεζεκιὴλ τοῦ τῶν μεγίστων ἐπόπτου; Cui res maximas intueri Deus concessit. Bud. interpr. Arbiter sacrorum. Utitur et Plut. Alcib. [c. 22] : Τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους, μύστας προσαγορεύοντα καὶ ἐπόπτας. [Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 71, b, 7 : Τοῖσι μύστ[ησ]ιν καὶ τοῖ[ς ἐπό]πτῃσιν.] Quid autem inter ἐπόπτας et μύστας discriminis sit, Suid. declarat : Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες, λέγονται ἐν ἀρχῇ μὲν, μύσται, μετὰ ἐνιαυτὸν δὲ, ἐπόπται καὶ ἔφοροι. Videntur autem dici hi ἐπόπται, vel propterea quod eis sacrorum ritus occultiores intueri liceret, vel quod inspicerent et curarent, ut rite peragerentur. Hesychio ἐπόπτης est non solum θεατὴς, sed etiam Zεύς. [Conf. Ἐπώπης.] Vocabitur autem tunc Ἐπόπτης Jupiter, quia omnia inspicit, unde et ejus ὀφθαλμὸς πάντα ὁρᾷν dicitur. [Neptunus Pausan. 8, 30, 1. I. q. ἐξισωτὴς, in jure Græcorom. 2, p. 153. V. Ducang. || Ἐπιόπτης in fr. Homerico Πρὸς Γλαῦκον ap. Herodot. V. Hom. c. 22, ubi pro Γλαῦκε πέπων ἐπιὼν τὸ ἔπος τὸ ἐνὶ φρεσὶ θήσω, Suidas in Ὅμηρος exhibet Γλαῦκε, βροτῶν (βοτῶν Kust.) ἐπιόπτα, ἔπος τί σοι (vel τοι) ἐν φρεσὶ θήσω. || Formam Ἐφόπτης v. suo loco.]

Ἐποπτικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἐπόπτας pertinens : et ἐποπτικὰ sacra, Ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Ἐποπτικὰ, inquit Bud. p. 338, dicebantur Ultima initiorum cærimonia; neque enim simul ut initiati erant, spectatum admittebantur. Plut. Demetrio [c. 26] : Εὐθὺς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπασαν ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Plura ad hunc l. pertinentia v. ibid. Idem Plut. Alex. [c. 7] dicit eum μετασχεῖν τῶν ἀπορρήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐπ. προσαγορεύοντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλούς. Plato Symp. [p. 209, E] secretiora quoque amoris sacra ἐποπτικὰ nominavit : Ταῦτα μὲν οὖν τὰ ἐρωτικὰ ἴσως κἂν σὺ μυηθείης, τὰ δὲ τέλεα καὶ ἐποπτικὰ, ὧν ἕνεκα καὶ ταῦτά ἐστιν, ἐάν τις ὀρθῶς μετίῃ, οὐκ οἶδ' ἂν εἰ οἷός τ' εἴης· ubi ἐποπτικὰ appellavit Sacratiora et magis mystica : unde ἐποπτικὸν μέρος φιλοσοφίας, ap. schol. Dionys. Areop. p. 232, ubi et ἐποπτεύειν de mente atque anima dicitur. V. et Bud. p. 339. [Compar. Heliod. Æth. 9, 9 : Τοὺς δὲ ἐποπτικωτέρους καὶ ἀνακτόρων ἐντὸς τῇ πυρφόρῳ τῶν ὄντων λαμπάδι φανότερον τελούντων. Hase. || Diversa signif., ut videtur, Mich. Psellus ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 478, A : Ποιεῖται δὲ καὶ καλλιβλέφαρα φάρμακα καὶ ἐποπτικά. L. Dind.]

Ἔπόπτις, ιδος, ἡ, fem. [ab ἐπόπτης, Inspectrix. Phurnut. De nat. d. c. 34, p. 232 : Τῶν τριόδων ἐπόπτις.] Valerius autem Soranus libros quosdam suos Ἐπόπτιδας vocavit, qui de grammatica, ut Turn. se arbitrari scribit, erant : tanquam a mysteriis literarum et doctrinæ, quia initiati primum μύσται voca-

bantur, post annum ἐπόπται, quod ad inspicienda sacra occulta admitterentur. Gaza tamen interpr. Spectacula : fortasse quoniam ap. Lactantium legit Sicinium Capitonem libros suos inscripsisse Spectacula. Verba Plinii hæc sunt, in præfatione [§ 33] : Quid singulis contineatur libris, huic Epistolæ subjunxi : summaque cura, ne legendos eos haberes, operam dedi. Tu per hoc et aliis præstabis ne perlegant : sed ut quisque desiderabit aliquid, id tantum quærat, et sciat quo loco inveniat. Hoc ante me fecit in literis nostris Valerius Soranus in libris quos Ἐποπτίδων inscripsit. Valerius autem hic, ut idem Plin. testatur, pœnas luit, quod occultum urbis Romæ nomen enuntiasset.

[Ἔποπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus. Strabo 5, p. 239 : Τῆς Ἀππίας ὁδοῦ, ἀφ' ἧς ἔποπτος ἡ θάλασσά ἐστι. Pro ἄποπτον olim legebatur ap. Athen. 13, p. 573, B. || Forma poet. Ἐπίοπτος est ap. Oppian. Hal. 1, 10 : Οὐκ ἐπίοπτα βένθεα. Arat. 25 : Ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος.]

[Ἔποπτος, ὁ. V. Ἐποποῖ.]

[Ἐπόπτρια, ἡ, Inspectrix. Jo. Diac. Alleg. ad Hesiod. Theog. p. 459 Gaisf. : Ἔφοροι τῶν παρ' ἡμῖν καὶ ἐπόπτριαι (Parcæ). L. D. Sic quoque Hermes Trismeg. Min. mund. p. 31, 4, si scrib. est, ut equidem pæne suspicor : Ἐπόπτρια τοίνυν τῶν τῆς γῆς ὅλων ὀξυδερκὴς θεὸς Ἀδράστεια. Patrit. mendose : Ἐποπτετῆρα τ. τούς. Hase.]

[Ἐπόπτριος, Theod. Prodr. p. 66, 354. Boiss.]

[Ἔποπτρον. Schol. ined. codd. Pariss. Reg. 1096 et 1698 Philostr. Imag. 1, 6, p. 773 : Κάτοπτρον) ὁ Λατινικῶς λεγόμενος καθρέπτης (?), ἔποπτρον δὲ τὸ κοινῶς φανάριον. Osann.]

Ἐποπτύω, Sibilo, VV. LL. [Fictum videtur ex verbi Ποππύζω aoristo.]

Ἐπορβεῖται, Invidet, φθονεῖ, Hesych.

Ἐποργάω, Impeto concitor : proprie autem libidinis impetu. Suid. vero ἐποργῶσαι exp. μηνιῶσαι, Irascentes, Iratæ. [Bachm. Anecd. vol. 1, p. 234, 9, male ἐνοργῶσα.]

Ἐπόργης, Tutor, VV. LL. Sed Hesych. ἐπόργῃ exp. ἐπιτρόπῳ : cujus nominis signif. latius patet.

[Ἐποργιάζω, Bacchor in. Anacreont. 32 : Οὔπω Σύρους ἔλεξα, οὔπω πόθους Κανώβου, οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν Ἔρως ἐποργιάζει.]

[Ἐποργίζομαι, Irascor. LXX Macc. 2, 7, 33; Dan. 11, 40.]

[Ἐπόρεγμα. V. Ἐπίρεγμα.]

[Ἐπορέγω, Porrigo, Præbeo. Per tmesin Hom. Il. E, 225 : Εἴπερ ἂν αὖτε Ζεὺς ἐπὶ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ. Phœnix ap. Athen. 8, p. 360, A : Ἀλλ', ὦγαθοί, πορέξαθ', ὧν μυχὸς πλουτεῖ. L. D. Euseb. H. E. p. 422, δεξιάν. Kall. Procul. Inst. theol. c. 131 : Οὕτω δὴ (τὸ ὑπέρπληρες) κἀκείνοις ἐπορέγει τὰς μεταδόσεις τῆς ὑπερπλήρους ἀγαθότητος. Creuzer.] Ἐπορέγομαι, Porrecta manu prenso, h. e. Protenta manu capto et prehendere cupio; simpliciter Prenso, Prehendo : quum sc. additur dat. χειρὶ, ut Apoll. Arg. 1, [1313] : Στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ Νηΐου ὁλκείοιο. [Hippocr. p. 1210, G; 1212, F.] At 2, [1214] : Ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, Validas injecit manus. [Sine dat. illo Hom. Il. E, 335 : Ἔνθ' ἐπορεξάμενος ... ἄκρην οὔτασε χεῖρα μετάλμενος ὀξέϊ δουρί. Aoristi forma passiva Matro ap. Athen. 6, p. 136, B : Οὗ πλήρης περ ἐὼν κρατερῶς παλάμῃ ἐπορέχθην γεύσασθ' ἱμείρων. L. D.] || Porrecta manu præbeo, Protenta manu do. Solon ap. Plut. in Vita sua [c. 18] : Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος ὅσσον ἐπαρκεῖ, Τιμῆς οὔτ' ἀφελὼν οὔτ' ἐπορεξάμενος· ubi tamen ἐπορεξάμενος malim reddere, Nec etiam tribuens præter eum quem habebat, Insuper dans porrecta manu. [Plura cupio, Major me cupiditas incessit, Herodot. 9, 34. Schweigh. Simpl. Concupisco, Plat. Reip. 4, p. 437, C : Ἐπορεγομένην αὐτοῦ τῆς γενέσεως· 6, p. 486, A, Theæt. p. 186, A. || Pass. Hesych. : Ἐπωροράχαται (scr. ἐπορωρέχαται), ἐπικεκλιμέναι ἦσαν, Inclinatæ erant.]

[Ἐπορθεύω, Dirigo, Sustento. Tzetz. Hom. 316 : Τοῦ δὲ Πολυξείνη ... χεῖρ' ἔχε δεξιτερὴν καὶ ἐπωρθεύεσκε πορείην.]

[Ἐπορθιάζω, Erigo, Tollo. Ἐπορθιάσας τὰ ωτα, Philo J. p. 352, D. Sic fort. legendum p. 765, A, (vol. 2, p. 204, 41 Mang. quem v.) : Τὰ ὦτα ἀνεγερθέντα καὶ ἐπορθιασθέντα, pro ἐπουρίσαντα. Hemst. Æsch. Pers. 1050 : Ἐπορθίαζέ νυν γόοις· Ag. 29 : Δόμοις ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα ... ἐπορθιάζειν· 1120 : Ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει ἐπορθιάζειν;]

[Ἐπορθοβοάω. Eur. El. 140 : Ἵνα πατρὶ γόους νυχίους ἐπορθοβοάσω, Alta voce lamenter. Sic enim vertendum foret voc. suspectum, quod in ἐπορθρεύσω mutandum conjecit G. Dindorfius. Nam hanc mensuram postulat antistrophicum ἰώ μοί μοι, pro quo alii ἰώ μοι ἰώ μοι.]

Ἐπορθρεύω s. Ἐπορθρεύομαι, et Ἐπορθρίζω, Diluculo surgo. [Hesych. : Ἐπορθρεῦσαι, ἐπαγρυπνῆσαι. Etym. M. p. 368, 1 : Ἐπορθρεῦσαι τοῦ ὄρθρου ἐπεγερθῆναι, καὶ ἀφεσπερεῦσαι. Et similiter utrique Suidas.] Poll. 1, [71] : Τὸ δὲ προαναστῆναι περὶ τὸν ὄρθρον, ἐπορθρεύσασθαι. [Dio Chr. Or. 12, vol. 1, p. 372 : Οὔτε τῆς ἀηδόνος ἀκούοντα τῆς φωνῆς ἔωθεν ἐπορθρευομένης. Pro ὀρθρευόμενος præbent libri meliores Luciani Somn. c. 1.]

[Ἐπορθρίζω, i. q. præced. Greg. Nyss. t. 1, p. 712, D : Ἐπορθρίζει ταῖς ἐμπορίαις ὁ κάπηλος. Id. t. 2, p. 822, D : Αἱ δὲ γυναῖκες μικρὸν ἐπορθρίσασαι, Mulieres a primo mane surgentes. Hase.]

Ἐπορθρισμὸς, ὁ, ut τελωνικῶν ἐπορθρισμοὶ κεκραγμῶν, pro κεκραγμοὶ τελωνῶν ἐπορθρισάντων, Vociferationes telonarum matutinorum : h. e. Mane s. Diluculo surgentium. V. Plut. in Κεκραγμός. [Mor. p. 654, F.]

[Ἐποριγνάομαι, Concupisco. Themist. Or. 2, p. 33, A : Ἄλλου του ἐποριγνᾶσθαι.]

Ἐπορίνω, Concito. Nicand. Ther. [671] : Κνυζηθμὸν κυνὸς οὖλον ἐπώρινε [ἐπήισε Schneid. ex codd.] θυμολέοντος, schol. διήγειρε, annotans ibi legi etiam ἐφώρμησε. [Manetho 6, 597 : Λύσσαν ἐπορίνει. ῑ]

Ἐπορκίζω, Exorciso, VV. LL. ex Can. 27 Concil. Laod. [Justin. M. Apolog. 2, 6 fin. : Ἐπορκίζοντες κατὰ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Inter ἐπορκίζω et ἐφορκίζω variat scriptura ap. Athanas. vol. 1, p. 193, B. Incerta Hesychii gl. : Ἐπόρκιον, ἐπορκίσει, ἐπιορκία. L. Dind.]

[Ἐπορκισμὸς, ὁ, Adjuratio. Cyrill. Hieros. Præf. ad Catech. 4, 5.]

Ἐπορκιστὴς, ὁ, Adjurator, Exorcista, VV. LL. ex Can. 10 Concil. Antioch. [Procli Paraphr. p. 253; Justin. M. Apolog. 2, 6.]

[Ἐπορκιστὸς, ὁ, Exorcisatus. Cyrill. Hieros. p. 231.]

[Ἐπόρνῡμι, Excito adversus. Hom. Il. O, 613 : Ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ. Divise Od. Φ, 100 : Ἐπὶ δ' ὦρνυε πάντας ἑταίρους. Med. Æsch. Suppl. 187 : Τόνδ' ἐπόρνυται στόλον. Batrach. 225 : Ἐξετανύσθη χορδῇσιν λιπαρῇσί τ' ἐπορνύμενος λαγόνεσσι. Divise Hom. Il. Ψ, 689 : Ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός· 759. || Huc referendum quod HSt. fingit] Ἐπόρω, Concito adversus. Unde Ἐπῶρσα, quod accusativo adjunctum dativum habet aliquando, interdum soli accus. copulatur. Hesiod. [Sc. 69] : Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε βίην Ἡρακληείην, Adversus eum concitavit, In eum immisit. Et alibi, Αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῶρσε, In eum incitavit. [Hom. Il. P, 72 : Ὅς ῥά οἱ Ἕκτορ' ἐπῶρσε· Od. E, 109 : Ἥ σφιν ἐπῶρσ' ἄνεμον. Eur. Cycl. 12.] Sic Hom. Od. H, [271] : Ξυνέσεσθαι ὀϊζύϊ Πολλῇ, ἥν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων, Adversus me concitavit, Mihi immisit : qui eidem etiam ἐφώρμησεν ἀνέμους, et ὦρινε θάλασσαν, ut ibi sequitur. [X, 429 : Τῇ τις θεός ὕπνον ἐπῶρσεν.] Alibi, ἔπορσον αὐτῷ pro ἐφορμῆσαι ποίησον, Incita. [Il. E, 765 : Οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην.] Idem Il. H, [42] : Οἷον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ, i. e. ἐφορμήσειαν, Incitent ad pugnandum cum Hectore. Paulo ante dicit, Ἕκτορος ὄρσωμεν κρατερὸν μένος, Excitemus Hectorem : cui postea Græci ἐπῶρσαν alium ἀνταγωνιστήν. Rursum ex Hesiodo [Th. 523] : Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε, pro Ad eum misit, ubi tmesis est pro ἐπῶρσε. [Conf. H. Ven. 2. Hom. Il. M, 253 : Ἐπὶ δὲ Ζεὺς ὦρσεν ... ἀνέμοιο θύελλαν. Et præpositione postposita Od. E, 366 : Ὦρσε δ' ἐπὶ μέγα κῦμα, et alibi.] Pass. Ἐπῶρτο, Concitabatur s. Concitatus est contra, Irruit. Hom. Il. Φ, [324] de Scamandro : Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ, κυκώμενος, ὑψόσε θύων. [Theognis 349 : Ἐπί τ' ἐσθλὸς ὄροιτο δαίμων. Præsens passivi semel est ap. Hom. Od. Ξ, 104 : Ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄρονται. Cujus formæ imperfectum, non aoristus, est ibid. Γ, 471 :

Δαίνυνθ' ἑζόμενοι· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐσθλοὶ ὄροντο οἶνον ἐνοι- A
νοχοεῦντες. Id ab eadem stirpe repeti qua aor. ἐπῶρσε et ἐπῶρτο, ostendit Il. Ψ, 112 : Ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει, ubi dicitur de inspectore, ut l. priori Od. de custodibus, significatione non ita diversa ab signif. verbi ἐπόρνυμαι, ut visa est Buttmanno Gr. vol. 2, p. 202 sq., ubi agit de formis Ὄρομαι et Ὀρέομαι, quæ v.]

[Ἐπόρουσις. V. Ἐπούρωσις.]

Ἐπορούω, Impetu s. Gradu concitato feror in, Concitus feror adversus, Hostiliter assilio, insilio, Irruo. Hom. Il. O, [579] : Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε κύων ὡς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ Βλημένῳ ἁΐξῃ· Π, [784] : Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, Σμερδαλέα ἰάχων. Rursum O, [520] : Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε· et [Δ, 472], Ἐπόρουσαν ἀλλήλοις, pro eo quod [Il. Ξ, 401 et ap.] Hesiod., Ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. [Non de hostili impetu Il. E, 793 : Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Accurrit. Ψ, 232 : Πηλείδης δὲ κλίνθη κεχμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν· Od. Ψ, 343 : Ὅτε οἱ γλ. ὕ. ἐπόρουσε. Cum accusat. Il. P, 481 : Ἅρμ' ἐπορούσας.] B

[Εποροφόω, Tectum impono. Heraclit. Alleg. Hom. c. 48, p. 160 ed. Sch. : Ἐπὶ ταύτῃ (τῇ γῇ) καθάπερ τινὰ θείαν στέγην τὸν οὐρανὸν ἐπωρόφωσε.]

[Ἐπορύσσω, s. Ἐπορύττω, Fodio, Fodico. Achill. Tat. 3, 8 : Ἔοικεν ἐπορύττειν τὸ τραῦμα καὶ ζητεῖν τὸ ἧπαρ (aquila Promethei).]

Ἐπορχέομαι, [Salto. Demosth. p. 313, 26 : Ἐπορχούμενος Ὑης Ἄττης Ἄττης Ὑης. Plut. Mor. p. 336, C : Εἰκόνα ... ἐπορχουμένην ἑαυτῇ βαρβαριστί.] Insulto. Appian. [Pun. c. 66], de forma triumphi Romani loquens : Ὡς ἐπορχούμενος τοῖς πολεμίοις, i. e. ἐπισκιρτῶν, ἐπεμβαίνων, Bud. p. 787. [Ἐπορχοῦ καὶ καταγέλα, Liban. vol. 4, p. 180, 14. Hemst. Proprie Philo vol. 2, p. 485, 5 : Ἐπιχειρονομοῦντες καὶ ἐπορχούμενοι. Basil. t. 1, p. 512, B : Ἐνθέοις χορείαις τοῖς ἐκείνων (Sanctorum) ἐπορχούμεθα τάφοις. Fut. Niceph. Progymn. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 490, 28 : Μικρὸν ἤδη καὶ τὰ ἐπιθανάτια ἐπορχήσομαι· et 492, 19 : Ἐριννύες τοῖς αὐλοῖς ἐπορχήσονται. Hase.]

Ἔπος, τὸ, Verbum, Vocabulum. [Latiori signif., C
ut sit Dictum, Effatum, Oratio,] Hom. Il. [A, 108 : Ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος· P, 701 : Πηλείδῃ Ἀχιλῆι κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα·] Υ, [250] : Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. [Et plurali A, 201 : Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, alibique sæpissime cum epithetis, δόλια, μαλακὰ, μειλίχια, et aliis. Et eodem modo tam singulari quam plurali sæpe Pind., Tragici, Aristoph., velut Nub. 1397 : Καινῶν ἐπῶν κινητὰ καὶ μοχλευτά· Lys. 339 : Δεινότατ' ἀπειλοῦντας ἐπῶν.] A, [503] : Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα, Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. [O, 234 : Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε, ὥς κε καὶ αὖτις Ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο· Od. Λ, 346 : Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε. Æsch. Pers. 174 : Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ. Xen. Conv. 8, 15 : Ἐπαφρόδιτα καὶ ἔπη καὶ ἔργα. Plato Leg. 9, p. 879, C : Ἔργῳ τε καὶ ἔπει· Reip. 6, p. 494, E.] Sic autem et Thuc. ἔπη et ἔργα dixit, 2, [41] : Οὔτε ὅστις ἔπεσι μὲν τὸ αὐτίκα τέρψει, τῶν δὲ ἔργων τὴν ὑπόνοιαν D
ἡ ἀλήθεια βλάψει· 3, [67] : Λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, Orationes verbis ornatæ. Rara est autem alioqui hæc vox in prosa, quantum meminisse queo, pro Verbum, diciturque potius ῥῆμα. [Sæpissime ea utitur Herodotus, velut singulari de oratione 1, 13 : Τούτου τοῦ ἔπεος λόγον οὐδένα ἐποιεῦντο, et alibi sæpe similiter. 3, 72 : Φὰς βούλεσθαί τι ἔπος παρὰ τοῦ πατρὸς σημῆναι τῷ βασιλέϊ. Et de versu Homerico 4, 29 : Ὁμήρου ἔπος ἐν Ὀδυσσείῃ. Et plurali de pluribus 2, 116; 5, 56, 67, et ἐν ἔπεσι ἑξαμέτροισι 7, 220. Et sæpe de oraculis, ut 7, 142 et 143, τὰ ἔπεα et τὸ ἔπος. (V. infra in signif. Versus.) Et de uno verbo 2, 30 : Τοῦτο τὸ ἔπος (nomen Ἀσμάχ)· 5, 92 : Ὑποθέμενος ἔπος οὐδέν. Et de insomnio 1, 36 : Μνημονεύων τοῦ ὀνείρου τὰ ἔπεα.] Usurpatur quidem certe in nonnullis loquendi generibus : ut quum dicit Aristoph. [Nub. 1375] : Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθ', contentionem et permutationem verborum in rixa declarans, Cam. [Conf. Æsch. Eum. 586 : Ἔπος δ' ἀμεῖβον πρὸς ἔπος ἐν μέρει τιθείς. Plato Soph. p. 217, D.] Potissimum autem usitatum est ἔπος in his duobus loquendi generibus, οὐδὲν πρὸς ἔπος, ὡς ἔπος εἰπεῖν : sed in illo priore ἔπος Versum significat, ut paulo post dicetur; at in posteriore, licet videatur Verbum s. Vocabulum significare, minime tamen in interpretanda illa dicendi formula eo semper utimur; nam ὡς ἔπος εἰπεῖν non redditur solum Ut uno verbo dicam [quod Herodot. 3, 82 dicit : Ἑνὶ ἔπεϊ πάντα συλλαβόντα εἰπεῖν], sed alicubi etiam Ut ita dicam, Prope dixerim : quam postremam interpr. omnium aptissimam esse censeo quum aliis ll., tum huic Plut. Symp. 4 [p. 665, C] : Πάντων δὲ θαυμασιώτατον, ὃ πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἴσμεν. Et isti Philonis, Τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ βάρβαρον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδεμία πόλις ἐστί. [Eur. Hipp. 1162 : Τί δ' ἔστι; — Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἐστὶν, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Æsch. Pers. 714.] Sed affertur ex Plat. alius etiam horum verborum usus, De rep. 1, [p. 341, B] : Διόρισαι ποτέρως λέγεις τὸν ἄρχοντά τε καὶ τὸν κρείττονα, τὸν ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἢ τὸν ἀκριβεῖ λόγῳ, pro An eum, qui vulgo sic dicitur. Sed exemplo carere hanc interpr. puto : imperfectus etiam l. videri potest. [Ælian. N. A. 4, 36 : Λευκὴν, οὐχ ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀλλὰ καὶ χιόνος ἐπέκεινα καὶ γάλακτος πλέον λευκήν.] || Carmen [Gl.] heroicum : unde Epici poetæ dicti Lat. Sed et forte Epos dixit Horat. [Sat. 1, 10, 43] hoc sensu, ut Persius Robustum carmen. Xen. [Comm. 1, 4, 3] : Ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει Ὅμηρον ἔγωγε μάλιστα τεθαύμακα. Plut., Εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν τοὺς νόμους. [Schol. Dionysii in Bekk. Anecd. vol. 2, p. 751, 9 : Ἔπος κυρίως ὁ ἔμμετρος λόγος λέγεται, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶς λόγος· νῦν δὲ πάντα λόγον λέγει. Ἢ ἔπος τὸ ἑξάμετρον. Ἐκείνη ἡ ποίησις ἔπος λέγεται, ὅταν τὸ σωμάτιον ὅλον ἐκ τοῦ ἑξαμέτρου στίχου συγκέηται. Hephæstio p. 38 : Τὸ ἑξάμετρον ... τὸ καλούμενον ἔπος. De carminibus Alcman apud Hephæst. p. 40 : Ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Et sæpius Pind., ut Ol. 3, 8 : Βοὰν αὐλῶν ἐπέων τε θέσιν. Idem de carminibus Homericis Nem. 2 init. : Ὁμηρίδαι ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί. Herodot. 2, 117 : Τὰ Κύπρια ἔπεα. Conf. 4, 13, 14, 16, 32; 5, 113. Thuc. 1, 3 : Δαναοὺς ἐν τοῖς ἔπεσι ... ἀνακαλεῖ (Homerus Græcos). Et de loco Homerico τάδε τὰ ἔπη bis 3, 104. Et singulari de versu oraculi 1, 54. V. exx. supra inter ll. Herodoti citata. Et utroque modo sæpe etiam Plato utroque numero. De uno hexametro τοῖσδε τοῖς ἔπεσιν dicit Proculus Chrestom. p. 1, 15 Bekker. De versibus in genere Aristoph. Nub. 638 : Περὶ μέτρων ἢ περὶ ἐπῶν ἢ ῥυθμῶν. (Schol. Aristid. p. 297 ed. Frommel. : Ἔπη λέγονται καὶ ἀνάπαιστοι καὶ ἴαμβοι. Schol. Rav. Aristoph. Thesm. 412 : Διὰ τοὔπος τοδί· Δέσποινα γὰρ γέροντι νυμφίῳ γυνή) ἀντὶ τοῦ τὸν ἴαμβον τοῦτον· πᾶν γὰρ μέτρον οἱ παλαιοὶ ἔπος ἐκάλουν. Conf. schol. Ran. 978, Eq. 39.) De verbis tragœdiæ Ran. 862 : Τἄπη, τὰ μέλη, τὰ νεῦρα τῆς τραγῳδίας. Et comœdiæ, Nub. 541, 544, Eq. 39. Conf. Pac. 750. || De versibus non metricis Isocr. p. 261, A : Οὐδ' ἦν μυρίων ἐπῶν ἢ τὸ μῆκος (τοῦ λόγου). Lucian. Quom. hist. conscr. c. 19 : Ὅσαι μυριάδες ἐπῶν· 28, 30. Et alii recentiorum. Conf. Vales. Emend. p. 31. Sic etiam carmina dicuntur ἐπῶν certum numerum implere, ut ap. Suidam v. Πανύασις Panyasidis quædam εἰς ἔπη ,ξ vel ,θ, et alia alibi. Gl. : Ἔπος, Versus.] Quod autem figura proverbiali dicitur, Οὐδὲν πρὸς ἔπος, etsi ab hac ἔπους signif. sumptum arbitror, minime tamen verterim cum Erasmo, Nihil ad versum, sed Nihil ad rem, accommodate ad Lat. sermonis consuetudinem. Lucian. [Philops. c. 1] : Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, φασίν· οὐδὲ περὶ τούτων ἠρόμην. Sic et p. 117 [Hermot. c. 36]. Dicitur vero et Τί πρὸς ἔπος a Plat. [Phil. p. 18, D.] Ceterum de origine hujus adagii lege Erasm., qui et diversam Alciati de illa sententiam commemorat. Simul etiam vide an non pro Erasmo faciat hic l. ex libello, qui Demetrio Phal. ascriptus est, Οἱ δὲ πρὸς οὐδὲν ἀναπληροῦντες, φησὶ, τὸν σύνδεσμον, ἐοίκασι τοῖς ὑποκριταῖς τοῖς τὸ καὶ τὸ πρὸς οὐδὲν ἔπος λέγουσιν. Sed accipitur οὐδὲν πρὸς ἔπος et pro Temere [Aristoph. Eccl. 761 : Οὐ γὰρ τὸν ἐμὸν ἰὸρῶτα καὶ φειδωλίαν οὐδὲν πρὸς ἔπος οὕτως ἀνοήτως ἐκβαλῶ], ac De nihilo, Abs re : ut Erasm. ibid. ex Suida annotat. [Plat. Euthyd. p. 275, C : Ἐὰν μηδὲν πρὸς ἔπος ἀποκρίνωμαι. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl.

Med. vol. 1, p. 76, B : Ταῦτα πρὸς ἔπος περιέχουσα, Ad verbum. Notandæ etiam locutiones Pind. Nem. 7, 48 : Τρία ἔπεα διαρχέσει. Et Ol. 13, 98 : Παύρῳ ἔπει θήσω φανέρ' ἀθρόα. Eurip. Hippol. 182 : Δεῦρο γὰρ ἐλθεῖν πᾶν ἔπος ἦν σοι· Herc. F. 111 : Ἔπεα μόνον καὶ δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων. Aristoph. Pl. 268 : Ὦ χρυσὸν ἀγγείλας ἐπῶν· Ran. 802 : Ὁ γὰρ Εὐριπίδης κατ' ἔπος βασανιεῖν φησι τὰς τραγῳδίας. Herodot. 3, 135 : Ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεε, ubi εἶπε interponunt libri plerique. Idem 1, 164 : Προϊσχόμενος ἔπεα· ὡς οἱ καταχρᾷ κτλ. (Quod 3, 137 dicit addito τάδε : sed alteri l. similis 8, 83 : Τὰ δὲ ἔπεα ἦν, πάντα κρέσσω τοῖσι ἥσσοσι ἀντιτιθέμενα.) Ap. eund. sunt locutiones ἀπορρίπτειν ἔπος vel ἔπη 1, 153; 6, 69; 7, 13; ποιεῖν 1, 90 : Χρηστὰ ἔργα καὶ ἔπεα ποιέειν. 8, 64 : Ἔπεσι ἀκροβολισάμενοι. Lucian. Harmonid. c. 4 : Πάντα ἐκεῖνα ὑπηνέμια ὀνείρατά φασι καὶ ἐπῶν σκιαί. Ubi v. annot. interprr. || Digamma, quod monstrant ll. Homerici, expressum in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, n. 11 : Αἴτε Fέπος αἴτε Fάργον. || Ἔπος interdum confusum cum αἶπος, ut ap. Hippocr. p. 556, 24, ubi notavit Foes., et ap. Steph. Byz. v. Ῥοδουντία. L. Dindorf.]

[Ἐπόσσομαι. V. Ἐπιόσσομαι.]

Ἐποστρακίζω, Concham mitto per superficiem aquæ, Suid. [Zonaras p. 853 s. Etym. M. p. 368, 3 : Ἐποστρακίζειν, παιδιά τις, ἣν παίζουσιν οἱ παῖδες ὄστρακα ἀφιέντες εἰς τὴν θάλασσαν. Ὀστράκοις παίζειν interpr. etiam Hesychius.]

Ἐποστρακισμός, ὁ, Ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur, et saltus ipsi concharum projectarum numerantur, priusquam mergantur, ex ipsoque saltuum numero victor pronuntiatur : ut Poll. pluribus docet 9, [119], ubi etiam Ὑποστρακισμός uno in l. scribitur, sed male; nam ἐποστρακίζειν agnoscit Suid. et ἐποστρακισμὸν Eust. [Il. p. 1161, 34], scribens esse εἶδος παιδιᾶς, καθ' ἣν ὀστράκια πλατέα, ἐκτετριμμένα ὑπὸ θαλάσσης, προίενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ· καὶ ἐπιτρέχοντα ἐνίοτε πολλάκις, ἕως ἀτονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται πρόσοψιν : unde dicit manasse illud ἐπὶ τῶν ὅποι τύχῃ μεταβαλλομένων proverb., Ὀστράκου περιστροφή, sive Ὀστράκου περιστραφέντος vel μεταπεσόντος : i. e., τῶν πραγμάτων ἐξαλλαγέντων ὡς ἔτυχεν, Rebus forte fortuna immutatis. Exemplum ex Eunapio citabo in Ὄστρακον. Sed idem Eust. ibidem dicit etiam ab eis, qui ὀστρακίνδα ludunt, proverbium hoc ortum fuisse.

[Ἐποσφραίνομαι, Subolfacio, Sentio. Schol. Jo. Clim. p. 356, 14 : Τοῦ βρώμου δὲ ἐποσφραινομένων. Hase.]

[Ἐπόσχιον, τὸ, Galeno in Gloss. p. 472, κλῆμα, ἐξ οὗ πέφυκέ τι, ὥσπερ καὶ τῆς σικυώνης, Palmes ex quo quid enascitur, velut colocynthidis.]

[Ἐποτοτύζω, Ejulo ad, Acclamo. Eur. Phœn. 1038 : Ἰήιον μέλος μέλος ἄλλος ἄλλ' ἐπωτότυζε.]

Ἐποτουδίζειν, In terram dejicere, prosternere; simpl. Prosternere. Sed fortasse scr. potius ἐπουδίζειν, ex ἐπὶ et οὖδας. Nititur tamen lectio illa auctoritate Hesychii; ap. quem legitur, Ἐποτούδιζε, κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. Sed aliud est Hesychii, aliud editionum Hesychiani Lex. auctoritas. Cum illo certe ἐπουδίζειν plane et compositione et signif. convenit Gall. *Atterrer* : nam *A terre*, est ἐπ' οὖδας. [Est a ποτουδίζω, quod v.]

Ἐποτρύνω, Instigo et hortor ad aliquid, simpliciter Incito, Instigo, Urgeo, ut ὀτρύνω : sed amplius aliquid significans quam ἐγείρω : unde ap. Hom. Il. P, [553] Pallas ἔγειρε quidem ἄνδρα ἕκαστον, sed in primis Menelaum ἐποτρύνουσα προσηύδα. Il. Z, [439] : Θυμὸν ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει· et [Od. B, 422] : Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν Ὅπλων ἅπτεσθαι· οἱ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν· ubi nota simplex ὀτρύνω et comp. ἐποτρύνω eadem signif. usurpari. Repetitur idem distichon Od. O bis [208, 287], non tamen iisdem omnino verbis. [Cum accusat. rei Il. O, 148 : Ἔρδειν ὅ,ττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ· et adjuncto dat. pers. Od. X, 152 : Ἦ μάλα δή τις ... νωῖν ἐποτρύνει πόλεμον κακόν. Cum dat. pers. sequente infinitivo Il. O, 258 : Ἵππεῦσιν ἐπότρυνον ... ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους· Od. K, 531 : Ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι μῆλα ... κατακεῖαι. Hesiod. Op. 595. Soph. autem El. 299 cum duplici accusat. : Σὺν δ' ἐποτρύνει πέλας ὁ κλεινὸς αὐτῇ ταὐτὰ νυμφίος παρών. Medio Æschyl. Sept. 698 : Ἀλλὰ σὺ μὴ ᾽ποτρύνου, Festina.] Porro sicut ὀτρύνω cum infin. copulatur, ita et ἐποτρύνω, Il. Υ, [171] : Ἕε δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι, Ad pugnam se instigat et invitat. Sic N, [767] : Θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. [Pind. Nem. 9, 20; Soph. El. 1264.] Item cum præp., ut et ὀτρύνω, Od. E, [139] : Ἐρρέτω εἴ μιν κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον. Usus hujus verbi et in prosa, Herodot. [7, 170] : Ἐποτρύνοντός σφι [-ναντός σφε] θεοῦ, Deo ipsos instigante et incitante, Dei instinctu. [1, 204 : Πολλά μιν τὰ ἐποτρύνοντα ἦν· 7, 104 : Εἰ εἴη μέγας τις ὁ ἐποτρύνων ἀγών· 223 : Ἀιεὶ ἐς τὸ πρόσω ἐποτρύνοντες.] Thuc. 7, [25], cum infin. : Καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνωσι γίγνεσθαι, i. e. ἐπισπεύσωσι, Urgeant. Idem rursus 6, [69], cum accus. rei : Καὶ σαλπιγκταὶ ξύνοδον ἐπώτρυνον τοῖς ὁπλίταις, Tubicines armatos suo clangore invitabant, ut congrederentur, παρώρμων πρὸς τὸ συμμίξαι, schol. [Imperf. freq. Quint. 2, 483 : Θοὰς ἑκάτερθε φάλαγγας Κῆρες ἐποτρύνεσκον. Medio Hom. Od. Θ, 31 : Ἡμεῖς ἐποτρυνώμεθα πομπήν.]

[Ἐπουδαῖος, ὁ, Terrenus, Terrester. Hesychio ἐπιχθόνιος.]

[Ἐπουία, πόλις ἡ νῦν Ἀμβρακία, ἡ πρότερον παραλία, καὶ οἱ οἰκοῦντες παράλιοι, Steph. Byz.]

[Ἐπουλή, ἡ, Cicatrix. Macar. Hom. p. 541, 25 Hase.]

Ἐπουλίς, ίδος, ἡ, Tuberculum et carnis excrescentia in gingivis proveniens, et ad intimos molares dentes pertinens. Quamvis autem Paulus Ægin. 3, scripserit intimi molaris affectum esse, generalius tamen dicit l. 6, carnis esse excrescentiam juxta dentium aliquem in gingivis exorientem. Gorr. De ejusmodi malo dixit Scrib. Larg. c. 12 : Ubi super extremum molarem increverit gingiva; nam Paulo Ægin. 3, 26, ἐπουλίς est ἀπὸ φλεγμονῆς ὑπερσάρκωμα κατὰ τὸν ἐσώτατον γομφίον· itidemque Actuario ἡ ἐπ. est φλεγμονή τις κατὰ τὰ πλησίον τῶν γομφίων ὀδόντων οὖλα, ὑπερανεστηκυῖα ὡς ὑπερσάρκωμα. [Aet. p. 155, 14; Pollux 4, 199.]

Ἔπουλος, ὁ, ἡ, Leviter crispus, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, [10, 5].

Ἐπουλόω, Cicatricem induco, i. q. ἀπουλόω. Diosc. 1 : Ἐπουλοῖ ἑλκώσεις, Exulcerationes ad cicatricem perducit; 3 : Ἐπουλοῖ ἕλκη, Ulceribus obducit cicatricem. [Pass. Hippocr. p. 789, D : Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα ἐπουλωθείη. Oribas. p. 9 ed. Mai. : Ἡ ἕλκωσις ἐπουλούσθω. Et infinit. aor. ib. 8. L. D. Alia forma, nisi est error typographi, Galen. ed. Kühn. vol. 14, p. 419, 3 : Χρῆσθαι τοῖς δυναμένοις ἐπιστύφειν καὶ ἐπουλεῖν (sic). Alibi constanter όω, velut vol. 14, p. 289, 12 : Ἐπουλοῖ· vol. 18, part. 1, p. 18, 12 : Ἐπουλώμενα· vol. 14, p. 280, 4 et 797, 13 : Ἐπουλοῦσθαι· vol. 18, part. 1, p. 393, 6 : Ἂν μάλιστα ἐπουλωθείη· p. 97, 8 : Ἐπουλωθείσης τῆς διαιρέσεως. Hase.]

Ἐπούλωσις, εως, ἡ, Cicatricis obductio, i. q. ἀπούλωσις supra. [Oribas. Mai. p. 10. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 723, 3 : Ἤδη ὄντα καθαρὰ τὰ ἕλκη μόνης ἐπουλώσεως χρήζει. Hase.]

Ἐπουλωτικός, ἡ, όν, ut ἐπουλωτικὴ δύναμις, Cicatricem inducens facultas, quæ et συνουλωτικὴ dicitur. Et ἐπουλωτικὸν φάρμακον, Pharmacum contrahendis vulnerum cicatricibus potens, Galen. Ad Glauc. 2. [Const. Apost. p. 250. Wakef. Galen. vol. 14, p. 764, 1 : Τὰ δὲ ἀναπληρωτικά, τὰ δὲ κατασταλτικά, τὰ δὲ ἐπουλωτικά. Hase.]

Ἐπουραῖος, ὁ, Qui in cauda est, Ἐπουραίῳ δήγματι, Morsu caudæ, Epigr. [Anth. Pal. 9, 252, 4.]

Ἐπουράνιος, α, ον et ὁ, ἡ, Qui in cœlo est, Cœlestis. Hom. Od. P, [484] : Ἐπουράνιος θεός. [Et ἐπουράνιοι θεοὶ, Il. Z, 129, etc. Et omisso θεοὶ Theocrit. 25, 5, Mosch. 2, 21. Pind. fr. ap. Clem. Al. Str. p. 640 : Εὐσεβῶν ἐπουράνιοι (ψυχαί). Altera feminini forma Quint. 2, 429 : Ἀθανάτῃσιν ἐπουρανίῃσιν.] Plato Apol. Socr. [p. 19, B] : Περιεργάζεται ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆν καὶ τὰ ἐπουράνια· quod etiam interpretari queas Quæ supra cœlos sunt, ut ἐπιχθόνια, Quæ super

terram. Aliquanto ante vocat τὰ μετέωρα. [Phædr. p. 256, D : Τῆς ἐπουρανίου πορείας. ἄϊ]

Επουρέω, Mingo super; simpliciter Meio, Urinam reddo. [Aristot. De partt. anim. 4, 5. Schneid. Symbolum Pythagor. ap. Diog. Laert. 8, 1, 17 : Κουραῖς μὴ ἐπουρεῖν μηδὲ ἐφίστασθαι. Hase.]

Ἐπουριάζω, ead. signif. reperitur qua ἐπουρίζω. [Obsecundo, Gl.] Lucian., ἐπουριάζων [De domo c. 12 : Τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριάζουσαν] τὴν ὀθόνην, Velum flatu secundo implens et pone impellens. Metaph. Id. [De conscr. hist. c. 45] : Δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινὸς ἀνέμου, ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ἐπ' ἄκρων κυμάτων τὴν ναῦν, Vento perlaturo. [Var. script. in l. Platonis in Ἐπουρίζω citando.]

Ἐπουρίζω, Vento secundo impello, quod Hom. diceret οὔρῳ ἐπείγω. [Ἐπουρίζοντος τοῦ πελάγους, Strabo 3, p. 143. Intransitive de navigante ἐπουρίσαι πρὸς γῆν, Appellere, 2, p. 99.] || Ἐπουρίζειν Eur. metaph. quoque usurpavit, Andr. [611] : Ἀλλ' οὔτε ταύτῃ σὸν φρόνημ' ἐπούρισας, Sed neque hac ratione animi tui cogitata secundasti et perfecisti, veluti prospera aura promovens : sc. copiis adversus Trojam eductis : Ψυχὰς δὲ πολλὰς κἀγαθὰς ἀπώλεσας, ubi schol. exp., ἐφώρμησας, item, ἔστησας, ἔστιξας, ut sit ἀπὸ τῶν ὅρων. Hesych. ἐπούρισεν exp. ἐπ' εὐθείας ἤγαγεν : item ἀπέπεμψεν et ὥρμησεν : et Ἐπουρίσας, ἐφορμήσας. [Æsch. Eum. 137 : Σὺ δ' αἱματηρὸν πνεῦμ' ἐπουρίσασά τῳ κτλ., de impetu et quasi afflatu Furiæ. Ap. Aristoph. Thesm. 1226 : Τρέχε νυν τρέχε νυν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας, schol. interpr. ἐπιδραμών. Epicrates ap. Athen. 11, p. 782, F : Ἄνελκε τὴν γραῦν, τὴν νέαν τ' ἐπουρίσας πλήρωσον. Plat. Alcib. 2 p. 146, E : Ἄνευ γὰρ ταύτης ὅσῳπερ ἂν ἐπουρίσῃ τὸ τῆς ψυχῆς ἢ περὶ χρημάτων κτῆσιν ἢ σώματος ῥώμην, τοσούτῳ μείζω ἁμαρτήματα ἀπ' αὐτῶν ἀναγκαῖόν ἐστι γίγνεσθαι. Schol. ἀποπέμψῃ, ἢ ὡς νῦν, ἐφορμήσῃ. Orac. Sibyll. 14, 279 : Νεῖλος πᾶσαν ἐπουρίζων Λιβύην ἠδ' Αἰθιοπίαν, citat Schneider., qui pro ἐφορίζων positum putat, verbo nusquam reperto. Leg. videtur ἀπουρίζων, quod v. Conf. Ἐπορθιάζω.]

Ἔπουρος, ὁ, ἡ, i. e. ὁ οὔρῳ ἐπείγων, ἐπουρίζων, συνεπουρίζων. Soph. Tr. [956] : Εἴθ' ἀνεμόεσσά τις Γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα, schol. οὔριος. [Clem. Al. Pæd. 1, 7, 54 : Μόνῳ δὲ ἄρα τῷ ἀληθείας πνεύματι ἔπουρος ἀρθείς. Hase.] || Hesychio εἶδος ἰχθύος.

[Ἐπουρόω, Secundo vento utor. Polyb. 2, 10, 6. Hesychio in gl. Ἔπουσεν, ἐπ' εὐθείας ἤγαγεν (ἤπερ οὖσαν addit cod.) restituebat Hemst. Quod quidem convenit ordini literarum : sed quum transitiva signif. propria sit formæ ἐπουρίζω, præferenda Guyeti conj. ἐπούρισεν.]

[Ἐπούρωσις, εως, ἡ. Aristot. Rhet. 3, 13 : Δεῖ δὲ, εἶδός τι λέγοντα καὶ διαφορὰν, ὄνομα τίθεσθαι· εἰ δὲ μὴ, γίνεται κενὸν καὶ ληρῶδες, οἷον Λικύμνιος ποιεῖ ἐν τῇ τέχνῃ, ἐπούρωσιν ὀνομάζων καὶ ἀποπλάνησιν καὶ ὄζους. Ubi sunt varr. ἐπόρουσιν et ἐπέρωσιν.]

[Ἐπουσία, ἡ, Ptolem. ap. Fabr. B. Gr. vol. 3, p. 429 ed. vet., ἡ κατὰ τὸ ἔτος, Annua dierum redundantia. Schneid.]

[Ἐπουσιαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad essentiam pertinens, Essentialis. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 58, 30 : Τὰ εἰς ος δισύλλαβα ... ὁπότε μὴ ἐπ' οὐσίας ποιοίη, quæ p. 59, 1, dicit ἐπουσιαστικὰ, qualia sunt χάλκειος, χρύσειος. Sed legendum videtur μετουσιαστικὸς, quod v. L. Dindorf.]

Ἐπουσιώδης, ὁ, ἡ, Ad substantiam accedens, Substantiæ adjunctus, quidam ex Porphyr. [Isagoge 16. Conf. Bast. ad Gregor. p. 340. Jo. Damasc. vol. 1, p. 12, 13, 14, 19. Pallad. De febr. p. 2 : Τὰς διαφορὰς αὐτῶν τάς τε οὐσιώδεις καὶ ἐπουσιώδεις, et ib. 8. L. D. Item Alex. Trall. editus a Demetr. Schina Mus. crit. p. 388, 31 : Διαφορὰ τοίνυν πυρετῶν ἡ μὲν οὐσιώδης, ἡ δὲ ἐπουσιώδης. Καὶ οὐσ. μὲν ἡ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτῆς τῶν πυρετῶν γινομένη, ἐπ. δὲ ἡ ἐκ τῶν ἐπισυμβαινόντων τῇ οὐσίᾳ τῶν αὐτῶν, προσεχῶς τε καὶ πόρρω λαμβανομένη. Adv. Ἐπουσιωδῶς, Non essentialiter, Theod. Abuc. p. 514, 1. Hase.]

[Ἐπουτὶς, sec. Hesych. οὐσία παρὰ Ῥοδίοις. Θυσία Koen. ad Greg. Cor. p. 231.]

Ἐποφείλω, Insuper debeo Præterea debeo; simpliciter Debeo. Thuc. 8, [5] : Ὑπὸ βασιλέως γὰρ νεωστὶ ἐτύγχανε πεπραγμένος τοὺς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ ἀρχῆς φόρους, οὓς δι' Ἀθηναίους ἀπὸ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οὐ δυνάμενος πράσσεσθαι, ἐπωφείλησε, i. e., quos quum non posset ipse ἐκπράξασθαι, τῷ βασιλεῖ ὀφειλέτης ἐγένετο, schol. [Frequentat hoc verbum significatione Debendi Dio Cass., ut 39, 59, et ubi passivum cum dativo creditoris, 42, 51, etc. « Ἐποφείλομαι, Mihi debetur, Theophil. 3, 12, 230 etc. Unde τοῖς ἐποφειλομένοις 1, 6, 115, verti Creditoribus (Curtius Debitis). Ὑπὲρ ὧν ἐπώφλησε, 3, 20, 342; ἵνα ἐποφλήσωσι, ib. 347.» Reitz. Glossar. Th. Hic aor. rectius ad Ἐποφλισκάνω refertur, in quo v. futuri exemplum.]

Ἐποφέλλω, i. q. ἐξοφέλλω.

[Ἐποφθαλμέω.] Pro ἐποφθαλμιάω, Oculos injicio, Appeto, usurpatum fuit etiam Ἐποφθαλμέω. Plut. [Æmil. c. 30] : Οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο, Oculis in pecuniam adjectis, fremebant eam in ærarium referri, i. e. ὀφθαλμὸν ἐπέχοντες. Bud. [Ubi Coraes ἐποφθαλμίσαντες aut -ιάσαντες. Apud Athanas. vol. 1, part. 1, p. 397, C, ἐποφθαλμήσας non debebat ex codice inferri pro -μίσας.]

[Ἐποφθαλμία, ἡ, Cupiditas, Invidentia. Anna Comn. p. 32, C : Τῇ Ῥωμαίων ἐποφθαλμίᾳ.]

Ἐποφθαλμιάζω, Respicio, VV. LL. Vide sub Ἐποφθαλμιάω.

Ἐποφθαλμιάω, Oculos injicio et concupisco, Cam. Adnicto, ut alii. Videtur autem metaph. sumpta ab iis qui nictu oculisque mulieres appetunt. Poll. 2, [62] : Καὶ ἐποφθαλμιᾶν, τὸ ἐπιθυμεῖν τινος· καὶ ἐνοφθαλμιᾶσθαι, τὸ ἐπιθυμεῖσθαι, ap. Hyperidem. Ubi quum ἐποφθαλμιᾶν exponat ἐπιθυμεῖν, et ἐνοφθαλμιᾶσθαι, ἐπιθυμεῖσθαι, suspectum aliquis habere possit ἐνοφθαλμιᾶσθαι, et scr. pro eo existimare ἐποφθαλμιᾶσθαι. [Ita cod. ap. Dorv. ad Char. p. 86=252.] Nam hujus quidem ἐποφθαλμιάω pro Oculos adjicio et Concupisco usurpati exempla reperiuntur, illius autem ἐνοφθαλμιᾶν nulla mihi invenire licuit. Plut. Cæs. [c. 2] : Ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος, Illo oculum pecuniis adjiciente, Bud. Id. Demosth. [c. 25], de Harpalo loquens : Καταφυγόντος δὲ πρὸς τὸν δῆμον αὐτοῦ, καὶ μετὰ τῶν χρημάτων καὶ τῶν νεῶν αὐτὸν παραδιδόντος, οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, ἐβοήθουν. [Ælian. N. A. 1, 12 : Οἷα δήπου νεανίαι ἀκόλαστοι μείρακος παραθεούσης εὖ μάλα ὡρικῆς ἐποφθαλμιάσαντες· 3, 44 : Ἐὰν δὲ ἐποφθαλμιάσωσιν ἕτεροις, de palumbibus. Priori l. est var. ἐποφθαλμίσαντες. Ἐποφθαλμιᾷ ex fr. Æliani ap. Suid. v. Ζώνη indicat Jacobs.] || Ἐποφθαλμιῶν, Polluci est etiam ὁ φθονῶν. [Phot. Epist. p. 370, 31. Id. cum gen. ib. p. 273, 35 : Τῶν ἄλλων ἐποφθαλμιᾶν. Cum dat. Julian. Epist. p. 31, 12 ed. Heyler. : Τὰ περὶ αὐτὸν θηρία πᾶσιν ἐποφθαλμιῶντα. Hase.]

[Ἐποφθαλμίζω, i. q. præcedens. Nicet. Chon. Man. Comn. 3, p. 77 : Ὁ τοῦ Ἰκονίου σουλτὰν τῷ τῆς Καππαδοκίας τοπάρχῃ σκαιόν τι καὶ ἄγριον ἐπωφθάλμισε. Cod. ἐπωφθάλμησε. Charito 1, 7 init. : Ἐπωφθάλμισε τῷ χρυσῷ. Ælian. ab Suida in v. et in Τιμωροῦντος cit. : Ἐποφθαλμίσας τῷ χρυσίῳ.]

Ἐποφθάλμιος, ὁ, Oculo impositus, Supra oculum situs. Galen. : Τὰ ἐποφθάλμια ἐποιδίσκεται, Partes quæ supra oculos sunt.

[Ἐποφλισκάνω, Debeo. Themist. Or. 6, p. 83, A : Τῇ πόλει μὴ οἴεσθαι ἐποφλισκάνειν τὰ χαριστήρια. Menand. p. 288, 7 Nieb. : Καὶ μείζονας ἐποφλήσομέν σοι τὰς χάριτας. Aoristi hujus formæ exx. v. in Ἐποφείλω. ἄ]

[Ἐποφρύδιον, τὸ, Supercilium. Etym. Ms. (Gud. p. 202, 36) : Ἐπισκύνιον, τὸ δέρμα τὸ ἐπάνω τῶν ὀφρύων, ἐπιφρίδιον. Sed leg. ἐποφρύδιον. Ducang. App. Gloss. Hesych. : Ἐποφρυδῶν, μετώπων. Scrib. videtur Ἐποφρύδιον, μέτωπον, Frons. L. Dindorf.]

Ἐποχετεία, ἡ, Derivatio, Irrigatio. [Strabo 16, p. 740 : Ταπεινωθεὶς δὲ (ὁ ποταμὸς) τὰς ἐποχετείας οὐ δύναται παρέχεσθαι κατὰ καιρόν. Hemst.]

[Ἐποχέτευσις, εως, ἡ, i. q. præcedens. Initia philos. ac theol. ed. Creuzer. 1, p. 2 : Τὰς ἑαυτοῦ (τοῦ ἀγαθοῦ) μεταδόσεις εἰς τὰ ὄντα καὶ τὰς ἐποχετεύσεις τῶν ἀγαθῶν.]

Ἐποχετεύω, Per canalem deduco ad, Derivo ad,

simpliciter Derivo. [Plato Critiæ p. 117, B, Gorg. p. 493, E. Medio Phædr. p. 251, E : Ἐποχετευσαμένη ἵμερον, In se derivans. Achill. Tat. 1, 6 : Ἐποχετευσάμενος ἐκ τῆς θέας ἔρωτα.] Et pass. Ἐποχετεύομαι, Derivor. [Hippocr. p. 278, 42; Aristot. H. A. 3, 4.] Ἐποχετεῦσαι Suid. exp. ποτίσαι, Irrigare, item neutraliter ἐπιῤῥεῦσαι, Influere. [Philo vol. 1, p. 398, 14 : Ἐποχετεύῃ. Heliod. Æth. 9, 8 : Τὸ ἐποχετεῦον στόμιον. Philo vol. 1, p. 19, 17 : Πηγῶν ῥεῖθρα καὶ ποταμῶν ἐποχετεύοντες. Id. ib. p. 9, 17, et vol. 2, p. 263, 18, de anima elisa κατὰ τὴν τοῦ πεφυκότος ἔξωθεν ἐποχετεύεσθαι πνεύματος ἀποκοπήν. Cum dat. ib. p. 244, 27 : Τὴν τροφὴν ἐποχετευομένην τῇ καρδίᾳ· et ib. 40 : Ταῖς φλεψὶν ἀποχετευόμενον. Long. Past. 4, 4 : Τοῖς ἄνθεσιν ὕδωρ ἐπωχέτευσεν· ubi vid. Seiler. p. 303. Hase.]

Ἐποχεύω, Iterum ineo, Secundo inscendo, Post primum coitum salio : qua signif. dicitur ἐπαναβαίνω in Ὄχευμα. Aristot. De gener. anim. 2, [5] : Τὰ γὰρ ὑπηνέμια γίνεται γόνιμα, ἐὰν ἕν τινι καινῷ τὸ ἄῤῥεν ἐποχεύσῃ· ea enim ova feminæ concipiunt mutua inter se libidinis imaginatione : ut in Οὔριος s. Οὔρινος videre erit. At perficiuntur et γόνιμα fiunt, quum gallinaceus post irritum illum et inanem coitum eas salierit. Exp. etiam simpliciter Ineo, Coeo. [Ἐποχεύομαι Empedocles ap. Macrob. Sat. 7, 5 : Ὀξὺ δ' ἐπ' ὀξὺ ἔβη, θερμὸν δ' ἐποχεύετο θερμῷ, Miscebatur interpr. Sturz.]

Ἐποχέω, Inveho [Gl.], h. e. Veho in. Pass. Ἐποχέομαι, Invehor, Vehor in. [Inveho, Invecto, Evecto, Gl. Hom. Il. K, 330 : Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος· P, 449. Xen. Cyrop. 7, 1, 49 : Κάμηλον ὥστ' ἐποχεῖσθαι.] Herodian. 2, [9, 6] : Φέρων ἐποχούμενον τὸν Περτίνακα, Insidentem sibi vehens, de equo; 4, [15, 9] : Ἐποχοῦνται ἵπποις ἢ καμήλοις, Equis aut camelis invehuntur. Philo V. M. 1 : Τὸ ὑποζύγιον, ᾧ συνέβαινεν αὐτὸν ἐποχεῖσθαι. Epigr. [Apollin. Anth. Pal. 11, 399, 1] : Γραμματικός ποτ' ὄνῳ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη. [Schol. Hom. Il. Λ, 130 : Ἐποχούμενοι ἅρματι. Pausan. 6, 20, 16 : Τὸν ἵππον ἐφ' ᾧ ἐπωχεῖτο. De animalibus coeuntibus Lucian. Muscæ encom. c. 6 : Ὁ ἄῤῥην ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ. Cum genit. Anna Comn. p. 85, B : Ἐποχουμένη τοῦ βασιλικοῦ ἅρματος. Achm. Onir. c. 152, p. 123, sed in loco incertæ scripturæ. Aoristo medii Nonn. Dion. 18, 42 : Ἑῷ δ' ἐποχήσατο δίφρῳ. Achmes Onir. c. 152, p. 124, B. Passivi Tzetz. Hist. 7, 833 : Ἵππῳ Πηγάσῳ πτερωτῷ δ' ἐποχηθεὶς ὁ νέος.] Et metaph. Philo De mundo : Οὐ γὰρ ἐποχηθήσεταί ποτε ἔτι ὕδατι πᾶσα ἡ γῆ, Invehetur aquæ, Bud. Nisi malis Innitetur, ut supra ὀχεῖσθαι. Philostr. Ep. 28 : Τὰ ῥόδα ὥσπερ πτεροῖς τοῖς φύλλοις ἐποχούμενα. Lucian. [De saltat. c. 27] : Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, Innixus : ut Musa innixa cothurnis, Ovid. Idem [Prom. c. 6] : Ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλά. [Τὸ ἀγαθὸν ἐποχούμενον τῇ οὐσίᾳ, Numen. ap. Euseb. Præp. ev. p. 543, D. Hemst. Figurate etiam Synes. p. 137, B.]

Ἐποχή, ἡ, Inhibitio, [Inhibitus, Remora, Obligatio; Ἐποχαὶ, Remeligines, add. Gl.] Retentio, Repressio. [Ἐποχὴ ἡ κατὰ τὸν πόλεμον, Cessatio belli, Polyb. 38, 2, 3. Μετ' ἐποχῆς, Inhibito cursu, in decursione equestri, 10, 21, 4. Schweigh. Lex.] Et ἐπ. τῶν ἐμμήνων, Suppressio mensium, cui contr. ὑπερκάθαρσις apud Medicos, Bud. [Ἐπ. μήτρας, Aq. Prov. 30, 16.] Est etiam Remora, Impetus et ruentis impedimentum atque inhibitio, quasique ἀνθολκή. Basil., Πρὸς ἐποχὴν τῆς ἁμαρτίας. Bud. p. 636. [Idem vol. 2, p. 15, D : Θυμοῦ ἐποχή. Hierocl. In Pythag. p. 34 : Τῆς ἐποχῆς τοῦ ὀμνύναι.] Retentio assensus, ut illa τῶν σκεπτικῶν : cujus Cicero in Academicis meminit [pr. 2, 18] : Ex iis necessario illa nata est ἐποχὴ, i. e. assensionis retentio. Bud. [Conf. idem Ad Attic. 6, 9.] Quo referendum illud Plut. [Mor. p. 1122, A] : Τὰ περὶ τῆς ἐποχῆς δόγματα καὶ τῆς ἀκαταληψίας. Aliquanto post, Ὁ γὰρ τῆς ἐποχῆς λόγος οὐ παρατρέπει τὴν αἴσθησιν ... ἀλλὰ τὰς δόξας μόνον ἀναιρεῖ. [Ἄνευ προφάσεως καὶ ἐποχῆς καὶ ὑπερθέσεως, schol. Apoll. Rh. 2, 268. Hemst.] || Etiam Gradus planetarum in zodiaco, s. Status cœli positusque siderum, VV. LL. ex Hermol. in Plin. et Cæl. 1, 15. [Ita recte vidit Letronn. *Journ. des Sav.* 1818, p. 274, apud Ptol. Almag. t. 1, p. 148, 19 ed. Halm., Τοὺς τῶν ἐποχῶν χρόνους esse *La différence en longitude;* conf. Ptol. ib. t. 2, p. 28, 26; 29, 25; 31, 16; 361, 4, aliisque multis ll. Hase. Ἐποχαὶ τῶν ἀστέρων, Plut. Rom. c. 12; Cramer. Anecd. vol. 3, p. 186, 31; Gemistus Pletho apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 419, C; Pappus apud Morell. Bibl. Ms. p. 183. || De epocha quæ vulgo dicitur, s. periodo annorum, Nicomach. Harmon. p. 6 : Τὰς ἐποχὰς, ἐν αἷς ἑκάστου ῥύμη συντελεῖται. Conf. Kuster. in Ἐπόχησις cit. || « Locus ubi mare colligitur, in Novellis Leonis imp. 57 et 164. V. Gloss. med. Lat. in Trana, et Cujac. l. 14 Obss. c. 1. » Ducang. Idem in Append. : « Lex. Ms. ex schedis Combefisii : Ἐποχὴ, κατοχὴ, ἢ δίκτυα. » V. Bosquet. ad Mich. Pselli Synops. Legum v. 851. L. Dind.]

[Ἐπόχησις, εως, ἡ, Invectio, Gl. Ἐποχήσεων in ἐποχῶν mutabat Kuster. ap. Iambl. V. Pyth. 65, p. 136 Kiessl.]

[Ἐποχθίδιος, α, ον, Montanus. Zonas Anth. Pal. 9, 556, 1 : Νύμφαι ἐπ. ἴϊ]

[Ἐποχθίζω, Doleo. Oppian. Hal. 5, 170 : Φλογέῃσιν ἐποχθίζων ὀδύνῃσι.]

Ἔποχλεὺς, έως, ὁ, Vectis quo trajecto rotæ in locis declivibus impediuntur, ne uno impetu decurrant, s. Retinaculum rotæ decurrentis, ne velocius decurrat; quod Sufflamen ab Juvenale dicitur Sat. 8 : Ipse rotam stringit multo sufflamine consul. Eust. p. 1944, [26] : Φασὶ δὲ ἐποχλέα τὸ διαβαλλόμενον ξύλον διὰ τῶν τροχῶν, ὅτε κατάντεις τόπους ἔρχοιντο, καὶ κωλύων αὐτοὺς ἐκτρέχειν κατὰ πρανοῦς, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ζεύγους. Athen. 3, [p. 99, C] affert hoc vocab. ex Simaristi Synonymis, addens ab Herode rhetore vocari τροχοπέδην.

[Ἐποχλέω, (i. q. ἐνοχλέω, Molesto, nisi ita legendum), Theoph. Simoc. Hist. p. 13, B : Ἐποχλεῖ τὸν Καίσαρα. Boiss.]

[Ἐποχλίζω, Vecte admoveo, Claudo. Apollon. Lex. H. : Ἐπώχατο τοῖς ὀχεῦσι λεγομένοις, ὅπερ ἐστὶ μοχλοῖς, ἐπικεκλιμένοι ἦσαν, ἐπωχλισμέναι, ὅ ἐστιν ἠσφαλισμέναι. Schol. ad l. Hom. Il. M, 340, ἐπικεκλιμέναι. Quod etiam Apollonio reddendum.]

[Ἐποχμεύω. V. Ἐπογμεύω.]

Ἔποχον, τὸ, Id cui vector s. eques insidet, Instratum [Gl.] equi, Ephippium. Xen. Hipparch. [12, 9] : Χρὴ δὲ καὶ τὸ ἔποχον τοιοῦτον ἐῤῥάφθαι, ὡς ἀσφαλέστερόν τε τὸν ἱππέα καθῆσθαι, καὶ τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι, Instratum equi, ἐφίππειον, ut paulo ante appellat, Bud. At Cam. ea verba cum præcedentibus his, Δυνατὸν δὲ σὺν τῷ ἐφιππείῳ αὐτὸν σκεπάσαι, conjungens, sic interpr. : Poterunt autem cum ephippio muniri, quod ea parte sui, qua equo insternitur, ita consutum esse debebit, ut et firmius eques resideat, nec ipsius equi veluti sedile vitietur. [Pollux 10, 54 : Ἐπὶ τοῖς μονίπποις δέοιτο ἄν τις ἔχειν σάγην, ἔποχον, ἔφιππον. Plur. ἔποχα, 1, 185.]

Ἔποχος, ὁ, ἡ, Qui vehitur curru vel equo, Vector, Eques; Qui firmiter equo insidet, nec excuti se sinit. [De curribus Æsch. Pers. 45 : Ἐπόχους πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν (Ἐφ' ἅρματος δρακόντων πτερωτῶν ἔποχος γενομένη, Argum. Med. Euripid. Eustath. Od. p. 1430, 12 : Ἔποχον ἅρματι. Hemst.) Idem de nautis ib. 54 : Ναῶν ἐπόχους.] Synes. : Οὐκ ἔποχος ὢν ἵππῳ. Non insidens equo, Nondum conscenso equo. [Eadem phrasi Eust. Op. p. 42, 29.] Idem, Διὰ πάντων τῶν χωρίων ἔποχος ἦν, καὶ ἐν οὐδενὶ τῆς καθέδρας ὠλίσθησε, Usque invehebatur equo, Sedebat in equo, et nusquam ex ephippio devolvebatur. Xen. Hipparch. [8, 10] : Ἐν παντοίοις τε χωρίοις τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος ἐλαύνοντα, ἔποχον εἶναι, Diversa per loca incitato cursu ruentem hærere firmiter in equo, nec devolvi. Cam. interpr., Incitato cursu ruentem continere equum. [Cyrop. 1, 4, 4 : Οὔπω πάνυ ἔποχος ὤν. Aristoph. Lys. 677 : Ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή. Plut. Mario c. 34 : Τὸ σῶμα ἔποχον ἐν ἱππασίαις.] Euripidi vero [Hipp. 214] ἔποχος μανίας λόγος, Sermo qui insaniæ velut invehitur : quocum confer Homericum illud, Νηπιάας ὀχέειν, quod in Ὀχέω citabo. [Plut. Mario c. 15 : Βαθὺ καὶ ναυσὶ μεγάλαις ἔποχον, λεῖον δὲ καὶ ἄκλυστον στόμα λαβοῦσαν (τάφρον) πρὸς τὴν

θάλασσαν, In quo naves magnæ veherentur.] Hesychio ἔποχοι sunt οἱ ἐπὶ τῶν ὀχημάτων διαβαίνοντες. Apud Eund. habetur compar. Ἐποχωτέρα, exponiturque ἐπιμονωτέρα : malim ἑδραιοτέρα, Stabilior, Quæ firmior est, et magis perseverat, in modum vectoris qui se ex curru aut equo concitato non sinit excuti, sed firmiter in eo hæret. [Ἔποχοι, Remores, Gl.]

[Ἔποχος, ὁ, Epochus, f. Lycurgi, Apollod. 3, 9, 2. Memorant eundem vel cognomines ejus schol. Apoll. Rh. 1, 164, ubi Ἐπίοχος, 172, Pausan. 1, 33, 8; 8, 45, 7, schol. Taurin. Eur. Phœn. 150.]

[Ἐποχυρόω, Insuper munio. Diod. Sic. Bibl. ed. L. Dind. vol. 2, part. 2, p. 58, 85 : Καὶ καταλαβόμενοι χωρίον φύσει ὀχυρὸν τοῦτο μᾶλλον ἐπωχύρωσαν. Hase.]

[Ἐπόχως ἐγκαθίσαι (τῷ ἵππῳ), Firmiter insidere, Pollux 1, 209.]

Ἔποψ, οπος, ὁ, Upupa [Gl. Hesychius p. 1413 : Ἔποπα, ἀλεκτρυόνα ἄγριον. Ἔπωπα ... ἀλεκτρύωνα codex. Sic etiam in Gl. : Ἔπωψ, Upupa. Eadem : Ἔποψις, ὄρνεον, Epupa, Picus.] Hieron. in cap. 5 Zachariæ prophetæ, Upupam, inquit, quam nos de Græci nominis similitudine traximus (nam et ipsi ἔποπα appellant, ab eo quod stercora humana consideret), avem dicunt esse spurcissimam, semper in sepulcris, semper in humano stercore commorantem. Denique et nidum ex eo facere dicitur, et pullos suos de vermiculis stercoris alere putrescentis. V. Aristot. [H. A. quum alibi tum 9, 49, ubi memorat Æschyli fragmentum, quod miram habet nominis etymologiam : Ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν, ut vicissim Hesychius ponit Ἔποψ cum interprr. ἐπόπτης, δυνάστης, καὶ εἶδος ὀρνέου], et Plinium. [Plato Phæd. p. 85, A. Sæpe nominat etiam Aristoph. in Avibus. Fabulam de fratre Aedonis in epopem mutato ex Bœo refert Antonin. Lib. c. 11, p. 80. De forma Ἔποπος v. in Ἐποποῖ.]

Ἐποψάομαι, i. q. ὀψάομαι, Una cum pane vescor, Obsonii loco comedo, s. ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθίω, ἐπὶ τῷ ψωμῷ γεύομαι τοῦ ὄψου, ut Xen. loquitur. Ap. Plut. [Mor. p. 237, A] : Τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἕν τε τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένον, ἐποψᾶσθαι· verba coqui Laconici ad Dionysium, qui ἀπέπτυσε τὸν μέλανα ζωμὸν μάλιστα τῶν ὄψων εὐδοκιμοῦντα παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις, ut idem refert in Lycurgo [c. 11. Clem. Al. p. 190. Wakef.]

[Ἐποψειασμὸς sine interpretatione ponit Suidas. V. Ἐπόψιμος.]

Ἐπόψημα, τὸ, et Ἐπόψησις, εως, ἡ, i. q. ὄψημα s. προσφάγιον, s. τὸ ἐπὶ τῷ σίτῳ ἐσθιόμενον, Id quo vescimur una cum pane. Athen. 5, [p. 186, D] : Σωκράτης δ' ἰδών τινα ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον, Ὦ παρόντες, ἔφη, τίς ὑμῶν τῷ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ; Conf. cum iis quæ Xen. refert Mem. 3, [14, 2] ubi pro ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει χρώμενον dicit Xen., Σίτου μὲν πεπαυμένον, τὸ δὲ ὄψον αὐτὸ καθ' αὐτὸ ἐσθίοντα, et ἐπὶ τῷ ἑνὶ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον. [Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 62 : Δηνάρια ἓξ ἰς ἐπόψημα. Ita expletum est spatium duarum fere literarum inter ἰς et οψ. L. Dindorf.]

[Ἐπόψησις. V. Ἐπόψημα.]

[Ἐποψία, ἡ, Inspectio, Gl. Themist. p. 2, D; Synes. p. 136, B; Carmen de S. Theod. 33; Basilic. 56, 8, 13, et quos Kall. citat Andr. Cret. p. 49, Dionys. Areop. p. 71, 87, 88, 92, 97, 111, 123, 133, 137, 144, Photius ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 134. L. D. Pisid. Hex. v. 1484 : Τῆς παναρκοῦς καὶ σοφῆς ἐποψίας. || Adspectus, Jo. Philop. De creat. p. 71, 11 : Καὶ τῆς ἐποψίας ἠξίωσε (Deus Moysen) τῆς αὐτοῦ. Hase. || Facies, Andr. Cret. p. 134. Superficies, id. p. 235. Kall. || Ap. schol. Eur. Hec. 5, κίνδυνος explicantem ἀνάγκη, ἐποψία, Matthiæ conj. ὑποψία.]

[Ἐποψίδιος, ὁ, Qui est pro obsonio. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 736, 8 : Χόνδρος ἐπ. ἴϊ]

[Ἐπόψιμος. V. Ἐπόψιος.]

[Ἐπόψιος, ὁ, Inspector, Spectator. Soph. Phil. 1040 : Θεοὶ ἐπόψιοι.] Ἐπόψιος Ζεὺς, Inspector Jupiter : ὁ ἐπόπτης, ἔφορος, ἐπίσκοπος. Apoll. Arg. 2, [1123] : Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου. [Conf. 1133. Hesych. : Ἐπόψιος, Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων.] || Aspectabilis, Qui cernitur. Arat. [257] : Ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσι, Cernuntur, p. 77 mei Lex. Cic. [Conf. 81. Hom. H. Apoll. 496 : Ὁ βωμὸς ... ἐπόψιος ἔσσεται αἰεί. Soph. OEd. C. 1600, ubi al. προσοψ., Ant. 1110. V. etiam Ὑπόψιος. Neutro gen. Eust. Opusc. p. 148, 9 : Σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ εἰς ἐπόψιον.] Ejusd. cum hoc ἐπόψιος signif. est Ἐπόψιμος, Qui cernitur, Aspectabilis. [Soph. OEd. T. 1312. In Etym. Gud. p. 203, 48, vitiose ἐποψειαμὸς ὁ φανερός. L. Dindorf.]

Ἔποψις, εως, ἡ, Inspectio, Poll. [2, 58] ex Thuc. [7, 71. Idem de certaminibus spectandis ponit 3, 140. L. D. Greg. Nyss. vol. 2, p. 283, A : Τῆς θείας ἐπόψεώς τε καὶ κηδεμονίας ἔξω γενέσθαι. Hippodam. ap. Stob. Floril. 103, 26, p. 555, 26 : Μὴ ὑπαρχούσης γὰρ ἁρμονίας καὶ ἐπόψιος θείας περὶ τὸν κόσμον. Hase. || Prospectus, Conspectus. Herodot. 1, 64 : Ἐπ' ὅσον ἔποψις τοῦ ἱροῦ εἶχε. Plat. Reip. 6, p. 499, D : Ἐκτὸς ὄντι τῆς ἡμετέρας ἐπόψεως. Et aliquoties Plutarchus. Ταφῆναι ἐν ἐπόψει ἀλλήλοις, ex Strabone 14, p. 676, affert Hemst. V. Ἔνοψις.]

[Ἔππασις. V. Ἔμπασις cum Add.]

Ἑπτὰ, Septem : ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, Numerus septem, vel Septenarius numerus : ut dicitur ὁ δύο ἀριθμὸς, ὁ τρεῖς ἀριθμὸς, Binarius numerus, Ternarius numerus : itidemque in ceteris. [Οἱ ἑπτὰ, Septem magi interfectores, sæpe memorantur ap. Herodotum. Οἱ ἑπτ' ἐπὶ Θήβας, v. in Ἐπί. || Ἑπτὰ ἑπτὰ, Septem paria. Epiphan. vol. 1, p. 5, A : Ἀπό τινων μὲν δύο δύο, ἀπὸ δὲ ἄλλων ἑπτὰ ἑπτά. || Cum digamma scribitur in Tabb. Heracl. Ϝεπτά. Conf. Priscian. 1, 7, 42. Quod ap. Hesychium in Τεπτὰ corruptum est. V. Maittair. De dial. p. 222 ed. Sturz. ἄ L. Dind.]

[Ἑπτὰ ἀδελφοὶ vel Ἑπταάδελφοι, quod scrib. foret Ἑπτάδελφοι, ut scribit interpr. Lat., mons Mauritaniæ Tingitanæ, ap. Ptolem. 3, 1. Unde Castellum Septem, Septiense, Septum, Septa, Ceuta. Procop. B. Vand. 1, 1; 2, 5, De ædif. 6, 7.]

[Ἑπτάαστρος, i. q. ἑπτάστερος. Anecd. t. 5, p. 35, 11 (?) Boiss.]

[Ἑπταβασίλειον vitium scripturæ pro βασίλειον, quod v. p. 164, C.]

[Ἑπτάβιβλος, ὁ, ἡ, Septem libros habens. Mich. Psell. Synops. Legum 20 : Ἑπτάβιβλον πτυχίον. L. D.]

Ἑπταβόειος, ὁ, ἡ, Ex septem bubulis pellibus factus : ἑπτάβυρσος, ἑπτάπτυχος, Eust. ap. Hom. Il. H, [220] : Σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον. Metaph. capitur pro Impenetrabilis et infractus : quo modo Aristoph. Ran. [1017] θυμοὺς ἑπταβοείους dixit, i. e. μεγάλους. Pro quo Ἑπτάβοιος ap. Soph. [Aj. 576] reperitur, a βοῦς significante βύρσαν, ut in illo docui : Ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος.

[Ἑπτάβυρσος, ὁ, ἡ, i. q. ἑπταβόειος. Hesych. et Apollon. Lex. H. in hoc v.; schol. Il. H, 220.]

[Ἑπτάγλωσσος, ὁ, ἡ, Qui septem linguas habet. Citharæ septem chordis intentæ epitheton est ap. Pind. Nem. 5, 24.]

Ἑπταγράμμᾰτος, ὁ, ἡ, Qui septem literarum est. [Serapidem ἑπταγράμματον (—τα codex) vocatum tradit Hesych. Quod pluribus explicavit Vales. Emend. p. 5 sq.] || Hesych. exp. et ὀργίλον, σκληρόν.

[Ἑπτάγωνος, ὁ, ἡ, Septangulus, Gl. Nicom. Introd. ar. p. 117 ed. Ast. : Ἀριθμοὶ ἑπτάγωνοι· 122, et alibi. Iambl. In Nicom. p. 99, C.] Ἑπτάγωνα quædam organa, v. in Τρίγωνος. [Hinc adj. Ἑπταγωνικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Septangularis, ap. Iamblich. In Nicom. p. 85, C. L. Dindorf.]

[Ἑπταδάκτυλος, ὁ, ἡ, Septem digitis crassus. Athen. De mach. p. 4, 18. Hase.]

[Ἑπτάδουλος, ὁ, Septies servus. Hipponax ap. Eust. Il. p. 725, 40, Od. p. 1542, 50.]

[Ἑπτάδραχμος, ὁ, ἡ, Qui est septem drachmarum, septem drachmis constat. Theocr. 15, 19 : Ἑπταδράχμως κυνάδας.]

[Ἑπτάδρομος, ὁ, ἡ, Septies currens, Septem cursus habens. Tzetz. Hist. 6, 704. Elberling. V. Δόλιχος vol. 2, p. 1620, D.]

[Ἑπτάδῠμος, ὁ, Septemplex. Strabo 15, p. 695 : Ἀριστοτέλης δέ τινα καὶ ἑπτάδυμα ἱστορεῖ τετοκέναι.]

[Ἑπτάενος, ὁ, Septennis. Hesych. : Ἑπτάενον, ἑπταετῆ.]

[Ἑπταὲξ, Septem vel sex. Tzetz. Hist. 11, 342.]

[Ἑπτᾰέτηρος, ὁ, ἡ, Septennis. Olympiodor. Photii Bibl. p. 63, 30 : Τὴν βασιλικὴν ἐσθῆτα ἑπταετηρὸν (sic) ὄντα ἐνδύει Βαλεντινιανόν. L. Dindorf.]

Ἑπτᾰέτης [vel Ἑπταετὴς], ὁ, ἡ, Qui septem annorum est, Septennis [Gl. Plut. Lycurg. c. 16 : Ἑπταετεῖς γενομένους. Pro quo Demosth. c. 4 ἑπταέτης.] Ἑπτάετες, adv., Septennio, Septennium. Hom. Od. Ξ, [285] : Ἔνθα δὲ ἑπτάετες μένον. [Ib. Γ, 305, H, 259. Altero accentu Chron. Pasch. p. 518, 17 : Ἕως ἑπταετοῦς τῆς βασιλείας αὐτοῦ. De utroque accentu sæpius dictum supra. Conf. etiam Ἑπτέτης. L. Dind.]

Ἑπταετία, ἡ, Septennium. [Axioch. p. 366, D : Ὁπόταν εἰς τὴν ἑπτ. ἀφίκηται. Plut. Demetr. c. 44; Greg. Nyss. vol. 1, p. 147, B.]

[Ἑπταέτις, ιδος, ἡ, Septennis. Epigr. Anth. Pal. App. 153, 4.]

[Ἑπτάζωνος, ὁ, ἡ, Septem zonas habens. Nonn. Dion. 1, 241 : Οὐρανὸν ἑπτάζωνον· 38, 115 : Αἰθέρος ἑπτάζωνον ἴτυν. Septem planetarum zonas intelligi monet Dorvill. ad Charit. p. 759=664. Conf. Jacobs. ad Anth. Pal. 1, 19, 9, p. 13. L. D. Ἡ ἑπτάζωνος, Ordo septem orbium planetarum. Paul. Al. Apotel. p. 10, 7 et 14; 12, 6; 35, 28 et 17 : Ἀκολούθως τῷ τῆς ἑπταζώνου στοιχειωτικῷ λόγῳ. Conf. Reuvens *Lettres à M. Letronne* Append. p. 155. Hase.]

Ἑπταήμερος, ὁ, ἡ, Qui est septem dierum [Hippiatr. p. 26, 28 : Κυνάριον ἑπταήμερον. Hase.], Durans spatio septem dierum. Aut etiam, Factus spatio septem dierum, s. intra septem dies. [Dio Cass. 76, 1 : Ἑορτῆς ... ἑπταημέρου. Forma Ion. Ἑπτήμερος Hippocr. p. 254, 18.]

[Ἑπτάθεος, ὁ, ἡ. Anon. Peripl. Ponti Eux. p. 5 ed. Hudson. : Νῦν δὲ λέγεται ἡ Θευδοσία τῇ Ἀλανικῇ ἤτοι τῇ Ταυρικῇ διαλέκτῳ Ἀρδαύσα, τουτέστιν ἑπτάθεος, Septem habens deos, Int.]

[Ἑπταῖος, ᾱ, ον, Qui est die septimo. Hippocr. p. 236, 38 : Ἑπταίη ἤδη, ἐπεὶ ἐπεπήδητο, ἡ γονὴ κατερρύη ἐπὶ τὴν γῆν. Ubi alii ἑκταίη vel ἑπτάκις, de quo v. Foes. Neque Græcum est ἑπταῖος, quod ἑβδομαῖος dicendum foret.]

Ἑπτακαίδεκα, Septendecim; aut etiam Decem septem, Cæsar. [Herodot. 1, 50, et alii quivis. Xen. Cyrop. 1, 2, 8, H. Gr. 4, 5, 17 : Ἓξ ἢ ἑπτακαίδεκα. Divise, ut metrum postulabat, Hom. Od. E, 278 et alibi : Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα. Epigr. Anth. Pal. 15, 3, 1 : Ἑπτά με καὶ δέκα παῖδ' ἐτέων. L. Dindorf.]

[Ἑπτακαιδεκαετηρὶς, ίδος, ἡ, Septendecim anni. Circulus ad Chronici Pasch. p. 534, 15 meæ ed. L. D. Niceph. Callist. Hist. Eccl. 4, 31. Boiss.]

[Ἑπτακαιδεκαέτης. V. Ἑπτακαιδεκέτης.]

[Ἑπτακαιδεκάκις, Septies decies. Procúl. Paraphr. Ptol. p. 196. Struv. Phot. p. 104, 31 ed. Bekk.]

[Ἑπτακαιδεκάμετρος, ὁ, ἡ, Septendecim metra habens. Schol. Ven. Aristoph. Pac. 1333. L. Dind.]

[Ἑπτακαιδεκάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui septendecim ulnarum est. Antig. Car. Mir. c. 98, p. 149.]

[Ἑπτακαιδεκάπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui septendecim pedum est. Plato Theæt. p. 147, D : Τῆς ἑπτακαιδεκάποδος δυνάμεως. Quo respiciunt Pollux ab HSt. in Δεκάπους cit., Theolog. ar. p. 10.]

[Ἑπτακαιδεκαταῖος, α, ον, Qui die septimo decimo accidit vel aliquid patitur. Hippocr. p. 58, 50; 956, H; 1250, F.]

Ἑπτακαιδέκατος, η, ον, Septimus decimus. Sed Latine potius, Decimus septimus [immo contra Septimus decimus]. Ἑπτακαιδεκάτη ἡμέρα, Decimus septimus dies. [Thuc. 7, 28 : Ἔτει ἑπτακαιδεκάτῳ μετὰ τὴν πρώτην ἐσβολήν. Sed Thuc. scripsisse videtur hic quoque ἑβδόμῳ καὶ δεκάτῳ, ut 6, 93. Hippocr. p. 52, 44; 1245, C, Dionys. H. et alii recentiorum. Fem. in -ος Tzetz. Hist. 4, 25 : Οὖσαν ἑπτακαιδέκατον. V. Ἐννεακαιδέκατος. L. D. In —η Maxim. Comp. eccles. p. 318, 36 : Ἡ τούτου ἑπτακαιδεκάτη. Id. ib. p. 343, 29 : Ἑπτακαιδεκάτην τοῦ κατὰ Ῥωμαίου Ἀπριλίου μηνός. Procl. ad Hesiod. Op. et d. v. 803 ap. Wolf. *Litt. Analekten* 3, p. 267 : Τὴν ἑπτακαιδεκάτην ἐπιτήδειαν. Hase.]

Ἑπτακαιδεκέτης, ὁ, ἡ, Qui septendecim annorum est. [Polyb. 4, 21, 1. Ἑπτακαιδεκαέτης paroxytonon memorat Pollux 1, 55.]

[Ἑπτακαιεικοσαέτης, vel -ετὴς, ὁ, ἡ, Qui viginti septem annorum est. Dionys. A. R. 10, 36. Epigr. Anth. Pal. App. 251, 4 : Ἑπτακαιεικοσέτους ... βίου.]

Ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, α, ον, Septem et viginti partibus major, ut vertit Ficinus in Plat. Tim. [p. 35, E. Theolog. ar. p. 4, 41, ubi per ι in sexta syllaba. Altera forma Plut. Mor. p. 890, C : Ἑπτακαιεικοσαπλασίονα τῆς γῆς.]

[Ἑπτακαιεικοσιμόριος, ὁ, Partem vigesimam septimam habens. Theolog. ar. p. 4. L. Dindorf.]

[Ἑπτακάτιοι. V. Ἑπτακόσιοι.]

Ἑπτάκαυλος, ὁ, ἡ, Septem caules habens : ἑπτ. λυχνία, VV. LL., Candelabrum septem hastilium. [Theolog. ar. p. 48 : Ἑπτάκαυλα ὡς ἐπίπαν τὰ πλεῖστα γίνεται (quæ ex terra nascuntur). L. Dindorf.]

[Ἑπτακέφᾰλος, ὁ, ἡ, Septem capita habens. Damasc. Anecd. Bekk. p. 1374, b. Boiss. Id. Damasc. ap. Phot. Bibl. p. 340, 9. Epiphan. t. 1, p. 807, B : Τὴν νενεκρωμένην ταύτην ὕδραν, τὴν ἑπτακέφαλον καὶ πολύσχιδον. Method. Conv. virg. p. 194, 25 : Ὁ δράκων ... ὁ ἑπτ., ὁ κερασφόρος. Hase.]

Ἑπτάκῐς, Septies. [Pind. Ol. 13, 39. Aristoph. Lys. 698 : Οὐ γὰρ ἔσται δύναμις οὐδ' ἢν ἑπτάκις σὺ ψηφίσῃ. Lucian. Piscat. c. 2 : Ἑπτάκις δίκαιός ἐστιν ἀπολωλέναι. ‖ Ἑπτάκι, Simonid. Anth. Plan. 3, 24, 2; Apoll. Rh. 3, 860.]

Ἑπτακισμύριοι, αι, α, Septuagies mille, Septuaginta millia, aut Septies decem millia. [Herodot. 4, 86, et al.]

Ἑπτακισχίλιοι, αι, α, Septies mille : ut ἑπτακισχίλιαι δραχμαὶ, Drachmæ septies mille, Septem millia drachmarum. [Herodot. 2, 43 : Ἔτη ἑπτακισχίλια καὶ μύρια· 4, 160.]

[Ἑπτακισχιλιοστὸς, ὴ, ὸν, Septies millesimus. Amphiloch. p. 164; Method. p. 346. Kall.]

[Ἑπτάκλῑνος, ὁ, ἡ.] Ἑπτάκλινον, τὸ, Locus septem lectos habens, ad discumbendum. In VV. LL. redditur, Locus septem accubantium. Ea forma dicitur qua τρίκλινον, et alia. [Xen. Conv. 2, 18 : Οἶκος ἑπτάκλινος. Conf. Athen. 2, p. 47, F. Aristot. H. A. 9, 45 : Τὸ δέρμα αὐτοῦ (bonasi) κατέχει εἰς ἑπτάκλινον ἀποταθέν· de qua mensura v. Δεκάκλινος, Ἐνδεκάκλινος. L. Dindorf.]

[Ἑπτακόρυμβος, ὁ, ἡ, Septem vertices habens. Nicetas Alex. p. 166, A : Ὁ ἑπτ. οὑτοσὶ λίθος.]

Ἑπτακόσιοι, αι, α, Septingenti. [Herodot. 3, 91; Thuc. 1, 115. Forma Dor. Ἑπτακάτιαι in Tab. Heracl. p. 163, 47. ᾰ]

[Ἑπτακοσιοπλασιάκις, Numero per septingenta multiplicato. Plato Reip. 9, p. 587, E, ubi ἐννέα καὶ εἴκοσι καὶ ἑπτ.]

[Ἑπτακοσιοστὸς, ὴ, ὸν, Septingentesimus. Diog. L. 1, 16, et alii.]

[Ἑπτακότῠλος, ὁ, ἡ, Qui est septem cotylarum. Aristoph. Pollucis 10, 67, λήκυθον.]

[Ἑπτάκτῖν, ινος, ὁ, ἡ, Septem radios habens vel emittens. Julian. Or. 5, p. 172, D : Εἰ δὲ καὶ τῆς ἀρρήτου μυσταγωγίας ἁψαίμην, ἣν ὁ Χαλδαῖος περὶ τὸν ἑπτάκτινα θεὸν ἐβάκχευσεν, de Sole. Proculo In Plat. Tim. p. 11, pro ἑπτάκις restituit Hemsterh. ad Lucian. Timon. c. 51, qui vid. de ratione numeri septenarii. Add. Lobeck. Aglaoph. p. 101.]

[Ἑπτάκτῠπος, ὁ, ἡ, Septies sonans. Epitheton citharæ, ut supra ἑπτάγλωσσος, ap. Pind. Pyth. 2, 70.]

[Ἑπτάκυκλος, ὁ, ἡ, Septem circulos habens. Epiphan. vol. 2, p. 297, C, οὐρανός. Pisid. Hexaem. v. 324 : Ἐν ἑπτακύκλοις ἡμερῶν περιδρομαῖς. Hase.]

[Ἑπτάκωλος, ὁ, ἡ, Septem versibus constans. Schol. Aristoph. Ran. 221.]

[Ἑπτακωμῆται, οἱ, sec. Steph. Byz. βάρβαροι τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος· τινὲς δὲ τούτων ἐκαλοῦντο καὶ Βύζηρες. Ubi Σκυδίσην scribendum cum cod. Vratislav. et Strab. 12, p. 548, unde sua duxit Steph. B. Vide Ἑπτανομίς. L. Dindorf.]

[Ἑπτάλογος, ἡ, Septem libris constans opus Agapii, ap. Phot. C. Manich. 1, p. 55 ed. Wolf. : Ἀγάπιος ὁ τὴν Ἑπτάλογον καλουμένην συντάξας, et in Anathematismo Manich. ap. Coteler. ad Clem. Recognit. 4, 27, p. 544, col. 4 : Ἀναθεματίζω ... καὶ τὴν λεγομένην ἑπτάλογον Ἀγαπίου. V. Beausobre *Hist. des Manich.* vol. 1, p. 434. Intelligitur autem βίβλος, vel simile voc. L. Dindorf.]

Ἑπτάλογχος, ὁ, ἡ, Septem hastis constans, s. agmi-

nibus. Soph. OEd. C. 1305 : Τὸν ἑπτάλογχον στόλον· quod ibid. 1312 dicitur σὺν ἑπτὰ τάξεσι σὺν ἑπτά τε λόγχαις.]

[Ἑπτάλοφος, ὁ, ἡ, Septimons, Gl. Probl. arithm. Anth. Pal. 14, 121, 1, ἄστυ. Sibyll. Orac. p. 190. Wakef. Cic. Ad Att. 6, 5, 2 : Ἐξ ἄστεως ἑπταλόφου. Nicetas Alex. p. 166, B. Conf. Ducang. App. Gl. p. 73. L. Dindorf.]

Ἑπτάλυχνος λυχνία, Septem lucernas habens candelabrum, ap. Greg. V. Ep. ad Hebr. 9, in principio. Dicitur et ἑπτάκαυλος λυχνία. [Conf. Ducang.]

[Ἑπτάμετρος, ὁ, ἡ, Septemplex. Jo. Damasc. Hymn. in Theog. p. 4 ed. Par. 1570 : Ταῖς ἑπταμέτροις καύσεσιν πυργουμένη. Boiss. De versibus septem metra habentibus apud grammaticos Latinos.]

Ἑπταμηνιαῖος, α, ον, Septimum mensem agens; Qui septimo mense in lucem editus est : qualis partus Homero est ἡλιτόμηνος. [Lucian. D. deor. 9, 2; Plut. Mor. p. 908, B; Theolog. ar. p. 47. V. Ἐννεαμηνιαῖος.]

Ἑπτάμηνος, ὁ, ἡ, Qui septem mensium est. Et τὸ ἑπτ. sc. ἔμβρυον, aut tale quid, Partus s. Fœtus septem mensium. [Herodot. 6, 69; Hippocr. p. 254 sæpius; Aristot. H. A. 7, 4. Theolog. ar. p. 56, 48, pro quo ib. paullo ante male οἱ ἑπταμήνιοι. Ἑπτάμηνον, τὸ, et ἑπτάμηνος, ἡ, Septem menses, Ezechiel 39, 12 et 14. Alterum etiam ap. Plut. Mor. p. 907, F.]

[Ἑπταμήτωρ, ορος, ἡ, Septem filiorum mater. Joseph. Maccab. 16.]

[Ἑπτάμῖτος, ὁ, ἡ, Septem chordis tensus. Nempe ἑπτάκτυπον φόρμιγγα ap. Pind. Pyth. 2, 129, vet. schol. ἑπτάμ. κιθάραν interpr. Schweigh. Onest. Anth. Pal. 9, 250, 6; Lucian. De astrol. c. 10.]

[Ἑπταμναῖος, α, ον, Qui est septem minarum. Hesych. v. Μολβὶς s. Μολυβδὶς, στάθμιόν τι ἑπταμναῖον.]

[Ἑπταμοιρία, ἡ, i. q. seq. Paul. Al. Apotel. p. 29, 23 et 30. Hase.]

Ἑπταμόριον, τὸ, Septima pars. [Plut. Rom. c. 25 : Χώραν πολλὴν προέμενοι τῆς ἑαυτῶν, ἣν Σεπτεμπάγιον καλοῦσιν, ὅπερ ἐστιν ἑπταμόριον. Nullius fidei videtur quod ex anon. affertur ἑπταχώριον.]

[Ἑπτάμυξος, ὁ, ἡ, Septem ellychnia habens, λυχνία, Epiphan. vol. 1, p. 909, B. Angl. Leontius in Combefis. Auctar. 1, p. 736, D. Tabula Cosmæ Topogr. Christ. p. 298 et 299 interjecta, fig. E. L. Dind.]

[Ἑπτάμῦχος, ὁ, ἡ, Septem recessus habens. Callim. Del. 65 : Ἑπτάμυχον σπέος. Ubi πολύμυχον interpretatur schol. « Ἑπτάμυχος inscribebatur Anaximandri liber quidam. » Osann.]

[Ἑπτάνευρον, Πολύνευρον, Plantago, Arnoglossum, ap. Appulej. De vir. herb. c. 1. Ducang. Affertur etiam ex Paulo Æg. 7, 17 : Ἑπτανεύρου, ἀρνογλώσσου ἀνὰ γο γ'. Infra Ἑπτάπλευρον.]

[Ἑπτανησία, ἡ, Heptanesia, insula in sinu Canthi Indico, ap. Ptolem. 7, 1, ut Τρινησία ibid.]

[Ἑπτανομὶς, ίδος, ἡ. Ptolem. 4, 5 : Τὰ δὲ μεσημβρινώτερα τοῦ μεγάλου Δέλτα (Ægypti) καὶ τῆς κάτω χώρας καλεῖται Ἑπτανομὶς, καὶ ἔστι πρῶτος νόμος ... Μεμφίτης, etc., quibus persequitur septem nomos, unde dicta regio. Tum pergit : Τὰ δὲ ἔτι μεσημβρινώτερα τῶν ἑπτανομίων καλεῖται Θηβαΐς, quod scrib. ἑπτὰ νομῶν. Eustath. ad Dionys. v. 251 : Ἡ κατ' Αἴγυπτον Ἑπτάπολις (quomodo vocatur a Dionysio) καὶ Ἑπτάνομος καὶ Ἑπτανομία ὠνομάσθη. Numum Hadriani ΕΠΤΑΚΩΜ inscriptum cum Zoega huc refert Eckhel. D. N. vol. 4, p. 106, L. Dindorf.]

[Ἑπταόριον, Septimontium, Gl.]

[Ἑπταούγκιον, τὸ, Septunx, Gl.]

[Ἑπτάπαις, δος, ὁ, ἡ, ap. Georg. Sync. p. 210, 20 : Δεῖνα ἑπτάπαις Λείας ... ἐγεννήθη, Septimo Liæ partu genita.]

[Ἑπταπάκτιος. Suidas v. Ὅμηρος p. 2672, B : Τὴν Μυοβατραχομαχίαν καὶ Ψαρομαχίαν καὶ Ἑπταπάκτιον καὶ Ἐπικιχλίδας καὶ ἄλλα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρῳ, ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ. Idem ib. p. 2668, C : Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτὸν καὶ ἄλλα τινὰ ποιήματα ... Ἐπικιχλίδες, Ἠθιέπακτος ἤτοι Ἴαμβοι. Priora descripta sunt ex Ps.-Herodoti V. Hom. c. 24, ubi Ἑπταπακτικὴν est in cod. Paris. ap. Schweigh. vol. 6, part. 2, p. 327 : ceteris enim exciderunt vv. καὶ Ψ. καὶ Ἑπτ.

A In Jo. Tzetzæ Interpr. alleg. Iliadis versibus politicis scripta ap. Bentl. Ep. ad Mill. p. 63 : (Γέγραφε) καὶ τὴν (alius liber τοὺς) Ἑπτὰ ἐπάκτιον καὶ τὰς Ἐπικιγκλίδας. In Excerptis autem ex Proculi Chrestom. ante Bekkeri editionem Scholl. in Iliad. p. 1 : Προστιθέασι δὲ αὐτῷ καὶ παίγνιά τινα, Μαργίτην ..., ἐντεπακτιον (sic), αἶγα, Κέρκωπας, κενούς. Ἑπταεπάκτιον ap. Suidam et Tzetzen reponebat Bentlejus, et ἡ Ἑπταεπάκτιος apud Suidam pro ἠθιέπακτος, quod nomen carmini impositum putabat ἀπό τινων ἑπτὰ ἐπ' ἀκτῆς ludentium. Atque hæc conjectura convenit quum ceterorum scriptorum tum Tzetzæ maxime testimonio : quem inscitiæ arguens Toup. Emend. vol. 2, p. 579 reponit ἑπτάπεκτον, quod cum αἶγα conjungit in l. Proculi : temere enim Tzetzen Αἶγα et Ἑπτάπεκτον distinxisse ut carmina diversa.]

[Ἑπταπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui est septem palmorum. Sextus Emp. p. 613. ă]

[Ἑπταπέκτιος. V. Ἑπτάπεκτος.]

Ἑπτάπεκτος, ὁ, ἡ, Qui septies vel multoties tonderi potest : sicut ἑπτάμυχος a Callim. usurpatur pro πολύμυχος. Ap. Suid. habetur non [ut in Etym. M. p. 368, 10] ἑπτάπεκτος, sed Ἑπτεύπεκτος, etiam in Ms. exempl., non tamen ordine alphabetico, sed ante Ἑπταπλάσιον, ita, Ἑπτεύπεκτος, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι· πέξαι γὰρ, τὸ κεῖραι, ἢ κτενίσαι. Ap. Hesych. vero sic, Ἑπταπέκτιος, ἡ βαθείας τρίχας ἔχουσα. [In Ind. :] Ἑπτέπεκτος, Quæ septies tonderi possit, Bene comata, ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι, VV. LL. lectionem Varini sequentia. Inde enim ea sumpsisse illam credibile est : quum ap. Suid. in Mediolanensi etiam ed. atque adeo in Cod. scripto ἑπτεύπεκτος legatur. Quod si non per errorem, sed consulto scripturam illam ἑπτεύπεκτος mutavit Varin., aliter potius mutare debuit, sc. in ἑπτάπεκτος. Ex duabus enim scripturis, sc. ista Suidæ, ἑπτεύπεκτος, et Hes. ἑπταπέκτιος, unam fieri debere crediderim, ἑπτάπεκτος. Equidem si alphabeticæ seriei rationem habere velimus, ita Suid. scripsisse dicemus; habetur enim voc. istud, de quo nunc agitur, C inter Ἑπταβόειον et Ἑπταπλάσιον. Esse autem natum hoc mendum existimo ex magna notarum affinitate : quum nota quæ pro diphth. ευ ponitur in Mediolanensi ed., plane similis sit illi notæ qua interdum alpha majusculum pingitur. Habetur vero eadem et in vet. illo Cod., et quidem affinior etiam huic, quam dico, notæ : adeo ut multi esse potius illud majusculum alpha crediturum sint.

[Ἑπταπέλεθρος, ὁ, ἡ, Qui est septem jugerum. Nonn. Dion. 36, 14 : Ἄρης ἑπταπέλεθρος. Imitatur Homericum ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσὼν, Il. Φ, 407, item de Marte dictum.]

[Ἑπτάπηγος, ὁ, ἡ, Septem fontes habens. Cyrill. Vita Sabæ in Cotel. Eccl. mon. vol. 3, p. 252, A : Εἰς τὴν ἑπτάπηγον καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τοὺς αὐτόθι σεβασμίους τόπους. L. Dindorf.]

Ἑπτάπηχυς, ὁ, ἡ, Qui est septem cubitorum, Spatium [vel longitudinem] septem cubitorum habens. [Herodot. 1, 68; 4, 152; 9, 81. Plato Ep. 13, p. 363, A : Χιτώνια ἑπταπήχη.]

D [Ἑπταπλᾶνὴς, ὁ, ἡ. Secund. Sent. p. 635 : Τί ἐστι κόσμος; ... Ἑπταπλανὲς κύκλωμα, Septivagus circuitus, sec. interpretem. Referendum videtur ad doctrinam de septem zonis, de qua in Ἑπτάζωνος.]

Ἑπταπλασιάζω, [Per septem multiplico].

[Ἑπταπλασιέφεκτος, ὁ, ἡ, Qui est numero septenario sexta parte aucto. Procl. Hypotyp. p. 47, 7. Hase.]

Ἑπταπλάσιος, ὁ, ἡ et α, ον, [Septuplus, Gl. Greg. Nyss. vol. 1, p. 160, C : Ἑπταπλάσιον τὴν ἀντίδρσιν. Unde adv. Ἑπταπλασίως, Daniel. 3, 19. Plato Ep. 7, p. 332, A : Δαρείου ἑπταπλασίῳ φαυλότερος ἐγένετο. Ubi olim ἑπταπλασίως. Quo deceptus HSt. :] Ἑπταπλασίως, Septuplo, Septies. Plato, Ἑπταπλασίως φαυλότερος. [Male etiam ap. Theodor. Prodr. p. 34 expressum ἑπταπλησίως. Inter ἑπταπλασίονα, -πλάσιον, -πλασίως, variant libri Samuel. 2, 12, 6, ut inter -πλάσιον et -πλασίονα ap. Suidam in h. v.]

Ἑπτάπλευρος, Qui septem latera habet, Cui septem costæ sunt, Septenas costas habens, ex Aristot. H. A. [1, 15 : Περὶ Λιγύων τῶν ἑπταπλεύρων]. Et ap. Poll. 2,

[167] : Ἑπτάπλευροι Λίγυες [ἢ εἰσὶν ἢ καλοῦνται]. || At ἑπτάπλευρον aliqui Plantaginem majorem vocant. Plin. 25, 8 : Altera major, foliis laterum modo inclusa, quæ quia septena sunt, quidam eam ἑπτάπλευρον vocavere. Itidem ap. Diosc. 2, 153, quidam Codd. habent, Ἀρνόγλωσσον, οἱ δὲ ἄρνειον, οἱ δὲ προβάτειον, οἱ δὲ κυνόγλωσσον, οἱ δὲ ἑπτάπλευρον, οἱ δὲ πολύνευρον. [V. Ἑπτάνευρον.]

[Ἑπτάπληγος scripturæ vitium pro δεκάπληγος ap. Jo. Malal. p. 65, 6 meæ ed. L. Dindorf.]

[Ἑπταπλοῦς, ῆ, οῦν, Septemplex. Theodos. Meliten. ap. Hardt. ad Polluc. p. 53 : Ἑπταπλῆν τὴν κατὰ σοῦ παραλύσει τιμωρίαν. L. Dind.]

[Ἑπταπλόω, Per septem multiplico. Germ. Cpol. in Theor. eccles. p. 149 : Τὰς ἑπτὰ ἡμέρας μετὰ τὸ ἅγιον πάσχα ἑπταπλουμένας.]

Ἑπταπόδης, ὁ, pro ἑπτάπους, Septempedalis, Plaut. Hesiod. Op. [422] : Ἄξονά θ' ἑπταπόδην. Et ap. Hesych. [et Hom. Il. O, 729 : Θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. Arcad. p. 25, 25; Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 233, 24.]

[Ἑπτάπολις, ιδος, ὁ, Septem urbibus tributus, epith. Homeri ap. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 8, part. 2, p. 130. Boiss. Fem. Dionys. Per. 251 : Ὅσσοι δ' ἑπτάπολιν μεσάτην ἤπειρον ἔχουσιν, Septem urbes habentem regionem mediterraneam Ægypti. Nomina urbium v. apud Eustathium.]

[Ἑπταπολίτης, ὁ, Civis septem urbium. Eust. ad Dionys. P. 247, l. in Ἑπτάπολις citatum : Οἱ μεσήπειροι Ἑπταπολῖται. ῑ]

[Ἑπταπόρη, ἡ, Heptapore, filia Pieri et Pimpleidis nymphæ sec. Epicharmum ap. Tzetzen in Hesiodi Op. p. 23 ed. Gaisf., ubi male Ἑπταπόλην. Ἑπταπόρην præter Tzetzæ codices habet Baroccianus ap. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 425. L. Dindorf.]

[Ἑπτάπορος, ὁ, Septem vias habens. Hom. H. Mart. 7 : Πυραυγέα κύκλον ἑλίσσων αἰθέρος ἑπταπόροις ἐνὶ τείρεσιν, de Marte uno ex septem planetis, ut vertendum sit Septem vagis s. errantibus stellis. De Pleiadibus Eur. Iph. A. 7, Or. 1005, Rhes. 529, Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 748, 4. De Nilo septem ostiis in mare se effundente Mosch. 2, 51, Nonn. Dion. 11, 511.]

[Ἑπτάπορος, ὁ, Heptaporus, fl. Troadis, Hom. Il. M, 20, Hesiod. Theog. 341. Strabo, 13, p. 602 : Ἑπτ., ὃν καὶ Πολύπορον λέγουσιν, ἑπτάκις διαβαινόμενον ἐκ τῶν περὶ τὴν Καλὴν πεύκην χωρίων ἐπὶ Κελαινὰς κώμην ἰοῦσι.]

[Ἑπτάπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui est septem pedum. Hesych. : Ἑπτ. σκιά· τοῖς ποσὶ κατεμέτρουν τὰς σκιὰς, ἐξ ὧν τὰς ὥρας ἐγίνωσκον. Aristoph. ap. Athen. 11, inter p. 502, B et C : Ἑπτάπους γοῦν ἡ σκιά 'στιν ἡ 'πὶ τὸ δεῖπνον. Conf. Ἑξάπους. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 262, 19 : Γωνιαίαν μῆκος ἑπτάποδα· 263, 73 : Μῆκος ἑπτάποδες.]

[Ἑπτάπτυχος, ὁ, ἡ, Septem plicaturas habens. Eust. Il. H, v. 220.]

Ἑπτάπυλος, ὁ, ἡ, Septem portas habens, Thebarum Bœoticarum epith. ap. Hesiod. [Op. 161] : Ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι αἴῃ. [De iisdem etiam Hom. Od. Λ, 263, et sæpius Tragici et Pindarus. Onest. Anth. Pal. 9, 250, 5. Amphionem ἐπὶ τῶν ἑπτὰ χορδῶν ἑπταπύλους τὰς Θήβας ædificasse narrat Nicomach. Harm. p. 29. L. D.] At Thebæ Ægyptiæ a centum portis celebrantur ab Hom. et aliis poetis ac historicis.

[Ἑπτάπυργος, ὁ, ἡ, Septem turres habens. De Thebis Eur. Phœn. 1058, κλῇθρα γᾶς, et 245, γᾶ, 748, πόλις, et de mœnibus 1078, περιβολαί. Figurate Maccab. 4, 13, 7, ἑπτάπυργος εὐλογιστία, de historia septem fratrum.]

[Ἑπτάριθμος, ὁ, ἡ, Septenarius. Const. Manass. Chron. p. 130, 131. ἄ Boiss.]

Ἑπτάῤῥοος, ὁ, ἡ, Septemfluus. Quidam interpr. Septem ostia habens. [Forma contracta Æschylus ap. Athen. in fr. de Nilo post l. 2 : Ἔνθα Νεῖλος ἑπτάρους, ubi Νεῖλος ἔνθ' ἑπτάρροος restituit G. Dindorfius.]

[Ἑπτὰς, άδος, ἡ, Numerus septenarius. Aristot. [H. A. 5, 19. Theolog. ar. p. 43, 53; Nicom. Intr. ar. p. 91.]

[Ἑπτασήμαντος, ὁ, ἡ, Septies signatus. Theodos. Acroas. 3, 80 : Ἑπτασήμαντος στόλος, de exercitu septies victo.]

[Ἑπτάσημος, ὁ, ἡ, Septem tempora habens. Hephæst. p. *24 Gaisf., de epitritis : Δεύτερος ἢ τροχαϊκὴ ἑπτάσημος, τρίτος ἢ ἰαμβικὴ ἑπτάσημος, τέταρτος ἢ ἀντισπαστικὴ ἑπτάσημος. Ib. 78, 79. Aristid. Quint. p. 35.]

[Ἑπταστάδιος, ὁ, ἡ, Qui septem stadiorum est. Scymn. Orbis descr. 648 : Παρ' ἣν διῶρυξ δείκνυται τετμημένη ἑπτὰ σταδίοις. Cod. Pal. ἑπταστάδιος. Ἑπταστάδιον, τὸ, Septem stadia. Schol. Æsch. Pers. 71 : Ἐγεφύρωσε τὸ ἑπτ. τῆς θαλάσσης, de Hellesponto. L. D. Strab. 2, 5, 124 : Τὸ ἑπτ. τὸ κατὰ Σηστὸν καὶ Ἄβυδον. || Fretum Siculum. Strab. 2, 5, 122 : Ἡ δ' ἀπὸ τῆς τῶν Στηλῶν ἐπὶ τὸ ἑπτ. γραμμή. || Heptastadium Alexandriæ, de quo Strabo 17, 1, 792, et ad eund. Letronn. interpret. gall. t. 5, p. 331, annot. (1). Hase.]

[Ἑπτάστερος, ὁ, ἡ, Qui septem habet stellas. Eratosth. Cataster. p. 6, 8. Kall. Galen. vol. 8, p. 505, D. Hemst. Nonn. Dion. 38, 380; Clem. Al. p. 685, 813.]

[Ἑπτάστολος, ap. Eur. Suppl. 1221, Ἑπτάστολον πύργωμα, nunc in ἑπτάστομον mutatum.]

Ἑπτάστομος, ὁ, ἡ, Septem habens ora s. Septem ostia, Septenis ostiis sua fluenta in mare fundens, ut Nilus. Ἑπτάστομοι πύλαι, Eur. [Suppl. 401], Portæ septena habentes ostia; s. Septem portæ, vel Septem aditus. [Phœn. 294 : Ἑπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός· Bacch. 917, πόλισμα. Soph. ap. Dicæarch. p. 16 ed. Huds. : Θήβας λέγεις μοι τὰς πύλαις ἑπταστόμους. V. Ἑπτάστολος. Λάκκον ἑπτάστομον memorat Cyrill. Vita Sabæ p. 238, C, et alibi. Proprie Nonnus Dion. 1, 242 : Ἀπὸ λαιμῶν Πληιάδων ἀλάλαζε βοῆς ἑπτάστομος ἠχώ. L. Dindorf.]

[Ἑπτάστροφος, ὁ, ἡ, Septem strophas habens. Hephæst. p. 134 Gaisf.]

[Ἑπτασύλλαβος, ὁ, ἡ, Septem syllabas habens. Ephræm ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 731, D. L. D.]

[Ἑπτασυστρόβητος, ὁ, ἡ, Septies conversus. Jo. Tzetza in Crameri Anecd. vol. 3, p. 341, 18 : Τὸ ἑπτ. ὄρχημα, de quo 16, ἑπτάκις ἐστραμμένος χορός. L. D.]

[Ἑπτατάλαντος, ὁ, ἡ, Qui septem talentorum est. Themist. Or. 23, p. 284, B : Τὸν λίθον τὸν ἑπτ. ἄ L. D.]

[Ἑπτατειχὴς, ὁ, ἡ, Æsch. Sept. 284 : Εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους, Septem exitus mœnium.]

[Ἑπτάτοκος, ἡ, Quæ septem peperit. Nonn. Dion. 13, 148 : Κόμβης ἑπτατόκου μετὰ μητέρος.]

[Ἑπτάτομος, ὁ, ἡ, Septem tomos s. partes habens. Mich. Psell. Synops. Legum v. 40 : Μετὰ δὲ τὴν ἑπτάτομον ταύτην τομὴν τῶν νόμων κτλ. L. Dindorf.]

Ἑπτάτονος, ὁ, ἡ, Septem τόνους habens, nervis intentus septem fidibus, chordis : a τόνος, Chorda. [Epith. lyræ s. citharæ ap. Eur. Iph. T. 1129, Alc. 446, Herc. F. 683, Terpandrum et Ionem ap. Euclid. Introd. harmon. p. 19, Proc. ad Hesiod. Op. 768. L. D. Nonn. Dionys. 38, 303 : Ἑπτατόνους ἀκτῖνας· quem l. illustrat Viscont. Mus. Pioclem. t. 6, p. 25, annot. (d). Hase.]

[Ἑπταφᾶὴς, ὁ, ἡ, Septies lucens. Orph. H. 6, 8 : Ἑπταφαεῖς ζώνας ἐφορώμενοι. V. Ἑπτάζωνος.]

[Ἑπταφεγγὴς, ὁ, ἡ, Philo vol. 1, p. 704 (?). Wakef.]

Ἑπτάφθογγος, ὁ, ἡ, Septem sonos habens. Redditur etiam Septem nervos habens, s. fides : item Septem foramina habens, ubi de fistula dicitur. [Eur. Ion. 881, κιθάρα. Orac. ap. Euseb. Præp. ev. 5, 14 : Τῆς ἑπταφθόγγου βασιλεὺς, ὃν πάντες ἴσασιν, intell. citharæ. V. Harius in Mus. philol. vol. 1, p. 9 et 14. Plut. De mus. p. 1141, C. L. Dindorf.]

[Ἑπτάφυλλος, ὁ, ἡ, Septem folia habens. Hipponax ap. Athen. 9, p. 370, B : Τὴν κράμβην τὴν ἑπτάφυλλον.]

Ἑπτάφωνος, ὁ, ἡ, Septem voces habens s. sonos. Sed peculiariter ita dicta fuit quædam στοὰ, i. e. Porticus, in Olympia, quod septies vox eadem ibi rederetur. Plin. 36, 15, postquam locutus est de turribus quibusdam, quæ septem acceptas voces numerosiore repercussu multiplicant : et addidit, nomen huic miraculo a Græcis datum esse echo : subjungit, Et hoc quidem natura locorum evenit, et plerumque convallium : ibi casu accidit. Olympiæ autem, arte, mirabili modo, in porticu quam ob id ἑπτάφωνον appellant, quoniam septies eadem vox redditur. [Lucian. De m. Peregr. c. 40.]

[Ἑπτάφωτος, ὁ, ἡ, Septies lucens. Epiphan. vol. 2,

p. 297, C : Ὦ γαστὴρ ἑπταφώτου χάριτος τὸ ἄσβεστον ἔχουσα φῶς. Boiss. Pseudochrys. t. 7, p. 547, 10; 566, 25. Hase.]

Ἑπτάχα, vel Ἑπταχῇ, Septempliciter, In septem partes [ut interpr. Hesychius]: ut Hom. Od. Ξ, [434]: Ἕπταχα διαμοιρᾶσθαι, In septem partes distribuere. [Pseudaratus in Petav. Uranolog. p. 272, D. Ἑπταχῇ Dio Cass. 55, 26; Aquila Genes. 4, 15; Greg. Nyss. vol. 1, p. 38, B; 225, D; 338, C. L. Dind.]

Ἑπτάχαλκον, τὸ, nomen loci Athenis. Fortasse autem ἀπὸ τῶν ἑπτὰ χαλκῶν ita dicebatur. Atque ut δίχαλκον, Æreos duos, ita ἑπτάχαλκον Septem significare potest. [Plut. Sull. c. 14.]

[Ἑπταχῇ. V. Ἕπταχα.]

Ἑπτάχορδος, ὁ, ἡ, Septem chordis constans, Septenas chordas s. fides habens: ut ἑπτ. ἁρμονίαι dicuntur Concentus qui septem fiunt chordis s. nervis. [Hesych. in Ἑπτάτονος et in voc. ipso : Ἑπτάχορδα, παλαιὰ μέλη δι' ἑπτὰ χορδῶν ᾀδόμενα. Suidas v. Τέρπανδρος. Nicomach. Harmon. p. 7, 9; Theolog. ar. p. 53. L. D.]

[Ἑπτἄχῶς, q. d. Septempliciter. Miscell. phys. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 7, p. 305, C : Ἰστέον ὅτι τὸ αἴτιον ἑπταχῶς κτλ. L. D. Galen. vol. 19, p. 280, 9 : Σχηματίζεται δὲ ἡ σελήνη ἑπτ. Hase. Ms. ap. Tittm. ad Zonar. vol. 1, p. 27, 57 : Ἀγορὰ ἑπταχῶς λέγεται. Etym. M. p. 240, 41.]

[Ἑπτάωρος, ὁ, ἡ, Qui est septem horarum. Theolog. arithm. p. 45 : Ἑπτάωροι αἱ τέσσαρες σεληνιακαὶ φάσεις ὑπάρχουσαι. L. Dind.]

[Ἑπτέτης, ὁ, ἡ.] Pro ἑπταέτης dicitur et Ἑπτέτης, Septennis, Qui septem annorum est. [Aristoph. Ran. 421 : Ἑπτέτης ὢν οὐκ ἔφυσε φράτορας. Antiatt. Bekk. p. 97, 8, ex Chionide, et sine testim. Suidas. Plat. Alc. 1 p. 121, E : Ἐπειδὰν ἑπτέτεις γένωνται οἱ παῖδες. Quæ forma recte restitui videtur Gorg. p. 471, C, ubi libri παῖδα ὡς ἑπταετῆ vel ἑπταέτη.] A quo fem. Ἑπτέτις, Quæ septem annorum est. [Aristoph. Thesm. 480 : Οὖσαν ἑπτέτιν. Lucian. Tox. c. 61.]

[Ἑπτεύπεκτος, scriptura vitiosa. V. Ἑπτάπεκτος.]

[Ἑπτήμερος. V. Ἑπταήμερος.]

Ἑπτήρης, ους, ἡ, Navis septem ordinum. [Polyb. 1, 23, 4; Athen. 5, p. 203, D; Pollux 1, 82.]

[Ἐπτοημένως, Trepide. Planud. Ovid. Met. 3, 244 : Οἷάπερ ἀπόντα ἑπτ. καλοῦσι δὴ τὸν Ἀχαιῶνα. Boiss.]

[Ἑπτορόγυιος, ὁ, Qui septem est ulnarum. Sappho, ut videtur, ap. Hephæst. p. 41 ed. Gaisf. : Θυρωρῷ (vel θυρώρω) πόδες ἑπτορόγυιοι.]

[Ἑπτὸν, Coctum, Gl. pro ἑφθὸν, ut videtur.]

[Ἔπτυσκλος vel Ἔπτυσχλος, ὁ, ἡ. Phrynichus Bekkeri p. 16, 11 : Ἔπτυσχλοι (scr. Ἔπτυσκλοι), ὤφειλε διὰ τοῦ φ καὶ θ· καὶ γὰρ τὸ ὕσχλος δασύνεται. Ἔστι δὲ τῶν ὑποδημάτων, ὅθεν οἱ ἱμᾶντες ἐξάπτονται πρὸς τὸ συνέχειν τὸν πόδα· ἡ δὲ ἔπτυσχλος εἶδός ἐστιν ὑποδήματος. Photius in Lex. : Πτύσχλοι, ὑποδηματιόν τι· κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ πτύχλοι. Hesychii gl. huc referendam attuli in Ἐννήισκλοι. L. Dindorf.]

[Ἑπτώροφος, ὁ, ἡ, Septem tecta s. Contignationes habens. Diod. 14, 30 : Ἑπτωρόφους πύργους. Ita idem liber qui 51 ἑξωρόφους. Ceteri utrumque per o in secunda. Quæ scriptura convenit præcepto Herodiani Epim. p. 204 o poni jubentis ubi prima producitur. Alteram præferebat Lobeck. ad Phryn. p. 709. L. D.]

[Ἐπύαξα, ἡ, Epyaxa, Cilicum regina. Xen. Anab. 1, 2, 12 et 25.]

Ἐπύλλιον, τὸ, Versiculus. Aristoph. Ach. [398], de Euripide : Ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια. [Clem. Al. Strom. 3, 3, 24 : Ὅτι ἀνθρώπου κεφαλῇ ἀπείκασται κύαμος κατὰ τὸ ἐπύλλιον ἐκεῖνο· Ἴσόν τοι κυάμους τρώγειν κεφαλάς τε τοκήων. Hase.] Item Verbulum. [Conf. Ran. 942, Pac. 532. || Breve carmen. Athen. 2, p. 65, A : Τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον ἐπύλλιον. Schweigh.]

Ἔπω, Dico. Ex quo inusit. th. [ap. antiquiores certe : Nicander enim eo aliquoties usus est, ut Th. 508 : Τό μιν πανάκειον ἔπουσιν. Gramm. Bekk. An. p. 1096 : Δωριέων ἔπετε, εἴπατε, nisi forte est pro ἔσπετε, de quo infra,] usitatissimus est aor. 2 εἶπον, qui et per ceteros modos inflectitur. [Omissis exx. vulgaribus significationis Dicendi hæc ponimus significationum paullo diversarum. I. q. Cano, de poetis, ut λέγω. Antipat. Sid. Anth. Pal. 7, 2, 6 : Τὰν Αἴαντος ναύμαχον εἶπε βίαν, de Homero. Sic Homerus ad Musam, εἰπέ. V. Eust. Il. p. 9, 30. I. q. Impero, Jubeo est ap. Pind. Ol. 7, 32 : Τῷ μὲν ὁ χρυσοκόμας ... πλόον εἶπε... εὐθὺν ἐς ἀμφιθάλασσον νομόν. Soph. Phil. 841 : Τοῦτον θεὸς εἶπε κομίζειν, eademque construct. ap. Eur. Or. 269, Thuc. 2, 6, Xen. Cyrop. 1, 4, 18, et alibi. Unde εἶπον et ἐκέλευον confusa ex libris H. Gr. 3, 4, 4. Sequente ἵνα, ap. schol. Eur. Hec. 237 : Εἶπεν, ἵνα φονεύσωσιν αὐτὸν, si illa ita sunt vertenda. Promitto, ap. Eur. El. 33 : Χρυσὸν εἴφ' ὃς ἂν κτάνῃ. Appello, Nomino, ap. Soph. OEd. C. 43 : Εὐμενίδας ὅγ' ἐνθάδ' ἂν εἴποι λεώς νιν. Plat. Soph. p. 225, A. I. q. Significo, Hom. Il. A, 90 : Οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. Soph. Phil. 442 : Οὐ τοῦτον εἶπον. Eur. Hec. 881 : Τὰς αἰχμαλώτους εἶπας; Recito, ap. scriptorem Ionis p. 535, B : Ὅταν εὖ εἴπῃς ἔπη.] Dicitur autem εἰπεῖν τι, [τί τινι,] τί τινα, [vel τινὰ, Hom. Il. M, 60, 210 : Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς· P, 237, et alibi. (Conf. Ἐνέπω.) Cum adverbio Soph. OEd. C. 759 : Τήνδε τὴν πόλιν φίλως εἰπών· Olympiad. Vit. Plat. p. 585 : Εἶπε δὲ αὐτὸν οὕτως· Ælian. V. H. 10, 13 : Κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν·] τὶ πρός τινα, [τὶ εἴς τινα,] τὶ περί τινος, [ἀμφί τινι, Hom. Od. Ξ, 364 : Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆι] : sed τι in his duobus postt. ll. non semper additur. Hom. Od. X, [397] : Κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς, ὄφρα τι εἴπῃ. [Sic ubique. Δίκην εἰπεῖν, Caussam dicere, Hom. Il. Σ, 508, δικίδιον Aristoph. Eq. 347 : Εἴ που δικίδιον εἶπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Et eadem constructione Xen. H. Gr. 2, 3, 35 : Ὃ τελευταῖον κατ' ἐμοῦ εἶπε.] Dem. Pro cor. : Ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. Xen. : Εἰπόν σε κακὸν οὐδέν, Nihil mali tibi dixi, Nullo maledicto te affeci. [Comm. 2, 2, 8. Eurip. Med. 465 : Ὦ παγκάκιστε· τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω γλώσσῃ μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν. Aristoph. Nub. 1378 : Ὦ τί σ' εἴπω· cui l. conferendus Demosth. p. 232, 20.] Idem [Cyrop. 2, 2, 1] : Καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. [Hom. Il. Σ, 5, Æsch. Cho. 667, et alibi.] Herodian. [1, 17, 27] : Εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἀνδρείας εἰπεῖν. Varia autem loquendi genera, συλλαβόντα, συνελόντα, συνελόντι, et τὸ σύμπαν εἰπεῖν, item ὡς εἰπεῖν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, atque alia, suis singula v. locis, in Συλλαμβάνω, Συναιρέω, etc. [Addendæ his formulis præter alias formulæ λόγῳ εἰπεῖν, vel cum advv., ut ἅπαξ, καθάπαξ, ἁπλῶς, μᾶλλον, μάλιστα, ἀληθέστερον, σχεδὸν εἰπεῖν, vel cum adjectt. οἷον, ὅσον, denique φέρε εἰπεῖν, quarum de plerisque v. in vocc. adjunctis. Hic addimus ἵν' εἴπω ap. Niceph. Greg. Hist. Byz. 1, p. 5, D : Ἂν δ' ὁ τῆς φύσεως ἀσθενῶς ἔχῃ θεμέλιος, κάκιστος ἐπίκουρος τοῖς τῆς ἐπιστήμης οἰκοδομήμασι γίνεται, καὶ, ἵν' εἴπω, πλημμελὴς καὶ ἐπίβουλος σύμμαχος. Et optativi usum ap. Aristoph. Av. 180 : Ὥσπερ εἴποι τις τόπος· Polyb. 15, 35, 1 : Οὐ χρὴ τοῖς τοιούτοις προσάπτειν τὸν ἐπιμετροῦντα λόγον, καθάπερ, εἴποι τις, Ἀγαθοκλεῖ καὶ Διονυσίῳ, Verbi gratia; Dion. Chrys. vol. 2, p. 329 : Τῇ μὲν δεξιᾷ χειρὶ πηδάλιον κατέχει καὶ, ὡς εἴποι τις, ναυτίλλεται· Mich. Psell. Synops. Leg. 53 : Τὴν γενεαλογίαν, ἢ μᾶλλον οὕτως εἴποιμι, τὴν ἀρχαιολογίαν. Et imperativi ap. Aristoph. Ach. 318 : Εἰπέ μοι, τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται· Demosth. p. 43, 7 : Ἢ βούλεσθε, εἰπέ μοι, περιιόντες αὐτῶν πυνθάνεσθαι, et alibi.] Sed Εἶπα etiam aor. 1 in usu est. [Εἶπα non esse verum aor. primum (dicendum enim fuisset εἶψα), sed secundum ad modum primi deflexum, quales sunt ἔβαλα, ἦλθα et alii apud Alexandrinos et Byzantinos, vidit Buttm. Gramm. vol. 1, p. 416. Est autem εἶπα ap. Eur. Cycl. 101, Philemon. ap. gramm. Bekkeri An. p. 476, 17, Ps.-Demosth. p. 1151, 22, ubi alii εἶπον. Προεῖπα ap. Dionys. H. Comp. vv. prope fin.] Xen. [Comm. 2, 2, 9] : Οὐδεπώποτε αὐτὴν οὔτ' εἶπα, οὔτ' ἐποίησα οὐδὲν ἐφ' ᾧ ᾐσχύνθη. [Apud Herodotum quoque εἶπα est 3, 61; 4, 44; 7, 11. Εἶπον vero 1, 207; 2, 14, 76; 7, 196, 205. Εἶπας 7, 234. Tertia plur. εἶπον 3, 119; 7, 130; 8, 26, sed multo pluribus locis εἶπαν. Partic. εἰπόντα 3, 35, εἰπόντες 2, 123, εἰποῦσι 2, 45, sed haud raro etiam εἶπας et εἴπασα, et ter quaterque εἰπὲ et εἴποι, et εἴποιεν 9, 71, pro quibus formis nusquam utitur formis aor. primi. Infinitivo sæpissime dicit εἰπεῖν, sed aliquoties etiam εἶπαι, libris interdum variantibus inter utramque formam. Æolica partic. aor. primi forma εἴπαις est ap. Pind. Ol. 8, 46, optativi tertiæ plur. εἴπαισαν in Etym.

M. p. 302, 46, et ap. Favorin. in Aldi Hortis f. 46, A. Apud Atticos rara sunt, ut modo significavimus, primæ sing. formæ εἶπα exempla, frequentissima vero secundæ εἶπας, nulla fere primæ plur. εἴπαμεν, nisi quod Aristoph. Eccl. 75, εἴπαμεν pro εἴπομεν cod. Ravennas, ut omittam locos aliorum scripturæ item variæ et incertæ. Tertia plur. εἶπαν est ap. Plut. C. Gracch. c. 17, aliosque recentiorum, quorum consuetudinem persequi omitto. Frequentissimæ etiam tam ap. Epicos quam ap. Atticos imperativi secunda plur. εἴπατε, quum indicativo propria videatur forma εἴπετε, et ap. Atticos tertia sing. εἰπάτω et sec. dualis εἴπατον. Optativi plur. primam εἴπαιμεν, pro εἴποιμεν præbent libri optimi Plat. Soph. p. 240, D, tertiam εἴπαιεν Demosthenis p. 1254, 8. Sæpe vero etiam ab librariis illatæ sunt formæ aor. prioris pro formis alterius, velut εἶπαν pro εἶπον Xenoph. H. Gr. 3, 4, 4.] Et ab εἶπα quidem imper. est εἰπὸν [non εἰπὸν, ut HSt. cum Ælio Dionysio ap. Eust. Od. p. 1435, 61, et Chœrobosco ap. Favorinum in Aldi Hortis f. 46, A, sive Etym. M. in v. Εἶπον (quorum alter tamen distinguit Syracusanæ dialecti ad modum formatum in Script. Sacra εἰπὸν oxytonon, quod sit aoristi secundi, ab εἶπον properispomeno apud Menandrum, quod sit aoristi primi, quum nullum tale discrimen agnoscat grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 194, 32: Ὁμοίως τοῦ εἶπα εἶπον τὸ προστακτικὸν Συρρακουσίως, Ἀλλ' εἰπόν τι ῥῆμα Πρόκνην καὶ τελευτὰ, quod Sophronis fortasse fragmentum est), sed εἶπον cum Arcadio p. 169, 18, et grammaticis modo citatis scrib. esse disputavit Buttmann. in Excursu 1 ad Platon. Menonem. Legitur autem εἰπὸν sive, quæ frequentior in libris scriptura est, εἶπον, apud Pind. Ol. 6, 92, Theocr. 14, 11, Cleanthem ap. Galen. vol. 5, p. 170, et sæpius in Anthologia], ab εἶπον est εἰπέ. Dem. [p. 359, 6]: Ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι εἰπάτω. Et εἴπατε, Dinarch. Poetæ autem metro suo indulgentes, non tantum εἶπα et εἶπον dicunt, sed etiam ἔειπα [Εἰπα Pind. Nem. 9, 33, unde ἔειπας olim ap. Hom. Il. A, 552 etc., ubi nunc ἔειπες, ut εἶπες nunc ap. eund., ubi olim εἶπας, Il. A, 106, ubi schol. B: Τὸ δὲ εἶπες εἶπας Ἀρίσταρχος γράφει κακῶς· εἰπών γὰρ ἀεὶ καὶ εἴποιμι λέγομεν, futili usus ratione], et ἔειπον: atque adeo in imper. quoque ἔειπε pro εἰπέ: Hom. [Od. P, 140]: Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε. [Addendæ his formis sunt tertiæ pluralis Alexandrina εἴποσαν Ruth. 4, 11. Et frequentativa, cujus tertia εἴπεσκε sæpissime est ap. Homerum. Infinitivi Æolica Feιπῆν ap. Alcæum et Sapphonem in fragmentis ap. Aristot. Rhet. 1, 9, quanquam idem Alcæus sine digamma dixit εἰπῆν in fr. ap. schol. Pind. Isthm. 2, 17: quemadmodum jam ap. Homerum εἰπεῖν est et Feιπεῖν. V. Il. A, 106, 108. Perfectum habetur in Testam. XII Patriarch. p. 718 ed. Fabric.: Καὶ ἀκούσαντες ὅτι Ἰακὼβ ὁ πατήρ μου πενθεῖ περὶ ἐμοῦ, εἴπασι πρός με, Τί ὅτι εἶπας σεαυτὸν ὅτι δοῦλός εἰμι;]

‖ Ἔσπω, Dico: poet. pro ἔπω, ut ἔσπομαι pro ἕπομαι. Hom. Il. B, [484]: Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Dicite nunc, Musæ, mihi, s. Pandite. De quo l. v. Gell. 18, 9. [V. initio formæ Ἔπω dicta. Aoristum annotavit Hesych.: Σπέτε, εἴπατε, nisi scrib. ἔσπετε. V. similem formam in sequenti Ἔπω. L. Dind.]

Ἔπω, Operor, Ago, Tracto, Sequor: ἕπουσιν, inquit Hesych., ἐνεργοῦσιν, ἀκολουθοῦσιν. [Et Ἐπούσῃ, πονουμένῃ, φοιτώσῃ. Idem inter Εἰπόμην et Εἴποντο ponit: Εἴποντα, ἀκολουθοῦντα, formam suspectam. Ap. Pollucem 10, 38, quod capiti 8 superscriptum est in edd.: Περὶ τῶν ταῖς vel ἐν ταῖς κλίναις ἑπόντων, recte judicavit HSt. ad 1, 5, non magis Pollucis esse quam ceteras capitum inscriptiones, non aptas sæpe et e proximis verbis factas, ut hic ex seqq. ἑπέσθω δὲ τῇ κλίνῃ. Suidas et gramm. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 233, 32: Ἕποιμ' ἄν, ἀκολουθοίην. Non videtur enim pro ἑποίμαν sic scriptum. Idem Εἶψα, ἠκολούθησα (ἡ ἀκολουθία liber Voss.). V. Εἰψάμην in Ἕπομαι annotatum. Imperativi aor. formam σπὲς habet gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 170, 19: Σπὰς, τὸ ἀκολούθησον. Ubi scrib. σπὲς, et ib. 26 ἐπίσπες pro ἐπίσπας, coll. Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 21, 8. L. D.] At Eust. in Hom. Il. O, p. 1031, ait ἔπειν declarare ἐνέργειαν, et interdum βλάβην Ion., at ἕπεσθαι ἀκολούθησιν. Quod ab Eust. dictum arbitror, quia nullum alterius τοῦ ἕπω signif., quam ei dat Hesych., exemplum habebat: ut nec ego certe ullum habeo: an vero habuerit Hes., nescio. Sed quod ad composita attinet, eorum quædam hanc τοῦ ἕπω signif. aliquatenus retinuisse ostendam. Ceterum quod Eust. ibi breviter dicit, ἕπειν declarare βλάβην Ion., alibi paulo latius, Iones ἕπειν dicere pro κακοῦν et περιελαύνειν: ut Hom. [Il. A, 483]: Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. Quem tamen l. non satis apte proferri, docui in Ἀμφέπω. Il. Z, [321]: Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, Ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα, inquit Eust., ἀμφέποντα, s. περιέποντα, et περὶ αὐτὰ πονούμενον. Idem vero Il. O, [555]: Οὐχ ὁράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν; Ἀλλ' ἕπευ κτλ. annotat quod paulo ante retuli de differentia τοῦ ἕπειν et ἕπεσθαι. Ego tamen jungendam verbo præp. περὶ crediderim. [De tmesi Μετὰ ... ἕπω v. in Μεθέπω.]

[Ἐπωάδιος. V. Ὑπωάδιος.]

[Ἐπῳάζω.] Ἐπωάζω, Ova incubo s. Ovis incubo (utroque enim modo loquuntur Varro et Plin.), Ova incubitu foveo. Athen. 9, [p. 394, B, ex Aristot.]: Ἐπωάζει δ' ἐκ διαδοχῆς πᾶν τὸ περιστεροειδὲς γένος· et ib. [p. 397, B, ex eod.], de pavone: Ἐκλέπει δὲ καὶ ἐπωάζει καθάπερ ἡ ἀλεκτορίς. Et [p. 373, E] ex Cratino, ad Ledam: Δεῖ σ' ὅπως εὐσχήμονος Ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσῃς [-σεις] τοὺς τρόπους, Ἐπὶ τῷδ' ἐπωάζουσαν ἐκλέψαι καλὸν Ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον. Sic enim leg. videtur. Et 7, [p. 317, E] ex Aristot., de polypo: Ἐπωάζει δὲ ὅταν τέκῃ, Post partum incubat. Idem Aristot. [H. A. 5, 33=27, 1], de testudine marina: Τεκοῦσα δὲ ὠὰ κατορύττει, καὶ τὸ ἄνω ποιεῖ ἐπίκροτον· ὅταν δὲ τοῦτο ποιήσῃ, φοιτῶσα ἐπωάζει ἄνωθεν. Unde Plin., Ova defossa extra aquas et cooperta terra, ac pavita pectore et complanata, incubat noctibus. De eadem ita Plut. [Mor. p. 982, B]: Τίκτει μὲν γὰρ ἐκβαίνουσα τῆς θαλάττης πλησίον· ἐπωάζειν δὲ μὴ δυναμένη μηδὲ χερσεύειν πολὺν χρόνον, ἐντίθησι τῇ ψάμμῳ τὰ ὠὰ, καὶ τὸ λειότατον ἐπαμᾶται τῆς θινὸς αὐτοῖς καὶ μαλακώτατον. [Alia constr. Diodor. 1, 74: Οὐ γὰρ ἐπωάζουσι διὰ τῶν ὀρνίθων, de artificio Ægyptiorum pullos sine incubatione excludendi. ‖ Antiquior verbi forma est Ἐπώζω vel potius Ἐπῴζω, ut postulant formæ ᾠζω et ᾠὸν, et ap. Mœridem p. 196, 35: Ἐπώζειν, τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθῆσθαι, scripsit Bekkerus. Eam Cratini l. supra citato restituit Valcken., Epicharmo ap. Diog. Laert. 3, 16, Casaubonus, habetque Aristoph. Av. 266: Ἄλλως ἄρ' οὔποψ, ὡς ἔοικ', ἐς τὴν λόχμην ἐμβὰς ἐπῷζε. Ubi schol.: Ἐπώζειν ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς καθεζόμενα τὰ ὄρνεα κράζειν. (Gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 235, 2: Ἐπῳάζουσιν, ἐπὶ τοῖς ᾠοῖς βοῶσιν.) ‖ Hesychius in v.: Αἰσχύλος Νιόβῃ μεταφορικῶς, Ἐφημένη τάφον τέκνοις ἐπῷζε τοῖς τεθνηκόσιν. Theophyl. Sim. Epist. 31: Σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐπῳάζεις γράμμασι, ubi al. ἐφέζῃ. Conf. Hemst. ad Thomam p. 362.]

Ἐπωασμὸς, ὁ, et Ἐπώᾰσις, εως, ἡ, Incubatio s. Incubitus. Aristot. H. A. 6 init.: Πρὸ ἐπωασμοῦ, Ante incubationem, Antequam incubent. [Ib. 9.] Et alibi [6, 6] ἐπωάσεως χρόνος, Incubandi tempus.

Ἐπωαστικὸς, ἡ, ὸν, Qui incubare solet ovis, ova incubare s. incubitu fovere consuevit. Aristot. H. A. [6, 2] de gallinis: Τῷ ἐπωαστικώτεραι εἶναι ἕτεραι ἑτέρων.

Ἐπωβελία, ἡ, quasi ἐπωβολία dicitur. Quum enim ἀπὸ τοῦ ὀβολὸς deducatur, literam ε in hoc comp. locum τοῦ ο occupare dicendum fuerit: aut certe ὀβελὸς etiam pro ὀβολὸς usurpatum fuisse: quoniam ap. Suid. legimus, ἐπωβελία, τὸ ἕκτον μέρος τοῦ τιμήματος. Deinde, ἐπωβελία, τὸ ἕκτον τίμημα τῆς δίκης. Et paulo post, Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως, ὅτι καθ' ἑκάστην δραχμὴν ὀβελὸς ἦν. Eust. [Od. p. 1405, 27] derivata a nomm. ὀβελὸς et ὀβολὸς recensens, simul hujus ἐπωβελία mentionem facit, dicens esse τὸ ἐπιδέκατον κατὰ τοὺς παλαιούς. Est ἐπωβελία, inquit Bud., De asse, verbum satis frequens ap. oratores [Isocr. p. 371, C, Æschin. p. 23, 25], ex hoc dictum, quod in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: quum seni essent oboli in drachma. Sed Suid. intellexit Sextam partem æstimationis litis. Harpocr. Sex-

tam partem census intellexisse videtur. Plura v. ibid. Scribit autem et in Comm.: Est enim ἐπωβελία, Sexta pars æstimationis litis, Pœna calumniosi actoris in judiciis ignominiosis. Plato Leg. 11, [p. 921, D] : Ὃς γὰρ προαμειψάμενος ἔργον, μισθοὺς μὴ ἀποδιδῷ ἐν χρόνοις τοῖς ὁμολογηθεῖσι, διπλοῦν πραττέσθω· ἐὰν δὲ ὁ ἐνιαυτὸς ἐξέλθῃ, τῇ δραχμῇ ἑκάστου μηνὸς ἐπωβελίαν κατατιθέτω. Demosth. in epilogo Orat. c. Mid. [p. 834, 25], judicum misericordiam captans, scribit : Καὶ νῦν κομίσασθαι τἀμαυτοῦ ζητῶν, εἰς κίνδυνον καθέστηκα τὸν μέγιστον· ἐὰν γὰρ ἀποφύγῃ με οὗτος, ὃ μὴ γένοιτο, τὴν ἐπωβελίαν ὀφλήσω μνᾶς ἑκατόν, i. e. Nuncque quum res meas recuperare contenderem, in maximum discrimen adductus sum, utpote qui centum minis continuo mulctandus sim, si, quod abominor, iste ab intentione mea absolutus evadat. V. etiam Polluc. [8, 37, 39, etc.], necnon Hesych. et Etym. [Greg. Corinth. In Hermog. ap. Walz. vol. 7, part. 2, p. 1121. Salmas De usur. p. 310. Id. De modo usur. p. 233. Hase. Lex. rhet. Bekk. An. p. 255, 29.]

Ἐπῳδή, et ap. poetas Ἐπαοιδή, et Ἐπαοιδία, ἡ, Incantatio, [Præcantatio, Blanditiæ; Ἐπῳδαὶ, Devotiones, add. Gl.] Cic. Cantio, et Gell. Incentio : Incantamentum, Carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpliciter Carmen. Hom. Od. T, [457]: Ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. Ubi Eust. ἐπαοιδὴ scribit πρωτότυπον esse τῆς ἐπῳδῆς. [Ead. forma utitur Pind. Pyth. 3, 51 : Μαλαχαῖς ἐπαοιδαῖς, et alibi. Æsch. Prom. 173 : Μελιγλώσσοις πειθοῦς ἐπαοιδαῖσιν, aliique poetæ. In prosa Herodot. 1, 132, nunquam Attici, sæpe recentiores, velut Arrian. Epict. 1, 27, Ælian. N. A. 1, 54, et alibi, Bibliorumque interpretes. Phrynich. Ecl. p. 243 (coll. Exc. ap. Bekker. Anecd. p. 38, 12) : Ἐπαοιδὴ ἰδιώτης λέγων οὐχ ἁμαρτάνει. Λέγε οὖν ὀρθῶς Ἐπῳδή, ἐπεὶ τὸ διαιρούμενον ποιητικόν. Thomas p. 363.] Hesych. ἐπαοιδίαν exp. φαρμακείαν et γοητείαν. [De qua forma v. supra. Contractam Ἐπῳδία testatur schol. Plat. Charm. p. 93 ed. Ruhnk. : Ἐπῳδῆς γράφεται καὶ ἐπῳδίας. Atque sic Clarkianus cum uno Bekkeri. Theodulus in Boiss. Anecd. vol. 2, p. 228 : Τῶν ἐκ τῆς εὐχῆς ἐπῳδιῶν.] Soph. Aj. [579] : Οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ, Θροεῖν [Θρηνεῖν] ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. Ubi notandum est, sicut et in illo Hom. l., ἐπῳδὴν pro Medicina adhiberi. Polyb. ap. Suid. : Πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ περιάμματος πεῖραν ἐλάμβανον. [OEd. Col. 1194 : Νουθετούμενοι φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπάδονται φύσιν. Eur. Hipp. 478 : Ἐπῳδαὶ καὶ λόγοι θελκτήριοι· Phœn. 1260 : Φίλτρ' ἐπῳδῶν· Cycl. 646 : Ἐπῳδὴν Ὀρφέως. De cantu Sirenum Xen. Comm. 2, 6, 11, et de amicorum quasi incantationibus ib. 10, 12; 3, 11, 16. Sæpissime hoc v. utitur etiam Plato.] Et οἱ περὶ τὰς ἐπῳδὰς, Professores artis incantamentorum. Chrysost. De off. Episc., αἱ τῆς μητρὸς ἐπῳδαὶ, Matris blanditiæ, quæ videlicet illiciunt sicut incantamenta. [Cum genit., ut infra ἐπῳδὸς, Æsch. Eum. 649 : Τούτων ἐπῳδὰς οὐκ ἐποίησεν πατὴρ οὗμός.]

‖ Ἐπῳδή, Versus intercalaris, qui et ἐπιμελῴδημα, et πρόᾳσμα, ut scribit schol. Theocr., ap. quem talis est versus Idyll. 1, [64] : Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς. Apud Virg. autem talis hic, Incipe Mænalios mecum, mea tibia, versus. Et hic, Ducite ab urbe domum, mea carmina, ducite Daphnim. Gall. *Le refrein de la balade*. In lyricis autem versibus post στροφὴν et ἀντιστροφὴν accinitur ἐπῳδή. Immo ἐπῳδὸς, quod v. Etiam apud schol. Theocr. ἐπῳδὴ vulgari Incantationis signif. capiendum esse recte animadvertit Buttm. ap. Schneid. in Suppl. Lex. Distinguit enim schol. ab ἐπῳδῷ, quum dicit: Τοῦτο δὲ (invocatio Musarum) λέγεται πρόᾳσμα καὶ ἐπιμ. καὶ ἐπῳδή· τὸ δὲ ἄρχετε καὶ λήγετε ἐπῳδοῦ τάξιν ἔχει.]

Ἐπώδης, ὁ, ἡ, Olidus, Male olens, Fœtidus. Galen. Lex. Hipp. : Ἐπῶδες, δυσῶδες, τὸ οἷον ἐπόζον.

[Ἐπῳδία. V. Ἐπῳδή.]

[Ἐπῳδικὸς, ἡ, ὀν, Ad epodum pertinens. Hephæst. p. 122 : Ἐπῳδικά ἐστιν ἐν οἷς συστήμασιν ὁμοίοις ἀνόμοιόν τι ἐπιφέρεται· τοῦ δὲ ἐπῳδικοῦ γένους τὰ μέν ἐστιν ὁμωνύμως αὐτῷ καλούμενα ἐπῳδικὰ, τὰ δὲ πρόῳδικὰ, τὰ δὲ μεσῳδικὰ, τὰ δὲ περιῳδικὰ, τὰ δὲ παλινῳδικά. Conf. schol. metr. Pind. Ol. 1, p. 11 ed. Bœckh. V. etiam Ἐπῳδός.

« Ἐπῳδικὸν κῶλον, Membrum lyricum, h. e. brevius, ultra sex syllabas non excedens, i. q. κομματικόν. Hermog. Π. εὑρ. 4, p. 178, κόμμα τῷ ἐπῳδῷ μετρούμενον. Oppositum huic est τὸ ἡρωικὸν, τεταμένον, σχοινοτενὲς, quod ad 17 et 25 syllabas progreditur.» Ernest. Lex. rhet.]

[Ἐπῳδίνω, Parturio, Doleo. Plut. ap. Stob. Floril. 95, 15, p. 515, 34 : Ὀρθοῦ· καὶ γὰρ μᾶλλον ἐπῳδίνουσι μέριμναι. Id. versus inter fr. Plut. 22, 6. Hase. ῑ]

Ἐπῴδιον, ab ἐπῳδὴ, forma diminutivi, Quod odæ accinitur, ut ἐφύμνιον, quod hymno. Vulgo Versiculum vocant, Bud. Ann. in Epist. [Hesych. in Ἐπιρρήματα. L. Dind.]

Ἔπῳδος, ὁ, ἡ, Incantator. Eurip. Hipp. [1038]: Ἆρ' οὐκ ἐπῳδὸς, καὶ γόης πέφυχ' ὅδε; ubi animadverte copulari ἐπῳδὸν et γόητα, sicut ἐπῳδῆς et γοητείας in Polyb. loco paulo ante citato. [Bacch. 235 : Ὡς τις εἰσελήλυθε ξένος γόης ἐπῳδὸς Λυδίας ἀπὸ χθονός. Cum dat. poeta inc. ap. Plut. Mor. p. 51, E : Δυσπραξίᾳ ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ. Plato Leg. 2, p. 671, A : Μηδέποτε ἱκανὸν ἐπῳδὸν γίγνεσθαι νέοις πρὸς ἀρετήν. Id. 10, p. 903, B : Ἐπῳδῶν προσδεῖσθαι μύθων. Cum genit., ut sit Averruncus s. Averruncans, idem Phæd. p. 78, A : Πόθεν τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα; Æsch. Ag. 1418 : Ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα, ἐπῳδὸν Θρηκίων ἀημάτων. Ubi femin. genere dicitur, quod annotavit Hesych. s. Suidas : Ἔπῳδὸς ἡ ἐπάδουσα τοῖς νοσοῦσι παισὶ, et e Sexto Emp. p. 359, 28, ubi Μουσικὴ dicitur μελίζειν καὶ ἐπῳδὸν παρέχειν τὴν ποιητικὴν, affert Hemst. Adde Plut. Mor. p. 622, D. ‖ Eur. Hec. 1272 : Τύμβῳ δ' ὄνομα σῷ κεκλήσεται — Μορφῆς ἐπῳδὸν, ἢ τί, τῆς ἐμῆς, ἐρεῖς; — Κυνὸς ταλαίνης σῆμα. Schol. ἐπώνυμον. ‖ Forma poetica Ἐπαοιδὸς utuntur Bibliorum interpretes Græci, Philo p. 401, A, aliique recentiorum, improbante Thoma in Ἐπαοιδὴ sub Ἐπῳδὴ citato.]

Ἔπῳδος, ὁ, Lyrici carminis pars, ap. Pind., inquit Bud. [V. Gaisf. ad Hephæst. p. 361. Hac signif. dicitur genere feminino, ut sæpissime in scholl. metr. Pindari, librariis interdum aberrantibus ad ἐπῳδὴ vel ad genus masc. adjectivi, ut ap. Dionys. De comp. vv. c. 19, p. 131, 2 : Περὶ τὰς καλουμένας ἐπῳδοὺς, ubi olim ἐπῳδὰς (ut est in libris schol. Pind. Ol. 1), et ib. 11 : Ἐπῳδοῖς πάνυ ἐχρῶντο ὀλίγαις, ubi olim ὀλίγοις, et Eust. Opusc. p. 61, 6 : Ἡ στροφὴ, ἡ ἀντίστροφος, καὶ ὁ ἐπῳδὸς, nisi est error ipsius.] ‖ Ἐπῳδῶν librum Diomedes, et Marius Victorinus, aliique veteres grammatici ab Horatio appellatum putant, quod singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unum genus esse, in quo versus ita inter se connexi, ut alter sine altero audiri non possit : quorum prior, προῳδικὸς, Præcinens; posterior, ἐπῳδικὸς, quasi Succinens, vocatur : ut in elegis longus et hexameter est προῳδικὸς, brevior et pentameter, ἐπῳδικός. [Hephæst. p. 129 : Εἰσὶ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασι καὶ οἱ ἀρρενικῶς οὕτω καλούμενοι ἐπῳδοὶ, ὅταν μεγάλῳ στίχῳ περιττόν τι ἐπιφέρηται κτλ. Ad quæ v. annot. Gaisf. p. 363-5. Plut. Mor. p. 507, D : Προσέθηκε τὸν κοινὸν ἁπάσης ἀδολεσχίας ἐπῳδὸν, τὸ Ταῦτα μηδενὶ φράσῃς, ἀλλὰ σιώπα. Neutro genere de hujusmodi epodis idem De mus. p. 1141, A : Πρώτῳ αὐτῷ (Archilocho) τά τε ἐπῳδὰ καὶ τὰ τετράμετρα... ἀποδέδοται.] ‖ Ap. Hermog. autem sumitur etiam aliter ἔπῳδός : ut Εὑρέσεων tomo 4 : Οἱ δέ φασι καὶ τὸν ἐπῳδὸν κῶλον εἶναι, τὸ δὲ ὑποκάτω, κόμμα. V. ibidem plura. [Conf. Eust. Opusc. p. 61, 3. V. Ἐπῳδικός.]

[Ἐπωδυνάω, Dolore affligo. Pass. Greg. Nyss. t. 1, p. 243, A : Φθόνος ὁ ταῖς εὐτυχίαις τῶν ἀνθρώπων ἐπωδυνώμενος. Hase.]

[Ἐπωδυνία, ἡ, Dolor. Alex. Trall. 8, p. 444.]

Ἐπώδῡνος, ὁ, ἡ, Dolorem afferens, Dolore afficiens, Dolorem faciens, efficiens, excitans [vel Dolens, Dolorem sentiens]. Bud. annotat a Plutarcho opponi τῷ ἀνωδύνῳ, quod duo significat, Eum qui dolorem non sentit, et Eum qui dolorem levat. Pro Crucians affert ex Galeno [Hippocr. p. 71, E : Ἐπώδυνον ἦπαρ· 78, H : Ὀσφύι ἐπωδύνῳ· 192, E : Κύστιες ἐπώδυνοι. Aristoph. Ach. 1205 : Ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων. Orac. ap. Ammian. 21, 2 2 : Τέρ-

μα φίλου βιότου στυγερὸν καὶ ἐπώδυνον ἕξει. Comparat. Hippocr. p. 816, H : Ἐπωδυνέστερον καὶ πυρετωδέστερον Adv. id. p. 979, E : Σκέλεα ἐπωδύνως εἶχε. Pro quo p. 940, H, scribitur ἐπώδυνον. Oribasius Maji p. 197.]

[Ἐπωδύνως. V. Ἐπώδυνος.]

[Ἐπώζω. V. Ἐπωάζω.]

Ἐπωθέω, Impello. [Plut. Crass. c. 27 : Παχὺν ἐπωθούντων τῷ σιδήρῳ τὸν κοντὸν εἰς τοὺς ἵππεῖς· Agid. c. 19 : Ἄλλων ἐπωθούντων ὄπισθεν ... ἐμβάλλουσιν αὐτὸν εἰς τὸ δεσμωτήριον. Angl. Galen. vol. 6, p. 197, 18 : Ἐπωθεῖ δ' αὐτὰ τό τ' ἀναπτόμενον θερμὸν ἐν ταῖς κινήσεσιν. Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 445, 19 : Ἐν καιροῖς τηλικούτοις οὐ τὴν ὁρμὴν ἐπώσοντος δεῖται. Greg. Nyss. t. 1, p. 236, C, de corporibus rotundis deorsum labentibus : Κἂν μηδεὶς ἐπωθῶν μετὰ τὴν πρώτην κίνησιν τύχῃ. Philop. De creat. 1, 12 : Ἢ ἔμπροσθεν ἕλκοντες ὑποζυγίων δίκην, ἢ ἐπωθοῦντες ὄπισθεν. Id. ib. 5, 6 : Τὸ ἴδιον (corpus volucres) ἐπωθοῦσιν ἐν τῷ ἀέρι. Hase.]

Ἐπωθίζω, i. q. ἐπωθέω, Impello. [Ps.-]Lucian. [Philopatr. c. 3] : Ἐπωθίζοντος τοῖς κύμασι ζεφύρου, Zephyro suis fluctibus impellente. Alii, Zephyro impulsis fluctibus ingruente.

[Ἐπωκὴς, ὁ, ἡ, Acidus. Comparativo Hippocr. p. 543, 49 : Φακῇ ἑφθῇ ἐπωκεστέρῃ τῷ ὄξει· 544, 17 : Φακῆν τῷ ὄξει ἐπωκεστέρην. Ubi al. male ἐπιεικεστέρη. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 539.]

[Ἐπωκύνω, Accelero. Hippocr. 2, p. 248, B. « Galen. vol. 6, p. 100 : Μὴ βλακεύων, ἀλλ' ἐπωκύνων τὴν ἐνέργειαν. » ῡ G. Dindorf.]

[Ἐπώλεθρος, inter composita cum ὄλεθρος refert Herodian. Epimer. p. 203.]

Ἐπωλένιος, ὁ, Qui in ulnis fertur, Quem ulnis impositum gestamus, ὁ ἐπὶ τῶν ὠλενῶν φερόμενος, qualis apud Suid. ὁ ὑπαγκάλιος παῖς, Apoll. [Rh. 1, 557 : Ἐπωλένιον φορέουσα Πηλείδην Ἀχιλῆα. Hom. H. Merc. 432 : Ἐπωλένιον κιθαρίζων, et ib. 510, ubi olim ὑπωλ., utrobique de eo qui citharam ulnæ impositam pulsaret.]

Ἐπωμάδιος, α, ον, Superhumeralis, Humeris impositus, Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 11, 3 : Ἐπωμάδιον βάρος αἴρων. Theocr. 29, 29 : Πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ. Ἐπωμαδία ζεύγλη, Const. Manass. Chron. p. 52, C. Vitiose ap. eund. Amat. 1, 23 : Κἂν τὰς πτέρυγας ἐπωμασίους σχοίη. L. D. Aratus Phæn. 249 : Οἵ ῥά οἱ αἰὲν ἐπωμάδιοι φορέονται. Const. Acrop. Encom. Theodosiæ Actt. SS. Maii t. 7, p. 82, 44 : Ἐπωμάδιον παρὰ τὴν ἁγίαν φέρων κατέθετο, Me in humeros sublatum. || Ἐπωμάδιον, τὸ, Cyrill. Cat. in Jerem. t. 2, p. 461, F; Theod. Stud. p. 234, C. Hase. Cum κατωμαδίην permutatur in libris Dionys. Perieg. 946.]

[Ἐπωμάδιον, i. q. ἐπώμιον. Anon. in Vita Arsenii et Macar. Chrysoceph. De exalt. crucis ap. Ducang.]

Ἐπωμᾶδὸν, adverbialiter pro ἐπὶ τῶν ὤμων, s. ἐπὶ τοῖς ὤμοις, Super s. In humeris. Apoll. Arg. 1, [738] : Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν, sc. lapides muniendæ et cingendæ muro urbi Thebanæ, i. e. κατὰ τοὺς ὤμους ἐβάσταζεν, schol. ἐπὶ τῶν ὤμων ἦρεν. [Conf. 4, 1770. Quintus 13, 541 : Ὁ δ' ἔμπαλι παισὶ καὶ αὐτὸς μύρεται ἐν μεγάροισιν ἐπωμαδόν. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 235, 46 : Σταυροῦ ποθέοντες ἐπωμαδὸν ἄχθος ἀείρειν. L. D. Epigr. Anth. Plan. 4, 279, 3.]

[Ἐπωμιαῖος, α, ον, Humeralis. Hippocr. p. 277, 36 et 48, quod est τῆς ἐπωμιαίης, in libris ap. Foesium p. 327, 47, et Mackium vol. 1, p. 304, 73, ἐπωμιδίης et ἐπωμίης scriptum traditur. Nec dubium veram esse formam Ἐπωμίδιος, quam testatur Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 54, 24, ubi de nominibus in διος agit : Ὠμίδιος καὶ ἐπωμίδιος. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 557.]

Ἐπωμίδιον, τὸ, Parva epomis.

[Ἐπωμίδιος, α, ον. V. Ἐπωμιαῖος.]

[Ἐπωμίζομαι, Humero s. Humeris impono. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 4 : Εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖνος ταχέως ἐπωμίσατο. Vita Jo. Damasc. p. XVI, A : Ἐπωμίζεται τὸν φόρτον. Leo Diac. p. 45, C : Αἴθον ἐπωμισάμενος. Passivo Eust. Opusc. p. 187, 8 : Σίδηρος ... ἐπωμιζόμενος.]

[Ἐπώμιον, τὸ, Superhumerale. Athan. vol. 1, p. 827. Philotheus post Constantin. De cærim. p. 418, D : Χιτὼν λευκὸς σὺν ἐπομίοις (scr. per ω) καὶ πώλοις χρυσοϋφάντοις. Synax. et Men. 26 octobr. : Καί τι τοῦ ἐπωμίου λαβὼν, ὃ σύνηθες ὡράριον ὀνομάζειν, et al. citat Ducang.]

[Ἐπώμιος, ὁ, ἡ, Superhumeralis s. Qui est in humeris. Lucian. Amor. c. 44 : Χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συρράψας· ubi nonnulli ἐπωμίαις. Alciphr. 1, p. 2, 26 : Τὰς ἀσίλλας ἐπωμίους ἀνελόμενοι. L. D. Nic. Paphl. Laud. S. Eustath. p. 59, 7 Combef. : Τοὺς δύο δὲ φιλτάτους ἐπωμίους ἀνειληφώς. Const. Acr. Enc. Theod. Actt. SS. Maii t. 7, p. 75, 4 : Τῶν ἐπωμίων ἀνεχόντων τοὺς πελέκεις. Hase.]

Ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, [Cervix, Gl.] Superhumerale, i. e. Summa humeri pars, τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, alio nomine dicta ἀκρωμία, ὤμου κεφαλὴ, ἀκροκωλία, Poll. 2, [137] : qui alio ejusd. libri l. [133] ἐπωμίδα esse ait κλειδῶν τὸ πρὸς ὠμοπλάτας, Jugulorum eam partem quæ cum scoptulis opertis connectitur, vicina humeris, ut Cam. interpr. qui ex Eur. Hec. [558] affert, Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος Ἐρρῆξε. [Ὠμοφορίου interpretatur scholiasta Flor. Sed est pars vestis quæ est in humeris. Plut. Eum. c. 7, a Musgr. collatus : Περιρρηγνύντες ἐκ τῶν ἐπωμίδων τοὺς θώρακας. V. infra ad l. Iphig. De parte corporis Hippocr. p. 790, D; 810, D. Aristot. H. A. 1, 12 : Τὸ ὀπίσθιον αὐχένος μόριον ἐπωμίς. Rufus p. 28 : Τὰ ἀπὸ τῶν τενόντων ἐπὶ τοὺς ὤμους καθήκοντα ἐπωμίδες.] Ap. eund. tamen Eur. ἐπωμίδας quidam simpliciter interpr. Humeros, in hoc l. Iph. T. [1404] : Γυμνὰς ἐκ χειρῶν ἐπωμίδας Κώπῃ προσαρμόσαντες. [Ἐξ ἐπωμίδων χέρας Musgravius, ut sit pars vestis.] Itidemque ex Ezech. 41, [2] afferunt ἐπωμίδες τοῦ πυλῶνος, pro Humeri s. Latera portæ. Ἐπωμὶς, inquit rursum Cam., est Nomen etiam vestis. Jurisconsultus fortasse Humerale dixit. Pollux tamen l. 7, [49] Muliebris vestis appellationem esse ait : et confirmat Chæremon comicus ap. Athen. 13, [p. 608, B] his verbis, Φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος. [Apollod. Caryst. ab Suida in Ἐγκομβώσασθαι et Etym. M. in Ἐγκόμβωμα cit. : Τὴν ἐπωμίδα πτύξασα διπλῆν ἄνωθεν ἐνεκομβωσάμην. (Pro quo ap. Photium Epist. 156 vitiose ἐπωμίαν.) Irene ap. Montef. Diar. Ital. p. 53, a Valck. ad Eur. Phœn. v. 1017 emendata : Τὴν ἐπωμίδα μελαμβαφῆ ἔχουσα. Adde Georg. Sync. p. 251, 17, 20; 252, 7.] In Epigr. Archimeli, inquit idem, ἐπωμὶς in navi nominatur Eminens pars, ubi inscriptum esset elogium. Locus est Epigr. parte ultima, p. 519 meæ ed. [Anth. Pal. App. 15, 13] : ubi de Hieronis navi ait, Μανύει στιβαρᾶς κατ' ἐπωμίδος ἀρτιχάρακτον Γράμμα τίς ἐκ χέρσου τάνδ' ἐκύλισσε τρόπιν. Ubi metaphora est ἀπὸ τῶν ἐν ἀνθρώποις ἐπωμίδων, sicut et in Ezech. supra citato l.; nam ἐπωμίδος nomen tribuitur rei eminenti, sicut τὸ ὑπερέχον τοῦ βραχίονος, Eminens humeri s. brachii pars, nominatur ἐπωμίς. Sic enim potius interpretabimur quam cum aliis Humeri, ut Epigr. 4, p. 296 [Alcæi Mess. Anth. Pal. 9, 588, 5] de Clitomacho pugile : Τὸ τρίτον οὐκ ἐκόνισσεν ἐπωμίδας, ἀλλὰ παλαίσας, Ἀπτὼς τοὺς τρισσοὺς Ἰσθμόθεν εἶλε πόνους. Et apud Athen. 9, [p. 414, D], ex Achæo, itidem de athletis : Γυμνοὶ γὰρ ὤθουν φαιδίμους βραχίονας, Ἥβης σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέῳ Στίλβοντες ἄνθει καρτερὰς ἐπωμίδας. [Xen. Comm. 3, 10, 13 : Τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων.]

Ἐπωμοσία, ἡ, Jusjurandum quod additur de aliqua re, ad confirmationem alicujus dicti. || Jusjurandum quod dabatur ab eo, qui vel morbum vel aliam caussam justam, quare ad diem præscriptum judicio non affuisset, afferebat. Nititur autem hæc expositio auctoritate schol. Aristoph. Pl. [725]; sed mihi tamen suspecta est, quod ἐπωμοσία cum ἐξωμοσία confundat. Alias vero exposs. hujus nominis ἐπωμοσία, quæ verisimiliores sunt, habes ibid. [Confundi ab schol. etiam cum ὑπωμοσίᾳ annotavit Hemst. post Vales. ad Harpocr. v. Ὑπωμ.]

[Ἐπώμοσις, εως, ἡ, i. q. ἐπωμοσία s. ἡ θέσις, contraria ἀπωμόσει s. τῇ ἄρσει, ap. Eust. Il. p. 809, 32.]

[Ἐπωμοτικὸς λόγος, ὁ, Quo aliquid asseveratur. Inc. De rhetorica Ms. in Spengelii Art. scriptt. p. 209, ubi editum ἐπομοτικός. Osann.]

Ἐπώμοτος, ὁ, ἡ, Qui juravit, Astrictus jurejuran-

do, ut sit i. q. ἐνώμοτος : sed aliquando generalius accipitur pro Obstrictus, quum videl. additur dat. ὅρκῳ, ὅρκοις : Soph. Aj. [1113] : Οὕνεχ' ὅρκων, οἷσιν ἦν ἐπώμοτος. [Alii libri ἐνώμοτος. Trach. 427 : Οὐκ ἐπώμοτος λέγων ὰάμαρτ' ἔφασκες Ἡρακλεῖ ταύτην ἄγειν;] At vero in Trach. p. 373 meæ ed. [1188] : Ὄμνυμ' ἔγωγε Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον, schol. exp. ὅρκιον, Suid. τοῦ ὅρκου ἐγγυητήν [Fidejussorem sive Testem juramenti].

Ἐπώνιον, τὸ, Id quod aliqua re empta penditur. Scribit enim Poll. 7, [15] ἐπώνια nominari τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν πιπρασκομένων τέλη. Ut sint τὰ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενα, ὁ ἀποδιδόμενος ὤνος. [Harpocrat. : Ἐπωνία (sic etiam Etym. M. : ἐπώνια Suïdas), τέλος ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῇ ὠνῇ διδόμενον· εἴη δ' ἂν ἴσως ἡ πέμπτη, ex Isæo; Lex. rhet. p. 255, 1, τὰ ἐπὶ τῇ ὠνῇ προσκαταβαλλόμενα, ὥσπερ ἑκατοσταί τινες. Phrynichus Bekkeri p. 40, 7 : Ἐπώνια τὰ ἐπὶ τοῖς ὠνίοις προσδιδόμενα ἔξωθεν χάριτος ἕνεκα.]

Ἐπωνῠμία, ἡ, Cognomen. Aristoph. Pl. [1164] : Ὡς ἀγαθόν ἐστιν ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν. [Eadem verba ap. Xen. Conv. 8, 9. Idem OEc. 12, 2 : Μὴ ἀποβάλῃς τὴν ἐπωνυμίαν τὸ ἀνὴρ καλὸς κἀγαθὸς κεκλῆσθαι. Æschin. p. 76, 24 : Ἐπωνυμίαν Ἀλεξάνδρῳ Μαργίτην ἐτίθετο. Idem p. 41, 14 : Προσείληφε τὴν τῶν πονηρῶν κοινὴν ἐπωνυμίαν συκοφάντης. Cujus constructionis exx. alia duo ex Pausan. 8, 41, 8; 9, 25, 4, addit Lobeck. ad Phryn. p. 517.] Apoll. Arg. 2, [910] : Αὐλίον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσι, a nomin. Ionico Ἐπωνυμίη. [Callim. Dian. 205. Ubi adverbialiter dicitur, ut ap. Pausan. 5, 15, 4 : Ἀπόλλωνος ἐπωνυμίαν Πυθίου. Rariori usu Herodot. 2, 44 : Ἰρὸν Ἡρακλέος ἐπωνυμίην ἔχοντος Θασίου εἶναι. V. Ἐπονομάζω.] In VV. LL. exp. etiam Nomen, Appellatio. [Agnomen add. Gl. Sic Æsch. Sept. 829 : Οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν καὶ πολυνεικεῖς ὤλοντο, de Eteocle et Polynice. Suppl. 46. Thuc. 1, 3 : Ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ἐπωνυμίαν παρέχεσθαι. Et sæpe Herodot., velut 1, 82 : Κατὰ τοῦ Λύκου τὴν ἐπωνυμίην Λύκιον ἀνὰ χρόνον ἐκλήθησαν· 2, 4 (coll. 43) : Δυώδεκα θεῶν ἐπωνυμίας ἔλεγον πρώτους Αἰγυπτίους νομίσαι· 42 : Καὶ τὸ οὔνομα Ἀμμώνιοι ἀπὸ τοῦδέ σφι τὴν ἐπωνυμίην ἐποιήσαντο· 4, 15 : Ἀριστέω ἐπωνυμίην ἔχοντα ἀνδριάντα. 1, 94 : Ἐπὶ τούτου (regis sui) τὴν ἐπωνυμίην ποιευμένους ὀνομασθῆναι Τυρσηνούς. Ubi notanda constructio cum ἐπὶ, quæ et ipsa frequens est ap. Herodotum, velut ib. 10 : Ὁ ἄργυρος, τὸν ὁ Γύγης ἀνέθηκε, ὑπὸ Δελφῶν καλέεται Γυγάδας ἐπὶ τοῦ ἀναθέντος ἐπωνυμίην. Ubi adverbialiter ponitur accusat., ut in ex. ejusd. locutionis ab HSt. allato, et ubi verbum omittitur, 2, 44 : Ὡς ἀθανάτῳ, Ὀλυμπίῳ δὲ ἐπωνυμίην· 4, 6 : Σύμπασι δὲ εἶναι οὔνομα Σκολότους τοῦ βασιλέος ἐπωνυμίην. Et 4, 45, 107, 149, et alibi. Pro quo ἀπὸ dicit 4, 155; 7, 121, 192, et ubi adverbialiter ponitur ἐπωνυμίην, 5, 92, 18. Item Plato, velut Crat. p. 395, B : Ἡ τοῦ ὀνόματος ἐπωνυμία (Atrei)· 409, C : Τὰ ἄστρα ἔοικε τῆς ἀστραπῆς ἐπωνυμίαν ἔχειν· Phædr. p. 238, C : Ἀπ' αὐτῆς τῆς ῥώμης ἐπωνυμίαν λαβοῦσα. Adverbialiter Epin. p. 987, C : Χρόνου δ' αὐτόν τινες ἐπωνυμίαν φθέγγονται. || Denominatio rectius vertitur Herodot. 4, 45 : Οὐνόματα τριφάσια, ἐπωνυμίας ἔχοντα γυναικῶν, Nomina a mulieribus imposita. Similiter Thuc. 1, 9 : Πέλοπα τὴν ἐπωνυμίαν τῆς χώρας ἐπηλύτην ὄντα ὅμως σχεῖν, Peloponnesum ab eo nominatam esse.]

Ἐπωνύμιον, τὸ, Cognomen. V. Παρωνύμιον. [Ubi de veritate scripturæ in l. Plut. Mor. p. 560, E, qui habet v. ἐπωνύμιον, dubitat. Sed eodem utitur Pyrrhi c. 1 : Καὶ γὰρ αὐτῷ Πύρρος ἦν παιδικὰ ἐπ. Dionys. A. R. 5, 19 : Τίθενται αὐτῷ ἐπωνύμιον Ποπλικόλαν, cod. Vat. pro ἐπώνυμον.]

[Ἐπωνύμιος, α, ον, i. q. ἐπώνυμος. Pind. Ol. 11, 81 : Ἐπωνυμίαν χάριν νίκας· Pyth. 1, 30. Herodot. 2, 112 : Ξείνης Ἀφροδίτης ἐπωνύμιόν ἐστι (fanum quoddam). Ubi alii libri ἐπώνυμον.]

Ἐπώνυμος, ὁ, ἡ, [ἐπωνύμη in pap. Æg. Peyroni fasc. 1, p. 40, 17 : Ἐπωνύμαις ἡμέραις. L. D.] q. d. Supernominis, Quasi additicius ad nomen : ut id quod pro cognomine alicui tribuitur : veluti quum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον distinguendo ἀπὸ τοῦ κυρίου. Athen. 13, [p. 586, F] : Ἐπώνυμον δέ ἐστι τοῦτο (Ναΐς) ἑταίρας· τὸ γὰρ κύριον ἦν Οἴα. Ubi relinquitur subaudendum ὄνομα, sicut et in isto Plut. l., ubi gen. etiam habet ἐπώνυμον : in Cor. [c. 11] : Καθάπερ Ἕλληνες ἐτίθεντο πράξεως μὲν ἐπώνυμον, τὸν Σωτῆρα καὶ τὸν Καλλίνικον· ἰδέας δὲ, τὸν Φύσκωνα, καὶ τὸν Γρυπόν· ἀρετῆς δὲ, τὸν Εὐεργέτην, καὶ τὸν Φιλάδελφον· εὐτυχίας δὲ, τὸν Εὐδαίμονα. Dixerat autem antea de ipso Coriolano loquens, Ἐκ τούτου τρίτον ἔσχεν ὄνομα τὸ Κοριολανόν· ᾧ καὶ μάλιστα δῆλόν ἐστιν ὅτι τῶν ὀνομάτων ἴδιον ἦν ὁ Γάϊος· τὸ δὲ δεύτερον, οἰκίας ἢ γένους κοινὸν, ὁ Μάρκιος· τῷ δὲ τρίτῳ ὕστερον ἐχρήσατο, πράξεώς τινος, ἢ τύχης, ἢ ἰδέας, ἢ ἀρετῆς ἐπιθέτῳ· ubi usurpat ἐπίθετον ἀρετῆς sicut postea ἐπώνυμον ἀρετῆς, Cognomen quod quis a virtute consecutus est, s. Propter virtutem, vel, Quo virtutis ergo donatus fuit, itidemque ἐπώνυμον τύχης, Cognomen quod quis a fortuna est adeptus, cujus causa fuit illi fortuna. Idemque de ceteris genitivis sentiendum. Sed possumus generalius etiam accipere ἐπώνυμον pro Nomine s. Appellatione, ut videmus eum Κοριολανὸν vocare ὄνομα τρίτον. [Cognomen, Gl. Apollonid. epigr. 11 : Ἦν Καθαρὴ, Νύμφαι γὰρ ἐπώνυμον ἔξοχον ἄλλων κρήνῃ πασάων δῶκαν ἐμοὶ λιβάδων. Dionys. A. R. 5, 25 : Γάϊος Μούκιος, ᾧ Κόρδος ἐπώνυμον ἦν. Adverbialiter Niceph. Greg. Hist. Byz. 3, p. 35, A : Ἦν δέ τις ἐν Βουλγάροις ἐπίσημος τηνικαῦτα, Κωνσταντῖνος ὄνομα, Τοῖχος ἐπώνυμον.] Legimus autem ap. Hom. ὄνομα ἐπώνυμον, necnon ap. Hesiod.; sed ibi aliter exponi docebo paulo post.

|| Ἐπώνυμος pro φερώνυμος apud antiquos, teste Eust., veluti quum dicitur ὄνομα ἐπώνυμον, Nomen quod rebus convenit (ut dixit Ovid., Conveniunt rebus nomina sæpe suis), s. Nomen quod convenit et congruum est personæ, ob rem quampiam, quæ in eo spectatur, cujus appellatio affinis est nomini illius. His enim verbis apertius declarare mihi videor vim horum verborum, quæ in ista signif. pro synonymis habenda sunt, quam vulgo declaretur. Hom. Od. H, [54] : Ἀρήτη δ' ὄνομ' ἔστιν ἐπώνυμον, ubi Eust. annotat ἐπώνυμον antiquis significasse, quod eorum posteris φερώνυμον : sc. ὄνομα ἐμφερὲς τοῖς πράγμασι. Duobus autem modis esse ἐπώνυμον ὄνομα : sc. vel quod, quum temere impositum fuerit initio, postea eventu compertum fuit verum, i. e. vere illi quadrare, perinde ac si consulto impositum fuisset : ut Δημοσθένης fuit nominatus ἐπωνύμως, quoniam postea fuit δήμου σθένος, Populi robur, Atheniensis sc. Sic et Ajaci nomen suum fuit ἐπώνυμον, tanquam ab αἶ deductum, quod contigerit eum pati αἰαγμάτων ἄξια [V. l. Soph. Aj. infra ab HSt. cit.] : vel quod consulto impositum fuit : ut Ὀδυσεύς, de quo dixit ejus avus, Huic nomen sit Ὀδυσεύς, quoniam multi mihi ὠδύσαντο. Locus autem ita habet, Od. T, [406] : Γαμβρὸς ἐμὸς, θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ' ὅ, τι κεν εἴπω. Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσσάμενος τόδ' ἱκάνω Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν. Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔστω ἐπώνυμον. Itidem vero Ἀρήτη, tanquam ab ἀρήσασθαι, i. e. ἀράσασθαι, perinde ac si quis dicat εὐκταία τοῖς γονεῦσιν : quemadmodum Δημάρατος Lacedæmonius ita nominatus fuit tanquam πολύευκτος, ut discimus ex iis quæ ab Herodoto scribuntur. His autem et alia plurima possunt addi exempla ex historicis petita : ex quibus est, quod a Plut. de Charilao narratur, in Lyc. [c. 3] : Χαρίλαον ὠνόμασε διὰ τὸ τοὺς πάντας εἶναι περιχαρεῖς, ἀγαμένους αὐτοῦ τὸ φρόνημα καὶ τὴν δικαιοσύνην. Legitur porro ap. Hesiod. itidem ὄνομα ἐπώνυμον, de Cyclopum appellatione ita scribentem [Th. 144] : Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεχ' ἄρα σφέων Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἓεις ἐνέκειτο μετώπῳ· quæ ita quidam interpr. Cyclopes nomine erant ducto ex eo, quod etc. Sed legitur et ἐπώνυμον sine adjectione [ib. 282] : Καὶ Πήγασος ἵππος· Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἂρ Ὠκεανοῦ περὶ πηγὰς Γείνεθ'. Ap. Hom. quoque sine adjectione, Il. I, [558] : Τὴν δὲ τότ' ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὕνεχ' ἂρ αὐτῆς Μήτηρ Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα Κλαῖ', ὅτε μιν κτλ.· ubi ipsemet poeta ostendit quo modo nomen illud esset ei ἐπώνυμον. Potest tamen ἐπώνυμον hic accipi non solum pro ὄνομα ἐπώνυμον, sed et adverbialiter fortasse. Quod et Eust. sensisse videtur, quippe qui exponat κατὰ φερωνυμίαν, κατὰ ἐμφέρειαν ὀνόματος, φερωνύμως.

‖ Ἐπώνυμος τούτου, τούτῳ, Qui nomen ab hac re accepit, traxit, est adeptus, Denominatus ab hac re. [Uno verbo Cognominis. Dicitur enim etiam de eo qui nomen dat vel dedit, ut in ll. infra citandis de heroibus, magistratibus, urbiumque conditoribus eponymis.] Aristot. De mundo [c. 6]: Τὸ καλὸν πᾶν ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου. Idem ibid. [c. 7]: Πάσης ἐπώνυμος ὢν φύσεως καὶ τύχης. Philo De mundo: Παρ' ἣν καὶ πόλις ἐπώνυμος τοῦ πάθους Ῥήγιον κτισθεῖσα ὠνομάσθη, Nomine ducto ab illo eventu appellata est Rhegium. Jungitur et personæ genitivo, s. dativo. [Hesiodi fr. ab Steph. Byz. v. Ἀβαντὶς cit.: Τὴν τότ' ἐπώνυμον Εὔβοιαν βοὸς ὠνόμασε Ζεύς. Pind. Isthm. 5, 51: Καί νιν ὄρνιχος κέκλετ' ἐπώνυμον Αἴαντα. Æsch. Suppl. 252: Ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλόγως ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν· Prom. 852: Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς γεννημάτων τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον. Soph. OEd. T. 210, Eur. Phœn. 637. Ion. 1594: Κἀπισημανθήσεται κείνου κεκλῆσθαι λαὸς ὄνομ' ἐπώνυμος. Plato Leg. 8, p. 828, C. Cum genit. aliter Soph. in fr. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 454: Ἥ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον, ἀλλ' ἔστι πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.] Herodot. [7, 11]: Ἐπώνυμοι τοῦ καταστρεψαμένου καλέονται, ubi animadverte ἐπώνυμοι καλέονται, sicut ἐπώνυμος ὠνομάσθη in illo Philonis loco Plut. Rom. [Comp. c. Thes. c. 4]: Ἀναιρῶν δὲ πολλὰς πόλεις ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων παλαιῶν. Ibid.: Οἱ Ῥωμύλον ἐπώνυμον τῆς πόλεως ἀποφαίνοντες. [Athen. 1, p. 2, C: Τοῦ τῆς πόλεως ἐπωνύμου Ῥωμύλου.] Pausan. [1, 18, 9]: Καὶ γυμνάσιόν ἐστιν ἐπώνυμον Ἀδριανοῦ. Idem [1, 5, 2]: Ἐπώνυμοι τῶν Ἀθήνησι φυλῶν ἥρωες. [V. infra.] Et Herodian. [4, 9, 8]: Τοῦ ἥρωος ἐπωνύμους. [Demosth. p. 1072, 25. Conf. 773, 2.] Affertur autem cum gen. et ἐκ præp. ex Dionys. P. [779]: Apollon. pro genitivo cum præpositione, usus est adverbio de loco, Arg. 2, [1018]: Αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασι. [Æsch. Eum. 689: Ἄρει δ' ἔθυον, ἔνθεν ἔστ' ἐπώνυμος πέτρα πάγος τ' Ἄρειος.] Exempla autem constructionis cum dat.: ut ap. eund. illum Dionys. [465]: Ἐπώνυμοι ἀνδράσι. Nonnus: Ἑορτὴ πηγνυμέναις κλισίῃσιν ἐπώνυμος. [Plato Leg. 12, p. 969, A. Cum præp. Herodot. 4, 184: Ἐπὶ τούτου τοῦ οὔρεος οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐπώνυμοι ἐγένοντο. Scymn. Orbis descr. 546: Εἶναί φησί τε ἐπώνυμον τὴν νῆσον ἀπὸ Κρητός τινος.] At vero quum dicit Soph. [Aj. 430], Ὄνομα ἐπώνυμον τοῖς κακοῖς, ἐπώνυμον ad proxime præcedentem signif., cujus ex Hom. et Hesiodo exx. protuli, pertinere vidisti. [In l. Soph. dat. conjungendus cum verbo ξυνοίσειν.] Sed et ap. Bud. hujus l. explicationem habes p. 154, ubi etiam de ἐπώνυμος cum gen. agit. [Idem Soph. fr. Niptr. ap. script. Vitæ Soph.: Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς. Absolute Æsch. Prom. 300.: Λιπὼν (Oceanus) ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα (Oceanum)· 733: Βόσπορος δ' ἐπώνυμος κεκλήσεται· Sept. 9: Ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει. Quod est i. q. ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος γένοιτο ἀλεξητήριος. V. ib. 405. Eur. Or. 1008: Τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου. Herodot. 5, 45: Ἀθηναίῃ ἐπωνύμῳ Κραστίῃ. Aret. p. 6: Σταφυλὴ ἐπώνυμον τόδε τὸ πάθος.] ‖ Ostendit vero et metaphorice usum esse Plut. Anton. [c. 34]: Βουλόμενος ἕν γε τοῦτο τῶν ἔργων ἐπώνυμον αὐτοῦ γενέσθαι, καὶ μὴ πάντα τὰ Οὐεντιδίου κατορθοῦσθαι, Cupiens illud unum saltem prælium ductu suo commissum esse videri atque instructum, ne omnia Venditio tribuerentur in eo bello gesta. ‖ Ἐπώνυμος autem τῶν ἀρχόντων dicitur ἄρχων, quod ab eo annus in fastis denotabatur, ὅτι ἐξ αὐτοῦ ὁ ἐνιαυτὸς ἐπώνυμος ἦν, ut Romæ a Consulibus: et ab ejus nomine alii ἄρχοντες in actis perscribebantur, ut si diceres, Metellum Celerem et Pompeium Rufum prætores fuisse consulibus Cicerone et Antonio; hoc enim ἐπώνυμος significat. [Poll. 8, 85, 89. Corsin. Fast. Diss. 1, 40. Inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 189 sqq., n. 376 etc.] Plut. in Dem. Phal.: Καὶ τὸν ἐπώνυμον καὶ πάτριον ἄρχοντα καταπαύσαντες. Herodian. 1, [16, 17] de calendis Januariis loquens: Ἀρχαί τε ἐπώνυμοι τότε πρῶτον τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται, Consulesque tum primum insignem et annuam prætextam induunt, h. e., τὴν περιπόρφυρον. Hæc Bud. p. 153, addens et l. Appiani [B. C. 2, 19]. In illo certe Herodiani, Polit. ἐπώνυμοι ἀρχαὶ vertit, Summi magistratus. [Ἐπ. ἀρχὴ de munere inscr. apud Bœckh. vol. 1, n. 380, 4, Plut. Mor. p. 642, F, Etym. M. in v., schol. Aristoph. Nub. v. 37. De quo loco erravit Ernestus in præfat. p. 17. De Prytane eponymo in titulis Atticis recentioribus v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 315, n. 184. L. D.] Quod autem attinet ad illud ἄρχων ἐπώνυμος τῶν ἀρχόντων, additi hujus genitivi exemplum desidero; ac existimo Bud. non tanquam a se usquam inventum protulisse, sed tanquam qui subaudiri debeat. Verum et istud observandum hic est, ἐπώνυμος esse non Qui nomen accipit, sed potius Qui dat; alioqui enim dicendi forent versa vice ἄρχοντες ἐπώνυμοι τοῦ ἄρχοντος. ‖ Item ἐπώνυμοι ἥρωες decem, ita dicti, quod decem tribus ab his heroibus denominatæ sunt, quasi gentiles tribuum. [Ps.-Demosth. p. 1326, 5: Ἐάν τις ὀφείλῃ τῇ Ἀθηνᾷ ἢ τῶν ἄλλων θεῶν ἢ τῶν ἐπωνύμων τῳ· 8: Ἑπτακοσίας δραχμὰς, ἃς ὤφλεν ... τῷ ἐπωνύμῳ τῆς αὐτοῦ φυλῆς. Photius s. Suid. et Etym. M. in v. Ἐπώνυμοι, et inprimis Pausan. 1, 5, 2—5.] Sed et horum εἰκόνες vocitatæ sunt ἐπώνυμοι. V. plura ap. eund. Bud. p. 154. [Ubi affert ll. Æschinis p. 59, 12: Ἐκτιθέναι κελεύει πρόσθε τῶν ἐπωνύμων· Isocr. p. 382, D: Ἐψηφίσασθε ἡμᾶς στεφανῶσαι καὶ πρόσθε τῶν ἐπωνύμων ἀνειπεῖν ὡς μεγάλων ἀγαθῶν αἰτίους ὄντας. Adde Demosth. p. 705, 19; 707, 13, Isæum p. 54, 41. De iisdem simulque de aliis ἐπωνύμοις Harpocr. v. Ἐπώνυμοι: Διττοί εἰσιν οἱ ἐπ., οἱ μὲν ι' τὸν ἀριθμὸν, ἀφ' ὧν αἱ φυλαὶ, ἕτεροι δὲ β' καὶ μ', ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ιη' ἐτῶν μέχρι ξ'. Quæ sunt verba Aristotelis, integrius relata ab eod. v. Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις, cum testimonio Æschinis p. 50, 39, quod v. De ἡμέραις ἐπωνύμοις v. Bœckh. C. I. vol. 2, n. 3069, 36. Joseph. A. J. 13, 5, 8: Ἐν ταῖς ἱεραῖς καὶ ἐπωνύμοις ἡμέραις θυσίας τῷ θεῷ προσφέροντες. Inscr. Ephes. ap. Bœckh. ib. n. 2954, A, B, sæpius memorat ἐπώνυμον Dianæ mensem Ephesiorum Ἀρτεμισιῶνα.]

[Ἐπώνυμος, ὁ, Eponymus, n. viri Acharnensis ap. Isæum in Orat. de hered. Meneclis. L. Dind.]

Ἐπωνύμως, q. d. Cognominaliter, Cognomento, Nomine ducto, sumpto: ut ἐπ. τῇ χώρᾳ, Diosc., Nomine ducto a regione: 3: Σαντωνικὸν καλοῦσιν, ἐπωνύμως τῇ γεννώσῃ αὐτὸ Σαντωνίδι χώρᾳ, Santonicam vocant, nomine tracto a regione quæ ipsum produçit; brevius, De nomine regionis etc. Redditur etiam, Gentili vocabulo Santonicum vocant, regionis, in qua nascitur, cognomento. [Athen. 3, p. 121, A.] ‖ Ἐπωνύμως, pro φερωνύμως, Nomine rei conveniente, congruente: ut quum scribit Eust., Ὁ ῥήτωρ Δημοσθένης ἐκλήθη, ἐπεὶ σθένος τοῦ τῶν Ἀθηναίων δήμου γέγονεν ὕστερον.

Ἐπωπάω, et Ἐπωπάζω, Inspicio. Ἐπωπᾷ, ἐφορᾷ, ἐποπτεύει. Ἐπωπάζει, τὰ αὐτὰ, inquit Hesych. [Æsch. Cho. 693: Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων ἀρὰ, ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα· Eum. 275: Δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενὶ (Ἅδης)· 971: Ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷ (Πειθώ). V. Ἐποπτάω.]

[Ἐπωπεύς, έως, ὁ, Inspector. Agatharch. vol. 1, p. 24, 17 ed. Hudson. ex Phot. Bibl. p. 448, 25: Μετακομίζουσι δὲ οὗτοι τοῖς καλουμένοις ἐπωπεῦσι. Aliquot codd., ἐποπτεῦσιν. Hase.]

[Ἐπωπεύς, έως, ὁ, Epopeus, rex Sicyonis. Apollod. 1, 7, 4, 2; 3, 5, 4, 6, ubi v. Heyn., Diodor. Exc. p. 545, 14, cum annotatione Palmerii et Wesselingii. Alius ap. Athen. 7, p. 283, B. ‖ Quem Strabo 5, p. 248, memorat Ἐπωμέα λόφον insulæ Pithœcussæ, Ἐπωπέα scribendum conjecit Casaub., coll. Plin. H. N. 2, 88, qui dicit *montem Epopon.* ‖ Gentile ab Ἐπωπὴ, quod v.]

[Ἐπωπὴ, ἡ, Æsch. Suppl. 539: Ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπὰς, schol. interpr. κατανομάς. Var. script. pro ὀπωπὴ vel ἐσωπὴ est Oppian. Hal. 4, 358.]

[Ἐπωπὴ, ἡ, Epope. Steph. Byz. in Ἐπωπὴ, οὕτως ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο διὰ τὸ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τὴν Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός. Τὸ ἐθνικὸν Ἐπωπεὺς καὶ Ἐπωπίτης. Quæ repetit ipse in Κόρινθος, Eust. Il. p. 290, 25, ap. quem Ἐπώπη scriptum.]

Ἐπώπης, ὁ, Inspector. Ap. Hesych. tamen scriptum est litera ο, non ω: hoc modo, ἐπόπῃ, ἐπόπτῃ, ἐφορῶντι. Sed quum præcesserit ἐπωπᾷ et ἐπωπάζει,

et alphabetica series quoque poscat illam scripturam A per ω, non dubito, quin ἐπώπῃ ab ipso Hes. scriptum fuerit. [Ἐπώπει, ἐπόπτει codex. Ἐπωπητῇ conjicit Kuster., et ἐπωπητὴς in gl. præcedente : Ἐπώπετης, Ζεὺς παρὰ Ἀθηναίοις.]

Ἐπώπιδες, Inspectores. Quum tamen formam fem. potius habeat, voce Inspectrices videtur debere exponi. Ab Hesych. exp. ἐπίσκοποι, necnon ἀκόλουθοι : additque usurpari a Lacedæmoniis. Nihil autem obstat, quin illa duo vocabb. ἐπίσκοποι et ἀκόλουθοι in fem. gen. accipienda esse dicamus. [Ut scrib. sit ἐπωπίδες, pro quo supra Ἐνωπίδες, vitiose, ut videtur. Lycophr. 1176 : Βριμὼ τρίμορφος θήσεταί σ' Ἐπωπίδα. Ubi alii libri ἐπωπίδα. Schol. s. Etymol. M. p. 368, 32 : Δασέως μὲν ἔπωπις ἡ ἀκόλουθος καὶ δμωίς· ψιλῶς δὲ ἐπωπὶς ἡ ἐπισκοποῦσα καὶ βλέπουσα παρὰ τοὺς ὤπας. Formatur autem ab ἕπομαι non ἐπωπὶς, quod grammaticorum inventum est, sed ἑπέτις, quod v. L. Dind.] Ἐπωπὶς et Ἐπωτὶς, a Sicyoniis dicta fuit Ceres, Eod. teste. [Ἐπωτὶς esse dittographiam alterius voc. recte conjicit Albertus. V. B Ἐπωπεύς.]

[Ἐπωπίς. V. Ἐπώπιδες.]

[Ἐπωπίτης. V. Ἐπωπὴ, n. pr.]

[Ἐπώρεια, ἡ, Summa pars montis. Incert. cont. Constant. Porphyr. p. 289, D : Πρὸς τὰς ἐπωρείας κείμενον. Id. ib. p. 290, A : Πρὸς τὰς ἐπωρείας τοῦ Ὀλύμπου γίνεται· interpr., Ad Olympi montosa. Sed fort. scrib. ὑπωρ.; ed. Reg. utrobique, ἐπορ. Hase.]

[Ἐπωρεύει, ὡραῖα συντελεῖ, Hesych. V. Ὡρεύω.]

Ἐπωριάζω, Curo, Solicitus sum : ab ὥρα, habente ω tenuatum, ead. forma qua ἐξωριάζω. [Ἐπωριάζειν, μεριμνᾶν, Hesych.]

[Ἐπωροφία, ἡ, Tectum. Inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 263, 81 : Τῆς ἐπωροφίας σφηκίσκους. L. D.]

Ἐπωρύω, s. Ἐπωρύομαι, Ululo, Infremo. De cane in Epigr. [Philipp. Anth. Pal. 9, 311, 5 : Πολλὰ δ' ἐπωρύουσαν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 544, D : Ἐπωρυομένη τοῖς ὕδασι. Hesych. : Ἐπωρύετο, ἐπένθη (ἐπένθει Kuster., ἐπένθησε Cyrillus : alludit autem ad verbum ἐπωρεῖν paullo ante ab Hesychio cum eadem interpr. C positum per errorem, de quo v. intt.), ἢ φωνὴ θηρίων. Suidas : Ἐπωρυόμενος, φωνῶν. Zach. 11, 8 : Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐπωρύοντο ἐπ' ἐμέ. Theodoret., θηριωδῶς μοι προσῆλθον οἱονεὶ βρυχώμενοι καὶ τὴν ἐμὴν διψῶντες σφαγήν. L. Dind.]

Ἔπωσις, εως, ἡ, Impulsio. Bud. ex gramm. quopiam : Ἔπωσις λέγεται ὅταν τις ἐπιὼν ἕπεται· ἄπωσις δὲ, ἀφ' ἑαυτοῦ.

[Ἐπωστρὶς, ἰδος, ἡ. Hesych. : Ἐπωστρίδες, αἱ κατὰ Σάμον ταῖς γυναιξὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπέχουσαι κατὰ τὴν ὀσφύν.]

[Ἐπωτειλόω, Cicatricem facio. Aret. p. 55, 28 : Τάπερ οὔτε σαρκοῦται οὔτε ῥηιδίως ἐπωτειλοῦται, Ad cicatricem perducuntur. Conf. p. 61, 21. L. D.]

[Ἐπωτὶς, ἰδος, ἡ.] Ἐπωτίδες, Ligna quæ ex utraque proræ parte velut aures prominent, τὰ ἑκατέρωθεν πρώρας ἐξέχοντα ξύλα, schol. Thuc., Suid. : Thuc. 7, [34] : Ἀναῤῥαγεῖσαι τὰς παρεξειρεσίας ὑπὸ τῶν Κορινθίων νεῶν, ἐπ' αὐτὸ τοῦτο παχυτέρας τὰς ἐπωτίδας ἐχουσῶν. Idem [ib. 36] : Τὰς ἐπωτίδας ἐπέθεσαν ταῖς πρώραις D παχείας. Et ap. Suid. : Ἐκ φορτίδων πολεμιστηρίας τὰς νέας κατεσκεύασε ταῖς ἐπωτίσι, καὶ ταῖς στερίφοις ἀποφήνας εὐρώστους. Gaza apud Theophr. H. Pl. 5, 18 [7, 3], interpr. Auriculas navis. Utitur et Eur. Iph. T. [1350] : Οἱ δ' ἐπωτίδων Ἀγκύραν ἐξανῆπτον. [Strabo 3, p. 138; Diod. 17, 115; Poll. 2, 83. Etym. M. p. 811, 23 : Τὸ τῆς πρύμνης ἄκρον, πρὸς ὃ ἐπιζεύγνυνται αἱ ἐπωτίδες τῆς νεώς. Conf. Reimar. ad Dion. Cass. 49, 3. || Cocchii Chirurg. p. 28, υμε', a Kallio cit. : Ἐπωτὶς ἐκ. τετρασκελοῦς, Ligatura auris quattuor crurum.]

[Ἐπωτίς. V. Ἐπωπίς.]

Ἐπωυτὸν, pro ἐπ' αὐτὸν, ut annotat Suid. Sed ἐπ' ωὐτὸν disjunctim scribo.

Ἐπωφέλεια, ἡ, Utilitas, Basil. Ep. [Democritus Stobæi Fl. vol. 3, p. 102 : Πάντα γὰρ (τὰ ζῶα) ἔκγονα κτᾶται κατὰ φύσιν, ἐπωφελείης γε οὐδεμιᾶς (-μιῆς) εἵνεκα. Ubi libri ἐπὶ ὠφελείης. L. D. Sed apud Greg. Nyss. t. 2, p. 920, B, Τῶν ἐπωφελείᾳ συνόντων, scrib. ἐπ' ὠφελείᾳ. Hase. Forma Ἐπωφελία Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 33, 2.]

Ἐπωφελέω, Insuper [hoc omittendum erat] juvo, prosum. [Soph. Phil. 605 : Ἔσθλὸν ἄνδρ' ἐπωφελῶν· 1371. Xen. OEc. 11, 9, 13; Plato Leg. 8, p. 843, C.] Aristoph. Nub. [1442] : Δίδαξον γὰρ, τί δή μ' ἐκ τούτων ἐπωφελήσεις; Quid utilitatis afferes? [Cum duplici accusat. sic etiam Eur. Or. 955. Cum dat. Soph. OEd. C. 441 : Οἱ δ' ἐπωφελεῖν τῷ πατρὶ δυνάμενοι. Eur. Andr. 676. || Aoristo pro ὤφελον, Debui, utitur Soph. OEd. C. 540 : Ἐδεξάμην δῶρον, ὃ μήποτ' ἐγὼ ταλακάρδιος ἐπωφέλησα πόλεος ἐξελέσθαι. L. D. Moschion De mul. pass. p. 70, 27 : Καλῶς ἐπωφελήσεις καὶ σικύων κούφων ἐπιτιθεμένων. Passiv. Phalar. Epist. 113 : Εἰ μέλλετε ἐπωφελεῖσθαι, Si utilitatem inde percepturi estis. Hase.]

[Ἐπωφέλημα, τὸ, Subsidium. Soph. Phil. 275 : Ῥάκη προθέντες βαιὰ καί τι καὶ βορᾶς ἐπ. σμικρόν.]

[Ἐπωφέλης. V. Ἐπιαλής.]

Ἐπωφελὴς, ὁ, ἡ, Utilis. [Commodus, Gl. Poll. 5, 136. Schol. Aristoph. Pl. 88 : Διά τι χρήσιμον καὶ ἐπωφελὲς τὴν ἀρετὴν μετιέναι. Olympiodor. ad Plat. Gorgiæ p. 486, A : Εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ) Ὁ Σωκράτης κελεύει αὐτὸν σκοπῆσαι εἰ τῷ ὄντι ἡ εὔνοια αὕτη ἐπωφελής ἐστιν. Themistio Or. 22, p. 278, C, pro ἐπωφελῶς restituebat HSt. || Adv. Ἐπωφελῶς, Utiliter, Commode, Gl. Themist. Or. 21, p. 252, A. Poll. 5, 135.]

[Ἐπωφελία. V. Ἐπωφέλεια.]

Ἐπωφέλιμος, ὁ, Utilis, Commodus, Emolumentum et adjumentum afferens, i. q. ὠφέλιμος, sicut ἐπωφελέω idem cum simplici ὠφελέω. Pythag. Carm. [6] : Πραέσι δ' εἶχε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.

[Ἐπωφελῶς. V. Ἐπωφελής.]

[Ἔπωχρος, ὁ, ἡ, Pallidus. Hippocr. p. 911, F. : Ἔπωχρον ἢ ἔκλευκον. Aret. p. 56, 10 : Ἐπώχρους, λευκοὺς, γυναικώδεας.]

Ἔρα, ἡ, Terra : unde ἔνεροι et alia quædam vocc. derivari existimantur. [Ab ἐράω ducunt grammatici, qui interpr. γῆ καλὴ, ποθεινὴ, ut Hesych. Idem Ἔρας, γῆς. || Hesych. interpr. etiam ἡ κοιλία, Venter, confundens fort. cum ἔντερα. Ceterum sæpius ponunt grammatici in aliorum vocc. etymologiis, velut voc. ἐρῳδιὸς schol. Aristoph. Av. 1142, et verbi ἐξερᾶν, Ach. 340, Vesp. 987, et nominis Ἐρεμβὸς, quod v., et aliorum.]

[Ἐραγίδες, Nereides, ἅσπερ αἱ γυναῖκες βαρβαρίζουσαι (vocant) Ἐραγίδας, sec. Jo. Canabutzen ap. Ducang. App. Gl. p. 74.]

[Ἔραδος, Hesychius interpr. νεῖκος, συνδρομὴ, λοιδορία, ἀλεξικακία, et ab ἔρις ducit. Sed gl. haud dubie mendosa. Ἀλεξικακία, quod ex uno hoc l. recepit HSt., ex ἀνεξικακία ortum videtur. L. Dind.]

Ἔραζε, adv. a nom. ἔρα [de cujus forma Eust. Il. p. 153, 27], In terram, Ad terram. Hesiod. [Op. 419] : Φύλλα δ' ἔραζε χέει, et [471] : Στάχυες νεύοιεν ἔραζε. [Scut. 174, 268.] Apud Hom. cum eodem illo verbo χέειν, Od. X, [85] : Ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε. Sic O, [526] : Κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. [Æsch. fr. Niobes ap. Plut. Mor. p. 603, A, a Porsono Misc. p. 212 emendatus : Οὗμὸς δὲ πότμος οὐρανῷ κυρῶν ἄνω ἔραζε πίπτει. Theocr. 25, 265 : Ῥίψας τόξον ἔραζε. In quo consentire videntur libri, ut vicissim in forma Dor. Ἔρασδε 7, 146.]

[Ἐραὶ, αἱ, Eræ, oppidum Tejorum, Thucyd. 8, 91, 20. Ἔραι Strab. 14, p. 644. ερλων numus ap. Mionnet. *Supplement* vol. 6, p. 212. L. Dindorf.]

Ἐραῖα, Ramus oleæ, Ramentum, VV. LL. At Suidas habet, Ἐραῖα, ὁ κλάδος· σημαίνει δὲ καὶ τῆς ἐλαίας τὸ σκυβαλῶδες. [Ἢ καὶ μαλλίον addit Zonaras p. 865, cujus libri inter ἐραία et ἐρέα variant.]

Ἔρᾱμα, τὸ, Vomitus, Hesych.

Ἐράμαι, Amo, quod poet. est. Hom. Il. [I, 64 : Ὅς πολέμου ἔραται·] Ξ, [328] : Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. [Eur. Alc. 869 : Κείνων ἔραμαι. Et alibi.] De diversa autem formatione lege Eust. [Pind. Pyth. 11, 50 : Ἐραίμαν καλῶν. Et conjunctivo ib. 4, 92, infra citato, ubi ἐρᾶται Dorice pro ἔρηται. Præs. secunda ἔρασσαι pro ἔρασαι, Theocr. 1, 78 : Τινὸς, ὠγαθὲ, τόσσον ἔρασσαι; Partic. ἐράμενος, ἐπιθυμήσας

annotavit Hesych. Codex ἔραμος. De aoristo HSt. :] A ᾽Εράζω, et ᾽Εράζομαι, Amo. Unde ἠρασάμην, et poet. ἐρασάμην [ἐρασσάμην], non præfixo incremento. Hesiod. Theog. [915] : Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο. [Eodem aoristo sæpius utuntur Hom. et Pind. Vitiose Lucian. De Syr. d. c. 17 : Τῆς ὁ πρόγονος ἠρήσατο, pro ἠράσατο. Nullum hujus aor. ex. ap. Atticos inventum est. Forma passiva ἠράσθην, ab HSt. in ἐράω posita, utitur etiam Herodotus.] Sed thematum illorum nulla exempla afferuntur. [Neque ulla fuerunt, quum ἠρασάμην ducatur ab ῞Εραμαι. Cum inf. Pind. Pyth. 4, 92 : ᾽Επιψαύειν ἐρᾶται· Nem. 1, 31 : Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον κατακρύψας ἔχειν. Theogn. 1155 : Οὔτ' ἔραμαι πλουτεῖν. Soph. OEd. C. 512 : ῞Ομως δ' ἔραμαι πυθέσθαι. Et aliquoties Euripides. Oppian. Cyneg. 1, 16 : Τοιγὰρ ἐγὼν ἔραμαι θήρης κλυτὰ δήνε' ἀεῖσαι. Imperf. ἠράμην, Sappho ap. Hephæst. p. 42 : ᾽Ηράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν. Pind. Pyth. 3, 20 : ῞Ηρατο τῶν ἀπεόντων. Theocr. 11, 8, et alibi.]

[᾽Εράναν inter nomina triadis ponunt Nicomachi Theolog. arithm. ap. Phot. Bibl. cod. 187, p. 143, 37. B ‖ ᾽Εράναι, βωμοὶ, Hesychius. ᾽Εσχάραι Ruhnken.]

[᾽Εραναρίων in Concil. Calched. : ῞Οχλον ἄτακτον μετὰ ξιφῶν καὶ ἄλλων τινῶν ἐραναρίων· et ibid. : Μετὰ ξιφῶν καὶ ἐραναρίων, significationem et scripturam disceptat Ducang. in Gloss.]

᾽Ερανάρχης, ὁ, Qui stipibus erogandis præest, VV. LL. At Bud. reddit, Qui est caput collectæ, afferque Diog. L. [6, 63] : ῞Ερανον αἰτούμενος, πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐράνιζε. Ab Artemidoro quoque [1, 18, 37; 2, 38] usurpari testatur. [Harpocratio aliique gramm. in Πληρωτής : Πληρωτὰς ἐκάλουν τοὺς ἀποδιδόντας τὸν ἔρανον τοῖς ἤτοι λαχοῦσιν ἢ ἐωνημένοις· εἶεν δ' ἂν οὗτοι οἱ παρ' ἡμῖν καλούμενοι ἐρανάρχαι.]

᾽Ερανέμπολος, ὁ, Qui circa ἐράνους mercaturam exercet, Qui ἐράνους quæstui habet. ᾽Ερανέμπολοι, οἱ ἐξ ἐράνων ἐμπολῶντες, Hesych. Videri autem posset scr. ἐρανέμποροι, ea forma qua dicitur ψυχέμπορος, item χριστέμπορος, atque alia. Sed ap. Suid. [Zon., et Phot.] eadem illa scriptura extat; qui etiam illis Hesych. verbis addit ἀπὸ τῶν ἀρχῶν. [᾽Επὶ τῶν ἀργῶν Heraldus et Reinesius. Photius iterum : ᾽Ερανεμπόλοι (ita cod. secundum Dobr. in Corrig.), ἀπὸ τῶν ἐράνων βιοῦντες.]

᾽Ερᾰνίζω, [fut. ἐρανιῶ, quo utitur Philo vol. 1, p. 635, 11. Photius : ᾽Ερανιῶν, ἐρανισθησόμενος], Collationem obtineo s. impetro, Facio ut amici aliquid in me conferant, Vel, Peto ab amicis ut aliquid in me conferant: sequendo eam expos., qua dicitur esse ἔρανον αἰτῶ. Cujus ex. manifestum habes in ᾽Ερανάρχης : sed videndum est pro loco, quomodo interpretari debeamus ἔρανον. Generalius, Corrogo, Emendico, Colligo : quæ interprr. Budæi sunt, afferentis ex Æschine [p. 60, 4] : ῞Οταν οὖν τοῖς δημοτῶν στεφανουμένοις καὶ φυλετῶν ἀπείπῃ μὴ κηρύττεσθαι τοῖς τραγῳδοῖς, ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα, ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται, τί τὸ καταλειπόμενόν ἐστι; In eo autem, quem huic subjungit, loco, habetur quidem accus. itidem, sed diversæ, ut ita dicam, naturæ; est enim personæ accusativus : ex Dem. [p. 1484, 2] : ῞Ινα οἷός τε ὦ, τά τε ὀφειλόμενα εἰσπράξας, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίσας, τὰ πρὸς ὑμᾶς διοικῆσαι, Ut possim, quum nomina mea D exegero, et ab amicis collationem coegero, publico debito satisfacere. I. e. Judicatum facere. Est autem similis hic usus ei quem ap. Plat. habet, sed cum diversa constr. : Leg. 11, [p. 915, E] : ᾽Εράνων δὲ πέρι, τὸν βουλόμενον ἐρανίζειν φίλον παρὰ φίλοις. Nisi forte leg. sit potius φίλον παρὰ φίλου. Invenitur porro et pass. [med.] ᾽Ερανίζεσθαι in hac signif. activa interdum. [Hesych. : ᾽Ερανίζεται, συλλέγει. Suidas : ᾽Ερανισάμενος, ἐκ πολλῶν συναγαγών.] Lucian. [Vitt. auct. c. 12] : Πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονὴν, Undique colligere s. corrogare, Undique emendicare. Themist. De anima 3 : Καὶ τὸ ἓν δὲ καὶ τὰ δύο καὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκ τῶν αἰσθητῶν ὁ νοῦς ἐρανίζεται· 1 : ῞Ας καὶ αὐτὰς ἀπὸ τῶν στοιχείων ἐρανίζεται. Sic et ap. Diog. L. Eudoxo [8, 87] : Καὶ πρὸς τῶν φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπᾶραι, putat Bud. ἐρανισθέντα accipi pro ἐρανίσαντα. (Sed fortassis ἐρανίζεσθαι dicitur etiam pro Donari aliquo munere quod ἐράνου nomine censeatur. [Hesych. : ᾽Ηρανίσθην, ἔρανον συνήγαγον. Photius supra cit.]) Ex Eod. affert ἐρανίζεσθαι pro Quæstum facere, Capturas factitare : in Protag. [9, 50] : Οὗτος καὶ Πρόδικος λόγους ἀναγινώσκοντες ἠρανίζοντο. [Παρὰ τῶν μαθητῶν φόρους ἐρανίζεσθαι Pollux 4, 43.] ‖ ᾽Ερανίζω, non solum est ἔρανον αἰτῶ, sed etiam ἔρανον δίδωμι. Videturque hoc censuisse Harpocr.; postquam enim dixit ἐρανίσας significare ἔρανον αἰτήσας, in Epistola περὶ τῶν τοῦ Λυκούργου παίδων, subjungit, ᾽Εν δὲ τῇ περὶ τοῦ ὀνόματός φησι. Affert enim totum ex [Demosth.] Orat. quæ inscribitur Ὁ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος λόγος [p. 999, 24 : Τί δ' εἰ ψευδομαρτυριῶν ἁλώσεσθαι προσδοκῶν ἐφ' οἷς ἐρανίζει τούτοις τοῖς περὶ αὐτὸν, ἐρήμην ἐάσεις τελεσθῆναι τὴν δίκην; Quod Harpocr. interpretatur, ἀντευποιεῖ ἀποδιδοὺς τὴν ἴσην βοήθειαν αὐτοῖς, ἣν κἀκεῖνοί ποτε παρέσχον ψευδομαρτυρήσαντες ὑπὲρ αὐτοῦ], in quo signif. hæc optime verbo illi convenit, viderique possint deesse aliqua ad secundam hanc expos. pertinentia verba. Meminit hujus loci Dem. et Bud. : cujus Comm. v., p. 354. Redditur etiam Confero symbolam, aut generalius, Confero, Contribuo. [Improprie Philipp. Thess. Anth. Pal. 9, 11, 2 : Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ' ὄμμασιν· ἀμφότεροι δὲ εἰς αὐτοὺς τὸ τύχης ἐνδεὲς ἠράνισαν. Plato jun. ib. 13, 9 : Ἡ μία δ' ἀμφοτέροις ἦρκει φύσις· ἐν γὰρ ἑκάστῳ τοὐλλιπὲς ἀλλήλοις εἰς ὅλον ἠράνισαν. Passivo Antiphil. ib. 277, 4 : Θολεραῖς ἠράνισαι νεφέλαις, de fluvio imbribus aucto. ‖ Cum accusat. ap. Antiphont. p. 117, 33 : Πολλοὺς δὲ ἐρανίζοντα. Ubi πολλοῖς conjecerunt intt.]

᾽Ερανικὸς, ἡ, ὸν, Pertinens ad ἐράνους. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν, Cujus nomine conferuntur et contribuuntur ἔρανοι, s. Quod fit ad corrogandos ἐράνους, vel ad corrogandam stipem. Ap. Suid. : ῞Εμμηνοι δίκαι, αἵ τε ἐμπορικαὶ καὶ ἐρανικαί. [Ubi intelligendæ actiones de ἐράνοις, quod v. Dionys. Dinarch. c. 12, p. 663, 13, inter oratt. Dinarchi : ᾽Ερανικὸς πρὸς τοὺς Προκλέος παῖδας. Corrigit Meurs. Bibl. Att. 2, p. 720, B, Προκλέους, coll. Harpocrat. v. ῞Αλογοι ἐρανισταὶ, ubi est Δ. ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων ἐρανικῷ. ᾽Ερανικαὶ δίκαι memorantur etiam a Polluce 8, 37, 101, 144, et ibid. ἐρανικὸς νόμος.] Athen. 5, [p. 212, D] : ῾Οπότε Ἀθηνίων ὁ πένης καὶ τὰς ἐρανικὰς ποιησάμενος C ἀκροάσεις, διὰ τὸν βασιλέα σιληπορδῶν διὰ τῆς χώρας καὶ πόλεως πομπεύει. [Vertendum Mercenarias s. Pro mercede collata habitas.]

᾽Ερᾰνίον, τὸ, diminutiva forma, q. d. Parva symbola, aut Exigua stips. Hesych. exp. ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον [et ἀνταπόδοσις, quod vocab. tamen in seq. gl. ᾽Εραννῆς ponitur] : itidemque Suid. In VV. LL. perperam in hac voce ᾽Ερᾰνίον exx. usus vocis ῞Ερανος afferuntur. Sciendum est porro ap. Suid. inveniri plur. nomen ῞Ερανα, quod exp. δῶρα τὰ ἐκ συλλογῆς, [δῶρα simpliciter Photius et ῞Ερανον, δῶρον, nisi hic est accusativus masculini,] ut Hesych. ἐράνιον, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον, [idemque ῞Ερανα, ἐκ συνεισφορᾶς (ita enim corrigenda scriptura codicis ἐκανεἰσφορὰς [sic]) δῶρα, ἢ δόσις πολλῶν αὐτὸν (εἰς τὰ Heinsius) γινόμενα συμπόσια. L. Dindorf.]

[᾽Εράνιος scriptura vitiosa pro ῾Ερέννιος, ut in fronte libelli Περὶ διαφορᾶς σημασίας, quem Ammonio subjecit Valckenarius, qui v. p. 155. Itemque ᾽Ερράνιος ap. Steph. Byz. in Βαβυλὼν, ubi v. intt. L. Dind.] D

[᾽Εράνισις, εως, ἡ, i. q. sequens. Plato Leg. 11, p. 915, E.]

[᾽Ερανισμὸς, ὁ, Corrogatio, Gl. Dionys. A. R. 6, 96. Angl. Jo. Chrys. t. 5, p. 932, 42 : Πάντων ἐρ. κοινωφελὴς τῶν ἐν τῷ βίῳ καλῶν. Vita Dorothei Actt. SS. Jun. t. 1, p. 610, 68 : Εἰς ἐρανισμὸν τῶν κατὰ χρείαν τοῖς ἀσκουμένοις, Ad corroganda exercitantibus necessaria. Hase.]

[᾽Ερανιστέον, Emendicandum, Corrogandum. Clem. Al. Strom. 6, 11, 89 : Πλείω δ' ὡς ἔνι μάλιστα βοηθήματα τοῖς ἐπαΐουσιν ἐρ. Hase. Eust. Il. p. 1029, 18 : ῾Ης λέξεως μὴ ἐρ. τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας. L. D.]

᾽Ερανιστὴς, ὁ, Qui est ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam s. convivium dederunt, Unus ex iis quibus structa est collatitia cœna : tanquam ab ἐρανίζω significante peculiariter, Confero ἔρανον in cœnam s. convivium, i. e. symbolam. [Harpocr. s. Photius : ᾽Ερανιστὴς κυρίως ἐστὶν ὁ τοῦ ἐράνου μετέχων καὶ τὴν φορὰν, ἣν ἑκάστου μηνὸς ἔδει καταβάλλειν, εἰσφέρων.] Aristot.

Eth. 4, 2, περὶ τοῦ βαναύσου loquens : Καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος· οἷον ἐρανιστὰς γαμικῶς ἑστιῶν. Ex Eod. [ib. 8, 11] affert Bud. ἐρανιστὰς et θιασώτας pro Iis qui sacrificiorum et cultus deorum obtentu, sodalitates temporarias quotannis coibant, in iisque vino et epulis indulgebant. Athen. 8, [p. 362, E], postquam dixit ἔρανον et θίασον pro eod. poni, addit : Καὶ συνιόντες, ἐρανισταὶ καὶ συνθιασῶται. Ap. Eund. Comicus quidam dicit, Ὅταν ἐρανισταῖς καρύων διακονῇς. [Photius : Ἐρανιστὰς, ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν. Ἀριστοφάνης Ὀλκάσιν· Ἡρώην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἤψησ' ἔτνος. Νόμος ἐρανιστῶν exhibetur in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 172, n. 126, 30. Conf. ib. n. 267. Pollux 3, 129; 8, 37, 144. L. Dindorf.]

[Ἐρανίστρια, ἡ, fem. ab ἐρανιστής. Osann. Syll. inscrr. 1, p. 173. Passov.]

[Ἔραννα, ἡ, Eranna, olim dicta urbs Triphyliæ Cyparissia, sec. Steph. Byz. in h. n. Utramque distinguit Strabo 8, p. 361 : Πύλος καὶ Κυπαρισσία, μέση δὲ τούτων Ἔρανα, ἣν οὐκ εὖ τινες Ἀρήνην εἶναι νενομίκασι πρότερον, et iisdem verbis ib. p. 348, consentientibus libris in simplici ν, alteram tamen scripturam commendante nomine Ἔραννος. L. Dind.]

Ἐραννὸς, ὴ, ὸν, Amabilis, Jucundus : ut Καλυδῶνος ἐραννῆς, Hom. [Il. I, 527, 573 : Πόλιν ἐραννὴν, Od. H, 18. Ταΰγετον ἐραννὸν, Aristoph. Lys. 1297. Μίλατον ἐραννὰν, Theocr. 28, 21. Legitur etiam, item femin. genere, in fragmentis quæ citat Hephæst. p. 64, 66, 95, de mulieribus vel regionibus, ut videtur. Ἐραννὸν ὕδωρ, Simonid. ap. Plut. Mor. p. 402, D. De fluviis eorumque ripis sæpius est in Orph. Argon., ut 84 : Φᾶσιν ἐραννὸν, ubi libri ἐρυμνόν· 788 : Ῥεῖθρον ἐραννὸν, et alibi. Id. 335 : Κόραις ἐρανναῖς· 989 : Φηγὸς ἐραννή. Dionys. Per. 777 : Φιλότητος ἐραννῆς. De accentu acuto Arcad. p. 63, 4.]

[Ἔραννος, ἡ, Erannus, olim dicta Cyparissus urbs in Parnasso, sec. Steph. Byz. in Κυπάρισσος, ubi scriptum ἡ πρότερον Ἔρανος. Sed recte Eust. Il. p. 274, 8, de eadem Cyparisso : Πρότερον δέ ποτε (ἐκάλουν αὐτὴν) καὶ Ἔραννον ἐν δυσὶ ν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐράνου. Conf. Ἔραννα. L. Dind.]

[Ἐραννὼ, οῦς, ἡ, Eranno, n. saltatricis, inscriptum marmori septem saltatrices subscriptis nominibus exhibenti, in Musei Borbon. vol. 5, tab. 39. L. Dind.]

[Ἔρανον. V. Ἐράνιον, Ἔρανος in fine.]

Ἔρανος, an ponendum fuisset inter derivata a verbo Ἐρῶ sequendo etymum id quod ab Etym. ei tribuitur, et Athenæi quoque testimonio comprobatur, incertum mihi est : judicet ipse lector ex iis quæ de illo etymo disseram.

Ἔρᾰνος, ὁ, Collatitia cœna, Convivium ex collecta, Convivium quod instruitur a symbolarum collatoribus, ut loquitur Plaut. (ita enim ap. eum leg. est, non Symbolorum) : Convivium in quod suam quisque symbolam confert, s. suam partem. (Nisi tamen illa signif., qua simpliciter pro Ipsa symbola ponitur, prior est hac.) Redditur a Bud. Collecta. Exp. τὸ ἐκ συμβολῆς δεῖπνον, in Hom. Od. A, [226] : Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. In Λ, [414] habemus tria hæc itidem conjuncta : Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. Eust. in Il. Π [p. 1085, 48]: Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς, δειπνεῖν ἐκ κοινοῦ Ἡσίοδος ἔφη· ἔστι δὲ τοιοῦτον ὁ ἔρανος. Idem in illum l., qui ex Il. A sumptus est [Od. p. 1412, 63], annotat itidem ἔρανον esse τὴν ἀπὸ κοινῆς συμβολῆς, ἤγουν καταβολῆς καὶ δαπάνης εὐωχίαν. Ubi annotat etiam, ἔρανον fuisse κόσμιον, ac minime πολυτελῆ : solitos enim fuisse τοὺς ἐρανιστὰς ut plurimum φειδωλῶς ἐσθίειν : quoniam unusquisque τὸ ἴδιον ἤσθιε. Idem alibi [Il. p. 1119, 12] ex Athen. scribit, ἐράνους esse, κατὰ τοὺς πολλοὺς, τὰς ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγάς : additque, ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Dicam autem infra de hoc etymo plura. V. Ἐρανιστής. [Pind. Ol. 1, 38, Pyth. 5, 77; 12, 14. Eurip. Helenæ 395.] || Generalius, Collatio, Contributio, Quod quis pro virili parte confert. Redditur etiam Symbola. [Consule Casaubonum in Theophr. Char. Περὶ αὐθαδείας p. 199. Angl. Aristoph. Ach. 615 : Ὑπ' ἐράνου τε καὶ χρεῶν. Schol. : Ἔθος εἶχον τέλεσμά τι εἰς τὸ κοινὸν διδόναι, ὅπερ οἱ μὴ διδόντες καὶ ἄτιμοι ἐνομίζοντο καὶ μετὰ βίας ἀπῃτοῦντο. Lys. 651 : Τοὐράνου γάρ μοι μέτεστι· καὶ γὰρ ἄνδρας εἰσφέρω· τοῖς δὲ δυστήνοις γέρουσιν οὐ μέτεσθ' ὑμῖν, ἐπεὶ τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῶον ἐκ τῶν Μηδικῶν εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς. Dixit de ἐράνοις præter alios Bœckh. *Staats-haush.* vol. 1, p. 264.] Ap. Antiphont. pro Eo quod sodales s. amici conferunt ad levandam sodalis inopiam : Κἂν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ ἂν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθον. Sic Lucian. usus est, Tim. [c. 45] : Πυθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον. [Et Polyb. 38, 3, 10 : Τοὺς ἐράνους ἐπιμόνους ποιεῖν, ἕως ἂν λάβῃ τὰ τοῦ πολέμου κρίσιν.] Optime autem cum his ll. convenit (quod ad signif. attinet) iste ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 336, 2], in quo ἔρανος ponitur cum gen. δυστυχίης : Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος οὐδ' ὀρέγοντος Οὐδενὸς ἀνθρώπου δυστυχίης ἔρανον. Quæ ita verti (in libro, quem nuper edidi, cui titulus, Epigrammata Græca, selecta ex Anthologia, interpretata ad verbum et carmine) : Quum me pauperies premeret, pariterque senectus, Nec qui porrigeret vel stipis æra foret. In interpretatione autem, quæ est ad verbum, verti, Infelicitatis (sustentatricem) stipem. Dem. [p. 1249, 11] : Χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσω, Collationem, donum munusque conferam pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda, Bud. [Locutio ἔρανον εἰσφέρειν τινὶ est etiam ap. Plat. Conv. p. 177, C, Leg. 11, p. 927, C; φέρειν, apud Demosth. p. 142, 1; 547, 9.] Ap. Eund. [p. 1355, 3] : Ἔρανον εἰς τὴν ἐλευθερίαν συλλέγουσα. [Cum eodem verbo p. 574, 12. Alias locutiones memorat Pollux 8, 144.] Ab Eodem redditur etiam Beneficium, Beneficentia, Munificentia, Gratia. Dem. [p. 1491, 1] : Καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία, ἣν καὶ σὺ ποίησαι πρὸς ἐμὲ, Honestum igitur est beneficium gratia jure inita. Verba sunt Demosthenis pro homine reo deprecantis : ac si diceret, Honestius ab amico, i. e. a me, gratiam inire non potes, quam si insonti reo mea causa negotium facessere desieris. [Eur. Suppl. 363 : Κάλλιστον ἔρανον δοὺς γὰρ (qui parentes colit) ἀντιλάζυται παίδων παρ' αὐτοῦ τοιάδ' ἂν τοκεῦσι δῷ. Xenoph. Cyrop. 7, 1, 12 : Εἰς τίνα ποτ' ἂν καλλίονα ἔρανον ἀλλήλους παρακαλέσαιμεν ἢ εἰς τόνδε;] Greg. Naz. Or. περὶ τῆς φιλοπτωχίας : Καὶ προσεισενεκτέον ἀνθρώπους ὄντας ἀνθρώποις τὸν ἔρανον τῆς χρηστότητος, Benignitas humanitatis conferenda est et beneficentia. Isocr. Busir. [init.] : Ἡγοῦμαι γὰρ τοῖς μὲν ἀναξίως δυστυχοῦσιν, ἐκ δὲ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ἅπαντας τοὺς πλείω πεπραγματευμένους καὶ μᾶλλον ἀπηκριβωμένους προσήκειν ἐθελοντὰς τοῦτον εἰσφέρειν τὸν ἔρανον· quæ Idem ita reddit, Existimo enim bonis moribus convenire, ut iis qui fortunæ injuria facultatibus lapsi sunt, et vitæ subsidium ex literarum studio sibi comparare instituerunt, cuncti qui in literis amplius commentando profecerint, et exactius eruditi sint, hanc munificentiam conferant et gratiam. Ap. Eund. in Plataico [p. 307, C], itidem pro Gratia : Ὀφείλετε δὲ μόνοις τῶν Ἑλλήνων τοῦτον τὸν ἔρανον ἀναστάτοις ἡμῖν γεγενημένοις ἐπαμῦναι, Hujus gratiæ suppetias eundo hominibus incundæ sedibus suis ejectis, solis nobis Græcorum debitores estis. Ap. Dem. [p. 1348, 3] : Τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, Parem gratiam referre. Alicubi redditur etiam Præmium, Merces (quæ interpr. extat in Lexx. quæ prima omnium in lucem prodierunt, sed absque exemplo), ut in isto Isocr. I. Hel. Enc. [p. 212, A] : Νομίζων ὀφείλειν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνεκινδύνευσε. Sed nihil obstat quominus ut in præcedente hujus scriptoris l., sic et in isto, ὀφείλειν ἔρανον reddamus Debere gratiam. Potest alioqui hic reddi etiam Beneficium, ut in aliis, qui paulo ante allati fuerunt, ll. || In quibusdam VV. LL. redditur etiam Mandatum : quam interpr. plane falsam esse existimo. Sumpta est tamen ex Etym., exponente, τὸ ἐκ συνεισφορᾶς δῶρον, ἢ ἐντολὴ, ἢ συλλογὴ, ἢ εἰσφορά. Sed non dubium est quin vox ista ἐντολὴ (quæ in illis Lexx. reddita fuit Mandatum) alienam sedem occuparit : licet ap. Suid. quoque legatur. Item tradit Etym. ἔρανος dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις, καὶ εὐωχεῖσθαι. Quibus subjungitur, Ἀπὸ τοῦ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ὁ μέλλων ἐράσω·

ἐξ αὐτοῦ ἔρανος. Sed malim meum vetus Lex. sequi, in quo eadem quidem etymologia affertur, sed melius declaratur : vel potius, quæ ad eam pertinent, emendatius scribuntur : hoc sc. modo, Ἔρανος, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις καὶ εὐωχεῖσθαι· ut dicatur ἔρανος, quia est illorum qui ἐρῶσι καὶ ἐπιθυμοῦσι συνεισφέρειν τι τοῖς φίλοις : ideoque omnino tollenda sit particula copulativa quæ apud Etym. habetur inter ἐπιθυμεῖν et συνεισφέρειν. At vero Athen. quum hanc vocem ἔρανος a συνερᾶν deducit, haud itidem addit ἐπιθυμεῖν, sed καὶ συμφέρειν. Ejus verba sunt, l. 8, [p. 362, E] : Ἔρανοι δέ εἰσιν αἱ ἀπὸ τῶν συμβαλλομένων εἰσαγωγαὶ, ἀπὸ τοῦ συνερᾶν καὶ συμφέρειν ἕκαστον. At Eustath. hanc deductionem ex eo afferens, passiva voce συνερᾶσθαι utitur. Non video autem quid potius, hoc quidem in l., vel activa voce (quam malo), vel passiva intelligere possimus (si verbi ἐρᾶν passim obviam signif. sequamur), quam inter se colere amicitiam. Estque obiter hic verbi Συνερᾶν usus animadvertendus : si modo is est, quem Athen. ei dare voluit. De hoc enim pronuntiare non ausim, quum constet, in plerisque etymologiis non exacte servari signif. ejus voc. a quo deductio petitur. Longe aliam certe Bud. huic verbo subesse putavit; quippe qui συνερᾶν et συμφέρειν tanquam synonyma poni annotarit. In qua signif. deducendum esse ab ἔρα dicerem, si admittendam esse censerem. Unde fortasse sunt etiam ἐράσαι, ἐξεράσαι, atque alia : in quorum classe videndum est an et hoc collocari posset. || Ἔρανα plur. numero tanquam ab Ἔρανον, τὸ, vide in Ἐράνιον.

[Ἐραπίδα, ἃ ἡμεῖς ἐλαπέδα (quod v.), Hesych.]

[Ἐρασεῖνος, i. q. Ἐρασῖνος, Erasinus, cogn. viri in numis Magnesiæ ad Sipylum, ap. Mionnet. *Description* vol. 4, p. 78. L. Dindorf.]

[Ἐρᾰσίκλεια, ἡ, Erasiclea, mulier Attica, ap. Lucian. Dial. mer. 10.]

[Ἐρᾰσικλῆς, έους, ὁ, Erasicles, n. viri, ap. Demosth. p. 929, 13; 934, 15. Alciphr. Ep. 1, 9. Alii in numis Rhodi.]

[Ἐράσιλλα, ἡ, Erasilla, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 59. ᾰ L. Dindorf.]

[Ἐρᾰσίμολπος, ὁ, ἡ, Cantus amans. Pind. Ol. 14, 16, epitheton Thaliæ.]

[Ἐρᾰσῑνίδης, ὁ, Erasinides, dux Atticus, ap. Lysiam p. 162, 17, ut videtur, Aristoph. Ran. 1196, Xen. H. Gr. 1, 5, 16 etc. Corinthius Thuc. 7, 7.]

[Ἐρᾰσῖνος, ὁ, Erasinus, male scriptus Ἐρασινὸς in Chron. Pasch. p. 61, 20, fl. Argolidis, apud Æsch. Suppl. 1020, Herodot. 6, 76, Strab. 8, p. 371, qui addit : Ῥεῖ δὲ καὶ ἄλλος ὁμώνυμος ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸν κατὰ Βοῦραν αἰγιαλόν· ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ Ἐρετρικὸς καὶ ὁ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ Βραυρῶνα. Conf. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 198, 1.]

[Ἐρᾰσίξενος, ὁ, Erasixenus, n. viri, ap. Athen. 10, p. 436, D, Ælian. V. H. 2, 41.]

[Ἐρᾰσιπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Cincinnorum s. Comæ studiosus. Pind. Pyth. 4, 136 : Τυροῦς ἐρασιπλοκάμου. De Cassandra Ibycus apud Herodian. Π. σχημ. p. 61, 1. De Proserpina Orph. H. 55, 9. De Musis Proc. In Mus. 44. V. Ἐρασίπτερος.]

[Ἐράσιππος, ὁ, Erasippus, f. Herculis et unius e Thespiadibus. Apollod. 2, 7, 8, 5. Homo ignotus in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 503, n. 665. Alius in epigr. Glauci Anth. Pal. 7, 285, 1. Alii in numis Cymes, Erythrarum, Magnesiæ Ioniæ. ᾰ L. Dind.]

[Ἐρᾰσίπτερος, ὁ, ἡ. Nonn. Dion. 10, 256, ἐρ. ὄρνις ἐρώτων Jovis dicitur aquila, in quam mutatus Jupiter Ganymeden rapuerat, quod vertendum videtur Pulchra alas, ut ἐρασιπλόκαμος est i. fere q. ἐρατοπλόκαμος, Pulchra cincinnos.]

[Ἔρασις, εως, ἡ, Amor. Etym. M. p. 437, 38, Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 186, 4, sive Tzetz. Exeg. in Il. p. 65, 22 : Ἐκ τῆς ἐράσεως τουτέστι μίξεως τῶν θεῶν. Voc. fictum propter etymologiam voc. ἥρως, quod ibid. similiter ducit ἀπὸ τῆς ἔρας.]

[Ἐρᾰσίστρᾰτος, ὁ, Erasistratus, Phæacis Atheniensis pater, ap. Thuc. 5, 4. Unus e triginta tyrannis, Xen. H. Gr. 2, 3, 2. Alius ap. Lysiam p. 148, et alii alibi, quorum celeberrimus est medicus Ceus, unde adj. Ἐρασιστράτειος, α, ον, Erasistrateus, ap. Athen. 3, p. 87, B, et alibi.]

[Ἐρᾰσῐφῶν, ῶντος, ὁ, Erasiphon, n. viri, ap. Lysiam p. 148.]

[Ἐρασιχρηματία, ἡ, Aviditas pecuniæ. Olympiod. Cat. in Job. p. 475, 17 : Ἐν δὲ τῇ διανοίᾳ λάθρα τὴν ἐρασιχρηματίαν τρέφουσιν. Hase.]

[Ἐρᾰσιχρήμᾰτος, ὁ, ἡ, Pecuniæ amans, avidus. Xen. Comm. 1, 2, 5. « Philostr. V. S. 2, p. 621, 11; Synes. p. 28, A. » Hemst. Pollux 1, 42. Comparat. ap. Nicetam Chon. p. 355, A. L. Dind. Isid. Pelus. Epist. 5, 512. Jo. Chrys. Cat. in Job. p. 5, 6 : Φιλάργυρος, ἐρ., ἄσωτος, οὐκ ἐλευθέριος. Hase.]

[Ἐρασμίη, ἡ, Libido, Cupido, Anacr. ap. Athen. 4, p. 177, e Casauboni emend., haud utique certa quidem. Schweigh.]

Ἐράσμιος, ὁ, ἡ [et α, ον], Amabilis. [Simonidis Carm. de mul. 52 : Κείνῃ γὰρ οὔτι καλὸν οὐδ' ἐφίμερον πρόσεστιν οὐδὲ τερπνὸν οὐδ' ἐράσμιον. Æsch. Ag. 605 : Ἥκειν ὅπως τάχιστ' ἐράσμιον πόλει. Xen. Conv. 8, 36 : Τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ. Marin. V. Proculi c. 3 : Ἰδεῖν ἐράσμιος. Fem. Lucian. Alex. c. 16 : Ἐράσμιον εἶναι βουλομένην. Jo. Diac. ad Hesiodi Theog. 942 : Ποθεινή ἐστι καὶ ἐράσμιος. Altera forma Orph. H. 59, 4, ἐράσμιαι· Greg. Nyss. vol. 1, p. 491, B, ἐρασμίαν. Neutro adverbialiter posito Pompej. Anth. Pal. 7, 219, 1 : Ἣ τὸ καλὸν καὶ πᾶσιν ἐράσμιον ἀνθήσασα.] Lucian. [D. deor. 30, 15] : Ὁ δ' ἵμερός σοι περιχυθεὶς ... ἱμερτόν τε θήσει καὶ ἐράσμιον. Plut. [Pomp. c. 2], de Pompeio adolescente : Τὸ γὰρ ἐράσμιον ἀξιωματικὸν ἦν φιλανθρώπως. [Superlat. Plato Phædr. p. 250, D, Reip. 3, p. 402, D, Xen. Comm. 3, 10, 3. Comparat. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. xiii, C.]

[Ἐρασμιότης, ητος, ἡ, Amabilitas. Epiphan. vol. 1, p. 62, D.]

[Ἐρασμονίδης, ὁ. Archilochus ab Hephæstione p. 83, 7 et alibi cit. : Ἐρασμονίδη Χαρίλαε. Cratinus in Archilochis ap. eund. p. 88, 10 : Ἐρασμονίδη Βάθιππε. Non patronymicum, sed appellativum putabat Soping. ad Hesych. v. Ἐράσμιος. De qua ratione dixit Bergk. De reliq. com. Attic. p. 8.]

[Ἔρασμος, ὁ, Amor. Gramm. Bekk. An. p. 412, 25 : Ἀξιέραστον, ἄξιον ἐρασμοῦ, ἐπέραστον. Boiss.]

[Ἔρασμος, ὁ, Erasmus, nom. viri. Martyrium SS. Alphii, Philadelphi et Cyrini ap. Ducang. Gloss. v. Ἔγγων : Ἔρασμος δὲ ἦν ἔγγων τοῦ Βιταλίου. L. Dind.]

[Ἔρᾰσος, ὁ, Erasus, f. Triphyli, Pausan. 10, 9, 5. Inter nomina in ασος memorat Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 300, 15.]

[Ἐραστεύς, Ἐραστείδης. V. Ἐρατίδης.]

[Ἐραστεύω, Amo, Concupisco. Æsch. Prom. 893 : Τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι γάμων.]

Ἐραστὴς, ὁ, Amator : ut ἐρώμενος, Amasius. [Eur. Suppl. 899 : Πολλοὺς ἐραστὰς ἔχων· Tro. 1051, Cycl. 588. Aristoph. Nub. 976, et alibi.] Plut. [Mor. p. 761, C] : Ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item pro Amicus. Bud. p. 857. [Qui affert locos Plut. : Ἐραστὴς καὶ φίλος ἦν Κάτωνος Ὀρτήσιος, et (Bruti c. 34 coll. 12) : Ἐραστὴς γεγονὼς Κάτωνος.] Et cum gen. ἐραστὴς αὐτῆς, αὐτοῦ. [Aliter cum gen. pers. Eur. Suppl. 1088 : Ἄλλους εἰσορῶν τεκνουμένους παίδων ἐραστὴς ἦν. Phalar. Epist. 68, p. 210 : Πολλοὶ παίδων ὄντες ἐρασταί. Ubi v. Lennep.] Item generaliter pro Amatore et studioso rei cujuslibet : ut ἐραστὴς [τῆσδε τῆς γνώμης Soph. OEd. T. 601, πολέμων Eur. Heracl. 377, τυραννίδος Herodot. 3, 53, τῆς πόλεως Thuc. 2, 43,] ἐπαίνου, Xen. [Cyrop. 1, 5, 12]; δόξης καὶ τιμῆς, Plut. Cam. [c. 25]; σοφίας, Numa. [Similiter sæpe Plato, cujus hæc sunt addenda exx. diversæ constructionis : Menon. p. 70, B : Ἐραστὰς ἐπὶ σοφίᾳ εἴληφεν Ἀλευαδῶν τοὺς πρώτους· Conv. p. 203, C : Φύσει ἐραστὴς ὢν περὶ τὸ καλόν.] Et cum infin. obtinente locum genit. cum artic. Aristoph. [Pl. 254], ἐρ. τοῦ πονεῖν. Sed et in malam partem Nub. [1459], πονηρῶν πραγμάτων. [Feminino jungit Philostr. V. Soph. 1, 25, p. 530 : Ἐρασταὶ δὲ αὐτοῦ πολλαὶ μὲν πόλεις, διαφερόντως δὲ ἡ Σμύρνα. || Hesychius interpr. etiam ἢ παρὰ τὸν μικρὸν τοῦ ποδὸς δάκτυλον, in quibus verbis ambiguum est utrum παρὰ sit delendum an cum

Hemst. ἢ ὁ (potuerat lenius ἢ τὸν) δάκτυλος scribendum.]

[Ἐραστοκλῆς. V. Ἐρατοκλῆς.]

Ἐραστός, ἡ, ὸν, Amabilis. [De h. v. HSt. in Ἐπίηρα :] Ceterum ἐρατὸς illud, a quo ista omnia [ἐρατόχροος, ἐρατίζω etc.] derivantur, sunt qui pro ἐραστὸς dici velint : alii ἐρατὸς quidem ab ἐράω, et ἐραστὸς tanquam ab ἐράζω esse tradunt. [Ἐραστὸς vocem nihili puto. Legitur in edd. Heliodori ante Coraianam 7, 10, p. 319=271 : Γλαυκιῶν τὸ βλέμμα, καὶ ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων. Coraius dedit ἐπέραστον. Ego semper conjeci ἐρατόν. Non dicunt ἐραστὸς, sed composita ἐπέραστος et ἀνέραστος. Bast. Sed Plato Conv. p. 204, C : Τὸ ἐραστόν· Phædr. p. 250, D : Τἄλλα ὅσα ἐραστά. Simonid., qui dicitur, Anth. Pal. 5, 159, 1 : Βοίδιον ηὔλητρὶς καὶ Πυθιὰς αἵ ποτ' ἐρασταί. Quem l. cum Luciani Philops. c. 15 : Ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον, contulit Lobeck. ad Soph. Aj. v. 323, Paralip. p. 272. Comparativo Strato Anth. Pal. 12, 197, 2 : Πάντα γὰρ ἀκμάζοντ' ἐστὶν ἐραστότερα. Memorat etiam Arcad. p. 80, 24. Et aliena est a prosa forma Ἐρατὸς, qua Plato Cratyli p. 404, B, utitur in etymologia nominis Ἥρας.] Et Ἐρατὸς, ἡ, ὸν, omisso σ, pro quo in prosa ἐράσμιος [et ἐραστός]. Hom. Il. Γ, [64] : Δῶρ' ἐρατὰ Ἀφροδίτης. [Hesiod. Th. 879 : Ἔργ' ἐρατὰ ἀνθρώπων· 970 : Ἐρατῇ φιλότητι. De rebus sæpe dicit etiam Pind., ut κώμων ἐρατῶν Isthm. 2, 21, ἐρατὰν αἰδῶ Pyth. 9, 12, ἐρατὸν φάος Ol. 11, 78, et alibi similiter. Idem Ol. 11, 103, παῖδ' ἐρατόν.] Hesiod. [Th. 259] : Φυήν τ' ἐρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος. [Theognis 242 : Νέοι ἄνδρες ... ἐρατοί. Idemque sæpe de rebus. Tyrtæus apud Lycurg. C. Leocr. v. 28 : Ἐρατῆς ἥβης· 29 : Ἐρατὸς δὲ γυναιξίν. Theognis 984 : Ἔργ' ἐρατά. Æsch. Sept. 864 : Ἐρατῶν στηθέων. Eur. El. 718 : Μολπαὶ ἐραταί· Herc. F. 915 : Ἥβας ἐρατὸν λέχος. Aristoph. Thesm. 993 : Ἐρατοῖς ἐν ὕμνοις. Orac. apud Diod. Exc. Vat. p. 2 : Ἐρατῆς ὁμονοίας. Sic enim corrigenda codicis scriptura ἀρετῆς. L. Dindorf.]

[Ἔραστος, ὁ, Erastus, n. viri ap. Arcad. p. 80, 24, Plat. Epist. 6 et 13, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 368, col. 2, 16; 373, 12, et aliis. L. Dind.]

Ἐράστρια, ἡ, Amatrix, Poll. [3, 70. Perictyone Stob. Flor. vol. 3, p. 184 : Ἐράστριαι ἀλλοτρίων λεχέων. Ælian. N. A. 3, 40; 4, 54.]

[Ἐραστριάω. Photius in Lexico : Ἐραστριᾶν καὶ ἐρωτίζειν (ἐρατίζειν suspicabatur Schleusner. in Curis nov. p. 5) λέγουσιν. Significat igitur Amaturio.]

[Ἐράστων, ὁ, nomen viri. Ἰοφῶν Ἐράστονι inscribitur Alciphronis Ep. 3, 10. Quod certe Ἐράστωνι scribendum, nisi ex alia forma, ut Ἔραστος et Ἐράτων, corruptum est.]

Ἐρατεινεύω, Milito, vel Moleste fero : sequendo Hesychii exposs. [στρατεύεσθαι ἢ δυσφορεῖν. Photius : Ἐρατειχεύειν, στρατεύεσθαι. Hesychius suo loco : Ἀρατειχεύειν, καταρᾶσθαι, οἱ δὲ στρατεύεσθαι. Et Ῥατιχεύειν, καταρᾶσθαι. Στραγγεύεσθαι conjiciebat Kusterus] : cui Ἐρατεινοὶ est nom. gentis supra Arabas. [Ἐρατινοὶ codex : Ἐρεμβοὶ intt.]

Ἐρᾰτεινὸς, ἡ, ὸν, Amabilis : pro quo in prosa ἐράσμιος. Hom. Il. B, [583] : Καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινὰς, Amœnas. [Sic et alibi de locis ap. Hom. De hominibus, Amabilis, ap. eund. Od. Δ, 13, παῖδα. Et I, 230 : Οὐδ' ἄρ' ἔμελλ' ἑτάροισι φανεὶς ἐρατεινὸς ἔσεσθαι. De rebus Hom. H. Apoll. 124, ἀμβροσίη· Merc. 40, ἄθυρμα· Pind. Ol. 6, 85, ὕδωρ· Isthm. 4, 59, μέλι, et in fr. ap. Athen. 13, p. 574, A, εὐναί.]

[Ἐρατέω. V. Ἐρεείνω.]

[Ἐρᾰτίδης, ὁ, unde Ἐρατίδαι, οἱ, gens Rhodiorum, Pind. Ol. 7, 93, quam ab Erato, rege Argivorum, nomen duxisse conjicit Bœckh. p. 165. Ex scriptura Ἐραστεϊδᾶν scholiastæ nomen Ἐράστου s. Ἐραστέος ab Ἐραστεὺς finxerunt.]

Ἐρᾰτίζω, Amo, Cupio, cum gen. [Hom. Il. Λ, 550, P, 660, κρειῶν ἐρατίζων (leo). H. Merc. 64, 287.]

[Ἐρατικὸς, n. viri, exhibet numus Tripolis Cariæ ap. Mionnet. *Description* vol. 3, p. 392.]

[Ἐρᾰτοκλέα, ἡ, Eratoclea, n. mulieris in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, 11, 22. Sic supra Δαμοκλέα. L. Dind.]

[Ἐρατοκλείδης, ου, ὁ, Eratoclides, cujus f. Phalius, Corinthius, Thuc. 1, 24.]

[Ἐρατοκλῆς, έους, ὁ, Eratocles, nomen viri, unde adject. Ἐρατόκλειος, ὁ, ἡ, Eratocleus. V. Meibom. ad Aristox. p. 79, 81, qui agit etiam de forma Ἐραστοκλῆς, quæ est in libris nonnullis Aristoxeni, sed vitiosa videtur. L. Dindorf.]

[Ἐρᾰτοπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, Cui amabiles sunt capilli. Orph. H. 42, 2.]

[Ἐρατός. V. Ἐραστός.]

[Ἔρατος, ὁ, Eratus, f. Herculis, Apollod. 2, 7, 8, 5. Rex Argivorum, ap. Pausan. 2, 36, 5. Pythagoreus, Crotoniata, ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, 267. Conf. Ἐρατίδης.]

[Ἐρᾰτοσθένης, ους, ὁ, Eratosthenes, unus e triginta tyrannis, Xen. H. Gr. 2, 3, 2, contra quem exstat oratio Lysiæ. De alio idem in Orat. ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου. Præter quos satis est memorasse grammaticum Alexandrinum notissimum.]

Ἐρατόχροος, s. Ἐρατόχρους, ὁ, ἡ, Amabili præditus colore [« corpore » HSt. alibi]. Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 76, 1 : Αὕτη πρόσθεν ἔην ἐρατόχροος, εἰαρόμασθος.]

[Ἐράτυρα, urbs Epiri, ap. Strab. 7, p. 326.]

Ἐρᾰτὼ, οῦς, ἡ, Erato, una Musarum : de qua vel potius ad quam Ovid. : Nam tu nomen Amoris habēs. [Hesiod. Th. 78, Plato Phædr. p. 259, D, Diod. 4, 7. L. D. Musa amoris et philosophiæ, Visconti Mus. Piocl. t. 4, p. 24. Ejus insignia reticulum et lyra. Id. ib. t. 1, p. 98, et t. 4, p. 28. Hase. || Nereis, Hesiod. Th. 247, Apollod. 1, 2, 7. L. D. Figurata in fictili picto una cum Theti, adscripto nomine, De Witte, *Descr. de vases peints*, n. 135, p. 84. Hase.] || Nympha, Pausan. 8, 37, 11. || Arcadis uxor, id. 8, 4, 2; 10, 9, 5. Regina Armeniæ, de qua v. Eckhel. Add. ad D. N. p. 36 sqq. Mulier ignota in inscr. Ægin. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2207. Et in Mytilen. ibid. n. 2207. Et in Paria n. 2406. Et ap. Alciphr. Ep. 1, 12. || Ἐρατὼ vocata etiam δυάς. De forma nominis quam diminutivam dicit agit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 118, 22. V. Theol. arithm. p. 11 ed. Ast. L. Dind.]

[Ἐράτων, ωνος, ὁ, Erato, n. virorum duorum ap. Lysiam p. 148. Aliorum in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 771, n. 1590, 15, 17, ap. Plut. Mor. p. 743, C, Nicandr. Anth. Pal. 7, 435, 1. L. Dind.]

[Ἐρατώνυμος, ὁ, Eratonymus, n. viri in inscript. Siphnia nuper reperta.]

[Ἐρατῶπις, ιδος, ἡ, Quæ vultu amabili est. Homeri Epigr. 1. Aliud ap. Welcker. Syll. Epigr. n. 55, 9 : Ἐρατώπιδα Λήδην.]

[Ἐρατωπὸς, ὁ, ἡ, in Orac. Sibyll. 11, 84, ubi ὑπερμενέες τ' ἐρατωποὶ, scribendum τερατωποί. L. Dind.]

[Ἐραυνάω. V. Ἐρευνάω.]

[Ἔραχος, τὸ, δράγμα. Βοιωτοὶ, Hesych. V. Ἔρχατος.]

Ἐράω, Amo : ea signif., qua dicitur Ars amandi a Nasone. [Theognis 696 : Τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς. Herodot. 9, 108 : Ἔρα τῆς Μασίστεω γυναικός.] Xen. Cyrop. 5, [1, 10] : Τῶν δὲ καλῶν, τῶν μὲν ἐρῶσι, τῶν δ' οὔ. Et statim post, Οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Quibus subjungit, Καὶ γὰρ φόβος καὶ νόμος ἱκανὸς ἔρωτα κωλύειν. Plato autem in Symp. dixit, Ἐρᾷν ἔρωτα καλόν. [Conf. p. 181, B. Eur. Hipp. 337 : Οἷον ἠράσθης ἔρον.] Interdum vero, et sæpe quidem, ἐρᾷν dicitur sine adjectione, ut Lat. Amare, pro Amore captum esse s. teneri. Sic Mosch. [7, 8] : Ἀλλ' ἐράω· καλὸν δέ τ' ἐρασσαμένῳ συνερᾶσθαι [συνέρασθαι] Hinc partic. ἐρῶν, ut Lat. Amans. [Pind. Ol. 1, 80 : Ἄνδρας ἐρῶντας. Xen. Conv. 4, 63. || Cum accusativo Etym. M. v. Κίναδος : Ἐρᾷ τὴν ψυχήν. Grammat. post Ammon. p. 167 : Ἐρᾶν μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν ὄψει, pro quo τῶν ἐν ὄψει Ammonius ipse p. 59. Sic olim apud Longum Past. 2, 8, ἐρῶμεν ἀλλήλους pro ἀλλήλων. || Differt autem a verbo φιλέω ita ut ad cupidinem referatur ἐράω. Sic Xen. Hier. 11, 11 : Πᾶς δὲ ὁ μὲν παρὼν σύμμαχος ἂν εἴη σοι, ὁ δὲ ἀπὼν ἐπιθυμοίη ἂν ἰδεῖν σε, ὥστε οὐ μόνον φιλοῖο ἄν, ἀλλὰ καὶ ἐρῷο ὑπ' ἀνθρώπων. Dio Chr. vol. 1, p. 50 : Τὸν ἥμερον καὶ φιλάνθρωπον βασιλέα μὴ μόνον φιλεῖσθαι ὑπ' ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ἐρᾶσθαι. Plut. Bruti c. 29 : Βροῦτον δὲ λέγουσι δι' ἀρετὴν φιλεῖσθαι μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν, ἐρᾶσθαι δ' ὑπὸ τῶν φίλων. Apollon. De constr. p. 292, 1 : Καὶ σαφές

ἐστιν ὡς συνετοῦ μέν ἐστι καὶ ἀγαθοῦ τὸ φιλεῖν, καθάπερ καὶ πατέρες παῖδας φιλοῦσιν, οὐ μὴν συνετοῦ τὸ ἐρᾶν, ἀλλ' ἤδη παρεφθορότος τὸ λογιστικόν.] || Utuntur autem et pass. [med.] in ead. signif. [Præsenti semel Hom. Il. Π, 208 : Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τὸ πρίν γ' ἐράασθε. Pro quo Ἐράεσθε est ap. Hesych. cum interpr. ἐπιθυμεῖτε. Sed ordo literarum poscit ἐράασθε. Post Homerum Sappho ap. Apollonium l. cit. : Τό γε μὴν ἐρᾶν ὁμολογεῖ τὸ προσδιατίθεσθαι ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου· διὸ καὶ δεόντως ἡ Σαπφὼ ἐπιτεταμένῳ μᾶλλον ὀνόματι ἐχρήσατο, Ἐγὼ δὲ κηνοττωτις ἐρᾶται. (Ita cod. A, correctus tamen in literis ηνοττω, ceteri καὶ ἠνοττῶτις. Verum videtur κῆν' ὅττω τις.) Et Theocritus 2, 149 : Κἦπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἐρᾶται, ubi plerique ἔραται, quod dici non potuit producta media. Seidlerus tamen in Mus. Rhen. Niebuhrii 3, 2, p. 199, κἠ vel καἰ νοττῶ τις ἐρᾶται scribens, Sapphonem conjunctivo usam, Theocritum autem tali loco deceptum finxisse medium ἐράομαι conjecit, immemor, ut videtur, loci Homerici. Vicissim Buttm. Gr. vol. 2, p. 130, ignarus exemplorum Sapphus et Theocriti, Homericum ἐράασθε minime probabili conjectura in ἐράσασθε mutandum esse contendit. Ap. Theogn. 256 : Πρῆγμα δὲ τερπνότατον τοῦ τις ἐρᾷ τὸ τυχεῖν, male liber unus ἐρᾶτο.] Athen. p. 255 [13, p. 603, B], de Alexandro : Οὕτως Βαγώου ἠρᾶσθαί [al. ἠττᾶσθαι] φησι. Sic, Ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος Μήδειαν, Lucian. [Hermot. c. 73. Ἠράσθην referendum non ad Ἐράω vel ἐράομαι, sed ad ἔραμαι. Hac autem aoristi forma abstinuerunt Epici, et ἠρασάμην dixerunt. Ἠράσθην præter Herodotum 1, 96 : Ἐρασθεὶς τυραννίδος, et poetas Bucolicos frequentant Attici, ut Æsch. Pers. 826 : Ἄλλων ἐρασθεὶς, cum ceteris Tragicis; Xenophon, Plato et alii. Fut. Æsch. Eum. 852 : Γῆς τῆσδ' ἐρασθήσεσθε. Notandæ sunt constructiones ap. Alcmanem Athen. 10, p. 416, C : Ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπάς. Et Charinum ap. Ptolem. Hephæst. Photii Bibl. cod. 190, p. 153, 13 : Τοιαῦτ' Ἔρωτος Εὐπάτωρ ἐρασθείη. Passiva signif. Lucian. Philops. c. 15 : Εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι (nisi leg. ἐρᾶσθαι) πρὸς τῶν πλουσιωτάτων γυναικῶν.] At vero Ἐρώμενος pass. signif. Amasius : fitque nomen, unde et dicitur ἐρώμενος τούτου. Significat vero et Amicum scorti, Bud. [In Ind. :] Ἐρώμενος, Qui amatur, Amicus, Amasius : et in bonam et in malam partem; nam et de scorti ac meritorii pueri amasio dicitur. [Aristoph. Eq. 737 : Τοῖς παισὶ τοῖς ἐρωμένοις. Xen. Conv. 8, 2 : Κριτόβουλος καὶ ἐρώμενος ὢν ἤδη ἄλλων ἐπιθυμεῖ. Et ib. 11 : Τῇ τοῦ ἐρωμένου καλοκἀγαθίᾳ.] Et ἐρωμένη, ἡ, Quæ amatur, Amica, Amasia, interdum Meretrix, ἑταίρα. Athen. 4, [p. 128, B] : Λαμία ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου. [De constr. participii cum genitivo conf. Thom. M. p. 270.] || Ἐρᾶν, Amare, i. e. Cupere, Appetere : ut [Μεγάλης οὐκ ἐρῶ τυραννίδος, Archil. ap. Plut. Mor. p. 470, C. Οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, Simonid. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 284. Æsch. Sept. 392 : Μάχης ἐρῶν· fr. Niob. ap. Stob. Fl. 118, 1 : Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Aristoph. Av. 135 : Ταλαιπώρων γε πραγμάτων ἐρᾷς. — Τοιούτων ἐρῶ κἀγώ· 1634 : Οὐ διαλλαγῶν ἐρᾷς. Xen. Ages. 10, 4 : Ἐρασθεὶς τοῦ εὐκλεὴς γενέσθαι. Et alibi sæpissime.] Ἐρῶ λογογραφίας, Plato [Phædr. p. 257, E]. Et cum infin. [Xen. H. Gr. 7, 5, 16] : Ἐρῶντες ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν δόξαν. Bud. p. 857. [Æsch. fr. Danaid. ap. Athen. 13, p. 600, A : Ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. Soph. Antig. 220 : Θανεῖν ἐρᾷ· et sæpius Eurip. Plato Phil. p. 34, A : Ἐρᾷ πληροῦσθαι.]

[Ἐράω, Fundo. Hesych. : Ἐράσαι (ἐρᾶσαι), κενῶσαι.]

[Ἔρβησσὸς, ὁ, Erbessus, urbs Siciliæ. Polyb. 1, 18, 5, Diod. 20, 31, ubi τὸν Ἐρβησσὸν, et Exc. p. 502, 79, ubi τὸν Ἔρβησον scriptum, quam orthographiam jure improbavit Schweigh. ad Polyb. Gentile Ἐρβησσῖνος posuit Steph. Byz., addito testimonio Philisti. Apud Polyb. l. c. 9 est Ἐρβησσέων tanquam ab Ἐρβησσεὺς, nisi forte scribendum Ἑρβησσαίων. Apud Diod. 14, 7 libri Ἑρβησινῶν, 78 Ἐρβισσήνους vel Ἐρχισσίνους, ut Ἔρχησσος præbet codex Hœschel. Exc. p. 503, 19. Spiritus asperi testes sunt Plinius N. H. 3, 8, 14, ubi *Herbessenses*, et Liv. 24, 30, 35, ubi *Herbessus*. Ceterum duas in his ll. urbes, alteram prope Agrigentum, alteram prope Syracusas sitam, distinxit Cluver. Sicil. p. 208 seqq. Accentus verus videtur Ἔρβησσός. L. Dindorf.]

[Ἔρβιτα, ης, ἡ, Herbita, urbs Siciliæ. Ex Ephoro memorat Steph. Byz., et gentile ponit Ἑρβιταῖος. Memorat etiam Ptolem. 3, 4. Male, ut videtur, ap. Diod. 12, 8; 14, 16; 19, 6, Ἐρβιταῖος et Ἔρβιτα, quum *Herbitensis* sit etiam apud Plinium et Ciceronem. L. Dindorf.]

[Ἔρβουλος οἶνος inter vina Italica memoratur ab Athen. 1, p. 27, C, ubi Schweigh. : « Herbuli vini aut agri nemo Romanus scriptor, quod sciam, meminit. *Helvolas uvas* Plinius laudavit 14, 2, 4, n. 4, et Columella 3, 2. *Helveolum vinum* Cato dixit R. R. c. 24, si vera ibi scriptura. Est autem ei non a patria nomen, sed a colore helvo, quem inter rubeum et album medium statuunt : ut videatur idem esse helveum et gilvum. »]

[Ἐργαδεὺς, εως, ὁ. Plut. Sol. c. 23 : Καὶ τὰς φυλὰς (Atheniensium) εἰσὶν οἱ λέγοντες οὐκ ἀπὸ τῶν Ἴωνος υἱῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν γενῶν, εἰς ἃ διηρέθησαν οἱ βίοι τὸ πρῶτον, ὠνομάσθαι τὸ μὲν μάχιμον Ὁπλίτας (l. Ὄπλητας), τὸ δ' ἐργατικὸν Ἐργάδεις. Scribendum foret Ἐργαδεῖς, nisi tantus esset scriptorum et monumentorum in forma Ἀργαδεῖς, de qua v. in Ἀργάδης, consensus, ut forma per ε ab librario illata censeri debeat, sicut ap. Steph. Byz. v. Αἰγικόρεως male scriptum Ἐργαδεῖς in libris præter Vratislav., qui Ἀργαδεῖς. L. Dind.]

[Ἐργάζω, i. q. ἐργάζομαι. Democritus Stob. Serm. 31 : Φαῦλον μήτε λέξῃς μήτε ἐργάσῃς. Schneid. Hesych. : Παλαμήσας, ἐργάσας. Theod. Prodr. Galeomach. 118 : Ἢ καὶ στρατηγοὺς στρατηγῶν εἰργακότες. Ponit etiam Suidas.]

Ἐργάζομαι, Operor, Opus facio. [Hom. Od. Ξ, 272 : Σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκη. Herodot. 2, 124 : Ἐργάζεσθαι ἑωυτῷ πάντας Αἰγυπτίους. Xen. Cyrop. 1, 6, 11.] Hesiod. [Op. 297] : Ἐργάζευ, Πέρση· et [43] : Ῥηϊδίως γάρ κεν καὶ ἐπ' ἤματι ἐργάσσαιο. [Versus Hesiodi male sic citatur, quum in eo ἐργάσαιο significet Labore parasses, acquisivisses, et ex præcedenti versu βίον subintelligendum sit. Brunck. Ib. 307 : Καί τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν ἔσσεαι. Soph. ap. Athen. 15, p. 688, A : Οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς, ὅμαια καὶ βοῦς ἐργάτης ἐργάζεται. Herodot. 8, 71 : Παντὸς ἀνδρὸς ἐργαζομένου ἥνετο τὸ ἔργον.] Aristot. [H. A. 9, 40], de apibus : Συνεχῶς ἐργάζονται. Pro quo Plin. : Nullus otio perit dies apibus. [De follibus Hom. Il. Σ, 469 : Κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.] Et ἐργάζεσθαι ἔργα ap. Hesiod. [Op. 380] pariter et Hom. [Il. Ω, 733, Od. Υ, 72, Χ, 422, Ω, 210]; ἐργάζεσθαι et ἀργεῖν opp. Xen. [Cyrop. 1, 6, 11, ἀγρούς] et Lucian. [De sacrif. c. 4] : Πλινθεύοντες καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος. [Quom. hist. scr. c. 3 extr., ἐν τοιούτοις.] Cum accus. [Hom. Od. Γ, 435 : Ὅπλ' ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήια, ἄκμονά τε σφῦράν τε, οἷσίν τε χρυσὸν εἰργάζετο, Tractabat. (Cum dat. instrumenti sic etiam Hesiod. Op. 150 : Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο.) Xen. H. Gr. 3, 3, 7 : Καὶ ταῦτα ὅπλα πάντ' εἴη ὁπόσοις ἄνθρωποι καὶ γῆν καὶ ξύλα καὶ λίθους ἐργάζονται. Passivi sic positi exx. v. sub finem.] Ἐργάζεσθαι γῆν, Terram colere, Xen. [Cyrop. 5, 4, 24.] Quod et ἐργάζεσθαι sine adjectione, ut ab Eust. annotatur. [Utroque modo Thuc. 2, 72; 3, 50. Addito τὴν γῆν Plato Reip. 4, p. 420, E. De metallorum fodinis colendis Demosth. 1048 fin. : Ὥσπερ καὶ κοινῇ πᾶσι βεβοηθήκατε τοῖς ἐν τοῖς ἔργοις ἐργαζομένοις. Et cum accusativo p. 974 ult. : Κατεργασάμενος τὴν ἀργυρῖτιν, ἣν οἱ ἐμοὶ οἰκέται εἰργάσαντο. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 45, B : Ἐργάζεται τὴν ἄμπελον ταύτην.] Item ἐργάζεσθαι τέχνας, Exercere artes, Plato De rep. 2, [p. 374, A] : unde ἐργάζεσθαι ῥητορικὴν et φιλοσοφίαν, Synes. [Μουσικὴν Plato Phædon. p. 60, E.] At vero ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον, Hesiod. [Th. 440] exp. Secare mare s. sulcare. [Ἐργάζεσθαι τὴν θάλατταν de nautis et piscatoribus dictum tractat Wesseling. ad Diod. Exc. vol. 2, p. 593, 27. V. Dionys. A. R. 3, 46.] Ceterum quoniam διὰ τοῦ ἐργάζεσθαι, Opus faciendo, victus quæritur, ideo et ἐργάζεσθαι τὸν βίον ab Andocide [p. 18, 42 et Hesiodo supra cit.] dicitur pro Victum quærere : quod tamen Bud. p. 271 ad eam τοῦ ἔργον signif. refert, qua pro Lucro ponitur. Herodot. 1, [24] de Arione : Ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, Quum magnas pecunias sibi

conquisivisset, seu, ut Gellius interpr., Grandi pecunia et re bona multa copiosus. [Aristoph. Eq. 840 : Τρίαιναν, ᾗ πολλὰ χρήματ' ἐργάσει σείων τε καὶ ταράττων. Plat. Hipp. maj. p. 282, D, ἀργύριον· ib. E, χρήματα, et ib., πλέον ἢ πεντήκοντα μνᾶς. Demosth. p. 1293, 8.] Sed et pro Merere capturas et Quæstum corpore facere, ex Dem. affert p. 270. [Dem. p. 1308, 9; 1351, 21; 1352, 11.] Rursum vero p. 272, ἐργάζεσθαι i. fere esse ait, q. φιλοκερδεῖν, Sordidis lucris indulgere. [Demosth. p. 893, 24 : Μέτρια ἔχων τούτοις πειρῶμαι ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι· 957, 27 : Ἐν ἐμπορίῳ καὶ χρήμασιν ἐργαζομένοις ἀνθρώποις. Conf. 1292, 3. Sine dat. rei p. 960, 8 : Οἱ ἄλλοι τραπεζῖται μίσθωσιν οὐ φέροντες, ἀλλ' αὐτοὶ αὐτοῖς ἐργαζόμενοι. Absolute p. 922, 10 : Τοῖς ἐργαζομένοις· 982, 7 : Εἴργασται ὥσπερ ἐγὼ πλέων καὶ κινδυνεύων· 1297, 8 : Πολλοὶ τῶν κατὰ θάλατταν ἐργάζεσθαι προαιρουμένων. Polyb. 12, 13, 2 : Τῶν ἐπὶ τέγους ἀπὸ τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδείς.] Sed ad illam ἔργου signif. refero ἐργαζόμενα χρήματα, quæ et ἐνεργὰ, Pecuniæ fœnore occupatæ, de quibus p. 291; unde et μνᾶ dicitur προσεργάζεσθαι a Luca, ut infra docebo; quibus opp. ἀργά. [Similiter Xen. Comm. 2, 8, 2 : Μισθοῦ τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι. Quod perperam sollicitatum est. Ps.-Demosth. C. Neær. p. 1358, 12 : Ὡς ἐξ ἀτελείας τε ἔξων καλὴν ἑταίραν καὶ τὰ ἐπιτήδεια ταύτην ἐργασομένην. Et alibi. In contrariam partem Isæus p. 58, 19 : Ὁ Δίων ζημίαν εἰργασμένος καὶ δείσας ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπεχώρησεν εἰς Σικυῶνα, Quum multam sibi contraxisset. || Alia signif. cum accusativo Demosth. p. 794, 22 : Τὰ τῶν ἄλλων κακὰ τοῦτον τρέφει ... Ταῦτα γεωργεῖ, ταῦτα ἐργάζεται, His rebus quæstum facit.] || Ἐργάζεσθαι in VV. LL. et pro Vendere, ex Aristot. OEc. [2, 33] : Καλέσας τοὺς ἐργαζομένους, ἠρώτα πόσου βούλονται αὐτῷ ἐργάζεσθαι· οἱ δ' ἔφασαν, ἐλάσσονος ἢ ὅσου τοῖς ἐμπόροις ἐπώλουν. [|| I. q. κατεργάζομαι, Subigo, ap. Aristot. De vita et morte c. 4 : Ἐργάζεται γὰρ καὶ πέττει τῷ φυσικῷ θερμῷ τὴν τροφὴν πάντα. V. HSt. infra in pass. Theophr. H. Pl. 5, 9, 7 : Ἐργάζεται τῇ δριμύτητι (τὸ τρύπανον)· C. Pl. 5, 12, 7 : Ἐφεστηκὼς ὁ ἀὴρ πήγνυται καὶ πήγνυσι τὸ ὅλον πλείω χρόνον καὶ ἐργάζεται· 6, 10, 9 : Τότε γὰρ μᾶλλον ἡ ἅλμυρὶς ἐργάζεται καὶ κρατεῖ· 18, 11 : Δεῖ δὲ καὶ τὴν γῆν μήτε πηλώδη ... εἶναι μήτε γλίσχραν· καὶ γὰρ διὰ τὴν ὑγρότητα καὶ τὴν γλισχρότητα οὐχ ὁμοίως ἐργάσεται τὸ θερμόν.] || Fabricor, ut [ἀγάλματα ἐργάζεσθαι Pind. Nem. 5, 1, ὕμνους Isthm. 2, 46. Aristoph. Nub. 880 : Ἀμαξίδας τε σκυτίνας εἰργάζετο. Plato Crat. p. 431, C : Εἰκόνας ἐργάζεται], ὅπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. [3, 4, 20.] Et pass. ἀγάλματα εἰργασμένα, Fabrefacta, Artificiose cælata. Bud. p. 275. [Thuc. 1, 93 : Λίθοι εἰργασμένοι. Æsch. Prom. 242 : Ἐκ πέτρας εἰργασμένος. Similiter Plato Theæt. p. 194, C : Κηρὸς λεῖος καὶ μετρίως εἰργασμένος. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 126, 6 : Ἁλινδόριον τὸ εἰργασμένον δέρμα. De aliis operibus, ut de aggeribus, ædificiis et similibus, Thuc. 2, 75 : Χῶμα ἔχουν ... ἐλπίζοντες ταχίστην αἵρεσιν ἔσεσθαι αὐτῶν στρατεύματος τοσούτου ἐργαζομένου· 76 : Τὸ οἰκοδόμημα ἐπαύσαντο ἐργαζόμενοι τὸ κατὰ τὸ χῶμα· 4, 8 : Οἰκοδόμημα διὰ ταχέων εἰργασμένον. De silphio Theophr. H. Pl. 6, 3, 2 : Κατεργάζονται δὲ οἱ ἄγοντες εἰς τὸν Πειραιᾶ τόνδε τὸν τρόπον. Ὅταν βάλωσιν εἰς ἀγγεῖα καὶ ἄλευρα μίξωσι, σείουσι χρόνον συχνόν· ὅθεν καὶ τὸ χρῶμα λαμβάνει καὶ ἐργασθὲν ἄσηπτον ἤδη διαμένει. Inscr. in Ἐργασία citanda : Τὴν μὲν λείαν ἐργασίαν εἴργαστο.] || Sed et generaliter ἐργάζομαί [τι et] σε pro ποιῶ, Facio. [Æsch. Sept. 845 : Τόδ' εἰργάσασθ' ἄπιστον. Aristoph. Ach. 461 : Οἷ' ἐργάζει κακά· Av. 1430 : Τουτὶ γὰρ ἐργάζει σὺ τοὔργον· Pl. 342 : Ἐπιχώριόν γε πρᾶγμ' ἐργάζεται. Herodot. 1, 88 : Ὁ πολλὸς ὅμιλος τί ταῦτα σπουδῇ πολλῇ ἐργάζεται; Thucyd. 1, 3 : Οὐδὲν φαίνεται κοινῇ ἐργασαμένη ἡ Ἑλλάς.] Diciturque ἐργάζομαί σε ἀγαθὸν, κακὸν, Bud. p. 273. [Soph. El. 1206 : Μὴ δῆτα τοῦτό μ' ἐργάσῃ· Aj. 109 : Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσει κακόν; Aristoph. Pl. 465 : Τί ἂν νομίζετον κακὸν ἐργάσασθαι μεῖζον ἀνθρώπους; Herodot. 2, 26; 8, 79, ubi Aldina τῇ πατρίδι pro τὴν πατρίδα. (Quam constr. habent Aristoph. Vesp. 1350 : Πολλοῖς γὰρ ἤδη χἀτέροις αὖτ' εἰργάσω· Soph. OEd. T. 1373.) Thuc. 1, 137 : Κακὰ πλεῖστα εἴργασμαι τὸν ὑμέτερον οἶκον. Platò Reip. 10, p. 606, D. Præpositionem addit Synes. p. 193, A : Ὑπὲρ ὧν εἰς ἡμᾶς εἰργάσαντο. Schol. Eur. Hec. 261 : Εἰς αὐτὸν εἰργάσατο κακόν. Chron. Pasch. p. 725, 15.] Ponitur autem pass. et in hac signif., ut Lys. : Τοιαῦτα εἴργασται, Talia perpetrata sunt. [Æsch. Ag. 1346 : Τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι. Ib. 354 : Χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων. Soph. OEd. T. 1369 : Ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα. Eur. Or. 284 : Εἴργαστάι δ' ἐμοὶ μητρῷον αἷμα· Ion. 1281 : Δίκην δώσουσα τῶν εἰργασμένων. Herodot. 7, 53 : Τὰ πρόσθεν ἐργασμένα Πέρσῃσι. Plato Prot. p. 340, D : Κακὸν ἄρα μοι εἴργασται. Demosth. p. 1252, 20 : Ἄξια γὰρ αὐτῷ θανάτου εἴργαστο εἰς ἐμέ.] Ponitur, inquam, pass. et in aliis nonnullis signiff., ut εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη ap. Theophr., Terra culta. [Conf. H. Pl. 8, 6, 3.] Sed et εἰργασμένη τροφὴ, quæ et κατειργασμένη, Cibus confectus, Bud. [Xen. OEc. 19, 8 : Τῆς γῆς τῆς εἰργασμένης. Conf. H. Gr. 5, 3, 3. Præsenti Aristoph. Eccl. 148 : Καὶ γὰρ τὸ χρῆμ' ἐργάζεται. Fab. Æsop. 341 Fur. : Τὰ ἄγρια φυτὰ μήτε φυτευόμενα μήτε ἐργαζόμενα ὡραῖα πεφύκασι. || Εἴργασμαι active Feci, in ll. paullo ante citatis aliisque aliorum quorumvis, ut Herodoti 3, 155 : Οὔτε τις ἀλλοτρίων τάδε ἔργασται· 9, 45 : Ἔργον ... ἔργασμαι. Plato Gorg. p. 521, E : Πολλὰ ὑμᾶς καὶ κακὰ ὅδε εἴργασται· 522, D : Ἄδικον μηδὲν μήτε εἰρηκὼς μήτε εἰργασμένος.] || Ἐργάζεσθαι εὐεξίαν σώματι, Xen. [Comm. 2, 1, 20, ubi nunc ἐνεργ.], Efficere, Præstare, Comparare corpori bonam valetudinem. [Ps.-Demosth. p. 1404, 18 : Τῷ γὰρ εἰκάσειέ τις θνητῶν δ ἀθάνατον τοῖς ἰδοῦσιν ἐργάζεται πόθον; Sed ne huic quidem exemplo quidquam tribui posse ostendunt libri inter ἐργάζεσθαι et ἐνεργάζεσθαι variantes p. 1402, 13; 1412, 15. Sic ap. Heronem in Mathem. vett. p. 323, A, τοιαύτην τοῖς πολλοῖς δόξαν ἐργασάμενος scribitur pro ἐνεργ., ut est ap. Polyb. 9, 8, 4. Alia ejusdem vitii exx. v. ap. Isocr. p. 226, B; 292, A, Polyb. 3, 51, 13; 10, 2, 12. Sine dativo eadem Efficiendi potestate Soph. Antig. 326 : Τὰ δειλὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. Theophrast. Metaphys. p. 317, 2 ed. Brandis. : Τὰ μὲν ἁπλῶς ζητοῦσα, τὰ δ' ἀπορίαν ἐργαζομένη. Callim. Anth. Pal. 6, 121, 4 : Ἐπεὶ σπονδὰς ἡ θεὸς εἰργάσατο. Ephræm Syr. vol. 1, p. 20, B : Τοῖς ἐργαζομένοις τὴν ἀνομίαν. Thomæ Mag. Vita Aristophanis in fine : Ἐν μέρει παιδιᾶς σκώμματά τε τῶν ἀδικούντων καὶ διδαχὴν ὧν προσῆκεν ἐργαζόμενοι. Cum duplici accusat. Pausan. 2, 1, 5 : Πελοπόννησον ἐργάσασθαι νῆσον. Ælian. V. H. 3, 1 : Ἐργάζονται τὸν Πηνειὸν ἐκεῖνοι (fluvii) μέγαν.] || Ἐργάζεσθαι, Astruere et efficere, Bud. p. 272, ex Hermog. Ἐργᾷ, pro ἐργάζῃ, teste Hesychio. Sed fortasse reponendum ἐργάσῃ, ut dicetur in Ἐργάω. [Futuri formæ Dor. sec. pers. ἐργαξῇ est apud Theocr. 10, 23. Tertia ἐργαξεῖται in inscr. Dor. ap. Gruter. p. ccx, 8. Ἐργαξῆται in Tab. Heracl. 1, 120, 121. Tertia plur. Ἐργάξονται ib. 64. || De augmento gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 412, 22 : Ἐργάζομαι, εἰργαζόμην, ὅπερ καὶ διφορεῖται· τινὲς μὲν γὰρ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσιν αὐτὸ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ η. Conf. ib. p. 179, 5. Sic ἠργάζετο inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, 7, et ἠργάσατο alia, Romæ reperta, et edita *Kunstblatt* 1833, n. 63, p. 252, et similiter sæpe libri scripti, velut Demosth. p. 301, 15, optimus Parisinus ἀπηργάσατο. Formæ ἐξηργήσατο, repetendæ ab forma ἐργάομαι, de qua modo dictum ab HSt., metro tutum exemplum est in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 463, n. 456, a, 5 : Φραδαῖσι Νυμφῶν τὸ ἄντρον (τἄντρον) ἐξηργήσατο. EFPГАΣАТО pro ΓΕΡΓΑΣΑΤΟ, ut videtur, inscr. Argol. ib. p. 595, n. 1194. L. Dind.]

Ἐργάθω, i. q. ἔργω, ab eoque derivatum, ut εἰκάθω ab εἴκω. [Apoll. Rh. 3, 1171.] Et Εἰργάθω pro eod., sicut ἔργω et εἴργω idem sunt. [Soph. El. 1271 : Τὰ μέν σ' ὀκνῶ χαίρουσαν εἰργαθεῖν. Eur. Phœn. 1175 : Μηδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργαθεῖν Διὸς τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἕλεῖν πόλιν. Hunc enim verum accentum esse, quum sit infinit. ab indicat. aor. εἴργαθον, cujus nullum est præsens, ut εἰκαθεῖν ab εἴκαθον, animadvertit Elmsl. in illo verbo a nobis citatus. HSt. in Ind. :] Ἐέργαθεν, poet. pleonasmo τοῦ ε pro ἔργαθεν s. εἴργαθεν, Prohibebat, Arcebat : a th. ἐεργάθω. [Hom. Il. E, 146.]

[Ἐργαῖος, ἀέριος Ζεύς, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

[Ἐργαλειοθήκη. V. Ἐργαλοθήκη.]

Ἐργᾶλεῖον, τὸ, Instrumentum, quo sc. ad opus faciendum utimur. [Thuc. 7, 18 : Καὶ τἆλλα ἐργαλεῖα ἡτοίμαζον ἐς τὸν ἐπιτειχισμόν. Plato Polit. p. 281, C; Xen. Cyrop. 5, 3, 47.] Ἐργαλεῖα γεωργικά, Instrumenta rustica ap. Poll. Herodian. 7, [11, 15] de populo in milites accenso : Πᾶν τὸ ἐμπίπτον ὕλης ἀξιομάχου ἐργαλεῖον, ὅπλον ἐποιεῖτο. [De aliis instrumentis s. vasis Exod. 27, 19; 39, 40. De instrumento quo liquores injiciuntur in corpus, dictum v. ap. Ducang. in Ἀργαλεῖον, quæ est forma Byzantina. Figurate Polyb. Exc. Vat. p. 430 : Πάσης κακίας ὡσανεὶ ἐργαλεῖόν ἐστιν ἡ φιλαργυρία. || Hesych. : Ἐργαλεῖον, ἐργαστήριον παρὰ Ταραντίνοις. || Ἔργον τι interpr. Suidas. Sic accipitur Exod. 27, 19 : Καὶ πᾶσα ἡ κατασκευὴ καὶ πάντα τὰ ἐργαλεῖα καὶ οἱ πάσσαλοι τῆς αὐλῆς χαλκοῖ. || Forma Ion. Ἐργαλήιον, Herodot. 3, 131.]

[Ἐργαλοθήκη, ἡ, quod pro ἐργαλειοθήκη, Instrumentorum theca, legitur ap. Hesych. : Σουγλάριον, ἐργαλοθήκη, si non est error librarii, comparandum erit cum βαλανοκλέπτης pro βαλανειοκλέπτης, quorum utrumque vitiosum putabat Scaliger, rationibus usus non satis idoneis. V. vol. 2, p. 76, A. L. Dind.]

[Ἐργαμένης, ους, ὁ, Ergamenes, rex Æthiopum, ap. Diodor. 3, 6, idem, ut videtur, qui vernacula lingua *Ergamun* vocabatur. Conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1837, p. 344. Atheniensis quidam, ap. Isæum p. 57, 11 etc. L. Dind.]

Ἐργάνη, ἡ, Minervæ cognom., ut in Attic. [c. 24, 3] scribit Pausan. [Diodor. 3, 73, ubi v. Wessel.] Plut. [Mor. p. 99, A] : Τὴν γὰρ Ἐργάνην καὶ τὴν Ἀθηνᾶν αἱ τέχναι πάρεδρον, οὐ τύχην, ἔχουσιν· paulo ante vero citarat hos iambos : Βά τ' [βᾶτ'] εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεὼς, Οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λίκνοισι προστρέπεσθε. [Quos Sophoclis esse conjecit Gatakerus, coll. l. ejusd. ap. eund. Plut. p. 802, B, ubi iterum memoratur Ἐργάνη. Add. Aristid. vol. 1, p. 7, Alciphr. Ep. 3, 41, Arcad. p. 110, 27, Hesych., Photius ceterique lexicographi, qui ita vocatam tradunt etiam apud Samios. Operosam Minervam dicit Horatius. || Hesych. interpr. ἐργασία, ἐργατικὴ, δόρυ, τέχνησις, et confert cum voc. δαπάνη. Quarum interpretationum primam, etiam ab Suida positam, cum postremis duabus referri ad signif. substantivi Opera, monet Albertus. Coraes tamen ad Æliani V. H. p. 283 δόρυ mutabat in δόλος. Prima signif., ut sit Sedulitas, Clem. Al. Pæd. p. 269 : Ἡ γυναικωνῖτις ἐργάνη καὶ οἰκουρία οὐδαμοῦ. ἄ L. Dindorf.]

[Ἔργανον, τὸ, i. q. ὄργανον, Instrumentum. Hesych.: Ἔργανα, ἐργαλεῖα, σκεύη χειρῶν. Quod ordo literarum poscit ἔργαλα reponebat Vossius. Sed recte Albertus contulit ejusdem glossam : Γέργανα, ἐργαλεῖα, i. e. Γέργανα. L. Dind.]

Ἐργᾶσείω, q. d. Facturio. Soph. Tr. [1234] : Ὡς ἐργασείων οὐδὲν ὧν λέγω, θροεῖς, Ita ioqueris ut nihil facturiens (i. e. facere cupiens) eorum, quæ dico. [Ph. 1001 : Τί δ' ἐργασείεις; Photius in Lex.]

Ἐργᾰσία, ἡ, Operatio. [Absolute Xen. Comm. 2, 7, 7. Cum genit. Plato Prot. p. 353, D : Κατὰ τὴν αὐτῆς τῆς ἡδονῆς ἐργασίαν· Eryx. p. 404, B : Ἐργασίας πραγμάτων πονηρῶν. Φωνῆς Aristot. De partt. an. 2, 17. Κύπριδος Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 219, 2.] Opus. [Pind. Ol. 8, 42 : Πέργαμος ἀμφὶ τεαῖς, ἥρως, χερὸς ἐργασίαις ἁλίσκεται, de mœnibus Trojæ. Thuc. 6, 27 : Εἰσὶ δὲ (hermæ) κατὰ τὸ ἐπιχώριον, ἡ τετράγωνος ἐργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις καὶ ἐν ἱεροῖς· 7, 6 : Κατὰ τὴν εὐρυχωρίαν, ᾗ τῶν τειχῶν ἀμφοτέρων αἱ ἐργασίαι ἔληγον. Pausan. 5, 10, 2 : Τοῦ ναοῦ Δώριός ἐστιν ἡ ἐργασία.] Aristot. [H. A. 9, 40] de apibus : Μᾶλλον ἐν ὥρᾳ τοῦ ἔτους ἐγχειροῦσι τῇ ἐργασίᾳ, ὅταν εὐδία ᾖ. Pro quibus Plin. habet, Nihil horum faciunt apes stato tempore, sed rapiunt diebus serenis munia. VV. LL. οἱ περὶ ταύτην τὴν ἐργασίαν exp. Qui hoc munere funguntur. || Etiam de metallis, et fundo aliquo. Thuc. 4, [105] : Κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, Possidere aurifodinas, easque exercere. [Demosth. p. 976 fin.] Plato [Min. p. 316, E], τὰ περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα, De hortorum cultura. Isocr. Areop. [p. 145, D] : Πρὸς τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. [Aristoph. Ran. 1034 : Ἡσίοδος δὲ (κατέδειξε) γῆς ἐργασίας. Xen. OEc. 5, 14.] Et metaph. ap. Eund. Ad Nic. ἐργασίαι νόμων, Legum cultus. [Ἐργασίαν προσάγειν φοίνικι, Theophr. H. Pl. 2, 6, 5; ἐργασία ὀποῦ, 6, 3, 3; τοῦ σπόρου 8, 7, 7; τῆς πίττης 9, 2, 6. Ἡ διὰ τοῦ ἀρότρου, ἡ ἀπὸ τῆς δικέλλης, C. Pl. 3, 20, 8. Schneid. Ind. Aristeas Hist. LXX intt. p. 114, 19 : Οἱ ἀπὸ τῆς χώρας εἰς αὐτὴν (Alexandriam Ægypti) ἐπιξενούμενοι καταμένοντες ἐφ' ἱκανὸν εἰς ἐλάττωσιν ἦγον τὰ τῆς ἐργασίας.] || Factura, Elaboratio. Synes. Ep. 52 [p. 189, 6] : Τὰς τῆς καλλίονος ἐργ., Elegantioris operis stolas. Ex Plin. possis interpretari Factura præstantiores. || Dicitur etiam in lignis et quovis opere fabrili. Theophr. [H. Pl. 3, 9, 2] : Ἔστι δὲ τὰ ξύλα τῆς μὲν ἄρρενος περιμήτρια καὶ σκληρὰ, καὶ ἐν ταῖς ἐργ. στρεφόμενα. Pro quo Plin.: Lignum maribus durum, et in fabrili opere contortum. [Plato Reip. 3, p. 401, A : Σκευῶν ἐργασία· Polit. p. 280, A, ἱματίων· Theæt. p. 146, D, ὑποδημάτων, et similiter alibi. Et ἐργ. χαλκοῦ Charm. p. 173, E, ἐρίων ib. et Ion. p. 540, D. Diversa constructione Plato Euthyd. p. 281, A, περὶ τὰ ξύλα, περὶ τὰ σκεύη. || I. q. κατεργασία, Politura. Theophr. fr. 2 De lapid. 27 : Ἔστι δέ τις αὐτῆς (smaragdi) ἐργασία πρὸς τὸ λαμπρόν· ἀργὴ γὰρ οὖσα οὐ λαμπρά. Quæ κατεργασία dicitur ib. 28. Sic inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 284, E : Τὴν μὲν λείαν ἐργασίαν εἴργαστο, et sæpius ibidem.] || Sicut et ἐργάζεσθαι, in instrumento etiam oratorio enumeratur : Qua sc. astruitur et efficitur, quod ἐπιχείρημα conatur et aggreditur. De qua Bud. Comm. p. 272, 693, prolixe ex Hermog. [Π. ἰδεῶν 2, p. 364; 3, p. 68, 114, ubi loci ex quibus expolitio fiat ponuntur sic, similitudo, exemplum, comparatio minoris et majoris rei contrarii æqualis. Phot. Bibl. cod. 159, de Isocrate : Πολλὴν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐργασίαν τῶν λόγων ἐπιδείκνυται. Ernest. Lex. rhet. Tzetzes Hist. 8, 897 : Τόπους τὰς ἀποδείξεις δέ φαμεν καὶ ἐργασίας ἐκ τόπων οἷς οἱ κυνηγοὶ καθήμενοι λαθραίως τοὺς θῆρας κατεργάζονται καὶ κτείνουσι τοξείαις. Conf. 11, 285, schol. in Hermog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 31, 9; 33, 8. Σὺν ἐργασίᾳ de oratore accurate loquente ponit Pollux 6, 141.] || Ἐργασία τροφῆς, item et κατεργασία, dicitur ἡ πέψις, Concoctio. Aristot. [De respir. c. 11;] De partt. anim. 3 : Ταῦτα γὰρ μεμηχάνηται τῇ φύσει πρὸς τὰς ἁρμοττούσας ἐργασίας περὶ τὴν τροφήν. [Conf. 2, 3. Vita Sophoclis : Καλλιππίδην τὸν ὑποκριτὴν ἀπὸ ἐργασίας ἐξ Ὀποῦντος ἥκοντα. De histrionibus et sophistis etiam Isocr. Antid. p. 458, 168.] Ἐργ. τέχνης, Artis factitatio et exercitium. Synes. Ep. 3, de Laide : Καὶ προῦστη τῆς τέχνης· ἧς ἐπειδὴ τὴν ἐργ. ὑπὸ χαλαρᾷ ῥυτίδι κατέλυσε, τὰ ἐν ἡλικίᾳ παιδοτριβεῖ. || Quæstus, Lucrum, Bud. p. 270. [Herodot. 2, 135 : Ἀπικομένη κατ' ἐργασίην, de meretrice, ut in ll. ab Jacobs. ad Anthol. vol. 9, p. 169 citatis. Xen. Comm. 3, 10, 1 : Ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς (artibus). Demosth. p. 503, 17 : Ἵνα μὴ τὸ πρᾶγμα ὥσπερ ἐργασία τισὶν ᾖ καὶ συκοφαντία. Conf. Ps.-Demosth. p. 772, 1. Or. c. Neær. p. 1342, 23 : Αἱ τῶν ἄλλων ἀδικημάτων καταφυγαὶ τούτοις εἰσὶν ἐργασίαι. L. D. Ἐργ. αἰσχρὰ, Aristæn. 1, 19. Enumerantur ἐργασίαι αἰσχραὶ in Theophr. Char. 6. Hemst.] Aristot. Eth. 4, [1] : Οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργ. ἐργασάμενοι, Qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt, ut sunt lenones, fœneratores, sycophantæ. Dem. [p. 946, 3] : Μισθοῦται τὴν ἐργ. τῆς τραπέζης, Mensam exercendam conduxit. [Absolute p. 948, 1. Idem p. 1283, fin.:] Ἔχων τότε [τό τε] δάνειον [καὶ] τὴν ἐργ., Quæstui tum habebat pecuniam fœneratitiam [immo Pecuniam cum fœnore], Bud. [Idem Dem. p. 1121, 17 : Ἵν' ἐργασίας ἀφανεῖς διὰ τῆς τραπέζης ποιῆται, καὶ μήτε χορηγῇ μήτε τριηραρχῇ.] Idem ap. Dem. [p. 1357, 7] : Ὡς αὐτῇ ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργ. οὐχ ἱκανὴν εὐπορίαν παρεῖχεν, interpr. Lucrum meritorium, et quæstus fornicis. [Conf. p. 270, 15.] || Ap. Dem. C. Apatur., Ἐπὶ τῆς ἐργ. ὤν, idem Bud. interpr. Negotiatione vivens [p. 893, 20 : Πολὺν ἤδη χρόνον ἐπὶ τῆς ἐργ. ὢν τῆς κατὰ θάλατταν. (Quod Polyb. 4, 50, 3 dicit, τὰς ἐκ τῆς θαλάττης ἐργασίας, Plato Reip. 2, p. 371, B, τῆς περὶ τὴν θάλατταν ἐργ.) Id. p. 953, 18 : Οἱ περὶ τὰς ἐργ. ὄντες ταύτας, de fœneratoribus. De mercatoribus Lycurg. p. 149, 30; 154, 43, al.] || Ἐργ. τῶν χρημάτων, Pecuniarum acquisitio, VV. LL. ex Aristot. Eth. 8. || At nove dictum Luc. 12, [58] : Δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, pro Da operam,

ut ab eo libereris. [Liban. vol. 4, p. 628 : Δῆλος ἦν ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων, ἐπ' ἄκρων τῶν ὀνύχων βαδίζων. Cod. Par. 3017, ἐπὶ τῶν ἐργεσιῶν, quod nihili censeo. Ἐργασία occurrit sensu mihi ignoto ap. Villoison. Anecd. vol. 2, p. 84 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, φοβοῦμαι περὶ ἀποτυχίας· τῆς εἰς τὸ μέλλον ἐργασίας ἀγωνιῶ λέγουσιν. Bast. || In epigr. Satyrii Anth. Pal. 6, 11, 3 : Τρισσῶν ἐργασίην καμάτων, de supellectile triplici trium venatorum, in codice Palat. scriptum ἐργατίην. || « Ἡ ἐργασία τῶν βαφέων, de collegio tinctorum, inscr. Chandl. 81. » Schneid. Geopon. 2, 46, 1 : Καθ' ἕκαστον πλέθρον ἐργασίας ἀρκεῖν ἑπτὰ, Operarios septem, ut ap. Latinos Opera dicitur de operario. || De opere Eust. Il. p. 2, 37 : Τὴν ἐργασίαν ταύτην (Commentarios in Homerum, de quibus ibidem τὸ παρὸν ἔργον.) L. Dind.]

Ἐργασίμη, Myrrhæ quædam species, omnium pessima, de qua Diosc. 1, 78.

Ἐργάσιμος, ὁ, ἡ et η, ον, Qui elaborari potest. Ἐργ. ξύλα, Ligna operi fabrili idonea, quæ elaborari possunt. [Pollux 7, 109 : Τῶν ξύλων τὰ μὲν εἴποις ἂν ἐργάσιμα, τὰ δὲ καύσιμα.] || Τῶν χωρίων ὁπόσα ἐργάσιμα, Cic. apud Plat. Leg. 15 [12, p. 958, D] interpr. Ex agro culto, eove, qui coli possit, Lex. Cicer. p. 40. [Xen. Cyrop. 1, 4, 16. De locis sacris inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 142, 17.] Ut plurimum vero plur. dicuntur Culta, s. Loca culta. Diosc. : Φύεται δὲ ἐν τοῖς ἐργασίμοις σπανίως· pro quibus habet Plin. Incultis amica. Theophr. [H. Pl. 3, 8, 2], de glandibus : Ἥμερον καλοῦσι ... τῷ μᾶλλον ἐν τοῖς ἐργασίμοις φύεσθαι, i. e., eod. Plin. interpr., Placidiores, quæ culta obtinent. [Id. Theophr. ib. 6, 3, 5 : Φεύγει τὴν ἐργάσιμον, eadem signif.] || Ἐργασίμη ἡμέρα, Dies qua operari licet, VV. LL. ex 1 Reg. 20, [19]. Sic dicitur et δικάσιμος ἡμέρα. Habet tamen Complut. ed., τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐργασίμης in l. illo. [Similiter Orph. H. 77, 12 : Πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίοτον θνητοῖσι πορίζεις· 59, 7 : Ἐργασίμου θρασύτητος. Active etiam Appian. Civ. 3, 72 : Πλέον ἔχων τὸ ἐργάσιμον, de operariis. L. D. Ἐργάσιμοι vocantur a quibusdam Meretrices : Artemidor. 1, 78. Hemst.]

[Ἐργᾶσις, εως, ἡ, Perpetratio. Schol. Eur. Med. 853 Matth. : Τῇ ἐργάσει τοῦ φόνου.]

Ἐργασίων, ωνος, ὁ, Agricola. Aristoph. Vesp. [1201] : Ὅτ' ἐργασίωνος τὰς χάρακας ὑφειλόμην. Ubi schol. exp. γεωργοῦ.

[Ἐργαστέος, α, ον, Faciendus. Æsch. Cho. 298 : Τοὔργον ἐστ' ἐργαστέον, al. ἐξεργαστέον. Soph. Tr. 688 : Ὅτ' ἦν ἐργαστέον. Eur. Med. 791 : Οἷον ἔργον ἐστ' ἐργαστέον ... ἡμῖν. Xen. OEc. 7, 35 : Οἷς δ' ἂν ἔνδον ἔργον ἐργαστέον, τούτων σοι ἐπιστατητέον. Et plurali 13, 3. || Laborandum s. Colendum (terram). Xen. Hipparch. 8, 8. || Tractandum. Cum accusat. personæ Themist. Or. 21, p. 251, A : Αὐτοὺς δὲ τὰ ῥητορικὰ ἢ τὰ γραμματικὰ οὐκ ἐργαστέον.]

Ἐργαστὴρ, ῆρος, ὁ, Operarius. Ἐργαστῆρες et ἐργάται, inquit Bud., Operarii rustici, Cultores, Fossores, Xen. [OEc. 5, 15; 13, 10; 20, 16]; quos Pollux ab Hom. ἐρίθους vocari annotat. Idem Poll. 7, [7] scribit βαναύσους, secundum Xen. [OEc. l. c.] posse dici etiam ἐργαστῆρας. Ap. Suid. adespoton hoc citatur : Ἐργαστῆρας ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐπανιόντας. [Salmas. De usur. p. 412 interpretatur, Colonus. Hase.]

[Ἐργαστηριακὸς, ἡ, ὸν, Operarius. Polyb. 38, 4, 5 : Ἐργαστηριακῶν καὶ βαναύσων ἀνθρώπων. Diodor. Exc. p. 585, 90. Chron. Pasch. p. 712, 15 : Ἐργαστηριακῶν καὶ δημοτῶν. || Ἐργαστηριακὸν, τὸ, Tributum quod ab institoribus vel opificibus pendebatur. Dipl. Andronici jun. pro Monembasiotis ap. Phranzen : Ἐργαστηριακοῦ, μεταξιατικοῦ, etc. Ducang.]

Ἐργαστηριάρχης, ὁ, Manceps officinæ, Bud. [Tabernarius, Institor, Officinator, Gl. Macarius Hom. 27, p. 164, C : Οἱ ἐργαστηριάρχαι ἔχουσι τὸ σῶμα ἀποδεδεμένον εἰς τὴν τέχνην. L. D. Inscr. in plintho ex Ægypto allata ap. Raoul Rochette Mon. ined. p. 326 (1) : Πρώτυτος τέχνη, ἐργαστηριάρχου. Hase.]

Ἐργαστήριον, τὸ, Officina. [Aristoph. Eq. 744 : Ἐγὼ δὲ περιπατῶν γ' ἀπ' ἐργαστηρίου ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὑφειλόμην.] Plut. [Mor. p. 598, D], μαχαιροποιῶν. Xen. Hell. 3, [4, 17] : Πάντες πολεμικὰ ὅπλα κατεσκεύαζον, ὥστε τὴν πόλιν ὄντως οἴεσθαι πολέμου ἐργ. εἶναι. [De metallorum fodinis Demosth. p. 967, 17 : Ἐδανείσαμεν πέντε καὶ ἑκατὸν μνᾶς Πανταινέτῳ τούτῳ ἐπ' ἐργαστηρίῳ τε ἐν τοῖς ἔργοις ἐν Μαρωνείᾳ καὶ τριάκοντα ἀνδραπόδοις, et ib. paullo post. Sic etiam in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, 7; 163, 13.] Dem. [p. 995, 8; 1010, 24] dicit etiam ἐργ. συκοφαντῶν. || Id. [p. 1367, 25] pro Meritoria domo et Fornice posuit, Bud. : Νόμος οὐκ ἐᾷ ἐπὶ ταύταις μοιχὸν λαβεῖν ὁπόσαι ἂν ἐπ' ἐργαστηρίου κάθωνται, In officina Veneris, Bud. [Conf. ib. 27; 1486, 7.] Vide et Comm. p. 270. [Heliodor. Æthiop. 5, 20, p. 235 : Ναυλοχεῖ τὴν ὁλκάδα τὴν Φοίνισσαν πειρατικὸν ἐργαστήριον ... ὑποκαθήμενον, de piratarum cohorte.]

[Ἐργαστήριον, τὸ, Ergasterium. Hierocl. Syned. p. 663 inter locos Hellesponti ponit Ἐργαστήριον. Galen. Περὶ ἁπλῶν φαρμ. 9, p. 127 : Καλεῖται δ' Ἐργαστήρια κώμη τις ἐν ᾗ μέταλλά ἐστι μεταξὺ Περγάμου καὶ Κυζίκου, σταδίους ἀπέχουσα Περγάμου τετρακοσίους τεσσαράκοντα, contulit Wesseling. L. Dindorf.]

[Ἐργαστήριος, ὁ, Efficax, Efficiens. Schol. Soph. Trach. 847 : Πόθου καὶ διαλλαγῆς ἐργαστήριον εἶναι τὸ φάρμακον.]

[Ἐργαστὴς, a quo ducatur ἐργάτης, ponit Apollon. in Bekk. An. p. 500, 21; 545, 10; 549, 8.]

Ἐργαστικὸς, ἡ, ὸν, Operosus, Efficax. [Plato Polit. p. 280, E : Ἐρεοῦ προβλήματος ἐργαστικὴν, ὄνομα δὲ ὑφαντικὴν λεχθεῖσαν, eademque constr. 281, A. Absolute Xen. Comm. 3, 1, 6. Hippocr. p. 86, B : Ὀξύτερός τε καὶ ἐργαστικώτερος. Eodemque gradu Ælian. V. H. 10, 14.] Unde in superl. ἐργαστικώτατος, Admodum operosus. Accipiendum vero hic Operosus act. signif., quemadmodum Statius dicit Brachia operosa Cyclopum, Ovid. Operosam herbam. [Pro κατεργαστικὸς, ut ἐργασία pro κατεργασία, Aristot. Polit. 4, 4 : Τὸ τῆς τροφῆς ἐργαστικὸν καὶ δεκτικόν.] Dicitur vero et ἐργατικός. [Quod v. Dicitur etiam absolute de operariis. V. Hesychii gl. in Ἐργάτης citandam. Polyb. 10, 16, 1 : Τῶν πολιτικῶν καὶ τῶν ἐργαστικῶν. L. D. Efficiendi vim habens. Galen. vol. 2, p. 20, 3 : Αἱ τούτων ἐργαστικαὶ δυνάμεις. Dionys. Alex. ap. Euseb. Pr. ev. p. 334, A : Ὁ μὲν Θεὸς ἀπαθὴς ... ἐργαστικός· ἡ δὲ (ὕλη) τὰ ἐναντία, παθητὴ, τρεπτὴ, ἄστατος, μεταποιουμένη. Hase. De adv. Ἐργαστικῶς v. in Ἐργατικῶς.]

Ἐργαστῖναι, αἱ, Quæ peplum texunt [Minervæ, ut videtur], Hesych.

[Ἐργαστῖνος inter nomina in ῖνος recensetur in Regg. prosod. p. 424, 11.]

[Ἐργαστρὶς, ίδος, ἡ, i. q. ἐργάτις. Hesych. v. Καιροστρίδες.]

[Ἐργᾶτεία, ἡ, Opificium. Sapient. 7, 17 : Ἐργατειῶν ἐπιστήμη. Const. Manass. Chron. 337 : Βαρείαις ἐργατείαις. « Jo. Mosch. in Limon. c. 37. » Ducang. V. Ἐργασία.]

[Ἐργατεύομαι, Operor. Diodor. 20, 92 : Κατὰ δὲ τοὺς πολέμους ἐνεργὸς ἦν καὶ νήφων (Demetrius Poliorc.), ὥστε παρὰ πάντας τοὺς ἐργατευομένους ἐναγώνιον παρέχεσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Athanas. vol. 2, p. 363, A. L. D. Jo. Chrys. t. 5, p. 710, 30 : Δέχομαι καὶ γέροντας ἐργατεύσασθαι θέλοντας. Activ. Basil. Ascet. p. 696, C : Ἐργατεύοντες. Imperat. id. t. 1, p. 497, B : Ἐργάτευσον. Hase.]

Ἐργάτης, ὁ, [Auctor facinoris. Soph. Antig. 252 : Ἄσημος οὔργάτης τίς ἦν.] Operarius, Qui opus aliquod facit. [Archil. ab Etym. M. v. Κορωνὸς cit. : Βοῦς ἐστιν ἡμῖν ἐργάτης. Et cum eod. nomine Soph. ap. Athen. 15, p. 686, A. Polyb. 3, 93, 4. Σφῆκες Aristot. H. A. 9, 41. Σίδηρος Moschio ap. Stob. Eclog. phys. vol. 1, p. 242, 11. || Epitheton deorum quorundam cum Minerva Ἐργάνη cultorum apud Arcades. Pausan. 8, 32, 4.] Matth. 10, [10] : Ἄξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῆς τροφῆς αὐτοῦ ἐστίν. Passim vero in N. T. pro Operario rustico accipitur, sicut ἐργαστήρ. [Sophocl. OEd. T. 859 : Τὸν ἐργάτην πέμψον τινὰ στελοῦντα. Eurip. El. 75. Aristoph. Ach. 611; Xenoph. Cyrop. 5, 4, 24, 28; Demosth. p. 933 fin. Hesychius : Ἐργάται, οἱ παρ' ἡμῖν ἐργαστικοὶ, παρὰ Ἀττικοῖς· τοὺς παρ' ἡμῖν ἐργάτας ἐκεῖνοι μισθωτούς. Ἐργάτης non solum de colonis vectigalibus posuit Xenoph. Cyrop. 7, 5, 79 : Πολεμικῆς ἐπιστήμης ... οὐ μεταδοτέον τούτοις, οὕστινας ἐργάτας ἡμετέρους καὶ δασμοφόρους βουλόμεθα

καταστήσασθαι· OEc. 4, 9; sed, quod propius accedit ad significationem μισθωτοῦ, de servis in agris, H. Gr. 7, 5, 15, Vectig. 4, 5, vel metallis, ib., et § 22 : Ἐπειδὰν πολλοὶ ἐργάται γένωνται, πολλοὶ φανοῦνται καὶ οἱ μισθωσόμενοι.] Interdum vero gen. ei additur, distinctionis gratia : ut ἐργ. γῆς, Agricola, Qui terram colit, [Herodot. 4, 109; 5, 6,] Plut. Numa [et Cim. c. 8]. Sic etiam Poll. [1, 221] γεωργοὺς et γῆς ἐργάτας synonyma ponit, dicens idem esse ἐργαστῆρας ap. Xen. Idem Xen. [Cyrop. 4, 1, 4] : Ἐργάτην τῶν πολεμικῶν, καὶ φρόνιμον, In rebus bellicis operosum et strenuum, s. Optimum operum bellicorum s. rerum bellicarum opificem : Horat., Optimus operis opifex. Ἐργ. τῆς τέχνης, Artifex. Idem Xen. OEc. [4, 1. Ὁποίου βούλει ἔργου Hier. 6, 11, et similiter alibi. Μάχης Dio Cass. 67, 6. Πέψεως ἐργάτης γλήχων, Geopon. 12, 33.] Et ἐργάται τῆς ἀδικίας Luc. 13, [27], Qui facitis quod injustum est : sicut Matth. 7, [23] : Οἱ ἐργασάμενοι τὴν ἀνομίαν. [Lycophr. 128 : Γουνεὺς ὥσπερ, ἐργάτης δίκης. Absolute Gnavus, Strenuus, ut infra Ἐργάτις, Xen. Cyrop. 1, 6, 18 : Τὸν ἐργάτην στρατηγὸν, cui contrarius ἀργός.] || Ergata ap. Vitruv. [10, 4] est Suculæ genus, erectum, suis fulcimentis et sua veluti basi nixum, quod ambientibus machinam vectiariis ac brachiis et pectoribus connitentibus versatur. Bud. Pandect. [Bito De mach. p. 110, E : Ὁ ἐργάτης δ κ. Conf. Ἐργατοκυλίνδριος.] Id ζυγὸν etiam ab Aristot. vocatur. VV. LL. Femin. Ἐργάτις, [Effectrix. Æsch. Prom. 459 : Μνήμην ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάτιν.] Operosa. [Soph. Phil. 97 : Γλῶσσαν μὲν ἀργὸν, χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν. Ἐργάτιν βιοτὰν Anth. Plan. 1, 15, 6. Herodot. 5, 13 : Εἰ καὶ πᾶσαι εἵησαν αὐτόθι αἱ γυναῖκες οὕτω ἐργάτιδες. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 537, n. 954.] Aristot. [H. A. 9, 40 fere medio], de apibus : Χρήσιμοι γὰρ οὕτω καὶ πρὸς τὴν ἐργασίαν καὶ ἐργάτιδες, Munifices, Opifices, Labori sufficientes, Bud. Dixit vero et Varro de apibus sylvestribus, esse illas magis opifices. Apud Lucian. adjuncto genitivo μέλιττα vocatur θείου μέλιτος ἐργάτις, Divini mellis opifex. [De iisdem apibus Antiphilus Anth. Pal. 9, 404, 8 : Αἰθερίου πτηναὶ νέκταρος ἐργάτιδες. Antipater Sid. ib. 6, 174, 4 : Ἐργάτιν εὐκλώστου νήματος ἡλακάταν. Antipater Thessalon. ib. 9, 26, 8 : Πάσας ἀενάων ἐργάτιδας σελίδων, de poetriis. Ibid. 9, 741, 4, βοῦν ἐργάτιν. Photius in Lex. : Καρδάμη ἐπὶ ἐργάτιδος ὄνου καὶ βοὸς λέγεται. || Dionys. A. R. 2, 76 : Τῶν ἀγαθῶν ἐργάτιν (civitatem) ἀπέδωκε.] Ἐργάτιδες ap. Suid. est etiam substant., sicut ἐργάτης. || Ἐργάτις γυνὴ dicitur etiam Meritoria : quæ et φορβὰς, σποδησιλαῦρα, χαμαιτύπη, Eust. [Od. p. 1088, 37, ex Archilocho. V. Hesych. v. Ἐργάτις cum annot. Hemsterh. De Musa Pind. Isthm. 2, 6 : Ἁ Μοῖσα γὰρ οὐ φιλοκερδής πω τότ' ἦν οὐδ' ἐργάτις. || Epith. Minervæ, ut Ἐργάνη. Hesychius : Ἐργάτις, παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ. Unde Photii glossas : Ἐργάνη, ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ τὸ τῶν ἔργων ἐπιστατεῖν, ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας. Ἐργασίτερον λέγουσιν, ita conjungendas et corrigendas conjiciebat Coraes ad Æliani V. H. p. 284, ut ἐργάτιν ἕτεροι λέγουσιν scriberetur. Nihil gl. Hesychii cui fidem habuit Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 389, 46, tribuendum putabat Hemsterh., ut avulsæ a proxima Ἐργάνη.]

[Ἐργᾰτήσιος, α, ον, Quæstuosus. Plut. Cat. maj. c. 21 : Ἐργατησίαν χώραν, ἔχουσαν αὐτοφυεῖς νομὰς καὶ ὕλας.]

[Ἐργάτια, ἑορτὴ Ἡρακλεῖ τελουμένη παρὰ Λάκωσιν, Hesychius.]

Ἐργατικὸς, ἡ, ὸν, Operarius, Operosus : active sc. accipiendo, ut in Ἐργαστικὸς dixi, ut ζῶον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, Animal operosum. Operarium pecus dicit Colum. Aristot. [H. A. 9, 38] : Ἐργατικώτατον τὸ τῶν μελιττῶν γένος καὶ τὸ τῶν μυρμήκων, Operosissimum genus est apum, Sedulum in opere faciendo : Apes sedulæ operis opifices, ut Horat., Optimus operis opifex : et Varro quoque sylvestres apes dicit esse opifices magis. [Ibid. 40 comparativo. Superlativo etiam Arsen. Viol. p. 50 : Κατὰ δὲ τὸ κέρας τοῦ βοὸς ἐργατικωτάτου ὄντος τὸν ἐργάτην ἐνσημαίνεσθαι.] Lucianus [Somn. c. 6] : Ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ καὶ ἀνδρικὴ καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην. [Herodot. 2, 11 : Κοῦ γε δὴ ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ ... οὐκ ἂν χωσθείη κόλπος ... ὑπὸ τοσούτου τε ποταμοῦ καὶ οὕτω ἐργατικοῦ; Plat. Menon. p. 81, D : Ὅδε δὲ ἐργατικούς τε καὶ ζητητικοὺς ποιεῖ· ubi al. ἐργαστικούς. Polit. p. 259, E : Καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς οὐκ αὐτὸς ἐργατικὸς, ἀλλ' ἐργατῶν ἄρχων. Hic quoque olim ἐργαστικός. Dionys. Art. rh. 11, 6 : Ἐργατικὸς καὶ γεωργός. Plut. Cat. maj. c. 4 : Ἐργατικῶν καὶ στερεῶν (servorum)· Mor. p. 726, C. || De rebus, Efficax, ap. Theophr. C. Pl. 5, 14, 6 : Ὁ γὰρ ὑδατώδης καὶ θολερὸς (ἀὴρ) οὐχ ὁμοίως ἐργατικός· et, ubi ἐργατικῶν restituendum ex cod. Urbin., ib. 12, 9 : Τὸ δὲ μὴ χρονιζόμενον μηδὲ ἀθρόον οὐδ' ἐργαστικὸν, ὥσπερ οὐδ' ἐν τοῖς κεραυνοῖς.]

Ἐργατικῶς, adv. Plut. [Cam. c. 16] : Πόλεις κατεσκευασμένας πρός τε τὸν χρηματισμὸν ἐργ. καὶ πρὸς δίαιταν πανηγυρικῶς, exp. Ad quæstum artificiose extructas. [Photius v. Ἐργασείειν, ubi ἐργαστικῶς scripsit Porsonus.]

Ἐργατίνης, ὁ, Operarius, Theocr. 10, [1] : Ἐργατίνα βουκαῖε, τί νῦν οἰζυρὲ πεπόνθεις; [al. ὦζυρὲ πεπόνθης; 21, 3 : Ἀνδράσιν ἐργατίναισι.] Eust. dicit esse Operarium rusticum, et eund., qui Sophocli ἐργάτης dicitur. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 58, 8] : Ἀνέρες ἐργατίναι. In iisd. Epigr. [Addæi ib. 6, 228, 1, et ap. Apoll. Rh. 2, 663] dicitur βοῦς ἐργατίνης, Operarius bos : ut Colum. dicit Pecus operarium. Apoll. Arg. 3, [1323 et alibi] subst. posuit pro Operario s. Agricola : Ἐργατίνης ὡς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ. [Cum genitivo Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 275, 12 : Ἐστὲ γὰρ ἀπλήστου Κύπριδος ἐργατίναι· et aliter Macedon. ib. 240, 4 : Μέλιτός γε μὲν Ἀφρογενείης ὁ χρυσὸς τελέθει ποικίλος ἐργατίνης. || Genere femin. in epigr. ap. Jacobs. Anth. Pal. App. n. 323 sive Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2169, 7 : Πάντα δέ σοι νῦν ταῦτα δι' ἐργατίναις παλάμαισιν τρισσὸν ὑπολλυκάβαν γραμματικὸς τελέω. ἄϊ L. Dind.]

[Ἐργάτις. V. Ἐργάτης.]

[Ἐργατοκυλίνδριος, ὁ, Bito De mach. p. 109, E : Ψηχέσθω δὲ καὶ κατὰ τὰ μέσα τόπος ἐργατοκυλίνδριος, ὅστις τοὺς ἄξονας εὐκινητοτέρους παρέξει. Est i. fere q. ἐργάτης, quod v.]

Ἐργάτωνες, apud Cretenses, ut Hesych. testatur, Ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est. [Iterum HSt. :] Ἐργάτωνες et Ἐργάωνες, Loci in agris ubi servi cubant. Atticorum autem esse hoc Ἐργάωνες tradit Hesych. [Verba Hesychii sunt : Ἐργάτωνες οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τόποι ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται, οἱ παρὰ Ἀττικοῖς ἐργάωνες· παρὰ δὲ Κρησὶν ἐργάτωνες, οἱ ἐπὶ τῆς ταφῆς τῶν τεθνηκότων τεταγμένοι. Sed priori quidem signif. non convenit accentus in penultima, qui in ultima ponendus secundum analogiam ejusmodi nominum in ων, de quibus nonnulla interpretes Greg. Cor. p. 102.]

[Ἐργάω.] Ἐργῶμαι, i. q. ἐργάζομαι, s. potius ἐργάσομαι : ut enim ἐλᾶν pro ἐλάσειν dicitur, sic etiam ἐργᾶ pro ἐργάσῃ. Usus vero affertur tantum e LXX Interprr. Exodi 20, [9] : Ἓξ ἡμέρας ἐργᾶ, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, Sex dies operaberis, s. opus facies. 2 Reg. 9, [10] : Καὶ ἐργᾶ αὐτῷ τὴν γῆν, Et agrum ipsi coles : quemadmodum γῆν ἐργάζεσθαι supra. Es. 5, [10] : Ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν. Ubi tamen per præs. exp. Operantur. [In Ind. :] Ἐργάω, pro Operor, in VV. LL. e LXX Interprr. Ac primum ex 2 Reg. 9, Ἔργα αὐτῷ τὴν γῆν, pro Operare ei terram. Et ex Exod. 20 : Ἓξ ἡμέρας ἔργα, καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου, pro Operaberis sex diebus. Sed quicunque hæc VV. LL. inseruit, considerare debuit, ἔργα imperativum simul et fut. esse non posse : vel potius imperativum quidem dici posse ἔργα, constituendo th. ἐργάω : at fut. nequaquam. Quum tamen alioqui de fut. tempore accipiendum esse in illo Exodi l. constet, quid de scriptura illa dicendum est? Eam in ἐργᾶ mutari potius debere, litera α circumflexa, ut sit pro ἐργάσῃ. Confirmatur autem hæc scriptura ἐργᾶ Complutensis ed. auctoritate : neque tamen hoc in l. solum, sed et in illo altero. Nec certe minus ibi consentaneum est in fut. verbum illud intelligi, quum aliud fut. itidem sequatur : sc. εἰσοίσεις : sed ἐργᾶ τὴν γῆν potius Coles terram quam Operaberis reddendum fuerit. Suspicor autem ἐργᾶ, cujus meminit Hesych., hoc ipsum esse, nam et ex illis interprr. deprompta quædam affert, et pro ἐργάζῃ, quo ipsum exp., reponi debere ἐργάσῃ.

At vero pass. habemus Esaiæ 5 : Οὗ γὰρ ἐργῶνται δέκα ζεύγη βοῶν, ποιήσει κεράμιον ἕν. [V. Ἐργάζομαι.]

[Ἐργάων. V. Ἐργάτωνες.]

Ἐργεῖται, οἱ, Servi quorum opera in agris utimur : οἱ ἐπ' ἀγρῶν οἰκέται, Hesych. Infra ἐρκῆται.

Ἐργεπείκτης, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης, s. ἔργων, i. e., ἔργον ἐπείγων, s. ἔργα, Qui urget opus : ἐκ τοῦ ἐπείγειν dicuntur καὶ οἱ ἐργεπεῖκται, Eust. p. 588. Talem signif. habet ἐργοδιώκτης, quod frequentius quam hoc usurpatur. [Nicet. Chon. p. 402, A : Ἐργεπείκτην πεπομφότες ἐκεῖσε ... Κόνωνα. L. D. Georg. Pis. Hexaem. v. 217 : Ἔστι δὲ κοινὸς ἐργ. τῶν κάτω. Germ. CPlit. In ador. cruc. p. 254, A Grets. : Ἀπαραίτητος ἐργ. Hase.]

[Ἐργεπιστᾰσία, ἡ, Operis vel Operum præfectura. Inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2779, 6 : Ἐν ἐργεπιστασίαις πρόθυμον γενόμενον. L. D. De alia inscr. vid. Letronn. *Recherches* etc. p. 375 : Διά τε τὰς τοῦ πατρὸς ἀρχὰς καὶ ἐργ[επι]στασίας. Chandler. Inscr. ant. part. 1, n. 79 conjiciebat, ἐργοστασίας, minus probabiliter. Hase.]

[Ἐργεπιστᾰτέω, Operi vel Operibus præfectus sum, Operis vel Operum curam gero. Inscr. Ephes. apud Bœckh. vol. 2, n. 2963, c, 17 : Ἐργεπιστατήσαντος Μάρκου Ἀντωνίου· 2966, 13. Et Aphrodis. 2747, 4. Schol. Aristoph. Pac. 605.]

[Ἐργεπιστάτης, ὁ, Operi vel Operibus præfectus. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 414, n. 337, 4, ubi de statuæ curandæ munere. Artemidor. 4, 31 : Κρατῖνος ὁ ἡμέτερος ἀργυρέου ναοῦ ἐργ. δόξας εἶναι ἀργυρίου βασιλικοῦ ἐγένετο ἐργ. De altera forma HSt. :] Ἐργοεπιστάτης, ὁ, Qui operi s. operibus præest. Pollux ex Epicharmo [7, 183. Artemid. 4, 33. Hemst. Macarius Hom. p. 228, B; 229, B. L. Dind.]

[Ἐργέτιον, πόλις Σικελίας. Φίλιστος Σικελικῶν δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐργετῖνος (Καὶ Αἴτνη Ἐργετίνη addunt libri scripti), Steph. Byz. Cod. Vratisl. Ἐργέστον. Sed Ἐργετῖνοι Polyænus 5, 6, *Ergetini* Plin. N. H. 3, 8, 91. Ptolemæo Σεργέντιον, Silio 14, 250, *Ergentum* vel *Hergentum* secundum libros paucos; sed recte nunc receptum ex al. *Ergetium*. L. Dindorf.]

Ἐργέτις, Hesychio ἐργασία. [Ἐργέτην (ita cod.), ἐργασίαν. Parum probabilis interpretum opinio ἐργασία esse adjectivum, et ἐργέτις scribi pro ἐργάτις. Facilius cogitari potest de nomine in τυς.]

Ϝέργετος, Sepes, Sepimentum : φραγμὸς, Hesych. Est autem a v. εἴργειν, vel potius ἔργειν, quod vicinius est, extatque ap. Eund., qui exp. κωλύειν. [V. Ϝέρχατος.]

[Ἐργίας, ὁ, Ergias, Rhodius, scriptor, citatur ab Athen. 8, p. 360, D, et idem esse putatur qui Ἐρξίας dicitur 13, p. 561, F, et Κολοφωνιακὰ scripsisse perhibetur. ῐᾱ]

[Ἐργίδιον, τὸ, Opusculum, Gl.]

Ἐργίζω, Operor, VV. LL. [Vox nihili, ficta fort. ex ἐργάζω.]

[Ἐργινίας, fl. Thraciæ ap. Theophyl. Hist. p. 17, D.]

[Ἐργῖνος, ὁ, Erginus, filius Clymeni, Argonauta, Apollon. Rh. 1, 187, ubi v. schol., Apollod. 1, 9, 16, 8. V. Heyn. ad 2, 4, 11, 1. Alius in inscr. Mantin. ap. Bœckh. vol. 1, p. 688, n. 1457. Syrus, Plut. Arat. c. 18, 33. L. Dindorf.]

[Ἐργίσκη, ἡ, Ergisca, oppidum Thraciæ, ap. Demosth. p. 85 extr. Ἀπὸ Ἐργίσκου] τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄβας νύμφης sec. Harpocr.]

Ϝέργμα, τὸ, Factum, Opus. [Hesiod. Op. 799 : Οἰωνοὺς κρίνας, οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι· Theog. 823 : Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχύϊ ἔργματ' ἔχουσαι. Epigr. ap. Herodot. 5, 77 : Ϝέργμασιν ἐν πολέμου. Archiloch. in Eryxia p. 397, E. Pind. Nem. 4, 6 : Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει· 84 : Ϋμνος τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων. Et alibi. Æsch. Sept. 556 : Γλῶσσαν ἐργμάτων ἄτερ· Eum. 500, Eur. Hipp. 1107, et alibi. In prosa Ionica Perictyone ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 183.] Interdum vero et Facinus; aliquando Res. Scribi autem et ἔργμα cum tenui, docebo paulo post. [V. post Ϝέργω, Facio.]

Ϝέργμα, τὸ, Septum, Claustrum, περίφραγμα, ut Soph. schol. exp. Antig. [848] : Πρὸς ἔργμα [ἕρμα] τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου. ‖ Impedimentum, κώλυμα, Hesych. [in Ϝέργμασι.] Sed invenitur cum tenui pro altera signif. [Hippocr. p. 675, 49 : Ἕρμα γὰρ τοῦτο ἐπικείμενον. Cum ἕρμα confusum v. in illo. Ap. Aristot. De partt. anim. 2, 15 : Αἱ δὲ βλεφαρίδες τῶν πρὸς τὰ ὄμματα προσπιπτόντων ἕνεκεν (εἰσὶν), οἷον τὰ χαρακώματα ποιοῦσί τινες πρὸ τῶν ἐρυμάτων, Bekkerus ex codd. ἐργμάτων.]

[Ἔργμος cod. præbet in l. Poll. quem tractat HSt. in Συβωσία, qui conj. Εἴργμός.]

[Ϝέργνυμι s. Ϝεργνύω. V. Ϝέργω.]

[Ἐργοδιδάσκᾰλος, ὁ. Ἐργοδιδάσκαλοι in Basil. Synops. p. 216, ubi in Cod. Justin. Diversorum operum professores : Ἢ ἐργολάβοι ἢ τῶν ἄλλων ἐργοδιδάσκαλοι. In aliquot codd. legitur ἢ τ. ἄ. ἔργων διδάσκαλοι. Labbeus intelligi putat quos Galli *Maistres jurez* vocant, qui in eod. Cod. dicuntur, Cæterarum professionum primates. Ducang.]

Ἐργοδῐωκτέω, Urgeo opus, ex LXX Interprr. [Par. 2, 8, 10. Ephraem Syr. vol. 1, p. 20, D.]

Ἐργοδιώκτης, ὁ, Qui urget opus. [Institor, Opifex, Gl. LXX Exod. 3, 7, alibi. Greg. Naz. Carm. 29, 3. Alia Ducang.]

[Ἐργοδόσιον, τὸ, Officina fabrilis. Theophan. an. 3 Constantini f. Irenes : Ἀνήφθη μέρος τοῦ βασιλικοῦ ἐργοδοσίου. Codin. Orig. 21 : Ἐποίησεν ἐργοδόσιον τὸ λεγόμενον Πρόβον. Ubi cod. Vat. ἐργοστάσιον. Occurrit rursum n. 123. Ducang. Leges Homerit. in Anecd. meis vol. 5, p. 94, c. 32; 97, c. 36, et al. Boiss. Philotheus post Constantin. De cærim. p. 417, C.]

[Ἐργοδοτέω.] Ἐργοδοτεῖν, Opus locare. [Phrynich. Ecl. p. 344 : Τὸ ἐργ. παρά τινι τῶν νεωτέρων κωμῳδῶν, οἷς καὶ αὐτοῖς οὐ πειστέον. Memorat Pollux 7, 200, ex Apollodoro Antiatt. p. 94, 5. Est etiam in Anal. Benedict. p. 203, et in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2826, 5. L. D. Dionys. Al. ap. Euseb. Pr. ev. 776, B : Θαυμάσιός τις ἀρχιτέκτων ἐργοδοτῶν προηγήσατο, Suum cuique munus pensumque describens. Hase.]

Ἐργοδότης, ὁ, Qui opera distribuit, pensum dat. Greg. Naz. : Καὶ Φαραὼ τὸν ἀόρατον τύραννον, καὶ τοὺς πικροὺς ἐργ. A Bud. exp. etiam Operis locator, sicut ἐργολάβος Operis conductor. [Xen. Cyrop. 8, 2, 5. Unde citat Pollux 7, 182. Οὐ κεῖται, dicit Phryn. Ecl. l. c., nihil, ut videtur, tribuens Xenophonti. Artemid. 1, 24 et 56 citavit Lobeck. Addendus Aret. p. 32, 10. Lex. rhet. Bekk. An. p. 256, 20. « Adventor, Gl. Locator, ap. Harmenopul. 3, 8, 42. » Ducang.]

[Ἐργοδότρια, ἡ, fem. ab ἐργοδότης, in puellarum cœnobiis, Sanctimonialium operibus præfecta. Typicum monasterii τῆς κεχαριτ. c. 27 : Περὶ ἐργοδοτριῶν. Ducang.]

[Ἐργοεπιστάτης. V. Ἐργεπιστάτης.]

[Ἐργοκηδεστὴς, ὁ, i. q. ἐργοδιώκτης. Cyrill. Alex. In Esai. 61, p. 854. Ducang.]

[Ἐργοκλῆς, έους, ὁ, Ergocles, nomen viri, ap. Demosth. p. 398, 8, Lysiam in Orat. κατὰ Ἐργοκλέους, in inscr. Att. ap. Bœckh, n. 108, vol. 1, p. 151, 1, etc.]

[Ἐργολάβεια. V. Ἐργολαβία.]

Ἐργολᾰβέω, [Redimo, Gl.] Opus faciendum suscipio, Redempturas facio, ut mancipes et conductores solent. Xen. [Comm. 3, 1, 2] : Εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. [« Ἐργολαβεῖν, Aliquid habere et facere sibi provinciam quæstuosam, Quæstum ex aliqua re facere, Demosth. p. 608, 12 : Ψηφίσματα δ' εἶπεν ἐν ὑμῖν δεινὰ καὶ παράνομα, δι' ὧν ἠργολάβει καὶ πολλὰ τῶν ὑμετέρων κέκλοφε, et iisdem verbis p. 750, 21. Conf. p. 885, 11; 1323, 22; 1482, 26. Ἐργολαβῶν αὐτῷ, Operam ei locans, p. 784, 25. » Ex Reisk. Ind. Alia Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 71, A. Alciphr. 3, 55 : Τοὺς ἐργολαβοῦντας τὰ μειράκια, de sophistis.] Dicebantur ἐργολαβεῖν interpretes etiam et sequestres, qui judiciis corrumpendis aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabant. Bud. p. 80, 228. [Æschines p. 58, 26 : Μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασιν. Schneid. V. Ἐνεργολαβέω, cujus exx. cum accusativis rei vel personæ conjuncti vel absolute positi ex Jure Gr., ubi de caussis alienis agendis dicitur, attulit Ducang. Passivi ἐργολαβεῖσθαι ex. v. in Ἐργολάβος. Medio Polyæn. 6, 51 : Ἠργολαβεῖτο Γόργος, nisi το male repetitum est.]

Ἐργολαβία, ἡ, Operis faciundi susceptio, Redemptura, ut quidam interpr. ex Liv. [Isocr. p. 87, C : Πρὸς ἐπίδειξιν καὶ πρὸς ἐργολαβίαν γεγράφθαι (orationes).

Diodor. 2, 29; Plut. Mor. p. 71, A. Sancitum 3 Jo. Xiphilini l. 3 Jur. Græcor. : Ἐργολαβία γὰρ ἄντικρυς τοῦτο, citat Ducang. Ἐργολάβεια scriptum ap. Alciphr. 1, 34, Sirac. 29, 19.]

Ἐργολάβος, ὁ, ἡ, Qui opus faciundum suscipit s. conducit, Redemptor, [Manceps add. Gl. Lex. rhet. Bekk. p. 259, 13 : Ἐργ. ὁ φλαύροις πράγμασι χρώμενος παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ οὐχ ὁ ὑπέρ τινων ἔργων μισθὸν λαμβάνων καὶ ἔχων τοὺς συνεργαζομένους, ὡς ἡ συνήθεια. Plato Reip. 2, p. 373, E. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1845, p. 23, 32. Locos Plut. collegit Wyttenb. ad Mor. p. 71, A.] Plut. Pericle [c. 31] : Ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. [Conc. Cpol. sub Mena Act. 3 : Σισίνιος τὴν τέχνην ἐργολάβος. Ducang.] Item ἐργολάβοι, Sycophantæ et quadruplatores. Bud. p. 228. [V. Ἐργολαβέω. Ducang. : « Recentioribus ac ICtis præsertim ἐργ. ἐστὶν ὁ χρήματα δεδωκὼς ἐπὶ τῷ ἐκχωρηθῆναι ἀγωγὴν, ut est in Gll. Basil., in aliis vero ὁ ἐπὶ μισθῷ κακουργῶν, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐργολαβεῖσθαι ... Hinc ἐργολάβον τῆς συκοφαντίας vocant Basilica l. 7, tit. 10. » Figurate Polyb. Exc. Vat. p. 410 : Ἐργολάβους προσφέρουσι τὰς τοιαύτας χάριτας, Quæstus caussa. ἄ]

[Ἐργομίσης, ὁ, Operis osor. Chœrob. Anecd. Bekk. p. 1374. Boiss. ῑ]

Ἐργολήπτης, i. q. ἐργολάβος, Poll. 7, [182].

[Ἐργόμοχθος, ὁ, Operosus. Const. Manass. Chron. 5931 : Τῶν ἐργομόχθων ὅπλων. Pisid. Hexaem. v. 1191.]

[Ἐργομωκεύω, Ancillor, Adsecto, Adulor, Gl.]

[Ἐργομωκία, ἡ, Adulatio, Gl.]

[Ἐργόμωκος, ὁ, ἡ, Adulator, Ambitiosus, Ancillula, Stlactarius, Slattarius, Fuco, παιδίσκη, Ancilla, Assentator, Gl. Casaub. ad Theophr. Char. p. 20 citat Hemst.]

[Ἐργομωκῶ, Adsentio, Adsentior, Gl.] Ἐργομωκῶν, Illudens, Irridens : ἐμπαίζων, Hesych. [Vita Ephraimi p. 441, 17. Hemst. Συγκατατίθεμαι, Salmas. Hist. Aug. p. 327, F. Hase.]

Ἔργον, τὸ, Opus, Factum, Res. Ἔργον ἐποίχεσθαι, Hom. Od. P, [227] Lat. Opus facere [ubi dicitur de operibus artificiosis mulierum, ut Il. I, 128 et alibi : Γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας· N, 432 : Πᾶσαν γὰρ δμηλικίην ἐκέκαστο κάλλεϊ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσί. Eur. Suppl. 1062 : Ἔργοις Ἀθάνας. Aristoph. Plut. 553 : Τοῦ δὲ πένητος ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα· Av. 490 : Ἀναπηδῶσιν πάντες ἐπ' ἔργον, σκυτῆς, βαλανῆς.] Ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ aliquoties ap. Hom., quod Lat. Aut dicto, aut facto. Et ἔργα πολεμήϊα, Od. M, [116], Facta bellica, Res bellicæ. [Θαλάσσια ib. 614. Ἔργον, ἔργα Ἀφροδίτης vel Ἀφροδίσιον ἔργον Hom. H. Ven. 1, 6, Solon. ap. Plut. Sol. c. 31, Musonius ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 9, Antonin. Lib. c. 37, 38. Absolute Lucian. D. deor. 17, 1 : Ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. Et ibid. 2. Achill. Tat. 1, 9.] Sic variis in Il. vocabulo Res reddi debet : ut, Ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, quod sæpe occurrit : et μέγα ἔργον, Res magna. Sed et alicubi Ministeria, Negotia aptius vertitur, quæ ego lectoris judicio relinquo ; exempla enim omnium afferre longum esset. [Cum genit. Il. Z, 522 : Ἔργον ... μάχης· E, 429 : Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Æsch. Ag. 1207 : Ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἦλθετον νόμῳ, Liberorum procreationem. ‖ De re facta, Hom. Od. Δ, 617 : Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο, de cratere. Æsch. Cho. 231 : Ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός. Agathias Anth. Pal. 11, 354, 8 : Τὸ περὶ ψυχῆς ἔργον Ἀριστοτέλους. Conf. locus Eustathii in Ἐργάσια citatus.] Venio igitur ad solutam orationem. Cicero in Plat. Timæo, ἔργον et ἔργα Opus et Opera interpr. Et apud Eundem Leg. 12, [p. 956, A] : Ὑφὴν δὲ μὴ πλέον ἔργον γυναικὸς μιᾶς ἔμμηνον, vertit, Textile ne operosius quam mulieris opus menstruum. Et ibid. [p. 958, E] : Χῶμα δὲ μὴ χωννύναι ὑψηλότερον ἢ πέντε ἀνδρῶν ἔργον ἐν πένθ' ἡμέραις ἀποτελούμενον, reddit, Extrui sepulcrum altius quam quod quinque diebus homines quinque absolverint. [Hesych. : Ἔργα ποτὲ μὲν τὰ περὶ τὴν ταλασιουργίαν, ποτὲ δὲ τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν.] Cic. ἔργα καὶ ἐπιμέλειαν vertit Operam et diligentiam in Xen. OEc. [7, 22. Dicitur tam in bonam quam in contrariam partem et conjungitur cum adjj. καλὸς, ἀγαθὸς, αἰσχρὸς, ἀσεβὴς, apud Xen. et alios quosvis.] Apud Thuc. ἔργου ἔχεσθαι, quod Lat. Rem exequi, 2, [2] : Ὥστε εὐθὺς ἔργου ἔχεσθαι, καὶ ἰέναι ἐς τὰς οἰκίας τῶν ἐχθρῶν. [1, 49. Ejusdem fere signif. locutio est Xen. Cyrop. 7, 1, 27 : Ὡς δ' ἤσθετο Ἀρταγέρσης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον· OEc. 20, 16 : Ὡς τὴν ὥραν αὐτῷ ἐν τῷ ἔργῳ οἱ ἐργάται ὦσι. Eur. Iph. T. 1190 : Οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν; Bacch. 626 : Ἅπας δ' ἐν ἔργῳ δοῦλος ἦν μάτην πονῶν. L. D. Ἐν ἔργῳ τιθέμενος (τὴν τέχνην), In artem eam omni opera incumbens, Ælian. V. H. 4, 15, et Perizon. Cui contrar. ἐν παρέργῳ τίθεσθαι. Hemst.] At Dem. [p. 66, 7] ἔργῳ et πράξεσι copulavit. [Aliter eadem vocc. conjunxit Plato Menex. p. 237, B : Τὴν τῶν ἔργων πρᾶξιν ἐπιδείξωμεν· et Menon. p. 98, B : Τὸ ἔργον ἑκάστης τῆς πράξεως.] Passim vero ἔργον opp. λόγῳ : quod tamen ap. Thuc. potissimum observavi, includiturque alicubi ἔργῳ veritatis quædam signif., ut 1, [69] : Καίτοι ἐλέγεσθε ἀσφαλεῖς εἶναι· ὧν ἄρα ὁ λόγος τοῦ ἔργου ἐκράτει· q. d. Sed hæc sane prædicatio supra rem ipsam supraque verum erat. [Sic 1, 39, etc. Soph. El. 358 : Μισεῖς μὲν λόγῳ, ἔργῳ δὲ τοῖς φονεῦσι τοῦ πατρὸς ξύνει. Eur. Alc. 339 : Λόγῳ γὰρ ἦσαν, οὐκ ἔργῳ φίλοι. Plur. Soph. OEd. T. 517 : Λόγοισιν εἴτ' ἔργοισιν. V. infra in dativo. Æsch. Pers. 170 : Μή σε δὶς φράσαι μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον. Herodot. 3, 135 : Ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίεε. Ubi similia contulit Valcken. Similes locutiones sunt Eur. Or. 454 : Ὄνομα γάρ, ἔργον δ' οὐκ ἔχουσιν οἱ φίλοι οἱ μὴ ἐπὶ ταῖσι συμφοραῖς ὄντες φίλοι· Iph. A. 128 : Ὀνομ' οὐκ ἔργον παρέχων Ἀχιλεὺς οὐκ οἶδε γάμους. Thuc. 8, 78 : Τὰς παρὰ Τισσαφέρνους Φοινίσσας ναῦς μένοντες, ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον· 89 : Τοὺς πεντακισχιλίους ἔργῳ καὶ μὴ ὀνόματι χρῆναι ἀποδεικνύναι. Id. 1, 23 : Ἀκοῇ μὲν λεγόμενα, ἔργῳ δὲ σπανιώτερον βεβαιούμενα. Πρᾶγμα et ἔργον contraria Eur. Hel. 286 : Πάντ' ἔχουσα δυσγενῆ τοῖς πράγμασιν τέθνηκα, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ.] ‖ Ἔργον peculiariter interdum de Bello, ut et Lat. Res gerere. [Eur. Heracl. 672 : Ἤδη γὰρ ὡς ἐς ἔργον ὥπλισται στρατός; El. 799 : Πρὸς ἔργον πάντες ἴεσαν χέρας.] Sic et Thuc. [2, 89], Ἐν τῷ ἔργῳ, In re gerenda, In ipso conflictu. Et εἰς ἔργον καθίστασθαι ap. Eund. [2, 11. Id. 1, 5 : Οὐκ ἔχοντάς πω αἰσχύνην τούτου τοῦ ἔργου, de latrociniis. Ib. 22 : Παρόντες τοῖς ἔργοις· 23 : Τῶν πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπράχθη τὸ Μηδικόν. Xen. H. Gr. 5, 3, 2 : Ἐλέγετο ἀποκτεῖναι τούτῳ τῷ ἔργῳ περὶ ὀγδοήκοντα ἱππέας. Plato Menex. p. 241, C : Τὸ ἐν Πλαταιαῖς ἔργον.] Quinetiam τὸ Τρωϊκὸν ἔργον Arrian. [Exp. 1, 11, 12], Trojanum bellum appellavit. Sed affertur et τὰ ἔργα ex Polyb. [5, 3, 6], προσάγειν ἔργα τῷ τείχει καὶ μηχανὰς, in ea signif., qua Opus dixit Liv. : Opere demum ac vineis injunctis muro cepit. [Alia exx. v. apud Schweigh. in Lex. De ædificiis et operibus structis, Aristoph. Av. 1125 : Ἐξωκοδόμηταί σοι τὸ τεῖχος .... κάλλιστον ἔργον καὶ μεγαλοπρεπέστατον. De statuis Xen. Comm. 3, 10, 7 : Τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον, ζωτικωτέρους ποιεῖς φαίνεσθαι τοὺς ἀνδριάντας; Diod. 3, 22 : Ποιήσαντες δὲ καθαρὰς (τὰς ῥίζας) κόπτουσι λίθοις μέχρι ἂν γένηται τὸ ἔργον λεῖον καὶ κολλῶδες.] ‖ Alia signif. peculiari de Opere, quod fit ruri, ut exp. ap. Hom. Od. Ξ, [222] : Ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. [Aristoph. Pac. 555 : Ἀλλὰ πᾶς χώρει πρὸς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιωνίσας. Et alii quivis. V. gl. Hesychii initio citatam.] At vero ἔργα plur. utrique scriptores vocant Terram in qua opus factum est, i. e. cultam. Lat. Culta neutro itidem gen. vocant et Arva. Et quod Virg. dixit, Hominumque boumque labores, possumus ex Hom. reddere βοῶν καὶ ἀνδρῶν ἔργα. [Il. B, 751 : Οἵ τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο· M, 283 : Καὶ πεδία λωτεῦντα καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα. Herodot. 1, 36 : Τὰ τῶν Μυσῶν ἔργα. Xen. Cyneg. 3, 3 et alibi in eodem libro. Theophrast. fr. 6 De signis 3, 9.] Opponi autem his ἔργοις ὀργάδα docet Bud. p. 274. Ceterum ἔργον inde esse, unde et ἔργμα, facile crediderim : qua tamen de re nihil apud gramm. reperio. [De metallorum fodinis Xen. Vect. 4, 44 : Συνήκοι ἂν τὰ ἔργα εἰς ἓν ἐξ ἁπάντων τῶν τειχῶν. Et ib. 5 : Ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις. Demosth. p. 967, 17, et alibi. ‖ Ἔργον λαμβάνω, i. q. ἐργολαβέω, Fab. Æsop. 163 : Ἔνιοι τῶν ἀνθρώπων διὰ φιλαργυρίαν οὐκ ὀκνοῦσι καὶ ἀλλοτρίας συμφορὰς ἔργον λα-

θεῖν, Quæstum facere alienis infortuniis. Xen. Comm. 1, 7, 2 : Ἔργον γε οὐδαμοῦ ληπτέον (ei qui artis, cujus se gnarum profiteatur, imperitus sit) ἢ εὐθὺς ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν.] || Ἔργον ποιοῦμαι, seq. infin. pro Contendo, Laboro, Bud. p. 274, ex Plat. [Tim. p. 27, A, et ubi sine infinitivo, Phædr. p. 232, A. Eryx. p. 392, B : Εἰ μή τις ἔργον ποιησάμενος σφόδρα μεγάλῳ στόλῳ ἦξεν ἐκεῖσε,] et Xen. [Hier. 9, 10. Ejusdem signif. formula est ap. Macarium Chrysoceph. in Pasini Catal. Codd. Taurin. vol. 1, p. 189, A : Οἱ ἔργον θέμενοι τὴν ἐξήγησιν.] || Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην, Soph. Aj. [852], ut Lat. dicitur, Nihil opus est, seq. infin. [Ibid. 12 : Καὶ σ' οὐδὲν εἴσω τῆσδε παπταίνειν πύλης ἔτ' ἔργον ἐστίν.] || Cum gen. ex Aristoph. Pl. [1154] : Οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, Nihil opus est strophis. [1158 : Οὐ γὰρ δόλου νῦν ἔργον, ἀλλ' ἁπλῶν τρόπων. Eurip. Hipp. 911 : Σιγᾷς· σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς· Alc. 39 : Τί δῆτα τόξων ἔργον; Et alibi. Cum genit. etiam Soph. ap. Plut. Alex. c. 7 : Τοῖς παιδευταῖς οὐ πάνυ τι πιστεύων τὴν ἐπιστασίαν αὐτοῦ καὶ κατάρτισιν, ὡς μείζονος οὖσαν πραγματείας καὶ κατὰ τὸν Σ. πολλῶν χαλκῶν ἔργον οἰάκων θ' ἅμα. Eur. Andr. 552 : Οὐ γὰρ ... σχολῆς τόδ' ἔργον. Herodot. 1, 17 : Ἐπέδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ. Xen. Cyrop. 2, 3, 11. Paullo aliter Aristoph. Pac. 1310 : Οὐδὲν λευκῶν ὀδόντων ἔργον ἔστ', ἢν μή τι καὶ μασῶνται, Inutiles sunt. Ubi similia exempla v. apud schol. Venetum. Plut. Poplic. c. 14 : Ὡς οὐδὲν ἦν ἔργον αὐτοῦ κατατείνοντος, Quum nihil proficeret. Lysand. c. 11 : Ἦν δὲ οὐδὲν ἔργον αὐτοῦ τῆς σπουδῆς.] || Σὸν ἔργον μηδένα τούτων ἀφιέναι, Tuum officium est, Tuæ sunt partes, Tui est muneris: Sub. autem ἐστὶ, quod et additur aliquando. Bud. p. 176. [Æsch. Prom. 635 : Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν· Eum. 734 : Ἐμὸν τόδ' ἔργον λοισθίαν κρῖναι δίκην. Soph. Phil. 15 : Ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν. Aristoph. Lys. 839 : Σὸν ἔργον εἴη τοῦτον ὀπτᾶν. Cum genit. Pac. 1305 : Ὑμῶν τὸ λοιπὸν ἔργον ἤδη ... φλᾶν ταῦτα. Æsch. Cho. 673 : Ἀνδρῶν τόδ' ἐστὶν ἔργον. Cum dat. Xen. Cyrop. 4, 5, 13 : Ἔκαιον οἷς τοῦτο ἔργον ἦν· 6, 3, 27 : Ἔργον γάρ ἐστι τοῖς μὲν πρωτοστάταις θαρρύνειν τοὺς ἑπομένους. Et in simili l. Comm. 4, 3, 9 : Τοῦτο σκοπῶ εἰ ἄρα τι ἔστι τοῖς θεοῖς ἔργον ἢ ἀνθρώπους θεραπεύειν. Xen. Ephes. 2, 4, p. 35, 4 : Τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν. V. Perizon. ad Ælian. V. H. 3, 18, p. 186, Jacobs. ad Anthol. vol. 11, p. 48. Absolute Aristoph. Av. 862 : Ἱερεῦ, σὸν ἔργον, θῦε τοῖς καινοῖς θεοῖς· Pac. 426 : Ὑμέτερον ἐντεῦθεν ἔργον. Et alibi.] Ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν, Xenoph. [Comm. 2, 10, 6], Mei muneris est hoc perpendere. [Ag. 11, 12, et alibi. Sequente participio Cyrop. 8, 4, 6 : Μηδὲν τούτων μόνον καταδαπανᾶν (Cyrum), ἀλλὰ ἔργον ἔχειν δεόμενον τούτου κοινωνεῖν τοὺς παρόντας.] || At vero ex Aristoph. affertur, Οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, pro Non standum est nobis. [Av. 1308 : Οὐκ ἄρα μὰ Δί' ἡμῖν ἔτ' ἔργον ἑστάναι· Lys. 424 : Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ἑστάναι· 614.] || Ἔργον τούτων τῶν χρημάτων, Dem. In Aphob. [p. 816, 16], Quæstus et usura. [Ib. 819, 2, Isæus p. 88, 24.] Bud. p. 271. [Alia phrasis est ap. Soph. fr. Lemn. ap. schol. Plat. p. 393 : Ταχὺ δ' αὐτὸ δείξει τοὔργον. Eur. Or. 1129 : Εἶτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον ἢ τείνειν χρεών· Andr. 265 : Τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Thuc. 6, 86 : Καὶ ὅτῳ ταῦτα μὴ δοκεῖ, αὐτὸ τὸ ἔργον ἐλέγχει.] || Fortasse autem huc referri potest et is usus, qui extat in Synes.: Κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο Κερεάλλιος· ὡς ἄξιός γε ἦν ἔργον γεγονέναι τοῦ πρώην χειμῶνος, Dignus erat, qui tempestate proxima conficeretur et perderetur, Bud. Ideo autem ad præced. signif. referri hanc posse suspicor, quod vulgo unusquisque in lucro deputare soleat hostis sui profligationem. Fieri tamen etiam potest, ut simpl. dicatur aliquis ἔργον esse illius, a quo perditur et profligatur, quod sc. hoc illi tanquam opus propositum sit, in quo se exerceat. Synes. ἔργον γενέσθαι συκοφαντῶν alibi dixisse videtur pro Obnoxium esse sycophantis. [Wyttenbach. Bibl. crit. vol. 3, part. 2, p. 16 : « Ἔργον γενέσθαι τινὸς, Ab aliquo confici, interfici, eleganter quidem dicitur, sed usu fere, quod quidem sciam, posterioris ætatis scriptorum. Plut. Eumen. c. 17 : Κτεινόμενος ὑμέτερον ἔργον εἰμὶ, Si interficiar, vestrum id erit factum. Achill. Tat. 3, 15 : Ἔργον γέγονε βουκόλων. » Quibus exemplis multa Libanii, Synesii, Heliodori et aliorum addidit.] || Ἔργον ἐστὶ, Difficile est, Operosum est : aut etiam Hoc opus est, ut Virg. Hoc opus, hic labor est. Xen. [Cyrop. 3, 3, 27] : Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δὲ χαλινῶσαι, ἔργον δὲ ἐπισάξαι. [Conv. 4, 38, et alibi. Addito adj. Comm. 4, 6, 1 : Πολὺ ἔργον ἂν εἴη διεξελθεῖν. Aristoph. Ran. 1100 : Χαλεπὸν οὖν ἔργον διαιρεῖν. Plato Conv. p. 187, E : Μέγα ἔργον καλῶς χρῆσθαι. Eur. Bacch. 267 : Οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν. Alia locutio est Aristoph. Nub. 524 : Ἡ (comœdia) πάρεσχέ μοι ἔργον πλεῖστον, Plurimum mihi negotii exhibuit. Et Plat. Euthyphr. p. 14, B : Πλείονος ἔργου ἐστὶν ἀκριβῶς ταῦτα πάντα μαθεῖν.] || Ἔργῳ, Facto, Re. [Æsch. Prom. 336 : Ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι· 1080 : Ἔργῳ κοὐκέτι μύθῳ χθὼν σεσάλευται. Aristoph. Pac. 432 : Ὑπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν. Plur. Soph. El. 60 : Ὅταν λόγῳ θανὼν ἔργοισι σωθῶ· OEd. C. 782 : Λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά. Eur. fr. Erechth. 1, 13 : Λόγῳ πολίτης ἐστὶ, τοῖς δ' ἔργοισιν οὔ. Plato Leg. 3, p. 690, A. Cratin. ap. Plut. Pericl. c. 13. De formula πρὸ ἔργου v. in Προὔργου. || Forma Æol. Fάργον est in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26, n. 11. L. Dindorf.]

[Ἐργοπαρέκτης, ου, Qui opus præbet. Clem. Rom. Epist. p. 43, D. Wakef.]

[Ἐργοποιία, ἡ, Opificium, Gl.]

[Ἐργοπονέομαι, Laboro. Artemid. 3, 6 : Ἐργοπονούμενοι οὐ διαλείπουσι (οἱ μύρμηκες). Angl. Clem. Const. apost. p. 34, C : Ἐργοπόνει, ἐνδελέχιζε, κοπία. Hase.]

[Ἐργοπόνος, ὁ, Operarius. Leonidas Anth. Pal. 11, 9, 3 : Οὐδὲ γὰρ ἐργοπόνοισι μετὰ στάχυν ὄμβρος ἄκαιρος χρήσιμος, de messoribus. De venatoribus Oppian. Cyneg. 1, 148. De ferrariis Christodor. Ecphr. 316. Femin. Coluth. 192 : Ἀνέρας ἐργοπόνοιο δαήμονας Ἀτρυτώνης, de architectis. In prosa Constantin. Them. p. 8, D.]

[Ἐργοπράτιον, τὸ, in Cyrilli Scythop. Vita Sabæ c. 86 : Τὸ κλασθὲν σιδήριον τῆς τοῦ ἐργοπρατίου θυρίδος. Ducang. App. Gl.]

[Ἐργοσκόπος, ὁ, Pallad. V. Chrys. p. 51. Boiss.]

[Ἐργοστάσιον. V. Ἐργοδόσιον.]

[Ἐργοστόλος, ὁ, i. q. ἐργεπιστάτης, Chariton 4, 2.]

[Ἐργοτέλης, ους, ὁ, Ergoteles, n. Olympionicæ Himerensis, Pind. Ol. 12, Pausan. 6, 4, 11. Viri Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, 58. Alius ap. Plut. Themist. c. 26. L. Dind.]

[Ἐργοτεχνίτης, ὁ, Artifex operis. Iamblich. De myst. 9, 2, p. 165 (ubi editum ἐργοτεχνητῶν). Maius.]

[Ἐργότῑμος, ὁ, Ergotimus, n. viri in vase Etrusco, de quo v. Rochettus in *Journ. des Sav. septemb.* 1837, p. 529. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, 39. L. Dind.]

Ἐργότρυς, ὁ, Inspector operum, Hesych. Existimarem alioqui convenire cum ἐργοδιώκτης et ἐργεπείκτης : tanquam ex ἔργον et ὀτρύνειν factum.

[Ἐργόφῐλος, ὁ, Ergophilus, n. viri, ap. Aristot. Rhetor. 2, 3, Demosth. p. 398, 2. Præfecti classis Athen. ib. p. 655, 2. Alius in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, col. 2, 18. L. Dind.]

[Ἐργοφόρος, ὁ. Ælian. N. A. 5, 42, ἐργοφόροι (apes), Operariæ.]

[Ἐργοχάρης, ους, ὁ, Ergochares, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 355, n. 232, 10, ubi genit. Ἐργοχάρου. Ἐργοχάρους ib. n. 648, p. 501. ă L. Dind.]

[Ἐργοχειρέω. Athanas. vol. 2, p. 315, de Christi Incarnatione : Κατὰ προφητείαν ἡ γέννησις, ὁ τόπος γνώριμος, ὁ τρόπος ἐπίσημος, ὁ χρόνος οὐκ ἄδηλος, πᾶς λόγος ἐργοχειρούμενος, Re ipsa impletus.]

[Ἐργοχειριάρης, ὁ, Opifex. Lex. schedogr. ap. Boiss. Anecd. vol. 4, p. 410, 866 : Καὶ χειρανάκτης λέγεται ὁ ἐργοχειριάρης. Osann.]

[Ἐργοχειριασταὶ, οἱ, Opifices. Chron. MS. Symeon. Logoth. a. 3 Rhinotmeti post restitutum imp. : Ἐργαστηριακῶν, ἐργοχειριαστῶν. Quæ vox abest a Theophane, a quo exscripsit, p. 313. Ducang. App. Gloss. p. 74.]

Ἐργόχειρον, τὸ, q. d. Opus manus s. manuum. [Pratum Spirit. Jo. Moschi c. 73, p. 1085 : Ἐκαθέζετο ἐν

εὐκτηρίῳ ποιῶν τὸ ἐργ. αὐτοῦ, Laborans manibus suis. Suicer. Athanas. vol. 2, p. 378, A : Ὑποβάλλων αὐτῷ τὸ ἐκ τοῦ ἐργοχείρου κέρδος. Apophth. Patr. in Cotel. Eccl. mon. vol. 1, p. 471, C, et alia citat Ducang. Conf. Χείρεργον.] Ἐργόχειρα vocarunt Ea opera quæ manibus elaborantur : quæ esse dicit edictio Justiniani [Nov. 133, c. 6] πρέποντα μοναχοῖς : et hæc illos jubet μελετᾶν τε καὶ ἐργάζεσθαι, Exercere et facere. Cam.

[Ἐργύλον, στάτην. Ἴωνες, Hesych. Pro στάτην Hemsterh., qui v., conjicit τάγηνον.]

[Ἔργω, Facio. Tanquam ab hoc themate formatur] Ἔοργα, præt. med., quod passim legitur pro Feci : ut Hom. Il. B, [272] : Ἐσθλὰ ἔοργε, et alibi [Γ, 351], Ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε [et tertia plur. ἔοργαν pro ἐόργασι, Batrachom. 178. Partic. ἐοργὼς, Il. I, 320, Od. X, 318], quidam a ῥέζω deduxerunt, ut sit ἔοργα per metathesin pro ἔρογα [Eust. Od. p. 1473, 1. Wakef.] : alii ab ἔργω, s. ἐέργω. [et] Ἐώργειν, Feceram : præt. plusquamp. med. ex præt. ἔοργα, a th. ἔργω, ut in Anomalis doceo. Interdum pro præt. imperf. Faciebam. Hom. Od. Ξ, [289] : Ὅς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει. [Herodot. 1, 127 : Τάμιν ἐόργεε. V. Ἔρδω.]

Ἔργω, Includo : unde Ἐέργω, ex quo Εἴργω. Hom. Od. Ξ, [411] : Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι. Est etiam Prohibeo, Excludo : unde Ἔργομαι [Il. P, 571 : Μυίης, ἥτε καὶ ἐργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο, ἰσχανάᾳ δακέειν, quanquam olim hic fuisse ἢ καὶ ἐεργ., ut infra, ex ipsis librorum varietatibus collegit Heynius], ex Herodoto pro Prohibeor, Excludor. [« Ἔργεσθαι ap. Her. non tam passiva notione ponitur quam reciproca, quasi Arcere sese, Retinere sese, i. e. Abstinere. Sic ἔργετο ἑκὼν τῆς Κυρηναίων πόλεος, 4, 164. Ξέρξης, ὡς κατὰ τὸ ἄλσος ἐγένετο, αὐτός τε ἔργετο αὐτοῦ κτλ. 7, 197. Sic βουλόμενοι θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι, 2, 18, non tam reddi debuit Cupiverunt non prohiberi, quam Abstinere noluerunt esu boum feminarum. Et πολλῶν ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι, 5, 57, Imposita conditione, ut pluribus juribus excluderentur, aut, ut pluribus commodis (quibus fruebantur veteres cives) abstinerent. Ξέρξης ἐργόμενος τῶν ἄλλων, 9, 118, passive intelligunt intt. Sed nil impedit quominus etiam hic intelligamus, Abstinens, Valedicens ceteris viis. » Ex Schweigh. Lex.] Hinc Ἐέργω, ut dixi, quod itidem sonat Includo, Contineo, Complector : unde ἐντὸς ἐέργειν dicunt Hom. [Il. B, 617], Hesiod. [Op. 267. Eandem formam restituit Bentlejus Hom. Il. Ψ, 72 : Τῆλέ μ' ἐέργουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων, ubi με εἴργουσι est in libris. V. etiam paullo ante.] At ἐέργειν μυῖαν παιδὸς, Il. Δ, [131], Arcere, Prohibere. [N, 525 : Ἐεργόμενοι πολέμοιο. V. supra in Ἔργομαι.] Utitur vero et cum præp. ἀπὸ hac in signif. [Il. Θ, 213 : Ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἔεργεν· Od. Λ, 503 : Ἐέργουσίν τ' ἀπὸ τιμῆς.] Ap. Hesiod. [Op. 333], Τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμὸν, exp. Averte. Item ἔργω pro διείργω, de quo v. Eust. [Il. N, 706 : Τὼ (duo jumenta) ζυγὸν ἀμφὶς ἐέργει, Distinet, fere ut M, 201 : Αἰετὸς ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων. Compellendi vel agendi significatione Π, 390 : Ἄψ ἐπὶ νῆας ἔεργε (Trojanos)· Od. M, 219 : Κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα. Herodot. 8, 98 : Τοὺς οὐ νὺξ ἐέργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν δρόμον.] Et partic. ἐεργμένος pro ἠσφαλισμένος ap. Eund., ut ἐεργμέναι γέφυραι [Hom. Il. E, 89] : quum alioqui ἐεργμένος sit Inclusus, Septus. [Participio aor. pass. Hom. Il. Φ, 282 : Ἔρχθεντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ· ubi schol. Vict. : Ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ εἰρχθέντα. Schol. B autem cum schol. Aristoph. Ach. 330 monet leni spiritu pronunciandum esse. HSt. in Indice :] || Ἔρξαι est etiam Arcere, Prohibere : itidem a th. ἔργω : unde pass. ἔρξεται ap. Soph. [OEd. T. 890 : Καὶ τῶν ἀσέπτων ἔρξεται, ubi ἕρξεται nonnulli. Εἴρξεται Elmslejus. Sed ξυνέρξετε libri omnes Aj. 593. Ap. Æsch. Suppl. 61 nonnulli ἐργομένα. V. Ἄφερκτος, Περιέργω. Herodot. 3, 48 : Σιτίων τοὺς παῖδας ἐργόντων Κορινθίων.] || At ἕρξαι est Claudere, Concludere, ab ἕργω, synonymo τοῦ εἴργνυμι. Hom. Od. Ξ, [411] : Τὰς μὲν ἄρα ἕρξαν. [Herodot. 3, 136. Plato Polit. p. 285, B : Σύμπαντα τὰ οἰκεῖα ἐντὸς μιᾶς ὁμοιότητος ἕρξας, ubi alii ἔρξας.] Ἐργνύω, i. q. ἔργω, s. εἴργω. Hesych. exp. κρύπτω, κατακλείω, Abscondo, Includo. Dicitur et Ἐέργνυμι pro ἐέργω : unde Od. K, [238] : Μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ. [V. Εἰσέργω. In Ind. :] Ἐέρχατο, itidem pro ἔρχατο [quod est Il. P, 354 : Σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντῃ ἑσταότες· Od. I, 221, Ξ, 73. Ἔρχατο posuit Hesych. Perf. ἔρχαται K, 283. Quam formam in Galeni Gloss. p. 460 : Ἐέρχαται, ἐναπολαμβάνονται, exhibet cod. Dorvill.] : hoc autem Ion. pro εἰργμένοι ἦσαν, Conclusi erant, ab ἐέργνυμι s. ἐέργω. Od. K, [241] : Ὡς οἱ μὲν κλαίοντες ἐέρχατο· nam eos Circe Ῥάβδῳ πεπληγυῖα μετὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ. || Εἴργω, Includo, ut ἔρξαν in præc. Hom. l. pro ἐνέκλεισαν, sed utplurimum Includo carcere, Conjicio in carcerem. Plut. [Fab. M. c. 9] : Καὶ γὰρ εἴρξαι τῷ Δικτάτωρι πρὸ δίκης καὶ θανατῶσαι ἔξεστι. Sic Εἴρξῃ ὡς μοιχὸν, ἐὰ εἰρχθῆναι ap. Dem. [p. 1367, 10, 11], Bud. [Eur. Hel. 288 : Κλῄθροις ἂν εἰργοίμεσθα. Aristoph. Vesp. 384 : Ὥστ' οὐ δυνατόν σ' εἴργειν ἔσται. Sic enim his ll. scriptum. Ach. 330 vero : Παιδίον ... ἔνδον εἴρξας, ubi schol. : Δασέως δὲ εἴρξας Ἀττικοί. Quomodo Brunckius scripsit Av. 1082 : Ξυλλαβὼν εἴρξας ἔχει· 1085 : Κεῖτις ὄρνιθας τρέφει εἰργμένους ὑμῶν ἐν αὐλῇ. Eadem inconstantia in libris Xenophontis. Asperum spiritum apud Thucydidem Bekkerus ad 1, 35 annotat constanter exhibere librum unum, consentientibus plerumque aliis duobus, tam ubi Includendi significatione dicitur, ut 1, 106 : Κατὰ πρόσωπόν τε εἶργον τοῖς ὁπλίταις, quam ubi altera, cujus exx. v. infra, quanquam eadem ap. eum scribitur κατείργειν. Conf. Lobeck ad Soph. Aj. v. 753. Cum Eustathio consentit Niceph. fr. Lex. Gr. p. 337, 122. Invertit præceptum Moschop. p. 54 ed. Titz. Εἴργω et εἱρκτὴ ponit Lex. de spirit. p. 229, 240. Tzetzes schol. in Hist. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 352, 28 : Εἶπον « με ἀπείργοντα », νῦν δὲ « καθείργεις » · τοῖς ἀμαθεστέροις τῶν νέων λυσιτελέστατος γίνομαι, ἐκ τούτων πάντων δεικνὺς ὅτι τὸ εἴργω καὶ ψιλοῦται καὶ δασύνεται, τῶν Ἀττικῶν μὲν αὐτὸ δασυνόντων, τῶν δ' ἄλλων πάντων ψιλούντων. Ἀττικῶς δασύνεσθαι dicit etiam Etym. M. p. 377, 48. V. in seq. signif.] Eust. [Od. p. 1387, 3] scribit, Atticos εἴργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, unde esse ἀπεῖρξεν : at pro ἐκκλείω scribere solitos εἴργω cum aspero, quod probari ex καθεῖρξεν, et εἱρκτή. Hæc ille. Priorem autem ego locum huic τοῦ ἐγκλείειν, i. e. Includendi, signif. dedi, quod eam derivata retineant. || Εἴργω igitur in altera significat. est κωλύω, Arceo, Prohibeo, Veto. [Ap. Hom., ubi olim εἴργω, Il. P, 571, nunc ἔργω. De altero ex. Ψ, 72 v. supra. Sed H. Cer. 102 : Ἥτε τόκοιο εἴργηται, relinquendum est poetæ recentiori, pariterque Theognidi 686 et alibi. || Cum dat. Æsch. Sept. 416 : Εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ. Cum præp. ἀπὸ Æsch. Suppl. 61 : Ἀπὸ χώρων ποταμῶν τ' εἰργομένα. Eur. Alc. 514 : Ἀπ' οὖν τέκνων σῶν πημονὴν εἴργοι θεός.] Xen. [Comm. 1, 2, 20] : Τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες ... εἴργουσιν ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων. [Anab. 6, 3, 8 : Ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἶργον αὐτούς.] Plut. Lyc. [c. 15] : Εἶργεν ἀπὸ τῶν γάμων ἀταξίαν. [Cum præp. ἐκ, Xen. Anab. 6, 6, 16 : Εἰρξόμεθα ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων· Hier. 4, 5 : Εἴργειν ἐκ τῶν ἱερῶν.] Camillo, sine præp. εἴργειν τῆς θαλάσσης. Sic Galen. εἴργειν οἴνου. [Æsch. Sept. 503 : Ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον· et alibi. Soph. Antig. 48 : Τῶν ἐμῶν μ' εἴργειν. Pass. Æsch. Cho. 920 : Ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι. Eur. Hel. 550 : Εἰργόμεσθα γὰρ τάφου πρὸς ἀνδρὸς τοῦδε. Thuc. 8, 76 : Εἴργειν ἐκείνους τῆς θαλάσσης ἢ ὑπ' ἐκείνων εἴργεσθαι. Demosth. p. 372, 11, Antiphon. p. 123 extr., ubi spiritum asperum ex libro Crippsiano aliquoties restituit Bekkerus. Rarior indicativus perfecti est ap. Hesychium : Εἶρκται, ἐάλωκε, κωλύεται. || Med. Εἴργομαι, Abstineo. Plato Leg. 5, p. 732, C : Γελώτων τε εἴργεσθαι χρὴ τῶν ἐξαισίων καὶ δακρύων. Et alibi sæpe. V. supra in forma Ἔργω.] Ex Aristoph. [Vesp. 334] cum duobus accus., εἴργω σε ταῦτα. [Seq. μὴ cum infinit. Æsch. Ag. 1027 : Εἰ δὲ μὴ τεταγμένα μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν εἶργε μὴ πλέον φέρειν. Eur. Heracl. 369 : Εἴργει δή τις τόνδε μὴ θανεῖν νόμος; Aliter Or. 1572 : Σῆς βοηδρόμου σπουδῆς ἃ σ' εἶρξει, μὴ δόμων ἔξω περᾶν. Plato Reip. 5, p. 465, B. Cum simplici infinit. sæpius Soph., ut Phil. 1407 : Εἶρξω πελάζειν· OEd. T. 129 : Κακὸν δὲ ποῖον εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι; Trach. 1257 :

Οὐδὲν εἴργει σοι τελειοῦσθαι τάδε. Plato Reip. 8, p. 556, A. Addito ὥστε Xen. H. Gr. 7, 2, 13 : Ὥστε γὰρ τὴν σύντομον ... ἀφικέσθαι ἢ ... φάραξ εἶργε. Et cum negatione Anab. 3, 3, 16 : Εἰ μέλλομεν τούτους εἴργειν ὥστε μὴ δύνασθαι βλάπτειν ἡμᾶς.] Interdum etiam εἴργω cum accus. personæ, pro Inhibeo eum, qui aliquid agere cœpit. Bud. p. 278-9. [Æsch. Sept. 1009 : Εἴργων γὰρ ἐχθροὺς θάνατον εἵλετ' ἐν πόλει. Soph. Aj. 753 : Εἶρξαι ... Αἴανθ' ὑπὸ σκηναῖσι· 795 : Ἐκεῖνον εἴργειν ... σκηνῆς ὕπαυλον· Phil. 569 : Ἦ φόβος τις εἶργέ νιν; De equo El. 722. Xen. H. Gr. 6, 4, 27 : Μὴ ... εἴργοιεν αὐτόν. Pass. Soph. Tr. 344 : Σοὶ ταῖσδέ τ' οὐδὲν εἴργεται. Xen. Cyrop. 2, 3, 10 : Ἃ εἰργόμενος ὑπὸ πατρὸς ὑπὸ τῆς φύσεως πράττειν ἠναγκαζόμην.] Legitur et Εἴργνυμι pro eod. [In Ind. :] Ἐριγνύειν, Hesychio κρύπτειν, καταχλείειν : in qua posteriore signif. dicitur etiam εἰργνύειν. [Ac nihili est ἐριγνύειν, quod ex εἰργνύειν vel ἐργνύειν corruptum. Quo utuntur Andocid. p. 32, 36 : Τοὺς δὲ τύπτων, τοὺς δὲ εἰργνύων. Sic enim Bekkerus pro εἰργνύων. Tzetz. Iamb. post Hist. p. 515, 164 ed. Kiessl. : Ὡς πρὶν νόμος Σόλωνος εἶπεν εἰργνύειν τῶν σωφρονουσῶν πορνικῶν σύμπαν γένος. Formæ καθέργνυμι exemplum habet Poliux 10, 160, ubi Cratini versum affert, in quo καθέργνυται. Sed codex καθήργν., unde καθείργνυται Jungermannus. Ceterum in præsenti peculiarem significationi Includendi esse formam Εἴργνυμι ex verbis Nicephori l. c. : Εἴργω ... ὅπερ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος οὐκ ἐν χρήσει, collegit Buttmannus in Gramm. V. Εἴργω. L. Dind.]

Ἐργώδης, δ, ἡ, Operosus, Difficilis, Laboriosus, Molestus. [Hippocr. p. 1244, H : Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες φαρμακεύεσθαι ἐργώδεες· 1249, B : Ὑπὸ κύνα ... ἐργώδεες αἱ φαρμακεῖαι.] Plato [Epist. 9, p. 357, E : Καὶ γὰρ οὐδὲ παντελῶς ἦν ἐργώδη. Aristot. Polit. 2] : Τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἔστι. Crantor, teste Diog. L. [4, 26], dicebat esse ἐργῶδες ἐν τῷ κυρίῳ τραγικῶς ἅμα καὶ συμπαθῶς γράψαι. [Philippid. ap. Athen. 6, p. 230, A : Φιάλην ἣν ἀνακειμένην ἰδεῖν ἐργῶδες. Hemst. Dicæarch. Descr. Græc. v. 125 : Ἅς (Cretæ urbes) ἐστιν ἐργῶδες φράσαι. Lucian. Prom. c. 16 : Καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες τοῦτο· Hermot. c. 68 : Οὔ σοι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; Herodot. c. 1 : Ἐργῶδες καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι· Saturn. c. 7 : Καὶ τὸ πρᾶγμα πάνυ ἐργῶδες ἦν. Ptol. Almag. t. 2, p. 375, 7 Halm. : Ἐργώδη καὶ δυσπόριστον. Comp. Lucian. Halc. c. 4 : Μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον. Superl. Menand. Hist. p. 350, 12 ed. Bonn. : Φοβερὸν καὶ ἐργωδέστατον. Hase. Xen. Comm. 2, 6, 9. Et superlativo 1, 3, 6.]

‖ Ἐργωδῶς, Difficulter. [Hippocr. p. 1256, E : Ἐργωδῶς ὑγιάζεται.] Theophr. H. Pl. 9, 16 : Τοὺς γὰρ ἐγχωρίους ἀνασώζειν τινὰς μέλιτι καὶ οἴνῳ, καὶ τοιούτοις τισί· σπανίως δὲ καὶ τούτους καὶ ἐργωδῶς.

Ἐργωδία, ἡ, Difficultas, Molestia, Negotium, ap. Greg. Naz. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 118, C. Et sæpius Eust. in Opusc. Nicet. Annal. 1, 7.]

[Ἐργωδῶς. V. Ἐργώδης.]

[Ἐργωνέω, Opus conduco. Inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, n. 2266, A, 8, 9. L. Dind.]

[Ἐργωνᾶς. Menecrates ἐν Ἐργωνᾷ citatur ab Etym. M. p. 422, 35.]

[Ἐργώνης, ὁ, Conductor operis. Inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 747, 35 : Διδότω τὰς δόσεις τῷ ἐργώνῃ. Et Olbiopol. ib. vol. 2, n. 2058, p. 118, 37, 39, et Deliaca ib. n. 2266, A, 12 seqq. L. Dind.]

Ἐργωνία, ἡ, Redemptio metallorum, vel sartorum tectorum, Bud. Legitur autem ap. Polyb. [6, 17, 5] : Καὶ τοπαράπαν ἀδυνάτου τινὸς συμβάντος ἀπολῦσαι τῆς ἐργωνίας. Ubi quidam interpr. Remittere elocationis pretium. [Vertendum Conductionis operum, et intelligenda redemtio faciendorum operum publicorum, quæ in præcedentibus enumerat Polybius.]

Ἔρδω, quod poetis significat Facio, quidam ex ῥέζω factum putarunt per metathesin, et mutationem literæ ζ in δ : nonnulli potius ex Bœotico Ῥέδω [ῥέδδω] pro ῥέζω. [Eust. Il. p. 984, 1.] An autem aspirandum sit hoc verbum, an contra tenuandum, Grammatici certant, et adhuc sub judice lis est. Ii certe, qui aspirant, videntur derivationem a ῥέζω sequi. Ego aspiratum pluribus in Il. observasse mihi videor, et quidem in quorum nonnullis præcedit litera aspirata, magis etiam scripturam illam confirmans. Nam ap. Hesiod. [Op. 360] legitur, Τοῦθ' ἔρδοις· ap. Soph. [El. 83], Πειρώμεθ' ἔρδειν. [Et nonnullis in libris Phil. 684 : Οὐθ' ἕρξας, ubi alii οὔτ' ἔρξας.] Sed vicissim ἔργμασι, nomen hinc derivatum, præcedente tenui invenitur apud Theognin non semel, in ἐπ' ἔργμασι. Itidemque ἐπ' ἔργματι apud Hesiod. [Op. 799.] Quod si ἔργον quoque hinc esse putemus, confirmabit et ipsum alteram hanc scripturam. [Ap. Hes. nunc repositum τοῦτ' ἔρδοις, eademque forma restituta quum ceteris Epicis tum Homero, licet Od. H, 202 plerique libri exhibeant Εὖ θ' ἔρδωμεν, idemque diserte agnoscat Eust. Conf. Heyn. ad Il. A, 315. Schol. Aristoph. Ach. 330 : Τὸ δὲ ἕρξας δασέως ἀναγινώσκομεν, ὅταν τὸ πράξας δηλοῖ· Ἦ μὲν ἄρ' ὣς ἕρξασ' ἀπεβήσατο (Od. Σ, 196). In Homeri Iliadis cod. Veneto leni scriptum est ubi est Facio, Δ, 29, et alibi; aspero, ubi Sacra facio, B, 306, etc. Inter utramque prosodiam variatur etiam ap. Pindarum, Theognidem, Herodotum et Tragicos. Conf. Elmsl. ad Eur. Med. 1269. Lex. de spirit. p. 218 de hoc verbo : Τοῦτο ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυνόμενον εὗρον (v. Moschop. p. 36 ed. Titz.)· ἔνιοι δὲ ψιλοῦσιν αὐτό. Antiqua si est prosodia spiritus asperi, mirum ni Atticis potius quam Ionibus tribuenda sit.] Sed ut disceptatione hac omissa, ad exempla signif. hujus verbi veniam, sciendum est poni, sicut ῥέζω, non solum pro Facio, Ago, ut Hom. Od. O, [359] : Φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι· N, [145] : Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. Item ἔρδω κακὸν, adjecto et accusativo personæ. Hesiod. Op. [325] : Ἶσον δ' ὅσθ' ἱκέτην, ὅστε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, Perinde est sive quis supplicem, sive quis hospitem malo afficiat. [Hom. Il. I, 540 : Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν. Simonid. Carm. in mul. 55 : Κλέπτουσα δ' ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά. Æsch. Pers. 236 : Στρατὸς ... ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά· Sept. 924 : Ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας. Herodot. 1, 137. Cum accusat. rei solo Tyrt. ap. Stob. fr. 2, 27 Br. : Ἔρδων ὄβριμα ἔργα. Æsch. Pers. 786 : Πήματ' ἔρξαντες τόσα. Soph. Phil. 1406 : Τίνα προσωφέλησιν ἔρξεις; Eur. Androm. 837 : Δαΐαν τόλμαν ἂν ἔρεξα. Versus parœm. ap. Aristoph. Vesp. 1431 : Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην. Cum accusat. personæ omisso accusat. rei Soph. Phil. 684 : Ὅς οὔτ' ἔρξας τιν' οὔτε νοσφίσας. Cum dat. pers. Eur. Med. 1292 : Ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά. Cum duplici accusativo Gregor. Naz. in Muratori Anecd. vol. 4, p. 211 : Τόσον βροτὸς ὅσσον ἔμ' ἔρδειν ἀντὶ βροτοῖο θεόν.] Dicitur et κακῶς ἔρδειν, quod legitur et ap. Herodot. [6, 88] pro Malo afficio, Mali quidpiam facio alicui; ad verbum, Male facio [Simonid. Carm. de mul. 80 : Οὔδ' ἄν τιν' εὖ ἔρξειεν. Absolute Solon ap. Stob. fr. 5, 69 Brunck. : Τῷ δὲ καλῶς ἔρδοντι], sed et pro Facio significante Sacrifico : ut apud Hesiod. [Op. 135] : Ἔρδειν ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. [Conf. Plut. Mor. p. 729, F.] Interdum vero cum accus. ἱερὰ, sicut et ἱερὰ ῥέζειν, ad verbum, Sacra facere. [Herodot. 4, 33. Idem 1, 131 : Διὶ θυσίας ἔρδειν.] Item ἔρδειν ἑκατόμβας, ut ῥέζειν ἑκατόμβας. Hom. Il. B, [306] : Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τελήεσσας ἑκατόμβας, ubi alio potius verbo quam Facere, utendum est. [Et imperf. frequent. ἔρδεσκον Od. N, 350. Cujus aliud ex. v. supra. Herodot. 7, 33 : Ἀθέμιτα ἔρδεσκε. Imperf. ἦρδον ponitur in Crameri Anecd. vol. 4, p. 179, 14, 16, et ab Eust. Il. p. 218, 30. Ἔρδον Herodot. 9, 103. De fut. et aor. HSt. in Indice :] Ἔρξω, Faciam. Hom. [Il. B, 364] : Εἰ δέ κεν ὣς ἔρξεις. Hesiod. [Op. 325] : Ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξει, Qui hospitem malo afficiet. Sic Eur. [Med. 1299] : Ἔρξουσι κακῶς. In imper. ἔρξον dicitur : in subj. ἔρξῃς : in inf. ἔρξαι. Quæ tria posteriora sunt aor. 1, omnia autem a th. ἔργω, sive, ut alii malunt, ῥέζω, Æol. metathesi et mutatione spiritus. [V. supra. De perf. ἔοργα v. in Ἔργω, Facio. Pass. Pind. Ol. 8, 78 : Μέρος κἀν νόμον ἐρδόμενον. Herodot. 4, 60 : Θυσίη ἐρδομένη ὧδε.]

Ἐρέα, ἡ, dicitur in ea signif. qua ἔριον. [Strabo 4, p. 196 : Ἡ ἐρέα, τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλλος δέ· 6, p. 284.] Athen. 5, [p. 197, B] : Ταύταις δ' ἀμφίταποι ἁλουργοῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας. In quo Athenæi l., ut hoc obiter annotem, pro ἁλουργοῖς reponendum vel ἁλουργοὶ, vel ἁλουργεῖς. [Gl. : Ἐρέας συναγωγὴ, Lanitium (Lanificium). Geopon. 10, 66, 1 : Ἐὰν περιβάλῃς ἐρέᾳ. Pro quo ἐρίᾳ scribitur ap. Isid. Ep. 1, 45, p. 14,

B : Πάντα τὰ ἐξ ἐρίας ἀποτιθέντες ἐσθήματα στολὰς ἐκ λίνου παρεβάλλοντο (περιεβ.) || Ἐρέα, ἀρχιερατικὸν ἔνδυμα, apud Herodian. Epim. p. 36. L. Dindorf.]

[Ἐρέας, τέκνα. Θεσσαλοὶ, Hesych. Idem : Ἐρέεσφι, τέκνοις.]

Ἐρεβεννὸς, ἡ, ὸν, Tenebrosus, Caliginosus, [Furvus, Gl.] ut νεφέων ἐρεβεννῶν, Hom. Il. X, [309. Ἀὴρ ἐρεβεννὴ, Il. E, 864.] Et νὺξ ἐρ. Hom. [Il. Θ, 488, Hesiod. Op. 17, Th. 213. De accentu acuto Arcad. p. 63, 5. Formam ἐρεβεινὸς fingit Etym. M. p. 135, 46. De forma ἐρεμνὸς infra dicetur.]

[Ἐρεβίδαι, μέρος Λωτοφάγων. Φίλιστος ὀγδόῳ, Steph. Byz. Ptolemæo 4, 3, Ἐρεβεῖδαι.]

[Ἐρεβίνθη, ἡ, pro ἐρέβινθος scriptum in Etym. M. p. 569, 14, ἐρεβίνθης καὶ κυάμου.]

Ἐρεβίνθινος, ὁ, ἡ, Cicerinus, Ex cicere factus. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος, Cicerinus Bacchus : proverb. cujus meminerunt Hesych. [qui dicit, Ἐρ. Δ., οὐδενὸς ἄξιος, παρά τινα παροιμίαν, ἐρεβίνθινος ζωμός. Photius, qui Ἐρ. Δ. ἀντὶ τοῦ ζωμός· παροιμία. Τάττεται δὲ αὕτη ἐπὶ τῶν ἀφορμὰς τῶν εἴτε χρηστῶν εἴτε μοχθηρῶν ἐκβάσεων παρεχομένων], et Suid. [qui ἐπὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων dici scribit.] Affertur etiam Ἐρεβίνθειος, pro eodem [ita scriptum ap. Zenobium 3, 83, qui explicat ut Suidas] : necnon Ἐρεβινθιαῖος, ex Diosc., ἐρ. μέγεθος, Magnitudo quanta est ciceris. His additur Ἐρεβινθώδης : ut ἐρ. φύλλον ex Theophr. H. Pl. 6, [5, 3] pro Folio ciceris. Est tamen ἐρεβινθώδης Ciceri similis, Ciceris speciem præ se ferens.

[Ἐρεβινθολέων, οντος, ὁ, nomen fictum, Alciphr. Epist. 1, 23. L. Dind.]

Ἐρέβινθος, ὁ, Cicer : legumen radice surculosa, eademque altissima : caule lignoso, obliquo, foliis circinatis : siliqua rotunda : semine vario, tum colore, tum sapore, tum forma. Ejus genera sunt, Arietinum, κριὸς Gr. dictum, quod arietino capiti simile sit : Columbinum, idemque venerium, ervi similitudine : ὀροβιαῖον ob id appellatum, a Columella Punicum. Iis generibus sylvestre adjicitur a Diosc. [2, 126], Galeno [vol. 13, p. 174, B, C], Pauloque : cujus vis alia duo excedat : ὀροβίας calidior arietino, subamarusque ut ervum : unde nomen. In columbino et ὀροβιαῖον et sylvestre contineri putamus. Hæc Gorr. [V. Schneider. ind. Theophr. vol. 5, p. 374 sqq. Hom. Il. N, 589 : Κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plato Reip. 2, p. 372, C : Ἐρεβίνθων καὶ κυάμων. Aristoph. Eccl. 45 : Καρεβίνθων χοίνικα· 606 : Πάντα γὰρ ἔξουσιν ἅπαντες ... οἶνον, στεφάνους, ἐρεβίνθους· Pac. 1136 : Ἀνθρακίζων τοὐρεβίνθου· Nub. 1396 : Τὸ δέρμα τῶν γεραιτέρων λάβοιμεν ἂν ἀλλ' οὐδ' ἐρεβίνθου. Ubi scholiastæ in cod. suo interpretationem τοῦ αἰδοίου notavit Brunck., qua non meliorem apponit schol. vet. ὡς νομίσαι ἡμᾶς καὶ τοῦ δέρματος ἐρεβίνθου λεπτότερον αὐτοὺς ἔχειν. Recte Brunck. confert Plaut. Mil. 2, 3, 45 : « Non ego nunc emam vitam tuam vitiosa nuce. »] Legimus autem Arietinum cicer ap. Colum. pro eo quod ἐρέβινθος κριὸς a Diosc. dicitur. Fuisse autem vocatum ἐρέβινθον et Pudendum virile, testatur Aristoph. schol. Ach. [801] : Τρώγοις ἂν ἐρεβίνθους; hic, inquit, ἔπαιξε πρὸς τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνδρός· ἐπεὶ καὶ ἐρέβινθον αὐτὸ καλοῦσι. Idem Ran. [545] : Ἐγὼ δὲ πρὸς τοῦτον βλέπων, Τοῦ 'ρεβίνθου δραττόμην, τοῦ ἐρεβίνθου exp. τοῦ αἰδοίου. Audacter igitur ap. Hesych. ἐρέβινθος pro ἐρέαινθος reponere possumus : ubi hanc τοῦ αἰδοίου signif. habere dicit.

[Ἐρεβίνθου Monasterium a S. Nicephoro episcopo Mileti conditum v. in Vita hominis apud Hasium ad Leon. Diac. p. 226, B.]

[Ἐρεβινθώδης. V. Ἐρεβίνθινος. || Erebinthodes insula Propontidis ap. Plin. N. H. 5 extr.]

Ἐρεβοδῖφῶ, Orci tenebris abscondita scrutor. Redditur alioqui simplicius, Subterranea scrutor, apud Aristoph. Nub. [192] : Οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν Τάρταρον. [Eust. Opusc. p. 294, 79 : Δᾷδας ἐρεβοδιφήσας. Theophyl. Hist. 2, 7.]

Ἐρεβόθεν, Ex erebo, Ex orco, Ex orci tenebris, aut etiam simpl. In tenebris. [Eur. Or. 174.]

[Ἐρέβοια. V. Ἐρίβοια.]

Ἔρεβος, εος, τὸ, Erebus, Orcus, Inferi, Orci tenebræ s. caligo : ab ἔρα, ut opinor, potius quam ab ἐρέφω, Tego. [Hebr. *Ereb*, Vespera. Ogerius. Bochart. Canaan. 2, 2. Dahler.] Hinc autem deduci quidam existimant, quod a terra tegatur. Hom. [H. Cer. 335 : Εἰς ἔρεβος πέμψεν χρυσόρραπιν Ἀργειφόντην, ὄφρ' Ἀΐδην μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν ἁγνὴν Περσεφόνειαν ἀπὸ ζόφου ἠερόεντος ἐξαγάγοι·] Od. K, [528] : Εἰς ἔρεβος στρέψας. [M, 81 : Μέσσῳ δ' ἐν σκοπέλῳ ἐστὶ σπέος ἠεροειδὲς πρὸς ζόφον εἰς Ἔρεβος τετραμμένον· Υ, 356 : Ἰεμένων ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον. Similem formam vide in Εἰρεβάδε.] Il. Θ, [368] : Ἐξ ἐρέβους [ἐρέβευς· quæ forma est etiam Od. Λ, 37, H. Cer. 409, ut grammaticorum testimonia omittam : nusquam ἐρέβους apud Hom. et Hes.] ἄξοντα κύνα στυγεροῦ ἀίδαο· alioqui cum adjectione particulæ φιν [I, 572] : Ἔκλυεν ἐξ ἐρέβευσφιν. [Hesiod. Th. 669 : Οὔστε Ζεὺς Ἐρέβευσφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φόωσδε. H. Cer. 349 : Ἐξαγαγεῖν ἐρέβευσφι μετὰ σφέας. Ex l. Iliadis Favor. in v. retulit Ἐξ ἐρεβέσφιν (sic), quæ forma ap. Hesiodum quidem exigua nititur auctoritate, sed est etiam apud Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 160, 20, ut non improbabilis sit opinio Buttmanni Gramm. vol. 1, p. 206, ἐρέβευσφι a grammaticis pro ἐρέβεσφι illatum esse. Ἔρεβος memorant etiam Tragici, ut Soph. Aj. 395 : Ἰὼ σκότος, ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαεννότατον, ὡς ἐμοὶ, ἔλεσθ' ἔλεσθέ μ' οἰκήτορα· OEd. C. 1390 : Καλῶ τὸ Ταρτάρου στυγνὸν πατρῷον Ἔρεβος, ὥς σ' ἀποικίσῃ. Eur. Hel. 519 : Μενέλαος οὔπω μελαμφαὲς οἴχεται δι' Ἔρεβος χθονὶ κρυφθείς. Improprie Soph. Antig. 589 : Ὅμοιον ὥστε ποντίαις οἴδμα δυσπνόοις ὅταν Θρῄσσαισιν ἔρεβος ὕφαλον ἐπιδράμῃ πνοαῖς, de fundo maris. Figurate Alcæus Mytil. Anth. Pal. 7, 429, 10 : Οὐκ δισσοῖο καμὼν αἴνιγμα τύποιο, φέγγος μὲν ξυνετοῖς, ἀξυνέτοις δ' ἔρεβος.] Hesiodo teste ἔρεβος et nox ἐκ τοῦ χάεος ortum habent : Theog. [123] : Ἐκ Χάεος δ' Ἔρεβός τε μέλαινά τε Νὺξ ἐγένοντο. [Deos Erebo et Nocte genitos memorat Antagoras ap. Diog. L. 4, 26. Aerem Erebo genitum Aristoph. Av. 1193, ap. quem alias de Erebo fabulas v. ib. 691.]

[Ἐρεβοφοῖτις, ἡ, fingit schol. Hom. Il. T, 87.]

[Ἐρεβοφῦὴς, ὁ, ἡ, Erebo natus vel Erebi naturam habens, Caliginosus. Tzetz. Exeg. Il. p. 56, 3 : Οὐρανόν τε καὶ γῆν κατ' ἀρχὰς μίαν ἔχειν ἰδέαν ἐρεβοφυῆ.]

[Ἐρεβώδης, ὁ, ἡ, Caliginosus, Tenebrosus. Apollod. 1, 1, 2, τόπος. Poeta apud Plut. Mor. p. 169, B; 475, F. L. D. Sanchuniath. ap. Euseb. Pr. ev. p. 33, B : Χάος θολερὸν, ἐρεβῶδες. Hase.]

[Ἐρεβῶπις, ιδος, ἡ, Quæ est vultu obducto, tristi, sive oculis talibus. Orph. Lith. 538 : Παρθένον ἀργαλέην ἐρεβώπιδα.]

[Ἔρεγμα. V. Ἐρεγμός.]

[Ἐρεγμία (-ίαν cod.) Ἀττικοὶ, ἐρεγμὸς Ἕλληνες, Mœris. Ubi Pierson. : « Probabilis est Sallierii conjectura (ἔρεγμα pro ἐρεγμία ex Theophrasto restituentis). Nam ἐρεγμὸς s. ἐριγμὸς, Faba fresa, alia forma dicitur ἔρεγμα ... Ἐρεγμία hoc sensu nusquam reperitur. Sed fortasse vulgata lectione, in qua codd. conspirant, servata, ἐρεγμία et ἐρεγμὸς alio significatu intelligenda sunt, pro Ructatione, Ructu. Non enim solum ἐρευγμὸς et ἐρυγμὸς veteres dixisse, sed et ἐρεγμὸς et ἐρεχμὸς, liquet ex Etym. p. 371, 19. Hoc si minus placeat, potest lenissima mutatione ἐρευγμὸς aut ἐρυγμὸς scribi. Ἐρεγμία in compositis Ὀξυρεγμία et Κρομμυοξυρεγμία ap. Aristoph. Pac. 528 superest. Pari ratione βδελυγμία pro βδελυγμὸς positum. » Quod v.]

Ἐρεγμὸς, ὁ, simpl. quidem et absolute Faba fresa fractaque : ut sit ἐρεγμὸς in faba quod πτισσάνη in hordeo, et χόνδρος in alica. [Hésych. in Ἐρέθων, ἐρεγμὸς ὁ κύαμος ὁ διακεκομμένος. Erotian. p. 378 : Καὶ γὰρ ἐρεγμὸς κυρίως λέγεται ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος. Galen. v. Ἐρίκιδες, p. 472. Dieuches in Matthæi Med. p. 47, 10 : Ὀξύβαφον ἐρεγμοῦ. Ἐρεγμοῦ λέπος, Lumentum, Gl.] Quod si faba molam experta sit, et in farinam redacta, jam non ἐρεγμὸς, sed vel κυάμινον ἄλευρον, vel ἄλευρον ἐρέγμινον dicitur. Quamvis autem de Faba sæpissime ἐρεγμὸς usurpetur, observatum tamen est etiam de aliis leguminibus itemque radicibus eodem modo fractis dici : non simpl. quidem, sed nomine ipsorum apposito : ut κριθῆς ἐρεγμὸς, et ἴρεως aut πτισσάνης aut ὀρόβου ἐρεγμός. [Simpliciter ap. Galen. Comm. ad Aph. 76, l. 4, in capillamentorum

causa quæ per urinam feruntur : Προσενήνεκτο δ' οὗτος ὅλῳ σχεδὸν ἐνιαυτῷ τῷ πρόσθεν ἐρεγμῶν τε καὶ κυάμων πάνυ πολλάκις, Legumina fresa fabamque fresam. Ubi interpres Orobum convertit. Reliqui Fabas fresas cum vet. interprete sumunt, ut ἐρεγμῶν κυάμων legisse videantur. Ἔρεγμος etiam interdum pro Lomento et fabarum farina usurpatum legitur. Ex Foes. OEc. Hipp. Hippiatr. p. 24. Hemst.] Neque est i. q. ἔτνος, neque quod λέκυθος. Nam ἐρεγμὸς, ut dictum est, Fabam ipsam aut aliud leguminum genus fresum fractumque signif., sed crudum adhuc incoctumque : ἔτνος vero et λέκυθος, ipsum jam elixatum ita ut mandi possit. Dicitur ἐρεγμὸς a verbo ἐρίκειν, ut ait Galen., quod Frangere significat : unde et alicubi ἐριγμὸς invenitur scriptum. [Sic Ald. ap. Galen. Gloss. Hipp. v. Ἐρίκιδες, p. 472, et Gl. : Ἐριγμὸς, Faba frensa.] Hæc Gorr. Sed pro ἐρίκειν scr. censeo ἐρείκειν, et istam alteram lectionem ἐριγμὸς suspectam habeo. Ap. Eust. certe ἐρείκειν duntaxat legitur : itidemque ἐρείκη, per ει, et ἐρεικτὰ ὄσπρια, ac ἐρεικτὸς πυρός. Sed de his derivatis simulque de illa per ει scriptura, v. Ἐρείκω. Exponi autem et aliter ἐρεγμὸς, docebo in Ἐρείκιδες. || Ἔρεγμα, ατος, τὸ, i. q. ἐρεγμὸς, Faba fresa et fracta, Plinio. Theophr. C. Pl. 4, 14 : Τὰ γοῦν ἐρέγματα διηλιωθέντα, μᾶλλον διακεῖσθαι. [Hesych. : Ἐμψιοῦσα, ἐρέγματα διδοῦσα.] Sed pro ἐρέγματα perperam scriptum est ἐρήγματα. [Eodem modo est apud Photium in Lex. v. Κυρήβια.] Verum invenitur et ἔριγμα ap. Hippocr., ut infra docebo. Quinetiam auctor brevium in Hom. scholl. scripturam istam habet, Il. P, [295] : Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Ibi enim ἤρικε exp. διεσχίσθη : addens, Unde et ἐρίκη : et τὰ ὄσπρια, ἐρίγματα, παρὰ τὸ καταψοφεῖν. Verum quædam exempll. quum ἐρίγματα ibi habeant per ι simplex, habent tamen ἐρείκη per ει. Dicitur et in Ἐρεικτὸς de tribus diversis scripturis. V. præterea in Ἐρείκιδες aliam τοῦ ἔρεγμα expos. || Ἐρέγμινος, adj. : ut ἄλευρον ἐρ., Diosc. [3, 94, p. 212, E], Farina ex fabis fresis. Quidam interpr. Fabæ lomentum. [Lomenti farina; Cornar. p. 549. Angl. Vitiose in Gl. : Ἐρεγμένον ἄλευρον, Lomentum.] || Ἔριγμα, i. q. ἔρεγμα, Faba s. alia legumina fresa et confracta. Hippocr. Γυναικ. 2, [p. 668, 43] : Κόψαι καὶ φῶξαι σὺν κριθέων ἐρίγματι. Et Coac. Progn. [p. 220, F] : Τὸ χολῶδες ἔχον ἐν ἑωυτῷ φακῶν ἢ ἐρεβίνθων ἐρίγμασι παραπλήσια. [Quem l. subindicans Erotianus (l. supra cit.) Φαλῶν ἐρέγματα ἀντὶ τοῦ διαιρήματα poni scribit, h. e. Lentes crassius divisas. Foes. OEc. Hippocr.] Schol. Hom. ἐρίγματα esse dicit ὄσπρια : intelligens autem ὄσπρια ἑρικτά. V. Ἔρεγμα. Ἐριγμένοι κύαμοι, affertur pro Fabæ fresæ : pro ἐρηριγμένοι : vide Ἐρείκω. Item Ἐρίγμη, ex [schol.] Aristoph. [Ran. 508] pro Genere pulmenti ex leguminibus confecti. V. Ἐρείκω [et Ἔρειγμός].

Ἐρεείνω, Interrogo. Hom. [Il. Z, 145 : Τίη γενεὴν ἐρεείνεις;] Od. H, [31] : Μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε· ubi tamen Eust. vult προσφώνει significare ὡς ἐκ μέρους εἰπεῖν τὸ πᾶν. In nonnullis autem Hom. Il. cum gemino accus. legitur, ut Od. Δ, [137] : Αὐτίκα δ' ἥγ' ἑπέεσσι πόσιν ἐρέεινεν ἕκαστα. Et A, [220] : Ἐπεὶ σύ με τοῦτ' ἐρεείνεις. [Theocr. 25, 3 : Μυθήσομαι ὅσσ' ἐρεείνεις. || Quæro. Plut. Mor. p. 228, E : Πρὸς τοὺς ἐπιζητοῦντας τῶν πολιτῶν, Πῶς ἂν πολεμίων ἔφοδον ἀλεξοίμεθα, Ἐὰν πτωχοὶ, ἔφη, ἦτε, καὶ μὴ μεῖζον ἄτερος θατέρου ἐρεείνῃ. Pro quo in V. Lycurgi c. 19 : Πῶς ἂν πολεμίων ἔφοδον ἀλεξοίμεθα; Ἂν πτωχοὶ μένητε καὶ μὴ μέσδω ἄτερος θατέρῳ ἐρατέηται (ἐρατέητε Coraes).] || Ἐρεείνομαι autem pass. Interrogor : sed pro act. ἐρεείνω ab eod. poeta usurpatur, Od. P, [305] : Ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μῦθον [μύθῳ. De forma Ἐρίνω HSt. :] Ἐρίνω, Interrogo, Hesych. enim affert pro ἐρώτα. A quo ἐρίνω deriv. ἐρινάσει, quod Idem exp. ἐρωτήσει, ἐρευνήσει. Alioquin ἐρεείνω hoc significatu dicitur.

[Ἔρεζος. V. Ἐριζα.]

Ἐρεθίζω, Irrito, Prorito. [Stigo, Concito, Gl.] Hom. Il. [A, 32 : Μή μ' ἐρέθιζε·] E, [419] : Κερτομίοις ἐπέεσσι Δία Κρονίδην ἐρέθιζον. [P, 658 : Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων, de leone. Æsch. Prom. 181 : Ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διάτορος φόβος· 1047 : Αἰθὴρ δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ σφακέλῳ τ' ἀγρίων ἀνέμων. Soph. Antig. 965 : Φιλαύλους τ' ἠρέθιζε Μούσας. Eur. Rhes. 373 : Πώλους ἐρεθίζων· Bacch. 148 : Χοροὺς ἐρεθίζων· Med. 1119 : Πνεῦμά τ' ἠρεθισμένον δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν. Aristoph. Ach. 669 : Φέψαλος ... ἐρεθιζόμενος οὐρίᾳ ῥιπίδι· Vesp. 1104 : Οὐδὲν ἡμῶν ζῷον ἠρεθισμένον μᾶλλον ὀξύθυμόν ἐστιν. De vespis irritandis etiam Lys. 476. Herodot. 6, 40 : Σκύθαι ... ἐρεθισθέντες ὑπὸ Δαρείου. Activo et passivo Plato Reip. 3, p. 393, E; 411, C, Xen. Cyneg. 10, 14 seqq. Præpositioni jungit schol. Hom. Il. O, 210 : Εἰς χόλον ἐρεθίζουσιν. Forma Dor. Ἐρεθίσδω ap. Theocr. 5, 110, 111.] Diosc. [2, 209] : Φασὶ δὲ ἔνιοι τὴν μὲν ἀναγαλλίδα ἔχουσαν τὸ κυάνεον ἄνθος, προπτώσεις δακτυλίου στέλλειν· τὴν δὲ τὸ φοινικοῦν, ἐρεθίζειν καταπλασθεῖσαν, i. e., ut Plin. habet, Anagallis cærulea procidentia sedis retroagit; ex diverso rubens, proritat. [Polyb. 1, 81, 6 : Ὑπ' αὐτῆς (τῆς θεραπείας) ἐρεθιζόμενα (τὰ ἕλκη).] Synes. Ep. 57 : Νουθετήσας οὐκ ἔπεισα, ἐπιτιμήσας ἠρέθισα, Objurgans irritavi. [Ἐρεθίζειν μάγαδιν, Telest. ap. Athen. 14, p. 637, A. Hemst.]

[Ἐρέθιον, Irritamentum, Gl.]

Ἐρέθισμα, τὸ, Irritamen, Irritamentum. [Aristoph. Nub. 312 : Εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα. Cum l. Eur. Bacch. in Ἐρεθίζω citato contulit Bergler.] Critias ap. Athen. 13, [p. 600, D] Anacreontem inter alia esse dicit, Συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα. Appian. [ap. Suid., qui interpr. ὕβρις] : Ὁ δὲ αὐτὸν εἰς μονομαχίαν προὐκαλεῖτο, σκώπτων εἰς αὐτόν· ὁ δὲ τέως μὲν αὐτοῦ κατεῖχε· μετὰ δὲ, οὐ φέρων ἔτι τὸ ἐρ., ἀντήλασε τὸν ἵππον. [Basil. t. 1, p. 547, A : Οὐ παύεται τοῖς αὐτοῖς ἐρεθίσμασιν ἐκκαλούμενος. Hase.]

Ἐρεθισμὸς, ὁ, Irritatio, Proritatio, Provocatio. [Instigatio, Instinctio, Gl.] Ap. Diosc. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, Hermol. vertit Intestinorum rosiones. [Foes. OEcon. Hipp. : « Ἐρ., quodvis Naturæ irritamentum significat, quo sollicitata natura ad obeundas motiones excitatur, et quatuor causarum salubrium genere comprehenditur. Præcipue vero de ea naturæ irritatione dicitur, qua vellicata, noxia per alvum et intestina deponit, aut ubi succorum acrimonia irritata, morsum in ore ventriculi, intestinis, alvo sentiens exolvitur et virium infirmitatem habet. Sic enim Galen. ἐρεθισμὸν dici vult quodcunque naturæ irritamentum naturam sollicitans ejusque vires dissolvens, sive causam habeat antecedentem, sive nullam, Comment. 2 in l. De rat. vict. in morb. ac. (p. 392, 14) : Κοινῷ δὲ ὀνόματι τῷ τοῦ ἐρεθισμοῦ περιέλαβε πάντα τὰ καθ' ὁντινοῦν τρόπον εἰς ἀρρωστίαν ἄγοντα τὴν δύναμιν, ἐν οἷς ἐστι καὶ ἡ ὄῆξις ὑπὸ δριμέων χυμῶν, ἤτοι κατ' ἔντερον ἢ κατὰ γαστέρα γενομένη, καὶ μάλιστα αὐτῆς κατὰ τὸ στόμα, καὶ ἀγρυπνία καὶ ὀργὴ καὶ λύπη, καί τινες ἕλμινθες ἐκ τῶν ἐντέρων ἀναβᾶσαι πρὸς τὴν γαστέρα, καὶ κνῆσις τοῦ δέρματος ἅπαντος ἢ καὶ μορίων τινῶν ἐπιθεμένη διὰ νυκτὸς, ὡς μὴ μόνον αὐτῷ τῷ ἐρεθίζειν, ἀλλὰ καὶ σὺν ἀγρυπνίᾳ καταλῦσαι τὴν δύναμιν. Sic ibid. Hipp. ea omnia per σημεῖον ἐρεθιστικὸν comprehendit, quo nomine causam omnem naturæ vires sollicitantem et labefactantem intelligit. Ut et ibidem rursus (p. 391, 12) in causis imbecillitatis virium idem ἄλλον τινὰ ἐρεθισμὸν annumerat, hoc est, aliam quandam irritationem, quam Galenus ventris morsum, aut intestinorum, vel vigiliam, vel oris ventriculi affectum exponit. Ἐρεθισμὸς etiam pro Alvi irritatione sumitur ex mordacium et tenuium succorum acrimonia, quum inde sollicitata liquida demittit, aut certe externa præsidia, ut glandem et infusum comprehendit, ut Ægr. 2 lib. 1 Epid. : Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ σμικρῷ κόπρανα λεπτὰ οἷα ἄπεπτα πολλὰ διήει μετὰ πόνου. Et rursus Ægr. 12 : Ἀπὸ δὲ κοιλίης ἐρεθισμῷ ὑγρὰ ταραχώδεα διῆλθε μετὰ ἑλμίνθων. Ἐρεθισμοὶ dicuntur Aph. 20 lib. 1 et lib. II. χυμῶν (p. 48, 35) in genere, ea omnia quæ naturæ victoriam impediunt, ejusque motum remorantur in crisi, cujusmodi sunt alimenta, medicamenta, sanguinis missio, topica remedia, motus tum animi tum corporis, ceteraque id genus quæ sub causis salubribus comprehenduntur, et sumendorum, admovendorum, educendorum, et faciendorum nomine continentur. Ἐρεθισμοὺς dicit Aretæus cap. 1 libr. 1 Cur. acut. morb. : quos alii ἐρεθισμούς. Οἱ κατὰ φάρυγγα ἐρεθισμοὶ, Faucium irritationes aut irritamenta, Vellicationes, mor-

sus ac prurigines faucium dolores excitantes significant, ex humorum acrium et mordacium illapsu, quorum etiam impetus ad aurium glandulas firmatur, et tubercula interdum excitat, in Coac. Prænot. (p. 162, A). » Theophr. fr. 9 De sudor. 16. Dionys. A. R. 10, 33 : Ἐρεθισμοί τινες ἐγίνοντο καὶ χειρῶν ἐπιβολαί.]

[Ἐρεθιστέον, Irritandum. Plato Tim. p. 89, B : Τὰ νοσήματα οὐκ ἐρεθιστέον φαρμάκοις, et ib. D. L. Dind. Galen. vol. 6, p. 413, 17 : Διὰ τῶν ἀλύπως ὑπαγόντων ἐρ. Hase.]

Ἐρεθιστὴς, ὁ, Irritator, Provocator. [Deut. 21, 18. Hesych. v. Ἔριθος. Gl. : Distractor lanæ, Lanæ venditor, Fautor. Ἐρεθισταὶ μαθητῶν, Adsectatores.]

Ἐρεθιστικὸς, ἡ, ὸν, Irritatorius, Proritandi s. Provocandi vim habens. [Certator, Gl. Aretæus p. 72, 35 : Ἐρεθιστικὸν τοιχογραφίη, et alibi. Arrian. Epict. 2, 18, 14 : Γενομένων τινῶν ἐρεθιστικῶν. Diphilus ap. Athen. 3, p. 120, E : Ἐρεθιστικὰ ὀρέξεως. V. Ἐρεθισμός. Eust. Il. p. 826, 64. L. D. Clem. Al. Pædag. 2, 4, 40 : Συνουσίας ἐρεθιστική. Id. ib. 2, 8, 69 : Οὐ γὰρ περὶ τὸ ἐρεθιστικὸν τῶν μύρων σπουδαστέον οὐδαμῶς. Hase. Adv. Ἐρεθιστικῶς, schol. Hom. Il. Π, 36.]

[Ἐρεθύμιος, ὁ Ἀπόλλων, παρὰ Λυκίοις. Καὶ ἑορτὴ Ἐρεθύμια, Hesych. Non videtur ad Ἐρυθίβιος, quod v., pertinere.]

Ἐρέθω, Irrito, Prorito, Lacesso. Hom. Il. A, [519] : Ὅταν μ' ἐρέθῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι· [Γ, 414 : Μή μ' ἔρεθε·] Od. T, [516] : Πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσι. Eust. ἐρέθειν dicit esse εἰς ἔριν θυμικὴν παρακινεῖν : alibi autem derivat ab εἴρω i. e. εἰς μάχην συμπλέκω, quemadmodum ipsum etiam ἔρις. [Imperf. frequent. Apoll. Rh. 3, 618 : Ἄφαρ δέ μιν ... ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι· 1103 : Κραδίην ἐρέθεσκον ἀνῖαι.]

[Ἐρειγμὸς, ὁ, Lomentum fabæ. Galen. vol. 6, p. 533, 4 : Ὡς τὸν καλούμενον ἐρειγμὸν ἐξ αὐτῶν (ἐρεβίνθων) γενέσθαι. Codd. aliquot, ἐριγμόν. V. Ἐρεγμός. Hase.]

Ἐρείδω, [Trudo. Hom. Il. N, 131 : Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ· ... ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν. (De acie etiam Eur. Rhes. 487 : Εἶτ' ἐν μέσοισι συμμάχοις πάρεστί σοι πέλτην ἐρεῖσαι.) Π, 108 : Οὐδ' ἐδύναντο ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν. Pind. Ol. 9, 33 : Ἀνίκ' ἀμφὶ Πύλον σταθεὶς ἤρειδε Ποσειδᾶν, ἤρειδέν τέ μιν ἀργυρέῳ τόξῳ πολεμίζων Φοῖβος. Æsch. Ag. 1003 : Νόσος γὰρ ... γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει.] Figo [Pind. Pyth. 10, 51 : Ἄγκυραν ἔρεισον χθονί. Eur. El. 898 : Σκῦλον οἰωνοῖσιν ... πήξας' ἔρεισον σκόλοπι. Alia hujus construct. exx. v. infra in pass. ubi Reclinandi, Sternendi, Allidendi signif. dicitur], Firmo, Fulcio : ut ἴχνος ἐρείδειν, Epigr. [Zenodoti Anth. Pal. 7, 315, 3] : Ἐπ' ἐμοὶ ἐρείδοι ἴχνος. [Conf. Thallus ib. 6, 235, 6.] Et in iisdem : Ἴχνος ὑπὲρ νηῶν τεῖχος ἐρεισάμενον. Et [Marcus Argent. ibid. 9, 87, 5] : Κείνης ταρσὸν ἔρεισον ἐπὶ κλάδον, ubi exp. Fulcias. [Tyrt. fr. 2, 31 : Καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας. Æsch. Prom. 350 : Κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς ὤμοιν ἐρείδων.] Apollon. Arg. 1, [1010] : Πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον. [Hom. Il. X, 112 : Δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας· Od. Θ, 66 : Θρόνον πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας. Eur. Bacch. 684 : Πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην· Herc. F. 1362 : Πρὸς στέρν' ἐρείσας. Plato Phædr. p. 254, E : Τὰ ἰσχία πρὸς τὴν γῆν ἐρείσας. Polyb. 2, 33, 3 : Ἐρείσαντες πρὸς τὴν γῆν (τὴν μηχανήν)· 3, 46, 1 : Ἤρεισαν ἀμφοτέρας (τὰς σχεδίας) εἰς τὴν γῆν.] Sed dicitur sæpe et de oculis, sicut et Lat. illos In terram figere dicunt. Apoll. Arg. 1, [784] : Ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας. [Eadem constructione Plato Tim. p. 43, E : Ἐρείσας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ γῆς. Tim. Locr. p. 97, E.] Est tamen regularior hæc constr., ἐρείδειν εἰς γῆν : ut Eur. [Iph. A. 1023] : Ἐς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα. [Heracl. 603 : Εἰς ἔδραν μ' ἐρείσατε. Plato Tim. p. 54, E : Τὰς πλευρὰς εἰς ταὐτὸν ἐρεισάντων.] Galen. autem ἐρείδειν τὴν σικύαν dixit, quod alibi προσβάλλειν. [Soph. Antig. 1236 : Ἐπενταθεὶς ἤρεισε πλευραῖς μέσσον ἔγχος· fr. Aj. Locr. ap. Stob. Fl. 114, 6 : Ὅταν δαίμων ἀνδρὸς εὐτυχοῦς τὸ πρὶν μάστιγ' ἐρείσῃ τοῦ βίου παλίντροπον. Eur. Androm. 845 : Ἵν' ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν.] Pass. quoque interdum pro Pedem figere, Firmari, Sistere se, Bud. afferens ex Gregor. : Οὐδὲ γὰρ ὁ λόγος ἔχει, ἐφ' ὃ ἐρεισθῇ πλὴν τοῦ θείου θελήματος. [Isidor. Epist. p. 13, A B : Ἐρείδεσθαι ἀσφαλῶς ἐπὶ κύριον. Ubi signif. medii dicitur. Passiva vero ap. Pind. Pyth. 4, 267 : Σὺν ὀρθαῖς κιόνεσσιν ἐρειδομένα (δρῦς). Perfecto, cujus exx. Homerica v. infra, in epigr. Paulli Silent. Anth. Pal. 5, 255, 11 : Πάλιν ἠρήρειστο τὰ χείλεα, de osculantibus inter se, cujus locutionis alterum exemplum v. in fine in forma Ἐρίδω.] At ἐρεισάμενος pro Innixus, Hom. Il. B, [109, Θ, 496] : Τῷ ὅγ' ἐρεισάμενος, Cui sceptro innixus, Quo nixus; In quod incumbens. Apoll. Arg. 1, [670] : Βάκτρῳ ἐρειδομένη. [Hom. Il. Ξ, 38 : Ἔγχει ἐρειδόμενοι. Æsch. Ag. 64 : Γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου. Herodot. 4, 152 : Τοῖσι γούνασι ἐρηρεισμένους. Addito accusativo loci Eur. Ion. 743 : Βάκτρῳ δ' ἐρείδου περιφερῆ στίβον χθονός. || Cum accusat. Epigr. Simonid. ap. Athen. 10, p. 456, C : Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς πλησίον ἠρείσαντο καρήατα. Macedon. Anth. Pal. 6, 83, 6 : Σκηπανίῳ χεῖρας ἐρεισάμεθα. Paul. Sil. ib. 9, 782, 4 : Ἐς πόλον ἐκ γαίης μῆτιν ἐρεισάμενοι. Aristo ib. 1, 457, 2 : Ἐπὶ σκήπωνος τὸ γῆρας ἐρειδομένη. Et Figendi signif. Meleag. ib. 12, 84, 2 : Ἐπὶ γαῖαν ... με ... ἴχνος ἐρειδόμενον. || Absolute Nitor, Connitor, Hom. Il. M, 457 : Ἐρεισάμενος βάλε μέσσας, εὖ διαβὰς, ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη· Π, 736 : Ἦκε δ' ἐρεισάμενος. || Luctor, Contendo. Hom. Il. Ψ, 735 : Μήκετ' ἐρείδεσθον μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν. Aristoph. Nub. 1375 : Ἔπος πρὸς ἔπος ἠρειδόμεσθα.] Sic interdum et act. ἐρείδειν accipitur neutr. pro Incumbere, paulo tamen aliam habente signif., s. Decumbere, itemque pro Ingruere. Galen. Ad Glauc. 1 : Εἰ δι' ὅλης αὐτῆς ἐντέταται τὸ ἄλγημα πυθόμενος, ἢ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. [Alex. Trall. p. 501 : Ὀδύνη βαρεῖα καὶ ἐρείδουσα καθ' ἕνα τόπον. Hemst.] Plut. Numa [c. 2] : Νέφους ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ, male VV. LL. Nimbo terram operiente. Idem Plut. Crasso [c. 19] : Πνεῦμα δὲ νέφει καὶ πρηστῆρι μεμιγμένον ἐρεῖσαν αὐτοῦ κατὰ τῆς σχεδίας. [Hom. Od. X, 450 : Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι, Inter se trudentes. Aristoph. Nub. 558 : Ἄλλοι τ' ἤδη πάντες ἐρείδουσιν εἰς Ὑπέρβολον. Quod male sch. Vict. explicat ἑδραιοῦσι τὰς ἑαυτῶν κωμῳδίας.] || At pass. aor. ἐρείσθη ap. Hom. cum dat. οὔδει redditur vulgo Stratus est, sicut et, Ἠρείσατο γαίῃ, ap. Hesiod. [Sc. 362. Cum genit. Hom. Il. E, 309, Λ, 355 : Ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ γαίης] : ego vero malim Allisus est. Il. H, [145] : Ὅ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. [Activo Eurip. fr. OEdipi ap. sch. Phœn. 61 : Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ' ἐρείσαντες πέδῳ.] V. tamen et Bud. p. 701. [Perf. Il. Ψ, 284 : Οὔδεϊ δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται· 329 : Λᾶε δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ. Plusquamperf. Od. H, 86 : Χάλκεοι ... τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα· 95 : Θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Et altera forma Hom. Il. Γ, 358 : Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο, Adacta erat vel Penetraverat hasta, et de sagitta Δ, 136.] || Ἐρείδειν κρημνοὺς ex Aristoph. [Eq. 627 : Ὁ δ' ἄρ' ἔνδον ἐλασίβροντ' ἀναρρηγνὺς ἔπη τερατευόμενος ἤρειδε κατὰ τῶν ἱππέων, κρημνοὺς ἐρείδων καὶ ξυνωμότας λέγων], pro Ejaculari. Item ἐρείδειν pro Congredi cum muliere, ex Eod. [Eccl. 616 : Εἰ πάντες ἴασιν ἐπὶ τὴν ὡραιοτάτην αὐτῶν καὶ ζητήσουσιν ἐρείδειν· et in fr. ap. Athen. 2, p. 48, E. Pass. Thesm. 488.] Denique ἐρείδειν et pro συντόμως τι ποιεῖν : v. schol. [Pac. 25 : Ὡς μὲν γὰρ, ὥσπερ ἂν χέσῃ τις, ἢ κύων, φαύλως ἐρείδει. Ubi schol. : Συντόμως ἐσθίει· οὕτω γάρ φασιν οἱ Ἀττικοὶ πᾶν ὁτιοῦν συντόμως γινόμενον (bis scribendum συντόνως, ut recte est ap. Suidam, Hesychium, et qui alterum significationis Vorandi exemplum ex Tagenistis addit, Photium)· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων καὶ ἐπερειδομένων ταῖς κώπαις. Unde nata gl. Photii et Suidæ : Ἐρέσσειν, συντόνως ἐσθίειν, ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων, pro ἐρείδειν, ut animadvertit Kuster. Ceterum inutilis hæc explicatio est, quum ἐρείδειν de cibo ingerendo proprie, non improprie, dicatur.) Ib. 32 : Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων. Improprie vero Ran. 914 : Ὁ δὲ χορός γ' ἤρειδεν ὁρμαθοὺς ἂν μελῶν ἐφεξῆς τέτταρας ξυνεχῶς ἄν. || Formarum ἐρήρεισμαι et ἐρηρέδαται exx. v. supra. Rarior tertia plur. ἐρήρεινται est ap. Apoll. Rh. 2, 320. Forma ἤρεισμαι est ap. Tim. Locr. p. 98, E : Ἠρεισμένα, quum tamen ἐρήρεισται sit 97, E, ubi liber unus ap. Bekkerum

ἤρισται· Dio Chr. vol. 2, p. 345, Philon. Belop. p. 69 et 70, et Diod. 1, 47, ubi conf. annot. Wessel. Eandem ex libris optimis restitui 4, 12. Alia exx. v. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 33. Qui notavit etiam formam vitiosam ἠρηρεισμένος in edd. Diog. L. 9, 57. Qua metro coactus utitur Orph. Arg. 1135 : Τείχεσιν ἠρήρεισται. Activam formam ἐρήρειδα ponit Etym. M. p. 373, 5. Perf. act. partic. Ἠρεικὼς annotavit Suidas. || De scriptura Ἐρίδω, quam Hesych. habet in glossis Ἐρίδων, Ἔρισει, Ἔρισμα, Ἠρισμένος, et aliis, et correpto ι Rufinus in Anth. Pal. 5, 14, 3 : Ψαύει δ' οὐχ ἄκροις τοῖς χείλεσιν, ἀλλ' ἐρίσασα τὸ στόμα τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει, et producto cod. Med. Æsch. Ag. 64, ἐριδομένου, aliique aliorum scriptorum libri haud raro præbent, Chœroboscus in Bekk. An. p. 1372 : Λέγει ὁ Ἀπολλώνιος ὅτι διὰ τοῦ ι γράφεται τὸ ἐπερείδομαι· ἀλλ' οὖν ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει διφθόγγου οἶδεν αὐτὸ γεγραμμένον. L. Dind.]

[Ἐρεικαῖον. V. Ἐρείκη.]

[Ἐρεικεεύς. V. Ἐρίκεια.]

Ἐρείκη, ἡ, Erice. Arbor est fruticosa, bis anno florens : prima sc. et ultima sylvestrium. Plin. ait non multum a myrice differre, colore roris marini et pene folio : multo tamen quam myrice minor est. Athenienses τὴν ἐρείκην, auctore eod. Plin., appellant Tetradicem, vel, ut habetur ap. Theophr., nisi mendosus sit codex, Tetralicem : Eubœi Sisaron : vel, ut Varro habet, Sisaram. Vescuntur apes ejus flore : unde mel ἐρεικαῖον vocatum, sylvestre, improbum et simile arenoso faciunt. Ἐρείκη vi pollet discutiente citra rosionem : sed flore ejus potissimum et foliis utendum. Sunt qui putent esse eam quam officinæ Genistellam nuncupant. Hæc Gorr. : nisi quod ἐρίκη ubique scribit, et ἐρικαῖον : de qua scriptura paulo post disseram. In VV. LL. annotatur, Columellam, amaricem et amaricum atque amaricinos flores commemorantem, Palladiumque tamariscum, quæ proprie myrica est, videri ἐρείκην intellexisse. Sed Dioscoridem 1, 18 [117] scribere fruticosam esse arborem, i. e. δένδρον θαμνῶδες (quod ita accipiendum esse quasi dixisset θάμνος φρυγανοειδής : quoniam erica, quæ myrica est humilis Virgilio, et fragilis ac tenuis Ovidio dicta, Plinioque brya sylvestris : virgultum est fruticosum, sive surculosum, et sarmentosum : ὕλημα καὶ θαμνίσκιον) : myricæ, i. e. tamarici, similem, longe minorem, etc. [Inter θαμνώδη refert etiam Theophr. H. Pl. 1, 14, 2.] Additur, Theophr. roris marini folia ericæ tribuere, et corim ericam foliis æmulari, teste Diosc. : tametsi Nicandri schol. Ther. [610] : Λάζεο δ' ἀνθεμόεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἐρείκην, Ἥντε μελισσαῖος περιβόσκεται οὐλαμὸς ἕρπων, scripserit, ἐρείκην habere folia τῷ κισσῷ similia, sed μακρότερα et τραχύτερα. Hujus meminit Plut. De Is. et Os. [p. 357, C.] Quibus adjungunt, herbariorum consensu ericam esse virgultum illud quo scopæ parantur : vulgo *Bruyère*. Quod autem ad scripturam attinet, sciendum est inveniri etiam ἐρίκη, et quidem ap. Hesych. quoque, sicut ἐρικτὸν et ἐρεικτὸν scribi dictum est [Ἐρίκη ι longo ponit Arcadius p. 107, 14. Gl. : Ἐρίκη, Ebulum. Hesych. : Ἐρικὰς, ὁ ἐρεγμός] : sed si ab ἐρείκω deduci verum est, ut vult Eust., quin ut ἐρεικτὸς, ita etiam ἐρείκη, per ει, vera scriptura sit, dubitari nequaquam potest. [Hanc præcipit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 109, 33. V. Ἐρεικοῦσα. Æsch. Ag. 295 : Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί. De quo l. conf. quæ diximus in Γραῖα, p. 746, C. Plurali Theocr. 5, 64. Formam Byzant. ἐρείχη annotavit Eust. Il. p. 941, 23.] ‖ Ἐρίκη, i. q. ἐρείκη, Erica. Item nom. filiæ Anauri [sec. Hesychium].

Ἐρείκιδες, Hippocrati αἱ ἀδρομερῶς διῃρημέναι κριθαὶ, Ordea crassius divisa, ut Galen. exp. Sed addit quosdam intellexisse τὰς διχῇ διῃρημένας, Quæ in duas partes divisæ essent : nam et ἐρεγμὸν ab illis censeri dictum ἀπὸ τοῦ διχῇ διῃρῆσθαι. Verum sibi omnia hujusmodi a verbo ἐρείκειν orta videri : quo non significari δίχα διαιρεῖν, sed simpl. θραύειν. Unde etiam ἴτριον appellatum esse ἐρείκιον : quod sit εὔθραυστον. Hæc ille : sed in vulgatis ejus edd. pro ἐρείκιδες perperam ἐρίκιδες. Nam vel illud ἐρείκειν eam scripturam refellit : fuisset enim ut ἐρίκιδες, ita etiam ἐρίκειν scr. Quod vero de altera illa nominis expos. tradit Galen., convenit cum iis quæ ap. Erotian. leguntur, in libello qui vocatur Τῶν παρ' Ἱπποκράτει λέξεων συναγωγὴ, p. 50 meæ ed. [p. 378 Fr.] : ibi enim φακῶν ἐρέγματα exponens διαιρήματα, addit, Proprie enim ἐρεγμὸς dicitur ὁ δίχα διῃρημένος κύαμος. [Iterum HSt. :] Ἐρίκιδες, Galeno in Lex. Hipp. αἱ ἀδρομερῶς διῃρημέναι κριθαί : aliis αἱ διχῇ διῃρημέναι : quippe qui ἐρεγμὸν nominatum velint ἀπὸ τοῦ διχῇ διῃρῆσθαι. Mihi vero, inquit Galen., παρὰ τὸ ἐρείκειν omnia ejusmodi facta esse videntur, quod non est τὸ διχῇ διαιρεῖν, sed simpl. τὸ θραύειν : unde τὸ ἰτρίον nominatur et ipsum ἐρείκιον, quoniam est εὔθραυστον. [Accentus in penultima recte ponitur in Matthæi Med. p. 40, ubi item ἐρικίδας per ι. L. Dindorf.]

Ἐρείκιον, Galen. [Lex. p. 474] ait esse dictum τὸ ἰτρίον, quod sit εὔθραυστον, i. e. Facile frangibile, s. Facile friabile, ut quidam interpr., qui etiam putant ἰτρίον illi esse aliquid ejusmodi quale id quod vulgo appellamus *Marzepain*. Alioqui ἰτρίον redditur Placenta, necnon Libum ex Athenæo. Ap. Hesych. legimus, Ἐρικὰς, ὁ ἐρεγμός. Κρῆτες δὲ ὠστριμάς. Quibus addit, λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰ ἰτρία τὰ ὑπό τινων λάγανα.

[Ἐρεικίτης. V. Ἐρικίτης.]

[Ἔρεικον, εἶδος φυτοῦ, ὅπερ εὐχερῶς σχίζεται, a verbo ἐρείκω dictum, sec. schol. Oppiani Hal. 1, 714, pro ἐρείκη ut videtur.]

Ἐρεικοῦσα, s. Ἐρεικοῦσσα, ἡ, una ex insulis Æoli : quæ sic Ἐρεικοῦσσα dicitur ἀπὸ τῆς ἐρείκης, ut alia quædam Φοινικοῦσσα vocatur ἀπὸ τῆς φοίνικος. Ap. [Strabon. 6, p. 276, 277 et] Steph. B. [inter nomina ab Ἐρι incipientia] scriptum est [Ἐρικοῦσα et] Ἐρικοῦσσα per ι : quamvis et ipse ἀπὸ φυτοῦ nomen istud habere tradat. Ap. schol. Aristoph. Pl. [586] legitur Ἐρεικοῦσα, cum ει, et unico σ. Etiam Ἐρεικοῦσα dicitur, inquit, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας. Sic Κερασοῦς Pontica, ἀπὸ τῶν φυτῶν τῶν κεράσων. Itidemque Πιτυοῦσα dicta quondam fuit Miletus, quod multas πίτυας haberet. Itidemque dixerim Ἐρεικούσαν s. Ἐρεικούσσαν vocatam esse hoc nom., non simpl. quod ἐρείκας haberet, sed quod multas. Comprobatque meam sententiam altera appellatio, Ἐρεικώδης [Eust. Od. p. 1644, 35] : quum sciamus hac terminatione abundantiam denotari. Sic autem et pro Φοινικοῦσσα dicitur Φοινικώδης. [Ἐρικώδης scriptum in scholl. utrisque Apoll. Rh. 3, 42, Ἐρυκώδης in Paris. 4, 761. Utraque scriptura est in libris Diodori 5, 7. Ἐρικώδης in cod. Vratisl. Stephani Byz. v. Ἄγνους, ubi vulgo Ἐρικωδοῦς. V. Ἐρίκη et Ἐρεικώδης.]

Ἐρεικτὸς, ἡ, ὸν, ab ἐρείκω, participii vicem præstans : unde etiam redditur Confractus, Fresus, vel Fissus : ut ὄσπρια ἐρεικτὰ Eust. [Il. p. 941, 23, Od. 1524, 64] exp. σχιστά. Idem addit, ἐρεικτὸν πυρὸν vocatum, teste Pausan., τὸν μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένον, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. In VV. LL. ἔτνος ἐρ., Faba fresa, Lomentum, ἐρεγμός. Esse tamen inter hæc differentiam, docetur in Ἐρεγμός. [Fem. Suidas v. Ἀθάρα : Ἀθάρην οὐκ ἀθαρὴν τὴν ἐρεικτὴν καλοῦσι.] Ceterum ut pro ἐρείκειν et ἐρείκεσθαι, inveniuntur etiam ἐρίκειν et ἐρίκεσθαι per ι, ita ἐριχτὸς pro ἐρεικτὸς alicubi legitur. Atque adeo habemus ap. Hesychium, Ἐρικτὰ, σῖτος πεφρυγμένος καὶ κοπτόμενος. Item Ἐρικτὸν, κοπανιστόν. Ut porro pro ἔρειγμα inveniri etiam ἔριγμα necnon ἔρηγμα dictum est, ita pro hoc ἐρεικτὸς, non solum ἐρικτὸς, sed et ἐρηκτὸς inveniri sciendum est. Nam ἐρηκτὰ Levit. 2, [14] quædam exempll. habent. Sed Complut. ed. ἐριχτὰ habet per ι : Ἐὰν δὲ προσφέρῃς θυσίαν πρωτογεννημάτων τῷ Κυρίῳ, νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐριχτὰ τῷ Κυρίῳ. Atque adeo quarta etiam lectio extat, Ἔρεκτὸν, ap. schol. Aristoph. Vesp. [648] : Πρὸς ταῦτα, μύλην ἀγαθὴν ὥρα ζητεῖν σοι καὶ νεόκοπτον, Ἢν μή τι λέγῃς· ἤ τις δυνατὴ τὸν ἐμὸν θυμὸν κατερεῖξαι. Hic enim ille annotat, κατερεῖξαι esse καταθραῦσαι : unde quosdam velle ἐρεκτὸν deduci ἀπὸ τῶν ἐρεικομένων ὀσπρίων : unde etiam, Ἐρεικόμενος περὶ δουρί. In alio tamen ejus l. legi puto ἐρεικτόν. Utut se res habeat, non dubium est quin vera scriptura sit ἐρεικτά : itidemque ἐρεικτὸς scribi debeat, ut apud Eust. et Suid. legitur. [Forma ἐρεκτὸς per se non falsa est, quippe ducta a forma ἐρέκω, de qua v. in Ἐρείκω.

Ap. schol. Aristoph. cod. Venetus τὸ ἐρεγμὸν pro τὸ ἐρεκτόν.] Interim autem illud comp. κατερεῖξαι a Κατερείκω observandum est, quod redditur Contundere. [Alibi:] Ἐρικτὰ, eadem quæ ἐρεικτὰ, Fresa. Hesych. ita dici tradit σῖτον πεφρυγμένον καὶ κοπτόμενον, ὡς ἄλφιτα, σχιστὰ ἄλευρα. Itidemque ἐρικτὸν exp. κοπανιστόν. Levit. 2 : Νέα πεφρυγμένα χίδρα ἐρικτὰ τῷ Κυρίῳ προσφέρῃς, Farra nova, tosta et confracta. Ubi quidam Codd. perperam habent ἐρηκτὰ, alii ἐλικτὰ, recte Complutensis, ἐρικτά. Sic ap. Hippocr. Γυναικ. 2 [p. 642, 13]: Χρῆσθαι δὲ ἄρτῳ σιτώδεϊ ἢ ἐρικτοῖσι. [Ejusdem orthographiæ ex. v. in Κατερεικτός.]

Ἐρείκω, Frango, Confringo, Contundo. Hesiod. [Sc. 286] : Οἱ δ' ἀροτῆρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν· ubi exp. ἔκοπτον. [Æsch. Ag. 655 : Ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ ἤρεικον.] Eust. in Hom. Od. E, [83] : Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων, particip. ἐρέχθων exp. διατέμνων, διασχίζων, addens, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν, καὶ φυτὸν ἐρείκη, καὶ ὅσπρια ἐρεικτά. Vel ἐρέθων, inquit, pro ἐρεθίζων, per pleonasm. literæ χ. Nisi autem diceret, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρείκειν, videri posset legere ἐρείκων, non ἐρέχθων. Sed præterquam quod minime verisimile est dixisse Eust. ἐρείκειν esse ab ἐρείκων (cur enim illud ab hoc potius quam hoc ab illo?) Hesychii expos. διακόπτων cum illa Eustathii convenit : qui Hesych. particip. ἐρέχθων, quod exp. διακόπτων, ex eod. Homeri versu sumpsisse videtur. Verbum autem ἐρείκει lexicogr. ille exp. σχίζει, et πρίζει, et ῥηγνύει : quibus adjicit ἐσθίει. [Æsch. Pers. 1060 : Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν, Lacera. Plato Crat. p. 426, E : Θραύειν, ἐρείκειν, θρύπτειν.] Ab Eod. aor. ἤρικεν, ut neutr. positus, exp. ἐῤῥάγη, et διεσχίσθη : necnon ἔπεσεν. Est autem, ut opinor, sumptum hoc ἤρικεν ex hoc versu Hom. Il. P, [295]: Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀχωχῇ. Eust. enim ἤρικεν exp. itidem ἐσχίσθη, et ἐῤῥάγη : dicens esse aor. ι τοῦ ἐρείκω, ideoque habere ι, ut λείβω, ἔλιβον. [Immo secundum dicit Eustath. p. 1107, 59. Primo utitur Aristoph. fr. Amphiar. apud Polluc. 7, 181 : Ἔπειτ' ἔρειξον ὡς (hoc delevit Toup.) ἐπιβαλοῦσ' ὁμοῦ πίσους. Secundi active et transitive dicti exx. duo sunt, quæ memorari debebant in Διερείκω, unum Euphorionis apud schol. Pind. Nem. 7, 39 : Πλευρά τε καὶ θώρηκα διήρικεν ἰνίου ἄχρις, alterum Alexandri Ætoli ap. Parthen. Erot. c. 14, 21 : Νῦν δ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤρικεν οὖσαν. V. infra. In loco Soph. ex Ἀχιλλ. ἐραστ. apud schol. Pind. Nem. 6, 85 : Δίπτυχοι γὰρ ὀδύναι μιν (vel potius νιν) ἤρικον Ἀχιλληίου δόρατος, leg. videtur ἤρεικον. Perfectum activi ἐρήρεικα annotavit Eust. Il. p. 734, 53. L. D.] Pass. autem Ἐρείκομαι est Frangor, Confringor, Findor : cujus particip. extat Il. N, 441 : Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Dixerat autem paulo ante, Ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἦρκει ὀλεθρον. Ubi Eust. hæc annotat, Sciendum est pro ῥήσσειν dici etiam ἐρείκειν. Ideoque hunc χιτῶνα ῥαγέντα paulo post dicit ἐρείκεσθαι, in hoc v., Δὴ τότε γ' αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. [Apoll. Rh. 3, 1331 : Ὀκρυόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω.] Verum ap. Hesych. non solum ἐρεικόμενος legimus, quod exp. περισχιζόμενος : sed etiam ἐρικόμενος, utrumque in ordine seriei alphabeticæ. Sed et ἐριγμένοι κύαμοι in VV. LL. habetur, pro Fabis fresis. Pro quo tamen, etiamsi demus dici etiam ἐρίκεσθαι per ι simplex, esset reponendum ἐρηριγμένοι [ut est apud Aristot. H. A. 8, 7, Hesych. v. Ὠμηλετόν], aut ἠριγμένοι. [V. infra. Ejusdem orthographiæ ex. est in gl. Hesychii : Ἠρίχθη, ἐῤῥάγη, ubi simplex ρ poscit series alphab.] Ut porro in h. v., ita etiam in derivatis controversa scriptura est, ut suis locis disces. In illorum autem derivatorum numero ponendum videtur Ἐρίγμη, quod ex [schol.] Aristoph. [Ran. 508] affertur pro Pulmento quodam ex leguminibus confecto. [Τὸν ἐριγμὸν pro τὴν ἐρίγμην suspicatur Piers. ad Mœr. p. 158.] Sed dicendum potius esset, Ex leguminibus confractis. V. et Ἔριγμα in Ἔρεγμα. Invenitur porro et comp. Κατερείκω, ut docui in Ἐρεικτός. || Ἐρίκω, i. q. ἐρείκω, Frango, Confringo : scissione sc. aut contusione : unde Hesych. ἐρίκει exp. et ῥηγνύει, et σχίζει, πρίζει, addens etiam ἐσθίει : nam et is qui edit, id quod edit, dentibus scindit et confringit ac comminuit. [Arcadius inter verba τῷ ε παραληγόμενα p. 152, 13 ponit ὀλέκω, ἐρίκω (sic) τὸ σχίζω, ἐνέκω. Ubi scrib. ἐρέκω. V. Ἐρείκη. Porphyr. De abstin. 2, 6, p. 111 : Ἐρεξαμένων αὐτάς (τὰς κριθάς).] Hippocr. Γυναικ. 2 [p. 639, 52] : Ζειὰς ἐρίξαντα ξὺν τοῖσι κελύφεσι. Apud Eund. De nat. mul. [p. 585, 4] legimus, Κριθὰς πεφωσμένας καὶ ἐρηρισμένας ἐν ἐλαίῳ δεύσας. Sed malim πεφωγμένας καὶ ἐρηριγμένας [hoc exhibet ed. Foes.], ut sub fin. libri Π. ἐπικυήσεως [p. 266, 39] reperio, Σμύρνης ὅσον κύαμον, λιβανωτόν τε ὃς ὅσον τοῦτο μίξας καὶ ζέσας, ἐρηριγμένας ὁμοῦ θυμιᾶν. Rursum ap. Hesych. Ἐρικόμενος, ὁ σχιζόμενος. [Ap. Hes. quod est Ἤρισεν, ἔσχισεν, ἔρρηξεν, scrib. esse ἤρικεν conjecit Pierson. ad Mœr. p. 194, B. Sed quum neutrum conveniat ordini literarum, etiam ἤρειξεν locum habet. Additur autem interpr. ἔπεσεν, quæ pertinet ad ἤριπεν, quocum confunditur etiam in glossa, Ἤριψε καὶ ἤριξεν, κατέβαλε, κατέπεσε. Ubi ἤριπεν Kusterus. L. Dindorf.]

Ἐρεικώδης, ὁ, ἡ, Erica abundans : unde quædam insula hoc nomine dicta fuit, ut docui in Ἐρεικοῦσα. Sed VV. LL. habent Ἐρικώδης et Ἐρικνώδης, quæ exp. Disruptus : tanquam ab ipso v. ἐρίκω. Ἐρικώδης, Suidæ ὁ διερῥηγμένος τόπος, Locus diruptus ac scissus : forsitan παρὰ τὸ ἐρίκειν, q. e. ῥηγνύειν, σχίζειν.

Ἔρειξις, εως, ἡ, Fractio vel Fissio : sequendo significff. quæ verbo ἐρείκειν datæ fuerunt. [Sulcus, ἡ ἐσχισμένη γῆ Etym. M. p. 372, 17, (Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 202, 3,) schol. Oppian. Hal. 1, 714. Wakef. Ἡ σχίσις interpr. Suidas.]

[Ἔρειος, ὁ, Laneus, LXX Lev. 13, 47, 48, 52, 59. Restituendum ex libro scripto Artemidori 2, 3 initio pro ἔρινα vel, quod nihili est, ἔρια. Item in locis de quibus Sylburg. ad Etym. M. p. 618, 49. L. Dind.]

[Ἐρειὸς, voc. obscurum et suspectum ap. Theocr. Id. 15, 50.]

Ἐρείπιον, τὸ, Collapsum, Semicollapsum ædificium, Collapsi ædificii, aut e parte collapsi, reliquiæ, Rudera. [Semirutum, Gl. Eur. Bacch. 7 : Δόμων ἐρείπια. Plut. Camill. c. 28 : Σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις, de Gallis Romæ versantibus.] Pausan. : Ἐνταῦθα ἱερὸν Ἡρακλέους, ἐρείπια ἐφ' ἡμῶν. Et infra, Τεσσαράκοντα δὲ προελθόντι στάδια, ἐστὶν Ἀσκληπιοῦ ναὸς, ἐρείπια καὶ αὐτὸς, Semirutum, Bud. [Id. 5, 6, 2.] V. et Soph. infra in Ἐρείπω. [Ubi de armentorum trucidatorum membris dispersis dicitur. Sic de ceti cadavere Oppian. Hal. 5, 324 : Ἐρείπιον ὠμηστῆρος. De navium fragmentis Æsch. Pers. 425 : Θραύσμασιν ἐρειπίων ἔπαιον· Ag. 660, Eur. Hel. 1080 : Ναυτικῶν ἐρειπίων. De vestium laciniis Soph. fr. Niob. ap. Plut. Mor. p. 496, E; 691, D, σπαργάνων vel χλανιδίων ἐρειπίοις· Eur. Tro. 1025 : Ἐν πέπλων ἐρειπίοις. || Hesych. expl. etiam σκηνώματα ἐπίπεδα in gl. post Ἐριπεῖ posita.]

[Ἐρείπιος, ὁ, ἡ, Ruinosus. Philo De Cherubim p. 125, A : Διὰ τί οὖν οἰκίας, ὡς μὴ γένοιτο ἐρείπιος, οὐκ ἐπιμελησόμεθα; Boiss. Suidas : Ἐρείπιος γῆ, ἡ χέρσος. Hesych. : Δάπεδον, οἶκος ἐρείπιος. L. Dindorf.]

[Ἐρειπιόω, Destruo. Euseb. Dem. ev. 2, p. 64, B : Τὸ ἱερὸν ἠρειπίωται. Hemst. Greg. Nyss. vol. 2, p. 986, C, addit Hasius ad Leon. Diac. p. 209, D.]

[Ἐρειπιώδης, ὁ, ἡ, Ruinosus. Gl. : Ruderum, ἐρειπιῶδες. Pro quo in Gr. Ἐρειπῶδες, Ruderum.]

[Ἐρειπιών, ῶνος, ὁ, i. q. ἐρειποτόπιον. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2554, p. 399, col. 1, 113 : Τὼς ἐρειπιῶνας.]

Ἐρειπίωσις, εως, ἡ, Ruina, VV. LL. [Zonar. p. 864 : Ἐρειπίωσις, ἡ πτῶσις.]

[Ἐρειποτόπιον, τὸ, Ruinosus locus, Parietinæ. Schol. Oppiani Hal. 1, 54. Boiss. Eust. Opusc. p. 322, 86. Ib. p. 340, 48 : Ὤκησαν οἱ μὲν ἐν ἐρειποτοπίοις Χριστιανικοῖς, ἀνοικισθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν.]

[Ἐρειπόω, i. q. ἐριπόω, quod v. Anna Comn. p. 137, B : Ἐρειπώσας τελείως τὸ καστέλλιον. Ἐρειπωθῆναι ex Greg. Nyss. vol. 1, p. 434, D, ἐρειπωθὲν ex eod. ib. p. 311, D, annotavit Hasius ad Leon. Diac. p. 209, D. Ap. Genesium De reb. Cpol. p. 31, D, scriptura codicis ἐρριπωθεῖσα in ἐριπωθεῖσα potius quam in ἐρειπωθεῖσα mutanda. Conf. quæ dixi ad Chron. Pasch.

p. 523. Dicetur de utraque forma etiam in compositis nonnullis. L. Dindorf.]

[Ἐρείπτω. V. Ἐρίπτω.]

Ἐρείπω, Everto, Disturbo, Prosterno, Demolior. [Ruo, Gl., quæ signif. aoristi secundi propria est.] Utitur Hom. et ceteri poetæ. [Il. O, 356 : Ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρείπων· 361 : Ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥεῖα. Soph. OEd. C. 1372 : Οὐ γάρ ἐσθ' ὅπως πόλιν κείνην ἐρείψεις. Figurate de genere perdendo Ant. 596 : Ἐρείπει θεῶν τις.] Sed et in prosa locum habet. [Herodot. 1, 164 : Προμαχεῶνα ἕνα μοῦνον τοῦ τείχεος ἐρεῖψαι· 9, 70 : Ἐπέβησαν τοῦ τείχεος καὶ ἤριπον. Ita libri tres, ceteri ἤρειπον, quod recte præfert Buttm. Gramm. vol. 2, p. 131, quum transitiva signif. Herodotus hic quoque ἤρειψαν dicturus fuisse videatur. Vicissim apud Photium Ἤρειπεν, κατέπεσεν scriptum est pro ἤριπεν.] Xenoph. [Cyrop. 7, 4, 1] : Ὁ δὲ Κῦρος ... μηχανὰς ἐποιεῖτο, ... ὡς τῶν μὴ πειθομένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plutarch. Cim. [c. 16] : Τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. [Mor. p. 327, B.] Et pass., Evertor, Prosternor. [Hesiod. Th. 704 : Τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.] Sophocl. [OEd. Col. 1462 : Ἴδε μάλα μέγας ἐρείπεται κτύπος. Plutarch. Alex. c. 33 : Τῶν προτεταγμένων δυνάμεων ἐρειπομένων εἰς αὐτόν. Polyb. 1, 42, 10 : Τῶν πύργων ἐρειπομένων. Ap. Agathiam autem Anth. Pal. 9, 152, 6 : Οὐ γὰρ ἂν ... οὕτω ἐφ' ἁμετέροις λάεσιν ἠριπόμαν. Sic enim Planud., quum ἐριπτόμαν sit in cod. Palat. Aor. primus passivi ἠρείφθη est ap. Arrian. Exp. 1, 21, 7.] Aj. [308] : Ἐν δ' ἐρειπίοις Νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετ', Prostratus, Jacens. [Hippocr. Epid. 6, p. 1174, G, Galen. Comm. 3, p. 475, 57, pro εἰρύεται ἐρείπεται veterem scripturam agnoscit ex quibusdam intt. Agitur autem de corporis mole, quæ repente contrahitur aut imminuitur, quod per εἰρύεται denotatur; aut labitur, decidit, prosternitur, quod per ἐρείπεται significatur. ... Idem Gal. eod. Comm. p. 476, 8, pro ῥυήσεται apud Hippocr. ἐρείψεται quosdam legisse testatur. Foes. OEc. Hipp.] || Ἤριπον interdum [immo plerumque : nisi quod ap. Hesiodum in Ἐξερείπω citatum altera signif. ponitur αὐχένας ἐξεριπόντες. De quo l. improbabilia scripsit Heynius ad Il. P, 440. V. paullo ante dicta] neutr. pro Cecidi, Lapsus sum. Hom. Il. N, [389] : Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς. [E, 68 : Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. Hesiod. Sc. 423 : Ὡς ἔριπε. Apoll. Rh. 1, 431.] Sic Hesiod. : Ἤριπε γυιωθείς [Th. 858. Ἡ βοῦς ... ἤριπε καὶ ἔθανε, Teucer ap. Steph. B. in Βούθρωτος, ab Hemst. cit. Futurum sec. Ἐριπεῖ, καταβαλεῖ, habet Hesychius. Sed ubi Kusterus conjicit Ἐρείπει, καταβάλλει. Pind. Ol. 2, 47, pro Ἐριπόντι Πολυνείκει, alii ἐριπέντι, ut sit partic. aor. sec. pass. Utramque scripturam memorat Apollonius De constr. p. 280, 21 sq. Nihili est quod legitur ap. schol. Nicandri Th. 22 : Ἐρίπνη, παρὰ τὸ ἐριπέναι ἤγουν πεσεῖν καὶ κοιλανθῆναι, quod aut ἐριπεῖν aut ἐριπῆναι dicendum. Ejusd. significationis est perf. sec. ἐρήριπα, de quo v. in Κατερείπω. Perf. pass. est ἐρήριμμαι, unde partic. ἐρηριμμένος ap. Arrian. Exp. 1, 22, 1 : Κατὰ τὸ ἐρηρ. τεῖχος· 2, 27, 2; et plusquamperf. correpta secunda, apud Hom. Il. Ξ, 15 : Ἐρέριπτο δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν. V. Apollon. l. c. p. 281, 1 – 10. Quod in prosa dicitur ἐρήριπτο, ut ap. Arrian. ib. 1, 19, 3, et alibi. Recentior est forma ἤρειμμαι. Plut. Brut. c. 42 : Ἤρειπτο τὰ πλεῖστα. De utraque conf. Lobeck. ad Phryn. p. 33. Conjunctis ambabus interdum scribitur ἐρήρειμμαι, non solum in libris, ut Herodiani 8, 2, ubi κατερήρειπτο, sed etiam in lapide Spart. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1330, 22 : ... αντα κατερηρειμ ... καὶ συν πεπτω ... De qua orthographia in hujusmodi formis agit Lobeck. ib. p. 32. V. de h. v. etiam in Ἐριπέω. L. Dindorf.]

[Ἐρείπωσις, εως, ἡ, Eversio. Leo Diac. p. 29, A. Procop. in Iriart. Codd. Matrit. p. 264. L. D.]

[Ἔρεισις, εως, ἡ, ap. Dionys. De compos. vv. p. 141, 9 : Οἱ ῥυθμοὶ δ' ἐν μήκει θεωρούμενοι (in loco Homerico de Sisypho) τὴν ἔκτασιν τῶν μελῶν καὶ τὸν διελκυσμὸν τοῦ κυλίοντος καὶ τὴν τοῦ πέτρου ἔρεισιν, Int. vertit Resistentiam, quum videatur potius de Sisypho saxum trudente dici. || Aristeas Hist. LXX intt. p. 110, D : Ἡ δὲ ἀπ' (l. ἐπ') ἐδάφους ἔρεισις τοῦ ποδὸς ἄνθρακος λίθου πάντοθεν παλαιστιαία, κρηπῖδος ἔχουσα τάξιν κατὰ τὴν πρόσοψιν, ὀκτὼ δὲ δακτύλων τὸ πλάτος ἔχουσα, Basis, Fulcimentum. L. Dindorf.]

Ἔρεισμα, τὸ, Firmamentum, Fulcimentum, Fultura. [Aristot. (H. A. 9, 40) : Καὶ τὰ πίπτοντα δὲ τῶν κηρίων ὀρθοῦσιν αἱ μέλιτται, καὶ ὑφιστᾶσιν ἐρείσματα, ὅπως δύνωνται ὑπιέναι. Id est, Plinio interpr. : Ruentes ceras fulciunt pilarum intergerinis a solo fornicatis ne desit aditus ad sarciendum. HSt. Ms. Vind. Soph. OEd. C. 58 : Ὃν δ' ἐπιστείβεις τόπον, χθονὸς καλεῖται τῆσδε χαλκόπους ὁδὸς, ἔρεισμ' Ἀθηνῶν. Eur. Herc. F. 109 : Ἀμφὶ βάκτροις ἔρεισμα θέμενος ἑστάλην· 254 : Οὐ σκῆπτρα, χειρὸς δεξιᾶς ἐρείσματα, ἀρεῖτε; 1036 : Πολύβροχ' ἁμμάτων ἐρείσματα. Plat. Leg. 7, p. 793, C : Τεκτόνων ἐν οἰκοδομήμασιν ἐρείσματα.] Bud. vertit et Columen ap. Lucian. [Tim. c. 50] : Τὸ ἔρ. τῶν Ἀθηναίων. Existimo autem hic allusisse Lucian. ad Pindari dictum Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναι, de quo Plut. p. 203 [Mor. p. 350, A, Eust. Opusc. p. 59, 20, schol. Aristid. vol. 3, p. 341 seq.]; accipit autem pro Basi. [Idem Ol. 2, 7 : Θήρωνα ... ἔρεισμ' Ἀκράγαντος. Æschyli fr. ap. schol. Soph. El. 283 : Οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Pro quo schol. Vict. Hom. Il. Ψ, 10, ἰάματα. L. D. Ἔρεισμα τῆς ψυχῆς, i. q. ἔρμα, Philo Jud. p. 754, A. Hemst. Ἔρεισμα, i. q. ἔρμασμα, Stabilimentum, Fulcimentum. (Hippocr. p. 749, D.) Idem Illisionem aut impressionem significat, ut (p. 759, H) ἰσχυρὸν ἔρ., Vehementem illisionem, quæ cum impetu aut impressione facta sit, et quæ veluti insidet. Foes. OEc. Ἔρεισμα etiam i. q. ἔρμα, vox nautica, Theocr. 21, 12 : Γέρων δ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος. Brunck. Ἔρισμα πλοίου, Sabura, Gl. || Ap. Aristæn. Ep. 2, 22 : Ἐξανέστη τῆς εὐνῆς καὶ τὴν στρωμνὴν ἐνετάραξε, παντελῶς συγχέουσα τὸ ἔρεισμα τοῦ δευτέρου σώματος, Vestigia impressa.]

Ἐρεισμαὶ, i. q. ἐρείσματα. Nam ex Vitruvio [6, 11, (8, 6 Schn.); 10, 1, 2] Erismæ et Erismata pro eod. afferuntur. [Est Erismæ forma latina, ut Schemæ ab nominat. sing. Schema, nec ponendum est græcum ἐρεισμαί.]

[Ἐρεισμὸς, ὁ, Fulcrum. Pro ἰσχύοντα et ἰσχύουσαν Aq. Esai. 3, 1, ponit ἔρεισμα καὶ ἐρεισμόν.]

[Ἐρείχη. V. Ἐρείκη.]

Ἐρείψιμος, ὁ, ἡ, Cadivus, ex Plinio : Ruinosus, ex Cicerone in VV. LL. Quibus additur, sonare quasi quis dicat Labilis. Et ἐρείψιμον στέγος, Ruina lapsum tectum, ex Eur. [Iph. T. 48 : Πᾶν δ' ἐρ. στέγος βεβλημένον πρὸς οὖδας. V. Ἐρέψιμος.]

[Ἔρειψις, εως, ἡ, Casus, Ruina. Erotian. p. 138, πτῶσις. V. Ἔρριψις. Inscr. Attica a Müllero De munim. Athen. edita p. 39, 104.]

[Ἐρειψίτοιχος, ὁ, ἡ, Parietes evertens. Cum genitivo Æsch. Sept. 880, δωμάτων.]

[Ἐρέκτης, ὁ, Orion p. 54, 8 : Ἐρικεῖν, ἀπὸ τῆς ἐρίκης, ὅ ἐστιν εὐσχιδὲς ξύλον. Ἐρεγμὸς καὶ Ἐρεχμὸς ὁ διασχιζόμενος κύαμος. Οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι. Καὶ Ἐρέκτας τοὺς ἐπὶ τοῦτο ἐργάτας οἱ Ἀλεξανδρεῖς.]

[Ἐρεκτός. V. Ἐρεικτός.]

[Ἐρέκω. V. Ἐρείκω.]

Ἐρεμβοὶ, potius quam Ἔρεμβοι, οἱ, Troglodytæ, aut Indi, secundum quosdam. Aut etiam Arabes, ut nonnullis placuit. Plura de hoc v. et de ejus deductione lege ap. Eust. ad Hom. Od. Δ, 84 : Αἰθιοπάς θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους, καὶ Ἐρεμβούς· necnon in Dionys. P. pp. 34, 137 ed. patris mei [v. 180, 963, et ap. Strabon. 1, p. 2, 38, 41, 42; 16, p. 784]. Quidam Ἐρεμβοὺς esse volunt Æthiopes, aut certe Quosdam Æthiopiæ populos, ut habent VV. LL., sed refelli versu illo Hom. videntur. [Const. Manass. Amat. 9, 58 : Κἂν εἴη μέλας Ἐρεμβός. Formam Ἐρεμβαῖοι ponit Etym. M. p. 370, 45, et eandem cum femin. Ἐρεμβὶς Steph. Byz. De accentu acuto Arcad. p. 46, 11.]

[Ἐρεμναῖος, α, ον, i. q. sequens. Quint. 2, 510 : Ἐρεμναίη μὲν ἔβη (Κὴρ) ποτὶ Μέμνονος ἦτορ.]

Ἐρεμνὸς, ἡ, ὸν, dici existimatur quasi ἐρεβεννὸς, pro Tenebrosus, Caliginosus, Niger. Hom. Il. Δ, [167, coll. Hesiod. Sc. 444] : Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων, Αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι· ubi Eust. ἐρεμνὴν exp. σκοτεινήν : a nom. ἔρεβος : addens, eod. modo ex σέβω fieri σεμνὸς vertendo β in

μ. [M, 375 : Ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι· Od. Λ, 606 : Ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικώς· Ω, 106 : Ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε. Hesiod. Th. 334 : Ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης· 744 : Νυκτὸς ἐρεμνῆς.] Item ἐρεμνὸν αἷμα, i. q. κελαινὸν Homero : τὸ κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τραγῳδία φησὶ, Eust. Quum autem dicit ἐρεμνὸν in tragœdia vocari, de Soph. intelligere dici potest, ap. quem legimus in Aj. [376] : Ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα· nec dubium est quin et alibi idem adj. cum eod. subst. usurpaverit. Sic ap. Apoll. Arg. 2, [32], Ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην legimus pro μέλαιναν. [Æsch. Ag. 1390 : Ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου. Eur. Heracl. 218 : Ἅιδου τ' ἐρεμνῶν ἐξανήγαγεν μυχῶν. Antonin. Lib. c. 20, p. 132 : Ὁ μὲν γὰρ νεβρὸς ἐρεμνὸς, μέγας τε καὶ ἄλκιμος· ὁ δ' ἀετὸς μελάντερος καὶ ἐλάσσων ἐκείνου.] ‖ Interpr. etiam Terribilis, Horrendus. Atque adeo illi ipsi nomini αἰγὶς adjunctum ἐρεμνὴ, non σκοτεινὴ vel μέλαινα exp. quidam ex veteribus, sed καταπληκτικὴ, vel φοβερὰ. Utramque expos. ap. Hesych. habemus : Ἐρεμνὴ, σκοτεινὴ, μέλαινα· οἱ δὲ, ἐρεβεννὴ, παρὰ τὸ ἔρεβος καταπληκτική. [Figurate etiam Soph. Ant. 700 : Τοιάδ' ἐρεμνὴ σῖγ' ἐπέρχεται φάτις. De accentu acuto Arcad. p. 62, 26.]

[Ἐρένεια, ἡ, Erenia, locus Megaridis, ap. Pausan. 1, 43, 5, ubi ἐν Ἐρενείᾳ τῇ Μεγαρέων κώμῃ· unde Steph. Byz. retulit Ἐρινιάτης vel Ἐρινιάτις, κώμη Μεγαρίδος, quod Ἐρινία τις κώμη perperam scribendum putabat J. Gronovius.]

[Ἑρεννία, ἡ, Herennia, n. mulieris, et Ἑρέννιος, ὁ, Herennius, n. viri, utrumque in inscr. Thessalon. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1982.]

Ἐρεοῦς, ᾶ, οῦν, adj. ex subst. ἐρέα factum, significans Laneus. Factum est autem per contr. ex ἔρεος, ut alia pleraque adjectiva. Ap. Diosc. 1, 18, ἐρεοῦν ὕφος, Laneum textum, Lanea vestis. Sed ibi legitur etiam ἐριοῦν : quæ tamen lectio nullo modo mihi probatur; atque haud scio an ullo exemplo confirmari possit, quod quidem ex l. mendi non suspecto petitum sit : alteram autem alii ll. confirmant. Ap. Suid. legimus Ἐρεοῦν, κλῶσμα τοῦ μαλλίου. [Plat. Crat. p. 389, B : Ἱματίῳ λινῷ ἢ ἐρεῷ. Polit. p. 280, E : Ἐρεοῦ προβλήματος· 281, C : Ἐρεᾶν ἐσθῆτα· 283, A.]

[Ἐρεοφόρος. V. Ἐριοφόρος.]

Ἐρεπτὰ, Alimenta, VV. LL. At Hesych. τροφεῖα. [Ἔρεπτα, ut est ap. Hesych., intt. corrigunt θρέπτα s. θρέπτρα.]

Ἐρέπτω, et Ἐρέπτομαι, Edo, Vescor : proprie de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, A terra, in quam inclinati edunt : ut sit quasi εἰς ἔραν κύπτειν. [Hæc est prava grammaticorum, velut Eustathii et Etymologi, etymologia. A quibus etiam repetitur forma activa, quæ ab Hesychio quoque ponitur : Ἐρέπτει, τρέφει, et Polluce 6, 41 : Καὶ ἐρέπτειν ἔλεγον τὸ συντόνως ἐσθίειν.] Sed interdum et hominibus tribuitur : atque adeo Poll. esse ait Raptim, Affatim edere. Hom. [Il. B, 776] : Λωτὸν ἐρεπτόμενοι. Aliquam certe rapacitatis signif. subesse ostendit comp. [De equis dicitur in l. Iliadis. De hominibus Od. I, 97, ubi item cum λωτόν. Il. E, 196 : Ἵπποι, κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας· Φ, 204 : Ἰχθύες ... ὃημὸν ἐρεπτόμενοι· Od. T, 553 : Χῆνας ... πυρὸν ἐρεπτομένους. Aristoph. Eq. 1295 : Ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων. Simonid. Anth. Pal. 7, 20 : Ἐσθέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος. Genitivo jungit Eust. Opusc. p. 293, 66 : Κόνεως ἐρέπτεσθαι.]

Ἐρέπω, Tego, VV. LL. Dicitur alioqui ἐρέφω illa in signif. [Ponit Zonaras p. 872 : Ἐρέπω, σκέπω. Sed forma ficta a grammaticis vel librariis (ut ap. Orionem p. 51, 16, ἐρεπόμενοι pro ἐρεπτόμενοι, Vescentes) ex Ἐρέπτω quo utuntur Pind. Pyth. 4, 241 : Στεφάνοισί τέ μιν ποίας ἔρεπτον· Cratin. ap. Athen. 15, p. 681, B : Κεφαλὴν ἀνθέμοις ἐρέπτομαι. Aristid. vol. 1, p. 493 : Ἥρεψέ τις τὴν οἰκίαν ἑαυτοῦ. Dio Chr. Or. 79, vol. 2, p. 432 : Χρυσῷ τὰς οἰκίας ἐρέπτουσιν, ubi est var. ἐρεπoῦσιν, ut apud Liban. vol. 1, p. 282 : Τὰ μὲν γὰρ (τῶν ὀρῶν) ταῖς λιθοτομίαις ἵστησι τῇ πόλει τοὺς τοίχους, τὰ δὲ ταῖς ὕλαις ἐρέπτει, olim legebatur ἐρέπει. Oppian. Cyn. 4, 262. Falli Elmslejum ad Eur. Bacch. 323, alienam ab Attica dialecto hanc formam putantem, ostendit ex. Cratini.]

[Ἔρερος. V. Εἴρεον.]

[Ἐρέσειος, Ἀπόλλων, Hesych.]

[Ἐρεσία, ἡ, Remigium, Gl. V. Εἰρεσία.]

[Ἐρεσιάδαι. V. Εἰρεσίδαι, coll. Ἡρεσίδαι. Eodem referendum videtur quod est ap. Diog. L. 3, 42 : Τὸ ἐν Ἐρισιάδων χωρίον, quod Ἐρεσιαδῶν scribendum. Sic enim conjungi constat præp. ἐν cum hujusmodi nominibus, ut supra quoque p. 1590, B, vel ἐν Ἐπιεικιδῶν vel ἐν Ἐπιεικιδῶν, Ἐπιεικίδῃσιν præferendum fuisse videatur ap. Steph. Byz.]

Ἐρεσιμέτρα, Geometria, Hesych. [Codex Ἐρεσιμήτρην, τὴν γεωμετρίαν.]

[Ἐρέσιον, πόλις Βοιωτίας, Suidas. V. Εἰρέσιον.]

Ἐρεσκίη, Ministerium, Veneratio, VV. LL. Ab Hesych. exp. θρησκεία : ita enim scripsisse existimatur, non θρησειὰ, ut vulg. edd. habent. [Codex θρησκία. Ex quo depravatum creditur Ἐρεσκίη.]

[Ἐρεσμεῖ, καταπνεῖ, Hesych. V. conjecturas interpretum de hac et sequentibus gll. duabus : Ἐρεσμεῖ, κώπη, quæ prioris dittographia videtur, et Ἐρεσμίονες, αἱ χεῖρες. Maxime autem probabilis ratio corrigendi foret : Ἐρεσμὴ, κώπη, si certa esset formæ per τ forma femin. ἐρετμὴ, de qua v. infra. A qua etiam verbum fieri potuit Ἐρεσμέω, quod esset κωπηλατῶ.]

[Ἔρεσος, ὁ, Eresus, n. viri ap. Pausan. 10, 27, 3. V. Ἔρεσος, ἡ.]

[Ἔρεσος.] Ἔρεσσος, vel Ἐρεσὸς, ἡ, urbs in Lesbo [ab Ereso f. Macaris dicta sec. Steph. B.], ut ex historicis discimus. Ap. Steph. legitur Ἐρεσὸς unico σ. [Immo Ἔρεσος. Ἔρεσσος cod. Vratisl. Ἐρεσσὸς Ptol. 5, 2. Accentus Ἐρεσὸς est in libro Demosth. p. 213, 19, sed refellitur ab Arcadio p. 76, 25.] Ap. Thuc. utraque lectio extat. [V. annotat. ad 3, 18.] Diod. S. 16 [17, 29] : Πλεύσας δ' ἐπὶ Λέσβον, Ἄντισσαν μὲν καὶ Μήθυμναν καὶ Πύῤῥαν καὶ Ἐρεσσὸν ῥᾳδίως ἐχειρώσατο· τὴν δὲ Μιτυλήνην καὶ Λέσβον, μεγάλην οὖσαν, κτλ. Ubi quædam exempll. Ἔρεσσον cum accentu in prima; sed passim accentum in ultima habet, sive per σ, sive per σσ scribatur. Siquis autem ἔρεσσον scribat, cum ἔρεσσον coincidet, præt. imp. verbi ἐρέσσω, pro ἤρεσσον. [Simplex σ confirmant Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 72, 29, numi ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 501, ΕΡΕΣΙ inscripti, et Archestrati ap. Athen. 3, p. 111, F, versus, in quo Ἐρέσου. L. Dind.] Ἐρεσία, nomen ἐθνικὸν, ab urbe Ἔρεσος, quæ et Ἐρεσσὸς, cum σσ, ut supra dictum. [Præter gentile Ἐρέσιος, ᾱ, ον, Steph. B. memorat etiam Ἐρεσιεύς.]

Ἐρέσσω, s. Ἐρέττω [hac forma Lucian. aliquoties, Ælian. N. A. 13, 23], Remigo. Hom. Od. I, [490], M, [194] : Οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. [Soph. Tr. 561 : Οὔτε πομπίμοις κώπαις ἐρέσσων οὔτε λαίφεσιν νεώς. Plut. Mor. p. 1128, B.] Et pass., ἐρεσσομένη Ἀργὼ, Apoll. [Rh. 1, 633], Quæ remigando impellitur. [Æsch. Pers. 422 : Φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο· Suppl. 723 : Στείλασα λαῖφος παγκρότως ἐρέσσεται. Plut. Pomp. c. 73 : Πλοῖον ἐρέσσεται· Cic. c. 47.] ‖ Metaph. ἐρέσσων πόδα, ex Eur. [Iph. A. 138], Impellens pedem sive movens. Et ἐρέσσειν ἀπειλὰς, Minas jactare. [Soph. Aj. 251 : Τοίας ἐρέσσουσιν ἀπειλὰς δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι καθ' ἡμῶν. Similiter Antig. 158 : Χωρεῖ τινὰ δὴ μᾶτιν ἐρέσσων. Æsch. Pers. 1046 : Ἔρεσσ' ἔρεσσε καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν, ponitur de plangendo, ut Sept. 855 : Ἀλλὰ γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν πίτυλον.] Sed et ἐρέσσει πτεροῖς ex Eur. [Iph. T. 289] pro Alis remigat : Virg., Remigio alarum. [Ion. 161 : Ὄδε πρὸς θυμέλας ἄλλος ἐρέσσει κύκνος. (Absolute sic Leonid. Tar. Anth. Pal. App. 48, 2 : Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἀΐδος ἀταρπὸν ἕρπων.) Pass. Æsch. Ag. 52 : Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. (Conf. Anyte Anth. Pal. 7, 202, 1 : Ἠυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων). Figuratius id. Suppl. 541 : Ἔνθεν Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει, Agitata. De arcu tractando et tendendo Soph. Phil. 1135 : Ἐν μεταλλαγᾷ πολυμηχάνου ἀνδρὸς ἐρέσσει. ‖ Significatione obscœna Philippus Thessal. Anth. Pal. 9, 416, 7 : Ἐπὶ γαίης κὴν βυθῷ μ' ἐρέσσετε (meretrix loquitur). Dioscorides ib. 5, 54, 4 : Τῆς μὲν ἐρεσσομένης, σοῦ δὲ σαλευομένου. V. Ἐρετμός. Aoristo ἤρεσα utitur Hom. Od. M. 444 : Διήρεσα χερσὶν ἐμῇσιν. Sed Ξ, 351 : Χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι, nunc receptum διήρεσσ'. Qua de forma dicetur etiam in Προερέσσω. Apoll. Rh. 1, 1110 : Ἤρεσαν ἐς

λιμένα Θρηίκιον.] Ceterum quod Ἐρετμὸς subjungo verbo Ἐρέσσω, quod alioqui præcedere judicaturus sit aliquis, sicut Remus prius est quam Remex et Remigo, in eo Eustathii etiam auctoritatem sequor, scribentis τὰς παραγωγὰς verbi ἐρέσσειν aliquando retinere primam ejus literam, ut ἐρέτης et ἐρετμός : aliquando ei addere ι, ut εἰρεσία : nonnunquam etiam in ο vel η eam mutare, ut ἐεικόσορος : in η, ut ὑπηρεσία, et ἐπήρετμος, item διήρης, et εὐήρης, ac similia. Hæc ille, pro confesso ponens, ἐρετμὸς, sicut et cetera, ab ἐρέσσω formari. Quod certe cum illo fatebitur, quicunque hujusmodi formationum naturam considerarit. Sed credo, quum ἐρέσσω dictum fuit, si non eodem tempore dictum sit et ἐρετμὸς, saltem aliud synonymum non defuisse. Quid si vero dicamus ἐρέσσω factum esse ex aliquo nomine obsoleto, quod Remum significaret?

Ἐρεσχελέω, [Occento, Gl.] Cavillor, Scommate illudo, aut etiam Scommate irrito : vel Ludificor, Mendacio illudo. Quæ interprr. sunt Budæi : afferentis ex Platonis Phædro [p. 236, B] : Ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχελῶν σε, Serio contendis et enixe, o Phædre : quoniam tuos amores compellavi, te ludificans, te deludens, et joco irritans : ubi σπουδάζειν et ἐρεσχελεῖν poni tanquam opposita annotat. Talis autem oppositionis hoc ex. ex Eod. affert, De rep. 8, [p. 545, E] : Βούλει οὖν φῶμεν τὰς Μούσας, τραγικῶς ὡς πρὸς παῖδας ἡμᾶς παιζούσας καὶ ἐρεσχελούσας, ὡς δὲ σπουδῇ λεγούσας ὑψηλολογουμένας λέγειν. [Conf. Phil. p. 53, E, Leg. 10, p. 885, C.] Subjungit et ex Luciano [D. mort. 16, 3] : Ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα. Ex Eod. [Philops. c. 32] : Ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν καὶ δειματοῦν, στειλάμενοι νεκρικῶς. Et ex quadam Diog. Epist. : Κἀγὼ δόξας αὐτοὺς ἐρεσχελεῖν πρός με, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς ἀποκεκρίσθαι, Putans eos non serio id respondisse, sed me ludificari, et mendacio illudere. Idem ἐρεσχελῶ pro Contendo et Rixor ab Hermogene usurpari testatur. At VV. LL. ἐρεσχελίζω in ea signif. ab illo usurpari tradunt. [Quæ forma fingi videtur ex scriptura ἐρεσχελίσω pro ἐρεσχελήσω vel simili vitio.] Pass. autem ἐρεσχελεῖται reddit Cavillis et verbis ludificatoriis ac territantibus impetitur, in isto Gregorii l., Ἔπειτα ἐρεσχελεῖται παρὰ τοῦ βουλομένου παντός. [Conf. Greg. Nyss. vol. 1, p. 107, A.] Suid. ἐρεσχελεῖται exp. φλυαρεῖται : ἐρεσχελοῦντα esse ait σκώπτοντα et χλευάζοντα καὶ οἷον ἐρίζοντα. [Conf. Thom. M. p. 363, et qui plurima recentiorum exx. contulit, Piers. ad Mœr. p. 159 sq. Idem scripturæ Ἐρεσχηλέω, nunc receptæ ap. Platonem, neque aliorum scriptorum in libris infrequenti, favere animadvertit testimonium Parthenii, quod v. infra in Ἐρίσχηλος, quum nullum æque certum afferatur pro scriptura ἐρεσχελέω.] || Ἐρεσκελῶ etiam dici annotant VV. LL., sed nullum usus h. v. exemplum afferunt. Ap. Hesych. quidem legitur ἐρεσκλεῖ : sed dubium est an pro ἐρεσχελεῖ : quum exponat ἀηδίζεται et ὀχλεῖται. Quod autem proxime sequitur ap. eum, sc. ἐρεθίζει pro ἐρεσχελεῖ, scriptum perperam esse suspicari quispiam possit : tum quod sit inter illud ἐρεσκλεῖ et ἐρεσχελία, tum quod quasdam habeat ex illis signiff. quas Suid. verbo ἐρεσχελεῖν tribuit. Exp. enim illud ἐρεθίζει Hesych. ἀδολεσχεῖ, et χλευάζει, item παίζει, σκώπτει, necnon διαμάχεται. Superius autem ἐρεσχελοῦντες exposuerat φλυαροῦντες. [Etiam ἐρεθίζει est interpretatio verbi ἐρεσχελεῖ, non novæ caput glossæ. Exx. hujus signif., velut Æliani N. A. 15, 22 : Ταῖς χοριώναις ἔργον τοὺς ἀετοὺς ἐρεσχελεῖν ἐστιν, et alia v. ap. Piers. p. 159 sq. Qui etiam significationis τοῦ ἀηδίζεσθαι addidit ex. ejusdem 3, 37 : Τοὺς βατράχους βοᾶν καὶ ἐρεσχελεῖν τὸν ἥρωα καὶ τὸν ὕπνον αὐτῷ διακόπτειν, etc. His signiff. addenda quam ponit Etym. M., qui notat frequentari hoc verbum a Platone et Ionibus, significatione τοῦ ἀπατᾶν, suspecta Piersono p. 160, B, sed non admodum diversa ab signif. Cavillandi.]

Ἐρεσχελία, ἡ, Ludificatio, Disputatio ludificatoria, Contentiosa disputatio. [Decudia, Gl. Quod Delusio scrib. conjicit Piers. ad Mœr. p. 160.] Gregor. : Οἷς καὶ τοῦτο μέρος τρυφῆς, ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία. Bud. φλυαρίαν significare ait, vel Contentiosam disputationem, addens etiam τὴν κομψείαν τῶν ἀντιθέσεων. [Jo. Chrys. t. 5, p. 775, 38; t. 6, p. 36, 17. Basil. t. 2, p. 495, B : Μήτε ἀφορμὴν ἐρεσχελίας καὶ φλυαρίας ἐγγίνεσθαι. Acta Concc. t. 3, col. 828, 27 : Τίς δὲ συμφώνησις πατρικῆς διδασκαλίας πρὸς αἱρετικὴν ἐρεσχελίαν; Ib. col. 1045, 33 : Μὴ γενέσθω ἀτέλεστος ἡ ἐρ., Infinita contentio. Hase. Anna Comn. p. 145, A : Τῶν τοῦ Ἰταλοῦ ἐρεσχελιῶν. Athanas. vol. 1, p. 201, E.]

[Ἐρετάνης, ναύτης. Ἐρέτανεν, ἤλαυνε τὴν ναῦν, Hesychius.]

Ἐρέτης, ὁ, Remex. Hom. Od. A, [280] : Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν ἐείκοσιν ἥτις ἀρίστη. [Æsch. Pers. 39 : Ναῶν ἐρέται. Thuc. 1, 31; Xen. H. Gr. 1, 6, 19.] Plut. [Mor. p. 94, C] : Ἐρέτας ὁμορρόθησοντας. || Appellavit autem metaph. quidam poeta [Dionysius] ap. Athen. [10, p. 443, D] potores ἐρέτας κυλίκων, q. d. Remiges calicum sive poculorum : sicut et συμποσίου ναύτας : dicens ead. metaphora, Οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίᾳ Διονύσου. [|| Pro remis Leonidas Anth. Pal. 6, 4, 6 : Τοὺς ἐξ ἀκάτων διχθαδίους ἐρέτας.]

Ἐρετικὸς, ἡ, ὸν, Ad remos pertinens. Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, Plat. [Leg. 4, p. 707, A], Ars remigatoria, remigandi. [Plut. Pomp. c. 25 : Πληρωμάτων ἐρετικῶν. Appian. Annib. c. 54 : Οὐδενὸς ἐρετικοῦ παραπέμποντος αὐτάς. Ἐρετικὰ αὐλήματα ap. Poll. 4, 56.]

[Ἐρετμεὺς, έως, ὁ, Eretmeus, Phæax, Hom. Od. Θ, 112.]

[Ἐρετμή. V. Ἐρετμός.]

[Ἐρετμίον, τὸ, dimin. ab ἐρετμὸς, Remulus, Meinek. ad Menandr. p. 160 restituit in fr. Aristoph. ap. Suid. v. Ἀσπάζεσθαι et gramm. Bekk. An. p. 453, 11 : Ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδια. L. Dind.]

Ἐρετμὸς, ὁ, et Ἐρετμὸν, τὸ, Remus. Hom. Od. M, [15] : Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν· Λ, [124] : Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. [Pind. Pyth. 4, 18 : Ἀνία ἀντ' ἐρετμῶν ... νωμάσοισιν. Figurate Æschyl. Agam. 52 : Πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Eur. El. 432 : Κλειναὶ νᾶες, αἵ ποτ' ἔμβατε Τροίαν τοῖς ἀμετρήτοις ἐρετμοῖς. Et alibi.] Ceterum ἐρετμὸς dici putat Etym. pro ἐρεσμός. In prosa usitatius est κώπη quam ἐρετμός. [Schol. Aristoph. Pac. 1233 : Τὰ τρυπήματα τῶν ἐρετμῶν, quod etiam ἐρετῶν dicere poterat. || Ἐρετμὸς, ἡ κωπηλασία, Herodian. Epim. p. 36. || Masc. ἐρετμοὺς est in libris nonnullis Apoll. Rh. 3, 346, ubi recte alii ἐρετμοῖς. De gl. Hesychii, quæ femin. ponit : Ἐρετμαῖς, κώπαις, ἐρετμαὶ, v. in Ἐρεσμεῖ. || Significationem τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον annotavit idem in Ἐρετμόν. V. Ἐρέσσω.]

Ἐρετμόω, Remis instruo, Remigo, Bud. [Eur. Med. 1 : Εἴθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος Κόλχων ἐς αἶαν Κυανέας Συμπληγάδας, μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε τμηθεῖσα πεύκη μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας ἀνδρῶν ἀριστέων. Quod Hesychius non apte ad hunc l. κώπαις ἁρμόσαι interpretatur. Orpheo vero Arg. 356 : Χεῖρας ἐρετμώσαντες, est Remis applicantes. Nonno vero Dion. 7, 185 : Γυμνὴ χεῖρας ἐρετμώωσα δι' ὕδατος ἔτρεχε κούρη, Manus pro remis adhibens. Ceterum Remigo non esse ἐρετμόω, sed, si diceretur, ἐρετμέω, recte monet Pors. ad l. Eur. Sic dicitur συνηρετμεῖν. Nonnus tamen Dion. 14, 3 : Ἠερίους κενεῶνας ἐρετμώσασα πεδίλῳ, posuit pro Remigans per.]

[Ἐρέτρης. V. Ἐρέτρια.]

[Ἐρέτρῐα, ἡ, Eretria, urbs Eubœæ. Herodot. 1, 61 etc., Thuc. et alii. Forma poet. Εἰρέτρια, Hom. Il. B, 537. || Urbs Thessaliæ. Polyb. 18, 3, 5, Ptol. 3, 13, Strab. 10, p. 447, Steph. Byz. || Locus in urbe Athenarum, postea in forum mutatus. Strabo ibid.] Ἐρετρία γῆ, s. Ἐρετριὰς, άδος, ἡ, Eretria terra s. Eretriensis. Loci, ex quo effoditur, nomen servat. Sic enim dicitur ab urbe Eubœæ Eretria, sita prope Chalcidem. De cujus vi lege Diosc. 5, [171. Ἐρετριάδα est ap. Hippocr. p. 496, 23, Ἐρετρίδα γῆν ib. 18. De quibus formis v. infra. Masc. gentile Ἐρετριεὺς, ὁ, Eretriensis, est ap. Herodot. 5, 99 etc., Thuc. 1, 15; 8, 60, et alios. Steph. Byz. : Ὁ πολίτης Ἐρετριεὺς, καὶ κλίνεται Ἐρετριέως καὶ Ἐρετριῶς, ὡς Στειριῶς. Ita ap. Thuc. 1, 15 est : Χαλκιδέων καὶ Ἐρετριέων· 128 : Γογγύλου τοῦ Ἐρετριέως, 8, 60, 95 ter Ἐρετριέων, scribendum esse Ἐρετριῶς, Ἐρετριῶν, ut ex libri unius scriptura Ἐρετρίων pro Ἐρετριέων restituit Bekkerus 4, 123, satis probabile reddit

scriptura optimi codicis Vat. 8, 95, ubi solus semel exhibet Ἐρετριῶν, et usitatæ Thucydidi formæ Πειραιῶς, Πλαταιῶν. Ἐρετριᾶ ponit Arcadius p. 130, 8, Ἐρετριῶς grammaticus in Crameri Aned. vol. 4, p. 195, 26. || Proverbium Ἐρετριέων ῥῶ, ἐπὶ τῶν κατακόρως τισὶ χρωμάτων· κατακόρως γὰρ οὗτοι χρῶνται τῷ ῥῶ· annotarunt Hesych. et Diogenian. 4, 57. || Forma Ἐρέτρης pro Ἐρετριεὺς Crates ap. Diog. Laert. 2, 116 : Ὅθεν αὐτὸν (Menedemum Eretriensem) Κράτης παρῳδῶν φησι, Φλιάσιόν τ' Ἀσκληπιάδην καὶ Ταῦρον Ἐρέτρην. || De ceteris formis addit Steph. Byz. : Καὶ Ἐρετρὶς θηλυκῶς (-κὸν cod. Vrat.) καὶ Ἐρέτριος καὶ Ἐρετριὰς (καὶ Ἐρετριεὺς addit cod. Vratisl.) καὶ Ἐρετριακὸς, ut ap. Hesych. in Ἐρετριακὸς κατάλογος. Alia exx. v. paullo post. Unde adv. Ἐρετριακῶς ap. Phryn. Ecl. p. 109. Addendum Ἐρετριαῖος, α, ον, unde τῇ Ἐρετριαίᾳ, de agro Eretriensi, ex libro restitutum Thuc. 8, 95, pro Ἐρετρίᾳ. Conf. Etym. M. in Ἐρέτρια. Et Ἐρετρικὸς, ἡ, ὸν, ap. Herodot. 6, 101, Plat. Menex. p. 240, B, Leg. 3, p. 698, D, Pausan. 4, 2, 3. Alibi variatur inter formas Ἐρετρικὸς et Ἐρετριακός. Vide Tzschuck. ad Strab. 10, p. 29. Ἐρετρικοὶ dicti a Menedemo Eretriensi philosophi qui olim Eliaci, Diog. L. 1, 17, 19; 2, 126, 144; 4, 33; Strab. 10, p. 448. De quibus Ἐρετριακοὶ libri nonnulli 9, p. 393, et Diog. L. 2, 105.]

Ἐρετριάζω, Scommata jacio s. dicteria, Dicteriis prosequor, Cavillor. Hesychius esse ait σκώπτω vel παίζω.

[Ἐρετριακὸς, ἡ, όν. Ἐρετριάς. V. Ἐρέτρια.]

[Ἐρετριεὺς, έως, ὁ, Eretrieus, f. Phaethontis, apud Steph. Byz. in Ἐρετρία, Strab. 10, p. 447, ubi Ἐρετριέως pro Ἐρετρίας restituendum ex Eust. Il. p. 279, 31, sive schol. Il. B, 537. || Alius in mon. Att. ap. Bœckh. n. 169, p. 298, col. 1, 14. Grammaticus ap. Ionem Athenæi 13, p. 604, A, B. Filius Pœciles tibicinæ ap. Ptolem. Hephæst. Photii cod. 190, p. 152, 24, ubi olim Ἐρέτριος. || Gentile ab Ἐρέτρια, quod v. L. Dindorf.]

[Ἐρετρικὸς, ἡ, όν. Ἐρετρὶς, ίδος, ἡ. V. Ἐρέτρια.]

[Ἐρέττω. V. Ἐρέσσω.]

[Ἐρέτυλλα inter nomina in υλλα recensetur ab Theognosto Cramer. Anecd. vol. 2, p. 100, 26, ubi Ἐρετύλλα scriptum.]

[Ἐρευάτις, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Ῥευαστῆς καὶ Ἐλευθερᾶς. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρευάτης, Steph. Byz. Pro Ἐρευάτις liber Vratisl. Ἐρευάτης supra scripto ι. Pro Ῥευαστῆς idem Ἐρεβάστης, Vossianus Εὐάστης. Recte J. Gronovius Ἐρεύας τῆς καὶ Ἐλευθέρας. Pro Ἐρευάτης vel ut in cod. Vratisl. est Ἐρευάτη, Salmasius Ἐρευατίτης. L. Dindorf.]

[Ἐρευγὴ, ἡ, Ructus, Gl. Galen. Gloss. Hipp. p. 472 : Ἐρεύγη, ἐρύγνιον, ἀπόβλημα. Deest glossa in codd. Dorvill. et Mosquensi. Ἐρευγῇ edd. Ald. et Junt. Scribendum videtur ἐρυγή. L. Dindorf.]

[Ἔρευγμα, τὸ, Ructus. De cibis delicatioribus ructus cientibus Greg. Naz. Epigr. 166.]

Ἐρευγματώδης, ὁ, ἡ, [Ructus movens]. Sic ἐρευγματώδης βοτάνη : quod redditur etiam Ructatrix herba, ex Martiale: et πνεῦμα ἐρευγματῶδες, Spiritus ructuosus, Quintil. [Hippocr. p. 404, 47 : Ἐρευγματωδέστερα (τὰ αἴγεια κρέα τῶν βοείων).]

Ἐρευγμὸς, ὁ, Ructatio, Eructatio, Ructus. [Hippocr. p. 138, E; 221, A; Aristot. Probl. 10, 37. L. D. Pseudochrys. t. 7, p. 237, 28 : Συχνοὺς ἐρευγμοὺς ἐκ κατωτάτου στήθους ἀναφέρεις. Hase.]

[Ἐρευγμώδης, ὁ, ἡ, i. q. ἐρεγματώδης. Hippocr. p. 356, 24.]

[Ἐρευγόβιος, ὁ, ἡ, Ructando vivens. Gregor. Naz. Epigr. 172.]

[Ἐρεύγομαι, ξομαι, cujus futuri ex. v. in Ἐξερεύγομαι.] Ἐρεύγω, εύξω, aor. 2 ἤρυγον, Ructo. Et pass. [med.] interdum [semper in præsenti : cujus activa forma est Ἐρυγγάνω, in qua de utriusque formæ usu v. quæ dicentur], ut δυσῶδες ἐρεύγεσθαι, apud Alex. Aphr., Fœtidum ructum emittere. [Hom. Il. Π, 162 : Ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· Od. I, 374 : Ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων. Hippocr. p. 485, 29 : Ἐρεύγεται θαμινά. « Aristot. Probl. 10, 37. » Hemst.] Item ἐρεύγεσθαι φωνὴν, q. d. Ructare vocem, pro Emittere vocem. [De clamore dictum v. infra. Hesych. : Ἤρεύγετο, ἐμυκᾶτο. Et similiter in Ἐρεύγετο et Ἠρεύγετο. L. D. Ἐρεύγεσθαι et ἐξερεύγεσθαι, quando pro λαλεῖν et similibus verbis ponuntur, nemo negaverit Attica non esse, sed Alex. dialecto tribuenda. Sic Ps. 18, 2 : Ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ῥῆμα· 118, 171 : Ἐξερεύξαιντο τὰ χείλη μου ὕμνον· 144, 7 : Μνήμην ἐξερεύξονται. Matth. 13, 35 : Ἐρεύξομαι κεκρυμμένα. Etiam de leonibus rugientibus legitur, ut Hos. 11, 10; Macc. 1, 3, 4. Sturz. De dial. Alex.] Fluvii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, pro Undas suas in mare devolvere, quasi eructando et evomendo : quæ metaph. ei consentanea est, qua iisdem στόματα tribuuntur. [Hom. Il. P, 265 : Ἠιόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· Od. E, 403 : Κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο δεινὸν ἐρευγόμενον· 438 : Κύματος ἐξαναδὺς, τάτ' ἐρεύγεται ἤπειρόνδε. Pind. Pyth. 1, 21 : Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἁπλάτου πυρὸς ἀγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί. Id. ap. Plut. Mor. p. 17, C : Ἔνθεν τὸν ἄπειρον ἐρεύγονται σκότον ... ποταμοί. Epigr. in Centaurum Anth. Plan. 4, 115, 3 : Ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, ἀνὴρ δ' ἀποπέρδεται ἵππον. Alia recentiorum exempla sive proprie sive improprie usurpantium collegit Lobeck. ad Phryn. p. 63.] Sic et compp. ἀνερεύγεσθαι et ἀπερεύγεσθαι usurpantur. Sed ἐρεύγειν Eust. indicat esse etiam τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν πνεῦμα, ut [Il. Υ, 404], Ἤρυγεν ἕλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. [Partic. ἐρυγόντα 406. Hesych. et Suidas Ἤρυγεν explicant ἐμυκᾶτο, ἐβόα, Hesych. etiam Ἠρυγών (ἐρυγών), μυκώμενος. Theocr. 13, 58 : Τρὶς μὲν Ὕλαν ἄϋσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός.] Unde esse dictum ταῦρον ἐρύγμηλον, Il. Σ, [580.] Ἐρυγεῖν, Eructare : Hesychio φωνεῖν. Ἐρεύμενον, per sync. pro ἐρευγόμενον, ap. Hesiod. Op. [474] : Καί σε ἔολπα Γηθήσειν, βιότοιο ἐρεύμενον [al. βιότου αἰρεύμενον] ἔνδον ἐόντος. Ita enim Moschop. accipit, exponens, καί σε ἐλπίζω τερφθήσεσθαι τῶν πρὸς ζωὴν ἐπιτηδείων ἐρευγόμενον ἔνδον ὄντων : qui etiam addit, Atticum esse hoc genus loquendi ἐρευγόμενον βιότοιο, ut ἔφαγε τοῦ ἄρτου : hoc autem τῆς ἐρυγῆς vocabulo significari τὴν ἀφθονίαν, Abundantiam et copiam : metaphora a stomacho, qui multis repletus cibis, ructat. Sed videtur scr. potius ἐρεύγμενον, ut ἄρχμενον pro ἀρχόμενον : quæ syncope Ionica esse creditur.

[Ἐρευθᾰλέος, α, ον, Rubicundus. Nonn. Dion. 12, 329, 359 : Ἐρευθαλέης ἐέρσης.]

[Ἐρευθαλίων, ωνος, ὁ, Ereuthalio, Arcadum dux, Hom. Il. Δ, 319, ubi v. schol., H, 149. ᾰῐ]

Ἐρευθέδᾰνον, τὸ, alia est herba quam ἐρευθόδανον [quod v.], quæ et ἐρυθρόδανον, quæ Lat. Rubia. Nam, ut quidem annotatur in VV. LL., ἐρευθόδανον, spinosum caulem habet, et in geniculis folia radiata : at ἐρευθέδανον, spinis caret, ut hedera : cui etiam folia similia habet, sed rotundiora : ut testatur Theophr. H. Pl. 9, 14 [13, 6]. Plinius autem 24, 10, Cissos erythranos dixit, quod ibi Theophr. ἐρευθέδανον. Id. Theophr. H. Pl. 6, 1, inter ἀνάκανθα enumerat : at Rubiam inter aculeata recenset Diosc. [3, 160], ipsi καυλοὺς τραχεῖς tribuens. Sic Plin. spinosum caulem ei esse tradit. [Herodot. 4, 189 : Αἰγέας περιβάλλονται αἱ Λίβυσσαι κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ.]

[Ἐρευθέω, Rubeo. Ps.-Lucian. Nerone c. 7 : Φύσει ἐρυθρὸς ὢν ἐρευθεῖ μᾶλλον. Hesych. : Ἐρευθῶν, ἐρυθριῶν, addens tamen φοινίσσων, ἐρυθραίνων, qua certe signif. scribendum ἐρεύθων. Idem Ἐρευθεῖ, ἐρυθρὸν ποιεῖ. Sed hic quidem ἐρεύθει legendum cum Alberto, pariterque, ut videtur, in l. Neronis. Conf. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 869, p. 384.]

Ἐρευθήεις, εσσα, εν, poet. Rubicundus, Ruber. [Apoll. Rh. 1, 727 : Μέση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκτο. Nicand. Ther. 899 : Ἐρευθήεις τε θρυαλλὶς, nunc restitutum ἐρευθηὶς, eadem signif., cui formæ formam χλωρηὶς comparat Schneider.]

[Ἐρεύθημα. V. Ἐρύθημα.]

[Ἐρευθὴς, ὁ, ἡ, Ruber. Aretæus p. 39, 45 : Μῆλα ἐρευθῆ. Arat. Phæn. 783 : Λεπτὴ δὲ καὶ εὖ μάλ' ἐρευθής· 860 : Πλησίαι ἑστήκωσιν ἐρευθέες. Oppian. Cyn. 3, 94.]

Ἐρευθῐάω, Rubefio, Rubesco. [Hippocr. p. 638, 51 : Θέρμη ἔχει καὶ ἐρευθιᾷ.] Et pro Rubeo, Sum ruber : Nonn. [Jo. c. 2, 44] : Ὕδατος οἰνωθέντος ἐρευθιόωντι κελεύθῳ. Item Erubesco; nam ἐρευθιόωντες Hesych. exp. ἐρυθριῶντες. [Oppian. Hal. 3, 25 . Ὄχθαι λύθρῳ ἐρευ-

θιόωσι. Nonn. Dion. 3, 156. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 43, 33.]

[ʾΕρευθίων, ωνος, ὁ, ponit Eust. Il. p. 672, 2, ut primitivum nominis ʾΕρευθαλίων.]

ʾΕρευθόδανον, τὸ, herba, quæ Lat. Rubia. [Plin. N. H. 24, 11, 56 : Alia res erythrodanus, quam alioqui ereuthodanum vocant, nos rubiam. « Vitiosa scriptura pro ἐρευθέδανον, ut ostendunt cetera in δανος desinentia, μηκεδανὸς, ῥιγεδανὸς, πευκεδανὸς, τυφεδανὸς, βρυκεδανός. » Schneid.]

ʽΕρευθος, τὸ, Rubor. Proprie autem putatur ita dici Rubor eorum qui erubescunt. In VV. LL. male ὁ ἔρευθος : nam quum alii, tum Galen. et Ægineta ubique neutro genere proferunt. [Hippocr. p. 1110, H : ʽΕρευθος προσώπου. Conf. p. 940, H. Plut. Mor. p. 48, C : Οἷον ἔρευθος ἕλκει καὶ γάνωμα τὴν δόξαν ἀπὸ τῶν λόγων, τὸν δὲ ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς καὶ ζόφον οὐκ ἐκτεθέρμακεν. Apoll. Rh. 1, 726, et alibi. Ap. Eust. Opusc. p. 177, 72 : Δειλίαν πάσχει τὸ φυσικὸν ἀπολέσας ἔρεθο, scr. ἔρευθος, ut p. 311, 89. L. D. Mulier purpurissata Philoni vol. 2, p. 266, 1, est, ἔρ. εἰργασμένη. De rubore naturali Galen. vol. 6, p. 417, 4 : ʾΑνατρίβειν τὸ σῶμα, μέχρι περ ἂν ἔρευθος σχῇ. Achill. Tat. 3, 7 : ʾΗρέμα δὲ τῷ ἐρεύθει βέβαπται (gena). Hase.]

[ʾΕρευθόω, i. q. ἐρεύθω. Nicet. Annal. 5, 5, p. 92, D : Τάχ' ἂν τοὺς ὀφθαλμοὺς ʾΑνδρόνικος ἐξ αἵματος ἠρευθοῦτο.]

ʾΕρεύθω, Rubefacio. Αἵματι γαῖαν ἐρεύθων, Hom. Il. Λ, [394. Σ, 329 : ʾΑμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι.] Et pass. ʾΕρεύθομαι, Rubefio. [Sappho ap. schol. Hermog. in Walzii Rhett. vol. 7, part. 2, p. 883 : Οἷον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὄσδῳ. Theocr. 7, 17. 17, 127 : ʾΕρευθομένων ἐπὶ βωμῶν. Apoll. Rh. 1, 778, etc. Hippocr. p. 1020, F : ʾΕρεύθονται πρόσωπα. || Significationis Rubendi, de qua v. in ʾΕρευθέω, Lobeck. l. c. attulit ex. Hippocratis De morb. mul. vol. 2, p. 302 (?) : Τὸ πρόσωπον ἐρεύθει.]

[ʾΕρευθὼ, οῦς, ἡ, Ereutho, n. mulieris ap. Agath. Anth. Pal. 5, 287, 1.]

[ʾΕρευθώδης, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Amar. 458. Elberling.]

ʾΕρευκτικὸς, ἡ, ὸν, Ructus movens. Ea voce utitur et Diosc. pro qua male in VV. LL. ἐρευτικός.

ʽΕρευνα, ἡ, Indagatio, Scrutatio. [Soph. OEd. T. 566 : ʾΑλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε; Eur. Ion. 328 : Οὐδ' ἦξας εἰς ἔρευναν ἐξευρεῖν γονάς;] ʽΕρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, Aristot. OEc. 2, [30], Perscrutari domos. [Eadem locutio in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2691, p. 469, e, 9. Dionys. De composit. verbb. p. 91, 2 : Τὴν διὰ τῶν χειρῶν βραδεῖαν ἔρευναν τῆς τοῦ σπηλαίου θύρας.]

[ʾΕρευνάδες, Inquisitores, quos Quæstores vocari præcepit Justinianus in Nov. 75, c. 1. Ducang. Jo. Laur. De magistr. Rom. p. 46 : Οἱ παρ' ʽΕλλησιν ἐρευνάδες παρὰ ʽΡωμαίοις κυαίστωρες ὠνομάσθησαν. L. Dind.]

ʾΕρευνάω, Indago, Vestigo; Scrutor, Perscrutor, Inquiro. Hom. Il. Σ, [321] : Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε, μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, Εἴποθεν ἐξεύροι · ubi Eust. ἴχνι' ἐρευνῶν esse dicit ἰχνηλατῶν. Potest tamen jungi etiam verbo præp. [Od. Τ, 436 : ʽΙχνι' ἐρευνῶντες κύνες · Χ, 180 : Θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα. Et similiter Pind. Ol. 13 fin. Nem. 3, 24 : ʾΕρεύνασε τεναγέων ῥοάς. Fut. Hom. H. Merc. 176 : Εἰ δέ μ' ἐρεὐνήσει Λητοῦς ἐρικυδέος υἱός. Soph. Ant. 268 : ʽΟτ' οὐδὲν ἦν ἐρευνῶσιν πλέον. Eur. Med. 1318 : Νεκροὺς ἐρευνῶν κἀμὲ τὴν εἰργασμένην. Xen. Cyrop. 1, 2, 12 : Κακούργους ἐρευνῆσαι. Demosth. p. 788 fin. Cum accus. loci, ut sit Perquiro, Eur. Hec. 1174 : ʽΑπαντ' ἐρευνῶν τοῖχον. V. in medio.] Antiphon [p. 133, 1] : Πρῶτον μὲν εἰσβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἠρεύνων · καὶ ἐπειδή τι αἷμα εὗρον. [De disquisitione Eur. Med. 1084 : Πρὸς ἁμίλλας ἦλθον μείζους ἢ χρὴ γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν. De percontatione Hel. 662 : Πικρὰν ἐρευνᾷς φάτιν.] Bud. a Plat. pro Indago et Vestigo poni auctor est. [Leg. 7, p. 821, A : Τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Et similiter alibi.] Vult autem ab ἐρέω deduci Eust., ut ex ἐρέω primum fiat ἐρεύω, per epenth. τοῦ υ, ut ex χέω fit χεύω, deinde per epenth τοῦ ν, ἐρευνῶ : sicut ex ἴχω formatur ἰχνῶ, et οἰχνῶ ex οἴχω. [Quæro, i. e. Studeo s. Operam do rei, Sector. Æsch. Prom. 1038 : ʽΑνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν μεθέντ' ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. Et alia constr. Eur. Med. 669 : Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιῳδὸν ἑστάλης; — Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι. Cum inf. Theocr. 7, 45 : ʽΟστις ἐρευνῇ ἶσον ὄρεος κορυφᾷ τελέσαι δόμον. Passivo Plato Leg. 12, p. 954, B : Τιμησάμενον τὸ ἐρευνώμενον. Xen. Reip. Lac. 7, 6. || Medio Plato Theæt. p. 173, A : Πᾶσαν φύσιν ἐρευνωμένη ... Xenoph. Ephes. 2, 10 : ʾΕρευνώμενος τὸ οἰκημάτιον ... ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ. Magis Atticum activo judicat Thomas p. 363. || Formæ ʾΕραυνάω exx. frequentia sunt in cod. Alex. interpp. V. T. || Formæ ʾΕρευνέω, quales multas usurparunt recentiores pro formis in αω, exemplum præbet cod. Taurin. Glossarii in Psalmos ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 191, A : ʽΕσκαλεν (sic), ἀνηρεύνει. Aliud Genes. De reb. Cpol. p. 7, A, ubi ἠρεύνουν. Inscript. Cret. apud Bœckh. vol. 2, n. 2554, 58 : ʾΕρευνέοντες. L. Dind.]

[ʾΕρευνῆρις, Eryngium, ap. interpol. Diosc. 3, 21.]

[ʾΕρευνητέον, Quærendum. Xen. Conv. 8, 39 : ʾΕρ. ποῖα Λακεδαιμόνιοι ἀσκοῦντες κράτιστοι δοκοῦσιν ἡγεμόνες εἶναι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 582, A.]

ʾΕρευνητὴς, ὁ, [Dio Cass. 78, 14 : Διόπταις τε καὶ ἐρευνηταῖς. Parthen. Erot. 1, 1. L. D. Joseph. Ant. Jud. 17, 5, 5 : ʾΕρ. τῶν ἐλέγχων, Suppeditans argumenta. Id. B. Jud. 1, 30, 7 : ʾΕρευνηταί τε καὶ μηνυταὶ τῶν ἀδήλων ἐγένοντο. Clem. Al. Strom. 4, 17, 110, de Deo : ʾΕρ. γὰρ ἐννοιῶν καὶ ἐνθυμημάτων. Basil. t. 2, p. 241, C : Μεμψίμοιροι ἐρευνηταί. Hase.] Et ʾΕρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, Scrutator, Nonn. [Jo. c. 1, 155, Dion. 2, 25. Wakef. Perperam genere femin. pro ἐρευνήτριαι legitur in l. Cornuti qui in illo citabitur.]

[ʾΕρευνητικὸς, ἡ, ὸν, Scrutans. Nicetas Chon. p. 312, D : Μηδὲ διαδρᾶναι οἷόν τε ἦν τὸ ταύτης ἐρευνητικόν. Sic etiam legendum pro ἐρευνητὴν δύναμιν ap. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 638, B. ʾΕρευνητικῶς, Curiose. Tarasius in fr. epistolæ ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 163, A : Οἱ τοῖς θείοις σοφῶς ἐμμελετῶνται (-τες) λόγοις καὶ ἐρευνητικῶς καὶ οὐ ... ἐν αὐτοῖς ἐσκύπτονται (-τες). L. D.]

[ʾΕρευνήτρια, ἡ, femin. ab ἐρευνητὴρ, Scrutatrix. Cornut. c. 10.]

[ʽΕρευξις, εως, ἡ, Eructatio. Hippocr. p. 47, 27; 1020, E, et alibi; Aret. p. 16, 20.]

[ʾΕρευξίχολος, ὁ, ἡ, Bilem vomens. Nicet. Annal. 19, 4.]

[ʾΕρεύω, i. q. ἐρευνάω, quod v., coll. Εἴρω p. 283, D.]

[ʾΕρέφα, ἡ, Bacchi nutrix, ab ea Εἰραφιώτης appellati, sec. Etym. M. p. 372, 2.]

ʾΕρέφω, Tego, Contego, Tectum impono, στεγάζω, Dem. [p. 426, 1] : ʽΗρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας δοθεῖσι ξύλοις. At Hom. locum ex Il. A v. in ʾΕπερέφω. [Ω, 450 : Καθύπερθεν ἔρεψαν (κλισίην), ut Od. Ψ, 193. Pind. quum alibi tum Ol. 1, 68 : Λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον. Soph. OEd. C. 473 : Κρατῆρες, ὧν κρᾶτ' ἔρεψον καὶ λαβὰς ἀμφιστόμους. Aristoph. Av. 1110 : Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν · fr. Babylon. ap. Poll. 10, 73 : ʽΩς οὐ καλυμματίοις τὸν οἶκον ἤρεφε. Medio Eur. Bacch. 323 : ʾΕγὼ μὲν οὖν καὶ Κάδμος κισσῷ τ' ἐρεψόμεσθα καὶ χορεύσομεν. Oppian. Cyn. 4, 200. Meleag. Anth. Pal. 9, 363, 12.]

[ʾΕρεχθεὺς, έως, ὁ, Erechtheus, f. Vulcani et Minervæ vel Pandionis et Zeuxippes, rex Atticæ apud Hom. Il. B, 547, Od. H, 81, aliosque poetas, historicos et mythologos. || Apud Lycophr. 158 et 431, sec. schol. Neptunus vel Juppiter, quem ita vocari apud Athenienses et Arcades. Athenagoras Legat. pro Christ. initio, homines deorum nominibus cultos recensens : ʽΟ δὲ ʾΑθηναῖος ʾΕρεχθεῖ Ποσειδῶνι θύει. Quæ ratio verior est ea quam sequitur schol. Lycophr., ab verbo ἐρέχθω et terra quatienda nomen repetens. Inscr. Attica edita *Kunstblatt* 1837, n. 79, p. 326 : ʽΟ ἱερεὺς Ποσειδῶνος ʾΕρεχθέος Γαιήοχου Τι. Κλαύδιος Θεο... α ... Hesychius : ʾΕρεχθεὺς, Ποσειδῶν ἐν ʾΑθήναις. Conf. Plut. Mor. p. 842, 843. || Pro ʾΕρεχθεὺς, ut videtur, in vase Etrusco *Journ. des Sav.* 1837, p. 489 est ερεχσες. || Ab rege Erechtheo ʾΕρεχθεῖδαι dicti ejus posteri, ut apud Cononem Photii p. 138, 18, et Athenienses universi, ut ap. Pind. Isthm. 2, 19, Soph. Aj. 202, et Eurip., qui etiam ʾΕρεχθεΐδαι habet Med. 824. Singularis est in orac. apud Aristoph. Eq. 1015, 1030, Soph. Antig. 982, Pausan. 7, 17, 7. || Item ʾΕρεχθηὶς, ίδος, ἡ, f. Erechthei Orithyia, Apoll. Rh. 1, 212. Et θάλασσα ʾΕρεχθηὶς, in arce Athenarum, Apollod. 3,

14, 1, 3. Et tribus Attica Ἐρεχθηὶς, apud Demosth. p. 536, 19, Antiphont. p. 141, 142, et in inscrr. ap. Bœckh. n. 147, p. 220, 30; n. 168 b, ubi Ἐρεχθειδος scriptum orthographia antiqua pro Ἐρεχθηιδος, eodemque modo etiam in recentioribus titulis, qui non habent ε pro η, ib. n. 200, 7; 232, 20, etc. Per η ib. n. 162, 9; 216, 217, 220. Cujus tribus tribules Ἐρεχθεῖδαι sunt apud Pseudo-Demosth. p. 1397, 18. Et Ἐρέχθειον, τὸ, Erechtheum, Templum Erechthei, in arce Athenarum, ap. Pausan. 1, 26, 5, Plut. Mor. p. 843, F.]

[Ἐρέχθιος, ὁ, Erechthius, Eutychianus, memoratus ab Ephraem. ap. Phot. Bibl. p. 258, 18 seqq. Erechthium quendam memorat etiam Ammian. 28, 6, 18. Pro quo Ἐρίχθιος scriptum ap. Morell. Bibl. Ms. p. 229.]

[Ἐρεχθίτης, Senecio, ap. Dioscor. 4, 95.]

[Ἐρέχθω.] Ἐρέχθων Hesych. exp. διακόπτων, forsitan respiciens ad Hom. Od. E, [83] : Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων· licet ibi schol. exp. καταπίνων, ἐν ἑαυτῷ στένων. [Alii legebant ἐρίχθων vel ἐριχθών. V. Heyn. ad l. seq. Iliadis. Κινῶ interpretantur scholl. Lycophr. in Ἐρεχθεὺς citati, σχίζω schol. Oppian. Hal. 1, 714. Pass. Hom. H. Apoll. 358 : Ὀδύνῃσιν ἐρεχθομένη χαλεπῇσι κεῖτο μέγ' ἀσθμαίνουσα.] Idem Hom. Il. Ψ, [317] dicit, Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Ubi idem schol. exp. βαρουμένην, ut Hesych. quoque βαρυνομένην, qui addit etiam σαλευομένην et ταρασσομένην. Ita ut ἐρέχθειν sit Agitare, Turbare. V. et Ὀρεχθέω. [Per ι scriptum ap. Procul. H. in Minerv. 38 : Ἐρίχθομαι, ἄλλοθεν ἄλλαις πρήξεσιν οὐχ ὁσίαις. Conf. Ἐρέχθιος.]

[Ἔρεχμὸς pro ἔρεγμὸς ponit Etym. M. p. 371, 19, Orion p. 54, 7.]

[Ἐρέψιμος, ὁ, ἡ.] Ἐρέψιμος ὕλη, Theophr. [H. Pl. 4, 2, 8, Greg. Nyss. vol. 1, p. 557, B], Materies tectis conficiendis idonea. Sic et ἐρέψιμα ξύλα. [Δένδρα, Plat. Critiæ p. 111, C; φυτὰ, Basil. M. vol. 1, p. 46, C.] Bud. ἐρέψιμον Tectorium vertit. [Hesych. : Ἐρέψιμον, στεγάσιμον, ἢ βοσκηματῶδες χωρίον.] Et ἐρέψιμον, herba, ap. Suidam. [Qui addit σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἄκαρπον φυτόν.]

Ἔρεψις, εως, ἡ, q. d. Tectura, i. e. Ipse tegendi actus : ut νεῶν ἐρέψεις [in l. ab Suida cit.]. Interdum vero et Tectum : ut exp. ap. Plut. Pericle [c. 13] : Τῇ δ' ἐρέψει περικλινὲς καὶ κάταντες τὸ ᾠδεῖον. Bud. quoque a Plut. pro Tecto poni scribit, sed locum non proferens. Sic autem et a Theophr. accipi putat idem, H. Pl. 5, [6, 1] : Χρῶνται πρὸς τὴν ἔρεψιν· ut sit, inquit, pro ὀροφὴ, sicut κάμψις dicitur pro καμπή. Sunt vero qui et Contignationem hic interpr. [Plut. Anton. c. 45, Mor. p. 997, C.]

[Ἐρέω. V. Εἴρω, p. 283, B-D.]

Ἔρημα, ατος, τὸ, Desertio, Solitudo : ἐρημία. Ita VV. LL., in exemplum afferentia hunc l. Isocr. ex Ep. ad Philipp. [p. 405, A] : Ἀπόντος γὰρ τοῦ γράψαντος, ἔρημα τοῦ βοηθήσοντός ἐστιν. Cui subjungunt, τὰ ἐρήματα, Deserta, Virgilio. Sed hæc mendosa sunt. Et quantum ad l. illum Isocr. attinet, esse adj. plur. et cum eo sub. esse τὰ ἐπιστελλόμενα, satis manifestum est, si locum adeas. At ἐρῆμα poet. pro ἔρημα, ut ὁμοῖα pro ὅμοια. Ἐρήματα, Suidæ τὰ θρέμματα, Pecora : forsan quia in solis et desertis locis pascuntur. [Etym. M. in Καλλιέρημα, miram ponens etymologiam : Ἐκ τοῦ κάλλος καὶ τοῦ ἔρημον, ὃ σημαίνει τὸ πρόβατον κτλ. Apud Suidam recte Toup. ἔρημα, ex Hom. Il. E, 140. Conf. Tittmann. ad Zonaram p. 869.]

Ἐρημάζω, in prosa, Deserta loca frequento, In solitudine ago. Diog. L. in Democr. [9, 38] : Ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων· Pyrrhone [ib. 63] : Ἐκπατεῖν τε καὶ ἐρημάζειν σπανίως ποτὲ ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι. [Zenodot. Anth. Pal. 7, 315, 5 : Ἐρημάζω δ' ἡσυχα κεκλιμένος. Imperf. frequent. Theocr. 22, 35 : Ἄμφω ἐρημάζεσκον ἀποπλαγχθέντες ἑταίρων.]

Ἐρημαῖος, α, ον, poetice i. q. ἔρημος : ut ἐρημαίη νῆσος Apoll. [Rh. 2, 672. Mosch. 3, 21 : Ἐρημαίαισιν ὑπὸ δρυσίν· 63 : Ψαμάθοισιν ἐρημαίαισι.] Et cum gen. pro Privatus, Orbatus. Epigr. [Crinagoræ Anth. Pal. 9, 439, 1] : Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος Ὄμματος. [Sine genit. Desertus, Apoll. Rh. 4, 1298 : Ὡς δ' ὅτ' ἐρημαῖοι πεπτηότες ἔκτοθι πέτρης χηραμοῦ ἀπτῆνες λιγέα κλάζουσι νεοσσοί.]

Ἐρημὰς, άδος, ἡ, itidem poet. pro Orbata. Epigr. [Christodor. Ecphr. 334] : Φαέων γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ὀπωπαί. [Manetho 6, 67 : Χώρης κατ' ἐρημάδος.]

[Ἐρήμεια, ἡ, Solitudo. Eust. Il. p. 449, 31 : Εὕρηται καὶ ἐρήμεια ἐκ τοῦ ἐρήμη· ad Dionys. 152 : Ὅτι ὥσπερ Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, ... ἐρήμη ἐρήμεια, ... οὕτω καὶ Εὐρώπη Εὐρώπεια. L. Dind.]

[Ἐρημήσιος, Ζεὺς ἐν Λέσβῳ, Hesych.]

Ἐρημία, ἡ, Desertus locus, Solitudo. Æsch. Pr. [2] : Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. [Aristoph. Ach. 704 : Τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ. Eur. Cycl. 622 : Κύκλωπος λιπὼν ἐρημίαν· Androm. 753 : Εἰς ἐρημίαν ὁδοῦ πτήξαντες. Aristoph. Lys. 788 : Ἀφίκετ' ἐς ἐρημίαν. Diog. L. 1, 107 : Μόνον ἐπ' ἐρημίας γελῶντα.] Cic. ἐν ἐρημίᾳ βιοῦν interpr. In solitudine vitam agere, Lex. Cic. p. 58. [|| De re, non de loco, Eur. Med. 50 : Τί πρὸς πύλαισι, τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν, ἕστηκας; Bacch. 609 : Μονάδ' ἔχουσ' ἐρημίαν. Thuc. 4, 8 : Ὑλώδης πᾶσά καὶ ἀτριβὴς ὑπ' ἐρημίας ἦν. De vastitate Eur. Tro. 26 : Ἐρημία γὰρ πόλιν ὅταν λάβῃ κακὴ, νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν· 95 : Μῶρος δὲ θνητῶν ὅστις ἐκπορθεῖ πόλεις, ναούς τε τύμβους τ' ... ἐρημίᾳ δοὺς αὐτὸς ὤλεθ' ὕστερον.] || De eo, qui destitutus est auxilio. Thuc. 1, [71] : Οὐχ οἵ δι' ἐρημίαν ἄλλοις προσιόντες, i. e. Quod a suis destituantur s. deserantur. Et peculiariter aliquando de Iis qui amicis carent, aut etiam eorum ope destituuntur. [Soph. OEd. C. 957 : Ἐρημία με, κεἰ δίκαι' ὅμως λέγω, σμικρὸν τίθησι. Eur. Androm. 569 : Τὴν ἐμὴν ἐρημίαν γνόντες. Similiter Suppl. 1096 : Ἐρημίαν πολλὴν μελάθρων ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ. Thuc. 3, 67 : Πατέρων τε τάφους τῶν ὑμετέρων ἐπιβοώμενοι καὶ τὴν σφετέραν ἐρημίαν.] Quo sensu dici puto a Platone [Epist. 4, p. 321, C] αὐθάδειαν esse ἐρημίᾳ ξύνοικον. [Vertendum potius Solitudo, i. e. absentia aliorum. Sic Euripid. Hec. 981 : Ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ ἥδ' ἐρημία· Alc. 944 : Ἡ μὲν γὰρ ἔνδον ἐξελᾷ μ' ἐρημία.] Sed additur sæpe gen. et generaliter est Penuria. Nec enim dicitur duntaxat ἐρημία φίλων, quo et Xenoph. [Comm. 2, 2, 14] utitur, sed etiam νέων a Plat. [Leg. 1, p. 635, A], et τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς ab Eod. [Epist. 8, p. 353, E] : item διαδοχῆς a Plutarcho; et [Mor. p. 42, E], νοῦ καὶ φρενῶν ἀγαθῶν· item τοῦ κωλύοντος, a Chrysostomo. [Aristoph. Av. 1484 : Ἐν τῇ λύχνων ἐρημίᾳ. Thuc. 6, 102 : Ἀδυνάτους ἐσομένους ἐρημίᾳ ἀνδρῶν ἄλλῳ τρόπῳ περιγενέσθαι. Xen. H. Gr. 3, 4, 21 : Δι' ἐρημίας πολεμίων πορευόμενος. || De rebus adversis, Securitas, Eur. Herc. F. 1157 : Ποῖ κακῶν ἐρημίαν εὕρω ... μολών. Similiter Hec. 1017 : Τἄνδον δὲ πιστὰ κἀρσένων ἐρημία; Bacch. 875 : Ἥδομένα βροτῶν ἐρημίαις. Demosth. p. 171, 23 : Τῆς τῶν ἐναντιωσομένων ἐρημίας ἀπολαύων. || Cum præpositione Ælian. N. A. 1, 46 : Οὐδὲ τὴν ἀπ' ἀλλήλων ἐρημίαν τε καὶ διαίρεσιν ἀνέχονται· 6, 44 : Οὐ φέρων τὴν ἐρημίαν τὴν ἀπὸ τοῦ καλοῦ.]

[Ἐρημιὰς, άδος, ἡ, Solitudo. Theocr. 27, 61 : Σὴ ἐρημιὰς οὐκέτι πιστή.]

Ἐρημικὸς, ἡ, ὸν, [Desolatorius, Gl.] Solitarius, Solitariam vitam agens, In solitudine habitans. Gregor. : Ζώνην μιμούμενος τοῦ ἐρημικοῦ καὶ προδρόμου, i. e. Johannis Baptistæ. Sic pelecanem LXX Interprr. vocarunt ἐρημικὸν Ps. 101, [6] : Ὡμοιώθην πελεκᾶνι ἐρημικῷ. [Vita Athanasii vol. 1, p. 95, B; Gretseri Opp. vol. 2, p. 106, A.]

Ἐρημίτης, ὁ, idem. Sed ἐρημῖται dicti sunt peculiariter Qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eamque ideo agebant. Eremitæ servata voce Gr. dicti fuerunt. Galli quoque *Ermites*, quasi Eremites, appellant. [Job. 11, 12.]

[Ἐρημοβάτευτος, ὁ, Qui per deserta vagatur. Gregentius in Disputatione sua Herbanum Judæum vocat ἐρημοβάτευτον. Suicer.]

[Ἐρημοβᾰτέω, Solitudinem peragro. Th. Balsamon ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 81 extr. : Ἐρημοβατῶν εἰς ἀνικμοπραξίας. L. Dind.]

[Ἐρημοδίκιον, τὸ, Eremodicium, Gl. Ulp. Dig. 4, 4, 7. «In Nov. 63, c. 3, ἐρήμη δίκη, μὴ παρόντων ἑκατέρων μερῶν. In Basilic. l. 10, ἐρημόδικοι dicuntur οἱ ἐκ μονομεροῦς εἰσηγήσεως τὴν καταδίκην ἔχοντες.» Ducang.]

[Ἐρημόθωκος.] Ἐρημοθῶκος, ὁ, Qui solus causam suam agit, VV. LL. Ἐρημολόγος, Hesych. [Ἐρημοπόλος pro altero Ruhnk. in Auctario.]

[Ἐρημοκόμης, ὁ, ἡ, Capillis privatus, Calvus. Philipp. Thess. Anth. Pal. 7, 383, 3, κόρση, ubi metrum fert etiam ἐρημόκομος.]

[Ἐρημόκομος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Phanias Anth. Pal. 6, 294, 4 : Κρατὸς ἐρημοκόμου.]

[Ἐρημολάλος, ὁ, ἡ, In deserto cantans, susurrans, epith. cicadæ ap. Meleag. Anth. Pal. 7, 196, 2.]

[Ἐρημολόγος. V. Ἐρημόθωκος.]

Ἐρημονόμος, ὁ, ἡ, In deserto pastus, VV. LL. [Zosimus Anth. Pal. 6, 184, 4 : Θηρσὶ ... ἐρημονόμοις. Nonn. Dion. 14, 68 citat Wakef. Agath. Hist. p. 63, A : Τῶν ζῴων ὁπόσα ἄγρια καὶ ἐρημονόμα. In desertis habitans, Apoll. Rh. 4, 1333 : Ἐρημονόμοι θεαί. Atque sic vertere licet etiam in ceteris ll.]

[Ἐρημόπλανος, ὁ, Solus errans. Ut διθυραμβῶδες notat Demetr. Phal. § 116. Pro quo Ἐρημοπλάναν Κορύβαντα scriptum in Orph. H. 38, 4.]

Ἐρημοποιὸς, ὁ, ἡ, Qui desertum reddit, qui vastat; Suidæ ἐρημωτής.

[Ἐρημόπολις, ιδος, ὁ, Urbe carens. Eur. Tro. 599 : Ὦ τέκν', ἐρημόπολις μάτηρ ἀπολείπεται ὑμῶν.]

[Ἐρημόπολις, εως, ἡ, Urbs deserta. Eust. Opusc. p. 304, 36 : Τῆς καθ' ἡμᾶς ἐρημοπόλεως.]

[Ἐρημοπολίτης, ὁ, Urbis desertæ civis. Eust. Opusc. p. 250, 53 : Τί σε τηνικαῦτα προσεροῦμεν, ὦ μοναχέ; ἀστικὸν ἢ ἐρημικόν; γωνίας ἄνθρωπον πνευματικῆς ... κωμοπολίτην ἢ ἐρημοπολίτην; Ναὶ, οἶμαι, τοιοῦτον, ὡς ἐρημοῦντα τὴν ὑπὸ σοῦ τριβομένην πόλιν μιμήσεως ἀγαθῆς. « Hœschel. ad Vit. Anton. p. 125. » Schæf. ῑ]

Ἔρημος, ὁ, ἡ, itemque ἐρήμη interdum. [Utraque feminini forma utitur Soph., velut Ant. 739 : Ἐρήμης γῆς· altera 887 : Ἄφετε μόνην ἔρημον, eademque sæpissime Euripides. Alia utriusque exx. v. in locis infra citandis.] Apud veteres autem ἐρῆμος, ut ἑτοῖμος [velut ap. Homerum et Herodotum, de quo vide Schweigh. Lex. Arcad. p. 61, 6 : Ἔρημος ἀττικῶς (alia in codice manus κοινῶς), ἐρῆμος δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ. Herodianum Π. μον. λ. p. 33, 1 : Ἔρημος. Οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξυνόμενον τῷ η παραλήγεται, ἀλλὰ μόνον ἔρημος, « Ὡς ἴδε χῶρον ἔρημον. » Ἀττικοὶ μέντοι προπαροξύνουσι τὴν λέξιν, scripsisse προπερισπώμενον et ἐρῆμον, quum per se manifestum sit, confirmatur etiam iis quæ de prosodia adj. ἑτοῖμος addit : Καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι. Non recte Blochius προπαροξύνουσι in προπερισπῶσι mutabat.] Desertus, Solus (ut dicitur, Loca sola caveto), Inhabitatus. Item Incultus. Hom. Od. Γ, [270] : Δὴ τότε τὸν μὲν ἀοιδὸν ἄγων ἐς νῆσον ἐρήμην. [Χῶρον ἐρῆμον, Il. K, 520.] Xen. Cyrop. 3, [2, 2] : Πολλὴν τῆς χώρας τοῖς Ἀρμενίοις ἔρημον καὶ ἀργὸν οὖσαν διὰ τὸν πολέμιον. Et ἔρ. ὄρος Thuc. [Αιμὴν 2, 96, 98.] Item ἐρήμη καὶ ἀπάνθρωπος γῆ, Lucian. [Prom. c. 11], quum prius dixisset γῆν ἀνέργαστον. Herodian. 3, [12, 12] ἔρημον βασίλειαν vocavit Regiam vacuam, Polit. [Pind. Ol. 1, 6 : Ἐρήμας δι' αἰθέρος· 13, 85 : Αἰθέρος ἐρήμου. Æsch. Prom. 270 : Ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου. Aristoph. Ach. 20 : Ἔρημος ἡ πνὺξ αὕτηί· Lys. 867 : Ἔρημα δὲ εἶναι δοκεῖ μοι πάντα. Herodot. 4, 8 : Γῆν ... ἐοῦσαν ἐρήμην. Thuc. 1, 49 : Ἐνέπρησαν τὰς σκηνὰς ἐρήμους. Eademque forma feminini 2, 4, 102; 3, 67, 106; 4, 3, et alibi, sed ἐρήμη 2, 32; 4, 26.] Interdum vero additur genit. Xen. Cyrop. 4, [4, 5] : Χώρα ἐρήμη ἀνθρώπων οὖσα. [Τὰ ἐρῆμα, Deserta. Herodot. 2, 32 : Τῶν ἐρήμων τῆς Λιβύης. Thuc. 2, 17 : Τὰ ἔρημα τῆς πόλεως. Omisso γῆ vel χώρα, Herodot. 3, 102 : Στέλλονται ἐς τὴν ἐρῆμον· 4, 18 : Νευρῶν τὸ πρὸς βορῆν ἄνεμον ἐρῆμος ἀνθρώπων, ὅσον ἡμεῖς ἴδμεν. Ælian. N. A. 7, 48 : Προήει ἐς τὴν ἐρήμην· 3, 26 : Ἐν ταῖς ἐρήμοις. Gloss. Psalm. ap. Pasin. Codd. Taur. vol. 1, p. 191, A : Ἐν ταῖς ἐρήμοις διάγοντα. Et ib. B : Τῆς ἐρήμου. Omisso articulo Tzetz. Hist. 9, 332 : Ἐν ἐρήμου τόποις. || Sed frequenter dicitur et homo Desertus, qui præsidio destitutus est, Cui nemo fert opem; Incustoditus. [Æsch. Ag. 862 : Ἧσθαι δόμοις ἔρημον (γυναῖκα)· Pers. 734 : Μονάδα Ξέρξην ἔρημον οὐ πολλῶν μέτα. Soph. Phil. 228 : Ἔρημον κἄφιλον. Aristoph. Pac. 112 : Ὁ πατὴρ ἀπολιπὼν ἀπέρχεται ὑμᾶς ἐρήμους, ubi genere fem. dicitur. Plut. 447 : Τὸν θεὸν ἔρημον ἀπολιπόντε.] Andoc. [p. 31, 7] : Οὐδ' ἔρημος οὐδ' εὐαδίκητος. Thuc. 2 : Ἀπώλλυντο ἔρημοι. Herodian. 2, [12, 12] : Ἔρημός τε καὶ ὑπὸ πάντων καταλειφθείς. Plut. Amat. Narr. [p. 773, D] : Οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς χόρας, βιάζονται, Incustoditas, Polit. Sic autem ap. Thuc. ἐρήμους πύλας schol. exp. ἀφυλάκτους : atque ita et in prov. [ap. Aristoph. Vesp. 634, Eccl. 885], Ἐρήμας τρυγήσεις, crediderim ἐρήμας exponi posse : v. Erasm. in Prov. Haud impune vindemiam facies; simul et meam in illud animadversionem. Dicitur etiam ἔρ. οἶκος a Dem., et ἐρημωθεὶς, quando sublata stirpe liberorum legitimorum, successio ad proximos defertur. Bud. [Isæus p. 66, 29; 67, 40; Isocr. p. 385, B.] Isocr. autem [p. 394, C] videtur et ἐρήμους ἀνθρώπους eo sensu dixisse, sicut et [p. 100, D] στρατιώτας, Qui amiserunt suum ducem. [De rebus, Aristoph. Pac. 314 : Πλακοῦσιν ἐντυχεῖν πλανωμένοις ἐρήμοις. Xen. Anab. 2, 1, 6, ἄμαξαι.] Frequenter tamen gen. additur, et dicitur aliquis ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, Isocr. [p. 405, A]; ἔρημος βοηθείας, Plut. [Mor. p. 161, C]; quem gen. et schol. Thucyd. subaudit in quodam ejus l. [2, 90], ubi dicit ἐρήμῳ ὄντι. Quinetiam ap. Hom. Il. E, [140] : Τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται, Eustath. exp. ἔρημα τοῦ βοηθήσοντος. Esse autem ἐρῆμα vet. scripturam, admonui supra. Huc certe pertinet copulatio τοῦ ἔρημος cum ἀβοήθητος, apud Plut. De Alex. fort. [p. 344, A.] Sciendum est autem non tantum cum illo gen. aut similibus jungi ἔρημος, sed cum plerisque aliis, pro Destitutus, Orbatus, aut etiam simpl. Carens. [Soph. El. 1405 : Στέγαι φίλων ἔρημοι· OEd. Col. 1717 : Πατρὸς ὧδ' ἐρήμας. Eodemque modo sæpe Euripides. Thuc. 1, 32 : Ἐς τὸν παρόντα πόλεμον Κορινθίων ἔρημοι καθέσταμεν.] Plato Ep. [7, p. 332, C] : Ἔρ. εἶναι ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Et, ἔρημος γνησίων διαδόχων χώρα, Plut. Sol. [c. 7]; θεραπείας, Cam. [c. 21. Soph. OEd. T. 1509 : Πάντων ἐρήμους.] Isocr. Ad Phil. [p. 87, D] : Ἀλλὰ τῶν μὲν προειρημένων ἁπάντων ἔρημος γένηται καὶ γυμνός. Xen. [Cyrop. 2, 1, 11], ἔρ. συμμάχων. Idem vero Cyrop. 4, [4, 5] dixit regionem, quæ sit ἐρήμη ἀνθρώπων, esse etiam ἐρήμην τῶν ἀγαθῶν. [Herodot. 6, 23 : Τὴν Ζάγκλην, ἐοῦσαν ἐρῆμον ἀνδρῶν· 9, 63 : Ἡ ἐσθὴς ἐρῆμος ἐοῦσα ὅπλων. Thuc. 8, 96 : Τὸν Πειραιᾶ ἔρημον ὄντα νεῶν. Et similiter apud alios quosvis. « Ἔρημοι νοῦ καὶ τῶν ἀναγκαίων λογισμῶν, Liban. vol. 4, p. 292, 26. » Jacobs.] || Ἔρημος ἀγὼν, Non habens adversarium, Hesych. || Ἐρήμη sub. δίκη, Vadimonium desertum. Et Ἐρημοδίκιον pro eod. Dem. [p. 540, 21] : Δίκην δὲ τούτῳ λαχὼν ὕστερον τῆς κακηγορίας, εἷλον ἐρήμην, Indicta causa damnavi, i. e. Quum ille ad judicium non affuisset. [Thuc. 6, 61 : Ἐρήμῃ δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ.] Et ἔρημον διδόναι, Secundum præsentem judicare, non obeunte reo : vulgo ad verbum *Donner defaut.* Bud. p. 22, 23, 41. [Demosth. p. 542, 4 : Τὴν ἔρημον δεδωκότα. Et ἐρήμην καταγνῶναι τὴν δίαιταν, p. 903, 8 Et καταδιαιτᾶν p. 1013, 21.] Item λύεσθαι dicitur ἐρήμη, ut ex Poll. [8, 60] annotatur, quum deserti vadimonii judicium nullum fit. || Ἔρημος pro Unico et singulari, Bud. e Plat. Tim. [p. 34, B] : Οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον κατέστησε. [Simile quod ex Plut. Cæs. c. 63 affert Schneider., Ἐρήμους ὄρνιθας, Solitarias. Photius p. 13, 19, Suidas aliique gramm. : Ἔρημον ἐμβλέπειν, ἀκίνητον καὶ νωθρὸν, οἷον ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς βλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυΐδῳ. Neutr. plur. adverbialiter Eur. Suppl. 775 : Φίλους προσαυδῶν, ὧν λελειμμένος τάλας ἔρημα κλαίω. Comparativo Thuc. 3, 11 : Ὅσῳ δυνατώτεροι αὐτοὶ αὑτῶν ἐγίγνοντο καὶ ἡμεῖς ἐρημότεροι. Superlat. Exod. 13, 20.]

Ἐρημοσκόπος, ὁ, Qui negligenter excubias agit, apud Suidam.

[Ἐρημοσύνη, ἡ, Solitudo. Cyllen. Anth. Pal. 9, 4, 2; Agath. ibid. 665, 2. ŭ]

[Ἐρημοτἄφὴς, ὁ, ἡ, In deserto sepultus. Georg. Sync. p. 128, A : Μωϋσέως καταγογγύζοντας, ὅτι γε συμφερούσης δουλείας ἀπήλλαξε καὶ ἐρημοταφεῖς κατέστησεν. L. Dindorf.]

[Ἐρημοφίλης et forma Dor. Ἐρημοφίλας, ου, ὁ, Solitudinem amans. Paul. Sil. Anth. Pal. 9, 396, 4 : Ὠδὸς ἐρημοφίλας, de merula. Ad formam Brunckius confert γυναικοφίλας.]

Ἐρημόω, Desertum reddo, Desolo, Vasto. [Thuc. 3, 58 : Ἱερὰ θεῶν ἐρημοῦτε. Plato Leg. 9, p. 865, E.] Dem. [Andoc. p. 26, 10, τὴν χώραν.] Et pass. Ἐρημοῦμαι. Thuc. 1, [23] : Οὔτε πόλεις τοσαίδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων, Vastatæ sunt. [1, 10 : Λακεδαιμονίων εἰ ἡ πόλις ἐρημωθείη, λειφθείη δὲ τά τε ἱερὰ καὶ τῆς κατασκευῆς τὰ ἐδάφη. Xen. Ag. 1, 20 : Πορθουμένη καὶ ἐρημουμένη χώρα.] Apud eundem tamen 5, [4] : Καὶ ἐρημώσαντες Συρακούσας, exp. schol. simpl. καταλιπόντες ἐρήμην, i. e. Quum desertam urbem illam reliquissent. [Pind. Isthm. 3, 35 : Νιφὰς πολέμοιο τεσσάρων ἀνδρῶν ἐρήμωσεν μάκαιραν ἑστίαν. Paullo aliter Pyth. 4, 269 : Ἑὸν ἐρημώσαισα χῶρον, de arbore cæsa, Relinquens. Æsch. Ag. 1070 : Τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον· Pers. 298 : Ἄναρχον τάξιν ἠρήμου θανών. Absolute Suppl. 515 : Ἀλλ' οὔτι δαρὸν χρόνον ἐρημώσει πατήρ. Eurip. Rhes. 278 : Ποίας πατρῴας γῆς ἐρημώσας πέδον; Andr. 314 : Εἰ μὴ τόδ' ἐκλιποῦσ' ἐρημώσεις πέδον.] A Plutarcho ἐρημοῦν accipi puto pro Amicis destituere, ut ἔρημον ostendi de eo interdum dici peculiariter, qui amicis destitutus sit, in hoc l. Vitæ Alex. [c. 39] : Νῦν δ' ἰσοβασιλέας πάντας ποιεῖς· καὶ πολυφιλίας παρασκευάζεις αὐτοῖς, σεαυτὸν δὲ ἐρημοῖς. [Xen. H. Gr. 5, 3, 27 : Προκεχωρηκότων δὲ τοῖς Λακεδαιμονίοις ὥστε ... Ἀθηναίους ἠρημῶσθαι. Aliter Eur. Med. 90 : Σὺ δ' ὡς μάλιστα τούσδ' ἐρημώσας ἔχε καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένῃ. Schol. χωρίσας. Pass. Herodot. 7, 171 : Ἐς τὴν Κρήτην ἐρημωθεῖσαν ... ἐσοικίζεσθαι ... Ἕλληνας. Thuc. 2, 44.] || Cum gen Destituo, Privo, Orbo. [Eur. Herc. F. 360 : Διὸς ἄλσος ἠρήμωσε λέοντος· Hel. 1610 : Ἠρήμωσε δὲ σῶν ναυβατῶν ἑρετμά. Æsch. Ag. 260 : Ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου. Eurip. Andr. 805 : Πατρὸς ἐρημωθεῖσα. Herodot. 4, 135 : Οἱ ὄνοι ἐρημωθέντες τοῦ ὁμίλου· 6, 22 : Μίλητος μέν νυν Μιλησίων ἐρήμωτο· 7, 174 : Θεσσαλοὶ ἐρημωθέντες συμμάχων. Plato Tim. p. 66, E; Xen. Hipparch. 4, 18.] Aristot. : Οὐδεμία φύσις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν αὐτάρκης, ἐρημωθεῖσα τῆς ἐκ θεοῦ σωτηρίας. Sic Philo V. M. 1 : Καὶ αἱ κατ' ἀγρὸν ἐπαύλεις ἐρημωθεῖσαι τῶν ἐν αὐταῖς, ἀντέλαβον ἄνδρας βελτίους. [Cum duplici accusat. Pind. Pyth. 3, 97 : Τὸν μὲν ὀξείαισι θύγατρες ἐρήμωσαν πάθαις εὐφροσύνας μέρος αἱ τρεῖς.]

Ἐρημώζω, Sum solitarius, VV. LL. ex Epigr., perperam fortassis pro ἐρημάζω.

Ἐρήμωσις, εως, ἡ, Desolatio, Vastatio, Destitutio, Privatio. [Arrian. Exp. 1, 9, 13, χωρίου. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 109, B.]

Ἐρημωτὴς, ὁ, Desolator, Vastator; Destitutor, Qui destituit, Qui privat. [Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 115, 2 : Ταῦρον, τὸν πρὶν ἐρημωτὰν θῆρα Μακηδονίας.]

[Ἐρημωτικὸς, ἡ, ὸν, Vastans. Epiphan. vol. 1, p. 458, A, ζῷον.]

[Ἔρησις, λέξις, Lexicon Ms. Havn. Osann.]

Ἐρητύω, Inhibeo, Cohibeo, Reprimo. Hom. Il. Σ, [503] : Λαοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἐπήπυον ἀμφὶς ἄρωγοί· Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον, Inhibebant et reprimebant ne concurreret. A, [192] : Ἡὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειε τε θυμόν. [Aor. utitur etiam Panyasis ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 364 : Ὅστις ἀπ' οἴνου θυμὸν ἐρητύσας πίνει ποτὸν ἄλλο, et sine præpos. Eurip. Phœn. 1260 : Ἐρήτυσον τέκνα δεινῆς ἁμίλλης, et sæpius Apoll. Rh., idemque futuro ἐρητύσεις 1, 296.] Addit idem dat. ἔπεσι : ut B, [75] : Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσι. [164 : Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.] Et Od. I, [493] : Ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἐρήτυον ἄλλοθεν ἄλλος. [Aor. frequent. ἐρητύσασκε est Il. Λ, 567, Theocr. 25, 75. Imperf. freq. ἐρητύεσκον apud Apoll. Rh. 1, 1301, Quint. 12, 370.] Ex Apoll. [Rh. 1, 297] affertur ἐρητύω κακότητος, pro Reprimo calamitatem : sed puto significare Reprimo et inhibeo ab. [2, 331 : Μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου· 3, 561. V. l. Eurip. supra cit.] Idem [2, 835] pass. voce et signif., Ἐρητύοντο μέλεσθαι, itidem pro Inhibebantur s. prohibebantur quo minus curarent. [Hom. Il. N, 280 : Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός· et omisso infinitivo Θ, 345, etc. Aor. tertia plur. ἐρήτυθεν est Il. B, 99, 211. Med. O, 723 : Ἐρητύοντό τε λαοί. || Syllabam τυ in formis ἐρήτυε, ἐρήτυον et ἐρητύεται corripuit Homerus, in ceteris formis produxit. Pariterque Apoll. Rh. υ non corripuit, nisi sequente syllaba brevi. Contra Soph. OEd. C. v. 164 : Πολ | λὰ κέλευθος ἐρατύει, respondet versui 132 : Εὐφήμου στόμα φροντίδος.]

[Ἔρθα, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρθηνὸς, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ, Steph. Byz.]

[Ἐρθυρίς. Etym. M. p. 377, 36 : Ῥῶ τὸ φθείρω, μετὰ τοῦ ἐρι ἐν συγκοπῇ ἔρρω, ὡς τὸ ἐριθυρὶς ἡ μεγάλη θυρὶς, καὶ ἐρθυρίς. Id. 148, 11 : Πέπονθε δὲ (voc. ἀρπεδόεσσα, cum ἀρι scilicet compositum) ὁμοίως τῷ ἐρθύρις, αἰολικῶς· ἐρίθυρις γὰρ ἡ μεγάλη θυρίς.]

Ἐρὶ, particula in comp. solum usitata, intendens et augens signif. eorum, quibuscum componitur, ut ζα. [Conf. Arcad. p. 182, 2.] Ap. Hesych. legitur ἐρὶ, expositum πολὺ, μέγα, ἰσχυρόν. At ἔρι est vocativus a nom. ἔρις.

[Ἐριάδες, κανθαρίδες, in Lexico Ms. Nicomedis. Ducang. App. Gloss. p. 74.]

[Ἐρίανθος, ὁ, Erianthus, Thebanus, Plut. Lysand. c. 15. Ἐριάνθης rectius, ut videtur, bis ap. Pausan. 10, 9, 9.]

[Ἐριασπίδας, ὁ, Eriaspidas, n. viri, ap. Anyten Anth. Pal. 6, 153, 1 : Ἐριασπίδα υἱός. ῑ̆ᾱ̆ L. Dind.]

[Ἐριαυγὴς, ὁ, ἡ, Valde splendens. Orph. fr. ap. Macrob. Sat. 1, 18, Ἠελίοιο.]

Ἐριαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Cervicem elatam et arduam s. proceram habens; ut ἐριαύχενες equi, Hom. [Il. K, 305, Λ, 159], ὑψαύχενες καὶ γαῦροι, Eust. [In ἀριαύχην depravatum ap. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 133, 5. L. Dind.]

[Ἐριαχθὴς, ὁ, ἡ, Valde gravatus, onustus. Maxim. Καταρχ. 520, ποίμνη. Sed rectius ducitur ab ἔριον, ut sit Lanosus.]

[Ἐρίβαλλος, τὸ μαρσίππιον, quod ponit Arcadius p. 54, 9, scribendum ἀρύβαλλος. L. Dindorf.]

[Ἐριβόᾱς, ὁ, Clamosus. Pind. ap. Dionys. De comp. vv. p. 154, 2, de Baccho : Τὸν Ἐριβόαν καλέομεν. Simiæ Ovum in Anth. Pal. 15, 27, 5 : Θεῶν ἐριβόας Ἑρμᾶς ἔκιξε κᾶρυξ.]

Ἐρίβοια νὺξ, Hesychio ἡ μεγάλως τιμωμένη. Possit nox ita etiam dici putari, quoniam clamores et strepitus propter silentium in ea clarius audiuntur quam interdiu.

[Ἐρίβοια, ἡ, Eribœa, filia Alcathoi, Ajacis ex Telamone mater. Pind. Isthm. 5, 42, Soph. Aj. 569, Apollod. 3, 12, 7, 2. Aliis Περίβοια, quocum nomine permutatur in libris Tzetzæ scholl. ad Lycophr. 53. || Ptolem. 3, 13, inter urbes Macedoniæ : Παρθυαίων Ἐρίβοια. Quo referendum quod ap. Polyænum 4, 1 est : Κελεύει (Argæus, rex Macedoniæ) τὰς παρθένους τῶν Μακεδόνων ... ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἐρεβοίας (sic) ἐπιφανῆναι. Eadem orthographiæ diversitas est in cognomine Bithyniæ urbe, de qua Ptolem. 5, 1 : Πόλεις μεσόγειοι ... Ἐρίβοια. Nunius vero ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 412, gentile ponit Ἐρεβοιων. ῐ̆ L. Dind.]

[Ἐρίβομβος, ὁ, ἡ, Valde bombitans. Orph. fr. ap. Porphyr. De antro Nymph. c. 16, p. 16, μέλισσα.]

[Ἐρίβοτρυς, ὁ, ἡ, Theod. Prodr. Ep. f. 4. Bast.]

[Ἐρίβους fingit Eust. Il. p. 562, 40, ad explicandum Ἠερίβοια.]

Ἐριβρεμέτης, ὁ, q. d. Grandifremus, Grandistrepus, ut Jupiter ἐριβρεμέτης, Hesiod., Magno cum strepitu s. fragore tonans. [Immo Hom. Il. N, 624. Quint. 3, 635. Pind. Isthm. 3, 64, λέοντες. De Æschylo Aristoph. Ran. 814. De Baccho Dionys. Per. 578. De Eubuleo Orph. H. 28, 8, de Iaccho 48, 3. De tibiis Archias Anth. Pal. 6, 195, 2. De fluvio Acesine Nonn. Dionys. 23, 276.]

[Ἐριβρεμὴς, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Epigr. Anth. Pal. 6, 344, 4 : Ἐριβρεμέα δαιδάλεον τρίποδα.]

[Ἐριβρῑθὴς, ὁ, ἡ, Valde gravis. Oppian. Hal. 5, 636 : Ἐριβριθῆ μολύβου χύσιν.]

Ἐρίβρομος, ὁ, ἡ, i. q. ἐριβρεμέτης, q. d. Grandifremus. [Hom. H. 1 in Bacch. 56 et 2, 1 : Διόνυσον ἐρίβρομον, ut Anacreon ab Etym. M. v. Δεύνυσος cit. et Dionys. Per. 576, Εἰραφιώτην. Pind. Ol. 10, 21, λέοντες· Pyth. 6, 3, χθονός· 11, νεφέλας. De Furiis Orph. H. 68, 1. Const. Manass. Amat. 4, 45 : Μικρὸς σπινθὴρ ἐρίβρομον κάμινον ἀνακάει. Et ib. 8, 8.]

Ἐριβρύχης, ὁ, ἡ, Valde mugiens. Hesiod. Theog. 832 : Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἄσχετον. [Oppian. Hal. 1,

476 : Πόντον ἐριβρύχην· 709 : Ἐριβρύχην ... λέοντα. «Ποταμὸν ἐριβρύχην καὶ πολυχεύμονα codd. Monacc. in loco vulgo post verba ποδοῖν πηγὰς omisso, Eumath. Ismen. p. 336 Teuch.» Jacobs.] Dicitur etiam Ἐρίβρυχος, ut ἐρίμυκος, Suid. [ex epigr. Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 159, 4] : Ἐριβρύχων παυσαμένη κελάδων, quod exp. πολυήχων. [Quintus 3, 171 : Φθόγγον ἐριβρύχοιο νεβροὶ τρομέωσι λέοντος. Wakef. Oppian. Cyneg. 3, 129 : Ἐρίβρυχοί τε λέαιναι. ῡ]

Ἐριβώλαξ [-βῶλαξ, ᾰκος], ὁ, ἡ, i. q. ἐρίβωλος, Eust., ab illo hoc derivari scribens. Hom. Il. A, [155] : Ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, i. e. εὔγεῳ, λιπαρᾷ. [Et alibi sæpe de regionibus pinguibus et fertilibus.]

Ἐρίβωλος, ὁ, ἡ, Glebosus, Admodum glebosus. Hom. Il. Φ, [154] : Εἶμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης. Et alibi sæpe. H. Cer. 471 : Ἀρουράων ἐριβώλων.]

[Ἐριβώτης, ὁ, Eribotes, Argonauta, f. Teleontis. Apoll. Rh. 1, 71, ubi v. schol., 73; 2, 1039. Conf. Buttmann. Lexil. vol. 1, p. 148.]

Ἐριγάστωρ, ορος, ὁ, Ingentem habens ventrem; nam ερι epitat. est particula. Exp. uno verbo Ventrosus, Ventriosus. [Nicand. Al. 344. Hesych. : Ἐρυγάστωρ, μεγαλογάστωρ, vitiose pro ἐριγ., ut viderunt intt. Ejusdem voc. dittographia est quod in cod. post Ἐρυγὴ, ἔκβρασις interponitur Ἐρυγήτωρ. Conf. autem Lobeck. Aglaoph. p. 853. L. Dind.]

[Ἐριγδουπέω, Valde strepo. Schol. Hom. Il. Z, 507 : Κροαίνων) ὑψηχῶν, ἐριγδουπῶν, κυμβαλίζων.]

[Ἐρίγδουπος, ὁ, ἡ.] Ἐρίδουπος, Valde sonans. Hom. Od. Υ, [176] : Ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ. [Ἀκτάων ἐριδούπων, Il. Υ, 50; ποταμῶν Od. Κ, 515. Ἀκοὴν ἐρίδουπον, Empedocl. v. 349.] Et Ἐρίγδουπος interposito γ, metri causa, pro eod. Od. Ο, [112] : Ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης, i. e. μεγαλόκτυπος, μεγαλόψοφος, Magnum sonans s. tonans Jupiter. [Il. Ε, 672 : Διὸς ... ἐριγδούποιο. Hesiod. Th. 41. Hom. Il. Λ, 152 : Ἐρίγδουποι πόδες ἵππων. Epigr. Anth. Plan. 4, 74, 5, καλαύροπος. Quint. 3, 221, ποταμοί.]

[Ἐριγηθὴς, ὁ, ἡ, Valde lætus. Orph. Lith. proœm. 24, νίκην.]

Ἐριγήροις, Hesychio μεγαλοφώνοις. [Emenda Ἐρίγηρυς, μεγαλόφωνος. Pierson. Veris. p. 199.]

[Ἐριγίνη. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 113, 34 : Τὰ διὰ τοῦ ινη μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύτονα τὸ ι παραλήγεται, οἷον Ἀσίνη ἡ Ἑρμιόνη, ἀριγίνη, ἐριγίνη, ἡρωίνη.]

[Ἐρίγληνος, Qui est magnis pupillis s. oculis. Oppian. Cyneg. 1, 310.]

[Ἔριγμα, Ἐρίγμη, Ἐριγμός. V. Ἐρεγμός].

[Ἐρίγυιος, ὁ, Erigyius, Mytilenæus, dux Alexandri M. ap. Diod. 17, 57, 81, etc. et Arrianum in Exp. Alex. Quorum scriptorum in libris variatur inter scripturam per υ et υι. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 51, 24, inter nomina in υος ponens Ἐρύγυος, si scripsit Ἐρίγυος, præferenda erit scriptura per simplex υ. Ita sæpe scribitur ὑπόγυιος pro ὑπόγυος. L. D.]

[Ἐριγὼν, όνος, ὁ, Erigon, fl. Macedoniæ. Athen. 2, p. 43, D, ubi libri Ἐργάνην, Ἐριμῶ, Ἐριγαιῶ. Ἐριγόνα est ap. Arrian. Exp. 1, 5, 8. Ἐρίγων et Ἐρίγωνι ap. Strab. 7, p. 327, scripsit Tzschuckius, ut est in epit. p. 330. Libri enim Ἐριγὼν, Ἐριγῶνι, unus Ἐριγῶντι. Vera scriptura habenda est Ἐρίγων, ωνος, si huc refertur quod Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 31, 15, inter τὰ εἰς γων ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἁπλᾶ βαρύτονα memorat Ἐρίγων, Ἐρίγωνος, ὄνομα κύριον. Ἐρίγων, οντος, barytonon ponit Arcad. p. 10, 20. Non liquet an sit nomen diversum.]

Ἐρῐδαίνω, Contendo, Concerto. Hom. Il. A, [574] : Ὄνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε· B, [342] : Αὔτως γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδαίνομεν, Nequicquam enim verbis contendimus. [Π, 765 : Ὡς δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν· Od. Α, 79 : Οὐ ... δυνήσεται ἀντία πάντων ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν ἐριδαινέμεν οἷος· Σ, 403 : Νῦν δὲ περὶ πτωχῶν ἐριδαίνομεν· Φ, 310 : Πῖνέ τε μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κουροτέροισιν. Callim. Dian. 262 : Μηδ' ἐλαφηβολίην μηδ' εὐστοχίην ἐριδαίνειν. Tzetz. Anteh. 302 : Οὕνεκά οἱ ἀρετῇ ἐριδαίνων οὐδὲν ἰσοῦτο.] Unde est et ἐρίδηνα [ἐρίδηνα] ap. Apollon., Concertavi, Contendi [1, 89; 2, 60, 986. Cum inf. in versibus ap. Bekk. Anecd. vol. 3, p. 1089, 12 : Καὶ πόλεως μεγάλης βασιλευέμεναι ἐριδαίνει. De medio v. in Ἐρίζω sub finem. L. Dind.]

[Ἐρῐδαντεὺς, έως, ὁ, Litigiosus. Democritus apud Clem. Al. Str. p. 279, D : Ζητήσεις ἐριστικὰς ἐκπορίζοντες ... ἐριδαντέες καὶ ἰμαντελικτέες. Plut. Mor. p. 614, E : Τὰς ψυχὰς αἱ μὲν ἐλαφραὶ ζητήσεις ἐμμελῶς καὶ ὠφελίμως κινοῦσιν, ἐριδαντέων δὲ κατὰ Δημόκριτον καὶ ἰμαντελικτέων λόγους ἀφετέον. || Ἐριδάντης, ου, ὁ, idem. Timo ap. Diog. L. 2, 107 : Οὐδ' ἐριδάντεω (μοι μέλει) Εὐκλείδου, Μεγαρεῦσιν ὃς ἔμβαλε λύσσαν ἐρισμοῦ. Incertum an huc pertineat quod Hesych. ponit : Ἐριδανάτας, Ἡρακλῆς παρὰ Ταραντίνοις.]

[Ἐρίδηλος, ὁ, ἡ, Valde conspicuus. Herodian. Epim. p. 185. Borss. Nonn. Jo. c. 18, 72 : Γνωτὸς ἐὼν ἐρίδηλος ... ἀρχιερῆος.]

[Ἐριδία. V. Ἐριωδία.]

[Ἐριδήμιος, Ζεὺς ἐν Ῥόδῳ, Hesych. Ἐριδίμιος cod., ut postulat ordo literarum.]

[Ἐριδινὴς, ὁ, ἡ, ap. Tryphiod. 231 : Καπνὸν ἐρευγομένη ἐριδινέα, Wernickius scrib. conjecit περιδινέα.]

[Ἐρίδιον, τὸ, dimin. ab ἔριον. Lanula. Photius : Λαμπάδιον ... οἱ μὲν τὸ λεπτὸν ἐρίδιον, ᾧ καταδεῖται τὰ κατάγματα. Χειρίδιον Suidas, χοιρίδιον schol. Aristoph. Ach. 1176. Lucian. Ocyp. 89 : Τὰ δεσμὰ τῶν ἐριδίων. ῐῐ]

[Ἐρίδιος, ὁ, Eridius, f. Hæmi regis Scytharum, unde fl. Ponti cognominis, idem qui postea Ἶρις (pro quo Ἔρις libri plerique Lycophr. 1333), sec. Arrianum ap. Eust. ad Dionys. v. 783.]

Ἐριδμαίνω, Irrito, Ad contentionem et certamen provoco. Hom. Il. Π, [260] de vespis : Οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες Αἰεὶ κερτομέοντες. Derivatur autem vel ab ἐριδαίνω, interjecto μ, vel ab ἔρις et μαίνω, ut gramm. volunt. [Apoll. Rh. 3, 94. Theocr. 12, 33 : Κοῦροι ἐριδμαίνουσι φιλήματος ἄκρα φέρεσθαι. Mosch. 2, 69. Imperf. freq. Nicand. Alex. 407 : Ἐριδμαίνεσκε χροῆς ὕπερ.]

[Ἐρίδματος, ὁ, ἡ. Æsch. Ag. 1472. Blomf., Valde noxia. «*We render id* valde ædificata, *as* θεόδματος, εὔδμητος, *a strong metaphor, it may be said, but no stronger than* νεικέων τέκτονα *or* ἄτας θριγκώσων *in this play, or* καλλίπυργον σοφίαν *in Aristoph. Nub.* 1024.» *Quarterly Review* n. 50, p. 527. Angl.]

[Ἐρίδουπος. V. Ἐρίγδουπος.]

[Ἐρίδω. V. Ἐρείδω.]

[Ἐρίδωρος, ὁ, ἡ, Munificus, Uber, Copiosus. Oppian. Cyn. 3, 504 : Ἰτῶκας ἀείδωμεν, θήρης ἐρίδωρον ὀπώρην.]

[Ἐριέντης, Ἀφροδίτης ἐπώνυμον, Hesych. vitiose.]

[Ἐρίζηλος, i. q. ἐρίδηλος, quocum conjungit Ps.-Herodianus in illo citatus.]

Ἐρίζω, Contendo, Concerto : cum dat. pers., addito vel infin. vel nomine aliquo cum præp. vel dat. instrumenti. Hom. Od. Σ, [38] : Ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν Χερσὶ μαχέσσασθαι. [Phalæc. ap. Athen. 10, p. 440, E : Ἴσα δὲ πίνειν οὔτις οἱ ἀνθρώπων ἤρισεν οὐδαμά πω.] Ib. [Θ, 225] : Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. [Eadem forma imperfecti Crates apud Diogen. Laert. 2, 118.] Ο, [320] : Δρηστοσύνη δ' οὐκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος. [Herodot. 4, 152 : Τούτῳ γὰρ οὐκ οἷά τέ ἐστι ἐρίσαι ἄλλον.] Plut. Fabio [Comp. c. Pericle c. 3] : Ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, Contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. [Pind. Pyth. 2, 88 : Χρὴ πρὸς θεὸν οὐκ ἐρίζειν (eadem constr. Plato Reip. 3, p. 395, D, Theocr. 5, 136)· 4, 285 : Οὐκ ἐρίζων ἀντία τοῖς ἀγαθοῖς· Isthm. 7, 27 : Ἀμφὶ Θέτιος ἔρισαν γάμῳ.] Plato Protag. [p. 337, B] : Ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, Inter vos de rebus hujusmodi controversemini, non concertetis, ut Cic. vertit, Lex. Cic. p. 131. [Cum περὶ sequente genitivo idem Conv. p. 173, E, Xen. Ages. 1, 5. Et addito dativo pers. Anab. 1, 2, 8. De litigantibus cum dat. pers. Thuc. 5, 79 : Αἱ δέ τις τῶν ξυμμάχων πόλις πόλει ἐρίζοι. Cum μετὰ sequente genit. Jo. Diac. Alleg. ad Hesiodi Theog. p. 492 ed. Gaisf. : Ἐρίζει μετὰ τοῦ Διός. Absolute Sophocl. El. 467 : Τὸ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον δυοῖν ἐρίζειν. Aristoph. Ran. 866 : Ἐβουλόμην μὲν οὐκ ἐρίζειν ἐνθάδε· 1105 : Ὅ τι περ οὖν ἔχετον ἐρίζειν, λέγετον.] Construitur etiam cum accus. rei et dat. pers., VV. LL. ex Hom. [Il. I, 389], Ἐρίζοι Ἀφροδίτῃ κάλλος, Formæ venustate cum Venere con-

tendat. [Theocr. 4, 8. Sine dat. Hesiod. Sc. 5 : Νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε τάων. Cum dat. idem forma media Th. 534 : Οὕνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενέϊ Κρονίωνι. Eadem signif. absolute Xen. Cyneg. 1, 12 : Μενεσθεὺς δὲ ἐκ τῆς ἐπιμελείας τῆς τῶν κυνηγεσίων τοσοῦτον ὑπερέβαλε φιλοπονίᾳ, ὥστε ὁμολογεῖν τοὺς τῶν Ἑλλήνων πρώτους ὑστέρους εἶναι ... ἐκείνου πλὴν Νέστορος· καὶ οὗτος οὐ προέχειν λέγεται, ἀλλὰ ἐρίζειν· Anab. 4, 7, 12 : Οὕτως ἐρίζοντες αἱροῦσι τὸ χωρίον. Ἔριν ἐρίζειν Theocr. 5, 23 : Ἥς ποτ' Ἀθαναίαν ἔριν ἤρισεν. Ubi alii πόκ', quo recepto Ἀθαναίᾳ corrigebat Valcken.] Istud autem [1 Reg. 12, 14], Ἐρίσητε τῷ στόματι Κυρίου, exp. Exasperaveritis os Domini. [Fut. ἐρίξω erat Nonni Dion. 1, 502, ubi ἐρίζω scripsit Græfius. Eust. Opusc. p. 56, 94 : Τὸ μέντοι ἐρίξαι (apud Pindarum), ἤγουν εἰς ἔριν κινῆσαι, οἷον, Οὐ ψεῦδος ἐρίξω, ἤγουν οὐ πρὸς ψεῦδος φιλονεικήσω, οὐχ οὕτως ἀσαφές. Partic. aor. ἐρίξαντες est in Tab. Heracl. 2, 26. Perf. ἠρικέναι ap. Polyb. 3, 91, 7, Suidam in Ἠρικώς.] || Ἐρίζομαι voce pass. [med.], signif. act. pro ἐρίζω. Hom. Il. Ψ, [735] : Μηκέτ' ἐρίζεσθον [al. ἐρείδεσθον] μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι· Ε, [172] : Ὦ οὗτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε ἀνήρ. [Pind. Ol. 1, 95 : Ἵνα ταχυτὰς ποδῶν ἐρίζεται· Isthm. 3, 47 : Πανελλάνεσσιν ἐριζόμενοι. V. etiam in activo.] Aristoph. Nub. [1375] : Ἔπος πρὸς ἔπος ἠριζόμεσθ' [ἠρειδόμεσθ'. « Ἐρείδοντες et ἐρείδοντας codd. Eumath. Ism. p. 292 Teuch., ubi ed. ἐρίζ. » Jacobs.], Ultro citroque verbis disceptabamus s. concertabamus. [Perf. Hesiod. ap. Clem. Al. Protr. p. 63, Str. 5, p. 716 (coll. Buttm. Gramm. vol. 1, p. 335) : Ἀθανάτων τέ οἱ οὔτις ἐρήρισται κράτος ἄλλος. Hesych. : Ἐρήριται, ἐρίζει. Legendum ἐρήρισται. Ἐρηρισμένος, ὁ πεφιλονεικημένος, ponit Suidas. Passivo Plato Lys. p. 207, C : Ὁπότερος γενναιότερος ἐρίζοιτ' ἄν.] Ἐριδῶ, ήσω, factum ex fut. 2 verbi ἐρίζω, i. q. ἐρίζω. Hom. Il. Ψ, [791] : Ἀργαλέον δὲ Ποσσὶν ἐριδδήσασθαι [ἐριδήσασθαι Wolf. cum aliis] Ἀχαιοῖς εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. [Hæc est Eustathii et schol. opinio. Qui aliam memorat scripturam ἐριζήσασθαι. Quam non improbabat Buttm. Gr. vol. 2, p. 132. In gl. Hesychii ad hanc formam alludente Εἰρήδεται, ἐρίζεται, Kust. quærebat formam Bœot. ἐρίδδεται, alii ἐρείδεται et in interpr. στηρίζεται. || Forma Dor. Ἐρίσδω est ap. Theocr. 1, 24, etc.]

[Ἔριζα, τὰ, Eriza, urbs Cariæ, ap. Hieroclem Synecd. p. 689 Ἔρεζος. Ubi de altera forma v. Wesseling. Erizam urbem in hac regione memorat Liv. 38, 14, init. Gentilia Erizenus et Erizius, quæ huc referenda videntur, sunt ap. Plin. N. H. 10, 43, 60 et 5, 30, 32, libris nonnihil variantibus.]

Ἐρίζωος, ὁ, ἡ, Vivax : unde ἐριζώοισι, Hesychio πάνυ ζῶσι. [Greg. Carm. Naz. 6, 18.]

[Ἐριήκοος, ὁ, ἡ, Facile audiens. Orph. Lith. 11, 124.]

Ἐρίηρες ἑταῖροι, ap. Hom. sæpe [Il. Γ, 47, etc.], Apti socii, Sodales quorum nobis apta est societas. Vel, Socii cum quibus bene nobis convenit, ut demus τῷ ἄρω eam metaph., quam habet et v. Convenire. Exp. etiam, Qui amicitia inter se apte juncti sunt, vel Apto quodam amicitiæ vinculo inter se juncti. [Cratin. ap. Athen. 9, p. 385, C. Singularem ἐρίηρ fingit Arcadius p. 20, 7. Sed formatur ἐρίηρες per metaplasmum ab] Ἐρίηρος, ὁ, ἡ, ut ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. A, [346, Il. Δ, 266], Cujus cantus harmoniam habet; nam et ἁρμονία fit ab ἁρμόζω, hoc autem ab ἄρω : ὁ ἐναρμονίως ᾄδων, Eust.

Ἐριηχὴς, ὁ, ἡ, Valde sonans, i. q. ἐρίγδουπος, ἐρίκτυπος. [Oppian. Hal. 3, 213. Alia exx. v. ap. Jacobs. ad Anth. Pal. 8, 5, 3.]

Ἐριθάκη, ἡ, Erithace : ἡ ὑπὸ τῶν μελισσῶν παρατιθεμένη τροφὴ, inquit Hesych. et confirmat Plin., ut videbis in Κήρινθος : nam et κήρινθος dicitur hic apum cibus, a Latinorum nonnullis Sandaracha. Gaza eam Ceraginem reddidit, voce ficta ad Græcam exprimendam. Aristot. H. A. 5, 22, de api : Φέρει δὲ κηρὸν μὲν καὶ ἐριθάκην περὶ τοῖς σκέλεσι· ut 9, 40, dicit easdem κήρινθον τοῖς σκέλεσι κομίζειν, καθάπερ καὶ τὸν κηρόν. [Conf. Schneid. vol. 2, p. 195.] Quem l. cum Plinii verbis plenius habes in Κήρινθος. Varro autem non Cibum esse vult, sed Gluten ad glutinandos favos. Sic enim ille De R. R. 3, 16 : Erithacen vocant quo favos extremos inter se conglutinant : quod est aliud melle, propoli : itaque in hoc vim esse illiciendi. Quocirca examen ubi volunt considere, eum ramum aliamve quam rem oblinunt hoc, admixto apiastro. Idem tamen in eod. cap. dixerat etiam, Extra ostium alvei obthurant omnia qua venit inter favos spiritus, quam ἐριθάκην appellant. Virgil. quoque illius apum glutinis meminit, Georg. 4 : Utraque vis apibus pariter metuenda : neque illæ Nequicquam in tectis certatim tenuia cera Spiramenta linunt, fucoque et floribus oras Explent, collectumque hæc ipsa ad munera gluten, Et visco et Phrygiæ servant pice lentius Idæ. Hermolaus esse putat quam vulgo Verniginem appellant. || Hesychio ἐριθάκη est etiam τὸ ἐγκοίλιον τῶν ἰχθύων [τῶν] μαλακῶν, καὶ τὰ τῶν ὑῶν ἔμβρυα. Ita enim reponendum [pro μαλακτῶν] censetur. [ῐᾰ]

Ἐρῐθᾰκὶς, in VV. LL. esse dicitur quædam arbor. Ap. Hesych. vero ἐριθαλὶς esse dicitur εἶδός δένδρου : de quo mox. [Theocr. 3, 35 : Ἁ Μέρμνωνος ἐριθακὶς ἁ μελανόχρως. Schol. : Ἦγουν μισθώτρια, ἀπὸ τοῦ ἔριθος ὑποκοριστικῶς. Ἢ ὄνομα κύριον. Ἔστι δὲ καὶ ὄρνεον, ἀφ' οὗ τὸ ὄνομα. Μισθώτριαν recte interpretatur etiam Eust. Il. p. 412, 42; 1162, 23.]

Ἐρίθακος, ὁ, Erithacus [Gl. : Ἐρίθακος, Tudos, Tudeculus; Ἐριθακὸς, Merculus], avis quæ dicta est etiam Φοινίκουρος. Est autem, ut annotant VV. LL., avis Solitaria, quæ a quibusdam Sylvia vocata est : Theodorus autem interdum Rubeculam interpretatur; sed Rubecula est hyberno tempore, et Rubicilla æstivo. Aristot. H. A. 9, 49 : Μεταβάλλουσι δὲ οἱ ἐρίθακοι, καὶ οἱ καλούμενοι φοινικόυργοι, ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐρίθακος, χειμερινός· οἱ δὲ φοινικουργοὶ, θερινοί [Geopon. 15, 1, 22 : Ἐρίθακος καὶ οἱ καλούμενοι φοινίκουροι θερινοί]· διαφέρουσι δ' ἀλλήλων οὐθὲν, ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τῇ χρόᾳ μόνον. [Quæ de scriptura φοινικουργὸς dixit HSt., in Φοινίκουρος exhibebimus.] At Hesych. postquam scripsit, Φοινίκουρος, ὄρνις ποιὸς, subjungit καὶ ὁ ἐρίθακος. Suidæ ἐρίθακος est ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον. [Conf. idem sive Photius in Μία λόχμη et Οὐ τρέφει.] Idem vocatur etiam Ἐριθεὺς, si Hesychio credimus. [Schol. Aristoph. Vesp. 922 : Παροιμία, Οὐ τρέφει μία λόχμη δύο ἐριθάκους. Ἔστι δὲ ὄρνεον ὑπὸ μέν τινων καλούμενον ἐριθεὺς, ὑπὸ δὲ ἑτέρων ἐρίθυλος, ὑπὸ τῶν πλειόνων ἐρίθακος. Proverbium, ἐπὶ τῶν ἐκ μικροῦ τινος κερδαίνειν σπουδαζόντων usurpari solitum, memoratur etiam a parœmiographis et gramm. supra citatis. Forma ἐρῑθεὺς autem utuntur Theophr. fr. 6 De signis 3, 2, et Aratus 1025, memorata etiam a Chœrobosco in Crameri Anecd. vol. 2, p. 199, 15. L. Dind.]

[Ἐριθακώδης, ὁ, ἡ. Ἐριθακώδεες γραῖαι, Epicharmus Athenæi 7, p. 318, F. V. Casaub. (et Schweigh.) Hemst.]

[Ἐριθαλές. V. Ἐριθαλίς.]

Ἐρῐθᾰλὴς, et Ἐριθαλλὴς, ὁ, ἡ, Valde virescens et pullulans. Unde ἐριθαλεῖς ap. Hesych. μεγάλως θάλλοντες. Et ἐριθαλλέα [—θαλέα codex] cum duplici λ ap. Eund. μεγάλως θάλλουσαν : itidem et ἐριθαλλῶν in gen. plur. πολυθάλλων. [Oppian. Hal. 2, 490, Ἐριθηλὲς φυτὸν, nonnullis in libris scribitur ἐριθαλλές.] In VV. LL. est et Ἐρίθαλος, ὁ, ἡ, ejusd. signif. [Quod fictum videtur ex loco Simonidis ap. Plut. Thes. c. 17 : Πρίνου ἄνθει ἐριθάλλου. Formatur autem Ἐρίθαλλος, ut ἐρίφυλλος.] Ἐριθαλὶς, herbæ nomen, Hesych. [εἶδος δένδρου] : eadem, ut videtur, quæ ap. Plin. dicitur Ἐριθαλές : 25, 13, de aeizoi duobus generibus : Alterum, inquit, minusculum quod Erithales vocant, alii Trithales, quia ter floreat : alii Chrysothales, aliqui Isoetes.

[Ἐριθαλλής. Ἐρίθαλλος. V. Ἐριθαλής.]

[Ἐρῐθάρσης, ου, ὁ, Eritharses, Milesius ap. Cononem Photii Bibl. cod. 186, p. 136, 14.]

Ἐρῑθεία, ἡ, [Ambitus, Gl.] Contentio, ut quidem exp. in Aristot. l. quem proferam in Ἐριθεύομαι : sed eadem expos. illi datur et ap. Paulum aliquot locis : ego certe sonare existimo alicubi quod vulgo dicimus *Brigue* : sicut ἐριθεύεσθαι dicam mihi videri significare *Briguer*. [Φιλονεικία interpr. Lex. rhet. Bekk. An. p. 256, 17.] Inveniuntur etiam copulata ζῆλος et ἐριθεία. Ep. Jacobi 3, [16] : Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα, ubi quidam ἐριθεία interpr. Irritatio. Sic copulantur illa vocabula

a Paulo, Ad Cor. 12 fin. : Μή πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοὶ, ἐριθεῖαι, καταλαλιαὶ, ψιθυρισμοὶ, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι. Ubi observa addi ceteris ἀκαταστασίαι, ut in illo Jacobi l. dicitur esse ἀκαταστασία ubi est ζῆλος καὶ ἐριθεία. Alteram autem signif. hujus nominis ἐριθεία, quæ cum altera derivatione convenit, v. in verbo Ἐριθεύεσθαι. [Eust. Opusc. p. 247, 42 : Πραγματικαῖς ὀχλήσεσι καὶ ἐριθείαις. Hesych. : Ἐριθῆαι, ἐργασίαι, ἠρεθισμένοι (hoc ad aliud voc. refertur).] Ceterum quod ad nominis hujus accentum attinet, eum illi in penultima potius quam in antepenultima dandum esse censui, tanquam verbali.

[Ἐριθεύς. V. Ἐρίθακος.]

[Ἐριθευτικὸς, ἡ, ὸν, Contentiosus. Eust. Opusc. p. 68, 53 : Βλάσφημος ἄρα ἐστὶ καὶ ἐρ. καὶ φιλόνεικος.]

Ἐρῑθεύω [Heliodor. Æth. 1, 5, p. 9 : Αἱ γυναῖκες ἐριθεύουσιν, de nendo capiebat Schneider. V. Ἔριθος. ‖ Ἐριθεύειν τὸ φαύλως ἐρίζειν, Eustath. Il. p. 1162, 23, quem omnino vide. Hemst. Schol. Soph. Aj. 833 : Σοφοκλῆς ἐριθεῦσαι μέν τι ὡς πρεσβυτέρῳ μὴ βουληθεὶς, οὐ μὴν παραλιπεῖν αὐτὸ δοκιμάζων], s. potius Ἐριθεύομαι, ea præsertim signif. quam habet ap. lxx Interprr., in hoc l., qui ex Tobiæ libro affertur [2, 11] : Ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις, quum in Latino textu sit, Ibat ad opus textrinum. Ap. Hesych. legimus hoc ἠριθεύετο (dubium unde sumptum), expositum εἰργάζετο (quod convenit cum ἔριθος exposito ἐργάτης), quum alioqui scribat alibi, Ἐριθεύει, εἰκῇ ἐργάζῃ, μάτην. [Et Ἠρυθεύετο (pro ἠριθεύετο), ἐφιλονείκει, et Ἠριθευμένων, πεφιλοτιμημένων. Quæ signiff. conveniunt significationi activi modo notatæ.] Unde VV. LL. ἐριθεύω interpr. Temere laboro et in vanum. Sed ibid. redditur et Servio. Suidas ἐριθεύεσθαι simile esse tradit τῷ δεκάζεσθαι. Legitur ap. Aristot. Polit. 5, 3 : Μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ ἄνευ στάσεως, διά τε τὰς ἐριθείας, ὥσπερ ἐν Ἡραίᾳ· ἐξ αἱρετῶν γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίησαν κληρωτὰς, ὅτι ἠροῦντο τοὺς ἐριθευομένους· ubi quædam vetus interpr. participii ἐριθευομένους est Turpes et pudendos : cui interpretationi (quamvis ineptissimæ et a voc. ipsius origine alienissimæ) VV. LL. tradunt sensum ipsum assentiri. Vulgo autem recepta est ea hujus voc. expos., quæ ei Contendendi signif. dat (ut ap. Paulum ἐριθεία redditur Contentio) : ego aliquid amplius significare putarem, quale est quod vulgo dicimus *Briguer*. [Deteriori sensu Eustath. Opusc. p. 125, 8.] Interim tamen fateor posse et aliam quampiam signif. huic verbo subesse. Bud., allato illo Aristot. l., remittit ad quendam Suidæ, qui extat in Φιλοποίμην : quod in eo legatur comp. Ἐξεριθεύεσθαι : tanquam sc. hujus significatione affinitatem aliquam cum signif. illius habente, aut etiam cum illa conveniente : interpr. tamen ibi Redimere, Auctorare : quidam vero Quasi mercede allicere. Pertinent autem hæ interprett. ad illam Suidæ expos., qua ἐριθεύεσθαι simile esse tradit τῷ δεκάζεσθαι : et ἐριθείαν dictam esse ἀπὸ τῆς μισθοῦ δόσεως. Quin etiam ἐριθείαν postquam dixit esse τὴν διὰ λόγων φιλονεικίαν (ut ἐριθευόμενος ab eo exp. etiam διὰ λόγων φιλονεικῶν), addit ita vocari καὶ τὴν μισθαρνίαν. [Male Favorin. Eclog. p. 59, B : Ἐριθεύων, δουλεύων καὶ ἐριθεία ἡ δούλη ἀπὸ τοῦ ἐριθεύω. Τοῦτο ἀπὸ τοῦ ἔριθος. Δούλη enim est ἔριθος, ἐριθεία vero δουλεία.] Sciendum est porro has diversas signiff. ad diversas derivationes referri debere : eam sc. qua pro Contendere ponitur, ad nomen ἔρις ἔριδος referendam esse; alteram autem, s. potius reliquas duas, ad ἔριθος, utpote quo inter alia μισθωτὸν declarari dicetur. Ad Illam autem priorem etymologiam pertinent hæc, quæ ab Eust. scribuntur in Od. Z, [92] : Ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης Εἵματα χερσὶν ἕλοντο, καὶ ἐσφόρεον μέλαν ὕδωρ· Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι. Hæc verba, inquit, θοῶς ἔριδα προφέρειν, videntur esse etymologia vocum ἔριθος et συνέριθος : quamquam enim ab ἔριον fieri dicetur ἔριθος, non absimile vero est ἔριθον dici etiam τὴν προφέρουσαν θοῶς ἔριδα.

[Ἐρῐθήλας, α, ὁ, Erithelas, f. Artaci. Schol. Vict. Hom. Il. Z, 396.]

Ἐρῐθηλής, ὁ, ἡ, Valde virens, pullulans, frondens, i. q. ἐριθαλής. Hom. Il. P., [53] : Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης· K, [467] : Μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. [Hesiod. Th. 30 : Δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Theocr. 25, 132 : Ἐριθηλέα ποίην. Apoll. Rh. 2, 723 : Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν. Figurate epigr. Anth. Plan. 4, 72, 5 : Εὐνομίας ἐριθηλέος. Superl., ἡ τῶν ἑξῆς ἐριθηλεστάτη γνῶσις, utitur Jo. Diac. in Alleg. ad l. Hesiod. p. 449 ed. Gaisf. L. Dind.]

[Ἐρίθηλος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Orac. Sib. 8, p. 714 : Πέδον Ῥώμης ἐριθήλου.]

[Ἐρίθιος, ὁ, cognomen Apollinis. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. cod. 190, p. 153, 15 : Ἐν Ἄργει πόλει τῆς Κύπρου ἐν τῷ τοῦ ἐριθίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ.]

Ἔρῑθος, ὁ, ἡ, an ab ἔριον derivatum sit, controversum esse potest, quamvis eo significetur Qui lanificium exercet, Lanificus. Si enim Hesychio credimus, ἔριθοι sunt οἱ γεωργοὶ, Agricolæ, παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, i. e. τὴν γῆν : per catachresin autem, etiam οἱ ἐριουργοὶ, ἢ μισθωτοί. Sunt autem μισθωτοὶ, Mercenarii. Alii volunt contra propriam esse illam signif., qua περὶ τῶν ἐριουργῶν usurpatur. Quidam, ex quibus est Eust., quum περὶ τῶν ἐριουργῶν dicitur, ab ἔριον : quum περὶ τῶν γεωργῶν, ab ἔρα derivari. Etym. tradit significare τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια [Choeroboscus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 199, 19, καὶ τὴν γυναῖκα τοῦ ἐργαζομένου τὰ ἔρια], afferens et ipse duplex etymum. Homero Il. Σ, [550, coll. 560] ἔριθοι appellantur Ii qui metunt : Ἔνθα δ' ἔριθοι Ἧμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. Ubi Eust. admonet ἐρίθους esse non solum τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, ab ἔριον, sed etiam τοὺς μισθοῦ ἐργαζομένους, ut messores eo in loco, a nomine ἔρα. Ex eo autem quod dicit hic schol., non solum significare τὰς ἐριουργοὺς γυναῖκας, hanc signif. magis usitatam ac receptam esse colligere possumus. (Quo pertinentia quædam afferam ex Eod. in comp. Συνέριθος.) Ap. Hesiod. ἔριθος pro Famula, Op. [600] : Θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι καὶ ἄτεκνον ἔριθον Δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος. Extat vero et χερνῆτις ἔριθος in hoc Eratosthenis l., qui a schol. Apollon. [1, 917] affertur : Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους. Chrysost. : Ὑφάνται καὶ ἔριθοι. Affertur vero et ex Es. 19 [38, 12] ἔριθος de Textrice : Ἰστὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν, Tela a textrice proxime succidenda. Hoc certe observandum est, quum dicitur de exercente lanificium, potius fem. gen. usurpari. [Sic Demosth. p. 1313, 6 : Τίτθαι καὶ ἔριθοι καὶ τρυγήτριαι. Amphidis et Alexidis fuerunt fabulæ Ἔριθοι inscriptæ. Theocr. 15, 80 : Ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι; De araneis Soph. fr. Inachi ap. Suid. et gramm. Bekk. p. 442, v. Ἀράχνη : Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει, et Philostr. Imag. p. 854.] Ceterum aliam præterea nominis hujus ἔριθος expos., ex tertia quadam etymologia profectam, v. in Ἐριθεύομαι. [Hesych. : Ἔριθος, ἐρεθιστὴς, παροξυντικός. || De crepitu ventris Hom. H. Merc. 296 : Οἰωνὸν προέηκεν, τλήμονα γαστρὸς ἔριθον, ἀτάσθαλον ἀγγελιώτην.]

[Ἐρίθυλος. V. Ἐρίθακος.]

[Ἐρίθῡμος, ὁ, ἡ, Animosus. Quintus 1, 742, Πηλείδης. Conf. 756; 2, 364, 468; 4, 13; 8, 73 (ubi leg. ἐρίθυμοι), 233; 11, 448; 12, 318, etc. Struv. Orph. fr. ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 502 : Πολλαὶ ... ἐπόρνυνται φηγοῖς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις οὔρεσί τε σκοπέλοις τε καὶ ἀνθρώπων ἐριθύμοις πηγυλίδες. Alii libri ἀνθρώποις et ἐρίθυμοι.]

[Ἐριθυρίς. V. Ἐρθυρίς.]

[Ἐρικαιεύς. V. Ἐρίκεια.]

[Ἐρικαῖον. V. Ἐρείκη.]

Ἐρικάνην Hesych. dici scribit φραγμὸν, Sepem. [Pro ἐρκάνην.]

[Ἐρικάς. V. Ἐρείκιον.]

[Ἐρίκεια, ἡ, δῆμος Ἀθήνησιν Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐρικειεύς. Τὰ τοπικὰ Ἐρικείαθεν, Ἐρικείανδε, Ἐρικειᾶσιν (l. -είασιν), Steph. Byz. Pro Ἐρικειεὺς cod. Vratisl. Ἐρικιεύς. In inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 157, col. 3, 31, est Ἐρικεεῖς. In alia ib. p. 331, 41, Ἐρεικ. In tertia ib. p. 374, I, 22, Ἐρικαιεύς. Et ib. III, 5 et n. 301, p. 404, 2, Ἐρι... Et p. 401. n. 295, 6, Ἐρικεεύς. L. Dind.]

[Ἐρικερδὴς, ὁ, ἡ, unde ἐρικερδέα, quod pro ἐρικυδέα est in cod. et schol. Lips. Hom. Il. Γ, 65. L. Dind.]

Ἐρικευθὲς, Hesychio πυθμὴν, Fundum : quoniam fortasse in fundo aliquid maxime κεύθεται.

[Ἐρίκη. Ἐρίκιδες. V. Ἐρείκη.]

[Ἐρικίτης, ὁ.] Ἐρικίταν ἄρτον, Seleucus ap. Athen. 3, [p. 114, B] dici scribit τὸν ἐξ ἐρηρειγμένου καὶ ἀσήστου πυροῦ γινόμενον καὶ χονδρώδους. [Ἐρρεικίτης epitomes cod. Paris.]

[Ἐρικλάγκτης, ὁ, Sonorus. Pind. Pyth. 12, 21: Ἐρικλάγκταν γόον.]

Ἐρίκλαυτος, ὁ, ἡ, Lacrymosus, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 7, 560, 2, γονέων. Forma Ἐρίκλαυστος, Oppian. Hal. 2, 668.]

[Ἐρῑκλῡτὸς, ὁ, ἡ, Inclitus. Orph. Arg. 1028.]

[Ἐρίκνημος, ὁ, ἡ, Excelsus. Paul. Sil. Descr. S. Soph. 274. Boiss.]

Ἔρικος, εος, τὸ, Murus, Septum, Sepes. Hesych. enim ἐρίκεος affert pro φραγμοῦ, et ἐρίκεα pro φράγματα: quæ et ἔρκεα: et forsitan hic τὸ ι est pleonasticum.

[Ἔρικος, n. proprium, ponit Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 60, 7.]

[Ἐρικοῦσσα. V. Ἐρεικοῦσα.]

[Ἐρικταίνω. V. Ὑπερικταίνω.]

[Ἐρικτέᾶνος, ὁ, ἡ, Dives opum. Oppian. Cyn. 1, 312: Ἐρικτέανοι βασιλῆες.]

[Ἐρικτήμων, πολυκτήμων, Lex. Ms. Havn. Osann.]

[Ἐρικτός. V. Ἐρεικτός.]

Ἐρίκτῡπος, ὁ, ἡ, i. q. μεγάλα κτυπέων, Magnos et vehementes edens sonitus, vel etiam Graves. Hesiod. [Th. 441]: Ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ. [Ib. 456, 930.]

Ἐρικῡδὴς, ὁ, ἡ, Admodum gloriosus et celebris, Præclarus. Hom. Il. Γ, [65]: Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα· Ω, [802]: Εὖ συναγειράμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Hesiod. Theog. [988]: Νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥβης. [Cum eodem nomine ἥβη Hom. Il. Λ, 225. Ib. Ξ, 327: Λητοῦς ἐρικυδέος· Od. Λ, 576: Τιτυὸν, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν· 631. H. Merc. 550: Μαίης ἐρικυδέος. Orac. ap. Herodot. 7, 220: Ἄστυ 'ρικυδές. Theocr. 17, 108: Θεῶν ἐρικυδέες οἶκοι.]

[Ἐρικύμων, ονος, ὁ, ἡ, i. q. ἀρικύμων, Fœcundus. Æsch. Ag. 121: Λαγίναν ἐρικύμονα φέρματι γένναν, de lepore. ῐ̄ῡ]

[Ἐρίκω. V. Ἐρείκω.]

[Ἐρικώδης. V. Ἐρεικοῦσα.]

[Ἐριλαμπέτις, ιδος, ἡ, Valde lucens. Maxim. Καταρχ. 103: Ἐριλαμπέτιν αἴγλην.]

[Ἐριλαμπὴς, ὁ, ἡ, Valde lucens. Procl. H. in Mus. 30: Σοφίας ἐριλαμπέος. Boiss.]

Ἐρίμη, Hesych. ἔξοδος, Exitus: pro quo et ἐρμή. [Utrumque vitiosum. V. intt.]

[Ἐριμήδα vel Ἐριμήδη. V. Δαμάσικλος.]

[Ἐρίμναστος, Erimnastus, n. viri in numo Apolloniæ Illyrici ap. Mionnet. *Supplément* vol. 3, p. 317, 37. Ἐριμνάγου in alio ejusd. urbis ap. eund. *Description* vol. 2, p. 30. L. Dind.]

[Ἔριμον, πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ, ὡς Ἑκαταῖος, Steph. Byz.]

[Ἐριμύκης, ου, ὁ, i. q. sequens. Callim. fr. 452, in quo legendum esse Ταῦρον ἐριμύκην εἶν' ἑνὸς ἀντ' ἐρέτου, animadvertit Buttm. Mythologi vol. 2, p. 142.]

Ἐρίμυκος, ὁ, ἡ, Valde s. Vehementer mugiens. Hom. Il. Ψ, [775]: Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων· Od. Ο, [235]: Καὶ ἤλασε βοῦς ἐριμύκους. Sic Hesiod. [Op. 788]: Κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον Ταμνέμεν. Hesych. ἐριμύκων exp. μεγάλως μυκωμένων, μεγαλοφώνων, Magnos edentium mugitus s. boatus: alii, πολλὰ μυκωμένων. [Ὀλολυγὴ Antip. Sid. Anth. Pal. 6, 219, 17. ῐ̆ῡ]

Ἐρῑνάζω, s. Ἐρινεάζω, Caprificos admoveo: quæ ἐρινὰ s. ἐρινεὰ dicuntur. [Photius et Hesych. in Ἐρινάζειν et Ἐρινάξαι, quod una cum ἐρινάσαι memorat.] Utrumque legitur ap. Theophr. C. Pl. 2, 13, [9]. Ait enim ibi [13], Καὶ ἐρινάζουσι κἀκείνους ὅπως ἐπιμείνωσι. Et paulo ante [12], Ὅθεν ἔνιοι οὐδ' ἐρινεάζουσιν [ἐρινάζουσιν, confirmante cod. Urbin., in quo ἐρινεάζουσιν est supra versum, restituerunt Heinsius et Schneiderus, qui comparat ἐρινεασμὸς, quod ibid. est in libris nonnullis pro ἐρινασμὸς, ut ἀνερινέαστα ibid. pro ἀνερίναστα, sed litera ε punctis notata, præbet Urbinas, qui etiam in locis ab HSt. citatis ἐρινάζειν præfert superscripto ε], ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα, Quamobrem nonnulli nec caprificos iis admovent, verum etiam quum vendunt per præconium, significant A sese caprificorum culices non passas vendere. Utitur initio cap. [9] et pass. Ἐρινάζεσθαι, dicens: Οὐκ ἀνοίγουσιν οἱ ψῆνες, ἀλλὰ συμμύειν ποιοῦσιν ὅταν εἰσδύωσιν· ὅθεν καὶ τὴν αἰτίαν ἐστὶν ἐκ τοῦ ἐναντίου φέρειν, ὡς τούτου χάριν ἐριναζομένων, Hanc ob rem caprificos ipsis admoveri, ut nimirum culices ex his in illas involantes, eas suo morsu aperientes penetrent, consumptoque superfluo in iis humore, maturent. Qua de re v. quæ supra in Ἀνερίναστος ex Suida et Plin. tradidi. Participio ἐρινασμένος utitur idem philosophus H. Pl. 2, 9 [8, 3]: Γινώσκεται δὲ τὸ ἐρινασμένον τῷ ἐρυθρὸν εἶναι καὶ ποικίλον καὶ ἰσχυρὸν, Caprificatum, Caprifici culices passum. [Scribendum ἠρινασμένον. || Aliam signif. ponit Pollux in Ἐρινεὸν citandus.]

Ἐρίνακας vocari τοὺς ὀλύνθους [ὀλόνθους] testatur Amerias ap. Athen. 3, [p. 76, E], Grossos, Ficus immaturos. [Ἐρινάδας Schweigh., quod v.]

Ἐρῑνὰς, άδος, ἡ, dicitur et ipsum esse Caprificus vel ὄλυνθος. Hesychio ἐρινάδες sunt ὄλυνθοι ἢ σῦκαι ἄῤῥενες. Nicand. sane Caprificum arborem sic vocat, B Ther. 854. [V. Ἐρίνακας.]

Ἐρινασμὸς, ὁ, [Caprificatio, Gl.] quo utitur Theophrast. [C. Pl. 2, 9, 13]: Τὸ δ' ἐνίους τόπους μὴ δεῖσθαι ἐρινασμῶν, οὐκ ἄτοπον, i. e. Loca vero nonnulla non indigere caprificationibus, Non opus habere ut caprifici admoveantur ficubus. [Et sæpius eodem cap. H. Pl. 2, 8, 1.] Duplicem caprificationem memorat Plin. 15, 19: aut enim caprificos juxta rationem venti seri in ficetis, ut ex iis ab aura spirante culices in ficos ferantur: aut aliunde quoque illatas et inter se colligatas caprificos, injici fico, ut sua sponte ficos invadant, nutrimenti ex matre inopia. Ap. Hesych. legitur et Ἐρινάσαι et Ἐρινάξαι: cui ἐρινάζειν est συκᾶς περιάπτειν τοῖς ἐρίνοις εἰς τελεσφορίαν, Appendere caprificos ad maturandos fructus. ‖ Ἐρινάσει Eidem est ἐρωτήσει, ἐρευνήσει.

[Ἐρίναστὸς, ὁ, Caprificatus, restituebat Schneiderus Theophr. C. Pl. 2, 9, 12: Τὰ μέντοι σῦκα χείρω ποιεῖ (caprificatio)· κενωθέντα γὰρ τὰ ἐρινεὰ (ἐρινὰ, superscripto ε, Urbinas) μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὸν C ὀπὸν, ὅθεν ἔνιοί γ' οὐδ' ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα, scribens τὰ ἐρίναστα, ut ficus caprificatæ, non ipsæ caprifici succum attrahere dicantur.]

[Ἐρινεὰ, ἡ, poni videtur in Lex. botan. Ms. ap. Ducang. App. Gl. p. 74: Ἐρρίναια, ἡ ἀγρία συκή (sic).]

[Ἐρινεὰς, άδος, ἡ, ἄκρα, ab Erineo fl. Siciliæ, ut conjiciebat Schneiderus, dicta, ap. Theophr. De lapid. fr. 2, 15.]

[Ἐρινειὸς, i. q. ἐρινεὸς, ap. Hesiodum Strab. 14, p. 642: Ὅσους ἐρινειὸς ὀλύνθους οὗτος ἔχει.]

Ἐρίνεμος, Hesychio ἄνεμος μετὰ συστροφῆς [Turbo. Conf. Ἐριώλη].

Ἐρῑνεὸν, sive Ἐρινὸν, τὸ, Caprificus, Ficus sylvestris: intellige autem de fructu. Priore ἐρινεὰ, utitur Theophr. C. Pl. 2, 13: Κενωθέντα γὰρ τὰ ἐρινεὰ μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὸν ὀπόν. [De hujus l. scriptura v. in Ἐρινάστός. Formam quadrisyllabam, quæ aliquoties est in libris Theophrasti, recte a Schneidero ubique esse sublatam, satis probabile reddunt ipsæ librorum varietates in ll. ab Schneidero in indice notatis et quæ in Ἐρινάζω diximus. Sed eadem sine varietate est in Geopon. 3, 6, 4: Ἐρινεὰ κρεμάσσομεν· D 10, 5: Προσκρεμῶσι τοῖς στελέχεσι, καθάπερ τὰ ἐρινεὰ ταῖς συκαῖς· et alibi. Magna etiam librorum in accentu vel in prima vel in ultima ponendo inconstantia est, neque ex præcepto Arcadii in Ἐρινεὸς memorando colligi licet utra verior prosodia sit.] Posteriore, 1, 6: Ἅπαλὰ ἐρινὰ καὶ ἀθρόα διὰ τέλους. Et H. Pl. 4, 16: Συμβαίνει δὲ τότε καὶ τὰ ἐρινὰ ἀποῤῥεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους. Ap. Athen. 3, [p. 76, D] proparoxytonως scriptum ἔρινον. Affert enim ex Epicharmi Sphinge, Ἀλλ' οὐχ ὅμοιά γ' [deest syllaba longa] ἐρίνοις [ἐρινοῖς cod. Pal.] οὐδαμῶς. [Locus Epicharmi pertinet ad signif. arboris, quum conjungatur cum loco Eurip. infra ab HSt. citato, ubi συκῶν recte legere videtur Schweigh.] Et ex Alexide, Ἔριν' [ἐρίν' cod. Laur.] ἀπέδοτο, σῦκα πωλεῖν ὀμνύων· de improbis ficuum venditoribus, qui κάτωθε μὲν Τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ Τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ πέπονα καὶ καλά. Ubi

hic Comicus ἐρίνων nomine videtur intelligere Ficus immaturas, quæ alias ὄλυνθοι appellantur. [Poll. 7, 143 : Ἐρινάζειν τὸ τὰ ἐρινὰ ἀφαιροῦντας εἰς θύλακον κατατίθεσθαι· ἐρινὰ γὰρ τὰ τοῦ ἐρινεοῦ σῦκα. Ita cod., quum in edd. esset ἔρινα, ut in cod. est 1, 242 : Ὁ τοῦ ἐρινέου καρπὸς, ὅς ἐστιν ἄγρια σῦκα, ἔρινα καλεῖται, et ib. τὸ τὰ ἔρινα συλλέγειν, ubi ἔρνια bis erat in edd. Apud Aristot. H. A. 5, 32, τὰ ἐρινὰ ter est de fructu, pro quo in libris duobus ter ἐρινεά. Quod Bekkerus exhibuit ἐρινᾶ, tanquam ab ἐρινοῦν, non vidi aliunde allatum.] Rursum ibi Athen. dicit Eurip. in Scirone mentionem facere τῶν ἐρινεῶν [ἐρινῶν est ap. Ath.] σύκων [συκῶν Schweigh.], subjungens tamen hæc Tragici illius verba, Ἢ προσπηγνῦναι [-νύναι] κράδαις ἐριναῖς· sed hic ἐρινὰς κράδας puto idem esse ac ἐρινοὺς, Caprificos arbores, s. Ramos caprificorum. [Eust. ad Od. E, 281. Est igitur ἐρινῶν ap. Ath. et ἐριναῖς ap. Eurip. ab adjectivo Ἐρινὸς, ut videtur.]

Ἐρῑνεὸς, sive Ἐρινὸς, ὁ [ἡ perperam edd. Pollucis 1, 242, ubi recte cod. τοῦ pro τῆς. Herodianus tamen Epim. p. 36 : Ἡ ἐρινεὸς, ἡ ἀγρία συκῆ], Caprificus, Ficus sylvestris : intellige autem de arbore : ut et Athen. 3, [p. 76, E] ait, Τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἔρινα [ἐρινὰ], ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄῤῥεν λέγεται. [Apud Theocr. Id. 25, 250, nunc ἐρινεὸς receptum pro ἐρινός.] Hom. Od. M, [103] : Τῷ δ' ἐν ἐρινεός ἐστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. [Ib. 432 : Ποτὶ μακρὸν ἐρινεόν. Theocr. 25, 248.] Sic Il. Z, [433], Λ, [167], Φ, [37], X, [145]. Et [Aristot. H. A. 5, 32, in verbis infra citandis, et ibid. : Φυτεύουσι πλησίον ταῖς συκαῖς ἐρινεούς. De generat. anim. 1, 1 fin. : Οἷον συμβαίνει περὶ τὴν συκῆν καὶ τὸν ἐρινεόν.] Theophr. H. Pl. 4, 16 : Ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ, οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωριᾷ, οὔτε σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις ὁμοίως. || Alioqui Soph. et πέπων ἔρινος dixit pro πέπον ἔρινον, teste Athen. [l. c.] Ubi etiam nota proparoxytonως scriptum esse, ut ἔρινον. [Sic etiam ap. Hesych. in gl. infra in Ἔρινον citanda. Ἐρινὸς Eust. Il. p. 1205, 3. Arcad. p. 65, 18 : Σπάνια τὰ ὀξύτονα, ἐρινὸς ὁ ἐρινεός. Non liquet de fructu an de arbore an de utroque loquatur.] Itidem Nicander [Al. 319] ἐρινὸν vocat Pomum caprifici : ut vides in Ἀποκραδίζω. [Altera forma de fructu Aristot. H. A. 5, 32 : Οἱ ἐρινεοὶ οἱ ἐν τοῖς ἐρινεοῖς, quod vitiosum videbatur Schneidero. Libri nonnulli cum edd. vett. οἱ δὲ ῥῖνες. Neutrum genus de fructu ter est ibidem, ut dictum in Ἐρινεόν.] Aristot. ἐρινεὸν σῦκον appellat neutr. Caprificum fructum : ut ἐρινὰς κράδας Eur. [in Ἐρινεὸν cit.] Ramos caprifici. Sic enim ap. eum legimus H. A. 5, [22] : Ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ [φανῇ], Quum sylvestrem ficum ederit : τὸν ἐρινεὸν autem esse Caprificum Latinorum, testatur et Plut. Camillo [c. 33. Gl. : Ἔρεινεος (sic), Ficulnus. || Epimedium ap. Interpol. Diosc. c. 601 (4, 19). Ducang.]

[Ἐρῖνεὸς, ὁ, Erineus, πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν Παρνασόν. Λέγεται καὶ Ἐρινειὸς (sic enim scr. videtur pro Ἐρίνειος), Steph. Byz. Ap. Herodot. 8, 43, est genit. Ἐρινεοῦ, ap. Thuc. 1, 107 accusat. Ἐρινεὸν, uterque casus ap. Strab. 9, p. 427, dat. vel accusat. ap. Diod. 4, 67; 11, 79, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1759, apud Scymnum Descr. Orb. v. 592, nominativus Ἐρινεὸς ap. Ptolem. 3, 15 : ut suspectum sit quod Plinius N. H. 4, 7, 13, ponit Erineon gen. neutro. Τὴν Ἐρινεὸν est ap. Strab. 10, p. 476, Ἐρινέον male apud Cononem Photii cod. 186, p. 135, 8. || Ἐρινεὸν Achaiæ memorant Thuc. 7, 34, Pausan. 7, 22, 10, et qui nominativum Ἐρινεὸς ponit Ptolem. 3, 16. Quod Steph. Byz. dicit : Ἔστι καὶ Ἰταλίας ἄλλη καὶ Ἀχαΐας, Pinedo scribend. suspicatur Θεσσαλίας ἄλλη, ut intelligatur urbs Phthiotidis, quam memorat Strabo 9, p. 434. De loco Atticæ Pausan. 1, 38, 5 : Ῥεῖ δὲ Κηφισὸς πρὸς Ἐλευσῖνι βιαιότερον παρεχόμενος τοῦ προτέρου ῥεῦμα· καὶ παρ' αὐτῷ καλοῦσιν Ἐρινεὸν, λέγοντες τὸν Πλούτωνα, ὅτε ἥρπασε τὴν Κόρην, καταβῆναι ταύτῃ. Ad hunc refertur Tyrtæus ap. Strab. 8, p. 362 : Οἷσιν ἅμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα. Conf. Jacobs. ad Anth. Pal. Add. p. lxxx. Ap. Plat. Theæt. p. 143, A, pro Ἐρινεοῦ libri optimi Ἐρινοῦ. || Ἐρινεὸς, τόπος τραχὺς καὶ ἐρινεώδης (coll. Hom. Il. Z, 433) ad Trojam memoratur ap. Strab. 13, p. 598. || Ἐρινεὸς, fl. Siciliæ, est ap. Thuc. 7, 80, 82. || Gentilia urbis Ἐρινεάτης et Ἐρινεὺς ponit Steph. Byz. L. Dind.]

[Ἐρίνεος, α, ον, i. q. ἔρειος et ἐρεοῦς, Laneus. Hippocr. p. 659, 49 : Εἵματα ἐρινέα (scr. ἐρίνεα) ἢ μαλθακὰ λίνεα. Schneid. Forma contracta Sozom. H. E. 3, 14, p. 112, 14 : Τιάραις ἐριναῖς (ita scribendum pro ἐρίναις, nisi tertia forma fuit ἔρινος) τὰς κεφαλὰς σκέπεσθαι. Vitioso accentu etiam ap. Biton. De mach. p. 110, 7 : Ἐρίνους πόχους. De forma Ion. Εἰρίνεος v. in ipsa. L. D.]

[Ἐρινεώδης, ὁ, ἡ, Caprificis consitus. V. l. Strab. in Ἐρινεὸς cit.]

[Ἔρινον, νέφος. Ἔρινος, θεὸς ἢ σῦκον ἄρρεν, Hesych.]

Ἔρινος, est herbæ nom. ap. Diosc. 4, 29, quam Plin. Erineon vocat 23, 7. De ead. intellexit Nicander Ther. 647 : Κλώθοντος ἐν ἁρπέζαισιν ἐρίνου. Ubi eadem fere de hac planta e Dioclis ῥιζοτομικῷ refert ejus schol. quæ Diosc. et Plin. in ll. paulo ante citt. Sunt qui eandem esse velint cum Echino Galeni Simpl. Med. 6.

[Ἐρινὸς, ὁ. V. Ἐρινεός.]

[Ἐρινὸς, ὴ, όν. V. Ἐρινεόν.]

[Ἐρινοῦς, ῆ, οῦν. V. Ἐρίνεος.]

[Ἐρινυακὸς, ὴ, ὸν, Ad Erinyn pertinens vel ei similis. Schol. Lycophr. 1225, ubi al. Ἐριννυακὸς, al. Ἐριννυώδης. Posteriori forma utuntur Plut. Mor. p. 602, D, ἐριννυώδεις συκοφαντίαι, Basil. V. Thecl. p. 293, A, a Boiss. citati, Theodos. De grammat. p. 100, 28 : Τελχὶν δαίμων ἐρ., ubi codd. ambo εὐριννιώδης.]

[Ἐρινύς.] Ἐριννὺς, ύος, ἡ, Erinnys, Furia, [Bellona add. Gl.] : dea infernalis peccatorum ultrix et pœnarum irrogatrix. Hom. [Il. T, 87 : Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς·] Od. O, [234] : Θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς. Alibi στυγερὰς Ἐριννύας, ut [B, 135], Στυγερὰς ἀρήσετ' Ἐριννῦς. Et Il. I, [454] : Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγερὰς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐριννῦς. Hesiod. [Op. 801] κρατερὰς vocat, qui eas τῇ πέμπτῃ dicit ἀμφιπολεύειν et τίννυσθαι τοὺς ἀδίκους. [Conf. Th. 185.] Ap. Soph. vero [Aj. 1034] Ajax dicit, Ἆρ [Ἆρ'] οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος; Annon Erinnys s. Furia hunc cudit ensem? in meum sc. exitium. Et Hercules ap. Eund. Trach. [1052] dicit, Δολῶπις Οἰνέως κόρη Καθῆψεν ὤμοις τοῖς ἐμοῖς Ἐριννύων Ὑφαντὸν ἀμφίβληστρον· quod Actius ap. Cic. vertit, Me furiali veste irretiit. [Pind. Ol. 2, 45 : Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινύς. Utroque numero sæpe memorant Tragici, velut Æsch. Sept. 1055 : Κῆρες Ἐρινύες· Soph. El. 112 : Σεμναὶ θεῶν παῖδες Ἐρινύες· Eur. Tro. 457 : Μίαν τριῶν Ἐρινύν. Quarum nomina, Alecto, Tisiphone, Megæra, ponunt Apollod. 1, 1, 4, Tzetz. Hist. 12, 818, sch. Hom. Il. A, 454.] Rursum Hom. dicit Ἐριννὺς τινὸς, pro Erinnys quæ injuriam alicui illatam persequitur. Od. P, [475] : Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσί. [Æsch. Sept. 70 : Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής· 724 : Πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν· 886 : Πατρὸς Οἰδιπόδα πότνι' Ἐρινύς.] Præterea dicit aliquem alicujus Ἐριννύας ἐξαποτίσαι, vel ἀποτίσαι, pro Dedisse pœnas Erinnybus injurias alicujus ulciscentibus. Il. Φ, [412] : Οὕτω κεν τῆς μητρὸς Ἐριννύας ἐξαποτίνοις, Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται. Non semper tamen injuriam passi Ἐριννύες sunt, sed ejus etiam qui fecit : ut Od. Λ, 278, de Epicasta matre OEdipodis : Τῷ δ' ἄλγεα κάλλιπ' ὀπίσσω Πολλὰ μάλ', ὅσσα τε μητρὸς Ἐριννύες ἐκτελέουσι. Hesych. vero Ἐριννύας exp. ἁμαρτίας, procul dubio respiciens ad Hesiod. Theog. 471, de Rhea parturiente : Ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα Παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' Ἐριννῦς πατρὸς ἑοῖο, Παίδων οὓς κατέπινε· omnino enim hoc dicere velle videtur Rhea, Ut clam parere posset filium, qui ulcisceretur delicta patris sui Saturni in liberos quos devoravit. Alii sic etiam verterunt, Quo pacto lateret pariendo filium carum : possit autem ulcisci furias patris sui contra liberos quos devoravit. At Ἐριννύων ἀποῤῥώξ, proverb. ἐπὶ τῶν δυσειδῶν. Suid. [|| Cereris epith. ap. Antimachum, citatum a Pausania 8, 25, 4, qui Thelpusios in Arcadia ita hanc deam vocasse tradit, Callimachum ap. Tzetzen ad Lycophr. 153, ipsumque Lyc. ibid., Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 148, 41. || Obscura et suspecta Hesychii gl., quæ Ἀφροδίτης mentionem facit, de qua v. conjecturas interpretum. || Scripturam per simplex ν, quam diserte agnoscit Tzetzes Hist. 12, 821, ι produci tradens,

et solam norant Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 198, 8-14, sive Etym. M. in v., præter alios aliorum scriptorum libros præbent optimi et antiquissimi codices Homeri Venetus Il. I, 454, Herodoti Florentinus 4, 149, Euripidis Vaticanus 909 Med. 1356, Claromontanus in fi. Phaethontis tab. 3, v. 1, Platonis Parisinus 1807 seculi 9 extremi vel 10 ineuntis Epist. 8, p. 357, A, Apollonii Rhodii Vindobonensis, Anthologiæ Palatinus, de quo v. Paulssen. ad 7, 188, 5; 11, 127, 1, Athenæi Laurentianus 9, p. 376, B, Hesychii Marcianus vv. Ἄθεστος, Ἀράντισιν, Ἐρινὺς et Ποινὰς, Suidæ Parisinus v. Ποινή, cum iisque lapides Farnesianus Anth. Pal. App. 50, 39, aliique apud Bœckh. C. I. vol. 1, p. 531, n. 916, 3, ubi ΕΡΥΝΥΣΙ scriptum, et vol. 2, n. 2415, 7, ubi ΕΡΕΙΝΥΣ, in aliis apographis per errorem, ut videtur, Ἐρεινὺς vel Ἐριννύς. Cujus postremæ scripturæ neque ulla grammaticorum aut monumentorum certa exstant testimonia nec librorum totidem auctoritate paria. L. D.]

[Ἐρῑνύω.] Ἐρινύειν Arcadibus esse τὸ ὀργίζεσθαι, tradit Etym. [Pausan. 8, 25, 6 : Ἐπὶ τούτῳ καὶ ἐπικλήσεις τῇ θεῷ (Cereri) γεγόνασι, τοῦ μηνίματος μὲν εἵνεκα Ἐρινύς, ὅτι τὸ θυμῷ χρῆσθαι καλοῦσιν ἐρινύειν οἱ Ἀρκάδες ... Ita pro ἐριννύειν Bekk. tacito, quum Ἐρινὺς pro vulg. Ἐριννὺς annotasset ex cod. Paris. V. autem quæ de Cereris apud Arcades cognomine Ἐρινὺς in illo dicta sunt.]

[Ἐρινυώδης, ὁ, ἡ, i. q. Ἐρινυακὸς, quod v.]

[Ἐρίνω. V. Ἐρεείνω.]

Ἔριξ dictum etiam ἐπὶ τοῦ ἥπατος : sed pro eo in plerisque exemplaribus scriptum θρίξ. Significat autem partem hepatis superiorem, qua a se invicem dividuntur ejus fibræ. Ita Galen. in suo Lex. Hippocr. [p. 474.]

Ἐρῐόδων, Magnos habens dentes, VV. LL. [Hesychius.]

[Ἐρῐοκόμος, ὁ, i. q. ἐριουργὸς, quod v. Herodian. Philet. p. 449 : Ἐριοκόμος, ὁ ἐριουργός. Supra εἰροκόμος, ut εἰρουργὸς, et quod HSt. in Αἰριπόλιοι memorat εἰριπόλιοι pro ἐριοπόλιοι, sed scribere debebat εἰριπόλοι.]

Ἔρῐον, τὸ, i. q. εἶρος, s. εἰρίον : sed poetica sunt ista, at illud prosæ scriptoribus cum poetis est commune. Fieri autem εἰρίον quidem ex εἶρος, sicut τειχίον ex τεῖχος : at ἔριον ex εἰρίον fieri, et sequi formam nominis ἴχνιον, paulo ante docui. [Ubi scribit :] Trisyll. Εἰρίον, i. q. εἶρος, Lana. Sed εἰρίον dicitur forma dimin., ut τειχίον a τεῖχος : et quum vulg. edd. habeant εἴρια cum accentu in prima syllaba, Hom. Il. Γ, [388] : Ἥσχει (sive ἤσχειν) εἴρια καλὰ, in meo vet. Cod. scriptum est contra εἰρία. Quin etiam quamvis Eust. suis in eum l. Comm. ubique εἴρια scribat (si tamen hanc ejus scripturam esse putandum est), ap. eund. tamen in expos. hujus versus Od. Δ, [135] : Ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα, legimus, Τὸ δὲ εἶρος, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ εἰρίον, ὡς τειχίον· ὅθεν ἔριον, ὡς ἴχνιον. Legitur alioqui et ap. Suidam εἴρια, assentiente vulgatis edd. meo etiam exempl. Ms. [Εἴρια etiam ap. Herodot. 3, 106. Εἰρίοισι ib. 47.] Fortasse tamen malit aliquis, sicut εἰρίον, ita etiam ἔριον ex εἶρος deducere. Cui deductioni non valde refragabor; præsertim quum ut τειχίον a τεῖχος, ita etiam ἴχνιον, quamvis accentu differens, ab ἴχνος derivari constet. Hom. Od. Δ, [124] : Ἀλκίππη δὲ τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. [Aristoph. Vesp. 701 : Καὶ τοῦτ' ἐρίῳ σοι ἐνστάζουσιν.] Plato Symp. [p. 175, D] : Ὥσπερ τὸ ἐν ταῖς κύλιξιν ὕδωρ τὸ διὰ τοῦ ἐρίου ῥέον ἐκ τῆς πληρεστέρας εἰς τὴν κενωτέραν. Plut. De audiendo [p. 42, D] : Μηδὲ ἱμάτιον περιβαλέσθαι χειμῶνος, εἰ μὴ προβάτων Ἀττικῶν εἴη τὸ ἔριον. Ap. Eund. [Mor. p. 642, C] legimus ἔριον esse φθειροποιόν. Frequens est et plur. numerus, ut apud Eund. : Τῶν ἐρίων τοὺς πόκους. Et alibi [Mor. p. 646, E] : Τῶν θρεμμάτων τοῖς δέρμασιν ἀντὶ τῶν ἐρίων ἀμφιέννυνται. Lucian. De sacrif. [c. 13] : Ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας, ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον, ubi observa eum de unica etiam loquentem, maluisse dicere τὰ ἔρια quam τὸ ἔριον. Legimus hunc plur. et ap. Xen. [Comm. 2, 7, 12] : Ἐωνήθη τὰ ἔρια. [Et sæpius ap. Aristoph., ut Vesp. 1147 : Ἐρίων τάλαντον, et Platonem aliosque.] Ἔριον, i. e. Lana, magni in medicina est usus. Ejus duæ differentiæ sunt : una pura est, altera sordida. Pura dicitur quæ lota est; sordida vero, illota : quam Græci ἔριον ῥυπαρὸν et οἰσυπηρὸν, Hippocr. vero πινόεν et πινώδες appellat. Est autem πίνος i. q. ῥύπος. Gorr. || Ἔριον redditur et Lanugo a Plin., ut quum pro his Theophrasti [H. Pl. 4, 7 ,7] : Ὅταν δὲ ὡραῖον ᾖ, ἐκπετάννυται καὶ ἐξαίρει τὸ ἔριον, ἐξ οὗ τὰς σινδόνας ὑφαίνουσι πολυτελεστάτας, ita scribit, de laniferis arboribus loquens, Ferunt cucurbitas, quæ maturitate ruptæ ostendunt lanuginis pilas, ex quibus vestes pretioso linteo faciunt. [|| Diploma PP. S. Basilii ap. Montefalc. Palæogr. p. 404 : Φελόνια ζ', δύο ἐξ αὐτῶν κατάβλαττα, καὶ φούφονδον α' καὶ χάσδιον α' καὶ ἔριον α' καὶ ἕτερον μεταξωτόν. Interpres, Læna una. Ibid. infra : Καὶ τὸ ἕτερον φούφονδον καὶ ἕτερον ἐρίον (sic). Interpres, Alia læna. V. Ἔρειος.]

Ἐριόξυλον, τὸ, Lana s. Lanugo xyli, i. e. gossipii fruticis, de quo Plin. 19, 1. Sed et de gossampinis arboribus lanigerisque scribit, 12, 10, 11, ut et Theophr. Περὶ ἐριοφόρων δένδρων, H. Pl. 9, 4. Ulpian. in Lege, Si cui lana legetur, ff. de Legatis, 3 : Lana legata, etiam leporinam lanam et anserinam et caprinam credo contineri : et de ligno, quam Græci ἐριόξυλον, h. e. Ligneam lanam appellant. Quod ἐριόξυλον huic JCto, dicitur Βομβάκιον Nicolao Myrepso, at Suidæ Βάμβαξ et Πάμβαξ, i. e. Gossipium. Ita VV. LL. [Quæ sequebantur posuimus in Βάμβαξ p. 101, A—D.] Ceterum observandum est Ulpianum vocem ξύλον in hoc etiam comp. pro Ligno accepisse, quippe qui ἐριόξυλον Ligneam lanam reddiderit, quum alioqui Plin. vocem Græcam Xylum retineat. Pollux pro ἐριόξυλον dixit, ἀπὸ ξύλου ἔριον : 7, c. 17 [§ 75] : Ἤδη δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοις ἀπὸ ξύλου τι ἔριον γίγνεται, ἐξ οὗ τὴν ἐσθῆτα λινοῦ ἄν τις μᾶλλον φαίη προσεοικέναι πλὴν τοῦ πάχους (ubi suspectum est illud vocab. λινοῦ). Sic autem scribens, videtur et ipse voci ξύλον suam illam generalem signif. dedisse. Ibid. autem qui sint βόμβυκες declarat.

Ἐριοπλύτης, ὁ, Qui lanam sive lanas lavat, Fullo, Diosc. [2, 193. Lanitor, Lanilutor, Gl. Adj. Ἐριοπλυτικὸς ejusdem signif., ap. Hesych. v. Κόπανον secundum conjecturam interpretum. ῠ]

Ἐριοπωλέω, Lanam vendo, Sum lanæ venditor. [Pollux 7, 28.]

Ἐριοπώλης, ὁ, Lanæ venditor s. Lanarum. [Pollux 7, 28, 196.]

Ἐριοπωλικῶς, More eorum qui lanam vendunt. Ex quo intelligitur Dolose : quoniam illi eam humectant, ut pondus augeant. Vide quæ Suidas de hoc metaphorico istius adverbii usu tradit. [Aristoph. Ran. 1386.]

Ἐριοπώλιον, τὸ, Locus in quo lana venditur, Emporium lanæ. [Joseph. B. J. 5, 8, 1; Clem. Alex. p. 297.]

[Ἐριόστεπτος, ὁ, ἡ, Lana velatus. Æsch. Suppl. 22 : Σὺν τοῖσδ' ἱκετῶν ἐγχειριδίοις ἐριοστέπτοισι κλάδοισι. Ita Scaliger. Libri ἱεροστ.]

Ἐρῐούνης, sive Ἐριούνιος, ὁ, Valde utilis, Magnas utilitates afferens, μεγαλωφελής. Ita dicitur ab Hom. Mercurius quasi ὁ ἔρι ὀνῶν, i. e. ἄγαν ὠφελῶν, Eust. Sed addit Idem, Vel χθόνιος, κατὰ τοὺς τραγικοὺς, παρὰ τὴν ἔραν. Hom. Il. [Υ, 34] : Ἠδὲ Ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης Ἑρμείας· Ω, [360] : Αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐλθὼν Χεῖρα γέροντος ἕλων, ἕξείρετο, ubi subauditur Ἑρμῆς s. Ἑρμείας. [Aristoph. Ran. 1144 : Τὸν Ἐριούνιον Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε. Aristid. vol. 2, p. 106 : Κοινῇ μὲν γὰρ ἅπαντας (deos poetæ) δωτῆρας ἐάων ὀνομάζουσιν, ἰδίᾳ δ' οὕτω μόνον τοῦτον, καὶ ἀκάκητά γε καὶ ἐριούνιον, ὅτι κακὸν μὲν οὐδὲν ἡ παρ' αὐτοῦ δωρεὰ, ἀγαθὰ δ' ἐξῆς ἅπαντα πορίζει τοῖς ἀνθρώποις κτλ. Antonin. Lib. tamen c. 25, p. 166 : Καὶ αὐτοῖς εἶπεν ὁ θεὸς ἱλάσασθαι δύο τοὺς Ἐριουνίους θεούς. Qui postea dicuntur δαίμονες χθόνιοι. Atque præter Hesychium sive Photium, qui Ἐριούνιον πόρον interpretantur τὸν ὑποχθόνιον, etiam Etym. M. p. 374, 18, scribit : Ἐριούνιος, χθόνιος, ἀγαθὸς, πολυωφελὴς, κλέπτης, μέγας. Ἔστι δὲ ἐπίθετον Ἑρμοῦ· εἴρηται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἁπλούστερον. Idem addit versus ex Phoronide, accommodatos ad significationem Furis : Ἑρμείαν δὲ πατὴρ

ʼΕριούνιον ὠνόμασ' αὐτόν· πάντας γὰρ μάκαράς τε θεοὺς A θνητούς τ' ἀνθρώπους κέρδεσι κλεπτοσύναις τ' ἐξαίνυτο (κλεπτοσύναισί τ' ἐκαίνυτο scribendum videri diximus in ʼΕξαίνυμαι) τεχνηέσσαις. Aperte vero pro Utilis ponitur in Orph. Lith. 197 : Νόον δ' ἐριούνιον.] Verisimilius autem est compp. esse hæc duo ex ἔρι et ὄνημι, quoniam alibi ab eod. Hom. idem Mercurius appellatur δώτωρ ἐάων. [Hanc etym. ponit Etym.]

[ʼΕριουργεῖον, τὸ, apud Pollucem 7, 28, ubi cod. ἐριούργιον, ut est in Gl. cum interpr. Lanificium.]

ʼΕριουργέω, [Lanifico, Gl.] Lanificium exerceo, Xen. Reip. Lac. [1, 3, H. Gr. 5, 4, 7; Herodot. V. Hom. 4; Dio Cass. 79, 14. Tzetz. Hist. 11, 843 : Ὑφάσματα τὰ κάλλιστά εἰσιν ἐριουργοῦντες.]

[ʼΕριουργὴς, ὁ, ἡ, Ex lana factus. Cinnamus p. 128, C : ʼΕριουργεῖς στολάς. L. Dind.]

[ʼΕριουργία, ἡ, Lanificium, Gl. Pollux 7, 28. V. Ταλάσιον.]

[ʼΕριουργικὸς, ἡ, ὸν, Lanificus. Pseudorigen. C. Marc. 2, p. 64 Wetst., τέχνη. Struv. Adv. ʼΕριουργικῶς Pollux 7, 34.]

B [ʼΕριούργιον vitium scripturæ pro ἐριουργεῖον, q. v.]

ʼΕριουργὸς, ὁ, ἡ, Qui vel Quæ lanificium exercet. [Lanarius, Lanificus; ʼΕριουργὸς γυνὴ, Lanifica, Gl. Dio Cass. 79, 7. Conf. Εἰρουργὸς, Ταλάσιον.]

ʼΕριοῦς, v. in ʼΕρεοῦς, quo itidem Lana significatur.

[ʼΕριοφορέω, Lano, Gl. Cyrill. Alex. in Act. Conc. Ephes. p. 284 : ʼΕριοφορεῖ τὸ πρόβατον, Lanam fert.]

ʼΕριοφόρος, Laniger [Ita Gl., quæ ponunt etiam ʼΕρεοφόρος (sic), Lanigerus], sive potius Lanifer : ut arbores dicuntur Laniferæ, potius quam Lanigeræ; sic enim ἐριοφόρα δένδρα ap. Theophr. [H. Pl. 4, 7, 7. Lanigeras dicit Plin. N. H. 12, 10, 21, ubi l. Theophr. exprimere videtur : sed idem alibi Laniferas arbores. Βολβῶν ἐριοφόρων mentionem facit Theophr. ib. 7, 13, 8.]

ʼΕριόω, Laboro circa lanificium. Ita VV. LL., nisi quod addunt adverb. Maxime post verbum Laboro : hoc modo, Laboro, maxime circa lanificium. Sed nullum affertur testimonium. [Ex Hesychii gl. ʼΕριοῖ, ἐργάζεται.]

ʼΕριπες, Hesychio δαλοὶ, Titiones, Torres. [Conf. ʼΕριψ.]

[ʼΕριπέω.] ʼΕριπεῖ, Hesychio καταβάλλει [cod. -βάλει], Dejicit, Diruit. [ʼΕρείπει recte Kuster. Improbabilis enim aliorum conj. ἐριπεῖ, καταβαλεῖ.] At ἐριπεῖν, quod Idem exp. καταπεσεῖν, una cum particip. ἐριπὼν, est aor. 2 ab ἐρείπω. [In ejusd. gl. ʼΕρίπων, ἀνατρέπων, καταπεσὼν, confusa esse ἐρείπων et ἐριπὼν recte animadverterunt intt.]

ʼΕρίπιον, Hesychio τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα ἢ πτῶμα : afferenti et ἐριπίων pro πτώσεων τῶν τειχῶν. [Pro ἐρείπιον.]

[ʼΕρίπλευρος, ὁ, ἡ, Valens lateribus. Pind. Pyth. 4, 235 : ʼΕριπλεύρῳ φυᾷ.]

ʼΕρίπνη, ἡ, Cacumen, vel Rupes : κορυφὴ ἢ κρημνός. Secundum enim scholl. Nicandri et Apollonii ἐρίπναι nonnullis sunt αἱ ἀκρώρειαι, αἱ τῶν ὀρῶν ἐξοχαὶ, αἱ εἰς ὕψος ἀνέχουσαι πέτραι, ita dictæ παρὰ τὸ ἔρι πνέεσθαι : secundum alios αἱ ἀποῤῥῶγες πέτραι, τὰ ῥήγματα καὶ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν, παρὰ τὸ ἐριπεῖν, τὸ πεσεῖν. D Utitur porro hoc voc. Nicander Ther. [22] : Διώξεαι ἢ ἀπ' ἐρίπνης ʼΗὲ καὶ αὐτοπόνοιο χαμευνάδος. Et Apoll. Arg. 2, [434] : Ὑπέδυσαν Δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης. Ib. [1249] : ʼΟρέων δ' ἀνέτελλον ἐρίπναι. [Eur. Phœn. 1167 : ʼΕπάλξεων ἐρίπνας· El. 210 : Οὐρείας ναίουσ' ἐρίπνας. Et sæpius in Anthol.]

ʼΕρῐπόω, Everto, Disturbo, i. q. ἐρείπω. [Male Suidæ ʼΕριποῦσα, πεσοῦσα, ducit ab ἐριπῶ, quum sit aor. sec. ab ἐρείπω. Etym. M. p. 374, 32 : ʼΕρείπω, ἤριπον, καὶ ἐριπώσας. Eust. Il. N, 389. V. Κατεριπόω, Συνεριπόω.] Pono autem ἐριπόω post ἐρείπιον non tanquam ex eo deducatur, sed quod ut ἐρείπιον est a præsenti ἐρείπω, sic ἐριπῶ ab aoristo ἤριπον, in quo Eustathius mihi assentitur. Hoc vero quum ita sit, ἐριπῶ, ut habet idem Eustathius, non ἐρειπῶ scribendum esse liquet, quum tamen in illo etiam Gregorii loco [quem in Συνεριπόω positum habet HSt.] legatur συνερειπώθη.

[ʼΕριπτοίητος, ὁ, ἡ, Trepidus, sive Valde territus. Nonn. Dion. 28, 13; 42, 136.]

ʼΕρίπτω, in VV. LL. esse dicitur Cado : sed sine auctoritate. Nam ἤριπε, et ἐρέριπτο, quæ huc referunt, pertinet potius ad ἐρείπω. [Schol. Hom. Il. Ξ, 15 : ʼΕστι ῥῆμα ἐρίπτω, σημαῖνον τὸ πίπτω, ʼΗριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἢ ἀχερωίς (Il. N, 389)· σημαίνει δὲ καὶ τὸ καταβάλλω, Ῥεῖ' ὄχθας βαθείας ποσσὶν ἐρίπτων (ib. O, 356, ubi libri ἐρίπων vel ἐρείπων), ἀντὶ τοῦ καταρίπτων καὶ καταβάλλων· οὗ γίνεται παθητικὸν ἐρίπτομαι ἀντὶ τοῦ καταβάλλομαι κτλ. Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 200, 12 : ʼΕρείπτω διὰ τῆς ει διφθόγγου· ἔστιν γὰρ παρὰ τὴν ἔραν, ὃ σημαίνει τὴν γῆν· ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἐρείπτω καὶ ἐνεργητικὸν σημαίνει καὶ παθητικὸν· σημαίνει δὲ τὸ καταβάλλω καὶ πίπτω. L. Dind.]

ʼΕρις, ιδος, [accusat. ἔριν, ap. poetas non Atticos etiam ἔριδα : de pluralis duplici forma v. in fine], ἡ, Contentio, Concertatio. Hom. Il. Υ, [48] : Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος· Ε, [891] : Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε· [Od. Π, 292 : Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, ἀλλήλους τρώσητε. Ubi de pugna dicitur, ut in Il. Iliadis. Sed Z, 92 : Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι, θοῶς ἔριδα προφέρουσαι, et in Il.] Υ, [251] : ʼΕριδας καὶ νείκεα ... Νεικεῖν ἀλλήλοισι, pro Contentionibus et jurgiis. B, [376] : Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει. [Aristoph. Thesm. 788 : ʼΕριδες, νείκη, στάσις ἀργαλέα.] Sic Xen. Cyrop. 8, [2, 26] : Τοῖς μέν τοι ἀρίστοις οἱ ἀγῶνες οὗτοι πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. [Dem. p. 231, 9] conjungit ἔρις et ταραχή : Ἀλλά τις ἦν ἄκριτος καὶ παρὰ τούτοις ... ἔρις καὶ ταραχή. Herodian. [3, 2, 13] : Ζήλῳ καὶ ἔριδι, Æmulatione et contentione. [Hesiod. Op. 11 : Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύω· 24 : Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων εἰς ἄφενον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' ἔρις ἥδε βροτοῖσιν.] Thuc. [2, 54] : ʼΕγένετο ἔρις τοῖς ἀνθρώποις μὴ λοιμὸν ὠνομάσθαι ἐν τῷ ἔπει, Erat contentio non nominatam esse pestem hoc versu. Interdum vero additur gen. [personæ quacum contenditur, ut ap. Herodot. 5, 88 : Κατ' ἔριν τῶν ʼΑθηναίων. Corinna ap. Apoll. De pron. p. 65, A : Βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν. De qua constr. dictum jam in Βαίνω vol. 2, p. 46, B,] C ejus rei, qua contenditur, vel etiam de qua contenditur : ut ἔρις πολέμοιο, Hom. Il. P, [253; ʼΑρηος E, 861]. Ξεινοδόκῳ ἔριδα προφέρηται ἀέθλων, Od. Θ, [210]. Χρυσέας ἔρις ἀρνὸς, Eur. Or. [812; ὅπλων, καλλονᾶς, Hel. 100, 1307. Id. Iph. A. 183 : Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν ἔριν μορφᾶς ἃ Κύπρις ἔσχεν. ʼΑγαθῶν Æsch. Eum. 974.] Ὁρμᾶσθαι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. Cyrop. 2, [3, 15]. Κυλίκων ἔριδας διαλύετε, Athen. 15. [Cum ἀμφὶ sequente dativo Herodot. 6, 129. || De textura a tribus certatim confecta Leonid. Anth. Pal. 6, 286, 6 : Τοῦτο τὸ νῆμα, τὴν τριπόνητον ἔριν. De eo quod litem movet Antip. Thess. ib. 7, 18, 5 : Κεῖσαι δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις εἴθ' ὅγε Αυδὸς εἴτε Λάκων. (Qua constructione Thuc. 3, 11 : ʼΗν πολλὴ ἔρις καὶ ἄγνοια εἴτε ʼΑμπρακιώτης τίς ἐστιν εἴτε Πελοποννήσιος.) Locutionibus supra notatis addi possunt ἔριν λύειν Eur. Phœn. 81, συμβάλλειν Med. 521 (συμβάλλειν εἰς ἔριν περὶ ἀρετῆς, Xen. Reip. Lac. 4, 2), τιθέναι Hel. 100, στρέφειν Pind. Nem. 4, 93, στήσασθαι ap. Procul. Proleg. in Hesiod. p. 6 Gaisf. : Πρὸς θεοὺς ἔριν ἐστήσατο λόγων· et ibid. : Τούτῳ τὴν ἔριν στησάμενος. εἰς ἔριν ἐλθεῖν Aristoph. Ran. 877, ἔριν ἔχειν Plat. Leg. 6, p. 776, D. Thuc. 2, 21 : ʼΕν πολλῇ ἔριδι ἦσαν· 6, 35 : ʼΕν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν. Archias Anth. Pal. 7, 696, 3 : Φοίβῳ εἰς ἔριν ἔστης. Et constructiones cum infinit. ap. Soph. OEd. C. 372 : Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακὴ ἀρχῆς λαβέσθαι καὶ κράτους τυραννικοῦ· et cum præp. πρὸς ap. Thuc. præter l. supra citatum, 6, 31 : Ξυνέβη πρὸς σφᾶς αὐτοὺς ἅμα ἔριν γενέσθαι· et cum præp. κατὰ ap. Procul. l. c. p. 4 : ʼΕξ ἔριδος τῆς κατὰ τὸν ἀδελφόν.] || Fingitur etiam Dea contentionis auctor [Il. Δ, 440, E, 518, Hesiod. Th. 225, Sc. 148, 156, Eur. Phœn. 798.] : quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli gramm., παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. e. συμπλέκειν. [Forma plur. isosyllaba Cor. 2, 12, 20; Galat. 5, 20; Tim. 1, 6, 4; Tit. 3, 9. Justin. M. p. 5, B : Ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλος.]

[Ἴρις, i. q. ἶρις, sec. Hesych. : Ἔριδας, τὰς ἐν οὐρανῷ ἴριδας, ἀττικῶς. V. ʼΕρίσκηπτος.]

[Ἔρις, ὁ, apud Lycophr. 1333 dicitur fl. Ponti

qui aliis Ἶρις, quod nonnisi paucissimis in libris est. Ἐρίδιος, quod v., confert Bachmannus.]

[Ἐρισάλπιγξ, avis quædam, apud schol. Aristoph. Av. 884, rectius apud Hesychium scribi videtur Ἠρισάλπιγξ.]

[Ἐρισεῖς, ὄνομα ἔθνους καὶ Ἐρισεὺς, Suidas.]

[Ἐρίσης, ὄνομα κύριον, sec. Etym. M. v. Ἄγχι, p. 14, 57.]

[Ἐρισθένεια, ἡ, Eristhenia, Aristocratis filia, Proclis, Epidauriorum tyranni, mater. Diog. L. 1, 94.]

[Ἐρισθενέτης, ὁ, i. q. ἐρισθενής. Etym. M. p. 404, 21. Paul. Sil. Ecphr. 119 : Τοῖχος ἐρισθενέτης. Apollinar. Laodic. in Metaphr. Ps. 151, p. 907 in Cod. Ps. V. T. Fabric.]

Ἐρισθενὴς, ὁ, ἡ, Viribus præpotens, ἀγασθενὴς, Hesych. [in Ἐρισθενέας et Ἐρισθενές. Jovis epith. ap. Hom. Il. N, 54, etc., Hesiod. Th. 4, Op. 414. Pind. Pyth. 7, 2, Ἀλκμανιδᾶν ἐρισθενεῖ γενεᾷ liber unus pro εὐρυσθενεῖ. Apoll. Rh. 1, 41, 543. Ἐρισθενέεσσι θεμέθλοις Cyrus Anth. Pal. 9, 808, 6. Adv. Ἐρισθενέως, Potenter, Valide. Maximus Καταρχ. 540.]

[Ἐρισία, ἡ, Contentio, Pugna. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 87, 6 : Τὰ διὰ τοῦ νικος διττὴν ἔχει τὴν γραφήν· ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς ἐρισίας διὰ τοῦ ι, ἐπὶ δὲ τῆς ἀμφισβητήσεως διὰ τῆς ει διφθόγγου. L. Dindorf.]

[Ἐρίσκηπτος, ὁ, ἡ, Iride tactus. Hesych. : Ἐρίσκηπα, ἱερὰ βοτάνη, εἰς ἣν ἂν ἔρις (h. e. Ἶρις, ut dictum in Ἔρις) ἐπισκήψῃ. Ἐρίσκηπτα reponit Sopingius, Ἐρίσκηπτον Kusterus. Quod confirmat locus Plut. Mor. p. 664, F : Ὥσπερ αἵ τε δρόσοι γλυκυτέραν ποιοῦσι τοῖς θρέμμασι τὴν πόαν καὶ τὴν Ἶριν ἐξανθοῦντα νέφη, καθ' ὧν ἂν ἐπερείσῃ ξύλων, εὐωδίας ἀναπίμπλησι, καὶ ταύτῃ γνωρίζοντες οἱ παρ' ἡμῖν ἱερεῖς αὐτὰ καλοῦσιν, τὴν Ἶριν ὑπολαμβάνοντες ἐπισκήπτειν, in quo ἐρίσκηπτα pro ἱερεῖς αὐτὰ corrigit Salmasius ap. Wyttenb. Idem Salm. Plin. Ex. p. 282, A, in ll. Theophrasti, Dioscoridis, Plinii, in Ἐρυσίσκηπτρον citandis, ἐρίσκηπτον vel ἰρίσκηπτον legendum ostendit secundum ipsas librorum varietates. Minus vitiose ἐρεῖσκῆπτρον (sic) cod. Hesychii in Κύπειρος.]

[Ἐρισκός. V. Πλυτάριος.]

Ἔρισμα, τὸ, Contentio, Certamen. Hom. Il. Δ, [37] : Μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται. [Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 198, 32 : Ἔρισμα, ἐπὶ τῆς φρουρᾶς, distinguens a seq. ἔρεισμα. Sed φρουρὰ dicitur potius ἔρυμα. Suspecta etiam Hesychii gl. Ἐρίσμασιν, εἰρεσίαις (ut ap. eund. est Ἔρισεν, ἔπεσεν, ἤρεττεν), quod in ἐρέσμασιν mutabat Kusterus. L. Dind.]

Ἐρισμάραγος, ὁ, Magnos strepitus edens, Jovis epith., qui et Ἐρίγδουπος et Ἐρίκτυπος dicitur, Lat. Altitonans. Hesiod. [Th. 815] : Ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι. [De Jove etiam Nonn. Dion. 36, 304; 40, 214, Musæus 318. Wakef. ἄἄ]

[Ἐρισμὸς, ὁ, Contentio, Lis. Timo ap. Diog. L. 2, 107 : Μεγαρεῦσιν ὃς ἔμβαλε λύσσαν ἐρισμοῦ.]

[Ἐρίσπορος, ὁ, ἡ, Bene consitus. Oppian. Cyneg. 2, 119, αἶα.]

Ἔρισσον, ap. Diosc. 3, 119, legitur de Marrubio, præcedente δασύ : exp. autem Rugosum. Quidam leg. putat ἔῤῥυσον : sed id non minus suspectum est.

[Ἐρισσός. V. Ἰερισσός.]

[Ἐριστάφυλος, ὁ, ἡ.] Ἐρισταφύλων θειλοπέδων, in Epigr., pro Magnas ferentium uvas, vel Egregias et generosas. [Bacchi epith., epigr. Anthologiæ (Pal. 9, 580, 6) de Romanorum Mensibus, p. 124 HSt. : Οὗτος ἐρισταφύλῳ πεφιλημένος ἔπλετο Βάκχῳ, ubi male scriptum est ἀρισταφύλῳ. Ms. Regius optimus habet ἐρισταφύλῳ. Hesych. : Ἐριστάφυλον, καλλιστάφυλον, πολὺν, ἢ τὸν ἐξ εὐγενοῦς σταφυλῆς, ἢ μεγάλης. Hom. Od. I, 111 : Ἄμπελοι, αἵ τε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον. Schol. ἐκ τελείου καρποῦ τῆς σταφυλῆς γινόμενον· qui idem voc. v. 358 exp. μεγαλοστάφυλον. Brunck. Archestr. Athenæi 3, p. 92, E : Λέσβον ἐριστάφυλον ναίων. Schweigh. ἄὔ]

Ἐριστὴρ, Hesychio μαρσίππιος σάκκος, ἢ ἔρκτης καὶ πράκτης. [Δερριστὴρ Kuster., qui ἔρκτης referebat ad δρηστὴρ, quod Hesychius in ἐριστὴρ depravatum invenisset vel cum eo confudisset. Probabilius est ἔρκτης novæ glossæ caput esse.]

Ἐριστὴς, ὁ, Litigator, VV. LL. φιλόνεικος, schol. Soph. [Aq. Symm., Theod. Ezech. 44, 6.]

Ἐριστικὸς, ἡ, ὸν, Contentiosus, [Pervicax add. Gl.] Qui verbis lubenter contendit, ὁ ἐπιτηδειότητα ἔχων εἰς τὸ ἐρίζειν, Soph. schol. [Plat. Lys. p. 211, B : Ἢ οὐκ οἶσθα ὅτι ἐριστικός ἐστι. Comparativo Eust. Opusc. p. 238, 25.] Hermotimus ap. Lucian. [c. 16] peripateticos dicit esse φιλοπλούτους καὶ ἐριστικούς τινας. Budæo ἀμφισβητητικὸς, ἐριστικὸς, ἀντιλογικὸς, ὁ περὶ λόγους ἀγωνιστικὸς, est Acer et argutus in disputationibus. [Παιδιὰς μαχητικὰς καὶ ἐριστικὰς memorat Aristot. Rhetor. 1, 11.] Ἐριστικοὶ λόγοι, ap. Aristot. Soph. Elench. sunt οἱ ἐκ τῶν φαινομένων ἐνδόξων συλλογιστικοὶ, Qui e rationibus, quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt. [Plat. Sisyph. p. 388, D, Menon. 81, E; Isocr. p. 24, E, etc.] Et ἐριστικὸς syllogismus Eid. in Princ. Top. est ὁ ἐκ φαινομένων ἐνδόξων, μὴ ὄντων δέ. Aristot. schol. scribit Lasum ἐριστικοὺς λόγους εἰς ἀγῶνα πρῶτον εἰσαγαγεῖν. [Conf. Aristot. Metaphys. 3, 7 fin., Rhet. 3, 14 init.] Bud. rursum annotat ἐριστικὸν et ἀγωνιστικὸν λόγον Aristoteli eundem esse : esseque sophistarum proprium, quæ ars non modo ἐριστικὴ et περὶ λόγους ἀγωνιστικὴ, sed etiam ἀντιλογικὴ a Plat. dicatur Sophista [p. 231, E] : Τῆς μὲν ἀγωνιστικῆς περὶ λόγους ἦν ἀθλητὴς, τὴν ἐριστικὴν τέχνην ἀφωρισμένος. [Menon. p. 75, C : Τῶν ἐριστικῶν τε καὶ ἀγωνιστικῶν.] Idem Bud. ap. Aristot. Probl. 18, 22 : Διὰ τί οἱ ἐριστικοὶ λόγοι γυμναστικοί εἰσι, exp. Disputationes. [Ἐριστικοὶ λόγοι, Altercationes, Contentiosum genus dicendi. Diog. L. (9, 53, 55) Protagoram dicit id genus primum invenisse. V. Suid. in h. n. Ps.-Plut. Vit. Isocr. p. 837, B : Χωρίσας πρῶτος τοὺς ἐριστικοὺς λόγους τῶν πολιτικῶν. Quo sensu Sophistæ ipsi dicti sint veteribus ἐριστικοὶ, de eorumque arte ἐριστικῇ v. Cresoll. Theatr. 2, 3, Ernest. Lex. rhet. || Pugnax. Schol. Eur. Iph. A. 576 : Τὴν ἐριστικὴν Ἑλλάδα, ὥς που καὶ πόλεμον ἔριν ἔφη τὸν ἐριστικόν. L. Dind.]

[Ἐριστικῶς, adv. Plato Reip. 5, p. 454, B : Πάνυ ἀνδρείως τε καὶ ἐρ. Phil. p. 17, A : Ἐρ. ἡμᾶς ποιεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους τοὺς λόγους. Aristot. Topic. 8, 2, 11.]

Ἐριστὸς, ὁ, De quo contenditur aut concertatur, contendere et concertare licet. Ap. Soph. El. [219] : Τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστὰ πλάθειν, schol. exp. τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν, Cum potentioribus de his concertare consultum non est; vel, ταῦτα δὲ, ἃ πράττεις, οὐκ ἐριστὰ τοῖς κρατοῦσίν ἐστι, De his, quæ facis, cum potentioribus contendendum non est. [Conf. schol. ad v. 1095. Georg. Pachym. Andron. p. 331, B : Ἔλεγον δὲ ὡς οὐδ' ἐριστὰ σφίσι πρὸς βασιλέα τὸ σύμπαν.]

Ἐρισύβη, Hesychio ὁ ὡς κονιορτὸς κατερχόμενος καὶ ἀφανίζων τὸν σῖτον. [Pro ἐρυσίβη.]

[Ἐρισφᾶλὴς, ὁ, ἡ, i. q. ἐπισφαλὴς, Lubricus. Eust. Opusc. p. 324, 14 : Ἐπ' ἐρισφαλοῦς βαδίζων ὁδοῦ· 328, 10 : Κἂν ἐρισφαλές σοι τὸ τῆς ὁδοῦ. Nisi restituendum est usitatum ἀρισφαλὴς, quo utitur p. 66, 46. L. D.]

Ἐρισφάραγος, ὁ, ἡ, [i. q. ἐρισμάραγος], Hesychio μεγαλαύχην, ὑψηλοφόρος, Qui magno et elato collo est. [Ὑψίλοφος Albertus, ut utraque explicatio ad ἐριαύχην referatur. Ἐρισφάραγος de Neptuno, Hom. H. Merc. 187. Plut. Mor. p. 698, E : Βρόγχος, ὃν ἀσφάραγον ἐκάλουν οἱ παλαιοί· διὸ καὶ τοὺς μεγαλοφώνους ἐρισφαράγους ἐπονομάζειν εἰώθασιν. De Jove, ut alibi βαρυσφάραγος, epigr. Anth. Pal. 9, 521, 4. Ex Pindaro, qui ἐπὶ τοῦ πολυήχου dixerit, citat Eust. Opusc. p. 56, 13, Od. p. 1636, 9. ἄἄ]

[Ἐρίσφηλος, Hercules Stesichoro : quod idem sit atque ἐρισθενής. Etym. M. p. 100, 47. Hemst.]

Ἐρίσχηλος, Contentiosus, Pronus ad convicia. Et Ἐρισχηλεῖν, Ad contentionem incitare, VV. LL. [Ex Etym. M. p. 374, 50 : Ἐρίσχηλος ὁ λοίδορος, ἀπὸ τοῦ ἐρίζειν διὰ τῶν χειλέων· ἢ ἐρίχελός τις ὤν, παρὰ τὴν ἔριν καὶ τὴν λέσχην, ὁ ἐξ ἔριδος λεσχαίνων. Παρθένιος ἐν Ἡρακλεῖ, Ἐρισχήλοις κορυνίταις. Καὶ ἐρισχηλεῖν τὸ εἰς ἔριν προκαλεῖσθαι. Quo testimonio confirmari scripturam verbi ἐρεσχηλέω per η in tertia monuimus in illo. Scriptura per ρι autem orta videtur ex grammaticorum etymologia ab ἔρις hoc v. repetentium, notata a Piersono ad Mœr. p. 159, a.]

Ἐριταρβὴς, ὁ, ἡ, Admodum gravis et meticulosus, μεγάλως δειλὸς, Hesych.

Ἐρίτιμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔντιμος, Qui in maximo habe-

tur honore, Honorabilis s. Honorificus admodum, A μεγαλότιμος. Hom. Il. B, [447] : Αἰγιὸ ἔχων ἐρίτιμον. [I, 126, 268, χρυσός. H. Apoll. 443 : Τριπόδων ἐρ. Quod repetitur in oraculo ap. Aristoph. Eq. 1016. Themist. Or. 4, p. 54, D : Ἐποίησεν ἐρίτιμόν τε καὶ εὐκλεᾶ. Inter titulos principibus gentium exterarum tribuendos in Constant. Cærim. p. 392, B, ponuntur ἐριτιμώτατος (l. -ότατος), ἐρίτιμος. Utrumque conjungit etiam Suidas. L. D.] ‖ Ἐρίτιμος dicitur etiam Piscis esse ap. Aristot. H. A. 5, et ab eo vocari σάρδινος quoque : ut et Hermol. ap. Diosc. annotat eritimum esse Sardam vel Sardæ similem. Meminit ejusdem piscis Athen. quoque, 7, [p. 328, C] : Χαλκίδες, καὶ τὰ ὅμοια, θρίσσαι, τριχίδες, ἐρίτιμοι· ubi etiam ex Dorione, Epæneto, Callimacho, et Aristot. afferuntur loci in quibus ἐριτίμων mentio fit. Perperam igitur ap. Eund. alibi scriptum legitur et Ἐρέτιμος, sc. 8, [p. 355, F] : Θρίσσα καὶ τὰ ὁμογενῆ, χαλκὶς καὶ ἐρέτιμος. Plin. autem Erythini cujusdam piscis meminit. [ῑῑ]

[Ἐρίτιμος, ὁ, Eritimus, f. Terpsiæ, Pind. Ol. 13, 41. ῑῑ]

[Ἐρίτμητος, ὁ, ἡ, Bene sectus. Oppian. Cyn. 4, 106 : Ἐριτμήτοισιν ἱμᾶσι. Wakef.]

[Ἐρίφα, ἡ, Eripha, equa OEnomai. Pausanias 6, 21, 7.]

Ἐριφέας, Hesychio χίμαρος, Hœdus. [Ἐριφίας Guiet.]

[Ἐρῐφεγγὴς, ὁ, ἡ, Valde splendidus. Manetho 6, 22, μήνη. Proculus H. in Sol. 6, in Mus. 13.]

Ἐρίφειος, ὁ, ἡ, Hœdinus, Qui ex hœdo est : ut ἐρ. χρέα. [Xen. Anab. 4, 5, 31. Pherecrates ap. Athen. 6, p. 269, D : Χορδαῖς ... ἐριφείοις. Antiphanes ib. 7, p. 295, D. Ἐριφείων δερμάτων Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 112, B. Ἐρίφειον, Ἐρίφεια, Hœdina, Gl. ῐ]

[Ἐρῐφεών, ῶνος, ὁ, Hœdile. Gl. : Ἐρφιῶνες, Hœdilia. Ἐριφεῶνες Lobeck. ad Phryn. p. 166, quum ἐριφιῶνες conjecisset Bentl. ad Horat. Carm. 1, 17, 9.]

[Ἐρίφη, ἡ, Eriphe, nutrix Bacchi. Poeta ab Etym. M. p. 372, 4 cit. : Κεῖθι δέ οἱ πρώτη μαζὸν ἐπέσχ' Ἐρίφη. Memorat τὸ κύριον Ἐρίφη etiam Arcadius p. 115, 18. ῐ]

Ἐριφιήματα, Laconibus ἔριφοι, Hœdi, Hesych.

Ἐρίφιον, τὸ, Parvus s. tenellus hœdus. Ap. Athen. l. 14, [p. 661, B, de quo l. v. in Ἔμπνικτον] ex Comico quopiam, ἐρ. ἔμπνικτον. [Galen. vol. 7, p. 327, B. Hemst. Matth. 25, 33. Eandem formam cum formis Ἐρίφι et Ἐριφάκι annotavit Ducang.]

[Ἐρίφιος, cogn. Bacchi sec. Apollodorum ap. Steph. B. v. Ἀκρωρεῖται : Παρὰ δὲ Μεταποντίνοις (ἐτιμᾶτο) Ἐρίφιος. Quæ ad Bacchum referri (nam excidit nomen dei), ut conjecerat Casaubonus, ex Hesychii gl. Ἔριφος (Ἐρίφιος volebat etiam Faber), Διόνυσος, collegit cum Fabro Holstenius. L. Dind.]

[Ἐριφλεγὴς, ὁ, ἡ, Valde ardens. Nonn. Dion. 26, 33, Φαέθοντος· 38, 419. Tzetz. Carm. Il. 140, Anteh. 313.]

[Ἐρίφλοιος, ὁ, ἡ, Corticosus. Eust. Il. p. 994, 42 : Αἱ ἄκαρποι (δρύες), φησὶ (Agathocles), καὶ πλατύφυλλοι ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ Περγαμηνοῖς· Od. p. 1524, 25.]

[Ἐριφοκλόπος, ὁ, Hœdorum fur. Ex Oppian. Cyneg. 1, 517, affert Schneider., ubi ipse exhibuit, λῃστὴρ ἐρίφων κλόπος.]

Ἔρῐφος, ὁ, Hœdus, [Agnus add. Gl.] : partus capræ D recens adhuc et tener, ut agnus. Hom. Il. Ω, [262] : Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. [Hesiod. Op. 541 : Πρωτογόνων ἐρίφων· 184. Pind. ap. Etym. M. et Gud. v. Ὠμήρησεν. Aristoph. ap. Athen. 9, p. 368, E.] Hesych. esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα, τὸν ἐν τῷ ἔαρι φαινόμενον, ἤγουν τὸν πρώϊμον : χίμαρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι. ‖ Ἔριφοι, Hœdi, sunt etiam Constellatio quædam ap. Arat. [Phæn. 158] et Proclum, Hyginum, ceterosque astronomos. [Theocr. Id. 7, 53.]

[Ἔριφος, ὁ, Eriphus, poeta comicus, ab Athen. 2, p. 58, B, et alibi citatus.]

[Ἐριφοστάσιον, τό. Ἐριφοστάσια, Hœdilia, Gl.]

[Ἐριφύλη, ἡ, Eriphyle, f. Talai, uxor Amphiarai, ap. Hom. Od. Λ, 326, Pind. Nem. 9, 16, et alios. ῡ]

[Ἐριφύλλιον, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Ἑρμῆν, Hesych.]

Ἐρίφυλλος, ὁ, ἡ, Valde foliatus, Foliosus, Multa s. Magna folia habens. Hesychio quercus ἐρίφυλλος est ἡ πλατύφυλλος, Lata folia habens. Item Arbor dicta φελλὸς, i. e. Suber, [secundum eundem].

[Ἐριχθόνῐος, ὁ, Erichthonius, nomen est regis Athen. sed gente Ægyptii. Qua de causa originem in lingua Ægyptiaca quæsivit Schmidtius in Comment. Soc. Antiq. Londin. vol. 1, p. 246. Tewater. ad Jablonsk. Op. Sec. Pind., Eurip. in Ione, et auctorem poematis cyclici Danaidis, f. Terræ. V. Harpocrat. v. Αὐτόχθονες. Sec. alios f. Vulcani et Minervæ vel Atthidis filiæ Cecropis. V. Apollod. 3, 14, 6, 2, cum annotat. Heynii. ‖ Hinc patron. Ἐριχθονίδης, sec. Etym. M. p. 210, 11, ex Ἐριχθονιάδης factum, Anth. Pal. App. 51, 40. Υἷες Ἐριχθονιδᾶν, de Atheniensibus, epigr. in marm. ap. Bœckh. vol. 1, p. 451, n. 411. ῐ ‖ F. Dardani, rex Dardaniæ, Hom. Il. Υ, 219, 230. Apollod. 3, 12, 2, 1. L. Dind.]

[Ἐριχθών. V. Ἐρέχθω.]

[Ἐρίχρῡσος, ὁ, ἡ, Auro abundans. Paul. Sil. Ecphr. Soph. 595 : Αὐδὸν ἐριχρύσοιο ὄλβον ἀναύρου. Schneid. Anon. in Anth. Pal. 9, 785, 2 : Πτολίεθρον ἐριχρύσων βασιλήων. Borss.]

[Ἔριψ, σωμάτιον, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum et Lobeck. Paralip. p. 290. Add. B etiam Ἔριπες.]

Ἐρίψιμα, Hesychio πτώσιμα : afferenti et ἐρίψαι pro ἀφανίσαι, καταῤῥίψαι. [V. Ἐρείψιμος.]

Ἐριώδης, ὁ, ἡ, Cui lana inest. Ex Plin. et Colum. Lanatus, ex Varrone Lanaris. [Ita interpr. Gl. Aristot. H. A. 9, 45 : Τρίχα, κάτωθεν ἐριώδη. Theophr. H. Pl. 3, 7, 4 : Φύει δὲ καὶ τὸν ὑπ' ἐνίων καλούμενον πῖλον· τοῦτο δ' ἐστὶ σφαιρίον ἐριῶδες· 7, 13, 8.]

Ἐρῐώδία, Hesychio ἅμαξα. [Eadem significatione idem ponit ἐριδίαν (ita cod., ἐριδία Musurus) et ἐρωδία. V. conjecturas interpretum.]

Ἐρῐώδῡνος, ὁ, ἡ, μεγαλώδυνος Hesychio. Dubium autem est accipiatne pro Eo qui magno dolore cruciatur, an Eo qui magnos dolores facit. [Sic Maximus Καταρχ. 161 : Ἐριώδυνον ἄτην.]

Ἐρῐώλη, ἡ, jocose ab Aristoph. vocatur ἐρίων ἀπώλεια, Vesp. [1147], ubi quum περὶ καυνάκης quidam dixisset, Αὕτη γέ τοι Ἐρίων τάλαντον καταπέπωκε ῥᾳδίως, respondet alter, Οὐκοῦν ἐριώλην δῆτ' ἐχρῆν αὐτὴν καλεῖν, Δικαιότερόν γ' ἢ καυνάκην. [Etiam Dionysius major ita dixerat τὴν χλαῖναν, οἷον ὄλεθρον οὖσαν τῶν ἐρίων, sec. Helladium Photii p. 532, 28.] Alioqui ἐριώλη non ex ἔριον fit, sed e particula ἐρι (quæ vim augendæ signif. habet, ut antea dictum est) et verbo ἄω, si Etymologo credimus. Est autem ἄω i. q. πνέω. Significatur certe hoc nomine ἐριώλη Impetuosus ventus et præceps, s. Turbo : qua in signif. usus est hic ipse poeta Eq. [511] : Καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χωρεῖ καὶ τὴν ἐριώλην. Hinc est dictus Ἐριώλης Unus ex equis Neptuni, Eust. [p. 918, 17, sive schol. Vict. Il. N, 23] (secundum quem est etiam alius quidam equus habens nomen Σθένων, in quo respicitur ad τὸ σθεναρὸν τοῦ Ἐννοσιγαίου : quidam Ἐγκέλαδος, propter pontum κελάδοντα) : idque διὰ τοὺς ὑγρὸν ἀέντας ἀνέμους· ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη, ἧς μέμνηται καὶ ὁ Κωμικός. Intelligit autem, ut opinor, illum ipsum Aristoph. locum, quem modo ex ejus Eq. protuli. Solet enim Comici appellatione Aristophanem significare. [In Ind. :] Αἰριωλαὶ, Varino αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταιγίδες καὶ συστροφαί : itidemque VV. LL. Procellæ, Turbines. Sed perperam utrobique pro ἐριωλαί. [Scribitur etiam ἐριώλη. Apoll. Rh. 1, 1132 : Πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριώλας Αἰσονίδης γουνάζετ'· ubi scholiastes : Διαφόρως ἀνεγνώσθη· ἐπικρατεῖ δὲ ἡ βαρεῖα τάσις. Brunck. Id. 4, 1778 : Ἀνέμων ἐριῶλαι. Accentum in penultima solum novit Arcadius p. 109, 22, ubi libri ἐριμώλη vel ἐρυμώλη, et Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 111, 28. L. Dindorf.]

[Ἐριώλης. V. Ἐριώλη.]

[Ἐριώπη. V. Ἐριῶπις.]

Ἐρῐώπης, ὁ, ἡ, i. q. βοώπης. [Maximus Καταρχ. 543 : Ἐριώπεα μήνην, pro quo 32 : Ἐρίωπα σελήνην.] Et femin. Ἐριῶπις, ιδος, ἡ, i. q. βοῶπις : hic enim particula ἐρι indicat itidem magnitudinem. [In epigr. Hom. apud Ps.-Herodot. V. Hom. c. 9, pro quo ἐρατώπιδα edd. Hymn. Hom. Hesychius : Ἐριώπιδος, εὐώπιδος. Idem Ἐριῶπις, μεγαλόφθαλμος.] Sed transiit Ἐριῶπις et in nomen proprium [matris Ajacis Oilei]

quod habetur apud Hom. Il. N, [697] et O, [336. Ἐριῶπις scriptum in schol. Ven. ad l. secundum. Ἐριώπην dixerant Hellanicus et scriptor Naupacticorum ap. sch. Vict. Eriopis, uxor Anchisæ, memoratur ab eod. ad N, 429, et Hesychio; filia Iasonis et Medeæ, a Pausan. 2, 3, 9.]

Ἐρκάζειν, Hesychio σκώπτειν, Scommatis incessere. [Pro εἰκάζειν.]

Ἑρκάνη, ἡ, Sepes, Septum, φραγμὸς, Eust. [Il. p. 969, 2, Od. p. 1578, 21] ex Æl. Dionysio. [Photius in Lex. V. Ἑρχανήεις, Ὁρκάνη. Pro quo, significatione Mandræ, ponit Themist. Or. 23, p. 292, A: Οἱ νευρορράφοι καὶ οἱ βαλανεῖς καὶ οἱ σκυτοτόμοι καὶ πάντες ὅσοι καλαμηφοροῦσιν ὄρθριοι ἐπὶ τὰς ἑρκάνας. ἄ]

Ἔρκατὴ, Hesychio φυλακὴ, Custodia: eadem forsan quæ εἱρκτή.

[Ἔρκατος. V. Ἔρχατος.]

[Ἑρκεία, ἡ.] Ἑρκεῖαι, Hesychio φραγμοὶ, τείχη, σκηναὶ, οἰκίαι. [Neutrum ἕρκεα vel ἑρκία malebat Alb.]

[Ἕρκειος, α, ον et ὁ, ἡ, Vallaris, Gl. Ad aulam pertinens. Æsch. Cho. 561: Ἐφ' ἑρκείους πύλας· 571: Βαλὸν ἕρκειον πυλῶν· 654: Θύρας ἄκουσον ἑρκείας κτύπον. Soph. Aj. 108: Πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης. Ita recte Elmsleius. Libri Sophoclis ἑρκίου, ut Eur. Tro. 483: Ἐφ' ἑρκείῳ πυρᾷ, omnes ἑρκίῳ. De Jove Ἑρκείῳ v. in Ἕρκος.]

Ἑρκῆται, Hesychio οἱ ἐν ἀργῷ οἰκέται. Supra Ἐργεῖται. [Rectius Ἑρκῖται, ut ex Ameria citat Athen. 6, p. 267, C. V. Albert. ad Hes. Schweigh.]

[Ἕρκιον s.] Ἑρκίον, τὸ, Septum, s. Murus, proprie vero Quod αὐλὴν ambit. Hom. Od. Σ, [101]: Καί μιν ποτὶ ἑρκίον αὐλῆς Εἶσεν ἀνακλίνας, Eust. τὸ τεῖχος, addens, ᾧ ἐστιν ἐπικεῖσθαι καὶ τὸν θριγκόν. [Conf. Il. I, 476.] Soph. Aj. [108]: Δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκίου [ἑρκείου, quod v.] στέγης· ubi schol. intelligit itidem Septum circa aulam, circa domum: accipiendo ἑρκίον pro δῶμα. Scribitur vero apud Soph. ἕρκιον accentu in penultima, ut et alicubi ap. Eust.: scribit tamen l. c. ἑρκίον, ut τειχίον a τεῖχος. [Eadem componit eodemque accentu scribit, qui ἑρκίον non esse diminutivum monet, schol. Dionys. Bekk. An. p. 856, 4, et gramm. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 204, 18, præcipitque accentum in penultima etiam Etym. M. p. 631, 26, ubi προπαροξύνεται v. 24 male scriptum pro παροξύνεται.] Apoll. Arg. 2, [1074: Ὡς δ' ὅτε τις] κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον [ἀνὴρ, δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὕετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ. De nido, ut videtur, Theophr. fr. 6 De sign. 4, 4: Ὀρχίλος ἐξ ὀπῆς ἐκπετόμενος καὶ ἐξ ἑρκίων καὶ ἐξ οἰκίας ἔξωθεν εὐδίαν σημαίνει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 607, B: Κῆπος τῷ τῶν ἐντολῶν ἑρκίῳ παντα-χόθεν ἠσφαλισμένος, quod mox dicit τῷ φραγμῷ τῶν ἐντολῶν. Basil. M. vol. 1, p. 65, C: Ἀρραγεῖ ἑρκίῳ τὸ ἄπαλὸν τῆς σαρκὸς ἡ φύσις κατησφαλίσατο.]

Ἑρκίτης, ὁ, Suidæ ὁ φύλαξ, Custos. [V. Ἑρκῆται. Memoratur ἑρκίτης etiam a Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 45, 7, et Stephano Byz. in Βορυσθένης. ῑ. L. Dind.]

[Ἑρκίων, ωνος, ὁ, Hercion, n. viri in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 558, n. 1052, 5: Ἑρκίων Τέλητος. L. Dind.]

[Ἑρκοθηρευτὴς, ὁ, et Ἑρκοθηρευτικὴ, sc. τέχνη, utrumque ejusdem signif., cujus est seq. ἑρκοθηρικὸς, ponuntur a Poll. 1, 97; 7, 137, 139.]

[Ἑρκοθηρικὸς, ὴ, ὸν, Ad capturam per reticula pertinens. Plato Soph. p. 220, C: Τοῦτο ἑρκοθηρικὸν τῆς ἄγρας τὸ μέρος φήσομεν εἶναι.]

[Ἑρκόλιος, ὁ, Herculius. Inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 569, n. 1081: Ἑρκόλιον τὸν ἔπαρχον [ἀνέστ]ησαν Μεγαρῆες. L. Dindorf.]

Ἑρκόπεζα, Hesychio sunt τὰ τῶν νεῶν ἔξωθεν περιτιθέμενα, πρὸς τὸ μὴ ὑπερβατὰ εἶναι, ἀκανθώδη ξύλα, Ligna spinosa quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant. [Photius in Lex., τὰ περιτεθειμένα κλειθήδη (ἀκανθώδη Pors.) ξύλα πρὸς τὸ μὴ ὑπερβαίνειν δύνασθαι. Pro νεῶν desiderari videtur τειχῶν vel tale quid, ad quod refertur ὑπερβατὰ, non ad ξύλα. Ἅρπεζα confert Albertus. L. Dind.]

Ἕρκος, τὸ, Septum, φραγμός: ut ἕρκος κήπου, καὶ οἴκου, καὶ ἑτέρων, Eust. [Plato Soph. p. 220, C: Πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον, ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν.] Sic Hom. Od. H, [112] de Alcinoi ædibus: Ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων Τετράγυος· περὶ δ' ἕρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν, Circum autem utrimque ducta erat sepes s. septum. [V. infra.] Il. E, [89] de torrente impetuoso: Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσιν, Οὔτ' ἄρα ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων, Sepes s. Septa locorum vitibus consitorum, quibus ea, quæ extrinsecus irrumpunt, arcentur, Eust. [Ἕρκος ἀλωῆς, H. Merc. 188, Mosch. 4, 3. Pind. Nem. 10, 36: Ἐν ἀγγέων ἕρκεσιν παμποικίλοις, i. e. in vasis. Soph. Tr. 615: Σφραγῖδος ἕρκει, periphrastice pro σφραγῖδι.] Dicitur vero et metaph. ἕρκος ὀδόντων, Septum dentium, seu, ut A. Gellius interpr., Vallum dentium; i. e. Labia. Il. Ξ, [83]: Ἀτρεΐδη, ποιόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων; Quo respiciens Ælian. [ap. Suid.] dixit, Ἄδηλα εἶναι τὰ ἀνθρώπινα ἕως ἂν ἑκάστῳ ἡ ψυχὴ εἴσω τοῦ τῶν ὀδόντων ἕρκους ᾖ, Dum spiritus s. anima intra dentium septum continetur, Dum spiramus et vivimus. [Dubitatum est autem utrum Labia dentes cingentia, an ipsi Dentes instar muri in ore positi, ita dicantur. Utramque interpr. proponit Eust. De dentibus Solon apud Philon. vol. 1, p. 25, 23, et Clem. Al. Strom. 6, p. 814: Παῖς ... ἕρκος ὀδόντων φύσας. Quo ipso usu Porson. *Tracts* p. 207 prodi putabat locum illum non esse Solonis. Et Nicand. Ther. 548: Τὸ μὲν ἕρκεϊ θρύψεν ὀδόντων θηλάζων. Et sine genitivo ὀδόντων Oppian. Hal. 1, 506: Γένυές τε καὶ ἔνδοθι κάρχαρον ἕρκος.] Ἕρκος ἀκόντων, Septum et murus contra vim telorum: Il. O, [646] de clypeo: Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων. Intelligenda vero est ἀσπὶς ἀνδρομήκης, ut sit Scutum oblongum, quod instar muri a pedibus veluti fundamento ad ipsum usque capitis verticem exurgat. E, [315] de Venere, quæ peplum Æneæ contra jaculorum impetum prætendebat: Πρόσθε δέ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν Ἕρκος ἔμεν βελέων. [De armis usurpatum v. etiam sub finem. Herodot. 9, 99: Συνεφόρησαν τὰ γέρρα ἕρκος εἶναί σφι. Theocr. Id. 25, 279.] || Murus. O, [566]: Φράξαντο δὲ νῆας Ἕρκεϊ χαλκείῳ, Muro aheneo [De Tartaro Hesiod. Th. 726]: unde Eust. suspicatur acceptum oraculum illud de ligneo muro ab Apolline Atheniensibus redditum, et quod apud Herodot. est de viris æneis, i. e. ære cataphractis. [Pind. Pyth. 5, 113: Ἀγωνίας δ', ἕρκος οἷον, σθένος.] Il. A, [383] de Achille: Ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο, Murus et πυργοειδὲς ἔρυμα contra hostes: quomodo dicitur et πύργος ἀϋτῆς a Theocr. [22, 220] idem Achilles. Il. Z, [5]: Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν. Sic et Cic. dicit ad omnes suos impetus quasi murum quendam boni nomen imperatoris opponi. [H. Mart. 3: Ἕρκος Ὀλύμπου, de Marte. Proprie de loco munito Æsch. Pers. 17: Τὸ παλαιὸν Κίσσινον ἕρκος· Ag. 257: Γαίας μονόφρουρον ἕρκος. Eur. Heracl. 441: Ποῖον δὲ γαίας ἕρκος οὐχ ἁφίγμεθα;] || Ἕρκος ἀγκίστρου ap. Oppian. Eust. [Il. p. 969, 3] esse dicit τὸ ἄνω αὐτοῦ χάλκωμα, μεθ' ὃ ἡ ὁρμιά. || Ἕρκος dicitur etiam τὸ περὶ αὐλὴν τειχίον, Aulam ambiens murus, περὶ ὃ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἕρκιον, αὐλή· μεθ' ἣν αἴθουσα· εἶτα πρόδομος, δόμος καὶ θάλαμος, Eust. [ad Od. Π, 341]: Βῆ ῥ' ἴμεναι μεθ' ὕας, λίπε δ' ἕρκεά τε μέγαρόν τε. [Rectius hic intelligitur Locus quem cingit murus, Aula, ut Θ, 57: Ἱλῆντο δ' ἄρ' αἴθουσαί τε καὶ ἕρκεα καὶ δόμοι ἀνδρῶν, et alibi. Murus ipse vero X, 442: Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο, μεσσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς, et in l. initio ab HSt. citato, cui add. Archiloch. ap. schol. Il. I, 90, Solon ap. Demosthenem p. 421, 28. Herodot. 6, 134, ubi i. q. postea αἱμασιή.] Soph. Tr. [606]: Μηδ' ὄψεταί νιν μήτε φέγγος ἡλίου, Μήθ' ἕρκος ἱερὸν, μήτ' ἐφέστιον σέλας· ubi tamen schol. [recte] intelligit βωμὸν, ἱερόν. Unde Ἑρκεῖος Jupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam ejus loci præsidi et ἐφόρῳ, et a quo conservarentur omnes, qui intra idem ἕρκος habitarent: quemadmodum ἐν τῇ κατ' οἶκον ἑστίᾳ sacrificabatur Jovi ἐφεστίῳ. Od. X, [334]: Ἥ ἐκδὺς μεγάροιο, Διὸς μεγάλου ποτὶ βωμὸν Ἑρκείου ἕζοιτο. [Eur. Tro. 17; Aristoph. fr. Danaid. ap. sch. Pac. 922, et alibi. Herodot. 6, 68; Demosth. p. 1319, 27.] Existimat autem Eust. aram hanc fuisse extra αὐλὴν, sub

dio, quales multæ conspicerentur : dici vero ἑρκεῖος, synæresi facta ex ἑρκέϊος, ut Κεῖος ex Κέϊος. Ovidius [Ibid. 286] Græco vocabulo servato Hercei Jovis aram dixit. Sunt qui Penetralem Lat. nomine appellent. Soph. alicubi per Ἑρκεῖον Δία intelligit Omnes qui in ædibus sunt, Eust. [Od. p. 1930, 30. Dicit Antig. 487 : Εἴτ' ἀδελφῆς εἴθ' ὁμαιμονεστέρας τοῦ παντὸς ἡμῖν Ζηνὸς Ἑρκείου κυρεῖ. Testatur autem Eust. accentum Ἑρκεῖος, comparans ἑταιρεῖος, cujus aliam memorat prosodiam ἑταίρειος. Eundem præbent libri optimi Athen. 11, p. 460, F, quum Ἕρκειος sit in aliis. Inter Ἕρκειος, Ἔρκειος, Ἕρκιος variatur ap. Hesychium, Harpocrat., Photium, qui plura de Jovis Ἑρκείου ap. Athen. religione apponunt, Platonem Euthyd. p. 302, D : Ζεὺς ἡμῖν πατρῷος μὲν οὐ καλεῖται, ἕρκειος δὲ καὶ φράτριος, ubi in libris Bekkeri et ap. schol. scribitur ἕρκιος. Sed scribendum ἑρκεῖος. Omisso nomine dei, Pausan. 4, 17, 4 : Νεοπτολέμῳ ἀποκτείναντι Πρίαμον ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ τοῦ Ἑρκείου. Forma Ἕρκιος, de qua conf. quæ in Ἕρκειος dicta sunt, recte eximitur Maximo Καταρχ. 325 : Οὐ Κρονίωνος ἑρκίου, οὐ σέβας ἁγνὸν ἑνὶ πραπίδεσσι σέβοντες, scribendo ἑρκείου σέβας. || Vitiosæ etiam gll. Photii : Ἔρκειος (sic), γενναῖος· λέγεται δὲ καὶ Ζεύς· et Suidæ : Ἕρκιος, ὁ συνοχεύς, ὁ φύλαξ, quæ gl. ponitur ante ἑρκίτης, quod v.] || Ἕρκη apud Comicos dicuntur etiam πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν : ut ex Æl. Dionys. tradit Eust. [sive Photius v. Ἕρκη, respicientes, ut videtur, Aristoph. Av. 528 : Πᾶς τις ἐφ' ὑμῖν ὀρνιθευτὴς ἵστησι βρόχους, παγίδας, ῥάβδους, ἕρκη, νεφέλας, δίκτυα.] At Od. X, [468] : Ὡς δ' ὅταν ἢ κίγλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι Ἕρκει ἐνιπλήξωσι, Eust. scribit videri esse σχοῖνον μακράν, ἧς βρόχοι ἀπηώρηνται πρὸς ἰσότητα σύμμετρον : proprie autem ἕρκος esse δικτυῶδές τι μηχάνημα : quemadmodum et Hesych. ἕρκεσι pro δικτύοις citat ex Soph. Athamante. [Conf. ejusd. fr. Nauplii ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 31, 23. Pind. Pyth. 2, 80 : Ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας· Nem. 3, 49 : Κτείνοντ' ἐλάφους ἄνευ δολίων ἑρκέων. Æsch. Ag. 1611 : Ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν. Eur. Med. 986 : Τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται· Bacch. 958 : Ἐν λόχμαις ὄρνιθας ὡς λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἕρκεσιν· El. 155 : Δολίοις βρόχων ἕρκεσιν.] || Apud Soph. El. [836] : Οἶδα γὰρ ἄνακτ' Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ἕρκεσι κρυφθέντα, schol. annotat intelligi vel Currum auratum, ex quo Amphiaraus veluti e claustro et septo effugere nequiverit ; vel Torquem aureum, quo constrictus teneretur. || Nicander Ther. [795], de murium latibulis s. cavernis : Ἵνα τέκνα κακόφθορα τῶνδε θανόντων Σκόρπιοι ἐξεγένοντο καθ' ἕρκεα λωβητῆρες. || Ἕρκη pro ὅπλα citat Hesych. ex Soph. Troilo. [Cujus signif. ex. Homeri v. supra.]

[Ἑρκοῦρος, ὁ, ἡ, Septum custodiens. Meleager Anth. Pal. 12, 257, 2 : Ἁ πύματον καμπτῆρα καταγγέλλουσα κορωνὶς, ἑρκοῦρος γραπταῖς πιστοτάτα σελίσι. Ita Bruncius, quum ὁρκοῦρος sit in codice, quod v.]

[Ἑρκόω, Vallo, Gl.]

Ἑρκτὴ, ἡ, Carcer, i. q. εἱρκτή. Herodot. [4, 146, 148. V. Εἱρκτή.]

[Ἕρκτης, i. q. ἕρκτωρ ap. Hesych. in gl. in Ἐριστὴρ citata, et Etym. M. in Ἑρξείης emendandum. Conf. Εὐέρκτης, Χειροέρκτης.]

[Ἕρκτος, ὁ, i. q. ῥεκτὸς, Faciendus. Arrian. Ind. c. 20 : Οὐδὲν ὅ, τι οὐ τολμητόν τε ἐκείνῳ καὶ ἑρκτόν.]

[Ἕρκτωρ, ορος, ὁ, Auctor. Etym. M. p. 375, 40, ὁ πρακτικὸς cum exemplo Antimachi, Τῶν μεγάλων ἕρκτορές εἰσι κακῶν.]

[Ἕρκυνα. V. Ἔρκυννα.]

[Ἑρκύνιον, ὄρος Ἰταλίας, ἀφ' οὗ Ἑρκυνὶς ἡ χώρα καὶ Ἑρκύνιος τὸ κτητικόν. Ἀλέξανδρος Εὐρώπῃ, Steph. Byz. Quem Γερμανίας vel Γαλατίας scribere debuisse animadverterunt interpretes. Ἑρκυνίους δρυμοὺς memorant Diod. 5, 21, Strabo 4, p. 207, Plut. Marii c. 11, Dionys. Perieg. 286; σκόπελον Ἑρκύνιον Apoll. Rh. 4, 640. ῠ. Femin. Ἑρκῡνὶς utitur Parthen. ab Etym. M. citatus : Ἀλλ' ὅτ' ἀφ' ἑσπερίης Ἑρκυνίδος ὤρετο γαίης. De qua mensura v. in Ὀρκυναῖος.]

[Ἔρκυννα, ης, ἡ, cognomen Cereris ap. Lycophr. 153, ubi Tzetzes : Ἔρκυννα ἡ Τροφωνίου θυγάτηρ ἐν Λεβάδῃ τῆς Βοιωτίας ἱδρύσατο τὴν θεὸν καὶ ἀφ' ἑαυτῆς ὠνόμασεν Ἔρκυνναν. Simplici ν scribitur in libris nonnullis. Schol. :

Ἡ δραστηρία· ἔνιοι δὲ ἀπὸ κρήνης ἐν Βοιωτίᾳ ὄνομα. Fluvium Ἔρκυναν, ab nympha cognomine sic vocatum, memorat Pausan. 9, 39; Philostr. V. Apoll. 8, 18. Sic enim ap. eos scribitur simplici ν, Parisino tamen Pausaniæ libro etiam duplex interdum præbente. Deam Hercynnam Lebadeæ cultam memorat Liv. 45, 27, 8, ubi libri consentire dicuntur in duplici ν, ut Ἔρκυννα ab ἕρκος formatum videatur ut Δίκτυννα a δίκτυον. Potterus ad Lyc. : « Ab hoc Cereris cognomine dictum videtur festum Cereris, de quo Hesychius et post eum Favorinus : Ἑρκηνία, ἑορτὴ Δήμητρος. Malim Ἑρκύνια. » L. Dind.]

[Ἑρκὼν oxytonon inter disyllaba in κων recenset Arcadius p. 12, 13.]

Ἕρμα, τὸ, Fulcrum, Stabilimentum, ὑπέρεισμα. Hom. Il. B, [154] : Ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηῶν· A, [485] : Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθου [ψαμάθοις], ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini Phalangas s. Palangas vocant : i. e., ut Nonius exp., Fustes teretes, qui navibus subjiciuntur, quum attrahuntur ad pelagus, vel quum ad littora subducuntur. [Aliter Diod. 5, 70 : Ἧς (urbis) διαμένειν ἔτι καὶ νῦν ἕρματα τῶν θεμελίων, Rudera fundamentorum.] Similiter in VV. LL. scribitur ap. Hippocr. De artic. ἕρματα, auctore Galeno esse Fulcimenta, et i. q. ἑρμάσματα, quod ipsum Erotian. quoque confirmat. In hac signif. metaph. etiam capitur : ut Od. Ψ, [121] : Ἡμεῖς δ' ἕρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· Il. Π, [549] : Σφίσιν ἕρμα πόληος ἄεσκε. Columen civitatis Lat. interpretari possumus, ut Terent., Columen familiæ. Id imitatus est Plut. [Mor. p. 814, C] : Ὥσπερ ἕρμα τῆς πολιτείας βέβαιον. [Et Plato Leg. 5, p. 737, A.] Eod. sensu Pind. Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Hom. Il. Δ, [117] ἰὸν quoque, Sagittam, vocat μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων, i. e. ἔρεισμα, Fulcrum dolorum, Quo dolores ut fundamento niterentur. [Grammaticorum sententias, qui ita hoc usu voc. ἕρμα offendebantur, ut totum versum expungerent, v. ap. Heyn.] || Exp. et ἀσφάλισμα ab Eust. et ἀσφάλεια a Suida hoc in l. : Ἀσύλους εἶναι τοὺς χώρους διὰ τὰ ἕρματα τοῦ ὀχυρώματος. Quo pertinere videtur, quod ab Hesych. exp. etiam περίφραγμα [in Ἕρματα. Eodem voc. vocabulum Ἕρμα interpretatur schol. Soph. in l. in Ἕργμα citato, quod in libros omnes illatum est pro ἕρμα, ab uno scholiasta conservato. Eodem vitio sec. conj. Foesii Erotian. p. 148 : Ἔργματα, στηρίγματα, ubi ἑρμάσματα malebat Eustach., quod v.] || Apud Theogn. [401] pro Confidentia, Incœpto, Proposito poni videtur, Bud. : Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος Ἕρμασιν [Ἔργμασιν] ἀνθρώπων· et [380] : Ἀνθρώπων ἀδίκοις ἕρμασι [ἔργμασι] πειθομένων. At hic locus ex Plut. Solone [c. 25], Ἕρμασι [ἔργμασι] γὰρ ἐν μεγάλοις [πᾶσιν] ἁδεῖν χαλεπὸν, exponitur In rebus magnis administrandis difficile omnibus placere. V. Ἔργμα. || Est etiam Saburra [Gl.], i. e. Sabulum crassius, quo naves ad certam usque mensuram onerari solent, ut stabiliores sint. Aristot. [H. A. 9, 40], de apibus : Ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Simile quid de gruibus scribit [Aristot. ib. 12 med. et] Solin., eas volaturas, devorare arenas, sublatisque lapillis ad moderatam gravitatem saburrari. Ad quem gruum morem respexit Aristoph. [Av. 1429] : Ἀνθ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκὼς δίκας. Plut. [Mor. p. 782, B] : Ἐξῆν οὖν φιλοσοφοῦντα, καὶ τῇ διαθέσει γίνεσθαι Διογένην, ὡς πρὸς τύχην μεγάλην πολὺ πνεῦμα καὶ σάλον ἔχουσαν, ἕρματος πολλοῦ καὶ κυβερνήτου μεγάλου δεόμενον, Multa saburra. [Alia exx. v. ap. intt. Hesychii.] || Scopulus, Saxum in mari, ut Eust., seu, ut Hesych. exp., πετρώδης καὶ ἐπικυματιζόμενος, ὥστε μὴ βλέπειν, τόπος τῆς θαλάσσης, et ὕφαλος πέτρα. Anacr. [ap. Hesych. in Ἕρμα, quem l. respicere videntur lexicogrr. in Ἑρμὰς citandi] : Ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. [Æsch. Ag. 1007 : Ἄφαντον ἕρμα· Eum. 565 : Ἕρματι προσβαλὼν Δίκας. Eur. Hel. 854 : Κακοὺς δ' ἐφ' ἕρμα στερεὸν ἐκβάλλουσι γῆς (dii, qui improbos insepultos projiciunt). Appian. Civ. 5, 101 : Ἐξώκειλε τὴν ναῦν ἐκὼν ἐς ἕρμα γῆς ἁπαλόν. Herodot. 7, 183 : Τὸ ἕρμα τὸ μεταξὺ ἐὸν Σκιάθου τε καὶ Μαγνησίης, καλεόμενον δὲ Μύρμηκα. Thuc. 7, 25 : Μὴ ὥσπερ περὶ ἕρμα περιβάλῃ τὴν ναῦν.]

Plato De rep. 8, [p. 553, B]: Ὅταν αὐτὸν ἴδῃ πταίσαντα, ὥσπερ πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει. [Dionys. A. R. 1, 52: Ἕρμασιν ὑφάλοις.] Plut. [Mor. p. 163, A]: Ὅταν ἕρματι πλέοντες προστύχωσιν, Ubi venissent ad scopulum, saxum. Lucian. [Quom. hist. scr. c. 62]: Εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. Suid. in illo a se citato l.: Ὁ δὲ Ἡρακλῆς ἕρματα μεγάλα ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα τοῦ ὠκεανοῦ, ὡς ἂν ἐμπόδια εἴη τοῖς ἐπιφοιτῶσι θηρίοις, exp. Saxa ingentia. Nonnulli Saxeas pilas ex Virg. interpr. et Crepidines atque obices in portus ostiis. Idem Suid. hoc in l.: Τοῦ δὲ πίθου ἕρματι περιπεσόντος καὶ συντριβέντος, exp. κωλύματι, ἐρείσματι. || Hesychio σκήνωμα νηός. [|| De rigido publicano positum memorat Pollux 9, 32.] || Inauris. Hom. Od. Σ, [294]: Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίχ' ἔνεικε· Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν· Il. Ξ, [182]: Ἕρματ' ἐνῆκεν [al. ἕρματα ἧκεν] ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, i. e. τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια, Eust., etymol. ibi exponens hujus voc., quod inaures ornatus causa auribus innecti solerent. [V. Hesych. v. Ἔργον. || Ap. Ælian. N. A. 17, 25: Ἕρματα ἰσχυρὰ ὑποπλέκουσιν, dicitur de laqueis. Ἅμματα conjiciebat Wesseling., collato quod est ib. c. 37: Ταῖς ἐκείνου (serpentis) σπείραις περιπεσὼν ἕρμασιν, defendit Jacobsius. || Ap. Æsch. Suppl. 580: Λαβοῦσα δ' ἕρμα Δῖον ἀψευδεῖ λόγῳ γείνατο παῖδ' ἀμεμφῆ, dicitur de conceptu. Βάρος schol. || Ἕρμα leni spiritu scribi jubent Lex. de spirit. p. 219, Moschop. p. 36 ed. Titz. Aspero cur scribatur explicat gramm. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 397, 1. || Cum ἔργμα confusum in l. Soph. Antig. supra cit., Oppian. Hal. 4, 477. Et cum τέρμα in epigr. Simonid. Anth. Pal. 13, 26, 4. De quo conf. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 113.]

[Ἑρμᾰγέλη, ἡ, Grex liberorum deformis cujusdam Hermolyci ejusque uxoris Hermiones dicitur a Pallada Anth. Pal. 11, 353, 6, ut iidem ibidem vocantur Ἑρμοπιθηκιάδαι.]

[Ἑρμᾰγόρᾱς, ου, ὁ, Hermagoras, nomen viri in inscript. Samothrac. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2157, 2. Alii alibi. Conf. Suid. in v.]

Ἑρμάδιον, Suidæ τὸ [τοῦ] Ἑρμοῦ, Mercuriale.

[Ἑρμαδίων, ωνος, ὁ, Hermadio, nom. viri in inscr. Anapæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, p 165, 41: Φαρναχίων Ἑρμαδίωνος. Et ib. 60. Inscr. Romæ reperta ap. Fabrett. Inscrr. ant. p. 694, n. 146, sive Feam *Misc. filol. crit.* vol. 1, p. CXI: SANCTO. SILVANO | HERMADION | Q. CREPEREI. MARTIALIS | ARCARIVS. SVA. PECVNIA. DD. Sic etiam Ἑρμαθίων videtur n. Græcum. Inscr. ap. Boissard. Antiq. vol. 4, p. 82 sive Gruter. Corp. Inscr. vol. 1, p. 105: «Securitati Hermathion et Carpo.» L. Dind.]

Ἑρμάζω, Fulcio, Stabilio. Unde in pass. ap. Galen. Gloss. est ἡρμᾶσθαι [ἡρμάσθαι], i. e. ἐρηρεῖσθαι. [Quod in ἡρμόσθαι depravatum videtur ap. Hippocr. p. 743, A.] Ab Eod. ἑρμάζειν act. exp. ἑδράζειν et στηρίζειν. [Hippocr. p. 745, E: Παρέρμασι δὲ ἑρμάζειν. Perperam p. 808, G: Ἑρμῆσαι κατὰ μὲν τὸ στῆθος πρὸς τὴν κλίμακα προσδήσαντα, pro ἑρμάσαι.] || Saburro, i. e. Saburra onero et stabilio. || Ἑρμάζει Hesychio præter στηρίζει est etiam μαλάσσει. [Ἑρμάσει scriptum apud Hesychium.] Et ἑρμάσαι Eid. est ἐλαφρῶς περιελίξαι. [Idem: Ἥρμαζεν, ἐσκέπασεν, ὠχύρωσεν. Quæ interpretationes poscunt quod ordini literarum convenit Ἥρμασεν. L. Dindorf.]

Ἑρμαθήνη, ἡ, esse dicitur Mercurii et Minervæ statua. [In gymnasio positam memorat Cicero Ad Att. 1, 1 et 4. Arditi de Hermathena commentationem, in Act. Acad. Herculan. vol. 1, commemoravit Finatius in Mus. Borbon. vol. 6, ad tab. XLIII. L. Dind.]

[Ἑρμαθίων. V. Ἑρμαδίων.]

Ἑρμαῖα, τὰ, Mercurii festa ap. Plat. [Lys. p. 206, D, ubi de Atticis, ut ap. Æschin. p. 2, 22, 34, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 149, 7, et alibi. Conf. Ruhnk. ad Tim. p. 216. Ἑρμαίων ap. Cretenses mentionem facit Carystius ap. Athen. 14, p. 639, B, ap. Pheneatas Arcadiæ Pausan. 8, 14, 10, ap. Pellenenses Achaiæ sch. Pind. Ol. 7, 156, ap. Syracusanos schol. Platonis ad l. Lys. p. 319, ap. Tejos inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 3087. Conf. Meurs. Græc. fer. in Ἕρμαια. Variatur autem in libris inter accentum Ἕρμαια et Ἑρμαῖα.]

[Ἑρμαία, ἡ, Hermæa, promontorium prope Carthaginem. Polyb. 1, 36, 11: Περὶ τὴν Ἑρμαίαν· 29, 2: Τὴν ἄκραν τὴν Ἑρμαίαν ἐπονομαζομένην. Cum urbe cognomine memorat Strabo 17, p. 834.]

[Ἑρμαία, ἡ, Hermæa, n. servæ in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1608, p. 781, a, 2: Τὴν ἰδίαν δούλην Ἑρμαίαν. L. Dind.]

[Ἑρμαΐζω, Mercurium imitor. Eust. Il. p. 10, 25: Ὁ μὲν δραστήριος λόγος... Ἑρμῆς λέγεται κατὰ πρπορονἀρρενικὴν, ἵνα... λόγος γενναῖος... ἑρμαΐζηται τῇ ροφὰ φορᾷ.]

[Ἑρμαϊκός. V. Ἕρμαιος.]

Ἕρμαιον, [vel Ἑρμαῖον], το, montis nomen, ap. Eust. [Il. p. 960, 11, ubi Ἕρμαιον proparoxyt. (ut ap. Ps.-Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 252, 19, qui tamen templum dicere videtur, et schol. Soph. in Ἑρμαῖος citandum), pro quo semel male scribi Ἑρμαῖον loco in Ἑρμαῖος indicando, prodere videntur ea quæ de accentu proparoxytono disputat ibidem. Ἑρμαῖον Bospori Thr. memorat Polyb. 4, 43, 2 et 4. Addit autem Eust. ἕρμαια dici etiam Lapidum acervos in via positos. Ita Hesych.: Ἕρμεον, σωρὸς λίθων, ubi recte Musurus ἕρμαιον. Dioni Chr. Or. 78, vol. 2, p. 420: Ὥστε μεγάλα ἕρματα ἀθροίζεσθαι λίθων πλησίον αὐτοῦ, Casaub. restituit ἕρμαια.] Sed ἕρμαιον frequentissimo in usu est pro Lucro insperato s. inopinato et adventitio, quod vulgo *Bonne adventure, bonne rencontre:* ut quum quis iter faciens aliquid forte fortuna invenit: quod etiam εὕρημα propterea appellatur, q. d. Inventum. [Conf. Jo. Laur. De mens. p. 244 ed. Rœther.] Hinc autem factum, ut quicquid boni aut emolumenti nobis contingit, præsertim vero si præter spem, id ἕρμαιον vocetur. Plato Phæd. [p. 107, C]: Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγὴ, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι, καὶ τῆς αὐτῶν κακίας, μετὰ τῆς ψυχῆς· Symp. p. 262 [217, A] ἕρμαιον et εὐτύχημα copulat. Bud. ab illo ἕρμαιον poni ait pro Bono inexpectato, ac pro Sorte exoptanda, quæ forte fortuna nobis oblata sit: item alicubi pro Re opportuna et exoptanda. [Idem Leg. 11, p. 932, A, etc. Demosth. p. 986, 17; Diod. 5, 26.] Plut. [Mor. p. 146, E]: Ἕρμαιον τὸ συμπόσιόν [al. τὸ βιβλίον] ἐμοὶ γέγονεν. [Lucian. Hermot. c. 52: Κἀκεῖνος ἕρμαιον ποιήσεταί σε. Sæpius usurpavit etiam Polybius cum aliis multis.] Ceterum ut dicitur κοινὸς Ἑρμῆς prov., Communis Mercurius, ab eo, qui participem se fieri postulat lucri, quod favente Mercurio, qui πλουτοδότης etiam creditus fuit, sese nobis objecerit [Aristot. Rhetor. 2, 24, Diodor. 5, 75, Aristid. vol. 2, p. 256]: sic et Κοινὸν ἕρμαιον dixit Lucian. [Demosth. Enc. c. 2.] Synes. autem eodem, ut opinor, alludens, Ἡμῖν τὸ ἕρμαιον κοίνωσαι. [Accentum ἑρμαῖον, qui est ap. Maximum Καταρχ. 592 et Suidam in Ἑρμαῖον p. 1441, B, C, una cum accentu ἕρμαιον memorat schol. ad l. Luciani proxime cit. Id. ad Contempl. c. 12: Ἕρμαιον τὸ εὕρημα προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. L. Dind.]

Ἕρμαιος, s. Ἑρμαῖος, α, ον, et Ἑρμαϊκὸς, ἡ, ὸν, ut Ἑρμαϊκὴ κύλιξ, Eust. [Il. p. 640, 55], Mercurialis. Ἕρμαιος s. Ἑρμαῖος λόφος ap. Hom. [Od. Π, 471], quod varie expositum habes ap. Eust. [et schol. Ubi affertur etiam Ἑρμαῖον gen. neutro de eodem Ἑρμαίῳ λόφῳ, quem alii interpretabantur σωρὸν λίθων ἐνόδιον vel βωμὸν ὑποκείμενον Ἑρμοῦ ἀνδριάντι. Cujusmodi lapidum acervos vulgo ἕρμαια dici in Ἕρμαιον annotavimus. Ἑρμαῖον in confinio Arcadiæ et Messeniæ est ap. Pausan. 8, 34, 6; Bœotiæ ap. Thuc. 7, 29, Lampsaco vicinum ap. Polyæn. 6, 24. Lemni Ἑρμαῖον λέπας memorat Æsch. Ag. 283, Ἑρμαῖον ὄρος Soph. Phil. 1459, ubi libri Sophoclis et scholiastæ consentire traduntur in accentu Ἕρμαιον, sed Ἑρμαῖον citat schol. Ven. Il. N, 791. Utrumque accentum in Homerico Ἑρμαιος λόφος memorat Eust., sed Ἕρμαιος probari scribit a Philopono, ut sit n. pr., non adjectivum ab Ἑρμῆς, de quo schol. Lucian. Contempl. c. 12: Τὸ δὲ Ἑρμοῦ κτητικὸν προπερισπᾶται. Atque nominis proprii accentum proparoxytonum probant etiam Arcad. p. 43, 8: Τὰ εἰς μαιος προπερισπᾶται... Ἑρμαῖος, τὸ δὲ Ἕρμαιος κύριον προπαροξύνεται, et schol. Ven. l. c., eodem accentu scribi dicens Ἕρμαιος λόφος, ὡς εἰς ἰδιότητα.

ᾙΕρμαιον proparoxytonon ponit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 127, 9; ἙΕρμαῖος properispomenon, non dicens quid sit, p. 52, 32. Ceterum schol. Soph. l. c.: Δύναται πάντα τὰ ὄρη ᾙΕρμαια καλεῖσθαι, ὅτι νόμιος ὁ θεὸς καὶ ὄρειος ὁ ἙΕρμῆς. V. ᾙΕρμαιον. || ᾙΕρμαιος ἙΕρμαίου memoratur in inscr. Cyzic. ap. Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 55, 2. Alius in alia ib. tab. 74. Trapezita in Ægina, ap. Demosth. p. 953, 19. Alius in inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 581, n. 1126, 9. De numis Indicis, qui inscribuntur ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΕΡΜΑΙΟΥ, v. Mionnet. *Supplém.* vol. 8, p. 479, *Journ. des Sav. Avril* 1836, p. 193 seq. || Nomen mensis Argivorum ap. Polyæn. 8, 32, Bithynorum, Cretensium, Cypriorum, respondentis Romanorum Oct. 24 — Nov. 22. V. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 421, 426. Pro quo in catalogo mensium ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 403, 4, scribitur ᾙΕρμος. Bœotorum ap. Hesych. v. Ληναιών ... ἔνιοι δὲ τὸν ἙΕρμαῖον, ὃς κατὰ τὸν Βουκάτιόν ἐστιν. Ubi μετὰ pro κατὰ restituit Buherius. Conf. Plutarch. ap. Proc. ad Hesiod. Op. 502. || ἙΕρμαῖος, ὁ τετράγωνος λίθος, sec. Suidam s. Zonaram p. 860. || ἙΕρμαῖος, α, ον, figurate Lucrosus, Quæstuosus, Æsch. Eum. 947: Γόνος πλουτόχθων ἑρμαίαν δαιμόνων δόσιν τίοι, de metallis Atticæ. Proprie Arat. Phæn. 674: ἙΕρμαίη τε λύρη. Lycophr. 835: ἙΕρμαίου ποδός. || Formam adj. ἙΕρμεῖος memorat schol. Luciani l. c.: Ἄλλοι δέ φασιν ὅτι τὸ κτητικὸν ἙΕρμεῖος ἐστὶ, καὶ ᾙΕρμεος ἐκθλίψει τοῦ ι, ἀλλ' οὐ (sic) ἙΕρμαῖος. Quibus similia tradit Tzetzes ad l. Lycophr. || Hæretici οἱ ἙΕρμαῖοι καλούμενοι, ἀπό τινος οὕτω κληθέντος λαχόντες τοὔνομα, memorantur a Timotheo presb. in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 3, p. 380, A, C. || Forma ἙΕρμαϊκὸς, ἡ, ὸν, Marin. V. Proc. c. 28: Τῆς ἙΕρμαϊκῆς σειρᾶς. Theod. Hyrtac. in *Notices* vol. 6, p. 45: Τοὺς ἙΕρμαϊκοὺς ἄνδρας καὶ μουσικοὺς πρὸ τῶν ἄλλων πάντων τιθέμενος. Cyrill. C. Julian. 1, p. 30, B: ἙΕρμῆς ὁ συντεθεικὼς τὰ ἐπίκλην ἙΕρμαϊκὰ πεντεκαίδεκα βιβλία, indicat Lobeck. ad Phryn. p. 39. Add. Eust. Opusc. p. 246, 76; 328, 12; 263, 36, et ubi adv. ἙΕρμαϊκῶς ib. 42.]

[ἙΕρμαΐς, ίδος, ἡ, Hermais, nomen fontis. Hippocr. Epist. p. 1280, 50: Τὸν οἰκοῦντα παρὰ τὴν ἙΕρμαΐδα κρήνην. L. DIND.]

[ἙΕρμαΐσκος, ὁ, Hermaiscus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 312, n. 180, 11. Alius ap. Alexin Athen. 11, p. 473, D. Conf. Morel. Bibl. Ms. p. 72. L. D.]

[ἙΕρμαΐχος, ὁ, Hermaichus, n. viri in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 776, n. 1593, 11: ἙΕρμαΐχω. Sic enim pro ἙΕρμαικω Bœckh., forma Bœotica, ut ibid. est Θερσανδρίχω. L. DIND.]

[ἙΕρμαίων, ωνος, ὁ, Hermæon, n. viri in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 34, n. 1893. L. DIND.]

[ἙΕρμαιώνδας, ὁ, Hermæondas, Thebanus. Thuc. 3, 5.]

[ἙΕρμακιὰ, ἡ, Maceria ex lapillis sine luto. Gloss. Herod. (l. 1, p. 345 Schweigh.): Αἱμασιὰ, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον, ὃ νῦν ἑρμακιὰς καλοῦσι. DUCANG. App. Gl. p. 74. ἙΕρμακίας Wessel., qui ἕρμακας scribendum putabat.]

ᾙΕρμακον, Hesych. esse dicit Avem quandam. [Ἐρίθακον Ruhnk. in Auctario.]

[ἙΕρμάν. V. ἙΕρμάς.]

[ἙΕρμάνουβις, ιδος, ὁ, Hermanubis s. Ex Mercurio et Anubide compositus. Epigr. in Anth. Pal. 11, 360, 1, ubi male ἙΕρμανούβης. ἙΕρμάνουβις ap. Greg. Naz. vol. 2, p. 14, A. ᾰ̆]

[ᾙΕρμαξ s. ᾙΕρμαξ, ᾰκος, ἡ.] ᾙΕρμακες, Hesychio αἱ ὕφαλοι πέτραι, et αἱμασιαὶ, Saxa mari latentia, Sepes. Ap. Nicandr. δασέως legitur ἕρμακες, Ther. 150: Τῶν οἱ μὲν λίθακάς τε καὶ ἕρμακας ἐνναίοντες. Ubi schol. annotat ἕρμακας dici posse λίθους σεσωρευμένους εἰς τιμὴν τοῦ ἙΕρμοῦ.

[ἙΕρμαππίας, ὁ, Hermappias, vel ἙΕρμαπίας, grammaticus, sæpius citatus in scholiis in Homeri Iliadem, nomine modo per simplex modo per duplex π scripto. Simplici etiam in Etym. M. p. 648, 33. Hermapion quidam memoratur ap. Ammian. 17, 4, 17, ubi v. Lindenbrog.]

[ἙΕρμάριον, τὸ, i. q. ἙΕρμίδιον, quod v. Etym. M. p. 146, 56: Ἀρμάριον· ὅτι τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἁρμάρια ἑρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι, ὡς εὗρον ἐν τοῖς σχολίοις τοῦ ἁγίου Διονυσίου ... Οἱ γὰρ ᾙΕλληνες οἷά τινας ἀνδριάντας ἐποίουν μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας· τούτους δὲ ἑρμᾶς ἐκάλουν· οὗ ὑποκοριστικὸν ἑρμάριον.]

[ᾙΕρμαρχος, ὁ, Hermarchus, n. viri. V. ᾙΕρμαχος. Alius memoratur in inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 601, n. 1220. Sic enim correcta lapidis scriptura ΕΡΜΑΙΧΟΝ. L. DIND.]

ἙΕρμὰς quoque dicitur ὕφαλος πέτρα, ab Antiphonte, Anacreonte, et Aristoph., teste Harpocr. [et Photio, apud quos codd. variant inter ἑρμὰν, ἑρμᾶν, ἑρμίαν. Ex nullo affertur quod cum edd. HSt. ponit ἙΕρμάς.] Pro quo perperam ap. Suid. ἙΕρμαῖος. [ἙΕρμᾶ liber optimus A Paris. Quo confirmatur quod Valesius conjecit ᾙΕρμα. Ἡ ὕφαλος voluerat Blomfield. in censura Phot. *Edinb. Rev.* vol. 42, p. 336. L. DIND.]

[ἙΕρμᾶς, ᾶ, ὁ, Hermas, n. viri ap. Strab. 15, p. 719. Aliorum in inscrr. ap. Bœckh. n. 268, vol. 1, p. 370, 23; n. 282, p. 391, 21, ap. Paul. Ad Rom. 16, 14. De S. Herma, cui tribuitur liber qui Pastor inscribitur, v. Fabric. B. Gr. vol. 7, p. 18 seq. ed. Harles. Discipulus Manetis ἙΕρμᾶς memoratur a Photio C. Manich. 1, p. 54 ed. Wolf. De forma conf. Bentl. Ep. ad Mill. p. 82 (521). L. DIND.]

ᾙΕρμᾰ́σις, i. q. ἕρμα et ἕρμασμα, Erotian. [p. 174.] Videtur tamen potius exponendum Fultura s. Saburratio: ut significet Ipsam actionem fulciendi aut saburrandi.

ᾙΕρμασμα, τὸ, quod Erotian. [p. 174] exp. τὸ τὸν ἱστὸν τῆς νεὼς διακρατοῦν, οὐ φορτίου τάξιν ἐπέχον, ἀλλὰ τοῦ στηρίζειν μόνον. Id autem i. esse videtur q. ἕρμα, Saburra, Quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam navim ejusque pondus æquandum imponitur. || Dicitur ab Hippocr. [p. 749, D] Partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, injecta fascia et vinculo: quod convenit iis modo partibus, quæ moventur, Gorr.: addens, differre ἀπὸ τοῦ στηρίγματος, Firmamento, quod hoc et sine vinculo et partibus illis, quarum motus necessarius est, a quo cessatio non est in nobis, adhibeatur: dici autem alio nomine ἔρεισμα, Galen. Comm. 3 εἰς τὸ ᾽Ιητρεῖον [vol. 12, p. 95, D].

ἙΕρμᾰτίζω, Saburro: i. q. ἑρμάζω. Plut. [Mor. p. 967, B]: Ἀνεμῶδές τι μέλλουσαι κάμπτειν ἀκρωτήριον, ἑρματίζουσιν ἑαυτὰς, ὑπὲρ τοῦ μὴ παραφέρεσθαι, μικροῖς λιθιδίοις· de qua apum solertia simile quid habes in ᾙΕρμα ex Aristot. Id. [ib. p. 979, B] de echinis: ᾙΟταν αἴσθωνται μέλλοντα χειμῶνα, ἑρματιζομένους λιθιδίοις, ὅπως μὴ περιτρέπωνται διὰ κουφότητα. Plin. 8, 35, eod. sensu: Echini affigentes sese, aut arenas saburrantes, tempestatis signa sunt. [Eur. fr. Inus 7 (13 Matth.): Οὐ γὰρ τῶν τρόπων πειρώμενοι νύμφας ἐς οἴκους ἑρματίζονται βροτοὶ, Velut saburras recipiunt in domos. Hippocr. p. 766, D: ᾙΗν ἀπαιωρῆται ὁ ποὺς τῆς ἄλλης κνήμης ἡρματισμένης. Medio Lycophr. 1319: Τὴν γνωτοφόντιν καὶ τέκνων ἀλάστορα εἰς τὴν λάληθρον κίσσαν ἡρματίξατο. Quod schol. interpr. τὴν Μήδειαν εἰς τὴν ᾽Αργὼ ἀνεβίβασεν.]

[ἙΕρματίτης, ὁ, πέτρος, ap. Lycophr. 618, sec. schol. est ὁ ἰσῶν τὴν ναῦν λίθος vel ἡ ἄγκυρα. Memorat vocabulum Steph. Byz. v. ᾙΑρμα. ῑ̆ L. DIND.]

[ἙΕρμάφιλος, ὁ, Hermaphilus, n. viri in inscr. Callipoli Thraciæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, n. 2015, 2; et in Sozopolit. ib. n. 2052, 14, in numis Cotiæi Phrygiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 276—7, *Suppl.* vol. 7, p. 549. L. DIND.]

[ἙΕρμαφρόδῑτος, ὁ, Hermaphroditus, f. Mercurii et Veneris. Diod. 4, 6: Παραπλησίως δὲ τῷ Πριάπῳ τινὲς μυθολογοῦσι γεγενῆσθαι τὸν ὀνομαζόμενον ἙΕρμαφρόδιτον, ὃν ἐξ ἙΕρμοῦ καὶ ᾽Αφροδίτης γεννηθέντα τυχεῖν τῆς ἐξ ἀμφοτέρων τῶν γονέων συντεθείσης προσηγορίας, et cet., quæ v. Lucian. D. deor. 15, 2; 23, 1; Athen. 10, p. 448, E; Jo. Laur. De mens. p. 214 ed. Rœther.; Christodor. Ecphr. Anth. Pal. 2, 102. Hesychius: ᾽Αφρόδιτος· Θεόφραστος μὲν τὸν ἙΕρμαφρόδιτόν φησιν. (Conf. id. in ᾽Αδαγοούς.) Gramm. Bekk. An. p. 472, 24: ᾽Αφρόδιτος, ὁ ἙΕρμαφρόδιτος· παραπλήσιοι δὲ τούτῳ ἄλλοι δαίμονες, ᾽Ορθάνης, Πρίαπος. Schol. Luciani D. deor. 23, 1: Μνασέας ὁ Παταρεὺς ἙΕρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει. Templum Hermaphroditi memorat Alciphr. Ep. 3, 37. Στεφανοῦν τοὺς ἙΕρμαφροδίτους ὅλην τὴν ἡμέραν dicitur aliquis ap. Theophr. Char. 18, 3. Hermaphroditum a

Polycle statuario fictum memorat Plin. N. H. 34, 8, 19. Quem esse Polyclem antiquiorem conjicit Müller. Archæolog. § 128, 2. Posidippi comici fabulam Ἑρμαφρόδιτον citat Stob. Flor. vol. 3, p. 103.] Ἑρμαφρόδιτος, ὁ, Hermaphroditus. Ita dicitur qui utriusque sexus membrum habet, et virile et muliebre, quasi Mercuriovenerem diceres, et mixtum genus e Mercurio et Venere. Plin. 7, 3 : Gignuntur et utriusque sexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim androgynos vocatos, et in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis. Idem 11, 49 : Contra mulierum paucis prodigiosa assimulatio, sicut hermaphroditis utriusque sexus : quod etiam quadrupedum generi accidisse Neronis principatu primum arbitror. Ostentabat certe hermaphroditas subjunctas carpento suo equas, in Treverico Galliæ agro repertas. Suidas ἑρμαφρόδιτον dici ait vel τὸν ἀμφότερα ἔχοντα τὰ μόρια, ἀῤῥένων καὶ θηλειῶν : vel αἰσχρῶς καὶ ποιοῦντα καὶ πάσχοντα : qui posterior et ἀνδρόγυνος dicitur. [De hominibus ambigui sexus Diod. Exc. p. 520, 40, Lucian. D. mer. 5 fin., Ps.-Lucian. Philopatr. c. 24, Suid. in Φαβωρῖνος, Manetho 1, 127. De pathico epigr. Anth. Pal. 9, 317, 5 : Ὄντως, Ἑρμαφρόδιτε, πεπύγικεν;]

[Ἕρμαχος, ὁ, Hermachus, Mytilenæus, Epicuri successor, ap. Diog. L. 10, 15 sqq., Athen. 13, p. 588, C, Alciphr. Ep. 2, 2 fin. Eundem esse Hermachum Epicureum, quem memorat Porphyr. De abst. 1, 26, p. 40, suspicatur Rhoer. Veram autem scripturam esse Ἕρμαρχος, quæ conservata est in libris nonnullis Cic. Nat. D. 1, 33, 93, De fin. 2, 30, 96, ex inscr. statuæ et Philodemo in Volum. Herculan. docuit Villoison. Anecd. Gr. vol. 2, p. 159. Itaque nunc etiam Hermachus Chius ap. Cic. De harusp. resp. c. 16, scribitur Hermarchus. L. Dind.]

[Ἑρμάω. V. Ἑρμάζω.]

[Ἑρμάων, Ἑρμέας. V. Ἑρμῆς.]

[Ἑρμειᾶκὸς, ἡ, ὸν, Mercurialis. Tzetz. ad Lycophr. 835. Boiss.]

[Ἑρμείας. V. Ἑρμῆς.]

[Ἑρμεῖον, τὸ, Templum Mercurii, quod alibi Ἑρμαῖον. Strabo 8, p. 343 : Ἑρμεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς.]

[Ἑρμεῖος, ὁ, Hermius, n. viri Antiocheni in inscr. Varnæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 78, 3. L. Dind.]

[Ἑρμεῖος. V. Ἑρμαῖος.]

[Ἕρμειος, α, ον, adj. ab Ἕρμος, demo Atticæ, q. v. Item ab Ἕρμος, fl. Asiæ minoris. Ps.-Herodot. V. Hom. c. 2 : Ἔτυχον οἱ Κυμαῖοι κτίζοντες τοῦ Ἑρμείου κόλπου τὸν μυχόν· κτιζομένοισι δὲ τὴν πόλιν Σμύρναν ἔθετο τὸ ὄνομα Θησεύς. Forma poet. Mimnerm. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 203 : Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς χλονέοντα φάλαγγας, Ἕρμιον ἂμ πεδίον. L. Dind.]

[Ἑρμεοπολίτης. V. Ἑρμόπολις.]

[Ἑρμέρως, ωτος, ὁ, Hermeros, s. Mercurius et Amor uno signo ficti. Plin. N. H. 36, 5, 10. Conf. Ἑρμηρακλῆς. || N. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, n. 281, p. 389, II, 11. Aliorum in alia Attica ib. n. 1012, p. 547, 9, in Thessalonic. ib. vol. 2, p. 55, n. 1972. L. Dind.]

[Ἑρμήδιον. V. Ἑρμίδιον.]

[Ἑρμὶς, ηίδος, et contr. ῆδος, Hermeis, n. mulieris in inscr. Halicarn. ap. A. F. Didot. *Voyage* p. 356, s. Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2664, 3 : Τὸ ὄνομα τὸ Ἑρμῆδος (sic) θρεπτόν. L. Dind.]

Ἑρμηνεία, ἡ, Interpretatio. [Plato Reip. 7, p. 524, B : Αὗται αἱ ἑρμηνεῖαι· Theæt. p. 209, A : Λόγος δέ γε ἦν ἡ τῆς σῆς διαφορότητος ἑρμηνεία. Aristeas Hist. LXX intt. p. 104, C : Ἑρμηνείας προσδεῖται (scripta Judæorum).] Sed in Dionysio H. De Isocr. [c. 3, p. 541, 14] : Ὑψηλότερος γάρ ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, Bud. vertit Enuntiationem, Expositionem, Enarrationem; at ego in his multisque aliis similibus ll. malim reddere Elocutionem (sicut ἑρμηνεῦσαι, Eloqui verto ap. Thuc.), aut etiam Dictionem. [Sic Xen. Comm. 4, 3, 12 : Τὸ ἑρμηνείαν δοῦναι (deos hominibus). Aristot. De respir. c. 11 : Τῇ γλώττῃ χρῆται πρὸς τὴν ἑρμηνείαν· De partt. anim. 3, 17. L. D. Elocutio oratoria. Dionys. Compos. vv. et alibi passim. Conf. Demetr. Ph. § 1. Τὰ ἑρμηνευτικὰ vocat Longin. 23, 1. V. Cresoll. Theatr. 3, 22. Neque vero huc trahenda est ἑρμηνεία illa, de qua singularem libellum Aristot. conscripsit : nam ea ad logicen tantum, non vero ad rhetoricen pertinet. V. Buhl. vol. 2, p. 67. Ἑρμηνεία πολιτικὴ ap. Hermog. Π. εὑρέσ. 3, p. 140, Genus dicendi quo in judiciis utimur. Ernest. Lex. rhet. || De commentariis et enarrationibus scriptorum vel locorum Photius Bibl. p. 7, 8 : Χριστιανοῦ βίβλος ἑρμηνεία εἰς τὴν ὀκτάτευχον. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 213, B : Θεοδωρήτου ἑρμηνεία εἰς τὸ ψαλτήριον τοῦ προφήτου Δαβίδ. Isidor. Pel. Ep. 1, 42, p. 13, C : Ἑρμηνεία εἰς θεῖον ἄνθρακα.]

Ἑρμήνευμα, τὸ, Interpretamentum (quo Gell. utitur), Interpretatio [Gl.] : ut Eur. Phœn. [473] : Οὐ δεῖ ποικίλων ἑρμηνευμάτων. [Herc. F. 1137 : Ἔρωτας ἄθλι' ἑρμηνεύματα· Andr. 46 : Πηλεύς τε γάρ νιν ἔκγονοί τε Πηλέως σέβουσιν, ἑρμήνευμα Νηρῇδος γάμων, de Thetidis fano. Schol. : Ἑρμ. λέγεται αὐτὸ, ἐπεὶ ἑρμηνεύει καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἄγει τοὺς γάμους τῆς Θέτιδος.]

Ἑρμηνεὺς, έως, ὁ, Interpres. [Pind. Ol. 2, 93 : Πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος ὠκέα βέλη ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας· ἐς δὲ τοπὰν ἑρμηνέων χατίζει. Æsch. Ag. 616 : Τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν· 1062 : Ἑρμηνέως τοροῦ. Eur. El. 333 : Πολλοὶ δ' ἐπιστέλλουσιν· ἑρμηνεὺς δ' ἐγώ· Iph. T. 1302. Cum genit. fr. Andromed. 25 (31 Matth.) : Σιωπὴ δ' ἄπορος ἑρμηνεὺς λόγων. De interpretibus sermonis peregrini Herodot. 2, 125, Xen. Anab. 1, 2, 17, et alibi sæpe. Plato Theæt. p. 163, C : Οἵ τε γραμματισταὶ ... καὶ οἱ ἑρμηνεῖς· Leg. 10, p. 907, D : Λόγος ... τῶν νόμων ἑρμηνεύς.] Xen. Cyrop. 1, [6, 2] : Ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνείης. [V. Ἑρμηνεύω.] Ceb. Theb. [p. 98 Cor.] : Δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα.

[Ἑρμήνευσις, εως, ἡ, Interpretatio. Dio Cass. 66, 1. Pollux 5, 154.]

[Ἑρμηνευτέον, Enarrandum. Mich. Psellus Synops. Leg. v. 8 : Πρῶτον δ' ἑρμ. σοι πόσα τοῦ νόμου μέρη. Interpretandum. Schol. Æsch. Pr. 226.]

Ἑρμηνευτὴς, ὁ, [Interpres, Gl.] Interpretator. Plato [Polit. p. 290, C] : Ἑρμηνευταὶ γάρ που νομίζονται παρὰ θεῶν ἀνθρώποις, de Vatibus et Fatidicis. [Pollux 5, 154; 7, 209. || « Ἑρμηνευταὶ inter gradus ecclesiasticos recensentur ab Epiphan. in Expos. Fid. n. 21 : Ἐπορκισταὶ καὶ ἑρμηνευταὶ γλώσσης εἰς γλῶσσαν. » Ducang. App. Gloss. p. 74.]

Ἑρμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, q. d. Interpretatorius, Ad interpretationem pertinens. [Plato Epin. p. 975, C : Ἑρμηνευτικὴ (intell. τέχνη), et Polit. p. 260, D.] Et ἑρμ. σύνδεσμος ap. gramm. ἤτοι, sicut ἤγουν. Lucian. autem [De hist. conscr. c. 34] δύναμιν ἑρμ. vocavit Facultatem eloquendi, q. d. Facultatem elocutoriam. [Conf. Ἑρμηνεία. Adv. Ἑρμηνευτικῶς, Eust. Il. p. 1110, 26.]

[Ἑρμηνεύτρια, ἡ, Interpres. Schol. Eur. Hipp. 589.]

Ἑρμηνεύω, Interpretor, ap. Synes. [De interpretibus, ut ἑρμηνεὺς ap. Xenoph. in illo citatum, Plat. Ion. p. 535, A : Καί μοι δοκοῦσι θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν παρὰ τῶν θεῶν ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν. — Οὐκοῦν ὑμεῖς αὖ οἱ ῥαψῳδοὶ τὰ τῶν ποιητῶν ἑρμηνεύετε; De Transferendo s. vertendo ex alia lingua Xen. Anab. 5, 4, 4 : Ἑρμήνευε δὲ Τιμησίθεος. Aristeas LXX intt. hist. p. 108, A : Ἄνδρας δυνατοὺς ἑρμηνεῦσαι.] Sed sæpe etiam ponitur pro Explicare s. Explanare : ut ἑρμηνεῦσαι τὸ νοηθὲν, apud Aristoph. [?] διασαφῆσαι. Greg. Naz. autem pass. dixit, Τὴν παραβολὴν ἑρμηνεύθητι, pro Docearis expositionem parabolæ. Ita enim malo reddere quam cum Bud., Audi interpretationem. Thuc. [2, 60] : Οὐδενὸς ἥσσων οἶομαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα, vertitur Explico. Sed malim hic Eloqui, quod Explicare latius pateat. [Sic Plato Leg. 12, p. 966, B : Λόγῳ ἱκανοὺς ἑρμηνεύειν. Dionys. Hal. Jud. de Thucyd. c. 42, p. 920, 16 : Τεθαύμακα (τὸν λόγον) ὡς καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἡρμηνευμένον δαιμονίως κτλ. Explicandi significatione Soph. OEd. C. 398 : Ὅπως τί δράσῃ, θύγατερ, ἑρμήνευέ μοι. Eurip. fr. Polyid. 1, 5 : Εἰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς εἰς θάλασσαν ἔπτατο ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις, ἡρμήνευσεν ἂν τὸν παῖδ' ἐν ὑγροῖς κύμασιν τεθνηκέναι, Indicasset. Philostr. V. Soph. 2, 4, p. 589 : Ἵππους, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἑρμηνεύει πλοῦτον. De vocabuli significatione sæpius Cinnamus, ut p. 118, C : Βούλεται δὲ τοῦτο παρὰ

Οὔννοις τὸν τὴν ἀρχὴν διαδεξόμενον ἑρμηνεύειν τὸ ὄνομα. A Medio Plat. Epin. p. 985, B : Ξυμπλήρους ζῴων οὐρανοῦ γεγονότος ἑρμηνεύεσθαι πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τοὺς ἀκροτάτους θεοὺς πάντας τε καὶ πάντα, Interpretari inter se. Pass. Gl. : Ἑρμηνευόμενα, Pacata, pro εἰρηνευόμενα, ut videtur.]

Ὅρμηνοι, Hesychio Σειληνοί, Sileni.

[Ἑρμηρακλῆς, έους, ὁ, Hermeracles, s. Mercurii et Herculis statua. Cicero Ad Att. 1, 10. Conf. epigr. Philodemi Anth. Plan. 4, 234, ubi Pan, Hercules et Mercurius uno signo ficti describuntur. L. Dind.]

Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Mercurius, utpote nuntius deorum, ab εἴρω, Nuntio, quasi εἰρέας, et per pleon. τοῦ μ, Ἑρμέας, deinde per synær. Ἑρμῆς : sed mutati tenuis in aspiratam ratio non redditur. Vide et alias derivatt. ap. Etym. Affertur ex Aristoph. [Nub. 1234] accusat. Ἑρμῆ, si mendo carent exemplaria : Τὸν Δία, τὸν Ἑρμῆ, τὸν Ποσειδῶ. [Ἑρμῆ Aldina cum paucis iisque deterioribus libris : ceteri recte Ἑρμῆν. Sic Hesychii cod. v. Ἐριφύλλιον Ἑρμῆ, quod in Ἑρμῆν mutavit Musurus. Neque eximendam esse recentissimis hanc formam ostendit non solum forma soluta Ἑρμέα, qua ter deinceps utitur Cosmas Topogr. Christ. p. 141, B, etsi idem ibid. dicit Ἑρμῆν, sed etiam quod formas genitivi Ἑρμοῦς et accusativi Ἑρμῆ, ut vitiosas, notat Ps.-Herodianus in Cram. Anecd. vol. 3, p. 251, 23 seq., dativum Ἑρμεῖ Apollon. De constr. p. 37, 10. Alia non Attica genitivi forma est in Charta papyr. a Schowio edita p. 16, 7 a fine : Ηρων Ερμη, ubi nom. pr. est. Accusativo plur. τοὺς Ἑρμοῦς s. Ἑρμοὺς utitur Tzetz. in Crameri An. vol. 4, p. 21, 11, 25. Sed ib. v. 12 quod est : Ἑρμὰ δὲ εἴδωλά τινα καὶ ἀνδριάντες ἦσαν, scribendum videtur Ἑρμαῖ, ut est v. 20, ubi Ἑρμαὶ scriptum. L. D.] || Ἑρμῆς κοινὸς, v. Ὅρμαιον. || Ἑρμοῦ κλῆρος, pro Prima carnium portione, ex Polluce [6, 55]. V. aliam expos. ap. Eust. [Il. p. 675, 33 : Φύλλον ἐλαίας, ὃ κατὰ τιμὴν τοῦ θεοῦ εἰώθεσαν ἐμβάλλειν καὶ πρῶτον ἀνέλκειν. Hesych. : Ὁ πρῶτος ἑλκόμενος κλῆρος Ἑρμοῦ νομίζεται. || Ἑρμοῦ πτέρνα, fons Æthiopiæ. Schol. Lycophr. 835. || Ἑρμοῦ ψῆφος, τὰ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἕρμαια, Hesych. || Ἑρμῆς sec. eund. πέμματος εἶδος κηρυκοειδὲς (κηρυκειοειδὲς Kusterus, accommodate ad nomen Mercurii; non apte καρυκοειδὲς Pierson. ad Mœr. p. 220).] || Ἑρμῆς, ex eod. Poll. [6, 100, et Hesychio] pro Ultimo potu, quod Mercurio ut somni præsidi libarent a cœna surgentes. [Memorat Strattis ap. Athen. 1, p. 32, B; 11, p. 473, C. || Addi hic potest quod Plut. Mor. p. 502, F, scribit : Καθάπερ ὅταν ἐν συλλόγῳ τινὶ γένηται σιωπὴ, τὸν Ἑρμῆν ἐπεισεληλυθέναι λέγουσιν.] || Ἑρμῆς, pars quædam Delphinii, i. e. templi, quod Athenis dicatum fuit Apollini. In VV. LL. ex Plut. Theseo [c. 12, ubi vertendum Statua Mercurii. || Ἑρμᾶς Phocenses vocabant pueros quosdam : vide Pausan. 9, 39, 7. || Stella, ap. Theophr. fr. 6 De signis 3, 9 : Ὁ τοῦ Ἑρμοῦ ἀστήρ. Aristot. Meteor. 1, 6 : Τὸν τοῦ Ἑρμοῦ ἀστέρα.]

|| Ἑρμαῖ, Lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse quum alii multi scribunt, tum Thuc. 6, [27, 53]. Sunt vero qui capita et membra virilia eis abscissa fuisse tradant. Et Ἑρμοκοπίδαι hujus facinoris auctores appellati fuerunt, ut iidem illi scribunt. Vide Pausan. et Plut. Alcib. [c. 20, 21. Aristoph. Lys. 1094 cum schol. Schol. Thuc. l. c.] Hinc esse opinor Gall. voc. *Hermes*, pro quo male plerique omnes dicunt *Termes*. Solitos quidem certe et Ἑρμᾶς sculpi ἄχειρας atque ἄποδας e Plut. quoque discimus. [Conf. quos indicavit Sturz. in Lex. Xenoph. v. Ἑρμῆς, quibus add. Georg. Pachym. paraphr. in Dionys. Areop. p. 26 seq. ed. Ven. De vico Athenarum οἱ Ἑρμαῖ sive ἡ στοὰ τῶν Ἑρμῶν dicto v. Schneider. ad Xen. Hipparch. 3, 2, Demosth. p. 491, 4. Apud eundem memorantur Hermæ p. 1146, 27; 1358, 6. Mnesimach. ap. Athen. 9, p. 402, F : Στεῖχ' εἰς ἀγορὰν πρὸς τοὺς Ἑρμᾶς. Conf. etiam Platon. Hipparch. p. 228 seq., Bœckh. C. I. vol. 1, n. 12. Τῶν ἱερῶν Ἑρμῶν mentio fit in inscr. Samothracia ib. vol. 2, n. 2158, 13. Τῶ Ἑρμᾶ in Cretica ib. n. 2554, p. 399, col. 1, 115.] || Ἑρμαῖ, Hesychio sunt etiam παραφυάδια δένδρων ἄχρηστα, Inutiles arborum fruticationes, Stolones : quibus ludenets Ἑρμομαχεῖν dici tradit.

|| Ἑρμέας, et Ἑρμείας, idem Mercurius dicitur a poetis. Hom. Od. O, [318] : Ἑρμείαο ἔκητι διακτόρου. [Nominat. Ἑρμείας frequens est apud Epicos, qui α servasse videntur etiam in dativo, accusativo et vocativo, ut Ἑρμείᾳ et Ἑρμείαν scribendum sit pro Ἑρμείῃ et Ἑρμείην H. Merc. 36, 28, Hesiod. Op. 68 : de quo monuit Heinrich. ad Twesteni Comm. Hesiod. p. 70, ratione non habita exemplorum alterius formæ quæ sunt apud Callimachum, Manethonem aliosque recentiorum. Genitivi forma contracta Ἑρμείω est Il. O, 214; Ἑρμείου aliquoties ap. Manethonem. De utraque Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 228, 16. Ἑρμεία Leonidas Anth. Pal. 7, 480, 7. Conf. Etym. M. p. 552, 54, coll. Epimer. Hom. Cram. An. vol. 1, p. 258, 22. || Forma Ἑρμέας utitur Hom. Il. E, 390 : Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν· H. Merc. 413 : Ἑρμέω βουλῆσιν· H. Veneris 149; Herodot. 5, 7; Theocr. 25, 4. V. Crameri Anecd. vol. 2, p. 289, 1. Est Ἑρμέας etiam nomen pr. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 509, n. 728 : Μιλησία Ἑρμέου Πειραιέως γυνή. Et in Apamensi ap. Pocock. Inscr. antt. p. 11, sect. 5, 2, ult. : Ἑρμέου.] Interdum vero Ἑρμείας est nom. propr. [apud Plat. Epist. 6, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 184, col. 1, 16; col. 2, 23; n. 185, 23, 24, 25; n. 187, 16; n. 194, col. 1, 40; vol. 2, n. 2936, 12; n. 3109, 3, et aliis], de quo Suidas. Etym. [Harpocr. et Suidas] et Ἑρμίας [quod v.] scribi tradit. [Et quidem unius in nomine Hermiæ eunuchi (ut in versu Theocriti Chii ap. Diog. L. 5, 11 et alios, in quo est Ἑρμείου εὐνούχου, scribendum foret Ἑρμίου), quanquam penultima producitur in versu Hipponacteo, quem citant. Inanem esse observationem satis docent exx. in Ἑρμίας citanda. || Tertia vel quarta forma est, de qua HSt. :] Ἑρμάων, ωνος, ὁ, Mercurius, ὁ Ἑρμῆς, Epigr. [Agath. proœm. Anth. Pal. 4, 110; Hesiod. ap. Strab. 1, p. 42; Bion Id. 3, 8; Orph. Arg. 381, et sæpius Nonnus et Manetho. In prosa anon. De incred. c. 15, p. 91 ed. Galei : Τῶν δὲ ἐπιχωρίων Ἑρμάων κτείνει τὸν Ἄργον, siquidem hæc referuntur ad Mercurium. ᾱ || De forma Dor. HSt. :] Ἑρμᾶς, ᾶ, Dor. pro Ἑρμῆς, Mercurius, [apud Pindarum, Tragicos et Aristophanem in carminibus melicis, et in prosa apud Dores. Quod Charisius p. 80 scribit : « Varro de lingua latina ait vocabula ex græco sumpta, si suum genus non retineant, ex masculino in fœmininum latine transire et *a* litera terminari, veluti ὁ κοχλίας, hæc cochlea, ὁ ἕρμας, hæc herma » etc., referendum foret ad formam Æolicam. Sed recentiori ætate vulgo usurpata videtur forma Ἑρμᾶς, si recte scribitur in Martyrio S. Romani in cod. Colb. 505, p. 117, apud Ducang. : Ἀσκληπιάδης δὲ ἐκέλευσεν αὐτὸν κατενεχθῆναι ἀπὸ τοῦ ἕρμᾶ, καὶ λέγει αὐτῷ κτλ. L. D.]

[Ἑρμῆς, οῦ, ὁ, Hermes, n. pr. regis Thebaici, qui etiam dicebatur Siphoas aut potius Saphthas, in Catal. Eratosth., ad quem legatur annotatio mea in Vignolii Chron. vol. 2, p. 763, 764. Vertitur illic Ἑρμῆς Mercurius, et non minus, quam sequens υἱὸς Ἡφαίστου, habetur pro interpretatione Græca nominis Ægyptiaci Σιφωὰς sive Σαφθάς. Male omnino. Ejusdem regis nomen Ægyptiacum alterum erat Ἑρμῆς, *Ermeh*, eum proprie significans, qui alicui rei complementum dat, vel eam plenam perfectamque reddit. Plura dixi in Pantheo l. 5, c. 5, § 20. Jablonsk. De Hermete Trismegisto et scriptis ei vel cognominibus ejus tributis v. Fabric. B. Gr. l. 1, c. 7 seqq. Ἑρμῆν quendam memorat Paul. Ad Rom. 16, 14. Inscr. Cyzic. apud Caylus *Recueil*, vol. 2, tab. 68 fin. : ΕΑΒΙ ΕΡΜΗΣ ΜΑΡΚΟΣ. Alia vol. 6, tab. 62, 3 : ΤΙ. ΒΕΡΤΗΝΟΣ ΕΡΜΗΣ. Thessalonic. apud Bœckh. vol. 2, n. 1969, p. 54, c, 2; 1970, 1; 1972, p. 55. Sozopolit. ib. n. 2052, 15, et aliæ. L. Dind.]

[Ἑρμήσανδρος, ὁ, Hermesander, n. viri. Isid. Pel. Epist. 5, 312, p. 653, E. L. Dindorf.]

[Ἑρμησιάναξ, ακτος, ὁ, Hermesianax, poeta elegiacus, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 873. Colophonius ap. Nicandr. Ther. 3, ubi v. schol. cum annot. Schneideri. Colophonius Olympionica ap. Pausan. 6, 17, 4. Alius fort. in inscr. Miles. apud Bœckh. vol. 1, n. 39, ubi μησιαναξ. ΐᾶ]

[Ἑρμησίλαος vel Ἑρμησίλεως, εω, ὁ, Hermesilaus,

n. viri Chii apud Ionem Athen. 13, p. 603, F; alius in inscr. Chia apud Bœckh. vol. 2, n. 2214, 2; alius in numo Cymes Æolidis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 10. ῑᾱ L. Dindorf.]

[Ἑρμησίλοχος, ὁ, Hermesilochus, n. viri in numis Clazomen. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 65. ῐ]

[Ἑρμητάρια, τὰ, Stolones ad quos appendebantur rei flagellandi. Gl. : Armentarium, ξύλον, ἑρμητάριον. Ubi fort. leg. Ermetarium aut Hermetarium. Athanas. in Apolog. ad Const. de virginibus deo sacris : Ταύτας γυμνώσαντες ἐποίησαν ἐπὶ τῶν ἑρμηταρίων χρεμασθῆναι. Vox formata ex Ἑρμαῖ. Hæc et alia Ducang. Add. Hasius ad Leon. Diac. p. 195, C.]

[Ἑρμιανὴ, ἡ, Hermiane, cognomen Juliæ cujusdam in inscr. Thessalon. apud Bœckh. vol. 2, n. 1970.]

[Ἑρμίας, α et ου, ὁ, Hermias, n. viri. Scripturam per ι, de qua dictum jam in Ἑρμῆς, habent papyri Ægypt. ap. Peyron. fasc. 1, p. 24, 30, 32, 36, 40, 172, 3; 2, p. 3, 3; 25, 3, inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 339, n. 204, 9; p. 908, 18; Atticæ n. 269, 5; n. 270, p. 374, III, 14; p. 404, n. 301, 14; 405, n. 303, 14; 507, n. 507; Branchid. vol. 2, n. 2888, 6, 18; Ephesia n. 2985, 2; Bœotica vol. 1, p. 760, n. 1577, 13; Melia vol. 2, p. 357, n. 2426; Theræa n. 2475; Coa n. 2504. L. Dind.]

[Ἑρμίγγιον, τὸ, Lumbricus, ἕλμινς. Jo. Archiater Ms. Πρὸς ἕλμιθας, τὰ λεγόμενα παρὰ τῶν ἰδιωτῶν ἑρμίγγια. Ducang. App. Gl. p. 74.]

[Ἑρμιγγοβοὸς, κενταύριον, in Gll. iatr. græcobarb. Mss. In aliis ex cod. 190 ἑρμιγκοβὸς scribitur. Ducang.]

[Ἑρμίδιον, τὸ, Mercuriolus, dimin. ab Ἑρμῆς, Aristoph. Pac. 382, et ubi de sigillo Mercurii dicitur, 924. Quod Ἑρμήδιον scribebatur ap. Lucian. Contempl. c. 1, ubi Ἑρμίδιον Solanus. Sed Aristophani potius restituendum Ἑρμήδιον. L. Dind.]

Ἑρμὶν s. Ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, Fulcrum tori, Pes lecti, κλινόπους. [Ita Gloss. Herodot. in fine. Hesych. interpretatur etiam τόρνος.] Hom. Od. Θ, [278] de Vulcano Venerem et Martem in thalamo suo implicare volente : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσιν χέε δέσματα κύκλῳ ἁπάντη· Ψ, [196] : Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνα, Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ. Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα. Tradit Eust. deductum esse hoc v. vel ab ἕρμα, quoniam ἕρμα κλίνης sit, Fulcrum et stabilimentum tori s. lecti : vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, Quod tori foraminibus inseratur : vel ab Ἑρμῆς, qui sit δοτὴρ ὕπνου, et cujus eam ob rem imago in ipsis ἑρμῖσιν effingi soleret.

[Ἑρμῖνος, ὁ, Herminus, n. viri. V. Fabric. B. Gr. vol. 3, p. 495 Harl. Alius ap. Isid. Pel. Epist. p. 6, A; 13, D, et alibi. Ita legendum pro Ἑρμίῳ 2, 37, p. 137, C. L. Dind.]

[Ἑρμιόνεια, ἡ, Hermionea, urbs eadem quæ Ἑρμιόνη. Orph. Arg. 1134 : Εὔβοτος Ἑρμιόνεια.]

[Ἑρμιονεὺς, έως, ὁ, Hermioneus, n. viri in versu poetæ anon. ap. Athen. 9, p. 399, A.]

[Ἑρμιόνη, ἡ, Hermione, f. Menelai et Helenæ, ap. Hom. Od. Δ, 14, Hesiod. ap. sch. Soph. El. 539, et apud Sophoclem et Euripidem. || Mulier in epigr. Asclepiadis Anth. Pal. 5, 158, 1, in inscr. Eleusin. apud Bœckh. vol. 1, p. 461, n. 445. Et in Hermionensi ib. p. 597, n. 1207, 1. || Urbs Argolidis, ead. quæ Ἑρμιὼν, quod v. Hom. Il. B, 560, Diod. 4, 36, Pausan. 2, 34, 4, Plut. Pomp. c. 24. || Καὶ ἡ Δημήτηρ καὶ ἡ Κόρη Συρακούσαις, sec. Hesych. Quas deas constat ab Hermionensibus præcipue cultas esse, ut cognatio quædam hujus cognominis cum illa Hermionensium religione esse videatur. Conf. Toup. ad schol. Theocr. 15, 64, qui tamen falsa quædam admiscuit. || Gentilia Ἑρμιονεὺς, έως, ὁ, et Ἑρμιονὶς, ίδος, ἡ, memorat Steph. Byz. Herodot. 7, 6 : Λάσου τοῦ Ἑρμιονέος· 3, 59; 8, 43; Thuc. 1, 27, etc.; inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 839; 588, n. 1165, et 1193 seqq. Femin. Thuc. 1, 131 : Ἑρμιονίδι νηί· et 2, 56 : Τὴν Ἑρμιονίδα (γῆν)· Xen. H. Gr. 4, 2, 9; 7, 2, 2; Steph. Byz. : ap. Alciphr. vero Ep. 1, 6, τῆς Ἑρμιονίτιδος μετοίκου· et 3, 46, πορφύρας Ἑρμιονίτιδος. Adj. Ἑρμιονικὸς, ἡ, ὸν, est apud Strab. 8, p. 335, etc., Plut. Alex. c. 36. Atque hæc constans, ut videtur, est orthographia in libris scriptis, confirmata locis Callimachi ap. Steph. Byz. v. Ἅλικος, Εἰς Ἀσίην Ἅλυκόν τε καὶ ἀμ πόλιν Ἑρμιονήων, Hegesippi Anth. Pal. 7, 446, 1 : Ἑρμιονεὺς ὁ ξεῖνος ... Ζωίλος, Leonidæ ib. 503, 3, Φίνων' Ἑρμιονῆα Βαθυκλέος, et testimonio Chœrobosci in Crameri Anecd. vol. 2, p. 32, 9, Chœrobosci in Bekkeri Anecd. p. 1207, Ἑρμιὼν, όνος ponentium. In numis tamen apud interpretes Stephani Byz. et Eckhel. D. N. vol. 2, p. 290, B, Ἑρμιωνέων scriptum traditur, de qua orthographia conf. quæ in Ἑρμιὼν dicemus. L. Dind.]

[Ἕρμιος. V. Ἕρμος.]

[Ἑρμίππη, ἡ, Hermippe, filia Bœoti, Minyæ mater. Scholl. Apoll. Rh. 1, 230, Hom. Il. B, 511.]

[Ἑρμιππίδας, ὁ, Hermippidas, Laco. Plut. Pelop. c. 13. ῑᾱ]

[Ἑρμιππὶς, ίδος, ἡ, Hermippis, nomen mulieris in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 441, n. 385, 13, coll. Add. p. 912; n. 391, 4. L. Dind.]

[Ἕρμιππος, ὁ, Hermippus Atarnites, apud Herodot. 6, 4. Veteris comœdiæ poeta, apud Aristoph. Nub. 557, et alios. Homo ignotus in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, n. 728. Alii alibi. Adj. Ἑρμίππειος, ὁ, ἡ, Hermippeus, apud Porphyr. Comm. in Ptolem. Harmon. ap. Meibom. ad Aristox. p. 79, B, ἡ Ἑρμίππιος (αἵρεσις). Scrib. Ἑρμίππειος. L. Dind.]

[Ἑρμὶς. V. Ἑρμὶν.]

[Ἑρμιὼν, όνος, Hermion, urbs Argolidis, quæ etiam Ἑρμιόνη dicta est. Eur. Herc. F. 615 : Ἑρμιὼν πόλις. Polyb. 2, 52, 2. Inter Ἑρμιόνι et Ἑρμιόνῃ variatur ap. Plut. Thes. c. 11, Athen. 10, p. 455, E, coll. 14, p. 624, E. Ἑρμιόνος pro Ἑρμιόνης ex libris melioribus restitutum Xen. H. Gr. 6, 2, 3. Utramque formam memorat etiam Steph. Byz. Apud Zenobium Prov. 2, 22 sive Suidam : Ἀνθ' Ἑρμίωνος· εἴρηται ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν σωζόντων τοὺς ἱκέτας, ἐπειδὴ ἐν Ἑρμιόνῃ τῆς Πελοπ. ἱερὸν ἦν Κόρης καὶ Δήμητρος, ἀσφάλειαν παρέχον τοῖς καταφεύγουσιν. Μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης ἐν Βαβυλωνίοις, scrib. videtur Ἑρμιόνος. V. tamen Ἑρμιόνη. Ἀνθ' Ἑρμίονος scriptum ap. Libanium hoc proverbio usum Epist. 35, p. 17; 613, p. 295, et in cod. Coisl. in Gaisfordi Parœmiogr. p. 124, 33. L. Dind.]

[Ἑρμίων, ονος, ὁ, Hermion, f. Europis, Hermionis urbis conditor, Pausan. 2, 34, 4. Alius in incr. Chalcid. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2150. Per ω in genit. in numo Bargaseno ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 476 : ΕΠΙ ΑΥΡ. ΕΡΜΙΩΝΟΣ. L. Dindorf.]

[Ἑρμόβιος, ὁ, Hermobius, nom. viri quem oderat Mimnermus, apud Hermesianactem Athen. 13, p. 598, A.]

[Ἑρμοβότανον, τὸ, παρθένιον, Lex. botan. cod. Reg. 190 apud Ducang. App. Gl. p. 74. Conf. Ἑρμοῦ βοτάνη.]

[Ἑρμογένης, ους, ὁ, Hermogenes, Atheniensis, ap. Plat. Phæd. p. 59, B, in Cratylo, Xenoph. in Convivio et alios. V. Schneider. p. 144. Alii ap. Xen. H. Gr. 4, 8, 13, Demosth. p. 1157, 22, et alibi, indicati partim a Fabricio in B. Gr. Genitivi forma Ἑρμογένου est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 512, n. 758. Et in Mylas. vol. 2, n. 2693, f, 5. Et in pap. Ægypt. ap. Peyron. 1, p. 24, 6. L. Dind.]

[Ἑρμογενία, ἡ, Hermogenia, n. mulieris, ap. Liban. Epist. 654, p. 313. Nisi Ἑρμογένεια scribendum.]

Ἑρμογλὔφεῖον, τὸ, Statuarii officina. Plato Symp. [p. 215, A] : Φημὶ γὰρ ὁμοιότατον αὐτὸν εἶναι τοῖς σειληνοῖς τούτοις τοῖς ἐν τοῖς ἑρμογλυφείοις καθημένοις.

Ἑρμογλὔφεὺς, έως, ὁ, i. q. ἑρμογλύφος. [Thom. M. p. 365 : Ἑρμογλύφος καὶ ἑρμογλυφεύς. Lucian. Somn. c. 2 : Ἑρμογλυφέα.]

[Ἑρμογλυφία, ἡ, Sculptura. Plut. Mor. p. 580, E : Πορευομένοις αὐτοῖς διὰ τῶν ἑρμογλυφιῶν. Ἑρμογλύφων vel ἑρμογλυφείων Reiskius.]

[Ἑρμογλυφικὸς, ἡ, ὸν, unde] Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, Statuaria ars, s. statuariorum. [Lucian. Somn. c. 7.]

Ἑρμογλύφος, ὁ, ad verbum, Mercurii sculptor, i. e. Qui Mercurii statuas sculpit; Statuarius, Qui lapideas statuas conficit. Lucian. Somn. [c. 2] : Λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα·

et ibid. : Ἄριστος ἑρμογλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις. [In Ἕλβαγλος corruptum v. in Βαρσαμέλαιον.]

[Ἑρμοδάκτυλον, τὸ, Quinquefolium. Diosc. Noth. 4, 42. Boiss. Ἑρμοδάκτυλος, ὁ, Alex. Trall. 11, p. 643 seqq. V. infra in Ἑρμοῦ.]

[Ἑρμοδάμας, αντος, ὁ, Hermodamas, Pythagoræ magister, de quo v. Menag. ad Diog. L. 8, 2. ᾰᾱ]

[Ἑρμόδημος, ὁ, Hermodemus, n. scriptoris in schol. Eton. Hom. Il. B, 353.]

[Ἑρμοδίκη, ἡ, Hermodice, uxor Midæ regis Phrygum, ap. Heraclid. Pont. De reb. publ. 11, p. 212, quam Δημοδίκην vocat Pollux 9, 83. ῐ̆]

[Ἑρμόδῐκος, ὁ, Hermodicus, n. viri in numo Samio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 280, 141.]

[Ἑρμόδοτος, ὁ, Hermodotus, n. viri. Lucillius Anth. Pal. 11, 154, 5 : Ἑρμοδότου τόδε δόγμα. MS. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 151, B : Ἰωάννου τοῦ Κοτρώνη Ἑρμόδοτος καὶ περὶ κάλλους. In inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 167, 18, Ἑρμοδου pro Ἑρμόδοτος vel Ἑρμόδωρος. L. Dind.]

[Ἑρμόδωρος, ὁ, Hermodorus, n. viri, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 414, n. 337; 540, n. 981, in Sozopolit. ib. vol. 2, n. 2052, 7. Alii alibi. Mire inscr. Cyzic. apud Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 72 : Τ. ΑΙΔΙΟΣ ΙΟΥΔΙΑΝΟΣ ΕΡΜΟΔΩΡΑ.]

[Ἑρμοζῠγος, ὁ, Hermozygus. Hippocr. p. 68, F. L. D.]

[Ἑρμόθεος, ὁ, Hermotheus, n. viri, ut videtur, in numo Apolloniæ Ioniæ ap. Pellerin. *Mélanges* vol. 2, p. 64, ubi ΕΠΙ. ΑΙ. ΕΡΜΟΘΕΟΥC (sic) Τ. Υ. ΑΠΟΛΛΩΝ.]

[Ἑρμόθεστος, ὁ, Hermothestus, n. viri in inscrr. Tejis, de quo v. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 650. L. D.]

[Ἑρμοκαϊκόξανθος, ὁ, Hermus, Caicus et Xanthus, inter exx. polysynthetorum ap. Aristot. Art. poet. c. 21. ᾰ̈ῑ]

[Ἑρμοκάπηλία, ἡ, Hermocapelia, urbs Lydiæ in Notit. episcop. apud Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 205, A, et alios, apud Hierocl. Synecd. p. 670, ubi Wessel. : « Theopistus Ἑρμοκαπηλίας est in Nicæno 2, p. 51, qui p. 591 Ἑρμοκαπήλου dicitur. » Gentile *Hermocapelites* habent Plinius N. H. 5, 30, 125, et numi ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 102. L. Dind.]

[Ἑρμοκλείδης, ου, ὁ, Hermoclides, n. viri ap. Lucillium Anth. Pal. 11, 159, 3. Vitiosum est quod in cod. Palat. 6, 269, 4 scribitur Ἑρμοκλείταο, ubi alii Ἑρμοκλείδαο.]

[Ἑρμοκλῆς, έους, ὁ, Hermocles, n. viri ap. Peyron. Papyr. Æg. fasc. 2, p. 36, 30, 16; 61, 3; 65, 1; 67, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 512, n. 758. Poetæ ap. Athen. 15, p. 697, A. Aliorum in numis. L. Dind.]

[Ἑρμοκλῖμαξ, ακος, ἡ, medicamentum. Alex. Trall. 1, p. 27.]

[Ἑρμοκοπίδης, ὁ. V. Ἑρμῆς, p. 2041, D.]

[Ἑρμοκράτεια, ἡ, Hermocratia, n. mulieris, ap. Antipatr. Anth. Pal. 7, 743, 1. ᾰ̆ L. Dind.]

[Ἑρμοκράτης, ους, ὁ, Hermocrates, f. Hermonis, Syracusanus, ap. Thuc. 4, 58 seq., ceterosque expeditionis Atheniensium in Siciliam scriptores. Alii ap. Platonem in Timæo et Critia, Plut. Artox. c. 20, in inscr. Sigea ap. Bœckh. vol. 1, n. 8. Genitivi forma Ἑρμοκράτου est in inscr. Att. ap. Bœckh. ib. p. 514, n. 773. Et in Deliaca vol. 2, n. 2293, 2. ᾰ̆ L. Dind.]

[Ἑρμοκρέων, οντος, ὁ, Hermocreon, poeta, cujus epigrr. duo sunt in Anth. Pal. 9, 327, Plan. 1, 11. Sculptor ap. Strab. 13, p. 588. Alius in numo Alexandriæ Troadis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 5, p. 509, 78. || Forma contracta Ἑρμοκρῶν, ῶντος, ὁ, ap. Arcad. p. 14, 26. Herodian. Π. μον. λ. p. 9, 32 : Ἑρμοκρῶν παιδοτρίβης τις ἱστορεῖ (—ρεῖται?). Quo exemplo confirmatur quod opinatus sum vol. 2, p. 994, D, duas unius nominis formas esse Δεξικρέων et Δεξικρῶν. Sic nomine Κρέων monosyllabo usus est Soph. Antig. 156. L. Dind.]

[Ἑρμόκρῐτος, ὁ, Hermocritus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 898, n. 85, b, 16. L. D.]

[Ἑρμοκρῶν. V. Ἑρμοκρέων.]

[Ἑρμόλαος, collyrium. Alex. Trall. 2, p. 43.]

[Ἑρμόλᾱος, ὁ, Hermolaus, n. viri. Inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 272, p. 377, col. 3, 9; n. 281, p. 389, III, 4. Plut. Alex. c. 55. Alii in numis et alibi.]

[Ἑρμολογέω, Lapides lego. Philippus Thessalon. Anth. Pal. 7, 554, 2 : Παιδὶ θανόντι χερσὶν ὀϊζυραῖς ἡρμολόγησε τάφον.]

[Ἑρμόλοχος, ὁ, Hermolochus, n. viri ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 294, ubi Ἑρμολάου Trincav. L. Dind.]

[Ἑρμόλῠκος, ὁ, Hermolycus, Atheniensis. Herodot. 9, 105; Pausan. 1, 23, 10. Homo ignotus ap. Palladam Anth. Pal. 11, 353, 1.]

[Ἑρμόλῠτος, ὁ, Hermolytus, tacticus. Schol. Vict. Hom. Il. N, 130, Eust. p. 924, 2.]

[Ἑρμομᾰ́χέω. V. Ἑρμῆς, p. 2041, D.]

Ἑρμόπαν, Hermopan, dicitur Pan, quod Mercurio satus sit. [Chœrob. in Bekk. Anecd. p. 1198, Arcad. p. 8, 9, sine illa interpretatione, quæ non videtur veram rationem reddere nominis, cum Ἑρμηρακλῆς potius et similibus supra memoratis componendi.]

[Ἑρμοπεδιανὸς, Ἑρμοπεδιεύς. V. Ἕρμου πεδίον in Ἕρμος.]

[Ἑρμοπιθηκιάδης, ὁ, Simia ex Hermione quadam, deformi nupta viro Hermolyco, natus ap. Palladam Anth. Pal. 11, 353, 2.]

[Ἑρμόπολις s. Ἑρμούπολις, εως, ἡ, Hermopolis, urbium plurium nomen. Steph. Byz. (qui de forma Ἑρμόπολις vid. in Πυθόπολις) : Ἑρμούπολις, Αἰγύπτου πόλις. Ἡρωδιανὸς δύο εἶναι λέγει, καὶ μεγάλην καὶ μικράν. Καὶ γ' κατ' Αἴγυπτον, καὶ δ' κατὰ Ῥυμοῦϊν (Θμοῦνιν cod. Vratisl. i. e. Θμοῦιν, ut voluerat Holsten.), καὶ ε' ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ς' ἐν Κῷ τῇ νήσῳ, καὶ ζ ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὁ πολίτης Ἑρμεοπολίτης (καὶ Ἑρμοπολίτης additur in codd. Vratisl., Perusino, et Vossiano). Ἑρμόπολις Strabo 17, p. 802, sed Ἑρμοῦ πόλις vel Ἑρμούπολις ibid. et 803, ap. Plutarchum Mor. p. 352, B, Athanas. vol. 1, p. 187, E. Ἑρμοπολίτης apud Ptolem. 4, 5, et Strabon. 17, p. 812, qui etiam adj. Ἑρμοπολιτικὸς habet ib. 813, et in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 107. Forma Ἑρμουπολίτης ap. Menandr. in Walzii Rhett. vol. 9, p. 197, Agatharchidem Photii Bibl. p. 447, 9. De urbibus Ægypti v. intt. Steph. Byz., quorum Holstenius perperam quintam Hermopolin ad fl. Ἕρμον referebat, quum ποταμὸς intelligendus sit Nilus, ut recte viderunt Berkel. et Pinedo. Fuisse tamen Asiæ minoris urbem sic dictam, cujus numi quidam superesse videntur Ἑρμοπολιτων vel Ἑρμουπολειτων inscripti, disputat Eckhel. vol. 3, p. 102. L. Dind.]

[Ἑρμὸς, ὁ, pro εἱρμὸς, quod v., scribi videtur ap. Theognostum Crameri Anecd. vol. 2, p. 15, 24. L. D.]

[Ἕρμος, ὁ, Hermus, Oceani et Tethyos f. sec. Hesiod. Th. 343, fluvius Asiæ minoris, Hom. Il. Υ, 392 Herodot. 1, 55 etc., et Strab. l. 13. || Adjectivi ab eo ducti Ἕρμειος vel Ἕρμιος ex. v. in ipso. || A quo Ἕρμου πεδίον, τόπος πλησίον Κύμης. Ἔφορος ὀκτωκαιδεκάτῃ. (Pausan. 3, 9, 6; Strabo 13, p. 625.) Ὁ τοπίτης, Ἑρμοπεδιεὺς καὶ Ἑρμοπεδιανὸς, καὶ ὅσα πεδίου ἐθνικὰ, Steph. Byz., ad quem v. annot. interpretum. || Filium Ægypti memorat Apollod. 2, 1, 5, 7. Alium Plut. Thes. c. 26 : Καταλιπεῖν (Theseum in urbe Bithyniæ Pythopoli) Ἕρμον, ἄνδρα τῶν Ἀθήνησιν εὐπατριδῶν, ἀφ' οὗ καὶ τόπον Ἑρμοῦ καλεῖν οἰκίαν τοὺς Πυθοπολίτας, οὐκ ὀρθῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν περισπῶντας, καὶ τὴν δόξαν ἐπὶ θεὸν ἀπὸ ἥρωος μετατιθέντας. In numis Miletopolis Mysiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 572, 368, 369, quod est ΕΡΜΟΥ, referendum potius ad Ἑρμῆς. L. Dindorf.]

[Ἕρμος, ὁ s. τὸ, Hermus s. Hermos. Steph. Byz. : Ἕρμος, ὡς ἔρκος, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. (Harpocr., et ex parte Phot. et Suidas : Ἕρμος, ὁ. ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς, φυλῆς Ἀκ., ὥς φησι Διόδωρος ἐν τῷ περὶ δήμων. Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνος ἐν τῷ περὶ ὀνομάτων φησὶν ὡς ἔοικεν οὐδέτερον εἶναι τὸ τοῦ δήμου ὄνομα τὸ Ἕρμος, ὡς τὸ ἔρκος. Ζώπυρος δὲ ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν καὶ ποταμὸν Ἕρμον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ δῆμον δμώνυμον αὐτῷ.) Ὁ δημότης Ἕρμειος. Τὸ εἰς τόπον εἰς Ἕρμους ἢ Ἑρμόσε (Ἕρμοσε Coraes loco infra cit.), τὸ ἐν τόπῳ ἐν Ἑρμεῖ. (Adde Ἐξ Ἑρμοῦ (scr. Ἕρμου), quod ponit Photius in Ἕρμιοι.) In quibus εἰς Ἕρμος corrigebat Holsten. : sed Hesych. a Berkelio comparatus : Ἕρμος ἢ Ἕρμοι, δῆμος Ἀττικῆς καὶ ποταμὸς Λυδίας. Ερμει, incertum an pro ἐν Ἕρμει (sic enim cum Guieto scribendum apud Steph. Byz., ut monuit etiam Coraes ad Plut. Phocion. c. 22, ubi libri ἐν

Ἑρμείῳ pro Ἕρμει) est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 499, n. 626, b. Adj. Ἕρμειος ap. Hesychium et in inscrr. Att. ib. p. 187, 4 seqq.; 312, n. 181, 18, et aliis. Ἑρμήων pro Ἑρμείων, in recentiori titulo n. 265, 6. L. Dind.]

[Ἑρμοσχοίνιος. V. Ἑρμοχοίνιος.]

[Ἑρμοτῖμος, ὁ, Hermotimus, Pedasensis, Herodot. 8, 104 seq. Philosophus, Clazomenius, ap. Aristot. Metaphys. 1, 3, et alios. Pater Miltus Phocæensis, pellicis Cyri minoris, Plut. Pericl. c. 24. Alii apud alios.]

[Ἑρμοτίων, ωνος, ὁ, Hermotio, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. n. 167, vol. 1, p. 296, 25. ῐ L. Dind.]

[Ἑρμότρῠφος, ὁ, Hermotryphus, n. viri in numo Erythrarum Ioniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 130, 515. L. Dind.]

Ἑρμοτυμβιεῖς, οἱ, in Ægypto sunt μοῖρα τῶν μαχίμων, ut Steph. B. ex Aristagoræ Ægyptiacis tradit. Ap. Herodot. legitur Ἑρμοτύβιες [2, 164, 168; et 9, 32. Ἡμιτύβιον, quod v., confert Hemst. ad Aristoph. Pl. 729. Ubi agit etiam de μ ante β sæpe interposito. Quod in hoc voc. pariter atque in v. ἡμιτύμβιον et nomine mensis Τυμβὶ librariis tribuendum videtur.]

[Ἑρμοῦ βάϊν Filicem appellare prophetas observat Interpol. Diosc. c. 765 (4, 183). V. Βάϊον. Ἑρμοῦ βάσις, Alimus, iisdem c. 122 (1, 120). Ἑρμοῦ δάκτυλος et Ἑρμοῦ βοτάνη, iisdem Quinquefolium ap. Appul. c. 2. (Conf. Ἑρμοβότανον.) Ἑρμοῦ βασίλιον, iisdem Herba Mercurialis, apud Appul. c. 82. Ἑρμοῦ βοτάνη, ead. herba, ibid. Ducang.]

[Ἕρμουθις, Ἑρμουνθις. V. Ἑρμωνθις.]

[Ἑρμοῦ οἰκία. V. Ἕρμος.]

[Ἑρμούπολις. V. Ἑρμόπολις.]

[Ἑρμοῦχος, ἡ, Cereris epitheton, cujus signum Delphis conspexerat Polemo ap. Athen. 10, p. 416, B. Nomen duci ab herma, quem manu teneret statua deæ, suspicatur Prellerus in libro *Demeter und Persephone* p. 321, 15. L. Dind.]

[Ἑρμοφάνης, ου, ὁ, Hermophanes, n. viri in numo Cymes Æolidis apud Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 11, 69. ᾰ L. Dind.]

[Ἑρμόφαντος, ὁ, Hermophantus, Milesius, Herodot. 5, 99. Chius ap. Pausan. 10, 9, 9. Alius ap. Athen. 14, p. 620, D.]

[Ἑρμόφῐλος, ὁ, Hermophilus, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 387, n. 278, 10; p. 393, n. 284, 32. Alii in numis et alibi. || Forma in ης Jo. Barb. Anth. Pal. 6, 55, 3 : Ἑρμοφίλας ἀγέθηκεν ὁ βωκόλος. L. D.]

[Ἑρμοχάρης, ους, ὁ, Hermochares, conditor urbis Cardiæ, Chersonesi Thraciæ. Steph. Byz. v. Καρδία. ᾰ]

[Ἑρμοχάριος genit. nominis Ἑρμόχαρις esse videtur in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 639, n. 1289, ubi μοχάριος. L. Dind.]

[Ἑρμοχοίνιος Hesych. interpretatur γῆν, additque, Ægyptum ante sic dictam esse. Steph. Byz. v. Αἴγυπτος habet Ἑρμοχύμιος, quod defendit Berkel. (et Hesychio restituit, collato loco Plutarchi in Χημία, quod Χυμιὰ scribendum putat, citando.) Aliis aliter visum est in notis ad Hesych. Conjectura Reiskii si probaretur, legentis Ἑρμοσχοίνιος, non foret difficile ad judicandum, cur isto nomine Ægyptus quondam appellata sit. Conf. dicta ad vv. Ἑρμῆς, et Σχοῖνος. Jablonsk.]

[Ἑρμύλιοι, οἱ, et Ἑρμυλὶς, ἡ, i. q. Σερμύλιοι et Σερμυλὶς, quod v., ap. Thuc. 1, 65, ubi v. Duker.]

[Ἑρμύλος, ὁ, Hermylus, ut paroxytonon memorat Philemo Lex. techn. s. 80. Τοῦ ἁγίου Ἑρμύλου mentio fit in cod. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 131, B, ιγ'. L. Dind.]

[Ἕρμων, ωνος, ὁ, Hermon, rex Lydiæ. V. Ἀδραμών. I. q. Ἕρμος, fl. Lydiæ, ap. Ducam Hist. Byz. p. 97, A : Τὸν Ἕρμωνα ποταμόν. Iterumque ibid. : Τοῦ Ἕρμωνος. Pater Hermocratis Syrac. Thuc. 4, 58; 6, 32. Atheniensis 8, 92. Megarensis Xen. H. Gr. 1, 6, 32. Gubernator navis Lysandri in prœlio ad Ægospotamos, ap. Demosth. p. 691, 5. Alii in inscrr. et alibi. V. etiam Ἑρμώνειος. De accentu Arcad. p. 13, 8. L. D.]

[Ἑρμῶναξ, ακτος, ὁ, Hermonax, n. viri ap. Demosth. p. 987, 988, in inscr. Att. ap. Bœckh. n. 193, vol. 1, p. 331, 24. Grammatici ap. Athen. 2, p. 53, B, et alibi. Alii in numis. V. etiam Ἑρμώνασσα. L. Dind.]

[Ἑρμώνασσα, ἡ, νῆσος μικρὰ πόλιν ἔχουσα ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ Ἰώνων ἄποικον, ὡς ὁ Περιηγητής (Dionysius v. 552, ubi v. Eust.). Ταύτην ὁ Σκύμνος καὶ Ἑρμώνειαν καλεῖ. Στράβων ἑβδόμῃ (p. 306) Ἑρμώνακτος κώμην φησί. Μένιππος δὲ χωρίον Τραπεζοῦντος ἐν περίπλῳ τῶν δύο πόντων. Addit autem vocatam esse ab Hermonassa quadam, de qua conf. Eust., et gentile formari Ἑρμωνασσαῖος vel Ἑρμωνάσσιος, iterumque memorat in Ταυρικῇ cum Strabone 11, p. 495; 13, p. 548, Scymno fragm. v. 152. Ἑρμώνακτος κώμη Mysiæ inferioris est ap. Ptolem. 3, 10; Ἑρμώνασσα Ponti Polemoniaci 5, 6, Bospori Cimmerii 5, 8. Nomen mulieris est ap. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 281, 1. L. Dind.]

[Ἑρμώνειος, ὁ, ἡ, Hermoneus, adj. ab Ἕρμων. Prov. Ἑρμώνειος χάρις vel Ἑρμώνειοι χάριτες ἐπὶ τῶν κατὰ ἀνάγκην τισὶ προσποιουμένων χαρίζεσθαι, ductum ab rege Pelasgorum vel Tyrrhenorum Hermone, memorant et explicant Zenobius 3, 85, et ubi per ι scribitur, Diodor. Exc. Vat. p. 35, Hesych., Photius, Suidas, cujus liber unus recte Ἑρμώνειος. || Ἑρμώνειος et Ἑρμώνειος δεύτερος inter scenicas novæ comœdiæ personas memoratur et describitur a Polluce 4, 143, 144, 145. Etym. M. p. 376, 48 : Ἑρμώνεια, προσωπεῖα οὕτω καλούμενα ποιὰ ἀπὸ Ἑρμῶνος (l. Ἕρμωνος) τοῦ πρῶτον εἰκονίσαντος, ὡς ἡ Θηρίκλειος κύλιξ. L. Dind.]

[Ἕρμωνθις, εως, ἡ, Hermonthis, urbs Ægypti, unde Juppiter et Apollo Ἑρμωνθίτης, itemque nomus Ἑρμωνθίτης. Steph. Byz., Strabo 17, p. 817. De varia nominis orthographia v. intt. Antonini Itin. p. 160, ubi *Hermunthi* scriptum, quod apud Aristid. vol. 1, p. 339 : Ἐν νομῷ ὄνομα Ἑρμουνθὶ, ubi liber unus Ἑρμουθὶ, mutandum esse in Ἑρμώνθει satis probabile reddit librorum Strabonis l. c. inter Ἑρμουθὶς et Ἑρμωνθὶς variatio. Ερμον. ex numo Wildiano attulit Wesseling. Sed scripturam per ω et numi alii et inscrr. ap. Pocock. Inscr. ant. p. 83; 94, 15, papyr. Ægypt. Peyroni fasc. 2, p. 46, 44, et libri scripti confirmant. L. Dind.]

[Ἑρμωνίδιον, τὸ, Hermonidium, diminut. ab Ἕρμων. Theodor. Prodr. Amar. in *Notices* vol. 8, part. 2, p. 118 : Ὦ Ἑρμωνίδιον. L. Dind.]

Ἕρνατις, Hesychio ἀναδενδρὰς, Vitis arbustiva : forsan quoniam scandit τὰ ἔρνη : ideoque foret ὀξυντέον.

[Ἑρνεσίπεπλος, ὁ, ἡ, Qui germinibus quasi peplo vestitus est, epith. Bacchi in Orph. H. 29, 5.]

[Ἕρνικες, οἱ, ἔθνος Λατίνων, Steph. Byz. addito testimonio Dionysii A. R. 8, ubi pariter atque in ceteris ejusdem libris est Ἔρνικες etc. Latine Hernici. Et sic Strabo 5, p. 228 etc.]

[Ἔρνιον, τό.] Ἔρνια, τὰ, auctore Poll. l. 1, [242] dicuntur τὰ ἄγρια σύκα [σῦκα], ὁ τῆς ἐρινέου καρπὸς, Ficus sylvestres, Caprifici fructus : quæ et περιάπτεσθαι ταῖς συκαῖς ait, ne fructus earum ante maturitatem decidat. Addit his, τὸ τὰ ἔρνια συλλέγειν ἢ περιαρτᾶν, dici συκάζειν. Id tamen potius ἐρινάζειν s. ἐρινεάζειν dicitur et ἐρινοῦν : nam et ἔρινον s. ἐρίνεον dicitur τὸ ἔρνιον. Quin et pro illo ἔρνια videri possit reponendum ἔρινα.

[Ἐρνοκολάπτης, ὁ, Germinum picus, var. script. pro δρυοκολάπτης ap. Dionys. A. R. 1, 14.]

Ἐρνοκόμος, ὁ, Hortulanus, Is qui plantas educat et curat : παραδεισάριος, Hesych.

Ἔρνος [vel Ἕρνος. Lex. de spirit. p. 219, postquam inter ψιλούμενα posuerat ἔρνος, addit Theodoritum et alios δασύνειν, eamque prosodiam præfert, memoratam etiam in Epimer. Hom. Crameri Anecd. vol. 1, p. 173, 28, et ap. Moschop. p. 36 ed. Titz. Ita ὑφ' ἔρνεσιν scriptum ap. Ibycum Athen. 13, p. 601, B, et sæpius ap. alios. V. Elmsl. ad Eur. Med. 1182. L. D.], εος, τὸ, Planta, Germen : interdum et Ramus. [Robor (sic), Ramale, Gl. Interdum etiam ἄνθος, Florem, significare annotat Eust. Od. p. 1557, 60.] Hom. Il. P, [53] : Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ νεοθηλὲς [ἐριθηλὲς] ἐλαίης· Od. Z, [163] : Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον· Il. Σ, [437] : Ὅ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Et Od. Ξ, [175] : Τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον. [De liberis Pind. Isthm. 3, 63 : Ἔρνεϊ Τελεσιάδα· Nem. 6, 38 : Ἔρνεσι Λατοῦς. Idemque sæpius proprie, ut de frondibus ib. 18 : Ἔρνεα στεφανωσάμενος, et Eur. Med. 1213 : Ἔρνεσιν δάφνης· Hel.

183, δόνακος· Bacch. 876, ὕλας· Cycl. 615, δρυὸς ἔρνος. De liberis idem Bacch. 1307 : Τῆς σῆς τόδ' ἔρνος νηδύος· Iph. A. 118 : Ὦ Λήδας ἔρνος, et sæpius ceteri Tragici. Aristoph. Eccl. 973 : Ὦ χρυσοδαίδαλτον ἐμὸν μέλημα, Κύπριδος ἔρνος. De cornibus cervi Oppian. Cyn. 2, 194 : Κεράων πολυδαίδαλον αἰόλον ἔρνος. Hesych. : Ἔρνη, κρέα (κέρατα Bruno).] Legitur ap. prosæ etiam scriptt. Diosc. 4, 81, de apocyno : Ἔρνος ἐστὶ ῥάβδους ἔχον μακρὰς, φύλλα κισσῷ ὅμοια· pro quibus Plin. 24, 11 : Frutex est folio hederæ. Et e Theophr. H. Pl. 2, [5, 5, ubi φύεται Scaliger] affertur ἔρνη φυτεύεται, pro Rami seruntur. [Conf. 2, 1, 3, ceterosque li. ap. Schneid. in ind. De malo quod Veneri tribuit Paris, Coluth. 59 : Πολέμοιο προάγγελον ἔρνος ἑλοῦσα μῆλον· 128 : Τόδε μῆλον, ἐπήρατον ἔρνος. Conf. Jacobs. ad Anthol. Plan. 4, 176, 4. L. Dind.]

[Ἐρνόομαι, Germino. Philo vol. 2, p. 402, 11 : Τὰ νεόφυτα, κωλυόμενα ἐρνοῦσθαι. Wakef.]

[Ἐρνύται.] Hesych. Ἐρνύτας dici tradit ἔρνη, βλαστήματα, κλάδους. [Simile vel potius idem vocabulum Aristot. Poet. c. 21 memorat : Πεποιημένον δ' ἐστὶν ὃ ὅλως μὴ καλούμενον ὑπό τινων αὐτὸς τίθεται ὁ ποιητής· δοκεῖ γὰρ ἔνια εἶναι τοιαῦτα, οἷον τὰ κέρατα ἐρνύγας καὶ τὸν ἱερέα ἀρητῆρα. Ubi item libri minus boni, ut videtur, ἐρνύτας. Verus autem accentus videtur ἔρνυγας, ut sit ab ἔρνυξ, υγος.]

Ἐρνώδης, ὁ, ἡ, Similis ἔρνεϊ. Aliis Ramosus. [Ἐρνωδέστατος, Geopon. 10, 22, 5.]

[Ἔρξανδρος, ὁ, Erxander, Mytilenæorum dux, cui Darius Mytilenen donaverat, ap. Herodot. 5, 37, ubi genit. Ἐρξάνδρεω, forma Ion. pro Ἐρξάνδρου, est in libro uno. Ceteri Ἐρξάνδρου vel similiter, ut 4, 97, ubi nonnulli ὁ Ῥεξάνδρου, unde Ὀρεξάνδρου Tzetz. Hist. 3, 465, 473.]

Ἐρξείης, ὁ, Coercitor, VV. LL. ex Herodoto [6, 98 : Δύναται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δαρεῖος ἐρξείης, Ξέρξης ἀρήιος, Ἀρταξέρξης μέγας ἀρήιος. Τούτους μὲν δὴ τοὺς βασιλέας ὧδε ἂν ὀρθῶς κατὰ γλῶσσαν τὴν σφετέρην Ἕλληνες καλέοιεν. Ubi Wessel. : « Res est obscura, et in penuria priscæ Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum ἐρξίης Arch. (et cod. unius Par.), cui facile primas tribuo ob hæc veteris poetæ ap. Hephæst. p. 19 (34) : Ἐρξίῃ πῃ (vel πῇ) δῆτ' (δῆτ' recte libri duo, qui omittunt Ἐρξίῃ, ut scriptum in ceteris) ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός. » Quibus addit interpretationem ab Uptono ad Dionys. p. 37 ed. Schæf. propositam, Ἐρξίῃ hic pro Δαρείῳ dici. Nomina propria Ἐρξίας, quod v. in Ἐργίας, et Ἐρξίων compararunt Bentl. et Hotchkis. De n. pr. Etym. M. p. 376, 51 : Ἐρξίας ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ ῥέζω ῥέξω ῥεξίας· ὑπερβιβασμῷ ἐρξίας ὁ πρακτικὸς, ὁμοίως τῷ ἐρέκτης (scr. ῥέκτης), ἔρκτης. Sed nondum his extra dubitationem positum videtur Herodoteum Ἐρξείης vel Ἐρξίης.]

[Ἐρξίας. V. Ἐργίας, Ἐρξείης.]

[Ἐρξικλείδης, ου, ὁ, Erxiclides, archon Att. ol. 58, 1. Pausan. 10, 5, 13.]

[Ἐρξιμένης, ους, ὁ, Erximenes, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. n. 165, vol. 1, p. 292, col. 2, 59. L. Dind.]

[Ἔρξις, εως, ἡ, Actio. Schol. Vat. Eur. Tro. 393 : Ἴξις ἐξεργάζεται) Γράψον (l. γράφεται) καὶ ἧρξις (l. ἧρξις) ἵν' ᾖ καὶ ἡ ἔρξις καὶ ἡ πρᾶξις. Ἧρξις depravatum ex ἧξις, quod ex Troadibus citat Antiatt. Bekk. p. 99, 4. L. Dind.]

[Ἐρξίων, ωνος, ὁ, Erxion, n. viri. Anacreon ap. Athen. 11, p. 498, C. Ap. Archilochum a Clemente Str. 6, p. 739 cit. : Ἔρξω, ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης, ubi nomen pr. latere judicaverat Elmslejus, Ἐρξίων conjecit Bergk. præf. ad Anacr. p. xiii.]

[Ἐρξώη, Bunium, ap. Ægyptios. Ap. interpol. Diosc. 330 et 706 (4, 122). Ducang.]

[Ἐροδάμω ἄρχοντος mentio fit in inscr. Opunt. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1752, si recte ita lectum.]

Ἐρόεις, εσσα, εν, Amabilis, Gratiosus, Venustus. Hesiod. [Th. 245] : Θαλίη τ' ἐρόεσσα· cujus sc. ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβεται δερκομένης, utpote καλὸν ὑπ' ὀφρύσι δερκομένης. [Conf. 251, 357.] Sic ex Epigr. [Arabii Anth. Plan. 4, 149] affertur ἐρόεις τύπος pro Amabilis effigies. [H. Merc. 31 : Χαῖρε φυὴν ἐρόεσσα, de lyra. H. Ven. 264 : Μίσγοντ' ἐν φιλότητι μυχῷ σπείων ἐροέντων· H. Lun. 20 : Στομάτων ἐροέντων. Eur. fr. ap. Clem. Al. Str. 4, p. 543 : Τὰ Σειρήνων ἐροέντα πέδιλα. Aristoph. Av. 246 : Λειμῶνά τ' ἐρόεντα Μαραθῶνος.]

[Ἐροιάδαι, οἱ, Erœadæ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Ἐροιάδης, τὰ τοπικὰ ἐξ Ἐροιάδων, εἰς Ἐροιάδων, ἐν Ἐροιάδων, sec. Steph. Byz. Ubi scribendum Ἐροιαδῶν. Ad Hippothoontidem refertur etiam ab Harpocr. et Hesychio, et in inscr. ap. Bœckh. n. 172, p. 307, 6. Ἐρωίδης perperam alia ib. n. 116. L. Dind.]

Ἔρομαι in prosa [non Attica : quanquam ap. Herodotum quidem non ἔρομαι est, sed εἴρομαι. Formæ per ε ex. Hippocr. v. in Ἐρέομαι. Ap. eundem quod ἐπανέρεσθαι scribi solet, scrib. esse ἐπανερέσθαι, probare videtur Erotiani p. 134 interpretatio ἐπερωτῆσαι. Non diffitendum tamen in similibus ap. eundem ll. legi præsentia ἐρέεσθαι et πυνθάνεσθαι, ut anceps sit judicium de ἐπανέρεσθαι], et Ἐπέρομαι [Interrogo, Sciscitor, Quæro] : quo tamen ἔρομαι utuntur et poetæ. Hom. Od. [Γ, 243] : Νῦν δ' ἐθέλω ἔπος ἄλλο, μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι Νέστορ'. [Hoc ἔρεσθαι grammatici pro aoristi secundi infinitivo habentes quærunt quomodo possit esse proparoxytonon. V. Etym. M. vv. Εἶρω, Λιτέσθαι, schol. et Eust. ad Il. Π, 47, Cram. An. vol. 4, p. 200, 8; 421, 21. Pro præsenti habet Buttm. Gr. vol. 2, p. 133.] At ἐρέσθαι aor. est [pariterque ἐροῦ, quæ etiam in libris Atticorum plerumque scribuntur accentu retracto ἔρεσθαι, ἔρου, ut olim ap. Eur. Or. 763 : Κἀμέ νυν ἐροῦ τί πάσχω· El. 548 : Βούλομαι αὐτοὺς ἐρέσθαι σοῦ κασιγνήτου πέρι, et alios quosvis], sicut et Ἠρόμην in indic. Xen. [Cyrop. 1, 4, 19] : Ἤρετο, ἦ οὗτοι πολέμιοί εἰσι; [Thuc. 3, 113 : Καί τις αὐτὸν ἤρετο ὅ,τι θαυμάζοι καὶ ὁπόσοι αὐτῶν τεθνᾶσιν.] At vero fut. est Ἐρήσομαι tanquam a contracto them. Aristoph. [Nub. 1409] : Ἐρήσομαί σε τουτί. [Eurip. Or. 507 : Ἐρήσομαι δὲ τοσόνδε σε. Et alii quivis.] Ab Ἐπέρομαι [immo ab ἐπηρόμην, de quo v. in Ἐπέρω] est ἐπήρετο ap. Xen. [Comm. 1, 2, 33] : Σωκράτης ἐπήρετο αὐτώ. [In Indice :] Ἔρεσθαι, infin. præs. ab ἔρομαι. At ἐρέσθαι aor. 2, ab eodem, sicut in indic. habet εἰρόμην. Ἔρειο, pro ἔρου, Interroga : ex ἔρεο factum per pleonasm. τοῦ ι. Hom. Il. Α, 610 : Ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο. Ap. Hesych. autem ἔροιο legitur. Ἐρέομαι, sicut et ἐρέω, Interrogo : Il. Α, [332] : Οὐδ' ἐρέοντο. [Et alibi. Infin. ἐρέεσθαι Od. Β, 298, Hippocr. p. 113, A. De activo Ἐρέω v. in Εἴρω p. 283, A-C. De forma Ion. HSt.] : Εἴρομαι, Interrogo, Sciscitor, quam signif. et τῷ εἴρω dat Eust. Il. Α, [553] : Οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ· Od. [Α, 284] : Εἴρεο Νέστορα· et [Θ, 549] : Ὅ,ττι κέ σ' εἴρωμαι. [Cum accusat. pers. aliter Il. Λ, 239 : Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θέον, εἰρόμεναι παῖδας, Quærentes de filiis. Ω, 390 : Καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον, Quæris de Hectore. Pind. Ol. 6, 49 : Ἅπαντας ἐν οἴκῳ εἴρετο παῖδα τὸν Εὐάδνα· τέκοι. Fut. hujus formæ εἰρήσομαι, discernendum ab εἰρήσομαι, Dicar, est ap. Hom. Od. Η, 237, et alibi. Forma Εἴρομαι utitur etiam Herodot. tam in simplici, ut 1, 27 : Εἰρομένου Κροίσου· 4, 76 : Ἤν τις εἴρηται, quam in comp. Ἐπείρομαι, quod v., ubi etiam tertia forma Ἐπειρέεσθαι annotata est, cui convenit forma Ἐρέομαι paullo ante memorata.]

[Ἔρος. V. Ἔρως.]

[Ἐροτὴ, Ἔροτις. V. Ἑορτή.]

[Ἔρουλοι vel Ἔρουλοι, Heruli, apud Agathiam aliosque Byzantinos. Supra Ἔλουροι, quæ forma non erat eximenda Menandro p. 285 ed. Nieb. L. Dind.]

[Ἐρουσίβη, inter animalia hortis perniciosa ponitur in Exorcismo Tryphonis in Euchol. Goari p. 697. Alludit ad ἐρυσίβη.]

[Ἐροφοῖτις inferebant nonnulli Hom. Il. Τ, 87, ἡ ἐροφοῖτις legentes pro ἠεροφοῖτις Ἐρινύς. Ubi v. annot. Heynii.]

Ἔροψ, Erops, avis quædam, Hesych. [Ἔποψ vel μέροψ Gesner. De avib. p. 746.]

Ἑρπάκανθα, ἡ, herba quæ et ἄκανθα. Nam ita Diosc. 3, 19 : Ἄκανθα, ἣ ἑρπάκανθα, φύεται ἐν παραδείσοις κτλ. Putatur ita vocata quod foliis suis longius serpat, hæreat et nitatur. [Iterum HSt. :] Ἑρπάκανθα, quasi dicas Serpens spina, herba quæ et ἄκανθα dicitur. Putatur autem vocata ἑρπάκανθα, quod longius foliis suis serpat. [ἄ]

Ἑρπέδοσσα, Hesychio ἐπίπεδος. [Eadem signif. ponit Ἁρπεδόεσσα.]

[Ἑρπεστός. V. Ἑρπετός.]

Ἑρπετόδηκτος, ὁ, ἡ, A reptilibus s. serpentibus vel serpente morsus. Diosc. [3, 72], de smyrnio : Ἑρπετοδήκτοις ἁρμόζει. Pro quo Plin. : Prodest et contra serpentes.

[Ἑρπετόεις, εσσα, εν, Serpentinus, Reptilis. Oppian. Cyn. 2, 274 : Γένος ἑρπετόεν.]

[Ἑρπετόμορφος, ὁ, ἡ, Qui serpentis figuram habet. Epiphan. vol. 1, p. 262, B.]

Ἑρπετὸς, ὁ, Reptilis. Unde ἑρπετὰ, Animalia quæ serpunt, Serpentia secla ferarum, Lucr. Vulgo Reptilia. Τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα, Philo V. M. 1. [De serpentibus ab Hercule in cunis peremtis Theocr. 24, 56. Gl. : Ἑρπετὸν, Serpens, Reptile.] Sed Hom. vocavit generaliter Omnia bruta, Od. Δ, [418]: Ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν Ἑρπετὰ γίνονται. Ceterum ἑρπετὸς esse dictum pro ἑρπεστὸς, si Eustathio credimus, docebo paulo post in Ἑρπηστικός. [Τόδ' ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο ζώιον κάκιστον, Simonid. ap. Etym. p. 413, 25. Hemst. Eur. Andr. 269 : Ἑρπετῶν ἀγρίων. Aristoph. Av. 1069 : Ἑρπετά τε καὶ δάκετα πάντα. Xen. Comm. 1, 4, 11. De cane Pind. in fr. ap. Athen. 1, p. 28, A. Idem Pyth. 1, 25 : Αφαίστοιο ... ἑρπετὸν, de Typhone. Callim. Jov. 13 : Οὐδέ τι μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται, ubi v. Blomfield. De accentu acuto Arcad. p. 123, 25. De forma Æol. Ὄρπετον v. in ipsa.]

[Ἑρπετοφάγος, ὁ, ἡ, Qui reptilibus vescitur. Epiphan. vol. 2, p. 106, A : Αἴλουρον τὸ ἑρπ.]

[Ἑρπετώδης, ὁ, ἡ, Reptilis, Serpentinus, Tortuosus. Aret. p. 68, 24 : Προσβολὴν δ' ἴσχει ἡ ἄνω γνάθος (elephanti) ἀπὸ τοῦ χείλεος μακρὴν, ἀνόστεον, σκολιὴν, ἑρπετώδεα.]

Ἑρπηδὼν, idem [q. ἕρπης]. Nicand. Al. [418] : Ὁλοήν θ' ἑρπηδόνα γυίων. [Ἑρπυδὼν ap. schol. Altera forma Greg. Nyss. vol. 1, p. 413, D : Τὴν τῆς ἡδονῆς ἑρπηδόνα.]

[Ἑρπὴν, ῆνος, ὁ. Etym. M. p. 377, 3 : Ἑρπὴν ὄνομα πάθους. Παρὰ τὸ ἕρπω ἑρπήν. Ἔστι δὲ πάθος χαλεπόν. Ἀπὸ τοῦ ἕρπειν καθ' ὅλου τοῦ σώματος· ἐπιπλατύνεται γὰρ τῷ σώματι οὐκ εἰς ὄγκον, ἀλλ' εἰς πλάτος καὶ μῆκος. Λέγεται δὲ καὶ ἑρπήνη, ὡς εὗρον εἰς τὸ λεξικόν. (Lex. rhet. Bekk. An. p. 256, 18 et Phot.) Philo vol. 2, p. 64, 16 : Νόσος, ἣν ἰατρῶν παῖδες ὀνομάζουσιν ἑρπῆνα· sic enim cod. Aug. pro ἕρπητα. Adjectivi Ἑρπηνώδης, pro quo perperam ἑρπινώδης exhibuit HSt., exx. sunt ap. eundem Philonem ib. 205, 3; 491, 17, et alibi.]

Ἕρπης, ητος, ὁ, Ulcus serpens, vel manans : accipio autem ex Plin. hanc quoque posteriorem interpr., ut paulo post docebo. Ἕρπης, inquit Gor., Tumor exulceratus a flava bile sincera proveniens. Sunt autem tres ejus differentiæ; nam si bilis substantia crassior est atque acrior, totam cutem usque ad carnem subjectam exulcerat, et dicitur ἕρπης ἐσθιόμενος [Hippocr. p. 95, E; 427, 41; 1253, H (ubi male ἕρποισιν pro ἕρπησιν). Conf. Foes. OEcon. in v.] : qui ulcus inæquale est, ut ait Corn. Celsus, cœno simile, cui multus humor glutinosus inest, odor intolerabilis, majorque quam pro modo ulceris inflammatio : sic dictum a Græcis, quia celeriter serpendo penetrandoque, usque ad ossa corpus vorat. Quod si bilis tenuior est et minus acris, superficiem solum velut inurit, appellaturque simpl. ἕρπης. Sin autem bilis ipsa tenuior, et minus tum acris, tum calida est, pustulas exiguas multasque per summam cutem excitat, κέγχρῳ, h. e. Milio, similes : atque ob id ἕρπης κεγχρίας dicitur, quem Lat. Miliarem interpr. Idem vero etiam ἕρπης φλυκταινώδης nuncupatur, a pustulis suis indito nomine. Hactenus ille. Ceterum quidam Herpetem servato nomine Græci vocarunt : nonnulli vero et Zonam, teste Scribonio Largo, sicut Gr. ζωστῆρα. Lucret. autem 6, ignem sacrum serpere itidem dixit, Exurit sacer ignis et urit corpora serpens, Quamcunque arripuit partem, repitque per artus. Plin. autem dixit etiam Hulcera manantia, quæ Diosc. ἕρπητας : de rubo enim hic ita [4, 37] : Κρατύνει δὲ καὶ οὖλα, καὶ ἄφθας ὑγιάζει διαμασσώμενα τὰ φύλλα, καὶ ἕρπητας ἐπέχει, καὶ ἀχῶρας τοὺς ἐν κεφαλῇ θεραπεύει· pro quibus Plin. : Oris quidem vitiis etiam folia commanducata prosunt, et hulceribus manantibus, aut quibuscunque in capite illinuntur. Alibi Hulcera serpentia dixit; nam pro istis, quæ de Lycio scribit Diosc. [1, 132] : Καὶ ἕρπητας καὶ σηπεδόνας ἰᾶται, habet ille, Hulcera serpentia ac putrescentia (sanat). Pollux 4, vocat etiam ἑρπυστικὸν ἕλκος, quo utitur et Diosc., ubi et quæ ab eo vocantur ἕρποντα ψυδράκια, ad ἕρπητα φλυκταινώδη referenda arbitror. [Philo vol. 2, p. 64, 16 (ubi tamen recte Mangeius præfert cod. Augustani scripturam ἑρπῆνα), Photius Bibl. p. 175, 23, ex Oribasio; p. 180, 30, ex Aetio. Wakef. Ap. Hippocr. p. 1024, A : Ἰδρῶτες δὲ καὶ ἕρπητα ἐπὶ πολὺν χρόνον τῆς κεφαλῆς ἐγίνοντο, scrib. videtur ἕρπητες.]

[Ἑρπησμός. Ἑρπηστήρ. V. Ἑρπηστής.]

Ἑρπηστὴς, ὁ, Qui serpere solet s. repere, Reptator, Epigr. p. 174 meæ ed. [Philippi Anth. Pal. 11, 33, 1] : Λάθριον ἑρπηστὴν σκολιὸν πόδα κισσὲ χορεύσας· ubi animadvertendum est ἑρπηστὴν dici κισσὸν, sicut Virg. Hederam serpere dixit. Sed intelligit, ut opinor, Philippus, auctor epigrammatis, de hedera, quæ sequacibus suis flagellis et flexuosis (unde et Serpere dicitur) vitem premeret et veluti strangularet. Ut autem hic dicitur ἑρπηστὴς pes hederæ, sic ἑρπύζειν dicitur ead. in quodam Epigr. in Sophistas p. 274. [Ἑρπηστὴς μῦς ap. Antiphil. ib. 9, 86, 1. Sic Ἑρπηστὴρ, in versu Orphico ap. Tzetz. Exeg. in Il. p. 92, 25 : Ὄφεων ἰὸν σβέσαι ἑρπηστήρων, et ap. Nonnum Dion. 5, 36 : Μεθ' ἑρπυστῆρα. Ubi Falckenburg. : « Ubique in archetypo ἑρπηστὴρ per η in medio invenitur, nusquam per υ. » Sic etiam libri Zonaræ et Suidæ ἑρπησμὸς, ἑρπηστὴς, ἑρπηστικός. Alia hujus formæ exx. annotavit Wernick. ad Tryphiod. p. 68.]

Ἑρπηστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἑρπετός. Vult autem Eust. [Od. p. 1502, 55] esse non ab ἕρπω, sed ab ἑρπῶ inus., ut quemadmodum dicitur ποιῶ, ποιήσω, unde ποιητικὸν, sic ab ἕρπω, ἑρπήσω, fit ἑρπητικὸν, et interjecto σ, ἑρπηστικόν. Itidem vero ut τελῶ, τελέσω, unde τελεστὸν, sic ab ἑρπῶ, ἑρπέσω, fit ἑρπεστὸν, et ejecto σ, ἑρπετόν. Quæ quamvis scribat, ex Aristot. tamen tradit verbi barytoni ἕρπω esse παράγωγον nomen ἑρπετόν. [Agnoscit ἑρπηστικὸς etiam Etym. M. : Ἑρπηστικός. Ἐκ τοῦ ἕρπω περισπώμενον γίνεται ἑρπῶ, ἑρπήσω, ἐξ αὐτοῦ ἑρπητικὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ (ἑρπηστικὸς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ Gud.; sed excidisse ἑρπηστικὸς post τοῦ σ ostendunt Epimer. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 360, 28), ὡς χηρώσω, χηρωτὴς καὶ χηρωστής. Atque sic scriptum ap. Basil. M. vol. 1, p. 63, B : Πᾶν τὸ νηκτικὸν τῆς τῶν ἑρπηστικῶν ἐστι φύσεως· et in libris melioribus Pollucis 4, 206 : Ἑρπηστικὸν ἕλκος, ubi olim ἑρπυστικόν. V. Ἑρπηστής. L. Dindorf.]

[Ἕρπιλλα, ἡ, animal marinum, ap. Numenium Athen. 7, p. 306, C : Κούρυλον ἢ πειρῆνα ἢ εἰναλίην ἕρπιλλαν. Libri Laur. et Pal. ἕρπιλαν. In l. ejusd. ib. 305, A : Ἕρπηλας δολιχήποδας, nonnulli minoris auctoritatis ἕρπηνας. Ἑρπύλλας voluerunt quos HSt. in Σκολόπενδρα ap. Numen. ἑρπύλλην δολιχήποδα reponere scribit. Sed υ in media nusquam apparet in libris, qui ἑρπίλλας præbere videntur. Schneiderus præter ἑρπυλλὶς, quod nihil huc pertinet, comparat quod Hesych. Ἐμβύλλαι explicet καὶ γῆς ἔντερα.]

Ἑρπινώδης [immo Ἑρπηνώδης, quod v. in Ἑρπήν], ὁ, ἡ, Serpendi vim habens, Ad serpendum aptus : ut Philo De mundo [vol. 2, p. 610, 32] ἑρπινῶδες νόσημα dixit, ubi Bud. Morbum serpentem interpr. : sicut sc. Ulcera serpentia dicunt Latini.

Ἕρπις, ἡ, Vinum : quia, ajunt, eos, a quibus immodice bibitur, facit ἕρπειν : intelligentes, ut opinor, per ἕρπειν, perreptare humum, ut ii, quorum pedes officio suo fungi nequeunt. Sed ad futile hoc commentum non confugissent, si ἕρπις Ægyptiacam esse v. legissent, qua tamen usus est Lycophron [579], et ante eum Sappho [ap. Athen. 2, p. 39, A : Ἑρμᾶς δ' ἑλὼν ἕρπιν θεοῖς ᾠνοχόησεν. Hipponax ap. Tzetz. in Lycophr. l. c. Ægyptium esse vocab. docet Eustath. Od. p. 1633, 5. Schweigh. V. de hoc voc. et cognatis *the classical Journal* vol. 10, p. 58. Creuzer. Barker. ad Etym. M. p. 1114. Angl.]

Ἑρπτὸν, pro ἑρπετὸν ap. Aristot. : quod fortasse dictum est ad similitudinem τοῦ ὀπτὸν ex ὀπτητὸν, Eust. [Il. p. 481, 36.]

[Ἑρπυδών. V. Ἑρπηδών.]

Ἑρπύζω, i. q. ἕρπω, ex quo et deductum est. Est enim, Serpo, Repo, Repto : ut ἑρπύσαν βρέφος in Epigr. : quo etiam modo Lat. dicitur Reptare de pueru-lis. Mures quoque dicuntur ἑρπύζειν ap. Diog. L. [6, 40] : Πρὸς τοὺς ἑρπύσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς. Ab Hom. autem Il. Ψ, [225] dicitur Achilles Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, pro συγκεχυφὼς et ἡμέρα παραγινόμενος. [Od. A, 193, N, 220. De hedera Simias Theb. Anth. Pal. 7, 22, 2 : Ἠρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο ... κισσὲ, ἑρπύζοις. Christodor. Ecphr. 380 : Ὅσσαπερ αἰὼν ἔδρακεν ἑρπύ-ζων. Julian. Anth. Pal. 6, 19, 2 : Ἀλλὰ μαραίνει ὁ χρόνος ἑρπύζων σὴν, βασίλεια, χάριν. Imperfecto, de quo v. Crameri Anecd. vol. 4, p. 179, 7; 412, 31, Quintus 13, 93 : Ἀμφὶ νεκροὺς εἵρπυζον. Præsenti et imperfecto hujus formæ abstinuerunt Attici, sed frequentarunt aoristum. V. Ἕρπω.]

[Ἑρπύλλῐνος, ὁ, Ex serpyllo factus. Eubulus ap. Athen. 15, p. 679, E, στεφάνους.]

[Ἑρπύλλιον, male pro Ἕρπυλλον ap. Aret. p. 119, 18.]

Ἑρπυλλὶς, ἴδος, ἡ, Hesychio τέττιξ, Cicada.

[Ἑρπυλλὶς, ἴδος, ἡ, Herpyllis, meretrix, concubina Aristotelis. Athen. 13, p. 589, C; Diog. L. 5, 12. Alia mulier ap. Alciphronem Epist. 1, 34, 37.]

Ἕρπυλλος, ὁ, s. Ἕρπυλλον, τὸ, Serpyllum, Gall. *Serpoulet* : de qua lege Diosc. [3, 46], Plin. 20, 22. [Aristoph. Pac. 168 : Κἀπιφυτεύσεις ἕρπυλλον ἄνω. Ubi v. schol. Nicand. Ther. 67 : Ἑρπύλλοιο νομαίου· 533 : Ἑρπύλλοιο ῥάδικας· 909 : Ἕρπυλλον κεροειδέα. Ubi Callimachi testimonium addit schol. Aristot. H. A. 9, 40 : Μήκωνα, ἕρπυλλον. Sæpe memorat etiam Theophr. (v. ind. Schneid.), libris inter simplex et duplex λ variantibus, semel etiam exhibentibus genere neutro C. Pl. 2, 18, 2, ἕρπυλλον καὶ ἰασιώνη, ubi masculinum restituit Schneiderus. (In Gl. tamen est Ἕρπυλλον, εἶδος βοτάνης, Serpullum, et ap. Polluc. 1, 229 : Ἕρ-πυλον, ἀνεμῶναι, quod ἕρπυλλον scribendum. Id. 6, 106 : Ἀνεμῶναι, ἕρπυλος, pro ἕρπυλλος.) Idem in Lex. feminini generis citavit exx. Theocr. Ep. 1, 1 : Ἁ κα-τάπυκνος ἐκείνα ἕρπυλλος· Pancratis ap. Athen. 15, p. 677, F : Οὔλην ἕρπυλλον· Meleagri Anth. Pal. 4, 1, 53 : Τήν τε φιλάκρητον Θεοδωρίδεω νεοθαλῆ ἕρπυλλον· et Theophrasti ap. Athen. 15, p. 681, E : Τῆς ἑρπύλλου τὴν ἄγριον.]

[Ἑρπυξὴ, Elaphoboscum, ap. interpol. Diosc. 3, 73.]

[Ἕρπῠς, υος, ὁ, Herpys, Timagenidis Thebani pater, Herodot. 9, 38. Arcad. p. 91, 10.]

[Ἑρπύσιμος, ὁ, ἑρπύζοντι ὅμοιος, Reptabundus, Gl.]

[Ἕρπῠσις, εως, ἡ, i. q. ἕρψις vel ἑρπυσμός. Athanas. vol. 2, p. 246.]

Ἑρπυσμὸς, ὁ, Reptatio. [Suidas. Hesychii interpretationem ἡ φωνὴ τῶν χοίρων ad aliud voc. pertinere conjecerunt interpretes.]

[Ἑρπυστάζω, Repto. Apoll. Lex. H. v. Ἄταλλε : Κατ' ἐπέκτασιν εἰρημένον, ὡς τὸ ἕρπειν, ἑρπύζειν καὶ ἑρ-πυστάζειν. Hesych. v. Ἑρπύζει.]

Ἑρπυστὴρ, ῆρος, ὁ, pro seq. ἑρπυστής. Oppian. Cyneg. 3, [411] : Ἑρπυστῆρας ὄφεις καὶ ἀργαλέους κρο-κοδείλους, Reptatores angues, Reptiles. [Orph. Lith. 49 : Ὄφεων ἰὸν σβέσαι ἑρπυστήρων.] In alio autem ejusd. libri l. ἑρπυστῆρας dicit sine adjectione, pro Serpen-tibus [110] : Ἀλλὰ καὶ ἑρπυστῆρσι καὶ ἰχθύσιν, ἠδὲ καὶ αὐτοῖς Θήρεσιν ὠμηστῆσι. [Sic 2, 235 : Θρασὺν ἑρπυστῆρα· 270 : Ὄχλος ἑρπυστήρων. Orac. Sib. p. 57, 1 : Τῆς ἀπάτης τὸν ἐπαίτιον ἑρπυστῆρα. Aliter Paul. Sil. Amb. 243 : Ἑρπυστῆρι δρόμῳ. V. Ἑρπηστήρ.]

Ἑρπυστὴς, ὁ, Reptator, Reptilis. [V. Ἑρπηστής. De puello Antipater Anth. Pal. 9, 302, 2.]

Ἑρπυστικὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἑρπυστὴς s. ἑρπυστήρ : sed illa magis ad verbum sonant Reptator, at ἑρπυστικὸς, Reptilis, Rependi vim habens, Ad rependum aptus : ut ζῶα ἑρπυστικά : quum ex animalibus dicuntur esse quædam ἑρπ., quædam πορευτικὰ et ἑρπυστικά. [Aristot. H. A. 1, 1 med., De partt. anim. 4, 10 med.; Hippocr. p. 220, E.] At vero ἑρπ. ἕλκη, Diosc., Serpentia ulcera, Manantia ulcera; nam utramque interpr. esse Plinii, docui in Ἕρπης. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 199, B : Ἑρπ. πήδημα. Conf. p. 201, D; 269, C. L. Dind. Clem. Al. Protr. p. 7. Routh. Ἑρπυστικῶς, adv. Schol. Ly-cophr. 579. Boisson.]

A Ἕρπω, Serpo, Repo, Repto. [Æsch. Sept. 17 : Νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ, de infantibus. Eademque signif. Eum. 39. Aristot. Polit. 4, 10 init., 13.] Et ut a Serpo dicuntur Serpentes, et a Repo, Reptilia, sic ἑρπετὰ ab ἕρπω. [Sch. Aristoph. Pac. 585.] Metaph. item ponitur ἕρπω, eod. fere modo, quo Serpo [Pind. Isthm. 3, 58 : Τοῦτο γὰρ ἀθάνατον φωνᾶεν ἕρπει, εἴ τις εὖ εἴπῃ τι· fr. ap. Ath. 10, p. 455, C. Id. Nem. 4, 43 : Εὖ οἶδ' ὅτι χρόνος ἕρπων πεπρωμέναν τελέσει. Ubi est Procedere, ut ap. Aristoph. Lys. 129 : Ἀλλ' ὁ πόλεμος ἑρπέτω· Eq. 673. Similiter Ol. 13, 101 : Εἰ δὲ δαίμων γενέθλιος ἕρ-ποι, quod schol. interpr. προκόπτοι, ἐπιδοίη. Schol. Pind. Nem. 7, 155 : Ἡ παροιμία ἐντεῦθεν ἕρπει, citat Hemst. Plut. Mor. p. 104, C, ubi Crantoris verba re-petit poetæ cujuspiam loco usi : Νόσοι τε καὶ κήδεα καὶ μοῖρα θνητῶν ἐκεῖθεν ἡμῖν ἕρπει], pro Paulatim s. Pedetentim gradiendo accedo. Soph. Aj. [157] : Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. [Id. El. 1231 : Ἕρπει δά-κρυον ὀμμάτων ἄπο· Tr. 547 : Ἥβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, τὴν δὲ φθίνουσαν. Et similiter alibi.] Eust. au-B tem in Hom. Od. P, [157] : Ὡς ἤτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ Ἥμενος ἢ ἕρπων, exp. κρύφα καὶ οὐ κατ' ὀρθὸν βαδίζων : sed alioqui tamen plerumque simpl. ponitur pro βαδίζω, Incedo, Vado, atque ita ipsemet Eust. exp. in [Il. P, 447,] Od. Σ, [130] : Πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἐπιπνείει [ἔπι πνείει] τε καὶ ἕρπει· scribit enim, ἕρπειν hic ἁπλῶς esse τὸ βαδίζειν. In qua tamen expos. non libenter Eustathio subscribo, quippe qui videam ἑρπετὰ alibi vocari ab Hom. generaliter Omnia bruta animantia. [Hom. Od. M, 395 : Εἷρπον μὲν ῥινοὶ, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει· H. Pan. 22 : Δαίμων δ' ἔνθα καὶ ἔνθα χορῶν τότε γ' ἐς μέσον ἕρπων πυκνὰ ποσὶν διέπει· H. Ven. 157 : Ἀφροδίτη ἕρπε μεταστρεφθεῖσα, nisi εἷρπε scripsit poeta.] Sed a Theocr. manifeste ita sumitur, 1, [105] : Ἕρπε ποτ' Ἴδαν, Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Itidem-que Soph. [Aj. 287] : Ἐξόδους ἕρπειν κενάς. [Pind. Ol. 7, 52 : Ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσί θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέ-ρον, i. q. ἑρπετοῖς, Animalibus. Æsch. Prom. 812 : Τούτου παρ' ὄχθας ἕρπε· 1026 : Ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος· Prom. sol. fr. ap. Galen. vol. 9, p. 385 : C Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε. Sæpius etiam Soph. præter locum supra cit., tam de euntibus, quam de abeuntibus vel advenientibus, Ph. 207 : Φθογγά του στίβον κατ' ἀνάγ-καν ἕρποντος· El. 1502 : Ἀλλ' ἕρφ'. Ὑφηγοῦ· OEd. T. 83 : Οὐ γὰρ ἂν κάρα πολυστεφὴς ὧδ' εἷρπε. Et Eur. Herc. F. 1154 : Θησεὺς ὅδ' ἕρπει· Hel. 316 : Ἐς ποῖον ἕρπεις μῦθον ἢ παραίνεσιν; Et alibi. Aristoph. Vesp. 552 : Ἕρποντ' ἐξ εὐνῆς. Menander ap. Clem. Al. Pæd. 3, 2 : Νῦν δ' ἕρπ' ἀπ' οἴκων τῶνδε. Et in prosa in inscrr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2554, p. 398, 52 : Ἐς πομπὰν ἑρπόντων· et ib. 53; 2556, 33, 36, etc. Et in epistola Epimenidis ap. Diog. L. 1, 113 : Ἕρπε ἐς Κρήτην.] Ce-terum ἕρπειν dici putant quidam gramm. quasi κατὰ τὴν ἔραν σπᾶσθαι : quod etymum etsi nimis curiose ex-cogitatum puto, tolerabilius tamen judico, quam quod afferunt nonnulli vocis ἑρπετὰ, sc. παρὰ τὸ εἰς τὴν ἔραν πεπτωκέναι : quasi vero ἑρπετὰ non sit ab ἕρπω, et peculiari etymo opus habeat. [Aoristi exx. in Ἐξέρπω citatis simplicis ex. Jo. Chrysostomi Ep. p. 622, E : Ἐπὶ μεῖζον εἷρψε τὸ κακὸν, addit Lobeck. Paralip. vol. 1, p. 35. Veteres cur hac forma absti-D nuerint et ἑρπύσαι prætulerint, ut ἑλκύσαι pro ἕλξαι, idem quærit ibidem. Futuro utuntur Æsch. in Ἐφέρπω cit., et forma Dor. ἑρψῶ Theocr. 5, 45 : Οὐχ ἑρψῶ τηνεῖ· 18, 40 : Ἑρψοῦμες.]

Ἔῤῥα, Hesychio ζιζάνια. V. Αἶρα.

Ἐῤῥαγέως, Hesychio ταχέως, quod et ῥαγαίως. [V. Ἐρρεῶς.]

[Ἐρραδιουργημένως, Temere. Epiphan. vol. 1, p. 312, A : Οὐκ ὀρθῶς βαδίζων, ἀλλὰ ἐρρ. πάντα περινοστεύων.]

[Ἔρραμμα, τὸ, Insumentum. Clem. Al. p. 213.]

[Ἔρραος. V. Ἔρρωος.]

[Ἐρράπτω et cetera composita ab ἐν et verbis ab ῥ incipientibus v. in Ἐνρ—.]

Ἐῤῥᾶς, Hesychio κριὸς, Aries. [V. Ἔρρωος.]

Ἐῤῥᾳστωνευμένως, adv., poterit exponi, Per iner-tiam, Segniter etc., utendo interpretationibus dandis infra adverbio ῥᾳθύμως. Est vero ἐῤῥᾳστωνευμένως a prima persona præteriti verbi ῥᾳστωνεύομαι, cujus nullum exemplum affertur. [Theodor. Metoch. p. 93

ed. Orell. : Κἀντεῦθεν ἀλλήλοις εἶχον ἐρρ. ἄνθρωποι χρῆσθαι πάντες πᾶσιν, Expedite, Facile. L. Dind.]

[Ἔρρεντί. V. Ἔρρω.]

Ἐῤῥέξομαι, Hesychio φθέγξομαι. [Ἐρεύξομαι Kuster.]

[Ἔρρετὸς, φθόρος, Pernicies, Hesych.]

Ἐῤῥεφορία, ἡ, vide supra in Ἀῤῥηφορία.

Ἐῤῥεῶς, Hesychio ταχέως. [V. Ἐρραγέως. Photii gl. Ἔρριον, τάχιον, huc refert Albert.]

[Ἔρρην sine interpretatione ponitur ab Arcadio p. 9, 27.]

[Ἐρρηνοβοσκὸς, ὁ, i. q. ἀρρηνοβοσκὸς, quod v.]

[Ἐρρηφορέω, Sum ἐρρηφόρος, quod v. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 457, n. 431 : Ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος Ἀπολλοδώραν ... ἐρρηφορήσασαν Ἀθηνᾷ Πολιάδι. L. D.]

[Ἐρρηφορία. V. Ἀρρηφόρος.]

Ἐῤῥηφόροι, Hesychio οἱ τῇ Ἕρσῃ ἐπιτελοῦντες τὰ νομιζόμενα. [Mœris p. 141 : Ἐρρηφόροι Ἀττικοὶ, αἱ τὴν δρόσον φέρουσαι τῇ Ἕρσῃ, ἥτις ἦν μία τῶν Κεκροπίδων. Lobeck. Aglaoph. p. 872 : « Δρόσου nomine sine dubio inferias intelligi volebat, quas, ut ceteris heroibus heroinisque, ita etiam Hersæ datas esse credi par est; recteque sane grammaticus Roriferas ab eo quod ferrent dictas existimat, non ab ea cui ferrent, neque incommode illam adsperginem, qua mortuorum monumenta irrorarent, antiquo sermone rorem vocari sumsit, etc. » De forma Ἀρρηφόροι v. in ipsa. L. Dind.]

Ἐῤῥίγω, Horreo, Cum rigore trepido, Metuo cum horrore : verbum poeticum factum ex ἔῤῥιγα, præt. med. thematis ῥιγέω, ita ut κεκλήγω a κέκληγα, et similia alia. Hesiod. [Sc. 228] : Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐῤῥίγοντι ἐοικώς. Hom. Il. Γ, [353] : Ὄφρα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι, poetica paragoge pro ἐῤῥίγῃ.

[Ἐρριμμένως, Basil. 3, 4 (?).]

Ἔῤῥῖνον, τὸ, ut Gorr. docet, Medicamentum quod naribus, purgando capiti infunditur. Quidam nostro tempore ἔῤῥινα, Nasalia, ficto nomine, vocarunt; sed ego a Naribus quam a Naso appellationem fingere maluissem, aut certe conatus potius fuissem. [Eust. Il. p. 950, 1 : Ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς παρὰ Παυσανίᾳ ἔνρινον ἴσως καὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα ᾧ τὰς ῥῖνας, φησὶν, ἐνεχρίοντο. V. quæ dixi in Ἐνραίνω. L. D. Ἔρρινοι, ap. Actuar. De spir. animal. : Τὸν κατάρρουν μετοχετεύειν τοῖς ἐρρίνοις. Ducang. Immo est ab ἔρρινον.]

Ἔῤῥιψις, εως, ἡ, ap. Hippocr. [p. 47, 46], Prostratio et dejectio corporis, Gorr. [Ubi Erot. videtur legisse ἔρειψις. Quod verum. Non minus vitiosum p. 1165, H : Ὄμματος θράσος παρακρουστικὸν, καὶ ἔρριψις καὶ κατάκλασις κακὸν, ubi ῥίψιν Galen.]

[Ἔρροπος, ὁ, ἡ, cum σύρροπος memoratur, non addita significatione, in Regg. prosod. p. 462, 194.]

[Ἔρρος, ὁ Ζεὺς, Hesychius.]

[Ἐρρυθμισμένως, Modulate. Dio Cass. 79, 16 : Ἀνέθορε ἐρρ.]

[Ἔρρυθμος. V. Ἔνρυθμος.]

Ἔῤῥυσος, Rugosus, VV. LL., ex Diosc. 3.

[Ἔρρω, forma Æol. pro Εἶρω, quod v. p. 284, D.]

Ἔῤῥω, Ægre eo, Dolens et afflictus eo. [De origine hujus verbi dubitabat Herodian. Π. μον. λ. p. 43, 17 : Εἴπερ Αἰολικὸν, ζητητέον τί αὐτοῦ ἦν κοινόν· οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ φθείρω ὡς οἴονταί τινες (velut Eustath. ad Hom. et Etym. M. in v.). Quæcunque fuit, in deteriorem partem dici ostendit etiam Latinum *erro*, quanquam in aliam significationem deflexum, quod a Græco ἔρρω recte ducunt Varro De l. Lat. 6, 10, Cloatius Verus apud Gellium 16, 12.] Hom. Il. Σ, [421] de Vulcano claudo : Αὐτὰρ ὃ ἔῤῥων Πλησίον ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. Et Od. Δ, [367] Ulysses de Idothea : Ἥ μ' οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο νόσφιν ἑταίρων. Ubi schol. quoque exp. μετὰ λύπης πορευομένῳ καὶ φθορᾶς. At apud Eundem [Il. I, 364] : Ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων, significat potius, Inauspicato et magno meo malo huc veniens. Quo modo et ἔῤῥειν jubetur aliquis pro Abire in malam rem, Facessere in malam crucem. Il. Θ, [164] : Ἔῤῥε κακὴ γλήνη. [X, 498.] Od. K, [75] : Ἔῤῥε, ἐπεὶ ἄρα θεοῖσιν [Ἔῤῥ' ἐπεὶ ἀθανάτοισιν] ἀπεχθανόμενος [ἀπεχθόμενος] τόδ' ἱκάνεις. [Archilochus ap. Plut. Mor. p. 239, B : Ἀσπὶς ἐκείνη ἐῤῥέτω. Soph. Phil. 1200 : Ἐῤῥέτω Ἴλιον οἵ θ' ὑπ' ἐκείνῳ πάντες.] Ibid. [72] : Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον, ἐλέγχιστε ζωόντων. Aristoph. Pl. [604] : Ἔῤῥ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν. [Pac. 500 : Οὐκ ἐς κόρακας ἐρρήσετε; Lys. 335 : Ἤκουσα γὰρ τυφογέροντας ἄνδρας ἔρρειν στελέχη φέροντας ... ἐς πόλιν. Theocr. 20, 2 : Ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο. Quintus 10, 324 : Ἔρρε δόμοιο.] Quibus in ll. nota etiam præpp. ἐκ, ἀπὸ, et ἐς, cum suis casibus. [Cum πρὸς Tymnes Anth. Pal. 7, 433, 5 : Ἔρρε ποθ' Ἅδαν. Et anon. poeta ib. 9, 61, 5. Cum ὡς conjunctum v. infra.] Alibi idem Comicus pro hoc ἔῤῥε dicit ἀποφθάρηθι et ἐκφθάρηθι. Similiter [Æsch. Pers. 963 : Τυρίας ἐκ ναὸς ἔρροντας·] Plato in Philebo [p. 24, D], de rebus inanimatis : Αὐτὰ ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας, ἐν ᾗ ἐνῆν. Nam et hic accipiunt pro Facessere atque Abire. [Diversa sententia Eur. Iph. T. 379 : Ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων καλῶν ἔρρεις, Ὀρέστα, καὶ πατρὸς ζηλωμάτων.] Alioquin ἔῤῥειν eæ res dicuntur quæ pereunt, intereunt, pessum eunt : ut ap. Xen. Conv. [1, 15] scurra dicit : Ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, Pessum eunt res meæ, Perii, Actum de me est. [Conf. id. Cyrop. 6, 1, 3, H. Gr. 1, 1, 23.] Plut. Cic. [c. 2] : Τὴν δὲ ποιητικὴν αὐτοῦ, πολλῶν εὐφυῶν ἐπιγενομένων, παντάπασιν ἀκλεῆ καὶ ἄτιμον ἔῤῥειν συμβέβηκεν, Interire et evanescere. [Æsch. Ag. 419 : Ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα. Soph. OEd. T. 910 : Ἔρρει δὲ τὰ θεῖα. Themist. Or. 32, p. 358, D, citat Hemst. || De hominibus Æsch. Pers. 732 : Βακτρίων ἔρρει πανώλης δῆμος. Soph. OEd. T. 560 : Ἄφαντος ἔρρει θανασίμῳ χειρώματι. Et utroque modo sæpius Eurip., cujus hæc sunt addenda exx. diversarum ab superioribus constructionum, Orest. 1407 : Ἔρροι τᾶς ἡσύχου προνοίας κακοῦργος ὤν· Andr. 1223 : Σκῆπτρα ἐῤῥέτω πὶ γᾶν· Herc. F. 651 : Κατὰ κυμάτων ἔρροι· Ion. 699 : Ἡ μὲν ἔρρει συμφοραῖς, ὁ δ' εὐτυχεῖ.] At Plato in Epist. [3, p. 319, C] : Πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, pro Deletas et excisas a barbaris. Affertur et ἔῤῥων ἐκ βυθοῦ ex Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 7, 506, 5], pro Ex fluctibus emicans. [Vicissim Ælian. N. A. 15, 22 : Ἐῶσαι ἔρρειν ἐκείνας κάτω.] At ἔῤῥει χοὰς apud Eurip. Hec. [528], Fundebat libamina : a ῥέω usurpato pro χέω. Rursum ab ἔῤῥω s. pass. ἔῤῥομαι, affertur imperativus ἔῤῥου ex Eurip. [Alc. 734, ubi codd. dederunt ἔρροις], pro Abi, Peri. [Vitiosa etiam Hesychii gl. : Ἔρρεται, φθαρεῖται, ubi scribendum Ἔρρετε, φθάρητε, ut idem Ἔρρεις interpretatur ἐφθάρης. || Tanquam ab ἐρρέω formantur fut. ἐρρήσω, quod memorant Hesych. : Ἐρρήσει, ἥξει, εἰσελεύσεται, et Photius : Ἐρρήσετε, φθερεῖσθε· Ἐρρήσεις, μετὰ βίας εἰσελεύσῃ (hic quidem fort. ex Aristoph. Vesp. 147, ubi ἐρρήσεις Rav. pro ἐσερρήσεις, quod metro quidem convenit, sed est fortasse a correctore illatum), iterumque habet Aristoph. præter l. supra citatum Lys. 1240 : Οὐκ ἐρρήσετ', ὦ μαστιγίαι; et Vesp. 1329. Tum aoristus ἤρρησα, ap. Photium : Ἐρρήσας, φθαρείς· Ἤρρησεν, ἐφθάρη, ἦλθεν (Ar. Ran. 1192 : Ὡς Πόλυβον ἤρρησεν, de OEdipo) et perf. Ἤρρηκα, quod ap. eund. neglecto augmento : Ἔρρηκεν, φθείρεται, et Hesychium : Ἔρρικεν (sic), ἥκει· Ἤρρηκεν, εἰκῇ (ἥκει Alb.), ἀφῖκται. Præsentis formæ contractæ ἐρρῶ, quam ponunt Etym. M. p. 377, 19, schol. Ar. Ran. 1221 (nisi ἔρρειν scripserat), et Valck. ad Hippol. v. 973, exemplum vidi nullum (nam in Hesychii gl. : Γερρῶ, ἀπόλωλα, scribendum Φέρρω, in Ἔρρε δὲ, ἔρρεε δὲ, ἐλθὲ ὧδε, deletis quæ per dittographiam illata sunt corrigendum Ἔρρε vel ἔρρ' ὧδε), imperfecti unum, quod et ipsum nullum est, Hesychii in gl. Ἤρρηεν, ἀπόλλυτο, ubi Ἤρρεεν, ἀπώλλυτο Musurus, quum deberet Ἤρρεν, quam formam sine augmento idem Hesychius habet in gl. : Ἔρρόν, ἔρρωτι, ἀπολώλασιν, ubi tamen, deleto ἔρρον, legendum ἔρροντι, quod est apud Antipatrum Thessal. Anth. Pal. 7, 692, 4. Et Favor. in Aldi Hortis p. 61, A : Ὁ παρατατικὸς ἔρρον. Nam ap. Photium et Suidam quod ponitur Ἔρρει, κατέπιπτε, est ab ῥέω, ut temere apud Suidam additum sit verbi Ἔρρω exemplum. || Formæ Æol. Ἔρρημι partic. ἔρρεις memorat Etym. M. p. 377, 19 : Ἐρρεντὶ παρὰ Ἀλκαίῳ, ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἢ ἐρρῶ περισπωμένου· ἡ μετοχὴ ἐρρεὶς ἐρρέντος, καὶ ὡς παρὰ τὸ ἐθέλοντος ἐθελοντὶ, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἐρρέντος ἐρρεντί. Ubi scribendum ἔρρεντι et ἐθέλοντι. || De forma Ἔλλω Eust. Il.

p. 756, 36 : Ὡς τὸ πληθυντικὸν τοῦ ἔρρε προστακτικοῦ τὸ ἔρρετε διὰ δύο λλ γλῶσσά τις φησι, Καλλίμαχος δηλοῖ ἐν τῷ Ἕλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος. L. Dind.]

Ἐῤῥωμένως, Robuste, Valide, Firmiter, Vehementer, Fortiter. [Æsch. Prom. 65 : Πασσάλευ' ἐρρ. et 76 : Ἐρρ. νυν θεῖνε... πέδας. Aristoph. Vesp. 230 : Πρόβαιν' ἐρρ. et ibid. 1161.] Lucian. in Caucaso [c. 2] : Τὴν σφύραν [σφῦραν] ἐῤῥωμένως κατάφερε. Syncs. cum particip. : Ἐῤῥωμένως εὐθυμῶν διαβιώης, Vehementer læto animo. (Nisi forte reddi potius debet, Forti et læto animo.) Ἐῤῥωμένως metaph. etiam, Forti animo, apud Xen. [Cyrop. 3, 3, 43 : Ἐξήεσάν τε θραάσεως καὶ παρετάττοντο ἐρρ. Demosth. p. 13, 14 : Ἀντιληπτέον ἐρρ. τῶν πραγμάτων.] Et gradu comp. Ἐῤῥωμενέστερον vel Ἐῤῥωμενεστέρως, Robustius, Validius, Vehementius, Fortius. [Plat. Hipp. maj. p. 287, A : Ἵνα ἐῤῥωμενέστερον μάθω. Xen. H. Gr. 7, 4, 28, Cyrop. 5, 4, 46.] Synes. : Ἀλλ' οἶμαι τὰς κοπίδας ἐῤῥωμενέστερον ἐμβάλλειν. [Phalar. Epist. 136 : Ἐρρ. ἀδικοῦμαι τῷ παντὶ ἢ τιμωροῦμαι.] Isocr. [p. 17, D] : Ὅσῳ γὰρ ἂν ἐῤῥωμενεστέρως τὴν τῶν ἄλλων ἄνοιαν ἀτιμάσῃς. [Conf. p. 74, E. Sæpe hoc adv. utitur etiam Xenoph., ut H. Gr. 3, 5, 14, et alibi. Superl. Ἐῤῥωμενέστατα, Plato Reip. 3, p. 401, D : Ἐρρ. ἅπτεται αὐτῆς. De adj. Ἐῤῥωμενέστερος et -ατος quæ tradidit HSt., non licuit separare a verbo Ῥώω, ubi v.] || Ἐῤῥωμένως, Cum firma valetudine, Valente corpore et firma utente valetudine, vel Forti et valente corpore, apud Synes.

Ἐῤῥωὸς [immo Ἔρραος, quod ex libris melioribus etiam ap. Lycophr. restitutum est], ὁ, Callimacho esse dicitur [ab schol. Lycophr.] Aper, κάπρος, σύαγρος : Lycophroni [1316] Aries : παρὰ τὸ ὀρούειν. [V. Ἔρρας.]

[Ἐρσαῖος s. Ἐρσαῖος. V. Ἑρσήεις.]

[Ἔρσεος scriptura vitiosa pro Ἐρσαῖος. V. Ἑρσήεις.]

Ἕρση, sive Ἕρσῃ, ης, ἡ, Ros. Hom. [Od. N, 245, ubi nunc τεθαλυῖά τ' ἐέρση], ἔρση τεθαλυῖα, Virens ros : i. e. Faciens virescere et vigescere plantas. Hesychio est non solum δρόσος, νοτία, sed etiam ὁμίχλη. [Forma ἔρση Alcman ap. Plut. Mor. p. 918, A vel 940, A : Διὸς θυγάτερ ἔρσα. Nicand. Al. 582 : Ἀιχνώμενος ἔρσην. Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 120, 4 : Θηλείης ἔρσης. Aspero spiritu, quem agnoscit Lex. de spirit. p. 218, ἕρσα libri Theocr. 20, 16, et plerique Orph. Arg. 1112.] At plur. ἔρσαι Eid. sunt non modo δρόσοι, verum et οἱ ἐν τῷ χειμῶνι γινόμενοι ἔριφοι, et τὰ ἁπαλὰ τῶν προβάτων. Quo modo Hom. accepit, Od. I, 220 : Διακεκριμέναι δὲ ἕκασται Ἕρχατο· χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. Ubi schol. quoque exp. αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ, ac veluti δροσώδεις, Tenellæ agnæ et recentes adhuc a partu. De forma trisyllaba HSt. :] Ἐέρση, pleonasmo poet. τοῦ ε pro ἕρση, Ros. Hesiod. Sc. [395], de cicada : Ὅτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. Hom. Il. Ξ, [351] : Στιλπναὶ δ' ἀνέπιπτον ἐέρσαι, Lucidæ roris guttæ. Λ, [53] : Κατὰ δ' ὑψόθεν ἦκεν ἐέρσας Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. [|| Catuli signif. de qua in Ἕρση, Nonnus Dion. 3, 389 : Λαχνήεσσα λέαινα γαλαξαίῃσιν ἐέρσαις σκύμνοις ἀμφοτέροις διδυμάονας ἥρμοσε μαζούς. || Spiritum lenem, quem in l. Od. in Ἕρση citato agnoscunt libri, qui τ' ἐέρση, non agnoscunt Lex. de spirit. p. 215, ubi ἐέρσα scriptum, et Moschop. p. 35 ed. Titz., qui ἐέρση, et Eust. Il. p. 830, 17; 991, 27, Od. 1625, 49, schol. Apoll. Rh. 2, 21, qui ἔρση et ἐέρση scribi volunt. Ac θ' ἐέρση ex cod. Harlej. annotavit Porson. L. Dind.]

[Ἔρση, ἡ, Herse, f. Cecropis. Apollod. 3, 14, 2, 1; Marcell. Anth. Pal. App. 51, 32; Steph. Byz. v. Ἀγραυλή. V. Ἐρρηφόροι. || Danai uxor, Apollod. 2, 1, 5, 9.]

Ἑρσήεις, εσσα, εν [Apoll. Rh. 1, 751, et alibi sæpe], et Ἑρσαῖος, α, ον, et Ἑρσώδης, ὁ, ἡ [Theophr. C. Pl. 3, 2, 6, ἀὴρ μαλακὸς καὶ ἑρσώδης. Sch. Hom. Od. I, 220], Rorulentus, Roscidus, Rore imbutus. Duorum priorum meminit Hesych. Affert enim ἑρσαίη pro δροσώδης. [Ἑρσαῖος inter properispomena recensent schol. Ven. Il. A, 301, N, 791, et Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 52, 32. L. D.] Et ἑρσήεις pro δροσερὸς, νεαρός : itemque ἑρσήεντα [cod. ἐῤῥήεντα] pro δροσινὸν, ἔνικμον. Sed affert et quartum, nimirum Ἔρσεα [pro ἑρσαῖα], exponens itidem δροσώδη, ἁπαλὰ, νέα, ἐαρινὰ, Roscida, Tenera, Recentia, Verna. Primo ἑρσήεις et Hom. usus est Il. Ω, 757. Ibi enim Hecuba de Hectore interfecto dicit, Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι. [Aliter H. Merc. 107 : Ἑρσήεντα κύπειρον. Marian. Anth. Pal. 9, 668, 3 : Ἑρσήεις λειμών. Anyte Anth. Plan. 4, 231, 3 : Ἑρσήεντα οὔρεα. Poeta ap. Eust. Il. p. 1084, 36, ἑρσήεντα τήδεα, de ostreis. De altera forma HSt. :] Ἐερσήεις, Rorulentus, Roscidus, Rore conspersus, s. madefactus. Hom. Il. Ω, [419] de Hectore perempto : Οἷον ἐερσήεις κεῖται· quod exp. κάθυγρος, νεαρός : sc. ut τὰ δεδροσισμένα ἄνθη.

[Ἑρσὴν inter oxytona in σὴν recensetur ab Arcadio p. 8, 25.]

Ἔρσην, Ionice pro ἄρσην s. ἄῤῥην, Mas, Masculus, Virilis sexus. Herodot. : Ἐρσένων βοῶν. Idem, Ἔρσενος γόνου. Idem, Πάντα τὰ ἔρσενα, ut τὸ ἔρσεν dicitur Proles virilis. [V. Ἄρρην.]

[Ἐρσηφορία. V. Ἀρρηφόρος.]

Ἔρσις s. Ἕρσις, εως, ἡ, Nexus, Plexus, Religatio, πλοκὴ, ἀνάδεσις, VV. LL. Ap. Suid. vero scribitur Ἕρσις, et exp. πλεξίδιον. [Theophyl. Sim. Hist. p. 152, D : Ἐν ἕρσει τε ξύλων τοὺς ζωγρηθέντας ποιήσαντες ἐς Βυζάντιον ἔπεμπον. V. Ἔνερσις. L. Dind.]

[Ἔρσω, Roro.] Ἐρσομένην, Nicandri Ther. 631 schol. exp. δροσιζομένην, βρεχομένην.

[Ἐρσώδης, ὁ, ἡ. V. Ἐρσήεις.]

[Ἑρτὸς, ὁ, Nexus, Sertus. Cocchii Chirurg. p. 7, ζ' : Ὀριβασίου ἐκ τῶν Ἡρακλᾶ πῶς πλέκεται βρόχος ὁ ἑρτός.]

[Ἔρτωσι. Ita Ægyptii patrio sermone dixerunt Stellam Martis. Eoque nom. virtus, quam stellæ huic inesse credebant Ægyptii, exprimitur. Ap. Vettium Valentem, astrologum nondum editum (locum protulere Salmas. De ann. climact. p. 596, et Selden De diis Syr. p. 186), nomen hoc affertur Ἄρτης, additque auctor ille, Ægyptios ideo stellæ huic istud imposuisse nomen, ἐπεὶ τῶν ἀγαθοποιῶν, καὶ τῆς ζωῆς παραιρέτης ἐστίν. Forte Vettius nomen istud ex Gr. sermone derivare annisus est, quæ est Seldeni et Salmasii sententia. Ἄρτης enim potest formatum esse ex αἴρω, De medio tollo, tumque significaret Interfectorem. Sed potuit etiam interpr. hac respici ad vocem Æg., quæ ap. Cedrenum, judice etiam Salmas., multo rectius effertur Ἔρτωσι. Posset hoc etiam exponi ex Coptico, Damnum inferens, quæ est interpr. Vettii. Verum id quidem suo loco relinquamus. Cedrenus, cui genuinam vocis hujus lectionem debemus, Ἔρτωσι sc., eandem etiam, recte, ut videtur, et commode interpretatur : Τοῦτο δὲ σημαίνει παντὸς γένους ζωογονίαν, καὶ πάσης οὐσίας καὶ ὕλης φύσιν καὶ δύναμιν διατακτικὴν καὶ ζωογονικήν. Nempe *Er-tosi*, Ægyptiace dicitur τὸ αἴτιον τῆς φυτεύσεως, Vim habens et indens genitivam et seminalem. Plura videri possunt in Panth. Æg. 3, c. 6, § 4. Jablonsk.]

[Ἐρύαλος. V. Ἐρύλαος.]

[Ἐρῦγάω, forma novitia pro ἐρυγγάνω. Geopon. 17, 17, 1, πυκνῶς ἐρυγᾶν.]

Ἐρυγγάνω, pro Ructo, et quidem usitatius in prosa quam ἐρεύγω, s. ἐρεύγομαι. Sunt tamen qui eam differentiam constituant, ut ἐρυγγάνειν de jejunis dicatur, sicut ἐρεύγεσθαι de saturis. [Ita Thomas p. 367. Rectius Photius : Ἐρυγγάνειν ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι. Phrynich. p. 65 : Ἐρεύγεσθαι ὁ ποιητής ... ἀλλ' ὁ πολιτικὸς ἐρυγγάνειν λεγέτω. Quo utuntur Eur. Cycl. 523 : Ἐρυγγάνω γοῦν αὐτὸν (Bacchum i. e. vinum) ἡδέως ἐγώ· Cratinus ap. Athen. 8, p. 344, E. Eupolis ib. 15, p. 690, E : Ψάγδαν ἐρυγγάνοντα. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 3 : Ἔτι που τὰ σιτία προσκόρως ἐρυγγάνειν. Hippocr. p. 86, A : Ἤν τι ἐρυγγάνῃ· ib. B, p. 371, 46; 670, 7. Diphil. ap. Athen. 7, p. 292, B : Δάνει' ἐρυγγάνων, citat Hemst. Forma media Hippocr. p. 371, 24 : Τὸν σῖτον ἐρυγγάνεται ὠμόν· et ib. 28. De aoristo Exc. Phrynichi Bekk. An. p. 42, 8 : Ἤρυγον, ἀπὸ τοῦ ἐρεύγομαι καὶ τὸ ἐρυγγάνω (ἀντὶ τοῦ ἐρυγγάνω Lobeck. ad Phryn. p. 64. Apud quem v. alia hujus formæ exx. præter ea quæ in Ἐρεύγομαι citata sunt). Figurate, ut supra ἐρεύγομαι, de voce, Hesych. : Ἐρυγεῖν, φωνεῖν. V. Ἐρυγή. ἄ]

[Ἐρυγεία, ζῶον, στάχυς, βοτάνη, Hesych. Ad ἠρύγγιον accedere videbatur interpretibus.]

Ἐρῦγὴ, ἡ, quoque dicitur pro ἐρυγμός. [Gl. : Eructatio, Ructeus (sic). Schol. Aristoph. Pac. 528 : Δριμεῖα..,

ἐρυγὴ, iterumque ibid. et Suid. in Κρομμυοξυρεγμία. In ὀρυγὴ depravatum v. in ᾽Εξορευγμία. Plurali Aretæus p. 29, 27; 40, 25, Clem. Al. Pæd. 2, p. 219. ‖ Φωνὴ, βοή τις, Vox, interpretatur Hesych. V. ᾽Ερυγγάνω.]

᾽Ερυγηλὴ, epith. raphani, teste Hesych.; forsan quod ructus cieat. [᾽Ερυγμήλη in Etym. M.]

[᾽Ερυγμα, τὸ, Quod eructatur, Eructatio. Hippocr. p. 484, 28 : ᾽Ερύγματά οἱ γίνεται. Schol. Nicandri Alex. 81.]

᾽Ερυγμαίνω, Eructo : unde particip. ἐρυγμαίνουσα, ap. Hesych., de bove s. vacca.

᾽Ερυγμᾰτώδης, ὁ, ἡ : ut ἐρ. νόσος Hippocr. [p. 485, 27], Morbus ructuum effectivus et flatuosus. [Galen. Gloss. p. 474.]

[᾽Ερυγμέω, Eructo. Hippocr. p. 1207, E : Μετὰ δὲ ιδ′ σιτίον περὶ τὰς πρώτας ζ′ ἐρύγμει (sic) καὶ ἀπήμει.]

᾽Ερύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonasm. τοῦ μ, Eust. [Il. p. 1224, 52], de cujus signif. v. in ᾽Ερεύγω. [I. q. ἐρίμυκος, Il. Σ, 580 : Ταῦρον ἐρύγμηλον. Maxim. Καταρχ. 84. Μέγα πρόβατον τέλειον interpretatur Hesych. Etym. M. : ᾽Ερυγμήλη δὲ ἐπίθετον ῥαφανίου (ῥαφάνου Hesych. in ᾽Ερυγηλὴ, quod v.), ἴσως ἀπὸ τῆς ἐρυγῆς.]

᾽Ερυγμὸς, ὁ, Ructatio, i. q. ἐρευγμὸς, et quidem usitatius. Aristot. [Probl. 13, 5] : Καὶ αἱ φύσαι δὲ καὶ οἱ ἐρυγμοὶ τῶν ἀπέπτων δυσώδεις. [Ib. 16, 8. Struv. Theophr. De odor. fr. 4, 61 : Σὺν τοῖς ἐρυγμοῖς ἀποδίδωσιν εὐώδεις τὰς ὀσμάς. L. D. Ita legendum in Galeno vol. 2, p. 61, E, pro ῥυγμῶν. Hemst.]

[᾽Ερύγνιον, τὸ, vox suspecta, i. q. ἔρυγμα significans, Quod eructatur, ap. Galen. in gl. in ᾽Ερευγὴ citata. Non enim locum ibi habet ἐρυγμόν.]

᾽Ερυγξ, Sepes, Septum, τὸ ἕρκος τῶν πρασιῶν, Hesych.

᾽Ερῠθαίνω, i. q. ἐρεύθω, Rubefacio. [Apoll. Rh. 1, 791 : Ἡ δὲ ἐγκλιδὸν ὅσσε βαλοῦσα παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηίδας· 3, 681; 4, 474.] Et pass. ᾽Ερυθαίνομαι, Rubefio. Hom. Il. [K, 484,] Φ, [21] : ᾽Ερυθαίνετο δ᾽ αἵματι ὕδωρ. [Bion 1, 35 : Ἄνθεα δ᾽ ἐξ ὀδύνας ἐρυθαίνεται, plerique libri ἐρυθραίνεται, forma non poetica, sed sæpe illata ab librariis, ut Arati Phæn. 835, Oppiani Hal. 5, 271. ᾽Ερυθαινόμεναι (παρειαὶ) Pollux 2, 87. Arrian. ap. Stob. Append. vol. 4, p. 9 ed. Gaisf. : ᾽Ερυθαίνεται ἢ μελαίνεται. L. D. Eumath. p. 22, pro quo ἐρυθραίνεται tres codd. Monacc. ᾽Ηρυθαίνετο ibid. p. 92, pro quo ἐρυθραίνετο iidem. Jacobs. (Conf. id. ad Anth. Pal. 12, 8, 5, ad Philostr. Imag. p. 55, 5.) « ᾽Ερυθαίνεσθαι et ἐρυθαίνεται libri Plotini p. 635, B. » Creuzer.]

[᾽Ερύθεια, ἡ, Erythea s. Erythia, una Hesperidum, sec. Apollod. 2, 5, 11, 2. Geryonis filia, Pausan. 10, 17, 5. Insula ab Geryone habitata, prope Gades, Hesiod. Th. 290, 983, Eur. Herc. F. 424, Herodot. 4, 8, Isocr. p. 119, D; 212, E, Aristot. Meteor. 2, 3. Formam ᾽Ερύθη, et gentilia ᾽Ερυθεὺς vel ᾽Ερυθείτης annotant Steph. Byz. et Etym. M. ‖ Phalaridis tyranni uxor, quæ aliis Εὐρύθεια dicitur. V. Lennep. ad Epist. 1 inscript. ῠ L. Dind.]

[᾽Ερῠθηὶς, ίδος, ἡ, Erytheis, Nympha, ap. Apoll. Rh. 4, 1427.]

᾽Ερύθημα, τὸ, amisso ε, Rubor. [De leporum colore Xen. Cyneg. 5, 18.] Τῶν ὀφθαλμῶν ἐρ. καὶ φλόγωσις, Thuc. 2, [49. Apollodor. ap. schol. Aristoph. Pl. v. 535, φῷδας exponit τὰ ἐκ τοῦ πυρὸς ἐρυθήματα. Hemst. Sic sæpe apud medicos, ut Hippocr. p. 397, 7 : ᾽Ερυθήματα προσώπου, et similiter aliis ll. a Fœsio notatis. De vultus rubore etiam Eur. Phœn. 1488 : Τὸν ὑπὸ βλεφάροις φοίνικ᾽, ἐρύθημα προσώπου. Plut. Mor. p. 154, B : Ἀνεπλήσθη τὸ πρόσωπον ἐρυθήματος. Meletius in Crameri Anecd. vol. 3, p. 16, 6 : Τὸ τοῦ ῥόδου ἐρ.] Lucian. [D. mort. 1, 3] : Ἡ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστίν. Synes. : Καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρ. Item Verecundia. ‖ Radix, quæ ἐρευθόδανον etiam et ἐρυθρόδανον. [‖ Formæ ᾽Ερεύθημα ex. Galeni Definitt. med. p. 268, E, affert Lobeck. ad Phryn. p. 727.]

[᾽Ερυθίβη. V. ᾽Ερυθίβιος.]

᾽Ερυθίβιος, ὁ, esse dicitur cognomentum Apollinis ap. Rhodios, παρὰ τὴν ἐρυσίβην, quam ipsi ᾽Ερυθίβην dicunt. [Strabo 13, p. 613; Eust. Il. p. 34, 29. V. Schneider. Ind. ad Scriptt. R. R. v. Robigus. Angl.]

[᾽Ερῠθῖνος, ὁ, pro ἐρυθρῖνος legitur apud Oppian. Hal. 1, 97 : Ξανθοί τ᾽ ἐρυθῖνοι, et Hesychium.]

[᾽Ερῠθῖνοι, οἱ, Erythini. Hom. Il. B, 855 : Ὑψηλοὺς ᾽Ερυθίνους. Apoll. Rh. 2, 941 : Αἰπεινοὺς ᾽Ερυθίνους. Strabo in descriptione Paphlagoniæ 12, p. 545 : ᾽Ερυθίνους λέγεσθαί φασι τοὺς νῦν ᾽Ερυθρίνους (liber unus ᾽Ερυθρούς) ἀπὸ τῆς χρόας· δύο δ᾽ εἰσὶ σκόπελοι. Urbem facit Steph. Byz., ap. quem ᾽Ερυθινοὶ scribitur in lemmate, quem accentum refellit comparatio nominis ᾽Αχραγαντῖνος, quam faciunt scholl. Hom., et testimonium Chœrobosci in Crameri Anecd. vol. 2, p. 197, 31, qui et ipse urbem dicit. L. Dind.]

[᾽Ερύθισμα, τὸ, (i. q. ἐρύθημα, nisi ita legendum). Psell. In Cantic. Cant. 4, 3 (in Meursii Opp. vol. 8, p. 305 : Τὸ τοῦ προσώπου γὰρ αὐτοῦ νῦν ἐπαινέσαι μᾶλον, ὡς πλῆρες ἐρυθίσματος). Boiss.]

[᾽Ερυθμοῦ, Irion, Erysimum, herba. Diosc. 2, 188. Conf. Jablonsk. Opusc. vol. 1, p. 72.]

[᾽Ερυθρὰ, ἡ, Erythra. V. ᾽Ερύθραι. ᾽Ερυθρὰ, filia Porphyrionis filii Sisyphi, ap. schol. Hom. Il. B, 499.]

[᾽Ερυθρὰ Βῶλος, ἡ, urbs Ægypti, ap. Herodot. 2, 111 (Diod. 1, 59, ἱερὰ B.). Ὁ πολίτης ᾽Ερυθροβωλίτης, sec. Steph. Byz.]

[᾽Ερυθράδα, ἡ, Rubor, quum cælum rubet. Anon. ms. De signif. astrorum : ᾽Εὰν ἐν τῷ παρόντι μηνὶ ἐρυδράδαν ἐπὶ ἀνατολῶν ἴδωσιν. Occurrit ibi sæpius. Ducang. App. Gl. p. 74.]

[᾽Ερυθράδιον, τό. Schol. Nicandri Th. 74 : Στρύχνον τε σκύρα τ᾽ ἐχθρὰ, τά τ᾽ εἴαρι σίνατο βούτην)... Οἱ δὲ τὸ ἐρυθράδιόν φασιν, ἐπεὶ φοινίσσεται τὰ δέρματα τῶν γευσαμένων ζώων.]

[᾽Ερύθραι vel ᾽Ερυθραὶ, αἱ, Erythræ, urbs Bœotiæ, Hom. Il. B, 499, ubi Heynius : « ᾽Ερυθρὰς Apion et Herodorus scripsere, alii ᾽Ερύθρας : Eust. p. 267, 2, sicque editur in Thuc. (l. infra cit., quanquam ᾽Ερυθρὰς libri nonnulli), ut discerneretur Bœotiæ oppidum ab urbe Ioniæ, quæ ᾽Ερυθραὶ dicuntur. Melius dixissent ex canone grammatico mediam acui, ut ab adj. ἐρυθρὸς discerneretur n. pr. Erythræ in agro Plataico sub Cithærone : Strab. 9, p. 404, qui Erythras Asiæ hinc ductas esse docet. Pausan. 9, 2 pr. ejus rudera viderat. Thucydidis ætate superstes erat, 3, 24 pr. » Memorat etiam Herodot. 9, 15 et 19, ubi ᾽Ερυθρέων et ᾽Ερυθρὰς scribitur. Inter ᾽Ερυθρὰς et ᾽Ερυθρᾶς variant libri Eur. Bacch. 751. ᾽Ερυθρὰς Ioniæ memorant Herodot. 1, 142, ubi libri male ᾽Ερυθραῖ, Thuc. 8, 24 etc., Aristot. Polit. 5, 6, Strabo 9, p. 404, 409; 14, p. 644 sq. Singularem ponit Steph. Byz. : ᾽Ερυθρὰ, πόλις Ἰώνων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ... Ἔστι καὶ Λιβύης ἄλλη (quam memorat etiam in ᾽Ερυθρὰ, ἡ θάλασσα, et ἄκραν dicit), καὶ ἄλλη Λοκρίδος. Ἔστι καὶ Βοιωτίας καὶ Κύπρου ἄλλη ἡ νῦν Πάφος. (De quibus conf. annot. interpretum.) Ὁ πολίτης ᾽Ερυθραῖος, καὶ τοπικῶς ᾽Ερυθραιῆθεν. Et Hesych. : ᾽Ερυθρὰ, πόλις ἐν Βοιωτίᾳ, et Harpocratio in ᾽Ερυθραῖοι... πόλις ἐν Ἰωνίᾳ ᾽Ερυθρὰ, quod non esse vitium scripturæ docet Photius, qui ἀπὸ πόλεως ᾽Ερυθρᾶς. Et schol. Thuc. 3, 29 : Τὸ στενὸν τὸ μεταξὺ Χίου καὶ ᾽Ερυθρᾶς. Contra male libri nonnulli Pausan. 6, 21, 11, ᾽Ερυθρὰ pro plurali. Et apud Xenoph. H. Gr. 5, 4, 49 : ᾽Επορεύετο τὴν ἐπ᾽ ᾽Ερυθρᾶς, scribendum ᾽Ερυθράς. Gentile ᾽Ερυθραῖος, α, ον, est ap. Herodot. 1, 18; 6, 8, Thucyd. 3, 33; 8, 14, Theophr. fr. 4 De odor. 48, 52, et alibi. Ἡ ᾽Ερυθραία, de terra, ap. Thuc. 8, 24, 33, Ps.-Herodot. V. Hom. c. 17, 18. L. Dind.]

[᾽Ερυθραϊκόν. V. ᾽Ερυθρόνιον.]

᾽Ερυθραίνω, Rubefacio. [Rubeo, Gl.] Et pass. ᾽Ερυθραίνομαι, Rubefio. [Theophr. H. Pl. 3, 15, 3 : Ἡ δὲ χλωρὸν (καρπὸν) ἐνέγκασα (τέρμινθος) μετὰ ταῦτα ἐρυθραίνει. Xen. Cyrop. 1, 4, 4 : Αἰδοῦς ἐνεπίμπλατο, ὥστε καὶ ἐρυθραίνεσθαι. Aristot. Eth. Nic. 4, 15. Theophr. H. Pl. 3, 12, 5. V. etiam ᾽Ερυθαίνω.] Herodian. 5, [6, 24] : Καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

[᾽Ερυθραῖον, τὸ, Erythræum, promontorium Cretæ in latere australi. Ptolem. 3, 17.]

᾽Ερυθραῖος, interdum pro ἐρυθρὸς, ut quum ἐρυθραῖον οἶδμα θαλάσσης dicitur a Dionysio P. [38], quod alio nomine ἐρυθρὸν πέλαγος, ἐρυθρὰ θάλασσα nuncupatur. [Sic alibi ap. eundem ᾽Ερυθραῖος πόντος, ᾽Ερυθραίη θάλασσα.] Ab Eod. vero [1127] ἐρυθραῖος κάλαμος appellari creditur Calamus odoratus, vel quod juxta Rubrum Mare nascatur, vel quod ruber sit. [Idem

714 : Ἐουθραίων Ἀριηνῶν.] At ἐρυθραῖος λίθος, qui Statio [Silv. 4, 6, 18] Erythræus lapillus itidem, Claudiano Erythræa gemma [4 Cons. Honor. 563, Erythræi smaragdi]; Tibullo periphr. [3, 3, 17], In Erythræo legitur quæ litore concha : Propertio, Quæ venit e Rubro concha Erycina mari. Idemque esse putatur qui Bacca conchea, Virgilio in Culice dicitur, quod in conchis, quas margaritiferas cochleas Plin. vocat, concrescat, Margarita Tullio, ut et Theophr. atque aliis μαργαρίτης, Unio Plinio; Luciano et λίθος Ἰνδικὸς, qui alioqui altero illo nomine utitur [Amor. c. 41] : Λίθους ἐρυθραίους κατὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἠρτημένας βρῖθος. Hieronymus denique Ad Principiam, Rubri Maris granum nominavit : ubi, sicut et Lucian., auribus appendi solitum ostendit : scribens Aurum portare cervicibus, auribus perforatis Rubri Maris pretiosissima grana suspendere. [|| Gentile ab Ἐρυθραὶ, quod v. || Idem qui Ἐρύθρας, rex, a quo nonnulli maris Rubri nomen repetebant. V. Eustath. ad Dionys. v. 606, ubi anonymi versus quosdam, in quibus mentio fit ἅλὸς μεδέοντος, Ἐρύθρα affert, additque : Οἱ δὲ κατὰ ἐπίθετον ἐθνικὸν Ἐρυθραῖον βασιλέα τὸν Δηριάδην νοοῦσιν. Ἐρύθρου τοῦ ἥρωος meminit etiam Steph. Byz. in Ἐρυθρὰ, ἡ θάλασσα, et qui Erythrum dicit Curt. 8, 9, 14; 10, 1, 13. Cui alteram, etiam a Plinio usurpatam, formam restituit Salmas. Plin. Exerc. p. 341, A. Ἐρυθρίου et Ἐρυθροῦ ap. schol. Hom. Il. B, 499, Σ, 329, Ἐρυθρὰ et Ἐρυθροῦ, male pro Ἐρύθρα et Ἐρύθρου, in Epim. Hom. Crameri Anecd. vol. 2, p. 366, 11, et Etym. M. p. 379, 7, Gud. p. 209, 53, ubi etiam Ἐρυθροῦ pro Ἐρύθρα, in versu ab Eustathio citato. Filium Herculis dicit Apollod. 2, 7, 8, 4; Persei Strabo 16, p. 779, coll. 766, Agatharchides ap. Phot. Bibl. cod. 250, p. 442. Ἐρύθραν, f. Leuconis, a quo dictæ Erythræ Bœotiæ, memorat Pausan. 6, 21, 11. L. Dind.]

[Ἐρύθρας, α vel ου, ὁ, Erythras, i. q. Ἐρυθραῖος, quod v.]

[Ἐρυθραυγὴς, ὁ, ἡ, Rubro colore splendens. Const. Manass. Chron. 120, χαλκός. Boiss.]

Ἐρύθρημα, Rubor, VV. LL. [Poll. 6, 180. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 135, C. Boiss. Et ib. 54, A. Nisi ἐρύθημα scribendum, ut voluit etiam Schneiderus. L. D.]

Ἐρυθρίας, ὁ, est Rubicundus [Gl.], Ruber : ut ὠχρίας, Pallidus. Bud. ex Aristot. Præd. [Categ. 8, p. 9, 31 ed. Bekk.]

[Ἐρυθρίασις, εως, ἡ, Rubor, Gl. Hesych. v. Λατραπία : Λαμυρία μετὰ ἐρυθριάσεως. Ion. Ἐρυθρίησις, Hippocr. p. 23, 34. Ubi de verecundia dicitur.]

Ἐρυθριάω, Erubesco, Rubore suffundor. Plato De rep. 1, [p. 350, D] : Τότε καὶ εἶδον ἐγὼ, πρότερον δ' οὔπω, Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. [Et aliis ll. pluribus. Item Xen. OEc. 8, 1.] Dem. [p. 270, 11] : Ἀλλὰ κἂν ἑτέρου λέγοντος ἐρυθριάσειε. [Τὸν Πανάκιον ἠρυθρία, Aristænet. Ep. 1, 13. Hemst. Cum accusat., ut sit Vereor, etiam Jo. Laur. De magistr. p. 240 : Ἠρυθρία τὴν ἀρχήν· conf. p. 238. L. D. Ἐπανῆλθον ἐρυθριῶσαι μένειν, Præ verecundia manere dolentes, Liban. vol. 4, p. 775, 10. Jacobs.]

[Ἐρυθρίδη. V. Ἐρυθρόδανον.]

[Ἐρυθρίησις. V. Ἐρυθρίασις.]

Ἐρύθρινος, al. Ἐρυθρῖνος, ὁ, Rubellio, ut Gaza vertit ap. Aristot. [H. A. 4, 11; 6, 13; 8, 13, De generat. an. 2, 5; 3, 1], Græcum nomen imitans. Sicut et Gall. ead. fere nominis forma vocatur *Rouget*. Plin. [N. H. 9, 16, 23] Græcum nomen retinet : sed vulg. exempll. habent Erythinus. [Idem vitium ap. Iambl. Protr. p. 316 ex cod. correctum.] Vocatur et δύκη [ὕκης] ab Athen. 7, [p. 327, C. V. Hesych. v. Ὕχος. Conf. etiam Matthæi Med. p. 10. Gl. : Ἐρύθρινος, ἰχθὺς, Rubrus; Ἐρυθρῖνοι, Rubelliones. Sic enim scribitur vario accentu. Ceterum v. Ἐρυθῖνος.]

Ἐρύθριον, τὸ, malagmatis nomen, cujus compositio habetur ap. Paul. Ægin. 7, 18.

[Ἐρύθριος, ὁ, Erythrius, f. Athamantis et Themistus, sec. Herodorum ap. schol. Apoll. Rh. 2, 1144. Unde Ἐρυθρόην, quod erat ap. Apollod. 1, 9, 2, 3, correxit Heynius. Alius ap. Suidam in ipso et in Ἡραΐσκος.]

[Ἐρυθρὶς, ἰχθὺς, Rubra, Gl.]

[Ἐρυθρίτης, ὁ, Erythrites, gent. ab Ἐρυθρὸν, loco Cyrenaicæ. Synes. Ep. 67, p. 211, D : Ἐν αἰτίᾳ γὰρ ἐπεποίητο τὸν Ἐρυθρίτην ὁ Δαρδανίτης. Et fem. Ἐρυθρῖτις, ιδος, ἡ, ib. p. 209, C : Πάτριον εἶναι καὶ ἀποστολικὸν Ἐρυθρίτιδας εἶναι καὶ ταύτας τὰς ἐκκλησίας. Idem ib. 210, C, locum ipsum vocat τὸ Ἐρυθρόν. L. Dind.]

[Ἐρυθρόβαπτος, ὁ, ἡ, Rubro colore tinctus. Const. Manass. Chron. 127, ἄνθος.]

[Ἐρυθροβάφὴς, ὁ, ἡ, i. q. præced. Eust. Il. p. 6, 8 : Ἐν ἐρυθροβαφέσιν (ἐσθήμασι). Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 85, C.]

[Ἐρυθρόβαφος, ὁ, ἡ, idem. Subscriptio codicis a. 1286 exarati, ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 359, A : Τὴν χέρα βασιλέως | ἐρυθροβάφῳ δεξιᾷ σημασίᾳ | βεβαιότητα παρέχουσαν ἀξίαν. L. Dind.]

[Ἐρυθροβωλίτης, ὁ. V. Ἐρυθρὰ βῶλος.]

[Ἐρυθρόβωλος, ὁ, ἡ, Rubrum solum habens. Schol. Dionysii Perieg. 183 : Διάφορος γὰρ ἡ Λιβύη τοῖς χρώμασιν· ἔστι γὰρ μελάγγεως, ψαμμώδης, αἰγιαλώδης, ἐρυθρόβωλος. L. Dind.]

Ἐρυθρόγραμμος, ὁ, ἡ, Rubeis lineis interstinctus. Athen. 7, [p. 321, E] : Ἔστι δὲ πολύγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος. [Et p. 305, D. Hemst.]

[Ἐρυθρογρᾰφέω, Rubro scribo. Theodor. Hyrtacen. Epist. 17. Boiss.]

[Ἐρυθρόγραφον, τὸ, Rubra scriptura. Nicet. Chon. p. 387, C.]

[Ἐρυθρόγραφος, ὁ, ἡ, Purpura s. Purpureis literis scriptus, i. q. ἐρυθροσήμαντος. Ephræm. Cæs. 8506, p. 201 (ubi ἐρυθογρ.), et 8544, p. 202. Osann.]

[Ἐρυθροδάκτῠλος, ὁ, ἡ, Ruber digitis. Aristot. Rhet. 3, 2 : Διαφέρει δ' εἰπεῖν, οἷον ῥοδοδάκτυλος ἠὼς μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος ἢ ἔτι φαυλότερον ἐρυθροδάκτυλος.]

Ἐρυθρόδανον, τὸ, herba, quæ et ἐρευθόδανον, Rubia [Gl. Diosc. 3, 160; Hesych. v. Σπᾶ. V. sequens voc. Formam Ἐρυθρίδη ex Lex. bot. Reg. annotavit Ducang. in Gl. App. p. 74.]

[Ἐρυθροδᾰνόω.] Ἠρυθροδανωμένος, Rubefactus, et quasi rubia tinctus. V. Hesych. in Ἐρυθροδανωμένος. [In Ind. :] Ἐρυθροδανωμένα, Hesychio πυῤῥὰ, πυροειδῆ, κόκκινα : aliis Tincta radice rubiæ, quæ ἐρυθρόδανον dicitur. [Exod. 25, 5; 26, 14, ubi ἠρυθοδ. cod. Alex. « Nicetas in Man. l. 1, n. 1 : Γράμμα ἐρυθροσήμαντον, S. Bulla aurea, ubi cod. barbarogr. ἐρῠθροδανωμένον præfert. Id. in Andronico l. 2, ἐρυθρόδανον βασιλικὸν, Regia purpura. » Ducang. Epiphan. vol. 1, p. 512, C. Hemst. Greg. Naz. vol. 1, p. 153. Angl.]

[Ἐρυθροδόκη, ἡ, Vas quod rubrum colorem ad scribendum ab imperatoribus adhibitum tenebat. (V. Ἐρυθρόν.) Theodor. Hyrtacen. Epist. 17 : Τὴν βασιλέως ἐρυθροδόκην. Boiss.]

Ἐρυθροΐς, s. Ἐρυθροειδὴς, Tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere. Quandiu enim intra ventrem sunt, eorum tunica, quod illic nihil eximium habeat, nullo proprio donatur nomine : posteaquam vero extra ventrem processit, quia rubet, ἐρυθροΐς incipit appellari. Gorr. [Ἐρυθροΐς fictum videtur ex casibus obliquis alterius vocabuli, quod ipsum ex ἑλυτροειδὴς depravatum esse sententia fuit Schneideri, aliis contrariam sequentibus, ut nos fecimus in illo voc. Et Ἑλυτροειδὴς conservatum fere in libris Celsi 7, 18, qui etsi variant inter scripturas ab hac deflexas et scripturam ἐρυτροειδὴς, nullus tamen codex ipsum ἐρυθροειδὴς exhibere videtur. Eodem modo ap. Paul. Æg. 6, 61, p. 197, 44, est : Δαρτοὶ δέ εἰσιν οἱ κολλῶντες ὑμένες τὸ ἔξωθεν δέρμα πρὸς τὸν ἐρυτροειδῆ χιτῶνα. Quod in ἑλυτροειδῆ mutandum conjecit Schneiderus in illo v., quum ἐρυθροειδῆ exhibuisset HSt., ut est ap. Rufum De partt. corp. hum. p. 41 ed. Clinch. : Περὶ δὲ τοὺς διδύμους εἰσὶ χιτῶνες ἐρυθροειδεῖς καὶ δαρτοί· et 63 : Σύγκειται (ὁ ὄσχεος) ἐκ χιτώνων, τοῦ μὲν ἔξωθεν δαρτοῦ καὶ δυσοῦ, τοῦ δὲ ἔνδοθεν δαρτοῦ καὶ ἐρυθροειδοῦς· et 64, et Galen. vol. 4, p. 280 : Ἐρυθροειδῆ καὶ ὄσχεον οἱ τοῦ θήλεος ὄρχεις οὐκ ἔχουσιν· 7, p. 28 : Τὸν ἐρυθροειδῆ χιτῶνα. Quos ll. indicavit Weigel. in Suppl. Schneid.]

Ἐρυθροκάρδιος, ὁ, ἡ, Rubrum cor habens, VV. LL. [Theophr. H. Pl. 3, 12, 3. Iterum HSt.:] Ἐρυθροκάρδιος, Qui rubro corde est, Qui rubra medulla est.

Ἐρυθρόκομος, ὁ, ἡ, Qui rubeis est comis. Ita co-

gnominatam fuisse quandam Mali Punici speciem discimus ex Plin. 13, 19, forsan ideo tingendis vestibus usurpatam : dicit enim florem mali Punici, Balaustium dictum, tingendis vestibus idoneum esse. A

[Ἐρυθρόλευκος, ὁ, ἡ, Ruber et albus. Hesych.: Φλογόλευκον, ἐρυθρόλευκον.]

[Ἐρυθρομέλας, αινα, αν, Ruber et niger. Athen. 14, p. 652, E : Τὰς ἐρυθρομελαίνας ἰσχάδας.]

[Ἐρυθρόμορφος, ὁ, ἡ, Rubram formam s. Rubrum colorem habens, Ruber. Subscriptio codicis a. 1286 exarati, ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 359, B : Ἐρυθρομόρφοις ὑπεσήμανε χρόαις. L. Dind.]

[Ἔρυθρον, τὸ, Erythrum, locus Cyrenaicæ, ap. Ptolem. 4, 4 : Ἔρυθρὸν τόπος. Nisi scrib. Ἔρυθρον. V. et Ἐρυθρῖτις. L. Dind.]

Ἐρυθρόνιον, sive Ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum Satyrii genus, habens τῆς ῥίζης τὸν φλοιὸν πυῤῥὸν, teste Diosc. 3, 144, ut et Plinius 26, 10 : Est et aliud (inquit) genus Satyrii : Erythraicon appellant : duræ radicis cortice rubro.

Ἐρυθρόπελας, quod et ἐρυσίπελας, VV. LL. [Pollux 2, 202.] B

[Ἐρυθροποίκιλος, ὁ, ἡ, Rubro colore variegatus. Epicharm. apud Athen. 7, p. 322, A : Συνόδοντάς τ' ἐρυθροποικίλους.]

Ἐρυθρόπους, οδος, ὁ, ἡ, Cui pedes rubent. [Adject. Aristot. H. A. 5, 13 : Ἡ πελειὰς ἐρυθρόπουν καὶ τραχύπουν.] Nomen avis apud Aristoph. Av. [303, ubi v. schol.] a rubeis pedibus : sicut Plin. dicit porphyrioni crura rubere. [Iterum HSt. :] Ἐρυθρόπους, οδος, q. d. Rubipes, avis quædam. Aristoph. Av. [Hesych., ὀρνέου εἶδος.]

[Ἐρυθροπρόσωπος, ὁ, ἡ, Qui est facie rubra. Suid. vv. Ἅρματος, Σύρφαξ.]

[Ἔρυθρος, ὁ, Erythrus, f. Rhadamanthi, ap. Diod. 5, 78, ubi perperam libri Ἐρυθρῷ, Pausan. 7, 3, 7. De proparoxytono accentu v. Arcad. p. 74, 28. L. D.]

Ἐρυθρὸς, ὰ, ὸν, amisso ε [substantivi ἔρευθος] et assumpto ρ, Ruber : ut [χαλκὸς,] οἶνος, νέκταρ, Hom. [Il. I, 365, Od. E, 165, 93 etc. Æsch. Eum. 265 : Ἀπὸ ζῶντος δροφεῖν ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. Aristoph. Nub. 539 : Ἐρυθρὸν ἐξ ἄκρου.] Ἐρυθρὰ θάλασσα, Rubrum mare. [Æschyl. fr. Prom. sol. ap. Strab. 1, p. 33 : Φοινικόπεδόν τ' ἐρυθρᾶς ἱερὸν χεῦμα θαλάσσης. Orac. ap. Aristoph. Eq. 1088. Ipse Av. 145; Herodot. 2, 8; Xen. Cyrop. 8, 6, 20. Demosth. p. 438, 19 : Τίς ὁ πείσας ὑμᾶς μόνον οὐκ ἐπὶ τὴν ἐρ. θάλατταν πρεσβείας πέμπειν; Non de mari sed de provincia Polyb. 5, 46, 7 : Πυθιάδην τὸν τῆς Ἐρ. θαλάττης (ἔπαρχον)· et ap. Steph. Byz. v. Χαττηνία : Ἔστι δὲ τῆς Ἐρ. θαλάττης· et ap. Suidam v. Στακτή. Alienum autem ab hoc l. est de ambitu, quem mari Rubro tribuunt veteres, disserere. De quo simulque de origine nominis, quod alii a colore, alii ab rege Erythra repetebant (v. Etym. M. p. 379, 7, Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 367, 11), præter alios agunt Simson. Chron. p. 135, et Wesseling. ibid. et ad Diod. 2, 11; 19, 100. Ἐρ. πόντος Pind. Pyth. 4, 251.] Alicubi etiam ἐρυθρὰ sine adjectione. [Sic sæpe Strabo et alii multi. || De usu Hippocratis Foes. in OEcon. : « Ἐρυθρὸν Rubrum dicitur, verum illum etiam colorem capit qui ad ruffum ex rubro accedit, qualis est bilis vitellina, quæ et rubra est et egestiones rubentes facit, qualis est ovi vitellus. Coac. p. 147, E, Ἐρυθρὰ διελθόντα περὶ κρίσιν ὠφελέει, Rubra ad indicationem prodeuntia juvant. Et rursus ibid. (p. 209, C), Ἀπὸ ἑλλεβόρου ἐμέσαι ἐρυθρὰ, Epoto veratro rubra vomitione rejicere. Τὰ ἐρυθρὰ sunt Pustulæ rubentes ex sanguine fluido vi ignis excitatæ, aut alia ex caussa, p. 427, 1, ubi et ὑπέρυθρα dicuntur quæ maxime rubent. Ἐρυθρὰ ἐπιφαινόμενα, Menses rubri, hoc est sanguinei comparentes, p. 1128, G. Et ἐρυθρὰ οἰδήματα, Tumores rubri et sanguinei, Aph. 65 lib. 5. Ead. notione Galen. Exeg. (p. 474) ἐρυθροῦν στέαρ, τὸ ἔναιμον, Rubrum adipem, cruentum aut sanguineum, ap. Hipp. exponit, nimirum locum p. 660, 11, exprimens. Ubi tamen ἐρυθρὸν στέαρ χηνὸς scribitur. Sic ἐρυθρὰ πρόσωπα dicuntur Aretæo c. 7 lib. 1 Π. ὀξ. παθ., Facies rubentes et sanguineæ in angina.» || Quod Suidas ponit Ἐρυθρὸν, τὸ μέλαν, referendum videtur ad signif. Atramenti, de qua in Ἐρυθροδόκη.] || Item ἐρυθρὸς, quibusdam, vel ἔρυθρος retracto accentu, frutex qui et ῥοῦς, vulgo *Sumach*. [Compar. ἐρυθρότερος κόκκου, Cocco rubentior, Dromon comicus ap. Athen. 6, p. 240, D. Schweigh. Xen. OEc. 10, 2. Pro quo ἐρυθρώτερος libri nonnulli Plat. Tim. p. 83, B, ut Epin. p. 987, C, nonnulli ἐρυθρώτατον. Quam poeticam formam, metri necessitate admissam, memorat gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 414, 14.] C

[Ἐρυθροσήμαντος, ὁ, ἡ, Rubro colore signatus. Const. Manass. Chron. 5546. V. Ἐρυθροδανόω.]

Ἐρυθρόστικτος, ὁ, ἡ, Rubeis distinctus maculis, Rubris compunctus notis, Marc. Virg. apud Diosc. 2. Hacque ratione in marmorum genere, præsertimque in Numidico, λευκόστικτον aliquod et ἐρυθρόστικτον, i. e. Candidis et rubris punctis distinctum et variatum dicitur, non aliam ob causam quam ob varietatem illam colorum, qui punctorum quantitate et forma rem variant.

[Ἐρυθρότης, ητος, ἡ, Rubor. Galen. De simpl. pot. 1, vol. 2, p. 6, B, 13 Ald. Struv. Eust. Il. p. 976, 51 : Ἡ νόθος τῶν παρειῶν ἐρ. Schol. Æsch. Pr. 134.]

[Ἐρυθρόφυλλος, ὁ, ἡ, Rubra folia habens. Const. Manass. Chron. 4769 : Ῥόδον ἐρ. Boiss.]

[Ἐρυθρόχλωρος, ὁ, ἡ. Foes. OEc. Hipp. : « Ἐρυθρόχλωροι sunt Ex rubro pallescentes, quique sanguine bile flava permixto abundant, p. 1175, G, qui ἐρυθρόχολοι passim scribuntur, sed ἐρυθρόχλωροι legit Galen., aut ἐρυθρόχροοι, Qui sanguine abundant.» Ἐρυθρόχλωρος præferendum esse intellexit etiam Struvius.]

[Ἐρυθρόχροος, s. Ἐρυθρόχρους, ὁ, ἡ, q. d. Rubricolor, Ruber. « Lævius apud Gellium 19, c. 7, rubentem auroram pudicolorem appellat ἐρυθρόχρουν. » HSt. Ms. Vind. Nicet. Eug. 4, 80, 128; 5, 15. Dio Cass. 43, 43 : Ὑποδέσει ἐρυθροχρόῳ.]

[Ἐρυθρόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Cratinus ap. Athen. 7, p. 325, E : Ἐρυθρόχρων τρίγλην.]

[Ἐρυθρόω, Rubefacio. Const. Manass. Chron. p. 28, E : Τοῖς αἵμασιν ἠρύθρωσαν ἀρούρας· 30, B : Τὸ δάπεδον ἠρύθρωτο. Schæf. Ἠρύθρωτο tres Monacenses et Gaulmin. apud Eumath. De Ismen. p. 21. Jacobs. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 220, 20 : Ἠρύθρωταί τε καὶ πεπρασίνωται. L. Dind.]

[Ἐρυθρώδης, ὁ, ἡ, Rubicundus. Athen. 3, p. 76, B : Αἱμώνια (σῦκα) ... διὰ τὸ ἐρυθρῶδες (dicta).]

[Ἐρυθρῶος, ὁ, Ruber. Const. Manass. Chron. 2707 : Ἐν ἐρυθρώοις γράμμασιν. Scribendum autem videtur Ἐρυθρῷός. Vide Ἁρματῷος, Προικῷος, Σωματῷος, Χαρτῷος.]

Ἐρυκάκω, et Ἐρυκακέω, i. q. ἐρύκω, Inhibeo, Detineo, Remoror. [Nulla sunt hujusmodi præsentia : sed est ἠρύκακον aor. sec., ut ἠνίπαπον, unde infinitivus ἐρυκακεῖν.] Hom. Il. E, [321] : Τοὺς μὲν ἑοὺς ἠρύκακε μώνυχας ἵππους· Od. Λ, [104] : Αἴκ' ἐθέλῃς σὸν θυμὸν ἐρυκακέειν καὶ ἑταίρων. [Sequente infinit. Apoll. Rh. 2, 432 : Ἶρις ἐρύκακε τάσδε δαΐξαι.] || Arceo, Depello. Il. O, [449, P, 292] : Αὐτῷ Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρυκάκοι ἰεμένῳ [ἐρύκακεν ἰεμένων] περ. [Vide Ἐρυκανάω.]

[Ἐρῡκᾰνάω, et forma epica Ἐρυκανόω. HSt. in Κατερυκάκω, postquam memoraverat var. script. κατερύκανε pro κατερύκακε, addit :] Sic vero et ἐρυκάνειν et ἐρυκανέειν in aliquibus exempll. scriptum reperitur tanquam ab ἐρυκάνω et ἐρυκανέω. [Simplex semel est Hom. Od. K, 429 : Εὐρύλοχος δέ μοι οἷος ἐρύκανε πάντας ἑταίρους. Sed ibi quoque ἐρύκακε cod. Vratisl. Certior est forma Ἐρυκανόω, Hom. Od. A, 199 : Χαλεποὶ δέ μιν ἄνδρες ἔχουσιν ἄγριοι, οἵ που κεῖνον ἐρυκανόωσ' ἀέκοντα. Quinti 12, 205 : Ἐρυκανόωσα μάχεσθαι. L. D.] D

[Ἐρύκη, ἡ, Eryce. Steph. Byz. : Ἐρύκη, Σικελικὴ πόλις. Φίλιστος Σικελικοῖς (—κῶν Holsten.) δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυκαῖος. Inter paroxytona memoratur ab Arcad. p. 107, 19. Callias ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Ἡ δὲ Ἐρύκη τῆς μὲν Γελῴας ὅσον ἐνενήκοντα στάδια διέστηκεν. De altera gentilis forma Steph. Byz. in Παλικὴ scribit : Ὁ πολίτης Παλικηνὸς, ὡς τῆς Ἐρύκης Ἐρυκηνὸς, ubi v. annot. Holstenii et Berkelii. Memorat autem idem Steph. v. Ἀκράγαντες inter urbes Siciliæ a fluviis vocatas Ἐρύκην, ubi cod. Vratisl. Ἐρύκαν. L. Dind.]

[Ἐρύκιος, ὁ, Erycius, n. viri. De poetis hujus nominis v. Jacobs. Antholog. Gr. vol. 13, p. 891—2.]

Ἐρύκω, Inhibeo, Contineo, κατέχω, κρατέω. Hom. Il. Λ, [48] unusquisque suo aurigæ jubet Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ, Decenter continere, retinere, ἴσχειν. Γ, [113] : Καί ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, Retro inhibebant, Bud., seu, ut alii, Continebant in ordinibus. Item Impedio, et quasi cursum alicujus inhibeo. Θ, [178] : Τὰ δ' οὐ μένος ὠμὸν [al. ἁμὸν] ἐρύξει, Non impedient, inhibebunt. [Eur. Heracl. 691 : Μήτοι μ' ἔρυκε δρᾶν παρεσκευασμένον. Herodot. 4, 125 : Ἐρύκειν τοὺς ἐπιόντας· 5, 15. Aristot. H. A. 9, 37 : Ἐρύκων τἆλλα ἰχθύδια μὴ διαρπάσωσι τὸν γόνον, et ibidem paullo post.] Σ, [126] : Μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, Ne me a pugna revoces, ad pugnam properantem inhibeas et impedias. [Soph. Tr. 121 : Ἄδα σφε δόμων ἐρύκει. C. inf. Pind. Nem. 4, 33 : Τὰ μακρὰ δ' ἐξενέπειν ἐρύκει με τεθμός. Æsch. Sept. 1075 : Ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν μὴ ἀνατραπῆναι. Eur. Herc. F. 317 : Οὗτοι τὸ δειλὸν ... θανεῖν ἐρύκει με.] Apoll. Arg. 2, [336] : Οὔτι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω, Non impedio, prohibeo, κωλύω. Hesiod. Op. [28] : Μηδέ σ' ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι, Ab opere faciendo animum tibi inhibeat s. avocet, κωλύσῃ ἀπ' ἔργου, Procl. Detineo. Hom. Od. O, [68] : Οὔτι σ' ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐρύξω Ἱέμενον νόστοιο· H, [315] : Ἀέκοντα δέ σ' οὔτις ἐρύξει· Il. Z, [217] : Ξείνισσ' ἐν μεγάροισιν, ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας. || Arceo, Depello. Od. [E, 166] : Ἅ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. [Pind. Ol. 11, 5 : Ἐρύκετον ψευδέων ἐνιπάν. Theocr. 7, 127 : Ἄτις ... τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. Empedocles v. 351 : Γυίων πίστιν ἔρυκε. Cum præposit. Xen. Anab. 3, 1, 25 : Ἐρύκειν ἀπ' ἐμαυτοῦ τὰ κακά. Polyb. ap. Suid. in v. : Τὸ τὸν πόλεμον ἐρύκειν τῆς Μακεδονίας. Nicand. ap. script. generis ejus, Μηδ' ἄμνηστον ἀπ' οὔατος ὕμνον ἐρύξῃς.] Et in VV. LL. ἐρύκω λοιμοῦ τοὺς ὅρους, Pestem a finibus arceo. Pass. quoque capitur, Il. Ψ, [443] : Μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχνυμένῳ, Hector ad suos equos, i. e. κατέχεσθε, schol., Ne cursus vester inhibeatur. [Od. P, 17. Soph. Phil. 1153 : Ἀνέδην ὅδε χῶρος ἐρύκεται οὐκέτι φοβητὸς ὑμῖν, Defenditur. Herodot. 9, 49 : Ἐρυκόμενοι ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ. Apoll. Rh. 2, 529. Sequente infinitivo 4, 1256 : Ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν αὖθι μένειν, Coacti. Orph. Arg. 244 : Αὐαλέοις φύκεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσον, de navi.] Derivatur autem ab ἐρύω, propter affinem signif.; nam, ut ἐρύω significat Arceo, sic etiam ἐρύκω. Quod autem ad signif. primam attinet, qua pro Inhibere ponitur, ab ἐρύω, Traho, non incommode deducitur, quod eum, quem inhibemus, retrahamus. || Ἐρίξει, Hesych. exp. κωλύσει : quod per υ potius scribitur ἐρύξει. Ἐρυπομένη, Hesychio κατεχομένη, κωλυομένη : qua signif. et ἐρυκομένη dicitur. [De aor. v. in Ἐρυκάκω.]

[Ἐρύλαος, ὁ, Erylaus, Trojanus, Hom. Il. Π, 411 : Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ. Heynius : « Ἐρύαλον legebatur, in quo quomodo α produci posset, non apparebat ... Enimvero fuit Ἐρύλαος, hocque recepi, adstipulantibus Harlej., Mosc. 2 a m. sec. » V. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 148. ῠᾱ]

[Ἔρυλος sive Ἕρυλος, ὁ, Erylus s. Herylus, rex in Italia, ap. Jo. Laurent. Exc. ante l. De mens. p. 4 ed. Rœther. L. Dindorf.]

Ἔρῠμα, τὸ, Tutamen, Tutamentum, Munimentum : quo sc. nos tutamur et inimicos arcemus. Hesiod. Op. [534] : Καὶ τότε ἔσσασθαι ἔρυμα χροὸς, ὥς σε κελεύω, Tutamentum corporis contra vim frigoris. [Hom. Il. Δ, 137.] Xen. Cyrop. 4, [3, 9] : Θώρακας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. [Figurate Hippocr. p. 303, 34 : Τὸ θεῖον ... ἔρυμα γενόμενον ἡμῖν· Ep. p. 1274, 35 : Καὶ μακάριοί γε δῆμοι ὁκόσοι ἴσασι τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐρύματα ἑωυτῶν.] || Peculiariter vero dicitur Quo nos contra hostes tutamur; ideoque exp. Munimentum, Vallum, Murus, Præsidium. Soph. Aj. [466] : Ἰὼν Ἱρὸς ἔρυμα Τρώων, ξυμπεσὼν μόνος μόνοις, Καὶ δρῶν τι χρηστὸν, εἶτα λοίσθιον θάνω· i. e. τεῖχος, schol., Ad Trojanorum mœnia. [Æsch. Eum. 701 : Ἕρυμά τε χώρας καὶ πόλεως σωτήριον. Frequentat etiam Euripides. Herodot. 7, 223 : Τὸ ἔρυμα τοῦ τείχεος ἐφυλάσσετο. Plato Leg. 3, p. 681, A : Τειχῶν ἐρύματα.] Thuc. 6, [66] : Σταύρωμα ἔπηξαν, καὶ ... ἔρυμα ... λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διαταχέων ὤρθωσαν, i. e. φύλαγμα. 3, [90] : Καὶ τῷ ἐρύματι προσβαλόντες, ἠνάγκασαν ὁμολογίᾳ τὴν ἀκρόπολιν παραδοῦναι, i. e. φρουρίῳ, Munitione occupata. [1, 11 : Τὸ γὰρ ἔρυμα τῷ στρατοπέδῳ οὐκ ἂν ἐτειχίσαντο (Græci ad Trojam).] Xen. Hell. 2, [3, 46] : Ἔρυμα τειχίζοντες. Et [Comm. 2, 1, 14] : Ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, Munitionibus urbes cinguntur. Herodian. [3, 3, 12] : Φρουρὰν καταλιπόντες τοῦ ἐρύματος· et [ib. 1, 8] : Διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι, Valido muro munimentisque obstruere. Philo : Ἐν ἐρύμασι δυσαλώτοις, In munitionibus firmissimis. [Themist. De præfect. p. 62 : Οὐ σὺν πολλῷ πόνῳ τοῖς θείοις ἐρύμασιν ἐνεσχέθησαν, εὐσεβείᾳ, δικαιοσύνῃ, πραότητι, φιλανθρωπίᾳ.] || Ἔρυμα, στήριγμα, Erot. ap. Hippocr. [p. 170, quod ex ἐρεισμάτων (ap. Hippocr. p. 749, D) corruptum conjecit Foes. in OEcon. v. Ἔρυμα.]

[Ἔρυμαι. V. Ἐρύω.]

[Ἐρῠμάνθη, ἡ, Erymanthe, mater Sabbæ Sibyllæ. Pausan. 10, 12, 9; Suidas in Σίβυλλα, p. 3300, A.]

[Ἐρύμανθος, ὁ, Erymanthus, filius Apollinis, apud Ptolem. Hephæst. in Photii Bibl. p. 146, 41. Mons Arcadiæ, Hom. Od. Z, 103, Apollod. 2, 5, 4, 1. || Urbs Arcadiæ, olim Φήγεια, postea Ψωφὶς dicta. Pausan. 8, 24, 2; Steph. Byz. v. Φήγεια, Hesych. v. Ἐρύμανθος. || Fl. Arcadiæ. Callim. Jov. 18, Polyb. 4, 70, 71. || Adj. Ἐρυμάνθιος, α, ον; Erymanthius, Soph. Tr. 1099, Apoll. Rh. 1, 127, Apollod. l. c. et alii. Femin. Ἐρυμανθὶς, ίδος, ἡ, memorat Stephan. Byz. ῠ L. Dindorf.]

[Ἐρύμανθος, fl. Asiæ inter Arachosiam et Drangenen (sic enim scribendum pro Δρατιγενῆς), Polyb. 11, 34, 13. Sed incerta est scriptura. V. Schweigh. et Salmas. Plin. Exerc. p. 828, A. L. Dind.]

[Ἐρύμας, αντος, ὁ, Erymas, Trojanus, Hom. Il. Π, 345. Alius ib. 415. Unde Etym. M. p. 378, 28. ῠ]

[Ἐρυμάτιον, τὸ, Castellum. Lucian. D. mer. 9 fin.]

[Ἐρύμαχος, ὁ, Dardanensis, memorabatur Xenoph. Anab. 5, 6, 21, ubi Εὐρύμαχον restitui ex libro optimo. L. Dindorf.]

[Ἐρῡμία, ἀσφάλεια, Securitas, Hesych. Ἔρυμα Kust.]

[Ἔρυμνα, ης, ἡ, dictæ olim Tralles, urbs Lydiæ. Steph. Byz. v. Τράλλις : Ἐκαλεῖτο καὶ Εὐρυμνά. Cod. Vratisl. Ἐρυμνά. Ἔρυμνα Etym. M. v. Εὔδωνος, p. 389, 55 : Τῆς ποτὲ μὲν Ἐρύμνης, νῦν δὲ Τράλλεων καλουμένης. Originem nominis repetendam esse ab situ urbis in loco excelso ostendit Strabo 14, p. 648. L. D.]

[Ἐρυμναὶ, πόλις Αυκίας, Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῃ Αυκιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυμναῖος, Steph. Byz. Nisi scribendum Ἔρυμναι, ut Ἔρυμνα. Ἐρυμνὰς ἐν τῇ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ παραλίᾳ κειμένας memorat Strabo 9, p. 443.]

[Ἐρυμνάομαι, Defendor. Suidas : Ἐρυμνᾶσθαι, κατησφαλίσθαι, addito loco anonymi, in quo est τῷ ἐρυμνᾶσθαι κατὰ νώτου τῇ ἀκέσσῃ. L. Dind.]

[Ἐρυμνεὺς, έως, ὁ, Erymneus, philosophus Peripateticus. Posidon. ap. Athen. 5, p. 211, E.]

Ἐρυμνόνωτος, ὁ, ἡ, Tergum habens munitum sive loricatum, Epigr. [Statyllii Fl. Anth. Pal. 6, 196, 3, de paguro.]

Ἐρυμνὸς, ἡ, ὸν, Munitus, Tutus. [Hesiod. ap. Strab. 9, p. 424 : Γλήχωνά τ' ἐρυμνήν. Eur. Hel. 68 : Τίς τῶνδ' ἐρυμνῶν δωμάτων ἔχει κράτος;] Callim. H. in Del. [23] : Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναί. Thuc. 5, [65] : Χωρίον ἐρ. καὶ δυσπρόσοδον. Xen. Cyrop. 1, [6, 35] : Ἐν δυσχωρίαις αὐτοὺς γιγνομένους, ἐν ἐρυμνῷ αὐτὸς ὢν, ὑποδέξῃ, In loco tuto et munito. [Absolute 3, 2, 11 : Καταμαθὼν, ἔνθα αἱ σκοπαὶ ἦσαν ... ἐρυμνόν τε ὂν καὶ ἔνυδρον. De locis natura munitis Polyb. 1, 30, 8 : Τόπους ἐρυμνοὺς καὶ δυσβάτους· 3, 83, 1 : Λόφον ἐρυμνὸν καὶ δύσβατον.] Plut. Camill. [c. 9] : Πόλις ἐρυμνὴ, Tutissima urbs. Gregor. : Εὐνή μοι στιβάς ἐστι, καὶ ῥήγεα· σάκκος ἐρυμνός. Hesychio ὑψηλὸς, μέγας, ὀχυρὸς, σκοτεινός. [Τὰ ἐρυμνὰ, Loca natura munita, tuta. Xen. Anab. 5, 7, 31 : Τὰ ἐρ. ὑπερδέξια ἔχων. Et alibi sæpius. Superlativo Aceratus et Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 138, 2; 599, 4. Adverb. comparativi Ἐρυμνοτέρως, Tutius, Aristot. Polit. 7, 12. L. Dindorf.]

Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, Munitio, non intelligendo actum muniendi, sed, ut ita dicam, essendi munitum. Philo V. M. 1 : Πρὸς δὲ τὴν ἐν τοῖς τόποις ἐρυμνό-

τητα, μηχανήμασι καὶ ταῖς ἐλεπόλεσι (φραξώμεθα), Adversus locorum munitionem. Xen. Cyrop. 6, [1, 23] : Ὅσα τε ἐρυμνότητος προσεδεῖτο, Quæque munitione adhuc indigebant. [Aristot. Pol. 7, 11 : Τῆς τῶν τειχῶν ἐρυμνότητος· et ib. : Τὴν ἀσφαλεστάτην ἐρυμνότητα τῶν τειχῶν. De locis natura munitis, ut de Alpibus, Polyb. 3, 47, 9 et 48, 5.]

Ἐρυμνόω, Munio. [Etym. M. p. 378, 31 : Ἐρυμνώσας, ἰσχυροποιήσας, πυκνώσας, ἀσφαλισάμενος, παρὰ τὸ ἔρυμα (vel potius ἐρυμνός) ... ἐρυμνῶ.]

[Ἐρύμνων, ὁ, Erymnon, Ætolus, Diod. 20, 16.]

Ἐρυμνῶδες, Hesychio λύπην καὶ φλεγμονὴν παρέχον, ἢ ὑπερήφανον. [De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

[Ἔρυμος, sine interpretatione inter trisyllaba proparoxytona in ῠμος referunt Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 300, 7, Etym. M. p. 603, 12, Draco p. 79, 10, Arcadius p. 61, 17. De quo conjecturam protulit Lobeck. Paralip. p. 422.]

[Ἐρυμὸς, Ζεὺς, καὶ ζυγὸς, καὶ ζεύγλη, Hesych. Pro Ζεὺς Guietus suspicabatur ζεῦγος. Conferendus Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 64, 31, ubi de proparoxytonis in υμος agit : Ἔρυμος ὁ ῥυμὸς ὅμοιον κατὰ γραφὴν, οὐ κατὰ τόνον· ὀξύνεται γάρ. Scribendum igitur ἐρυμὸς, nihilque huic voc. cum præcedenti commune est. L. Dindorf.]

[Ἔρυξ, ῠκος, ὁ, Eryx. Steph. Byz. : Ἔρυξ, πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς (idem tradit Etym. M. : apud Theocr. tamen 15, 101 : Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλασας, αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, in femin. consentiunt libri : masculinum cum Wintertono reposuit Valck.), ἀπὸ Ἔρυκος τοῦ Ἀφροδίτης καὶ Βύτου (Βούτου Pinedo). Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυκῖνος, καὶ Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη ἐν Ῥώμῃ καὶ Σικελίᾳ. Thuc. 6, 2 : Πόλεις δ' αὐτῶν (Trojanorum qui in Siciliam evaserant et Elymi dicti sunt) Ἔρυξ τε καὶ Ἔγεστα. (Conf. Ἔλυμος.) Τὴν Ἔρυκος χώρην et τὴν Ἐρυκίνην χώρην memorat Herodot. 5, 43, 45, τὸν Ἔρυκα Diod. 4, 23, 83; 5, 77, Strabo 6, p. 273. Urbem describit Polyb. 1, 55, 7, ap. quem aliosque gentile perperam sæpius scriptum Ἐρυκινὸς, contra analogiam adjectivorum gentilium Siciliæ, de quibus v. Steph. B. in Ἀβάκαινον. || Mons Ἔρυξ memoratur a Polybio 1, 55, 6, 7; 58, 2, Strabone 6, p. 254, 272. || Eryx, f. Neptuni, rex Elymorum ab Apollod. 2, 5, 10, f. Butæ et Veneris, a Diod. 4, 83, Pausan. 3, 16, 4 et alibi, Steph. Byz. v. Ψωφίς. L. D.]

[Ἐρυξίας, ου s. α, ὁ, Eryxias, medicus Athen. ap. Demosth. p. 898, 8. Eryxiæ nomine inscriptus exstat dialogus inter Platonicos. ῐᾶ]

[Ἐρυξιδαΐδας, α, ὁ, Eryxidaidas, Spartanus, Thuc. 4, 119. Conf. Lobeck. Paralip. p. 229. ῐᾶῐᾶ]

[Ἐρυξίδας, ὁ, Eryxidas, Chalcidensis olympionica ol. 62. Iamblich. V. Pyth. § 35. ῐᾶ]

[Ἐρυξίμαχος, ὁ, Eryximachus, medicus Athen. ap. Plat. Phædr. p. 268, A, Conviv. p. 176, A, etc. Memorat Eryximachum quendam etiam inscr. Att. ap. Bœckh. n. 216, vol. 1, p. 345, Demosth. p. 1016, 1. ῐᾰ]

[Ἔρυξις, εως, ἡ, i. q. ἔρευξις, Eructatio. Hippocr. p. 1200, A : Ἤρξατο ἔρυξιν.]

[Ἔρυξις, ιδος et ιος, ὁ, Eryxis, n. viri. Aristoph. Ran. 934 : Ἐγὼ δὲ τὸν Φιλοξένου γ' ὤμην Ἔρυξιν εἶναι (τὸν ἱππαλεκτρυόνα). De utroque Eryxide, Philoxeni patre et filio, v. Aristot. Eth. Nicom. 1, 10, Athen. 1, p. 6, B, Plut. Mor. p. 688, D; 1128, A.]

[Ἐρυξὼ, οῦς, ἡ, Eryxo, Arcesilai, Batti felicis filii, conjux, ap. Herodot. 4, 160, Plut. Mor. p. 260 seq., Polyæn. 8, 41.]

[Ἐρύπειος, τόπος, Suidas, et qui οὕτω καλούμενος addit Zonaras. Videtur igitur esse n. pr. Alioqui proclive esset referri ad ἐρείπιον.]

Ἐρῠσάρμᾰτος, ὁ, ἡ, Currum trahens. Hom. Il. Π, [370] : Πολλοὶ δ' ἓν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι· ubi μεταπλασμὸν esse annotat Eust. sicut in ἱππότα Νέστωρ : dicendum enim regulariter ἐρυσάρματοι ab ἐρυσάρματος. [Accusat. ἐρυσάρματας ib. Ω, 364, Hesiod. Sc. 369. Nominativum ἐρυσάρμας cum interpr. *Veredus, i. e. vehens rhedam i. e. currum,* ponit M. Apostolii Lex. Gr.-Lat. ap. Albert. ad Hesychium. Cujus formæ barbariem notavit Lobeck. Paralip. p. 179.]

[Ἐρύσθεια, ἡ, Erysthea, πόλις Κύπρου, ap. Dionysium in Bassaricis, quem citat Steph. Byz.]

Ἐρυσιάζω, pro ῥυσιάζω. Eust. exponens hunc l. Homeri [Il. Λ, 673] : Ῥύσι' ἐλαυνόμενος, scribit ῥύσια ἐλαύνειν esse i. q. ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα, ἤγουν ἐνέχυρα χρέους. [Scribendum ῥυσιάζειν.]

Ἐρυσιβάω, Rubigini obnoxius sum, vel Rubigine laboro. Theophr. C. Pl. 4, 15 [14, 2] : Τῶν δ' ὀσπρίων μάλιστα ἐρυσιβᾷ κύαμος. Utitur Idem et alio verbo, nimirum Ἐρυσιβόομαι, Infestor s. vitior rubigine. Affertur enim ex H. [immo C.] Pl. 3, 17 [22, 2 Schn.] : Ἐρυσιβοῦται σῖτος μάλιστα ταῖς πανσελήνοις, pro Rubigine infestatur. [Conf. 2, 1, 7; 3, 22, 1. Activo ib. 24, 4 : Ὅπως μὴ ἐπικαθήμενον τὸ ὕδωρ ἐπιλαβὼν ὁ ἥλιος ἐρυσιβώσῃ. Geopon. 5, 33, 5 : Πάντα ἐρυσιβοῦνται. L. D.]

Ἐρυσίβη, ἡ, Rubigo, [Rubellio, Ærugo, add. Gl.] : Hesychio νόσος τις ἀέρος ἐπιγενομένη τοῖς φυτοῖς καὶ καρποῖς. [Ἐξ ἀέρος Kusterus cum Etym. M., ex quo etiam ἐπιγινομένη recipiendum.] Theophr. C. Pl. 4, 15, esse dicit σῆψίν τινα τοῦ ἐφισταμένου ὑγροῦ, maximeque infestare τὰ σιτώδη καὶ τὰ χεδροπὰ, in locis κοίλοις καὶ δροσοβόλοις, superveniente sole rori. Unde Plin. 18, 17 : Cœleste frugum vinearumque malum nullo minus noxium est rubigo. Frequentissima hæc in roscido tractu convallibusque. [Conf. H. Pl. 8, 10, 1; Aristot. H. A. 5, 22. Plato Reip. 10, p. 609, A. Plurali Conv. p. 188, B, Theophr. C. Pl. 3, 22, 1, Xen. OEc. 5, 18. De mensura ῠῑ constat ex Orph. Lith. 594. De forma Ἐρυθίβη v. in ipsa.]

[Ἐρυσίβη, Δημήτηρ παρὰ Γοργονίοις· ἔστι δὲ πρὸς τῷ Ἑρμῷ (sic) ποταμῷ. Καλοῦσι δὲ οὕτω τὴν τοῖς στάχυσιν ἐπανθοῦσαν ὠχραν καὶ συγκονοῦσαν (συγκλονοῦσαν Etym. M.) τοὺς καρποὺς, ἥν τινες αὐθαλίδα (ἐκθαλίδα Etym. M., αἰθαλίδα gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 438, 4) καλοῦσι, Etym. Gud. V. Ἐρυθίβιος.]

[Ἐρυσιβόω. V. Ἐρυσιβάω.]

Ἐρυσιβώδης, ὁ, ἡ, Rubiginosus, h. e. vel Rubigini similis, vel Rubigini obnoxius, Qui rubigine infestatur. [Aristot. H. A. 8, 27; 9, 40; Theophr. C. Pl. 3, 24, 4.]

Ἐρῠσίθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, Capillos trahens. Epigr. [Philodemi Anth. Pal. 6, 246, 5, ἵππων] ψήκτρην.

Ἐρύσιμον, τὸ, Erysimum : a Theophr. C. Pl. 2, 17 [12, 1], numeratur inter semina ea quæ ἐλάχιστα sunt καὶ πολυχούστατα, ut milium, sesamum, papaver, cuminum. Ib. 6, 19 [12, 12] : Ἐρυσίμου καὶ σησάμου χλωρῶν ὄντων οὐδὲν ἅπτεσθαι ζῶον, διὰ τὴν πικρότητα καὶ δυσχυλίαν, ξηρανθέντων δὲ, μᾶλλον. Eidem ferulaceum culmum tribuit, ut et sesamo, H. Pl. 9, de frugum culmis loquens : nam inter fruges ipsum numerat, ut et Galen. De aliment. facult. Plin. 18, 10, de sesama locutus : Huic, inquit, simile est in Asia Græciaque erysimum : idemque erat nisi pinguius esset : quod apud nos vocant Irionem, medicamentis annumerandum potius quam frugibus. Et 22, c. ult.: Irionem, inquit, inter fruges sesamæ similem esse diximus, et a Græcis Erysimon vocari. Galli Velarum appellant. Est autem fruticosum, foliis erucæ angustioribus paulo, semine nasturtii. Ubi quæ erysimo semini tribuit, Diosc. erysimo herbæ, 2, 188. Paul. Ægin. 1, ἐρύσιμον, ὅρμινον, et εὔζωμον, numerat inter olera quæ venerem excitant. [Κάρδαμον ἄγριον Hesychio. V. Schneid. Ind. Theophr. p. 379. Forma poetica Εἰρύσιμον Nicand. Ther. 894. ῠῐ]

[Ἐρύσιμος, ὁ, Tractorius. Photius : Ἐρύσιμον, ἑλκύσιμον.]

[Ἐρῠσινηὶς, ίδος, ἡ, Navem retinens. Epitheton ancoræ ap. Philipp. Anth. Pal. 6, 90, 1.]

Ἐρυσίπελας, ατος, τὸ, Erysipelas : ἔρευθος μετὰ διαπύρου φλογώσεως, ἔσθ' ὅτε πυρετὸν καὶ φρίκας ἐπιφέρον, inquit Definitt. med. auctor. Celsus [5, 26] inter Cancri species numerat τὸ ἐρυσίπελας, ubi disserens quibus signis decernatur, ait, Modo super inflammationem rubor ulcus ambit, isque cum dolore procedit : ἐρυσίπελας Græci nominant. Pollux [2, 202] ἐρυθρόπελας vocat, Latini etiam Sacrum ignem [Gl.], vulgi superstitio Ignem sancti Antonii. Qu. Seren. Samonicus : Est etiam morbi species quæ dicitur ignis, Languida quo multo torrentur membra calore. Et Virg. Georg. 4 : Contactos artus sacer ignis edebat : de pecudibus loquens, de quibus et Colum. 7, 5 : Est etiam insanabilis sacer ignis, quam Pusu-

lam vocant pastores. [Locos Hippocratis p. 45, 17; 175, F, et Galeni collegit Foes. in OEcon. Pluralis ἐρυσιπέλατα est apud Oribas. p. 32 ed. Mai, in Geopon. 12, 23, 5; 40. L. Dind.]

[Ἐρυσιπελατόχρους, ὁ, ἡ, Qui est colore erysipelatis. Psellus in Anecd. meis vol. 1, p. 228, v. 1296: Φλεγμονὴ ... τεκοῦσα ὄγκον ἐρυσιπελατόχρουν. Boiss.]

Ἐρυσιπελατώδης, ὁ, ἡ, Erysipelati similis, Erysipelatis speciem gerens, In erysipelas vergens: ut ἐρ. φλεγμοναὶ, Diosc. 1, 15; et vicissim ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες, Galen. Therap. 14 init. et Ad Glauc. 2, 1: quibus in ll. fuse de hoc vitio tractat.

Ἐρῠσίπτολις, ἡ, Urbium custos et servatrix, Urbium tutatrix et patrona, Minervæ epith., quæ et πολιοῦχος ead. de causa dicebatur. Eust. [Il. p. 643, 46]: Περὶ σωτηρίας πόλεως χεῖρας ἀνέχοντες, Ἐρυσίπτολιν Ἀθηνᾶν ἐπεβοῶντο, ἤγουν φύλακα πόλεως. Hom. Il. Z, [301]: Πότνι' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων. [H. Min. (11), 1; (28), 3.] Sunt qui et ab ἐρύω, Traho, derivent, ut intelligatur Urbium vastatrix. [Schol. Pind. Ol. 2, 14. Wakef.]

[Ἔρῠσις, εως, ἡ, Subductio. Max. Tyr. Diss. 19, 4, vol. 1, p. 364: Νεῶν ἑρύσεις ἐκ θαλάττης ἄνω. Philo vol. 1, p. 602, 43: Ἔρυσιν ... ὁρμήν τινα πρὸ ὁρμῆς ὑπάρχουσαν, ubi Mangei. scrib. vidit ὄρουσιν.]

Ἐρυσίσκηπτρον, τὸ, Erysisceptrum: frutex spinosus, alio nom. dictus ἀσπάλαθος, teste Diosc. 1, [4 et] 19, et Plin. 12, 24: quem v. et 24, 13. [Theophr. fr. 4 De odor. 57. Sed v. Ἐρίσκηπτον.]

[Ἐρυσίχη, ἡ, Erysiche. Steph. B., πόλις Ἀκαρνανίας, ἥτις ὕστερον Οἰνιάδαι ὠνομάσθη. Καὶ τινὲς δὲ τὴν χώραν τῶν Οἰνιαδῶν πᾶσαν Ἐρυσίχην ὠνόμασαν, ἀπὸ Ἐρυσίχης τῆς Ἀχελῴου θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν Ἐρυσιχαῖος. (Conf. id. in Οἰνιάδαι.) Quibus multa addit de loco Alcmanis, memorato etiam ab Apollodoro ap. Strab. 10, p. 460: in quo dubitarunt grammatici utrum gentile esset Ἐρυσιχαιος, an adjectivum, quod significaret Pastorem, quasi τῷ χαίῳ ἐρύοντα, ut ait schol. Apoll. Rh. 4, 972, ad eundem locum Alcmanis respiciens. Qua signif. scribendum esse Ἐρυσίχαιος. Quem accentum etiam in gentili ponit Arcad. p. 43, 20, coll. 13. Addit autem Steph. gentile femin. Ἐρυσιχίς.]

[Ἐρῠσίχθων, ονος, ὁ, Erysichthon, Cecropis et Agrauli filius sec. Apollod. 3, 14, 2, 1, memoratus a Plat. Critiæ p. 110, A. || Thessalus, etiam Æthon dictus, sec. Hesiod. apud Tzetz. ad Lycophr. 1393, Hellanic. ap. Athen. 10, p. 416, B. F. Triopæ sec. Callim. Cer. 33, Myrmidonis sec. Hellanicum apud Athen. l. c., perperam scriptus Ἐρισίχθων ap. Palæph. c. 24, quum Ἐρυσίχθων ex Palæphato citetur etiam a Tzetza Hist. 2, 47.]

[Ἐρυσίχθων, Terram trahens, sulcans, epith. bovis, ap. Stratonem Athen. 9, p. 382, E: Οὐδ' ἄρα θύεις ἐρυσίχθονα; Conf. de hujusmodi lusibus Lobeck. Aglaoph. p. 856.]

Ἐρυσμὸς, ὁ, Hesychio πόλεμος, Bellum, Pugna. [Videtur leg. Ἐρισμός. Angl. Idem ἐρυγμὸς ponit cum eadem interpretatione.]

[Ἐρυσμὸς, ὁ, i. q. ἔρυμα, Præsidium. Hom. H. in Cer. 230: Οἶδα δ' ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἐσθλὸν ἐρυσμόν. || Ἔρυσμον, λάχανον, οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες, Photius. Quem accusativum esse nominis masculini ἐρυσμὸς docet Eust. Il. p. 965, 48: Ἀπὸ τοῦ ἐρύειν δοκεῖ παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ἐρυσμὸς, λάχανον, φησὶν, θερμαντικὸν, οὗ κτλ.]

Ἔρυσος, Hesychio σπυρὶς, κάλαθος, Sportula, Quasillus. [Σπυρὶς interpr. etiam Photius. Ad ὑρισσὸς refert Albertus.]

Ἐρυστὸς, ὁ, Tractus. Soph. Aj. [729]: Ἐς τοσοῦτον ἦλθον, ὥστε καὶ χεροῖν Κολεῶν ἐρυστὰ διεπεραιώθη ξίφη, Eousque venerunt, ut districti enses prodierint ex vaginis.

[Ἐρῠτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. Tractor. Nicand. Al. 363: Ἡ ἀπὸ βύβλου στρεπτὸν ἐπιγνάμψαιο κακῶν ἐρυτῆρα φάρυγγος. Ῥυτὴρ dici pro ἐρυτὴρ scribitur in Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 253, 4.]

[Ἔρῠτος, ὁ, Erytus, f. Mercurii, Pind. Pyth. 4, 179, Apoll. Rh. 1, 52. Conf. Arcad. p. 82, 18. Apollodoro 1, 9, 16, 8, Εὔρυτος, ut Valerio Flacco. V. Buttm. Lexil. vol. 1, p. 146.]

Ἐρύω, ύσω [vel ύω, ut Hom. Il. Λ, 454: Οὐ μὲν σοίγε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες, et alibi. Quod sec. schol. alii scribebant ἐρυοῦσι, aliis præsens pro futuro accipientibus. Sed similes futuri formas vide in Ἐξανύω, Ἐξαφύω, Τανύω. Futuri medii formæ ἐρύομαι exempla v. in ipso et in Ἐρύομαι, sub Ἐρύω, Custodio, posito], Traho. Hom. Od. Θ, [34]: Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. [Hesiod. Op. 622: Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι.] Il. Γ, [373]: Καί νύ κεν εἴρυσσεν· ante vero dixerat, Ἕλκε δ' ἐπιστρέψας. Π, [862]: Δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς Εἵρυσε, λὰξ προσβάς. [Cum genit. X, 493: Ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος. De Αὖ ἐρύω vide in Αὐερύω. Pind. Nem. 7, 67: Βίαια πάντ' ἐκ ποδὸς ἐρύσαις. || Pendo interpretabatur Jacobs. in epigr. Anth. Pal. 14, 134, 6: Νῦν δ' ἅμα πάσαις δόρπον ἐφοπλίζεις μνᾶν ἐρύσασα μόνον, quod dicitur de nente, ut nihil impediat verti Trahens s. Ducens.] || Ἐρύομαι quoque in ead. signif., act. sc. [sed ut accedat notio reflexiva Ad me, Mihi], capitur, Il. [Ξ, 422: Ἑλπόμενοι ἐρύεσθαι (Achæi Hectorem)·] P, [159]: Αἶψα δὲ Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω, Trahamus, s. Raptemus, ἑλκύσαιμεν: habet enim signif. violentæ tractionis, ut ἑλκύω supra. Φ, [173]: Ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. [Od. Θ, 504: Αὐτοὶ γάρ μιν Τρῶες ἐς ἀκρόπολιν ἐρύσαντο. Cum genit. Il. P, 161: Καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης. Cum dat. pers. E, 298: Δείσας μήπως οἱ ἐρυσαίατο νεκρὸν Ἀχαιοί. || Forma syncopen passa Od. X, 90: Εἵρυτο δὲ φάσγανον ὀξύ. Quod Buttm. Gr. vol. 2, p. 135, 433, pro plusquamperfecto passivi media signif. posito habebat, ut esset Strinxerat. Sed v. quæ dicentur in Ἔρυμαι. || Pass. perf. Hom. Il. Ξ, 75: Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. Et correpto υ Od. Z, 265: Νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται, Per viam subductæ stant. Plusquamperf. εἴρυντο Il. Σ, 69. Pro quo εἰρύατο (υ producto) Ξ, 30, O, 654, et εἰρύατ' (υ correpto) Δ, 248. Particip. εἰρῡμέναι Il. N, 682. Aoristo Hippocr. p. 1134, B: Ἣ τὴν γνάθον ἐρυσθεῖσα· 1153, G: Ἐς τοὔπισθεν ἐρυσθείς.]

[De forma Ion. HSt.:] Εἰρύω, pro eod., interposito ι, ut fit in εἰλίσσω ab ἑλίσσω. Unde Εἰρύμεναι νῆα, Hesiod. [Op. 816. Sed hoc formatur tanquam ab Εἴρυμι. Herodot. 4, 10: Εἰρύσαντα τῶν τόξων τὸ ἕτερον· 2, 136: Πλίνθους εἴρυσαν. Hippocr. p. 590, 10: Ἐπὴν δὲ μεταστέωσι καὶ εἰρύσει (—σῃ) ἡ κύστις τὸ λεπτὸν τοῦ αἵματος· 646, 2. De medio et pass. ita fere Foes. OEc. p. 113: «P. 71, A: Ὑποχόνδρια τουτέοισιν εἴσω εἰρύαται· quod repetitur p. 124, E (ubi alii codd. cum Erotiano εἰρύεται, sed εἰρύαται agnoscit Galenus). P. 637, 41: Τὰ σκέλεα εἰρύαται, Crura contrahuntur. P. 663, 24: Καὶ στόμαχος οὐ πάμπαν εἰρύαται τὴν τροφὴν, Cibum attrahit aut continet. Apparet tamen illic vitiatam lectionem, et εἰρύαται pro εἰρύεται legi. (Sic p. 661, 52: Τὸ στόμα κεχηνός ἐστι καὶ οὐχ οἷόν τε εἰρύασθαι τὴν γονὴν, scrib. εἰρύεσθαι. Utroque autem l. rectius verti videtur Retinere, de qua signif. v. in sequenti ap. HSt. verbo.) P. 647, 4: Καὶ εἰρύεται, de muliere quæ contrahitur aut convellitur (καὶ σπᾶται dixit p. 577, 46). De corporis mole quæ contrahitur et concidit p. 1174, H: Ἐξαπίνης γὰρ εἰρύεται (ubi alii ἐρείπεται· v. annot. Foes. p. 1176).» Conf. etiam compp. Παρερύω, Συνερύω. De mensura mediæ v. in fine sequentis verbi.]

Ἐρύω [immo Ἐρύομαι], Custodio, Salvo, Salvum et incolumem præsto, Conservo, Tueor, Defendo. Unde pass. [media] voce, signif. act. Hom. [Il. E, 344]: Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο [ἐρύσσατο] Φοῖβος Ἀπόλλων Κυανέῃ νεφέλῃ, Custodiit, ἐφύλαξεν. K, [44]: (Βουλῆς) Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας· Λ, [238: Οἵτε] θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, i. e. φυλάττουσι, Conservant, Tuentur. [Significatione Retinendi Od. Π, 463: Ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα. Il. X, 303: Ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ Ἐκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κιχάνει, ubi al. εἰρύατο, perfectum tuetur Heynius exemplis Hom. quæ πάρος cum præsenti conjunctum habent.] X, [507] de Hectore, Trojæ columine: Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά· quem l. citans Plato Cratylo

[p. 392, E] subjungit : Διὰ ταῦτα δὴ ὡς ἔοικεν ὀρθῶς ἔχει καλεῖν τὸν τοῦ σωτῆρος υἱὸν Ἀστυάνακτα· illo voc. σωτῆρος exp. Homeri ἔρυσο, ut sit ἔσωζες. Hesiod. Sc. [138] : Ἥ τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. Apoll. Arg. 2, [1208] de dracone aurei velleris custode : Ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται· de quo post [1269], Κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων, Custodiebat observans. Oppian. Cyn. 3, [126] : Εἰρυμένη φίλα τέκνα, Servans caros pullos. [Hujus formæ exx. alia v. infra in ῞Ερυμαι.] || Servo, Observo, ea signif., qua legem aut mandatum servare dicimur : i. e. φυλάττομαι, τηρῶ. Hom. Il. A, [216] : Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι [εἰρύσσασθαι]. || ʾΕρύομαι, Libero, Redimo, E periculo eximo trahendo ad me. Il. X, [351] : Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος. [Ubi alii interpretati sunt Rependere, de qua interpr. v. Heyn.] || Arceo, Depello, κωλύω. [Il. E, 538,] Od. Ω, [523] : Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο· διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκὸς, Illa vero galea hastam non arcebat, repellebat. [Il. Θ, 143 : Ἀνὴρ δέ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο.] || Caveo, Effugio, φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Il. B, [859] de Ennomo augure : Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν. [Pind. Nem. 9, 23 : Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισιν γλυκὺν νόστον ἐρυσσάμενοι, Reditum ab se arcentes, quippe illic cæsi.]

[Seqq. ex Ind. :] ῾Ερυμαι, per sync. pro ἐρύομαι ap. poetas, h. e. Custodio, Servo, Tueor. Hom. Od. E, [483] : Φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἤλιθα πολλὴ, ῞Οσσον τ' ἠὲ δύω ἠὲ τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι ῾Ωρῃ χειμερίῃ, Quantumque duos aut tres homines hyemali tempore tueri et defendere adversum frigus queat : ut et schol. exp. ῥύσασθαι, σῶσαι. Od. Ξ, [259] : Κελόμην ἐρίηρας ἑταίρους Αὐτοῦ παρ' νήεσσι μένειν καὶ νῆας ἔρυσθαι. Custodire ac tutari naves : ut et [Mosch. 2, 73 : Παρθενίην μίτρην ἄχραντον, ἔρυσθαι·] Apoll. Arg. 2 : ῞Οφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται, sub. τὸ χρυσόμαλλον δέρος. Et rursum : Κῶας ὄφις ἔρυτο δοκεύων. Quo ἔρυτο utitur Hom. quoque : ut de Hectore [Il X, 507] : Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πόλιν καὶ τείχεα μακρά. [Il. Δ, 138 : Μίτρης, ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο· E, 23 : Ἀλλ' ῞Ηφαιστος ἔρυτο.] Et Hesiod. Sc. [415] : Οὐ δ' ἔῤῥηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο. Idem vero et pass. signif. dixit, Theog. 304 : Ἥ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ ἔχιδνα, pro Tenebatur, s. Asservabatur. [Qua signif. correptum est υ, quod produci solet, ubi activa obtinet signif., nisi quod Oppianus ab HSt. supra in ʾΕρύω citatus dixit εἰρυμένη correpto υ. Ceterum alia ejusd. activæ signif. forma est ῥῦσθαι, unde ἔρρυτο ap. Soph. OEd. T. 1350, ubi consentientibus, ut videtur, libris legitur : ῾Ολοιθ', ὅστις ἦν, ὃς... ἔλαβέ μ' ἀπό τε φόνου ἔρρυτο κἀνέσωσεν, metrum autem ferret etiam ἔρυτο, quo Epici utuntur ubi prima brevi opus est, quum εἴρυτο, non ἔρρυτο dicant, ubi longa. Sic iidem ἐρυσίπτολις, quod Æschylus ῥυσίπολις, et similiter alia. Utrumvis scripsit Sophocles, dixit significatione aoristi, quæ etiam ap. Epicos cum signif. imperfecti alternat, neque in εἴρυτο Stringendi significatione posito, ut supra diximus, a Buttmanno addubitanda erat.]

|| Εἰρύομαι, i. q. ῥύομαι, s. ἐρύομαι, ex quo et factum est, poet. epenth. τοῦ ι, metri causa : Servo, Conservo, Custodio : ut Hom. Il. Φ, [587] : Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν ῾Ιλιον εἰρυσόμεσθα [εἰρυόμεσθα], Conservabimus, Custodiemus : s. Protegemus, Tuebimur, Defendemus. [P, 327 : Πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθε ῾Ιλιον ; Σ, 276 : ῎Αστυ ... πύλαι εἰρύσσονται. Apoll. Rh. 4, 804 : Αἰεὶ ἓὸν κράτος εἰρύοιτο.] Π, [542] : ῞Ος Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ μένεϊ [σθένεϊ] ᾧ. [Ω, 499 : ῞Ος δέ μοι οἷος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς.] Et Hesiod. [Sc. 138] : ῞Η τ' εἴρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο. [Plur. Hom. Il. M, 454 : Σανίδων, αἵ ῥα πύλας εἴρυντο. Infinit. Od. Ψ, 82 : Χαλεπόν σε θεῶν... ὀῆνεα εἴρυσθαι, μάλα περ πολύϊδριν ἐοῦσαν· 151 : Πόσιος οἵ κουριδίοιο εἴρυσθαι μέγα δῶμα. Participio Libanius vol. 4, p. 938 : Λαμπρῶς ἐκείνου τὰ τῶν Τρώων εἰρυμένου.] Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι aliquis pro Servare et custodire, sc. reconditum, pro Non effutire. Od. Π, [458] : Μὴ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ ῞Ελθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο [εἰρύσσαιτο]. Dicitur etiam βουλὰς vel ἔπος alicujus εἰρύσασθαι, qui ipsum observat et non transgreditur : ut Il. Φ, 235, Scamander Apollini dicit, Οὐ σύ γε βουλὰς Εἰρύσαο Κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν Τρωσὶ παριστάμεναι. Et Il. A, [216] : Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι [εἰρύσσασθαι], Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον ῞Ος γε θεοῖς ἐπιπείθηται. At εἰρύσασθαι, ἑλκύσαι vel κωλύσαι, v. in Εἰρύω. Εἰρύαται, Ion. pro εἴρυνται : in præt. perf. pass. verbi ῥύομαι s. εἰρύομαι. Il. A, [238] : Θέμιστας Πρὸς Διὸς εἰρύαται, i. e. φυλάττουσι, ῥύονται, Conservant, Tuentur. [V. in ʾΕρύω, Custodio. De mensura secundæ formarum ʾΕρύω et ʾΕρύομαι, Εἰρύω et Εἰρύομαι, tam Trahendi quam Custodiendi significatione positarum, Buttm. Lexil. vol. 1, p. 65, monuit υ natura breve sequente vocali brevi pro metri necessitate aut corripi aut produci, ut supra fuit εἰρῦαται et εἰρῠαται; sequente autem σ si producitur, dici ἐρυσσάμενος etc. duplici σ, nec probandam esse Heynii in Exc. 4 ad Il. A, vol. 4, p. 177–180, opinionem, diversam fuisse mensuram verborum ʾΕρύω (ῠ) Traho, et ʾΕρύομαι (ῡ) Tueor. Nullum tamen exemplum vidi productæ in præs. vel imperf. secundæ, ubi significatione Trahendi ponitur, nisi Tzetzæ Hom. 196 : Τόξα ἐρύων, qualia plura sunt, ubi Custodiendi significatione dicitur. De mensura formarum ῾Ερυμαι et Εἴρυμαι paullo ante dixi. L. Dind.]

῾Ερφος, τὸ, habetur ap. Nicandr. Al. 248 : Σηπόμενον δὲ μύδῳ ἐκρήγνυται ἔρφος, Putrefacta cutis rumpitur. [Conf. ib. 344, Ther. 376.]

[ʾΕρχανήεις.] ʾΕρχανήεντα πυλῶνα Hesych. dici tradit τὸν πεπυκνωμένον καὶ συνεχόμενον. [ʾΕρχανόεντα vel ἐρχατόεντα Guietus et Is. Vossius. Alludit ad ἕρκάνη, ut variatum fortasse sit et in hoc nomine et in ῾Ερχατος, quod v., nisi in hoc scriptura per χ, in illo per κ librariis est imputanda. L. Dind.]

[ʾΕρχάτης. V. ῾Ερχατος.]

῾Ερχατος, ὁ, Sepes, Septum, φραγμὸς, Hesych. Ap. Eund. vero est et ῾Ερκατος [῾Ερκα codex priori l.], itidem pro φραγμὸς et τεῖχος. [V. ʾΕρκατὴ, ʾΕρχανήεις. Recte Schneiderus in ʾΕρχατόω huc refert tertiam Hesychii gl. : ʾΕραχάται (ἐρχάται), οἱ δεσμεύοντες, sed minus certa conjectura ῾Εραχος, quod v. Ceterum conferendum ῾Ορχατος.]

ʾΕρχᾰτόω, Obsepio, Concludo, Conclusum teneo. Hom. Od. Ξ, [14] : ʾΕν δὲ ἑκάστῳ Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο· vult autem Eust. factum esse ab ἔρχατο, 3 pers. plur. præt. plusquamperf., esseque mere poeticum. [Formatur a perf. ἔρχαται, quod v. in Εἴργω, et vertendum in pass. Inclusus sum. Videtur autem esse forma epica pro ʾΕρχατάω.]

[ʾΕρχεία, ἡ, δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηίδος, ὥς φησι Διόδωρος, Harpocr., et ex parte Hesych. Ap. Steph. Byz. quod ponitur inter nomina ab ʾΕρυ et ʾΕσ incipientia : ʾΕρεχθία, δῆμος τῆς ʾΑττικῆς τῆς Αἰγηίδος φυλῆς ἀπὸ ʾΕρεχθέως τοῦ ξενίσαντος Δήμητραν. Τετρασυλλάβως δὲ τοὺς ʾΕρεχθέας φασίν. ῾Ο δημότης ʾΕρεχθιεύς. Καὶ ʾΙσοκράτης ʾΕρεχθιεὺς ἦν. Τὰ τοπικὰ ʾΕρεχθιᾶθεν, ʾΕρεχθίαζε καὶ ʾΕρεχθιάσιν, scribendum ʾΕρχία (s. ʾΕρχεία) ... ʾΕρχίου ... τρισυλλάβως ʾΕρχιᾶς, ʾΕρχιοὺς, ... ʾΕρχίαθεν, ʾΕρχίαζε, ʾΕρχίασιν, præeunte cod. Vratisl., qui ʾΕρεχία, ʾΕρεχίου, ʾΕρεχίας, ʾΕρεχιεὺς, ʾΕρεχιᾶθεν, ʾΕρεχίαζε, ʾΕρεχιᾶσιν. Formæ gentilis non contractæ genit. ʾΕρχιέως est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 915, n. 626, b, ap. Dinarch. p. 95, 8, accusat. ʾΕρχιέα ap. Isæum p. 40, 17, genit. plur. ʾΕρχιέων ap. Dionys. in ed. Reisk. Isæi p. 343, 351. Adv. ʾΕρχείαθεν ex Dinarcho affert Harpocr. ʾΕρχίασι ap. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 157, 22 (quorum alterutrum reddendum Photio et Suidæ pro ʾΕρχιάδαι), ʾΕρχιάσιν vel ʾΕρχιᾶσιν erat ap. Plat. Alcib. 1 p. 123, C, quod correxit Buttmannus. Verus enim accentus est proparoxytonus et in hoc et in reliquis adverbiis, si paroxytonon est ʾΕρχία vel ʾΕρχεία, non oxytonon. De prosodia notandum in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, n. 147, p. 220, 7, scribi ΑΙΓΑΛΟΙ ΗΕΡΧΙΕΙ cum spiritu aspero, qui in libris omnino obliteratus videtur. Ceterum ʾΕρχίος ille, qui, quod alii de Celeo narrant, Cererem excepisse dicitur, idem est fortasse de quo Arcad. p. 41, 30 loquitur : Τὰ διὰ τοῦ ιος τρισύλλαβα κύρια ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν προπαροξύνεται ... τὸ δὲ ʾΕρχίος παροξύνεται, et Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 58, 26, inter paroxytona trisyllaba dactylica in ιος ponens

Ἔρχίος. Corrigendus igitur accentus etiam ap. Callimachum in fr. ab Luciano Amor. c. 49 citato, ubi : Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν, ὧδε νέων ἐράοιτε. V. etiam Ὀρχιεύς. L. Dind.]

[Ἐρχίος vel Ἑρχίος. V. Ἐρχεία.]

Ἔρχομαι, Venio, [Abeo, quarum signiff. exx. v. infra,] Eo [ut in locutione χαμαὶ ἐρχόμενοι ἄνθρωποι Il. E, 442, et alibi, de qua plura v. in Χαμαὶ, et in exx. infra citandis], ἐλεύσομαι, aor. ἦλυθον, ἦλθον, tanquam ab ἐλεύθω, de quo supra : unde et exempla diversorum loquendi generum per ἐλθεῖν, aut ejus compp., cum ἔρχεσθαι et ejus compp. ponere non dubitavi. [De formis illis hæc habet HSt. in] Ἐλεύθω, Venio : sed inus. est thema, a quo tamen in usu sunt aliqua tempora. Dicitur enim in præt. med. ἐλήλυθα Att. pro ἦλυθα, ap. poetas autem et εἰλήλουθα. [Plur. forma εἰλήλουθμεν pro εἰληλούθαμεν, Hom. Il. I, 49, Od. Γ, 81. Plusquamperf. ἠληλούθειν ex Callimacho annotat gramm. in Cram. Anecd. vol. 4, p. 417, 8. Qui si εἰληλούθειν scripsisset, mirum ni Homericis exemplis plusquamperf. εἰληλούθειν uti maluisset grammaticus. Formæ ἐλήλουθα partic. ἐληλουθὼς est Hom. Il. O, 81. Formas syncopen passas ἐλήλυμεν, ἐλήλυτε ex Cratino et Achæo Tragico memorat Hephæstio p. 7. Pass. ἐλήλευσμαι ponit Theodosius p. 186, 22, ἤλευσμαι 184, 26. Plusquamperf. ἐληλύθειν, Aristoph. Eq. 1306. Conf. gramm. Cram. l. c.] Et in aor. 2 ἦλυθον dicunt poetæ, s. ἦλθον per sync. : quod posterius et in prosa locum habet. [Forma ἦλυθον, qua sæpissime utuntur ceteri poetæ, in trimetris rarius usi sunt Attici. Neophron ap. schol. Eur. Med. 661 : Καὶ γάρ τιν' αὐτὸς ἦλυθον λύσιν μαθεῖν σοῦ. Eur. Rhes. 660, Tro. 374, El. 598. || Formam ἦλυθα Huschkius Anal. crit. p. 306 restituit in epigr. Anth. Pal. 14, 44, 1 : Νυκτὶ μιῇ καὶ Τρωσὶν ἐπήλυθα καὶ τὰ Πελασγῶν φῦλα διατμήξας εἶλον. Codex ἐπήλυθε. || Formæ Lacon. ἔλση, ἔλσοιμι, ἐλσὼν sunt ap. Aristoph. Lys. 105, 118, 1081, Doricæ ηνθον etc. sæpe ap. Theocritum (Ἔνσων, ἔλκων ap. Hesych. Reiskius scribendum conjiciebat ἐνσὼν, ἐλθών), Alexandrinæ ἦλθα etc. sæpius in V. T. interpret. Græca, in Chron. Pasch. p. 426, 6; 732, 18, et ap. Jo. Malalam. V. Maittair. De dial. p. 221. In Panareti Chron. Trapez. præter aoristi formas ἦλθαμεν et ἦλθαν legitur etiam tertia plur. perf. ἦλθασιν p. 363, 89; 364, 19. Conf. Ducæ Hist. Byz. p. 97, A. Tertiæ plur. aoristi alia forma Alexandrina ἀπήλθοσαν est ap. schol. Guelf. Eur. Hec. 137. V. Etym. M. v. Ἦλθοσαν. Mira forma, nisi ex hac ipsa corrupta est, συνήλθησαν legitur ap. Joannem Plusiadenum in Pasini Codd. Taurin. vol. 1, p. 274, A, fin. Anceps inter perf. et aor. in Orac. Sib. p. 143, 1 ed. Gall. : Οἴκῳ δουρατέῳ ἐσελήλυθον· αὐτὰρ ἔπειτα. Inf. perf. pass. μετῆλθαι apud Peyron. Papyr. Ægypt. 1, p. 34, 27. || Optativi forma media usus videtur scriptor Batrachom. 178 : Οὐκ ἂν πώποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν ἐλθοίμην ἐπαρωγός. (Aliud, sed nullius fidei ex., v. in Ἐλείθυια.) Præsens ἔλθω in gl. Dorv. ad Aristoph. Pl. 1201 : Ἥξει) ἔλθει, quod Hemsterhusio recentioris Græciæ videbatur, scrib. est ἔλθῃ, et ponitur significatione futuri, ut in Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 67, A, aliisque ll. ap. Lobeck. ad Phryn. p. 723.] Ἐλθετῶς, Salaminios dicere pro ἐλθὲ, auctor Hesych. [Σαλαμινοὶ codex. Glossa corrupta.] Fut. autem est ἐλεύσομαι tanquam a pass. Aristoph. [Nub. 238] : Ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὥνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα. Hom. Od. O, [42] : Ἐκ Πύλου εἰλήλουθας· Ξ, [278] : Ἐναντίον ἦλυθον ἵππων. In prosa autem passim ἦλθον : unde imper. ἐλθὲ, et infin. ἐλθεῖν, quod pro præs. Venire, Ire, sumitur. Sic compp. ἀνελθεῖν, διελθεῖν, εἰσελθεῖν, κατελθεῖν, etc. quorum exx. vide in Ἀνέρχομαι, Διέρχομαι, Εἰσέρχομαι, Κατέρχομαι. Sed et de usu simpl. ἐλθεῖν dicetur in Ἔρχομαι. Fut. autem ἐλεύσομαι utrisque scriptt. commune est. [Perrarum est ap. Atticos, qui εἶμι usurpare solent. Æsch. Prom. 854 : Πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται· Suppl. 522, Soph. OEd. C. 1206, Tr. 595. De prosæ scriptoribus Pollux 5, 155 : Τὸ δὲ ἐλεύσομαι Ὅμηρος μὲν εἶπεν, οὐδεὶς δὲ τῶν καταλογάδην δοκίμων. Cui Lysiæ locum p. 165, 12 : Οἴομαι αὐτοὺς ἐπὶ μὲν τοῦτον τὸν λόγον οὐκ ἐλεύσεσθαι, quem corruptum putabat Elmslei. ad Eur. Heracl. 210, opposuit Lobeck. ad Phryn. p. 38, ita scribentem p. 37 : Ἀπελεύσομαι· παντάπασι φυλάττου· οὔτε γὰρ οἱ δόκιμοι ῥήτορες οὔτε ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων κέχρηται τῇ φωνῇ· ἀντὶ δὲ αὐτοῦ τῷ ἄπειμι χρῶ καὶ τοῖς ὁμοιοειδέσιν ὡσαύτως, et similibus verbis de ἐπεξελεύσομαι et ἐπεξελευσόμενος, ut Mœridis p. 16 aliorumque recentt. præcepta omittam. Exempla Dionysii Hal., Luciani, Plutarchi et supparium indicavit Lobeck. || De ceteris verbi ἔρχομαι modis et temporibus recte Elmsl. l. c. : « Nec multo magis usitata sunt ἠρχόμην, ἔρχου, ἔρχωμαι, ἐρχοίμην, ἔρχεσθαι, ἐρχόμενος, pro quibus plerumque dixerunt Attici ᾖα, ἴθι, ἴω, ἴοιμι, ἰέναι, ἰών. Ἐπερχόμενον habet Æsch. Prom. 98. Ἔρχεσθαι Ag. 926. Ἐρχόμενα Soph. Tr. 851. Ἐπερχομένῳ Aristoph. Nub. 311. Ἐπήρχοντο Thuc. 4, 120. Προσήρχοντο ib. 121. (Unde Pollux 3, 121, Xenophontem etiam pro Thucydide nominans, per errorem citat προσήεσαν. L. D.) Ὑπερχόμενος Plat. Critone p. 53, E, Xen. De rep. Ath. 2, 14. Ἐξέρχοιτο Cyrop. 4, 1, 1 (ubi exigua est auctoritas scripturæ ἐξέρχεται). Ἐπεξερχόμεναι Antipho p. 623 (115, 9). Ὑπέρχεσθαι Andocid. In Alcib. p. 122 (31, 42), Demosth. In Aristocr. p. 623, 22. Altera totidem exx. ap. Atticos scriptt. hodie superstites reperiri posse vix crediderim.» Longius vero quam debebat progressus addidit : « Legitur quidem ap. Aristoph. Thesm. 504 : Ὁ δ' ἀνὴρ περιήρχετ' ὠκυτόκει' ὠνούμενος. Sed suspicor poetam scripsisse περιῆεν vel περιῆρρεν. » Nam imperf. apud Aristoph. satis tuentur exx. Thucydidea, quibus duo Arati 102 et 118 addit Buttm. Gramm. vol. 2, p. 137.] Hom. Il. B, [457] : Ὡς τῶν ἐρχομένων ἄπο [ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο αἴγλη ... δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκεν], Ab illis euntibus. [Aristoph. Ran. 301 : Ἴθ' ἧπερ ἔρχει· Thesm. 1178 : Ὀρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς· Vesp. 1322 : Οἴκαδ' ἔρχεται.] A, [120] : Γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, Abit alio. [Soph. Antig. 99 : Στεῖχε· τοῦτο δ' ἴσθ' ὅτι ἄνους μὲν ἔρχει· 1100 : Ἐλθὼν κόρην ... ἄνες· 1107 : Δρᾶ νῦν τάδ' ἐλθών. (Eadem signif. imperativo, sequente alio imperat., Hom. Il. M, 343 : Ἔρχεο, δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντα κάλεσσον· Od. P, 544. Et conjunctivo, Ψ, 254 : Ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν.) Aristoph. Lys. 727 : Πάσας τε προφάσεις ὥστ' ἀπελθεῖν οἴκαδε ἕλκουσιν· ἤδη γοῦν τις αὐτῶν ἔρχεται. Αὕτη σὺ ποῖ θεῖς; — Οἴκαδ' ἐλθεῖν βούλομαι· ubi tamen etiam Venit et Ire vertere licet. || Venio. Id. Eq. 1196 : Ἐκεινοιὶ γὰρ ὡς ἔμ' ἔρχονταί τινες πρέσβεις· Ach. 908 : Ὁδὶ ἔρχεται· Lys. 1231 : Ὅταν ἔλθωμεν ἐς Λακεδαίμονα· Ran. 1164 : Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν. Ceterum paullo rarior est signif. Abeundi quam signiff. Eundi et Veniendi. || Constructiones notabiliores sunt : cum genitivo, Hom. Il. B, 801 : Ἔρχονται πεδίοιο, Per campum. || Cum accusat. viæ quam quis it, Æsch. Prom. 962 : Κέλευθον ἥνπερ ἦλθες ἐγκόνει πάλιν. Eur. Tro. 235 : Πυκνὰς ἐς Τροίαν ὁδοὺς ἐλθόντα. Aristoph. Ach. 1144 : Ὡς ἀνομοίαν ἔρχεσθον ὁδόν· Lys. 834 : Ἴθ' ὀρθὴν ἥνπερ ἔρχει τὴν ὁδόν. Herodot. 2, 24 : Ὁ ἥλιος ἔρχεται τῆς Λιβύης τὰ ἄνω. Plato Protag. p. 317, B : Τὴν ἐναντίαν ἅπασαν ὁδὸν ἐλήλυθα. || Cum accusativo loci Hom. Il. X, 483 : Ἀΐδαο δόμους ἔρχεαι. Pind. Pyth. 4, 52 : Τάνδε νᾶσον ἐλθόντες· 134 : Ἦλθον Πελία μέγαρον. Soph. Tr. 259 : Ἔρχεται πόλιν. Et δόμους El. 64, πατρὸς τάφον 893. Eur. Hipp. 1102 : Τὰ θεῶν μελετήμαθ', ὅταν φρένας ἔλθῃ. || Cum accus. pers. Pind. Isthm. 2, 48 : Ταῦτα, Νικάσιππ', ἀπόνειμον, ὅταν ξεῖνον ἐμὸν ἔλθῃς. Liban. vol. 4, p. 779, 5 : Καὶ δευτέρα τις ἦλθέ με κακοπραγία, nisi leg. μοι. || Cum dativo pers. Pind. Ol. 1, 100 : Τὸ δ' αἰεὶ παράμερον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. Æsch. Prom. 358 : Ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος ... κεραυνός· 664 : Ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Thuc. 8, 96 : Τοῖς δὲ Ἀθηναίοις ὡς ἦλθε τὰ περὶ τὴν Εὔβοιαν γεγενημένα, quod explicatius dicit ib. 19 : Ἐλθούσης παρὰ Χαλκιδέως ἀγγελίας αὐτοῖς ἀποπλεῖν πάλιν. (Sine dativo sic Demosth. p. 30, 3 : Ὡς γὰρ ἠγγέλθη Φίλιππος ἀσθενῶν ἢ τεθνεὼς, ἦλθε γὰρ ἀμφότερα ...) Proprie id. 1, 13 : Ἔτη δ' ἐστὶ μάλιστα τριακόσια ... ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίοις ἦλθε. Et alibi sæpe. Plato Phædr. p. 250, D : Ὄψις ... ἡμῖν ὀξυτάτη τῶν διὰ τοῦ σώματος ἔρχεται αἰσθήσεων. Demosth. p. 1001, 11 : Οὐδὲ γὰρ, εἴ τι τῇ μητρὶ πρὸς ὀργὴν ἦλθε τῇ τούτων, τούτους ἂν ἐμίσει, νομίζων αὐτοῦ εἶναι. Aristot. Metaphys. 3, 7 : Ἐλήλυθε δ' ἐνίοις αὕτη ἡ δόξα, ὥσπερ καὶ ἄλλαι

τῶν παραδόξων.] Cum ἐπὶ, πρὸς, εἰς, ut Ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰς εὐθύνας, Dem. [p. 341, 18], ἐπὶ τὸ ἄρχειν, Plato. [Ἐπὶ δεῖπνον Hom. Il. T, 275, ἐπὶ ξενίαν Pind. Nem. 10, 49, ἐπὶ τὰ πράγματα Thuc. 1, 88, ἐπὶ πόλεμον 6, 36, ἐπὶ τὰς μαθήσεις Plato Theæt. p. 144, B, etc., et eodem similibusque modis apud alios omnes. Sequente accusat. loci Thuc. 1, 18 : Ὁ βάρβαρος ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα δουλωσόμενος ἦλθε. Et accusativo personæ Æsch. Prom. 864 : Τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις. Thuc. 5, 4 : Οὐκέτι ἐπὶ τοὺς ἄλλους ἔρχεται, κἰσθόμενος οὐκ ἂν πείθειν αὐτούς. Et significatione Invadendi 7, 57 : Μὴ ξὺν τοῖς ἀποίκοις, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀποίκους ἄκοντας μετὰ μισθοῦ ἐλθεῖν, et alibi. De accusando Isocr. p. 401, A : Ἐπήρθη ἀδίκως ἐπ' Εὐθύνουν ἐλθεῖν. Sequente dativo, Eur. Andr. 302 : Οὔτ' ἂν ἐπ' Ἰλιάσι ζυγὸν ἦλυθε δούλιον, pro ἐπῆλθε. Genitivo, ut sit Versus, Thuc. 4, 130 : Κατὰ τὰς ἄνω πύλας, ᾗ ἐπὶ Ποτιδαίας ἔρχονται.] Cum πρὸς autem, ut, ἔρχεται πρὸς τὸ οἴκημα. [Hom. Od. Θ, 42 : Ἐμὰ πρὸς δώματα καλὰ ἔρχεσθε. Æsch. Prom. 829 : Ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα· 854 : Πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται. Soph. Ant. 868 : Πρὸς οὓς ... ἔρχομαι. De uxore ad maritum veniente Xen. OEc. 7, 5 : Ἔτη οὔπω ιε' γεγονυῖα ἦλθε πρὸς ἐμέ. De re Eur. Med. 1083 : Πρὸς ἀμίλλας ἦλθον μείζους. Epitome Orph. Lith. v. 425 : Πρὸς ἐπιθυμίαν ἔρχεσθαι.] Cum εἰς, ut [Pind. Ol. 7, 31 : Μαντεύσατο δ' ἐς θεὸν ἐλθών. Eur. El. 312 : Κάστορ', ᾧ πρὶν ἐς θεοὺς ἐλθεῖν ἔμ' ἐμνήστευον. Thuc. 5, 32 : Ἐλθόντες ἐς τοὺς Βοιωτοὺς ἐδέοντο ... κοινῇ πράσσειν· 39 : Ἦλθον ἐς τοὺς Βοιωτοὺς πρεσβευόμενοι· 5, 79 : Αἱ δέ τις τῶν ξυμμάχων πόλις πόλει ἐρίζοι, ἐς πόλιν ἐλθεῖν ἄν τινα ... δοκοίη. Nonnus Dion. 7, 301 : Καὶ εἰς Σεμέλην ταχὺς ἔλθω. De rebus Eur. Or. 1011 : Τὰ πανύστατα εἰς ἐμὲ καὶ γενέταν ἐμὸν ἦλυθε], Ἔρχεται εἴς σε [εἰς σὲ] ἡ ὀργή, Dem. [Proprie de locis Hom. Od. X, 166 : Ἔρχεσθαι ἐς θάλαμον. Et alii omnes.] Et ἐλθεῖν εἰς δύναμιν, Plato De rep. 2, pro Adipisci s. Nancisci potestatem. [Gorg. p. 484, D : Ἐπειδὰν ἔλθωσιν εἴς τινα πρᾶξιν. Thucyd. 1, 36 : Εἰ περιόψεσθε τὰ δύο ἐς ταὐτὸν ἐλθεῖν. Et 2, 39 : Ἐς τὰ ἀλγεινὰ ἐλθοῦσι· 3, 44 : Ἦλθεν ἐς τὸ δεινόν· 8, 72 : Ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω μέγα ἐλθεῖν. Sic sæpissime quum proprie tum figurate cum ejusmodi vocc., ut εἰς ἀγῶνα, ἐλπίδα, ἐπιθυμίαν, ἐπίνοιαν, λόγον, λόγους, ὄψιν, πεῖραν, σύμβασιν, χεῖρας, aliisque. Eur. Iph. A. 231 : Ναῶν εἰς ἀριθμὸν ἦλυθον καὶ θέαν ἀθέσφατον. Quod de rebus dicitur ap. Thuc. 2, 72 : Καὶ ἄλλο εἴ τι δύναται ἐς ἀριθμὸν ἐλθεῖν, Quæ numerari possunt.] Aristides autem [vol. 1, p. 149] alio loquendi genere : Τό γ' εἰς ἀνθρώπους ἐλθὸν, pro Quantum quidem in viribus humanis situm fuit. [Alia exx. constructionis cum εἰς, v. in fine. Quibus addi potest Diod. 13, 95 : Τοῖς λογισμοῖς εἰς ἑαυτοὺς ἐρχόμενοι. Ubi alia exx. collegit Wessel.] Jungitur et cum διὰ, ut, ἐλθεῖν διὰ μάχης (τοῖς πολεμίοις), Thuc. [2, 11; 4, 92, et aliquoties ap. Herodotum. Eur. Hel. 978 : Ἐλθεῖν διὰ μάχης τῷ συγγόνῳ. (Quod Herc. F. 579 dicit : Ὕδρᾳ ἐλθεῖν εἰς μάχην· Bacch. 636, πρὸς θεὸν εἰς μάχην.) Æsch. Prom. 121 : Τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντα. Eur. Iph. A. 1194 : Ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· Or. 757 : Διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι· Phœn. 384 : Διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα. Ælian. V. H. 13, 12 : Ὁ δὲ παρανόμως σφαγεὶς διὰ τιμῆς ἦλθε δημοσίᾳ. Aliter Eust. Il. p. 2, 25 : Διὰ τῆς Ἰλιάδος ἐλθεῖν, Iliadem percurrere. Cum ἀνὰ Hom. Od. Θ, 173 : Ἐρχόμενον ἀνὰ ἄστυ. Cum κατὰ id. Od. H, 40 : Ἐρχόμενον κατὰ ἄστυ. Cum παρὰ Pind. Ol. 1, 111 : Παρὰ Κρόνιον ἐλθών· Nem. 10, 49. Æsch. Ag. 180 : Καὶ παρ' ἄκοντας ἦλθε σωφρονεῖν. Thuc. 1, 40 : Ἐξεῖναι παρ' ὁποτέρους τις τῶν ἀγράφων πόλεων βούλεται ἐλθεῖν· et ibid. 35. Idem 5, 56 : Ἀργεῖοι ἐλθόντες παρ' Ἀθηναίους ἐπεκάλουν. De coitu ap. Herodot. 2, 115 : Παρὰ ... τὴν γυναῖκα ἦλθες· 6, 68 : Κυέουσαν ἐλθεῖν παρὰ Ἀρίστωνα. Cum ὑπὸ Thuc. 2, 79 : Ἐλθόντες ὑπὸ Σπάρτωλον. Cum part. ὡς id. 1, 31 : Ἐλθοῦσιν ὡς τοὺς Ἀθηναίους· 2, 73; 5, 4. Demosth. p. 584, 10 : Ὡς ὑμᾶς τοῦ πράγματος ἐλθόντος.] Ap. Herodot. sæpe cum partic. fut., ut ἔρχομαι ἐρέων [1, 5, etc.], φράσων [3, 6], pro Dicere aggredior. Ad verbum, Venio dicturus, i. e. ad dicendum, ut Gall. *Je vien maintenant à parler de* etc. [2, 35 : Ἔρχομαι δὲ περὶ Αἰγύπτου μηκυνέων τὸν λόγον, et alia addit Schweigh. in Lex. Xen. Ages. 2, 7 : Καὶ οὐ τοῦτο λέξων ἔρχομαι ὡς ... συνέβαλεν. Alia Atticorum exx. v. ap. Elmsl. ad Eur. Med. 1024.] Item Ἐρχόμενος, pro Futurus, Instans, ut Act. 18, [21], ἐρχ. ἑορτὴ, Festum quod instat. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 423, B : Ἐν ταῖς ἐρχομέναις ἡμέραις.] At Thuc., Ἐρχομένου ἔτους, pro Insequenti anno. [Isaac in Petavii Uranol. p. 367, B : Μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐρχομένου Ἰανουαρίου· 374, E : Ἄχρι καὶ αὐτῆς τῆς ἐρχομένης κυριακῆς. De rebus dicti exemplis supra passim citatis alia plurima addi possunt, velut Thuc. 8, 80 : Ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον (naves)· 33 : Ἐλθούσης παρὰ Πεδαρέτου ἐπιστολῆς. Et aliorum quorumvis. Improprie dicitur etiam Pind. Pyth. 5, 13 : Σὲ δ' ἐρχόμενον ἐν δίκᾳ πολὺς ὄλβος ἀμφινέμεται. Soph. OEd. T. 1358 : Οὔκουν πατρός γ' ἂν φονεὺς ἦλθον, i. e. Factus essem. V. quæ dicta sunt in Βαίνω vol. 2, p. 45, D. Alia phrasi Eur. Heracl. 295 : Ὡς παρὰ μικρὸν ψυχὴν ἦλθεν διακναῖσαι. Polyb. 1, 43, 7, idemque ib. 45, 14 : Παρ' οὐδὲν ἐλθόντες τοῦ πάσας ἀποβαλεῖν τὰς παρασκευάς· 2, 55, 4 : Παρ' ὀλίγον ἦλθε τοῦ ... ἐκπεσεῖν. Plut. Mor. p. 56, F : Παρ' οὐδὲν ἦλθεν ἀνατρέψαι. Thuc. 3, 49 : Παρὰ τοσοῦτον ἡ Μυτιλήνη ἦλθε κινδύνου· 8, 76 : Παρ' ἐλάχιστον ἦλθε τὸ Ἀθηναίων κράτος τῆς θαλάσσης ἀφελέσθαι. Synes. p. 164, C : Ἐγγὺς ἦλθεν ἀπολέσαι ἡμᾶς. Xen. H. Gr. 6, 2, 6 : Εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν. Thuc. 8, 89 : Ἀπαλλάξειν τοῦ ἄγαν ἐς ὀλίγους ἐλθεῖν. Plato Epist. 7, p. 339, E : Πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου.]

[Ἐρχομενὸς, ὁ, et Ἐρχομένιος, α, ον, i. q. Ὀρχομενὸς et Ὀρχομένιος, quæ v.]

Ἕρψις, εως, ἡ, Reptatio, seu, ut Plin., Reptatus. [Plato Crat. p. 419, D : Τὸ δὲ τερπνὸν ἀπὸ τῆς διὰ τῆς ψυχῆς ἕρψεως πνοῆ ἀπεικασθὲν κέκληται. Aristot. De partt. anim. 1, 1 init.]

[Ἐρωάζω.] Ἐρωάζει, Quiescit, Quietus est : ἡσυχάζει, Hesych.

Ἐρωγὰς, Hesychio est ἐρωδίος [recte ap. Hesych. Ἐρωδιός. Quem accentum agnoscunt Herodian. Π. μον. λ. p. 18, 11, et ap. Orionem p. 57, 13, post Orionem p. 186, Arcad. p. 41, 5; 42, 2, Etym. M. in v., Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 54, 27. Scripturam per ω cum iota subscripto, quæ est apud Arcadium et Chœroboscum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 6, 29, ubi male ἐρῳδίος paroxytono accentu, solam norant Herodianus et Theognost., Chœrob. ib. p. 214, 9", Eust. ad l. Homeri infra citandum, et Etym. M. Hæc igitur ubique restituenda] : ea autem avis species est ex genere Diomedearum, ut volunt nonnulli. Suid. ciconiæ similem esse dicit, et ita vocari quasi ἑλωδιὸν, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν : quod etymon admodum probabile est. Nam et Aristot. H. A. 8, 3, tradit ἐρωδιὸν et λευκερωδιὸν περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν. Ubi etiam ipsum a Ciconia distinguit. Ceterum Lat. dici Ardeam s. Ardeolam [Gl.], cognoscet qui conferre volet quæ ipse H. A. 9, 1, 18, tradit, et Plin. 10, 60, ubi triplex ejus genus enumerant. [Hom. Il. K, 274 : Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο Παλλάς. Ubi multa schol. et Eust. Simonid. ap. Athen. 7, p. 299; C. Æschyl. fr. Psychag. apud sch. Hom. Od. Λ, 134, ubi male ἐρρωδιὸς scriptum. Aristoph. Av. 886, 1142. Conf. etiam Schneider. ad Aristot. H. A. vol. 2, p. 16. || Formam trisyllabam ῥωδιὸς (vel potius Ῥωδιὸς) ex Hipponacte annotarunt Herodianus et Etym. M. locis supra citt. Eadem memoratur ab Hesychio. Ῥώδιος male ap. Theognostum l. c. L. Dindorf.]

[Ἐρωδία. V. Ἐριωδία.]

[Ἐρῳδιός. V. Ἐρωγάς.]

[Ἐρωδιὸς, ὁ, Erodius, f. Autonoi, ap. Antonin. Lib. c. 7, p. 48 sqq.]

Ἐρώεις, ὁ ὑποχωρῶν : ἐρώης autem, optativum. Ita ap. Suid. in Ms. cod., sed non sine mendi suspicione. In VV. LL. exp. ἐρώεις non solum Cedens, sed etiam Fluens, Desiderabilis : verum et ibi sine ullo ea exemplo. [Ἐρώεις inter adjectt. in ωεις, non addita signif., memorat etiam Etym. M. p. 34, 39. Nam ap. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 99, 24, mirum ni scribendum sit ἐρόεσσα pro ἐρώεσσα. Suo errore vero Ps.-Herodian. Epimer. p. 206, a Boiss. cit., inter vocc. ab ἔρως ducta ponit ἐρώεις. Nullum certe talis vocabuli exemplum allatum est. Nisi quis

huc referendum putet ἐρώεις in l. Etym. M., quod ne ex addito εὐρώεις repetitum putetur obstat Gud. p. 18, 12. L. Dind.]

Ἐρωέω, Eo, Fluo : interdum et Impetu feror : exp. enim non solum χωρῶ, ῥέω, sed etiam ὁρμῶ. Hom. Il. A, [303] : Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ, Fluet, Impetu feretur. Hesychio χωρήσει, ῥεύσει. Il. Ψ, [433] de equabus Antilochi acrius concitatis : Αἳ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω Ἀτρείδεω. Ubi significat potius Deflexerunt : ut et schol. exp. ἐκτὸς ἔδραμον. || Recedo, Regredior, Retrocedo, Retrogredior : vel etiam Cesso, Desisto. Il. X, [185] : Ἔρξον ὅπη δή τοι νόος ἔπλετο, οὐδέ [μηδέ] τ' ἐρώει· [B, 179;] T, [170] : Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. [Χάρμης, Ξ, 101. P, 422 : Μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο. H. Cer. 301, καμάτοιο. De nube Od. M, 75 : Τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ.] || Activam etiam signif. habet, declarans Inhibeo, Averto, Repello. Il. N, [57] : Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν· ubi et schol. exp. ἀποστρέψοιτε καὶ ἐλάσοιτε. [Theocr. 22, 174 : Χεῖρας ἐρωήσουσιν ἀποσχομένω ὑσμίνης. Sequente infinitivo Quintus 3, 519 : Ἐρωήσει τις Ἀχαιοὺς κλαυθμοῦ ἄδην κορέσασθαι.] || At Θηρὸς ἐρωήσας ὁλοὸν κέρας, Suid. ex Callimacho affert pro μειώσας, κατάξας : Etym. pro εἰς τὴν ἔραν καταγαγών. [Hanc interpr. probat Buttm. Lexil. vol. 1, p. 72. || Relinquo. Theocr. 13, 74 : Οὕνεκεν ἠρώησε τριακοντάζυγον Ἀργώ· 24, 100 : Ἐρωήσας ... δίφρον. Anton. Lib. c. 7, p. 50 Verh. : Τὸν πρεσβύτατον (filiorum suorum Autonous dixit) Ἐρωδιὸν, ἐπεὶ αὐτὸν ἠρώησεν ὁ χῶρος, interpr. Quod ipsum destituisset terra. Pass. ἐρωεῖσθαι est apud schol. ad l. Theocr., sed ubi act. ἐρωῆσαι ponit margo Brubach., quod solum convenit.]

Ἐρωὴ, ἡ, Impetus. Hesychio ὁρμὴ et ῥεῦσις. Hom. Il. O, [358] : Ὅσον τ' ἔπι δουρὸς ἐρωὴ Γίνεται, Quousque hastæ emissæ impetus pertingit. P, [562] : Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν· Γ, [62] : Ὄφελλε δ' ἀνδρὸς ἐρωήν. Et [Ξ, 488] : Ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωήν. Et Π, [127] : Πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν [al. ἰωήν. Heliodor. Anth. Pal. 9, 490, 1 : Πυρὸς μὴ τάρβει ἐρωήν.] Et in Epigr. [Anth. Pal. 10, 112, 1], ἡ περὶ κύπριν ἐρωή. || Significat etiam κατάπαυσις, ut Etym. accipit in hoc l. ejusd. Hom. Il. Π, [302] : Πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. [Hoc dici, ut ἀπαλλαγὴ βίου, ut sit Requies a bello, monet Buttm. Lexil. vol. 1, p. 71. Theocr. 22, 192 : Μάχης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. Mosch. 4, 40 : Δακρύων δὲ πάρεστί μοι οὐδ' ἴ' ἐρωή.] Recessio : ὑποχώρησις, Hesych., ut Dionys. quoque Per. [601] dicitur usurpasse pro Fuga, ἐκφυγή.

[Ἐρωία, ἐρωμένη, Hesych. Æque suspecta ejusd. gl. Ἔρωσις, ἐρώμενος.]

[Ἐρωμᾰνέω, i. q. ἐρωτομανέω. Oppian. Cyn. 3, 368 : Καὶ μάλ' ἐρωμανέων σφριγᾷ. Agathias Anth. Pal. 5, 267, 10 : Πῶς δύναται ψυχὴ ἐρωμανέειν ὀρθὰ λογιζομένη;]

[Ἐρωμανής. Ἐρωμανία. V. Ἐρωτομ—.]

[Ἐρωμεναγοραστὴς, Ἐρωμενοπάροχος, Ἐρωμενοπώλης, ὁ. Diomedes Grammat. p. 313 Putsch. : « Omnis enim appellatio primæ positionis *a* litera terminata casu nominativo, acceptis syllabis *ri* et *us* significat eum qui eam rem aut præstat aut vendit aut emit, veluti Amica Amicarius ἐρωμενοπάροχος » etc.]

[Ἐρωμένιον, τὸ, Amicula. Antiphanes Anth. Pal. 11, 168, 4 : Οὐ γλαφυρὸν γνούς ποτ' ἐρωμένιον.]

Ἔρως, ωτος, ὁ, Amor. [Anacreon ap. Hephæst. p. 71 : Παρὰ δηῦτε Πυθόμανδρον κατέδυν ἔρωτα φεύγων. Id. ib. p. 130 : Μεθύων ἔρωτι. Pind. ap. Athen. 10, p. 427, D : Χάριτας ἀφροδισίων ἐρώτων. Æsch. Prom. 902 : Κρεισσόνων θεῶν ἔρως. Et alii quivis utroque numero.] Ὁ τῶν καλῶν ἔρως, Lucian., Amor quo prosequimur pulcras. Plut. [Mor. p. 984, E] : Ἡ δὲ πρὸς τὸν Ἰασέα παῖδα τοῦ δελφῖνος εὔνοια καὶ φιλία, δι' ὑπερβολὴν ἔρωτος ἔδοξε. [Plurali pro singulari Apoll. Rh. 3, 452 : Πολλὰ δὲ θυμῷ ὥρμαιν', ὅσσα τ' ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι· 687 : Θρασέες γὰρ ἐπεκλονέεσκον ἔρωτες. Lycophr. 134 : Οὐδ' Ἀνθέως ἔρωτας. Orph. Arg. 876 : Πέρι γάρ ἑ τεῖρον ἔρωτες. Plut. Mor. p. 1147, F : Μὴ στέγουσα τοὺς παρὰ φύσιν ἔρωτας. Niceph. Greg. Hist. Byz. 2, 7, p. 26, E : Τοὺς βασιλικοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τοὺς ἑαυτῆς ἐξέκαυσεν ἔρωτας, et mox : Οἱ τῆς Μαρκεσίνης ἔρωτες. || Cum εἰς Argum. Soph. Antigonæ : Διὰ τὸν εἰς αὐτὴν ἔρωτα. Cum πρὸς, ut Lucian. infra cit., Aristot. H. A. 9, 48 : Πρὸς παῖδας ἔρωτες. Nicet. Eugen. 5, 47 : Τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα δεινὸν τῆς Χρυσίλλης.] || Amor, Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. [Hesiod. Th. 120 : Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι· 201. Conf. schol. Apoll. Rh. 3, 26. Anacreon ap. Dionem Chr. vol. 1, p. 94 : Δαμάλης Ἔρως. Alcman ap. Hephæst. p. 76, Soph. Trach. 354, et sæpius Eurip., velut Hipp. 534, ubi Jovis filius dicitur. Aristoph. Ach. 991 : Ἔρως, ὥσπερ ὁ γεγραμμένος· Av. 574, 696, 1737.] Item plur. Amores, Cupidines. Xen. [Comm. 1, 3, 13] : Ἴσως δὲ καὶ [οἱ] Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται, [ὅτι καὶ πρόσωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. Ἔρωτας primus memorat Anacreon ap. Himer. Or. 14, 4, post eum Simonid. Anth. Pal. 7, 25, 3 : Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ' Ἐρώτων (conf. Hedylus ib. 7, 292, 3 : Ἦν γὰρ Ἐρώτων καὶ Χαρίτων ἡ παῖς ἀμβρόσιόν τι θάλος, nisi quis in hujusmodi locis substantivum esse malit), et sæpissime recentiores poetæ, velut Bucolici. Sed in l. Xen. ab HSt. citato ipse orationis color prodere videtur lectoris annotationem, quales plures in libros illos illatæ sunt. || De amasio vel amica, ut ap. Latinos, Amor. Alciphr. 1, 34, p. 190, 40 : Ὁ ἐμὸς ἔρως, Εὐθύδημε.] || Ἔρως generaliter pro Quovis amore sive desiderio alicujus rei. [Φιλότητος, Concubitus, Archiloch. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 475. Æsch. Eum. 865 : Δεινὸς εὐκλείας ἔρως. Et similiter sæpius Euripides. Plurali Aristoph. Av. 1316.] Unde dicitur ἔρωτα ἔχω τούτου, Hujus rei desiderio teneor; τοῦ καταμαθεῖν, Plato. [Sine genit. Eur. fr. Androm. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 474 : Ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν. Sequente infinitivo Herodot. 5, 32 : Ἔρωτα σχὼν τῆς Ἑλλάδος τύραννος γενέσθαι.] Item ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως, Lucian. [Ep. ad Nigrin., Nigrino præmissa. Aliæ locutiones sive priorem sive alteram signif. habentes sunt : Æsch. Ag. 341 : Ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ ποθεῖν ἃ μὴ χρή. (Thuc. 6, 24 : Ἔρως ἐνέπεσε τοῖς πᾶσιν ὁμοίως ἐκπλεῦσαι. Plato Leg. 4, p. 711, D : Ὅταν ἔρως ἐγγένηται ... δυναστείαις.) Suppl. 521 : Τῶν σ' ἔρως ἔχει τυχεῖν. (Xen. H. Gr. 5, 3, 19 : Ἔρως αὐτὸν ἔσχε τῶν σκηνημάτων.) Fr. ap. Athen. 13, p. 600, B : Ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. Eur. Hipp. 32 : Ἐρῶσ' ἔρωτ' ἔκδημον· Bacch. 812 : Τί δ' εἰς ἔρωτα τοῦδε πέπτωκας μέγαν; Ion. 67 : Ἔρωτι παίδων, Desiderio liberorum. Hermipp. ap. Athen. 15, p. 668, A : Βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς. Soph. OEd. C. 367 : Πρὶν μὲν γὰρ αὐτοῖς ἦν ἔρως Κρέοντί τε θρόνους ἑᾶσθαι μηδὲ χραίνεσθαι πόλιν, Cupiebant. Sic enim Tyrwh. pro ἔρις, quod ex v. 372 illatum videtur. Plato Epist. 7, p. 339, D : Πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου. Cum περὶ Marinus Vita Proculi c. 4 : Διὰ τὸν περὶ φιλοσοφίαν πολὺν ἔρωτα. Conf. Plat. Leg. 6, p. 782, E. Sequente ἵνα Hermes Trismeg. ap. Malalam p. 26, 17, et in Chron. Pasch. p. 85, 16 : Οὐδὲ ὑμᾶς τοιοῦτος ἔρως κατεῖχεν ἵνα περὶ τούτου ζητήσητε vel ζητήσαιτε.]

||Ἔρος, Æol. pro ἔρως dici fertur, significans Amor, Desiderium. Hom. Il. Ξ, [315] : Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς, Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε. Hesiod. Theog. [910] : Τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβετο δερκομενάων Λυσιμελής· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιόωνται· de tribus Gratiis. Rursum Il. N, [638] : Τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι Ἢ πολέμου. Et alibi sæpe, Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο, Postquam vero cibi et potus desiderium exemerunt sibi, i. e. Explerunt. Pro quo Virgil. dicit, Postquam exempta fames epulis. [Formæ ἔρος dativus ἔρῳ est Od. Σ, 212 : Ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν. (Quo referenda erit Hesychii gl. Ἔρωϊ, ἔχοντι, si scribendum ἔρωτι.) Ubi Wolfius ἔρω, ut sit ab ἔρως formatum per apocopen, quam eo minus probari posse intellexit Buttm. Gr. vol. 1, p. 212, 214, quod forma ἔρως etiam ll. duobus Il., qui soli eam habent, Γ, 442 : Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν· Ξ, 294 : Ὡς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν, mutanda videtur in formam ἔρος. Neque Hesiodus scripserat, ut legitur ap. Plut. Thes. c. 20 : Δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηίδος Αἴγλης,

Sed reliquendum ἔρωτα auctori versuum H. Merc. ante v. 450 insertorum. Forma Ἔρος est etiam apud Ibycum ab Athen. 13, p. 601, B, et Sapphonem ab Hephæst. p. 42, 9 citatos, et ap. Theocr. 29, 22, ubi metro excluditur altera qua alibi uti solet. Nominativo in anapæsto utitur Soph. El. 197, et in choriambico Eur. Med. 150, accusativo ἔρον in senariis sæpius Eurip., ut Hipp. 337, 449 et alibi, Tzetzes Hist. 1, 147. Conf. Koen. ad Greg. Cor. p. 608. De accusat. forma ἔρων v. Jacobs. ad Anth. Pal. 9, 39, 2. Alexandro Ætolo ap. Parthen. 14, 12 restituit Passovius. L. Dindorf.]

[Ἔρως, ωτος, ὁ, Eros, n. viri, in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, n. 191, p. 327, 13, 14; 192, 6; 193, p. 331, col. 2, 31; 281, p. 389, 11, 9. Apud Ptolem. Heph. in Photii Bibl. p. 153, 6. Aliorum alibi. L. D.]

[Ἔρως, ωτος, ὁ, Eros, suburbium Amaseæ, apud Marian. Anth. Pal. 9, 668, 669. De balneo, ap. eund. ib. 626, 627 memorato, v. in Ἐρωτιάς. || Hortus ibid. n. 666. || Fons, ap. Eunapium p. 15 ed. Boiss. L. D.]

[Ἔρωσις. V. Ἐρωία.]

[Ἐρωταπόκρισις. V. Ἐρωτοαπόκρισις.]

Ἐρωτάριον, τὸ, idem q. ἐρώτιον. [Lucillius Anth. Pal. 11, 174, 4 : Καὶ τὸ παρεστὸς μικρὸν Ἐρωτάριον. ἄϊ]

Ἐρωτάω, sequendo Etym., inter derivata a nomine ἔρως ponendum fuisset; inde enim deductum esse tradit : sed ab Ἔρομαι potius derivari, et post ipsum collocandum fuisse existimo. Est, Rogo, i. e. Interrogo, Sciscitor, Percontor. (Ab Hom. autem et aliis poetis dicitur potius Εἰρωτῶ, assumpto ι, ad producendam primam syllabam. [De qua forma HSt. :] Poetice, aut etiam Ionice, Εἰρωτάω, quo Hom. uti solet, ut Od. O, [422] : Εἰρώτα δ' ἤπειτα τίς εἴη· I, [364] : Κύκλωψ, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν· αὐτὰρ ἐγώ τοι Ἐξερέω. Ubi observa duplicem accus., sicut et in ἐρωτῶ hujus constr. exx. afferentur. Ap. Eund. legitur Δ, [347] et alibi, eadem constr. : Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι· sed in plerisque exemplaribus mendose legitur ἅμ', tanquam pro ἅμα. Ceterum invenitur et ap. Herodot. [8, 26, etc.] hoc verbum : quod pro iis faciet, qui Ionicam esse hanc literæ ι epenthesin dixerint. || Εἰρώτων in VV. LL. dicitur esse imperf. ab ἐρωτάω, pro ἠρώτων. Hoc autem εἰρώτων illud ipsum esse puto, cujus Eust. in Od. Δ, mentionem facit; sed is contra, ut a diphthongo incipit, ita esse a themate tradit, quod diphthongum in principio habet sc. εἰρωτῶ. In eo tamen l. non est simplex εἰρώτων, sed comp. ἀνειρώτων : et quidem mutatum etiam in ἀνηρώτων, in plerisque exempll. Εἰρωτέωντες, apud Herodot., Ionica dialysi pro ἐρωτῶντες, Interrogantes : itidemque Εἰρωτεώμενοι. pro ἐρωτώμενοι. [Imperat. præs. ἐρώτη in oratione Megarensis Aristoph. Ach. 800. Formam Ἐρώτημι memorat Gregor.] Cum accus. personæ construitur, cui interdum et accus. rei adjungitur; dicitur enim ἐρωτῶ σε, vel ἐρωτῶ σε τοῦτο. [Æsch. Sept. 182 : Ὑμᾶς ἐρωτῶ ... ἦ ταῦτ' ἄριστα; Soph. Phil. 56 : Ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει.] Thuc. 8, [53] : Ἠρώτα ἕνα ἕκαστον παράγων τῶν ἀντιλεγόντων ἥντινα [alii εἴ τινα] ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας τῇ πόλει. [De deo consulendo Xenoph. Comm. 1, 3, 2.] Interdum autem accus. pers. subaudiendus relinquitur, ut et in aliis verbis frequenter fieri videmus. Xen. Cyrop. 2, [4, 30] : Ἤν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμὶ, λέγε τἀληθῆ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις· ἢν δ' ἐρωτᾷ εἰ καὶ αὐτὸς ἔρχομαι, κτλ. Cum duplici autem accus., personæ sc. et rei, ut Plut. De garrul. : Πῶς οὖν οὐκ εὐθὺς ἔφρασας; ὅτι τοῦτό με οὐκ ἠρώτησας. [Sophocl. OEd. T. 1122 : Ὅσ' ἄν σ' ἐρωτῶ· Tr. 403 : Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; Eur. Iph. A. 1129; Aristoph. Nub. 641; Plat. Reip. 1, p. 337, A.] Sed frequentius cum solo rei accus. relinquendo subaudiendum alterum, uti dixi. [Æsch. Prom. 226 : Ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτε. Et apud alios omnes.] Lucian. [Vitt. auct. c. 22] : Δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. Alibi [Hermot. c. 33] : Δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. Ap. Eund., Τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν. Sic ἐρωτᾶν ἐρωτήματα, [Plato Reip. 6, p. 487, E,] Plut. In Colot. [p. 1117, F. Ἐρωτᾶν λόγους, Captiosas interrogationes nectere, deinde, Argumentari. V. Hemst. ad Lucian. Dial. p. 333. Brunck. Alia Wyttenb. in Indice ad Plut. v. Ἐρωτάω. Jerem. 45, 14 : Ἐρωτήσω σε λόγον. Thuc. 1, 5 : Οἱ παλαιοὶ τῶν ποιητῶν τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων πανταχοῦ ὁμοίως ἐρωτῶντες, εἰ λῃσταὶ εἰσιν, Appellentibus easdem ubique interrogationes propositas tradentes, an sint latrones. Ib. 133 : Ἐρωτῶντος τὴν πρόφασιν τῆς ἱκετείας. Isid. Pel. Ep. 1, p. 47, E : Ἐρωτᾷς τὴν περὶ ... Ἰωάννην τραγῳδίαν.] Ut autem Latine Interrogare et Respondere sunt relativa (si ita vocare licet), sic ap. Græcos ἐρωτᾶν et ἀποκρίνεσθαι, ut legimus ap. eund. Lucian. [Demon. c. 28] : Καὶ τὸν ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον. Sic Plut. De garrul. [p. 513, C] : Τοῦ δὲ ἀποκρινομένου μέτρον ἔστω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις. Ut porro dicitur ἐρωτῶ τοῦτο, sic etiam Ἐρωτῶμαι cum accus. eod. Xen. Cyrop. 1, [4, 3] : Καὶ ὅσα αὐτὸς ὑπ' ἄλλων ἐρωτῷτο, διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο. [Plut. Mor. p. 506, D : Ἕτερόν τι τοιοῦτο ἐρωτώμενος.] Sic ἐρωτῶμαι λόγον, Plato Leg. [10, p. 895, E. Pass. absolute Eur. Med. 501 : Ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανεῖ. Thuc. 8, 53 : Ὁπότε μὴ φαίησαν ἐρωτώμενοι· 3, 61 : Τὸ ἐρωτηθέν. Et alibi sæpe. || Aliæ constrr. sunt Eur. Ion. 236 : Παρούσας δ' ἀμφὶ τᾶσδ' ἐρωτᾷς, De præsente percontaris. Plato Theæt. p. 185, C : Ἃ νῦν δὴ ἠρωτῶμεν περὶ αὐτῶν. Sequente ἐὰν Hippocr. p. 682, 46 : Ἐρωτᾶν αὐτὴν ἢν ἡ ὀδμὴ διὰ τοῦ στόματος δοκέῃ ὄζειν τῶν ἀρωμάτων. Jo. Canabutzes ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 317, A : Ἠρώτησέ με ἐὰν διηγεῖταί τι.] || Ἐρωτῶ cum illo accus. rei, interdum quidem commode reddi potest verbo Interrogo habente eund. casum, ut in superioribus exx. : nonnunquam vero potius reddendum est verbo Interrogo, aut alio ejusmodi, cum præp. De : Aristoph. [?] ἐρωτᾶν πόλιν, Interrogare de civitate, s. Percontari s. Sciscitari. Ap. Plat. autem De rep. 6, [p. 508, A] est aliquantum etiam diversus accusativi usus; ibi enim dicitur, Τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, pro Interrogas de sole : significando, Is de quo me interrogas s. percontaris, est sol. Vel, Is quem hac tua interrogatione significas, s. innuis. Ad ista enim, Τίνα οὖν ἔχεις αἰτιάσασθαι τῶν ἐν οὐρανῷ θεῶν τούτου κύριον οὗ ἡμῖν τὸ φῶς ὄψιν τε ποιεῖ ὁρᾶν ὅτι κάλλιστα καὶ τὰ ὁρώμενα ὁρᾶσθαι; ita respondetur, Ὄνπερ καὶ σὺ, ἔφη, καὶ οἱ ἄλλοι· τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς. Est autem diligenter observandus hic accusativi usus, s. potius hic usus verbi ἐρωτᾶν cum suo accus., quippe qui haud temere ap. alium, ut opinor, inveniatur. || Ἐρωτῶ ap. Dialecticos peculiarem quendam usum habet (cujus a nemine factam mentionem invenio), pro Argumentum proponere vel quæstionem. Quin etiam interdum dicunt οὕτως ἠρώτα, pro Hoc argumento utebatur, s. potius Hoc argumentum proponebat, s. Hanc quæstionem. Aut etiam, Ita ratiocinabatur. Memini certe hoc verbum multum negotii mihi facessere, quum Sexti philosophi Pyrrhonia interpretarer, donec hunc ejus usum perspexissem. Afferam autem aliquod ex illo exemplum in Συνερωτάω. Cic. verbo Interrogare talem usum tribuit, in lib. De fato, quum scribit : Nec nos impediet illa ignava ratio quæ dicitur; appellatur enim quidam a philosophis ἀργὸς λόγος : cui si pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant, Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere, sive medicum adhibueris, sive non adhibueris, convalesces. Item, Si fatum tibi est ex hoc morbo non convalescere, sive tu medicum adhibueris, sive non, non convalesces. Et alterutrum fatum est. Medicum ergo adhibere nihil attinet. Rursumque hunc λόγον Interrogationem appellat Cic., ita scribens : Recte genus hoc interrogationis ignavum atque iners nominatum est, quod eadem ratione omnis ex vita tollatur actio. At quidam, qui hunc Ciceronis librum Commentario illustravit, vir alioqui et doctissimus et acutissimo judicio præditus, quum non animadverteret Ciceronem, dicentem, Sic interrogant, suam huic verbo signif. non dedisse, sed eam potius, quam ap. Græcos Dialecticos habet interdum verbum ἐρωτᾶν, et miraretur eum a Cic. dici interrogare, cujus oratio nullam interrogationis formam habet, atque adeo qui potius ratiocinatur s. argumentatur : annotavit illum dixisse interrogant, quoniam interrogat is, cui respondendum est, ut respondendum est ista ratiocinanti. Equidem ut hoc verum esse detur, Ciceronem tamen non eo, sed ad Græci verbi usum respexisse

constat : an autem ipse eos illuc respexisse putarit, quum illum usum ei tribuerent, incertum est. Sed et hoc obiter hic observandum fuerit, nomen λόγος a Cic. reddi Ratio, quum videamus verba illa, quibus ἀργοῦ λόγου appellatio tribuitur, Syllogismum potius et Ratiocinationem efficere : et λόγον alibi quoque hoc significare sciamus. Ad me quidem quod attinet, ita potius interpretandum censerem, sc. Ratiocinationem, Cic. autem si voc. Græcum generalius, Latino, quod itidem generalius esset, reddere voluit, miror non potius vertisse Orationem, s. potius vereor ne illud vocab. sedem hujus occuparit : ut alibi ap. hunc scriptorem unum alterius loco positum fuisse satis notum est. Alioqui observatione dignissimus fuerit hic nominis Ratio usus, pro Ratiocinatione : et in plerisque philosophorum locis, eorum præsertim qui Dialectica tractant, λόγον ita interpretari nobis quoque licebit, veluti quum λόγου θερίζοντος, et λόγου ἐγκεκαλυμμένου, aliorumque id genus mentionem faciunt. At de illa verbi ἐρωτῶ signif. dicam aliquid et in Συνερωτάω, exemplum utriusque afferens. || Ἐρωτῶ, B Rogo; sed in ea signif. qua ponitur pro Oro. Est autem frequens hic verbi ἐρωτῶ usus ap. Evangelistas; idque varia constr. Interdum enim accusativo subjungitur infin., nonnunquam subjunctivus, interjecta particula ὅπως, vel ἵνα. Aliquando autem dicitur ἐρωτῶ σε, sequente præp. περὶ, cum suo gen. Quin etiam invenitur cum accus. personæ habens et accus. rei. Est denique et quintus hujus verbi usus, sc. cum accus. personæ, sequente imper. : qui alioqui resolvi posset in subjunctivum, cum ὅπως vel ἵνα, ut in aliis quibusdam ll. usurpari dixi. Harum autem omnium constrr. exx. proferam, si prius lectorem monuero, idem sentiendum de hoc verbi ἐρωτῶ, quod de aliarum quarundam vocum ap. Evangelistas et alios N. T. scriptores usu : nimirum quamvis hic ex illis tantum afferatur, fortasse autem et reperiatur duntaxat ap. illos, non esse tamen existimandum eos vel primos vel solos illis vocc. usos fuisse, sed ea sine delectu ex iis potius, quorum minus purus sermo esset, quam ex aliis sumpsisse. Exemplo erit verbum ἐρωτῶ, de quo C nunc agitur; id enim quamvis in illa Rogandi, i. e. Orandi s. Precandi, signif. ex N. T. duntaxat afferatur, ac fortassis vix in aliis ullis extet eorum, quæ hodie in luce versantur (de multo recentioribus non loquor), alios tamen ita fuisse usos, ex Hermog. colligere possumus, meo quidem judicio; quippe qui in lib. Π. μεθόδου δεινότητος, non procul ab init., loquens περὶ τῶν κατὰ λέξιν ἁμαρτημάτων, duobus ea modis admitti scribit, nimirum κατὰ ἀκυρίαν et παραφθοράν. Et esse ἀκυρίαν, veluti si quis utatur verbis ἐρωτῶ et παρακαλῶ pro δέομαι : siquidem παρακαλεῖν esse καλεῖν, vel προτρέπεσθαι : at ἐρωτᾷν esse πυνθάνεσθαι. Hinc, inquam, colligere nos posse arbitror, fuisse et tunc temporis qui verbum ἐρωτῶ, sicut et παρακαλῶ, ita usurparent. Cur vero potius de illo quam de hoc dubitemus? (Estque obiter annotandum quod de hoc verbo παρακαλῶ itidem dicitur.) [Apollon. De constr. p. 289, 20 Bekk. : Ἐρωτῶ σε νῦν ἐν ἴσῳ τῷ παρακαλῶ σε. L. D.] Hæc præfatus, ad exempla venio. Primæ igitur constr. (i. e. cui primum locum dedi), qua subjungitur accusativo D infinitivus, hæc sunt exx. Jo. 4, [40] : Ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς. Luc. 8, [37] : Ἠρώτησαν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν. [Inter παρακαλῶ et ἐρωτῶ ὑμᾶς σκοπεῖν variatur Rom. 16, 17.] Secundæ autem, qua jungitur subjunctivo, inserta particula ὅπως, vel ἵνα, hæc exx. habeto : Luc. 7, [3] : Ἐρωτῶν αὐτὸν ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ. Act. 23, [20] : Ἐρωτῶσί σε ὅπως καταγῇς. Luc. 7, [20] : Ἠρώτα δέ τις αὐτὸν τῶν Φαρισαίων ἵνα φάγῃ μετ' αὐτοῦ. Extat et ap. Joannem aliquot locis hæc constr. At tertiæ constr. testes sunt hi ll. : Jo. 16, [26] : Ὅτι ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν πατέρα περὶ ὑμῶν· et [17, 9] : Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· item, Οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ. Venio ad quartam, eamque sequentibus ll. probo : Jo. 16, [5] : Ἐμὲ οὐκ ἐρωτήσετε οὐδέν. Perperam enim omnes hic reddiderunt Interrogabitis, quum verbum ἐρωτᾷν sit Rogare, i. e. Orare, ut in proxime præcedentibus ll. Quod vel ex iis, quæ subjunguntur, satis liquet, ὅσα ἂν αἰτήσητε τὸν Πατέρα, κτλ. Habet autem Rogare ap. Latinos duplicem itidem

A' accusativum nonnunquam, unum pers., alterum rei. Ap. Luc. 14, [32] eadem constr. dictum est, Πρεσβείαν ἀποστείλας, ἐρωτᾷ τὰ πρὸς εἰρήνην, i. e. Legatione missa rogat (vel petit) ea quæ ad pacem pertinent. Brevius, Mittit legatos de conditionibus pacis, s. de pace. At longe aliter redduntur hæc, 1 Reg. 30, [21] : Ἠρώτησεν αὐτοὺς τὰ εἰς εἰρήνην· sc. Salutavit eos. [Psalm. 121, 6 : Ἐρωτήσατε δὴ τὰ πρὸς εἰρήνην τὴν Ἰερουσαλήμ, Benedicite, Salutem apprecamini Hierosolymæ. Schleusn.] Quæ expos. revocat mihi in memoriam quoddam Anthol. distichum 2, p. 130 meæ ed. [Anth. Plan. 2, 19] : ubi nomen Εἰρήνη est itidem salutantis : Εἰρήνη πάντεσσιν, ἐπίσκοπος εἶπεν ἐπελθών. Πῶς δύναται πᾶσιν, ἢν μόνος ἔνδον ἔχει; Sed qui epigramma scripsit, ludit in ambigua hujus nominis εἰρήνη signif.; quum hæc quidem verba, εἰρήνη πάντεσσιν, salutationem Judaicam complectantur, in posteriore autem versu Εἰρήνη nomen sit mulieris, quam ille πάντων esse nolebat, sed sibi propriam habebat. Quinta autem illa et ultima constr., earum quidem quæ a me propositæ fuerunt (fieri enim potest ut aliquam prætermiserim), est ea qua subjunctum habet imperativum. Id autem fit duobus modis; interdum enim interjicitur partic. verbi λέγειν inter hoc verbum et imperativum, nonnunquam autem sequitur imperativus, nullo participio nec ullo alio verbo interjecto : Matth. 15, [23] : Ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες ἀπόλυσον αὐτήν. Jo. 12, [21] : Καὶ ἠρώτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. At sine partic. Luc. 14, [19] : Ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Sed in hac prima persona locum non habuisset participium, ut in tertia habere potuisset, hoc modo, Ἠρώτα αὐτὸν, λέγων, ἔχε με παρῃτημένον. [Passivo Charito 8, 7, p. 188, 14 : Ἐρωτώμενος ἄνωθεν ἄρξαι πάντα ἡμῖν λέγε. Strato Anthol. Pal. 12, 211, 8 : Τἄλλα δ' ἐρωτηθεὶς, οὐκ ἐπιτασσόμενος.] || Ἠρώτα αὐτῷ διὰ τοῦ Θεοῦ, in VV. LL. affertur ex 1 Reg. 22, [10], et redditur Consuluit Deum pro eo. Sed in Compl. ed. legitur ἐπηρώτα : itidemque c. 30 ejusdem libri, [8] : Καὶ ἐπηρώτησε Δαβὶδ διὰ τοῦ Κυρίου, pro Consuluit David Dominum, s. Interrogavit. Verum aliena prorsus est a Græci sermonis consuetudine hæc constr., ἐπηρώτα διὰ τοῦ Κυρίου, pro ἐπηρώτα τὸν Κύριον, adeo ut vel ipsos Bibliorum Interprr. aliter scripsisse, vel novam quampiam signif. isti verbo dare voluisse existimem. [Paralip. 1, 14, 14 : Ἠρώτησε Δαβὶδ ἔτι ἐν θεῷ, Interrogavit iterum apud deum. || Cum dativo significatione Narrandi vel Quæstionem proponendi Achmes Onir. c. 18, p. 19 : Ἐλθών τις ἄνθρωπος ἠρώτησέ μοι τῷ Ἀχμὲτ ... εἶδον ἐν ὁράματι ὅτι αἱ τρίχες τῶν σκελῶν μου ἐδασύνθησαν ... Καὶ ἀπεκρίθην αὐτῷ οὕτως. Conf. c. 146, p. 113. L. D.] || Ἐρωτῶ derivatum est a nomine ἔρως, nimirum ab ejus gen. ἔρωτος, si Etymologo credimus. Cur vero inde originem habere putat? Quoniam οἱ ἐρωτῶντες ὃ εὔχονται μαθεῖν, τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασι, h. e. Quoniam qui ἐρωτῶσι (i. e. Interrogant), de eo quod scire optant, similes sunt ἐρῶσιν, i. e. Amantibus, s. Amatoribus. At ego etymologiam hanc ridiculam esse existimans, ex ἔρομαι ortum esse dico. [|| Perfecti activi formam Atticam Ἐρηρότηκα memorat grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 187, 3, et Etym. M. p. 372, 42, hoc quidem ponens etiam Ἐρηρώτηκα, quod Doricum putabat Sylburgius. Eandem formam cum plusquamperf. ἠρηροτήκειν memorat Favorin. in Aldi Hortis p. 59, B. Participium ἐρηροτηκὼς vel ἐρηρωτηκὼς ponunt Suidas et Zonaras. Ab grammaticis Byzantinis fictam conjecerunt Lobeck. ad Phryn. p. 32 et Buttmann. Gr. vol. 1, p. 336.]

Ἐρώτημα, τὸ, Id de quo quis interrogat, s. interrogatur, Interrogatio, Quæstio. [Thucyd. 3, 54, 6o.] Æschin. C. Ctes. : Ἐρώτημά τι ἠρώτα, προειπὼν μὲν ἃ εἰρήσεται. [Plato Reip. 6, p. 487, E; Xen. OEc. 11, 5.] Plut. Lyc. [c. 18] : Ἐρώτημά τι προύβαλε πεφροντισμένης δεόμενον ἀποκρίσεως. Id. [Alex. c. 64] : Λαβὼν δέκα δεινοὺς δοκοῦντας εἶναι περὶ τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυλόγους, ἐρωτήματα προύγραφεν αὐτοῖς ἄπορα. Ap. Lucian. autem [Demon. c. 15] legimus, Προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικόν. [Cum πρὸς Proleg. in Hesiod. p. 6 et 15 ed. Gaisf. : Πλάσεις τῶν πρὸς ἀλλήλους ἐρωτημάτων, Mutuarum interrogationum, ut ibid. paullo ante, ἐξηρωτη-

κέναι αὐτοὺς πολλὰ πρὸς ἀλλήλους δι' ἐπῶν. L. Dindorf.]

Ἐρωτηματίζω, Interrogo, VV. LL., sed tantum ex Gaza, Gramm. 4. [Aristot. Topic. 8, 1 init. : Μετὰ δὲ ταῦτα περὶ τάξεως, καὶ πῶς δεῖ ἐρωτᾶν λεκτέον. Δεῖ δὲ πρῶτον μὲν ἐρωτηματίζειν μέλλοντα τὸν τόπον εὑρεῖν, ὅθεν ἐπιχειρητέον, δεύτερον δὲ ἐρωτηματίσαι καὶ τάξαι καθ' ἕκαστα πρὸς ἑαυτὸν, τὸ δὲ λοιπὸν καὶ τρίτον εἰπεῖν ταῦτα ἤδη πρὸς ἕτερον. Vertendum Interrogationes componere.]

Ἐρωτηματικὸς, ἡ, ὸν, Interrogatorius s. Interrogativus [Gl.] : ἐρ. λόγος, Interrogativa oratio, Oratio quæ per interrogationem effertur s. enuntiatur, interrogationem habens. Alioqui reddi etiam potest alicubi Ad interrogationem pertinens. [Scholl. Eur. Hec. 311, Aristoph. Av. 417, Dionysii in Bekk. An. p. 871, 16 sqq.]

Ἐρωτηματικῶς, Interrogative, Per interrogationem. [Eust. Il. p. 152, 2; scholl. Aristoph. Nub. 1225, Av. 10, 23.]

Ἐρωτημάτιον, τὸ, Interrogatiuncula, quo diminutivo Cic. utitur.

[Ἐρώτημι. V. Ἐρωτάω.]

Ἐρώτησις, εως, ἡ, Interrogatio, i. e. Ipsa interrogandi actio. Sæpe vero est i. q. ἐρώτημα, Id de quo interrogamus : quam etiam signif. habet Lat. vocab. Interrogatio. Redditur etiam Quæstio, Propositio. Xen. Cyrop. 8, [4, 13] : Ὡς ψεύδους γε οὐδεμία ἐρώτησις δεῖται. [Frequentat etiam Plato. Isocr. p. 171, A : Ταύτην ποιήσασθαι τὴν ἐρώτησιν. Schol. Eur. Hec. 963 Matth. : Ἐν ἐρωτήσει. Apollon. De constr. p. 118, 1 : Γράφεις λέγω κατ' ἐρώτησιν, Per interrogationem. Cum genitivo Diod. 11, 10 : Συνθήματος ἐρώτησιν.] Atque ut habuisti ἐρωτήματα ἄπορα ex Plut., sic ἐρωτήσεις ἄποροι legimus ap. Eund. : itidemque ap. Lucian. [D. mort. 10, 8] : Καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους. Ex Hermog., Ἐρώτησις ἐλεγκτική.

[Ἐρωτητέον, Interrogandum. Aristot. Soph. Elench. 1, 4, 15; Epiphan. vol. 1, p. 64, D.]

[Ἐρωτητικὸς, ἡ, ὸν, Interrogandi peritus. Plato Crat. p. 398, E : Ὅπερ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ ἥρωες ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτητικοὶ συμβαίνουσιν.]

[Ἐρωτητικῶς, Interrogative. Epiphan. vol. 1, p. 983, D.]

[Ἐρώτια, τὰ, i. q. Ἐρωτίδια, quod v., ap. schol. Pind. in illo citatum. Eandem formam Plutarcho in Ἐρωτικὸς citato restituit Meursius, qui contulit etiam l. Pausan. 9, 31, 3, cui item restituendum putabat hujus festi nomen. L. Dindorf.]

[Ἐρωτιανὸς, ὁ, Erotianus, cujus est Lexicon vocum Hippocratis. De eo Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 233 sqq.]

[Ἐρωτιὰς, άδος, ἡ, Erotias, unde Νύμφαι Ἐρωτιάδες, ap. Marian. Anth. Pal. 9, 627, 6, de Nymphis in balneo, quod Ἔρως dicebatur, positis.]

[Ἐρωτίας, ου vel α, ὁ, Erotias, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, col. 1, 20. ῑᾱ L. D.]

[Ἐρωτιάω, Amaturio. Macrob. De differ. p. 747 : « Huic (formæ verborum in *urio*) similis in Græcis quoque verbis invenitur species θανατιῶ ... οὐρητιῶ, ἐρωτιῶ. His enim verbis tentamentum quoddam rei et meditatio, non ipse effectus exprimitur. » Achilles Tat. 6, 20 : Ὦ κακόδαιμον ἀνδράποδον καὶ ἀληθῶς ἐρωτιῶν. Ubi Theodori Prodromi exemplum memoravit Jacobsius. Nicet. Ann. 4, 3, ubi cum genitivo δρόμων, addit Schneider. « Æneas Gaz. p. 24, 3. » Boiss.]

[Ἐρωτιδεὺς, έως, ὁ, Parvus Amor. Anacreont. 33, 13 : Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς οἱ μείζονες τρέφουσιν.]

Ἐρωτίδια, τὰ, Festum Amoris Thespiensibus, Athen. 13, [p. 561, E], quod a Plut. Ἐρωτικὰ vocatur. [Ἐρωτίδια dicit etiam schol. Pind. Ol. 7, 154. Sic enim pro Ἐρατίδια Meursius Græc. Fer. l. 3, p. 861, C, qui loco Athenæi addit locum Eust. Il. Ω, p. 1375, 2. Ἐρωτίδαια in titulo Spartano ap. Bœckh. vol. 1, p. 679, n. 1430, fortasse pro Ἐρωτίδεια, ut est in alio tit. Spartano ib. n. 1429. Quæ verior scriptura videtur quam Ἐρωτίδια. L. Dindorf.]

[Ἐρωτίζω, Interrogo. Hesych. : Ἠρώτιζον, ἠρώτων. Diversæ signif. et originis est quod in Ἐραστριάω memoravimus verbum ἐρωτίζω, nisi fallit scriptura.]

Ἐρωτικὸς, ἡ, ὸν, Ad amorem pertinens, Amatorius, Ab amatore proficiscens. [Ἀdamator, Gl. Thuc. 6, 54 : Τὸ Ἀριστογείτονος καὶ Ἁρμοδίου τόλμημα δι' ἐρωτικὴν ξυντυχίαν ἐπεχειρήθη· 57 : Ὀργῆς ἐρωτικῆς· 59 : Δι' ἐρωτικὴν λύπην. Aristot. Eth. Nic. 8, 3 : Ἐρωτικοὶ οἱ νέοι. Plato Reip. 5, p. 474, D : Ἀνδρὶ ἐρωτικῷ· Phædr. p. 227, C : Λόγος ... ἐρ. 265, B : Ἐρωτικὴν μανίαν. Absolute Max. Tyr. Diss. 24, vol. 1, p. 452 : Τίς ἡ Σωκράτους ἐρωτική. Et intellecto λόγος in inscr. Orationis inter Demostheneas positæ p. 1401, ἐρωτικὸς, et Theophrasti libro, quem sæpius citat Athenæus. V. ed. Schneid. vol. 5, p. 198—9.] Ἐρωτικαὶ δεήσεις, Plut. Polit. præc. [p. 807, F.] Et ἐρ. πάθος, Theophyl. Τοῦτο ... ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, Lucian. [Scyth. c. 5], Minime amatori conveniens, s. amatorem decens. Et τὰ ἐρωτικὰ, Res amatoriæ, Artes amatoriæ. Lucian. [Vitt. auct. c. 15] : Παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρ. [Eadem locutio ap. Plat. Lys. p. 205, E. Id. Conv. p. 207, C : Δεινὸς τὰ ἐρ., et alibi sæpe similiter. Ἐρωτικὰ scripserant Aristoteles, Clearchus, sæpius citatus ab Athenæo, Euenus ab Artemidoro 1, 4, et alii.] Item Ἐρωτικὰ ap. Plut. [Mor. p. 748, F : Τὰ Ἐρωτικὰ Θεσπιέων ἀγόντων] pro Festo, quod Amori celebrabatur : de quo dictum modo. [Ἐρώτια Meurs. Græc. Fer. 1, 3, p. 861, E, quod v.] Sed dicitur etiam aliquis pro In amorem valde propensus, Rerum ad amorem pertinentium peritus. Xen. Mem. 2, [6, 28] : Ἴσως δ' ἄν τι σοὶ κἀγὼ συλλαβεῖν εἰς τὴν τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν θήραν ἔχοιμι, διὰ τὸ ἐρωτικὸν εἶναι. [Comparativo Conviv. 4, 62. Theocrit. 14, 61 : Φιλόμωσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς. Latiori signif. Plut. Demosth. c. 25 : Ἐρωτικοῦ πρὸς χρυσίον ἀνδρός. Cum περὶ Lucian. De domo c. 2 : Οὐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ. || Ap. Ælian. N. A. 1, 2 : Οὐκοῦν οἱ ἄρρενες (scari), ὥσπερ οὖν νύμφην ἐρωτικὴν νεανίαι θεασάμενοι, οἰστροῦνται, ubi convenientior foret signif. Amabilis, ὡρικὴν conjecit Jacobs.]

Ἐρωτικῶς, Amatorie. [Thuc. 6, 54 : Ἐρ. περιαλγήσας.] Et ἐρ. ἔχω, διάκειμαι, Amore teneor, captus sum. [Utrumque ap. Platon. Conv. p. 222, C; 216, D, sequente utrobique genit. Schol. Guelf. Eur. Phœn. 622 Matth. : Οἱ περί τι ἐρ. διακείμενοι. Greg. Nyss. vol. 1, p. 442, C : Ἐρ. πρὸς τὴν σοφίαν διατεθέντες.] Et cum gen. ἐρ. ἔχω τῶν ἡδονῶν, Xen., Voluptatum desiderio teneor. [Cyrop. 3, 3, 12. Superlativo ἐρωτικώτατα, Hier. 1, 21.]

Ἐρώτιον, τὸ, Parvus Cupido, Imaguncula Cupidinis. [Τὴν ἐρώτιον τοιοῦτον τεκοῦσαν, Tam amabilem infantem, Aristæn. p. 94, 17. Hemst. Hesych. : Ἐρ., ἐρώμενον Ταραντίνοις. L. D.] || Nom. propr. meretricis, Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 88, 1. Conf. Diog. L. 10, 7. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 519, n. 818 : Ἐρώτιον Ἀπολλωνίου Ἀμισηνή. L. Dind.]

[Ἐρώτιος, ὁ, Erotius, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 449, n. 405, 3 : Κεκροπίης σοφὸν ἔρνος Ἐρώτιον. Et forma Ἔρωτις, in Coa ib. vol. 2, n. 2521. L. Dindorf.]

[Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, Amica. Theocr. 4, 59 : Ἦ ῥ' ἔτι μύλλει τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα;]

[Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, Erotis, cognomen insularum quarundam, fingit Crinag. Anth. Pal. 7, 628, 3.]

[Ἐρωτίων, ωνος, ὁ, Erotion, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1577, 5. Et fortasse in Orchomenia ib. n. 1593, 16. Fratris Pindari apud Suidam v. Πίνδαρος. ῐ L. Dind.]

[Ἐρωτοαπόκρῐσις, εως, ἡ, unde ἐρωτοαποκρίσεις, Interrogationes et responsiones, in cod. ap. Hardtium Catal. Bibl. Bavaricæ vol. 5, p. 386, 387. Conf. Nomocanon ap. Coteler. Eccl. Gr. Monum. vol. 1, p. 112, B, et al. ap. Ducang., qui etiam formæ Ἐρωταπόκρισις exemplum annotavit. L. Dind.]

[Ἐρωτόβλητος, ὁ, ἡ, Amore ictus. Ὀφθαλμοὺς ἐρωτοβλήτους tres codd. Mon. Eumathii Ismen. p. 84, 9 Teuch. Vulgo deest epitheton. Jacobs.]

[Ἐρωτογράφος, ὁ, ἡ, De amore scribens. Meleag. Anth. Pal. 7, 421, 10, μέτρον.]

[Ἐρωτοδέσμη, ἡ, et Ἐρωτόδεσμος, ὁ, Amoris vinculum, hoc ap. Constant. Man. Chron. 5822, illud ap. Nicet. Annal. 5, 5.]

Ἐρωτοδιδάσκαλος, ὁ, ἡ, Amoris præcepta s. Artem amandi tradens, Amandi præceptor. Ovid. amoris

etiam præceptorem se vocat. [Athen. 5, p. 219, D : Ἐρωτοδιδάσκαλον ἔχων τὴν Μιλησίαν. Schweigh.]

[Ἐρωτόεις, εσσα, εν. Herodian. Epim. p. 206 : Τὰ παρὰ τὸ ἔρως συγκείμενα ... ἐρωτόεις, ἐρώεις. Boiss. Idem p. 35 : Τὸ ε πρὸ τοῦ ρ ψιλοῦται ... ἐρωτώεις (sic) δ' ἐπιθυμητός. Cod. A ἐπιθυμητικός super τικός scriptis literis τος et lineola subducta deletis syllabis τικός. Nicetas Chon. Urb. capt. p. 394, A : Ναὶ πρὸς αὐτῆς τῆς Ἀρεθούσης τῶν ἀνεπάφων ἅλμης φιλοτήτων καὶ τοῦ ἐρωτόεντος νάματος, Amatorium laticem, interpres. Spectantur enim Alphei et Arethusæ amores. L. Dind.]

[Ἐρωτοκράτητος, ὁ, ἡ, Amore captus. Const. Manass. Chron. 1874. ᾰ̆]

[Ἐρωτολῃπτέω, Amore corripio. Phile in Thorlacii Opusc. 3, p. 66. Const. Manass. Chron. 528, ubi passivum.]

Ἐρωτόληπτος, ὁ, ἡ, Perdito amore captus, ex Suida in Κάτοχος [et Ὀνειροπολεῖν. Nicet. Eugen. 6, 583 : Ἐρ. Πάρις. L. Dindorf.]

Ἐρωτοληψία, ἡ, Perditus amor, quo quis captus est. Ex Gaza De senect. pro Flagitiosa libidine et perdita. [Suidas in Κάτοχος, Ὀνειροπολεῖ. Hemst. Nicet. Eugen. 4, 251. L. Dind.]

Ἐρωτομᾰνέω, Insano amore captus sum. [Pollux 3, 68; 6, 189.]

Ἐρωτομᾰνής, et Ἐρωμᾰνής, ὁ, ἡ, Insane s. Perdite amans. Athen. 13, [p. 599, E] : Ἀλλ' ἐρωτικὸς μὲν εἶναι ὁμολογῶ, ἐρωτομανὴς δ' οὔ. [Pollux 6, 189. Superlativo Suid. in Ἴβυκος. « Sext. Emp. 1, 13, p. 282. » Boiss. || Forma ἐρωμανής, quam annotat etiam Suidas, Diodor. Exc. p. 581, 98 : Ἐρωμανῆ διάθεσιν, ut Valesius scribendum vidit pro ἐρωμένην. Et sæpe recentiores poetæ, ut Nonnus et alii.]

Ἐρωτομανία, ἡ, [Plut. Mor. p. 451, E; Eunap. ap. Suid. in Ἀρβαζάκιος] et Ἐρωμανία in Epigr. [Paulli Sil. Anth. Pal. 5, 255, 12, Rufini ib. 47, 2, Agathiæ ib. 220, 2], Insanus amor.

Ἐρωτοπαίγνιον, τὸ, esse dicitur poema, Amoris lusus. [A. Gell. 2, 24; Priscian. 9, p. 869; 11, p. 922.]

[Ἐρωτοπλάνος, ὁ, ἡ, Amorem fallens, leniens. Meleager Anth. Pal. 7, 195, 6 : Φθόγγον ἐρωτοπλάνον. ᾰ̆]

Ἐρωτοπλοεῖν, In amore navigare, ex Epigr., VV. LL. Vide an dictum sit ut ab Ovidio, Si quis amat, quod amare juvat, feliciter ardet : Gaudeat, et vento naviget ille suo. [Meleager Anth. Pal. 5, 156 : Ἁ φίλερως χαροποῖς Ἀσκληπιὰς οἷα γαλήνης ὄμμασι συμπείθει πάντας ἐρωτοπλοεῖν.]

[Ἐρωτοποιέω, Amorem facio. Justin. M. Apol. 2 pro Christ. p. 49 : Ἐρωτοπεποιημένῳ ... προσώπῳ, Ad amorem eliciendum composito.]

Ἐρωτοτόκος, ὁ, ἡ, σὰρξ, ex Apollonio, Amorem pariens et alliciens. [Musæus 159; Nonnus Dion. 7, 276.]

Ἐρωτοτρόφος, ὁ, ἡ, Nutrix amoris, i. e. Mater, Veneris epith. [Orph. Arg. 476, 886.]

[Ἐρωτότρωτος, ὁ, ἡ, Amore saucius. Const. Manass. Chron. 6486. Boiss.]

[Ἐρωτύλος, ὁ, Amicus, Amasius. Theocr. 3, 7 : Τί μ' οὐκέτι καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; || Ancipiti signif. ap. Leont. Anth. Pal. 9, 614, 2 : Καὶ μεγάλην παρ' ἅμαξαν Ἐρωτύλος ἡδὺ φαείνει. V. Jacobs. vol. 11, p. 200. || Adjective, Amatorius, Bion 3, 10 : Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα· et ib. 13. De accentu in penult. v. Arcad. p. 57, 9, Philemo Lex. techn. s. 80.]

[Ἔρωχον, locum Phocidis, a Xerxe combustum, memorat Herodot. 8, 33, et, ubi Ἐρωχὸν scriptum, Pausan. 10, 3, 2.]

[Ἐς, i. q. ἐὲς, quod v. || I. q. εἰς, quod v. || I. q. ἐκ, ut Hesych. in gl. a Musuro omissa Ἐς explicat εἰς, ἐν, ἐκ, πρὸς, ὑπὲρ, et nos diximus in Ἐκ p. 346, C, ubi loco grammatici ap. Cramerum addendus alter ejusdem p. 172, 14 : Συνεμπίπτει δὲ ἡ ἐς καὶ ἄλλῃ Βοιωτικῇ προθέσει τῇ ἐξ, Ἐς Μουσῶν, ἀντὶ τοῦ ἐκ Μουσῶν· ἂν δὲ φωνῆεν ἐπιφέρηται, διὰ δύο σσ, Ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου. Quam scripturam si veram habere liceret, ut minus certe mendosam videri quam quæ altero loco ponitur Ἔσσαρχος ποταμὸς, diximus in Ἔξαρχος, aut Ἐσσαρχιπτολέμου scribendum esset, ut ἑττῶν pro ἐκ τῶν scriptum notavimus p. 346, C, aut Ἐσσ' Ἀρχιπτολέμου referendum foret ad tertiam formam Ἐσσὶ, ut ἐνὶ dicitur et προτί : quo referri posset Ἐξὸ, ut Ἐνὸ ducitur ab Ἔνι. Sed probabilis est Ahrensii De dial. vol. 1, p. 214 correctio ἐσσάρχι πολέμω, ut duplex σ proprium fortasse fuerit compositis cum præpositione vocabulis. || I. q. ἐν. V. Hesychii gl. initio citatam et quæ de ν ante σ in σ mutato diximus in Ἐν p. 964, D, et Suid. in Ἐσσείσεις. || I. q. ἔστε, quod v. L. D.]

[Ἔσβηνες, εἶδος ποτηρίου, Hesych.]

[Ἔσβιλος inter hyperdisyllaba in ιλος refert Arcadius p. 56, 1.]

[Ἔσβοῦς, οῦντος, Esbus. « Urbs in sacris literis sæpe memorata, sed nomine Hesebon (quod v. infra). Alii eam in Peræa constituunt, sed Ptolem. (5, 16) et Hieronymus in Arabia locant, et ipse Plin. (5, 12) *Esbonitas Arabas* vocat. Imperatorii bini iique Caracallæ hactenus solum cogniti ARP. ESBORΣ (Vaill.), ESBOϹ (Pellerin.). » Eckhel. D. N. vol. 3, p. 503. Ptolemæi cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 708 Σεβοῦς, idemque vicissim p. 709 Ἔσβουτα pro Σεβοῦντα 517, 17, quod Ἐσβοῦντα scribendum monet Cellarius Geogr. ant. vol. 2, p. 559, ut sit nominativus, qualis Ἐμμαοῦντα pro Ἐμμαοῦς in eod. cod. ib. 16. Sic autem in Actis Conc. Ephes. p. 187, 37 ed. Commelin. : Ζῶσυς Ἐσβοῦντος. Inserto ε Georg. Sync. p. 295, A : Ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν πέραν Ἰορδάνου πόλεων καὶ Ἐσεβοῦντα καταλαβόμενος. L. Dind.]

[Ἔσδομαι. V. Add. ad Ἔζω.]

[Ἔσδρα, antidoti nomen, ap. Alex. Trall. 7, p. 322. Struv. Theoph. Nonn. vol. 2, p. 32. L. Dind.]

[Ἐσδρᾰμῠλίζω, Intro curro. Hesych. : Ἐσδραμύλιξον, εἴσδραμε. Ἐσδραγύλιξον Photius cum eadem interpretatione, correctus ab Alberto. Ex Italica comœdia ductum putabat Valcken. Ep. ad Rœver. p. 67. Formatur autem a δραμύλος, quod memorat et perperam a δράναι (δρᾶναι) ducit grammat. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 51, 22, quum sit a δραμεῖν formatum. L. D.]

[Ἔσδρας, α, ὁ, Esdras, n. viri Hebræum in V. T.]

[Ἐσεβοῦς. V. Ἐσβοῦς.]

[Ἐσεβών, διαλογισμὸς, καὶ πόλις Μωαβιτικῆς, Hesych. Qua de interpretatione v. interprr. ipsius et Zonaræ p. 877, qui ἐσσεβὼν scribit cum Cyrillo et interpretatur ἀρραβὼν et ἔσωθεν. Urbem etiam duplici σ scribit Joseph. A. J. 13, 15, 4 : Ἐσσεβών. A qua gentile fem. Ἐσσεβωνῖτις, ιδος, ἡ, Regio circa eam, ib. 12, 4, 11. Pro quo Ἐσθμωνῖτις libri nonnulli 15, 8, 5. HΣEBH est in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 8, p. 387, n. 21. V. Ἐσβοῦς. || Ἐσσεβὼν inter judices gentis Judæorum est in Chr. Pasch. p. 81, C, D, ubi v. Ducang. Ἐσεβὼν vel Ἐσβὼν ap. Eusebium. L. Dind.]

[Ἐσένας, Ἐσένης. V. Ἔννος p. 1118 seq.]

[Ἐσέπειτα. V. Εἰς p. 297, C.]

Ἐσηθέω, Colo s. Decolo in. Aliis etiam Infercio, Infero. [V. Εἰσηθίζω.]

[Ἐσηλυσίη. V. Εἰσηλούσιον.]

[Ἐσηνός. V. Ἔσσα.]

[Ἔσηρ, oppidum Meroes, ap. Ptolem. 4, 8. Ἔσηρ cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 676. *Esar* Plinio N. H. 6, 30, 191.]

[Ἐσθέομαι.] Reperitur et Ἡσθημένος [et Ion. Ἐσθημένος] partic. Vestitus, tanquam ab Ἐσθέομαι. Herodot. [6, 112] : Ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, Veste Medica indutus : et [3, 129] : Ἐσθημένος ῥάκεσι, Pannosus, Veste lacera indutus. [Eur. Hel. 1539 : Ναυφθόροις ἡσθημένοι πέπλοισιν. Cum accusat. in ll. ab Suida in Ἀγείρει et Ἡσθῆσθαι citatis, et alibi. Utriusque constr. exx. collegit Jacobs. ad Philostr. p. 129, 26.] Athen. 13, [p. 589, F] ex Pythæneto, Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην. Synes. Ep. 154 : Οἱ κάλλιον ἡσθημένοι, Elegantius vestiti. Utitur et Philostr. [Tempora hujus verbi præter perf. et plusquamperf., quod est ap. Ælian. V. H. 12, 32 : Λευκὴν ἐσθῆτα ἥσθητο· 13, 1 : Στολὴν ἥσθητο ἀπράγμονα, et in fr. anonymi ap. Suidam, nulla videntur usurpata. Ipsius perfecti rariora quam participii sunt ceterorum modorum exx., ut indicativi in fr. anonymi ap. Suidam v. Ἀγείρει : Στολὴν ἣν ἥσθηνται, infinitivi ap. anonymum citatum ab Suida in Ἡσθῆσθαι et Θριαμβίδα. || Spiritu aspero Ἡσθῆσθαι scriptum ap. Suidam in Θριαμβίδα, et in libro Zonaræ v. Ἡσθῆσθαι, qua de prosodia v. in Ἐσθὴς, Ἔσθος.]

Ἔσθημα, τὸ, Vestimentum. Soph. El. [268], de Ægistho : Ἐσθήματα φοροῦντ' ἐκείνῳ ταυτά. [Plurali

sæpius etiam Æschylus, velut Pers. 848 : Ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι ἐσθημάτων κλύουσαν. Eur. Tro. 991.] Quo voc. licet poetis tantum usitato, ut schol. Soph. [et Orion p. 634, 48] annotat, utitur Pollux 7, c. 13 [§ 50, et sæpius eodem cap.], scribens ἔσθημα duplicis esse usus, ὡς ἐνδῦναί τε καὶ ἐπιβάλλεσθαι. [Thuc. 3, 58 : Πατέρων τῶν ὑμετέρων, οὓς ἀποθανόντας ὑπὸ Μήδων καὶ ταφέντας ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐτιμῶμεν κατὰ ἔτος ἕκαστον δημοσίᾳ ἐσθήμασί τε καὶ τοῖς ἄλλοις νομίμοις. Ubi exx. Antonini Lib. c. 11, p. 74, et Ammonii v. Παρέχειν indicat Duker. Quibus addere licet Ælian. V. H. 1, 2. L. D. Philo vol. 1, p. 134, 45 : Σκεπάσματα γὰρ ὥσπερ σώματος τὰ ἐσθήματά ἐστιν. Id. vol. 2, p. 378, 27 : Καὶ περὶ ἐσθημάτων, ὁποῖα ἐχρῆν ἀμπέχεσθαι, διετάξατο. Hase. Ἔσθημα scriptum ap. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 319, E. L. Dind.]

Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, Vestis, i. q. εἷμα et ἱμάτιον, quorum prius poet. est, posterius in prosa usitatius : hoc autem prosæ scriptt. cum poetis commune. Hom. [Nusquam in Iliade. Singulari] Od. Z, [74] : Φέρεν ἐσθῆτα φαεινήν. [Hesiod. Th. 574 : Ἀργυφέῃ ἐσθῆτι. Æsch. Sept. 871 : Ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται· Suppl. 236 : Οὐ γὰρ Ἀργολὶς ἐσθὴς γυναικῶν· Ag. 1270 : Ἐκδύων ἐμὲ χρηστηρίαν ἐσθῆτα.] Xen. Symp. [2, 3] : Ἐσθὴς ἄλλη μὲν γυναικὶ, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή. [Cyrop. 1, 3, 2 : Πέρσαις τοῖς οἴκοι καὶ νῦν ἔτι πολὺ ἐσθῆτες φαυλότεραι.] Athen. : Ἐσθῆτα μαλακωτέραν ἠμφιεσμένος. Dicitur et ποικίλη ἐσθὴς, Variegata; χρυσῆ, ὁδοιπορικὴ, βασιλικὴ, ἱερὰ, et quæ hujusmodi; λιτὴ [Thuc. 1, 6 : Μετρίᾳ δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο], atque alia. Sing. ponitur alicubi pro plur. Od. A, [165] : Ἀφνειότεροι χρυσοῖό τε ἐσθῆτός τε· sicut Virg. Æn. 9, Dives pictai vestis et auri. [Sic N, 136 : Ἐσθῆτά θ' ὑφαντὴν, et alibi. Xen. Anab. 3, 1, 18 : Κτήνη, χρυσὸν, ἐσθῆτα. ‖ Vestis stragula. Hom. Od. Ψ, 290 : Ἔντυον εὐνὴν ἐσθῆτος μαλακῆς. ‖ Palla altaris, vel Aulæum quo ædium sacrarum parietes exornantur. Synod. 7, act. 6 : Καὶ ἐν ἱεραῖς ἐσθήσεσι ... αἱ εἰκόνες παρά τε τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν καὶ εὐσεβῶν ἀνδρῶν ἀνεζωγράφηνται. Et al. ap. Ducang. ‖ Forma Dor. Ἐσθὰς, ᾶτος, ap. Pind. Pyth. 4, 79, 253. ‖ Lenem spiritum, quem pro aspero propter sequentem aspiratam positum esse animadvertit Buttm. Gr. § 18, 4, testantur schol. Hom. Il. Ω, 94, Od. E, 38, Eust. Od. p. 1552, 15. In Diodori Exc. Peiresc. p. 584, 40; 613, 48, 56, ἑσθῆσι et μεθ' ἑσθῆτος ediderat Valesius. L. Dind.]

Ἔσθησις, εως, ἡ, Vestitus : quod et ipsum poet. esse schol. Soph. [El. 268] tradit, [ut Orion in Ἔσθημα citatus, Thomas p. 370, qui addit reperiri etiam παρά τισι τῶν ῥητόρων, quæ verba omittit liber unus. Memorat Pollux 10, 51, habetque Lucas 24, 4, Aq. Jes. 23, 18, Philo vol. 2, p. 158, 17, ubi dat. plur. ἐσθήσεσιν, qui pro ἑσθῆσι legitur in libris nonnullis Strab. 3, p. 155, epit. Athenæi 1, p. 18, E. L. Dind.]

[Ἐσθητοπώλης, ὁ, Vestiarius, Gl.]

[Ἔσθιος, ὁ, Cypriorum mensis tertius in Menologio ap. Matthæum Gloss. Gr. p. 86, nonus in Exc. var. Crameri Anecd. vol. 3, p. 403, undecimus in catalogis mensium ap. Iriart. Bibl. Matr. p. 380 et in Lex. Septemv., item in Hemerologio Flor., ubi Ἑστιέος scriptum, quod Ἑστιεὺς vel Ἑστιαῖος scribendum putabat Buttmannus : v. Ideler. Chronolog. vol. 1, p. 427—8. In Menologio ap. HSt. Append. Thes. p. 225 omissi undecimus et duodecimus. L. D.]

Ἐσθίω [cujus nonnisi præsens et imperf. activi et passivi usurpari, cetera tempora verbis ἔδειν et φαγεῖν suppleri solent], i. q. ἔσθω, Edo, Comedo; sed hoc quidem ἔσθω poetis solis, ut opinor, in usu est [v. in ipso] : at ἐσθίω poetis cum ceteris scriptt. commune est. Hom. Od. K, [460] : Ἀλλ' ἄγετ', ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Ap. Eund. legimus Ξ, [81] : Ἔσθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσσι πάρεστι Χοίρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν· ubi vides ἐσθίειν et ἔδειν esse synonyma. [Simonid. Carm. de mul. 24 : Ἔργον δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται. Theognis 33 : Πῖνε καὶ ἔσθιε. Proprie dicti nullum ex tragœdia exemplum affertur, sed ex fabulis satyricis, Soph. Hybri ap. Athen. 14, p. 657, A : Ἐσθίειν ἐθέλων τὸν δέλφακα. Eur. Cycl. 233 : Τὸν τυρὸν ... ἤσθιον.] Xen. Cyrop. 8, [8, 11] : Κἀκεῖνο ἦν αὐτοῖς ἐπιχώριον, τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν, μήτε πίνειν. [Thuc. 3, 49 : Ἧσθιον ἅμα ἐλαύνοντες.] Ap. Eund. legimus [ib. 2, 21] : Οὔτε ἐσθίουσι πλείω ἢ δύνανται φέρειν· διαῤῥαγεῖεν γὰρ ἄν. Ubi quemadmodum διαῤῥαγῆναι dicitur περὶ τοῦ ἐσθίοντος, sed ultra modum; sic ap. Lucian. Q. H. scr. [c. 20] : Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐσθίων. [Conf. Aristoph. Pac. 32.] Ap. Galen. legitur etiam ἐσθίειν τὸ φάρμακον. Quidam gramm. annotant dici ἐσθίειν τοῦ ἄρτου potius quam ἐσθίειν τὸν ἄρτον [Eust. Od. p. 1553, 32] : itidemque cum aliis nominibus; sed in N. T. passim constr. hæc, non illa, reperitur. Ubi legitur et cum præp. ἐκ præfixa gen., 1 Ad Cor. 9, [7] : Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ibid. legitur : Καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει; Sed dubito an ap. vett. scriptt. hujus constr. exx. extent. ‖ Ἐσθίειν de homine proprie dici annotant gramm., ut τρώγειν de brutis. [Eust. Od. p. 1553, 32.] Invenitur tamen ἐσθίειν et de brutis dictum, non solum ap. Lucam, sed et ap. Plut. Nec dubito quin et ap. alios inveniatur; sed in præsentia aliorum exx. mihi non suppetunt. [Hom. Od. I, 292, de Polyphemo : Ἧσθιε ὥστε λέων. Simonid. ap. Athen. 7, p. 299, C : Ἔγχελυν ... τρίορχον εὑρὼν ἐσθίοντ' ἀφείλετο. Aristoph. Pac. 31 : Μὴ παύσαιο μηδέ ποτ' ἐσθίων, de scarabæo. Aristot. H. A. 6, 18 : Κύοντα δὲ καὶ πρόβατα καὶ αἶγες πιότερα γίνονται καὶ ἐσθίουσι μᾶλλον. De peredendo Antig. Car. c. 25 : Ἐσθίει γὰρ αὐτῆς (viperæ) τὴν καλιὰν τὰ ἔμβρυα.] Quin etiam invenitur ἔσθων ap. Hesych. expositum τρώγων. Quod si verbo ἔσθειν tribuitur ille usus, etiam isti ἐσθίειν tribui posse constat. (Verum et ipsum ἔσθιε idem lexicogr. exp. τρῶγε : præfigens huic expos. aliam, sc. ἀνάλισκε. Fieri tamen potest ut ille non usus sit verbo τρώγειν tanquam illam peculiarem signif., sed potius tanquam generalem habente.) Adde quod Hom. compositum κατεσθίειν ita usurparit. ‖ Ἐσθίειν dicitur etiam ignis. Hom. Il. Ψ, [182] : Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Sic ap. Lat. ignis s. flamma dicitur Edere, et Vorare : unde Ignis edax s. vorax, itidemque Flamma. [Ulcus ap. Æschyl. fr. Philoct. ap. Aristot. Poet. c. 37 : Φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. Aret. p. 61, 2 : Ἐπὴν δὲ ἕρπῃ καὶ ἐσθίῃ τὰ ἕλκεα.] ‖ Ἐσθίειν curæ etiam et mœrori tribuitur : quod convenit cum epith. eo quod Lat. poetæ tribuunt interdum curis, quum sc. eas appellant edaces. Dicuntur vero et Rodere cor, quo modo Græce ἐσθίειν τὴν καρδίαν. [Schol. Hom. Il. Ω, 129 : Πυθαγόρας παραινεῖ καρδίαν μὴ ἐσθίειν, ὅ ἐστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διάγειν τὸν ἄνθρωπον. Et quos citat Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 12, E.] Sed et aliquis suam ipsius καρδίαν, i. e. Suum ipsius cor, dicitur rodere, quum se curis et mœroribus excruciat ac macerat. Sic in uno e symbolis Pythagoricis jubemur μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν : quod vulgo redditur, Non edere cor. Est certe ἐσθίειν τὴν καρδίαν, non Angi ad tempus, sed Ita nos mœrori tradere, ut eo tandem, ceu lenta quadam tabe, cor nostrum absumatur. Ap. Aristoph. legimus ἐσθίειν in hac signif. : Vesp. [287] : Ἀλλ', ὦ 'γάθ', ἀνίστασο, μηδ' οὕτω σαυτὸν ἔσθιε, μηδ' ἀγανάκτει, Neque te macerato dolore, ac conficito. [Similiter ib. 1083 : Ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων, Labrum mordens, quemadmodum ap. Horap. Hierogl. p. 2 ed. Leem. est : Ὄφιν τὴν ἑαυτοῦ ἐσθίοντα οὐρὰν, Mordentem, ut Devorantem ap. Macrob., de cauda ore tenenda.] ‖ Absumere, ἀναλίσκειν, ut Hesych. ἔσθιε exp. ἀνάλισκε. Sic autem exponi potest, quum de igni dicitur : licet alioqui et ad verbum reddi possit Edere, s. Vorare, ut docui in proxime præcedente tmematio. V. Ἐσθίεσθαι, quod proxime sequitur. [Figurate etiam Timocles ap. Athen. 6, p. 224, A : Ὁ τοὺς καταπέλτας τάς τε λόγχας ἐσθίων. Affatim vel Cupide ad me rapio, ut ap. Lat. Devoro, Arrian. Epict. 1, 26, 16 : Μὴ δυνάμενοί τινες τὸν ψωμὸν καταπίνειν συντάξεις ἀγοράζοντες ἐπιβάλλονται ἐσθίειν. Sirach. 24, 21 : Οἱ ἐσθίοντές με (τὴν σοφίαν) ἔτι πεινάσουσιν.] ‖ Pass. Ἐσθίεσθαι, Edi. Hujus partic. ἐσθιόμενος e Galeno affertur pro Idoneus cibo. [Theophr. H. Pl. 4, 3, 1 : Ἐσθιόμενος δὲ (ὁ λωτὸς) ἐν τοῖς Λωτοφάγοις καλουμένοις γλυκύς. Aristot. H. A. 4, 1 : Ἔτι δ' ἄλλοι μικροὶ (πολύποδες) οἳ οὐκ ἐσθίονται· 9, 8. De arboribus, quas per-

edunt vermes Theophr. H. Pl. 5, 4, 4. Signif. Mordendi Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 269, 4 : Τῶν ἐσθιομένων ἀπὸ λύκων προβάτων τὰ κρέα ἡδέα ἐστίν.] Et quemadmodum ἐσθίειν usurpatur etiam pro ἀναλίσκειν, Absumere, Consumere, sic pass. ἐσθίεσθαι pro Absumi. Hom. Od. Δ, [318] : Ἐσθίεταί μοι οἶκος, ὄλωλε δὲ πίονα ἔργα. || Quum autem dicitur ἐσθιόμενος [ἐσθόμενος ap. Theoph. Nonn. c. 245, vol. 2, p. 250] ἕρπης a Medicis, partic. ἐσθιόμενος activam signif. habet. Est enim Ulcus, quod ita vocatur a Græcis, quoniam celeriter serpendo penetrandoque usque ad ossa, corpus vorat, ut testatur etiam Celsus [5, 28, 3, ubi codd. auctoritate verba ἕρπητα ἐσθιόμενον sustulit Targa.] V. in Ἕρπης. Nostrates Chirurgi vocem Græcam retinentes appellant itidem *Un estiomène :* licet potius Ignis sacer, qui Græcis est ἐρυσίπελας, eo nomine intelligatur. Verum et Ignis sacer ἕρπητος appellatione comprehensus fuisse existimatur. [Active dictum putavit Foesius etiam ap. Hippocr. p. 1128, F : Αἱμορραγικὰ καὶ τρυγώδεα καὶ ἐσθιόμενα. Quam rationem confirmare potest videri l. Aretæi p. 59, 22 : Βαθέα καὶ οὐχ ἱστάμενα (ἕλκεα), ἀλλ' ἐσθιόμενα, ἀδενώδεα, ἕρποντα, coll. loco ejusd. in Ἔσθω citando. Sed nihil impedit quominus passive hæc dici putentur, ut ap. Theophr. Char. 21, 2 Schn. : Ὀδόντας μέλανας καὶ ἐσθιομένους. In schol. Aristoph. Pac. 38 vero : Δικαίως τὰ τοιαῦτα (animalia, ut scarabæus) ἐσθιόμενα κάκοσμά ἐστι, libri meliores ἐστιώμενα vel τρώγοντα. L. Dind.]

[Ἐσθλαὶ, ξύλινα παίγνια. Ἀμαθούσιοι, Hesych.]

[Ἐσθλόγαμος, ὁ, ἡ, Bene nuptus. Gregor. Naz. vol. 2, p. 78, Carm. 9, 20.]

[Ἐσθλοδότης, ὁ, Bona dans. Synes. Hymn. 3, p. 340, C, 270 : Φίλον ἐσθλοδόταν. De sideribus sæpe usurpat Manetho, ut 2, 142 etc.]

[Ἐσθλομᾰνὴς, ὁ, ἡ, Probitati insane (i. e. maxime) studens. Jo. Gaz. Ecphr. 82 : Ἐσθλ. Ἀρετὴ, ξανθόχροος ἡδεῖ μόχθῳ.]

Ἐσθλὸς, ἡ, ὸν, Bonus : interdum et Probus, Frugi : de persona. Hom. Od. X, [415] : Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. [Il. N, 115 : Ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.] De re, Bonus, Utilis. Il. I, [76] : Ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς βουλῆς. [H, 73 : Οὐ μὲν γάρ τι νόου γε καὶ αὐτὴ δεύεται ἐσθλοῦ· 292 : Ἥ δ' οὔτι νοήματος ἤμβροτεν ἐσθλοῦ. Et ἧς ἐσθλὴ Il. M, 321, φρένες P, 470 et alibi. Diversa signif. Il. E, 3 et alibi : Ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο, Bonam famam, vel præclaram, ut γέρας ἐσθλὸν Od. A, 534. Et Il. I, 330 : Κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, Pretiosa. Et κτήματα Od. B, 312, et ἀγάλματα M, 347, et δαὶς Il. A, 576, ἅμαξαι Od. I, 243, ἄρουρα Lycophr. 1060. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 359, n. 2439, 5 : Ἐσθλὰ δὲ ναίω δώματα Φερσεφόνας χώρῳ ἐν εὐσεβέων.] Sic aliquid dicitur esse ἐσθλὸν, Bonum et utile, quod sc. prodest et juvat. Il. [A, 108 : Ἐσθλὸν οὔτε τί πω εἶπες ἔπος· Λ, 831 : Φάρμακα ἐσθλά. (De medicamentis usurpati alia exx. v. ap. Toup. ad sch. Theocr. 2, 48.) Et absolute ἐσθλὰ Od. Δ, 96, K, 523, de rebus pretiosis et utilibus.] Ω, [301] : Ἐσθλὸν καὶ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ· O, [207] : Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. Sic aliquis ἐσθλὰ νοεῖ, ἀγορεύει, πράττει. Hesiod. Op. [284] : Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω. Hom. Od. P, [66] : Ἔσθλ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον. Et Il. B, [272] : Ἥ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργε. [Singulari Ω, 530. Eadem autem signif. de avibus faustis Od. Ω, 311 : Ἤ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι, δεξιοί.] || Rursum ἐσθλὸς de persona, Bonus, Strenuus, Fortis. Il. [B, 366 : Γνώσῃ ἔπειθ' ὅς θ' ἡγεμόνων κακὸς, ἠδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔῃσι·] Ξ, [382] : Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν· Π, [425] : Πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν· Od. Π, [263] : Ἐσθλὼ ἐπαμύντορε. At Il. O, [283] : Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ, quidam malunt interpr. Peritus : quum præcedat, ἐπιστάμενον μὲν ἄκοντι. [Similiter Δ, 458 : Ἄνδρα κορυστὴν, ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι. De equis Hom. Il. Ψ, 348. Cum infinitivo Oppian. Cyn. 1, 298 : Ἐσθλοὶ δ' ἠελίου φορέειν πυρόεσσαν ἐρωήν. Non diversus ab Homerico est usus Tragicorum, de quibus sufficit memorasse Soph. El. 24, ubi cum præpos. : Ἐσθλὸς εἰς ἡμᾶς γεγώς. || Benignus vertendum ap. Naumachium 48 : Μήτε κακὴ ὁμώεσσι τεοῖς ἔσο μήτε μάλ' ἐσθλὴ φαίνεο. || Comparativo Antiphil. Byz. Anth. Pal. 9, 156, 6 : Εἰ πρὸς Ἄρηα ἦν δόλος Ἀτρείδαις ἐσθλότερος πολέμου. Superlativo Philippus ib. 6, 240, 4 : Βασιλῆος ἐσθλοτάτου. || Vocabulo poetico utitur Xenoph. Cyrop. 1, 5, 9, ubi Stobæus cum paucis codd. ἀγαθοὶ, Lucianus in libellis Ionice scriptis De Syr. dea c. 25, De astrolog. c. 29, Theodor. Stud. p. 79, D, aliique recentiorum. Add. tit. recentior ap. Bœckh. C. I, vol. 2, n. 2737, p. 493, 8, 3. Clitoriis tribuitur ap. Bekk. Anecd. p. 1096. || De altera forma HSt. :] Ἔσλος, Dor. pro ἐσθλὸς, Bonus. [Hac semper utitur Pindarus ceterique Lyrici, interdum et alii poetæ, exceptis Epicis et Atticis. L. Dind.]

[Ἐσθλότης, ητος, ἡ, Bonitas. Voc. a Chrysippo ap. Plut. Mor. p. 441, B, fictum.]

Ἔσθλωμα, τὸ, Factum strenuum et facinus præclarum. Eur. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, Præclara et decantata facinora. [Immo κηρυσσομένοισι δ' ἀπ' ἐσθλῶν δωμάτων, Androm. 773. Expungendum igitur voc. nihili.]

[Ἐσθμωνῖτις. V. Ἐσεβών.]

Ἔσθος, ους, τὸ, pro ἐσθὴς ap. poetas. Hom. Il. Ω, [94. Aristoph. Av. 943 : Ὑφαντοδόνητον ἔσθος. Cum hiatu Laco Lys. 1096 : Τὸ ἔσθος ἀμβαλώμεθα. Similes sunt formæ Βέστον et Γεστία et Γέστρα, Ἔσσον, quas v. supra et infra. Lenem tamen spiritum testantur schol. ad l. Homeri, Eust. Od. p. 1552, 15.]

Ἔσθω, post verbum Ἔδω collocari potuisset, sequendo derivationem quæ ab Etymologo traditur et Eustathii auctoritate comprobatur, sic tamen ut alias quoque afferat. Edo, Comedo, ap. poetas usitatum; at in soluta oratione dicitur ἐσθίω. Hom. Od. E, [197] : Νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδὴν, Ἔσθειν καὶ πίνειν· et [94] : Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης. Itidemque alibi hæc copulat. Infin. ἐσθέμεναι extat, K, [373] : Ἐσθέμεναι δὲ κέλευεν· ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ. At linguæ communis infin. ἔσθειν, apud Hesiod. [Op. 376] : Ἔσθειν ἀλλήλους. [De bestiis Hom. Il. Ω, 415 : Οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσι· Od. N, 409 : Ἔσθουσαι βάλανον, de suibus. De apibus Hes. Op. 304. Æsch. Ag. 1597 : Ἔσθει βορὰν ἄσωτον. Sositheus ap. Athen. 10, p. 415, B : Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὄνους. Auctor fabulæ satyricæ Agenis ap. Athen. 13, p. 596, A : Καὶ τὸν μάραθον ἔσθουσι, πυροὺς δ' οὐ μάλα, et Epicharm. in Ἐπέσθω cit. Strato Anth. Pal. 12, 185, 4 : Σῦκα ἔσθουσιν γῦπες. Cum genitivo Matro ap. Athen. 4, p. 137, B : Τῶν δ' ἐγὼ οὐδενὸς ἦσθον ἁπλῶς. Etiam Comicos Atticos recentiores hoc verbo usos esse constat ex locis Philippi ap. Athen. 6, p. 230, A : Τάριχος ἐνίοτε δυοῖν ὀβολοῖν ἔσθοντας· Archippi 7, p. 277, F : Ὅτε δ' ἦσθες ἀμίας παχείας. Sed in l. Pherecratis 14, p. 645, A : Διακόνιον ἔπησθεν (sic) ἀμφιφῶντ' ἔχων, rectius scribi videtur ἐπήσθι'. Interdum enim etiam librarii intulerunt formam ἔσθω, ut ap. Plut. Mor. p. 101, D. Sed Aretæo p. 68, 33 : Ἔσθων σάρκας, ubi sunt varr. ἐσθίων et ἔσθει, fortasse relinquendum, ut Ioni, voc. poeticum, ut anonymo Pythagoreo ap. Galeum Opusc. p. 723 : Ἔσθοντι καὶ πίνοντι, pariterque novitio scriptori Theophani Nonno in Ἐσθίω citato ἐσθόμενος pro ἐσθιόμενος vel ἐσθίων, quum etiam ap. Suidam s. Zonaram p. 884 ponatur : Ἐσθόμενος, ἐσθίων· ἔσθω γὰρ τὸ ῥῆμα, eodemque aliquoties usi sint V. T. interpretes. In universum vera est Zonaræ p. 882 notatio : Ἐσθίειν λέγεται· ἔσθειν δὲ σπανίως, καὶ εἴπερ ἄρα, οἱ ποιηταί. L. D.] Quod autem ad hujus verbi derivationem attinet, eam esse ab ἔδω, non solum Etym. tradit, sed Eust. quoque, s. potius Heraclides ap. eum [p. 773, 29]. Verum de formatione inter eos non convenit. Nam Etym. ab ἔδω fieri scribit ἐστός : unde sit ἔσθω : ut ex ἐγείρω fit ἐγερτός : unde ἐγέρθω. (Quæ et in meo vet. Lex. habentur, sed cum alio etiam exemplo : hoc modo, Ab ἔδω, ἐστός : ut βιβάζω, βιβαστός· ἐγείρω, ἐγερτός. Atque ut a βιβαστὸς formatur βιβάσθω, ex ἐγερτὸς item ἐγέρθω, sic ἔσθω ex ἐστός.) At vero Heraclides gramm. vult hoc ἔσθω esse ab ἔθω : quod ἔθω esse ex ἔδω, more Dorico : quo etiam dicitur μαθὸς pro μαδός. Atque in exemplum usus hujus verbi Ἔθω, affert Eust. hunc versum, Οἳ πίνουσι μόνον, βατράχων τρόπον, οὐδὲν ἔθοντες· cujus auctorem non nominat; sed eum esse puto Panyasin. Verum ap. Athen. affertur idem versus ἀνωνύμως itidem, cum ἔδοντες, non

ἔθοντες. Ap. Hom. autem, Il. I, [536] : Ἔθων Οἰνῆος ἀλωὴν, longe aliam significationem habet (exp. enim ἐξ ἔθους βλάπτων, aliisque modis). Existimatur porro analogiam non servasse hoc ἔσθω, in derivatione ab ἔθω : debuisse enim dici ἴσθω : sicut ἴσχω ab ἔχω, et ἴσπω ab ἔπω dicitur. Sed Eust. non satis est in hac derivatione constans : quin potius alicubi dubitare se dicit utrum ex utro ortum sit : ἔθω ex ἔδω, an contra ἔδω ex ἔθω. Quin etiam alicubi annotat, ex ἔσω fut. verbi ἔδω, factum esse ἔσθω, adjectione literæ θ. Afferturque ibi ab ipso exemplum illud verbi βιβάσθω, quod et ex meo vet. Lex. protuli. Loquens enim de participio ἀΐσθων, quod exp. ἀποπνέων ap. Hom. [Il. Π, 468] : Ὃ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων, scribit, verbi ἀΐω futurum esse ἀΐσω, inusitatum : unde per pleonasmum literæ θ, esse præsens Ἀΐσθω : ut βιβῶ, βιβάσω, βιβάσθω, (unde μακρὰ βιβάσθων,) itidemque ἔδω, ἔσω, ἔσθω. At vero Ἐσθῶ circumflexum minime huc pertinet : utpote ab alia origine profectum, et aliam signif. habens : de illo tamen hic mónendus est lector. In meo vet. Lex., ubi dictum fuit de verbi Ἔσθω derivatione, additur, Ἐσθῶ περισπώμενον, ἐπὶ τοῦ ἐνδύομαι. Quibus subjungitur, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Ἔσθω, τοῦ σημαίνοντος τὸ ἐσθίω. Ad derivationem autem quod attinet, annotatur fieri ab ἕω, quod est ἐνδύομαι. Esse porro hoc Ἐσθῶ primæ conjugationis circumflexorum, apparet e passivo partic. Ἐσθημένος, quod ap. Herodot. [3, 129] habetur pro Ἡσθημένος. Utriusque exx. v. supra in Ἐσθέομαι.

Ἐσία, ἡ, Suidæ [et Herodiano Epimer. p. 36, aliisque gramm.] πρεσβεία, Legatio : pro quo ἐξεσία apud Hom. Scrib. potius ἑσία, ab ἵημι. [Ita schol. Hom. Il. Ω, 235, Zonar. p. 879, Lex. de spirit. p. 219, Moschop. p. 36 ed. Titz. Ex dialecto petitum videtur Ἄπεσία, quod ἄνεσις interpretatur Hesych. et cum ἀπεσσύα confundit. Lenem spiritum si qui probarunt, duxerunt ab εἶμι, ut Homericum ἐξεσία secundum schol. nonnulli duci voluerunt ab ἔξειμι. Atque ex hoc ipso vel ex alio composito fictum videtur simplex ἑσία. Conf. autem Ἐσσία. L. Dind.]

Ἐσιάλλοντι, Dor. pro εἰσιάλλουσιν : ab εἰσιάλλω, Immitto. [Hesychius, qui explicat ἐκτείνουσιν, ἐκπέμπουσιν, quod εἰσπέμπουσιν scribit Kusterus.]

Ἐσιδρύομαι, Fundor in, etc. Collocor in, etc. Extruor, VV. LL. [V. Εἰσιδρ.]

[Ἔσις, *du verbe* ἔδω, *synonyme de* γεῦσις (*de* γεύω.) *Si dans Pausan.* 9, 28, Παρέχονται .·. καρπὸν ἔξει ἥδιστον, *au lieu d'*ἔξει *on doit lire* ἔσει, *comme je le pense, il faut adopter le nom d'*ἔσις *dans les Lexiques, d'autant plus que nous avons dans Hésychius* Ἔσμιον (*du méme verbe* ἔδω) *dans le sens de* νόστιμον. Coraes.]

[Ἔσις, εως, ἡ, Cupiditas, Desiderium. V. Ἵμερος vol. 4, p. 598-9. || Jactus, Missio, Emissio, Dimissio. Etym. M. p. 469, 40 : Ἵήιος ... παρὰ τὴν ἔσιν τῶν βελῶν ἤτοι τὴν ἄφεσιν· 295, 18 : Εἱαμενὴ παρὰ τὴν ἔσιν, ὃ σημαίνει τὴν ἀνάδοσιν· 305, 8 et alibi, ubi εἷς ducit ab ἔσις, quod sit ὁ ἀπολελυμένος καὶ μεμονωμένος. Phot. v. Συνήμονας. || Immissio, Injectio, Insertio. Eust. Il. p. 1350, 17 : Δασύνεται δὲ ὁ ἔστωρ ἀπὸ τοῦ ἧμι ἥσω καὶ τῆς ἐκεῖθεν γινομένης ἔσεως ἤτοι ἐμβολῆς. || Leni spiritu, notato ab HSt. in Ἵμερος, male scribitur, ubi ab ἕζω duci videtur, ap. Helladium Photii Bibl. p. 535, 20 : Τὸ τῶν μελισσῶν σμῆνος ἐσμὸς κυρίως λέγοιτο παρὰ τὸ τὴν ἔσιν ὁμοῦ ποιεῖσθαι καὶ μὴ διεστῶσας ἀπ' ἀλλήλων. V. Ἑσμός.]

[Ἐσίτηλος, unde forma Dor. Ἐσίταλον, τὸ, Reditus, Lucrum. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 13 : Ἐσίταμον (-λον), δηλοῖ δὲ τὴν πρόσοδον. Hesych. : Ἐσσίταλα, πρόσοδος, ἐμπολή. Ἐσίταλα Hemst., coll. ejusd. gl. Ἐξίταλα, quam v. supra p. 1315, A. ἴᾱ L. D.]

Ἐσκεμμένως, Considerate, Circumspecte. [Prospecte, Gl.] Poll. 6, [40; 4, 23. Demosth. p. 749, 8 : Ἐσκ. καὶ τοῦτ' αὐτὸ πράττοντες. Schol. Thuc. 3, 112. Εὖ ἐσκεμμένως Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 117, A med.]

[Ἐσκιασμένως, Sub umbra, Tecte, Obscure. Schol. Aristid. vol. 3, p. 488 : Σκολιὰ κυρίως ἐστὶ τὰ ἐν συμποσίοις ἐπιπότια ᾄσματα, ἃ ἧδον οἱ κιθαρισταὶ, οὐ τὸ κυρίως μέλος σώζοντες, ἀλλ' ἐσκ., ἵνα μὴ καὶ ἄλλοι μάθωσιν.]

[Ἐσκιᾱτροφημένως, Umbratice, ut φαῦλον notat Pollux 6, 185.]

[Ἐσκλητός. V. Ἔκκλητος, p. 448, A.]

[Ἐσκοπημένως, Considerate. Theod. Prodr. p. 177 : Γέγραπτο (epistola) λίαν ἐσκ. Struv.]

[Ἐσκορπισμένως, Diffuse, Disperse. Mauric. Strateg. p. 203 : Ἕτεροι μαθόντες ἐν ταῖς πορείαις ἀσυντάκτως καὶ ἐσκ. περιπατεῖν τοὺς ἐχθροὺς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ ἐπελθόντες ἔβλαψαν. L. Dind.]

[Εσκρ, initium inscriptionis quæ legitur in fictili græco antiqui operis ap. De Witte *Cab. de Durand* p. 15, n. 30. Hase.]

[Ἐσκυλῖνος, η, ον, Esquilinus, unde Ἐσκυλῖνος λόφος, Ἐσκυλῖνον πεδίον, Ἐσκυλίνη πύλη ap. Dionys. A. R. 2, 37, ubi tamen proparoxytonon est, Strab. 5, p. 234, 237, adjectivum ab Esquiliis, colle urbis Romæ. Sed Dionysius hic quoque per ι scripsisse videtur Ἰσκυλῖνον, quæ forma quater est omnibus in libris 4, 13, 14, in Vaticano 9, 68. L. Dind.]

[Ἐσλός. V. Ἐσθλός.]

[Ἔσμα, τὸ, Petiolus frugum. Eust. Il. p. 932, 32 : Σημείωσαι δὲ ὅτι αὐχὴν οὐ μόνον ἐπὶ ζώων λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας· Ἔσμα φησὶν Ἀριστοτέλης, Θεόφραστος δὲ μίσχον· ἔστι δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων. Habet hæc Photius in v.]

[Ἔσμιος, ὁ, Dulcis. Hesych. : Ἔσμιον, νόστιμον. Vitiose Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 14 : Ἔσμιον, τὸ νόστημον. Hes. iterum : Ἡσμὰ, νόστιμα. Recte, ut videtur, Kuster. ἔσμια, vel potius ἕσμια, male Is. Vossius ἥσμια. Alteram enim scripturam disertæ testatur Theognostus. Ceterum v. Νόστιμος. L. Dind.]

Ἑσμὸς, ὁ, Examen, i. e. Apum congregatio, Fest., Apum agmen. Xen. Hell. [3, 2, 20] : Περιεπλήσθη ἡ οἰκία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ἡγεμών. [Plat. Leg. 4, p. 708, B.] Aristot. H. A. 9, [40] : Οἱ δὲ βασιλεῖς οὐ πέτονται ἔξω ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. [Conf. 5, 21.] Pro quibus Plin., Quum procedit, una est totum examen, circaque eum conglobatur. [Phrynich. Bekk. p. 37, 22 : Ἑσμὸς μελισσῶν καὶ σμῆνος μελισσῶν ἄμφω δόκιμα. Conf. p. 64, 4.] || Sicut vero Lat. Examen metaphorice capitur pro Quavis multitudine congregata, ita et hoc : unde ap. Dionys. Areop. de Equorum grege dicitur. Item μαρτυριῶν ἑσμὸς, Copia, ut ap. Gregor. Bud. interpr. Et apud Synes. : Ἐνὶ δὲ τούτῳ λόγῳ ποῖος οὐχ ἑσμὸς ἀγαθῶν. [Æsch. Suppl. 31 : Ἑσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ· 223 : Ἑσμὸς ὡς πελειάδων· 684 : Νούσων δ' ἑσμὸς ἀπ' ἀστῶν ἴζοι κρατὸς ἀτερπής. Aristoph. Lys. 353 : Ἑσμὸς γυναικῶν. Plato Rep. 5, p. 450, B : Ὅσον ἑσμὸν λόγων ἐπεγείρετε. Antipater Anth. Plan. 4, 133, 8 : Τέκνων ἑσμός. Et similiter alii in eadem. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 180, A : Πολὺς ἑσμὸς τῶν μνηστευόντων τὸν γάμον αὐτῆς. Porphyr. De abst. 2, p. 97, 27 : Ἑσμὸς κακῶν. Synes. p. 31, A, Ἑσμὸς τῶν ψυχικῶν ἀγαθῶν. Citat Hemst. Πληγῶν ἑσμοῦ, Philo vol. 2, p. 95, 41. Σωρὸς καὶ ἑσμὸς σοφίας, Themist. Or. 29, p. 345, D, βοτρύων Eust. Opusc. p. 310, 2, ὀπώρας 308, 1. Et similiter alii multi. Paullo aliter Eur. Bacch. 709 : Ἄκροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα (Bacchæ) γάλακτος ἑσμοὺς εἶχον. Ubi locos Philostrati V. Soph. 1, 19 : Τὰς ἐννοίας ἰδίας τε καὶ παραδόξους ἐκδίδωσι, ὥσπερ οἱ βακχεῖοι θύρσοι τὸ μέλι καὶ τοὺς ἑσμοὺς τοῦ γάλακτος, et Epinici apud Athen. 10, p. 432, C, de melle dicentis, Τόν τε γῆς ἀπ' Ἀθίδος ἑσμὸν μελίσσης τῆς ἀκραχόλου γλυκὺν, contulit Porsonus. Quibus Jacobsius ad Anth. Pal. 14, 131, 5, addit Metrodori quod ibi est exemplum : Εἰ δ' ἄμφω σὺν ἐμοὶ προρέειν ῥόον ἑσμὸν ἀνώγοις, ubi ῥόου ἑσμὸν scribendum conjicit. || Lenem spiritum, qui his aliisque locis est in libris, et defenditur a Barkero in Wolfii Anal. fasc. 3, p. 67, refelli testimonio Eustath. Il. p. 178, 16 (sive Philem. Lex. techn. § 191, coll. eodem Eust. Opusc. p. 58, 72) : Βούλονται δὲ οἱ νεώτεροι ἐπὶ μελισσῶν οὐκ ἔθνος λέγειν, ἀλλὰ σμῆνος, μάλιστα δὲ ἑσμὸν μετὰ δασέος πνεύματος, ὡς δηλοῖ παρὰ Ἀριστοτέλει ὁ ἀφεσμὸς (et ἄφεσις, quæ v.), monuit Brunckius ad l. Eurip. Recte igitur οὐχ ἑσμὸς scribitur in l. Synesii ab HSt. citato, male κατ' ἑσμοὺς in libro Victor. Aristoph. Vesp. 1107, ubi ceteri καθ' ἑσμούς. Ἑσμὸς recte etiam codex Theognosti in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 13, et Zonaræ liber unus p. 878.] Dictum autem volunt παρὰ τὸ ἅμα πετομένας ἵεσθαι. [V. Etym. M. et Hellad. in Ἔσις citatus. Veriorem etymologiam ab ἕζω,

etiam ab HSt. in Ἐσσὴν memoratam, ponit Eust. Opusc. p. 58, 72 : Ἑσμὸς δηλοῖ μὲν τὴν βοτρυδὸν συνίζησιν τῶν μελισσῶν ... δασύνεται γὰρ ἀπὸ τοῦ ἕζω. Ita Plut. Dion. c. 24 : Τὸ δὲ τῶν μελισσῶν (prodigium), αἳ περὶ τὰ πλοῖα τοῦ Δίωνος ὤφθησαν ἑσμὸν λαμβάνουσαι κατὰ πρύμναν ... ἔφραζε δεδίεναι· ubi est Sessionem. Quam signif., simulque alias duas annotat etiam Etym. M. p. 383, 18 : Λέγεται καὶ ἡ καθέδρα, καὶ τὰ ἕδνα δὲ τὰ εἰς τὴν ἕδραν τῆς νύμφης διδόμενα. Et 17 : Λέγεται δὲ ἑσμὸς καὶ ὑπὸ Ταναγραίων ἡ γεννῶσα, pro quo rectius ὑπὸ Τ. καὶ ἡ γ. Gud. p. 213, 28. || Formam Dor. ἐθμὸς (vel ἔθμὸς) Is. Voss. et Valck. servatam conjecerunt in Hesychii gl., de qua diximus supra p. 181, B. Diversa confusa videntur in ejusd. gl. : Ἑσμὸς, ὁδὸς, δεσμὸς, πλῆθος, Κρῆτες. Quarum interpretationum de secunda conf. Valck. l. c., de prima Kuster. et Albert. Ὄχλος Toup. Emend. vol. 4, p. 156. L. Dind.]

[Ἑσμοτόκος, ὁ, ἡ, in epigr. Apollonidis Anth. Pal. 6, 239, 5 : Θείης δ' ἑσμοτόκον (θεσμοτόκον cod. Pal.) χορὸν ἄπλετον, Examina gignentem.]

[Ἔσμουνος, Esmunus, de quo Damascius in Vita Isidori ap. Phot. in Bibl. cod. 242, p. 1074 : Ὁ ἐν Βηρύτῳ Ἀσκληπιὸς οὐκ ἔστιν Ἕλλην, οὐδὲ Αἰγύπτιος, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοίνιξ. (Σαδύκῳ γὰρ ἐγένοντο παῖδες, οὓς Διοσκούρους ἑρμηνεύουσι καὶ Καβείρους.) Ὄγδοος δὲ ἐγένετο ἐπὶ τούτοις ὁ Ἔσμουνος, ὃν Ἀσκληπιὸν ἑρμηνεύουσιν. Et postquam observasset, Esmunum sic dictum esse a Phœnicibus propter calorem vitæ, addebat Damascius : Οἱ δὲ Ἔσμουνον ὄγδοον ἀξιοῦσιν ἑρμηνεύειν, ὅτι ὄγδοος ἦν τῷ Σαδύκῳ παῖς, ἐν σκότῳ διολυγίῳ πῦρ (διωλ. πολὺ φῶς) ἀνάψας. Erat Esmunus i. q. Pan s. Æsculapius. Opinabantur Seldenus ac Bochartus nomen esse explicandum e sermone Hebr.; ego puto, e lingua Ægyptiaca, Octavum. Plura dixi in Pantheo 2, 7, § 11—14. Jablonsk.]

[Ἐσμοφύλαξ, ἄκος, ὁ, Examinis apum custos. Geopon. 15, 2, 9.]

[Ἐσόδην. V. Ὄδδην.]

[Ἐσοβημένως, Cum tumultu, agitatione. Antyllus in Matthæi Med. p. 281 : Ἐσ. καὶ ταραχωδῶς. Pro σεσοβημένως.]

[Ἐσοχὰς, άδος, ἡ, Tuberculum intus latens, ut ἐξοχὰς, quod foris eminet (quod voc. v.). Ap. Galen. II. τῶν εὐπορίστων p. 449, 18 et 21 remedia præscribuntur πρὸς ἐσοχάδας καὶ ἐξοχάδας· et p. 454, 51, πρὸς ἐσοχάδας, Ad internos ani tumores. Foes. OEc. Hipp.]

[Ἐσπαρμένως, Sparsim. Hesych. : Σποράδην, ἐσπ.]

Ἔσπερ, Dum, Donec. Exp. etiam In posterum. [Ex ἐς et περ male compositum scribendumque divisim ἔς περ.]

Ἑσπέρα, ἡ, Vespera. [Pind. Ol. 3, 21 : Ἑσπέρας ἀφθαλμόν· Pyth. 11, 10 : Ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ· Isthm. 7, 44 : Ἐν διχομηνίδεσσιν ἑσπέραις. Ἑσπέρα βαθεῖα, Plut. Mor. p. 179, D.] Ἑσπέρας γενομένης, Xen. [Cyrop. 1, 4, 17], Orta vespera, Quum advesperasset. [Ib. 3, 2, 25 : Ἐπεὶ δὲ ἑσπέρα προσήει· H. Gr. 6, 5, 17 : Ἑσπέρας ἐπιγενομένης. Ib. 2, 4, 15 et alibi, ἀφ' ἑσπέρας, εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας, vel, ut ap. Thuc. 3, 112, ἀπὸ ἑσπέρας εὐθὺς, Inde a vespera, (quam formulam annotavit etiam Photius in Ἑσπέραν, addens οὐκ ἀφ' ἑσπέρου. Ἀπὸ ἑσπέραν in cod. Chron. Pasch. p. 212, 8; 713, 6). Cyneg. 4, 11, ἐντὸς ἑσπέρας· H. Gr. 1, 6, 20 : Ἐς δὲ τὴν ἑσπέραν, ἐπεὶ σκότος εἴη, ἐξεβίβαζεν· Anab. 3, 1, 3 : Ὀλίγοι αὐτῶν εἰς τὴν ἑσπ. σίτου ἐγεύσαντο. Plat. Conv. p. 223, D : Εἰς ἑσπέραν. Aristoph. Pac. 966. Ἐπὶ τῆς ἑσπέρας ἐκείνης Liban. Epist. 2. In V. T. aliquoties τὸ ἑσπέρας et τὸ πρὸς ἑσπέραν, pro Vesperi. V. Gen. 49, 27, Num. 9, 15, et ib. 28, 8, Deut. 23, 11.] Et πρὸς ἑσπέραν, Vesperi, ut Πρὸς ἑσπέραν ἔσται, pro Vesperi erit, e Plat. De rep. 1, [p. 328, A]. Xen. Hell. [4, 3, 22 : Ἐπεὶ δὲ πρὸς ἑσπέραν ἦν·] 1, [1, 30] : Ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπ. [Cum dativo Aristoph. Vesp. 1085 : Ἀλλ' ὅμως ἀπωσάμεσθα ξὺν θεοῖς πρὸς ἑσπέρᾳ. Καθ' ἑσπέραν, Reg. 1, 23, 24. Ἐν ἑσπέρας Jo. Malal. p. 493, 3. De qua præpositionis constructione dixi in Ἐν p. 960, B.] Sed et ἑσπέρας sæpe adv. ponitur, pro Vesperi. Aristoph. [Nub. 175] : Οὐκ ἦν ἑσπέρας. [Et sæpe ap. Xenoph. et alios. Ἑσπέρην accusat. ead. signif. Hippocr. p. 644, 25, 29. Oribas. p. 64 ed. Mai. Athanas. vol. 1, p. 195, F. Κατὰ τὰς ἑσπέρας Georg. Syncell. p. 129, C. || Figurate ap. Aristot. Poet. c. 21 : Ὁ γῆρας πρὸς βίον καὶ ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν· ἐρεῖ τοίνυν τὴν ἑσπέραν γῆρας ἡμέρας καὶ τὸ γῆρας ἑσπέραν βίου ἢ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς δυσμὰς βίου.] Item ἑσπέρα adj. ut δείλη, Vespertinum crepusculum : v. Δείλη. || Occidens, Occidentalis pars mundi. [Eur. Or. 1260 : Ὃς πρὸς ἑσπέραν φέρει (τρίβον). Xen. Cyrop. 1, 1, 5 : Ἥν τε πρὸς ἕω ἦν τε πρὸς ἑσπέραν. Thuc. 6, 2 : Οἰκοῦσι δὲ ἔτι καὶ νῦν τὰ πρὸς ἑσπέραν τὴν Σικελίαν.] Aristot. De mundo : Ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν. Athen. 12 : Πάντες δὲ οἱ πρὸς ἑσπ. οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται. [Agathias 4, p. 139, D : Νέπως ὁ τῆς Ἑσπέρας βασιλεὺς, de imperio occidentali. Et sine articulo 5, p. 160, C : Ὁπόσα δὴ ἐν Ἑσπέρᾳ ἐτύγχανε διανύσας. Phot. Bibl. p. 22, 2 : Τῆς Ἑσπ. βασιλεύσαντος. || Prosodiam Æolicam ἐσπέρα notavit grammat. Leid. post Gregor. p. 637. L. Dind.] Ceterum si cui nonnulla e seqq. hinc derivanda potius videbuntur, illi suo uti judicio liberum per me erit.

[Ἑσπέρα, ἡ, Hespera, una Hesperidum. Apoll. Rh. 4, 1427. Aliis Hesperia. V. Heyn. ad Apollod. 2, 5, 11, 2. || Diod. 3, 53 : Μυθολογοῦσι δ' αὐτὰς (Amazones) ᾠκηκέναι νῆσον τὴν ἀπὸ μὲν τοῦ πρὸς δυσμὰς ὑπάρχειν αὐτὴν Ἑσπέραν προσαγορευθεῖσαν, κειμένην δὲ ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ. V. Wesseling. L. Dind.]

[Ἑσπεράζω. V. Ἑσπερίζω.]

[Ἑσπερέθοντα, ἔσπερον, ἔσπειρον (fort. ἑσπέριον, nisi delendum est), Hesych.]

[Ἑσπερία, ἡ, Hesperia. Steph. Byz. : Ἑσπ., ἡ δύσις καὶ τὸ δυτικὸν μέρος. Τὸ ἐθνικὸν Ἑσπέριος καὶ Ἑσπεριώτης (codd. Ἑσπεριάτης). Καὶ Ἑσπερίτης ὁ δυτικὸς παρὰ τὴν ἑσπέραν τὴν δύσιν. Idem in Λιβύη ponit inter nomina Libyæ. Epigramma Anthol. Pal. Append. 179 : Ἑσπερίης πάσης χθονός. Apoll. Rh. 3, 311 : Ἑσπερίης εἴσω χθονός. Schol. 4, 1399 : Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατοικεῖν. Dionys. A. R. 1, 35 quod scribit : Τὰ πρὸ τούτων (priusquam Italia ab Italo vocaretur) Ἕλληνες μὲν Ἑσπερίαν καὶ Αὐσονίαν αὐτὴν ἐκάλουν, Niebuhrius Hist. R. vol. 1, p. 25 animadvertit nullo jam posse antiquissimorum poetarum testimonio confirmari, nisi quis, quod in Tabula Iliaca scriptum est : Αἰνήας σὺν τοῖς ἰδίοις ἀπαίρων εἰς τὴν Ἑσπερίαν, ab Stesichoro sumtum putet potius, quam, quæ aliorum opinio est, ab recentioribus poetis, vel ipso Virgilio, apud quem, pariterque apud ceteros poetas Latinos, Hesperia sæpius dicitur vel de Italia vel de Hispania, de qua ponitur etiam in Suidæ gl. : Ἱσπανία ... καὶ Ἑσπερία καλεῖται. De Italia Agathyllus Arcas, quem Alexandrinis annumerandum conjicit Niebuhrius, ap. Dionys. ib. 49 : Ἑσπερίην ἔσυτο χθόνα (Æneas), et Agathias Anth. Pal. 4, 3, 53 : Ἑσπερίη θεράπαινα· 9, 641, 1 : Ἑσπερίην ὑψαύχενα. Conf. Ἑσπέριος, ubi formæ ἡ Ἑσπέριος exemplum est. ĭ L. Dind.]

[Ἑσπεριάζω. V. Ἑσπερίζω.]

[Ἑσπεριάτης. V. Ἑσπερία.]

[Ἑσπερίζω, Cœno. Hasius in *Notices* vol. 9, p. 239 : « Doroth. De passion. statim excidend. p. 815, D : Ἤρχοντο οὖν ξένοι καὶ ἑσπέριζον μετ' αὐτῶν, Cœnabam cum illis. Hilario Veroneus male vertit, Plerumque cum illis multam noctem vigilabam. Apud Hermetem Trismeg. Astron. p. 43, C, eodem sensu occurrit ἑσπεριάζω· sed scribendum opinor ibi quoque ἑσπερίζω. » Cit. Boiss. Ἑσπερίσαι καὶ διανυκτερεῦσαι πίνοντα, ex Theodor. E. Π. Θ. p. 174, 17, Hemst. Gl. : Ἑσπερίζειν, Vesperare ; Ἑσπεράζει, Vesperascit. Nisi scrib. ἑσπερίζει.]

[Ἑσπερίηθεν, A vespera. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 211, C. L. Dind.]

[Ἑσπερικὸς, ἡ, ὸν, unde μῆλον Ἑσπερικὸν ap. Juham Athen. 3, p. 83, B (unde repetit Eust. Od. p. 1572, 42), i. q. infra Ἑσπέριον, quod v. in Ἑσπέριος. L. Dind.]

Ἑσπερῖνὸς, ἡ, ὸν, i. q. ἑσπέριος, [Vespertinus; Ἡ ἑσπερινὴ ὥρα, Crepusculum, Gl. Xen. Reip. Lac. 12, 6 : Πρὸ τῶν ἑσπερινῶν γυμνασίων. Dio Cass. 69, 18 : Τῷ ἑσπερινῷ ... προσρήματι. Athen. 1, p. 11, D : Δόρπον τὸ ἑσπερινόν. Asclepiad. Anth. Pal. 5, 202, 4 : Ἑσπερινῶν πώλων. || De ἑσπερινῇ συνάξει, ἑσπερινῷ ὕμνῳ, ἑσπερινῷ μικρῷ et μεγάλῳ s. τοῖς ἑσπερινοῖς in ecclesiis Christianorum v. Ducang. in Gl. et Append. Levit.

23, 5 : Ἐν τῷ πρώτῳ μηνὶ ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς ἀναμέσον τῶν ἑσπερινῶν πάσχα τῷ κυρίῳ. ‖ Pro Occidentali erat ap. Strab. 2, p. 101 : Τοὺς Ἑσπερινοὺς Αἰθίοπας, ubi ἑσπερίους præbuerunt libri meliores.]

Ἑσπέριος, α, ον et ὁ, ἡ, Vespertinus [Pind. Pyth. 2, 19 : Ἑσπερίαις ἀοιδαῖς], ut [ap. Hesychium : Ἑσπέριον ξένον, τὸν ἑσπέρας ἥκοντα], Vespertinus hospes, Horat., Vesperi adveniens. Hom. Od. I, [336] : Ἑσπέριος δ' ἦλθεν· et [Ξ, 344] : Ἑσπέριοι ἀφίκοντο. Sic Arrian. [Ind. 23, 2] : Κατάγονται ἑσπ. ἐς Κάβανα. In quibus ll. possumus etiam dicere nomen esse pro adv., sicut Lat. Vespertinus sumitur : ut Horat., Gnavus mane forum et vespertinus pete tectum. [Pind. Nem. 6, 39 : Ἑσπέριος φλέγεν. Tim. Locr. p. 96, E : Ἀνατολᾶν τᾶν ἑσπεριᾶν· 97, B : Φάσιας ἑσπερίας. Theocr. 7, 53 : Ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις. Arat. Phæn. 265 : Ἤρι καὶ ἑσπέριαι· 302 : Ἑσπέριος κατάγοιο. Callim. Jov. 87 : Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ. Schol. Aristoph. Lys. 327 : Κνεφαία) ἑσπερία. Ap. Oppian. Cyn. 1, 138 : Ἑσπερίῃσιν ὅτ' ἠέλιος ζυγὰ κλίνει, intelligitur ὥραις, ut in ἑωθινὴ et πρωία.] ‖ Occiduus, Occidentalis. [Hom. Od. Θ, 29 : Ἠὲ πρὸς ἠοίων ἢ ἑσπερίων ἀνθρώπων. Eur. Herc. F. 395 : Ἥλυθεν ἑσπέριον ἐς αὐλὰν, de hortis Hesperidum. Arat. Phæn. 407 : Ἑσπερίην ἅλα. Callim. fr. ap. schol. Dionys. Per. 74 : Ἀφ' ἑσπερίοιο θαλάσσης. Dionys. 30 : Ἄτλας ἑσπέριος. Agathem. 2, p. 97 : Τὸ δὲ κατὰ τὴν δύσιν ... ἑσπέριος Ὠκεανὸς ... προσαγορεύεται. Basil. M. vol. 1, p. 28, A : Τοὺς ἑσπερίους Γαλάτας· B : Τὸ ἑσπέριον πέλαγος· 61, B : Ἡ ἑσπερία θάλασσα, quam memorat etiam Etym. M., ut ab Hespero ejus regionis rege dictam. Altera feminini forma Strabo 3, p. 150 : Ταύτης τῆς χώρας ἑσπερίου ... οὔσης. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 205, 29 : Ἑῴας τε καὶ ἑσπερίου λήξεως. Tractat. de hippodromo in Banduri Imp. or. vol. 2, p. 662 : Ἐξ οὗ καὶ Αὐσονία ἡ ἑσπέριος ἐκλήθη. Ap. Steph. Byz. in Ἀπία pro τὴν ἑσπέρειον θάλασσαν scrib. cum cod. ἑσπέριον.] Unde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro Occasu; sed sæpe dicitur ἑσπέρια sine adjectione, ut τὰ δυτικά. [Thuc. 6, 2. V. etiam Ἑσπερία. Plut. Comp. Niciæ cum Crasso c. 4, Anton. c. 30. ‖ Ἑσπέριοι Αἰθίοπες sunt ap. Strab. 2, p. 101, 120; 3, p. 157; 17, p. 827, 828, 829, Ptolem. 4, 9, Agathem. 2, 5, p. 41. ‖ Ἑσπέριον, Citrum, Gl., h. e. Malum citreum. V. Ἑσπερικὸς, Ἑσπερίς. L. Dind.]

Ἑσπερὶς, ἡ, Occidua, Occidentalis : ἑσπ. [ἅλμη, Nonn. Dion. 6, 219,] νῆσος, Dionys. Per. [563. Unde insulas Hesperidas finxit Tzetz. Hist. 8, 723.] ‖ Herba generis violarum, quæ noctu fragrantius quam interdiu spirare dicitur : unde illi nomen esse Hesperidum putatur. Vulgo *Giroflée*, secundum quosdam. Theophr. [C. Pl. 6, 17, 3], Plin. [N. H. 21, 7, 18. Aet. p. 107, 13. Schneider. ‖ Vitiose Gl. : Ἔσπερις, Vesper, Vesperugo. Quod certe ἑσπερὶς scribendum foret, ut est in iisd. : Ἑσπερὶς, Citrium, Cetreum. V. Ἑσπέριον in Ἑσπέριος.]

[Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, Hesperis, f. Hesperi, ap. Diodor. 4, 27. Ab eadem secundum Diod. dictæ septem ejus et Atlantis filiæ, quæ etiam Atlantides, quod n. v.] Ἑσπερίδες, Noctis filiæ, ut annotant ex Hesiodo [Th. 215, qui nomina earum Σθεινὼ, Εὐρυάλη, Μέδουσα, ponit 275, et aliis scriptoribus, indicatis fere a Fischero ad Palæph. c. 19, p. 81, et Valcken. ad Eur. Hipp. 742], custodientes aurea mala, quæ et ex illorum nomine dicuntur ἑσπερίδων μῆλα. [Strabo 3, p. 150, Athen. 3, p. 82, D, E, 83, C seqq. cum annot. Casauboni. Affert autem Athen. p. 82, E, locum Aristocratis, in quo absolute : Ἔτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένας Ἑσπερίδας.] Et prov. μῆλα Ἑσπερίδων δωρῆσαι, Mala Hesperidum largiri, quod ap. Erasm. v. [Conf. Fischer. l. c.]

[Ἑσπερὶς, ίδος, ἡ, Hesperis. Steph. Byz. : Ἑσπερὶς, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερονίκη. Ὁ πολίτης Ἑσπερίτης· Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν (39, p. 306, et qui alibi Εὐεσπερίτας, de quo v. in Εὐεσπερίδες, vocat, Diod. 18, 20, Strabo 14, p. 647.) V. idem in Βερενῖκαι, Εὐεσπερίδες, et Μάσκωτος, coll. Salmas. Plin. Ex. p. 265, A. Plurali præter Ptolem. 4, 4 : Βερενίκη ἡ καὶ Ἑσπερίδες, Theotimus ap. schol. Pind. Pyth. 5, 33, Strabo 2, p. 123; 4, p. 183; 10, p. 458, Heraclid. Polit. 5, 4, et sæpius Scylax, qui p. 46 memorat etiam τὸν κῆπον τῶν Ἑσπερίδων, de quo conf. Salmas. l. c. p. 264, Dodwell. Diss. de Peripl. Hannon. p. 5, Musgrav. ad Eur. Hipp. 742. Absolute Lucillius Anth. Pal. 11, 184, 1 : Ἐκ τῶν Ἑσπερίδων τῶν τοῦ Διὸς ἦρε Μενίσκος, ὡς τὸ πρὶν Ἡρακλέης, χρύσεα μῆλα τρία, de horto Cæsaris, ut conjicit Jacobsius. L. D.]

Ἑσπέρισμα, τὸ, Vespertinus esus, Cibus qui vespere sumitur. Est autem tanquam verbale ab ἑσπερίζομαι, eod. fere modo, quo si a Vesperare diceretur Vesperamentum. Athen. 1, [p. 11, D] : Φιλήμων δέ φησιν ὅτι τροφαῖς ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀκρατίσματι, ἀρίστῳ, ἑσπερίσματι, δείπνῳ.

[Ἑσπερίτης, ὁ, Hesperita, s. Ad vesperam situs. Xen. Anab. 7, 8, 14 : Φασιανῶν καὶ Ἑσπεριτῶν (ἄρχων) Τιρίβαζος, de qua regione 4, 4, 4 fuerat : Ὁ δὲ τόπος οὗτος Ἀρμενία ἐκαλεῖτο ἡ πρὸς ἑσπέραν· ὕπαρχος δ' ἦν αὐτῆς T. V. etiam Ἑσπερία, Ἑσπερίς. ī]

[Ἑσπερῖτις, ιδος, ἡ, Occidentem versus situs. Suidas : Ἑσπερῖτις λίμνη ἡ πρὸς δύσιν οὖσα. ‖ I. q. Ἑσπερὶς, ap. Apostol. Prov. 13, 8, ubi bis Ἑσπερίτιδες, semel Ἑσπερίδων in loco Palæphati c. 19. Simile est Ἑλικωνῖτις pro Ἑλικωνὶς, quod v. supra. ‖ Gentile fem. ap. Diod. 4, 27 : Τὸν Ἕσπερον θυγατέρα γεννήσαντα τὴν ὀνομαζομένην Ἑσπερίδα συνοικίσαι τῷ ἀδελφῷ· ἀφ' ἧς τὴν χώραν Ἑσπερῖτιν ὀνομασθῆναι, et ibid. antea. Diversam esse hanc regionem ab regione circa Ἑσπερίδα vel Ἑσπερίδας Cyrenaicæ, et ponendam ad Oceanum occidentalem juxta Atlantem, ubi horti Hesperidum a plerisque siti dicuntur, non debebat dubitare Salmas. Plin. Ex. p. 264, b, D. L. Dind.]

[Ἑσπεριώτης. V. Ἑσπερία.]

[Ἑσπερόθεν, A vespera s. occidente. Arat. Phæn. 734 : Ὀλίγη μὲν ὅταν κεράεσσι σελήνη ἑσπερόθεν φαίνηται· 891 : Ἑσπερόθεν ... σημαίνεται.]

[Ἑσπερόμορφος, ὁ, ἡ, Vespertinam figuram habens, Vespertinus, Tenebricosus. Tzetz. Hist. 11, 224 : Νυκτερίου εἴδωλον δαίμονος ἑσπερόμορφον.]

[Ἑσπερόρθριον, τὸ, ap. scriptorem Timarionis in Notitt. Mss. vol. 9, p. 239 : Ὅσον νυκτὸς θερινῆς ἑσπερόρθριον μετὰ τοῦ εἰσαγωγέως ἀναπαυσάμενος, Per noctem æstivam ab vespera ad lucem. Boiss.]

Ἕσπερος, ὁ, ἡ, Vesper, Hesperus, Virg. Cic. N. D. 2, [20] : Infima est quinque errantium, terræque proxima, stella Veneris, quæ φωσφόρος Græce, Lucifer Lat. dicitur, quum antegreditur solem; quum subsequitur autem, ἕσπερος. Moschus p. 278 meæ edit. [7, 1] : Ἕσπερε, τᾶς ἐρατᾶς χρύσεον φάος Ἀφρογενείας, Ἕσπερε, κυανέας ἱερὸν φίλε νυκτὸς ἄγαλμα, Τόσσον ἀφαυρότερον μήνας, ὅσον ἔξοχος ἄστρων, quæ ego olim ita verti : Hespere perblandæ pulcerrima flamma Cytheres, Hespere, noster amor, nigræ decus Hespere noctis, Qui tantum lunæ, quantum tibi sidera, cedis. Animadvertendum autem hic inter alia pulcre dici φάος Ἀφρογενείας, quod Cic. Stella Veneris. Hom. Il. X, [317] : Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ. [Figurate Plato Anth. Pal. 7, 670, 2 : Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος, νῦν δὲ θανὼν λάμπεις ἕσπερος ἐν φθιμένοις. Unde prov. Οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστὸς, ap. Aristot. Eth. Nicom. 5, 1, et Timarionis script. in *Notices* vol. 9, p. 179.] At Od. A, [423] : Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε· ubi μέλανα dici tradit Eust. ad differentiam illius καλλίστου. [Hoc l. intelligenda non stella sed vespera, ut ib. 422 : Μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν, et alibi. Pind. Ol. 11, 76 : Ἐν δ' ἕσπερον ἔφλεξεν σελάνας φάος. Stella vero ap. Eur. Ion. 1149 : Λαμπρὸν ἑσπέρου φάος. Tim. Locr. p. 96, E : Ὁ γὰρ αὐτὸς πόκα μὲν ἕσπερος γίγνεται, πόκα δὲ ἑῷος.] Ceterum ἕσπερος dictum putat Etym. ἀπὸ τοῦ ἔσω ποιεῖν περᾶν ζῶα ἀναπαυσόμενα, vel ὁ πέρας τῆς ἕω φέρων. Quod posterius etymum paulo verisimilius est; sed malim brevius dicere, ἕσπερος vocatum quasi ἕω πέρας. ‖ Ἕσπερος, Vespera, ex Aristot. H. A. 9 : Ἄχρις ἑσπέρου καὶ περὶ ὄρθρον. [Schol. Ambros. Od. A, argum. : Ἑσπέρου γενομένου. V. Photii gl. in Ἑσπέρα citata. Genere femin. Apoll. Rh. 4, 1290 : Ἐπήλυθε δ' αὐτίχ' ἑρεμνὴ ἕσπερος. Figurate de Senectute Macedon. Anth. Pal. 5, 233, 5 : Ὄψομαι ἑσπερίη σε.— Τί δ' ἕσπερός ἐστι γυναικῶν; Γῆρας ἀμετρήτῳ πληθόμενον ῥυτίδι. ‖ Occi-

dens. Callim. Del. 174 : Ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος· 280. Dionys. Perieg. 335 : Γείτων Ὠκεανοῖο πρὸς ἑσπέρου. L. D.] || Ἕσπερος poetis adjective interdum pro ἑσπέριος, Vespertinus. [Vicissim Hesych. Ἑσπέριος exp. per ἕσπερος.] Sic ἕσπερος αἰετὸς ex Apoll. [Rh. 2, 1253] : Aquila vespertina, i. e. Vespere volans. Soph. [Aj. 285] : Ἕσπεροι λαμπτῆρες, Vespertinæ faces. Item ἕσπ. θεὸς, Pluto [OEd. T. 178]. At ἕσπ. ἀγκῶνες montium. [Aj. 805], pro Ad occidentem spectantes. [Soph. ib. 874 : Πλευρὸν ἕσπερον νεῶν. Æsch. Prom. 348 : Πρὸς ἑσπέρους τόπους. Eur. Ion. 197 : Ἀστέρας ἑσπέρους, ubi libri male ἑσπερίους. El. 731 : Τὰ δ' ἕσπερα νῶτ' ἐλαύνει. Feminino gen. ap. Hesychium aliosque lexicogrr. in gl. Ἕσπερον κέλευθον pro ἑσπέριον. Lycophr. 956 : Γῆν ἕσπερον.] Sic autem ἕσπ. ὠκεανὸς ap. Dionys. Per. [63] pro Occidentalis. [Neutro plur. absolute Hom. Od. P, 191 : Τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα βίγιον ἔσται, Ad vesperam.]

[Ἕσπερος, ὁ, Hesperus, frater Atlantis. Diod. 4, 27. Filius Atlantis. Diod. 3, 60, Tzetz. ad Lycophr. 879. Add. Etym. M. in Ἑσπερία θάλασσα. || Homo ignotus in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 268, p. 370, 29, 42. Alius in alia Att. ib. n. 285, p. 395, col. 1, 6. L. Dind.]

[Ἑσπέρου κέρας, ατος, τὸ, Hesperi cornu. Diod. 3, 68 : Τοῦ σύνεγγυς τόπου παντὸς (τῶν Κεραυνίων ὀρῶν) ὄντος τῷ σχήματι παραπλησίου κέρατι βοὸς, ἀφ' ἧς αἰτίας Ἑσπέρου κέρας προσαγορευθῆναι. Ubi deteriores libri ἑσπέριον, ut ἑσπερίου ap. Ptolem. 4, 6. *Hesperu ceras* etiam Plin. N. H. 6, 31, 201. L. Dind.]

[Ἑσπευσμένως, Festinanter, Properanter, Studiose. Dionys. Hal. Demosth. c. 54, p. 1121, 14 : Ταῦτα ἑσπ. εἰπὲ, ταῦτ' ἀναβεβλημένως. Joseph. A. J. 5, 6, 3 : Ἑσπ. πίνοντες. Arrian. Epict. 1, 20, 12 : Περὶ τὰ ἀδιάφορα ἑσπ. ἔχεις, cui contrarium ἀνειμένως.]

[Ἕσπομαι. V. Ἕπομαι.]

Ἑσπουδασμένως, Bud. usurpat, hæc Plauti [Capt. 4, 2, 110] : Bonan' fide tu mihi istæc verba dixisti, sic Græce reddens p. 119 : Ἆρά γε σὺ ἑσπουδασμένως τόνδε τὸν λόγον ἔλεξας, vel ἐσπουδαιολογημένος ἔτυχες. [Serio. Ps.-Plat. Sisyph. p. 390, B : Ἴσως δ' ἂν φαίης ταῦτα ἐμοί τε εἶναι πεπαιγμένα πρὸς σὲ, τοῦ διαλεχθῆναι μόνον ἕνεκα, σοί τε οὐκ ἑσπ. ἀποδεδεῖχθαι. Plut. Mor. p. 1046, A : Οὐ γὰρ δήπου περὶ μὲν διαλεκτικῆς ἑσπ. ἔγραψαν, περὶ δ' ἀρχῆς ... ἐκ παρέργου καὶ παίζοντες. Schol. Aristoph. Av. 1627. || Cito. Etym. M. p. 175, 24 : Ἑσπ. καὶ ταχέως. || Studiose, Acriter. Strabo 10, p. 465 : Ὁ ἑσπ. οὕτως ἐπαινέσας αὐτόν· 16, p. 761 : Ὑπὲρ οὗ ἄν τις ἑσπ. μαχέσαιτο. Ælian. V. H. 12, 50 : Ὅτι μὴ ἑσπ. περὶ παιδείας εἶχον (Lacedæmonii).]

[Ἔσπω. V. Ἔπω.]

[Ἔσσα, ἡ, Essa, n. urbis sec. Suidam s. Zonaram. In Syria ponit Joseph. A. J. 13, 15, 3. Inter vocabula ab Ες incipientia sine interpretatione ponit Theognostus in Cram. Anecd. vol. 2, p. 7, 14. Ad hanc urbem si refertur quod Suidas ponit Ἑσηνὸς, ὁ πολίτης, scribendum Ἐσσηνός. Minus verisimile Theognostum respexisse ad illud voc. de quo Schleusner. in Lex. V. T. : « Ἔσσα. Est ipsa vox hebr. אִשָּׁה, pro qua legitur apud Symm. sec. cod. Mosq. Gen. 2, 23, ubi simul additur, ἔσσα, θλῖψις ἀνδρός. »]

[Ἐσσαιοι. V. Ἐσσηνοί.]

[Ἔσσαρχος, n. suspectum, ut dictum in Ἔξαρχος, p. 1264, A, et supra in Ἐς.]

[Ἐσσεβών. V. Ἐσεβών.]

[Ἐσσεδών. V. Ἰσσηδών.]

[Ἔσσῆαι, ἐχέαι, Hesychius. Cujus in gl. hanc sequente Ἐσσῆι, ἐχούσῃ, idem verbum latere suspicantur interpretes. Formatur autem a forma ἐς præpositionis ἐκ, ut diximus in illa p. 346, C, et verbo σείω vel simili, ut videtur. L. Dind.]

[Ἐσσηδών. V. Ἰσσηδών.]

Ἔσσην, ῆνος, ὁ, Rex, βασιλεύς. Etym. ex Callim. [Jov. 66] : Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλιν θέσαν. Idem annotat Ephesiorum dialecto ita dici τὸν βασιλέα, metaph. ab apum rege, qui proprie ἐσσὴν dictus sit : παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι, unde et ἐσμὸς s. ἑσμός. [Zonar. : Ἔσσην, ὁ βασιλεὺς (κυρίως addit Suidas) τῶν μελισσῶν. Ad quæ Tittmann. monet, voc. non videri Græcæ originis. Conferri possit Chald. חסין *Hasin* : Potens. Angl. Πρόβουλον interpr. Etym. Gud. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 14 : Ἐσσὴν ὁ βασιλεὺς ἢ ὁ ἡγεμών. || Conditor. Herodian. Π. μον. λ. p. 17, 6 : Ἐσσὴν ὁ οἰκιστής. (Ita vel κτίστης interpretatur etiam Etym. M. p. 383, 34, et Gud.) Μυρμιδόνων ἐσσῆνα, Καλλίμαχος. Codex ἐσπήν. || Pausan. 18, 13, 1 : Τοὺς τῇ Ἀρτέμιδι ἱστιάτορας τῇ Ἐφεσίᾳ γινομένους, καλουμένους δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ἐσσῆνας. V. Etym. M. verba ab HSt. citata. || Eust. Od. p. 1625, 36 : Καὶ ἐσσῆνες δὲ καλοῦνται ἡλικία τις (αἰγῶν). Inter oxytona in ην refert Arcad. p. 8, 24.]

[Ἔσσὴν est Hebr. *Hoschen*, Pectorale. Hebr. Int. (sec. Cat. Nic. p. 871) Exod. 28, 15. Joseph. A. J. 3, 7, 5 : Ἐσσήνης μὲν καλεῖται, σημαίνει δὲ τοῦτο κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν λόγιον. Hinc emenda, quod Montf. e cod. Colb. protulit Ἐσσήβ. Schleusn. Lex. V. T. Ap. Josephum Ἐσσήνης pro Ἔσσην restituit Bernardus propter sequentes ibidem formas τὸν ἐσσήνην, τοῦ ἐσσήνου, τῷ ἐσσήνῃ. V. id. et Havercamp. ad 3, 8, 9.]

[Ἐσσηνοὶ, οἱ, Esseni, secta Judaica, etiam Ἐσσαῖοι dicta, de qua v. quos indicat Brucker. Hist. phil. vol. 2, p. 759. Joseph. B. J. 2, 8, 2 : Τρία παρὰ Ἰουδαίοις εἴδη φιλοσοφεῖται, καὶ τοῦ μὲν αἱρετισταὶ Φαρισαῖοι, τοῦ δὲ Σαδδουκαῖοι, τρίτον δὲ, ὃ δὴ καὶ δοκεῖ σεμνότητα ἀσκεῖν, Ἐσσηνοὶ καλοῦνται, Ἰουδαῖοι μὲν γένος ὄντες, φιλάλληλοι δὲ καὶ τῶν ἄλλων πλέον κτλ., quæ v. cum annot. interpretum et Georg. Sync. p. 295, D. Ἐσσαῖοι dicuntur apud Zonaram Annal. p. 243, A, B, ipsumque Joseph. A. J. 17, 13, 3, in Catena ad Ev. Marc. p. 263. Epiphanius tamen vol. 2, p. 18, B : Ἐκ μὲν Ἰουδαίων ἑπτὰ (αἱρέσεις), Γραμματέων, Φαρισαίων, Σαδδουκαίων ... ἐκ δὲ Σαμαρειτῶν τέσσαρες, Γοροθηνῶν, Σεβουαίων, Ἐσσηνῶν. De qua ejus opinione v. Petavius p. 22, 25, idemque de simili Ossæorum vel Ossenorum secta p. 37. Quos Zonar. Lex. p. 877 non nisi orthographia ab Essæis diversos dicere videtur. Utramque formam annotavit etiam Lex. de spirit. p. 219. Conf. etiam Ἔσσα. L. Dind.]

[Ἐσσηρὸς, ὁ μάντις, Zonaras et Theognostus in Cram. Anecd. vol. 2, p. 7, 15. L. D. « Hesych. Ἐσσήτιοι, μάντεις. Legendum sine dubio Ἐσσήνιοι ap. Zon. et Ἐσσηνοὶ ap. Hesych.; sed non videntur ab aliquo Ἐσσηνοὶ dicti μάντεις, tamquam ὅσιοι, aut quod fuerint inter ipsos μάντεις, sed est interpretatio nominis, quod quidam derivavit ab חָסִין *Hasòn*, ὅρασις, μαντεία. Facit ut hoc credam, in primis Josephus A. J. 3, 7, 4, qui ἐσσήνης in sacerdotis tunica dicit κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν esse λόγιον, i. e. oraculum. Sed Toupius Em. vol. 3, p. 536, corrigit, Ἐσσῆνες, οἱ μάντεις, quoniam sacerdotes Dianæ Ephesiæ appellati fuerint Ἐσσῆνες. » Tittmann.]

[Ἐσσία, ἡ, forma Dor. pro οὐσία, Essentia. Plato Crat. p. 401, C : Ὃ ἡμεῖς οὐσίαν καλοῦμεν, εἰσὶν οἱ ἐσσίαν καλοῦσιν, οἱ δ' αὖ ὠσίαν ... ἐοίκαμεν γὰρ καὶ ἡμεῖς τὸ παλαιὸν ἐσσίαν καλεῖν τὴν οὐσίαν. Alii libri bis ἐσία. Quod refelli videtur forma fem. partic. ἔσσα a masculini Æolica εἴς : quibus de formis partim supra diximus p. 265, B, partim in Add. ad illa dicemus. Conf. Creuzer. ad Plotin. vol. 3, p. 291. V. etiam Ἰσία. L. Dind.]

[Ἔσσοια inter proparoxytona in σια ponit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 103, 11. L. D.]

[Ἑσσὸν, ἱμάτιον, Hesychius, et Ἑστὰ, ἐνδύματα. Conf. Βέστον, de quo diximus etiam in Ἔσθος, et infra in Ἔστη.]

[Ἑσσόομαι. V. Ἡσσάω.]

Ἐσσῦμένως, Incitate, Cum impetu, Magno studio, Magno cum ardore, necnon Properanter, Celeriter. Hom. Il. O, [698] : Ἔσσ. ἐμάχοντο. Et in Od. [Ξ, 346] : Ἀποβάντες ἔσσ. [Sic alibi ap. Hom. ceterosque Epicos et Pind. in fr. ap. Athen. 11, p. 476, B. Epigr. Anth. Plan. 4, 43, 3 : Ὅττι γε τὴν Σμύρναν ... ἐσσ. πονέων αὖθις πάλιν ἐξετέλεσσας.]

[Ἔσσυμος inter nomina in υμος sine interpretatione ponunt Etym. M. p. 603, 13 (et simplici σ Gud. p. 407, 22), Draco p. 68, 15.]

[Ἐσσύτερον, ἰσχυρότερον· Ἐσσυρευτὸν, βλοσυρὸν, δοκερὸν, pro quo δολερὸν vel φοβερὸν interpretes, Hesych. Ἐσσύτερον ab ἔσσυται repetebat Guietus. Non dissimiliter Hesych. explicat Ἐπασσυτέρη. Ex quo ad-

jectivo tamen non depravata videntur illa vocabula.] A
Ἑσταλωπία, Forum vestiarium, Tarentinis, Hesych. [De qua gl. v. conjj. intt.]
[Ἑσταότως pro ἑσταότος legebant nonnulli Hom. Il. T, 79, sec. schol. et Eust.]
Ἕστε, Donec, Quamdiu. [Æsch. Prom. 455: Ἕστε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ ἄστρων ἔδειξα.] Soph. [Aj. 1031]: Ἕστ' ἀπέψυξεν βίον. Ἕστε περ, Apoll. Arg. 2, [85] vacante περ: Ἕστε περ οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε. Xen. [Comm. 1, 2, 18] cum præt. imperf.: Ἕστε Σωκράτει συνήστην. Sic Arrian. [Exp. 2, 11, 8]: Ἐδίωξεν ἔστε φάος ἦν. Cum præs. [immo aoristo] conjunctivi, Soph. Aj. [1183]: Ἀρήγετ', ἔστ' ἐγὼ μόλω, Donec venero [African. Cest. p. 299, B, extr.: Ἐν κριβάνοις ἀποτίθενται ἔστε ζεσθῇ], pro ἔστ' ἂν ἐγὼ μόλω. [Sic Æsch. Prom. 376: Ἕστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου. Xenophanes ap. Athen. 9, p. 368, F: Ἕς τ' ἂν ἀοιδάων ἧι γένος Ἑλλαδικῶν.] Ἕστ' ἂν πυνθάνηται, Herodot. [Conf. 7, 141.] Sic Xen. [Anab. 2, 3, 9: Ἕστ' ἂν ὀκνήσωσιν· Comm. 3, 5, 6]: Ἕστ' ἂν δὲ πολεμίους δείσωσι, κελευόμενα πάντα ποιοῦσι. Synes.: Καὶ πάντα δρῶσιν ἔστ' ἂν τὰς ἀγκάλας διερευνήσωνται. [Cum optat. Xen. Anab. 1, 9, 11: Ὡς εὔχοιτο τοσοῦτον χρονον ζῆν ἔστε νικῴη κτλ. Ab librariis interdum ἔστ' ἂν infertur pro ἔστε, ut uno in libro hoc ipso l. et in omnibus ib. 3, 1, 19, Polyæni 4, 2, 6, Æliani V. H. 13, 31, N. A. 6, 23; 10, 48; non videtur enim his scriptoribus relinquendus solœcismus, ut Tzetzæ Hist. 1, 789: Ἕστ' ἂν συνήχθη στράτευμα. Idem Ælianus simplex ἔστε cum infinitivo construit ib. 2, 11: Ἐπέκειτο χειρ τοῦ διδάξαντος ἐς τὴν γραμμάτων παιδαγωγοῦσα περιγραφήν, ἔστε ἀπογράψαι τὸ ζῷον. Ubi item olim ἔστ' ἄν. Quo ex. uti licet ad confirmandam Corais sententiam ἂν expungentis in l. V. H. Frequens hæc constr. etiam ap. Arrianum, ut Exp. 2, 1, 5: Ὅτῳ καὶ ἐπέτρεψε ... τὴν αὐτοῦ ἀρχήν, ἔστε Δαρεῖόν τι ὑπὲρ αὐτῆς γνῶναι· 4, 7, 1: Αὐτοῦ κατέμενεν ἔστε παρελθεῖν τὸ ἀχμαῖον τοῦ χειμῶνος· Ven. 25, 2, et alibi.] Ἕστ' ἐπὶ, Usque ad. [Xen. Anab. 4, 5, 5: Βάθροι ἐγίγνοντο μεγάλοι ἔστε ἐπὶ τὸ δάπεδον.] Apoll. Arg. 2, [789]: Ἕστ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης. [Theocr. Id. 7, 67: Ἕστ' ἐπὶ πᾶχυν.] C
Arrian. [Exp. 7, 25, 2]: Ἕστε ἐπὶ κνέφας, Usque ad diluculum. Et sic identidem. [Inter ἐς et ἐπὶ variant libri 3, 7, 3 et alibi. Sine præposit. Ind. 2, 2: Παρατείνει τε (l. δὲ) ἔστε τὴν πρὸς ἕω θάλασσαν. Inscr. Prien. ap. Bœckh. vol. 2, p. 571, n. 2905, D, 9: Ἀπὸ δὲ τούτων ἐπ' εὐθείας ἃ φάραγξ ὁρίζει ἔστε τὸν ὅρον ὃν ἐθήκαμεν· καὶ ἀπὸ τούτου παρὰ τὸν βουνὸν ἔστε καὶ τὰν φάραγγα ἐθήκαμεν ἄλλον ὅρον. V. infra in Ἔττε. Ἕστε ποτὶ sequente accusativo sæpius est in inscr. Sicula Gruteri p. 210 seqq. Lucian. Navig. c. 3: Ἀναπλέκονται (τὴν κόμην) ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν. || De spiritu aspero, qui frequens est in libris, Brunck. ad l. Æschyl. Pr.: «Ἕς τε: glossæ, ἕως οὗ, ἕως ὅτου. In codd. semper istam v. aspero spiritu notatam reperio, tanquam si esset ex ἕως contracta, quod confirmat Eust. p. 162, 46: Συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. Sed hoc Doribus (alterum vero Atticis) proprium fuisse testatur Etym. M. p. 382, 8.» || Forma Ἕν τs, ut ἐν usurpari pro ἐς diximus in Εἰς et Ἐν, est in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 40: Ἔντε κα ἀποτείσῃ. Forma Ἔττε, conferenda cum formis ἔτταξαν, ἐττία pro ἔστησαν et ἑστία, in Orchomenia ib. p. 746, n. 1569, 13: Ἔττε των ὁρων (τὸν ὅρον Bœckh.) τὸν μέσον Τιμόλα. De qua constructione v. supra. || Ἔσχε pro ἔστε perperam, ut videtur, scribitur ap. Theætetum Anth. Pal. 7, 727, 2: Ὁ δὲ φθονερὸς κλαιέτω ἕς κε θάνῃ. L. Dindorf.]
[Ἑστεία. V. Ἑστία.]
Ἑστενωμένως, adv. ex partic. præt. pass. ἑστενωμένος factum, Anguste: ut ἑστ. ζῆν, Anguste vivere, ut ii quibus est curta supellex, s. Modice et summa parsimonia vivere, quod et ἀποζῆν dicitur et Lat. Tolerare vitam.
[Ἑστερικὰς a Macedonibus vocari Canes tradit Steph. Byz. in Βορμίσκος.]
[Ἕστη, στολὴ, Κύπριοι, Hesych. Qui quum addit interpretationes ἠγέρθη, ἵστατο, confundere videtur verbum ἕστη cum substant. de forma suspecto, quum ipse posuerit Γέστρα (i. e. Γέστρα), στολὴ, cui similia quæ idem ponit Ἑστὰ et Ἑστία, de quibus in Ἕσθος et Ἑσσὸν diximus, et Ὕεσι (ὕεσις Musurus), στολὴ, Πάφιοι, Ὑεστάκα, ἱματισμὸς, in quibus υ ponitur pro digamma. L. Dindorf.]
[Ἑστηκότως, Stando. Eust. ad Od. M, 392, ad explicandum ἐπισταδόν.]
[Ἑστήκω. V. Ἵστημι.]
[Ἑστηριγμένως, adv. Nicephorus Blemm. in Maii Collect. nova Vat. vol. 2, p. 636, ubi scriptum στηριγμ. Osann.]
Ἑστία, ἡ, Focus, Lar. [A grammaticis explicatur ἐσχάρα (ut vicissim ἐσχάρα Hesychius interpr. ἑστία), vel χυτρόπους, Fornax, ut a Photio aliisque. Idem in Ἐσχάρα: Ἡ ἐπὶ γῆς ἑστία στρογγυλοειδής.] Hesiod. Op. [732]: Ἑστίῃ [Ἱστίῃ] ἐμπελαδὸν, pro Juxta focum. [Pind. ap. Aristid. vol. 2, p. 53: Ἁρπαζομένων τῶν ὄντων καθῆσθαι παρ' ἑστίᾳ. Æschyl. ap. Euseb. Præp. ev. 13, 3: Ἐν στέγῃ τις ἥμενος παρ' ἑστίᾳ. Idemque de foco s. ara Vestæ mediis ædibus posita Ag. 1056: Τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου ἕστηκεν ἤδη μῆλα. De qua signif. v. infra. Aristoph. Pl. 795: Ἔνδον γε παρὰ τὴν ἑστίαν.] Thuc. [1, 136]: Ὁ δὲ, τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος, διδάσκεται ὑπ' αὐτῆς τὸν παῖδα σφῶν λαβὼν, καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Herodian. 3, [10, 15]: Ὡς μήτε εὐνῆς μήτε ἑστίας κοινωνεῖν. [De foco domestico Antipater Anth. Pal. 9, 309, 1: Χειμέριον καίουσαν ἐφ' ἑστίῃ ἄνθρακα. Cum gen. πυρὸς Galen. vol. 5, p. 61: Τὰ παρακείμενα σπλάγχνα, καθάπερ τινὶ λέβητι μεγάλῳ πυρὸς ἑστίας πολλάς. || De ara publica, in prytaneis urbium posita (de qua conf. Pollux 1, 7), Aristot. Polit. 6 fin.: Ἐχομένη δὲ ταύτης (τῆς ἐπιμελείας) ἡ πρὸς τὰς θυσίας ἀφωρισμένη τὰς κοινὰς πάσας, ὅσας μὴ τοῖς ἱερεῦσιν ἀποδίδωσιν ὁ νόμος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς κοινῆς ἑστίας ἔχουσι τὴν τιμήν. Conf. Perizon. ad Ælian. V. H. 9, 39. || Hospitium publicum ap. Polyb. 29, 5, 6: Ἐδέξαντο (Rhodii) τοὺς πρεσβευτὰς ἐπὶ τὴν κοινὴν ἑστίαν. Inscr. Hermion. ap. Bœckh. vol. 1, p. 594, n. 1193, 33: Καλέσαι τοὺς ἄρχοντας ἐπὶ τὰν κοινὰν ἑστίαν. Pollux 9, 40: Πρυτανεῖον, καὶ ἑστία τῆς πόλεως, παρ' ᾗ ἐσιτοῦντο οἵ τε κατὰ δημοσίαν πρεσβείαν ἥκοντες καὶ οἱ διὰ πρᾶξίν τινα σιτήσεως ἀξιωθέντες καὶ εἴ τις ἐκ τιμῆς ἀείσιτος ἦν. || De Atheniensium ἑστίᾳ βουλαίᾳ v. in Βουλαῖος vol. 2, p. 356, D. Cauniorum ἑστίαν βουλαίαν memorat Appian. Mithr. c. 23. Idem Pun. c. 84: Φείσασθε πολιτικῆς ἑστίας, ... φείσασθε βουλαίας θεοῦ. || Ἑστία πόλεως, Sacerdos quædam Spartanorum, sæpius memoratur in titulis Laconicis. V. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 610, V, 2.] Interdum vero pro Tota domo: ut Lat. Larem, Lares, Penates, ita volunt accipi quidam in Hom. Od. Ξ, [159 et alibi: Ἑστίη δ' Ὀδυσῆος, ubi nunc ἱστίη, quod v. infra.] Alii vero pro Ara, quæ juxta focum extructa erat. [Priorem interpr. sequuntur Eust., Ammon. v. Βωμὸς et Etym. M., alteram scholiastæ.] Xen. Reip. Lac. [9, 5]: Γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ [hoc delendum] περιοπτέον. [Cyrop. 7, 5, 56: Ἄμοιρος εἶης ἑστίας.] In hoc item Plat. l. ἑστίας pro Domibus accipi vult Bud. Leg. 6, p. 266 [773, A]: Τῇ τε γὰρ πόλει τοῦτο ξύμφορον ταῖς τε ξυνιούσαις ἑστίαις. [De laribus sive domo Pind. Ol. 1, 11: Ἐς ἀφνεὰν μάκαιραν Ἱέρωνος ἑστίαν· 12, 16: Συγγόνῳ παρ' ἑστίᾳ· Pyth. 11, 13: Ἑστίαν πατρῴαν. Æsch. Cho. 49: Ἰὼ πανοιζὺς ἑστία· 264: Ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός· Pers. 865: Οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς· Ag. 427: Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφ' ἑστίας ἄχη· 968: Σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν· Soph. Aj. 860: Ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. Aristoph. fr. Lemn. ap. schol. Ach. 3: Ἀνδρῶν ἐπακτῶν πᾶσ' ἐγάργαιρ' ἑστία. Similiterque sæpe Eurip., etiam plur., ut Heracl. 144. Plut. Rom. c. 9: Τὰς πρώτας ἑστίας λέγουσι τῶν χιλίων μὴ πλείονας γενέσθαι. Diodor. 20, 15: Τοὺς ἐκπίπτοντας ἀφ' ἑστίας καὶ πατρῴων θεῶν. Alia Hasius ad Leon. p. 244, B. || De formula ὁ, ἡ ἀφ' ἑστίας μυηθεὶς, μυηθεῖσα, vel omisso participio, v. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 445-6, 912. || De sepulchro Soph. OEd. C. 1727: Ἵμερος ἔχει με ... τὰν χθόνιον ἑστίαν ἰδεῖν ... πατρός. Figurate etiam Callim. Del. 325: Ἱστίη ὦ νήσων, de Delo, ubi v. schol. Polyb. 5, 58, 4: Σελεύκειαν ... ἑστίαν ὑπάρχουσαν τῆς αὐτῶν δυναστείας. Diod. Exc. p. 563, 33: Τὰς Αἰγέας, ἥτις ἦν ἑστία τῆς Μακεδονικῆς βασιλείας· l. 15, 90: Πολλῶν πόλεων. ὧν ἑστίαν καὶ μητρόπολιν συνέβαινεν εἶναι τὴν Ἁλικαρνασσόν.

Conf. quæ diximus in Βωμὸς vol. 2, p. 472, D. Plut. Mor. p. 52 B : Ὁ κόλαξ, μίαν ἑστίαν ἤθους οὐκ ἔχων μόνιμον· 97, B : Ἰδίαν ἤθους ἑστίαν οὐκ ἔχοντος.] || Item pro Ara et Asylo poni scribit idem, afferens Thuc. l. c. et Aristot. OEc. [1, 4] : Καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. Sed in illo Thuc. l. pro Foco simpl. accipi manifestum esse puto, et quid obstet quominus in hoc etiam Aristot. l. sic accipiamus, non video. [Conf. Æsch. Ag. 1587 : Προστρόπαιος ἑστίας μολών. Eur. Alc. 162 : Στᾶσα πρόσθεν ἑστίας κατηύξατο, Δέσποιν', ἐγὼ γὰρ ἔρχομαι κατὰ χθονὸς, πανύστατόν σε προσπίτνουσ' αἰτήσομαι, τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά. De aris aliorum deorum Æsch. Sept. 275 : Μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν· Eum. 282 : Πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου· 440 : Βρέτας τόδε ἧσαι φυλάσσων ἑστίας ἁμῆς πέλας, σεμνὸς προσίκτωρ. Id. Suppl. 372 : Σύ τοι πόλις, σὺ δὲ τὸ δήμιον· πρύτανις ἄκριτος ὢν κρατύνεις βωμὸν, ἑστίαν χθονός. Soph. OEd. C. 1495 : Βούθυτον ἑστίαν, et alibi. Est autem ἑστία sec. Ptolem. Ascalon. § 118, βωμὸς περιφερὴς πρόσβασιν οὐκ ἔχων. Quibuscum conf. Eust. Od. p. 1564, 29. || Ἑστία πλατέως κειμένη, Lanterna, Gl. || De igni in foco Porphyr. De abst. 1, 13 : Ὡς δ' ἔμαθον (τὴν τοῦ πυρὸς χρῆσιν) τιμιώτατόν τε καὶ ἱερώτατον νομίσαι, ἑστίαν τε προσειπεῖν καὶ συνεστίους ἀπὸ τούτου γενέσθαι. Hesychius : Ἑστίη, πῦρ. V. in Ἐσχάρα. || Epulæ, Cœna. Etym. M. p. 382, 38 : Καὶ ἡ εὐωχία δὲ ἑστία λέγεται. Eust. Od. p. 1756, 26 : Ἑστία, ἡ ἐκεῖθεν (ἀπὸ τῆς Ἑστίας) τροφή. Quo referri potest interpretatio Photii δίαιτα. Hinc verbum ἑστιάω.] || Vesta dea. [Hom. H. 24 et 29; Hesiod. Th. 454. Pind. Nem. 11, 1 : Παῖ Ῥέας Ἑστία. Macrobius Saturnal. 1, 23 : « Quod autem addit Plato, Μένει δ' Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη, significat, quia hæc sola, quum terram esse accipimus, manet immobilis intra domum deorum, id est intra mundum, ut ait Euripides : Καὶ γαῖα μῆτερ· Ἑστίαν δέ σ' οἱ σοφοὶ βροτῶν καλοῦσιν ἡμένην ἐν αἰθέρι. » Conf. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 468. Sic Hesych. interpretatur γῆ.] Xen. Cyrop. [7, 5, 57] : Πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε· alibi tamen Lari vertit Phil. [Aristoph. Av. 865 : Εὔχεσθε τῇ Ἑστίᾳ τῇ ὀρνιθείῳ καὶ τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ. Conf. l. Eurip. Alc. paullo ante cit. Inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2555, p. 409, 11 : Ὀμνύω τὰν Ἑστίαν καὶ Ζᾶνα Φράτριον. Conf. Cret. ib. p. 399, 176. Juramentum πρὸς τῆς Ἑστίας est ap. Aristoph. Pl. 395, Anaxandrid. Athen. 4, p. 166, D, Lucian. Hermotim. c. 35, Philops. c. 5, Conviv. c. 31. Diod. 1, 94 : Παρὰ τοῖς Γέταις Ζάλμοξιν (ἱστοροῦσι προσποιήσασθαι τοὺς νόμους αὐτῷ διδόναι) τὴν κοινὴν Ἑστίαν.] Sic et in prov. Ἀφ' Ἑστίας ἄρχου, A Vesta incipe, Erasmo A lare incipe. Dicitur et per infin. ἀφ' Ἑστίας ἄρχεσθαι, ἀρχόμενος, Eust. De hujus autem prov. usu et origine lege Eundem. Eust. certe inde dictum tradit, quod mos esset Ἑστίᾳ πρῶτον ἀπάρχεσθαι [Od. p. 1579, 43 : Παροιμία τὸ Ἑστίᾳ θύομεν, ἐφ' ὧν οὐκ ἔστι, φασὶ, μεταδοῦναι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν, ἵνα εἴη τὸ Ἑστίᾳ θύομεν ταὐτὸν τῷ Οὐδενὶ μεταδιδόαμεν τῶν τῆς ἑορτῆς. Καὶ ἑτέρα παροιμία τὸ Ἀφ' ἑστίας ἀρχόμενος, ἤγουν ἐκ τῶν κρειττόνων ἢ καὶ ἐκ τῶν οἰκείων· μετῆκται δὲ, φασὶν, ὁ λόγος ἐκ τῶν ἱερῶν· ἔθος γὰρ Ἑστίᾳ πρ. ἀπ. V. de utroque prov. Photius, Hesych. et paræmiogrr. cum annot. interpretum, schol. Aristoph. Vesp. 842, Ruhnk. ad schol. Plat. Euthyphr. p. 326 ed. Bekker. Qui non omisit l. Strabonis ad hoc prov. alludentem 1, p. 9 : Ἄλλων ἀπ' ἄλλης ἑστίας καὶ ἀρχῆς τὰς πράξεις προχειριζομένων, ubi v. Casaub. || Aliud quasi prov. est ap. Aristot. Meteor. 2 extr. : Τῷ ἐν τῇ φλογὶ γινομένῳ ψόφῳ, ὃν καλοῦσιν οἱ μὲν τὸν Ἥφαιστον γελᾶν, οἱ δὲ τὴν Ἑστίαν, οἱ δ' ἀπειλὴν τούτων.] At de hoc v. Ἑστία lege Cic. De N. D. 2, [27], et De leg. [2, 12, 29. Alia Wessel. ad Diod. vol. 1, p. 384, 27. || Ἑστίας χῶρος, μέρος τοῦ ἥπατος ἐν θυτικῇ, Hesych. || Photius et Suidas v. Τρικέφαλοι vel Τρικέφαλος Isæi fragm. afferunt : Μικρὸν ἄνω τοῦ Τρικεφάλου (intell. Ἑρμοῦ) παρὰ τὴν Ἑστίαν ὁδόν. || De locorum nominibus Μόψου ἑστία, Τηλέφου ἑστία v. in illis nominibus. || « Epigraphe (monetæ Germanicopolis Paphlagoniæ) Γερμανικόπολις vel Γερμανικοπόλεως, cui plerumque additur ἑστία vel ἑστίας θ. vel plene θεῶν. Censet Belleyus eam sic vocatam propter plura templa urbis mœnibus inclusa. Atque hoc sensu video a Virg. Æn. 2, 241, Trojam item vocari deorum domum. » Eckhel. D. N. vol. 2, p. 387. || Τὰ περὶ τὰς Ἑστίας ἄκρα καλούμενα τῆς Εὐρώπης in Bosporo Thracio memorat Polyb. 4, 43, 5.] Etymum vero, vel potius etyma, ex Eust. et Etym. pete. [Ab verbo ἑστάναι vel ἱστάναι recte ducunt Eust. et Etym. M. p. 382, 35, ab ἔσασθαι male idem ib. 32. Alia ludit Plato in Crat. p. 401, quem sequitur schol. Lucian. Hermot. c. 35. || Confusum cum οἰκία notarunt Porson. ad Eur. Med. 1127, Fischer. ad Palæph. p. 168.]

|| Ἱστίη, Ionice, et sec. quosdam [Etym. M. p. 382, 42 et Eust. in Ἑστιάω citandum] Dorice etiam ἱστία, i. q. ἑστία. [Locos Homericos v. supra. Ap. Hesiodum quoque aut restituta aut restituenda ex libris forma ἱστίη, ut in l. ab HSt. citato, et ubi dea dicitur Theog. 454. Relinquenda tamen Homero ἀνέστιος et ἐφέστιος, quæ v. Cujus exemplo Callim. Del. 325 ambabus in eodem versu formis usus dixit : Ἱστίη, ὦ νήσων εὐέστιε. Idem in carmine Dorico Cer. 109 : Τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ. Cum eoque Apollon. Rh. 4, 693 : Ἐφ' ἑστίῃ ἀΐξαντες, aliique recentiorum. Conf. de utraque forma Etym. M. p. 382, 32, emendatum ab Ruhnk. ad Valck. p. 105. In libris H. Hom. 24 et 29 Herodotique Florentino leni spiritu scriptum ἱστίη, ut omittam Hesychium, apud quem ἱστία ponitur etiam de velis. Quæ prosodia refellitur potius quam defenditur composito ἐπίστιος, quod cum λεύκιππος et similibus comparat Eust. Od. p. 1562, 32. Atque Ἱστιαῖος ponitur in Lex. de spirit. p. 230, quum omissum sit ἱστίη, ut ap. Moschop. p. 38 ed. Titz. || De usu Herodoti hæc Schweigh. : « Vesta dea, quam τῶν Σκυθέων βασίλειαν vocat rex Scytharum, 4, 127. || Domus, Ædes, Διξὰς ἱστίας οἴκεε, 5, 40. Ἱστίη οὐδεμία νομιζομένη Γλαύκου, 6, 86, 4. || Familia. Ὀγδώκοντα ἱστίαι ἔτυχον ἐκδημέουσαι, 1, 177. || Τὰς βασιληίας ἱστίας ὀμνύναι aut ἐπιορκῆσαι, Per regios lares jurare aut pejerare, 4 68. » || De forma Ἔττία (sic), quam annotavit Hesychius, Valck. ad Eur. Phœn. v. 1671, dubitabat Bœotica esset an Laconica. Similia v. in Ἔττε pro ἔστε. || ι natura breve semper corripiunt Attici, metri caussa interdum produxerunt Epici, ut in ll. supra citatis, Ἱστίη τ' Ὀδυσῆος, Ἑστίῃσιν ἄνακτος, ejusdemque caussa primam corripuerunt in Ἱστίαια, quod v. Vitiosum est Ἑστείαν in inscr. non metrica, si fides apographo Fourmonti, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 684, n. 1446, 14. L. Dind.]

[Ἑστίαια, ἡ, Hestiæa, plurium locorum nomen. Steph. Byz. : Ἑστίαια, πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος (Il. B, 537)· Πολυστάφυλόν τε Ἑστίαιαν (τ' Ἐστ. cod. Vratisl.). Ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ὄλυμπον Ἑστιαίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαιεύς. Λέγεται καὶ τρισυλλάβως. (Nimirum Ἑστιεὺς, de qua forma v. infra.) Ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης Ἑστιαιώτης (καὶ θηλυκῶς Ἑστιαιῶτις addunt interpretes), ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαιεύς. Idem in Ἱστίαια : Ἱ., πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος πολυστ. θ' Ἱστίαιαν. Ἡ δὲ διὰ τοῦ ι Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρεός. (Pausan. 7, 26, 4 : Κατ' ἐμὲ ἦσαν ἔτι οἳ Ὠρεὸν τὴν ἐν Εὐβοίᾳ τῷ ὀνόματι Ἑστίαιαν ἐκάλουν τῷ ἀρχαίῳ.) Ὁ πολίτης Ἱστιαιεύς. Ἔφορος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαιὸς φησι. Καὶ Ἱστιαιώτης ὁ τῆς Θεσσαλικῆς. Τῆς δὲ Εὐβοίας διάφορος κατὰ τὴν γραφὴν διὰ τοῦ ι καὶ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, Forma per ε utuntur Thuc. 7, 57, Aristot. Polit. 5, 3, Apollod. 3, 7, 3, 4 et alii. Forma Ἑστιαιῶτις de regione Euboica Diod. 15, 30, de Thessalica 4, 37, Strabo 9, p. 430, et ubi alii libri per ι, 437, 438, 441, 446, aliique quos citat Holsten. ad Steph. Ionica Ἱστίαια de Euboica præter Homerum Herodot. 8, 23, ubi Ἱστιαίην est, forma vitiosa pro Ἱστίαιαν, Scymnus Descr. orb. 577, Pausan. 7, 4, 9, consentientibus libris in ι, ut ib. 7, 9; 26, 4, in ε, Strabo 10, p. 445 (ubi memorat etiam demum Atticum : Ἔνιοι δ' ὑπ' Ἀθηναίων ἀποικισθῆναί φασι τὴν Ἱστίαιαν ἀπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἱστιαιέων, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐρετριέων τὴν Ἐρέτριαν [quod v., ubi addendus hic l.]. Qui pagus perperam Ἱστέα scriptus ap. Photium in Lex. Gentile Ἑστιαιεὺς est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 389, n. 281, 11, A, 10. Adv. Ἑστιαιόθεν in aliis ib. p. 157, n. 115, 27; 500, n. 629, 3. Ἱστιαιόθεν ap. Demosth. p. 929, 25). Accentum proparoxyt. Ἱστίαια τοῖς ἀκριβεστέροις tribuit Eust. ad l. Hom. Vitiosus Ἱστιαία et Ἑστιαία

est interdum in libris Strabonis, Plutarchi et aliorum. || Gentile Ἑστιαιεὺς habent Thuc. 1, 114; 7, 57, ubi forma Att. Ἑστιαιᾶς et Ἑστιαιῆς, Diodor. 12, 7, et alii. Formam Ἑστιεὺς annotavit Suidas : Ἑστιεὺς, ὄνομα ἔθνους, ad quam Wassius ad Thuc. 1, 114 referebat Stephani Byz. de forma trisyllaba, quam v. supra, notationem. Sic Ἑστιεῖς libri nonnulli Plut. Pericl. c. 23. Formam Ἑστιαῖος ab eodem Steph. in Ἱστίαια ex Ephoro repetitam supra retulimus. Atque Ἱστιαίων, quam formam ponit etiam gl. Suidæ illata, Ἱστιαῖος, ὁ ἀπὸ ταύτης (Ἱστιαίας), ex numis, non tantum Ligorii et Goltzii, sed etiam quos ipse viderit, memorat Holstenius. Sed librariis relinquenda sunt Ἑστιαίων quod pro Ἑστιαιέων legitur in libro uno Diod. 12, 7; 15, 30 (ubi perperam Ἑστιαίων expressum in ed. mea), omnibus, ut videtur, Strabonis 9, p. 437, et Ἱστιαίων, quod v. in Ἱστιαιεύς. Vitiosa item Ἑστιωτῶν ap. Ptolemæum 3, 13, de regionis Thessalicæ incolis, et Αἰστιῶτιν de Euboica in libro uno Diod. 15, 30. || Ionica forma Ἱστιαιεὺς et Ἱστιαιέων est ap. Herodotum 8, 24, ubi olim male Ἱστιεὺς et Ἱστιαίων. Ἱστιαιῶτις de Thessalica bis ap. eund. 1, 56, de Euboica 7, 175, et ubi pauci Ἱστιαιῆτις, 8, 23, et de eadem ap. Strab. 9, p. 437; 10, p. 446; de altera p. 438, 475, ubi alii per ε. Sic Ἱστιαιεῖς plerique 10, p. 445, deteriores Athenæi 1, p. 19, B, Ἱστιέας omnes Xen. H. Gr. 2, 2, 3, pro Ἱστιαιέας vel Ἱστιαιᾶς, et Ἱστιαίων pro Ἱστιαιέων Diodor. 11, 13, sicut ipsum pagum Atticum per ι scriptum notavimus ap. Demosth. et alibi. L. Dind.]

[Ἑστία, ἡ, Vestis. Hesychius : Γεστία (i. e. Φεστία), ἔνδυσις, μέλη (interpretatio alius vocabuli, ut videtur), ἱμάτια. V. Ἕσθος, Ἕστη.]

[Ἑστιαῖον, τὸ, Vestæ templum. Dio Cass. 42, 31, et alibi.]

[Ἑστιαῖος, ὁ, Hestiæus, Archytæ Tarentini philosophi sec. nonnullos pater. Diog. L. 8, 79, Suidas in Ἀρχύτας, Iambl. V. Pyth. 267, p. 216. Discipulus Platonis, Perinthius, ap. Diog. L. 3, 46, Stob. Fl. vol. 4, p. 24 ed. Gaisf., Theophrast. Metaphys. p. 313, 6 ed. Brandis. Ponticus, ap. Athen. 6, p. 273, D. Alii in numo Att. ap. Mionnet. *Supplém.* vol. 3, p. 543, Clazomenio ap. eund. *Descript.* vol. 3, p. 67, et in inscriptionibus. Cognomen Rom. esse perhibetur in inscr. ex Annal. Vindob. a. 1829 repetita in *Bullettino dell' inst. di corrisp. archeol. per l' a.* 1830, p. 42 : Σεργίῳ Ἑστιαίῳ Σερουιλίου Φαβιανοῦ ὑπατικοῦ φίλῳ. || Forma Ionica est Ἱστιαῖος, quomodo vocati sunt 1. f. Lysagoræ, Mileti dominus, ap. Herodot. 4, 138 etc. 2. f. Tymnis, Termeri Cariæ tyrannus, ap. Herodot. 5, 37. 3. Samius, ap. Herodot. 8, 85. 4. Grammaticus ap. Lucian. Conviv. c. 9, 13, aliique ap. Reines. ad Suid. in h. n. || Alia forma in Tab. Heracl. p. 206, 50 : Φιλώτας Ειστιείω. || Forma Ἑστίαϊς est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 494, n. 573. L. D.]

[Ἑστιαιώτης, ὁ, Ἑστιαιῶτις, ιδος, ἡ. V. Ἑστίαια.]

Ἑστίᾱμα, τὸ, Epulum. Eur. Iph. [T. 387 : Τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἑστιάματα, Epulas diis a Tantalo paratas s. Epulum iis datum. Eust. Opusc. p. 323, 46 : Ἀνθ' ὧν ἐπίκρανάς μοι τὸ ἄριστον, γλεύκους πληρώσω σοι τὸ ἑστίαμα. Metaph. Plato Leg. 11, p. 935, A : Ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἑστιαμάτων.]

[Ἑστιάμων. V. Ἑστιοπάμμων.]

[Ἑστιαρχέω, Sum ἑστίαρχος, quod v. Lucian. Amor. c. 10 : Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγώ. Inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 287, n. 2360, 6 : Τὸν δὲ ἄρχοντα ἔγγυον καταστῆσαι, ὃν ἂν δέχωνται οἱ πρόβουλοι, ἑστιαρχεῖν κατὰ τὸν νόμον.]

Ἑστίαρχος, [vel Ἑστιάρχης, ut est ap. Plut. Mor. p. 643, D : Δεῖπνα ... ἑστιάρχας βασιλεῖς ἔχοντα], ὁ, Domus præses. Quidam cognomentum Jovis esse volunt. [In inscr. Sozopolit. restituendum conjicit Bœckh. vol. 2, p. 75, n. 2052, 4, ubi superest ΕΣΤΙΗΙ.] ‖ At Polluci [8, 104] ἑστίαρχοι, Qui concionis locum et theatrum lustrabant, i. e. expiabant. [Ubi recte nunc περιστίαρχοι pro περὶ ἑστιάρχων.]

Ἑστιὰς, άδος, ἡ, Vestalis. Plut. : Ἑστιάδων παρθένων παρουσῶν. [Anton. c. 21, 48, Cic. c. 20. Dionys. A. R. 2, 64. Ex Ἁστιὰς depravatum v. in illo.]

Ἑστίᾱσις, εως, ἡ, Epulatio, Convivatio, Epulum, A Convivium. Plato De rep. 1, [p. 352, B] : Τὰ λοιπὰ τῆς ἑστιάσεως ἀποπλήρωσον. Thuc. 6, [46] : Ἐκπώματα καὶ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐσέφερον ἐς τὰς ἑστιάσεις. [Inscr. Juliens. ap. Bœckh. vol. 2, p. 287, n. 2360, 17 : Ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἑστ. Nicol. Damasc. Westerm. p. 175, 7 : Μετὰ τὴν ἑστ. Lucian. Amor. c. 10 : Παρὰ τὴν ἑστ. Jup. trag. c. 40 : Ἠγανάκτησε (Diana) μὴ κληθεῖσα ἐφ' ἑστίασιν. Hase. Demosth. p. 414, 1.] Interdum metaph. pro Quodam animi velut pabulo. Bud. p. 741. [Plato Tim. p. 27, B : Τὴν τῶν λόγων ἑστ. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 40, B. || Ap. Hesych. explicatur etiam οἰκία, quæ interpretatio ad ἑστία referenda videtur.]

[Ἑστιᾱτέον, Convivandum, Epulis excipiendum. Argum. Pollucis l. 6 initio : Ἐφ' ὧν ἑστ. καὶ ἐφ' οἷς. L. Dind.]

[Ἑστιατὴρ, ὁ δοκιμαζόμενος, Hesych. Ap. eund. ante Ἐσκλητὸς ponitur Ἐσκλοπτὴρ cum eadem interpr.]

[Ἑστιᾱτήριον, τὸ, i. q. ἑστιατόριον. Philostr. V. Soph. 2, p. 605, 23 : Τὸ ἐν τῷ ἱερῷ ἑστ. || Forma per ι Hesych. in Ἡβητήρια sec. codicem, qui ἱστηατήρια. L. D.] B

[Ἑστιᾱτικὸς, ἡ, ὸν, Convivalis. Antipater ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 43 : Φίλων ἐπιπλοκὰς ἑστιατικάς. L. D. Orig. Caten. in Jer. t. 2, p. 910, C : Ἑστιατικαὶ παρθένοι, Vestales virgines. Hase.]

[Ἑστιατορεῖον. V. Ἑστιατόριον.]

Ἑστιᾱτορία, ἡ, pro Epulatione affertur ex LXX Interprr. 4 Reg. 24, [50. Jerem. 40, 5. Hesychio εὐωχία, Photio et aliis ἑστίασις. || Ἱστιατορία, δειπνητήριον, Hesych. De qua gl. dixi in Δειπνητήριον vol. 2, p. 959, C, ubi v. penult. scrib. δειπνητήρια. Confundunt autem grammatici rem cum loco, et formas in ία et ιον. Quod fefellit Porsonum, ut Photio inferret accentum ἑστιατόρια. L. D. Antioch. Pandect. p. 1038, A : Ἡ ἑστιατορία τῶν τριῶν παίδων, Epulares cibi. Hase.]

Ἑστῐᾱτόριον, τὸ, q. d. Convivatorium, i. e. Locus in quo celebrantur convivia. Quidam Cœnaculum interpr. voce, ut opinor, nimis humili. Plut. [Mor. p. 146, C] : Παρεσκευάκει μὲν γὰρ οὐκ ἐν τῇ πόλει τὴν ὑποδοχὴν ὁ Περίανδρος ἀλλ' ἐν τῷ περὶ τὸ Λέχαιον ἑστιατορίῳ. C [Theopompus ap. Athen. 12, p. 531, F : Ὅπου κατίδοι τόπους δένδρεσι συσκίους, τούτους κατεσκεύασεν ἑστιατόρια. Pausan. 5, 15, 12 : Ἔστι δὲ καὶ ἑστιατόριον Ἠλείοις· καὶ τοῦτο ἔστι μὲν ἐντὸς τοῦ πρυτανείου, τοῦ οἰκήματος τοῦ τῆς ἑστίας ἀπαντικρὺ, τοὺς δὲ τὰ Ὀλύμπια νικῶντας ἑστιῶσιν ἐν τούτῳ τῷ οἰκήματι. Dionys. A. R. 2, 23. Suidas in Ἑστιατόρια, Typicum monasterii τῆς κεχαριτωμένης c. 44 ap. Ducang., Eust. Opusc. p. 251, 87. ‖ Ap. Zonaram p. 880 : Ἑστιατορεῖον, δειπνοκλητόριον. Sed alius liber —όριον. Suidas tamen ante Ἑστιατόρια ponit Ἑστιατορεῖον, τραπέζιον, testaturque hanc formam Theognostus Cram. An. vol. 2, p. 128, 34 inter nomina in εῖον ponens. Inter ἑστιατόρειον et ἑστιατόριον variant libri Synesii p. 92, B. Significationem vero Convivii, quam vocabulo tribuit Zonaras, Ducang. annotavit etiam ex Germani patr. Cpol. Homil. in primam domin. jejunior. : Αἰπαρώτερον τὸ ἑστιατόριον ἔχοντας, φύρδην δμοῦ ἰχθύας, λάχανα κτλ.] Hinc Ἱστιατόριον pro ἑστιατόριον, de quo modo dixi : ap. Herodot. autem [4, 35] Ἱστιητόριον. [Priorem formam annotarunt Photius, Lex. rh. Bekkeri An. p. 267, 8, Suidas, cujus libri male ἱστιατορίαν, δειπνητορίαν. Eandem præbet liber Flor. Athen. 12, p. 531, F, ut alii aliorum in aliis hujus stirpis vocabulis. L. Dind.] D

Ἑστιάτωρ, ορος, ὁ, Convivator, Qui convivium s. epulum præbet. Plato Tim. init. : Τῶν μὲν χθὲς δαιτυμόνων, τὰ νῦν δ' ἑστιατόρων, Heri convivarum, nunc autem convivatorum. [Reip. 4, p. 421, B. Demosth. p. 463, 15; 996, 24. Figurate Themist. Or. p. 301, A : Τοὺς ἑστιάτορας ἀγαπᾶτε, ὅτι δὴ δεξιοὶ, et ib. B, de oratoribus. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 40, B. ‖ Grammatici, velut Ammonius et Photius, etsi distinguunt ἑστιάτωρ et δαιτυμών, Posidonius tamen ap. Athen. 12, p. 540, C, alterum pro altero posuit : Ἕκαστος ἀπέφερε τῶν ἑστιατόρων ὁλομελῆ κρέα, ubi est Convivarum.] || Ἱστιάτορες Hesychio οἱ δειπνίζοντες, qui et ἑστιάτορες. [Hanc formam exhibent libri nonnulli in ll. Demosth. Pausan. 8, 13, 1 : Τοὺς τῇ Ἀρτέμιδι ἱστιάτορας τῇ Ἐφεσίᾳ γινομένους. Ἑστιάτορας Amasæus. ἴᾱ L. Dind.]

Ἑστιάω, Lare excipio, i. e. domo; s. potius, Convivio te accipio apud larem. [Alo, Pasco, Gl.] Aristoph. Nub. [1212] : Ἀλλ' εἰσαγαγών [εἰσάγων] σε βούλομαι Πρῶτον ἑστιάσαι [ἑστιᾶσαι. De animalibus 1360 : Ὥσπερεὶ τέττιγας ἑστιῶντα. Xen. Conv. 1, 4 : Ἑστιᾶν μέλλω Αὐτόλυκον.] Plut. Cor. : Καὶ τότε μὲν εἱστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκιον. [De loco Ælian. V. H. 8, 7 : Ὁ ἀνδρὼν ὁ ὑποδεχόμενος καὶ ἑστιῶν αὐτούς. Absolute idem 12, 51 : Εἱστία ποτὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ Φίλιππος. || Cum genitivo rei Plato Reip. 9, p. 571, D : Ἑστιάσας λόγων καλῶν καὶ σκέψεων· Phædr. p. 227, B : Τῶν λόγων ὑμᾶς Λυσίας εἱστία. Cum dativo Reip. 3, p. 404, B : Ἰχθύσιν αὐτοὺς ἑστιᾷ.] Interdum vero cum acc. rei pro Celebrare agitando convivia, et q. d. Convivaliter celebrare : ἑστιᾶν γάμους, Athen. [et Eur. Herc. F. 483, Aristoph. Av. 132], Celebrare nuptias agitando convivia. Sic ἑστιᾶν γενέθλιον, s. potius γενέθλια. Lucian. [Hermot. c. 11] : Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι. Possumus etiam, ut opinor, vertere, Celebrare natalem conviviis, ut Ovid., Celebrare natalem ludis. Nisi quis malit ἑστιᾶν γάμους reddere, Nuptiale convivium, epulum celebrare, agitare, Nuptiales epulas celebrare, et ἑστιᾶν γενέθλια, Natalitia celebrare. Sic Synes. Ep. 3, [p. 158, C] : Εἱστιάκειμεν τὸ δεῖπνον τὸ ἐπιτάφιον, Agitaramus epulum, Celebraramus. [Νικητήρια Xen. Cyrop. 8, 4, 1; δεκάτην Demosth. p. 1017, 7, τὰ ἐπινίκια 1356, 8, 17. Et alibi similiter. Cum duplici accusativo Lucian. Conviv. c. 2 : Ἑστιῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἑστίασιν. || Cum dativo pers. Aristoph. Thesm. 941 : Ἵνα μὴ 'ν κροκωτοῖς καὶ μίτραις γέρων ἀνὴρ γέλωτα παρέχω τοῖς κόραξιν ἑστιῶν. Schol. Rav. : Ἀντὶ τοῦ ἑστίασιν παρέχων. Ἀττικὴ δὲ ἡ σύνταξις, ὅτι τὸ ἑστιᾶν καὶ δοτικῇ συντάσσουσιν, ὡς καὶ (παρ' excidisse videtur) Εὐπόλιδι ἔστιν ἐν Αὐτολύκῳ δευτέρῳ· ὥστε οὔτε ἐκεῖ οὔτε ἐνθάδε δεῖ ξενίζεσθαι, h. e. Mirari. Conferri potest etiam ἑστίαμα ab Euripide cum dativo conjunctum. Injuria igitur de hac structura post Kusterum dubitavit Jortinus *Tracts* vol. 2, p. 63. Controversam inter grammaticos constructionem Homerici Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν comparat Phrynichus in Bekkeri Anecd. p. 37, 24, qui v. || De bestiis cibandis, ut hic, est etiam in l. schol. Aristoph., quem v. in Ἐσθίομαι.] At Ἑστιάομαι, Excipior convivio, s. epulo, Epulor. [Vescor, Gl.] Aristid. : Ἑστιῶνται λαμπρῶς ὑπὸ τῶν βαρβάρων. Aristoph. [Vesp. 1218], ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον, pro Insomnio vesci, q. d. Epulari insomnium. [Xen. Cyrop. 8, 3, 33 : Ὅπως ἂν θύσαντες ἑστιῷντο· Conv. 2, 3 : Ἵνα καὶ εὐωδίᾳ ἑστιώμεθα. Plat. Theæt. p. 178, D : Τοῦ μέλλοντος ἑστιάσεσθαι. (Futuri forma passiva schol. Aristoph. Ach. 977 : Οὐδέποτε παρ' ἐμοὶ ἑστιαθήσεται ὁ πόλεμος.) Cum præp. εἰς Theodor. Stud. p. 281, A : Ἀπεῖρξαν τοῦ ἑστιαθῆναι πρεσβύτερον εἰς δίγαμοῦντος γάμον. Et alibi sæpius. Pro quo ἐν τῷ ἀρίστῳ est ib. D, et ἑστιαθῆναι τῷ τοιούτῳ γάμῳ 282, E. Cum accusativo Plato Reip. 10, p. 611, E : Γῆν ἑστιωμένη. Idem ib. 1, p. 354, A : Ταῦτα δή σοι εἱστιάσθω ἐν τοῖς Βενδιδείοις. De festo Æliani V. H. 8, 7 inscriptio : Περὶ ἑστιωμένων γάμων ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Figurate cum genitivo rei Philo vol. 1, p. 12, 18 : Ἑστιωμένη θεαμάτων ἐπαλλήλων. Cum dativo Athen. 7, p. 275, A : Λόγοις γὰρ ἑστιᾷ. Lycophr. 1411 : Ἑστιώμενον μάχαις.] || Metaph. ut Lat. Pasco animum pro Oblecto, Bud. p. 740-1, ex Plat. [Reip. 5, p. 458, A : Ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, et ll. supra citatis. Quorum Xenophonteum Conv. 2, 3 imitatus videtur Ælian. V. H. 13, 1 : Παρῆν τῇ τε ἄλλῃ πανηγυρίζειν καὶ κατὰ τὴν εὐωδίαν ἑστιᾶσθαι. Idem 3, 1 : Ἑστιῶσιν (aves canoræ) εὖ μάλα τὰς ἀκοάς· N. A. 17, 23 : Ἑστιᾶν τὴν ὄψιν. || De orthographia temporum quæ augmentum habent Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 179, 5 : Τὰ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα ῥήματα, ἐὰν εὑρεθῶσιν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τρέπουσι τὸ ε εἰς η ἐν τῷ παρατατικῷ ... χωρὶς τοῦ ἐθίζω εἴθιζον ... καὶ ἑστιῶ εἱστιώμην· τινὲς μέντοι καὶ διὰ τοῦ η γράφουσι ταῦτα. Forma per ει sola ponitur ib. p. 412, 25. || Formam epicam Antimacho ap. Athen. 11, p. 468, A : Βασιλεῦσιν ... ἐνσχερώ ἑστιόωσι, ubi libri ἑστιῶσι, restituit Schweigh.] || Dorice autem [et Ion.] Ἱστιάω, sicut in ἑστία non solum Iones, sed etiam Dores, secundum quosdam, vertere ε in ι, dictum est, quod ex veterum auctoritate tradit Eust. [Od. p. 1579, 46. Herodot. 7, 135 : Ὅς σφέας ἱστία. Sic enim libri nonnulli pro εἱστία, quod ἑστία dicendum fuisset. Recte igitur Schweigh., quod 5, 20 scribitur : Πανδαισίῃ τελέῃ εἱστιῆσθαι, ubi alii ἡστιῆσθαι, unus ἑστιῆσθαι, scribendum judicavit ἱστιῆσθαι. In Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 267, 8, Τὰ χωρία ὅπου ἱστιῶνται scriptum videtur pro εἱστιῶντο, ut est ap. Photium, etsi recentiores sæpissime peccant in dialectum, ut etiam Hesychio v. Ἐσχάρα fortasse restituendum sit ἱστία, quum ἡστία sit in codice. Contra vitiose libri nonnulli Demosth. p. 1017, 1 et 7, per ει vel ι. L. Dind.]

[Ἑστιόδωρος, ὁ, Hestiodorus, Atheniensis, Thucyd. 2, 70.]

[Ἑστιοπάμων, ονος, ὁ.] Ἑστιοπάμμων, Domus dominus, ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας, Pollux 1, [74] Dorum et et Æolum vocem esse tradens. At Ἑστιάμων, quod ap. Poll. 10, [20] legitur ead. signif., non dubito, quin mendosum sit : sequendo enim formationis analogiam, ut ἑστίαμα est Convivium, ita ἑστιάμων esset Convivator, aut certe Conviva. Contra vero illam alteram vocem ἑστιοπάμμων suspectam mihi esse non sinit ex eod. voc. compositum πολυπάμμων. [Veram scripturam Ἑστιοπάμων utroque l. restituerunt interpretes. ᾱ]

[Ἕστιος, α, ον, Ad larem pertinens, Laralis. Heliod. 1, 30 : Τοῖς ἑστίοις θεοῖς κατευξόμενος· 4, 18 : Τὴν ἑστίαν ἐσχάραν εἰς βωμὸν ἀνάψαντος. || Leni spiritu gramm. in Bekk. Anecd. vol. 3, p. 1096 : Ἕστιοι, νεκροί.]

[Ἑστιουχέω, Domum guberno, s. Civitati præsum. Charondas ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 221 : Ἄρχοντες γὰρ ἑστιουχοῦσι πόλεως καὶ πολιτῶν σωτηρίας. Hemst.]

Ἑστιοῦχος, ὁ, ἡ, [Vestalis, Gl.] Qui lari præest et penatibus, larem tuetur, ut πολιοῦχος, Qui urbi præest et eam tuetur, Bud. e Plat. Leg. 9, [p. 878, A. Aristoph. Av. 866 : Τῷ ἰκτίνῳ τῷ ἑστιούχῳ. Æschyl. in fr. Orithyiæ ap. Longin. De subl. 3, 3 : Εἰ γάρ τιν' ἑστιοῦχον ὄψομαι μόνον, ubi ψόλον corrigit Musgrav. ap. Ruhnkenium, qui confert πῦρ ἑστιοῦχον ap. Plut. Mor. p. 158, C. Ἑστιοῦχον γαῖαν idem Pers. 511, αὐλὰν Eur. Andr. 282. Θεοὶ ἑστιοῦχοι ap. Poll. 1, 24, δαίμονες ap. Ps.-Charondam in Ἑστιουχέω citatum, Themistium Or. p. 178, B. Ζεὺς ἑστιοῦχος ap. Eust. Il. p. 735, 61, Od. p. 1756, 24; 1814, 5, et qui addit παρὰ Ἴωσιν, Hesychium. || Formam Ion. Ἱστιοῦχος ponit idem Od. p. 1575, 39. L. Dind.] At vero [Eur. Suppl. 1], Δήμητερ ἑστιοῦχ' Ἐλευσῖνος χθονὸς, simpl. pro Præses s. Custos. [Οἰκουρὸς, οἰκῶναξ interpretantur Hesychius et Theognostus in Cram. An. vol. 2, p. 7, 15.] || Pro Ἑστιάτωρ, Convivator, Aristoph. teste Poll. [6, 11. Philo vol. 1, p. 391, 5 : Τρεῖς δ' εἰσὶν οἱ τῆς ἀκολάστου ... ψυχῆς ἑστιοῦχοί τε καὶ θεράπευταὶ, ἀρχισιτοποιὸς, ἀρχιμάγειρος, ἀρχιοινοχόος· quod ib. 41 dicitur ἑστιάτορες.]

[Ἑστιόω, Fundo. Eur. Ion. 1464 : Δῶμ' ἑστιοῦται, Domus (liberis) fundatur.]

[Ἑστίωνες, οἱ, gens Vindelicorum, ap. Strab. 4, p. 206.]

[Ἑστιῶτις, ίδος, ἡ, Domestica. Soph. Tr. 954 : Εἴθ' ἀνεμόεσσά τις γένοιτ' ἔπουρος ἑστιῶτις αὔρα.]

[Ἑστόν. V. Ἐσσόν.]

[Ἑστοχασμένως, Convenienter, Apte, Collimandi felicitate. Orig. C. Cels. 4, p. 196 (202, 249, 283). Seager. Ptolem. Tetrab. p. 9, 10 : Ἑστ. αἰτεῖν, Accurate, Definite. Hase. Cum genitivo Heliod. Æth. 7, 5, p. 261 : Εὖ λέγεις καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ἐμῆς διανοίας ἑστ. Basil. M. vol. 3, p. 578, D : Ὁ ἑστ. τῆς ὑποκειμένης φύσεως μεταχειριζόμενος τὰ συμπίπτοντα. Probabiliter verti licet in gl. Hesychii in Εἰκοτολογέω, quod v., citata. Themist. Or. 27, p. 334, D : Σκόπει δὲ εἰ καὶ τοῦτο πρὸς τρόπου λέγω. Gloss. cod. Λ, ἢ ἑστοχασμένως.]

[Ἕστρα. V. Γέστρα, Ἑστη.]

[Ἑστραμμένως, Ita ut vertatur, Varie. Thom. Mag. in Περιβάλλω : Λέγεται περιβολὴ καὶ ἐπὶ λόγων, τὸ ἑστρ. καὶ ποικίλως χρῆσθαι τῇ ἑρμηνείᾳ καὶ τοῖς σχήμασι.]

[Ἕστρηκος inter barytona hyperdisyllaba in κος recensentur ab Arcadio p. 51, 18, quocum conferendus Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 59, 60, qui hoc nomine caret, nisi potius apud Arcadium ex

alio depravatum est. Simile ἐστερικὰς, quod v. supra, vix quicquam huc pertinet.]

[Ἑστρῆνες, Σειρῆνες, Hesych.]

[Ἐστυμμένως, Astricte. Eust. Il. p. 155, 19 : Στρυφνῶς καὶ ἐστ. συστρέφειν· Opusc. p. 113, 39 : Φυλαξίκακός εἰμι, εὐμαθέστερον δὲ εἰπεῖν δειλὸς, εὐλαβὴς, τὸν νοῦν ἔχων πρὸς ἐμαυτῷ ἐστ. εἰς ἀσφάλειαν.]

[Ἐστὼ, οὖς, ἡ, i. q. οὐσία, Essentia. Archytas Stobæi Ecl. phys. p. 714 ed. Heer. : Ἀναγκαῖον ἑτέραν τινὰ ἦμεν αἰτίαν τὰν κινάσοισαν τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων (quam ib. dicit ὠσίαν) ἐπὶ τὰν μορφώ· et sæpius in seqq. Philolao ib. p. 458 restituit Bœckhius Philol. p. 62. Nomen numeri dualis est ap. Nicomachum Photii Bibl. p. 143, 14. V. autem Ἀπεστὼ, Εὐεστὼ, Κακεστώ.]

[Ἔστωρ, ορος, ὁ, i. q. ἕκτωρ, quod v. Expressum in curribus, qui conspiciuntur in vasis quibusdam, notavit Millingen *Peintures ant. de vases gr.* p. 6. L. D. Conf. Viscont. Mus. Piocl. t. 5, p. 85, ubi item ἔστορος effigies figurata in monumento. Hase.]

[Ἐσυμένη inscriptus numus ins. Rhodi in Mus. Hunter. p. 249, n. 37 sive ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 590.]

[Ἐσφαλμένως, Falso. Schol. Thuc. 1, 140 : Ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι ἢ καὶ τὰς διανοίας τοῦ ἀνθρώπου· pro ἀμαθῶς ponit ἐσφ. Pollux 6, 205. « Orig. C. Cels. 1, p. 19. » Seager. Cometas Anth. Pal. 15, 38, 6 : Ἐντεῦθεν οἱ γράφοντες οὐχ ἐσφαλμένως μαθητιῶσιν, ὡς ἔοικε μανθάνειν. Theodor. Stud. p. 176, D : Εἰ δέ τι ἀγνοίᾳ ἐσφ. εἴρηκα· 394, A : Ἐσφ. οὖν ἔχει, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ἡ ἐπιγραφή. L. D.]

[Ἐσφιγμένως, Strictim, Gl. Eadem Ἐσφιγμένος, Strictus, Artæ, ubi Arte conjiciunt Angl., quæ interpretatio ad adv. referatur.]

[Ἐσχάδις inter advv. in αδις trisyllaba ponit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 163, 22. Ἐχάδις ap. Bekkerum Anecd. p. 1317. L. Dind.]

Ἐσχάρα, ἡ, Focus. Hom. Od. Z, [305] : Ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, Sedet ad Focum, Foco assidet. Ξ, [420] : Ἕστησαν ἐπ' ἐσχάρῃ. Et ἐπ' ἐσχαρόφιν, Τ, [389. Apoll. Rh. 2, 494. Hom. Od. H, 169 : Ὦρσεν ἀπ' ἐσχαρόφιν· Ψ, 71 : Ἔνδον ἐόντα παρ' ἐσχάρῃ. Eur. Cycl. 384 : Ὑψηλῆς δρυὸς κορμοὺς πλατείας ἐσχάρας βαλὼν ἔπι. Alciphr. Ep. 1, 28 : Τοὐπτανείου καὶ τῆς ἐσχάρας.] At vero Il. K, 418 : Ὅσσαι γὰρ Τρώων πυρὸς ἐσχάραι, vocantur ἐσχάραι πυρὸς Ipsæ domus, s. Qui habitant in singulis domibus : quod ego plane simile esse arbitror Gallico huic generi loquendi, *Autant qu'il y a de feus*, pro *Autant qu'il y a de mesnages*. Eust., qui aliam quoque expos. affert, sed magis coactam. [Locos Eust., quibus de v. Ἐσχάρα agit, v. in indice Devarii.] Ad verbum autem πυρὸς ἐσχάραι sunt qui accipi putent pro πυραὶ s. πυρκαϊαί. [Cum eodem nomine Æsch. Eum. 108 : Νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς ἔθυον.] Ceterum quod ad etymon attinet, Eust. ibid. tradit in propria signif. esse τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς οὖσαν, κοίλην : idemque habet Etym., [Harpocratio et Ammonius. Βωμὸς ἰσόπεδος οὐκ ἐκ λίθου ὑψούμενος Hesych., ad quem v. annot. et Cuper. Observ. 1, 12, p. 95 sq.] Quibus ex verbis etymon hoc elicio, cujus nullam ab illis factam esse mentionem miror, dictum esse παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἔρας, i. e. γῆς. Non ignoro interim, afferri aliam ab Eust. notationem, sed quæ alia ratione ei tribuatur; scribit enim τὴν θυτικὴν ἐσχάραν nomen hoc accepisse παρὰ τὸ ἔχειν ἀρὰς, i. e. Quotidianas preces. Fuisse autem et ἐσχάρας quasdam περιφορήτους docet Eust. [Od. p. 1575, 43, ubi affert locum Callixeni ap. Athen. 5, p. 202, B : Ἐπόμπευσαν καὶ ἐσχάραι ἐπίχρυσοι. Xen. Cyrop. 8, 3, 13 : Πῦρ ὄπισθεν αὐτοῦ ἐπ' ἐσχάρας μεγάλης ἄνδρες εἵποντο φέροντες.] || Idem a Soph. [Ant. 1016] ἀντὶ βωμοῦ, i. e. pro Altari, accipi docet : necnon ab Eur., scribente [in fr. Plisthenis, citato etiam ab Ammonio in Βωμὸς, qui conf. de hoc usu] : Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. [Multisque aliis Il. Æsch. Pers. 205 : Ἐσχάραν Φοίβου. Demosth. p. 1385, 2.] Ex Eod. autem [Andr. 1138] affertur et ἐσχάρα βωμοῦ. [Βώμιοι ἐσχάραι id. Phœn. 274. Ubi schol. : Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα σφαγιάζουσι (vel ἐναγίζουσι) τοῖς κάτω ἐρχομένοις (quæ tamen distinguit Porph. De antro Nymph. c. 6, p. 7 : Τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε καὶ ἕδη καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο, χθονίοις δὲ καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα)· βωμὸς δὲ ἐν οἷς θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. Νῦν οὖν βώμιοι ἐσχάραι τὰ κοιλώματα τῶν βωμῶν ἢ κατὰ περίφρασιν οἱ βωμοί. Quibus conf. Lex. rh. Bekk. An. p. 256, 32 et Harpocratio. Pollux 1, 8 : Ἐσχάρα δοκεῖ μὲν ὧδε ὠνομάσθαι ἐφ' ἧς τοῖς ἥρωσιν ἀποθύομεν· ἔνιοι δὲ τῶν ποιητῶν καὶ τὸν τῶν θεῶν βωμὸν οὕτω κεκλήκασιν. || Ignis. Schol. Eur. Phœn. 284 Matth. : Ἐσχάρα κυρίως τὸ πῦρ. Hesychius, τὸ πῦρ καὶ ὁ τόπος αὐτοῦ. Ita supra ἑστία et apud Latinos *Focus* interdum de igni.] || Item ἐσχάρα in plaustris quod Hom. πείρινθα et ὑπερτερίαν vocat, de quo lege Eust. [Od. p. 1777, 14. Est autem locus ἔνθα ὁ διφρηλάτης ἢ ἁμαξηλάτης ἐκάθητο vel onera currui imposita erant, ergo Cava curruum. || Navis ἐσχάραν memorat Pollux in Ἐσχαρεὺς citandus. Ap. Athen. De mach. p. 9, 23 : Δεῖ οὖν ἐν τῇ ἐσχάρᾳ τῇ ἐπερειδομένῃ ταῖς ὁλκάσιν ἁρμόζειν μέσον τὸ λεγόμενον πιθήκιον, ἵνα ... ὀρθὸν μένῃ τὸ μηχάνημα, vertitur Tabulato. V. Ἐσχαρίς.] In VV. LL. annotatur et pro Vagina terebri, ex Theophr. [H. Pl. 5, 9, 7, fr. 3 De igni 64.] Item pro Basi ex arrectariis et transversariis compacta ex Vitr. [l. in Ἐσχάριον cit.], quem adi. V. et in Ἐσχάριον paulo post. [Philo Belop. p. 92, B : Τῷ κριῷ τῷ ἀντικατασκευασθέντι τούτῳ τύπτοντες ἄνωθεν τῆς ἐσχάρας τὸ μηχάνημα. Ambigua signif. id. p. 94, D, ubi vertitur Craticula, de qua signif. v. infra. || Ἑξώστρα τετράγωνος interpr. Hesych. V. Ἐξώστρα.] || In Epigr. [Philippi Anth. Pal. 6, 101, 4 : Ἐσχάρην χρεηδόκον] et pro Craticula [Gl.] : a cujus similitudine quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant. [Eust. Od. p. 1575, 46 : Πρὸς ὁμοιότητα δὲ ἴσως ἐσχαρίου τοιούτου (quod navigii genus esse dixerat) καὶ ἡ κοινότερον λεγομένη μαγειρικὴ ἐσχάρα καὶ ἐσκεύασται καὶ ὠνόμασται. Conf. Phrynich. in Bekk. Anecd. p. 40, 15, Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 180, E. Ἐσχάρας ἰχθυοπτίδας (quod voc. v.) memorat Pollux 6, 88; 10, 95. Aristoph. Ach. 888 : Ἐξενέγκατε τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο καὶ τὴν ῥιπίδα· Vesp. 938, in fr. Æolosic. ap. Poll. 10, 104, Diphilus ap. eund. ib. 18, Strattis 101, inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 286, n. 161, 8.] || Pars balnei, Poll. [1, 95.] || Pudendum muliebre, Eust. [et Photius.] At vero schol. Aristoph. [Eq. 1283] ἐσχάραι plur. χείλη ejus vocari tradit. [Vitiose Gl. : Ἐσχαράδιν, Landica.] || Est etiam ῥύπος, [Sordes]. Etymol. et Eust. [Quæ signif. affinis est sequenti, ut ostendit etiam l. Aretæi in ipsa citandus.] || Apud Medicos Crusta, et quidem ea proprie, quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico inducta est. [Aristot. Probl. 1, 32 : Ὅσα μὲν ἔχει στόμα μέγα καὶ οὐ ταχὺ συμφύεται, ταῦτα καίειν δεῖ, ὅπως ἡ ἐσχάρα ἐκπέσῃ.] Sic autem appellatur et Ea, quæ sponte sua ulceribus cavis accrescit crassa nigraque. Nominatim autem cavitatis habenda est hic ratio, si verum est, quod tradit post veteres gramm. Eust. : sc. ἐσχάραν esse τὴν κοίλην, secundum quosdam, et inde Medicos appellasse τὰ ἐν σώματι κοῖλα ἕλκη. [Lexicon rhet. in Bekkeri Anecd. p. 257, 1 : Ἐσχάρας λέγομεν τὰ κοῖλα ἕλκη καὶ περιφερῆ. Add. Pollux 4, 192.] Quæ itidem habet [Harpocr. ex Ammonio, et] Etym., sed is perperam dicit, παρὰ τὸ καὶ τοὺς ἰατροὺς κτλ., quasi illa signif., quam ei primam dedi, hinc petita sit, et non contra. Sed et Eust. male, quoscumque auctores secutus sit, dixit ἐσχάρας esse Cava ulcera, quum sint potius Crustæ, quæ ipsis ulceribus cavis accrescunt. [De ulcere vel crusta ulceris Hippocr. p. 788, A : Πλατυτέρας τὰς ἐκπτώσιας τῶν ἐσχαρέων ποιέεται, et sæpius in seqq. Aret. p. 7, 32 : Ἂν δὲ καὶ ὁ ἐπίπαγος ἰσχὺν βάθος, ἐσχάρη τὸ πάθος καὶ ἔστι καὶ καλέεται· ἐν κύκλῳ δὲ τῆς ἐσχάρης ἐρύθημα γίγνεται· 89, 15 : Τὴν τῶν ἐσχαρέων ἔκπτωσιν. Diosc. 1, 66 : Ἐσχάρας καὶ σηπεδόνας καὶ ῥυπαρίας. Geopon. 17, 20 : Ἕως ἂν ἐκπέσωσιν αἱ ἐσχάραι καὶ ἀπουλώσῃ τὰ τραύματα. || Animal marinum s. piscis. Archippus ap. Athen. 3, p. 86, C : Λεπάσιν, ἐχίνοις, ἐσχάραις βελόναις τε. Sed haud dubie legendum ἐσχάροις, quod v. ἄ L. Dind.]

Ἐσχαρεὺς, έως, ὁ, Qui foco præest in navi, Poll. [1, 95. Themist. Or. 15, p. 195, B.]

Ἐσχαρεὼν, ῶνος, ὁ Focus, in VV. LL., quod su-

spectum est. [Theocr. 24, 48 : Πῦρ ἀπ' ἐσχαρεῶνος ἑλόντες. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 648, 6; Nonnus Dion. 10, 69; 14, 22, 57; Christodor. Ecphr. 316.]

[Ἐσχάριον. V. Ἐσχαρίς.]

Ἐσχάριος, ὁ, ἡ, Ad focum pertinens, et q. d. Focalis [Focarius, Gl.]. Ἐσχ. πῦρ, Foci ignis, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 7, 210, 6.]

Ἐσχαρὶς, ίδος, ἡ, et Ἐσχάριον, τὸ, q. d. Foculus [Gl. : Ἐσχάριον, Foculus], i. e. Parvus focus. [Alexis ap. Athen. 14, p. 642, F.] Plut. Popl. [c. 17] de Mutio Scævola : Τινὸς ἐσχαρίδος πῦρ ἐχούσης κτλ. [Crass. c. 16. Ælian. N. A. 2, 8.] || Craticula, aut aliud coquinarium vas. [Pollux 6, 89, et alibi. Formam ἐσχάριον idem 10, 101 affert ex Aristophanis Tagenistis.] At ἐσχάριον est etiam Acerra, Thuribulum, θυμιατήριον, s. potius κοῖλον θυμιατήριον, Eust. [Od. p. 1523, 29, Hesychius et Photius. Polyæn. 4, 8, 2. Ἐσχαρὶς χρυσῆ in inscr. Branchid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 555, n. 2859, 6. L. D. Clem. Al. Pædag. 3, 5, 31 : Ἐσχαρίδες ἀνθράκων. De foculo arulæ sideris Eratosth. Catast. c. 39 : Ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς ἐσχαρίδος β'. Hase.] Item Machina ap. Athen. [5, p. 204, C], qua naves in mare trahuntur, ut Idem annotat [Od. p. 1575, 42. Addit autem Eust. : Ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναί φησι, βουλομένη πάντως ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν.] Bud. autem exp. ex eod. Athen. Basis et fulcimentum navis, quum eam fabricantur, vel stat in navali. At Turn. ostendit Vitruv. [10, 14, 1, ubi ἐσχάρα est, non ἐσχάριον] ap. Athen. in l. De machinis bellicis [p. 5, 10] vertisse Basin, Compactionem, Transtrorum planitiem. [Polyb. 9, 41, 4 : Ἐπὶ τῇ τῶν ἐσχαρίων ἐφόδῳ τὴν γῆν ἐπέβαλλον. Diod. 20, 91 : Ἐσχαρίου τετραγώνου τὴν πλευρὰν ἑκάστην ὑπεστήσατο πηχῶν σχεδὸν πεντήκοντα· ubi v. Wesseling. || Crustula. Oribas. p. 197 ed. Mai. : Ἐν τῷ χρέμπτεσθαι ἐσχαρίον ἀνάγεται ἢ δίαιμον ἢ ἰχωροειδές. Sic enim ibi positus est accentus contra præceptum Arcadii p. 120, 16, hypertrisyllaba in ον omnia proparoxytona perhibentis. L. Dind.]

Ἐσχαρίτης, ὁ, q. d. Focalis : ἐσχ. ἄρτος, Coctus in foco, ut quidam interpr.; ἔγκρυπτος, Hesych., Athen. 3, [p. 109, C, D; 115, E] et Pollux [6, 78 : Ὁ δὲ ἐσχαρίτης Ῥοδιακὸς μεθόριος ἄρτου καὶ πλακοῦντος]. Additur autem et Ἐσχαρίτη in VV. LL. ex 2 Reg. 6, [19] pro Assatura carnis, Ἑκάστῳ κολλυρίδα ἄρτου, καὶ ἐσχαρίτην, καὶ λάγανον ἐκ τηγάνου. Sed Bud. accipit pro accus. ab ἐσχαρίτης : nec certe video, qui dici aliter possit, et quomodo ἐσχαρίτη nominativus esse queat. [Ex hoc l. Hesych. : Ἐσχαρίτην, ψωμὸν ἐπὶ κλιβάνου, pro quo ψωμίον ἀπὸ κλ. Photius et Suidas, ad quem Kusterus annotat ψωμίον recentioribus esse Panem. ῑ]

[Ἐσχαρόπεπος, ὁ, ἡ, In foco coctus, ap. Hippocr. p. 1136, C : Ἀντὶ σιτίων ἐσχαροπέπων κρίμνων ἀποφαγόντι, scrib. ἐσχαροπέπτων, ut fecit Passovius.]

Ἐσχαρὸς, ὁ, Hesychio Piscis quidam. [Scrib. videtur ἔσχαρος, ut est ap. Athen. 7, p. 330, A, ex Dorione afferentem : Τῶν δὲ πλατέων βούγλωττον, ψῆτταν, ἔσχαρον, ὃν καλοῦσι καὶ κόριν. Ἔσχαρος libri in l. Mnesimachi ap. eund. 9, p. 403, C. Coraes ad Xenocrat. p. 186 : Ἔστι δὲ καὶ ὁ ἔσχαρος, ὡς γοῦν εἰκάζει ὁ Ῥονδελέτος (παρὰ τῷ Γεσνήρ. Περὶ ἐνυδρ. σελ. 785) βουγλώττου εἶδος τὸ καλούμενον ὑπὸ τῶν Μασσαλιωτῶν *Pegouse.* » Archippo hoc nomen restituendum videri dictum in Ἐσχάρα. L. Dind.]

Ἐσχαρόω, Crustas obduco, In crustas erumpere facio, q. d. Incrusto. [Oribas p. 186 ed. Mai. : Φαρμάκῳ χρῆσθαι τῶν ἠρέμα ἐσχαρούντων. Matthæi Med. p. 192 : Τῶν στυφόντων καὶ ἐσχαρούντων· 196 : Τῶν ἐσχαρούντων φαρμάκων.] Ἐσχαρώμενα ἕλκη, Diosc. 4, Ulcera, quæ crustas contraxerunt, quæ Crustosa quidam vocarunt. [Sic etiam ap. Xenocr. De alim. ex aquat. c. 20, p. 10. Scribendum ἠσχαρ. L. Dind.]

[Ἐσχαρώδης, ὁ, ἡ, Crusta obductus, Scabiosus, Crustosus. Pollux 4, 204 : Ἐσχαρώδης νομὴ δύσχρους. Theoph. Nonn. vol. 1, p. 254; 2, p. 258, ἕλκος. L. D. It. Galen. vol. 14, p. 777, 9 et vol. 19, p. 442, 3 : Ἕλκος ἐσχαρῶδες· ib. p. 434, 4 et 15 : Ἐσχαρώδης ἕλκωσις. Hase.]

[Ἐσχάρωθεν. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 156, 33 : Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ως ὀνομάτων ἢ ἐπιρρημάτων εἰς θεν παραγόμενα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, οἷον ἕως ἕωθεν, ἠὼς ἠῶθεν, ἐσχάρως ἐσχάρωθεν. Scrib. videtur ἐσχάτωθεν. L. Dind.]

[Ἐσχάρωμα, ατος, τὸ, Crusta. Hippiatr. p. 210, 211.]

Ἐσχάρωσις, εως, ἡ, q. d. Incrustatio. [Aristot. Probl. 1, 33 : Ἄνευ ἐσχαρώσεως καὶ σήψεως τῆς σαρκός. Oribas. p. 56 ed. Mai. : Πρὸς τὴν τῶν κεκιρσωμένων ἀγγείων ἐσχάρωσιν. L. D. Galen. vol. 14, p. 778, 10, inter affectus os infestantes : Ἄφθαι, ἐσχ., παρίσθμια, σταφυλή. Hase.]

[Ἐσχαρωτικὸς, ἡ, όν.] Ἐσχαρωτικὸν, τὸ, medicamentum, q. d. Incrustativum, Crustificum, i. e. Crustas inducens, Galen. K. τόπ. 6. [Damocrat. ap. Galen. vol. 14, p. 198, 3 : Φαρμάκῳ ἐσχαρωτικῷ. Hase. Dioscor. 5, 133 : Δύναμιν ἐσχαρωτικήν. Matthæi Med. p. 194 : Τὰ ἐσχαρωτικά. Cæl. Aurel. Tard. 1, 1, p. 287.]

Ἐσχᾰτεύω, Extremus sum, In extremitate sum, i. e. extrema parte : Τὰ ἐσχατεύοντα τῶν δένδρων, Theophr. [C. Pl. 5, 1, 3.] Et Ἐσχατεύουσα τῆς Ἀχαΐας [Ἀρκαδίας], Polyb. [4, 77, 8], In extremis Achaiæ finibus sita, Achaiæ extrema contingens. [Plut. Mor. p. 366, B : Ὅταν ... ὁ Νεῖλος ἐπέκεινα πλησιάσῃ τοῖς ἐσχατεύουσι.]

[Ἐσχατέω, Tardo, Usque ad extremum temporis procrastino, inc. Jud. 5, 28, ἠσχάτησαν sec. cod. Basil. Sed reponendum videtur ἠσχάτισε, ut in nonnullis libris LXX Intt. legitur. Schleusn.]

Ἐσχατιὰ, ἡ, Extremitas rei alicujus. [Hom. Il. Λ, 524 : Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος, Extrema parte aciei. Ubi Eust. confert Υ, 328, Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν ... πολέμοιο, additque οὔκουν ἐπὶ ἀγροτικῆς μόνης ἐσχατιᾶς κυριολεκτεῖται κατὰ τοὺς ὕστερον, καὶ μάλιστα τῆς ἀπωκισμένης, ὡς ἐκείνοις δοκεῖ. Quam animadversionem repetit ad Od. B, 391 : Ἐπ' ἐσχατιῇ λιμένος· E, 238 : Νήσου ἐπ' ἐσχατιῆς. Nicand. Th. 27 : Ἀνὰ βήσσης ἐσχατιήν. Aratus 57 : Ἐσχατιὴν ... γένυος. Hippocr. p. 269, A : Καρδίης τὴν ἐσχατιήν.] Ora, [Postremitas add. Gl.] : Ἐσχατιαὶ τῶν μερῶν, Philo. Sic ἐσχ. γῆς καὶ θαλάσσης, Ultima pars loci alicujus, et remotissima, ut ἐσχ. ἀγροῦ [Od. E, 489], ὄρους. [Eust. Il. p. 1297, 57. Τῆς οἰκουμένης, Herodot. 3, 106; τῆς Αἰτωλίδος χώρης, 6, 127. Ubi etiam Secessus intelligere licet, ut infra.] Et Pars, quæ est in confinio. Il. I, [480] : Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης. Eust. [Od. Γ, 294 : Ἐσχατιῇ Γόρτυνος. Θρῄκης ἐσχ. Apoll. Rh. 1, 213.] Interdum vero sine adjectione, Recessus ultimus s. extimus, Locus abstrusus, Solitudo. Bud. ex Synes. et Basil. [Sine casu etiam Hom. Il. Ψ, 242 : Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ, In ora. V. Eust. K, 96 : Οἷος σχέθον ἔξω νῆα μέλαιναν αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ, ubi iterum Eust. Hesiod. Theog. 275 : Ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός· 622 : Εἷατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης· fr. ap. sch. Soph. Tr. 1174 : Ἔνθα τε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται. Hom. Od. K, 96 : Αὐτοῦ ἐπ' ἐσχατιῇ. Archilochus ap. Ammon. De diff. p. 7 : Πίθηκος ἥει θηρίων ἀποκριθεὶς μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν. Plato Leg. 8, p. 842, E : Ἐπ' ἐσχατιᾶς κεκτημένος. Plurali Alcæus ap. Hephæst. p. 43, 9 s. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 327, 6 : Καί τις ἐπ' ἐσχατίαισιν οἴκεις. Soph. Phil. 144 : Νῦν μὲν ἴσως γὰρ τόπον ἐσχατιαῖς προσιδεῖν ἐθέλεις ὄντινα κεῖται. Xen. H. Gr. 2, 4, 4 : Διαπέμπουσιν εἰς τὰς ἐσχατιὰς ... φρούρους. De ora terræ Arat. 574 : Ἥμισυ δ' ἤδη ἐσχατιαὶ βάλλουσι κατερχομένου στεφάνοιο. Quod δύσεις interpr. schol.] Item ἐσχατιαὶ, Prædia ab urbibus summotiora, quasi in finibus sita cujusque ditionis aut territorii, ex Aristot. ut Idem docet. [Secessus Plinio, Demosth. p. 1040, 13, 17. Seager. Æschines p. 13 extr. : Ἐσχατιὰν Σφηττοῖ. Ubi schol. (ut Lex. rhet. Bekk. p. 256, 30, et qui Demosthenis l. affert Harpocr.) ita dici scribit conterminas montibus vel mari agrorum extremitates. Hom. Od. Ξ, 104 : Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα ἐσχατιῇ βόσκονται. Theocr. 13, 27 : Ἐσχατιαὶ δὲ ἄρνα νέον βόσκοντι. Anth. Pal. App. 100, 2. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 268, 18; 269, 57, 61. Lucian. Timon. c. 6 : Ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος ἐναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν. V. Coraes ad Heliod. p. 28, et intt. Alciphr. 1, 25. Eustath. Il. p. 766, 29 : Παρὰ τοῖς ὕστερον ἐρημίαν τινὰ δηλοῖ καὶ οὐ χρηστολογεῖται. || De fine Pind. Ol. 3, 45 : Πρὸς ἐσχατιὰν Θήρων ἀρεταῖσιν ἱκάνων ἅπτεται οἶ-

χοθεν Ἡρακλέος σταλᾶν· Pyth. 11, 57 : Μέλανα δ' ἀν' ἐσχατιὰν καλλίονα θάνατον σχήσει· Isthm. 6, 11 : Ἐσχατιὰς ἤδη πρὸς ὄλβου βάλλετ' ἄγκυραν. Nicand. Ther. 437 : Κακὴ δ' ἐπιδίψιος ἄτη ἐσχατιῇ μογέουσι τρόμον κατεχεύατο γυίοις, Postremo.] Præterea Extremus ordo et remotior a principatu, ap. Dionys. Areop. De quibus signiff. lege Bud. p. 82. [Libyæ nomen ap. Steph. Byz. in Λιβύη. L. Dind.]

Ἐσχατιάω, άσω, Sum in extrema parte, VV. LL. [Ex gl. Etym. M. p. 384, 42, Ἐσχατιόωντα, de qua v. in Ἐσχατόεις, fictum a Favorino.]

Ἐσχατίζω, Extremus s. Postremus sum, Tardo. 1 Maccab. 5, [53] : Ἐπισυνάγων τοὺς ἐσχατίζοντας, Extremos. [Antioch. Pandect p. 1114, D : Ἐκεῖνον μὲν ... πρωτεύειν καὶ καθηγεῖσθαι, ἡμᾶς δὲ ἐσχατίζειν. Hase. Photius et Suidas : Ἡσχάτισεν, ὑστέρησεν. Jud. 5, 28 : Διότι ἠσχάτισε τὸ ἅρμα αὐτοῦ παραγενέσθαι. Idem Photius : Ἡσχάτισεν, ἐταπείνωσε, καὶ Ἡσχάτισμαι, τεταπείνωμαι· ἐσχατίζω γὰρ τὸ θέμα. V. Ἐσχατέω.]

Ἐσχάτιος, α, ον, Ultimus : μοίρης, ex Epigr. [Joannis Barbuc. Anth. Pal. 7, 555, 1 : Παρ' ἐσχατίης λίνα μοίρης. Nicand. Ther. 746 : Ἐσχάτιον κακοεργὸν ἄγων παυστήριον ὕπνον. Oppian. Cyn. 1, 124 : Ἐσχατιῇσιν ὀπωρινῇσι τροπῇσι. Scrib. ἐσχατίῃσιν, eodemque modo ἐσχατίην pro Ἐσχατιὴν ὑπὸ πέζαν restituendum in fr. poetæ anonymi, de quo dixi in Ἐλειήτης. Ad adjectivum referre licet interpretationem τελευταία quam in ἐσχατιὴ ponit Hesychius. L. Dind.]

[Ἐσχατίων, ὁ, Eschatio, nom. viri in inscr. Carthæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 283, n. 2353, 1. L. Dind.]

[Ἐσχατιώτης, ὁ, et Ἐσχατιῶτις, ιδος, ἡ, nomina tribulium tribus Teniæ, sæpius repetita in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 2338, p. 62 seqq. L. D.]

[Ἐσχατιῶτις, ιδος, ἡ, sec. Etym. M., cujus verba posuimus in Γοργῶπις, lacus prope Corinthum, etiam Γοργῶπις dictus. || Filia Neptuni. V. ibid.]

[Ἐσχατογέρων, οντος, ὁ, i. q. ἐσχατόγηρως. Procop. Hist. p. 558, A; 595, C, Anecd. p. 30, B; Cinnamus p. 50, A; Eran. Philo p. 165, ubi non debebat sollicitari a Valckenario. Gl. : Ἐσχατογέροντες, Decrepiti. Conf. Βαθυγέρων.]

[Ἐσχατογηρόω, Extremam ætatem ago. Peyron Pap. græc. Taurin. part. 1, p. 40, 29 : Προβεβηκότος ἤδη τοῖς ἔτεσιν (sic) καὶ ἐσχατογηρώσοντος, Quum sit in extremam senectutem brevi delapsurus. Hase.]

Ἐσχατόγηρως, ω [hac forma Strabo l. 14 l. infra citando. Εσχατογηρως οντος pap. Æg. ap. Peyron. fasc. 1, p. 40, 29], ὁ, ἡ, Qui extremam senectutem attigit, Extremam senectutem agens, Decrepitus. Plut. Pompejo [c. 64. Diodor. 15, 76; Strabo 10, p. 477; 14, p. 650. Et alii ap. Valck. Anim. ad Ammon. p. 54. Femin. Pollux 2, 18, Eust. Od. p. 1784, 23. ||Forma Ἐσχατόγηρος est in libris nonnullis Suidæ v. Τυφογέρων, erat ap. Diod. 20, 72, ubi ex aliorum librorum scriptura ἐσχάτῳ γήρᾳ restitui ἐσχατόγηρως. Ita loco secundo Strabonis ἐσχάτῳ γήρᾳ nonnulli pro ἐσχατόγηρω, et Sirac. 41, 4, ἐσχάτῳ γήρᾳ pro ἐσχατογήρῳ. L. Dind.]

Ἐσχατόεις, εσσα, εν, poet. Ultimus, Extremus, In ultimis finibus situs. Et Ἐσχατόωσα pro eod. [quod ducendum esse ab ἐσχατόω, non ab Ἐσχατάω, cujus forma epica fuit ἐσχατόω, recte animadvertit Buttm. Gr. vol. 1, p. 499], ut Hom. Il. B, [508] : Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν, participii forma. Sed et ἐσχατόεσσαν ibi quidam legunt. [Ut ibid. 616 pro Μύρσινος ἐσχατόωσα, alii ἐσχατόεσσα. Sine varietate ap. Maneth. 4, 459 : Κούρη ἀπ' ὠδίνων τεχθήσεται ἐσχατόωσα, Postrema. Masculino Il. K, 206 : Εἴ τινά που δηίων ἕλοι ἐσχατόωντα. Callim. Del. 174 : Ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος. Theocrit. 7, 77 : Ἢ Καύκασον ἐσχατόωντα. Etiam hic, ut ap. Dionys. Perieg. 65, 451, est varietas ἐσχατόεντος, ἐσχατόεντα. Arat. Phæn. 207 : Τῆς δ' ἐσχατόωντι καρήνῳ. Quod in Etym. M. 384, 42 legitur : Ἐσχατιόωντα, ἔσχατον ὄντα καὶ πεπλανημένον καὶ περὶ τὰ ἔσχατα μέρη διατρίβοντα, repetitum a Favorino, referri ad l. postremum Homeri intelligitur ex interpretatione ap. schol., ut scribendum sit ἐσχατόωντα. Idem fere sentiebat Struvius.]

[Ἐσχατόκολλον, Pagina extrema. Salmas. ad Hist. Aug. p. 448, B. Hase.]

Ἔσχατος, η, ον [et ὁ, ἡ, Aratus 625 : Καὶ αὐτὴν ἔσχατον οὐρήν· 628 : Ἐφέλκεται ἔσχατος οὐρή], Ultimus, Postremus. [Extremus. Pind. Isthm. 3, 29 : Ἐσχάταις στάλαισι... Ἡρακλείαις. Ib. 6, 36 : Ἐσχάταις ἐλπίσιν. Soph. Aj. 4 : Ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει. Thomas M. p. 627 : Νήτη, χορδίον, οὐκ ἐσχάτη.] Plato Tim. [p. 32, A] : Τὸ μέσον μὲν, πρῶτον καὶ ἔσχατον γιγνόμενον· τὸ δὲ ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον, αὖ μέσα ἀμφότερα, Cic. interpr., Id quod medium est, tum primum fit, tum postremum : postrema vero et prima, media fiunt. Idem Cic. ibid. [p. 36, E] ἔσχατον οὐρανὸν vertit Extremitatem cœli. Thuc. p. 293 [8, 95], ἔσχατα τοῦ ἄστεος appellat, Extremam urbis partem. [Id. 3, 115 : Ἐς τὰ ἔσχατα τῆς Ἰμεραίας· 4, 96 : Ἑκατέρων τῶν στρατοπέδων τὰ ἔσχατα οὐκ ἦλθεν εἰς χεῖρας. Plat. Leg. 11, p. 932, A : Μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ βίου. Sine articulo Soph. OEd. C. 217 : Ἐπείπερ ἐπ' ἔσχατα βαίνεις· fr. ap. Strab. 7, p. 295 : Ἐπ' ἔσχατα χθονός. Herodot. 7, 100 : Ἕως ἐξ ἐσχάτων ἐς ἔσχατα ἀπίκετο καὶ τῆς ἵππου καὶ τοῦ πεζοῦ. Themist. Or. 16, p. 207, A : Ἐξ ἐσχάτων εἰς ἔσχατα γῆς. Xen. Vectig. 1, 6 : Ἀπ' ἐσχάτων τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ἔσχατα ἀφικέσθαι. Thuc. 3, 106 : Ἐχώρουν .... Μεδεῶνος παρ' ἔσχατα. Plato Phæd. p. 113, B : Παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος λίμνης. Demosth. Epist. p. 1488, 9 : Ἐπ' ἔσχατα γῆς.] Homero [Od. Z, 205, A, 23] ἔσχατοι, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Qui velut in postremo habitant orbe, i. e. postrema orbis parte : s. potius, ut Virg. loquitur, toto procul orbe remoti. [Sic Il. K, 434 : Θρήικες οἵδ' ἀπάνευθε νεήλυδες, ἔσχατοι ἄλλων.] Ab Æschylo autem [Pr. 845] Canobus dicitur ἐσχάτη χθονὸς, quod sit maritima. [Id. Prom. 419 : Γᾶς ἔσχατον τόπον· 666 : Γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. Thuc. 2, 96 : Ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς οὗτοι ἦσαν· 4, 43 : Οὗτοι γὰρ παρατεταγμένοι ἦσαν ἔσχατοι. Herodot. 3, 106 : Πρὸς τὴν ἕω ἐσχάτη τῶν οἰκουμένων ἡ Ἰνδική ἐστι. De prov. Ἔσχατος Μυσῶν v. schol. Vat. ad Eur. Rhes. 250, paræmiogrr. et Hesych. cum annot. interpretum. || Postremo, de tempore. Plut. Philop. c. 1 : Ῥωμαίων δέ τις ἐπαινῶν ἔσχατον αὐτὸν Ἑλλήνων προσεῖπεν, ὡς οὐδένα μέγαν μετὰ τοῦτον ἔτι τῆς Ἑλλάδος γεναμένης. Conf. Arati c. 24, Bruti c. 44.] Interdum significat Qui ultimum gradum tenet; quo sensu ap. Aristot. [Pol. 3, 4] ἔσχατος δῆμος, Infima plebs. [V. Δῆμος vol. 2, p. 1083, A. Diodor. Exc. Vat. p. 9 : Θεασάμενον εὐτελῶς καὶ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας βιοῦντας εἰπεῖν ὅτι τῶν ἐσχάτων οὐδὲν διαφέρουσι. Dio Cass. 42, 5 : Πομπήιος ... καθάπερ τις καὶ αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων ἔσχατος ... ἐσφάγη. Alciphr. Ep. 3, 43 : Ἔσχατον ἀνδράποδον. Novella Alexii Comn. ap. Cotel. Eccl. gr. mon. vol. 2, p. 193, A : Πρῶτος μὲν τῶν διακόνων ἐστὶν, ἔσχατος δὲ τοῦ ἐσχάτου τῶν ἱερέων. || Imus, de situ. Theocr. 5, 58 : Τόν τε νότον τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ. Phalæcus Anth. Pal. 13, 27, 4 : Βίῃ νότου πρήσαντος ἐσχάτην ἅλα.] Nonnunquam tamen contra redditur Summus [schol. Pind. Nem. 10, 32 : Ἐσχάτων ἄθλων) τούτων τῶν ἄθλων, οἵ εἰσι κορυφαὶ ἔσχαται τῶν ἄθλων. Καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἔσχατόν ποτε δύναται γενέσθαι καὶ τὸ ἔσχατον πρῶτον. Κέχρηται καὶ Σοφοκλῆς τῷ ἐσχάτῳ ἀντὶ τοῦ πρώτου, Ἥδη γὰρ ἕδρα (ἔχει γὰρ ἕδραν Brunck.) Ζεὺς, φησὶν, ἐν ἐσχάτῳ θεῶν] : cujus signif., quam alio respectu habet, istam esse rationem puto, quod, quum Plato De rep. 2, [p. 361, A], exempli gratia, ἐσχάτην ἀδικίαν vocat Summam injustitiam, i. e. qua nulla capitalior est, ut Cic., intelligit quæ primum quidem gradum inter alia injustitiæ genera tenet, sed quæ post ultima omnium, s. post reliqua omnia injustitiæ genera excogitata fuit. Sic ἐσχάτη τιμωρία [Plat. Reip. 9, p. 579, A], quod itidem Lat. Ultimum supplicium dixerunt, quod post cetera omnia suppliciorum genera excogitatum fuit, ut ea longe crudelitate superans. [Δίκη Xen. H. Gr. 7, 3, 6; κίνδυνος Plat. Gorg. p. 511, D, ὀδύνη Prot. p. 354, B, λοιδορία Hipp. min. p. 371, D, et similiter alibi. Σιγὴ Tzetz. Hist. 9, 20.] Dicunt vero et πάντα τὰ ἔσχατα πάσχειν, quo utitur Xen. Cyrop. 3, [1, 9] eodemque modo Lat. Ultima omnia pati. [Τοῖς τὰ ἔσχατα πεπονηκόσιν ib. 8, 8, 2. Plato Polit. p. 297, E : Πᾶσι τοῖς ἐσχάτοις (ζημιοῦσθαι)· Apol. p. 40, A : Ἔσχατα κακῶν. Philemo in Comp. Philem. et Menandri p. 366 : Τὸ γὰρ πολὺ γῆρας ἐσχάτων πολλῶν γέμει. Alias similes locutiones v. ap. Triller. ad Thomam p. 373.

Soph. Phil. 65 : Ἔσχατ' ἐσχάτων κακά. Conf. Suid. in Ἔσχατ' ἐσχάτων. Suspectum fuit (v. Hemsterh. ad Lucian. Tim. c. 9) quod est ap. Zosimum 1, 6, 3 : Εἰς ἐσχάτην ὠμότητος ἐκτραπείς, quum usitatum genus loquendi et ap. ipsum sit 4, 25, 7 : Εἰς ἔσχατον ἀπωλείας ἐλάσειν, et ex cod. Vat. restitutum Dionysio A. R. 10, 9, p. 2005, 2 : Ἐν ἐσχάτοις ἐστὶν ὑμῖν κινδύνοις τὸ πολιτικὸν, ubi ceteri κινδύνων, et ap. Diod. 17, 97 : Εἰς τὸν ἔσχατον ἦλθε κίνδυνον, nonnisi uno in libro sit κινδύνου. Atque etiam in versu Pselli ap. Zonaram v. Ἐσχάτη γαστὴρ citato : Τὸ κῶλον δὲ τὸ ἔντερον ἐσχάτην τῆς γαστέρος, alius liber ἐσχάτην που γαστέρα.] Talem autem signif. habet istud nomen et quum dicitur Ultima experiri. Sic Liv., Necessitas ultimum et maximum telum. Sed et Summum pro Ultimum s. Extremum in nonnullis loquendi generibus ponitur; vicissimque Extreme pro Summe. [Locutio elliptica est ap. Polyb. 1, 87, 3 : Τοὺς ὑπολοίπους τῶν ἐν ταῖς ἡλικίαις καθοπλίσαντες, οἷον ἐσχάτην τρέχοντες ταύτην, et 18, 35, 6. Plena ap. Diod. Exc. Val. p. 611, 65 : Τῆς ἐσχάτης τοῦ βίου γραμμῆς. Elliptica Exc. Vat. p. 14 : Δοκοῦντα τὴν τύχην ἔχειν συνεργὸν μὴ γινώσκειν εἰ διαμενεῖ μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐσχάτης. Abundanter additur ἔσχατος in simili formula ap. Galen. vol. 4, p. 107 : Ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς μέχρι τῆς ἐσχάτης τελευτῆς.] Interdum ἔσχατον substantive ponunt [Pind. Ol. 1, 113 : Τὸ δ' ἔσχατον κορυφοῦται βασιλεῦσιν· Plato Prot. p. 344, A : Οὕτω φαίνεται ... τὸ ἀλαθέως ὀρθῶς ἐπ' ἐσχάτῳ κείμενον, Ultimo loco positum. Demosth. p. 346, 2 : Εἰς τοὔσχατον ἐλθεῖν τὰ πράγματ' ἐᾶσαι], genit. ei addentes : ut [Soph. Ant. 853 : Προβᾶσ' ἐπ' ἔσχατον θράσους·] Plato [Phædr. p. 240, D : Ἐπ' ἔσχατον ἐλθεῖν ἀηδίας. Atque sic sæpe de senectute vel morte in V. et N. T. ἐπ' ἐσχάτου, ἐπ' ἐσχάτῳ, ἐπ' ἐσχάτων, ἕως ἐσχάτων, additis etiam genitivis τῶν ἡμερῶν, aliisve. V. Schleusneri Lexx. Cum articulo Thuc. 4, 92 : Πῶς οὐ χρὴ καὶ ἐπὶ τὸ ἔσχατον ἀγῶνος ἐλθεῖν·] De rep. 2, [p. 361, D] : Εἰς τὸ ἔσχ. ἐληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ δὲ ἀδικίας, eo sensu, quo ἐσχάτην ἀδικίαν modo ex eo protuli, i. e. Ad summum usque gradum. [Proprie Xen. H. Gr. 3, 3, 5 : Τὸ ἔσχατον τῆς ἀγορᾶς. Improprie Herodot. 7, 107 : Διεκαρτέρεε ἐς τὸ ἔσχατον· 8, 52 : Ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ ἀπιγμένοι. Thuc. 3, 46 : Πολιορκίᾳ παρατενεῖσθαι ἐς τοὔσχατον. Sine articulo Diod. Exc. Photii p. 524, 19 : Εἰς ἔσχατον ἥττης συνελάσας. Euseb. H. E. initio : Πλάνης εἰς ἔσχατον ἐλάσαντες, ubi al. ἔσχατα.] Alicubi etiam εἰς τὸ ἔσχατον, sicut et εἰς τὰ ἔσχατα, adverbii locum obtinet, pro Summe, Admodum. Lucian. [Herc. c. 1] : Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον ἀναφαλαντίας. [« Sic ἐς τὸ ὕστατον. » HSt. Ms. Vind. Cum genit. Herodot. 1, 22 : Τὸν λεὼν τετρῦσθαι ἐς τὸ ἔσχατον κακοῦ.] Xen. Reip. Lac. [1, 2] : Τοῦτον καὶ θαυμάζω, καὶ εἰς τὰ ἔσχατα μάλα σοφὸν ἡγοῦμαι. [H. Gr. 5, 4, 33 : Ἡνίασε μὲν εἰς τὰ ἔσχατα Ἀρχίδαμον. L. D. Sine articulo πρὸς ἐσχάτοις ὄντες, Animam agentes, Artemid. 2, 26, p. 114, 32. Hemst. Alia hujus-generis v. ap. Triller. l. supra cit. || Neutro sing. adverbialiter posito Soph. OEd. C. 1550 : Νῦν δ' ἔσχατόν σου τοὐμὸν ἅπτεται δέμας· schol. 954 : Παροιμιακῶς λέγεται ὅτι ὁ θυμὸς ἔσχατον γηράσκει. Num. 31, 2 : Ἔσχατον προστεθήσῃ πρὸς τὸν λαόν σου. Themistocl. Epist. 5, p. 20 : Λύσας τὰς ἐπιστολὰς, καὶ τὰ πολλὰ περὶ τῆς καταδουλώσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ ἔσχατον περὶ τῆς ἑαυτοῦ ἀπωλείας ἀναγνούς. Apoll. Perg. Præf. Con. : Ὡς ἔσχατον ἐπελευσόμενοι, citat Hemst. || Cum genit. Thuc. 4, 76 : Ἔστι δὲ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας. Deuteron. 31, 27 : Ἔσχατον τοῦ θανάτου μου, et ib. 29, τῆς τελευτῆς μου, τῶν ἡμερῶν, ubi alii ἐπ' ἐσχάτῳ vel ἐπ' ἐσχάτων. || Articulo addito Plato Gorg. p. 473, C : Ἐὰν τὸ ἔσχατον ἀνασταυρωθῇς· 508, D : Τὸ ἔσχατον ἀποκτεῖναι.] Reperitur et ἐσχατώτατα superl. ap. Xen. H. Gr. 2, [3, 49] : Τὰ πάντων ἐσχατώτατα παθών. [Phrynich. Ecl. p. 135 : Ἔσχατον χρὴ λέγειν, οὐχὶ ἐσχατώτατον, εἰ καὶ μάρτυρα παρέχοι τις, quorum illa εἰ ... τις omittit cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 386, 31. Priscian. 3, 4, 21 : « Apud Græcos quoque inveniuntur hujuscemodi, ut Aristoteles ἀπὸ τοῦ ἔσχατος ἐσχατώτατος dicit, quum ἔσχατος, id est extremus, sit superlativus. » Aristot. Metaphys. 9, 4 : Οὔτε γὰρ τοῦ ἐσχάτου ἐσχατώτερον εἴη ἄν τι. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 80, A : Ἵνα καὶ τῶν ἐσχάτων ἐσχατώτερον ἑαυτὸν ποιήσῃ. Mich. Glycas Epist. 16, p. 189 : Τῆς ἐσχάτης ἐσχατώτερα. Schol. Lycophr. 286, p. 73 ed. Bachm. : Ἐσχατωτάτην. L. D.] Ceterum quod ad etymon attinet, ratione carere non videtur deductio ab ἔχω, si modo accipiatur pro Cohibeo : quia id, in quo consistimus (consistimus autem in eo quod ultimum est), veluti nos cohibet, quum non sinit ultra progredi. Sic et Lat. Ultimum dictum quidam credunt Ultra quod pergere non liceat. [|| Formam Ἐέσχατος cum interpr. ὁ ἔσχατος suo loco ponunt Suidas et Zonaras, absurdam, ut judicabat Valckenarius, ceterum analogia non carentem. L. Dind.]

[Ἐσχατόω. V. Ἐσχατόεις.]

[Ἐσχάτωθεν. V. Ἐσχάρωθεν.]

Ἐσχάτως, Extreme, Summe, Ita ut nihil supra, Suid. Ap. Marc. 5, [23] : Ἐσχ. ἔχει, q. d. Extreme se habet, pro In extremum vitæ periculum adducta est. [Phrynichus p. 389 : Ἐσχ. ἔχει ἐπὶ τοῦ μοχθηρῶς ἔχει καὶ σφαλερῶς τάττουσιν οἱ σύρφακες. Ἡ δὲ τοῦ ἐσχάτως χρῆσις, οἶσθα, ἐπὶ τοῦ ἄκρου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νομίζεται, ἐσχ. πονηρὸς, ἐσχ. φιλόσοφος. (Menander ap. Photium in v. : Φοβοῦμαί σ' ἐσχ. Hippocr. p. 5, 33 : Τῶν ἐν ἰητρικῇ καιόντων πῦρ ἐσχ. καίει· 143, C : Τῇ ἐσχάτως λεπτοτάτῃ διαίτῃ. Xen. Anab. 2, 6, 1 : Ἐσχ. φιλοπόλεμος. Plut. Marii c. 30 : Ἔργον ἀνελεύθερον ἐσχ. Galb. c. 12 : Ἀργυρίου ἐσχ. ἥττων.) Διαγραπτέον οὖν καὶ τοῦτο. Exx. formulæ et significationis a Phrynicho improbatæ ex recentioribus inde ab Diodoro, qui etiam ἐσχάτως διακεῖσθαι dixit 18, 48, ut Agatharchides Photii p. 444, 7, post Polybium 1, 24, 2, attulit Triller. ad Thomam p. 373—4. Add. Albert. ad Hesych. v. Ἐσχάτης.]

[Ἐσχηματισμένως, Figuraliter. Schol. Aristoph. Pl. 23 : Τινὲς δέ φασιν ἐσχ. εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ λῆρος ἦγουν μαντικός. Boiss. Schol. Flor. Eur. Hecub. 947 ed. Matth. : Οὗτοι οἱ στίχοι λέγονται ἐσχηματισμένοι, οἵτινες τῷ μὲν φαινομένῳ κατ' ἀληθὲς ὁμιλοῦνται, τῷ δὲ νοουμένῳ λέγονται ἐσχηματισμένως. Id. 953 : Ἐσχημ. καὶ πεπλασμένως. Epiphan. vol. 1, p. 813, B. L. D. Eustrat. De oper anim. p. 418, B. Basil. t. 2, p. 453, B : Ἐσχ. τῷ βίῳ κεχρημένοι, Quorum vita simulatio fuit. Hase.]

[Ἔσω. V. Εἴσω.]

[Ἐσωκουρίτης, ὁ, Monachus qui intra monasterium tonsus est. Balsamon ad Can. 2 Concilii in Templo Apostolorum p. 555 : Ἐφ' ᾧ καὶ ἐσωκουρίτην λογίζεσθαι. Suicer.]

[Ἐσωμονῖται, οἱ, Monachi intra monasterium habitantes. Balsamon ad Can. 19 Conc. Nicæni 2 p. 544 ex Constit. quadam Alexii Comneni : Προτιμότεροι γὰρ ὀφείλουσιν εἶναι οἱ ἐσωμονῖται τῶν ἄλλων ἁπάντων εἰς τὸ λαμβάνειν τὰς χρείας αὐτῶν. Hinc Ἐσωμονιτᾶτον, τὸ, de adelphato ejusmodi monachorum, cui contrarium τὸ ἐξωμονιτᾶτον. De utroque v. Suicer.]

[Ἐσῶπις, ἡ, Esopis. Strabo 6, p. 259 : Εἰσὶ δ' ἀπὸ Ῥηγίου μέχρι Λοκρῶν ἑξακόσιοι στάδιοι. Ἵδρυται δ' ἡ πόλις ἐπ' ὀφρύος, ἣν Ἐσῶπιν καλοῦσι. Liber Paris. unus in marg. : Ἡ νῦν ἁγία Κυριακή. L. Dind.]

[Ἐσώτατος. Ἐσωτάτω. V. Εἴσω.]

[Ἐσωτερικὸς, ἡ, ὸν, Internus, Ad interiora pertinens. Clemens Al. Strom. 5, p. 681 : Λέγουσι δὲ καὶ οἱ Ἀριστοτέλους τὰ μὲν ἐσωτερικὰ εἶναι τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, τὰ δὲ κοινά τε καὶ ἐξωτερικά. Lucian. Vit. auct. c. 26 : Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ, ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο τὸν μὲν ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ ἐξωτερικὸν καλεῖν.]

[Ἐσωτέριον, τὸ, Interula. V. Salmas. ad Tertull. De pallio p. 52, 358. Ducang.]

[Ἔσωτερος. V. Εἴσω.]

[Ἐσωφόριον, τὸ, Interula, ap. Leontium episcopum in Vita S. Joannis eleemosynarii. Ducang.]

[Ἐτά. V. Ἐτεός.]

[Ἐταεῖς, διὰ διφθόγγου, ὡς Διπεδιεῖς. Ἔστι δὲ πόλις Λακωνική. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, Steph. Byz. Pro Διπεδιεῖς cod. Vratisl. πεδεῖς, Διπαιεῖς et Ἑταιεῖς Holsten.]

Ἐτάζω, Examino, Inquiro, Scrutor. Quod si etymum sequimur, quod ab Etym. traditur, proprie significat Veritatem inquiro; vult enim esse ab ἐτεὸν, et dici ἐτάζω. quasi ἐτεάζω. Ceterum hujus simpl. exemplum nullum nec ille nec ceteri afferunt, quos qui-

dem videre mihi contigit. Suid. dicit duntaxat, ἑτάζω jungi accusativo. [In etymologia nominis ἔτος ponit Plato Crat. p. 410, D. Laurea Tullius Anth. Pal. 7, 17, 5: Ἦν δ' ἐμὲ (Sappho loquitur) Μουσάων ἑτάσης χάριν. Polus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 245 : Δηλοφανέστερον δέ κα γένοιτο τὸ ταύτας κράτος ἑτάζουσιν ἁμῖν τὰς ἄλλας ἔξιας. Et sæpius in V. T. cum nominibus καρδίας, νεφροὺς, λόγους, ὁδοὺς, τρίβους.] Hesych. ἑτάζεσθαι exp. non solum βασανίζεσθαι, κρίνεσθαι, verum etiam ἀριθμίζεσθαι. [Pro ἐξετάζω ap. Herodot. 3, 62, repererat glossator S. German. (Antiatt. Bekkeri p. 96, 29), monente Wessel. ad l. c. Schweigh. || Examino, ut sit i. q. Torqueo, Genes. 12, 17 : Ἤτασεν ὁ θεὸς τὸν Φαραὼ ἑτασμοῖς μεγάλοις. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. p. 595, 32 : Κατεχόμενος κάρῳ καὶ ἐπὶ πολὺ ἑταζόμενος ὑπὸ τῶν Ἐρινύων. Sap. 6, 6 : Δυνατοὶ δυνατῶς ἑτασθήσονται. || De futuri forma contracta ἑτῶ et aoristi Dorica ἤταξα dixi in Ἐξετάζω. || De orthographia per αι Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 22 : Ἑτάζω. Τοῦτο εὕρηται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου, εἰ καὶ σπανίως. Exemi hoc vitium, quod videbatur, Jo. Malalæ p. 473, 8; 483, 18, 20; 494, 2 etc. L. Dind.]

[Ἑταιεῖς. V. Ἑταεῖς.]

Ἑταίρα, et Ion. Ἑταίρη, ἡ, Sodalis (fem.), Amica. Sic Galli ὁ ἐμὸς ἑταῖρος, *Mon compagnon*, ἡ ἐμὴ ἑταίρα, *Ma compagne*, dicunt. Sappho [ap. Athen. 13, p. 571, D] : Τάδε νῦν ἑταίραις ταῖς ἐμαῖς τερπνὰ καλῶς ἀείσω. Et, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. [Eodem modo Pind. Pyth. 3, 18 : Ἅλικες παρθένοι ἑταῖραι, et alibi. Amphitrite Ποσειδάωνος ἑταίρη, Uxor, ex orac. ap. Euseb. Præp. ev. p. 239, C, affert Hemst. Aristoph. Eccl. 528 : Γυνή με τις νύκτωρ ἑταίρα καὶ φίλη μετεπέμψατ' ὠδίνουσα· Lys. 701. Plato Reip. 8, p. 568, E : Ἑταῖροι καὶ ἑταῖραι· 9, p. 574, B : Ἕνεκα νεωστὶ φίλης καὶ οὐκ ἀναγκαίας ἑταίρας γεγονυίας· 10, p. 603, B : Ἡ γραφικὴ ... τῷ ἐν ἡμῖν προσομιλεῖ τε καὶ ἑταίρα καὶ φίλη ἐστίν.] Hom. ap. Athen. [14, p. 627, E] vocat etiam citharam ἑταίρην convivii : Φόρμιγγός θ' ἣν δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην· sed nos ap. Hom. Od. Θ, [99] legimus : Φόρμιγγός θ', ἣ δαιτὶ συνήορός ἐστι θαλείη· admonet tamen Eust. in quibusdam exempll. pro θαλείῃ legi et ἑταίρῃ, quæ tertia fuerit lectio. [Dicit Ath. Od. P, 271. De cithara etiam H. Merc. 478 : Λιγύφωνον ἑταίρην. Hom. Il. T, 2 : Φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη. Aristoph. Eq. 589 : Νίκην; ἣ χορικῶν ἐστὶν ἑταίρα. Theocrit. 21, 16, Πενία. Callimach. Del. 101 : Ἑλίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη.] || Meretrix. Cujus appellationis auctores traduntur Athenienses, rei odiosæ speciosum dare nomen volentes; ita enim ἑταίρα dixerunt pro πόρνη, ut σύνταξις pro φόρος, et οἴκημα pro δεσμωτήριον. In VV. LL. annotatur ex Plut. Solonem [c. 15] per urbanitatem appellasse ἑταίραν, quæ πόρνη dicebatur. Quod tamen a Plut. non dicitur, sed Athenienses in imponendis novis illis nominibus imitatos esse Solonem, qui χρεῶν ἀποκοπὴν appellarat σεισάχθειαν. Itidem certe mutarunt Itali quidem primum, deinde vero et Galli odiosum nomen, quod πόρνην illis significabat : unde est hodie honestum s. potius speciosum voc. *Courtisanne* ab Italico voc. pro turpi *Putain*, *Paillarde*. Sed ita mutarunt, ut tamen et alterum manserit : sicut etiam Græci suum πόρνη servarunt. Ad nomen autem Lat. Amica quod attinet, ita Meretricem ap. poetas significat, ut tamen potius Græco ἐρωμένη respondeat, eodemque modo cum adjectione dicatur. Sed de harum vv. discrimine agam et infra. Ceterum ad hujus v. ἑταίρα originem respiciens Antiphanes [ap. Athen. 13, p. 572, A] dixit de quadam meretrice optime morata, illam ὄντως fuisse ἑταίραν, quum ceteræ contra tam pulcrum nomen moribus suis contaminent. Postquam enim dixit de illa, Ἦθός τι χρυσοῦν πρὸς ἀρετὴν κεκτημένης, subjunxit, Ὄντως ἑταίρας· αἱ μὲν ἄλλαι τοὔνομα Βλάπτουσι τοῖς τρόποισιν [τρόποις γὰρ], ὄντως ὂν καλόν. Anaxilas vero comicus et ipse [ibid.] dicit cuidam eum non πόρνης, ut ipse vocabat, sed ἑταίρας amore captum esse, et ἑταίρας appellationem ἐκ τῆς ἑταιρίας sumptam esse : Ἐκ τῆς ἑταιρίας, ἑταίρα τοὔνομα Προσηγορεύθη· καὶ σὺ νῦν οὐχ, ὡς λέγεις, Πόρνης, ἑταίρας δ' εἰς ἔρωτα τυγχάνεις Ἐληλυθώς. Est autem observanda hæc deductio, propter illud etiam, quod quidam vett. gramm. annotant, ἑταίρα sc. in hac signif. non habere præcedens masc. Quibus tamen puto responderi posse, nomen ἑταίρα pro Sodali muliere habere suum masc. ἑταῖρος : quamvis autem ab illa signif. in aliam detortum sit, non ideo desinere ἑταῖρος masc. ejus esse. Observanda vero est diversitas accentus in gen. plur. ab ἑταῖρος, et gen. plur. ab ἑταίρα : in qua luserunt aliquando Græci scriptt., ut quidam [Cynulcus] ap. Athen. 13, [p. 567, A] : Σὺ δὲ, ὦ σοφιστὰ, ἐν τοῖς καπηλείοις συναναφύρῃ οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν, μαστροπευούσας περὶ σαυτὸν οὐκ ὀλίγας ἔχων· repono autem hic συναναφύρῃ pro συναναφώρῃ : de qua mea emendatione judicet lector. Porro non solum dicebatur aliqua esse ἑταίρα, sed interdum et cum adjectione, esse ἑταίρα hujus, illius; sed raro tamen : potius enim voce ἐρωμένη tum utebantur : quæ alioqui sine adjectione non ponebatur, et quamvis quum dicebatur ἡ ἐρωμένη αὐτοῦ, αἱ ἐρώμεναι αὐτοῦ, ut Athen. Φιλάδελφος πλείστας ἔσχεν ἐρωμένας, ut plurimum non aliud intelligeretur quam ἡ ἑταίρα αὐτοῦ et αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ, non tamen ἐρωμένη sine gen. itidem ponebatur pro ἑταίρα. Ut autem dicebatur ἔχειν ἐρωμένην, sicut ἔχειν ἑταίραν, ita vicissim illa dicebatur ἔχειν ἐρώμενον, ἐραστήν. Denique honestior multo erat appellatio ἐρωμένης quam ἑταίρας, et quidam minus meretricium præ se ferebat. Plato tamen [Asclepiades in Anth. Palat. 7, 217, 1] non dubitavit dicere se habere Archeanassam ἑταίραν, in hoc versu, Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίραν. Et versa vice poeta quidam Lat., Propert. si bene memini, amicas, quod Græco ἐρωμένας respondere dixi, non aliud quam meretrices esse ostendit, quum scribit, Nunquam venales essent ad munus amicæ : conquerens sc. quod venales essent. [Ἑταίρα de amica viri s. meretrice Eur. Cycl. 500 : Χλιδανῆς ἑταίρας. Aristoph. Thesm. 346 : Ἦ καὶ δέχεται (δῶρα) προδιδοῦσ' ἑταίρα τὸν φίλον· Eccl. 1161. Xen. Anab. 4, 3, 19; Plat. Phædr. p. 240, B. Or. c. Neær. p. 1386, 20 : Τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκ' ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν θεραπείας τοῦ σώματος. Theocr. 20, 18 : Φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν, ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα. De ἑταίραις apud Atticos qui scripserint plures memorat Athenæus. V. ind. titulorum ap. Schweigh. vol. 9, p. 242. || Πεζαὶ ἑταῖραι v. in Πεζός.] || Ἑταίρα cognominata etiam fuit [Athenis et Ephesi] Venus, tanquam ἑταίρους et ἑταίρας congregans [sec. Hesychium] : vel tanquam gaudens ἑταίραις. Meminit Eust. [Il. p. 1185, 3], et ante eum [Philetærus ap.] Athen. 13, [p. 559, A, 572, D : Οὐκ ἐτὸς ἑταίρας ἱερόν ἐστι πανταχοῦ, ἀλλ' οὐχὶ γαμετῆς οὐδαμοῦ τῆς Ἑλλάδος] : qui et πόρνης Ἀφροδίτης Templum apud Abydenos fuisse tradit. [Photius : Ἑταίρας Ἀφροδίτης ἱερὸν Ἀθήνησιν ἀπὸ τοῦ συνάγειν ἑταίρους καὶ ἑταίρας. Clem. Al. Pæd. p. 33 : Οὐχὶ δὲ Ἀφροδίτῃ ... ἑταίρᾳ Ἀθηναῖοι ... θύουσιν; || De forma sine ι HSt. :] Ἑτάρη, Hesychio ἑταίρη, φίλη, συνεργὸς, Sodalis, Amica, Socia. [Hom. Il. Δ, 441 : Ἔρις ... Ἄρεος ... κασιγνήτη ἑτάρη τε. Sappho ap. Etym. M. p. 250, 10; Mosch. 2, 102; Callim. Lav. Min. 58; Oppian. Cyneg. 4, 251. V. autem Ἕταρος in Ἑταῖρος.] Est ei et ἡ Περσεφόνη, Proserpina.

Ἑταιρεία, ἡ, Sodalitas, Sodalitium, [Consortium, Gl.] συνήθης δμόνοια καὶ φιλία Suidæ [Pollux 3, 62; 5, 114. Definitt. Plat. p. 413, B : Ἑταιρεία (al. -ρία) φιλία κατὰ συνήθειαν ἐν τοῖς καθ' ἡλικίαν γεγενημένοις. Soph. Aj. 683 : Τοῖς πολλοῖσι γὰρ βροτῶν ἄπιστός ἐσθ' ἑταιρείας λιμήν. Ita libri plurimi cum Suida. Ceteri ἑταιρίας, ut plerique Eur. Or. 1072 : Τί δὲ ζῆν σῆς ἑταιρίας ἄτερ; 1079 : Ἑταιρίαν σέβων. V. quæ de utraque forma dicentur in Ἑταιρία.] Plato [quum alibi tum] Ep. 7, [p. 333, E] : Προδοῦναι τὴν Δίωνος ξενίαν καὶ ἑταιρείαν. Isocr. [p. 56, D; 348, A, Plat. Reip. 2, p. 365, D] συνάγειν ἑταιρείαν, Sodalitatem contrahere. [Immo Cogere, Convocare, ut formula ponenda sit inter sequentis signif. exx., ut ἑταιρείας ποιεῖσθαι, ap. Isocr. p. 38, A.] Lucian. [De salt. c. 60] : Τὴν Πειριθόου καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾄδου ἑταιρείαν. Auctor Axiochi [p. 364, A] : Ἐξ ἑταιρείας ἐραστὴς ἅμα καὶ ἐρώμενος, Ex sodalitate s. Sodalitio. Babrius ap. Suid. : Θέντο μετ' ἀλλήλοισιν ἑταιρείην μύε δοιώ. [Addæus Anth. Pal. 7, 51, 4 : Ἑταιρείῃ τίμιος Ἀρχέλεω. Simonides ib. 509,

2 : Ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου. Julianus Ægypt. ib. 9, 446, 2 : Ἄστεϊ μέσσῳ εὖχος, ἑταιρεῖαι. Oppian. Cyneg. 2, 321 : Ἑταιρείης τάχα πικρῆς καὶ φιλίης. Nonnus Dion. 11, 119 : Ποῖον ἑταιρείης γέρας ἔλλαχες; Cum præpos. πρὸς schol. Hom. Il. B, 89 : Τῆς πρὸς ἀλλήλους ἑταιρείας εἶχοντο.] || Est etiam τάγμα s. πλῆθος, q. d. Sodalitium factiosum, Factio. [V. supra.] Dem. [p. 560, 6] : Μαρτύρων συνεστῶσα ἑταιρεία. Plut. Pericle [c. 14] : Ἑταιρείαν ἀντιτεταγμένην κατέλυσε, Contrariam factionem evertit : Poplicola, Ἑτ. καὶ δύναμιν φίλων ἔχων καὶ οἰκείων, Magnam amicorum et clientum manum. [Lysand. c. 21 : Ταῖς ἑταιρείαις τὰς πόλεις κατέχων. De bestiis Aristot. H. A. 9, 4 : Αἱ δὲ βόες νέμονται καθ' ἑταιρείας καὶ συνηθείας. || Forma Ionica Herodot. 5, 71 : Προσποιησάμενος ἑταιρηίην τῶν ἡλικιωτέων.] || Peculiariter vero ἐπὶ τῆς ἑταιρήσεως usurpavit Andocides [p. 13, 27, unde Harpocratio et] Suid. [Ἑταιρία male ap. Photium. Diod. 2, 18 : Πολλὰ καὶ ἄρρητα κατ' αὐτῆς εἰς ἑταιρείαν βλασφημήσας. || Auxiliares copiæ et a sociis ac fœderatis imperii acceptæ ad imperatoris et palatii custodiam, apud Byzantinos, quorum exx. plurima attulit Ducangius, qui etiam de duabus eorum cohortibus, μεγάλη et μικρὰ ἑταιρεία dictis, exposuit. Add. Constantini Cærim. p. 5, A; 6, B. L. Dindorf.]

Ἑταιρειάρχης, [vel Ἑταιρείαρχος,] ὁ, Suidæ ὁ τῆς ἑταιρείας ἄρχων. [Nicet. Chon. Alex. p. 156, C. Constantin. Cærim. p. 70, D, ubi ἑταιρειάρχου, aliique plurimi scriptores Byzantini ap. Ducang. Qui v. etiam de μεγάλῳ et μικρῷ ἑταιρειάρχῃ, coll. quæ in Ἑταιρεία dicta sunt. Formæ ἑταιρείαρχος exemplum Pachymeris Man. Palæol. p. 216, C, ubi ἑταιρειάρχους, annotavit idem. Per ι in tertia vitiose, ut in Ἑταιρία dicetur, cod. Vindob. Epist. Mich. Glycæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 4, p. 347, C : Ἑταιριάρχῃ κυρῷ Ἰωάννῃ τῷ Δουκί. V. Ἑταιρειώτης. Hinc Ἑταιρειαρχία, ἡ, Præfectura ἑταιρείας, ap. Nicetam Chon. p. 173, B, ubi male ἑταιρειαρχεία scriptum. L. Dind.]

[Ἑταιρεῖον, τὸ, Lupanar. Schol. Aristoph. Eq. 873 : Ὃς διὰ τὴν πολλὴν ὑγρότητα ἐν τοῖς ἑταιρείοις διέτριβεν. L. Dindorf.]

Ἑταιρεῖος, ὁ, q. d. Sodalitialis. Ἑτ. Ζεύς, Jupiter sodalitii præses, Jupiter sodalitius, Bud., ut Ἑρκεῖος et Ἐφέστιος, Præses eorum, qui ejusdem aulæ septi et ejusdem laris participes essent, ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας, Eust. [Od. p. 1930, 32. Hegesander ap. Athen. 13, p. 572, D : Ἱστοροῦσι δὲ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἴσονος συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι καὶ τὴν ἑορτὴν Ἑταιρίδεια προσαγορεῦσαι. Diphilus ap. eund. 10, p. 446, D, Parthen. Erot. c. 18, Dio Chr. vol. 1, p. 56, 57. Παρὰ Κρησὶ addit Zonar. s. Suidas, ἐν Κρήτῃ Hesych.] Scribitur autem ἑταιρεῖος, ab Eust. [et Etym. M. in Ἡμετέρειος, Gudiano in Μεγαλεῖον, Choerobosco in Crameri Anecd. vol. 2, p. 198, 24, grammatico in Bachmanni Anecd. vol. 2, p. 355, 28; 361, 15, Arcadio p. 45, 6, Ps.-Aristot. De mundo c. 7, p. 401, 22], sicut ἑρκεῖος : annotante tamen, τεχνικὸν quendam, sicut ἡμετέρειος dicitur, ita et ἑταίρειος dicendum tradere. [|| Amicus. Suidas et Zonar. : Σημαίνει δὲ καὶ τὸν φίλον. Hom. H. Merc. 58 : Ἑταιρείῃ φιλότητι.] Epigr. [Alcæi Messen. Anth. Pal. 9, 519, 5] : Ὅσπερ ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο Γεύσατο, Qui inter scyphos sodalis sanguinem gustavit. [Myrinus Anth. Pal. 6, 254, 7 : Ἑταιρείοις ἐνὶ κώμοις. || Meretricius. Antiphil. ib. 9, 415, 5 : Ἔστιν ἑταίρειος μὲν ἐμοὶ στόλος. || Forma Ion. Ἑταιρήιος Ζεύς, Herodot. 1, 44.]

[Ἑταιρειώτης, ὁ, Socius. Herodian. Epimer. p. 37 : Ἑταιρία (-εία Boiss.), ὅθεν καὶ ἑτ. καὶ ἑταιριάρχης (—ρειάρχης Boiss.). Refertur autem ad signif. Copiarum auxiliarium in Ἑταιρεία notatam. Constantin. Cærim. p. 5, D : Σὺν τοῖς μαγλαβίταις καὶ τοῖς ἑταιρειώταις. L. Dindorf.]

Ἑταιρεύω, In societate versor. [Meretricor, Gl. Medio sic Theopompus ap. Polyb. 8, 11, 10 : Περιήγοντο δύο καὶ τρεῖς τοὺς ἑταιρευομένους. Pro quo apud Athen., locum Theopompi repetentem 6, p. 260, E, scriptum ἑταιρουμένους. Diodor. 12, 21 : Μηδὲ τὸν ἄνδρα φορεῖν δακτύλιον ὑπόχρυσον, ἐὰν μὴ ἑταιρεύηται ἢ μοιχεύηται. Plut. Anton. c. 18 : Ἐσθῆτας λαβόντες ἑταιρευομένων γυναικῶν. L. D. Activ. Bardesan. ap. Euseb. Præp. ev. p. 275, B : Τῶν ἄλλων Ἰνδῶν φονευόντων, καὶ ἑταιρευόντων, καὶ μεθυσκομένων. Hase.]

Ἑταιρέω, Mereor, Prostituo me, ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνῶ, Athen. 13. Reperitur vero tam de mare, quam de femina usurpatum. Æschin. p. 12 [8, 13], inquit Bud., ἡταιρηκέναι dicit esse παρ' ἑνὶ μεμισθαρνηκέναι ἐπὶ τῷ σώματι, s. πεπορνευκέναι : vulgo Merere et passim prostare. Idem tamen Bud. a Chrysost. 14 τὸν ἡταιρηκότα ἄνθρωπον καὶ πεπορνευμένον pro eod. poni scribit : sicut et in Vita Æschin. [p. 13 Reisk.] : Ἧν φασι κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν ἡταιρηκέναι καθεζομένην ἐν οἰκήματι πρὸς τῷ τοῦ καλαμίτου ἡρῴῳ, illud ἡταιρηκέναι pro πεπορνευκέναι usurpatur, i. e. Publice prostitisse. Idem Æschin. p. 8 [3, 2] : Ὃς ἂν ἐκμισθωθῇ ἑταιρεῖν. [Et p. 2, 41 et sæpius p. 3 et 4.] Et ἡταιρηκὼς ap. Eund. p. 10 [5, 5] : Ὃ τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἐφ' ὕβρει πεπρακὼς, Bud. [Conf. Demosth. p. 612, 5; 616, 14; 1125, 9.] Plut. [Cat. maj. c. 17] : Μειράκιον ἐκ παιδικῆς ὥρας ἑταιροῦν. Idem Pericle [c. 24] : Παιδίσκας ἑταιρούσας τρέφουσαν. [Figurate id. Mor. p. 62, E : Οὐκ ἀληθινῆς φιλίας οὐδὲ σώφρονος, ἀλλ' ἑταιρούσης καὶ περιπλεκομένης ἑτοιμότερον τῶν δεομένων.] Ap. Athen. 13, [p. 586, F] cum dat. construitur : Εἰρηνίδος ἑταίρας μέμνηται ὡς ἑταιρούσης τῷ Λεωκράτει. [Andocid. p. 13, 28 : Ἐνὶ μὲν οὐχ ἑταιρήσας. Schneid. || Philostr. Vita Apoll. vol. 1, p. 214, 20, de Galba : Ἡταιρημένους ἐσποιῶν ἑαυτῷ παῖδας, τὸν Ὄθωνα καὶ τὸν Πείσωνα· Olear. præf. p. xxxvij interpretatur : In collegas adscitos. Hase. || Agit de hoc v. Thomas M. p. 375-6. Medii ex. suspectum v. in Ἑταιρεύω. || Photius : Ἑταιρεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ φιλονεικεῖν.]

[Ἑταιρήιος. V. Ἑταιρεῖος.]

Ἑταίρησις, εως, ἡ, Vita meritoria, meretricia, [Meretricium, Gl.] Æschin. [p. 2, 43] : Κατ' αὐτοῦ μὲν τοῦ παιδὸς (τοῦ ἐκμισθωθέντος ἑταιρεῖν) οὐκ ἐᾷ γραφὴν ἑταιρήσεως εἶναι, Lex vitæ meritoriæ reum non agit eum, qui a parentibus aut tutoribus aut dominis ad quæstum corpore faciendum prostitutus sit. [Demosth. p. 599, 24; Dio Cass. 45, 26; Sext. Emp. p. 177, 14. Thomas M. p. 376; Lex. rh. p. 245, 8. L. D. Philo vol. 2, p. 381, 32 : Ἑταιρήσεως ἢ μοιχείας ὀνόματα μὴ δείσητε. Synes. Epist. p. 188, C : Εἴ τις ἑταιρήσεως διώκοι τὸν Αἴαντα. Sopat. in Hermog. Walz. Rhett. vol. 5, p. 206, 16 : Τίμαρχος ἁλοὺς ἑταιρήσεως. Hase.]

Ἑταιρία, ἡ, Sodalitas, Sodalitium, [Contubernium add. Gl.] φιλία. [Xen. H. Gr. 2, 4, 21 : Πρὸς θεῶν πατρῴων ... καὶ ξυγγενείας καὶ κηδεστίας καὶ ἑταιρίας. Altera signif., qua dicitur non de re, sed de hominibus s. Factione, 5, 2, 25 : Ἀρχηγὸς τῶν ἑταιριῶν. V. infra.] Isocr. [p. 4, A] : Πρὸς ἑταιρίαν πολλῷ κρείττων φύσις νόμου. [Hoc ex. pertinet ad signif. Amicitiæ, ad signif. Factionis vero duo quæ sequuntur.] Aristot. Polit. 2, [9], ἑταιριῶν τὰ συσσίτια, Convivia a sodalibus instituta. Sodalitates id vocat Cic. De senect. Plut. [Mor. p. 583, A] : Ἐξέπεσον αἱ κατὰ πόλεις ἑταιρίαι τῶν Πυθαγορικῶν στάσει κρατηθέντων, Sodalitates s. Sodalitia. [De disciplina Pollux 4, 44.] Ponitur etiam generalius pro Amicitia. Illud enim Thuc. 3, [82] : Τῆς τε ἑτ. διαλυτὴς, exp. Amicitiæ dissolutor : loquitur autem ibi de seditionibus in Corcyrensium rep. excitatis. V. Ἑταίρα. [Alia hujus signif. exx. v. in Ἑταιρεία. Quum autem significatione Factionis et ἑταιρηίη sit apud Herodotum et apud Atticos sæpe ἑταιρεία, probabile est formam ἑταιρία alteri ascribendam esse significationi. Nam in Etym. Gud. p. 214, 54 : Ἑταιρεία, ἡ τάξις, ἑταιρία καὶ ἡ φιλία, pro καὶ scribendum δὲ, ut est ap. Zonar. p. 890 : Ἑταιρεία, τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ συνήθης ὁμόνοια, ἑταιρία δὲ ἡ φιλία ι, ubi inepta est distinctio inter ὁμόνοια et φιλία, nisi librariorum errore hæc confusa sunt et scribendum ἡ φ. καὶ ἡ σ. ὁμ., collata gl. Suidæ ab HSt. initio v. Ἑταιρεία posita. Fortasse etiam illa τὸ ἀξίωμα ad exemplum Etym. Gudiani corrigenda. Confirmatur autem hæc ratio libris bonis, velut Florentino Diodori 19, 5 et 6 ἑταιρείας pro ἑταιρίας præbente solo, ut est in Exc. p. 556, 36. L. Dind.]

[Ἑταιριάζω. V. Ἑταιριασταί.]

[Ἑταιριάρχης. V. Ἑταιρειάρχης.]

[Ἑταιριασταὶ, οἱ, appellati Christiani a Mahume-

tanis, quod socium deo adjungant. Nicetas Chon. in Confut. Ms. legis Mahumeticæ : Καλοῦσι δὲ ἡμᾶς ἑταιριαστὰς, ὅτι, φασὶν, ἑταῖρον θεῷ προσεισάγομεν, λέγοντες εἶναι τὸν Χριστὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ καὶ θεόν. V. Auct. de initiis Hæreseon n. 101 (Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 330, A, C. Ibidem est verbum Ἑταιριάζω : Οὐκοῦν φεύγοντες τἑαιριάζειν τὸν θεὸν ἐκόψατε αὐτὸν, Dum sociare deum vitatis, mutilastis eum). Ducang. In Ἑτεριστὰς corruptum notavit idem in Append. p. 75.]

Ἑταιρίδεια, τὰ, Festum in honorem Jovis Sodalitii, Magnesiæ [ἐν Μαγνησίᾳ Athen.] celebrari solitum : quod [Hegesander ap.] Athen. dictum scribit, non ab ἑταίρα, sed aliunde : idque mox declarans, 13, [p. 572, D] ita subjungit, Ἱστοροῦσι δὲ πρῶτον Ἰάσονα τὸν Αἴσονος, συναγαγόντα τοὺς Ἀργοναύτας, Ἑταιρείῳ Διὶ θῦσαι, καὶ τὴν ἑορτὴν Ἑταιρίδεια προσαγορεῦσαι. [Θύουσι δὲ καὶ οἱ Μακεδόνων βασιλεῖς τὰ Ἑταιρίδεια. Vera autem forma est Ἑταιρίδεια, ut supra Ἐρωτίδεια, falsæ, quæ aliquoties sunt in libris nonnullis, Ἑταιρίδια et Ἑταιρείδια.]

Ἑταιρίδιον, τὸ, Meretricula. Plut. [Mor. p. 808, E, coll. 192, E] : Τοιαύτας χάριτας λαμβάνειν ἑταιριδίοις, οὐ στρατηγοῖς, πρέπον ἐστίν· quæ ait Epaminondas ad Pelopidam pro caupone in carcerem conjecto intercedentem. [Heliodor. Æth. 7, 10. Schneid. Pollux 4, 151, 153; Philem. Lex. techn. § 96; schol. Aristoph. Av. 668.]

Ἑταιρίζω, Sodalis fio, Sodalitatem ineo, φιλιοῦμαι s. φιλίαν καταπράττομαι, Eust. exp. illud Homeri Il. Ω, [334] : Σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Cui tamen l. non male convenerit expos., quæ ap. Hesych. est, ut sc. ἑταιρίσαι accipiamus pro συνεργῆσαι, Opitulari et operis faciendi socium esse. Sunt autem ea verba Jovis Mercurium Priamo comitem et ducem itineris ad Achillis castra mittentis. [H. Ven. 96 : Ἥπου τις Χαρίτων δεῦρ' ἦλυθες, αἴτε θεοῖσι πᾶσιν ἑταιρίζουσι.] || Meretriciam factito, Bud. ex Luciano [D. mer. 8, 2] : Ταῦτα λέγω πρός σε, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἑταιρίσασα. [Gl. : Ἑταιρίζει, Scortatur. Constructione novitia schol. Rav. Aristoph. Thesm. 254 : Διαβάλλει δὲ αὐτὸν ὡς μετ' αὐτοῦ ἑταιρίζοντα.] || Ἑταιρίζομαι s. Ἑταρίζομαι, ap. poetas, Associo mihi, Socium mihi adjungo, Adjutorem et administrum mihi assumo : ab ea signif. τοῦ ἑταῖρος, qua pro Administro ponitur, βοηθὸν καὶ ὑπουργὸν [συνεργὸν Hesych.] προσλαμβάνω. Hom. Il. N, [456] : Ἦ τινά που Τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων, ... ἢ πειρήσαιτο καὶ οἷος· ubi ἑταιρίζεσθαί τινα et πειρᾶσθαι οἷον sibi opp. [Callim. Dian. 206 : Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο. Naumachius 55 : Μηδὲ μὲν ἀκριτόμυθον ἑταιρίσσαιο γυναῖκα. Eust. Il. p. 848, 12.] Nonn. [Jo. c. 15, 19] : Ὑμέας ὡς ἰδίους ἑταρίζετο. [|| Socius sum, Adjuvo. Photius et Suidas : Ἑταιρισάμενος, συνεργήσας.] || Meretricor, quo voc. utitur Colum. A Comicis ἑταιριζόμενον appellari τὸν περὶ τὰς ἑταίρας ἔχοντα annotat Poll. 6, [188]. Quod de muliere etiam dicitur ap. [Athen. 13, p. 593, B : Ἑταιριζομένην καὶ αὐτήν. Sirac. 9, 3. Fut. ἑταιρισθήσεται Achmes Onir. p. 50, D.] Chrysost. : Δείξωμεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν βδελυγμίαν, i. e. τῆς ἑταιρούσης, Mulieris quæ quæstum corpore facit. [Ἐρεθιζομένη, προσκνωμένη interpr. Photius et Suidas. Cum dativo Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 237, 10 : Πολλαὶ γυναῖκες ἑνὶ ἑταιρίζονται ἀνδρί. L. Dind.]

Ἑταιρικὸς, ἡ, ὸν, Sodalitius, Sodalem decens : ut ἑτ. φιλία, qualis fuit Pyladæ et Orestis, Diog. L. Lucian. [D. mort. 15, 4] : Ἑτ. μὲν ἡ παραίνεσις. Aristot. Eth. 8, [12] : Ἡ ἀδελφικὴ (φιλία) τῇ ἑταιρικῇ ὁμοιοῦται, Fraterna amicitia similis est sodalitiæ. 9, [10] : Οὐ γίγνονται γὰρ φίλοι πολλοὶ κατὰ τὴν ἑτ. φιλίαν. [Dio Cass. 47, 5 : Παρ' οὐδὲν τὴν τοῦ ἑταιρικοῦ σωτηρίαν πρὸς τὴν τοῦ διαφόρου τιμωρίαν ποιούμενοι, Sodalis.] Et neutr. τὸ ἑταιρικὸν, Sodalitium [Gl.], Thuc. 3, [82] : Καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑτ. ἀλλοτριώτερον ἐγένετο, Propinquitas sodalitii. [De collegiis Dio Cass. 38, 13 : Τὰ ἑταιρικὰ, κολλήγια ἐπιχωρίως καλούμενα, ἀνενεώσατο· 45, 30 : Ἐπὶ τοῦ ἑταιρικοῦ τοῦ Ἰουλίου. De factionibus 37, 57 : Συμφρονησάντων δὲ ἐκείνων καὶ τὰ ἑταιρικὰ σφῶν ὡμολόγησαν. Plut. Lysand. c. 5 : Παροξύνων ἑταιρικὰ συνίστωσθαι. || Ἑταιρικὴ ἵππος, i. q. οἱ ἑταῖροι Macedonum, ap. Diod. 17, 37. Ubi v. Wessel. Polyb. 16, 18, 17.]

|| Meretricius [Gl.], Amatorius : ut ap. Suid. : Ἡ δ' οὐ προσεῖτο τὴν δόσιν, ἑταιρικὸν φάσκουσα εἶναι τὸ μίσθωμα, Meretriciumque esse quæstum dixit, Bud. Theophyl. Ep. 75 : Πρίασθαι γὰρ πίστιν ἑταιρικὴν, χαλεπώτατον. Philostr. Ep. 38 : Ὁ μὲν γὰρ καλλωπισμὸς ἑταιρικόν. Bud. quoque ἑταιρικὸν pro Amatorio et Meretricio citat ex Dionys. Areop. [Plut. Mor. p. 140, B : Ἀνὴρ φιλήδονος γυναῖκα ποιεῖ ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον. Ib. C : Ἑταιρικὸν καὶ ἰταμόν· 142, B : Πᾶν τὸ περιττὸν καὶ ἑταιρικόν· 46, B : Λόγῳ σωφρονοῦντι προσφέροντες ἔπαινον ἑταιρικόν· 758, D : Τὸ ἑταιρικόν (γένος τῆς φιλίας). Alciphr. Ep. 2, 1, p. 260, 33 : Οὐ ποιήσω τὸ ἑταιρικὸν, οὐδὲ ψεύσομαι. Πρὸς ἑταίρας εὐφυὴς interpr. Hesych., εἰς ἑταίρας καταφερὴς Photius. Alia signif. Greg. Nyss. vol. 2, p. 69, B : Ἑταιρικὰ ἢ μοιχίδια βρέφη, Meretricum, ut in inscriptione Dialogorum Luciani.]

[Ἑταιρικῶς, More meretricio. Plut. Pomp. c. 2 : Τοῦτο δ' αὐτὴν οὐχ ἑτ. ἐνεγκεῖν. Lucian. Bis accus. c. 20 : Ἑτ. ἐσκευασμένη· Ver. hist. 2, 46, κεκοσμημένη. Clem. Al. Pæd. p. 291 : Ἑτ. κοσμούμεναι.]

Ἑταίριος, ὁ, i. q. ἑταῖρος. Lucian. [Lexiph. c. 19] : Ἄπειμι παρὰ τὸν ἑταίριον Κλεινίαν. [Cod. Gorlic. ἑταῖρον, qua forma c. 1 est ὦ ἑταῖρος, ut hoc potius restituendum quam inter rariora illius dialogi vocc. numerandum putem ἑταίριον. L. Dindorf.]

Ἑταιρὶς, ίδος, ἡ, Meretrix : i. q. ἑταίρα. Athen. 13, [p. 567, A] : Περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἑταιρίδων· l. 4 : Αὗται δὲ ἦσαν τῶν οὐκ ἀσήμων ἑτ. [Thomas M. p. 375 : Ἑταίρα Ἀττικοὶ, οὐχ ἑταιρίς. Habet tamen Xen. H. Gr. 5, 4, 6 τὰς ἑταιρίδας δὴ, nec videtur ex ἑταίρας corruptum, quod est ib. 5. Ἑταιρίδων pro ἑταιρῶν libri nonnulli Diodori 2, 23. Antipat. Thessalon. Anth. Pal. 6, 208, 5 : Πᾶσαι δ' ἀσταὶ ἔσαν καὶ ἑταιρίδες. Antonino Lib. c. 29 restituit Muncker. Et est ib. c. 30. L. Dind.]

Ἑταιρισμὸς, ὁ, Venus merens, Vita meritoria et meretricia, Scortatio, Bud. citans ex Athen. p. 215 [12, p. 516, B], de Cypriis et Lydis, qui puellas suas Veneri ob vias exponebant omnibus : Καὶ πάντων ἁπλῶς τῶν ἑταιρισμῷ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφοσιούντων, Denique omnium, ut semel dicam, feminæ, quibus mos est puellas suas Veneri meretrici prostitutæque consecrare. [Clem. Const. apost. 1, 3 : Ἑταιρισμοῦ τεκμήρια. Epiphan. vol. 1, p. 1073, C : Ἑταιρισμῷ κατακομεῖσθαι· ubi fort. scribend. κατακοσμ. Hase.]

[Ἑταίρισις pro ἑταίρησις libri nonnulli Suidæ in Ἑταιρεία cum codice Photii in Ἑταιρία.]

Ἑταιριστὴς, ὁ, Qui meretricari solet, cum meretricibus consuescit, ὁ περὶ τὰς τῶν ἑταιρῶν θύρας κυλινδούμενος, Poll. 6, 41, tit. II. τοῦ ἐπ' ἀφροδισίοις μαινομένου [188. Conf. Ἑταιριαστής].

Ἑταίριστρια, ἡ, Meretrix : ἑταίριστριαι, αἱ τριβάδες [ita interpr. Hesychius, Suidas, et qui etiam γυναῖκες φιλίας κτώμεναι, Photius], Ἀττικῶς, Bud. citans Lucian. [D. mer. 5, 2.] Plato Symp. [p. 191, E] dicit ἑταιριστρίας ex earum mulierum genere esse, ὅσαι γυναικὸς τμῆμά εἰσι, καὶ οὐ πάνυ τοῖς ἀνδράσι τὸν νοῦν προσέχουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον πρὸς τὰς γυναῖκας τετραμμέναι εἰσί. [Synes. p. 112, C. Schneid. Id. Synes. p. 106, D. Hase.]

[Ἑταιρίων, ωνος, ὁ, Hetærio, n. viri in inscr. Samothrac. ap. Bœckh. vol. 2, p. 181, n. 2158, 5. L. D.]

[Ἑταιροζυγέω. V. Ἑτεροζυγέω.]

[Ἑταιροποιέομαι, Amicum vel amicos facio mihi. Schol. Ven. Hom. Il. M, 310 : Διὰ τὸ ἐργῶδες τῆς ἐγχειρήσεως ἑταιροποιεῖται. Lobeck.]

Ἑταῖρος, ὁ, Sodalis. Hom. Od. Π, [8] : Ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· Il. P, [150] : Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον· et [577] : Ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής. Et πατρώϊος ἑταῖρος, Od. P, [69] : Οἵ τε οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι. [Φίλος, φίλτατος, ἑταῖρος, Il. Σ, 80, P, 411, et cum dat. E, 695 : Ὅς οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.] Sic autem et alibi cum dat., ut Il. Σ, [251] : Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. [Cum genit. Il. Δ, 491 : Ὀδυσσέος ἐσθλὸν ἑταῖρον. Dativo rursus jungit Meleag. Anth. Pal. 7, 470, 4 : Τὸν δὲ σοφοῖς ἕταρον βίον (στέργων). Oppian. Hal. 4, 267 : Σαργῶν τε γένος πέτρῃσιν ἑταῖρον. Strabo 16, p. 779 : Ἀνὴρ φιλόσοφος καὶ ἡμῖν ἑταῖρος.] Ut autem dicitur ἐμοὶ ἑταῖρος, sic etiam ἐμὸς ἑταῖρος : Ψ, [6] : Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι. Itidemque dicit οὓς ἑτάρους : Δ, [294] : Οὓς ἑτ. στέλλοντα καὶ ὀτρύνοντα μάχεσθαι·

Od. Ξ, [413] : Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός. [Il. Λ, 602 : Ἑταῖρον ἐὸν Πατροκλῆα. Passim autem de signif. Socii vel Ministri, quæ obtinet in Il. Hom., monet Eust.] Frequentissimus est hujus v. usus in soluta quoque oratione. [Plat. Phædr. p. 237, A : Ὁ ἑτ. αὐτοῦ· Lys. p. 206, D : Μενεξένῳ πάντων μάλισθ' ἑταῖρος ὤν· Apol. p. 21, A : Οὗτος ἐμός τε ἑτ. ἦν ἐκ νέου καὶ ὑμῶν τῷ πλήθει ἑταῖρος· Lach. p. 180, E : Ἀεὶ ἑταίρω τε καὶ φίλω ἦμεν· Leg. 5, p. 729, C : Φίλων καὶ ἑταίρων. De quorum vocc. discrimine v. Eust. ad Od. A, 237. Antiphon p. 113, 24 : Παρ' ἀνδρὶ ἑταίρῳ δειπνῶν.] Tribuuntur vero et regibus ἑταῖροι : ut a Xen., qui Cyrop. l. 5 ita orditur, Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπην Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, ᾧ καὶ τὴν στολὴν κτλ. Sic Dem. [p. 155, 3] Philippo tribuit ἑταίρους : Τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους καὶ τοὺς τῶν ξένων ἡγεμόνας εὑρήσετε, δόξαν μὲν ἔχοντας ἐπ' ἀνδρίᾳ, περιδεῶς δὲ μᾶλλον τῶν ἀδόξων ζῶντας. Quibus in Il., Xen. dico et Dem., ἑταῖροι videntur esse qui Gall. *Mignons;* eo sensu, quo dicuntur *Les Mignons du roi.* Eo autem magis respondet vox hæc Gallica Græcæ in hujusmodi Il., quod ut illa aliquam effeminati cultus signif. inclusam habet, qualem in nostris illis aulicis cernimus, quibus id criminis datur : sic et olim ἑταῖροι regum, atque adeo hujus ipsius, de quo loquitur, Dem., usqueadeo luxu et mollitie diffluxerunt, ut Theopomp. ἑταίρας potius quam ἑταίρους appellandos esse dixerit. Ceterum eo fere sensu, quo dicimus *Mignons du roi*, videntur a Liv. dici Qui sunt a latere regis. Alioqui Familiares hic saltem dicere malim quam Sodales. Sed et in aliis plerisque Il. illam interpr. huic anteposuerim. Imo vero ἑταῖρον alicubi vertere etiam Socium minime dubitarim : qui autem me reprehendent, ut certe multis hanc interpr. displicere video, illis eadem opera et Lat. poetæ reprehendendi fuerint, qui, quos Hom. appellavit passim Ulyssis ἑταίρους, ipsi quoque passim Ulyssis socios nominant. Quod autem in hoc Lat. nomine, idem et in plerisque aliis usuvenire animadverti, ut sc. inopia linguæ Lat. sæpe laboremus, non ob eam duntaxat causam, quam reddit Quintil., sed quod multa verba licet Latina, Latinitatis finibus alioqui per se angustis expellamus : in contrarium vitium incurrentes ei, quo imperitum vulgus laborare videmus; hoc enim aperte etiam barbara donare civitate Romana conatur. Cujus rei admoneo propter nonnulla loquendi genera ac vocabula, quæ reprehensum iri a multis scio, sed nihilo justius quam si quis me, quod ἑταίρους Ὀδυσσέως vertam Socios Ulyssis, reprehendat. Interim tamen fateor me ea, quæ lexicographis et gramm. conceditur, libertate usum, multa etiam, quæ alioqui plane a Lat. sermonis consuetudine abhorrent, atque adeo barbara sunt, usurpasse, et alicubi ut facilius a balbutientibus pueris intelligerer, cum illis velut balbutisse. Hoc autem et Græcos lexicogrr. alicubi fecisse sciendum est : quod qui non considerabit, multa apud eos inveniet, quæ illi et admirationem moveant et multum negotii facessant. Atque hoc semel in toto hoc opere dictum sit. Illud autem pro ἑταῖρος addo, Patroclum, quem Hom. Achillis appellat ἑταῖρον, a Lat. poetis passim quidem Amicum dici, sed et alicubi Socium, nisi me fallit memoria. [De Socratis discipulis Xen. Comm. 2, 8, 1, et alibi. Plut. Mor. p. 67, D. Conf. Polluc. 4, 44. Qui de condiscipulis ponit ib. 45. || Amasius. Simonid. Carm. de mulier. 49 : Ὅμως δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον ἐλθόνθ' ἑταῖρον ὁντινοῦν ἐδέξατο. Aristoph. Eccl. 913 : Οὐχ ἥκει μοὐταῖρος. || Παράνυμφον int. Hesychius, ad quem v. Albert.] || Ἑταῖρε interdum est etiam quædam compellatio, qualis ap. Gallos *Compagnon*, quod plane Græcæ v. significationi respondet, vel, *Mon ami :* quum vel parum notum, vel prorsus etiam ignotum alloquimur. Sic Matth. 20, [13] : Ἑταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε. At vero [26, 50], ubi Christus dicit Judæ, Ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει; voc. hoc in prima ejus significatione accipio : ut perinde sit ac si diceret, Quorsum ades tu, qui esse sodalis meus solebas? vel, Familiaris meus. Talem autem vocativi ἑταῖρε usum ap. classicos etiam scriptt. observare me memini. Atque adeo in præsentia loci unius recordor huc pertinentis. Is est in longa illa Epist. Hippocr. ad Dam., ubi illi, qui nunquam antea visus fuerat, et de nomine duntaxat notus erat, dicitur, Τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν, ἑταῖρε; Sed et ap. Plut. II. τῶν ἐκλελοιπότων χρ., Ὦ ἑταῖρε, Blande compellantis esse videtur, ut Lat. Amabo, Sodes. [Eadem compellatione utuntur Archil. ap. Hephæst. p. 90 : Ἀλλά μ' ὁ λυσιμελὴς, ὦ 'ταῖρε, δάμναται πόθος, Alcæus ap. Aristoph. Vesp. 1239, Aristoph. Eccl. 609, Plato Gorg. p. 473, A. Theognis 751 : Φίλ' ἑταῖρε. Plato ib. 482, A : Ὦ φίλε ἑταῖρε· Leg. 12, p. 969, B : Ὦ φίλοι ἑταῖροι. Suidas : Ἑταῖρε. Ὁ Πλάτων καὶ οἱ ἄλλοι φιλόσοφοι τοὺς γνησίους ἐραστὰς τῶν λόγων ἑταίρους ἐκάλουν· οὓς ἐμιμεῖτο Ἰουλιανὸς, ἑταίρους πάντας καλῶν ἐν ταῖς συνουσίαις, οὐκ ἀπαυθαδιζόμενος τῇ βασιλείᾳ.] || Ἑταῖρος cum gen. rei. Synes. Epist. 82 : Τὸν σώφρονα, τὸν ἐμμελῆ, τὸν παιδείας ἑτ., q. d. Doctrinæ familiarem : i. e. Cui intercedit familiaritas cum doctrina. Possumus autem et inversa structura orationis dicere, Cui doctrina est familiaris. [Hom. H. Merc. 290 : Μελαίνης νυκτὸς ἑταῖρε· 436 : Δαιτὸς ἑταῖρε. Plato Phædr. p. 253, D : Ἀληθινῆς δόξης ἑταῖρος· Gorg. p. 510, A : Τῆς ὑπαρχούσης πολιτείας ἑταῖρον εἶναι. Neutro genere Reip. 4, p. 439, D : Τὸ ... ἐπιθυμητικὸν, πληρώσεών τινων καὶ ἡδονῶν ἑταῖρον. De re etiam Pind. ap. Plut. Mor. p. 91, F : Ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον κενεοφρόνων ἑταῖρον ἀνδρῶν. Plut. ipse p. 622, B : Γέλωτα μὴ μώμου μηδὲ ὕβρεων, ἀλλὰ χάριτος καὶ φιλοφροσύνης ἑταῖρον. Oppian. Hal. 4, 213 : Λύσσης γὰρ ἀναιδέος ἐστὶν ἑταῖρος (ζῆλος). V. l. Meleagri initio citatum.] At vero ap. Theogn. [115] : Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, esse resolvendum genit. in præp. ἐν cum dat., dicendo, πολλοὶ ἑταῖροι ἐν πόσει καὶ βρώσει, ostendit sequens versus, Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι. Gall. itidem dicimus, *Amis de table*, i. e. Qui mensa tenus se amicos exhibent. [|| Equitum genus ap. Macedones. Polyb. ap. Athen. 5, p. 194, E : Μετὰ δὲ τούτους ἦσαν οἱ λεγόμενοι ἑταῖροι ἱππεῖς· οὗτοι δὲ ἦσαν εἰς χιλίους, πάντες χρυσοφάλαροι· 5, 53, 4. Anaximenes ap. Harpocrat. v. Πεζέταιροι : Τοὺς ἐνδοξοτάτους ἱππεύειν συνεθίσας (Alex. M.) ἑταίρους προσηγόρευσεν. Et alii rerum Macedonicarum scriptores. V. Wesseling. ad Diod. 17, 37, p. 187, 87. || Dicitur etiam superlativo. Plato Gorg. p. 487, D : Ὥσπερ τοῖς σαυτοῦ ἑταιροτάτοις· Phæd. p. 89, D : Οὓς ἂν ἡγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους. Dio Cass. 47, 6. Comparativum διὰ τὸ οὐκ εὔφωνον non usurpatum putabat Thomas p. 377.] || Homero Administer, Adjutor : a quo et ventus [Od. Λ, 7; M, 149] dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. [Unde repetit Ælian. N. A. 15, 12.] V. Eust. de hac signif., simul vero et de hujus voc. etymo ab ἔθος, vel ab αἱρετός. Poetæ autem Ἕταρος etiam dicunt, metri causa. Hom. Od. A, [6] quum dixisset Ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων, dixit proxime sequente v., Ἀλλ' οὐδ' ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο, ἱέμενός περ. [Pind. Isthm. 6, 11, et sæpe Apoll. Rh. aliique Epici. De bestiis Oppian. Cyn. 2, 325 : Ἑτάροις ἴσα περδίκεσσιν. Greg. Cor. p. 75 : Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι Ἀττικῶν μὲν ἴδιαι· ἕταρον γάρ φασιν ἀντὶ τοῦ ἑταῖρον (alii libri ἑτάρων et ἑταίρων, ut est p. 609 et ap. grammat. August. p. 672). Εὖρον δ' ἐγὼ ὡς καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσίν. (Quibus tribuit etiam p. 609.) Quod Atticam formam perhibet ἕταρος hic, et ubi Ionicam dicit, p. 457, et 609, falsum esse animadvertit HSt. ad Joann. Gramm. p. 14. Quanquam semel est in anapæsto Æsch. Pers. 990. Herodoto 5, 95 ex libris optimis restituendum esse ἑταίρῳ pro ἑτάρῳ intellexit Schweigh. in Lex. L. Dind.]

[Ἑταιροσύνη, ἡ, Sodalitium, Sodalitas. Paul. Alex. Apotelesm. p. 15, 23. Hase.]

[Ἑταιρόσυνος, ὁ, i. q. ἑταῖρος. Strato Anth. Pal. 12, 247, 4 : Ἦ γὰρ ἐκεῖνος ἄλλα μὲν ἦν θεράπων, ἄλλα δ' ἑταιρόσυνος.]

[Ἑταιροτρόφος, ὁ, Leno. Maneth. 4, 313; Athanas. vol. 1, p. 356, B; Hesych. v. Πορνοκόπος.]

[Ἅταν. V. Ἅτης.]

[Ἐτανός.] Ἐτανὸν Hesych. affert pro ἀληθῶς, σφόδρα. [V. Ἑταυτῶς. Ἐτανὸς pro Annuus dictum ponit vel fingit Tzetz. ad Hes. Op. 31. L. Dind.]

[Ἑτάρα. V. Ἑταίρα.]

Ἑταρία, ἡ, i. q. ἑταιρία, Sodalitas.

[Ἑταρίζω. V. Ἑταιρίζω.]

[Ἔταρος. V. Ἑταῖρος.]

[Ἔταρχος. V. Ἐτέαρχος.]

Ἔτᾰσις, εως, ἡ, i. q. ἐτασμός. VV. LL. [Job. 10, 17 : Ἐπαναkαινίζων ἐπ' ἐμὲ τὴν ἔτασίν μου· 31, 14 : Τί γὰρ ποιήσω, ἐὰν ἔτασίν μου ποιήσηται ὁ κύριος; Schleusn. Vita Bacchi jun. p. 102, 19 : Ὅπως ... τῆς ἐπηγγελμένης ἀποτύχωμεν πικρᾶς ἐτάσεως, Amaro examine. Hase.]

[Ἔτασμα pro ἄγιασμα male ed. Compl. Amos. 7, 13.]

Ἐτασμός, ὁ, Examen, Inquisitio, ἐξέτασις, Hesych.: item Numerus ap. Pythagoricos [sec. eundem. Gen. 12, 17 : Ἥτασεν ὁ θεὸς τὸν Φαραὼ ἐτασμοῖς μεγάλοις. Judith. 8, 23 : Εἰς ἐτασμὸν καρδίας αὐτῶν. Maccab. 1, 7, 37. Hippolytus De Antichr. c. 49 : Μετὰ ... ἐτασμὸν βασάνων. Ἐξετασμὸν interpretatur Antiatt. Bekk. p. 96, 29.]

[Ἐταστέον, Examinandum. Tzetz. schol. in Hermog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 12, 14 : Καὶ γνώμην ἐταστέον ἐπί τε φαύλων καὶ χρηστῶν πραγμάτων. L. D. Nicetas in Anecd. meis vol. 3, p. 234, v. 58. Boiss.]

[Ἐταστὴς, ὁ, Examinator. Theod. Ps. 7, 10; Suidas in Δοκιμαστῆρες.]

[Ἐταστικὸς, ἡ, ὸν, Qui inquirit, Investigator. Olympiod. Cat. in Jerem. t. 2, p. 457, C : Ἐν τῇ ἐπιπόνῳ καὶ ἐταστικῇ τῆς κρίσεως ἡμέρᾳ. Id. ib. t. 3, p. 74, C : Τὴν ἐτ. δύναμιν. Hase.]

Ἑταυτῶς, Hesychio ἀληθῶς, Vere, Revera, ἐτύμως. [Ἐτανῶς Reiskius. V. Ἐτανόν.]

[Ἐτάων, ονος, ὁ, Etaon, n. viri, ponebant, qui sec. schol. Hom. Il. Z, 31, pro Ἀρετάονα legebant ἄρ' Ἐτάονα.]

[Ἐτέα, τὸ φυτὸν, inter nomina, quæ ε habent ante τ, ponit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 21. Simile est ἰτέα. L. Dind.]

[Ἐτεάνωρ, ορος, ὁ, Eteanor, n. viri in inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 421, n. 2563, 1. ᾱ L. D.]

[Ἐτεαρχὶς, ίδος, ἡ, Etearchis, n. mulieris in inscrr. Spartanis ap. Bœckh. vol. 1, p. 675, n. 1412; 682, n. 1442. L. Dind.]

[Ἐτέαρχος, ὁ, Etearchus, Ammoniorum rex, Herodot. 2, 52; urbis Cretæ Axi, 4, 154. Athenienses quidam in monum. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 160, p. 262, 3; n. 293, 14, p. 401. Alius in Lacon. ib. p. 675, n. 1412. Ex hoc nomine fortasse corruptum Ἐτάρχου, quomodo sec. nonnullos vocatum esse patrem Sapphonis perhibet Suidas v. Σαπφώ. L. Dind.]

[Ἔτειος, ὁ, ἡ et α, ον, Annuus, Annotinus. Suidas s. Photius : Ἔταον, ἐνιαύσιον· Ἐπέτειον δὲ τὸ μὴ μόνιμον, ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον. Καὶ ἔτειος καρπὸς καὶ καιρός.] Ἔτειον, Hesychio τὸ κατ' ἔτος, ἐτήσιον, Annuum. [Eidemque Ἔτεια, ἐπέτεια, νέα. Pro ἔτειον ed. Alberti errore typogr. ἔτεον. Eadem confusione ap. Hesychium ipsum infra : Ἐτεὸν, ἀληθὲς, ἐπέτειον, πρόσφατον. Simile est ἐπετέος pro ἐπέτειος, de quo in illo diximus. Interpretationes νέα et πρόσφατος videntur referri ad signif. Horni, de qua v. in Ἐπέτειος, Ἐπιετής. Conf. tamen Ἐτεώνιος in Ἐτεωνέω. Pind. Isthm. 3, 85 : Ἐτείων ἀέθλων. Eur. Rhes. 435 : Ἔτειον δασμόν. Dio Cass. 54, 30 : Φόρον τὸν ἔτειον. Theophr. fr. 4 De odor. 68 : Ἐν ταῖς ἐτείαις ὥραις. Plut. Mor. p. 114, D : Οὐδὲ δακρύων (οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος) ἐπωδύνων, ἀλλ' ἀστείων ἀπαρχῶν, Reiskius restituit ἀλλὰ ἐτείων. Dionys. A. R. 1, 16 : Ἐτείους γονάς. Æsch. Ag. 2 : Φρουρᾶς ἐτείας μῆκος. Xen. Cyn. 5, 14 : Ἤδη ἔτειοι (lepores). Pollux 2, 8 : Ἔτειον (βρέφος)· 7, 184 : Τὸν ἔτειον ἄρνα· 5, 16 : Ἔτεια σκυλάκια. || Ἔτεια, adv., Lycophr. 721 : Ἔτεια κυδανοῦσιν οἰωνὸν θεάν.]

[Ἐτέλεστα. V. Ἐγέλαστα.]

Ἐτελὶς, Hesychio teste Piscis qui et χρύσοφρυς dicitur. [Aristot. H. A. 6, 13 : Ὠοτοκοῦσι πάντες οἱ λεπιδωτοὶ, οἷον λάβραξ, κεστρεὺς, κέφαλος, ἐτελίς. Alii libri ἔτελις.]

[Ἔτεννα, ἡ, Etenna, urbs Pamphyliæ. Gentile Ἐτεννεῖς, ap. Polyb. 5, 73, in Pisidia ponentem : Ἐτεννεῖς οἱ τῆς Πισιδικῆς τὴν ὑπὲρ Σίδης ὀρεινὴν κατοικοῦντες, et in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 11, 12, Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 455. Nulla igitur dubitatio esse potest de scriptura per ε in prima hujus nominis, ad quod Ὑτεννεῖς et Κατεννεῖς ab Herodoto, Stephano Byz., et Strabone memoratos referebat Cramer. in Museo philol. vol. 1, p. 634. L. Dind.]

Ἐτεοβουτάδαι, οἱ, dicuntur; Qui revera e Butæ progenie sunt, Genuini et germani Butadæ. [Γένος Ἀθήνησι πάνυ (πολὺ Photius et Suidas, πολὺ καὶ Zonaras et Eust. Od. p. 1644, 47) λαμπρὸν, Hesych., καθαρὸν Ἀττικὸν καὶ γνήσιον, Lex. rhet. Bekk. An. p. 257, 4. Vitiose Photius : Ἐτεοβουτίδαι (sic) γένος Ἀθηναίοις (ἐν Ἀθήναις liber unus Suidæ, γένος τι ἐπίσημον καὶ περιφανὲς, τοῖς Ἀθηναίοις etiam Etym.) οἷον οἱ ἀληθῶς ἀπὸ Βούτου γεγονότες. Ἐκ δὲ τούτων καθίστατο ἡ ἱέρεια τῆς Πολιάδος (Ἀθηνᾶς, καθά φησι Δράκων περὶ γενῶν addit Harpocr., καθίσταντο οἱ ἱερεῖς Suidas et Zon.). Καθαρῶς δὲ ἦν Ἀττικὸν τὸ γένος καὶ γνήσιον· τὸ γὰρ ἐτεὸν τὸ ἀληθὲς δηλοῖ. V. iidem v. Σκίρον. Demosth. p. 573, 10; Æschin. p. 47, 39; Alexis ap. Athen. 6, p. 244, E. Ἐτεοβουτάδαι autem vocantur qui gente sunt Butadæ, non demo. In epigr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 504, n. 666, 3, de iisdem est Βουταδέων ἐτύμων. ἄ L. D. Singulari numero Synes. p. 144, C : Διαφέρει δὲ οὐδὲν τῷ θεῷ, τίς ὁ Ἐτεοβουτάδης καὶ τίς ὁ Μάνης ὁ νεώνητος. Hase.]

Ἐτεοδμῶες [immo Ἐτεόδμωες], οἱ, appellantur, Genuini et veri servi, Qui ita, ut veros servos decet, serviunt. [Hesych. : Ἐτεοδμώων, τῶν ἐνγνησίως (l. γνησίως) δουλευόντων. Hom. Od. Π, 305 : Καί κε τέο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν. Schol. Harlej. et Ambros. : Ὁ Ἀσκαλωνίτης ἐτεοδμώων, τῶν ἀγαθῶν θεραπόντων. L. D.]

[Ἐτεοκλῆς, έους, ὁ, Eteocles, f. Andrei vel Cephisi, rex Orchomeni, ap. Strabon. 9, p. 414, Pausan. 9, 34, 9; 35, 1, sch. Theocr. 16, 104. Unde adj. Ἐτεόκλειος, ὁ, ἡ, ap. Theocr. l. c. : Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες. Filius OEdipi, ap. Tragicos et Mythologos. Pater Glauconis Atheniensis ap. Paus. 6, 16, 9. Vir Atticus ap. Lysiam in oratione πρὸς Ἐτεοκλέα, quam citat Harpocratio v. Ἑβδομευομένου. Alius in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 132, n. 93, 31, 47. Lacedæmonius ap. Plut. Lysand. c. 19, Ælian. V. H. 11, 7. Add. epigr. Isidori Anth. Pal. 7, 532, 1. || Adjectivi Ἐτεόκλειος forma paragogica Ἐτεοκλήειος, α, ον, est ap. Hom. Il. Δ, 386 : Βίης Ἐτεοκληείης, quod male scriptum videtur Ἐτεοκλείης ap. Suidam et Hesychium, cujus de gl. dicam in Ἑτεροκλείης. L. Dind.]

[Ἐτέοκλος, ὁ, Eteoclus, f. Iphidis, Argivus, Æsch. Sept. 458, Soph. OEd. C. 1316, Eur. Suppl. 872, Apollod. 3, 6, 3, 4 seq., Pausan. 10, 10, 3. Quem Ἐτεοκλέα dicit schol. Theocr. 16, 104, ubi adjectivum ab hoc nomine ductum Ἐτεόκλειος, ὁ, ἡ : Ὦ Ἐτεόκλειοι Χάριτες.]

[Ἐτεοκλῦμένη, ἡ, Eteoclymene, f. Minyæ et Clytodoræ. Schol. Apoll. Rh. 1, 230.]

[Ἐτεόκρης, ητος, ὁ.] Ἐτεόκρητες, Hom. [Od. T, 176], Genuini et nativi Cretenses; ἰθαγενεῖς Κρῆτες. [Strabo 10, p. 478, Scymn. Descr. orb. 541. Ex quo Ἐτεωκρῆται factum in Exc. ex Diodoro ap. Miller. ad Scymnum p. 313. Accentum male in ultima genitivi ponunt libri nonnulli Strab. 10, p. 475 et Diod. 5, 64. V. Etym. M. p. 435, 32, Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 235, 1. L. Dind.]

Ἐτεόκριθον, τὸ, q. d. Genuinum hordeum, quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incurvum nascitur. Gorr. [Ἐτεόκρῑθος, ἡ, Theophr. C. Pl. 3, 22, 2 : Ἡ δ' ἐτ. ἀσφαλής. Ἐτυμόδρυς comparat Schneid. Adjective autem dici videtur, ut antea ἡ Ἀχιλληὶς κριθή.]

[Ἐτεόνῑκος, ὁ, Eteonicus, Lacedæmonius, ap. Thuc. 8, 23, Xen. Anab. 7, 1, 12, 20, et in H. Gr. Atheniensis ap. Demosth. p. 238, 5. Unde memorare videtur Suidas. Alius ap. Phalar. Epist. 24.]

Ἐτεὸς, Verus, ἀληθὴς Etymol. [Ἐτεὸς oxytonon ponit Arcad. p. 38, 22.] Derivatur autem ab Ἐτὸς, Verus, Bonus. [Quod ponit Etym. M. p. 387, 27 : Ἐτός δὲ ὀξυτόνως σημαίνει τὸν ἀληθῆ. Et ib. 41, 44 et alibi cum Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 75, 3.] Nam Ἐτὰ [pro ἐτεὰ, ut videtur] ab Hesych. exp. ἀληθῆ, ἀγαθὰ, interjecto ε : ἐτὸς autem ab εἰμὶ, ut δοτὸς a δίδωμι, θετὸς a τίθημι : ut ἐτεὰ ea appellentur Quæ vere s. revera talia sunt, qualia esse dicuntur. Cujus quidem voc. nulla exx. ab Etym. [immo ab hoc ipso, et aliis infra citandis] ponuntur aut alibi citata reperiuntur [Dio Chrys. Or. 75, vol. 2, p. 408 : Ὁ τοῦ Διὸς ἐτεὸς υἱός. Ita Morellus. Libri ἐτεὸν vel ἑστὼς, quod ad ἐτεῶς ducit. Hesych. : Ἐτεὰ τύχη, ἀγαθὴ τύχη. Ἐτεαὶ τυ-

χαι, ἀληθεῖς τύχαι] : at ἐτεὸν neutr., aut nomen [pro quo est ap. Hesychium, qui interpr. ἀληθὲς, ἐπέτειον, ἴδιον, πρόσφατον. Quarum interpretationum de secunda et quarta v. in Ἔτειος], aut adverbialiter sumptum, frequens poetis. Est autem ἐτεὸν, Verum, Vere, Revera. Hom. Il. B, [299] : Ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται, ἠὲ καὶ οὐκὶ, An vere Calchas vaticinetur, verum dicat, prædicat : ut Cic. interpr., Auguris ut nostri Calchantis fata queamus Scire, ratosne habeant an vanos pectoris orsus. O, [53] : Εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, Si verum dicis, ita dicis, ut res se habet. Od. N, [328] : Εἰπέ μοι εἰ ἐτεόν γε φίλην εἰς πατρίδ' ἱκάνω, An revera in patriam veniam. Il. Θ, [423] : Εἰ ἐτεόν γε Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀεῖραι, Si revera audebis arma contra Jovem capere. [Sic alibi, et apud ceteros Epicos. Apoll. Rh. 1, 763 : Ὡς ἐτεόν περ. Pluralis est in libris nonnullis Hom. Il. Υ, 255 : Πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐχί. Ubi alii aliter. V. schol. et intt. Aliud ex. sine nomine auctoris ponit Etym. M. : Ἐδόκει μὲν καὶ ἐτεὰ εἶναι. Hesych. : Ἐτεὰ, ἀγαθὰ, ἀληθῆ. || Ἐτεῇ, Revera. Sextus Pyrrh. 214, p. 54 : Ὅταν ὁ Δημόκριτος λέγῃ, Ἐτεῇ δὲ ἄτομα καὶ κενόν· ἐτεῇ μὲν γὰρ λέγει ἀντὶ τοῦ ἀληθείᾳ. Ubi Fabric. in αἰτίᾳ corruptum notat Adv. Log. 1, 135, ap. Diog. L. 9, 72. V. id. ad l. 2 Adv. Log. 61. Galen. vol. 3, p. 2 seq. : Νόμῳ γὰρ χροιὴ, νόμῳ πικρὸν, νόμῳ γλυκὺ, ἐτεῇ δ' ἄτομον καὶ κενὸν, ὁ Δημ. φησι. De quo Galen. infra : Ἐτεῇ καλεῖ, παρὰ τὸ ἐτεὸν, ὅπερ ἀληθὲς δηλοῖ, ποιήσας τοὔνομα. L. D.] Ap. Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur : Nub. [820] : Τί δὲ τοῦτ' ἐγέλασας ἐτεόν; Quid tibi revera risum movit? Et [93] : Τί οὖν τοῦτ' ἐστὶν ἐτεὸν, ὦ πάτερ; Quidnam igitur revera hoc est? It. [35] : Ἐτεὸν, ὦ πάτερ, Τί δυσκολαίνεις; [1504 : Οὗτος τί ποιεῖς ἐτεὸν οὖπὶ τοῦ τέγους; Eq. 32 : Ἐτεὸν, ἦγεῖ γὰρ θεούς; 733 : Σὺ δ' εἴ τίς ἐτεόν; Et alibi. Parum apte autem vertitur Revera, quum similiter positum videatur ut ὦ τάν. In Ind. :] Ἐτὸς adverbialiter etiam exp. Temere, Abs re, Frustra [ab Hesych., Tzetza in Crameri Anecd. vol. 4, p. 77, 10, μάτην, ab Suida παρέργως] : Aristoph. [Pl. 404] : Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. Et [1166] : Οὐκ ἐτὸς ἅπαντες οἱ δικάζοντες, θαμὰ Σπεύδουσιν ἐν πολλοῖς γεγράφθαι γράμμασι. [Ach. 410, et alibi. Plat. Reip. 3, p. 414, E; 8, p. 568, A; Philetærus ap. Athen. 13, p. 559, A; Oppian. Cyneg. 1, 53.] Sane ἐτώσιος significat Inanis, Cassus : quod hinc derivatum videri queat. At Ἐτὸς, föret Missus vel Missilis, ab ἵημι. [Ponit Etym. M. p. 104, 44 et alibi. V. etiam HSt. in Ἑτῶς. || De adverbiis in α agens Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 29, 5 : Ἀπὸ τοῦ ἐτεόν ὀξυτόνου ... καὶ ἐτεά. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐτός πάλιν ὀξυτόνου ἐτά ὀξυτόνως, ὡς, Ἐτὰ Τημενίδος χρύσεον γένος.]

Ἑτεράκις, Utraque vice, VV. LL. e Xen., sed perperam pro ἑκατεράκις. Erit autem ἑτεράκις, Altera vice.

[Ἑτεραλκέομαι, Vincor. Schol. Ven. Hom. Il. O, 738 : Ἑτεραλκούμενον, quod νικώμενον dicit sch. Vict.]

Ἑτεραλκὴς, ὁ, ἡ, ut ἑτ. νίκη μάχης, ap. Hom. Il. H, [26 et alibi], Victoria ancipitem Martem habens, et q. d. anceps robur. Volunt autem appellatam ἑτεραλκέα Victoriam, qui, ut Idem alibi scribit, ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult ἑτεραλκῆ esse Quæ alteri parti semper tribuit ἀλκήν. Alibi [Il. p. 999, 63] tradit ἑτεραλκῆ vocatam Quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit et comparat ἀλκήν. Affertur et alia expos. hujus vocis, ut νίκη ἑτεραλκὴς dicatur ἡ τῷ ἀλκίμῳ διδομένη : sed hæc nullo pacto mihi placet. [Hesych., ἑτεροκλινῆ, ἑτερορρεπῆ, τὴν τοῖς προτέροις νενικημένοις ἀλκὴν περιποιοῦσαν. Schol. : Οὕτως ἡ νίκη λέγεται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται· ἢ ἀνάπαλιν ἐν ἄλλῳ, τὴν τοῖς ἑτέροις ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσαν· ἢ ὅταν οἱ πρώην νικηθέντες νικήσωσιν. (Quomodo interpr. etiam Suidas.) Hac signif., ut sit In alteram partem inclinatus, et contrarius Ancipiti, sive In utramque partem per vices inclinato, ponunt Ælian. ap. Suid. v. Ἀτιμώρητος : Ἑτ. ἡ νίκη γενομένη τῶν πλησίον ἦν. Oppian. Cyn. 2, 71 : Τοῖος καὶ ταύροισιν ἐς αἰθέρα δοῦπος ἱκάνει θεινόντων ἄμοτον καὶ θεινομένων κεράεσσιν, εἰσόκε δή τις ἕλῃσι φίλην ἑτεραλκέα νίκην. Nonnus Dion. 17, 225 : Θεὸς ἀθρήσας ὁηίων ἑτεραλκέα νίκην· (353 : Ἀθρήσας δὲ τάλαντα μάχης ἑτεραλκέϊ ῥιπῇ νίκην Ἰνδοφόνοιο προθεσπίζοντα Δυαίου). Theodor. Stud. p. 343, C : Ἑτεραλκέα τὴν νίκην πεποίηται. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 8 : Ἑτεραλκέα ποιεῖ τὴν νίκην ὅπου γε βούλεται. Tzetzes Hist. 3, 140 : Τὴν νίκην μὲν ἐποίησεν ἑτεραλκῆ Ῥωμαίοις· 9, 69 : Ἔτι τελούσης δ' ἐν ἀμφοῖν τῆς μάχης ἰσορρόπου κατά τε γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ μηδενὸς νικῶντος, ὁ Καῖσαρ Ὀκταούϊος ἑτεραλκῆ τὴν νίκην Ῥωμαίοις ἐποιήσατο ταῖς καταστρατηγίαις. || Alternans, Anceps vero est in l. Herodoti in adverbio citando, in Orac. ap. Lucian. Jov. trag. c. 31 : Πολλὰ γὰρ ἔνθα καὶ ἔνθα μόθου ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ τάρφεος ἄκρα κόρυμβα καταπλήσσουσιν ἐχέτλης, ap. Nonn. Dion. 9, 230 : Λεπταλέων (nisi scribendum λεπταλέον,) σκαίροντα ποδῶν ἑτεραλκέϊ ταρσῷ, de Vulcano : 18, 119 : Γηραλέον, σκαίροντα ποδῶν ἑτεραλκέϊ ταρσῷ, οἷα πεσεῖν μέλλοντα· 129 : Ὤμῳ ἐπικλίνουσα κόμην ἑτεραλκέϊ ῥιπῇ ἄστατος, ἔνθα καὶ ἔνθα παλίντροπος· 19, 265 : Πῇ μὲν ἐπ' ἀλλήλοισιν ὁμόζυγα ταρσὰ συνάπτων, πῇ δὲ διαζεύξας, ἑτεραλκέϊ πάλλετο τέχνῃ.] Ap. eund. autem Hom. [Il. O, 738], ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exp. ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. [Hesych., τοῖς ἑτέροις τὴν ἀλκὴν διδοῦντα, ἢ τὸν παρεχόμενον ὄχλον εἰς βοήθειαν.] Bud. interpr. Qui nobis victoriam restituat, vel Nos in pristinas vires restituat. [Male interpr. schol., ἑτεραλκούμενον vel νικώμενον. Æsch. Pers. 951 : Ἰάνων γὰρ ἀπηύρα ... Ἄρης ἑτεραλκὴς, ubi recte schol. νικηφόρος.] Gregor., ut testatur Idem, ἑτεραλκέα νίκην dixit pro Victoriam in alteram partem inclinare. || Ap. Nicand. Ther. 2, Λύσιν θ' ἑτεραλκέα κήδευς, schol. exp. ἀντιπαθῆ ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi Quæ ex altera parte præsidium afferat. || Ex Nonno autem citatur ἑτεραλκέϊ θεσμῷ simpliciter pro Diverso. Hinc Ἑτεραλκέως, adverb., Ancipiti Marte, ut ap. Herodot. [8, 11], ἑτ. ἀγωνιζόμενοι, Ancipiti Marte pugnantes, Ita pugnantes ut nunc hi, nunc illi superiores essent. [Sic idem adjectivo 9, 103 : Ὡς εἶδον αὐτίκα κατ' ἀρχὰς γινομένην ἑτεραλκέα τὴν μάχην, Ancipitem.]

[Ἑτεραλκία, ἡ, quod ponitur in Etym. Gud. p. 215, 9 : Ἑτεραλκίαν, τοῖς ἑτέροις ἀλκὴν παρέχουσαν ἦγουν δύναμιν παρὰ τὸ ἀλκῶ, haud dubie mendosum est, et ex ἑτεραλκέα (νίκην) depravatum, etsi simile est voc. ἑτεροδυναμία. L. Dind.]

[Ἑτεράριθμος, ὁ, ἡ, Diversus numero. Phœbammon Π. σχημ. p. 503, 6 ed. Walz. Rhett. vol. 8 : Ἑτεράριθμον (σχῆμα) δὲ εἰς ἀριθμὸν ἀπὸ ἀριθμοῦ μετάβασις πρὸς ὁμώνυμον ἢ πρὸς σημαινόμενον ἀναγομένη, ὡς ἵνα εἴπω, Τὰ παιδία παίζει καὶ πίπτουσιν. ἄ]

[Ἑτεραχθέω, In alteram partem deprimor. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 38, 24 : Ἑτεραχθεῖ, οἷον οἱ πολλοὶ ἑτεροκλινεῖ λέγουσιν, ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτουοῦν διηρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ.]

[Ἑτεραχθὴς, ὁ, ἡ, In alteram partem vergens. Cyrill. Al. C. Jul. 7, p. 222 : Deus vult magistratus οὐχ ἑτεραχθῆ τὴν διάνοιαν ἔχειν, ἀλλ' ἐν ἴσῳ τρόπῳ ταλαντεύειν ἀεὶ τοῖς ὑπὸ χεῖρα τὰ δίκαια. Suicer.]

[Ἑτερεγκεφᾰλάω.] Ἑτερεγκεφαλᾶν Pollux [2, 42; 4, 184] ex Aristoph. affert pro παραφρονεῖν, Desipere. Plaut. dicit Laborare cerebro. [Vitiose ap. Hesych. Ἑτερεσκεφαλᾶν cum eadem interpr. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 37, 8 : Ἑτερεγκεφαλεῖν, τὸ ἐγκέφαλον ἕτερον καὶ μὴ τὸν κατὰ φύσιν ἔχειν· ἢ ἐπειδὴ ὁ ἐγκέφαλος διμερής ἐστιν, εἰκὸς εἰρῆσθαι τὸ ἑτερεγκεφαλεῖν οἷον τὸ μὴ ὁλόκληρον ἔχειν τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ. Ita Bekkerus. Codex bis ἑτερεγκέφαλον pro ἑτερεγκεφαλᾶν, ut videtur. L. Dind.]

[Ἑτερειδής. V. Ἑτεροειδής.]

[Ἑτερημερία, ἡ, Alternatio per dies singulos. Philo vol. 2, p. 189, 40 : Τὸ περὶ τῆς ἑτερημέρου ζωῆς αὐτῶν (Dioscurorum) προστερατευσάμενοι διήγημα. Pro ἑτ. ζωῆς codex habet ἑτερημερίας, referente Hœschelio ad Phrynich. p. 101, a, probante Hemsterhusio ad Lucian. vol. 1, p. 282. Schæfer. ad Gregor. p. 923.]

Ἑτερήμερος, ὁ, ἡ, ut ζώειν ἑτερήμεροι dicuntur Tyndaridæ ab Hom., Vivere alternis diebus, Od. Λ, 302 : Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε Θνῃσκουσιν. [Orph. Lith. 627 : Πυριφλεγέθων ἑτερήμερος; de febri.] Pollux [1, 65] ἐφήμερον ait esse τὸ εἰς τὴν ἐπιοῦσαν μὴ μένον. At Παρήμερον et Ἑτερήμερον, esse τὸ παρὰ μίαν, sub. μένον, Quod alternis diebus permanet et durat. [V. Ἑτερημερία. Inserto o Tatian. C. Græcos p. 252, D : Οἱ ἑτεροήμεροι Διόσκουροι. L. Dind.]

[Ἑτερήρης, ὁ, ἡ.] Ἑτερήρεα, Hesychio ἀμφίβολα, Ambigua. Forsan etiam Alteri quadrantia. [Maxim. Καταρχ. 165 : Πτοιητὸν ἐπ' ἀνέρι πορσύνουσαν ἦτορ καὶ πραπίδων ἑτερήρεα δύσφορον ὁρμὴν πλαζομένοιο νόοιο. Locum Nicandri in Ἑτεροπλανὴς citandum confert Schneider.]

[Ἑτεροβάρεια, ἡ, Gravitas s. Propensio in alteram partem. V. Ἑτερομέρεια. Hesychio in gl. Καταπρόκλησιν restituit Albertus, cujus conjecturam confirmavit codex.]

[Ἑτεροβαρής, ὁ, ἡ, In alteram partem gravis, propendens. Schol. min. Hom. Il. M. 446, schol. et Eust. ad Il. Ψ, 574, p. 1316, 26. Adv. Ἑτεροβαρῶς, ibid.]

[Ἑτερόβιος, Sapient. Isidor. p. 106.]

[Ἑτεροβουλία, ἡ, Aliud consilium, Mutatio consilii. Cyrill. Alex. In Nah. 1, 11, p. 527 : Ἐν μετασχέψει τε καὶ ἑτεροβουλίᾳ γενήσεσθαι λέγει τὸν τῶν ὅλων δεσπότην. Suicer.]

[Ἑτερόβουλος, ὁ, ἡ, Qui est diversæ sententiæ. Maximus Conf. vol. 2, p. 13, E : Ἀφώρισαν αὐτὸν (Christum) κατὰ δὴ τοῦτο τὸ θέλημα τοῦ τε πατρὸς καὶ τοῦ πνεύματος ἑτερόβουλόν τε καὶ ἑτερόγνωμον· 26, D : Δειχθήσεται σαφῶς ἑτερόβουλον πατρί τε καὶ πνεύματι. L. Dind.]

[Ἑτερογαμία, ἡ, Aliæ nuptiæ. Tzetz. ad Lyc. 1317 : Τὴν λύπην τῆς ἑτερογαμίας τοῦ Ἰάσονος. Kall.]

[Ἑτερογάστριος, ὁ, Qui alio utero natus est. Schol. Hesiod. Op. 347.]

[Ἑτερογενέω, Diversi generis sum. Nicomach. Introd. arithm. p. 80 ed. Ast. : Τινὰ μὲν μέρη μὴ ἐναντιωνυμοῦντα ταῖς δυνάμεσι μηδ' ἑτερογενοῦντα πρὸς αὐτάς.]

Ἑτερογενής, ὁ, ἡ, Qui alterius est generis : cui contr. ὁμοιογενής. [Dionys. Thr. in Bekk. Anecd. p. 635, 7 : Συγκριτικὸν δέ ἐστι τὸ τὴν σύγκρισιν ἔχον ἑνὸς πρὸς ἕνα ὁμοιογενῆ, οἷον Ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος Αἴαντος, ἢ ἑνὸς πρὸς πολλοὺς ἑτερογενεῖς, ὡς Ἀχιλλεὺς ἀνδρειότερος τῶν Τρώων.] Ammon. ex Aristot. [Categ. 3] : Τῶν ἑτερογενῶν καὶ μὴ ὑπάλληλα τεταγμένων πάντως ἕτεραι καὶ διαφοραί. [Diodor. 1, 9 : Ὅπως μηδεμίαν ἑτερογενῆ πρᾶξιν παραβάλωμεν· 3, 29 : Εἰς ἑτερογενεῖς τόπους· 4, 8 : Μήτε κενταύρους διφυεῖς ἐξ ἑτερογενῶν σωμάτων ὑπάρξαι. Plut. Mor. p. 640, C : Ἐκτρέφουσάν τι τῶν ἑτερογενῶν. Conf. Geopon. 9, 6, 1, ubi de ovis; 14, 7, 28. Cum dativo Eust. Il. p. 1274, 56 : Οἱ ἑτερογενεῖς ἡμῖν τοῖς Ἀχαιοῖς. ‖ De figura rhetor. Phœbammon in Walzii Rhett. vol. 8, p. 503, 1 : Ἑτερογενὲς δέ ἐστι μετάβασις εἰς γένος ἀπὸ γένους, ἧς ἡ ἀναφορὰ ἢ ἐπὶ τὸ συνώνυμόν ἐστιν ἢ ἐπὶ τὸ νοούμενον, ὡς ἵνα εἴπω, Τὰ παρὰ θάλασσαν φοβερά ἐστιν ἐρημίαι οὖσαι. ‖ Adv. Ἑτερογενῶς Sext. Emp. p. 441, 8. Hemst. Ms. Gregor. Nyss. ap. Wolf. Anecd. vol. 3, p. 31. Kall. Nicom. Introd. arithm. p. 80 ed. Ast., Iambl. In Nicom. p. 143, A.]

Ἑτερόγλαυκος, ὁ, ἡ, Altero oculo cæsius, VV. LL. [Aristot. De gener. anim. 5, 1 med. : Καὶ γὰρ ἑτερόγλαυκοί τινες αὐτῶν (equorum) γίνονται· τοῦτο δὲ τῶν μὲν ἄλλων οὐδὲν πάσχει ζῴων ἐπιδήλως, ἄνθρωποι δὲ γίνονταί τινες ἑτερόγλαυκοι. Conf. Ἑτερόφθαλμος.]

Ἑτερόγλωσσος [s. Ἑτερόγλωττος], ὁ, ἡ, Qui alterius et diversæ linguæ est. [Polyb. 24, 9, 5 : Ἀλλοφύλοις καὶ ἑτερογλώττοις ἀνδράσι χρησάμενος (Hannibal). Strabo 8, p. 333 : Τοῦτο καὶ τοῦ ἑτερογλώττου αἴτιον ὑπῆρξε.] 1 Cor. 14, [21] : Ἐν ἑτερογλώσσοις καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, Per diversæ linguæ homines et linguis barbaris loquar huic populo. [Theod. Gaza De mens. p. 278, C. Scymn. Chius Descr. orb. v. 264 : Ἑτερόγλωσσα βάρβαρα Λέγουσι πλήθη κατανενεμῆσθ' Ἰβηρικά· ut emendat Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 267. Hase.]

[Ἑτερογλώσσως, s. Ἑτερογλώττως, Sermone, Lingua ignota, peregrina. Jo. Chrys. In 2 Ad Thess. serm. 3, vol. 4, p. 234. Seager.]

Ἑτερόγναθος, ὁ, ἡ, de equo dictum, Qui non similes habet γνάθους, i. e. Malas, si de equo dici posset. Xenophonti, inquit Cam., est equus ἑτερόγναθος oris contumacis, is plerumque, qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eod. Xen. dicitur ἄδικον τὴν γνάθον ἔχων, Bud. Comm. Idem alibi ἑτερόγναθον ab illo dici scribit, Qui in latus unum duntaxat flectitur. Cui expos. subjungit [Eq. 7, 13] : Ἱππασίαν δ' ἐπαινοῦμεν τὴν πέδην καλουμένην· ἐπ' ἀμφοτέρας γὰρ τὰς γνάθους στρέφεσθαι ἐθίζει. Ab Etym. exp. ὁ σκληρόστομος, i. e. ad verbum, ex Ovid., Durior oris. Sed minime placet, quod ab eod. Etym. [et Orione] post σκληρόστομος subjungitur, οἷον ὁ ταῖς γνάθοις ὡς μὴ ἰδίαις χρώμενος. Hesych. autem post σκληρόστομος addit, ἀπειθής, ἐπὶ τῶν ἵππων. At Suid. pro hac signif. dicit tantum ἑτερόγναθος, ἐπὶ ἵππου, ἀπειθής : subjungens eam, quam paulo post proferam. Xen. Eq. [1, 9] : Ἑτερόγναθοι γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οἱ μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους ἔχοντες γίγνονται· et [6, 9] : Πρῶτον μέν, μήποτε ἄγειν τῆς ἡνίας τὸν ἵππον· τοῦτο γὰρ ἑτερόγναθον ποιεῖ. [Pollux 1, 197. ‖ Photius, Zonar.,] Suid. ac Etym. addunt et aliam expos., quam falsissimam esse puto, ut sc. dicatur etiam Qui utraque maxilla in comedendo utitur, ex quo indicetur Insatiabilis : ὁ ἄπληστος, inquiunt, καὶ ἀμφοτέραις ταῖς γνάθοις ἐσθίων. Certe non video quomodo ἑτερόγν. idem sonare possit quod ἑκατερόγναθος.

[Ἑτερόγνης, ητος, ὁ. Etym. M. p. 435, 32 : Γνὴς (quod v.), ἑτερόγνης. Videtur idem significare quod ἑτερογενής.]

[Ἑτερογνήσιος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Cyrill. ap. Eustrat. De oper. anim. p. 575, 7 : Τὸ ἑτερογνήσιον εἰς φιλοθεΐαν κατεστήσατο. Hase.]

[Ἑτερογνωμονέω, Diversæ sententiæ sum. Eulogius Phot. Bibl. p. 283, 37 : Μηδενὸς ἑτερογνωμονήσαντος.]

Ἑτερογνωμοσύνη, ἡ, Diversa sententia. Joseph. [A. J. 10, 11 extr.] : Εἰ δέ τις ἄλλως δοξάζειν βούλεται περὶ αὐτῶν, ἀνέγκλητον ἐχέτω τὴν ἑτερογνωμοσύνην, i. e. τὸ ἄλλως δοξάζειν, Aliter sentire : τὸ ἑτεροδοξεῖν, τὴν ἑτεροδοξίαν. [Hesych. : Διχόνοια, ἑτ. ὔ L. Dind.]

Ἑτερογνώμων, ὁ, ἡ. Qui alterius s. diversæ est sententiæ, Diversa sentiens, [Dissensor, Gl. Cyrill. Al. In c. 52 Jesaiæ p. 736 : Ὁλοτρόπως ἑτερογνώμονας παρ' ἐκείνους ὑπάρχειν. Suicer. Cyrill. in Concil. Ephes.: Ἑτερόγλωσσος καὶ ἑτ., Qui aliter loquitur et aliter sentit. Judæi : Cujus interiora non sunt sicut exteriora, Simulator. Koenig. Maximus Conf. in Ἑτερόβουλος cit. Theodor. Stud. p. 469, B : Ἓν θέλημα, μηδὲν ἑτερόγνωμον. L. D. Synes. p. 9, A : Δόξαις ἑτερογνώμοσι. Cyrill, Cat. in Ps. t. 1, p. 225, 5 : Διψύχου καὶ ἑτερογνώμονος, Animi mentisque duplicis. Hase.]

[Ἑτερόγονος, ὁ, ἡ.] Ἑτερόγονον ζῶον dicitur Mulus a Physicis, quod sit ex diverso semine prognatum animal, equino sc. et asinino. Idem de Lupo cervario dici potest qui Græcis θὼς est. [Hippiatr. p. 11. Hesych. : Ἀμφίσγονοι, ἑτερόγονοι. L. Dind.]

[Ἑτερόδεκτος, ὁ, ἡ. Didymus in Catena ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 4, p. 46 : Οἱ τὰς φύσεις εἰσάγοντες ἑτερόδεκτοί φασιν ἀνεπιδέκτους εἶναι σωτηρίας ἀνθρώπους ἐκείνους τοὺς διὰ φαυλότητα ἤθους κύνας καὶ χοίρους καλουμένους. Wolfius : « Ἑτ., i. e. ἑτερόδοξοι, quæ vox in hoc argumento frequentior est. » Hic quoque scribendum ἑτερόδοξοι, pro quo illatum est ἑτερόδεκτοι per sequens ἀνεπιδέκτους. Cit. Boiss. L. Dind.]

[Ἑτερόδεσποτος, ὁ, ἡ, Qui alius domini est. Theodor. Stud. p. 206, A : Πρόβατον ἑτερυδέσποτον. L. Dind.]

[Ἑτεροδίδακτος, ὁ, ἡ, Ab alio eruditus. Olympiodor. in Plat. Alcib. p. 11 : Τὸ αὐτοφυὲς κρεῖττον τοῦ ἑτεροδιδάκτου. ῐ L. Dind.]

Ἑτεροδιδασκαλέω, Alia, et diversa ab illis, quæ ante tradita sunt, doceo, Nova doceo. 1 Ad Tim. 1, [3] : Ἵνα παραγγέλλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν. Utitur Basil. quoque et Chrys. et Theodor. H. E. [1, p. 20, 28, locum Pauli afferens. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 215, E; Act. Concil. vol. 1, p. 308, B. L. D. Euseb. Contra Marc. p. 40, D; 116, C; 132, D; 133, A. Hase.]

[Ἑτεροδιδασκαλία, ἡ, Diversa s. Nova doctrina. Theodor. Stud. p. 507, B : Παρασύρεσθαι λόγοις ἑτεροδιδασκαλίας. Eust. Opusc. p. 81, 96. L. D. Epiphan. vol. 1, p. 1075, B.]

[Ἑτεροδιδάσκαλος, ὁ, Novarum rerum doctor. Euseb. Hist. eccl. 3, 32 : Διὰ τῆς τῶν ἑτ. ἀπάτης. Hase.]

Ἑτεροδοξέω, Alterius vel Diversæ opinionis sum. [Plato Theæt. p. 190, E : Δόξαν εἶναι ψευδῆ τὸ ἑτεροδοξεῖν. Pollux 6, 118; sch. Soph. Aj. 1057.] Peculiari autem signif. ἑτεροδοξεῖν dicuntur Hist. Eccles. 4, Qui orthodoxiæ non assentiuntur : Μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν, μηδὲ ἑτερυδοξεῖν. Bud. [Phot. Ep. p. 137, 25 : Οὐδεὶς τοῦτο τῶν ὀρθοδόξων οὐδ' ὑπὸ τῶν ἑτεροδοξούντων πέπονθεν. Euseb. Præp. ev. p. 789, B : Τοὺς ἑτεροδοξοῦντας ἡμῖν.

Aliter Philo vol. 1, p. 508, 27 : Ἑτεροδοξοῦσιν οὐ συμφερόμενοι, In varias abeunt sententias. Hase. Cinnamus p. 61, C.] A

Ἑτεροδοξία, ἡ, Opinio diversa, Opinionis diversitas. [Plato Theæt. p. 193, D : Ἡ ἑτ. καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν. De hæreticis, ut contraria sit ὀρθοδοξία, Epiphanius vol. 1, p. 1, A, 5, A. Hesych. interpr. τὸ ἄλλως δοξάζειν ἤπερ ἔχει ἡ ἀλήθεια. L. Dind.]

Ἑτερόδοξος, ὁ, ἡ, Qui alterius opinionis est, s. diversæ opinionis; quæ diversitas intelligitur, habita rerum et personarum, de quibus agitur, ratione, sicut et in aliis multis ex ἕτερον composs. Vertitur etiam, Qui est alterius sectæ. [Ptolem. Mathem. 1, p. 81 ed. Halm.: Ταῖς ἑτεροδόξοις ἐννοίαις. L. D. || De hæreticis Joseph. B. J. 2, 8, 5, Theodoret. H. E. 1, p. 20, 2. Et sic interpr. Hesychius.] Luciano [Eun. c. 2], inquit Bud., ἑτερόδοξοι philosophi Contraria dogmata tuentes, οὐχ ὁμόδοξοι. [Arrian. Epict. 2, 9, 19 : Τί γὰρ διαφέρει ταῦτα ἐξηγεῖσθαι ἢ τὰ τῶν ἑτεροδόξων; || Adv. Ἑτεροδόξως, Philostr. V. S. 2, p. 559 : Ἦρξε δὲ αὐτῷ τῆς πρὸς τοὺς Κυντιλίους διαφορᾶς Πυθικὴ πανήγυρις, ἐπειδὴ ἑτ. τῆς μουσικῆς ἠκροῶντο.] B

[Ἑτεροδῠνᾰμία, ἡ, Alia vel in alteram partem momentum faciens vis. Schol. Ven. Hom. Il. H, 26 : Ὅταν οἱ πρότερον νικήσαντες ἐξ ἑτεροδυναμίας τινὸς παρεισβαλούσης ἡττηθῶσιν.]

[Ἑτεροδύναμος, ὁ, ἡ, i. q. ἑτεραλκής, quod v. Zonaras p. 891 in illo v. Porphyr. ap. Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 838 : Τὰ μὲν μέρη παρῆτεῖτο Ἀριστοτέλης (De anima 3, 3) ἐπὶ τῆς ψυχῆς, τὰς δὲ δυνάμεις οὐκέτι. Τὸ γὰρ ἑτερομερὲς εὐθὺς ὑποκειμένου παραλλαγὴν εἰσάγειν, τὸ δὲ ἑτεροδύναμον καὶ περὶ ἓν ὑποκείμενον ἐνίστασθαι, Diversitatem facultatum. L. Dind.]

[Ἑτεροεθνής, ὁ, ἡ, Qui alius gentis est, Peregrinus. Strabo 2, p. 128; 8, p. 333; 12, p. 533. Clemens Al. Strom. 2, p. 478.]

[Ἑτεροείδεια, ἡ, Diversa species. Theolog. arithm. p. 8 ed. Ast. : Τῆς τοῦ ἀριθμοῦ ἑτεροειδείας. L. Dind.]

Ἑτεροειδής, ὁ, ἡ, Qui est alius speciei, i. e. diversæ. [Aristot. H. A. 2, 12, § 13; Plut. Mor. p. 894, A; Iamblich. In Nicom. p. 135, D; Hierocl. In Pythag. p. 241. Cum genitivo Theodor. Stud. p. 580, C : Ἡμεῖς ὑμῶν ἑτεροειδεῖς. || Adv. Ἑτεροειδῶς ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 212, B, ubi alii ἑτεροφυῶς, quod v. «Damasc. De princip. p. 150.» Osann. || Forma Ἑτερείδης Nicand. Alex. 84.]

[Ἑτεροενεργής, ὁ, ἡ, Aliud operans. Damascen. ap. HSt. in Ἑτεροθελής.]

[Ἑτεροεργής, ὁ, ἡ, Qui alienæ est operationis. Conc. Lateran. Actt. CC. t. 3, col. 785, 45 : Ἑτεροεργῇ καὶ ἑτεροούσιον. Hase.]

Ἑτερόζηλος, ὁ, ἡ, Qui alio zelo ducitur. Lucill. Epigr. [Anth. Pal. 11, 216] : Τὸν φιλόπαιδα Κράτιππον ἀνεύρομεν ἄλλο γένος· τί; Τῶν ἑτεροζήλων, Eorum qui aliud genus veneris sectantur. [Eust. Opusc. p. 345, 35 : Πρὸς ῥοπὴν ἑτερόζηλον τὴν πλάστιγγα μεταστήσαντες, In alteram partem propensam.]

Ἑτεροζήλως, Alieno animo, Animo erga alteram partem magis affecto. Ap. Hesiod. Theog. 544, Jupiter ad Prometheum : Ὦ πέπον, ὡς ἑτ. διεδάσσαο μοίρας.

[Ἑτεροζῠγέω.] Ἑτεροζυγεῖν, Eodem jugo alligatum esse cum altero, et quasi concopulari, In altera jugi parte esse. Utitur h. v. per metaph. Paul. [Cor. 2, 6, 14 : Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες τοῖς ἀπίστοις.] Bud. p. 633. [Epiphan. vol. 1, p. 504, D : Οἱ ἑτεροζυγοῦντες αὐτοῖς (Donatianis) Ναυατιανοί. Apollon. Lex. Hom. : Ἰσοφόροι, κατ' ἴσον ἕλκοντες, οὐχ ἑτεροζυγοῦντες: referendum ad Od. Σ, 372. Hemst. De l. Pauli Suicer. Thes. p. 1218 : «Sensus verborum Apostoli est : Ne cum infidelibus jugo copulemini, quasi ad trahendam alteram ejus partem. Ita exp. Photius Epist. 155, p. 209 : Οὐ δεῖ ὑμᾶς, ὡς οἰκείοις καὶ ἑταίροις ἑαυτοὺς τοῖς ἀπίστοις συζευγνύναι καὶ τὴν αὐτὴν τῆς ἀσεβείας αὖλακα τέμνειν. Atque juxta hanc sententiam legendum putat ἑταιροζυγοῦντες. Affert etiam aliam expos., juxta quam receptam lectionem retinendam dicit : Οὐ δεῖ ὑμᾶς ἑτερορρεπῶς ἔχειν πρὸς τοὺς ἀπίστους, κἀκείνων μᾶλλον τοῖς μύθοις προσέχειν ἤπερ τῇ τῶν πιστῶν διδασκαλίᾳ. Theodoretus in illam Epist. p. 236 (vol. 3, p. 321 Sch.) non est alienus ab eadem sententia : Μὴ μιμήσεσθε τοὺς ἑτέρως ἐννεύοντας (l. ἑτέρωσε νεύοντας cum Bauero in Ind. v. Ἑτέρως. L. D.) βόας καὶ τὸν ζυγὸν κλίνοντας, τὴν τῶν ἀπίστων ἀπάτην τῆς ἡμετέρας προτιμῶντες διδασκαλίας. Theophylact. p. 374 : Μὴ γ. ἑτ. ἀπ., τουτέστι μὴ ἀδικεῖτε τὸ δίκαιον, ἐπικλινόμενοi καὶ προσκείμενοι οἷς οὐ θέμις. Τὸ γὰρ ἑτεροζυγεῖν ἐπὶ ζυγοῦ ἀδίκου λέγεται, ὅταν ἡ μία πλάστιγξ βαρῇ. OEcumenius quoque vult p. 533 metaphoram esse desumtam ἀπὸ τῶν πλαστίγγων τοῦ ζυγοῦ, A libræ lancibus. » Probat autem Suicerus cum eoque alii interpretationem Budæi ab Hemst. rejectam, qui prætulisse videtur Bezæ sententiam, vertentis Ne impari jugo copulemini cum infidelibus. Qua fere signif. et adj. ἑτερόζυγος poni in illo dicemus et verbum ponunt præter Apollonium Theodor. Stud. p. 376, B : Ἵνα φανῇ ὅτι ἡ μία σὰρξ ἓν καὶ φρόνημα κρατεῖ, οὐχ ἑτεροζυγοῦσα περὶ τὴν πίστιν, Dissidens, Discrepans. Nicetas Chon. Alex. p. 168, D : Καὶ αὐτοὺς δὲ ὁ τοῦ πατριάρχου ζῆλος ἐπισυνίστη τε καὶ ἐπήλειφεν, οὐκ ἐῶν ἑτεροζυγεῖν καὶ οἰκοθεν ἄλλως σπεύδοντας, Non sinens dissentire, idemque ἑτεροζύγησις pro Discordia. L. Dind.] C

[Ἑτεροζύγησις, εως, ἡ, Dijugatio, Discordia. Nicet. Urb. capt. p. 376, D : Τὰ μὲν τῶν ἐλέγχων παρήσομεν βούκεντρα ἐς οὐδὲν ἕτερον προσληφθησόμενα ὅτι μὴ τῶν πλείστων ἑτεροζύγησιν. V. Ἑτεροζυγέω.]

[Ἑτεροζυγία, ἡ, Libræ in alteram partem inclinatio. Schol. Luciani Lexiph. c. 3 : Κρούσασαι (αἱ πλάστιγγες) ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτ. τοὺς ἀνδριάντας ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσιν.]

Ἑτερόζυγος, ὁ, ἡ, ejusd. formæ [ut ἄζυγος et ἀντίζυγος]. Σταθμὸς ἑτ., Phocyl. [13], q. d. Alterijugis trutina, i. e. In alteram partem propendens. [|| Figurate i. q. ἑτερόκλιτος. Eust. Il. p. 113, 35 : Οὐδὲ ἡ γυναικός γενικὴ εὐθεῖαν ἐκφωνουμένην ἔχει τὴν γύναιξ, ἀλλὰ καθ' Ἡρωδιανὸν εἰπεῖν ἑτερόζυγος ἡ γυναικός γενικὴ ἐξενήνεκται ὡς πρὸς τὴν εὐθεῖαν· γυνή γάρ. Similiter infra Ἑτεροζύγως. || Ap. Nonn. Dion. 10, 348 : Χερσὶ συναπτομέναις ἑτερόζυγον ἅμμα πιέζων, vertendum videtur Duplex, ut infra Ἑτερόζυξ ap. eundem. || Levit. 19, 19 : Τὰ κτήνη σου οὐ κατοχεύσεις ἑτεροζύγῳ, Animanti diversi generis. Cyrill. : Τουτέστιν, οὐ δώσεις ἵππον θήλειαν ὄνῳ τοῦ μιγῆναι αὐτὴν καὶ ἀνάπαλιν. || Ἑτεροζύγιοι, οἱ μὴ συζυγοῦντες, Hesych. Ἑτερόζυγοι Heinsius.]

[Ἑτεροζύγως, Diverso modo. Proculus In Cratylum ap. Bekk. An. p. 1164 : Ἔτι καὶ τὰ ἑτ. λεγόμενα δεῖ εἰδέναι, οἷον ἀπὸ τῆς ἀρετῆς οὐκ ἀρεταῖος, ἀλλὰ σπουδαῖος. V. Ἑτερόζυγος.]

[Ἑτερόζυξ, υγος, ὁ, ἡ, Jugi socio orbatus. Plut. Cim. c. 16 : Ὁ δ' Ἰὼν ἀπομνημονεύει καὶ τὸν λόγον (Cimonis), ᾧ μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους ἐκίνησε, παρακαλῶν μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν μήτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιιδεῖν γεγενημένην. || Alteri junctus, i. e. Uterque s. Duplex, vertendum videtur ap. Nonnum Dion. 12, 32 : Κύρβιας Ἁρμονίης ἑτερόζυγας· 14, 329 : Ἀλλ' ὅτε δὴ διδύμου στρατιῆς ἑτερόζυγι λαῷ ἀμφοτέρων στίχα πᾶσαν ἐκόσμεον ἡγεμονῆες· 18, 259 : Ἵπτατο κυανέων πτερύγων ἑτερόζυγι παλμῷ· 5, 148 : Ἀμφελελιζομένη μελέων ἑτερόζυγι παλμῷ.]

[Ἑτερομέρος. V. Ἑτερήμερος.]

Ἑτεροθᾰλής, ὁ, ἡ, ab θάλος vult esse Eustath. [Il. p. 1283, 2]; ac ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, Qui alterius tantum parentis θάλος sint, h. e. Qui ex iisdem parentibus orti non sint, Quorum alter parens obierit : παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι, inquit, ἑτεροθαλεῖς λέγονται : at ἀμφιθαλεῖς, Cujus uterque parens superstes. [Const. Manass. Chron. 6440 : Μὴ πάλιν μήτηρ γένηται παίδων ἀλλοβλαστήτων, κἀντεῦθεν οἱ μὲν ἐξ αὐτοῦ φυέντες μαρανθεῖεν, πρὸς δὲ τοὺς ἑτεροθαλεῖς τὸ κράτος μεταβαίη. Boiss. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 197, B : Τὴν ἑτ. ἀδελφὴν αὐτῶν· 199, E. L. Dind.] D

Ἑτεροθελής, ὁ, ἡ, Aliud volens. Damascen. : Ἑτεροθελεῖς καὶ ἑτεροενεργεῖς τὰς τρεῖς ὑποστάσεις τῆς ἁγίας Τριάδος εἰπεῖν ἀναγκασθησόμεθα, i. e. Aliam alia velle et agere s. ἐνεργεῖν.

[Ἑτερόθηκτος, ὁ, ἡ, Ab altera parte acutus. Nicet. Chon. Alex. p. 171, C : Τὰ ἐπὶ τῶν ὤμων ἑτερόθηκτα ξίφη.]

[Ἑτερόθρησκος, ὁ, ἡ, Qui alium cultum sequitur. Suid. in Θρῆσκος, in quo voc. conf. quæ scripsit HSt.]

Ἑτερόθροος [et forma contr. Ἑτερόθρους], ὁ, ἡ, q. d. Alterisonus, Qui est alterius s. diversæ linguæ, ἑτερόγλωσσος : e consequenti, Alienigena. [Ἑτερόθρουν Hesychio ἀλλόφυλον. Nonn. Jo. c. 8, 15 : Μαρτυρίη διδύμων ἑτερόθροος ἔπλετο φωτῶν· Dion. 2, 172 : Βοὴ δ' ἑτερόθροος ἄστρων ἀμφιλαφὴς πεφύρητο· 365 : Ἑτερόθροον ἠχώ· 9, 256 : Νοοπλάγκτοιο δὲ νύμφης οἰμωγὴν ἀΐων ἑτερόθροον· 10, 31 : Ἀσημάντων ἐπέων ἑτερόθροον ἠχώ. Cyrill. Adv. Julian. 4, p. 147 : Ἑτερόθρουν ἔχειν τὴν γλῶσσαν, citat Suicer.]

Ἑτεροῖος, α, ον, Alteriusmodi, Non hujusmodi, Bud. ex Synes. : Τὸ δὲ ἑτεροῖόν ἐστιν, Hoc autem longe aliter se habet. Aristot., Ἑτεροῖα καὶ ἄμικτα, vocat Quatuor elementa, De mundo p. 221. [Herodot. 1, 99 : Ὅκως ἂν ἑτεροῖός σφι δοκέοι εἶναι μὴ δρῶσι· 2, 35 : Αἰγύπτιοι ἅμα τῷ οὐρανῷ τῷ κατὰ σφέας ἐόντι ἑτεροίῳ ... πάντα ἔμπαλιν τοῖσι ἄλλοισι ἀνθρώποισι ἐστήσαντο. Aristot. De mundo c. 6 : Οὐ τῆς αὐτῆς δὲ ὁδοῦ πᾶσιν οὔσης, ἀλλὰ διαφόρου καὶ ἑτεροίας. Plato Parm. p. 161, A : Τὰ δ' ἑτεροῖα οὐχ ἀλλοῖα; In deteriorem partem Lucian. Jov. trag. c. 32 : Ἦν δέ τι ἑτεροῖον ἀποβαίνῃ. Superlat. Eust. Opusc. p. 49, 90. Constructiones notabiliores sunt ap. Hippocr. p. 790, A : Ἑτεροίη γὰρ φύσις ἀνθρώπου ταύτῃ ἢ τῶν ἄλλων ζώων. Oribas. p. 74 ed. Mai. : Ἑτεροία γὰρ ἡ φύσις τριταίου πυρετοῦ πρὸς τεταρταῖόν ἐστι. Eust. Il. p. 118, 38 : Ἐπέκτασις ἑτεροία παρὰ τὴν ἐν τῷ νυνί. -|| Forma poet. Ἑτεροίιος Dionys. P. 1180. Ἑτερεῖος vitiose scriptum ap. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 18.] Ἀτεροῖον, Hesych. exp. τὸ ἑτέρωθεν καὶ χωρίς. Idem procul dubio est quod ἑτεροῖον. [V. Ἀτερύι in Ἕτερος.] Adv. Ἑτεροίως, Alio et diverso modo, ἄλλως πως, Hesych. [Ἀλλοίως, Suidas. Hippocr. p. 383, 39 : Πολλὰ ἑτεροίως γινώσκω ἢ ἐκεῖνοι ἐπεξήεσαν. Theodor. Stud. p. 164, A : Κἂν ἑτεροίως ἔχῃ πρὸς ἄλληλα. Dionys. Areop. p. 14, C. L. Dind. Galen. vol. 2, p. 219, 16 : Οὐκ ἐνδέχεται τοὺς μῦς ἑτ. ἔχειν. Id. vol. 19, p. 574, 4 : Τὸ ἐν αὐτῷ ἑτ. ἐμφαινόμενον. Actt. Concc. t. 4, col. 167, B : Ἀνὰ μέρος καὶ ἑτ., Sigillatim ac dissimiliter. Hase.]

[Ἑτεροιότης, τητος, ἡ, Diversitas. Plato Parmen. p. 160, D. Ib. 164, A : Οὐδὲ ἑτεροιότης οὔτε πρὸς αὐτὸ οὔτε πρὸς τἆλλα. Philo vol. 1, p. 5, 9 : Ἑτεροιότητος, ἀναρμοστίας, ἀσυμφωνίας μεστή. Eust. Opusc. p. 54, 15 : Πίνδαρος ἐξαίρετόν τινα ἑτεροιότητα ᾠδικὴν ἔχει παρά γε τὰς παλαιάς.]

Ἑτεροιόω, Alium atque alium facio, ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλω, Ammon. Altero, ut Ovid. Fast. 1 : Ille suam faciem transformat et alterat arte. [Plut. Mor. p. 559, C : Πάντα κινεῖν καὶ ἑτεροιοῦν τὴν φύσιν μεταβάλλουσαν. Aret. p. 48, 39 : Ὑγρῆς καὶ ψυχρῆς αἰτίης, ἐς τοιήνδε ἕξιν ἑτεροιούσης τὸν ἄνθρωπον.] Et pass. Ἑτεροιοῦσθαι, Alium atque alium fieri. Bud. [Herodot. 2, 142 : Οὐδὲν τῶν κατ' Αἴγυπτον ἑτεροιωθῆναι· 7, 225 : Ἐνθεῦτεν ἑτεροιοῦτο τὸ νεῖκος. Hippocr. p. 762, F : Τὰ σχήματα τῶν σαρκῶν ἑτεροιοῦται. Nicomach. Introd. arithm. p. 130 : Οὔτε ἑαυτὴν πολυπλασιάσασα ... ἑτεροιοῦται.] Philo V. M. 1 : Ὅσον ἂν ἀρυσάμενος ἐπὶ τὴν γῆν ἐκχέῃς, αἷμα ξανθότατον ἔσται, πρὸς τῇ χρόᾳ καὶ τὴν δύναμιν ἑτεροιωθὲν εἰς ἀλλαγὴν παντελῆ, Ac præter colorem etiam potestate prorsus degenerabit, Turn. [Nicandri Ἑτεροιούμενα, in quibus de hominibus in varias formas mutatis egerat, citantur ab Athenæo, Antonino Lib., ad quem v. Verheyk. p. 1, et aliis ap. Schneider. p. 284–6. Horum immemor erat Eust. Od. p. 1799, 3, post verba in Ἑτεροίωσις citanda addens : Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρημένη παράδοσις, μὴ ἀκριβωσαμένη ὡς οὐχ ἑτεροιοῦσθαι, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι οἱ μυθογράφοι φασὶ τοὺς ἀπὸ σώματος ἄλλου εἰς ἄλλο μεταπίπτοντας, ὡς δηλοῦσιν οἱ τὰ περὶ μεταμορφώσεων ληρήσαντες.]

[Ἑτεροίως. V. Ἑτεροῖος.]

Ἑτεροίωσις, εως, ἡ, Alteratio. Quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt, Bud. [Aristot. De mundo c. 6, p. 400, 24, C : Πολλὰς ἑτεροιώσεις. Plut. Mor. p. 430, C : Τῆς οὐσίας τῇ ἑτεροιώσει. Hesychio v. Νεοστασίη pro ἑταιροίωσις restituebat Arnaldus. Append. Stob. Fl. vol. 4, p. 70, 71.] Ἡ ἀφ' ἑτέρου σώματος εἰς ἕτερον μεταβολή, ἀλλοίωσις autem, προτέρας ὑπολήψεως ποίησις ἑτέρα, Eust. [Od. p. 1799, 32], Ammon. [De differ. p. 11 : Ἀλλοίωσις ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλ. μὲν γὰρ οὐ μόνον μεταχαρακτηρισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως οἵησις (vel ποίησις) ἑτέρα· ἑτ. δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ (p. 93, σώματος ... μεταβάλλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον). V. Ἑτέρωσις.]

[Ἑτεροιωτικὸς, ἡ, ὸν, Alterandi vim habens, Alterans. Sext. Emp. p. 82 ult. : Κατὰ τὴν τερατολογουμένην ἑτεροιωτικήν (δύναμιν vel τύπωσιν). V. Fabric.]

[Ἑτερόκαρπος, ὁ, ἡ, Diversos fructus habens. Hippocr. p. 245, 34 : Ὥστε μὴ θαυμάζειν ἑτερόκαρπα εἶναι τὰ ἔνθετα τῶν δενδρέων.]

[Ἑτεροκῑνησία, ἡ, Motio per aliud, contraria αὐτοκινησίᾳ. Proculus In Plat. Alcib. p. 225.]

[Ἑτεροκίνητος, ὁ, ἡ, Ab alio motus. Proclus in Alcib. p. 106, ubi Creuzer. affert e Simpl. ad Epict. p. 365 Schweigh. Boiss. Conf. Ejusd. Instit. theolog. cap. 14. Creuzer. Pachym. Metaphr. in Dionys. Areop. D. N. 4, 33 (244); Damascius ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 221. Kall. Apollinar. Actt. Concc. t. 3, col. 893, 34 : Ἡ σὰρξ ἑτ. οὖσα. Jo. Clim. p. 152, 29; et schol. ib. p. 166, 28 : Ἡ ἀνεπιτήδευτος κατάνυξις, αὐτοκίνητος· ἡ δὲ ἐπιτηδευτὴ, ἑτ., Aliunde excitata. Hase. || Aliter motus. Theodor. Stud. p. 195, B : Οὐδὲ γὰρ ἑτερόμορφος γέγονεν ὁ οὐρανὸς οὐδὲ ἑτεροκίνητος οὐδὲ ἑτερολαμπὴς ὁ τῆς ἡμέρας δημιουργὸς φωστήρ. || Adv. Ἑτεροκινήτως Procul. ibid. p. 61, 63. L. Dind.]

Ἑτεροκλείης, Hesych. affert pro τοῦ ἑτέρου κλέους. [Legendum Ἑτεοκληείης, τοῦ Ἑτεοκλέους. Hom. Il. Δ, 386 : Βίης Ἑτεοκληείης. Schol. : Περιφραστικῶς, τοῦ Ἑτεοκλέους. V. Ἑτεοκλῆς. L. Dind.]

[Ἑτεροκλῑνέω, In alteram partem inclinor, vergo. Symm. Ps. 16, 11 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἔταξαν ἑτεροκλινεῖν ἐν τῇ γῇ. Pallad. V. Chrysost. p. 40. Phrynich. in Ἑτεραχθέω cit.]

Ἑτεροκλῑνὴς, ὁ, ἡ, In alteram partem inclinatus, In alteram partem vergens : ἑτ. νίκη, Victoria in alteram partem inclinata [sec. Eust. Il. p. 999, 63] ap. Homeri posteros, pro ea, quam ipse Hom. ἑτεραλκῆ dicit : κλίνειν enim et κλίνεσθαι ita usurpari suo loco dicetur. [Hippocr. p. 795, C : Ἦν δὲ ἑτεροκλινὲς ᾖ. Xen. Cyneg. 2, 8 : Ἐν τοῖς ἑτεροκλινέσι τῶν χωρίων. Ὕδατος ἐν ἑτεροκλινεῖ χωρίῳ ὅποι ἔτυχε τρεπομένου, Dio Chr. p. 265, B. Στοὰ ... ἑτ. ἐγένετο, Dio Cass. 57, 21. Hesych. in Αἰὸν, Βράσσον, Ἄνθολκον. Φυτὸν ἑτεροκλινὲς Gregor. Naz. vol. 1, p. 489, B. Hercules ἑτεροκλινῆ τὴν Ἀργὼ ἐποίει, schol. Apoll. Rh. 1, 1168. Hæc citavit Hemst. Πλάγιον, καταρρεπὲς interpr. Hesych. Corrupte apud eundem in gl. inter Ἑτερήσας et Ἑτερόγναθος posita : Ἑτεροκλινὲς, ἐφ' ἑτέρῳ κείμενον κανόνι, ἑκατέρωθεν βεβλημένοι καὶ συνέχοντες. Sic Musurus. Codex Ἑτερόκλιτες sive pro ἑτεροκλινὲς sive pro ἑτερόκλιτον, ut volebat Kusterus, cujus v. annot. || Adv. Ἑτεροκλινῶς ἔχειν πρὸς ἡδονὴν, Arrian. Epict. 3, 12, 7. Zonar. in Ἑτεραλκέως.]

[Ἑτεροκλινήσιος, ία, ιον, si sana lectio, i. q. ἑτεροκλινής. Achill. Tat. In Phæn. Ar. p. 169, 39 : Ἑτεροκλινησίαν τὴν κίνησιν. Hase.]

[Ἑτεροκλῑνία, ἡ, Inclinatio in alteram partem. Clem. Epist. ad Jac. § 15 : Ἑτεροκλινίαν παρέχουσι qui in alterum latus premunt navim. Hemst.]

[Ἑτεροκλινῶς. V. Ἑτεροκλινής.]

Ἑτερόκλῑτος, ὁ, ἡ, Alius et diversus a communi ratione declinandi : voc. grammaticorum est; ἑτερόκλιτα enim nomina vocant, Quorum obliqui a nomin. et recto casu non formantur regulariter, sed alia et diversa ratione declinantur, ut a Ζεὺς fit Διὸς, ab ὕδωρ fit ὕδατος, a γυνὴ fit γυναικὸς, a μάρτυς fit μάρτυρος, et quæ hujusmodi sunt. [Apollon. De constr. p. 102, 12 : Διὰ τοῦτο καὶ τοῖς ἑτεροκλίτοις παρηκολούθει τις εὐθεῖα. Etym. M. in ll. ab Sylburgio in indice notatis, schol. Aristoph. Ran. 146, Eust. Il. p. 113, 43. De conjugatione Apollon. De pron. p. 14=274, C : Εἶγε καὶ ἐν ῥήμασιν ἑτερόκλιτα, ἔσθω ἔφαγον, φέρω οἴσω.]

Ἑτεροκλίτως, Declinatione diversa a communi et usitata, More eorum, quæ diversa et alia declinatione inflectuntur quam nomina regulariter declinari solita. [Eust. Il. p. 113, 41, 44; Moschop. Π. σχεδ. p. 14 extr., aliique gramm.]

[Ἑτεροκλονέω, In alteram partem quatio, moveo. Oppian. Cyn. 4, 204 : Μεθυσφαλέων, ἑτεροκλονέων τε κάρηνον. Libri duo ἑτεροκλινέων.]

[Ἑτεροκνεφὴς, ὁ, ἡ, Ab altera parte obscurus. Synes. p. 141, C : Ἔσχαται μὲν οὖν αὗται δύο λήξεις, ἡ

μὲν ἀμφικνεφὴς, ἡ δὲ ἀμφιφαὴς οὖσα, εὐμοιρίας τε καὶ A κακοδαιμονίας τὰ ἄκρα νειμάμεναι. Ὁσας δὲ οἴει μεταξὺ χώρας ἐν τῷ κύτει τοῦ κόσμου ἑτεροφαεῖς τε καὶ ἑτεροκνεφεῖς, ἐν αἷς ἁπάσαις δίαιταν ἔχει ψυχὴ μετὰ τοῦδε τοῦ πνεύματος κτλ. Pletho Orac. Mag. p. 25.]

[Ἑτεροκοπία, ἡ. V. Τραχηλισμός.]

[Ἑτερόκοπος, ὁ, ἡ. Anna Comn. p. 115, A : Τοὺς ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑτερόκοπα φέροντας ξίφη, Ancipitia. Boiss.]

Ἑτεροκρᾰνία κεφαλαία, s. Ἑτεροκρανία, ἡ, absolute, dicitur ὁπόταν παρὰ τὸ ἕτερον τοῦ κρανίου μέρος πόνος ἔπεται [ἕπηται], Quum alteram cranii s. capitis partem dolor tentat, dextram vel sinistram : quæ et ἡμικρανία. Galen. in Isagoge et in Defin. medic. [vol. 19, p. 417, 7 Kühn.] De quo sic Serenus, Portio si capitis morbo tentetur acuto. [Archigenes Galeni De locc. aff. vol. 3, p. 263. Boiss. Aret. p. 118, B; Alex. Trall. 1, 12. Weigel. Galen. vol. 14, p. 765, 13. Hase.]

[Ἑτεροκρανικὸς, ἡ, ὸν, Qui ἑτεροκρανίᾳ laborat. Antyllus in Matthæi Med. p. 309 : Ἐπί τε ἐπιληπτικῶν καὶ ἑτεροκρανικῶν. Conf. p. 311, Matthæus ad Rufum p. 265. L. Dind.]

[Ἑτεροκράνιον, τὸ, i. q. ἑτεροκρανία. Galen. vol. 14, p. 400, 13. Hase.]

[Ἑτερόκτῠπος, ὁ, ἡ, Varium strepitum habens, edens. Nonn. Dion. 39, 347, ἠχώ.]

[Ἑτεροκωφέω. V. Ἑτερόκωφος.]

[Ἑτερόκωφος, ὁ, ἡ, Altera aure surdus. Valck. Anim. ad Ammon. p. 84 : « Recte observat Cyrillus in Lex. in edito, eo usu adhiberi vocem ἑτερόφθαλμος, quo ἑτερόκωφος (ἑτεροκώφων [sic] Lex. Ms. Havn.) ὁ τὴν θατέραν τῶν ἀκοῶν βεβλαμμένος. » Scripturæ vitium putabat Lobeck. ad Phryn. p. 137, et corrigendum ἐθελόκωφος, collato Sirac. 19, 27, ubi ἑτεροκωφῶν nonnulli pro ἐθελοκωφῶν.]

[Ἑτερολαμπὴς, ὁ, ἡ, Aliter lucens. Theodor. Stud. p. 195, B : Οὐδὲ ἑτερολαμπὴς (γέγονεν) ὁ τῆς ἡμέρας δημιουργὸς φωστήρ. L. Dind.]

[Ἑτερολεκτος, ὁ, ὁ, ἡ, Dictus ab alio. Jo. Clim. p. 322, 8, et ib. schol. p. 329, 43, ubi τὸ ἑτερόλεκτον explanatur : Τὸ ὑπὸ ἄλλου λεχθέν. Hase.]

[Ἑτερολεξία, ἡ, Quum quid aliis verbis exprimitur. C Olympiod. In Eccles. c. 12, p. 677 : Κατὰ ἑτερολεξίαν τὸ αὐτὸ νόημα ἔφησεν, Aliis eandem sententiam verbis expressit. Suicer. Theodor. Stud. p. 94, B : Τῇ μὲν ἑτερολεξίᾳ διάφορα τὰ λεγόμενα, τῷ δὲ ἀξιώματι ὁμοδύναμα.]

[Ἑτερολογία, ἡ, Sermo varians, dolosus. Symm. Ps. 138, 4 : Ὅτι οὐκ ἔστιν ἑτ. ἐν τῇ γλώσσῃ μου.]

[Ἑτερομαλλὴς, ὁ, ἡ, i. q. seq., nisi fallit scriptura ap. Hesychium : Καυνάκαι, ἐπιβόλαια ἑτερομαλλῆ. Codex ἑτερομαλῆ. De qua orthographia v. quæ dicentur in Μαλλός.]

Ἑτερόμαλλος, ὁ, ἡ, Altera parte villosus : oppos. τῷ ἀμφίμαλλος. [Strabo 5, p. 218 : Οἱ τάπητες καὶ γαύσαποι καὶ τὸ τοιοῦτον εἶδος πᾶν ἀμφίμαλλόν τε καὶ ἑτερόμαλλον. Hesych. v. Ἐψιλωμένη, Eust. Il. p. 746, 36.]

Ἑτερομάσχᾰλος χιτὼν, dicitur ἡ ἐξωμὶς, teste [Photio s.] Suida et Polluce [7, 47, coll. 2, 138] : quia κατὰ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν ῥαφὴν οὐκ εἶχεν. [Hesych. : Ἑτερομ. χιτὼν δουλικὸς ἐργατικὸς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἑτέραν μασχάλην ἔχειν ἐρραμμένην.] Vestis fuit servilis, ut contra ingenuorum χιτὼν ἑκατερομάσχαλος, s. ἀμφιμάσχαλος. [Etym. M. p. 90, 55; 349, 44, schol. Aristoph. Eq. 878, Vesp. 442. Errorem Meursii ad Lycophr. 1099 et aliorum, qui intellexissent vestem unius manicæ, notat Millingen. *Peint. ant. et inéd.* p. 11, ubi de imagine Nereidis scribit : « *L'habillement de cette Néreide paroît offrir la véritable forme de la tunique appellée* ἑτερομάσχαλος, *qui n'avoit d'ouverture que pour y passer un bras, laissant l'autre entièrement à découvert, ainsi que l'épaule, ce qui fit donner à ce vêtement le nom d'*Exomis. *La tunique* ἀμφιμάσχαλος *étoit celle qui avoit une ouverture pour chaque bras.* » Conf. p. 78. L. Dind. C. O. Müller *Handb. der Arch.* § 337, 3. Hase.]

Ἑτερομεγεθέω, Inæqualiter cresco, Bud. ap. Artemid. p. 20 [1, 31] : Ὀδόντες αὔξοντες [αὐξήσαντές τινες τῶν ὀδόντων] καὶ ἑτερομεγεθήσαντες. [Cod. unus ὑπερμ.]

[Ἑτερομέρεια, ἡ, Propensio in alteram partem. Photius s. Suidas : Κατὰ πρόσκλισιν, καθ' ἑτεροβάρειαν ἢ ἑτερομέρειαν. Iidem : Πρόσκλισις, ἑτ.]

[Ἑτερομερέω, Alteri parti faveo. Constant. Cærim. p. 196, D : Ὁμνύει ἐπὶ πάντων ὅτι οὐχ ἑτερομερήσει. L. D.]

Ἑτερομερὴς, ὁ, ἡ, Qui est alterius partis, In alteram partem inclinans. Dicitur enim esse Victoriæ epith. [Crito vel Damippus ap. Stob. Flor. vol. 1, p. 107 : Εἰ δὲ καὶ τὸ ἓν τούτων ἐνδυναστεύοι κατὰ τὸν βίον, ἑτερομερής τε καὶ ἑτεροκλινὴς γίνεται ὁ βίος. Schneid. Theol. arithm. p. 63 extr. Ast. : Πρῶτον μὲν οὖν ἄρτιον δεῖ εἶναι (numerum), ὅπως ἴσοι ἐνῶσιν οἱ περισσοί τε καὶ ἄρτιοι καὶ μὴ ἑτερομερεῖς. || Porphyrius ap. Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 838 : Τὸ γὰρ ἑτερομερὲς εὐθὺς ὑποκειμένου παραλλαγὴν εἰσάγειν, Diversitatem partium. Ita Heerenius pro ἑτερόμενον. L. Dind.]

[Ἑτερομέρησις, ἡ, Alterius partis studium. Actt. Concc. t. 3, col. 1045, 61. Hase.]

[Ἑτερομετρία, ἡ, Diversitas metri, Diversum metrum. Hephæst. p. 74 ed. Pauw. : Ἐπὶ τῶν Ἀλκαίου κατὰ τὴν Ἀριστοφάνειον ἔκδοσιν ἀστερίσκος ἐπὶ ἑτερομετρίας ἐτίθετο.]

[Ἑτερόμετρος, ὁ, ἡ, Qui est diversi metri. Hephæstio p. 74 Pauw. : Ἐὰν ἑτερόμετρον ᾖ τὸ ᾆσμα τὸ ἑξῆς.] B

Ἑτερομήκης, ὁ, ἡ, Altera parte longior, VV. LL. e Boethio. [Aristot. Mechan. p. 849, 25 : Τὸ ἑτερόμηκες παραπεπληρώσθω· Metaphys. p. 17, 10 ed. Brand. : Τετράγωνον καὶ ἑτ. Theolog. arithm. p. 58 ed. Ast. : Ὁμοιωτικὸν μὲν τὸ τετράγωνον, ἀνόμοιον δὲ τὸ ἑτ. Euclid. Elem. 1, p. 2, λα' : Ἑτ. δὲ ὃ ὀρθογώνιον μὲν, οὐκ ἰσόπλευρον δέ. Xen. Eq. 7, 14 : Τὴν ἑτερομήκη πέδην. Diodor. 2, 3 : Ἔκτισε πόλιν, ἑτερόμηκες αὐτῆς ὑποστησάμενος τὸ σχῆμα· εἶχε δὲ τῶν μὲν μακροτέρων πλευρῶν ἑκατέραν ἡ πόλις ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα σταδίων, τῶν δὲ βραχυτέρων ἐνενήκοντα. De numero Plato Theæt. p. 148, A : Τὸν ἑτερομήκη ἀριθμόν. Plut. Mor. p. 367, F : Τοῦ ὀκτωκαίδεκα (ἀριθμοῦ) ἑτερομήκους· 1018, C : Ὁ λς' ἑτερομήκης ἀπὸ δυεῖν πλευρῶν, τῶν μὲν δώδεκα τρὶς γινομένων, τῶν δὲ ἐννέα τετράκις. Nicomach. Introd. arithm. 2, 17, p. 129 ed. Ast. : Ἑτ. ἀριθμὸς λέγεται οὗ ἐπιπέδως σχηματογραφηθέντος τετράπλευρος μὲν καὶ τετραγώνιος γίνεται ἡ καταγραφὴ, οὐ μὴν ἴσαι ἀλλήλαις αἱ πλευραὶ, οὐδὲ τὸ μῆκος τῷ πλάτει ἴσον, ἀλλὰ παρὰ μονάδα, οἷον ὁ β', ὁ ς', ὁ ιβ', ὁ κ', ὁ λ', ὁ μβ' καὶ οἱ ἑξῆς κτλ. Conf. 18, p. 132. Theo Smyrn. Mathem. c. 13. Hinc adj. Ἑτερομηκικὸς, ὴ, ὸν, Ad ἑτερομήκη pertinens, ap. Iambl. In Nicomach. p. 103, A; 133, A, λόγος ἑτερομ. L. Dindorf.]

[Ἑτερομήτριος et Ἑτερομήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Diversa matre natus. Schol. Apoll. Rh. 4, 223 : Ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἄψυρτον λέγει. Suidas in Ἀμφιμήτωρ, Favorin. in Ἀμφίγονοι. || « Priori forma schol. Lycophr. 19 in cod. Vindob. 3 ap. Bachm. » Boiss.]

[Ἑτερόμμᾰτος, ὁ, ἡ, Luscus. African. Cest. c. 10, p. 292, B : Μάλιστα δὲ εἰς τὴν τῶν τοιούτων σύνεσιν εὐδοκιμεῖν δοκοῦσιν οἱ ἑτερόμματοι, de equis. L. Dind.]

[Ἑτερόμοιος, ὁ. Vita Nicolai Studitæ p. 933, C : Κατὰ τῆς τοῦ υἱοῦ κοίτης ὁ Καῖσαρ Βάρδας παρανόμως ἐπιμανεὶς ὁ ταλαίπωρος ξένος σύνευνος πρὸς τῇ ἰδίᾳ νύμφῃ καὶ ἑτερόμοιον ζεῦγος ἐκβακχευθεὶς ἐγνωρίζετο, Jugum alterius similis ac filii perturbans, Int. L. Dind.]

Ἑτερομόλιος, ὁ, ἡ, Ad quam altera tantummodo D pars venit : ut ἑτερομόλιος δίκη, [Photio et] Suidæ εἰς ἣν οἱ ἀντίδικοι οὐκ ἦλθον, In qua adversarii non comparuerunt. [Eust. Il. p. 999, 63 : Ἑτ. δίκη, ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι, ἀλλ' ἕτερος (i. e. ὁ ἕτερος, ut in Ἕτερος dicetur), ὅ ἐστιν ἐκ τῶν δύο ὁ εἷς. Wakef. Vitiose ap. Hesych. Ἑτερόμυνος.]

Ἑτερόμορφος, ὁ, ἡ, Qui alterius et diversæ formæ est, Alex. Aphr. [Probl. 2, 47. Ælian. H. A. 12, 16 : Μὴ γὰρ ἔχειν (mulas) ὁμοίας μήτρας τοῖς ἄλλοις ζῴοις, ἑτερομόρφους δέ. Wakef. Theodor. Stud. p. 195, B : Οὐδὲ γὰρ ἑτ. γέγονεν ὁ οὐρανός. L. D. Ptol. Tetrab. p. 145, 24, de signis zodiaci quæ figuris describuntur non humanis : Τὰ ἑτερόμορφα· quibus opponit τὰ ἀνθρωποειδῆ τῶν ζωδίων. Philo vol. 1, p. 655, 39 : Δόξαν ἑτ., Speciem diversam. Hase.]

[Ἑτεροουσία, ἡ, Diversa substantia. Epiphan. vol. 1, p. 976, C : Διὸ αὐτοουσία ἐστὶν ὁ θεὸς πατὴρ καὶ ὁ υἱὸς καὶ ἅγιον πνεῦμα καὶ οὐχ ἑτεροουσία.]

[Ἑτεροούσιος. V. Ἑτερούσιος.]

Ἑτεροπάθεια, ἡ, Alterius partis vexatio, ut exp.

a Marc. Virg. in Diosc. 2, [184] ubi de sinapi hæc scribit : Ἁρμόζει πρὸς ἰσχιάδας καὶ σπλῆνας, καὶ καθόλου εἰς πᾶν χρόνιον ἄλγημα, ὅπου μετάγειν τι ἐκ τοῦ βάθους εἰς τὴν ἐπιφάνειαν βουλόμεθα τῷ τῆς ἑτεροπαθείας λόγῳ. Ita enim vertit Marc. Virg. : Quum ex alto in summam cutem, ut fit per alterius partis vexationem, trahere aliquid voluerimus; Ruell. autem sic, Quum permutandæ valetudinis causa ex alto vitia extrahenda sunt. Quidam ἑτεροπάθειαν liberius interpr. Illud curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur. [Etym. M. p. 67, 44 : Ἀλλήλους ταὐτοπάθειαν σημαίνει ἢ ἑτεροπάθειαν. ἄ]

[Ἑτεροπάρακτος, ὁ, ἡ, Ab alio productus. Pseudo-Justin. M. p. 526, A : Τὸ γὰρ αὐτοπάρακτον τοῦ ἑτεροπαράκτου τῷ ὅλως αὐτοπαράκτῳ οὐδὲν διαφέρει.]

[Ἑτεροπᾰχὴς, ὁ, ἡ, Ab altera parte crassus. Apollod. Poliorc. p. 27, D : Διπλᾶ ξύλα ἑτεροπαχῆ.]

[Ἑτερόπηρος. V. Ἑτερόπνοος.]

[Ἑτερόπιστος, ὁ, Heterodoxus. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 1, p. 123, 125. Kall. Jo. Chrys. t. 11, p. 212, E ed. Paris. alt. : Τοῖς ἑτεροπίστοις ἑαυτοὺς ἀναμιγνύναι. Hase.]

[Ἑτεροπλᾰνὴς, ὁ, ἡ, Huc illuc errans. Nicand. Al. 243 : Πτοιητὸν ἔχων ἑτεροπλανὲς ὄθμα.]

[Ἑτεροπλᾰτὴς, ὁ, ἡ, Ab altera parte latus. Apollod. Poliorc. p. 26, C : Δύο ξύλα τετράγωνα ἑτεροπλατῆ· D : Δύο διπαλαιστιαῖα τῷ πλάτει ἑτεροπλατῆ ξύλα, Altera parte levigata, plana, Int.]

[Ἑτερόπλευρος, ὁ, ἡ, Complura habens latera. Scymn. Orb. descr. v. 266 : Διὰ τήν γε τρίπλευρον δὲ τῆς χώρας φύσιν· ubi Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 267 reponit, Διὰ τ. ἑτερόπλευρον, cod. Regii auctoritate. Hase.]

Ἑτερόπλους, ὁ, ἡ, Ab altera tantum parte navigationem præbens. || Item Ἑτερόπλουν, Quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium, Bud.; qui etiam in Annot. in Pand. [p. 104] hæc scribit : Pollux 8, [141] fœnus nauticum duorum generum ponit, ἑτερόπλουν et ἀμφοτερόπλουν. Est ἑτερόπλουν quum commeatus tantum periculum fœnerator suscepit : ἀμφοτερόπλουν, quum remeatus quoque. Affert alibi idem Bud. ἑτερόπλουν ἀργύριον ex Demosth. [p. 1291, 25] : Οἱ γὰρ ἐκ τῆς Αἰγύπτου δανείσαντες τούτοις ἑτερόπλουν τἀργύριον. Quinetiam ἑτεροπλόῳ ἀργυρίῳ κεχρημένος [ex p. 916, 3]. Item plurale neutr. ἑτερόπλοια cum ι ex eod. Dem. [p. 909, 25] : Τὰ ἑτερόπλοια δανείσαντες. [Ubi Bekkerus : « Ἑτερόπλοια **ΓΣΦ**, qui sic et alibi, nec tamen constanter. » Recte jam Reiskius vitiosam hanc formam judicavit.]

[Ἑτερόπνοος. Anacreon Stephani Od. 49, 4 : Ἐναύλους ἑτεροπνόους, ubi Levesquius (*Notices et Extraits* vol. 5, p. 483) ἑτεροπήρους, Tibias impares, reposuit, codice Vat. ἑτεροπίρους exhibente. Schneid.]

[Ἑτεροποδέω. Hippiatr. p. 258, ἑτεροποδοῦντες ἵπποι, s. ἑτερόχηλοι, Uno pede curti. Schneid.]

[Ἑτεροποιὸς, ὁ, ἡ, Alterans. Proclus In Plat. Cratylum Anecd. Bekk. p. 1375. Boiss. Aliud s. Diversum efficiens. Damasc. De princip. p. 294. Osann.]

[Ἑτερόπορπος, ὁ, ἡ, Altera parte fibulatus. Callim. ap. schol. Eur. Hec. 934 : Ἔσχεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.]

[Ἑτεροπόσιμος, in Tzetz. Hist. 8, tit. 170 de potione alterius quæ alterum sanet.]

[Ἑτερόπους, οδος, ὁ, ἡ, Qui altero pede valet. V. Ἑτεροποδέω, Ἑτεροφθαλμία. Alciphr. Ep. 3, 27 : Τὸν ἀκεστὴν τὸν ἑτερόποδα, ubi olim male ἑτερόποδον. Philostr. V. Soph. 1, p. 515, 6 : Οἱ βραδεῖς καὶ ἑτερόποδες. L. D. Hippiatr. p. 53, 8 : Ὅνπερ γὰρ τρόπον ὁ ἑτεροσκελὴς καὶ ὁ ἑτ. σκάζει. Hase.]

[Ἑτεροπροσκύνητος, ὁ, ἡ, Qui diversæ adorationis est. Theodor. Stud. p. 126, C : Εἰ ἑτ. ἐστιν ἡ εἰκὼν πρὸς τὸ οἰκεῖον πρωτότυπον· et infra : Οὐκ ἄρα οὖν ἑτ. ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ πρὸς αὐτόν. L. Dind.]

Ἑτεροπρόσωπος, ὁ, ἡ, s. Ἑτεροπροσωπικὸς, ὴ, ὸν, Qui alius s. diversæ personæ est. [Aliter Phœbammon in Walzii Rhett. vol. 8, p. 504, 6 : Ἑτεροπρόσωπον (schema) δέ ἐστιν ὑποβολὴ προσώπου τοῦ λέγοντος, ἃ σπουδάζοντες εἰπεῖν ὀκνοῦμεν ὀι' ἑαυτῶν ἐπιπλῆξαι καὶ τοὺς λόγους ὡς ἀπὸ ἑτέρου προσώπου λέγομεν, οἷον, πάντες Αἰγύπτιοι τόδε λέγουσι περὶ ὑμῶν, κτλ. || « Adv. Ἑτεροπροσώπως, inc. De rhet. in Spengelii Art. scriptt. p. 212. » Osann.] Ἑτεροπροσωπικῶς, In alia persona s. diversa, VV. LL. [Th. Gaza Introd. gramm. 4, p. 561. L. D.] Ἑτεροπροσωπέω, Persona differo : usitata grammaticis.

[Ἑτερόπτολις, ὁ, ἡ, Qui ex alia urbe est. Nonn. Dion. 26, 41 : Λαὸν ἑτερόπτολιν.]

[Ἑτερόπτωτος, ὁ, ἡ, Qui est diversi casus. Apollon. De pron. p. 11=271, C : Τὸ γοῦν μεγάλοι, ἑτερόπτωτον ὂν τοῦ μέγας, ὀρθῶς ἐπὶ τοῦ δυϊκοῦ τὸ λ ἐφύλαξε· 14=274, C : Εἴ γε καὶ ἐν ὀνόμασιν ἑτερόπτωτα, ὕδωρ ὕδατος, μέγας μεγάλου. De schemate ita dicto Phœbammon in Walzii Rhett. vol. 8, p. 503 : Ἑτερόπτωτον δέ ἐστι μετάβασις εἰς πτῶσιν ἀπὸ πτώσεως, ἢ προτιθεμένης μὲν, ὀφειλούσης δὲ τῷ λόγῳ συνταχθῆναι, ἢ λέξεως μιᾶς θέσις πρὸς διαφόρους πτώσεις συντασσομένης οἷον τόνδε τὸν ἐλλόγιμον γινώσκεις, ὃς ἐποίησε τόδε, ἢ θέλων εἰπεῖν Ὃ δεῖνα υἱός μού ἐστι λέγων υἱός μοί ἐστιν, ἢ Ὃ δεῖνα ἄρχει τῆς πόλεως, ἄρχει τῇ πόλει. L. Dind.]

[Ἑτερορρεπέω.] Ἑτεροῤῥεπεῖν, In alteram partem vergere s. propensum esse, In alteram partem inclinare. [Plut. Mor. p. 1026, E : Τῆς διπλῆς κοινωνίας ταύτης οὐδὲ ἡ περὶ τὸν οὐρανὸν ἀπήλλακται φύσις, ἀλλὰ ἑτερορρεποῦσα νῦν μὲν ὀρθοῦται τῇ ταὐτοῦ περιόδῳ κράτος ἐχούσῃ. Pollux 8, 14.] Pro quo et Ἑτεροῤῥοπεῖν dicitur, ut ἰσοῤῥοπεῖν.

Ἑτεροῤῥεπὴς, ὁ, ἡ, cui opp. ἀῤῥεπὴς, In alteram partem vergens, inclinans. [Æsch. Suppl. 410 : Ζεὺς ἑτερορρεπὴς, νέμων εἰκότως ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' εὐνόμοις. Hippocr. p. 399, 55 : Αὗται αἱ ἡμέραι (impares) ἑτερορρεπέας ποιέουσι τοὺς κάμνοντας. Eust. Opusc. p. 51, 75 : Ἀνισασθέντα τὸ ἑτερορρεπὲς ὑπὸ τοῦ σοῦ καλοῦ ζυγοστάτου. De bello p. 273, 73 : Διαβλεπομένου ὡς ἑτερορρεπὴς ὑπὲρ τῶν βασιλικῶν ἔσται· Il. p. 699, 4 : Ἑτ. πλάστιγξ καὶ δίκη καὶ φιλία. L. D. Schol. Hom. Il. H, 141, Hesych. in Ἑτεραλκέα νίκην, schol. Theocr. 9, 23, citant Hemst. et Wakef. Hesych. interpr. etiam θαῤῥοῦν, quod si sanum foret, conferendum esset cum ἑτεραλκὴς, similiter, ut supra diximus, posito. Sed merito suspectum est Kustero. « Ἑτ. ζήτημα, Quæstio s. Argumentum quod in una parte plus habet virium, in altera minus. Hermog. Π. στάσ. p. 12. Hoc refertur ad ζητήματα μελετώμενα, Quæstiones quarum disceptatio non ad judicium, sed ad exercitationem privatam et scholasticam pertineat. Ab illo differt τὸ μονομερὲς, h. e. Quod in una parte omnino laborat, vel nullas rationes habet, neque argumenta præbet, adeoque plane non potest in disceptationem judicialem venire. De hoc agit Hermog. l. c. p. 10, ad quem l. Marcellinus ap. Ald. vol. 2, p. 55 : Μονομερές ἐστιν, ἐν ᾧ τὸ μὲν ἕτερον τῶν προσώπων ἰσχύει τοῖς λόγοις, τὸ δὲ ἕτερον παντελῶς ἀσθενεῖ. Idem dictum ἑτερομερές. V. Fortunat. p. 39 Rhett. Pith. » Ernest. Lex. rhet.]

[Ἑτερορρεπία. V. Ἑτεροῤῥοπία.]

[Ἑτερορρεπῶς. V. Ἑτερορῥόπως.]

[Ἑτεροῤῥοπέω. V. Ἑτερορρεπέω.]

[Ἑτεροῤῥοπία, ἡ, Inclinatio in alteram partem. Pollux 4, 172; 8, 14. Altero l. Mss. apud Jungerm. et Lederlinum in præfat. p. 19 ἑτερορρεπία.]

Ἑτερόῤῥοπος, ὁ, ἡ, dicitur pro ἑτεροῤῥεπής. Galen. [ex Hippocr. p. 808, G] : Ἑτερόῤῥοπος ἐς τὴν γῆν ἀφίζεται [ἡ κλῖμαξ], In alteram inclinata partem, In alteram partem vergens. [Proprie dictum ponit Pollux 4, 172. De judice injusto 8, 12. Improprie etiam Hippocr. p. 938, E : Ἐπάρματα κατὰ τὰ ὦτα πολλοῖσιν ἑτερόῤῥοπα· 939, D : Φλεγμοναὶ μετ' ὀδύνης ἐς ὄρχιν ἑτερόῤῥοπαι (legendum ἑτερόῤῥοποι)· 1015, G : Τὰ ἀμφὶ φάρυγγα ἑτερόῤῥοπα. Rhian. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 126 extr. : Θεῶν ἑτερόῤῥοπα δῶρα, citat Hemst. || Adv. Ἑτεροῤῥόπως ap. Poll. 4, 172; 8, 13. Altero l. libri ap. Jungerm. et Lederlinum in præf. p. 19 ἑτερορρεπῶς. L. D. Phot. Epist. p. 209, 24 : Οὐ δεῖ ὑμᾶς ἑτερορρεπῶς ἔχειν πρὸς τοὺς ἀπίστους. Hase.]

Ἑτερόῤῥυθμος, ὁ, ἡ, Diversis numeris constans, Diverso numerorum genere. [Forma Dorica ap. Hesych.: Ἑτερόρυσμα, ἀνόμοια, Inæqualia, Dissimilia, pro ἑτερόῤῥυσμα. Idem : Ἑτερήρησθμος, οἷον μονότροπος, Solitarius, Singularis. Scribe ἑτερόῤῥυθμος. Sic dicitur μονόῤῥυθμος. L. D. Galen. vol. 19, p. 409, 17 : Ἑτερόῤῥυθμον λέγομεν τὸν ἑτέρας ἡλικίας ῥυθμὸν ἔχοντα, Pulsum qui alterius ætatis habet rhythmum. Hase.]

Ἕτερος, α, ον, Alter; proprie enim de duobus. [Semper dici de duobus perhibent Ammon. p. 11, 61, Thomas p. 377. Photius : Ἕτερος, ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν, sed idem : Φερεκράτης ἐπὶ πολλῶν. Conf. Suidas cum annot. Kusteri, qui memorat etiam schol. Aristoph. Pac. 11 : Ἑτέραν ἑτέραν) Οἱ Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ πολλῶν λέγουσι τὸ ἑτέραν· ἡμεῖς δὲ ἐπὶ δευτέρας μόνης· ἐπὶ τῆς τρίτης οὖν ἑτέρας εἶπεν. Ὅλως δὲ ἡ παρατετηρημένη ἐπί τε τοῦ ἑτέρου καὶ ἄλλου διαφορὰ παρ' Ἀττικοῖς οὐκ ἔστιν. De Homero v. schol. et Eust. ad l. infra ab HSt. cit. H, 124.] Hom. Il. B, [217] de Thersite : Φολκὸς ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, Claudus altero pede. Od. E, [265] : Ἐν δέ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο Τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος, Alterum vini, alterum aquæ; Unum vini, alterum aquæ. [Quibus ll. ἕτερος ponitur pro eo quod in prosa et apud Atticos dicitur ὁ ἕτερος. Herodian. Philet. p. 443 : Τούτων ὁ ἕτερος, προσθήσεις τὸ ἄρθρον, ὅταν περὶ δύο ποιούμενος ἧς τὸν λόγον· ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου καὶ ἐν ἴσῳ τοῦ ἄλλου ἂν εἴπῃς ἕτερος ἄνευ τοῦ ἄρθρου, φεύξῃ τὴν αἰτίαν. Omisso per errorem fortasse articulo Hesych. : Ἕτερον πόδα, τὸν ἕνα πόδα τὸν εὐώνυμον, et Ἕτερον, ἀριστερόν. Philostr. Imag. 2, 19, p. 843 : Συγκεκυφότα καὶ κείμενον ἐς γόνυ ἕτερον. Nicomach. Introd. ar. 1, 15, p. 21 : Εἴ τις μονόχειρ εἴη ἢ ἐν ἑτέρᾳ τῶν χειρῶν ἐλάττονας τῶν ε' δακτύλους κεκτημένος. Hephæstio Ench. p. 93 : Δεῖ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν. De loco Diodori, cui ἐκ θατέρου restitui pro καθ' ἑτέρου, v. infra in forma Ἄτερος. Ejusd. 19, 160 male liber unus ἑτέραν pro τὴν ἑτέραν. Librarii vel eclogarii culpa in Exc. Leg. p. 619, 84 : Δυοῖν πραγμάτων ὄντων ἕτερον τῷ βασιλεῖ τὴν σύγκλητον συγχωρεῖν, quod Diodorus certe cum articulo dixerat. Quem Plutarcho Mor. p. 166, C : Δύο τῶν ἀπὸ γένους ὑπεξελέσθαι βουλόμενος ἐπιστολὴν ἐδίδου ἑτέρῳ, ex conjectura restituit Wyttenbach., Dioni Chr. vol. 1, p. 445 : Ἡττώμενος ... ἕτερος, Ms. qui ἄτερος. Photius et Suidas : Θάτερον, ἕτερον μέρος. V. Ἑτερομόλιος.] I, [429] de tribus loquens : Ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν, Τὼ δ' ἑτέρω ἑκάτερθεν ἴτην, Alteri vero duo. [Duplex ὁ ἕτερος ponit Diodor. 19, 100 : Ὧν (arcium) τὴν ἑτέραν ἑλὼν ἔδωκε τοῖς ἰδίοις στρατιώταις εἰς διαρπαγήν· τὴν δ' ἑτέραν πολιορκήσας κτλ. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 332 : Τὸ μὲν ἕτερον πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς, τὸ δ' ἕτερον πρὸς τῇ πόλει. Ὁ εἷς, ὁ ἕτερος Epigr. Anth. Pal. 9, 680, 3 : Τὴν μίαν ... τὴν δ' ἑτέρην. Theodectes ap. Athen. 10, p. 451, F : Εἰσὶ κασίγνηται δίτται, ὧν ἡ μία τίκτει τὴν ἑτέρην. Pro quo omissis articulis Marc. Anton. 5, 9 : Τούτοις μόνοις προσαναπαύεσθαι, ἑνὶ μὲν τῷ ὅτι κτλ., ἑτέρῳ δὲ ... Lucian. Bacchi c. 2 : Ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα μέν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον. Apollon. De constr. p. 172, 5 : Δισσὰς κτήσεις, μίαν μὲν ... ἑτέραν δὲ ... Galen. vol. 12, p. 474, A : Δύο ὄντων ἐνεργειῶν εἰδέων, μιᾶς μὲν ... ἑτέρας δὲ ... 587, D : Ἐνὶ μὲν χρόνῳ διδάσκοντα, ἑτέρῳ δ' ἐξελέγχοντα. Philo vol. 1, p. 12, 32 : Πολλῶν χάριν, ἑνὸς μὲν ... ἑτέρου δὲ ... Jo. Malal. p. 473, 13 : Ἐξέπεσαν δύο τῶν ξύλων ῥαγέντων, ἑνὸς μὲν Βενέτου καὶ ἑτέρου Πρασίνου.] Xen. Cyrop. 7, [5, 8] : Καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς, τοῦ ὕδατος ὑπερέχοιεν, Alter supra alterum. [V. infra.] Ἕτεροι, Alteri, i. e. Altera pars, altera factio. Hom. Il. Λ, [70] : Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες Δήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο, Nec alteri s. altera pars de metu cogitabat; Nec alterutri vel alterutra pars. Ἐπὶ τὰ ἕτερα, In alteram partem. Xen. [H. Gr. 1, 2, 7] : Πρὸς τὸ ἕλος ἐπὶ τὰ ἕτερα τῆς πόλεως προσῆγε. [Pausan. 3, 32, 3 : Τὸ ἐπὶ τὰ ἕτερα αὐτοῦ γεωργοῦσι. Hesych. v. Ἔμπαλιν.] Pro quo frequentius facta synæresi dicitur θάτερα. [De quo HSt. infra in forma Ἄτερος.] Ἕτεροι ap. Thuc. [et alios quosvis] præcedente negativa particula οὐδὲ, μηδὲ, aliquoties ponitur pro comp. οὐδέτεροι, μηδέτεροι : 2, [72] : Καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων, δέχεσθε δὲ ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμου δὲ μηδ' ἑτέρους, Neutrorum partes sequamini. [Conf. 67; 6, 44.] Id. 5, [48] : Οὐκ ἀπείρητο τούτου ἕνεκα οὐδ' ὑφ' ἑτέρων, A neutris. [7, 44 : Οὐδὲ πυθέσθαι ῥᾴδιον ἦν οὐδ' ἀφ' ἑτέρων.] Sic 7, [33] : Οὗτοι δὲ οὐδὲ μεθ' ἑτέρων ἦσαν, Cum neutris. Quemadmodum autem Lat. Alter alteri, Alter alterum, vel cum præp. Alter ab altero, aut simili, de pluribus usurpatur, sic et hoc voc. tam in plur., quam in sing. [Eur. Bacch. 905 : Ἕτερα δ' ἕτερος ἑτέρου ὄλβῳ καὶ δυνάμει παρῆλθεν, ubi absolute ponitur neutrum pluralis. Aristoph. Av. 701 : Ξυμμιγνυμένων ἑτέρων ἑτέροις.] Thuc. [7, 64] : Ἕτερος ἑτέρου προφέρει, Alter alteri præstat. 2, [51] : Ἕτερος ἀφ' ἑτέρου, θεραπείας ἀναπιμπλάμενοι, ... ἔθνησκον, Alter ex alterius curatione. Philo V. M. 1 : Καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, Alter cum altero. [Soph. OEd. C. 231 : Ἀπάτα ἀπάταις ἑτέραις ἑτέρα παραβαλλομένα. Omisso altero ἕτερος, Phil. 138 : Τέχνα τέχνας ἑτέρας προὔχει. Æsch. Cho. 464 : Ἄτην ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ. || Interposita copula Plato Leg. 1, p. 632, E : Ἕτερον καὶ αὖθις ἕτερον. Menander ap. Alexandr. p. 578 ed. Ald. : Ἑτέραν περιμεῖναι χἀτέραν τρικυμίαν. Dio Chrys. vol. 2, p. 186 : Ὅμως δὲ καὶ αὐτὸς ἑτέραν καὶ ἑτέραν λαμβάνω ὁδόν. Hero Autom. p. 246, B. || Cum articulo Alcæus ap. Athen. 10, p. 430, D : Ἃ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κύλιξ ὠθείτω. Xen. H. Gr. 2, 2, 3 : Ἡ οἰμωγὴ ἐκ τοῦ Πειραιῶς ... ἐς ἄστυ διῆκεν, ὁ ἕτερος τῷ ἑτέρῳ παραγγέλλων. V. l. Cyrop. supra ap. HSt. || Ponitur etiam unum ἕτερος sine, alterum cum articulo. Epiphan. vol. 1, p. 11, D : Διαφέρονται ἑτέρα πρὸς τὴν ἑτέραν. Cosmas Indicopl. p. 203, B : Συνέχουσαι ἑτέρα τὴν ἑτέραν. Suidas in Ἐν τῷ μέρει, Eust. Od. p. 1547, 28, argum. Aristoph. Avium. Et in partitione, ut in epigr. Anth. Pal. App. 219, 10 : Δοιαὶ, τῶν ἑτέρη μὲν ἐπιχθονίη πεφόρηται, ἡ δ' ἑτέρη κτλ. Galen. vol. 4, p. 193 : Διττὸν τὸ πέρας αὐτοῦ θεάσῃ, τὸ μὲν ἕτερον ..., ἕτερον δὲ ... || Cum articulo conjuncti notanda collocatio a bonis et antiquis scriptoribus aliena, ap. Constantin. Cærim. p. 12, 6 : Ἐν ᾧ ἵδρυται ὁ ἐξ ἀργύρου ἕτερος κατεσκευασμένος σταυρός. Et ap. anon. ante Jo. Malal. p. 6, 7 : Ἐγέννησε τὸν Ἐνὼς ἕτερον.] Interdum sicut ἄλλος pro ἕτερος indifferenter ponitur, ut in illo Plat. De rep. [4, p. 439, B] : Ἄλλη μὲν ἡ ἀπωθοῦσα χειρ, ἑτέρα δὲ ἡ προσαγομένη, ita versa vice ἕτερος pro ἄλλος, et in plur. et in sing. Hom. Od. H, [124] : Ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν, Ἄλλας δὲ τραπέουσι, Alias decerpunt, alias calcant : sic enim quidam gramm. accipiunt : licet Eust. ἐπὶ δύω μόνων hic quoque dici velit : eo quod postquam de unis dixisset : Τῆς δ' ἑτέρον μὲν θειλόπεδον, de alteris subjungat, Ἑτέρας δ' ἄρα τε τρυγόωσιν· tertias autem significare volens, addat, Ἄλλας δὲ τραπέουσι· sicut paulo post, Πάροιθε δὲ ὄμφακές εἰσιν Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσαι, Unæ deflorescentes, alteræ maturescentes : ut Cic., Unæ rerum, alteræ verborum. Idem [Il. I, 313] : Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει. [Plato Epin. p. 982, C : Τοτὲ μὲν ἕτερα, ἄλλοτε δὲ ἄλλα πράττων· Alcib. 1 p. 116, E : Τοτὲ μὲν ἕτερα δοκεῖ, ἄλλοτε δὲ ἄλλα. Aristot. Physiogn. p. 805, 12 : Οὐδὲν γὰρ πώποτε ζῷον γεγένηται τοιοῦτον, ὃ τὸ μὲν εἶδος ἔσχεν ἑτέρου ζῴου, τὴν δὲ διάνοιαν ἄλλου. Apoll. Rh. 1, 250 : Ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο δακρυχέουσα.] Hesiod. Theog. quum multos jam enumerasset, subjicit [367] : Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες, ... Τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτὸν ἄνδρα ἐνισπεῖν, Tot præterea alii fluvii sunt. Dem. [p. 644, 17] : Τρίτον δ' ἕτερον δικαστήριον πρὸς τούτοις. [Id. p. 643, 18 : Δεύτερον δ' ἕτερον δικαστήριον τὸ τῶν ἀκουσίων φόνων φανήσεται συγχέων. (Aristid. vol. 1, p. 219 : Ὑπὲρ τὸν ἐξωτάτω κύκλον... δεύτερον ἀγαγόντες ἕτερον.) Ps.-Demosth. p. 1326, 5 : Δύο μὲν τοίνυν οὗτοι νόμοι εἰσὶν, οὓς παραβέβηκεν, ... ἕτερον δὲ τρίτον κτλ. 1327, 18 : Τέταρτος τοίνυν ἕτερος νόμος ἐστίν. Ælian. N. A. 6, 43 : Τρίτον δ' ἕτερον θησαυρόν τε καὶ σωρὸν ἀποκρίνουσι τοῖς ἠθροισμένοις σπέρμασιν. || De secundo, ubi totum in partes plures quam duas dividitur, cum articulo ap. Hom. Il. M, 93 : Τῶν δ' ἑτέρων Πάρις ἦρχε, τῶν δὲ τρίτων Ἕλενος. Ubi pro δεύτερος poni dicunt scholl., ut II, 179. Xen. Cyrop. 2, 3, 22 : Ἐξάγει μὲν ὁ οὐραγὸς ὁ τοῦ τελευταίου λόχου τὸν λόχον· ... ἔπειτα ὁ δεύτερος τοὺς τοῦ ἑτέρου λόχου ἐπὶ τούτοις, καὶ ὁ τρίτος καὶ ὁ τέταρτος ὡσαύτως. Ib. 4, 6, 10 : Ἂν αὔριον ἴῃς πρωὶ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν, Postridie. Plat. Criton. p. 44, A : Οὐ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας, Cras. Callimachus Anthol. Palat. 7, 519, 13 : Ἀνίκα καὶ σὲ, Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἁμετέροις τῇ ἑτέρᾳ κλαύσαντες ἐθάπτομεν.] Æschin. [p. 81, 31] : Πρὸς ἑτέρῳ τινὶ τὴν γνώμην ἔχουσι. [Cum τις etiam Theophr. De ventis 44 :

Ἑτέρα τις ἀπόλλυται. Et alii quivis. Præposito Eust. Od. p. 1383, 11 : Ἀντιλαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον.] Thuc. 7, [29] : Οὐδεμιᾶς ἥσσων μᾶλλον ἑτέρας [ξυμφορὰ], Calamitas nulla alia inferior. Diosc. : Βοηθεῖ σκορπιοπλήκτοις ὡς οὐδὲν ἕτερον, Ut nihil aliud, s. Ut quidvis aliud. [Thuc. 1, 23 : Οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ· 7, 70.] Herodian. [3, 10, 12] : Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, Nihil aliud quam. [Gramm. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 360, 10 : Ἀλλ' ἢ, ἐν τῷ νόμῳ τοῦ κυρίου, τὸ ἢ περισσόν· ὥσπερ καὶ παρ' Ἕλλησι τὸ ἀλλά περισσόν· οἷον, Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ τόδε φησίν. Sine particula ἢ Plut. Mor. p. 671, B : Τὸν δὲ Ἄδωνιν οὐχ ἕτερον ἀλλὰ Διόνυσον εἶναι νομίζουσι. Synes. p. 125, B : Τάδε οὖν πάλαι περὶ αὐτῆς ᾀδόμενα ποιηταῖς οὐχ ἕτερος ἔσχε χρόνος, ἀλλ' ὁ τῆς ἐπικυδεστέρας βασιλείας Ὀσίριδος· aliisque locis nonnullis, quos contulit Krabinger. ad Encom. calv. p. 66, B, 102.] Lucian. [De salt. c. 80] : Ἕτερα μὲν γὰρ ὁ ποὺς, ἕτερα δὲ ὁ ῥυθμός· et [Pseudosoph. c. 7] : Ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων σημαίνεις. Sicut vero Alius alii, Alius alium, Alius alio, et quæ ejusmodi sunt, Lat. dicitur, sic et ἕτερος in hac signif. Aristot. Eth. 3, [1] : Ἕτερα γὰρ ἑτέροις ἐστὶν ἡδέα, Alia aliis. Id. Polit. 7, [14] : Διαφέροντες ἕτεροι τῶν ἄλλων ὅσον τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἥρωας ἡγούμεθα τῶν ἀνθρώπων διαφέρειν, Tantum alii ab aliis distantes, tanto alii aliis superiores. In hoc autem v. Thuc. 2, [64] : Πᾶσι μὲν ὑπῆρξε δὴ ὅσοι ἕτεροι ἑτέρων ἠξίωσαν ἄρχειν, videtur ἕτεροι superfluum esse, Omnibus accidit, qui aliis imperare studuerunt. [Ib. 51 : Τὸ μὲν οὖν νόσημα, πολλὰ καὶ ἄλλα παραλιπόντι ἀτοπίας, ὡς ἑκάστῳ ἐτύγχανέ τι διαφερόντως ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον γιγνόμενον, τοιοῦτον ἦν ἐπὶ πᾶν τὴν ἰδέαν.] Dicitur et ἕτερ' ἄττα, sicut ἀλλ' ἄττα, Bud. p. 967. Sic ap. Lucian. [Pseudos. c. 10] : Νῦν δ' ἕτερ' ἄττα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ. [Plato Theæt. p. 188, B : Ἕτερ' ἄττα ὧν οἶδε. Maximus Tyr. Diss. 17, vol. 1, p. 313 : Ἕτερ' ἄττα ... παρὰ ταύτας.] Pertinet huc et Ἑτέραν τρέπεσθαι, sub. ὁδὸν, pro Alio se convertere, seu, ut ex Cic. exp., Alio iter convertere : ex Ovid., Cœptum iter dimittere : ex Virg., Mutare iter, viam : ex Lucr., Commutare viam retroque reverti. Lucian. [Tim. c. 5] : Καὶ πόῤῥωθεν ἰδόντες, ἑτέραν ἐκτρέπονται. Synes. : Ὡς δὲ οὐ προὐχώρει ταύτῃ τὸ σπᾶσαι [σπάσαι] τι τῶν προσηκόντων, ἑτέραν ἐτράπετο, Quum hac via non proficeret, aliam rationem peragendæ rei instituit, Bud., ut Terent. Andr., Hac non successit, alia aggrediamur via. Pro quo idem Synes. dicit, τὴν ἐπὶ θάτερα τρέπεσθαι· Polyb., τὴν ἐναντίαν ὁδὸν πορεύεσθαι. [Ἑτέρᾳ τρέπεσθαι apud Aristoph. l. in Ἑτέρως citando. Cum alio verbo Thuc. 5, 58 : Ὄρθιον ἑτέραν ἐπορεύοντο. || Omisso ἡμέρα dictum ἡ ἑτέρα paullo ante notavimus. Item ἕτερα, neutrum pluralis, adverbialiter pro καὶ ἕτερα positum. || Καθ' ἕτερα, Alibi. Thuc. 7, 42 : Οὐδὲ γὰρ καθ' ἕτ. οἱ Συρακόσιοι ἀντεπεξήεσαν. || Aliter. Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 10, 32 : Τούτους κατὰ ταὐτά σοι δοκεῖ γεννᾶν ἢ καθ' ἕτερα; — Καθ' ἕτερα. || Μεθ' ἕτερα, Post alia, Paullo post, Infra. Epiphan. vol. 2, p. 30, C : Εἶτα μεθ' ἕτερα. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 172, B. || De constructione præceptum Herodiani p. 477 ed. Piers., 473 Lob. : Τὸν ἕτερον τοῖν ποδοῖν οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ τὸν ἕτερον πόδα, hanc tantum formulam spectat. In aliis enim usus variat inter utramque constructionem. Sic, ut hoc defungar, Thuc. 4, 43 : Βάττος ὁ ἕτερος τῶν στρατηγῶν· sed 3, 98; 6, 100 στρατηγός· eodemque modo 5, 75; 8, 90. Conf. Jacobs. ad Ælian. N. A. 9, 7. Illius autem formulæ exx., quæ alteram construct. habent, ex antiquioribus, ut Aristoph. Eccl. 162 : Οὐκ ἂν προβαίην τὸν πόδα τὸν ἕτερον· Dinarcho p. 100, 35 : Οὐκ ἂν ἔφασκεν ἐκ τῆς πόλεως ἐξελθεῖν οὐδὲ τὸν ἕτερον· utriusque ex recentioribus attulerunt interpretes. Interpretatur autem Hesych. Ἕτερον πόδα non solum τὸν ἕνα πόδα, sed etiam τὸν εὐώνυμον, ut idem Ἕτερον, ἢ ἓν τῶν δυοῖν ἢ ἀριστερόν. Sic Ælian. N. A. 11, 18 : Ὁ ταὼς ὑπὲρ τοῦ μὴ βασκανθῆναι λίνου ῥίζαν ἀεὶ οἱονεὶ περίαπτον φυσικὸν ἀναζητήσας ὑπὸ τῇ ἑτέρᾳ πτέρυγι βύσας περιφέρει.] Conjungitur interdum cum τοσοῦτος. Æschin. [p. 67, 32] : Ἐξ Ἀκαρνανίας δὲ ἑτέρους τοσούτους, Totidem : paulo ante autem dixerat, Ἐκ Πελοποννήσου μὲν πλείονας ἢ δισχιλίους ὁπλίτας. Isocr. Paneg. [p. 72, D] : Τοὺς δὲ ὑπὲρ αὐτῶν κινδυνεύσαντας ἑτέρου τοσούτου χρόνου τὸν μισθὸν ἀπεστέρησαν, Totidem mensium stipendio : dixerat autem antea, Ὀκτὼ μῆνας ταῖς ἑαυτῶν δαπάναις ἔθρεψαν. [Sic ἕτερον τοσοῦτο, Herodot. 2, 49, non quod Lat. dicimus, Alterum tantum, i. e. Duplum; sed Tantumdem vel Totidem, Ejusdem magnitudinis vel mensuræ. Item cum τοιοῦτος, Alius talis, i. e. Huic similis, Ejusdem generis vel naturæ. Id. 1, 191 : Ἐποίεε καὶ ὁ Κῦρος ἕτερα τοιαῦτα· 207 : Ἄνθρωπος καὶ σὺ εἶς καὶ ἑτέρων τοιῶνδε ἄρχεις· 2, 150 : Ἥδεα καὶ ἐν Νίνῳ γενόμενον ἕτερον τοιοῦτο. Schweigh. Plato Gorg. p. 493, B· Ἑτέρῳ τοιούτῳ τετρημένῳ κοσκίνῳ· Lach. p. 200, A : Εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος ἀναφανήσομαι· Phæd. p. 58, D : Καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιούτους ἑτέρους ἔχεις· 80, D : Τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον. V. infra. || Cum ἄλλος Eur. Or. 346 : Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον ἕτερον ἢ τὸν ... ἀπὸ Ταντάλου σέβεσθαί με χρή; Suppl. 573 : Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους. Aristoph. ap. Athen. 3, p. 117, C : Ἄλλα τε τοιαῦθ' ἕτερα. Plato Crat. p. 438, D, et alibi, Demosth. p. 198, 21. Quibus exx. addere licet quæ citat Suidas v. Ἄλλο ἕτερον, velut Menandri : Εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον | , οὐκ ἄλλο τι οὔθ' (legendum τοιοῦθ', non, ut Porsonus volebat, ὁτιοῦν) ἕτερον. Miro loquendi genere plerique libri Diodori 14, 110 : Καί τινες ἕτεροι τῶν ἄλλων, ubi scribendum conjeci Ἑλλήνων. || Cum αὐτὸς Aristot. Eth. 8, 14 : Γονεῖς μὲν οὖν τέκνα φιλοῦσιν ὡς ἑαυτούς· τὰ γὰρ ἐξ αὐτῶν οἷον ἕτεροι αὐτοὶ τῷ κεχωρίσθαι. Similiter Iamblich. In Nicomach. p. 48, A : Ἑρμένου γάρ τινος τί ἔστι φίλος, εἶπεν (Pythagoras), Ἕτερος ἐγώ. Unde Clemens Al. Strom. p. 450 : Ὁ δὲ ἑταῖρος ἕτερος ἐγώ. Et Menander ap. Apoll. De pron. p. 14, B : Νῦν δὲ κατὰ πόλιν εὗρηκε τὸν ἕτερον σὲ, τὸν ἐμὲ τουτονί. Ita corrigenda scriptura codicis, τὸν ἕτερον, τὸν σὲ, quod vel metrum moneat legentem.] || Ut Alius Lat., capitur etiam pro Diversus : opp. habens ὁ αὐτὸς [e. gr. ap. Demosth. p. 911, 7], Idem. Plato De rep. 1, [p. 346, A] : Τούτῳ φαμὲν ἑκάστην τῶν τεχνῶν ἑτέραν εἶναι τῷ ἑτέραν δύναμιν ἔχειν, Aliam esse : Quintil., Quanto alius fuit ille infelicissimi juvenis affectus? Aristot. Eth. 10, [4] : Τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει, ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, Quæ enim specie alia s. diversa sunt : i. e. διαφέροντα, ut ibid. dicit. [Dinarch. p. 92, 21 : Οὐδ' ἕτερα φρονῶν καὶ δημηγορῶν, quod p. 96, 14 dicit : Ἕτερα μὲν λέγων, ἕτερα δὲ φρονῶν, ut Plato Menon. p. 97, D : Διότι τὸ μὲν ἕτερον, τὸ δὲ ἑτερόν ἐστιν αὐτῶν. Philemo ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 415 : Ἕτερον τό τ' ἀλγεῖν καὶ θεωρεῖν ἐστ' ἴσως. Xen. Cyrop. 8, 3, 8 : Ἤν μου κατηγορήσῃς, εἰσαῦθις ὅταν διακονῶ, ἑτέρῳ μοι χρήσῃ διακόνῳ· Comm. 1, 1, 1 : Οὓς μὲν ἡ πόλις νομίζει θεοὺς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων. Cui simile quod ad Hesychii gl. : Ἕτερον, νέον, contulit Albertus Act. 2, 4 : Λαλεῖν γλώσσαις ἑτέραις, pro quo Marc. 16, 17, καιναῖς.] In qua signif. cum gen. interdum construitur, exponiturque Alius ab, Diversus ab. [Demosth. p. 142, 26 : Ἑτέραν τὴν κρύβδην ψῆφον τοῦ φανερῶς θορύβου.] Aristot. De mundo [c. 2] : Στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, Elementum aliud a quatuor illis. Eth. 9, [8] : Φίλαυτος μάλιστ' ἂν εἴη (ὁ ἐπιεικὴς) καθ' ἕτερον εἶδος τοῦ ὀνειδιζομένου, Diversa specie atque is, qui vitio vertitur, Bud. [Athen. 13, p. 596, C : Ἀγνοῶν ὅτι ἑτέρα τῆς Δωρίχης ἐστὶν αὕτη.] Plato De rep., Ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, Diversum s. Alienum a vero [Conf. 1, p. 345, B]; ἕτερα ἀλλήλων, Diversa inter se. Plut. De frat. am. [p. 488, A] loquens de Græcis sui temporis : Ἕτεροι τῶν πρότερον γενόμενοι, μόνῳ διέμειναν οἱ αὐτοὶ τῷ μισεῖν ἀλλήλους (ubi ἕτεροι et οἱ αὐτοὶ sibi opp.), Multum mutati ab illis, qui priscis temporibus vixerunt, Alii atque illi priores. [|| Eadem signif. cum dat. Diog. L. 3, 53 : Ὁ ἐμὸς πατὴρ τῷ σῷ πατρὶ ἤτοι ἕτερός ἐστιν ἢ ὁ αὐτός. (Ubi notabile ad constructionem etiam quod sequitur : Εἰ μὲν οὖν ἕτερός ἐστι τοῦ ἐμοῦ πατρὸς ὁ σὸς πατὴρ, πατρὸς ἕτερος ὤν, οὐκ ἂν εἴη πατήρ.) || Cum part. ἢ Soph. Trach. 835 : Πῶς δ' ἂν ἀέλιον ἕτερον ἢ τανῦν ἴδοι; Eur. Or. 346 : Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον ἕτερον ἢ τὸν ... ἀπὸ Ταντάλου σέβεσθαί με χρή; || Cum præp. παρὰ Plato Phæd. p. 74, A : Παρὰ ταῦτα πάντα ἕτερόν τι. Xen. Cyrop. 1, 6, 2, sec. quorumdam librorum scripturam : Ἕτερα παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα. Eunap. p. 113, et alii. Cum πάρεξ Maximus

Conf. vol. 2, p. 30, C : Οὐχ ὡς ἑτέρας ἢ ἐξ ἑτέρας ὂν πάρεξ τῆς ἡμετέρας οὐσίας. || Ἕτερος vel Ὁ ἕτερος, Contrarius, Deterior, Malus, Infelix. Æsch. Ag. 151 : Θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τινα· Pind. Pyth. 3, 34 : Δαίμων ὃ ἕτερος ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσετο. Ubi schol. citat ex. Callimachi ex Iambis : Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ὥτερος δαίμων. Ita corrigendum ex cod. pro ἕτερος. Minus bene Bentlejus ἄτερος. Idem annotavit imitationem Phalaridis Ep. 23, ubi similia Lennepius. Conf. Valcken. Diatr. in Eurip. p. 112. Sine articulo Callim. fr. 133 : Εἴ σε Προμηθεὺς ἔπλασε καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας. Cum articulo Soph. Phil. 503 : Παθεῖν μὲν εὖ, παθεῖν δὲ θάτερα. Plato Phæd. p. 114, E : Πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι· Euthyd. p. 280, E. Demosth. p. 597, 3 : Ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ... ἀγαθὰ ἢ θάτερα· 1175, 19 : Ἐὰν δ' ἀποτύχῃ καὶ τὰ ἕτερα ψηφίσωνται οἱ δικασταί. — HSt. In Ind. :] Οὔτερος, Attica [immo Ionica] synaliphe pro ὁ ἕτερος, ap. Herodot. [1, 34, 134. Τοὔτερον, 1, 32. Τοὐτέρου Simonid. Carm. de mul. 114, Hipponax ap. Tzetz. ad Lycophr. 855. Dat. τἠτέρῃ Phœnix ap. Athen. 11, p. 495, E, Archilochus ap. Plut. Demetr. c. 35. || Forma Dorica pro ὁ ἕτερος est Ὥτερος, Θώτερον, Θωτέρου, qua præter Callimachum paullo ante citatum utuntur Epicharm. ap. Athen. 7, p. 282, E, et Theocritus. || Attica Ἄτερος, quod α producto dicitur, quum corripiatur in forma Dorica simplicis ἕτερος. Non satis distinctis ambabus formis HSt. :] Ἄτερος, ὁ, Dorice pro ἕτερος, sicut τράπω pro τρέπω et πιάζω pro πιέζω iidem dicunt : vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος (unde et primam syllabam producit) teste Eustathio [Od. p. 1573, 62. Exempla formæ Doricæ præter ea de quibus dixit Koen. ad Greg. p. 304, sunt ap. Aristoph. Ach. 813, 814, Archytam Stob. Fl. vol. 1, p. 41 seqq., ubi aliquoties forma vulgaris alteri ab librariis substituta est. Pro ὁ ἕτερος est in oratione Dorica apud Plut. Lycurg. c. 19 : Ἂν μὴ μέσδω ἄτερος θατέρω ἐρατέημεν, de cujus l. scriptura v. in Ἐρεείνω.] Femininum est Ἠτέρα [Soph. OEd. C. 497, Aristoph. Lys. 85, 90 nunc libris invitis in ἀτέρα mutatum, quod cum plurali Ἄτεραι memorat Thomas p. 121, in prosa pauci usurparunt, ut Ἀτέρα Procop. Gotth. 3, p. 155, C], et Θἠτέρα. [Hæc HSt. ex Eust. l. c. p. 1574, 1, qui ex Pausania repetit, unde sua duxit etiam Photius v. Θάτερα : Τὰ θηλυκὰ οὕτω συναλείφεται, ἠτέρα καὶ θητέρα. Sed Pausanias certe dativum intellexerat θητέρᾳ, quum nihili sit θἠτέρᾳ, quod pro nominativo habuit HSt. In forma dativi autem poetarum Atticorum in libris variatur inter θἠτέρᾳ et θἀτέρᾳ vel θατέρᾳ. Θἠτέρᾳ omnes, ut videtur, Eur. Rhes. 449, Aristoph. Av. 1365, nonnulli Soph. Trach. 272, ubi alii θατέρᾳ, ut plerique OEd. T. 782, omnes Eur. Hipp. 894, quod ponit Thomas p. 121.] Quæ genitivo et accusativo casu hac contractione servata non proferuntur, ut idem Eust. docet. Neutrum est θάτερον. A quo θατέρου et θατέρῳ in singulari, et θάτερα in plurali in usu sunt. At θατέροις solœcismum habet, ut ex Pausania docet Eust. Sed et Chrysippus ἐσχάτως βαρβαρίσαι ab eodem Pausania traditur eo quod τὸν θάτερον τῶν Διοσκούρων dixerit. [V. infra et Θάτερος vol. 4, p. 256. In l. Strabonis illic citato 2, p. 77 : Κατὰ θάτερον τὸν τόπον, scrib. τῶν τόπων.] Hæc ex grammaticis, quantum ad casuum inflexionem attinet : nunc exempla proferenda sunt. Plut. De Socrate [Mor. p. 594, F], loquens de duobus Archiæ famulis : Ἐπυνθάνετο τῶν ὑπηρετῶν ὅ, τι βούλοιντο. Λέγει δὲ ἄτερος, Ἀρχίας καὶ Φίλιππος ἔπεμψαν ἡμᾶς. Soph. Aj. [1109] : Εἴτε μὴ σὺ φῂς, εἴθ' ἄτερος στρατηγὸς, Sive tu, Menelae, non permittis, sive alter Græcorum dux Agamemnon. [El. 739 : Τότ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἄτερος. Aristoph. Vesp. 138. Plato Leg. 3, p. 695, B : Τὸν ἕτερον ἄτερος. Et alibi. Pluralem, Thomæ memoratum p. 121, habet Aristot. Polit. 1, 6, p. 1255, 20 : Ἄτεροι λόγοι. || Vitiosa sunt ἄτερος in casibus obliquis, ut ἄτερον accusat. masculini in loco Theophylacti in Θάτερος vol. 4, p. 256, D, citato, et neutrum ἄτερον ap. Maxim. Tyr. Diss. 15, vol. 1, p. 277, quod ex codd. in ἕτερον mutatum. Οἱ ἄτεροι, quod est ap. Solon. ab Aristide cit. vol. 2, p. 397 : Εἰ γὰρ ἤθελον, ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε, αὖθις δ' ἃ τοῖσιν ἀτέροις, δρᾶσαι, cum solœco ὁ θάτερος compara-

A bat Buttmann. Gramm. vol. 1, p. 121 et ad Menandri fragm. p. 582. Idem abnormem crasin ἄτερος pro οὔτερος a prisco formæ ἄτερος apud Atticos usu repetebat, ut crasin θάτερον a Dorico ἄτερος repetit Etym. M.] Aristot. De mundo [c. 3] : Μέχρι θατέρου ἰσθμοῦ, Ad Isthmum usque alterum. Aristoph. [Eccl. 498] : Θατέρῳ παραβλέπουσα ὀφθαλμῷ, Altero oculo. [Non est ὀφθαλμῷ apud Aristoph., sed ex verbo παραβλέπουσα intelligitur, ut Vesp. 497 : Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ.] Plato De legg. [et Gorg. p. 475, A] : Θάτερον δυοῖν, Duorum alterum. [Alia formarum θάτερον, θατέρου, θατέρῳ, θάτερα exx. sunt apud Tragicos. Θατέρῳ Tim. Locr. p. 94, A.] Et apud Suidam : Καὶ τούτων ἄτερος τῶν ἀνδρῶν. Item : Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ἄτερος τῶν πρέσβεων. Aristot. Metaphys. 11 : Καὶ οὐχ οὕτως ἔχει ὥστε μὴ εἶναι θάτερῳ πρὸς θάτερον μηδὲν, Nihil alteri cum altero. Et in 2 De partt. : Ἵνα ἰσάζῃ τὴν θατέρου ὑπερβολὴν θάτερον. Idem De mundo : Ἐπὶ θάτερον δὲ κέρας πάλιν εὐρύνεται, Ad alterum vero cornu rursus amplificatur. Idem ibidem : Κατὰ θάτερον πλατύνεσθαι, In alteram partem dilatari. Τῷ γὰρ παρὰ θάτερον ἁμαρτεῖν, πάντως οὐ ποιήσεις, Nam ut in altero pecces. Θάτερα plurali numero sæpe usurpatur pro singulari. [Soph. El. 345 : Ἔπειθ' ἑλοῦ γε θάτερ', ἢ φρονεῖν καλῶς ἢ κτλ. Schol. : Τὸ θάτερα ἀντὶ τοῦ θάτερον ἀττικῶς. Isæus De hered. Cleonymi § 22 : Δυοῖν τοῖν ἐναντιωτάτοιν θάτερα μέλλοντες, ἢ κτλ. De qua formula v. in Δύο vol. 2, p. 1718, D.] Plato [Phil. p. 43, E] : Τριῶν οὖν ὄντων ἡμῖν ὧντινων βούλει, τίθει (καλλίοσιν ἵνα ὀνόμασι χρώμεθα) τὸ μὲν χρυσόν· τὸ δ', ἄργυρον· τρίτον δὲ, μηδέτερα τούτων. Quibus subjicit, Τὸ δὲ μηδέτερα τούτων ἔσθ' ἡμῖν ὅπως θάτερα γένοιτ' ἂν, χρυσὸς ἢ ἄργυρος; [Theæt. p. 187, B, male nonnulli θάτερον pro θάτερα.] Inde ἐπὶ θάτερα, In diversum, In alteram partem. Plato Protag. [p. 315, A] : Ἐκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος, Ab altero latere Callias, ab altero Xanthippus : seu Hinc et hinc. [Thuc., qui extra hanc formulam non utitur forma contracta, sed soluta, 7, 37 : Ἐκ τοῦ ἐπὶ θάτερα προσήει τῷ τείχει.] Aristot. : Ἐπὶ θάτερα καθήκει μεταξὺ τοῦ πνεύμονος. Synesius : Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα. Thuc. 1, [87] : Ἐς τὰ ἐπὶ θάτερα, In alteram partem. Herodian. 3, [8, 13] : Τοῖς μὲν ἐξ ἀνατολῆς ἀνθρώποις φιλίαν, τοῖς δ' ἐπὶ θάτερα γνῶσιν Ἀλβίνου, Orientalibus amicitiam cum Albino, iis vero qui ab altera parte erant, notitiam. Xen. Hell. 3, [7, 4, 30] cum genit. dixit : Τἀπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ παρετάξαντο, Ab altera parte fluvii : seu Ultra fluvium. Pro quo id. Xen. alibi solute dixit : Ἐπὶ τὰ ἕτερα πόλεως, ut in Ἕτερος annotavi. Dicitur et ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δέ [Hippocr. p. 783, D : Ἐπὶ μὲν θ. τὴν χεῖρα, ἐπὶ θ. δὲ τὸ ἄλλο σῶμα· et ib. E. Plato Soph. p 259, C : Τοτὲ μὲν ἐπὶ θάτερα, τοτὲ δ' ἐπὶ θάτερα τοὺς λόγους ἕλκων] : sicut ἐπὶ τάδε μὲν, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ, pro Citra et Ultra. Bud. [Addito μέρη Diod. 2, 8 : Ἐπὶ θάτερα μέρη τοῦ ποταμοῦ· et ib. 43. Singulari Hippocr. p. 802, C : Τὸ ἐπὶ θάτερον τῆς ῥινός· Exc. Phrynichi in Bekk. Anecd. p. 38, 26 : Ὅταν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων ἢ ἐφ' ὁτουοῦν διῃρημένον ἄχθος ἐπὶ θάτερον ῥέπῃ. Alia ejusdem signif. formula est κατὰ θάτερα, ap. Niceph. De reb. post Mauric. p. 20, B : Εἰς τὸ Σέπτας λεγόμενον φρούριον, πρὸς ἥλιον δύνοντα κατὰ τὰ θάτερα τῶν Ἡρακλέους στηλῶν πρὸς τῇ Λιβύῃ κείμενον, ut ibi scriptum repetito articulo. (Sic ap. Hippocr. p. 37, 17 : Ἦν ... θάτερος θατέρου ἐλάσσων γίνηται, codex Cæsar. apud Mackium vol. 1, p. 59 θάτερος τοῦ θατέρου, veram autem scripturam servavit Mediceus, qui διαφέρῃ (addendum ὁ) ἕτερος τοῦ ἑτέρου καὶ ἐλάσσων γίνηται. Diod. 2, 9, Ἐπὶ τὰ θάτερα διαπορεύεσθαι duo pro θάτερα, et nonnulli Synesii Ægypt. p. 56, 23 ed. Krabing., omnes Ps.-Aristot. De mundo c. 5, p. 297, 2 : Τὴν γὰρ ἴσην ἀντίστασιν ἔχει τὰ βαρέα πρὸς τὰ κοῦφα καὶ τὰ θερμὰ πρὸς τὰ θάτερα. Quod referendum ad vitiosum ὁ θάτερος, de quo supra HSt. V. Witter. ad Thomam p. 121.) Tertia formula est Ἐκ θατέρου vel ἐκ θ. μέρους, Ab altera parte. Diodor. 20, 23 : Ἡ μὲν ἦν ἐν αὐτοῖς τοῖς βασιλείοις, ... ἡ δ' ἐκ θατέρου μέρους ἐν ἔλεσιν ὑπῆρχε. Sic enim correxi librorum scripturam ἡ δὲ καθ' ἑτέρου μέρους. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 190, 30 : Ἐκ θατέρου δὲ αὐτὸν τὸν Χριστόν.

Philostr. jun. Imag. c. 10, p. 124, 24 : Στρατιά τε ἑκατέρωθεν Μυσῶν τε ξὺν Τρωσὶ καὶ Ἑλλήνων ἑκατέρου. Recte Jacobsius ἐκ θατέρου. || Significatio Utriusque ab Hesychio huic formæ tributa in gl. : Θάτερα, τὰ ἄλλα, ἑκάτερα, ἕτερα μέρη, quo loco vel errore nitatur, nisi ex ἕτερα natum est ἑκάτερα, in medio relinquendum.] || Ἑτέρῃ, Alia via, Alia ratione, Alio modo, ut ἐκείνῃ. Et Ἑτέρῃφι, paragoge poetica, pro eodem : seu ἑτέρως. Eustath. [Il. p. 1251, 25] ex Hesiodo [Op. 214 : Ὁδὸς δ' ἑτέρῃφι παρελθεῖν κρείσσων ἐς τὰ δίκαια. Quod alii ἑτέρηφι scribentes pro nominativo habuerunt. V. præter schol. Hesiod. schol. Lips. Hom. Il. B, 233, Etym. M. v. Φρήτρηφι. Quos contra disputavit Buttm. Gramm. vol. 1, p. 205. Ap. Atticos ead. significatione dicitur Ἑτέρᾳ. || Aliter, vel Alibi, Aristoph. Ran. 64 : Ἢ 'τέρᾳ φράσω; Eq. 35 : Ἑτέρᾳ πῃ σκεπτέον· et l. in Ἑτέρως citando. Soph. OEd. C. 1444 : Καὶ τῇδε φῦναι χἀτέρᾳ. Cum articulo Tr. 272 : Ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ νοῦν ἔχοντα. Aristot. H. A. 9, 34 : Φοβηθεὶς καταδύεται, ὡς ἑτέρᾳ ἀνακύψων. Ap. Homerum sæpius τῇ ἑτέρῃ et ἑτέρῃφι, intellecto χειρὶ, ut Il. Φ, 71, X, 80. Et τῇ ἑτέρᾳ s. θατέρᾳ ap. Plat. Soph. p. 226, A, et qui l. illum sunt imitati, de quibus J. Kuhn. in Ind. ad Æliani V. H. v. Ἕτερος. De sinistra Lucian. Bacchi c. 2 : Θατέρᾳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον. Sine articulo Theocr. 24, 45 : Κουφίζων ἑτέρᾳ κολεὸν μέγαν· Leontius Anth. Pal. 9, 650, 2 : Ἐν μὲν τῇ ..., ἐξ ἑτέρης δὲ ... Apoll. Rh. 1, 1115 : Ἐκ δ' ἑτέρης (προὔφαίνετο) ποταμοῦ ῥόος. || Formam Æolicam Ἀτερύϊ memorat Theognostus in Cram. Anecd. vol. 2, p. 160, 10 : Τὰ αἰολικῶς διὰ καθαροῦ τοῦ ι ἐκφερόμενα βαρύνεται καὶ διὰ τοῦ ι γράφει τὴν λήγουσαν καὶ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ υ ψιλοῦ, καὶ τοπικὴν σχέσιν δηλοῖ, οἷον ... ἀτερύει. Recte Bekkerus An. p. 1425, b, ἀτερύϊ. Alludit ad has formas forma Κηγούει pro κείνῃ, de qua diximus p. 404, A. Conf. Seidler. in Mus. Rhen. Niebuhrii 3, 2, p. 219. L. Dind.]

[Ἑτεροσήμαντος, ὁ, ἡ, Qui diversæ significationis est. Eust. Od. p. 1411, 43 : Ἔκ τινος ἑτεροσημάντου φῶ. Adv. Ἑτεροσημάντως, Alia significatione, Jo. Diac. ad Hesiod. Sc. 354 : Λαμβάνεται ἑτ. εἰς τὴν σύνταξιν.]

[Ἑτεροσκελής, ὁ, ἡ, Qui altero femore valet. V. l. Hippiatr. in Ἑτερόφθαλμος citandum. De figura geometrica crura habente imparia Pollux 4, 160 : Ἑτεροσκελές. L. Dind.]

Ἑτερόσκιοι, οἱ, Quorum alterum latus umbram facit. Strabo 2, sub fin. [p. 135] : Ἑτερόσκιοι δ', ὅσοις ἢ ἐπὶ τὴν ἄρκτον ἀεὶ πίπτουσιν αἱ σκιαὶ, ὥσπερ ἡμῖν· ἢ ἐπὶ τὰ νότια, ὥσπερ τοῖς ἐν τῇ ἑτέρᾳ εὐκράτῳ ζώνῃ. [Ib. p. 133. Ptolem. Mathem. comp. 2, p. 81 fin., 82 ed. Halm. Basil. M. vol. 1, p. 57, E. L. D.] Igitur ἑτερόσκιοι dicuntur Quorum umbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat. [Cleomed. Doctr. circ. p. 43, 7 et 15 ed. Bak.; Achill. Tat. In Phæn. Ar. p. 156, D et E. Hase.]

[Ἑτερόσσῠτος, ὁ, ἡ, Ab altera parte ruens, veniens. Sol ap. Nonn. Dion. 38, 244 : Ἐμὴν ἑτερόσσυτον αἴγλην.]

Ἑτερόστοιχος, ὁ, ἡ, Qui alterius ordinis est et diversæ seriei. [Zonar. p. 892 : Ἑτ. τὸ ἀσύμφωνον. Τοῦ Ψελλοῦ, Καὶ πάλιν τὸ ἀσύμφωνον ἑτερόστοιχον λέγε. Vitiose Photius : Ἑτερότοιχα, ἀσύμφωνα, et Hesych. : Ἑτερότυχα, ἀσύμφωνα. Theodor. Stud. p. 160, C : Ὁμόστοιχον τῷ περιγραπτῷ τὸ ἀπερίγραπτον ἢ ἑτερόστοιχον· καὶ εἰ μὲν ὁμόστοιχον, ... εἰ δὲ ἑτερόστοιχον ... L. Dindorf.]

Ἑτερόστομος, ὁ, ἡ, Altera tantum parte aciem habens, s. Ex altera tantum parte acutus : opp. τῷ ἀμφιστόμῳ s. διστόμῳ. Synes. : Ἑτερόστομοι κοπίδες. [Timæi Lex. p. 18 : Ἀκινάκης, περιζώνιον στενὸν ἑτερόστομον, ὥσπερ ἡμίστομον μαχαίρας. Pollux 1, 93 : Ἄγκυραι ἀμφίστομοι, ἑτερόστομοι· 137 : Πέλεκυς ἀμφίστομος, ἑτ. Glossæ hippiatricæ ap. Is. Voss. ad Hesychium in Ἑτερόγναθος : Ἑτ., κακόστομος.] Item et ἑτερόστομος φάλαγξ dicitur ἥτις πορεύεται τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ, [τουτέστι τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου,] τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεως τοὺς ἡγεμόνας ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ, Suid. et in libro Π. τάξ. παλ. [Arrian. Tact. p. 68 ed. Blanc.]

[Ἑτερόστροφος, ὁ, ἡ.] Ἑτερόστροφα dicuntur μέτρα quædam ap. schol. Aristoph. [Pac. 382, Nub. 263]; quorum Triclin. quoque ap. Soph. meminit ex Hephæstione, et Hephæstio in suo Enchiridio [p. 69 ed. Pauw.]; quum enim dixisset τῶν συστημάτων esse quædam ἄστροφα, quædam ἀνομοιόστροφα : et hæc ἀνομοιόστροφα διαιρεῖσθαι ac divelli interveniente persona aliqua, choro, ephymnio, epodo, aut alio quopiam epiphonemate : subjungit, Διαιρεῖται δὲ ἤτοι εἰς δύο ἢ εἰς πλείω· ἐὰν μὲν οὖν εἰς δύο διαιρεθῇ, καλεῖται ἑτερόστροφον· ἐὰν δὲ εἰς πλείονα, ἀλλοιόστροφον.

[Ἑτεροσχημάτιστος, ὁ, ἡ, Aliter figuratus. Phœbammon in Walzii Rhett. vol. 8, p. 503, 11 : Ἑτεροσχημάτιστον δέ ἐστιν ἐναλλαγὴ ῥήματος εἰς μετοχὴν ἢ καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συνδέσμου ἢ καὶ ῥήματος ἀπὸ ἐγκλίσεως εἰς ἔγκλισιν, ὡς ἵνα, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐπειδὴ ἔτρεχεν ὁ δεῖνα, τόδε ἐγένετο, εἶπω, τρέχων τόδε ἐγένετο. L. Dind.]

[Ἑτερόσχημος, ὁ, ἡ, i. q. seq., restituendum videtur ap. Oribas. p. 93 ed. Mai. : Ἐν δὲ τοῖς ἀποτελέσμασι τῶν πλοκῶν λέγεται φόλις, στεῖρα, ἡμιρόμβιον, ῥόμβος, ἑτερόσχισμα, διαλίμματα. De quibus paullo post : Τὰ δὲ λεγόμενα ἑτερόσχισμα, διαλίμματα μέσα ἐστὶ τῶν καταβολῶν διαστήματα, ὡρισμένα σχήματα οὐκ ἔχοντα. Pro διαλίμματα scribendum διαλείμματα. Habet hanc formam Theodor. Stud. p. 149, B : Οὐκ ἐκ γραμμῶν σχῆμα πρῶτον τὸ τρίγωνον, εἶθ' οὕτως τὰ λοιπὰ ἑτερόσχημα. L. Dind.]

Ἑτεροσχήμων, ὁ, ἡ, Qui alterius s. diversæ figuræ est, Figura diversus. Theophr. H. Pl. 1, [10, 1] : Ἀνόμοια καὶ ἑτεροσχήμονα (φύλλα λεύκης), Alterius figuræ. [Lucian. Quom. hist. scr. c. 51 : Ἑτερόσχημον.]

[Ἑτεροτάγης, ὁ, ἡ, Qui est alterius ordinis. Procli Instit. theol. § 21 : Ἐπεὶ καθ' ἑκάστην τάξιν ἔστι τις καὶ κοινωνία καὶ συνέχεια καὶ ταυτότης, δι' ἣν καὶ τάδε μὲν ὁμοταγῆ λέγεται, τάδε δὲ ἑτεροταγῆ. Creuzer. Diverso modo junctus vel ordinatus. Damasc. De princip. p. 106, et Herennius ib. a Koppio editus p. 399. Osann.]

Ἑτερότης, ητος, ἡ, Diversitas. Est voc. philosophicum. Quomodo autem a διαφορὰ differat, docet Aristot. Metaph. 9, [p. 199, 11 Brand. : Διαφ. καὶ ἑτ. ἄλλο· τὸ μὲν γὰρ ἕτερον καὶ οὗ ἕτερον οὐκ ἀνάγκη εἶναί τινι ἕτερον· πᾶν γὰρ ἢ ἕτερον ἢ ταὐτὸ ὅ, τι ἂν ᾖ ὄν· τὸ δὲ διάφορον τινὸς τινὶ διάφορον, ὥστ' ἀνάγκη ταὐτό τι εἶναι ᾧ διαφέρουσι· 208, 15 : Ἀνάγκη ἄρα τὴν διαφορὰν ταύτην ἑτερότητα τοῦ γένους εἶναι· λέγω γὰρ γένους διαφορὰν ἑτερότητα, ἢ ἕτερον ποιεῖ τοῦτο αὐτό. Plut. [Mor. p. 1013, A] : Διὰ τὸ κἀκείνων μετέχειν ἑτερότητος καὶ ταυτότητος, Quod illarum utraque diversi et ejusdem vindicatione teneatur, Turn. Ap. Eund. Numa [c. 17], ἑτ. καὶ διαφορὰ exp. Factio et simultas. [Nicomach. Introd. ar. 2, 17, p. 129; 18, p. 132; 20, p. 135; 21, p. 144; Iamblich. In Nicomach. p. 41, A; 104, B, C; 124, A. L. Dindorf.]

[Ἑτεροτράχηλος, ὁ, Collum in alteram partem inclinatum habens. Ita dicitur Alexander in Tzetz. Hist. 11, 368 inscr., pro quo σιμοτράχηλος et παρατραχηλῶν in hist. ipsa.]

[Ἑτεροτροπέω. Cyrill. Al. In Johann. 15, 19, p. 897 : Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαὶ, καὶ πολεμεῖ πως ἀλλήλοις τὰ ἑτεροτροπεῖν ἠρημένα, Quæ discrepant inter se diversis moribus. Suicer.]

Ἑτερότροπος, ὁ, ἡ, Aliusmodi, Diversus, Alius. [Aristoph. Th. 725 : Τάχα δέ σε μεταβαλοῦσ', ἐπὶ κακὸν ἑτερότροπον ἐπέχει τις τύχη. Apud Nonn. Dion. 18, 67 : Ὥπλισε πιαλέης ἑτερότροπα δεῖπνα τραπέζης· 22, 55 : Καί τις ἐσαθρήσας ἑτερότροπα θαύματα Βάκχου· 23, 123 : Ναυτιλίης ἑτερότροπα μάγγανα τεύχων· Jo. c. 2, 92 : Ποῖα παρ' Ἑβραίοις ἑτερότροπα σήματα δείξεις; 9, 39 : Ἐς κρίμα δισσὸν ἔθην ἑτερότροπον, vertendum Insolitum, Novum. || Qui est moribus diversis, ut supra ἑτεροτροπέω, ap. eund. Cyrill. vol. 1, part. 1, p. 35, B : Ὅνπερ τρόπον οἱ ἐξ Ἑνὼς γεγονότες ... ταῖς τῶν ἀνθρώπων ἐπεμαίνοντο θυγατράσιν· οὗ γεγονότος ἑτερότροποί τε ἦσαν εὐθὺς καὶ τοῖς ἐκείνων ἤθεσί τε καὶ νόμοις διαβιοῦν ἠρημένοι κτλ. L. D. Julian. Contra Christ. p. 238, E : Τελωνῶν, ὀρχηστῶν, ἑτεροτρόπων. Hase.] Ex Epigr. vero [Pauli Sil. Anth. Pal. 9, 768, 1, Τύχης] ἑτερότροπος ὁρμὴ affertur pro Motus alternus. [Nonn. Dion. 2, 670 : Τύχης ἑτερότροπα κύματα· 7, 7 : Βίον μερόπων ἑτερότροπος εἶχεν ἀνίη. || Adv. Ἑτεροτρόπως, Basil. Schol. Greg. Naz. in Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 95. Boiss. Photius Bibl. p. 145, 41 : Ἔν τισι παραλλάσσει

ταῖς ἱστορίαις ἑτ. αὐτὰ διεξιών. Theodor. Stud. p. 350, B; 567, C. L. Dind.]

[Ἑτερότροφος, ὁ, ἡ, Aliter nutritus. Synes. p. 22, A: Νεότητα πολλὴν ἑτερότροφον, ἤθεσιν ἰδίοις χρωμένην, quod ibid. dixerat Οὔτε τῷ νομοθέτῃ δοτέον ὅπλα τοῖς οὐ τεχθεῖσί τε καὶ τραφεῖσιν ἐν τοῖς αὐτοῦ νόμοις.]

[Ἑτερούας, ατος, ὁ, i. q. μόνωτος, Qui unam aurem s. ansam habet, sec. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 22, et Eust. Il. p. 870, 2. Οὗας quum secundam corripiat, corrigendus accentus. Nominativi exemplum an exstitisset dubitabat Lobeck. ad Phryn. p. 658. V. Ἑτερουίς.]

[Ἑτερουὶς, ίδος, ἡ.] Ap. Hesych. Ἑτερουΐδα, τρυβλίον καινόν [Patella nova. V. voc. præcedens].

[Ἑτεροϋπόστᾰτος, ὁ, ἡ, Qui est diversæ substantiæ. Theodorus Stud. p. 63, E: Εἷς γὰρ θεὸς ἡ τριὰς διὰ τὸ ὁμοούσιον, εἰ καὶ διῄρηται διὰ τὸ ἑτεροϋπόστατον. L. D. Martin. Papa Actt. Concc. t. 3, col. 786, 49. Hase.]

Ἑτερούσιος, ὁ, Alterius, Diversæ essentiæ: cui opp. ὁμοούσιος, Greg. [In Ind.:] Bud. scribit Ἑτεροούσιος, ut ὁμοούσιος, ex Naz. afferens. [Sic Gregor. Nyss. vol. 2, p. 25, B, 32, B; Philostorg. H. eccl. 4, 11 et 12; Theod. Stud. p. 160, B, 161, A. L. D. Athanas. De definit. vol. 2, p. 50: Ἑτερούσιον λέγεται τὸ ἑτέρας οὐσίας ὑπάρχον καὶ μηδόλως τῷ ἑτέρῳ προσῆκον, ἀλλὰ παντελῶς ἀλλότριον καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἐκείνου ἀνόμοιον, οἷον ὕδωρ καὶ πῦρ. Jo. Chrys. vol. 6, p. 627. Cyrill. Alex. scribit frequenter ἑτεροούσιος. In Thes. Assert. 34, p. 348: Οὐχ ἑτεροούσιον τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ ἐν αὐτῷ χρίοντος τοὺς ἁγίους θεοῦ, eademque constructione Epiphan. Hær. 65, p. 265, Suicer. Petr. Alex. ap. Theodoret. H. E. 4, 22, p. 182 (178, 24); Theodor. Rhaet. De incarn. p. 237, citat Boiss. «Adv. Ἑτερουσίως, Stob. Ecl. vol. 2, p. 822.» Lobeck.]

[Ἑτερουσιότης, ἡ, Diversa substantia. Jo. Chrys. ap. Anast. Quæst. p. 88, 23. Hase.]

[Ἑτεροφᾰὴς, ὁ, ἡ, Ab altera parte lucidus. V. Il. Synesii et Plethonis in Ἑτεροκνεφὴς citatos.]

[Ἑτεροφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Qui alius videtur. Hippolytus in Canisii Lectt. antiqq. 1, p. 17, οὐσία, natura. Schleusn. Galen. vol. 12, p. 473, B. L. Dind.]

[Ἑτεροφθαλμία. V. Ἑτερόφθαλμος.]

Ἑτερόφθαλμος, ὁ, ἡ, [Luscus, Gl.] Qui alterum tantum ex duobus oculum habet, i. e. Orbus altero oculo; μονόφθαλμος autem, Cui unicum natura oculum dedit, ut Cyclopibus: hoc enim discriminis inter hæc duo statuit Ammon. [et Lex. rhet. Bekk. An. p. 280, 24. Conf. Eustath. Od. p. 1534, 42. Μονόφθαλμος interpretatur Hesych. Quod pro ἑτερόφθαλμος dictum improbant Atticistæ, ut Phrynich. p. 136, de cujus sententia v. Lobeck. ibid. Ἑτερόφθ. de eo qui altero oculo captus est dixerunt Demosth. p. 744, 18, Aristot. Rhetor. 1, 7, Metaphys. 4, p. 114, 18 Br., aliique ab Lobeckio indicati.] Quidam ap. Plut. [Mor. p. 803, A]: Μὴ ποιήσητε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. [Leptinem hoc Lacedæmoniis dixisse narrat Aristot. Rhetor. 3, 10. Theodor. Stud. p. 337, B: Ὁ ὡς ἀληθῶς ἑτ. καὶ τοῖς ἔξω καὶ τοῖς ἔνδον ὄμμασι.] Bud. interpr. Luscus. Idem annotat, in Hippiatria [et in Geopon. 16, 2, 1] ἑτεροφθάλμους ἵππους vocari Equos qui varios oculos habent. [De Alexandro inscr. Tzetz. Hist. 11, 368, pro quo in hist. ipsa: Γλαυκὸν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν ἔχειν θρυλλεῖται πᾶσι, μέλανα δὲ τὸν ἕτερον. Conf. Ἑτερόγλαυκος.] Quod vitium dicitur Ἑτεροφθαλμία, in Hippiatr. [c. 13, p. 53]: Οἱ ἑτερόφθαλμοι τῶν ἵππων οὐ τὸ αὐτὸ βλέπουσι τοῖς ὀφθαλμοῖς· ὅνπερ γὰρ τρόπον ὁ ἑτεροσκελὴς καὶ ὁ ἑτερόπους σκάζει καὶ λείπεται τῷ περιπάτῳ, οὕτω καὶ οὗτοι τῷ ὁρατικῷ· εἰσὶ δὲ καὶ πονηροὶ, καὶ ἐπτοημένοι διὰ τὴν ἑτεροφθαλμίαν. His igitur ἑτερόφθαλμοι, s. Lusci, dici videntur Qui altero oculo minus vident. [|| Ἑτεροφθαλμίαι, Præstigiæ. Acta recentiora S. Thalelæi n. 10 (Act. SS. Maji vol. 5, p. 189* B): Καί φησιν, ποίαις ἑτεροφθαλμίαις τὰς ἀνθρωπίνας ἐθεράπευσε νόσους; Ducang. App. Gl. p. 75.]

[Ἑτερόφθογγος, ὁ, ἡ, Dissonus. Synesius Hymn. p. 326, D: Ἐκ δὲ ζώων ἑτεροφθόγγων μιαν ἁρμονίαν ὁμόφωνον ἄγει.]

[Ἑτεροφορέομαι, Huc illuc s. In utramque partem feror. Timæus Lex.: Ταλαντοῦσθαι, ἑτεροφορεῖσθαι.]

[Ἑτεροφρονέω, Diversa sentio. De hæreticis Cinnamus p. 147, A: Ἑτεροφρονεῖν τὰ τῇδε διετείνετο ἔθνη.]

[Ἑτεροφροσύνη, ἡ, Dissensus, Discordia. Iambl. V. P. 34, p. 26: Ἀνεῖλε δὲ (Pythagoras) ἄρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ ἁπλῶς ἑτεροφροσύνην. ὔ]

[Ἑτεροφρούρητος, ὁ, ἡ, Ab alio custoditus. Justin. Mart. p. 1940 (532, B): Τὸ αὐτοπάρακτον ἐπὶ τοῦ θεοῦ καὶ κόσμου λεγόμενον ταύτην ἔχει τὴν δήλωσιν, καὶ τὸ λέγειν αὐτοπάρακτον καὶ ἑτεροφρούρητον τὸν κόσμον· τὸ γὰρ θεοφρούρητον δηλοῖ τὸ ἑτεροφρούρητον. Suicer.]

Ἑτερόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Aliter sentiens, [Demens. Nonn. Dion. 9, 49: Φοιταλέης ἑτερόφρονι κύματι λύσσης· (12, 385: Μέθης ἑτερόφρονι παλμῷ·) Jo. c. 5, 115. Tryphiod. 437: Ἑτερόφρονα κούρην. Wakef. Claudianus Anth. Pal. 1, 19, 7: Ἀσσυρίης γενεῆς ἑτερόφρονα λύσσαν. De hæretico, ut supra ἑτερόδοξος, in Nomocanone Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 139, B: Εἴ τις ... οὐκ οὐκ ἀσπάζεται καὶ τιμᾷ, ὡς ἑτερόφρων, ἀνάθεμα. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 135, E: Ἑτερόφρονα δόξαν· 175, D. L. Dind. Justin. p. 372, C. Doroth. Doctr. p. 744, B. Anon. Cat. in Jerem. t. 2, p. 827, F. Hase.]

[Ἑτεροφῡὴς, ὁ, ἡ.] Ἑτεροφυὲς exp. [ab Hesychio ἀλλοφυὲς] et Diversæ naturæ, et Alibi enatum. [Cyrill. Al. l. 2 In Jo. 6, p. 224: Πῶς ἂν εἴη πρὸς τὸν πατέρα ἑτεροφυὴς καὶ ἔκφυλος ὁ τοῖς αὐτοῖς διαλάμπων ἰδιώμασι; Suicer. Idem Glaphyr. 2, vol. 1, part. 1, p. 53, D: Ἡμίονόν τε καὶ ἑτεροφυᾶ τὸν Κῦρον ὠνόμαζον· E: Πατρὸς (Χριστὸς γέγονεν) ἑτεροφυοῦς εἰς ἅπαν. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 66, D: Τῆς τῶν ἑτεροφυῶν μίξεως. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 210, 33, Meletius ib. p. 15, 9, Eust. Opusc. p. 144, 14. L. D. Canisii Lectt. antiq. 1, p. 14. Philopon. De creat. M. 1, 15, i. q. κεχωρισμένος τῆς οὐσίας, cum quo jungitur. || Ἑτεροφυῶς (pro ἑτεροειδῶς, ut est in ed.) codd. duo Gregor. Nyss. ap. Wolf. Anecd. vol. 2, p. 304 (et 3, p. 9). Schleusn. Et sic quoque legit ap. Greg. Nyss. Eustrat. De oper. an. p. 473, B. Hase.]

[Ἑτερόφῡλος, ὁ, ἡ.] Illi ἀλλόφυλος significanti Alienigenam, synonymum est Ἑτερόφυλος, sed minus usitatum. [Scymnus Descr. orb. v. 101: Ἑτερόφυλον ἀνθρώπων βίον. Ælian. N. A. 16, 27: Τὸ σῶμα ἔχειν (Psyllos) ξένον τε καὶ παράδοξον ὡς πρὸς τοὺς ἑτεροφύλους ἀντικρινόμενον. Nicomach. Introd. arithm. 1, 3, p. 71 ed. Ast.: Ἐπὶ τὰ ἀσυνήθη καὶ ἑτερόφυλα πρὸς τὰς αἰσθήσεις. Eustath. Opusc. p. 144, 69: Ὁμωνυμίαις ἑτεροφύλοις. L. Dind.]

[Ἑτερόφῠτος, ὁ, ἡ. Julian. Ep. 24, p. 34, 7 ed. Heyl.: Θεόφραστος τὰς τῶν ἑτεροφύτων δένδρων γενέσεις ἐκτιθεὶς, Arborum quæ aliis inseruntur.]

[Ἑτεροφυῶς. V. Ἑτεροφυής.]

[Ἑτεροφωνέω, Differentiam vocis facio. Eust. Od. p. 1626, 3: Οὗτος ὁ τοῦ γάλακτος ὀρὸς τῇ ὀξυτονήσει ἑτεροφωνεῖται πρὸς τὸ ὑλαῖον ὄρος.]

Ἑτεροφωνία, ἡ, Diversitas et differentia vocis. [Ἑτ. καὶ ποικιλία τῆς λύρας Plato Leg. 7, p. 812, D.] Ab Athen. 9, [p. 390, A] citatur Theophrasti liber Περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, De diversitate vocis in ejusdem generis rebus et animantibus. [Conf. Diog. Laert. 5, 43. Hase.]

Ἑτερόφωνος, ὁ, ἡ. Aliam et diversam edens vocem, Voce differens. [Æsch. Sept. 156, στρατός.]

[Ἑτερόχηλος. V. Ἑτεροποδέω.]

Ἑτεροχροέω, Alio et diverso colore sum. Bud. ἑτεροχροοῦντα ex Basil. affert pro Versicoloria, ut iris. [Chirurg. vett. p. 93, 17: Τοῦ ἑτεροχροοῦντος ὀστέου. Gramm. in Bekk. Anecd. p. 386, 9.]

[Ἑτερόχροια, ἡ, Diversus color. Xenocr. De alim. ex aquat. 28, p. 15. V. Coraes p. 151. Plurali Constantin. Them. p. 1441, D. L. Dind. Galen. vol. 14, p. 325, 7: Ἑτ. δὲ ἐν ταῖς ἀλωπεκίαις τε καὶ ὀφιάσεσιν, ἀπρεπεστάτη βλάβη τῶν τριχῶν. Hase.]

[Ἑτερόχροος, ὁ, ἡ, i. q. ἑτερόχρους, ὁ ἀλλοῖος κατὰ τὴν χροιὰν, Suid. et Zon.]

[Ἑτεροχροιότης, ητος, ἡ, i. q. ἑτερόχροια. Pyrrhonis liber, in quo ὠχρότητες et ἑτεροχροιότητες ut contrariæ poni videntur, sicut ib. paullo ante ὠχρὰ et ἑτερόχροα, memoratur a Diog. L. 9, 86.]

[Ἑτεροχροιόω, schol. Jo. Climac. p. 17. Boiss.]

[Ἑτεροχρονέω, Favor. 55.]

[Ἑτεροχρονικῶς, Alio tempore. Matth. Lectt. Mosq. vol. 2, p. 48. Boiss.]

[Ἑτερόχρονος, ὁ, ἡ, Qui est alius temporis. Pachymer. paraphr. Dionys. Areop. De div. nom. 5, p. 453, A ed. Ven. : Πάντα οὖν ἀναθετέον τῇ πρώτῃ αἰτίᾳ· ἀλλ' οὐ διότι μερικὰ καὶ ἑτερόχρονα τὰ αἰτιατά, ἤδη ὑπονοητέον καὶ μερισμοὺς κτλ. Phœbammon in Walz. Rhett. vol. 8, p. 504, 3 : Ἑτερόχρονον δὲ (schema) μετάβασις ἀπὸ χρονικοῦ ῥήματος εἰς χρόνον ἄλλον, ὡς ἵνα εἴπω ἀντὶ τοῦ νῦν εὔρω εὑρήσω (al. ἀντὶ τοῦ τῶν εὑρήσω σκοπὸν εὑρὼν ἢ εὗρον).]

Ἑτερόχροος, s. Ἑτερόχρους, ὁ, ἡ, Qui alius s. diversi est coloris, Alio s. diverso præditus colore. [Discolor, Gl. Pollux 9, 98 : Τὴν ἑτερόχρουν (ψῆφον). Greg. Nyss. vol. 1, p. 339, A : Ὥσπερ ἡ πολύχρωμος αἴγλη ἐν διαφόρῳ τῷ τῆς βαφῆς ἄνθει λεληθότως πρὸς τὸ ἑτερόχρουν μεταβαίνει. Geopon. 18, 1, 3 : Μηδὲν ἑτερόχρουν ἐπὶ τοῦ σώματος ἔχοντας. Theophr. C. Pl. 5, 3, 2 : Διὸ καὶ ἐνίοτε τῶν βοτρύων ἑτερόχροοί τινες, οἱ μὲν εἰς τὸ λευκὸν, οἱ δ' εἰς τὸ μέλαν μᾶλλον ἀποκλίνοντες. Nonn. Dion. 12, 280 : Ἑτερόχροα φύλλα. Schol. Tzetz. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 351, 19 : Ἐκ δερμάτων οἰῶν ἐρυθρῶν ἢ ἑτεροχρόων. Singularis forma soluta Nonn. Jo. c. 2, 36 : Χιονέην ἤμειψε χρόην ἑτερόχροον ὕδωρ· 21, 10 : Ἑτερόχροον ἄγρην· Dion. 5, 186 : Χορὸς ὀρνίθων ἑτερόχροος.] Ex Nonno [Jo. c. 2, 97] affertur ἑτερόχροϊ κόσμῳ, pro Diverso mundo. Sed id est a nomin. Ἑτερόχρως. [Non ab hoc, sed heterocliton ab ἑτερόχροος. Vertendum autem, ut ostendit contextus et additum λίθων, Diversicolore ornatu, decore, nitore, ut Dion. 18, 63 : Τηλεφανὴς στίλβουσα λίθων ἑτερόχροϊ κόσμῳ (sic enim Græfius pro νόθῳ)· 5, 131 : Κομόωντα λίθων ἑτερόχροϊ κόσμῳ. Ibid. 58 : Γειτόμῳ γλωχῖνι ταμὼν ἑτερόχροα πέτρην. L. Dind.]

[Ἑτεροχρωμᾰτέω, i. q. ἑτεροχροέω. Geop. 2, 6, 37 : Τὰ ἑτεροχρωματοῦντα τῆς γῆς.]

Ἑτερόχρωμος, ὁ, ἡ, Discolor, [Versicolor, Gl.] Bud. ex Hippiatr. : Μὴ ταινίας ἐχέτω ἑτεροχρώμους [p. 54, 31, ubi edit., ἔχοντα. Hase].

Ἑτερόχρως, ωτος, ὁ, ἡ, i. q. ἑτερόχροος, quod vide. [Greg. Nyss. ap. Wolf. Anecd. Gr. vol. 3, p. 10. Angl. ‖ *D'un corps différent. Dans Lucien* Amor. *ch.* 42 *un védéraste blâme* τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους *de ceux qui se contentent de jouir des plaisirs avoués par la nature.* Coraes.]

Ἑτερόω, Altero, VV. LL. [Et Gl. Est non minus vitiosum quam ἑτέρωσις pro ἑτεροίωσις.]

Ἑτέρωθεν, Altera ex parte, Ex adversa parte. [Altrinsecus, Gl.] Hom. Il. A, [247] : Ἀτρεΐδης δ' ἑτ. ἐμήνιε· Σ, [32] : Ἀντίλοχος δ' ἑτ. ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. [Ita vertere licet etiam ap. Eust. Il. p. 954, 46 : Ἐπὶ θάτερα μὲν ... ἑτ. δὲ, sed etiam Aliunde. ‖ Apud Atticos, Aliunde. Plato Leg. 3, p. 702, C : Νόμους τῶν τε αὐτόθι εἴ τινες ἡμᾶς ἀρέσκουσι τίθεσθαι, καὶ εἴ τινες ἑτ.... Sequente ἀλλ' ἢ Planud. in Bachmanni Anecd. vol. 2, p. 17, 3 : Τοῖς ἀμεταβόλοις ἡ παροῦσα προσηγορία οὐχ ἑτ. ἀλλ' ἢ ἐκ τοῦ μεταβάλλεσθαι προσεγένετο. Addita præpositione Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. 111, A : Οὐκ ἐξ ἑτέρωθεν ἥκοντι οὐδ' ἐξ ἑτέρας θρησκείας μεταθεμένῳ. ‖ Formam Ἑτέρωθε ponit Apollon. De adv. in Bekk. An. p. 607, 17, et habet Hesiod. Sc. 281 : Ἑτέρωθε νέοι κώμαζον. Sed apud Apollonium, qui de adverbiis in τε loquutus addit : Τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ ἕτερος τὸ ἑτέρωτε ἢ παρ' ἐπίρρημα τὸ ἑτέρωθε, ἀφ' οὗ καὶ τὸ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτέρωτα (l. ἐτέρωτα), ipsum significationis discrimen quod intercedit inter ἑτέρωτα et ἑτέρωθε, quorum illud est Alias, Alio tempore, hoc Aliunde, Ab alia vel altera parte, restitui jubet ἑτέρωθι, idemque et Hesiodo reddendum videtur et Quinto Smyrnæo, cujus in libris alternant formæ ἑτέρωθε et ἑτέρωθι. Quod animadvertit Spitznerus Observ. in Quintum p. 72–4. Doricam Ἀτέρωθεν Koenius ad Gregor. p. 305 restituebat Hesychio in gl. : Ἀτεροῖον, τὸ ἑτέρωθεν καὶ χωρὶς, quarum interpretationum altera ad ἄτερθεν pertinuisset. L. Dind.]

Ἑτέρωθι, Alibi, Alio loco, ἀλλαχοῦ. [Hom. Il. O, 348 : Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτ. νοήσω· Od. Δ, 531. Herodot. 9, 58 : Τουτέων μὲν ἑτ. ἔσται λόγος. Plat. Lach. p. 183, D.] Plutarch. : Ἀλλὰ περὶ ταύτης μὲν ἑτ. τῆς γνώμης γέγραπται τὰ δοκοῦντα, Alibi. [Id. Cat. min. c. 13; Aristid. vol. 1, p. 34.] Galen. Ad Glauc. 1 : Ἑτ. πάντα λέλεκται. Construitur etiam cum gen. : ut ἑτ. γῆς, Aristid. [Philostr. V. Ap. 5, p. 190], Alibi terrarum. [Plato Parm. p. 146, C : Τὸ ἑτ. ὂν αὐτὸ ἑαυτοῦ.] Lucian. Herod. [c. 5] : Ἑτ. δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσι, In alia, s. etiam altera parte. [Hac signif. Hom. Od. M, 235 : Ἔνθεν μὲν γὰρ Σκύλλ', ἑτ. δὲ δῖα Χάρυβδις δεινὸν ἀνερροίβδησε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Quintus 2, 319 : Ὣς φάτο· τὸν δ' ἑτέρωθι γέρων ἠμείβετο μύθῳ· 11, 328 : Ἑτέρωθι δ' Ἀχαιοὶ πὰρ κλισίῃς νήεσσί θ' ὁμοίια Τρωσὶ πένοντο, ubi Tychsenius ἑτέρωθε, quod v. ‖ Alio tempore. Herodot. 3, 35 : Τότε μὲν ... ἑτ. δέ.]

Ἑτερώνιος, ad formam possessivorum factum ab ἑτέρων gen. plur. τοῦ ἕτερος : sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἐτύμων ἐτυμώνιος. Eust. [Il. p. 1214, 27. Ubi Æolicum dicitur, ut in Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 329, 26. De Hesychii gl. Ἑτερώνιον ponente v. in Ἑτεώνιος. L. Dind.]

[Ἑτερωνῠμέω, Alio nomine appellor. Nicomach. Introd. ar. 1, 17, p. 92 ed. Ast. : Ἀμέλει καὶ τὸ ἀνθυπακοῦον τῷ ἴσῳ οὐχ ἑτερωνυμεῖ πρὸς αὐτὸ, ἀλλὰ συνωνυμεῖ. L. Dind.]

Ἑτερωνυμία, ἡ, Diversitas nominis; Diversitas nominis in eodem subjecto, sequendo expos. voc. ἑτερώνυμα ex Ammonio afferendam. [Theodor. Stud. p. 259, C : Ἑτέρα (hæresis) τῆς ἑτέρας ἐχομένη, καὶ ὡς ἐκ κορυφῆς μιᾶς ἐξηρτημένων ἁπασῶν τῆς ἀσεβείας καὶ ἀθείας, κἂν ἑτερωνυμίᾳ καὶ χρόνῳ ... διαφέρωσιν. L. D.] ‖ At vero ἑτερωνυμία, sequendo eam signif., quam ap. Eust. habere adverbium ἑτερωνύμως docebo, est velut opposita analogiæ in quibusdam appellationibus, ac præsertim ἐν ταῖς ἐθνικαῖς : ut quum ita scribit idem Eust. [Il. p. 304, 24] : Καὶ ὅτι Ὅμηρος τοῦ ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται, ἀλλὰ τοῦ ἐν Αἰτωλίᾳ ὁμωνύμου κτίσματος, καὶ ἰδοὺ καὶ τοῦτο ἑτερωνυμίας τινὸς ὑπόδειγμα, εἴπερ τόπον μὴ εἰπὼν Ὤλενον, Ὠλενίην πέτραν ὠνόμασεν, ἀπὸ Ὠλένου παρωνομασμένην. At vero pag. proxime præcedente, quæ est 303, ἑτερωνυμίαν appellarat ἑτερώνυμον παρωνυμίαν : quum enim jussisset nos observare, ab Hom. τοὺς Ἠλείους vocari etiam Ἐπειοὺς, ἑτερωνύμως τῷ τόπῳ, ἐξ οὗ ἦσαν, καὶ, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, διηρημένως πρὸς τὴν πόλιν κτλ., addit sic etiam Abantes et alios quosdam habuisse ὁμοίαν ἑτερώνυμον παρωνυμίαν. Ubi ἑτερώνυμος est Diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam. [Epiphan. t. 1, p. 213, C, de S. Irenæo, ridicula nomina de industria componente : Ἑτερωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ χαριεντιζόμενος. Hase.]

Ἑτερώνυμος, ὁ, ἡ, q. d. Diversum nomen habens. Sed Ammon. ἑτερώνυμα vocari scribit Quæ in uno eodemque subjecto diversum nomen habent, ut in scala ascensus et descensus : Ἑτερώνυμα, inquit, sunt τὰ περὶ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον θεωρούμενα πράγματα, διαφόρου δὲ μετέχοντα ὀνόματος· οἷον ἐπὶ τῆς κλίμακος καὶ ἡ ἀνάβασις καὶ ἡ κατάβασις. [Eandem definitionem cum eodem ex. ponit Clemens Al. Strom. p. 928.] Dixi de hoc adjectivo et in substantivo Ἑτερωνυμία. [Nicomach. Introd. ar. 1, 11, p. 82 : Τούτων δὲ (τῶν ἀριθμῶν) ἕκαστος οὐδεμιᾷ μηχανῇ εὑρεθήσεται ἔχων ἑτερώνυμον μόριον, ἀλλὰ μόριον τὸ ἑαυτοῦ παρώνυμον. Conf. 12, p. 83, 84, 85; 16, p. 91. Theod. Stud. p. 163, A. L. Dind.]

Ἑτερωνύμως, Diverso nomine. Eust. sæpe ἑτερωνύμως voc. aliquod usurpari dicit, quod ἀναλόγως non usurpatur, ut quum scribit a δαὴρ non dici ἀναλόγως in fem. genere δάειρα, sed pro eo in usu esse γάλως [Il. p. 648, 33] : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ δαὴρ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ γάλως ἑτ. προφέρεται. Alibi [p. 33, 39] : Ἀφ' οὗ καὶ Κίλικες, φησὶν, οἱ τὸ Θήβης πεδίον οἰκοῦντες· οὐ γὰρ Θηβαίους αὐτοὺς Ὅμηρος, ἀλλὰ Κίλικάς φησιν, ἑτ. δηλαδὴ, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἐθνικῶν ὀνομάτων δειχθήσεται. Annotat idem gramm. alio quodam l. [p. 84, 12], quamvis in usu sit ἀνὴρ Ἀθηναῖος, sicut ἀνὴρ Θηβαῖος, non tamen, sicut itidem dicitur Θηβαία γυνὴ, ita dici et Ἀθηναία γυνή : sed pro Ἀθηναία, ἑτερωνύμως dici Ἀττική : quod etiam observandum nobis est obiter. Jungit porro et dativo hoc adverbium, addens veteres pro eo dixisse διηρημένως : ut vides in Ἑτερωνυμία. [Iambl. In Nicom. p. 49, D. L. Dind.]

Ἑτέρως, Alio modo, Aliter. [Secus, Gl. Aristoph.

Pl. 371 : Ἑτέρως ἔχον. Plato Leg. 10, p. 891, D : Εἰ δὲ ἔστι μηδαμῆ ἑτ. συμφωνῆσαι. Cum πως 897, B, et addito genit. Polit. p. 295, D : Τῶν ἐκ Διὸς ἑτ. πως τῶν εἰωθότων γενόμενα. Phædr. p. 235, A : Ὡς οἷός τε ὢν ταῦτα ἑτέρως τε καὶ ἑτέρως λέγων ἀμφοτέρως εἰπεῖν ἄριστα. Sequente ἢ Ælian. N. A. 12, 28 : Οὐ γὰρ ἄδει πολυήχως καὶ ποικίλως, ἑτ. δὲ ἥπερ οὖν διὰ τοῦ ῆρος. Sequente εἰ μὴ Acta Conc. Ephes. p. 241, 9 : Οὐχ ἑτ. ... εἰ μὴ κατὰ τὸ αὐτοῖς δοκοῦν. Sequente πλὴν ὅτι Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 210, A : Γένοιτ' ἂν οὐχ ἑτ. πλὴν ὅτι δι' υἱοῦ. Cum πλὴν εἰ μὴ ib. p. 316, A : Προσιτὸς οὐχ ἑτ. ὁ θεὸς πλὴν εἰ μὴ διὰ τοῦ υἱοῦ. Cum ἄλλως conjungit Tzetz. Hist. 13, 437 : Δευτέρως ἡ Ἰξίονος ἐγράφη ἱστορία, κἂν ἄλλως καὶ ἑτ. δέ. || Ad signif. Adversi in Ἕτερος notatam Eustath. refert] Hom. Od. [A, 234] : Νῦν δ' ἑτ. ἐβάλοντο [ἐβόλοντο] θεοὶ κακὰ μητιόωντες, At secus dii nunc verterunt. Aristoph. [Nub. 813], ἑτέρως [ἑτέρᾳ libri meliores] τρέπεσθαι, Secus verti, evenire. Philo De mundo : Τὸ δὲ φανὲν καὶ τυπῶσαν, τοτὲ μὲν οἰκείως, τοτὲ δὲ ὡς ἑτ. διέθηκε τὴν ψυχήν, Interdum quodam alio modo afficit. [Cum ὡς sic etiam Hippocr. p. 800, D : Ἢν δὲ ἡ ἑτέρη γνάθος ἐξεστήκῃ, ὡς ἑτ. χρὴ τὴν ἐπίδεσιν ἄγειν. Plato Soph. p. 266, A, et alibi. Demosth. p. 298, 22 : Εἰ μέν τι τῶν δεόντων ἐπράχθη, τὸν καιρὸν, οὐκ ἐμέ φησιν αἴτιον γεγενῆσθαι, τῶν ὡς ἑτ. συμβάντων ... ἐμέ. Aristot. Soph. el. 7, p. 169, 30 : Χαλεπὸν γὰρ διελεῖν ποῖα ὡσαύτως καὶ ποῖα ὡς ἑτ. λέγεται. Joseph. A. J. 7, 7, 2 : Τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων καὶ καλῶς καὶ ὡς ἑτ. Pollux 1, 121. L. Dind.]

Ἑτέρωσε, Alteram in partem, Alio. Hom. Od. Π, [179] : Ταρβήσας δ' ἑτ. βάλ' ὄμματα· Il. Ψ, [231] : Ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτ. λιασθείς. [Apoll. Rh. 4, 1315 : Εἰς ἑτ. παλιμπετὲς ὄμματ' ἔνεικεν. || Alio, ut semper vertendum apud Atticos, ap. Aristoph. Ach. 828, Plat. Leg. 4, p. 708, B, Soph. p. 224, A, et alios. || Alibi. Niceph. De reb. post Mauric. p. 6, C, in loco scripturæ suspectæ : Τὰ δ' αὖ ἑτ. ὡς ἐτελεῖτο οὕτω συνέβαινεν, ubi ὅσα conjecit Bekkerus. Sic etiam scriptor Charidemi c. 22 : Ἄλλως δ' οὐδ' ἑτ. τῶν λόγων γινομένων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τῆς αὐτῆς ἡμέρας. L. D.] Ἑτερόσε [vitiose] pro eodem VV. LL.

Ἑτέρωσις, εως, ἡ, Alteratio, VV. LL. [Ap. Marc. Anton. 4, 39, sustulit Coraes, restituto ἑτεροιώσεις. Ap. Quinctil. Inst. 9, 3, 12, ubi inter figuras oratorias ponitur ἑτέρωσις, ipsæ librorum varietates ducunt ad ἑτεροίωσις.]

[Ἑτέρωτα, Alio tempore. Forma Æolica, memorata ab Apollonio De adv. p. 606, 28; 607, 17, quam habet Sappho in fr. ab Dionysio De comp. vv. p. 175, 1, Hephæstione p. 78, 13 et Prisciano 1, 6, 37, citato, ubi κἀτέρωτα, unde corrigenda cum Uptono ad Dionysium Hesychii gl. : Κατέροτα, καὶ ἄλλοτε. Ceterum κἀτέρωτα etiam ex καὶ et ἀτέρωτα posse compositum esse ostendit forma Æolica Ἀτερύι, de qua in Ἕτερος diximus. L. Dind.]

[Ἑτέωλος, ὄνομα λιμένος, inter nomina in ωλος ponit Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 62, 31. L. Dind.]

[Ἑτεωνεὺς, έως, ὁ, Eteoneus, famulus Menelai. Hom. Od. Δ, 22, O, 95. Alius ap. Aristid. vol. 1, p. 75 seqq. Scriptor ap. schol. Dionys. Thr. in Bekk. An. p. 782, 16. V. etiam Ἑτεωνός. L. Dind.]

[Ἑτεωνέω.] Ἑτεωνεῖ, Hesychio ἀληθεύει, Verum dicit, Vera loquitur. Et Ἑτεώνια, Eidem ἀληθῆ, Vera. [Et Ἑτεώνιον, ὡσαύτως, h. e., item Verum. Sic enim Musurus pro ἑτερώνιον valde incerta conjectura. Idem : Ἑτώσια, ἀληθῆ, pro ἑτεώνια, ut videtur. Theognost. vero in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 24 : Ἑτεώνιον, τὸ προσφάτως ἐκδημοῦν. De qua signif. conf. quæ in Ἕτειος dicta sunt. Formatur autem ἑτεώνιος ab ἑτεὸς, ut ἑτυμώνιος ab ἔτυμος, ἑτερώνιος ab ἕτερος. L. Dind.]

[Ἑτεωνὸς, ὁ, Eteonus, a quo dicta urbs Bœotiæ Ἑτεωνὸς, sec. schol. et Eust. ad Hom. Il. B, 497 : Πολύκνημόν τ' Ἑτεωνόν. Ap. Steph. Byz. male Εὐβοίας scriptum pro Βοιωτίας et Ἑτεωνεὺς pro Ἑτεωνός. Urbem masculino genere ὁ Ἑτεωνὸς dicunt Strabo 7, p. 298; 9, p. 408, 409, Lysimachus ap. schol. Soph. OEd. C. 91, feminino ἡ Ἑτ. Eust. Od. p. 1484, 32. De accentu oxytono v. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 68, 19. Ἑτεὼν scriptum ap. Hesych. Gentile adj. Ἑτεώνιος et adv. Ἑτεωνόθεν habet Steph. Byz. L. Dind.]

[Ἑτὴρ, ῆρος, ὁ, Annotinus. Exc. var. ap. Cramer. Anecd. vol. 4, p. 329, 19 : Τὸ ἐτήρ παρὰ τὸ ἔτος· Σοφοκλῆς· Ἑτῆρας ἀμνοὺς θεοῖς ἐρέξας ἐπακτίοις. Γράφεται δὲ καὶ εὐείρας. Ubi legendum ἔρεξ' et εὔειρας, quæ est forma heteroclitos adjectivi εὔειρος. L. Dind.]

Ἕτης, ου, ὁ, Socius, Amicus, i. fere q. ἑταῖρος : nam et ἕτης et ἑταῖρος esse dicuntur ἔθάδες a gramm. : ἑταῖρος autem συνηθέστερος, Familiarior alicui, quam ἕτης. [Hesych. : Ἕτας, τοὺς κατ' ἐπιγαμίαν οἴκους (οἰκείους). Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 408, 26 : Ἰστέον ὅτι κατὰ τὸν Πορφύριον ἑταῖροι λέγονται οἱ προσ[ήκοντες] κατὰ φιλίαν, φίλοι δὲ λέγονται οἱ οἰκεῖοι καὶ κατὰ γένος προσήκοντες, ἕται δὲ λέγονται οἱ συνέστιοι φίλοι. Sic interpr. etiam Moschop. Π. σχεδ. p. 168.] Hom. Il. H, [295] : Σούς τε μάλιστα ἕτας, καὶ ἑταίρους· Od. Δ, [16] : Γείτονες ἠδὲ ἕται Μενελάου· Il. I, [460] : Ἕται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες· Z, [239] de Trojanis mulieribus : Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε, ἕτας τε Καὶ πόσιας. [Apoll. Rh. 1, 305. Cometas Anth. Pal. 15, 40, 40.] Derivatur autem ab Eust. inde, unde et ἑταῖρος, sc. ab ἔθος, ut ambo i. sint q. ἐθάς : Etym. vero ab ἔτος derivat, ut sit ὁμοέτης, Æqualis, Coætaneus : vel ab ἑτεὸς, ut sit Verus amicus. Hinc Ὦ 'τὰν pro ὦ ἑτὰν, facta ecthlipsi, sicut in μήστι pro μὴ ἔστι. [Hanc etymologiam ut ineptam rejiciens alias minime probabiles proponit Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 224. Disputat de origine formulæ præter lexicographos aliosque gramm. Apollon. De advv. p. 569 seq., et quomodo ab ἕτης fieri potuerit vocativus ἕταν explicare conatur.] Cujus vocativi idem usus est, qui supra τοῦ ἑταῖρε. [Soph. Ph. 1387 : Ὦ 'τὰν διδάσκου μὴ θρασύνεσθαι κακοῖς· OEd. T. 1145 : Ὅδ' ἐστὶν, ὦ 'τὰν, κεῖνος ὃς τότ' ἦν νέος. Eur. Heracl. 688, Cycl. 536.] Aristoph. Nub. [1267] : Μὴ σκῶπτέ μ', ὦ 'τὰν, ἀλλά μοι τὰ χρήματα Τὸν υἱὸν ἀποδοῦναι κέλευσον. Interdum usurpatur pro Bone vir, ὦ 'γαθέ. Plato Ap. Socr. [p 25, C] : Ὦ 'τὰν, ἀπόκριναι· οὐδὲν γάρ τοι χαλεπὸν ἐρωτῶ· pro quo paulo post, Ἀπόκριναι ὦ 'γαθέ. Ἀλλ' ὦ 'τὰν sæpe in objectione, aut etiam in responsione ab objectionem adhibetur. [Plato Ep. 3, p. 319, E : Ἀλλ' ὦ τὰν εἰ μὲν μὴ φῄς.] Dem. Pro cor. : Ἀλλ' ὦ 'τὰν εἰ μηδὲν τούτων, εὔνοιά γε καὶ προθυμία ποῦ; Ol. 3, [p. 36, 15] : Ἀλλ' ὦ 'τὰν εἰ ταῦτα φαύλως, τά γ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει νῦν ἄμεινον ἔχει· 1, [p. 16, 22] : Ἢ ἄλλος τις; ἀλλ' ὦ 'τὰν οὐχὶ βουλήσεται. [Sæpe etiam ἐπὶ εἰρωνείας dici annotant Etym. M. et Hesych. Imitatores Platonis hoc v. utentes ridet Ammian. Anth. Pal. 11, 157, 1.] || Jungitur etiam duali et plurali interdum. Aristoph. Pl. [66] : Ὦ 'τᾶν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Ubi tamen, ut schol. docet, referri potest ὦ 'τᾶν ad Chremylum solum, et ἀπαλλάχθητον ad ambos. Cratinus, Ἆρά γε, ὦ 'τὰν, ἐθελήσετε (vel ἐθελήσετον, ut ap. Suid. scribitur). Suidas quoque ὦ 'τὰν ἐπὶ πλήθους dici annotat, citans Ctesiphontem. [Quod nomen suspectum fuit Ruhnkenio ad Tim. p. 282. Idem addidit ex. Juliani Orat. 7, p. 219, B : Ἀλλ', ὦ 'τᾶν, οὐ ξυνίετε τοῦ μύθου φανερῶς αἰνιττομένου.] Ὦ 'τὰν, ὦ οὗτος, ὦ φίλε, ὦ τάλαν, ὦ μέλεε, ap. recentiores a solis mulieribus dici, annotat idem Suid. Ceterum quod ad scripturam attinet, Idem tradit Attice alteram syllabam corripi, et scribendum esse ὦ 'τὰν, quum unica vox duobus circumflexis notata non reperiatur : esse autem ἕταν Doricum voc. pro ἕτα : unde hoc ὦ 'τὰν factum sit. [Suidæ gl. sumta ex schol. Plat. Apolog. p. 332 ed. Bekk., unde τὴν δευτέραν βραχύνουσι mutandum in βαρύνουσι, quomodo in schol. Plat. exhibuit Bekkerus, quum βραχυτονοῦσι dedisset Ruhnk. p. 6, quod in βαρυτονοῦσι mutabat Buttmannus l. supra citato. Non de correpta enim syllaba τᾶν, quæ inaudita mensura est, sed de gravata loqui grammaticum ostendunt quæ sequuntur : Καὶ βέλτιον· ἀδύνατον γὰρ μίαν λέξιν εὑρεθῆναι δύο ἔχουσαν περισπωμένας. Conferendi de accentu et scriptura vel conjuncta vel divisa præter schol. Dionysii in Bekk. Anecd. vol. 2, p. 949, 23, etiam Apollonius l. citato, qui et ipse unam agnoscit mensuram ᾱ, Orion p. 170, 24; 630, 58, Etym. M. p. 825, 11, Gud. p. 583, 30, Jo. Alex. Τον. παραγγ. p. 37, 32. || Civis, Homo privatus, ut Hesych. Ἕται

inter alia interpretatur πολῖται, δημόται, et πολίτης in gll. Ἔταισιν, Ἕται, Ὦ ἕτα. Æsch. Suppl. 247 : Ἐγὼ δὲ πρὸς σὲ πότερον ὡς ἔτην λέγω ... ἢ πόλεως ἀγόν; Fœdus Argivorum et Lacedæmoniorum ap. Thuc. 5, 79 : Αἱ δέ τις τῶν ξυμμάχων πόλις πόλει ἐρίζοι, ἐς πόλιν ἐλθεῖν ἄντινα ἴσαν ἀμφοῖν ταῖς πολίεσι δοκοίη· τοῖς δὲ ἕταις καττὰ πάτρια δικάζεσθαι. || Eust. Il. p. 641, 59 : Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔτης πολλὰ μὲν σημαίνει κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐφ' οὗ δ' ἂν τάσσηται σημαινομένου, ψιλοῦται. Εἰ γὰρ καὶ ὁ Ἀλεξίων, φασὶ, δασύνει αὐτὸ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑταῖρος συγκοπὲν, ἀλλ' ἐκ τῆς συναλοιφῆς κρινόμενον, ὡς Ἀπίων φησὶ καὶ Ἡρόδωρος, τὸ ψιλὸν πνεῦμα κεκλήρωται. Αἰσχύλος γάρ φησιν, Οὔτε δῆμος οὔτ' ἔτης ἀνὴρ, καὶ Εὐριπίδης, Πόλει μὲν ἄρχων, φωτὶ δ' οὐκ ἔτῃ πρέπων. Eadem schol. Ven., addens Aristarchum nihil ἄντικρυς ἀποφήνασθαι de spiritu. Cum digamma in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26, n. 11 : Αἰ δέ τιρ τὰ γράφεα ταὶ καδαλέοιτο, αἴτε Fέτας αἴτε τελέστα αἴτε δᾶμος, ἐν τεπιάρῳ κ' ἐνέχοιτο. L. Dind.]

[Ἐτησίαι, οἱ, Etesiæ. V. Ἐτήσιος.]

[Ἐτησιὰς, άδος, ἡ, i. q. ἐτησία, ap. Nonnum Dion. 12, 286 : Σῆς σταφυλῆς προκέλευθος ἐτησιὰς αὔρη. Neque enim scribendum videtur ἐτήσιος. ῐᾰ]

Ἐτήσῐος, ὁ, ἡ [et α, ον], Annuus, [i. e. aut Annum durans, aut Quotannis revertens. Priori signif. Eur. Alc. 336 : Οἴσω δὲ πένθος οὐκ ἐτήσιον τὸ σόν. Dio Cass. 43, 46 : Τὸ μήτε ἐτησίαν μήτε ἐς πάντα τὸν λοιπὸν χρόνον τοῦ ἔτους τὴν ἀρχὴν ἐκείνην τὸν αὐτὸν ἔχειν. De magistratibus 60, 24 : Ὥστε ἐτησίους σφᾶς ἄρχειν. Georg. Sync. p. 32, B : Ἐτήσιον χρόνον. Altera] Apoll. Arg. 1, [1075] : Ἐτήσια χύτλα χέονται. Id. [2, 498, 525] : Ἐτήσιοι αὖραι. [Alii libri ἐτήσιαι. Nonni Dion. 5, 278 : Ἐτήσιαι (ed. pr. ἐτήσια, quod etiam ἐτήσιοι scribere licet) ἐκ Διὸς αὖραι.] Nonnus [Jo. c. 10, 22] : Μνημοσύνην τελέεσκον ἐτήσιον. [Ib. 6, 2, ap. Hippocr. Ep. p. 1274, 28, Polluc. 1, 57 : Ἐτήσιος... ἑορτή.] Thucyd. : Ἐτήσιοι θυσίαι, Anniversaria sacrificia. Id. [2, 80] : Ἐπ' ἐτησίῳ προστασίᾳ, Annuo magistratu. [Photius : Ἐτήσιοι, πρόσκαιροι. (Sic interpr. etiam Etym. M.) Ἐτήσιοι γὰρ πρόσιτ' ἀεὶ πρὸς τὴν τέχνην, Κρατῖνος Δηλιάσιν.] Aristot. Probl. [26, 2] : Βορέαι ἐτήσιοι, Aquilones anniversarii, seu Aquilones etesiæ, ut Plin. [2, 47, 47] vocat. [Hippocr. Ep. p. 1279, 48 : Πίσυνος ἐτησίαις ὥραις. Philo vol. 1, p. 12, 34 : Τὰς ἐτησίους ὥρας· et ib. 13, 25. Antyllus in Matthæi Med. p. 224 : Ὥρας μηνιαίας ... ἀναλογούσας ταῖς ἐτησίαις. Plut. Mor. p. 993, E : Ὥρας ἐτησίους· Comp. Lyc. c. Numa c. 1 : Τῶν ἐτησίων καρπῶν. Dio Cass. 44, 4 : Πανήγυριν ἐτησίαν.] Naz. : Τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι, Anniversaria celebrant. [Gl. : Ἐτήσια, Solennia. || Ἐτήσιον, Quotannis. V. Ἐτησίως.] At Ἐτησίαι, [οἱ,] dicantur Venti quidem anniversarii. [Annotini, Gl. Lex. rh. Bekk. An. p. 257, 6 : Ἐτησίαι, ψυχρὸν πνεῦμα Βορέου, ἐν θέρει πνέον. Et pluribus schol. Demosth. p. 48, 26 sive Suidas. Schol. Arati 152 : Οἱ ἐτησίαι ἀπὸ τῆς κυνὸς ἑῴας ἐπιτολῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξ' ἡμέρας πνέουσιν, quibus duas addit etymologias, alteram veram, qua ducit ab ἔτος, falsam alteram, qua ab ἑτεόν.] Aristot. De mundo [4, p. 395, 2] : Τῶν ἀνέμων οἱ μὲν χειμῶνος, ὥσπερ οἱ νότοι, δυναστεύουσιν· οἱ δὲ θέρους, ὡς οἱ ἐτησίαι λεγόμενοι, μίξιν ἔχοντες τῶν τε ἀπὸ τῆς ἄρκτου φερομένων καὶ ζεφύρων, Et ventis quidam hyeme pollent, ut austri : quidam æstate, ut ἐτησίαι, i. e. Anniversarii, cinnum quendam conficientes septentrionum atque favoniorum. Ubi tamen Bud. interpr. non Favoniorum, sed Subsolanorum : videturque, ut annotant VV. LL., legisse εὔρων, secutus Strabonem, qui l. 3, [p. 144, ubi v. Casaub.], Venti, inquit, spirant subsolani, i. e. εὖροι, qui et Etesiæ dicuntur. Gellius 2, 22 : Addidissemque eos, qui Etesiæ et Prodromi appellantur, qui certo anni tempore, quum canis oritur, ex alia atque alia cœli parte spirant. Plin. 2, 47 : Hujus (caniculæ) exortum diebus octo ferme aquilones antecedunt, quos prodromos appellant : post biduum autem exortus, iidem aquilones constantius perflant diebus quadraginta, quos Etesias vocant. Idem 18, 34, de aquilone loquens : Mollit sidera æstate media, mutatque nomen et Etesias vocatur. Gorr. annotat ἐτησίας esse Anniversarios ventos, qui circa decimum vel duodecimum diem a caniculæ ortu flare incipiant usque ad arcturi exortum, h. e. usque ad æstatis finem : quos qui antecedant, προδρόμους appellari [conf. Aristot. Meteor. 2, 5] : eos autem canis ortu dirimi. [Ἐτήσια πνεύματα Pollux 1, 61. Ἐτησιέων ἀνέμων Herodot. 6, 140; 7, 168. Absolute 2, 20, Hippocr. p. 938, D, Demosth. p. 48, 26, Theophr. De ventis fr. 5, 11, et alibi, Strabo 2, p. 97; 15, p. 690 seqq. Polyb. 5, 5, 3 et 6. Ap. eundem quod est 4, 44, 6 : Ἄν τε γὰρ ἀφ' Ἑλλησπόντου τρέχῃ τις τοῖς νότοις, ἄν τ' ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκ τοῦ Πόντου τοῖς ἐτησίοις, recte Scaliger scribit ἐτησίαις. In medio relinquimus an eximendum sit vitium Proculo ad Hesiod. Op. 672, ubi τοῖς ἐτησίοις παυομένοις ἐπακολουθεῖν νότος ἔοικεν, et Etym. M. in Ἐτήσιος, qui postquam dixerat quid esset ἐτήσιοι, addit : Λέγονται ἐτήσιοι καὶ οἱ ἀπὸ βορέου ψυχροῦ πνέοντες ἄνεμοι, quibus verbis grammatici supra citati explicant formam ἐτησίαι. Utraque forma confusa in Gudiano p. 215, 18 sq., in Epimer. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 366, 16, ubi lemma ἐτησίους ponitur ante explicationem formæ ἐτησίαι, ap. Arat. Phæn. 152, et in fr. de Nilo post Athenæi l. 2. Conf. etiam Roether. ad Jo. Laurent. de mensibus p. 262. Gramm. in Bachmanni Anecd. vol. 2, p. 359, 21 : Ἐτησίαι ἄνεμοι γράφεται, οὐχὶ ἐτήσιοι. || Genitivi hujus nominis accentum, contra analogiam nominum primæ declinationis in ας, esse ἐτησίων, non ἐτησιῶν, tradunt Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 17, 3, Arcad. p. 134, 30, Theodosius ex Chœrobosco in Bekk. Anecd. p. 1005, 33; 1260, Epim. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 366, 18, Etym. M. p. 386, 55; 812, 50. L. Dind.]

[Ἐτήσιος, ὁ, Chrysolithus. Glossæ chym. mss. : Ἐτ. ὁ χρυσόλιθος. Ita etiam in Lex. chymico Rulandi. Pelagius phil. De sacra arte Ms. : Ἐτήσιον τὸν χρυσόλιθον, et ibid. infra. Cosmas hieromon. Ms. De chymia : Ὁ αἰτήσιος λίθος. Infra : Τοῦ αἰτησίου, ἥτις ἐστὶν ὑδράργυρος. Occurrit passim apud chymicos. Ducang.]

[Ἐτησίως, Quotannis. Schol. Lycophr. 107 : Ἀγῶνα ἐτ. γενέσθαι. Alii libri ἐτήσιον. Angl. Adjectivo adverbialiter posito Macedonius Anth. Pal. 5, 227, 1 : Ἡμερίδας τρυγόωσιν ἐτήσιον. Adverbio Theodorus Balsamon in Cotel. Monum. vol. 2, p. 496, B : Πενταρίθμους ἐτ. τελεῖν ἑορτάς. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 231, A : Ἐτ. ἔκτοτε ᾄδει εὐχαριστήριον. Niceph. Greg. Hist. Byz. 2, p. 26, C : Προσόδους ἐτ. ἀνενδεεῖς ἐπιχορηγήσαντες. L. D. Clem. Rom. De peregr. S. Petri p. 94, D. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 352, 18 : Μέχρι καὶ τήμερον ἐτ. ταύτην ἑορτάζειν. Niceph. Antioch. Vita Sim. Styl. Actt. SS. Maii t. 5, p. 335, 7 : Ἐτ. ἐφοίτα. Hase.]

Ἐτητυμία, ἡ, Veritas. Epigr. [Juliani Ægyptii Anth. Pal. 9, 771, 2 : Πίστιν ἐτητυμίης·] et Nonn. [Jo. c. 7, 68] : Οὗτος ὁδεύει οἶμον ἐτητυμίης. [Maximus Καταρχ. 462 : Αὐτίκα τοι καὶ πᾶσαν ἐτητυμίην καταλέξω. L. Dind.]

Ἐτήτῠμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔτυμος [Verus], ex eoque factum per epenth. syllabæ τη, metri causa : sicut ἀταρτηρὸς ab ἀτηρός. [Eust. Od. p. 1408, 8, 14.] Hom. Od. Ψ, [62] : Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις· Il. X, [438] : Οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν Ἥγειλ'. [Nonn. Jo. c. 7, 40 : Οὗτος, ὃν ἔγραφε μῦθος, ἐτήτυμός ἐστι προφήτης. Certus vertendum Hom. Od. Γ, 241 : Κείνῳ δ' οὐκέτι νόστος ἐτήτυμος. Pind. Ol. 2, 61 : Ἐτήτυμον ἀνδρὶ φέγγος. Æsch. Pers. 737 : Καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε, τοῦτ' ἐτήτυμον;] Soph. [Phil. 1290 : Εἰ λέγεις ἐτήτυμα·] Trach. [1064] : Ὦ παῖ, γενοῦ μοι παῖς ἐτήτυμος γεγώς· ubi Accius, O nate, vere hoc nomen usurpa patri. [Æsch. Cho. 948 : Ἐτήτυμος Διὸς κόρα.] Apoll. Arg. 2, [975] : Ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή. [4, 1603 : Τοῖος ἐὼν οἷόσπερ ἐτήτυμος ἦεν ἰδέσθαι.] Nonn. : Ἐτήτυμος οὐ πέλε φήμη. [Jo. c. 6, 63 : Μύθων δ' ἡμετέρων ῥόος... ζωὴ ὁμοῦ καὶ πνεῦμα πέλει καὶ ἐτήτυμος ὀμφή. In prosa Themist. Or. 22, p. 279, D : Φιλίας τε ἐτήτυμον πρόσωπον καὶ κακουργίας εὔνοιαν ὑποδυομένης.] || Ἐτήτυμον neutr. adverbialiter etiam usurpatur, ut ἐτεὸν et ἔτυμον. Od. A, [174] : Καί μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτ., ὄφρ' εὖ εἰδῶ. Sic ἔτυμον, ἐρέω supra dixerat, et ἐτεόν γε, καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Il. N, [111] : Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν Ἥρως Ἀτρεΐδης. [H. Apoll. 64 : Αἰνῶς γὰρ ἐτήτυμόν εἰμι

δυσηχὲς ἀνδράσιν· Od. Δ, 157 : Κείνου μέντοι ὅδ' υἱὸς ἐτήτυμον, ὡς ἀγορεύεις. Archilochus ap. Clem. Al. Strom. p. 739 : Ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης. Apoll. Rh. 1, 142 : Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον· 2, 1137 : Κατάλεξον ἐτήτυμον· 4, 835 : Εἰ θύελλαι ... λήξουσιν ἐτήτυμον. Cum articulo Aristoph. Pac. 119 : Τὸ δ' ἐτήτυμον ἄχθομαι ὑμῖν.]

Ἐτητύμως, Vere. Eur. [Alc. 1124 : Γυναῖκα λεύσσω τὴν ἐμὴν ἐτητύμως; Æsch. Ag. 1296 : Εἰ δ' ἐτ. μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα· Eum. 488 : Διαιρεῖν τοῦτο πρᾶγμ' ἐτ. Cum ὡς Soph. El. 1452 : Ἦ καὶ θανόντ' ἤγγειλαν ὡς ἐτ. V. Ἐτύμως.]

Ἔτι, Adhuc, Etiam nunc. [Hom. Il. E, 254 : Ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν. Soph. OEd. C. 623 : Εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεύς. Aristoph. Thesm. 1202 : Ταυτὶ μὲν ἔτι καλῶς ποιεῖς.] Thuc. 2, [2] : Καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, Quum Pythodoro duo menses adhuc superessent summi magistratus. Ad verbum, Duos adhuc menses fungente magistratu. Idem 7, [77] : Ἔτι καὶ ἐκ τῶν παρόντων ἐλπίδα χρὴ ἔχειν. Ubi καὶ non jungo cum ἔτι. Bion [2, 1] : Ἰξευτὰς ἔτι χῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι Ὄρνεα θηρεύων, Qui adhuc erat puer, licet Naso aliter usus sit hoc adv. de ætate itidem loquens, O nec adhuc juvenis, nec jam puer. Opponitur vero ἔτι et ἤδη, a Luciano Lexiph. [c. 6 extr.] : Ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι. [Ita in l. schol. Aristoph. Pac. 14 in Ἐπιμάττω p. 1687, B, citato scribendum videtur : Ἔτι μάττων καὶ φυρῶν ἤδη καὶ ἐσθίω, pro ἐπιμάττων.] Itidem in hac Philostr. Epist. [9], quæ tota paucis hisce continetur verbis, Ἔπεμψά σοι σῦκα ἠρινά· θαυμάζοις δ' ἂν αὐτῶν ἢ τὸ ἤδη ἢ τὸ ἔτι, Erit autem quod mireris eas vel adhuc esse, vel jam esse. Intelligit autem, ut opinor, Mireris adhuc esse, si sint anni antecedentis; Mireris jam esse, si sint hujus anni : nam utrumvis sit, ἠρινὰ fuerint, habita ratione temporis, quo reperiuntur : ut si nivem æstivam vocemus, quæ æstate reperitur. At Naso in l., quem modo attuli, Latinarum vocum usum immutasse videtur, O nec adhuc juvenis, nec jam puer : pro Qui ætate es media inter juvenilem et puerilem, Qui nec jam es juvenis, nec adhuc es puer : i. e. Et nondum es juvenis, et non amplius es puer, οὔτε νεανίσκος ἤδη, οὔτε παῖς ἔτι. Sed Adhuc dixit hic pro Ad hunc usque diem, ut sæpe accipitur, licet in paulo diversis loquendi generibus. Alibi vero Adhuc et ipse dixit pro ἔτι, de ætate itidem loquens, Seu caperis primis et adhuc crescentibus annis. Schol. Soph. annotat ἔτι i. esse q. ἀκμὴν, quum dicitur, ἔτι νέος ἐστὶ, et ἔτι ποιῶ τόδε. Cic. hæc Plat. Phædro [p. 279, A] : Νέος ἔτι, ὦ Φαῖδρε, Ἰσοκράτης, interpr. Adolescens etiam nunc, o Phædre, Isocrates est. [Pind. Nem. 6, 64 : Παῖδ' ἔτι. Æsch. Sept. 10 : Τὸν ἐλλείποντ' ἔτι ἥβης ἀκμαίας. Herodot. 9, 102 : Ἔτι καὶ δὴ ἐμάχοντο. Cum καὶ Philo vol. 2, p. 93, 6 : Ἐὰν δὲ καὶ ἔτι ἀπιστῶσι, τρισὶ σημείοις ἀναδιδαχθέντες μεταβαλοῦσι. Theodor. Stud. p. 392, C : Εὐχαρίστως ἐδεξάμεθα, καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον καὶ ἔτι.] || Ἐπὶ ἔτι, pro Usque adhuc, Ad hunc usque diem, Bud. ex Plat. [?] Addit vero et ἔτι καὶ νῦν pro Adhuc, ex Gaza ap. Cic. De senect. [V. infra. Vertendum autem ἔτι καὶ νῦν, quod frequentissimum est apud omnes, Etiam nunc. Eadem signif. dicitur νῦν ἔτι. Æsch. Ag. 818 : Καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις. Soph. Phil. 950 : Νῦν ἔτ' ἐν σαυτῷ γενοῦ. Cum negatione Nicolaus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 331 : Τὸν βίον ἅπαντα κατατρίψαντες οὐδὲ νῦν ἔτι ἀνεῳγμένην δυνάμεθα τὴν θύραν ἰδεῖν. Ἔτι τότε, Etiamnum, est in Gl. et alibi. De ἔτι ποτὲ vel ποτὲ ἔτι v. in Ποτε.] In VV. LL. ἔτι μὴν pro Huc usque, Adhuc [V. infra, ubi rectius vertitur] : et ἕως ἔτι pro Huc usque, ex Æschine. || Ἔτι, Amplius, Præterea. [Hesiod. Op. 156 : Ἔτ' ἄλλο τέταρτον. Æsch. Cho. 114 : Τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει; Soph. OEd. T. 748 : Ἦν ἓν ἐξείπῃς ἔτι. Sequente καὶ Pind. Isthm. 1, 65 : Ἔτι καὶ Πυθῶθεν ... ἔρνεσι φρᾶξαι χεῖρα.] Dem. Phil. 2 : Τί πρὸς τούτοις ἔτι; [De hac formula v. in fine.] Lucian. p. 117 [Hermot. c. 37 extr.] : Ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν; Sæpe vero cum οὐκ, [οὐδὲ, μηδὲ,] ut Lat. Non amplius, Non jam. Thuc. 7, [81] : Οὐ πρὸς ἐκείνων μᾶλλον ἦν ἔτι ἢ πρὸς τῶν Ἀθηναίων. Lucian. p. 80 [Pisc. c. 3] : Οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι· p. 117 [Herm. c. 37] : Οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις. Ibid. vero et præcedente ἤδη, quod otiosum videri potest, Καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν. Sed et ipse Hom. sic utitur, ut Od. Λ, [455] : Ἐπεὶ οὐκ ἔτι πιστὰ γυναιξί· I, [350] : Σὺ δὲ μαίνεαι οὐκ ἔτ' ἀνεκτῶς. [Divise Il. B, 13 : Οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες ἀθάνατοι φράζονται, et alibi ubivis. Inverso ordine Soph. Trach. 161 : Ὡς ἔτ' οὐκ ὤν· OEd. T. 24. Apoll. Rh. 2, 28 : Τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει. Quem alienum videri a comœdia animadvertit Porsonus ad Toup. Emend. vol. 4, p. 446. Nec prosæ putandus est vindicari ejusmodi exemplis, quale hoc est Achmetis Onir. p. 22 : Πλουτίσαι (-ῆσαι) ἔτι μὴ προσδοκάτω, et illud in Vita Jo. Damasc. p. IX, C : Ἀντιτείνειν ἔτι οὐκ ἴσχυσε, ubi ἔτι pertinet ad verba præcedentia. Cum μηδὲ sic Theocrit. 16, 97 : Βοᾶς δ' ἔτι μηδ' ὄνομ' εἴη. Cum pronomine Soph. Phil. 1217 : Ἔτ' οὐδέν εἰμι. Aristoph. Pl. 1177 : Θύειν ἔτ' οὐδεὶς ἀξιοῖ.] Sed Οὐκέτι scribitur etiam conjunctim, sicut Μηκέτι. Hom. Il. B, [259] : Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπείη· perinde ac si dixisset, inquit Eust., ἐὰν μὴ τόδε ποιήσω, μηκέτι ζῴην. Dem. : Καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν κολακεύειν ἑτέρους βουλομένων ἐξέτασις ἦν. || Nonnunquam autem οὐκ ἔτι s. οὐκέτι sonat Non item. [V. in fine.] || At per particulam Jam non solum in præced. exemplis et similibus; verum etiam in aliis redditur. [Plato Menon. p. 93, A : Καὶ εἶναι καὶ γεγονέναι ἔτι οὐχ ἧττον ἢ εἶναι. (Neque enim conjungenda hic ἔτι οὐχ ἧττον, quæ mire conjuncta ponuntur ap. Theophr. De odor. 50 : Ὡς δέ τινες, φασὶν, οὐχ ἧττον ἡ κόπρος ἔτι τούτου, ubi legendum οὐχ ἧττων ... ἐστί.) Dionys. A. R. 5, 46 : Οὐδὲ γὰρ οἱ ἐν μέσῃ τῇ φάλαγγι ταχθέντες ἐψιλωμένων ἔτι τῶν ἄκρων παρέμειναν. V. Hemsterh. ad Xenoph. Ephes. p. 185 ed. Loc.] Alicubi vero et per Jam inde : ut Luc. 1, [15] : Καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, Jam inde ab utero matris suæ. Lubenter enim hanc interpr. admitto et ut sensui loci convenientem, et ut quam reddat verisimilem. [Antipater Anth. Pal. 9, 567, 1 : Ἔτ' ἐκ βρέφεος. Iambl. Pyth. Vit. 29, p. 134 : Ἐκ παλαιῶν ἔτι.]

|| Comp. Ἐξέτι, quo utitur Hom. [Od. Θ, 245 : Οἷα καὶ ἡμῖν Ζεὺς ἐπὶ ἔργα τίθησι διαμπερὲς ἐξέτι πατρῶν·] Il. I, 106 : Ἐξέτι τοῦ ὅτε, διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην Χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας· nam et hic accipio ἐξέτι τοῦ, sive ἐξ ἔτι τοῦ (utroque enim modo scribitur), pro Jam inde, Ex eo tempore. Quod Homericum imitatus Gregorius dixit Carm. : Ἐξέτι τοῦ ὅτε μοι πικρὴν ἐπομόρξατο ποινὴν Γεῦσις. [In prosa Philo vol. 2, p. 94, 37 : Ἐξ ἔτι σπαργάνων· Ælian. N. A. 5, 39 : Ἡμερωθεὶς ἐξ ἔτι νεαροῦ. Insolentius cum particula Callim. Apoll. 104 : Τὸ δ' ἐξέτι κεῖθεν ἀείδῃ, pro quo ib. 46 : Ἐξέτι κείνου ἐξότ' ... ἔτρεφεν, Del. 275 : Ἐξέτι κείνου κλήζῃ, ut apud Nonnum Dion. 12, 361. Ap. eundem 19, 322 : Εἰσέτι κείνου Σειληνοῦ λασίοιο φατίζεται ἀγκύλον ὕδωρ, scribendum ἐξέτι. Absolute pro simplici ἔτι Theodorus Stud. p. 56, E : Θείου γὰρ λόγου ἐξέτι οὗτος ἀνομίλητος τυγχάνων παντάπασιν οὔτε συνιέναι οἷός τε ἦν ἂν (l. ἀ) εἴρητο κτλ. || Ut in ἐξέτι post præpositionem ponitur ἔτι, sic post ἐν ap. Callim. Del. 189 : Τὸν εἰν ἔτι γαστέρι μάντιν.] Sed et simplex ἔτι pro Jam inde, alibi observasse mihi videor. Item quod dicitur a Lat. Jam vero, id Demostheni esse ἔτι τοίνυν putat Bud., exponens tamen et alio modo, sc. Atque etiam, p. 917. || Ἔτι non solum per Præterea, sed et per Etiam, Quinetiam, Insuper, verti potest aliquando. Hom. certe ἠδ' ἔτι dixit pro Atque etiam, Il. A, 96 : Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν ἑκηβόλος, ἠδ' ἔτι δώσει. At [ibib. 465 : Ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ·] Il. I, 105, addidit et καί : Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡ μὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Demosth. ἔτι τοίνυν pro Atque etiam, sicut et pro Jam vero, ut ante dictum fuit. [Isæus De hered. Cleonymi § 22 : Ἔτι τοίνυν ἐνθυμεῖσθε.] Et ἔτι μὴν, in VV. LL. itidem pro Etiam, Præterea. [De ἔτι μὴν, ἔτι γε μὴν, quod Gl. interpr. Necnon, v. in Μήν.] Dicitur et ἔτι δὲ, vel Ἔτιδε, ut alicubi scribitur, pro Quinetiam, Insuper. [Ἔτι δὲ, ἔτι δὲ καὶ, Atque etiam, Gl.] Plato Phædro [p. 279, A],

Δοκεῖ μοι ἀμείνων ἢ κατὰ τοὺς περὶ Λυσίαν εἶναι λόγους, τὰ τῆς φύσεως, ἔτι δὲ [τε liber Clark. cum aliis nonnullis] ἥθει γεννικωτέρῳ κεκρᾶσθαι, Cic. interpr. Præterea, p. 6 mei Lex. Cic. Sed paulo post habetur, Ἔτι τε εἰ αὐτῷ μὴ ἀποχρήσαι ταῦτα· Cic., Aut si his contentus non fuerit. [Ἔτι τε ubi legitur apud antiquiores, ex libris sæpe mutatum est in ἔτι δὲ, ut ap. Athen. 10, p. 452, F, quod quidem usitatius est. Sequente καὶ sine varietate legitur in Act. Apost. 21, 28 : Ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν· apud Heronem Autom. p. 247, D, Galenum vol. 4, p. 29, 141; 5, p. 23, Horap. Hierogl. 1, 10, p. 12 ed. Leem., Cosmam Indicopl. p. 113, C, D; 172, C, et alibi. Quod ne recentioribus quidem relinquendum, sed ab librariis illatum videtur. || Ἔτι δὲ vero vel Ἔτι δὲ καὶ habent Soph. OEd. T. 1345 : Τὸν καταρατότατον, ἔτι δὲ καὶ θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν· Xen. Cyrop. 1, 2, 9 : Ἔχειν δὲ δεῖ κοπίδα ἢ σάγαριν, ἔτι δὲ γέρρον· 4, 2, 40 : Ἔτι δ' οἱ ἱππεῖς ἡμῖν ἄπεισι· Anab. 6, 6, 13 : Πρῶτον μὲν ἀποκλείσει, ἔπειτα δὲ παραγγελεῖ, ἔτι δὲ ἥξει, aliique plurimi. Rarum est quod Theophr. De sens. 37 addit: Ἔτι δέ γ' ἐν τοῖς ἄλλοις ἀεὶ τὴν ἔμφασιν ὁρῶμεν ... γινομένην.] At ex Plut. affertur ἔτι δὲ μᾶλλον, pro Sed magis etiam, non vacante sc. particula δέ. Suspicor autem hoc ipsum Latine etiam ab ἔτι hanc signif. habente sumptum esse; nam dici Etiam quasi Et jam, nullo modo mihi fit versimile. [Sæpissime sic conjungitur cum comparativis, ut Hom. Il. Ξ, 97 : Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται· Soph. El. 1266 : Ὑπερτέραν τᾶς πάρος ἔτι χάριτος. Xenoph. Cyrop. 5, 4, 20 : Ἐλάττονι ἔτι μορίῳ. || Cum positivo Xen. Anab. 7, 5, 9 : Περὶ τοῦ ἔτι ἄνω στρατεύεσθαι. Plato Leg. 11, p. 919, E : Πατρὶ καὶ μητρὶ καὶ τοῖς ἔτι τούτων εἰς τὸ ἄνω γένεσι· Soph. p. 242, D : Ἀπὸ Ξενοφάνους τε καὶ ἔτι πρόσθεν ἀρξάμενον. Ammon. De diff. p. 48 : Ἔτι ἄποθεν. Aristoph. Pac. 53 : Καὶ τοῖς ὑπερτάτοισιν ἀνδράσιν φράσω καὶ τοῖς ὑπερηνορέουσιν ἔτι τούτοις μάλα· 462 : Εἶα μάλα. — Ὦ εἶα. — Ἔτι μάλα· Ran. 864 : Τὸν Αἴολον καὶ τὸν Μελέαγρον κἄτι μάλα τὸν Τήλεφον. ||Pro ἔτι δὲ vel ἔτι δὲ καὶ dicitur etiam καὶ ἔτι tam initio quam media in oratione. Arrianus ap. Stob. Fl. vol. 4, p. 9 : Καὶ ἔτι ὅ τι περ πάχνη πρὸς δρόσον, τοῦτο χιὼν πρὸς ὑετόν. Themistocl. Epist. 6, p. 22 : Καὶ ἔτι τήν τε ναῦν εὐθὺς ὑμῖν ἀπέπεμψα. Altero modo Apollon. De constr. p. 123, 5 : Καὶ τῶν πτωτικῶν καὶ ἔτι τῶν ῥημάτων· 308, 6 : Δύο συντάξεις ἀναδεξάμεναι τήν τε πρὸς τὰ ὀνόματα καὶ ἔτι πρὸς τὰ ῥήματα· 8, 5. Ib. 11 : Ἐκ συνημμένων ἢ παρασυνημμένων ἢ καὶ ἔτι συμπεπλεγμένων. Georg. Sync. p. 120, D : Τὴν ἐν τοῖς βασιλείοις ἀγωγὴν αὐτῷ καὶ ἔτι τὴν ... εὐδοκίμησιν. Et sequente γε, Aristid. vol. 1, p. 18 : Θεοὺς πηγὰς καὶ ποταμοὺς ἐνόμιζον ... καὶ ἔτι γε νάματα. || Ἔτι καὶ tam initio membri ponitur, ut apud Aristot. Probl. 4, 17 : Ἔτι καὶ ἡ θερμότης ἐν τῇ ὁμιλίᾳ ξηραίνει· anon. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 309, 26 : Ἔτι καὶ τἆλλα παράλογα σημειοῦσθαι χρή· 317, 16 : Ἔτι καὶ οὕτως ἀποδείκνυται σῶμα, quam in media oratione. Plato Soph. p. 239, D : Τά τε ἐν τοῖς ὕδασι καὶ κατόπτροις εἴδωλα, ἔτι καὶ τἆλλα, ubi ἔτι δὲ καὶ τὰ volebat Heindorfius. Diodor. Exc. Vat. p. 129 ed. Mai. : Γαλατίαν, ἔτι καὶ τὰς ὑπερκειμένας χώρας. Pausan. 10, 3, 2 : Φλυγόνιον, ἔτι καὶ Στῖρις. Galen. vol. 4, p. 250 : Τοῖς τῆς ἕδρας μυσὶν, ἔτι καὶ μυσὶ τοῖς ἀπὸ τοῦ πλατέος ὀστοῦ. Nicephorus De reb. post Mauric. p. 48, C : Ὥστε ἀπολελοιπέναι τὴν δρόσον, ἔτι καὶ τὰ πηγαῖα ὑποστέλλεσθαι νάματα. || Simplex ἔτι ponunt Aristot. Soph. El. 10, p. 171, 17 : Ἔτι εἰ πολλὰ μὲν σημαίνει τοὔνομα· et alibi. Apollon. De constr. p. 9, 1 : Ἔτι δν τρόπον τῶν στοιχείων ἃ μέν ἐστι φωνήεντα· 143, 18 : Ἔτι κατ' ὀρθὸν τόνον ἀναγνωστέον τὸ ἀμυνέμεναι δὲ οἷ αὐτῷ. Theolog. ar. p. 64, 12 : Ἔτι ἐὰν ψηφίσῃς ... Similiter in inscr. Maximi Tyr. Diss. 15, vol. 1, p. 269 : Ἔτι περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου· 25, vol. 2, p. 1 : Ἔτι περὶ ἔρωτος, Iterum. || Ἔτιπερ est in Chr. Pasch. p. 17, B : Τοῦ φωστῆρος τῆς σελήνης, ἔτιπερ ἀτελοῦς περὶ τὸν κύκλον τὸν ἑαυτοῦ ὄντος. Εἰσέτι νῦνπερ v. supra p. 297, D.] || Ἔτι de fut. tempore, pro Posthac, In posterum. Cujus signif. aptissimum exemplum esse puto hunc Homeri versum, Od. [B, 230,] E, [8] : Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς, καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. At schol. Eur. annotat ἔτι de fut. tempore in isto etiam Eur. v., ubi alioqui præsenti jungitur, Med. [1011] : Θάρσει· κρατεῖς [κάτει Pors.] τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι. Sed illi minime subscribo, quum sumi possit in ea signif., quam primam illi dedi. Ex Aristoph. Ran. [707] affertur pro Posthac, Ὅστις ἔτ' οἰμώξεται. [Æsch. Ag. 1666 : Ἐγώ σε μέτειμ' ἔτι. Eur. Andr. 491 : Ἔτι σε μετατροπὰ τῶνδ' ἔπεισιν ἔργων. ||Ἔτι καὶ ἔτι, Etiam atque etiam, Gl. Jo. Diac. Alleg. in Hesiodi Theog. p. 498 ed. Gaisf. : Ἀλλ' εἴη, Χριστὲ βασιλεῦ, ἔτι καὶ ἔτι παρὰ τῆς σῆς βιαίας πνοῆς ἐμπνέεσθαι τοῦτο τὸ ὄργανον. Nicet. Chon. p. 279, D, Etym. M. p. 387, 26, et alii. Interposito τε Theodor. Stud. p. 431, D : Ὅπερ φυλαχθείη ἔτι τε καὶ ἔτι.] || Ἔτι interdum vacat : Od. Ω, [217, ubi ἐπιγνοίη] : Εἴ μ' ἔτι γνοίη. Sic et ap. Soph. παρέλκον annotatur non uno in l. Alicubi vero et ap. Aristoph. : putaturque Atticus esse hic istius particulæ usus. [Conf. Suidas, qui exemplum usus pleonastici ponit Aristoph. Eccl. 209 satis alienum.] Ap. Hesiod. abundat et post οὐκ, diciturque οὐκ ἔτι pro οὐκ solo [Sc. 49] : Διδυμάονε γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε. Sed et in plerisque aliorum poetarum ll. οὐκ ἔτι pro οὐκ observavi. [Neque in Hesiodeo neque in aliis ejusmodi ll., ut Hom. Il. I, 164 : Δῶρα μὲν οὐκέτ' ὀνοστὰ διδοῖς Ἀχιλῆι, et quos affert Ernestus ad Od. P, 460, abundat particula, sed ad aliud aliquid refertur, ut ad διδυμάονε in l. Hesiodi, ut sit Non jam, Non item, ut supra recte vertit HSt. Xen. Ages. 2, 26 : Οὐκέτι δείσας, ἀλλὰ πεισθείς.] Ap. Hom. autem geminatur etiam hæc part. in uno eodemque orationis membro : Od. Λ, [622] : Οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον Φράζετο τοῦδ' ἔτι [al. τοῦδέ τί] μοι κρατερώτερον [χαλεπώτερον] εἶναι ἄεθλον, ubi vacare posterior censetur. [Pind. Nem. 9, 47 : Οὐκέτ' ἔστι πόρσω θνατὸν ἔτι σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι. Simplex ἔτι repetitum per anadiplosin habet. Eur. Iph. T. 231 : Ἔτι νέον ἔτι θάλος· 1250, Bacch. 535 : Ἔτι ναὶ τὰν βοτρυώδη Διονύσου χάριν οἴνας ἔτι σοι τοῦ Βρομίου μελήσει. Et in membris diversis Herc. F. 678 : Ἔτι τοι γέρων ἀοιδὸς κελαδεῖ Μναμοσύναν, ἔτι τὰν Ἡρακλέους καλλίνικον ἀείδω. Postpositum vel in fine positum Xenoph. Anab. 1, 6, 8 : Οὔτε τὰ ἐπιτήδεια ἦν λαμβάνειν ἔτι· Cyrop. 8, 6, 5 : Καὶ νῦν εἰσιν ἔτι, aliisque ll., quos ad illum indicavi. HSt. in Indice :] Κἄτι, Attica synaliphe pro καὶ ἔτι, Et adhuc, s. Et amplius. [Æsch. Prom. 987 : Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος. Et alii.] Et κἄτι μάλιστα, pro Atque adeo. [Κἤτι, Ionice, Callim. Epigr. 55.] Προσέτι, Adhuc, Insuper, Præterea. Ex Herodoto προσέτι τούτοισι, pro Præter hæc, Sub hæc. [Demosth. p. 560, 5 : Καὶ πρὸς ἔτι ἕτεροι τούτοις. Quod legitimo ordine dicit Aristoph. Nub. 720 : Καὶ πρὸς τούτοις ἔτι τοῖσι κακοῖς. Soph. Phil. 1339 : Καὶ πρὸς τοῖσδ' ἔτι. Et præposito ἔτι Isæus De hered. Menecl. § 45 : Καὶ ἔτι πρὸς τούτοις. Aristot. Physiogn. p. 805, 9 : Ἔτι πρὸς τούτοις περὶ ὀλίγων ἄν τις ... τεκμαίροιτο. Et ib. 15. Nicephorus De reb. post Mauric. p. 43, B : Ἔτι πρὸς τούτοις οὐδὲ ἐκεῖνο νῦν παραδραμεῖν ἄξιον. Eodemque ordine adverbialiter posita præpositione Aristot. Soph. el. p. 166, 34 : Τοσοῦτον γὰρ καὶ ἔτι πρός. Ἔτι τε πρὸς τούτοις Galen. vol. 4, p. 10, 112. Προσέτι sine dativo Aristoph. Ach. 981 : Καὶ προσέτι πολλὰ προκαλουμένου, et alibi cum prosæ orationis scriptoribus quibusvis, ut Xenophonte, qui etiam divise Cyrop. 6, 2, 18 : Πρὸς δὲ ἔτι κάμηλοί εἰσιν αὐτοῖς· H. Gr. 1, 7, 27. Καὶ προσέτι γε Isid. Pel. Ep. 205, p. 102. L. D.] De Οὐκέτι, et Μηκέτι, et Ἐξέτι alibi dictum est. [De Εἰσέτι in Εἰς, p. 297, D. Cum præ positione addito articulo Jobi 20, 4 : Μὴ ταῦτα ἔγνως ἀπὸ τοῦ ἔτι, ἀφ' οὗ ἐτέθη ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς. Aldina tamen τούτου pro τοῦ ἔτι.]

[Ἐτνηρός, ὁ.] Ἐτνηρὸν ἔψημα dicitur pro ἔτνος, s. simile τῷ ἔτνει, aut quod est ἐξ ἔτνους. Athen. 9, [p. 406, C] ex Phania De plantis : Χεδροπώδης ἥμερος φύσις ἐνσπέρματος, ἢ ἑψήσεως ἕνεκα σπείρεται, οἷον ὁ κύαμος, πίσος· ἐτνηρὸν γὰρ ἐκ τούτων ἔψημα γίνεται, i. e. solent ex his ἕψεσθαι ἔτνη.

[Ἐτνήρυσις, εως, ἡ. V. Ἐτνοδόνος. De scriptura ἑτνήρυσις v. in Ἔτνος.]

[Ἐτνίτης, ὁ, et Dor. Ἐτνίτας, Ex leguminibus fresis factus. Athen. 3, p. 114, B : Ἐτνίταν φησὶν (Seleucus) ἄρτον εἶναι λεχιθίτην. Ita Casaub. ex p. 111, B : Ἐτνίτας

ἄρτος ὁ προσαγορευόμενος λεκιθίτας, ὥς φησιν Εὐκράτης. Sic iterum Casaub. Libri εὐνίτας. Hesych. : Ἐτνίτας ἄρτος· οὕτως ὁ λεκιθίτας. τ]

[Ἐτνοδόνος, ὁ, ἡ, Pultem movens.] Ἐτνοδόχος τορύνη dicitur Tudicula s. Cochlear quo τὸ ἔτνος δεχόμεθα et ex olla expromimus : quæ etiam Ἐτνήρυσις nominatur, quoniam ea τὸ ἔτνος ἀρύομεν s. ἀρύτομεν, i. e. quoniam ea pultem illam ex olla haurimus. In Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 305, 6] : Καὶ κνῆστιν καὶ τὰν ἐτνοδόχον [ἐτνοδόνον cod. Palat.] τορύναν. [Aristo ib. 306, 2 : Τὰν ἐτνοδόνον τορύναν. Jacobsius : « Ἐτνοδότον cod. Palatinus. Ἐτνοδόχον Planud., Suid. in Τανάχαλκος (sed etiam Suidæ codd. duo ἐτνοδόνον). Ἐτνοδόνον Brunckius, cujus lectionis certa sunt vestigia in schol. Aristoph. Eq. 980 : Τὰν ἐπιοδόνον τορύναν. » Ἐπιοδόνον vel ἐπιοδύνον libri Suidæ scholion repetentis v. Τόρύνη, etiam tres codd. ejusdem v. Ἐτνήρυσις.] Aristoph. Ach. [245] : Ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν, Ἵν' ἔτνος καταχέω του λατῆρος τουτουΐ. [Pollux 6, 88; 10, 98; Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 39, 15; 55, 8. Ad alius fabulæ locum referenda gl. Hesychii : Ἐτνήρυσις, ἔπαιξεν Ἀριστοφάνης ἀντὶ τοῦ φάναι τὴν σανίδα τὴν ἐτνήρυσιν εἰπὼν, παρὰ τὸ ἔτνος. Ἔστι δὲ ἐτνήρυσις ἡ ζωμάρυστρις. In quibus illa παρὰ τὸ ἔτνος non ita sunt conjungenda cum εἰπὼν, quasi fictum ab Aristophane sit voc. unoque Acharn. loco usurpatum, quod quum crederet Elmsl., corruptum judicabat σανίδα. Ceterum explicationi supra ab HSt. memoratæ, cui similem ponunt Exc. Phrynichi, latior additur in schol. Aristoph., λέγομεν δὲ ἐτνήρυσιν πᾶν τὸ ταράσσον. Forma simile est Οἰνήρυσις et quod vol. 2, p. 703, B, notavimus Ποινάρυσις. Sic enim potius scribendum quam Γοινάρυστις, ut volebat Ruhnk. L. Dind.]

Ἔτνος, τὸ, Puls ex leguminibus, Pulmentarium ex leguminibus confectum, fresis sc. elixisque. Galen. enim in libro Περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας [vol. 6, p. 782, 9 ed. Kühn.] tradit ἔτνος sese et alios medicos nominare τὸ ἐκ τῶν ἐρεχθέντων ὀσπρίων τε καὶ χεδρόπων σκευαζόμενον. Sic sane apud eundem Gal. legimus κυάμινον ἔτνος, apud Hippocr. [p. 405, 30] φάκινον ἔτνος. [Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 70, 21 : Ἔτνος δὲ κύαμος ἤτι ὄσπριον ἄλλο. Photius, εἶδος ὀσπρίου et ἔψημα. Vitiose idem Ἔτνα, τῶν ὀσπρίων τὸν χυλόν. Add. Etym. M. p. 387, 8.] Nimis igitur restringit vocabuli hujus signif. schol. Aristoph. [Ran. 62], dum ἔτνος esse dicit ειδος ἀθάρας ἀπὸ φασηλίων : et alibi [Ach. 244], ἔτνος vocari τὴν ἀθάραν καὶ τὸ πίσινον ἀφέψημα s. ἔψημα. [Hesych. : Ἔτνος, ἐρεγμὸς, ἔψημα ἀθηρῶδες, καὶ εἶδος ὀσπρίου.] Nec enim ex phaseolis duntaxat et pisis fit, sed aliis etiam leguminibus. Deinde sunt qui ἀθάραν aut speciem ἀθάρας esse negent : quum eam Diosc. [2, 114] tradat σκευάζεσθαι ἐκ τῆς ἀληλεσμένης εἰς λεπτὸν ζειᾶς, esse autem ῥόφημα ὥσπερ πολτάριον ὑγρόν : ἔτνος vero sit spissius. [Galen. tamen vol. 6, p. 529, 9, distinguit genera ἔτνους ἐξ αὐτῶν (κυάμων) ἐσκευασμένου, τοῦ τε ἐν ταῖς χύτραις ὑγροῦ καὶ τοῦ παχέος ἐν ταῖς λοπάσιν· ut sit ἔτνος tum liquidum, tum spissum. Lucian. De hist. conscr. c. 20 : Ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς ἢ ταρίχου. Id. Somn. c. 14 : Ὅτε τὸ ἔτνος ἤψουν τοῖς Κρονίοις. Hase.] Frequenter porro hoc voc. utitur Aristoph., ut Ran. [62] : Ἤδη ποτ' ἐπεθύμησας ἐξαίφνης ἔτνους; Et [505] : Ἔπεττεν ἄρτους, ἥψε κατερικτῶν χύτρας Ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς. Et Eccl. [845] : Χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται. In quorum ll. secundo nota addidisse κατερικτῶν, Fresorum, sc. ὀσπρίων, s. χεδροπῶν : alibi ἐπίπαστα appellat τὰ ἐπιπασσόμενα τῷ ἔτνει ἄλευρα, inquit ejus schol. [Plato Hipp. maj. p. 290, D. Plurali Callim. fr. 179, ap. Etym. M. v. Λάκτιν. De prosodia Ἔτνος, quam solam agnoscit Etym. M. p. 387, 9, et bis habet Eust. Il. p. 948, 35, 36, Moschop. p. 36 ed. Titz. : Ε πρὸ τοῦ τ... ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ... ἔτνος, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἀπολύω γινόμενον ἔτος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἤγουν ὡς διαλελυμένον ἐκ τῆς ἐψήσεως, ἐξ οὗ καὶ ἐτνήρυσις τὸ κοχλιάριον, παρὰ τὸ ἔτνος ἀρύεσθαι. Conf. Lex. de spirit. p. 219. Hæc igitur ubique restituenda, certe apud Atticos. Librorum enim nulla fere in his rebus, maxima grammaticorum auctoritas est. L. Dind.]

Ἑτοιμάζω, i. q. ἕτοιμον ποιῶ, Paro, Expedio, Facio ut in promptu et ad manum sit. Hom. Il. A, [118] : Αὐτίκ' ἐμοὶ γέρας αὖτις ἑτοιμάσατε. [T, 197. Soph. Trach. 362 : Ἔγκλημα μικρὸν αἰτίαν θ' ἑτοιμάσας. Eur. Alc. 364 : Δῶμ' ἑτοίμαζε. Theocr. 24, 87 : Ξύλ' ἑτοιμάσατε. Herodot. 6, 95 : Τὰς (naves) προεῖπε ἑτοιμάζειν. Thuc. 2, 7 : Ἀργύριον ῥητὸν ἑτοιμάζειν. Et similiter alibi.] Polyb. 5 : Ὁ δὲ, ἀποδοὺς τὸ σύνθημα τοῦ καιροῦ τοῖς ὑπεναντίοις, ἡτοίμαζε τοὺς ἠθροισμένους κατὰ τὴν οἰκίαν. [Et 5, 22, 10. || Fundo, Firmo, Stabilio. « Sam. 1, 13, 13 : Ἡτοίμασε κύριος βασιλείαν σου· coll. 20, 30; 2, 5, 12, ubi Symm. ἑδράζειν. Theod. Prov. 25, 5 : Ἑτοιμασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ ὁ θρόνος σου. Aquila et Symm. ἑδρασθήσεται. » Schleusn. Lex. V. Ἑτοιμασία.] Passiva quoque et med. voce utuntur in act. signif. Hom. Il. K, [571] : Νηὶ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος Θῆκ' Ὀδυσεὺς, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, Sacrificium pararent Minervæ : Ion. pro ἑτοιμάσαιντο. [Herodot. 8, 24 : Ἑτοιμασάμενος τὰ περὶ τοὺς νεκρούς. Thuc. 4, 77 : Τἆλλα ἡτοιμάζετο ὡς ἐπὶ Σίφας· 6, 17, 22, 25. Perfecto Xen. Cyrop. 3, 3, 5 : Πολὺ πλείονα ἡτοιμασμένος· Demosth. p. 690, 7.] Polyb. 5 : Σίτου μὲν καὶ χρημάτων πολὺ πλῆθος, ἔτι δὲ τειχῶν καὶ βελῶν κατασκευὰς, μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας καὶ δαπάνης ἑτοιμαζόμεθα. [Perfecto 8, 32, 7.] Appian. B. C. 2, de Cæsare, Χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοιμάζετο, Magnam militum manum comparabat clanculum. Greg. De homine : Δέον σπέρματα καταβάλλειν, καὶ δι' ἐπιμελείας ἑαυτῷ τοὺς καρποὺς ἑτοιμάζεσθαι. [Cum inf. Xen. Apol. 8 : Ἡτοιμασάμην ἂν ... ἢ νόσοις ἁλγυνόμενος τελευτῆσαι ἢ γήρᾳ. Cum præp. Polyb. 3, 105, 11 : Πρὸς τὴν χειμασίαν ἡτοιμάζοντο. || Passivo Andocid. p. 21, 39 : Πάντοθεν κακόν τί μοι ἐφαίνετο ἑτοιμαζόμενον. Eur. Heracl. 399 : Σφάγιά θ' ἡτοιμασμένα. Thuc. 7, 62. || Aoristi forma passiva significatione media schol. Flor. Eurip. Hec. 502 : Ἐγκονῶμεν) ἑτοιμασθῶμεν. Ita Matthiæ pro ἑτιμασθῶμεν. || Præsens Ἑτοιμάω fingere videntur Etym. M. et Gud., quum ab ἑτοιμῶ formari dicunt ἑτοιμασία, quod tamen est ab ἑτοιμάζω. || Perfectum ἑτητόμακα, quod ita per lenem spiritum scriptum ponitur ab Etym. M. p. 373, 3, fictum ab recentioribus grammaticis conjicit Buttm. Gr. vol. 1, p. 336. Ἡτοίμακα Polyb. 3, 72, 6, Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 186, 3, et Gl. L. Dind.]

[Ἑτοιμαρίδας, ὁ, Hetœmaridas, Laco, Heraclida, ap. Diod. 11, 50.]

[Ἑτοιμάριστος, ὁ, n. fictum ap. Alciphr. Epist. 3, 55, ex ἕτοιμος et ἄριστον, Paratus ad prandium. ᾱ L. D.]

Ἑτοιμᾰσία, ἡ, Promptitudo, Alacritas, [Apparatio, Præparatio, Metatio, Apparatus, Gl.], ut ἑτοιμότης. Basil. Epist. [vol. 3, p. 71, E], ἑτ. καρδίας. [Ἡ ἀπομάθησις τῶν ἐκ πονηρᾶς συνηθείας προκατασχόντων αὐτὴν διδαγμάτων, ex Ps. 9, 17. Hippocr. p. 24, 47 : Πρὸς τὰς ὑπουργίας ἑτοιμασίης· et ibid. infra. Gregor. Nyss. vol. 1, p. 468, D : Ἡ πρὸς τὸ κρεῖττον ἑτ. Joseph. A. J. 10, 1, 2 : Δισχιλίους ἐκ τῆς ἐμοὶ παρούσης ἵππου εἰς ἑτοιμασίαν ὑμῖν παρέχειν ἕτοιμός εἰμι. L. D. Planud. Ovid. Met. 4, 762. Boiss. Evang. Thomæ p. 308, 15 Thil. : Τῇ ἑτ. τῶν λόγων αὐτοῦ, Promptos ejus sermones. Basil. t. 2, p. 459, A : Τῆς πρὸς τὰ ἔργα ἑτ. Macar. p. 203, 30 : Ἐὰν ταύτην τὴν ἑτ. εὕρῃ ὁ Κύριος ἔν σοι. Hase. || Præparatio. Cum genit. Sap. Sal. 13, 12 : Εἰς ἑτοιμασίαν τροφῆς ἀναλώσας. || Basis, Fundamentum. Ps. 88, 14 : Δικαιοσύνη καὶ κρίμα ἑτοιμασία τοῦ θρόνου σου (conf. Ἑτοιμάζω). Sic Dan. 11, 7, 20, 21, etc. De domo sive habitatione (ut Ps. 32, 14 est ἑτοίμου κατοικητηρίου, pro quo ἕδρας vel ἑδράσματος Symm. et Aq.). Ezech. 43, 11 : Καὶ διαγράψεις τὸν οἶκον καὶ τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ. Zachar. 5, 10 : Οἰκοδομῆσαι αὐτῷ οἰκίαν ἐν γῇ Βαβυλῶνος καὶ ἑτοιμάσαι, καὶ θήσουσιν αὐτὸ ἐκεῖ ἐπὶ τὴν ἑτοιμασίαν αὐτοῦ. De firmitate et constantia nonnulli ceperunt in Epist. ad Ephes. 6, 15 : Ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης. Sic Theodot. Prov. 4, 18 : Αἱ ὁδοὶ τῶν δικαίων ὡς φῶς φέγγους (προ)πορευόμενον καὶ φωτίζον ἕως ἑτοιμασίας ἡμέρας, quod Aquila dixit ἑτοίμης ἡμέρας, Symmach. ἑδραίας. Conf. de his signiff. Schleusneri Lexx. V. et N. T.]

[Ἑτοιμάσιος, ὁ, Hetœmasius, episcopus Philadelphiæ Lydiæ ap. Morell. Bibl. manuscr. p. 230, 6. Idem nomen vitiose scriptum Ἐτιμάσιος ap. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 489, A. L. Dind.]

[Ἑτοιμαστής, ὁ, Præparator. Clem. Al. Strom. 6, p. 826 : Ἀμέλει ὡς ἂν τοῦ κυρίου ἥκοντος εἰς ἀνθρώπους τοῦ διδάξοντος ἡμᾶς μυρίοι σημάντορες, καταγγελεῖς, ἑτοιμασταὶ, πρόδρομοι κτλ. Fit proculdubio allusio ad Luc. 1, 17, ubi Elias i. e. Joannes baptista dicitur ante adventum Messiæ venturus ἑτοιμάσαι κυρίῳ λαὸν κατεσκευασμένον. Suicer. Greg. Nyss. t. 1, p. 511, A : Οἱ ἑτοιμασταὶ τοῦ βασιλέως, Stratores regis. Hase. Jo. Chrysost. in Ep. ad Hebr. serm. 23, vol. 4, p. 548, 44 : Ὧν γὰρ ἑτοιμαστὴς καὶ παρασκευαστὴς ὁ θεὸς ἀγαθῶν, ποῖα εἰκὸς εἶναι ταῦτα. In Gl. vitiose Ἑτοιματὴς, Metator. Interpretatio similis est in Ἑτοιμασία.]

[Ἑτοιμαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad præparandum aptus, Præparatorius. Epiphan. t. 1, p. 764, A et B : Ἑτοιμαστικὴ φωνὴ, i. e., ut ipse interpretatur ib., ἑτοιμάζουσα τὴν ἀκοὴν τῶν ἀνθρώπων. Hase.]

[Ἑτοιμάω. V. Ἑτοιμάζω.]

[Ἑτοίμη, ἡ, Hetœme, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 498, n. 612, 1. L. Dind.]

[Ἑτοιμόδακρυς, ὁ, ἡ, Paratus ad lacrimas. Eust. Il. p. 115, 30 : Συμπαθεῖς οἱ ἥρωες παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ ἑτοιμοδάκρυες· 711, 1 : Τὸ τοῦ βασιλέως ἑτοιμόδακρυ. Wakef.]

[Ἑτοιμοδώρητος, ὁ, ἡ, Paratus ad donandum. Const. Manass. Amat. 5, 39 : Τὸ γὰρ ἑτοιμοδώρητον ἔχει τινὰ καὶ χάριν. Boiss.]

[Ἑτοιμοθάνατος, ὁ, ἡ, Paratus ad mortem. Strabo 15, p. 713 : Τῇ ἀσκήσει πλείστῃ χρῆσθαι πρὸς τὸ ἑτοιμοθάνατον. Clemens Const. apost. 2, 14 : Οὐ χρὴ οὖν τοῖς ἑτοιμοθανάτοις ... προσέχειν. Theophan. Justiniani a. 5 : Ἑτοιμοθάνατοι οὐδὲ ψυχῶν ὑμῶν φείδεσθε; citat Ducang. ἄἄ]

[Ἑτοιμοκλῆς, έους, ὁ, Hetœmocles, n. viri. Lucian. Lapith. c. 21 seqq. Alius, Spartani, ap. Pausan. 3, 13, 9. Simile est Ἐτυμοκλῆς. Nisi ita scribendum, si minus ap. Lucianum, quem Berglerus quidem ad Alciphr. Ep. 3, 55, finxisse putabat nomen quod significaret ἕτοιμον καλεῖσθαι, certe ap. Pausaniam, quum usitata Spartanis nomina fuisse sciamus Ἐτυμοκλῆς et similia, quibus comparandum Ἐτεοκλῆς, in libris autem frequens sit confusio vv. ἔτυμος et ἕτοιμος. L. D.]

[Ἑτοιμοκόλλιξ, ικος, ὁ. Hesych. : Ὁλισβοκόλλιξ, παρὰ τὸ ἑτοιμοκόλλιξ. V. Κόλλιξ. L. Dind.]

[Ἑτοιμοκοπία, ἡ, ap. Hippocr. p. 28, 19 : Περιποιήσῃ γὰρ κηφῆνος μετὰ παραπομπῆς ἑτοιμοκοπίην, Inanem fuci laborem cum ambitiosa ostentatione tibi impones, vertit Foes. Sine caussa Weigel. suspicabatur leg. ματαιοκοπίην.]

[Ἑτοιμόκοσσος, ὁ, Paratus ad alapas accipiendas, n. fictum parasiti, ex cod. Paris. ap. Bast. Ep. cr. p. 181 pro Ἑτοιμόκορος restituendum Alciphr. Ep. 3, 7.]

[Ἑτοιμολογία, ἡ, Facilitas loquendi, Loquacitas. Epiphan. vol. 1, p. 829, B : Πολλοὺς δυνάμενος ἀπατᾶν τῇ τοῦ λόγου προφορᾷ καὶ ἑτοιμολογίᾳ· D : Διὰ τῆς ἀπατηλῆς αὐτοῦ φθογγῆς καὶ ἑτοιμολογίας. Hesychio v. Εὑρεσιεπείαις restituit Kuster. || Cum genitivo Severus De clyster. p. 14 ed. Dietz. : Αὕτη μὲν οὖν ἡ τοῦ πρώτου φαρμάκου ἑτ. τέτρασι ταῖς πάσαις ὕλαις ὥσπερ τετραχόρδῳ λύρᾳ καὶ μελῳδεῖ τοῖς κάμνουσι σωτηρίαν. L. Dind.]

[Ἑτοιμολόγος, ὁ, Facilem orationem habens. Photius s. Suidas in Εὐθυρρήμων et Εὐρεσιλόγος, ubi v. Kuster. et Toup. Inanis est defensio scripturæ ἐτυμολόγος apud Suidam et alios, quam instituit Tittm. præf. ad Zonar. p. cxli, quum veram confirmet etiam codex Photii. L. Dind.]

[Ἑτοιμομεμφὴς, ὁ, ἡ, Paratus ad querendum, Querulus. Eust. Il. p. 873, 3. Wakef.]

[Ἑτοιμοπάθης, ὁ, ἡ, Paratus ad affectum, Facile movendus. Nicet. Eugen. 6, 132 : Ψυχὴ γὰρ ἄλγος ἴδιον κεκτημένη ἑτοιμοπαθής ἐστι πρὸς τὸ δακρύειν. Boiss.]

[Ἑτοιμοπειθὴς, ὁ, ἡ, Paratus ad parendum. Anon. Π. πνευμάτων p. 219; Herodian. Epim. p. 38. Nicet. Chon. p. 222, C : Ἑτοιμοπειθεῖς πρὸς τὸ ἐκείνου σκέμμα καὶ σύνθημα.]

[Ἑτοιμοπενθὴς, ὁ, ἡ, Paratus ad lugendum. Nicet. Eugen. 9, 192 : Τὸ γὰρ γυναικῶν συμπαθέστατον φύλον ἑτοιμοπενθές ἐστι καὶ ξένοις πόνοις. Boiss.]

[Ἑτοιμόπιστος, ὁ, Credulus. Maxim. Planud. Ovid. Met. 7, 826 : Ὡς ἑτοιμόπιστόν ἐστιν ὁ ἔρως· 15, 101 : Τὸν ἰχθῦν τὸ οἰκεῖον ἑτ. ἀπ' ἀγκίστρου ἑκρέμα, Credulitas, ut ib. 498. Boiss.]

[Ἑτοιμοπόλεμος, ὁ, Pugnax. Pollux 1, 155 inscr. : Περὶ δυνάμεων ἀνδρείων καὶ περὶ ἑτοιμοπολέμων. V. quæ de his inscrr. diximus in Ἔπω. L. Dind.]

[Ἑτοιμόπτωτος, ὁ, ἡ, Proclivis ad lapsum. Lex. in Bekk. An. p. 367, 16 : Ἀκροσφαλὴς ἀντὶ τοῦ ἑτ.]

[Ἑτοιμόρροπος, ὁ, ἡ, Proclivis ad propendendum. Nicet. Chon. p. 95, D : Πρὸς τὰς καταθέσεις ἑτοιμορρόποις.]

Ἕτοιμος, s. Ἑτοῖμος [Ionico et] antiquo Atticorum more, ut ἐρῆμος, ὁμοῖος, et similia. [De accentu properispomeno v. Eust. Il. p. 206, 1; 531, 33, Od. p. 1602, 2. Herodian. Π. μον. λ. p. 33, 10 : Οὐδὲν εἰς μος λῆγον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ οι διφθόγγῳ παραληγόμενον προπερισπᾶται, ἀλλὰ μόνον τὸ ἑτοῖμος. Καὶ τοῦτο δὲ παρ' Ἀττικοῖς τοῖς νεωτέροις φασὶ προπαροξύνεσθαι. Ap. Arcadium p. 61, 22 : Τὸ δὲ ἕτοιμος Ἀττικὸν, τὸ δὲ ἑτοῖμος κοινὸν, perversæ sunt sedes accentuum. || Feminini duplex forma est, ἕτοιμος et ἑτοίμη. Hom. Il. N, 425 : Μῆτις ἑτοίμη. Soph. El. 1079 : Τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα. Eur. Heracl. 502 : Θνήσκειν ἑτοίμη. Eademque forma sæpius Thuc. et Plato. Herodotus, qui 3, 123 : Τὰς λάρνακας εἶχε ἑτοίμας, altera ib. 45 : Γυναῖκας εἶχε ἑτοίμους· 5, 31 : (Νῆες) ἕτοιμοι. Thuc. 4, 21 : Τὰς μὲν σπονδὰς ... ἤδη σφίσιν ἐνόμιζον ἑτοίμους εἶναι. Sic utraque forma Polybius, de quo v. Schweigh. in Lex., et alii.] Promptus, Paratus, Qui in promptu et ad manum est. Hom. Od. Ξ, [453] : Ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. Et Il. Ξ, [53] : Ἦ δὴ ταῦτά γ' ἕτοῖμα τετεύχαται. Et Thuc. 1, [20] : Ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέπονται, de iis historicis quibus ἀταλαίπωρός ἐστιν ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας. [Ib. 80 : Καὶ τὰ ἕτοιμα ἂν βλάψαι, schol. ὑπάρχοντα, ut 6, 9 dicit : Τά τε ὑπάρχοντα σώζειν καὶ μὴ τοῖς ἑτοίμοις περὶ τῶν ἀφανῶν καὶ μελλόντων κινδυνεύειν. Conf. 4, 61. Æsch. Cho. 448 : Ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη. Theocrit. 13, 63 : Ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα. Epigr. Anth. Pal. 10, 119, 2 : Ἀτραπὸς εἰς πενίην ἐστιν ἑτοιμοτάτη. Euenus ib. 11, 49, 4 : Θαλάμοις ἑτοιμότατος (οἶνος).] Dicunt etiam ἐξ ἑτοίμου pro tanquam Ex penu, in quo in promptu et ad manum est quod promere velis. Isocr. Ad Phil. [p. 101, C] : Στρατιώτας σὺ μὲν ἐξ ἑτ. λήψῃ τοσούτους. [Comparativo p. 294, B, ἐξ ἑτοιμοτέρου λαμβάνειν.] Et Xen. [Comm. 2, 6, 16] : Ἐξ ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι. Ubi ἐξ ἑτοίμου εἶναι i. est q. ἕτοιμον εἶναι. [Cyrop. 8, 5, 12 : Ὅπως ἐξ ἑτ. ἀκοντίζοιεν· OEc. 14, 3 : Ἐξ ἑτ. ὑπακούοντας. Superlat. Cyrop. 5, 3, 57 : Ὡς ἐξ ἑτοιμοτάτου διώκοι. Positivi exx. alia v. ap. Schweigh. in Lex. Polyb., quibus Athen. 11, p. 506, F, Galen. vol. 5, p. 114, C, D, Hesych. v. Ἴσις addit Hemst.] Dicit enim Thuc. [2, 98; 6, 65] : Ἐπειδὴ αὐτῷ ἕτοιμα ἦν. [Conf. 2, 3, 10, 56.] Pro quo alii dicunt ἕτοιμον ἔχειν. [Herodot. 1, 190; 3, 44. Ἐν ἑτοίμῳ ἔχειν Polyb. 2, 34, 2, Plut. Sertor. c. 11. Pausan. 4, 27, 6 : Ὡς ἐγεγόνει πάντα ἐν ἑτ. Diodor. 19, 8 : Ἐν ἑτ. τῆς γνώσεως οὔσης. Leonidas Anth. Pal. 7, 662, 5 : Ὡς ἐν ἑτ. ἀνθρώποις δαίμων θῆκε τὰ δεινότατα.] At ἕτοιμον ποιεῖσθαι, est Parare et facere ut in promptu et ad manum sit. [Herodot. 1, 11 : Τῶν οἰκετέων τοὺς μάλιστα πιστοὺς ἑτοίμους ποιησαμένη· 5, 86.] Homo etiam aliquis esse ἕτοιμος dicitur, itidem pro Promptus, Paratus. [Pind, Ol. 2, 84 : Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον· Nem. 4, 74 : Θεανδρίδαισιν ἑτοῖμος κᾶρυξ ἔβαν. Clearch. ap. Athen. 6, p. 235, A : Παράσιτον νῦν μὲν τὸν ἕτοιμον.] Ac interdum cum infin., ut Parare ap. Latinos. Demosth. Pro cor. : Τοῖς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἀγωνίζεσθαι βουλομένοις ὑπάρχεθ' ὑμεῖς ἕτοιμοι, καὶ βοηθήσετε. Ubi etiam nota dat. personæ. [Cum eodem Herodot. 1, 70 : Ἦσαν ἕτοιμοι ἐπαγγείλαντι. Cum dat. rei Pind, Ol. 4, 16 : Μάλα τροφαῖς ἕτοιμον ἵππων.] Cum infin. [Æsch. Ag. 790 : Τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν πᾶς τις ἕτοιμος. Herodot. 1, 42; Thuc. 1, 28, 141.] Isocr. Panath. [p. 260, B] : Ἑτοίμοις οὖσιν ὁτιοῦν πάσχειν. Xen. Cyrop. 4, [1, 1] : Ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι εἴ τις ἐξέρχοιτο. [Cum articulo Soph. El. l. supra in femin. citato. Proculus in Hesiod. Op. 598 : Τὸν τὸ δάκνειν ἕτοιμον. || Neutro genere Eur. Herc. F. 86 : Μὴ θανεῖν ἕτοιμον ἦν. Themistocl. Epist. 5, p. 17 : Οὐδὲ ταφῆναι αὐτῷ τελευτήσαντι ἕτοιμον γέγονεν. || Cum participio Diod. 11, 68 : Ἑτοίμους ἑαυτοὺς ἐπέδειξαν καὶ πεζῇ καὶ κατὰ θάλατταν βουλομένους διαγωνίζεσθαι· qui-

buscum contuli similem pleonasmum 13, 68 : Μόγις ἐνόμιζον εὑρηκέναι δυνατὸν ἄνδρα τοῦτον φανερῶς καὶ θρασέως ἀντιτάξασθαι τῷ δήμῳ δυνάμενον. || Cum præpos. εἰς Herodot. 8, 96 : Ἑτοῖμοι ἔσαν ἐς ἄλλην ναυμαχίην. Demosth. p. 1479, 24 : Μηδ' εἰς ἃ καὶ τοῖς ἀγνώμοσι ... ἕτοιμοι ἦτε· 1481, 15 : Ἕτοιμον εἰς τὰ καθ' ὑμῶν πάντα. Liban. Epist. 18, p. 7 : Οὐ μὴν πάντα γε εἶ ῥάθυμος, ἀλλ' εἰς τὸ γένος, εἴπερ τις, ἕτοιμος. Cum πρὸς Xenoph. Comm. 4, 5, 12 : Πρὸς τοῦτο ἕτοιμον ἑαυτὸν παρασκευάζειν. || Frequentem verbi εἰμὶ ellipsin notavit Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 25, A : Δουλεύειν ἑτοίμη. Demosth. p. 111, 22 : Ἕτοιμος λέγειν.] Neutro genere τὸ ἕτοιμον subst. accipitur pro Promptitudo. [Eur. Or. 1106 : Τὸ γὰρ ἕτοιμόν ἐστιν, εἴ γ' ἔσται καλῶς. Athen. 9, p. 381, F : Πάντων οὖν ἡμῶν ἐπαινεσάντων τὸν μάγειρον ἐπὶ τῷ ἑτοίμῳ τῶν λεγομένων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 151, C : Τὸ περὶ εὐποιίας ἕτοιμον.] Ex Philostrato τὸ ἕτοιμον τῆς γνώμης affertur pro Animi iracundia. [Imag. 2, p. 63, 33 : Γνωρίζοις δ' ἂν ... τὸν Λοκρὸν ἀπὸ τοῦ ἑτοίμου. Ubi Jacobsius : « De Ajace Heroic. 8, 1, p. 706 : Γοργὸν βλέπων καὶ ἀναχαιτίζων τὴν κόμην ὑπὸ τοῦ τῆς γνώμης ἑτοίμου. Ib. 19, 2, p. 730 : Μουσικὴ γὰρ ἱκανὴ πραΰνειν τὸ ἕτοιμόν τε καὶ ὑπερανεστηκὸς τῆς γνώμης. V. Soph. 2, 8, 3, p. 580, de Philagro : Τὴν ὀφρῦν πικρὸς καὶ τὸ ὄμμα ἕτοιμος. De Diomede Philostr. jun. 1, p. 112, 3 : Ὁ δὲ τοῦ Τυδέως ἔμφρων μὲν, ἕτοιμος δὲ τὴν γνώμην καὶ τὸ δραστήριον προτείνων· 9, p. 123, 3 : Αὐχὴν ἀνεστηκὼς τὸ τῆς γνώμης ἕτοιμον ἐλέγχει. De duobus tyrannidis generibus agens Apollonius in Vit. 7, 14, p. 292 : Ἐοίκασι δ' αἱ μὲν τοῖς θερμοῖς τε καὶ ἑτοίμοις τῶν θηρίων. Quibus opponuntur τὰ μαλακώτερα et λήθαργα. » Similiter Aristoph. Nub. 457 : Λῆμα μὲν πάρεστι τῷδέ γ' οὐκ ἄτολμον, ἀλλ' ἕτοιμον. Philostr. jun. Imag. 6, p. 118, 15 : Ὁ γυμνῷ τῷ ξίφει ἕτοιμος. Cui Jacobsius confert Heroic. p. 714, de Ajace : Διεξέπαισε τοῦ ὁμίλου, γυμνῷ τῷ ξίφει καὶ ἑτοίμῳ. Similiter Georg. Pis. Pers. 1, 119 : Ἐπισφαλὲς λέγοντες εἶναι τὸ κράτος πρὸς τὰς ἑτοίμους ἐμβαλεῖν περιστάσεις, Apertis periculis, Int. V. Ἑτοίμως.]

|| Ἑτοίμως, Prompte, Expedite, Alacriter. [Thuc. 1, 80 : Οὔτε ἐν κοινῷ ἔχομεν οὔτε ἑτ. ἐκ τῶν ἰδίων φέρομεν. Xen. Anab. 2, 5, 3 : Ὁ δὲ ἑτ. ἐκέλευεν ἥκειν· 5, 7, 4.] Isocr. Ad Archid. [p. 123, D] : Τοῖς λίαν προθύμως [ἑτοίμως] ποιοῦσι τὸ προσταττόμενον. Dem. Pro cor. : Εἰς ἔχθραν καὶ τὸ προσκρούειν ἀλλήλοις ἑτ. ἔχοντας. [Id. p. 120, 13 : Οὕτως εἶχον ἑτ. πρὸς ἐλευθερίαν ἅπαντες. Sequente infinitivo in Act. Apost. 21, 13 et alibi in N. T. Galen. vol. 4, p. 134 : Ὥσπερ ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ἑτ. αὐτὸ διασώσεις, οὕτω καὶ χαλεπῶς κτλ. Plat. Hipp. maj. p. 300, C : Οὐ κινδυνεύεις, ἀλλὰ πάνυ ἑτοίμως παροῤῥᾷς, est i. q. Aperte. || Adv. comparativi Ἑτοιμοτέρως, Promptius, Expeditius, Alex. Trall. 12, p. 237. Pro quo Isæus p. 47, 43 : Πῶς οὐκ ἂν ὑμᾶς ... πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερόν τις παρακρούσασθαι ἐγχειρήσαι; Plut. Mor. p. 62, E : Ἑτοιμότερον τῶν δεομένων. || Superlativo Ἑτοιμότατα adverbialiter posito Plato Polit. p. 290, A, Galen. vol. 4, p. 79, et sæpius Dio Cassius. In malam partem Act. Conc. Ephes. p. 226, 33 : Γλώσσης εὐπορήσας ἑτ. καὶ ἀπερισκέπτως τοῖς τῆς ἀληθείας ἐνυβριζούσης δόγμασι. L. Dind.]

[Ἑτοιμόσβεστος, ὁ, ἡ, Qui facile extinguitur. Pseudochrys. t. 9, p. 898, A ed. Paris. alt. : Ὁ λύχνος ὁ ἑτοιμόσβ. Hase.]

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, Promptitudo, Alacritas, Propensio. [Demosth. p. 1268, 7 : Ἡ δὲ ἀπ' αὐτῶν ἑτ. οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην ὅση καὶ οἵα πρὸς τὸ ποιεῖν ὁτιοῦν ὑπάρχει.] Plut. [Mor. p. 6, E] : Ἀποδοκιμάζειν τῶν λόγων τὴν ἑτοιμότητα, Dicendi promptitudinem s. Promptitudinem ad dicendum subito et ex tempore. [Camill. c. 32 : Ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος ἢ βουλήσεως ἔσχε· Mor. p. 405, E : Ψυχῆς ἑτ.] Gregor., ἑτ. πρὸς τὸ χεῖρον, Animus ad id quod pejus est promptior, Propensio ad malum. [Diog. Laert. 1, 102 : Καταπλαγεὶς τὴν ἑτ. Interpr., Dexteritatem. Galen. vol. 4, p. 17, 17 : Εἰς ἑτοιμότητα κινήσεως πολυειδοῦς, Ad motus multiplicis agilitatem; conf. ib. p. 18, 6; 36, 8; 93, 4; 114, 7; 129, 17, et alibi sæpe. Hase. Plurali Marc. Antonin. 4, 12 : Δύο ταύτας ἑτοιμότητας ἔχειν ἀεὶ δεῖ, τὴν μὲν πρὸς τὸ πρᾶξαι κτλ.]

[Ἑτοιμοτόμος, ὁ, ἡ, Ad cædendum paratus. Antipater Maced. Anth. Pal. 9, 282, 2 : Δμώων χερσὶν ἑτοιμοτόμοις.]

[Ἑτοιμοτρεπὴς, ὁ, ἡ, Qui facile vertitur et flectitur. Cyrill. Al. In Zachar. c. 13, p. 790 : Ἀσθενὴς λίαν ἡ φύσις καὶ εὐπάροιστος κομιδῇ πρὸς τὸ μὴ ἔχον ὀρθῶς καὶ ἑτοιμοτρεπὴς εἰς ἁμαρτίαν. Suicer.]

[Ἑτοιμοτρεχὴς, ὁ, ἡ, Proclivis ad currendum, Pronus. Nicet. Chon. p. 331, D : Τὸ ἁρπαλέον καὶ πρὸς κέρδος ἑτοιμοτρεχὲς τῶν ἀνδρῶν.]

[Ἑτοιμότρωτος, ὁ, ἡ, Qui facile vulneratur. Pisid. Hex. v. 450.]

[Ἑτοιμόφθορος, ὁ, ἡ, Ad perniciem vel corruptionem pronus. Jo. Chrys. Hom. 116, vol. 6, p. 944, 5 : Ὁ στάχυς ὁ ἑτ. Seager. Id. t. 5, p. 686, B ed. Paris. alt. : Τὸ ἑτ. ξύλον. Hase.]

[Ἑτοιμόφλεκτος, ὁ, ἡ, Facile conflagrans. Nicet. Eugen. 5, 414 : Ξηραὶ γὰρ οὖσαι τῶν λόγων αἱ φυλλάδες, ἑτοιμόφλεκτοι τῇ πυρὸς παραθέσει ὤφθησαν. Boiss.]

[Ἑτοίμως. V. Ἕτοιμος.]

Ἔτος, τὸ, Annus. [Hom. Il. Ω, 765 : Νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν· Od. A, 16 : Ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε· Η, 261 : Ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε· Δ, 82 : Ὀγδοάτῳ ἔτει ἦλθον· Ξ, 294 : Ἄψ περιτελλομένου ἔτεος.] Thuc. 2, [70] : Καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐτελεύτα τῷ πολέμῳ τῷδε· 3, [116] : Καὶ ἕκτον ἔτος τῷ πολέμῳ ἐτελεύτα τῷδε. Ex Eod. [1, 13] : Ἔτη ἐστὶ τριακόσια ὅτε ἦλθε, Trecenti sunt anni, ex quo venit. Idem 1 : Ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, Gesta sunt annis quinquaginta, Per annos quinquaginta, Spatio annorum quinquaginta. [Xen. Ages. 1, 34 : Ἐν δυοῖν ἐτοῖν. Insolentius Theodor. Stud. p. 510, B : Τῷ ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένῳ ἐν τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτεσιν, Per annos 38. Sine præpos. Thuc. 2, 21 : Πρὸ τοῦδε τοῦ πολέμου ιδ' ἔτεσιν. Sine numero Pausan. 10, 17, 3 : Ἔτεσι δὲ ὕστερον.] Et in dat. ap. Eund. [1, 12] : Ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες. Idem vero 1, [101] dat. sine præp. cum partic. junxit, Θάσιοι δὲ, τρίτῳ ἔτει πολιορκούμενοι, Quum tertium jam annum obsiderentur. Vel, eodem sensu, Quum jam triennium obsiderentur, ut apud Plat. [Min. p. 319, C] quidam ἔτει ἐνάτῳ interpr. Novennio. Sed malo, ut alii, Tertio quam obsideri cœpti sunt anno. [Cum genitivo, ut sit ante, Herodot. 6, 40 : Τρίτῳ ἔτεϊ τούτων Σκύθας ἔφευγε, quod infra dicitur : Ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτεϊ πρότερον ἐγεγόνεε. (Photius s. Suidas : Τρίτῳ καὶ τετάρτῳ ἔτει, ἀντὶ τοῦ πρὸ τριῶν καὶ τεσσάρων ἐτῶν. Οὕτως Ἀντιφάνης vel Ἀντιφῶν.) Ibid. vero 46, Δευτέρῳ ἔτεϊ τούτων, est Secundo post anno. (Eadem constructione Lucian. V. H. 1, 34 : Ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστι τῆς καταπόσεως ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, Viginti septem anni sunt ex quo hausti sumus.) || Addita præpositione Lucas 3, 1 : Ἐν ἔτει πεντεκαιδεκάτῳ.] Interdum vero per accus. Dem. [p. 29, 21] : Ὅτ' ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν ἐν Θράκῃ, τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτὶ, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, pro Tertio aut Quarto abhinc anno. [Æschin. p. 48, 6 : Συνεχῶς ἔτος ἤδη τρίτον τουτὶ στρατηγῶν.] Afferunt tamen VV. LL. ex Eod. Τρίτον ἔτος τουτὶ, et interpr. Hoc triennio. At, Τὰ μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα ἢ τετυπωμένα, Plato [Leg. 2, p. 656, E], pro Quæ ante annorum decem millia picta erant aut sculpta. Bud. [Id. Reip. 10, p. 615, C : Τύραννος ἐγεγόνει ἤδη χιλιοστὸν ἔτος εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Soph. Phil. 312 : Ἔτος τόδ' ἤδη δέκατον ... βόσκων τὴν νόσον. || Cum cardinali vel simpliciter positi accusativi ubique obvia sunt exx., ut Hesiod. Op. 129 : Ἑκατὸν ἔτεα ... παρὰ μητέρι ... ἐτρέφετ' ἀτάλλων· Th. 803 : Ἐννέα πάντ' ἔτεα. Xen. Cyrop. 1, 2, 9 : Δέκα ἔτη κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα. Thuc. 2, 65 : Τρία μὲν ἔτη ἀντεῖχον· 5, 47 : Σπονδὰς ἐποιήσαντο ἑκατὸν Ἀθηναῖοι ἔτη καὶ Ἀργεῖοι. Xen. Reip. Lac. 8, 4 : Οὐκ ἐῶσιν ἄρχειν τὸ ἔτος ὥσπερ ἂν βούλωνται. || De formula Ὅσα ἔτη v. in Ὅσος. || Alias locutiones varios habentes casus, quarum plurimas posuit Pollux 1, 56 seqq., ut τοῦ ἐνεστῶτος, τοῦ παρόντος, τοῦδε τοῦ ἔτους, τούτῳ τῷ ἔτει, τοῦ ἐξελθόντος, παρελθόντος, προανυσθέντος, ἐξήκοντος, παυσαμένου, λήξαντος, μέλλοντος, εἰσιόντος, ἥξοντος, ἀφιξομένου, προσιόντος, ἱσταμένου ἔτους, v. partim in vv. adjunctis. Πρότερα ἔτη, de antiquiori ætate, Dionys. P. 365 : Τῇ δ' ὕπο Λοκροὶ ἔασιν, ὅσοι προτέροις ἐτέεσσιν ἦλθον ἐς Αὐσονίην. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 561, 2 : Ἀνέρ' ἔτικτεν ἄξιον εἰς ἀρετὴν τῶν προτέρων ἐτέων. De

numorum quorundam inscriptione ἔτους νέου vel ἔτους νέου ἱεροῦ v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 413 seqq. || Genitivo numerale additur cardinale pro ordinali non declinatum in Panareti Chron. Trapez. p. 362, 20 : Βασιλεύσας ἔτη ἓξ ἐκοιμήθη ἔτους ἑξακισχίλια ἑπτακόσια τεσσαράκοντα ἕξ· et in Philippi Solit. Dioptræ cod. Vindob. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 82 : Ἡλίου εἰκὰς τρίτη | ἔτους ἑξακισχίλια καὶ ἑξακῶς πρὸς τούτοις, | πρὸς δὲ καὶ τρία ἕτερα ἐπὶ τούτοις τυγχάνει.] Utuntur aliquando et gen. : ut Plato Symp. [p. 172, E] : Οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδε οὐκ ἐπιδεδήμηκεν; pro Jam a multis annis. [Philostr. Imag. p. 763 : Ξένον ἐποιησάμην ἐτῶν τεττάρων. Non de præterito tempore Plat. Phædr. p. 248, E : Εἰς τὸ αὐτὸ ὅθεν ἥκει ἡ ψυχὴ ἑκάστη οὐκ ἀφικνεῖται ἐτῶν μυρίων, Intra. Porphyr. V. Plot. c. 9, p. LX, 16 : Εἴκοσι καὶ ἓξ ἐτῶν ὅλων ἐν τῇ Ῥώμῃ διατρίψας, Per. || Signif. priori cum præpos. Ep. ad Rom. 15, 23 : Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν. Duris Anth. Pal. 9, 424 s. ap. Steph. Byz. v. Ἔφεσος : Μακάρων ἓξ ἐτέων κτέανα. || Cum præp. μετὰ ubi conjungitur, ut ap. Diod. 2, 16 : Παραγενέσθαι μετὰ τρίτον ἔτος εἰς Βάκτρα, non annus circumactus intelligitur, sed vertendum Tertio anno. V. Wesseling. et quæ a nobis dicentur in Μετά.] Quum vero de annis ætatis agitur, aut per acc. dicunt, γεγονὼς, βιοὺς, βιώσας τριάκοντα ἔτη, ut Isocr. Panath. [p. 283, C] : Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατόν· et, Ἑβδομήκοντα ἔτη γεγενημένον, Plut. [Cum accusativo sæpe etiam Xenoph. et alii. V. Γίγνομαι, p. 623, A.] Et cum βιοὺς, Æschin. C. Ctes. [et Lucian. Macrob. c. 17] : Ἔτη βιοὺς ἐνενήκοντα καὶ πέντε, ἐτελεύτησεν, vel ὢν τριάκοντα ἐτῶν. [Plato Leg. 4, p. 721, A : Ἐπειδὰν ἐτῶν ᾖ τις τριάκοντα.] Sed substantivum verbum sæpe omittitur : ut Plut. [Mor. p. 791, E] : Μασανάσσην δ' ἱστορεῖ Πολύβιος ἐνενήκοντα μὲν ἐτῶν ἀποθανεῖν. [Diog. L. 1, 45 : Ἔνιοι ἑξήκοντα ἐτῶν τελευτῆσαι αὐτόν φασιν. Dativum ponit schol. Guelf. Eur. Hec. 896 Matth. : Οὕτω λέγεται καὶ ὀλίγοις ἔτεσι καὶ ὀλιγοετὴς καὶ πολλοῖς ἔτεσι καὶ πολυετὴς ἀπεβίω.] Sic in quodam lepido Gnathænæ dicto ap. Athen. 13, [p. 584, C] : Μικρός γε ὃς τοσούτων ἐτῶν, ubi tamen malim ὡς legere. Dicitur cum eod. verbo εἰμὶ et alia constr. : Ἔτη ἤδη οὔσης ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα, Athen. 4. [Omisso verbo Xen. Anab. 5, 3, 1 : Τοὺς ὑπὲρ τετταράκοντα ἔτη. Ib. 6, 4, 25 : Οἱ μέχρι τριάκοντα ἐτῶν. Ib. 7, 3, 46 : Παρηγγύησε τοὺς εἰς τριάκοντα ἔτη παριέναι. Philostr. Imag. p. 764 : Κομιδῇ νέος, ἐς ἔτος δέκατον ἤδη.] Περὶ ἔτη ὢν ἐνενήκοντα, Lucian. [Macrob. c. 17. Xen. Cyneg. 2, 4. Anab. 2, 6, 30 : Ἧστην δὲ ἄμφω ἀμφὶ τὰ πέντε καὶ τριάκοντα ἔτη ἀπὸ γενεᾶς. || Cum ordinali Diog. L. 4, 44 : Ἤδη γεγονὼς ἔτος πέμπτον καὶ ἑβδομηκοστόν. V. Γίγνομαι l. c. Acta SS. Maji vol. 5, p. 386, F : Ἄνδρα ... ἔτος που πεντηκοστὸν ὄντα. || Cum verbis ζῆν et βιοῦν dativus conjungitur in inscr. gemmæ *Descr. du cabinet d'Orléans* vol. 2, tab. 67 : Μακρῖνε, ζήσαις πολλοῖς ἔτεσιν· et in alia ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 549, n. 1030, 2 : Ζήσας ὀγδοήκοντα δυσὶν ἔτεσιν. Et in Anth. Pal. App. 237, 4 : Ὀκτὼ μόνοις ἔτεσιν βεβιωκότα.] Dicitur præterea aliquis ἐπιβεβηκέναι τριακοστοῦ ἔτους, vel εἰκοστοῦ, aut alius, pro Attigisse annum tricesimum, Ingressus esse annum tricesimum. Sic Herodian. 5, [3, 7] : Ὁ δὲ Ἀλεξιανὸς δεκάτου ἔτους ἐπιβεβηκώς. Ap. Xenoph. autem Cyrop. 1, [2, 12] dicuntur τὰ δέκα ἔτη διατελέσαι, qui decem annos, s. potius decimum annum, Latino more, exegerunt. || Quum vero Quotannis significare volunt, dicunt ἀνὰ πᾶν ἔτος [Crinag. Anth. Pal. 9, 430, 5. Ἀν' ἕκαστον ἔτος Theophr. H. Pl. 4, 4, 4. (« Pluralem ap. Herodot. 8, 65 : Τὴν δὲ ὁρτὴν ταύτην (magna Eleusinia) ἄγουσι Ἀθηναῖοι ἀνὰ πάντα ἔτεα, etiam aliis de caussis correxit Maximilianus de Seguier, scribens ἀνὰ πέντε ἔτεα. ») Κατὰ πᾶν ἔτος Aristot. De plantis 1, 4, p. 819, 3], καθ' ἕκαστον ἔτος. [Omisso ἕκαστον dicitur etiam κατ' ἔτος, de quo Mœris p. 45 : Ἀμφίετες Ἀττικοὶ ..., τὸ δὲ κατ' ἔτος Ἕλληνες. Thomas p. 44 : Ἀμφίετες, οὐ κατ' ἔτος. Rectius Favorinus τὸ κατ' ἔτος, quum ita loquatur Thuc. 4, 53 : Κυθηροδίκης ἀρχὴ ἐκ τῆς Σπάρτης διέβαινεν αὐτόσε κατὰ ἔτος. Κατ' ἔτος in epigr. Auth. Pal. 14, 42, 2, ap. Diodor. 3, 2, Strabo 5, p. 226, Alciphr. Ep. 2, 1, p. 260, 25, aliosque recentiorum.] Sed et ἔτους ἑκάστου ex Herodoto pro eod. [Xen. Anab. 5, 3, 13; Plato Phæd. p. 58, B.] Item αἱ δι' ἔτους θυσίαι, Aristid., Sacrificia quæ quotannis fiunt, Sacrificia annua. [V. Διὰ vol. 2, p. 1100, C. Δι' ἔτους πέμπτου, Quinto quoque anno, Aristoph. Pl. 584. Δι' ἐνάτου ἔτους Plato Leg. 1, p. 624, B.] At vero παρ' ἔτος, Alternis annis. [Pausan. 9, 32, 3 : Οὕτω παρὰ ἔτος ἐς μὲν τὰ ἐπέκεινα τοῦ χώματος ἐκτρέπουσι τὸ ὕδωρ. Addito numero Antig. Car. c. 46 : Παρὰ τρίτον ἔτος. Aliæ phrases sunt ap. Soph. Antig. 341 : Ἰλλομένων ἀρότρων ἔτος εἰς ἔτος, pro quo schol. ἔτος ἐξ ἔτους. Theocr. Ep. 13, 4 : Ἀεὶ δέ σφιν λώιον εἰς ἔτος ἦν ἐκ σέθεν ἀρχομένοις· Id. 18, 15 : Κἠς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε· 25, 124 : Αἰὲν ἀμείνους ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. Apoll. Rh. 4, 1774 : Αἵδε δ' ἀοιδαὶ εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ἀείδειν ἀνθρώποις. Bion. 1, 98 : Πάλιν εἰς ἔτος ἄλλο δακρῦσαι. Moschus 3, 108 : Ὕστερον αὖ ζώοντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι. Aliter cum eadem præp. Xen. Reip. Lac. 11, 1 : Ἔτη εἰς ἃ δεῖ στρατεύεσθαι. Cum præp. ἐπὶ conjungit Thallus Anth. Pal. 6, 235, 6 : Εὐχομένοις ἡμῖν πουλὺ μένοις ἐπ' ἔτος. Sine præp. Callim. in fr. ap. schol. Pind. Nem. 4, 10 : Ἵνα πουλὺ μένωσιν ἔτος.] || Ἔτος quum Annum significet, eandemque signif. habeat ἐνιαυτὸς, merito aliquis miretur quod Aristoph. dicit [Ran. 347], ἐτῶν ἐνιαυτούς· sed Eust. scribit ἐνιαυτὸν interdum significare χρόνον διατριβὴν ἔχοντα, non autem σύντομον. V. plura ap. Eund. [Cum ἐνιαυτὸς conjungitur etiam ap. Hom. Od. A, 16 : Ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν. || De locutione elliptica Τὰ δέκα, πεντεκαίδεκα (ἔτη) ἀφ' ἥβης HSt. agit in Ἥβη, vol. 4, p. 84, A, B, falsus in eo quod posuit articulum masculinum, qui pro neutro vel cum neutro conjunctus interdum legitur in libris, quæ vitia notavi ad Xenoph. H. Gr. 2, 4, 32. L. D. De loquendi formula Χρηματίζει τὸ ἔτος, i. e. προσαγορεύεται, Dicitur, Letronn. *Rech. sur l'Égypte* p. 36. De modo indicandi annos in papyris Ægyptiacis id. *Journ. des Sav.* 1833, p. 333. Hase.]

Ab ἔτος composita, quum de ætate dicuntur, ὀξύνεσθαι, ut homo ἐνναετής : at quum de tempore simpl., βαρύνεσθαι, ut ἐνναέτης, ex Suida [in Τριακονταετὴς] annotatur. [Unde corrigenda verba Etym. M. in Ἐνναετὴς memorata, ut animadvertit Lehrs. Quæst. ep. p. 135.] Idem tamen Suid. ex Aristoph. [Nub. 862] citat ἑξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος, dicens Attice accentum in penultima collocari. Annotandum vero hic quod ad accentuum diversitatem in his composs. attinet, in communi lingua ea acui, dicique τριετὴς, διετὴς, et eod. modo in ceteris : ab Atticis autem accentum in penult. retrahi : nec id solum, sed ea ipsa secundum normam nominum primæ simplicium declinationis inflecti, dicique δωδεκαέτης, δωδεκαέτου, sicut οἰκέτης, οἰκέτου. [V. Δωδεκαετὴς, ubi addendus l. Chœrobosci ibid. p. 1191. Plurali usum hujus formæ contineri ex ipsis Chœrobosci verbis collegit Buttm. Gr. vol. 2, p. 403. V. Lehrs. l. c. p. 143 sq.] A quibus fem. in ις, ιδος, formantur : ut a τριακονταέτης, fit fem. τριακονταέτις : unde τριακοντούτιδες σπονδαὶ [ap. Thuc. 1, 87], Eust. [ad l. priorem Iliadis.] Ceterum retracto accentu in penult. Atticorum more, nihilominus ea nomina inflecti ad canonem primæ contractorum declinationis, ostendit ἑξέτει ap. Aristoph., quod Suid. quoque agnoscit, et πεντηκοντούτεις σπονδαὶ [non σπονδαὶ, sed genere masc. de viris, nunc in πεντηκοντούτας mutato] apud Plat. et similia alia. [V. Ἑξαέτης, Ἑξέτης. Grammaticorum de accentu horum compositorum præcepta collegit Lehrs. l. c., conjecitque omnem de retrahendo in compositis, quæ α habent ante ε., accentu doctrinam commentos esse grammaticos Byzantinos ex male intellectis antiquiorum de neutrorum adverbialiter positorum accentu gravi, ut ἑξάετες, τρίετες. Nam composita in ετης, quæ α non habent ante ε, quacunque significatione ponuntur, vulgo oxytona, apud Atticos paroxytona sunt, pariterque apud omnes gravantur composita in ουτης : unde orta grammaticorum de accentu Homerici ἑξετεα dubitatio, utrum forma, quæ more Atticorum careret litera α, Attico et gravi, an vulgari et acuto accentu notanda esset, quum apud eundem Homerum scriberetur οἰέτεας, quod v. || Morem Atticorum elidendi α in πενταετηρὶς et ἑξαετὴς, pro quo

πεντετηρὶς et ἑξέτης dici vult Phrynich. Epit. p. 406, 412, testatur usus Aristophanis. Nam in prosa librarii sæpe intulisse videntur formas α literam habentes, ut ejusmodi testibus nihilo plus sit tribuendum quam grammaticis quibusdam, Atticas has formas, dum negligentius loquuntur, perhibentibus, ut Chœrobosco ab nobis in Ἑξαετὴς sive Etym. M. p. 765, 25, et Eust. ab HSt. paullo ante citato. || Spiritum lenem vocabuli ἔτος etsi præcipiunt grammatici qui de spiritibus scripserunt, sæpe tamen aspero scriptum reperitur, ut in Ἐφ' ἕτος pro ἐπ' ἔτος, quod reprehendit grammaticus, cujus de glossa dixi in Ἔπετος p. 1495, B (ubi excidit v. 8 ἐπ' ἔτος). V. Reisk. ad Constantin. p. 439 ed. Bonn., Apophthegm. Patrum in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 1, p. 471, B; 710, A. Sic καθ' ἕτος inscr. Mylas. ap. Bœckh. vol. 2, p. 474, n. 2693, C, 4, Teia p. 681, n. 3094, 12, pap. Ægypt. Peyroni fasc. 2, p. 69, 10, et epigrammatis in Anthol. Pal. App. 282, 6 apographum Constantini Lascaris ap. Iriart. Bibl. Matrit. p. 453, in quo etiam paullo post ἐφετήσιον pro ἐπετήσιον (quod fugit editores Anthologiæ, quibus ex eodem confirmare licebat Reiskii in v. ultimo conjecturam σῶον pro ζωόν). Cum digamma scriptum Fέτος in inscr. Elea ap. Bœckh. vol. 1, p. 26, n. 11, ubi Fέτεα, ut in Tabulis Heracleensibus, Fέτια in Orchomenia ib. n. 1569, p. 741, III, 37. Formam Laconicam Fέτορ v. in Γέτορι. L. Dind.]

[Ἐτός. V. Ἐτεός.]

[Ἔττε. V. Ἔστε.]

[Ἐττία. V. Ἑστία.]

[Ἐτύμα, ἡ, Etyma, nom. mulieris, ut videtur, in inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 421, n. 2563, 8. L. Dindorf.]

[Ἐτύμανδρος, ὁ, Etymander, fl. Scythiæ, ap. Arrian. Exp. 4, 6, 13. Ἐτύμανδροι, οἱ, Etymandri, gens Ariæ in Asia, ap. Ptolem. 6, 17. Sic enim cod. Coisl., accentu tamen in penultima posito. Vulgo Αἰτύμανδροι.]

[Ἐτυμηγορέω, Vera dico. Proculus In Plat. Cratylum ap. Bekker. Anecd. p. 1376.]

[Ἐτυμηγορία, ἡ, Veriloquium. Proculus ibid.]

Ἐτυμηγόρος, ὁ, ἡ, Veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων. [Orph. Arg. 4 : Ἐτυμηγόρον αὐδήν· 1176.]

Ἐτυμόδρῦς, ὕος, ἡ, Veriquercus, Gaza ap. Theophr. H. Pl. 3, [8, 2]. Sic dictam volunt a Macedonibus Quercum eam, quæ dulcem glandem produceret [ἡ τὰς γλυκείας βαλάνους ἔχουσα Hesychio].

Ἐτυμόθροος, ὁ, ἡ, q. d. Verisonus, Verum sonans, Veriloquus. [Nonn. Jo. c. 1, 60. Wakef.]

[Ἐτυμοκλήδεια et Ἐτυμοκλήδαια, ἡ, Dor. pro Ἐτυμοκλείδεια, Etymoclidia, n. mulieris in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 1373, 1450, et 1360, 1448. Idem vel simile nomen fuisse videtur in alia Misthræ reperta ap. Ross. Inscr. ined. fasc. 1, p. 12, n. 32, a, ubi supersunt syllabæ ET et EIAΣ, et in alia Spartana ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, n. 73, ubi supersunt literæ Ετυμοκλε. L. Dindorf.]

[Ἐτυμοκλῆς, έους, ὁ, Etymocles, Lacedæmonius, ap. Xen. H. Gr. 5, 4, 32; 6, 5, 33, Plut. Agesil. c. 25. Annotavit etiam Suidas. L. Dindorf.]

Ἐτυμολογέω, Origines verborum indico. Athen. 2, [p. 35, B] : Πλάτων ἐν Κρατύλῳ ἐτυμολογῶν τὸν οἶνον, οἰόνουν αὐτόν φησιν εἶναι, Plato οἶνον etymon habere dicit : ut Varro, Videtur etymon habere a, etc. Seu, Plato οἶνον ab origine vocis quasi οἰόνουν appellatum vult. [Strabo 4, p. 467. Anon. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 220, 33 : Τὸ φοινικοῦν διαβάλλειν ἐπιχειρήκας οἷς ἐκ τοῦ φόνου ἠτυμολόγηκας. Aliæ constructiones sunt ἐτυμολογεῖν ἀπὸ sequente genitivo et παρὰ sequente accusativo. Utriusque exx. v. ap. Sylburg. in indice Etym. M.] Et in pass. ap. Greg. Naz. : Ἡ μὲν γὰρ Θεοῦ κλῆσις κἂν ἀπὸ τοῦ θέειν ἢ αἴθειν ἐτυμολόγηται [ἠτυμ.] τοῖς περὶ ταῦτα κομψοῖς, Quanquam θεοῦ appellatio iis, qui in hoc genere argutantur, vel a θέειν, vel ab αἴθειν ducitur. [Geminus in Iriarti Catal. codd. Matrit. p. 389, B, denuo editus a Cramero Anecd. vol. 3, p. 224, 25 : Πῶς ἐκ τοῦ ἐν ξένοις φονεύεσθαι τόποις ὁ Ξενοφῶν ἐτυμολογήθη (sic) τῷ παλαιῷ σου; Alia constructione Max. Conf. vol. 1, p. 322, C : Τί ἐτυμολογεῖται γαστριμαργία; Conf. Ἐτυμολογητέον. L. Dind.]

[Ἐτυμολογητέον, Originem verbi reddere oportet. Clem. Al. Strom. 4, p. 629 : Ὡσαύτως καὶ τὴν πίστιν ἐτ. τὴν περὶ τὸ ὂν στάσιν τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Wakef. V. Ἐτυμολογέω.]

Ἐτυμολογία, ἡ, Originis verborum indicatio. Etymologia, ait Quint. 1, 6, [28] quæ verborum originem inquirit, a Cic. [Top. 8] dicta est Notatio : quia nomen ejus apud Aristot. invenitur σύμβολον, Nota. Nam verbum ex verbo ductum, i. e. Veriloquium [Gl.], ipse Cic., qui finxit, reformidat. [Conf. id. Acad. post. 1, 8, 32.] Sunt qui vim potius intuiti, Originationem vocent. Hæc ille. Eustathio [Od. p. 1408, 13] est λόγος ἐπαληθιζομένην δεικνὺς τὴν λέξιν τῇ φύσει τοῦ πράγματος. [Schol. Dionys. Thr. ap. Bekker. Anecd. vol. 2, p. 740, 3 : Ἐτ. ἐστὶν ἀνάπτυξις λέξεως κατὰ τὸ δυνατόν. Eustath. Il. p. 1163, 23.] Ἐτυμολογιῶν libros ab Apollodoro et Demetrio Ixione conscriptos citat aliquoties Athen. [Dionys. De comp. vv. p. 95, 8 : Πρώτῳ τὸν ὑπὲρ ἐτυμολογίας λόγον εἰσαγαγόντι Πλάτωνι. Strabo 16, p. 784. Varro De l. Lat. 5, p. 13 ed. Spengel. : « Priorem illam partem, ubi cur et unde sint verba scrutantur, Græci vocant ἐτυμολογίαν. » Inscriptio Etymologici Gudiani : Σὺν θεῷ ἀρχὴ τῆς κατὰ στοιχεῖον ἐτυμολογίας· Orionis : Ὡρίωνος ... περὶ ἐτυμολογιῶν. L. D. Sext. Empir. Adv. Math. p. 268 : Ἐτυμολογίας εὕρεσιν. Cleomed. De subl. p. 135, 1 Bak., de luna : Ὡς δῆλόν ἐστι πρῶτον μὲν ἐκ τῆς ἐτ. τοῦ ὀνόματος αὐτῆς. Galen., qui non uno loco vellicat etymologiæ studiosos, vol. 6 p. 380, 2 : Οἱ ταῖς ἐτυμολογίαις χαίροντες. Id. vol. 18, part. 1, p. 359, 7 : Οἱ τὰς ἐτυμολογίας τιμῶντες. Hase.]

Ἐτυμολογικὸς, ἡ, ὸν, Etymologicus, Rationem originis verbi interpretando indagans, VV. LL. ex Gellio 2, 20. [Varro De l. Lat. 5, p. 12 : « De disciplina quam vocant ἐτυμολογικήν. » Conf. 7, p. 389. Eust. Od. p. 1799, 25 : Ἐτυμολογικὸν δὲ τὸ γενειάδες ἀμφὶ γένειον. Ἐτυμολογικὸν μέγα inscribitur Lexicon etymologicon primum Venetiis a. 1499 a Zach. Calliergo editum. Andromachus ἐν ἐτυμολογικοῖς citatur ab schol. Ven. Hom. Il. N, 130. || Diomedes De orat. 1, p. 308 : « Sunt quædam (nomina) quæ Græci ἐτυμολογικὰ nominant, ut bibliotheca. » || Adv. Ἐτυμολογικῶς, Etymologice. Eust. Il. p. 396, 15 : Ὁ ῥήτωρ ἀναπτυσσόμενος ἐτ. Comparativo id. p. 2, 27 : Ἃς (λέξεις) εἰ μὴ ἀναπτύξει τις ἐτυμολογικώτερον. L. Dind.]

Ἐτυμολόγος, ὁ, Qui origines verborum indicat s. exponit. [Varro De l. Lat. 6, p. 219 : « Si etymologos principia verborum postulet mille, de quibus ratio ab se non poscatur. » Ὁ ἐτυμολόγος et οἱ ἐτυμολόγοι sæpius citantur in Etymol. M. V. indicem Sylburgii.]

Ἔτυμον, τὸ, Etymum, ut Latini etiam appellant, id est Vera origo alicujus vocabuli, ejusque originis vera aut verisimilis ratio. Athen. 13, [p. 571, D] dicens esse qui meretrices s. meritorias mulieres, i. e. τὰς μισθαρνούσας, vocarent ἑταίρας, et inde ἑταιρεῖν dici τὸ ἐπὶ συνουσίαις μισθαρνεῖν, quum ἑταῖραι antea vocarentur sociæ sive sodales, ut in hoc versu, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι· subjungit, Οὐκ ἔτι πρὸς τὸ ἔτυμον ἀναφέροντες, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχημονέστερον. Plut. [Mor. p. 278, C] de Carmenta, voce Lat. : Ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ· respiciens compositionem hujus voc. ex Careo et Mens. Varro De R. R. 1, 48, de gluma loquens, Videtur, inquit, vocabulum etymon habere a glubendo, quod eo folliculo deglubatur granum. [Conf. id. De l. Lat. 6, p. 220, 228; 7, p. 331, 360. Diod. 1, 11 : Ἀπό τινος ἐτύμου τεθείσης ἑκατέρας τῆς προσηγορίας. L. Dindorf.]

Ἔτῠμος, ὁ, ἡ, [ἐτύμη, Soph. Phil. 205 : Βάλλει μ' ἐτύμα φθογγά. Ἐτύμας in inscr. lacunosa Hermionæ reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 599, n. 1212, 5], Verus, i. q. ἐτεός. Hom. Od. T, [203] : Ἴσκε, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Sic Hesiod. Theog. [27] : Ἴδμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα. Od. Δ, [140] : Ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; Mentiar an verum dicam? Sic supra dixerat ab ἐτεὸν, Ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις. Usus est etiam auctor Dialogi, qui Axiochus inscribitur [p. 366, B], Σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς, Non vera de me prædicas, Vera ista tua de me non est sententia. [Themist. Or. 23, p. 286, B : Εἰ τοῦνομα τοῦτο ὁ σοφιστὴς ἔτυμον μέν (hæc particula delenda videtur) ἐστι καὶ προσέχεταί μοι ἐκ τῶν πραγμά-

των ἢ ἀποσείεται αὐτὸ ἡ ἀλήθεια.] Athen. 11, [p. 505, B]: Μονονουχὶ εἰπὼν, οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος, ἐγκώμια αὐτοῦ διεξέρχεται. [Ubi respicit Stesichori fr. ap. Plat. Phædro p. 243, A. Pind. Pyth. 1, 68 : Ἔτυμον λόγον. Æsch. Prom. 293 : Γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμα· Sept. 82 : Ἔτυμος ἄγγελος. Soph. Ant. 1320 : Ἐγὼ φάμ' ἔτυμον. Eur. El. 818, φήμη ἔτυμος· Hel. 351, βάξις· Iph. A. 795, φάτις. Plat. Phædr. p. 260, E : Τοῦ δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Ἀάκων, ἔτυμος τέχνη ἄνευ τοῦ ἀληθείας ἧφθαι οὔτ' ἔστιν κτλ. De rebus imagine ad vivum expressis Theocr. 15, 82 : Ποῖοι ζωγράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.] Ἔτυμον neutr. adv. etiam capitur eo sensu, quo ἐτεὸν, Vera, Revera. Hom. Od. Ψ, [26] : Ἀλλ' ἔτυμόν τοι Ἦλθ' Ὀδυσεὺς, Vere venit Ulysses. Il. Ψ, [440] : Ἐρρ', ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φαμὲν πεπνύσθαι. [Epigr. Anth. Pal. 7, 352, 3 : Παρθένοι ὡς ἔτυμον καὶ ὑπὸ χθονί.] Quod vero ad etymon hujus v. attinet, derivatur [ab Eust. Od. p. 1408, 11, aliisque gramm.] ἐτὸς ab εἰμὶ, ut a τίθημι θετὸς, a δίδωμι δοτός : a quo postea fit ἔτυμος, ut ἕλυμος ab ἕλος : unde ἔτυμα ea esse dicuntur Quæ vere sunt talia, qualia esse dicuntur. [Neutr. plur. adverbialiter Leonid. Anth. Pal. 7, 663 : Ἔτυμ' ὢν ἔτι Χρησίμα τελευτᾷ. Corinthiorum esse dicitur ἔτυμον in Bekk. An. p. 1096. Ἔτυμον et ἑτυμολογία male scriptum ap. Herodian. Epim. p. 38.]

Ἐτύμως, Vere. [Pind. Ol. 6, 77 : Ἐτ. ἐδώρησαν. Æsch. Suppl. 80 : Ὕβριν δ' ἐτ. στυγοῦντες· Sept. 917 : Ἐτ. δακρυχέων ἐκ φρενός. Eur. Or. 1357 : Πρὶν ἐτ. ἴδω τὸν Ἑλένας φόνον. Aristoph. Pac. 118. De imaginibus ad vivum expressis Erinna Anth. Pal. 6, 352, 3 : Ταύταν ... ἐτ. τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν. Conf. Nossis ib. 353, 3, Jacobs. ad Anthol. vol. 9, p. 110. Theocr. 25, 178 : Εἴτ' ἐτύμως μαντεύομαι εἴτε καὶ οὐχί.] Philo V. M. 3 [vol. 2, p. 157, 46] de igne, quo εἰς τὴν τῶν ἱερωμένων διὰ καθάρσεως ἁγνευτικῆς παντέλειαν sacerdos utebatur, Ὃν ἐτ. τελειώσεως ἐκάλεσεν, ἐπειδὴ τὰς ἁρμοττούσας θεραπευταῖς καὶ λειτουργοῖς θεοῦ τελετὰς ἔμελλον ἱεροφαντεῖσθαι, Quem vere perfectionis appellavit. Quidam autem respicientes ad signif. τοῦ ἔτυμον, reddunt ἐτύμως Ab origine vocis, s. Secundum etymon. Idem Philo, eod. l. [p. 151, 12] : Τῶν δὲ περιγείων, ἐξ ὧν αἱ ἀναθυμιάσεις, (σύμβολον παρίδρυται) τὸ ἐτ. προσαγορευόμενον θυμιατήριον, Quod ab origine vocis s. secundum etymon θυμιατήριον, Acerra, appellatur. Aristot. De mundo [c. 6, p. 400, 6], de voce οὐρανὸς agens : Ἐτ. καλοῦμεν οὐρανὸν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω, i. e. οὐρανὸν, Cœlum, ab origine vocis dicimus, quasi ὅρον, etc. [Sic ib. p. 399, 14; 7, p. 401, 25. || Cum ὡς, ut supra ἐτητύμως, Æsch. Eum. 534 : Δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως. Comparativo Etym. M. p. 526, 2 : Ἐτυμώτερον οἱ Δωριεῖς λέγουσι κολυμφᾶν. Et alibi. Superlativo Theolog. arithm. p. 43 ed. Ast. : Ὥστε ἀγγελία κατὰ τοῦτο ἐτυμώτατα ἡ ἑβδομάς. Nicom. Introd. ar. 2, 27, p. 148 : Ἐτυμώτατα ἂν καλοῖντο. L. Dind.]

Ἐτυμότης, ητος, ἡ, [Veritas] τῶν ὀνομάτων, i. q. ἑτυμολογία, Bud. e Themist. [Strabo 5, p. 248 : Ἐν τῇ μεσογαίᾳ Καπύη ἐστὶν ἡ μητρόπολις κεφαλὴ τῷ ὄντι κατὰ τὴν ἐτυμότητα τοῦ ὀνόματος· 8, p. 347 : Ἔχει δ' ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμὰς, εἴτ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος κτλ. Ubi Gemistus ἑτυμολογία. Plut. Mor. p. 638, E.]

[Ἐτύμων, ονος, ὁ, Etymon, pater Damareti, avus Aristotimi, Elidis tyranni. Pausan. 5, 5, 1.]

Ἐτυμώνιος, ὁ, i. q. ἔτυμος, s. ἀληθὴς, Hesych. Quod voc. derivat Eust. [Il. p. 1214, 28] a gen. plur. ἐτύμων, possessivi formam habere dicens : sicut ab ἄλλων fit ἀλλώνιος, ab ἑτέρων ἑτερώνιος. [Ἑτοιμώνιος male ap. schol. Il. Υ, 404.]

[Ἐτύμως. V. Ἔτυμος.]

[Ἐτώλιος inter τὰ διὰ τοῦ ωλιος, μὴ ὄντα μετουσιαστικὰ, ponit Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 57, 22, non addita signif., ut non constet an forte sit vitiosum pro Αἰτώλιος.]

Ἐτωσιοεργὸς, ὁ, Qui in cassum laborat : s. Negligens operis, Non assiduus in opere : ideoque suis cessationibus reddens τὸ ἔργον ἐτώσιον. Hesiod. Op. [409] : Οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλιὴν, Οὐδ' ἀναβαλλόμενος, Qui deses in opere est.

Ἐτώσιος, ὁ, Inanis, Cassus, Irritus, Nihil efficiens : μάταιος. Hom. Od. X, [256] : Τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη. Hesiod. Op. [400] : Χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις. [Ib. 438 : Κὰμ μὲν ἄροτρον ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὖθι λίποιεν.] Rursum Il. P, [633] : Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε· Ξ, [407] : Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὀξὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. [Theocr. 25, 236 : Ὅτι μοι πρὶν ἐτώσιος ἔκφυγε χειρὸς (ὀϊστός.) Paul. Sil. Amb. 76 : Ναὶ μὴν οὐδ' ὅγε λᾶας ἐτώσιος. Conf. 213.] At Σ, [104] : Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, Virgil. interpr. Telluris inutile pondus. [Quem l. imitando expresserunt Lucian. De merc. cond. c. 14, Icaromen. c. 29, Synes. p. 91, A : Νωθής τε καὶ ἐτ. ἄ. ἀ., aliique complures. Hase.] Ἐτώσιον, et Ἐτώσια, adverbialiter etiam usurpatur pro In cassum, Frustra, Nequicquam. [Etym. M. : Ἐτώσιον, ἐπίρρημα μεσότητος. Orph. Arg. 698 : Περὶ δέ σφιν ἐτώσιον ἠρείσαντο.] Apoll. Arg. 2, [893] : Ἐτώσια γηράσκοντας. Theocr. 1, [38] : Ἐτώσια μοχθίζοντι, i. e. μάτην κάμνουσιν, schol. [Depravatum ex ἐτεώνιος, ut videtur, in illo notavimus.]

[Ἐτωσίως, Frustra. Schol. Rav. Aristoph. Eccl. 246. Timæo Lex. Plat. p. 200 in gl. Οὐκ ἔτως (ἐτὸς), οὐκ ἐτησίως, restituit Ruhnkenius. L. D. Schol. Hom. Il. Γ, 368].

Εὖ, Bene, Recte. Hom. Il. B, [382] : Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω· ubi exponi etiam potest Rite aptet clypeum. [De formula εὖ τίθεσθαι v. in Τίθημι. Εὖ μὲν, εὖ δὲ est etiam in epigr. Anth. Plan. 4, 324, 3 : Ὧδέ σοι εὖ μὲν Ἀθήνη τέχνης, εὖ δ' εἴδους ἄκρα δέδωκε Κύπρις. Εὖ τε, εὖ τε ap. Æsch. Suppl. 219.] Sic et Γ, [72] : Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἶκαδ' ἀγέσθω. [Cum πᾶς sic etiam Od. Θ, 37 : Δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ ἔκβητε· 39 : Ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω· Σ, 259 : Οὐ γὰρ οἴω ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι. Addito μάλα H. Apoll. 172 : Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ἀποκρίνασθ' εὐφήμως. Theocr. 5, 19 : Αὖλις δέ σφιν ἥδε ... φαίνεται εὖ μάλα πᾶσα.] Aristot., de Natura loquens : Εὖ δὲ καὶ τὸ τῶν ὀνύχων μεμηχάνηται· ubi vel itidem Recte, vel Apte s. Commode exponi potest : ad quas signiff. extendunt interdum illæ etiam Lat. particulæ Bene et Recte. Plut. Themistocle [c. 14] : Οὐχ ἧττον εὖ τὸν καιρὸν ἢ τὸν τόπον φυλάττει. Interdum dicitur εὖ μάλα, [εὖ καὶ μάλα, μάλ' εὖ] pro Rectissime, q. d. Valde recte. [V. Μάλα. Κάρτα εὖ Herodot. 3, 150, πάνυ εὖ Plato Menon. p. 80, A. Aristoph. Pl. 198 : Εὖ τοι λέγειν ἔμοιγε φαίνεσθον πάνυ. Philemo ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 415 : Τοὺς ἰατροὺς οἶδ' ἐγὼ ὑπὲρ ἐγκρατείας τοῖς νοσοῦσιν εὖ σφόδρα πάντας λαλοῦντας. Cum aliis adverbiis conjunctum modo præcedit modo postponitur. Sic εὖ καὶ ἐπισταμένως apud Epicos, ap. Aristoph. Eq. 379 : Εὖ κἀνδρικῶς· Thesm. 656 : Εὖ κἀνδρείως. Plat. Theæt. p. 157, D : Εὖ καὶ ἀνδρείως· Reip. 6, p. 503, D : Εὖ τε καὶ καλῶς. Ælian. V. H. 2, 6 : Εὖ καὶ καλῶς ἕκαστα δρῶντας. Contra Herodot. 1, 59 : Κοσμέων καλῶς τε καὶ εὖ. Ælian. N. A. 17, 16 : Μεμαγμέναι μᾶζαι καλῶς τε καὶ εὖ. Plato Euthyd. p. 307, B : Βασανίσαι καλῶς τε καὶ εὖ· Crat. p. 440, D : Ἀνδρείως τε καὶ εὖ. Hom. H. Merc. 479 : Καλὰ καὶ εὖ κατὰ κόσμον ἐπισταμένην ἀγορεύειν. || Sine copula Menand. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 52 : Εὖ ἴσθ' ἀκριβῶς. Æsch. Pers. 784 : Εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστε. Aristoph. Pac. 1302 : Εὖ γὰρ οἶδ' ἐγὼ σαφῶς. Julian. Orat. 1, p. 9, B : Σαφῶς εὖ οἶδα. Greg. Naz. vol. 2, p. 25, B : Εὖ καλῶς. Male in marg. κακῶς. || Εὖ πως Eur. Hipp. 477 : Νοσοῦσα δ' εὖ πως τὴν νόσον καταστρέφου· Hel. 712 : Εὖ δέ πως ἀναστρέφει. Plut. Arat. c. 40. Cum adjectivo Leonid. Anth. Pal. 7, 506, 7 : Εὖ μέγα χῆτος. Antipater 10, 25, 5 : Καὶ τὸν ἐμὸν βασιλῆα τὸν ἄλκιμον εὖ μὲν ἐκείνῳ ἴλαον, εὖ δ' ὕμνοις ἄρτισον ἡμετέροις.] Opp. autem κακῶς huic εὖ [Thuc. 4, 63 : Τὸν εὖ καὶ κακῶς δρῶντα. Et alii quivis] : sed Thuc. ei opposuit et compar. χεῖρον, 2, [35] : Εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι. Ex Aristide vero [vol. 1, p. 166] affertur εὖ τε καὶ ὡς ἑτέρως, itidem pro Bene et male. Cui simile esse arbitror quod Lat. dicunt, Bene, Secus. [Sine verbo Æsch. Cho. 116 : Εὖ τοῦτο· 337 : Τί τῶνδ' εὖ; Suppl. 600 : Εὖ τὰ τῶν ἐγχωρίων. Strabo 1, p. 45 : Οὐδ' ὁ Δημήτριος εὖ· 47 : Οὐδὲ τοῦτ' εὖ Ἐρατοσθένης. || Acclamatio venatoris canes incitantis ap. Xen. Cyneg. 6, 20 : Πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις κελεύμασιν, ἐὰν ὦσιν ἐν ὄρει αἱ μεταδρομαὶ, ἐπικελεύειν τόδε, εὖ κύνες εὖ ὦ κύνες. V.

Εὖγε.] || Εὖ pro Facile poni arbitror a Theophr. H. Pl. 9, [10, 2]: Μίσγεται δὲ πρὸς τὴν πόσιν, ὅπως εὖ ἐμέσῃ [εὐεμὲς ᾖ], τὸ τῆς ἑλλεβορινῆς σπέρμα. [Moschop. Π. σχεδῶν p. 20: Τὸ εὖ... σημαίνει καὶ τὸ εὔκολον ὡς ἐν τῷ παρ' Ἱπποκράτει, Εὐφόρως φορέουσιν, ἀντὶ τοῦ εὐκόλως. Inepte Etym. Gud. p. 222, 13: Τὸ εὖ πολλάκις ἀντὶ τοῦ στερητικοῦ α τίθεται, scilicet ut in εὐτελής.]

|| Εὖ interdum, ut et Lat. Bene ac Gallice *bien*, i. fere q. ἀκριβῶς, Exacte, Plane. Nam ut Hom. dicit εὖ εἰδέναι, et post eum ceteri quoque scriptt. Gr., sic Latini interdum Bene nosse, præsertim tamen cum acc. pers., et Galli *Scavoir bien*. Nonnunquam vero Sat scire Latini dicunt. Sed tamen in εὖ οἶδ' ὅτι et in εὖ ἴσθι vim illam non retinet, ut apparet ex iis, quæ a Bud. traduntur p. 396. [De quibus dicetur in Ὅτι. Sine hac particula parenthetice Xen. Cyrop. 2, 1, 5: Ἅρματα δ' (ἄξει), εὖ οἶδ', οὐ πλείω διακοσίων· Galen. vol. 2, p. 13. Postpositum notavimus in Εἰδέω p. 201, B. Ceterum hiatum in formulis εὖ οἶδα, εὖ εἰδῇ, εὖ ἴσθι ne Attici quidem poetæ fugerunt.] || Feliciter. Hom. Il. A, [18]: Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι. Vulgata tamen interpr. est hic quoque, Bene. Sic ζῆν εὖ non dubium est, quin ab Aristot. dicatur pro Vivere feliciter, Felicem vitam agere: quum alibi, tum Polit. 7, [13]: Ὅσοι δὲ ἐν πλούτῳ τὸ ζῆν εὖ τίθενται. Nec vero obscurum est hunc Græci εὖ usum imitari voluisse Horat., Si bene qui cœnat, bene vivit: lucet, eamus Quo ducit gula. Et vicissim Male pro Infeliciter ab Eod. poni existimo in hoc v., Nec vixit male qui natus moriensque fefellit. Alibi vero Recte in ead. aut simili signif. dicere videtur, Vivere nec recte, nec suaviter. In memoriam autem mihi revocant hi ll. alium quendam Ejusd., in quo eum opinor Græcum καλῶς imitari s. potius exprimere voluisse, sicut in illis reddidit εὖ, sc. ubi scribit, Bene erat non piscibus urbe petitis, Sed pullo atque hœdo. Et alibi, Sic ut mihi nunquam In vita fuerit melius. Sic locuti sunt alii etiam scriptt. Lat. Sed et Pulcre esse alicui, eod. sensu ab illis quoque dicitur, atque adeo et ab hoc ipso poeta. Talem certe usum adverbii καλῶς memini me ap. quendam Comicum observare. [Eur. fr. Telephi ap. Athen. 5, p. 186, C: Εὖ σοι γένοιτο. Strabo 14, p. 658: Εὖ σοι εἴη. Deuteron. 6, 3, et alibi. Sine dativo Æsch. Ag. 216: Εὖ γὰρ εἴη. Eur. Iph. A. 396: Καὶ τὸ σὸν μὲν εὖ παρὰ δίκης ἔσται.] || Ut vero ab uno Comico ad alium veniam, quid de hoc Philemonis l. dicendum est, in quo εὖ genitivo jungitur? Is est ap. Athen. 13, [p. 569, F]: Οὐκ εὖ σεαυτοῦ τυγχάνεις ἔχων; ἔχεις Πῶς ἡ θύρα ἔσται ['στ'] ἀνεῳγμένη. Ego certe postquam diu multumque hunc locum expendi, nullam inveni aptiorem expositionem quam Gallicam; ita enim plane ad verbum dicimus, *Je ne suis pas bien de moy*, vel *Je ne suis pas bien de ma personne*, ut Gr. οὐκ εὖ ἐμαυτοῦ ἔχω. [V. Ἔχω.] Sic autem εὖ cum gen. jungitur, positum cum verbo ἥκω. Ceterum non sequor vulg. Athenæi edd.: sed interpunctionem, quæ ibi est post τυγχάνεις, pono post ἔχων, s. potius eam in notam interrogationis muto. Video autem et versum secundum imperfectum esse, et adv. aliquod deesse suspicor significans Statim. [Aliter Bentlei. p. 112.] || Εὖ γεγονὼς, q. d. Præclare natus, i. e. Nobili loco natus; nam Bene natus aliud potius Sonat, v. in Γίνομαι [vol. 2, p. 623, B. Eust. Il. p. 626, 55. Herodot. 7, 134: Ἄνδρες φύσει τε γεγονότες εὖ καὶ χρήμασι ἀνήκοντες ἐς τὰ πρῶτα. Contrarii τοῖς ἀπελευθέροις ap. Justinianum in præfat. Digest. Cum verbo activæ signif. inscr. statuæ in Museo Worslejano vol. 1, tab. 6: Οἱ δ' εὖ γεινάμενοί με.] Itidem vero εὖ cum [ἀκούω, κλύω,] διάκειμαι, [δίδωμι, κεῖμαι,] ἔχω, ποιῶ, [πράττω, ἔρδω,] δρῶ, [πάσχω,] λέγω, ἥκω, aliisque multis verbis, vide in unoquoque illorum. [Quibus omnibus modo præponitur modo postponitur. || Cum articulo Τὸ εὖ, Bonum, Rectum, Æsch. Ag. 121 etc.: Τὸ δ' εὖ νικάτω 349: Τὸ δ' εὖ κρατοίη. Eur. Herc. F. 696: Τὸ γὰρ εὖ τοῖς ὕμνοισιν ὑπάρχει· fr. Belleroph. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 263: Τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος. Aristoph. Ach. 661: Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ. Plato Tim. p. 68, E: Τὸ εὖ τεκταινόμενος ἐν πᾶσι τοῖς γιγνομένοις. Aristot. Metaphys. 13, 6: Ἀπορήσειε δ' ἄν τις καὶ τί τὸ εὖ ἐστι τὸ ἀπὸ τῶν ἀριθμῶν· Eth. Nic. 2, 2, 3; 5, etc. Omisso, non ab librario, ut videtur, articulo Clemens Al. Str. p. 781: Οἷς γὰρ ἂν πανούργως χρήσωνται οἱ κατὰ τὰς αἱρέσεις πονούμενοι, τούτοις ὁ γνωστικὸς εἰς εὖ καταχρήσεται.]

|| Εὖγε, Recte, Recte sane, adv. laudantis, et approbantis s. assentientis. [Plato Gorg. p. 494, C: Εὖγε, ὦ βέλτιστε. Philodem. Anth. Pal. 5, 46, 4. Theodor. Stud. p. 355, B: Καὶ εἰ οὕτως, εὖ γε μάλα.] Philo V. M. 3, postquam edictum quoddam Mosaicum retulit, illud laudans, subjungit: Εὖγε ὦ πάνσοφε· μόνος ἀμιγοῦς ἠκρατίσω σοφίας· τοῦ καταρᾶσθαι χεῖρον τὸ ὀνομάζειν ὑπείληφας. Lucian. p. 46 [D. mort. 2, 2]: Εὖγε, οὕτω ποιεῖτε· et [ib. 4, 1]: Εὖγε· ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Scio tamen neque hic, neque illic distingui post εὖγε in vulg. edd.: sed ego ex aliis ll. distinguendum esse colligo. Nam εὖγε pro loco significat quod Gallice dicimus, *C'est bien faict*, vel *C'est bien dict*, vel *Cela va bien*: adeo ut alicubi reddi posse existimem Laudo factum. Lat. autem Euge traditur esse Interjectio non solum assentientis et laudantis, sed etiam congratulantis, et exultantis. [Gl.: Εὖγε, Evax, Euge.] || Nonnunquam tamen cum ποιεῖν ponitur, eod. modo, quo καλῶς: ut Plut. Symp. sept. sap. [p. 164, A]: Εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴκου, Bene fecit Chersias, quod meminerit, Bene factum a Chersia. [Cum verbo etiam Aristoph. Eq. 427: Εὖγε ξυνέβαλεν αὐτό. Plato Apol. p. 24, E: Εὖγε νὴ τὴν Ἥραν λέγεις. Et duplex ap. Arist. Pac. 285: Εὖγ' εὖγε ποιήσαντες.] || Interdum vero cum gen. Lucian. [Vit. auct. c. 8]: Εὖγε τῆς προαιρέσεως. In hoc autem l. et similibus crediderim reddendum Macte: quod voc. non ablativo tantum jungitur, ut in Macte virtute: sed genitivo quoque, sicut εὖγε, ut in Macte animi. [Aret. p. 15, 36: Εὖγε ὅλως ὁ ἰητρὸς ἡδὲ ὁ δημότης, εὖγε ἐπικλήσιος τοῦδε τοῦ πάθεος. Paul. Sil. Ambon. 7: Εὖγ', ὦ θέατρον, εὖγε τῆς προθυμίας. Cum nominat. Theod. Stud. p. 412, A: Καὶ εὖγε τὸ πρόβλημά σου, ὅτι ὑπέδειξεν ἡμῖν κτλ.] || Εὖγε, insultantis, ap. LXX Interprr., ut Hieron. annotat in Ezech. 6, [11]: Καὶ εἶπον εὖγε εὖγε, ἐπὶ πᾶσι τοῖς βδελύγμασι. [Photius: Εὖγε, καλῶς, ὁσίως. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ εἰρωνείας πολλάκις. Sic Aristoph. Av. 1692: Εὖγε μεντἂν διετέθην. Eur. Or. 1602: Εὖ γοῦν θίγοις ἂν χερνίβων. (V. Γοῦν vol. 2, p. 741, C. Ubi tollendum signum interrogandi, pariterque in ll. ib. D citatis.) Sequente ὅτι Aristoph. Nub. 866: Εὖ γ' ὅτι ἐπείσθης. (Sine γε sic Diogenes ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 310: Εὖ, ὅτι πονεῖς.) || Duplex est etiam ap. Aristoph. Eq. 470: Εὖγ' εὖγε χάλκευ', ἀντὶ τῶν κολλωμένων. Triplex Eccl. 213. Divise Callim. Epigr. 48, 3: Εὖ γ' ἐμὸς Ἑρμῆς, εὖ γ' ἐμός. Cosmas Topogr. Chr. p. 242, C: Εὖγε δὲ, εὖγε. || Venatoris canes incitantis est ap. Xen. Cyn. 6, 19: Ἀναβοᾶν Εὖγε, εὖγε, ὦ κύνες, ἕπεσθε, ὦ κύνες. V. Εὖ.]

[|| Formam solutam Ἐὺ, quod est neutrum masculini ἐὺς, usurparunt Epici tam in simplici quam in compositis, litera υ, quæ natura brevis est, semper producta. V. Ernest. ad Hom. Il. N, 612, Wolf. præf. ad Il. p. LXVI. Hom. Il. Γ, 235: Οὕς κεν ἐὺ γνοίην· Od. Δ, 408: Ἐὺ κρίνασθαι ἑταίρους. Hesiod. Theog. 885: Ὁ δὲ τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο μοίρας. Continetur autem apud antiquos hæc literæ υ diæresis et productio syllabis ante literas duplices aut facile geminandas, ut δ, μ, ν, positis, nullaque apud eos ejusmodi exstant exempla qualia hæc Tzetzæ Anteh. 93 et 270: Ἐϋγενέος βασιλῆος· 118: Ἐΰχαρις ἡδὲ βοῶπις, ac recte præcipitur in Etym. Gud. p. 218, 53: Τὸ εὖ μόριον ὅταν συντεθῇ μεθ' ἑτέρας λέξεως ἀρχομένης ἀπὸ δύο συμφώνων ἢ ἀπὸ διπλοῦ, ἐν διαστάσει ἀναγινώσκεται παρ' Ὁμήρῳ, εὐκνήμις, ἐϋκνήμις (l. εὐκνήμις, ἐϋκνήμις), εὔξοον, ἐΰξοον. Ceterum non semper fit diæresis ante talem syllabam. Nam Od. Υ, 302 necessario scribitur ὁ δ' εὐδμητον βάλε τοῖχον, et Il. Π, 42, ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ, similiterque alia alibi. || In dialectis quibusdam litera υ mutabatur in ο, ut in φεόγειν pro φεύγειν, quod v. Inscr. amphoræ in Bosporo repertæ ap. Bœckh. vol. 2, p. 159, n. 2121: Ἐοπάμονος: cui conferendum Εοβωλο pro Εὐβούλου in numo Cnidio. In aliis dialectis omissa fuisse videtur in compositis. V. Ἐαμερις in Εὐημερίς. L. Dind.]

Εὔα, pro ἔα, Æolico pleonasmo τοῦ υ. Hesych. [Scribit Hes. post verba in εὖα posita: Καὶ ἔα. Videtur

idem quod supra p. 15, C, notavimus ἔβα.] Eidem εὖα est ἐπευφημιασμὸς [-μισμὸς] ἡλιακὸς [voc. corruptum, de quo v. conjecturas interpretum] καὶ μυστικός. Suid. habet oxytonως εὐὰ, dicens esse τράγου φωνῆς μίμημα, Imitationem vocis hircinæ : afferensque hunc sine auctoris nomine l., Ὁ δὲ τράγος ἐκ τοῦ φρέατος ἀπεπήδησε, τὸ αὐτὸ φωνήσας εὐά. Ubi tamen τὸ αὐτὸ videtur innuere non hirci propriam esse vocem, sed hircum alius vocem fuisse imitatum. [Εὐὰ pro εὐαὶ vel εὐαῖ perperam idem v. Ἐποποῖ p. 1419, D, in l. Aristoph., quem v. in Εὐοῖ. Unde repetitum videtur quod ap. Theodosium De gramm. p. 79, 23 ponitur : Τὸ εὐοὶ, εὐαὶ, εὐὰν ἐπὶ νίκης, καὶ εὐὰ χωρὶς τοῦ ν. V. tamen Εὐάν. L. Dind.]

[Εὔα, ἡ, Eva, uxor Adami, mater hominum, græce Ζωὴ, Genes. 3, 20; 4, 1. Cor. 2, 11, 3; Timoth. 1, 2, 13.]

[Εὔα, ἡ, Eua, Baccha, in vase descripto a Schulzio *Bullett. dell' Inst. di corrisp. archeol.* 1836, p. 122 sq. et Jahnio *Vasenbilder* p. 21. || Mons Messeniæ. V. Εὐάν. || Πόλις Ἀρκαδίας, Θεόπομπος ἐν ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Εὐαῖος, Steph. Byz. Propinquam finibus Arcadiæ κώμην magnam Argolidis Εὔαν memorat Pausan. 2, 38, 6, gentile Εὐαῖος ex numis Goltzii interpretes Stephani. Refertur huc etiam numus Αχαιων Ευων inscriptus ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 9, 48. L. D.]

[Εὐαγγελάων, ὄνομα κύριον sec. Suidam. Forma inepte formata ex Εὐάγγελος depravata videri posset, nisi propius esset Εὐαγγέλλων, ut dicitur Εὐέλθων. L. D.]

[Εὐαγγελέω, Bonum nuntium affero. Phryn. Epit. p. 266 : Οὕτω λέγουσιν, εὐαγγελίζομαι ἢ εὐαγγελῶ. Οὗ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς (Reip. 4, p. 432, D, ubi libri εὖ ἀγγέλλεις, ἀγγέλεις, ἀγγελεῖς). Photius : Εὐαγγελεῖν ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ κακαγγελεῖν. Itaque probabiliter Euripidi Herc. F. 1136 κακαγγελῶν restituitur pro κάκ' ἀγγέλλων, collata var. script. ap. Demosth. p. 315, 22. L. Dind.]

[Εὐαγγελία, ἡ, Bonus nuntius. Reg. 2, 18, 20 : Οὐκ ἀνὴρ εὐαγγελίας σύ· 27 : Καί γε εἰς εὐαγγελίαν ἀγαθὴν ἐλεύσεται· 4, 7, 9 : Ἡμέρα αὕτη ἡμέρα εὐαγγελίας ἐστί. Martyrium Pancratii ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 200, B : Περιμένειν τὴν εὐαγγελίαν τοῦ πνεύματος. L. D. Joseph. Ant. Jud. 18, 6, 10 : Τῆς ἐπὶ τῶνδε εὐαγγελίας χάριτες. Hase.]

Εὐαγγελίζω et Εὐαγγελίζομαι, Lætum nuntium affero, Læta nuntio, εὐαγγέλια λέγω. Cyprian. alicubi ad verbum reddit Bene nuntio. [Bonum nuntio, Gl. Xiphilin. in Dioneis 61, 13 : Ὅτι σώζοιτο εὐηγγελίκει δῆθεν αὐτῷ. Ubi εὐηγγέλιζε HSt., quum imperfectum postulet sententia, ut εὐηγγέλει scribendum foret, si antiqui hæc scriptoris essent. Sed Byzantinos satis constat plusquamperfecto uti pro aoristo vel imperfecto. Polyæno 5, 7 ex cod. redditum εὐηγγελίζετο.] Sed veteres scriptores voce media potius usi sunt. Aristoph. Eq. [642] : Ὦ βουλὴ, λόγους ἀγαθοὺς φέρων, εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Ubi schol. annotat, εὐαγγελίσασθαι Attice dici pro εὐαγγέλια λέγειν. Ex quibus colligo eum εὐαγγελίσασθαι cum accusat. λόγους non conjunxisse, sed absolute positum existimasse. Solet tamen alioqui cum accus. poni rem significante, ac tum exp. a multis simpl. Nuntio, Antiphon [immo Lycurg. p. 150, 7] : Ὥσπερ τῇ πατρίδι μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. Sic Demosth. Pro cor. [p. 332, 9] : Οὐκ ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι, τὴν δεξιὰν προτείνων, καὶ εὐαγγελιζόμενος τούτοις οὓς ἂν ἐκεῖσε ἀπαγγέλλειν οἴωμαι· hic enim non absolute positum puto εὐαγγελιζόμενος, sed cum εὐτυχήματα, vel ejus relativo ἐκεῖνα, debere jungi, quod ἀπὸ τοῦ κοινοῦ repetatur ex proxime præcedd. Possumus, meo judicio, tamen et vim verbi retinendo, εὐαγγελίζεσθαι εὐτυχίας vel εὐτυχήματα, interpretari, Lætum de successu vel successibus, vel de rebus prospere gestis, nuntium afferre. Synes. Epist. : Ἀπειλήσας γὰρ κίνδυνον, εὐηγγελίσω τὰ λῴονα, ubi Adr. Turneb. εὐηγγελίσω, simpl. vertit Nuntiasti. Idem ap. Philon. V. M. [vol. 2, p. 163, 22], Εὐαγγελιζομένη φορὰν ἀκροδρύων, reddidit simpl. Proventum baccarum denuntiantum. Ego reddere maluissem, Lætum (vel jucundum) nuntium de proventu baccarum afferentem. Alioqui si εὐαγγελιζομένη simpl. reddas Denuntiantem, vel Nuntiantem, nihilo majorem vim habebit quam simplex ἀγγέλλουσα. [Sequente part. ὅτι Theophr. Char. 17, 5 : Πρὸς τὸν εὐαγγελιζόμενον ὅτι υἱός σοι γέγονεν. Lucian. Philops. c. 31 : Εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ ὅτι καθαρὰν ... ἤδη ἕξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. Cum infinitivo Plut. Marii c. 22 : Εὐαγγελιζόμενοι τὸ πέμπτον αὐτὸν ὕπατον ἠρῆσθαι. Pausan. 4, 19, 5 : Λακεδαιμονίοις Ἀριστομένην εὐηγγελίζοντο ἡλωκέναι. Joseph. Ant. J. 6, 4, 2 : Ὅπου συμβαλεῖς τῷ σεσῶσθαί σου τὰς ὄνους εὐαγγελιουμένῳ. Iambl. V. Pyth. c. 2, p. 34 : Ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν ... ἔσεσθαι. || Accusativo personæ junctum improbat Phryn. Epit. p. 266 : Εὐαγγελίζομαί σε. Καὶ περὶ ταύτης τῆς συντάξεως διασκεπτόμενος ἐπὶ συχνὸν δή τινα χρόνον εἴτε αἰτιατικῇ συνταχτέον αὐτὸ πτώσει εἴτε δοτικῇ, εὑρίσκω κατὰ δοτικὴν συνηρμοσμένον. Exx. hujus constr. v. in proxima signif. || Cum accus. personæ et rei præter Chrys. infra citandum Alciphr. Ep. 3, 12 : Ταῦτά σε οὖν εὐαγγελίζομαι. Heliod. Æth. 2, 10 : Εὐαγγελίζομαί σε τὴν Δημαινέτης τελευτήν. Unde ut rarum affert Thomas p. 379.] || Εὐαγγελίζειν, et εὐαγγελίζεσθαι, quorum illud quidem rarius, utpote duobus tantum ll., in sacris Literis declarat Annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν vocatur. Interdum absolute ponitur, ut 1 Ad Cor. 9, [16] : Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοί ἐστιν, ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι. Interdum additur casus personæ, isque vel accusativus, ut Act. 8, [40] : Καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας. [Euseb. V. Const. 3, 26 init. : Τὰς γυναῖκας εὐαγγελιζόμενος. Perfecto Clemens Al. Strom. p. 763 : Τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς ἐν Ἅδου εὐηγγελισμένους. Addito accus. rei Chrysost. Hom. 106, vol. 5, p. 689 : Ἔστι δὲ εὐαγγέλιον ἑρμηνεία τοῦ πράγματος· εὐαγγελίζεται γὰρ ἡμᾶς τὴν πολύμνητον τοῦ σωτῆρος οἰκονομίαν.] Vel dativus, ut Ad Rom. 1, [15] : Καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ῥώμῃ εὐαγγελίσασθαι. Interdum vero casus rei, videlicet accusativus, ut Act. 10, [36] : Εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην. Sic Gal. 1, [23] : Εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν. Sic Act. 5, [42] : Εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν· nam et hic accusativus est rei, quum per Jesum Christum significetur doctrina de Jesu Christo : quæ etiam pacis et fidei aliisque hujusmodi nominibus intelligitur, adeo ut εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην sit Lætum de pace nuntium afferens, i. e. de doctrina Christi. Itidemque in aliis similibus ll. [Clemens Al. p. 973 : Ὁ σωτὴρ ὤφθη κατιὼν τοῖς ἄγγελοις· διὸ καὶ εὐηγγελίσαντο αὐτόν.] || Ponitur etiam passive aliquoties tum de re, ut 1 Petr. 1, [25] : Τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς· tum de persona, Ad Hebr. 4, [2] : Καὶ γὰρ ἐσμὲν εὐηγγελισμένοι, [Ib. 6 : Καὶ οἱ πρότερον εὐαγγελισθέντες. Matth. 11, 5 : Πτωχοὶ εὐαγγελίζονται, Pauperibus doctrina Christiana traditur. Porro construi hoc verbum interdum etiam cum præposs. εἰς, ἐν, πρὸς, notavit Schleusn. Lex. N. T., qui tamen nulla hujus constr. exx. citavit. Angl. Pass. cum accus. rei Clemens Al. Str. p. 790 : Τῆς Σάρρας γένεσιν παιδὸς εὐαγγελισθείσης. || De augmento hujus verbi εὐηγγελιζόμην v. Chœrob. Bekk. An. p. 1285, Lobeck. ad Phryn. p. 269, coll. Etym. M. vv. Εὐφραίνω et Εὔχομαι. Neglecto augmento εὐαγγελισμένα in cod. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 128, B. L. Dind.]

Εὐαγγελικὸς, ἡ, ὸν, Evangelicus, Ad Evangelium pertinens, verbum sacris scriptt. proprium. [Amphiloch. p. 198. Kall. Procop. In Reg. 4, 5 (Meursii Opp. vol. 8, p. 92) : Καὶ οὐκ ἠθέλησε λαβεῖν· ὁ γὰρ προφήτης τὴν πολυπόθητον πενίαν παντὸς προτετίμηκε πλούτου, τὴν εὐαγγελικὴν προλαβὼν νομοθεσίαν, Δωρεὰν ἐλάβετε, δωρεὰν δότε. Evangelia vocantur εὐαγγελικὰ συγγράμματα a Cyrillo 5 De adoratione. Cyrill. 4 Catech. sub fin. : Ἔγραψαν καὶ Μανιχαῖοι κατὰ Θωμᾶν εὐαγγέλιον, ὅπερ ὥσπερ εὐωδία τῆς εὐαγγελικῆς προσωνυμίας διαφθείρει τὰς ψυχὰς τῶν ἁπλουστέρων. Suicer. || Ad lætum nuntium pertinens. Achmes Onir. c. 10, p. 11 : Ἐάν τις ἴδῃ καθ' ὕπνους τινὰ τῶν θείων ἀγγέλων ..., εὐαγγελικὴν εὑρήσει χαράν, Læti nuntii gaudium. L. Dind.]

[Εὐαγγελικῶς, Evangelice. Nicetas Paphl. p. 36, 2, in Martyrum Triade ed. Combef. Paris. 1666. Boiss. Jo. Damasc. vol. 2, p. 879, A : Ἐγὼ πᾶσιν ὑμῖν εὐαγγ. ἀνακέκρανα. Theodoret. In Dan. vol. 2, p. 1201 : Εὐαγγ.

τῷ ὄντι μᾶλλον καὶ ἀποστολικῶς ἢ προφητικῶς καὶ αἰνιγματωδῶς. Isidor. Pel. Epist. p. 5, C. L. Dind. Greg. Nyss. t. 1, p. 894, B, et t. 2, p. 419, C : Εὐαγγ. εἰπεῖν, Ut Evangelico verbo utar, Ut cum Evangelio loquar. Ocurrit ead. loquendi formula ap. Theophan. Nic. Opp. p. 6, A, et in Vita S. Hyacinth. p. 36, 2 Combef. Hase.]

[Εὐαγγελιογράφέομαι, In evangelio scribor. Constant. Cabasilas in Quæsitis ad Joannem Citri episc. : Προσθήκη οὐκ ἀπρόσφορος τῇ ἀποκρίσει ταύτῃ κἀκεῖνο δὴ τὸ εὐαγγελιογραφούμενον, Ἄφες κτλ. Suicer.]

[Εὐαγγελοειδὴς, ὁ, ἡ, Evangelistæ similis. Anon. Vita Chrys. t. 8, p. 326, 1 : Τοῦ ἀρχιεράρχου τὸ εὐαγγελιοειδὲς καὶ ἔνθεον. Hase.]

[Εὐαγγελιολύτης, ὁ, Evangelii destructor. Theodor. Stud. p. 278, D : Τῷ εὐαγγελιολύτῃ. ὔ L. Dind.]

Εὐαγγέλιον, τὸ, Lætum nuntium, Faustum vel felix nuntium; ad verbum, Bonum nuntium. Eodem modo quo Gallice dicitur *Bonne nouvelle*, pro *Joyeuse nouvelle*. Appian. [Civ. 4, 20] de nece Ciceronis : Τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. [Ib. 3, 93 : Καὶ τῶν τινα δημάρχων ... ἐς τὸν δῆμον ἐποίουν τὸ εὐαγγέλιον ἐκφέρειν περιθέοντα· 4, 113 : Προσιόντων ἐς εὐαγγέλιον ἱππέων Βρούτου.] Lucian. Asino [c. 26] : Εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ προσογκησαμένου [προογκ.]. Observandum autem veteres plurali numero sæpius usos fuisse. Aristid. [vol. 1, p. 174] : Ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος κήρυξ. Ex quo l. explicatur Aristoph. Eq. [647] : Εἶτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, pro ἐστεφάνουν με εὐαγγέλια τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, ut dixit Id. Pl. [764] : Νὴ τὴν Ἑκάτην, κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγελιά σ' ἐν [σε] κριβανωτῶν ὁρμαθῷ τοιαῦτ' ἀπαγγείλαντα, ubi schol. notat eum jocose dixisse κριβανωτῶν ὁρμαθῷ pro στεφάνῳ. [Cicero Ad Att. 2, 3, 1 : « Primum, ut opinor, εὐαγγέλια. Valerius absolutus est.» 13, 40, 1 : «Itane nuntiat Brutus, illum ad bonos viros? Εὐαγγέλια. L. D.» Charito 8, 11 : Τὰ εὐαγγέλια ἡμῖν φέρει καὶ γράμματα παρὰ τοῦ Αἰγυπτίου.] Luc. Demosth. enc. p. 423 : Τῶν εὐαγγελίων χάρις, Gratia quæ habetur pro læto nuntio. Plut. Artox. [c. 14] εὐαγγελίων δευτερεῖα vocavit dona ab Artoxerxe data ei, qui secundus lætum nuntium ipsi attulerat, q. d. τὰ διδόμενα τῷ δευτέρῳ εὐαγγελισαμένῳ δῶρα. [Sert. c. 11 : Νίκην τινὰ τῶν ἑαυτοῦ στρατηγῶν ἀκούσας, ... τὴν ἔλαφον ἐστεφανωμένην ἐπ' εὐαγγελίοις προῆγεν, εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν καὶ τοῖς θεοῖς θύειν, ὡς ἀγαθόν τι πευσομένους.]

|| Εὐαγγέλιον autem κατ' ἐξοχὴν dicitur peculiariter a Christianis Annuntiatio insignis illius beneficii a Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud a morte æterna liberavit. Interdum tamen per metonymiam pro Historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam, quamvis rarius, ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat : ut 1 Ad Cor. 9, [14] : Ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et 2 Ad Cor. 10, 14 : Ἄχρι γὰρ καὶ ὑμῶν ἐφθάσαμεν ἐν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ. Sic ejusd. Epist. 8, [18] : Οὗ ὁ ἔπαινος ἐν τῷ εὐαγγελίῳ. Quem l. perperam Hieron. et post eum multi de historia evangelica a Luca scripta intellexerunt, quum ipsam potius evangelizationem declaret. [Speciatim ita dicitur omnis doctrina divina, inprimis vero Doctrina Christiana, quæ interdum quidem vocatur εὐαγγέλιον Θεοῦ περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Rom. 1, 1 et 3; aut εὐαγγέλιον τοῦ υἱοῦ Θεοῦ, ib. 9; τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, Matth. 4, 23; 9, 35; 24, 14, Marc. 1, 14. Haud raro tamen simpliciter τὸ εὐαγγέλιον dicitur, v. c. Marc. 13, 10; 16, 15; et ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου, Act. 15, 7. Prædicatio et institutio in religione Christiana, Munus tradendi religionem Christianam. Rom. 2, 16; 10, 16; 16, 25, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα. Cor. 1, 4, 15; 9, 14, ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν, Victum capere e docendo Evangelio. Galat. 2, 4, 17, etc. || Metonymice designat Singulas religionis Christianæ partes, v. c. Historiam evangelicam de vita, factis, et fatis J. C. Matth. 26, 13, Marc. 14, 9. Ita capitur quoque in inscriptionibus Matthæi, Marci, Lucæ et Joannis, pro Libro de dictis, factis et fatis J. C. per evangelistas conscripto. (Constantin. Cærim. p. 46, B : Προσκυνεῖ ὁ βασιλεὺς τὸ ἄχραντον εὐαγγέλιον. Et alibi. L. D.) || Interdum Promissiones significat, quas offert religio Christiana, Bona et præmia per religionem Christianam hominibus promissa. Cor. 1, 9, 23 : Ἵνα συγκοινωνὸς τοῦ εὐαγγελίου γένωμαι, Ut particeps fiam bonorum in religione Christiana hominibus oblatorum et promissorum. Potest tamen εὐαγγέλιον hoc l. etiam Effectum, Fructum et Præmium muneris tradendi religionem Christianam, per metonymiam significare, coll. Sam. 2, 4, 10. Priorem expos. Syrus et Chrysost. in Homill. ad hunc l. tuentur. || In aliis ll. de singulis dogmatibus religionis Christianæ usurpatur, v. c. Cor. 1, 15, 1, ubi caput religionis Christianæ de resurrectione Christi et futura resurrectione hominum significat. Professio religionis Christianæ, Marc. 8, 35; 10, 29, Tim. 2, 1, 8, Philem. 5, 13. || Quælibet doctrina, etiam falsa et erronea. Galat. 1, 6 : Εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον, Ad doctrinam a vera religione Christiana plane alienam. Schleusn. Lex. N. T. Multa olim adulterina Evangelia fuisse evulgata, nempe 1. Evangelium Petri, 2. Thomæ Manichæi, 3. secundum Hebræos, 4. Philippi, 5. Evæ, 6. secundum Ægyptios, 7. Matthiæ, 8. Judæ, 9. Nicodemi, idoneis locis e Patribus citatis ostendit Suicer., quem v. Angl. || I. q. Recitatio evangelii, in Constantini Cærim. p. 111, 112, D : Ἀπὸ τοῦ εὐαγγελίου ὑποστρέφουσιν ἔφιπποι. L. Dind.]

|| Εὐαγγέλιον, τὸ, Præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Hom. Od. Ξ, 152 : Εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω, i. e. κείσθω μοι δῶρον ὑπὲρ ἀγαθῆς ἀγγελίας, Eust. Sed evangelion petenti denegatur v. 166 : Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. [Antiattic. p. 92, 4; Pollux 6, 186; Etym. M. p. 388, 21.] Plut. [Mor. p. 347, D] : Εὐαγγέλιον ἐκ Φιδιτίου κρέας ἀπέστειλαν. [Demetr. c. 17 : Βράδιον ἀπολήψῃ τὸ εὐαγγέλιον.] Cicero Ad Att. 2, [12] plurali usus est : O suaves epistolas tuas, uno tempore mihi datas, duas! quibus εὐαγγέλια quæ reddam, nescio; deberi quidem plane fateor. [Jo. Chrys. Hom. 19 in Acta : Τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἔστι· τάδε σοι ἔσται ἀγαθά· καθάπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ φασὶ πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι, Τί μοι τῶν εὐαγγελίων; ὁ πατήρ σοι ἥξει, ἡ μήτηρ σου.] || Εὐαγγέλια, plur., Sacrificium ob lætum nuntium. Isocr. Areop. [p. 142, A] : Ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἥδη τεθύκαμεν. Xen. Hell. 1, [6, 37] : Ἔθυε τὰ εὐαγγέλια. [4, 3, 14 : Ἐβουθύτει ὡς εὐαγγέλια. Aristoph. Eq. 654 : Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσηγγελμέναις εὐαγγέλια θύειν ἑκατὸν βοῦς τῇ θεῷ. Æschin. p. 76, 23 : Εὐαγγελίων θυσίας. Diod. 15, 74 : Τοῖς θεοῖς εὐαγγέλια θύσας. Plut. Mor. p. 846, E : Τῶν Ἀθηναίων εὐαγγέλια θυόντων· Phoc. c. 16 : Ἑορτάζειν εὐαγγέλια συνεχῶς καὶ θύειν τοῖς θεοῖς. Pollux 5, 129.]

[Εὐαγγέλιος, ὁ, Euangelius, mensis Asianorum, respondens Romanorum Aprilis d. 24 — Maji 23, in Hemerologio Flor., unde repetiit Ideler. Chronol. vol. 1, p. 414. L. Dind.]

[Εὐαγγέλιος, ὁ, ἡ, Læta nuncians, i. q. εὐαγγελικός. Clem. Al. Pæd. 1, 8, p. 117 (140) : Τὴν εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου φωνήν (ubi affert editor Theophil. Ad Autol. 3, p. 126 : Ἡ δὲ εὐαγγέλιος φωνὴ ἐπιτατικώτερον διδάσκει): Ib. 7, p. 111 : Ὁ ἄγγελός μου προπορεύεταί σου, τὴν εὐαγγέλιον καὶ ἡγεμόνιον ἐπιστήσας τοῦ λόγου δύναμιν. Justin. M. Quæst. 101 ad Orthod. p. 456 : Τὰ εὐαγγέλια παρειληφότων μαθήματα, Disciplinas s. Doctrinas evangelicas. Suicer.]

[Εὐαγγελισμὸς, ὁ, i. q. εὐαγγέλιον, Læta annuntiatio, Lætus nuntius. « Amphiloch. p. 37; Andr. Cret. p. 110; Athan. vol. 1, p. 814; Hexapl. incert. Reg. 2, 18, 20. Kall. Jo. Chrys. : Πιστεῦσαι τῷ εὐαγγελισμῷ, Læto credere nuntio. || Dies Annuntiationis. Synod. in Trullo Can. 52 : Ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἁγίας τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτὸς ... τῆς ἁγίας εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας. Zonar. ad hunc Can. p. 172 : Τὴν ἡμέραν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τιμῶμεν ὡς ἀρχὴν καὶ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. Typic. Sabæ p. 11 : Καὶ εἰς τὴν ὑπαπαντήν, καὶ εἰς τὴν κοίμησιν, καὶ εἰς τὸν εὐαγγελισμόν. Orat. 53 Theophanis hunc habet titulum, Ὁμιλία εἰς τὸν εὐαγγελισμὸν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ibid. p. 359, hoc festum vocatur κορωνὶς πασῶν τῶν ἑορτῶν. Hæc et alia Suicer. Constantin. Cærim. p. 20, D : Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς προελεύσεως τοῦ εὐαγγελισμοῦ. Ἡ ἑορτὴ τοῦ εὐαγγελισμοῦ ib. 43, 4. Et utroque modo alibi. L. D.

‖ Locus ipse ubi Archangelus fausta annunciavit Deiparæ. Jo. Phoc. Descr. Palæst. c. 10 : Ἐν δὲ τῷ ἀριστερῷ μέρει τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἕτερος θεωρεῖται οἰκίσκος. ‖ Vaticinatio Zachariæ facta, Luc. 1, 13. Anon. De Pasch. ap. Petav. Uranol. p. 402, 35 : Ὁ Εὐαγγελισμὸς ὁ πρὸς τὸν ἅγιον Ζαχαρίαν περὶ τῆς συλλήψεως τοῦ Προδρόμου. Hase.]

[Εὐαγγελιστάριον, τὸ, Liber Ecclesiasticus Græcorum, quem Græci ita describunt : Εὐαγγ. περιέχον τὴν τῶν εὐαγγελιστῶν διαδοχὴν, πόθεν ἄρχονται, καὶ ποῦ καταλήγουσιν, ἔτι δὲ καὶ κανόνια λε', ἐν οἷς εὑρίσκεται ἀεί ποτε τὸ εὐαγγέλιον τῶν κυριακῶν τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ· ὁμοίως καὶ τὸ ἑωθινὸν, καὶ ποῖος ἦχος ψάλλεται ἐν ἑκάστῃ κυριακῇ, καὶ ἕτερα ἀναγκαῖα περὶ τοῦ εὑρεῖν τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου πάσχα καὶ πασχάλιον διηνεκὲς συντεθὲν παρὰ Ἐμμανουήλου τοῦ Γλυτζωνίου. Assuuntur præterea Canones Evangelici Eusebii ad Carpian. Suicer.]

Εὐαγγελιστὴς, ὁ, Evangelista. Sic autem vocantur in N. T. qui erant secundi ab Apostolis, quosque illi tanquam asseclas et collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Evangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti : ut Ad Ephes. 4, [11] : Τοὺς δὲ, προφήτας, τοὺς δὲ, εὐαγγελιστάς. Postea vero ædificatis jam ecclesiis, quum et Apostolorum et Evangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Joanni tributum pro cognomine, ut ab altero Joanne distingueretur. [V. Euseb. H. E. 5, 9, et Steph. Middelboe Diss. de Evangelistis Ecclesiæ Apostolicæ, Hafn. 1779, 4. Schleusn. Lex. Theophylact. ad Ephes. l. c. p. 536 : Τοὺς δὲ εὐαγγελιστὰς ἢ τοὺς τὸ εὐαγγέλιον συγγραψαμένους, ἢ τοὺς μὴ περιιόντας μὲν πανταχοῦ, εὐαγγελιζομένους δ' οὖν, ὡς Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας, citat Suicer. In Act. 21, 8, Εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, est i. q. διδάσκαλος s. διάκονος εὐαγγελίου, ut et Tim. 2, 4, 5 : Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον. Evangelistas quatuor illos, qui historiam dictorum et factorum Christi conscripserunt, Jo. Chrysost., teste Suicero Thes. p. 1234, appellat τετράπολον ἅρμα τῶν εὐαγγελιστῶν. Sed forte leg. τετράπωλον, seu potius τετράθηρον. Nam Chrysost. Homil. 122, vol. 6, dixisse, Τετράθηρον ἅρμα τῶν εὐαγγελίων, de curru Evangeliorum quatuor constanti animalibus, docuit idem Suicer. in Εὐαγγέλιον. Angl. ‖ Diaconus qui legit evangelium in sacra liturgia, qui antequam legat, ait ad sacerdotem : Εὐλόγησον, δέσποτα, τὸν εὐαγγελιστὴν τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ, ut est in Liturgia Chrysostomi. V. Goar. ad Eucholog. p. 102. Ducang.]

[Εὐαγγελιστὸς, ὁ, Evangelicus. Macar. Chrysoceph. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 683 : Βίβλον ταύτην ἱερὰν συνεθέμεθα ... ἀρχομένην μὲν ἀπὸ ... Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ συλλήψεώς τε καὶ γεννήσεως, διερχομένην δὲ διὰ πασῶν τῶν εὐαγγελιστῶν ἑορτῶν. Non videtur enim hic locum habere genitivus ab εὐαγγελιστὴς repetendus. L. D.]

[Εὐαγγελίστρια, ἡ, Quæ Evangelium docet. Jo. Chrys. Hom. 31, vol. 5, p. 190, ubi ad Matthæi 15, 21, Κύριε, υἱὲ Δαυὶδ, ἐλέησόν με : Εὐαγγελίστρια γίνεται ἡ γυνὴ, καὶ τὴν θεότητα καὶ τὴν οἰκονομίαν ὁμολογεῖ, Evangelista fit mulier. Suicer. Phot. Ep. p. 192, 7 : Αὐτὴν εὐαγγελίστριαν ἐχειροτόνει τῆς ἀναστάσεως. Germ. CPol. In restit. imag. p. 438, A Grets., de Irene Augusta : Πρώτη τῆς ἀναστάσεως ταύτης εὐαγγ. Hase. Jo. Chrys. vol. 5, p. 232 : Αἱ μυροφόροι εὐαγγελίστριαι καὶ κήρυκες τῆς ἐγέρσεως.]

Εὐάγγελος, ὁ, ἡ, Lætus vel faustus nuntius, Qui fausta nuntiat. Euripidi in Phœn., Gratus nuntius, inquit Camer. [1232 : Αἰαῖ, τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά; Med. 970 : Ἴθ' ὡς τάχιστα, μητρὶ δ', ὧν ἐρᾷ τυχεῖν, εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς· 1005 : Μῶν τιν' ἀγγέλων τύχην οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου; Æsch. Ag. 21 : Νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων, εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός· 262 : Σὺ δ' εἴτε κεδνὸν, εἴτε μὴ, πεπυσμένη, εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς, κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐδὲ σιγώσῃ φθόνος. — Εὐάγγελος μὲν, ὥσπερ ἡ παροιμία, ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα· 475 : Πυρὸς δ' ὑπ' εὐαγγέλου πόλιν διήκει θοὰ βάξις· 646 : Σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν, πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; Nonn. Jo. c. 6, 8 : Εὐάγγελον ἴαχε φωνήν. Oppian. Hal. 5, 237 : Ῥινὸν ἀνερχομένην εὐάγγελον. Paul. Sil. Amb. 247 : Εὐάγγελος ἀνήρ.] Ita vocatum Mercurium scribit Hesych.

[Εὐάγγελος, ὁ, Euangelus, Atticus in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 171, p. 302, col. 1, 24. Servus Periclis ap. Plut. Pericl. c. 16. Comicus ap. Athen. 14, p. 644, D. Tacticus ap. Plut. Philop. c. 4. Tarentinus ap. Lucian. Adv. indoct. c. 8. Alii alibi.]

[Εὐαγγέλων λιμὴν, Æthiopiæ, ap. Ptolem. 4, 7.]

[Εὐάγεια, ἡ, Sanctitas. Iambl. V. P. c. 17, p. 156 : Καθαρμοὺς, δι' οὓς ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγειαι πᾶσιν ἐκ παντὸς ἀνεφύοντο. V. Εὐαγής.]

[Εὐαγένης, ὁ, Evagenes, n. pr. quod probabili conjectura inscr. Deliacæ restituit Le Bas *Inscr. de Morée* 5, n. 191, p. 110, 7. Hase.]

[Εὐᾰγέω, Sanctus s. Purus sum. Eur. Bacch. 1009 : Εὐᾰγοῦντ' εὐσεβεῖν. Callim. Del. 98 : Εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην. Theocr. 26, 30 : Αὐτὸς δ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι.]

Εὐᾰγὴς, ὁ, ἡ, Sanctus, Sacer, Purus, [Impiatus, Gl.] ut, Εὐαγέεσσι θυηλαῖς [ex Apoll. Rh. 1, 1140], Sacris victimis, et [λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ex eod. 2, 715], εὐαγέων Ἱεροσολύμων, citatur ex Nonno. [Soph. OEd. T. 921 : Ὅπως λύσιν τιν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς. Antip. Sid. Anth. Pal. 7, 34, 1 : Εὐαγέων ὕμνων. Appian. Civ. 2, 148 : Ἔφερον αὐτὸ (τὸ λέχος τοῦ Καίσαρος) εἰς τὸ Καπιτώλιον ὡς εὐαγές. Psell. Synops. 707, τόπος.] Εὐαγὴς τὰς χεῖρας, Puras manus habens, i. e. Cæde non contaminatas. [Lex Solonis ap. Andocid. p. 13, 8 : Ὁ ἀποκτείνας ... ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγής. V. Εὐαγέω.] Et Philo V. M. 2, πράξεις οὐκ εὐαγεῖς appellat Impuras actiones, i. e. Flagitiosas. [‖ De Cæsare Sozom. H. E. proœm. p. 6, 44 : Τῇ φιλοχρίστῳ καὶ εὐαγεστάτῃ ὑμῶν κορυφῇ. Eodem gradu Eust. Opusc. p. 144, 1 : Τὸ οὕτως εὐαγέστατον ὄνομα καὶ ἑρπετοῖς προσηρμόσθη καὶ ζῴοις.] Interdum εὐαγές ἐστι exp. Fas est, ut ap. Plut. Lyc. [c. 28] : Ὅπως εὐαγὲς ἢ τὸ ἀνελεῖν. [Soph. Ant. 521 : Τίς οἶδεν εἰ κάτωθεν εὐαγῆ τάδε; Demosth. p. 122, 16 : Εὐαγὲς ἦ τὸ ἀποκτεῖναι. Plato Epist. 2, p. 312, A : Τοῦτο δ' οὐκ εὐαγές μοι ἀπέβη, Prospere mihi successit.] Ap. Aristot. autem De mundo [c. 5] κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος exp. Mundus claritate sincerissima præditus. [V. infra.] Εὐαγέες μέλισσαι, [Antiphil.] Anthol. [Pal. 9, 404, 7], Agiles apes, quod per aerem cito ferantur et facile, ut in VV. LL. exp. ex Jani Lasc. sententia, deducentis ab εὖ et ἄγω. Sic et ap. Suid. εὐαγὴς exp. εὖ περιηγμένος. [V. infra.] Ad hanc autem deductionem ἀπὸ τοῦ εὖ et ἄγω referri etiam posse existimo εὐαγὲς πνεῦμα ap. Herodot. pro Vento secundo, in Euterpe [117] : Εὐαγέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, ut sit εὐαγὲς πνεῦμα τὸ εὖ ἄγον, ut dicuntur venti Ferentes pro Secundis. Sed malo vett. exempll. sequi, in quibus reperi εὐαέϊ, ab ἄω. ‖ Εὐαγὴς πύργος ex eorundem Epigr. lib. 4 [immo Eur. Suppl. l. infra citando] citatur pro Turri patente et aperta, i. e. Liberum prospectum habente. Quæ signif. aliam rursus deductionem poscere videtur. Non male autem fort. ibi quoque εὐαὴς legeretur, quia quæ in patenti loco sita sunt, ventis magis sunt exposita. Vult tamen Hesych. quoque εὐαγὲς inter cetera significare εὔοπτον. [Eodem referendam esse ejusdem gl. Εὐάρης, εὔοπτος, ante Εὔας positam, vidit Albertus. Quæ interpr. convenit locis Æsch. Pers. 466 : Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος· ἔδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ, ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός (ubi schol. inter alias interpretationes ponit etiam ἢ αὐγάζοντα καὶ ὁρῶντα)· et Eur. Suppl. 652 : Ἀμφὶ δ' Ἠλέκτρας πύλας ἔστην θεατὴς πύργον εὐαγῆ λαβών. Ad quem Hemsterh. ap. Musgravium : « Euripidis loco apte convenit interpretatio : ipsi voci convenire, fuerat ostendendum. Εὐαγὴς si ducatur ab ἄγος, quid sit, notum est, quemadmodum ἀναγὴς, δυσαγὴς. Si ab ἄγω, Duco, erit Agilis, Flexibilis : qua potestate capitur in Hippocr. Π. Διαίτ. 2, p. 363, (35 : Καὶ γίνονται εὐαγέες οἱ ἄνθρωποι· et ib. 22 : Τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν κοῦφά τε καὶ εὐπαγέα καὶ εὐήκοα παρασκευάζουσι, ubi εὐαγέα, ut cum Cornario legendum judicaverat Foesius, ex cod. restituit Mackius vol. 2, p. 54. L. D.) neque aliter HSt. intellexit εὐα-

γέες μέλισσαι, in Anthol. Vel, Mobilis, Volubilis, ut in Aretæo p. 19 (16, 47) ὀφθαλμοὶ εὐαγέες, λαμπροὶ, exponi possunt, licet Puros dederit Crassus, Wiganus Lucentes, quod vix perspicias unde pendeat, nisi legisse vel voluisse legi statuas εὐαυγέες. Junguntur tamen itidem ab Adamantio Physiogn. 9 (p. 349) ὀφθαλμοὶ μεγάλοι τε, καὶ λαμπροὶ, καὶ εὐαγεῖς, cujus vice admodum vitiose εὐλαβεῖς Polemo (p. 222) præfert. Porro si ab ἄγω, ἄγνυμι, Frango, significabit Fragilem, Quique facile comminui possit. Quo pertinet Suidæ locus ita scribendus Εὐαγὲς, εὐκόλως (immo recte libri καλῶς) κεκλασμένον, et στάχυς εὐαγὴς, i. q. εὔκλαστος, εὔθραυστος, ap. Etym. v. Δημήτηρ (Δημήτερος ἀκτὴ διὰ τὸ κατάγνυσθαι ἐν τῇ ἄλῳ τὸν στάχυν τὸν εὐαγῆ). In his, sicuti linguæ norma postulat, penultima corripitur (immo producitur, si est ab ἄγνυμι) : aliis in ll. eadem vox syllabam istam habet productam. Leonid. Anth. (Pal. 6, 204, 3) : Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς τρύπανον· Parmen. ap. Clem. Al. Str. 5, p. 732, Καθαρᾶς εὐαγέος ἠελίοιο λαμπάδος ἔργ' ἀΐδηλα· nimirum forma Dorica nascuntur ex εὐηγὴς (quod non aliunde cognitum quam ex l. suspecto Aretæi infra citando) et περιηγὴς, quorum illud rarissimum, alterum frequentatur pro Circumacto, Circumjecto, Rotundo, sæpe tamen quam proprie vim habeat obscurum est, qua de re nunc nihil amplius dicam. (Conf. Ἀγή.) Singulare est, quod e Lex. SGerm. (Bekk. An. p. 337, 13) mecum communicavit Ruhnk. : Ἀγής· τοῦτο ἀπὸ συνθέσεως καταλείπεται τοῦ εὐαγὴς, ἢ παναγής. Ἐμπεδοκλῆς· Ἄθρει μὲν γὰρ ἄνακτος ἐναντίον ἀγέα κύκλον. Pro παναγὴς, quod longe diversum est, melius scripsisset περιαγὴς, ut in illo versu proverbiali, quem suggerit Philopon. II. κοσμοπ. 179 : Μηδ' ὅσον ὀφθαλμοῦ περιηγέα κύκλον ἑλίξαι. V. Suid. in Εὐαγής. (Qui ponit Εὐαγὴς, καλῶς περιηγμένος, μεταφορικῶς κύκλος. « Photius : Εὐαγὴς μεταφορικῶς κύκλος. Opinor : Εὐαγὴς κύκλος, μεταφ. ὁ ἥλιος. » Elmslei. ad Eur. Bacch. 660, minime probabili conjectura.) Nunc investiga, quantum libet, harum, quas notavi in εὐαγὴς, signiff. quænam vel Æschyli verbis vel Euripidis accommodari possit, nullam, ni fallor, invenies; at scripseris inserta litera εὐαυγῆ, omnis difficultas fuerit sublata; nam εὐαυγὴς Locus illustris, vel, Qui undique conspici potest, vel Unde prospectus in vicina late patet. Ratio structuræ in ἕδρα παντὸς εὐαυγὴς στρατοῦ itidem expedita, quæ frustra quæratur in εὐαγής. Enimvero jam dudum vereor, ne εὐαυγὴς per culpam librariorum pluribus ll. abierit in εὐαγής. In Iambl. certe Protr. p. 152, 23 (360 Kiessl.) vice vulgati, Ἀφ' ὧν λαμπροτάτη τις εὐαγία καὶ ἀδιάπταιστος περὶ τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα συνίσταται ἐξ ἁπάντων τῶν νοημάτων καὶ νοητῶν καὶ τῆς περὶ ταῦτα θεωρίας, cod. Reines. præfert εὐαυγία, quod utique longe melius congruit cum λαμπροτάτη et τὸ τῆς ψυχῆς ὄμμα, quam εὐαγία. (Addendi duo ejusd. Iamblichi loci, V. P. 24, 107, p. 230, ubi rectius, ut videtur, per diphthongum : Καὶ τὰ πρὸς εὐάγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα (βρώματα) καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τάς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρῃτεῖτο. Et ib. 23, 105, p. 228 : Ἐπειδὰν φανερὰ καὶ εὐαγῆ ἀντὶ σκοτεινῶν τοῖς πολλοῖς γένηται.) Perinde se res habet in Plat. Leg. 12, p. 952, A : Ἃ μαθοῦσι μὲν εὐαγέστερα (—ρον libri) γίγνεσθαι, μὴ μαθοῦσι δὲ σκοτωδέστερα τὰ περὶ νόμους αὐτοῖς φαίνεσθαι καὶ ἀσαφῆ· Tim. p. 58, D : Ἀέρος τὸ μὲν εὐαγέστατον, ἐπίκλην αἰθὴρ καλούμενος· ὁ δὲ θολερώτατος ὁμίχλη τε καὶ σκότος. Unde sumtum Iamblichi De myst. p. 80, 21, τὸ εὐαγέστατον καὶ ἄκρον τοῦ ἀέρος. Si tum juncta propinquæ, tum opposita contrariæ potestatis attente spectes, quid prius in mentem veniat quam opportunissimum εὐαυγής? Accedat Aristot. vel quicunque nomen ejus mentitus auctor, De mundo c. 5 (p. 397, 16) ap. HSt. (ubi εὐαυγέστατος exhibuit Bekk. cum hac annotat. : « Εὐαγέστατος P [Vat. 1339] et fortasse R [Paris. 1102], διαυγέστατος O [Vat. 316]. » Est igitur εὐαυγέστατος in uno Marciano 200 (sæc. 15, ap. Morell. Bibl. Ms. p. 121) de quattuor illius libri codicibus, quos integros Bekkerus contulit.) Vertit Apuleius : Splendore perlucidus. Quin clarius etiam causam nostram suffulcit diversa, quam Stob. suppeditat Ecl. phys. p. 78, 9, lectio, λαμπρότητι δὲ τηλαυγέστατος.

A In Parmenide quoque εὐαυγέος ἠελίοιο non sprevero. (Neque ab runcina levi et polita in l. Leonidæ alienum est epitheton εὐαυγής.) Pythagoreis autem in primis αὐγὴ et voces inde natæ placuerunt. Unico Theagis exemplo defungar ap. Stob. p. 11 : Ὁ δὲ νόος ἐπ' ἄκρας τῆς κορυφῆς τοῦ σώματος ἱδρυμένος, καὶ ἔχων περιαυγέα καὶ διαυγέα τὰν ἔποψιν, μαστεύεται τὰν τῶν ἐόντων φρόνασιν. Jam neminem opinor fore, qui contendat, pro εὐαυγὴς Græcos vitandæ κακοφωνίας ergo solemni more pronuntiasse εὐαγής. » Addendi his ll. Hippocr. p. 376, 39 : Ἥλιον δὲ καὶ σελήνην καὶ οὐρανὸν καὶ ἀστέρας, καθαρὰ καὶ εὐαγέα, κατὰ τρόπον δρώμενα ἕκαστα, ἀγαθὰ, et Eur. Bacch. 661 : Κιθαιρῶν' ἐκλιπὼν, ἵν' οὔποτε λευκῆς χιόνος (nisi ἀνεῖσαν χιόνος scripsit poeta, numeris elegantioribus et ictu in vocabulo χιὼν sibi consueto) ἀνεῖσαν εὐαγεῖς βολαὶ, ubi εὐαυγεῖς conjecit Musgravius, ut est in Rheso 304 : Ἠώλων χιόνος ἐξαυγεστέρων. Tum Theophrasti duo De sensu 73 : Τῶν δὲ χρωμάτων ἁπλᾶ μὲν (Democritus) λέγει τέτταρα. Λευκὸν μὲν οὖν εἶναι τὸ λεῖον· ὃ γὰρ ἂν μὴ τραχὺ μηδ' ἐπισκιάζῃ μηδὲ δυσδίοδόν τι (ᾗ?), τοιοῦτον B πᾶν λαμπρὸν εἶναι. Ὅθεν (al. δεῖ δὲ) καὶ εὐρύτρυπα καὶ διαυγῆ τὰ λαμπρὰ εἶναι. Τὰ μὲν οὖν σκληρὰ τῶν λευκῶν ἐκ τοιούτων σχημάτων συγκεῖσθαι, οἷον ἡ ἐντὸς πλὰξ τῶν κογχυλίων· οὕτω γὰρ ἂν ἄσκια καὶ εὐαγῆ καὶ εὐθύπορα εἶναι· 78 : Σχεδὸν δὲ καὶ τὸ ἐρυθρὸν τῷ λευκῷ μιχθὲν χλωρὸν ποιεῖν εὐαγὲς καὶ οὐ μέλαν. In quibus omnibus εὐαυγὴς et εὐαύγεια vel εὐαυγία restituenti Hemsterhusio favet non solum scriptura codicum in ll. Iamblichi et Aristotelis, simillimumque vitium εὐαξὴς pro εὐαυξὴς infra notandum, sed maxime ipsa ratio, qua destituta est scriptura εὐαγὴς, cui defendendæ omnium minime adhiberi potest εὐάγητος, quod v. L. D.] || Est et Εὐᾶγὲς, Quod facile frangi potest : ita enim malo, quam cum Suida exponere καλῶς κεκλασμένον, ab ἄγω, Frango. [V. Hemst. paullo ante.]

Εὐαγέως, Sancte, Pure, Rite. Apoll. Arg. 2, [699], εὐαγέως καίειν, Rite adolere [Εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ καῖον· 3, 1204 : Λοέσσατο μὲν ποταμοῖο εὐαγέως θείοιο δέμας· 4, 1129 : Εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες. Hom. H. Cer. 274 : Ὡς ἂν ἔπειτα εὐαγέως ἔρδοντες ἐμὸν νόον ἱλάσκοισθε· et cum eod. verbo 369. Oppian. Hal. 5, 418 : Οὐδέ κε βωμῶν εὐαγέως ψαύσειεν. « In prosa Εὐαγῶς. Philo vol. 2, p. 472, 25 : Ἀκρασίας, ἣν τολμῶσιν οὐκ εὐαγῶς προσάπτειν ταῖς θείαις δυνάμεσιν. » Wakef. Inscr. Lacon. ap. Bœckh. vol. 1, p. 681, n. 1435 : Ὁσίως καὶ εὐαγῶς καὶ μεγαλοψύχως λειτουργήσασαν ταῖν θεαῖν. In ἐναγῶς corruptum notavimus in illo p. 966, B. Neque enim fides haberi potest grammaticis ἐναγὴς in bonam partem dici perhibentibus, velut Nicephoro Greg. in Matthæi Glossar. p. 1 : Τὸ ἄγος καὶ ἐναγὴς, ἀπὸ τοῦ ἅζω τὸ σέβομαι γινόμενα πάλαι μὲν ἐπὶ ἐπαίνου ἐλαμβάνοντο, νῦν δὲ ἐπὶ ψόγου. L. D. Greg. Nyss. t. 2, p. 365, A : Εὐαγῶς ἐπιλέγεσθαι. Synes. p. 69, C : Εὐαγῶς περιστεῖλαι. De inv. cap. S. Joann. in Actt. SS. Jun. t. 4, p. 717, 59 : Εὐαγ. τὸν ἐναγῆ (l. εὐαγῆ) τῆς τοῦ Σωτῆρος ποίμνης χωρίζειν. Hase.]

[Εὐάγης, ους, ὁ, Euages. Εὐάγης Ὑδρεάτης, ποιμήν τις ἀγράμματος καὶ τῆς ἄλλης παιδείας ἄπειρος, ποιητὴς δ' ἀγαθὸς κωμωδιῶν, memoratur ab Dionysio in l. 23 τῆς μουσικῆς ἱστορίας ap. Steph. Byz. v. Ὑδρέα.] D

Εὐάγητος, ὁ, ἡ, Purus, Splendidus. Aristoph. Nub. [277] ipsis nubibus tribuit δροσερὰν φύσιν εὐάγητον, quod Suidas exponit καθαρὰν et λαμπράν [parum accommodatis et ad proximum δροσερὰν et ad sequens ἀποσεισάμεναι νέφος ὄμβριον epithetis] : schol. autem, non solum λαμπρὰν, sed et πανταχοῦ φερομένην [et εὐκίνητον], secundum quam expos. erit ab εὖ et ἄγω [vel potius ἡγέομαι, ut sit Doricum pro Εὐήγητος, unde α producitur, significetque Facile ducendum], ut et de εὐαγὲς dictum est : in altera autem signif. sunt qui ab αὐγὴ deducant. [Priorem Suidæ interpretationem sequutus Eust. Opusc. p. 142, 9 synonymum adjectivi εὐαγὴς facit : Τό τε δὴ μυεῖν εὐαγὲς ἦν ... εὐάγητον δὲ καὶ τὸ ἐποπτεύειν. L. D. De interpr. vocis totoque Aristoph. versu conf. Bentl. Epist. ad Kuster. Mus. crit. Britann. 1821, p. 435. Hase.]

[Εὐάγητος, ὁ, Euagetus, pater Archiæ, qui δέκατος ὢν ἀπὸ Τημένου ἐκ Κορίνθου ἦγαγε τὴν ἀποικίαν [εἰς τὰς]

Συρακούσας, sec. marm. Parium ap. Bœckh. vol. 2, p. 296, 47. L. Dindorf.]

[Εὐαγίδης, ὁ, Euagides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 347, n. 222, 1. L. Dind.]

[Εὐαγίων, ωνος, ὁ, Euagion, n. viri in inscr. Attica a Franzio edita *Intell.-Bl. d. Hall. Lz.* 1835, n. 32, p. 262 : Εὐαγίωνος.]

Εὐάγκᾰλος, ὁ, ἡ, Complexu facilis, Quem facile complecti possumus, Portatu facilis, [Ulnis facile ferendus]. Æsch. Prom. p. 25 [357] de Atlante : Ἔστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς Ὤμοις ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον. [Hesych. et Phot. : Εὐάγκαλον, εὐβάστακτον. Eur. fr. Phaeth. ap. Plut. Mor. p. 608, D : Τόξον εὐάγκαλον.] Quo licet poetico voc. utitur Ælian. de Ænea loquens patrem humeris impositum portante [ap. Suid. : Εὐάγκαλον, ἐλαφρὸν, εὐμαρῆ. « Ὁ δὲ Αἰνείας τὸν πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις, ἐξῆγε φόρτον, ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον. » Οὕτω φησὶν Αἰλιανός. Pollux 2, 139 : Εὐάγκαλον, τὸ εὔφορτον (al. εὔφορον, addito ἢ τὸ ἡδύ). Themist. Or. 18, p. 219, D : Οὐκ εὐαγκάλους μοι ἔτι τοὺς λόγους ποιεῖς. Porphyr. De abst. 1, 45, φορτίον. Lucian. Amor. c. 25 : Εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα. Eust. Opusc. p. 265, 93 : Λιμένες εὐάγκαλοι.]

[Εὐάγκεια, ἡ, Pulchra convallis. Callim. Cer. 82 : Πίνδου ἀν' εὐάγκειαν.]

[Εὐαγκὴς, ὁ, ἡ, Pulchras valles habens, Pulcher vallibus. (V. HSt. in Ἄγκος.) Pind. Nem. 5, 46 : Νίσου ἐν εὐαγκεῖ λόφῳ.]

[Εὐάγλῑς, ῑθος, ὁ, ἡ.] Εὔαγλις, Bonas s. Pulcras habens spicas s. nucleos; de capite allii : nam ἄγλιθες dicuntur οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, vulgo σκελίδια dicta, inquit schol. Nicandri, exp. καλὰς ἄγλιθας ἔχουσα, Al. 432 : Εὔαγλις κώδεια νέον σκορόδοιο ποθεῖσα. Sed notandum in textu scriptum esse εὐαγλὶς oxytonως, ap. schol. proparoxytonως. [Vera scriptura est εὐάγλις.]

[Εὐαγόρα. V. Εὐαγόρη.]

[Εὐᾰγόρᾱς, ου, ὁ, Euagoras. F. Nelei, Apollod. 1, 9, 9, Priami 3, 12, 5. Laco, Herodot. 6, 103. Eleus, Xen. H. Gr. 1, 2, 1. Rex Salaminis Cypri, ib. 2, 1, 29 et ap. alios multos. Casmyli Rhodii pater in epigr. Simonidis Anth. Plan. 3, 23, 2. Alii ap. Pausaniam, Suidam et alibi.]

[Εὐᾰγόραστος, ὁ, ἡ, Facile emendus, Vilis. Hesych.: Εὔωνον, εὔπρατον, εὐαγόραστον, ἢ ὃ μὴ ἄξιον λόγου.]

[Εὐᾰγόρη, ἡ, Euagore, Nereis. Hesiod. Theog. 257; Apollod. 1, 2, 7. Εὐαγόρα mulier in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 915, n. 626, b, 1.]

[Ευαγορων inscriptum numo Attico ap. Mionnet *Supplément* vol. 3, p. 540 : ΑΑΚΕΤΗΣ ΕΥΑΓΟΡΩΝ.]

[Εὐάγρευτός, ὁ, ἡ, i. q. εὔαγρος. Schol. Oppiani Hal. 4, 587. Wakef.]

Εὐαγρέω, In captura felix sum, Prædæ copiam habeo. Ex Epigr. [Phaniæ Anth. Pal. 6, 304, 8, Leonidæ Tar. 9, 337, 1] affertur εὐάγρει non solum pro Feliciter piscare, sed [falso] etiam pro Vale felix. Sed prior significatio convenientior est, in qua et Athen. 7, [p. 297, E] hoc verbo usus est, dicens : Ὅταν εὐαγρήσωσι, θύειν τῷ Ποσειδῶνι τὸν ἁλόντα θύννον. [Julian. Ægypt. Anth. Pal. 6, 12, 4 : Καί σφι δὸς εὐαγρεῖν ἠέρα, γαῖαν, ὕδωρ, Facilem capturam præbere, ut infra notabimus Εὔαγρος de loco dictum uberem præbente capturam. Pro quo Leonidas ib. 13 dicit Ἀνθ' ὧν τῷ μὲν πέμπε δι' ἠέρος εὔστοχον ἄγρην, τῷ δὲ διὰ δρυμῶν, τῷ δὲ δι' ἠιόνων. Xenocr. De alim. c. 27, p. 14 : Οἱ πινναφύλακες εὐαγροῦσι τῇ πίννῃ.]

[Εὐαγρὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔαγρος. Oppian. Hal. 3, 49 : Ὧδε γὰρ εὐαγρής τε καὶ Ἑρμείᾳ φίλος εἴη· 4, 157 : Κούρη λῃσθεῖσα γάμων εὐαγρέϊ δεσμῷ· 587, τέχνη· 5, 442, θήρη· 445, Μοῖρα.]

Εὐαγρία, ἡ, Felicitas et bonus successus in captura, Prospera captura. Lucian. dicitur εὐαγρίαν usurpasse etiam pro Feritate et rusticitate. Sed verba ejus non afferuntur. [Locus est Catapl. c. 5 : Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ubi est Felix captura. Alcæus Mytil. Anth. Pal. 6, 187, 5 : Ἀνθ' ὧν εὐαγρίην τῷ μὲν χθονὸς, ᾧ δὲ διδοίης ἐξ ἁλός. Antip. Thess. ibid. 9, 268, 4 : Ἄμφω, εὐαγρίης δῶρα καὶ εὐτοκίης. Polyb. 8, 31, 6 : Ἐλπίζων καὶ πρὸς αὐτόν τι διατείνειν τὴν εὐαγρίαν τῶν περὶ τὸν Φιλήμενον. Pollux 1, 108 : Ἰχθύων εὐαγρία· et sine genitivo 5, 12.]

[Εὐάγριος, ὁ, Euagrius, n. viri pluribus commune, quos recenset Fabricius in Bibl. Gr. Vitiose ap. Zon. p. 897 Εὐάγριας.]

[Εὔαγρος, ὁ, ἡ, Felix in captura. Soph. OEd. C. 1088 : Τὸν εὔαγρον τελειῶσαι λόχον. Rhian. Anth. Pal. 6, 34, 6 : Πολύαινον εὔαγρον πέμποις. Quintus Mæcius ib. 83, 7 : Εὐάγρου λίνοιο. Zosimus ib. 183, 6 : Εὔαγρον τοῖσδε δίδου κάματον. Leonid. Tar. 7, 295, 1 : Εὐάγρων ἀπὸ κύρτων. Crinagoras 9, 555, 5 : Πολλοῖς εὔαγρον ἐπ' ἰχθύσι, de insula pisculenta.]

[Εὔαγρος, ὁ, Euagrus, n. fictum viri ap. Alciphr. Ep. 3, 3. L. Dindorf.]

[Εὐαγωγὴ, ἡ, Proba institutio. Pseudogalen. vol. 19, p. 230, 3 : Τῆς κατ' αὐτὸν εὐαγωγῆς. Hase.]

[Εὐᾰγωγία, ἡ, Facilitas ad ducendum. Definitt. Plat. p. 413, B : Εὐαγωγία ψυχῆς πρὸς λόγους καὶ πράξεις. Aristot. De virtute p. 1250, 32 : Ἀκολουθεῖ τῇ ἐλευθεριότητι τοῦ ἤθους ὑγρότης καὶ εὐαγωγία καὶ φιλανθρωπία. Philostr. V. Ap. 6, 13 : Εἰ ἁλώσονται ψευδολογίαν τιμῶντες, καὶ ἀξιοῦντες αὐτὴν ὥνπερ τὴν ἀλήθειαν, εἶτα κουφότητα καὶ εὐαγωγίαν. Themist. Or. 13, p. 175, C : Τοῖς Γρατιανοῦ δὲ ὑπάρχοις τὸ βασιλικὸν γνώρισμα ἔπεστιν ἡ πρὸς τὸ καλὸν εὐαγωγία· 15, p. 192, B. || Bona educatio. Æschines p. 48, 20 : Τὴν Ἐπικράτους εὐαγωγίαν ἀνάγεις εἰς ὀνείδη. Plut. Mor. p. 10, C : Εἴ τῳ μέλει τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας. Photio εὐπαιδευσία.]

Εὐάγωγος, ὁ, ἡ, Ductilis, Qui facile duci potest, unde pro Tractabili et docili accipitur. [Habilis, Gl. Xenoph. OEc. 12, 15 : Εὐάγωγοι εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν. Plato Leg. 2, p. 671, B : Ὥστε εὐαγώγους (τὰς ψυχὰς) ξυμβαίνειν τῷ δυναμένῳ παιδεύειν· Reip. 6, p. 486, E : Διάνοιαν, ἣν ἐπὶ τὴν τοῦ ὄντος ἰδέαν ἑκάστου τὸ αὐτοφυὲς εὐάγωγον παρέξει. Defin. p. 412, E : Φιλανθρωπία ἕξις εὐάγωγος ἤθους πρὸς ἀνθρώπου φιλίαν. Isocr. p. 224, A : Τῷ Νείλῳ, ὃς ... ἀνάλωτος μὲν ὢν ... τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, εὐαγωγὸς (sic enim scriptum) δὲ καὶ πρὸς πολλὰ χρήσιμος τοῖς ἐντὸς αὐτοῦ κατοικοῦσιν· 409, D : Τὴν πόλιν εὐαγωγοτέραν ὑπὸ τῶν τυχόντων οὖσαν.] Aristot. Pol. 7, [7] : Ὅτι δεῖ διανοητικοὺς εἶναι τοὺς μέλλοντας εὐαγώγους ἔσεσθαι πρὸς τὴν ἀρετὴν τῷ νομοθέτῃ. [Menander ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 458 : Καὶ φύσει πως εὐάγωγόν ἐστι πᾶς ἀνὴρ ἐρῶν. Polyb. 11, 29, 9 : Ὄχλος πρὸς πᾶν εὐάγωγος. Sext. Emp. p. 363, 27 : Εὐάγωγοι εἰς ἀκολασίαν οἱ νέοι. De equis Pollux 1, 195, Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 258, Hesych. in Εὐήρεας. Schol. Hom. Il. A, 18 : Εὐθεῖαν καὶ εὐάγωγον ὁδόν. Φωνὴ ap. Poll. 2, 117. Εὐχερὲς, εὐθήρατον, εὔληπτον Suidæ s. Photio. Propie de machina Apollod. Poliorc. p. 21, C : Ἡ χελώνη, ἵνα εὐάγωγος ᾖ. Sic τὸ εὐάγωγον ib. p. 22, C. Neutro genere etiam Lucian. Imag. c. 6 : Δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον.] Εὐάγωγα, ap. Diosc., Quæ facile rejiciuntur et excreantur. Sic VV. LL. V. Εὐανάγωγος. [I. q. εὐδιάγωγος, Amœnus ab habitandum. Strabo 5, p. 239 : Ἐφεξῆς δ' ἐστὶ πεδία τὰ μὲν πρὸς τὴν Ῥώμην συνάπτοντα καὶ τὰ προάστεια αὐτῆς, τὰ δὲ πρὸς τὴν θάλατταν· τὰ μὲν οὖν πρὸς τὴν θάλατταν ἧττόν ἐστιν ὑγιεινὰ, τὰ δὲ ἄλλα εὐάγωγά τε καὶ παραπλησίως ἐξησκημένα. || Adv. Εὐαγώγως, in var. script. Cic. Ep. ad Att. 13, 23, 3 : « Quare confice εὐαγώγως. » Ubi alii εὐαγῶς, εὐλαβῶς, εὐκόλως. L. D. Epiphan. t. 1, p. 55, A : Οὐκ ὀρθῶς οὐδὲ εὐαγ. Hase. ἄ]

[Εὐάγων, ωνος, ὁ, ἡ, Beatus certaminibus, Ad bona certamina pertinens. Pind. Nem. 10, 38 : Εὐάγων τιμά. Schol. ἡ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσι τοῖς εὖ ἀγωνισθεῖσιν, ἢ εὖ καὶ καλῶς, τιμή. V. Εὔαθλος.]

[Εὐάγων, οντος et ωνος, ὁ, Euagon, n. viri. Hippocr. p. 957, A : Εὐάγοντι τῷ Δαϊθάρσους. Euagonem Thasium scriptorem sæpius memorat Plin. in N. H. Alius Euagon est apud eund. 28, 3, 6, de quo Salmas. Plin. Ex. p. 246, B. Ap. Arcad. p. 10, 20 inter hyperdisyllaba in γων, quæ ωνος vel ντος flectantur, ponitur ἀάγων vel λάγων, pro quo in cod. Havn. est εὐάγων vel ἐνάγων. Incertum igitur utram flexionem intelligi voluerit grammaticus. Εὐάγων Lampsacenus, ab Athen. 11, p. 508, F, memoratus, vitiose in libris Diog. L. 3, 46 Εὐαίμων vel Εὐαίων vel Εὐάνων vocatur. L. D.]

[Εὐαγῶς. V. Εὐαγής.]

[Εὐάδας. V. Εὐάλας.]

Εὐαδὴς [Εὐάδης] Hesychio εὐήνεμος, afferenti et

εὐαδὲς pro εὔπνουν. Sed addit, quosdam scribere εὐαής: quæ scriptura isti signif. est convenientior. Nam εὐαδὴς significat Placitus, Placens, s. Bene placens, Gratus. [Glossam Hesychii referri ad l. Soph. Phil. 828, Ὑπν᾽ ὀδύνας ἀδαὴς, ὕπνε δ᾽ ἀλγέων, εὐαὴς ἡμῖν ἔλθοις, εὐαίων εὐαίων ἄναξ, in quo metrum non minus quam sententia postulant εὐᾰδὲς, animadvertit Schneider. «Εὐαδὴς, Gratus, var. lect. ad Hippocr. De dec. hab. 4, p. 23, 28.» Boiss.]

Εὐαδίκητος, ὁ, ἡ, Qui facile injuria affici potest, Injuriæ opportunus, obnoxius. Andocid. [p. 31, 7]: Οὐδ᾽ ἔρημος, οὐδ᾽ εὐαδίκητος. Lucian. [Tim. c. 32]: Οὕτως ὑμῖν εὐκαταφρόνητος δοκῶ ἡ πενία καὶ εὐαδίκητος· quia pauperibus potius inferri solet injuria. [Hipparch. ap. Stob. Floril. 108, 81, p. 389: Εὐαδίκητον καὶ φθαρτὸν κεκτημένοι σῶμα. Ptol. Tetrab. p. 157, 19: Ὑπὸ τῶν πλείστων εὐαδίκητοι. Hase. ἄϊ]

[Εὐάδνη, ἡ, Euadne, filia Neptuni et Pitanes, mater Iami, ap. Pind. Ol. 6, 30, 49. Filia Iphis, uxor Capanei, in Euripidis Supplicibus. Conf. Wesseling. ad Diod. 4, 53. Filia Strymonis et Neæræ, Apollod. 2, 1, 1, 1. Mulier in epigr. Metrodori Anth. Pal. 14, 118, 5. L. Dindorf.]

[Εὐάεια, ἡ, Aeris salubritas, spiritus. Athen. 5, p. 205, B: Θυρίδες εὐάειαν παρέχουσαι. Libri εὐαγείαν. ᾱ]

[Εὐαερὴς, ὁ, ἡ, Serenus, vel etiam Perflabilis. Quo sensu Chrys. Hom. 56 in Jo. p. 787: Εἰ νῦν ὑπὲρ τοῦ φωτεινὰς ἔχειν οἰκίας καὶ εὐαερεῖς μυρία δαπανῶμεν χρήματα, οἰκοδομοῦντες κτλ. Int. reddit Salubres, non male, quia domus, ubi venti perflant, fere tales. Suic. Qui aere salubri fruitur, Sub cœlo salubri situs, Ventis refrigerantibus expositus. Seager. Legendum εὐαεῖς. L. Dindorf.]

Εὐᾱερία, ἡ, Tranquillitas cœli, Bud. [Eust. Il. p. 414, 36; 719, 49. Rei accip. scriptt. p. 33. Wakef. Ptol. Tetrab. p. 196, 22. Id. ib. p. 86, 23: Εὐαερίας τε καὶ αἰθρίας. Hase. Plut. Mor. p. 787, D: Εὐδίας δὲ καὶ εὐαερίας γενομένης ὁρμίσασθαι ζητοῦντος. Pollux 1, 106: Ἐπλέομεν ... εὐαερίας οὔσης. || Bonus aer, Bona cœli temperies. Perdiccas Ecphr. Them. Hieros. p. 66, 3: Τὸ νότιον ... εὐαερίαν ἔχον τε καὶ πᾶσαν εὐκαρπίαν. L. D.]

[Εὐάερος, ὁ, ἡ, Bonum aerem habens, Aeri pervius. Matthæi Med. p. 243: Ἀγυιαὶ εὐθεῖαι εὐάερον τὴν πόλιν παρέχουσιν· 246: Τὰ ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις τῆς πόλεως μέρη εὐαερώτερα συμβαίνει εἶναι. Strabo 3, p. 150: Τὸ εὐάερον καὶ τὸ εὔπνουν τοῦ Ζεφύρου· 17, p. 793: Καὶ τὸ εὐάερον ἄξιον σημειώσεώς ἐστιν. Etym. M. p. 389, 37: Ἡ σύνθετόν ἐστι τὸ εὔδιος παρὰ τὸ Δία, ἵν᾽ ᾖ ὁ εὐάερος· 390, 31: Εὔειλος, ὁ εὐάερος τόπος.]

[Εὔαζα, ων, τὰ, Euaza, urbs Asiæ proconsularis, in Hieroclis Synecd. p. 659, ubi v. Wesseling. Acta Conc. Ephes. p. 109, 43 ed. Commel.: Εὐτρόπιος ἐπίσκοπος Εὐάζων. L. Dind.]

[Εὐάζω. HSt. in Εὐάν:] Hinc Εὐάζειν esse constat, Evan clamare. Latini poetæ Evare dicunt; sed hoc Servius [Æn. 6, 517] poni tradit pro Bacchari, a Libero, qui Evan appellatur. [De clamore ipso Soph. Antig. 1134: Ἀβρότων ἐπέων εὐαζόντων. Eur. Bacch. 1035: Εὐάζω ξένα μέλεσι βαρβάροις. Diod. 4, 3: Διὸ καὶ παρὰ πολλαῖς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ... ταῖς παρθένοις νόμιμον εἶναι θυρσοφορεῖν καὶ συνενθουσιάζειν εὐαζούσαις καὶ τιμώσαις τὸν θεόν. Sopater ap. Athen. 4, p. 175, C. Hesych. v. Εὔσαμα. De Baccho ipso H. Orph. 44, 4: Εὐάζων κατ᾽ Ὄλυμπον· et alibi.] In Epigr. εὐάζειν Βάκχῳ, pro Orgia Bacchi celebrare. [Meleag. Anth. Pal. 9, 363, 11: Ἤδη δ᾽ εὐάζουσι φερεσταφύλῳ Διονύσῳ. Boiss. Eadem constr. Himer. Or. 14, 7, p. 616.] Sed et generalius εὐάζειν pro Celebrare: unde εὐάζειν πάσχα Nonnus [Jo. c. 2, 23] dixit pro Celebrare pascha. [Conf. Ἐπευάζω. De bacchando, id est Exsultando, in epigr. Anth. Plan. 4, 289, 5: Τὴν εὐάζουσαν ἐν αἵματι παιδὸς Ἀγαυήν. || Forma media Eur. Bacch. 68: Ἀσίας ἀπὸ γαίας ἱερὸν Τμῶλον ἀμείψασα θοάζω Βρομίῳ πόνον ἡδὺν κάματόν τ᾽ εὐκάματον, Βάκχιον εὐαζομένα θεόν. Sed suspecta est scriptura. Pass. Eust. Opusc. p. 58, 45: Καὶ γὰρ ἐν τῇ τῶν Πυθίων ἑορτῇ ἐγεννήθη (Pindarus), ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς εἰπών, Πενταετηρὶς ἑορτὰ βουπομπὸς, ἐν ᾗ πρῶτον ἐβάσθην ἀγαπατὸς ἐν σπαργάνοις, ὅ ἐστιν ἐλέχθην, ὡς ἀπὸ τοῦ βάζω, ἢ καὶ ἄλλως ἐνάσθην, εὐφημήθην, ὡς ἀπὸ τοῦ εὐάζω. Veram in l. Pindari scripturam esse εὐνάσθην aliunde constat.] Ceterum ex Evare, quo Latini Græcum εὐάζειν reddunt, factum esse Ovare crediderim. [Conf. Εὔα. Gl.: Εὐάζω, Ovo. Hesych.: Εὐάζει, θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται. Schol. Aristoph. Av. 874. Inter verba in ᾰζω quæ α corripiant refert Herodian. Π. μον. λ. p. 23, 2.]

Εὐᾱὴς, ὁ, ἡ, Utiliter spirans, ad verbum, Bene spirans, Salubriter spirans. Herodot. [2, 117]: Εὐαέϊ τε πνεύματι χρησάμενος καὶ θαλάσσῃ λείῃ, Vento molliter spirante. Sed in omnibus edd. εὐαγέϊ hic perperam legitur pro εὐαέϊ. De quo errore et in Εὐαγὴς admonui, ubi VV. LL. ex. illud afferunt. [Eur. Hel. 1504: Εὐαεῖς ἀνέμων πνοάς· fr. Clarom. Phaeth. 1, 36: Ἀνέμων εὐαέσιν ῥοθίοις. Antiphil. Anth. Pal. 10, 17, 6: Εὐαεῖ θαρσαλέοις Ζεφύρῳ.] Ap. Hesiod. autem [Op. 599], Χώρῳ ἐν εὐαέϊ [εὐαεῖ], In loco, qui vento salubriter spiranti est expositus. [Hesych. in gl. ante Εὔζηλος posita: Εὐδὲς, εὔυπνον, εὐήνεμον, pro Εὐαὲς, εὔπνουν, ut recte conjecisse videtur Is. Vossius. L. D. Ezech. iambogr. ap. Euseb. Præp. ev. p. 445, D: Τῇδε εὐαεῖ νάπῃ. Hase.]

[Εὔαθλος, ὁ, ἡ, Bene certans, Ad bona certamina pertinens. Pind. Isthm. 6, 1: Λάμπωνος εὐάθλου γενεᾶς ὕπερ. Epigr. Anth. Plan. 5, 363, 1: Εὐάθλων γεράων.]

[Εὔαθλος, ὁ, Euathlus, n. rhetoris, ap. Aristoph. Ach. 710, Vesp. 592, ad quos ll. v. schol. et intt. Suidæ in h. n. Alius mentionem fecerat Stesichorus ap. Athen. 14, p. 619, D, E. Cursoris Plato Theag. p. 129, A. Ignoti hominis inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 232, n. 150, 9.]

[Εὐαί. V. Εὐάν.]

[Εὐαιμία, Bonitas sanguinis. Galen. vol. 7, p. 340. L. Dindorf.]

[Εὐαιμονίδης, Εὐαιμόνιος. V. Εὐαίμων.]

[Εὐαιμορράγητος, ὁ, ἡ, Qui facile sanguinem effundit. Aetius 15, 5. Weigel. Galen. vol. 19, p. 457, 8: Εὐαιμορράγητοι τόποι καὶ δυσεπίσχετοι. Hase. Paul. Ægin. 6, 30: Αἱ πλαδαραὶ (ἀντιάδες) εὐ. καθίστανται. ᾰ]

[Εὔαιμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔναιμος. Erotian. v. Ἀραιά: Ἐν δὲ α᾽ τῶν Γυναικείων, κἀν τῷ Περὶ ἀρχαίης ἰητρικῆς φησὶ σώματα ἀραιὰ καὶ εὔαιμα. Ms. Dorv. et Eust. εὔμενα. Foes. OEc. v. Ἀραιὸς, quem v., corrigit ἔναιμα, s. potius μανά. Angl.]

[Εὐαίμων, ονος, ὁ, Euæmon, Thessalus. Hom. Il. B, 736 et alibi, Apollod. 3, 10, 8, Pausan. 7, 19, 10; 10, 27, 2. Unde patronym. Εὐαιμονίδης, de filio ejus Eurypylo, Il. E, 76, Λ, 810. || F. Neptuni et Clitus, Plat. Critiæ p. 114, B. F. Lycaonis, Apollod. 3, 8, 3. V. etiam Εὐάγων. || Πόλις Ὀρχομενίων. Θεόπομπος ἕκτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Εὐαιμόνιος, Steph. Byz.]

[Εὐαινετίδης, ὁ, Euænetides. Hesych.: Λέσβιος ᾠδός· οἱ μὲν τὸν Εὐενετίδα (ita codex) ἀκούουσι τὸν ἀπὸ Ἀντίσσης κτλ. Scribendum Εὐαινετίδαν. De quo homine locis grammaticorum ab interpretibus Hesychii citatis accedunt Prov. Bodl. p. 71, A, ed. Gaisf., ubi Εὐεμετίδην vel Εὐμετίδην scriptum, quod nihil est nisi Εὐαινετίδην. Εὐαίνετον dicit Photius. L. Dind.]

[Εὐαίνετος, ὁ, Euænetus, f. Carani, Lacedæmonius, Herodot. 7, 173. Archon Att. ol. 111, 2, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 346, n. 221, 3, ap. Diodor. 17, 2, et alibi. Alii ap. Callim. Epigr. 60, 1, in numis Syracusanis ap. Mionnet. *Descript.* vol. 1, p. 295-6, et alibi. L. Dind.]

[Εὐαίνη, ἡ, Euæne, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 246, 15. L. Dind.]

[Εὐαίνητος, ὁ, ἡ, Laudatus. Pind. Pyth. 4, 177, Ὀρφεύς.]

[Εὐαῖοι, οἱ, Euæi, gens Cananæa, Exod. 3, 8, 17, et alibi sæpius in V. T. libris. V. Cellar. Georg. ant. 3, 13, 5.]

[Εὔαιος, ὁ, Euæus, Sybarita, Pythagoreus, ap. Iambl. V. P. c. 36, p. 526 Kiessl. Libri duo Ἔναιος. Scribendum igitur Ἔνδιος. Similes vel easdem corruptelas notavimus in hoc ipso nomine et in Εὔδιος. L. Dindorf.]

Εὐαίρετος, ὁ, ἡ, Expugnatu facilis, Facile expugnabilis. In qua signif. citatur e Xenoph. [Comm. 3, 1, 10: Οὐ τοίνυν οὗτοί γε ἄδηλοι, ἀλλ᾽ ἐπιφανεῖς πανταχοῦ ὄντες, εὐαίρετοι ἂν εἶεν. Legendum esse εὐεύρετοι plu-

ribus alibi dicam. L. D.] Item, Qui facile eligi potest, Electu facilis. In VV. LL. [Priori signif. Herodot. 7, 130 : Χώρην εἶχον εὐαίρετόν τε καὶ ταχυάλωτον. Pollux 1, 171, τεῖχος. || Facile capiendus. Poll. 5, 50, λαγώς.]

Εὐαισθησία, ἡ, ut ap. Laert. [7, 107], ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, Sensuum vigor et integritas, Bud. interpr. [Conf. id. 3, 78, 98, 99.] Citatur itidem ex Leg. Plat. [Tim. Locr. p. 103, C], εὐαισθησίαν ἔχειν, pro Integris uti sensibus. [Cui forma Dor. εὐαισθασία restituenda. Conf. autem Plat. Tim. p. 76, D. Aristot. De partt. an. 2, 10; Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 60. L. D. Galen. vol. 19, p. 680, 5. Id. ib. p. 676, 12 : Εὐαισθησίας, δυσαισθησίας· et p. 659, 2, de calculo vehementem dolorem moliente in ureteribus, διὰ τὴν στενότητα καὶ εὐαισθησίαν τούτων. Id. vol. 6, p. 425, 5 : Διὰ τὴν τῶν νεύρων εὐαισθ., Ob exquisitiorem nervorum sensum. Hase.]

[Εὐαισθητέω, Bene sentio, Acri sensu præditus sum. Tzetz. Hist. 4, 451 : Τὴν δὲ Νιόβην ἔφασαν ἔνδακρυν λίθον εἶναι, ὅτι παντὸς ἀναίσθητος ἐκ πάθους γεγονυῖα πρὸς μόνον ἦν τὸ δάκρυον ἄγαν εὐαισθητοῦσα. L. D. Pallad. Hist. Laus. p. 54, A. Epiphan. t. 2, p. 333, D, de bestiis : Ὥσπερ ἄνθρωποι εὐαισθητοῦντες. Hase.]

Εὐαίσθητος, ὁ, ἡ, Sensu valens, Sensum acrem habens, q. d. Facile sensu percipiens, ut [Plat. Leg. 7, p. 812, C : Διαφερόντως εὐαισθήτους δεῖν γεγονέναι περί τε τοὺς ῥυθμοὺς καὶ τὰς τῶν ἁρμονιῶν συστάσεις· Tim. p. 75, C : Εὐαισθητοτέρα ... πολὺ δὲ ἀσθενεστέρα παντὸς ἀνδρὸς προσετέθη κεφαλὴ σώματι. Eodemque gradu Aristot. Probl. 7, 6.] Aristot. De anim. 5 : Τὴν μὲν οὖν πόῤῥωθεν τῶν αἰσθήσεων ἀκρίβειαν ἥκιστα, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει· τὰ δὲ περὶ τὰς διαφορὰς, μάλιστα πάντων εὐαίσθητον. Sic dicitur [De partt. an. 2, 17] ἄνθρωπος εὐαισθητότατον τῶν ἄλλων ζώων. [De elephante H. A. 9, 46. Aret. p. 65, 44 : Τὸ δὲ ἀραιὸν εὐαίσθητον. Præpositioni πρὸς jungitur ap. Greg. Nyss. vol. 2, p. 175, D : Εὐαίσθητος γενοῦ πρὸς τὴν περιέχουσαν νόσον.] Et τὸ εὐαίσθητον, sicut τὸ δυσαίσθητον, substantive, Sensus vigor, ap. Galen. [|| Passive, Facile sentiendus, Aristot. De cœlo 2, 6 : Ἔτι δὲ καὶ τὸ μὴ λανθάνειν ἐπὶ τούτων εὐλογώτερον· εὐαισθητότερα γὰρ τὰ παρ' ἄλληλα τιθέμενα. Plut. Mor. p. 956, F : Τὰ γοῦν θερμὰ τῶν ὑδάτων ἀκέσιμα καὶ πρὸς θεραπείαν εὐαίσθητα. Pollux 5, 12, ἴχνη. L. Dind.]

[Εὐαισθητοτέρως, Acriori sensu. Plato Reip. 7, p. 527, D : Τὸ περὶ ὥρας εὐαισθ. ἔχειν καὶ μηνῶν καὶ ἐνιαυτῶν.]

[Εὐαισθήτως, Cum sensuum vigore, facilitate ad perceptionem. Plato Leg. 2, p. 661, B : Πάντα ὅσα ἔχεται τῶν αἰσθήσεων εὐαισθήτως ἔχειν· 670, B : Τῶν ῥυθμῶν καὶ τῶν ἁρμονιῶν εὐαισθ. ἔχειν. Eust. Opusc. p. 321, 50 : Εὐαισθ. ἔχεις σεαυτοῦ καὶ ἐπὶ τοιούτοις δάκνῃ τὴν ψυχήν. Theodor. Stud. p. 276, A : Τοῖς εὐαισθ. δεχομένοις τοὺς λόγους. L. D. Basil. M. vol. 2, p. 65, A; 66, E. Boiss. || Passive, Ut facile percipiatur, Ms. apud Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 269, col. 2, A : Περὶ τῆς ζωοποιοῦ νεκρώσεως τοῦ Ἰησοῦ καὶ θεοῦ τῆς ἀεὶ γινομένης εὐαισθητῶς (sic) ἐν τοῖς τελείοις. Memorat etiam Pollux 9, 162. L. Dind.]

[Εὐαίτητος sine interpretatione ponit Suidas.]

[Εὔαιφνος, ὁ, Euæphnus, Spartanus, belli Messenii auctor, ap. Diod. Exc. p. 548, Pausan. 4, 4, 5 sq.]

[Εὐαίχμη, ἡ, Euæchme, f. Hylli, Pausan. 4, 2, 1. F. Megarei, 1, 43, 4.]

Εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui vita est beata, Qui beatam vitam degit, Beatus. [Εὔγηρως, εὔμοιρος (si ita scripsit : nam in cod. adverbia ponuntur, recte habitura, si gl. referenda fuerit ad locum, in quo εὐαίων adverbialiter dictum esset) interpr. Hesychius. Eur. Ion. 125 : Εὐαίων εὐαίων εἶης, ὦ Λατοῦς παῖ· Bacch. 426 : Εὐαίωνα διαζῆν. Dioscorid. Anth. Pal. 7, 178, 3 : Εὐαίων ἀσινῆ τείνοις βίον. Anon. ib. 449, 3.] Callim. H. in Del. [292]: Καὶ εὐαίων Ἑκαέργη, ubi schol. εὐαίων exp. ἡ μακαρία. [L. Min. 117, Epigr. 54, 3.] Ap. Soph. Philoct. [825] vocatur ὕπνος εὐαίων pro ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, ut scribit schol. In Epigr. autem [Dioscorid. Anth. Pal. 7, 178, 3] εὐαίων βίος, q. d. Vita ævi felicis. [Æsch. Pers. 711 : Βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις, ὡς θεὸς, διήγαγες. Soph. Tr. 81 : Τὸ λοιπὸν ἥδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν· fr. ap. Plut. Mor. p. 21, C : Τῶν πολλῶν καλῶν τίς χάρις, εἰ κακόβουλος φροντὶς ἐκτρέφει τὸν εὐαίωνα πλοῦτον; Eur. Iph. A. 551 : Εὐαίωνι πότμῳ. De accentu paroxytono v. Arcad. p. 181, 13.]

[Εὐαίων, ωνος, Euæon, n. viri, in inscr. Cea ap. Bœckh. vol. 2, p. 388, n. 2503, Halicarn. ib. 449, p. 2655, 12, 18, ap. Aristoph. Eccl. 408, Demosth. p. 537, 20 seq. V. Εὐάγων.]

Εὐάκεστος, ὁ, ἡ, Medicatu curatuque facilis. Hippocr. De victu in m. acutis [p. 390, 29] : Οὐχ ὁμοίως ταύτῃσιν ἀνήκεστοί εἰσιν, ἀλλὰ πολλῷ εὐακεστότεραι. [ᾰ]

[Εὐάκης, ὁ, ἡ, unde adv. Εὐακῶς, Ut facile curari possit, forma Ion. Εὐακέως, Aretæus p. 99, 49 : Ἦν ὁ χῶρος ὑγιασθῇ εὐακέως.]

[Εὐακολουθία, ἡ, Rectus ordo, Commoda dispositio. Greg. Nyss. t. 3, p. 77, B. Hase.]

[Εὐακόλουθος, ὁ, ἡ, Consequens. Achmes Onirocr. p. 248, 1 : Εὐακόλουθον ἐστίν. Hase.]

[Εὐάκόνητος, ὁ, ἡ, Bene acutus. Schol. Nicandri Al. 411 : Εὐακονήτῳ ξυρῷ. Wakef.]

[Εὐάκουστος, ὁ, ἡ, Facile audiendus. Euseb. H. E. 2, 23, 5 : Ἵνα ᾖ εὐάκουστα τὰ ῥήματα. ᾰ]

Εὐάκτιν, ινος, ὁ, ἡ, Pulcros habens radios, ap. Moschop. [Etym. M. p. 491, 50 : Τὰ γὰρ εἰς ις σύνθετα τὴν τῶν ἁπλῶν φυλάττει κλίσιν, οἷον, ἀκτίν ἀκτῖνος, εὐάκτιν εὐάκτινος, γλώχιν γλώχινος, τριγλώχιν τριγλώχινος. Arcadius p. 10, 3.]

[Εὐακῶς. V. Εὐακής.]

[Εὐἄλαζόνευτος, ὁ, ἡ, De quo facile gloriari possis. Aristot. Rhet. 2, 15 : Ἐντιμότερα καὶ εὐαλαζόνευτα. Wak.]

Εὐαλαζονεύοντες, Ad jactandum apti, in VV. LL., quod valde suspectum est. [Est nihili.]

[Εὐάλας, ὁ, Eualas, Spartanus. Thuc. 8, 22, ubi Εὐάδας cod. Vatic., supra scripto λας.]

Εὐαλδὴς, ὁ, ἡ, Bene crescens et feliciter, Bonum incrementum accipiens. Hesych. εὐαλδῆ exp. εὐαυξῆ. [Vitiose Photius : Εὐαλδεῖ, εὐεξεῖ, pro εὐαυξεῖ, nisi etiam accusativi reponendi sunt, ut ap. Hesychium. Marcellus Anth. Pal. App. 50, 24 : Ποίην χιλῷ εὐαλδεῖ χλωρὰ θέουσαν. Anon. ib. 9, 325, 2 : Εὐαλδὲς φῦκος. V. etiam Εὐαλσής. || Active, Fœcundans, Arat. Phæn. 217 : Καλὸν ὕδωρ εὐαλδέος Ἱπποκρήνης. Plut. Mor. p. 664, C : Τὰ δὲ ἀστραπαῖα τῶν ὑδάτων εὐαλδῆ καλοῦσιν οἱ γεωργοὶ καὶ νομίζουσι. Pro quo male εὐαρδέστερα in inscr. Quæst. nat. c. 4, p. 912, F, ubi v. Wytt., et ap. schol. Stobæi Ecl. Phys. vol. 2, part. 1, p. 448, ubi minus emendate scriptum repeti locum alterum Plutarchi, ut alibi alia Plutarchea, fugit Heerenium. L. Dind.]

|| Εὐαλδέως, ap. Hippocr. [p. 2, 19], qui quod dicit δεξιῶς καὶ εὐαλδέως, Cornar. vertit Feliciter et cum profectu.

[Εὐαληνοὶ, ἔθνος, περὶ οὗ φησι Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀραβίας, Steph. Byz.]

Εὐαλθὴς, ὁ, ἡ, Sanatu facilis. Εὐαλθέα, inquit Erotian., expositor verborum Hippocratis, εὐθεράπευτα. [Hippocr. p. 803, H : Εὐαλθέα γὰρ τὰ τοιαῦτα· 831, E : Εὐαλθέστερα τῶν ἑτέρων. Aret. p. 51, 8 : Τῶν ἄλλων ἥδε εὐαλθεστέρη. || Active, Facile sanans, ap. Nicand. Al. 326 : Μογέοντι φέροις εὐαλθέ' ἀρωγήν· 543 : Τῆς σύγ' ἀπ' εὐύδροιο νάπης εὐαλθὲς ὄνειαρ ... πορεῖν κυάθου κοτυληδόνα, schol. legisse videtur εὐανθές. Εὐαλδὲς Schneider.]

[Εὐαλκὴς, ὁ, ἡ, Validus, Robustus. Νεότης, Numen. ap. Clem. Al. Str. 1, p. 411. Hemst.]

[Εὐάλκης, ους, ὁ, Eualces, Atheniensis, Xen. H. Gr. 4, 1, 40. Scriptor Ephesiacorum ap. Athen. 13, p. 573, A. Homo Cretensis ap. Leonidam Anth. Pal. 6, 262, 3, ubi Εὐαλκὴς cod. Palat.]

[Εὐαλκίδας, ὁ, Eualcidas, Eleus, Pausan. 6, 16, 6. Εὐαλκίδης Eretriensis ap. Herodot. 5, 102. ῐᾱ]

[Εὔαλκος, ὁ, Eualcus, Lacedæmonius, ap. Plut. Pyrrhi c. 30.]

Εὐαλλοίωτος, ὁ, ἡ, cui opp. δυσαλλοίωτος. [Qui facile immutari potest. Galen. vol. 11, p. 489, B, ab Hemst. cit. Schol. Hippocr. vol. 2, p. 303 ed. Dietz. : Ἡ ὑγρὰ (τροφὴ) ὡς εὐαλλοίωτος ἑτοίμως ἀναδίδοται. Vitiose Εὐαλοίωτος, ap. Olympiodor. ad Plat. Alcib. p. 84 : Τοῦ σιτίου, εἰ εὐαλοίωτον καὶ εὔπεπτον. L. Dind.]

[Εὐαλσὴς, ὁ, ἡ, Nemorosus, Pulcros habens saltus. Strabo 3, p. 152 : Νησίον εὐαλσὴς καὶ εὐάμπελον. Ita Casaub. ex conjectura. Libri εὐαλδὲς, εὐαλθὲς, εὐαλτές.]

[Εὐάλφῑτος, ὁ, ἡ, Qui est bonæ farinæ. Leon. Tar. Anth. Pal. 7, 736, 5 : Οὐκ εὐάλφιτος φυστή.]

Εὐᾰλωσία, ἡ, Hesychio teste dicitur Ceres, quoniam μεγάλας τὰς ἅλως ποιεῖ καὶ πληροῖ, Quoniam implet aras frugam copia. [Conf. Ἁλωαῖος.]

Εὐάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest, vel expugnatu facilis, [Expugnabilis, Gl.] ut εὐάλωτον κλέπταις, Naz. Ap. Galen. autem Ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, Obnoxii febribus quotidianis. [Xen. Cyneg. 9, 9 : Αἱ ἔλαφοι οὐκ εὐάλωτοί εἰσιν. De eodem Aristot. H. A. 9, 5 : Διὰ τὴν παχύτητα εὐάλωτος. Plato Phædr. p. 240, A : Εὐάλωτον ὁμοίως (puerum amanti). Plut. Mor. p. 620, C : Ἂν μὴ τῷ μεθύειν εὐάλωτος ᾖ· 334, D : Τῷ τέρπειν δὲ οὐκ ἦν εὐάλωτος εἰς τὸ μιμεῖσθαι· 256, E : Μειρακίῳ πρὸς ἡδονὰς εὐαλώτῳ· Dion. c. 2 : Πρὸς οὐδὲν ἀκροσφαλεῖς οὐδ' εὐάλωτοι πάθος· Sert. c. 11 : Εὐάλωτον εἰς δεισιδαιμονίαν εἶναι φύσει τὸ βαρβαρικόν· 10 : Οὔτε ὑφ' ἡδονῆς οὔτε ὑπὸ δέους εὐάλωτος· Crass. c. 6 : Ὑπὸ πάντων διὰ κολακείας εὐάλωτος. Pollux 1, 158, στρατιῶται et alibi πόλις. Comparat. Dio Cass. 44, 16; 56, 19, et superlat. 60, 2; 78, 60. Vitiose ap. Hesych. Εὐαλῶς, εὐχερῶς θηρώμενος. L. D. Adv. Εὐαλώτως Philo vol. 1, p. 129, 17 : Εὐαλ. καὶ ὡς ἂν ἐκ τύχης, Facile fortuitoque. Hase. ᾰ̆] B

[Εὐαμερίς. V. Εὐημερίς.]

[Εὐαμερίων, ωνος, ὁ, Euamerion. Pausan. 2, 11, 7 : Τῷ δὲ Ἀλεξάνορι καὶ Εὐαμερίωνι, τῷ μὲν ὡς ἥρωι μετὰ ἥλιον δύναντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. Εἰ δὲ ὀρθῶς εἰκάζω, τὸν Εὐαμερίωνα τοῦτον Περγαμηνοὶ Τελέσφορον ἐκ μαντεύματος, Ἐπιδαύριοι δὲ Ἀκέσιον ὀνομάζουσι.]

[Εὐάμερος. V. Εὐήμερος.]

[Εὐάμπελος, ὁ, ἡ, Bonas vites habens. Strabo 3, p. 152; 5, p. 247; 6, p. 269, et al. Epigr. Anth. Pal. 7, 544, 1. Nonnus Dionys. 12, 300; 16, 275. Pollux 1, 228. || Bacchi epith. in ep. Anth. Pal. 9, 524, 6 : Διόνυσον, Εὔϊον, εὐχαίτην, εὐάμπελον. Mensis Ægypt. Epiphi epitheton ib. 9, 383, 11.]

[Εὐάν. HSt. in Εὐοῖ :] Εὐοῖ, quasi εὖ οἱ, Bene (sit) illi. Vox est, quæ Baccho acclamabatur a bacchantibus mulieribus, Lat. Euoe, et Evohe. [Eur. Bacch. 141 : Ὁ δ' ἔξαρχος Βρόμιος εὐοῖ. Soph. Tr. 219 : Ἰδού μ' ἀναταράσσει εὐοῖ μ' ὁ κισσὸς ἄρτι Βακχίαν ὑποστρέφων (ὑποτρέφων Wakef.) ἅμιλλαν. Ubi, quod etiam metri quædam perversitas ostendit, scriptura non est integra, neque ap. Aristoph. Thesm. 994 : Εὔϊον εὔϊον εὐοῖ ἀναχορεύων. Lucian. Bacch. c. 2 seqq.] Et εὐοῖ Βάκχε, quod Virg. et Ovid. dicunt Evohe Bacche. Dionys. P. [702] : Καὶ μετὰ ληνάων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο, Ζώματα καὶ νεβρῖδας ἐπὶ στήθεσσι λαβόντες [βαλόντες], Εὐοῖ Βάκχε λέγοντες· Eust. annotat esse ὑμνητικὸν λόγον, quod Baccho acclamabatur [schol. Soph. Ant. 1136 : Εὐοῖ λεγόντων, ὅς ἐστιν ὕμνος Διονύσου] : sicut et εὐὰν, unde εὐάζειν deducitur : diciturque Εὔϊος ipse Bacchus. Sed alios scripsisse εὐοῖ cum aspiratione, tanquam adverbium primitivum ex quodam enthusiasmo proficiscens [quocum comparari posset ἐφευάζω, quod v., nisi librarii error videretur] : alios autem tenuasse, accipientes pro εὖ αὐτῷ. Hactenus Eustath. [Quocum conf. schol. Eur. Phœn. 649, 655 Matth.] At ego fateor quidem, ubi non additur vocat. Βάκχε, convenire εὖ οἱ pro εὖ αὐτῷ : sed quum adjungitur, qui quadrare possit, non video; quis enim εὖ αὐτῷ Βάκχε pro εὖ σοι Βάκχε dicat? Pro me autem facit unum exemplar, cujus inter alia ex Regia Bibl. patri meo facta fuit copia, Dionysium sub typis suis habenti : quum enim ex iis quædam εὐοῖ, quædam εὖ οἱ haberent, in uno εὖ σοι legebatur. [Etym. M. p. 391, 12 : Εὔϊος καὶ Εὔσιος ὁ Διόνυσος, καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίφθεγμα εὖσοι καὶ εὖοῖ (l. εὐοῖ) κατὰ Λάκωνας· quod pluribus explicat in seqq. Harpocratio in Εὐοῖ : Ἀριγνώτη δέ φησιν ὅτι τινὲς ἔλεξαν εὐοῖ ἀντὶ τοῦ εὖ σοι, τὸ εὕρημα τοῦ κατόπτρου ἐπαινέοντες.] Quod nisi ita legamus, εὐοῖ conjunctim scribendum, minimeque ad id, quod sonat, pronomen οἱ respiciendum fuerit. Ac profecto scrupulum injicit et vox Σαβοῖ, quæ alteri aliquando adjungitur, ut a Dem. [p. 313, 26] : Καὶ βοῶν, εὐοῖ σαβοῖ· ubi Æschini exprobrat, eum aliquando matrem ad sacra comitari solitum, et clamare εὐοῖ, σαβοῖ : quomodo enim et in σαβοῖ separabimus οἱ ab altera syllaba? [Ap. Demosthenem pro εὐοῖ vitiose lectum ab nonnullis αἰβοῖ et εὖ βοῖ. Quorum alterum ante oculos habuit Psellus II. τῶν ὀνομάτων τῶν ὀικῶν p. 109 ed. Boiss. : Οἱ μὲν γὰρ εὖ οἷ φασι λέγεσθαι, οἱ δὲ εὖ βοῖ. Τὸ μὲν εὖ οἷ ἑλληνικώτερόν ἐστι, τὸ δὲ εὖ βοῖ βαρβαρικώτερον. Ad eandem formulam referenda Hesychii gl. : Εὔσαμα, ἀναφώνημα εὐαστικὸν καὶ Βακχικὸν ἐπίφθεγμα· καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν εὐάζειν καὶ σαβαῖοι βακχεύοντες. De qua minus probabiles sunt conjecturæ interpretum et Valckenarii Ep. ad Rœv. p. 79.] Vicissim tamen quum Evohe Virgilianum pariter et Ovid. considero, in eo mihi videor aspirationem particulæ οἱ agnoscere, seorsim positæ. Dicam igitur infra [in Σαβοῖ], quomodo nodus hic solvi posse mihi videatur. [Ubi conjicit HSt. σαβοῖ esse voc. Phrygicum ex εὐοῖ corruptum. Sed grammaticorum etymologiam per se non ferendam refellunt quæ deinceps ponentur hujus stirpis interjectiones et vocabula peregrinæ haud dubie originis. Accentum εὐοῖ præcipiunt Herodian. in Crameri An. vol. 3, p. 279, 21, Apollonius De advv. p. 588, 26, Regg. prosod. p. 460, 174 sive Arcadius p. 183, 19, ponens inter advv. σχετλιαστικὰ, ut Suidas et Theognostus infra cit., apud quem male est oxytonon, ut apud Photium v. Εὐοὶ, Pausaniam l. infra in Εὐὰν ab HSt. cit., et alibi in libris negligentius scriptis, ut apud Aristoph. Lys. 1292, ubi forma εὐοῖ conjungitur cum forma εὐαί : Αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ, ὡς ἐπὶ νίκῃ, ἰαὶ, εὐοὶ εὐοὶ (εὔοῖ εὔοῖ Rav.) εὐαὶ εὐαί (εὐαιευαί Rav.), ut Eccl. extr. : Αἴρεσθ' ἄνω, ἰαὶ, εὐαὶ, δειπνήσομεν εὐοῖ, εὐαὶ, εὐαὶ ὡς ἐπὶ νίκῃ, εὐαὶ εὐαὶ εὐαὶ εὐαὶ (Aldina semper εὖ αἶ), ubi metra ostendunt turbatum nonnihil esse ab librariis. Accentum acutum testatur Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 36, 17 : Τὸ δὲ εὐαὶ παρὰ τῷ αὐτῷ (Εὐπόλιδι) ὀξύνεται, εὐαὶ σαβαί. Theodosii errorem, εὐοῖ εὐαὶ εὐὰν et fortasse etiam εὐὰ (ut pro tertio εὐαὶ est apud Suidam) ex hoc l. afferentis, notavi in Εὐά. Sed ERA EROE sæpius est in vase Bacchicam picturam habente penes Durandum *Cabinet* n. 392, de quo v. Jahn. *Vasenbilder* p. 21. Qui affert etiam l. Epiphanii Expos. fid. cath. n. 10 : Διονύσιοι δὲ ἕτεροι ... εὐάζοντες τὸ οὐὰ οὐὰ ἐκείνην τὴν Εὔαν ἔτι τὴν δι' ὄφεως ἀπατηθεῖσαν ἐπικαλούμενοι, ubi εὐὰ εὐὰ pro οὐὰ οὐὰ Salmas. Confut. anim. Cercoetii p. 82. De εὐοῖ εὐὰν v. in Εὐὰν, de quo HSt. :] Εὐὰν [α longo : v. Etym. M. p. 5, 46, Epim. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 340, 20, Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 37, 27, qui, quod mireris, præcipit accentum gravem, nisi error subest : acutum certe ter ponit Draco p. 9, 19; 40, 19; 107, 6], alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant : de qua itidem dubitat Eust., an potius dividenda sit, scribendo εὖ ἄν. [Memorat iterum ad v. 566 : Αἱ νησιώτιδες αὗται γυναῖκες ἀνευάζουσι, τουτέστιν ὑμνοῦσι τὸν Εὔϊον Διόνυσον, εὐοῖ εὐᾶν (alius liber εὐὰν) ἀνακράζουσαι, ταῦτα δὴ τὰ ἐπὶ Διονύσῳ ἐνθουσιαστικὰ ἐπιφωνήματα. Schol. ad v. 579 : Εὖαν (sic) λέγουσιν ἐπίφθεγμα ὕμνου εἰς τὰ Διονύσια τελούμενον. Cum εὐοῖ conjunctum ponit Etym. M. p. 391, 15, et qui α produci et acutum in ultima poni testatur, Draco ll. citatis. Lucian. Tragœdop. 38 : Κελαδοῦσι Κρητὶ ῥυθμῷ νόμον εὐὰν Κορύβαντες. Clemens Al. Protr. p. 11 : Διόνυσον μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι ... ἀνεστεμμένοι τοῖς ὄφεσιν, ἐπολολύζοντες εὐὰν, Εὔαν ἐκείνην, δι' ἣν ἡ πλάνη παρηκολούθησε. Καὶ σημεῖον ὀργίων βακχικῶν ὄφις ἐστὶ τετελεσμένος· αὐτίκα γοῦν κατὰ τὴν ἀκριβῆ τῶν Ἑβραίων φωνὴν τὸ ὄνομα τὸ Εὔια δασυνόμενον ἑρμηνεύεται ὄφις ἡ θήλεια. Veriorem etymologiam monstrat Hesychius : Εὐὰν, ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν.] Pausan. Mess. [4, 31, 4] tradit Montem quendam Itoniæ urbi vicinum Evan fuisse nominatum ab ea voce Bacchica [εὐοῖ, quod εὖοι scribitur in libris nonnullis], quam et Bacchus et mulieres cum eo bacchantes illo primum loco ediderint. At Lat. poetis [Lucret. 5, 742, Ovid. Met. 4, 15] est Evan et Bacchi cognomen. [Conf. Εὔας. Eur. Tro. 325 : Πάλλε πόδ' αἰθέριον, ἄναγε χορὸν, εὐὰν εὐοῖ· ubi ex cod. Havn. εὖ ἄν, εὖοῖ (sic) annotavit Matthiæ. Schol. Vat. : Τὸ εὖ ἂν εὖ οἷ βακχικὰ ἐπιφθέγματα. Εἰσὶ δὲ ἐπιρρήματα θειασμοῦ. Διόρισον. Τὰ δὲ θειασμοῦ, οἷον εὖ οἷ εὖ ἄν. Similia schol. Dionysii in Bekk. Anecd. p. 951, ubi additur 19 : Τὸ (sic) εὐοῖ εὐὰν ἀλόγως δασεῖαν ἔχουσιν ἐν τῷ τέλει, ἁπλᾶ ὄντα, εἰ μή τις εἴπῃ τὸ σφοδρὸν πνεῦμα τοῖς βακχιάζουσιν ἁρμόζειν. Apud Apollon. De constr. p. 320, 1 : Ἀλλ' οὐ τοῦτό φημι αὐταρκες Διότι συνεστάναι ἐκ διαφόρων μερῶν τοῦ λόγου, ἐπεὶ οὐδὲν ἐκώλυε τοῖς σεσημειωμένοις

ξμοια αὐτὰ καθίστασθαι, τῷ εὐοῖ εἶεν καὶ ἔτι τῷ παρ' Ἀττικοῖς ταὼς (ταῶς), pro εὐοῖ εἶεν, quod alii aliter corrigunt, lenissima correctio est εὐοῖ εὐέν. Hanc enim tertiam formam diserte memorat Herodianum describens Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 158, 21 : Πασχούσης γὰρ ψυχῆς ἢ διακόρου ὑπὸ οἴνου οὔσης ἄλογοι δηλονότι καὶ αἱ ἐκφωνήσεις αὐτῆς· διὸ καὶ ἐπ' αὐτῶν ἔσθ' ὅτε τὸ δασὺ πνεῦμα ἀλόγως ἐν τῇ ληγούσῃ συλλαβῇ ὁρᾶται, ὡς ἔχει τὸ εὐοῖ, εὐᾶν, εὐέν. Τὸ γὰρ λέγειν ὅτι εὖ σοι ἦν καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ γέγονεν εὐοῖ κατὰ συγκοπὴν ἀμφίβολον, εἰ μὴ ἄρα παρὰ τὸ εὐοὶ (εὐοῖ in Bekkeri Anecd. p. 1433, ubi etiam alia nonnulla aliter scripta) ὁ Εὔιος παρῆκται. Fieri tamen potest ut εὐᾶν errore librarii interciderit ap. Apollonium. Ejusdem in libro De advv. p. 509, 24, ubi item agitur de particula διότι, pro εὔαδεν εὐοῖ item fortasse scribendum εὐᾶν, εὐὲν, εὐοῖ. L. Dindorf.]

[Εὔαν. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 329, 17 : Περὶ τῶν παρωνύμων. — Τὸ Καρβὰν παρασύνθετον, Καρίβοος, Καριβόαν καὶ Καρβάν· μόνον τὸ Εὔαν θηλυκὸν παρὰ Πινδάρῳ. Scribendum εὐνὰν, quod v. L. Dind.]

Εὐανάγνωστος, ὁ, ἡ, Lectu facilis, [Legibilis, Gl.] ut εὐανάγν. βίβλος. Sic Aristot Rhet. 3, [5] : Ὅλως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον. [Euseb. Vita Const. 4, 36.: Πεντήκοντα σωμάτια ... εὐανάγνωστά τε καὶ πρὸς τὴν χρείαν εὐμετακόμιστα. Hase.]

Εὐανάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile rejicitur, s. excreatur. Dioscor. 3, 44 : Εὐανάγωγα τὰ ἐκ θώρακος ποιεῖ, i. e., ex Plinio, Excreabilia pectoris vitia facit, ut quod ap. eund. Diosc. habetur, Ἀνάγει τὰ ἐκ πνεύμονος, redditur, Excreabilia pulmonum vitia facit. In VV. autem LL. hæc eadem signif. τοῦ εὐανάγωγος, tribuitur et τῷ εὐάγωγος, sed siqui auctorum loci εὐάγωγος in hac signif. habent, erroris mihi suspecti sunt. [Galen. vol. 14, p. 271, 14. Id. ib. p. 569, 4 : Εὐέκκριτα καὶ εὐανάγωγα ποιεῖ. Hase. Alex. Trall. 12, p. 240 : Πτύελα λεπτὰ πραΰνει, καὶ εὐαναγωγότερα ποιεῖ δι' ὑδρομέλιτος ποθεῖσα. Matthæi Med. p. 274.]

[Εὐαναδιδάκτως legitur pro interpretatione adv. Εὐανακλήτως apud Zonar. p. 926 et in cod. ap. Suid. in l. Marci Anton. 1, 7, pro εὐδιαλέκτως, quod est in libris Antonini, et a Xylandro in εὐδιαλλάκτως mutatur.]

Εὐανάδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile in membra delegatur, Bud. Qui facile digeritur, et in membra distribuitur. Hermol. Barb. vertit etiam Minime reses in corpore, et facilis reddi : quam expos. doctiores improbant. Diosc. : Ὁ δὲ ἐκ σιτανίων ἀλεύρων ἄρτος, κουφότερος καὶ εὐανάδοτος. Athen. p. 136 [8, p. 355, C] : Ὁ δὲ σκάρος ἀπαλόσαρκος, ψαθυρὸς, γλυκὺς, κοῦφος, εὔπεπτος, εὐανάδοτος, εὐκοίλιος· 5 : Λεπτὸς καὶ εὐανάδοτος καὶ ταχέως πεπτικός. Sic οἶνος εὐανάδοτος dicitur [Athen. 1, p. 26, A], ut et τυρός. [Iambl. V. P. p. 36 : Τῇ τῶν εὐαναδότων ἐδωδῇ. Αἷμα ap. Athen. in l. proxime citato. Εὐανάδοτος πρὸς τὴν ὄσφρησιν, Herodian. ap. Eustath. Od. p. 1766, 30. Hemst. Id. Opusc. p. 259, 70 : Μιμαικύλων τὸ εὐανάδοτον. Epim. Hom. in Crameri An. vol. 1, p. 226, 24 : Ὁ καὶ ἐπίπλους εἴρηται παρὰ τὸ εὐανάδοτον εἶναι πρὸς τὴν αἴσθησιν. L. Dind.]

Εὐανάκλητος, ὁ, ἡ, Revocatu facilis, Facile revocabilis. [Xen. Cyneg. 7, 5 : Τὰ δ' ὀνόματα αὐταῖς (canibus) τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ. Unde repetit Arrian. Venat. c. 31.] Qui facile flecti potest et ab ira revocari. [Μέτριοι οἱ θυμοὶ καὶ πρὸς τὸ κοινὸν εὐανάκλητοι συμφέρον, Plut. Cimon. c. 17 extr. Παρεῖχεν ἑαυτὸν εὐανάκλητον, Ti. Gracch. c. 2 extr. Hemst. De morbis Aret. p. 35, 10 : Παιδίοισι δὲ εὐανάκλητοι, Facile sanabiles. Memorat etiam Pollux 9, 161.]

Εὐανακλήτως, exp. a Suida συμπαθῶς, in hoc, quem citat, l. [Marci Anton. 1, 7] : Καὶ πρὸς τοὺς χαλεπήναντας καὶ πλημμελήσαντας εὐανακλήτως ἔχειν.

[Εὐανακόμιστος, ὁ, ἡ, Facilis receptu. Plut. Mor. p. 458, F : Ἀνακαλοῦνται τὸν θυμὸν ὥσπερ τὰ σύμμετρα τῶν ἐγχειριδίων, εὐανακόμιστον ὄντα καὶ ῥᾴδιον. Eust. Opusc. p. 350, 35 : Ἡ νόσος διὰ τὸ εὐανακόμιστον ἐλπίδας ἀγαθὰς ἡμῖν ὑπέτεινε. L. D. Galen. vol. 6, p. 297, 4, de ægroto quem relinquit animus : Εἴ τι πάθοι τοιοῦτον, εὐανακόμιστος γίνεται. Hase.]

Εὐανάληπτος, ὁ, ἡ, Qui facile refocillari potest, sequendo signif., quæ verbo ἀναλαμβάνω data est inter alias. [Εὐανάληπτα, τὰ ταχέως ὑπεῖξαι δυνάμενα τοῖς βοηθήμασιν, ὡς ἐπανορθωθῆναι τὴν γεγονυῖαν ἤδη βλάβην, Galen. Ad Epidem. vol. 11, p. 482, C. Hemst.] Et Xen. pro Facilis apprehensu : quod suspectum est. [Dicitur l. Xen. in Εὐανάκλητος citatus. Similiter confusa δυσανάληπτος et δυσανάκλητος v. in illo. || Proprie Strabo 1, p. 24 : Ὥστε βαπτιζομένου τοῦ δρυΐνου βάρει μετέωρον εἶναι τὸ λοιπὸν (τοῦ δόρατος) καὶ εὐανάληπτον, Ut facile recipi possit. || Active, Capax. Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 220 : Εὐφυΐαν ... εἶναι ... ἕξιν, καθ' ἣν εὐανάληπτοι ἀρετῆς εἰσί τινες. L. Dind.]

[Εὐανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile consumitur. Aristot. De plant. 1, p. 815, 30 : Τὸ δὲ τὰ τοιαῦτα παραλιμπάνειν καὶ μὴ εὐαναλώτοις περὶ τὰ καθ' ἕκαστον ἐρεύναις ἐνδιατρίβειν πρέπον ἐστίν. Antyll. in Matthæi Med. p. 277, τροφή. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 742. ἄᾱ]

[Εὐανάμνηστος, ὁ, ἡ, Facile reminiscens. Hierocl. Pyth. 80, 7.]

[Εὐανάπνευστος, ὁ, ἡ, Qui facilem habet respirationem. Aristot. Rhet. 3, 9 : Ἔστι δὲ ἐν κώλοις μὲν λέξις ... εὐανάπνευστος.]

[Εὐανάστροφος, ὁ, ἡ, Tractabilis. Procl. Paraphr. Ptol. p. 230, cui contrarium κακοανάστροφος p. 233. Schneid. Ptol. Tetrab. p. 159, 11 : Εὐαναστρόφους καὶ πρακτικούς. Hase.]

Εὐανάσφαλτος, ὁ, ἡ, Facile ex morbo resurgens, revalescens, ap. Hippocr. Π. τροφῆς [p. 382, 11 : Οἱ διαπνεόμενοι καλῶς ... ὑγιεινότεροι καὶ εὐανάσφαλτοι], ubi etiam dicit, Πρὶν ἢ νοσέειν ἰσχυρότεροι, νοσήσαντες δὲ, δυσανάσφαλτοι, Difficulter resurgentes e morbo et convalescentes, ubi ægrotare cœperint.

[Εὐανάτμητος, ὁ, ἡ, Facile incidendus. Galen. vol. 4, p. 101 : Εὐανατμητότεροι ἐντεῦθέν εἰσι (musculi). Lob.]

Εὐανάτρεπτος, ὁ, ἡ, Subversu s. Eversu facilis. [Cic. Ad Att. 2, 14 : « Quum has actiones εὐανατρέπτους videbit. » Schneider. Cyrill. Alex. In Sophon. 2, p. 605 : Ἀνθρώπου ψυχὴ τῇ τῶν λογισμῶν ματαιότητι πρὸς ὑπεροψίαν ἐξογκουμένη σαθρά τε καὶ εὐανάτρεπτος καὶ ῥαδία πεσεῖν. Suicer. Galen. vol. 12, p. 407, C; Iamblich. Protr. p. 149, 4. De eo qui facile nauseat, Basil. M. vol. 1, p. 436, A. Hemst. Theophil. De corp. fabr. 1, 4. Boiss. Theophil. Inst. 2, 22, 544, νόμος.]

[Εὐανάτροφος, ὁ, ἡ, Bene enutritus. Schol. Lycophr. v. 307.]

[Εὐανάφορος, ὁ, ἡ, Const. Apost. 7, 30. Kall.]

[Εὐάνδρα, ἡ, Euandra, Amazon, ap. Quint. 1, 42, 252, ubi forma poet. Εὐάνδρη. L. Dind.]

Εὐανδρέω, Bonis viris et acribus abundo, ap. Strab. de Alexandria loquentem, inquit Bud. [Id. 1, p. 46 : Ἐν γνωρίμοις τόποις καὶ εὐανδροῦσι· 4, p. 192 : Εὐανδρεῖ δὲ (Lugdunum) μάλιστα τῶν ἄλλων· 6, p. 259 : Νῦν ἱκανῶς εὐανδρεῖ. Plut. Cat. maj. c. 26 : Πόλιν πολλῇ εὐανδροῦσαν ἡλικίᾳ.] Et Εὐανδροῦμαι, pro eodem. Plut. [immo Ocellus c. 4, p. 532] : Οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον καὶ τὸν πλείονα τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. [Scymn. Chius Orb. descr. ed. Letronn. v. 249 : Μάλιστά τ' εὐανδρουμένη Κατὰ τὴν Ἀσίαν Κύμη 'στὶ κειμένη πόλις. Hase.] || Vigeo et virilis sum. Suid. Et Plut. [Cam. c. 6] : Ἑλόμενοι δὲ τρεῖς ἄνδρας ἐκ τῶν ἀρίστων θεωροὺς, καὶ ναῦν μακρὰν εὐανδροῦντι πληρώματι καὶ κόσμῳ πανηγυρικῷ κατασκευάσαντες ἐξέπεμψαν. [Appian. Syr. c. 37 : Φάλαγγος Μακεδόνων εὖ γεγυμνασμένης καὶ εὐανδρούσης τότε μάλιστα.]

[Εὐανδρησία, ἡ, i. q. εὐανδρία. Poeta ap. Herodian. in Anecd. meis vol. 3, p. 246, 2 : Τιμᾶν Μακεδόνων εἵνεκ' εὐανδρησίας. Boiss.]

Εὐανδρία, ἡ, Abundantia fortium virorum, Copia virorum præstantium. [Πλῆθος νέων Hesychio.] Gorg. Leont. in Hel. Enc. : Κόσμος πόλει εὐανδρία. [Xen. Comm. 3, 3, 12 : Οὐδὲ εὐανδρία ἐν ἄλλῃ πόλει ὁμοίᾳ τῇ ἐνθάδε συνάγεται. Dionys. A. R. 1, 16. Strabo 16, p. 753 : Τοσαύτῃ δ' εὐανδρίᾳ κέχρηται (urbs) ὥστε πολυωρόφους οἰκοῦσι τὰς οἰκίας. Plut. Pericl. c. 19 : Ἐποίκους Ἀθηναίων χιλίους κομίσας ἔρρωσεν εὐανδρίᾳ τὰς πόλεις.] || Virilitas, ut εὐανδρεῖν, Virilem esse et vegetum. [Eur. El. 367 : Οὐκ ἐστ' ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν· ἤδη γὰρ εἶδον ἄνδρα γενναίου πατρὸς τὸ μηδὲν ὄντα· Suppl. 913 : Ἡ δ' εὐανδρία διδακτόν. Plut. Pomp. c. 8 : Στρατιὰν εὐανδρίᾳ θαυμαστήν· 24 : Στόλοι πληρωμάτων εὐανδρίαις ἐξησκημένοι. || Andocid. p. 34, 29 : Νενι-

κηκὼς εὐανδρίᾳ καὶ λαμπάδι. « Dinarch. ap. Harpocr. (quem v. et ibi Vales.) : Παναθηναίοις εὐανδρίας ἀγὼν ἤγετο. Athen. 13, p. 565, F, et ibi not.» Schweigh. Lex. rhet. Bekk. Anecd. p. 257, 13 : Εὐανδρία, ἀγών τις εὐανδρίας τοῖς Παναθηναίοις ἀγόμενος, οὗ κοινωνεῖν οὐκ ἐξῆν τοῖς ξένοις. Male codex εὐανδρεία, ut Ms. Hesychii in Εὐανδρείας, Genesii De reb. Cpol. p. 55, B, et nonnulli Suidæ et Harpocrationis. Ap. Hesych. quod scribitur : Εὐανδρίας ἀγών· βάραθρον οὕτως ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, intt. scribendum conjiciunt : Εὐανδρίας ἀγών. Εὐάνδριον, βάραθρον κτλ., ut πολυάνδριον dicitur.]

[Εὐανδρία, ἡ, Euandria, oppidum Lusitaniæ apud Ptolem. 2, 5. V. Wesseling. ad Antonin. Itin. p. 418.]

[Εὐανδρίδης, ὁ, Euandrides, n. viri in inscr. Branchid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 555, n. 2859, 3. L. Dind.]

[Εὐάνδριον. V. Εὐανδρία.]

[Εὐάνδριος, ὁ, Euandrius, episcopus, in Firmi Epist. Murator. Anecd. vol. 4, p. 295, 312. ĭ L. Dind.]

Εὔανδρος, ὁ, ἡ, ut εὔανδρος πόλις, Strenuos s. Fortes viros habens civitas, Quæ a strenuis viris incolitur. Aristoph. Nub. [300] : Εὔανδρον γῆν Κέκροπος. [Pind. Pyth. 1, 40, χώραν, Nem. 5, 9, ματρόπολιν. Tyrtæus ap. Dion. Chrys. vol. 1, p. 92, Σπάρτας. Eurip. Tro. 229, γᾶν. Scymnus Descr. orb. 323 et Plut. Mor. p. 209, E, εὐανδροτάτη πόλις. Æsch. Eum. 1031 : Ὅπως ἂν εὔφρων ἡδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ.]

[Εὔανδρος, ὁ, Euander, Arcas, filius Mercurii, ap. Pausan. 8, 43, 2; 44, 5, Strab. 5, p. 230 et alios. F. Priami, Apollod. 3, 12, 5, 13. F. Sarpedonis, Diod. 5, 79. Archon Att. ol. 99, 3, ap. Demosth. p. 743, 18 (v. Wesseling. ad Diod. 15, 20), Thespiensis p. 571, 20, Cretensis ap. Plut. Lysand. c. 23. Alii in numo Att. ap. Mionnet *Description* vol. 2, p. 121. In Pitanæo ap. eund. *Supplément* vol. 5, p. 488. Et in inscriptionibus. L. Dind.]

[Εὐάνεμος. V. Εὐήνεμος.]

Εὐάνετος, ὁ, ἡ, Remissu facilis. Item Dissolutu et dilutu facilis, Facile liquescens. Diosc. 5, 152, de morochtho lapide : Ὧ καὶ οἱ ὀθονοποιοὶ πρὸς λεύκωσιν τῶν ἱματίων χρῶνται, μαλακῷ καὶ εὐανέτῳ ὄντι, Utpote molli et facile liquescenti, Ruell. [Conf. Salm. ad Solin. p. 769, A. ă]

[Εὐάνθας, ὁ, Euanthas, n. pr. mysticum, quo continetur numerus Antichristi 666, sicut in Τειτὰν et Λατεῖνος. Hippolyt. Mart. Opp. ed. Fabric. p. 25, 21. V. quoque Εὐάνθης. Hase.]

[Εὐάνθεια, ἡ. V. Εὐανθία.]

[Εὐάνθεια, ἡ, Euanthia. V. Εὐανθία. || « Trallis eadem Euanthia, » Plin. N. H. 5, 29, 29. Quod Græce scrib. Εὐάνθεια. Aliter Steph. Byz. : Τράλλις ... ἡ πρότερον λεγομένη Πολυάνθεια διὰ τὸ πολλὰ ἄνθη ἐκεῖ πεφυκέναι. Ita cod. Vratislav. : vulgo Ἄνθεια. L. Dind.]

Εὐάνθεμον, τὸ, Hippocrati [p. 625, 54] i. q. aliis ἀνθεμὶς et χαμαίμηλον, ut testatur Galen. [in Exeg. Hesychio ἡ ἀνελβόνη. Ἀνεμώνη interpretes.]

[Εὐάνθεμος, ὁ, ἡ, Floridus. Pind. Ol. 1, 67 : Πρὸς εὐάνθεμον φυὰν, de adulto. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 9 : Σὺν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνουν εὐάνθεμον ἶριν Νοσσίδος. Agath. ib. 7, 602, 3, ἤβη.]

Εὐανθέω, Bene et feliciter s. Pulcre floreo. [Lucian. V. H. 2, 6 : Λειμῶνος εὐανθοῦντος. Al. εὐανθοῦς. Maxim. Tyr. Diss. 30, 4 : Τημελεῖς ἐλαίαν, ἡ δὲ εὐανθεῖ. Eust. Il. p. 994, 45 : Τοὺς ἐπὶ τούτων εὐανθοῦντας βότρυς. «Metaphorice positum videtur ap. Hippocr. p. 565, 42 et 653, 29 : Ἢν αἱ μῆτραι πρὸς τὸ ἰσχίον εὐανθέωσι, pro eo quod est Si locelli ad coxendicem vergant, decurrant, ut sit extent, emineant, aut exuberent. » Foes., qui conjicit ἐκθέωσι vel tale quid.]

[Εὐάνθη, ἡ, Euanthe, mulier ap. Phalæcum Anth. Pal. 6, 165, 7. Mater Charitum sec. nonnullos apud Cornut. De nat. d. c. 15, p. 163.]

Εὐανθὴς, ὁ, ἡ, Pulcre floridus, εὐθαλής. [De lanugine Hom. Od. Λ, 320 : Εὐανθέϊ λάχνῃ. Pind. Isthm. 6, 51 : Εὐανθέα στέφανον. Theognis 1200 : Εὐανθεῖς ἀγρούς. Soph. fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕως κεκλημάτωται χῶρος εὐανθὴς δέμας. Aristoph. Ran. 373 : Εἰς τοὺς εὐανθεῖς κόλπους λειμώνων. Dionys. Per. 999 : Νομοὺς εὐανθέας. Nicand. Al. 402 : Εὐανθέα νάρδου ῥιζίδα. Plato Conviv. p. 196, B, τόπος. Theophr. H. Pl. 6, 2, 3 : Θύμον εὐανθὲς σφόδρα. Plut. Mor. p. 854, C, λειμών. Pollux 1, 229, 240. Δένδρον 230.] Invenitur et [comparat. εὐανθέστερος. Aristot. De color. 4 : Εὐανθέστερον γίνεται. Sotades ap. Athen. 7, p. 293, D : Κατέπνιξ' ἐν ἅλμῃ τοῦτον εὐανθεστέρᾳ. Clemens Al. p. 291 : Αἰδοῖ, ἧς οὐδὲν εὐανθέστερον χρῶμα. Geopon. 12, 18, 5.] Superl. εὐανθέστατος. [Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 105, B, λειμῶνος· 117, E : Τὰ τῆς ἱστορίας εὐανθέστατα μελιττῶν δίκην περιιπτάμενοι· 121, D, πόαν.] Accipitur et pro Venusto, unde εὐανθὴς γλῶσσα ap. Suid. [et Zonar., qui interpretantur ἡ ἄκρως ἠττικισμένη ὁμιλία. Pind. Ol. 6, 84 : Ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα· Isthm. 6, 34 : Εὐανθέ' ἀπέπνευσας ἁλικίαν, de ætate florenti. (Plut. Mor. p. 120, A : Οὗτος ἐπὶ τῆς εὐανθεστάτης ἡλικίας προαπεφοίτησεν.) Pyth. 1, 89 : Εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων. Schol. : Εὐγενεῖ· ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν εὐγενῶν φυτῶν. 2, 62 : Εὐανθέα δ' ἀναβάσομαι στόλον ἀμφ' ἀρετᾷ κελαδέων. Schol., ἐπ' εὐανθεστέραν ὁδὸν λόγων. Isthm. 4, 14 : Εὐανθεῖ σὺν ὅλβῳ. Aristoph. Nub. 1002 : Λιπαρός γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις. Plato Phæd. p. 100, C, χρῶμα. Aristot. s. Theophrast. De color. 2, p. 792, 15 : Τὸ δ' ἁλουργὲς εὐανθὲς μὲν γίνεται καὶ λαμπρόν· et sæpius in seqq. Antiphilus Anth. Pal. 6, 250, 4 : Εὐανθεῖ πορφύρῃ εἰδόμενον. Pollux 1, 135 λόφος, 10, 42 στρωμνὴ, 1, 44 βαφή. Ælian. N. A. 16, 41 : Βαφαῖς τισιν εὐανθέσι. Julian. Or. p. 51, A : Τὴν Ἰνδῶν λίθον εὐανθῆ. Athen. 9, p. 399, A : Θαυμασάντων ἡμῶν τὸ εὐανθὲς τοῦ ὄρνιθος. Pollux 2, 87, παρειαί. «Hippocrati fere de Rubro effertur. Εὐανθεῖς θρόμβοι αἵματος, Sanguinis bene florulenti grumi, p. 220, G. Sunt autem interspersæ sanguinis floridi notæ in dejectione biliosa, quæ ex bilis acrimonia letalem dysenteriam minantur. Εὐανθὲς οὖρον, Urina bene florulenta, intelligi videtur, quæ effloreſcentias quasdam spumeas extantes habet, veluti flores in superficie eminentes, quæ ἐπανθίσματα ἐρυθρὰ in Prorrh. dici videntur. P. 215, B : Ὑπόχλωρον εὐανθὲς οὖρον λευκὴν ἔχον ὑπόστασιν, Aliquantum ex virore pallescens urina bene florulenta. Ib. C : Τὸ ἐρυθρὸν σφόδρα καὶ εὐανθές. Sunt qui εὐανθὲς οὖρον Pellucidam ac puram urinam intelligant, et quæ ad naturalem urinæ colorem accedat, etc. Foes. Figuratius ap. Hesych. : Εὔβοτοι, εὔτροφοι, εὐανθεῖς. || Fuit etiam Bacchi cognomen, teste Phanodemo ap. Athen. 11, p. 465, A. Schweigh.] || Εὐάνθης ὁ Σάμιος, Euanthes Samius, scriptor quidam ap. Plut. [Sol. c. 11. Epicus ap. Athen. 7, p. 296, C. Cyzicenus ap. Pausan. 6, 4, 10. Conditor Locrorum Epizephyriorum ap. Strab. 6, p. 259. Alii alibi. Εὐάνθης filius Bacchi et Ariadnes, pater Maronis, memoratur ab Hom. Od. I, 197, ubi v. schol., et ab schol. Apoll. Rh. 3, 996. F. OEnopionis, Bacchi et Ariadnes filii, a Pausan. 7, 4, 8. Quod nomen Diodoro 5, 79, pro Εὐαμβεῖ vel Εὐάμει restituebat Wesselingius. Genitivi forma Dor. Εὐάνθευς est ap. Leonidam Anth. Pal. 6, 129, 4. L. Dindorf.]

[Εὐανθία, ἡ, Flos. Phocas Descr. T. S. p. 13 : Λειμώνων εὐανθία. Scribendum potius εὐανθείᾳ. L. D. Figurate Agathang. Vita Greg. Rips. Actt. SS. Sept. t. 8, p. 325, 10 : Ἐν ἡσυχίᾳ καὶ εὐανθίᾳ πόλεις τε καὶ κωμοπόλεις καθιστάμενος. Hase.]

[Εὐανθία et Εὐάνθις, eadem, ut videtur, quæ Οἰάνθεια vel Οἰανθὶς, ut præstet Εὐάνθεια et Εὐανθὶς, urbs Locrorum Ozolarum, quam priori forma nominat Ptolem. 3, 15, altera Scylax p. 14. L. Dind.]

[Εὐανθίδας, α vel ου, ὁ, Euanthidas, nomen viri in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, p. 754, n. 1571, 18, 21, 33. ῐᾶ L. Dindorf.]

[Εὐάνθιος, ὁ, Euanthius, n. viri in Libanii Epist. 1110, p. 528.]

[Εὐάνθις. V. Εὐανθία.]

Εὐάνιος, ὁ, ἡ, Hesychio ὁ μηδενὶ ἀνιώμενος, πρᾷος, πειθήνιος, Qui moderate dolores fert. Mitis, Morigerus. [Confusa εὐᾶνιος ab ἀνία, cui conferendum δυσάνιος, et εὐᾶνιος ab ἡνία, forma Dorica.]

Εὐάνοικτος, ὁ, ἡ, Apertu facilis, Qui facile aperitur, panditur, reseratur.

[Εὐανορίδας. V. Εὐήνωρ.]

[Εὐαντέω, Propitius sum. Callim. Dian. 268 : Χαῖρε, μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.]

[Εὐάντης, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Apoll. Rh. 4, 148 : Εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν. Scrib. εὐάντεα.]

Εὐάντητος, ὁ, ἡ, (contrarium præcedenti Δυσάντητος) Hesych. quoque interpr. καλῶς ὑπαντῶν, et VV. LL. Obvius, Expositus, Propitius. Suid. nomen etiam proprium esse scribit. Etym. annotat esse et Rheæ epith. pro δυσάντητος per εὐφημισμόν. [Oppian. Cyn. 2, 488 : Ἄγρην εὐάντητον ἔχει· Hal. 2, 149, ἐδωδὴ, Accepta, Grata. Propitius in H. Orph. 1, 5 : Κλειδοῦχ', εὐάντητε, φιλότροφε, πᾶσι προσηνές. Et alibi in iisdem. Paul. Sil. Descr. Soph. 1002 : Ἥπιον εὐάντητον ἄγων σέλας. Epigr. Anth. Pal. App. 283, 7 : Ὧδε τὸν εὐάντητον ἀεὶ θεὸν ... στῆσε. V. Εὐάντης. Cyrill. Al. In Habac. c. 3, p. 550 : Ἵλεώ τε καὶ εὐάντητον ἐσχήκαμεν τὸν πατέρα, citat Suicer. Ap. eundem vol. 1, part. 1, p. 388, B : Οὐ τοῖς τυχοῦσιν εὐάντητοι, est Facile vincendi. L. D.]

[Εὐάντητος, ὁ, Euantetus. V. Εὐάντητος adj.]

[Εὐαντίδας, ὁ, Euantidas, Ambraciotes, Pausan. 10, 9, 10. ῑᾶ]

Εὐαντίλεκτος, ὁ, ἡ, Cui facile contradici potest, Qui facile refelli potest.

Εὐάντυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, Pulcram circumferentiam aut orbem habens, εὐάξων, Suid. [et Phot., uterque ponens εὐάντυγα, quod inter nomina neutra refert Zonaras. In Ind. :] Pulcros habens ἄντυγας s. axes. [Paul. Sil. Ecphr. 121 : Κορυφὴν εὐάντυγα νηοῦ.]

[Εὐάνωρ, ορος, ὁ, Euanor, Sybarita, Pythagoreus, ap. Iambl. V. P. c. 36, p. 526 Kiessl., suspectum Reinesio. Sed v. Εὐήνωρ.]

[Εὐαξὴς, Qui facile frangitur vel flectitur. Schol. Nic. Ther. 648 : Εὔκνημον δὲ οὐδέν ἐστιν ἀκοῦσαι, ἢ οἱονεὶ κνήμας ἢ κλάδους εὐαξεῖς ἐχούσης. Wakef. « Scrib. εὐαυξεῖς. Conf. eund. schol. v. 840. » Toup. Em. vol. 4, p. 53. Ita scribitur ap. Athen. 9, p. 371, E, etiam in Ald. ed., Fractu facilis; sed Casaub. in Anim. dedit εὐαυξής. Hesych. in Βλωθρή. Hemst. Idem vitium in Etym. M. p. 69, 33, ap. Suidam v. Βλωθρή. V. quæ in Εὐαγὴς diximus. L. Dind.]

[Εὐαξίωτος, ὁ, ἡ, Qui facilem aurem postulationibus commodat, Exorabilis. Jo. Chrys. De prov. 4, vol. 6, p. 875 : Τὸν δεσπότην ... τὸν συγγνωμονικὸν, τὸν εὐπαραίτητον, τὸν εὐαξίωτον. Seager.]

[Εὐάξων, ονος, ὁ, ἡ, Pulcrum axem habens. Photius et Suidas v. Εὐάντυγα.]

Εὐαπάλλακτος, ὁ, ἡ, Quo facile liberari possumus. Aristot. Probl. εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat Quibus facile liberamur, Ex quibus facile expergefimus. [Id. ib. 5, 22 : Εἰς πλείω γὰρ διανεμόμενον τὸ πάθος γίνεται ἀσθενέστερον, ὥστε εὐαπαλλακτότερον. Rufus p. 207 ed. Matth. : Εὐαπαλλακτότεραι μὲν γάρ εἰσι τῶν πλησμονῶν (αἱ ἔνδειαι). Theophil. Inst. 2, 1, 72 : (Traditio est) ἡ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα μετάθεσις, εὐαπάλλακτον ... τὴν πρᾶξιν ἔχουσα.] || At vero Xen. Eq. [3, 1] εὐαπάλλακτον ἵππον longe alio sensu dixit : Ὁ γὰρ μηκέτι ἔχων γνώμονας, οὔτ' ἐλπίσιν εὐφραίνει, οὔτε ὁμοίως εὐαπάλλακτος γίνεται, ea signif. qua dicimus Gallice *Une marchandise qui est de bonne despesche*. Quidam verterunt Revendibilis, nec Lat. verbo, ut opinor, nec tam generalem signif. habente. Ideo autem hanc Gallicam interpr. profero, quod et in aliquot aliis loquendi generibus nostrum istud verbum *Despescher* aptissime Græcum ἀπαλλάττειν et ἀπαλλάττεσθαι exprimat; ut, quum ἀπαλλάττειν πρέσβεις dicitur pro *Despescher les ambassadeurs*, i. e. *leur donner leur despesche*. Sic ἀπαλλαγεὶς τῶν δυσχερειῶν, *Despesché et delivré de fascheries*. Et ut ἀπαλλάττειν pro Occidere quoque ponitur interdum, sic et Gall. *Despescher*. Sic igitur et εὐαπάλλακτος hoc verbo reddere possumus, aut certe ejus verbali *Despesche*.

[Εὐαπαλλάκτως, Apte ad evadendum. Ita ut facile absolvas vel liberes, Jo. Chrys. In Ep. 2 ad Cor. serm. 23, vol. 3, p. 670. Seager. Æneas Tact. c. 16.]

Εὐαπαντησία, ἡ, Comitas. [Vocabulum a Chrysippo fictum ap. Plut. Mor. p. 441, B.]

[Εὐαπάντητος, ὁ, ἡ, Comis.] Εὐαπάντητος φιλανθρωπία in VV. LL. ex 2 Macc. 14, [9] affertur pro Humanitas omnibus promulgata : sed mendose. In iisdem εὐαπάντητος exp. Obvius, Comis. Quarum exposs. prior falsa est : posterior ferri potest, si intelligamus εὐαπάντητον dici Comem, eo comitatis genere, quæ obviis exhibetur. [De homine Clem. Al. p. 858. Kall. Photius s. Suidas in Εὐάντητος. Schol. Apoll. Rh. 4, 148. Ap. Theodor. Stud. (cui p. 454, D, τὸ εὐαπάντητον est Comitas, et 486, C, εὐαπάντητος cum εὐπροσήγορος conjunctum Comis) p. 276, A : Ἰέναι δὲ ἐπὶ τὰς ἑτέρας σου προτάσεις παρέλκον ἂν εἴη ... ὅτι τοῖς εὐαισθήτως δεχομένοις τοὺς λόγους εὐαπάντητα εἶεν τὰ λεγόμενα, item vertitur Obvia. L. Dind.]

[Εὐαπάρτιστος, ὁ, ἡ, Perfectus, Absolutus. Schol. Eur. Hipp. 362 : Οὐκ εὐαπάρτιστον ἀποτελεῖ τὸ σχῆμα τοῦ λόγου. Quod mox dicit : Οἰκειότατα δὲ (διὰ) μέσου κατεπάγει τὸ σχετλιαστικὸν, ὡς ἂν τῇ λύπῃ κωλυομένη ἀπαρτίσαι τὴν διάνοιαν.]

Εὐαπάτητος, ὁ, ἡ, Qui facile decipi potest, Facilis deceptu, Qui talis est ut ei facile imponi possit. [Plato Phædr. p. 263, B : Ποτέρωθι οὖν εὐαπατητότεροί ἐσμεν; Aristot. H. A. 9, 1 init. : Εὐαπατητότερον (τὸ θῆλυ)· De insomn. c. 2 : Ἐν ὀργαῖς καὶ ἐν πάσαις ἐπιθυμίαις εὐαπάτητοι γίνονται πάντες. ᾰ]

Εὐαπόβατος, ὁ, ἡ, Descensu facilis, Facilem habens descensum. Unde εὐαποβατώτερος. [Thuc. 4, 30 : Τὴν νῆσον εὐαποβατωτέραν οὖσαν.]

[Εὐαπόβλητος, ὁ, ἡ, Facile abjiciendus. Simplic. ap. Epict. p. 119, 216. Hemst.]

Εὐαπόδεικτος, ὁ, ἡ, Demonstratu facilis. [Probabilis, Gl. Hesychio φανερός. Theophil. Inst. 4, 1, 7 : Ὑπόθου γὰρ, (ἵνα εὐαπόδεικτον τοῦτο γένηταί σοι), κτλ. L. D. Basil. t. 2, p. 219, D : Τὴν μαρτυρίαν ἀπ' αὐτῶν τῶν συγγραμμάτων εὐαπόδεικτον ἔχει. Hase.]

Εὐαπόδεκτος, ὁ, ἡ, quoque pro δεκτὸς affertur. [Acceptabilis, Gratus, Approbandus. Gregent. Disp. cum Judæo p. 215, ὁ νόμος. Suicer. Schol. Hom. Il. B, 235 : Οἱ (καρποὶ) μετρίως πεπανθέντες εὔχρηστοι καὶ εὐαπόδεκτοι. Eust. Opusc. p. 231, 23 : Θεῷ εὐαπόδεκτον. L. D. Tzetz. Exeg. in Il. p. 39, 6 : Τισὶ δὲ πάλιν τοῦτο οὐκ εὐαπόδεκτον. || Adv. Εὐαποδέκτως, Epiphan. monach. De vita Mariæ p. 40. Boiss. Pœnitent. Morin. p. 135, B : Προσφέρειν σοι εὐαπ. τὰς ἀναιμάκτους θυσίας, Acceptabiles incruentasque hostias. Hase.]

[Εὐαποδεξία, ἡ, Comitas. Theodor. Stud. p. 377, D : Καὶ οὐκ ἀποτεύξῃ τοῦ τῆς εὐαποδεξίας μισθοῦ. L. D.]

Εὐαπόδοτος, ὁ, ἡ, Redditu facilis, Qui facile egeritur s. excernitur. Athen. 8, [p. 356, A, ex Diphilo Siphn.] : Βὼξ δὲ ἔφθὸς, εὔπεπτος, εὐαπόδοτος. At εὐανάδοτος dicitur Qui facile digeritur in stomacho. [Orig. In Matth. 17, 12. Routh. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 646, B : Οὐκ εὐαποδότους χάριτας. L. D. Strabo t. 1, p. 146, 9 ed. Falconer : Ἐν πράγμασιν εὐαποδότοις, In rebus quæ explicatus habent faciles. Hase.]

[Εὐαπόκρῑτος, ὁ, ἡ, Facilis ad respondendum. Soranus De aff. mul. p. 1 ed. Dietz. : Ἐπεὶ πρὸς τὸ τῶν ἀποδοθησομένων εὐαπόκριτον ἡ τῆς πραγματείας συμβάλλεται προδιαίρεσις, εὔχρηστον εἰς μέρη καὶ λόγους αὐτὴν διαιροῦντα προκαταγράψαι. L. Dindorf.]

Εὐαποκρίτως ἔχοντα, dicuntur Ad quæ respondere facile est : quibus opp. τὰ δυσαποκρ. ἔχοντα. [Active Artemid. 4, 63 : Ἵνα πρὸς τούτους εὐαπ. ἔχῃς, Ut facile respondere possis. Wakef.]

[Εὐαποκύλιστος, ὁ, ἡ, Lubricus. Galen. vol. 4, p. 471 : Εὐαποκύλιστον καὶ ἀστήρικτον ἔσται· 538 : Κυρτῆς καὶ διὰ τοῦτ' εὐαποκυλίστου περιφερείας. L. Dind.]

[Εὐαπολόγητος, ὁ, ἡ, Excusabilis, Gl.] Εὐαπολόγητον, Quod facile excusari potest. [Plut. Agid. c. 18 : Σὺ δ' αὐτῷ τὸ ἀδίκημα ποιεῖς εὐαπολόγητον. Strabo 10, p. 463. « Severus Soph. p. 226. » Hemst. Jo. Climac. p. 318, 15. Epiph. t. 1, p. 603, B. Justin. p. 512, C : Εὐαπ. ἔχει τὴν ἀπόδειξιν, Probabilem excusationem. Joann. Pœnit. p. 107, B : Συγγνώμης πάσης ἄξιον, ὡς καὶ εὐαπ. Hase. Schol. Æsch. Suppl. 175.]

Εὐαπόλῡτος, ὁ, ἡ, Qui facile absolvi [vel solvi] potest. [Aristot. H. A. 4, 4 : Πρόσφυσιν οὐκ ἔχει, ἀλλ' εὐαπόλυτόν ἐστιν. Hippocr. p. 792, A : Τὰ προσηρτημένα τούτοισιν εὐαπόλυτά εἰσιν ἀπὸ τῶν πλευρέων καὶ τοῦ στήθεος· 842, E : Εὐαπόλυτος ἐοῦσα ὀστέων. L. D. Ruf. Ephes. p. 56. Wakef. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 170, 20, et Apollon. De pronom. p. 18, C; 37, B; 40, A, Καὶ τοῦτο δὲ εὐαπόλυτον, de dubitatione. L. D.]

[Εὐαπόνιπτος, ὁ, ἡ, Qui facile abluitur. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 817, 12 : Τῶν ξηρῶν εὐαπονίπτων ὄντων. Boiss.]

[Εὐαπόπλῦτος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Basil. M. vol. 1, p. 414, C, βαφή.]

[Εὐαπόπνοος, ὁ, ἡ, Qui facile exspirat. Theophr. De odor. 42 : Ταῖς δὲ γυναιξὶν (μάλιστα ἁρμόττει) ἡ στακτὴ καὶ τὸ Μεγαλεῖον ... Διὰ γὰρ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ πάχος οὐκ εὐαπόπνοα οὐδ' εὐαφαίρετα.]

[Εὐαπόπτωτος. V. Εὐκατάπτωτος.]

Εὐαπόῤῥῦτος, ὁ, ἡ, Facile defluens. Hippocr. De fract. [p. 770, E] : Εὐαπόῤῥυτα ποιέειν. [Τὸ ὕδωρ, Galen. vol. 12, p. 376, B. Hemst. Id. Galen. vol. 18, part. 1, p. 829, 11 : Τῆς κνήμης εὐαπόρρυτον ἐχούσης τὴν ἐπίδεσιν, διὰ τὴν κυρτότητα τῆς γαστροκνημίας. Hase.]

[Εὐαπόσβεστος, ὁ, ἡ, Facile exstinguendus. Artemid. 1, 74.]

[Εὐαποσείστως, Ita ut facile excuti possit. Chrysippus ap. Plut. Mor. p. 1036, E : Καταλαμβάνοντες εὐαπ.]

Εὐαπόσπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile avelli aut abstrahi potest, Avulsu facilis : Εὐαπόσπαστα ἀλλήλων, affertur [ex Aristot. H. A. 5, 18] pro Quorum alterum ab altero facile abstrahi potest et extricari.

Εὐαποτείχιστος, ὁ, ἡ, exp. Qui facile muniri et circumvallari potest. [Xen. H. Gr. 2, 4, 31, de Piræeo. Thuc. 6, 75.]

[Εὐαπόφορος, ὁ, ἡ, Facile auferendus. Eust. Opusc. p. 270, 90 : Ἐκ περιττωμάτων οὐκ εὐαποφόρων.]

[Εὐαπόφυκτος, ὁ, ἡ, Facile effugiens. Sch. Aristoph. Ran. 848 : Λίσπη γλῶσσα) λίαν ἐκτετριμμένη καὶ ὀλισθηρὰ γλῶσσα, διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις εὐαπόφυκτον.]

[Εὐάρᾶτος, ὁ, ἡ, Optatus. Hesych. : Εὐάρητος ὄνειρος, εὔτακτος. Εὔτευκτος Wakefield. Εὔευκτος Toupius Emend. vol. 4, p. 7, collata gl. πολυάρρητος (-άρητος), πολύευκτος.]

[Εὔαρ, vox originationis causa ficta ab Hellad. ap. Phot. Bibl. p. 535, 15 : Τὸ ἔαρ παρὰ τὸ εὔαρ εἶναι εἴρηται· ἡδίστη γὰρ τότε ἡ τοῦ ἀέρος κρᾶσις. Hase.]

[Εὐαρα. V. Εὔαρις.]

[Εὐάρᾶτος, ὁ, Euaratus, n. viri in inscr. numi insulæ Co ap. Mionnet. *Descript.* vol. 3, p. 406. L. D.]

[Εὐαρδής. V. Εὐαλδής.]

[Εὔαρδις, ἡ, Euardis, meretrix, ap. Machon. Athen. 13, p. 583, C, ubi libri Εὐάρδιν vel Εὐάρδην.]

[Εὐαρέσκησις, εως, ἡ, Placor, Gl., fortassse pro Εὐαρέστησις.]

Εὐάρεσκος, ὁ, ἡ, Blandus, Placere cuilibet volens : unde Εὐαρέσκως ἔχειν Bud. exp. ἄρεσκον εἶναι, Dare se alicui. Item, Placidus, Obtemperans : pro qua signif. Bud. adducit Xen. [Comm. 3, 5, 5] : Δοκεῖ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν ἡ πόλις εὐαρεσκοτέρως διακεῖσθαι. [Ubi nunc εὐαρεστοτέρως, quod etiam Hemst. malebat. V. Lobeck. ad Phryn. p. 621.]

Εὐᾰρεστέω, Libens acquiesco, et cum hilaritate comprobo, ut Bud. vertit ap. Plut. [Mor. p. 121, F] : Οὕτως οὐδὲ νῦν μετὰ θεῶν ὢν, καὶ τούτοις συνεστιώμενος, εὐαρεστήσειεν ἂν τῇ τοιαύτῃ ὑμῶν διαγωγῇ, i. e. οὐκ ἐνασμενίσειεν ἄν. Aretha In Apocal. 21 : Οὐ γὰρ ἐν ταπεινοῖς καὶ χαμαιζήλοις ὁ ὕψιστος εὐαρεστεῖ κατοικεῖν. [Sine dativo. Misi primum tibi librum, τὰ δὲ λοιπὰ ὅταν εὐαρεστήσωμεν, ἐξαποστελοῦμεν, Apollon. Perg. Præf. Conic., Quum animo ero tranquilliori. Ita vertit Halleius. Hemst.] In pass. quoque idem significat, ut ap. Diod. S. [17, 113] : Πάσαις δὲ πρεσβείαις φιλοτιμηθεὶς κεχαρισμένας δοῦναι τὰς ἀποκρίσεις, εὐαρεστουμένας ἀπέλυσε κατὰ τὸ δυνατὸν, h. e. ut Bud. Comm. exp. ἀσμένως διακειμένας, Bene secum actum esse et comiter existimantes, Nihil quicquam succensentes aut ægre ferentes dimisit. [3, 55 : Τὴν μητέρα τῶν θεῶν εὐαρεστηθεῖσαν τῇ νήσῳ· 20, 78 : Τῇ ἡγεμονίᾳ εὐηρεστεῖτο. L. D. Diog. L. 4, 42; 10, 137. Εὐαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν, Placatis diis, Hermogen. ap. Stephan. in Ἄζανοι. Hemst.] Chrysost. In Hebr. 7 : Ὁρᾷς οἵαις θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεὸς, Quibus placatur, Quas libenter admittit, ἀρέσκεται. Bud. Reperitur vero et cum accus. constructum, ut Epicurus [Diog. L. 10, 137] : Τῷ τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι, τὴν μὲν ἡδονὴν [τῇ μὲν] εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ προσκρούειν· Cic., ut in meo Cic. Lex. Gr.-Lat. annotavi, sic vertit, Omne animal, simul atque natum sit, voluptatem appetere, eaque gaudere ut summo bono; dolorem aspernari, ut summum malum. Εὐαρεστέω significat etiam Placeo, ut Basil. : Ὁ πρῶτος εὐαρεστήσας Ἀβὲλ, ποιμὴν ὑπῆρξε· et Ad Ambros. Mediol. : Ἐδοξάσαμεν τὸν Θεὸν ἡμῶν τὸν καθ' ἑκάστην γενεὰν ἐκλεγόμενον τοὺς αὐτῷ εὐαρεστοῦντας. [Dionys. A. R. 11, 60 : Διὰ τὸ μὴ πᾶσι τοῖς μέρεσιν αὐτῆς εὐαρεστεῖν. Diod. 14, 4 : Μέχρι τούτου τοῖς ἐπιεικεστάτοις τῶν πολιτῶν εὑηρέστει τὰ γινόμενα· Exc. p. 512, 41 : Οὐδεὶς δύναται πᾶσι τοῖς ἀναγινώσκουσι κατὰ πᾶν εὐαρεστῆσαι. Cum πρὸς sequente accusativo in Epist. Melissæ p. 749 ed. Galei : Τᾶς δὲ ποθ' ἕνα τὸν ἴδιον εὐαρεστούσας γυναικὸς κόσμος ὁ τρόπος πέλει. De augmento εὑηρέστουν conf. Chœrobosc. in Bekk. An. p. 1285.]

[Εὐαρέστη, ἡ, Euareste, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, 535, n. 945. L. Dind.]

[Εὐαρέστημα, τὸ, i. q. εὐαρέστησις. Matthæi Med. p. 68 : Στοχαζομένους τοῦ τε ἤθους (καὶ) τοῦ κατὰ τὴν κρᾶσιν εὐαρεστήματος. L. Dind.]

Εὐαρεστήριος, ὁ, ἡ, Placatorius. [Restituendum ex codice Vat. Dionys. A. R. 1, 67. : Μετακομισθέντα (τὰ βρέτη) ἐκ τοῦ Λαουινίου σὺν ἱκετείαις καὶ θυσίαις ἀρεστηρίοις.]

Εὐαρέστησις, εως, ἡ, Placabilitas. [Arbitrium, Gl.] Aristot. [et Ammon. De diff. p. 18] : Ἡ ἐκ δοκιμασίας εὐαρέστησις, quasi Placabilitas, Animus non æger, et Placide composita mens, ut in Comm. Bud. exponit. VV. LL. ap. Naz. interpr. etiam Gratiæ reconciliatio. [Herodot. in Matthæi Med. p. 103 : Ἐν τῷ τρίβεσθαι πολλῆς τῆς εὐαρεστήσεως οὔσης. Diod. Exc. p. 512, 44 : Οὐ δυνατὸν ἐφικέσθαι τῆς ἀμέμπτου πάντων εὐαρεστήσεως. Dionys. A. R. 10, 57 : Πρὸς τὴν κοινὴν εὐαρέστησιν ἀπευθύνοντας τὰ γραφέντα. Hierocl. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 78 : Τὴν τῶν χρωμένων ἁπάντων εὐαρέστησιν. « Sext. Emp. p. 707, 17 : Εἰ δὲ διατείνουσαν ἔχει τὴν εὐαρέστησιν εἰς ψυχήν. » Hemst. Cum præp. πρὸς Basil. M. Epist. vol. 3, p. 94, E : Προκόπτοντι ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν (Deum) εὐαρεστήσει. L. D. Sic etiam Clem. Al. Str. 2, p. 452. Routh. Et ib. 7, p. 871. Eadem signif. cum dat. idem 3, p. 549 : Αἱ εὐαρεστήσεις τῷ θεῷ τῶν Κυριακῶν λόγων· 7, p. 860 : Εἰς τὴν εὐαρέστησιν τῷ θεῷ. L. Dind.]

[Εὐαρεστητέον, Acquiescendum in. Philo De præm. vol. 2, p. 413, 42. Boiss.]

[Εὐαρεστία, ἡ, Placor, Placentia, Studium placendi. Joseph. A. J. 12, 6, 2 : Εἰ τἆλλα πάντα ἔθνη ἢ διὰ φόβον ἢ δι' εὐαρέστησιν ὑπακούοι. Εὐαρεστίαν Busb. ap. Hudsonum. L. D. Clem. Homil. 9, 22. Kall. Hierocles p. 124. Wakef. Pallad. Hist. Laus. p. 29, B. Nil. Epist. p. 318, 5 : Τῆς πρὸς Θεὸν εὐαρεστίας. Hase.]

[Εὐαρεστικὸς, ἡ, ὸν, Ad placendum accommodatus. Marc. Anton. 9, 6 : Ἀρκεῖ ἡ παροῦσα ὑπόληψις καταληπτικὴ καὶ ἡ παροῦσα πρᾶξις κοινωνικὴ καὶ ἡ παροῦσα διάθεσις εὐαρεστικὴ πρὸς πᾶν τὸ παρὸν τὸ ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον.]

Εὐάρεστος, ὁ, ἡ, Bene placens, Gratus, Placitus. [Placidus, Gl.] Bud. Comm. Basil. : Ἵνα καταξιωθῶμεν δουλεῦσαι, ὥς ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. [Cor. 2, 5, 9 : Εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι. Eph. 5, 10; Phil. 4, 18. Sap. 4, 10, τῷ θεῷ· 9, 10 : Εὐάρεστόν ἐστι παρά σοι. Τὸ εὐάρεστον Rom. 12, 2, Omne quod honestum est et legibus divinis consentaneum. Schleusn. Cum præp. πρὸς Clemens Al. Str. 7, p. 882 : Πρὸς τὸν κύριον εὐάρεστος ἐν πᾶσι γένηται καὶ πρὸς τὸν κόσμον ἐπαινετός. Superlat. Ephræm Syr. vol. 1, p. 65, C : Τὰ εὐαρέστατά σοι, vitiose pro εὐαρεστότατα. || Adv. Εὐαρέστως, Complacuo (sic), Gl. Antiatt. Bekk. p. 95, 21 : Εὐαρέστως· καὶ τοῦτο διώκουσιν. Inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, p. 134, n. 2071, 14 : Ὑπηρέτησεν εὐαρέστως. Coa ib. p. 389, n. 2568, 7 : Ἐπιμελητεύσαντα εὐαρέστως· Branchid. p. 565, n. 2885, 20 : Τελέσασα τὴν ὑδροφορίαν εὐαρέστως τοῖς πολίταις. L. D. Ep. ad Hebr. 12, 28 : Λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ θεῷ. Clem. Al. Strom. 1, p. 318, a Kallio, Jo. Chrys. In Gen. Or. 30, vol. 1, p. 243, ab Seagero, Stob. 6, 14, a Wakef. citati.]

[Εὐάρεστος, ὁ, Euarestus, cogn. viri in numis Mileti ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 174, *Suppl.* vol. 6, p. 287. N. viri in numo Pergameno *Suppl.* vol. 5, p. 455, in Trallianis 4, p. 186. Aliorum alibi.]

[Εὐαρέστως. V. Εὐάρεστος.]

[Εὐάρετος in Opp. Theodoreti ed. Schulz. vol. 5, p. 1234 : Ἤγειρεν ὁ θεὸς αὐτοῖς βασιλέα εὐάρετον, aut εὐάρεστον scribendum cum Bauero in Indice aut ἐνάρετον. Sic apud Clem. Al. Strom. 1, p. 376, Ὅταν τὸν

ὀρθὸν βίον εὐδαιμονίαν λέγωμεν καὶ εὐδαίμονα τὸν κεκοσμημένον τὴν ψυχὴν εὐαρέτως male libri deteriores pro ἐναρέτως. L. Dind.]

[Εὐάρητος. V. Εὐάρατος.]

Εὐαρίθμητος, ὁ, ἡ, Numeratu facilis. [Numerabilis, Gl.] Et ex consequenti, Paucus. Εὐαρίθμητοι, Plato Apol. [p. 40, D] et Symp. [p. 179, C; Εὐαριθμήτοις δή τισιν. Xen. Hipp. 5, 5. Hippocr. p. 383, 53 : Μὴ γὰρ καὶ οὐκ εὐαρίθμητον εἴη, εἰ κτλ. Aristot. H. A. 4, 2 : Τῶν δὲ καρκίνων παντοδαπώτερον τὸ γένος καὶ οὐκ εὐαρίθμητον. Alciphr. Ep. 3, 43 : Οὐκ ὀλίγαις οὐδ' εὐαριθμήτοις μάστιξι. Et alibi. L. D. Galen. vol. 6, p. 256, 1 : Εἰδέσιν εὐαριθμήτοις· et contra, vol. 19, p. 702, 9 : Ἔστιν ἡ νόσος παντοδαπὴ καὶ οὐκ εὐαρ. It. Chrysobull. Alexii Comn. Imp. in *Abhandl. der K. Bayer. Ak. der Wiss.* vol. 2, p. 156, 3 : Συλλογὴ οὐκ εὐαρ. Hase.]

[Εὐάριθμος, ὁ, ἡ, i. q. εὐαρίθμητος. Nicet. Chon. p. 350, C : Μοῖραν εὐάριθμον πεζικήν. Ducas Hist. Byz. p. 80, C : Σὺν τοῖς παροῦσιν εὐαρίθμοις.]

[Εὔαρις, ιδος, ὁ, Euaris, templi Michaelis archangeli juxta Antiochiam Syriæ architectus, ap. Procop. Pers. 2, 11, p. 113, C. Εὐάριος cujusdum mentio fit in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 763, n. 1583, 3. Simile nomen videtur EYFAPA in moneta Bœotia ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 196. L. Dind.]

Εὐαρκὴς, ὁ, ἡ, πόλις, Munita et ad tolerandam obsidionem commoda. Strabo 5, p. 105 [240] : Τῇ δὲ Ἄλβᾳ, διὰ τὸ ἐν βάθει τῆς χώρας ἱδρύσθαι, καὶ διὰ τὸ εὐαρκὲς [εὐερκὲς], πολλάκις ἀντὶ φρουρᾶς ἐχρήσαντο Ῥωμαῖοι. Et alibi itidem. Bud. [Delendum voc. nihili.]

[Εὔαρκτος, ὁ, ἡ, Facile regendus, Morigerus. Æsch. Pers. 193 : Ἐν ἡνίαισι δ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα.]

[Εὐάρμᾰτος, ὁ, ἡ, Curru s. curribus excellens. Pind. Pyth. 2, 5 : Εὐάρματος Ἱέρων· ib. 7, πόλιν. Soph. Antig. 845 : Θήβας εὐαρμάτου ἄλσος. « Const. Manass. Chron. 5758 : Εὐαρμάτοις δίφροις. » Boiss.]

[Εὐαρμόνιος, ὁ, inter epitheta convivæ ponit Pollux 6, 28, pro ἐναρμόνιος, ut videtur, quod v. Omittit liber Jungermanni. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. XVI, E : Τροπάριον αὐτῷ ἐπὶ νεκρῷ συντίθησιν εὐαρμόνιον. Hic quoque scribendum ἐναρμόνιον. L. Dind.]

Εὐαρμοστέω, Sum εὐάρμοστος et concinnus. Hippocr. in Παραγγελίαις [p. 28, 2] : Εὐαρμοστεῦσα πνεύματί τε; καὶ θερμασίῃ, καὶ χυμῶν κατεργασίῃ. [Cum dativo Dieuches in Matthæi Med. p. 44. Philo Belop. p. 54, B. L. Dind.]

Εὐαρμοστία, ἡ, Aptitudo, Dexteritas, Lepos, Bud. Comm. Plut. Pomp. [c. 1] : Ἄσκησις ἐν ὅπλοις, πιθανότης λόγου, εὐαρμοστία πρὸς ἔντευξιν. [Definitt. Plat. p. 411, E : Σωφροσύνη, εὐαρμοστία καὶ εὐταξία ψυχῆς πρὸς τὰς κατὰ φύσιν ἡδονὰς καὶ λύπας. Aristid. vol. 1, p. 388 : Τῆς πρὸς τοὺς καιροὺς εὐαρμοστίας.] Plato De rep. 3, [p. 400, D] : Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία, καὶ εὐσχημοσύνη, καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, Honestus igitur sermo et congruentia et condecentia et concinnitas, consequentia sunt bonitatis morum, Bud. [Conf. 7, p. 522, A. Ps.-Demosth. p. 1407, 4 : Τῇ τῶν τρόπων εὐαρμοστίᾳ. Isocr. Antid. p. 467, 203 : Τὸν ἔχοντα τὴν φωνὴν καὶ τὴν τοῦ στόματος σαφήνειαν τοιαύτην ὥστε μὴ μόνον τοῖς λεγομένοις, ἀλλὰ καὶ ταῖς τούτων εὐαρμοστίαις συμπείθειν τοὺς ἀκούοντας. Theodorus Cut. in præf. ad Niceph. Greg. p. LXXXVIII ed. Bonn. : Ταύτην (τὴν γλῶσσαν) χάρισι καὶ πάσαις ἄλλαις εὐαρμοστίαις καὶ συμφωνίαις οἰκειουμένην. De saltatore vel saltatione Pollux 4, 95, 97. De corpore Philostr. Her. p. 678, 4, a Wakef. cit. : Εὐαρμοστία καὶ εὐγραμματία. Ex Galeno vol. 2, p. 75, A, C, affert Hemst.]

Εὐάρμοστος, ὁ, ἡ, Aptus, Habilis, Dexter, Quadrans : τοῦ συμφέροντος στοχαζόμενος, ut Suid. exp., addens hoc ex. [Polybii 21, 5, 5] : Ἐδόκει πρὸς πάντας τοὺς καιροὺς εὐαρμοστότερος εἶναι. Sic de puero Basil. : Εὐμαθὴς καὶ πρὸς πάντα εὐάρμοστον. Et Isocr. [p. 239, C], ἕξιν ψυχῆς πρὸς ἅπαντα εὐάρμοστον dixit. Bud. interpr. etiam Versatilis ingenii homo, πρὸς πάντα τὴν φύσιν εὔστροφον ἔχων. [Plato Theæt. p. 178, E : Περὶ ἀναρμόστου τε καὶ εὐαρμόστου ἐσομένου· Reip. 3, p. 413, E : Εὔρυθμόν τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων· 412, A : Μουσικώτατον καὶ εὐαρμοστότατον. Dativo jungit Plut. Mor. p. 149, A : Ὅπως εὐάρμοστοι τοῖς συγκαταχειμένοις ὦμεν· 799, C : Τοῖς ὑποκειμένοις ἤθεσιν εὐάρμοστον. De re Aret. p. 96, 10 : Ἥν τε γὰρ ἐκ ῥήξιος, εὐάρμοστος φλεβοτομίη.] Εὐάρμοστον, Quod harmonice compositum est, εὔρυθμον, ut Bud. interpr. ap. Dionys. H. in Vita Lysiæ [§ 11, p. 474, 2 R.] : Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ κινήσεως μελισμοῦ καὶ πλοκῆς φθόγγων. [Eur. El. 702 : Εὐαρμόστοις ἐν καλάμοις Πᾶνα μοῦσαν ἡδύθροον πνέοντα. Plato Leg. 2, p. 655, A : Εὔρυθμον καὶ εὐάρμοστον μέλος· Crat. p. 405, A : Εὐάρμοστον μὲν οὖν (ὄνομα), ἅτε μουσικοῦ ὄντος τοῦ θεοῦ. Aristot. Eth. Eudem. 3, 2, p. 1230, 28 : Τὴν διὰ τῆς ἀκοῆς τῶν εὐαρμόστων ἢ ἀναρμόστων (ἡδονή). Ubi deteriores quidam libri ἐναρμόστου, unde hoc voc. petiisse videntur Lexx. antiquiora et HSt. supra p. 1007, B. Quod ne in l. Josephi quidem illic allato p. 514 ed. Haverc. ferendum, sed in εὐαρμόστου mutandum est. De saltatore Pollux 4, 58, 96. De conviva 6, 27. Theodor. Stud. p. 7, B : Ἐν ποικίλῃ λύρᾳ καὶ εὐαρμόστῳ.] Hinc Εὐαρμόστως, [Habile, Gl.] Apte, Concinne. Isocr. [p. 223, E] : Ὥρα γὰρ τοὺς μὲν ἄλλους τόπους οὐκ εὐκαίρως, οὐδ' εὐαρμόστως πρὸς τὴν τοῦ σύμπαντος κόσμου φύσιν ἔχοντας. [Oribas. p. 134 ed. Mai. : Ἵνα τὸ σφηνοειδὲς εὐαρμ. ἐντεθῇ εἰς τὴν μασχάλην. Const. Cærim. p. 2, B : Φύρδην καὶ οὐκ εὐαρμόστως τῶν μελῶν αὐτῷ (corpori) συγκειμένων. Clemens Al. Pæd. p. 277 : Βαδιστέον εὐαρμόστως τῷ λόγῳ. L. D. Galen. vol. 14, p. 727, 14 : Συμμέτρως ἐχόντων πρὸς ἄλληλα καὶ ταῖς ποιότησιν εὐαρμ. Id. vol. 4, p. 591, 15 : Εὐαρμ. ἔχειν· et copiosius vol. 14, p. 288, 11 : Πρὸς ἣν βουλόμεθα χρείαν εὐαρμόστως ἔχειν. Hase.]

[Εὐάρνη, ἡ, Euarne, Nereis. Hesiod. Theog. 259.]

[Εὔαρνος, ὁ, ἡ, Agnis abundans, Bonos agnos habens. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 657, 9 : Εὐάρνοιο καταχραίνοιτο γάλακτι οἰός. Myrinus ib. 6, 108, 3 : Εὔαρνον θείητε καὶ εὐχίμαρον Διότιμον. Etym. M. p. 146, 2 : Καὶ γὰρ αὕτη (Arne) εὔαρνος.]

Εὐάροτος, ὁ, ἡ, ap. Arch. [immo Leonidam Alex.] in Anth. [Pal. 9, 347, 1] : Εὐάροτον αὔλακα. [In ind. :] Εὐάροτος, Bene aratus, s. Aratu facilis, ut εὐάροτον πεδίον, Apoll. Arg. 2, [810] et αὖλαξ εὐάροτος, Epigr., ubi tamen [contra codicem] scriptum εὐάροτρος. [Ut in ipso cod. Pal. ib. 6, 41, 5. Hesych. in Εὐήλατος citat Hemst. Minus proprie Nonnus Dion. 11, 509 : Ἄλλη δ', εὐαρότοιο προηγήτειρα χορείης, θαλλὸν ἐλαιήεντα λιπότριχι δήσατο κόρσῃ, de Hora Phthinoporide, chorearum post messem auspice. ἄ]

[Εὐἄροτρίαστος, ὁ, ἡ, Facile arandus. Etym. M. p. 141, 25, Lex. Ms. Paris. n. 902 ap. Miller. *Journal des Sav.* 1838, *Nov.* p. 698.]

[Εὐάροτρος. V. Εὐάροτος.]

[Εὐάρπακτος, ὁ, ἡ, Cupidus rapinarum. Vita Nili jun. p. 80, 30 : Ὑφορώμενος τὸ τῶν ἀρχόντων εὐάρπακτον καὶ εὐρόφιστον. Hase.]

[Εὐάρτῡτος, ὁ, ἡ, Bene conditus. Χοιρίον, Athen. 4, p. 165, B. Hemst. Ita legendum ap. Tzetz. Hist. 13, 330 : Ἡ δὲ καρύκη βρῶμά τι ποικίλως ἠρτυμένον. Ἐξ ἧς ἅπαν εὐάρτητον καὶ ἡδυσμάτων γέμον τὴν κλῆσιν κατεπλούτησε φέρειν τὴν τῆς καρύκης. Nam in schol., quod editum est in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 18 et in Crameri Anecd. vol. 3, p. 374, 24 : Εὐάρτητον τὸ εὐημερὲς η, ἐκ τοῦ ἀρτῶ ἀρτήσω γὰρ, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ ἀρτίω, scribendum videtur υ pro η et ἀρτύω pro ἀρτίω, ut sententia sit ab ἀρτῶ quidem formari ἀρτήσω, sed εὐάρτυτος esse ab ἀρτύω. Per η male etiam libri deteriores Athenæi. L. Dind.]

Εὐαρχία, ἡ, Ductus principatusque probus. Utitur hoc voc. schol. Hom. [Od. T, 114, Etym. M. p. 390, 38] εὐηγεσίης exponens εὐαρχίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι.

[Εὐαρχίζω.] Εὐαρχίσασθαι, Hesychio est ἀπάρξασθαι, afferenti et εὐαρχιῶ pro ἄρξομαι. [Chœroboscus in Bekk. An. p. 1285, 12 : Ἔστι δὲ καὶ τὸ εὐαγγελίζομαι εὐηγγελιζόμην ἔσωθεν κλινόμενον καὶ εὐαρχίζω εὐήρχισα ἐν τῇ συνηθείᾳ. L. Dind.]

[Εὐάρχιππος, ὁ, Euarchippus, ephorus Spartanus, Xen. H. Gr. 1, 2, 1; 2, 3, 10.]

[Εὐαρχισμὸς, ὁ. V. Ἐναρχισμὸς, quod videtur scribendum Εὐαρχισμός. Jo. Laurent. De mensibus 4, 4, p. 152 : Τὸ δὲ στρῆνα καθ' Ἕλληνας τὸν εὐαρχισμὸν τὸν ἐπὶ ἐντρεχείας στρατιωτικῆς σημαίνει, confundens *strenam* cum *strenuitate*. Librorum scripturam εὐορχησμὸς correxit Rœtherus. L. Dind.]

Εὔαρχος, ὁ, ex Lycophr. [233] affertur pro Bonus ductor et imperator. Eustath. vero [Od. p. 1857, 62] ex eo affert εὐάρχῳ [pro εὐάρχου, quod est ap. Lycophr. et de Achille bellum bene auspicato dicitur] μύλῳ pro βασιλικῷ γρόνθῳ. Alioqui idem εὔαρχος dicitur [et Servi esse ephith., significans Moriger [Morigerus], Imperio parens, Regi facilis. [Aristot. Soph. el. c. 33 inter varia sophismatum (παρὰ τὴν ὁμωνυμίαν, ut videtur) exx. ponit etiam obscurum hoc : Ἆρ' Εὔαρχος; οὐ δῆτα, ἀλλ' Ἀπολλωνίδης. Cujus de sententia in scholiis p. 320 ed. Berol., post quasdam de Euarcho et Apollonide hariolationes additur 45 : Δύναται τὸ Εὔαρχος καὶ ὡς παράδειγμα τῶν ὁμωνύμων κεῖσθαι· τὸ γὰρ Εὔαρχος διττὸν, ἢ ὁ εὖ τὴν ἀρχὴν διέπων ἢ ὁ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, καὶ ἴσως ἂν ἠρωτᾶτο ὁ λόγος ἐπὶ τοῦ Ἀπολλωνίδου, καλὴν μὲν ἔχοντος ἀρχὴν, οὐ καλῶς δὲ αὐτὴν κυβερνῶντος. Schneiderus quam non sine specie quadam iniit rationem, ut εὔαρχος cum præcedenti τὸ ὠνούμενον conjunctum compararetur locis Phaniæ et Etym. M. infra citandis, quomodo locum habere possit non apparet. || Bene inchoans, ut ap. Lycophr., Luciani Lexiph. c. 1 : Εἰ εὔαρχός ἐστι (oratio). De emtore bene diem auspicante Phanias Anth. Pal. 6, 304, 2 : Καί με λάβ' εὔαρχον πρώιον ἐμπολέα. Etym. M. p. 388, 45 : Καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι εὐφημιζόμενοι τοὺς πρώτους ὠνητὰς εὐάρχους καλοῦσι.]

[Εὔαρχος, ὁ, Euarchus, n. viri in inscr. Orchomenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 763, n. 1583, 26, in Stiriensi ap. Ross. Inscr. ined. fasc. 1, p. 32, B, 19, in numo Laodiceæ Phrygiæ ap. Mionnet. *Descript.* vol. 4, p. 313. || Tyranni Astaci ap. Thuc. 2, 30 seq. Conditoris Catinæ ap. eundem 6, 3. || Fluvii, qui ὁρίζει Παφλαγονίαν καὶ τὴν ἐχομένην Καππαδοκίαν, apud Marcianum Heracl. p. 129 ed. Miller., et alibi. *Flumen Euarchum* Plin. N. H. 6, 2, 2. Sic enim Harduin. pro *Varetum*. Etym. M. p. 388, 42 : Εὔαρχος) Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Κύκνος διὰ τὸ ἐπιτυχῶς καινίσαι τὸ δόρυ τοῦ Ἀχιλλέως ... Φασὶ δὲ καὶ ποταμόν τινα παρὰ τὴν Σινώπην Εὔαρχον ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν προσηγορεῦσθαι, ἀφ' οὗ πρῶτον ἔπιον, ὥς φησιν Εὐφορίων, « Ἤ οἱ Εὐάρχοιο φέρε κλέος ἀμφὶ ῥέεθρον. » Postea Εὔηχον dictum tradit anon. in Gailii Geogr. min. vol. 3, p. 151 : Εὔαρχον ποταμὸν, ἤδη Εὔηχον λεγόμενον.]

[Εὐὰς, άδος, ἡ, Baccha. Nonn. Dion. 19, 108; 40, 226 : Εὐάδι φωνῇ. Orph. H. 48, 1 : Εὐάδα κούρην. Philostr. Imag. p. 793 : Ηδᾷ κοῦφα καὶ ἴσα Εὐάδι, de Baccha.]

[Εὔας, ὁ, Ovatio. Plut. Marcell. c. 22 : Τὸν ἐλάττω (triumphum) καταγαγὼν εἰς τὴν πόλιν, ὃν εὖαν Ἕλληνες, ὄβαν δὲ Ῥωμαῖοι καλοῦσι. Et paullo post : Ὄβας δ' οὐ παρὰ τὸν εὐασμὸν, ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ὁ θρίαμβος οὗτος ὀνομάζεται (καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἐφευάζοντες [sic pro ἐπευάζοντες] καὶ ᾄδοντες παραπέμπουσιν), ἀλλ' ὑφ' Ἑλλήνων εἰς τὸ σύνηθες αὐτοῖς παρῆκται τοὔνομα, πεπεισμένων ἅμα καὶ Διονύσῳ τι τῆς τιμῆς προσήκειν, ὃν Εὔιον καὶ Θρίαμβον ὀνομάζομεν. Οὐχ οὕτω δ' ἔχει τὸ ἀληθὲς κτλ. Gl. : Εὐάστη, πεζὸς θρίαμβος, Ovatio, vitiose, vel potius pro Εὐαστὴς, quod v.]

[Εὔας, αντος, ὁ, ἐπίθετον Διονύσου, Draco p. 62, 6, Etym. M. p. 553, 46. Διόνυσος interpr. etiam Hesych. V. Εὐάν.]

[Εὔας, ὁ, Euas, collis prope Sellasiam Laconiæ. Polyb. 5, 24, 9 : Ἐφ' ἑκατέρου τῶν λόφων, ὧν ὁ μὲν Ὄλυμπος, ὁ δ' Εὔας καλεῖται. Conf. 2, 65, 8; 66, 5.]

[Εὔασμα, τὸ, Bacchantium vox. Eur. Bacch. 129 : Εὐάσμασι βακχᾶν· 151 : Ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει (ὁ βακχεύς). H. Orph. 53, 8.]

Εὐασμὸς, ὁ, Evatio, Vociferatio bacchantium. Interdum vero et ad aliam vociferationem transfertur. Plut. Anton. [c. 75] : Βοὴ ὄχλου μετὰ εὐασμῶν καὶ πηδήσεων σατυρικῶν. [Marcell. c. 22. Hermesianax Athen. 13, p. 597, D : Ἥ τε πολὺν μύστησιν Ἐλευσῖνος παρὰ πέζαν εὐασμὸν κρυφίων ἐξεφόρει λογίων. Schol. Aristoph. Av. 874 : Τῶν Ἑλλήνων τινὲς τὸν εὐασμὸν σαβασμὸν λέγουσιν.]

[Εὐάστειρα, ἡ, Evans, Baccha. H. Orph. 50, 8 : Εὐάστειραι (Nymphæ). De Furiis 68, 1.]

[Εὐάστερος, ὁ, ἡ, Bene stellatus. Arat. Phæn. 237 : Περὶ γὰρ πολέων εὐάστερός ἐστιν. Orph. H. 8, 3 : Κόρη εὐάστερε, Μήνη· 11.]

Εὐαστὴς, ὁ, et Εὐαστὴρ, ῆρος, ὁ, Evator, Celebrator bacchanalium. Ex Epigr. εὐασταὶ pro Sacerdotibus Bacchi. [Poeta anon. Anth. Plan. 1, 15, 2 : Ὁ πρὶν ἀεὶ Βρομίου μεμεθυσμένος οἰνάδι πηγῇ, σύντροφος εὐάσταις, αἰγοπόδης Σάτυρος. Sic enim ibi positus accentus. Εὐαστὴς vero scriptum in H. Orph. 53, 5, ubi Sileni epitheton est.] Sed et ipse Bacchus εὐαστὴρ in iis appellatur [a Marco Arg. Anth. Pal. 9, 246, 7 et Leonida ib. 6, 154, 1. Item ab Orph. H. 29, 1. Ibid. 30, 2 : Εὐαστῆρες, de Curetibus. Εὐαστὴς de Baccho Proculus Anth. Pal. App. 69 : Τὸν εὐαστὴν Διόνυσον. Ubi item εὐάστην exhibet qui primus epigramma edidit, Dorvillius ad Char. p. 385 et Sic. p. 564, ut Turrisanus in gl. quam inseruit Etym. M. p. 388, 52 : Εὐάσται, αἱ βάκχαι κτλ., ductam ex l. Anthologiæ supra citato. ||De ovatione, ut Εὔας, quod v., Dionys. A. R. 5, 47 : Θριάμβοις ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐκοσμοῦντο ἀμφότεροι, Μενήνιος μὲν τῷ μείζονι καὶ τιμιωτέρῳ, Ποστούμιος δὲ τῷ ἐλάσσονι καὶ ὑποδεεστέρῳ, ὃν καλοῦσιν εὐάστην, παρεκκλίναντες τοὔνομα εἰς τὸ ἀσαφές· τὸ γὰρ πρῶτον (εὐάστης addunt libri præter Vaticanum) οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ἐλέγετο, ὡς αὐτός τε εἰκάζω καὶ ἐν πολλαῖς εὑρίσκω γραφαῖς ἐπιχωρίαις φερόμενον κτλ.]

[Εὐαστικὸς, ἡ, ὸν, Ad bacchanalia pertinens, Bacchicus. Hesych. v. Εὔσαμα : Ἀναφώνημα εὐαστικόν. L. D.]

[Εὐαύγεια, ἡ, Splendor. V. Εὐαγής.]

[Εὐαυγὴς, ὁ, ἡ, in εὐαγὴς corruptum notavimus in illo. Aliter depravatum legitur apud Cyrillum Al. vol. 1, part. 1, p. 332, C : Ἐναυγὴς γὰρ ὁ οὐρανος καὶ σαπφείρῳ ἐοικὸς τὸ ἀνωτάτω καὶ αἰθέριον χρῶμα. L. Dind.]

Εὐαυξὴς, ὁ, ἡ, Qui bene s. facile augescit, crescit, Auctu insignis. [Aristot. H. A. 1, 13 : Τὸ δὲ λοιπὸν μέρος (τοῦ αἰδοίου) χονδρῶδες, εὐαυξές· De partt. an. 3, 12 : Εὐαυξέστερον ἔχει κατὰ μῆκος (τὸν σπλῆνα).] Theophrast. C. Pl. 1, 8, [1] : Εὐβλαστῆ δὲ καὶ εὐαυξῆ· et [4] : Εὐαυξέστερα γὰρ τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, i. e. αὐξανόμενα μᾶλλον, ut paulo ante loquitur. [Superlat. H. Pl. 3, 6, 1. L. D. Διὰ τὸ ἰθυτενὲς καὶ εὐαυξὲς, schol. Apoll. Rh. 1, 1204. Galen. vol. 13, p. 139, E. Hemst. Aristot. p. 808, 23 ed. Berol. : Εὐαυξὴς ὁ περίδρομος τῶν τριχῶν. Clem. Al. Pæd. 2, 1, § 17 : Εὐαυξῆ δὲ καὶ τῶν παίδων τὰ σώματα. Hase. Geopon. 10, 13, 3, τὰ φυτά· 69, 3, τὰ συκάμινα. Comparativi forma suspecta εὐαυξότερον ib. 57, 9.]

[Εὔαυρος, ὁ, ἡ, Auris pervius. V. Ἔναυρος.]

[Εὐαύχην, ὁ, ἡ, Qui pulchra cervice est. Tzetz. Posthom. 478.]

[Εὐαφαίρετος, ὁ, ἡ, Facile auferendus. Theophr. De odor. 42, in Εὐαπόπνοος citatus. Theodor. Stud. p. 167, D : Ὡς ἂν πάγια εἶεν ἐντεῦθεν καὶ μὴ εὐαφαίρετα ἐκεῖθεν. L. D. Jo. Clim. p. 148, 34 : Πρὸ γὰρ ποιήσεως εὐαφαίρετον λίαν εἶναι πέφυκε. Hase.]

[Εὐάφεια s. forma poetica Εὐαφία, ἡ, Mollitudo, Mollis contactus. Heraclides ap. Athen. 2, p. 48, D : Ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις καὶ εὐάφειαν. Oribas. p. 133, ed. Mai. : Ἐρίοις περιειλήσθω εὐαφείας τῶν σωμάτων χάριν. || Altera forma Rufinus Anth. Pal. 5, 35, 4 : Ἡ μὲν λευκῇ ἀπὸ γλουτέων ἤνθεεν εὐαφίῃ. Agathias ib. 294, 16 : Μάστακα πιαίνων χείλεος εὐαφίῃ.]

[Εὐαφήγητος, ὁ, ἡ.] Εὐαπήγητος, Ion. pro εὐαφήγητος, Narratu facilis. [Herodot. 7, 63 : Κράνεα πεπλεγμένα τρόπον τινὰ βάρβαρον καὶ οὐκ εὐαπήγητον. Forma vulgari Dio Cass. 42, 26 : Ἐπεκάλεσαν τρόπον τινὰ οὐκ εὐαφήγητον Ἕλλησι.]

Εὐᾰφὴς, ὁ, ἡ, Qui facile tangi potest, Facile contrectabilis, [Tractabilis, Gl.] Hesych., [Phot.] et Suid. interpr. etiam εὐμάλακτος, quod VV. LL. exp. Facili lentore mollis. [Theophr. C. Pl. 2, 17, 10 : Ἔνικμον γὰρ δεῖ καὶ εὐαφὲς εἶναι (τὸ φυτὸν) πρὸς τὴν διαβλάστησιν. Aret. p. 43, 36 : Εὐαφὴς καὶ εἴκων ἐπὶ τῇ θίξι (σπλήν)· 77, 54, κοίτη· 112, 14, ἀνήρ. (Active 75, 20 : Ψηλαφίη ποδῶν εὐαφής.) Philostr. Imag. 1, p. 768, στέρνα. Schol. Aristoph. Av. 156, ἱμάτια. Eust. Opusc. p. 187, 25, ἱματισμός. Oribas. p. 35 ed. Mai. : Ὄγκος ἀναλγὴς, εὐαφής· 119 : Εὐαφῆ σώματα. Improprie Plut. Mor. p. 588, D : Σωκράτει ὁ νοῦς εὐαφὴς ἦν καὶ λεπτὸς ὑπὸ τοῦ προσπεσόντος ὀξέως μεταβαλεῖν. Lucian. De hist. conscr. c. 55 : Εὐαφὴς καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. Comparativo Antyllus in Matthæi Med. p. 255 : Οὐδὲν εὐαφέστερα οὐδὲ μαλακώτερα· Ori-

bas. p. 36.] Hinc Εὐαφῶς adv. ap. Lucian., Decenti tactu, ut habent VV. LL., ut [Harmonid. c. 1, de musico tibiis canente], Ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους εὐαφῶς. [Menemachus in Matthæi Med. p. 304 : Εὐαφῶς αὐτῇ (τῇ κουρᾷ) καὶ πράως χρηστέον. || Figurate Marc. Anton. 11, 18 : Δεικνύναι εὐαφῶς. || Forma Ion. Εὐαφέως Aret. p. 85, 15 : Προμηθευόμενον τὴν τομὴν ὡς εὐαφέως καὶ ῥηιδίως γένοιτο.]

[Εὐαφία. V. Εὐάφεια.]

[Εὐάφιον, τὸ, Medicamentum s. Unguentum tangendo salubre, apud Galenum. Schneid.]

[Εὐαφόρατος. V. Εὐάφορος.]

Εὐάφορμος, ὁ, ἡ, exp. Opportunus, Excusatione dignus, [Proclivis, Expeditus]. Habes in Εὐπροφάσιστος, ex schol. Thuc. [6, 105. Georg. Acrop. p. 70, C, ἀπολογία. Acta Conc. Ephes. p. 238, 33 : Ὅτι περιττὴ παντελῶς καὶ οὐκ εὐάφορμος τῶν ἐκκλησιῶν ἡ διχοστασία γέγονε. Maxim. Conf. vol. 2, p. 62, B : Οὕτως εὐάφορμος ἐκείνοις ὁ λόγος. L. D. «Cyrill. Alex. In c. 1 Nahum. p. 486 : Καταδρομὴ ἡ ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς ἀλλοφύλους· In c. 1 Haggæi p. 628 : Ἦν εὐάφ. τοῖς ἐξ Ἰσραὴλ ἢ ἐπί γε τῷ ναῷ ῥᾳθυμία· et ibid. iterum. Suicer. || Adv. Εὐαφόρμως, Procliviter, Opportune. Basil. M. vol. 3, p. 290, B : Ἀρρωστίας αἰτίαν παράσχῃ τῷ σώματι εὐαφ. ἔχοντι πρὸς τὴν ἀσθένειαν. « Εὐαφ. ἐξετάσαι, Ulpian. ad Demosth. Mid. p. 679, D; 380, E. Schol. Soph. OEd. C. v. 111 : Τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ χοροῦ εὐαφ. θέλει ποιήσασθαι. » Hemst. Basil. Epist. t. 2, p. 1035, D : Σώματι εὐαφ. ἔχοντι πρὸς τὴν ἀσθήνειαν. Hase.]

[Εὐάφορος.] Εὐάφορα, Suidæ εὔσκοπα, εὐθεώρητα, in hoc l., cujus auctorem reticet : Κολωνὸν· ἐπιλεξάμενος ὑφ' οὗ τά τε ἔμπροσθεν καὶ τὰ κατόπιν εὐάφορα ἦν, Facile despici poterant et lustrari oculis, [λόχον ἐπ' αὐτοῦ ἐπέστησεν additur ap. Suidam, ἔστησεν ap. Zonar. p. 914, qui consentit in vitioso ὑφ' οὗ, pro quo ἀφ' οὗ restituit Portus. Εὐάφορα, quod nihili est, in εὐαφόρατα mutabat Hemst.]

[Εὐαφῶς. V. Εὐαφής.]

[Εὐαχθέω, quod sit χαίρω, fingit Etym. M. p. 401, 18, ubi explicat εὐοχθέων, quod v.]

Εὐβάστακτος, [ὁ, ἡ, Qui facile fertur. Herodot. 2, 125. Aristot. Polit. 1, 9, p. 1257, 34 : Οὐ γὰρ εὐβάστακτον ἕκαστον τῶν κατὰ φύσιν ἀναγκαίων· Rhet. 1, 12. Plut. Mor. p. 967, F. « Hippocr. p. 772, B : Τρῶμα εὐκατάσκεπτον καὶ εὐβάστακτον, Vulnus, quod probe sustinetur, h. e. re aliqua molli supposita recte sustentatur. » Foes. Comparativo Suidas v. Κούφη γῆ.]

[Εὐβατίδης, ου, ὁ, Eubatides, n. viri ap. Lucian. Philops. c. 30, 31. ᾶϊ L. Dind.]

Εὔβᾶτος, ὁ, ἡ, Qui facile adiri aut transiri potest, Pervius. [Æsch. Prom. 718 : Ὄν (fluvium) μὴ περάσῃς· οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν. Plato Leg. 6, p. 761, A : Τοῖς φίλοις ὅτι μάλιστα εὔβατα.] Xen. Hell. 4, [6, 9] : Εὐβατώτερον γὰρ ἦν τοῦτο τὸ ὄρος καὶ ὁπλίταις καὶ ἵπποις. [Theophr. H. Pl. 2, 6, 12 : Συμβαίνειν δὲ τοῦτό φασι καὶ ἐπὶ τῆς συκῆς· οὐ γὰρ ἀποβάλλειν ἀνάπαλιν φυτευθεῖσαν· ἔτι δ' εὐβατωτέραν γίνεσθαι, Scansilem fieri, Plin. N. H. 17, 11, 16. Polyb. 1, 56, 4, et alibi. De fluvio Plut. Mor. p. 340, F. Figurate Themist. Or. 20, p. 235, D : Εὐβάτου οὔσης ἔτι καὶ εὐεπιδρόμου τοῖς σοφισταῖς, de philosophia. L. Dind.]

[Εὐβάφης, ὁ, ἡ, Bene tinctus. Sabinus in Matthæi Med. p. 239 : Τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς εὐβαφῆ καὶ εὔχροα. Hermes ap. Stob. Ecl. phys. p. 942 : Ἐπίπαγον εὐβαφῆ. L. D. Jo. Chrys. t. 8, p. 688, D ed. Paris. alt. : Τὰ ἀνθηρὰ καὶ εὐβαφῆ τῆς βασιλικῆς ἐσθῆτος. Hase. Forma in —ος, qualem in Ἐρυθρόβαφος notavimus, ap. Hesych. in Εὐσμίλωτα, nisi vitium subest : Δύναται δὲ καὶ τὰ σμιλάκινα εὔβαφα. L. Dind.]

[Εὐβαφία vitium scripturæ pro εὐαφία ap. Suidam v. Γελασίνοις in l. Rufini in Εὐάφεια citato.]

[Εὔβιοι, ἔθνος Λιγυστικὸν, de quo dixerit in Ἀρβαξανοὶ, ubi nihil nunc de iis in epitome, memoratur Steph. Byz. in Εὔβιοι et Ἰψίχουροι.]

Εὔβιος, ὁ, ἡ, Bene et commode vivens. Aristot. H. A. 9, [36] : Οἱ δὲ φρυνολόχοι εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται, Abunde vivunt, ut Gaza vertit. [Nisi hic quoque scribendum εὐβίοτοι, quod v. Pollux 6, 196 : Καὶ εὔβιον, ὡς Ἀντιφῶν φησι, καὶ εὔβιος. Ubi tamen libri vel καὶ εὔβιος, ὡς Ἀντιφῶν vel καὶ ἄβιος, ὡς Ἀ. omisso καὶ εὔβιος, quæ est alterius scripturæ dittographia. Atque ἄβιος de divite dixisse Antiphontem consentiunt grammatici in illo voc. citati. Quod etsi plane singulari modo fecit ille, nunc tamen, perdito ejus scripto, credi grammaticis oportet et in medio relinqui an εὔβιος ipse aut alius ita dixerit.]

[Εὔβιος, ὁ, Eubius, n. filii Megetis et Peribœæ, ap. Quintum 6, 611. Statuarii Thebani ap. Pausan. 9, 11, 4. Aliorum in epigr. Anth. Pal. 12, 111, in inscr. Messan. ap. Castell. Nov. coll. inscr. Sicil. p. 8, in Atticis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, n. 115, p. 158, 32; 150, p. 232, 9; 165, p. 292, C, 54, in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 418, Cymes Æolidis *Suppl.* vol. 6, p. 7. V. etiam Εὔιος. L. Dind.]

Εὐβίοτος, ὁ, ἡ, Commode vivens, Liberaliter et prolixe vivens, Qui strenui et industrii victus est, Qui in vitæ officiis ingeniosus est; i. q. βιωτικὸς et βιομήχανος [et εὐμήχανος πρὸς τὸν βίον ap. Aristot. H. A. 9, 11], cui opp. κακόβιος. Bud. Aristot. H. A. 9, [16] : Ἡ δ' ἐλέα, ὥσπερ ἄλλη τις τῶν ὀρνίθων, εὐβίοτος. Idem, Τὴν δὲ διάνοιαν εὐβίοτος. [Sic ibid. 1 : Ὁ ἄνθος εὐβίοτος· 11, ὄρνις· 12, 15, 34. V. Εὔβιος. Dio Cass. 52, 39 : Ὅταν σε ὁρῶσι κόσμιον, εὐβίοτον. ἴ]

[Εὐβίοτος, ὁ, Eubiotus, Machlyum rex. Lucian. Toxar. c. 51, 54. Alii in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 396, n. 286, 5. Ap. Asclepiadem Anth. Pal. 12, 163, 4. Οὔλπιος Εὐβ. quidam in inscr. Att. ib. n. 378, 3. Φλάβιος Εὐβίοτος quidam ib. p. 560, n. 1061. Εὐβιώτῳ male in Catena in Ev. Joannis ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 691, in Actis SS. Maii vol. 4, p. 322 seqq., ut aliquoties in libris nonnullis Aristotelis εὐβίωτος pro εὐβίοτος. L. Dind.]

Εὔβλαπτος, ὁ, ἡ, Qui lædi s. Cui noceri facile potest. [Aristot. De generat. an. 1, 12 : Ὁ δ' ἐκτὸς τοῦ σώματος τόπος εὔβλαπτος. || Active, Facile nocens, Geopon. 9, 9, 10 : Παρὰ πᾶσι τοῖς γεωργικοῖς νενόμισται τὰς ἐλαίας ὑπὲρ δεκαπηχυαῖον μέγεθος μὴ προσήκειν εἶναι καὶ τὴν ὑπὲρ τοῦτο αὔξησιν εὔβλαπτον εἶναι. Conf. Ἄβλαπτος.]

Εὐβλάστεια, ἡ, Copiosa germinatio, ut Gaza vertit in hoc l. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 5] : Ἡ γὰρ εὐβλάστεια ἀφαιρεῖται τοὺς καρπούς. [Libri meliores recte εὐβλαστία, ut 3, 2, 6, etc.]

Εὐβλαστέω, ήσω, Bene germino. Theophr. [C. Pl. 1, 20, 5] : Συμβαίνει δὲ, ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον. [Ib. 3, 7, 11, etc.]

Εὐβλαστὴς, ὁ, ἡ, Bene germinans. Theophr. : Εἴπερ εὐβλαστῆ καὶ εὔκαρπα μέλλει γενέσθαι. [C. Pl. 2, 4, 1 : Εὐβλαστῆ γίνεται (τὰ ἐδάφη)· 3, 2, 6 : Εὐβλαστὴς καὶ εὐτραφής ἐστι (terra)· 3, 24, 2, σπέρματα. Schneid. Athen. 3, p. 77, F : Τὰ ἐν σκίλλῃ φυτευθέντα ... εὐβλαστῆ γίγνεσθαι. Wakef. Δένδρον Pollux 1, 230. || Transitive, Germinare faciens, Theophr. C. Pl. 2, 3, 3 : Ὁ εὐκρὴς ἀὴρ ... εὐβλαστὴς ὢν καὶ εὔκαρπος· 1, 12, 7 et 3, 3, 1 : Ἀὴρ μαλακὸς καὶ εὐβλ.]

Εὐβλαστία, ἡ, Copiosa germinatio. Theophr. : Ὅπου γὰρ ἀεὶ μαλακὸς ὁ ἀὴρ, ἐνταῦθ' ἡ εὐβλαστία καὶ εὐκαρπία γίνεται. [V. Εὐβλάστεια.]

Εὔβλαστος, ὁ, ἡ, i. q. εὐβλαστής. [Philo vol. 2, p. 56, 51 : Οἱ εὔβλαστοι καὶ εὐθαλεῖς ἑπτὰ στάχυες. Wakef. Id. Philo vol. 2, p. 84, 9 : Τὰ εὔβλαστα καὶ τὰ εὐγενῆ δένδρα· et p. 348, 11, μοσχεύματα. Hase.] Theophr. : Εὐβλαστότερα γίνεται καὶ εὐαυξῆ μᾶλλον. [|| Transitive, Germinare faciens, C. Pl. 1, 8, 2 : Καὶ ὅλως ἡ ὑγρότης εὔβλαστόν τι καὶ εὔτροφον.]

[Εὐβλέφᾰρος, ὁ, ἡ, Pulcher palpebris. Metrodor. probl. Anth. Pal. 14, 122, 1 : Εὐβλεφάροιο Δίκης. Theognostus in Cram. Anecd. vol. 2, p. 90, 10.]

[Εὔβλητος, ὁ, ἡ, Telis expositus. Appian. Syr. c. 35 : Τοῖς πολεμίοις εὔβλητοι ὄντες· Civ. 2, 79 : Τοῖς ἐπιθέουσιν εὐβλήτους.]

[Εὐβοεικός. V. Εὔβοια.]

[Εὐβοεὺς, ὁ Παλαμήδης ὁ πολλῶν ἀρετῆς (εὑρετὴς Kusterus) ἢ ἐπίφθονος, Hesych.]

Εὐβοήθητος, ὁ, ἡ, Cui facile est opitulari; Facile medicabilis. [Aristot. Pol. 7, 5 : Τὸ δ' εὐσύνοπτον τὸ εὐβοήθητον εἶναι τὴν χώραν ἐστίν· 6 : Εὐβοηθήτους εἶναι δεῖ τοὺς σωθησομένους· Probl. 1, 25 : Διὸ εὐβοήθητοι (ἀρχαὶ νόσων). Diosc. Alexiph. c. 8 : Εἰσὶ δὲ εὐβοήθητοι (ægroti). Theophr. H. Pl. 9, 16, 6 : Καὶ τὰς δόσεις (medicamenti cujusdam) εὐβοηθήτους εἶναι. Comparativo

Hippocr. p. 397, 22 : Εὐβοηθητότερά ἐστι. L. D. It. Galen. vol. 19, p. 528, 3 : Εὐβοηθητότερον γάρ ἐστι. Positiv. Heliod. 4, 5 : Πάθος γὰρ ἅπαν, τὸ μὲν ὀξέως γιγνωσκόμενον, εὐβοήθητον. Hase.]

[Εὐβόητος, ὁ, ἡ, i. q. εὔφημος. Hesych. : Ἐν εὐφήμῳ, ἐν εὐβοήτῳ. Ita Musurus. Codex ἐνευβοήσω. L. Dind.]

[Εὔβοια, ἡ, Eubœa, filia Asopi, ap. Eust. Il. p. 278, 30. Filia Larymni ap. Athen. 7, p. 296, B. Filia Thespii, ap. Apollod. 2, 7, 8, 4. Nutrix Junonis ap. Etym. M. infra cit., Plut. Mor. p. 657, E. Amica Antiochi, regis Syriæ, ap. Athen. 10, p. 439, Appian. Syr. c. 20, ubi male vulgo Εὐβία. V. Wesseling. ad Simson. p. 1343. Hesych. : Εὐβοίης (sic), ὄνομα τῆς Τυχίου μητρός. || Insula Bœotiæ proxima. Hom. Il. B, 535, ἱερή· Od. Γ, 174, H, 321, aliique plurimi. Sec. Hesiodum in fr. Ægimii ap. Steph. Byz. v. Ἀβαντὶς ita dicta ab Jove propter Io in vaccam mutatam. Sec. alios ab Asopi filia Eubœa. V. Eust. Il. p. 278, 30, Etym. M. v. Εὔβοια, Strab. 10, p. 445. || Ultima vi ictus et cæsuræ producta Hesiod. Op. 649 : Εἰ μὴ ἐς Εὔβοιαν ἐξ Αὐλίδος, οἳ πολ' Ἀχαιοί. Sed ap. Scymnum Descr. orb. 569 : Ἀπὸ τῆς λεγομένης Ἀσωπίδος | χρόνῳ λαβοῦσα τοὔνομ' Εὔβοια πάλιν, non ultima producitur, sed Εὐβοίας scribendum est. || Urbs Siciliæ prope Mylas. Scymn. Descr. orb. 286. Conf. Herodot. 7, 156, Strabo 10, p. 449. || Scylax p. 50 : Κατ' ἐναντίον αὐτῶν (Pithecussarum) καὶ νῆσος καὶ πόλις ἐν τῇ νήσῳ Εὔβοια. Steph. Byz. : Ἔστι καὶ τόπος ἐν Ἄργει. (De quo Etym. M. in Εὐβοικὸν νόμισμα : Ὠνόμασται δὲ τὸ χωρίον ἀπὸ Εὐβοίας τροφοῦ τῆς Ἥρας. Λόφον dicit Strabo 10, p. 449, ὄρος, ab filia Asterionis fl. Eubœa ita dictum, Pausan. 2, 17, 1.) Ἔστι καὶ πόλις ἐν Μακεδονίᾳ. Hanc memorat Strabo l. c., ibidemque locos cognomines Corcyræ et Lemni. || De gentilibus Steph. Byz.: Τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου Εὐβοιεὺς καὶ Εὐβοιὶς τὸ θηλυκὸν καὶ Εὐβοεὺς χωρὶς τοῦ ι ... Ἔστι καὶ Εὐβοεικὸς κτητικόν. Harum formarum primam vitiosam dicit Etym. M. p. 389, 10 : Οἱ δὲ λέγοντες τὸ Εὐβοεῖς καὶ Φωκαεῖς σὺν τῷ ι ἁμαρτάνουσιν, præ altera commendat Photius : Εὐβοιεῖς, οὐκ Εὐβοεῖς, si ita scripsit; utramque exhibent numi ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 322. || Fem. Εὐβοιὶς est ap. Soph. Trach. 237 : Ἀκτή τίς ἐστ' Εὐβοιίς (cod. Med. A Εὐβοΐς)· 401 : Εὐβοιὶς (γυνή)· fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Ἔστι γάρ τις ἐναλία Εὐβοιὶς αἶα (Εὐβοίας libri, meliores Εὐβοήσασα). Simplici ι (de qua forma conf. Etym. M. p. 389, 2) Trach. 74 : Εὐβοΐδα χώραν. Eur. Heracl. 83 : Εὐβοΐδ' ἀκτάν· El. 442 : Εὐβοΐδας ἀκτάς. Æschyl. fr. Glauci Pont. ap. Strab. 10, p. 447 : Εὐβοΐδα καμπήν. Ion ap. Strab. 1, p. 60 : Εὐβοΐδα μὲν γῆν. Divise Herodot. 3, 89 : Εὐβοΐδας μνέας. Dio Chrys. vol. 1, p. 246 : Αἱ γὰρ Εὐβοΐδες οὐχ ἱκαναὶ ἦσαν πιᾶναι, εἰ μή γε βαλάνους ἤθελον ἐσθίειν (quibuscum conf. glossæ Etym. M. Εὐβοΐδες, τὰ καστάνια, Castaneæ, et Hesychii Εὐβοΐα, τὰ καστάνια, ubi Εὐβοικὰ Salmasius, quod convenit ordini literarum). Λίθος Εὐβοΐς ap. Polluc. 7, 100. Εὐβοῒς φυλὴ Thurinorum ap. Diodor. 12, 11. || Masculini Εὐβοεὺς, de quo supra, exx. sunt ap. Herodotum, Thucydidem, Xenophontem et alios. Accus. plur. formam Atticam Εὐβοᾶς memorat Apollon. De pron. p. 126, C. Pro qua Εὐβοῆς est apud Apollodorum Carystium Athen. 7, p. 281, A. De quo conferenda quæ diximus in Βασιλεὺς vol. 2, p. 167, C, D. || Formam Εὐβοΐτης usurpat Strabo 10, p. 449 : Εἰσὶ δὲ νῦν Εὐβοῖται ποταμοὶ Κηρεὺς καὶ Νηλεύς, unde Eust. Il. p. 279, 5. Eadem restituenda fortasse Libanio Epist. 445, p. 225 : Ἔνι γὰρ αὐτῷ περί τε ἡμῶν εἰπεῖν τι καλὸν καὶ περὶ τῶν Εὐβοιωτῶν (codex Voss. εὐβοίτων, ω super οι posito), ὅτι εἶεν Βοιωτοί. || Possessivum Εὐβοϊκὸς, quomodo etiam ap. Steph. Byz. cum cod. Vratisl. et apud Lesbonactem Π. σχημ. p. 178 scrib. pro Εὐβοεικὸς, ad quam formam librarii aberrare solent a βοεικὸς, ut sæpe ad κεραμεικὸς pro κεραμικὸς a Κεραμεικὸς (nihil enim tribuendum loco, ut jam Kulenkampius vidit, interpolato Etym. M. p. 30, 1, ubi Εὐβοεικὸς ponitur inter adjectiva in εικος, etiamsi non sit scribendum βοεικὸς), est ap. Thuc. 1, 87 : Μετὰ τὰ Εὐβοϊκὰ, ubi pauci nec boni libri Εὐβοεικὰ, Herodotum 7, 192, cujus nonnulli Εὐβοεικὸς 3, 89, 95; 8, 19, Theophrastum et alios. || Formam trisyllabam Εὐβοικὸς testatur Arcad. p. 51, 21, inter hyperdisyllaba in οικος ponens Εὐβϋοικός (sic). Qua Tragici usi videntur, ut Æschyl. ap. Plut. Mor. p. 434, A : Λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοικὸν ξίφος· Eur. Hel. 767 : Τὰ Ναυπλίου τ' Εὐβοικὰ πυρπολήματα. || Vitiose, ut videtur, Photius in Ταμύναι : Οἱ τὰ Εὐβοιακὰ γράψαντες, pro Εὐβοϊκά. || Adv. ap. Synes. De regno p. 23, D : Κομῶντας Εὐβοϊκῶς. || Primitivi nominis adverbia Εὐβοίηθε vel Εὐβοίηθεν ap. Callim. Del. 197 : Σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῆεις· 290 : Ὁ πλοῦς Εὐβοίηθεν· Arg. 139 : Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐπέρησεν. Εὐβοιόθεν ap. Eust. Opusc. 1, 339, 41 : Τῶν Εὐβοιόθεν ὡραίων. L. D.]

[Εὐβοΐδας, ου, ὁ, Euboidas, Spartanus. Plut. Mor. p. 220, D.]

[Εὐβοϊκὴ, ἡ, Chamæacte. Diosc. Noth. 4, 175. Boiss. Latine Ebulum. Conf. Appulej. De herb. 91.]

[Εὔβοιος, ὁ, Eubœus, Parius, scriptor Parodiarum, sæpius citatus ab Athenæo. Idem nomen ponitur in Parisino uno et Augustano primo Demosth. p. 929, 25. L. Dindorf.]

[Εὐβοΐτης. V. Εὔβοια.]

[Εὐβολέω, Feliciter jacio. Hesych. : Εὐκολεῖν (εὐκυβεῖν Gronovius et Toup. Em. vol. 1, p. 406), ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. Lucian. Amor. c. 16 : Βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ' εἴ ποτε τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει. Quod Suetonius, ab Reitzio citatus, dicit *Venerem jecerat.* Schol. Æsch. Ag. 33 : Καὶ τοῖς κυβευταῖς οὐκ ἔστι πλείω τούτων (τῶν τρὶς ἓξ) εὐθυβολῆσαι. Εὐβολῆσαι Toup. l. c.]

[Εὐβόλιον, τὸ, dictamnus herba dicitur sec. Appulejum De herb. 62.]

[Εὔβολος, ὁ, ἡ. Εὐβόλοις, Riguis, Gl., cui signif. fortasse conf. Æsch. Ag. 1329 : Βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν. || Felix jactu. Heliod. Æth. 5, 18 : Ἦν εὔβολόν τι χρῆμα καὶ πολύθηρον (ἡ ἄγρα). Oppian. Hal. 3, 71 : Εὔβολος ἔσσεται ἄγρη. De jactu talorum vel aleatore felici Suidas v. Μίδας : Μίδας, κύβου ὄνομα εὐβολωτάτου. Καὶ παροιμία Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβολώτατος. (V. Proverbia ex cod. Bodlej. p. 76, 642.) V. Εὐβόλως.]

[Εὐβόλως, Feliciter in jactu. Æschyl. Choeph. 696 : Καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων, ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα κτλ. Blomfield. : « Pollux 9, 94 : Ἐν μέντοι γε τοῖς κύβοις τὸ δυσκυβεῖν καὶ εὐκυβεῖν ὀνομάζεται, καί που καὶ τὸ δύσβολον καὶ τὸ εὔβολον εἶναι. Aristæn. 1, 23 : Ἥσσοι πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοὶ, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Ita Salmasius pro εὐβουλότερον, probante Hemsterhusio ad Pollucis l., unde confirmatur in hoc versu Porsoni correctio (εὐβόλως pro εὐβούλως). Ejusdem confus. exx. ap. Boiss. ad Aristæn. p. 539. »]

Εὐβοσία, ἡ, Pabuli bonitas s. ubertas, Bonum nutrimentum, εὐτροφία [Hesychio]. Theophr. H. Pl. 1, 18 : Ὅσα δὴ φέρει δι' εὐβοσίαν καὶ χώρας ἀρετὴν ἀθρόους τοὺς καρπούς. [Similiter sæpius in libris de C. Pl. Aristot. H. A. 3, 21. « Διὰ τὴν εὐβοσίαν τῆς χώρας, Posidonius ap. Athen. 12, p. 527, E. » Strong. Steph. Byz. v. Ἄζανοὶ sec. cod. Vrat. Improprie Leonidas Anth. Pal. 11, 199, 2 : Προῖκα δ' ἔχει πολλὴν ἐξ ἁλὸς εὐβοσίην. || De sagina corporis Aristot. De gen. an. 1, 18 : Ἔστι γὰρ καὶ ἡ πιμελὴ περίττωμα δι' εὐβοσίαν ὑγιεινόν· 4, 6 : Ἐκτρέφει δ' εἰς τέλος (sus) διὰ τὴν τοῦ σώματος εὐβοσίαν. (Duris ap. schol. Theocr. 6, 7 : Διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν θρεμμάτων.) De copia pabuli præbendi, H. A. 3, 10 : Ὅσα μὲν οὖν μαλακὰς ἔχει τὰς τρίχας, εὐβοσίᾳ χρώμενα σκληροτέρας ἴσχει· 16 : Εὐβοσίᾳ πλείονι χρωμένων. L. Dind.]

[Εὐβόσκημα, τὸ, vox susp. Greg. Nyss. in Wolfii Anced. vol. 3, p. 145. Kall.]

Εὐβόστρυχος, ὁ, ἡ, Pulcros habens cincinnos s. cirros, Pollux [2, 27, ἀνὴρ ἅμα καὶ γυνή. Paul. Sil. Anth. Pal. 5, 251, 3, αἴγλη.]

[Εὐβότανος scriptura vitiosa pro εὔβοτος, quod v.]

[Εὐβοτέομαι, Bona pascua habeo. Strabo 11, p. 500 : Ἐνεχθεὶς πολὺς (Cyrus fl.) διὰ πεδίων εὐβοτουμένων σφόδρα.]

Εὔβοτος, ὁ, ἡ, Pascuus, Pascuis abundans, Pasceudis pecoribus aptus. Hom. Od. O, [405] : Ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν, Εὔβοτος, εὔμηλος, i. e. εἰς βόσιν καὶ τροφὴν ἐπιτηδεία, ut Didym. exp. Plut. [Cam. c. 16] : Θρέμμασιν-

εὔβοτος χώρα, Pecoribus pascendis peraccommodata regio. [Eur. Cresph. fr. 14 : Κατάρρυτόν τε μυρίοισι νάμασι, καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην. De fluvio Anon. Peripl. Ponti Eux. p. 9, 22 Huds. : Ὁ Τύρας ποταμὸς ... εὔβοτος ταῖς νομαῖς τῶν ἰχθύων ἐστί. Sic enim scripturam codicis εὐβότανος correxit Bast. Ep. cr. p. 26. Apoll. Rh. 3, 1086, γαῖα. Callim. Del. 164, νῆσος. Dionys. P. 241, 502. Dionys. A. R. 1, 20, 56. Cum dativo Plato Critiæ p. 111, A : Τοῖς ζῴοις πᾶσιν εὔβοτον, de terra. L. D. Superlat. Scymn. Orb. descr. ed. Letronn. v. 606 : Ὑπὲρ δὲ τούτους ἔστιν εὐβοτωτάτη Χώρα, ex emend. Milleri; olim ibi erat, εὐβιωτάτη. Hase.] ‖ Item, Bene pastus : εὐτραφής [Hesychio]. Theocr. 5, [24] : Ἀλλ' ἄγε καὶ τὺ τὸν εὔβοτον ἀμνὸν ἔρειδε. [Method. Conv. p. 114. Routh.]

[Εὐβότρυος, ὁ, ἡ, i. q. εὔβοτρυς. Anacreont. 18, 17 : Ἄμπελον εὐβότρυον.]

[Εὔβοτρυς, ὁ, ἡ, Uvis abundans. Soph. Phil. 548 : Ἐς τὴν εὔβοτρυν Πεπάρηθον. Nonn. Dion. 17, 82, ὀπώρη· 14, 400, Στησιχόρη. Marianus Anth. Pal. 9, 668, 9, ὀργάς.]

[Εὐβουλείδης Chalcidensis memoratur ap. Polyb. 21, 14, 7, ubi restituendum videtur ex cod. Mon. Εὐβουλίδην, ut est ib. 26, 11, ubi forma Dor. Εὐβουλίδαν, pro quo Εὐβουλίδα cod. Mon. Inter *Eubulus* et *Eubulidas* variant libri Livii eundem hominem memorantis 37, 45, 18; 38, 38, 18. V. quæ in Εὐβουλίδης dicentur. L. Dindorf.]

[Εὐβουλεὺς, έως, ὁ, Eubuleus, f. Trochili, sec. Orpheum vero Dysaulis, Pausan. 1, 14, 2 et 3. (Conf. H. Orph. 40, 8.) Inter γηγενεῖς Eleusinem habitantes refertur ab Clemente Al. Protr. p. 17, coll. p. 14. Cicero De nat. d. 3, 21 : « Διόσκουροι etiam apud Grajos multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anacés Athenis, ex rege Jove antiquissimo et Proserpina nati, Tritopatores, Zagreus, Eubuleus, Dionysus. » ‖ Sculptor, f. Praxitelis, cujus nomen inscriptum hermæ ap. Winckelm. Opp. vol. 6, part. 2, p. 166, sive Viscont. *Mus. Pioclem.* vol. 6, p. 36 (c). ‖ Epitheton Jovis. Diod. 5, 72 : Προσαγορευθῆναι (Jovem) Εὐβουλέα καὶ μητιέτην διὰ τὴν ἐν τῷ βουλεύεσθαι καλῶς σύνεσιν. Ubi Wesseling. : « Εὐβουλεὺς adpellabatur potissimum in Cyrene, si Hesych. non fallit. Alioqui Plutoni id cognomen indit Nicand. Al. 14, et Baccho (inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 48, n. 1948,) Plut. Mor. p. 714, C (ubi accusat. Εὐβουλῆ), et Orph. H. 29, 6. » Conf. 41, 2; 51, 4, fr. ap. Macrob. Sat. 1, 18. De Adonide id. 55, 3. De Plutone 71, 3. ‖ Forma Εὔβουλος de Plutone H. 17, 12, de filio Dysaulis 40, 8. Cornutus De n. d. c. 35, p. 234 : Εὔβουλον δὲ καὶ Εὐβουλέα κατὰ ἀποδυσπέτησιν ὠνόμασαν αὐτὸν (Plutonem), ὡς καλῶς περὶ τῶν ἀνθρώπων βουλευόμενον διὰ τὸ παύειν αὐτούς ποτε τῶν πόνων καὶ τῶν φροντίδων. L. Dind.]

[Εὐβούλη, ἡ, Eubule, f. Leo, viri Attici, ap. Ælian. V. H. 12, 28, Suidam v. Λεωκόριον. Alia in Theanus Epist. 3, ap. Antiphilum Byz. Anth. Pal. 9, 263, 1. N. fictum ap. Aristoph. Thesm. 808, ubi v. schol. L. D.]

Εὐβουλία, ἡ, Bonum consilium s. prudens, Consilii felicitas. [Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 106 : Εὐβουλίαν εἶναι λέγουσιν ἐπιστήμην τοῦ ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πράξομεν συμφερόντως.] Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία, iambicus est, cujus vet. interpr. ap. Cic. habetur ista, Vitam regit fortuna, non sapientia. [De quo versu v. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 97, C. Æsch. Prom. 1035 : Μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. Soph. Ant. 1050 : Κράτιστον κτημάτων εὐβουλία. Aristoph. Av. 1539. Thuc. 2, 97; 3, 42. Xen. Ages. 11, 9 : Ἀνδρίαν τὸ πλέον μετ' εὐβουλίας ἢ μετὰ κινδύνων ἐπεδείκνυτο. Plato Prot. p. 318, E : Εὐβουλία περί τε τῶν οἰκείων ...: καὶ περὶ τῶν πόλεως. Dem. p. 1416, 7. Plur. Æschin. p. 37, 42. Vitiose εὐβουλεία in Etym. M. p. 75, 8.]

[Εὐβουλία, ἡ, Eubulia, n. mulieris in inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, p. 198, n. 2198. L. Dind.]

[Εὐβουλίδης, ὁ, Eubulides, n. viri in numo Attico ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 548. Conf. *Descr.* vol. 2, p. 121. Archontis Attici ol. 96, 3, in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 240, 27, Diod. 14, 85, et al. Statuarii Athen. ap. Pausan. 1, 2, 5. V. Harduin. ad Plin. 34, 8, 29. Aliorum ap. Demosth. et alios. Εὐβουλίδας Laodicensis olympionica ap. Euseb. p. 157 Mai. V. etiam Εὐβουλείδης. ĭ L. Dind.]

[Εὐβούλιον, ἡ, Eubulium, n. mulieris in Methodii Conv. virg. p. 64. L. Dind.]

[Εὐβουλοθεόμβροτος, ὁ, nomen fabulæ Sopatri τοῦ φλυακογράφου ap. Athen. 3, p. 86, A.]

Εὔβουλος, ὁ, ἡ, Cujus bonum est consilium, s. felix. Item Consultus, Prudens. [Boni consilii, Gl. Pind. Ol. 13, 8 : Εὐβούλου Θέμιτος· Pyth. 3, 92 : Νηρέος εὐβούλου. Theognis 329 : Καὶ βραδὺς εὔβουλος εἶλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων. Soph. OEd. C. 947 : Ἄρεος εὔβουλον πάγον. Eur. Rhes. 105 : Εἴθ' ἦσθ' ἀνὴρ εὔβουλος. Herodot. 8, 110 : Ἐφάνη σοφός τε καὶ εὔβουλος. Thuc. 1, 84. Frequens etiam apud Platonem. Comp. Aristoph. Pac. 689 : Εὐβουλότεροι γενησόμεσθα. Superlativo Andocid. p. 18, 18, Dio Cass. Exc. p. 32, 73. ‖ « Herba. Orneosoph. c. 29 : Βοτάνην τὴν λεγομένην εὔβουλον, ἥτις εἰς τὸν κῆπον τὸν θερμὸν τοῦ Μαξιμιανοῦ γεννᾶται, τρῖψον. » Ducang.]

‖ Εὐβούλως, Prudenter. [Theodor. Stud. p. 190, B. Comparativo Dio Cass. 43, 16 : Εὐβουλότερον τοῖς ἐκ τοῦ δαιμονίου χρῆσθαι δοθεῖσι. Superlativo Geopon. 5, 16, 1 : Εὐβουλότατα ποιοῦσιν, ὅσοι ... φυτεύουσιν.]

[Εὔβουλος, ὁ. V. Εὐβουλεύς. ‖ Eubulus, n. viri, in numo Cnidio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 341. Aliorum præter poetam comicum notissimum apud Thucydidem, Demosthenem, Diodorum, in Anthologia, et alibi. ‖ Forma Dor. Εὔβωλος, unde Εὐβώλω in numo Cnidio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 480. Dativi forma Bœotica Εὐβωλυ in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 741, a, 1, 3; 11, 15; 111, 28, 37. De forma Ἐόβωλος v. in Εὖ. L. Dind.]

[Εὐβούλως. V. Εὔβουλος.]

[Εὐβραχής. V. Εὐβρεχής.]

[Εὐβρεχὴς, ὁ, ἡ, Bene madefactus. Nicand. Al. 297 : Εὐβρεχέος ἀψινθίου. Alii εὐβραχέος. V. Ἐλαιοβραχής.]

[Εὐβρῖθὴς, ὁ, ἡ, Gravis, legitur in epigr. Leonidæ Anth. Pal. 6, 288, 7 : Σπάθας εὐβριθεῖς. Libri Suidæ v. Πηνίον hunc v. afferentes variant inter ἐμβριθεῖς et εὐβριβεῖς (sic). L. Dind.]

[Εὔβροχος, ὁ, ἡ.] Εὔβροχον ἄμμα, pro Laqueo, ad verbum Nexus multos habens laqueos, Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 179, 3.]

Εὔβρωτος, ὁ, ἡ, Qui comedi facile potest, Vescus, Edulis. Athen. 3 : Εὔβρωτος πρὸς ξηροφαγίαν. [Greg. Nyss. vol. 1, p. 582, B : Τὸν ἄρτον ... εὔβρωτον ταῖς ψυχαῖς τῶν δεχομένων παρασκευάζοντες. L. Dind.]

[Εὐβύριος, ὁ, i. q. εὔοικος, sec. Etym. M. p. 389, 24, ubi Euphorionis fr. addit : Ἄστυ κατ' εὐβύριον. V. Βυριόθεν. ŭĭ]

[Εὔβυρσος, ὁ, ἡ, Qui boni corii est. Schol. Apoll. Rh. 3, 1298.]

[Εὔβωλος. V. Εὔβουλος.]

[Εὐβωλοστρόφητος, ὁ, ἡ, Bene pastinatus vel Facile pastinandus. Eust. Il. p. 385, 36 : Διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον· 1431, 52 : Τὴν εὔγεων καὶ εὐβ.]

[Εὔβως, ὁ, ἡ, Bobus abundans. Hom. H. Apoll. 54 : Εὔβων σε ἔσεσθαι. Alii libri εὔβουν. De forma per ω v. in Βοῦς.]

[Εὐβώτας, ὁ, Eubotas, Cyrenæus, olympionica, ap. Xen. H. Gr. 1, 2, 1, ubi libri plerique male Εὐβότας, Diod. 13, 68, ubi Εὔβατος, Ælian. V. H. 10, 2, ubi Εὐβάτας, Pausan. 6, 8, 3, et ubi Eurotas, Euseb. Chron. p. 150 ed. Mai. Ita dicitur Λαβώτας. Forma communi Bœotum quendam Εὐβώτην memorat Nonn. Dion. 32, 222.]

[Εὐβώτη, ἡ, Eubote, Thespias, Apollod. 2, 7, 8, 3.]

[Εὐγαία. V. Εὐταία.]

[Εὔγαιος, ὁ, ἡ, pro εὔγειος, legitur in libris nonnullis Strabonis 7, p. 311; 12, p. 545, in omnibus Theodoreti In Esaiam vol. 2, p. 221.]

[Εὐγαίων, ὄνομα κύριον, Suidas, et inter nomina barytona in αιων, ωνος, Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 29, 3. Eundem esse qui infra per ε scriptus memorabitur Εὐγέων, Vossio assentitur v. d. in Mus. crit. Cantabrig. vol. 1, p. 85. (Idem ib. recte conjicit unum eundemque esse Δηίοχον et Δηίλοχον, de quo nos supra suis locis, sed minus probabiliter præfert scripturam Δηίλοχον alteri, quam jure probavit Clinton. Fast. vol. 2, p. 370.)]

Εὐγάλακτες, οἱ, Bene lactati. [Ap. Hesych.; quod est

ab εὐγάλαξ vel per metaplasmum ab Εὐγάλακτος, quo utitur Alciphro Ep. 3, 21 : Αἶγα εὐγάλακτον. L. D. Galen. vol. 19, p. 121, 1 : Νομὰς ἀγαθὰς ἔχουσα καὶ εὐγαλάκτους, Pascua bonum lac gignentia. ἄ Hase.]

[Εὐγάλακτον, τὸ, Eugalacton, herbæ nomen. Plin. N. H. 27, 10, 59 : « Glaux antiquitus Eugalacton vocabatur, cytiso et lenticulæ foliis similis... Coquitur in sorbitione similaginis, ad excitandam ubertatem lactis. »]

[Εὐγάλακτος. V. Εὐγάλακτες.]

[Εὐγάληνος, ὁ, ἡ, Serenus. Lycophr. 20 : Οὖσα γρώνης εὐγάληνα χερμάδος. Const. Manass. Chron. p. 99, 108, 111 citat Boiss., schol. Æsch. Pr. 178 Wakef. Add. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 26, B. ‖ Adv. Εὐγαλήνως, schol. Apoll. Rh. 4, 1776. ἄ]

[Εὔγᾶλος, ὁ, ἡ, var. script. pro εὔγλαγος in libro Lycophr. 307. L. Dind.]

[Εὐγαμέω, Felix sum in uxore ducenda. Hephæst. Apotelesm. p. 5, 13 : Ἐν μὲν τῇ πρώτῃ ἡλικίᾳ δυσγαμήσουσιν· ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ εὐγαμήσουσιν. Hase.]

[Εὐγᾰμία, ἡ, Felix matrimonium. Pollux 9, 160; Paul. Alex. L. 1; Jo. Geom. H. 1, 10. Angl. Procl. in Ptol. p. 125, 29 : Εὐγαμίαι καὶ πολυτεχνίαι. Hase.]

[Εὐγάμια, τὰ, Nuptiarum felicium festa, Theogamiis Alexandriæ celebratis comparanda, in numo Alexandrino ap. Zoegam Num. Æg. p. 45. Osann.]

[Εὐγάμιος, ὁ, Eugamius, rhetor græcus, Maximini junioris temporibus clarus. v. Jul. Capitolin. Maxim. jun. c. 1.]

Εὔγαμος, ὁ, ἡ, Felix in nuptiis, Cui prosperum evenit connubium. Etym. [M. in gl. ab Turrisano inserta. Nonn. Dion. 1, 27, Αὔρη· 16, 274, κούρη. Ἐπίθετον Ἀθηναίων dicit Hesych. Quibus Minervæ nomen substituunt intt. et Lennep. ad Coluth. p. 15. Aliter Nonn. Dion. 13, 352 : Εὔγαμον εὐνήν· 20, 144 : Ποταμοῦ θυόεντος Ἀδώνιδος εὔγαμον ὕδωρ· 24, 215, ὥρη. L. Dind.]

[Εὐγάμων, ὁ, n. viri ap. Clem. Al. Str. p. 752 : Αὐτοτελῶς τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον. Quem l. repetens Euseb. Præp. ev. 10, 1, scribit Εὐγράμμων. Εὐγάμμων est ap. Proculum Chrestom. p. 111, 4 ed. Bekk. Εὐγάμων ap. Georg. Sync. p. 239, B, Eugamon ap. Eusebium Mai. p. 332. Quo minus dubitandum est Εὐγράμμων ap. eundem librarii esse errorem.]

[Εὖγε. V. Εὖ.]

[Εὔγεια, ἡ, χωρίον Ἀρκαδίας. Θεόπομπος νϛ'. Τὸ ἐθνικὸν Εὐγείτης ὡς Ζελείτης, καὶ Εὐγεώτης ὡς Μαρεώτης, Steph. Byz.]

Εὔγειος, ὁ, ἡ, Cujus solum bonum est. Diosc. 3, 53 : Φύεται δὲ ἐν γεωλόφοις καὶ εὐγείοις χωρίοις, In collibus et læto solo provenit, Ruell. [Theophr. H. Pl. 4, 11, 1 : Καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγειον ᾖ χωρίον· 9, ἔδαφος· 9, 16, 2 : Ἐν εὐγειοτέροις φύεσθαι τόποις. Omisso γῆ vel χώρα C. Pl. 5, 13, 2 : Ταῖς μὴ εὐγείοις. Geopon. 2, 21, 1 : Ἡ εὔγειος οὐ δεῖται πολλῆς κόπρου. Quod addit Diod. 5, 40.]

[Εὐγείτη. V. Εὐγίτα.]

[Εὐγείτης. V. Εὔγεια.]

[Εὐγείτων, ονος, ὁ, Eugiton, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, B, 7; n. 172, p. 307, col. III, 55. Alius, cujus opinio de patria Æsopi memoratur ab Suida v. Αἴσωπος. Ubi Εὐγείων Cuperus Obs. 4, 4, p. 393, eundem esse ratus, qui ap. Dionys. H. Εὐγέων, quod n. v., dicitur. ‖ Forma Bœot. Εὐγίτων, ut Εὐγίτα, quod v., in inscr. Lebad. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1575, p. 759, 7. Pro Εὐγείτων perperam ita scribitur in Attica recentiori ib. p. 312, n. 181, 13. L. Dind.]

[Εὐγενάτωρ, ορος, ὁ, Eugenator, sophista. Suidas : Εὐγενάτορος, σοφιστοῦ τινος. Iterum memorat in Φιλάγριος.]

Εὐγένεια, ἡ, Nobilitas. [Generositas, Prosapia, Ingenuitas, Elegantia : Ἡ ἐκ προγόνων εὐγένεια, Prosapia, add. Gl. Æsch. Pers. 442 : Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. Frequens etiam ap. Eurip. Conf. Aristot. Rhet. 1, 5. Plurali Plat. Reip. 10, p. 618, D : Εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι· Euthyd. p. 279, B. Quattuor εὐγενείας genera, quorum τὸ μὲν ἀπὸ προγόνων ἐπιεικῶν, τὸ δὲ δυναστῶν, τὸ δὲ εὐδόξων, τὸ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ καλοκἀγαθίας, explicat Diog. L. 3, 88, 89.] Aristid. Pan. [vol. 1, p. 103] : Καθαρὰν εὐγένειάν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι, Gloriari nobilitate natalium. Herodian. 2, [3, 4] : Εὐγενείας χάριν πολὺ τῶν εὐπατριδῶν ἀπελείπετο, Generis claritate impar habebatur. [Eur. Tro. 582 : Βέβακε ... ἐμῶν εὐγένεια παίδων, i. e. ἐμοὶ εὐγενεῖς παῖδες.] ‖ Ingenuitas. Synes. Ep. 1 : Δεινοὶ γάρ εἰσιν εὐγενείας προστάται, Ingenuitatis patroni. [Theophil. Inst. 1, 4, 76 : Οὐδὲ γὰρ βλάπτει τὴν τοῦ παιδὸς εὐγένειαν τὸ ἐκ πορνείας γενέσθαι τὴν σύλληψιν. ‖ De rebus, Achmes Onir. c. 151, p. 122 : Εὑρήσει γυναῖκα εὐγενῆ, ἀναλόγως τῆς εὐγενείας τοῦ καρποῦ. L. D. Εὐγ. τοῦ χαλκοῦ, Philostr. p. 138, 2. Hemst. Et p. 499 extr. « Εὐγ. ὀνομάτων cernitur in compositione inprimis verborum orationisque structura ea quæ nihil habet asperi, nihil aures offendentis, nihil absoni vel rectum loquendi usum perturbantis, ejusque veluti partes sunt καλλιλεξία, εὐέπεια, εὐστομία similesque virtutes. Hoc sensu Photius Bibl. cod. 77 εὐγένειαν ὀνομάτων tribuit Eunapio, quem dixerat καλλιεπῆ τὴν φράσιν. Ernest. Lex. rh. Plut. Demosth. c. 13 : Εἶγε περὶ τὰς ὑποθέσεις αὐτοῦ φιλοτιμίᾳ καὶ τῇ τῶν λόγων εὐγενείᾳ παρῆν ἀνδρεία πολεμιστήριος. De scripturæ genere usurpatum, Politum quiddam et nobile significat, Quod nihil humile vel proletarium sapit, Longin. c. 34, ubi v. Toup. Seager. ‖ Compellatio honorifica, ap. Basil. M. Epist. 278, vol. 3, p. 422, C : Τὴν εὐγένειάν σου ἐπεθύμουν ἰδεῖν· 36, p. 114, B. Eustath. Epist. p. 358, 13 : Διὰ ταῦτα γενέσθω ἡ εὐγ. σου εἰς μεγάλην βοήθειαν. Vita Jo. Damasc. vol. 1, p. XI, B. ‖ Forma poet. Εὐγενία, ap. Eur. Herc. F. 696 : Τᾶς εὐγενίας, et in epigr. Anth. Pal. 7, 337, 6 : Εὐγενίην ἐρατήν· App. 130, 2 : Εὐγενίᾳ σοφίᾳ τε. Inter εὐγενίην, εὐγενείην et εὐγενήην, quarum formarum de postrema dixi in Γυναικήιος vol. 2, p. 821, D, variatur ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 185. L. Dind.]

[Εὐγενειανὸς, ὁ, cognomen Nicetæ, cujus superest carmen argumenti erotici, a Boissonado Lugd. B. 1819 editum. Εὐγενιανὸς scriptum in libro uno vol. 2, p. 13. Quod præstat, ut formatum ab Εὐγένιος, quum Εὐγενειανὸς non habeat unde repetatur. L. D.]

Εὐγένειος, ὁ, ἡ, Pulcram barbam habens, simpl. Barbatus, item Villosus, VV. LL. [Plato Euthyphr. p. 2, B : Οὐ πάνυ εὐγένειον. Pollux 2, 88; 4, 143; 5, 83.] Et Ὑϋγένειος, idem, dissoluta particula εὖ : dicitur autem leo ὑϋγένειος ab Hom. [Il. O, 275, P, 109, Theocr. 13, 61] : item Pardalis. [Oppian. Hal. 2, 565, δελφίς· Cyn. 1, 414, ταῦροι. ‖ Ὑϋγένειος, unus Panum, ap. Nonn. Dion. 14, 78. ‖ In prosa, quod mireris, Clem. Al. Pæd. 3, p. 289 : Ἀπόχρη γὰρ τὸ ὑϋγένειον τοῖς ἀνδράσιν. L. Dind.]

[Εὐγενέτειρα, ἡ, Nobilis. Epigr. in Michaelem Calfatem in Bekkeri Anecd. p. 1089, 5 : Ἐξορίη βασιλίσσης εἶδος ἀρίστης, Ζωῆς εὐγενετείρας. L. D. Epigr. Anth. Pal. 9, 788, 2 : Ὄλβιον ἀνθρώποισιν ἔχει φάος ἄμβροτος αἰὼν σῇσιν ὑπ' ἐννεσίῃς, εὐγενέτειρα Τύχη. Εὐμενέτειρα conjecit Brunckius.]

Εὐγενέτης, ὁ, Præstanti genere ortus, Generosus, εὐγενὴς, Epigr. [ap. Athen. 12, p. 542, E, Leonidæ Anth. Pal. 9, 344, 2, Stratonis ib. 12, 195, 3. Eur. Andr. 771 : Ἀλκᾶς οὐ σπάνις εὐγενέταις· Ion. 1060 : Τῶν εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.]

[Εὐγενέτης, ου, ὁ, Eugenetes, n. viri in numis Philadelphiæ Lydiæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 104, ubi genit. Εὐγενέτου, et *Suppl.* vol. 7, p. 403, ubi Εὐγενετο et Ευγενετου. L. Dind.]

[Εὐγενέω, in inscr. : conf. Holsten. Epist. Append. nov. Boiss.]

Εὐγενὴς, ὁ, ἡ, Claro et nobili [vel bono] genere ortus, Generosus. [Patricius, Nobilis add. Gl. Suidas : Εὐγ., ἐπὶ γένους ἢ ἐπὶ πατρίδος. Eur. Heracl. 324 : Εὐγενὴς δ' ἀν' Ἑλλάδα σώζεις πατρῴαν δόξαν. Et alibi sæpe. Aristoph. Ran. 727, Vesp. 1076. Thuc. 1, 126. Superl. Xen. H. Gr. 4, 1, 7.] Aristot. Anim. 1 : Εὐγενεῖς, ὧν ἡ πατρὶς περιφανὴς καὶ τὸ γένος. [H. A. 1, 1 : Εὐγενὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξ ἀγαθοῦ γένους· γενναῖον δὲ, τὸ μὴ ἐξιστάμενον ἐκ τῆς αὐτοῦ φύσεως.] Id. Rhet. [2, 15] : Ἔστι δὲ εὐγενὲς μὲν κατὰ τὴν τοῦ γένους ἀρετήν· γενναῖον δὲ κατὰ τὸ μὴ ἐξίστασθαι ἐκ τῆς φύσεως. Herodian. 7, [1,

8] : Μηδένα αὐτῷ παρεῖναι ἐκ συνειδήσεως εὐγενοῦς κρείττονα, Ex conscientia nobilitatis potiorem. [De rebus, ut de corpore ejusve partibus, Eur. Hel. 136 : Βρόχῳ γ' ἄψασαν εὐγενῆ δέρην· Med. 1072, πρόσωπον· Ion. 242: Δακρύοις ὑγράνασ' εὐγενῆ παρηίδα. De domo 1562 : Ὡς κομίζῃ σ' οἶκον εὐγενέστατον. De bestiis Theogn. 184 : Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν βήσεσθαι. Soph. El. 25 : Ἵππος εὐγενής. Polyb. 1, 58, 7, ὄρνιθες. V. Aristot. H. A. 1, 8, Plut. Lucull. c. 1, Ælian. N. A. 17, 38.] Sic dicuntur εὔβλαστα καὶ εὐγενῆ δένδρα, Generosæ stirpes, a Phil. et εὐγενεῖς πυροὶ a Galeno Ad Glauc. [Ælian. V. H. 2, 14, κλάδοι. Wakef. Oribas. p. 68 ed. Mai., σῦκον. Geopon. 5, 37, 2 : Τοὺς μὲν ἀσθενεῖς (βλαστοὺς) περικαθαίρουσι, τοὺς δὲ εὐγενεῖς ἐῶσι· 9, 10, 1 : Εὐγενεστέρας τὰς ἐλαίας ποιήσεις· 2, 6, 19, φλέψ. Theophr. H. Pl. 5, 1, 7 : Ἔχει δὲ καὶ τὰς φλέβας καὶ τὰς ἶνας εὐγενεστάτας. Soph. fr. ap. Plut. Mor. p. 282, B et alibi : Ὅταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ (luna). Aristot. De plantis 1, 1, p. 816, 32 : Ὁ οὐρανὸς ἐπεὶ ἔχει διοίκησιν εὐγενεστέραν καὶ ἀξιολογωτέραν τῆς ἡμετέρας διοικήσεως· 2, p. 817, 31 : Διὰ τοῦτο ἀνάγκη καὶ πράγματα ἄψυχα εἶναι εὐγενέστερα τῶν ἐμψύχων. Plut. Cat. min. c. 25 : Εὐγενῆ χώραν. Anon. in Etym. M. v. Αἴγειρος citatus : Καὶ αἰγέρων ἔφυσαν εὐγενέστεραι.] Et neutr. τὸ εὐγενὲς, Nobilitas. Herodian. 5, [1, 14] : Εὐπατριδῶν βασιλέων τὸ εὐγενὲς, Patricia principum nobilitas. [Eur. Tro. 610 : Τὸ δ' εὐγενὲς εἰς δοῦλον ἥκει· Phœn. 1623 : Τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς οὐκ ἂν προδοίην· Hipp. 1390 : Τὸ δ' εὐγενές σε τῶν φρενῶν διώλεσεν. Ælian. N. A. extr. : Τὸ εὐγενὲς τῆς λέξεως.] || Item, Generosus, i. e. Strenuus. Aristot. l. c. : Καὶ ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ εὐγενὴς ὁ μεγαλοπρεπὴς καὶ γενναῖος. Soph. Ph. [330] : Ἀλλ' εὐγενὴς μὲν ὁ κτανών τε χὠ θανών, i. e. ἀνδρεῖος. [Æsch. Sept. 409 : Μάλ' εὐγενῆ τε καὶ τὸν Αἰσχύνης θρόνον τιμῶντα· Ag. 1259, λέων. Eur. Tro. 1035.] Philo V. M. 3 : Ὑπόπλεως παραστήματος εὐγενοῦς, Strenua et prompta animi præsentia præditus. [Diodor. Exc. p. 629, 19, ὀδυρμός.] || Ingenuus [Gl.]. Aristot. l. c. : Καὶ εὐγενὲς ἦθος τὸ ἀστεῖον καὶ πεπαιδευμένον καὶ ὄγκον ἔχον· καὶ εὐγενὴς ψυχὴ, καὶ εὐγενὴς λόγος. [Cum ἦθος etiam Definitt. Plat. p. 413, B. Eur. Heracl. 553 : Ὅδ' οὖν λόγος σοι τοῦ πρὶν εὐγενέστερος. Plut. Mor. p. 506, C : Οἱ εὐγενοῦς καὶ βασιλικῆς παιδείας τυχόντες. « Εὐγενὴς λόγος opponitur ἀσχήμονι, 43, 6. Εὐγενὲς ἁμάρτημα est Magnis excidere ausis, 3, 3. Εὐγενέστατοι dicuntur pedes heroici 39, 4. » Weisk. Ind. ad Longin.] Philo V. M. 1 : Εὐγενῆ καὶ ἀστεῖον ὀφθῆναι, Honesta specie et generosa decorum. [|| Liber natus. Theophil. Inst. 1, 3, 75 : Εἰρήκαμεν τὸν ἐλεύθερον εἰς δύο διαιρεῖσθαι, εἰς εὐγενεῖς καὶ ἀπελευθέρους· καὶ εὐγενής ἐστιν ὁ εὐθέως ἅμα τῷ τεχθῆναι ἐλεύθερος ὢν ... εἴτε ἐκ συνοικεσίου δύο εὐγενῶν ἐτέχθη εἴτε ἐκ δύο ἀπελευθέρων, εἴτε τὸ ἓν πρόσωπόν ἐστιν εὐγενὲς, τὸ δὲ ἕτερον ἀπελεύθερον· εἰ δὲ καί τις ἐξ ἐλευθέρας τεχθῇ μητρὸς, δούλου δὲ πατρὸς, εὐγενὴς ὁμοίως ἔσται, ὥσπερ ὁ ἐξ ἐλευθέρας μητρὸς καὶ ἀδήλου πατρός. || Formam Bœoticam Εὐγενεὶς memorat Arcad. p. 92, 26, Etym. M. p. 184, 12; 304, 55. De forma Εὐηγενὴς v. infra. || Ἠϋγενὴς Tzetzes Posthom. 655 : Ἠϋγενὴς, εὐπαίδευτος, μακάρεσσιν ἐοικώς.] Hinc Εὐγενῶς, Generose. Plutarch. [Mor. p. 7, F] : Τὸ μὲν γὰρ εὐγ. εὐτυχεῖν, ἀνδρὸς, Generose et honeste. [Eurip. Tro. 722 : Εὐγ. δ' ἄλγει κακοῖς· Cycl. 201 : Κατθανούμεθ' εὐγ. (Polyb. 3, 117, 4 : Ἀπέθανεν εὐγ.)· fr. Erechthei ap. Lycurg. p. 160, 23 : Τὰς χάριτας ὅστις εὐγ. χαρίζεται. Diod. 20, 54 : Τὴν πολιορκίαν εὐγ. ὑπέμενον. Inscr. Aquileiæ reperta, quum edidit A. M. Cortenovis Bassani 1792 : Ἀσκήσας εὐγενῶς, de asceta, qua de formula v. editor p. xxv. || Femin. Εὐγενὶς, ίδος, ἡ, improbat Herodian. in Cramer. Anecd. vol. 3, p. 247. 4 s. p. 451 Lob., ubi exx. Josephi A. J. 7, 3, 3 : Ἐξ εὐγενίδων ἦσαν γεγονότες· Euseb. H. E. 9, 8, p. 448, 45 : Γυναίων εὐγενίδων, attulit Lobeck. Adde schol. Ambros. Hom. Od. K, 221, et Il. Ducæ in Hist. Byz., qui indicati sunt in ind. ed. Bekk. Memorat etiam Arcad. p. 32, 24. L. Dind.]

[Εὐγένης, ους, ὁ, Eugenes, n. viri Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 192, n. 140, 14, 25; poetæ, cujus epigr. est in Anth. Plan. 4, 308. L. D.]

[Εὐγενία. V. Εὐγένεια.]

[Εὐγενία, ἡ, Eugenia, n. mulieris, Anth. Pal. 7, 593, 3; 596, 2. Aliarum alibi. Memorat etiam Suidas.]

[Εὐγενιανός. V. Εὐγενειανός.]

[Εὐγενίδας, ὁ, Eugenidas, n. viri in antiquissimæ scripturæ lapide, in Laconia reperto a Fourmonto, ap. Bœckh. vol. 1, p. 53, n. 35. Hodie ægre dignosci posse an litera ς exstiterit in lapide testatur Ross. Inscr. fasc. 1, p. 14, n. 47. ῖᾶ L. Dind.]

[Εὐγενίζω, Honesto. Philemo in Comp. Philem. et Menandri p. 366 : Οὐχ ἡ πόλις σου τὸ γένος εὐγενὲς ποιεῖ, σὺ δ' εὐγενίζεις τὴν πόλιν πράττων καλῶς. Man. Philes De anim. propr. p. 28, 4 : Οἱ τὴν ἑαυτῶν εὐγενίζοντες φύσιν· Carm. de eleph. p. 280, 226 : Σόλων μὲν οὖν δίδωσιν ἀνθρώποις νόμους καὶ παιδαγωγῶν εὐγενίζει τὸν βίον· 298, 378 : Θεοῦ τὸ σεπτὸν εὐγενίζοντος κράτος. L. D. Gl. Aristoph. Nub. 800 Br.; Etym. M. p. 22, 5.]

[Εὐγενικὸς, ὴ, ὸν, Nobilis. Exx. Byzantinorum nonnulla v. ap. Ducang. Schol. Guelf. Eur. Hec. 587 : Τὸ γενναῖος οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ εὐγενικοῦ ἔλεγον. Et schol. Flor. ib. L. Dind.]

[Εὐγενικὸς, ὁ, Eugenicus, Marcus, episcopus Ephesi, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 9, p. 744. De aliis ejusdem nominis idem agit alibi in eadem.]

[Εὐγένιον τὸ φυτὸν τοῦτο (laurum) οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι, Geopon. 11, 3, 4, ubi v. annotat. Nicolai.]

[Εὐγένιος, εὐγενὴς, καὶ εἶδος ἀμπέλου, Hesych.]

[Εὐγένιος, ὁ, Eugenius, n. viri ap. Constantium inter Oratt. Themistii p. 23, A. Aliorum ap. Suidam, Eugenicum Laud. Trapez. p. 371, 76, in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 301, B, in epigr. Anth. Pal. 9, 689, et alibi. Per ι scribi monet Eust. Il. p. 10, 5, 62. L. Dind.]

[Εὐγενίς. V. Εὐγενής.]

[Εὐγενοπρεπῶς, Ut hominem ingenuum vel nobilem decet. Theodor. Stud. p. 453, B : Πατροπαραδότως ἄγεσθαι εὐγενοπρεπῶς· τοῦτο γὰρ εὐγένεια, θεαρέστως ζῆν. L. Dind.]

[Εὐγενώνυμος, ὁ, Nobile nomen habens, Nicet. Eugen. in titulo, et vol. 2, p. 13. Boiss.]

[Εὐγενῶς. V. Εὐγενής.]

[Εὐγεφύρωτος, ὁ, ἡ, Qui facile pontem recipit. Polyb. 3, 66, 5, τόπος τοῦ Πάδου. ῠ]

[Εὐγέων, historicus Samius, bello Peloponnesiaco antiquior, memoratur ap. Dionys. H. Jud. de Thuc. c. 5, p. 818, 4. V. Εὐγαίων, Εὐγείτων.]

[Εὐγεώργητος, ὁ, ἡ, Qui bene coli, arari potest, Ferax. Schol. Soph. Ant. 575. Scylax p. 9, νῆσος.]

[Εὐγέωργος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Figurate Pseudochrys. t. 10, p. 956, C ed. Paris. alt. : Αἱ γὰρ εὐγενεῖς γνῶμαι εὐγέωργοι τυγχάνουσι, Bene nati animi facile instituuntur. Hase.]

Εὔγεως, ὁ, ἡ, Cujus solum bonum est, Fertilis, εὔγειος. [Plut. Sull. c. 16 : Βουνὸν εὔγεων καὶ ἀμφιλαφῆ. Ælian. N. A. 14, 29 : Εὔγεω χῶρον. Aristid. vol. 1, p. 101 : Τὴν ἑτέρων εὔγεων ἡ τῇδε ἄσπορος νικᾷη.]

[Εὐγεώτης. V. Εὔγεια.]

[Εὐγηθὴς, ὁ, ἡ, Lætus. Forma Dor. Eur. Herc. F. 792 : Εὐγαθεῖ κελάδῳ.]

[Εὐγήθης, ὁ, Eugethes, n. viri. Forma Dor. Phanias Anth. Pal. 6, 307, 1 : Εὐγάθης Λαπιθανός. L. Dind.]

[Εὐγήθητος, ὁ, ἡ.] Εὐγάθητος, Dor. pro Εὐγήθητος, Delectabilis, Jucundus. [Eur. Iph. T. 212 : Θῦμ' οὐκ εὐγάθητον.]

[Εὐγηρέω, Bene senesco. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 236 : Εὐγηρεῖν μόνον καὶ εὐθανατεῖν τὸν σπουδαῖον. Εὐγηρεῖν γὰρ εἶναι τὸ μετὰ ποιοῦ γήρως διεξάγειν κατ' ἀρετήν. L. Dind.]

[Εὐγηρία, ἡ. Εὔγηρος, ὁ, ἡ. V. Εὔγηρως.]

Εὔγηρυς, ὁ, ἡ, ἀοιδὰ, Vocalis cantus, Aristoph. [Ran. 214], pro quo VV. LL. habent Εὔγηρος. [Oppian. Hal. 5, 617 : Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ εὔγηρυν ἐφοπλίζητ' ἐς ἀγῶνα.]

Εὔγηρως, ω, ὁ, ἡ, Senio felix : s. Cui commoda et beata senectus obtingit. Et Εὐγηρία, ἡ, Felix senium, Commoda et beata senectus. Utroque utitur Aristot. Rhet. 1, [5] : Εὐγηρία δέ ἐστι βραδύτης γήρως μετὰ ἀλυπίας· οὔτε γὰρ εἰ ταχὺ γηράσκει, εὔγηρως· οὔτ' εἰ μόγις μὲν, λυπηρῶς δέ. Plut. quoque [Mor. p. 343, C] τῷ εὔγηρως usus est, opponens ei τὸ ὠκύμορος, Bud. [Callim. Epigr. 42, 6 : Κἠπέμυσ' ἐκείνων εὐγήρως ἐνὶ χερσίν.

Sic enim scriptum in edd. Anthologiæ (ut ap. Eust. Op. p. 33, 21), nulla ex cod. Pal. annotata varietate accentus, qui est εὔγηρως, non εὐγήρως. Magis etiam rationi adversum quod utroque conjuncto scribitur ap. Thomam p. 193 : Τὰ παρὰ τὸ γῆρας κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνεται οἷον εὔγηρως εὐγήρω, καλογήρως καλογήρω. Neutrum sing. est ap. Chœrob. Ms. Coislin. penes Gœttlingium (De accent. p. 288) : Ὁ εὔγηρως τοῦ εὐγήρω τὸν εὔγηρων καὶ τὸ εὔγηρων. Εὐγήρων ἀπὸ τοῦ εὐγήραον ponit Etym. M. p. 116, 15, item ex Chœrobosco. Nec falsus esset accentus ille, si exstaret forma εὐγήραος.] Dici putatur et Εὔγηρος [unde plur. masc. ap. Aristot. H. A. 9, 12 : Εὔτεχνοι καὶ εὔγηροι. Hippocr. p. 825, C : Ὁκόσα ἐπὶ χρήσει γέγονε, χρεωμένοισι μὲν μέτρια ... αὔξιμα καὶ εὔγηρα γίνεται. Heraclid. Pont. De polit. c. 9 : Εὐγήρων τῶν ἀνθρώπων] : unde sit superl. εὐγηρότατος, quod Hesych. et Suid. exp. καλὸς γέρων, ἀξιότιμος. [Theodoret. H. E. 2, 6, et 12 : Τοῦ εὐγηροτάτου Ὁσίου. || Εὐγηρία, Plut. Mor. p. 111, B, ubi v. Wyttenb. Philo vol. 1, p. 182, 45; Clemens Al. p. 687. || Adv. est in gl. Hesychii, de qua dixi in Εὐαίων.]

[Εὐγίτα, ἡ, Eugita, n. mulieris in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1608, p. 781, h, 37. Est autem forma Bœotica pro Εὐγείτη. V. Εὐγίτων in Εὐγείτων. L. Dind.]

[Εὐγλάγετος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Lucian. Tragœdop. 110 : Εὐγλαγέτοις ἐνὶ μαζοῖς. ἄ]

Εὐγλἄγὴς, ὁ, ἡ, Lacte abundans et plenus. Hom. [Il. Π, 642, ubi περιγλαγέας] ap. Athen. 11, [p. 495, C] : Ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἐνιβρομέωσιν ἐϋγλαγέας μετὰ πέλλας. [Nicand. Th. 617 : Εὐγλαγέας τιθυμάλλους. || Forma soluta Quint. 13, 360 : Ἐϋγλαγέων ἀπὸ μαζῶν.]

[Εὔγλἄγος, ὁ, ἡ, Bene lactans. Lycophro 307 : Σὸν εὔγλαγον θάλος, ὦ σκύμνε. Forma εὔγλαξ, nisi per heteroclisiam dicitur εὔγλαγι pro εὐγλάγῳ, Leonidas Anth. Pal. 9, 744, 3 : Ἑρμᾷ τυρευτῆρι καὶ εὔγλαγι.]

Εὔγληνος, ὁ, ἡ, Pulcras in oculis pupillas habens, Bonas in oculo pupillas habens, Acutum cernens. Oppian. Cyn. 3, [97] : Εὔγληνοι λύγκες τε πυρίγληνοί τε λέοντες. [1, 144, δαμάλας· 403, κάρηνον. Lycophr. 598, κύκνοι. Coluth. 257, πρόσωπον. Figuratius Lucidus, Splendens, ap. Paul. Sil. Descr. Soph. 616 : Φέγγεσιν εὐγλήνοισιν ... ἠριγενείης· 883 : Ἐϋγλήνοισι πεπαρμένον ἄμμασιν ἥλων.]

Εὔγλυπτος, ὁ, ἡ, Bene sculptus, Epigr. [Anth. Pal. 7, 363, 1 : Ἐϋγλύπτοιο μετάλλου. Christodor. Ecphr. 1 : Ἐϋγλύπτῳ ἐπὶ βωμῷ. « Nonn. Dion. 18, 85 : Ἐϋγλύπτῳ τινὶ δούρῳ. » Wakef.]

[Εὐγλύφανος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Nonn. Dion. 34, 228 : Ἐϋγλυφάνοιο παρὰ προπύλαια μελάθρου. ὔᾰ]

Εὐγλὔφὴς, ὁ, ἡ, Bene sculptus, Bonam sculpturam habens. [Damocharis Anth. Pal. 6, 63, 4 : Εὐγλυφέας καλάμους.]

[Εὔγλὔφος, ὁ, ἡ, i. q. εὔγλυπτος. Planud. Metaphr. Boethii p. 59, 9 Web. : Μορφοῦν εὔγλυφα γράμματα. L. D.]

[Εὐγλωσσέω s.] Εὐγλωττέω, Facundus s. Disertus sum : εὐστομῶ. [Cyrill. Al. In c. 60 Jesaiæ p. 847 : Εὐγλωττεῖν εἰδότες ἄριστοι γεγόνασι παιδευταί. Suicer. Active Pseudochr. t. 10, p. 979, A ed. Paris. alt. : Πατρικὴν γλῶτταν εὐγλωττήσω λαλεῖν, Ad loquendum expeditam reddam. Hase. Thom. M. p. 394 : Εὐστομεῖν ἀντὶ τοῦ εὐγλωττεῖν.]

[Εὐγλωσσία s.] Εὐγλωττία, ἡ, Recte loquendi facilitas, Facundia, Suavitas sermonis, εὐέπεια, ut εὐστομία : Bud. ex Chrysost. εὐγλωττίαν ἐπιδεικνύμενος. [Aristoph. Eq. 837 : Ζηλῶ σε τῆς εὐγλωττίας. Ælian. N. A. 17, 23, ubi de avibus canoris, ap. Suid. in Κορνοῦτος, Euseb. De laude Const. p. 715, 8, Damasc. ap. Phot. p. 551, 23, Sozom. H. E. p. 118, 32; 120, 5, Trag. ap. Clem. Al. p. 341, ab Hemst. citati. L. D. Philostr. Vit. soph. p. 11, 1; p. 60, 32 Kayser. : Ξυμβάλλονταί τι αὐτοῖς ἐς εὐγλωττίαν· et 90, 2 : Τὴν εὐγλ. ἐκπεπληγμένοι· ad quem l. conf. Alb. Jahn Symb. in Philostr. p. 66. Id. Phil. p. 70, 9 : Κωμικήν τε εὐγλ. οὐκ ἐπείσακτος. Eunap. Vit. soph. p. 50, 17 Boiss. : Τὴν ἑαυτοῦ πετάσας εὐγλ. Synes. p. 59, B : Οἱ στασιῶται τῆς εὐγλ., Qui eloquentiam omnem repudiant. Hase. Plur. in Gl. Εὐγλωττίαι, Facetiæ.]

[Εὐγλωσσίζω s. Εὐγλωττίζω. Philostr. V. Ap. 6, 36, p. 273, ubi de homine, qui aves canoras vocem humanam et cantum tibiarum imitari doceret : Ἐπεὶ δὲ τάς τε ἀηδόνας αὐτῷ διήει καὶ τοὺς κοψίχους καὶ ὁπόσα εὐγλωττίζει τοὺς χαραδριούς, τὴν φωνὴν δὲ ἀπαίδευτος ἐφαίνετο, δοκεῖς μοι, ἔφη, διαφθείρειν τοὺς ὄρνις, Schneider. in v. Εὐγλωττίζω et Χαραδριὸς delebat τοὺς χαραδριούς, quod transponendum potius ante ὁπόσα, ut εὐγλωττίζω sit Facundum reddo, non, ut ipse vertebat contra analogiam, Facundus sum. L. Dind.]

[Εὐγλώσσιος, ὁ, Euglossius, n. viri, ap. Liban. Epist. lat. p. 792, n. 218. L. Dind.]

Εὔγλωσσος, s. Εὔγλωττος, ὁ, ἡ, Disertus, Facundus. [Eloquens, Facetus, add. Gl.] Cam. εὔστομος. Aristoph. Nub. [445] : Θρασὺς, εὔγλωττος, τολμηρὸς, ἴτης, Βδελυρὸς, ψευδῶν ξυγκολλητὴς, Εὑρεσιεπής [εὑρησιεπής. Æsch. Suppl. 775 : Γέρονθ' ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί. Eur. ap. Athen. 15, p. 665, A : Τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος· ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 96 : Ἀγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις ληφθεὶς ἀνὴρ δίκαια λέξας ἧσσον εὐγλώσσου φέρει. Epigr. Anth. Pal. 9, 188, 1 : Ἀτθίδος εὐγλώττου. Dionys. De comp. verbb. p. 7, 4 : Τί ποτ' ἐστὶ τὸ ποιητικὸν ἐκεῖνο καὶ εὔγλωσσον καὶ μελιχρὸν ἐν ταῖς ἀκοαῖς. Cyrill. Al. vol. 1, part. 2, p. 551, C : Ἡ εὔγλωττος ἀληθῶς τρυγών. De vino Quint. Mæc. Anth. Pal. 9, 403, 5 : Εὔγλωσσον δ' ὀχέτευε κενοὺς μάκαρ ἐς πιθεῶνας οἶνον. « Accipio de vino cum jucundo murmure ex lacu in dolia defuso, » Jacobs., conferens λαιμὸς μελίγηρυς de collo lagenæ, et παῖδες φωνήεντες de uvis dicta. V. etiam Εὔλαλος. || Εὔγλωττος αὐλὸς ap. Polluc. 4, 72.]

[Εὐγλώττως, Diserte, Eloquenter. Probat Pollux 4, 24. Athanas. vol. 2, p. 63, B : Ὁ εὐγλ. λαλῶν. L. D. Comparat. Pseudochr. t. 10, p. 917, D ed. Paris. alt. : Ὁ Λουκᾶς, ὡς εὐγλωττοτέρως τὰ κατὰ Κύριον ἐκθέμενος. Hase.]

[Εὐγλώχιν, ινος, ὁ, ἡ, Bene cuspidatus. Oppian. Hal. 5, 439, τρίαινα. Quintus 8, 406 : Ἰῷ ἐϋγλώχινι· 10, 81 : Εὐγλώχινι ἄκοντι.]

Εὖγμα, τὸ, Votum, Precatio, Gloriatio, καύχημα, Hesych. [ex Hom. Od. X, 249 : Καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών. Significatione Voti Æsch. Sept. 267 : Ἐμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων. Soph. Ant. 1185 : Ὅπως ἱκοίμην εὐγμάτων προσήγορος. Aristoph. Thesm. 354 : Τέλεα μὲν πόλει, τέλεα δὲ δήμῳ τάδ' εὔγματα γενέσθαι. Callim. Lav. Min. 139 : Σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι.]

[Εὐγμαοδείων, εὐχῆς ἀξίων, Photius. Εὐγμαλέων Schneiderus, quem tamen fugerat Hesychii gl. eodem modo corrigenda : Εὐτμαδιέων, εὐτυχημένων. Fuit igitur adjectivum Εὐγμαλέος, α, ον, Optabilis. L. Dind.]

[Εὔγναμπτος, Εὔγναπτος. V. Εὔκναμπτος.]

[Εὔγνητος, ὁ, i. q. εὐγενὴς, Generosus. De frondibus, ut supra εὐγενὴς, Philoxenus ap. Athen. 15, p. 685, D : Ἀπὸ μυρτίδος εὐγνήτων κλάδων. Διόγνητος, κασίγνητος (adde Ἀείγνητος, Δημόγνητος, nisi id ipsum scribendum est διόγνητος, Θεόγνητος) confert Schweigh. Simile etiam Ἑτερόγνης pro ἑτερογενὴς, si recte supra hoc vocab. sumus interpretati. L. Dindorf.]

[Εὐγνωμέω pro εὐγνωμονέω librarii fortasse errore legitur ap. Niceph. De reb. post Mauric. p. 7, D : Ζωῆς τῆς εὐκτέας καὶ εὐγνωμουμένης αἰτιώτατον. V. Lobeck. ad Phryn. p. 383 et quæ in Φυσιογνωμονέω dicemus. L. Dind.]

Εὐγνωμονέω, Bud. interpr. Fidem bonam agnosco, ap. Plut. [Mor. p. 116, A] : Οὐδὲ γὰρ οἱ τραπεζῖται (καθάπερ εἰώθαμεν λέγειν πολλάκις) ἀπαιτούμενοι τὰ θέματα, δυσχεραίνουσιν ἐπὶ τῇ ἀποδόσει, ἐάν περ εὐγνωμονῶσι, Siquidem fidem bonam agnoscant, Si sint bonæ fidei debitores. (Ego εὐγνωμονεῖν esse puto aut idem aut proximum ei quod Latini dicunt Ex æquo et bono agere, licet in illo Plut. l. interpret. illam non improbem. [Num. c. 12 : Οἱ δὲ Ῥωμαίων φιτιαλεῖς πολλάκις μὲν ἐβάδιζον ὡς τοὺς ἀδικοῦντας, αὐτοὶ πείθοντες εὐγνωμονεῖν· ἀγνωμονούντων δὲ κτλ.] Invenitur ap. eund. scriptorem [p. 576, F] : Οὐδὲ γὰρ ἰατρὸν ἄνευ σιδήρου καὶ πυρὸς ὑπισχνούμενον τὸ νόσημα παύσειν, εὐγνωμονοίης ἂν, οἶμαι, τέμνειν ἢ ἀποκαίειν βιαζόμενος, ubi οὐδὲ γὰρ εὐγνωμονοίης putem reddi posse, Haud æquum facias, s. faceres; aut etiam, Rem minime rationi consentaneam. Sensus enim hic est illius l. : Neque enim æquum faceres, opinor, si medicum, qui absque ferro et igni sanaturum se morbum polliceretur, secare aut urere

cogeres.) Bud. interpr. etiam Æquo animo esse, nec non Tolerare; sed ex. nullum affert. Posset alioqui referri hæc signif. ad εὐγνωμόνως φέρειν, de quo paulo post dicam; aut certe illud huc referri. [Hac signif. Plut. Mor. p. 142, B : Ἂν δ' ἄρα φύσει τις αὐστηρὰ καὶ ἄκρατος γένηται, εὐγνωμονεῖν δεῖ τὸν ἄνδρα. Diod. 13, 22 : Τοιούτους ἀδικεῖν, οἳ καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς εὐγνωμόνησαν. Plut. Comp. Philop. c. Flamin. init. : Πρὸς Αἰτωλοὺς εὐγνωμόνησε. Sine præpos., nisi libri fallunt, Lucull. c. 4 : Μυτιληναίους δ' ἄντικρυς ἀφεστῶτας ἐβούλετο μὲν εὐγνωμονῆσαι καὶ δίκης τυχεῖν μετρίας. Ubi Ignoscere vertere licet, ut in Comp. Alcib. c. Coriol. c. 2 : Καὶ Ἀλκιβιάδης δι' ὀργὴν μεγάλων αἴτιος συμφορῶν κατέστη τοῖς πολίταις, ἀλλ' ὅτε πρῶτον ἔγνω μεταμελουμένους, εὐγνωμόνησε. Addito dativo Gl. : Εὐγνωμονεῖν τινι, Æqui bonique facio. Memorat etiam Pollux 4, 12 et alibi. Κρίνω interpretatur grammat. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 239, 3.]

[Εὐγνωμονία, ἡ, Concordia, Consonantia. Pseudochr. t. 8, p. 956, C ed. Paris. alt. : Τὴν δὲ ἤδη τῶν ὅλων εὐγν. καὶ τὴν τοῦ παντὸς εὐταξίαν. Hase.]

[Εὐγνωμόνιος, ὁ, Eugnomonius, n. viri, ap. Photium Bibl. p. 19, 10.]

[Εὐγνωμόνως. V. Εὐγνώμων.]

Εὐγνωμοσύνη, ἡ, Æquitas animi et probitas, Bona mens; Virtus ea quæ beneficium et fidem bonam agnoscit, Bud. Quidam interpr. etiam Æquanimitas, [Devotio huic add. Gl.] et Candor. Æschin. [p. 78, 8 : Τήν γ' εὐνωμοσύνην ἀεὶ προταχτέον τοῦ λόγου. Polyb. 5, 10, 2 : Τῇ εὐγν. καὶ μετριότητι πάντας Ἀθηναίους ἅμα καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἔσχεν ὑποχείριον. Indulgentia, Venia, ap. Diod. Exc. Vat. p. 64 : Ἡ εἰς τοὺς ἡττωμένους εὐγνωμοσύνη. Plut. Marc. c. 20 et alibi. Dio Chrys. vol. 1, p. 271 : Τὰ τῶν μοιχειῶν πολλῆς καὶ σφόδρα φιλανθρώπου τῆς εὐγνωμοσύνης τυγχάνοντα. Vita Euthymii in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 4, p. 3 : Εὔλογον ἡγησάμην μᾶλλον τῆς ἀξίας διαμαρτεῖν ὑπὸ εὐγνωμοσύνης κινούμενος ἢ ἀγνωμοσύνῃ παραλιπεῖν τὸ πᾶν. Agathias Anth. Pal. 1, 36, 5. Εὔνοια interpretatur Hesych., cui γνησιότης addit Suidas, quod perinde ut γνήσιος eadem signif. dici notandum erat supra in h. v. ὔ]

Εὐγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, Æquus et bonus vir, Vir proba mente præditus. [Æquanimus, Gratus, Gl.] Est enim εὐγνώμων, inquit Æschines [p. 78, 6], ὁ τὰ βέλτιστα προαιρούμενος. [Idem p. 19, 18 : Τὸ μὲν ἐρᾶν τῶν καλῶν καὶ σωφρόνων φιλανθρώπου πάθος καὶ εὐγνώμονος ψυχῆς.] Hæc Bud., qui etiam subjungit ex Aristot. Eth. 6, [11] : Καὶ ἡ καλουμένη γνώμη, καθ' ἣν εὐγνώμονας, καὶ ἔχειν φαμὲν γνώμην, ἡ τοῦ ἐπιεικοῦς ἐστὶ κρίσις ὀρθή· σημεῖον δέ· τὸν γὰρ ἐπιεικῆ, φαμὲν εἶναι συγγνωμονικόν· καὶ ἐπιεικὲς, τὸ ἔχειν περὶ ἕνια συγγνώμην. Quo in l. unus e recentioribus interprr. vertit εὐγνώμονας, In sententia dicenda moderatos; alter, Bene sentientes. (Atque ut obiter et nominis γνώμη usus hic quoque observetur, pro ἔχειν γνώμην hic habet Sententia præditi; ille, Sententia dicenda valere.) At vero nomini ἐπιεικὴς eam interpr. dat unus, quam Bud. voci εὐγνώμων : itidem enim reddit Æquum et bonum virum. Prior autem ille Int. vertit Virum bonum et moderatum. Ego quidem certe alicubi cum Bud. verterem εὐγνώμων Æquus et bonus vir (quamvis et alia interpret. posse afferri videatur, paulo aptior, de qua mox dicam) : sed hoc in l. videtur ista interpr. reservanda fuisse nomini ἐπιεικὴς, præsertim quum vocem illam εὐγνώμων examinet Aristoteles subtilius, et ad ipsum etymum revocet. Cui tamen in eo minime assentior, quod e nominibus συγγνώμη et συγγνωμονικὸς probare vult quæ dicit, Neque enim eadem est illius, quæ horum ratio : quum hæc verbi συγγινώσκω naturam, ut ita dicam, accipiant, ceu verbalia. Sed hoc more suo facit Aristot., ut in examinanda vi vocabulorum grammaticam analogiam parum curet. Verum ut hoc sermone omisso, tandem et meam de interpretatione nominis εὐγνώμων sententiam proferam, existimo εὐγνώμων melius posse reddi Æquus rerum æstimator, Qui ex æquo et bono res æstimat. Ita enim interpretando habeo nominis etiam γνώμη hoc composito inclusi rationem : et quidem signif. ei tribuendo illam quam et Aristoteles, quum κρίσιν ὀρθὴν esse dicit. [Theocr. 14, 60 : Εὐγνώμων, φιλόμωσος. Epigr. Anth. Plan. 5, 354, 4 : Εἰ δὲ τελὴν μέλπων οὐ παύεται ἠθάδα νίκην εὐγνώμων δῆμος. Plut. Thes. c. 1 : Εὐγνωμόνων ἀκροατῶν δεησόμεθα· Arat. c. 10 : Ἐχθρὸς εὐγνώμων καὶ πρᾷος.] Sed a Bud. in Lex. εὐγνώμων redditur etiam Qui fidem bonam agnoscit, item Candidus : quod tamen aliis potius vocibus Græcis exprimi puto. Xen. τοὺς εὐγνώμονας opposuisse videtur τοῖς φιλαιτίοις, quum scripsit [Comm. 2, 8, 6] : Χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. [Fidelis, Gl. Cui interpr. Suicer. confert l. Chrysostomi Hom. 15, vol. 5, p. 79 : Τοῦτο οἰκετῶν εὐγνωμόνων, τοῦτο δούλων εὐχαρίστων, πάντων τῶν ἑαυτῶν τὸν δεσπότην προτιθέναι. Idem : Homo bonæ fidei. Εὐγνώμονες χρεωφειλέται ap. Basil. De sp. S. c. 10, et χρεώστης ap. Chrysost. Hom. 5 De pœnitentia, et ὀφειλέται in tractatu De Susanna.] In VV. LL. ex Plut. Numa [c. 2] : Εὐγνώμων λόγος, Haud absurda ratio. [Rectius Æqua. Demetr. c. 5 : Εὐγνώμονα καὶ φιλάνθρωπον ἀνειπὼν λόγον.] Ceterum non tantum de persona dicitur εὐγνώμων, verum etiam de re. Athen. 12, [p. 535, E] : Ὁ δὲ Ἄνυτος πάνυ ἐλευθερίως καὶ ἐρωτικῶς, λεγόντων τινῶν ὡς ἀγνώμονα εἴη πεποιηκὼς ὁ Ἀλκιβιάδης, Οὐ μὰ Δί', ἔφη, ἀλλ' εὐγνώμονα· ἔχων ἐξουσίαν ἅπαντα λαβεῖν, τὰ ἡμίση κατέλιπεν. (Ubi videri possit deesse particula γὰρ post ἔχων : nisi quis malit καὶ γὰρ ἔχων κτλ. Quin etiam articulus ὃς commode præfigeretur participio ἔχων.) Quod si ἀγνώμονα hic reddas Iniqua s. Rem iniquam, necesse fuerit εὐγνώμονα vicissim interpretari Æqua s. Rem æquam. Sed quomodo dicitur æquum facere; qui aufert quæ sua non sunt, etiamsi dimidiam duntaxat partem auferat eorum quæ auferre potuit? In nostro autem sermone Gallico vocem habemus exprimendæ significationi hujus vocis valde accommodatam, sc. *Raison :* qua utrobique aptissime uti possumus. Eodem enim modo si quis de quopiam querens quod abstulerit quæ sua non essent, dicat, ἀγνώμονα πεποίηκε, *Il a faict contre droit et raison,* respondebitur contra, ab eo qui jocari volet, *Mais au contraire il s'est mis à raison : car ayant la puissance de prendre tout, il n'a pris que la moitié.* Hoc autem loquendi genus *Se mettre à raison,* est potius Ex æquo et bono agere, quam Æqua agere. [Diod. 13, 23 : Τὴν διαφορὰν ... παραδιδόναι παισὶ παίδων οὔτ' εὔγνωμον οὔτ' ἀσφαλές. Ib. : Παθεῖν εὐγνώμονα. Dionys. A. R. 7, 36 : Τοῖς εὐγνώμοσι μᾶλλον ἢ τοῖς βιαίοις. Plut. Anton. c. 79 : Ὡς εὐγνώμονα γράφοντος αὐτοῦ καὶ δίκαια. Agathias Anth. Plan. 4, 41, 7 : Εὔγνωμον τὸ πόνημα· τί γὰρ γραφὶς οἶδεν ὁπάσσαι εἰ μὴ τοῖς ἀγαθοῖς μνῆστιν ὀφειλομένην; Comparat. Gl. Εὐγνωμονότερος (sic), Animæquior, quod scribendum videtur εὐγνωμονέστερος, ut ap. Polyb. 2, 57, 8, Greg. Nyss. vol. 1, p. 158, D. Et ubi figurate dicitur de ære molliore quam ferro ap. schol. Oribasii p. 121 ed. Mai. Superlat. ap. Demosth. Epist. p. 1486, 1. || Photius : Εὐγνώμων· τὸν εὔγνωστον λέγουσι, καὶ τὸν μὴ γινωσκόμενον ἀγνώμονα.] Εὔγνωμον autem in neutro genere (sicut ἄγνωμον supra), Plut. De def. orac. [p. 420, E] : Ἀλλ' ἴσως τὸ λέγειν πρὸς μὴ παρόντας, οὐκ εὔγνωμον φαίνεται· quæ Turn. vertit, Sed in absentes declamare, animi fortasse non ingenui nec æqui esse videatur. [Conf. Mor. p. 543, D. Alia exx. v. ap. intt. Thomæ p. 380, cujus mira de accentu observatio est : Εὔγνωμον μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. Sic ἀγνῶμον præcipit gramm. in Bachmanni Anecd. vol. 2, p. 372, 1, Arcadius p. 118, 7, quod idem Thomas ἄγνωμον scribi vult. L. Dind.]

Εὐγνωμόνως, Ita ut æquus rerum sis æstimator, æquum et bonum virum te præbeas, ex æquo et bono agas. Has enim periphrases ad bene exprimendam vim hujus adverbii necessarias esse puto. Redditur alioqui et aliis modis. Nam Bud. Bona fide aliquid facere, ait esse εὐγνωμόνως πράττειν καὶ ἐπιεικῶς. Idemque in Lex. εὐγνωμονέστερον vertit Modestius : in isto Luciani l. [Ver. hist. 1, 4] : Ἐπεὶ δὲ οὐδὲν εἶχον ἀληθὲς ἱστορεῖν, ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον· κἂν ἓν γάρ τι ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι· Multo modestius quam alii; nam hoc saltem vere dico, quod mentior. Is certe εὐγνωμονέστερον quam alii facit aliquid, *qui se desraisonne moins* (sicut paulo ante ostendi voc. *Raison* interpretationi nomi-

nis εὐγνώμων optime convenire). At Modestius non video quomodo exprimendæ huic rei aptum esse possit; censeremque potius eum εὐγνωμονέστερον facere aliquid a Græcis dici, quem Latini dicerent majorem rationem habere ejus quod jus et æquum postulat. Atque hæc a me lector habeat, dum meliora aut a meipso aut ab alio proferantur. Aliam ap. Lucian. signif. habet istud adv., ubi dicit φέρειν εὐγνωμόνως. Tale enim esse videtur quale Lat. Æquo animo ferre. [Æquanimiter, Gl.] Locus est in Dialogo Alex., Annib. et Scipionis [D. mort. 12, 3] : Καὶ ἰδιώτην ἐμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐγν. τὸ πρᾶγμα. Dixi autem de hac signif. et in verbo Εὐγνωμονεῖν. [Clementer. Diod. 19, 9 : Εὐγν. τοῖς πλήθεσι προσεφέρετο. Plut. Sull. c. 10 : Μαρίῳ ἐπεκήρυξεν ἀργύριον οὐκ εὐγν. Anton. c. 63 : Εὐγν. Δομετίῳ προσηνέχθη. || Prudenter. Xen. Ages. 2, 25 : Ἐπεί γε μὴν ἀπεχώρησε τὸ στράτευμα, πῶς οὐκ ἂν φαίη τις αὐτὸν χρῆσθαι εὐγν. ἑαυτῷ; Pseudeurip. ap. Justin. M. et Clem. Al. (v. Matthiæ ad fr. Phrixi 8) : Ὁρᾶθ', ὅσοι νομίζετ' οὐκ εἶναι θεὸν δὶς ἐξαμαρτάνοντες οὐκ εὐγνωμόνως.]

[Εὐγνώμων, ονος, ὁ, Eugnomon, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 37, Anaph. ib. vol. 2, p. 381, n. 2482. Liban. Epist. lat. p. 792, n. 218. L. Dind.]

[Εὐγνώμως, Non absurde. Orig. C. Cels. 1, p. 5.]

Εὐγνώριστος, ὁ, ἡ, Agnitu facilis, Qui facile agnosci potest, Qui facile notificari queat s. innotescere.

Εὔγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitu facilis. [Cognobilis, Gl. Δῆλος, φανερὸς, Hesych.] In VV. LL. redditur etiam Bene notus, item Notabilis. [Soph. Aj. 704 : Ἰκαρίων δ' ὑπὲρ πελαγέων μολὼν ἄναξ Ἀπόλλων ὁ Δάλιος, εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων. Schol., Φανερὸς ὢν καὶ δῆλος ὅτι φιλεῖ με. Εὐγνώστως Bothius. Libri duo εὔγνωτος, ut scribitur ap. Suidam, cujus liber unus addit καὶ εὔγνωστος, et in uno codice Zonaræ, quum εὔγνωστος sit in ceteris. Eadem forma ap. Hesych. v. Ἐν Κέῳ. Nihil varietatis affertur ad Eur. Or. 1394 : Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω. Sed apud Æschinem p. 26, 42 : Τίνι δ' ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία, al. εὔγνωτος. Xen. OEc. 20, 14 : Εὔγνωστα καὶ εὐμαθῆ πάντα παρέχειν. Plato Soph. p. 218, E. Superlativo Arrian. Tact. p. 5 ed. Blanc. : Ὡς οὖν εὐγνωστότατα ἔσται τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ πράγματα. L. D. Eunap. Vit. soph. p. 9, 23 Boiss. : Πάντα εἰς τὸ εὔγνωστον καὶ καθαρὸν ἐξήγγελλε. Galen. vol. 6, p. 326, 14 : Τοῦτο δὴ, καίτοι δύσγνωστον εἶναι δοκοῦν ... ἡμεῖς ἐπεδείξαμεν εὔγνωστον. Id. vol. 14, p. 552, 17 : Εἰς τὸ ποιῆσαι εὔγνωστον· et ib. p. 640, 14 : Εὔγνωστα φάρμακα. Achill. Tat. Isag. in Phæn. p. 164, A : Τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. Hase.]

[Εὔγνωστος, ὁ, Eugnostus, f. Xenophanti in exercitu Alexandri M. ap. Arrian. Exp. 3, 5, 4.]

[Εὔγνωτος. V. Εὔγνωστος. HSt. :] Affertur et Εὔγνωτος, Cognitu facilis, Cognobilis.

[Εὔγομφος, ὁ, ἡ, Bene clavatus. Eur. Iph. T. 1286, πύλας. Oppian. Hal. 1, 194 : Εὐγόμφοισιν ἐνισχομένους πινάκεσσιν.]

[Εὐγόμφωτος, ὁ, ἡ, i. q. εὔγομφος. Oppian. Hal. 1, 58, νῆα.]

Εὐγόνατος, ὁ, ἡ, redditur Pulcra genicula s. internodia habens, Pulcre s. Bene geniculatus.

Εὐγονέω, Theophr. C. Pl. 1, [14, 1] : Πρόβατα γὰρ εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα, πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν, Quum partus primi bene successerint et facultas adhuc fœtificandi supersit, Gaza.

Εὐγονία, ἡ, Fœcunditas. Xen. Reip. Lac. [1, 6] : Τοῦτο συμφέρον τῇ εὐγονίᾳ νόμων [νομίζων. Plato Reip. 8, p. 546, A. Plut. Rom. c. 24 : Θρεμμάτων εὐγονία].

Εὔγονος, ὁ, ἡ, Fœcundus, Ad generandum et procreandum habilis. [Schol. Eur. Hec. 569 εὐτεκνωτάτην int. εὐγονωτάτην. L. D. Joseph. Bell. Jud. 4, 8, 3 : Τὸ τῶν ὑδάτων εὔγονον, Vis genitrix. Hase. || Adv. Εὐγόνως Theophyl. Sim. Ep. 29. Boiss.]

[Εὐγραμμᾰτία, ἡ. Galen. vol. 2, p. 75, A : Δῆλον ὅτι καὶ μόνη τῶν ἀρετῶν αὕτη (τὸ εὖ σημαίνειν) καθ' αὑτὴν τῆς λέξεως· αἱ δὲ ἄλλαι κατὰ συμβεβηκὸς καὶ ἔξωθεν καὶ οὐ τοῦ πράγματος, οἷον εὐαρμοστία καὶ εὐγραμματία· et ib. C. Int., Apta literarum formatio. Hemst.]

[Εὐγράμμᾰτος, ὁ, ἡ. Suidas : Εὐγράμματον ὄνομα τὸ εὔφημον, οὐκ εὐγράμματον δὲ τὸ δύσφημον, ὡς τὸ Νεφέρσοφρις, Αἰγύπτου βασιλέως. Angl. Peritus literarum. Pallad. Hist. Laus. p. 1005, D. Hase.]

Εὐγραμμία, ἡ, Athen. [5, p. 197, B] : Ψιλαὶ περσικαὶ ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσα ζωδίων, Lineamenta scite ducta, Bud.

Εὔγραμμος, ὁ, ἡ, Bene delineatus, Lineamentis bene distinctus. Lucian. [Navig. c. 40] : Πυραμίδα εὔγραμμον τὰς γωνίας. [Id. Jov. Trag. c. 33 : Ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος· Imag. c. 6 : Ὀφρύων τὸ εὔγραμμον. Strabo 4, p. 200 : Βλαίσους καὶ τἆλλα οὐκ εὐγράμμους τῇ συστάσει, de Britannis, quos Romæ viderat. Wakef. Dionys. De comp. vv. p. 168, 7 : Ἥ τε περίοδος (initium l. 1 Thucydidis) λήγουσα εἰς τὸ Τῶν προγεγενημένων οὐκ ἔχει βάσιν εὔγραμμον καὶ περιφερῆ, ἀλλ' ἀκόρυφός τις φαίνεται καὶ ἀκατάστροφος· De vi Demosth. p. 1078, 10 : Εὐκόρυφοι δὴ φαίνονται καὶ εὔγραμμοι διὰ τοῦτο (periodi Demosthenis)· De Isæo p. 591, 8 : Ἀρχαῖαι γραφαὶ ... ἀκριβεῖς ταῖς γραμμαῖς· αἱ δὲ μετ' ἐκείνας εὔγραμμα μὲν ἧττον, ἐξειργασμέναι δὲ μᾶλλον. De rhetore Manetho 5, 245 : Ἡνίκα δ' ἂν Μήνη Ἑρμῇ στίλβοντι συνάπτῃ, ῥήτορα σημαίνει καί ῥ' ἐν μελέτῃσι σοφιστὴν εὔγραμμον, πινυτόν. || Adv. Εὐγράμμως, Jo. Laur. De magistr. p. 282 : Ἡρπάγησαν αἱ μέχρι τῆς Κωνσταντίνου ἀγορᾶς τὴν πόλιν διευθύνουσαι στοαὶ, κάλλει καὶ μεγέθει κιόνων εὐγράμμως διασκηνοῦσαι τὴν πλατεῖαν. L. Dindorf.]

[Εὔγραμμος, ὁ, Eugrammus. Plin. N. H. 35, 12, 43 : « Demaratum ex eadem urbe (Corintho) profugum, qui in Etruria Tarquinium Priscum regem populi Romani genuit, comitatos fictores Euchira et Eugrammum : ab iis Italiæ traditam plasticen. »]

[Εὐγράμμως. V. Εὔγραμμος.]

Εὐγρᾰφὴς, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcris literis scriptus aut pictus. [Leonidas Anth. Pal. 6, 221, 9 : Ἔργον τόδ' εὐγραφὲς ... ἀνέθεντο.] || Bene scribens s. pingens : ut, Εὐγραφέων καλάμων, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 66, 6. Idem ib. 65, 10 : Εὐγραφέος τέχνης ὄργανα.]

[Εὐγραφία, ἡ, Eugraphia, n. mulieris, in Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1066, 8; 1118, 69. L. Dind.]

[Εὔγρᾰφος, ὁ, ἡ, Bene pictus. Paul. Silent. Descr. Soph. 605 : Λαότορον δ' ἀνὰ τοῖχον ἔγραφα δαίδαλα τέχνης πάντοθεν ἀστράπτουσιν· Amb. 97.]

[Εὔγρᾰφος, ὁ, Eugraphus, n. martyris ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 212, 422, 565. L. Dind.]

[Εὐγρηγόρησις, ἡ, Vigilantia summa, singularis. Cyrill. mon. Vita Jo. Silent. Actt. SS. Maii t. 3, p. 16, 29. Hase.]

[Εὐγύαλος, ὁ, ἡ, Cavus. Nonn. Dion. 13, 68 : Καὶ πέδον εὐγυάλῳ χθονίῃ πεφυλαγμένον ὁμφῇ, ἄρματος ὀψιγόνοιο φερώνυμον Ἀμφιαράου. L. D. Tryphiod. 537. ὕᾰ]

[Εὔγῡρος, ὁ, ἡ, ap. Philipp. Anth. Plan. 3, 25, 3 : Οὗ κατ' εὔγυρον πάλην ψάμμος πεσόντος νῶτον οὐκ ἐσφράγισεν, Brodæus interpretatur de gyro, in quo se luctatores contorquent. Γυρία, quod v., conferebat Schneid.]

Εὐγώνιος, ὁ, ἡ, In quo anguli recti constant, Bud.: afferens ex Xen. OEc. [4, 21] : Ὀρθοὶ δὲ οἱ στοῖχοι τῶν δένδρων, εὐγώνια δὲ πάντα καλῶς εἴη. Gaza autem quod Cic. dixit Directos in quincuncem ordines, interpr. εἰς εὐγώνιον πεντάδα ὀρθοὺς στίχους. Sed in Xen. l. c. sunt qui ἐγγώνια legant. Est autem ἐγγώνιος, Angulos habens. [Eur. Ion. 1137 : Πλέθρου σταθμήσας μῆκος εἰς εὐγώνιον. Dionys. De comp. vv. p. 148, 7 : Τῶν λογάδην ξυντιθεμένων ἐν οἰκοδομίαις λίθων αἱ μήτε εὐγώνιοι μήτε συνεξεσμέναι βάσεις.]

[Εὐδαίδᾰλος, ὁ, ἡ, Bene et artificiose constructus. Bacchyl. ap. Dionys. De comp. vv. p. 400 Sch. (206 R.), ναός. Epigr. Anth. Pal. 1, 16, 3, ἔργον.]

[Εὐδαιμάχων, ωνος, ὁ, Eudæmacon, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 620, n. 1243, 24. L. D.]

[Εὐδαιμοκλῆς, έους, ὁ, Eudæmocles, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 623, n. 1248, col. III, 9; 633, n. 1271, 9. L. Dind.]

[Εὐδαιμονάω pro εὐδαιμονέω scriptum ap. Archytam Stob. Fl. vol. 1, p. 44 : Τὸ εὐδαιμονᾶν· Hermiam Irris. Gent. p. 406, E : Μάλιστα τῶν οὕτως ἀναγκαίων, ἐξ ὧν οἶκος καὶ πόλις εὐδαιμονᾷ. Legendum εὐδαιμονεῖν et εὐδαιμονεῖ. L. Dind.]

Εὐδαιμονέω, Beatus sum, Beate vivo. [Soph. Antig. 506 : Ἡ τυραννὶς πολλά τ' ἄλλ' εὐδαιμονεῖ. Eur. Or. 541 :

Τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ· Med. 952 : Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία. Optativo ib. 1073 : Εὐδαιμονοῖτον, ubi alia exx. v. ap. Elmslejum. Thuc. 8, 24 : Χῖοι μόνοι εὐδαιμονήσαντες ἅμα καὶ ἐσωφρόνησαν. Frequens etiam apud Aristophanem, Platonem et alios quoslibet.] Εὐδαιμονοῦντες γηρᾶν, Xen. Cyrop. 4, [1, 15]. Oec. [4, 25] : Ἀγαθὸς γὰρ ὢν εὐδαιμονεῖς, Virtuti tuæ fortuna conjuncta est, Cic. [Perf. εὐδαιμόνηκεν Aristot. Metaphys. 8, p. 183, 5 ed. Brandis.]

[Εὐδαιμόνημα, τὸ, Res beata et felix. Lucian. Imag. c. 22; Stob. Ecl. eth. p. 194.]

Εὐδαιμονία, ἡ, Felicitas, [Opulentia huic addit Gl.] Beatitudo, Beatitas. Plato Epitaph. [p. 247, E] : Πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, quod Cic. interpr. Omnia quæ ad beate vivendum ferunt. [Synes. Ep. 101 : Μάλιστα μὲν οὖν ἀξιῶ σε καὶ εὐροούντων τῶν ἔξωθεν ἰδεῖν εἰς τὰ εἴσω· τὸ γὰρ εὐτυχίας εὐδαιμονίαν ἀλλάξασθαι, χρύσεα χαλκείων ἐστί. Aristot. Eth. Nic. 1, 8 : Εἰς ταὐτὸ τάττουσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἔνιοι δὲ τὴν ἀρετήν. Gataker. Conf. Rhet. 1, 5. Plurali Eur. Iph. A. 590 : Μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι. Plato Phæd. p. 115, D : Ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας. || De opulentia, ut Hesych. interpr. πλοῦτος, Tzetz. ad Hesiod. Op. 24 : Εὐδαιμονία τὸ εὖ τοῦ δαίμονος ἤτοι τῶν ψυχικῶν ἀρετῶν ἔχειν. Hom. H. in Minerv. 5 : Χαῖρε θεὰ, δὸς δ' ἄμμι τύχην εὐδαιμονίην τε. Pind. Pyth. 3, 84 : Μοῖρ' εὐδαιμονίας· 7, 21 : Ἁρμονίμαν θάλλοισαν εὐδαιμονίαν· Nem. 7, 56 : Τυχεῖν δ' ἔν' ἀδύνατον εὐδαιμονίαν ἅπασαν ἀνελόμενον. Soph. OEd. T. 1190 : Τίς ἀνὴρ πλέον τᾶς εὐδαιμονίας φέρει ἢ τοσοῦτον ὅσον δοκεῖν; Ant. 1348 : Πολλῷ τὸ φρονεῖν εὐδαιμονίας πρῶτον ὑπάρχει. Aristoph. Av. 732 : Πλουθυγίειαν, εὐδαιμονίαν. Herodot. 5, 28 : Ἡ Νάξος εὐδαιμονίῃ τῶν νήσων προέφερε. Conf. 7, 220. Thuc. 2, 97 : Μεγίστη ἐγένετο (ἡ Ὀδρυσῶν βασιλεία) χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ. Polyb. 1, 7, 8 : Τῇ τῶν Ῥηγίνων περὶ τοὺς ἰδίους βίους εὐδαιμονίᾳ· 2, 8, 4 : Πολὺ γὰρ ἡ Φοινίκη διέφερε ... εὐδαιμονίᾳ. Xenoph. Ephes. 2, 8 : Ποῦ δὲ ἡ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσά ποτε εὐδαιμονία; ubi v. Locella. || Bona, Opes. Diodor. 13, 62 : Ἡ ἐκ τῶν οἰκιῶν εὐδ. διεφορεῖτο. Hippocr. Epist. p. 1275, 7 : Πόλιες ὅλαι προσήεσαν τῆς ἐξ ἀνθρώπων εὐδαιμονίης γεγεμισμέναι. L. D.]

[Εὐδαιμονιακὸς, scriptura vitiosa pro εὐδαιμονικὸς, quod v.]

[Εὐδαιμονίδας, α vel ου, ὁ, Eudæmonidas, n. viri in inscrr. Spartanis ap. Bœckh. vol. 1, p. 677, n. 1422, 1423. L. Dindorf.]

Εὐδαιμονίζω, Beatum judico, Beatum prædico. Aristot. [Eth. Nic. 1, 10] : Τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως, οὐδεὶς εὐδαιμονίσει. [Eur. Tro. 268 : Εὐδαιμόνιζε παῖδα σήν. Xen. Comm. 2, 7, 7 : Πότερον τοὺς οὕτω ζῶντας μᾶλλον εὐδαιμονίζεις; Isocr. p. 175, D. L. D. Strabo 11, p. 520 : Ἐὰν μὲν ὑπ' ὀρνίθων κατασπωμένους ἀπὸ τῆς κλίνης ἴδωσιν, εὐδαιμονίζουσιν· ... ἐὰν δ' ὑπὸ μηδενὸς, κακοδαιμονίζουσι. Hemst. Passivo Aristot. ib. 10, 6 : Τῶν εὐδαιμονιζομένων οἱ πολλοί. Plut. Mor. p. 105, B : Πρὸς πάντων εὐδαιμονιζόμενος.] Dicitur et εὐδαιμονίζω σε τοῦδε, ut Lucian. [Somn. c. 12] : Καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως. [Soph. OEd. C. 144 : Οὐ πάνυ μοίρας εὐδαιμονίσαι πρώτης. Demosth. p. 362, 12 : Πολλὰ τοίνυν ἄν τις Φίλιππον εὐδαιμονίσας τῆς τύχης εἰκότως τοῦτο (τούτου Reisk.) μάλιστ' ἂν εὐδαιμονίσειεν ἁπάντων· 550, 20.] Sed et εὐδαιμονίζω σου τόδε, VV. LL. [Utramque construct. annotavit Priscian. 18, 25, 219 : « Illi (Græci) εὐδαιμονίζω σου τόδε καὶ εὐδαιμονίζω σε τοῦδε. » Aliæ constructt. sunt ap. Lucian. Nigrin. c. 23 : Διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι· Merc. cond. c. 7 : Εὐδαιμονίσαντας ἐπὶ τοῖς δείπνοις· Somn. c. 13 : Ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι. Xen. Anab. 1, 7, 3 : Τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ ἧς ὑμᾶς ἐγὼ εὐδαιμονίζω. L. D. || Reciproce utitur Athen. 4, p. 130, D : Εὐδαιμονίζεις ἀκούων, pro εὐδαιμονίζεις σε ἀκούοντα, Felicem te prædicas. Schweigh. Pronomen reflexivum excidisse putabat Casaub. || Felicito, Fœcundo (nisi Secundo scrib.), Fortuno, Gl. Eust. Od. p. 1599, 35 : Οὐκ ἀρετᾷ, ὅ ἐστιν οὐκ εὐδαιμονίζει τινὰ τὰ κακὰ ἔργα. L. D.]

Εὐδαιμονικὸς, ἡ, ὸν, Ad felicitatem idoneus, Ad felicitatem pertinens. Et Εὐδαιμονικοὶ philosophi, Athen. 6, [p. 250, F] et 12, [p. 548, B], et ap. Diog. L. [1, 17] (nam vulg. edd. male εὐδαιμονιακοὶ), ab eo quod sectabantur εὐδαιμονίας genere, sic appellati. || Beatus; ut Aristot. Eth. 10, [8] : Ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη, Bud. [Rhet. 1, 19 : Εὐδαιμονικὸν καὶ καλὸν τὸ προσεπικτᾶσθαι τιμήν· Eth. Nic. 1, 9 : Οὐ πάνυ γὰρ εὐδαιμονικὸς ὁ τὴν ἰδέαν παναισχής· 10, 6 : Δοκεῖ ταῦτα εὐδαιμονικὰ εἶναι· et ib. comparativo. Aristoph. Eccl. 1134 : Εὐδαιμονικόν γ' ἄνθρωπον εἴρηκας σαφῶς. Xen. Comm. 4, 2, 34 : Τί δ' ἂν τῶν εὐδαιμονικῶν ἀμφίλογον εἴη; Plato Phædr. p. 253, C : Τελετὴ καλή τε καὶ εὐδαιμονική. Plut. Mor. p. 1069, C : Εὐδαιμονικὸν ἔργον ἡγεῖτο καὶ μακάριον. Diog. L. 7, 104 : Τῆς αὐτῶν χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης ἢ κακοδαιμονικῆς. Ubi transitive capere licet, Qui beatum facit, ut alibi, ubi de rebus dicitur.]

Εὐδαιμονικῶς, Beate, ex Aristoph. Pac. [856 : Εὐδ. γ' ὁ πρεσβύτης ... τανῦν τάδε πράττει. Xen. H. Gr. 3, 2, 9 : Τὰς πόλεις εὐδ. ἐν εἰρήνῃ διαγούσας.]

[Εὐδαιμόνιος, ὁ, Eudæmonius, n. viri ap. Isid. Pel. Epist. 4, 9, p. 417, B. L. Dind.]

Εὐδαιμόνισμα, τὸ, (quæ vox Platoni Ep. 8, [p. 354, C : Ἁπλήστως πεινώντων εὐδαιμόνισμα ἀνθρώπων] significare videtur Quod pro beatitudine habetur, s. Id in quo felicitas collocatur. [Appian. Civ. 4, 16 : Ὀλίγα δὲ ἐγὼ καθ' ἑκάστην ἰδέαν ἐς πίστιν ἑκάστης καὶ ἐς εὐδαιμόνισμα τῶν νῦν παρόντων ... ἀναγράψω, Quo magis eluceat præsentis ætatis felicitas, Iut.]

Εὐδαιμονισμὸς, ὁ, Opinio beatitudinis, quæ de aliquo concipitur, vel Prædicatio beatitudinis, Aristot. Eth. 4, [13. Conf. Rhet. 1, 9. Plut. Sull. c. 6 : Σύλλας δ' οὐ μόνον ἡδέως προσιέμενος τὸν τοιοῦτον εὐδαιμονισμὸν καὶ ζῆλον (quod feliciter ab se gesta fortunæ secundæ tribuerent homines) ... L. D. Pelop. c. 34. Seager. Schol. Soph. Aj. 503. Wakef. Lucian. De domo c. 5 : Φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. De laudatione numinis Philo vol. 2, p. 271, 38 : Πρὸς τιμὴν καὶ σεμνότητα καὶ εὐδαιμονισμὸν τοῦ πάντων αἰτίου. Plurali id. vol. 2, p. 246, 3; vol. 1, p. 625, 38; p. 664, 12 : Ἐπαίνων, ἐγκωμίων, ὕμνων, εὐδαιμονισμῶν· p. 488, 21 : Ἐγκωμίοις, καὶ ὕμνοις, καὶ εὐδαιμονισμοῖς· p. 312, 40 : Τοὺς εἰς τὸ θεῖον ὕμνους καὶ εὐδ. ἀνυπερθέτως ποεῖσθαι. Hase. || Felicitas. Eust. Opusc. p. 304, 14 : Ἅπερ, εἰ διενεμήθη, πλείστην ἂν τῆς οἰκουμένης εἰς εὐδαιμονισμὸν ἐξήρτυσαν. L. D. Diogenis Epist. 12. Schneid.]

Εὐδαιμονιστέος, α, ον, Felix prædicandus, Fortunatus existimandus. [Arrian. Exp. 1, 12, 3 : Τούτου ἕνεκα εὐδαιμονιστέος Ἀχιλλεύς. Aristot. Eth. Nic. 1, 11 : Οὐδ' ἄλλον οὐδένα ἀνθρωπων εὐδαιμονιστέον ἕως ἂν ζῇ.]

[Εὐδαιμόνως. V. Εὐδαίμων.]

[Εὔδαιμος, ὁ, Eudæmus, n. Satyri in vase, cujus descriptionem ex *Bullett. dell' Inst. di corrisp. archeol.* 1836, p. 122 sq. repetiit Jahn. *Vasenbilder* p. 22. L. D.]

[Εὐδαιμοσύνη, ἡ, Felicitas. Xen. Eph. 1, 16, p. 28, 9 : Ὡς ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνην καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν. Et sæpius Archytas ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 40, 43 et seq. Eurypham. vol. 3, p. 343. Ap. Perictyonen ib. p. 185 pro εὐδαιμονίης cod. alter εὐδαιμονίῃ supra scripto σϊ, h. e., opinor, εὐδαιμοσύνης. ὔ L. D.]

Εὐδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Fortunatus, Felix, Beatus. [Εὐδαίμων δ' εὖ τὸν δαίμονα διακείμενον ἔχων, Sext. Emp. p. 560, 14. Hemst. Theognis 653 : Εὐδαίμων εἴην καὶ θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν. Pind. Pyth. 10, 22 : Εὐδαίμων οὗτος ἀνήρ· Isthm. 5, 24 : Εὐδαίμονος γαμβροῦ. Æschyl. fr. ap. Clem. Al. Str. 6, p. 620 : Οἴκοι μένειν δεῖ τὸν καλῶς εὐδαίμονα. Theopomp. ap. Athen. 4, p. 165, B : Τἀλλότρια δειπνεῖν τὸν καλῶς εὐδ. Aristoph. Av. 1741 : Τῆς τ' εὐδαίμονος Ἥρας· Pac. 864 : Εὐδαιμονέστερος φανεῖ τῶν Καρκίνου στροβίλων.] Εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. Op. [824. Eadem conjuncta Eur. Iph. A. 162 : Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς οὐδ' εὐδαίμων. V. infra.] At Plato [Reip. 1, p. 354, A, etc.] et Isocr. εὐδαίμονες et μακάριοι copulant. [Theognis 1013 : Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος. Themist. Or. 33, p. 367, A : Εὐδαίμονα καὶ ὄλβιον καὶ μακάριον. Sozom. H. E. 1, p. 11, 20 : Μακαριωτάτου καὶ εὐδαίμονος μεθέξουσι τέλους. Archytas ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 40 : Ὁ εὐδαίμων ἐξ ἐπαινετῶ καὶ μακαριστῶ γίνεται· ... γίνεται δὲ ὁ μὲν ἔπαινος ἐπ' ἀρετᾷ, ὁ δὲ μακαρισμὸς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Quibuscum conf. Hippodam. ib. vol. 3, p. 340. || Eur. Bacch. 73 : Ὦ μάκαρ, ὅστις εὐδαίμων τελετὰς θεῶν εἰδὼς βιοτὰν ἁγιστεύει. Ubi Elmslejus comparat Plut. Num. c. 4 :

Εὐδαίμων ἀνὴρ καὶ τὰ θεῖα πεπνυμένος· et ib. : Εὐδαιμόνων δή τινων καὶ θεοφιλῶν γενέσθαι δοκούντων, de mortalibus deorum consortio beatis. De mortuis in inscr. sepulcr. Lytti reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 436, n. 2610 : Σώμαντις Σωτέλους, Κλειὼ Ῥούφου εὐδαίμονες.] Xen. autem Cyrop. 5, [1, 27] dixit μέγα εὐδαίμονας γενέσθαι. [Æsch. Prom. 647 : Ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη.] Ap. Aristot. Eth. 1, 13 [et Plat. Gorg. p. 471, C] εὐδαίμονες et ἄθλιοι opp. [Per ironiam Plato Reip. 4, p. 422, E : Εὐδαίμων εἶ ὅτι οἴει.] Ex Plat. Leg. [10, p. 899, D] affertur εὐδαίμονες τύχαι pro Quæ feliciter cedunt, Quæ prospere eveniunt. [Eur. Hel. 698 : Εἰ καὶ τὰ λοιπὰ τῆς τύχης εὐδαίμονος τύχοιτε· 464 : Τὰς πάροιθε συμφορὰς εὐδαίμονας· Med. 598 : Εὐδαίμων βίος· Herc. F. 1014 : Εὕδει δ' ὁ τλήμων ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα· Ion. 1605 : Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι. Pind. Ol. 2, 20 : Λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονι γένοιτ' ἄν· Nem. 7, 100 : Εὐδαίμον' ἐόντα βίοτον. Plato Leg. 8, p. 840, B : Πράγματος εὐδαίμονος, et similiter alibi cum aliis. De bestiis Xen. Cyrop. 8, 2, 14 : Εὐδαίμονα τὰ κτήνη ποιοῦντα. Absolute Eur. Hipp. 1096 : Ὦ πέδον Τροιζήνιον, ὡς ἐγκαθηβῶν πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα· El. 1359 : Εὐδαίμονα πράσσει. || Neutro sing. pro subst. Thucyd. 2, 43 : Τὸ εὔδαιμον τὸ ἐλεύθερον κρίναντες. || Cum genit. Plato Phæd. p. 58, E : Εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ ἐφαίνετο καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων. Philostr. Imag. p. 769 : Εὐδαίμων τοῦ θάρσους. Cum accusat. Theocr. 15, 70 : Ποττῶ Διὸς εἴ τι γένοιο εὐδαίμων, ὤνθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μοι. Synes. p. 123, D : Τῷ πάντα εὐδαίμονι, ubi v. Krabinger. p. 350. L. D.] || Dives, Opulentus. Pausan. Phocic. : Ἐσύλησε δὲ καὶ οἴκους ἀνδρῶν εὐδαιμόνων. Sed ita usos ante eum reperio Herodot. et Xen. : Herodot. 1, [196] : Ὅσοι μὲν δὴ ἔσχον εὐδαίμονες τῶν Βαβυλωνίων ἐπίγαμοι, ὑπερβάλλοντες ἀλλήλους, ἐξωνέοντο τὰς καλλιστευούσας. [Xen. Anab. 5, 4, 32 : Παῖδας τῶν εὐδαιμόνων σιτευτούς. Thucyd. 1, 6; 2, 53. Plato Protag. p. 316, B : Οἰκίας μεγάλης τε καὶ εὐδαίμονος. De regionibus locisve Herodot. 5, 31 : Νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδαίμονι· 8, 111 : Κατὰ λόγον ἦσαν ἄρα οἱ Ἀθῆναι μεγάλαι τε καὶ εὐδαίμονες. Xen. Anab. 1, 2, 7 : Πόλιν μεγάλην τε καὶ εὐδαίμονα· 3, 5, 17, de Armenia, et alibi similiter.] Plut. autem in Cam. [c. 35] civitatem quandam appellavit εὐδαίμονα καὶ πλουσίαν, ut Cic. Syracusas, opulentissimam et beatissimam civitatem. Sed et Beatus pro dives ap. Ovid. legitur, necnon ap. Propert. [2, 20, 25.]

|| Εὐδαιμόνως, Fortunate, Feliciter. [Eur. Or. 601 : Ἀλλ' ὡς μὲν οὐκ εὖ μὴ λέγ' εἴργασται τάδε, ἡμῖν δὲ τοῖς δράσασιν οὐκ εὐδαιμόνως. Aristoph. Pl. 802 : Πράττειν εὐδ. Xen. Hier. 7, 10 : Εὐδ. τὸν βίον διάγοντα.] Plato Ep. 8, [p. 354, D] : Εὐδ. ἔζων. Sic Isocr. Bus. enc. [p. 225, C] : Εὐδ. ἂν τὸν βίον διατελοῖμεν. [Plut. Mor. p. 155, B : Εὐδ. οἰκεῖν καὶ μακαρίως. Schol. Soph. OEd. Col. 1720, εὐδ. ἀποθανεῖν.] Et comp. Εὐδαιμονέστερον, Felicius. [Xen. Anab. 3, 1, 43 : Εὐδ. διάγοντας. Plat. Leg. 5, p. 734, D.] Superl. Εὐδαιμονέστατα, Felicissime. [Xen. Cyrop. 7, 2, 20 : Τὸν βίον εὐδ. διατελέσαιμι. Plato Leg. 2, p. 662, E; 4, p. 710, B.]

[Εὐδαίμων, ονος, ὁ, Eudæmon, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 396, n. 286, 16, Spartana ib. p. 633, n. 1271, 7, Chia vol. 2, p. 211, n. 2243, 2, Philippopol. ib. p. 73, 74, n. 2047, 10, 2048, 5, apud Isidor. Pel. Ep. 2, 40, p. 138, D; 165, p. 204, D; 5, 537, p. 714, in Anth. Pal. App. 317, 1, 6. De accentu vocativi Εὐδαῖμον v. Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1245, Etym. M. p. 130, 42, Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 18, 3. L. Dind.]

[Εὔδαιος. V. Εὔλαιος.]

Εὐδάκρῡτος, ὁ, ἡ, Pulcre lacrymans, Philostr. [|| Lacrimabilis. Æsch. Cho. 181 : Οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε.]

[Εὐδάκτῠλος, ὁ, ἡ, Qui est bonis, pulcris digitis. Alciphr. Ep. 3, 67 : Παρθένον καλλίπηχυν καὶ εὐδάκτυλον. Theophyl. Sim. Hist. p. 185, D : Ἦν τὸ ζῷον τὴν χεῖρα εὐδάκτυλον.]

[Εὐδαλαγῖνες, αἱ Χάριτες, Hesych.]

[Εὐδάμας, ὁ, Eudamas, n. viri in inscr. Del. apud Bœckh. vol. 2, p. 220, n. 2266, 24. Quanquam lacuna est post ς. V. Εὐδάμης. L. Dind.]

[Εὐδάμαστος, ὁ, ἡ. V. Εὐδάμνας.]

[Εὐδάμης, ὁ, Eudames, n. viri in numo Smyrnæo ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 200. L. Dind.]

[Εὐδαμία, ἡ, Eudamia, nomen mulieris in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 681, n. 1436, 3. Conf. etiam *Expédition de Morée* vol. 1, 5, p. 29. L. Dind.]

[Εὐδαμίδας, α vel ου, ὁ, Eudamidas, Spartanus, Xen. H. Gr. 5, 2, 24. Alii ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 616, n. 1240, col. 1, 14; 623, n. 1249, col. III, 2; 628, n. 1256, 6, etc. Reges Lacedæm. ita vocatos memorant Polyb. 4, 35, 13, Plut. Agid. c. 3, Pausan. 3, 10, 5; Corinthium Lucian. Tox. c. 22.]

[Εὐδάμιππος, ὁ, Dor. pro Εὐδήμιππος, Eudamippus, n. viri ap. Theocr. 2, 77.]

[Εὐδαμίων, ωνος, ὁ, Eudamion, n. viri in inscript. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 369, n. 267, 6. L. Dind.]

[Εὐδάμνας, ὁ, εὐδάμαστος, Facile domandus, Hesych.]

[Εὐδαμόκλητος, ὁ, Eudamocletus, cognom. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 285, p. 395, col. 1, 3, ubi Ἰούλιος Εὐδαμόκλητ[ος], ut videtur.]

[Εὐδαμόλιος inter nomina in ιος ab nominibus in λος formata, quæ non sint gentilia, ponitur in Etym. M. p. 33, 36.]

[Εὔδᾰμος, ὁ, Eudamus, n. viri in epigr. Arcesilai ap. Diog. L. 4, 30, 31 : Σῆμα δέ τοι τόδ' ἔρεξεν ἀριφραδὲς Εὔδαμος, ᾧ σὺ πολλῶν πενεστέων ἧσθα προσφιλέστερος. De quo injuria dubitare videtur Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 889. || Εὔδᾱμος. V. Εὔδημος. L. Dind.]

[Εὐδάνεμοι, οἱ, Eudanemi, quorum ara erat Athenis, memorata Arriano Exp. 3, 16, 15, ubi tamen etiam sing. ponitur Εὐδανέμου βωμὸς, ut ap. Hesych. : Εὐδάνεμος, ἄγγελος παρὰ Ἀθηναίοις.]

[Εὐδάνω, Dormio, esse putatur ap. Lycophr. 1354 : Καὶ νᾶμα λίμνης, ἔνθα Τυφῶνος δάμαρ κευθμῶνος αἰνόλεκτρον εὐδάνει μυχόν. Ita liber unus, plerique εὐδάνει, unus εὐδύνει, plures ἐνδάνει, duo ἐνδύνει, ad quod verbum referuntur interpretationes ἐνδιατρίβει, διατρίβει, κρύπτεται, ad alteram scripturam interpretatio καθεύδει. Est autem εὐδάνω verbum nihili et ex ἐνδύνει, quod v., depravatum. L. Dind.]

[Εὐδαπάνητος, ὁ, ἡ, Facile consumendus. Pseudo-Chrys. Serm. 102, t. 7, p. 554, 20 : Ὅταν τὸ εὐδαπάνητον τῆς ζωῆς ἐννοήσω. « Andr. Cret. p. 230. » Kall. Pseudo-Chrys. t. 5, p. 686, B ed. Paris. alt. : Ἡ εὐδ. φύσις, Quæ cito consumitur. Hase. ᾰᾰ]

Εὐδάπανος, ὁ, ἡ, Qui ampliter sumptus facit, Largus et liberalis in faciendis sumptibus, Sumptuosus. Plut. Symp. 2, 2 [p. 632, C] : Τὸν εὐδάπανον καὶ μεγαλοπρεπῆ, καὶ χαριστικὸν, κίμβικα καὶ κύμινον προσαγορεύων. [Aristot. De virt. c. 2, p. 1250, 13 s. Stob. Flor. vol. 1, p. 8 : Ἐλευθεριότης δέ ἐστιν ἀρετὴ ψυχῆς εὐδάπανος εἰς τὰ καλά. Dio Cass. 44, 39 : Τά τε ἴδια εὐοικότατός τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο.] Affertur et εὐδάπανα pro Quæ sunt facili sumptu et modico. [Ex Dionys. A. R. 2, 23 : Καρπῶν τινῶν ἀπαρχὰς καὶ ἄλλα τοιαῦτα λιτὰ καὶ εὐδάπανα. Dio Cass. 52, 30 : Τὰ δὲ δὴ λοιπὰ ἐμετρίασα, ἵν' εὐδαπάνους τὰς ἀπολαύσεις καὶ τῶν θεωρημάτων καὶ τῶν ἀκουσμάτων ὡς ἕκαστοι ποιούμενοι καὶ σωφρονέστερον καὶ ἀστασιαστότερον διάγωσι. || « Adv. Εὐδαπάνως, Psellus in notis meis ad Theophyl. Simoc. Ep. 39. » Boiss.]

Εὐδαρκὴς, Bene videns, Oculatus, εὐόφθαλμος, Hesych., ap. quem ita, non εὐδερκὴς, scribitur. [Pro εὐδρακὴς, ut videtur, quod v.]

Εὐδείελος, ὁ, ἡ, Bene ad solis occasum situs, εὖ πρὸς δείλην κείμενος, ὅ ἐστι πρὸς δύσιν καὶ ζόφον, Ad deilinòn clima situs, [Hesych. et] Eust. Hom. Od. I, [21 et alibi] : Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον. [N, 234 : Ἦ πού τις νήσων εὐδείελος ἠέ τις ἀκτὴ κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο; H. Apoll. 438 : Κρίσην εὐδείελον.] Vel εὖ τῆς εἴλης ἔχων, i. e. εὔκρατος, et εὔειλος : ut factum sit ex εὔειλος interjecto δ, sicut in οὐτιδανὸς et similibus. Vel εὔδηλος s. εὐπεριόριστος καὶ εὐόρατος, factum ex δέελον, quod pro δῆλον per dialys. dicitur [Il. K, 466], Δέελον δ' ἐπὶ σῆμα ἔθηκε, interjecto ι : unde et λόφος ap. Pind. [Ol. 1, 111 : Παρ' εὐδείελον ἐλθὼν Κρόνιον (intell. λόφον)], quoniam colles et insulæ, διὰ τὸ λοφῶδες, conspicui sunt et visu facile terminantur, εὔδηλοι καὶ εὐπεράτωτοι ὄντες. Tot enim modis ab Eust. exp. [Id. Pyth. 4, 76 : Εὐδείελον χθόνα Ἰωλκοῦ. Euphorion ap. schol. Arati 519, αἶα. Nonn. Dion. 26, 170, Ἀρσανίη.] Ap. Eund. Il. B, [511] Aspledon civitas et contermina regio εὐ-

δείελος μετωνομάσθη, ἰδίωμά τι τάχα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος. [Verba Strabonis 9, p. 415. Interpretationem quam primam ponit HSt., ut sit Apricus, probans Buttmannus Lexil. vol. 2, p. 189 seqq., hanc signif. repetit a vocabuli δείελος primitiva, ut ipsi videtur, signif. Æstus et Caloris quem facit sol. Sed Aprici signif. nec locis supra citt. bene omnibus convenit et alienissima est a versu oraculi, quod patri Archilochi datum tradit Steph. Byz. v. Θάσος, nec cognitum erat Buttmanno : Νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ. Ubi esse videtur i. q. εὔδηλον vel εὐπεριόριστον.]

[Εὐδεινός. V. Εὐδινός.]

[Εὐδειπναῖος. V. Εὐδείπνη.]

[Εὐδειπνέω. Εὐδειπνηκέναι, Salvum cœnasse, Gl. Quod suspectum est. Æque incertum quod legitur ap. Harmodium Athenæi 4, p. 149, B et 11, p. 479, C : Καθαγισάντων δὲ ταῦτα ἐν κεραμέᾳ κοτταβίδι πιεῖν ἑκάστῳ μικρὸν, καὶ ὁ προσφέρων ἀνεῖπεν εὐδειπνειας. Ita altero l. libri tres optimi : inter εὖ δειπνίαις, εὐδειπνίαις, ἐνδειπνίαις variatur l. priori. Εὖ δειπνήσειας conjiciebat Casaub. Probabilior est genitivus substantivi Εὐδειπνίας, ut φιλοτησίας.]

[Εὐδείπνη, ἡ, νῆσος Λιβύης Φοινίκων. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Εὐδειπναῖος ὡς Λερναῖος, Steph. B.]

Εὔδειπνος, ὁ, ἡ, ut εὔδειπνοι δαῖτες, Lauta et bonis epulis instructa convivia, Eur. [Med. 200. Hesych. : Εὐδείπνοις, θυσία τις (παρὰ addit codex) Ἀθήνησιν. Καὶ ἡ Τριτογενής. Καὶ αἱ τοῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαὶ, ἦγουν πνοαί (χοαί). Ubi legendum esse ἐπὶ Ἠριγόνης ex Etym. M. v. Αἰώρα, ἑορτὴ Ἀθηνᾶς, ἣν καλοῦσιν Εὔδειπνον· λέγεται γὰρ Ἠριγόνην τὴν Αἰγίσθου καὶ Κλυταιμνήστρας θυγατέρα σὺν Τυνδάρεῳ τῷ πάππῳ ἐλθεῖν Ἀθήναζε, ipsoque Hesychio in eod. voc. conjecerunt interpretes. Photius : Εὐδείπνους, τὰς τοῖς τεθνεῶσιν ἐπιφερομένας χοάς. Æschylus Cho. 484 : Οὕτω γὰρ ἄν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν κτιζοίατ'· εἰ δὲ μὴ, παρ' εὐδείπνοις ἔσει ἄτιμος ἐμπύροισι κνισωτοῖς χθονός.]

Εὔδενδρος, ὁ, ἡ, Arboribus bene consitus. Εὔδ. παράδεισος, Nonn. [Dion. 11, 332]; ὕλαι, Herodian. [7, 2, 8. Pind. Ol. 8, 9, ἄλσος· Pyth. 4, 74 : Παὰρ μέσον ὀμφαλὸν εὐδένδροιο ... ματέρος (i. e. γῆς)· Nem. 11, 25, ὄχθῳ. Eur. Iph. T. 134, χόρτων. Alcæus Anth. Pal. 6, 218, 2, ὕλη. Dionysius ib. 3, 2, Φολόη. Superlativo Hippocr. p. 288, 49 : Χώρη εὐδενδροτάτη. L. D. Strabo 2, p. 100 : Νῆσον εὔυδρον καὶ εὔδενδρον. Philo vol. 2, p. 33, 12 : Γῆν εὔσταχυν καὶ εὔδ. Lucian. De morte Peregr. c. 21 : Ὄρος εὔδ. Hase.]

[Εὐδερκὴς, ὁ, ἡ, Bene lucens. Maxim. Καταρχ. 151 : Εὐδερκὴς κερόεσσα Σεληναίη· 263, Φαέθων.]

[Εὐδέρκης, ους, ὁ, Euderces, n. viri. Demosth. p. 688, 11 : Τὸν δ' ὅλως ὃν οὐδεὶς οἶδεν ἀνθρώπων τίς ἐστιν Εὐδέρκην.]

[Εὐδέρμᾰτος, ὁ, ἡ, Bonum corium habens. Schol. Apoll. Rh. 2, 125 : Ἐϋρρίνων, ἤτοι εὐδερμάτων.]

Εὐδέψητος, ὁ, ἡ, Subactu facilis et emollitu. Hippocr. [p. 797, E] : Τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, Optime subacta et curata, τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, Galen. [vol. 18, part. 1, p. 436, 14 ed. Kühn.]

Εὔδηλος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπίδηλος, Alex. Aphr. [Manifestus, Præclarus, Gl. Æsch. Pers. 1009 : Πεπλήγμεθ'· εὔδηλα γάρ. Aristoph. Ach. 1130 : Κἀνθάδ' εὔδηλος γέρων κλάειν κελεύων Λάμαχον. Hippocr. p. 6, 3 : Τὰ δὲ (τῶν νοσημάτων) οὐκ ἐν εὐδήλῳ (κείμενα). Frequentant præter alios Xenophon et Plato, iisdem constructionibus quibus simplex Δῆλος poni in illo diximus, velut sequente ὅτι et addito dativo H. Gr. 6, 1, 8 : Τοῦτο μὲν εὔδηλον ἡμῖν ὅτι... εὐπετῶς ἂν ἐγὼ ταγὸς κατασταίην. Plato Polit. p. 308, D : Εὔδηλον ὅτι βασανιεῖ· Reip. 6, p. 491, C : Καί σοι εὔδηλον φανεῖται. Niceph. De reb. post Mauric. p. 10, A : Τὰ τῆς εὐνοίας ἐκείνου εὔδηλα βασιλεῖ ἐποίουν. Cum participio cum particula ὡς conjuncto, de qua constr. diximus etiam in Δῆλος p. 1062, B, Alciphr. Ep. 1, 7 : Εὔδηλός ἐστιν ὡς ἅπαντα κοινὰ ... ἔχειν ἡγούμενος. || Adv. Εὐδήλως, Manifeste, Gl. Plut. Rom. c. 3 : Οὐ πάνυ τοῦτο φράζειν εὐδ. δοκοῦσαν (Pythiam). Damasc. in Wolfii Anecd. vol. 3, p. 208. Kall. Philo vol. 1, p. 332, 41. Wakef. Greg. Nyss. t. 1, p. 423, B : Περιφανῶς καὶ εὐδ. Hase. Cum ἀδήλως confusum ap. Liban. vol. 4, p. 234, 13.]

[Εὔδηλος, ὁ, Eudelus, luctator, Pausan. 5, 21, 9.]

[Εὐδήμειος, α, ον, Eudemeus vel Eudemius, adj. ab Εὔδημος, in inscr. Ethicorum Aristotelis ad Eudemum, ubi male Εὐδημίων. L. Dind.]

[Εὐδημία, ἡ, Eudemia, insula sinus Pagasici, Plin. N. H. 4, 12, 72.]

[Εὔδημος, ὁ, Eudemus, n. viri, ap. Aristoph. Pl. 884, Theophr. H. Pl. 9, 17, 2, 3, Demosth. p. 743, 17, Plut. Ti. Gracch. c. 14, Dion. c. 22, Bacchylidem Anth. Pal. 6, 53, 1, Meleagrum 12, 95, 8. Aliorum in numis. Forma Dor. Εὔδαμος ap. Diod. 19, 14 seqq., ubi tamen nonnulli per η, Plut. Eum. c. 16, in numis insulæ Co ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 402, 410, inscr. ap. Leak. *Travels in the Morea* vol. 3, n. 12. L. Dind.]

Εὐδία, ἡ, q. d. Aeris bonitas s. bona constitutio, εὐαερία (nam δία interdum significare ἀέρα dictum est) [hæc etymologia cum aliis ineptis ponitur ab Etym. M.], Serenitas, Serenum [Sudum his add. Gl.] s. Tranquillum tempus : εὐδίας οὔσης, Geopon. pro eo, quod habet Varro, Serenum quum est : et Colum., Quum serenitas permittit. Ap. Gellium autem, Quum serenum et placidum est, pro his Erasistrati verbis, ἐν ταῖς εὐδίαις· quibus opp. ἐν τοῖς ψύχεσι. Sic Plin. ap. Theophr. εὐδίαν Serenum et serenitatem, at χειμῶνα Imbrem interpr. Nam quod dicit Theophr. [De signis fr. 6, 4, 3] : Θαλαττία δὲ γλαὺξ ᾄδουσα, χειμῶνος μὲν εὐδίαν σημαίνει, εὐδίας δὲ, χειμῶνα, interpr. Serenitatem præsagit noctua in imbre garrula; at sereno, tempestatem. [Genitivo absoluto etiam Aristot. H. A. 8, 12 : Εὐδίας δ' οὐ πέτονται. Ubi de aere tranquillo dicitur, ut 4, 4 : Ἐν ταῖς εὐδίαις... πνευμάτων δ' ὄντων.] Sic autem et ap. Aristot. [Probl. 1, 3] χειμὼν et εὐδία opp. : itidemque Matth. 16. [Pind. Isthm. 6, 38 : Ἀλλὰ νῦν μοι Γαιάοχος εὐδίαν ὄπασσεν ἐκ χειμῶνος. Xen. H. Gr. 2, 4, 14 : Καὶ γὰρ ἐν εὐδίᾳ χειμῶνα ποιοῦσιν (dii). Plato Leg. 12, p. 961, E : Ἔν τε χειμῶσι καὶ εὐδίαις. Theophr. H. Pl. 7, 1, 4 : Χειμώνων ἢ εὐδιῶν ἐπιγινομένων τοῖς ἀρότοις. Qui plurali numero etiam alibi utitur.] Sed et εὐδίας et ὕδατος ὄντος eid. Theophr. contraria sunt : sicut et Lat. imbri serenum cœlum, et pluvii dies serenis. Idem Plin. ap. Aristot. [H. A. 9, 40] de apibus loquentem, εὐδίαν interpr. etiam Clementiam temporis. Dicitur et de Tranquillitate maris pro γαλήνη, a Luciano [Halc. c. 4] : Θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. [Δι' εὐδίας ἐπλέομεν Pollux 1, 106.] Plut. autem εὐδίαν et γαλήνην copulavit, Symp. 4, [p. 662, C, et Mor. p. 126, C, ut Aristot. H. A. 4, 8 : Ἐν ταῖς γαλήναις καὶ εὐδίαις. || Figurate Pind. Ol. 1, 98 : Ὁ νικῶν δὲ λοιπὸν ἀμφὶ βίοτον ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν ἀέθλων γ' ἕνεκεν. Idem ap. Polyb. 4, 31, 6 : Τὸ κοινόν τις ἀστῶν ἐν εὐδίᾳ τιθεὶς ἐρευνασάτω μεγαλάνορος Ἀσυχίας τὸ φαιδρὸν φάος. Æsch. Sept. 795 : Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε καὶ κλυδωνίου πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο. Xen. Anab. 5, 8, 19 : Ἐν εὐδίᾳ γὰρ ὁρῶ ὑμᾶς. Inscr. Rosett. 11, p. 13 : Τὴν Αἴγυπτον εἰς εὐδίαν ἀγαγεῖν. Philo vol. 2, p. 245, 50 : Τὸ μακρὸν τοῦ βίου πέλαγος εὐθύνων ἐν εὐδίᾳ καὶ γαλήνῃ πραγμάτων. De animi tranquillitate Plut. Mor. p. 118, E, ubi alia exx. v. ap. Wyttenbach.] Item pro ἀλέα, Tepor, ex Hippocr. affertur [p. 608, 38 : Λούεσθαι διὰ τρίτης ἡμέρης ἐν εὐδίῃ, ubi intelligenda potius Tranquilla et serena tempestas. || Proverbium, ut videtur, φαλακρότερος εὐδίας memorant Photius et Suidas. || Εὐδία, Animi tranquillitas s. hilaritas, inter comites Bacchi expressa credebatur in fictili ap. Viscont. *Mus. Pio-Clem.* vol. 5, p. 25 (f), Zoegam *Bassiril.* vol. 1, p. 62, 10, Millingen. *Peintures ant. de vases grecs* tab. 19. Sed veram scripturam esse Εὔοια ex alius, quod v. in Εὔοια, inscriptione constat. L. D.]

[Εὐδιάβᾰτος, ὁ, ἡ, Pervius. De fluviis Xen. H. Gr. 4, 2, 6, Plut. Mor. p. 1117, D, Polyæn. 2, 1. L. D. Macar. Chrysoc. p. 158, B Grets. Figurate Pseudochrys. t. 5, p. 686, C ed. Paris. alt. : Τὸ παντὸς πάθους εὐδ. καταγώγιον. Hase.]

Εὐδιάβλητος, ὁ, ἡ, Quem facile calumniari possumus, Qui calumniæ patet. [Chrysippus ap. Plut. Mor. p. 1040, B : Εὐδιάβλητον εἶναι (τὸν λόγον). In ἐνδιάβλητος corruptum legebatur ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 264, Phot. Bibl. cod. 162, p. 105, 27. L. Dind.]

[Εὐδιαβόητος, ὁ, ἡ, Facile famosus. Comparat. Ptol. Tetrab. p. 172, 25 : Εὐδιαβοητότερον. Hase.]

[Εὐδιάβολος, ὁ, ἡ.] Εὐδιάβολον, Hesychio διαβολῆς ἄξιον : aliis, Calumniis obnoxium, Calumniæ expositum. [Facile criminosus, Gl. Plato Leg. 12, p. 944, B : Εὐδιάβολον κακὸν καλλύνων· Euthyphr. p. 3, B : Εἰδὼς ὅτι εὐδιάβολα ταῦτα πρὸς τοὺς πολλούς. Aristot. Rhet. 1, 12 : Τοὺς διαβεβλημένους ἢ εὐδιαβόλους. L. D. Socrat. H. E. 3, p. 192, 43. Hemst. Schol. Eur. Med. 217 : Τὸ ἁπανταχόθεν ἐπίφθονον καὶ εὐδιάβολον τῶν ἀνθρώπων, ὅτι εἰς μηδὲν ἀρέσκονται.]

[Εὐδιαβόλως, Criminose, Culpabiliter. Demosth. p. 1406, 10 : Περὶ δὲ τῆς σωφροσύνης κάλλιστον μὲν τοῦτ' ἔχοιμ' ἂν εἰπεῖν ὅτι τῆς ἡλικίας τῆς τοιαύτης εὐδ. ἐχούσης σοὶ μᾶλλον ἐπαινεῖσθαι συμβέβηκεν.]

[Εὐδιάγνωστος, ὁ, ἡ, Facile discernendus, Gl. Nicomach. Harm. ench. p. 4, 4 : Τῶν τῆς φωνῆς μορίων εὐχωρίστων τε καὶ εὐδιαγνώστων. Hemst. Procul. ad Hesiod. Op. 668, Εὐχρινέες αὖραι, interpr. εὐδιάγνωστοι. Constantin. Cærim. p. 3, A : Ὡς ἂν δὲ σαφῆ καὶ εὐδιάγνωστα εἶεν τὰ γεγραμμένα. Theodor. Stud. p. 85, A : Πρὸς τὸ εὐσύνοπτον καὶ εὐδιάγνωστον· 542, B : Τὸ εὔσημον καὶ εὐδ. L. D. Maxim. Martyr Comput. p. 350, 28 : Ἡ τῶν ἐτῶν ἐξαρίθμησις εὐδιάγνωστος ἔσται τοῖς ἐντυγχάνουσι. Constant. Imp. Or. ad sanct. cœt. p. 575, B : Ἡ τῆς προνοίας δύναμις εὐδ. παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Superlat. Galen. vol. 14, p. 63, 10 : Πέπεισμαι γὰρ αὐτὸ πάντων εὐδιαγνωστότατον εἶναι. Hase. Photius v. Ἀρίγνωτος, schol. Nic. Th. 272.]

[Εὐδιάγραπτος, ὁ, ἡ, Andr. Cret. p. 145, 230. Kall.]

Εὐδιάγωγος, ὁ, ἡ, ex Diosc. citatur pro Qui est jucundi convictus [4, 61 : Ῥαινόμενόν τε ἐν συμποσίοις τὸ ἀπόβρεγμα εὐδιαγωγοτέρους ἱστορεῖται ποιεῖν, Lætiores hilarioresque]. Suid. in Νικόλαος Δαμασκηνὸς, videtur τὸ εὐδιάγωγον appellasse Quod oblectat et tædium adimit, vel Quod accommodatum est ad oblectandum. [Τοῖς μαθήμασι (Aristotelis), πολὺ μὲν ἔχουσι τὸ ἐλευθέριον, πολὺ δὲ τὸ χρήσιμον εἰς τὸν βίον, πάντων δὲ μάλιστα τὸ εὐδιάγωγον πρός τε νεότητα καὶ γῆρας. Philo vol. 1, p. 52, 8 : Ὅπως ἀναπαύλας εὐδιαγώγους καὶ ἡδονὰς ἑαυτῷ πορίζῃ· vol. 2, p. 224. Wakef. Ptol. Tetrab. p. 67, 9 : Περί τε τὰς διαίτας καθαροὶ καὶ εὐδ. Id. p. 164, 5 : Ἐπιχάρους, εὐδιαγώγους, Faciles. Procl. Paraphr. p. 228, 25 : Εὐπροσίτους, εὐδ. Hase.]

[Εὐδιάδοχος, ὁ, ἡ, voc. fictum ab schol. Hom. Il. P, 371 : Εὔκηλοι) εὐδιάδοχοι· ἐπιφέρει γὰρ Μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, ὅ ἐστιν οἱ μὲν ἀναπαυόμενοι, οἱ δὲ μαχόμενοι ἐκ διαδοχῆς καὶ ἀναπαύσεως. L. Dind.]

[Εὐδιάζω, et] Εὐδιάω, et Εὐδιάζομαι. Est autem poetis εὐδιάω, Tranquillus sum, Tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2, [371] : Κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι· et [903] : Τέμνον πλόον εὐδιόωντες. [1, 424 : Ὦ κ' ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεθ' εὐδιόωντες· 4, 933 : Δελφῖνες ὑπὲξ ἅλὸς εὐδιόωντες. Oppian. Cyn. 1, 13 : Εὐδιόωσα ... θάλασσα. De vento idem Hal. 3, 58 : Ἄνεμος ... εὐδιόων. De Jove Arat. Phæn. 899 : Πάντη Διὸς εὐδιάοντος. Hesych. : Εὐδιῶσαν, γαληνιῶσαν. Idem Aratus ib. 278 : Εὐδιόωντι ποτὴν ὄρνιθι ἐοικώς. Cui l. conf. Apoll. Rh. 2, 935 : Ἤύτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος ταρσὸν ἐφειὶς πνοιῇ φέρεται ταχὺς, οὐδὲ τινάσσει ῥιπὴν, εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν. Eur. Herc. F. 1049 : Μὴ τὸν εὖ διαύοντ' ... ἐγείρετε, de Hercule dormiente, εὐδιάοντ' scribendum conjicit Musgravius.] At [εὐδιάζω et] εὐδιάζομαι in prosa est Tranquillitate s. Serenitate fruor; ut [ap. Greg. Nyss. vol. 1, p. 508, D : Μετὰ τὴν ἐν θαλάσσῃ κακοπάθειαν ὅρμον τινὰ καταλαβεῖν εὐδιάζοντα. L. D.] in Axiocho [p. 370, D] : Γαληνὸς δέ τις καὶ κακῶν ἄγονος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος. Est etiam Tranquille vivo : quam signif. et τῷ Παρευδιάζομαι Bud. dat ap. Polyb. 4, [32].

Εὐδιάθετος, ὁ, ἡ, Bene s. pulcre dispositus. [Affectuosus, Gl. Qua signif. dicitur potius ἐνδιάθετος. Quocum permutatum videtur ap. Heron. Spirit. p. 214, A : Ὁ μὲν οὖν μν σωλῆν εἰς θύρσον διεσκευάσθω, ὁ δὲ ρν εἰς τὴν περὶ τοῦτον διάμετρον, ἵνα ἐνδιάθετον ᾖ τὸ ὅραμα. Sic Greg. Nyss. vol. 1, p. 611, B : Ἡδὺς τὴν ὄψιν καὶ εὐδ. (ὁ τῆς ῥόας καρπός). Cum præpos. Apollon. De constr. p. 291, 15 : Οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ ἀντιπαθεῖν ὑπὸ τῶν ἔξωθεν εὐδιάθετος (ἡ ἐκ τοῦ ὁρᾶν διάθεσις). || Benignus. Ducas p. 81, B : Οἴδατε ἀκριβῶς τοῦ παρωχηκότος ἡμῶν δεσπότου τὴν ἀγάπην, ἣν ἐδείκνυε πρὸς ὑμᾶς, καὶ τὸ εὐδιάθετον τῆς γνώμης αὐτοῦ. Conf. Theod. Stud. p. 546, D. L. D.

|| Hesychius : Οὐκ εὐδιάθετος, οὐ δυναμένη εὐχερῶς γήμασθαι ἢ εὐμαρῶς γίνεσθαι. Hemst. Ubi delenda ἢ εὐμαρῶς γίνεσθαι, et vertendum Collocandus, Vendendus. Similiter dictum δυσδιάθετος de filia v. in ipso.]

Εὐδιαθέτως, quod interpr. Interpositis spatiis. [Joseph. B. J. 3, 5, 2 : Ῥυμοτομοῦσι δὲ εὐδ. εἴσω τὸ στρατόπεδον. L. D. Hesych. in Εὐγνωμόνως. Hemst. Ubi vertendum Benigne, Benevole. L. D. Neque aliter ap. Maxim. Mart. Cat. in Psalm. t. 2, p. 627, A, A, et Olympiod. ib. t. 1, p. 328, B : Περὶ ἃ εὐδ. εἶχον. Hase.]

[Εὐδιάθρυπτος, ὁ, ἡ, Fragilis. Cyrill. Al. In c. 60 Jesaiæ p. 852, διδάγματα καὶ ἐνθυμήματα· In c. 61, p. 858, ad v. 1 : Συντετριμμένους τὴν καρδίαν φησὶ τοὺς ἀσθενῆ καὶ εὐδιάθρυπτον ἔχοντας νοῦν. Suicer.]

[Εὐδίαιον. V. Εὐδιαῖος.]

Εὐδιαῖος, Suidæ τρῆμα τῆς νεὼς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ. Plut. Symp. 7, 1 [p. 699, F] : Οὐθὲν ἰδίου πόρου δεῖται τὸ περίττωμα τῆς ὑγρᾶς τροφῆς, ἀλλὰ εἷς ἀρκεῖ καὶ κοινὸς ὥσπερ εὐδιαῖος ἀμφοτέροις εἰς ταυτὸ διὰ ταυτοῦ εἰσκομιζομένοις. Ap. Polluc. 1, [92, et Photium] proparoxytonως scriptum εὐδίαιος, quod itidem esse dicit τὴν ἀνοιγομένην θυρίδα τῆς νεὼς εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος. [Pollucem, ut solet, secutus Basilius in Naumachicis c. 2, p. 140 in Fabric. Bibl. Gr. vol. 8 : Ἐκεῖ (in ἐδάφει navis) δήπου καὶ θυρίς ἐστιν εἰς ἐκροὴν τοῦ ὕδατος ἥτις εὐδίας καλεῖται, scripserat εὐδίαιος, ut vidit Toup. ad Suid. v. Ψίμαρον.] Hesych. εὐδίαιον a nonnullis vocari dicit τὸ γυναικεῖον μόριον, metaph. ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς πλοίοις [ὅπλοις, quod est ap. Hesych., tacito correxit HSt.] γινομένων τρημάτων διὰ τοὺς ὄμβρους. [Οἱ δὲ τὸν βροχτὸν (πρωκτὸν interpretes) ἢ τὸν χείμαρρον ἐπιφημιζόμενοι. Id. : Εὐοίαιον. Οὕτως εὐφημιζόμενοι λέγουσι τὸν καλούμενον χείμαρρον, τὸ τῆς νεὼς τρῆμα. Pro χείμαρρον, vel ut est ap. Photium, Suid. et Zon., χειμάρρουν, Toup. l. c. χείμαρον, quod v. || Festus : « Eudiæon, lineum filum, quod medici extremo in clysterio relinquunt, per quod κλυσμὸς emittitur. » Pollux 4, 181 : Ἐργαλεῖα ἰατρῶν ... εὔδιον. Ita libri scripti. Editiones εὐείδειον, fortasse pro εὐδίαιον.]

[Εὐδιαῖος, ὁ, ap. Sophronem Athen. 7, p. 324, E : Τριγόλαν τὸν εὐδιαῖον, vertitur, Tranquillitatem præstantem.]

Εὐδιαίρετος, ὁ, ἡ, Qui facile dividi potest. [Dividuus, Gl.] Exp. et Facile scissilis. Theophr. scillæ folium dicit esse εὐδιαίρετον, H. Pl. 7, 12 [13, 1. Idem De igni fr. 3, 2 : Δεῖ εὐδιαίρετον εἶναι τῇ φλογί (lignum). Aristot. De partt. an. 1, 8 : Τὸ σῶμα σκληρὸν ... πρὸς τὸ μὴ εὐδιαίρετον εἶναι. Philo Belop. p. 56, C.] || Ex Xenoph. Hell. 1 : Καὶ ὁ ἄνεμος εὐδιαίρετος ἦν, exp. in VV. LL. Ventus apertus; sed depravata est vox illa εὐδιαίρετος in Florentino etiam codice, et in εὐδιαίτερος corrigenda, ut ego ex vett. etiam librorum auctoritate in mea ed. restitui. Tantum autem permutantur literæ in hac emendatione. [Galen. vol. 6, p. 465, 5, de alimentis : Τινὰ δὲ εὔθρυπτά τε καὶ εὐδιαίρετα. Adv. Pisid. Hexaem. v. 1602 : Εὐδιαιρέτως σχίσας. Hase.]

Εὐδιαίτητος, ὁ, ἡ, cui contrarium δυσδιαίτητος, Facilis arbitratu : ut Bud. interpr. Strabo 8, [p. 332] : Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων, εὐδιαίτητα· τὰ δὲ Ὁμήρου, σκέψεως δεῖται κριτικῆς. [Galen. vol. 5, p. 361; Eunapius p. 471 ed. Boiss.]

Εὐδίαιτος, ὁ, ἡ, Qui victu parabili est contentus, Homo frugi. Cui opp. πολυδάπανος. Ex Xen. Apol. [19] affertur. [Pollux 9, 162 inter composita cum εὖ. Idem 6, 27, ἑστιάτωρ· 9, 24, πόλις. Ubi contraria fere signif. Lauti dicitur.]

[Εὐδίαιτος, ὁ, Eudiætus, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 616, n. 1240, col. 1, 12. L. Dind.]

[Εὐδιάκλαστος, ὁ, ἡ, Fragilis. Cyrill. Al. In Sophon. c. 1, p. 588 : Ἀνόνητος ὁ πλοῦτος, ἔρεισμά τε σαθρὸν καὶ εὐδ. Euseb. H. E. p. 237, 338.]

[Εὐδιακόμιστος, ὁ, ἡ, Facilis ad transportandum, trajiciendum. Hesych. v. Ἀγχίπους. Boiss.]

[Εὐδιάκονος, voc. suspectum ap. Hesych. v. Ἀκόμης, ubi v. Albert.]

[Εὐδιάκοπος, ὁ, ἡ, Facile discindendus. Polyb. 3, 46, 4 : Ὥστ' εὐδιακόπους αὐτῶν εἶναι τοὺς δεσμούς. Nisi præstat εὐδιακόπτους.]

[Εὐδιάκοπτος, ὁ, ἡ, Polyb. 3, 55, 1, χιὼν, Quæ facile vestigium recipit. Hemst.

[Εὐδιακόσμητος, ὁ, ἡ, Qui facile accommodari potest. Polyb. 8, 36, 9 : Ὁ δὲ συνεωρακὼς τὴν πλατεῖαν εὐδιακόσμητον οὖσαν.]

[Εὐδιακρίνω in gl. s. Εὐδιόριστος posita. Osann.]

[Εὐδιακριτικὸς, ἡ, ὸν, Perspicax, Acutus. Superl. Vita Nili jun. p. 141, 14 : Τοῦ εὐδιακριτικωτάτου καὶ σοφωτάτου πατρός. Hase.]

[Εὐδιάκρῐτος, ὁ, ἡ, Facile discernendus, dijudicandus. Galen. vol. 2, p. 200 : Ὅσα δ' ἀτόνους κέκτηται τὰς ἐνεργείας, ἐν μὲν ταῖς μεγίσταις ἀποστάσεσιν εὐδιάκριτα, κατὰ δὲ τὰς μικροτέρας ἀμφίβολα. Eust. Od. p. 1439, 15 : Δῆλον δὲ ὅτι ὀφθαλμὸς Μούσης διακρίνει τοὺς ἀετοὺς ἀπερεῖσαι τὸ ὀπτικὸν εἰς πάντων κεφαλάς· ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστιν εὐδιάκριτον, Non facile discernendum, nisi Musæ poetam inspirantis oculo, quo aciem intenderint aquilæ. || Facilis ad solvendum. Schol. Hom. Il. Ω, 23 : Οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν (accipiunt v. νείκεσεν), ὡς Ἀντίμαχος Εὐνεικέα δ' ἔσαν λόγια, ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα. || Bene dijudicans vel dijudicatus. Ms. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 231 : Περὶ διακρίσεως λογισμῶν, ἀρετῶν τε καὶ παθῶν καὶ διακρίσεως εὐδιακρίτου. Tam de rebus quam de personis Eustath. Opusc. p. 225, 1 : Τὴν παρρησίαν τὴν ἄκαιρον πάντως, τὴν ἄκριτον, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, οὐκ εὐδιάκριτον· 66, 39 : Τὸ ἐν τῇ κατὰ τὸν βίον ἀναστροφῇ εὐδιάκριτον, ᾧ συναναφαίνεται αὐτίκα καὶ τὸ συγγνωμονικόν (ut sequitur 50, τὸ εὖ διακρίνειν καὶ αὐτίκα συγγνωμονεῖν, et 56, ὁ διακριτικὸς ἄνθρωπος, et p. 231, 21 : Εὐγνωμοσύνης καὶ διακρίσεως πνευματικῆς)· 140, 3 : Εἰς τὸν πλουσιώτατον καὶ εὐδ. ξενοδόχον θεὸν καταντήσομεν· 164, 62 : Ἀλλ' αὐτὸ μὲν (τὸ Ἔνθα τι χρὴ ψεῦδος λέγεσθαι, λεγέσθω) καὶ σπάνιον καὶ δυσθεώρητον καὶ οὐκ εὐδιάκριτον· 269, 2 : Ἀλλὰ τοῦτο οὐ φρενήρης Ἄρης ἀλλὰ δόρυ ἐνήργει μαινόμενον καὶ ξίφος οὐκ εὐδιάκριτον. Theodor. Stud. p. 469, B : Ὅ,τι ἂν ... χρειῶδες, λαμβανέτωσαν πρὸς τῆς εὐδιακρίτου σου θεοφιλείας. Male interpres Perspicaci. L. D. Dionys. Areop. p. 119. Kall. || Adv. Εὐδιακρίτως. Eust. Opusc. p. 8, 91 : Ἀναπληρούντων εὐδιακρίτως τὸ δέον ἐν αὐτῷ· 13, 6 : Ἑλώμεθα δὲ φορτίζεσθαι, ὡς θεοῦ δουλευταὶ, ἅπερ ἡμῖν ἐκεῖνος εὐδ., ὡς πατὴρ, ἐπιτίθησι. L. D. Dionys. Areop. p. 169. Kall.]

[Εὐδιάλειπτος, ὁ, ἡ, Facile cessans. « Auctor Vitæ Homer. p. 330 ed. Galei : Τὸ μὲν πῦρ ἐστὶν ἀνωφερὲς καὶ ἄψυχον καὶ εὐδιάληπτον καὶ φθαρτόν. Lego εὐδιάλειπτον. » Boiss. ad Marinum p. 105.]

[Εὐδιάλεκτος, ὁ, ἡ, Linguæ peritus. Vita Epiphan. t. 2, p. 327, C : Πλῆθος ἀνθρώπων εὐδ. Hase.]

[Εὐδιαλέκτως, scriptura vitiosa pro εὐδιαλλάκτως, quod v.]

[Εὐδιάληπτος. V. Εὐδιάλειπτος.]

Εὐδιάλλακτος, ὁ, ἡ, Facilis reconciliatu, Placabilis. [Dionys. A. R. 4, 38 : Ῥᾷστα πείσας τὸν ἄνδρα, φύσει εὐδιάλλακτον ὄντα. Plut. Mor. p. 332, C : Ἰδεῖν γοῦν ἔστιν ἐν Ἀλεξάνδρῳ τὸ θυμικὸν εὐδιάλλακτον· 337, C : Ταῖς νίκαις μὴ εὐδιάλλακτον. Schol. Soph. Aj. 939; Hesych.; Pollux 1, 151.]

[Εὐδιαλλάκτως, Placabiliter. Marc. Anton. 1, 7 (ubi libri vitiose εὐδιαλέκτως, Suidas in Εὐαναχλήτως paullo melius εὐαναδιδάκτως). Plut. Cæs. c. 54 : Ὁ λόγος οὐ δοκεῖ πράως ἔχοντος οὐδ' εὐδ. σημεῖον εἶναι. Pollux 1, 151. Wakef.]

Εὐδιάλογος, adj. bicompositi, quod ap. Suid., [Zon., et Photium] exp. εὐόμιλος, exemplum desidero.

Εὐδιάλῡτος, ὁ, ἡ, Qui facile dissolvi potest. [Strabo 6, p. 273 : Κατηνέχθη εἰς γαλεάγρας θηρίων εὐδιαλύτους. Gl. : Εὐδιάλυτον, Putre. Sic Athen. 3, p. 87, E : Εὐχερῶς διαφθειρόμενα διὰ τὸ ἁπαλὰ καὶ εὐδιάλυτα εἶναι, de cibis. Plut. Mor. p. 701, A : Ἡ δὲ θερμότης εὐδιάλυτον. « Εὐδ. γίνεται ὁ βορέας, Facile dissolvitur et flare desinit, Gemin. Isag. p. 7, C. Εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα, Harpocr. in Διεσκαριφησάμεθα. Etym. p. 661, 51, et alibi. » Hemst. || Qui facile paciscitur. Polyb. 29, 5, 5 : Διαλύειν αὐτοῖς τὸν πόλεμον καὶ παρακαλεῖν κἀκείνους εὐδιαλύτους ὑπάρχειν. || Figurate Aristot. Eth. Nic. 7, 3, φιλίαν. Alciphr. Ep. 2, 4, p. 327, 97. Plut. Philop. c. 8 : Τῆς Ἑλλάδος ἀσθενοῦς καὶ εὐδιαλύτου φερομένης. L. D. Theodoret. Hæret. fab. l. 3 præf. p. 226 : Εὐδιάλυτον τὸ ψεῦδος, μόνιμον δὲ τῆς ἀληθείας τὸ κράτος. Jo. Chrys. vol. 6, p. 115, hominem vocat εὐδιάλυτον φρύαγμα. Suicer. Schol. Ven. Hom. Il. Ψ, 234. Boiss. || Εὐδιάλυτα, Quæ facile refutari possunt. Hermog. Π. δεινότ. p. 44, quæ et εὔλυτα dicuntur, opponunturque ἄλυτα vel δύσλυτα. Dionys. A. rh. c. 9, p. 330, 15 : Εἰσὶ δὲ καχίαι λόγων ῥητορικῶν τότε εὐδιάλυτα λέγειν καὶ τὰ ἀντίστροφα, ὧν τὸ μὲν ἀσθενείας, τὸ δὲ καὶ κινδύνου. Ernest. Lex. rhet. Conf. Dionys. ibid. 8, 3, p. 284, 1; 15, p. 320, 6.]

[Εὐδιαλύω, Facile dissolvo. Pass., si recte legitur ap. Galen. vol. 19, p. 206, 15 : Ἀσθενής ἐστι καὶ εὐδιαλύεται. Hase.]

[Εὐδιάμετρος, ὁ, ἡ, Facile numerandus, Exiguus. Ducas Hist. Byz. p. 76, B : Οὕννους αὐτοὺς τὴν ἀμέτρητον πληθὺν εὐδιάμετρον κατεργάσαντες.]

[Εὐδιάμονος, ὁ, ἡ, Stabilis, Permanens. Anastas. Hodeg. p. 70, 12 : Τὰ δὲ ἁπλᾶ καὶ ἀσύνθετα τῶν πραγμάτων εὐδ. Hase.]

[Εὐδιάναξ, κτος, ὁ, Serenitatis s. Lucis princeps. Vox a Luciano Ver. Hist. 1, 15, ficta. Maius.]

[Εὐδιανέμητος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl.]

[Εὐδιανόητος, ὁ, ἡ, Perspicax. Symm. Reg. 1, 25, 3. || Perspicuus. Eust. Od. p. 1535, 37 : Οὗτοι δὲ οὐδὲν εὐδιανόητον φράζουσι.]

[Εὐδιανὸς, ὴ, ὸν, Tranquillans. Pind. Ol. 9, 104 : Ψυχρᾶν ὁπότ' εὐδιανὸν φάρμακον αὐρᾶν Ἑλλάνᾳ φέρε. Quod unum est hujus formæ exemplum. Cui qui nihil tribuendum putet, utatur vitiosa cod. Vossiani scriptura εὐδιανὴν pro εὐδιεινὴν in l. Platonis in Εὐδιεινὸς citando, quam comparavit Schneiderus.]

[Εὐδιάπλαστος, ὁ, ἡ, Bene formatus, i. q. ὡραῖος, Fabric. Cod. pseud. V. T. p. 142. Struv. Cedrenus p. 8, D. L. Dind. Facilis formatu. Philop. De creat. p. 252, 20 : Τὸ μαλακώτερον αὐτῆς (terra) καὶ εὐδ. Hase.]

[Εὐδιάπνευστος, ὁ, ἡ, q. d. Facile transpirabilis. Aetius p. 64, b, 23 : Τὸ δέρμα εὐδιάπνευστον ἐργάζεται. Athenæus in Matthæi Med. p. 227 : Ὁ μὲν οὖν θερμότερος καὶ λεπτότερος (ἀὴρ) εὐδιάπνευστα παρασκευάζει. L. D, De hominibus quibus libera corporis transpiratio est, Galen. vol. 6, p. 407, 3 : Ὅταν ὦσιν εὐδιάπνευστοι. Hase. || Qui facile evaporatur, ap. Theophr. De odor. fr. 4, 39 : Τὰ δ' ἄνθινα (μύρα) πάντα ἀσθενῆ ... Ἀνάλογον δὲ τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τὸ εὐπέπαντα εἶναι καὶ ὅλως εὐδιάπνευστα. De vino Athen. 1, p. 26, E : Ὁ Τιβουρτῖνος λεπτὸς, εὐδ. Athenæus in Matthæi Med. p. 3, τροφή. « Evanidus. Vol. 5 Concil. p. 776 : Ὁμφόλυγος εὐδιαπνευστότερός ἐστι πᾶς ὁ τῆς ἀνθρωπίνης δυναστείας ὄγκος. » Koenig.]

Εὐδιάπνοος, et Εὐδιάπνους, ὁ, ἡ, Perflabilis, Qui perflatus facile capit : qua signif. et εὔπνους dicitur. Item Qui per spiritales meatus facile transmittitur : quomodo εὐδιάπνουν τὸ ὑγρὸν exp. Humor qui facile difflatur. [Aristot. De partt. anim. 1, 9. Gataker.]

[Εὐδιάπτωτος, ὁ, ἡ, Facilis ad labendum s. cadendum. Eust. Opusc. p. 180, 2 : Ὑφορωμένους τὸ εὐδιάπτωτον. Porphyr. Ad Marc. p. 46.]

[Εὐδιάρθρωτος, ὁ, ἡ, Bene articulatus, Perspicuus. Eust. Il. p. 106, 12 : Ὑποβάλλειν λέγεται τὸ διερμηνεύειν τὰ τῶν λαλούντων ἢ πρὸς τὸ κατὰ γλῶτταν σαφὲς ἢ πρὸς εὐδιάρθρωτον διὰ τὸ τοῦ λόγου δυσήκοον· Od. p. 1436, 46 : Ἡ παρυφὴ ... οὐκ εὐδ. πάνυ σαφῶς, de vocabulo, cujus obscura est significatio. Id. Opusc. p. 117, 83 : Τίς ἡ ἀδιόριστος καὶ οὐκ εὐδ. παραγγελία τοῦ μὴ χρῆναι κτλ. 338, 91 : Ἃ περιᾴδονται μὲν, οὐκ εἰς εὐδιάρθρωτον δὲ ἡμῖν ἔτι περιηχοῦνται.]

Εὐδιάρπαστος, ὁ, ἡ, Direptu facilis, Direptioni expositus. [Basil. M. vol. 1, p. 42, E : Ἐν θήκῃ τὸν κόκκον ἀποθεμένη, ὡς μὴ εὐδιάρπαστον εἶναι τοῖς σπερμολόγοις. L. D. Ib. p. 463, E : Ἀδικεῖτε τὸν πένητα εὐδιάρπαστον ὄντα. Hemst. Severian. Homil. t. 12, p. 563, A, de thesauro : Μὴ εὐδ. γένηται τοῖς ἀλλοτρίοις. Hase.]

[Εὐδιαρρίπιστος, ὁ, ἡ, Qui facile difflatur, Qui facile projici ac everti potest. Cyrill. Al. In c. 40 Jesaiæ p. 515 : Πάντα τὰ ἀνθρώπινα μικρὰ καὶ εὐδιαρρίπιστα. Id. In c. 13 Hoseæ p. 181 : Ἀχλὺς, δρόσος καὶ χνοῦς καὶ καπνὸς ἐκ καπνοδόχης εὐδιαρρίπιστά ἐστι, et Hom. Paschali 14, p. 192 : Εὔκολοι πρὸς ἀποφορὰν καὶ εἰς ἀπάτην εὐδιαρρίπιστοι. Suicer. I]

[Εὐδιάσειστος, ὁ, ἡ, Facile concutiendus, Mobilis. Etym. M. p. 104, 5 : Διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ· 283, 12 : Εὐδ., εὐκίνητον· 701, 53. Schol. Hom. Il. E, 226, Hesych. v. Ῥαδινόν. Boiss. || Facile

discutiendus, refutandus. Apollon. De pron. p. 3, B: Ἀλλὰ καὶ τοῦτο εὐδιάσειστον. « Rhett. Græc. vol. 7, cap. 20, B. » Walz.]

[Εὐδιασκέδαστος, ὁ, ἡ, Facile dissipandus. Stob. Ecl. eth. p. 420: Κίβδηλος καὶ εὐδ. ἡδονή. Matthæi Med. p. 268: Γίνεται γὰρ οὕτως οὐκ εὐδ. τὸ ἐπίθεμα.]

[Εὐδιάσπαστος, ὁ, ἡ, Facile divellendus. Polyb. 18, 1, 9, χάραξ.]

[Εὐδιαστόλως, Distincte. Cyrill. Al. l. 9 In Jo. p. 762: Εὐδ. δεῖ ἡμᾶς ποιεῖσθαι τὴν πίστιν, οὐχ ἁπλῶς λέγοντας, πιστεύομεν εἰς θεὸν, ἀλλ' ἐξαπλοῦντας τὴν ὁμολογίαν καὶ ἑκάστῳ καὶ προσώπῳ τὸν αὐτὸν τῆς δόξης ἀνατιθέντας λόγον. Suicer.]

[Εὐδιάστροφος, ὁ, ἡ, Qui facile evertitur. Theod. Prodr. Rhod. p. 110: Σαθροῖς θεμέθλοις, εὐδιαστροφωτέροις. Boiss.]

[Εὐδιάτμητος, ὁ, ἡ, Qui facile dissecatur, discinditur. Cyrill. Al. In Jes. c. 59, p. 830: Οὐ γὰρ ἔσονται περίβλημα τῷ πεποιηκότι, ἀλλ' εἰσὶν εὐδιάτμητοι πρὸς περιβολὴν καὶ αὐτῆς τῆς τέχνης ἀμείνους. Suicer.]

[Εὐδιατύπωτος, ὁ, ἡ, Facile exprimendus. Eust. Opusc. p. 216, 87: Τὸ ποικίλον τοῦ βίου ... κἀντεῦθεν οὐκ εὐδιατύπωτον. ὔ L. Dind.]

[Εὐδιάφθαρτος, ὁ, ἡ, i. q. seq. Plato Leg. 8, p. 845, D, ὕδωρ. Schol. Hom. Il. A, 50. « Andreas Cret. p. 244. » Kall.]

Εὐδιάφθορος, ὁ, ἡ, Qui facile corrumpitur s. corrumpi potest. [Aristot. Polit. 5, 6: Ὁμονοοῦσα δ' ὀλιγαρχία οὐκ εὐδιάφθορος ἐξ αὑτῆς· De partt. anim. 4, 6. Hemst. Matthæi Med. p. 27: Κοιλία τοῦ θύννου εὐδιάφθορος. L. D. Suidas v. Ἱεροβοὰμ, de Judæis: Λαὸς εὐδ. ὤν. Wakef.]

[Εὐδιαφορέω, Excello. Geopon. 19, 6, 12: Αἱ κριθαὶ πρὸς τὸ (legendum τῷ) πιαίνειν καὶ κατὰ τὴν γέννησιν εὐδιαφορεῖν ποιοῦσι τὸ ζῷον.]

Εὐδιαφόρητος, ὁ, ἡ, Cui facile succi perspirabili cute digeruntur. Cui contr. δυσδιαφόρητος. Bud., postquam ex Galeno attulit l. illum in quo dicit, Διαφορηθῶσι τὴν ὑγρότητα κτλ., subjungit, Inde εὐδιαφόρητοι dicuntur οἱ ῥᾳδίως διαπνεόμενοι, Quibus facile succi perspirabili cute digeruntur. Quibus contraria sunt δυσδιαφόρητοι. Galen.: Εὐδιαφόρητοι δ' εἰσὶν οἱ ὑγροὶ τὴν φύσιν, καὶ μᾶλλον, ἅμα θερμότατοι, καὶ ἀραιοὶ τὴν ἕξιν. V. plura ibid. [Dioscorides Athen. 1, p. 10, C: Ἐγίνωσκεν αὐτὸν εὐδιαφόρητον (vinum). Xenocrat. in Matthæi Med. p. 8, 12.]

[Εὐδιάφυκτος, ὁ, ἡ, Quem facile effugere licet. Cyrill. Al. In c. 55 Jesaiæ p. 783: Οὐκ εὐδιάφυκτα τὰ τῆς σαρκὸς πάθη. Cit. Suicer.]

Εὐδιάχυτος, ὁ, ἡ, Qui facile diffunditur et diffluit. Plut. [Mor. p. 949, B]: Αὐτὸ μὲν γὰρ καθ' ἑαυτὸ τὸ ὕδωρ εὐδιάχυτον καὶ ἀπαγὲς καὶ ἀσύστατόν ἐστιν, Humor enim suapte natura liquefactus et dilapsus diffunditur, omni concretione vacuus et soliditate. [Id. p. 901, B: Τὸν ἀέρα εὐδιάχυτον ὄντα. Aristot. Probl. 1, 42: Ὅσα γὰρ ἄπεπτά ἐστι ... εὐδιάχυτα ὄντα, ταῦτα φάρμακά ἐστιν· ibid.: Χαλκὸς δὲ καὶ ἄργυρος ... οὐκ εὐδιάχυτα ταῖς κοιλίαις. Conf. Etym. M. p. 308, 23. L. D. Theophr. C. Pl. 4, 12, 2: Τὸ εὐδιάχυτον καὶ τῇ ἐψήσει ταχὺ ἀλλοιούμενον τέραμον· et ib. 11. De terra 3, 2, 6: Ὀργᾷ δ' ὅταν ἔνικμος ᾖ καὶ θερμὴ ... τότε γὰρ εὐδιάχυτος. Diosc. 1, 18: Πλανῶνται οἱ νομίζοντες τοῦτον (τὸν ὀπὸν τοῦ βαλσάμου) ἀκέραιον ἐπισταγέντα ὕδατι χωρεῖν εἰς βάθος πρῶτον, εἶτα ἀναπλεῖν εὐδιάχυτον. Ὑγρὸν νῶτον apud Pind. Pyth. 1, 17, schol. exponit τὸ εὐδιάχυτον ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. Hemst.]

Εὐδιαχώρητος, ὁ, ἡ, sequendo illam verbi διαχωρεῖν signif. quam dedi priorem his verbalibus, dicitur de Eo quod facile excernitur s. egeritur; vel, utendo activo verbo, Quod facile alvum subducit, ex Gaza. [Xenocr. § 31. Boiss.]

[Εὐδιάω. V. Εὐδιάζω.]

[Εὐδίδακτος, ὁ, ἡ, Docilis, Docibilis, Gl. Diod. 2, 29: Διὰ τὸ τῆς ἡλικίας εὐδίδακτον. Pollux 9, 161. ῐ̆]

Εὐδιεινὸς, ἡ, ὸν, pro εὔδιος, ut Aristot. Meteor. [10, 12, ubi comparat. εὐδιεινότεροι], εὐδιεινοὶ τόποι et χειμερινοὶ inter se opponit. Et alibi εὐδιεινὸν σημεῖον ac χειμερινόν. Theophr. autem H. Pl. 3, 3, εὐδιεινοὺς τόπους contrarios facit τοῖς προσηνέμοις, Locis vento expositis. [Conf. 5, 1, 12; 9, 2, 5.] Legimus et εὐδιεινὴν γαλήνην ap. Plat. [Leg. 11, p. 919, A.] Et εὐδιεινὰς ἡμέρας vocat τὰς ἀλκυονίδας καὶ γαληνάς. [Aristot. H. A. 5, 8: Ὅταν εὐδιειναὶ γένωνται αἱ τροπαὶ, ἀλκυόνειοι ἡμέραι (καλοῦνται)· 6, 15: Ὅταν εὐδιεινὸν γένηται τὸ ἔτος. Absolute genere neutro de locis Xen. Cyneg. 5, 9: Ποιούμενος εὐνὴν, ὅταν μὲν ᾖ ψύχη, ἐν εὐδιεινοῖς. L. D. Ad quem l. Xenoph. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1839, p. 738. Hippiatr. p. 236, 19: Εὐδιεινὸν ἐπιλεξάμενος ἡμέρας κατάστημα. Hase. Aristot. H. A. 5, 16: Οἱ ἐν τοῖς βαθέσι καὶ εὐδιεινοῖς. Comparat. schol. Eur. Med. 261: Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μεθορμιζόντων εἰς τοὺς εὐδιεινοτέρους τόπους. Conf. etiam Εὔδιος. Vitiose ap. Jo. Laurent. De ostent. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 404, 7, scriptum εὐδιηνῆς καταστάσεως, eodemque modo in Etym. M. p. 33, 1; 391, 2, ap. Procul. ad Hesiod. Op. 668. Cui formæ nihil præsidii est in Pindarico εὐδιανός. De forma εὐδινὸς v. infra. L. Dind.]

Εὐδιεινῶς, Cum serenitate, Tranquille. Hippocr. [p. 25, 15, ubi ordine inverso], εὐδ. καὶ ἱλαρῶς, Fronte serena et hilariter.

[Εὐδιέξοδος, ὁ, ἡ, Facilem exitum, transitum habens. De re exeunte Hippocr. p. 298, 14: Ταύτῃ γὰρ εὐδιέξοδός ἐστιν (aer). De re exitum præbente p. 339, 2: Ὀχόσοισιν αἱ κοιλίαι οὐκ εὐδιέξοδοι.]

[Εὐδίετος, ὁ, ἡ, Qui facile diluitur. Diosc. 1, 18: Ἔστι δὲ ὀπὸς (balsami) ... εὐδίετος. V. Διίημι.]

Εὐδιήγητος, ὁ, ἡ, Narratu s. Pernarratu facilis, [Narrabilis, Gl.] Isocr. [p. 389, E]: Οὐκ εὐδιήγητά ἐστι. [Procop. De ædif. 4, p. 66, A: Ἔργα οὐκ εὐδιήγητα. L. Dind.]

Εὐδικία, ἡ, Bonum jus, Judicium sincerum, opp. τῷ κακοδικία. Hom. Od. T, [119]: Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων Εὐδικίας ἀνέχῃσι. Plut. Ad præf. ind. [p. 781, F]: Τὸ ἐν πόλεσι φέγγος εὐδικίας, καὶ λόγους τοὺς περὶ αὐτήν. Ibid. [p. 780, F]: Ἄρχων, ὅστε θεουδὴς εὐδικίας ἀνέχῃσι, τουτέστι θεοῦ λόγον ἔχων διάνοιαν, οὐ σκῆπτρον, οὐδὲ κεραυνὸν, οὐδὲ τρίαιναν. [Apoll. Rh. 4, 343; Themist. Or. 15, p. 789, B; epigr. Anth. Pal. App. 128, 3. Pollux 8, 24; 9, 160.]

[Εὔδικος, ὁ, Eudicus, n. viri Spartani ap. Xen. H. Gr. 5, 4, 39. Larisæi ap. Demosth. p. 241, 27, de quo v. Buttm. comment. de Aleuadis extr. Attici in dialogis Platonicis Hippiæ nomine inscriptis. Scurræ ap. Athen. 1, p. 19, F. Aliorum in Anth. Pal. 7, 298, 6, ap. Alciphr. Ep. 3, 38. V. Εὔδιος. L. Dind.]

[Εὐδίνης, ὁ, ἡ, i. q. εὐδίνητος. Orac. de Plotino ap. Porphyr. V. Plotini p. lxxvi, 21 ed. Creuzer.: Στήσωμεν μολπήν τε χοροῦ τ' εὐδίνεα κύλλον. Scrib. autem potius εὐδινέα ab εὐδινὴς, ut βαθυδινέϊ (male βαθυδίνεϊ apud Nonnum Dion. 22, 2) et βαθυδινέα scribitur a βαθυδινής. ῑ̆]

Εὐδίνητος, ὁ, ἡ, Facili versatus turbine, Qui faciles versationes habet, Vitruvio Versatilis, εὔστροφος, [εὐκίνητος Suidæ in l.] Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 6, 205, 7]: Τρύπανά τ' εὐδίνητα. [Nonn. Dion. 6, 109: Ζυγὸν εὐδίνητον, Rotundum, ut Paul. Sil. Descr. Soph. 482: Ἄντυξ πάντοθεν εὐδίνητος· 864. Id. Amb. 120: Πύρριχος εὐδίνητον ὅθ' ἅλμασιν ἀνέρα πάλλει. ῑ̆ L. Dind.]

Εὐδινὸς, ὁ, i. q. εὐδιεινός. Et ap. Hesych. εὐδινὰ i. q. πραέα, κατεσταλμένα [in gl. inter Εὐδικίας et Εὔδιον posita. Zonar. p. 897: Εὐδινὸς καιρὸς ὁ εὐδίαν ἔχων. Εὐδιεινὸς δὲ δίφθογγον. Ita Tittmannus ex libro uno: ceteri εὐδιϊνὸς pro εὐδινός. Suidas: Εὐδιεινὸς ὁ καιρὸς καὶ ὁ ἄνεμος, καὶ εὐδινὸς ὁμοίως. Orph. H. 21, 5: Εὐδινοῖς ἅπαλοῖσι γαληνιόωσα δρόμοισιν, ubi libri variant inter εὐδίνοις et εὐδεινοῖς. Εὐδεινοῖς scribendum putabat Schneiderus, qui etiam ex Oribas. p. 5 ed. Matth. annotavit ἀέρες εὔδεινοι (sic), ubi tamen jam in margine correctum εὔδιοι, εὐδίεινοι, in gl. Photii Εὐηνέμους pro εὐδινοὺς, quod est in cod., Porsonus cum Suida εὐδιεινούς. Εὐδινοὺς etiam cod. in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 239, 27, Ravennas in scholio ad Aristoph. Av. 1593, editio Basileensis in Geopon. 3, 1, 5. Forma εὐδινὸς comparanda erit cum μεσημβρινὸς, quum εὐδιεινὸς formetur ut ἀλεεινός. Syllabæ δι productæ exemplum est versus Orphicus: correptæ dubia duo Eusebii De mart. Pal. c. 9, p. 425, 32: Τοῦ περιέχοντος κατάστασις εὐδινωτάτη, ubi alii libri ἐνδεινωτάτη et εὐδεινωτάτη, Valesius ex conjectura εὐδιεινωτάτη (sic), quod analogiam ita postulare putaret, quanquam etiam εὐδινωτάτη, ut est H. E. 9, 7, p. 447, 4: Τῆς εὐδινω-

τάτης εἰρήνης, ferri posse concedit. Sed utroque l. restituendum videtur εὐδιεινότατος vel εὐδεινότατος, cui formæ præsidium est in notatione Chœrobosci in Crameri Anecd. vol. 2, p. 207, 33 : Εὐδεινὸς, ει, ὡς ποθεινός· εὐδεινότερος γὰρ τοῦ συγκριτικοῦ. L. Dind.]

[Εὐδίξατα, urbs Armeniæ minoris, ap. Ptolem. 5, 7.]

Εὐδίοδος, ὁ, ἡ, Transitu facilis, Facile pervius, Permeabilis. [Aristot. Probl. 8, 4 : Ἕξις εὐδ., i. q. εὔπνους. Schneid. Theophr. H. Pl. 1, 7, 1 : Ἡ τῆς χώρας φύσις, ἐὰν ᾖ κούφη καὶ μανὴ καὶ εὐδ. C. Pl. 1, 10, 3 : Τὸ γὰρ ξηρὸν καὶ πυκνὸν οὔτ' εὐδίοδον ὁμοίως· 15, 4 : Εὐδίοδον καὶ ὑγρὸν εἶναι δεῖ τὸ καρποτοκῆσον· De sens. fr. 1, 74, πόροι. Εὐπόρευτον, βάσιμον Suidæ, qui anonymi ex. addit. || Facile tansiens. Theophr. De odor. fr. 4, 62 : Τὰ φύσει στρυφνὰ καὶ ὑπόπικρα θερμαντικὰ καὶ εὐδίοδα πρὸς τοὺς πόρους εἶναι. Aretæus p. 107, 32 : Τροφαὶ λεπταὶ, εὐδίοδοι. L. Dind.]

[Εὐδιοίκητος, ὁ, ἡ, Tractabilis, Gl. Facile concoquendus. Athen. in Matth. Med. p. 233 : Εὐκατέργαστοί εἰσι καὶ εὐδιοιτικοί. Recte Matth. εὐδιοίκητοι. L. D. Xenocr. 38, 33, 35, 73. Boiss. Galen. vol. 14, p. 736, 9 : Τροφῆς εὐδιοικήτου τε καὶ εὐαναδότου καὶ εὐστομάχου. Id. ib. p. 751, 9 : Τροφῶν σιτωδῶν καὶ εὐδιοικήτων. Hase. Pollux 9, 161.]

[Εὔδιον. V. Εὐδιαῖος.]

[Εὐδιοποιέω, Sereno, Gl.]

Εὐδίοπτος, ὁ, ἡ, Qui pervideri facile potest, Perspicuus, Oculis s. Visui pervius. Aristot. [De generat. anim. 5, 1 : Τὰ ἔχοντα τῶν ὀμμάτων πολὺ τὸ ὑγρὸν μελανόμματά ἐστι διὰ τὸ μὴ εὐδίοπτα εἶναι τὰ πολλά· iterumque ibid.] Probl. [23, 8] : Διὰ τί ἡ θάλαττα εὐδιοπτοτέρα τοῦ ποτίμου, παχυτέρα οὖσα; [Ib. 9. Theophr. De sens. 80, 81. L. Dind.]

[Εὐδιόρθωτος, ὁ, ἡ, Emendatus, Gl. Facile emendandus, Corrigendus, Curandus. Hippocr. p. 8, 9 : Οὐκ εὐδιορθώτοισι δικαίως οὐκ ἂν ἐγχειρέοι· Epist. p. 1279, 47 : Κακοῦ ... εὐδιορθώτου. Dionys. A. R. 10, 42 : Εὐδιόρθωτον ... συμφοράν. Herodot. in Matthæi Med. p. 165 : Ἐπὶ τῶν εὐδιορθώτων παθῶν. Εὐδιόρθωτα πλημμελήματα ex Ulpian. ad Demosth. Leptin. p. 577, B, affert Hemst. L. D. Brutus Epist. 16 : Τὸ εἰς τὴν χρείαν εὐδιόρθωτον. Ptol. Almag. t. 2, p. 356, 23 Halm. : Τῆς παραλλαγῆς εὐδιορθώτου ἐσομένης. Hase.]

[Εὐδιόριστος, ὁ, ἡ, Facile definiendus. Aristot. De anima 2, 9 : Περὶ δὲ ὀσμῆς καὶ ὀσφραντοῦ ἧττον εὐδιόριστόν ἐστι τῶν εἰρημένων. || « Adv. Gloss. ined. super lxx cod. Reg. 347, fol. 1 a. : Διευκρινθείη, εὐδιακρινθείη, εὐδιορίστως καὶ σαφῶς διατρανωθείη. » Osann.]

Εὔδιος, ὁ, ἡ, Serenus, Tranquillus; ut [apud Apollon. Rh. 1, 521 : Ἐκ δ' ἀνέμοιο εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἅλὸς ἄκραι. Aliter de loco arborum frondibus antea opaco sed jam exciso, epigr. Anth. Pal. 9, 806, 3 : Παναιγλήεντα καὶ εὔδιον εὗρε τελέσσαι,] εὔδιος ἡμέρα, Serenus [Gl.], Siccus, Colum.: qui habet Siccis diebus pro eo, quod in Geop. legitur ἡμέρας εὐδίου. [Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 875 : Γαλήνην, Εὔδιον, de theriaca δι' ἐχιδνῶν, quæ vulgo Galene dicitur. Epigr. Anthol. Pal. 12, 156, 4 : Ποτὲ μὲν φαίνεις πολὺν ὑετὸν, ἄλλοτε δ' αὖτε εὔδιος. Orph. Hymn. 4, 6 : Λίτομαί σε κεκραμένον εὔδιον εἶναι, de æthere. De Curetibus ibid. in l. infra citando.] Sed et εὔδιος λιμὴν apud Lucian. [Pisc. c. 29], Tranquillitatem præbens. [Pollux 1, 100. Diodor. 12, 61 : Νῆσον ... ποιοῦσαν εὔδιον τὸν λιμένα. Strabo 3, p. 144 : Διὰ εὐδίου κλίματος οἱ δρόμοι συντελοῦνται. Nonn. Dion. 14, 249 : Εὔδια ... ἔνδια Ῥείης. Hesych. : Εὔδιον, ὃν ἡμεῖς σκεπηνὸν τόπον. Ap. schol. Lips. Hom. Il. A, 316 : Θὶν δὲ ὁ ἔνδιος καὶ ἡσύχιος αἰγιαλὸς, recte εὔδιος restitutum ab Angl. v. Ἀκτή. Πλοῦς εὔδιος Poll. 1, 105.] Ap. Eund. [Scytha fine] : Εὔδια πάντα καὶ πλοῦς οὔριος. [Theocr. 22, 22 : Σημαίνοισα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. De vento leni Philostr. Imag. 1, 11, p. 780 : Ζεφύρῳ ἐλαφρῷ καὶ εὐδίῳ, ut Heynius conjecit pro ἐνοδίῳ. Figurate Oppian. Hal. 4, 29 : Πρηΰς τε καὶ εὔδιος ἄμμιν ἱκάνοις, de Amore. Orph. H. 7, 14 : Εὔδιε, de sole. Nonnus Jo. 11, 50 : Ὅλη πόλις εὔδιος ἔσται. Marc. Anton. 6, 29 : Τὸ εὔδιον τοῦ προσώπου. Justin. M. p. 5, B : Εὔδιος ἡ ψυχή. Hesych. : Εὔδια, εἰρηνικά. || Neutro singularis adverbialiter Oppian. Cyn. 1, 44 : Εὔδιον ... γεγηθώς. Plurali Agathias Anth. Pal. 10, 14, 1 : Εὔδια μὲν πόντος πορφύρεται. Theætet. ib. 16, 8 : Γαλήνης νηοφόροις νώτοις εὔδια πεπταμένης. Jo. Euchait. p. 70 ed. Bust. : Ταῖς ἐμαῖς πλέοντες εὔδια ζάλαις.] Ap. Hippocr. autem εὔδιος pro Tepidus, ἀλεεινὸς, Galen. [Hippocr. p. 287, 1 : Ὁ χειμὼν μέτριος καὶ μήτε λίην εὔδιος μήτε ὑπερβάλλων τὸν καιρὸν τῷ ψύχει· 24 : Ἢν δ' ὁ χειμὼν νότιος γένηται καὶ ἔπομβρος καὶ εὔδιος. Pro quo εὐδιεινὸς est p. 1247, D.] Et compar. εὐδιώτερος, pro quo ap. Xen. Hell. 1, [6, 38] εὐδιαίτερος cum ἄνεμος, Placidior s. Mitior ventus, ac serenitati aptior. Sed in vulg. edd., quæ meam præcesserunt, legitur εὐδιαίρετος ἄνεμος depravate. [Superlat. Εὐδιότατος (sic), Serenissimus, Gl. Alia forma Hippocr. p. 288, 48, (χώρη) εὐδιεστάτη. || Mediam corripuerunt præter poetas supra citt. Aratus Phæn. 802 : Καθαρῇ κε μάλ' εὔδια τεκμήραιο· 878 et alibi. Produxit idem 784 : Εὔδιός κ' εἴη· 823 : Ὅτ' εὐδίου κεχρημένος ἤματος εἴης· 916 : Ὁπότ' εὔδιοι ποτέονται· 994. Orph. H. 37, 24 : Εὔπνοοι, εὔδιοι, σωτήριοι. Conf. Ἔνδιος. L. D. Adv. Εὐδίως, Const. Manass. Chron. p. 97, A : Κακοτυχῶς καὶ σφαλερῶς ἀλλ' οὐκ εὐδίως πλέων.]

[Εὔδιος, ὁ, Spartanus ephorus sec. libros nonnullos Xenoph. H. Gr. 2, 3, 1, aliis Εὔδικος scribentibus, ut ib. 10. Recte Schneiderus Ἔνδιος, quod v. Nomen fictum ap. Alciphr. Ep. 1, 1. L. Dind.]

[Εὔδιος, urbs mediterranea Ponti Polemoniaci, Ptolem. 5, 6.]

[Εὐδίπλωτος, ὁ, ἡ, Facile duplicandus. Eust. Il. p. 1036 extr. : Εὐείλητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα. L. Dind.]

[Εὔδιφρος, ὁ, ἡ, Pulchros currus habens. Nonn. Dion. 37, 139 : Ἠλιδος εὐδίφροιο.]

[Εὐδίως. V. Εὔδιος.]

Εὔδμητος, ὁ, ἡ, et poet. Ἐΰδμητος, Bene s. Pulcre extructus, Scite eleganterque ædificatus. Hesiod. [Sc. 242] : Ἐϋδμήτων ἐπὶ πύργων. [Cum eodem nomine Hom. Il. M, 154 et alibi. Idem A, 448 : Ἐΰδμητον περὶ βωμόν· Φ, 516 (et Hesiod. ap. Tzetz. ad Lycophr. 393) : Ἐϋδμήτοιο πόληος· Od. Υ, 302 : Ἐΰδμητον βάλε τοῖχον· Χ, 126 : Ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ. Pind. Pyth. 12, 3 : Ἀκράγαντος ἐΰδματον κολώναν. Apoll. Rh. 1, 317 : Πόληος ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιάς.]

Εὐδοκέω, Probor, Existimatione clara sum, Celebror, εὐδοκιμῶ. Plut. Symp. [p. 158, C] : Εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ [εἶναι δοκεῖ Wyttenb.], Celebratur. Διαλύσεις εὐδοκουμένας Γαλάταις, Polyb. 1, [6, 3], Probatas et admissas a Galatis [Gallis]. Τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, Gregor., de quo dicto loquar paulo post. [De usu Polybii ita fere Schweigh. in Lex.: « Εὐδοκεῖν τινι, Acquiescere in aliqua re, Probare rem, 2, 38, 7; 3, 8, 7, etc. || Sequente infin., Placet mihi ut hoc fiat. Ὥστε πάντας εὐδοκῆσαι στρατηγὸν αὐτὸν ὑπάρχειν Ἱέρωνα, 1, 8, 4; 7, 4, 5. Οὐκ εὐδόκουν εἰσφέρειν τὸ τρίτον τῶν κτήσεων μέρος, 5, 93, 7. Εὐδοκῶ διακριθῆναι, Mihi placet causam meam disceptare, 18, 35, 4. || Cum participio, ut εὐδοκοῦσι τὴν πολιτείαν μετειληφότες, Gaudent se civitatis participes factos, 2, 38, 4. Κρατήσαντες τούτων οὐκ εὐδοκήσουσιν, Non erunt contenti devicisse Achæos, 2, 48, 2. Τὴν Αἰτωλῶν πλεονεξίαν οὐκ εὐδοκῆσαι ἂν τοῖς Πελοποννησίων ὅροις περιληφθεῖσαν, 2, 49, 3. || Eadem sententia εὐδοκεῖ μοι τοῦτο, 20, 5, 10 : Τοῖς Θηβαίοις οὐχ ὅλως εὐδόκει τὸ γεγονός. || Medio εὐδοκεῖσθαι ἐπί τινι i. q. εὐδοκεῖν τινι, Contentum esse re aliqua, Probare aliquid, Συρακουσίους οὐδαμῶς εὐδοκουμένους ἐπὶ ταῖς τῶν στρατιωτῶν ἀρχαιρεσίαις, 1, 8, 4. Et εὐδοκεῖσθαί τινι, 3, 31, 6 : Εὐδοκούμενος τοῖς ὑποκειμένοις· 27, 3, 5 : Εὐδοκούμενος τῇ πόλει. || Passivo, in l. ab HSt. citato. Absolute κατάστασις εὐδοκουμένη 1, 71, 3. » Medio etiam Diod. 15, 16 : Προσποιηθέντες εὐδοκεῖσθαι ταῖς ὁμολογίαις. Lex. rhet. in Bekk. Anecd. p. 260, 21 : Εὐδοκούμενος ὁ συγκατατιθέμενος καὶ μὴ ἀντιλέγων. Passivo Theod. Stud. Iamb. p. 617, C : Ὃς (deus) εὐδόκησεν εὐδοκίαν εἰκότως ταύτην καλεῖσθαι τῷ φερωνύμῳ τρόπῳ, ὡς εὐδοκηθεῖσάν γε παγκάλοις τρόποις... σεμνὸν ἑξοῖσαι βίον, nisi medium potius est hoc l.]

|| Εὐδοκεῖν, Bene affici erga aliquem, Bene alicui cupere et eo oblectari. Diod. S. [17, 47] : Εὐδοκήσας τῷ ξένῳ. [4, 23 : Εὐδοκήσας τῇ συνθήκῃ.] Ap. Polyb. Placide acquiescere, Contentum esse. [V. supra.] Et cum infin. fut. [2, 12, 3] : Ἐν αἷς (συνθήκαις) εὐδόκησε φόρους τε τοὺς διαταχθέντας οἴσειν. Sic et apud Paul.

cum infin. Εὐδοκοῦμεν ἐκδημῆσαι, Libenter amplectimur, Bene agi nobiscum putamus. Plenius autem de usu hujus voc. in N. T. et ap. LXX Interprr. lege Bud. Comm. et Bezæ in N. T. Annott. [Cum accusat. rei Ps. 67, 16 : Τὸ ὄρος, ὃ εὐδόκησεν ὁ θεὸς κατοικεῖν ἐν αὐτῷ· 50, 19 : Εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης· Levit. 26, 34 : Εὐδοκήσει ἡ γῆ τὰ σάββατα αὐτῆς. || Cum præp. ἐν Reg. 4, 22, 20 : Εὐδόκησεν ἐν ἐμοί. Habac. 2, 4 : Οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ. Cum infinit. etiam Sir. 25, 16 : Συνοικῆσαι λέοντι εὐδοκήσω, et alibi. Cum articulo Ps. 39, 13 : Εὐδόκησον τοῦ ῥύσασθαί με. Maccab. 1, 14, 41. Absolute ib. 11, 29 : Εὐδόκησεν ὁ βασιλεύς. Tobi. 5, 18 : Εὐδόκησαν οὕτως. Jo. Malal. p. 493, 12 : Τοῦ θεοῦ οὕτως εὐδοκήσαντος.] Hoc addo, Gregor. εὐδοκεῖν, quod hoc l. habetur, citato ex Abacuc. in Ep. ad Hebr. 10, [2, 4] : Καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ, vertisse in εὐδοκεῖσθαι, mutato etiam loquendi genere, quum dixit, Ἵνα μὴ τῇ ὑποστολῇ, τὸ μὴ εὐδοκεῖσθαι κατακριθῶμεν, quod interpr. Ne a Deo damnemur, nos sibi gratos non esse pronuntiante. Quæ mea tamen interpr. a Budæana dissidet, p. 149, 366. [De augmento Herodian. p. 460 Piers. : Ηὐξάμην καὶ εὐξάμην, ηὐδόκουν καὶ εὐδόκουν. In libris frequentior scriptura per ευ, nisi quod per ηυ aliquoties scribitur in V. T. et similiter ap. Polyb. 22, 6, 8, ηὐδοκεῖτε.]

[Εὐδόκησις, εως, ἡ, Approbatio. Diodor. 15, 6 : Τηρήσειν ἅμα καὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εὐδόκησιν τοῦ Διονυσίου. L. D. Epiphan. t. 1, p. 822, D : Εὐδοκήσει Θεοῦ. || Theophyl. Simoc. Hist. 4, 16 : Ἐξ ὧν ἡ εὐδ. πέφυκεν, ἔδει που πάντως προελθεῖν καὶ τὴν αἴνεσιν, Unde natum est decus, inde laudem quoque procedere oportet. Hase.]

[Εὐδοκητὴς, ὁ, Probator. Epiphan. vol. 1, p. 1098, C : Ἵνα ὁ πατὴρ εὐδοκητὴς κηρυχθείη τῆς τοῦ υἱοῦ ἐνσάρκου παρουσίας.]

[Εὐδοκητὸς, ἡ, ὸν, Probatus, Acceptus, Placens. Diog. L. 2, 87 : Τὴν μὲν (ἡδονὴν) εὐδοκητὴν πᾶσι ζῴοις. Symmach. Cant. 6, 3, ubi LXX : Καλὴ εἶ ἡ πλησίον μου, ὡς εὐδοκία, ponit εὐδοκητή. Ap. eund. Ps. 67, 30 pro εὐδοκίμους cod. unus εὐδοκητούς.]

Εὐδοκία, ἡ, Affectus benevolus, Propensa animi affectio, Benevolentia gratuita. [Bona voluntas, Gl.] Item εὐδοκία Dei, Bona Dei voluntas, Quod Deo perplacuit. Vulgo, Beneplacitum. Bud. p. 365. Frequenter occurrit in N. T. et ap. LXX Intt. atque adeo fictum ab illis putat Hieron., quod mihi non fit verisimile. Quamvis autem Theologi εὐδοκίαν τοῦ Θεοῦ exp. τὸ ἀγαθὸν θέλημα, sciendum est tamen alicubi dici εὐδοκίαν τοῦ θελήματος : ut in Ep. ad Ephes. 1, 5. [Plura v. ap. Suicer. Παρὰ τὸ καλῶς καὶ εὖ δεδόχθαι formari dicit Hesych., rectius Photius ab εὐδοκέω.]

[Εὐδοκία, ἡ, Eudocia, n. mulieris, quo fuerunt Leontii philosophi filia, Theodosii junioris conjux, item Macrembolitissa, Constantini Ducæ, postea Romani Diogenis uxor, et aliæ ap. Theodor. Stud. p. 554, D, et alibi.]

[Εὐδοκιὰς, άδος, ἡ, Eudocias, urbs Phrygiæ Pacatianæ ap. Hierocl. Synecd. p. 668. Lyciæ p. 684, ubi v. Wesseling. Eidem ascribitur ap. Pasin. Codd. Taur. vol. 1, p. 208, C; Pamphyliæ p. 211, A. Hanc fortasse cogitabat Etym. M. p. 390, 12, Εὐδοκίαν significare τὴν πόλιν scribens.]

Εὐδοκῐμέω, vel Εὐδοκιμέομαι, [Celebresco, Clareo, Gl.], Sermone hominum celebror, Bene audio, In existimatione sum. [Theognis 587 vel potius Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 239 : Ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος οὐ προνοήσας, ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν. Eurip. fr. OEdipi ap. eund. vol. 3, p. 56 : Πᾶσα γὰρ ἀνδρῶν κακίων ἄλοχος, κἂν ὁ κάκιστος γήμῃ τὴν εὐδοκιμοῦσαν. Aristoph. Nub. 1031 : Εὐδοκίμηκεν ἀνήρ. Aristot. H. A. 9, 28 : Καί εἰσιν ἐδώδιμοι (οἱ σκῶπες) καὶ σφόδρα εὐδοκιμοῦσιν.] Εὐδοκιμεῖν παρὰ τῷ βασιλεῖ, Herodot. [8, 87]. Εὐδοκιμήσαντες περὶ τὴν Μεγαροῖ μάχην, Megarensi prælio gloriam consecuti. [Verba Platonis Reip. 2, p. 368, A. Eadem constr. Plut. Thes. c. 3 : Ἡσίοδος εὐδοκίμει μάλιστα περὶ τὰς γνωμολογίας. Eust. ad Dionys. v. 369 : Ἔδοξαν δέ ποτε καὶ περὶ ἰατρικὴν εὐδοκιμῆσαι· Il. p. 311, 19 : Εὐδοκίμουν οἱ Ἀθηναῖοι περὶ σφενδόνην. Præter quam hæ potissimum notandæ. Cum ἀπὸ sequente genitivo rei, ap. Dion. Cass. fr. Peiresc. 59, p. 27, 11 : Ἀπ' ἀρετῆς ἐκ γένους ἀλλ' οὐκ ἐκ τοῦ προστυχόντος εὐδοκιμεῖν· Eusebium in Stob. Fl. vol. 2, p. 383 : Ὅπως ταῦτα ἔχοντες ἀπὸ μούνων τούτων εὐδοκιμέωσιν. Et cum ἐκ, ap. Ammianum Anth. Pal. 11, 157, 3 : Ἐκ τούτων ἡ νῦν εὐδοκιμεῖ σοφία. Plut. Dion. c. 34. Cum εἰς ap. Dion. Cass. fr. Peiresc. 47, p. 22, 11 : Τῇ φύσει τῶν πραγμάτων, ἀλλ' οὐ τοῖς ἐς φήμην αὐτῶν εὐδοκιμοῦσι ... προσέκειτο. African. Cest. c. 10, p. 292, B. Cum ἐν et dativo rei ap. Plat. Reip. 8, p. 554, C : Ἐν τοῖς ἄλλοις ξυμβολαίοις, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖ. Herodot. 1, 59 : Εὐδοκιμήσας ἐν τῇ πρὸς Μεγαρέας γενομένῃ στρατηγίῃ (nisi στρατηίῃ scribendum). Thuc. 2, 37; Xen. Comm. 3, 6, 17. Cum ἐπὶ et dativo rei, ap. Xen. OEc. 11, 1 : Ἐφ' οἷς εὐδοκιμεῖς. Plat. Hipp. maj. p. 291, A : Εὐδοκιμοῦντι ἐπὶ σοφίᾳ. Plut. Flamin. c. 1. Et cum genitivo Demosth. p. 1425, 5 : Τοῖς ἐπὶ τῶν λόγων εὐδοκιμοῦσι. Cum dativo simplici ap. Xen. H. Gr. 4, 5, 4 : Καιρίῳ ἐνθυμήματι εὐδοκίμησε, Arrianum apud Eustath. ad Dionys. 391 : Πλούτῳ τε εὐδοκιμῶν καὶ τῇ ἄλλῃ σοφίᾳ, et alios. Cum κατὰ sequente accusat. ap. Phot. Bibl. p. 442, 25 : Γίνεταί τις κατ' εὐτολμίαν καὶ πλοῦτον εὐδοκιμῶν. Cum accusativo simplici ap. Dion. Cass. 60, 8 : Τά τε ἄλλα εὐδοκίμησε. Cum ἐν sequente dativo loci vel personæ, ap. Xen. Hipparch. 9, 4 : Ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσι τὰ ξενικὰ ὁρῶ εὐδοκιμοῦντα. Plat. Reip. 10, p. 605, A : Εὐδοκιμήσειν ἐν τοῖς πολλοῖς, et alibi. Cum παρὰ sequente dat. pers., ut ap. Herodot. ab HSt. cit., Protag. p. 337, B : Εὐδοκιμεῖν παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων· Theag. p. 127, A : Εὐδοκιμήσεις παρὰ τοῖς πολλοῖς· Xen. Conv. 5, 1, Demosth. p. 530, 15. Cum infinitivo pro εὐδοκέω in Martyr. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 304, B, fol. 88 : Εὐδοκίμου τοῦ κατὰ θεὸν φερωνύμως εὐδοκιμήσαντος τὸν βίον ἐξηγεῖσθαι καλόν. L. D.] Sequor autem Cic., qui et præsens εὐδοκιμεῖν vertit Splendorem esse assecutum, p. 9 mei Cic. Lex. Invenitur et εὐδοκίμημαι ap. Lucian. Particip. autem εὐδοκιμούμενον Bud. interpr. Celebre et nobile, in Plut. Galba [c. 16] : Ἀκρόαμα δὲ ἦν ὁ νάνος εὐδ. [Diod. 4, 24 : Τοῖς εὐδοκιμουμένοις τὰς χάριτας ἀποδιδούς· poeta anon. ap. eund. 12, 14 : Μήτ' εὐδοκιμείσθω μήτε μετεχέτω λόγου.]

Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, Celebratio, Gloriæ adeptio. [Themist. Or. 29, p. 347, C : Νέου αὕτη ἐστὶν ἡ εὐδοκίμησις καὶ ἀρετή. Greg. Nyss. vol. 1, p. 583, B : Τῆς τῶν ἐν ἡμῖν νενοημένων εὐδοκιμήσεως. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 638, C. L. Dind. Phot. Epist. p. 298, 11 : Τῆς τοῦ ἀγωνιζομένου σπουδῆς καὶ εὐδ. Aster. ap. eund. Bibl. p. 499, 3 : Τῆς ἰδίας εὐδ. τῷ δεδωκότι Θεῷ τὴν χάριν ὁμολογεῖν. Actt. Concc. ed. Harduin. t. 1, col. 1342, D : Ὡς οὐκ οὔσης ἀφορμῆς ἑτέρας εὐδ., Tanquam non esset altera occasio consequendæ laudis. Perperam ibi interpr., Pietatis. Hase.] Etiam plur. εὐδοκιμήσεις dixit Plato [Reip. 2, p. 358, A : Μισθῶν ἕνεκα καὶ εὐδοκιμήσεων διὰ δόξαν· 362, E : Τὰς ἀπ' αὐτῆς εὐδοκιμήσεις· 363, A : Τὰς παρὰ θεῶν εὐδ. Lucian. Pisc. c. 25 : Τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδ.].

[Εὐδοκιμία, ἡ, Probitas, Gl. Existimatio, Celebritas. Plato Phil. p. 58, D : Μήτ' εἴς τινας ὠφελείας ἐπιστημῶν βλέψαντες μήτε τινὰς εὐδοκιμήσεις. || Felix eventus, Successus. Ducas Hist. Byz. p. 156, C : Οἱ Τοῦρκοι ἐπαρθέντες ἐπὶ τῇ εὐδοκιμίᾳ (mersæ navis hostilis). L. Dind.]

[Εὐδοκιμίζω, Nobilito, Gl.]

Εὐδόκῐμος, ὁ, ἡ, Probatus [Probus add. Gl.] et laudatus ab hominibus. Bud. p. 366 ex Isocr. [p. 165, C : Τὴν δικαιοσύνην εὐδόκιμον μέν, ἀλυσιτελῆ δέ· 283, C : Σεμνότητος μετέχειν, εὐδοκίμου πράγματος. De rebus sic etiam Eur. Heracl. 621 : Εὐδόκιμον θανάτου μέρος. Epigr. in Æschylum in Vita ejus : Ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι. Theophr. H. Pl. 9, 4, 7 : Τούτων τὰ παρηκμακότα εὐδοκιμώτερα. Xen. Eq. 7, 1 : Ἀπὸ τῶν ἀριστερῶν ἄρχεσθαι εὐδοκιμώτερον. De equis id. 11, 13. De auro Pollux 3, 87.] Interdum et Celeber, Insignis, et dicitur aliquando εὐδόκιμος εἰς τοῦτο, πρὸς τοῦτο, ἐπὶ τούτῳ. Plato [Leg. 12, p. 951, C : Τῶν εὐδοκίμων τά τε ἄλλα καὶ εἰς τὸν πόλεμον· Epin. p. 976, A : Εὐδόκιμον οὐδὲν τούτων εἰς σοφίαν τὴν ἀληθεστάτην·] Apol. [p. 29, D] : Πόλεως εὐδοκιμωτάτης εἰς σοφίαν καὶ ἰσχύν. Ibid. [Leg. 9, p. 878, A] : Εὐδ. πρὸς ἀρετήν. [Epin. p. 975, E : Εὐδοκιμωτάτη πρὸς χρείαν.] Gregor., οἱ ἐπὶ λό-

γοις εὐδόκιμοι, Homines insigni doctrina præditi, Bud. [Plut. Lysand. c. 22 : Ἀνὴρ εὐδόκιμος ἐπὶ χρησμολογίᾳ. Cum ἐν Plato Lach. p. 183, C : Οὐδεὶς εὐδόκιμος γέγονεν ἐν τῷ πολέμῳ. Plut. Mor. p. 88, B : Ἐν λόγοις εὐδόκιμον. Cum περὶ Pyrrh. c. 1 : Ἀνδρὸς εὐδοκίμου περὶ τὸν Λαμιακὸν πόλεμον γενομένου.] Alicubi vero dicitur εὐδόκιμος, vel εὐδοκιμώτατος sine adjectione, pro Spectato vel Spectatissimo, aut Præstanti s. Præstantissimo. [Æsch. Pers. 857 : Εὐδοκίμου στρατιᾶς. Plato Theæt. p. 144, C : Ἀνδρὸς εὐδοκίμου· Leg. 12, p. 950, E : Εὐδόκιμον τὴν πόλιν ποιήσουσι δοκεῖν. Leonid. Anth. Plan. 4, 190, 2 : Ἑρμᾶν ἔστασ' αἰπολίων εὐδόκιμον φύλακα. Superl. Xen. H. Gr. 5, 4, 25, Plat. Hipp. maj. p. 286, B.] Polit. autem ap. Plut. Νεανίας εὐδοκίμου ἐν Βοιωτίᾳ s. niterpr. Bœotorum primarios. [Eurip. Suppl. 1131 : Σποδοῦ δὲ πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων εὐδοκίμων δήποτ' ἐν Μυκήναις. Plato Leg. 1, p. 631, B : Ἐν πᾶσιν εὐδόκιμοι τοῖς Ἕλλησιν. Xen. Comm. 3, 7, 1 : Τὴν πατρίδα ἐν τῇ Ἑλλάδι εὐδοκιμωτέραν ποιεῖν. || Adv. Εὐδοκίμως ap. Polluc. 5, 159.]

[Εὐδόκιμος, ὁ, Eudocimus, Spartanus ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 626, n. 252, 8, 15. Alii ap. Polyæn. 5, 26, Theodor. Stud. p. 532, C; 542, A; 550, D, Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 304, B, fol. 88. L. Dind.]

[Εὐδοκιμουμένως, quod legitur ap. Diodorum Exc. Vat. p. 67 : Ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοῖς παρεσπουδημένοις τὰς βλάβας εὐδ., scribendum εὐδοκουμένως, quod v. L. D.]

[Εὐδοκίμως. V. Εὐδόκιμος.]

[Εὐδοκουμένως, Ex sententia. Polyb. 18, 34, 10 : Διεξάξειν εὐδ. ἐκείνῳ. V. Εὐδοκιμουμένως.]

[Εὐδοκῷ παρθενευούσῃ scribit Theod. Stud. p. 422, A, quod mire versum Eudoconi, et scribendum videtur Εὐδοκίᾳ vel similiter. L. Dind.]

[Εὐδόμητος, ὁ, ἡ, Bene structus, fictum ad explicandum εὔδμητος vocabulum, ap. Eust. Il. p. 782, 24. L. Dindorf.]

[Εὐδόξειος, α, ον. V. Εὔδοξος.]

[Εὐδοξεὺς, έως, ὁ, Eudoxeus, n. viri Attici in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 332, n. 194, col. 1, 11. L. D.]

Εὐδοξέω, Celebror sermone hominum, Sum clarus, Clareo. [Eur. Rhes. 496 : Τίς δὴ μετ' αὐτὸν ἄλλος εὐδοξεῖ στρατοῦ; Xen. Comm. 3, 6, 16 : Τοῦ εὐδοξεῖν ἐπιθυμῶν. Plat. Ep. 13, p. 360, D; Demosth. p. 94, 26.] Æschin. Sic et Ceb. Theb. [p. 100 Cor.] : Τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ εὐδοξεῖν. [|| Approbor, Assensum fero. Xen. H. Gr. 1, 1, 30 : Ἑρμοκράτης τὰ πολλὰ ἐν τῷ συνεδρίῳ εὐδόξει, λέγειν τε δοκῶν καὶ βουλεύειν τὰ κράτιστα. V. Εὐδοξία.]

[Εὐδόξημα, τὸ, Celebratio, Prædicatio. Vita Cyrilli Actt. SS. Julii t. 2, p. 684, 13 : Τὰ πρόσφορα αὐτοῦ τῆς ἀρετῆς εὐδοξήματα. Hase.]

Εὐδοξία, ἡ, Celebritas, Claritas nominis. [Bona gloria, Gl. Aristot. Rhet. 1, 5 : Εὐδ. ἐστὶ τὸ ὑπὸ πάντων σπουδαῖον ὑπολαμβάνεσθαι ἢ τοιοῦτόν τι ἔχειν οὗ πάντες ἐφίενται ἢ οἱ πολλοὶ ἢ οἱ ἀγαθοὶ ἢ οἱ φρόνιμοι. Pind. Pyth. 5, 8 : Σὺν εὐδοξίᾳ· Nem. 3, 38 : Συγγενεῖ δέ τις εὐδοξίᾳ μέγα βρίθει. Simonid. ap. Diod. 11, 11 : Εὐδοξίαν Ἑλλάδος. Eur. Rhes. 760, δόμων· Tro. 638 : Τῆς εὐδοξίας λαχοῦσα πλεῖον. Xen. Comm. 1, 7, 1.] Isocr. [p. 227, B] de Pythagora, Τοσοῦτον εὐδοξίᾳ τοὺς ἄλλους ὑπερέβαλεν. Plato Epist. [2, p. 312, C] : Τοῦτο πρὸς πολλῶν εὐδοξίαν σοι οἴσει. Cic. [Fin. 3, 17, 57] ait et Gloriam, et Bonam famam reddi posse. [Leg. 12, p. 950, C : Προτιμᾶν τὴν εὐδοξίαν πρὸς τῶν πολλῶν. Demosth. p. 1400, 14 : Τοῖς ζῶσι ταῦτ' ἂν ἐνέγκοι πλείστην εὐδοξίαν· 1407, 19 : Τὴν περὶ σαυτοῦ εὐδοξίαν· 1468, 2 : Τῆς παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἕνεκ' εὐδοξίας. Plurali p. 332, 6 : Τὰς εὐδοξίας τὰς τῆς πατρίδος. Polyb. 3, 19, 12 : Τὴν εἴσοδον ἐποιήσατο μετὰ θριάμβου καὶ τῆς ἁπάσης εὐδοξίας. || Rectum judicium. Plato Menon. p. 99, B : Εἰ μὴ ἐπιστήμῃ, εὐδοξίᾳ δὴ τὸ λοιπὸν γίγνεται, ᾗ οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες χρώμενοι τὰς πόλεις ὀρθοῦσιν. || Approbatio. Plato Menex. p. 238, D : Μετ' εὐδοξίας πλήθους ἀριστοκρατία. || Recta fides, contraria ἑτεροδοξίᾳ s. hæreticæ, Epiphan. vol. 1, p. 1, A. L. Dind.]

[Εὐδοξία, ἡ, Eudoxia, n. mulieris, quo fuerunt Arcadii imp. Rom. uxor, Theodosii junioris filia, et aliæ. L. D. In sepulcro perantiquo Telmissi : Εὐδοξία Ἑρμάρχου, sec. conjecturam R. Rochett. *Journ. des Sav.* 1826, p. 650. Hase.]

[Εὐδοξιὰς, άδος, ἡ, Eudoxias, urbs Galatiæ Salut. ap. Hierocl. Synecd. p. 698, ubi v. Wesseling., Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 207, D. L. Dind.]

[Εὐδόξιος, ὁ, Eudoxius, n. viri, frequens seculis inferioribus. V. Fabric. Bibl. Gr.]

[Εὐδοξιούπολις, εως, ἡ, Eudoxiopolis, urbs Thraciæ, quæ olim Selybria, ab Eudoxia, Arcadii imp. uxore, nuncupata. Hierocl. Synecd. p. 632, cum annot. Wesselingii. Pisidiæ, ibid. p. 673.]

Εὔδοξος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνδοξος, sed parum usitatum. [Gloriosus, Gl. Pind. Ol. 1, 70, Ἱπποδάμεια· Nem. 7, 8, Pyth. 12, 5; Ol. 14, 23, Πίσα· Pyth. 6, 17 (et Simonid. Anth. Pal. 6, 213, 4), νίκα· Isthm. 3, 1, ἄεθλοι. Æsch. Cho. 304 : Εὐδόξῳ φρενί. Eur. Med. 592, γῆρας· Hipp. 772, φάμα. Herodot. 7, 99 : Συναπάσης τῆς στρατιᾶς μετά γε τὰς Σιδωνίων νέας εὐδοξοτάτας παρείχετο. Thuc. 1, 84 : Ἐλευθέραν καὶ εὐδοξοτάτην πόλιν διὰ παντὸς νεμόμεθα. Xen. Comm. 4, 2, 28 : Οἱ μὲν εἰδότες ὅ,τι ποιοῦσιν, ἐπιτυγχάνοντες ὧν πράττουσιν, εὔδοξοί τε καὶ τίμιοι γίγνονται· Reip. Lac. 7, 4 : Τὸ τῷ σώματι πονοῦντα ὠφελεῖν τοὺς συνόντας εὐδοξότερον ἐποίησεν· Hipp. 1, 22 : Πολύ ἐστι πρὸς τῆς πόλεως εὐδοξότερον τῇ τῆς φυλῆς λαμπρότητι κεκοσμῆσθαι· 8, 7 : Τό γε ἐν πολέμῳ νικᾶν πολλῷ εὐδοξότερον ἢ πυγμῇ. Plato Leg. 6, p. 773, A : Τοὺς παρὰ τοῖς ἔμφροσιν εὐδόξους γάμους. || Adv. Εὐδόξως, Præclare. Plato Hipp. maj. p. 287, E : Εὐδ. ἀπεκρίνω. || Gloriose. Manetho 1, 102 : Καὶ Κρόνος εὐδ. ἀγορανόμον ἐστεφάνωσεν.]

[Εὔδοξος, ὁ, Eudoxus, philosophus Cnidius celeber. Alii ap. Demosth. p. 1482, 6, et alibi. || Hinc adj. Εὐδόξειος, α, ον, Eudoxeus, ap. Strab. 2, p. 103.]

[Εὐδόξως. V. Εὔδοξος.]

[Εὐδούλευτος, ὁ, ἡ. Jo. Chrys. Hom. 167, vol. 5, p. 994, 22 : Ὁ φιλοδέσποτος καὶ εὐδούλευτος τῷ κυρίῳ, Bene serviens.]

Εὔδουλος, ὁ, ἡ, Servis benignus, benevolus. Athen. 6, [p. 267, D] quum Achæum in Omphale de Satyro dixisse tradidisset eum εὔδουλον et εὔοικον esse, addit, proprie dicere voluisse ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. Pollux [3, 80] ap. Pherecr. exp. ὁ εὖ τοῖς δούλοις χρώμενος.

[Εὔδοχον, Horreum, Gl. Ἔνδοχον Exc. Stephani.]

[Εὐδρᾴκης, ὁ, ἡ, Facile, Bene cernens. Soph. Phil. 844 : Πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν. V. Εὐδαρκής.]

[Εὐδράμων, ὁ, Eudramon, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 120, n. 81, 5. ᾰ L. Dind.]

Εὐδράνεια, ἡ, Hesychio ἰσχὺς, Vires, Robur, Habilitas ad res agendas. Bud. [male] scribit Εὐδρανία, afferens ex Sap. [Sal. 13, 19] : Τὸν ἀδρανέστατον ταῖς χερσὶν εὐδρανίαν [εὐδράνειαν libri omnes] αἰτεῖται, sed sine expos. [ᾰ]

[Εὐδρανὴς, ὁ, ἡ, Strenuus. Sine interpretatione ponit Photius s. gramm. in Bachmanni Anecd. vol. 1, p. 239, 11. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 90, A : Καταδεῖξαι παρθένον εὐδρανῆ καὶ φιλόξενον. Ubi male vertitur Pulchram, videturque vertendum Beneficam potius quam Strenuam, quum de Rebecca dicatur potum præbente Isaaco. Sic dicuntur εὐεργὴς et εὐέργεια. Quanquam ne altera quidem signif. aliena, qua idem ponit ib. p. 332, A : Τὸ τῆς διανοίας εὐδρανὲς καὶ πρὸς πᾶν ὁτιοῦν τῶν ἀγαθῶν ἑτοίμως ἔχον· et improprie 316, B : Πλὴν ὁ νόμος οὐκ εὐδρανὴς, ubi Firmam vertit interpres. L. Dindorf.]

[Εὔδραπα, urbs Mesopotamiæ, ap. Ptolem. 5, 18. Sic enim cod. Coisl. ap. Montef. p. 710 pro Εὐδράπα.]

[Εὐδρᾱπέτευτον ἀνδράποδον, Facile aufugiens mancipium, Andreas Hierosol. p. 43. Maius.]

[Εὐδράω.] Εὐδρᾷν quidam conjunctim scribunt ut εὐποιεῖν, afferentes ex Aristot. Eth. 8, [13] : Οἱ γὰρ δι' ἀρετὴν φίλοι ὄντες, εὐδρᾷν [recte εὖ δρᾷν ap. Sylb.] ἀλλήλοις προθυμοῦνται, Benefacere, Beneficiis afficere.

Εὐδρομέω, Bene curro, Agilis et pernix sum cursu, Epigr. [l. in Ἐνδρομέω citato] : unde part. εὐδρομοῦντες. [Plut. Philop. c. 18 : Ὥσπερ ἀθλητὴν εὐδρομοῦντα. Menander ap. Stob. Fl. App. vol. 4, p. 13 : Ὁ μὲν λόγος σου καὶ κατ' ὀρθὸν εὐδρομεῖ.] Bud. εὐδρομεῖν interpr. Inoffenso cursu progredi, ex Greg. Π. φιλοπτωχίας afferens, Κἂν εὐδρομῶσι τὴν γλῶτταν ἐν τοῖς ἀτόποις λόγοις καὶ δόγμασι. [Philostr. Imag. 1, p. 807 fin. : Ὁ

μὲν οὖν ἆθλος εὐδρομήσει τῷ Πέλοπι. « Restituendum Iamblicho V. P. § 51 (ubi vulgo εὐδραμεῖν, in cod. Ciz. εὖ δραμεῖν). Sext. Emp. p. 640, 12 : Οὐκ ... εὐδρομεῖ ἡ τοῦ τόπου κατάληψις. » Hemst. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 67, A init. : Εὐδρομεῖν καθ' ὑδάτων. Theodor. Stud. p. 182, B : Πάντες αὐτῶν εὐδρομοῦσι. Schol. Thuc. 3, 42 : Ὀρθοῖτο) διοικοῖτο καὶ εὐδρομοίη ἡ πόλις. In inscr. lat. Mediolanensi apud Orell. Inscr. n. 2169, ab utroque latere ascriptum EYΔPOMI, cui EYΨYXEI et EYΘYMEI similiter usurpata confert Orell. L. Dind.]

[Εὐδρομία, ἡ, Celeritas. Hippocr. Epist. p. 1276, 54 : Τοῦ πλοῦ τὴν εὐδρομίην.]

Εὐδρομίας, ὁ, i. q. εὔδρομος. Eratosth. ap. Plut. [Mor. p. 981, D] : Εὐδρομίην, χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθύν.

[Εὐδρόμιος, ὁ, Eudromius, n. viri ap. Morell. Bibl. Manuscr. p. 229. L. Dind.]

Εὔδρομος, ὁ, ἡ, Qui bene currit, Celer, ut εὔδρ. ἵππος. Quidam Tolutarem ex Seneca interpr., quod tollat celeriter pedes. [Galen. vol. 12, p. 377, B : Εὔδρομον τὴν κίνησιν ἐργάζεσθαι. Hemst. Orph. H. 7, 6 : Εὔδρομε, de Sole; 35, 6, de Diana; 57, 2 : Εὔδρομον ὁρμῇ, de Amore; 16, 9 : Νηῶν εὔδρομον ὁρμήν. De equis Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 257, 25, Pollux 1, 194, 196. Greg. Nyss. vol. 1, p. 633, A : Ἵππῳ ὁμοιοῦται διὰ τὸ εὔδρομον.] Et metaph. ap. Gregor. : Εὔδρ. ἡμῖν ὁ λόγος, Inoffensus, Bene procedens, Bud. [Aretæus p. 107, 3 : Τροφαὶ λεπταὶ, εὔδρομοι. Plut. Mor. p. 715, E : Θερμαντικὸς γὰρ ὢν τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος ὁ οἶνος εὔδρομον τὸ σῶμα ποιεῖ καὶ πόρους ῥήγνυσι φαντασιῶν. Theod. Stud. Iamb. p. 608, νη', 2 : Σταυρὸς μοναστῶν εὔδρομος σωτηρία. Nicet. Chon. p. 24, D : Ἀχαλινώτῳ καὶ εὐδρόμῳ γλώσσῃ. Niceph. Greg. Hist. 1, p. 7, E : Εὔδρομα τὰ Λατίνων ἐχώρει. Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 160, 4 : Κλωστῆρα στρεπτᾶς εὔδρομον ἁρπεδόνας. || Qui facile percurri s. In quo facile curri potest. Max. Tyr. Diss. 26, 2 : Ὄρη εὐδρομώτατα. Pollux 1, 186 : Χωρία εὔδρομα. || Bonis curriculis s. ambulacris instructus, epitheton urbis in epigr. Anth. Pal. App. 336, 4 : Εὔστοον, εὐρυάγυιαν, ἔὔδρομον, εὐλοέτειραν. Sic enim Buttmannus pro ΘΡΙΔΟΜΟΝ, quod esse in lapide dicitur. L. Dind.]

[Εὔδρομος, ὁ, Eudromus, n. viri, in numo Chersonesi Tauricæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 346, ubi EYΔPOMO. Philosophi Stoici, ap. Diog. L. 7, 39. Nuntii fictum a celeri cursu ap. Longum Past. 4, 5. L. D.]

[Εὐδρόμως, Celeriter. Nicet. Eugen. 7, 149 : Ὁλκάδα ... πλέουσαν εὐδρ. Boiss. Figurate Theophan. Nicæn. Epist. p. 68, 20 : Ἵνα καὶ τὸν παρόντα βίον εὐδρ. διανύσητε. Hase.]

[Εὔδροσος, ὁ, ἡ, Roscidus, Rorulentus. Eur. Iph. A. 1517 : Εὔδροσοι παγαὶ πατρῷαι. Aristoph. Av. 245 : Ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε. Pollux 1, 228, κήπους. « Const. Manass. Chron. p. 127. » Boiss. Forma soluta Oppian. Cyneg. 2, 352 : Βρώμην ... ἐὔδροσον.]

Εὔδρως [Εὐέδρως] Hesychio εὐθέτως, βεβαίως.

[Εὐδύνατος, ὁ, ἡ, Valde potens. Orph. H. 28, 20, Πλούτων· 32, 1, Νίκη· 73, 2, Λευκοθέην· 75, 6 : Νόου εὐδυνάτοιο· 10, θεαί· 76, 5, λογισμός· 83, 1, Κρόνος· Arg. 17 : Βριμοῦς εὐδυνάτοιο. ὕᾶ]

Εὐδυσώπητος, ὁ, ἡ, Qui facile pudore afficitur, confunditur, levi de causa verecundatur; Facile exorabilis. [Plut. Mor. p. 528, E.]

Εὐδυσωπήτως, Facile erubescendo, Cum erubescentia, verecundatione, quam res levis affert.

[« Εὕδω, δήσω, Dormio seu Cubo. Hom. Il. (B, 24) : Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. » HSt. Ms. Vind. Ib. 2 : Εὖδον παννύχιοι. Et alibi. Æsch. Ag. 337 : Ἀφύλακτον εὐδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην. Herodot. 1, 209. De concubitu Hom. Il. Ξ, 334 : Εἴ τις νῶι θεῶν εὕδοντ' ἀθρήσειε. Theognis 1063 : Ξὺν ὁμήλικι πάννυχον εὕδειν. Aristoph. Nub. 12. Rarius in prosa Atticorum, ut ap. Xen. Cyn. 5, 11, Plat. Conv. p. 203, B : Ἥδεν, et alibi. Cum accusat. Hom. Od. Θ, 445 : Ὁππόταν αὖτε εὕδῃσθα γλυκὺν ὕπνον. Eur. Herc. F. 1014 : Εὕδει ὕπνον οὐκ εὐδαίμονα. Et alibi. Theocrit. 24, 7 : Εὕδετε γλυκερὸν καὶ ἐγέρσιμον ὕπνον. Cum dat. Soph. OEd. T. 65 : Οὐχ ὕπνῳ γ' εὕδοντά μ' ἐξεγείρετε. Cum adj. Antipater Anth. Pal. 9, 418, 1 : Εὕδετε μακρά. || De mortuo Hom. Il. Ξ, 482 : Ἱρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ. Soph. OEd. C. 621 : Οὔμὸς εὕδων καὶ κεκρυμμένος νέκυς. Antipater Sidon. Anth. Pal. 7, 29 et 30. Conf. Mosch. Id. 3, 111. || Figuratius Quiesco, Cesso. Hom. Il. E, 524 : Ὄφρ' εὕδησι μένος Βορέαο. Pind. Isthm. 6, 17 : Παλαιὰ εὕδει χάρις. Alcman. ap. Apoll. Lex. H. v. Κνώδαλον : Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαὶ κτλ. Simonid. ap. Dionys. De comp. vv. p. 223 R. : Εὕδε βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν. Æsch. Ag. 566 : Εὔτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών. Soph. fr. Tymp. 1, 3 : Ὑπὸ στέγῃ πυκνῆς ἀκούειν ψακάδος εὐδούσῃ φρενί. Æsch. Eum. 104 : Εὕδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Eur. Suppl. 1148 : Οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει· El. 41 : Εὕδοντ' ἂν ἐξήγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος φόνον. Et alibi. Lycophr. 1363 : Πῦρ εὖδον ἤδη τὸ πρὶν ἐξάπτων φλογί. Callim. fr. 273 : Τί δάκρυον εὖδον ἐγείρεις; Plat. Phædr. p. 267, A : Τισίαν δὲ Γοργίαν τε ἐάσομεν εὕδειν. Prov. Εὕδοντι δ' αἱρεῖ κύρτος vel κύρτος αἱρεῖ ap. parœmiographos, Hesych. et Photium, qui scribit : Παροιμία· καθεύδουσι γὰρ καθέντες τοὺς κύρτους. Παρὰ τοῦτο ἐποίησε Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις· Εὕδοντι δ' αἱρεῖ πρωκτός.]

[Εὔδωνος, ὁ, Heudonus, fl. Trallium, urbis Lydiæ, dictus a Curetibus, qui jussu oraculi in Cariam profecti, in ripis ejus somnum cepissent. Etym. M. p. 389, 55. Plinius N. H. 5, 28, 108 : « Alluitur (urbs Trallis) Eudone amne. » Fortasse igitur peccatur apud alterutrum in terminatione nominis. L. Dind.]

[Εὐδώρειος, α, ον, Eudoreus, adj. ab n. pr. Εὔδωρος, ut videtur, in inscr. Anaph. apud Bœckh. vol. 2, p. 380, n. 2477, 11. L. Dind.]

[Εὐδώρη, ἡ, Eudora, Nereis, ap. Hesiod. Theog. 244. Filia Oceani et Thetyos, ib. 360. Hyas ap. eund. in fr. ap. schol. Arati Phæn. 172. L. D. Ad quem l. conf. Letronnium in *Journ. des Sav.* 1823, p. 486. Hase.]

[Εὐδώρητος, ὁ, ἡ. Oppian. Hal. 4, 359 : Τοὺς δ' ὀδμή τε φίλη ... φορβή τ' εὐδώρητος ἐφέλκεται, Pabulum benigne præbitum.]

[Εὐδωρία, ἡ, Profusa largitio. Const. Imp. Or. ad coet. SS. c. 8 : Μεγαλοψύχως τε καὶ πεφεισμένως, μεταξὺ φειδωλίας τε καὶ εὐδωρίας. Hase.]

[Εὔδωρος, ὁ, ἡ, Munificus, Uber. Oppian. Hal. 2, 39, ἄρουρα. Eust. Opusc. p. 3, 68 : Δῶρον ... εὔδωρον καὶ ὠφελήσιμον. Paul. Sil. Descr. Soph. 920 : Εὐδώροισι θεοῦ ἀρωγαῖς.]

[Εὔδωρος, ὁ, Eudorus, f. Mercurii et Polymelæ, Hom. Il. Π, 179. Niobæ, ap. sch. Eur. Phœn. 159. Alii in numo Cnidio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 340, et Rhodio *Suppl.* vol. 6, p. 603, et Smyrnæo *Descr.* vol. 3, p. 194, et in inscriptionibus. Philosophos tres hujus nominis v. ap. Fabric. in B. Gr. De fure Hesych. : Εὐδώρου σέλας· ἱερόσυλος ὁ Εὔδωρος. L. D.]

[Εὐδωσὼ, ἡ Ἀφροδίτη ἐν Συρακούσαις, Hesych.]

[Εὐέανος, ὁ, ἡ, Qui pulchram vestem habet. Moschus 4, 75, Δημήτηρ. Maxim. Καταρχ. 477 : Εὐεάνου Αἰτωλίδος· 562, Ἀφροδίτης.]

[Εὐέγκαυστος, ὁ, ἡ, Facile incendendus. Phurnut. De nat. d. c. 32, p. 227 : Τυγχάνει δὲ (laurus) καὶ εὐέγκαυστός τις οὖσα. Struv.]

[Εὐέγρετος, ὁ, ἡ, Facile expergefaciendus. Hierocles Pyth. p. 70 Lond. Schneid.]

[Εὔεδνα, ἀγλαΐα, gl. Hesychii obscura.]

Εὔεδρος, ὁ, ἡ, Cui facile insidetur, ut ἵππος, Cui facile ἐγκάθηται ὁ ἱππεύς, Bud. ex Xen. [Eq. 1, 12. Philo vol. 1, p. 21, 4 : Ἵππος τὰ νῶτα κοιλάνας εὖ μάλα πρὸς τὸ εὔεδρον.] Suid. καθέδραν εὔεδρον exp. ἀσφαλῆ, βεβαίαν [in hoc ex. : Ὁ δὲ ἐπὶ τῶν νώτων ἐκάθισε καθέδραν εὔεδρον καὶ ἐχυράν. Ubi active potius dicitur, Bonam sedem s. Bonas sedes tenens. Epitheton deorum ap. Æsch. Sept. 95 : Ἰὼ μάκαρες εὔεδροι, ἀχμάζει βρετέων ἔχεσθαι. Conf. 319. || Bona transtra habens. Theocrit. 13, 21 : Εὔεδρον ἐς Ἀργώ. Conf. Εὐκάθεδρος. || Faustam sedem habens, de avibus, Ælian. N. A. 16, 16 : Ὄρνιν οὐκ εὔεδρον. || Bene fundatus. Apollod. Poliorc. p. 23, 9 : Σφῆνες ἐγκείσθωσαν, οἳ βαστάζουσιν αὐτὴν (τὴν χελώνην) εὔεδρον. || Bene collocatus. Dionys. De comp. vv. p. 40, 11 : Εἴ τι δύσεδρόν ἐστιν (in ædificando), εὔεδρον ποιῆσαι· 42, 4 : Εἴ τι δεῖται μετασκευῆς ὄνομα ἢ ῥῆμα, ὡς ἂν ἐναρμονιώτερόν τε καὶ εὐεδρότερον γένοιτο.]

[Εὐέδρως, Hesychio εὐθέτως, Apposite, eidemque et Photio et Zonaræ βεβαίως, Firmiter.]

[Εὐέθειρα, ἡ, Quæ pulchris est capillis. Anacreon ap. Hephæst. p. 19, κούρα.]

[Εὐείδεια, ἡ, Formositas. Cornut. De nat. d. c. 15, p. 163 : Καὶ εὔμορφοι δὲ λέγονται εἶναι (Charites) διὰ τὸ εὐείδειαν καὶ πιθανότητα χαρίζεσθαι. L. Dind.]

Εὐειδὴς, ὁ, ἡ, Formosus, Pulcer. [Scitus, Decorus, Speciosus, Elegans add. Gl. Hom. Il. Γ, 48 : Γυναῖκ' εὐειδέα. Hesiod. Theog. 250, Γαλάτεια. Theognis 1002, Λάκαινα κόρη. Pind. Isthm. 7, 28 : Ἄλοχον εὐειδέα. Æsch. Pers. 324, ἀνήρ. Eur. Alc. 172 : Χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν· Hel. 1540 : Εὐειδεῖς μὲν, αὐχμηροὶ δ' δρᾶν. Aliique poetæ similiter. In prosa Herodot. 3, 1 : Θυγάτηρ κάρτα μεγάλη τε καὶ εὐειδής· 3 : Ὡς εἶδε τῇ Κασσανδάνῃ παρεστεῶτα τέκνα εὐειδέα τε καὶ μεγάλα. Xen. Comm. 3, 11, 4. Anab. 2, 3, 3 : Τοὺς εὐοπλοτάτους ἔχων καὶ εὐειδεστάτους τῶν αὐτοῦ στρατιωτῶν.] Plato [Reip. 6, p. 494, C : Εὐειδὴς καὶ μέγας. Superlat. 7, p. 535, A.] Crit. [p. 44, A] : Γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδὴς, quod Cic. interpr. Femina pulcritudine eximia. [Eust. ad l. Hom. : Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διαφορὰν ἔχει τὸ εὐειδὴς καὶ τὸ θεοειδὴς, εἴπερ ἀνδράσι μὲν τὸ θεοειδὲς, γυναιξὶ δὲ τὸ εὐειδὲς ἐπιλέγεται· καὶ ὅτι διαφέρετον κατὰ τοὺς παλαιοὺς εὔμορφος καὶ εὐειδής· εὔμορφος μὲν γὰρ ἡ εὐπρόσωπος, εὐειδὴς δὲ ἡ κατὰ πᾶν τὸ ἐκτὸς καλὴ καὶ, ὡς εἰπεῖν, εὖ ἔχουσα φυῆς, ὅπερ ἐστὶ περικαλλὴς ἐν συμμετρίᾳ μελῶν καὶ μερῶν. Conf. id. ad Π, 181, Ammon. p. 61, Eran. Philo p. 167, Thomas p. 381. Sine discrimine Hesych. : Εὐειδέα, εὔμορφα. V. quæ dicemus in Μορφή. Contra Aristot. Poet. c. 25, p. 1461, 14 : Τὸ γὰρ εὐειδὲς οἱ Κρῆτες εὐπρόσωπον καλοῦσιν, quod vertendum esse, εὐειδεῖς apud Cretenses dici eos qui apud alios εὐπροσώπους, dicemus in Εὐωχέομαι. Pollux 5, 83 : Εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως ἔχει τὸ σῶμα ... εὔχρουν, εὐειδὲς, πολυειδές. Ubi item ad faciem, non ad figuram referri videtur. De loco Aristid. vol. 1, p. 358 : Προϊὼν ὁ ποταμὸς παραρρεῖ χωρίον ἕτερον, ἔμβασιν ... ἔχον παγκάλην καὶ μάλα εὐειδῆ. L. D. Adv. Εὐειδῶς lectio vitiosa pro ἀηδῶς ap. Achmet. Onirocr. p. 235, 28 : Εἰ δὲ εὐειδῶς ἦδε. Recte interpr., Injucunde. Hase.]

Εὐείκαστος, ὁ, ἡ, Conjectu facilis : εὔκολος εἰς τὸ εἰκασθῆναι, Hesych. [Ptolem. Tetrab. p. 155, 7 : Εὑρετικοὺς, εὐεικάστους, Solertes in inventione et conjecturis. Hase.]

[Εὐεικτέω.] Εὐεικτεῖ Hesych. [per errorem] affert pro εὐρωστεῖ, ὑγιαίνει. Quo signif. alioqui εὐεκτεῖ dicitur, παρὰ τὸ εὖ ἔχειν.

Εὔεικτος, ὁ, ἡ, Facile cedens, Obsequens, Morigerus. [Alex. Aphr. Probl. 2, 23 : Τὰ εὔεικτα, διὰ τὸ τῆς οὐσίας μαλακὸν ὑπείκοντα τῷ ποιοῦντι. Dio Cass. 69, 20 : Πρᾷον, εὔεικτον. L. D. Theod. 4, 437. Polemo p. 302. Wakef. Cyrill. Al. In c. 45 Jesaiæ p. 610 : Δώσω αὐτοῖς καρδίαν σαρκίνην, τουτέστι τρυφεράν τε καὶ εὔεικτον. Suic. Eust. Opusc. p. 246, 46 : Καρδίαν σαρκίνην, εὔεικτον θεῷ τῷ γράφοντι ... Greg. Nyss. vol. 1, p. 129, B : Τὸ μαλακόν τε καὶ εὔεικτον. Maximus Conf. vol. 2, p. 57, D : Λόγον εὔεικτον εἰς σαφήνειαν. Comparativo schol. Oribasii p. 121 ed. Mai. L. D. Rhett. Gr. vol. 7, Prolegomena 2 εἰς εὑρέσεις : Τὸ τῶν ἀκροατῶν εὔεικτον καὶ πειθήνιον. Walz. Εὐπειθῆ int. Hesych., εὐπειθὲς, καλῶς εἶκον Photius s. Etym. M.]

Εὐείκτως, Cum prompto obsequio, Prompte. [Etym. M.]

[Εὐείλητος, ὁ, ἡ, Bene volutus vel Facile volvendus. Eust. Il. p. 1056 extr. : Οὖλοι τάπητες ἢ οἱ δασεῖς ... ἢ εὐείλητοι καὶ εὔκλωστοι, ὅθεν καὶ οὐλη θριξ, ἢ καὶ ἄλλως εὐείλητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα. Dubitasse videtur Eust. quomodo intelligendum esset quod in schol. ponitur, εὐειλήτων διὰ μαλ., ἀφ' οὗ καὶ οὐλόθριξ.]

Εὔειλος, ὁ, ἡ, Apricus, Ad apricandum aptus : ut χωρίον, Eust. i. q. εὐήλιον [Od. p. 1573, 45, e Lex. rhet. Chœrobosc. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 210, 6. Epimer. Hom. ibid. vol. 1, p. 303, 19. Eurip. Phœn. 675 : Ἅ νιν εὐείλοισι δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς. Ita Musgravius. Libri εὐηλίοισι vel similiter, quod voc. v. Eodem modo variatur ap. Aristot. H. A. 8, 12 : Ἐν εὐείλοις χωρίοις. Suid. : Εὔειλος τόπος, ὁ θερμός· Etym. M., ὁ εὐάερος, παρὰ τὸ εἴλη, ὃ σημαίνει τὴν θερμασίαν. Hesych. : Εὔελον, εὐήλιον. Εὔειλον Dawes. Misc. cr. p. 273=503. Photius : Εὔειλος (cod. εὔηλος), εὐήλιος, Ἀριστοφάνης.]

Εὐειμᾰτέω, Bene et eleganter indutus s. vestitus sum. Aristot. Rhet. [ad Alex. init.] : Εὐειματοῦσα ἡ ἕξις τοῦ σώματος, Habitus corporis vestibus pulcris exornatus. [Εὐιματέω, ap. Titum Bostrens. Expos. in S. Luc. p. 817 : Εὐιματεῖν ἐσπούδαζε, ab Suicero cit., scrib. εὐειματεῖν, ut scribitur ap. Cyrillum Al. vol. 1, part. 1, p. 317, C. Recte ap. Sotadem Stob. Fl. vol. 1, p. 420 : Ἂν εὐιματῇς, in codice utroque, quanquam ab altera manu, scriptum εὐειματῇς. Antiatt. Bekk. p. 95, 32 : Εὐειματεῖν, Ἀντιφάνης Ἀφροδισίῳ.]

Εὐείμᾰτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐείμων, opp. τῷ δυσείματος. [In Ind. :] Εὐιματωτάτους vocat Milesios Maxim. Tyr. [3, 10, p. 44] a cultus elegantia, teste Erasmo Adag. [In edd. est εὐειμονωτάτους.] Dicitur igitur εὐίματος, Pulcris et elegantibus indutus vestibus.

[Εὐειμονέω, Bene vestitus sum. Cyrill. Al. Or. Pasch. 5, p. 45 : Τοῖς ἄλλοις ἅπασι, παρ' οἱσδηποτοῦν ὁ τῶν πανηγύρεων τιμᾶται νόμος, εὐειμονεῖν ὡς ἔνι λίαν ἐσπούδασται. Suic. Eust. Od. p. 1783, 18.]

Εὐείμων, ονος, ὁ, ἡ, Bene et eleganter vestitus, opp. τῷ ῥάκια ἠμφιεσμένῳ a Themistio [Or. 19, p. 231, C], Bud. [Priscus Legat. p. 190, 15 ed. Bonn. : Εὐείμων τε ὤν. Hase.] Pro quo Hom. dicit εὖ εἱμένος [Od. O, 330. Æsch. Pers. 181 : Δύο γυναῖκ' εὐείμονε. Ap. Hesych. Εὔσπολον, εὔειμον, pro εὐείμονα, nisi neutro dictum fuit εὔσπολον. Parum enim verisimile formam εὔειμος exstitisse. V. Εὐείματος.]

Εὔειρος, ὁ, ἡ, Bonam habens lanam. Hippocr. Π. ἀφόρων [p. 679, 25] dicit, Ἐν εἰρίῳ Μιλησίῳ μαλλῷ ὡς εὐειροτάτῳ. [Id. p. 666, 41 : Ἐρίῳ εὐειροτάτῳ. Soph. Tr. 677 : Ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκῳ. Sic enim librorum scripturam εὐείρῳ correxit Valck. Leonid. Tar. Anth. Pal. 7, 657, 2 : Αἶγας κεὐείρους ἐμβατέοντας ὄϊς. Photius : Εὔειρον, εὐέριον.] Εὔιρον, Hesych. πρόβατον μαλακόν : pro quo scrib. potius εὔειρον, Bonam habens lanam. [De forma accusativi plur. εὔειρας, quæ, si certiorem haberet auctoritatem, adhiberi posset defendendæ apud Sophoclem formæ εὔειρος, cui εὔερος substituebant Lobeck. ad Soph. Aj. 801, Elmslej. in Add. ad Eur. Heracl. 693, v. in Ἐτήρ. L. Dind.]

Εὐείσβολος, ὁ, ἡ, Ingressu facilis, Ingressum facilem habens, ut εὐείσβ. χώρα, quæ et εὐέμβολος, usitatius [Sic Æneas Poliorc. c. 16. Seager. || Εὐείσβολον στόμα λιμένος, Strab. 17, p. 792. Hemst.]

Εὐέκβᾰτος, ὁ, ἡ, Egressu facilis. Hippocr. De victu in m. ac. : Ἐς εὐέμβατον, καὶ ἐς εὐέκβατον.

[Εὐέκκαυτος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Galen. De pot. simpl. 1, vol. 2, p. 3, 34 ed. Ald. Struv.]

Εὐέκκρῐτος, ὁ, ἡ, Excretu facilis, Qui facile excernitur. Athen., de pomis : Τῶν δὲ πεπόνων εὐχυλότερα μὲν εἶναι τὰ γλυκέα, καὶ εὐεκκριτώτερα διὰ τὸ στύψιν μὴ ἔχειν. Sæpius ap. eum legitur. [2, p. 54, B; 62, F; 64, C; 7, p. 308, D; 309, B. Hemst. Xenocr. De aquatil. § 33, 35, 37 Cor. Boiss. Galenus vol. 6, p. 503, 15, et 822, 9 : Εὐέκπλυτον (quod v.) καὶ εὐέκκριτον. Id. vol. 19, p. 660, 14, de calculis : Μικροὶ εὐέκκρ. et vol. 14, p. 569, 4 : Πάντα εὐέκκριτα καὶ εὐανάγωγα ποιεῖ. Hase. Philumenus Oribasii p. 67 ed. Mai.]

[Εὐέκλαμπρος, ὁ, ἡ, Bene lucens, splendens, Lucidus, Splendidus. Heliod. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 123, v. 168 : Εὐειδὲς, εὐέκλαμπρον, ἀστραπήχροον. L. Dind.]

[Εὐέκνιπτος, ὁ, ἡ, Facile eluendus. Pollux 1, 44, βαφή.]

Εὐέκπλῠτος, ὁ, ἡ, Qui facile elui potest, eluitur, ut βαφὴ, Pollux 1, c. 4 [§ 44], quæ et εὐέκνιπτος, εὐέκρυπτος, ἐξίτηλος. [Active εὐέκπλυτον, Quod probe abluit. Hippocr. p. 385, 5 : Τὸ τῆς πτισσάνης γλίσχρασμα εὐέκπλυτον· dicitur Ptissanæ viscositas abluendi facultate ac bonitate prædita; ubi τὸ εὐέκπλυτον scribit Galen. ad ventrem subducendum esse idoneum, ubi ciborum reliquiæ in via restitant, aut tardiorem habent exitum. Foes. Idem voc. signif. passiva reddendum videtur Theophr. De odor. 39 : Τὰ δ' ἄνθινα πάντα ἀσθενῆ ... Ἀνάλογον δὲ τῇ ἀσθενείᾳ καὶ τὸ εὐέκπαντα εἶναι καὶ ὅλως εὐδιάπνευστα, ubi εὐέκπαυτα cod. Vat. 1302, εὐέκπνευστα Schneiderus in Lex., rejecta, quam in ed. Theophr. receperat, conjectura Turnebi εὐπέπαντα. Sed non magis locum habet εὐέκπνευστα, sequente,

quod nihil differt, εὐδιάπνευστα. Neque εὐεκποίητος, quod alioqui commendatum videri posset loco Athenæi in h. v. citandi, ubi cum eodem illo εὐδιάπνευστος conjungitur, aptum hic foret. L. Dind. V. Εὐέκκριτος.]

[Εὐεκποίητος, ὁ, ἡ, Facile eliminandus. Athenæus in Matthæi Med. p. 3 : Εὔπεπτον καὶ καθόλου εὐμετάβολον τὴν τροφὴν προσφέρονται, ἔτι δὲ εὐδιάπνευστον καὶ εὐεκποίητον. L. Dind.]

[Εὐεκπόρθητος, ὁ, ἡ, Facile expugnandus. Comparativo Apollon. Lex. p. 90, v. Ἀλαπαδνότεροι.]

[Εὐέκπτωτος, ὁ, ἡ, Qui facile excidit fine, vel ausis. Ptol. Tetrab. p. 161, 5 : Ἀποτευκτικοὺς καὶ εὐεκπτ. Hase.]

[Εὐεκπύρωτος, ὁ, ἡ, Facile incendendus, calefaciendus. Strabo 12, p. 579, de terra. Eust. Il. p. 346, 25. ῠ]

[Εὐέκρυπτος, ὁ, ἡ, Facile eluendus. Pollux 1, 44, βαφή.]

Εὐεκτέω, Sum corpore bene habito, Bona corporis habitudine sum, opp. τῷ καταμαραίνομαι. Cebes in Tab. [p. 76 Cor.] : Ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι; Utitur et Basil. sæpe. [Dio Chrys. vol. 2, p. 36 : Οἱ μεγάλῃ νόσῳ χρησάμενοι, ταχὺ δ' ἀνασφήλαντες, πολλάκις εὐέκτησαν. Stob. Fl. vol. 1, p. 328 : Τρίβωνα ῥυπαρὸν ἀμπεχόμενον εὐεκτεῖν. Proverb. 17, 22 : Καρδία εὐφραινομένη εὐεκτεῖν ποιεῖ. Greg. Nyss. vol. 1, p. 142, C : Ὅταν εὐεκτῇ (τὸ σῶμα). Eust. Opusc. p. 121, 88 : Εἰς ψυχὴν εὐεκτεῖν ἐθέλων. De arboribus Plut. Mor. p. 909, C : Ὅταν ἢ ζῷον ἢ δένδρον εὐεκτῇ καὶ παχύνηται. L. D. Galen. vol. 6, p. 775, 1 : Εἰ τὸ ζῶον εὐεκτοῦν εἴη. Id. ib. 810, 6 et 665, 2 : Εὐεκτοῦντες· 2, p. 104, 2 et 6, p. 776, 4 : Ἐπὶ τῶν εὐεκτούντων ζώων· 14, p. 568, 9 : Τὰ περὶ τὴν φωνὴν εὐεκτεῖν, et alibi sæpe. Interdum bonum perfectumque habitum distinguit a sanitate, i. e. absentia morbi, velut vol. 6, p. 839, 12 : Ὑγιεινὸν, οὐ μὴν εὐεκτοῦν. Hase.]

Εὐέκτης, ὁ, Qui est corpore bene habito, bona corporis habitudine est. Diog. L. de Socr. [2, 22] : Ἐπεμελεῖτο δὲ σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. [Polyb. 3, 88, 2 : Τοὺς δὲ λοιποὺς εὐέκτας παρεσκεύασε. Rufus p. 225 Matth. : Ἐπὶ ἀνδρῶν νέων εὐεκτῶν· et ib. 226. Schol. Aristoph. Av. 1555 : Ἦν δὲ τὸ σῶμα εὐεκτής. Sic enim ibi male positus accentus. || Etym. M. et Gud. interpretantur etiam ὁ πλούσιος, Dives. L. Dind.]

[Εὐεκτία, ἡ, i. q. εὐεξία. Archytas Stobæi Fl. vol. 1, p. 41, ubi cod. A εὐεξίας, cui alterum superscribit. Sine var. ib. p. 43.]

Εὐεκτικὸς, ἡ, ὸν, itidem Qui bona habitudine est. [Plat. Leg. 3, p. 684, C : Εὐεκτικά τε καὶ ὑγιῆ σώματα ἀπεργάζεσθαι.] Aristot. : Τὰ δὲ ἀκρωτήρια τοῦ σώματος ἰσχυρώτερα [ἰσχυρότερα] καὶ λιπαρώτερα καὶ εὐεκτικώτερα τοῦ ἄῤῥενος, Habitiora sunt. [De gen. an. 2, 7.] Idem, Σὰρξ ὑγροτέρα καὶ ἁπαλωτέρα, οὐκ εὐεκτικὴ σφόδρα οὐδὲ πιμελώδης· De gen. anim. 1, [25, 9] : Εὐεκτικοὶ ὄντες καὶ γενόμενοι πολύσαρκοι· Eth. 5, [11] loquens de ἀδικεῖσθαι et ἀδικεῖν, addit, Τὸ μὲν γὰρ ἔλαττον, τὸ δὲ, πλεῖον ἔχειν ἐστὶ τοῦ μέσου· ὥσπερ ὑγιεινὸν μὲν ἐν ἰατρικῇ, εὐεκτικὸν δὲ ἐν γυμναστικῇ· ut εὐεκτικοὶ dicantur Qui corpore sunt bene habito et bene curato more athletarum. [V. Εὐεξία. Eust. Opusc. p. 198, 6 : Ὑφορώμενόν μὴ καὶ σφαλείη ὁ παῖς βασιλεὺς τῷ ὑπερλίαν εὐεκτικῷ τοῦ μεγαλοφυοῦς.] Unde et Plaut. Pugilice atque athletice valere, Pancratice atque athletice valere. Terent. Eun. dicit, Si qua habitior paulo, pugilem esse aiunt. Gell., Equum nimis strigosum et male habitum, sed equitem ejus uberrimum et habitissimum viderunt. || Bonæ habitudinis in corpore efficiens, seu, ut Bud. interpr., Bonæ valetudinis efficiens. Aristot. Eth. [5, 1] : Καὶ τὸ εὐεκτικὸν τὸ ποιητικὸν πυκνότητος ἐν τῇ σαρκί· 6 : Τὰ ὑγιεινὰ καὶ τὰ εὐεκτικά. Quibus addit Bud. et hoc ex Alex., Εὐεκτικὸς, εὐεξίας ποιητικὸς, ut ὑγιεινὸς ὑγιείας.

Εὐεκτικῶς, Corpore bene habito, Firmo corporis habitu : σχετικῶς, Suid. [Photius et Zon. p. 923. Hierocl. In Pythag. p. 186. L. Dind.]

Εὐεκτὸς, ὁ, ἡ, [Habitus, Gl., et ὁ καλῶς ἠγμένος, λιπαρὸς, Nitidus, de qua interpr. v. in adv.] Qui bene habito corpore est, Strenuus, VV. LL. ex Plat. [Apud quem non hoc est, sed εὐεκτικός. Schol. Eur. Hipp. 108 : Τοῦ καμάτου εὐεκτότερα ποιοῦντος τὰ σώματα. L. D. Galen. vol. 6, p. 664, 6 : Τῶν ἀγρίων ὄνων, ὅσοι γ' εὔεκτοι καὶ νέοι. Hase. || Adv. Εὐεκτῶς, quod est in schol. brev. Hom. Il. K, 577 : Λίπα) λιπαρῶς ἢ εὐεκτῶς, coll. Etym. M. v. Αἰπαρεῖν p. 566, 49, videtur scribendum ἐκτενῶς, quanquam λιπαρὸς et εὐεκτὸς conjunguntur etiam in gl. supra citata. Apud Hesychium quod est εὐεικτῶς, σχετικῶς, εὐεκτῶς scribendum putabat Valck. Ap. Suidam, Zon., Cyrillum est εὐεκτικῶς. Ap. eund. Hesych. in gl. : Εὐκτέως, ὑγιῶς, Bast. ad Greg. p. 922 cum Kustero et Toupio Emend. vol. 3, p. 239, 523, restituebat εὐεκτῶς, ut est ap. Zonar. p. 923 et Cyrillum Tittmanni, quum ex suo Is. Vossius proferat εὐκτῶς et εὐκταίως cum interpr. ὑγιῶς, quemadmodum εὐκταῖον Photio est ὑγιὲς, ut librariorum aut grammaticorum error subesse videatur. L. Dind.]

Εὐέκφορος, ὁ, ἡ, Mulier quæ uterum ad exactos menses perfert, et maturum parit, ῥᾳδίως κυοφοροῦσα, καὶ τελεσφοροῦσα. V. Bud. Comm. p. 412, ubi et Aristot. locum affert, in quo hac voce utitur [H. A. 7, 4]. Signif. autem verbi ἐκφέρω, quam sequitur hoc comp., habes eorund. Comm. p. 406.

[Εὐέλαιος, ὁ, ἡ, Olei ferax. Strabo 5, p. 243; 14, p. 684. Hemst.]

[Εὐέλατος et Εὐέλαστος, ὁ, ἡ, pro εὐήλατος, legitur ap. Hesych. in Εὐήλατος et Εὔηρες.]

[Εὐέλγεια, ἡ, πόλις. Ἑκαταῖος Περιηγήσει. Ὁ πολίτης Εὐελγεὺς, Steph. Byz.]

Εὐέλεγκτος, ὁ, ἡ, Qui facile reprehendi s. redargui potest, Qui facile refelli potest. Et εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι [ap. Plat. Ep. 7, p. 343, C], Qui facile deprehendi potest a sensibus et probari. [Theæt. p. 157, B : Εὐέλεγκτος ὁ τοῦτο ποιῶν. Aristot. Rhet. 3, 17, Polit. 7, 14. L. D. Cleomed. Doctr. circ. p. 122, 15 ed. Bak. Euseb. Hierocl. p. 535, A : Τό τε ἐν αὐτοῖς εὐέλεγκτον καὶ ἀσύστατον. Orig. Contra Cels. t. 1, p. 572, A : Τὸ ἀποκληρωτικὸν εὐέλεγκτόν ἐστιν. Hase.] Item activa signif. ex Ammonio, Οἱ δὲ κυνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παῤῥησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον, Propter proclivitatem ad reprehendendum, i. e. Quod essent proclives et propensi ad reprehendendum.

[Εὐέλθων, οντος, ὁ, Euelthon, rex Salaminis Cypri, ap. Herodot. 4, 162; 5, 104. Alius, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, p. 528 Kiessl. De accentu paroxytono v. Eust. Il. p. 1098, 1; 1383, 40. Εοελθων in numo Ephesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 122. De qua forma dixi in Εὖ. L. Dind.]

[Εὐέλιον, ἐλλιπὲς ἐν ἱερείῳ. Εὐελίδης, αὐθάδης, καὶ ὁ Ζεὺς ἐν Κύπρῳ. Εὐελιέστερα (-ρος Musurus), εὐαγωγὸς (sic), gll. obscuræ Hesychii, de quibus parum probabiles conjecturas interpretum in annot., et Auctario videre licet. Quibus nihil attinet addere alias, velut quam quis de Εὐελιέστερα ex l. secundo Pollucis in Εὐέλικτος ponendo duxerit ex εὐάγωγος, quod apud utrumque gramm. adjungitur.]

[Εὐέλικτος, ὁ, ἡ, Facile volvendus. Eust. Il. p. 229, 38 : Τὸ τοῦ δράκοντος οὐ δυσέλικτον, ἀλλὰ εὐέλικτον. Seager. Schol. Soph. Trach. 781, φυτόν. Pollux 5, 83 : Εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως ἔχει τὸ σῶμα ... εὐέλικτον. Improprie de voce 117 : Εἴποις δ' ἂν ... εὐάγωγον, εὐκαμπῆ, εὐέλικτον.]

Εὐελκὴς, ὁ, ἡ, Facile sanatu ulcus habens, Galen. [Hippocr. p. 391, 42 : Μήτε ἄγαν δυσελκὴς ὢν μήτε ἄγαν εὐελκής. L. Dind.]

[Εὔελκτος, ὁ, ἡ, Facile trahendus. Galen. vol. 13, p. 10, C. Hemst.]

[Εὔελον, εὐήλιον, Hesych. pro εὔειλον, ut videtur, q. v.]

[Εὐέλπεια. V. Εὐελπία.]

[Εὐελπὴς, ὁ, ἡ, Speratus, Gl. || Active Theodor. Stud. p. 538, C : Ἴδε τοιοῦτον τὸ καθ' ἡμᾶς πάθημα εὔελπες (sic) καὶ περιχαρὲς, Dolor cum spe et lætitia conjunctus. Εὔελπι scribendum dicerem, ut infra ap. Plutarchum, cujus locum apposui in Εὔελπις, nisi plura in ης adjectiva plane singularia exstarent apud Theodorum, ut εὐποιὴς, et alia, de quibus suo loco dicetur. L. D.]

Εὐελπία, ἡ, Bona spes, VV. LL. sed sine exemplo. [Per diphthongum Heliodor. De chrysop. ap. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 120, 38 : Ὁμιλίας τε ὥσπερ ἐξηγήσεως | τούτων τὰς εὐελπείας ἀσμένως δέχου. | Sed legendum videtur εὐεπείας. L. Dind.]

[Εὐελπίδης, ου, ὁ, Euelpidēs, n. viri fictum ab εὔελπις, in Aristophanis Avibus. Medicus quidam ap. Celsum 6, 6. ĭ L. Dind.]

[Εὐελπίδιον διάρροδον. V. Διάρροδος.]

Εὔελπις, ιδος, ὁ, ἡ, Qui bene sperat, Bona spe fretus. Thuc. 1, [70] : Καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Aristot. Eth. [3, 6] : Εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. [Xen. Anab. 2, 1, 18 : Ὅπως εὐέλπιδες μᾶλλον εἶεν οἱ Ἕλληνες· Ag. 8, 2 : Διὰ τὸ εὔελπις καὶ εὔθυμος καὶ ἀεὶ ἵλαρὸς εἶναι. Plat. Hipp. min. p. 364, A : Εὔελπις ὢν περὶ τῆς ψυχῆς. Cum infinitivo Æsch. Prom. 509 : Εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός. Thuc. 6, 24 : Εὐέλπιδες ὄντες σωθήσεσθαι. Plato Phæd. p. 63, C : Εὔελπίς εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι. Et futuri 64, A. Et aoristi, ap. Chion. Ep. 17, 5.] Cum gen. ap. [Diodor. Exc. Vat. p. 76 ed. Mai : Εὐέλπιδες ἦσαν τοῦ μὴ μόνον Συρίας κρατήσειν·] Areth. In Apoc. p. 887 : Τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. [Cum dat. in epit. Athen. 1, p. 17, B : Τὸν δὲ Εὐρύμαχον πλείστας εἰληφέναι (ψήφους) ταύτῃ τῇ παιδιᾷ, καὶ εὔελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, et ap. Eust. Od. p. 1426, 28. Quod ne cui in genitivum convertendum videatur, Abresch. ad Æschyl. p. 33, confert cum Thucydideo (supra p. 785, B) ἐλπίσας τῇ τύχῃ. Nam in l. Basilii, quem addit, vol. 2, p. 389, A, ubi ἑαυτῷ ἐλπίζων, codex Voss. ἐπελπίζων, ut sequitur.] Plato [Apol. p. 41, C] junxit cum præp. πρός : qui quod dixit Ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον, Cic. vertit, Ne mortem timueritis. [Lucian. Demon. c. 6 : Πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας. Dio Cass. 57, 19 : Εἰ γάρ τῳ ὑπέρογκόν τι καὶ εὔελπι πρὸς δυναστείαν ἐνεῖδε, πάντως ἀπώλλυεν. Alia constr. Themist. Or. 18, p. 221, C : Εὐέλπιδες ὑπὲρ τῆς τοῦ ἥρος εὐετηρίας. Et Eustath. Il. p. 807, 64 : Εὔελπιν ὡς, ἐὰν ἁλῷ, αἰδέσονται οἱ ἐχθροὶ αὐτόν.] Ab Eodem [Leg. 2, p. 671, C : Τὸν εὐελπιν καὶ θαρραλέον] τὸν εὔελπιν pro Confidente s. Præfidente poni testatur Budæus. Aristot. certe dicit τὸ θαῤῥεῖν esse εὐέλπιδος, ut videbis in Δύσελπις. [De re Thucyd. 4, 62 : Οὐδὲ ἰσχὺς βέβαιον, διότι καὶ εὔελπι. Polyb. 1, 32, 6 : Ἦν λαλιά τις εὔελπις παρὰ τοῖς πολλοῖς. Phalaris Ep. 204 extr. : Τὸν τρόπον τῆς δαπάνης οὕτως εὔελπιν καὶ χρηστὸν ὄντα. Ubi Hieroclem In Pyth. p. 124 : Καὶ εὔελπις δὲ τοῦ λοιποῦ ὁ βίος, contulit Lennepius. || Transitive Bonam spem afferens vel relinquens. Dio Cass. 41, 32 : Μετὰ μὲν γὰρ τούτου (τοῦ δικαίου) καὶ ἡ παρὰ τῶν ὅπλων ἰσχὺς εὔελπίς ἐστιν. Aristid. vol. 1, p. 452 : Ὁ τὴν μὲν νίκην καθαρὰν, τὴν δὲ συμφορὰν εὔελπιν αὐτοῖς παρίστησιν. || Passive, De quo bene speratur, Prov. 19, 18 : Παίδευε υἱόν σου· οὕτως γὰρ ἔσται εὔελπις. Quomodo vertendum videtur ap. Aret. p. 42, 44 : Ἦν δὲ ἅπαντα ξυνδιδῷ ..., εὔελπις ὥνθρωπος. L. D.] At τὸ εὔελπι subst. Bona spes, quum ap. alios [ut apud Plut. Mor. p. 1101, D : Τὸ εὔελπι καὶ περιχαρές· Dion. Cass. 42, 1 : Πλεῖστον τὸ εὔελπι παρὰ πάντα ὅσα ἐσφάλη ἀεί ποτε σχών· 44, 27 : Πρὸς τὸ σφέτερον εὔελπι· 57, 19, l. paullo ante cit.], tum ap. Herodian. sæpe. [De accentu proparoxytono v. Arcad. p. 28, 23.]

[Εὔελπις, ιδος, ἡ, Bona spes. Clem. Al. Strom. p. 450 : Ἐλπὶς δὲ προσδοκία ἀγαθῶν ἢ ἀπόντος ἀγαθοῦ εὔελπις. Ἀμέλει καὶ ἡ ἐμπτωσία λαμβάνεται εἰς εὐέλπιδα, ἣν ἐπὶ τὴν ἀγάπην χειραγωγεῖν μεμαθήκαμεν. Sylburg. : « Fl. ed. εἰς εὐελπίδα. Unde aliquis suspicetur transposito εὖ legendum esse, ἡ εὐεμπτωσία λαμβάνεται εἰς ἐλπίδα. Præcedenti quoque versu, disjunctiva in articulum versa, legi potest ἡ ἀπόντος ἀγαθοῦ εὔελπις, De absente bono bona spe freta. Εὔελπις sane seu εὐελπὶς, pro substantivo, rarum est, mihi quidem. »]

[Εὐελπιστέω, Bonam spem habeo. Nicet. Chon. Urb. capt. p. 415, B : Οὐδὲ δι' ὄχλου τισὶ γεγόναμεν, πρὸς μόνον εὐελπιστοῦντες τὸν χορηγὸν τοῖς πᾶσι τροφῆς πατέρα θεόν. Charitoni p. 79, 22 : Ποίαν εὐελπίσω ναῦν, restituendum putabat Schæf. ad schol. Apoll. Rh. 2, 895.]

Εὐελπιστὶ, Cum bona spe, ex Theophilo Inst. civ.

Εὐελπιστία, ἡ, Spes bona, s. potius Velut habitus quidam ad bene sperandum; nam εὐελπιστία Aristot. Eth. 3, [8] est τῶν εὐελπίδων. Cic. Ad Att. [2, 17, 2]: Neque tam me εὐελπιστία consolatur quam ἀδιαφορία. [Polyb. 11, 3, 6; 18, 5, 10. Cum genit. Perictyone ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 185 : Θεοὺς δὲ σέβειν δεῖ ἐς εὐελπιστίην εὐδαιμονίης. L. D. Schol. Apoll. Rh. 2, 897 (ubi male εὐελπισίαν, in Paris. εὐπιστίαν). Wakef. Dicæarch. B. E. p. 172. Hemst. Philo vol. 1, p. 353, 44 : Βραδύτης μετ' εὐελπιστίας, Cunctatio bona spe freta. Id. vol. 2, p. 77, 15 : Πληρωθεὶς εὐελπιστίας· vol. 1, p. 560, 26 : Ῥῶσαι πρὸς εὐέλπιστίαν, aliisque multis ll. Hase.]

Εὐέλπιστος, ὁ, ἡ, Qui bene sperat, i. q. εὔελπις, minus alioqui usitatum, sed hoc a nom., illud a verbo deducitur. [Adv. Εὐελπίστως Jo. Climac. p. 117, 21 : Εὐελπ. ἐπεζήτουν. Hase.]

[Εὐέλπιστος, ὁ, Euelpistus, n. viri, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, 16; 393, n. 284, 7; 505, n. 681, Spart. ib. p. 667, n. 1377, 8; 677, n. 1423, c. Medici ap. Celsum l. 7 præf. Alius in Append. ad Justin. M. p. 586, D. Conf. Ἔλπιστος. L. Dind.]

Εὐέμβᾰτος, ὁ, ἡ, Ingressu facilis. V. Εὐέκβατος. [Chio Epist. 15, ἀκρόπολις.]

[Εὐέμβλητος, ὁ, ἡ, Facile injiciendus. De restituendis articulis luxatis Hippocr. p. 833, C : Μέγα τὸ διαφέρον ἐστὶ τῶν φυσίων τοῖσιν ἀνθρώποισιν ἐς τὸ εὐέμβλητα εἶναι καὶ δυσέμβλητα.]

[Εὐέμβολος, ὁ, ἡ.] Εὐέμβολος χώρα appellatur ab Aristot. Polit. 7, [11], In quam facile irrumpere hostes possunt. [Joseph. Ant. Jud. 18, 9, 1, de urbe Naarda : Ἔστι δὲ καὶ πολεμίοις οὐκ εὐέμβολος. Hase. V. Εὐόμαλος. || Facile reponendus, de articulis luxatis, ut εὐέμβλητος. Hippocr. p. 777, F : Ἢν δὲ ὀὴ αὐτίκα τις παρατύχῃ, εὐέμβολον (τὸ ἄρθρον). L. Dind.]

Εὐέμετος, ὁ, ἡ, Facilem vómitum præbens, Facile vomitum ciens. [V. Εὐήμετος.]

Εὐεμέω, Facile vomo: unde εὐεμέσῃ, quod affertur pro Vomitio bene succedat [ex Theophr. H. Pl. 9, 10, 2, ubi recte cod. Urbinas εὐεμὲς ᾖ].

Εὐεμὴς, ὁ, ἡ, Facile vomens, Propensus ad vomendum. Diosc. 2, [p. 412] : Εὐεμεστέρους ποιεῖ. [Hippocr. p. 645, 35 : Ἦν σφόδρα εὐεμὴς ᾖ, καὶ ἐμεέτω. Et alii. Vitiosa, ut videtur, superlativi forma in loco lacero Rufi p. 128 ed. Matth. : Εὐεμώτατον ταῖς διαίταις ἀποφαίνειν, pro εὐεμέστατον. V. autem Εὐεμέω et de forma per η Εὐημής.]

[Εὐεμπτωσία, ἡ, Proclivitas ad incidendum. Stob. Ecl. eth. p. 182 : Εὐεμπτωσίαν δ' εἶναι εὐκαταφορίαν εἰς πάθος. L. D. Clemens Al. Pæd. 1, 2, p. 80 : Ἡ κώλυσις τῆς εἰς τὴν συνήθειαν τῶν ἁμαρτημάτων εὐεμπτωσίας· Str. 7, p. 895, 34 : Τῆς εἰς τὰς αἱρέσεις εὐεμπ. Suicer. Εὐεμπ. εἰς πυρετοὺς, Galenus ex Posidonio vol. 5, p. 157, B. Ἐν ταῖς εὐεμπτωσίαις ὄντες, p. 145, E. Hemst. Diog. L. 7, 115 : Ὡς ἐπὶ τοῦ σώματος εὐεμπτωσίαι τινὲς λέγονται, οἷον κατάρρους καὶ διάρροια, οὕτω κἀπὶ τῆς ψυχῆς εἰσιν εὐκαταφορίαι.]

Εὐέμπτωτος, ὁ, ἡ, Qui facile incidit, labitur, q. d. Labilis. [Εὐχερῶς πίπτων int. Hesych. Exempla constructionis cum præpos. πρὸς Suicerus affert tria Chrysostomi Hom. 4 de Anna : Πρὸς θυμὸν καὶ πρὸς ἐπιθυμίας εὐέμπτωτος ὁ νέος· 81, vol. 5, p. 564 : Συμπαθέστερόν πως τὸ γένος τοῦτο (muliebre) καὶ πρὸς ἀθυμίαν εὐέμπτωτόν ἐστι· 28, ib. p. 405 : Αἱ γυναῖκες πρὸς δόξης ἔρωτα εὐέμπτωτοι. Cum εἰς Galeni vol. 5, p. 157, A, Hemst., schol. Eur. Hippol. 637 Matth., Wakef.]

Εὐεμπτώτως εἰς τὰ πάθη ἔχει, Facile incidit, Facile labitur, Proclivis est ad etc. Possis vero et uno verbo εὐεμπτώτως, si per se interpretandum sit, reddere Procliviter. [Dioscor. p. 416, D. Wakef. Galen. De dogm. Hipp. et Plat. 5, 4. Gatak. Schol. Hom. Il. N, 237.]

[Εὐέμφρακτος, ὁ, ἡ, Qui facile obstruitur. Galen. vol. 6, p. 497, 2 : Οἷς εὐέμφρακτόν ἐστι τὸ ἦπαρ. Hase.]

[Εὐέν. V. Εὐάν.]

[Εὐένδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile concedit, Mollis. Strabo 16, p. 740 : Ἡ γῆ μαλακὴ καὶ εὐένδοτος· 741 : Διὰ τὸ εὐένδοτον καὶ μαλακόγειον. Schol. Hom. Il. B, 235 : Μαλακὰ καὶ εὐένδοτα. Quæ junguntur etiam in Etym. p. 616, 6; 662, 3 (ubi ἀνένδοτα contra sententiam, quod in εὐένδ. mutatum videtur voluisse, qui annotat, Hemst.). Conf. Cramer. Anecd. vol. 1, p. 353. « Euseb. H. E. 6, 41, p. 239. » Kall. Hippiatr. p. 34, 11 : Ἵνα ἡ βύρσα εὐένδ. γένηται. Hase. Planudes Ovid. Met. 10, 59, 736. Boiss.]

[Εὐέντευκτος, ὁ, ἡ, Ad quem facile accedere licet. Pollux 5, 138, βασιλεὺς 1, 41. Thomas M. p. 393. L. D.

Euag. H. E. p. 422, 33. Hemst. Const. Manass. Chron. p. 124. Boiss. Adv. Εὐεντεύκτως, Pollux 5, 139.]

[Εὐέντρεπτος, ὁ, ἡ, Verecundus. Ptolem. Tetrab. p. 159, 26. Hase.]

[Εὐέντροπος, ὁ, ἡ, Reverens, Gl.]

[Εὐεξάγωγος, ὁ, ἡ, Facile exportandus. Strabo 5, p. 222 : Καὶ γὰρ εὐεξάγωγός ἐστιν ἡ λίθος, τῶν μετάλλων ὑπερκειμένων τῆς θαλάττης πλησίον. ἄ]

Εὐεξάλειπτος, ὁ, ἡ, Facile delebilis. Xenoph. Hell. 2, [3, 53] : Οὐδὲν τὸ ἐμὸν ὄνομα εὐεξαλειπτότερον ἢ τὸ ὑμῶν ἑκάστου. [Schol. Dionys. Bekk. Anecd. p. 817, 28. L. D. Method. Conv. virg. p. 92, 19 : Εὐεξάλειπτοι γὰρ νέων ἀκουσμάτων μνῆμαι γερόντων. Hase. ἄ]

[Εὐεξανάλωτος, ὁ, ἡ, Qui facile consumitur, de cibo, qui facile digeritur. Hippocr. p. 383, 10. Wakef. ᾰᾰ̄]

[Εὐεξαπάτητος, ὁ, ἡ, Seductilis, Gl. Facile decipiendus. Xen. Hipp. 7, 15. Plato Reip. 3, p. 409, A : Εὐεξαπάτητοι ὑπὸ τῶν ἀδίκων. Aristot. Rhet. 2, 12, Suid. in Ἀρβέλαι, Gregor. Nyss. vol. 2, p. 293, C, citat Hemst. Sæpius memorat etiam Pollux. Adv. Εὐεξαπατήτως eidem pro ἐξαπατήτως restituit Jungermannus 8, 13. ᾰᾰ L. Dind.]

[Εὐέξαπτος, ὁ, ἡ, Accensu facilis, Qui facile accendi potest. Marc. Anton. 9, 9 : Ὥστε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγῳ ξηρότερον, εὐέξαπτον εἶναι. « Galen. vol. 13, p. 9, C, ὕλη. » Hemst. Const. Manass. Chron. p. 87. Boiss. Eust. Il. p. 87, 27, Opusc. p. 235, 7. « Villois. Anecd. Gr. vol. 1, p. 224. » Wakef. Evagr. Hist. eccles. p. 306, D : Οὐ μόνον τὰ εὐέξαπτα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐκ λίθων οἰκοδομάς. Id. ib. p. 307, A. Hase.]

[Εὐεξάρτῡτος, ὁ, ἡ, Facile parabilis. Philo Belop. p. 56, 34 : Εὐεξάρτητον ὑπάρχει καὶ εὐσύνθετον, vitiose pro εὐεξάρτυτον, ut ib. 46 ἐξαρτήσεως pro ἐξαρτύσεως, quomodo recte scriptum est p. 57, 40.]

Εὐεξέλεγκτος, ὁ, ἡ, Qui facile argumentis probari potest, ex Plat. Apol. [p. 33, C] : Ταῦτα ... καὶ ἀληθῆ ἐστὶ, καὶ εὐεξέλεγκτα [ubi nunc εὐέλεγκτα. Alterum est Hipp. maj. p. 293, D. Et ap. Clem. Al. Pæd. 3, p. 247, D, Athenag. De resurr. p. 316, C. L. D.] Qui facile refelli potest, Bud. ex Aristot. Pol. 7, p. 198. [Hic quoque εὐέλεγκτος.]

[Εὐεξέλικτος, ὁ, ἡ, Qui facile aciem explicat (vel, ut Vales. in Ἐξελίσσω cit. vertendum monet, subducit). Strabo 3, p. 154 : Τοὺς δ' οὖν Λυσιτανούς φασιν ἐνεδρευτικοὺς, ... κούφους, εὐεξελίκτους. Hemst.]

[Εὐεξέταστος, ὁ, ἡ, Facile indagandus. Aristot. De anima 1, 4, 5 : Ἡ δὲ σύνθεσις τῶν τοῦ σώματος μερῶν λίαν εὐεξέταστος.]

Εὐεξία, ἡ, Bonus habitus, Bona corporis habitudo, ut Auctor ad Herenn. loquitur; ἡ ἀκρότης τῆς ὑγείας Suidæ (est enim aliquid amplius quam sanitas), s. τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης, Perfectissima et absolutissima sanitas : quam sequuntur necessario, bona omnium partium temperies, actionum robur, euchymia, et præterea sanguinis, carnis totiusque corporeæ molis symmetria : et quia species ἕξεως est, constantius in corpore perseverat : et hæc est ἡ ἁπλῶς εὐεξία, deprehenditurque in optima corporis constitutione. Est vero et quædam ἡ μετὰ προσθήκης εὐεξία, quam habent singulæ corporum naturæ propriam et in comparatione dictam : ea autem est, quæ a priore illa deficit, modo nondum vitiosa sit : tunc enim non simpl., sed hujus vel illius εὐεξία dicitur, quemadmodum ἡ τῶν ἀθλητῶν εὐεξία : ut inter alia Gorr. annotat. [Εὐεξία Bonus habitus dicitur, et ἡ εὖ ἔχουσα ἕξις, Bene se habens habitus, Galeno Ad Thrasyb. p. 290, 9. Eadem duplex est, εὐεξία κατὰ φύσιν, quæ et simpliciter dicitur εὐεξία, et valde probatur : altera εὐεξία οὐ φύσει καὶ ἀθλητικὴ, et semper cum additione effertur, neque probata est. Galenus ib. p. 289, 22. Rursus id. Il. εὐεξίας p. 248, 56 : Πλάτος γὰρ ἱκανὸν ἐχούσης τῆς ὑγείας, ὡς πολλάκις ἐν ἑτέροις ἐπιδέδεικται, τὴν μὲν ἐπίτασιν αὐτῆς εὐεξίαν ὀνομάζουσιν οἱ παλαιοὶ φιλόσοφοί τε καὶ ἰατροὶ, τὴν δὲ ἔκλυσιν ἰδίῳ μὲν οὐκέτι προσαγορεύουσιν ὀνόματι, τῷ δὲ τοῦ παντὸς γένους, ὡσαύτως ὑγείαν καλοῦντες· ὥστ' ἀρίστη τις ὑγεία ἡ εὐεξία, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς ἄριστα κατεσκευασμένοις γίνεται σώμασι. Est autem εὐεξία simpl. dicta τῆς ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης, ut ib. scribit Gal., hoc est Perfectissima et absolutissima sanitas. Reliqua vero non simpliciter εὐεξία, sed cum addito et ad relationem comparata, hujus vel illius εὐεξία dicitur. Sic ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι σφαλεραὶ dicuntur Hippocrati Aph. 3, 1. (Georg. Pisid. Exp. Pers. 1, 51 : Τὰς ἐπ' ἄκρον ἠρμένας εὐεξίας ἐσφαλμένας λέγουσιν.) Εὐεξίαι ἀθλητικαὶ, Pleniores corporis habitus ad summum plenitudinis perducti, lubrici et periculosi, in quibus et virium robur, et sanguinis copia præter naturam, quæ ab ortu contigit, simul augescit, et carnium ac humorum genus justa proportione invicem augetur (ut scribit Galen. l. De plenitud. p. 350, 13). Ideoque hujusmodi εὐεξία habitus non naturalis athleticus dicitur Gal. Ad Thrasyb. et Hippocrati διάθεσις ἀθλητικὴ οὐ φύσει p. 382, 28. Hujusmodi autem γυμναστικῶν εὐεξία (p. 339, 39) εὐεξίη dicitur Hippocrati, eamque τὴν τῶν πυκνοσάρκων φύσιν exp. Gal. Ac de ea scribitur ap. Hipp. p. 352, 28, πρὸς σαρκὸς εὐεξίην, καύματος φλεγμονὴν ἀνάγκη γίνεσθαι, Ad carnis bonam habitudinem. Id. p. 25, 55 : Ἡ ἀνθρώπου εὐεξίη φύσις τίς ἐστι, φύσει περιπεποιημένη, κίνησιν οὐκ ἀλλοτρίην, ἀλλὰ λίην τε εὐαρμοστεῦσα πνεύματί τε καὶ θερμασίῃ, καὶ χυμῶν κατεργασίῃ πάντῃ τε καὶ πάσῃ διαίτῃ καὶ τοῖσι ξύμπασι δεδημιουργημένη, ἢν μή τι ἐκ γενετῆς ἢ ἀπ' ἀρχῆς ἔλλειμμα ᾖ. Foes.] Aristot. Eth. 5, 1 : Εἰ γάρ ἐστιν ἡ εὐεξία πυκνότης σαρκὸς, ἀνάγκη καὶ τὴν κακεξίαν εἶναι μανότητα σαρκός. Philo V. M. 3 : Πρός τε ἰσχὺν καὶ εὐεξίαν ἐπιδιδοὺς, Ad habitus bonitatem proficiebat. Herodian. 6, [3, 2] : Σώματος εὐεξία καὶ ἡλικίας ἀκμῇ, Habitudine corporis et ætatis vigore. [Plato Reip. 8, p. 559, A : Ὑγιείας τε καὶ εὐεξίας· 4, p. 444, D, ψυχῆς· Prot. p. 354, B : Εὐεξίαι τῶν σωμάτων. Xen. Reip. Lac. 7, 3 : Σώματος εὐεξία κοσμοῦνται. Diod. 16, 44 : Ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις. Dio Cass. 38, 21 : Πολλῷ ῥᾷον οἶμαι εἶναι τῆς εὐεξίας τῆς γνώμης ἐπιμεληθῆναί τινι ἢ τῆς τοῦ σώματος.] Theoph. Simocat. Ep. 52 : Διὰ τὴν ἐς ἄκρον εὐεξίαν πρὸς τὴν ἐναντίαν διάθεσιν μεταπίπτουσι. [Eurip. fr. Antiopæ ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 186 : Καὶ μὴν ὅσοι μὲν σαρκὸς εἰς εὐεξίαν ἀσκοῦσι βίοτον. Polyb. 39, 2, 11 : Διὰ τῆς ἰδίας εὐεξίας παρεδειγμάτιζε τὴν ἐκείνων ἀτυχίαν. || Habilitas, Dexteritas, εὐφυΐα Hesychio. Polyb. 1, 57, 1 : Ἐπὶ τῶν διαφερόντων πυκτῶν καὶ ταῖς γενναιότησι καὶ ταῖς εὐεξίαις· 60, 10 : Τῶν δὲ πληρωμάτων εὐχερῶς ἀναφερόντων τὸν κλύδωνα ταῖς εὐεξίαις· 3, 6, 12 : Τὴν αὐτοῦ καὶ Μακεδόνων εὐεξίαν ἐν τοῖς πολεμικοῖς. De bestia Plut. Mario c. 13 : Ἡμίονον εὐεξίᾳ καὶ πραότητι διαφέροντα πολὺ τῶν ἄλλων. De voce id. Mor. p. 804, B : Φωνῆς εὐεξία καὶ πνεύματος ῥώμη. Themist. Or. 1, p. 6, A : Τί δὲ καρτερία, τί δὲ ἐγκράτεια; οὐχ ἰδιωτικαί τινες εὐεξίαι ψυχῆς; || De prospero et florente statu rei publicæ, Xen. Reip. Lac. 8, 1 : Λυκοῦργον ταύτην τὴν εὐεξίαν καθιστάναι. Polyb. 20, 4, 1 : Τὴν γεγενημένην εὐεξίαν καὶ δόξαν αὐτῶν τῆς πολιτείας. Georg. Pis. post verba supra citata v. 55 : Τὰ δυσχερῆ τραπεῖεν εἰς εὐεξίαν. L. Dind.]

[Εὐεξίλαστος, ὁ, ἡ, Facile placandus, propitiandus. Schol. Apoll. Rh. 4, 148.]

Εὐέξοδος, ὁ, ἡ, Unde exire facile est. [Aristot. Polit. 7, 5 : Αὐτοῖς δ' εὐέξοδον (terram), et ib. 11. Neutro genere Æsch. Pers. 688 : Ἔστὶ δ' οὐκ εὐέξοδον, Difficile est exire. || Facile exiens. Aristot. Probl. 3, 22 : Τὸ δὲ ὕδωρ λεπτομερέστερον μὲν, ἀλλ' εὐέξοδον. L. D. Hippiatr. p. 113, 9; 146, 16; 200, 30 : Ὅταν μὴ εὐέξοδος γένηται ἡ χολή. Hase.]

Εὔεξος, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene habito, Habitior, Qui bona corporis habitudine præditus est, εὐφυὴς, Hesych. [Vertendum potius Habilis. Conf. Εὐεξία, Habilitas. L. Dind.]

[Εὐεπάγωγος, ὁ, ἡ, Facile adducendus ad. Polyb. 31, 13, 5 : Βραχέα περὶ τούτων κοινολογησάμενος, καὶ φήσας, εὐεπάγωγος εἶναι πρὸς τὸ κριθὲν, In eorum judicio facile se acquieturum. ἄ]

[Εὐεπαίσθητος, ὁ, ἡ, Qui facile sentit. Hippocr. p. 606, 29, de uteri ulceribus : Ἅτε γὰρ ἐν ἁπαλῷ ἐόντα καὶ εὐεπαισθήτῳ καὶ νευρώδει τῇ κοιλίῃ. L. Dind.]

[Εὐεπακολούθητος, ὁ, ἡ, Facile sequendus, Quem facile consequi possumus. Aristot. Rhet. 1, 2 : Μὴ εἶναι εὐεπακολούθητον διὰ τὸ μῆκος, de argumentatione. L. Dind.]

Εὐεπανόρθωτος, ὁ, ἡ, Correctu et emendatu facilis, Hippocr. [p. 7, 26, 30.]

Εὐέπεια, ἡ, alicubi [apud poetas, ut Leonid. Alex.

Anth. Pal. 6, 322, 2 : Εὐθίκτου παίγνιον εὐεπίης· et ib. 328, 2. Christod. Ecphr. 381 : Μίξας εὐεπίῃσιν Ἰωνίδος ἄνθεα φωνῆς· 407 : Πρόμον εὐεπιάων, de Homero; 415 : Πνείων εὐεπίης Βεργίλλιος· vel Iones, ut Hippocr. p. 22, 52. Vitiose apud communis dialecti scriptores, velut Theodor. E. Π. Θ. p. 83, 2, ab Hemst. citatum, Plut. V. Hom. c. 33] et Εὐεπία, Facundia. [Memorat utramque formam etiam Etym. M. p. 462, 20.] Dionys. H. autem εὐέπειαν in Isocr. [§ 2, p. 538, 12] appellat Aptam verborum compositionem, s. Nitorem verborum et elegantiam, inquit Bud.; ego posteriorem hanc interpr. malo : Ἰσοκράτης τὴν εὐέπειαν ἐκ παντὸς διώκει. [Conf. De adm. vi Demosth. 4, p. 963, 15 : Τὴν εὐέπειαν διώκουσα καὶ τὴν εὐρυθμίαν· 25, p. 1032, 2 : Εὐέπειαν καὶ καλλιλογίαν· De comp. vv. p. 179, 9 : Ταύτης τῆς λέξεως (carminis Sapphici) ἡ εὐέπεια καὶ ἡ χάρις ἐν τῇ συνεπείᾳ καὶ λειότητι γέγονε τῶν ἁρμονιῶν· 212, 1 : Τὴν εὐέπειαν τῶν κώλων. Plato Phædr. p. 267, C : Πρὸς ποίησιν εὐεπείας· Axioch. p. 369, D : Εἰς εὐεπείας λόγων. Sozom. H. E. proœm. p. 4, 21 : Ἐν χιλίοις νομίσμασιν Ὅμηρον ἀμειψάμενοι τῆς εὐεπείας.] Cam. esse tradit Elocutionem venustam : et Sophocli in OEd. T. Orationem gratam, vel εὐφημίαν, i. e. Bona verba [932] : Τῆς εὐεπείας οὕνεκ'· nam bene fuerat precatus reginæ nuntius.

Εὐεπήβολος, ὁ, ἡ, i. q. ἐπήβολος, Suid. At Εὐεπηβόλως, Eidem est Manifeste, Recte, σαφῶς [σοφῶς recte Kuster. V. l. Theodoreti in Εὐεπίβολος cit.] καὶ ὀρθῶς. [Recte Suidæ libri meliores εὐεπίβολος, quomodo voluerat jam Dorvill. ad Charit. p. 509, falsus tamen quum formam εὐεπήβολος nonnisi propter significationem quam ei tribuit Suidas vitiosam putaret. Quam græcam non esse diximus in Ἐπήβολος, p. 1502, D.]

[Εὐεπήκοος, ὁ, ἡ, Exaudiens, Exaudibilis. Gregor. Metrop. in Combefis. Auct. Bibl. patr. vol. 1, p. 1061, C : Πολὺ τὸ εὐεπήκοον τῇ ψυχικῇ διήνυσε συντριβῇ· 1217, B : Τὴν εὐεπήκοον πρεσβείαν. L. D. Andr. Cret. p. 167. Kall. Adv. Εὐεπηκόως, Obedienter. Theodor. Stud. Iamb. p. 598, ε', 2 : Τοὺς αὐχένας σου κλῖνον εὐεπ. L. D.]

Εὐεπηρέαστος, ὁ, ἡ, Damnis s. Injuriis obnoxius, Cui facile nòceri potest. Galen. Meth. 2 : Εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, Causarum externarum injuriis obnoxius, Expositus injuriis, quæ ex causis externis proveniunt. Chrysost. σῶμα εὐεπηρέαστον appellavit Corpus humanum, utpote tot injuriis morbisque obnoxium. [Galen. vol. 6, p. 159, 3 et 124, 5. Jo. Chrys. t. 4, p. 51, E ed. Paris. alt. : Τῆς φύσεως τῆς ἡμετέρας τὸ εὐεπ., Fragilitatem; conf. ib. p. 232, D; t. 2, p. 698, C et 745, D; t. 5, p. 264, A, aliisque multis ll. Hase. Superlat. Arrian. Epict. 4, 1, 11 : Ἀπὸ τῶν μικροτάτων, ἀπὸ τῶν εὐεπηρεαστοτάτων ἀρχόμενος, ἀπὸ χύτρας, ἀπὸ ποτηρίου. Ita fortasse scribendum pro ἐπηρέαστος, quod v. supra. L. Dind.]

Εὐεπὴς, ὁ, ἡ, Facundus, Disertus, q. d. Beneloquens [Εὐεπὴς ἐν τῷ λέγειν, Hesych. in Αιγύς. Hemst.]; εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 11, 24, 2], εὐεπὴς φωνὴ Xen. [Cyneg. 13, 16] pro Pulcris verbis et aptis, Bud. [Dionys. De comp. vv. p. 165, 5 : Αὕτη ἡ λέξις, ὅτι οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἁρμονίας, οὐδέ ἐστιν εὐεπὴς καὶ μαλακή. Theophilus Ad Autol. p. 338, A : Φράσις εὐεπής.] Item τὸ εὐεπὲς pro Bona versificatione Idem ex Plut. affert in V. Hom. Herodot. autem 5, [50] εὐεπέα λόγον appellavit τὸν εὔλογον. [Ubi ad εὐπετέα alludunt librorum quorundam scripturæ. Quod præferebant Wesseling. et Valcken. Adv. Εὐεπῶς, Dionys. l. c. p. 169, 4 : Τὰ εὐεπῶς συγκείμενα.]

[Εὐεπὴς, οῦς, ἡ, Euepes, n. fictum mulieris ap. Alciphr. Ep. 1, 12. || Ὁ, filius Mnesigenis, Homeri avus ap. Suidam in Ὅμηρος p. 2667, B. L. Dind.]

[Εὐεπία. V. Εὐέπεια.]

[Εὐεπίβᾰτος, ὁ, ἡ, Qui facile conscendi potest, Quem facile aggredi, invadere licet. Strabo 5, p. 234 : Εὐεπίβατος τοῖς ἔξωθεν λόφος. Appian. B. C. 5, 82. Lucian. De calumn. c. 19 : Ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς καὶ ὑπόσαθρον καὶ εὐεπίβατον. « Jo. Chrysost. In Ep. ad Philipp. serm. 6, vol. 4, p. 35 : Ὅταν γὰρ ᾖ ἀσθενὴς ὁ τοῖχος, εὐεπίβατος ἔσται πᾶσι. » Seager. Polyæn. 6, 5 : Ἧ χθαμαλὸν καὶ εὐεπίβατόν ἐστι τὸ τεῖχος, ubi al. ἐπιβατόν. Greg. Nyss. vol. 1, p. 588, B : Τὸν ἄνθρωπον κατεσκεύασε πύργον εἶναι, ... ἀσφαλισάμενος τοῖς πολλοῖς θυρεοῖς, ὥστε μηκέτι αὐτὸν ταῖς τῶν πολεμίων ἐφόδοις εὐεπίβατον εἶναι· 772, B : Εὐεπίβατον τῷ λόγῳ δι' ἀλλήλων ποιοῦσα τὴν ἄνοδον. L. Dind.]

[Εὐεπίβλεπτος, ὁ, ἡ, Facile inspiciendus. Pollux 1, 172, τεῖχος.]

[Εὐεπίβολος, ὁ, ἡ, Bene collimans, Felix, Prudens. Suidas : Εὐεπ. ὁ καλῶς ἐπιβάλλων. (Ex qua interpr. decurtata inepte est quam huic addit Zon. p. 898, κακός.) Ptolem. Math. comp. 3, p. 199, 25 ed. Halm. : Ποικίλης δυναμένης συνίστασθαι κανονοποιίας ... ἀρέσκει μᾶλλον ἡμῖν ἡ ταῖς ὁμαλαῖς περιφερείαις παρακειμένας ἔχουσα τὰς διαφορὰς ... διὰ τὸ ἁπλοῦν τε καὶ εὐεπίβολον τῆς καθ' ἕκαστα ψηφοφορίας, Propter simplicitatem et facilitatem. 4, p. 248, 15 : Ἵνα καὶ πρὸς τὰς ὁμοίας δείξεις εὐεπίβολον τὴν μεταγωγὴν τοῦ θεωρήματος ποιώμεθα, Facilem. Εὐεπίβολος φαντασία, ex Eutoc. ad Archim. p. 1 citat Hemst. V. etiam Εὐεπίμολος et Εὐεπήβολος, quomodo scriptum item ap. Eustath. Opusc. p. 147, 45 : Συνεπελαμβάνετο αὐτῷ τοῦ κατὰ θεωρίαν φιλοσοφεῖν καὶ ἀνάγεσθαι εἰς τὸν ὕψιστον, καὶ τὸ εὐεπήβολον ἔμπρακτον· 276, 25 : Οἱ ἀγχινούστεροι καὶ οἷοι ἔχειν τὸ ἀληθῶς εὐεπήβολον. Et adv. 68, 18 : Συγγνωμονήσετε δὲ δηλονότι εὐεπηβόλως κατὰ διάκρισιν· 184, 75 : Καθ' οὗ τοξεύειν ἐοίκασιν, οὐκ ἀδυνάτως μέντοι ἀλλ' εὐεπηβόλως καὶ εὐστοχώτατα, sive librarii sive ipsius culpa. Rectius ap. Theodoret. vol. 4, p. 763 : Σοφῶς ἄρα καὶ εὐεπιβόλως ἔφη τις τῶν ἡμετέρων. Conf. Ἐπιβόλως. L. D. Ap. Artemid. quoque Onir. 4 proœm. p. 310, 12 : Εὐεπιβόλως ἔχειν πρὸς τὰς κρίσεις· ad quem l. conf. Reiff. t. 2, p. 441 et, quem laudat, d'Orville ad Chariton. 6, 1. Hase.]

Εὐεπιβούλευτος, ὁ, ἡ, Cui facile strui possunt insidiæ. [Ῥᾳδίως καὶ εὐχερῶς ἐπιβουλευόμενος, Hesychius. Pollux 1, 158, 172. L. D. Strabo 2, p. 100, χώρα. Τόλμα, Onosand. Strat. p. 51. Hemst. Basil. vol. 1, p. 463, E; schol. Eur. Med. 279; Amphiloch. p. 66; Orig. C. Cels. p. 189. Kall. Schol. Od. T. 518. Wakef. Comparativo Xen. Cyrop. 8, 4, 3 : Ὡς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης (sinistræ) οὔσης. Dio Cass. 38, 31 : Μὴ καὶ διασπασθέντες εὐεπιβουλευτότεροι τοῖς λυπηθεῖσί ποτε ὑπ' αὐτῶν γένωνται.]

[Εὐεπίβουλος, ὁ, ἡ, Callide observans alios, Insidiator. Ptolem. Tetrab. p. 162, 1; 163, 11. Hase.]

Εὐεπίγνωστος, ὁ, ἡ, Cognitu facilis, εὐκατάληπτος Hesychio [Mauric. Strat. p. 168 : Εὐεπίγνωστον τοῖς ὑπ' αὐτὸν βανδοφόροις. Suidas in Εὐσύνοπτον, ubi liber unus εὐεπίγνωτον. Sic Etym. M. p. 142, 40 : Ἀριφραδέα, εὐεπίγνωτα, εὔσημα. L. D. Artemid. Onirocr. 4, 84 : Πάντων ... εὐεπιγνώστων σοι ἐσομένων. Just. Mart. p. 426, C : Πάντως τῇ ἰδίᾳ μορφῇ τοῖς γνωρίμοις ἕκαστος εὐεπίγνωστος γέγονεν. Hase.]

[Εὐεπίδεκτος, ὁ, ἡ, Facile recipiens. Schol. Apoll. Rh. 1, 1005 : Ὅπως βραχέντα (τὰ δούρατα) εὐεπίδεκτα γένηται τῶν σφηνῶν. Kall.]

[Εὐεπίδοτος, ὁ, ἡ, Facile cedens. Oribas. p. 45 ed. Mai. : Εἰ μὲν οὖν νεῦρον ἦ τὸ αἴτιον, τὸ δέρμα λιπαρὸν καὶ εὐεπίδοτον καὶ ὅμοιον κατὰ τὴν ἁφὴν τῷ κατὰ φύσιν εὑρεθήσεται. L. Dind.]

[Εὐεπίδρομος, ὁ, ἡ, Facilis ad incurrendum, accedendum. Figurate Expeditus, ap. Themist. Or. 20, p. 235, D : Εὐβάτου οὔσης ἔτι καὶ εὐεπιδρόμου τοῖς σοφισταῖς (τῆς φιλοσοφίας). L. D. Proprie Greg. Nyss. t. 1, p. 168, B : Ὡς μὴ εὐεπίδρομον εἶναι ταῖς παρακειμέναις χαράδραις. Agath. Hist. p. 308, 3 ed. Bonn. : Τοῖς βαρβάροις βατὰ καὶ εὐεπ. Hase.]

Εὐεπίθετος, ὁ, ἡ, Aggressu et invasu facilis. [Xen. An. 3, 4, 20 : Εὐεπίθετον ἦν ἐνταῦθα τοῖς πολεμίοις. (Æneas Tact. c. 22, p. 66, 3 : Ἧ δ' ἂν τῆς πόλεως εὐπρόσοδα καὶ εὐεπίθετα τοῖς πολεμίοις ᾖ.) Thuc. 6, 34 : Καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη, de exercitu hostili. Plato Polit. p. 306, A : Μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας. Aristot. Polit. 5, 11 : Οὔτε γὰρ εὐεπίθετος οὔτ' εὐκαταφρόνητος ὁ νήφων, ἀλλ' ὁ μεθύων. Polyb. 4, 19, 12, τόποι· et de hominibus ib. 74, 4 : Εὐεπίθετοι τοῖς πολεμεῖν προθεμένοις. Dio Cass. 50, 32 : Εὐεπιθετώτεροι ἄλλοις τισὶν ἐγίγνοντο. || Adv. Εὐεπιθέτως, Æneas Tact. c. 23, p. 71, 4 : Ἧ δὲ μάλιστα εὐεπ. εἶχεν τοῖς ἐναντίοις.]

[Εὐεπίκλειστος, ὁ, ἡ, Bene clausus. Schol. Hom. Il. Ω, 318 : Εὐκλῆις) εὐεπίκλειστος. L. Dind.]

[Εὐεπίληπτος, ὁ, ἡ, Reprehensibilis, Gl.]

Εὐεπίληστος, ὁ, ἡ, Obliviosus, Facile obliviscens, opp. τῷ μνημονικός. Theophyl. [Ep. 7] : Κολάκων γὰρ φύσις καὶ μνημονικὸν πρὸς κακίαν, καὶ τῶν ἀγαθῶν εὐεπίληστον. [Eust. Opusc. p. 306, 65 : Τὸ ἀχάριστον καὶ ἀπάσης χάριτος εὐεπίληστον.]

[Εὐεπιλόγιστος, ὁ, ἡ, Qui facile ratiocinando colligitur. Sext. Emp. Adv. Math. 1, 297; 7, 75. Galen. vol. 8, p. 591, C. Hemst.]

[Εὐεπίμικτος, ὁ, ἡ, Facilis accessu. Strabo 11, p. 493 : Χώραν πᾶσιν εὐεπίμικτον. Pollux 1, 100, λιμήν· 6, 28, συμπότης, iterumque de homine 5, 138. || Adv.] Εὐεπιμίκτως, ap. Polluc. l. 5, [139] synonymum τῷ εὐξυμβόλως, φιλανθρώπως. Innuit igitur εὐεπιμίκτως ἔχειν dici Eum quocum facile est consuescere et congredi, i. e. Affabilem, Humanum.

[Εὐεπίμολος, ὁ, ἡ, Facilis ad adeundum. Ms. apud Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 135 : Εὐαγγελιστῶν τοὺς θεοπνεύστους λόγους, τόμοις διαιρεθέντας εὐεπιμόλοις, fortasse pro εὐεπιβόλοις. Εὐεπιτρόχοις ex alio libro exhibuisse Allatium annotavit Band. p. 136. L. D.]

[Εὐεπίσημος, ὁ, ἡ, Notabilis, Illustris. Schol. Hom. Il. Ψ, 240. Wakef.]

[Εὐεπίστρεπτος, ὁ, ἡ, Facile convertendus. Appian. Pun. c. 50, ἐπὶ τὸ χεῖρον.]

[Εὐεπίστροφος, ὁ, ἡ, Facile movendus, vertendus. Etym. M. p. 616, 5 : Ἡ ἐκ τοῦ ὄθω (fit v. ὀθόνη) τὸ ἐπιστρέφομαι, οἱονεὶ τὸ μαλακὸν καὶ εὐεπίστροφον. || Aliter de æde S. Sophiæ Agathias p. 152, D, ubi postquam de fornice ejus dixerat paullo aliter ab Isidoro quam ante ruinam constructus fuerat restituto, addit : Καὶ γέγονεν ἐντεῦθεν εἰκότως ἰθύτερος μὲν καὶ εὐεπίστροφος, καὶ πανταχόθεν τῇ γραμμῇ ἐξισάζων, στενώτερος δὲ καὶ ὀξυτενὴς καὶ οἷος οὐχ οὕτω λίαν ἐκπλήττειν τοὺς θεωμένους ὡς πάλαι, πολλῷ δὲ ὅμως πλέον ἐν ἀσφαλεῖ βεβηκέναι. Quod quomodo intelligeret non declaravit Ducangius, locum Agathiæ repetens ad Pauli Sil. Descr. Soph. p. 547. Videtur esse Bene circinatus, ut ἐπίστροφος interdum est i. q. κυκλοτερής. L. Dind.]

[Εὐεπιστρόφως, Ut facile convertatur s. revertatur. Phot. Bibl. p. 240, 7 : Τὸ κατεπεῖγον ἐπιμνησθεῖσα (historia Memnonis) ἔχεται πάλιν εὐεπιστρόφως (post digressionem ab instituta narratione) τῆς προτεθείσης αὐτῇ κατ' ἀρχὰς γνώμης. « Isidor. Pel. 1, 121 (?). » Boiss.]

[Εὐεπίτακτος, ὁ, ἡ, Morigerus. Nicarchus Anth. Pal. 11, 73, 4 : Εἰς ὃ θέλεις αὐτὴν (anum) εὐεπίτακτον ἔχεις. Var. script. ap. Poll. 1, 156.]

[Εὐεπίτευκτος, ὁ, ἡ, Felix. Suidas v. Βασιλίσκος, p. 723, A : Εὐεπ. ὢν ἐν μάχαις. Photius : Εὔκληρος, εὐεπ. Severus De clyster. p. 34 ed. Dietz. : Εὐεπίτευκτον ἂν προσενέγκοις τὸ βοήθημα.]

[Εὐεπιτήδευμα, τὸ, in dogmatis Stoicorum ap. Stob. Ecl. eth. p. 192 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι καὶ εὐνομήματα καὶ εὐτακτήματα καὶ εὐεπιτηδεύματα καὶ εὐτυχήματα κτλ. pro ἐπιτηδεύματα restituit Heerenius vertitque, Omnia recte facta esse quoque juste et ... studio et successu ... facta.]

[Εὐεπίτροχος, ὁ, ἡ. V. Εὐεπίμολος.]

[Εὐεπιφορία, ἡ, Proclivitas. Sextus Pyrrhon. hypot. 1, 181, p. 45 : Αἰνησίδημος ὀκτὼ τρόπους παραδίδωσι, καθ' οὓς οἴεται πᾶσαν δογματικὴν αἰτιολογίαν ὡς μοχθηρὰν ἐλέγχων ἀποφήνασθαι, ὧν ... δεύτερον (εἶναί φησι) καθ' ὃν πολλάκις εὐεπιφορίας οὔσης δαψιλοῦς, ὥστε πολυτρόπως αἰτιολογῆσαι τὸ ζητούμενον, καθ' ἕνα μόνον τρόπον τοῦτό τινες αἰτιολογοῦσι, ubi passive dicitur, ut reddi possit etiam Copia, Occasio. Active vero ap. Clem. Al. Str. 2, p. 507 : Ὁ νόμος πρὸς ἀναστολὴν τῆς εὐεπιφορίας τῶν παθῶν ἀναιρεῖσθαι προστάττει τὴν μοιχευθεῖσαν.]

Εὐεπίφορος, ὁ, ἡ, in VV. LL. exp. etiam Facile labens; afferturque ex Strab. et adv. Εὐεπιφόρως, scribente [1, p. 28], Εὐεπιφόρως ἔχει πρὸς τὴν ἐγγυτάτω [καὶ γνωριμωτάτην ἑαυτῷ] θάλατταν, pro Facile fertur et evolvitur in finitimum pelagus. [Immo Procliviter habet, Proclivis est in. Dicitur enim de Homero. Eust. Il. p. 89, 43 : Εὐεπ. ἔχων εἰς τὰ κατὰ οἶνον. Schol. Pind. Pyth. 4, 206 : Εὐεπ. δὲ ὁ Π. λευκίππους καλεῖ αὐτούς, Libenter. || Adjectivi exx. Clem. Al. Str. p. 464 : Εὐεπίφοροι εἰς τὸν δεύτερον γάμον· 7, p. 729 : Αὐτίκα εὔορκος μὲν, οὐ μὴν εὐεπ. ἐπὶ τὸ ὀμνύναι ὁ γνωστικός· Pædag. 3, 4, p. 230, πρὸς τὴν ἀσέλγειαν, citat Suicer. Iisdem cum præpositionibus Cornutus De n. d. p. 236, ubi cum πρὸς, scholl. Eur. Med. 660, Aristoph. Plut. 990, ubi cum εἰς, Ran. 919, Soph. Antig. 897, Aj. 693, ubi cum ἐπὶ, et Phœn. 4, ubi cum infinitivo : Εὐεπίφορος ὁ Εὐρ. πρὸς ἕτερα πρόσωπα πρεσβύτερα τὴν τῶν δυστυχημάτων αἰτίαν ἀναφέρειν. || Adv. Εὐεπιφόρως v. supra.]

Εὐεπιχείρητος, ὁ, ἡ, Qui facile invadi potest, Quem facile aggredi quis possit, seu invadere aut adoriri. Redditur etiam Facilis invasu seu aggressu, item Captu facilis. [Στρατιῶται Pollux 1, 158, τεῖχος 172. L. D. Schol. Thuc. 6, 34 : Εὐεπιχείρητος ἡμῖν ἔσται ἡ δύναμις αὐτῶν. Cantacuz. Hist. 1, 16, p. 51, D : Ὡς ἤδη πρὸς καταστροφὴν εὐεπιχείρητον ὕστερον χωρήσει καὶ πρὸς ἐμέ. Boiss. Socr. H. E. 4, 21 : Τὸ εὐεπιχείρητον τοῦ καιροῦ. Mendham. Eust. Opusc. p. 283, 40 : Τὸ εὐεπ. τοῦ ἐκεῖ δυσπραγήματος. Εὐεπιχείρωτος male scriptum ap. Theodoret. vol. 1, p. 481 ed. Schulz. L. D.] At vero problemata εὐεπιχείρητα, Quæ facile astrui et confici possunt. Alex. Aphrod. in Aristot. Top. l. 2 : Ἐπεὶ γὰρ πᾶν εὐεπιχειρητότερον γίνεται σαφέστερον γενόμενον, φησὶ δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ ἀσαφέστερον εἰς τὸ σαφέστερον, καὶ οὕτως ἐπιχειρεῖν πειρᾶσθαι· εὐπορωτέρα γὰρ ἡ πρὸς τὸ σαφὲς ἐπιχείρησις. [|| Active Diog. L. 4, 30 : Ἵνα καὶ τὸν Θεόφραστον κνιζόμενόν φασιν εἰπεῖν ὡς εὐφυὴς καὶ εὐεπ. ἀπεληλυθὼς τῆς διατριβῆς εἴη νεανίσκος, Ingeniosus proruptusque, Int. Wakef. || Adv. Εὐεπιχειρήτως, Hierocl. In Pythag. p. 97 : Παντὸς μᾶλλον εὐεπ. διάκειται. L. D. Vita Procop. Actt. SS. Julii t. 2, p. 557, 46 : Εὐεπ. προσβαλεῖν αὐτῷ. Hase.]

[Εὐεπῶς. V. Εὐεπής.]

[Εὐέργαστος, ὁ, ἡ, Facile tractandus, formandus, fingendus. Clem. Al. Pæd. 1, p. 109 : Ἀταλοὶ δὲ ἡμεῖς οἱ ἄπαλοὶ πρὸς πειθὼ καὶ εὐέργαστοι πρὸς ἀγαθωσύνην. Angl. Method. Conv. virg. p. 42, 26 : Ἡ εὐέργαστος πᾶσα γῆ, Quæ sese tractabilem præstat. Hase.]

[Εὐέργεια, ἡ, Beneficentia. Arethas Anth. Pal. 15, 34, 5 : Οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ (in orco) τῆς σφετέρης ἐς ἅπαν ψυχαὶ λήθονται μεγαθύμων εὐεργείης. V. Εὐεργία. || Facilis tractatio, Tractabilitas. Oribas. p. 51 ed. Mai. : Γίνεται δὲ ἡ δυσέργεια ὡς τὰ πολλὰ περὶ τὴν πρώτην ἀναβολήν· αἱ δὲ λοιπαὶ πολλὴν εὐέργειαν ἔχουσιν. V. Εὐεργός. L. Dind.]

Εὐεργεσία, ἡ, Beneficentia. Hom. Od. X, [374] : Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων. [Ubi Eust. præferebat significationem ἀγαθοεργίας. Sed recte vertit HSt. Theognis 548 : Μηδένα πω κακότητι βιάζεο, τῷ δὲ δικαίῳ τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον· 574 : Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ' ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις; Τῆς εὐεργεσίης ῥηδίη ἀγγελίη. Simonid. ap. Aristid. vol. 2, p. 380 : Πατρὶς δὲ Κόρινθος ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε. Quæ frequens formula est. Theocr. 17, 116 : Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον ἀντ' εὐεργεσίας. Julian. Anth. Plan. 4, 87, 4.] Isocr. etiam Ad Dem. [p. 7, C] κακοεργίαν ei opp. : Αἰσχρὸν νόμιζε τῶν ἐχθρων νικᾶσθαι ταῖς κακοποιίαις, καὶ τῶν φίλων ἡττᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. [Xen. Cyrop. 8, 7, 13 : Ἡ κτῆσις αὐτῶν (nominum) ἐστὶν οὐδαμῶς σὺν τῇ βίᾳ, ἀλλὰ μᾶλλον σὺν τῇ εὐεργεσίᾳ. Præpositioni ἀπὸ jungit Galen. vol. 2, p. 10 : Τῶν ἀνθρώπων τοὺς ἀρίστους θείας ἀξιωθῆναι τιμῆς διὰ τὴν ἀπὸ τῶν τεχνῶν εὐεργεσίαν. Genitivo Ephræm Syr. vol. 3, p. 70, F : Μετὰ τὴν εὐεργεσίαν τοῦ ὑετοῦ.] Et ap. Longin. [1, 2] quærenti cuidam qua re proxime ad deos accedamus, respondet alter εὐεργεσίᾳ καὶ ἀληθείᾳ. [Cum præp. περὶ inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 372, p. 436, 8 : Εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν. Absolute positum in hac formula v. ib. n. 367, sequente εἰς, n. 382. Alia formula ib. p. 568, n. 1077 : Ἡ βουλὴ ... Ἀττικὸν ὕπατον ἐπὶ εὐεργεσίαις καὶ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς τὴν πόλιν.] || Multo frequentius pro Beneficium. Thuc. 1, [137] : Καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται, Mihi beneficium debetur. Ib. [129] : Κείσεταί σοι εὐεργεσία ἐν τῷ ἡμετέρῳ οἴκῳ ἐσαεὶ ἀνάγραπτος, Beneficii illius domi nostræ æterna memoria conservabitur. [V. quæ infra de horum ll. sententia dicentur.] Sic dicitur ἀνταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, Compensare s. Referre beneficium : et εὐεργεσίας ἐκτίνειν pro eod. ap. Herodot. [3, 47.] Herodian. [6, 9, 2] : Εἰς ἐκεῖνον εὐεργεσίας κατατεθείσας πρὸς αὐτοῦ, Beneficia apud eum a se collocata. [Thuc. 1, 128 : Εὐεργεσίαν δὲ ἀπὸ τοῦδε πρῶτον ἐς βασι-

λέα κατέθετο. Idem ib. 32 : Μήτε εὐεργεσίας μεγάλης μήτε ξυμμαχίας προὐφειλομένης. Aliæ locutiones et constructiones sunt, ap. Xen. Anab. 7, 7, 47 : Ταύς σοι προεμένους εὐεργεσίαν· Plat. Gorg. p. 513, D : Ταύτην τὴν εὐεργεσίαν προέσθαι· E : Ἄλλην εὐεργεσίαν προσφέρειν· Reip. 10, p. 615, B : Εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες εἶεν· Gorg. p. 520, C : Ἄλλην εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς. Demosth. p. 193, 22 : Μεγάλην εὐεργεσίαν καταθέσθαι πρὸς αὐτόν· 661, 3 : Ὅσοισπερ ἐστὶ καὶ ἡτισοῦν εὐεργεσίας πρόφασις πρὸς ὑμᾶς. Æschin. p. 31, 31 : Τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε τῷ Ἀμύντᾳ· 78, 1 : Δεῖν ἀπὸ τῶν προγόνων εὐεργεσίαν τινὰ αὐτῷ πρὸς τὸν δῆμον ὑπάρχειν. Pausan. 1, 3, 2 : Ἐς ἄλλους τε ὧν ἦρχεν εὐεργεσίας καὶ ἐς τὴν πόλιν μάλιστα ἀποδειξάμενος τὴν Ἀθηναίων. Isocr. p. 307, D : Δικαίως ἂν τὴν αὐτὴν εὐεργεσίαν ἀπολάβοιμεν, ἥνπερ αὐτοὶ τυγχάνομεν εἰς ὑμᾶς ὑπάρξαντες. Inscr. Epidaur. ap. Bœckh. vol. 1, p. 588, n. 1167, 3 : Ἀντ' εὐεργεσίης, τὴν πολλάκι δῶκε πόληι. Cum genitivo Diodor. 1, 13 : Διὰ σύνεσιν καὶ κοινὴν ἀνθρώπων εὐεργεσίαν· 62 : Εἰς εὐεργεσίαν ἀνθρώπων.] Hesiod. Theog. [503] : Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων. Et Dem. [p. 316, 10] : Τὰς ἰδίας εὐεργεσίας ὑπομιμνήσκειν. Notandum vero in illis Thuc. ll. posse reddi etiam Gratia, quemadmodum et schol. in priori exp. ἀντίχαρις : ut sit, Mihi gratia debetur; et, Habebitur tibi gratia nunquam domi nostræ delenda. [Immo Nomen benefactoris mihi debetur, tibi tribuetur, de quo v. dicenda in Εὐεργέτης. Ita Xen. H. Gr. 1, 1, 26 : Διὰ ταῦτα δὲ εὐεργεσία τε καὶ πολιτεία Συρακοσίοις ἐν Ἀντάνδρῳ ἐστί. Demosth. p. 475, 10 : Ὧν ἐκπεσόντων ἐψηφίσασθε, ἅπερ οἶμαι φεύγουσιν εὐεργέταις δι' ὑμᾶς προσῆκε, προξενίαν, εὐεργεσίαν, ἀτέλειαν ἁπάντων. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 123, n. 84, 15 : Ἀντὶ τούτων εἶναι αὐτῷ τὴν προξενίαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν. Conf. ib. p. 130, n. 91, 1. Rhodia vol. 2, p. 392, b, A, 45 : Τιμαθεὶς εὐεργεσίᾳ καὶ ἀτελείᾳ πάντων, et in seqq. Melitensis ap. Castell. Nov. coll. p. 76 : Ὑπὲρ προξενίας καὶ εὐεργεσίας Δημητρίῳ Διοδότου Συρακοσίῳ καὶ τοῖς ἐγγόνοις αὐτοῦ. Conf. Wolf. ad l. Demosth. L. Dind.]

[Εὐεργεσία, Ἥρα ἐν Ἄργει, Hesych.]

[Εὐεργέται, οἱ, Euergetæ. Ita dicti Ariaspæ, gens Asiæ, ὅτι Κύρῳ τῷ Καμβύσου ξυνεπελαμβάνοντο τῆς ἐς Σκύθας ἐλάσεως, sec. Arrian. Exp. 3, 27, 9. Conf. 4, 6, 13, Diod. 17, 81. Steph. Byz. : Εὐεργέται, Σκυθικὸν ἔθνος. Στράβων (15, p. 724 : Ἐκ Δραγγῶν ἐπί τε τοὺς Εὐεργέτας ἦκεν, οὓς ὁ Κῦρος οὕτως ὠνόμασε, καὶ τοὺς Ἀραχωτούς), ὃ καὶ Ἀριμασποὶ ἐλέγετο· ἐκεῖ γὰρ τῶν ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς χειμῶνος πνεύσαντος διασωθῆναι τὸ σκάφος, καὶ οὕτω κληθῆναι. L. Dind.]

Εὐεργετέω, ab εὐεργέτης, Benefacio, Benemereo. [Soph. Phil. 670 : Εὐεργετῶν γὰρ αὐτὸς αὑτ' ἐκτησάμην.] Xen. Cyrop. 8, [2, 1] : Ἕως μὲν οὖν χρήμασιν ἀδυνατώτερος ἦν εὐεργετεῖν. Aliquando additur accus. ejus, cui benefit. [Æsch. Eum. 725 : Οὔκουν δίκαιον τὸν σέβοντ' εὐεργετεῖν. Eur. Alc. 860 : Κακὸν εὐεργετῆσαι φῶτα.] Aristot. Pol. 5 : Εὐεργετεῖ τὴν πόλιν, Beneficia in civitatem confert. Aristoph. Pl. [834] : Οὓς τέως ὐεηργέτησα δεομένους. Nonnunquam accus. rei additur. Xenoph. Cyrop. 8, [2, 12] : Μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, Magna pro parvis conferre beneficia. [Pro quo adv. ponit ib. 10 : Τοὺς ἀπαγγείλαντας μεγάλως εὐεργετῶν. Locutionis εὐεργεσίαν εὐεργετεῖν exx. v. in Εὐεργεσία.] Est ubi duplicem habet accus., et pers. et rei. Plato Pol. 1, [p. 345, A] : Οὔτι κακῶς σοι κείσεται ὅ, τι ἂν ἡμᾶς εὐεργετήσῃς, Non male collocabis, quod in me contuleris beneficium. Sic ap. Dem. C. Lept. : Πολλὰ ἂν ἔχων εἰπεῖν ὅσα εὐεργέτηκεν ὑμᾶς οὗτος ἀνήρ. [Cicero Ad Att. 9, 4, 2 : Ὁ μεγάλα τὴν πόλιν εὐεργετήσας.] Citatur vero et εὐεργετῶ σε εἰς χρήματα, e Phalar. Epist. [V. l. Plat. Conv. in passivo citandum. Cum dat. instrumenti qui dicitur, Diog. L. 3, 96 : Οὗτοι ταῖς ἐπιστήμαις εὐεργετοῦσιν. Cum accusativo Gregor. Acindynus in Allatii Græc. Orthod. vol. 1, p. 757, 53 : Εὐεργετείτω τοὺς ἐλέγχοντας λόγους. || Cum dat. pers. Geopon. proœm. 3 : Ὅσα ἢ τοῖς ὑπηκόοις εὐεργετῶν ἢ τοὺς ἐναντίους ἀποσοβῶν διαπέπραξαι. Theod. Stud. p. 404, C : Ἡμῖν αὐτοῖς εὐεργετοῦμεν τοῦ κοινοῦ φροντίζοντες. V. Εὐεργέτης. || Prosum. Mauric. Strat. p. 183 : Ἀνδρία μᾶλλον καὶ τάξις ἢ πλῆθος τῶν μαχομένων οἶδεν εὐεργετεῖν.] || Εὐεργετοῦμαι, Beneficio afficior. [Æschin. p. 3, 5 : Ἡνίκα δ μὲν εὐεργετούμενος οὐκέτι αἰσθάνεται ὧν εὖ πάσχει.] Aristot. Eth. 4, 3, περὶ μεγαλοκινδύνου loquens : Εὐεργετούμενος δ' αἰσχύνεται. Interdum additur et accus. rei, ut in act. Xen. [Comm. 2, 2, 3] : Μείζονα εὐεργετημένος, Majoribus beneficiis affectus. Herodian. 4, [13, 5] : Πολλὰ ὑπ' αὐτοῦ εὐεργετηθέντι. [Plato Crit. p. 43, A : Καί τι καὶ εὐεργέτηται ὑπ' ἐμοῦ· Gorg. p. 520, C : Ἄλλην εὐεργεσίαν τις εὐεργετηθείς. Alia constr. Conv. p. 184, B : Εὐεργετούμενος εἰς χρήματα. De re in Gl. : Εὐεργετημένα, Impensa. || Augmentum, quod grammatici probant in verbis cum εὖ compositis, quæ a vocali incipiunt, velut Etym. M. p. 399, 45 : Τὰ ἀπὸ τοῦ εὖ μορίου καὶ τοῦ δύς ἀρχόμενα ῥήματα ἄτρεπτον τηρεῖ τὴν ἀρχὴν, ἔσωθεν δὲ αὐξάνεται, οἷον εὐορκῶ, εὐώρκουν, in verbo εὐεργετέω modo præbent libri modo negligunt, de quibus exx. afferre omittimus. Εὐεργέτηκεν perspicue scriptum in inscr. Rosett. 9, p. 13 ed. Ameilhon., εὐεργετηκόσιν in Olbiopolit. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2059, p. 126, 19, εὐεργέτηκεν in Teja ib. n. 3068, p. 661, A, 8, εὐεργετήθη in Opuntia vol. 1, p. 856, n. 1755, 4. L. Dind.]

Εὐεργέτημα, τὸ, Benefactum, Benemeritum, Beneficium (in aliquem) collatum. Xen. Cyrop. 8, [2, 2] : Εὐεργέτημα ἀνθρώποις πρὸς ἀλλήλους οὐδέν ἐστιν ἀπὸ τῆς αὐτῆς δαπάνης ἐπιχαριτώτερον, ἢ σίτων καὶ ποτῶν μετάδοσις. [Plurali 5, 5, 34. Ps.-Demosth. p. 1390, 12 : Χωρὶς τοῦ μέγιστον εὐεργέτημ' εἰς πάντας γενέσθαι. Polyb. 30, 11, 1 : Εὐχαριστήσοντα περὶ τῶν εἰς αὐτοὺς γεγονότων εὐεργετημάτων. Gl. : Τῶν εὐεργετημάτων, Meritorum. Memorat etiam Pollux 6, 182. || Beneficium ecclesiasticum, ap. Gr. interpr. Conc. Laterani an. 1215, c. 25, 29, 30, 31. Ducang.]

Εὐεργέτης, ὁ, Qui beneficium confert, benefacit. [Pind. Ol. 2, 104 : Ἄνδρα μᾶλλον εὐεργέταν πραπίσιν. Soph. Ant. 284 : Ὑπερτιμῶντες ὡς εὐεργέτην. Eur. Med. 1127 : Ἐν δ' εὐεργέταις τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔσει.] Dem. [p. 240, 10] : Φίλον, εὐεργέτην, σωτῆρα, τὸν Φίλιππον ἡγοῦντο. Nonnunquam additur gen. ejus, in quem beneficium confertur. [Pind. Isthm. 1, 53 : Εὐεργέταν ἁρμάτων, de Neptuno. Eur. Rhes. 151 : Τίς ἂν γένοιτο τῆσδε γῆς εὐεργέτης;] Thuc. 1, [136] : Ὧν αὐτῶν εὐεργέτης, Quum de iis esset benemeritus. [3, 57 : Ἡμῶν τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος.] Isocr. Hel. enc., τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Synes. Ep. 127 : Ἦκε μετάπεμπτος ὥσπερ εὐεργέτης Ῥωμαίων. Lucian. Anach. [c. 17] : Εὐεργέτης ἡμῶν. [Herodot. 8, 85 : Εὐεργέτης βασιλέος ἀνεγράφη. Ubi Valcken. : « Hæc propria Græcis erat hac in re locutio de Persarum Orosangis. (De quibus v. Wesseling.) Illinc transumtum eleganter adhibet Calliclem ludens Socrates in Plat. Gorg. p. 506, C : Μέγιστος εὐεργέτης παρ' ἐμοὶ ἀναγεγράψει. Græcarum etiam civitatum εὐεργέται sæpe publicitus ἀνεκηρύττοντο. V. Hemst. ad Lucian. D. mort. 10, 6. » Xen. H. Gr. 6, 1, 4 : Πρόξενος ὑμῶν ὢν καὶ εὐεργέτης ἐκ πάντων ὧν μεμνήμεθα προγόνων· Vect. 3, 11 : Εἰ μέλλοιεν ἀναγραφήσεσθαι εὐεργέται εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον. Lysias p. 159, 38 : Εἰ μὲν ξένος τις ἐλθὼν ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤτει ἢ εὐεργέτης ἀναγραφῆναι ἠξίου. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 123, n. 84, 2 : Ἀναγράψαι Φανόχριτον τὸν Παριανὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην αὐτὸν καὶ τοὺς ἐκγόνους. Megarica ib. p. 558, n. 1052, 10. Melit. ap. Castell. Nov. Coll. p. 76 : Δεδόχθαι Δημήτριον ... πρόξενον εἶναι καὶ εὐεργέτην τοῦ δήμου τῶν Μελιταίων. V. Εὐεργεσία. || Διονύσου ἐπίθετον, Hesych. || Regum quorundam cognomen, ut Ptolemæorum tertii et septimi, regum Ægypti (v. Plut. Coriol. c. 11), et aliorum, de quibus v. Eckhel. D. N. vol. 4, p. 461-2. De Christo εὐεργέτῃ v. Wernsdorf. ad Philen p. 332 sq. || Construitur etiam cum dativo. Herodot. 6, 30 : Ἀνδρὸς μεγάλως ἑωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτεω. Eur. Herc. F. 1252 : Εὐεργέτης βροτοῖσι καὶ μέγας φίλος. || Genere feminino apud Cornutum De nat. deor. c. 15, p. 163 : Ἱλαρῶν δ' εὐεργετῶν οὐσῶν καὶ ἱλαροὺς ποιουσῶν τοὺς εὐεργετουμένους ... πρῶτον μὲν χάριτες ὠνομάσθησαν. Ἱλαρῶς εὐεγετουσῶν restituit Lobeckius Aglaoph. p. 398. L. D.] Fem. Εὐεργέτις, Quæ benefacit, benemeretur de aliquo. [Eurip. Alc. 1058 : Τὴν ἐμὴν εὐεργέτιν· Iphig. Aul. 1447 : Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις. Diodor. 1, 2 : Εὐεργέτιν τοῦ κοινοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, de historia.] Plato Leg. [10, p. 896, E : Ψυχῆς ... εὐεργέτιδος. Lucian. De salt. c.

41.] Synes. Ep. 123 : Περὶ σοῦ τῆς φιλτάτης τε καὶ εὐεργ. κεφαλῆς, De me benemerito capite. [Photius Epist. 18, p. 78 : Τῆς τε ἰδίας κεφαλῆς καὶ εὐεργέτιδος τολμῶσι καταφρυάττεσθαι. || Cognomen Berenices, Ptolemæi III Euergetæ conjugis, ap. Eratosth. Catast. c. 12, in inscr. Rosett. 5, p. 12 ed. Ameilhon. et Pap. Ægypt. a Bœckhio edita 1, v. 5 : Βερενίκης Εὐεργέτιδος. || In Etym. M. p. 762, 35 : Τορύνη, ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν τὴν εὐεργέτιν σημαίνει, Hemsterh. ad Hesych. v. Εὐηρημένοι corrigebat, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν (λεγομένην) εὐέργην σημαίνει. L. Dind.]

Εὐεργετητέον, Benefaciendum. [Xen. Comm. 2, 1, 28 : Τοὺς φίλους εὐεργ.]

Εὐεργετητικὸς, ἡ, ὸν, Ad benefaciendum s. benemerendum promptus. Pro quo εὐεργετικὸς dici Bud. Comm. annotat, sicut pro ὑπηρετητικὸς dicitur ὑπηρετικὸς, et pro φιλητικὸς, φιλικός. [V. Εὐεργετικός.]

[Εὐεργετίδας, ὁ, Euergetidas, Messenius, Pausan. 4, 21, 2; 23, 2. ῐᾶ]

Εὐεργετικὸς, ἡ, ὸν, Ad benefaciendum proclivis, Beneficus. [Inscr. Rosett. 34, p. 19 : Θεοῦ εὐεργετικοῦ.] Interdum additur gen., sicut in εὐεργέτης : ut δύναμις εὐεργετικὴ πολλῶν καὶ μεγάλων, Vis multis et magnis beneficiis juvandi. [Definitt. Plat. p. 412, E : Ἕξις εὐεργετικὴ ἀνθρώπων.] Et τὸ εὐεργετικὸν neutr. Beneficentia, Ad benefaciendum proclivitas. [Diodor. 1, 25 : Τὸ εὐεργετικὸν πρὸς τοὺς δεομένους τῶν ἀνθρώπων.] Herodian. 6, [9, 16] : Εἵς τε τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐεργετικώτερον ἐπιῤῥεπής. [Comparat. et superl. memorat etiam Planud. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 73, 12. Superlativo utitur Polyb. 7, 8, 6.] Dicitur vero et εὐεργετητικὸς pro eodem. [Εὐεργητικὸς pro εὐεργετικὸς male ap. Zonar. Lex. p. 898. Aristot. Eth. Nic. 9, 11, p. 1171, 16 : Εὐεργετητικὸν γὰρ εἶναι καλόν. Sed recte libri plures εὐεργετικὸν, quo utitur Rhet. 2, 11 : Εἰ δ' ἐστὶ ζηλωτὰ τὰ ἔντιμα ἀγαθὰ, ἀνάγκη τάς τε ἀρετὰς εἶναι τοιαύτας καὶ ὅσα τοῖς ἄλλοις ὠφέλιμα καὶ εὐεργετικά· 1, 5 : Τιμή ἐστι σημεῖον εὐεργετικῆς δόξης. L. D. Herm. Trismeg. De mente p. 24, 22 : Ἐν μὲν τοῖς ἀλόγοις ζώοις οὐκ ἔστιν εὐεργετικός. Muson. ap. Stob. Floril. vol. 3, p. 443 : Μεγαλόφρων δὲ, καὶ εὐεργ., καὶ φιλάνθρωπος. Id. ib. p. 7 extr. : Τὸ εὐεργετικὸν εἶναι. Hase.]

[Εὐεργετικῶς, Benefice. Inscr. Rosett. 11, p. 13 : Τὰ πρὸς θεοὺς εὐεργ. διακείμενος. Boiss. Chron. Pasch. p. 735, 14 : Εἴ τι ἐστι πρὸς ὠφέλειαν ... τῆς ἀνθρωπότητος ... εὐεργ. ἐκελεύσαμεν γενέσθαι. || Passive, Beneficio, Gratia alius. Chron. Pasch. p. 735, 10 : Διὰ γοῦν τὸ οὕτως εὐεργ. ἀξιωθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῦ ἐπιλαβέσθαι τοῦ τοιούτου θρόνου. L. Dind.]

[Εὐεργέτις. V. Εὐεργέτης.]

[Εὐεργέω. Hesych. : Εὐπαθεῖν, εὐεργεῖν. « Vide num legendum ἐνεργεῖν. Conf. gl. Εὐπαθοῦντες, εὖρωστοι. » Albert. Toupius Em. vol. 1, p. 332 εὐεκτεῖν. In ejusd. gl. Εὐηρημένοι, τετορυνημένοι, Hemsterh. conjiciebat εὐηργημένοι, quod eodem modo dictum esset pro ἐοργημένοι (vel quomodocunque hujus verbi perfectum formetur), ut εὐέργη pro ἐόργη. L. D. Zachar. Mityl. p. 100, 12 ed. meæ. Boiss.]

[Εὐέργη. V. Ἐόργη, Εὐεργέτις, Εὐεργής. Add. autem Pollux 10, 97.]

Εὐεργὴς, ὁ, ἡ, [Facilis, Gl.] navis, domus, Benefabricata, Affabrefacta, Bene compacta. Hom. [Il. Ω, 396 etc. Orph. Arg. 604.] Sic λώπη, δίφρος, ap. Eund. [Od. N, 224, Il. E, 585]; πηδάλιον, Hesiod. [Op. 627. V. Εὐερκής. Apoll. Rh. 4, 428, ξεινήιον. Oppian. Hal. 5, 135, ἄγκιστρον. Paul. Sil. Amb. 166, ἄντρον.] At χρυσὸς Od. I, [202] opp. τῷ ἀργῷ, Eust., qui dicit εὐεργῆ δίδοσθαι χρυσὸν, ἐπεὶ οὐκ ἦν τίμιον τοῖς τότε χρυσίον ἀργόν. [Moschus 4, 94 : Μακέλην εὐεργέα. De trua Callim. fr. 178 ap. Etym. M. v. Λάκτις : Εὐεργέα λάκτιν, et Nicand. Ther. 109. Inter εὐεργέϊ et λαεργέϊ μάκτρῃ variatur ib. 708. Εὐέργη, quod v. in Ἐόργη, comparat Bentl. Dionys. Per. 581 : Εὐεργέϊ νηί. || Bene cultus. Zonar. p. 906 : Εὐεργὴς γῆ, εὔφορος, καλοέργαστος. Qua signif. infra εὐεργός. || Bene subactus. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 876 : Αὐαλέον δ' ἐπὶ ταῖσι βάλοις εὐεργέος ἄρτου. || Facile conficiendus vertendum videtur ap. Apollod. Poliorc. p. 13, 14 : Σχήματα ... εὐπόριστα, ἑλαφρὰ, εὐεργῆ, ταχέα (ταχέως margo) ὑπὸ τῶν τυχόντων συντελούμενα. L. D.] || Beneficus, Bene meritus de aliquo. Od. Δ, [695, X, 319] : Οὐδέ τίς ἐστι χάρις μετόπισθ' εὐεργέων, h. e. εὐεργετῶν. [Maxim. Καταρχ. 140 : Χάριν τ' εὐεργέα δώσει. || Adv. Εὐεργῶς, Efficaciter. Aristot. Meteor. 3, 6 : Μᾶλλον γὰρ συμβαίνει τὸν ἀέρα εὐεργῶς ἔχειν πρὸς γένεσιν ὕδατος. Nisi scribendum ἐνεργῶς. Ἐναργῶς liber unus a pr. m. ‖Apud Philonem Belop. p. 84, C : Ἐργάσασθαι δὲ δεῖ τοὺς λίθους τῶν ἡμικυλίνδρων πύργων τὴν ἔξωθεν περιφέρειαν καταμετρήσαντα καὶ πρὸς αὐτὴν ἐμβολεῖς ξυλίνους κατασκευασάμενον διαδοῦναι τοῖς λιθουργοῖς, ἵνα εὐεργῶς καὶ ταχὺ ἐργάζωνται, Ut facile ac celeriter elaborent. L. Dind.]

Εὐεργία, ἡ, Felix rerum successus : cui opp. δυσεργία. Ita VV. LL. ex Suida, ap. quem tamen scriptum δυσερμία. V. et Εὐέργη. [Ap. Joseph. A. J. 6, 11, 2 : Πρῶτον μὲν ἡμᾶς εὐεργίαν μεγάλην εὐεργετήσαντα, recte libri plerique εὐεργεσίαν, licet hac significatione dictam formam εὐέργειαν supra retulerimus. Non melioris fidei est εὐεργείας ib. 16, 4, 3, ubi codd. ἐνεργείας.] Hesych. Εὐεργία affert pro τορύνη : exponens etiam εὐπιστία. [Glossas duas in unam conflatas conjicit Jungerm. ad Poll. 10, 97 : Εὐέργη, τορύνη, et Εὐεργία, εὐπιστία. Sic etiam Hemsterh. ad gl. Εὐηρημένοι, εὐεργία, idem esse monens quod infra ponitur ap. eundem εὐοργία, cum interpr. corrupta ἀπιστία.]

[Εὐεργίδης, ὁ, Euergides, n. viri ap. Aristoph. Vesp. 234, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, col. 1, 30. ῐ L. Dind.]

Εὐεργὸς, ὁ, ἡ, Facilis. [Facile tractabilis. Herodot. 3, 24 : Ἡ δέ (ὕελος) σφι πολλὴ καὶ εὐεργὸς ὀρύσσεται. Aristot. De partt. an. 2, 16 : Ἀνάγκη δ' ἦν εὐθὺς ἀκολουθῆσαι τούτων τῶν μορίων ἑκάτερον πρὸς τὴν εἰρημένην χρῆσιν εὐεργά. V. Εὐέργεια.] Εὐεργὸν ξύλον τῆς πεύκης, Theophr. [H. Pl. 3, 9, 2], Circa quod non multum est laboris. Idem Theophr. [ib. 5, 6, 2], Ἡ φιλύρα τὸ ὅλον εὐεργὸν, Tilia cuicunque operi facilis, Plin. [Εὔεργος scriptum 5, 1, 1; 3, 6 etc. Comparativo 3, 9, 6 : Λευκότερον γὰρ καὶ μαλακώτερον καὶ εὐεργέστερον τὸ τῆς θηλείας (ἐλάτης) ξύλον. « Ἔρια ξαίνειν ὡς εὔεργα εἴη, Lucian. Fugit. c. 12. Τοῦτο τὸ λαῖον εὔεργόν τ' εἴη καὶ κάρπιμον, Theocr. 10, 43. » Hemst. Geopon. 2, 46, 1 : Ἐν τῇ εὐέργῳ (γῇ). Sic enim illis in ll. ponitur accentus. Ita variatur inter σύνεργος et συνεργὸς, et alia. Acutum in εὐεργὸς ceterisque compositis præcipit Arcad. p. 89, 13. L. D.] || Ap. Hom. autem Od. O, [420 etc. : Εὐνῇ καὶ φιλότητι,] τά τε φρένας ἠπεροπεύει Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἴ [ἥ] κ' εὐεργὸς ἔῃσι, schol. exp. σώφρων, καλὰ ἔργα πράσσουσα, Proba et honeste casteque se gerens : quæ ejus expos. videtur convenientior, quam quæ in VV. LL. est, Bene operans, i. e. Actuosa. [Eust. Opusc. p. 147, 46 : Τὸ εὐεπήβολον ἔμπρακτον, οὗ μέρος εὐεργόν.] Eust. exp. ἀγαθουργός. [De sideribus Benignis s. Propitiis Manetho 3, 63 : Εὐεργῶν ἐπιμαρτυρίῃσι σὺν ἄστρων· 253 : Εἰ μή πως εὐεργὸς ὁρῴη σχήματα ταῦτα· 6, 228 : Ἀστέρας εὐεργούς· et alibi.] Observandum est autem εὐεργὸς scribi, non εὔεργος, ut δύσεργος. [V. tamen supra.]

[Εὔεργος, ὁ, Euergus, n. viri ap. Demosth. p. 967; 1139 seqq. Naxii ap. Pausan. 5, 10, 3. Fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 30.]

[Εὐεργῶς. V. Εὐεργής.]

Εὐερέθιστος, ὁ, ἡ, Facile irritabilis, Iracundus. Strabo [14, p. 660 : Μειράκιον εὐερέθιστον καὶ ἀνοίας πλῆρες. Rufus p. 239 ed. Matth. : Τὰ μέρη εὐερέθιστα κλυσμοῖς. Antyllus in Matthæi Med. p. 299 : Τῶν εὐαισθήτων διαθέσεων. Ita in marg. : in textu εὐαιρεθίστων, pro εὐερεθίστων, ut annotat Matth. L. D. Basil. t. 1, p. 977, C : Πρὸς τὰς ἡδονὰς εὐερέθιστοι. Hase.]

[Εὐέρεια, Εὐερία, ἡ. V. Εὐέριος.]

Εὐέριος, et Εὔερος, ὁ, ἡ, Bene lanatus, Bona s. Pulcra vestitus lana : ut γλῶσσαν εὐέρων βοτῶν, ap. Cratinum, de ovibus, teste schol. Aristoph., qui itidem εὔερον exp. μαλακὴν ὥσπερ σισύραν εὐέριον, Mollem ut stragulum ex bona et laudata lana : Av. [121] : Εἴ τινα πόλιν φράσειας ἡμῖν εὔερον Ὥσπερ σισύραν ἐγκατακλιθῆναι μαλθακήν· perperam itaque Suid. [s. Zon.] pro εὐάερον etiam dictum putavit. Rursum schol. Aristoph. affert ex Plat. comico : Καὶ τοσοῦτον εὐερίας ἀπολέλαυκεν ὁ Ὑπέρβολος [ἀπολέλαυχ' Ὑπέρβολος Dobræus Aristoph. p. (121)] ὥστ' αὐχμότατός ἐστι, Hoc fructus ad Hy-

perbolum redundavit ex usu delicatæ mollisque vestis stragulæ, ut jam sit squalidissimus; vocat enim εὐερίαν hic Usum lanæ exquisitæ in veste stragula. Suid. habet ἀθλιωτάτη ἐστὶ, omisso nomine Ὑπέρβολος. [Phryn. Ecl. p. 146 : Εὐέριον μὴ λέγε, ἀλλ' εὔερον ἱμάτιον τρισυλλάβως καὶ χωρὶς τοῦ ι. Exc. Phryn. in Bekk. An. p. 39, 18 : Εὔερος ὅϊς καὶ εὔερον ἱμάτιον, οὐχ εὐέριον. Male in Etym. M. p. 390, 19 : Εὐέρειος, ὁ ἔχων καλὸν ἔριον, καὶ εὐέρεια, pro εὐέριος. Nam εὐέρεια ponit etiam Chœroboscus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 171, 17, nomina quædam in ια ab nominibus in ος formata recipere diphthongum in penultima dicens πλὴν τοῦ βοηθὸς βοήθεια καὶ εὔερος (sic) εὐέρεια. Εὐέρεια, quod significet τὴν καλὸν ἔριον ἔχουσαν, diserte agnoscitur etiam ab Etym. Gud. p. 461, 18. L. Dind.]

Εὐέρκεια, ἡ, s. Εὐερκία, Munitio, s. Bona munitio, Plato [Leg. 6, p. 778, C; 779, B, ubi plerique libri per ι. Ἀσφάλεια int. Hesych. Alteram formam, petitam fortasse ex poeta, nisi diphthongus restituenda est, ponit Etym. M. p. 390, 18 : Εὐερκίας, εὐπρεποῦς ἀσφαλείας καὶ περιφράξεως.]

Εὐερκὴς, ὁ, ἡ, Bene septus, Bonum pulcrumve (aulæ) septum habens, respiciendo ad ἕρκος, quod circum αὐλὴν est. Hom. [Il. I, 471] : Οὐδέποτ' ἔσθη Πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς. [Conf. Od. Φ, 389, X, 449. Hesiod. Op. 730. Hom. Od. P, 267 : Θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ δικλίδες, ubi alii rectius εὐεργέες. Pind. Ol. 13, 105 : Αἰακιδᾶν εὐερκὲς ἄλσος. Simias Anth. Pal. 7, 193, 3 : Εὐερκεῖ δόμῳ. Maxim. Καταρχ. 468, σηκούς· 515, μάνδρην.] || Bene munitus s. septus. Plato [Leg. 6, p. 760, E] : Εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους. [Id. 8, p. 848, E : Ὑποδοχὴν εὐερκῆ· Critiæ p. 113, D, γήλοφον. Æsch. Suppl. 955 : Στείχετ' εὐερκῆ πόλιν. Plut. Arat. c. 50 : Πόλις εὐερκεστάτη. Strab. 17, p. 832. Eund. 13, p. 591, 625, 631; 8, p. 370; 9, p. 413; 16, p. 751, 753 citat Hemst. Similiter sæpius Dio Cass. V. etiam Εὐαρκής. || Active, Bene sepiens, Cingens, Oppian. Hal. 4, 655 : Τοὶ δὲ περιστήσαντο λίνων εὐερκέα πάντῃ δίκτυα κυκλώσαντες. || Adv.] Εὐερκῶς, Munite, Bono septo. Plut. [Mor. p. 503, C] : Εὐερκῶς κεχαράκωκε.

[Εὐερκία. V. Εὐέρκεια.]

Εὐέρκτης, ὁ, pro εὐεργέτης, Benefactor, Epigr. [Antipatri Thess. Anth. Pal. 9, 92, 4 : Ἀνταποδοῦναι ὕμνους εὐέρκταις οἶδε.]

[Εὐερκῶς. V. Εὐερκής.]

[Εὐερμέω, Fortunor, Felix sum. Pollux 5, 135 : Κερδαίνειν, ἐμπολᾶν, εὐερμεῖν. Photius : Εὐερνῶ, εὐτυχῶ. Recte Schneiderus εὐερμῶ.]

Εὐερμὴς, ὁ, ἡ, Hesychio εὐτυχὴς, Fortunatus : cui sc. favet Mercurius, mercatorum et furum deus.

Εὐερμία, ἡ, Hesychio εὐτυχία, Felicitas, Bona fortuna, Prosper successus : ut contra δυσερμία dicitur ἡ δυστυχία. Eadem [Photius et] Suid. tradit, addens etiam, inde τὰ ἀπὸ τῆς τύχης εὑρήματα dicta fuisse κοινὸν Ἑρμῆν : afferensque hæc ex Æliano : Μιθριδάτης δὲ τὴν ἀποδημίαν Λουκούλου ἑαυτοῦ κατέγραφεν εὐερμίαν εἶναι. Item, Ἀσπαζόμενος εὐερμίαν καιροῦ, καὶ ἀνάγκης καλούσης μὴ εἴκων κάκῃ. Ubi εὐερμίαν καιροῦ vocat Prosperitatem temporis s. occasionis oblatæ. [De felici captura Ælian. N. A. 1, 33 : Εἰ δὲ τύχοι μία (sphyræna) τῆσδε τῆς εὐερμίας· 5, 39 : Τῷ δὲ εἰ μὲν εὐθηρία γένοιτο ἑτέρου καὶ εὐερμία· 8, 28, et in Epilogo p. 396, 16. Memorat etiam Pollux 9, 160, Etym. M. p. 291, 49.]

[Εὐερνέω vitium scripturæ pro εὐερμέω, quod v.]

Εὐερνὴς, ὁ, ἡ, [Photio et] Suidæ εὐθαλής : ut Hesychio quoque εὐερνὲς est εὐθαλὲς, καλῶς βλαστῆσαν : ab ἔρνος significante βλαστὸς, κλάδος. Significat igitur Virens, Lætus germinibus. Rursum Hes. εὐερνέστατα exp. εὐστελέχη, Pulcros habentia stipites s. truncos. [Eur. Iph. T. 1100 : Δάφναν εὐερνέα. Lucian. Ver. H. 1, 8. Ælian. N. A. 8, 26; Eust. Opusc. p. 110, 76, δένδρον. « Εὔβοτος ἡ χώρα καὶ εὐερνὴς, Strab. 16, p. 747. Dioscor. 3, 127. Ita legendum ex Ms. in Cornuto N. D. c. 14, p. 161 etc., 32, p. 227. Philo J. p. 665, E. » Hemst. Greg. Nyss. vol. 1, p. 624, C : Τὰ εὐερνῆ τοῦ κήπου φυτά. Geopon. 2, 6, 25 : Αὐτοφυῆ χλωρὰ καὶ εὐερνῆ. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 14, E : Εὔξυλόν τε καὶ εὐερνεστάτην (terram). || Figurate epigr. Anth. Pal. App. 257, 10 : Ηὐξανόμην εὐερνὴς, πᾶσι ποθητός. Posidonius ap. Strab 2, p. 103 : Εὐερνεστέρους γὰρ εἶναι (Indos) καὶ ἧττον ἔψεσθαι τῇ ξηρασίᾳ τοῦ περιέχοντος. Ubi Proceriores vertendum videtur, ut Hesych. interpr. εὐμήκης. De pecoribus idem 11, p. 402 : Εὐερνῆ δὲ ἐστὶ καὶ τὰ βοσκήματα παρ' αὐτοῖς τά τε ἥμερα καὶ τὰ ἄγρια.]

Εὐερνώδης, ὁ, ἡ, affertur pro Fruticosus, Ramosus.

[Εὔερος. V. Εὐέριος.]

[Εὐέρσας, ὁ, Euersas, Thebanus, bis memoratur Livio 42, 13, 7 et 40, 7. Quod nomen suspectum fuit Valesio, infeliciter tamen tentanti *Euercas*. Recte ab ἔρση formari potuit Εὐέρσης.]

[Εὐεσίη. V. Εὐθεσία.]

Εὐεσπερίδες, αἱ, pro Hortis Hesperidum legitur ap. Theophr. H. Pl. 6, 3, [3] : Τὰ πλείονα δὲ γενέσθαι περὶ τὴν σύρτιν ἀπὸ τῶν εὐεσπερίδων. Pro quo Plin. 19, 3 : Circa Hesperidum hortos syrtimque majorem. [Conf. 4, 3, 2; 8, 6. Steph. Byz. : Εὐεσπέριδες (scr. Εὐεσπερίδες), πόλις Λιβύης καὶ ἑνικῶς λεγομένη. Λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ εὖ μορίου Ἑσπερίς. Τὸ ἐθνικὸν Εὐεσπερίτης. Εὐεσπερίδες est ap. Herodot. 4, 171, 204, Εὐεσπερῖται 198, ap. Thuc. 7, 50, Diodor. 4, 56, Pausan. 4, 26, 2 seqq. Antiquius nomen esse ductum ab regionis fertilitate Εὐεσπερίδες quam quo recentiores plerique utuntur Ἑσπερίδες, animadvertit Thrigius in Reb. Cyren. p. 180. L. D.]

[Εὐεσσὸς σεσημείωται διὰ δύο σσ γραφόμενον· ἔστι δὲ ὄνομα πόλεως, Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 72, 29. L. Dind.]

[Εὐεστία. V. Εὐετία.]

[Εὔεστιος, ὁ, ἡ, Bene fundatus. Callim. Del. 325 : Ἰστίη, ὦ νήσων εὐέστιε, de Delo. Εὐίστιε, quod necessarium putavit Blomfieldus, non esse inferendum diximus in Ἑστία.]

Εὐεστὼ, οῦς, ἡ, Bonus et tranquillus status. Democritus Abderita, teste Diog. L. p. 359 [9, 45, et Stobæo Ecl. eth. p. 76 ed. Heer.], τὴν εὐθυμίαν vocavit tum aliis nominibus, tum εὐεστώ : quam etiam ait τέλος εἶναι, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. Quæ ap. Suid. quoque leguntur, habentem τυραννουμένη pro ταραττομένη. [Conf. Clem. Al. Strom. 2, p. 498. Eidem Democrito ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 196 : Τὰ ἀδικέοντα καὶ θέλοντα ἀδικεῖν ἀθῷος ὁ κτείνων καὶ πρὸς εὖ ἔστ' οὖν Valck. ad l. Herodoti infra cit. restituit εὐεστοῦν.] Eod. Suida teste εὐεστὼ vocatur ἡ εὐδαιμονία, ut ἀειεστὼ dicitur ἐπὶ τῆς ἀϊδιότητος. Idem εὐεστοῖ affert pro εὐθηνίᾳ, καταστάσει. Sic Hesych. Εὐεστὼ, εὐθηνία, ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι· καὶ εὐδαιμονία, ἐπὶ [ἀπὸ Kuster.] τοῦ εὖ ἑστάναι τὸν οἶκον, [ἢ ἀπὸ τοῦ δαψιλεῖν (δαψιλεύειν Reisk.) τὰ πρὸς τὸ ἐσθίειν, εὐετηρία. Ab ἑστάναι ducunt etiam Etym. M. et Photius, apud quem male Εὐέστω. Sed ducitur ab εἰμὶ, ut Ἔστω, Κακεστώ. Herodot. 1, 85 : Ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ ὁ Κροῖσος τὸ πᾶν ἐς αὐτὸν ἐπεποιήκεε. Ita libri optimi. Ceteri εὐθηνίᾳ. Æsch. Ag. 647 : Χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν· 929 : Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ· Sept. 187 : Μήτ' ἐν κακοῖσι μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει. Arat. Phæn. 1090 : Ὄφρα τις εὐεστοῖ χαίρῃ ποτιδέγμενος ἀνήρ. Ita libri meliores. Ceteri εὐετύι. Εὐετηρίᾳ schol. V. Εὐετία. Maxim. Καταρχ. 534 : Πολλήν τ' εὐεστὼ φερέμεν καὶ ἀθέσφατον ὄλβον.]

Εὐετηρία, ἡ, Annuorum proventuum felicitas, Copiosa anniversariorum redituum exuberantia, Fertilitas. [Ubertas, Gl.] Xen. Hell. 5, [2, 4] : Ὅτι ὁ σῖτος ἐν τῇ πόλει πολὺς εἴη, εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει. [Plur. Hier. 4, 5.] Dem. [p. 144, 8] : Τὸ τῶν ὠνίων πλῆθος ὁρῶντες, καὶ τὴν εὐετ. κατὰ τὴν ἀγοράν. [Theophr. De sign. 1, 24 : Ὅταν χιόνες πολλαὶ γένωνται, ὡς τὰ πολλὰ εὐετηρία γίνεται. Geopon. 1, 8, 6; Ælian. V. H. 2, 17; Alciphr. Ep. 1, 24. Cum genitivo African. Cest. c. 10, p. 292, B : Καρπῶν εὐετηρίας καὶ τὰς αὐτῶν ἐπιγονάς. Memorat etiam Pollux 1, 51; 9, 160.] Item Felix anni successus. [Plato Conv. p. 188, A : Ἥκει φέροντα εὐετηρίαν τε καὶ ὑγίειαν ἀνθρώποις καὶ τοῖς ἄλλοις ζῴοις τε καὶ φυτοῖς.] Aristot. H. A. 8, [19] : Ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετ. ᾖ, καὶ τοῖς πλείστοις ἰχθύσι συμβαίνει εὐημερεῖν, Quum prospere et salubriter hominibus cedit tempus anni, Bud. [6, 19 : Τῶν δὲ προβάτων ἐὰν μὲν τὰ πρεσβύτερα ὁρμᾷ πρὸς τὴν ὀχείαν, φασὶν οἱ ποιμένες σημεῖον εὐετηρίας εἶναι τοῖς προβάτοις· ἐὰν δὲ τὰ νεώτερα, κακοθηνεῖν τὰ πρόβατα. Chrysost. : Εἰρήνην εὐετ., τῶν

ἑκάστῳ κακῶν ἐπικειμένων ταχεῖαν ἀπαλλαγὴν αἰτῶν. [Θεᾶς εὐετηρίας inscriptum numo Cleopatræ, reginæ Syriæ, Ptolemæi Philometoris filiæ, ap. Sestinium Descr. num. p. 499. L. D. Εὐετηρίας ναὸς Inscr. 111 apud Spon. M. E. A. p. 363 (Bœckh. C. I. vol. 1, n. 1104, p. 573, 20). Hemst. In Ind.:] Εὐητηρία, Hesychio εὐδαιμονία, καλὸς ἐνιαυτός: pro quo potius εὐετηρία scr. [Simile vitium, frequens in libris, εὐητερία, notavit Hasius ad Leon. Diac. p. 4, D, ubi latiori signif. dicitur de Felicitate: Ἀνῖαι ἡδοναῖς (παρέπονται) μὴ ἐῶσαι καθαρᾶς τῆς δεδομένης εὐετηρίας ἀπόνασθαι. Sic Aristot. Eth. Nic. 1, 8: Τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν· 8, 1: Τί γὰρ ὄφελος τῆς τοιαύτης εὐετηρίας (ut πλουτούντων καὶ ἀρχὰς καὶ δυναστείας κεκτημένων). Joseph. B. J. 7, 4, 1: Ἀπολήψεσθαι τὴν ἄδειαν μετὰ τῆς εὐετηρίας πεπιστευκότες. Iamblich. V. Pyth. 69: Τῆς ἐν τοῖς κοσμικοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. De auri copia Jo. Laur. De magistr. p. 292 extr. Hesych. interpr. non solum εὐθηνία et καλὸς ἐνιαυτὸς, sed etiam καλῶς διακεῖσθαι, καλοκαιρία. Primam et tertiam interpr. ponunt etiam Photius s. Suidas; pro secunda autem εὐνομία et εἰρήνη. Sic etiam Etym. M. v. Εὐεστὼ, in quo male εὐετὴ, et pro διακεῖσθαι, ut in libro uno Suidæ, διοικεῖσθαι scriptum. L. Dind.]

[Εὐετήριος, ὁ, Eueterius. Οὗτος ἦν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως κτλ., Suidas.]

[Εὐέτης, ὁ, Euetes, Locrensis, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, p. 528 Kiessl. Poeta comicus antiquus, qui Athenis cum Euxenide et Mylo (Myllo) fabulas docuerit, memoratur Suidæ in Ἐπίχαρμος. L. Dind.]

[Εὐετία, ἡ, i. q. εὐετηρία. Metrod. Probl. arithm. Anth. Pal. 14, 121, 4: Ταύρη χθὼν, βοέης οὔνομ' ἀπ' εὐετίης. Cod. Pal. εὐεπίης. Grammat. in Bachmanni Anecd. vol. 2, p. 361, 19: Εὐεστία, εὐετηρία, ἡ καλλίστη τῶν ἐτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει. Quam gl. tamen ad εὐεστὼ referri ostendit glossarium Herodoteum (etiam in cod. Taurin. ap. Peyron. ad Etym. M. p. 353, 22), in quo cetera omnia eadem sunt, sed Εὐεστὴ scribitur pro εὐεστία, utrumque perperam pro Εὐεστώ. L. Dind.]

[Εὐέτιος, ὁ, Euetius, præfectus Augustalis Alexandriæ, ap. Eunap. Vit. soph. p. 44, 7 ed. Boissonad. Ab aliis tamen vocatur Euagrius; conf. ib. p. 275, t. 2, p. 154 et Cousin. *Journ. des Sav.* 1827, p. 52 (5). Hase.]

[Εὐετίων, ὁ, Euetion, Atheniensis, Thuc. 7, 9. Alius in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 502, n. 651. Simile Εὐέτης. L. Dind.]

[Εὔευκτος. V. Εὐάρατος.]

[Εὐεύρετος, ὁ, ἡ.] Εὐέρετος, Promptus, Expeditus, ex Xen. OEc. [8, 17: Εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν καὶ εὐεύρετον (alii libri εὐάρεστον) χώραν ἑκάστοις, Locum in quo omnia facile inveniri possunt. V. Εὐαίρετος.]

[Εὐέφικτος, ὁ, ἡ, Ad quem facile pervenire licet. Figurate Apoll. De constr. p. 44, 26: Διὰ τοῦτο εὐέφικτος ἡ τοῦ ἄρθρου παράθεσις, Facilis, Expedita. Conf. ib. p. 185, 21. Contrario ἀνέφικτος utitur eodem modo p. 173, 10, et simplici ἐφικτὸς p. 176, 6. L. Dind.]

[Εὐεφόδευτος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Iamblich. In Nicom. p. 134, B. L. Dind.]

Εὐέφοδος, ὁ, ἡ, Ad quem facilis patet aditus, Aditu facilis. [Xen. Cyrop. 2, 4, 13, Polyb. 1, 26, 2; 3, 100, 8; 14, 1, 15, Diodor. 2, 6; 13, 85; 15, 68, Strab. 5, p. 234, Suid. in Ἐνιζάνει, cum nominibus πόλις, χωρίον, τόπος et sim.]

[Εὐέχιος, ὁ, Euechius, n. viri esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 406, n. 305, col. 3, 17, ubi ετεχ... L. Dind.]

Εὐέψητος, ὁ, ἡ, Bene coctus: vel Coctu s. Concoctu facilis. Theophr. C. Pl. 4, 14 [12, 12]: Ἡ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ξηρότης ἀχυλότερα μὲν ποιεῖ καὶ ἧττον ἡδέα, εὐεψητότερα δὲ οὐδὲν ἧττον, ἀλλὰ μᾶλλον. [Pro quo in Geopon. 2, 25, 1 male εὐεψότερα, vitio in gradibus hujusmodi adjectivorum frequentissimo.]

Εὐζηλία, ἡ, Bona æmulatio, Æmulatio in bonam partem. [Plut. Lyc. c. 12: Τῆς ἐν τοῖς λόγοις εὐζ. καὶ καθαριότητος. Alii ἀζηλίας, Coraes εὐτελείας. Κακοζηλία contrariam putabat Ernest. Lex. rhet. p. 167.]

Εὔζηλος, ὁ, ἡ, Qui bono zelo ducitur, Æmulator in bonam partem. || Bonus et felix æmulator s. imitator, opp. τῷ δύσζηλος et κακόζηλος. [Nicand. Al. 9: Ἐϋζήλοιο Κρεούσης, Schneid. interpr. ζηλωτῆς. Sic Hesych.: Εὔζηλος, ἐπὶ καλῷ ζηλουμένη. Eust. Il. p. 361, 24: Αἰτιῶνται δ' ἐκεῖ τῆς τῶν τοιούτων ἵππων μνείας οἱ παλαιοὶ οὐκ εὔζηλον ἀναχρονισμόν.]

Εὐζήλως, Bono zelo, Feliciter. Cereal. Epigr. in rhetores [Anth. Pal. 11, 144, 2]: Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε, Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾷν, Non est feliciter declamare, et ita ut id, quod æmulabaris atque affectabas, assecutus videare.

[Εὐζήλωτος, ὁ, ἡ. Theodor. Stud. p. 549, D: Ἐπαινοῦντές σου τὸ εὐσεβὲς καὶ εὐζήλωτον ἐν ἀγαθοῖς, Rectam in bonis æmulationem, Int. L. D. Actt. Concc. t. 3, col. 845, 5: Ἀνδρὸς εὐζηλώτου· et 737, 10: Τὸ εὐζήλωτον ὁμοῦ καὶ εἰλικρινὲς τῆς πίστεως. || Adv. Εὐζηλώτως, Magno zelo, Studiose, ib. col. 728, 11 et 760, 6. Hase.]

Εὔζυγος, ὁ, ἡ, ejusd. formæ [cujus ἄζυγος]: dicitur autem εὔζυγος νηῦς et ἐύζυγος, Navis bona transtra habens. Et Navis bene compacta, intelligendo ex parte totum. [Hom. Od. N, 116, P, 288; Apoll. Rh. 1, 4; Oppian. Hal. 1, 58.]

[Εὔζυμος, ὁ, ἡ, Bene fermentatus. Galen. vol. 14, p. 879: Πρὸ πάντων εὔζυμός τε καὶ καλῶς ὠπτημένος ὁ ἄρτος ἔσται.]

[Εὔζυξ, ὕγος, ὁ, ἡ, Bene junctus. Dioscorides Anth. Pal. 5, 56, 5: Μαζοὶ γλαγόεντες, ἐύζυγες, ἱμερόεντες, Pares papillæ, recte Grotius.]

[Εὐζωγράφητος, ὁ, ἡ, Bene pictus. Eust. Opusc. p. 184, 39: Ταῦτα δὲ τὰ καθ' ἡμᾶς ἀλήθειαν φωσφορεῖ εὐζωγράφητον. ἄ L. Dind.]

[Εὐζωέω, Bene s. Jucunde vivo. Marc. Anton. 3, 12: Εὐζωήσεις. Achmes Onir. c. 151, p. 122: Εὐζωήσει μετ' αὐτῆς (τῆς γυναικὸς) καὶ τεκνώσει. Schneid. Theodor. Stud. p. 193, A. L. Dind.]

[Εὐζωὴ, ἡ, Bona s. Jucunda vita. Pind. Pyth. 4, 131: Ἔν δαιτὸς δὲ μοίρᾳ μειλιχίοισι λόγοις αὐτοὺς Ἰάσων δέγμενος ξείνι' ἁρμόζοντα τεύχων πᾶσαν ἐν εὐφροσύναν τάνυεν, ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἔν θ' ἁμέραις ἱερὸν εὐζωᾶς ἄωτον.]

Εὐζωΐα, ἡ, ex Aristot. [Eth. Nic. 1, 8], Beata vita, Beatus vitæ status, Vivacitas. [Nicomach. Introd. Arithm. 1, 2, p. 68. Theodor. Stud. p. 462, C; 486, C. L. Dind. || Vita honesta, pia. Athanas. Cat. in Ps. t. 1, p. 681, 27: Τῆς εὐζωΐας τὸ κάλλος. Hierocl. ap. Phot. Bibl. p. 463, 18: Πρὸς τὴν θείαν εὐζωΐαν. Hase.]

[Εὐζωίου, καλῆς εὖ (pro εὖ Musurus ζωῆς) interpr. Hesych. Pro quo Photius et Suidas εὐζωίτου, καλῆς ζωῆς. Analogiæ conveniret εὐζωήτου, velut βίου. Atque ap. Zonar. p. 899: Εὔζωτος, καλοζώης, codex unus Εὐζώητος.]

[Εὐζώϊος, ὁ, Euzoius, episcopus Antiochiæ, in Chron. Pasch. p. 294, D, et ap. hist. eccles. scriptores.]

Εὔζωμος, ὁ, ἡ, i. q. ζωμοποιὸς in posteriori signif., In jure s. condiendis obsoniis gratiam habens. [Jurulentus, Gl.] || Εὔζωμον vocatur etiam Eruca [Gl.] herba, de qua Diosc. 2, 170. Et Plin. 20, 13, de ead. eruca loquens, In condiendis obsoniis tanta est suavitas, ut Græci εὔζωμον appellarint. [Theophr. H. Pl. 7, 1, 2; 9, 11, 6, C. Pl. 2, 5, 3. Hippolochus ap. Athen. 4, p. 130, D: Θύμα καὶ εὔζωμα... ἐσθίων. Galen. vol. 3, p. 86; Ælian. N. A. 6, 46; Rufus p. 205 ed. Matth.; Geopon. 12, 1, 8 seqq. Ἀλλία Etym. Gud. p. 217, 48, ubi præponuntur nonnulla quæ ad εὔζωρον pertinent. HSt. in Ind.:] Ap. Hippocr. [p. 551, 32] legimus et νεοσσὸν ἀλεκτορίδος δίεφθον εὐζωμευμένων [ἐζωμευμένον] χρομύῳ καὶ χοριάννῳ, pro Conditum ac εὔζωμον factum.

[Εὐζωνίζω, Accingo. Aq. Genes. 49, 19: Εὐζωνιεῖ, et postea εὐζωνισθήσεται. Schleusn.]

Εὔζωνος, ὁ, ἡ, Bene cinctus, Eleganter cinctus. Ἐϋζώνοιο γυναικὸς, Hom. [Il. A, 429 et alibi sæpe in Iliade et H. in Cererem, et apud Hesiodum. Ubi intelligenda; ut in βαθύζωνος et καλλίζωνος, cinctura ilium, non pectoris et mammarum. Conf. Müller. Archæolog. § 339, 3. || De muliere positum Hesych. aliique gramm. interpretantur etiam εὔτοκος.] At vir εὔζωνος, Expeditus, Cam. ex Thuc. 2, [97. Herodot. 1, 72]. Et Xen. Cyrop. 4, [2, 15]: Ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὴν ὁδὸν διήνυσαν, Expediti et celeriter. [Sic alibi. Superlat. Anab. 4, 3, 20.] Plut. Alex. [c. 20], de militum copiis: Καίπερ

εὐζώνων πρὸς τὴν μάχην παραγενομένων. In Pelop. [c. 3] πενίαν εὔζωνον καὶ κούφην dixit Idem. Et εὔζωνος στρατὸς ap. App. [Στρατιὰ ap. Polyb. 3, 35, 7.] || Alicubi absolute ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, Expeditus miles. Plut. Demetr. [c. 9]: Καταλιπὼν τὴν δύναμιν ἐν τῇ Μεγαρικῇ, προῆλθεν, εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ. [Herodot. 1, 104 : Τριήκοντα ἡμερέων εὐζώνῳ ὁδός. De balteis Sophocl. ap. Polluc. 7, 68 : Εὐζώνους ἱματίων ἐπιζώστρας. || Figurate Ἵνα εὐζώνῳ τῇ κεφαλῇ πυκτεύῃ, Philostr. Ic. 2, p. 842, 31. Hemst. Dio Cass. 56, 6 : Τὸν εὔζωνον τοῦτον καὶ ἐλεύθερον βίον, τὸν ἄγονον καὶ ἄτεκνον. Sozom. H. E. proœm. p. 3, 19 : Εὔζωνον καὶ ξένον τὸν περὶ τὰ ὅπλα τρόπον εἰσηγούμενος. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 424, C : Γοργῷ καὶ εὐζωνοτάτῳ χρώμενοι φρονήματι. L. D. Εὔζωνον, τὸ, in oratione est Elegans quædam tenuitas, quæ tamen vi et nervis caret, metaphora sumta a muliebri ornatu. In tali oratione non est μέγεθος, quo illa gracilitas corrigitur. Hermog. Π. ἰδ. 1, p. 54. Unde et mox τὰ εὔζωνα et εὐτελῆ ut synonyma junguntur. Quamvis alio l., p. 130, τὸ εὔζωνον distinguitur ab εὐτελείᾳ et ταπεινότητι, nempe quatenus in illo notio cujusdam venustatis adjuncta esse potest, quæ in oratione ita placeat, ut in muliere gracilitas et tenuitas cum pulcritudine et venustate conjuncta. Conf. schol. ad Hermog. l. 2 Π. εὑρέσ. p. 361 Ald., ubi perperam editum est εὔζωμον. Idem p. 413 jungit ut synonyma τὸ χαμαίζηλον et εὔζωνον, opposita τῷ ἀξιωματικῷ, τῷ δίαρμα καὶ μέγεθος ἔχοντι. Eust. ad Hom. Il. I, p. 777 quum vocis significationem a cultu muliebri translatam commemorasset, Οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον καὶ ὀδίτῃ ἀπερίττῳ καὶ οὕτως εὐσταλεῖ τὴν τοιαύτην λέξιν οἰκειοῦσιν, εὔζωνον ὁδοιπόρον λέγοντες τὸν ἀβαρῆ καὶ ἐπέκεινα τοῦ ἐλαφροῦ ἱματισμοῦ, ζώνῃ μόνον σφιγγόμενον. Quæ quidem notionis derivatio aptior etiam huic l. nostro esse videtur. Ernest. Lex. rhet.]

[Εὐζώνως, Succincte. Proprie ap. Alciphr. Ep. 3, 55 : Φέρων τὴν πήραν διάκενον καὶ πρὸς τὰ λείψανα εὐζώνως ἠρτημένην.]

Εὔζωος, ὁ, ἡ, Cujus beata est vita, Vivax. Theophr. C. Pl. 5, [4, 3] : Φύσει τε γὰρ εὔζωα καὶ βλαστικά. Idem κάλαμον dixit esse εὔζωον, Vivacem, interpr. Plin. [Comparativo 4, 4, 10 : Εὐζώου τῆς τῶν σπερμάτων φύσεως οὔσης, εὐζωότερα γὰρ πολὺ ἢ τὰ τῶν ζῴων. Nicandro in fr. ap. Ælian. N. A. 10, 49 : Ἄλσεσιν ἐν ζῴοις σκορπίος ἐν Κλαρίοις, Bernardus restituebat εὔζωος. De loco in quo beate vivitur Eust. Od. B, v. 18 : Ὅτι εὔπωλον ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι τὴν Τροίαν λέγει ἢ ἀντὶ τοῦ εὔζωον κτλ. L. Dind.]

Εὔζωρος, ὁ, ἡ, Bene merus, meracus, i. q. ζωρὸς, Merus, Meracus, nisi quod particula εὖ signif. vim intendit. Eur. [Alc. 757], μέθυ, Vinum meracum. Aristoph. Eccl. [227] : Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ', ὥσπερ προτοῦ. [Εἰρεσιώνη in Etym. M. p. 303, 28 : Καὶ κύλικ' εὐζώρου, pro quo alii εὔζωρον. V. annot. edd.] Et εὔζωρος κύλιξ ap. Plut. Thes. [c. 22.] Compar. format regularem Εὐζωρότερος. Eust. ex Diphilo, Ἔγχεον πιεῖν εὐζωρότερον· τὸ γὰρ Ὑδαρὲς ἄπαγ, τοῦτ' ἔστι τῇ ψυχῇ κακόν· quæ Diphili verba ab Athen. 10, [p. 423, F] paulo aliter citantur. Lucian. [Lexiph. c. 14] : Ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι, ubi hoc vocab. tanquam antiquo et magis poetico utitur. [Eadem forma ap. Photium.] Irregularis compar. est Εὐζωρέστερος, sicut ab ἄκρατος est ἀκρατέστερος. Ephippus ap. Athen. [9, p. 370, D] : Πίνειν τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας. Antiphanes ap. eund. Athen. 10, [p. 423, E] : Κέρασον εὐζωρέστερον.

[Εὔζωστος, ὁ, ἡ, i. q. εὔζωνος. Schol. Hom. Il. A, 429. Angl. Superl. Hippocr. ap. Galen. vol. 18, part. 1, p. 408, 13, de homine fascia cingendo, ᾗ εὐζωστότατος αὐτὸς ἑωυτοῦ ἐστίν. Hase.]

Εὐηγενὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐγενὴς, pleon. τοῦ η, Eust. [Hom. Il. A, 427 : Εὐηγενέος Σώκοιο· Ψ, 81 : Τρώων εὐηγενέων· H. Ven. 230 : Καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενείου. Theocr. 27, 42 : Ἐξ εὐηγενέων. Marcell. Anth. Pal. App. 51, 29.]

Εὐηγεσία, ἡ, Bonus ductus, Bonus principatus, Bonum imperium. Hom. Od. T, [114] : Θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς Ἐξ εὐηγεσίης, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῷ. [Hesych. : Εὐηγεσίη, εὐαρχία· εἰ μὲν δασέως, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι· εἰ δὲ ψιλῶς, εὐδαιμονίας· ἦγον (vel ἠγὸν) γὰρ τὸν εὐδαίμονα Ἴωνες λέγουσιν. Similiter Etym. M.] Ubi et brevium scholl. auctor exp. εὐαρχίας, παρὰ τὸ εὖ ἡγεῖσθαι : non assentiens iis qui εὐηργεσίης scribunt. [Ita libri nonnulli, memoratque eandem scripturam Eust. improbari a veteribus : nam κακῶς haud dubie scripserat ille, ut est in schol., non καλῶς. L. D.]

[Εὐηγέτου filium Polemonem periegetam perhibet Suidas v. Πολέμων.]

[Εὐηγής. Εὐηγέες est in l. obscuro et corrupto Aretæi p. 128, 18, ubi Purum vertit interpres, ut sit i. q. εὐαγὴς, quod v.]

Εὐηγορέω, Bene dico, Bona verba loquor, cui opponitur κακηγορέω, ut Lat. Maledico. Εὐηγορεῖν, εὐλογεῖν, Hesych. [Pind. Isthm. 1, 51 : Ὃς δ' ἀμφ' ἀέθλοις ἢ πολεμίζων ἄρηται κῦδος ἁβρὸν, εὐαγορηθεὶς κέρδος ὕψιστον δέκεται, πολιατᾶν καὶ ξένων γλώσσας ἄωτον.]

Εὐηγορία, ἡ, Benedicentia (ut κακηγορία, Maledicentia), Sermonis elegantia, Facultas ornate loquendi, καλλιέπεια, καλολογία, καλορρημοσύνη, Suid., Hesych. [Callim. Lav. Min. 139 : Σύν τ' εὐαγορίᾳ σύν τ' εὔγμασι σύν τ' ὀλολυγαῖς.]

Εὐήγορος, ὁ, ἡ, Benedicus, et in VV. LL. Facundus. [Eubul. ap. Athen. 11, p. 478, C : Ὁ δ' ἱερεὺς εὐήγορος ἐν μέσοις αὐτοῖσιν ἑστὼς ... οἶνον ἐξέσπενδε κοτύλῳ.] Et Εὐηγόρως, adv., Benedice, Plauto.

[Εὐήγορος, ὁ, Euegorus, n. viri Attici ap. Demosth. p. 517, 24. Alius, Theodori f., Pyrrhi, regis Epirotarum, comes, ap. Dionys. A. R. p. 2362, 10 R. sive ap. Vales. Exc. p. 542.]

[Εὐηγόρως. V. Εὐήγορος.]

[Εὐήδονος, ὁ, ἡ, Jucundus. Theodorus Abucara (p. 380, 21) : Κῆπος καρποὺς ὡραίους καὶ εὐηδόνους κεκτημένος. Suicer. Usitatius est ἐνήδονος, nisi idem hic reponendum.]

Εὐήθεια, ἡ, Bonitas s. Probitas morum, Innocentia, Budæus ex Plat. [Reip. 3, p. 400, E : Εὐλογία καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ, οὐχ ἣν ἄνοιαν οὖσαν ὑποκοριζόμενοι καλοῦμεν ὡς εὐήθειαν, ἀλλὰ τὴν ὡς ἀληθῶς εὖ τε καὶ καλῶς τὸ ἦθος κατεσκευασμένην διάνοιαν.] Sed ponitur etiam pro Fatuitate atque adeo Stultitia [quas interprett. ponunt Gl.], ut ex eod. Platonis apparet l. [Thuc. 3, 45 : Πολλῆς εὐηθείας, ὅστις οἴεται... Xen. Anab. 1, 3, 16 : Ἐπιδεικνὺς τὴν εὐήθειαν τοῦ τὰ πλοῖα αἰτεῖν κελεύοντος. Plato Phædr. p. 242, E : Ἡ εὐήθεια αὐτοῖν (τοῖν λόγοιν) πάνυ ἀστεία· 275, C : Πολλῆς ἂν εὐηθείας γέμοι. Philippus in epist. ap. Demosth. p. 251, 4 : Καθόλου ἔμοιγε φαίνεσθε ἐν μεγάλῃ εὐηθείᾳ ἔσεσθαι. Demosth. p. 374, 10 : Διὰ τὴν ὑμετέραν εὐήθειαν καὶ πραότητα. Cum genit. rei p. 324, 6 : Οὐ δεῖ ... εἰς τὴν εὐήθειαν τὴν τοῦ τότε πρὸς Λακεδαιμονίους πολέμου βλέποντας ἐκτραχηλισθῆναι. || Forma poetica Εὐηθία, Æsch. Prom. 383 : Κουφόνουν εὐηθίαν. Eur. Hipp. 639 : Ἀνωφελὴς εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή. Menand. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 125. || Ionica Herodot. 1, 60 : Τὸ Ἑλληνικὸν (ἔθνος), ἐὸν καὶ δεξιώτερον καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον. Pro quo perperam εὐηθείης 7, 16, quum altera forma sit etiam 3, 140, ubi in meliorem partem dicitur : Ὁ μὲν δὴ Συλοσῶν ἠπίστατό οἱ τοῦτο ἀπολωλέναι δι' εὐηθίην.]

[Εὐήθη, ἡ, Euethe, mulier, ap. Tymnen Anth. Pal. 7, 729, 1. L. Dind.]

Εὐήθης, ὁ, ἡ, q. d. Bonis moribus præditus, Homo minime malus, ἄκακος [quocum conjungit Diodor. 5, 66, ubi v. Wessel.], Simplex [Gl.], Qui sc. ex suo animo alienum æstimat. [Archiloch. ap. Athen. 13, p. 594, D : Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας, εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη. Hemst. Plato Reip. 1, p. 349, B : Οὐ γὰρ ἂν ἦν ἀστεῖος καὶ εὐήθης. Demosth. p. 1407, 22 : Καὶ γὰρ εὐήθης ἁναμαρτήτως καὶ δεινὸς οὐ κακοήθως.] Exp. etiam Fatuus [Gl.], Stultus. Demosth. : Ὅσῳ κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν ἢ πονηρὸν εἶναι. [Lysias p. 175, 32.] Et λόγος ap. eund. Dem. Phil. 3, [p. 123, 6. Et cum eodem nomine Plato Leg. 7, p. 818, B : Οὗτος πάντων τῶν λόγων εὐηθέστατός ἐστι μακρῷ. Similiterque alibi sæpe. Eur. Hel. 747 : Εὔηθες δέ τοι τὸ καὶ δοκεῖν ὄρνιθας ὠφελεῖν βροτούς. Herodot. 1, 60 : Μηχανῶνται πρῆγμα εὐηθέστατον, ὡς ἐγὼ εὑρίσκω, μακρῷ. Xen. H. Gr. 2, 3, 16 : Εἰ δὲ ... οἴει, εὐήθης εἶ· Anab. 1,

3, 16 : Ἐπιδεικνὺς δὲ ὡς εὔηθες εἴη. Aristot. De respir. c. 3 : Ἣν γὰρ λέγει Διογένης αἰτίαν εὐήθης. Et similiter sæpe Polybius aliique plurimi.] Item τὸ εὔηθες subst. Simplicitas. V. Bud. p. 825. [Thuc. 3, 83 : Τὸ εὔηθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει. De utraque signif. Mœris p. 143 : Εὔηθες τὸ χρηστὸν, Θουκυδίδης ἀττικῶς, εὔηθες τὸ ἀνόητον ἑλληνικῶς. Photius s. Suidas, et Etym. M. : Εὔηθες ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκ. καὶ ὁ φιλόσοφος. Foes. OEcon. Hipp. : « Galen. Comm. 3 in Progn. (p. 154, 8, Hipp. p. 43, 54) : Εὐήθεις ἄνθρωποι λέγονται μὲν καὶ οἱ κακοήθεις ἐν ὑποκρίσει τινὶ, καθάπερ καὶ ὁ πίθηκος Καλλίας. Λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐπαινετὸν ἔχοντες τὸ ἦθος. Ἀλλὰ τοῦ μὲν πρώτου παμπόλλη χρῆσίς ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησι, τοῦ δὲ δευτέρου σπανιωτέρα. Λέγουσι δ' οὖν ποτε καὶ οὕτως οὐ τὸν εὐήθη μόνον ἀλλὰ καὶ τὴν εὐήθειαν ἐπὶ τῆς εὖ τὸ ἦθος ἐχούσης διαθέσεως. Idem Comm. 3 in Prorrh. (p. 201, 57, Hipp. p. 75, C) : Τὸ δὲ εὐηθέστεραι ῥῆμα σημαίνει μὲν καὶ τὸ κακοηθέστεραι, καὶ πολλάκις κατὰ τοῦτο τὸ σημαινόμενον τούτῳ φαίνονται κεχρημένοι πολλοὶ τῶν παλαιῶν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ εὔτροποι. Κέχρηνται γὰρ καὶ τούτῳ τινὲς παλαιῶν καθὸ καὶ νῦν ἔοικεν εἰρῆσθαι. Rursus quoque Comm. 3 in l. De fract. (p. 572, 48, Hipp. p. 775, A) εὐηθέστερον dici scribit οὐ κατὰ τὸ κύριον τοῦ εὐήθους σημαινόμενον, ἐν ᾧ δηλοῦται τὸ εὖ ἔχον τὸ ἦθος. Quibus verbis indicat hujus voc. propriam signif. ex contraria et adversa interpretatione desumtam fuisse, velut quum ἠλίθιον, hoc est, Stolidum, εὐήθη dici scribit, ὁμοίως τῇ τε γλυκείᾳ καὶ καλλείᾳ (καλλίᾳ). Εὐήθης igitur dicitur Mitis, Facilis, Benignus, Simplex et minime malus, quique honestis ac bonis moribus est præditus. Sic εὐηθέστατοι πυρετοὶ dicuntur in Progn. (p. 154, 4, Hipp. p. 43, 54), οἱ ἐπιεικέστατοι καὶ ἁπλούστατοι, καὶ μηδὲν ἔχοντες κακόηθες, Febres placidissimæ ac simplicissimæ nihilque maligni habentes, et cum securissimis signis conjunctæ, ut exp. Gal., iisque τοὺς κακοηθεστάτους πυρετοὺς opponit Hipp. Quem certe l. mihi exprimere videtur Erotianus εὐηθέστατοι, οἱ μὴ κακοήθεις, exponens. In Prorrh. quoque (p. 201, 20, Hipp. p. 75, C), περιπλύσιες εὐηθέστεραι, Alvi proluvies benigniores et mitiores. Et l. De fract. (p. 572, 44, Hipp. p. 775, H), τὰ ὀλισθήματα καὶ τὰ διακινήματα ὀστέων εὐηθέστερα, Mitiores ac benigniores luxationes et ossium emotiones. L. De art. (p. 660, 49, Hipp. p. 839, G), γόνυ εὐηθέστερον ἀγκῶνος, Genu cubiti gibbo benignius. L. De rat. vict. in m. ac. (p. 64, 51, Hipp. p. 390, 27), εὐήθης νοῦσος, Morbus mitis, non malignus. Sic enim illic Gal., τὰς εὐήθεις νόσους, οὐ τὰς κακοήθεις, ἀλλὰ τὰς εὐτρέπτους, hoc est, Non malignos, sed qui facile in bonum vertunt, dici scribit. At εὔηθες ἕλκος, Ulcus parvum, simplex, vile, contemnendum, ap. Hipp. De rat. vict. in m. ac. (p. 69, 8, Hipp. p. 391, 41), μικρὸν καὶ ἁπλοῦν exponente Galeno, eique τὸ ἐπίκαιρον opponitur. (Conf. Oribas. p. 43, 77 ed. Mai., Rufus p. 75, 76 ed. Matth.) Sæpius sic etiam Aretæus, cujus sufficit notasse locum p. 22, 12 generis paullo diversi : Νεφροὶ τὴν μὲν τοῦ σώματος ἰδέην οὐ κάρτα ἐπίκαιροι ἐς κίνδυνον, ἢν καί τι πάθωσι ὀξέως· ἀδενώδεες γὰρ τὴν φύσιν· ἐς τὸ ὄλεθρον εὐήθεες, Proni, Proclives. Sic εὐήθη χωρία sunt Loca corporis vilia, non magni momenti, contemnenda, in quibus vulnera mala non sunt, Prorrhet. 2 (p. 97, A). » De loco positum fuisse conjiciebat Hemst. in Hesychii gl. Εὐήθης γυνὴ, quod in γύη mutabat.]

‖ Εὐήθως, Cum quadam morum probitate, simplicitate, Bona fide, Ut eum decet, qui probis est moribus. [Eust. Il. p. 62, 12 : Ὅτι τὸ Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι οὐ σεμνῶς, ἀλλ', ὡς οἱ παλαιοί φασιν, εὐήθως ἤγουν ἁπλοϊκῶς καὶ ἀφελῶς εἶπεν ὁ Ἀγαμέμνων.] Exp. etiam Simpliciter et incaute [vel Stulte. Plato Phæd. p. 100, D : Τοῦτο δὲ ἁπλῶς καὶ ἀτέχνως καὶ ἴσως εὐήθως ἔχω παρ' ἐμαυτῷ· Hipp. maj. p. 301, C : Οὕτως ἀλογίστως καὶ ἀσκέπτως καὶ εὐήθως καὶ ἀδιανοήτως διάκεισθε. Aristot. Metaphys. 4, 29 : Διὸ Ἀντισθένης ᾤετο εὐήθως μηθὲν ἀξιῶν λέγεσθαι κτλ. Polybii ex. addit Suidas. ‖ Comparativo sing. Apollon. Cit. p. 35 : Εὐηθέστερον συνίσταται. Plur. Plat. Polit. p. 276, E : Ἁμαρτάνοντες εὐηθέστερα τοῦ δέοντος. Superl. Eur. Andr. 625 : Σφάξαι κελεύσας θυγατέρ' εὐηθέστατα. L. D.]

[Εὐηθία. V. Εὐήθεια.]

[Εὐηθίδης, ου, ὁ, Euethides, n. viri in inscr. Thaumac. ap. Bœckh. vol. 1, p. 864, n. 1772 : Νεοπτολεμος Εὐηθίδου. ῐ L. Dind.]

Εὐηθίζομαι, Simpliciter ago, Insulse ago, loquor. Bud. in Plat. [Reip. 1, p. 336, C : Τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους; Philostr. V. Apoll. 7, 10, p. 343, 11 : Καὶ οὔτε γελάσαντά πω αὐτὸν ἐπ' ἐμοῦ (ἐμοὶ) οἶδα οὔτε εὐηθισάμενόν τι τῶν εἰωθότων ἐν φίλοις, Jocatum. Pollux 5, 121. Activum ponit Suidas : Εὐηθίζω, τὸ μωραίνω.]

Εὐηθικὸς, ἡ, ὸν, Stultus, Absurdus, Ineptus. Plato De rep. 1, [p. 343, C] : Ἄρχει τῶν [ὡς ἀληθῶς] εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων. Et Aristot. ap. Bud. ibid. [Phys. acro. 4, ubi comparativo : Ἔστι δὲ εὐηθικώτερον τὸ εἰρημένον. Eodem gradu Eust. Opusc. p. 73, 47. L. D. Item Synes. p. 71, D : Εὐηθικωτέραις ψυχαῖς. Feminin. Cels. ap. Orig. t. 1, p. 670, D : Ἡ κοσμογένεια μάλα εὐηθική. Hase. ‖ In bonam partem Simplex, Lenis, Mitis, Plat. Charm. p. 175, D : Οὕτως ἡμῶν εὐηθικῶν τυχοῦσα ἡ ζήτησις καὶ οὐ σκληρῶν.]

Εὐηθικῶς, Simpliciter, Fatue. [Aristoph. Nub. 1258 : Ὁτιὴ 'κάλεσας εὐηθικῶς τὴν κάρδοπον· Eccl. 521. Plato Reip. 7, p. 529, B, Hipp. maj. p. 301, D; Aristot. De generat. an. 3, 6.]

[Εὐήθιος, ὁ, Euethius, episcopus, Chr. Pasch. p. 294, B. Morell. Bibl. Manuscr. p. 229, 232. L. Dind.]

Εὐήκης, ὁ, ἡ, Valde acutus, q. d. Bene acutus. [Hom. Il. X, 319 : Αἰχμῆς εὐήκεος. Oppian. Hal. 5, 637 : Ἅρπην εὐήκεα.] Nicand. Al. [410] : Εὐήκεϊ ξυρῷ, ubi schol. εὐακονήτῳ. Sic Apoll. Arg. 2, [101] : Εὐήκεα φάσγανα, Acutissimos enses dixit, quod alius poeta [Phanocles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 477] εὐήκη per contractionem. [4, 1055 : Ἐγχείας εὐήκεας.] Ap. Hesych. εὔηκες [et εὐήκεας, τὰς καλῶς ἠκονημένας, ut Musurus refinxit scripturam codicis Εὐηκέας (sic, ut ap. Suid. scribitur εὐηκὴς et εὐηκέος), τῆς καλῶς οἰκουμένης. Pro quo debebat fortasse εὐήκεος. Interpretatio defendi videtur interpretationibus glossæ Εὔηκες duabus εὐεκτοῦν et ἀκμάζον (ut ap. eund. est Εὐηκέστατοι, εὖ ἥκοντες· Εὐήκης, ἀκμάζουσα, εὐεκτοῦσα), de quibus v. annot. interpretum. Quibus tertiam addit εὔπλευρον. Idem quod Εὔηκες interpretatur etiam εὐήκοον, Hemsterhusius conferebat cum Empedocleo ap. Diog. L. 8, 68 : Οἱ δ' ἐπὶ νούσων παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα βάξιν, quod se intelligere negabat. Recte Karstenius et apud Empedoclem Scaligeri conjecturam εὐηχέα probavit et apud Hesychium εὔηκες et εὐηχὲς in unam glossam confusa judicavit p. 280, quorum ad alterum pertinuisset interpretatio εὐήκοον. L. Dindorf.]

Εὐηκοΐα, ἡ, et Εὐηκοεῖν contrarias habent signiff. præcedentibus δυσηκοΐα et δυσηκοεῖν, [Facilis auditus, Obedientiæ et Facile audiendi, Obediendi. Prius ap. Diodor. 17, 55 : Τὴν δύναμιν καθ' ἡμέραν συνέταττε καὶ πρὸς τὴν ἐν τοῖς κινδύνοις εὐηκοΐαν ἑτοίμην κατεσκεύαζε. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 92, A. Eust. Opusc. p. 13, 26 : Εἰς εὐηκοΐαν πνευματικὴν καὶ πειθὼ καὶ ὑπακοήν. De deorum erga precantes facilitate et benignitate Marin. V. Proc. c. 1 : Οὐδὲν ἧττον εὐηκοΐας ἀπολαύουσιν, ubi alia exx. contulit Boisson. p. 64.]

Εὐήκοος, ὁ, ἡ, Facile audiens, Auditu valens, ut ap. Hippocr. [p. 1247, G] aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα, i. e. faciunt ut clarius s. liquidius audiant. [Idem p. 363, 22 : Τὰ περὶ τὴν κεφαλὴν κοῦφά τε καὶ εὐήκοα παρασκευάζουσι. Aret. p. 32, 37 : Εὐήκοοι, ἀλλὰ βάρδιστοι τὴν γνώμην. Proverb. 25, 12 : Λόγος σοφὸς εἰς εὐήκοον οὖς. Ap. Polluc. 2, 82 : Εὐήκοος γενοῦ ἐν εὐχῇ παρὰ Φρυνίχῳ τῷ κωμικῷ. Falckenb. ἐπήκοος.] Item, Qui facile auditur. Exp. etiam Exaudibilis. Aristot. Probl. [11, 5] : Διὰ τί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστὶ, ubi nox accipitur pro vocibus aut sonis, qui noctu eduntur, quos videlicet facilius s. clarius exaudiri ait quam qui interdiu. Alii exp. εὐηκοωτέρα νὺξ, Nox in qua voces clarius exaudiuntur. [‖ De precante item passive Sozom. H. E. 3, 14, p. 113, 20 : Ἐπὶ τοσοῦτον ἐν ταῖς εὐχαῖς εὐήκοος ὡς μηδὲν ἀνήνυτον γενέσθαι ὧν παρὰ θεοῦ ἐζήτησε. Active, Facile exaudiens, Theod. Stud. p. 220, A : Τῷ εὐηκόῳ αὐτῶν κράτει· 276, E : Τὸ εὐήκοόν τε καὶ ἀνολίγωρον. Vel Obediens, Plut. Mor. p. 39, B : Τοὺς παῖδας εὐηκόους τῷ λόγῳ παρέχουσι.] Accipitur et pro Morigero s. Obsequente sicut ἀκούειν et non-

nulla ejus composita significant Dicto audientem esse. Aristot. Ethic. 1, [12] : Πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς· ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. [De rebus figurate idem H. A. 9, 1 : Σφόδρα ποιεῖν καὶ εὐηκόους εἶναι (τὰς ὑστέρας).] Sic Theophr. [C. Pl. 2, 14, 5] : Εὐηκοώτατα πρὸς μεταβολήν. [Ap. Hesychium quod est Εὐήκοος, σωζόμενος, εὐδαίμων, dittographia est proximæ gl. Εὖ ἥκων, πλουτῶν, εὖ πράττων!, ut refecto capite scribendum sit, Εὖ ἥκων, σωζόμενος, εὐδαίμων, πλουτῶν. Forma Dor. Leonidas Tar. Anth. Pal. 9, 316, 5 : Ἄμφω (Hercules et Mercurius) μὲν θνατοῖς εὐάκοοι. Inscript. Eleuth. ap. Bœckh. vol. 2, p. 422, n. 2566, 3 : Ἀρτέμιδι εὐακόῳ. Conf. Mytilen. ib. p. 191, n. 2172, 2173, 2174. L. Dind.]

[Εὐηκόως, Ut facile audias, Obsequenter, Obedienter. Polyb. 27, 6, 7 : Ἐκ πάντων τούτων εὐηκόως διέκειντο πρὸς πᾶν τὸ λεγόμενον κατὰ τοῦ βασιλέως. Theodor. Stud. p. 435, E : Ὑπετάγης εὐηκόως· 488, E. L. Dind. Lucian. Luc. c. 10 : Εὐχερῶς καὶ εὐηκ. πεπάλαισταί μοι. Hase.]

Εὐηλάκατος, ὁ, ἡ, Hesychio περὶ βέλη ἢ ἔρια εὐπρεπής. Est igitur Pulcram colum habens, s. Colus tractandæ perita : item Pulcras habens sagittas, Sagittariæ artis perita. [Theocr. 28, 22, ubi forma Dor. εὐάλακατος. ᾰᾰ] B

[Εὐηλάσιος, ὁ, Euelasius, n. viri in martyrol. V. Lambec. et Kollar. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 173, 174. L. D.]

[Εὐήλᾰτος, ὁ, ἡ.] Εὐήλατον (χωρίον), Xen. [H. Gr. 5, 4, 54], Equitabilis locus, ut Livio Equitabilis et vasta : et ita fuerit i. q. Hom. ἱππήλατος. [Conf. Cyrop. 1, 4, 16. Ælian. N. A. 2, 39 : Ἕως μέν ἐστιν εὐήλατα. Pollux 1, 186. « Hesych. : Εὐήλατον, καλῶς ἐληλαμένον ἢ ἐλαυνόμενον. Id. : Εὐήλατος, ὁ πεδεινὸς καὶ εὐάροτος χῶρος, εὐέλατος. Et similiter Suidas cum ex., in quo est πεδίον εὐήλατον. Cyrill. Al. In c. 49 Isaiæ p. 671 : Λείαν καὶ εὐήλατον ὁδὸν, et cum eodem adj. figurate In c. 51, p. 700 : Θεῷ ... λεῖα πάντα καὶ εὐήλατα, et alibi. » Ex Suiceri Thes.]

[Εὐῆλιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, Qui bonæ staturæ est, Procerus. Tzetz. Posth. 126, 478, 527; Jo. Malal. p. 104, 9; Nicet. Chon. 12, 5. || Forma Εὐήλικος Achmes Onir. p. 11 extr. : Εὐνοῦχον εὐειδῆ, εὐήλικον. Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 158, A. L. Dind.] C

Εὐήλιος, ὁ, ἡ, Soli bene expositus, Apricus [Gl.]. Xen. [OEc. 9, 4] : Ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος. Et ap. Aristoph. [immo Aristot. H. A. 9, 16], ἐν εὐηλίῳ, In aprico. [Ap. Aristoph. autem, εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν Ran. 242, ut in Exc. Phryn. in Bekk. An. p. 38, 15. Οἱ εὐήλιοι τῶν ἀνθρώπων, Qui sole gaudent et apricatione, ex Philostr. V. Ap. p. 233, 23, μετόπωρον εὐήλιον ex p. 155, 7, affert Hemst. Γῇ Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 31, 16, Geopon. 3, 3, 11; τόποι 12, 25, 1; χώρα Matthæi Med. p. 231; χωρίον Pollux 5, 108. || Adv. Εὐηλίως, Æsch. Eum. 906 : Κἀνέμων ἀήματα εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα.] In VV. LL. et ap. Bud. est etiam Εὔηλος, quod ex Theophr. citatur, C. Pl. 1, i. significans q. εὐήλιος, opp. τῷ εὔσκιος : sed mâlim pro eo scribere εὔειλος ab εἴλη, de quo supra. [Schneider. in Ind. v. Εὔειλος : « Paucis in ll. formam hanc libri editi servarunt, in plurimis mutarunt in εὐήλιος, quibus fere omnibus liber Urbinas veram εὔειλος restituit. V. H. Pl. 5, 9, 2; 6, 8, 2 et 4; 7, 1, 4, C. Pl. 1, 15, 4, etc. »] Pro εὐήλιος autem Dorice dicitur Εὐάλιος. [Eur. Hipp. 129 : Ἐπὶ νῶτα πέτρας εὐαλίου· Iph. T. 1138, πῦρ.]

[Εὐηλίως. V. Εὐήλιος.]

Εὐημενὴς pro εὐμενὴς usurpari tradunt VV. LL., sed sine exemplo. [Εὐηγενὴς pro εὐγενὴς dicere voluisse videntur. L. Dind.]

Εὐημερέω, q. d. Diem feliciter transigo, pro Vitam felicem dego, Commode et ex animi sententia vivo : quo sensu εὐημερεῖν dicuntur δοῦλοι ab Aristot. Eth. 5. Ap. Soph. El. [653] schol. εὐημεροῦσαν exp. ἑκάστην ἡμέραν εὖ διάγουσαν. [V. infra.] || Bona sum habitudine, Glisco, Vigeo, Bud. p. 823, ex Aristot. [H. A. 5, 10 : Εὐημερεῖ δ' ἐν τῷ φθινοπώρῳ μᾶλλον (ἡ ῥίνη)· 6, 19 : Ἐν ἐνίοις τόποις, ἐν οἷς εὐημεροῦσι καὶ τροφὴν ἄφθονον ἔχουσι (πρόβατα καὶ αἶγες)· 8, 12 : Οἱ ὄρτυγες ... εὐημεροῦσιν· ib. 18, ubi statim pro eo sequitur εὐθηνεῖν· eodem modo (ib. 30 et) bis De gen. an. 4, 6. A Videtur et poni pro Abundare, Numeroso fœtu progigni. Hemst.] || Secunda fortuna utor, Res mihi ex animi sententia cedunt. [Prospero, Prosperor, Gl. Ita Soph., præter l. supra citatum, OEd. C. 616 : Καὶ ταῖσι Θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐημερεῖ καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας δ μυρίος χρόνος τεκνοῦται νύκτας ἡμέρας τ' ἰών. Poeta anon. ap. Diodor. 12, 14 : Εἶτ' ἐπέτυχες γὰρ γήμας τὸ πρότερον, εὐημερῶν κατάπαυσον. Aristot. Polit. 5, 8 : Τὸ εὐημεροῦν τῆς πόλεως ἀνὰ μέρος φυλάττεσθαι. De vincentibus Diodor. 13, 16 : Οἱ ἐπὶ τῶν τειχῶν, ὅτε μὲν ἴδοιεν τοὺς ἰδίους εὐημεροῦντας, ἐπαιάνιζον, ὅτε δ' ἐλαττουμένους, ἔστενον. Conf. l. ab Suida v. Εὐημερήσαντος cit. ibique Toup.] Gratia et auctoritate valeo, Bud. ex Æschine et Plat. V. in Κακευημερέω. [Sic in contrariam partem dicitur δυσημερεῖν. De oratore Æschines p. 36, 18 : Τὴν ἐκκλησίαν εὐημερήσας ᾠχόμην φέρων. De meretrice Macho ap. Athen. 13, p. 577, B. De histrione Athen. 13, p. 584, D, ubi cum accusativo, de qua constr. injuria dubitasse videtur Dobræus : Ἀνδρονίκου τοῦ τραγῳδοῦ ἀπ' ἀγῶνός τινος, ἐν ᾧ τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερήκει, πίνειν μέλλοντος παρ' αὐτῇ, et poeta ap. Suidam v. Σαυτὴν ἐπαινεῖς : Ἀστυδάμα εὐημερήσαντι ἐπὶ τραγῳδίας διδασκαλίᾳ Παρθενοπαίου. Alia exx. v. ap. Spanh. ad Callim. H. Cer. 136, Nicol. ad Antig. Car. p. 3. Athen. De mach. p. 4, 3 : Εὐημέρει τῇ τοιαύτῃ τέχνῃ Πολύειδος. De re Plut. Mor. p. 521, F : Θέατρον ἀκροάματος εὐημεροῦντος παρελθεῖν. Hinc explicandum Philemonis ap. Teletem in Stobæi Flor. vol. 2, p. 83 dictum : Ἥσσων ἴσμεν οὐ (l. ἠγωνισμένου) γάρ ποτε αὐτοῦ καὶ ἀπηλλαχότος ἀστείως συναντῶντές τινες, Ὡς εὐημέρηκας, ἔφασαν, Φιλῆμον. Ὑμεῖς μὲν οὖν, φησὶν, οἴεσθε οὕτω τεθεαμένοι· ἐγὼ μὲν γὰρ ἀεὶ ἀγαθὸς ὢν διατελῶ. Cujus l. vera scriptura et sententia præter editores fefellit Jacobsium Lectt. Stob. p. 75, exilium poetæ ex eo fingentes, quod nullum unquam fuisse videtur. L. D.]

Εὐημέρημα, τὸ, ap. Polyb. [3, 72, 2] Res quæ prospere successit, Felix inceptum, Successus, qualis est eorum, qui victoria potiuntur. [Cicero Ad Att. 5, 21, 2 : « Recesserunt illi quidem ab Antiochia ante Bibuli adventum, sed nullo nostro εὐημερήματι. » Diod. 13, 13. L. D. Philo vol. 2, p. 120, 38 : Ἐπὶ τῷ παρ' ἐλπίδα εὐημερήματι φυσηθείς. Joseph. Ant. Jud. 15, 5, 5 : Πλεῖστον ἐπὶ τοῖς εὐημερήμασιν ἠξιωκὼς φρονεῖν. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 562, 11 : Ἐν τοῖς ἀνθρωπίνοις εὐημ. Hase.]

[Εὐημερὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐήμερος. Schol. Tzetz. Hist. 13, 330 in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 18 et in Crameri Anecd. vol. 3, p. 374, 24, de quo dixi in Εὐάρτυτος. De similibus formis v. in Εὐποιὴς et in Add. v. Εἰκαιομυθής. L. Dind.]

Εὐημερία, ἡ, q. d. Diei felicitas. [Bona dies, Gl. Sic Alciphr. Ep. 1, 21 : Σιτεῖται δὲ οὐδὲν τῶν πολυτελῶν, ἀλλ' ἄρτον τὸν ἐξ ἀγορᾶς, καὶ ὄψον, εἴ ποτε εὐημερίας ἡμέραν ἐπιτελοίη, δρυπετεῖς ἢ φαυλίας.] Quam signif. tribuendam suspicor isti nomini in hoc Alexidis v., Εὐημερία δέσποινα καὶ φίλαι μοῦσαι [Μοῦσαι φ.]. Mihi enim fit verisimile, quum dicat Suid. [et Phot.] εὐημερία, ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ, deinde hunc Alexidis v. subjungat ex Olynthia, in eo esse Salutantis vocem, pro qua hodieque dicunt καλημέρα : de qua voce v. in Καλήμερος. Sed et ceteræ linguæ vernaculæ idem significantem salutationem habent : quæ sermonis consuetudo vide an meam conjecturam adjuvare possit. || Serenitas diei, Serenus dies. Xen. Hell. 2, [4, 2] : Καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. [Aristot. H. A. 5, 9; 6, 15. Hemst. Pollux 1, 108, Phryn. Bekk. An. p. 38, 14.] D || Cœli temperies, Status temporis salubriter et commode hominibus cedens. Ab Aristot. esse dicitur, Ubi commode et delectabiliter vivitur. Bud. V. eund. Bud. p. 823, 824. [OEcon. 1, 6, p. 1345, 36 : Πρὸς εὐημερίαν καὶ ὑγίειαν. Εὐημ. τοῦ σώματος id. H. A. 5, 11. Hemst. Plut. Mor. p. 686, B : Μέγα εὐημερίας ἐφόδιον εὐκρασία σώματος.] || Successus, Secunda fama s. gloria, Bud. in Athen. 14, [p. 631, F] : Καὶ οἱ καθ' ἡμᾶς δὲ τέλος ποιοῦνται τῆς τέχνης τὴν ἐν τοῖς θεάτροις εὐημερίαν. [De felicitate, jucunditate, suavitate Pind. Isthm. 1, 40 : Ἀρχαίας ἐπέβασε πότμος συγγενὴς εὐαμερίας. Eur. El. 195 : Οὔτοι στοναχαῖς ἀλλ' εὐχαῖσι θεοὺς σεβίζουσ' ἕξεις εὐαμερίαν. Aristot. Polit. 3, 6 : Ὡς ἐνούσης τινὸς εὐημερίας ἐν τῷ ζῆν καὶ γλυκύτητος φυσικῆς· Eth. Nic. 10,

9 : Δεήσει δὲ καὶ τῆς ἐκτὸς εὐημερίας ἀνθρώπῳ ὄντι. Polyb. 10, 31, 6 : Διά τε τὴν ὀχυρότητα καὶ τὴν ἄλλην εὐημερίαν (urbis). Hippodamus ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 126 : Εὐαμερίαις ἐμπορικαῖς χαίρων. Plut. Mor. p. 104, D : Ἡ τύχη δεινὴ μεταρρῖψαι τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν· 498, C : Ὠθοῦνται εἰς αὐλὰς, ἵνα ἵππου τινὸς ἢ πόρπης ἢ τοιαύτης τινὸς εὐημερίας τύχωσι. Ælian. N. A. 11, 10 : Φορᾶς καρπῶν καὶ εὐημερίας αἰτιώτατον ἁπάσης (Apin). De victoria, ut supra εὐημέρημα, Polyb. 7, 9, 10 : Ἕως ἂν ἡμῖν καὶ ὑμῖν οἱ θεοὶ διδῶσι τὴν εὐημερίαν. Cic. Ad Att. 9, 13, 1 : « Quid enim est quod Dolabella hanc εὐημερίαν quasi Cæsaris scriberet, Pompejum in fuga esse? » Diodor. 2, 80 : Ταῖς προγεγενημέναις εὐημερίαις μετεωρισθέντα, et alibi. Theodor. Stud. p. 414, B : Ἐν εὐημερίαις τε καὶ νίκαις ἐχθρῶν. L. D.] Εὐαμερία, Hesychio est θεοσημία.

[Εὐημερία, ἡ, Euemeria, cogn. mulieris in inscr. Troad. ap. Pocock. Inscr. ant. p. 32 fin. 1, 5 : Αὐρηλία Εὐημερία. L. Dind.]

[Εὐημερίδας, ὁ, Euemeridas, Cnidius, memoratur a Plut. De fluv. p. 1154, B.]

[Εὐημέριος, ὁ, Euemerius, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 774, n. 1591, 23. L. Dind.]

[Εὐημερὶς, ίδος, ἡ, Euemeris, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 522, n. 845. || Forma Dor. Εὐαμερὶς in Chæronensi ib. n. 1608, p. 782, e, 16. || Εαμερις et dat. Εαμερει, forma Bœotica, ut videtur, pro Εὐήμερις est in inscr. Stiriensi ap. Ross. Inscr. ined. fasc. 1, p. 32, β, 2, 7, 8. L. Dind.]

Εὐήμερος, ὁ, ἡ, ut φάος ap. Soph. [Aj. 709, Eust. Opusc. p. 342, 35], Lux felicem diem advehens, Lux felicis diei et fortunati, i. e. periphrastice, Dies felix. [Lætus, Hilaris. Eur. fr. Clarom. Phaeth. 1, 46 : Δμωσὶν γὰρ ἀνάκτων εὐάμεροι προσιοῦσαι μολπαὶ θράσος αὔξουσι. Aristoph. Av. 1322 : Τῆς ἀγανόφρονος ἡσυχίας εὐάμερον πρόσωπον. Plato Tim. p. 71, D : Ἵλεων τε καὶ εὐήμερον ποιοῖ τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ψυχῆς μοῖραν κατωχισμένην. Philo vol. 1, p. 515, 8 : Τὸ γὰρ εὐήμερον πολυετίας κρεῖττον.]

[Εὐήμερος, ὁ, Euemerus, n. viri, cujus notissimum exemplum historicus Siculus Messanius ap. Polyb. 34, 5, 9, ubi v. Schweigh. Alii sunt in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 381, B, 68; n. 353, p. 419, II, 17. Spart. ib. n. 1244, 17; 1247, 12. Forma Dor. Εὐάμερος, ut videtur, ib. n. 1260, 16. L. Dind.]

[Εὐήμετος, ὁ, ἡ, i. q. εὐέμετος, ap. Hippocr. p. 805, G. Sic variatur inter δυσέμετος et δυσήμετος. V. voc. seq.]

[Εὐημὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐεμὴς, quod v. Est hæc forma ap. Hippocr. p. 1249, B, Galen. vol. 8, p. 527 et in Matthæi Medicis p. 71, 152, 172. Conf. Lobeck. ad Phryn. p. 706.]

Εὐημονία, ἡ, Hesychio ἐμπειρία : aliis Peritia jaculandi. [Conf. Ἡμοσύνη.]

[Εὐηνεμία, ἡ, Ventus secundus. Lucian. Lexiph. c. 15. Scott. Tzetz. Exeg. Il. p. 35, 16 : Ταῖς εὐηνεμίαις καὶ τὸ φορῷ ἥδεται πνεύματι. L. Dind.]

Εὐήνεμος, ὁ, ἡ, Bonos et prosperos ventos habens. Et metaph. [Amœnus, Gl.] Serenus, Pulcer, Suid. [Qui cum Etym. M. ponit glossam a Photio repetitam : Εὐηνέμους, εὐδιεινοὺς, καλοὺς, ἀχειμάστους. Sabinus in Matthæi Med. p. 243 : Καθαρὸν καὶ εὐήνεμον τὸ κατάστημα. Lucian. Abdic. c. 27 : Εὐηνέμῳ (χώρᾳ).] Ap. Eur. [Andr. 749], λιμὴν, A ventorum injuria tutus portus. [Fr. Danaes ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 93 : Πόντου χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον. L. D. Dicæarch. p. 129, 14, vol. 2 Gail., de urbe Thebarum : Ἔστι δ' εὐήνεμος ἔτι καὶ χλωρὰν ἔχουσα τὴν πρόσοψιν. Heliod. Æthiop. 6, 7 : Πᾶν μὲν ἐπὶ πέλαγος εὗρουν καὶ εὐήνεμον παραπέμποντες. Hase. De forma per α, quæ tam producto α, ut sit Dorica pro εὐήνεμος, quum correpto, ut sit vulgaris, usurpatur, HSt. :] Εὐάνεμος, Ventorum habens copiam, Ventis pervius, Ventosus. [Soph. Aj. 198 : Ἐν εὐανέμοις βάσσαις· fr. Laoc. ap. schol. Ran. 678 : Εὐανέμου λίμνας. Theocr. 28, 5 : Πλόον εὐάνεμον αἰτεύμεθα. Crinag. Anth. Pal. 9, 555, 5, νῆσος. Etym. M. vv. Εὐαὴς, Ἦκα, Ἡμαθόεις, Suid. in Ἀνεμοτρεφές. Jovis εὐανέμου templum Spartæ positum memorat Pausan. 3, 13, 8.]

[Εὐήνη, ἡ, Euene, n. mulieris in inscr. ap. Welcker. Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 339, ubi EYENE scriptum. L. D.]

[Εὐηνιάζω, Psellus Opusc. p. 142, 11. Boiss.]

[Εὐηνίνη, ἡ, filia Eueni, patronymicum ab Εὐηνὸς, quo filia Eueni Marpessa appellatur Hom. Il. 1, 553. Hesych., Suidas. ī]

Εὐήνιος, ὁ, ἡ, Qui habenas facile admittit, habenis regi facile potest, Fræno s. Habenis ductilis. [Empedocles ap. Sext. Emp. 7, 124 : Ἐλάουσ' εὐήνιον ἅρμα.] Plato De rep. [5, p. 467, E] : Ἐφ' ἵππων ἀκτέον ἐπὶ τὴν θέαν μὴ θυμοειδῶν μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ' ὅτι ποδωκεστάτων καὶ εὐηνιωτάτων. [Phædr. p. 247, B : Τὰ θεῶν ὀχήματα εὐήνια ὄντα. Philostr. Imag. p. 834 : Δελφῖνος εὐηνίου. Figurate Plato Leg. 5, p. 730, B : Εὐηνίους μᾶλλον καὶ εὐμενεῖς ἀπεργάζεται· 9, p. 880, A : Ἐὰν εὐπειθὴς γίγνηται, εὐήνιος ἂν εἴη. Hippocr. p. 562, 50 : Νάρκη εὐήνιος, Torpor qui facile cedit, Lenis, Mitis. Plut. Mor. p. 7, F, ἄνθρωπος· 592, A, ψυχαί· 943, D : Τῆς ψυχῆς τὸ ἄλογον ... εὐήνιον παρέσχοντο. Isidor. Pel. Ep. 5, 180, p. 608, E : Εὐηνίῳ καὶ πιθανῷ λόγῳ κολάσαι. Alia Suicer. Hesychio ἐπὶ μηδενὶ ἀνιώμενον, πρᾷον. || Neutro plur. adverbialiter posito Nicet. Chon. p. 329, C : Ἵππον εὐήνια προποδίζοντα, imitatus Homericum ὑπασπίδια προποδίζων. || Adv. Εὐηνίως, Ut facile regatur, Moderate, Facile. Plato Soph. p. 217, C : Τῷ ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ. Plut. Mor. p. 9, D : Βαρυνόμενοι ταῖς κακοπαθείαις οὐ δέχονται τὴν μάθησιν εὐηνίως. Arrian. Epict. 4, 7, 12 : Ζῆν κούφως καὶ εὐηνίως, πάντα τὰ συμβαίνειν δυνάμενα πράως ἐκδεχόμενον. Philostr. V. Soph. p. 589, E : Οὕτω τὸν ἀγῶνα εὐηνίως διέθετο. Marin. V. Procl. c. 22 : Ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης ἰδέας τῶν ἀρετῶν ἀπολύτως καὶ εὐηνίως ... προκόπτων ἐπὶ τὰς μείζους ἀνέτρεχε. L. D. Philo vol. 1, p. 311, 12, de equo : Ὅταν μὲν οὖν εὐηνίως προέρχηται. Euseb. Pr. ev. p. 249, C : Εὐηνίως τὸ πᾶν διακυβερνῶσα. Hase. || Superl. εὐηνιώτατα annotavit cum ceteris lexicographis Harpocr., ab Antiphonte adverbialiter, ut videtur, positum. In Lex. rhet. tamen Bekk. An. p. 257, 21, τὰ εὖ ἔχοντα explicatur, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων, αἳ θέουσαι ἡνία ἄγουσιν.]

[Εὐήνιος, ὁ, Euenius, vates, ap. Herodot. 9, 92 seq.]

[Εὐηνίως. V. Εὐήνιος.]

[Εὐηνορία, ἡ, Fortitudo. Pind. Ol. 5, 20 : Πόλιν εὐανορίαισι κλυταῖς δαιδάλλειν. Eur. Herc. F. 406 : Ἀστρωπούς τε κατέσχεν (Hercules) οἴκους εὐανορίᾳ θεῶν. Εὐηνορέα in Etym. Gud. p. 194, 1.]

[Εὐηνορίδης, ὁ, patronym. ab Εὐήνωρ, quod v. || Euenorides, n. viri. Forma Dorica in inscr. Thebana ap. Bœckh. vol. 1, p. 797, n. 1652, 4 : [Πάππου] δ' εἰμ' Εὐανορίδα, πατρὸς δὲ Νίκωνος. Eleum quendam Euanoridam memorat Polyb. 5, 94, 6, item Pausan. 6, 8, 1.]

[Εὐηνὸς, ὁ, Euenus, Martis f., rex Ætoliæ, Apollod. 1, 7, 8, ubi v. Heyn. || Oceani et Thetyos f., fluvius, ap. Hesiod. Theog. 345. Fluvium Ætoliæ, antea Lycormam, ab Eueno rege in eum præcipitato Euenum dictum, memorant etiam Soph. Tr. 559, Thuc. 2, 83, Apollod. l. c., Strabo 7, p. 327 etc., Pausan. 3, 18, 12; 10, 38, 2, Ptolem. 3, 15. || F. Selapii, rex Lyrnesi, Hom. Il. B, 693. || Elegiographi Parii duo, de quibus v. Harpocr. s. Suidas, coll. Plat. Phæd. p. 60, Phædr. p. 267, A. De aliis hujus nominis poetis v. Jacobs. Anth. vol. 13, p. 893. || Alii alibi memorantur, velut in numo Clazomenio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 90. || In accentu variatur inter Εὔηνος et Εὐηνός. Priorem exhibent libri plerique vel omnes ap. Hesiodum, Soph., Aristot. Eth. Nic. 7, 11, Apollod., geographos, Pausan., Maxim. Tyr. Diss. 38, p. 225, et lexicographos, alterum omnes, ut videtur, ap. Hom., unus ap. Aristot., consentiente Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 67, 34, ubi inter oxytona in ηνος ponitur Εὐηνός. Ex quo depravatum videtur Ἐηνὸς, ὄνομα ποταμοῦ, in Lex. De spirit. p. 215. L. Dind.]

Εὐήνυστος, ὁ, ἡ, Effectu s. Confectu facilis. [Zonar. et Fav. cum interpr. εὐκατόρθωτα. || Forma Εὐήνυτος, quam annotavit Hesych. : Εὐήνυτα, εὐκατόρθωτα, Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 300, B : Τῆς ἄνωθεν ἐξουσίας, ᾗ ... πάντα βάσιμα καὶ εὐήνοτα (l. εὐήνυτα). L. D.]

Εὐήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, Bene virilis, s. Bene viriles et strenuos faciens. Epith. τοῦ οἴνου, Hom. [Od. Δ, 622.] Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, ut ait Eust., non

quod virile per se et forte æs sit, sed quod armis, quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores et animosiores simus: quomodo et æs, quod ad lebetes et tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν [Od. N, 19] vocari ait: et οἶνον εὐήνορα: ut item σίδηρον. [Photius s. Suidas: Εὐήνορα τὸν ἀνδρείαν ποιοῦντα ἐπὶ τοῦ οἴνου, ἐπὶ δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸν εὖ τὸν ἄνδρα τιθέντα. Plut. Mor. p. 659, C: Ἡ ἀπιοῦσα τῆς χαλκίτιδος ἄχνη καὶ [ἐπι]πίπτουσα τοῖς βλεφάροις ἀδήλως ἀναστέλλει τὰ ῥεύματα καὶ περιστύφει τὸ δάκρυον· διὸ καί φασιν εὐήνορα καὶ νώροπα χαλκὸν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ προσαγορεύεσθαι. Alias explicationes v. ap. Hesych. Qui etiam Εὐήνορα interpr. ἀγαθὰ, λαμπρὰ, ὀνήσιμα. || I. q. εὔανδρος. Pind. Ol. 1, 24: Εὐάνορι παρὰ ἀποικίᾳ· 6, 80: Ἀρκαδίαν εὐάνορα· 11, 103: Εὐάνορα πόλιν· Nem. 10, 36, λαός. Cometas Anth. Pal. 15, 40, 31: Τὸν δ' αὖτε προσέειπον εὐήνορες. Orph. Arg. 883: Γάμων εὐήνορα θεσμόν. Tryphiodor. 468: Φυὴν εὐήνορος ἵππου (Trojani).]

[Εὐήνωρ, ορος, ὁ, Euenor, Ithacensis, pater Liocriti, qui Εὐηνορίδης vocatur Hom. Od. B, 242, X, 294. V. Εὐάνωρ. Terræ filius, ap. Plat. Critiæ p. 113, D. Medicus ap. Oribas. p. 72 ed. Mai., Athen. 2, p. 46, D. Pater Parrhasii pictoris ap. Athen. 12, p. 543, D, et alios.]

[Εὐήπατος, Theophr. H. Pl. 7, 7, 2: Τὸν δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν, ὃν καὶ εὐήπατόν τινες πρότερον ἐκάλεσαν. Εὐκήπευτον Urbinas, et similiter Mediceus, ut nihili sit εὐήπατον.]

[Εὐηπελὴς, ὁ, ἡ.] Εὐηπελεῖς, Hesychio πρᾶοι, εὐήνιοι, Mites, Mansueti, Morigeri. [Εὐπελὴς in oraculo OEnomao dato ap. Euseb. Præp. ev. 5, 23, p. 215, A. V. Bentl. ad l. Callimachi in Εὐηπελία cit.]

Εὐηπελία, ἡ, Hesychio εὐθηνία, εὐεξία, Prosperitas, Bona habitudo. [Callim. Cer. 136: Τάνδε σάω πόλιν ἔν θ' ὁμονοίᾳ ἔνι τ' εὐηπελίᾳ. Εὐωπελείᾳ ex hoc l. citat et mire explicat Etym. M. v. Εὐηπέλεια. Sic enim apud eum scriptum est. Ita τὠλιγωπελὲς pro τὠλιγηπελὲς cod. Palat. Anth. 7, 380, 7.]

[Εὐήρᾰτος, ὁ, ἡ, Amabilis. Pind. Ol. 5, 9: Παρ' εὐηράτων σταθμῶν· 6, 98: Σὺν φιλοφροσύναις εὐηράτοις· Pyth. 9, 8: Χθονὸς ῥίζαν εὐήρατον.]

[Εὐηργεσία voc. nihili. V. Εὐηγεσία.]

Εὐήρεια, ἡ, Facilitas, VV. LL. [Hesych.: Εὐηχερία, εὐηρία, εὔπλοια. « Corrige ex Photio: Εὐήρεια, εὐχέρεια, εὔπλοια. Etym. M.: Εὐήρεια, ἡ εὐπείθεια καὶ εὐχέρεια, ἀπὸ τῆς εἰρεσίας καὶ τοῦ εὖ.» Kuster. Cujus emendationis veritatem non videtur Hemsterh. dubiam reddidisse. Etymologiam veriorem v. in Εὐήρης.]

[Εὐηρείδης, ὁ, Euerides, patron. ab Εὐήρης, Tiresiæ cognomen ap. Theocr. 24, 70, Callim. Lav. Min. 81, 106.]

[Εὐήρετμος, ὁ, ἡ, Remis bene instructus. Æsch. Pers. 376: Σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Soph. OEd. C. 716: Ἃ δ' εὐήρετμος ... πλάτα. Eur. Ion. 1160, ναῦς.]

Εὐήρης, ὁ, ἡ, Remigationi aptus [immo in universum Bene aptatus, aptus] et commodus: ut ἐρετμὸν Luciano [Catapl. c. 19]: Εὔηρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῶς μόνον. Sunt autem ex Hom. verba hæc εὔηρες ἐρετμὸν, ut vides in Ἐρετμός. At Plut. [Anton. c. 65]: Περιπλέων εὐήρεσι σκάφεσι· quæ alibi ναῦς εὐστρόφους, Expeditas, et quasi Versatiles. Bud. [Eur. Iph. T. 1050: Καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα. Hippocr. p. 19, 52: Τὰ δ' ὄργανα πάντα εὐήρη πρὸς τὴν χρείαν ὑπάρχειν δεῖ. Εὐήρεα τεύχη vel τείχη in oraculo ap. Pausan. 4, 12, 4. Nicand. Th. 81: Κεδρίδας ἐνθρύπτων λιπόοις εὐήρεα γυῖα. Maxim. Καταρχ. 15: Σκολιοῖσι καὶ οὐκ εὐήρεσιν ἔργοις· 211, 234, 266, γυῖα· 317: Εὐήρεα τμῆσιν· 404, φύξιν· 410: Εὐήρεϊ θυμῷ. Hesych.: Εὐήρεας (codex -ηρέας) ἵππους, εὐαγώγους καὶ εὖ ἡρμοσμένους. Quibus ex ll. intelligitur nihil commune hoc voc. habere cum alius stirpis voc. ἐρέσσω, ut Etymologum M. et Eust. ad Od. Δ, 559, Λ, 123 secutus credidit HSt., sed pertinere ad ἀραρίσκω. Ceterum iidem aliique gramm. signif. ab Hesychio positæ εὐάγωγος, quam secundariam dicunt, addunt signif. ἐπιεικὴς, πρᾷος.]

[Εὐήρης, ους, ὁ, Eueres, f. Pterelai, Apollod. 2, 4, 5, 6; 6, 2. Herculis et Parthenopes 2, 7 extr. Tiresiæ pater 3, 6, 7.]

Εὐῆρις, ἡ, Eueris, anus, cujus statuam Athenis ad Minervæ Poliadis positam memorat Pausan. 1, 27, 4.]

Εὐήρotος, ὁ, ἡ, Aratu facilis vel Bene aratus. [Γῆ Pollux 1, 227.] Εὐήροτον, καλῶς ἠροτριωμένον, Suidas. [Εὐηρότατον ap. eund. Suid. et Hesychium, vel pro illo vel pro εὐηροτώτατον, positum notavit Bentlej. Ep. ad Mill. p. 33, 93. L. D. Steph. Byz. v. Καλλίαρος. Wakef.]

[Εὐήρῠτος, ὁ, ἡ, Facile hauriendus. Hom. H. Cer. 106: Ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον.]

[Εὔησος, ἡ, Euesus, locus Cappadociæ vicinus in Basil. M. Epist. 278, vol. 3, p. 422, D. Gentile Εὐησηνὸς Wesselingius ad Hierocl. Synecd. p. 659, B, restituit ib. 251, p. 386, A, ubi inter Εὐαισηνοῖς, Εὐαεισηνοῖς, Θυσιανοῖς, Εὐασινοῖς, Εὐβισηνοῖς variatur in libris. L. Dind.]

Εὐητηρία, Hesychio εὐδαιμονία, καλὸς ἐνιαυτὸς, pro quo potius εὐετηρία scribendum.

Εὐητόριον, affertur pro Animum oblectans. [Ex Philostr. Imag. 2, 32, p. 356, 25, ubi εὐήτριον correxit Heynius.]

[Εὐήτριος, ὁ, ἡ.] Εὐήτριον ἱμάτιον, Suidæ τὸ εὐϋφὲς, Bene eleganterque texta vestis. Sic εὐήτριος χιτὼν dicitur: et εὐήτριον ὕφασμα ap. Polluc. l. 7, [35] τὸ εὐϋφὲς καὶ λεπτόν. [Στρωμνὴ εὐυφὴς, εὐήτριος ponitur ab eod. 10, 42. Εὐήτριοι ὑφαὶ ap. Dionys. De comp. vv. p. 171, 4.] Eod. teste hoc vocab. usus est Æschyl. in Δικτυουργικοῖς [Δικτυουλκοῖς], non tamen ἐπὶ ἐσθῆτος, sed dicens δικτύου δ' εὐήτρια. Lucian. Lexiph. [c. 9]: Λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια εὐήτρια. [Plato Polit. p. 310, E; Philostr. jun. Imag. p. 880, 22. V. Εὐητόριον cum annotatione Jacobsii ad l. illum Philostr. p. 558. Dionys. Alex. ap. Euseb. Præp. ev. 14, p. 774, D. L. Dind. Theophyl. Simoc. Hist. p. 26, 18 ed. Bonn.: Ἐξ ἐρίου μὲν εὐήτριον ἱστουργήσας χιτώνιον. Hase. || Bene texens. Leonidas Anthol. Pal. 6, 289, 5, forma Dorica: Τὰν πέπλων εὐάτριον ἐργάτιν ἱστῶν κερκίδα. L. D.] Hesych. εὐήτριον exp. εὐκοίλιον. [« Ex ἦτρον, quod est κοιλία, Venter. » Kuster.]

[Εὐηφενὴς, ὁ, ἡ, unde εὐηφενέων pro εὐηγενέων sec. schol. legebant Rhianus et Aristoph. in l. Hom. in Εὐηγενὴς citato, quod Clearchus interpretabatur εὖ τῷ ἀφένῳ χρωμένων, Hesychius εὖ πλουτούντων. Εὐηφενῶν apud Jo. Laur. De magistr. p. 216 ex reliquiis literarum restituendum conjecit editor.]

[Εὐήφενος Metapontinus ap. Polyæn. 5, 2, cujus nominis loco alia longe diversa habent scriptores a Corae p. 357 citati. Simile est Εὔαιφνος.]

Εὐηχὴς, ὁ, ἡ, Bene sonans, Sonorus, i. q. εὔηχος. [Pind. Pyth. 2, 14, forma Dorica: Εὐαχέα ὕμνον. Callim. Del. 296: Εὐηχὴς (edd. εὐήχης) ὑμέναιος.] Plut. De def. orac. [p. 437, D], ὄργανον διηρτημένον [ἐξηρτυμένον] καὶ εὐηχὲς, Instrumentum constructum et sonorum. [Synes. p. 55, 26: Ἵνα τορόν τε καὶ εὐηχὲς φθέγξηται. Hase. Εὐηχὲς, εὔφωνον, εὔφημον Hesych. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 321, C: Τῶν εὐαγγελικῶν θεσπισμάτων τὸ εὔηχες (sic), eodemque accentu 410, A. Superlativo id. ib. part. 2, p. 451, C: Ἡ εὐηχεστάτη τρυγών· Menæa in Testim. de Jo. Damasc. vol. 1, p. xxxiii, B: Ὄργανον εὐηχέστατον. Ceterum v. Εὐήκης. L. Dind.]

Εὐήχητος, ὁ, ἡ, Bene sonans, [Sonorus. Dorice] Eur. [Ion. 884: Ὕμνους εὐαχήτους· Hipp. 1272, πόντος.]

Εὔηχος, ὁ, ἡ, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Diosc. 2, 28: Ἀρτηρίας δὲ καθαίρει καὶ εὐήχας παρασκευάζει, ubi tamen mendose legi videtur εὐήχας pro εὐήχους. De quo Plin.: Vocem siluri recentes salsique in cibo adjuvant. I. etiam significat q. εὔφωνος, Bonam vocem habens. Athen. 3, [p. 80, D]: Καὶ τραγῳδὸν φησι γενέσθαι, καὶ ὑποκριτικὸν, καὶ εὔηχον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν σύκων μὴ γευσάμενον· paulo ante, Εὐφώνους φησὶ γίνεσθαι τοὺς μὴ σύκων ἐσθίοντας. Plin. quoque ficus voci contrarias esse testatur. [Longin. De subl. 24, 2: Τὸ εἰς ἕν τι εὔηχον συγκορυφοῦν τὰ πλείονα. Dionys. De comp. vv. p. 77, 8: Τῶν βραχέων (vocalium) οὐδέτερον μὲν εὔηχον, ἧττον δὲ δυσηχὲς τὸ ο. Greg. Nyss. vol. 1, p. 289, A: Αἰνεῖτε τὸν κύριον ἐν κυμβάλοις εὐήχοις. Porphyr. V. Plot. p. 1, 9 ed. Creuz.: Ὡς καὶ τῆς φωνῆς περιαιρεθῆναι τὸ τορὸν καὶ εὔηχον. L. D. Εὔηχα ψέλλια Aristæn. p. 22, 9. Hemst. Ps.-Lucian. Philopatr. c. 3: Ἀηδόνες καὶ χελιδόνες εὔηχα κελαδοῦσιν.]

[Εὔηχος, ὁ, Euechus. V. Εὔαρχος.]

[Εὐήχως Canore, Sonore. Thom. M. p. 571: Λα-

ρυγγίζω φαμὲν τὸ εὐήχως λέγω. Angl. Const. Cærim. A p. 6, D; 15, D : Εὐήχως πως καὶ ἐναρμονίως. L. D. Basil. t. 1, p. 1086, C, de sono relato : Εὐήχως ἐπαναχάμπτει. Method. Conviv. virg. p. 69, 10 : Εὐήχως μελῳδήσῃ. Hase.]

[Εὐθάλαμος, ὁ, ἡ, Qui pulchros facit thalamos. Nonn. Dion. 2, 324, Ἀφροδίτη. ᾰᾰ]

[Εὐθάλασσος s. Εὐθάλαττος, ὁ, ἡ, Mari præstans, Commode ad mare situs. Soph. OEd. C. 742 : Δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος (Neptuni), ... εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον. Schol. : Περὶ τὰ τρία ταῦτα κεφάλαια μάλιστα διατρίβουσι τοῦ ἐγκωμίου, ὅτι εὔφορος ἡ χώρα καὶ ὅτι ἱππικοὶ Ἀθηναῖοι καὶ ὅτι ναυτικοί. L. D. Philostr. Vit. soph. p. 56, 26 Kays. Πόλιν ἀρχαίαν καὶ εὐθάλαττον. Hase. Aliter ap. Alciphr. Ep. 2, 4, p. 326, 73 : Ἔσομαι συμπλέουσά σοι, καὶ σφόδρα τῶν εὐθαλάσσων γεγένημαι. Ubi esse videtur Mare s. Navigationem facile ferentium. Quanquam l. totus parum sanus est. ᾰ]

[Εὐθάλεια, ἡ, Bona germinatio, Flos. Archytas Stobæi Fl. vol. 1, p. 40 : Νόσοι τε γὰρ μακραὶ σώματος καὶ πηρώσιες αἰσθαταρίων ἀπομαραίνοντι τὰν εὐθάλειαν τᾶς B εὐδαιμοσύνας. Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 5, A. Εὐθαλία in Etym. M. p. 442, 12.]

Εὐθᾰλέω, Bene vireo, pullulo, seu, ut Bud. interpr., Prospere et commode germino et cresco. Plut. [Mor. p. 745, A] : Καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ τὴν Θαλίαν [cod. E, Θάλειαν] οἰκειούμεθα, φυτῶν καὶ σπερμάτων εὐθαλούντων καὶ βλαστανόντων ἐπιμέλειαν αὐτῇ ... ἀποδιδόντες. [Ib. p. 28, E : Ἐν ἀμπέλου φύλλοις καὶ κλήμασιν εὐθαλοῦσιν· 88, B : Εὐθαλοῦντα κῆπον. Geopon. 2, 19, 1 : Εὐθαλήσει ἡ χώρα. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C : Ληθαίου Μάγνητος ἐφ' ὕδασιν εὐθαλέουσα. Quinti 4, 423, Εὐθαλέοντ' ἀνὰ κῆπον pro εὐθαλόεντ' restituit Rhodomannus. Figurate sæpius Themist., ut Or. 2, p. 35, D : Ἂν τὸ ἕτερον (mens aut voluptas) εὐθαλῇ· 26, p. 324, D. Hesych. : Εὐθαλέοντι, εὐδαιμονοῦντι.]

Εὐθᾰλής, ὁ, ἡ, Bene virens, pullulans, Florens. [Opimus, Opulentus, Uber, Viridis, Gl. Æschyl. ap. scriptorem de Nilo : Πᾶσα δ' εὐθαλὴς Αἴγυπτος. Orph. Arg. 910 : Δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατάσκιον. Maxim. Καταρχ. 481 : Κήπους εὐθαλέας. Antipater Anth. Pal. 9, C 3, 3, ὀροδάμνους. Plut. Mor. p. 409, A : Τοῖς εὐθαλέσι τῶν δένδρων. Greg. Nyss. vol. 1, p. 403, A : Ἄμπελος πνευματικὴ, εὐθ. τε καὶ ἀμφιλαφής. Geopon. 2, 15, 1 : Τὰ μέλλοντα εὐθαλῆ γίνεσθαι (σπέρματα)· 9, 10, 7 : Εὐθαλεστέρας τὰς ἐλαίας ποιήσεις. Jo. Damasc. vol. 1, p. 11, E : Εὐθαλέστατος βλαστός. Jo. Malal. p. 335, 2 : Ἐκ τῆς ἐρήμου εἰς τὴν εὐθαλῆ γῆν τὴν Περσικήν. Euseb. H. E. p. 49, 24, ab Hemst. cit. : Εὐθαλοῦς καὶ γονίμου γῆς. Theophyl. Sim. Hist. p. 86, A : Τῶν Περσῶν λησάμενοι τὸ γόνιμόν τε καὶ εὐθαλέστατον. Δένδρον et χωρίον εὐθαλὲς ponit etiam Pollux 1, 230, 239. || Figurate Pind. Pyth. 9, 74 : Εὐθαλεῖ τύχᾳ. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 184, n. 2161, b : Ἀνηλίκῳ εὐθαλεῖ ὥρῃ. Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 600, 2 : Εὐθαλέων χαρίτων ἄνθος Ἀναστασίη. Sabinus in Matthæi Med. p. 240 : Τὰ παιδία εὐθαλέστερα. || Adv. Εὐθαλῶς, Prospere. Theodor. Prodr. Galeom. 377 : Ζώοις ἀλύπως, εὐθαλῶς, εὐκαρδίως. L. Dind.]

[Εὐθαλὴς, οῦς, ὁ, Euthales, n. viri, in epigr. Anth. Pal. App. 296, 1 : Πατρίδος ἐκ Σμύρνης βροτοί μ' Εὐθαλέα καλέεσκον εἵνεκ' ἐμῆς ὥρης καὶ μεγέθους ἐρατοῦ. L. D.]

[Εὐθαλία. V. Εὐθάλεια.]

[Εὐθαλία, ἡ, Euthalia, n. mulieris. Jo. Chrysost. Epist. 32 et 178. L. Dind.]

[Εὐθάλιος, ὁ, Euthalius, n. viri, in epistolis Libanii 48, p. 25, et Nili. Aliorum alibi. Διάκονος τῆς κώμης Εὐθαλίου λεγομένης juxta Antiochiam Syriæ memoratur in Actis SS. Maji vol. 5, p. 386, D. L. Dind.]

[Εὔθαλλος, ὁ, Euthallus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 532, n. 924. L. Dind.]

[Εὐθαλόεις scriptura vitiosa. V. Εὐθαλέω.]

[Εὔθαλος, ὁ, ἡ, quod pro εὐθαλὴς legitur in Etym. M. v. Βύβλινος οἶνος p. 197, 34 : Διὰ τὸ εὔθαλος (ἄμπελος) εἶναι, aut librarii errore ita scriptum aut comparandum est cum εὔθαρσος, quod v. in Εὐθαρσής.]

[Εὐθαλπὴς, ὁ, ἡ, Bene calefaciens, Calidus. Quint. 4, 441 : Θέρους εὐθαλπέος ὥρῃ. Oppian. Hal. 2, 22, pro μήλων εὐανθέϊ καρπῷ, de lana, nonnulli εὐθαλπέϊ, pro quo vitiose εὐθάλπῳ schol.]

[Εὐθαλῶς. V. Εὐθαλής.]

Εὐθανασία, ἡ, Bona mors et facilis, Bud. Mortis facilitas. Suet. Aug. fin. [99] : Quoties audisset cito ac nullo cruciatu defunctum quempiam, sibi et suis εὐθανασίαν similem, hoc enim et verbo uti solebat, precabatur. [Atticus ap. Ciceron. Ad Att. 16, 7, 3 : « Tu qui εὐθανασίαν. » Philo vol. 1, p. 182, 45. L. D.]

Εὐθᾰνᾰτέω, Felici vel Honesta morte morior, seu, ut Bud. interpr., Honeste morior. Polyb. 5, [38, 9] : Εὐθανατῆσαι σπουδάζων, καὶ μηδὲν ἀνάξιον ὑπομεῖναι τῆς περὶ αὐτὸν προγεγενημένης τόλμης. In VV. LL. non male, Honeste glorioseque mori. [Joseph. Ant. Jud. 9, 4, 5 : Εἰ δ' ἀναιρεθεῖεν, εὐθανατήσοντες. Hase. Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 236 : Εὐθανατεῖν (εἶναι) τὸ μετὰ ποιοῦ θανάτου κατ' ἀρετὴν τελευτᾶν.]

Εὐθάνατος, ὁ, ἡ, Bene et honeste moriens, Bonam honestamque mortem afferens : εὐθ. θάνατος, Bona beataque mors. Menander ap. Athen. 12, [p. 549, C] : Μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται Εὐθάνατος, ἔχοντα πολλὰς τὰς χολάδας κεῖσθαι παχὺν, Ὕπτιον, μόλις λαλοῦντα, καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω, Ἐσθίοντα, καὶ λέγοντα, σήπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. [Paul. Alex. Apotel. p. 47, 6 : Τὸ γῆρας ἄμοχθον ... καὶ εὐθάνατον ποιήσει. Hase.]

Εὐθανάτως, Bona et felici morte, Facili morte : Pollux enim [3, 106] opp. τῷ δυσθανατεῖν, citans ex Cratino. [Menand. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 475 : Οὐκ εὐθ. ἀπῆλθεν. L. D. Joseph. p. 224, 20. Wakef.]

Εὐθάρσεια, ἡ, Fiducia, Animi præsentia. [Appian. B. C. 3, 91. Εὐθαρσία ap. Hesych. et in Definitt. Plat. p. 412, A, ubi scrib. εὐθάρσεια, pariterque ap. Hesych., nisi hic ex poeta petiit.]

[Εὐθαρσεστέρως, Fidentius. Matthæi Med. p. 194 : Τούτοις εὐθ. χρῆσθαί ἐστι. Codex -θαρεστέρως. L. Dind.]

[Εὐθαρσέω, Bono animo sum. Æsch. Sept. 34 : Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις μίμνοντες εὐθαρσεῖτε· Suppl. 1015 : Ἐμῆς δ' ὀπώρας οὕνεκ' εὐθάρσει, πάτερ. Ubi alii divise εὖ θ. V. Valcken. ad Eur. Phœn. v. 1331. Andocid. p. 21, 37 : Ὥστε ὁδόν τε καὶ πόρον μηδαμῇ ἔτι εἶναί μοι εὐθαρσεῖν. Galen. vol. 9, p. 48 : Εὐθαρροῦντας τῇ τῶν στερεῶν εὐρωστίᾳ.]

Εὐθαρσὴς, ὁ, ἡ, Fiducia præditus, Qui fidenti, præsenti animo est. [Hom. H. in Mart. 9 : Δοτὴρ εὐθαρσέος ἥβης. Æsch. Ag. 930 : Εὐθαρσὴς ἐγώ· Suppl. 969 : Ἡμέτερον πατέρ' εὐθαρσῆ. Eur. El. 526. Xen. Ag. 11, 10 : Ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσής· et superlat. εὐθαρσέστατος H. Gr. 7, 1, 9, ut Arrian. Exp. 2, 21, 13 : Εὐθαρσεστάτους ἐς τοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνας, ubi alii εὐθαρσοτάτους. Diodor. 11, 35 : Εὐθαρσεῖς πρὸς τὸν κίνδυνον· 15, 54 : Πρὸς τὴν μάχην εὐθαρσεῖς ταῖς ψυχαῖς. Et sæpius Plutarch. Polyæn. 8, 23, 15 : Εὐθαρσεῖ καὶ φαιδρῷ τῷ προσώπῳ. De equo ap. Polluc. 1, 195. || Passive Tutus, Xen. Hipparch. 4, 11 : Αἱ φανεραὶ φυλακαὶ δῆλα ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ. Sic duplici signif. dicuntur θρασὺς et θαρραλέος. || Scripturam vitiosam εὐθαρσὸς ap. Etym. M. v. Ἀτρεκὴς notavit Lobeck. ad Phryn. p. 535. Vitiosum etiam quod in Gl. ponitur εὐθρασὺς, Alacer, Confidens, et in edd. Pollucis 5, 124, εὐθρασής. || Forma Εὔθαρσος bis utitur Theodor. Stud. p. 338, C : Σοῦ τὸ εὔθαρσον καὶ σταθηρόν· 495, B : Ἡ εὔθαρσος ἀπολογία. L. Dind.]

|| Εὐθαρσῶς, Cum fiducia, Audacter. Interdum verbo ἔχειν jungitur. Aristot. Eth. 3, 6 : Ἔνιοι γὰρ ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις δειλοὶ ὄντες, ἐλευθέριοί εἰσι, καὶ πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν. Ubi animadverte, δειλὸς ἔν τινι, et εὐθ. ἔχων πρός τι inter se opponi. Quidam πρὸς χρημάτων ἀποβολὴν εὐθ. ἔχουσιν, interpr. In pecunia amittenda fidenti præsentique sunt animo, sed reddi etiam posse arbitror commode, Pecuniarum amissionem non reformidant, expavescunt. [Philo vol. 2, p. 464, 38 : Ἥριστα μάλ' εὐθ. Euseb. Præp. ev. p. 583, A : Πάντα τε κίνδυνον εὐθ. ὑπομεῖναι. Hase. Telet. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 157 citat Hemst. Pollux 3, 136; 5, 125. Frequens est etiam ap. Plutarchum.]

[Εὐθαρσία. V. Εὐθάρσεια.]

[Εὔθαρσος, Εὐθαρσῶς. V. Εὐθαρσής.]

[Εὐθέᾱτος, ὁ, ἡ, Qui facile cerni potest. Pollux 5, 150, de literis ἐν στήλαις.]

[Εὐθεῖος, ὁ εὐόμιλος καὶ ὁ καλοσύντυχος ἤτοι ὁ ὀρθολεκτῶν τοὺς λόγχους αὐτοῦ, Zonar. p. 900. Tittmann. : « K. εὔθειος superscr. ϊ, quasi legendum εὔθιος. D. pro

καλοσύντυχος habet εὐθιοσύντυχος. Phavor. εὔθειος, εὐόμιλος, καὶ ὁ εὐθεῖος ὁ σύντυχος, ut cod. K., nisi quod is bis εὔθειος. — Ἤτοι ὁ ὀρθολεκτῶν) Hæc desunt a cod. K. » Pro λόγχους legendum λόγους. Pro εὐθεῖος ὁ σύντυχος ap. Fav. et in cod. K scribendum εὐθειοσύντυχος vel εὐθιοσύντυχος. Non minus vero mira et inaudita forma εὐθεῖος s. εὔθειος quam εὔθιος. De neutro plur. εὐθεῖα v. in Εὐθύς.]

[Εὐθειοσύντυχος, ὁ, ἡ, Affabilis. V. Εὐθεῖος.]

[Εὐθέμεθλος, et forma Ion. et poet. Ἠϋθέμεθλος, ὁ, ἡ, Bonum habens fundum. Hom. H. in Terram 29, 1 : Γαῖαν ... ἠϋθέμεθλον. Aliæ ejusdem signif. formæ sunt in gl. Hesychii : Ἠϋθέμιλον, εὐθέμιλον. Scribendum Ἠϋθέμειλον, εὐθέμειλον. V. Εὐρυθέμειλος. L. D. Aliam formam superlativi habet Epiphan. t. 1, p. 500, C : Εὐθεμελιώτατος. Hase.]

Εὐθένεια, ἡ, Suidæ ἡ εὐθηνία. [V. Εὐθενία.]

Εὐθενία, ἡ, subst. utitur Aristot. pro Prosperitate et εὐημερία, H. A. 8, [19] : Τόποι δὲ συμφέρουσιν ἑκάστοις πρὸς εὐθενίαν. [Rhet. 1, 5 : Ἔστω δὴ εὐδαιμονία ... εὐθηνία κτημάτων καὶ σωμάτων. Utroque l. plerique vel omnes libri scripti εὐσθένεια vel εὐθένεια, pauci vel nulli εὐθενία vel εὐθηνία. Quorum primum ad sententiam ineptum, εὐθηνία secundum ea quæ de formæ per η usu ap. Aristotelem dicemus in Εὐθενέω, forma vitiosum est; vera autem scriptura videtur non εὐθενία, sed εὐθένεια, quod restitutum ex codd. Polluci 9, 160, quum in edd. vett. esset εὐθυνία, et schol. Soph. OEd. C. 390, Εὔσοιαν δέ φασι τὴν εὐθένειαν, quum in ed. Rom. corruptum fuisset in εὐσθένειαν, legiturque ap. Suidam et Zon. in v. Εὔσοια. Quanquam idem Zon. p. 920 : Ἡ δὲ εὐθενία παρ' οὐδενὶ τῶν Ἀττικῶν· Thomas p. 382 : Εὐθενία οὐ λέγουσιν οὐδ' εὐθηνία, ἀλλ' εὐετηρία. Herodian. p. 465 ed. Lobeck. : Εὐθενεῖσθαι λέγοντες εὐθένειαν (εὐθενείαν ed. Piersoni p. 473) οὐ λέγουσιν, ἀλλ' εὐετηρίαν. Gl. : Εὐθενία, Annona. L. D.]

Εὐθενέω, reperitur pro εὐθηνέω, Prosperis successibus utor, Vigeo. [Æsch. Eum. 895 : Οἶκον εὐθενεῖν· 908 : Καρπόν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα· 944 : Μῆλά τ' εὐθενοῦντα.] Demosth. [p. 322, 7] : Εὐθενούντων τῶν πραγμάτων. [Conf. p. 94, 26.] Aristot. [H. A. 8, 19] : Τὰ γὰρ μακρὰ μᾶλλον εὐθενεῖ ἐν τοῖς βορείοις. Quod exp. εὐημερεῖ, πληθύει, Gliscit. Reperitur et Εὐθενέομαι pro εὐθενέω. [Demosth. p. 413, 9 : Τὴν πόλιν εὐθενεῖσθαι.] Synes. Ep. 95, de splene : Ἕως μὲν ἀντέχει τὸ ὅλον, εὐθενεῖταί [εὐσθενεῖ Petavius, quod εὐθενεῖ scribendum] τε καὶ πιαίνεται· ἀπολλυμένῳ δὲ συναπόλλυται, Gliscit et bene habitus est. Sic εὐθηνέομαι dicitur pro εὐθηνέω. [V. Herodian. in Εὐθενία citatum. Formam per ε Atticam, alteram Ionicam dicunt Zonar. p. 919, gramm. in Mingarelli Catal. codd. Nan. p. 494. Priorem solam probat Photius : Εὐθενεῖν ἐν τῷ ε λεκτέον, οὐχὶ εὐθηνεῖν, Theophrasto vindicat liber Urbinas, ut sponte intelligatur, quod satis ipsæ librorum varietates demonstrant, locorum Aristotelis et Xenophontis in Εὐθηνέω citandorum non majorem esse fidem quam nonnullorum Demosthenis, cui ex libris optimis εὐθενεῖν constanter restitutum pro εὐθηνεῖν. Recentioribus, ubi libri variant, velut Diod. 4, 80, Plut. Mor. p. 823, E, coll. Poplic. c. 11, utra placuerit, in medio relinquendum.]

[Εὐθενία. V. post Εὐθένεια.]

[Εὐθεράπευσις, εως, ἡ, *mot qui n'est pas très Grec; il se trouve néanmoins dans la Collection des Chirurgiens de Cocchi p.* 114 : Ὁ δὲ λιπασμὸς καὶ ἡ ἐπιπόλαιος τερηδὼν ... ἐμφανίζουσιν τὴν εὐθεράπευσιν (Bonam curationem). Coraes. Εὐθεραπευσία scribendum putabat Schneider. Conf. Εὐζωὴ, Εὐποίησις, Εὔπραξις, Εὐροὴ et cogn. Rom. *Eugenesis*. L. Dind.]

Εὐθεράπευτος, ὁ, ἡ, Facile sanabilis, Sanatu facilis. [De morbo Oribas. p. 20 ed. Mai. De plantis et aboribus colendis Theophr. H. Pl. 9, 16, 6 : Διὰ τὸ εὐθεράπευτον εἶναι· C. Pl. 3, 7, 4 : Τῇ πολυκαρπίᾳ εὐτρυγητότερα καὶ τὸ ὅλον εὐθεραπευτότερα γίνεται. Sic θεραπεία ib. 5. || « Facile colendus, Cujus benevolentia facile obsequio conciliari potest, Xen. Cyrop. 2, 2, 10 : Εὐθεράπευτοι οὕτως εἰσὶν, ὥστε εἶναι αὐτῶν καὶ μικρῷ ὄψῳ παμπόλλους φίλους ἀναχτήσασθαι. » Schweigh. Schol. Hom. Il. N, 115.]

[Εὐθέριστον, τό. HSt. in Θεριστόν :] Ap. Diosc. 1, 18, Balsami genus quoddam θεριστὸν appellatur, ἴσως διὰ τὸ εὐχερῶς θερίζεσθαι ἰσχνὸν ὄν, ut ibid. annotatur. Id εὐθέριστον nominatur a Plin. 12, 25.

Εὐθέρμαντος, ὁ, ἡ, Bene calefactus, calescens. Theophr. C. Pl. 4, [7, 3] : Εὐθερμαντοτέρα (γῆ ὕφαμμος), Arenaria terra facilius sentit calorem.

[Εὔθερμος, ὁ, ἡ, Calidus. Hippocr. p. 243, 37 : Οὕτω δὲ καὶ πυροὶ καὶ κριθαὶ, νοτερὰ ἐόντα καὶ βεβρεγμένα, εὐθερμότερά ἐστιν. Foes. : « Sic legunt omnia exempll. Cornarius tamen et Zuinggerus ἐνθερμότερα legisse videntur, » nihil notans ad ejusd. p. 32 : Ἡ κόπρος εὐθερμοτέρη ἐστίν. Neque ap. Mackium vol. 1, p. 230, 231, ex codd. affertur scriptura ἐνθ., quæ vera videtur.]

[Εὔθερος, ὁ, ἡ, Apricus, Calidus. Pollux 5, 108 : Χωρίον ... αὔραις διαπνεόμενον, εὔθερον, ἐλεύθερον. (Hoc postremum voc., in cod. omissum, fortasse est proximi dittographia.)]

Εὐθεσία, ἡ, Bene constituta corporis habitudo. Galen. [Lex. p. 474] ap. Hippocr. εὐθεσίην exp. [τὴν] ἐγγενετὴν τοῦ σώματος ἕξιν : addens et ἐνιαυτὸν εὐθεσίης vocari τὸν εὐφορίας ἀπεργαστικόν [ὥς που καὶ ἐνιαυτὸς εὐθεσίης καλεῖται ὁ εὐφ. ἀπεργαστικός] : ut i. sit εὐθεσία q. εὐεξία et εὐθηνία. [Codex Dorv. εὐεσίην et cum cod. Mosq. εὐεσίης. Schol. Arist. Nub. 44 : Ὁ αὐτῶν (rusticorum) οἶκος πυρῶν καὶ δερμάτων μεστὸς ὢν οὐδεμίαν ἔχει τῶν τοιούτων πραγμάτων εὐθεσίαν, ἀλλ' ἄλλο ἀλλαχῇ κεῖται, ὡς ἔτυχε. L. D. Schol. Lycophr. 22 : Θέτιν, τὴν θάλασσαν, ὡς εὐθεσίας αἰτίαν. Pro quo mox εὐκοσμία, de rerum omnium ordine.]

[Εὐθέσμως, Legitime. Eratosthenes Schol. Anth. Pal. 9, 444, 3 : Τούνεκεν εὐθ. ἄλοχον λάβε, καί τινα κόσμῳ δὸς βροτὸν ἀντὶ σέθεν. Ita cod. Pal. Alii ἐνθέσμως!, usitatius.]

Εὐθετέω, Sum εὔθετος, i. e. Sum appositus et accommodatus, Sum aptus et idoneus. Diosc. 1, 106 : Εὐθετεῖ εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, Ad ocularia medicamenta utile est. [Diod. 2, 41 : Εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν· 48 : Τῆς ἐξ αὐτοῦ χρείας εἰς φάρμακα τοῖς ἰατροῖς εὐθετούσης. L. D. Εὐθετεῖν αὐταῖς εἰς ἐπῳδὰς, schol. Pind. Pyth. 4, 380. Διὰ τὸ εἰς κόλλαν εὐθετεῖν Hesych. in Κόλλοπες. Hemst. Aliæ constructiones sunt ap. Oribas. p. 95 ed. Mai. : Οὗτος ὁ ἐπίδεσμος εὐθετεῖ ἐπὶ τῶν κατὰ τὰς ῥαφὰς διαστημάτων· et p. 96, 24, 25. Et cum πρὸς p. 97 : Οὗτος ὁ ἐπίδεσμος εὐθετεῖ πρὸς κράτημα κεφαλῆς· p. 99, 29.] Et ex Theophr. H. Pl. 5, [7, 4] : Εὐθετεῖ πᾶσι χρῆσθαι, Ad omnia utilis est et apposita. Item homo aliquis aut animal εὐθετεῖν dicitur pro εὖ διατίθεσθαι s. εὖ διακεῖσθαι, Bene habitum esse, εὐεκτεῖν : sicut θέσις ab Hesych. exp. ἕξις. Theophr. H. Pl. 1, 1, [3] : Εἰ δὲ τῇ ὥρᾳ ὄψει τόγε (sc. τὸ φυτῶν γένος) κάλλιστον, οὐδὲν σημεῖον, ἐπεὶ καὶ τῶν ζώων εὐθετεῖ [εὐσθενεῖ τὰ] κύοντα, Nec argumentum efficax est, quod verno æstivoque tempore plantæ sint aspectu pulcerrimæ, quum et fœta animalia speciosiora sint et habitiora. [Diod. 5, 12 : Λιμένας ταῖς μακραῖς ναυσὶν εὐθετοῦντας.] || Rursum εὐθετέω transitive etiam ponitur pro Concinne dispono, Eleganter et scite digero, Decenter compono, Colloco ordine suo. Synes. Ep. 121 : Καλὸν οὖν εἰ πάντα εὐθετήσας, ἐκκορήσειάς τε καὶ ἐνθυμιάσειας τὸ δωμάτιον, Si omnibus decenter et ordine positis everras et perfumes cubiculum. Sic Lucian. [D. deor. 24, 1] : Ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ, εἶτα εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διί. [Suidas : Εὐθετῆσαι, κοσμῆσαι, συνθεῖναι. Οὕτως Ἀριστοφάνης. Qui tamen dubitari potest εὐθετῆσαι scripserit an εὐθετίσαι, quod est ap. Photium cum iisdem interpretationibus, omisso nomine Aristophanis, ubi εὐθετῆσαι contra codicem scripsit Porsonus. Nam etiam ap. Polluc. 2, 31 : Εὐθετῆσαι δὲ ἔλεγον τὰς τρίχας, in codice apud Seberum scriptum εὐθετίσαι, quod v. Eadem tamen forma non est cur inferatur locis ab HSt. citatis, aut Dionis Cass. 40, 49 : Τὸ σῶμα ἔς τε τὸ βουλευτήριον ἐσήνεγκαν καὶ εὐθέτησαν· 42, 8 : Ἐκείνην κοσμῆσαί τε καὶ εὐθετῆσαι καὶ θάψαι· 51, 13 : Ἑαυτὴν εὐπρεπέστατα εὐθετήσασα. Nam diserte Phryn. in Bekk. An. p. 40, 23 : Εὐθετεῖν νεκρὸν, τὸ εὖ κοσμεῖν ἐν τάφοις νεκρόν. Estque ap. eund. Dionem 74, 4 forma pass. : Εἴδωλον σκευῇ ἐπινικίῳ εὐθετημένον, ut apud Apollon. De constr. p. 176, 26 : Εἴπερ οὖν τὰ συνόντα τῶν ῥημάτων οὐ πρὸς πᾶσαν πλαγίαν πτῶσιν εὐθετεῖται συνίστασθαι. Etym. M. v. Τροπίδια. L. Dind.]

[Εὐθέτης, ὁ, Qui rem componit. Inscr. Prien. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2905, p. 572, 4, C, 2 : Τὸμ βασιλῆ ὑπὲρ τᾶς κρίσιος [πέμψαι ... ἐς Σ]άμον εὐθέτας. L. Dind.]

[Εὐθετὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔθετος, si sana lectio ap. Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 563, 8 : Τὸν νοῦν εὐθετῆ. Hase.]

[Εὐθέτησις, εως, ἡ, Commoda dispositio. Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 49, C : Τὰ τῆς εὐθετήσεως ἠμηχάνηται. De vitæ commoditate, Opulentia, Eust. Od. p. 1383, 13 : Τίμια ἦσαν τὰ θρέμματα καὶ ἐν αὐτοῖς οἱ παλαιοὶ τὴν κατὰ βίον εἶχον εὐθέτησιν.]

Εὐθετίζω [dicitur ead. signif. qua εὐθετέω, transitive positum]. Hesiod. Th. 541, de Prometheo : Ὀστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ Εὐθετίσας κατέθηκε, Quum scite composuisset. [Hippocr. p. 792, H : Τῇ ἑτέρῃ τὰ ὀστέα τὰ κατεαγότα εὐθετίζοι, de reponendis ossibus fractis. Ap. Hippocr. vero [p. 757, H] εὐθετισάμενος exp. καταστρώσας [ab Erotiano p. 160, ubi al. καταστείλας. In libris Hipp. autem est εὐθετησάμενος, ut p. 764, C : Λύσαντα καὶ εὐθετησάμενον μετεπιδῆσαι, ubi item scribendum per ι. Medio etiam Theophyl. Sim. Hist. p. 81, B : Εὐθετίζεται πρὸς τὸν πόλεμον. Eust. Il. p. 381, 33 : Μηδὲ λέων χαίτην τρέφων πρὸς μόνον κάλλος εὐθετίζεται, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῆς ἐπαύξει τὸ φοβερόν. || Pass. Hippocr. p. 764, C : Μὴ κατὰ τρόπον εὐθετισμένων τῶν ὀστέων. Apoll. De constr. p. 169, 19 : Τὰ μέντοι κατὰ τὸ τρίτον (πρόσωπον) εὐθέτισται εἰς ἔγκλισιν. Theophyl. Sim. Hist. p. 103, C : Τὰς εὐθετιζομένας ἡνίας. L. D. Galen. vol. 14, p. 791, 16 : Τὰ δὲ καταγνύμενα κῶλα ἐκ διατάσεως μὲν εὐθετίζεται. Id. ib. p. 792, 16 : Ἵνα εὐθετισθῇ καὶ ἀποκατασταθῇ εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα. Hase. || Act. Schol. Soph. OEd. C. 200 : Σχηματίζει δέ πως αὐτὸν (OEdipum cæcum) καὶ εὐθετίζει ἡ Ἀντιγόνη. Pollux 1, 149 : Τοὺς λόφους ηὐθέτιζον, ubi al. ηὐτρέπιζον et εὐθέτιζον. Τὰς κόμας εὐθετίζω, ex Aristæn. 1, 25, citat Hemst. Sic Ælian. V. H. 9, 9 : Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ καλῷ εἶναι εὐθετίζοντι τὴν τρίχα καὶ ξανθιζομένῳ. Alia exx. attulit Gronovius ad 12, 14 : Τὴν μὲν γὰρ κόμην ἀνασεσῦρθαι αὐτῷ (Alexandro M.), ξανθὴν δὲ εἶναι, ubi cod. Med. οὐκ εὐθέσθαι, pro εὐθετίσθαι, ut animadvertit Coraes, cujus tamen conjecturam ἀναπεφύρθαι refellit Viscont. *Iconogr. grecque* vol. 2, p. 39. V. autem Εὐθετέω. || Aptum reddo. Eust. Opusc. p. 148, 29 : Πόδας εὐθετίζειν εἰς εὐαγγελίου ὁδὸν μεθοδεύων, εἰ τοὺς ἀνυποδέτους περιστέλλει. || Zonar. p. 919 : Εὐθετίζω, ἀλήθειαν λέγω. Quæ interpretatio ad Εὐθυρρημονῶ potius pertinet. L. Dind.]

[Εὐθετισμὸς, ὁ, Commoditas. Apoll. De constr. p. 309, 12.]

[Εὐθετίων, ωνος, ὁ, Euthetion, n. viri Cydathenæensis ap. Demosth. p. 1356, 15. ĭ]

Εὔθετος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄθετος, i. e. Appositus, Accommodatus, Aptus, [Habilis, Opportunus, Comptus huic add. Gl.] Idoneus. [Æsch. Sept. 642 : Εὔθετον σάκος· fr. Phœniss. ap. Polluc. 7, 91 : Πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 331 extr. : Οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τῷ πράγματι. Dioscorid. Anth. Pal. 7, 37, 6 : Τοῦ δὲ θανόντος εὔθετον ὀρχηστὴν τῇδ' ἀνέπαυσε πόδα. « Hippocrati εὔθετα dicuntur Quæ optime sunt collocata et deposita; εὖ τιθέμενα καὶ καλῶς ἀποκείμενα exp. Galen. Comm. 3 in l. Κατ' ἰητρ. (p. 696, 25 et 29, Hipp. p. 746, C), Bene disposita aut deposita. Εὐθετώτερον quid firmius aut stabilius significat l. De fract. (p. 533, 49, Hipp. p. 753, D). Εὔθετοι πρὸς τὰς ἀποκρίσιας, Ad responsiones appositi, l. Π. εὐσχημ. (p. 22, 47), in veri medici descriptione. Ac rursus (ib. 51) πρὸς τὸν καιρὸν εὔθετοι καὶ λημματικοὶ, In occasione prudenter captanda appositi et accommodati, temporis cujusque occasioni se accommodantes dixit Calvus, Cornar. Ad tempus appositos, et ad occasionem corripiendam accommodatos. » Foes. OEc.] Diosc. 2, 65 : Εὔθετος εἰς ἀπόθεσιν, Ad recondendum idoneus. [Diod. 5, 57, καιρός· 2, 57 : Πηγὰς εἰς λουτρὰ καὶ κόπων ἀφαίρεσιν εὐθέτους· 5, 37 : Κατασκευάζουσιν εὔθετον (τὸν τόπον) πρὸς τὴν τῆς ἐργασίας πραγματείαν. Polyb. 26, 5, 6 : Πρὸς πᾶσαν σωματικὴν χρείαν εὔθετος. || Concinnus, de statura, esse videtur ap. Jo. Malal. p. 104, 3 : Φιλοκτήτης εὐμήκης, εὔθετος· 105, 15 : Ἕλενος μακρὸς, εὔθετος· Jo. Tzetz. Posthom. 373 : Τῆς δ' Ἑλένης κάσις εὔθετος ἦν· 493 : Ἧὺς ἔην, μέγας, εὐρις, εὔθετος, οὐλοκάρηνος· Anteh. 225. L. Dind.]

[Εὐθέτως, Apposite. Diodor. Exc. p. 593, 5 : Τὰ πλήθη εὐθ. εἶχε πρὸς τὰς μεταβολάς. « Apte, Commode, Concinne. Jo. Chrys. Serm. 70, vol. 6, p. 721, 18 : Ἂν μὲν εὐθέως τοῖς ἐχθροῖς καταλλαγῶμεν, εὐθέτως τε τοῦτο ποιοῦμεν, καὶ οὐ πολλῆς δεόμεθα σπουδῆς. » Seager. Gregent. Tephr. Disp. p. 20, 18 : Εὐθ. ἐτυμολογεῖς. Ecl. legg. Leon. et Const. in Proch. Zachariæ p. xxvij, 10 : Διά τε τῶν ἐν ταῖς αὐταῖς βίβλοις εὐθ. ἐμφερομένων. Georg. Pis. Hex. v. 518. Id. ib. v. 1437 : Μερίζειν εὐθ. Hase. Greg. Nyss. vol. 1, p. 401, A : Πάντα ταῦτα ὁ καλὸς τεχνίτης ἡ ἀγάπη εὐθ. πρὸς ἄλληλα συναρμοζέτω. V. Εὐέδρως.]

[Εὔθετος, ὁ, Euthetus, n. viri, esse videtur in lapide Pario ap. Bœckh. vol. 2, p. 352, n. 2408.]

[Εὐθέτως. V. Εὔθετος.]

[Εὐθέω, Venio. Hesych.: Εὐθεῖ, ἥρει. Ἧκει Kusterus, collata gl., de qua HSt. :] Εὐθεῖν, positum pro ἐλθεῖν, affert Hesych. [in qua υ positum pro λ, ut in gll. Creticis αὐκὰν, αὐκύονα etc. pro ἀλκὴν, ἀλκύονα, de quibus v. Koen. ad Gregor. p. 354. Incertum autem utrum εὐθέω ponendum sit an forte εὔθω, an utrumque aoristi sit, quomodo scribendum foret εὔθῃ, ἥκῃ.]

Εὐθεώρητος, ὁ, ἡ, Cujus facilis est contemplatio. [Aristot. H. A. 6, 27 : Αἴτιον τὸ μὴ εὐθεώρητον εἶναι τὴν ὀχείαν. Theophr. H. Pl. 1, 1, 1 : Εἰσὶ δὲ αἱ μὲν κατὰ τὴν γένεσιν καὶ τὰ πάθη καὶ τοὺς βίους (διαφοραὶ τῶν φυτῶν) εὐθεωρητότεραι καὶ ῥᾴους. Diodor. 19, 37 : Τοῖς πολεμίοις εὐθεώρητον (ὁδόν). V. Εὐάφορος. || Figurate Facile intelligendus. Aristot. Rhet. 1, 15 med. : Καὶ γὰρ ταῦτα εὐθεώρητα. Polyb. 2, 49, 2 : Ὡς Ἀχαιοὶ τὸν ἐξ ἀμφοῖν πόλεμον οὐκ ἂν ὑπενέγκαιεν εὐθεώρητον εἶναι πᾶσι· 9, 15, 15 : Ἔστι δὲ τρόπος εὐθ. καὶ περὶ ταύτην. Plut. Comp. Aristid. c. Cat. initio, διαφορά· Mor. p. 932, A : Ἐκ τούτων εὐθεώρητον τὸ γινόμενον. Alia constr. Aristot. De gen. an. 1, 18 med. : Οὕτω γὰρ καὶ περὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ (τοῦ σπέρματος) καὶ τῶν περὶ αὐτὸ συμβαινόντων ἔσται μᾶλλον εὐθεώρητον. L. Dind.]

[Εὐθέως. V. Εὐθύς.]

Εὐθηγὴς, [ὁ, ἡ, Bene acuens. De pumice ad acuendos calamos idoneo Damocharis Anth. Pal. 6, 63, 5 : Τρηχαλέην τε λίθον, δονάκων εὐθηγέα κόσμον.]

Εὔθηκτος, ὁ, ἡ, Bene acutus : ξίφος, Ensis quem quis bene exacuit. [Lycophr. 1105, σκέπαρνον. Nonn. Dion. 17, 121, σίδηρον· 295, μαχαίρη. V. Εὔθικτος. L. D.]

[Εὐθηλέω, i. q. εὐθαλέω. Democritus in Stobæi Fl. vol. 3, p. 101 : Οὐ δοκεῖ μοι χρῆναι παῖδας κτᾶσθαι· ἐνορῶ γὰρ ἐν παίδων κτήσει πολλοὺς μὲν καὶ μεγάλους κινδύνους, πολλὰς δὲ λύπας, ὀλίγα δὲ τὰ εὐθηλέοντα, καὶ ταῦτα λεπτά τε καὶ ἀσθενέα. Εὐθηνέοντα conjiciebat Gesnerus. || Εὐθηλέομαι, Bene nutrior. Æschyl. ap. Athen. 9, p. 375, E : Χοῖρον καὶ μάλ' εὐθηλούμενον. Ὠνθυλευμένον corrigendum videbatur Casaubono post alios.]

[Εὐθηλήμων, ονος, ὁ, ἡ.] Εὐθηλήμονα Suid. affert sine expos. [ex epigr. Leonid. Anth. Pal. 6, 263, 3] : Ἄρτι καταβρύκοντα τὸν εὐθηλήμονα μόσχον· quod sonare videtur Bene lactatum vitulum.

[Εὐθηλὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐθαλής. Forma Dor. Εὐθᾱλὴς Eur. Tro. 217 : Εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ. Aristoph. Av. 1062 : Σώζω δ' εὐθαλεῖς καρπούς. Anyte Anth. Pal. 9, 313, 1 : Δάφνας εὐθαλέα φύλλα. Ap. Philippum ib. 9, 247, 1 : Εὐθαλῆ πλάτανον, quod est in cod. Pal., Planud. εὐθαλέα scripsit, metro, ut videtur, metuens. L. D.]

[Εὐθηλία in etymologia v. Εὐθηνία ponit Suidas.]

Εὔθηλος, ὁ, ἡ, Mammosus : vel Bene distentas mammas habens, ut εὔθηλοι βόες ap. Eur. [Iph. A. 580. Id. Bacch. 737 : Εὔθηλον πόριν. Crinag. Anth. Pal. 9, 224, 1 : Αἶγά με τὴν εὔθηλον. Lycophr. 1328 : Μαστὸν εὔθηλον θεᾶς. L. Dind.]

Εὐθημονέω, i. q. εὐθετέω et εὐθετίζω, i. e. Apte et concinne digero et dispono, Quæque ordine suo apte et concinne pono. [Tzetz. Hist. 1, 367 : Καὶ θώπλα λάζευ καὶ γνάθους εὐθημόνει.] Plato pass. voce in activa signif. usus est, Leg. 6, [p. 758, B] : Εὐθημονεῖσθαι τὰ κατὰ τὰς αὑτῶν οἰκήσεις· quæ verba Budæo Comm. p. 821, sic videntur interpretanda, Componere rem familiarem, et domestica negotia digerere. [Photio εὖ τίθεσθαι ἢ συγκεῖσθαι. HSt. in Ind. :] Εὐθυμονεῖσθαι, ex Plat. Leg. affertur pro Componere, Concinnare, Digerere, Suo loco condere, Ordine collocare. Pro quo scr. εὐθημονεῖσθαι.

Εὐθημοσύνη, ἡ, Ordo concinnus et elegans, Apta dispositio, Concinna rerum digestio, i. e. Quum unaquæque res suo loco posita est, et omnia pulcre digesta ac disposita. Vel etiam, Quum omnia suo ordine concinne et scite ponuntur. Hesiod. Op. [471]: Ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη, Σπέρματα κακκρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη Θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη. Nam, inquit Proclus, δεῖ ἕκαστον εὖ διατιθέναι, καὶ μὴ κακῶς, ἀλλὰ καλῶς. Quemadmodum et ap. Xen. Cyrop. 8, [5, 7] Cyrus καλὸν ἡγεῖτο καὶ ἐν οἰκίᾳ εἶναι ἐπιτήδευμα τὴν εὐθημοσύνην: Ἐπεμέλετο ταύτης τῆς εὐθημοσύνης. [Ælian. N. A. 9, 17: Συμπλέκουσά τε καὶ ἀθροίζουσα τὰς τῆς βελόνης ἀκάνθας δεσμῷ τινι ἀπορρήτῳ τῆς εὐθημοσύνης περιλαμβάνει τὸ ποίημα, de nido alcyonis. Wakef. Τῆς πατρίδος εὐθημοσύνην, Damasc. ap. Suid. in Θεαγένης. Critonis dialogus περὶ εὐθημοσύνης Diog. L. 2, 121. Hemst. Synes. p. 98, A: Τῆς εὐθημοσύνης τῶν θείων, ubi v. annotatio Krabingeri p. 203. Theod. Stud. p. 409, C: Τῆς αὐτῶν εὐθημοσύνης πεῖραν εἰληφότες. L. D. Sæpe depravatum in εὐθυμοσύνη. V. Symbolic. vol. 3, p. 510, annot. ad Plotin. p. 401, 752, A. Creuzer. Ita Photius, Hesych. in Εὐθυμία. ὕ]

Εὐθήμων, ονος, ὁ, ἡ, Qui est corpore bene constituto et habito, i. q. εὔθετος supra: sicut Hesych. quoque εὐθήμονα exp. εὔθετον, εὐσχήμονα. Aristot. H. A. 9, [17] de avi quadam quæ σίττη nominatur: Εὐθ. καὶ εὐβίοτος. Et de aquila leporaria [ib. 32]: Ἔστι δὲ ὠκυβόλος καὶ εὐθ., Quadrato corpore et eleganter compacto, Bud. Comm. p. 831, quum εὐθήμων exposuisset Concinnus [Gl.], Apte compositus. Ab aliis redditur etiam Pulcre compositus, Scite digestus, Bene factus, Politus: quæ rei potius inanimatæ conveniunt. [Æsch. Cho. 78: Δμωαὶ γυναῖκες δωμάτων εὐθήμονες. Schol. εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον. Apoll. Rh. 1, 569: Τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ. Schol., εὖ διατεθειμένῃ, εὐρύθμῳ, εὐποιήτῳ, et διὰ τὸ εὖ διατιθέναι τὰς τῶν ἀκουόντων ψυχάς. Memorat etiam Pollux 3, 133.]

[Εὐθήμων, ονος, ὁ, Euthemon, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 127, n. 88, 1; 128, n. 89, 5. L. D.]

[Εὐθηναὶ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς Εὐθηναῖος, κατ' ἐκείνους δὲ Εὐθηνεύς. Πολέμων δὲ καὶ Εὐθηνίτας φησὶν, Steph. Byz. Εὐθηνιτῶν ex numo Goltziano affert Holsten., Εὐθηναίων ex alio apud Ligorium. Euthenen Doridis et Eutanen Cariæ distinguit Plin. 5, 28, 29. Euthanæ apud Melam 1, 16, 2, ubi etiam singularis locum habet.]

Εὐθηνέω, Prospera fortuna et prosperis successibus utor. Aristot. Eth. 1, 9: Ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθηνοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως· ut Priamum. [Aristoteli, pariterque ceteris antiquioribus Atticis, restituendam esse formam per ε dictum in Εὐθενέω.] Itidem ex Josepho lib. 6 affertur, Εὐθηνεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, pro Felix est illis partus. Significat etiam Bona habitudine utor, Bene habitus sum, Vigeo. Aristot. Pol. 1, [7]: Ἄλλα γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθηνεῖ χώραις· de armentis et pecoribus. [Hippocr. p. 288, 55: Τὰ κτήνεα εὐθηνεῖ.] Idem H. A. 8, [19]: Ἔτι δὲ καὶ εἰς τοὺς ποταμοὺς ἀναπλέουσι πολλοὶ τῶν ἰχθύων, καὶ εὐθηνοῦσιν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ταῖς λίμναις. [Conf. 6, 11, 15; 8, 19, 27. De terra Herodot. 2, 9, 1, εὐθηνέειν ἅπασαν Αἴγυπτον. Xen. Reip. Ath. 2, 6: Ἐκ τῆς εὐθηνούσης ἀφικνεῖται τοῖς τῆς θαλάττης ἄρχουσι. De urbe Pollux 9, 23. Theophr. fr. 14, 1: Τὸ πλῆθος (τῶν βατράχων), ὅταν εὐθηνήσωσιν. De frugibus Geopon. 5, 43, 2: Τὸν ὑγρὸν καρπὸν εὐθηνήσειν. Theophr. C. Pl. 2, 4, 5. De arboribus 5, 11, 3. De uvis Ælian. V. H. 13, 1. Figurate de claritate nominis Pollux 5, 159: Ἀκμάζειν δόξῃ, εὐθηνεῖν, ut med. ib. 158: Ἀκμάζων δόξῃ, εὐθηνούμενος.] Aliquando additur dat. ejus rei qua quis bene habitus est et viget. Aristot. De gener. an. 4, [6]: Συμβαίνει δὲ καὶ διαφορὰ περὶ τὰς κυήσεις ἐπί τε τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἄλλων ζώων· τὰ μὲν γὰρ, εὐθηνεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον· τῶν δὲ γυναικῶν αἱ πολλαὶ δυσφοροῦσι περὶ τὴν κύησιν· paulo post pro eodem dicit, Εὐημερεῖ τοῖς σώμασι μᾶλλον. [Cum dat. aliter Hom. H. in Terram 10: Βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος ἠδὲ κατ' ἀγροὺς κτήνεσιν εὐθηνεῖ, Abundat (ut Gl.). Plut. Poplic. c. 11: Προβατείαις καὶ κτηνοτροφίαις εὐθηνούντων. Theophr. De ventis 44: Τῆς Ἰταλίας ἡ μὲν Λοκρὶς καὶ ἡ ταύτῃ συνεχὴς εὐθηνεῖ τῷ Ζεφύρῳ διὰ τὸ ἐκ θαλάττης προσπίπτειν, ἄλλη δέ τις οὐχ ὁμοίως, Bene se habet, Zephyro exposita. Ælian. N. A. 5, 13: Ὅταν εὐθηνῇ ταῖς μελίτταις τὸ σμῆνος.] Εὐθηνέω et Εὐθηνέομαι significat etiam Exubero, Uber sum et abundans: ut εὐθηνούμενος τόπος, Basil. in Hexaem. Homil. 3. Idem cum dat. Homil. 4, [vol. 1, p. 33, B]: Ὀρχήστρα εὐθηνουμένη θεάμασιν ἀκολάστοις [Id. vol. 1, p. 474: Τὸν τῇ ἐργασίᾳ τῶν ἐντολῶν εὐθηνούμενον]· ut et schol. Aristoph. τὴν κοτινοῦσαν νῆσον circa Gades dici tradit διὰ τὸ τοιούτοις ἐνευθηνεῖσθαι φυτοῖς. Ubi nota hoc compos. ἐνευθηνεῖσθαι. [Ælian. N. A. 5, 11: Εἰρήνη εὐθηνεῖται τὸ σμῆνος· 9, 59: Πολλοῖς ἰχθύσιν εὐθηνεῖται ὁ Εὔξεινος πόντος. Passivo vel medio etiam Herodot. 1, 66: Ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα (Lacedæmonii) καὶ εὐθηνήθησαν. Ælian. N. A. 4, 39: Σφηκιὰν εὐθηνουμένην. Pollux 9, 23: (Πόλιν) εὐθηνουμένην. Julian. Misopog. p. 369, D: Εὐθηνουμένης τῆς πόλεως. Aliique recentiorum.]

Εὐθηνία, ἡ, Prosper successus: item Bona habitudo. Item Abundantia, Ubertas, Copia. [Annonæ abundantia add. Gl. Εὐθηνία δένδρου Pollux 1, 240, δόξης 5, 158. Inscr. Rosettana v. 13, p. 13: Ὅπως ὅ τε λαὸς καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐν εὐθηνίᾳ ὦσιν ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας.] Philo V. M. 1: Ὑπομιμνησκόμενοι τῆς κατ' Αἴγυπτον εὐθηνίας καὶ εὐετηρίας. [Id. vol. 1, p. 438, 37: Τὴν σωματικὴν εὐθηνίαν καὶ τὰς τῶν ἐκτὸς ἀφθόνους περιουσίας.] At Herodian. 7, [3, 12]: Εἴ τινα ἦν χρήματα πολιτικὰ εἰς εὐθηνίας ἢ νομὰς τῶν πολιτῶν ἀθροιζόμενα, Quæcunque pecuniæ civiles ad publicam annonam repositæ, Polit. [Εὐθηνία ascriptum imagini mulieris in *Annali archeol. di Roma* 1829, tab. C. Creuzer. De numis Alexandrinis sic inscriptis v. Eckhel. Doctr. N. vol. 4, p. 47. Qui de signif. Annonæ conf. in Add. p. 48. Εὐθηνίας ἐπιμελητὴς est in inscr. Trœzen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 591, n. 1186, 4. Conf. Teja ib. vol. 2, p. 670, n. 3080, 9. Pseudo-Plut. Parallel. min. p. 355, E, 307, D: Τὴν ἀπὸ σιτίων φερομένην εὐθηνίαν. De fluvio Nicetas Paphlago ap. Miller. Geograph. p. 173: Ἴσασι πάντες τὸν ποταμὸν Ἴστρον μεγέθει καὶ εὐθηνίᾳ ὅσα ποταμοὶ φέρουσι τὸ περιβόητον ἔχοντα. Geopon. 1, 8, 8: Σίτου εὐθ. 12, 34: Τῶν ξυλικῶν καρπῶν εὐθ. Alia recentiorum exx. v. ap. interpretes Thomæ p. 382 seq., veteres hoc substantivo usos non esse monentis. De quo præcepto simulque de forma per ε v. in ipsa.]

[Εὐθηνίτης. V. Εὐθηναί.]

[Εὐθηνὸς inter nomina in ηνὸς ponit Herodian. Epimer. p. 175. Est Prosper. Εὔθηνος vero est n. pr. viri in inscr. Ephes. ap. Bœckh. vol. 2, p. 612, n. 2984, 1. L. D. Adj. Pseudochrys. t. 9, p. 849, C ed. Paris.: Ἐν τῇ ταύτης ἀγορᾷ πάντα εὐθηνά. Inde, opinor, vox hodierna, quam scribunt vulgo φθήνια. Hase.]

[Εὐθηξ, ῆγος, ὁ, ἡ, i. q. εὐθηγής. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 40, 24.]

[Εὐθηξία, ἡ, quod ab εὔθηκτος ducit et cum ἀνορεξία comparat Etym. M. v. Δεξιὰ p. 256, 18, scribendum εὐθιξία, ut εὔθικτος scribendum sit pro εὔθηκτος. L. D.]

Εὐθήρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest venando, etc. [Æsch. Suppl. 86: Διὸς ἵμερος οὐκ εὐθήρατος ἐτύχθη. Aristot. Eth. Nic. 3, 1: Γελοῖον δὴ τὸ αἰτιᾶσθαι τὰ ἐκτὸς, ἀλλὰ μὴ αὐτὸν εὐθήρατον ὄντα ὑπὸ τῶν τοιούτων. Asclepiades Anth. Pal. 12, 105, 1: Μικρὸς Ἔρως ἐκ μητρὸς ἔτ' εὐθήρατος ἀποπτάς. Oppian. Hal. 5, 426: Ἄγρην εὐθήρητον, ubi est var. εὐθήρευτον. Hesych. v. Εὐάλωτος. ‖ Improprie, Facile parandus, Polyb. 32, 11, 3: Ὁ στέφανος εὐθ. ἦν κατὰ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐν τῇ Ῥώμῃ. ‖ Figuratius, Facile concipiendus, comprehendendus, Mich. Psell. Synops. Legum v. 7, σύνταγμα νόμων. ‖ Activo Facile capiens. Theodoret. Comm. in Ps. 141, vol. 1, p. 1547: Ἁπαξαπλῶς ἑκάστῳ βίῳ (ὁ διάβολος τίθησι) τὸν εὐθήρατον λόχον. L. Dind.]

[Εὐθήρευτος. Εὐθήρητος. V. Εὐθήρατος.]

[Εὐθηρία, ἡ, Felix venatio, captura. Pollux 5, 12. Id. 1, 108, ἰχθύων. Ælian. N. A. 10, 48: Θηρῶντι μὲν γὰρ ἀπήντων εὐθηρίαι ὅσαι τε τῶν ἐν ταῖς ὕλαις ζῴων τῶν τε ὀρνίθων ὅσαι. De locis African. Cest. c. 10, p. 292, B: Λειμῶνας καὶ εὐθηρίας. L. Dind.]

[Εὐθήριος, ὁ, Eutherius, nomen Episcopi Cappadociæ, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 304. Frequens idem nomen etiam in epistolis Libanii et alibi. L. D.]

Εὔθηρος, ὁ, ἡ. Felix in venatu: εὔθ. ἄγρη, Epigr.

[Theæteti Anth. Pal. 6, 27, 1], Præda ex felici venatu proveniens. [Zosimus ib. 6, 185, 4, Πάν. Crinagoras ib. 253, 7 : Εὐθήροιο ἐλαφοσσοΐης. Quint. Mæc. ib. 89, 3 : Ὑπ' εὐθήροισι δαμέντα ... καλάμοις κάραβον. Eur. Bacch. 1253 : Εἴθε παῖς ἐμὸς εὔθηρος εἴη. Oppian. Cyn. 1, 46, ἀοιδαί· 149, φόνος. Ælian. N. A. 12, 42 : Καὶ ἔστιν εὔθηρα ταῦτα, de escis piscium. Ἄγρα Pollux 5, 13. || De locis venationem præbentibus Strabo 14, p. 636 : Ἡ Μυκάλη τὸ ὄρος εὔθηρον καὶ εὔδενδρον. Mnasalcas Anth. Pal. 6, 268, 2, ῥίον. Aristid. vol. 1, p. 251 : Θάλαττα ... εὔιχθυς καὶ εὔθ. Pollux 5, 13.]

[Εὔθηρος, ὁ, Eutherus, n. viri. Xen. Comm. 2, 8.]

Εὐθὺς, pro Placens affertur ex 4 Reg. 10, ubi tamen in ed. Complut. εὐθὺν tantum reperio, i. e. Rectum. Veruntamen neutr. εὐθὲς legitur 2 Reg. 19, 18 : Εὐθὲς ἦν τοῦτο ἐν ὀφθαλμοῖς σου· et ap. Damasc. εὐθῆ, ut docebo in Εὐθύς. Sed in illo loco ex 2 Reg. 19, sciendum rursus est Complut. ed. habere, Τότε ἤρεσκεν ἐνώπιόν σου.

[Εὐθήσαυρος, ὁ, ἡ, Bene conditus, servatus. Leonidas Anth. Pal. 6, 300, 3, ἐλαίη.]

[Εὐθίας, ου, ὁ, Euthias (vel, ut Messala ap. Quinctil. Inst. 1, 5, 61 dicit, Euthia), n. viri, ap. Lysiam a Polluce 10, 96 cit. Item ap. Diog. L. 2, 124. Phrynes meretricis defensoris ap. Athen. 13, p. 590, D; 591, E, Alciphr. Ep. 1, 30, 31, cum annot. Bergleri. ῑᾶ L. D.]

[Εὐθικὸς, ἡ, ὸν, Rectus, Directus. Sext. Emp. 10, 51 : Τὴν μὲν εὐθικὴν κίνησιν ἀπέδοσαν, τουτέστι τὴν ἄνω ἢ κάτω, ἢ πρόσω ἢ ὀπίσω, ἢ εἰς δεξιὰ ἢ εἰς ἀριστερά· τὴν δὲ κυκλοφορητικὴν παρέλιπον.]

[Εὐθικτέω, Facile tango. Apollod. Poliorc. p. 16 extr.: Ἵνα μὴ εὐθικτῇ τὰ ἐπιβαλλόμενα.]

Εὔθικτος, ὁ, ἡ, non solum est Tactu facilis, [Tractabilis, Gl.] Qui facile tangi potest, εὐψηλάφητος Hesychio [immo utriusque adjectivi adverbium est ap. Hes.], sed multo etiam frequentius accipitur [active tam proprie, ut ap. Philon. vol. 1, p. 286, 38, ab Hemst. cit., quanquam in phrasi figurata : Εὐθυβόλῳ καὶ εὐθίκτῳ χρησάμενοι προσβολῇ, quam] metaph. pro Qui scite tangit, et cavillis utitur taxantibus, Bud. ap. Athen. p. 243, 246 [13, p. 577, D; 583, F]. Exp. etiam Facetus, Dicax : quod malo; nam et pro his, quæ scribit Polyb. [17, 4, 4] de Philippo rege : Ἦν γὰρ εὔθ., καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὖ πεφυκὼς, πρὸς τὸ διαχλευάζειν ἀνθρώπους, habet Liv. [32, 34] Fuisse illum dicaciorem. [Aristot. H. A. 9, 17 : Τὴν διάνοιαν εὔθικτος (avis quædam). Leonid. Al. Anth. Pal. 6, 322, 2 : Εὐθίκτου παίγνιον εὐεπίης. Manetho 5, 289. Paul. Sil. Descr. Soph. 1005 : Ἐσσὶ γὰρ εὐθίκτοισιν ἀνέμβατος ἴχνεσιν ὀργῆς.]

|| Εὐθίκτως, Dicaciter. Ceterum dubitari possit an non εὔθηκτος et εὐθήκτως pro Dicax et Dicaciter potius scrib., a θήγω, Acuo, quod dicaces acuto esse ingenio soleant. [At vocalem istam ap. Polyb. 17, 4, 5, tenent libri omnes, item ap. Athen. ll. citatis, ubi Λάμια σφόδρα εὔθικτος καὶ ἀστική· et, Εὔθ. πρὸς τὰς ἀπαντήσεις. (Ap. Const. Manass. Chron. 2875 : Ὁ δὲ σὺν παραστήματι καρδίας ἐλευθέρῳ εὐθήκτους ἐποιήσατο τούτῳ τὰς ἀποκρίσεις, scrib. εὐθίκτους. In Tzetzæ schol. Hermog. Cram. An. vol. 4, p. 44, 16 : Εὔθηκτα καὶ δριμέα ... τὰ προοίμια, in cod. ι super η positum. L. D.) Ap. Herodian. quidem 4, 7, 2, pro εὐθίκτως habet εὐθήκτως cod. Vindob. Schweigh. Καλῶς καὶ εὐθίκτως τῇ συντάξει, Maccab. 2, 15, 38. Hemst. Hesych. : Εὐθίκτως, εὐψηλαφήτως.]

[Εὐθίλετος, ὁ, Euthiletus, n. pr. scriptum in fictili antiqui operis, sec. conj. De Witte, *Descr. du cab. Durand* p. 108, n. 314. Hase.]

[Εὐθιξία, ἡ, Acumen, Dexteritas. Suidas s. Zon. : Εὐθιξία. « Ἔχων τὸν νοῦν εὐθιξίᾳ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολοῦντα. » Τουτέστιν ἀκριβείᾳ, εὐφυΐᾳ. Philo vol. 1, p. 593, 26 : Πᾶς ὁ εὐθιξίᾳ καὶ εὐφυΐᾳ χρώμενος ὁρατικός. V. Εὐθηξία.]

[Εὔθιππος, ὁ, Euthippus, Anaphlystius, ap. Plut. Cimon. c. 17. Archon Att. ol. 79, 4 sec. marm. Parium ap. Bœckh. vol. 2, p. 297, 74. Εὔιππος male in libris Diod. 11, 75, ubi probabiliter Wesselingius suspicatur eundem esse archontem et Anaphlystium.]

[Εὔθλαστος, ὁ, ἡ, Qui facile frangitur. Aristot. Meteor. 4, 9. Geopon. 9, 17, 3 : Βράχεις γὰρ ὁ βλαστὸς ἀσθενέστερος γίνεται καὶ εὔθλαστος. Hesych. in Ψαθαρὰ, Ψαθυρὸς, Ἠγάλεον, citat Hemst.]

[Εὐθνήσιμος, ὁ, Facilem mortem afferens. Æsch. Ag. 1294 : Ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν, ὡς ἀσφάδαστος αἱμάτων εὐθνησίμων ἀπορρυέντων ὅμμα συμβάλω τόδε.]

[Εὔθνητος, ὁ, ἡ, Facile emoriens. Anast. Sin. Hodeg. p. 70, 9 : Τὰ σώματα καὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων εὔφθαρτα καὶ εὔθνητα. Hase.]

Εὔθοινος, ὁ, ἡ, Splendida cœna s. epulo instructus, Lautus, ut εὔδειπνος. [Æsch. Cho. 25 : Πόθεν ἔξεις δμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας; Epith. Herculis, ap. Plut. Mor. p. 267, F. V. Βουθοίνης.]

[Εὔθοινος, ὁ, Euthœnus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, C, 30. Non est igitur cur Herodoti 9, 105, ubi Ἑρμόλυκος Εὐθοίνου Atheniensis memoratur, plurium meliorumque librorum scriptura Εὐθοίνου postponatur alteri Εὐθύνου. L. D.]

Εὐθορύβητος, ὁ, ἡ, Qui facile perturbatur, et tumultuans de gradu dejicitur, Cic. Et [Plut. Nic. c. 2], Εὐθορύβητος πρὸς τοὺς συκοφάντας, VV. LL., Mitis tolerantia erga calumniatores; at ego vertendum puto, Qui facile a calumniatoribus perturbatur et exterretur.

[Εὖθος (?), ὁ, Euthus, nomen adolescentis scriptum in fictili græco. De Witte, *Descr. de vases peints* p. 101, n. 162. Num Εὔθοος; Hase.]

[Εὐθράγγαι. Myrepsus Ms. sect. 10, c. 183 : Ἀλλὰ καὶ χοιράδας καὶ εὐθράγγας καὶ πᾶσαν νεφρητικὴν (sic) νόσον ἰᾶται. Vox ignota Fuchsio. Ducang.]

[Εὐθρασύς. V. Εὐθαρσής.]

Εὔθραυστος, ὁ, ἡ, Contusu facilis, Fragilis [Gl.]. At ex Plut. [Mario c. 25] affertur εὔθρ. ἦλος, pro Aptus ad vulnera imprimenda clavus. [Hic quoque vertendum Fragilis, quum dicatur de clavo ligneo. Sic Mor. p. 174, D : Σκεύη κεραμεᾶ εὔθραυστα, et alibi, ap. Aristot. H. A. 4, p. 294, 16. Sap. Sal. 15, 13 : Ὕλης γεώδους εὔθραυστα σκεύη. Pollux 5, 82; schol. Theocr. 10, 45, ξύλον. Euseb. In Ps. p. 332, E, H. E. 5, p. 203, 9, citat Hemst. L. D. Galen. vol. 19, p. 100, 11. Id. vol. 14, p. 749, 18, de calculis : Οἱ μὲν εὔθραυστοι, οἱ δὲ δύσθραυστοι. Apollod. Poliorc. p. 38, 16 : Εὔθραυστον γὰρ πᾶν τὸ προέχον βάρος. Hase. « Comparat. εὐθραυστότερον in Timæi Lex. v. Κραυρότερον. » Boiss. Εὐθραυέστερα pro εὐθραυστότερα Photii Exc. ex Theophrasti l. Π. κόπων ap. HSt. p. 52. Schneid.]

[Εὔθρεπτος, ὁ, ἡ, Bene nutritus. Etym. M. p. 28, 41 : Εὐθαλέστεραι καὶ εὐθρεπτότεραι.]

[Εὔθριγκος, ὁ, ἡ, Pinnis ornatus. Eur. Hel. 70, ἕδραι.]

[Εὔθριξ.] Εὔθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Bonos pilos habens, Bene capillatus, comatus. [Forma soluta Hom. Il. Ψ, 13, et alibi : Εὔτριχας ἵππους.] Ex Epigr. [Carpyllid. Anth. Pal. 9, 52, 1], Εὔτριχι ἀγκίστρῳ, Hamo habenti lineam bonis pilis confectam. [Theocr. 18, 57, δειρά. Nicand. Al. 452 : Εὔτριχι λήνει. Pollux 1, 189, 216, χαίτη. De canibus Xen. Cyneg. 4, 6. Hesych. v. Κομήτης.]

Εὐθροβὴς, Stridorem edens, si non mentiuntur VV. LL. [Vox nihili, ficta fortasse ex εὐθρυβὴς non recte accepto.]

Εὔθρονος, ὁ, ἡ, Pulcrum thronum habens : ἠὼς, Hom. Od. P, [497] ubi diphthongus propter metrum dissolvitur. [Ut ap. Marcellum Anth. Pal. App. 51, 53 : Εὔθρονος Ἰοχέαιρα. Apoll. Rh. 1, 1093 : Δινδύμου ... εὔθρονον ... μητέρα. Maxim. Καταρχ. 276 : Εὔθρονε πότνια Μοῦσα. Pind. Ol. 2, 24 : Εὐθρόνοις Κάδμοιο κούραις· Pyth. 9, 62, Ὧραι· Nem. 3, 79, Κλεοῦς· Isthm. 2, 5, Ἀφροδίτας.]

Εὔθροος, ὁ, ἡ, q. d. Pulcrisonus, Pulcre sonans, Bene sonans, Sonorus, Canorus, Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 39, 6 : Μελεδήμονα κερκίδα πέπλων εὔθροον. Hesych. : Εὐθρόοισιν, εὐήχοις. Forma soluta Christodor. Ecphr. 111 : Τέρπανδρον εὔθροον. Julian. Anth. Pal. 9, 661, 3 : Δένδρον ... ὀρνίθων ἐπίβαθρον εὔθροον. Oppian. Cyn. 3, 285 : Εὔθροα τύμπανα.]

Εὐθρῠβὴς, ὁ, ἡ, Fragilis; Friabilis, Diosc. 5, [142, 144, 162, 175; 1, 90. Hemst.]

[Εὔθρυπτα, scriptura vitiosa pro ἔνθρυπτα, quod v. p. 1091, D.]

Εὔθρυπτος, ὁ, ἡ, Fragilis, Qui facile frangi potest. [Theophr. De sens. 73 : Ψαθυρὰ καὶ εὔθρυπτα. Aristot. De anima 2, 8.] Lucian. [Prom. c. 2] : Ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν συντρίψειεν ἅπαντα. [Γῆ, Strabo

12, p. 579 Hemst. Plut. Sertor. c. 17 : Γῆν ὑπὸ χαυνότητος εὔθρυπτον. Et Geopon. 2, 9, 3. Κάρυον ib. 10, 64, 3. Oribas. p. 121 ed. Mai. : Ὁ γὰρ χυτὸς (χαλκὸς) εὔθρ. ἐστι. L. D. Plotin. 2, 1, 6, p. 101. Creuz. De carne piscium Xenocrat. p. 40. Weigel. Galen. vol. 6, p. 465, 5 : Τινὰ δὲ εὔθρυπτά τε καὶ εὐδιαίρετα· vol. 14, p. 748, 12 : Εἴ εὔθρυπτος εἴη ὁ λίθος· vol. 19, p. 362, 5 : Δίδυμοί εἰσι σαρκοειδεῖς καὶ εὔθρυπτοι. Hase. Plut. Mor. p. 916, B.] || Fractus s. Solutus deliciis, Mollis, VV. LL. [Ita Galen. vol. 2, p. 326 : Μαλακὰ καὶ εὔθρ. καὶ ἐκτεθηλυσμένα εἶναι τὰ σώματα. L. Dind.]

[Εὐθύ. V. Εὐθύς.]

Εὐθυβολέω, ήσω, Directe conjicio. [Plut. Mor. p. 906, B : Οἱ Στωικοὶ (τὴν γυναῖκα πολλάκις συνουσιάζουσαν οὐ συλλαμβάνειν) κατὰ λοξότητα τοῦ καυλοῦ, μὴ δυναμένου τὸν γόνον εὐθυβολεῖν· 907, A. Intransitive ib. B : Μήτε τοῦ σπέρματος εὐθυβολοῦντος εἰς αὐτὴν (τὴν μήτραν), μήτε, εἰ καὶ φθάσειεν, αὐτῆς ἐκδεχομένης.] Philo [vol. 2, p. 176, 2] : Ὁ γὰρ νοῦς οὐκ ἂν οὕτως εὐσκόπως εὐθυβόλησεν, Ictu certo et destinato collimasset. [Sext. Emp. p. 347, 15. Anon. ap. Suid. in Εὐθιξία : Ἔχων τὸν νοῦν εὐθιξίᾳ πρὸς τὴν θεραπείαν εὐθυβολοῦντα. Hemst. Eust. Opusc. p. 196, 89 : Οὐκ εὐθυβολῆσαι πρὸς τὰ τοῦ σκοποῦ κίνδυνος. V. Εὐβολέω.]

Εὐθυβολία, ἡ, Rectus jactus, Recta conjectura. [Plut. Niciæ c. 25 : Ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασιν, ὧν ὁ σάλος τὴν εὐθυβολίαν διέστρεφεν.]

Εὐθυβόλος, ὁ, ἡ, Appositus. Metaphora sumpta ab arte jaculandi, Recta ad scopum, ad quem jactus dirigitur, tendens, ἐξ εὐθείας βάλλων, Suid. [Proprie Theodor. Stud. p. 276, C : Καταβάλλειν αὐτῶν τὰς εὐθυβόλους ἑλεπόλεις. Anna Comn. p. 296, C : Τόξα εὔστοχα καὶ εὐθυβολώτατα. L. D.] Philo De mundo [vol. 2, p. 604, 34] : Μωϋσῆς δὲ εὐθυβόλῳ χρώμενος ὀνόματι, ubi Bud. vertit, Moses apposito nomine usus. Idem, Καὶ τοὺς εὐθυβόλους στοχασμοὺς ἀμαυρωθεῖσαν (τέχνην), Conjecturis sagacibus orbatam. [Id. vol. 2, p. 465, 13 : Ὡς τὸν μὲν δυσωπηθέντα ἐφ' οἷς ἑαυτῷ σύνοιδε καταδῦναι, τοὺς δὲ ἄλλους τὸ σὺν εὐτολμίᾳ εὐθυβόλον ἐκπλήττεσθαι· vol. 1, p. 73, 34 : Ὅτι οἰκειότατον καὶ εὐθυβολώτατόν ἐστιν ὄνομα αἰσθήσεως γυνή. Hemst. Conferendæ autem ad hoc et cetera pleraque cum εὐθυ- composita formæ ab ἰθυ- compositæ.]

[Εὐθύβολος, ὁ, Euthybolus, n. fictum piscatoris ap. Alciphr. Ep. 1, 6. L. Dind. N. amazonis in fictili picto, De Witte *Descr. de vases peints* p. 93, n. 146; conf. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 529. Hase.]

Εὐθυβόλως, Recto et destinato jactu, Recte. Philo [vol. 2, p. 139, 30] : Οἱ δὲ εὐστόχως καὶ εὐθ., οὐκ ἐπιτρέποντες μακρηγορεῖν [ἐπιτρέποντος μ. τοῦ καιροῦ, καθάπερ ἀποφθεγγόμενοι, τὰ προταθέντα διελύοντο. Id. vol. 1, p. 3, 38 : Μίαν δ' ὀνομάσας (diem primam Moses) εὐθ. προσαγορεύει. Wakef. Conf. ib. p. 8, 9. Vol. 2, p. 153, 10 : Οἱ δὲ ῥοΐσκοι ὕδατος (σύμβολον), παρὰ τὴν ῥύσιν λεχθέντες εὐθ. L. D.] Et Basil. [M. vol. 2, p. 105, C : Ἠδύνατο τὴν κρίσιν οὕτως] ὀρθῶς καὶ εὐθ. ἐξενεγκεῖν. [Id. Ep. 233, vol. 3, p. 355, E : Πολλάκις δὲ (ὁ νοῦς) εὐθ. ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν φέρεται. Pamphil. in Bibl. Coisl. p. 81, § 33 : Ὅσα Παῦλος ... εὐθ. ἔπραξεν. Evagr. H. E. p. 270, 25; 422, 37. Hemst. Heliod. Æthiop. 5, 22 : Εὐθ. καὶ διαμπὰξ περαιωθῆναι τὸ πέλαγος. Basil. supra laudatum imitati sunt Leo et Const. Impp. Ecl. legg. p. xxx, 13 Zachar. : Τὴν περὶ τοῦ παιδίου κρίσιν ὀρθῶς καὶ εὐθ. ἐξενεγκεῖν. Hase. Sæpissime hoc adv. utitur etiam Eust. in Opusc. Theod. Stud. p. 219, C : Καὶ γὰρ ἴσασι τὰ θεῖα κρίνειν εὐθ.]

[Εὐθύβουλος ap. Aristoxenum Stobæi Ecl. phys. p. 208 : Εἶναι δὲ καὶ ἕτερον τύχης εἶδος, καθ' ὃ οἱ μὲν εὐφυεῖς καὶ εὔστοχοι, οἱ δὲ ἀφυεῖς καὶ ἐναντίαν ἔχοντες φύσιν βλάπτοιεν, ὧν οἱ μὲν εὐθύβουλοι εἶναι ἐφ' ὅ, τι ἂν ἐπιβάλλωνται, Schneiderus mutabat in Εὐθυβόλοι. Sed præstat εὐθυβολοῖεν, deleto εἶναι. Pro βλάπτοιεν legendum videtur βλάστοιεν. L. Dindorf.]

[Εὐθυγένειος, ὁ, Qui barbam habet in rectum promissam. Polemo Physiogn. 2, 13, p. 293.]

[Εὐθυγενὴς, ὁ, ἡ, Recens natus. Theodoret. vol. 1, p. 42 ed. Schulz. : Οἱ περὶ τὸν Ἀδὰμ, εὐθὺς μὲν διαπλασθέντες, οἷα δὴ νήπιοι καὶ εὐθυγενεῖς καὶ τῆς ἁμαρτίας ἀμύητοι, οὐχ ἡσχύνοντο δίχα περιβολαίων διάγοντες, ubi al. male εὐγενεῖς. Ex. ejusd. ib. p. 209 : Εὐθυγενῇ προσενεχθῆναι (τὰ πρωτότοκα) προσέταξεν, addit Wakef., Athanas. vol. 2, p. 336, Kall. Depravatum ex εὐθυτενὴς v. in illo.]

[Εὐθυγένης, ους, ὁ, Euthygenes, n. viri. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 52, 10 : Δείναρχος ἐν τῷ περὶ Εὐθυγένους λόγῳ. Conf. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 269, 53, 54. L. Dind.]

Εὐθυγλυκεῖα, ἡ, Dulcis radix, quæ et Σκυθικὴ dicitur, VV. LL. : sed non sine mendi suspicione : licet ap. Theophr. quoque id legi non ignorem, H. Pl. 9, 13 : Γλυκεῖα δὲ καὶ ἡ Σκυθικὴ, καὶ ἔνιοι καλοῦσιν αὐτὴν εὐθυγλυκεῖαν. Sed sciendum est in utraque ed. Ald. aliquid interstitii esse inter εὐθὺ et γλυκεῖαν, quod mihi ipsum reddit suspectius : atque adeo l. eum esse corruptum ostendit αὐτὴν bis ibi positum : nisi forte εὐθὺ leg. sit et accipiendum pro ἁπλῶς, Simpliciter et absolute : de quo tamen et ipso ἐπέχω. [V. Εὐθύς.]

Εὐθύγλωσσος s. Εὐθύγλωττος, ὁ, ἡ, q. d. Rectilinguis : i. q. εὐθυῤῥήμων, quo Cic. utitur, Verax et liber. Cam. ex Pind. Pyth. 2, [86, ἀνήρ. Ἀληθὴς interpr. Suidas, addito ex. Damascii. Procop. Hist. arc. p. 127 ed. Alem.]

[Εὐθυγνωμίας, ὁ. Photius : Εὐθ., ὁ μάρτυς, ὡς τὴν οἰκείαν γνώμην εὐθεῖαν διὰ λόγου παριστῶν. V. Εὐθυτενίζω, ubi ὁ pro ὡς. ἴᾱ]

Εὐθύγραμμος, ὁ, ἡ, Rectis lineis distinctus, Directis constans lineis; ut εὐθ. σχῆμα, Figura linearum rectarum, Cam. Εὐθ. σχῆμα etiam στερεὸν est, ut ἐπίπεδον : quod Aristot. De cœlo 2, p. 108 [c. 4] ἀπὸ τοῦ περιφερογράμμου distinguit. Philop. 63 : Ἐγγραφόμενον τῷ κύκλῳ καὶ περιγραφόμενον. Strabo 5, p. 92 : Τρίγωνον δὲ ἰδίως τὸ εὐθύγραμμον καλεῖται σχῆμα, Bud. [Gl. : Εὐθύγραμμον γεωμετρικὸν, Recta linea. Euclid. Elem. 1, defin. κ' : Σχήματα εὐθύγραμμά ἐστι τὰ ὑπὸ εὐθειῶν περιεχόμενα. Theophr. H. Pl. 1, 12, 1; Aristot. Metaph. 9, p. 197, 7 ed. Brand.] Et ap. Plut. [Mor. p. 1003, B] : Τῶν μὲν εὐθυγράμμων, τῶν δὲ κυκλικῶν σωμάτων. [Paul. Sil. Descr. Soph. 370 : Ἐς βάσιν εὐθύγραμμος, ὕπερθε δὲ κύκλιος ἄντυξ. || Adj. Εὐθυγραμμικὸς, ἡ, ὸν, Ad hujusmodi figuram pertinens, ap. Iamblich. In Nicom. p. 36, C ; 80, A, B, et adv. Εὐθυγραμμικῶς ib. p. 136, C. L. Dindorf.]

[Εὐθυδάμας, αντος, ὁ, Euthydamas, n. viri in numo Clazomenio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 524. ᾰᾱ L. D. Conf. Rathgeb. *Annal. dell' Inst. di corr. arch.* 1838, p. 295. Hase.]

[Εὐθύδημος, ὁ, Euthydemus, n. viri, ap. Xenoph. Comment. 1, 2, 29; 4, 2 seqq. Aliorum ap. Platonem in dialogo cognomine, Thucyd., Demosth. et alios. L. D. Rex Bactrianæ, de quo Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1834, p. 338 et 387; 1835, p. 519 et 594; 1838, p. 741 seqq. Hase. Forma Dor. Εὐθύδαμος in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 630, n. 1260, 35, et alibi in aliis.]

[Εὐθυδήμων, ονος, ὁ.] Εὐθυδήμονα pro ἁπλοῦν δημότην, Hesych. ex Eur. Antiopa. [Sine nomine auctoris cum eadem interpr. Photius. Suspectum habuit Schneiderus, ut ex εὐθύδημον natum.]

[Εὐθυδίκαιος. V. Εὐθυδίκης.]

Εὐθυδικέω, Exceptiones transmittens, et controversiæ statum in summa causæ ponens, ut firmitudine juris fretus, quasi pede collato et recto certamine confligo, Collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo et litigo, Recta caput causæ peto. Vulgo ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

[Εὐθυδίκη, ἡ, Euthydice, f. Miltiadis, Ophellæ, Cyrenes domini, uxor, sec. Diodor. 20, 14. Plutarcho Eurydice, quod nomen usitatius est et hic quoque restituendum videtur. L. Dind.]

[Εὐθυδίκης, ὁ, ἡ, Justus. Æsch. Eum. 312 : Εὐθυδίκαι δ' ἡδόμεθ' εἶναι, genere fem. de Furiis. Ubi vera scriptura videtur εὐθυδίκαιοι, ut ὀρθοδίκαιος dici constat. Eust. Opusc. p. 83, 94 : Τὸν ἔκδικα δρᾶντα εἰς εὐθυδίκην (γράφειν μεθοδεύει ὁ κόλαξ).]

Εὐθυδικία, ἡ, Recta intentionis depulsio, Justa et plena recusatio; quod fit quum is, qui in judicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summotoria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Estque εὐθυδικίαν ἀγωνίζεσθαι, Recta via pedem conferre cum actore actionemque ipsam et intentionem

plena recusatione propulsare, non exceptione aliqua rejectrice aut judicii declinatrice, aut alia translatione, experiundi juris potestatem auferre, certamenque detrectare. Bud. Comm. p. 51, 52. [Syrianus ad Hermog. p. 112 Ald. : Ἡ εὐθ. ἐστὶ τὸ κατευθὺ τῆς δίκης ἰέναι καὶ μὴ μόνον τὴν ἀπὸ τοῦ νόμου προβάλλεσθαι ἄδειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἀπολογίαν ποιεῖσθαι. Et planius p. 114 : Γίνεται παραγραφὴ, ὅταν εἰς ἀπολογίαν ἑλκόμενος νόμον προβάλλεται, καθ' ὃν φησι δεῖν μὴ ὑποκεῖσθαι κατηγορίᾳ. Ἐπειδὴ δὲ πᾶς χρώμενος τούτῳ τῷ τρόπῳ τῆς ἀπολογίας ὕποπτος πρὸς τοὺς δικαστὰς γίνεται, ὡς οὐ τοῖς δικαίοις θαρρῶν, διὰ τοῦτο ἡ τέχνη τοῦτο παραμυθουμένη ἐφεῦρε τὴν εὐθυδικίαν.] Dem. [p. 908, 7] : Ἀπολογεῖσθαι κελεύουσιν εὐθυδικίαν εἰσιόντα, Rectaque cum adversario congredi, Recta ad caput causæ accedere, quaque de re agitur, in judicium deducere. Item et εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι dicitur, Recta causæ deductione, quum reus non exceptione se tuetur, sed jure et æquitate causæ. Dem. [p. 1103, 11] : Διὰ τὸ παραγραφὴν εἶναι, καὶ μὴ εὐθυδικίᾳ εἰσιέναι. Erant enim παραγραφὴ et διαμαρτυρία τὴν εὐθυδικίαν ἀνελοῦσαι. Isæus [p. 60, 32] : Εὐθυδικίᾳ μὲν οὐκ ἐτόλμησαν εἰσελθεῖν, ἀλλὰ διεμαρτύρουν. [Plurali p. 63, 12.] Pro εὐθυδίκια vero dicitur etiam simpl. εὐθεῖα, ut videbis suo loco. Εὐθυδικία Suidæ [sive Photio et aliis lexicogrr.] est, ὅταν εἰσάγηταί τις κριθησόμενος, περὶ ὧν οὐδέπω γνῶσις ἐγένετο δικαστηρίου· unde postquam in exemplum attulisset, Οὐκ ἀκούσαντες τῆς εὐθυδικίας, subjungit, Καὶ εἰκότως· οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ δικάζειν ἐκάθηντο, ἀλλ' ἐπὶ προσχήματι καὶ προσώπῳ δικαστῶν. || Εὐθυδικία ap. Polluc. [8, 11, 24] exp. etiam inter laudes judicis, pro Judicio recto et incorrupto. [Pap. Ægypt. Peyron. part. 1, p. 36, 13 : Εἴπερ γε δὴ ἐνόμιζεν ἐκ τῆς ἀληθείας κατὰ νόμους ὁδῷ πορευόμενος τὸν ἐξ εὐθυδικίας λόγον συνίστασθαι καὶ μὴ διὰ κεκρυμμένης σκευωρίας κακοικονομίαν ἐνεργάζεσθαι. L. D. Eust. ad Il. II, 385; Const. Manass. Chron. 2171.]

Εὐθύδικος, ὁ, ἡ, VV. LL. est ὁ ἰσόῤῥοπος, ἄδωρος : sine exemplo. [Æsch. Ag. 761 : Οἴκων εὐθυδίκων. Anacreon Anth. Pal. 6, 346, 2 : Εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἑνὶ δήμῳ. Conf. Ἰθύδικος. L. Dind.]

[Εὐθύδικος, ὁ, Euthydicus, medicus ap. Demosth. p. 1018, 10, Æschin. p. 6, 16. Alii ap. Lysiam Harpocrat. v. Ἀμφίδεαι, Lucian. Tox. c. 19 seqq. Alciphr. 3, 39, in epigr. ap. Jacobs. Anth. Pal. vol. 3, p. CIII. Conf. etiam inscr. Naupact. ap. Bœckh. vol. 1, n. 1757, b. Fuit item fabula Antiphanis ita inscripta, quam citant Athenæus et alii.]

[Εὐθύδομος, ὁ, Euthydomus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 172, p. 307, 5; p. 355, n. 232, 14. L. Dind.]

Εὐθυδρομέω, Recto cursu contendo s. eo. Acta 16, [11] : Εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθράκην. [Conf. 21, 1. Manass. Chron. 981 : Εὐθυδρομεῖ πρὸς Αἴγυπτον. L. D. Tzetz. Hist. 8, 188 : Εὐθυδρομείτω πρὸς ἡμᾶς. Boiss. Philo vol. 1, p. 131, 42 : Ναῦς εὐθυδρομεῖ. Id. ib. p. 327, 15 : Εὐθυδρομοῦν τὸ σκάφος ἀνέωσε. Stad. mar. magni ed. Gail. vol. 2, p. 465, 12 : Εὐθυδρομοῦντος. Ib. p. 462, 2 : Εἰς Λαοδίκειαν εὐθυδρομοῦντι λευκονότῳ ἐπὶ τὰ πρὸς ἡώ· conf. p. 466, 3 et 467, 10. Hase. || Pass. Ducas Hist. Byz. p. 152, D : Προστάττει τοῦ εὐθυδρομηθῆναι τὰς νάπας, Rectam viam sterni per valles. L. D.]

[Εὐθυδρομία, ἡ, Rectus cursus. Combefis. Auct. patr. noviss. vol. 1, p. 443, B. L. Dind.]

Εὐθύδρομος, ὁ, ἡ, Qui recto cursu pergit. [Strabo 1, p. 25 : Οἱ γὰρ ὁλοοὶ (ἄνεμοι) οὐκ εὐθύδρομοι. Eodemque accentu Pollux 1, 194, de equo, Suidas in Ἀχαμπίας. Sed analogia compositorum cum δρόμος, quæ non sunt a præpositionibus formata, poscit εὐθυδρόμος. || Adv. Εὐθυδρόμως, Recto cursu. Ducas Hist. Byz. p. 80, C : Τὴν ἐν Χερρονήσῳ φέρουσαν ὁδὸν εὐθ. ἀρξάμενοι. L. D. Macar. Homil. p. 488, 25 : Εὐθ. καὶ ὀρθῶς. Hase.]

[Εὐθυέλεγκτος, ὁ, ἡ, Qui facile redargui potest. Epiphan. vol. 1, p. 26, B; 60, 69, 78.]

Εὐθυέντερος, ὁ, ἡ, Cui recta sunt intestina, Qui intestina directa habet : ut ζῶα, Aristot. De pisc. [H. A. 2, 17 : Εὐθυέντερον δ' οὐθέν ἐστι μὴ ἀμφώδουν· De partt. an. 3, 14, bis, De generat. 1, 4.]

[Εὐθυέπεια. V. Εὐθυεπία.]

[Εὐθυεπὴς, ὁ, ἡ, Directe loquens, Recta oratione utens. Adamantii Phys. 1, 13 : Οἱ ὑγρὸν βλέποντες ... εὐθυεπεῖς, ταχύεργοι, ἀπρονόητοι.]

Εὐθυεπία, ἡ, Rectum minimeque obliquum dicendi genus. Hesych. [et Photius] εὐθυεπίαις exp. ὀρθολογίαις. [Adamantii Phys. 1, 7 : Ἐν ὑγροῖς (ὀφθαλμοῖς) μεγαλόνοιαν καὶ εὐθυέπειαν. Ita recte codex pro εὐέπειαν, quod falsum esse docent quæ ex Adamantio ipso attulimus in Εὐθυεπὴς et qui εὐθυλογίαν ponit Polemo 1, 6, p. 218. Hæc autem est forma in prosa usitata, quum poetica sit εὐθυεπία. Grammatici utram posuerint, quum εὐθυεπείαις sit apud Zonaram, Cyrillum, Suidam et in codice Hesychii, quærere nihil refert, probabilior tamen forma per ει.]

[Εὐθυεργὴς, ὁ, ἡ, In rectum factus. Lucian. Quom. hist. scrib. c. 27 : Ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ... τοῦ ὑποποδίου τό τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, Ad normam exactus, Int. Nisi scribendum εὐεργὲς, ut librarii interdum aberrarunt a compositis cum εὖ ad composita cum εὐθύς.]

[Εὐθύζωμος, ὁ, Jusculum ex tempore factum. Eust. Il. p. 1191, 14 : Τινὲς τῶν πολλῶν τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν ἀφαρόζωμόν φασιν, ὡς εἴ τις εἴπῃ ταχύζωμον, εὐθύζωμον.]

Εὐθυθάνατος, ὁ, ἡ, Subitam mortem inferens, Statim mortem inferens. Plut. Anton. [c. 76] : Ἦν δ' οὐκ εὐθ. ἡ πληγή. Item pro ταχυθάνατος.

Εὐθύθριξ, τριχος, ὁ, ἡ, Qui crinibus est rectis. [Aristot. De generat. an. 5, 3 : Εὐθύτριχα καὶ οὐλότριχα γίνεται διὰ τὴν ἐν ταῖς θριξὶν ἀναθυμίασιν. Et ibid. infra. Pollux 2, 22; Eust. Od. p. 1386, 18; Hesych. v. Εὐθύτριχας.]

Εὐθυκαίνα, Hesychio teste dicitur ἡ σχοῖνος, διὰ τὸ εὐθέως κτείνειν : παρὰ τὸ εὐθὺ καὶ καίνω. [Verba quinque postrema addit HSt., Hes. vero : Καὶ δύναται εἶναι εὐθυκταίνα. Ejusdem gl. Καίνυσθαι, σχοινεύεσθαι, μετρεῖν ἀγρὸν, confert Albertus, Kusterus autem alteram : Εὐρύκλενα, σχοῖνος ταχέα ἔχουσα τὰ ἄκρα, ad quam ex priore conjicit scribendum Εὐρύκαινα, additque : « Nimirum καῖνα olim videtur significasse σχοῖνον sive Juncum, vocabulo, ut puto, ex σχοῖνος detorto. Erat autem juncus alius acutus, ὀξύσχοινος dictus, alius παχύτερος sive crassior, teste Theophr. H. Pl. 4, 13. Posteriorem speciem hic videtur designare Hesych., idque colligo ex verbis illis παχέα (sic enim legend. pro ταχέα) ἔχουσα τὰ ἄκρα. »]

Εὐθύκαυλος, ὁ, ἡ, Qui recto s. rigido caule est. Theophr. H. Pl. 6, [4, 5] : Τῆς δ' ἀγρίας δύο εἴδη· τὸ μὲν προσεμφερὲς σφόδρα τῷ ἡμέρῳ, πλὴν εὐθυκαυλότερον· Plin. 21, 15 : Sylvestrium duæ species : una mitior est, simili caule, tamen rigido. [Positivo 7, 8, 2 sec. cod. Urbinatem.]

[Εὐθυκέλευθος scholiastam legisse ap. Aratum 1031 conjecit Schneid.]

[Εὐθυκλείδης, ὁ, Euthyclides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, 58. L. Dind.]

[Εὐθυκλῆς, έους, ὁ, Euthycles, n. viri in numo Argivo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 237. Archontis Attici ol. 110, 2, ap. Demosth. p. 266, 16, qui Euthycli Atheniensi scripsit etiam orationem in Aristocratem. Xenoclidæ Corinthii patris ap. Thuc. 1, 46; 3, 140. Comici apud Athen. Lacedæmonii ap. Xen. H. Gr. 7, 1, 33, Rhegini ap. Iambl. V. Pyth. c. 36, p. 530. Aliorum alibi.]

[Εὐθυκόμᾶς, ὁ, Euthycomas, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 190, p. 321, 8, et, ut videtur, 11. L. Dindorf.]

[Εὐθυκράτης, ους, ὁ, Euthycrates, n. viri Olynthii ap. Demosth. p. 99, 22 etc. Alii in numo Ephesio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 92, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, C, 8. Genit. Εὐθυκράτου ib. n. 115, p. 157, col. 2, 20; 204, p. 339, 20. ᾰ L. Dind.]

Εὐθυκρέων, Hesychio παχὺς, Crassus, Pinguis. [Εὐρυκρέων conjicit Kuster.]

[Εὐθύκριτος, ὁ, Euthycritus, nomen viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 347, n. 222, 3; 518, n. 805. Conf. ib. p. 576, n. 1115. Platæensis ap. Lysiam p. 167, 2. L. Dind.]

[Εὐθυκτέανος. V. Εὐκτέανος.]

[Εὐθύκτιστος, ὁ, ἡ, Recens creatus. Alex. De inv. cruc. p. 2, D : Ψυχὴν λογικὴν καὶ νοερὰν εὐθύκτιστον. Hase.]

Εὐθύληπτος, ὁ, ἡ, Comparatu facilis, VV. LL. [Suidas : Εὐθυλήπτων, εὐχερῶς κρατουμένων, εὐκόλων. « Τοῦτο γὰρ δρᾶν εἰώθασιν αἱ σφοδραὶ ἐπιθυμίαι, οὐκ εὐθυλήπτων ὄντων τῶν ἐπιθυμουμένων. »]

Εὐθυλογέω, Recte loquor : ὀρθολογῶ, ὀρθοεπῶ, vel Recte struo orationem. Bud. ex Theod. Gaza : Αἱ δὲ τῶν προσωπικῶν μετοχαὶ, καὶ εὐθυλογούμεναι, ἀδιαφόρως τοῖς τῶν ῥημάτων προσώποις συντάσσονται.

[Εὐθυλογία, ἡ, i. q. εὐθυέπεια. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 218. Photius v. Εὐθυτενίζουσα.]

[Εὐθυλόγος, ὁ, ἡ, Qui recta oratione utitur. Suidas : Εὐθυρρήμων (quod v.), εὐθυλόγος. Sed omittunt voc. libri meliores.]

[Εὐθύλυτος, ὁ, ἡ, Qui nullo negotio solvitur, Expeditus. Figurate Pseudochr. t. 10, p. 967, C ed. Paris. alt. : Τοῖς εὐθυλύτοις λόγοις ὑμᾶς γαλακτοτροφήσαντες. Nisi tamen scribend. εὐλύτοις. Hase.]

[Εὐθυμαθὴς scriptura vitiosa pro εὐμαθὴς in libro uno Gregor. Cyprii ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 387.]

Εὐθύμακρος, ὁ, ἡ, Recta in longum tendens.

[Εὐθυμᾰχέω, Aperta pugna utor. Hesych. in Θεττα-λὸν σόφισμα, prov. ἐπὶ τῶν σοφιζομένων καὶ μὴ εὐθυμα-χούντων. Hemst. Suidas in eodem p. 1870, A; 1884, B.]

[Εὐθυμάχης. V. Εὐθυμάχος.]

Εὐθυμαχία, ἡ, Tumultuarium bellum et repentinum. [Immo Apertum s. Pugna aperta. Plut. Sert. c. 10 : Πρὸς μὲν εὐθυμαχίαν οὐδενὸς ἀτολμότερος, ὅσα δὲ κλω-πείας ἐν πολέμοις ἔργα κτλ. V. Ἰθυμαχία, quod recte vertit HSt.]

Εὐθυμάχος, ὁ, ἡ, Qui recta in aciem prodit, nec deverticula quærit. || In VV. LL. exp. Tumultuarie pugnans, ex Epigr. [Simonidis Anth. Pal. 7, 442, 1] : Εὐθυμάχων ἀνδρῶν, ubi intelligitur generaliter de bel-licosis. [V. Ἰθυμάχος. Forma Εὐθυμάχης, Pind. Ol. 7, 15 : Εὐθυμάχαν πελώριον ἄνδρα.]

[Εὐθύμᾰχος, ὁ, Euthymachus, nomen viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 165, p. 292, A, 65; 579, 2, p. 494, ap. Demosth. p. 1083, 4. In Cretica ib. vol. 2, p. 417, 8, et al. Tenedii ap. Pausan. 10, 14, 1. L. D.]

[Εὐθυμένης, ους, ὁ, Euthymenes, nomen viri apud Pind. Nem. 5, 41, Isthm. 5, 55. Alius ap. Callimach. Anth. Pal. 7, 522, 4. Mænalii ap. Pausan. 6, 8, 5. Ar-chontis Att. ol. 85, 4, ap. Aristoph. Ach. 67, Diodor. 12, 32, et alios, quos indicat Clintonus Fast. p. 56. Massiliensis ap. Marcian. Heracl. p. 112 ed. Miller., cujus v. annot. p. 178 coll. Letronn. *Journ. des Sa-vants* 1839, p. 435. L. Dind.]

[Εὐθυμετρικὸς, ἡ, όν. Hero De mensuris in Coteler. Eccles. Gr. monum. vol. 4, p. 312 : Περὶ εὐθυμετρικῶν. Εὐθυμετρικὸν μὲν οὖν ἐστι πᾶν τὸ κατὰ μῆκος μόνον με-τρούμενον, Quicquid secundum longitudinem tantum dimetimur. Theolog. arithm. p. 44, 17 : Οὔτε πλάτος ἐπιδέχεται (ἡ ἑβδομὰς) εὐθυμετρικὴ οὖσα κτλ. Ubi Astius p. 185 annotavit, εὐθυμετρικὸν dici numerum impa-rem, qui divisionem integram non admittens ideoque duo latera non habens, quibus superficies claudatur, in unam tantum partem distet vel recta tantum linea constet, coll. Theone Sm. 6, p. 32, Iambl. In Nicom. p. 36, B. Add. id. p. 80, B. || Verbum Εὐθυμετρέω est ib. p. 37, B. L. Dind.]

Εὐθῡμέω, Bono et læto animo sum; In mentis tran-quillitate sum, Bud. ap. Plut. De animi tranq. interpr. p. 466 [465, C] : Δεῖ τὸν εὐθυμεῖν μέλλοντα μήτε πολλὰ πρήσσειν μήτε ἰδίᾳ μήτε ξυνῇ. Sic etiam p. 470. [Eur. Cyc. 530 : Πῖνε κεὐθύμει. Epigr. Anth. Pal. 5, 101, 4 : Εὐθύμει, Bono animo sis. Themistocl. Epist. 16 : Περὶ ἡμῶν εὐθύμει. || « Theocr. 15, 143 : Ἴλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. Ubi videtur capiendum Lætus et propitius esto nobis. » Hemst. || Transitive Exhilaro, Oblecto, Æschyl. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, B : Εὐθυμῶν ἐμέ. Democritus ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 156 : Ἐν γὰρ τῷ ξυνῷ τὰ τελεύμενα οὐκ ἀνιᾷ, ὥσπερ ἰδίῃ, οὐκ (l. οὐδ') εὐθυμεῖ τὰ ἐπικτώμενα, ἀλλὰ πολλῷ ἧσσον.] Pass. [med.] etiam dicitur Εὐθυμεῖσθαι, itidem pro Bono ac hilari esse animo, seu, ut Bud. interpr., Alacrem esse et gaudio perfusum. Xen. Hell. 7, [4, 36] : Ἐδειπνοποιοῦντό τε καὶ εὐθυμοῦντο, καὶ σπονδὰς, καὶ παιᾶνας, ὡς εἰρήνης γενομένης, ἐποιοῦντο. [Et alibi. Cum ἐπὶ Cyrop. 4, 1, 19 : Ἄγοντες ἐφ' οἷς πάντες εὐθυ-μήσεσθε.] Plut. Sertor. [c. 11] : Εὐθυμεῖσθαι παρακαλῶν ὡς ἀγαθόν τι πευσομένους· Mario p. 139. Aristot. Rhet. 2, [2, § 5] : Ὀργίζονται δὲ καὶ ἐπιχαίρουσι ταῖς ἀτυχίαις καὶ ὅλως εὐθυμουμένοις ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀτυχίαις, Qui in suis ipsorum infortuniis animo sunt tranquillo et ab omni terrore libero, s. securo. [Cum dativo Plato Leg. 7, p. 797, B : Εὐθυμεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς παιγνίοις.]

Εὐθυμήδης, Gratiosus, VV. LL.

[Εὐθυμήδης, ὁ, Euthymedes, pictor non ignobilis sec. Plin. N. H. 35, 11, 40, 146. Si vera est scriptura. Simile enim Εὐθυμίδης.]

[Εὐθυμήκης, ὁ, ἡ, Procerus. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 235, A : Ἁδρά τε καὶ εὐθυμηκέστατα ξύλα. Nisi hic quoque scripsit εὐμηκέστατα, ut infra scriptum ab eo citabimus. Sic supra εὐθυμαθὴς pro εὐμαθὴς et alia alibi similiter depravata. L. Dind.]

Εὐθῡμητέον πᾶσιν ὑμῖν, Omnibus vobis lætandum, Bono animo omnes vos esse debetis, Xen. Apol. [27.]

Εὐθῡμία, ἡ, Bonus animus, Animus hilaris et læ-tus, Animi hilaritas; [Æquanimitas, Gl.] Ciceroni [Fin. 5, 8, 23; 29, 87] Securitas, Animi tanquam tranquil-litas, Animus terrore liber, Lex. Cic. [Pind. Isthm. 1, 63 : Εὐθυμίαν μείζω φέρει· Ol. 2, 38 : Εὐθυμιᾶν μέτα καὶ πόνων.] Xen. Cyr. 4, [5, 7] : Ἔπινον καὶ εὐωχοῦντο καὶ ᾠλοῦντο καὶ πάσης εὐθ. ἐνεπίμπλαντο. Ib. [1, 13] : Καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν· καὶ γὰρ αὐτός τε περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν· 1, [3, 12] : Τοιαύ-τας μὲν αὐτοῖς εὐθυμίας παρεῖχεν ἐπὶ τῷ δείπνῳ. Synes. Ep. 14 : Ἐῤῥωμένως διαβιώσῃς, φιλοσοφίας εὐθυμίαν πρυτα-νευούσης ἀκύμονα, Animi tranquillitatem suppeditante. [Philostr. V. S. p. 519, 7 : Παρήει δὲ ἐς τοὺς δήμους ἀνειμένῳ τῷ προσώπῳ, καὶ πολλῷ πλέον, ὅτε ξὺν ὀργῇ ἐκκλησιάζοιεν, ἀνιεὶς αὐτοὺς καὶ διαπραΰνων τῇ τοῦ εἴδους εὐθυμίᾳ. Hemst. In εὐφημία corruptum conjeci in Diodori Exc. Vat. p. 8 ed. Mai. υ correpto in epigr. Theæteti Anth. Pal. App. 36, 4 : Καὶ κεῖθι ζώει ἐν εὐ-θυμίῃ; Quod suspectum fuit editoribus.]

[Εὐθυμία, ἡ, Euthymia, n. mulieris. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 507, n. 708 : Εὐθυμία Νικίου Μι-λησία. Εὐτυμία scriptum traditur in lapide. V. Γυθυ-μία. L. Dind.]

[Εὐθυμίδης, ὁ, Euthymides, n. viri in inscr. ap. Welcker. Mus. Rhen. novi 1, 2, p. 321. V. etiam Εὐ-φημίδης. ῡ̆ῐ L. D. Poli filius, pictor cujus nomen legi-tur in fictili. *Catal. di scelte ant. di Canino* p. 113. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1835, p. 217, et 1837, p. 259. Idem n. in altera parte fictilis scriptum esse Ευθυ[μ]ιδενες (sic), auctor est Lenormant. ap. De Witte *Descr. de vases peints* p. 93. Hase.]

[Εὐθύμιος, adj., ut ἐνθύμιος, esse videtur ap. Eust. Opusc. p. 171, 45 : Ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἔτι θαυμάσιον τὸ μὲν θεῖον σῶμα κρυπτόμενον στέγεσθαι, τὸν δὲ τάφον ποταμὸν θεωρεῖσθαι μύρου τοῖς ἀρύεσθαι θέλουσιν εὐθύμιον, ut sit Jucundum.]

[Εὐθύμιος, ὁ, Euthymius, n. viri. Abbatis hujus nominis Vita est in Cotel. Eccl. Gr. mon. vol. 4. Scri-ptores cognomines recensuit Fabricius in Bibl. Gr. ῡ̆ῐ Hinc adj. Εὐθῡμῐ̆ᾰκὸς, ἡ, ὸν, Euthymiacus, Ad Eu-thymium pertinens, ap. Niceph. Hist. eccl. 14, 17 : Ἐκ τῆς Εὐθυμιακῆς ἱστορίας· Jo. Damasc. vol. 2, p. 879, C : Ἐν τῇ Εὐθυμιακῇ ἱστορίᾳ. Conf. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 345 ed. Harl. L. Dind.]

[Εὐθυμὶς, ίδος, ἡ, Euthymis, n. mulieris in inscr. Thessalon. ap. Bœckh. vol. 2, p. 57, n. 1981 : Ἀννία Εὐθυμίς. Et in Megarica ap. Ross. Inscr. fasc. 1, p. 21, 65. L. Dind.]

[Εὐθυμοποιέω, Gaudio afficio. Basil. t. 1, p. 230, C : Εὐθυμοποιῶν ὑμᾶς. Hase.]

Εὔθῡμος, ὁ, ἡ, Qui bono animo est, hilari et læto ac securo animo est, [Æquanimus, Alacer, Securus, Gl.] opp. τῷ δύσθυμος. [Pind. Ol. 5, 22 : Γῆρας εὔθυμον. Plato Leg. 7, p. 792, B : Εὔθυμόν τε καὶ ἵλεων μᾶλλον ἀπεργάζεσθαι τὴν ψυχήν.] Aristot. Probl. 104 : Τὸ δὲ θερμὸν τὸ περὶ τὸν τόπον, ᾧ φρονοῦμεν καὶ ἐλπίζομεν ποιεῖ εὐθύμους. Et paulo post, Διὸ καὶ οἱ μὲν παῖδες εὐ-θυμότεροι, οἱ δὲ γέροντες δυσθυμότεροι. Xen. Cyr. 6, [4 13] de Cyro milites adhortante : Ὑμᾶς δ' ἐγὼ βούλομαι ἀναμνῆσαι, ὧν μοι δοκεῖτε μεμνημένοι πολὺ ἂν εὐθυμότε-ροι εἰς τὸν ἀγῶνα ἰέναι, Multo alacriore et hilariore animo prælium inituri. [Sic alibi. De equis Eq. 11, 12, Poll. 1, 194.] Herodian. 6, [6, 13] : Εὐθυμότερος δὲ καὶ ἀδεέστερος γενόμενος, ἀνειμένης αὐτῷ τῆς περὶ τὰ πολε-μικὰ φροντίδος, ταῖς τῆς πόλεως ἐσχόλαζε τρυφαῖς, Hila-rior jam ac liberior. [Τὸ εὔθυμον, i. q. εὐθυμία, Dio Cass. 42, 1.] Item, Qui benevolo ac benigno animo

est, εὐμενής. Hom. Od. Ξ, [63] : Οἷά τε οἱ οἰκῆϊ' [ᾧ οἰκῆϊ] ἄναξ εὔθυμός ἔδωκεν. [|| De re, Jucundus, Æsch. Suppl. 959 : Εὔθυμόν ἐστιν εὐτύχους ναίειν δόμους. Ubi tamen ex codicis Med. scriptura εὐθυμεῖν ἐστὶν restituendum videtur εὐθυμία 'στιν.] || Adv. Εὐθύμως, Bono ac hilari animo. [Batrachom. 158 : Οὕτω γὰρ πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀχολύμβους στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ᾧδε τρόπαιον. Æschyl. Agam. 1592 : Κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν δοκῶν.] Auctor Axiochi [p. 365, B] : Δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας, εὐθ. μονονουχὶ παιανίζοντας, εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι, Alacriter propemodum pæana canentes mortem oppetere. Xen. Cyrop. 2, [3, 12] : Τοῦτό με εὐθ. εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πρὸς τούσδε παρορμᾷ· 8, [4, 14] : Τοὺς κινδύνους εὐθ. αὐτοὺς φέροντας, Bono ac forti animo. [Philippus Anth. Plan. 4, 240, 8.] Synes. Ep. 142 : Εὐθ. διαβιώης, Animo tranquillo et læto vivas. [Comparativo Xen. Cyrop. 2, 2, 27 : Πολὺ εὐθυμότερον τῆς ἀρετῆς ἀνθέξονται· H. Gr. 7, 4, 24 : Εὐθυμότερον πολὺ εἶχον. Superlat. Cyrop. 3, 3, 12 : Ὅπως εὐθυμότατα ἐξορμῶνται.]

[Εὔθυμος, ὁ, Euthymus, n. viri. Luctatoris ap. Demosth. p. 537, 14. Aliorum ap. Plut. Timol. c. 31, 32, in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 570, n. 1082, 5. V. Burm. ad Dorvillii Sicula p. 331.]

[Εὐθύμως. V. Εὔθυμος.]

[Εὔθυνα. V. Εὐθύνη.]

Εὐθυνέομαι ex Budæi Epistt. post. affertur pro Feliciter mihi succedit, Abundo, Sum opulentus : pro quo scr. εὐθηνέομαι. [Nihili etiam Εὐθυνέω, quod v. in Εὐθύνω.]

Εὐθύνη, [Hanc formam ap. Aristot. Rhet. 3, 10 cum libro uno de quattuor in εὔθυνα mutavit Bekkerus, tollendam reliquit ap. Lysiam p. 118, 25; 174, 26, ubi consentire videntur libri in εὐθύνην, ut ap. Plut. Mor. p. 40, C : Δεῖ μεταφέρειν τὴν εὐθύνην ἐφ' ἑαυτούς, et 938, C, Suidam, qui Εὐθύνη ponit cum interpr. iisdem verbis concepta qua Photius et grammat. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 240, 10, ponunt Εὐθύνα, (Etym. M. vero p. 391, 55 item εὐθύνη), aut formam εὔθυνα aut utramque posuisse ostendit optimi codicis Paris. scriptura Εὐθύνα ἡ (f. ἢ) εὐθύνη. Ap. Poll. 8, 21, 45, 67, ubi edd. εὐθύνη, codex εὐθύνα. Ap. Demosth. p. 717, 20, ubi vulgo εὐθύνα, liber unus η habet super α, tres alii εὔθυνα, quem accentum agnovit etiam schol., et confirmat Theognostus in Cram. Anecd. vol. 2, p. 101, 6 (ubi proximum ἔρυνα scribendum Ἔρκυνα vel Ἔρκυννα, et addendum iis quæ suo loco de hoc nomine diximus). Non minus igitur vitiosa prosodia εὐθῦνα in Bekkeri Anecd. p. 187 et plur. εὐθῦναι ib. p. 1260, et in edd. Demosth. p. 17, 15; 367, 2, ubi recte liber unus εὔθυναι, quam forma εὐθύνη, qua recentissimi utuntur, ut Theodor. Stud. p. 39, C : Ἵνα μὴ καὶ ἑαυτοῖς εὐθύνην ἐπάξοιμεν· 416, A : Τὰ ἄλλα κολαστήρια, ἐν οἷς ἡ εὐθύνη· schol. Soph. OEd. T. 104 : Εὐθύνη ἡ τιμωρία· Severus De clyst. p. 33 ed. Dietz. : Ὧν ὑπεσχόμην τὴν εὐθύνην· Anna Comn. p. 85, A, ubi εὐθύνην, et alii. Neque enim Plutarcho, de quo supra dixi, talem formam tribuerim. Ex εὔθυνα depravatum etiam quod ap. grammaticum post Photii edit. Porson. p. 670 ponitur, .υθυνία. L. D.] ἡ, Inquisitio, quæ fit in eos, a quibus vitæ et magistratus gesti s. curationis actæ ratio reposcitur, Ipsa actio reposcendi rationem etc. [Plato Leg. 6, p. 774, B : Ἐν ταῖς εὐθύναις τοῦ τοιούτου λόγον ὑπεχέτω· 12, p. 945, D : Τὰ περὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Et cum ἀποφεύγειν et διαφεύγειν ib. E, et 947, E. Demosth. p. 53, 23 : Δικάστας τῶν εὐθυνῶν· 308, 22 : Τῆς στρατηγίας, ἧς ἔμ' ἀπαιτεῖς εὐθύνας· 382, 3 : Τὰς ὑπὲρ τούτων εὐθύνας δικάσοντας.] || Exp. et Accusatio a Bud. [Noxa, Gl. Plato Leg. 11, p. 881, E : Ὃς ἂν τῶν ἀρχόντων αἰσθόμενος μὴ ἐπάγῃ δίκην τῷ τοιούτῳ, ἐν εὐθύναις ἔστω τῶν κατηγορημάτων τῶν μεγίστων ἐν τούτῳ αὐτῷ. Qui l. tamen admittit etiam significationem pœnæ. Cum verbo κατηγορεῖν similiter Demosth. p. 366, 21 : Περὶ τοῦ κατηγορεῖν τὰς Ἀθήνησιν εὐθύνας.] Dicitur tamen potius plur. εὐθῦναι. [Aristoph. Eq. 825 : Τοὺς καυλοὺς τῶν εὐθυνῶν ἐκκαυλίζων. Xen. Reip. Ath. 3, 2 : Δίκας καὶ γραφὰς καὶ εὐθύνας ἐκδικάζειν.] Atque hinc εὐθύνας διδόναι, ὑπέχειν [ap. Demosth. p. 398, 17, Lysiam p. 183, 21], pro In disquisitionem vocari, Rationem reposci s. rationes administratæ reipublicæ. [Xen. H. Gr. 7, 4, 34 : Οἱ διαχειρικότες τὰ ἱερὰ χρήματα εἰ δώσοιεν εὐθύνας. Aristoph. Ach. 1187 : Ὧν ἔτ' εὐθύνας ἐμοὶ δώσουσιν. Aristot. Polit. 2, 9.] Dem. Fals. Leg. [p. 341, 15] : Κἂν δεδωκότες ὦσιν εὐθύνας, pro Etiamsi rationes administratæ reipublicæ reposciti jam fuerint, Bud., quem v. Comm. p. 39, 150, 173, item in Annott. [rel. p. 84.] Ostendit autem accipi ex consequenti et pro Pœnam dare. [V. infra. Ita synonyma εὔθυνα et κόλασις ap. Plat. Protag. p. 326, E : Ἡ πόλις νόμους ὑπογράψασα ... ὃς ἂν ἐκτὸς βαίνῃ τούτων, κολάζει· καὶ ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὔθυναι.] Item pro Damnari repetundarum, in Æschin. [p. 55, 17] : Ὁ δὲ αὐτὸς ἀνὴρ μικρὸν ἐπισχὼν ἕξεισιν ἐκ τοῦ δικαστηρίου, κλοπῆς ἕνεκα τὰς εὐθύνας ὠφληκώς. At ego non puto εὐθύνας ὄφλειν restringi ad hanc signif. pro Damnari repetundarum, nisi addatur aut illud κλοπῆς ἕνεκα, aut tale quidpiam; vel certe habita ratione rei, de qua agitur, hanc interpret. admittat. Alioqui enim id per se significare arbitror, sed latius patere hujus accus. signif., sicut et cum aliis verbis jungitur. [Lysias p. 118, 25 : Τοῖς πολίταις οὐδεμίαν πώποτε ὤφλεν εὐθύνην (εὔθυναν). Andocid. p. 10, 15 : Οἱ μὲν ἀργύριον ὀφείλοντες τῷ δημοσίῳ, ὁπόσοι εὐθύνας ὤφειλον (ὤφλον) ἄρξαντες ἀρχάς. Decretum ib. 38 : Ὅσων εὔθυναί τινες εἰσὶ κατεγνωσμέναι ἐν τοῖς λογιστηρίοις ὑπὸ τῶν εὐθύνων ἢ τῶν παρέδρων.] Quidam εὐθύνας διδόναι interpr. ex Cic. Rationes referre, Pœnas luere. [Significatione Pœnas dandi Demosth. p. 1459, 5 : Αἱ τῶν ῥητόρων ... πρὸς ἀλλήλους λοιδορίαι, ὧν ἂν ἀλλήλους ἐξελέγξωσιν, ὑμᾶς τὰς εὐθύνας διδόναι ποιοῦσι. Aristot. Rhet. 3, 10 : Καὶ αἱ πόλεις τῷ ψόγῳ τῶν ἀνθρώπων μεγάλας εὐθύνας διδόασιν· ἡ γὰρ εὔθυνα βλάβη τις δικαία ἐστίν.] In VV. LL. affertur ex Dem. [p. 17, 15] : Εὐθῦναι τῶν πεπολιτευμένων. Et [p. 367, 2] : Εὐθῦναι τῆς πρεσβείας, necnon Εὐθῦναι βίου, pro Censuræ, quibus quis vitæ anteactæ rationem reddere cogitur. Et ex Plut. Pericle [c. 10] : Περὶ τὰς εὐθύνας ἀπαραίτητος, pro In exigendis rationibus implacabilis. In iisd. πρὸς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων redditur Ad accusandos magistratus repetundarum. Et, Ad repetundas gestorum rationes. Sed generalius etiam pro Rationem reposci cujuslibet rei, Cogi ad reddendam rationem. Aristot. Polit. 3, [7 med.] : Ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. || Exp. et Crimen in Aristoph. Vesp. [570] : Κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν, Ὥσπερ θεὸν, ἀντιβολεῖ με, τρέμων, τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι. [Hic quoque est Accusatio.]

[Εὐθύνης, ὁ, i. q. εὔθυνος, secundum Jac. Gronovium, qui in gl. Harpocrationis (quam exceptis verbis Λυσίας ... εὐθύνη repetierunt Photius, Suidas et Etym. M.) : Εὐθύναι, Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικίου (Νικιδίου et Νικίδου libri apud Bekkerum), εἰ γνήσιος. Εὐθύνη, ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. Δέκα τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας, pro εὐθύνη, quod est in Aldina et libris Bekkeri tribus de quattuor, quum desit in quarto, scripsit εὐθύνης, cujus formæ genitivum pluralis esse putat apud eundem Harpocr. v. Λογισταί : Διείλεκται περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἔνθα δείκνυται ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν. Ubi scribendum esse εὐθύνων, ut in altera glossa Εὔθυνοι, si ad magistratum illum pertinet Lysiæ testimonium, satis probat reliquorum omnium monumentorum in forma εὔθυνος consensus. L. D.]

Εὐθύνιον, Hesychio εὔτακτον, εὐπειθὲς, Compositum, Morigerum : pro quo supra εὐήνιον.

[Εὐθύνομος, ὁ, ἡ, Rectis legibus utens. In epigr. ap. Strab. 9, p. 425, Λοκρῶν εὐθυνόμων restituit Coraes, quum θυνόμων vel εὐθυνόμων vel ἰθυνόμων sit in libris. Sed præstabat ἰθυνόμων.]

[Εὐθύνομος, ὁ, Euthynomus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 158, p. 253, 9; 183, 3, 3, p. 314. L. Dind.]

Εὔθῡνος, ὁ, Director, Corrector. [Æsch. Pers. 828 : Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν φρονημάτων ἔπεστιν εὔθυνος βαρύς· Eum. 273 : Μέγας γὰρ Ἅδης ἐστὶν εὔθυνος βροτῶν. Hesych. interpr. etiam χρεώστης. V. autem Εὐθυντής. Εὔθῡνος, incertum n. pr. an substantivum, memorat Arcad. p. 193, 21.]

[Εὔθυνος, δ, Euthynus, Tarentinus, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pythag. c. 36, p. 526 Kiessl. Archon Atticus ol. 88, 3. Nam hoc esse verum viri nomen ostendit inscriptio Attica ab Rossio edita in Diar. Hal. 1838, n. 196, tab. 2, 5, ubi ΕΠΙ ΕΥΘΥΝΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ est. Sic etiam in Vita Thucydidis p. xx ed. Bekk. : Ἐπὶ Εὐθύνου ἄρχοντος. Pro quo vitiose Εὐθυδήμου ap. Diod. 12, 58, et Athen. 5, p. 218, B, Εὐθυμένους in argum. Aristophanis Acharnensium. || Luctator ap. Demosth. p. 537, 14. Salsamentarius ap. Antiphanem Athen. 3, p. 120, A, diversus fortasse ab eo quem idem memorat ap. eund. 8, p. 342, E. Coquus ap. Euphronem ibid. 9, p. 379, E. Conf. etiam inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 183, n. 137. Aristot. Rhet. 2, 19. Accentum Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 156 ponit Εὐθῦνος, diversas ejusdem nominis formas putans Εὐθῦνος et Εὐθύνους, utrumque perperam. L. Dind.]

[Εὐθύνους, δ, Euthynus, Locrensis, Pythagoreus, ap. Iambl. V. Pythag. c. 36, p. 528 Kiessl. Alius ap. Plut. Mor. p. 109, B—D, ubi forma soluta Εὐθύνοος (ut ap. Cic. Tusc. 1, 48). Alius ap. Isocratem in orat. Πρὸς Εὐθύνουν. Thespiensis ap. Callisthenem Plut. Agesil. c. 34. ŭ]

Εὔθυνσις, εως, ἡ, Directio, Correctio. Cui opp. ab Aristot. κάμψις, Curvatio. Bud. [Aristot. Meteor. 4, 9. Angl. Galen. vol. 18, part. 1, p. 481, 8 : Εὔθ. τῆς διεστραμμένης ῥινός· ubi errore operarum cusum, εὔθυσις. Hase.]

[Εὐθυντέον, Dirigendum, Corrigendum. Iambl. In Nicom. p. 34, D. L. Dind.]

[Εὐθυντήρ. V. Εὐθυντής.]

[Εὐθυντήριος, α, ον.] Εὐθυντηρία, ἡ, ab ead. origine [qua εὐθυντὴρ] est, quo tamen Hesych. ait ab architectis significari τὸ ἐν τῷ ἐδάφει σύμμαγμα, quod quidam interpr. Soli rudus, Navis partem. [Ita Eur. Iph. T. 1356 : Δι' εὐθυντηρίας οἴακας ἐξῃροῦμεν εὐπρύμνου νεώς. Repetitur autem nomen ab gubernaculis. Neutro genere Æsch. Pers. 764 : Ἕν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου ταγεῖν ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον, Sceptrum quo gubernet s. Gubernaculum. Pauci libri ἰθυντήριον, quam formam annotavit Hesych. Absolute Theolog. arithm. p. 59, 16 ed. Ast. : Μέτρῳ τῶν ὅλων καὶ ὥσπερ γνώμονι καὶ εὐθυντηρίῳ ἐχρήσατο.]

Εὐθυντὴς, s. Εὐθυντὴρ, ῆρος, ὁ, [Rector Gl., Corrector] : sed hoc magis poeticum. Theognis [40 : Ἄνδρα] εὐθυντῆρα [vel potius ἰθυντῆρα, ut dictum est in Εὐθύς] κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. [Æsch. Suppl. 717 : Οἴακος εὐθυντῆρος ὑστάτου νεώς. Manetho 4, 293 : Πηλαίης πλίνθου τε καὶ εὐτοίχων κανονισμῶν θριγκῶν τ' εὐθυντῆρας. Hesych. in vv. et in Εὔθυνος.] Sed dicti sunt εὐθυνταὶ s. εὔθυνοι quidam Magistratus, qui aliorum magistratuum censores erant, et rationem administrationis ab iis exigebant. Bud. p. 38. [Utraque forma est ap. Plat. Leg. 12, p. 945 et 946. Εὔθυνος ap. Aristot. Pol. 6, 3. Disseruit de εὐθύνοις Bœckh. in OEcon. Athen. vol. 1, p. 204 seqq. et Museo Rhen. Niebuhrii vol. 1, p. 58 seqq.]

Εὐθυντικὸς, ἡ, ὸν, vulgo exp. [Director, Corrector] : sed ex terminatione significat potius Eum qui reposcendæ rationis peritus est. [Aristot. Polit. 4, 16 : Εὐθυντικόν (δικαστήριον). Angl. De λόγῳ εὐθυντικῷ, Dinarcho perperam adscripto, Dion. Halic. t. 1, p. 366 11 ed. Gros. et Harles. Bibl. Gr. vol. 2, p. 865. Hase.]

Εὐθυντὸς, ὁ, Directus : cui opp. καμπτὸς, Curvatus. Bud. ex Aristot. [Meteor. 4, 9.]

Εὐθύνω, Dirigo, [Exigo add. Gl.] Corrigo, Rectum facio quod pravum s. obliquum erat : sicut et ἀπευθύνω dici ἐπὶ τῶν ὀρθουμένων ξοξῶν testatur schol. Soph. [OEd. T. 104. Plato Protag. p. 325, D : Ὥσπερ ξύλον διαστρεφόμενον καὶ καμπτόμενον εὐθύνουσιν ἀπειλαῖς καὶ πληγαῖς.] Aut etiam generaliter, pro In rectum formo. Sumitur et pro Dirigere, eo modo, quo dicitur Dirigere navem aliquo, et quo Cæsar dixit Dirigere cursum ad litora. [Absolute cum accusativo loci per quem iter fit, Philo vol. 2, p. 245, 49 : Τὸ μακρὸν τοῦ βίου πέλαγος εὐθύνων ἐν εὐδίᾳ καὶ γαλήνῃ. Aliter Pind. Ol. 13, 27 : Εὔθυνε οὖρον.] Eur. [Heracl. 728 : Εὐθύνων πόδα· Cycl. 15 : Εὔθυναν ἀμφῆρες δόρυ· Hel. 1611 : Ἐς Ἑλλάδ' εὐθύνειν δόρυ·] Hec. [39] : Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην· ubi schol. εὐθύνοντας exp. per comp. ἀπευθύνοντας. Xen. autem Cyrop. 1, [1, 2] dicit pastores εὐθύνειν τὰς ἀγέλας, pro Ducere recta via, s. potius Deducere, uno verbo; neque enim mihi placet hic verbum Dirigere, quo usus est Philelphus: nisi adjungamus ei nomen Iter, ut εὐθύνειν τὰς ἀγέλας reddamus Dirigere armentorum iter. Hic porro est Xen. l. : Πορεύονταί τε γὰρ αἱ ἀγέλαι, οἷ ἂν αὐτὰς εὐθύνωσιν οἱ νομεῖς, νέμονταί τε χωρία, ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν. Capitur vero et pro Regere [Æsch. Prom. 287 : Τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. Soph. Aj. 542 : Ὦ παῖ, πατὴρ καλεῖ σε· δεῦρο προσπόλων ἄγ' αὐτὸν ὅσπερ χερσὶν εὐθύνων κρατεῖς· Antig. 178 : Πᾶσαν εὐθύνων πόλιν. Eurip. Hec. 9 : Λαὸν εὐθύνων δορί. Plat. Min. p. 320, D : Ἦ εὔθυνε τὴν Κρήτην] : ἡνίας, Aristoph. [Av. 1738], Rego habenas. [Marc. Arg. Anth. Pal. 9, 221, 4, χαλινούς. Isocr. p. 9, A, τὰ ἅρματα. Figurate Solon ap. Dem. p. 423 : Εὐθύνει δὲ (εὐνομία) δίκας σκολιάς. Figurate Pind. Pyth. 4, 153 : Εὔθυνε λαοῖς δίκας. Rectum firmumque et stabilem conservo, 1, 46 : Εἰ γὰρ ὁ πᾶς χρόνος ὄλβον μὲν οὕτω καὶ κτεάνων δόσιν εὐθύνοι, καμάτων δ' ἐπίτασιν παράσχοι. || In V. T. Sam. 1, 18, 20 : Ἠὐθύνθη τὸ ῥῆμα ἐν ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, Placuit ei res. Ib. 26 : Ἠὐθύνθη ὁ λόγος ἐν ὀφθαλμοῖς Δαυίδ· Jud. 14, 7 : Ἠὐθύνθη ἐν ὀφθαλμοῖς Σαμψών, ubi Theod. et LXX ἤρεσεν. Schleusn.] Item metaph., sicut et Lat. Corrigo, Gall. *Redresser*, quod alioqui proprie signif. Corrigo. [Εὐθύνει, Coercet, Gl. Plato Prot. p. 326, D : Ὄνομα τῇ κολάσει ταύτῃ, ὡς εὐθυνούσης τῆς δίκης, εὔθυναι. Plut. Niciæ c. 1 : Τὴν Φιλίστου διάλεκτον εὐθύνειν. Athen. De mach. p. 2, C : Διὰ τοὺς εἰωθότας εὐθυμεῖν (l. εὐθύνειν) πικρῶς τὰς συνθέσεις τῶν λέξεων.] Ponitur enim pro Reprehendo, Redarguo. Gregor. : Μήτε ἡμᾶς εὐθύνητε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, Nolite redarguere nos et incusare ob verbum altius elatum, Bud. [Eadem constr. Plut. Cic. c. 9 : Προσήγαγέ τις Μανίλιον εὐθύνων κλοπῆς. Thuc. 1, 95 : Τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν, quod recte schol. interpr. εὐθύνας δέδωκε καὶ κατεδικάσθη, qua de signif. infra agit HSt. Aristot. Rhet. 3, 18 : Ὁ Λάκων εὐθυνόμενος τῆς ἐφορίας.] Huc pertinet, quod ex Hieron. in c. 2 Sophoniæ prophetæ annotatur, εὐθύνων non significare Dirigentem, sed Coarguentem atque convincentem. Quod tamen Hieron. dictum ad locum, de quo agit, restringendum est : ibi sc. εὐθύνειν non esse Dirigere, sed Coarguere. [Lucian. Amor. c. 35 : Μὴ δῆτα ὃ μὴ πρότερον εὕρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις, ὡς φαῦλον εὐθύνε, Tanquam pravum reprehende. Brunck.] Ceterum εὐθύνειν exp. alicubi et Inquirere, cum præp. In, quod facere solent ii, qui reprehendere et redarguere student. Plut. [Mor. p. 153, C] : Ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ... ἀποφάσεις. Bud. εὐθύνειν esse dicit In alicujus gesta inquirere, et quæstionem de ejus administratione exercere. Item Rationem reposcere vitæ anteactæ. [Vel muneris quo quis functus est. Plato Polit. p. 299, A : Εἰς τούτους εἰσάγειν τοὺς ἄρξαντας καὶ εὐθύνειν. Aristot. Rhet. 2, 9 : Δόξειε δ' ἂν ἡ τῶν ἐφόρων ἀρχὴ πάσας εὐθύνειν τὰς ἀρχάς. Et ib. 12. Dionys. A. R. 11, 46 : Τὸν Ἄππιον πρῶτον ἔγνωσαν (tribuni pl.) εὐθύνειν. Plut. Cat. min. c. 40 : Αὐτὸν εὐθύνειν τὸν ἀδικήσαντα, μὴ λύειν τὴν συναδικηθεῖσαν ἀρχήν.] Et pass. item εὐθύνεσθαι, pro Rationem reposci etc., quod vulgus Syndicari. [Pap. Ægypt. Peyron. fasc. 1, p. 28, 10 : Μεταπεμψάμενον τοὺς εὐθυνομένους ἐπισκέψασθαι περὶ τούτων. Conf. fasc. 2, p. 69, 8.] In Pand. vero et pro In judicium vocari. [In Ind. :] Hesych. quoque εὐθύνονται exp. non solum ἡνιοχοῦνται, sed etiam ἐρωτῶνται, κρίνονται, δίκας εἰσπράττονται et ἀπαιτοῦνται. [Et Ἠὐθύνθη, ὑπὸ ἔγκλημα ἔπεσεν, ἠὔθυνεν. Ubi novæ gl. caput est Ἤὔθυνεν. Venditio Zoes apud Pasinium Codd. Taurin. vol. 1, p. 448, B : Μετ' ἐμοῦ λόγους ὑφέξει ἐν τῷ πανδήμῳ καὶ ἀδεκάστῳ βήματι, ὁπηνίκα τῶν ἀνθρώπων καὶ λόγοι καὶ πράξεις εὐθύνονται. Addito accusativo Act. SS. Maji vol. 5, p. 189*, A : Βλασφημούμενος καὶ τῆς ἰατρείας εὐθυνόμενος δίκας.] Nonnunquam etiam est forense verbum, vel pro Postulare, Reum facere; vel pro Damnare. De quibus signiff. lege Bud. Comm. p. 37, 39, 150 : item in Annot. [Lucian. Jud. voc. c. 2 : Ἀναγκαίως αὐτὸ (τὸ ταῦ) εὐθύνω νῦν παρὰ ... ὑμῖν.] In VV. LL. affertur item ex Plut. Popl. [c. 11] : Προβατείαις εὐθύνειν pro Mul-

ctare pœna pecuaria. [Theophil. Inst. 4, 8, 276 : Χρηματικῶς εὐθύνεσθαι, Pecuniariter plecti, Int.] || Item εὐθύνειν eum magistratum gerere, qui εὔθυνος dicitur, de quo in Εὐθυντής. [Plato Leg. 12, p. 946, C : Οἰκούντων δὲ ὅσον ἂν εὐθύνωσι χρόνον, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος τεμένει, de εὐθύνοις loquens. || Theophr. H. Pl. 2, 6, 7 : Ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ καὶ τὴν ὅαν εὐθύνειν καλοῦσι, i. q. ib. 6, κολάζειν, Putare arbores luxuriantes. || Signif. intrans., ut videtur, Photius et Suidas : Εὐθύνοντας, ὁρμῶντας. Qua dicitur potius ἰθύνοντας (quod v.) vel ἰθύοντας. || Forma εὐθύνεον, quæ in Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 55, 32 Hesiodo tribuitur, nulla fuit : nam scribendum ἐθύνεον, quod v. ῡ L. D.]

Εὐθυονειρία, ἡ, Insomnium aperte ostendens, quod futurum est, Idem Bud. ex eod. l. [Aristot. De insomn. c. 2], p. 274, 275. [Geopon. 2, 35, 4.]

Εὐθυόνειρος, ὁ, ἡ, Qui quod eventurum est, aperte videt in somnis, Bud. ex Aristot. Π. τῆς καθ' ὕπνον μαντικῆς, p. 245 [c. 2. Niceph. Scholl. ad Synes. p. 374. Boiss. Villois. Anecd. Gr. vol. 1, p. 156. Wakef. Plut. Mor. p. 437, F : Εἰ καὶ δοκεῖ τὸ εὐθυόνειρον αὐτοῖς ὑπάρχειν.]

Εὐθυόνυξ, χος, s. Εὐθυόνυχος, ὁ, ἡ, Rectos ungues habens : ad differentiam τῶν γαμψωνύχων, i. e. eorum quæ aduncos s. curvos habent ungues : ut εὐθυόνυχες ὄρνιθες ap. Aristot. H. A. 8, [16. Conf. 3, 9; 9 extr. Vera scriptura est Εὐθυῶνυξ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 708. Neque ex genit. εὐθυωνύχων, qui est ab εὐθυῶνυξ, fingenda forma Εὐθυόνυχος.]

[Εὐθύορον. V. Εὐθύωρον.]

[Εὐθύπαστος, ὁ, ἡ, Recte conspersus, nisi fallit scriptura ap. Galen. vol. 14, p. 406, 3. Hase.]

[Εὐθυπλοέω, Recta navigo. Strabo 11, p. 493 : Διέχει ... εὐθυπλοοῦσιν ἐπὶ τὰ βόρεια δισχιλίους σταδίους· 13, p. 595. Arrian. Venat. 25, 8; Germani Cp. Epist. ad Cyprios in Cotel. Eccl. Gr. Monum. vol. 2, p. 471, C; Anna Comn. p. 210.]

[Εὐθύπλοια, ἡ, Recta navigatio. Strabo 3, p. 151; 6, p. 281; 7, p. 310; 13, p. 591 extr.; 14, p. 675.]

Εὐθυπλοκία, ἡ, Recta textura s. connexio. Plato Polit. [p. 283, A : Ὅταν εὐθυπλοκίᾳ κρόκης καὶ στήμονος ἀπεργάζηται πλέγμα·] fin. [p. 311, B] : Τοῦτο δὴ τέλος ὑφάσματος, εὐθυπλοκίᾳ ξυμπλακὲν γίγνεσθαι. [Pollux 7, 209.]

[Εὐθύπλοος, ὁ, ἡ, Rectum cursum tenens, ναῦς, Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 4, B. Kall. Ap. Strab. 6, p. 282 : Ἔτι δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀσίας διαίρουσιν εὐθύπλους μᾶλλόν ἐστιν ἐπὶ τὸ Βρεντέσιον, alii libri εὐθύπλοα. Aut hoc verum aut εὐθὺς πλοῦς aut εὐθύπλοια.]

Εὐθύπνοος, ὁ, ἡ, Recta spirans, Cujus flatus in rectum procedit. Ap. Aristot. De mundo [4, 14], Εὐθύπνοοι ἄνεμοι, Venti flatus rectos habentes : quibus ibid. opp. οἱ ἀνακαμψίπνοοι, Quorum flatus reflectitur. [Pind. Nem. 7, 29, Ζέφυρος. Aliter Hippocr. p. 1170, E : Κράμβην ἑβδομαῖος ἔφαγεν ἔτι δύσπνους ἐὼν, ἐπὶ τὸ ἧτρον ἐλαπάσσετο, εὐθύπνους ἐγένετο.]

[Εὐθυπομπὸς, ὁ, ἡ, Recta ducens. Pind. Nem. 2, 7 : Πατρίαν εἴπερ καθ' ὁδόν νιν εὐθυπομπὸς αἰὼν ταῖς μεγάλαις δέδωκε κόσμον Ἀθάναις.]

Εὐθυπορέω, [Recto itinere progredior. Diod. 13, 19 : Ἀπεῖργον εὐθυπορεῖν πρὸς τὴν σύμμαχον Κατάνην.] Meatus mei in rectum porriguntur. Theophr. C. Pl. 1, [8, 4] : Καί τοι τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τισὶ τούτων, Meatuum rectitudinem habere : quibus subjungit, Εὗρουν γὰρ τὴν φορὰν καὶ ἀνεμπόδιστον ἔχουσιν. Et 5, [3, 4] : Εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς, Quum recto meatu descendat nutrimentum, ut Plin., Aliis recto meatu radices descendunt : in Εὐοδέω. Aristot. De gen. anim. 5 : Οὐ διασπῶνται, ἀλλ' εὐθυποροῦσι. Idem, Πρὸς τὸ μὴ εὐθυπορεῖν, Quo minus recte commeet, Bud. [De incessu anim. c. 10. Probl. 3, 38 : Εὐθυπορεῖν τὸ πνεῦμα. V. Εὐθυωρέω.] Et Εὐθυπορούντων πόρων, Meatibus sese recto tramite porrigentibus. [Æsch. Ag. 1005 : Πότμος εὐθυπορῶν. Polyb. 34, 9, 7 : Εὐθυπορῆσαν (τὸ πνεῦμα). Sch. Eur. Med. 2 : Ὅταν κατὰ τὸ μέσον (τις) εὐθυπορεῖ (per Symplegadas). Theodor. Stud. p. 575, E : Εὐθυποροῦντες ἐν ταῖς ἐντολαῖς τοῦ θεοῦ. L. D. Euseb. H. E. p. 379. Kall.] Εὐθυπορεῖν, Rectam viam sequi, Via porrecta iter facere, Bud. ap. Strab. in l. quodam citando in Κυκλοπορέω ei opposito : ubi εὐθυποροῦσαι ipsæ ὁδοὶ dicuntur pro In rectum tendentes. [Cum accusat. Pind. Ol. 7, 91 : Ἐπεὶ ὕβριος ἐχθρὰν ὁδὸν εὐθυπορεῖ· Isthm. 4, 67 : Αἰνέω καὶ Πυθέαν ἐν γυιοδάμαις Φυλακίδᾳ πλαγᾶν δρόμον εὐθυπορῆσαι χερσὶ, Cursum rectum præivisse.]

Εὐθυπορία, ἡ, Meatuum rectitudo, etiam Progressus qui recto tramite fit, Progressio in rectum, Plato Leg. [5, p. 747, A, Aristot. De aud. p. 802, 30,] et Synes. Ep. 133 [132, p. 270, A] : Εἰς εὐθυπορίαν τῆς πτήσεως, Ad rectum cursum volatus. [Ligni, Theophr. H. Pl. 5, 6, 2, C. Pl. 5, 17, 3. Eust. Opusc. p. 163, 94 : Τῇ κατὰ βίον εὐθ. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 641, E.]

[Εὐθυπορικὸς, ἡ, ὸν, Recta via procedens. Niceph. scholl. in Synes. p. 421, A : Ἐν σχηματισμοῖς τοῦ ὕδατος ἢ ἑλικοειδέσιν ἢ εὐθυπορικοῖς. L. Dind.]

Εὐθύπορος, ὁ, ἡ, Cujus meatus in rectum porriguntur, Recto tramite procedens s. progrediens. [Theophrast. De sens. 73 : Τὰ σκληρὰ ... εὐθύπορα εἶναι· C. Pl. 5, 17, 3 : Ξηρὰ καὶ εὐθυπορώτατα. Oribas. p. 135 ed. Mai. : Ἵνα γένηται ... κατάτασις εὐθ. Et ibid. infra. Et p. 144 : Κατὰ τὸ εὐθ. L. D. Galen. vol. 10, p. 145, ἔντασις. Weigel. Id. Galen. vol. 4, p. 262, 8 : Κυκλοφορικὴν μᾶλλον, οὐκ εὐθύπορον, ἐργάζονται τὴν κίνησιν. Strabo 2, p. 79 : Τὸ μὴ εὐθύπορον τοῦ ποταμοῦ. Hase.] At Plato Leg. [6, p. 775, D] metaph. εὐθύπορον ἦθος pro Recti mores.

[Εὐθυπόρως, Recto itinere. Nicet. Chon. p. 3, D : Βαδίζειν εὐθ. τε καὶ ἁπλανῶς. L. Dind.]

Εὐθυπρόωρος, in VV. LL. Plurimum festinans, Præcox; sed non sine mendi suspicione.

[Εὐθυρὶ inter advv. in ι, quæ ρ habeant ante literam finalem, recenset Theodos. De gramm. p. 75, 24. Εὐθηρὶ vel εὐθυωρὶ conjicit Sturzius De advv. p. 14, 76. Quorum hoc est in l. Procopii de quo dicam in Εὐθύωρον. Quod si illo etiam recte restitutum est, ap. Theodosium legendum videtur αὐθωρί. Alioqui testimonium Theodosii, si modo ita scripserat ille, εὐθυωρὶ tueri potuerit ap. Procopium. L. Dind.]

[Εὔθυρος scripturæ vitium ap. Hesych. : Πηκταὶ θύραι, καὶ (αἱ Heinsius) εὔπηκτοι εὔθυροι. Ita Musurus. Codex vero εὔθυραι. Legendum θύραι. L. Dind.]

Εὐθυῤῥημονέω, Recte loquor, [Apertis verbis utor. Schol. Aristoph. Pl. 1082 (ubi v. Hemst.), Pac. 267, Lys. 920, Suidas. Sext. Emp. p. 300. Ciceroni Ep. ad Fam. 9, 22, 4 restituit Toup. Emend. vol. 2, p. 582, confirmante cod. ap. Porson. vol. 4, p. 492. Cum accusat. Plut. Demetr. c. 14 : Λέγεται πρὸς τὸ οὖς τὸ Εὐριπίδειον εἰπεῖν, Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον, ὁμοιόπτωτόν τι τῷ δουλευτέον εὐθυῤῥημονήσας.]

[Εὐθυῤῥημόνως. V. Εὐθυῤῥήμων.]

Εὐθυῤῥημοσύνη, ἡ, Oratio recta. [Pollux 2, 129; 5, 119. Marc. Anton. 11, 6 : Ἡ ἀρχαία κωμῳδία τῆς ἀτυφίας διὰ τῆς εὐθυῤῥημοσύνης ὑπομιμνήσκουσα. Sext. Emp. Antirrh. 2, 22, Lacedæmoniorum σύντομος καὶ ἀφελὴς εὐθυῤῥημ. Conf. Hemst. ad Aristoph. Plutum p. 405. ὕ]

Εὐθυῤῥήμων, ονος, ὁ, ἡ, Oratione utens recta et non aberrante a vero, [vel Apertis verbis loquens. V. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 405. Quomodo accipitur ab Hesychio ceterisque lexicographis, qui interpretantur ἑτοιμολόγος. Inter laudes viri ponit Pollux 5, 119, inter oratoris 4, 21. Signif. ab HSt. posita Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 224, D : Ἁμαρτοεπὴς γὰρ οὐδαμῶς, εὐθ. δὲ μᾶλλον καὶ ἀληθὴς ὁ Χριστός. Comparat. Trebonius inter Cic. Epp. ad Fam. 12, 16, 3 : « In quibus versiculis si tibi quibusdam verbis εὐθυῤῥημονέστερος videbor, turpitudo personæ ejus, in quam liberius invehimur, nos vindicabit. » || Adv. Εὐθυῤῥημόνως, Clem. Al. Str. p. 493, 4 : Εὐθ. γράφει· 716. Pollux 4, 24; 5, 120.]

[Εὐθυῤῥήμων, ονος, ὁ, Euthyrrhemon, n. viri esse videtur in inscr. Teja ap. Bœckh. vol. 2, p. 648, n. 3064, 6. L. Dindorf.]

Εὐθύῤῥιζος, ὁ, ἡ, Cujus recta est radix, rectæ sunt radices, s. in rectum tendentes, Theophr. [H. Pl. 1, 7, 2.]

Εὐθύῤῥιν, vel Εὐθύῤῥις (pro quo perperam Εὔθυρις in VV. LL.), Qui recto est naso, quæ forma convenientior existimata est, καὶ ἡ τοιαύτη ῥὶς δικαία λέγεται· ex quibus verbis, quorum auctorem Cam. non nominat, VV. LL. εὐθύῤῥις interpr. Habens nasum justæ proportionis. [Εὐθύῤῥις Sozom. H. E. 9, 17, p. 382, 31.

Hemst. Pollux 2, 73. Εὐθύριν (sic) sæpius est in pap. Æg. ap. Reuvens. *Troisième Lettre* p. 3. L. D. Conf. St.-Martin. *Journ. des Sav.* 1821, p. 544; 1822, p. 557; et Bœckh. *Erkl. einer Æg. Urk.* p. 4, § 6, 7, 8, 12. Hase.]

[Εὐθυρροέω, Recto cursu fluo. Ducas Hist. Byz. p. 33, D : Ποταμὸν εὐθυροοῦντα (sic).]

[Εὐθύρρους, ὁ, ἡ, Recto cursu fluens. Eust. Opusc. p. 315, 8 : Ῥοῦν εὐθύρρουν.]

[Εὔθυρσος, ὁ, ἡ, Bonum thyrsum habens. Eurip. Bacch. 1158, νάρθηξ, de ferula Bacchica. Nonn. Dion. 13, 53, Διόνυσος· 411. Ib. 449, κυδοιμός. Conf. 17, 91. 14, 207, μαχηταί.]

Εὐθὺς, εῖα, ὺ, quod ab εὖ et τίθημι derivat Etym., Rectus, i. e. Non obliquus, s. tortuosus. [Forma Εὐθὺς aliena est a dialecto epica in adjectivo pariter atque in vocc. ab eo formatis, ut parum credibile sit Εὐθυντὴρ scripsisse Theognidem l. in hac v. citato, quum ejusdem in libris plerisque 330 et 535 ab librariis illata reperiatur forma εὐθεῖα pro ἰθεῖα. Vicissim hujus formæ tam in simplici quam in compositis nullus prope usus est apud antiquiores dialecti communis scriptores, frequentior apud recentiores, ut ostendunt exx. in Ἰθυ— citata. In quibus tamen est Archon Atticus Ἰθυκλῆς ol. 95, 3. Atque ἰθύτατα pro εὐθύτατα libri plerique Theophr. C. Pl. 3, 5, 1. L. D.] Εὐθεῖα γραμμὴ, Recta linea; ὁδὸς, Recta via. [Pind. Nem. 1, 25, πλόον Ol. 6, 103. Xen. Cyrop. 1, 3, 3 : Εὐθυτέρα ὁδός. Eur. Rhes. 422 : Εὐθεῖαν λόγων τέμνων κέλευθον. Gl. : Εὐθεῖα ὁδὸς, Itiner.] Quo dixit modo Thuc. 8, [90] : Καὶ παρ' αὐτὴν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. [Hic l. inter adverbii εὐθὺς exx. referendus, ubi iterum de eo dicemus.] Is qui Demetr. Phal. vocatur [§ 104], τῷ εὐθεῖ opposuit πλάγιον : quod et ceteri scriptores faciunt. [Στρογγύλον contrarium ap. Plat. Parmen. p. 137, E, Menon. p. 75, A; καμπύλον Reip. 10, p. 602, C; περιφερὲς Parmen. p. 137, E, Phil. p. 51, C. || Figurate, ut infra in εὐθεῖα δίκη, Pind. Ol. 13, 12, τόλμα· Pyth. 3, 28 : Κοινᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ. Tyrtæus ap. Plutarch. Lyc. c. 6 et Diodor. Exc. Vat. p. 3 : Εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπομειβομένους. Eurip. Hipp. 492 : Τὸν εὐθὺν ἐξειπόντας ἀμφὶ σοῦ λόγον. Plato Theæt. p. 173, A : Τὸ εὐθύ τε καὶ τὸ ἐλεύθερον ἡ ἐκ νέων δουλεία ἀφήρηται.] Ceterum subaudiendum sæpe relinquitur subst. cum εὐθεῖα : dicitur enim εὐθεῖα [Gl. : Εὐθεῖα, Recta. Aristot. De cœlo 2, 4 : Τῇ μὲν εὐθείᾳ πρόσθεσίς ἐστιν ἀεὶ, τῇ δὲ τοῦ κύκλου οὐδέποτε], pro εὐθεῖα γραμμὴ, unde est ἐπ' εὐθείας εἶναι, et pro εὐθεῖα ὁδὸς, ut, Καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, Lucian. [Hermot. c. 15], et pro εὐθεῖα δίκη [quod est ap. Pind. Nem. 10, 12, Solonem ap. Aristid. vol. 2, p. 397] : de quibus lege Bud. Comm. p. 52, 53. [Æschyl. fr. Prom. ap. Galen. vol. 9, p. 385 : Εὐθεῖαν ἕρπε τήνδε. Eurip. Med. 384 : Κράτιστα τὴν εὐθεῖαν, ᾗ πεφύκαμεν σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἑλεῖν. Plato Leg. 4, p. 716, A : Εὐθείᾳ περαίνει. Greg. Nyss. vol. 1, p. 170, A : Οἱ ἐν πελάγει τῆς εὐθείας τοῦ λιμένος παρενεχθέντες. Oribas. p. 101 ed. Mai. : Πρὸς κράτημα τῆς εὐθείας.] Sic apud gramm. εὐθεῖα pro εὐθεῖα πτῶσις. [Apollon. De pron. p. 27, B, 28, B, aliique passim.] Sed addunt VV. LL. Ἐπ' εὐθείας ἐκτέμνειν ex Diosc. pro In rectum incidere. [Diodor. 19, 38 : Τὸ ἐπ' εὐθείας προάγειν. Geopon. 5, 11, 3 : Οὐκέτι ἐπ' εὐθείας χωρεῖ· 7, 15, 2 : Κάλαμον ἐπ' εὐθείας τρήσαντες. Polybius 3, 113, 3 : Τοὺς πεζοὺς συνεχεῖς τούτοις ἐπὶ τῆς αὐτῆς εὐθ. ἐξέτεινε· ib. 2 : Τοὺς ἐκ θατέρου-... ἐπὶ τὴν αὐτὴν εὐθεῖαν ἐξέταττε. Sine articulo ib. 8 : Ἐπεὶ δὲ πάντ' ἐπὶ μίαν εὐθεῖαν ἐξέτεινε· 16, 18, 6.] Et κατ' εὐθεῖαν pro Directis lineis, ex Aristot. De mundo [c. 4 fere med.] : Διεκπνέουσι πρόσω κατ' εὐθεῖαν, Spirant directa linea; s. plur. Directis lineis. [Diodor. 18, 5 : Ταύταις συνορίζουσι κατ' εὐθεῖαν κτλ. Porph. De A. nymph. p. 19 : Τῆς κατ' εὐθ. γενέσεως.] Sed et alia signif., sc. pro Recte, Juste, ex Phal. Verum ut γραμμὴν illic, ita ὁδὸν subaudire hic oportet. Quod subaudiendum et in illo Luciani l. dixi; idemque nunc dico de isto, qui ap. Suidam legitur, Εὐθεῖαν ἐδόκει ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν Σελεύκειαν. Necnon de hoc, εὐθείᾳ πορεύεσθαι, ap. Aristot. De mundo : alii autem subaudiunt γραμμῇ, exp. Recta linea. Hoc interim fateor, accus. ὁδὸν, qui adhibetur his ll., in priore signif. accipi : at in illo Phal. κατ' εὐθεῖαν pro Recte, Juste, metaph. intelligi debere ὁδόν. Idem porro et de ἀπ' εὐθείας dico in seqq. ll. Plut. Fabio [c. 3] : Τὴν μὲν οὖν ἐπὶ τοῦ Τρεβίου γενομένην ἧτταν οὔθ' ὁ γράψας στρατηγὸς, οὔθ' ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ἔφρασεν, ἀλλ' ἐψεύσατο, τὴν νίκην ἐπίδικον αὐτοῖς καὶ ἀμφίδοξον γενέσθαι, ubi redditur Vere, quum potius significet Absque dissimulatione quam Absque mendacio. Nam aut ego valde fallor, aut ἀπ' εὐθείας φράζειν dicitur, qui aliquid ita refert, ut nihil dissimulet; qui autem dissimulare volunt, circuitione et ambagibus uti solent : quæ et ipsæ rectæ viæ, i. e. τῇ εὐθείᾳ ὁδῷ, opp. Circuitionis autem vocem hac de re usurpo cum Terentio Andr., Ita aperte ipsam rem modo locutus, nihil circuitione usus es. Cic. quoque Circuitionem ita dixit. Denique ἀπ' εὐθείας esse puto, quod Gall. *Ouvertement* : cui opp. *Couvertement*. Quo et Latini modo Aperte dicunt, et Palam; contra autem Tecto sermone, Tectis verbis, Cum involucris et integumentis verborum. Sed Aperte tamen non tam significans esse videtur quam Gall. *Ouvertement*. Ceterum non solum ἀπ' εὐθείας dicitur, sed etiam ἐξ, δι' εὐθείας [Greg. Nyss. vol. 1, p. 136, B : Εἰ δι' εὐθείας ἡ τῶν τριχοποιῶν ἀτμῶν γένοιτο πρόοδος] : atque hoc utitur idem Plut. De oraculo Sibyllino [Pyth. p. 408, E : Τοὺς χρησμοὺς, ὅτι συντόμως καὶ ἁπλῶς καὶ δι' εὐθ. τὰ πλεῖστα φράζουσιν, αἰτιᾶσθαι] : illo, auctor libelli qui Dem. Phalereo ascribitur. [Clem. Al. Str. 3, p. 528. Ὁ ἐξ εὐθείας ἀγὼν Galen. vol. 8, p. 164, B. Hemst.] Confirmant autem meam sententiam de subaudiendo acc. ὁδὸν duo Plut. ll., quorum unus est ibid., unde et primum exemplum attuli : sc. Fabio : paulo post verba a me citata subjungit enim, loquens de alio, qui contra omni dissimulatoria ambage remota, clademnarrarat, Συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τὸν δῆμον, οὐ περιπλοκὰς, οὐδὲ παραγωγὰς, ἀλλ' ἄντικρυς ἔφη προσελθὼν, νενικήμεθα κτλ. Alter l. extat in Polit. præc. [p. 818, F] ubi scribit, Πολλὰ γὰρ ἀπ' εὐθείας οὐκ ἔστιν ἐξῶσαι τῶν ἀλυσιτελῶν, ἀλλὰ δεῖ τινος ἀμωσγέπως καμπῆς καὶ περιαγωγῆς. Hic autem obiter admoneo, περιαγωγὴν videri esse, quam a Terentio Circuitionem appellari modo dixi : præsertim vero in præced. l. ex Fab. Maximo, ubi de sermone agitur; nam illic περιάγωγὰς pro παραγωγὰς reponere minime dubito. Sed et alibi, sc. in l. De Herod. [p. 856, C] τῷ ἀπ' εὐθείας opp. πλαγίως : nam ἀπ' εὐθείας κακῶς λέγειν et πλαγίως χρῆσθαι ταῖς διαβολαῖς, contraria facit. Enimvero in l. illo ex Polit. præc., quum ἀπ' εὐθείας de sermone non dicatur, aliam interpr. postulat. Quare videndum an convenire hic possit, quod Lat. dicunt Aperto marte : ut si dicamus in illo Plut. l., Multa enim sunt incommoda, in quibus summovendis aperto marte agi non potest. Vel brevius, Multa enim sunt incommoda, quæ aperto marte nequaquam summoveri possint. Sed ap. Suid. legitur etiam, Ὁ δὲ κτεῖναι μὲν αὐτὸν ἐκ τῆς εὐθείας ἔδεισεν· ubi duriuscula quidem mihi quoque videtur illa mea interpr., si ad verbum interpretemur κτεῖναι Interficere : sed ita reddendo, Cædem ejus aperto marte moliri veritus est, ferri eam posse, dum saltem aliquis meliorem afferat, existimo. In his enim aliisque multis hujusmodi loquendi generibus interpretandis viam aliis qualemcunque stravisse contentus ero. || Sed Thuc. suo more a loquendi generibus, quæ ceteris usitata sunt, recedens, dixit ἀπὸ τοῦ εὐθέος pro illo ἀπ' εὐθείας, de quo modo a me tractatum fuit; sc. pro illo, quod de sermone dicitur : 3, [43] : Καθέστηκε δὲ τἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, μηδὲν ἀνυποπτότερα εἶναι τῶν κακῶν, Sine circuitione, Sine ullis verborum involucris et integumentis. Ap. Arrian. [Exp. 5, 27, 1] : Ἐκ τοῦ εὐθέος ἀντιλέγειν, pro Non dissimulanter, Aperte, Palam. Sed quomodo hic itidem ὁδοῦ subaudire queas? dicet aliquis. Minime certe hic quoque subaudiri dico, sed τὸ εὐθὺ hic substantive accipi pro ἡ εὐθεῖα ὁδός. [Frequens in hac formula vitium librorum est εὐθέως, ut ap. schol. Eur. Hec. 565 : Οἶμαι ἂν πάντας ... ἐκ τοῦ εὐθέως ἀκούσαντας ἢ μὴν τοῦθ' οὕτως ἔχειν ψηφίσασθαι. Et Pausan. 8, 8, 3 : Δι' αἰνιγμάτων καὶ οὐκέτ' ἐκ τοῦ εὐθέος. Alia neutrius exx. sunt Xen. Eq. 7, 17 : Ἐπειδὰν εἰς τὸ εὐθὺ βλέπῃ ὁ ἵππος. Ib. 14 : Ἤδη πλήρης ὢν (equus) τοῦ εὐθέος, de

cursu.] Huc autem pertinet et ὁ εὐθὺς λόγος ap. Eur. [Hipp. 491], pro Sermone aperto minimeque ulla circuitione tecto. Ceterum invenitur ἐκ τοῦ εὐθέος et alio sensu positum a Thuc. 1, [34] : Ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν, δεομένοις τε ἐκ τοῦ εὐθέος μὴ ὑπουργεῖν. Hic enim ἐκ τοῦ εὐθέος, videtur sumi pro Temere et inconsulte, ac certe schol. ἀσκέπτως exp., sicut et εὐθὺς in alio Ejusd. l. [2, 5] vult esse pro ἐξ εὐθείας et ἀσκόπως, abutens tamen fortasse signif. hujus loquendi generis ἐξ εὐθείας, et ἀσκόπως accipiens pro ἀσκέπτως, Inconsiderate, aut certe pro Statim, Extemplo. Invenitur et [genit. Εὐθοῦς, velut ap. Photium s. Suidam in Εὐθέος, et] acc. Εὐθῆ tanquam ab εὐθὺς [εὐθὴς HSt. Ms. Vindob.], sed non ap. satis idoneos auctores, quod sciam. [Παρὰ μόνῃ τῇ θείᾳ γραφῇ, παρὰ οὐδενὶ δὲ τῶν Ἑλλήνων, sec. Thomam M. p. 383.] Invenio enim duntaxat in Ecclesiaste, et ap. Damasc. p. 42 : Ἐποίησεν οὖν ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον ἄκακον, εὐθῆ, ἀνάρετον. Sed et εὐθὲς ap. Gregor. habetur : Καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις ἐγκαινιζόμενον. [Photius s. Suidas in Εὐθυγενής. Theodos. Acroas. 3, 78 : Εὐθεῖς κοιλάδες. Invenitur etiam ap. alios Byzantinos. L. D. Didym. De Trin. 2, 3. Routh. Jo. Clim. Scala 418, καρδία. Boiss. Jo. Chrys. Hom. in Ps. 50, p. 42, 46; Cod. Pseud. V. T. p. 687. Alia interpretes Thomæ l. c.] || Εὐθὺ, adv., Recta. [Hom. H. Merc. 342 : Κλέψας δ' ἐκ λειμῶνος ἐμὰς βοῦς ὤχετ' ἐλαύνων ... εὐθὺ Πυλόνδ' ἐλάων. Quod εὐθὺς dicitur in l. ejusdem H. quem v. infra, utrumque contra morem Homericum, qui postulat ἰθὺς adeoque ἰθύ : quanquam alterius formæ nullum apud eum exemplum reperitur. Soph. OEd. T. 1242 : Ἴετ' εὐθὺ πρὸς τὰ νυμφικὰ λέχη.] Xen. Cyrop. 5, [2, 37] : Εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, Duc nos recta Babylonem. Sed multo frequentius est cum gen. : Πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, Synes. [Xen. H. Gr. 1, 4, 5 : Ἀνήχθη εὐθὺ Γυθείου.] Sic ap. Aristoph. sæpe. [Post genitivum Procop. Gotth. 4, p. 567, D : Λαζικῆς εὐθὺ πλέοντες.] Item cum articulo ante εὐθὺ, contra quam in illo Xen. l., rursum ap. Synes. : Τὴν εὐθὺ τῶν πολεμίων ἡγήσαντο, Recta in hostes duxerunt. Subauditur autem acc. ὁδόν. Sed et τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, pro Rectæ viæ in Axiocho [p. 364, B] legitur, Ἐδόκει οὖν μοι ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἁπαντᾶν αὐτοῖς. Et ἐς τὸ εὐθὺ ὁδοῦ, pro In certam viam, VV. LL. [Cum ἐς Pausan. 7, 23, 6 : Ταῖς χερσὶ τῇ μὲν ἐς εὐθὺ ἐκτέταται. Cum ἐπὶ Apoll. Lex. H. v. Ἰθύς : Ἐπ' εὐθὺ προϊεμένων τὰ δόρατα. Cum κατὰ id. ib. : Κατ' εὐθὺ τῆς πόλεως. Oribas. p. 134 ed. Mai. : Κατ' εὐθὺ τοῦ τύλου. Horapollo Hierogl. 1, 6 : Ἀδυνατοῦντα κατ' εὐθὺ χωρεῖν· μόνος δὲ ἱέραξ εἰς ὕψος κατ' εὐθὺ πέτεται. V. Κατευθύ. Item de Παρ' εὐθὺ in Παρευθύ. Quæ omnia vix opus dici ad neutrum adjectivi, non ad adverbium referri.] || Εὐθὺς in ead. signif. Plat. Euthyd., nisi sit menda, Bud. Ap. Thuc. certe 6, [96] de epipolis s. arce Syracusarum legitur, Χωρίου ἀποχρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου, Recta supra urbem. [Ubi verte Statim, ut 8, 90 : Παρ' αὐτὴν (Eetioneam) εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστίν. Hæc enim ratio præstare videtur ei quam supra ap. HSt. notavimus. Thuc. ib. paullo post : Στοὰν, ἥπερ ἦν ... ἐγγύτατα τούτων εὐθὺς ἐχομένη. Aristot. H. A. 4, 2 : Κοιλίαν τοῦ στόματος ἐχομένην εὐθύς· 3 : Οὗτοι δ' εἰσὶν εὐθὺς ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς· et, Ὥστε δοκεῖν εὐθὺς εἶναι μετὰ τὸ στόμα τὴν κοιλίαν. Pro εὐθὺ vero ap. Hom. H. Merc. 355 : Τὸν δ' ἐφράσατο βροτὸς ἀνὴρ ἐς Πύλον εὐθὺς ἐλῶντα βοῶν γένος εὐρυμετώπων. Pind. Pyth. 4, 83 : Τάχα δ' εὐθὺς ἰὼν σφετέρας ἐστάθη γνώμας ... πειρώμενος ἐν ἀγορᾷ· Isthm. 7, 41 : Ἰόντων δ' ἐς ἄφθιτον ἄντρον εὐθὺς Χείρωνος αὐτίχ' ἀγγελίαι. Confert Buttmannus Gramm. vol. 2, § 117, 1, Thuc. 4, 118 : Τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ τῶν πυλῶν τῶν παρὰ τοῦ Νίσου ἐπὶ τὸ Ποσειδώνιον, ἀπὸ δὲ τοῦ Ποσειδωνίου εὐθὺς ἐπὶ τὴν γέφυραν· Xen. Cyrop. 2, 4, 24 : Πορεύσομαι διὰ τοῦ πεδίου εὐθὺς πρὸς τὰ βασίλεια. Cum genit. Eur. Hipp. 1197 : Τὴν εὐθὺς Ἄργους κἀπιδαυρίας ὁδόν. Quæ librorum scriptura agnoscitur a Photio in Lex. : Εὐθὺ (εὐθὺς) Λυκείου, τὸ εἰς Λύκειον· ὅθεν Ἐρατοσθένης καὶ διὰ τοῦτο ὑποπτεύει τοὺς Μεταλλεῖς. Καὶ Εὐριπίδης οὐκ ὀρθῶς τὴν κτλ. Quod si ita scripsit Euripides, fecit quod debuit, nisi hiatum admittere aut abstinere vocabulo vellet. Sed scriptor Μεταλλέων, quisquis fuit, certe æqualis Euripidis, an metrum excusare potuerit, quum nesciamus quo in versuum genere posita fuerint verba εὐθὺς Λυκείου, in medio relinquendum. In l. Menandri, quem ejusdem vitii caussa reprehendit Ammonius, fuisse videtur Ἐλευθερῶν ... εὐθὺς ὡς ταχύ. Librariorum errore illatum ll. pluribus notavit Lobeck. ad Phryn. p. 144, 145. || Neutrum pluralis εὐθεια (accentus in cod. omissus) pro εὐθέα est ap. Photium in gl. Θεῖα, ubi εὐθέα ap. Suidam et in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 254, 17. Similes formas notavimus in Δασὺς, Ὀξὺς, Ταχύς. De forma Εὔθιος vel Εὐθεῖος supra diximus. L. Dind.]

|| Εὐθὺς, Protinus, Confestim, Statim. [Pind. Ol. 8, 41 : Ἔννεπεν ... εὐθύς. Æsch. Prom. 229 : Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον εἰς θρόνον καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα. Et sæpissime ceteri Tragici.] Xen. Cyrop. 6, [1, 46] : Ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν κελεύει αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα· Hell. 1, [1, 1] : Καὶ εὐθὺς ἐναυμάχησαν αὖθις. Thuc. 1, [146] : Ἀρξάμεναι εὐθὺς ἀπὸ τῶν ἐν Ἐπιδάμνῳ. Ut autem hic εὐθὺς cum ἀρξάμεναι, sic alibi cum ἀρχὴ extat, ut, Ἀπὸ τῆς εὐθὺς ἐν ἀρχῇ φάσεως ap. Philon. De mundo, Quæ est statim in principio, statim prima. Alia ejusd. signif. exempla passim et ap. ceteros habentur. Sed jungitur inderdum et præpositioni ἐκ, ut dixit Xen. Cyrop. 1, [6, 20] : Εὐθὺς ἐκ παιδίου, et Aristot. Pol., Εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Interdum et præp. ἀπό : εὐθὺς ἀπὸ παλαιοῦ, quod exp. Jam inde a vetustate. Sic autem et εὐθὺς ἐκ παιδίου reddi potest Jam inde a puero, a pueritia : εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Jam inde ab ortu. Vel simpl. Statim a pueritia, ab ortu. [Isocr. p. 50, D : Τοὺς εὐθὺς ἐς ἀρχῆς ἐλευθέρως τεθραμμένους. Xen. Cyrop. 7, 2, 16. Æschin. p. 2, 28 : Ὅταν ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου εὐθὺς πονηρὰν ἀρχὴν λάβῃ τῆς παιδείας. Similiter Eur. Phœn. 652 : Εὐθὺς ἔτι βρέφος.] || Invenitur et participio junctum hoc adv., ut εὐθὺς νέοι ὄντες, Thuc. 2, [39] : Οἱ μὲν ἐπιπόνῳ ἀσκήσει, εὐθὺς νέοι ὄντες, τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, pro Statim ab ineunte ætate, Jam inde ab ineunte ætate : q. d. Statim quum juvenes sunt. [Xen. Anab. 2, 6, 18 : Εὐθὺς μειράκιον ὤν· 4, 7, 2 : Προσέβαλλεν εὐθὺς ἥκων. Sæpe sic etiam Plato, Demosthenes, ut p. 662, 10 : Κότυν εὐθὺς ἀπεκτονὼς οὐκ ἀσφαλὲς ἡγεῖτο ἀπελθεῖν, et alii.] Tale est hoc, εὐθὺς γινόμενος ἔχει, quod Gaza vertit Jam inde ab ortu habet. Est enim εὐθὺς γινόμενος, i. q. εὐθὺς ἐκ γενετῆς. Legitur etiam, Τοῦ δὲ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου ap. Thuc. 2, [47] pro Statim ineunte æstate. [Demosth. p. 81, 12 : Οὐχ οἷόν τε ἐστὶ παραχρῆμα τῶν λόγων εἰρημένων καὶ εὐθὺς τοῦ ψηφίσματος ἐπαναγινωσκομένου τὴν καταψευδομένην γνώμην τῶν πρέσβεων ταύτην ὑμᾶς χειροτονῆσαι.] || Sed et cum nomine genitivi, ut, Εὐθὺς τοῦ δράματος, quod ex Aristoph. [Ran. 946] affertur pro Statim ab initio fabulæ [Verba sunt : Ἀλλ' οὔξιών πρώτιστα μέν μοι τὸ γένος εἶπ' ἂν εὐθὺς τοῦ δράματος, ubi genit. τοῦ δρ. pertinet ad πρώτιστα, γένος autem refertur ad morem Euripidis, genus personarum quas primas in scenam produceret exponendi] : itidemque εὐθὺς ἡμέρας, pro Prima statim luce. [Hoc ubi legitur, genit. non regitur ab εὐθὺς, sed absolute ponitur.] || Interdum vero præfigitur articulus, et tum per nomen redditur : Ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγὴ, Herodian. [8, 1, 10], Subita fuga, repentina. Ceterum quod ad signif. hujus adv. attinet, inde factum reor, ut εὐθὺς significet Statim, quod qui recta it aliquo, statim eo perveniat, præ illo, qui non rectum iter tenet. || Protinus, Continuo, pro Ideo, Etiam. Themist. : Οὐ γὰρ εἰ κατὰ παντὸς, εὐθὺς καὶ καθόλου, Bud. [|| In disserendo, ubi exponuntur argumenta sententiæ propositæ, primo præmittitur οἷον εὐθὺς, ut apud Plut. Mor. p. 436, A : Ὅρα δὲ πρῶτον ἐπὶ τῶν τεχνιτῶν· οἷον εὐθὺς ἡ περιβόητος τοῦ κρατῆρος ἕδρα, et alibi; vel εὐθὺς, ut ap. Xenoph. Hier. 1, 35 : Παρὰ δὲ παιδικῶν βουλομένων ἥδισταί, οἶμαι, αἱ χάριτές εἰσιν. Εὐθὺς γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις. Sic ib. 2, 8. Refellentis est Comm. 2, 6, 32. || Ap. Theophrast. H. Pl. 9, 13, 2 : Γλυκεῖα δὲ καὶ ἡ Σκυθική· καὶ ἔνιοι δὲ καλοῦσιν εὐθὺς γλυκεῖαν αὐτήν (cui l. conf. 3, 8, 2 : Δρυὸς δὲ γένη ... ταύτην γὰρ μάλιστα διαιροῦσι· καὶ ἔνιοί γε εὐθὺς τὴν μὲν ἥμερον καλοῦσι, τὴν δὲ ἀγρίαν, et ib. : Ἀλίφλοιος, οἱ δὲ εὐθὺ (l. εὐθὺς) φλοιὸν καλοῦσι· De lapid. 16 : Οὓς δὲ καλοῦσιν εὐθὺς ἄνθρακας τῶν θρυπτομένων διὰ τὴν χρείαν, εἰσὶ γεώδεις), Schneiderus p. 786

vertebat Simpliciter et sine alio cognomine.] || Aristoph. pro Jamprimum : ἐν ἀρχῇ, Bud. [V. supra de l. Ran.] || Pro Jam antea in VV. LL. ex hoc Plut. l. in Camillo [c. 22] : Τοῦ μέντοι πάθους αὐτοῦ καὶ τῆς ἁλώσεως ἔοικεν ἀμυδρά τις εὐθὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν. Et additur sensum exigere hanc interpr. idque ex seqq. patere. Sed viderit quicunque hoc annotavit. [Est Statim.] || Pro Inconsulte, Inconsiderate, a Thuc. ponitur, si ejus scholiastæ credimus, 2, [5] : Οἱ δὲ Πλαταιῆς, ἐπειδὴ τὰ ἐκ τῆς χώρας κατατάχος εἰσεκομίσαντο, ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. Hic enim schol. ait εὐθὺς non esse παραχρῆμα, sed ἐξευθείας et ἀσκόπως. V. supra in Εὐθὺ, quæ dixi de ἐκ τοῦ εὐθέος huc pertinentia. [|| Duplex ap. Constant. Man. Amat. 2, 80, p. 340 : Εὐθὺς εὐθὺς καὶ θανατοῖ· 4, 3, p. 355 : Εὐθὺς εὐθὺς ἀπὸ γαστρός· 9, 79, p. 403. Tzetz. Hist. 1, 942. Cum παραχρῆμα conjungit Demosth. p. 1198, 14 : Εὐθὺς παραχρῆμα ὑπ' αὐτῶν ἐξελεγχθήσομαι. Dinarch. p. 102, 16 : Τὴν εἰσαγγελίαν εὐθὺς παραχρῆμα ἀναιρούμενος. Isæus p. 36, 17 : Εὐθὺς ἐρωτῶντος τοῦ Δεινίου παραχρῆμα· 38, 30 : Ὡς μὲν ἔδοξε παραχρῆμα εὐθὺς τότε τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι Νικόδημος· 42, 37 : Παραχρῆμα εὐθὺς τότε ἐτιμωρήσω ἂν τὸν ἀδικοῦντα. V. Εὐθέως paullo post. Similiter Theod. Stud. p. 238, B : Εὐθὺς παραυτίκα συλλειτουργοῦμεν. Fab. Æsop. 150, p. 65 ed. Fur. : Οἱ βάτραχοι τούτους εὐθὺς ἰδόντες ἀπερρίφησαν παρευθὺς εἰς τὸ ὕδωρ.] || Εὐθὺ interdum pro εὐθὺς, Statim, Confestim, Alex. Aphr. non semel. Bud. [Phrynich. Ecl. p. 144 : Εὐθύ· πολλοὶ ἀντὶ τοῦ εὐθύς. Διαφέρει δέ· τὸ μὲν γὰρ τόπου ἐστὶν, εὐθὺ Ἀθηνῶν, τὸ δὲ χρόνου, καὶ λέγεται σὺν τῷ σ. Quibuscum conf. Photius s. Suidas in Εὐθὺς καὶ εὐθέως. Antiatt. p. 96, 8 : Εὐθὺ ἀντὶ τοῦ εὐθέως. Theophrasto eximendum dicam in Εὐθυσκοπέω. Nihilo melioris fidei exx. sunt quæ ex antiquioribus prosæ orationis scriptoribus annotavit Lobeckius ad Phryn., velut Aristotelis et Diodori. Certa poetarum, ut Callim. Apoll. 103 : Εὐθύ σε μήτηρ γείνατ' ἀοσσητῆρα· Theocriti 26, 15 : Μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθὺ καὶ ἄλλαι· Rufini Anth. Pal. 5, 36, 10 : Τὰς τρεῖς ἀθανάτας εὐθὺ συνεστεφάνουν· Philodemi ib. 46, 8 : Εὐθὺ θέλω· Antipatri Thessalon. 7, 216, 4 : Οἱ γὰρ ἰδόντες εὐθύ με πρὸς τύμβους ἔστεφον εὐσεβέες· Callicteris 11, 6, 1 : Πτωχοῦ ἐστι γάμος κυνέα μάχα, εὐθὺ κύδοιμος· 17, 2 : Γεγένητ' εὐθὺ Φιλοστέφανος· Philodemi ib. 35, 6, Nicarchi 74, 8, Lucillii 137, 3; 138, 2; 217, 3, Luciani 388, 3, et aliorum in eadem, quorum plures indicat Jacobsius vol. 3, p. LXXVI–VII, Manethonis 1, 201; 2, 483; 5, 52. Relinquendum etiam Oribasio p. 113 ed. Mai. : Κολοβώτερον εὐθὺ τελαμῶνα συρράπτοντες, et infimæ ætatis Byzantinis, ut Tzetzæ Hist. 1, 737 : Εὐθὺ τοῦτο κατάδηλον ἐγένετο.] Dicitur et Εὐθέως pro εὐθὺς, Statim, etc., sed ap. veteres non itidem usitatum. [Sæpius est ap. Soph., ut Aj. 31, et alibi, Eur. in fr. Æoli ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 381, Aristophanem, Xenophontem, Platonem, et alios quosvis. || I. fere q. Ideo, ut εὐθὺς supra ap. HSt. Galenus vol. 3, p. 72 : Μὴ τοίνυν, ὅτι ξηρὸν τοῦτο τοῖς ὀστρέοις, εὐθέως καὶ τὴν σάρκα νομιστέον ὑπάρχειν ξηράν. Apollon. De pron. p. 45, A : Οὐκ ἐπεὶ δὲ παρὰ Ἀττικοῖς συνθέσεως ἔτυχε τὸ πώποτε, εὐθέως καὶ ὁ λόγος ψευδής. || Item, ut εὐθὺς, in exemplis vel argumentis afferendis, Polyb. 12, 5, 6 : Οἷον εὐθέως εὐγενεῖς παρὰ σφίσι νομίζεσθαι τοὺς ἀπὸ τῶν ἑκατὸν οἰκιῶν λεγομένους· et alibi. || Paullo rarius quam εὐθὺς cum participio junctum invenitur, ut sit Quum primum. Clem. Al. Str. p. 808 : Τῇ τάξει γὰρ εὐθέως γενόμενος ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῶν παθητικῶν τὴν ἀρχὴν τοῦ ζῆν λαμβάνει· 867 : Εὐθέως δὲ ἀκούσας θεόν τε καὶ πρόνοιαν ἐπίστευσεν ἐξ ὧν ἐθαύμασεν.] Ex Aphthonio [Antiphonte p. 113, 30] affertur εὐθέως cum παραχρῆμα junctum, Εὐθέως παραχρῆμα ἀποθνήσκει. [Conf. Demosth. p. 1237, 21, et quæ dicta sunt paullo ante in Εὐθύς. Interposita copula Chr. Pasch. p. 553, 12 : Τυπῶσαι εὐθέως καὶ παραχρῆμα εἰρήνης πάντα. L. Dind.]

[Εὔθυς, υος, ὁ, Euthys, n. viri. Pausan. 3, 2, 7 : Τηλέκλου δὲ ἀποθανόντος Ἀλκαμένης ἔσχεν ὁ Τηλέκλου τὴν ἀρχήν. Καὶ Λακεδαιμόνιοι πέμπουσιν ἐς Κρήτην Χαρμίδαν τὸν Εὔθυος, ἄνδρα ἐν Σπάρτῃ τῶν δοκίμων. Libri nonnulli Εὔθιος.]

[Εὐθύσανος, ὁ, ἡ, Bene fimbriatus. Leonidas Tar. Anth. Pal. 6, 202, 1, ζώνη. ὗᾶ]

[Εὐθυσκολιὸς, ὁ, Rectus et curvus. Oribas. p. 55 ed. Mai. : Εἰ δ' εὐθεῖς εἶεν ἢ εὐθυσκολιοὶ, παραιτούμεθα τὴν εὐθυτομίαν. Rectius εὐθυσκόλιος. V. Ἰθυσκόλιος. L. Dind.]

[Εὐθυσκοπέω.] Εὐθυσκοπεῖν, Recte aspicere. Theophr. H. Pl. 5, [5, 1 : Ἀεὶ δὲ τῶν ὁμογενῶν τὸ μαλακώτερον τοῦ σκληροτέρου κρεῖττον· σαρκωδέστερον γάρ· καὶ εὐθὺ σκοποῦνται τὰς σανίδας οἱ τέκτονες οὕτως. Sic enim ibi scriptum, quod εὐθὺς scribi debebat. Plut. Mor. p. 737, A : Ὅτε Μόμμιος ἐκ τῶν ἐλευθέρων τοὺς ἐπισταμένους πράγματα παῖδας εὐθυσκοπῶν ἐκέλευσε γράψαι στίχον, ἔγραψε κτλ. Wyttenb. : « Εὐθυσκοπῶν Steph. nescio unde. Xyl. et Mez. e conj. ἐπισκοπῶν. Vetus lectio εὐσυσκοπῶν est in Ald. et codd., cujus correctiones sunt et vulgata et aliorum εὐσκοπῶν et ἐξῆς σκοπῶν. »]

[Εὐθυσκόπος, ὁ, ἡ, Qui recte, accurate cernit. Ἀκριβῶς ἢ ὀρθῶς βλέπων Hesych. in Οὐκ εὐθυσκόπου. Hemst.]

[Εὐθυσμὸς, ὁ, Directio. Philo vol. 1, p. 576, 24 : Ἔστι δὲ καὶ λεωφόρος πᾶσα κατὰ παιδείαν ὁδὸς ἐχυρωτάτη καὶ εὐερκεστάτη· διό φησιν (S. S. Genes. 16, 7) ἐν τῇ ὁδῷ Σοὺρ αὐτὴν εὑρεθῆναι· τεῖχος δὲ ἡ εὐθυσμὸς ἑρμηνεύεται Σούρ. Quæ postrema verba repetuntur in schol. ed. Rom. ad l. Genesis.]

[Εὐθύστομος, ὁ, ἡ, Qui utitur ore vel sermone recto s. claro. Etym. M. p. 191, 39 sive schol. Lucian. Jov. trag. c. 27 : Τοὺς μὴ εὐθυστόμους μηδὲ τρανῇ κεχρημένους τῇ γλώττῃ. || De canibus ponit Pollux 5, 60, ubi de figura oris capiendum foret. Nisi forte est dittographia proximi εὔστομος, quod vicissim obliteratum in cod., sed auctoritate Xenophontis satis est confirmatum. L. Dind.]

Εὐθυτενὴς, ὁ, ἡ, In rectum tendens, al. Directus. [Ælian. N. A. 4, 34 : Εὐθυτενὴς τὴν τρίχα. Philo vol. 1, p. 456, 44 : Τῆς μέσης καὶ εὐθυτενοῦς ὁδοῦ· cum eodemque nomine Pollux 3, 96. Cum κάθοδος schol. Pind. Pyth. 5, 120. Absolute Galen. vol. 12, p. 477 : Ἄγομεν τὸ σπείραμα εὐθυτενεῖ· eodemque modo p. 478. « Cyrill. Alex. l. 9 In Jo. 1 : Τὴν εὐθυτενῆ ὁδὸν βαδίζειν. In l. 11, p. 1005 : Οὐκ ἔχουσιν εὐθυτενῆ τὴν καρδίαν. » Suic. Vitiose Photius s. Suidas : Εὐθυγενὴς ἴσα καὶ πρὸς τὸ εὐθὲς τεταγμένος. L. D. It. perperam ap. Euseb. De laudd. Const. p. 615, C, de αἰῶνι : Ὁ μὲν γὰρ εὐθυγενὴς ὢν καὶ εἰς ἄπειρον ἐκτεινόμενος· Greg. Nyss. t. 2, p. 970, C, de germinibus : Ὅταν εἰς εὐθυγενεῖς ἀναδράμῃ τοὺς ὄρπηκας. Hase.] At εὐθυτενὴς ῥὶς [Poll. 2, 73], Nasus directus, ἐξ ἴσου τὸ πρόσωπον διακρίνουσα, In duas partes æquales faciem distinguens : qui visum deducit et dirigit prospectum eminentia sua. Ita Cam. [Adv. Εὐθυτενῶς, Philo vol. 1, p. 338, 24; Oribas. p. 2, 16 ed. Mai. L. D. Galen. vol. 18, part. 1, p. 797, 12 : Εὐθ. ἐπὶ κορυφὴν ἄπαγε. Hase.]

[Εὐθυτενίζω. Photius : Εὐθυτενίζουσα, ὀρθῶς βαδίζουσα, ἐπιτατικῶς τρέχουσα, ὀρθῶς φρονοῦσα, ἀπταίστως ψηφιζομένη, τὸ εὐθὺ σκοποῦσα· καὶ εὐθυτενίζων, ὁ μάρτυς ὁ τὰ εὐθῆ ἀπαρέγκλητα (l. ἀπαρέγκλιτα, coll. Hemst. ad Suid. v. Αὐθέκαστα) διατηρῶν· καὶ εὔρυθμον τὴν οἰκείαν γνώμην διὰ τῆς εὐθυλογίας παριστῶν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ἐπιτεταμένης νευρᾶς. Quibuscum conf. quæ ex eodem in Εὐθυγνωμίας apposuimus. Ubi εὐθεῖαν est pro εὔρυθμον, quod parum aptum et fortasse ex εὐθυρρήμονα depravatum. L. Dind.]

[Εὐθυτενῶς. V. Εὐθυτενής.]

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. Rectitudo, Recta forma. [Directio, Gl. Aristot. Meteor. 2, 8 med. : Γραμμῆς μῆκος εὐθύτητι διηκριβωμένον· conf. 4, 9.] Exp. etiam metaph. Æquitas, Justitia : quo dicitur modo Gall. *Droiture*. [Hebr. 1, 8 : Ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου. Figurate sic sæpius etiam in V. T., quum singulari tum plurali, ut ap. Theodot. Ps. 67, 7 : Ἐν εὐθύτησιν· LXX Cant. 7, 9 : Εἰς εὐθύτητας. Theodor. Stud. p. 437, B : Μητρικῇ διαπλάττεσθαι ῥυθμίσει πρὸς πᾶσαν εὐθύτητα. Plurali 540, D, Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 656, C. L. Dind.]

[Εὐθυτοκία, ἡ, Recta s. justa usura. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, n. 2335, p. 258, 24 : Τοῖς δὲ ἄλλοις δανείοις ἄνωθεν ἀπὸ τῶν συνγραφῶν δραχμιαῖον τόκον ἐξ εὐθυτοκίας ὥρισεν. L. Dind.]

[Εὐθύτοκος, ὁ, ἡ, Modo natus. Greg. Nyss. t. 2, p. 801, A : Εὐθύτοκον παιδίον. Hase.]

[Εὐθυτολμία, ἡ, Promta audacia. Var. script. pro θυμοτολμία, ap. Constant. Manass. Chron. 1274. L. D.]

[Εὐθυτομέω, Recta incido. Oribas. p. 4 ed. Mai.: Εὐθυτομήσομεν. L. Dind.]

[Εὐθυτομία, ἡ, Recta incisio. Oribasius Cocchii p. 90, 8: Δεῖ δὲ οὐδὲ τὴν εὐθυτομίαν δοκιμάζειν. Et Orib. Maji p. 2 et 55.]

[Εὐθύτομος, ὁ, ἡ, Recta sectus, Rectus, Planus. Pind. Pyth. 5, 90: Εὐθύτομον κατέθηκεν ... πεδιάδα πομπαῖς ἔμμεν ἱππόκροτον σκυρωτὰν ὁδὸν. Schol. εὐθυτενῆ καὶ λείαν. Schol. Hom. Il. Ψ, 116: Πάραντα) μήτε ἀνωφερῆ μήτε κατωφερῆ, ἀλλ' εὐθύτομα. Theodor. Stud. p. 278, A: Ξηρὸν πτορθὸν ... εὐθύτομον ἑξαυτῆς καταστήσασθαι. || Adv. Εὐθυτόμως, Recta. Georg. Sync. p. 128, B: Οἷόν τι συμβαίνειν φιλεῖ περὶ τὴν θερμὴν ὕαλον, εἰ κατὰ ἓν ῥαγείη μέρος, πρὸς τὸ ἕτερον πέρας ἡ ῥῆξις εὐθυτόμως διεξέρχεται. L. Dind.]

Εὐθύτονος, ὁ, ἡ, Qui in rectum tendit, aut tenditur. Ut, Euthytona instrumenta, quæ sagittas mittunt. [Hero Belop. p. 122, 25: Τῶν εἰρημένων ὀργάνων τὰ μέν ἐστιν εὐθύτονα, τὰ δὲ παλίντονα· καλεῖται δὲ εὐθύτονα, ἅ τινες καὶ σκορπίους καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς περὶ τὸ σχῆμα ὁμοιότητος. Τὰ μὲν εὐθύτονα οἱστοὺς μόνους ἀφίησι, B τὰ δὲ παλίντονα ἔνιοι καὶ λιθοβόλα καλοῦσι κτλ. Et ib. p. 135 extr., 137, ubi in εὔτονα corruptum emendatur in margine, 138, 139 etc. Athen. De mach. p. 5, 13: Τοῖς εὐθυτόνοις καταπέλταις. Ap. Pind. Ol. 11, 67, Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύτονον ποσσὶν τρέχων παῖς ὁ Αἰκυμνίου Οἰωνὸς scriptum est in libris contra metrum, agnosciturque ab schol., qui interpr. ἀκαμπές. Σταδίου ... εὐθὺν τόνον Thierschius. L. Dind.]

[Εὐθύτορνος, ὁ, ἡ, Recte tornatus. Constantin. Basil. Mac. p. 152: Εὐθὺς γὰρ κατὰ τὸ τοῦ ἐδάφους μεσαίτατον τὸ Μηδικὸν ὄρνεον ὁ ταὼς ἐκ ψηφίδων λαμπρῶν τῇ λιθοξόῳ τέχνῃ διαμεμόρφωται ἐν εὐθυτόρνῳ κύκλῳ ἐκ λίθου Καρικῆς συγκλειόμενος. Nisi forte leg. εὐτόρνῳ. L. D.]

[Εὔθυτος, ὁ, ἡ, Bene immolatus. Eupolis ap. Athen. 9, p. 368, D: Σκέλη δὲ καὶ σωλῆνες εὐθύτου ῥίφου. Ita correcta librorum scriptura εὐθὺ τοῦ ῥόφου.]

[Εὐθυτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui recto collo est. Soranus De morbis mul. p. 14 ed. Dietz.: Αὕτη (ἡ ἐπὶ θηλειῶν κύστις) μικροτέρα καὶ εὐθυτράχηλος. L. Dind.]

[Εὐθυτρεχής, ὁ, ἡ, Recta currens. In inscr. Att., C ubi est υτρεχὲς, Müllerus De munim. Athen. p. 66 restituebat εὐθυτρεχὲς vel ἰθυτρεχὲς (διάζωμα). L. D.]

Εὐθύτρητος, ὁ, ἡ, In rectum perforatus, Recta habens foramina: αὐλίσκος, ex Galen. 2 Ad Glauc., Recto ductu forata fistula. [Conf. vol. 5, p. 359, ubi κύστεις. Rufus p. 234: Τῶν αὐλίσκων οἱ μὲν εὐθύτρητοι, οἱ δὲ παράτρητοι, iterumque ibid. in seqq. Antyllus in Matthæi Med. p. 183. L. D. Etym. M. v. Ἐνώδια.]

[Εὐθύτριχος, ὁ, ἡ, i. q. εὐθύθριξ. Aristot. H. A. 9, 44: Τὸ μακρότερον καὶ εὐθύτριχον. Polemo Physiogn. 2, 3, p. 285: Οὐ πάνυ οὖλον οὐδὲ εὐθύτριχον.]

[Εὐθύτρυπος leg. videtur ap. Democritum Theophr. De sensu § 73, p. 40. Conf. Schneider. Lex. et Suppl. v. Εὐρύτρητος. Angl.]

Εὐθυφερὴς, ὁ, ἡ, ex Plat. [Leg. 7, p. 815, B] affertur pro In rectum tendens, Rectus. [Hesych. in v.]

[Εὐθύφημος, ὁ, Euthyphemus, n. viri ap. Demosth. p. 1324, 10.]

[Εὐθυφλόγιστος, ὁ, ἡ, Facile incendendus. Epiphan. vol. 2, p. 51, C: Ὕλην εὐθυφλόγιστον. L. Dind.]

Εὐθύφλοιος, ὁ, ἡ, Gaza vertit Recticortex, apud Theophr. H. Pl. 3, [8, 2], ubi est species roboris. [Vera scriptura est εὐθὺς φλοιὸν (καλοῦσιν). V. in Εὐθὺς.]

Εὐθυφορεῖσθαι, In rectum s. recta ferri: unde εὐθυφορούμενον σῶμα ap. Proclum, cui opp. ibid. τὸ κυκλοφορούμενον.

[Εὐθυφορία, ἡ, Motus in rectum, rectus. Aristot. Nat. auscult. 5, 4, p. 227, 18: Ἔσται ἡ κυκλοφορία τῇ εὐθυφορίᾳ ἡ αὐτὴ καὶ ἡ κύλισις τῇ βαδίσει.]

[Εὐθύφρων, ονος, ὁ, ἡ, Rectam mentem habens. Æsch. Eum. 1034: Ὑπ' εὐθύφρονι πομπᾷ. Ubi legendum videri εὔφρονι dicemus in Εὔφρων. Eust. Opusc. p. 130, 70: Εὐθύτητα δέ φαμεν, δποίαν οὐ μόνον ὀφθαλμὸς ἔχειν ἀπαιτεῖται, ... ἀλλὰ πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὁ τοῖς τοιούτοις ἐπιστατῶν νοῦς καὶ προβαλλόμενος τὸν εὐθύφρονα, ὃς οὔτε παραβλέπει στραβίζων κτλ. L. Dind.]

[Εὐθύφρων, ονος, ὁ, Euthyphron, n. viri, quod inscriptum est cognomini dialogo Platonis.]

[Εὐθύχαλκος. Basilic. 9, 3, 15, 7: Εἴ γε δεῖ τὰ λαμβανόμενα δι' ἐκβιβασμὸν ἐνέχυρα εὐθύχαλκα πιπράσκεσθαι. Ubi Digest.: « Si quidem res captæ pignori præsenti pecunia distrahi debent. » Ducang.]

[Εὐθυῶνυξ. V. Εὐθυόνυξ.]

[Εὐθυώρεια. V. Εὐθυωρία.]

[Εὐθυωρί. V. Εὐθύωρον.]

[Εὐθυωρέω.] Εὐθυωρεῖν, Recto tramite iter facere, Recta linea progredi: pro quo et κατ' εὐθεῖαν ἰέναι dicit Aristot. [Probl. 11, 58, ubi vera scriptura est εὐθυπορεῖν.] Bud. p. 53, 328. [Eust. Epist. p. 315, 5: Εὐθυωροῦσαν προβαίνειν κατ' εὐθεῖαν. Memorat etiam Herodian. Epimer. p. 251. || Passivo Nicet. Ann. p. 112, D: Ἵν' ἐντεῦθεν εὐθυωροῖτο τούτοις τὰ τῆς ἀμύνης.]

Εὐθυωρία, ἡ, quod an compositum sit, non satis constat, itidem pro εὐθύτης, i. e. Rectitudo, si dici posset. A Bud. exp. etiam Proceritas, ut est arboris, Directio, Rectus trames, processus, Rectæ lineæ porrectio. Quarum signiff. exx. v. ap. Bud. p. 53, 328. [Unum affert Plat. Tim. p. 45, B: Κατὰ τὴν τῶν ὀμμάτων εὐθυωρίαν, ubi vertit Directionem radiorum ocularium. Tim. Locr. p. 94, B: Τῷ μήπω κατ' εὐθυωρίαν νοῆσθαι, ἀλλὰ κατ' ἀναλογίαν. L. D. Axis turbinis qui versatur: linea illa, circa quam, immotam ipsam, omnes aliæ partes circumaguntur. Plato Reip. 4, p. 436, E: Ὅταν τὴν εὐθυωρίαν ἢ εἰς δεξιὰν ἢ εἰς ἀριστερὰν ἐγκλίνῃ. Aristot. Rhet. 2, 2, p. 1379, 11: Ἐάν τε οὖν κατ' εὐθυωρίαν ὁτιοῦν ἀντικρούσῃ τις. Seager. Conf. id. Meteor. 3, 1, 6; 4, 9. Matthæi Med. p. 143: Κατὰ τὴν εὐθυωρίαν. Plut. Mor. p. 921, A. Id. p. 2, D: Οἱ δ' ἁρμάτειοι τροχοὶ πόνῳ καμφθέντες οὐδ' ἂν ... τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο ἀναλαβεῖν εὐθυωρίαν. Glossam vitiosam Hesychii Οἱ ῥῶν, οἱ ἐκ τῆς καταμετρήσεως τῆς γῆς εὐθυωρία, indicat Hemst. || Per diphthongum in Tab. Heracl. p. 187, 17: Τούτως πάντας ἀν' εὐθυωρείαν Ϝομολόγως ἀλλάλοις, eodemque modo p. 191, 24. Non omnino verum igitur Herodiani Epim. p. 268 de scriptura per ι præceptum. De forma Ion. Ἰθυωρίη v. in ipsa.]

[Εὐθύωρος. V. Εὐθύωρον.]

Εὐθύωρον, VV. LL. ex Herm. Recto tramite, κατ' εὐθεῖαν, non per diverticula, propter obvios montes et fluvios. At vero εὐθύωρον τὴν ἀναχώρησιν ἐποιήσαντο, affert Etym. pro εὐθυτάτην, σύντομον, sed addens tamen esse ab εὐθὺ et ὥρα, quasi αὐτῇ ὥρᾳ. At Suid. [sive Harpocrat., qui tamen εὐθύωρον] postquam εὐθυωρὸν (ita enim ibi scribitur ὀξυτόνως) accipi dixit pro κατ' εὐθεῖαν ab Antiphonte et Xen. [Anab. 2, 2, 16: Εὐθύωρον ἄγων, item Ælian N. A. 7, 5: Ὁρῶσιν οὐκ εὐθύωρον· 11, 16: Ἄγει δὲ αὐτὰς εὐθύωρον ἐπὶ τὴν κοίτην τοῦ δράκοντος πνεῦμα θεῖον], subjungit accipi etiam pro αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, hunc l. proferens, Εὐθυωρὸν ἀπεβίω· ubi adv. esse manifestum est. [Procop. Gotth. 4, p. 665, A: Εὐθυωρὸν θνήσκει. Qui sic sæpius. V. annot. ad ed. Bonn. vol. 1, p. 254, 11 (Pers. p. 144, C), ubi εὐθυωρὶ est in libris. De quo v. quæ dixi in Εὐθυρί.] Sed et Εὐθύωρος pro Rectus in VV. LL. Sitne autem compositum in hac signif., gramm. tacent. [Per o scriptum fefellit Photium sive Etym. M. et grammaticum in Bekk. An. p. 257, 12: Εὐθύορον, τόπος ἐπ' εὐθείας ἔχων τὸν ὅρον.]

[Εὔθω. V. Εὐθέω.]

[Εὐθώραξ, ακος, ὁ, ἡ, Qui est bono pectore. Jo. Malal. p. 104, 9; Tzetz. Posthom. 528. Forma Εὐθώρηξ, ηκος, Anth. Pal. 9, 389, 1: Εἰμὶ μὲν εὐθώρηκος Ἐνυαλίου πολεμιστής. Unde perperam cum Lex. Septemv. HSt. fingit] Εὐθώρηκος, Bene thoracatus s. loricatus, i. e. Benearmatus, Epigr. [Ead. signif. Nonn. Dion. 15, 156: Δήιον εὐθώρηκα· 17, 164.]

Εὔια, Hesychio δέδια, Metuo.

[Εὔια, τὰ, Euia. Diod. 19, 11: Ἀκούων Εὐρυδίκην ἐν Εὐίοις τῆς Μακεδονίας οὖσαν μετὰ τῆς δυνάμεως. Εὐία ap. Ptolem. 3, 13, ubi Dassaretiorum dicitur. Sed Εὔια recte cod. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 646.]

[Εὐϊάζω, ap. Eur. Cycl. 493, Elmsl. ad Bacch. 1033 interpr. βαχχιάζω, Bacchor, ut sit nonnihil diversum ab εὐάζω, quod ab ipsa exclamatione Bacchica formatur, quum εὐιάζω sit ab εὔιος, nomine ab illa formato. Perperam Etym. M. p. 387, 32, εὐάζω per syncopen factum putat ab εὐιάζω.]

[Εὐϊακὸς, ἡ, ὸν, Ad Euium s. Bacchum pertinens. Epigr. Anth. Plan. 4, 289, 4: Εὐιακῶν θιάσων.]

[Εὐΐας, άδος, ἡ.] Εὐϊάδες, Hesychio ἄμπελοι, a Bacho qui Εὔϊος cognominatur. [Singulari Antipater Anth. Pal. 9, 603, 8 : Ἐκπλαγέες λύσσᾳ δαίμονος Εὐιάδι, Bacchica.]

Εὐίᾱτος, ὁ, ἡ, Sanatu facilis. Diosc. [Hippocr. p. 790, F : Κλεὶς ... εὐιητοτέρη ἐστί. Xenoph. Eq. 4, 2 : Ἔστι δὲ καὶ ἵππῳ ἀρχόμενα πάντα εὐιατότερα. Aristot. Eth. Nic. 7, 11 : Εὐιατοτέρα τῶν ἀκρασιῶν ἦν οἱ μελαγχολικοὶ ἀκρατεύονται.] Sic Alex. Aphrod. [2, 28] : Τὰ συνεχῶς γινόμενα νοσήματα εὐιατότερα τῶν σπανίων. [Figurate Aristot. Eth. Nic. 4, 3 : Εὔιατος ... ἐστὶ καὶ ὑπὸ τῆς ἡλικίας καὶ ὑπὸ τῆς ἀπορίας (ὁ ἄσωτος). Et comparativo ib. 7, 3. Metaphys. 3, p. 76, 20 ed. Brand. : Εὐίατος ἡ ἄγνοια. Theophr. H. Pl. 5, 4, 5.]

[Εὐίδρως, ωτος, ὁ, ἡ, Facile sudans. Theophr. fr. 9 De sudor. 20 : Οὗτοι δὲ εὐίδρωτες μᾶλλον· et in seqq. Neutro genere 19, τὸ εὔϊδρον. De qua longæ vocalis correptione, nisi εὐίδρων scribendum, v. in Δυσίδρως et Καθίδρως. Neutro plur. Aristot. Probl. 2, 17 : Διὰ τί τὸ πρόσωπον μάλιστα ἱδροῦσιν ἀσαρκότατον ὄν; Ἢ ὅτι εὐίδρωτα μὲν ὅσα ὕφυγρα καὶ ἁραιά.]

[Εὐίδρωτος, ὁ, ἡ, i. q. præced. Galen. vol. 6, p. 222, 9 : Τὴν ἁραιότητα καὶ τὸ εὐίδρωτον, Promptitudinem ad sudores. Hase.]

[Εὐίερος, ὁ, ἡ, Sanctus, Sacer. Philippus Anth. Pal. 6, 231, 2 : Ἐπ' εὐιέρους βῆθι θυηπολίας. Zoroaster in Maittair. Misc. p. 14, 46, πῦρ. Proculus H. in Minerv. 33 : Ἀπ' εὐιέρων σέο μύθων. Frequens in Orphicis Hymnis. ῐ]

[Εὐικέτευτος, ὁ, ἡ, Facile exorandus. Photius s. Etym. M. v. Εὐάντητος. L. Dind.]

[Εὔικμος, ὁ, ἡ, Bene madidus. Georg. Pisid. Hex. v. 1389. Hase.]

[Εὐϊλασία, ἡ, Propitiatio, Gl. Ita scribenda videtur Hesychii gl. Εὐισατία, εὐπιστία (vel potius εὐπειστία), ubi alii εὐιλατία.]

Εὐϊλατεύω, Propitius sum. [Judith. 16, 15 : Ἐπὶ δὲ τοῖς φοβουμένοις σε σὺ εὐιλατεύεις αὐτοῖς.] Ps. [102, 3] : Εὐϊλατεύων ταῖς ἀνομίαις σου, Propitius iniquitatibus tuis. [In Ind. :] Legitur et Deuteron. 29, [20] : Οὐ μὴ θελήσει ὁ θεὸς εὐϊλατεύειν αὐτῷ, Propitius ei esse et ignoscere. Hesych. quoque [et Phot.] εὐϊλατεύειν affert pro εὐμενῆ εἶναι. [Cum accusat. Psalm. 102, 3 : Τὸν εὐιλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου. Ita edd. Ald. et Complut. Ceteri ταῖς ἀνομίαις.] Εὐηλατεύειν, VV. LL. afferunt ex Deuteron. 29, sed perperam pro εὐϊλ. [Εὐιλατευόμενος Combefis. Auct. Patr. noviss. vol. 1, p. 377, A. L. Dind.]

Εὐΐλατος, ὁ, ἡ, Propitius, εὐμενὴς Suidæ. [Ps. 98, 9 : Σὺ εὐίλατος ἐγίνου αὐτοῖς. Esdr. 3, 8, 55 : Εὐιλάτου ἐτύχομεν. Schleusn. Gemma ap. Eckhel. *Choix de pierres gravées* tab. 30 : Μεγας Ωρος Απολλων Αρποκρατης ευιλατος τω φορουντι. Hesych. : Εὐΐλατες (l. —τος), ἱδία (ἡδεῖα). L. D. Phot. Epist. p. 272, 27. Id. ib. p. 294, 24 : Τὸν κοινὸν κριτὴν εὐίλατον ἑαυτῷ καὶ εὐμενῆ παρασκευάζει. Nilus Epist. p. 266, 24. Hase. Incerta scriptura et sententia Εὐίλατον ἄλφι, Antimach. ap. Etym. M. p. 18, 39.]

[Εὐιματέω. Εὐίματος. V. Εὐειμ—.]

Εὔϊνος, ὁ, ἡ, Bene fibratus, Nervosus. [Theophr. H. Pl. 3, 10, 1 : Ξύλον εὔχρουν, ἰσχυρὸν, εὔϊνον. Et ib. 11, 1 et 3; 14, 1, fr. 3 De igni 72. Schol. min. Hom. Il. Π, 767, Etym. M. v. Τανύφλοιος, ubi male εὔοινον. ῑ]

Εὔϊος, ὁ, Evius, Bacchi cognomen, ab illa acclamatione εὐοῖ ductum, Epigr. [Hymn. in Bacchum Anth. Pal. 9, 524, 6] : Εὔϊον, εὐχαίτην, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον. Horat. Od. 1, 18, 9 : Sithoniis non levis Evius. Pro quo male scribitur in quibusdam exempll. Euthius. [De similibus vitiis, ut Euthyius, Euhius, Euhyus, Euchius, Εὔβιος, quæ omnia orta ab spiritu, ut in εὐοῖ, εὐᾶν, εὐᾶν, interposito, v. Lobeck. Aglaoph. p. 1044. Εὔσιος ponit Etym. M. in Εὔιος, ut Εὔσοι putat abiisse in Εὐοῖ. Adjective Soph. OEd. T. 211 : Οἰνῶπα Βάκχον εὔϊον. Eur. Bacch. 157 : Εὔια τὸν εὔϊον ἀγαλλόμεναι θεόν· 1168 : Δέχεσθε κῶμον εὐίου θεοῦ. Absolute 566 : Σέβεταί σ' Εὔιος· 579 : Τίς ὅδε, τίς, πόθεν δ' ὁ κέλαδος ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εὐίου; Plut. Marcell. c. 22. Suidas : Εὔιε. Διονύσῳ ὕμνος ἐνθουσιαστικός. Recte Gaisf. : « Hoc docet verbum Εὔιε initium esse hymni in Bacchum. V. Hephæst. 5, 13. » || Genitivi forma Ion. Nicodemus Anth. Pal. 6, 320, 2 : Μύσται πρόκριτοι Εὐίεω. || Adjective εὔιος, ὁ, ἡ, Bacchicus. Soph. Ant. 953 : Εὔϊον πῦρ. Eur. Bacch. 238 : Τελετὰς προτείνων εὐίους νεάνισιν· 608 : Φάος εὐίου βακχεύματος· 791 : Εὐίων ὀρῶν ἄπο· Cycl. 25. Ib. 192 : Βότρυος πῶμ' εὐίου· Tro. 451 : Ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὔια· Phœn. 656 : Γυναιξὶν εὐίοις, ubi nonnisi pauci εὐίαις. Nonn. Dion. 7, 196 : Εὔϊον ἠχώ· 16, 354 : Εὔϊον ὕδωρ. Et alibi. Neutrum plur. adverbialiter ponit Eur. in l. Bacch., qui primus supra citatus est. Nonnus Dion. 48, 954 : Νήπιον εἰσέτι Βάκχον ... εὔια παππάζοντα. Singulari 15, 131 : Εὔϊον ἀείσεις κορυμβοφόρῳ Διονύσῳ· 20, 249 : Εὔϊον ἀείσωσι. Himer. Or. 13, 7, p. 596 : Πηδῶντά τε αὐτὸν (Bacchum) καὶ ταῖς βάκχαις ἐνδιδόντα τὸν εὔϊον. L. D. Philostr. Imag. p. 785 : Ἄκουε τοῦ Πανὸς, ὡς τὸν Διόνυσον ᾄδειν ἔοικεν ... ὑποσκιρτῶν εὔϊον· 790 : Εἴποις δ' ἂν ὡς καὶ ἀλαλάζουσιν· οὕτως εὔϊον αὐταῖς τὸ ἆσθμα. ῐ]

[Εὔιος, ὁ, Euius, Chalcidensis, tibicen, memoratus in inscr. Att. ol. 115, 1, ap. Bœckh. vol. 1, p. 347, n. 224, 3, idem est opinor qui nominatur ap. Charetem Athen. 12, p. 538, F, quem non diversum esse ab Euio tibicine ap. Plut. Eumen. c. 2 conjiciebat Wyttenb. ad Mor. p. 180, F. L. Dind.]

[Εὐιππεύς. V. Εὐίππη.]

[Εὐίππη, ἡ, Euippe, urbs Cariæ, vel ut Steph. Byz. dicit δῆμος, cujus οἰκήτωρ fuerit Εὐιππεύς. Eadem est forma gentilis, cujus exx. v. in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 345, 249; *Suppl.* vol. 6, p. 489, 263 seq. || Plin. N. H. 5, 29, 31 : « Thyatira ... Pelopia aliquando et Euhippa cognominata. » Al. Euhippia. || Filia Danai et Æthiopidis, Apollod. 2, 1, 5, 5; et Polyxus ib. 7. || Filia Tyrimnæ, ap. Parthen. Erot. c. 3. Leuconis, ap. Pausan. 9, 34, 9. Alia mulier ap. Macedonium Anth. Pal. 5, 229, 4. L. D.]

[Εὐίππιος, ὁ, Euippius, n. viri in Epistt. Basil. M., ut 68, p. 161, C, et alibi, Libanii Ep. 462.]

Εὔιππος, ὁ, ἡ, Bonos s. Præstantes equos habens. Xen. [Cyrop. 5, 5, 5] : Εὐιπποτάτους τε καὶ εὐοπλοτάτους λαβών· Hell. 4, [2, 5] : Ὅστις εὐιπποτάτην καὶ εὐοπλοτάτην τάξιν παρέχοιτο. Et εὔιππος ὄχος ap. Eurip. [Andr. 1019.] Item εὔιππος χώρα, Regio bonos equos producens. [Soph. OEd. C. 668 : Εὐίππου τᾶσδε χώρας. Pind. Pyth. 4, 2, Κυράνας. Et similiter aliquoties Euripides. Cratin. ap. Porphyr. Quæst. Hom. c. 8, p. 229 : Εὐιπποτάτη Μαραθών. Callim. fr. 112 Ern. : Εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης. L. D. Dion. Perieg. v. 217 : Κυρήνη τ' εὔιππος. Hase. Asclepiades Anth. Pal. 5, 202, 2 : Εὐίππων ἐπὶ προθύρων.] Interdum vero, Equitandi bene peritus, Equitatu præstans. [Hom. H. Apoll. 210 : Ἐλατιονίδῃ εὐίππῳ. Pind. Pyth. 3, 8 : Εὐίππου Φλεγύα· Ol. 3, 41, Τυνδαριδᾶν· 8, 47, Ἀμαζόνας. Eur. Hec. 1098 : Θρῄκης εὔιππον γένος. Simias ap. Hephæst. p. 75 : Σοὶ μὲν εὔιππος, εὔπωλος, ἐγχέσπαλος δῶκεν αἰχμὰν Ἐνυάλιος εὔσκοπον ἔχειν. Quæ adjectiva conjungit etiam Soph. OEd. C. 711, ubi urbem Athenarum vocat εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.]

[Εὔιππος, ὁ, Euippus, Trojanus, Hom. Il. II, 417. Filius Thestii ap. Apollod. 1, 7, 10, Megarei ap. Pausan. 1, 41, 3. Alius ap. Asclepiad. Anth. Pal. 7, 500, 4.]

[Εὔιρον scriptura vitiosa. V. Εὔειρος.]

[Εὔισκος, ἡ αἰθάλη, in Glossis iatricis mss. Neophyti, Fuligo. Ducang. Scrib. Ἐβίσκος, quod v. L. Dind.]

[Εὐίστιος, ὁ, Euistius, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 23. L. Dind.]

[Εὔιστος, ὁ, ἡ, in epigr. Anth. Pal. App. 182, 2 (ap. Plut. Mor. p. 14, C, et Theodulum in Maji Nova Coll. Vat. vol. 3, part. 2, p. 197) : Εὐρυδίκη Ἱεραπολιῆτις τόνδ' ἀνέθηκε Μούσαις, εὔιστον ψυχῇ ἑλοῦσα πόθον, Jacobsius interpretatur ἐπιθυμίαν μαθήσεως, Cupiditatem discendi, Wyttenbachius Celebrem. Vitii suspectum fuit Toupio et Schneidero.]

[Εὐίσχιος, ὁ, ἡ, Pulchris coxis præditus. Marcus Argent. Anth. Pal. 5, 116, 5 : Μηνοφίλαν εὐίσχιον. Εὐίσχιοι βόες, Hesych. in Κάμινος. Hippiatr. p. 261.]

[Εὔιτος, ὁ, Euitus, n. viri, Arianæ præfecti ab Antigono, sec. Diodor. 19, 48, ubi Εὔετον libri duo.]

[Εὔιχθυς, ὁ, ἡ, Piscibus abundans. Θάλαττα, Diodor. 11, 57, Aristid. vol. 1, p. 251, Philostr. V. Ap. p. 138, 9. Ῥόδος, Athen. 8, p. 360, E.]

[Εὐϊῶτης, ὁ, Ad Euium s. Bacchum pertinens, Bacchicus. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 86, 29 : Εὔιος Εὐιώτης. L. Dind.]

[Εὐϊῶτις, ιδος, ἡ, Ad Euium s. Bacchum pertinens, Bacchica. Moschio Stobæi Ecl. phys. vol. 1, p. 242, 11 : Εὐιώτιδος οἴνης, ut supra βότρυος εὐίου.]

[Εὔκαδμος, ὁ, Eucadmus, statuarius, Androsthenis Atheniensis magister. Pausan. 10, 19, 4.]

Εὐκᾰὴς, ὁ, ἡ, Qui facile uritur s. crematur, accenditur, ardet et conflagrat. [Diosc. 4, 155 : Προσαχθὲν λύχνῳ εὐκαές. Hemst. Schol. Apoll. Rh. 1, 432 : Τῷ ἐπίπλῳ ἐνειλοῦσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα εὐκαέστατα ὦσι. Hesych. v. Εὔφλεκτος. Wakef.]

Εὐκαθαίρετος, ὁ, ἡ, Qui facile everti potest. [Thuc. 7, 18 : Τοὺς Ἀθηναίους ἐνόμιζον διπλοῦν τὸν πόλεμον ἔχοντας εὐκαθαιρετωτέρους ἔσεσθαι. Matthæi Med. p. 76 : Οἱ εὐκαθαιρέτους τὰς δυνάμεις ἔχοντες. Dio Cass. 47, 37 : Οὗτος οὐκ εὐκαθαίρετος ἔδοξεν εἶναι σφίσι. Pollux 1, 171, τεῖχος· 9, 161. L. D. Basil. t. 1, p. 1036, B : Εὐκ. τὴν βασιλείαν. Pseudochr. t. 5, p. 686, A ed. Paris. alt., ὕψωμα. Hase.]

Εὐκάθαρτος, ὁ, ἡ, Purgatu facilis, Qui facile purgari potest.

[Εὐκάθεδρος, ὁ, ἡ, Bonam sedem s. Bonas sedes i. e. Bona transtra habens. Schol. Hom. Od. B, 390, Hesych. in Εὔζυγος et cum Etym. M. in Εὐσέλμοιο. L. D. Scholl. Apoll. Rh. 1, 4, Pind. Ol. 2, 138, Æsch. Sept. 325 (ubi de diis, ut supra εὔεδρος, quod v.), Planud. Ovid. Met. 12, 401. Boiss.]

Εὐκάθεκτος, ὁ, ἡ, Qui facile contineri et cohiberi potest, in ordinem cogi potest. Xen. Cyrop. 7, [5, 69] de Babyloniis : Βουλόμενος αὐτοὺς ὡς ἀμηχανωτάτους εἶναι, ὅπως ὅτι ταπεινότατοι καὶ εὐκαθεκτότατοι εἶεν. Pro quo et Εὐκάτεκτος, quod v.

[Εὐκαθοσίωτος, ὁ, ἡ, Consecratus. Epiphan. Hær. 42, p. 343. Routh. Inscriptio in thermis Catinensibus reperta, primumque edita ab Abbate V. M. de Amico Catanæ illustratæ vol. 3, p. 242, postea a Burmanno ad Dorvillii Sicula p. 576, 2; 577, 4, denique a Castello in Siciliæ inscrr. nova collectione p. 64 : Φλάβιος φελιξ ευμαειος ο λαμπ..... λιβεραλιου του ευκαθοσιωτου ανι..... Et paullo post : Εκαυσεν εις την προκαυσιν ..... νο προγραφις (h. e. ὁ προγραφεὺς) ευκαθοσιωτος των ειδιων αναλωματων κτλ. Quod mire de Expiatore vel Expolitore accipit Castellus. L. D. Pallad. Vita Chrys. p. 82, B : Τὸ εὐκαθοσίωτον τῆς ἡμέρας, Sanctimonia diei. Jo. Chrys. t. 11, p. 807, A ed. Par. alt. : Ἵνα καὶ περὶ ἐκεῖνον ὦσιν εὐκαθοσίωτοι, Pii erga illum. Hase.]

Εὐκαίδιος, Magnanimus, Intrepidus, Præsenti animo, VV. LL. perperam procul dubio pro εὐκάρδιος.

Εὐκαιρέω, Opportunitatem habeo s. opportunum tempus, Otium est mihi, Vacat mihi hoc agere. Lucian. [Amor. c. 33] : Τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι τῶν χρειττόνων. Sic quidam [Plut. Mor. p. 223, D], Εὐκαιρῶ περὶ τῆς σῆς κακίας λέγειν. Et Marc. 6, [31] : Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν. Quibus duobus ll. posterioribus magis videtur convenire illa interpr., quam præcedenti; nam ηὐκαίρουν ἐπινοεῖν τι, est potius, meo judicio, Otium suum consumebant in cogitatione etc. vel, in cogitando. Sic Chion Epist. [16] : Τί γὰρ κάλλιον ἢ ἄνθρωπον ὄντα θνητῆς φύσεως, καὶ θεοῦ κεκραμμένον μοίρᾳ, μόνοις εὐκαιρεῖν τοῖς ἀθανάτοις ἑαυτοῦ καὶ ταῦτα πρὸς τὸ συγγενὲς ἄγειν; Sic Lucas Act. 17, [21] de Atheniensibus loquens : Εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, Nulli alii rei vacabant, i. e. In nulla re alia otium suum consumebant. Et ita εὐκαιρῶ τοῦτο ποιεῖν dixerim esse Vacat mihi hoc facere : at εὐκαιρῶ τούτῳ τῷ ἔργῳ, Vaco huic operi. I. e., Otium impendo huic operi, vel, ut loquitur Cic., Otium consumo in hoc opere. Quam tamen distinctionem non observat Bud. [Mœris p. 145 : Εὐκαιρεῖν οὐδεὶς εἴρηκε τῶν παλαιῶν, Ἕλληνες δέ. Phrynich. Ecl. p. 125 : Εὐκαιρεῖν οὐ λεκτέον, ἀλλ' εὖ σχολῆς ἔχειν. Thomas p. 829 : Σχολὴν ἄγω, καὶ εὖ σχολῆς ἔχω· ... τὸ δὲ εὐκαιρεῖν πάντη ἀδόκιμον. Etym. M. p. 740, 52, Photius et Suidas : Σχολή, ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν, βάρβαρον· ἀντὶ δὲ τοῦ σχολὴν ἄγειν λέγουσιν Ἀττικοὶ σχολάζειν, et similiter iidem in Σχολάζειν. Absolute Polyb. 20, 9, 4 : Κατὰ μὲν τὸ παρὸν οὐκ ἔφασκεν εὐκαιρεῖν. Diod. Exc. p. 599, 89 : Ἀνθρώποις διὰ τὴν ἄνεσιν καὶ σχολὴν εὐκαιροῦσι. Medio Georgid. in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 79 : Σχολὴ ἄνευ φόβου θεοῦ πονηρίας διδάσκαλος τοῖς ἀκαιρουμένοις ἐστίν. Εὐκαιρουμένοις Boiss., qui conf. in Add. p. 452. L. D.] || Εὐκαιρῶ, vel Εὐκαιροῦμαι, Copiosus sum et locuples. Quidam ap. Suid. : Ὁ δὲ ἐκάλει τῶν πολιτῶν τοὺς δοκοῦντας εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. [Polybium esse conjicit Vales., hac formula usum etiam 15, 21, 2; 32, 21, 12. Absolute idem 4, 60, 10.] Athen. 6 fine, ex Posidonio : Οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, Qui maxime copiosi rebus ad vitam necessariis erant, Qui loca maxime opportuna colebant ad quærenda vitæ necessaria, et quibus abunde vacabat vitæ necessaria comparare. Hæc Bud. Ego certe εὐκαιρεῖν ad facultates relatum id sonare simpliciter existimo, quod Gall. *Estre homme aisé*, Tantum facultatum habere, quantum ad vitam commode degendam satis esse possit; nam καιρὸν pro Commoditate etiam poni, in ipso dicetur. [Εὐκαιρῶ, Vacuefacio. Nicetas De statu urbis n. 5 initio : Ταῦτ' ἐξ ὑπεράντλου ταῖς ἀχθηδόσι ψυχῆς κενώσαντες. Codex barbarogr. εὐκερέσαντες. || Exeo. Apophth. Patr. in Arsenio n. 28 : Εὐκαίρησεν ὁ γέρων ἔξω τῆς κέλλης· in Joanne Cellarum : Εὐκαίρησεν ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Et alibi. Ex Ducang. Gl.]

[Εὐκαίρημα, τὸ, Opportune factum. Stob. Ecl. Eth. p. 194 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι καὶ ... εὐκαιρήματα κτλ.]

Εὐκαιρῐ̂ᾱ, ἡ, Opportunitas, [Occasio add. Gl.], Tempestivitas. Cic. De fin. 3. [14, 45] : Quemadmodum opportunitas, sic enim appellemus εὐκαιρίαν, non fit major productione temporis etc. [De off. 1, 40, 142 : « Tempus autem actionis opportunum græce εὐκαιρία, latine appellatur Occasio. » Id. Ad Att. 16, 8, 2 : « O Brute, ubi es, quantam εὐκαιρίαν amittis? » Definitt. Plat. p. 413, C : Εὐκαιρία, χρόνου ἐπίτευξις, ἐν ᾧ χρὴ παθεῖν τι ἢ ποιῆσαι. Plato Phædr. p. 272, A : Ἑκάστων ὅσ' ἂν εἴδῃ μάθῃ λόγων, τούτων τὴν εὐκαιρίαν τε καὶ ἀκαιρίαν διαγνόντι. Isocr. p. 239, E : Ἔστι δ' ἀνδρὸς νοῦν ἔχοντος ... τὴν εὐκαιρίαν διαφυλάττειν ὑπὲρ ὧν ἂν ἀεὶ τυγχάνῃ διαλεγόμενος. Aret. p. 75, 54 : Ἦν δὲ ἐπιπλάσσειν εὐκαιρίᾳ ἔῃ. Diodor. 20, 2 : Ὀφειλούσης τῆς ἱστορίας τῇ ποικιλίᾳ κεκοσμῆσθαι κατ' ἐνίους τόπους ἀνάγκη προσλαμβάνεσθαι καὶ τοὺς τοιούτους λόγους· καὶ ταύτης τῆς εὐκαιρίας οὐδ' ἂν ἐμαυτὸν ἀποστερῆσαι βουληθείην. L. D. || « Primam virtutum orationis in Sophocle ponit εὐκαιρίαν auctor Vitæ p. 4, 11. » Hemst. Dionys. De adm. vi Dem. 34, p. 1061, 12 : Τῶν τὴν μέσην διάλεκτον ἠσκηκότων κατὰ ταῦτα διαφέρειν αὐτὸν (Demosthenem) ὑπελάμβανον, κατὰ τὴν ποικιλίαν, κατὰ τὴν συμμετρίαν, κατὰ τὴν εὐκαιρίαν. Plut. Mor. p. 16, B : Εὐκ. μεταφορᾶς· 736, F : Περὶ στίχων εὐκαιρίας ἐνέβαλε λόγον.] Ap. Philon. ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, Situs opportunitas : q. d. Situs opportunitatem habens et commoditatem. Pro quo Polyb. [29, 3] brevius, εὐκαιρία τῶν πόλεων. [Et similiter alibi. Alia hujus signif. exx. sunt ap. Suidam, ad eundem Polybium relata a Casaubono et Valesio, Diodorum Exc. p. 499, 39, et alios. Plurali p. 630, 67 : Τὴν ἀρετὴν τῆς χώρας καὶ τὰς κατὰ τὸν Νεῖλον εὐκαιρίας· et sec. libros meliores 5, 82 : Ἀρετῇ χώρας καὶ τόπων εὐκαιρίαις. De aquarum commoditate id. 1, 52 : Παρείχετο τοῖς γεωργοῖς τὴν τῶν ὑδάτων εὐκαιρίαν. Theophr. C. Pl. 3, 23, 4 : Ποιεῖ ὁ ἀὴρ ὁ περιέχων πρὸς εὐκαιρίας ὑδάτων. V. Εὔκαιρος. || Opes, Opulentia, Potentia, Felicitas. Polyb. 10, 27, 9 : Τὰ βασίλεια ... μεγάλην ἐμφαίνοντα τὴν τῶν ἐξ ἀρχῆς καταβαλομένων εὐκαιρίαν· 36, 6; 32, 10, 11. 1, 59, 7 : Κατὰ τὰς τῶν βίων εὐκαιρίας, Pro facultatibus rei familiaris. 15, 31, 7 : Κεκολακευκέναι τὴν Ἀγαθοκλέους εὐκαιρίαν, Prosperam Agathoclis fortunam. 31, 21, 3 : Ἀπολλωνίου τοῦ μεγάλην εὐκαιρίαν ἔχοντος παρὰ Σελεύκῳ, Qui multum poterat apud Seleucum. || Ap. Photium s. Suidam quod legitur : Ῥᾳδιουργία ἡ περὶ πᾶν ὀλιγωρία καὶ εὐκαιρία καὶ θρασύτης, Hemsterhusius et Toupius scribendum conjiciunt εὐχέρεια, frustra defendit Sallier. ad Thomam p. 770. || Otium. Photius s. Suidas : Σχολή· οὐχὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐν λόγοις εὐμουσία καὶ διατριβή, ἀλλὰ ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν ... Ἡ δὲ εὐκαιρία βάρβαρον μὲν οὐκ ἔστιν ὄνομα, τάττεται δὲ οὐκ ἐπὶ σχολῆς, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ τινος εὐφυΐας καὶ ἀρετῆς. Ita

Dionys. De comp. vv. p. 181, 5 : Σκοπεῖν ἐπὶ παραδειγμάτων κατὰ πολλὴν εὐκαιρίαν καὶ σχολήν· Ps.-Hippocr. Ep. p. 1281, 13 : Ἡ ἀγροὶ ἢ οἰκίη ... ἢ τοιαῦτά τινα τὴν εὐκαιρίην ἡμῶν ὑποτέμνεται, ubi male versum Opportunitatem. Sirach. 38, 24 : Ἐν εὐκαιρίᾳ σχολῆς.]

[Εὐκαιρία, ἡ, Eucæria. Epiphanio Abbati Εὐκαιρίας scribit Theodorus Stud. epist. 106, ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 316 sive 306, p. 347, B ed. Sirmondi. Εὐχερίας male in ep. 200, ib. p. 318, sive ap. Sirmondum p. 314, A. L. Dind.]

[Εὐκαιρίζομαι, Nanciscor. Ephræm Syr. vol. 1, p. 94, D : Ἐὰν εὐκαιρίσῃ ποτήριον οἴνου μετὰ τὴν εὐχήν, σπουδαίως εἰς τὸ κελλίον σου πορεύθητι, Si ... acceperis, Int. Nisi fallit scriptura. L. Dind.]

[Εὐκαίρῐμος, ὁ, i. q. εὔκαιρος. Chron. Pasch. p. 8, 19 : Ἐν τῇ τοῦ πάσχα εὐκαιριμωτάτῃ παραφυλακῇ συνεφώνουν. L. Dind.]

Εὔκαιρος, ὁ, ἡ, Opportunus, Tempestivus, [Vacivus add. Gl.] i. q. ἔγκαιρος, sed usitatius. Apud Herodian. sæpe [velut 1, 9, 6] καιρὸς εὔκαιρος, Tempus opportunum, vel, ut alii, Hora opportuna. [Aristæn. 1, 2. Schneid. || De locis Polyb. 1, 18, 4, οἱ εὔκαιροι τῶν τόπων· 4, 38, 1, εὐκαιρότατος τόπος· 44, 1, εὐκαιροτάτη πόλις. Diod. 1, 63 : Πλείστας εὐκαίρους διώρυγας κατασκευάσας· 2, 48 : Κατὰ τὴν ἄνυδρον χώραν κατασκευάζοντες εὔκαιρα φρέατα. De aliis rebus id. 3, 45 : Χειμῶνες εὔκαιροι. Theophr. H. Pl. 8, 7, 6 : Εὐκαίρων ὑδάτων ... γινομένων. Cic. Ad Att. 4, 7, 1 : « Nihil εὐκαιρότερον epistola tua. » Plut. Mor. p. 10, E : Σοφὸν γὰρ εὔκαιρος σιγή. African. Cest. p. 278, A : Οὐκ οἶσθα πώγωνος ἐν μάχῃ μὴ εἶναι εὐκαιροτέραν λαβήν; Absolute Soph. OEd. C. 32 : Χὥτι σοι λέγειν εὔκαιρόν ἐστιν. Dionys. Dinarch. c. 7, p. 643, 8 : Τῶν πραγμάτων τὸ εὔκαιρον. Apollon. De constr. p. 162, 26 : Ἡνίκα κατὰ τὸ εὔκαιρον περὶ ... αἰτίας διαληψόμεθα. || Opulentus, Dives. Polyb. 13, 9, 1, s. Steph. Byz. v. Χαττηνία : Ἔστι δ' ἡ Χαττηνία τἆλλα μὲν λυπρὰ, κώμαις δὲ καὶ πύργοις διεσκεύασται διὰ τὸ εὔκαιρον τῶν Γερραίων. || Ab signif. Otiosi, de qua v. in Εὐκαιρία et Εὐκαιρέω, ducta signif. Vacui, quæ ponitur in Gl. Ita cod. barbarogr. Nicetæ Chon. p. 219, 18 ed. Bonn., ubi ad Οὐκ ὀλίγαι (naves) τῶν ἐπιβατῶν κενωθεῖσαι ... ὡς Χαρώνεια πορθμεῖα τοῖς τῶν κυμάτων διαύλοις ἀφείθησαν φέρεσθαι, annotatum ὡς εὔκαιρα ἐφέροντο, ut ad διάκενα p. 672, 12, εὔκαιρα. Conf. p. 788, 25. Sic εὔκαιρος τόπος, εὔκαιρον χωρίον apud African. Cest. p. 314, col. 2, B. Mauric. Strateg. p. 112 : Τῶν διαλειμμάτων, τουτέστι τῶν εὐκαίρων τόπων, iterumque ibid. τὰ εὔκαιρα χωρία. || Neutro adverbialiter posito Plato Anth. Pal. 6, 43, 5 : Εὔκαιρον ἀείσας. L. Dind.]

Εὐκαίρως, Opportune, Tempestive. Quod et ἐς καιρὸν dicitur, ut ostendo in Καιρός. [De situ Polyb. 1, 42, 6 : Ἐπίκειται τοῖς ἀκρωτηρίοις εὐκ. 4, 52, 8 : Πάντα τὰ δοκοῦντα τῶν φρουρίων εὐκ. πρός τι κεῖσθαι. Diod. 1, 50 : Τὴν πόλιν εὐκ. κειμένην ἐπὶ τῶν κλείθρων. Hippocr. Epist. p. 1285, 54 : Ὡς εὐκ. κάρτα εἴη ἐπιδεδημιουργημένα, de sideribus. || De scopo, i. q. καιρίως, Ælian. V. H. 13, 1 extr. : Ἀφῆκε τὸ βέλος καὶ ἔτυχε τοῦ πρώτου μάλα εὐκ. || De tempore Aristot. H. A. 7, 1 : Μετὰ τὰ τρὶς ἑπτὰ ἔτη αἱ μὲν γυναῖκες πρὸς τὰς τεκνογονίας ἤδη εὐκ. ἔχουσιν. Diod. 5, 11 : Ὅταν τοὺς μισθοὺς εὐκ. μὴ λαμβάνωσιν. Plut. Mor. p. 1071, E : Οὐ σπουδάζομεν εὐκ. περιπατεῖν ἕνεκα τοῦ πέττειν τὴν τροφὴν, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ περιπατεῖν εὐκ. Perses Anth. Pal. 9, 334, 2 : Κἀμὲ τὸν ἐν σμικροῖς ὀλίγον θεὸν ἦν ἐπιβώσῃς εὐκαίρως, τεύξῃ. || De opportunitate s. occasione Xen. Ages. 8, 3 : Τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ ὡς εὐκ. ἐχρῆτο οὐ παραλειπτέον. Dem. p. 1414, 6 : Τὴν ἐκ τοῦ φιλοσοφεῖν παιδείαν πρὸς ἅπαντα ταῦτα εὐκ. συγκεκραμένην. Cic. Ad Q. F. 2, 3, 6 : « Hic προῳκονομησάμην quiddam εὐκαίρως. » Rufinus Anth. Pal. 5, 66, 1 : Εὐκ. μονάσασαν ἰδὼν Προδίκην· Palladas 10, 52, 4 : Πολλάκι γὰρ τοῦ σφόδρα μεριμνηθέντος ἄμεινον προσπεσὸν εὐκαίρως εὗρέ τι ταὐτόματον. Strato 12, 222, 1. Philes De anim. 3, 2, p. 20. || De otio, ut supra εὐκαιρέω, Polyb. 5, 26, 10 : Παρακατέσχε τις τῶν ῥαβδούχων, φήσας οὐκ εὐκ. ἔχειν τὸν βασιλέα. Plut. Mor. p. 575, D : Ὅρα τοὺς παρόντας, εἰ πρὸς ἀκρόασιν ... λόγων τοσούτων εὐκ. ἔχουσιν. Mauric. Strateg. p. 210 : Δύναμιν τὴν μὴ μιγνύουσαν χεῖρας, ἀλλ' εὐκ. ἱσταμένην. || Comparativo Plato Phæd. p. 78, A : Εἰς ὅ,τι ἂν εὐκαιρότερον ἀναλίσκοιτε χρήματα. Apollon. De constr. p. 140, 5. Superlativo Polyb. 5, 63, 13 : Εὐκαιρότατα τούτων ἐπελάβοντο τῶν ἀνδρῶν. L. Dind.]

[Εὔκαιρος, ὁ, Eucærus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 377, n. 272, 1. Cognomen in Bœot. p. 768, n. 1586, 16. L. Dind. N. figuli, sec. conj. Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1837, p. 529 scriptum in fictili ubi legitur ευχερος. Alii emendant, Εὔχειρος. Hase.]

[Εὐκαίρως. V. Εὔκαιρος.]

[Εὐκαλέω.] Εὐκαλεῖ, Hesychio ἀτρεμίζει, Quiescit, Quietus est. [Forma Dor. pro εὐκηλέω. Eodem fortasse referenda ejusdem gl. Εὐταλεῖ, ἀτρεμεῖ.]

Εὐκαλία, ἡ, Hesychio ἡσυχία, Quies. [Gl. est : Εὐκαλεία, ἡσυχία, εὐκαμία. Quod si εὐκαλία scribitur, est forma Dor. pro εὐκηλία, quod idem Hesych. interpr. ἡσυχία. Ceterum aut εὐκαλεία est dittographia ejus quod in fine ponitur εὐκαμία, de quo infra, aut, quæ Ruhnkenii in Auct. sententia fuit, εὐκαμία præcedentis εὐκαλία, aut denique εὐκαμία est caput glossæ infra loco alieno repetitæ cum eadem interpretatione.]

Εὔκαλος, ὁ, ἡ, [Dorice] pro εὔκηλος [quod v.], Quietus. Hesychio etiam ὅσιος.

[Εὐκαλλώπιστος, ὁ, ἡ, Bene ornatus. Hesychius in Κοσμιωτάτη. Wakef. Photius aliique gramm. in Κεκομψευμένος.]

Εὐκάματος, ὁ, ἡ, Non laboriosus, Facilem laborem habens. Plut. [Mor. p. 794, B] : Πόνον ἡδὺν κάματόν τ' εὐκάματον ἔχουσαν, Laborem dulcem sane, onusque minime onerosum, Longol. In VV. LL. Εὐκατάματος, quod ex hoc εὐκάματος detortum esse puto. [Utitur autem Plut., ut p. 467, D, verbis Eur. Bacch. 66. || Laboriosus, Strenuus. De hominibus Paul. Sil. Descr. Soph. 270 : Εὐκαμάτων βασιλήων. Idem 343 : Εὐκαμάτοις χείρεσι. Christod. Ecphr. 398 : Πρόμος εὐκαμάτων Πομπήιος Αὐσονιήων. || De rebus Operosus, Nonn. Dion. 5, 483; 15, 194 : Εὐκαμάτοιο μετὰ δρόμον ἠθάδος ἄγρης. Conf. 16, 108. Epigr. Anth. Pal. 1, 10, 15 : Εὐκαμάτοις ἔργοισιν ἑοὺς φαίδρυνε τοκῆας· 34 : Ἴχνεσι δ' εὐκαμάτοισιν ἐφεσπομένη γενετήρων. || Strenuo labore partus. Epigr. Anth. Plan. 5, 335 : Πορφύριον Κάλχαντος ἄναξ καὶ δῆμος ἐγείρει πολλοῖς εὐκαμάτοις βριθόμενον στεφάνοις. Vel Bene elaboratus. Paul. Sil. Descript. Soph. 452 : Εὐκαμάτοις ... ἐφεδρήσσουσι θεμείλοις· 496 : Ἐπ' εὐκάματοισι νώτοις ἀψίδων. L. Dind.]

Εὐκαμία, ἡ, Dorice pro εὐκημία, h. e. εὐφημία [an εὐφιμία? Angl.], ἤτοι ἡσυχία παρὰ τὸν κημὸν τὸν ἐν τῷ στόματι τῶν ἵππων ἐμβαλλόμενον, Etym. [De qua interpret. conf. Lobeck. Aglaoph. p. 36. Hesych. in gl. quæ diversæ Εὐκληρία annectitur, ponit Εὐκαμία cum interpr. ἡσυχία. V. Εὐκαλία. L. Dind.]

[Εὐκάμπεια, ἡ, Flexibilitas. Antyllus Oribasii p. 126 Matth. : Εὐκαμπείας τῆς περὶ τὸ σῶμα.]

Εὐκαμπὴς, ὁ, ἡ, Flexibilis, Qui facile flectitur. [Hom. Od. Σ, 367, δρέπανον· Φ, 6' : Κληῖδ' εὐκαμπέα· H. Dian. 12, Theocr. 13, 56, τόξα. Apoll. Rh. 3, 1388 : Ἅρπην εὐκαμπῆ. Nicand. Al. 425 : Κεραίας εὐκαμπεῖς. Oppian. Hal. 5, 257 : Εὐκαμπῆ δρεπάνην. Orac. apud Porphyr. V. Plotini p. lxxv, 16 ed. Creuzer. : Στηρίξαι καθαρῆς ψυχῆς εὐκαμπέα οἶμην. Nonn. Dion. 17, 149 : Κεράων εὐκαμπέσιν αἰχμαῖς. Maxim. Καταρχ. 458, ἄροτρον. Lucian. Muscæ enc. c. 2 : Ἡ πτῆσις ... εὐκαμπὴς πρὸς ὅ,τι ἂν μέρος ὁρμήσῃ τοῦ ἀέρος· D. marin. 15, 2 : Ταῦρος τὰ κέρατα εὐκαμπής. Plut. Sull. c. 17 : Κατασκευάζοντες τὸ κέρας (aciei) εὐκαμπές· Mor. p. 1003, C, τρίγωνον. Aristid. vol. 1, p. 383, κλάδοι. Aret. p. 39, 30 : Εὐκαμπὲς γὰρ ἦδ' ὀλισθηρὸν πῦον. Pollux 1, 189, τράχηλος ἵππου· 2, 117, φωνή· 4, 96, ὀρχηστής· 73, αὔλημα. || Adverbio superlativi Dexipp. ap. Suid. in Ἵππος ab Hemst. cit., εὐκαμπέστατα περιστρέφειν. || Formam Εὐκἄπὴς restituit Salmasius in epigr. Leonidæ Anth. Pal. 6, 4, 1 : Εὐκαμπὲς ἄγκιστρον καὶ δούρατα δουλιχόεντα. Cui conjecturæ comparari potest forma ab Hesychio annotata Ἔγκαπῆ, ἐπικαρπία, si ἐπικάρσια vel ἐπικάμπια scribendum. L. Dind.]

[Εὐκαμπίδας, ὁ, Eucampidas, Arcas. Demosth. p. 324, 9. Ita Polyb. 17, 14, 2 et 12 et libri meliores Demosthenis. Ceteri Εὐκαλπίδας. Εὐκαμπίδας Mænalius Arcas memoratur etiam Pausan. 8, 27, 2. ῐᾶ]

Εὔκαμπτος, ὁ, ἡ, Flexibilis [Gl.], Qui facile flecti

potest. [Hippocr. p. 397, 42 : Ἐξ εὐκάμπτου ἄκαμπτος· 826, B, ubi male εὔκαμποι, liber Med. ap. Foes. p. 1335 εὔκαμπτοι. Aristot. De partt. an. 4, 11; Theophr. H. Pl. 5, 6, 2.]

Εὐκαμψία, ἡ, Flexibilitas : cui opp. ἀκαμψία, i. q. τὸ ἄκαμπτον s. οὐ κάμπτεσθαι, Non flecti nec frangi, Constantia, Inflexibilitas, Rigiditas, Aristot. Gen. anim. 5, [7.]

[Εὐκᾰνόνιστος, ὁ, ἡ, Optimis regulis directus, vertitur ap. Ephr. Syr. vol. 1, p. 71, C : Οὐχ ὁ τόπος ἀνδρὶ τελείῳ, ἀλλὰ διάκρισις, τοῖς δὲ ἀσθενεστέροις εὐκ. τόπος χρή. L. D. Id. ib. p. 107, A : Λιμὴν εὔδιός ἐστιν εὐκανόνιστος τόπος. Hemst.]

[Εὐκαπής. V. Εὐκαμπής.]

Εὐκάρδῐος, ὁ, ἡ, Bonum cor habens, i. e. Qui forti animo est. [Cordatus, Gl.] Soph. Phil. [535] : Ὥστ' ἔφυν εὐκάρδιος, i. e. καρτερικὸς, schol., eo quod subjiciat, Οἶμαι γὰρ οὐδ' ἂν ὄμμασιν μόνην θέαν Ἄλλον λαβόντα πλήν γ' ἐμοῦ, τλῆναι τάδε. [Aj. 364 : Ὁρᾷς τὸν θρασὺν τὸν εὐκάρδιον; Eur. Hec. 579 : Τῇ περίσσ' εὐκαρδίῳ. Xen. Eq. 6, 14 : Ἵππῳ εὐκαρδίῳ. Poll. 1, 195.] ‖ Ap. Hippocr. autem εὐκάρδιον Galen. exp. εὐστόμαχον, Stomacho conveniens, gratum. [Εὐκάρδια πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσι, Suid. in Καρδιώττειν. Hemst. Xenocrates p. 18 : Θαλάσσιοι ... εὐκάρδιοι. Weigel. Superlativo Rufus p. 198 ed. Matth. L. Dind.]

Εὐκαρδίως, Forti et præsenti animo. [Eur. Hec. 549 : Παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως. Dionys. A. R. 5, 8 : Εὐκ. ἤνεγκε τὴν συμφοράν.] In hoc autem l., Ἡ δὲ κόρη ὑπακούει προθύμως τε καὶ εὐκαρδίως, Suid. exp. προαιρετικῶς. [Idem in Παρεβάλετο. Hemst. Joseph. Ant. Jud. 12, 9, 4 : Σφόδρα εὐκ. ἐπ' αὐτὸν ὁρμήσας. Id. Bell. Jud. 7, 8, 7 : Φέρειν εὐκ. αὐτόν (obitum). Hase. Const. Manass. Chron. 1063. L. Dind.]

[Εὐκάρηνος, ὁ, ἡ, et forma poet. Ἠϋκάρηνος, Pulchrum caput habens. Marcell. Sidet. De pisc. 24.]

[Εὐκάρπεια. V. Εὐκαρπία.]

[Εὐκαρπᾶς, ὁ, Eucarpas, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 32, bis. L. Dind.]

Εὐκαρπέω, Fructibus uberibus fœcundus sum, Uberes fructus fero. Ad verbum, Bene s. Feliciter fructifico. Lætos et uberes fructus ferre dicit Cic. [Theophrast. C. Pl. 1, 20, 5 : Συμβαίνει ὅταν μὲν εὐβλαστῶσιν ἄγαν, ἀκαρπεῖν μᾶλλον, ὅταν δ' εὐκαρπῶσιν, ἀβλαστεῖν· De signis 6, 3, 8 et 12. Strabo 5, p. 343. Meleagr. Anth. Pal. 4, 1, 33 : Λείψανά τ' εὐκαρπεῦντα μελιστάκτων ἀπὸ Μουσέων. « Steph. B. v. Φλιοῦς. » Boiss. Hesych. in Φλεῖ. Hemst. Pollux 7, 149 : Τὸ δὲ εὐκαρπεῖν ἐν Ταγηνισταῖς (εἶπεν Ἀριστοφάνης) καρπεύειν· ubi εὐκαρπεῖν intransitivum inepte componi cum transitivo καρπεύειν animadvertit Jungermannus : ut aut καρπεύειν delendum sit, aut, deleto eodem, εὐκαρπεῖν in illud mutandum. L. Dindorf.]

[Εὐκάρπησις, ἡ, i. q. seq. Galen. vol. 6, p. 665, 17 : Ὅταν ... εἰς εὐκάρπησιν ἡ πόα προέρχηται. Hase.]

Εὐκαρπία, ἡ, Fructuum uber proventus, Fructuum ubertas, In fructibus gignendis felicitas. [Fertilitas, Fecunditas, Gl.] Theophr. C. Pl. 2, [1, 2] : Πρὸς εὐβλαστίαν καὶ εὐκαρπίαν, Ut feliciter germinent et ubere fructu fœcunda sint. Pro quo paulo post dicit βλαστήσεις κάλλισται καὶ καρποτοκίαι. Theophyl. Epist. 74 : Γόνιμος πρὸς εὐκαρπίαν ὁ τῶν θρεμμάτων ὄνθος. Pro quo paulo post generaliori voc. dicit εὐετηρία. [Pollux 1, 51, 240. Forma Εὐκάρπεια restituta Eur. Tro. 217 : Εὐθαλεῖ τ' εὐκαρπείᾳ, ubi libri —πίᾳ. Conf. Παγκάρπεια. L. Dind.]

[Εὐκαρπία, ἡ, Eucarpia, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας (ab εὐκαρπίᾳ dictus). Ἔστι καὶ Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας ... Τὸ ἐθνικὸν Εὐκαρπεύς. Δυνατὸν δὲ τὸ τῆς Σικελίας Εὐκαρπιανὸς καὶ Εὐκαρπιάτης καὶ Εὐκαρπίτης, Steph. Byz. Εὐκαρπία scribitur etiam ap. Ptolem. 5, 2, Strab. 12, p. 576. Rectius fortasse Ευκαρπεια in numo ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 153. Ibidem sunt gentilis Εὐκαρπέων exx. L. Dind.]

[Εὐκαρπίδης, ὁ, Eucarpides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 327, n. 191, 30; 334, n. 198; 368, n. 266, 33. L. Dind.]

[Εὐκαρπίζω. Hippocr. Epist. p. 1274, 19 : Εὐκαρπίσει δὲ γῆ ῥίζας καὶ βοτάνας. « Exemplaria Aldina εὐκαρπῆσαι vitiose. » Foes. Schneidero leg. videtur εὐκαρπήσει. Angl. Immo scribendum ἐκκαρπήσει. L. D.]

[Εὐκάρπιστος, vitium scripturæ pro ἀκάρπιστος, in libris nonnullis Eur. Phœn. 216 ed. Porson.]

[Εὐκαρπίτης. V. Εὐκαρπία.]

[Εὐκαρπίων, ωνος, ὁ, Eucarpio, n. viri ap. Liban. Ep. 650, 656, 663. ῐ̆]

Εὔκαρπος, ὁ, ἡ, [Fructuosus, Gl.] Bene fructificans, Uberibus fructibus fœcundus. [Pind. Pyth. 1, 30 : Εὐκάρποιο γαίας· Nem. 1, 14, χθονός. Eur. Andr. 1046 : Εὐκάρπους γύας· Bacch. 750 : Εὔκαρπον στάχυν. Plato Critiæ p. 110, E.] Theophr. C. Pl. 2, [1, 2] : Εἴπερ εὐβλαστῆ καὶ εὔκαρπα μέλλει γενήσεσθαι. [Mnasalcas Anth. Pal. 7, 192, 2, αὔλακες. Antipater ib. 9, 3, 5 : Δένδρεσιν εὐκάρποις. Theætetus 10, 16, 1 : Εὐκάρποισι λοχείαις. Γῆ Pollux 1, 227, παράδεισος 228, χωρίον 239, δένδρον 240.] Et εὔκαρπον θέρος ap. Soph. [Aj. 671], Uberibus fructibus fœcunda æstas. Nonnus ἀγλαόκαρπον θέρος dicit. [Epigr. Anth. Pal. 9, 680, 3, ἀλωή· Plan. 4, 202, 5. Nonnus Dion. 13, 235 : Εὐκάρποιο Λυκάστου· 14, 47, Ῥόδου. Oppian. Cyn. 1, 465 : Εὐκάρπῳ φθινοπώρῳ. De hominibus Hom. H. in Matrem D. 5 : Ἐκ σέο δ' εὔπαιδές τε καὶ εὔκαρποι τελέθουσι, πότνια.] Item active Bene fructificare faciens, Fructuum ubertatem adjuvans : ut εὔκαρπος ἀήρ, Theophrast. C. Pl. 2. [Epigr. Anth. Pal. 6, 31, 1, Διόνυσος. Philippus Carystius 7, 394, 3 : Δάματρος εὐκάρπου. Nonnus Dion. 13, 189 : Εὐκάρποιο θεαίνης.] Metaph. autem Venus dicitur εὔκαρπος, Fœcunda. Plut. [Mor. p. 756, E] : Ζείδωρον γὰρ αὐτὴν Ἐμπεδοκλῆς, εὔκαρπον δὲ Σοφοκλῆς ἐμμελῶς πάνυ καὶ πρεπόντως ὠνόμασαν. [Superl. Hippocr. p. 288, 49.]

[Εὔκαρπος, ὁ, Eucarpus, n. viri in numo ins. Co ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 578, in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 327, n. 191, 13; 357, n. 244, 4 etc.; 368, n. 266, 21; 371, n. 268, 34, et al. L. Dind.]

[Εὐκάρφωτος, ὁ, ἡ, Bene compactus. Schol. Oppian. Hal. 1, 58 : Εὐγόμφωτον) εὐκάρφωτον· 194. V. Ducang. v. Καρφή.]

[Εὐκατάβλητος, ὁ, ἡ, Facile ruiturus. Jo. Chrys. t. 8, p. 51, C ed. Par. alt. : Σαθρὸν ἅπαντα καὶ εὐκ. ὑφαίνει τὸν τοῖχον. Hase.]

Εὐκαταγέλαστος, ὁ, ἡ, Derisu facilis; aliis Ridiculus, Contemnendus.

[Εὐκατάγνωστος, ὁ, ἡ, Reprehensibilis, Gl. Acta Conc. Ephes. p. 247, 32 : Εὐκατάγνωστον τὸν φθόνον τὸν κατὰ τῶν ἐκκλησιῶν ὤδινεν ἑαυτῷ. L. D. Athanas. vol. 1, part. 1, p. 25, C : Εὐκατάγνωστα μὲν καὶ εὐέλεγκτα παρὰ πᾶσιν ὄντα ταῦτα οὐκ ἀρνήσονται. ‖ Qui facile dignosci potest. Peyron. Pap. gr. Taur. part. 1, p. 40, 11 : Καὶ πολλῷ μᾶλλον εὐκατάγνωστον εἶναι ἑαυτῷ συνιστοροῦντα μηθὲν ἔχοντι δίκαιον. Hase. Etym. M. v. Εὐχερής.]

[Εὐκατάγωγος, ὁ, ἡ, Facilis deductu. Philo Belop. p. 53, D : Τὰ μὲν γὰρ μακρατονώτερα (l. μακροτ.) τούτων μακροβολεῖν καὶ εὐκατάγωγα εἶναι. Paulo post : Καὶ γὰρ τούτων τοὺς μὲν βραχυτέρους δυσκαταγώγους τε γίγνεσθαι (καὶ) τὸν λίθον μὴ ἐπὶ πολὺν τόπον παραπέμπειν, τοὺς δὲ μακροτέρους εὐκαταγώγους μένειν, μὴ κατατουμένους (κατακρατουμένους) δὲ κτλ. Angl. ‖ Opportunus, Commodus ad appellendum. Eust. ad Dion. Per. 195 : Λιμένα γὰρ ἔχει εὐκατάγωγον, ἱδρυμένη ἐπὶ Χερρονήσου. Wakef.]

Εὐκαταγώνιστος, ὁ, ἡ, Expugnatu facilis, unde ex consequenti accipitur pro Parum valido. [Facile debellandus, Polyb. 9, 4, 8; 29, 2, 8. Schweigh. Lex. Themist. Or. 16, p. 210, B : Ἄνθρωπον εὐκαταγώνιστον καὶ εὐάλωτον. Pollux 9, 161. « Jo. Chrys. Hom. 2 ad populum Antiochenum : Οὐχ οὕτως ἐστὶν εὐκαταγώνιστος ὁ πένης, ὡς ἔστιν εὐκαταγώνιστος ὁ πλούσιος. » Suicer. Synes. p. 101, B; schol. Hom. Wakef. Lucian. Tyrannic. c. 22 : Οὐδὲ μικρὸν οὐδ' εὐκ. Theodoret. Cat. in Psalm. t. 1, p. 50, 35 : Εὐκαταφρόνητα λίαν ἐστὶ καὶ εὐκ. Hase.]

[Εὐκατάκαυστος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Suid. in Εὐκατάπρηστος.]

[Εὐκατάκλαστος, ὁ, ἡ, Facile frangendus. V. Εὐκατασκεύαστος. L. Dind.]

[Εὐκατακόμιστος, ὁ, ἡ, Facile deferendus. Strabo 12, p. 822, ὕλη. ‖ « Figurate Cyrill. Al. Hom. 19, p. 256 : Διὰ πολλὴν ἄγαν ἀσθένειαν, καὶ τὸ λίαν εὐκ. εἰς τὸ πλημμελὲς, Proclive. » Suicer.]

[Εὐκατακράτητος, ὁ, ἡ, Facile sub imperio tenendus, defendendus. Polyb. 4, 56, 9 : Ἔστι γὰρ τὸ πᾶν μέγεθος αὐτῆς (urbis Sinopes) οὐ πολὺ, τελέως δ' εὐκατακράτητον καὶ μέτριον.]

[Εὐκάτακτος, ὁ, ἡ, Facilis fractu. Philo vol. 2, p. 309, 33. Wakef. V. Εὐκατέακτος. Εὐκατάακτος scriptum in schol. Pind. Nem. 8, 58.]

[Εὐκατάληκτος, ὁ, ἡ, Bene terminatus. Eust. Od. p. 6113, 33 : Εὐπεριόριστον καὶ εὐκατάληκτον.]

Εὐκατάληπτος, ὁ, ἡ, Comprehensu s. Perceptu facilis, Hermog. [Theod. Stud. p. 250, E : Ἡ αἵρεσις καὶ παιδὶ εὐκατάληπτος. Schol. Æsch. Pers. 464 : Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ) εὐκατάληπτον. Eadem interpr. aptius apposita ad εὐχείρωτον v. 450. Hesych. in Διατειχίζειν : Τὰς ῥύμας διατειχίζουσιν, ἵνα μὴ εὐκατάληπτοι ὦσιν. Cit. Hemst. L. D. Artemid. Onir. prœem. p. 3, 17 : Τὰς ἀποδείξεις φανερὰς καὶ πᾶσιν εὐκαταλήπτους ἀποδοῦναι. Tatian. p. 165, B : Τῆς ποιήσεως τὸ εὐκατάληπτον. Id. p. 155, B : Ἡμῖν εὐκ. τὸ θεῖον. Basil. Proch. ed. Zachariæ p. 48, 1 : Δυσχερεστέρα δὲ καὶ οὐκ εὐκ. ἡ τῶν ἐκ πλαγίου βαθμῶν εὕρεσις. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 164, A, de sideribus : Πρὸς τὸ εὐκατάληπτα εἶναι καὶ εὔγνωστα. Hase.]

Εὐκατάλλακτος, ὁ, ἡ, Facilis reconciliatu, Placabilis. [Aristot. Rhet. 2, 4 : Μὴ μνησικάκους, ἀλλ' εὐκαταλλάκτους. Maccab. 3, 5, 13 : Τὸν εὐκατάλλακτον (θεόν). || Adv. Εὐκαταλλάκτως. Schol. Soph. Aj. 1345 : Εὐκ. δεῖ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἔχειν. Wakef.]

[Εὐκατάλῦτος, ὁ, ἡ, Facile evertendus. Xen. H. Gr. 3, 5, 14 : Ἡ Λακεδαιμονίων πλεονεξία πολὺ εὐκαταλυτωτέρα ἐστὶ τῆς ὑμετέρας γενομένης ἀρχῆς. Epiphan. vol. 1, p. 630, B. Georg. Pachymeres Paraphr. in l. II. ἀτόμων γραμμῶν c. 5.]

[Εὐκαταμάθητος, ὁ, ἡ, Facile intelligendus. Hippocr. p. 388, 28 : Εὐκαταμάθητον ὅτι φαύλη δίαιτα ... ἀσφαλεστέρη ἐστί. Apollon. Cit. p. 19 ed. Dietz. : Διὰ τὸ τοῦ πράγματος εὐκαταμάθητον. ἄ]

[Εὐκαταμάχητος, ὁ, ἡ, Expugnabilis, Gl. Schol. Thuc. 6, 17 : Εὐπορώτερα) εὐκαταμαχητότερα. ἄ L. D.]

[Εὐκατάμικτος, ὁ, ἡ, Affabilis, Gl. Athanas. vol. 2, p. 383, D : Πρᾷον καὶ εὐκατάμικτον πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εἶναι. L. D. Max. Planud. ap. Iriart. Catal. Matr. p. 263 : Οἵην τήνδ' ἐνόησα γεωγραφίην ἐρατεινὴν εὔθετον, εὐκατάμικτον, ἀληθέα μάρτυσι πολλοῖς. Boiss.]

Εὐκατανόητος, ὁ, ἡ, [Facilis ad intelligendum. Ptolem. Mathem. Comp. 1, p. 37, 24, ed. Halm. : Εὐκατανόητον ... ὅτι ... 2, p. 88, 10 : Ἔσται καὶ ταῦτα εὐκατανόητα· 5, p. 347, 1 : Εὐκατανόητος δ' αὐτόθεν γίνεται καὶ ὁ τῶν ἑτέρων μεγεθῶν λόγος. L. D. Hipparch. ad Arat. 1, p. 173, D : Διότι γὰρ ἕκαστον τούτων συντείνει πρὸς πολλὰ ... εὐκατανόητον εἶναι καὶ σοὶ νομίζω. Hemst.]

[Εὐκατάνυκτος, ὁ, ἡ, Facile compungendus, Satis compunctus. Theodor. Stud. p. 276, E : Τὸ εὐκ. 415, B : Ἡ εὐκ. παραδοχή. Nilus De octo vitiis in Cotel. Eccl. Gr. monum. vol. 3, p. 191, A : Ἵνα ἡ ψυχὴ ... εὐκ. οὕτω γένηται. L. D. Jo. Climac. Scala p. 70, 372; Hist. Barlaami p. 16 cod. 903; Symeon Abbas in Notis Possini ad Nili Epist. p. 348. Boiss. || Adv. Εὐκατανύκτως, Cum recta cordis compunctione, Anast. Sin. Quæst. p. 424, 1. Hase.]

[Εὐκαταπάλαιστος, ὁ, ἡ, Facile prosternendus. Etym. M. : Εὐχερὴς, κυρίως ὁ εὐκ. ἄ L. Dind.]

[Εὐκατάπαυστος, ὁ, ἡ, Facile cessans. Galen. vol. 2, p. 206, A : Ἦθος εὐκίνητον μὲν πρὸς ὀργὴν, εὐκατάπαυστον δέ. Hemst.]

[Εὐκατάπληκτος, ὁ, ἡ, Facile percellendus. Liban. Vita Demosth. med. : Δειλὸς ἦν τὸ πρῶτον πρὸς τοὺς τοῦ δήμου θορύβους καὶ εὐκατάπληκτος. Boiss. Basil. t. 1, p. 529, D : Οὐ δειλοῖς, οὐδὲ φιλοζώοις, οὐδ' εὐκαταπλήκτοις ἐντεύξεσθε. Hase. Active Genesius De reb. Cpol. p. 53, B : Οὗτος αὐτοῦ (τοῦ ἵππου) ἐφαλλόμενος ὡς εἴ τις ἄλλου Βουκεφάλου Ἀλέξανδρος, ὡς Βελλεροφόντης Πηγάσῳ γενναίως ἱππάζεται, θάμβος λιπὼν ἁπάσαις ἐν ὄψεσεν εὐκατάπληκτον. Ubi passive accepit Int., Obstupescendus. L. Dind.]

[Εὐκατάπρακτος, ὁ, ἡ, Facile conficiendus. Pollux 9, 161. Kall.]

[Εὐκαταπράϋντος, ὁ, ἡ, Placabilis, Gl. ᾱ]

Εὐκατάπρηστος, ὁ, ἡ, Combustu facilis, ut Hesych. quoque εὐκατάπρηστον exp. εὔκαυστον, εὐχερῶς καιόμενον. [Pseudo-Chrys. Serm. 130, vol. 5, p. 835, 27 : Εὐκατάπρηστος γὰρ ἡδοναῖς ἡ νεότης, ὡς ἐλαιωδεστέρα πρὸς ἔξαψιν. Seager. Schol. Jo. Climac. p. 144, 356, ὕλη. Boiss. Suid. et Zon. Εὐκατάπριστος male ap. Photium.]

[Εὐκαταπτόητος, ὁ, ἡ, Facile terrendus. Cyrill. Al. In c. 36 Jesaiæ p. 479 : Εὐκαταπτόητον ἀεί πώς ἐστι τὸ δημοτικόν.]

Εὐκατάπτωτος, ὁ, ἡ, Proclivis ad lapsum, Qui facile labitur, cadit, delabitur, decidit. Exp. et Caducus. [Jo. Chrys. t. 5, p. 439, C ed. Paris. alt. : Δεῖξαι αὐτῶν τὸ εὐκατάπτωτον. Hase. Cadivus, Gl. Theophr. C. Pl. 2, 9, 3 : Ἡ δὲ ῥόα τοῖς μὲν κυτίνοις εὐκατάπτωτος· ἀσθενὴς γὰρ αὐτῶν ἡ πρόσφυσις. Libri meliores εὐάτμωτος. Scaliger εὔπτωτος. Schneiderus εὐαπόπτωτος.]

[Εὐκατάσβεστος, ὁ, ἡ, Qui facile exstinguitur. Pseudochrys. t. 5, p. 686, A ed. Paris. alt. : Σπινθὴρ ὁ εὐκ. Hase.]

[Εὐκατάσειστος, ὁ, ἡ, Facile concutiendus, Mobilis. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 408, D : Θρασεῖς καὶ εὐκ. καὶ ἕτοιμοι πρὸς μικροψυχίαν. L. D. Cyrill. Al. Hom. 12, p. 142. Mendham. Eust. Il. p. 969, 61 : Ἡ παροῦσα μῆτις εὐκ. ἐστι· Od. p. 1433, 40 : Εὐκ. εἶναι τὸν δῆμον καὶ εὐρίπιστον.]

Εὐκατασήμαντος, ὁ, ἡ, Obsignatu facilis ; ex Bud.

[Εὐκατάσκεπτος, ὁ, ἡ, Facile conspiciendus. Galen. vol. 4, p. 184 : Εὐκατάσκεπτον ἐργάσῃ τὸ νευρῶδες. L. Dind. V. Εὐκατάσκηπτος.]

[Εὐκατασκεύαστος, ὁ, ἡ, Facile parandus, construendus. Philo Belop. p. 56, C, de organo bellico. Comparativo p. 61, A. L. D. Schol. Hom. Od. E, 60 (in interpretatione v. Εὐκεάτοιο, quod a κεάζω, Findo, ductum, non apparet quomodo ita explicari possit, ut εὐκατάκαυστος vel εὐκατάκλαστος scripsisse videatur, quomodo est in uno de Ambrosianis codd. Neque enim credibile εὐκτεάτοιο, quod vitium est edd. Ald. 2 et 3, habuisse eundem schol., qui ponit interprr. εὔκλαστος et εὔσχιστος). Wakef.]

[Εὐκατάσκευος, ὁ, ἡ, Phavor. p. 104, 1.]

[Εὐκατάσκηπτος, ap. Hippocr. p. 772, B, Τρῶμα εὐκ., recte εὐκατάσκεπτον scribitur in cod. Medic., Quod facile contemplari licet.]

Εὐκατάστᾰτος, ὁ, ἡ, Bene constitutus, compositus, Sedatus, Stabilis. [Ephræm Syr. vol. 3, p. 138, A : Πάνυ εὐκ., ἱλαρὸς πρὸς ἅπαντας· 185, F : Οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ... ἐν ταῖς συντυχίαις εἰσὶν εὐκατάστατοι καὶ ἐν τοῖς θεάτροις γελωτοποιοί. L. D. Tzetz. Hist. 3, 264 : Ὁ νουνεχὴς, ὁ συνετὸς, ὁ τῶν εὐκαταστάτων. Elberling. Σύμμετρος καὶ εὐκ., quibus opposita σφοδρὸς καὶ μανιώδης, ap. Alex. Aphrod. Probl. 1, 87. Hemst. Placidus, Gl. De rebus, Apollon. De advv. p. 567, 17 : Τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὰ τοῦ τόνου εὐκατάστατα γίνεται καὶ ἔτι τὰ τῆς γραφῆς. L. D. || Adv. Εὐκαταστάτως, Sedate, Tranquillo animo. Macar. Homil. p. 86, 11 : Εὐκ. φερόμενοι ἄνευ ταραχῆς. Hase.]

[Εὐκατάστροφος, ὁ, ἡ. Εὐκατάστροφα κόμματα, Membra orationis idonea brevitate conformata, Demetr. Eloc. c. 10; nisi fortasse simul sint Incisa bene inter se juncta et nexa. Unde mox in periodo συστροφὴν et καμπὴν laudat. Sed hæc videntur alio pertinere : v. Καμπὴ, Συστροφή. Ernest. Lex. rhet.]

[Εὐκατάσχετος, ὁ, ἡ, Facile detinendus. Hippocr. p. 766, C : Εὐκατασχετώτερον εἴη ἂν ξὺν τῷ σωλῆνι οὕτως.]

[Εὐκατάτακτος, ὁ, ἡ, Qui facile constitui potest. Ptol. Geogr. 1, 1, p. 6, 33 ed. Halm. : Ὅτι καὶ πρῶτα μέρη καὶ μεγέθεσι συμμέτροις εὐκατάτακτα τῆς οἰκουμένης κτλ. Hase.]

[Εὐκατατόλμητος, ὁ, ἡ. Joannn. Hierosol. V. Joannis Damasc. p. 236 fin. (vol. 1, p. v, A) : Πρᾶγμα ποιῶν οὐ τότε ῥᾷον οὐδ' ἐν μέσοις ἐκείνοις τοῖς ἔθνεσιν εὐκατατόλμητον, Quod facile quis audeat. Cit. Boiss.]

[Εὐκατάτρεπτος, ὁ, ἡ, Facile evertendus. Cyrill. Al. In Nah. 1, p. 525 : Εὐάλωτος πᾶς νοῦς καὶ εὐκ. κομιδῇ τῆς ἄνωθεν εὐσθενείας ἡττώμενος.]

Εὐκατατρόχαστος, ὁ, ἡ, Volubilis in modum rotæ. Pro Volatico et Inconstante accipiunt ap. Strab. [1, p. 15] : Ἔστι δ' ὁ Ἐρατοσθένης οὐχ οὕτως εὐκατατρόχαστος ὥστε μηδ' Ἀθήνας αὐτὸν ἰδεῖν φάσκειν. [Vertendum Facile contemnendus, despiciendus, vel similiter. Dicitur enim figurate sic ut proprie γεώργια εὐκ. apud eund. 14, p. 671, Arva incursionibus exposita.]

Εὐκατάτροχος, ὁ, ἡ, apud Hesychium legitur expositum εὐκατάφορος. [Pronus, Proclivis. Cyrill. Al. l. 8 De adoratione p. 280 : Εὐκατάτροχος κομιδῆ πρὸς πλεονεξίαν. Id. In Hab. c. 1, p. 525 : Εὐκ. ἡ καρδία (γέγονε) τοῖς πάθεσι. Suicer.]

[Εὐκαταφερὴς, ὁ, ἡ, i. significans q. εὐκατάφορος, legitur ap. Hesychium in Ὑγρὸς, quod explicat ὁ εὐκ. εἰς ἡδονὰς, pro quo alii grammatici εὐκατάφορος. Verum autem fort. est ὁ καταφερὴς, quod in codice per errorem repetitur in gl. præcedenti Ὑγρὸν ἔλαιον. L. D.]

[Εὐκατάφθαρτος, ὁ, ἡ, Facile corrumpendus. Andr. Cret. p. 184. Kall.]

[Εὐκατάφθορος, ὁ, ἡ, Corruptibilis, Gl.]

[Εὐκατάφλεκτος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Ὕλαι εὐκ., Euagr. H. E. p. 406, 41. Hemst. Greg. Thaumat. p. 29, A. Hase. || Adv. Εὐκαταφλέκτως, Euagr. H. E. 4, 27. Boiss.]

[Εὐκαταφορία, ἡ.] Εὐκαταφορίαι, Proclivitates, ex Diog. L. [7, 115. V. Εὐεμπτωσία.]

[Εὐκατάφορος, ὁ, ἡ, Præceps, Propensus, Gl., Proclivis. Aristot. Eth. Nic. 2, 8 : Εὐκατάφοροί ἐσμεν μᾶλλον πρὸς ἀκολασίαν ἢ πρὸς κοσμιότητα. Diod. 4, 4 : Πρὸς τὰς ἀφροδισιακὰς ἡδονὰς εὐκατάφορον· 5, 17, πρὸς τὸν οἶνον. Plut. Mor. p. 503, B : Τῶν πρὸς τὰς συνουσίας εὐκαταφόρων· 547, A : Τοῖς πρὸς τοὺς γέλωτας εὐκαταφόροις. L. D. Const. Manass. Chron. p. 105. Boiss. Aristeas De leg. tr. p. 114, 15 : Ἐπὶ τὰς ἡδονὰς εὐκ. Ptol. Tetrab. p. 208, 14. Hase. Clem. Al. Pæd. p. 201 : Τὸ εὐκ. τῆς ἐπιθυμίας. Wakef.]

Εὐκαταφρόνητος, ὁ, ἡ, Contemptus, Despiciendus : et compar. εὐκαταφρονητότερος, Contemptior. Sed sonat potius q. d. Contemptibilis, [Despicabilis add. Gl.] Qui talis est ut facile in contemptum veniat, s. venire possit. Latine potius Aspernabilis. Utuntur autem quum alii, tum Herodianus. Interdum etiam οὐκ εὐκαταφρόνητον dicitur esse aliquid, ubi reddi potest Non pœnitendum : ea signif. qua dicitur Haud pœnitenda merces. [Xen. Cyrop. 8, 3, 1 : Τὴν ἀρχὴν μὴ εὐκαταφρόνητον εἶναι· H. Gr. 6, 4, 28 : Μέγιστος δ' ἦν τῶν ὑφ' αὑτὸν τῷ μηδ' ὑφ' ἑνὸς εὐκαταφρόνητος εἶναι. Aristot. Polit. 5, 10 : Ἀπολαυστικῶς ζῶντες εὐκαταφρόνητοι γίγνονται. Demosth. p. 154, 20 : Αὐτὴ καθ' αὑτὴν (ἡ Μακεδονικὴ δύναμις) ἀσθενής ἐστι καὶ πρὸς τηλικοῦτον ὄγκον πραγμάτων εὐκαταφρόνητος· 1110 extr. : Ὑμεῖς δ' ἴσως αὐτὸν ὑπειλήφατε βάρβαρον καὶ εὐκ. εἶναι. « Σύνθεσις εὐκ., Structura orationis, quæ dignitatem non habet. Demetr. II. ἑρμ. § 4. » Hemst. Εὐκ. ὀνόματα, Verba abjecta, humilia, eadem ταπεινά. Dionysii H. Comp. c. 2, p. 11. Ernest. Lex. rhet.]

[Εὐκαταφρονήτως, Contemtu vel Despicatu digne. Orig. C. Cels. p. 23, 101, 164, 325. Kall. Plut. Demetr. c. 16 : Ἐδόκει αὐλεῖν οὐκ εὐκ.]

[Εὐκαταφρόντιστος, ὁ, ἡ, mendose videtur scribi ap. Philon. vol. 1, p. 664, 15 : Σὺν εὐκαταφροντίστῳ ταχύτητι. Interpr. : Cum celeritate proclivi, εὐκαταφόρῳ. Hase.]

[Εὐκατάψευστος, ὁ, ἡ, De quo facile est mentiri. Strabo 1, p. 26 : Διότι φησὶ (Eratosthenes) τὰ πόρρω τερατολογεῖσθαι μᾶλλον διὰ τὸ εὐκ.]

[Εὐκατέακτος, ὁ, ἡ, Facilis fractu, ap. Artemidor. 1, 66, est forma vitiosa pro εὐκάτακτος, ut ibidem κατεάσσηται pro κατάσσηται, et in Gl. et alibi apud recentiores Κατεακτέος, Κατέαξις, Ὀστοκατεάκτης, Παρακατεάσσω, Περικατεάσσω. V. Ἄγνυμι.]

Εὐκάτεκτος, affertur pro Facilis retentu, et Subjectus. Quod si mendo caret, Ionicum erit : nam per θ scribitur.

Εὐκατέργαστος, ὁ, ἡ, Qui facile confici s. effici potest, Effectu facilis. [Pollux 3, 133; 9, 106; comparativo 107. Aristot. Rhet. 1, 6 : Εὐκατέργαστα δὲ ἃ πάντες ἢ οἱ πολλοὶ ἢ οἱ ὅμοιοι ἢ οἱ ἧττους κατώρθωσαν. Anon. ap. Suidam : Τῆς οἰκοδομίας οὔσης εὐκατεργάστου.] Superatu facilis. [Xen. H. Gr. 6, 1, 12 : Ὃν ἐγὼ ὑπήκοον ποιήσασθαι ἔτι εὐκατεργαστότερον ἡγοῦμαι εἶναι ἢ τὴν Ἑλλάδα. Demosth. p. 1464, 15 : Πολλῷ πάντ' εὐκατεργαστότερα ὑμῖν ποιήσει. Dionys. A. R. 3, 20 : Τῷ Ῥωμαίῳ δείσαντι μὴ κυκλωθεὶς πρὸς αὐτῶν εὐκ. γένηται. Plut. Pyrrh. c. 19 : Καταφρονήσαντες ὑμῶν ὡς πᾶσιν εὐκατεργάστων.] At γῆ dicitur εὐκ., Terra, quæ facile subigitur. [Theophr. C. Pl. 4, 7, 3.] Concoctu facilis, Bud. p. 276. [Xen. Comm. 4, 3, 6 : (Τὸ ὕδωρ) μιγνύμενον πᾶσι τοῖς τρέφουσιν ἡμᾶς εὐκατεργαστότερα ... ποιεῖν αὐτά. Athen. in Matthæi Med. p. 3, 233, Philotimus ib. p. 32. || Ἔρια εὐκ., Galen. vol. 12, p. 226, F. Hemst. || Schol. Luciani De merc. cond. c. 9 : Εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. L. D.]

Εὐκατηγόρητος, ὁ, ἡ, Qui facile accusari potest, Adversus quem facile reperiri accusationes possunt. Thuc. p. 222 [6, 77] : Τὴν τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν πόλιν. [Polyb. 4, 29, 3 : Τὰ δὲ κατηγορῶν τῶν Αἰτωλῶν, ὄντων εὐκατηγορήτων. Plut. Anton. c. 58 : Παρεσημήνατο τόπους τινὰς εὐκατηγορήτους. Dio Cass. 52, 13 : Οὐ γὰρ δὴ καὶ καταδραμεῖν ἄλλως εὐκατηγόρητον οὕτω πρᾶγμα ἠθέλησα. L. D. Antiph. ap. Stob. Floril. 98, 56 : Εὐκ. πᾶς ὁ βίος. Hase.]

[Εὐκατοίκητος, ὁ, ἡ, Bene cultus, structus. Schol. Eur. Or. 1621 : Τὸ εὔκτιτον ἄστυ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ εὐκατοίκητον πόλιν.]

[Εὐκάτοπτος, ὁ, ἡ, Facile conspiciendus. Afric. Cest. c. 21, p. 296, A, 11, σκοπός. || Figurate, Perspicuus. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 150, B : Λελευκασμένον οὕτω καὶ εὐκ. λόγον. L. D. Idem in Jo. p. 639 : Οὐ συνῆκαν τὴν παραβολὴν τὴν οὕτως εὐκ. καὶ λελευκασμένην. Suicer.]

[Εὐκατόρθωτος, ὁ, ἡ, Emendatus, Gl. Facile obtinendus, perficiendus. Diodor. Exc. Vat. p. 101 : Εὐκ. ἡ πολιορκία. Schol. Hesiod. Theog. 243 : Εὐκράτη, διὰ τὸ εὐκατόρθωτον. Quæ tamen interpr. pertinet potius ad scripturam Εὐκράντη. L. D. Hesychio εὐήνυτος. Jo. Chrys. Hom. 5, vol. 6, p. 499; Cyrill. Al. In Zachar. p. 717. || Adv. Εὐκατορθώτως, Facile. Schol. Apollon. Rh. 1, 246 : Ἀνύσουσι γὰρ ῥᾳδίως, οἷον εὐκ.]

[Εὐκάτοχος, ὁ, ἡ, Facile coercendus. Cyrill. Al. In c. 13 Jo. p. 724 : Γλῶττα ἡ ἐν ἡμῖν οὐ λίαν εὐκάτοχος. Suicer. || Facile retinendus. Cosm. Indicopl. ap. Allat. De libr. eccl. Græc. p. 61 : Εὐκάτοχα καὶ εὐμνημόνευτα τοῖς πᾶσιν. Hase.]

[Εὔκαυστος, ὁ, ἡ, Facile inflammandus, comburendus. Theophr. fr. 3 De igni 72 : Τῶν εὐκαύστων, et ibid. εὐκαυστότερα. Superlat. schol. Aristoph. Pac. 1134, ubi εὐκαστ. cod., ut εὔκαστα pro εὔκαυστα est ap. Heronem Autom. p. 246 extr. L. D. Etym. M., Hesych., Suidas in vv. Αἴθινα, Δαυχμὸν, Δανὰ, Εὐκατάπρηστον, Εὐκέατον, Εὔκηλον. || Forma Εὔκαυτος ap. Photium v. Ἡισσοκωνήτῳ.]

[Εὐκέανος. V. Εὐκτεάνος.]

Εὐκέαστος, s. Εὐκέᾰτος, ὁ, ἡ, Qui facile findi potest, Scissilis : εὐκέαστα ξύλα, Eust. [Il. p. 1241, 18], i. e. τὰ εὔκλαστα, Quæ frangere facile est : quæ etiam δανὰ vocari Paus. ap. Eund. tradit. [Εὔσχιστον etiam interpr. Hesych. et Suid. iidemque ξηρὰν, εὔκαυστον. Recte Schneider. ad Theophr. H. Pl. 5, 1, 9 : « Altera notio a κεάζειν ducta est, altera a verbo antiquo κέω, κάω, unde ἔκεια, κείας, κειάμενος pro καύσας. » Conf. Εὔκηλος.] Alterius autem, videl. τοῦ εὐκέατος, exemplum hoc est ap. Hom. Od. E, [39] : Τηλόθι δ' ὁδμὴ Κέδρου τ' εὐκεάτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει, Δαιομένων. [Coll. Υ, 161 : Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα. Theocr. 25, 248 : Ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο. Quinti 6, 378 : Ἔρνος ὅπως ἐριθηλὲς ἐλαίης εὐκτεάτοιο, cum Scaligero ap. Dorvill. Vann. p. 586 εὐκεάτοιο restituit Tychsen.]

[Εὐκελάδη, ἡ, Eucelade, Musa ap. Tzetz. ad Hesiodi Op. 1, p. 24 ed. Gaisf. L. Dind.]

Εὐκέλᾰδος, ὁ, ἡ, Bene sonans, Sonorus, Canorus. Aristoph. [Nub. 312] : Εὐκελάδων τε χορῶν ἐρεθίσματα, schol. εὐμούσων καὶ ἡδέων. [Eur. Bacch. 160, λωτός. Fr. poetæ anonymi ex pap. Æg. editum ab Letronnio *Journ. des Sav.* 1838 sive in append. ad Aristoph. et Menandr. p. 11, 6 : Οὔ μοι ἔτ' εὐκελάδων ὕμνων μέλει. Christodor. Ecphr. 24 : Ῥήτρης εὐκελάδοιο πατὴρ, de Demosthene. 397 : Δώριον εὐκελάδοισι μέλος χορδῇσιν ὑφαίνων. Mnasalcas Anth. Pal. 7, 194, 4, μολπά. Plato 9, 823, 3, σῦριγξ. Nonn. Dion. 13, 156 : Εὐκελάδων ξιφέων κτύπος· 18 : Παρ' εὐκελάδῳ τραπέζῃ· 19, 63 : Εὐκελάδοιο λύρης. Oppian. Cyn. 3, 283, τύμπανον· 4, 158 : Εὐκελάδοισι μάστιξιν. L. Dind.]

Εὔκεντρος, ὁ, ἡ, Bene aculeatus, Bonum habens stimulum et acumen. Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 9, 339, 4], βέλος, de acuto telo.

[Εὐκέραος. V. Εὔκερως.]

Εὐκέραστος, ὁ, ἡ, Bene mixtus, dilutus, temperatus : οἶνος, Poll. [6, 23. Χωρίον εὐκ. ταῖς ὥραις 5, 108. Hesych., Photius : Εὔζωρον, εὐκ. Dionys. De comp. vv. p. 158, 4 : Οὐκ ἔχει συνῳδὸν οὐδ' εὐκέραστον τὸν ἦχον. Plut. Mor. p. 922, D : Πρὸς πᾶσάν ἐστι ποιότητα καὶ δύναμιν εὐκέραστος (aer). L. D. Theodos. De exp. Cretæ 3, 72 : Εὐκεράστου φαρμάκου. Hase.]

[Εὐκερδὴς, ὁ, ἡ, Lucrosus. Oppian. Cyn. 1, 37 : Στιβίης εὐκερδέος ἔργα.]

[Εὐκερμᾰτέω, Bene nummatus sum. Phrynich. Epit. p. 362 : Εὐκερματεῖν, ἀηδὲς πάνυ. Ἥδιστα ἂν εἴποις εὐπορεῖν κερμάτων. Photius : Εὐκερματεῖν, Εὔβουλός που κέχρηται τῷ ὀνόματι.]

[Eυκερος, ὁ, n. pr. scriptum in fictili. De Witte *Descr. de vases peints* p. 70, n. 121. V. Εὔκαιρος. Hase.]

Εὔκερως, ωτος, ὁ, ἡ, Bene cornutus, Pulcra habens cornua : ut [ἔλαφος Poll. 5, 76,] ταῦρος, Soph. Aj. [64] : Εὔκερων ἄγραν ἔχων, Egregia cornua gerentem, Insignia cornua gerentem. [Etym. M. : Κεραὸς, κεραὸν, εὔκερων. Geopon. 18, 1, 3 : Κριοὺς εὐκέρωτας.] Declinatur etiam Εὐκέρᾰος, ut δικέραος : unde Εὐκεράους βόας ap. Nonn. [Jo. c. 2, 73. Dion. 14, 144 : Φηρῶν εὐκεράων· 17, 208 : Εὐκεράοιο καρήνου. Oppian. Cyn. 2, 177 : Ἐλάφων γένος εὐκέραον· 3, 88.] Ἀγέλας, Epigr. [Theæteti Anth. Plan. 4, 233, 2], Gregis cornigeri, Eximiis et pulcris cornibus conspicui. [Moschus 2, 52 : Βοὸς εὐκεράοιο. Manetho 1, 74, Μήνη. Ammonius Anth. Pal. 9, 827, 1 : Εὐκεράοιο Διονύσου. || Forma Ἠΰκερως, ap. Maneth. 6, 29 : Ἠΰκερων Μήνην, et in versibus in Vita Pindari ap. Bœckh. p. 7, 19, sive Eust. Opusc. p. 59, 69 : Ἠΰκερως Πάν. Forma in ος, si vera scriptura, orac. ap. Phlegont. Mirab. c. 10, 14 : Ταύρους ... ἠϋκέρους. L. Dind.]

Εὐκέφᾰλος, ὁ, ἡ, Bono s. Egregio capite præditus. [Arrian. Ven. 4, 4 : Καὶ αὗται οὖν εὐκέφαλοι. Schol. Plat. Critiæ p. 445 Bekk. : Εὐκρὰς, εὔκρατος, ἡ εὐκ. Hesych. in eod. voc., ubi v. Albert. Hippiatr. p. 261. Pollux 2, 43. De saltatore 4, 97. L. D.] Capiti utilis et conveniens, sicut res aliqua dicitur εὐστόμαχος, εὐκάρδιος, εὐκοίλιος.

[Εὐκηλέω. V. Εὐκαλέω.]

[Εὐκηλήτειρα, ἡ. HSt. in Εὔκηλος :] Ab ead. origine demanasse putatur verbale Εὐκηλήτειρα. Exp. certe Quietis conciliatrix, Placatrix : ab Hesych. ἡσυχάστρια, a Suida etiam κατευνάστρια. Utitur autem hoc verbali Hesiod. [Op. 464] : Νειὸς ἀλεξιάρη, παίδων εὐκηλήτειρα. Ubi tamen nonnulli interpr. Demulcens liberos, ac si sit a κηλέω. [Conf. Plut. Mor. p. 657, D.]

Εὐκηλία, ἡ, Hesychio ἡσυχία, Quies. [V. Εὐκαλία.]

Εὔκηλος, ὁ, ἡ [V. de feminino hujus adjectivi in ος, non in η, terminato, Arcad. p. 55, 13. Ducitur autem ab Eust. ad Il. A, 554, a κηλέω, quod ipsum ab ἔκηλος, omissa litera initiali, ducit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 145, 5, recte animadvertens diversas ejusdem voc. formas esse εὔκηλος et ἔκηλος, quod ejusdem stirpis videri cujus sunt ἔκητι et ἑκών. Sic etiam Arcad. p. 197, 4, Apollon. De advv. p. 558, 18.] Hesychio στάσιμος, ἥσυχος, πρᾶος, Stans sine motu, Quietus, Mitis et lenis. [Σῶος, εὐόμιλος præterea additur ap. Hesych. Nam quod in fine his appensum est εὔδοξος, ad εὐκλεὴς referendum cum intt.] Hesiod. Op. [668] : Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων, Εὔκηλος, [interpungendum Εὔκηλος τότε, ut infra dicetur] τότε νῆα θοὴν, ἀνέμοισι πιθήσας, Ἐλκέμεν ἐς πόντον. Hom. Il. A, [554] : Ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος τὰ φράζεαι ἅσσ' ἐθέλησθα· P, [371] de Trojanis et Græcis : Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, pro quo paulo post dicit, Μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα. [Od. Γ, 263 : Ὁ δ' εὔκηλος μυχῷ Ἄργεος ... Ἀγαμεμνονέην ἄλοχον θέλγεσκ' ἐπέεσσιν· Ξ, 479 : Εὗδον δ' εὔκηλοι. H. Merc. 480, de quo l. v. Buttm. l. c. p. 142-3, Vulcan. 7. Soph. El. 241 : Μήτε ... ξυνναίοιμ' εὔκηλος. Apoll. Rh. 1, 568 : Εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην· 3, 769 : Αὔτως εὔκηλος ἐὴν ὀτλησέμεν ἄτην. Et alibi. Semper autem apud antiquiores dici de hominibus, ut sit Securus, tollendamque esse in l. Hesiodi ab HSt. citato interpunctionem, qua conjungebantur πόντος εὔκηλος, animadvertit Buttm. l. c. p. 141 seq. De rebus, ut ap. Hesych. est Εὔκηλα, εὐπρεπῆ, recentiores, ut Theocr. 2, 166 : Εὐκάλοιο κατ' ἄντυγα νυκτός· sic enim scribendum cum libris bonis pro εὐκήλοιο, forma Dor., de qua v. etiam in Εὔκαλος. Apoll. Rh. 2, 935 : Εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν· 4, 1249 : Εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνη. Oppian. Hal. 4, 415 : Αὔραις εὐκήλοισιν· 5, 156 : Κώπῃσι δ' ὑπ' εὐκήλοισι θάλασσαν ἀτρέμα λευκαίνουσι. De gradu epigr. Anth. Pal. 9, 826, 5 : Εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον κινήσῃς ἁπαλῷ κώματι θελγόμενον. || Absolute Eur. Iph. A. 644 : Ὡς οὐ βλέπεις εὔκηλον. || De homine paullo aliter quam solent veteres Apoll. Rh. 1, 1290 : Ἧσ' αὕτως εὔκηλος, i. e. Alios non inquietans, ut in epigr. Anth. Plan. 4, 86, 5 : Τὰ δ' εὔκηλος πεφύλαξο σίνεσθαι. Codex εὐκλείους. || Adv. Εὐκήλως, Quiete. Apoll. Rh. 2, 861 : Ἐντυπὰς εὐκ. εἰλυμένοι, de iis qui dolentes torperent. Quam alienam ab usu veterum significationem esse animadvertit Buttm. l. c. p. 143.]

[Εὔκηλος, a καίω, Facile comburendus. Photius : Εὔκηλον, εὔκαυστον, εὔσχιστον· Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ· « Ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός. » Eadem omisso nomine poetæ et fabulæ Etym. M. in v. Vitiose Hesych. : Εὔκληρον δρυὸς, εὔσχιστον, εὔξυλον, εὔκαυστον. Interpretationes εὔσχιστος et εὔξυλος referuntur ad etymologias a κεάζω et κῆλον, quod v., coll. Εὐκέατος.]

[Εὐκήλως. V. Εὔκηλος.]

[Εὐκήπευτος, ὁ, ἡ, Bene cultus. Const. Manass. Chron. 333 : Ὁ φυτουργὸς τῶν εὐκηπεύτων δένδρων. Boiss. Ap. Theophr. H. Pl. 7, 7, 2 : Τὸν δὲ στρύχνον καὶ ὠμὸν ἐσθίουσιν, ὃν καὶ εὐήπατόν τινες πρότερον, cod. Urbinas εὐκήπευτον. De quo v. Schneider. in annotatione et Add.]

[Εὐκινέω, Facile moveo, si recte cusum ap. Greg. Thaumat. t. 7, p. 659, 37 : Μέτα εὐκινουμένων ποδῶν. Hase.]

Εὐκῑνησία, ἡ, Facilis motus, Mobilitas. [Agilitas add. Gl. Oribas. p. 124 ed. Mai. : Πρὸς εὐκινησίαν τῶν τροχίλων. Herodotus in Matthæi Med. p. 70 : Εὐκ. τῶν μελῶν. Const. Man. Chron. 1273 : Καὶ τὴν πυρώδη καὶ θερμὴν εἶδον εὐκινησίαν. L. D. Antyll. ap. Stob. Flor. 101, 16, vol. 3, p. 324 : Εὐτονίαν δὲ μᾶλλον καὶ εὐκ. Hase. Artemon ap. Athen. 14, p. 637, E : Ἡ τῆς βάσεως εὐκ.]

Εὐκίνητος, ὁ, ἡ, Qui facile movetur s. moveri potest, Facile mobilis. [Agilis, Mobilis, Navus, Gl. Plato Tim. p. 58, E : Γενόμενον εὐκίνητον (τὸ ὑγρόν)· 59, A : Εὐκίνητον ὄντα ἔτι τὸν ὑγρὸν ὄγκον· 64, B : Τῆς εὐκινήτου φύσεως. Aristot. Probl. 3, 16 : Τὸ λουτρὸν τοὺς σκληροὺς εὐκινήτους ποιεῖ. Hippocr. p. 1245, 9 : Αἱ βόρειοι (καταστάσεις) τὰ σώματα εὐκίνητα ποιέουσι. De navibus aut militibus expeditis Polyb. 1, 60, 3 et 40, 7. Et superl. 33, 7. Eodem gradu Plat. Tim. p. 56, A. || Figurate Irritabilis,] Aristot. [H. A. 1, 8] : Οἷς τὸ μέτωπον μικρὸν, εὐκίνητοι. Pro quibus Trogus ap. Plin., Quibus parva frons, mobilem animum subesse significat. Ap. Eund. [Probl. 1, 15 : Πᾶσα ἡ μεταβολὴ καὶ ὥρας καὶ εὐκίνητον· εὐκίνητα γὰρ τὰ ἄκρα, οἷον καὶ αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ τελευταί· 7, 1 : Ἐνεργοῦσι, μάλιστα δὲ τὰ εὐκ., οἷον οὐροῦσι· 6 : Εὐκινητοτέρα αὕτη ἡ αἴσθησις· 8 : Εὐκινητότατον ὁ ὀφθαλμός·] in Rhet. 2, [2], εὐκίνητοι πρὸς ὀργὴν, Qui facile ad iram commoventur s. concitantur. [Epigr. Anth. Plan. 304, 9 : Τὴν γλῶτταν εὐκίνητον εἰς λόγους ἔχει. L. D. Zaleuc. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 198 : Τὴν ψυχὴν ἔχουσιν εὐκίνητον πρὸς ἀδικίαν. Hemst.] Et neutr. τὸ εὐκίνητον, Motus facilitas. Herodian. 7, [7, 2] de plebe Romana : Πολὺ καὶ ῥᾴδιον ἔχει τὸ τῆς γνώμης εὐκ., Ceteris omnibus mobilior est.

[Εὐκινήτως, Ut facile moveatur. Diodor. 20, 95; schol. Thuc. 2, 41; Eust. Il. A, 595. L. D. Greg. Nyss. t. 1, p. 587, D : Εὐστρόφως τε καὶ εὐκ. Hase.]

[Εὔκισσος s. Εὔκιττος, ὁ, ἡ, Hederosus. Dioscorides Anth. Pal. 7, 407, 3 : Ἑλικὼν εὔκισσος.]

Εὐκίων, ὁ, ἡ, Pulcras habens columnas. [Eur. Ion. 185 : Εὐκίονες αὐλαὶ θεῶν. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 648, 7, ἐσχαρεών. Anon. 9, 697, 1 : Τύχης εὐκίονα νηόν. Nonnus Jo. c. 10, 22 : Νηοῦ ἔδρανα δωμήσας Σολομῶν εὐκίονι τέχνῃ. ῑ L. Dind.]

[Εὐκλάδιος, ὁ, Eucladius, n. viri ap. Liban. Ep. 673. ἄϊ]

[Εὔκλᾰδος, ὁ, ἡ, Frondosus, Ramosus. Schol. Nicandri Th. 648, Suid. v. Εὔπτορθος. Ps. 47, 1, ubi alii

εὐρίζῳ ἀγαλλιάματι vel καλῷ βλαστήματι, ed. Quinta εὐκλάδῳ.]

Εὔκλαστος, ὁ, ἡ, Fractu facilis, Fragilis [Gl. « Etym. M. v. Δημήτηρ. » Boiss. Schol. Hom. Od. E, 60. L. D.]

Εὐκλεὴς, ὁ, ἡ, Gloriosus [Nobilis add. Gl. Hom. Il. P, 415 : Οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλέες. Æsch. Eum. 1026 : Εὐκλεὴς λόχος παίδων, γυναικῶν· Cho. 318 : Γόος εὐκλεὴς Ἀτρείδαις. Soph. Phil. 476 : Τοῖσι γενναίοισί τοι τὸ χρηστὸν εὐκλεές· 1422 : Εὐκλεᾶ θέσθαι βίον. Et similiter sæpe Euripides. Xen. Ag. 10, 3, βίος· Cyrop. 8, 5, 23 : Εὐκλεεῖς ὑμᾶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις ἐποίησε. Plato Menex. p. 247, D : Τοὺς ἀγαθοὺς καὶ εὐκλεεῖς· Conv. p. 208, D, δόξης. Neutro genere Eur. Iph. A. 312 : Ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ· Phœn. 1659 : Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας. Cum articulo Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 302, C : Τὸ τῆς θεότητος εὐκλεές], Celeber : θρόνον εὐκλεᾶ [εὐκλέᾰ] Soph. [OEd. T. 161], ut ἀκλεᾶ pro ἀκλεῆ. [Eadem forma Pind. Ol. 6, 76 : Εὐκλέα μορφάν· 11, 89 : Εὐκλέϊ Δίρκᾳ, et alibi. (Altera semel Pyth. 12, 24 : Εὐκλεᾶ λαοσσόων μναστῆρ' ἀγώνων.) Epigr. Anth. Pal. 7, 331, 3 : Λείπω δ' ἐν θαλάμοις γαμέτου χορὸν εὐκλέα παίδων. Nicænetus in App. 54, 7 : Διὸς εὐκλέα νύμφην. Plur. Simonid. Anth. Pal. 7, 301, 1 : Εὐκλέας αἶα κέκευθε. Pind. Ol. 2, 99 : Εὐκλέας ὀϊστούς· Isthm. 3, 7 et 41 : Εὐκλέων ἔργων. Epigr. Anth. Pal. App. 134, 8 : Εὐκλέα ἔργα.] Εὐκλεὲς τέλος Plut. Cam. [c. 5. Jerem. 48, 17, βακτηρία· Sap. 3, 15, καρπός. ‖ Hesych. : Εὐκλὴς (sic), ὁ αἰδὴς καὶ ὀνομαστὸς καὶ εὐειδής. Ubi dittographia postremi voc. videtur αἰδής. ‖ Neutrius plur. forma in ῆ Herodian. 2, 3, 4 : Τὰ ἐν ταῖς στρατιωτικαῖς πράξεσιν ἦν εὐκλεῆ. Eust. ad Dionys. 369 : Τὰ μὲν τῆς ζωῆς εὐκλεῆ.] Et comparat. εὐκλεέστερος [Æsch. fr. Ixion. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 477 : Βίου πονηροῦ θάνατος εὐκλεέστερος. Soph. Ant. 502 : Πόθεν κλέος γ' ἂν εὐκλεέστερον κατέσχον. Xen. Vect. 6, 1 : Εὐκλεέστεροι ἐσόμεθα], superl. εὐκλεέστατος [Æsch. Cho. 302 : Πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν. Soph. Ant. 695 : Ἀπ' ἔργων εὐκλεεστάτων. Eur. Alc. 623 : Εὐκλεέστατον βίον. Xen. H. Gr. 7, 2, 20 : Εὐκλεέστατος ἐν τῇ πατρίδι ἔσῃ], unde εὐκλεέστατα ap. Xen. [Hipparch. 1, 1] : Σαυτῷ δὲ, καὶ φίλοις εὐκλεέστατα. [Quod pertinet ad adv. Εὐκλεῶς.] Εὐκλειὴς pro εὐκλεὴς Hom. [Il. K, 281 : Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐϋκλειᾶς ἀφικέσθαι· Od. Φ, 331. Apoll. Rh. 1, 73, 869. Pind. Nem. 6, 30 : Ἐπέων οὖρον ... ἐϋκλειᾶ.]

‖ Εὐκλεῶς, Gloriose : ἐνδόξως, εὐφήμως, Poll. [5, 159. Æsch. Pers. 328 : Εὐκλεῶς ἀπώλετο· Ag. 1304, κατθανεῖν. Eur. Alc. 292, θανεῖν· Iph. A. 1376, πρᾶξαι· Herc. F. 271 : Τάσδε Θήβας εὐκλεῶς ᾠκήσαμεν. Xen. Anab. 6, 3, 17, τελευτῆσαι. L. D. Onesand. Strateg. p. 103,16 ed. Cor., τεθνήξονται. Philostr. Vit. soph. p. 96, 14 Kays., ἦρξεν. Hase. Superlativi εὐκλεέστατα ex. v. in Εὐκλεής. ‖ Forma Εὐκλειῶς Hom. Il. X, 110 : Ὀλέσθαι εὐκλειῶς, unde Hesych. Per diæresin Adrianus Anth. Pal. 6, 332, 8 : Κρῆναι ἐϋκλειῶς δῆριν. L. Dind.]

[Εὐκλέης. V. Εὐκλῆς.]

Εὐκλεΐα et Εὐκλεία [de qua forma Photius : Εὐκλεία καὶ τὰ ὅμοια, μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται, ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιϐ' περὶ ⟨κωμῳδίας⟩. Chœrob. in Bekkeri An. p. 1314, b : Εὔκλεια κοινῶς καὶ εὐκλεία ἀττικῶς. Etym. M. p. 462, 4 : Τὸ ἱέρεια καὶ εὔκλεια ἀττικῶς καταβιβάζουσι τὸν τόνον καὶ τὸ α ἐκτείνουσι. Conf. Ælius Dionys. ap. Eustath. Od. p. 1579, 29. Accusativum εὐκλείαν ponit Draco p. 117, 24], ἡ, Gloria, Celebritas nominis, Splendor nominis. [Nobilitas, Gl.] Sed Εὔκλεια potius dicitur, quo et Hom. utitur; alicubi dissolvens priorem diphthongum. Od. Ξ, [402] : Εὐκλείη [Ἐϋκλείη] τ' ἀρετή τε. [Apoll. Rh. 1, 447 : Ἐϋκλείη δὲ δόμοις ἐπιϐάντι λίπηται.] Il. Θ, [285] : Τὸν καὶ τηλόθ' ἐόντα, ἐϋκλείης ἐπίϐησον. [Epigr. Anth. Pal. App. 215, 2 : Ὅσσην συγκλείσας ἀρετῆς εὐκλείην κατέχεις. Manetho 3, 125 : Εὐκλείην πρήξεις τ' ἀγαθάς. Forma Attica Æsch. Eum. 865 : Δεινὸς εὐκλείας ἔρως· Suppl. 975 : Ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει λαῶν (ubi active dictum, si ad utrumque substantivum pertinet genitivus, ut sit Prædicatio. Sic Polyb. 18, 28, 9 : Εἴπερ βούλονται καὶ τὴν τῶν Ἑλλήνων εὔκλειαν ὁλόκληρον περιποιήσασθαι). Soph. Aj. 436 : Πρὸς οἶκον ἦλθε πᾶσαν εὔκλειαν φέρων· El. 973 : Εὔκλειαν οὐχ ὁρᾷς ὅσην σαυτῇ τε κἀμοὶ προσϐαλεῖς; Eur. Med. 415 : Τὰν ἐμὰν εὔκλειαν ἔχειν βιοτάν· Or. 30 : Πρὸς οὐχ ἅπαντας εὔκλειαν φέρων· et similiter alibi. Aristoph. Nub. 997 : Ἵνα μὴ ... τῆς εὐκλείας ἀποθραυσθῇς.] Usus ejus est et in prosa. [Plat. Ep. 8, p. 354, B : Μετ' εὐκλείας σώζεσθαι· Menex. p. 247, A. Xen. Anab. 7, 6, 33 : Ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν. ‖ « Claritas, titulus compellatorius, in Synodo 7, Act. 1, p. 161. » Ducang. ‖ I. q. Dignitas. Joseph. Genes. De reb. Cpol. p. 53, C : Ἐντεῦθεν καὶ κρεῖττον αὐτῷ τῆς δεσποτικῆς ἀγάπης τὰ πρακτέα διηύξητο, ὡς καὶ τῇ τῶν πατρικίων εὐκλείᾳ συντόμως προσεμπελάσαι. L. Dind.]

[Εὔκλεια, ἡ, Euclia, nomen Dianæ ap. Bœotos. Plut. Aristid. c. 20 : Οἱ Πλαταιεῖς ἔθαψαν (Euchidam) ἐν τῷ ἱερῷ τῷ Εὐκλείας Ἀρτέμιδος ... Τὴν δ' Εὔκλειαν οἱ μὲν πολλοὶ καὶ καλοῦσι καὶ νομίζουσιν Ἄρτεμιν, ἔνιοι δέ φασιν Ἡρακλέους μὲν θυγατέρα καὶ Μυρτοῦς γενέσθαι ..., τελευτήσασαν δὲ παρθένον ἔχειν παρά τε Βοιωτοῖς καὶ Λοκροῖς τιμὰς κτλ. V. Pausan. 9, 17, 1, schol. Soph. OEd. T. 159. ‖ Εὐκλείας ναὸς propter victoriam, quam Marathone Athenienses de Persis reportaverant, dedicatus memoratur a Pausania 1, 14, 5. Ἱερεὺς Εὐκλείας in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 364, n. 258. Conf. p. 466, n. 467, ubi est : ΕΥΚΛΕΙΑ. L. Dind.]

[Εὔκλεια, ἡ, Euclea, meretrix, Athen. 13, p. 583, E. Mulier in inscr. Larisæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 867, n. 1786. L. Dind.]

[Εὔκλεια, τὰ, Euclia, festum Dianæ Εὐκλείας, ut videtur, ap. Corinthios. Xen. H. Gr. 4, 4, 2 : Εὐκλείων τὴν τελευταίαν προείλοντο, ὅτι πλείους ἂν ᾤοντο λαβεῖν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὥστε ἀποκτεῖναι. Quanquam simile Jovis apud Corinthios cognomen memorat Hesych. in gl. vitiosa : Εὔηλος, Διὸς ἱερὸν ἐν Μεγάροις καὶ ἐν Κορίνθῳ, ubi ἱερεὺς Hemsterh. recte, nisi genitivum posuerat Hes. et cum Διὸς conjunxerat, aut generis neutrius nomen latet in Εὔηλος, cujus loco quum Εὐκ— postulet ordo literarum, Is. Vossius Εὖκλος vel, quod pejus, Εὔκλεος. ‖ Ejusdem nominis festum exstitisse apud Corinthiorum colonos Corcyræos, quorum numis nonnullis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 435, 76, 77, 78; 436, 81, inscriptum Ευκλεια, Ευκλε ..., Ουκλεα, testatur mensis eorum duodecimus, ab festo illo, ut videtur, dictus Εὔκλειος, qui bis memoratur in inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 21, 51 : Εμμηνι δυωδεκατωι και ευκλειωι· 59 : Εν τωι ευκλειωι μηνι.]

[Εὐκλείδης, ὁ, Euclides, conditor Himeræ, ap. Thuc. 6, 5. Archon Att. ol. 94, 2. A quo prov. Τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἐξετάζειν, de eo qui rerum oblivioni traditarum memoriam repetat, ap. Lucian. Catapl. c. 5, Hermot. c. 76. Unus de 30 tyrannis ap. Xen. H. Gr. 2, 3, 2. Augur Phliasius ap. eund. Anab. 7, 8, 1 seqq. Alii alibi, quorum satis est memorasse mathematicum, cujus scripta supersunt. ‖ Ab hoc nomine est adj. Εὐκλείδειος, α, ον, Euclideus, ap. Procul. Comm. in Euclid. p. 30 : Ὁ Εὐκλ. λόγος. ‖ Forma Dorica Εὐκλείδας, frater Cleomenis regis Spart. ap. Polyb. 2, 65 seq. Alii in inscriptionibus. Eadem forma per ι scripta ap. Bœckh. vol. 1, p. 521, n. 839 : Εὐκλίδας Εὐκλίδου Ἑρμιονεύς. L. Dind.]

Εὐκλεΐζω, Celebro. [Tyrtæus 3, 24 : Ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας. Aoristi forma Dor. Pind. Pyth. 9, 94 : Τρὶς πόλιν εὐκλεΐξαι. ‖ Forma contracta in epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 310, n. 175, 4 : Εἵλετο τὰν ἀρετὰν, πατέρ' εὐκλεΐζων ἐνὶ δήμῳ, pro εὐκλῄζων, ut videtur. Vix credibile huc referri gl. Hesychii : Εὐκλίζεσθαι, ἐνδοξάζεσθαι, cui εὐκλεΐζεσθαι potius quam εὐκληίζεσθαι, ut Heinsius volebat, restituendum. Ap. Theodor. Stud. p. 410, A : Οὕτω γὰρ μᾶλλον εὐκλεηθήσῃ παρά τε θεῷ κτλ., item legendum εὐκλεϊσθήσῃ. L. Dind.]

[Εὐκλειὴς. V. Εὐκλεής.]

[Εὐκλεινὸς, ὁ, Inclitus. Aristot. Pepl. Anth. Pal. App. 9, 48 : Δηιπύλου Κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο μνῆμα τόδ' εὐκλεινόν· γείνατο Τληπόλεμος. Εὐκλεινῇ pro εὐκλεῇ libri deteriores Stobæi Fl. vol. 2, p. 93.]

[Εὔκλειος. V. Εὔκλεια.]

[Εὔκλειστος, ὁ, ἡ, Bene clausus. Herodian. Epim. p. 178. Boiss. Hesych. v. Εὐκλῄς. Eust. Od. p. 1937, 61. L. Dind.]

[Εὐκλειῶς, Εὐκλεῶς. V. Εὐκλεής.]

[Εὔκλεος, ὁ, Eucleus, n. viri in Georgii V. Jo. Chrysostomi ap. Phot. cod. 96, p. 79, 28.]

[Εὐκλήζω. V. Εὐκλείζω.]

[Εὐκλήις, ῑδος.] Εὐκληΐς, ίδος, ἡ, ut θύρη, Hom. Il. Ω, [318], Janua bene clausa, bene obserata : q. d. Janua bonum vectem habens. Ab Hesych. exp. εὔκλειστος καὶ ἀσφαλής : ap. quem mendose legitur εὐκλήεις : quod tamen mendum secuta sunt VV. LL. [In l. Hom. pro Θύρη ... ἐϋκλήις, ἀραρυῖα, nonnulli scribebant Ἐὺ κληῖσ' ἀραρυῖα. V. interpretes. Masculinum posuerat Etym. M. v. Κληῖδες p. 518, 56 : Οὕτως οὖν καὶ τὸ εὐκλήις καὶ πολυκλήις βαρύνεται· τίθεται γὰρ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ λεύκασπις (excidit fortasse ἐπὶ θηλυκοῦ)· καὶ γὰρ ἐπὶ Ἀμαζόνος ταγείη ἂν τὸ εὐκλήις (aut delendum hoc vel scribendum τὸ λεύκασπις, aut excidit cum aliis nonnullis nomen masculinum, quocum εὐκλήις jungi posse ostenderat grammaticus). L. Dind.]

[Εὐκλήματέω, Palmitibus luxurio, Frondeo. Constant. Cærim. p. 218, B : Ἄμπελος εὐκληματοῦσα, ex Hos. 10, 1. L. D. Philo Carpas. 156. Boiss. Jo. Chrys. Serm. 89, vol. 6, p. 838. Seager. Philo vol. 1, p. 681, 34 : Τὴν εὐκληματοῦσαν καὶ βοτρυηφόρον ἄμπελον. Hase.]

[Εὐκλήμᾰτος, ὁ, ἡ, Pampinis luxurians, Frondosus. Athanas. vol. 2, p. 223, A, ἄμπελος.]

Εὐκληρέω, Bona mihi sors obtingit, Fortunatus sum, Prospera fortuna utor. [« Dicitur et κλῆρον εὐκληρεῖν pro εὐκληρεῖν solo supra (in l. Polliani Anth. Pal. 11, 128, 1 : Νὴ τὸν κλῆρον, ὃν εὐκλήρησας ἐν ἄθλοις). » HSt. Ms. Vind. Teles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 398 : Σὺ δὲ ὅτι μὲν ἀπογέγονεν (ὁ φίλος) ἀκληρεῖν οἴει, ὅτι δὲ ἐγένετο, οὐκ εὐκληρεῖν ;]

Εὐκλήρημα, τὸ, i. q. εὐκληρία, Prospera fortuna. [Τοπικὸν εὐκλ., Strab. 5, p. 234 extr. Postea p. 235 vocat εὐτύχημα. Hemst. Teles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 83 extr. : Καὶ πῶς ἂν εἴη τοῦτο ἀκλήρημα, ἀλλ' οὐκ ἤδη εἰπεῖν εὐκλήρημα; Diod. 18, 13 : Ἡ τύχη τὸ παράδοξον ἀπένειμε τοῖς Μακεδόσιν εὐκλήρημα.] Tzetzes in Hesiod. : Τῆς εἱμαρμένης τῆς ἐξ ἀστέρων ὁ ζωδιακὸς κύκλος ἐστὶν, ἐξ οὗ καταπέμπεται τά τε εὐκληρήματα καὶ δυσημερήματα. Huic supra ἀντίκειται Ἀκλήρημα. [Philippus ? Epist. Olymp. inter Epistolographos ; loco, cujus variantes exhibeo in Notitt. Mss. vol. 10, part. 2, p. 146. Boiss. Εὔκλημα, Tzetz. Hist. 7, 865 ; sed leg. videtur εὐκλήρημα. Elberl. Vitiosa est forma εὐκλήρωμα, ut supra ἀκλήρωμα, ap. Antiatt. Bekkeri p. 77, 25, ex Antiphane comico citata, ubi εὐκλήρημα restituit Koppiers. Obs. p. 6.]

Εὐκληρία, ἡ, Bona sors, Prospera fortuna, εὐημερία, εὐτυχία, ἡσυχία, Hesych. [Photius et Suid. Dionys. A. R. 3, 14 : Φύσεως εὐκληρίᾳ καὶ τύχης ... ἐπιτηδειότητι. Ælian. N. A. 1, 54 : Μισεῖν ἄξιον τὸ ζῷον εὐκληρίας τῆς εἰς τὸ κακὸν, de aspide, cujus letifer est morsus. Theodor. Stud. p. 601, ιζ', 10 : Οὕτως ὑπηρετοῦντι μισθός σοι μέγας, φῶς ἀπρόσιτον, οὐρανῶν εὐκληρία. Eust. Opusc. p. 141, 12 : Ἐν εὐκληρίᾳ βίου ἀναστρεφόμενος. L. D. Euseb. Vita Const. p. 521, D : Ἡ τῶν ἡμετέρων καιρῶν εὐκλ. Phot. Epist. p. 274, 9. Id. ib. p. 362, 42 : Περὶ ποίησιν ᾠδῶν ἡ φύσις λαχοῦσα τὴν εὐκλ., Facultatem, Ubertatem. Hase.]

Εὔκληρος, ὁ, ἡ, Cui bona sors obtigit, Fortunatus. [Photio εὐεπίτευκτος. Exc. Phrynichi p. 34, 25 : Δύσκληρος ὁ ἐν κλήρῳ δυστυχὴς, ὁ δὲ ἐναντίος εὔκλ. Inter vocc. Divitem significantia ponit Pollux 3, 109 ; 6, 196. De rebus anon. ap. Suidam v. Λῆξις cit. : Λήξει οὐ μὰ Δία εὐκλήρῳ. Antipater Anth. Plan. 4, 296, 3 : Ἐΰκλαρον Σαλαμῖνα. L. Dind.]

[Εὐκλήρωμα. V. Εὐκλήρημα.]

[Εὐκλόνητος, ὁ, ἡ, Facile turbandus. Nilus Epist. p. 194. L. Dind.]

[Εὐκλῆς, έους, ὁ, Eucles, f. Dorionis, Orphei nepos, ap. Procul. Chrest. p. 1 ed. Bekker. Syracusanus ap. Xen. H. Gr. 1, 2, 8, Rhodius ap. Pausan. 6, 6, 2. Alii ap. Thucydidem, in inscriptionibus et numis Ephesi, Smyrnæ, Athenarum, quorum sufficit memorasse archontem Att. ol. 88, 2, ap. Aristot. Meteor. 1, 6 et alibi, quem Εὐκλείδην vocat Diodor. 12, 53, ubi v. Wessel. idemque ad Simson. p. 744. Genitivi forma vitiosa Εὔκλους cum nominativo non minus vitioso Εὔκλης, pro Εὐκλέους et Εὐκλῆς, ponitur in Etym. M. v. Ἀτρείδης p. 165, 54. Dorica Εὔκλεῦς est in inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 383, n. 2485, 45. A ‖ Forma soluta Εὐκλέης, cujus pater fuerit Δρὴς, f. Orphei ap. Suid. in Ὅμηρος. L. D. Eυκλες prisco more scriptum in fictili, De Witte *Descr. de vases peints* p. 8, n. 12. Hase.]

[Εὔκλητος, ὁ, ἡ, Qui boni nominis est. Theodor. Stud. p. 476, B : Εὐχάριστοι, εὔκλητοι, φίλαγνοι. L. D.]

[Εὔκλητος, ὁ, Eucletus, Messenius, Pausan. 6, 14, 11. Spartanus in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 622, n. 1247, 5. L. Dind.]

[Εὔκλος, ὁ, Euclus, vates Cyprius. Pausan. 10, 12, 11 ; 14, 6 ; 24, 3. Quorum ll. in primo, qui accusativum habet, in edd. ante Bekkerum est Εὔκλοον, in libris Εὔκλους (sic), ceteris ll. dat. Εὔκλῳ et genit. Εὔκλου. Εὔκλουν scripsit Bekkerus. Sed Εὔκλους quum analogiæ nominum cum κλέος compositorum adversetur, scribendum est Εὖκλον, quam formam, aliarum analogia satis confirmatam a Bastio Comm. palæogr. p. 717, habet Hesych. in Ἐμπυριβήτης et Σκυδάσκια, ubi bis Εὖκλος. (Dat. Εὔκλῳ eidem pro Εὐήλῳ restitutus in Κακόρας et Καπάτας, genit. Εὔκλου est apud Suidam in Ἀᾶ p. 3, A, in scholiis Plat. p. 394, in Εὐμύκλου corruptus ap. Tatian. C. Græc. 41, p. 275, C.) Quam correctionem ipsi confirmant libri, qui in Εὔκλους consentiunt, syllaba ους, quæ ab librario ad sequens Ἀθηναῖον, quod probabiliter Ἀθηναίους scribit Bekkerus, ascripta erat, male ab alio ad terminationem proximi Εὖκλον relata. Ceterum conf. Εὔκλεια. L. Dind.]

Εὐκλύζεσθαι, Varino ἐνδοξάζεσθαι. Sed suspecta ea compositio. [Fictum ex gl. Hesychii in Εὐκλείζω notata.]

[Εὔκλωνος, ὁ, ἡ, Qui pulchros habet surculos. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 877 : Ζιγγίβερι θερμὸν κεὔκλωνον πενταπέτηλον. L. Dind.]

[Εὔκλωστος, ὁ, ἡ, Bene netus. Quint. Mæc. Anth. Pal. 6, 33, 3 : Εὐκλώστοιο λίνου. Antipater ib. 173, 4 : Εὐκλώστου νήματος. Anon. ib. 284, 3, ubi forma soluta ἐΰκλωστος, ut in Hom. H. Apoll. 203 : Ἐϋκλώστοιο χιτῶνος. Schol. Hom. Il. Φ, 31, Eust. Il. p. 1056 extr. Vitiose ap. Hesych. : Εὔλωστοι, εὐυφεῖς.]

[Εὔκμητος, ὁ, ἡ, Bene compactus. Hesych. : Εὔκμητον, εὐπαγῆ, et vitiose : Εὐήμικτον, εὐπαγές. De alia ejusdem gl. : Εὔκμητον, εὐλίκμητον, v. conjecturas interpretum.]

[Εὔκνᾱμος, ὁ, ἡ, Eucnamus, Amphissensis, heros, Plut. Mor. p. 761, D.]

Εὔκναμπτος, ὁ, ἡ, Bene flexus, Flexibilis, Flexilis, ex Dionys. et ex Epigr. [Utrobique non εὔκναμπτος est, quod nihili, sed ἐΰγναμπτος vel εὔγν., ap. Dionys. 1115 : Ψάμμον ἐϋγνάμπτοισι λαχαίνοντες μακέλησιν, ap. Christod. Ecphr. 240 : Αὐχένος εὐγνάμπτοιο.] Dicitur tamen in ea signif. potius Εὔγναμπτος s. Ἐΰγναμπτος, poet. dialysi. [Hom. Od. Σ, 294 : Κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις. Apoll. Rh. 3, 833 : Ἐϋγνάμπτοισιν ... περόνῃσιν. Oppian. Hal. 5, 498 : Πῶλος μαλθακὸς εὐγνάμπτοισιν ἐφέσπεται ὧδε χαλινοῖς. Orph. Arg. 499 : Ἐϋγνάμπτους ἀγκύρας. Paul. Sil. Descr. Soph. 464 : Ἠερίαις ἐϋγνάμπτοισι κελεύθοις· Amb. 208 : Ἐϋγνάμπτοιο καλαύροπος· 268 : Ἐϋγνάμπτοις δὲ πορείαις. Leonidas Anth. Pal. 6, 365, 5 : Ἐΰγναμπτόν τε κρεάγραν. In ll. Anthologiæ εὔγναπτος sine μ scribitur in cod. Palatino, ut in cod. Hesychii v. Εὐγνάπτοις. De qua orthographia dictum in Γνάμπτω vol. 2, p. 670, A. L. D. Hesych. in Γναμπτόν. Hemst.]

Εὔκναπτος, ὁ, ἡ, Bene paratus a fullone.

[Εὐκνήμῑς, ῑδος (v. Arcad. p. 196, 6), non ut HSt.] Εὔκνημις, ὁ, ἡ, Bonas ocreas gerens, Bene ocreatus, Pulcra ac elegantia tibialia gerens, Eleganter ocreatus. Hom. Il. Γ, [86] : Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί· Α, [17] : Ἀτρεῖδαί τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί· accipit autem partem pro toto, ac per ἐϋκνήμιδας intelligit Pulcris armis præditos, ut Plaut. Eosdem Achæos vocat etiam χαλκοκνήμιδας. [Femin. in fr. ab Etym. M. in Κληῖδες p. 519, 1 citato : Ἐπὶ νηὸν ἐϋκνήμιδος Ἰτώνης. ‖ Bene radiatus. Nonnus Dion. 7, 140 ; 21, 193, ἀπήνη. V. Κνήμη. L. Dind.]

[Εὔκνημος. Nicand. Ther. 648 : Εὐκνήμοιο κόμην βρίθουσαν ὀρείης. Schol. εὐκνήμοιο, ἤγουν εὐκλάδου. Ἡ εἶδος βοτάνης. Τοῖς δύο ὀνόμασιν ἐχρήσατο καθ' ἑνὸς, εὔκνημον καὶ ὄρειον ὁμωνύμως. Quarum exposs. primam

ita declarat, ut κλάδοι sint quasi κνῆμαι. Al. 372 : Ἄλλοτ' ἀμύνει βότρυς, ἐϋκνήμοιο μέγα βρεχθέντος ἐν οἴνῃ. Schneiderus : « Ἐϋκνήμοιο M. R. Par., quod ipsum vulgato εὐκήμοιο substitui voluit Dorvill. ad Char. p. 17. Scholl. : Ἡ τῆς εὐκνήμου βότρυν, ὅπερ κόριον καλοῦσι. — Βότρυς εὐκνήμου, ὡσανεὶ τῆς καλὰς κνήμας ἐχούσης ἀμπέλου· κνήμας δὲ τὰ μεταξὺ τῶν κονδύλων ἢ τῶν κάμψεων λέγει, τοῦ βότρυος βρεχθέντος ἐν οἴνῳ. Addit Gœtt. : Ἡ εὔκημος (εὔκνημος in scholiis), εἶδος βοτάνης. Eutecnius : Καὶ βότρυς ἐν οἴνῳ βεβρεγμένος μετὰ εὐκνήμου τῆς βοτάνης βρωθεὶς οὐκ ἔστι βοηθεῖν ἀδόκιμος. » Idem confert πολύκνημον, quod v.]

Εὔκνημος, ὁ, ἡ, Qui bonis tibiis s. cruribus, elegantibus et pulcris tibiis est, Cam. ex Polluce [2, 191. Plin. N. H. 34, 8, 19 : « Strongylion fecit Amazonem, quam ob excellentiam crurum *eucnemon* appellant. » Asclepiades Anth. Pal. 5, 203, 2, πούς. Pap. Ægypt. ap. Letronn. post Aristoph. ed. Didot. vol. 2, p. 14, 6. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 88, 19. ‖ Forma soluta Nonn. Dion. 18, 60 : Ποσσὶν ἐϋκνήμοισιν. L. Dind.]

[Εὔκνισσος vel Εὔκνισος, ὁ, Eucnisus, n. viri fictum ab εὖ et κνῖσα, ap. Alciphr. Ep. 3, 52, ubi Εὐηνίσσῳ, quod ex codd. Paris. correxit Bast. ad Gregor. p. 917.]

[Εὔκνιστος, ὁ, ἡ, Facile irritandus. Manetho 5, 337 : Εὔκνιστον, πρόλαλον, de muliere. Angl. Doroth. Doctr. p. 775, B, ubi peccato operarum : Μηδὲ ἔσεσθε εὔκνηστοι. Hase.]

[Εὐκοιλία, ἡ, Bona alvi conditio, Theopompo ap. Athen. 14, p. 649, B : Ἡ τρυξ ἄριστόν ἐστιν ἐς εὐβουλίαν, restituebat Casaub. sec. Grotium Exc. p. 971, vel potius Scaliger.]

Εὐκοίλιος, ὁ, ἡ, Bonam alvum faciens, ut Cato. Εὐκοίλια medici vocant, Quæ modice alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret. Dioscor. [2, 149], de beta : Τὸ μὲν λευκὸν, εὐκοίλιον· τὸ δὲ μέλαν, σταλτικώτερον κοιλίας· Plin., Candida beta solvitur alvus modice, nigra inhibetur. De qua Athen. 9, [p. 371, B] : Εὐκοιλιώτερον δὲ τὸ λευκὸν, τὸ δὲ μέλαν, οὐρητικώτερον. [Conf. id. 2, p. 69, F.] Diosc. 1, 134, de cerasis : Αὐτὰ μὲν χλωρὰ λαμβανόμενα, εὐκοίλια τυγχάνει, ξηρὰ δὲ ἵστησι κοιλίαν· c. 3, de oleo, Εὐκοίλιον καὶ μαλακτικόν. Athen. 8 : Εὐανάδοτος, εὐκοίλιος. [Theoph. Nonn. Epit. p. 122, 6 : Δίαιτα εὐκ. Hase. Alex. Trall. 9, p. 163. V. Εὐήτριος.]

[Εὐκοινόμητις, ὁ, ἡ, Recte reipublicæ consulens. Æsch. Suppl. 708, ἀρχή.]

[Εὐκοινωνησία, ἡ, Facilitas communicandi. Marc. Anton. 11, 20.]

Εὐκοινώνητος, ὁ, ἡ, Quocum communicare aliquid facile est, Facilis. Ex Aristot. Eth. [Nic.] 4, 2 : Εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, In rebus pecuniariis facilem se præstans et tractabilem. [Philo De virtute 19, p. 19 Mai. Boiss. Themist. Or. 22, p. 269, C : Ἆρα εἰ φιλόδοξος εἴη (ὁ πρᾷος καὶ εὔχαρις) καὶ πάνυ τοῦ πρωτεύειν ἐξηρτημένος, ἔσθ' ὅπου ἂν εὐκ. γένοιτο;]

[Εὐκοιτέω, Bene dormio. Phryn. Ecl. p. 17 : Εὐκοίτει· καὶ τοῦτο ἀποτρέπου.]

Εὐκολία, ἡ, Facilitas : proprie in capiendo cibo, quum sc. stomachus ea, quæ apponuntur, non respuit fastidiose. Εὐκολία, inquit Bud., ἀφέλεια : cui vitio morositas opp., i. e. δυσκολία, Anxietas in victu. Plut. Cæs. [c. 17] : Τῆς δὲ περὶ τὴν δίαιταν εὐκολίας κἀκεῖνο ποιοῦνται σημεῖον· et [Mor. p. 461, C] : Ἐθιστέον οὖν τὸ σῶμα δι' εὐτελείας πρὸς εὐκολίαν αὔταρκες ἑαυτῷ γιγνόμενον. Dicitur etiam de morum facilitate, ut Cic. et Plin. Paneg. loquuntur. [Plat. Alcib. 1 p. 122, C : Εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι καὶ εὐχέρειαν καὶ εὐκολίαν.] Plut. Anton. [c. 26] : Εὐθὺς οὖν τινὰ βουλόμενος εὐκολίαν ἐπιδείκνυσθαι καὶ φιλοφροσύνην, ὑπήκουσε καὶ ἦλθεν. Item in alia signif. Facilitatis Id. [Mor. p. 462, A] : Ἡ δὲ πρὸς τὰ πράγματα εὐκολία, καὶ πρὸς οἰκέτας εὔκολον ποιεῖ, Facilitas animi, qua ad res gerendas accedimus, non indignabundi, et quasi nauseanti stomacho. [De agilitate corporis Plato Leg. 12, p. 942, D : Χορείας πάσας εἰς τὰς ἀριστείας τὰς κατὰ πόλεμον βλεπούσας χορεύειν, καὶ ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχέρειαν ἐπιτηδεύειν τῶν αὐτῶν ἕνεκα. Clem. Al. Pæd. 2, p. 240 : Ἡ ἀνυποδησία πολλὴν εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν.] Item pro Facilitate s. Commoditate. Gregor. : Εὐκολίαν τινὰ τῇ ἐξόδῳ τοῦ πνεύματος μηχανωμένη ἡ φύσις, ἀνευρύνει τὸν περὶ τὸ στόμα πόρον, Commoditatem egrediendi. [Thomas M. p. 387 : Εὐκολίαν ἔχει τόδε ἦγουν ἑτοιμότητα εἰς μεταχείρισιν. Conf. p. 771. Cum genit. Addæus Anth. Pal. 7, 694, 4 : Εὑρήσει σὺν σοὶ πρήξιος εὐκολίην. ‖ Volubilitas linguæ in dicendo, Facundia. Suidas in Ὀλυμπιόδωρος, ubi eum appellat ἄνδρα δυνατὸν λέγειν καὶ διὰ τὴν περὶ τοῦτο εὐκολίαν καὶ ἐντρέχειαν ὀλίγοις τῶν ἀκουόντων ἐφικτὸν, ex Marino V. Procl. c. 9. Eunapio V. Max. p. 71 εὐκολία καὶ χάρις ἐν λόγοις jungitur. Ex Ernesti Lex. rhet. In deteriorem partem de oratore Pollux 6, 144. Conf. Εὔκολος, Εὐκόλως.]

Εὐκολίνη, ap. Callim. ἡ Ἑκάτη, per antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, Etym. [M. et Traj. ap. Ruhnk. p. 437 ed. Ern., in quo ipsa verba poetæ ponuntur : Χαῖρ' Εὐκολίνη, additurque διὰ τοῦ ι τῷ λόγῳ τοῦ Εὐηνίνη. Quod Ἑκάλη pro Ἑκάτη scrib. conjecerant Bentlejus et Ruhnkenius, improbabat Hemst. Nec potuit in carmine dactylico locum habere Εὐκολίνη, si recte id comparatur cum Εὐηνίνη, sed in jambico, cui tribuendum fr. putabat etiam Nækius in Comment. de Hecale p. 532. Idem ib. p. 528 jure dissentit a Wyttenbachio in annot. ad Plut. Mor. p. 922, Εὐκολίνη in Ἑκαλίνη mutante non majori cum specie quam si quis, quod in illo p. 352, D, rejecimus, Ἑκαλίνη in Εὐκολίνη mutatum velit. (Recte vero Wyttenb., quod suo loco a nobis notandum erat, Ἑκαλήνη vel potius Ἑκαλίνη restituit Etym. M. v. Ἑκάλη p. 319, 44.) Nec Suidæ gl. corruptam Εὐκολίνη, ἡ εὔκολος πόλις, recte emendavit suæque opinioni adhibuit Ruhnk. in Add. ap. Ernest. s. Ep. cr. p. 181, πόλις mutans in πόδας. ‖ Eucoline, n. mulieris, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 781, 7; 946; 1021. Memorat etiam Theognost. in Cram. Anecd. vol. 2, p. 114, 3. L. Dind.]

[Εὐκολὶς, ίδος, ἡ, Quæ allevat. Hesych. : Εὐκολίδες, αἱ (εὖ codex) τῆς εὐκολίας ποιητικαί.]

[Εὔκολλα, locus. Nonni Dion. 32, 293 : Οἳ λάχον ἐγγύθεν Εὔρου ναιομένην Εὔκολλα, μαχήμονος ἔνδιον Ἠοῦς.]

Εὐκόλλητος, ὁ, ἡ, [Qui facile glutinari potest], contrar. δυσκόλλητος.

[Εὔκολλος, ὁ, ἡ, Bene glutinans. Antip. Sid. Anth. 6, 109, 5 : Τὰν εὔκολλον δρυὸς ἰκμάδα.]

[Εὐκολοκράτητος, ὁ, ἡ, Facile expugnandus. Nicet. Chon. p. 19, A, quod dicit, Παραλλάξας (locum quendam) ὡς εὐκαταγώνιστον, in cod. barbarogr. dicitur εὐκολοκράτητον. L. Dind.]

Εὔκολος, ὁ, ἡ, Facilis [Gl.] : contrar. τῷ δύσκολος [e. gr. ap. Strat. Anth. Pal. 12, 203, 3], ejusdemque cum eo originis, sc. a κόλον. Ita proprie erit Qui facile quemlibet cibum assumit, non est stomacho fastidioso. [V. Casaub. ad Sueton. Cæs. c. 53. Angl.] Plut. Lyc. [c. 16], de educatione infantium Laconicorum : Εὔκολα ταῖς διαίταις καὶ ἄσιχα καὶ ἀθαμβῆ σκότου, ubi ἄσιχα cum εὔκολα copulat; sicut Athen. σιχὸς cum δύσκολος. Et τὸ εὔκολον, i. q. εὐκολία. Idem Plut. Galba [c. 3] : Τὸ εὔκολον τῆς διαίτης, Victus facilitas, Quum nullos cibos ob stomachi fastidium rejicimus. Plerumque accipitur pro eo, qui Lat. Facilis dicitur, i. e. Qui in sermonibus et consuetudine quotidiana difficilis et morosus non est. [Aristoph. Ran. 82 : Ὁ δ' εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δ' ἐκεῖ, de Sophocle. 359 : Μηδ' εὔκολός ἐστι πολίταις.] Plato Reip. 1, [p. 329, D] : Ἂν μὲν γὰρ κόσμιοι καὶ εὔκολοι ὦσι, καὶ τὸ γῆρας μετρίως ἐστὶν ἐπίπονον. Quem l. Cic. ita vertit, Moderati enim et nec difficiles nec inhumani senes tolerabilem agunt senectutem; quibus opp. χαλεποὺς, Importunos et inhumanos. Aristot. Rhet. 2, [4] : Εὔκολοι καὶ μὴ ἐλεγκτικοὶ τῶν ἁμαρτανομένων, καὶ μὴ φιλόνεικοι καὶ μὴ δυσέριδες. Plut. Fab. [c. 1] : Εὔκ. πρὸς τοὺς συνήθεις καὶ κατήκοος, Facilis s. Humanus erga familiares. [Ἵππος Poll. 1, 195, ὀρχηστὴς 4, 96, τύραννος 1, 42. De militibus expeditis 1, 130.] Idem dicit etiam εὔκολος ὀργῇ, Facilis in ira deponenda [Mor. p. 463, D] : Τὸ δύσκολον τοῦτο τῆς κρίσεως καὶ φιλαίτιον εὐκολωτέρους ποιεῖ ταῖς ὀργαῖς. Ab Eod. copulantur εὔκολος et φιλάνθρωπος. [De deo Antipater Anth. Pal. 9, 72, 1, Ἑρμείας. (Hesych. : Εὔκ., καὶ Ἑρμῆς παρὰ Μεταποντίοις.) Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον de Sophocle ap. Philostr. jun. Imag. 13, p. 134, 14.] Item εὔκολα μῆλα in Epigr.

[Meleagri Anth. Pal. 9, 363, 20, ubi cod. Vat. recte εὔκομα], quoniam id animal est ἁπλοϊκὸν, et quod nihil molestiæ exhibeat. Item alia signif. ap. Greg. Naz., οἱ εὔκολοι καὶ ταχεῖς, Qui ad omnia faciles sunt et expediti. [Leonidas Anth. Pal. 5, 206, 2 : Μουσέων εὔκολοι ἐργάτιδες. || De rebus sic Antipater Anth. Pal. 6, 335, 1 : Καυσίη, ἡ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον· Parmenio 11, 4, 2 : Εὔκολος ἐργασία. Ita ap. Charitonem πρᾶσις, διαλλαγαὶ, ἔκτρωσις : v. Dorvill. p. 283.] Item εὔκολος εἰπεῖν τι, Qui facile aliquid dicere potest. Synes. Ep. 152 : Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, Qui facile invenire et facile oratione exprimere potest. [Eunapio p. 129 Himerius dicitur εὔκολος ἀνὴρ εἰπεῖν. Ernest. Lex. rhet. || In malam partem de oratore ap. Polluc. 6, 142. Schol. Rav. Aristoph. Eq. 41 : Εἰς ὀργὴν εὔκολος, de iracundo. Theod. Stud. p. 33, E : Πρὸς ἐξαπάτην εὔκολοι. L. D. In deteriorem partem εὔκολοί τινες ἄνθρωποι καὶ ταπεινοὶ καὶ πᾶν ὁτιοῦν ὑπομένοντες ἐπὶ κέρδει, ap. Harpocr. inserviunt ad explicandum βωμολόχοι in Βωμολοχεύεσθαι. Hemst. Atticista in Maji Class. Auct. vol. 4, p. 526 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἀνόητος εὔκολος λέγουσιν. L. D. Philostr. V. Ap. 3, 28, p. 118 : Φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων καὶ εὐκόλων. Schneid. Comparat. argum. Theocr. Id. 1 : Ἡ δὲ νέα (Δωρὶς διάλεκτος) μαλθακωτέρα καὶ εὐκολώτερα. Superlat. Plat. Leg. 6, p. 779, E : Τὸ εἰπεῖν οὐ πάντων εὐκολώτατον. Maxim. Tyr. Diss. 26, 2 : Τὰ χαλεπὰ εὐκολώτατα.]

|| Εὐκόλως, Facile [Gl.]. Plut. [Mor. p. 46, C] : Οἵ τε γὰρ εὐκ. καὶ ὀλιγώρως τὸ κακῶς ἀκούειν καὶ ὑπὸ τῶν φιλοσόφων φέροντες, Æquo animo ferentes, Non ægre et moleste ferentes. [Aristot. Eth. Nic. 1, 11 : Ἐπειδὰν φέρῃ τις εὐκ. πολλὰς ... ἀτυχίας. Isocr. p. 239, B : Τὰς τῶν ἄλλων βαρύτητας εὐκ. καὶ ῥᾳδίως φέροντας. Cicero Ad Att. 13, 21, 6 : « De Attica optime, quod levius ac lenius, et quod fert εὐκόλως. » || Neutro comparativi adverbialiter posito, Plut. Mor. p. 235, C : Εὐκολώτερον ἀποθανούμεθα. Pro quo Εὐκολωτέρως Agathem. Geogr. p. 207, Mauric. Strateg. p. 113. || Εὐκολώτατα adverb., Facillime, ut interpr. Gl. « Antonin. in Anecd. meis vol. 4, p. 468, 7. » Boiss.] Dicimur etiam faciles aures alicui præbere, cui opp. δυσκόλως ἀκροᾶσθαι ap. Isocr. [Plato Reip. 7, p. 535, E : Ψυχὴν, ἣ ἂν τὸ ἀκούσιον (ψεῦδος) εὐκ. προσδέχηται· Leg. 6, p. 752, B : Ὡς εὐκ. καὶ ἀφόβως ἀπείροις ἀνδράσι νομοθετοῦμεν· Phæd. p. 117, C : Εὐχερῶς καὶ εὐκ. ἐξέπιε· Hipp. min. p. 364, D : Πράως τε καὶ εὐκ. ἀποκρίνεσθαι. In deteriorem partem Soph. p. 242, C : Εὐκ. μοι δοκεῖ Παρμενίδης ἡμῖν διειλέχθαι. (De auctore sic ap. Poll. 6, 144.) Diod. 5, 32 : Τὴν τοῦ σώματος ὥραν εὐκόλως ἑτέροις προΐενται. Xenoph. Comm. 4, 8, 2 : Πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο (Socrates) ἐπὶ τῷ εὐθύμως τε καὶ εὐκ. ζῆν. Gramm. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 356, 27 : Εὐκ. οὖν εὐφυΐα καὶ ἐπ' ἀνθρώπων λέγεται. Εὐκ. καθιστάμενος ἵππος ap. Polluc. 1, 196.]

[Εὔκολος, ὁ, Eucolus, n. viri in numo Thessalico ap. Mionnet. *Descript.* vol. 2, p. 3, 19.]

[Εὔκολπος, ὁ, ἡ, Qui est pulchro sinu. Christod. Ecphr. 104 : Κύπριδος εὐκόλποιο. L. D. Εὔκολποι Φαλήρου ἀγκῶνες, Archestr. ap. Athen. 7, p. 285, C. Hemst. Julianus Æg. Anth. Pal. 6, 28, 3 : Εὐκόλπου τε λίνοιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ. L. Dind.]

Εὐκόλυμβος, ὁ, ἡ, Urinandi peritus, ex Alciphr. [Ep. 1, 8, ubi est n. pr. fictum. Adjectivum, in interpretatione voc. δύπτην, ap. schol. Lycophr. 387.]

[Εὐκόλως. Εὐκολώτατα. Εὐκολωτέρως. V. Εὔκολος.]

[Εὐκομάω, unde εὐκομόωντα κάρηνα, ap. Quint. 4, 403, scrib. divise εὖ κομόωντα. V. Lobeck. ad Phryn. p. 629.]

[Εὐκόμης. V. Εὔκομος.]

Εὐκομῐδὴς, ὁ, ἡ, Bene curatus, Bene tractatus, εὖ ἠγμένος, εὐκόμιστος ἐν ἐπιμελείᾳ, Hesych., i. q. εὐκόμιστος, infra i. e. ἐπιμελείας εὖ τετυχηκώς. [Herodot. 4, 53 : Νομὰς καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας.]

Εὐκόμιστος, ὁ, ἡ, Qui bene curatus est aut curatur, ὁ ἐπιμελείας εὖ τετυχηκὼς, Eust. [Od. p. 1560, 6] ex vett. gramm. [Photius, Etym. M., Hesych. v. Εὐκομιδής. Sine interpret. Pollux 9, 161.]

Εὔκομος, ὁ, ἡ, s. Εὐκόμης, ὁ, Bene s. Pulcre comatus, Qui eleganti cæsarie est, i. q. καλλίκομος, καλλίθριξ. [Præter καλλίκομοι Hesych. interpr. etiam εὔτροφοι. Meleager Anth. Pal. 9, 363, 20 : Εὔκομα μῆλα, de ovibus. De equis Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 257, 20. Ἄλση Pollux 1, 229; κλάδοι 236. L. D. Theophyl. Sim. Hist. p. 37, 17 ed. Bonn. : Δένδρον ὑψιτενές τε καὶ εὔκ. Vita Hyacinth. p. 30, 4 : Ὁ ὑψίκομος, ὁ εὔκ. Hase.] Pro quo poetice dicitur Ἠΰκομος. Hom. Il. A, [36] : Τὸν ἠΰκομος τέκε Λητὼ, Pulcricoma Latona. [Sic alibi ap. Hom. et Pind. de mulieribus. Moschus 4, 82, Νιόβη. Oppian. Cyn. 3, 43 : Ἠΰκομος λῖς. Secundus Anth. Plan. 4, 214, 4 : Ἀσπίδ' Ἐνυαλίου καὶ κόρυν ἠΰκομον. Anyte ib. 231, 4 : Ἡόρτιες ἠϋκόμων δρεπτόμεναι σταχύων. || Εὐκόμης, Pollux 2, 24; 5, 83. Maxim. Tyr. Diss. 3, vol. 1, p. 41, 1 : Εἴ πού τις εὐκόμης, εἴ πού τις ὡραῖος. L. Dindorf.]

Εὔκομπος, ὁ, ἡ, Compositus, VV. LL. [Eur. Tro. 152 : Μολπὰν, οἵαν ποδὸς ἀρχεχόρου πλαγαῖς Φρυγίαις εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.]

Εὔκονον s. Τεύκονον, ab Ameria et Timachida nominari τὸν πιτυρίτην ἄρτον, tradit Athen. 3, [p. 114, E].

Εὐκοπία, ἡ, Facilitas, εὐκολία, VV. LL. [Diod. 1, 36 : Τοσαύτην τοῖς ἔργοις εὐκοπίαν παρέχεται (Nilus)· 3, 16 : Διὰ τὴν εὐκοπίαν καὶ τὴν ἑτοιμότητα τῆς τροφῆς· ubi ascripta ab interprete videntur verba καὶ τὴν ἑτ. Maccab. 2, 2, 25. L. D. Eadem locutione, Διὰ τὴν εὐκ. τῆς τρ., utitur Agatharch. ap. Phot. Bibl. p. 450, 12. Hase.]

Εὔκοπος, ὁ, ἡ, Facilis, Qui facili labore fit; Expeditus, Qui facili labore rem aliquam conficit, et qui veluti non lassat. Epigr. [Nicarchi Anth. Pal. 11, 112, 2] : Οὕτως εὔκοπός [εὔσκοπός] ἐστι Δίων, Adeo Dion est expeditus, qui absque dolore medetur. In VV. LL. dicitur i. esse q. εὔκολος, et Facile parabilis. [Polyb. 18, 1, 2 : Τοῦτο δὲ κατὰ μὲν τὴν Ἑλληνικὴν ἀγωγὴν ἀδύνατον εἶναι δοκεῖ, κατὰ δὲ τὴν τῶν Ῥωμαίων εὔκοπον. Matth. 9, 5 : Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον;]

|| Εὐκόπως, Facili labore et nullo negotio, Aristoph. [ap. Polluc. 9, 162. Diod. 3, 24 : Πέττουσιν εὐκ., ubi est var. εὐκόλως, quocum confunditur etiam 5, 32. Hero Belop. p. 130, C : Λύσαντες αὐτὸ εὐκ. μεταφέρουσι· Spirit. p. 161, C : Εὐκ. τῷ δακτύλῳ καταλαμβάνεσθαι τὸ στόμιον· Autom. p. 255, A : Εὐκ. τε καὶ εὐκυλίστως. Et ibid. C. « Schol. Pind. Nem. 1, 82. » Boiss. Apollon. Hist. mir. c. 35 : Εὐκ. καὶ ἀκακοπαθήτως τίκτειν. Confusum cum εὐστόχως ap. Scymn. Descr. orb. v. 42; ad quem l. conf. Letronn. p. 54 et, quem ibi laudat, Kayser. ad Philostr. Vit. soph. p. 304. Hase. Comparativo Antipater ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 20 : Πολὺ ἐλαφρότερον καὶ εὐκοπώτερον πάντα ἂν πράξειεν. L. Dind.]

[Εὐκοπρώδης, ὁ, ἡ, Bene stercoreus. Hippocr. p. 1234, D : Τῇ τετάρτῃ ἀπὸ ὕδατος λινοζώστιος ὑπεχώρησεν εὐκοπρώδεα καὶ ὑγρά. Suspectum est Schneidero. Legendum videtur, demta syllaba proxima, ὑπεχώρησεν vel ὑπεχώρησε κοπρώδεα, ut alibi dicit. L. Dind.]

[Εὐκόπως. V. Εὔκοπος.]

[Εὐκόρῡθος, ὁ, ἡ, Bene galcatus. Oppian. Cyn. 1, 363, Κάστωρ.]

[Εὐκόρῡφος, ὁ, ἡ, Qui est pulcra vertice. Hermes ap. Stob. Ecl. eth. p. 992 : Τοὺς μὲν νοτιαίους τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῇ κορυφῇ οἰκοῦντας εὐκορύφους καὶ καλλίτριχας ... εἶναι. Kall. || Εὐκ. καὶ εὔγραμμοι περίοδοι, Dionys. De adm. vi Dem. c. 40 (p. 1078, 9). A torno ductam esse vocem patet c. 43 (p. 1093, 1). Hemst. « Sunt periodi, quæ modicum, idoneum et concinnum ambitum habent; unde et στρογγύλαι dicuntur, veluti rotundæ, et opponuntur ταῖς ὑπτίαις, h. e. porrectioribus, extensis, latis, metaphora ducta ab altitudine verticis, in ὕπτιος a longitudine vel extensione. » Ex Ernesti Lex. rhet.]

Εὐκοσμέω, Modeste me gero, Officio meo fungor. In VV. LL. affertur ex 1 Macc. [8, 15], εὐκοσμεῖν αὐτοὺς pro Ornare ipsos. [Dicitur de Romanis : Βουλευτήριον ἐποίησαν ἑαυτοῖς, καὶ καθ' ἡμέραν ἐβουλεύοντο τριακόσιοι καὶ εἴκοσι βουλευόμενοι περὶ τοῦ πλήθους, τοῦ εὐκοσμεῖν αὐτούς. Quod intransitive dicitur eadem signif. qua infra εὐκοσμία.]

[Εὐκόσμητος, ὁ, ἡ, Bene ornatus, Pulcher. Hom. H. Merc. 384 : Οὐ μὰ τάδ' ἀθανάτων εὐκόσμητα προθύραια. Eust. ad Il. A, 429 : Εὔζωνον δὲ γυναῖκα τὴν Βρισηίδα λέγει ἀντὶ τοῦ εὐκόσμητον.]

Εὐκοσμία, ἡ, Decentia, Modestia, Mores compositi. Quæ interprett. sunt Budæi, qui ab Isocr. [p. 147, B] in illa tertia signif. accipi tradit. Polit. ap. Herodian. [8, 8, 1] Modestiam itidem interpr. Ego quod Hesych. dicit, ἐπὶ τῆς εὐκοσμίας τῶν γυναικῶν, apte reddi posse existimo Ad continendas mulieres in officio, ubi sc. scribit ἁρμοσύνους fuisse Magistratum quendam apud Lacedæmonios ἐπὶ τῆς εὐκ. τῶν γυν. [Eur. Bacch. 693 : Αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον ἀνῆξαν ὀρθαὶ, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίας. Xen. Cyrop. 1, 2, 3 : Ὡς ἂν μὴ μιγνύηται ἡ τούτων τύρβη τῇ τῶν πεπαιδευμένων εὐκοσμίᾳ· 8, 133 : Πολλὴν αἰδῶ καὶ εὐκοσμίαν πρὸς ἀλλήλους. Παίδων εὐκ. ap. Plat. Prot. p. 325, Isocr. p. 147, B, Æschin. p. 2, 6, ῥητόρων p. 5, 29. Hesych. v. Παιδονίκται addit Hemst. Conf. Aristot. Pol. 4, 15; 6, 8. Hippocr. Ep. p. 1280, 3 : Ὃ δ' εἶχεν ἐν εὐκοσμίῃ πολλῇ ἐπὶ τοῖν γονάτοιν βιβλίον. L. D. Galen. vol. 6, p. 60, 18 : Μέγιστον ἐφόδιόν ἐστιν ἡ εὐκοσμία τε καὶ εὐπείθεια. Novell. ap. Zachar. Hist. jur. græcor. p. 128, 7 : Τάξιν καὶ εὐκ. Hase.]

[Εὐκόσμιος, ὁ, Decorus. Lex. Ms. Havn. : Κίδαρις, περίθεμα κεφαλῆς εὐκόσμιον καλόν. Osann. Adv. Schol. Aristoph. Nub. 969 : Εὐκοσμίως καθεσθῆναι, Decore.]

Εὔκοσμος, ὁ, ἡ, Bene ordinatus : contrarium Incomposito, quod est ἄκοσμος. [Solon ap. Demosth. p. 422 extr. : Εὐνομία δ' εὔκοσμα ... πάντ' ἀποφαίνει. Æsch. Pers. 481 : Οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν. Marc. Arg. Anth. Pal. 9, 270, 5 : Εὔκοσμον ἔχω βίον. Maxim. Conf. vol. 2, p. 57, D : Μήτε ἦθος εὔκοσμον εἰς τὴν τῶν κρειττόνων ἐξάνυσιν ἔχων.] Thuc. 1, [84] : Πολεμικοί τε καὶ εὔβουλοι διὰ τὸ εὔκοσμον γιγνόμεθα, Ob statum bene compositum. Exp. etiam Ob moderationem. [Thuc. 6, 42 : Πρός τε τἆλλα εὐκοσμότεροι καὶ ῥᾴους ἄρχειν ὦσι.] E Xen. autem [immo ex Thuc., ut videtur, non e Xen., qui simpliciter testis vocabuli citatur, cujus superlativo adverbii utitur] affertur in VV. LL. τὸ εὔκοσμον pro Ornatus, et Laudabilis habitus. [Neutro gen. etiam ap. Lucian. De domo c. 7 : Θαυμάσειεν ἄν τις τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ ἀμόρφῳ τὸ ἀπέριττον καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον.] Item pro Comptus, Elegans. [Eur. Bacch. 235 : Ξανθοῖσι βοστρύχοισιν εὔκοσμος κόμην. Eadem constr. Aret. p. 72, 35 : Τοῖχοι γραφῇσι εὔκοσμοι, Ornati.]

‖ Εὐκόσμως, Ordinate, Composite, Rite atque ordine, Decore. [Hom. Od. Φ, 123 : Ὡς εὐκόσμως στῆσε (secures). Hesiod. Op. 626 : Εὐκ. στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο. Tzetz. Hist. 11, 863 : Γυναῖκας πόρνας εὐπρεπεῖς στολίσαντες εὐκ.] Exp. et Ornate, Concinne. [Plut. Demosth. c. 11 : Εὐκ. καὶ μεγαλοπρεπῶς τῷ δήμῳ διαλεγομένους.] Bud. ex Diogene, Καὶ τὰς χλανίδας εὐκόσμως περιεβάλλοντο, ubi exp. Honeste et decenter. [Superl. Xen. Cyrop. 2, 4, 1 : Βούλεται γάρ σε ὡς εὐκοσμότατα καὶ λαμπρότατα προσάγειν.]

[Εὔκοσμος, ὁ, Eucosmus, Lycurgi legum latoris Spartanorum f. Pausan. 3, 16, 6.]

[Εὐκόσμως. V. Εὔκοσμος.]

[Εὔκουρος, ὁ, significatione incerta legitur in fr. Hegemonis Thasii ap. Athen. 15, p. 698, E : Σπάνις, ἣ πολλοὺς Θασίων εἰς ὁλκάδα βάλλει εὐκούρων βδελυρῶν ὀλλύντων τ' ὀλλυμένων τε ἀνδρῶν, οἳ νῦν κεῖθι κακῶς κακὰ ῥαψῳδοῦσιν. A verbo κείρω repetebat Preller. ad fr. Polemonis p. 81, ut esset Eleganter tonsi.]

[Εὐκράδαντος, ὁ, ἡ, Facile quatiendus, Mobilis. Etym. M. p. 701, 53 : Ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον. Boiss. Ad quem l. conf. Villoisoni scholia Ven. ad Il. Σ, 576. Hase. Proculus ad Hesiodi Op. 676 : Κράδας δὲ λέγουσι τοὺς νέους συκίνους βλαστοὺς ἀπὸ τοῦ εὐκραδάντους ὑπάρχειν. L. D. Eust. Il. p. 1165, 20. ἄ]

[Εὐκρᾰδὴς, ὁ, ἡ, vel Εὐκραδία, ἡ, ap. Nicand. Al. 347 : Τῷ καὶ εὐκραδίης (vel potius ἐϋκρ.) τριπετῆ ἐν νέκταρι μίξαις σύκων αὐανθεῖσαν ἅλις πόσιν ὀμφαλόεσσαν. Schneider. : « Εὐκραδέης τριπετῆ Medic. Ricc. Steph. et Lect. et sic in scholl. exhibet scriptam var. priorem Gœtt. cum edd. antt., ubi explicant sic : Καὶ τῆς καλῆς κράδης τὴν τριπετῆ τῶν σύκων πόσιν. Postea est : Γράφεται τοῖς δὲ καὶ εὐκραδέος, ubi Gœtt. τοῖς δὲ γράφεται εὐκραδέος. »]

Εὐκράδιος, poetice pro εὐκάρδιος.

Εὐκρᾱὴς, ὁ, ἡ, Bene mixtus s. temperatus, i. q. εὔκρατος et εὐκράς : ut εὐκραὴς οἶνος, Pollux [6, 23, ubi recte Salmas. delendam cum codd. monet dittographiam proximi εὐκράς], Vinum bene mixtum et temperatum, s. dilutum. Et Hesiod. [Op. 592] : Ἀντίον εὐκραέος [ἀκραέος] ἀνέμου [Ζεφύρου] τρέψαντα πρόσωπον, Contra ventum bene temperatum, purum. Sic Gregor. : Παῖζον ἅμα πνοιαῖς εὐκραέων ἀνέμων. Apoll. Arg. [4, 891 : Νῆα δ' ἐϋκραὴς ἄνεμος φέρεν·] 2, [1228] : Ἐϋκραὴς ἄεν οὖρος· ubi penult. [ut semper apud veteres] producitur. [Themist. Or. 15, p. 195, A : Οὔρῳ εὐκραεῖ καὶ πλησιστίῳ.] Damasc. : Ἡ δὲ ἰσημερινὴ τροπὴ εὐκραὴς ῥοῦσα, αἵματος αὐξητικὴ, θερμὴ καὶ ὑγρὰ ὑπάρχει. Citatur etiam ex Aristot. Meteor. 1, [14, τόποι. Sic ap. Polluc. 5, 108, χωρίον. Oppian. Cyn. 1, 118 : Εὐκραέες ὧραι· Hal. 2, 252 : Εὐκραὲς ἔαρ· 4, 33 : Ὃ δ' ὄλβιος ὅστις ἔρωτα εὐκραῆ κομέει. Man. Philes De anim. propr. 14, 15, p. 60 : Πλουτοῦσα λουτρὸν εὐκραῶν καθαρσίων. ‖ Adv. Εὐκραῶς Eumath. 7, p. 242.]

[Εὐκραίρης, ητος, ὁ, i. q. sequens. Maximus Καταρχ. 84 : Αἴτε κατ' εὐκραίρητος ἐρυγμήλοιο φέρονται Σιδονίου ταύροιο.]

[Εὔκραιρος, ὁ, ἡ, Bene cornutus. Æsch. Suppl. 300 : Εὐκραίρῳ βοΐ. ‖ Forma soluta Hom. H. Merc. 209 : Βουσὶν ἐϋκραίρῃσιν· de qua forma fem. conf. Ὀρθόκραιρος. Oppian. Cyn. 1, 145 : Ἐϋκραίρῳ ... ἀμνῷ. Naῦς id. Hal. 2, 516. Nonn. Dion. 14, 72 : Ἐϋκραίροιο καρήνου· 15, 35 : Πανὸς ἐϋκραίροιο· 254 : Ἐϋκραίρῳ παρὰ ποίμνῃ.]

[Εὐκράντη, ἡ, Eucrante, Nereis, Hesiod. Th. 243, ubi alii libri Εὐκράτη, quod v. Utrumque agnoscitur ab scholl., in quibus ponuntur explicationes etymologicæ διὰ τὸ εὐκατόρθωτον et διὰ τὸ εὐκράτους διδόναι τοὺς ἀέρας vel εὐκρατοῦσθαι. Sed Εὐκράτη Hesiodo dicenda fuisset Εὐκρήτη. L. Dind.]

Εὐκρὰς, ᾶτος, ὁ, ἡ, Bene mixtus, dilutus, temperatus : οἶνος, Pollux [6, 23], qui etiam εὔκρατος et εὐκρατής. Item Theophr. [H. Pl. 7, 1, 4] : Εὐηλίοις [εὐείλοις] καὶ εὐκρᾶσι (τόποις), Locis temperatis t apricis. [Improprie Eurip. fr. Melanipp. 25 (15) : Ἀνθρώποισιν ἔστιν οἷς βίος ὁ μικρὸς εὐκρὰς ἐγένεθ', οἷς δ' ὄγκος κακός. Ita Porson. ad Eur. Med. 1363, pro εὔκρατος, ut est apud Stobæum. Aliter Asclepiad. Anth. Pal. 12, 105, 4 : Οὐ πολλοῖς εὐκρὰς, εἷς ἑνὶ συμφέρομαι. Ap. Plat. Critiæ p. 112, D : Κρήνη, εὐκρὰς οὖσα πρὸς χειμῶνά τε καὶ θέρος, ubi lim εὐκρανὴς, formam veriorem servarunt optimus et antiquissimus cod. Paris. A et schol., qui interpr. εὔκρατος ἢ εὐκέφαλος, ὡς Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ. Fragmentum Euripidis servavit Photius : Εὔκρας, εὔκρατος. Εὐριπ., « Βροτοῖσιν εὔκρας οὐ γένοιτ' ἂν ἡδέως, » ἐν Ἀντιόπῃ, respicitque gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 335, 1, apud quem contra mentem ipsius aliorumque gramm. de similibus compositis, ut γαλατοκρὰς, μελικρὰς, χαλκοκρὰς, præcepta item scriptum εὔκρας, eodemque modo in codd. Pollucis et edd. vett. Theophrasti et ap. Zonaram. Recte εὐκρὰς ap. Suidam et in Etym. M., quod addit ῥητορική. Vitiosius Hesych. Εὔκραξ, εὐκέφαλος, εὔκρατος. In Gl. Eυκας, Calda aqua, legendum videtur Εὐκράς. Signif. τοῦ εὐκεφάλου, qua recte scriberetur Εὔκρας, nisi ficta a grammaticis est, auctore certe caret. Ceterum v. Εὐκράτιον. L. Dind.]

Εὐκρᾱσία, ἡ, Bona temperies. [Plato Tim. p. 24, C : Τὴν εὐκρ. τῶν ὡρῶν. Aristot. Probl. 1, 11. De plantis 1, 22. De locis, ut videtur, Theophr. C. Pl. 3, 21, 1 : Ἐν ταῖς εὐκρασίαις. Diodor. 1, 10 : Τὴν εὐκρ. τῆς χώρας· 80, τῶν τόπων.] Plut. [Mor. p. 333, F] : Καρπῶν μὲν γὰρ εὐφορίαν εὐκρασία ποιεῖ καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος. [Conf. p. 887, E.] Sic Chrysost. [Polyb. 34, 8, 4, schol. Eur. Hec. 587], ἀέρων εὐκρασία, Bona aeris temperies, Aeris constitutio bene temperata : ἡ εὔκρατος τοῦ ἀέρος κατάστασις. Dicitur etiam εὐκρασία in corpore humano pro σύμμετρος κρᾶσις, Bona et æquabilis corporis temperies, habitudo. [V. Εὔκρατος. Aristot. De partt. anim. 3, 12 : Τὸ ἧπαρ συμβάλλεται πολὺ μέρος πρὸς εὐκρασίαν τοῦ σώματος καὶ ὑγίειαν. Plut. Mor. p. 686, B : Μέγα εὐημερίας ἐφόδιον εὐκρασία σώματος ἀβαπτίστου καὶ ἐλαφροῦ. Et 101, B. De potu p. 132, B : Ἂν τύχῃ (vinum) τῆς πρὸς τὸν καιρὸν εὐκρασίας μᾶλλον ἢ τῆς πρὸς τὸ ὕδωρ. Aretæus p. 130, 15 : Οἶνος στύφων ἅμα καὶ ψύχων μεταβολῇ τε καὶ εὐκρασίῃ (vel potius εὐκρησίῃ). Clem. Al. Pæd. 3, p. 291 : Δεινὴ δὲ καλλωπίσαι κατὰ φύσιν ἡ τῶν ποτῶν εὐκρασία καὶ ἡ τῶν σιτίων συμ-

μετρία. || Secundam corripuit Manetho 5, 59 : Εὐκρασίῃ χαίρουσι. L. Dind.]

[Εὐκράτεια, ἡ, Eucratia, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 774, n. 1591, 5. Pro quo Εὐκρατέα in Hermionensi p. 596, n. 1207, col. 5, 8.]

[Εὐκράτη, ἡ, Eucrate, Nereis, Apollod. 1, 2, 6. V. Εὐκράντη.]

[Εὐκράτης, ους, ὁ, Eucrates, n. viri, ap. Aristoph. Lys. 103, Eq. 254, ubi v. scholl. eademque ad 129. Aliorum ap. Thuc. 3, 41, Ps.-Demosth. p. 1354, 12, Pausan. 2, 21, 6, Lucian. Philops. c. 5, Anth. Pal. 7, 416 seqq. Genitivus Εὐκράτου est in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 373, n. 269, 18; p. 507, n. 695, Tenia p. 339, n. 204, 14, etc. ᾰ L. Dind.]

[Εὐκρατιανὸς, ὁ, Eucratianus, n. viri ap. Liban. Epist. 1469.]

[Εὐκρατίδεια. V. Εὐκρατίδης.]

[Εὐκρατίδης, ου, ὁ, Eucratides, rex Bactrianæ, cujus historiam et monetam v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 558. Libri Strabonis 11, p. 515, 517; 15, p. 686, variant inter —τίδης et —τίδας. || Ab eo dicta B urbs Bactrianæ Εὐκρατιδία, ἡ, ap. Steph. Byz. ex Strab. 11, p. 516, Ptol. 6, 11, quod scrib. Εὐκρατίδεια, ut significavit jam Eckhelius, Eucratideam dicens. L. D. De numis tunc ineditis Eucratidæ I et II Raoul-Rochett. *Journ. des Sav.* 1834, p. 386—389; 1835, p. 521 sqq.; 1836, p. 81, 130, 138, 270. Hase. || Alii sunt ap. Lucian. Philops. c. 27, Meleagrum Anth. Pal. 7, 470, 2. Forma Εὐκρατίδας esse videtur etiam in inscr. Mytil. ap. Bœckh. vol. 2, p. 198, n. 2199. Genit. Bœot. Εὐκρατίδαο est in Orchomenia vol. 1, p. 759, n. 1573, 4. ῐᾶ L. Dind.]

[Εὐκρατῖνος, ὁ, Eucratinus, n. viri in inscr. Cythnia nuper reperta.]

[Εὐκράτιον, Εὔκρατον et Εὐκρὰς, ap. Byzantinos, ut Mixtum ap. Latinos medii ævi, de potu. Vita Ms. S. Arsenii : Δίψης αὐτῷ παρενοχλούσης ᾔτησεν εὔκρατον παρ' ἑνὸς τῶν ὑπηρετῶν. Vita S. Eupraxiæ virg. n. 18 : Μετὰ δὲ τὸ προλῦσαι αὐτὰς τὰς ἑσπερινὰς εὐχὰς δι' ἑαυτῶν τὴν ὑπηρεσίαν ἐπονεῖτο, τὴν παράθεσιν ποιουμένη καὶ τὸ εὐκράτιον ἐπιδιδοῦσα. Jo. Moschus c. 184 : Συνετάξατο C οὖν ὁ νεώτερος μὴ πιεῖν μήτε εὐκρὰς μήτε ὕδωρ μήτε οἶνον ἕως τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Infra : Παρεκαλεῖτο ὑπὸ πάντων ἵνα μικρὸν εὔκρατος μεταλάβῃ. Rursum : Μικρὸν μεταλαβεῖν εὐκράτου. Cyrill. V. S. Jo. Solit. n. 19 : Θελήσας ἐγὼ τὸ εὐκράτιον δοῦναι αὐτῷ. Occurrit præterea in V. S. Auxentii n. 3 ap. Bolandum εὔκρατον eadem notione. Ex Ducang. Gl.]

[Εὐκράτιος, ὁ, Eucratius, n. viri ap. Liban. Ep. 1441.]

[Εὐκρατόμελι, ιτος, τὸ, Mulsa, inter composita cum μέλι ponit Chœrob. in Bekkeri Anecd. p. 1208. Habet Theoph. Nonnus c. 176, ubi εὐκρατόμελι et εὐκρατομέλιτι, pro quo εὐκράτῳ μέλιτι scriptum c. 175, p. 70.]

[Εὐκρᾱτοποσία, ἡ, Aquæ tepidæ potus. Alex. Trall. 7, 95, 292.]

Εὔκρᾱτος, ὁ, ἡ, Bene temperatus. [Eur. fr. Phaeth. 14 (11) : Καίει τὰ πόρρω (sol), τἀγγύθεν δ' εὔκρατ' ἔχει.] In Axiocho [p. 371, D] : Οὔτε γὰρ χεῖμα σφοδρὸν, οὔτε θάλπος ἐγγίνεται, ἀλλ' εὔκρατος ἀὴρ χεῖται ἁπαλαῖς ἡλίου ἀκτῖσιν ἀνακιρνάμενος, Aer temperatus s. bene temperatus. [Diodor. 1, 10 : Τῆς γῆς εὐκράτου καθεστώσης. Comparativo Polybius ap. Geminum Introd. in Phæn. c. 13 : Εὐκρατοτέρας εἶναι τὰς περὶ τὸν ἰσημερινὸν οἰκήσεις, et ibid. antea. Superl. Matthæi Med. p. 231 : Οἱ τόποι εὐκρατότατοι γίνονται. || Ap. Medicos εὔκρατον de potu tepido, quum omni, ut γάλα εὔκρατον ap. Alex. Trall. 8, p. 451, quod antea χλιαρὸν dixerat, tum aquæ, quæ absolute dicitur εὔκρατον ap. eund. 1, p. 94, ubi contraria est vino. Conf. 1, p. 108, 113; 2, p. 134, 135; 3, p. 197; 7, p. 292, 330, etc. Struv. Galen. l. 1 Ὑγιεινῶν p. 223, 30 : Εἰ δέ τῳ δοκεῖ βίαιον εἶναι καὶ τὴν μὴ παντάπασιν ἠκριβωμένην εὐκρασίαν ὅμως ἔτι καὶ αὐτὴν ὀνομάζεσθαι, οὗτος ἀναμνησθήτω τῶν κατὰ βίον ἁπάντων ὀνομάτων· εὔκρατον οὖν τι καὶ πόμα φαμὲν εἶναι καὶ βαλανεῖον οὐ μόνον ὅτι τὸ μὲν ἄλλῳ, τὸ δὲ ἄλλῳ τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἔτι πρὸς τὸν αὐτὸν ἄνθρωπον ἐν πλάτει τοιοῦτον ὑπάρχει. Id. Π. ὑγ. διαίτης p. 31, 10, εὐκράτους dici scribit οὓς οὔτε σαρκώδεις οὔτε ἀσάρκους ἀλλ' εὐσάρκους ὀνομάζουσι. Foes. Œc. Hipp. De corporis constitutione id. vol. 2, p. 181, 197, et seqq. Εὔκρητος ἄρτος Aret. p. 90, 53, ὕδωρ, p. 103, 49. L. D.] Et εὔκρ. οἶνος, Pollux [6, 23], Vinum bene mixtum, dilutum, temperatum : pro quo dicitur et εὐκρὰς et εὐκρατής. [Aristot. Probl. 3, 18, 22. Figurate Polit. 6, 6 : Τὴν εὔκρατον μάλιστα τῶν ὀλιγαρχιῶν. Marc. Anton. 1, 15 : Τὸ εὔκρατον τοῦ ἤθους. Aristid. vol. 1, p. 62 : Τῆς διαλέκτου (imperatoris) τὸ εὔκρατον. || Adv. Εὐκράτως, Galen. vol. 2, p. 2 et 22, B. Struv. Artemid. Onir. 1, 64 : Ἐν βαλανείοις ἀέρων εὐκράτως ἔχουσι. Cleomed. De subl. p. 20, 8 ed. Bak. Mosch. De pass. mul. c. 88 : Ἐν εὐκράτῳ θερμῷ λουτέον. Hippiatr. p. 234, 3. Hase. Galen. vol. 2, p. 208 : Εἰ δ' ὥσπερ εὐκρατόν ἐστι τὸ χωρίον, οὕτως καὶ αὐτὸς εὐκράτως διαιτῷτο, μήτ' ἐξοπτώμενος ἐν ἡλίῳ ... μήθ' ὥσπερ ἔνιοι δίκην παρθένου σκιατραφούμενος. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122, v. 146 : Εὐκράτως ἔχειν. || Forma Ion. Eratosth. ap. Ach. Tat. Isag. in Arat. p. 154, A : Ἄμφω (ζῶναι) εὔκρητοι. Antipater Anth. Pal. 6, 208, 6 : Τυχοῦσαι Κύπριδος εὐκρήτου. Hippocr. p. 22, 47 : Εὔκρητοι πρὸς ἅπαντας. L. Dind.]

[Εὔκρατος, ὁ, Eucratus, n. viri ap. Æschin. p. 30, 10, ubi alii libri Εὐήρατος. L. Dind.]

[Εὐκρᾱτόω, Tempero. Pallad. De febr. p. 52 : Εἰς τὸ εἰσαγαγεῖν τὴν καρδίαν καθαρὸν ἀέρα καὶ εὐκρατῶσαι αὐτῆς τὸ ἔμφυτον θερμόν. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 461 ed. Gaisf., in etymologia nominis unius ex Nereidibus Εὐκράτη v. 243, pro quo alii libri Εὐκράντη. L. D. Tzetz. ad Lycophr. 177 : Μετὰ τὸ εὐκρατωθῆναι καὶ συστῆναι τὸν οὐρανὸν εὔρυθμον. Boiss.]

[Εὐκράτως. V. Εὔκρατος.]

Εὐκρατῶς ἔχει, Obtinet ac firmare potest : ex Aristot. Probl. [3, 26 : Ὅταν ξύλον μακρὸν καὶ μέγα μὴ εὐκρ. ἔχῃ τις, Firmiter tenet. L. Dind.]

[Εὐκράτωσις, ἡ, i. q. εὐκρασία. Anon. Epit. rhet. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 663, 28, de Empedocle : Φιλίαν μὲν τὴν συμμετρίαν καὶ εὐκρ. τῶν στοιχείων καλεῖ. Hase.]

[Εὐκραῶς. V. Εὐκρατής.]

Εὔκρεκτος, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcre strepens s. sonans, Canorus, Sonorus. Greg. Naz. [vol. 2, p. 74, A] : Εὐκρέκτῳ κιθάρῃ ἐπὶ δάκτυλα βάλλων. [Apoll. Rh. 4, 1194 : Φόρμιγγος ἐϋκρέκτου. Antipater Anth. Pal. 6, 174, 6 : Εὐκρέκτους ᾗ διέκρινε μίτους.]

[Εὐκρήδεμνος, ὁ, ἡ, Vittis ornatus. Nonn. Dion. 26, 338 : Λαὸς ἐϋκρήδεμνος.]

[Εὔκρημνος, ὁ, ἡ, Montosus. Oppian. Cyn. 3, 251 : Εὐκρήμνοις ἐπὶ τέρμασιν Αἰθιοπήων.]

Εὔκρηνος, ὁ, ἡ, Bono fonte præditus, Bona scaturigine manans, et εὐκρ. πέτρα, Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Plan. 4, 230, 5.]

[Εὐκρήπῑς, ῖδος, ὁ, ἡ, Bene fundatus. Nonn. Dion. 40, 263 : Εὐκρήπιδος ὑπὸ σκοπιῇσιν Ἰμαίου· 43, 22 : Εὐκρήπιδα λόφον. Paul. Sil. Ecphr. Soph. 275 : Εὐκρήπιδι θεμείλῳ.]

[Εὔκρητος. V. Εὔκρατος.]

[Εὔκρῑθος, ὁ, ἡ, Hordeis abundans. Theocr. 7, 34 : Εὔκριθον ἀλωάν. Addæus Anth. Pal. 6, 258, 6 : Σὺ δὲ Κρήθωνος ἄρουραν πᾶν ἔτος εὔκριθον καὶ πολύπυρον ἄγοις.]

Εὐκρίνεια, ἡ, Distinctio, Puritas : Suidæ καθαρότης. Hermog. Π. ἰδεῶν [1, p. 42], inter formas orationis D ponit, conjungens eam cum τῇ καθαρότητι et σαφηνείᾳ, opponens ei τὴν σύγχυσιν. [Eust. Il. p. 7 antep. : Σχῆμα εὐκρινείας καὶ σαφηνείας παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ προέκθεσις· 118, 41. Seager. Definitt. Plat. p. 414, A : Εὐπορία, εὐκρίνεια κρατητικὴ τοῦ λογιζομένου. Eust. Opusc. p. 303, 35 : Ὦ προφητικῆς εὐκρινείας ἐκείνης. Theod. Stud. p. 28 : Τό τε πάντων μεμνῆσθαι καὶ τὸ σὺν εὐκρινείᾳ τοῖς ἄλλοις ἔχειν παρήσομεν. L. D. De εὐκρινείᾳ oratorum Hermogen. in Walzii Rhett. vol. 3, p. 210, Joann. Doxop. vol. 6, p. 174, anon. vol. 7, p. 939; unde patet esse Perspicuitatem distinctionemque orationis; conf. Ernest. Lex. rhet. Ecl. legg. Leon. et Const. ap. Zachar. Proch. p. xxvij, 16 : Τὴν εὐκρινείᾳ τῶν πραγμάτων εὐλύτωσιν, Ut res recte distinctæ facilius decidi possent. Hase.]

[Εὐκρῑνέω, Ordine ago. Xen. H. Gr. 4, 2, 6 : Τὴν δὲ κρίσιν ἔφη ποιήσειν, ἐπεὶ διαβαίησαν..., ὅπως εὖ εἰδείησαν ὅτι τοὺς στρατευσομένους δεῖ εὐκρινεῖν. || Bene distinguo. Eust. Opusc. p. 140, 81 : Τὰ συγκεχυμένα εὐκρινήσας. Math. Anecd. vol. 1, p. 39.]

[Εὐκρινημένως, Distincte, Perspicue. Inscr. Tzetz. Hist. : Ἀκριβεστάτως ἐκμαθεῖν, φίλτατε, κεχρημένος μιᾶς ἐμῆς ἐπιστολῆς σύμπασαν ἱστορίαν, εὐκρ. μάνθανε πρῶτον ἐκ τῆς τοῦ Κροίσου. L. Dind.]

Εὐκρινὴς, ὁ, ἡ, Discretu dijudicatuque facilis : vel etiam Bene discretus ac distinctus, Purus, Clarus, Liquidus. Hesiod. Op. [668] : Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι καὶ πόντος ἀπήμων. [Schol. Hom. Il. Ξ, 16 (ubi 19 κεκριμένον οὖρον eadem signif.). Etym. M. p. 545, 11 : Ἄνευ γὰρ ἀνέμου τὸ κόμα ἠρεμεῖ, μηδέπω ἀνέμου εὐκρινοῦς ὄντος. Hemst. Xen. Hipparch. 3, 3 : Δεῖ μεταξὺ τοῖν ὦτοιν τοῦ ἵππου ἕκαστον σχεῖν (τὸ δόρυ), εἰ μέλλοι φοβερά τε καὶ εὐκρινῆ ἔσεσθαι. « Εὐκρινέες κεφαλαὶ ἑλίξιος, Explicata fasciarum involutarum capita, hoc e. æqualiter in omnes partes extenta, neque alicubi explicata et expansa, alicubi replicata et involuta, ut exp. Galen. Comm. 2 in Κατ' ἰητρ. (p. 683, 17.) Sic εὐκρινέα στόματα dicuntur Uterorum oscula convenienter et distincte explicata aut diducta, hoc est æqualiter hiantia et diducta, ut neque nimis patentia sint, neque nimium occlusa, l. 1. Ił. γυναικ. (p. 598, 22.) » Foes. OEc. Hipp. Eust. Opusc. p. 205, 18 : Τὸ τῶν ἐν τῷ σωτῆρι θεανθρώπῳ φύσεων εὐκρινὲς συνέχεον.] Sic Isæus in oratione quam πρὸς Ξέναιτον [Ξεναίνετον] scripsit [p. 79, 12] : Οὐ μὴν διὰ τοῦτο ὑμῖν ἥδε ἡ γνῶσις ἧττον περὶ αὐτῶν εὐκρινὴς φανήσεται, Clara et explicata. Hermogenes de quodam Demosthenis l. loquens : Διὰ τούτων γὰρ εὐκρινῆ τε καὶ σαφῆ πεποίηκε τὸν λόγον. Hesych. εὐκρινὲς exp. non solum εὐδιαίρετον, σαφὲς, sed [cum Photio] etiam εὐχερὲς, itidemque εὐκρινῆ affert pro εὔκολα. Eidem Hesychio εὐκρινὴς est ὁ ἐξ ἀῤῥωστίας ἀναλαμβάνων, Qui ex morbo vires resumit, Revalescens : quo modo ex Herodoto [9, 42] affertur Εὐκρινέα ποιέεσθαι πάντα, pro, Omnes corpora sua curare; sed addit, καὶ ὁ νεκρός : quemadmodum [Etym. M., Photius et] Suid. quoque tradit communi consuetudine εὐκρινῆ dici τὸν ἐξ ἀῤῥωστίας ὑγιάναντα, διὰ τὸ εὖ κεκρίσθαι : nonnullos [οὕτοι est ap. Phot. et Suid., i. e. Ἀττικοὶ, quod ponit Etym. M.] vero etiam ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ponere h. v. per antiphrasin. [Isocr. Epist. p. 415, E : Τὸ σωμάτιον οὐκ εὐκρινὲς ὂν, ἀλλ' ἔχον ἄττα σίνη. Schneid. Εὐκρινέες νοῦσοι, Morbi qui facile solvuntur et boni sunt judicii et securi, faciles, sinceri, Aph. 8 l. 3, et l. 2 Epid. (p. 997, E : Ἐν τοῖσι καθεστεῶσι καιροῖσι εὐκρινέστατοι (sic) αἱ νοῦσοι· pro quo εὐκρινέες 1247, B); quibus δύσκριτοι opponuntur. Sic διαχώρημα οὐκ εὐκρινὲς, Alvi recrementum non bene judicans, neque bonam judicationem denotans dicitur Coac. Prænot. (p. 219, B.) Foes. OEc. Hipp. Antyllus in Matthæi Med. p. 225 : Διὰ τοῦτο οἵ τε ὕπνοι (mane) εὐκρινεῖς ... Aret. p. 135, 43 : Δίαιτα εὐκρινὴς πάντῃ καὶ ἐν ὕπνοισι καὶ περιπάτοισι καὶ χώρῃσι.]

‖ Εὐκρινέως, s. Εὐκρινῶς, Discrete, Distincte. Xen. [OEc. 8, 19] : Ὅτι καὶ χύτρας φησὶν εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐκρινῶς κειμένας. [Εὐκρινέως, Distincte, Pure, Sincere, Explicate. De Medici veste dicitur l. Κατ' ἰητρ. (p. 741, E), quæ sit explicata, simplex, sincera, distincta et minime replicata. Galen. etiam Comm. 2 in l. Κατ' ἰητρ. (p. 742, F) διακεκριμένως καὶ διωρισμένως exp., Distincte et discrete, et de deligatione dicitur, quum omnes vinculi revolutiones æquales habent in latitudine terminos, aut ubi plures vinculi revolutiones eodem in loco apte et convenienter effectæ fuerint. Nam et προσηκόντως explicat Galen. ibidem (p. 744, B). Foes. OEc. Hipp. Strabo 16, p. 779 : Οὐκ εὐκρινῶς οὔτ' ἐπὶ νότον οὔτ' ἐπὶ τὰς ἀνατολάς. Hemst.] Plato [Soph. p. 242, C : Μή πῃ τεταραγμένοι μὲν ὦμεν περὶ ταῦτα, ῥᾳδίως δ' ἀλλήλοις ὁμολογῶμεν ὡς εὐκρ. ἔχοντες· Reip. 8, p. 564, C] : Ὧδε τοίνυν λάβωμεν, ἵνα εὐκρινέστερον ἴδωμεν ἃ βουλόμεθα. [Aster. Homil. p. 16 Reuben. Boiss. Theod. Stud. p. 119, D : Εὐκρινῶς τὰ δίκαια νέμων. Comparativo p. 523, D : Εἰ δὲ μή γε σαφηνίσειας αὐτὸς εὐκρινέστερον. Eust. Opusc. p. 93, 58 : Εὐκρ. εἰπεῖν. L. Dind.]

[Εὐκρίνης, ους, ὁ, Eucrines, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, col. II, 16. L. D.]

[Εὐκρίνητος, ap. Aret. p. 32, 31 vitiose pro εὐκίνητος. Schneid.]

[Εὐκρίνω, Bene distinguo, si recte habet scriptura ap. Severian. Orat. t. 7, p. 608, 9 : Εὐκρῖναι, καὶ ἀσύγχυτον παραδοῦναι τοῦ λόγου τὴν εἰσήγησιν. Hase.]

[Εὐκρινῶς. V. Εὐκρινής.]

[Εὐκρῐσία, ἡ, Bonum judicium. Theodor. Stud. p. 201, B : Ἀφορίζων μετὰ εὐκρισίας τὸ βέβηλον ἀπὸ τοῦ ὁσίου. L. Dind.]

[Εὔκρῐτος, ὁ, ἡ, Facile judicandus. Æsch. Suppl. 397 : Οὐκ εὔκριτον τὸ κρῖμα. Hippocr. p. 1243, G : Δύσκριτα καὶ εὔκριτα τὰ νουσήματα. ‖ Perspicuus. Plato Polit. p. 272, C : Εὔκριτον ὅτι ... διέφερον· D : Τοῦτο ... καὶ μάλ' εὔκριτον ... « Eunap. p. 213, 4 : Καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέστερον καὶ εὔκριτον. » Hemst. ‖ Facile discernendus. Pollux 5, 66 : Εὔκριτα μὲν τὰ ἴχνη τὰ εὐθέα, δύσκριτα δὲ τὰ συμπεπλεγμένα. ‖ Recte judicatus. Theod. Stud. p. 428, C : Ὡς δὲ δοκεῖ τῇ πατρικῇ σου ἁγιωσύνῃ, εἴη πάντως τὸ εὐκριτώτερον. L. Dind.]

[Εὔκρῐτος, ὁ, Eucritus, fœnerator ap. Lucian. Conviv. c. 5 etc. Alii ap. Lysiam in orat. ὑπὲρ Εὐκρίτου ap. Harpocrat. v. Ἀδηφάγους τριήρεις, Theocr. 7, 1, 131, in inscr. Argol. ap. Bœckh. vol. 1, p. 578, n. 1120, 2. L. Dindorf.]

Ἐϋκρόκᾰλος, ὁ, ἡ, Pulcram in litore arenam habens, In cujus litore pulcri calculi sunt : ἠϊὼν [Jo. c. 21, 4; ἄλμη 6, 22; ὄχθη Dion. 15, 95, ποταμὸς 16, 4; 22, 1], θάλασσα ap. Nonn. ead. signif. : nisi aliquis malit exponere Pulcrum litus habens.

[Εὐκρότᾰλος, ὁ, ἡ, Bene crepitans. Leonidas Anth. Pal. 6, 309, 1 : Ἐϋκρόταλον πυξινέην πλατάγην. Claudian. ib. 9, 139, 1 : Μαχλὰς ἐϋκροτάλοισιν ἀνευάζουσα χορείαις, Saltationibus ad strepitum crotalorum.]

[Εὐκρότητος, ὁ, ἡ, Bene cusus. Soph. Ant. 437 : Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. Eur. El. 819 : Ὁ δ' εὐκρότητον Δωρίδ' ἁρπάσας χεροῖν, de cultro.]

[Εὔκροτος, ὁ, ἡ, Bene sonans. Pollux 9, 127 : Τῷ κοίλῳ τῆς ἑτέρας χειρὸς ἐπικρούσαντες, εἰ κτύπον ποιήσειεν εὔκροτον ... τὸ φύλλον. « Εὔκροτα ἀνάπαιστα Alciphr. 3, 43, Sonori anapæsti, Berglerus. Ita legendum apud Gregor. Nyss. vol. 2, p. 755, A : Ῥημάτων εὐφωνίαν εὔκρουτόν τε καὶ ἐναρμόνιον. » Hemst. V. Εὔκρουστος. ‖ Εὐκρότως, Concinne, Numerose. Sopater in Walzii Rhett. vol. 8, p. 14 : Κατάλυσον εὐκρότως τὸν ἐπίλογον.]

[Εὔκρουστος, ὁ, ἡ, Concinnus. Georg. Lapith. Ep. 3 ad Niceph. Greg. : Τὸ εὔκρ. τῆς ἑρμηνείας. Boiss. Greg. Nyss. t. 2, p. 327, 8 : Ῥημάτων εὐφωνίαν εὔκρουστόν τε καὶ ἐναρμόνιον. Hase.]

[Εὔκρυπτος, ὁ, ἡ, Facile celandus. Æsch. Ag. 623 : Σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίνεται τάδε. Hippocr. p. 764, D : Πολὺ δ' εὐκρυπτότερον (τὸ ὀστέον), καὶ ἦν μὴ καλῶς ξυντεθῇ.]

Εὐκρῠφὴς, ὁ, ἡ, Facilis occultatu : aliis Bene latens. [Aristot. H. A. 9, 39 : Διὰ γὰρ τὸ μέγεθος εὐκρυφές ἐστι.]

[Εὐκτάζομαι, i. q. εὔχομαι. Photius : Εὐκτάζου, εὔχου. Hesych. : Εὔκταξαι, εὔχου. Ita Musurus. Codex εὔκταξε, ut recte εὐκτάζου prætulisse videatur Kusterus.]

Εὐκταῖος, α, ον, i. q. εὐκτός [Votivus, i. e. Votis expetitus; invocatus. Æsch. Sept. 724 : Πατρὸς εὐκταίαν Ἐρινύν· 841 : Οὔδ' ἀπεῖπε πατρόθεν εὐκταία φάτις. Ag. 1386 : Ἅδου νεκρῶν σωτῆρος εὐκταίαν χάριν· fr. Epigon. ap. sch. Pind. Isthm. 6, 10 : Διὸς σωτῆρος εὐκταίαν λίβα. Soph. Trach. 239 : Εὐκταῖα φαίνων ἢ ἀπὸ μαντείας τινός; Eur. Iph. T. 213 : Εὐκταίαν ψαμάθων Αὐλίδος ἐπιβᾶσαν νύμφαν· Or. 214 : Τοῖς δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός (Λήθη)· Med. 169 : Κἀπιβοᾶται Θέμιν εὐκταίαν. Conf. Hesych. v. Οὐρανίη δ' αἶξ. Pollux 5, 130 : Ἃ δέ τις εὐχόμενος αἰτεῖ, εὐκταῖα ἀγαθὰ, καὶ τὸ ἀττικώτερον εὐκτά. ‖ Votivus, i. e. Vota continens. De precibus et sacris Æsch. Suppl. 631 : Θεοὶ κλύοιτ' εὐκταῖα γένει χεούσας. Plut. Mor. p. 369, E : Εὐκταῖα θύειν καὶ χαριστήρια. Aristoph. Av. 1060 : Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ καὶ παντάρχᾳ θνητοὶ πάντες θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς. Plat. Leg. 9, p. 906 B, : Ἐν εὐκταίαις τισὶν ἐπῳδαῖς. Theodor. Stud. p. 289, D : Ἕκαστον τὸν παρατυγχάνοντα δεξιουμένην φιλανθρώπως καὶ τοῖς εὐκταίοις ῥήμασι παραπέμπουσαν ὡς Χριστοῦ διάκονον. De donariis Aristid. vol. 1, p. 544 : Τὰ εὐκταῖα ἀναθήματα. ‖ Optabilis, Optandus], ut λιμένες, Epigr. [Theonis Al. Anth. Pal. 9, 41, 6. Crinagor. ib. 6, 242, 1 : Ἧοι ἐπ' εὐκταίῃ. Apollonides 9, 228, 6 : Ἧλυθεν εὐκταίης σῶος ἀπ' ἐμ-

πορίης. Antipat. Plan. 4, 75, 2 : Εὐκταίη μητέρος εὐτοκίη. Ita verterunt ap. Lycophr. 1091 : Οὐδ' οἱ χρόνῳ μολόντες ἀσπαστῶς δόμους εὐκταῖον ἐκλάμψουσι θυμάτων σέλας. Sed est Votivum. Plut. Mor. p. 1070, B : Τἀγαθὸν ἅπαντες ἄνθρωποι χαρτὸν νοοῦσιν, εὐκταῖον, εὐτυχές.] Ὅπερ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, Lucian. [Tyrannic. c. 17], Maxime optabile, Optandum. Et Εὐκταιοτάτη νίκη, Phalar. [Orph. H. 67, 7 : Εὐκταιοτάτη (Ὑγίεια). Charit. 1, 1, p. 4, 8 : Πάρεστι γὰρ ἡ εὐκταιοτάτη πασῶν ἡμῖν ἡμέρα. Πολύτιμον, ὑγιὲς interpr. Photius. Quarum interprett. de altera v. dicta in Εὐεκτός.]

Εὐκταίως, Optabiliter, Bud. ex Dionys. Areopag. [Schol. Pind. Pyth. 5, 155 : Ἐπεὶ εὐκταίως νῦν ἔχει αὐτῷ τὰ παρὰ τῶν θεῶν. Hemst. Theod. Stud. p. 542, C : Οὐκ εὐκτ. 546, C : Ἵνα εὐκτ. τῶν ἐνθένδε. V. Εὐεκτός. L. Dindorf.]

[Εὐκτᾶς, ᾶ, ὁ, Euctas, n. viri in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 406, n. 305, col. 2, 20 : ΜΑΡΚΟΣ ΕΥΚΤΑ ΣΟΥΝΙ. L. Dind.]

Εὐκτέανος, ὁ, ἡ, ap. poetas i. q. εὐκτήμων in prosa, Locuples, Opulentus : utpote multa possidens. [Æsch. Pers. 897 : Τὰς εὐκτεάνους (πόλεις).] In Epigr. κούρη ἐϋκτέανος, metri causa soluta diphth. [Immo non soluta Agath. Anth. Pal. 9, 442, 2 : Εὐκτέανος κούρη. Soluta vero Manetho, sæpe vocabulo usus, 6, 428. || Procerus. Schneider. ad Theophr. H. Pl. 5, 1, 9 : « In Plut. Marcello c. 8 est εὐκέανος ὀρῦς (δρυὸς εὐκεάνου πρέμνον ὄρθιον καὶ μέγα τεμών), ubi Corajus codicum εὐκτέανος recepit, comparans cum Hesychiano ἰθυκτέανος (in gl., de qua Schneid. paullo ante : « Ἰθυκτέανον, τὸ ἰθὺ πεφυκὸς καὶ ὀρθὸν δένδρον, quæ gl. e poeta vetere ducta est. Cognata sed vitiosa est alia ejusdem : Εὐθυκτέσαν [εὐθυκτέανον recte Salmasius], εὖ πεφυκυῖαν εἰς ὀρθόν. »), idque ipsum e l. Plut. posuit Euseb. Præp. ev. 3, p. 99, qui simul ὄχνην εὐκτέανον attulit. Theophrasti εὐκτήδονα καὶ ἀστραβῆ ξύλα num eadem sint dici nondum potest. Supra 3, 9, 3 (l. in Εὐκτήδων cit.) Gaza Cursu venarum probior vertit. »]

Εὐκτέος, α, ον, Optandus, Votis expetendus, Epigr. [Plat. Leg. 3, p. 687, E : Λέγειν μοι δοκεῖς ὡς οὐ τοῦτο εὐκτέον οὐδὲ ἐπευκτέον. Ita libri pauci, plerique εὐκταῖον, quam scripturam secutus Mœris p. 137 : Εὐκταῖον ἑνικῶς παρ' οὐδενὶ τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ παρὰ Πλάτωνι ἐν Νόμοις, quæ repetens Thomas M. p. 387, addit ἀλλ' εὐκταῖα καὶ εὐκταιότατα. Excussis aliis locis, quibus temere illatum erat εὐκτέον, Bast. Ep. crit. p. 217, in medio relinquendum putat an Græcum sit εὐκτέον, donec certioribus testimoniis confirmatum sit voc. etiam ab Herodiano Ms. damnatum : Τὰ διὰ τοῦ εον θετικὰ διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον ποιητέον, λαλητέον, ἀναγνωστέον, πλὴν τοῦ εὐκταῖον καὶ ἀπευκταῖον, quæ sunt etiam in Boiss. Anecd. vol. 1, p. 406, sed non magis ipsius putanda sunt Herodiani quam illa in Epimer. p. 164, ubi inter τὰ διὰ τοῦ αῖος ponuntur Εὐκταῖος, ἀπευκταῖος (quod v.), omittitur autem εὐκτέος inter nomina in τέος. Εὐκτέος in Anthol., unde post Lex. Septemv. affert HSt., ego non inveni, sed εὐκταῖος tantum et εὐκτός. Neutrum ap. Theodor. Stud. p. 260, D : Εἰ ... δέον αὐτὸν εὔξασθαι ἐκεῖ ἢ καὶ καταλῦσαι ...; Καὶ εὐκτέον καὶ καταλυτέον. Cujusmodi locis εὐκταῖον scribi et ratione caret nec potest, ubi accusativus additur, ut apud Epictet. Ench. 77 : Ἐπὶ παντὸς προχείρου εὐκτέον τάδε. Sed apud Nicephorum De reb. post Mauric. p. 7, D : Ζωῆς τῆς εὐκτέας, præferendum εὐκταίας. Εὐκταῖος improbare videtur Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 50, 30 : Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς τος ὀξυτόνων ἀπὸ ῥημάτων παρηγμένων κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε παροξυνόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται, οἷον γραπτός γραπτέος, μεμπτός μεμπτέος, λαλητός λαλητέος, ... εἰ οὖν εὐκτὸς εὐκτέος ὥστε διὰ τῆς αι διφθόγγου γραφόμενον ἀδιάγνωστον ἁμάρτημα. L. D. Εὐκτέον γὰρ Didym. Cat. in Ps. t. 1, p. 604, 38. At contra Philo vol. 2, p. 588, 11, εὐκταία διαδοχή· vol. 1, p. 25, 16, εὐκταῖον τέλος. Superlat. vol. 2, p. 430, 41; it. ib. p. 394, 16, εὐκταιοτάτη σύνοδος· 405, 13, σωτηρία. Εὐεκταῖον perperam pro εὐκταῖον ap. Porphyr. Ad Marcell. ed. Mai. p. 24. Hase.]

[Εὐκτέως. V. Εὐεκτός.].

Εὐκτήδονα δένδρα, Theophr. [H. Pl. 5, 1, 11 : Τῶν εὐκτηδόνων καὶ ἀστραβῶν (δένδρων) καὶ ὁ φλοιὸς λεῖος καὶ ὀρθός] appellare dicitur Quæ fibras et venarum cursus elegantes habent. Ap. Eund. H. Pl. 3, [9, 3] pro εὐκτεανωτέρα reponunt εὐκτηδονωτέρα, ubi ἡ θήλεια πεύκη dicitur ἧττον ἔνδαδος καὶ λειοτέρα καὶ εὐκτεανωτέρα· præsertim quum alibi ap. eum legatur εὐκτηδόνων δένδρων. Ego autem minori cum mutatione εὐκτιονωτέρων legi posse existimo : ut εὐκτίων dicatur sicut ἰθυκτίων. [V. Leopardi Emendd. 12, 3. Schneid. V. Εὐκτέανος.]

[Εὐκτημοσύνη, ἡ, Opulentia. Poll. 6, 196. ῠ]

Εὐκτήμων, ονος, ὁ, ἡ, Bene instructus possessionibus, Dives. [Pind. Nem. 7, 92 : Εὐκτήμονα ἀγυιάν. Poll. 3, 109.]

[Εὐκτήμων, ονος, ὁ, Euctemon, n. archontis Att. ol. 93, 1 ap. Xen. H. Gr. 1, 2, 1, et alibi. Atheniensium quorundam ap. Thucydidem, Demosthenem, Isæum, Pausaniam. Astrologi, de quo v. Fabric. B. Gr. vol. 4, p. 9. Aliorum in inscrr., in num. Dyrrhachii apud Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 39, 100, ap. Lucian. Anth. Pal. 9, 367, 3, 13; 11, 393, 2. L. Dind.]

[Εὐκτηριάζω, Precor. Eust. Opusc. p. 164, 41 : Ὃν εὐκτηριάζοντες οἶκοι εὐλογοῦσιν ὡς ἀρχιεπίσκοπον, ἐπὶ τῶν λεωφόρων ὑμνοῦσι φροιμίοις πολυρρόθοις.]

Εὐκτήριος, ὁ, q. d. Precatorius, Ad precationem s. preces pertinens, accommodatus : ut οἶκος, νεώς, Bud. Theod. H. E. p. 20. [Alia v. ap. Ducang. et Suicer. Cod. Justin. 1, 2, 20 : Εἰς εὐκτηρίους οἴκους.] Item εὐκτήριον neutr., quod inter loca sacra et veneranda enumeratur in Pand., Bud. [Cod. Justin. 1, 2, 15 : Μέλλων εὐκτήριον οἰκοδομῆσαι· 26, 2 : Εὐκτήρια πολλά. Et alibi. Constantin. Cærim. p. 4, D : Τοῦ εὐκτηρίου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου. L. D.] In VV. LL. εὐκτήριον, Sacrarium ex Cic., Lararium ex Lampr. [Oratorium, Gl.]

[Εὔκτητος, ὁ, ἡ, Bene partus. Crates Anth. Pal. App. 47, 9 : Ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν (ἐθέλω) καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν εὔφορον, εὔκτητον. L. D. Paul. Alex. Apotel. p. 52, 26 : Εὐκτήτους καὶ ἀνενδεεῖς τοῦ βίου. Hase. Aristæn. 2, 15, 2.]

[Εὐκτία, ἡ, i. q. εὐχή, in libro a. 890 scripto ap. Montefalc. Palæogr. p. 269 : Μνήσθητι, σῶτερ δημιουργὲ τῶν ὅλων, ταῖς τῆς ἀχράντου εὐκτίαις θεοτόκου τοῦ ἐμπόνως γράψαντος Ἀναστασίου τὴν βίβλον, Precibus Deiparæ, Int. L. Dind.]

Εὐκτικὸς, ὴ, ὸν, q. d. Optativus [Gl.] : unde εὐκτικὴ ἔγκλισις, ap. gramm. Optativus modus. [Apoll. De constr. p. 212, 8, 14, aliique gramm. passim. Absolute τὸ εὐκτικὸν, Optativus, Exc. Phrynichi in Bekk. Anecd. p. 31, 1.] Et εὐκτικὸν ῥῆμα, Verbum optativum, i. e. Per quod optamus, Quod est optativi modi. It. λόγος, Oratio optantis, q. d. Optativa. [Ἐπίρρημα (αἱ) Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 2, 24. L. D. De λόγῳ εὐκτικῷ secundum peripateticos conf. Seguier *Philos. du lang.* p. 11 et 89. || Exoptatus, Gratus. Mosch. De pass. mul. præf. l. 36 : Εὐκτικὸς γὰρ ὁ λόγος γυναιξὶν ἂν εἴη. Hase.] At εὐκτικοὶ Hymni, v. in Ἀπευκτικοί. [Menander Rhet. p. 30 Heer. Genere neutro Pollux 4, 53 : Εὐκτικὰ, ἐμβατήρια. Proculus Chrestom. p. 389, 3 Gaisf. : Εὐκτικὰ μέλη ἐγράφετο τοῖς αἰτουμένοις τι παρὰ θεοῦ γενέσθαι. De precibus inscr. Anth. Pal. 1, 118. Precabilis, Gl.]

[Εὐκτικῶς, Precando. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 49, E : Ἀπωλοφύρετο δάκρυσι πρὸς τὴν θεοτόκον διαπρύσιον βοὴν εὐκτ. ἀναπέμπων. || Optando. Theod. Stud. p. 575, A : Καθὰ καὶ εὐκτ. ὑπεδήλωσα. L. D. || Modo optativo. Suidas : Ἀγαπῴην, εὐκτ.]

Ἐϋκτίμενος, η, ον, Bene structus, Eleganter conditus et ædificatus. Hom. Od. O, [129] : Οἶκον ἐϋκτίμενον. [Sic δόμον Ω, 214, et ibid. 335 et alibi ἀλωή, Il. Z, 391, ἀγυιαί. De urbibus et insulis Il. B, 501 : Ἐϋκτίμενον πτολίεθρον· 712 : Ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν· I, 129 : Λέσβον ἐϋκτιμένην, et alibi.] || Ἔϋκτιτος, idem. Il. B, [592] : Καὶ ἐΰκτιτον ἄστυ [Αἶπυ]. Ambo sunt a them. κτίζω, et potius cum σ efferri deberent, ἐϋκτισμένος, ἔϋκτιστος, ut dicitur κτίσμα et κτιστὸς ab ead. origine. [Sappho ap. Athen. 13, p. 599, C : Ἥ δ' ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκτίτου Λέσβου. Dionys. Per. 552 : Εὔκτιτος Ἑρμιώνασσα.]

[Εὐκτίμενος, ὁ, Euctimenus, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 561, n. 1064, 4 : Πατρὸς Ἐϋκτιμένου. L. D.]

[Εὔκτιστος, ὁ, ἡ, i. q. ἐϋκτίμενος, ap. Jo. Diac ad Hesiodi Sc. 270, πόλις. L. Dind.]

[Εὐκτίτης, ὁ, Euctites, n. viri in inscr. Carthæensi ap. Bœckh. vol. 2, p. 290, n. 2363, b, 8. L. D.]

[Εὔκτῖτος. V. Ἐϋκτίμενος.]

[Εὔκτῐτος, ὁ, Euctitus, n. viri, in numo Ephesi ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 112, 191. L. Dind.]

Εὐκτὸς, ἡ, ὸν, Optabilis, Optandus. [Hom. Il. Ξ, 98 : Ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται. Eurip. Heracl. 458 : Τοῖς σοφοῖς εὐκτὸν σοφῷ ἔχθραν συνάπτειν, μὴ ἀμαθεῖ φρονήματι· Ion. 642 : Ὃ δ' εὐκτὸν ἀνθρώποισι.] Xen. [Comm. 1, 5, 5] : Ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι, μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου. [Isocr. p. 283, E : Τὰς Σπαρτιατῶν πλεονεξίας εὐκτὰς μὲν εἶναι καὶ ἅπαντας αὐτῶν ἐπιθυμεῖν. Theocr. 10, 52 : Εὐκτὸς ὁ τῶ βατράχω βίος. Apollonid. Anth. Pal. 10, 19, 3 : Σὸν δὲ πατὴρ χερὶ δέξεται εὐκτὸν ἴουλον Λεύκιος. Eugenici Laud. Trapez. p. 371, 15 : Ταύτην πολλῷ μᾶλλον ἔχειν ἢ τὴν ἑαυτῶν ἑκάστοις εὐκτὸν τιθεμένοις. Ἀττικώτερον dici εὐκτὰ ἀγαθὰ quam εὐκταῖα scribit Pollux 5, 130.] Apud Plut. in l., quem proferam in Εὑρετὸς, videntur εὐκτὰ dici Quæ fas est a diis precari.

[Εὖκτος, ὁ, Euctus, Macedo, ap. Plut. Mor. p. 70, B, Æmil. c. 23, Liv. 44, 43.]

Εὐκτῶς, Optabiliter. [Zonaras p. 924, μετὰ εὐχῆς ἢ εὐχερῶς. V. Εὐκταίως.]

[Εὐκῠβέω.] Εὐκυβεῖν, Feliciter et prospero successu ludere tesseris. V. Δύσβολος. [Hesych. : Εὐκολεῖν, ὅπερ νῦν εὐβολεῖν. Ἀμφεῖς δὲ γυναικομανίαν. Εὐκυβεῖν, ut poscit ordo literarum, J. Fr. Gronovius et Toupius Em. vol. 1, p. 406; 4, p. 459, hic etiam Ἄμφις ἐν Γυναικομανίᾳ, post Heringam ap. Ruhnk. in Auct. Memorat v. εὐκυβεῖν etiam Pollux 9, 94.]

Εὔκυκλος, ὁ, ἡ, Pulcre orbiculatus, Bene rotundus. Hom. Il. N, [715], Ξ, [428] : Ἀσπίδας εὐκύκλους, i. e. περιφερεῖς. [Æsch. Sept. 590, ἀσπίδα. Pind. Nem. 4, 66, ἕδραν. Batrachom. 35, κανέοιο. Eurip. Ion. 1391, ἀντίπτηγος. Xen. Ven. 9, 12, στέφαναι. Parmenid. ap. Plat. Soph. p. 244, E : Εὐκύκλου σφαίρης. Nonn. Dion. 15, 49 : Εὐκύκλοιο βοείης. Paul. Sil. Descr. Soph. 458, ἴριδος. Tzetz. Hist. 3, 949 : Ἀσπίδι Μακεδονικῇ στρογγύλῃ τῶν εὐκύκλων.] Et in VV. LL. εὔκυκλον δένδρον, Arbor fornicato ambitu pulcre orbiculata. Plato [Tim. p. 40, A], Εὔκυκλον ἐποίει, Ad volubilitatem rotundavit, Cic. [Comparat. Alciphr. fr. 5 : Ὀφθαλμοὶ ὅλης τῆς σελήνης εὐκυκλότεροι. || Genus ligaturæ. Oribas. ed. Mai. p. 114, lx : Εὔκυλος (l. εὔκυκλος), οἱ δὲ Ἱπποκράτους εὔκυκλος. De quo Foes. : « Εὔκυκλος ἐπίδεσις, Orbicularis et rotunda deligatio, quæ affectam partem ex toto in orbem, absque ulla inclinatione amplectitur. L. Κατ' ἰητρ. (p. 742, F.) » || Gyros ducens. Aristoph. Thesm. 968 : Πρῶτον εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν. Cujusmodi locum spectare Photii gl. Εὔκυκλος, εὔχορος, eamque ap. Hesych. in Εὔηλος, εὔχωρος esse corruptam animadvertit Kuster. L. Dind. || Adv. Orph. Lith. 135 : Γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν δάχιν, Curvans in orbem.] Bonos s. Pulcros orbes habens. Hom. Od. Z, [58, 70] : Ἀτάρ τοι δμῶες ἐφοπλίσσουσιν ἀπήνην Ὑψηλὴν, εὔκυκλον· pro quo paulo post, Οἱ μὲν ἂρ ἐκτὸς ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὄπλεον· nam κύκλοι et τροχοὶ synonymos dicuntur Orbes in rota currus, ut infra dicetur. [Æsch. Prom. 710 : Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις.]

[Εὐκύκλωτος, ὁ, ἡ, Bene rotundatus. Eubulus ap. Athen. 11, p. 471, D : Μέλαιναν, εὐκύκλωτον (κύλικα). Aristophon ib. p. 472, C : Τῶν Θηρικλείων εὐκύκλωτον ἀσπίδα. L. D. Ad quem Aristoph. l. conf. Letronn. *Journ. des Sav.* 1833, p. 692. Hase.]

[Εὐκύλικος, η, ον. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 440, 8 : Ἥδει καὶ Βάκχοιο παρὰ κρητῆρος ἄδηριν ἰθῦναι κείνην εὐκυλίκην λαλιήν. ῠῖ]

[Εὐκύλιστος, ὁ, ἡ, Volubilis, Gl. Hero Autom. p. 245, 9 : Καὶ ἔλαιον δὲ παρεπιχέειν δεήσει εἰς ταῦτα, ὅπως κατὰ πάντα τρόπον εὐκύλιστα πάντα ὑπάρχῃ. Georg. Pis. Pers. 2, 350 : Ὥσπερ εὐκ. ἄστατος λίθος. Etym. M. v. Κύκλος, Hesych. v. Εὔσωτρον. || Adv. ap. Heron. l. c. p. 255, 10 : Ἡ τοῦ πλέθρου πορεία ἔσται εὐκόπως τε καὶ εὐκυλίστως. ῠ L. Dind.]

[Εὐκύμαντος, ὁ, ἡ, Fluctuans, Æstuans. Eust. Od. p. 1392, 49 : Διὸ καὶ Ποσειδῶνος αὐτὸν (Cyclopem) τοῦ θαλαττίου ὁ μῦθος γενεαλογεῖ ὡς ὑγρὸν καὶ εὐκύμαντον εἰς θυμόν. « Comparativo Nicomach. Harm. ench. 1, p. 6, 17 : Παρὰ τὰς ἰδίας ταχύτητας ἢ παρὰ τὰς ἐποχὰς, ἐν αἷς ἑκάστου ῥύμη συντελεῖται, εὐκυμαντοτέρας ἢ τοὐναντίον δυσπαλεῖς ὑπαρχούσας. » Hemst. ῡ]

[Εὔκωπος, ὁ, ἡ, Bonis remis instructus. Oppian. Hal. 5, 242 : Νῆας εὐκώπους. Hesych. in Εὐσέλμοιο.]

Εὐλάβεια, ἡ, Timiditas circumspecta, qua quis utitur ad res aggrediendas, s. in rebus agendis, Circumspectio, Cauta quædam circumspectio, Cautio. [Reverentia, Verecundia, Religio, Metus, Gl.] In Stoicis Definitt. εὐλ. definitur εὔλογος ἔκκλισις. Unde Cic. : A malis declinamus : quæ declinatio si cum ratione fiet, Cautio appelletur; quæ autem sine ratione, Metus. [Aristoph. Av. 377 : Ἡ γὰρ εὐλάβεια σώζει πάντα.] Plut. Camillo [c. 6] : Ἡ δ' εὐλ. καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον, Cautio. Sicut Eur. Phœn. [794] : Εὐλάβεια χρησιμωτάτη θεῶν, Circumspectio salutare maxime numen est, Cam. Aristot. Pol. 2, [8] : Εὐλαβείας ἂν δόξειεν εἶναι πολλῆς, Cavendum sit maxime. Greg. Naz., Εὐλαβείας ἄξιον μὴ, Cavendum ne. Item μετ' εὐλαβείας, Caute, Religiose. [Diod. 3, 17 : Χωρὶς γὰρ ἀδικήματος ἀλλοφύλοις ζῴοις ἡ συναναστροφὴ γίνεται μετ' εἰρήνης καὶ πάσης εὐλ.] Plut. [Mor. p. 661, D] : Τὰς πολυχορδίας μετὰ πολλῆς οἱ μουσικοὶ κινοῦσιν εὐλαβείας, Cum magna cautione : De def. orac. [p. 420, F], μετ' εὐλαβείας, Timide, Turn. [Ps.-Demosth. p. 1403, 1 : Μετὰ τῆς ἀκριβεστάτης εὐλ. βεβιωκόσιν. Dem. p. 425, 5 : Ταῦτα εὐλαβείας οὐ μικρᾶς δεῖται· 517, 21 : Ἐκ τούτου φανερὰ ἥ τε τῶν ἄλλων ὑμῶν εὐλάβεια γενήσεται καὶ τὸ τούτου θράσος.] Item εὐλάβειαν ποιεῖν, Cavere. Soph. [Sophoclis nomen in Lex. vett., unde hæc repetit HSt., recte præpositum sequenti ex., quod est El. 1334. Cum ποιεῖν Antiphon p. 123, 42 : Πολλὴ εὐλ. ὑμῖν τούτων ποιητέα ἐστί], εὐλάβειαν ποιητέον, Cavendum est : Νῦν δ' εὐλάβειαν τῶνδε προὐθέμην ἐγὼ, In his rebus ut cauta et circumspecta essem propositum mihi fuit, i. e. Cauta fui. [Soph. ib. 994 : Καὶ πρίν γε φωνεῖν, εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὕτη μὴ κακῶν, ἐσώζετ' ἂν τὴν εὐλάβειαν. Eur. Herc. F. 166 : Ἔχει τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν. Hippocr. Epist. p. 1279, 8 : Δι' εὐλαβείης ἰόντων. Plat. Prot. p. 321, A : Εὐλάβειαν ἔχων μή τι γένος ἀϊστωθείη. Τὴν νῆσον ἔχειν δι' εὐλαβείας ex Suida in Σικελίζειν affert Hemst.] Quum vero additur gen., accipitur pro Cauta vitatio, Declinatio circumspecta. Plato Leg. [7, p. 815, A; 8, p. 830, B], Εὐλάβεια [εὐλάβειαι] πληγῶν. Sic Aristot. Eth. 4 : Ἐπιείκειαν καὶ εὐλάβειαν τῶν αἰσχρῶν, Moderationem et evitationem turpitudinis, Cam. [Hippocr. Ep. p. 1275 extr. : Ὑπ' εὐλαβείης τῶν αὐτόθι ἐνοικεόντων. Aret. p. 88, 11 : Ὑπ' εὐλαβίης τῆς πνιγός. L. D. Πολλὴ τοῦ πλημμελεῖν εὐλ. Athen. 6, p. 274, A. Hemst.] || Cauta et circumspecta consideratio, simpliciter Consideratio, ut Cam. in Soph. [OEd. C. 115] : Ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν Ἔνεστιν ηὖλάβεια τῶν ποιουμένων· quibus verbis significari dicit, Posse recte consuli quid agendum sit, re cognita. || Quamvis vero minus sit quam φόβος, ut docet Plut. De virt. mor. [p. 449, A], quum ait quosdam vitia extenuantes, αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι vocare, et τὸ ἥδεσθαι, χαίρειν, et τοὺς φόβους, εὐλαβείας· ap. Herodian. tamen 5, [2, 5], Εἰ δέ τινες ἔλαθον, δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, Polit. vertit Metu quiescentium. [Cum φόβος conjungit Demosth. p. 625, 13 : Εἰς φόβον καὶ συκοφαντίας εὐλάβειαν καθιστάντες. Chamæleon ap. Athen. 9, p. 407, C : Φυγόντος δι' εὐλάβειαν καὶ τοῦ τὴν δίκην γραψαμένου. Cum præp. πρὸς Themist. Or. 4, p. 49, B : Ὑπ' ἀσθενείας ἢ τῆς πρὸς τὸ πλεῖν εὐλαβείας. Sequente μὴ schol. Hom. Il. B, 194 : Εὐλάβεια γὰρ ἦν μὴ ὑπονοήσωσιν οἱ Ἕλληνες. L. D. ||] Religio, [Reverentia], Pietas in Deum [vel hominem]. Gregor. : Οὐκ εὐλαβείας σχῆμά τι καὶ πλάσμα κενὸν περικείμενος, Non talis qui religionis simulationem inanem indueret. Sic [cum præp. εἰς Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 60, A : Εὐλαβείας τῆς εἰς τὸν θεσπέσιον Ἀβραάμ. Vel πρὸς, Diod. 13, 12 : Διὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον εὐλ.] Plut. Cam. [c. 21] : Τὴν τοῦ Ἀλβίνου πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν, Pietatem in Deum, Religiosum Dei cultum. [Alia constr. idem Numæ c. 22 extr. : Τὴν περὶ τὸ θεῖον εὐλ. Hebr. 12, 28 : Λατρεύωμεν τῷ θεῷ μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας. || « Titulus honoris, Jo. Chrys. Epist. ad Innocentium Papam ap. Pallad. V. Chrysost. p. 10 : Καὶ πρὸ τῶν γραμμάτων οἶμαι τῶν ἡμετέρων ἀκηκοέναι τὴν εὐλάβειαν ὑμῶν τὴν παρανομίαν. » Boiss.

Theodor. Stud. Epist. p. 261, C : Μὴ οἰέσθω σου ἡ εὐλάβεια ἐναντιοῦσθαι κτλ. Aliique plurimi. || Forma poetica et Ionica Εὐλαβίη Theognis 118 : Οὐδ' εὐλαβίης ἐστὶ περὶ πλέονος. Simonid. ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 230 : Ὃς (καιρὸς) αὐξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης. Aret. p. 80, 39 : Εὐλαβίη γὰρ ἀπειρίη. Pro quo male εὐλαβείη ap. Hippocr. p. 47, 8. L. Dind.]

Εὐλᾰβέομαι, [fut. εὐλαβήσομαι, ut in ll. Plat. infra citatis, εὐλαβηθήσομαι in Gl. : Εὐλαβηθήσῃ, Pertimesces; Sir. 32, 14 : Ὁ φοβούμενος κύριον οὐ μὴ εὐλαβηθήσεται· Deuteron. 2, 5 : Εὐλαβηθήσονται ὑμᾶς, ap. Symm. Job. 41, 16, Ephræm. Syr. vol. 1, p. 82; C, 84, B. Aor. εὐλαβήθην apud omnes], Caveo, [Revereor, Vereor, Formido huic add. Gl.] Religio mihi est, Religiosum habeo, Religiose caveo ne. [Soph. Tr. 1129 : Εὐλαβοῦ δὲ μὴ φανῇς κακὸς γεγώς. Eur. Hipp. 100 : Εὐλαβοῦ μή τι σὸν σφαλῇ στόμα. Aristoph. Vesp. 1012 : Τὰ μέλλοντ' εὖ λέγεσθαι μὴ πέσῃ φαύλως χαμᾶζ' εὐλαβεῖσθε· Eq. 253 : Εὐλαβοῦ δὲ μὴ 'κφύγῃ σε. Xen. Hier. 6, 16. Addito ὅπως Plato Phæd. p. 91, C : Εὐλαβούμενος ὅπως μὴ ἐγὼ οἰχήσομαι.] Plato Ep. [2, p. 313, E] : Εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω [immo ἐκπέσῃ], Caveo ne incidam. De rep. 6, [p. 507, A] : Εὐλαβεῖσθαι [—σθε] μή πη ἐξαπατήσω ὑμᾶς ἄκων· quæ suscipiens altera pars respondet, Εὐλαβησόμεθα κατὰ δύναμιν. [Futuri eadem forma Euthyd. p. 284, A; 304, A.] Ead. verba habentur et in Apol. Socr. Dem. : Ἔτι τοίνυν κἀκεῖνο ὑμᾶς εὐλαβεῖσθαι δεῖ, ὅπως μηδὲν ὧν ἰδίᾳ φυλάξαισθ' ἄν, τοῦτο δημοσίᾳ ποιοῦντες φανήσεσθε. Item cum infin. ap. Plat. [Leg. 8, p. 843, C] : Εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γείτονι διάφορον, Caveo ne. Aristot. [H. A. 4, 8], εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, Caveo ne strepitum moveam. [Eurip. Or. 791 : Εὐλαβοῦ λύσσης μετασχεῖν τῆς ἐμῆς. Plato Reip. 10, p. 608, A : Εὐλαβούμενοι ἐμπεσεῖν· Phæd. p. 101, C. Æschin. p. 4, 26 : Εὐλαβοῦντο αὐτὸ πράττειν. || Addita negatione Eur. Or. 1059 : Ηὐλαβεῖτο μὴ σώζειν φίλους. Aristoph. Lys. 1278 : Εὐλαβώμεθα τὸ λοιπὸν αὖθις μὴ 'ξαμαρτάνειν ἔτι. Plato præter l. ab HSt. citatum Charm. p. 155, D : Εὐλαβεῖσθαι μὴ μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν· Prot. p. 315, B : Εὐλαβοῦντο μηδέποτε ἐμποδὼν εἶναι. Quo referri potest Demosth. p. 1258, 12 : Εὐλαβεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι μὴ πλησιάζειν τοῖς τοιούτοις.] Item, εὐλαβοῦμαι περὶ, Cautus sum in, Caute versor in : Plato Leg. [3, p. 691, B, ubi genit. regitur ab addito τιθέντα] : Εὐλαβεῖσθαι δεῖ περὶ τούτου· [Diod. 4, 73 : Εὐλαβούμενον αὐτὸν περὶ τοῦ γάμου·] et [11, p. 927, C], Εὐλαβοῦμαι περὶ τροφήν. || Timeo, Metuo, Vereor, φοβοῦμαι, schol. Eur. Or. [748] exp. : Ηὐλαβεῖθ', ὃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι. Plut. Per. [c. 7] : Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. in VV. LL. ex Soph. [OEd. T. 616] : Εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, Timeo ne cadam. [Omnibus his ll. vertendum Cavere. Mœris p. 144 : Εὐλαβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, Ἀττικοί, εὐλαβ. ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι Ἕλληνες. Ps.-Eur. Iph. A. 1417 : Λέγω τάδ' οὐδὲν οὐδέν' εὐλαβουμένη.] At εὐλαβεῖσθαι Θεὸν, Deum revereri, ex Plat. Leg. [9, p. 879, E.] || Caute fugio, Religiose declino; simpliciter Fugio, Vito. [Æsch. fr. Prom. ap. Galen. vol. 9, p. 385 : Ἵν' εὐλαβοῦ βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ. Xen. Comm. 3, 9, 4 : Τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι.] Ex Isocr. [p. 5, C] : Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσι, Fuge et aversare calumnias. Ex Plat. De rep. 2, [p. 372, C] : Εὐλαβούμενοι πενίαν, ἢ πόλεμον, Fugientes paupertatem. Ex Aristot. [H. A. 9, 5] : Εὐλαβούμενοι τὰς μυίας, κρύπτουσιν ἑαυτούς, Se abdunt metu muscarum. [Aristoph. Lys. 1215 : Εὐλαβεῖσθαι τὴν κύνα.] || Religione teneri, Bud. ap. Æschin. : Οὐ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς. [|| Caute servo, Observo. Eur. Or. 699 : Εἰ δ' ἡσύχως τις αὐτὸς ἐντείνοντι μὲν (δήμῳ) χαλῶν ὑπείκοι, καιρὸν εὐλαβούμενος· Phœn. 1411 : Λαιὸν μὲν ἐς τοὔπισθεν ἀμφέρει πόδα, πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος. || Activum annotavit Photius : Εὐλάβησον καὶ εὐλαβῆσαι λέγουσιν. L. Dind.]

[Εὐλαβεστέρως. V. Εὐλαβῶς.]

[Εὐλαβέω. V. Εὐλαβέομαι.]

[Εὐλάβημα scriptura vitiosa pro μάθημα ap. Ælian. N. A. 5, 41.]

Εὐλᾰβὴς, ὁ, ἡ, Bonam s. potius Commodam ansam habens, Bonas ansas, Cui est ansa, qua commode prehendi possit, Cui sunt ansæ etc., ὁ εἰς λαβὴν ἐπιτήδειος Suidæ, ut μάχαιρα. [Hoc ex. ponitur etiam in Etym. M., pariterque εὐλ. λίθος. Item Trypho Π. τρόπων in Museo Cantabr. vol. 1, p. 49, exemplum ὀνοματοποιίας κατὰ ἐτυμολογίαν ponit εὐλαβῆ λίθον, τὸν εὔληπτον. L. D. Thomas M. p. 389.] Hanc autem signif. alioqui rarissimam habet εὐλαβὴς in Luciano [Tim. c. 29] : Πενία δὲ εὐλαβὴς, καὶ μύρια τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχουσα· ὁ δὲ πλοῦτος, δυσκάθεκτος, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν. || Signif. multo magis usitata, Qui bene res capessit, i. e. Circumspecte, ὁ εὖ τῶν πραγμάτων ἐπιλαμβανόμενος, [καὶ ὁ εὖ προλαμβάνων τὸ μέλλον,] Suid., Etym. Quoniam autem qui bene res capessunt, i. e. circumspecte, solent etiam timide id facere (quo pertinere puto dictum illud Thuc. [2, 40] : Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει), hinc factum esse credo, ut dicatur de Eo qui timide ad agendam rem aliquam accedit, s. circumspecte simul et timide. [Pavidus, Verecundus, Cautus, Modestus, Gl.] Hæc sunt quæ mihi de hujus signif. origine in mentem nunc veniunt, et quæ lectorem probaturum, aut certe probabilia judicaturum spero. Fateor autem me alioqui in ea quondam fuisse opinione, ut putarem esse, qui εὖ λαμβάνει τὰ πράγματα, i. e. πράως καὶ οὐ χαλεπῶς, ut χαλεπῶς λαμβάνειν dicit Thuc. [6, 61], quod est eorum hominum, quos verecundia timidos reddit; sed meas δευτέρας φροντίδας hic σοφωτέρας esse puto. [Plato Polit. p. 311, A : Τὰ σωφρόνων ἀρχόντων ἤθη σφόδρα εὐλαβῆ καὶ δίκαια.] Philo V. M. 1 : Καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο, Natura paulo timidior, Turn. Plut. Pericle [c. 8] : Περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, Ad dicendum timide accedebat, quod itidem de se scriptum reliquit Cic. Fabio [c. 17] : Εὐλ. φαινόμενος καὶ δυσέλπιστος. Id. Pericle [c. 15] dicit medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, Cautas voluptates quasdam aut jucunda quædam adhibere, ut intelligamus cautas, in quibus adhibendis cautione utimur. [De re quæ fit cum cautione etiam Plato Leg. 5, p. 736, D : Σμικρὰ μετάβασις εὐλαβής.] Non esse autem i. q. δειλὸς [ut in Etym. M. est, τινὲς δὲ τὸν δειλὸν καὶ δείλαιον], patet ex Aristot., qui illud huic subjungit, dicens οἱ δειλοὶ καὶ εὐλαβεῖς : et ex Dem. [p. 405, 19] qui quum Æschines eum vocasset ἄτολμον καὶ δειλὸν πρὸς ὄχλους, dicit se esse εὐλαβῆ, Se verecunde et circumspecte prodire in concionem, Bud. Plut. de Pompeio cavente famam adulteri, Οὕτω δὲ πάνυ πόρρωθεν εὐλαβὴς ὢν πρὸς τὰ τοιαῦτα καὶ πεφυλαγμένος, ubi nota cum eo copulari πεφυλαγμένος, quod ad verbum est Cautus. [C. Gracchi c. 3 extr. : Οὕτως εὐλαβεῖς καὶ πεφυλαγμένοι περὶ τὰς κρίσεις ἦσαν· Mor. p. 729, F. Differt autem εὐλάβεια ab δειλίᾳ ita ut hæc turpis, illa sit laudabilis.] Item εὐλαβὴς ἀπὸ, Levit. 15, [31] : Εὐλαβεῖς ποιήσεται τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ ἀπὸ τῶν ἀκαθαρσιῶν, Faciet ut sibi caveant ab immunditiis. Et τὸ εὐλαβὲς, Timiditas circumspecta, Cautio. [Plat. Polit. p. 311, B : Πρὸς τὸ δίκαιον καὶ εὐλαβές. Arrian. Epict. 2, 1, 2 : Ἐναντίον τῷ θαρραλέῳ τὸ εὐλαβές.] Herodian. 2, [8, 2] : Τῆς μὲν ἐμῆς γνώμης τὸ πρᾶον καὶ πρὸς τὰ μεγάλα τῶν τετολμημένων εὐλαβὲς, ἴσως ἐστὶν ἡμῖν [ὑμῖν HSt. Ms. Vind.] πάλαι γνώριμον, Quanta in rebus majoribus agendis nostra cautio sit, Polit. || Ap. Eccl. Scriptt. et in N. T., Circumspectus et cautus circa ea, quæ ad cultum divinum pertinent; ita enim exprimi posse existimo vim hujus vocabuli, ubi dicitur de eo, qui Lat. Religiosus, Pius [Gl.], intelligendo de pietate erga Deum : Luc. 2, 25, de Simeone : Δίκαιος καὶ εὐλ. At Bud. ibi vertit Pie consideratus. Synes. Ep. 67 : Καὶ ἄλλοις τοῖς εὐλαβεστάτοις ἐπισκόποις. [« Liv., Ne deorum quidem satis metuens erat. » HSt. Ms. Vind. Gl. : Εὐλαβέστατος, Reverendissimus. Ita vertere licet ap. Synes. l. c. aliosque scriptt. Christianos, ubi de hominibus sanctis aut Clericis dicitur et est instar tituli. V. plura ap. Ducang.]

|| Εὐλαβῶς, Timide, Caute. [Plato Soph. p. 246, B : Μάλα εὐλ. ἄνωθεν ἀμύνονται. Pollux 6, 95 : Τὰς φιάλας προσφέροντες τοῖς συμπόταις εὐλ. Schol. Aristoph. Eq. 13 :] Εὐλ. ἔχω τοῦ εἰπεῖν, Non audeo dicere, Vereor dicere. Ap. Suid., Ὁρῶν τοὺς Ἀχαιοὺς εὐλ. διακειμένους πρὸς τὸν κατὰ Ῥωμαίων πόλεμον, Qui non aude-

bant bellum Romanis inferre, Timebant bellum inferre, Paulo timidiores erant ad inferendum bellum. Cam. ap. Polyb. [1, 18, 1], Εὐλαβέστερον διακεῖσθαι [πρὸς τὰς ἐπιθέσεις], exp. Cautius se gerere. [De metu deorum Diod. 13, 12 : Φύσει δεισιδαίμων ὑπάρχων καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ στρατοπέδῳ νόσον εὐλαβῶς διακείμενος· 15, 52 : Καταπληξαμένου τοὺς εὐλ. ἔχοντας.] Pro Religiose autem accipitur ap. Dem. C. Mid. : Οὕτως εὐλαβῶς τῇ δίκῃ, τοῖς νόμοις, ἅπαντα πράττειν ἀξιῶ. In ead. orat. : Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι. [De pietate etiam Sozom. H. E. 2, p. 43, 30 : Εὐλ. δὲ περὶ τὸ δόγμα τῶν Χριστιανῶν διακειμένη περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τοῦ σεβασμίου σταυροῦ τὸ ξύλον εὑρεῖν.] Synes. Ep. 143 : Εὐαγῶς καὶ εὐλ. φιλοσοφίας ἀντιποιούμενος, Sancte et religiose. [Εὐλαβεστέρως, Eur. Iph. T. 1375. Neutro adverbialiter posito, ut Polyb. ap. HSt., Julian. Or. p. 2, A : Πρὸς τὰς ἐπιδείξεις ἔχοιεν ἂν εἰκότως εὐλαβέστερον. Superlat. Ælian. N. A. 6, 55 : Ἐγκρατέστατα καὶ εὐλαβέστατα τὴν ῥοιὰν κατεῖχεν. L. Dind.]

Εὐλαβητέον, Cavendum. [Εὐλαβηταῖον, Verecundum (Verecundandum), Gl. De orthographia novitia per αι dictum est in Ἐπαινετέος.] Eodem modo construitur quo verbum. Interdum cum accus. [Plat. Gorg. p. 480, E : Τοῦτο εὐλ. Reip. 10, p. 608, A : Εὐλ. αὐτὴν ὃν τῷ ἀκροωμένῳ. Aristot. Eth. Nic. 9, 11.] Galen. Ad Glauc. : Εὐλ. τὰς ἄλλας κενώσεις τὰς ἀθρόας. Et l. 2 ad Eund. : Εὐλ. ἐστὶ τὸ λείψανον αὐτῶν γενέσθαι σκιῤῥώδες, Cavendum est ne reliquiæ transeant in scirrhum. [Hic l. pertinet ad constr. cum infinit.] Interdum cum infin. [Plato Reip. 4, p. 424, C : Εἶδος μεταβάλλειν εὐλαβητέον·] εὐλ. μίσγειν, Cavendum est ne misceamus. [Cum ἵνα Philo Belop. p. 86, B : Εὐλ. ἐστὶν ἐν πάσαις ταῖς πυργοποιίαις ἵνα καὶ (κατὰ?) μηθὲν τὸ τεῖχος ἀμφίβολον οἰκοδομῆται.] || Timendum, Metuendum. Diosc. 7, 3 : Εὐλ. τὰ μεγάλα τραύματα. [Niceph. Chumnus Anecd. meorum vol. 5, p. 196, 6 : Οὐκ ἔστιν αὐτοῖς οὐδὲ τῶν πάνυ φοβερῶν εὐλ. οὐδέν. Boiss.]

[Εὐλαβητικὸς, ἡ, ὸν, Cautus, Cavens. Definitt. Plat. p. 412, A : Εὐλαβητικὸς ὢν χρή. Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 106 : Ἐπιστήμην εὐλαβητικὴν ὀρθοῦ ψόγου· 320 : Ἕξιν εὐλαβητικὴν τῆς ἐν τοῖς συμβαλλομένοις ἀδικίας. L. D. Procul. Paraphr. Ptol. 3, 18, p. 223.]

[Εὐλαβία. V. Εὐλάβεια.]

[Εὐλαβοειδὴς, ὁ, ἡ, Verecundi speciem habens. Theod. Stud. p. 415, C : Ποῦ ἡ εὐλ. ἕξις; L. Dind.]

[Εὐλαβουμένως, Caute. Var. script. Aristot. Rhet. 3, 7, ubi nunc εὐλαβουμένου.]

[Εὐλαβοφᾶνὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐλαβοειδής. Didym. De Trin. 1, 209; 2, 8. Routh.]

[Εὐλαβῶς. V. Εὐλαβής.]

[Εὐλαγχίῳ cuidam, pro quo Εὐλαχχίῳ est uno in libro, inscribitur epistola Basilii 208, vol. 3, p. 312, D. Idem nomen fortasse quærendum in latina Libanii 3, 243, p. 797, *Eulicio* inscripta.]

[Εὐλάζω.] Εὐλάζει, Hesychio καπρᾷ, σκωληκιᾷ. Quam posteriorem expos. sequendo erit παρὰ τὰς εὐλάς. V. et Εὐλάκα. [|| Aro. V. ibid.]

Εὐλάϊγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, Ex bonis pulcrisque structus lapidibus. Infra εὔλιθος synonymως. [Julian. Æg. Anth. Pal. 7, 605, 1 : Σορὸν εὐλάϊγγα. Agathias 9, 767, 1 : Παρ' εὐλάϊγγι τραπέζῃ. Nonn. Dion. 16, 403, πόλιν· Jo. 5, 10, νηῷ. Paul. Sil. Amb. 151. ᾱ]

[Εὐλαῖος vel Εὔλαιος, ὁ, Eulæus, fl. Susianæ apud Diodor. 19, 19, ubi inter Εὔλαιον et Εὐδαῖον variatur in libris, Ptol. 6, 3, Strab. 15, p. 728, 735, Arrian. Exp. 7, 7, 2, 5, Marcian. Heracl. p. 18. V. Εὐλεύς. || Indus ap. Nonn. Dion. 26, 47. Macedo ap. Plut. Mor. p. 70, B (male Εὔδαιος Æm. Paul. c. 23, quanquam Εὔδαιος, ὄνομα κύριον, ponit Suidas). Spado in aula Ptolemæi Philometoris ap. Polyb. 28, 17, 15.]

Εὐλάκα, ἡ, Vomer, vel Bidens, Ligo. Nam schol. Thuc. 5, [16] ubi respondet Lacedæmoniis oraculum, Ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάζειν, annotat, εὐλάκαν a Lacedæmoniis dici τὴν ὕννιν : ut alii volunt, τὴν δίχελλαν, ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν : εὐλάζειν autem, ἀρόσειν, Araturos : juberi igitur Lacedæmonios ἀργυροῖς ἐργαλείοις arare ad arcendam famem, i. e. pecunia comparato frumento. [Photius, Suid., Zon. : Εὔλαχα (in cod. Photii abest accentus), τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδῃ (ἐν χρησμῷ τινι addit Suidas). Δώριος δὲ ἡ λέξις. Eodem modo scriptam formam per α exhibet Hesych., de quo HSt. :] Αὔλαχα Hesychio ἡ ὕννις, Vomer. [Quam gl., pariter atque alteram ejusdem perversam et corruptam : Ἀργυρέα ὕνις ἢ ἀργυρέα αὔλαξ παρὰ Θουκυδίδῃ, referri ad scripturam quæ olim exstiterit ap. Thuc., αὐλάκα (et αὐλάξειν), nunc obliteratam, animadvertit Hemsterhusius. Doricam esse formam per α, adeoque præferendam in oraculo Delphico, probabile reddunt quæ de formarum εὖληρα et αὗληρα discrimine pro dialectorum diversitate dicentur in Εὖληρα. Ejusdem enim stirpis vocabula sunt Εὐλέω, Εὐλὴ, Εὖληρα, Εὐλὸς, Εὐλοειδὴς, quæ v. L. Dind.]

[Εὐλαχία, Ἄρτεμις, Hesych. Videtur ad proxime præcedens voc. referri.]

[Εὐλάλιος, ὁ, Eulalius, episcopus Armeniæ in Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1126, 77. Alius in inscr. Leucosiæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 446, n. 2647, 8. Phryx, Simplicii condiscipulus, ap. Suid. vv. Δαμάσκιος et Πρέσβεις. Sed l. priori libri, ut videtur, Εὐλαμίου vel similiter, ut est ap. Agathiam 2, p. 69, A, unde repetitus alter l. Suidæ. Priori unus etiam Εὐθαλίου præbere traditur. Alii alibi memoratur.]

Εὔλαλος, ὁ, ἡ, Bene loquens, Facundus, Disertus, [Eloquens, Loquax, Loculentus, Effabilis vel Affabilis huic add. Gl.] Loquaculus. Epigr. [Marci Argent. Anth. Pal. 9, 229, 1, ubi lagenæ epitheton est et dici videtur, ut supra de vino εὔγλωσσος, et infra λάλος] : Ἀρχαίη σύνδειπνε, καπηλικὰ μέτρα φιλεῦσα, Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε. [Meleager ib. 5, 148, 1 : Τὰν εὔλαλον Ἡλιοδώραν. Philodem. ib. 9, 570, 2, anon. 687, 3. Epitheton Apollinis ib. 9, 525, 6. Job. 11, 2 : Ὁ εὔλ. Sirac. 6, 5, γλῶσσα. Anastasius Sinaita in Matthæi Gloss. min. p. 52 : Ἐπετάσθησαν ὡς χελιδόνες εὔλαλοι. Hesych. v. Εὐεπὴς, grammat. Bekk. An. p. 206, 30. L. D. Euseb. Dem. ev. p. 448, A; Greg. Thaumat. p. 49, B. Pseudochrys. t. 7, p. 392, 9, γλῶττα. Id. ib. p. 265, 16 : Τὸν εὔλαλον Παῦλον. Hase.]

[Εὐλάμιος. V. Εὐλάλιος.]

[Εὐλαμπὴς, ὁ, ἡ, Lucidus. Maxim. Tyr. Diss. 17, p. 331 : Ἰόντι δὲ ἐκεῖσε καὶ ἀφισταμένῳ τῶν κάτω ἀεὶ τὰ πρόσθεν σαφῆ καὶ εὐλαμπέστατα καὶ τὴν τοῦ θεοῦ φύσιν προοιμιαζόμενα. Maxim. Καταρχ. 582 : Χρυσόν τ' εὐλαμπῆ.]

[Εὐλαμπία, ἡ, Eulampia, n. mulieris ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 475, D. L. Dindorf.]

[Εὐλάμπιος, ὁ, Eulampius, n. viri Isid. Pel. Ep. 1, 64, p. 20, A; 297, p. 79, D. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 475, D. L. Dindorf.]

[Εὐλάχανος, ὁ, ἡ, Oleribus abundans. Geopon. 12, 3, 3, τόποι. Epigr. Anth. Pal. 7, 321, 6 : Θῆκε μὲν εὐλάχανον (γῆν). ἀᾶ]

Εὐλέαντος, ὁ, ἡ, Contritu facilis, Molitu Friatuve facilis, Friabilis. [Xenocr. § 42. Boiss. Aristot. De partt. an. 3, 14 : Ἡ τροφὴ πᾶσι τούτοις εὐλέαντος. Matth. Med. p. 15. Ib. p. 300 comparativo : Βρεχόμενον γὰρ εὐλεαντότερον. L. Dind.]

[Εὐλέγω, Benedico, Gl. Scrib. Εὖ λέγω vel Εὐλογῶ.]

Εὐλείαντος, ὁ, ἡ, Qui facile lævigatur, complanatur, conteritur : εὐλείαντος τροφὴ, Cibus qui facile molitur. [V. Εὐλέαντος.]

[Εὔλειμος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Eur. Bacch. 1073, νάπη.]

Εὐλείμων, ὁ, ἡ, Bona prata habens, Pratis ornatus. Hom. Od. Δ, [607] : Οὐ γάρ τις νήσων ἱππήλατος οὐδ' εὐλείμων Αἳ θ' ἅλι κεκλίαται. [H. Apoll. 529. Hesiod. ap. schol. Soph. Trach. 1169. Paulus Sil. Anth. Pal. 10, 15, 2 : Εἶαρος εὐλείμων θελξινόοιο χάρις. Nonn. Dion. 13, 398 : Εὐλείμωνος ἀρούρης· 16, 108 : Νομὸν εὐλείμωνά. Improprie Paul. Sil. Amb. 288 : Ἀγλαΐῃ δὲ πάντοθεν εὐλείμων ἐαρόχροα νήματα πέπλου ἀμφὶς ἔχει. L. D.]

[Εὔλειος. V. Εὐλεύς.]

[Εὐλείωτος, ὁ, ἡ, Facile levigandus. Galen. vol. 13, p. 252 : Καὶ ἔστιν εὐλειοτάτη (ἡ γῆ) καθάπερ καὶ ἡ τίτανος. Εὐλειωτάτη Lobeck. Paralip. p. 40. « Aetius 4, f. 66, a, 2. » Hemst.]

[Εὔλεκτος, ὁ, ἡ, restituendum conjecit Reiskius ap. Dionys. vol. 5, p. 1008, 3 : Τὸ δ' ἐκ παντὸς ἡδύνειν τὰς ἀκοὰς, εὐφώνων τι καὶ εὐλέκτων (vulgo ἐκλέκτων) ὀνομάτων ἐκλογῇ ... οὐκ ἦν πανταχῇ χρήσιμον, Lenium et expeditorum ad pronunciandum.]

[Εὔλεκτρος, ὁ, ἡ, Qui est boni tori, bonum torum

habet vel præbet. Soph. Ant. 796 : Εὐλέκτρου νύμφας· Tr. 523. Macedonius Anth. Pal. 5, 245, 8, Κύπρις.]

[Εὐλεξία, ἡ, i. q. seq. Pallad. Hist. Laus. p. 896, C : Οὐ τῇ εὐλ. ῥυθμίζων. Hase.]

Εὔλεξις καὶ εὐώνυμος λόγος, Lucian. Lexiph. init., Oratio habens bona vocabula, quæ λέξεις et ὀνόματα dicuntur. [Idem voc. ut καινὸν καὶ ἀλλόκοτον ponit Rhet. præc. c. 17. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 628.]

Εὐλέπιστος, ὁ, ἡ, Desquamatu facilis, Qui facile delibratur, cortice facile spoliatur, Cui cortex est extricabilis, ut Plin. loquitur : λεπὶς enim et Squamam et Corticem significat. [Dioscor. 4, 160, βάλανος.]

[Εὐλεὺς, έως, ὁ, Euleus, fl. Athen. 7, p. 300, D : Καὶ περὶ τὸν Εὐλέα δὲ ποταμὸν, οὗ μνημονεύει Ἀντίμαχος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Δέλτοις οὕτως, Ἐλθὼν Εὐλείας πηγὰς ἔπι δινήεντος, Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ἐκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωικοῦ διακόσμου ἐγχέλεις φησὶ διαφόρους γίνεσθαι. Ita Schweigh., quum εὐκλέα pro Εὐλέα sit in libris, in deterioribus etiam εὐκλεία et εὐκλείας pro Εὐλείας, additque : « Quod habent membranæ Εὐλείας πηγὰς, inde haud improbabili conjectura colligi videtur, agi hic de Eulæo, Mediæ Persiæque fluvio. Videndum igitur ne περὶ τὸν Εὐλαῖον hic scriptum oportuerit et deinde Εὐλαίας. » Sed minime probabilis conjectura est hujus fluvii mentionem fecisse Antimachum et Demetrium aut ita ab librariis nomen corruptum esse.]

[Εὐλεχὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔλεκτρος. Anyte Anth. Pal. 7, 649, 1 : Εὐλεχέος θαλάμου. Leonidas Tar. Anth. Plan. 4, 182, 2 : Εὐλεχῆ Κύπριν.]

[Εὐλέω. V. Εὔλητο.]

[Εὐλὴ, ἡ.] Εὐλαὶ, αἱ, Vermes : et peculiariter quæ in corpore, vulnereve aut ulcere nascuntur e putredine : παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, ut vult schol. Hom. [et Hesych.] Il. T, [26] : Δείδω μή μοι τόφρα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν Μυῖαι καδ δῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν· X, [509] : Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται· Ω, [414] : Οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Itidem Herodot. [3, 16] : Ὑπὸ εὐλέων καταβρωθῆ. Et 4, [205] de Pheretima Cyrenes regina, Ζῶσα γὰρ ἐξέζεσεν εὐλέων. Et Plut. Artox. [c. 16] : Εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀναζέουσι. Hujusmodi sive σκώληκας sive εὐλὰς Lucret. appellat sæva vermina, l. 5, de primo sæculo, rudi adhuc et medicinæ ignaro, Donec eos vita privarant vermina Sæva Expertes opis, ignaros quod vulnera vellent. Suid. κακὰ θηρία nominat, ut Lat. etiam Sæva animantia, Ventris animalia. [Hippocr. p. 622, 26 : Εὐλέων τὰς κεφαλὰς τρίψας· 35 : Εὐλὴν, ἥτις ἔχει τὴν κέρκον. Axiochus p. 365, C : Εἰς εὐλὰς μεταβάλλων. Aristot. H. A. 2, 15 : Τὸ μέγεθος οὐκ ἐλάττους ὄντες τῶν μεγίστων εὐλῶν. Orph. Lith. 594 : Εὐλάς τε κάμπας τε. Leonidas Anth. Pal. 7, 472, 10 : Ἄκρον εὐλὴ ... λῶπος ἐφεζομένη. Orac. ib. 14, 149, 1 : Μεῖζον ἀειράμενος κεφαλῆς ποιμνήιον εὐλήν. De accentu acuto v. Arcad. p. 108, 14; de spiritu leni 199, 27.]

Εὐληθάργητος, ὁ, ἡ, Qui facile labitur in lethargum. [Pseudochrys. t. 9, p. 898, A ed. Paris. alt. : Νεότης, τὸ ἐνύπνιον τὸ εὐλ. Interpr. : Juventus, somnium oblivioni datum. Hase.]

[Εὔληκτος, ὁ, ἡ, Facile cessans. Lucian. Trag. 323 : Ἄλγημα εὔφορον, εὔληκτον.]

[Εὐληματέω.] Εὐληματεῖν Hesych. ex Æschyli Cercyone Satyrico affert pro λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχειν, Animosum esse, Forti esse animo, s. animoso pectore. [Eodem modo Photius, sine testimonio.]

[Εὐληνὴς, ὁ, ἡ, Qui bonum vellus habet. Hesych. : Εὐλήρης, εὐέριος. Recte Salmas. et Is. Vossius εὐληνής. Etym. M. p. 393, 6 : Εὐληνὴς, παρὰ τὸ λῆνος οὐδετέρως. Τὰ δὲ ἀπὸ τῶν (εἰς) ος οὐδετέρων εἰς ης γενόμενα σύνθετα ὀνόματα τῷ η παραληγόμενα, εἰ μὴ ἔχει τὸ ν, βαρύνεται· ὅθεν τὸ εὐληνὴς ὀξύνεται. Albertus ad Hes. : « In Cyrilli Lex. Ms. Εὐλήνη legitur, omisso ς finali. » L. Dind.]

Εὔληπτος, ὁ, ἡ, Qui facile capi potest, Captu facilis, opp. δυσλήπτῳ. Xen. Cyrop. 1, [3, 8] : Ἔκπωμα εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι πίνειν. [Veram hujus loci scripturam ponit HSt. in Εὐλήπτως.] Item, Qui facile capi potest, ea signif., qua urbs capi dicitur, quæ expugnata est, i. e. εὐάλωτος. Thuc. 6, [85] : Καίπερ νησιώτας ὄντας καὶ εὐλήπτους. [Dionys. A. R. 3, 43 : Πόλιν ἧττον εὐληπτοτέραν. De ἀπολέμοις dictum ponitur a Polluce 1, 158. Plut. Mor. p. 66, B : Τοῦτο μάλιστα τοῖς κόλαξιν εὐλήπτους καὶ πλαγίους παραδίδωσιν· Comp. Sol. c. Poplic. extr. : Ὧ τρόπῳ τῶν ὄντων ἕκαστον εὐληπτόν ἐστι. || Facile comprehendendus. Jo. Philop. De usu astrolab. p. 129 : Καὶ τοῖς μὴ ταῦτα πεπαιδευμένοις εὔληπτος (χρῆσις). Heliodor. De chrysop. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 120, 57 : Εὔληπτον ἀρρήτων λόγων ἔκφανσιν. Codd. Pollucis margo ap. Lederlinum in præfat. : Διὰ τὸ συνοπτικὸν καὶ εὐληπτότερον. Εὐχερέστερον int. Hesych. Inscr. epigr. Antip. Sid. cod. Vat. p. 271 : Αἰνιγματῶδες, εὔληπτον δέ. Iambl. Protr. p. 42 Kiessl. : Εὐμαθὲς καὶ εὔληπτον τοῖς ἀκούουσιν. L. D. Galen. vol. 14, p. 588, 16 : Ἀφωρισμένον, ὅπερ ἦν τὸ εὔλ. Ptolem. Almag. t. 1, p. 49, 25 Halm. Id. ib. p. 109, 3 : Εὔληπτα τὰ λοιπὰ πάντα γενήσεται. Prochir. ed. Zachar. p. 7, 9 : Τὴν τῶν νόμων διδασκαλίαν εὔληπτον ποιῆσαι. Comparat. Isaac. mon. Comput. p. 385, E : Αἱρετώτερά ἐστι τὰ σαφέστερα, ὡς εὐληπτότερα. Hase.]

Εὐλήπτως, Ita ut facile capi queat. Xen. [Cyrop. 1, 3, 8] ; Ἐνδιδόναι τὸ ἔκπωμα εὐληπτότατα, ut εὔληπτον ἔκπωμα paulo ante, Quod manibus capi et teneri facile potest. [Comparativo Εὐληπτοτέρως, Facilius ad capiendum, Pachomius in Mingarelli Catal. codd. Nanianorum p. 268. L. Dind.]

Εὔληρα, τὰ, Lora, Habenæ : ut exp. Hom. Il. Ψ, 481 : Ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε. Etym. quoque εὔληρα dici tradit τὰ ἡνία, τοὺς ἱμάντας, quasi εἴληρα, παρὰ τὸ εἰλεῖν : ut Hesych. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσίν : ap. Epicharmum vero dici αὔληρα, παρὰ τὸν αὐλὸν, ut sint τὰ ἐπιμήκη. [Τῶν ἅπαξ εἰρημένων esse dicit Etym. Ab Hom. repetit Quintus 4, 508 : Καρπαλίμως δ' εὔληρα λάβον κρατερῆς παλάμῃσιν, ut librorum scripturam εὔηρα βάλον post Rhodomannum correxit Pauwius. Ejusd. Quinti locum 9, 156 : Τίνασσεν εὔληρ', οὐδ' ἔχε μάστιν, ubi librorum scripturam Εὐκλήρου δ' ἔχε iterum correxit Rhodom., addit Wakef. Ionicam esse formam per ε testatur gramm. in Bekk. Anecd. p. 464, 2 : Αὔληρον, ἱμὰς ἢ σχοινίον, ὅπερ οἱ Ἴωνες εὔληρον. (V. Εὐλήρωσις.) De altera forma, quæ Dorica videtur, si quid tribuendum usui Epicharmeo et analogiæ formarum εὐλάκα et αὐλάκα, HSt. :] Αὐλήρας Hesych. exp. μάνδρας, Ovilia, Caulas. [Hanc interpr. ad αὐλὰς refert Albert.] Item ἡνίας, Habenas, Lora fræni. Affert porro et αὐληρὸν pro χαλινὸν, Frænum; sed addens σχοινίον, Funem : item σπεῖραν, Spiram. — Ἄβληρὰ Idem affert pro ἡνία, Habena : lorum quod freno inseritur. [Scribendum Αὔληρα et Αὔληρον.]

[Εὐλήρωσις, εως, ἡ, Flagellatio. Hesychius : Εὐληροσιῶν, πληγῶν. Kusterus : « Potius Εὐληρωσίων, ut sit genit. plur. ab εὐλήρωσις, quod deductum fuerit ab εὐληρόω, idque ab εὔληρον, Lorum, Habena. Εὐλήρωσις igitur idem pene significaverit quod μαστίγωσις, a μαστιγόω, i. e. Flagellatio. » Quæ si vera sunt, ipsa forma genitivi Ionica confirmat grammatici in εὔληρα citati notationem de formæ per ευ Ionismo.]

Εὔλητο, Hesych. ἐπέφυρτο, ἐτετάρακτο. [Ex ἐόλητο corruptum conjiciebat Kusterus, quod v. in Αἰολέω. Librorum vitium an dialecti varietas esset in medio relinquebat Buttmann. Lexil. vol. 2, p. 81, 2. Ac non negligendum videtur quod εὐλαὶ ipsæ αἰόλαι appellantur ap. Homerum. Recte autem intt. conferunt ejusdem Hesychii gl. : Ἥὐληται, πεφύσηται, λελύπηται, τετάρακται, στρέφεται, et Photii s. Suidæ : Ἠὐλήσαντο, ἐταράχθησαν, ἐστράφησαν, πεφύσηνται (ex quibus duci posset conjectura ἐπεφύσητο pro ἐπέφυρτο in gl. ab HSt. citata, nisi ἐπέφυρτο satis aptum esset), animadvertuntque duo in iis verba, εὐλέω et αὐλέω, confundi. Quanquam non est cur erroris arguantur grammatici. V. Εὐλάκα et Εὔληρα. L. Dind.]

[Εὐλίβανος, ὁ, ἡ, Thure abundans. Orph. H. 54, 17 : Εὐλιβάνου Συρίης. ἴἄ]

Εὔλῐθος, ὁ, ἡ, Pulcros habens lapides, s. Lapidosus. [Orph. H. in Parcas 4. Pollux 1, 186, χωρία. Angl. Joseph. B. Jud. 5, 5, 6 : Εὐλιθόν τι καὶ χαρίεν γείσιον. Hase.]

[Εὐλίκμητος, ὁ, ἡ, Bene ventilatus. Hesych. : Εὔκμητον, εὐλίκμητον.]

[Εὐλῑμένη, ἡ, Eulimene, Nereis, Hesiod. Th. 246, Apollod. 1, 2, 7. F. Cydonis, Parthen. Erot. c. 35. L. Dindorf.]

Εὐλίμενος, ὁ, ἡ, Bene instructus portu, Bonum portum habens, s. potius Opportunus portu, ut Liv. loquitur. [Eur. Hel. 1463: Εὐλιμένους ἐπ' ἀκτάς.] Plato Leg. 4, [p. 704, B]: Εὐλ. πόλις καὶ πάμφορος. [Comparat. εὐλιμενωτέραν ib. E.] Et ex Aristot. H. A. 5: Τὰ εὐλ. τῶν χωρίων, Loca prædita portus commoditate, VV. LL., ubi etiam annotant, Gazam pro Portus dixisse Lacus. [Dicitur l. in Εὔλιμνος citandus, ubi male nonnulli εὐλίμενα. Archestratus ap. Athen. 7, p. 327, D: Δήλῳ τ' Εἰρετρίᾳ τε κατ' εὐλιμένους ἅλὸς οἴκους. Diodor. 5, 12; Liban. Epist. 18, p. 6, D. L. Dind. Scymn. Chius Descr. orb. v. 727: Εὐλίμενος ἄκρα Θυνιάς. Strabo 8, 5, § 2, νῆσος· et ap. eund. ib. § 4 Ephorus sec. conj. C. Odofr. Mülleri, *Dorier* vol. 1, p. 94, annot. 3: Διὰ τὸ] εὐλίμενον. Heliod. Æth. 6, 7, ὅρμος. Long. Pastor. 2, 12, παραλία. Hase.]

[Εὐλιμενότης, ητος, ἡ, Opportunitas, Portus commoditas. Menander Rhet. p. 75 Heer.: Κόλπους ἐπαινέσεις εἰς εὐλιμενότητα.]

Εὐλίμην [in VV. LL. [falso] pro ead. signif. [qua εὐλίμενος], sed absque exemplo.

[Εὔλιμνος, ὁ, ἡ, Qui lacubus abundat. Aristot. H. A. 8, 19: Τὰ εὔλιμνα τῶν χωρίων ἀρίστους ἔχει ἰχθῦς.]

[Εὔλῑνος, ὁ, ἡ, Qui bonum filum facit s. bene net. Pausan. 8, 21, 3: Εὔλινόν τε αὐτὴν (Ilithyiam) ἀναλεῖ (Olen Lycius), δῆλον ὡς τῇ Ἑπρωμένῃ τὴν αὐτὴν, καὶ Κρόνου πρεσβυτέραν φησὶν εἶναι.]

Εὐλῑπής, ὁ, ἡ, q. d. Bene pinguis, Valde pinguis, Præpinguis. [Lycophr. 874: Εὐλιπῆ στελγίσματα. Πεύκη ex epigr. ap. Philostr. Her. p. 748, 5, citat Hemst. Eust. Il. p. 36, 9, ζῷα· Opusc. p. 195, 41: Τοὺς ... ὡς εἰπεῖν εὐλιπεστέρους.]

[Εὐλιτάνευτος, ὁ, ἡ, Facile exorandus. Schol. Apoll. Rh. 1, 1141: Ἀνταίη ἡ εὐλ. καὶ εὐάντητος. ἴᾰ]

Εὐλογέω, Bene dico: εὐλογεῖν [immo εὖ λέγειν] τὰς δίκας, Bene dicere s. agere causas, Isocr. II. ἀντιδ. [p. 319, D.] || Laudo, Prædico. [Æsch. Ag. 580: Εὐλογεῖν πόλιν καὶ τοὺς στρατηγούς. Soph. Phil. 1314: Ἥσθην πατέρα τὸν ἀμὸν εὐλογοῦντά σε· et sæpius Euripides. Qui etiam minus proprie Suppl. 927: Καὶ μὴν τὸν Οἰκλέους γε γενναῖον τόκον θεοὶ ζῶντ' ἀναρπάσαντες ἐς μυχοὺς χθονὸς αὐτοῖς τεθρίπποις εὐλογοῦσιν ἐμφανῶς.] Isocr. Panath. [p. 276, D]: Οὓς δὲ ἐπιτιμᾷς, εὐλογεῖς αὐτούς· Archid.: Τοὺς βουλομένους ἡμᾶς εὐλογεῖν, ἀπορεῖν ποιήσομεν τί τῶν πεπραγμένων ἡμῖν ἀξίως ἐροῦσι, Laudare, ἐγκωμιάζειν, Bud. [Id. p. 222, B.] Similiter Aristoph. Eq. [565]: Εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν, i. e. ἐπαινέσαι, ὑμνῆσαι, ἐγκωμιάσαι. [Cum duplici accusativo idem Eccl. 454: Ἕτερά τε πλεῖστα τὰς γυναῖκας εὐλόγει· Ach. 372: Ἐάν τις αὐτοὺς εὐλογῇ καὶ τὴν πόλιν ἀνὴρ ἀλαζὼν καὶ δίκαια κἄδικα.] Item εὐλογεῖν τὸν Θεὸν [Marc. 11, 9, Luc. 2, 28, Jac. 3, 9], Laudibus gratiisque venerari, Tacit.: s. εὐχαριστεῖν. [Pass. Soph. OEd. C. 720: Ὦ πλεῖστ' ἐπαίνοις εὐλογούμενον πέδον· fr. Teucr. ap. Stob. Fl. 3, p. 487: Κενὴν ἐτερπόμην σου τέρψιν εὐλογουμένου. Aristoph. Eq. 596: Ἄξιοι δ' εἰσ' εὐλογεῖσθαι. Isocr. p. 206, D. Medium εὐλογήσασθαι ponit Pollux 2, 119. Dubitatum esse inter grammaticos de bonitate hujus verbi præter Thomæ p. 389 notationem, εὐλογεῖν minus bonum perhibentis quam εὖ λέγειν, ostendit Antiatt. p. 95, 4. V. Lobeck. ad Phryn. p. 200.] || Bene precor, Faustis imprecationibus prosequor. Matth. 5, [44]: Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. Genes. 2, [3]: Καὶ εὐλόγησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην, καὶ ἡγίασεν αὐτήν, Bene ei precatus est, vel, ut alii ex Tacito interpr., Approbavit et suo favore imbuit. Philo V. M. 3: Καταρασάμενος δι' ὑπερβολὴν κακῶν ὃν οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλὰ μόνων τῶν ἀρίστων εὐλογεῖσθαι θέμις. At 1 Cor. 10, [16], Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας, ὃ εὐλογοῦμεν, Beza exponi posse putat ἁγιάζομεν, καθιεροῦμεν, Sanctificamus, Consecramus: vel cum OEcumenio, Ὃ εὐλογοῦντες κατασκευάζομεν, Quod cum laude et gratiarum actione adornamus. [De reliquo usu in N. T. ita fere Schleusner.: «Matth. 25, 34: Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, Cari, Dilecti. Luc. 1, 42: Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, Felicissima. Act. 3, 26: Ὑμῖν πρῶτον ὁ θεὸς, ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ, ἀπέστειλεν αὐτὸν, εὐλογοῦντα ὑμᾶς ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηρῶν ὑμῶν, Vos felices reddentem. Galat. 3, 8, 9: Εὐλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη.» || Εὐλογεῖν, Matrimonio conjungere, Uxorem ducere vel Viro nubere, unde subst. Εὐλόγησις. Man. Charitop. patr. Cpol. Solut. l. 3 juris Gr.-Rom.: Τινὲς ἱερεῖς λανθανόντως ἐποίησαν τῇ μεγάλῃ τεσσαρακοστῇ εὐλογήσεις. Ποταπὸς ἄρα ὁ γάμος οὗτος, καὶ ποίοις ἐπιτιμίοις ἁλίσκονται οἱ οὕτως ἱερολογήσαντες ἱερεῖς; Michaelis Cerull. patr. Cpol. Sancitum ib. l. 4: Ἱερεύς τινας παρὰ γνώμην τῶν γονέων συναπτομένους ηὐλόγησεν. His exx. alia recentissimorum Byzantinorum addit Ducang., aptiora superioribus: in his enim Benedictio potius intelligenda matrimonii (ut ap. Eust. Opusc. p. 230, 82: Ὅτε οὐδεμία γαμήλιος χορηγία ὑπόκειται, ὅτι μὴ μόνον τὰ τῆς εὐλογήσεως), de qua etiam verbum ἱερολογεῖν usurpari in illo dicetur. || De augmento gramm. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 264, 34: Τὸ ηὐχόμην καὶ ηὐλόγησεν ἀττικῶς μεταβάλλονται ἢ βαρβαρικῶς, καθὼς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ βαρβαρισμοῦ διαλαμβάνει. Suidas: Εὐλόγησα, καὶ οὐκ ηὐλόγησα. Ὡς ἀττικώτερον γὰρ τὸ εὐλόγησα. Εὐλογημένος γὰρ λέγεις καὶ οὐκ ηὐλογημένος. Herodian. Epimer. p. 281: Εὐλογῶ, ηὐλόγουν ἢ εὐλόγουν, ὡς ἄρα καὶ θέλεις, ὅτε δηλονότι σύμφωνον κεῖται ἔμπροσθεν τοῦ εὖ. L. Dindorf.]

[Εὐλόγησις, εως, ἡ, Benedictio. V. Εὐλογέω in fine. Georg. Pachym. Hist. 4, 5: Ἡ ἐκ τοῦ ἱερέως εὐλόγησις.]

[Εὐλογητάριον. V. Εὐλογητόν.]

[Εὐλογητὴς, ὁ, Qui benedicit. Nicet. Chon. p. 169, A: Εὐλογητὴν ἀναδείξας τὸν ἀρχιποίμενα.]

[Εὐλογητικὸς, ἡ, ὸν, Benedicens. Eust. Opusc. p. 219, 62: Σφραγῖδα ἐπιτιθεὶς εὐλογητικήν. V. Εὐλογιστικός. || Laudans. Eust. Il. p. 423, 23: Δεῖν τὸν σπουδαῖον ἄνδρα εὐλογητικὸν εἶναι καὶ μὴ σκωπτικόν· Od. p. 1769, 8: Γίνεται ὁ μὲν εὐλογητικὸς αἶνος παρὰ τὸ ἰαίνειν. || Adv. Eust. Opusc. p. 115, 17: Οὐκ εἶχον εὐλογητικῶς τοῖς τοιούτοις προσφέρεσθαι, ἀλλ' ἐκακολόγουν. L. Dindorf.]

[Εὐλογητὸν, τὸ, Εὐλογητὸς, ὁ, Εὐλογητάριον, τὸ, Benedictio, Preces benedictionales in ecclesia Græca, v. apud Ducang. sive Suicer.]

Εὐλόγητος, ὁ, ἡ, Benedictus, Laudatus. [Hoc accentu ap. Theodor. Stud. p. 501, C; 528, D. Altero ap. Eust. Op. p. 79, 83: Ἐνεργῶν τὰ εὐλογητὰ ἐν τῷ κατ' ἀρετὴν ζῆν· et ubique in V. et N. T., ut Luc. 1, 68, Rom. 1, 25, etc. Absolute de deo Marc. 14, 61: Σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ. Ubi alii addunt θεοῦ. L. D. Evang. Nicodem. ap. Thil. t. 1, p. 638, 8: Εὐλογητὸς ὁ κύριος. Anon. Cat. in Ps. t. 1, p. 324, 1: Εὐλ., ἀντὶ τοῦ, ἄξιος εὐφημεῖσθαι. Et copiosius Philo vol. 1, p. 453, 7: Εὐλ., οὐ μόνον εὐλογημένος· τὸ μὲν γὰρ ταῖς τῶν πολλῶν δόξαις τε καὶ φήμαις παραριθμεῖται, τὸ δὲ τῷ πρὸς ἀλήθειαν εὐλογητῷ. Hase.]

Εὐλογία, ἡ, Honestus sermo, Bud. p. 825, interpr. in Plat. [Reip. 3, p. 400, D]: Εὐλογία ἄρα καὶ εὐαρμοστία καὶ εὐσχημοσύνη. [|| Singulari signif. Lucian. Lexiph. c. 1: Σκόπει ... τὸν λόγον εἰ εὐαρχός τε ἐστι καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος, Beneloquentiam, Interpres. Schol.: Εὔλογος, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος. || Incerta Cicero Ad Att. 13, 22, 4: « Locum (alii *lucum*) non sane probo, quod est desertior; sed habet εὐλογίαν.»] || Laus, Prædicatio, ἔπαινος. Thuc. 2, [42]: Καὶ τὴν εὐλογίαν ἅμα, ἐφ' οἷς νῦν λέγω, φανερὰν σημείοις καθιστὰς, Laudationem eorum de quibus nunc dico. [Pind. Nem. 4, 5: Εὐλογία φόρμιγγι συνάορος· Ol. 5, ult.: Ἐξαρχέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθεὶς, ubi passive potius capiendum, ut ap. Simonid. Anth. Pal. 7, 253, 4: Κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίᾳ. Eur. Herc. F. 356: Ὑμνῆσαι δι' εὐλογίας θέλω. Aristoph. Pac. 738: Ἄξιος εἶναί φησ' εὐλογίας πολλῆς.] In Axiocho [p. 365, A]: Συνεχεῖς εὐλογίαι τῶν ἀρετῶν, Assiduæ virtutum prædicationes. [Plur. etiam Pind. Isthm. 3, 3: Εὐλογίαις ἀστῶν μεμῖχθαι· 5, 19: Τάνδ' ἐπιστείχοντα νᾶσον ῥαινέμεν εὐλογίαις.] || Benedictio, ut Theologi loquuntur. Philo V. M. 1: Παρελήφθην δ' ἐπ' εὐλογίαις οὐ κατάραις ἐγὼ, Ad bene precandum, non ad execrandum adhibitus sum. [Jacob. 3, 10: Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Hebr. 12, 17. || De aliis

benedictionum ecclesiasticarum generibus usurpati exx. v. ap. Ducang.] Paul. vero 2 Cor. 9, [5] εὐλογίας vocat etiam Collectas et eleemosynas a fratribus benevolis et bene precantibus collatas. [Byzantinorum exx. nonnulla hujus signif. v. apud Ducang. p. 448.] ‖ Ad Rom. 16, [18]: Διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων, Th. Beza vertit Per assentationem, ut dependeat ab εὐλογία, quod pro Oratione ponitur ad prædicandas alicujus laudes accommodata. Addit tamen, posse et pro Fucata illa et inani facundiæ specie accipi, qua tecti pseudoprophetæ solent simplicium animos fallere; vel pro Fausta precatione: quod his præcipue artibus soleant uti pseudoprophetæ, ut simplices præsertim mulierculas sub pietatis et longarum precum prætextu devorent. [Fab. Æsop. 229, p. 150 ed. Cor.: Ἐὰν σὺ εὐλογίας εὐπορῇς, ἔγωγέ σου οὐ κήδομαι, i. q. antea εὐλόγου αἰτίας. L. D. ‖ Gratiarum actio, i. q. εὐχαριστία. Cor. 1, 10, 16: Ποτήριον τῆς εὐλογίας (ubi alii εὐχαριστίας, ut inter εὐλογεῖν et εὐχαριστεῖν variatur Matth. 26, 26), Calix eucharisticus, pro quo deo et Christo gratias agere solemus. Alii sensu eodem Vinum consecratum in poculo. Nam consecratio fit precibus ad deum fusis et gratiarum actionibus.... Ex hac vero appellatione sine dubio factum est, ut sacra cœna εὐλογία a vett. vocaretur, ut docuit Suicer. in Thes. (Itemque Hostia non consecrata, Oblata, tum Panis benedictus, de quibus signiff. v. Ducang.) ‖ Bonum quod in aliquem confertur (ut supra eleemosyma). Cor. 2, 9, 5: Προκαταρτίσω σε τὴν προκατηγγελμένην εὐλογίαν ὑμῶν, Munus illud a vobis promissum. Ephes. 1, 3: Ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ. Galat. 1, 14: Ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ, Felicitas Abrahamo promissa. De agro Hebr. 6, 7: Γῆ μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ θεοῦ, Fertilitatis. ‖ Abundantia, Copia. Cor. 2, 9, 5: Οὕτως ὡς εὐλογίαν καὶ μὴ ὡς πλεονεξίαν· 6: Ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει, Largiter.» Ex Schleusneri Lex. N. T. Qui de simili usu ap. LXX conf. in Lex. V. T. ‖ Pestis species. Rhazis De peste c. 2: Τὰ δὲ ἰσχυρὰ σώματα... ἐπιτήδειά εἰσι πρὸς τὴν εὐλογίαν. Εὐλογίαν δ' ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ τὸ ἓν εἶδος, μοχθηρότεραν τῶν δύο, et cetera, quæ v. ap. Ducangium. Conf. autem Εὐλογωνυμέω.]

[Εὐλογία, ἡ, Eulogia, n. mulieris, esse videtur in inscr. Trall. ap. Bœckh. vol. 2, p. 586, n. 2924, 8. L. D.]

[Εὐλογίζω, Benedico, Aq. Symm. Jes. 65, 16. Schleusn. In ed. Bosii ex utroque affertur εὐλογημένος et εὐλογηθήσεται. V. etiam Lobeck. ad Phryn. p. 569. L. D. Philo vol. 1, p. 395, 20: Ὅταν εὐλογισθῇ, ni menda sit in edit. Hase.]

[Εὐλόγιος, ὁ, Eulogius, n. viri in præfatione Hesychii ad Lexicon Gr., in epigr. Sophronis Anth. Pal. 9, 787, 6, ap. Basil. Epist. 265. Aliorum alibi.]

Εὐλογιστέω, Recte ratiocinor. Diog. L. in Zen. [7, 88], de finibus loquens: Ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. [Plut. Mor. p. 1072, C, E.] Item Εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ συντυγχάνοντα, Plut. [Oth. c. 13], Æquo animo ferre rerum eventa. [Arrian. Epict. 4, 3, 11.]

[Εὐλογιστὴς sine interpretatione ponit Suidas.]

Εὐλογιστία, ἡ, Ratio bene subducta, Consilium et ratio bene inita. A [Photio,] Suida et Hesych. exp. εὐβουλία, εὐλογία. [Definitt. Plat. p. 412, E: Χρηστότης ἤθους ἁπλαστία μετ' εὐλογιστίας. Plut. Mor. p. 103, A: Τῆς εὐλ. ἔργον ἐστὶν ἢ τὸ φυλάξασθαι τὸ κακὸν ἐπιφερόμενον ἢ διορθώσασθαι γενόμενον· 1072, C. Teles apud Stob. Fl. vol. 2, p. 81: Εὐλογιστίας ... ἡ φυγὴ στερίσκει; Stob. Ecl. vol. 2, p. 106, 134. L. D. Phalar. Ep. p. 119, 98. Hemst. Anton. Ad seips. 4, 26: Κερδαντέον τὸ παρὸν σὺν εὐλογιστίᾳ καὶ δίκῃ. Clem. Al. Strom. 7, 7, 47. Hase. Macc. 4, 5, 22; 8, 14. ‖ Prædicatio. V. Εὐλογιστικός.]

[Εὐλογιστικὸς, ἡ, ὸν, apud Theodor. Stud. p. 281, D: Πῶς δὲ καὶ μεθέξει τῆς θείας κοινωνίας..., τίνος δὲ ἡ οἵας τῆς εὐλογιστικῆς προσευχῆς γινομένης ἐπὶ τῆς συναφείας αὐτοῦ, scribendum videri posset εὐλογητικῆς, pariterque εὐλογιστία mutandum in εὐλογία ap. eundem ib. C: Αὕτη οὖν ἡ εὐλογία τῆς γαμικῆς συναφείας, ἀφ' ἧς πᾶσα εὐλογιστία μονογαμικῆς συζεύξεως, ἐπεὶ καὶ μονόγαμος Ἀδὰμ, et 282, E: Τὸν νικητικὸν στέφανον σὺν τῇ εὐλογιστίᾳ, coll. p. 229, B; nisi minus probabile esset ter sic aberrasse librarium quam ipsum talem formam sibi concessisse Theodorum. L. Dind.]

Εὐλόγιστος, ὁ, ἡ, cui oppositum ἀλόγιστος. [Aristot. De sens. c. 3 med.: Ἐν ἀριθμοῖς εὐλογίστοις· Metaphys. 13, p. 304, 24 ed. Brandis.: Ἐν ἀριθμῷ ... ἢ ἐν εὐλογίστῳ ἢ ἐν περιττῷ.] Exp. etiam active, Qui recte ratiocinatur, Prudens, Moderatus. [Aristot. Rhet. 2, 8: Οἱ πεπαιδευμένοι· εὐλόγιστοι γάρ. Polyb. 10, 2, 7: Τῶν εὐλογίστων καὶ φρένας ἐχόντων ἀνδρῶν. Philo vol. 1, p. 592, 25: Τὸν πολυχρήματον εὐθὺς εἶναι καὶ εὐλόγιστον. Hierocles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 76: Εὐλ. ὁ τοὺς πέντε (δακτύλους προκρίνων) τοῦ ἑνός. L. D. Athen. 5, p. 220, E, δῆμος. Hemst. ‖ Neutro gen. Arrian. Epict. 1, 11, 17: Τὸ δ' εὐλ. οὐ καλόν;]

[Εὐλογίστως, Prudenter, Moderate. Dionys. A. R. 4, 21: Εὐλ. καὶ πράως φέρειν τὴν ἐν τούτοις ἐλάττωσιν. Arrian. Epictet. 3, 2, 2: Ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμὰς, καὶ ἁπλῶς ὁ περὶ τὸ καθῆκον (τόπος), ἵνα τάξει, ἵνα εὐλ., ἵνα μὴ ἀμελῶς. L. D. Anton. Ad seips. 8, 32: Σωφρόνως καὶ εὐλ. Epicur. ap. Diog. L. 10, 135: Κρεῖττον εὐλ. ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστως εὐτυχεῖν. Hase.]

[Εὐλογοποιέω, Excuso. Schol. Eur. Hec. 1163: Τὰ ἄδικα εὐλογοποιεῖν. Boiss. Eust. Il. p. 1233, 54: Τὸ δὲ Οὓς κτάνε δῖος Ἀχιλλεὺς εὐλογοποιεῖ τὸν τοῦ ποταμοῦ χόλον.]

[Εὐλογοποιὸς, ὁ, ἡ, Speciosus. Basil. t. 2, p. 244, B: Προφάσει δῆθεν εὐλογοποιοῦ αἰτίας. Hase.]

[Εὐλογοπράγητος, ὁ, ἡ, vitium scripturæ pro ἀλογοπράγητος ap. Annam Comn. p. 85, B, in cod. Coisl. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 527, A.]

Εὔλογος, ὁ, ἡ, [Eloquens, Facundus, Al. et LXX sec. Oxon. et alios Holm. Exod. 4, 10: Οὐκ εὔλογός εἰμι (ubi al. εὔλαλος). Schleusn.] Rationabilis [Gl.], ut Quintil.; Rationi consentaneus: cui opp. παράλογος. [Æsch. Pers. 830: Εὐλόγοισι νουθετήμασι.] In Definitt. [Plat. p. 413, C,] Stoic. βούλησις, εὔλ. ὄρεξις: i. e. Cic. interpr., Voluntas quæ quid cum ratione desiderat. [Plat. Leg. 2, p. 665, B: Λόγου δεῖ πρὸς ταῦτα, ὅπῃ τοῦτο εὔλογον οὕτω γιγνόμενον ἂν γίγνοιτο.] Et εὔλ. αἰτία, Causa quæ suis rationibus bene quasi stabilita est, Probabilis. Herodian. 3, [6, 10]: Οὐχ οὕτως εὐλόγους εἴχομεν αἰτίας, ἔχθρας ὡς ἀναγκαίας, ubi Polit. vertit, Non ita speciosas. Ib. [8, 6]: Τότε δὲ δοκῶν καὶ εὐλόγους ἔχειν αἰτίας, Probabiles rationes. 7, [10, 2]: Ἐπ' εὐλόγοις αἰτίαις ὡς ὁμολογουμένοις ἐχθροῖς εἰκότως ὠργίζετο. Et εὔλογον, sc. ἐστὶ, Rationi consentaneum est. [Aristoph. Ran. 736: Καὶ κατορθώσασι γὰρ εὔλογον. Plat. Cratyl. p. 396, B.] Aristot.: Εὔλογον δὲ τοῖς εἰδόσι τῶν ζητούντων ἡδίω τὴν ἀγωγὴν εἶναι, Rationi consentaneum est scientium vitam suaviorem esse quam indagantium. [Cicero Ad Att. 13, 5, 1: «Εὔλογον fratri fuisse.» 7, 1: «Est εὔλογον.» 6, 4: «Illudque εὐλογώτατον.» 14, 22, 2: «Mihi autem venit in mentem, si Pompeius cum exercitu firmo veniat, quod est εὔλογον, certe fore bellum.» Plat. Reip. 10, p. 605, E: Οὐκ εὐλόγῳ ἔοικε· Ep. 7, p. 352, A: Εἰ δ' ἄρα τινὶ τὰ νῦν ῥηθέντα εὐλογώτερα ἐφάνη. «Εὔλ. πρόφασις, Polyb. 4, 4, 9; εὐλόγοις ἀφορμαῖς χρησάμενοι, 1, 3, 10; εὔλογον τέλος ἔσχε τὸ πραχθὲν, 3, 31, 12. Τὰ εὔλογα, Probabilitas, Verisimilitudo. Τοῦτο τῆς τῶν εὐλόγων ἐκτὸς πίπτει θεωρίας, 16, 12, 6. Ἐκ τῶν εὐλόγων, Probabiliter, Probabili ratione, Ut quidem rationi consentaneum est, 10, 44, 6; 12, 16, 13.» Schweigh. Lex. Aristot. Metaphys. 10, p. 214, 20: Ἐκτὸς τῶν εὐλόγων δόξειεν ἂν πίπτειν. Singulari Thuc. 4, 87: Προσεῖναί μοι καὶ κατὰ δύο ἀνάγκας τὸ εὔλογον.]

‖ Εὐλόγως, [Merito, Rationabiliter, Gl.] Cum ratione, Ita ut rationi consentaneum est. [Æsch. Suppl. 252: Ἐμοῦ δ' ἄνακτος εὐλ. ἐπώνυμον γένος Πελασγῶν τήνδε καρποῦται χθόνα. Et alibi. Eur. fr. Antig. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 376: Ὅστις δὲ πρὸς τὸ πῖπτον εὐλ. φέρει τὸν δαίμονα. Aristoph. Vesp. 771: Καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλ. Thuc. 4, 61: Εὐλ. ἄπρακτοι ἀπίασι. Plat. Phæd. p. 62, D: Εἴπερ ὃ νῦν δὴ ἐλέγομεν εὐλ. ἔχει. Isocr. p. 216, D: Εὐλ. δὲ κἀκεῖνοι ταῦτ' ἔγνωσαν.] Herodian. 1, [6, 21]: Οὐδέν τε οἷός τε ὢν εὐλ. ἀποκρίνασθαι, Quum nihil haberet quod saltem honestum specie responderet, Polit. Quod vero in dogmatis Stoicis habetur, Εὐλ. τε ἐξάξειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφὸν καὶ ὑπὲρ πατρίδος, ita Cic. interpr.: Ut laudandus sit is qui mortem oppetat

pro rep. [|| Comparativo Isocr. p. 121, C : Εὐλογωτέρως ἂν εἰς ἡμᾶς ἐξημάρτανον. Quod reddendum Polluci 2, 119, εὐλογώτερος ex Isocrate afferenti. Pro quo εὐλογώτερον Polyb. 7, 7, 7. L. Dind.]

[Εὔλογος, ὁ, ἡ, Eulogus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 396, n. 286, 10. Qua uti poterat, qui idem nomen restituebat in Lacon. vol. 1, p. 695, n. 1501, ubi Λόγος, Le Bas in *Expéd. de Morée*, vol. 2, p. 72, n. 8. L. Dind.]

[Εὐλογοφάνεια, ἡ, Probabilis species. Dorotheus Doctr. 5, p. 775 : Ὁ διάβολος μετ' εὐλογοφανείας βλάπτει ἡμᾶς. Suicer. Forma vitiosa per ι est ap. Macarium Homil. 4, p. 20, A : Δι' εὐλογοφανίας τινός. L. D. Nilus Epist. p. 234, 19 et 268, 16, ubi plur. ταῖς εὐλογοφανείαις. Hase.]

[Εὐλογοφᾶνὴς, ὁ, ἡ, Qui rationabilis videtur. Eust. Opusc. p. 358, 85 : Χωρὶς εὐλογοφανοῦς αἰτίας. Macar. Hom. 26, p. 149, B : Εἰς λεπτὰ καὶ εὐλογοφανῆ νοήματα. L. D. Doxop. In Aphthon. Walz. Rhett. vol. 2, p. 216, 11 : Ἕτερόν τι εὐλογοφανὲς αἴτιον. Basil. t. 1, p. 638, A. Id. ib. p. 700, A : Λογισμὸς εὐλ. Petr. Sic. Hist. Manich. p. 34, 25, ἀφορμαί. Hase. Schol. Soph. OEd. C. 761 : Ἐν εὐλογοφανέσι λόγοις πανοῦργα βουλευόμενε. || Adv. Εὐλογοφανῶς, Eust. Opusc. p. 171, 17 : Θεωρητέον εὐλ. τὴν ἰσότητα. L. D. Maximus Centur. 2 de charitate, 59. Maius.]

[Εὐλογχέω, Felix sum. Hesych. : Εὐλογεῖν, εὐμοιρεῖν. Εὐλογχεῖν Kuster. et Hemsterh.]

Εὔλογχος, ὁ, ἡ, exp. Bonam sortem habens. [Plut. Mor. p. 419, A : Δημόκριτος εὐχόμενος εὐλόγχων εἰδώλων τυγχάνειν· Æm. Paul. c. 1. V. Hemsterh. ad Hesychii gl. Εὐλογεῖν.] Possit significare etiam Bonam s. pulcram habens lanceam.

[Εὐλογωνῠμέω. Theod. Prodr. in Notitt. Mss. vol. 6, p. 541 : Λοίμωξις, ἣν διὰ τὸ ἐπάρατον πάντως εὐλογωνυμεῖν εἰώθασιν ἄνθρωποι. Lazerius, Bono nomine nuncupare. Theilius, Nomine εὐλογίας afficere, probatus a Villoisono vol. 7, p. 236, qui addit : « Εὐλογία *et au plùriel* ἡ εὐλογιαῖς (*en grec moderne*) *veut dire* petite vérole. *Les Grecs, aujourd'hui, n'ont pas d'autre terme pour exprimer cette maladie.* »]

[Εὐλόγως, Εὐλογωτέρως. V. Εὔλογος.]

[Εὐλοειδὴς, ὁ, ἡ. Joseph. Genes. De reb. Cpol. 1, p. 11, C : Κτείναντες δὲ τοῦτον οἱ φονευταὶ ἀνηλεῶς ἐν εὐλοειδέσι χώροις τοῖς πρὸς τὸ δέξιμον ἀπαγαγόντες κατέθεσαν, In cloacas et receptacula sordium, Int. Αὐλοειδὴς ne quis reponendum putet cavebunt quæ in Εὐλάκα diximus proximumque voc. Εὐλός. L. Dind.]

[Εὐλοέτειρα, ἡ, Bona lavacra s. balnea habens. Inscr. Anth. Pal. App. 336, 4 : Τήνδε πόλιν ... εὐλοέτειραν. L. Dind.]

[Εὐλοιδόρητος, ὁ, Cui facile est conviciari, Opprobriis expositus. Menander ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 379 : Εὐλοιδόρητον ... φαίνεται τὸ τοῦ στρατιώτου σχῆμα καὶ τὸ τοῦ ξένου. Wakef. Antioch. Hom. p. 1050, E. Hase.]

[Εὐλὸς, ὁ, Canalis, ut videtur. Synesius Epist. 15, p. 272, D : Σωλὴν ἐστι κυλινδρικὸς, εὐλοῦ καὶ σχῆμα καὶ μέγεθος ἔχων. V. Εὐλοειδής. L. Dind.]

Εὐλουσία, ἡ, Mundities qua quis bene lotus est : κοιλίας, Purgatio ventris, VV. LL. [Pro εὐλυσία.]

Εὔλοφος, ὁ, ἡ, Fortem cervicem habens, Bona cervice præditus, Strenuus, γενναῖος. Ap. Suidam autem, Εὐλόφῳ αὐχένι τὴν ἄσκησιν ὑπομένων ἐφαίνετο, οὔτε τὸ σῶμα κεκακωμένος, οὔτε τὴν ψυχὴν τεταλαιπωρημένος· sumpta metaph. ab jumentis, quæ ζ́υγῳ impositum jugum fortiter patiuntur. Hesychio εὔλοφος est ῥᾴδιος, εὐχερής. Sed ap. Soph. νῶτος εὔλοφος Eust. [Il. p. 1313, 32] exp. εὔρικτος, Morigerus. [Confundere videtur Eust. Sophoclem cum Lycophrone, v. 776 dicente : Στυγνὰς ἀπειλὰς εὐλόφῳ νώτῳ φέρειν.] || Bene cristatus Pulcram cristam habens. Soph. [Aj. 1286] : Εὐλόφου κυνῆς ἔμελλε πρῶτος ἅλμα κουφιεῖν. [Conf. id. fr. Colch. ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1371, Hesych. v. Φρίξας.]

Εὐλόφως, Forti et firma cervice, Strenue, γενναίως, Suid. in hoc l. : Ὁ δὲ πρὸς τοὺς ἐπαναστάντας εὐλόφως ἀγωνισάμενος, ἐπέδειξεν ἀληθῆ ὄντα τὸν λόγον. Item, Facili et prompta cervice. Eust. [Od. p. 1653, 6] quum dixisset λόφον proprie ἐπὶ ἀλόγων ζώων dici τὸ μετὰ τὴν κεφαλὴν ἔνθα τοῖς ζευγνυμένοις ἐπιτίθεται ὁ ζυγὸς, subjungit, Ἔνθεν ὁ τραγικὸς Οἰδίπους φησὶ τῶν τινας πολιτῶν μὴ ἐθέλειν ὑπὸ ζυγῷ νῶτον εὐλόφως φέρειν, i. e. εὐπειθῶς, ubi εὐλόφως φέρειν erit quod idem Soph. supra [Ant. 292] dicit, Οὐδ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον. [Damasc. ap. Phot. p. 567, 9 : Τὰ συμβαίνοντα εὐλ. φέρειν. Hemst.]

Εὔλοχος, ἡ, Ἄρτεμις ab Eur. [Hipp. 166] dicitur quoniam parturientibus opem ferre ac facere credebatur. [Ilithyia a Callimacho Epigr. 56, 2.]

[Εὐλύγιστος, ὁ, ἡ, Facile flectendus. Eust. Il. p. 73, 20 : Εὐλύγιστον ἐχούσης τὸν τράχηλον· 115, 25. 229, 37 : Τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος καὶ εὐλύγιστον· Od. p. 1601, 58, σῶμα· 1638, 10. Etym. M. p. 530, 56. ῠ̆]

[Εὐλύρας, ὁ, i. q. sequens. Eur. Alc. 570 : Ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων. Aristoph. Thesm. 969 : Τὸν εὐλύραν μέλπουσα.]

Εὔλῠρος, ὁ, ἡ, Bonam lyram habens, Bene lyra canens, Canorus. [Eur. fr. Licymnii ap. Macrob. Sat. 1, 18 : Βάκχε, Παιὰν εὔλυρε. Aristoph. Ran. 229 : Εὔλυροί τε Μοῦσαι. Epigr. Anth. Pal. App. 215, 3, ἀνήρ.]

[Εὐλῠσία, ἡ, Facilis solutio. Cic. Ad famil. 16, 18, 1 : Εὐλυσίαν κοιλίας. || Alia signif. Ephræm Syr. vol. 1, p. 73, E : Ὁ μεμνημένος τοῦ δικαίου κριτοῦ οὐκ ἐπιλήσεται εὐλυσίας ψυχῶν τῶν ἐν ἀνάγκαις καὶ στενοχωρίαις, τῶν ἐν φυλακαῖς καὶ ἐξορίαις συνεχομένων. L. D. Diog. L. 6, 70 : Ἐν γυμνασίᾳ συνεχεῖς γινόμεναι φαντασίαι εὐλυσίαν πρὸς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα παρέχονται, Facilitatem. Muson. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 49 : Ἡ δ' ἀνυποδησία πολλὴν εὐλυσίαν τινὰ καὶ εὐκολίαν παρέχει τοῖς ποσίν.]

[Εὐλυτίδας, ου, ὁ, Eulytidas, Philoxeni Cynici Cytherii pater sec. Suidam v. Φιλόξενος. ῠ̆ῐ̆ᾶ]

Εὔλῠτος, ὁ, ἡ, Qui facile solvi potest. [Expeditus, Gl. Xen. Cyneg. 6, 12 : Δήσαντα τὰς κύνας ἑκάστην χωρὶς, ὅπως ἂν εὔλυτοι ὦσι. Diodor. 3, 21 : Τὰς στροφὰς ἔχουσαι πρὸς τὰς εἰς ἑκάτερα τὰ μέρη κινήσεις εὐλύτους. Oribas. p. 46 ed. Mai. : Πλέον ἢ τὸ ἥμισυ μέρος εὔλυτός ἐστι (lingua). Aret. p. 44, 7 : Εὔλυτος γὰρ καὶ φύσι σπλήν. L. D. Aristot. Physiogn. p. 149, 3 (110, 1 Fr.) : Ὅσοις ὦμοι εὔλυτοί εἰσιν, ἐλεύθεροι τὰς ψυχάς· 6 (111, 3) : Οἷς τὰ περὶ τὰς κλεῖδας εὔλυτα, αἰσθητικοί. Theophr. Char. c. 6, p. 32 : Τὸ στόμα εὔλυτον ἔχοντες πρὸς λοιδορίαν. Hemst. || De alvo et excrementis alvi Hippocr. p. 43, 10 : Αἱ τῆς κοιλίης διαχωρήσιες μὴ εὔλυτοι (et p. 649, 31 : Ὁκόταν αἱ ὑστέραι εὔλυτοι γένωνται). Aristot. Probl. 4, 3 : Αἱ κοιλίαι εὔλυτοι. L. D. Strabo 14, p. 675, κοιλίδιον. Hemst. || Figurate Eur. Hipp. 256 : Εὔλυτά τ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν ἀπό τ' ὤσασθαι καὶ ξυντεῖναι. || Adv. Εὐλύτως, Ut facile solvatur, Facile. Hippocr. p. 190, G : Οὖρα οὐκ εὐλ. ἰόντα· 222, E. || « Polyb. 27, 9, 5 : Τοῦτο (τὸ βέλος) δυοῖν κώλων ἀνίσων ὑπαρχόντων τῆς σφενδόνης εἰς τὸ μέσον ἐνηγκυλίζετο τῶν κώλων εὐλύτως. » Hemst. Conf. Heron. Belop. p. 128, A ; 130, A, Autom. p. 261, A. L. Dind.]

[Εὐλυτόω, Expedio, Explico, Enodo, Elicio, Resolvo, Gl. Jo. Malal. p. 384, 8 : Ἦ μόνον δὲ ῥῆξ ἐγένετο ὁ Θευδερίχος, προσῆλθεν αὐτῷ μία χήρα, διδάσκουσα αὐτὸν ὅτι Τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ πατρικίου Φίρμου· ἀλλὰ εὐλύτωσόν με· 14 : Εὐλυτώθη τῆς δίκης. Pro quo in Chr. Pasch. p. 605, 4 : Εὐλυτώθη ἡ δίκη αὐτῶν. L. D. Acta Silv. p. 324, 11 Combef. : Ἵνα ἡμᾶς εὐλυτώσῃ. Hase.]

[Εὐλύτως. V. Εὔλυτος.]

[Εὐλύτωσις, εως, ἡ, Explicatio, Gl. Ecl. legg. Leon. et Const. ap. Zachar. Proch. p. xxvij, 17 : Τὴν ἐν εὐκρινείᾳ τῶν πραγμάτων εὐλ. Hase.]

[Εὔλωστος, ὁ, ἡ, Bene textus. Hesych. : Εὔλαστοι, εὐυφεῖς. Εὔλωστοι, ut series poscit, Is. Vossius, coll. ejusd. gl. Λῶστοι (quod hac signif. scribendum λωστοὶ), ἐρραμμένοι. Sic idem Λῶμα, ῥαφή. Infelicem Wakefieldi conjecturam εὔλωποι memorant Angli.]

Εὐμάθεια, s. Εὐμαθία, ἡ, Facilitas in discendo, Celeritas ad discendum, Docilitas. Epigr. : Μίμνει καὶ φιλίης σῆμα καὶ εὐμαθίης. [Inter utramque formam variant libri Platonis, sæpe hoc vocab. usi, ut Reip. 10, p. 618, D : Εὐμαθίαι καὶ δυσμαθίαι. Altera Callim. Epigr. 51, 1 : Εὐμαθίην ἠτεῖτο διδοὺς ἐμὲ Σῖμος ὁ Μίκκου ταῖς Μούσαις. Quem l. citat, de duplici forma, quam etiam Etym. M. p. 462, 18 testatur, agens Apollon. De constr. p. 341, 13, comparatque cum εὐσέβεια et εὐσεβία, quorum hoc quidem proprium est poetis. Crinag. Anth. Pal. 6, 227, 6 : Ἀρτιδαεῖ σύμπνοον εὐ-

μαθίη. Leonid. Al. ib. 325, 4, etc. Gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 299, 24 : Τὰ περὶ (l. παρὰ) τὸ παθεῖν καὶ μαθεῖν διφοροῦνται καὶ προπαροξύνονται· ὁ δὲ πολιτικὸς διὰ τοῦ ι, οἷον ... Εὐμάθεια καὶ Εὐμαθία.] Lucian. [De hist. conscr. c. 53] : Ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. [Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 164, D : Πρὸς εὐμάθειαν τῶν ἐντευξομένων, Ad lectorum intellectum. Cum genit. rei Acta Conc. Ephes. p. 207, 38 : Ὑπὲρ ἀκριβοῦς εὐμαθείας ἁπάντων τῶν πεπραγμένων. L. D. || Doctrina. Epigr. in Euclidem in cod. Dorvillii ad Char. p. 229 : Κόσμῳ δὲ παντὶ ἓῆς προλιπὼν σύμβολον εὐμαθίης.]

Εὐμᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui facile discit, Docilis. [Plato Reip. 6, p. 486, C : Εὐμαθὴς ἢ δυσμαθής. Et alibi sæpe. Comparativo Leg. 4, p. 718, D.] Dem. [p. 705, 11] : Γενήσεσθε γὰρ εὐμαθέστεροι πρὸς τὰ λοιπά. Ap. Plat. cum gen. Epist. 7, [p. 344, A] : Ἄλλοι δ' ἄλλων εὐμαθεῖς ἅμα καὶ μνήμονες, Alii alia facile discunt, ad alia sunt dociles. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 179, A : Εὐμαθὴς τῶν παιδικῶν μαθημάτων. Neutro genere Theod. Stud. p. 527, E : Ἐπῃνέσαμεν αὐτῆς οὐ μόνον τὸ εὐμαθὲς, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔτι φιλομαθές.] || Pass. signif. Qui facile disci potest, percipi, cognosci, intelligi, Intellectu facilis s. cognitu. [Æsch. Eum. 442 : Τούτοις ἀμείβου πᾶσιν εὐμαθές τί μοι. Æschin. p. 2, 9 : Οὕτω γὰρ ἄν μοι μάλιστα ὑπολαμβάνω τοὺς λόγους εὐμαθεῖς γενέσθαι.] Lucian. Q. H. S. : Εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει. Xen. [Comm. 1, 2, 35] : Τάδε σοι εὐμαθέστερα ὄντα προαγορεύομεν. Et εὐμαθὲς φώνημα, Soph. Aj. [15], Vox cognitu facilis, quæ cognosci s. potius dignosci aut internosci ab aliis facile potest. [Σῆμα Tr. 614. Lycophr. 11 : Ἥπερ εὐμαθὴς τρίβος ὀρθῇ κελεύθῳ κἀν σκότῳ ποδηγετεῖ.] || Εὐμαθῶς, Ita ut quis facile discat, intelligat, Facile discendo, intelligendo, Cum docilitate. [Æschin. p. 16, 29 : Οἷς ἐγὼ μέλλω λέγειν προσέχειν τὸν νοῦν καὶ παρακολουθεῖν εὐμ. || Scite, Sollerter. Sap. Sal. 13, 11 : Περιέξυσεν εὐμ. πάντα τὸν φλοιόν. || Comparativo Plato Leg. 4, p. 723, A : Ἵνα εὐμαθέστερον τὴν ἐπίταξιν δέξηται. Passive Artemid. 3, 66 : Ὡς ἂν ἔχῃ εὐμαθῶς τὰ βιβλία πᾶσιν. Pro quo alius liber ὡς εἴη εὐμαθῆ.]

[Εὐμάθης, ους, ὁ, Eumathes, unus e triginta tyrannis, Xen. H. Gr. 2, 3, 2. Accentum Εὐμαθὴς, qui est in n. pr. ap. Dionys. H. Isæi c. 5, correxit Reisk. ad Isæum p. 308. V. Eust. Od. p. 1623, 61. L. Dind.]

[Εὐμαθία. V. Εὐμάθεια.]

[Εὐμάθιος, ὁ, Eumathius, n. viri, ap. Libanium Ep. 39 et aliis, Basil. Ep. 180, Annam Comn. p. 336, D, etc. Conf. Fabric. Bibl. Gr. vol. 8, p. 136. Ita fortasse legendum quod in Εὐχαθοσίωτος citatum est Εὐμαειος.]

[Εὐμαθῶς. V. Εὐμαθής.]

[Εὔμαιος, ὁ, Eumæus, subulcus Ulixis, in Odyssea.]

Εὐμάλακτος, ὁ, ἡ, Qui facile mollitur, emollitur, Facile mollescens. [Schol. Hom. Od. B, 426. Liquidus, de litera, Etym. M. p. 700, 24. Wakef. V. Εὐαφής. Paraphr. Lycophr. p. 298, 4 Bachm. : Τὰ εὐμάλακτα σχοινία, quod εὐγάληνα dicit Lyc. Hieracosoph. p. 142 : Σαρκοκόλλης εὐμαλάκτου. ἄ L. Dind.]

[Εὔμαλλος, ὁ, ἡ, Villosus. Pind. Isthm. 4, 69, μίτρα.]

[Εὔμαντις, ιδος, ὁ, Eumantis, Eleus vates, Pausan. 4, 16, 1.]

[Εὐμάρα, ἡ, Pellis, voc. commentitium, v. in Εὐμάρης. Non melioris notæ est voc. Εὐμάρα, Calceus, quod ap. schol. Apoll. Rh. 2, 631 exhibere voluisse videtur librarius cod. Paris. : Ὄθεν (ab εὐμαρὴς) καὶ ἀμάρα, εἶδος ὑποδήματος, pro quo εὐμαρὲς est in vett., quod scribendum εὔμαρις, quod v. L. Dind.]

[Εὐμάραθος, ὁ, ἡ, Qui fœniculo abundat. Leonid. Anth. Pal. 9, 318, 1, πρηῶνα. ᾰᾰ]

[Εὐμάραντος, ὁ, ἡ, Facile marcescens. Acta Conc. Ephes. p. 147, 5 Commel. : Οὐκ εὐμάραντον θέαν προσκομίζομεν ἀνθέων. L. D. Jo. Damasc. in Hist. Barlaami p. 4 codicis Regii 903. Boiss. Jo. Chrys. Hom. 116, vol. 6, p. 944, 5 : Ὁ χόρτος ὁ εὐμ., ὁ στάχυς ὁ ἑτοιμόφθορος. Seager. Cyrill. Al. In Jesai. p. 827, Hom. Pasch. p. 925. Suicer. De mensura v. in Εὐμαρής.]

Εὐμάρεια, s. Εὐμᾰρία, ἡ, Facilitas : εὐχέρεια, εὐκολία Suidæ [s. Photio, pluralem etiam ponentibus] : quorum hoc est magis Ionicum, illud Atticis et communis linguæ scriptoribus commune. [Soph. Tr. 193 : Αὐτὸς δὲ πῶς ἄπεστιν, εἴπερ εὐτυχεῖ; — Οὐκ εὐμαρείᾳ χρώμενος πολλῇ, γύναι. Κύκλῳ γὰρ αὐτὸν Μηλιεὺς ἅπας λεὼς κρίνει παραστὰς οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. Eurip. fr. Antiop. ap. Etym. M. p. 411, 14 : Ἐζήτησε γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν· Bacch. 1128 : Ἀλλ' ὁ θεὸς εὐμάρειαν ἐπεδίδου χεροῖν. Plato Leg. 5, p. 738, D : Ὅπως ἂν ξύλλογοι ἑκάστων τῶν μερῶν γιγνόμενοι εἰς τὰς χρείας ἑκάστας εὐμάρειαν παρασκευάζωσι· Prot. p. 321, A : Πρὸς τὰς ἐκ Διὸς ὥρας εὐμάρειαν ἐμηχανᾶτο ἀμφιεννὺς αὐτὰ πυκναῖς τε θριξὶ καὶ στερεοῖς δέρμασιν. Arrian. Epict. 2, 2, 2 : Πᾶσά σοι εὐμάρεια. Lucian. Amor. c. 13 : Δι' εὐμαρείας ἐστὶ ... διαθρῆσαι· Hipp. c. 5 : Πυλῶν ὕπτιος μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμάρειαν. || Cum genit. rei Soph. Phil. 284 : Εὕρισκον οὐδὲν πλὴν ἀνιᾶσθαι παρὸν, τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν. Et ib. 704. Aristot. Polit. 3, 3 : Πολλαχῶς τῆς πόλεως λεγομένης ἐστί πως εὐμάρεια τῆς τοιαύτης ζητήσεως.] Ap. Suidam [Ælianus, ut videtur, si quid tribuendum vocabulo ἥκιστοι : mire Valcken. de Polybio cogitabat] : Τοῦτο φυγῆς τῷ Ἀννίβᾳ πλείονα εὐμάρειαν παρέσχε· διώκειν γὰρ οἱ τετρωμένοι ἦσαν ἥκιστοι. [Cum infinit. Plat. Lys. p. 204, D : Ἡμῶν τὰ ὦτα ἐμπέπληκε Λύσιδος· ἂν μὲν δὴ καὶ ὑποπίῃ, εὐμάρεια ἡμῖν ἐστι καὶ ἐξ ὕπνου ἐγρομένοις Λύσιδος οἴεσθαι τοὔνομα ἀκούειν. Xen. OEc. 5, 9 : Χειμάσαι δὲ ... ποῦ πλείων εὐμάρεια ἢ ἐν χώρῳ;] Synes. De insomn. : Εὐμάρεια συμπεριφέρειν τὰ ἐπ' αὐτὴν ὄργανα, Facilitas et commoditas circumferendi secum. Apud Aristot. De mundo [c. 6 med.] Bud. vertit Aptitudo. Suida teste ap. Marc. Anton. [4, 3] ita dicitur et ἡ εὐκοσμία : a Synesio etiam Tranquillitas, Epist. 57 : Μετὰ τοσαύτης εὐμαρείας εἵλκυσα τοὺς ἐνιαυτούς, Tanta cum tranquillitate. Suidas quoque ap. Herodot. [4, 113] εὐμάρειαν pro ἡσυχίαν accipi tradit. [Ῥαστώνην interpr. Eust. Il. p. 980, 42, quod et ipsum huic l. accommodatum, in quo inepte interpres lat. Levationem ventris intellexit.] Xen. vero in Apologia Socr. pro Clementia usurpasse dicitur : nisi sit potius Lenitas et Facilitas, morum sc. et animi, ut εὐκολία quoque. [Immo εὐμένεια § 7.] Hesychio εὐμ. est non solum εὐχέρεια et ἡσυχία, verum etiam ἀπόπατος. [Pollux 5, 91 : Τὸ εἰς ἄφοδον ἀπελθεῖν ἐρεῖς ... εἰς εὐμάρειαν.] Corinthus [Greg. Cor. p. 521] vero Εὐμαρέην ab Ionibus dici τὸν ἀπόπατον tradit, ut Suid. quoque εὐμαρέην ap. Herodot. esse dicit ἀπόπατον. Pro quo εὐμαρίην ap. eum reperio 4, p. 163 [c. 113] de Amazonibus : Πρόσω ἀπ' ἀλληλέων ἐς εὐμαρίην ἀποσκιδνάμεναι. [De quo l. v. supra.] Et alibi [2, 35] : Εὐμαρίῃ χρέονται ἐν τοῖσι οἰκίοισι. [Hoc quidem l. scriptura per ε aliquot in libris est servata, qui altero omnes in altera conspirare videntur. V. Koen. ad Greg. Formam εὐμαρία testatur etiam Etym. M. p. 462, 21.] Existimo autem εὐμαρίην ab eo dici τὸν ἀπόπατον, s. τὴν ἄφοδον et secessum, quia levandi ventris causa fit : ut exonerata alvo homo sit agilior et expeditior. Ideo Herodian. hoc vocat ἀποσκευάσασθαι τὸ ἐνοχλοῦν. [ᾰ]

[Εὐμαρείδης, ὁ, Eumarides, n. viri in numis Atticis ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 548, coll. vol. 9, p. 315. Sed Εὐμαριδίας vel Εὐμερίδας ap. Iamblichum De Pyth. vita p. 528 Kiessl. ex Θυμαρίδας corruptum, ut animadvertit Reines. L. Dind.]

[Εὐμαρεστέρως. Εὐμαρέως. V. Εὐμαρής.]

Εὐμᾰρὴς, ὁ, ἡ, Facilis, εὔκολος, εὐχερὴς, ῥᾴδιος, Hesych. et Suid. [Æsch. Ag. 1326 : Δούλης θανούσης εὐμαροῦς χειρώματος· Suppl. 338 : Καὶ δυστυχούντων γ' εὐμαρὴς ἀπαλλαγή.] Herodian. 4, [7, 10] : Ὅσα δὲ εὐτελέστατα, καὶ τοῖς πενεστάτοις τῶν στρατιωτῶν εὐμαρῆ, Facilia, s. Paratu facilia. 6, [5, 12] : Τοῖς πεζοῖς τὴν βάσιν εὐπαγῆ καὶ τὴν πορείαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, Stabilem gressum facilemque transitum præbebat : de regione aspera. Sic ap. Suid., Τὸν πλοῦτον κτήσασθαι μὲν εὐμαρὲς, φυλάξασθαι δὲ οὐ ῥᾴδιον. Hesychio εὐμαρὲς est etiam ἀσφαλὲς, ὑγιές. [Pind. Pyth. 3, 115 : Ἠούροις δὲ πράξασθ' εὐμαρές· et sim. alibi. Eur. Alc. 492 : Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Vita Hippocr. p. 1299, 2. || De persona Soph. El. 179 : Χρόνος γὰρ εὐμαρὴς θεός. Aret. p. 31, 30 : Ῥέχται, εὐμαρέες, ἵλαροί. Themist. Or. 34, p. 457, 7 : Παρὰ ἀνδρὸς ἥκιστα εὐμαροῦς. Hippocr. p. 24, 52 : Ῥᾷον γὰρ εἴσῃ, ἅμα δὲ καὶ εὐμα-

ρέστερος ἔσῃ. || Ἐν εὐμαρεῖ, i. q. εὐμαρὲς, Eur. Iph. A. 969 : Ἐν εὐμ.. τε δρᾶν τε καὶ μὴ δρᾶν καλῶς· Hel. 1227. Alia locutione Phlegon. Mirab. p. 38, 12 : Καθ' Ἡράκλειαν, ἣν ἐξ εὐμαροῦς ἔλαβεν, cui Bastius Ep. crit. p. p. 64 comparavit Heraclit. Alleg. Hom. p. 102 ed. Schow. : Ἐξ εὐμαροῦς διώκει τοὺς βαρβάρους. || Etymologiam a μάρη, Manus, habent schol. et Eust. ad Il. O, 137, falsam a μαίρω, τὸ λάμπω, Etym. M. || De accentu acuto v. Eust. Od. p. 1946, 35. || ᾰ in Il. superioribus, ᾱ apud Epicharmum Athen. 3, p. 85, D : Τὰ διελεῖν μέν ἐστι χαλεπὰ, καταφαγεῖν δ' εὐμαρέα. Conf. Εὐμάρης.]

|| Εὐμαρέως, et per contract. Εὐμαρῶς, Facile, Nullo negotio, Prompte, Expedite. Apoll. Arg. 2, [633] : Σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις, i. e., εὐχερῶς. [3, 624. Theognis 463. || Forma contracta Æschyl. fr. ap. Poll. 7, 167 : Ἐκ μεγίστων εὐμαρῶς λουτηρίων. Plato Leg. 4, p. 706, B : Χώραν πλήρη ναυπηγησίμων ξύλων, ὥστ' εὐμ. ναυτικὴν παρασχέσθαι δύναμιν· Critiæ p. 113, E. Aret. p. 38, 60 : Ἢν ἀναβήσσῃ εὐμ., qui εὐμαρέως scripserat.] Herodian. 2, [3, 12] : Εὐμαρῶς τὴν ἀρχὴν διοίσοντα, Facili se gubernatione usurum. [Lucian. Prometh. c. 6, εὐμ. ἀνεχόμενα· Hermot. c. 47, ἂν ἐκφύγοιμεν· Ver. Hist. 2, c. 11, νεῖν· De merc. cond. c. 10 : Εὐμ. πέπρακται τὸ πᾶν. Galen. vol. 18, part. 1, p. 656, 7 : Τὸ κῶλον εὐμ. καταφέρεται. Id. ib. p. 383, 5 : Τοὺς δακτύλους εὐμ. ὑποβάλλειν. Mosch. De pass. mul. p. 22, 18 : Ὅπως εὐμ. τὰς χεῖρας βαλεῖν δυνηθῇ. Hase. || Εὐμαρεστέρως, Facilius, Tzetz. Hist. 4, 52. Εὐμαρέστατα, Facillime, Theod. Prodr. p. 217. Elberl.]

[Εὐμάρης, ὁ, Eumares, n. viri, Phliasii, discipuli Socratis ap. Suidam v. Σωκράτης, ubi male scriptum Εὐμαρῆ. Alius ap. Lysiam p. 135, 38. Conf. Valck. ad Herodot. 2, 134. Genit. in εω ap. Asclepiadem Anth. Pal. 7, 284, 3 : Ἦν δὲ τὸν Εὐμάρεω καθέλῃς τάφον. ᾰ || Forma Dor., et producto α, ut ap. Epicharmum in Εὐμαρὴς citatum, Theocritus 5, 119 : Εὐμάρας ἐκάθηρε· 10 : Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότᾳ ἦς τοι ἐνεῦδεν· 73 : Εὐμάρα δὲ τὰς αἶγας ὁρῇς, φίλε, τῶ Συβαρίτα. Schol. ad l. secundum : Τὸ εὐμάρα δέρμα τί φασιν εἶναι, καὶ οὐ κύριον ὄνομα, ὥς τινες, ἵν' ᾖ, Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ δεσπότῃ τῷ σῷ εὐμάρα καὶ δέρμα τι ἦν, ὥστε ἐνεύδειν. — Εὐμάρα ἀντὶ τοῦ Εὐμαρίτου (-ρου?), ἵν' ᾖ κύριον ὄνομα. Ejusdem mensuræ exx. sunt in Εὔμαρις, ut nihil tribuendum sit illi Εὐμαρίτου ap. scholiastam, qui librarii error est. L. Dind.]

[Εὐμαρία. V. Εὐμάρεια.]

[Εὐμαρίδας, ὁ, Eumaridas, n. viri in inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 849, n. 1730. Conf. Gortyn. ib. p. 707, n. 1534, 5. Genitivi forma Bœotica Εὐμαρίδαο est in Thebana ib. p. 738, n. 1565, 14. L. D.]

Εὐμαρίζω, exp. Allevo. [Theod. Stud. p. 258, A : Σὺ δὲ ὅμως, τέκνον μου, στῆθι γενναίως, εὐμαρίζων τὰ λυπηρὰ τῇ τῶν ἐλπίδων περιχαρείᾳ· 418, E : Τὰ ἤδη προσπίπτοντα εὐμαρίζοιμεν. L. D. Vita Nili jun. p. 106, 34 : Εὐμαρίσας. Passiv. Jo. Chrys. t. 3, p. 194, C ed. Paris. alt. : Μᾶλλόν σοι τὰ ἐν χερσὶν εὐμαρίζεται πράγματα. Hase.]

[Εὔμαρις, ιδος, ἡ.] Præterea ab εὐμαρὴς derivatur Εὐμαρίς. Ita enim dictum quoddam Calceamenti genus, quia τοῖς αὐτὸ ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etym. et confirmat Suidas. Pollux 7, [90] εὐμαρίδα esse dicit κοινὸν ἀνδράσι πρὸς γυναῖκας ὑπόδημα, βαρβαρικὸν μὲν εὕρημα, ἐξ ἐλάφων δὲ πεποιημένον. Eur. sane dicit [Or. 1370] : Βαρβάροις ἐν εὐμαρίσιν. Apud Suid. vero ex Epigr. [Antipatri Thessal. Anth. Pal. 7, 413, 4] reperio, Οὐ βαθύπεπλος Εὔμαρις, proparoxytonως, haud scio quo significatu : sunt qui ibi Vestis genus esse opinentur : sed quorsum ei vesti adderetur epith. βαθύπεπλος? [Cod. Palat. βαθύπελμος εὐμαρὶς, Calceus crassæ soleæ. Accentum proparoxytonon tamen et Arcadius præcipit p. 34, 4 : Τὰ εἰς ρις ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ α βαρύνεται, κίθαρις, εὔμαρις, Σύβαρις, si hoc vocab. dicit, et tuentur non solum libri Æsch. Pers. 660 : Κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων, sed ipsa analogia, qua acutus excluditur ab accusativo in ιν terminato. Contra ap. Eur. et Lycophr. 855 consentire traduntur libri in acuto, ut ap. Photium, Hesych. et schol. Apollon. Rh., cujus glossam correxi in Εὐμάρα. Dixit autem Æschylus εὔμαρις producta media, ut Lycophr. l. c. 855 : Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμάριδας, quam prosodiam notavimus in Εὐμαρὴς et Εὐμάρης. Ap. Eur., ubi præpositionem, etiam ab Etym. M. agnitam, cum libro uno delerant nonnulli, mensura non est satis certa. L. Dindorf.]

[Εὐμαρίτης. V. Εὐμάρης.]

[Εὐμάριχος, ὁ, Eumarichus, n. viri in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 595, n. 1196. L. D.]

[Εὔμαρος, ὁ, Eumarus. Plin. N. H. 35, 8, 56 : « Qui primus in pictura marem feminamque discrevit, Eumarum Atheniensem, figuras omnes imitari ausum, quique inventa ejus excoluit, Cimonem Cleonæum. » Ubi est var. *Eumetiam*.]

[Εὐμαρότης, ητος, ἡ, Facilitas. Callistrati Stat. p. 894, 11 : Πρὸς τὴν εὐμαρότητα τοῦ χαλκοῦ τὸ στεγανὸν ἐκκλάσας.]

[Εὐμάρων, ὁ, Eumaron, Thespiensis in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 767, n. 1585, 4, 19. L. Dind.]

[Εὐμαρῶς. V. Εὐμαρής.]

[Εὔμασθος, ἡ, Bonis mammis prædita. Jo. Malal. p. 90, 8; 106, 10. L. Dind.]

[Εὐμαχιανὴ, ἡ, Eumachiane, n. mulieris in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 541, n. 2834, 5. L. D.]

Εὐμαχούμενος, Fortiter pugnans, VV. LL. [Vox nihili.]

[Εὔμαχος, ὁ, ἡ, Quocum facile pugnatur, Expugnabilis. Maxim. Tyr. 26, 2 : Καὶ τὰ δεινὰ εὐμαχώτατα (amori).]

[Εὔμαχος, ὁ, Eumachus, n. viri in epigr. Anth. Pal. 12, 88, 2. Aliorum in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 494, n. 579; 558, n. 1052, 4, Aphrodis. vol. 2, p. 501, n. 2748. Ducis Corinthiorum ap. Thuc. 2, 33. Ponitur etiam in Parisino uno Demosthenis p. 929, 25, Ευμαχιρος scriptum in Augustano primo (fortasse pro Εὐμάριχος), omissum in ceteris. L. Dind.]

Εὐμεγέθης, ὁ, ἡ, q. d. Magnitudine bene instructus, Cui magitudo non deest. Accipitur pro Valde magnus, Ingens. [Aristoph. Pl. 543, λίθον. Xen. H. Gr. 5, 2, 4 : Ποταμὸν μάλ' ὄντα εὐμεγέθη· Eq. 1, 17, πῶλος· 10, 6, τροχοί. Theophr. H. Pl. 3, 12, 9, δένδρον. Nicarch. Anth. Pal. 5, 38, 1, γυνή. Plut. Mor. p. 155, E, κύλιξ. Et alibi sæpius. Exc. geogr. apud Miller. Geogr. p. 321 : Τῶν εὐμεγεθῶν νήσων. || Improprie Demosth. p. 625, 22 : Καὶ ἐκ τοῦ ψηφίσματος αὐτοῦ μαρτυρία τίς ἐστιν εὐμεγέθης. L. D. Εὐμ. φωνὴ et ἀμαυρὰ Sext. Emp. p. 79, 28. Εὐμεγέθεις εὐημερίαι, Diodor. 19, 95. Hemst.]

[Εὐμέζεος, ὁ, Cui bona sunt membra genitalia. Hesych. : Εὐμάξεως, ἐφυεὶς (εὐφυὴς Musurus) τοῖς αἰδοίοις. Recte et convenienter ordini literarum Albert. post Pergerum Εὐμέζεος.]

[Εὐμεθάρμοστος, ὁ, ἡ, Facile accommodandus s. se accommodans. Nicet. Chon. p. 294, A : Ἡ βασιλὶς, χρῆμά τι οὖσα ποικίλον καὶ πράγμασιν εὐμεθάρμοστον. L. D.]

[Εὐμεθόδευτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐμέθοδος. Ptolem. Mathem. 1, 9, vol. 1, p. 26 ed. Halm. : Δι' ὀλίγων ... θεωρημάτων εὐμεθόδευτον καὶ ταχεῖαν τὴν ἐπιβολὴν τὴν πρὸς τὰς τηλικότητας αὐτῶν (τῶν εὐθειῶν) ποιοίμεθα. L. Dind.]

[Εὐμέθοδος, ὁ, ἡ, Commodus, Expeditus. Eust. Il. p. 361, 28 : Τρόποι δὲ ἀναχρονισμοῦ εὐμέθοδοι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ. L. D. Olympiod. In Alcib. § 14 fin. Creuz. Marc. Erem. Opp. p. 901, A, ἀθλητής. Id. p. 963, B : Τῆς ἐπιστολῆς τὸ εὐμέθοδον. Hase. Alex. Trall. 1, p. 15.]

Εὐμεθόδως, Compendiose, Facili via : ut, Ὅπως ἂν εὐμ. καὶ ἐν τάχει πρὸς τὸ τῆς εὐζωΐας τέλος ἀφίκοιο. [Aristæn. 1, 13. Boiss. Æsop. Fab. 68, p. 205 ed. Genev. 1628. Seager. Hero Autom. p. 263, D. L. D. Eust. Il. p. 203, 23 : Δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὡς χρόνος ὁ Κρόνος ἀγκυλομήτης λέγεται διὰ τὰς ἕλιξεις καὶ καμπὰς τῶν ἄνω κινήσεων, ἃς εὐμ. μετρεῖ· Opusc. p. 222, 20.]

[Εὐμέθυστος, ὁ, ἡ, Facile ebriandus. Geopon. 7, 34, 2 : Εὐμέθυστοι οἱ πρεσβῦται.]

[Εὐμειδὴς, ὁ, ἡ, Suaviter ridens, Hilaris, Propitius. Apoll. Rh. 4, 715 : Ὄφρα καὶ αὐτὸς εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν. Callim. Dian. 129 : Οὓς δέ κεν εὐμειδὴς τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι.]

[Εὐμείδης, ὁ, f. Herculis et Lyses Thespiadis, ap. Apollod. 2, 7, 8, 1, ubi Εὐμήδης conjicit Galeus, quod usitatum nomen virile est.]

[Εὐμειλής. V. Εὐμείλικτος.]

Εὐμείλικτος, ὁ, ἡ, Qui facile mulceri potest, s. le-

niri, aut placari. [Theodor. Stud. p. 219, B : Ἡ εὐμείλικτος καὶ ἀμνησίκακος αὐτῶν καρδία· 535, D : Εὐπειθεῖς, εὐμείλικτοι, ἱλαροί. L. D.] Pro quo perperam in VV. LL. legitur Εὐμειλίατος. (Ap. Hesych. autem habemus et nomen Εὐμειλὲς, quod exp. per illud εὐμείλικτον. Habemus, dico, quod minime dubitem quin pro εὐμειλεὲ, quod est in vulg. edd., scriptum reliquerit εὐμειλές.)

[Εὐμείλιχος, ὁ, ἡ.] Εὐμείλιχοι, Hesych. εὐμείλικτοι, Facile placabiles, Mites.

[Εὔμειλος. V. Εὔμηλος.]

[Εὐμέλᾶνος, ὁ, ἡ, Bene niger. Phanias Anth. Pal. 6, 295, 4 : Τὰν εὐμέλανον βροχίδα.]

[Εὐμέλεια, ἡ, Modulatio. Diodor. 4, 84 : Φύσει διαφόρῳ πρὸς εὐμέλειαν κεχορηγημένον (Daphnin) ἐξευρεῖν τὸ βουκολικὸν ποίημα καὶ μέλος. Dionys. De comp. vv. p. 209, 7 : Τί οὖν ἦν ἄτοπον εἰ καὶ Δημοσθένει φροντὶς εὐφωνίας τε καὶ εὐμελείας ἐγένετο. Ita Schæferus pro ἐμμελείας, idemque exhibuit Gœllerus. Longin. 28, 2 : Τὴν νόησιν ψιλὴν λαβὼν τῇ λέξει ἐμελοποίησε, καθάπερ ἁρμονίαν τινὰ τὴν ἐκ τῆς περιφράσεως περιχεάμενος εὐμέλειαν· 39, 3. Plut. Mor. p. 456, B.]

Εὐμελὴς, ὁ, ἡ, Cui bona modulatio inest, Canorus : ut εὐμ. ἦχος. [Sap. Sal. 17, 19, ap. Ephræm. Syr. vol. 3, p. 121, C. Φωνὴ Poll. 2, 117. Aristot. Polit. 8, 7 : Πότερον προαιρετέον μᾶλλον τὴν εὐμελῆ μουσικὴν ἢ τὴν εὔρυθμον. Dionys. De comp. vv. p. 196, 13 : Οὕτω γὰρ ἂν εἴη ποιητικὴ μὲν (ἡ λέξις), οὐ μὴν ποίημά γε, καὶ εὐμελὴς μέν, οὐ μέλος δέ. Ita Schæferus pro ἐμμελὴς, coll. p. 64, 17 : Τὸ τῆς φωνῆς μέλος, λέγω δὲ οὐ τῆς ᾠδικῆς, ἀλλὰ τῆς ψιλῆς, κἂν ἡδέως διατιθῇ τὴν ἀκοὴν, εὐμελὲς λέγοιτ' ἂν, ἀλλ' οὐκ ἐμμελές. Ib. 68, 13 : Τὰ εὐμελῆ καὶ εὔρυθμα καὶ εὔφωνα ὀνόματα. Theodor. Stud. p. 378, A : Εὐμελὴς καὶ ἦθει καὶ φθέγματι. || Improprie Suavis. Axioch. p. 371, D, συμπόσια. (Συμπότης Pollux 6, 28.) || Forma soluta et duplicato μ Planud. Interpr. Boethii p. 40, 20 : Ψαλμὸν ἐϋμμελῆ. L. D. || Εὐμελῶς, Suaviter. Macho ap. Athen. 13, p. 577, D : Φασὶ καὶ τὴν Λάμιαν τὸν βασιλέα εὐμ. κελητίσαι. Angl. Philo vol. 1, p. 410, 13 : Εὔμ. ᾄσεται. Mosch. De pass. mul. p. 24, 12 : Ἱλεώτατα καὶ εὐμελέστατα. Hase.]

[Εὐμελὴς, ὁ, ἡ, Validus membris. Ælian. ap. Suid. in Ἀπίκιος : Γέροντα εὐπαγῆ καὶ εὐμελῆ. Hemst.]

[Εὐμελὶ, adv., Validis membris. Syllog. inscr. p. 427, n. xxxvi, ubi est εὐμελὶ ζήσαις. Osann.]

Εὐμελίᾱς, et Ionice Εὐμελίης, ου, ὁ, Fraxini peritus : i. e. Fraxineæ hastæ. [Vertendum, Fraxinea hasta bene instructus, armatus. Formam non solutam ponunt gramm.; soluta utuntur poetæ, producta, ut in Εὖ dictum est, litera υ, quippe sequente, quod sive scribendo sive pronunciando geminatur, μ.] Hom. Il. P, [9] : Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμελίης ἀμέλησε Πατρόκλοιο πεσόντος· qui sc. eum βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Et mox [23] : Ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμελίαι φρονέουσι. Et Il. Δ, [47] : Λαὸς ἐϋμελίῳ Πριάμοιο· quod Hesych. quoque exp. τοῦ εὖ ποτε τῇ μελίᾳ χρησαμένου, οἷον πολεμικοῦ : quoniam sc. μελία est Species arboris apposita ad conficiendas hastas : sed addit et has exposs., ἢ καλοῦ, ἀπὸ τῶν μελῶν τοῦ σώματος· ἢ εὐκτήμονος, πολυχρημάτου. Sed iis prior longe est convenientior. Sic Hesiod. [Sc. 368] : Κύκνος ἐϋμελίης, Fraxinea hasta bene utens, Strenue pugnans fraxinea hasta. [Simplici μ etiam libri plerique Apoll. Rh. 1, 96, 1043. Genitivi forma in α epigr. Anth. Plan. 1, 6, 5 : Ἐϋμελία Δαματρίου. || Forma nominativi in ος, Nicet. Chon. p. 76, A : Ὑπὲρ τὸν Πρίαμον ἐκεῖνον εὐμέλιος. L. D. Et Ephræm. Cæs. 4087, p. 101 : Ὑπὲρ Πρίαμον εὐμέλιος ἱππότης. Osann.]

[Ευμελιες, nomen Satyri in vase, ap. Fossatium *Bullett. dell' Inst. di corrisp. archeol.* 1829, p. 75, sive Jahn. *Vasenbilder* p. 24, 1, quod Εὐμέλπης esse creditur. L. Dind.]

[Εὐμέλιος. V. Εὐμελίας.]

Εὐμελιττέω, Apes meæ bene mellificant. Sed pro signif. quam habes in Θύμος, potius scrib. Εὐμελιτέω [et sic quidem reposuit Schneid. ap. Theophr. H. Pl. 6, 2, 3. Aristot. H. A. 9, 40, p. 625, 24 : Ἐὰν εὐμελιττῇ τὰ σμήνη, plerique codices, ut videtur, vel sic vel εὐμέλιτα vel οὐμέλιτα.]

[Εὐμέλιτος. V. Εὐμελιττέω.]

[Εὐμέλπης. V. Ευμελιες.]

[Εὐμελῶς. V. Εὐμελής.]

Εὐμένεια, ἡ, Animus bene affectus, Benevolentia. Herodot. [2, 45] : Εὐμένεια εἴη παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν εἰποῦσι τοσαῦτα, Hæc, quæ diximus, sint a diis in bonam partem accepta; Ne nobis infensi sint ob ea quæ diximus. [De deo etiam Xen. Apol. 7 : Καὶ ὁ θεὸς δι' εὐμένειαν προξενεῖ μοι κτλ. Thomas M. p. 391 : Εὐμένεια ἀεὶ ἀπὸ τοῦ μείζονος πρὸς ἐλάττονα· εὕρηται δὲ καὶ τὸ ἐναντίον ... Θουκυδίδης (5, 105)· Τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας (οὐδ' ἡμεῖς οἰόμεθα λελείψεσθαι). Sed hic quoque schol. rectius interpretatur εὐμενεῖς ἡμῖν ἔσεσθαι τοὺς θεούς. Cod. Justin. 1, 1, 3 proœm. : Τὴν τοῦ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εὐμένειαν. Et sic sæpe in edictis Imperatorum. Cum præp. εἰς Cantacuz. Hist. 1, 16, p. 50, D : Τῆς εἰς ἐμὲ εὐμενείας. Cum πρὸς Etym. Gud. p. 219, 5 : Ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν δεσπότην εὐμενείας, pro quo εἰς ponit M. Greg. Nyss. vol. 2, p. 189, D : Τὴν πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εὐμένειαν. Absolute Soph. OEd. C. 631 : Τίς δῆτ' ἂν ἀνδρὸς εὐμένειαν ἐκβάλοι τοιοῦδε; Eur. Hel. 313 : Πῶς δ' εὐμενείας τοισίδ' ἐν δόμοις ἔχεις; Plato Leg. 4, p. 723, A, Conviv. p. 197, D.] Item ἀέρος εὐμένεια, Cœli clementia, Virg.; Cœlum placidum, Statio : Theophr. C. Pl. 2, 17. [Idem 6, 14, 12 : Αἱ δὲ τῶν ἡμέρων (ὀσμαὶ) ἔχουσί τινα ἅμα τῷ ὑφειμένῳ γλυκύτητα καὶ εὐμένειαν. Cum genitivo rei Heliodor. Æth. 9, 10 : Ἡμῖν εὐμένεια εἴη τῶν εἰρημένων. Plurali Plutarch. Mor. p. 743, E, Theod. Stud. p. 291, C. || Forma Εὐμενία Pind. Pyth. 12, 4 : Ἀθανάτων ἀνδρῶν τε σὺν εὐμενίᾳ. Ap. Herodotum libri nonnulli εὐμενέα, quod Koenio ad Greg. p. 440 et Toupio Cur. post. ad Theocr. p. 43 scribendum videbatur εὐμενέη, collata forma Εὐμαρέη, de qua supra. Rectius Schweigh., si εὐμενέα vera scriptura esset, pro neutro plur. adjectivi εὐμενὴς habendum fore monet, ut ἄρθμια, φίλια et similia.]

[Εὐμένεια, ἡ, Eumenia, πόλις Φρυγίας, Ἀττάλου καλέσαντος ἀπὸ Εὐμένους τοῦ Φιλαδέλφου, ἢ Ὕλλος καλῶς μείνας ὠνόμασεν οὕτω. Δευτέρα Καρίας. Τρίτη ἐπὶ Ὑρκανίᾳ. Ὁ πολίτης Εὐμενεύς. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ Εὐμενείας, Steph. Byz. Numos Phrygicæ urbis, memoratæ etiam ab Strab. 12, p. 576, Ptol. 5, 2 (apud quem Εὐμενία), cum inscr. Εὐμένεια et Εὐμενέων v. ap. Eckhel. D. N. vol. 3, p. 153 s. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 292, *Suppl.* vol. 7, p. 562. L. D. Nominat. Εὐμενεὺς in tit. sepulcr. explanato a Letronn. *Journ. des Sav.* 1829, p. 690; conf. eund. ib. 1825, p. 329 sqq. Hase. Adj. *Eumeneticus* est ap. Plin. N. H. 5, 29, 31, ubi Eumeneticam pervagari dicitur Mæander.]

[Εὐμένειος. V. Εὐμενής.]

[Εὐμενεστάτως, Εὐμενεστέρως. V. Εὐμενῶς.]

[Εὐμενέτειρα. V. Εὐγενέτειρα.]

Εὐμενέτης, ὁ, quod ab εὐμενέω derivat Eust., Animo bene erga aliquem affectus, Benevolus, Amicus, εὐμενής. Hom. Od. Z, [185] : Πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι, Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι. [Oppian. Hal. 5, 45 : Ἀλλ' ἄϊτε, εὐμενέται βασιλῆες. Herodian. Epim. p. 165. L. Dind.]

Εὐμενέω, Animo sum bene affecto, Benevolus sum. Phocyl. [134] : Βέλτερον ἀντ' ἐχθροῖο τυχεῖν φίλον εὐμενέοντα, Amicum benevolum. [Alcæus Mytil. Anth. Pal. 7, 536, 6 : Ἀλλά τις Ἱππώνακτος ἐπὴν παρὰ σῆμα νέηται, εὐχέσθω κνώσσειν εὐμενέοντα νέκυν. Heliodor. ib. 9, 485, 12 : Δέχνυσο δ' εὐμενέων τάνδε θυηπολίην. Agathias 11, 376, 11 : Δίζεο δ' εὐμενέοντα δικάσπολον. Oppian. Cyn. 1, 9 : Εὐμενέοι Τιτὰν Φαέθων· Hal. 4, 29 : Εὐμενέοις· 5, 116 : Ἄρεος εὐμενέοντος. L. D.] Utitur et Apoll. [quum sæpe absolute tum] Arg. 2, [260] cum dat. A Greg. Naz. quoque in Carm. idem particip. εὐμενέων usurpatur pro Clemens, Benevolens, Bud. [Cum accus. Pind. Pyth. 4, 127 : Εὐμενέοντες ἀνεψιόν. Conferenda huic constr. ἀνδάνειν, ἀρέσκειν τινὰ et quæ sunt alia hujus generis.]

Εὐμενὴς, ὁ, ἡ, Cujus animus bene erga aliquem affectus est, Benevolus, Amicus : opp. δυσμενής. [Pind. Pyth. 2, 25 : Εὐμενέσσι παρὰ Κρονίδαις. Æsch. Pers. 175 : Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς· Ag. 516 : Ἥρως τε τοὺς πέμψαντας εὐμενεῖς πάλιν στρατὸν δέχεσθαι· 880, ὀρούξενος· Suppl. 686 : Εὐμενὴς δ' ὁ Λύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ· eodemque modo comparativo et superlat. ipse ceterique Tragici. Aristoph. Lys.

204 : Τὰ σφάγια δέξαι ταῖς γυναιξὶν εὐμενής. Plato Reip. 3, p. 416, B, ξύμμαχοι· 6, p. 496, E : Τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτοῦ μετὰ καλῆς ἐλπίδος ἵλεώς τε καὶ εὐμενὴς ἀπαλλάξεται. Xen. H. Gr. 6, 4, 2 : Τοὺς θεοὺς εὐμενεστάτους εἶναι. Nymphodorus ap. Athen. 6, p. 266, D, ab Hemst. cit. : Ἥρως εὐμενοῦς. || De rebus Hom. H. Nept. 7 : Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων. Pind. Pyth. 8, 19 : Εὐμενεῖ νόῳ· Ol. 14, 16 : Ἐπ' εὐμενεῖ τύχᾳ. Bacchylid. ap. Athen. 11, p. 500, B, θυμός. Æsch. Suppl. 1068 : Εὐμενεῖ βίᾳ κτίσας· Pers. 487 : Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ ποτῷ· Sept. 17, πέδον· 268 : Ὁλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον. Soph. OEd. C. 486 : Ἐξ εὐμενῶν στέρνων· Antig. 1200 : Ὀργὰς εὐμενεῖς κατασχεθεῖν. Ignatius Anth. Pal. 15, 29, 6 : Ἵλαθί μοι ὄμματι εὐμενέϊ. Et cum eodem nomine Alciphr. 1, 36, ubi v. Bergler. Thuc. 2, 74 : Παρέσχετε αὐτὴν (τὴν γῆν) εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησιν. Plato Leg. 7, p. 813, A, τύχη· Ep. 7, p. 344, B, ἔλεγχοι. « Ὁ φλοιὸς μαλακὸς ὢν καὶ ὁμοίως εὐμενὴς, Theophr. C. Pl. 1, 8, 4. Ἀὴρ μαλακὸς καὶ εὐμ. 2, 1, 6; 3, 4, 4. Εὐμενῆ τὰ τοῦ ἀέρος, 2, 12, 4. Πεύκη εὐμενὴς πᾶσι τοῖς ὑποφυτευομένοις, 3, 10, 5. » Schneider. Ind. Pollux 2, 110, χυμοί.] Plut. De Herod. [p. 855, B] : Ὅσα κοινῇ μὴ καθαρᾶς μηδ' εὐμενοῦς ἐστὶν, ἀλλὰ κακοήθους οἷον ἴχνη καὶ γνωρίσματα διηγήσεως. Idem [Mor. p. 345, F], de Athenis : Πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἡ πόλις ἥδε μήτηρ καὶ τροφὸς εὐμενὴς τεχνῶν γέγονε· ubi etiam reddi posset Benigna. Similiter quum Deo tribuitur, significat Benignus, Clemens; et plerumque cum Ἵλεως copulatur, ut in Ἵλεως videre licet. [Plat. Phædr. p. 257, A, Leg. 4, p. 712, B; Xen. Cyrop. 1, 6, 2.] Synes. : Εἰς τὸ τυγχάνειν τε καὶ ἀποτυγχάνειν εὐμενοῦς τοῦ Θεοῦ, Ut Deo aut præsente aut adverso utantur, Bud. [|| Hesych. : Εὐμενὴς, ἀφρο... (Ἀφροδίτη Musurus). || Cum πρὸς construit Plut. Lucull. c. 42 : Φιλοσοφίαν πᾶσαν μὲν ἠσπάζετο καὶ πρὸς πᾶσαν εὐμενὴς ἦν. Themist. Or. 22, p. 270, D : Κακία οὔτε πρὸς ἀρετὴν εὐμενὴς κτλ.] Et τὸ εὐμενὲς, Animus bene affectus, Benevolentia. Dem. [p. 53, 6] : Καὶ τὸ τῶν θεῶν εὐμενὲς καὶ τὸ τῆς τύχης ὑμῖν συναγωνίζεται· pro quo [p. 12] dicit θεῶν εὔνοια. [Plato Leg. 7, p. 792, E : Τὸ ἵλεων καὶ εὐμενὲς πρᾷόν τε τιμῶσα. || Hippocr. p. 799, E : Εὐμενέστερον γὰρ κόλλῃ προσκολλῆσαι τὴν δέρριν, male vertitur, Firmius, quum sit Lenius, Gratius, ut p. 394, 4 : Ὑποχονδρίῳ καὶ σπλάγχνοισι τοῖσι ταύτῃ εὐμενές· 605, 50 : Λούειν πολλῷ τῷ θερμῷ, ὡς οἷόν τε ἦ εὐμενές· 799, H : Αὕτη ἡ διάστασις ἡ ἀπὸ τῶν κολλημάτων εὐμενής. Aret. p. 81, 10 : Καστόριον εὐμενέστερον πιεῖν τε καὶ χρίσασθαι.]

|| Εὐμενῶς, Animo bene affecto, Benevole, Amice, etiam Benigne. [Æsch. Ag. 952 : Τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. Plato Phæd. p. 89, A : Ἡδέως καὶ εὐμ. τὸν λόγον ἀπεδέξατο· Crit. p. 54, C : Οὐκ εὐμ. σε ὑποδέξονται· Reip. 10, p. 607, D, ἀκουσόμεθα. Xen. H. Gr. 2, 3, 50 : Ἡ βουλὴ εὐμ. ἐπιθορυβήσασα. Demosth. p. 1101, 7 : Εὐμ. ἐχόντων ὑμῶν ἀκροατῶν τυχεῖν· 1486, 1 : Φέρειν τοὺς ὄντας εὐμ. Dionys. A. R. 6, 19 : Εἰ εὐμ. καὶ μετρίως φέροι τἀγαθά. Eustath. ap. Tafel. De Thessalon. p. 416 : Εὐμ. ἔχειν αὐτῷ τὸν ἡμέτερον αὐτοκράτορα. Prospere, Gl.] Isocr. Paneg. : Πρὸς τοὺς προγόνους τοὺς ἡμετέρους εὐμενῶς διατεθείσης ἐκ τῶν εὐεργεσιῶν. Idem utitur compar. Εὐμενεστέρως, Benignius. [Dionys. H. A. rh. c. 5, 1. Pro quo εὐμενέστερον Eur. Hel. 1298 : Εὐμενέστερον γὰρ ἂν τῷ φιλτάτῳ μοι Μενέλεῳ τὰ πρόσφορα δρῴης ἄν. Plato Leg. 4, p. 718, D, ἀκούειν. Bulla aurea ap. Pasinium Codd. Taurin. vol. 1, p. 325, A : Ἡ ἐκ θεοῦ ἡμετέρα βασιλεία περὶ τὰς αἰτήσεις ἀεὶ τῶν ὑπηκόων εὐμενέστερον βλέπουσα. L. D. || Εὐμενεστάτως, Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. De imagg. p. 142. Boiss. Schol. Hom. Il. A, 138. Pro quo εὐμενέστατα Theod. Stud. p. 379, C : Δέχῃ γὰρ εὐμ. Niceph. De reb. post Mauric. p. 5, D : Αὐτοὺς εὐμ. δεξάμενος. Quod cum εὐνούστατα confusum in libris Diod. 19, 40. L. D.] Poetæ autem pro εὐμενῶς dicunt Εὐμενέως, Apoll. [Rh. 2, 1277, Theocr. Ep. 4, et alii.]

Εὐμενὴς, s. Εὐμένης, ὁ, nom. proprium regis [vel regum Pergami. Item Cardiani, unius ex ducibus Alexandri M., cujus vitam scripsit Plutarchus. Aliorum in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 192, p. 329, 13, 24; n. 278, p. 387, 7, ap. Herodot. 8, 93, Polyb. 29, 8, 5, Antistium Anth. Pal. 11, 40, 1, et alibi]. Ap. Plut. passim reperitur Εὐμενὴς cum accentu in ult., sicut et ap. Pausan. in Att. [6, 7; 8, 1] : ap. eund. tamen Plut. et Athen. Εὐμένης etiam, paroxytonως. [Eodem vitio, nonnisi Byzantinis relinquendo, Εὐμενὴς cod. Palat. Anth. l. 3 in inscr. (V. Jacobs. præf. ed. vol. 1, p. 35) et alii aliorum scriptorum libri haud raro. Eust. Il. p. 583, 34 : Τὸ Πυλαιμένης κύριον βαρύνοντες οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὅτι τὰ τοιαῦτα κύρια ὡς ἐπιπλεῖστον βαρύνεσθαι φιλεῖ· ἡ μέντοι συνήθεια πολλὰ παρέφθειρεν ὀξυτονοῦσα, ὡς τὸ Εὐτυχὴς καὶ τὸ Εὐμενὴς τὰ κύρια. Accentum gravem testantur etiam Epim. Hom. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 159, 2. || Accusativi forma soluta Εὐμένεα est in inscr. Dor. Calaur. ap. Bœckh. vol. 1, p. 592, n. 1188, 1, ubi al. apogr. Ευμενεια. Εὐμένην in libris nonnullis Strab. 13, p. 624, ab Schæf. cit. Usitata est Εὐμένη. || Adj. Εὐμένειος, α, ον, Eumeneus, ap. Polyæn. 4, 6, 13 : Τὴν ἀποσκευὴν τῶν Εὐμενείων στρατιωτῶν. L. Dind.]

[Εὐμενητικὸς, ἡ, ὸν, Propitians, Placans. Hesych. : Μειλικτήριος, εὐμ. Dahler.]

[Εὐμενία. V. Εὐμένεια.]

Εὐμενίδες, αἱ, dicuntur Furiæ, κατ' εὐφημισμὸν et ἀντίφρασιν, quum sint immites, teste Servio [ad Virg. Georg. 1, 278, Æn. 6, 250] : quod et Eust. [Il. p. 763, 36, Od. p. 1398, 52] tradit. Alii ab Oreste primum ita vocatas scribunt Erinnyas, quoniam eas expertus est εὐμενεστέρας postquam placavit ; quod et Æsch. in tragœdia quæ Εὐμενίδες inscribitur, innuit. [Ita schol. Soph. OEd. C. 42, qui addit : Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς ἑτέρας φησὶ τὰς σεμνὰς θεὰς τῶν Εὐμενίδων.] Philostr. autem, Ep. 54, Ἤδη καὶ τὰς Ἐριννῦς, inquit, Εὐμενίδας καλοῦμεν, ὡς τὸ σκυθρωπὸν ἀρνουμένας. Contra Ovid. Met. 9, [410] : Vultibus Eumenidum mátrisque agitabitur umbris : tanquam sc. torvum et tetricum tuentibus et horrorem incutientibus. [Eumenides sæpe memorantur apud poetas inde a Tragicis, historicos, et mythologos. Sunt autem tres, quarum nomina Alecto, Megæra, Tisiphone ponuntur ab lexicogrr.]

Εὐμενίζω, active capitur pro Benevolum reddo, Placo [Theod. Stud. p. 54, D : Εὐμενίσειν (sic pro εὐμενίζειν, ut videtur) βουλόμενος τὸν πατέρα] : pro quo frequentius usurpatur Εὐμενίζομαι, itidem active. Xen. Cyrop. 3, 3, [22] : Γῆν ἱλάσκετο χοαῖς, καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας οἰκήτορας εὐμενίζετο. Appian. B. C. 4 : Εὐμενιζόμενος Καίσαρα. [Ælian. N. A. 7, 44. Theophyl. Sim. Hist. p. 34, D. Pass. Theod. Stud. p. 418, A : Ὡς ἂν ὁ θεὸς εὐμενισθείη. Genes. De reb. Cpol. p. 27, E : Φιλανθρώπως ὁ βασιλεὺς εὐμενίζεται. L. Dind.]

[Εὐμενικὸς, ἡ, ὸν, i. q. εὐμενὴς, Aristot. ap. Stob. p. 3 (De virtt. et vitiis p. 1251, 32 : Ἵλεων καὶ εὐμενικὸν καὶ συγγνωμονικόν). Wakef. Polyb. 12, 8, 6 : Διόρθωσιν εὐμενικὴν καὶ συγγνώμην.]

[Εὐμένιος, ὁ, Eumenius, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 292, n. 165, III, 40, et in epist. Juliani 55. L. Dind.]

[Εὐμενισμὸς, ὁ, Conciliatio. Orig. Contra Cels. p. 789, E. Hase.]

[Εὐμενουθὶς, ἡ, Canobi, gubernatoris Menelai, uxor, ab Epiphanio vol. 2, p. 109, C, memorata. Μενουθὶς Berkel. ad Steph. Byz. v. Μένουθις et Jablonsk. in Μένουθις. Ad Εὐμενουθὶς alludit, quod ex eodem Epiph. vol. 1, p. 1093, C, in Βαθεῖα vol. 2, p. 19, D, attulimus ἐν Μενουθίτιδος, et Μενουθίτιδας scribendum conjecimus in Γυναικεῖος p. 820, C, nisi quis Μενουθίτιδος malit. Quod si recte habet altero l. Εὐμενουθὶς, scribendum erit Εὐμενουθίτιδας vel Εὐμενουθίτιδος.]

[Εὐμενῶς. V. Εὐμενής.]

[Εὐμέρδης. V. Εὐσμέρδης.]

[Εὐμέριστος, ὁ, ἡ, Dividuus, Gl. Theophr. C. Pl. 6, 10, 8 : Εὐμέριστόν τινα ποιεῖ τὴν ὑγρότητα.]

[Εὔμερος, ὁ, Eumerus, n. viri in numo Prienensi ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 297, n. 1374. Item in Syracusano, de quo v. Burmann. ad Dorvillii Sicula p. 331. L. Dind.]

[Εὐμεταβλησία, ἡ, Mutabilitas. Schol. Thuc. 3, 37.]

Εὐμετάβλητος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis. [Mutabilis, Gl. Hippocr. p. 383, 8 : Ξηρὴ τροφὴ εὐμ. μᾶλλον ἢ ὑγρή. Aristot. Rhet. 1, 12 : Τὰ εὐμετάβλητα σχήμασιν ἢ χρώμασιν. De homine sch. Soph. Aj. 1358, Vat. Eur. Tro. 1201.] Et τὸ εὐμετάβλητον, Mutationis facilitas. [Steph. schol. in Hippocr. p. 67 : Τὸ ῥευστὸν τῆς ὕλης καὶ εὐ-

μετάβλητον. Fab. Æsop. 315 Fur. : Τῆς τύχης τὸ εὐμετάβλητον. L. D. || Adv. Εὐμεταβλήτως, Mutabiliter. Schol. Thuc. 3, 37.]

Εὐμετάβολος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis : ῥευστὸς, ὀξύῤῥοπος, εὐμετάβλητος, Fluxus, Bud. [Plat. Ep. 13, p. 360, D, de homine : Οὐ φαύλου ζῴου, ἀλλ' εὐμεταβόλου· Reip. 6, p. 503, C : Βέβαια ἤθη καὶ οὐκ εὐμ. Xen. H. Gr. 2, 3, 32 : Σὺ δὲ διὰ τὸ εὐμετάβολος εἶναι κτλ. Aristot. Rhet. 2, 12 : Εὐμετάβολοι (οἱ νέοι) καὶ ἀψίκοροι πρὸς τὰς ἐπιθυμίας· Eth. Nic. 1, 11 : Μόνιμόν τι τὴν εὐδαιμονίαν ὑπειληφέναι καὶ οὐδαμῶς εὐμετάβολον. Ibid. : Οὐδὲ δὴ ποικίλος γε καὶ εὐμ. (ὁ δαίμων). Diod. Exc. p. 513, 94 : Τὴν τύχην εὐμ. οὖσαν φύσει. Ita correxi scripturam codicis ψυχὴν ἀμετάβ. 18, 59 : Τὸ τῆς τύχης εὐμετάβολον· 19, 51 : Τὸ τῶν Μακεδόνων εὐμ. Athenæus in Matthæi Med. p. 3 : Τροφὴν εὐμ. Prov. εὐμεταβολώτερος κοθόρνου v. ap. Photium s. Suidam, χαμαιλέοντος ap. Arsenium Viol. p. 473 et al. || « Adv. Εὐμεταβόλως, Hesych. » Wakef.]

[Εὐμετάγωγος, ὁ, ἡ, Facile transducendus, movendus. Apollodor. Poljorc. p. 16 extr. « Antyllus Oribasii p. 33 ed. Mai., ubi est εὐμετάγωνος. » Osann. || Figurate Theophyl. Hist. p. 68, A : Εὐμετάγωγον γὰρ τὸ πλῆθος καὶ δυσάρεστον πέφυκε. L. D. Galen. vol. 19, p. 558, 10 : Αἱ νόσοι ἔσονται ἐπιεικεῖς καὶ εὐμ. Hase.]

Εὐμετάδοτος, ὁ, ἡ, Qui facile impertitur et libenter. VV. LL. [Marc. Anton. 3, 14 : Τὸ εὐμ. Timoth. 1, 6, 18 : Εὐμεταδότους εἶναι. Theod. Stud. p. 201, C : Τῆς εὐμ. δεξιώσεως· 566, E : Εὐμ. εἶναι. Ephræm Syr. vol. 3, p. 273, A : Ἐλεήμων καὶ εὐμ. L. D. Anon. ap. Suid. v. Ἀκάκιος. || Passive schol. Aristoph. Pl. 1014 : Μυστήρια εὐμ., Quæ facile cum aliis communicantur. || Adv. Εὐμεταδότως, Hesych. v. Εὐσυναλλάκτως.]

Εὐμετάθετος, ὁ, ἡ, Transpositu facilis, Facile mutabilis. [Mutabilis, Gl. Plut. Dion. c. 53 : Ταραχώδης καὶ εὐμ. καὶ στασιαστικός· Mor. p. 799, C : Ὁ Ἀθηναίων δῆμος εὐκίνητός ἐστι πρὸς ὀργὴν, εὐμ. πρὸς ἔλεον. Alex. Trall. 1, p. 22. Hesych. in Ἐμπλήκτους, Στρεπτοὶ, Γάγγαλος, citat Hemst.]

Εὐμετακίνητος, ὁ, ἡ, Qui facile transmoveri potest s. mutari. [Aristot. Metaphys. 4, p. 104, 20 : Ἔτι ὅσαι ἕξεις καθ' ἃς ἀπαθῆ ὅλως ἢ ἀμετάβλητα ἢ μὴ ῥᾳδίως ἐπὶ τὸ χεῖρον εὐμετακίνητα, δυνάμεις λέγονται. Pollux 5, 170. L. D. Eunap. Vit. soph. p. 44, 19 ed. Boisson. : Διὰ βάρος τῶν λίθων· οὐ γὰρ ἦσαν εὐμετακίνητοι. Figurate Anon. Cat. in Psalm. t. 1, p. 624, 27 : Εὐεπηρέαστοι καὶ εὐμ. Hase.]

Εὐμετακόμιστος, ὁ, ἡ, Transportatu traductuque facilis. Schol. Thuc. 1, [2] dicit εὐμετακόμιστοι ὄντες πρὸς τὸ μετανίστασθαι, pro Expediti ad transmigrandum et transvectu faciles. [Hesych. in Μαλακόν. Hemst. Mauric. Strateg. 13, p. 69 : Χρὴ (τὰ σημεῖα) μικρότερα εἶναι καὶ εὐμετακόμιστα. L. D. Const. Imp. ap. Euseb. V. Const. 4, 36, de S. Scripturæ exemplaribus : Εὐανάγνωστά τε καὶ πρὸς τὴν χρῆσιν εὐμετ. Hase.]

[Εὐμετακύλιστος, ὁ, ἡ, Qui facile circumvolvitur, evertitur. Galen. vol. 2, p. 4, C : Διὰ τὸ τῆς βάσεως εὐμ., de Fortuna sphæræ insistenti. Eust. Opusc. p. 327, 73 : Μενεῖς γὰρ εἰς τὸ πᾶν ἑδραῖος καὶ οὐκ εὐμ.]

[Εὐμετάλλακτος, ὁ, ἡ, Mutabilis, Gl.]

[Εὐμετάμελος, ὁ, ἡ, Quem facile pœnitet. Theodor. Stud. p. 203, E : Ἴσμεν γὰρ αὐτῶν τὸ φιλάνθρωπον καὶ εὐμ. L. Dind.]

Εὐμετάπειστος, ὁ, ἡ, [Qui facile persuadetur ut sententiam mutet,] habes in Δύσπειστος. [Aristot. Eth. 7, 9 : Ἐκεῖνος μὲν οὖν εὐμ. Ib. 10 : Δύσπειστοι καὶ οὐκ εὐμ. Themist. Or. 7, p. 98, B.]

[Εὐμεταποίητος, ὁ, ἡ, Facile mutandus, Mutabilis. Hippocr. p. 24, 52 : Ἄστατα γὰρ τὰ ἐν ὑγροῖσι· διὸ καὶ εὐμεταποίητα ὑπὸ φύσιος καὶ ὑπὸ τύχης.]

Εὐμετάπτωτος, ὁ, ἡ, Qui facile mutatur, Mutationi obnoxius. [Theophr. fr. 1 De sensu 45 : Ὀξύῤῥοπα καὶ εὐμ. (τὰ παιδία). Galen. vol. 2, p. 12, E : Ἡ τῶν ἀθλητῶν εὐεξία εὐμ. Hemst. Diod. Exc. Vat. p. 18 : Τὸ τῆς τύχης εὐμ. Plut. Mor. p. 556, D : Τὸ πάντη εὐμ. αὐτοῦ καὶ πλανώμενον τῆς γνώμης. Secundus in Galei Op. p. 637; schol. Dionys. in Bekk. An. p. 817, 28; Suidas in Ἐπίσαλος. L. D. Basil. In Psalm. 33, p. 222; Jo. Chrys. In 1 Cor. p. 441. Suicer. Greg. Naz. Ep. 64; schol. Pind. Isthm. 3, 31.]

Εὐμετάστᾰτος, ὁ, ἡ, Facile mutabilis, Instabilis, Inconstans. Plut. [Mor. p. 5, D] : Ὑγίεια δὲ, τίμιον μὲν, ἀλλ' εὐμετάστατον.

[Εὐμετάτρεπτος, ὁ, ἡ, Mutabilis. Schol. Hom. Il. A, 526. Suid. v. Ἀβέβαιος.]

[Εὐμετάφορος, ὁ, ἡ, Facile transferendus, movendus. Sch. Apoll. Rh. 1, 743 : Θοὸν τὸ εὐκίνητον καὶ εὐμ. Hemst. Etym. M. p. 255, 52 : Ὀφθαλμοὶ εὐμετάφοροι πρὸς ἑκάτερα. L. D. Const. Manass. Chron. 1860 : Θυμώδης ἦν ἀκρόχολος ... καὶ πάλιν εὐμ. ἐγίνετο καὶ πρᾷος, Rursus ad se facile redibat, Int. Boiss.]

Εὐμεταχείριστος, ὁ, ἡ, contrariam signif. habet, ut in Δυσμεταχείριστος dictum est : ideoque accommodari illi poterunt, quæ de δυσμεταχείριστος præcedunt, mutato tantum adverbio. [Tractabilis, Gl. Proprie Aristot. Polit. 1, 9 : Πρὸς τὰς ἀλλαγὰς τοιοῦτόν τι συνέθεντο πρὸς σφᾶς αὐτοὺς, διδόναι καὶ λαμβάνειν, ὃ τῶν χρησίμων αὐτὸ ὂν εἶχε τὴν χρείαν εὐμεταχείριστον πρὸς τὸ ζῆν, οἷον σίδηρος καὶ ἄργυρος. Galen. vol. 12, p. 226, E, ab Hemst. cit. : Ἔρια οὐκ εὐμ. τοῖς ξαίνουσι. Improprie Xen. H. Gr. 5, 2, 15 : Ὅπως μὴ οὐκέτι εὐμεταχείριστα ἔσται ἐκεῖνα ὑμῖν. De homine Plato Phædr. p. 240, A : Ἀλλὰ μὴν οὐσίαν γε ἔχοντα χρυσοῦ ἢ τινος ἄλλης κτήσεως οὔτε εὐάλωτον ὁμοίως οὔτε ἁλόντα εὐμεταχείριστον ἡγήσεται. Isocr. p. 410, D : Δικαίως κέχρησαι Θετταλοῖς ἀνδράσιν οὐκ εὐμεταχειρίστοις, ἀλλὰ μεγαλοψύχοις καὶ στάσεως μεστοῖς. Thuc. 6, 85 : Οὔτε γὰρ ἡμῖν ἔτι ἔσται ἰσχὺς τοσαύτη ἐς ἓν ξυστᾶσα εὐμεταχείριστος.] In hoc autem Xen. l. [Anab. 2, 6, 20] de Proxeno : Οἱ δὲ ἄδικοι ἐπεβούλευον ὡς εὐμεταχειρίστῳ ὄντι, Cam. εὐμεταχειρίστῳ exp. Qui facile capi posset. Bud. ap. Plut. εὐμεταχείριστον exp. Non difficilem, in hoc l., de Mithridate [Pomp. c. 20] : Λαμπρὸς μὲν εἰς δόξαν, εὐμεταχείριστος δὲ φαινόμενος ἀνταγωνιστής. [Dionys. A. R. 8, 6 : Ἀπ' ἐμοῦ τοῦ νεωτέρου τε καὶ εὐμεταχειριστοτάτου ἀρξάμενοι· 11, 46. || De rebus, Facilis, Expeditus. Isocr. Ep. 9 init. : Οὐκ ἀγνοῶν τὸν λόγον τὸν εὐμεταχειριστότερον. Ptolem. Math. Comp. vol. 1, p. 65, 10 : Κατὰ τὸν εὐμ. τρόπον· 385, 24 : Εὐμ. ἔσται καὶ ὁ τῆς ἀκριβοῦς συζυγίας χρόνος τε καὶ τόπος. Lucian. Quom. hist. scr. c. 5 : Τὸ δὲ οἶσθα ὡς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων· De salt. c. 35. Thomas M. p. 387 : Εὔκολον πρᾶγμα τὸ εὐμ. L. Dind.]

Εὐμεταχειρίστως ἔχειν dicitur Quod tale est ut vix tractari possit.

[Εὐμετρία, ἡ, Justus modus, Justa mensura. Longin. fr. 3, 6 : Τὸ δὲ μέτρον λέγεται πολλαχῶς· καὶ γὰρ τὴν εὐμετρίαν μέτρον προσαγορεύομεν, ὡς ὁ εἰπὼν μέτρον ἄριστον. Aret. p. 101, 5 : Εὐμετρίης ὀλίγῳ μέζω. || Metri s. Versus elegantia. Eust. Od. p. 1414, 10 : Ἐκεῖνο γὰρ οὐδὲ εὐμετρίαν ἔχει. Georg. Pis. Avar. 48 : Τῇ τῶν τοσούτων πράξεων ἀμετρίᾳ στολὴν παρασχεῖν τεχνικῆς εὐμετρίας. L. D. || Modulatio, Concinnitas. V. Ἔμμετρία.]

Εὔμετρος, ὁ, ἡ, Moderatus, Modum servans. [Æsch. Ag. 1010 : Σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου. || Modious, i. q. σύμμετρος. Theocr. 25, 209, βάκτρον. Aret. p. 72, 27 : Κατακεκλίσθαι χρὴ τὸν νοσέοντα ἐν οἴκῳ εὐμέτρῳ, In cubiculo modicæ amplitudinis. Hesych. ab Hemst. cit. : Τερμιόεντα, ποδήρη καὶ εὔμετρον. Permutatum cum ἔμμετρος etiam ap. Plat. Tim. p. 90, E. || « Leges metricas servans. Eust. Il. p. 142, 40. » Seager.]

[Εὐμέτρως, adv. Euseb. In Hierocl. p. 445 (Philostrati Ol.) : Ἀρύεσθαι εὐμέτρως τοῦ τε οἴνου ... καὶ τοῦ ὕδατος.]

[Εὐμήδης, ους, ὁ, Eumedes, nomen viri Trojani, patris Dolonis, ap. Hom. Il. K, 314, Aristot. in App. Anth. Pal. 10, 99. Filii Melanis ap. Apollod. 1, 8, 5, 3, Hippocoontis, ap. Pausan. 3, 14, 6. Aliorum apud Callim. Lav. Min. 37, in epigr. Thalli Anth. Pal. 6, 91, 2, ap. Strab. 16, p. 770, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 366, n. 265, 17, Branchid. vol. 2, p. 553, n. 2853, 5. Genit. Εὐμήδευς ap. Theocr. 5, 134.]

[Εὐμήδιος, ὁ, Eumedius, n. viri, ita exprimendum, si recte scriptum sit *Eumedio* in Liban. Epist. lat. 3, 237, p. 796, ubi *Eumedo* cod. Ambros., *Eumenio* autem conjicit Wolfius.]

Εὐμήκης, ὁ, ἡ, Bene longus, Valde longus, Prælongus, Procerus [Gl. Improprie, Grandis, Eur. Iph. A. 596 : Ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκουσι τύχας. Plat. Parmen. p. 127, B : Εὐμήκη καὶ χαρίεντα ἰδεῖν. Xen. Eq. 5, 16, τρίχες. Theophr. H. Pl. 9, 10, 1 : Μῆκος ἔχων εὔμηκες. Rufin. Anth. Pal. 5, 76, 2 : Αὕτη πρόσθεν ἔην ... εὐσφυ-

ρος, εὐμήκης. Alciphr. 3, 67 : Παρθένον εὐμήκη καὶ εὔχρουν. Orph. Arg. 911, πλατανιστοί. Comparativo Aristot. De partt. an. 4, 13 : Ὀφιώδη ἐστὶ καὶ εὐμηκέστερα. Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 418, A : Τῆς χρείας εὐμηκεστέρους τοὺς ὄνυχας ἔχειν. Superlat. Strabo 5, p. 222 : Σελμάτων εὐμηκεστάτων. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 148, E : Εὔφυὲς ξύλον καὶ τῶν ἄγαν εὐμηκεστάτων ἡ πλάτανος. Forma Dor. Theocr. 14, 25 : Εὐμάκης. De accentu neutrius εὔμηκες v. Arcad. p. 117, 22.]

[Εὐμήκιος, ὁ, Eumecius, n. viri proceri fictum, ut videtur, ap. Lucillium Anth. Pal. 11, 105, 1. L. Dind.]

[Εὐμηλείδης, ὁ, Eumelides, patronym. ab Εὔμηλος. Inscr. ap. Reines. cl. 1, 156 : Εὔμηλον θεὸν πατρῷον φρήτορσιν Εὐμηλειδῶν Τ. Φλαύιος Πῖος φροντιστὴς ἀνέθηκεν.]

[Εὐμηλίδας, ὁ, Eumelidas, n. viri in inscr. Tegeat. ap. Bœckh. vol. 1, p. 699, n. 1513, 50 : Ξενότιμος Εἰμηλίδαυ, quod Εὐμηλίδαυ scripsit Bœckhius, qua de genitivi forma in αυ dixit p. 702. Formæ Bœot. genit. Εὐμει...αο esse videtur in Orchomenia ib. p. 776, n. 1593, 18. Εὐμηλίδου cujusdam mentio fit etiam apud Demosth. p. 1187, 21. L. Dind.]

Εὔμηλος, ὁ, ἡ, Pulcras oves habens, Ovibus abundans, Ovium ferax s. Pecorum, Pecorosus. Ap. Hom. Od. O, 404, insula εὔμηλος : Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος, exp. καλὰ θρέμματα ἔχουσα, Pulcras pecudes habens. Ab aliis, Pecudum ferax. [H. Apoll. 54. Pind. Ol. 6, 100 : Εὐμήλοιο Ἀρκαδίας. Simonides Anth. Pal. 7, 442, 2 : Εὔμηλον ῥυόμενος Τεγέαν. Leo Diac. p. 5, A : Χώρα εὔβοτός τε καὶ εὔμηλος. || Forma Dor. Theocr. 22, 157 : Ἀρκαδία τ' εὔμαλος.] Est Εὔμηλος et nomen proprium filii Admeti [ap. Hom. aliosque poetas et mythologos. Primi Patrensium regis ap. Pausan. 7, 18, 2. Patris Spartoci, regis Bospori, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 146, 19. Aliorum ap. Isidor. Anth. Pal. 7, 156, 2, Tymnen 211, 2, in numis Atticis et al. Poetam Corinthium ab Athen. 7, p. 277, D, et Pausania memoratum addit Hemst. || Formæ Bœot. genit. Εὐμείλω est in inscr. Orchomen. ap. Bœckh. vol. 1, p. 742, n. 1569, Γ, 2. L. Dind.]

[Εὐμήνιον, τὸ, Eumenium, n. loci in inscrr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 140, n. 2085, d : Ἐπὶ Κύρου ἀστυνόμου Εὐμηνίου· e : Καλλιστράτου ἀστυνόμου Εὐμηνίου. L. Dind.]

[Εὐμήνυτος, ὁ, ἡ, cum ἀμήνυτος ponit Theognost. Anecd. Bekkeri p. 1318 (Crameri Anecd. vol. 2, p. 83, 5). Boiss.]

Εὔμηρος, ὁ, ἡ, ap. Polluc. [2, 187] : Ἀπὸ δὲ τοῦ μηροῦ, inquit, ὀνοματοποιοῦσιν εὔμηρος et καλλίμηρος, et μηριαῖα, παραμηριαῖα. [Conf. 9, 162.] Est autem εὔμηρος vel Qui bona s. firma femora habet, aut etiam crassa; vel i. q. καλλίμηρος, Pulcra femora habens, Qui est pulcris femoribus.

[Εὐμήρῡτος, ὁ, ἡ.] Εὐμήρυτα ἔρια, Lanæ ad nendum faciles, Lucian. [Fugit. c. 12.]

[Εὐμήτης, ὁ, Eumetes, filius Lycaonis. Apollod. 3, 8, 1, 3.]

Εὔμητις, ὁ, ἡ, vel Εὐμήτης [forma vitiosa], Cui bonum est consilium, Bono consilio præditus s. instructus, Bene instructus consilio. Uno verbo, Prudens [Oppian. Hal. 5, 97 : Βαιὸς ἀνὴρ εὔμητις. HSt. in Ind. :] Εὔμητις, Prudens, Consulta, Consilio valens, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 9, 59, 8 : [Θείη σε] εὔμητιν Παλλάς.]

[Εὔμητις, ιδος, ἡ, Eumetis, filia Pindari, in Vitis ejus ap. Eust. Opusc. p. 58, 4, 7; 59, 75, Bœckh. p. 6 (s. Suidam v. Πίνδαρος), 7, 10, quæ Πολύμητις dicitur p. 4. Mater Homeri, filia Euepis, ap. Suidam v. Ὅμηρος. Filia Cleobuli, etiam Cleobuline dicta. V. Menag. ad Diog. L. 1, 89. L. Dind.]

[Εὐμητίων, ωνος, ὁ, Eumetion, n. viri in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 571, n. 1088 : Ἀναξίων Εὐμητίωνος. L. Dind.]

[Εὐμηχάνημα, τὸ, voc. Chrysippeum, ut videtur, significans idem fere q. μηχάνημα, Machinamentum. Etym. M. v. Ῥέα, p. 701, 25 : Χρύσιππος δὲ λέγει τὴν γῆν Ῥέαν κεκλῆσθαι, ἐπειδὴ ἀπ' αὐτῆς ῥεῖ τὰ ὕδατα. Κρόνος δέ ἐστι τὸ εὐμηχάνημα, αἴτιον κατάρχον μεθόδων. Conferendum cum Εὐεπιτήδευμα aliisque similibus vocc. Chrysippeis.]

Εὐμηχᾰνία, ἡ, Industria, Solertia. [Pind. Isthm. 3, 20 : Εὐμαχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν. Plut. Timol. c. 16 : Θαυμάζοντας τῆς τύχης τὴν εὐμηχανίαν. Lucian. Phal. 1 c. 12. Physiolog. in Crameri An. vol. 4, p. 262, 24 : Ἀλώπεκος εὐμηχανίαν. Pollux 7, 189. L. D. Jo. Chrys. In Ps. 7, vol. 1, p. 571, 31. Seager.]

Εὐμήχανος, ὁ, ἡ, Ad machinandum promptus, q. d. Machinis bene instructus; sed accipiendo machinas generalius, pro Quibusvis adminiculis ad vitam degendam necessariis : vel potius pro Industria machinandi s. excogitandi res quibus nobis opus est : unde exp. Industrius, Ingeniosus, Solers, Sagax : afferturque ex hoc Aristot. l., opponentis εὐμηχάνους τοῖς ἀμηχάνοις, H. A. 9, [11] : Τῶν δ' ἀγρίων ὀρνίθων οἱ μὲν εὐμήχανοι πρὸς τὸν βίον, οἱ δ' ἀμηχανώτεροι. [Sic ap. Aristoph. Eq. 759 : Κἀκ τῶν ἀμηχάνων πόρους εὐμηχάνους πορίζων, Bentlejus et Brunckius conjiciebant εὐμήχανος πορίζειν. De Furiis Æsch. Eum. 381 : Εὐμήχανοι καὶ τέλειοι. De homine Plato Protag. p. 344, D; E. Diodor. 20, 92, de Demetrio Poliorceta : Εὐμ. ὢν ἐν ταῖς ἐπινοίαις· 103 : Εὐμ. ὑπάρχων περὶ τὴν κατασκευὴν τῶν πολιορκητικῶν ὀργάνων. Geopon. 15, 3, 1 : Ἡ μέλιττα πάντων τῶν λοιπῶν ζώων ἐστὶν εὐμηχανωτάτη. || Neutro genere Plut. Mor. p. 699, B : Ἡ γὰρ φύσις οὐκ ἐφικτὸν ἔχει τῷ λόγῳ τὸ περὶ τὰς ἐνεργείας εὐμήχανον. || Cum genitivo Oppian. Hal. 4, 593 : Καὶ μήν τις δύπτης ἁλίων εὐμήχανος ἔργων, Peritus. Plato Cratyl. p. 408, B : Οὔκουν εὐμήχανός γέ εἰμι λόγου. || Dicitur vero, ut ἀμήχανος, etiam de rebus sollerter excogitatis et inventis, ut est ap. Aristoph. Plato Reip. 10, p. 600, A : Πολλαὶ ἐπίνοιαι καὶ εὐμήχανοι εἰς τέχνας λέγονται. Plut. Mor. p. 977, C : Γνῶσιν καὶ χρῆσιν ἐπὶ καιρῷ τοῦ συμφέροντος εὐμήχανον καὶ περιττήν. Eust. Opusc. p. 150, 78 : Λόγον ἐπιπέμψας ὅσα καὶ μοχλὸν εὐμήχανον. Ephræm Syr. vol. 3, p. 73, F : Εὐμήχανόν τινα ὥραν φέρουσαν ἐπὶ τῆς ὄψεως. L. D. Tzetz. Hist. 3, 64 : Γυναικὸς μηχαναῖς εὐμηχάνοις. Elberl.]

Εὐμηχάνως, Ingeniose, Artificiose, Affabre, Lucian. [Aristæn. 2, 15. Boiss. Plut. Pericl. c. 31 : Δόρυ πεποιημένον εὐμ. Anton. c. 63. Eustath. ap. Tafel. De Thessalonica p. 436 : Τὰς δὲ καὶ μηδαμῇ οὔσας εὐμ. ἐκ καινῆς παρήγαγε. L. Dind.]

[Εὔμικτος, ὁ, ἡ, Frequens. Pollux 3, 96, ὁδός. || Comis, Facilis. Id. 6, 28, συμπότης. Themist. Or. 22, p. 270, D : Καὶ πρὸς φιλόδοξον εὔμικτος ὁ σφόδρα τοῦ λαθεῖν ἐραστής. « Sic leg. Plut. Mor. p. 167, D : Δοξάζουσιν ... τὸ ἄμικτον ἄγριον εἶναι καὶ θηριῶδες. » Schæf. Recte in ed. Paris. nunc receptum, ad quod librorum scriptura ἀμίμητον ducit, ἀμήνιτον.]

[Εὐμίμητος, ὁ, ἡ, Imitabilis, Gl. Plato Reip. 10, p. 605, A : Διὰ τὸ εὐμίμητον εἶναι. || Adv. Εὐμῑμήτως, Maximus Conf. vol. 2, p. 2, 2 : Εὐμ. φέροντα τοῦ κτίσαντος θεοῦ τὴν εἰκόνα καὶ τὴν ὁμοίωσιν. L. Dind.]

Εὐμίσητος, ὁ, ἡ, Quem facile oderunt, Cui facile conciliatur odium, Facile omnium odiis expositus, Herm. [Xen. Cyrop. 3, 1, 9 : Ἐν τὸ εὐμισητότατον. ῑ]

[Εὔμισθος, ὁ, ἡ, Bonam mercedem ferens. Theodor. Stud. p. 201, A : Οὔτε οὖν μεῖζόν τι τῆς πρὸς θεὸν ἐγγύτητος οὔτ' ἂν εὐμισθότερον ὡς ἡ τηλικαύτη ἐπιστασία. L. Dindorf.]

[Εὔμῖτος, ὁ, ἡ, Bona fila habens. Eur. Iph. T. 817 : Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.]

[Εὔμιτρος, ὁ, ἡ, Mitra ornatus. Moschus 4, 98 : Εὐμίτροιο χιτῶνος.]

[Εὐμνημονεστέρως ἔχειν, Memoria facilius teneri, Xen. Ag. 11, 1. Non videtur enim εὐμνημονευτοτέρως inferendum.]

Εὐμνημόνευτος, ὁ, ἡ, Qui facile memoria tenetur, Memoratu facilis. [Commemorabilis, Gl.] Victor. in Aristot. [Rhet. 1, 9] εὐμνημονευτότερα interpr. Quæ magis memorantur, magisque quam alia sermone omnium famaque celebrantur. [Positivo Plato Tim. p. 18, C, D, Demosth. p. 1296, 11, Aristot. ib. 4, 9, Poet. c. 7. Superlativo Rhet. 3, 9. L. D. Diogen. L. 6, 31. Hemst. || Adv. Εὐμνημονεύτως, Matthæi Anecd. 1. Schæf.]

[Εὔμνηστος, ὁ, ἡ, Memor s. Cujus facile quis reminiscitur. Soph. Trach. 108 : Εὔμναστον ἀνδρὸς δεῖμα φέρουσαν (vel τρέφουσαν) δόδυ.]

[Εὔμνηστος, ὁ, Eumnestus, n. viri in inscr. Samothrac. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2158, p. 181, 6. Et in Atticis vol. 1, p. 911, A, n. 359; 912, A, n. 470, b, 2. L. Dind.]

[Εὐμογία, ἡ, Industria. Aglaias Byzant. in Villois. Anecd. vol. 2, p. 179 (1): Ὑπ' ἐμῆς εὑρεθὲν εὐμογίης.]

[Εὐμοιρατέω, i. q. sequens, ap. Tim. Locr. p. 99, E: Εἰκόνα σοφίας τοῖς εὐμοιρατοῦσι. Quod conjectura minime probabili tentavit Valck. ad Phalar. p. xvi.]

[Εὐμοιρέω.] Ap. Suidam legitur Εὐμοιρῶ σου, sed sine expositione, sine etiam exemplo. Ap. Hesych. vero reperio Εὐμοίρησεν, expositum εὐτύχησεν, ἐκληρώσατο, Prospera fortuna usus est, Sortitus est. [Cum genit. Constant. Porph. Basil. Mac. c. 49, p. 124 ed. Allat.: Πνευμάτων μὴ εὐμοιρήσας ἐπιτηδείων. Inscr. epigr. in cod. Palat. Anth. Pal. p. 267: Ταφῆς εὐμοιρήσαντα· et ib. 299. Eust. Opusc. p. 356, 24: Τῆς κρείττονος παρὰ σοὶ εὐμοιρησάτω καὶ μερίδος καὶ ὑπολήψεως. Phalar. Epist. 33. || Cum accusat. Synes. p. 68, A: Εὐμοιρῆσαι τὴν ἀποβολὴν τῶν τριχῶν· ubi ejusd. constr. ex. p. 51, B, annotavit Krabing. L. D.]

Εὐμοιρία, ἡ, Bona portio: vel Bonam portionem sortitum esse, Felicitas, εὐκληρία. Philo V. M. l. 1: Εὐμοιρίᾳ φύσεως φθάνων τὰς ὑφηγήσεις, Quum ingenii felicitate doctrinam anteverteret. Et rursum, Εἰ μή τινες εὐμοιρίᾳ χρήσαιντο φύσεως, Indolis felicitate freti, Felicitate quadam naturæ præditi. [Id. vol. 2, p. 450, 44: Ἕτεροι δ' εἰσὶν ἐκ γένους δοῦλοι τὰ τῶν ἐλευθέρων εὐμοιρίᾳ τύχης μετιόντες.] Itidem accipiendum hoc Herodiani 1, [17, 27] de Commodo: Οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχειρίᾳ, εἰ μὴ τὴν τούτων εὐμοιρίαν αἰσχροῖς ἐπιτηδεύμασι κατήσχυνεν. Ibi enim εὐμοιρίαν vocat Animi et ingenii dotes divinitus ei concessas. Id. 2, [5, 1] de Pertinace: Τοιαύτης δὲ εὐμοιρίας καὶ εὐταξίας κατεχούσης τὸν βίον, Quum in hac morum vitæque modestia ageret. Lucianus autem [Eun. c. 8] εὐμοιρίαν τοῦ σώματος vocare dicitur Quum omnes partes corporis integræ constant. [Id. De salt. c. 72: Φωνῆς εὐμοιρίαν. Schæf. Τῆς οἰκήσιος εὐμοιρίη, id. De astr. c. 3, ubi schol. εὐκληρίαν exp. Διεσώσατο τὰς αἰσθήσεις ἁπάσας εὐμοιρίᾳ ἀξιοζήλῳ τε καὶ σοβαρᾷ, Ælian. ap. Suid. in Ἀπίκιος. Ἡ εἰρηνικωτάτη σώματος εὐμ., Philo Jud. ap. Euseb. Præp. ev. p. 386, B. Hemst. Euseb. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 64: Ἀνὴρ ἀγαθὸς εὖ πρήσσων πόλιος καὶ παντὸς τοῦ δυναμένου τῆς εὐμοιρίης αὐτοῦ μεταλαγχάνειν κοινὴ εὐδαιμονίη. Dionys. A. rh. 5, 3; Plut. Mor. p. 14, C. L. Dind.]

[Εὔμοιρος, ὁ, ἡ, Felix. Plato Conv. p. 197, D: Κτητὸς εὐμοίροις. Rhian. Anth. Pal. 6, 278, 4: Εὔμοιρον λευκὴν ἄχρις ἐφ' ἡλικίην. Callim. Del. 295: Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο. Lucian. Jov. conf. c. 19: Οὐκ εὐμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον. (Schol. Pind. Ol. 2, 18, βίος. Boiss.) Babrius ap. Tzetz. Hist. 13, 265: Ὄνος τις οὐκ εὔμ., ἀλλὰ δυσδαίμων. Philo vol. 2, p. 274, 8: Οὐ μόνον τὸ φύσεως εὐμοίρου λαχεῖν.]

Εὐμοίρως, Bona et felici portione, s. Fato bonam tribuente portionem, i. e. Feliciter. Joseph.: Εὐμ. ἀπέθανε, Felici fato obiit. [V. gl. Hesych. in Εὐαίων citatam.] Sic εὐμοιρότερον ap. Suid., Felicius, εὐτυχέστερον, ex Damascio.

Εὔμολος, ὁ, Hesychio ἀγαθὸς πολεμιστὴς, εὔοπλος: afferenti et εὔμολα pro εὔθετα, εὔοπλα. Sed his subjungit, Εὐμολώτατον, ἁπαλὸν, νεώτατον. [Εὐμωλότατον est ap. Hesych., eandemque scripturam gll. duabus prioribus restituunt intt., ut sit a Μῶλος, quod est Bellum, Pugna.]

[Εὐμολπέω, Cano. Hom. Hymn. Merc. 475: Εὐμόλπει μετὰ χερσὶν ἔχων λιγύφωνον ἑταίρην.]

[Εὐμόλπη, ἡ, Eumolpe, n. mulieris in inscr. Messenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 694, n. 1496, 1. Nereis Εὐμόλπη ap. Apollod. 1, 2 extr. scribenda Εὐπόμπη, ut est apud Hesiodum. Simile mendum v. in Εὐπομπίδας. L. Dindorf.]

Εὐμολπία, ἡ, Elegans cantus: Hesychio εὐφωνία, εὐϋμνία. [V. Εὐμολπίδαι.]

[Εὐμόλπια, τὰ, Eumolpia, carmen. Pausan. 10, 5, 6: Ἔστι δὲ ἐν Ἕλλησι ποίησις, ὄνομα μὲν τοῖς ἔπεσίν ἐστιν Εὐμόλπια, Μουσαίῳ δὲ τῷ Ἀντιφήμου προσποιοῦσι τὰ ἔπη, πεποιημένον οὖν ἐστὶν ἐν τούτοις κτλ., in quibus nihil est unde ratio nominis perspici possit, quod plerisque omnibus in libris est paroxytonon, tanquam singulare femininum.]

Εὐμολπίδαι, οἱ, Nepotes et posteri Εὐμόλπου, apud Hesych.: de quibus et Suidas, ap. quem [ut ap. Photium] itidem Εὐμολπία expositum εὐφωνία. [Eumolpidas memorant Soph. OEd. C. 1053, Thucyd. 8. 53, et inscrr. Atticæ. V. Bossler. De gentibus et familiis Atticæ sacerdot. p. 19 seqq. Εὐμολπίδας ex Εὐπομπίδας corruptum v. in illo. De tribus Eumolpis v. Photius, schol. Soph. l. c., Pausanias, Heyn. ad Apollod. 3, 15, 4. || Nomen viri est in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 365, n. 263, 8; 374, n. 270, III, 13; 376, n. 271, 6, Iasensi vol. 2, p. 460, n. 2671, 1, 4. Grammaticum memorat schol. Apoll. Rh. 1, 696. L. Dind.]

[Εὐμόλπιος, ὁ, Eumolpius, n. viri ap. Liban. vol. 1, p. 122, 2, Epist. 316, 571. Cum Ὀλύμπιος (ut ap. Pausan. 10, 5, 6 Εὐμόλπια cum Ὀλύμπια) confunditur ib. 73, p. 39. L. Dind.]

[Εὔμολπος, ὁ, Bene cantans, Canorus. Paulus Sil. Anth. Pal. 9, 396, 6: Εὐμόλπῳ ἄνακτι λύρης, de Apolline. Conf. Wernsdorf. præf. ad Man. Philæ Carmina § iii.]

[Εὔμολπος, ὁ, Eumolpus. V. Εὐμολπίδαι.]

[Εὐμορφέω, Orno. Cod. barbarogr. Nicetæ Chon. p. 837, 26: Ὅσα τὴν γῆν εὐμορφοῦσι καὶ καλλωπίζουσι. L. Dindorf.]

Εὐμορφία, ἡ, Bona forma, ut Terent. loquitur, h. e. Decora s. Præstans s. Honesta et liberalis forma, Egregia s. Eximia forma, Pulcra forma. [Eur. Tro. 936: Ὠλόμην ἐγὼ εὐμορφίᾳ πραθεῖσα. Prologus |Rhesi Pseudeuripideus 8: Κάλλει προήκειν τῆς ἐμῆς εὐμορφίας. Plato Leg. 4, p. 716, A: Σώματος εὐμορφία· 5, p. 744, B: Κατὰ σωμάτων ἰσχῦς καὶ εὐμορφίας· Conv. p. 218, E. Xen. Conv. 8, 6. Utriusque testimoniis usi Mœris p. 149, Thomas p. 393, σπάνιον esse monent.] Philostr. Ep. 38: Καὶ πάνυ δεῖ δυσχεραίνειν τὴν φαρμασσομένην εὐμορφίαν, ὡς πανουργίας ἐγγὺς, Formam venustam pharmacis et fuco conciliatam. Lucian. [Scyth. c. 11]: Οὕτω μέγας ἐστὶ καὶ καλὸς ἀῤῥενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. [De animo Themist. Or. 13, p. 176, C: Τὸ Γρατιανοῦ κάλλος καὶ ἡ τῆς ψυχῆς εὐμ. Latiori signif. Æsch. Prom. 495: Χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν, Bonam speciem. || Figurate Eurip. Cycl. 317: Λόγων εὐμορφίαι. Palladas Anth. Pal. 9, 400, 4: Τῶν λόγων εὐμορφία.]

[Εὐμόρφιος, ὁ, Eumorphius, n. viri in Epist. Liban. gr. 1121, in lat. 1, 24, p. 740; 3, 321, p. 813. L. D. Inscr. sepulcr. in Museo Schœpfl. t. 1, p. 73. Osann.]

[Εὐμορφολογέω, Speciosa loquor. Zonar.: Ἀστειορρημονήσωμεν, εὐμορφολογήσωμεν.]

[Εὐμορφοποικιλοκαθαρόμορφος, ὁ, ἡ, Pulcrivaripuriformis. Julianus, qui dicitur, inter epistolas Basilii vol. 3, p. 123, A, de Sagadaribus, qui ad Danubium habitabant. Cit. Bast.]

Εὔμορφος, ὁ, ἡ, Decorus s. Egregius s. Præstans s. Insignis forma, Formosus, εὐπρόσωπος: de facie tantum, εὐειδὴς autem de toto corpore, Ammon. [et Eust. Il. p. 382, 2, Od. p. 1799, 37. Mœris p. 149: Εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ. Thomas M. p. 392: Εὐπρεπὴς καὶ ἀστεῖος τὴν ὄψιν κάλλιον λέγειν ἢ ὡραῖος· τὸ δὲ εὔμορφος κοινόν. Sappho ap. Hephæst. p. 64 Gaisf.: Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως. Æsch. Ag. 416: Εὐμόρφων κολοσσῶν· 415: Θήκας Ἰλιάδος γᾶς εὔμορφοι κατέχουσιν· Cho. 490: Δὸς δέ γ' εὔμορφον κράτος· Suppl. 1003: Παρθένων χλιδαῖσιν εὐμόρφοις. Soph. fr. Aload. ap. Plut. Mor. p. 21, B: Δυσειδὲς σῶμα... τίθησιν εὔμορφον ἰδεῖν. Polyb. 31, 24, 2, μειράκια. Geopon. 16, 21, 8: Ὅπως οἱ μέλλοντες ὀχεύειν ὄνοι εὔμορφοι εἶεν. Superlat. Georg. Sync. p. 58, B: Νίτωχρις γεννικωτάτη καὶ εὐμορφοτάτη· et ibid. D. Alia recentiorum exx. v. ap. Locellam ad Xen. Ephes. p. 143. Quibus adjicere sufficit exx. usus figurati ap. Lucian. Rhet. præc. c. 16: Ἐπιμεληθῆναι εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς· Antyllum in Matthæi Med. p. 135: Τοῦ μὲν γὰρ ἄνω διαιρεθέντος μέρους εὔμορφος ἑξακοντισμὸς γίνεται τοῦ αἵματος. Quod injuria suspectum habuit Matthæus p. 383, A. || Adv. Εὐμόρφως, Venuste. Schol. Lucian. Jov. trag. c. 12: Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τὸν Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον· εὐμόρφως οὖν ὁ Λουκιανὸς τὸν Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τὸν Ἡρακλέα. L. Dind.]

Εὐμουσία, ἡ, Musica elegantia, Musicus lepor. Julianus [Ep. 46, p. 427, A] : Παίζειν δὲ οὐδὲν κωλύει πρός σε, Χαρίτων γέμοντα καὶ εὐμουσίας. [Plat. Gorg. p. 486, C : Παῦσαι δ' ἐλέγχων, πραγμάτων δ' εὐμουσίαν ἄσκει, Euripidis ex Antiopa verbis usus, quem πολέμων dixisse pro πραγμάτων, quod posuit Plato, annotat Olympiodorus, quod πολεμίων scribendum conjecit Valcken. Plut. Mor. p. 903, A : Κινεῖ δὲ ἡμᾶς ἡ εὐμ., ἐνοχλεῖ δὲ ἡ ἀμουσία. Diog. L. 2, 136 : Ἡ τοῦ αὐλητοῦ εὐμ., cit. Seager. De musica proprie dicta etiam in argum. Theocr. Id. 5 : Περὶ εὐμουσίας ἐρίζοντες. L. D.]

[Εὔμουσος, ὁ, ἡ, Musicus. Eur. Iph. T. 145, μολπά. Aristoph. Thesm. 112 : Φοῖβ' ἐν εὐμούσοισι τιμαῖς γέρας ἱρὸν προφέρων. Manetho 4, 60 : Αἰμυλίους τεύχει τε καὶ εὐμούσους κατὰ μόχθους· 5, 269. Lucian. Amor. c. 53, παιδιά. Themist. Or. 13, p. 165, B : Τοῖς δ' Ἀπόλλωνος θιασώταις εὔμουσον καὶ τῷ θεῷ τούτῳ οἰκεῖον (κάλλος διωκτὸν εἶναι). Julian. Æg. Anth. Pal. 9, 661, 6 : Κρατεροῦ κρατεροῖς ὑπὸ μύθοις ἄρδομαι, εὐμούσοις χεύμασι τηλεθάον. Aristænet. 1, 26 : Τὴν εὔμουσον ᾠδήν. || Adv. Εὐμούσως, Eleganter. Pollux 4, 57. Plut. Mor. p. 1119, D : Παίζοντος εὐμ. Eust. Opusc. p. 356, 7.]

[Εὔμοχθος, ὁ, ἡ.] Εὔμοχθοι, Honesti labores, Labores qui in res honestas conferuntur; nam εὐμόχθων Hesych. exp. τῶν ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρώτων. [Quod fortasse petitum ex l. in quo conjunctum esset cum ἱδρώτων. Adjective de homine, Strenuus, in epigr. Anth. Pal. App. 103, 3 : Ἄρτι γὰρ εὐμόχθου ἐπὶ γυμνάδος ἁγνὸν ἐφήβου σχῆμα λαχών.]

[Εὔμῡθος, ὁ, ἡ, Disertus. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 107 : Στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιοπείης. L. D.]

[Εὔμῡκος, ὁ, ἡ, Bene, Valde mugiens. Erycius Anth. Pal. 6, 255, 8 : Εὐμύκῳ πᾶξε παρὰ κλισίᾳ. Alpheus Mytil. ib. 9, 104, 6 : Εὐμύκων αὔλια βουκολίων. Metrodor. 14, 121, 2 : Εὐμύκους ἄχρις ἐς ἠιόνας. ῡ]

[Εὔμωλος, ὁ, ἡ. V. Εὔμολος.]

Εὐνάζω, Sopio : i. q. εὐνῶ, ex eoque derivatum, quemadmodum σκεδάζω a σκεδῶ. Hom. Od. Δ, [407] : Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν, Εὐνάσω ἐξείης· i. e. κατακλινῶ, κοιμίσω, Sopiam, Quiete sopiam, Lucr. [Eurip. Rhes. 762 : Ἐπεὶ γὰρ ἡμᾶς εὔνασ' (ita libri, ut infra in fr. Clar., quum alibi sit ηὖν.) Ἑκτόρεια χείρ. Apollon. Rh. 4, 1060 : Τὴν δ' οὔτε μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος. Nonn. Jo. 20, 1 : Κεῖθι γυνὴ νύχίη πόδας εὔνασεν. De concubitu epigr. Anth. Pal. 9, 362, 11 : Οἷα δὲ νύμφη νυμφίον ἀμφιχυθεῖσα (Arethusa cum Alpheo mixta) περίπλοκον ἡδεῖ δεσμῷ κείμενον ἐν κόλποισιν Ὀλύμπιον εὔνασεν ὕδωρ.] Capitur vero et metaph., ut Sopio. Soph. OEd. T. [961] : Σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ροπή. [Conf. Trach. 1042. Apoll. Rh. 2, 856 : Καὶ τὸν ... εὔνασε νοῦσος.] Trach. [106] : Εὐνάζειν ἀδακρύτων βλεφάρων πόθον. [Simonid. Anth. Pal. 7, 25, 10 : Ἐκεῖνον βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ. Anon. ib. 335, 1 : Τλῆθι πένθος, εὔνασον δάκρυ. Apoll. Rh. 3, 1000 : Χόλον εὔνασε Μίνως. Christodor. Ecphr. 45 : Οὐδὲ σὺ μολπῆς εὔνασας ἁβρὸν ἔρωτα, Σιμωνίδη. Nonn. Jo. c. 11, 14 : Λάζαρον εὔνασε πότμος. Oppian. Cyn. 2, 626 : Ἀλλ' οὐδ' ὣς Φαέθων χόλον εὔνασεν.] Unde pass. εὐνάζεσθαι, Sopiri, Dormire, Cubare. Hom. Od. Υ, [1] : Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. [De avibus E, 65.] Hesiod. [Op. 336] : Θύεσσί τε ἱλάσκεσθαι, Ἠμὲν ὅτ' εὐνάζῃ, καὶ ὅταν φάος ἱερὸν ἔλθῃ, Quum is cubitum. [Eur. Or. 152; Apoll. Rh. 1, 1081, etc.] || Concumbere. Od. E, [119] : Παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην, ἥτις τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. [Pind. Pyth. 3, 25 : Εὐνάσθη ξένου λέκτροισιν. Eur. Med. 18 : Γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται· Ion. 17 : Οὗπερ εὐνάσθη θεῷ· 1484 : Φοίβῳ κρυπτόμενον λέχος ηὐνάσθην· fr. Clarom. Phaeth. 1, 1 : Μνησθεὶς ὅ μοι ποτ' εἶφ', ὅτ' εὐνάσθη θεός. De bestiis Oppian. Cyn. 2, 199 : Θηλυτέραις ἐλάφοισιν ὁμιλαδὸν εὐνάζονται· Hal. 4, 207.] || In cubili colloco. Xenophon Cyneg. [9, 3] : Οὗ ἂν μέλλῃ ἑκάστη τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν (νεβρὸν), Ei cubile statuere, Bud. : quo sensu paulo post dicit κατακλίνασαι δέ. Et in pass. itidem εὐνάζεσθαι, Cubile habere, ap. eund. Xen. de hinnulis : et Jacere noctu, de militibus [ibid. 12, 2] : Εὐνάζεσθαι σκληρῶς δυνατοὶ ἔσονται καὶ φύλακες εἶναι ἀγαθοί. Referri potest huc et Soph. OEd. C. [1569] de Cerbero : Ὃν ἐν πύλαισι φασὶ πολυξέστοις εὐνᾶσθαι. [Hic l. referendus ad Εὐνάομαι.]

Et Od. E, [65] : Ἔνθα δέ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο. [Pind. in Vita ex cod. Vratisl. ap. Schneid. præf. ad Nicand. p. xvi : Πενταετηρὶς ἑορτὰ βουπομπὸς, ἐν ᾗ πρῶτον εὐνάσθην ἀγαπατὸς ὑπὸ σπαργάνοις. Ubi ἐβάσθην vel εὐάσθην inepte Eust. Opusc. p. 58, 43. Latiori signif. pro διατρίβειν ponit idem Il. p. 345, 46.] || Neutraliter etiam capitur pro εὐνάζεσθαι, Dormire, Quiescere. Soph. Tr. [1007] : Ἐᾶτέ με δύσμορον εὐνάσαι. Quemadmodum autem εὐνάζεσθαι pro Concumbere etiam usurpatur, ita et hoc εὐνάζειν neutrale accipi potest ap. Aristot. H. A. 9, 1, de quodam erodii s. ardeolæ genere : Τούτων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε [εὐνάζεται] καὶ ὀχεύει, Pellæ coitus difficilis est, Gaza. Plin. quoque ardeolas in coitu angi tradit.

[Εὐναὶ, πόλις Καρίας, ἐν ᾗ ποταμὸς Εὐναῖος. Ἔστι καὶ πόλις Ἄργους Εὐναία, ἣν ᾤκουν Κυνούριοι. Τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, ἢ καὶ Εὐναιάτης, Steph. Byz.]

Εὐναία, ἡ, pro εὐνή : sicut dicitur σεληναία pro σελήνη. [Est autem Ancora. Apoll. Rh. 1, 955 : Εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες· 1277 : Ὕψι δὲ νηὸς εὐναίας ἐρύσαντες· 2, 1282 : Ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι· et alibi. Paul. Sil. Anth. Plan. 4, 118, 4 : Ὥσπερ ἀπ' εὐναίας εἴχετο σᾶς παλάμας. Hesych. : Εὐναῖαι, αἱ ἄγκυραι, ἀπὸ τοῦ εὐνάζεσθαι αὐτάς· εὐναὶ γὰρ αἱ κοῖται παρὰ τὸ εὕδω. Apoll. Lex. H. v. Εὐνάς. Apollon. De advv. p. 598, 16. Eustath. Il. p. 474, 45, qui τραγικῶς ita dici perhibet, quanquam apud Tragicos nunc nonnisi εὐναῖος adj. reperitur.]

[Εὐναία, ἡ, Quies, dæmon quam ponit Empedocles v. 28 : Εὐναίη καὶ Ἔγερσις.]

Εὐναῖος, α, ον, ut λαγὼς, Lepus qui in cubili suo est [Xen. Cyn. 5, 9 : Ὁ μὲν οὖν εὐναῖος (λαγὼς) ποιούμενος εὐνὴν ἐπὶ τὸ πολὺ ... ἐν εὐδιεινοῖς, cui contrarii postea ponuntur οἱ δρομαῖοι. Hesych. : Εὔναιος (sic) λαγὼς, Σοφοκλῆς Δόλοψι, καταπτηχής. Photius s. Etym. M. p. 393, 44 : Εὐναῖος, ἐγκεκρυμμένος. Σ. Δ. « Εὐναῖος εἴη δραπέτιν στέγην ἔχων. » Utramque gl. ad eundem l. ita referebat Toup. Add. ad Theocr. p. 410 : Ὥσπερ λαγὼς εὐναῖος εἴη δρ. στ. ἔχ. Hesych. iterum : Δρόμαλος (δρομαῖος Schneider. ad Xen. l. c.) λαγωὸς ὁ ἐν δρόμοις ἁλισκόμενος, εὐναῖος δὲ ὁ ἐν κοίτῃ] : sic βοῦς. Epigr. [Anth. Pal. 9, 362, 16] : Εὐναίων ὀάρων, Colloquiorum quæ in cubili s. lecto fiunt. Εὐν. ἄτη, i. e. σύγκοιτος, Calamitas cubilis particeps. Eur. Andr. [103] : Ἀλλά τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν. [Hoc l. conjungenda εὐναίαν Ἑλέναν vertendumque Tori sociam, ut Suppl. 1028 : Εὐναῖος γαμέτας· Phrixi fr. 7 : Εὐναίῳ πόσει· Andr. 179 : Εὐναίαν Κύπριν· 1245 : Εὐναίοις γάμοις· Suppl. 331. Id. fr. apud schol. Pind. Nem. 1, 31 : Εὐναία δάμαρ Ζηνός. Callim. fr. ap. Hephæst. p. 66 : Εὐναίους ὀαρισμούς. Oppian. Hal. 4, 156 : Εὐναίης Ἀφροδίτης· 26 : Εὐναίοις ἀρότοις. Nonn. Dion. 16, 378 : Ἄμπελον εὐναίην.] Hippol. [160] : Λύπῃ δ' ὑπὲρ παθέων εὐναίᾳ δέδεται ψυχάν· i. e., ut schol. exp., οὕτω συνδέδεται τῇ εὐναίᾳ λύπῃ ὡς ὑπερβαλεῖν ἅπαν πάθος· intelligit autem ibi per εὐναίαν λύπην, Dolorem adeo vehementem, ut decumbere eam cogeret : et sic εὐναία ibi erit ἡ εἰς εὐνὴν κατακλίνουσα. Annotat tamen ibi schol. legi etiam nominativo εὐναία, ut constructio sit, ὑπὸ τῆς λύπης εὐναία ἡ Φαίδρα δέδεται τὴν ψυχήν. [Ion. 172 : Εὐναίας καρφηρὰς θήσων τέκνοις.] Apud Xen. Cyn. [5, 7] εὐναῖα vestigia quædam leporum dicuntur, quibus δρομαῖα correspondent. : Ὄζει δὲ τῶν ἰχνῶν ἐπὶ πλείω χρόνον τῶν εὐναίων ἢ τῶν δρομαίων, Subolent vestigia cubilium diutius quam cursu impressa. [Iterumque ibid. Vertendum autem Quæ ducunt ad cubilia. Arrian. Ven. 3, 3 : Ὥστε ἐμεμψάμην ἔγωγε αὐτῶν τὸ πολὺ τῆς κλαγγῆς καὶ ὅμοιον ἐπὶ παντὶ ἴχνει, καὶ τῷ δρομαίῳ οὐ μεῖον ἢ τῷ εὐναίῳ. Pollux 5, 12. L. D.] Ap. Polluc. 6, [10] etiam τὰ εἰς κοίτην στρώματα, εὐναῖα [ἐνεύναια] dicuntur. [Sic fere Alpheus Mytil. Anth. Pal. 9, 95, 2 : Χειμερίοις νιφάδεσσι παλυνομένα τιθὰς ὄρνις τέκνοις εὐναίας ἀμφέχεε πτέρυγας. || Epitheton Gubernaculorum est ap. Eurip. Iph. T. 432 : Εὐναίων πηδαλίων. Cui conferenda Εὐνὴ et Εὐναία de ancora dicta, quæ v. L. Dind.]

[Εὐναῖος, ὁ, Eunæus. V. Εὐναί.]

[Εὐνὰν, ᾶνος, ἡ, vel ὁ. Chœroboscus ad Theodosium ap. Bekk. Anecd. p. 1376, b : Εἰς ᾶν θηλυκὸν οὐκ ἔχομεν. Τὸ εὐνὰν εὐνᾶνος, ὃ παρατίθενταί τινες ὡς θηλυ-

χὸν, νομίζοντες τὴν γυναῖκα σημαίνειν, δείκνυσι Λούπερχος ἐν τῷ περὶ γενῶν ὅτι ἀρσενικοῦ γένους ἐστίν. Ex Pindaro petitum esse docet locus grammatici quem exhibuimus in Εὐάν. Videtur autem significare Conjugem. L. Dind.] A

[Εὐνάπη, ἡ, Eunape, n. mulieris fictum in Alciphr. Ep. 3, 21. ᾰ̆ L. Dind.]

[Εὐνάπιος, ὁ, Eunapius, Sardianus Lydus, cujus Vitæ Sophistarum supersunt. De aliis v. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 538. ᾰ̆]

[Εὐνὰς, άδος.] Εὐνάδες exp. Jacentes.

Εὐνάσιμος, ὁ, ἡ, Ad cubandum s. cubile statuendum opportunus. Xen. Cyn. [8, 4]: Παραλείπεται οὖν εὐνάσιμα πολλὰ, ζητεῖ δὲ τοῦτο, Itaque opportuna cubilibus loca multa prætermittit. [ᾰ̆]

[Εὐνάστειρα, ἡ, Sopiens, vel Ante somnum sumta. Andromachus ap. Galen. vol. 13, p. 876: Εὐνάστειραν ἔχοις τειρομένων πρόποσιν. L. Dind.]

[Εὐναστὴρ, ῆρος, ὁ, Maritus. Lycophr. 144: Γυιαὶ γὰρ εὐναστῆρας ἄμναμοι τριπλαῖς πήναις κατεκλώσαντο δηναιᾶς ἁλός. || Oppian. Hal. 3, 373: Νέρθεν ἀναψάμενοι τρητὸν λίθον εὐναστῆρα, de lapide appenso, ut infra de ancora εὐνή.] B

Εὐναστήριον, τὸ, Cubiculum, Cubile, seu, ut ex Plin. interpr., Dormitorium, et ex Cic. Cubiculum dormitorium, Cubicularis lectus. Soph. Tr. [920]: Καθέζετ' ἐν μέσοισιν εὐναστηρίοις. [In hac scriptura consentiunt libri Sophoclis, ut Eur. Or. 590 in ὑγιὲς εὐναστήριον, quum excepto uno Guelf. in εὐνατήριον conveniant ap. Æsch. Pers. 160. De qua forma v. quæ dicentur in Εὐνάτωρ. Lycophr. 583: Ἐλθοῦσαί ποτε Σιθῶνος εἰς θυγατρὸς εὐναστήριον. African. Cest. c. 21, p. 296, B, extr.: Τὸ εὐσυναστήριον ἐκείνοις ξύλον. Boivinus p. 348: « Legendum puto τὸ εὐναστήριον ἐκείνοις ξύλον, h. e. Lignum quod iis pro cubili est. » Συνοίκησιν interpr. Hesych. L. Dind.]

Εὐναστὴς, ὁ, Cubicularius, VV. LL.

Εὐνάστωρ, ορος, ὁ, Maritus, Concubitor, ex Eur. [Ion. 913, ubi libri omnes εὐνάτωρ.] Ap. Hesych. vero scribitur et Εὐνάτωρ, quod exp. κοιμώμενος. [Est forma Dor. pro εὐνήτωρ. Æsch. Suppl. 665: Ἀφροδίτας εὐνάτωρ βροτολοιγὸς Ἄρης. Eur. Andr. 1041: Πρὸς ἄλλον εὐνάτορα. Qua forma quominus Tragici etiam extra orationem Doricam usi putentur, non obstare videri librorum Euripidis Herc. F. 27, 97 in forma εὐνήτωρ consensum, in Εὐνήτειρα dicemus. L. Dind.] C

[Εὐνάτειρα, ἡ. V. Εὐνήτειρα.]

[Εὐνατὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. εὐνάτωρ. Nicet. Eugen. 4, 207: Προσλαβοῦ σύνδειπνον εὐνάτηρά σοι. Scribendum εὐνατῆρα.]

[Εὐνατήριον. V. Εὐναστήριον.]

[Εὐνάτωρ. V. Εὐνάστωρ.]

Εὐνάω, Sopio. [Proprie Hom. Od. Δ, 440: Ἐξείης δ' εὗνησε (ἡμᾶς). Apoll. Rh. 4, 87: Εὐνήσασα φρουρὸν ὄφιν.] Hom. Od. Δ, [758]: Τῆς δ' εὗνησε γόον, σχέθε δ' ὅσσε γόοιο· O, [321]: Πῦρ εὐνῆσαι, Cineribus obruere et quasi sopire: φυλάξαι, κατευνάσαι, ζωπυρῆσαι ἐν σποδιᾷ, ut Eust. quosdam ibi scribere et exponere annotat. Frequentior vero scriptura est Πῦρ τ' εὖ νηῆσαι. [Agathias Anth. Pal. 4, 3, 87: Ἐλπίδας ἀνθρώποισι βατῆς εὗνησε πορείης. Anon. 10, 12, 6: Ἃ δ' ὑπὸ πέτρᾳ πῖδαξ εὐνήσει γυιοβαρῆ κάματον. Nonn. Dion. 13, 276: Εὐνήσας πρότερον χόλον.] Hinc pass. [Εὐνᾶσθαι, cujus temporis ex. Sophoclis in Εὐνάζω posuit HSt.] εὐνηθῆναι, Cubare, Sopiri. Od. Θ, [292]: Δεῦρο φίλη λέκτρονδε τραπείομεν εὐνηθέντες. Epigr. [Dionysii Cyz. Anth. Pal. 7, 78, 2]: Εὐνήθης ὕπνον [ὀφειλόμενον], Somno correptus es. [Cum dat. orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 4: Ἔνθα δ' ἂν ἀργικέρωτας ἴδῃς χιονώδεας αἶγας εὐνηθέντας ὕπνῳ. Sic enim correxi scripturam codicis ὑπ' ἠῶ. Perf. Erycius Anth. Pal. 7, 397, 2.: Οὐδ' ὑπὸ ταύτῃ, ὡς λόγος, εὕνηται πυρκαϊῇ Σάτυρος, Dormit. L. D.] Et metaph. [Od. E 384], de ventis: Παύσασθαι δ' ἐκέλευσε καὶ εὐνηθῆναι ἅπαντας. [Conf. Διευνάω.] Item Concumbere, Od. K, [296] de Circe: Ἣ δέ σ' ὑποδδείσασα κελήσεται εὐνηθῆναι· Il. B, [821]: Θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, Dea cum mortali concumbens. [Oppian. Cyneg. 1, 5: Ὀλβίῳ εὐνηθεῖσα. Alia constr. Hesiod. Th. 967: Θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι.]

[Εὐνεῖδαι. V. Εὔνεως.]

[Εὐνείκη, ἡ, Eunice, Nereis. Hesiod. Th. 247. Εὐνίκη male scribi apud Apollod. 1, 2, 7, constat testimonio Chœrobosci in Crameri Anecd. vol. 2, p. 272, 21, Etym. M. p. 276, 2; 393, 31, memoratque n. pr. Εὐνείκη etiam Herodian. Epim. p. 227 (ex quo ἐρείκη pro φερείκη restituendum Theognosto, et addenda notatio de Herodiano per ι scribente ἐρίκη iis quæ diximus supra p. 1993, C). Idem vitium est in libris pluribus Theocr. 13, 45; 20, 1, 42, ubi est nomen mulieris. Et ubi Musæ, ap. Tzetz. ad Hesiod. Op. 1, p. 24 Gaisf. Atque etiam ap. Paulum ad Timoth. 2, 1, 5, Εὐνείκη nonnulli pro Εὐνίκη. Quod præferendum videtur. Εὐνείκα Σαλαμινία discipula Sapphonis memoratur ab Suida in his nominibus. L. Dind.]

[Εὐνεικὴς, ὁ, ἡ, Facile discernendus. V. Εὔνικος. Schol. Hom. Il. Ω, 23: Οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ τὸ νεῖκος διαλύειν (τιθέασι τὸ νεικέω), ὡς Ἀντίμαχος, Εὐνεικέα δ' ἔσαν λόγια (μετὰ δὲ εὐνείκες κρίνον V., εὐνείκεστα δ' ἦσαν τὰ λόγια M.), ἀντὶ τοῦ εὐδιάκριτα. Εὐνείκεστα etiam Parisinus. Εὐνείκητα Schneiderus. Victoriani codicis scriptura vix idem exhibet fragmentum.] B

[Εὔνεικος, ὁ, Eunicus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 268, p. 370, 49. Sed videtur hic esse Εὐνείκου pro Εὐνίκου, ut Εἰσιγένης in eadem pro Ἰσιγένης. L. Dind.]

[Εὐνεμεσία, ἡ, i. q. εὐνομία, in l. schol. Hom. qui in illo voc. citabitur. Præstare autem videtur Εὐνεμησία.]

[Εὐνέμης, ὁ, n. viri, in numo Ἀχαιῶν Μεσσανίων ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 4, p. 12, 64. L. Dind.]

[Εὐνεμησία. V. Εὐνεμεσία.]

Εὐνέτης, ὁ, i. q. δμευνέτης [Maritus. Eur. Med. 159: Τάκου δυρομένα σὸν εὐνέταν. Ubi tamen scribendum cum Brunckio, ut metrum constet, εὐνήταν, quod v. Sed εὐνέτης brevi penultima est Or. 1393: Διὸς εὐνέτα· El. 803: Μητρὸς εὐνέτης σέθεν· 1171, ap. Lycophr. 174, 820. Antipater Anth. Pal. 9, 241, 4: Ἐστὲ γὰρ οὐ πειθοῦς εὐνέται, ἀλλὰ βίης. Dosiadæ Ara 2, ib. 15, 26, 16: Πανός τε ματρὸς εὐνέτας. Nicet. Chon. p. 392, B. Ponit etiam Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1254, 8, Theognost. in Crameri An. vol. 2, p. 43, 21. L. D.]

Εὐνέτις, ιδος, ἡ, i. q. δμευνέτις [Conjux. Hippocr. p. 1221, E; Apoll. Rh. 4, 96; Oppian. Hal. 4, 336; epigr. Anth. Pal. 3, 14, 2; 7, 169, 8; Antipater Thessalon. ib. 5, 3, 5, Phædimus 7, 739, 1, anon. in App. 256, 4, argum. Nonni Dion. 16, 2. Manetho 2, 269. L. Dind.] D

[Εὐνεώλκητος, ὁ, ἡ, Facile subducendus. Schol. Hom. Od. E, 136. Wakef.]

[Εὔνεως, ὁ, ἡ, Navibus instructus. Maxim. Tyr. Diss. 5, 5: Πολυκράτης (εἶχεν) εὔνεων θάλατταν. Wakef. Codex Parisinus εὔνεω.]

[Εὔνεως, ω, Euneos, Atheniensis, Plut. Thes. c. 26. F. Iasonis et Hypsipyles, qui infra Εὔνηος. Strabo 1, p. 41, 45, 46, ubi male per αι vel η scribitur in libris nonnullis, Etym. M. p. 165, 47. Ejusd. p. 393, 35 quod est ἀπὸ Εὐνέως, corrigendum, ut ap. Photium scribitur, Εὔνεω, qui genitivus est etiam ap. Liban. Ep. 48, p. 25. Æque vitiosus est accentus Εὐνέως Εὐνέω in Cram. Anecd. vol. 2, p. 298, 22. Ab hoc Euneo dicti Εὐνεῖδαι, οἱ, Eunidæ, gens apud Athenienses sacerdotalis et musica, ut præter Pollucem 8, 103, ceterosque lexicogrr. et Eustathium Il. p. 1327, 42, Od. p. 1681, 57, scribit Harpocr., Lysiæ afferens testimonium. Fuit etiam Cratini fabula Εὐνεῖδαι. L. Dind.]

Εὐνὴ, ἡ, Cubile. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, Hom. [Il. I, 614, K, 75, etc.] Sic Od. Ξ, [518]: Τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς Εὐνήν. Copulat vero interdum λέχος et εὐνήν [Od. Γ, 403, Θ, 269, Ψ, 179]: et tum volunt aliqui gramm. εὐνὴν dici στρωμνὴν, at λέχος esse τὴν ὑποκειμένην κλίνην. [V. Eust. ad Il. Hom.] Ap. Xen. tamen στρώματα sunt ἐπὶ τῶν εὐνῶν, Cyrop. 8, [8, 19]: Νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων, ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. [Æsch. Ag. 13: Εὐνὴν ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην. Et alibi sæpe ap. Tragicos utroque numero, in primis de toro. Hippocr. p. 311, 38: Ὑπαιθρος εὐνή.] Dicitur et de brutis, ut Lat. Cubile, pro Lustro. [Hom. Il. Λ, 115: Λέων ἐλθὼν εἰς εὐνήν· X, 190: Νεβρὸν ὄρσας ἐξ εὐνῆς.] Et quidem de leporis cubili ab eod. Xen. [Cyn. 6, 16] dicitur. Et Hom. [Od. Ξ, 14], εὐνὰς συῶν, Porcorum haras appellat. [Soph. Antig. 425: Ὅταν κενῆς εὐνῆς νεοσσῶν

ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος (ὄρνις). Theocr. 13, 63 : Λὶς ἐξ εὐνᾶς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάτην ἐπὶ δαῖτα· 24, 84 : Νεβρὸν ἐν εὐνᾷ. Nicand. Th. 55.] Interdum vero pro Concubitu : Il. Σ, [433] : Καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· Od. K, [297] : Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. [Pind. Pyth. 9, 42 : Ἀδείας τυχεῖν εὐνᾶς. Eur. Ion. 150 : Ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν· Bacch. 223 : Εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν. Hippocr. p. 664, 57 : Σφόδρ' ἄχθεται τὴν εὐνήν. Theocr. 27, 67 : Ἀνίστατο φώριος εὐνά. Epigr. Anth. Pal. 3, 11, 2 : Δυσφήμοις εὐναῖς· 14, 2 : Εἰς εὐνὰς ἑτράπης τᾶς Διὸς εὐνέτιδος. Alia locutione epigr. ib. 14, 53, 2 : Ἡφαίστῳ ποτὲ Παλλὰς ὑπ' ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα εἰς εὐνὴν ἐμίγη Πηλέος ἐν θαλάμοις. Oppian. Hal. 4, 375 : Εὐνῆς δὲ γάμων πέρι δηριόωνται. || Matrimonium, Conjugium. Pind. Ol. 7, 6 : Ὁμόφρονος εὐνᾶς. Soph. OEd. C. 525 : Κακᾷ μ' εὐνᾷ πόλις οὐδὲν ἴδριν γάμων ἐνέδησεν ἄτᾳ. Eur. Med. 88 : Εἰ τούσδε γ' εὐνῆς οὕνεχ' οὑστέργει πατήρ. Qui l. etiam ad proximam signif. Conjugis referri potest. 570 : Ὀρθουμένης εὐνῆς. || Conjux. Eur. Tro. 830 : Αἱ μὲν εὐνὰς, αἱ δὲ παῖδας, αἱ δὲ ματέρας γεραιάς (βοῶσιν). Ita Seidlerus. Libri εὐνάτορας.] || Pro Tentorio, ex Thuc. [3, 112 : Ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς εὐναῖς· 4, 32 : Ἐν ταῖς εὐναις ἔτι ἀναλαμβάνοντας τὰ ὅπλα· 6, 67 : Τὸ δὲ ἥμισυ (ἦν τεταγμένον) ἐπὶ ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίῳ. Æsch. Agam. 559 : Εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηίων πρὸς τείχεσιν. Eur. Rhes. 1 : Βᾶθι πρὸς εὐνὰς τὰς Ἑκτορέους τις ὑπασπιστῶν. Plato Reip. 3, p. 415, E : Στρατοπεδευσάμενοι δὲ εὐνὰς ποιησάσθων.] || Sepulcrum. Eust. [Il. p. 346, 1. Æsch. Cho. 319 : Ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναὶ, de Agamemnone in Orco. Epigr. Anth. Pal. App. 260, 3 : Κεῖμαι ἐς ἀλαμπέας Ἄϊδος εὐνάς.] Sed et generaliter pro Omni loco in quo aliquis commoratur, et ap. Homerum εὐναὶ pro Loco in quo quis potest εὐνάζεσθαι, Eust. [ad Hom. Il. B, 783 : Ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς· Ω, 615 : Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς Νυμφάων. || Philostr. Im. p. 836 : Λείπονται ἔτι αἱ εὐναὶ τῶν δένδρων.] || Anchora. Il. A, [436] : Ἐκ δὲ εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic autem anchora dicitur per metaph. inde, ut opinor, ductam, quod navem fundans et stabiliens, velut conquiescere faciat. [Verba Eust. Il. p. 968, 40, Od. p. 1462, 9. Apoll. Rh. 4, 1713. Similiter εὐναῖος est epitheton gubernaculi, navem, ne temere jactetur, moderantis.] Ceterum εὐνὴ alii ab εὕδω, alii aliunde deducunt : nonnulli vero primitivam vocem esse putant.

[Εὔνη, ἡ, Eune, f. Cypri, Teucri Telamonis f. uxor. Schol. Lycophr. 450.]

[Εὐνήεις, εντος, ὁ. Æschylus ap. Athen. 13, p. 600, B : Ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάεντος οὐρανοῦ πεσὼν ἔκυσε γαῖαν. Epitomes liber unus εὐνάοντος, supra scripto ε. Quod nihili esse videtur.]

Εὐνῆθεν, Ex lecto. Hom. Od. Υ, [124] : Εὐνῆθεν ἀνίστατο. Apoll. Arg. 2, [197] : Ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν.

[Εὔνημα, τὸ, Conjugium, Concubitus. Eur. Ion. 304 : Ἄπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.]

[Εὐνηὸς, ὁ, ἡ, Bonum vel Pulchrum templum s. Bona vel Pulchra templa habens. Etym. M. p. 32, 9.]

[Εὔνηος, ὁ, Euneus, f. Iasonis et Hypsipyles, Hom. Il. Π, 468, Ψ, 747, Apollod. 1, 9, 17, 2, Suid. Aliis Εὔνεως.]

[Εὔνησος, ὁ, ἡ, Insularis. Nonn. Dion. 41, 15 : Ἔστι πόλις Βερόη ... ποντοπαγὴς, εὔνησος, ἐΰχλοος.]

Εὐνήστρια, ἡ, q. d. Cubitrix. Deianira ap. Soph. Trach. [924] thalamum suum alloquens, dicit, Ὡς ἔμ' οὔποτε Δέξεσθ' ἔτ' ἐν κοιταῖσι ταῖσδ' εὐνήστριαν, i. e. εὐναζομένην, κοιμωμένην, schol. [Sic Aldus : codices recte εὐνήτριαν. Simili vitio εὐνέσταν pro εὐνέταν vel εὐνήταν cod. Havn. in l. Eurip. in Εὐνέτης citato.]

[Εὐνήτειρα, ἡ, Conjux. Æsch. Pers. 157 : Θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς. Ita cod. Med. Ceteri εὐνάτειρα, forma Dorica, ut Prom. 895 : Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν, et Theocriti Syr. Anth. Pal. 15, 21, 1 : Οὐδενὸς εὐνάτειρα· qua Tragici in hoc vocab. pariterque in v. Εὐνατήριον, ut aliis formis Doricis, velut θοινάτωρ, θοινατήριον, ποινάτωρ, etiam extra orationem Doricam usi videntur, etsi ab librariis plerumque supponuntur formæ per -αστ- vel -ητ-, ut non multum tribuerim consensui librorum Euripidis in εὐνήτωρ aliquoties conspirantium. || Quæ sopit, q. d. Sopitrix. Apoll. Rh. 4, 1058 : Εὐνήτειρα Νὺξ ἔργων.]

[Εὐνητὴρ, ῆρος, ὁ. V. Εὐνήτης.]

Εὐνήτης, ὁ, Concubitor, Maritus, ἀνὴρ, Hesych. [V. Εὐνέτης. Hesychii glossam, etiam ordine literarum confirmatam, neglexerat Elmslejus ad l. ibi citatum, quum inusitatam diceret formam εὐνήτης, cui comparandæ femininæ Εὐνήτρια et Εὐνήτειρα, et masc. Εὐνητὴρ, ap. Oppian. Hal. 4, 383 : Τοὺς δ' οἶστρος ποτὶ μῶλον ἐπώρορεν εὐνητῆρας μάρνασθαι. Et forma Dor. ap. Æsch. Pers. 136 : Τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα. ||Quod ap. Poll. 10, 123 ex comœdia affertur χιτὼν εὐνητὴρ, ὃς τοῦ νῦν ἐγκοιμήτωρ ἡδίων, scribendum videtur εὐνητήριος, τὸ νῦν ἐγκοιμητηρίδιον, Tunica dormitoria. V. quæ diximus in Ἔγκοιμήτωρ, ubi εὐνητὴρ scribendum pro ἐνευνητήρ. L. Dind.]

[Εὔνητος, ὁ, ἡ.] Εὔνητον, Hesychio εὖ κατεσκευασμένον : afferenti itidem εὐνήτων pro καλῶς νενησμένων. Legitur autem ap. Hom. hoc εὔνητον s. ἐΰνητον, Bene filatum, et ideo Bene textum. Il. Ω, [580] : Καδδ' ἔλιπον δύο φάρε' ἐΰνητόν τε χιτῶνα· Od. H, [97] : Ἔνθ' ἔνι πέπλοι Λεπτοὶ ἐΰνητοι. [Il. Σ, 595. Manetho 6, 432.]

[Εὐνήτρια. V. Εὐνήστρια.]

[Εὐνήτωρ. V. Εὐνάστωρ.]

Εὐνῆφι, ap. Hom. Od. Γ, [405] : Ὤρνυτ' ἄρ ἐξ εὐνῆφι γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Ex lecto. Il. O, [580] : Ἐξ εὐνῆφι θορόντα. Scribitur alicubi et Ἐξευνῆφι una voce.

[Εὐνίας, n. viri esse videtur in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 476, n. 508. L. Dind.]

[Εὐνίκη. V. Εὐνείκη.]

[Εὐνίκητος, ὁ, ἡ, Qui facile vincitur. Galen. vol. 2, p. 207 : Μεταξὺ δέ ἐστιν ἡ ἀφ' ἥπατος ὑγρότης τῶν εἰρημένων· μᾶλλον μὲν γὰρ ἐν καρδίᾳ νικᾶται ὑπὸ ξηρότητος ἧπερ ἡ ξηρότης ὑπὸ τῆς ὑγρότητος, ἧττον δὲ τῆς θερμότητος, ἔτι δὲ μᾶλλον ἧττον ὑπὸ τῆς ψυχρότητος· εὐνικητοτάτη γὰρ αὕτη τῶν ἐξ ἥπατος ὁρμωμένων ποιοτήτων. ῑ L. D.]

[Εὐνικίδας, ὁ, Eunicidas, n. viri in epigr. Crinagoræ Anth. Pal. 7, 380, 7, ubi genit. Εὐνικίδαο. Idem nomen Crinagoræ ib. 401, 5, restituit Brunck., ubi cod. Εὐνιδίκου, quod nihili. Legitur etiam in inscr. Tithor. ap. Bœckh. vol. 1, p. 853, n. 1744. ῑῖᾱ. L. D.]

[Εὔνῑκος, ὁ, ἡ.] Εὐνίκῳ Hesych. affert pro πολὺ νικώσῃ : item pro εὐκρινεῖ, ut εὐνικὲς pro εὐκρινὲς Idem attulerat. [Pro εὐνεικὲς, quod v.]

[Εὔνικος, ὁ, Eunicus, n. viri Attici ap. Demosth. p. 1312, 13; aliorum in numo Cymes Æolidis apud Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 7, 34, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 765, n. 1584, 41; vol. 2, p. 458, n. 2666, 2738, in Liban. Epist. lat. 1, 74, p. 750, et alibi. Conf. Εὔνεικος. L. Dind.]

[Εὔνιον, τό.] Εὔνια, τὰ, Strata : στρώματα, ut Suid. in hoc adespoto l. exp. : Οἱ μὲν ἐκ τῶν εὐνίων ἀπεπήδων, οἱ δὲ ὡπλίζοντο ἀμελῶς. [Εὐνέων bis liber unus.]

Εὖνις, ιδος [vel ιος. Excerpta in Crameri Anecd. vol. 4, p. 337, 6 : Τὸ εὖνις εὑρέθη ἄνευ τοῦ δ, εὔνιος, εὔνιν (sic)], ὁ; ἡ, Hesychio ἐστερημένος, ὀρφανὸς, ἐνδεὴς, Privatus, Orbus, Indigens. Hom. Il. X, [44] : Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. [Od. I, 524 : Αἴ γὰρ δὴ ψυχῆς τε καὶ αἰῶνός σε δυναίμην εὖνιν ποιήσας πέμψαι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Empedocles v. 233 ed. Karsten. : Γυμνοὶ δ' ἐπλάζοντο βραχίονες εὐνιδες ὤμων. Et in bonam partem, Liber, Vacuus, 388 : Εὔνιες ἀνδρείων ἀχέων, ἀπόκηροι, ἀτειρεῖς. Sic enim Scaliger pro ἐόντες. Æsch. Pers. 289 : Πολλὰς Περσίδων ἔκτισαν εὔνιδας ἠδ' ἀνάνδρους· Cho. 247 : Ἰδοῦ δὲ γέννᾱν εὖνιν αἰετοῦ πατρός· 794 : Ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖνιν. Apoll. Rh. 4, 500 : Ἄνακτος εὔνιδες. Manetho 6, 275 : Εὔνιδες οἱ γάρ τοι τεκέων ἄγονοί τε πέλονται. Epigr. Anth. Pal. App. 381, 4 : Μουσῶν εὖνιν ἔθηκ' ἀρετῆς. Lollius Bassus ibid. 7, 372, 5 : Εὖνιν ἔθηκεν ὀφθαλμῶν.] Euripidi quoque εὖνις est Vidua, fem. [Immo Uxor, Iph. A. 397 : Κακίστης εὐνίδος τιμωρία· 807 : Οἱ δ' ἔχοντες εὐνίδας παιδες· Or. 929 : Εἰ τἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι φθείρουσιν, ἀνδρῶν εὐνίδας λωβώμενοι. Sic enim ap. Eur. scriptum accentu acuto, quem non agnoscit Etym. M. p. 393, 38, quod etiam de viro εὖνις dici tradit : Εὖνις σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, ὁ εὖνις καὶ ἡ εὖνις. Σημαίνει δὲ καὶ τὸν μεμονωμένον ... παρὰ τὸ εἷς ... Ὅτε δὲ σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα, γίνεται παρὰ τὸ εὐνή, εὖνις. Quo minus ferendus accentus in ultima. Atque barytonon significatione uxoris est etiam ap. Soph. Tr. 563, in epigr. Leonidæ Al. Anth.

Pal. 9, 355, 3 : Ποππαία, Διὸς εὖνι, in fr. Callimachi ap. schol. Pind. Nem. 10, 1 : Ἀρισχυδὴς εὖνις ἀνῆκε Διὸς, ap. Eust. Il. p. 445, 7 : Ἀνδρὸς εὔνιδα, neque alia prosodia memoratur ab Etym. M. p. 97, 51 et Arcadio p. 32, 17, quanquam omittentibus significationem. ‖ Signif. Eunuchi ponitur in Etym. Gud. p. 219, 21. L. D.] Nec enim masc. solum est, sed etiam fem. pro Viduata, Orbata, Privata, Vidua, Orba, Priva. [Sic Hesych. : Εὐνίδες, χῆραι. Suidas : Εὖνις, ἐστερημένη τῶν ἐπιτηδείων.]

[Εὔνιχος, ὁ, Eunichus, n. viri in numo Ephesio ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 113, 213, nisi legendum Εὔνικος, ut ibid. p. 112, 194, Κλεόνικος pro Κλεόνιχος.]

[Εὐνόα. V. Εὔνοια.]

[Εὐνόα, ἡ, Eunoa, n. mulieris, in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, p. 515, n. 786, ap. Theocr. 15, 2 etc. Εὐνόης nymphæ et Dymantis Hecuba filia dicitur a Pherecyde ap. schol. Hom. Il. II, 718. L. Dind.]

Εὐνοέω, Benevolus sum, Benevolentia prosequor. [Soph. Aj. 689 : Εὐνοεῖν δ' ὑμῖν ἅμα. Aristoph. Nub. 1411.] Xen. Cyrop. 8, [2, 1] : Οὐ ῥᾴδιόν ἐστι φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακονόοις [κακόνοις]. Ibid. copulavit φιλοῦσι et εὐνοοῦσι. Et pass. Εὐνοοῦμαι, quo usus et Menander [ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 125 : Ἐπὰν ἐν ἀγαθοῖς εὐνοούμενός τις ὢν ζητῇ τι κρεῖττον ὧν ἔχει, ζητεῖ κακά], ut εὐνοοῦμαι ὑπό σου, Benevolentiam abs te habeo, s. potius, Habeo te benevolum. [Zonar. p. 920 : Εὐνοουμένη, εἰρηνεύουσα, καλῶς διακειμένη. Legendum, ut est ap. Suidam, εὐνομουμένη. Ap. Phalar. Ep. 4, p. 10 : Παρ' ἑνὸς τῶν μάλιστα εὐνοουμένων, male interpres habuit pro medio, ut 132, p. 354 : Ἔπειτα, ὡς ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ, τί ποτ' ἂν ἐπράξατε, εἰ μὴ τοιοῦτος ἐγενόμην ἔγωγε περὶ τὰς τιμωρίας; assentiente Schæfero, qui sustulit cum libro uno τε, quod in ceteris est post ἔπειτα vel, ut in illo scriptum, εἶπειτα. Sed manifestum videtur hæc verba cum præcedentibus potius ita conjungenda esse : Ἄμεινον μὲν οὖν κἀμοὶ ἦν μὴ καθίστασθαι εἰς τοιαύτην ἀμύνης ἀνάγκην, λυσιτελέστερον δὲ ὑμῖν τὸ μὴ χρῆσθαι τῇ προπετείᾳ κατὰ πάντα, ἐπεὶ πρᾷος (vel similiter) ἐμοὶ ὁ τρόπος εὐνοουμένῳ. ‖ Divise scriptum memorat Apollon. De constr. p. 304, 1 : Τό τε εὖ νοῶ οὐο ἔχον περισπωμένας ὁμολογεῖ τὴν ἐξ ἐπιρρήματος καὶ ῥήματος παράθεσιν. L. Dind.]

[Εὐνόη. V. Εὐνόα.]

[Εὐνόημα, τὸ, non Benevolentia, sed Recta cogitatio, Recte cogitatum, vertendum foret ap. Stob. Ecl. eth. p. 192 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι καὶ εὐνοήματα, quum contraria ponantur : Τὰ δὲ ἁμαρτήματα ἐκ τῶν ἀντικειμένων ἀδικοπραγήματα καὶ ἀνοήματα, nisi legendum esset εὐνόμημα et ἀνόμημα, ut dicetur in Εὐνόμημα. L. Dind.]

[Εὐνόησις, εως, ἡ, Benevolentia. Artemidor. 2, 12, p. 97. Wakef.]

[Εὐνοητικῶς, Benevole. Stob. Ecl. eth. p. 204 : Εὐν. πρὸς ἀλλήλους διακεῖσθαι.]

Εὐνόητος, ὁ, ἡ, Facilis intellectu, Qui facile intelligi potest.

Εὐνοήτως, Ita ut quis facile intelligat.

[Εὐνόθευτος, ὁ, ἡ, Qui facile adulterari potest. Cornut. N. D. c. 20, p. 158 : Τὸ ἔλαιον οὐκ εὐνόθευτόν ἐστι δι' ἄλλου ὑγροῦ, ἀλλ' ἀκέραιον ἀεὶ μένει. Ita codd. plerique. Vulgo male ἀνόθ. Osann.]

Εὔνοια, ἡ, Benevolentia. [Æsch. Sept. 1007 : Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς θάπτειν ἔδοξε· Cho. 857 : Ὑπὸ δ' εὐνοίας πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι; Suppl. 940 : Ταύτας δ' ἑκούσας μὲν κατ' εὔνοιαν φρενῶν ἄγοις ἄν. Soph. Tr. 708 : Πόθεν γὰρ ἂν ὁ θὴρ ἐμοὶ παρέσχ' εὔνοιαν, Phil. 1322 : Εὐνοίᾳ λέγων· 1164 : Εὐνοίᾳ πάσᾳ πελάταν. Eur. Suppl. 157 : Οὐκ ἦλθες εὐνοίᾳ θεῶν· Or. 868 : Σῷ γὰρ εὔνοιαν πατρὶ ἀεί ποτ' εἶχον. Plato Leg. 11, p. 931, A : Οὓς ἡμῖν ἡγούμεθα πολλὴν διὰ ταῦτ' εὔνοιαν ἔχειν· Ep. 4, p. 421, A : Οὓς ἄν τις οἴηται μετὰ σπουδῆς κατ' εὔνοιαν παρακελεύεσθαι. Thuc. 4, 46 : Διδάξαντες ὡς κατ' εὔνοιαν δή· 6, 92 : Οὐ βίᾳ, κατ' εὔνοιαν δὲ ἡγεῖσθε. Idem 2, 40 : Βεβαιότερος δὲ ὁ ὁράσας τὴν χάριν, ὥστε ὀφειλομένην δι' εὐνοίας ᾧ δέδωκε σώζειν. Herodot. 7, 239 : Εἴτε εὐνοίᾳ ταῦτα ἐποίησε εἴτε καὶ καταχαίρων. Demosth. p. 20, 22 : Ὅταν ὑπ' εὐνοίας τὰ πράγματα συστῇ.] Thuc. 2, [8] : Ἡ δὲ εὔνοια παρὰ πολὺ ἐποίει τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. [Id. 1, 22 : Ὡς ἑκατέρῳ τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. Et notabili constructione 2, 11 : Ἡ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται καὶ προσέχει τὴν γνώμην, εὔνοιαν ἔχουσα διὰ τὸ Ἀθηναίων ἔχθος πρᾶξαι ἡμᾶς ἃ ἐπινοοῦμεν.] Demosth. [p. 243, 19] : Εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν δῆμον· pro quibus Cic. Benevolentiæ quam haberet erga populum. Itidem cum εἰς ap. Xen. Cyrop. 1, [5, 13] : Πιστεύω τῇ ὑμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ. [Eur. Hel. 1425 : Ἦν σὴν εἰς ἐμ' εὔνοιαν διδῷς. Decretum Melitensium in Castelli Nova Coll. p. 76 : Ἕνεκεν εὐνοίας ἧς ἔχων διατελεῖ εἰς τὸν ἡμέτερον δῆμον. Diod. 18, 47, ubi alii libri πρός. Cum περὶ seq. accusat. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 436, n. 372, 7 : Εὐνοίας ἕνεκα καὶ εὐεργεσίας τῆς περὶ τὴν πόλιν· Naupl. ib. p. 588, n. 1164, Spart. p. 668, n. 1381. Bulla aurea ap. Pasinium Codd. Taurin. vol. 1, p. 325, A : Τῆς περὶ τὴν ἡμετέραν βασιλείαν εὐνοίας. Cum πρὸς Plato Reip. 5, p. 470, A : Τῆς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας εὐνοίας· Leg. 1, p. 642, C : Πρὸς τοὺς τὴν πόλιν εἰς ψόγον ἄγοντας πᾶσαν εὔνοιαν ἔσχον. Sozom. H. E. 1, 2, p. 12, 10 : Μεταβαλομένου Αἰκινίου τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας. Inscr. Agrigent. ap. Castell. Nov. Coll. p. 74 : Τᾶς ποτὶ τὸν δᾶμον εὐνοίας. Megar. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 559, n. 1058, 16.] Sæpe autem cum παρὰ, significante eum a quo benevolentia proficiscitur : ut in hoc l., qui ex Dem. [p. 24, 20] affertur, Τὴν παρὰ τῶν θεῶν εὔνοιαν ἔχειν, pro Deorum benevolentiam et gratiam inire; sed malim, Habere deos sibi benevolos. Lucian. [Scyth. c. 10] : Ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς· ubi observa εὔνοια παρά τινος πρός τινα. Item τὰ πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἐν εὐνοίᾳ, Camer. affert pro Conservare benevolentiam erga nos. Et cum dat. εὐνοίᾳ τῇ σῇ, ad verbum Tua benevolentia : pro Ob eam, qua te prosequor, benevolentiam. Gallice prope ad verbum, *Pour l'amour de vous*. Plato Gorgia [p. 486, A], Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς· εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ· i. e., inquit Bud., Vide ne mihi succenseas : quod enim dicturus sum, tua dicam benevolentia. H. e., Pro ea amicitia qua in te afficior. Cic. ita dixit, Pro amicitia tua : significans Pro amore quo te prosequor : v. p. 31. Nos certe in illo genere loquendi *Pour l'amour de vous*, utimur quidem itidem præpositione, sed nomine illo *Amour* exprimimus potius Græcum εὐνοίᾳ quam Lat. Amicitia. Ut autem dicitur εὐνοίᾳ σῇ, itidem εὐνοίᾳ σου dici possit : sicut ab eod. Plat. [Ep. 7, p. 336, C] ἡ τῆς πατρίδος εὔνοια, pro εἰς τὴν πατρίδα, Benevolentia in patriam, Amor in patriam. [Thuc. 3, 37 : Ἰσχύϊ μᾶλλον ἢ τῇ ἐκείνων εὐνοίᾳ. Xen. Anab. 4, 7, 20 : Τούτου ἕνεκα, οὐ τῆς τῶν Ἑλλήνων εὐνοίας. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 431, n. 360, 4 : Ὁ δῆμος βασιλέα Πτολεμαῖον ... ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ εὐνοίας τῆς ἑαυτοῦ, quod τῆς εἰς αὐτὸν dicitur ib. p. 431, n. 359. Julian. Or. p. 8, A : Τοσαύτην εὔνοιαν αὐτοῦ τοῖς ὑπηκόοις κατέστησεν. Liban. Vit. Demosth. extr. : Οὐ κατ' εὔνοιαν τῆς πόλεως. ‖ In monumentis ejusmodi quum plerumque ponatur ἕνεκα cum genitivo, rariori usu ib. p. 568, n. 1077 est : Ἡ βουλὴ ... Ἀττικὸν ὕπατον ἐπὶ εὐεργεσίαις καὶ εὐνοίᾳ τῇ πρὸς τὴν πόλιν.] Accus. autem εὔνοιαν jungitur non solum verbo illi ἔχειν, de quo dictum modo fuit, sed et τῷ [παρέχειν ap. Antiphont. p. 138, 19, et] παρέχεσθαι, item τῷ ἀπονέμειν, ap. Lucian. [De calumn. c. 8.] Philostr. dixit etiam συνάπτειν εὐνοίᾳ, Ep. 16 : Συνάπτων εὐνοίᾳ καὶ τὰς νήσους ἀλλήλαις. [Cum ἐνδείκνυμαι Aristoph. Pl. 785, et alii. ‖ Plurali Æsch. Sept. 450 : Προστατηρίας Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι· Suppl. 489 : Τοῖς ἥσσοσιν γὰρ πᾶς τις εὐνοίας φέρει. Isocrat. p. 299, C : Ταῖς εὐνοίαις μεθ' ὑμῶν ἦσαν. Diod. 15, 9 : Τοὺς ἡγεμόνας ἰδίους ταῖς εὐνοίαις κατασκευάζεται. Philo De Mose 1, p. 412 : Πάσαις εὐνοίαις υἱὸν ποιεῖται. Georg. Syncell. p. 295, C : Τὸ Ἰουδαίων ἔθνος ταῖς χρησταῖς εὐνοίαις κερδήσασα. ‖ De debito conjugali in libris nonnullis Ep. ad Cor. 1, 7, 3 : Τῇ γυναικὶ ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν ἀποδιδότω, ubi alii τὴν ὀφειλήν. Similiter ap. Polluc. 9, 128 : Τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν παιδικῶν. ‖ Ancipitem fuisse habitam ultimæ mensuram, ut in aliis ejusmodi substantivis, indicat Dionys. Hal. De comp. vv. p. 119, 10; 205, 12. ‖ Forma soluta epigr. Anth. Pal. App. 318, 2 : Εἵνεκεν εὐνοΐης. Formæ Ion. accusat. εὐνοίην ap. Herodot. 7, 104, si libris fides habenda. ‖ Forma

Εὐνόα in inscr. ap. Cayl. *Recueil* vol. 2, tab. 56, 18; 57, 43, 49. || Εὔνοια sæpe confundi cum ἔννοια in illo dictum est.]

[Εὔνοια, ἡ, Eunœa, n. mulieris in inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 55, n. 1972. L. Dind.]

[Εὐνοΐδας, α, ὁ, Eunoidas, n. viri esse videtur in inscr. Apteris Cretæ reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 419, n. 2559, si recte legitur Εὐνοΐδα pro ευνοισα. ῖᾶ L. D.]

Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὸν, Ad benevolentiam pertinens, Benevolentiæ indicium habens, Benevolus, sicut εὔνους. Lucian. [Tim. c. 15]: Τοῦ γὰρ Τίμωνος τὸ πάνυ ἀνειμένον, ἀμελὲς καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη, ubi verba sunt Πλούτου. [Demosth. p. 1299, 12: Τοῖς γὰρ ἐν κινδύνῳ καθεστηκόσιν εἰκὸς εὐνοϊκωτέρους ὑμᾶς ὑπάρχειν. Polyb. 6, 6, 8: Ἐπισημασίας εὐνοϊκῆς. Pollux 2, 229; 4, 20. Bulla aurea ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 328, B: Τῆς εὐνοϊκῆς πρὸς τὴν ἡμετέραν βασιλείαν διαθέσεως. L. D. Περὶ τοὺς οἰκείους (sic cod. Mon. 96) εὐνοϊκώτατος, Liban. t. 4, p. 747, 27. Jacobs.]

Εὐνοϊκῶς, Benevole. Xen. [Comm. 2, 2, 12, Plat. Hipp. maj. p. 291, E], εὐν. βοηθεῖν. Dem. [p. 516, 12]: Εὐν. ἀκοῦσαί μου λέγοντος. Id. [p. 227, 22]: Τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐν. προσδέξεται. Et cum verbo ἔχω, pro εὔνους εἰμί. Isocr. Bus.: Τοῖς εὐν. πρός τινας ἔχουσι. [Xen. Comm. 2, 6, 34; Julian. Or. p. 7, A. Isocr. p. 282, B: Τοῖς εὐν. πρὸς ὑμᾶς διακειμένοις. Inscr. ap. Spon. Misc. p. 343: Διακειμένων ἀνδρῶν εἰς ἑαυτὴν εὐν.] Sed et cum dat. εὐν. ἔχω σοι [Dem. p. 197, 4, Xen. H. Gr. 4, 4, 15]: scribit enim Phrynichus [p. 141, coll. Exc. p. 38, 6 Bekk.], Ne dixeris Εὔνως ἔχει μοι, sed εὐνοϊκῶς: unde etiam apparet fuisse aliquem usum hujus adverbii εὔνως. [Hanc tamen phrasin, ut alias multas non optimas, recepit Pollux 3, 65; 5, 113; εὔνως simplex 2, 230; 4, 11. Locos Annæ Comn. p. 49, B; 193, D; 393, C, indicavit Lobeck.] Non solum autem cum verbo ἔχω, sed et cum alio quolibet id improbari existimo. Invenitur etiam compar. Εὐνοϊκωτέρως, Dem. [p. 1228, 14]: Εὐν. ἔχειν. [Pollux 2, 230.] Item superl. Εὐνοϊκώτατα, Xen. Cyrop. 8, [4, 1]: Καὶ τιμῶντες εὐν.

[Εὐνόϊος, ὁ, Eunoius, monachus ap. Ephraim. Photii cod. 228, p. 249, 10, rhetor ap. Damascium ib. c. 242, p. 341, 33.]

[Εὐνοκλῆς, έους, ἡ, Eunocles, n. viri in inscr. Cytheria ap. Bœckh. vol. 1, p. 643, n. 1306, 6: Εὐνοκλέους. L. Dindorf.]

[Εὐνόμα, ἡ, Eunoma, n. mulieris in inscr. Chæron. ap. Bœckh. vol. 1, p. 777, n. 1597. L. Dind.]

[Εὐνομέω, Bonis legibus utor. Plato Leg. 11, p. 927, B: Ὅπουπερ πόλις εὐνομοῦσα εὐδαιμονεῖ. ||] Εὐνομέομαι, Bonis legibus utor, Recte instituta politia regor, s. bonas leges habente: ut [ap. Thuc. 1, 18: Ἡ Λακεδαίμων ἐκ παλαιτάτου εὐνομήθη·] εὐνομουμένη πόλις [Plat. Reip. 10, p. 607, C, Demosth. p. 744, 2]. Bud. εὐνομεῖσθαι exp. Legibus bonis regi et fundatam esse, afferens ex Aristot. Polit. 4, [8]: Δοκεῖ δ' εἶναι τῶν ἀδυνάτων τὸ μὴ εὐνομεῖσθαι τὴν ἀριστοκρατουμένην πόλιν, ὁμοίως δὲ καὶ ἀριστοκρατεῖσθαι τὴν μὴ εὐνομουμένην. [Herodot. 1, 66: Οὕτω μὲν εὐνομήθησαν· 97: Ἡ χώρη εὐνομήσεται. Plato Reip. 2, p. 380, B: Εἰ μέλλει εὐνομήσεσθαι· 3, p. 406, C: Πᾶσι τοῖς εὐνομουμένοις. Æschin. p. 1, 26: Ἐντεῦθεν γὰρ ἰσχύσετε, ὅταν εὐνομῆσθε. L. D. Θητεύουσιν Ἀθηναίοις καὶ εὐνομημένοις, Epimenides ap. Diog. L. 1, 113. Hemst. || Bene regor, administror. Æschines p. 24, 24: Κατιδὼν γὰρ οἰκίαν πλουσίαν καὶ οὐκ εὐνομουμένην. Unde citat Thomas p. 391. Plut. Mor. p. 1127, B: Τὸ δὲ σωφρονεῖν καὶ μᾶλλον εὐνομεῖσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις οὔτε πολλαῖς συνοικούσαις οὔτε ἀλλοτρίαις σφόδρα διαφυλάττεται (τὰ θηρία).]

[Εὐνόμημα, τὸ, Legitimum factum. Chrysippus ap. Plut. Mor. p. 1041, A: Πᾶν κατόρθωμα καὶ εὐνόμημα καὶ δικαιοπράγημά ἐστι. Quo loco confirmatur emendatio quam fecimus in Εὐνόημα.]

[Εὐνομία, ἡ, Bona pabulatio. Philostr. Imag. p. 812: Κηρίον, σταγόνα λεῖβον δι' εὐνομίαν τῶν μελιττῶν. Thomas M. p. 628: Εὐνομία, ὅταν εὖ νομῆς ἔχωσι τὰ ζῷα. Longus 1, 5: Εἰς τοῦτο τὸ νυμφαῖον οἷς ἀρτιτόκος συχνὰ φοιτῶσα δόξαν πολλάκις ἀπωλείας παρεῖχε. Κολάσαι δὲ βουλόμενος αὐτὴν καὶ εἰς τὴν προτέραν εὐνομίαν καταστῆσαι ὁ Δρύας κτλ., Rectum pascendi modum.]

Εὐνομία, ἡ, Bonarum legum constitutio, Bonæ leges, Bona legum constitutio s. Recta, Status rerum sub bonis legibus. Aristot. Polit. 4, [8]: Οὐκ ἔστι δὲ εὐνομία, τὸ εὖ κεῖσθαι τοὺς νόμους, μὴ πείθεσθαι δέ· quibus subjungit, Διὸ μίαν μὲν εὐνομίαν ὑπολεπτέον εἶναι τὸ πείθεσθαι τοῖς κειμένοις, ἑτέραν δὲ τὸ καλῶς κεῖσθαι τοὺς νόμους οἷς ἐμμένουσιν. A Bud. exp. Recta juris legumque constitutio. Idem alibi, loquens de illo Aristot. l., quem modo protuli, Etenim, si Aristoteli credimus, inquit, duplex est εὐνομία, una quidem, recta juris constitutio, altera vero, recte constituto juri obtemperatio. In VV. LL. εὐνομίαν ποιῶ, Recte instituo legibus civitatem, Bonis legibus instituo. [Tyrtæi fuit carmen Εὐνομία inscriptum, quod Aristoteles et Strabo memorant. Orac. ap. Diod. Exc. Vat. p. 1 et alios: Ἥκεις δ' εὐνομίαν αἰτεύμενος. Pind. Pyth. 5, 67: Ἀπόλεμον ἀγαγὼν ἐς πραπίδας εὐνομίαν. Solon ap. Demosth. p. 422 extr. Herodot. 1, 65: Μετέβαλον δὲ ὧδε ἐς εὐνομίην· 2, 124: Εἶναι ἐν Αἰγύπτῳ πᾶσαν εὐνομίην ἔλεγον. Aristoph. Av. 1540; Xen. H. Gr. 4, 4, 6. De judice in inscr. in honorem Plutarchi cujusdam a Megarensibus posita Anth. Pal. App. 163, 2: Πλούταρχον, καθαρῇσιν ἀοίδιμον εὐνομίῃσιν· 6: Πάντῃ Πλουτάρχοιο κλέος, ... πάντῃ δ' εὐνομίης εὖχος ἀπειρέσιον.] || Interdum Æquitas, qua in signif. opp. τῇ ὕβρει ap. Plut. in quodam, quem affert, l. [Mor. p. 777, A. Hom. Od. P, 487: Ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες, ubi schol.: Εὐνομίην) εὐνεμεσίαν, καθ' ἣν εὖ νεμόμεθα καὶ διατελοῦμεν. Eundem l. respicit Plato Soph. p. 216, B, pluralem utriusque substantivi ponens. Eodem numero Hom. H. in Terr. 29, 11: Εὐνομίῃσι πόλιν κάτα κοιρανέουσι. Locum Hom. exprimere videtur etiam Apoll. Rh. 3, 68: Ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένη.] Item pro εὐσέβεια ap. Soph. [Aj. 712]: Εὐνομία σέβων μεγίστα. [|| Pax. Suidas: Εὐν., εἰρήνη. Philippus Anth. Pal. 6, 236, 5: Καίσαρος εὐνομίης χρηστὴ χάρις. Ὅπλα γὰρ ἐχθρῶν καρποὺς εἰρήνης ἀντεδίδαξε φέρειν. Archias ib. 195, 4: Τὸ μὲν στοναχᾶς σῆμα, τὸ δ' εὐνομίας. Cum genit. Alpheus Anth. Plan. 4, 212, 4: Καὶ σέο φῶτες πρὸς βαιὸν τόξων εὐνομίην ἄγομεν. || Fœdus Laticrum et Olont. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 398, 58: Οἱ πρείγιστοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας. Quod Valcken. ad Theocr. Adon. p. 319, C, interpretatur, Seniores quibus mandatum erat curare ut omnia rite atque ordine fierent. || Bona modulatio. Longus 2, 35: Πᾶσαν τέχνην ἐπιδεικνύμενος εὐνομίας μουσικῆς ἐσύριττεν ὅσον βοῶν ἀγέλη πρέπον. L. Dind.]

[Εὐνομία, ἡ, Eunomia Hora, Hesiod. Th. 902; Pind. Ol. 9, 17; 13, 6; Demosth. p. 772, 23; Orph. H. 42, 2, (mater Gratiarum 59, 2: v. Lobeck. Aglaoph. p. 398), Apollod. 1, 3, 1, 2. Ἱερέα Εὐκλείας (quod v.) καὶ Εὐνομίας memorat inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 364, n. 258. L. Dind.]

[Εὐνομῖᾶνοι, οἱ, Eunomiani, sectatores Eunomii, ap. Isid. Pel. Epist. 1, 422, p. 108, D; 2, 63, p. 279, D, Procop. H. arc. p. 3, C. De quibus v. Suicer. Suidam qui n. pr. Εὐνομιανὸς finxit ex l. Procopii, notavit Kusterus.]

Εὐνομιδέσταται [εὐχομιδέσταται] νομαὶ κτήνεσι, ex Herodoto [4, 53] affertur pro Pascua accommodatissima pecoribus.

[Εὐνομίδης, ὁ, Eunomides, Phrynichi comici pater, sec. schol. Aristoph. Ran. 14. ῐ L. Dind.]

[Εὐνόμιος, ὁ, Eunomius, n. viri ap. Lucian. Dial. mort. 11, 2. Alius, a quo dicti Eunomiani, quod v.]

[Εὔνομος, ὁ, ἡ, Bona pascua habens, Pastorius. Æschyl. ap. Strab. 7, p. 301, Σκύθαι. || De locis Pascuus, Pabulosus. Longus 4, 4: Τὰ εὐνομώτατα τῶν χωρίων. Γῆ Pollux 7, 184. Εὔνομα ἅλση 1, 229; sed voc. in cod. omissum ex propinquo εὔκομα ortum videtur.]

Εὔνομος, ὁ, ἡ, Qui bonis legibus utitur, Bud. ex Plat. [Reip. 5, p. 462, B, πόλις· superl. Tim. p. 20, A, et alibi. Pind. Isthm. 4, 24, πόλιν· Nem. 9, 29, Μοῖραν· Ol. 1, 37: Τὸν εὐνομώτατον ἐς ἔρανον. Orph. H. 58, 10: Νόμον ὠγύγιον παναπείρονος εὐνόμου ἀρχῆς.] Idem Bud. εὐνόμους populos dici ait Qui recta legum institutorumque ratione utuntur. [De hominibus leges observantibus Plato Leg. 7, p. 815, B: Εὐνόμων ἀνδρῶν· 1, p. 638, B: Εὐνομώτατοι τῶν περὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον. L. Dind.]

[Εὔνομος, ὁ, Eunomus, n. viri Locrensis ap. Herodot. 8, 131, Pausan. 3, 7, 2. Ap. Clem. Al. Protr. p. 2. Aliorum ap. Xen. H. Gr. 5, 1, 5 sq., Lysiam p. 153, 31, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 314, n. 183, 3, 3; p. 381, 40, Thebana p. 760, n. 1577, 3, in epigr. Pauli Sil. Anth. Pal. 6, 54, 2, anon. ib. 9, 584, et alibi. L. Dind.]

Εὔνοος, et Εὔνους, ὁ, ἡ, Qui est bene affecta mente erga aliquem, (Benevolus ut δύσνους, Malevolus), Qui bene cupit alicui. [Æsch. Pers. 226 : Εὔνους ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής. Soph. El. 1203 : Εἰ τὸ τῶνδ' εὔνουν πάρα.] Thucyd. 2, [35] : Εὔνους ἀκροατής. [Idem sæpe cum dativo, ut 4, 71 : Οἷς τις εἴη εὔνους· 78, et alibi cum aliis quibusvis.] Aristoph. Vesp. [335] : Λέξον· πρὸς εὔνους γὰρ φράσεις. A Xenoph. Cyrop. 8, [3, 5] εὔνοις et δυσμενέσι opponuntur. Et genit. sing. εὔνου ap. Herodian. [Eurip. Ion. 732 : Εὔνου φωτός.] Ceterum quomodo differat εὔνους ab eo qui dicitur φίλος, docet Aristot. Eth. 8, 2 : Τῷ δὲ φίλῳ φασὶ δεῖν βούλεσθαι τἀγαθὰ ἐκείνου ἕνεκα· τοὺς δὲ βουλομένους οὕτω τἀγαθὰ, εὔνους λέγουσιν ἂν μὴ τὸ αὐτὸ καὶ παρ' ἐκείνου γίγνηται· quibus subjungit ad nomen εὔνοια hinc formatum pertinentia, εὔνοιαν γὰρ ἐν ἀντιπεπονθόσι, φιλίαν εἶναι· et rationem affert, πολλοὶ γάρ εἰσιν εὖνοι, οἷς οὐχ ἑωράκασιν, ὑπολαμβάνουσι δὲ ἐπιεικεῖς εἶναι ἢ χρησίμους· v. et 9, 5. Dicuntur alioqui ipsi φίλοι esse εὖνοι ei, cui sunt φίλοι. Xen. Apomn. 1, [2, 52] : Ἔφη δὲ καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν, ὡς οὐδὲν ὄφελος εὔνους εἶναι, εἰ μὴ καὶ ὠφελεῖν δυνήσονται. Affertur autem ex ejusd. Xen. Apol. pro Socrate [27] : Τοῖς ἐμοῖς εὔνοις λυπητέον, ubi malim τοῖς ἐμοὶ εὔνοις· dicitur enim εὔνους ἐστὶν ἐμοὶ, non εὔνους ἐστὶν ἐμὸς, quod sciam. [Similibus comparatis ἐμοῖς recte defendit Schneiderus.] Interdum τὸ εὔνουν substantive pro εὔνοια, Benevolentia. [Thuc. 4, 87; 5, 109.] Et compar. εὐνούστερος, Benevolentior [et superl. εὐνούστατος. Soph. Aj. 822 : Ἔπηξα δ' αὐτὸν (gladium) εὖ περιστείλας ἐγὼ, εὐνούστατον τῷδ' ἀνδρὶ διὰ τάχους θανεῖν, notabili constructione. Uterque gradus est ap. Aristoph. Eq. 748, 874, et alibi. Forma soluta εὐνοέστερος ap. Herodot. 5, 24. Εὐνοώτερος fingit Philoxenus in Etym. M. p. 394, 11, 27.] ‖ Εὔνους pro εὐνόητος καὶ σαφὴς, VV. LL. ex Hermog. [De pluralis nominativi forma duplici Chœrob. in Bekk. An. p. 1196 : Ἡ εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν οἱ εὖνοί ἐστιν· οἱ γὰρ χρησάμενοι καὶ εἰπόντες οἱ εὔνους κακῶς ἐχρήσαντο. Et ibid. : Σεσημείωται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ οἱ εὔνους· ταῦτα γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ παρὰ φιλοσόφοις· εὔνοες γὰρ γέγονε κατὰ κρᾶσιν. Quæ sive integra sunt sive nonnihil depravata, satis tamen declarant non ad εὔνοες vel εὔνους referri testimonium philosophorum, sed ad νόες, quod male usurpari ab illis modo dixerat grammaticus. Confusa sunt verba Etym. M. p. 606, 25 : Δέον γὰρ τὸν νοῦν λέγειν καὶ οἱ νοί (νοῖ). Οἱ νοὶ σεσημείωνται παρὰ Φιλήμονι τῷ κωμικῷ· τὸ οἱ εὔνους γὰρ εὔνοες τὸ παρὰ φιλοσόφοις εἰρημένον, γέγονε κατὰ κρᾶσιν εὔνους. Ubi non tantum alterum οἱ νοὶ delendum, sed etiam cetera ita fere scribenda : Σεσημείωται παρὰ Φ. τῷ κ. οἱ (vel τὸ) εὔνους· τὸ γὰρ εὔνοες παρὰ τὸ παρὰ φ. εἰρημένον (sive ἀπὸ τοῦ π. φ. εἰρημένου) γέγονε κ. κ. ε. Exemit hanc formam Lysiæ p. 114, 6, Reiskius, et ante eum Koen. ad Gregor. p. 480. Legitima εὖνοι, quæ est ap. Thuc. 6, 88 et alibi, vitioso accentu interdum scribitur εὔνοι, ut ap. Xenoph. An. 2, 4, 16, Dionys. A. R. 6, 66. Circumflexum in priori diserte præcipit schol. Aristoph. Vesp. 882. De genitivi sing. εὔνου accentu proparoxytono monitum a Chœrobosco in Bekk. An. p. 1223, 1. ‖ Nominativi sing. forma soluta propria est poetarum et Ionum, ut in Anth. Pal. App. 317, 10 : Ἥπιος, ἐσθλὸς ἰδεῖν, εὔνοος, ἀγχίνοος, ap. Herodot. 5, 24; ceterorum casuum formæ solutæ ab Atticorum usu alienæ sunt, ut de similibus monitum in Δύσνους et Κακόνους, sed usurpatæ ab recentioribus vel ab librariis illatæ. V. Lobeck. ad Phryn. p. 142, Bekker. ad Herodian. 1, 10. Qui non debebat probare εὐνόων pro εὔνων ab libris nonnullis suppeditatum Thuc. 6, 64. L. Dind.]

‖ Εὐνόως, et Εὔνως, Benevole, Amabiliter. Ab Hesych. exp. πρυσηνῶς, ap. quem scriptum est εὐνοῶς cum accentu in ult. [Plut. Galb. c. 8 : Τὰ στρατεύματα πρὸς αὐτὸν εὐνόως ἔχοντα· Mor. p. 848, F. Marc. Anton. 3, 11.] De εὔνως autem dixi in Εὐνοϊκῶς. Invenitur autem et superl. grad. Εὐνούστατα ap. Suid., expositum tamen positivo φιλίως. [Died. 19, 6 : Πρὸς Ἀγαθοκλέα μὲν εὐνούστατα διέκειντο.]

[Εὔνοος, ὁ, Eunous, n. viri, filii Hypsipyles, Anth. Pal. 3, 10, inscr. Numus Trallianus ap. Mionnet. *Descr.* vol. 4, p. 181, 1051 : M. AYP. EYNOOΣ. L. Dind.]

[Εὐνοποιέω, Benevolum facio. Tzetz. Exeg. Il. p. 86, 9 : Εὐνὴ δὲ ἡ συνουσία παρὰ τὸ εὐνοποιεῖν ἤγουν φιλιοποιεῖν. Quod εὐνοοποιεῖν potius dicendum.]

[Εὔνοστος, ὁ, ἡ, dæmon molaris. Eust. Il. p. 214, 18 : Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι διὰ τὸ ἡδὺ τοῦ τοιούτου νόστου καὶ νόστιμον ἔδεσμα λέγεται τὸ ἡδύ. (Cum hac signif. comparanda quæ de v. Εὔνοστος, non dissimili, ut videtur, signif. posito, ex scriptoribus græcobarbaris annotavit Ducang. in Gl. et Append.) Ὅτι δὲ καὶ θεός τις ἐπιμύλιος Εὔνοστος ἐκαλεῖτο ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται, ubi est p. 1383, 42 : Οἱ μεθ' Ὅμηρον καὶ βρῶμά φασι νόστιμον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ νόστου δὲ τὴν ἡδύτητα, et cætera, quæ cum aliis v. ap. HSt. in Νόστος, nos in Ἐπιμύλιος. Quibus add. Pollux 7, 180, Photius s. Suidas in Προμυλαία, Etym. M. p. 394, 3, Lobeck. Aglaoph. p. 972. ‖ Eust. Od. p. 1332, 4 : Ἦσαν δὲ καὶ Κύπριοι Σόλοι, ὧν ἱστορεῖται βασιλεὺς Εὔνοστος, ὁμώνυμος Εὐνόστῳ δαίμονι ἐπιμυλίῳ. ‖ Εὐνόστου λιμὴν Ægypti memoratur ab Strabone 17, p. 792, 795. L. Dind.]

[Εὔνους. V. Εὔνοος.]

[Εὔνους, ου, ὁ, Eunus, n. viri. Belli servilis in Sicilia dux, Diod. Exc. p. 526 sqq. Alii in Anth. Pal. 9, 146, 1, in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 39, in inscr. Daulia ap. Bœckh. vol. 1, p. 851, n. 1732, b, 46, Lyttia vol. 2, p. 429, n. 2586, Aphrodis. p. 502, n. 2749, 10, et al. L. Dind.]

[Εὐνουχία, ἡ, Castratio, vel potius quem Tertullianus dicit Spadonatus. Basil. M. vol. 3, p. 646, E : Δελέατι τῆς εὐνουχίας διὰ τὸ ἀπειρόκακον ἐμπλακεῖσαν τὴν παρθένον τῷ πειρασμῷ. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 48, D : Εὐνουχία καὶ γήρει πολυειδῶς μεμαλάκιστο. ‖ Castitas s. Abstinentia a concubitu esse videtur ap. Clem. Al. Str. 3, p. 553 : Ἐν τῷ περὶ ἐγκρατείας ἢ περὶ εὐνουχίας κατὰ λέξιν φησί. Conf. p. 534. L. D. ‖ Cœlibatus, ap. Athenag. Apol. p. 298, ut εὐνοῦχος pro Cœlibe ibid. p. 302. Maius.]

Εὐνουχίας, ου, ὁ, i. q. εὐνοῦχος, Spado, Bud. : est vero adj., ideoque Spadonius etiam non incommode reddi posse videtur. Aristot. De gen. an. 2, [7] : Τοὺς δὲ μὴ γεννᾶν, ἀλλ' εὐνουχίας διατελεῖν ὄντας· Metaph. 4, [12] : Οὐδὲ ὁμοίως ἂν φαῖεν ἀδύνατον εἶναι γεννᾶν παῖδα καὶ ἄνδρα εὐνουχίαν· Probl. [4, 27] inter εὐνοῦχον et εὐνουχίαν distinguere videtur : Οἷον συμβαίνει τοῖς εὐνούχοις καὶ εὐνουχίαις, adeo ut VV. LL. tradant εὐνουχίαν testes habere posse, sed inutiles, quod effeminatus sit : εὐνοῦχον vero proprie Castratum et eviratum intelligi. [Hippocr. p. 293, 4 : Ἔτι τε πρὸς τουτέοισιν εὐνουχίαι γίνονται οἱ πλεῖστοι ἐν Σκύθῃσιν καὶ γυναικεῖα ἐργάζονται.] Capitur vero et metaph. ut εὐνοῦχος. Unde Theophr. H. Pl. 4, [11, 4] scribit arundines non habentes τὴν ἀνθήλην, εὐνουχίας appellari. [Pro quo ap. Hesych. : Εὐνούχιοι, κάλαμοι.] Plin. quoque 16, 36, Bombycias arundines, graciles, feminarum latiore folio atque candidiore, modica lanugine aut omnino nulla, Spadonum nomine insignes commemorat. Sed et surculos, qui nihil afferunt, Columella Spadones nominari auctor est. [Plato com. ap. Athen. 2, p. 68, D : Σικυοῦ πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων. ἴα]

Εὐνουχίζω, Varroni Eunucho, Hieronymo Eunuchizo, Castro, [Emasculo huic add. Gl.] Eviro. Geop. [17, 8, 2] : Διετεῖς δὲ γενομένους τοὺς μόσχους εὐνουχιστέον. Varro, Castrare non oportet ante bimatum. Athen. 12, [p. 515, E] : Ἀδραμύτην φησὶ τῶν Λυδῶν βασιλέα πρῶτον γυναῖκας εὐνουχίσαντα, χρῆσθαι αὐταῖς ἀντὶ ἀνδρῶν εὐνούχων. [Lucian. Cronos. c. 12; Dio Cass. 68, 2. Act. et pass. Matth. 19, 12, schol. Oribasii p. 71 ed. Mai., Chron. Pasch. p. 465, 17, Etym. M. p. 345, 26. Cum genitivo Jul. Cassianus ap. Clem. Al. Str. 3, p. 553 : Οὐδ' ἂν ὁ προφήτης εἰρήκει, Μὴ εἶναι ξύλον ἄκαρπον αὐτοὺς (eunuchos), μεταλαβὼν ἀπὸ τοῦ ξένδρου ἐπὶ τὸν κατὰ προαίρεσιν ἄνθρωπον ἑαυτὸν τῆς

τοιαύτης ἐννοίας εὐνουχίζοντα. Clemens ipse ib. p. 538 : Εὐνουχίζειν ἑαυτὸν πάσης ἐπιθυμίας. Cum præpos. p. 556 : Οἱ εὐνουχίσαντες ἑαυτοὺς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας. Figurate Archigenes in Matthæi Med. p. 159 : Ὥσπερ εὐνουχίσαντες τὸ φάρμακον. L. Dind.]

[Εὐνούχιον, τό. HSt. in Εὐνοῦχος :] Quod lactucæ genus dicitur etiam Εὐνούχιον. Gorr. in suis Definitt. med., Εὐνούχιον, inquit, dictum est a Pythagoricis Lactucæ quoddam genus suapte natura latum et caule viduum, quasi spadonium, quoniam maxime refragatur Veneri. Plin. quoque 19, 8, Lactucam rotundam, ac minima radice, latis foliis, astylida (pro quo ἀστύτιδα est ap. Eust.) a quibusdam Eunuchion, quoniam maxime refragatur Veneri, appellatam tradit.

[Εὐνουχισμός, ὁ, Castratio. Jo. Chrys. In Jo. hom. 36, vol. 2, p. 701. Seager.]

[Εὐνουχιστέον. V. Εὐνουχίζω.]

[Εὐνουχιστής, ὁ, Castrator, Gl.]

[Εὐνουχοειδής, ut est ap. Hippocr. p. 293, 55; 1136, A, vel] Εὐνουχώδης, ὁ, ἡ, Effeminatus ut eunuchus. Hippocr. De aere et aquis : Εὐνουχωδέστατοί [immo -χοειδ. est ap. Hipp. l. c.] εἰσιν ἀνθρώπων. [Suidas v. Ἄρρεν.]

Εὐνοῦχος, ὁ, ἡ, Eunuchus, Spado : ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνήρ, ut Clearchus ap. Athen. 10, [p. 452, C] vocat. [Aristoph. Ach. 117 : Τοῖν εὐνούχοιν τὸν ἕτερον τουτονὶ ἐγῷδ' ὅς ἐστι, Κλεισθένης· et ib. 121.] Xen. Cyrop. 6, [4, 11] : Οἱ εὐνοῦχοι καὶ αἱ θεράπαιναι λαβοῦσαι αὐτὴν ἀπῆγον εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, καὶ κατεκλίναντες κατεκάλυψαν τῇ σκηνῇ. Plut. Alex. [c. 30] : Τῶν δὲ θαλαμηπόλων τις εὐνούχων, οἳ συνεαλώκεισαν ταῖς γυναιξί. Aristot. [H. A. 9, 50] : Οὐδεὶς γὰρ γίνεται εὐνοῦχος φαλακρός· pro quo alibi, Οὐ γίνονται δὲ φαλακροὶ οἱ ἐκτετμημένοι· Plin., Defluvium capillorum in spadonibus non visum. Et εὐνοῦχον ποιεῖν, Eunuchum facere, Xen. Cyrop. 7, [5, 58] : Τοὺς περὶ τὸ ἑαυτοῦ σῶμα θεραπευτῆρας, εὐνούχους ἐποιήσατο. [Conjungenda hic θεραπευτῆρας ἐποιήσατο.] Juven. 12, [34] : Imitatus castora, qui se Eunuchum ipse facit. [« Mœris p. 347 : Σπάδων κοινὸν, εὐνοῦχος Ἑλληνικόν. Contra Thom. M. : Εὐνοῦχος, τὸ δὲ σπάδων ἀνάττικον. It., Σπάδων οὐκ ἐρεῖς, ἀλλὰ εὐνοῦχος. De eunuchorum origine et cur Cyrus eos sibi ministros atque corporis custodes elegerit, notabilis est l. Cyrop. 7, 5, 58-65. Conf. d'Ollincan (i. e. Ancillon) *Traité des eunuques*, 1707, 12°, et Donat. ad Terent. Eun. 1, 2, 87. Erant gynæceis præfecti omninoque ministri aulici valde honorati. Herodot. 8, 105 : Παρὰ τοῖσι βαρβάροισι τιμιώτεροί εἰσι οἱ εὐνοῦχοι, πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνορχέων. Conf. 3, 130. Sic præsto sunt Pantheæ Cyrop. 6, 1, 33 sq. » Sturz. Lex. Xen. || Ἄγαμος interpr. Gloss. Sap. Sal. 3, 14. || De animalibus schol. Apoll. Rh. 1, 585 : Ἔντομα εὐνοῦχα ... εὐνοῦχα τοῖς τεθνηκόσιν ἐνήγιζον. Tzetz. Exeg. p. 113, 7 : Οὐδὲν εὐνοῦχον ἐθύετο.] Metaph. etiam usurpatur, Athen. 14, [p. 652, A] ex Aristot. De plantis : Φοινίκων ἐνόρχων, οὕς τινες εὐνούχους καλοῦσιν· οἱ δὲ ἀπυρήνους. Plin. quoque Spadoniæ laurus meminit. [Εὐνοῦχοι, ... κάλαμοι, Hesychius. V. Εὐνουχίας.] Idem 12, 14, a conditione castrati seminis, mala quædam a Belgis Spadonia appellari docet. Sed et lactucam quandam τὴν ἐκ γενέσεως πλατύφυλλον καὶ τετανὴν καὶ ἄκαυλον, a mulieribus ἀστύτιδα, at εὐνοῦχον a Pythagoreis vocari, ex Athen. [2, p. 69, E] tradit Eust. [Il. p. 1283, 28], eo quod frequens lactucarum esus ad venerem inhabiles reddat : unde et exosam Veneri herbam esse, et Adonidem, quod ad lactucam confugisset, ab apro peremptum. [Conf. Geopon. 12, 13, 2. || Cod. Paris. 2630 ap. Bekk. An. p. 1376, b : Εὐνούχους δὲ Σοφοκλῆς καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς εὖνεις καὶ μὴ μετασχόντας ὕπνου, τουτέστι τηροῦντας, « Οὐχ ὅπου λαμπάδες εὐνούχοις ὄμμασιν. » Male hic gramm. εὐνοῦχος ab Sophocle primitiva Custodis significatione dictum ducit ab εὖνις, ut Eust. infra ab HSt. cit.] Ceterum quod ad etymon attinet τοῦ εὐνοῦχος, Etym. ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam sc. ad cubilium et gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quod ancillis expeditiores essent, et ob exemptos testiculos ad coitum inepti : vel ab εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, eo quod res venereæ ἀνόητα ab antiquis dicerentur. Eust. autem [Il. p. 1256, 30, Od. p. 1643, 16] dictum vult quasi εὖνιν (i. e. ἐστερημένον) ὀχείας. [V. supra. De alio lusu, quo ἀπὸ τοῦ εὖνοι εἶναι dicti perhibentur, v. Jacobs. ad Anthol. vol. 11, p. 257.]

[Εὐνουχώδης. V. Εὐνουχοειδής.]

[Εὐνώμας, ὁ, Temporis epith. ap. Soph. Aj. 604 : Αἰὲν εὐνώμα χρόνῳ τρυχόμενος, plerisque omnibus in libris adversus metrum εὐνόμᾳ scriptum, quod scholl. explicant partim εὐνομουμένῳ καὶ δικαίῳ, non apta sententia, partim εὐαινήτῳ, quod spectare videtur scripturam per ω, partim τῷ καλὰς νομὰς ἔχοντι, ut referatur ad λειμῶνι, vocabulum vitio scripturæ paullo ante illatum.]

[Εὔνως. V. Εὐνοϊκῶς.]

Εὔνωτος, ὁ, ἡ, Bonum habens dorsum, vel validum, Qui bono validoque tergore est. Aristot. de leone [Physiogn. p. 83 Fr.] : Τὸ μετάπλευρον πλατὺ καὶ εὔπλευρον καὶ εὔνωτον ἐπιεικῶς.

[Εὐξάνθιος, ὁ, Euxanthius, f. Minois et Dexitheæ, Apollod. 3, 1, 2, 6. V. Εὐξάντιος.]

[Εὐξάντιος, ὁ, Euxantius. Etym. M. p. 394, 34 : Εὐξαντίδος γενεῆς) Εὐξάντιος· τὸ πατρωνυμικὸν Εὐξαντιάδης, τὸ θηλυκὸν Εὐξαντιάς Εὐξαντιάδος. Ἆρον τὸ α καὶ γίνεται Εὐξαντίς Εὐξαντίδος. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Videntur Callimachi verba fuisse Γενεῆς Εὐξαντίδος. Schol. Dionys. in Bekk. An. p. 850, 25 : Τὸ δὲ Εὐξαντιὰς ἀπὸ τοῦ Εὐξάντιος· τὸ δὲ Εὐξαντίδος παρὰ Καλλιμάχῳ ὕφεσιν ἔχει τοῦ α. Eadem in Crameri An. vol. 4, p. 326, 35. Nomen Εὐξάνθιος an huc pertineat incertum est. L. D.]

[Εὔξαντος, ὁ, ἡ, Bene carminatus. Theodorus Anth. Pal. 6, 282, 1 : Τὸν πιληθέντα δι' εὐξάντου τριχὸς ἀμνοῦ ... πέτασον.]

[Εὐξεινῖανὸς, ὁ, Euxinianus Pomplio est in epistola M. Antonini ad eum, de qua v. Lambec. Bibl. Cæs. vol., 8, p. 134, C. L. Dind.]

[Εὐξενίδας, α, ου, ὁ, Euxenidas, n. viri in epigr. Anth. Pal. App. 316, 2. Comicus Atticus antiquus ap. Suidam v. Ἐπίχαρμος. Patronym. ab Εὔξενος ap. Pind. Nem. 7, 70, ubi v. schol. ῑᾶ Forma Εὐξενίδης in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 307, col. 2, 15. L. Dind.]

[Εὐξένιππος, ὁ, Euxenippus, archon Atticus ol. 118, 4, ap. Diodor. 20, 81, Dionys. H. Dinarch. c. 9.]

Εὔξενος, vel potius Εὔξεινος, ὁ, ἡ, Hospitalis, Amicitiæ hospitalis cultor, Qui erga peregrinos hospitaliter se gerit. [Æsch. Cho. 712 : Ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων. Pollux 6, 27, ἑστιάτωρ· 9, 25, πόλις· 33, τελώνης. Altera forma Eur. Hipp. 157 : Αἰμένα τὸν εὐξεινότατον ναύταις. Apoll. Rh. 1, 1018 : Ἐὐξείνοισι Δολίοσιν. Proculus Anth. Pal. App. 69, 8 : Αὐτὸν Βάκχον ἄνακτα δόμων ἔντοσθε δέδορκας εὐξείνων εὐχαῖς ἵλαον ἑσταότα. Inscr. Megar. apud Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1100, 6.] Peculiariter autem tributum fuit hoc nomen Ponto, qui antea ab inhospitali feritate Axenus appellatus fuerat, Plin. Sed et Ovid. merito dictum fuisse Axenum docet his versibus, in quibus et vis Græcæ appellationis exprimitur, atque adeo ipsum etymum : Trist. 4, 4 : Frigida me cohibent Euxini litora Ponti. Dictus ab antiquis Axenus ille fuit. Nam neque jactantur moderatis æquora ventis, Nec placidos portus hospita navis habet. Sunt circa gentes quæ prædam sanguine quærunt, Nec minus infida terra timetur aqua. Idem 3, 13, ita claudit : Dum me terrarum pars pene novissima Ponti Euxinus falso nomine dictus habet. Rursum alibi, Quem tenet Euxini mendax cognomine Pontus. Alibi vocat et Mare Euxinum, item Euxinum litus, item Euxini Ponti deformia litora, et alibi Sæva litora, Dum miser Euxini litora sæva peto, ubi etiam observa Euxinum sine adjectione dici. Εὔξεινον non dubium est quin Hospitalem interpretandum censuerit Ammianus, sicut ἄξεινον s. ἄξενον Inhospitalem est interpretatus, ita scribens 2 : Heniochi, Sindi, et Achæi, intendente sævitiam licentia diuturna, indidere mari nomen inhospitali; et a contrario per cavillationem Pontus Euxinus appellatur. Sed mutatam hanc appellationem ἀξένου in εὔξεινον per εὐφημισμὸν, dicerent potius gramm. : atque ita Eust. ipsum loqui docui in Ἄξενος. [Eur. Andr. 1262 : Εὐξείνου πόρου· Herc. F. 410 : Εὔξεινον οἶδμα λίμνας. Cum πόντος Iph. T. 125, 438, ap. Herodotum, Thucydidem, Xenoph. et alios. Sine πόντος ap. Pausan. 3, 16, 8, Niceph. De reb. post Mauric. p.

11, B. De formæ Ionismo v. Apollon. De pronom. A p. 3, A. || Forma per ε est ap. Pind. Nem. 4, 49 : Εὐξένῳ πελάγει. Eur. Iph. T. 395 : Εὔξενον ἐπ' οἶδμα· 1388 : Εὔξενον πόρον· Rhes. 428 : Εὐξένου πόντου.] || Εὔξεινος s. Ἐΰξεινος Jupiter, ap. Apoll. Arg. 2, [378], qui magis usitato cognomine Ξένιος, Hospitalis Jupiter, Qui præest hospitibus et illis favet, Qui jura dat hospitibus, Virg.

|| Ἐϋξείνως, Hospitaliter. Item generalius, pro Amice, Benevole; nam pro φιλοφρόνως ex Apoll. [Rh. 1, 963, 1179] affertur.

[Εὔξενος, ὁ, Euxenus, n. viri Spartani ap. Xen. H. Gr. 4, 2, 5, aliorum ap. Hippocr. p. 1224, G, Aristot. Rhet. 3, 4, in numo Chio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 269, 44, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 157, n. 115, 28; p. 774, n. 1591, 42, Hermionensi p. 599, col. 11, 24, Mytilen. n. 2186, vol. 2, p. 195. V. Εὐξενίδας. L. Dind.]

[Εὐξένων, ωνος, ὁ, Euxenon, n. viri ap. Memnonem Photii cod. 224, p. 222, 32.]

[Εὐξένως. V. Εὔξενος.]

Ἐΰξεστος, ὁ, ἡ et η, ον, Bene rasus, Radendo scalpendove eleganter politus, Dolando probe politus, Politus : tam de lignea quam saxea materia. Hom. Od. O, [332] : Ἐΰξεστοι τράπεζαι· Il. Ω, [271] : Κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ· et [275] : Φέροντες ἐϋξέστου [al. ἐϋξέστης] ἐπ' ἀπήνης· et [280] : Ἀτίταλλεν ἐϋξέστῳ [al. ἐϋξέστῃ] ἐπὶ φάτνῃ· Od. N, [10] : Ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ Χεῖται, i. e. καλῶς ἐξεσμένῃ, καλῶς εἰργασμένῃ, schol. [Eadem forma fem. Il. K, 576 etc. Apoll. Rh. 4, 1633.] Od. Ξ, [225] : Ἄκοντες ἐΰξεστοι. [Nicet. Eugen. 1, 101 : Ἀγαλμάτων εὐξέστων. Boiss. Orph. Arg. 894 : Εὐξέστοισι μύδροισιν. Epigr. Anth. Pal. 9, 688, 1 : Πύλην λάεσσιν ἐϋξέστοις ἀραρυῖαν. Paul. Sil. Amb. 160 : Ἐϋξέστῳ ἐπὶ βωμῷ ἀραρυῖαν. Manetho 6, 524 : Εὐξέσταις σανίδεσσιν. Lucian. Quom. hist. conscr. c. 27 : Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ... τοῦ θεοποδίου τὸ εὔξεστον. L. Dind.]

Εὐξήραντος, ὁ, ἡ, Exsiccatu facilis, Facile siccescens. [Aristot. De longæv. c. 5 : Μὴ εὐξήραντον εἶναι τὸ ὑγρόν· De gen. an. 5, 3. Theophr. C. Pl. 1, 2, 4.]

[Εὐξίθεος, ὁ, Euxitheus, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 120, n. 81, 4; 157, n. 115, 28, ubi male per ε in secunda. Aliorum ap. Demosthenem, Callimachum Epigr. 32, 5, Themist. Ep. 16, p. 50. ĭ L. Dind.]

[Εὐξίππη, ἡ, Euxippe, n. mulieris ap. Alciphr. Ep. 1, 33, 39. Conf. Wagner. ad 3, 50. L. Dind.]

[Εὔξῐφος, ὁ, ἡ, Bonum gladium habens. Apollon. De synt. p. 188, 12. Hemst. Ἄξιφος codex optimus.]

[Εὐξόᾰνος, ὁ, ἡ, Bona signa s. simulacra faciens. Manetho 4, 569 : Εὐξοάνους παλάμῃσιν ἀγαλμοτυπεῖς θεοπλάστας.]

Ἐΰξοος, ὁ, ἡ, Bene rasus s. scalptus, Radendo scalpendoque bene politus aut complanatus, i. q. ἐΰξεστος. Hom. Il. Λ, [628] : Τράπεζαν Καλὴν, κυανόπεζον, ἐΰξοον· Β, [390] : Ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων. [Δίφρος Od. Δ, 590, τόξον Il. Δ, 105, ζυγὸν N, 706, δουροδόκη Od. Α, 128, σκέπαρνον Ε, 237, quod active dictum putabat Eust. Forma contracta Il. K, 373 : Ἐΰξου δουρός. Hesych. in Εὔξουν.] Item, Qui rasura et scalptura facile poliri potest, Politu facilis : unde εὐξοώτερος, Qui polituræ facilioris est, Qui facilius dolari et complanari potest. Exemplum ex Theophr. [H. Pl. 5, 6, 4, ubi εὐξοώτερα] habes in Ξέσις, Sculpturæ facilior, Gaza, ut Plin. 16, 40, itidem de materia, Habet in sculpturis facilitatem.

[Εὐξύλεια, s. Εὐξυλεία, ἡ, in inscr. Daulia ap. Bœckh. vol. 1, n. 1732, p. 850, a, 26 : Ὁμοίως ἀγροῦ εὐξυλείας πλέθρα υλ' κρείνω εἶναι Ἀντιόχου· 33 : Τὴν δὲ ἀρχὴν τῆς μετρήσεως κρείνω γενέσθαι τῆς χώρας ὅθεν ἂν βούληται Ἀντίοχος ἐν ἑκατέρων τῶν ἀγρῶν δρυππίῳ καὶ εὐξυλείᾳ, Ager, ut videtur, lignis abundans.]

Εὐξῠλὴς, ὁ, ἡ, Qui est probæ materiæ, VV. LL. [Theophr. C. Pl. 1, 20, 3 : Εὐξυλῆ καὶ εὔτροφα. « Sunt quæ supra ὑγρὰ καὶ μανὰ καὶ εὐτραφῆ dicuntur. Scaliger εὔξυλα scribi jussit, ut analogiæ congruat magis. Alibi voc. nondum repertum : ac vereor ne vitiosum sit et in εὔχυλα aut simile mutandum. Recte enim ξυλώδεσι opponi τὰ εὔξυλα non videntur. » Schneider. Εὐαυξῆ conjiciunt Angli.]

[Εὐξυλοεργὸς, ὁ, Qui bona ligna, bonam materiem facit. Manetho 4, 324 : Καγχανέης ὕλης πελεκήτορας εὐξυλοεργούς.]

Εὔξῠλος, ὁ, ἡ, Cujus bona probaque est materies : ut εὐξυλὴς. [De arbore Theophr. H. Pl. 4, 4, 6. Paul. Sil. Deser. Soph. 518 : Εὐξύλου ... νηοῦ. V. Εὔκηλος. || Bona habens ligna. « Appian. Annib. c. 58 : Εὐξύλου τῆς Ἰταλίας οὔσης. » Wakef. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 14, E : Εὔξυλόν τε καὶ εὐεργεστάτην δρῶν (terram). Pollux 1, 228, ὄρη. L. Dind.]

[Εὐξύνετος. V. Εὐσύνετος et alia similia composita in Εὐσυν—.]

[Εὐξύνθετος, ὁ, nomen suspectum ap. Plut. Mor. p. 766, D, Strab. 10, p. 478, cujus libri ducunt ad Εὐξίθεος.]

[Εὔξυστος, ὁ, ἡ, Rasilis, Gl. Hippocr. p. 911, G : Εὔπριστον γίνεται καὶ εὔξυστον, de osse.]

[Εὐογκία, ἡ, Justa s. Modica moles. Democrit. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 338 : Ἡ γὰρ εὐογκίη ἀσφαλέστερον τῆς μεγαλογκίης.]

B Εὔογκος, ὁ, ἡ, Amplæ molis vel compactæ, etiam Justæ molis. [Τὸ εὔογκον τῶν θυσιῶν, Porphyr. Abst. 2, 20, p. 137. Opponitur τὸ τυχόν. Τὰ εὔογκα et τὰ εὐτελῆ, Res graves quæ pondus habent, et viles, opponuntur, Aristot. Rhet. 3, 7. Hemst. Pollux 1, 235 : Στέλεχος γενναῖον, εὐφυὲς καὶ εὔογκον.] Aristot. Meteor. 4, [2] : Τοιοῦτον γὰρ ἀποτελεῖ τὸ θερμὸν, εὐογκότερον καὶ παχύτερον καὶ ξηρότερον, Firmius, Magis compactum, Bud. At in VV. LL. habentur et hæc, Εὔογκος τῷ πλήθει, Se coacervans [Aristot. De gen. anim. 4, 1 : Τοῦτο δὲ (τὸ σπέρμα) τοῖς μὲν θερμοτέροις καὶ ἄρρεσι τῶν ἐναίμων εὔογκον τῷ πλ., ... τοῖς δὲ θήλεσι δι' ἀπεψίαν πλῆθος αἱματικὸν, sententia non diversa ab l. Meteor.]. Εὔογκος καὶ μικρὸς, Contractus et parvus, Theophr. H. Pl. 9, [17]. Significat tamen potius Non nimius mole. [Fr. olim ad Eur. Belleroph. relatum ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 264 : Εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ. Id. in fr. Sylei ap. Philon. vol. 2, p. 461, 17 : Πρόσχημα σεμνὸς κοὐ ταπεινὸς οὐδ' ἄγαν εὔογκος, ὡς ἂν δοῦλος. Hippocr. p. 40, 12 : Δεῖ δὲ ἐν παντὶ τῷ νοσήματι C λαπαρὴν τὴν κοιλίην εἶναι καὶ εὔογκον, ubi tamen μὴ λεπτὴν et contrariam τῇ ἐκτετηκυίᾳ intelligebat Galenus.] A Suida exp. εὐβάστακτος, Portatu facilis, Minime gravis. Cibi quoque εὔογκοι dicuntur Qui vel non nimium inflant corpus, aut suo pondere non gravant. Athen. 7 : Τὰ πετραῖα εὔογκά ἐστι καὶ τρόφιμα, καὶ πέττεται ταχέως. Paulo post subjungit, Πνευμάτων τε οὐκ ἔστι περιποιητικά. [Id. 14, p. 637, F : Τὴν φωνὴν εὔογκον ποιήσας. Plut. Mor. p. 511, B : Θαυμάσαντες τῆς λέξεως τὸ εὔογκον καὶ τὸ λιτόν. Diog. L. 4, 3 : Πρῶτος εὗρεν ᾧ τὰ φορμία τῶν φρυγάνων εὔογκα ποιοῦσιν. Hemst. Comp. Rufus p. 16 ed. Matth. : Πολλῷ τινι εὐογκότεροι τὰ ὑπὲρ ὀμφαλόν. Oribas. p. 191 ed. Mai.]

Εὐοδέω, Prospero itinere utor, Facili via feror, Expedite progredior. [Zonar. p. 921 : Εὐοδεῖν· εὑρίσκω παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Θέοπομπος, « Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, χρὴ ταῦτα δρᾶν, εὐοδεῖν πορεύομαι. » Χαῖρε καὶ σὺ κεὐόδει in cippo ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 50, n. 1956, 4. L. D.] Dem. [p. 1274, 19], de aqua : Ἧ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ᾗ δ' ἂν ἐνεστῇ τι, τηνικαῦτα τοῦτ' εἰς χωρία D ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον· ubi nota opponi sibi mutuo τὸ εὐοδοῦν et ᾧ ἐνίσταταί τι. Sed sciendum, in antiquis libris reperiri et aliam scripturam, sc., εἰ μὲν ἂν εὐοδωθῇ. Aristot. De gener. anim. 1, [18] : Ῥεῖ ὅπου ἂν εὐοδήσῃ τοῦ σώματος, Qua viam sibi patefecerit, vel potius Qua viam patefactam nactum sit. [Ib. infra : Ὅταν μὴ εὐοδήσῃ ἡ ἀποκάθαρσις.] Radices etiam εὐοδεῖν dicuntur Quæ sine impedimento in ima terræ viscera descendunt, s. Quæ facilem descendendi viam nanciscuntur. Theophr. H. Pl. 1, 9 : Αἱ μὲν, εὐθεῖαι καὶ δμαλεῖς, αἱ δὲ, σκολιαὶ καὶ παραλλάττουσαι· τοῦτο γὰρ οὐ μόνον συμβαίνει διὰ τοὺς τόπους, τῷ μὴ εὐοδεῖν, ἀλλὰ καὶ τῆς φύσεως αὐτῆς ἐστιν, ὥσπερ ἐπὶ τῆς δάφνης καὶ ἐλαίας. Unde Plin. 16, 31 : Aliis recto meatu radices descendunt, ut lauro, oleæ; aliis flexuoso, ut fico. Quibus tamen verbis interpretatur potius εὐθεῖαι : itidemque idem Theophr. C. Pl. 5, [7] : Εὐοδοῦσαι γὰρ καὶ ἔχουσαι τροφὴν, αὔξονται μᾶλλον καὶ εἰς μῆκος καὶ εἰς πάχος· ibid. [3] dicit, Εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς. Ipsæ etiam plantæ εὐοδεῖν dici possunt, Quum prospero successu crescunt. [Theophr.

fr. De igni 10 : Εὐοδεῖ ἡ γένεσις. Apollonius in Matthæi Med. p. 145 : Ἵνα τὸ φυσικὸν εὐοδῇ πνεῦμα. L. D. «Feliciter progredi. Marc. Anton. 6, 17, ubi v. Gataker. Οὐκ εὐοδεῖ, Non bene se habet, Arrian. Epict. 2, 13, 12.» Upton. et Schweigh. Ammon. De diff. p. 122 : Ῥᾴδιον, τὸ εὐοδοῦν.] Pass. etiam voce ex Aristot. [De gen. an. 2, 4, p. 739, 35] affertur, Εὐοδεῖται τῷ σπέρματι, Semen dirigitur et juvatur : pro quo potius scrib. videtur εὐοδοῦται : quum εὐοδεῖν neutrum sit.

[Εὐοδής. V. Εὐαδής.]

Εὐοδία, ἡ, Facilis via, Suidæ καλὴ ὁδὸς, Pulcra via; Iter prosperum, qua signif. Bud. affert ex Esdr. 8, [52] : Ζητῆσαι εὐοδίαν ὑμῖν καὶ τοῖς συνοῦσι. Et sic sæpe usurpari scribit. Similiter et ap. Aristoph. Ran. [1528] : Εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ κ' ἐς φάος ὀρνυμένῳ δότε δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν, i. e. εὐκολίαν περὶ τὴν ὁδόν. [Quod ex Æschyli Glauco Potn. sumtum testatur schol., qui dixerat : Εὐοδίαν μὲν πρῶτον ἀπὸ στόματος χέομεν. Poll. 9, 161.] Metaph. accipitur etiam pro Prospero rerum successu : sicut et ab Hesych. exp. εὐπραξία. || Suidæ nom. proprium, sicut et Εὐοδίας. Habes autem accus. Εὐοδίαν, Epist. ad Philipp. 4, [2].

[Εὐοδιάζω, Rectam viam facio alicui. Paul. Ægin. 6, 59 : Λαβόντες οὖν πρὸς ἡλικίαν καὶ γένος ἁρμόζοντα καθετῆρα εὐοδιάσωμεν αὐτόν. Ὁ δὲ τοῦ εὐοδιασμοῦ τρόπος τοιοῦτός ἐστιν. Ubi male bis per ω in secunda.]

[Εὐοδιᾶνὸς, ὁ, Euodianus, n. viri, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 275, p. 381, B, 21, et, ut videtur, p. 400, n. 291, 5; 406, n. 304, 5. Et ap. Suidam. L. Dind.]

[Εὐοδίας, ὁ, Euodias, n. pr. V. Εὐοδία.]

[Εὐοδιασμὸς, ὁ, Recta via. V. Εὐοδιάζω.]

[Εὐόδιος, ὁ, Euodius, monachus, ap. Theod. Stud. Epist. p. 279, B. Alios memorat Fabric. in Bibl. Gr. L. Dind.]

Εὐοδμία, ἡ, Bonus odor, Bonitas odoris, Fragrantia, Pollux 2, [75 : Ἡ δὲ ὀδμὴ καὶ εὐοδμία δοκεῖ μὲν τοῖς πολλοῖς εἶναι καλὰ ὀνόματα, ἔστι δὲ ποιητικά· ἐν δὲ τοῖς καταλογάδην Ἰωνικὰ καὶ Αἰολικά. Παρὰ δὲ Ἀντιφῶντι μόνῳ ὀσμὰς καὶ εὐοσμίαν εὕροι τις ἄν. Ubi scribendum ὀδμὰς καὶ εὐοδμίαν, quibus de formis iterum dicemus in Ὀσμή. Theophr. De odor. 51 : Εὐοδμίαν τινά. Sed alibi rectius per σ. Relinquenda vero Const. Manass. Chron. 83 : Συγκράτοις εὐοδμίαις, quanquam idem 72 utitur forma εὔοσμον. L. Dind.]

Εὔοδμος, ὁ, ἡ, Bene olens, Bonum odorem spirans, Fragrans, εὐώδης Hesychio. Idem εὐόδμων exp. etiam ἡδέων. [Pind. in fr. ap. Dionys. vol. 5, p. 154, 6 : Εὔοδμον ἔαρ. Theocr. 3, 23 : Εὐόδμοισι σελίνοις· 17, 29 : Νέκταρος εὐόδμοιο. Nonnus Dion. 17, 75; 18, 101, aliique poetæ, ut Palladas Anth. Pal. 11, 54, 5 et Strato 12, 195, 6 : Εὐόδμοις στεφάνοις vel πετάλοις. Pollux 1, 245, λειμών.] Dionys. P. [937], εὔοδμος κάλαμος, Calamus odoratus, Plin.

Εὔοδος, ὁ, ἡ, Per quem iter haberi facile potest, Pervius : cui opp. ἄνοδος a Xen. [Anab. 4, 8, 10], ut suo loco dictum est. [Id. ib. 4, 2, 9 : Εὐοδωτάτη γὰρ ἦν (via) τοῖς ὑποζυγίοις.] || Expeditum iter habens. Athen. 3, [p. 92, C, ex Mnesitheo] : Τροφήν τε δίδωσιν ὑγράν τε καὶ δύσπεπτον ἅπαν ὄστρεον, καὶ πρὸς τὰς οὐρήσεις ἐστὶν οὐκ εὔοδα, Nec facilem urinæ transitum præbent. || Prosperi in itinere successus; generalius et metaphorice Qui prospero successu utitur. Hesychio est ἀγαθή. [|| Expeditus. Epicur. ap. Plut. Mor. p. 1127, D : Ἐρωτᾷ αὐτὸν εἰ πράξει τινὰ ὁ σοφὸς ὢν οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, εἰδὼς ὅτι λήσει, καὶ ἀποκρίνεται, οὐκ εὔοδον τὸ ἁπλοῦν ἐστι κατηγόρημα. Ptolem. Math. comp. vol. 1, p. 5, 29 ed. Halm. : Τὴν τῶν λοιπῶν ἐπίσκεψιν εὐοδωτέραν παρέχει· 349, 13 : Ἐπὶ τῶν μάλιστα εἰς τὰς ἑξῆς ἐφόδους εὐοδωτέρων ἐσομένων. L. D. Eust. Il. p. 601, 41 : Καὶ ἐκεῖ γὰρ εὔοδος ἡ σύνταξις· Od. p. 1879, 54 : Εὔοδον καὶ οὕτω τὸ μέτρον.] || N. propr. rhetoris ap. Suid. [Eodem fuit Rhodius, poeta epicus, æqualis Neronis, de quo Suidas, et qui alios duos ap. Joseph. Ant. J. 18, 8, et Dionem Cass. memoratos confert, Jacobs. Anthol. vol. 13, p. 894. Plurimi etiam memorantur in inscrr., velut in Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 368, n. 266, 11, 14; p. 373, n. 269, 10, et aliis. || Adv.] Εὐόδως, Facili via, Expedite, Itinere prospero. At ex Greg. Naz., Ἃ εὐόδως πορεύεται, Quæ recte ingrediuntur. Item Prospero successu, Prospere. [Prov. 30, 29. Eust. Opusc. p. 274, 32 : Ἔσχεν εὐόδως.]

Εὐοδότως, Hesychio προθύμως εἰς τὸ παρέχειν, sed illud ο in sec. syll. valde suspectum. [Scribendum εὐοδώτως, nisi gl. aliter corrigenda est. V. Albert.]

Εὐοδόω, Prosperum iter s. Facilem viam præbeo, Prosperum successum do, Promoveo, etiam Dirigo : sicut Hesych. εὐοδώσει exp. κατευθυνεῖ. 3 Reg. 22, [12] : Ἀνάβαινε καὶ εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, Ascende, et prosperum iter dabit tibi Dominus. Theophr. C. Pl. 5, 6 : Ἡ τροφὴ κωλυομένη καὶ ἀποστεγομένη τῷ πέριξ, φέρεται πρὸς τὸ ἐφελκόμενον καὶ εὐοδοῦν· οἷον γὰρ ὀχετεία τίς ἐστι, Ea fertur qua meatum invenit, s. potius Fertur ad id quod meatum ei præbet. Paulo ante dicit, Ἡ δ' αὔξησις εἰς μῆκος, καὶ διὰ τὸ εὑρεῖν τροφὴν εὐθυποροῦσαν, καὶ διὰ τὸ μηδὲν ἀντισπᾶν. Greg. Naz. : Ἐπειδὰν εὐοδώσῃ τὸν λόγον ὁ λόγος, Quum Verbum Dei successum orationi nostræ dederit. Idem, Ὅπως εὐοδώσῃ τὴν κακίαν, Ut successum det malitiæ. Bud. Et Sap. 11, [1] : Εὐώδωσεν τὰ ἔργα αὐτοῦ, Direxit opera ejus, Felicem successum largitus est, Promovit felicem successum dando. || Neutrali quoque signif. Bud. in suo Lex. habet, Ἐὰν εὐοδώσῃ, Si bene cesserit, Gaza. Idemque ex Aristot. affert [De gen. an. 1, 18 prope fin.] : Πολὺ γὰρ καὶ ἄχρηστον περίττωμα τῷ σπέρματι συμμίγνυται, ὥστ' ἐνίοις γίνεσθαι ἀῤῥώστημα, ὅταν αὐτῶν μὴ εὐοδώσῃ ἡ ἀποκάθαρσις. Ubi tamen ei scr. videtur εὐοδήσῃ. Pass. Εὐοδοῦμαι, Prosperum iter mihi datur, Prosperam viam nanciscor, Prosperum iter a Deo obtineo, i. q. εὐοδέω. Ad Rom. 1, [10] : Πάντοτε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου δεόμενος εἴπως ἤδη ποτὲ εὐοδωθήσομαι ἐν τῷ θελήματι τοῦ Θεοῦ, ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, Si quo modo tandem aliquando prosperum iter detur e voluntate Dei. [Interpunctione posita post δεόμενος, sublata post θεοῦ, ut fit in edd., εὐοδοῦσθαι hic quoque metaph. positum, et cum infinitivo conjunctum, ut ap. Theod. Stud. p. 436, C : Οὐκ εὐωδώθημεν ἐπιστεῖλαι τῇ τιμιότητί σου· 457, D : Νῦν εὐοδούμεθα ἐπιστεῖλαι κτλ. L. D.] Metaph. capitur pro Feliciter mihi succedunt res, Felices successus mihi dantur. Herodot. [6, 73] : Εὐωδώθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὸν Δημάρητον πρῆγμα, Cleomeni in Demaratum bene cessit. [Ubi nonnulla Wessel.] Et εὐοδούμενος, inquit Bud., Cui omnia prospere cedunt, Qui tenorem institutum asservat, Gregor. De homine p. 32 Basil. : Ὅταν ἴδω τὸ κακὸν εὐοδούμενον, καὶ τὴν ὑμετέραν εὐλάβειαν κεκμηκυῖαν. Rursum p. 124 : Διὰ τὸ μὴ εὐοδοῦσθαι τὴν διάνοιαν ἐπὶ τῶν παρὰ φύσιν διακειμένων τὰς μήνιγγας, Mentem non constare, Non sanam esse. At 1 Cor. 16, [2] : Ἕκαστος ὑμῶν παρ' ἑαυτῷ τιθέτω θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, Quod pro Dei benignitate licuerit; Quicquid commodum fuerit, Erasm. Quorum verborum sensus est, Ut quisque conferat pro ratione prosperitatis, quam a Deo obtinuerit. Quædam exempll. habent εὐοδωθῇ. Hesych. εὐωδώθη exp. ἑτοιμάσθη, pro quo potius ἡτοιμάσθη. [Eust. Il. p. 601, 33 : Ὡς γὰρ ἐκεῖνα τῇ τοῦ κτητικοῦ ἀναλύσει εὐοδοῦται εἰς σύνταξιν.]

[Εὐόδως. V. Εὔοδος.]

[Εὐόδωσις, εως, ἡ, Propitia voluntas, Ductus, Favor, vel similiter vertendum, ubi transitive de Deo dicitur prosperum successum largito, ut ap. Leon. Diac. p. 20, A : Τὰ Ῥωμαϊκά μοι πλατύνοντι ὅρια ταῖς τοῦ κρείττονος εὐοδώσεσιν, ubi ll. Theodoreti Comm. in Psalm. 1, p. 11, D : Οὐκ ἀπολελυμένως εὐόδωσις αὕτη, ἀλλ' ἀσεβῶν, et anonymi in Formulario post Codin. De off. p. 412, A, F, indicavit Hasius.]

[Εὐοδώτως. V. Εὐοδότως.]

[Εὐοῖ. V. Εὐάν.]

[Εὔοια, ἡ, Euœa, n. bacchæ in vasis quibusdam Bacchicas picturas exhibentibus, quod perperam nonnullis visum est ex Εὐδία corruptum esse. V. Jahn. *Vasenbilder* p. 18, Welcker. ad Philostr. p. 214. L. D.]

[Εὐοίκητος, ὁ, ἡ, Bene habitatus, Bonus ad habitandum. Eust. in Od. B, v. 18 : Τὴν εὐδαίμονα καὶ εὐοίκητον, de urbe. L. Dind.]

Εὐοικονόμητος, ὁ, ἡ, Dispensatu et distributu facilis; Digestu facilis, ap. Medicos. [Diphil. ap. Athen. 2, p. 54, D, ubi et δυσοικονόμητος· 9, p. 371, E. Hemist.] Athen. 3, [p. 115, D] : Οἱ ἐκ πυρῶν ἄρτοι χριθίνων πολυτροφώτεροι καὶ εὐοικονομητότεροι, καὶ τὸ ὅλον

κρείττονες. [Et p. 80, B, eodem gradu.] Ibidem, Ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἄρτος, βαρὺς, δυσοικονόμητος, διὰ τὸ ἀνομάλως ὀπτᾶσθαι. [|| Adv. Εὐοικονομήτως, Bona cum distributione s. dispensatione, Bono ordine. Schol. Eurip. Or. 464 Matth. : Εὐοικ. δὲ ἐποίησε τὸν Τυνδάρεων ... ἐληλυθέναι. Boiss. Eust. Od. p. 1950, 25 : Τοῦτο μὲν οὕτως εὐοικ. ἀναπεφώνηται.]

[Εὔοικος, ὁ, ἡ, Bonus ad habitandum, Habitabilis. Oppian. Hal. 3, 370 : Οὐδ' ἔτι κύρτον δμῶες εὔοικον ἔχουσιν. Etym. M. p. 389, 24 : Εὐβούριον, τὸ εὔοικον, ὥς φησιν Εὐφορίων, Ἄστυ κατ' εὐβούριον. || Benignus erga famulos. Athen. 6, p. 267, D : Ἀχαιὸς δ' ἐν Ὀμφάλῃ περὶ τοῦ Σατύρου λέγων φησὶν ὡς εὔδουλος, ὡς εὔοικος ἦν, ἰδίως λέγων ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. || Bene domum s. rem familiarem administrans. Dio Cass. 44, 39 : Τὰ ἴδια εὐοικότατός τε ἅμα καὶ εὐδαπανώτατος ἐγένετο, de C. J. Cæsare.]

Εὐοινέω, Vino abundo [Strabo 11, p. 516 : Εὐοινεῖ δὲ σφόδρα ἡ γῆ· 14, p. 637 : Ἔστι δ' οὐκ εὔοινος, καίπερ εὐοινουσῶν τῶν κύκλῳ νήσων. L. D.] : vel Vinum bonum fero : εὐοινοῦσαι ἄμπελοι, eæd. quæ εὔοινοι. [Maxim. Tyr. 30, 4 : Τημελεῖς ἄμπελον, ἡ δὲ εὐοινεῖ.]

Εὐοινία, ἡ, Vini abundantia et bonitas, Annus vini bonitate et copia insignis. [Steph. B. in Λάμψακος. Wakef. Restitue Eunapio Aed. p. 58, 6, 7. Hemst. Horapoll. Hierogl. 2, 92. L. Dind.]

[Εὐοίνιστος, ὁ, ἡ, Bene vino repletus, Vino abundans. Orph. Arg. 601 : Ὄφρα κε μειλίξαιντ' εὐοινίστοις ἐπιλοιβαῖς Ῥείην πρεσβυγενῆ. Ita pro μειλίξαντο εὐοινίστοις ἐπὶ λοιβαῖς Ruhnk., qui tamen vitiosum putabat εὐοίνιστος. Sed librorum scripturam non esse temere sollicitandam docet etiam voc. Οἰνιστήρια, item de libatione usurpatum, quod v.]

Εὔοινος, ὁ, ἡ, Bonum virum ferens, Vino abundans, Vini ferax. Athen. 13, [p. 598, C] ex Hermesian. : Λέσβον ἐς εὔοινον. [Leonidas Anth. Pal. 6, 300, 5 : Εὐοίνου σταφυλῆς.] Sic ἄμπελοι εὔοινοι, Poll. 6, c. 3 [22. De locis etiam Strabo 5, p. 241; 17, p. 813. Plin. N. H. 4, 12, 72. De gente Maxim. Tyr. Diss. 3, 10, p. 44 : Λεσβίων τῶν εὐοινοτάτων.]

[Εὐοιωνισμὸς, ὁ, ἡ, Bonum augurium, Bonum omen. Schol. Lucian. Jov. trag. c. 47 : Τοῦ εὐοιωνισμοῦ χάριν.]

[Εὐοιώνιστος, ὁ, ἡ, Auspicatus, Gl. Diod. Exc. p. 629, 37 : Διὰ τὸ εὐοιώνιστον εἶναι. Quem l. afferens Suidas ponit etiam cum Zonara p. 912 : Εὐοιώνιστον, εὔφημον, καλὰ προσημαίνουσαν. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 40, 21 : Εὔορνις τύχη, ἡ εὐοιών.]

[Εὔολβος, ὁ, ἡ, Beatus. Eurip. Iph. T. 189 : Τίς δ' ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων ἀρχά; Manetho 2, 238, γυναῖκες· 3, 46, οἶκοι· 192 : Εὐόλβους ἔργοις. Epigr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 762, n. 1582, 4 : Εὐόλβου πάτρας. Orph. H. 9, 29 : Σὺν εὐόλβοισιν· 12, 10, βίοτος· 28, 19, βίος· 11, 2 : Εὐόλβοις κτεάτεσσιν.]

[Εὐολίσθητος, ὁ, ἡ, Lubricus. Iamblich. Protr. p. 352 Kiessl. : Εὐολ. ἐστι καὶ εὐανάτρεπτος (philosophia).]

Εὐόλισθος, ὁ, ἡ, [Labilis, Gl.] ab ὄλισθος deductum esse, nemo, ut opinor, negarit. [In Ind. :] Εὐόλισθος, Lubricus. Alex. Aphr. Probl. 1, [90] : Κόπρος μαλακὴ καὶ εὐόλισθος, Stercus molle et lubricum. [Μὴ ἀποβάλλειν τὸ ἔμβρυον τὰς εὐολίσθους γυναῖκας, Diosc. Parab. 2, 93. Μειράκια ἡλικίᾳ εὐολίσθῳ χρώμενα, Philo Jud. p. 882, E. Euagr. H. E. 4, p. 414, 28; Hierocl. In A. C. p. 138. Hemst. Matthæi Med. p. 27 : Ἡ πηλαμὺς πρὸς ἐκκρίσεις εὐόλισθος. Theod. Stud. p. 54, B : Τὸν εὔκολον οὕτω καὶ τὴν γνώμην εὐόλισθον· 374, C : Τὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εὐόλισθον. Aliique multi similiter tam proprie quam figurate. L. D. Etym. M. p. 801, 817; Planud. Ovid. Met. 10, 738; Symeon Magister apud Allat. Diatr. de Symeon. p. 133; Georg. Lapitha Poem. mor. 732. Boiss.]

[Εὐόλκιμος, ὁ, Qui facile duci potest. Hippocr. p. 802, E : Ἦν ἐξ ἀγαθῶν ᾖ τῶν πυρῶν τὸ ἄλητον καὶ εὐόλκιμον.]

[Εὐόλκιος, ὁ, Euolcius, n. viri ap. Theodoret. H. E. 4, 15, p. 166, 20.]

[Εὐόλπαν voc. obscurum in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 294, 3, ubi κίρκον τ' εὐόλπαν φιλοκαμπέα.]

[Εὐόμᾰλος, ὁ, ἡ, Planus, ex cod. Rehdigerano restitutum Agathiæ p. 95, C : Τὰ πεδία εὐόμαλά τε καὶ ἀγαθὰ ἐνστρατοπεδεύσασθαι, ubi olim εὐέμβολα. Quod analogia scribi jubet εὐώμαλα, ut est in Gl. Εὐώμαλος, Æquabilis. L. Dind.]

[Εὐομβρία, ἡ, Opportuna imbrium irrigatio, Euseb. H. E. p. 353. Kall. Jo. Laur. De ostentis p. 154.]

[Εὔομβρος, ὁ, ἡ, Imbribus bene rigatus. Strabo 4, p. 183 : Εὔομβρον εἶναι τὴν Αἴγυπτον· 16, p. 778 : Καὶ γὰρ εὔυδρός ἐστι καὶ εὔομβρος (ἡ γῆ).]

Εὐόμῑλος, ὁ, ἡ, Qui bene et cum dexteritate quadam scit conversari, Qui dexteritate quadam in conversatione utitur. [Bene loquax, Effabilis, Affabilis, Facundus, Gl.] Dicam autem de hoc vocab. et in Ὁμιλητικὸς, quod huic significatione respondet. Suid. autem habet superl. Εὐομιλότατος, quod exp. εὐόργητος, πρᾷος : sed mendose pro εὐόμιλος scriptum id esse existimo. [Εὐομιλότατος est glossa interpretatione carens, ad quam nihil pertinet sequens Εὐόργητος.] Ceterum hoc comp. non post Ὅμιλος posui, sed post Ὁμιλία, perinde ac si diceretur Εὐομίλιος, quod significationis habendam rationem censuerim. [Marc. Anton. 1, 16. Gatak. Damasc. ap. Phot. p. 338, 12. Hemst. Exc. Phrynichi post verba in Εὐπροσόμιλος ponenda : Εὐόμιλος δὲ ὁ πᾶσιν ἀδιαφόρως προσομιλῶν. Photius s. Suidas in Εὐδιάλογος, idemque in Καλλικέλαδος. L. D. Schol. Hesiodi Op. 351.]

[Εὐόμμᾰτος, ὁ, ἡ, Bene oculatus. Etym. M. p. 284, 8 : Ὀξυδερκὲς γὰρ τὸ ζῶον καὶ εὐόμματον. Cyrill. V. Sabæ in Cotel. Monum. vol. 3, p. 293, A.]

Εὐομολόγητος, ὁ, ἡ, Clarum et concessu facile : Bud. ex Plat. [Reip. 7, p. 527, B.]

[Εὐόμφᾰλος, ὁ, ἡ, Bonum odorem habens, Bene olens. Athen. 15, p. 682, C : Τιμαχίδας τὸ ῥόδον φησὶ τοὺς Ἀρκάδας καλεῖν εὐόμφαλον ἀντὶ τοῦ εὔοσμον. Eust. Il. p. 1295, 14. Hesychii gll. Ποτόμφει et Ὄμφα contulerunt intt. Dubium an huc pertineat ejusdem gl. : Εὔομφα, ὀνόματα, de qua v. conjecturas interpretum.]

[Εὔομφος. V. Εὐόμφαλος.]

[Εὐόνειρος, ὁ, ἡ.] Εὐόνειροι, Qui bona vident somnia, Bud. e Strab. [16, p. 761. Hemst. Heliod. 3, 5, νύξ. Boiss. Εὐόνειρα, τὰ, Læta somnia, Plut. Mor. p. 83, D : Εἰ οὕτως εὐόνειρα καὶ φανὰ ... ἐκ τῶν ὕπνων ἐπανάφέρεται.]

[Εὐόνυξ, υχος, ὁ, ἡ, Ungulis præditus. De piscibus Marc. Sidet. v. 34, p. 17 Fabric. B. Gr. vol. 1. Kall.]

[Εὐόπας. V. Ἠπίαλος vol. 4, p. 189, A.]

[Εὐόπιος scriptura vitiosa pro Εὐόπτιος in Actis Conc. Ephes. V. annot. in ed. Commel. ad p. 100, 43. L. D.]

[Εὐοπλέω, Bene armatus sum. Posidipp. Anth. Pal. 12, 120, 1 : Εὐοπλῶ. Arrian. Tact. p. 18 : Μεγάλα στρατόπεδα καὶ εὐοπλοῦντα· et ib. iterum. L. D. Philo vol. 1, p. 20, 41 : Δυνάμεις εὐοπλούντων. Wakef. Id. ib. p. 372, 24 : Νεότης εὐόπλοῦσα. Hemst. Et iisdem verbis Heliod. Æth. 8, 16.]

[Εὐοπλία, ἡ, Bona armatura. Xen. Hier. 9, 6 : Εἴ τις ἆθλα προτιθείη εὐοπλίας. Plur. African. Cest. p. 279, A, extr. L. Dind.]

[Εὔοπλος, ὁ, ἡ, Qui bonas habet ungulas. Pollux 1, 194, inter virtutes equi, εὔοπλος. L. Dind.]

Εὔοπλος, ὁ, ἡ, Bene armatus, Armis bene instructus et munitus. Xen. [Hier. 11, 3 : Τῆς πόλεως ὅλης εὐόπλου σοι οὔσης·] Hell. 4, [2, 5] : Εὐοπλότατον λόχον ἔχων., καὶ ὁπλιτῶν καὶ τοξοτῶν καὶ πελταστῶν, Optime armatum. [Aristoph. Ach. 592 : Εὔοπλος γὰρ εἶ. Antiphil. Byz. Anth. Pal. 9, 156, 2 : Πῶλον εὐόπλου Δαναῶν ἔγκυον ἡσυχίης. Nonn. Dion. 23, 105, πλόος. De armis natura inditis Aristot. H. A. 4, 11 : Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἄνω καὶ πρόσθια πάντων τῶν ζώων τὰ ἄρρενα κρείττω καὶ ἰσχυρότερα καὶ εὐοπλότερα.]

[Εὐοπτία, ἡ, Perspicacitas. Anon. ap. Bernard. ad Pallad. De febr. p. 149 : Νοὸς τὸ φαιδρὸν ὄμμα πρὸς θείας φύσεις ὕψει διάρας πανσόφοις εὐοπτίαις οὕτω γραφὴν δίελθε τὴν σοφωτάτην.]

[Εὐόπτῐος, ὁ, Euoptius, n. viri in Epistolis Synesii et Isidori Pel. V. Εὐόπιος. L. Dind.]

Εὔοπτος, ὁ, ἡ, [Pulcher, Jo. mon. in Anecd. meis vol. 4, p. 264, 8. Boiss. Κόρη, Formosa, Etym. M. p. 276, 36. Hesych. in Εὐαγές. Hemst. V. etiam HSt. in Εὐόφθαλμος. Ejusdem signif. exx. Nili Epist. 338, p. 326, C, πρόσωπον· Chrysostomi Serm. in mer. 7, p. 492, 9 : Διὰ τοῦτο καὶ εὔοπτός ἐστι· περὶ αὐτοῦ γὰρ ἔλεγεν (David Ps. 45, 3) Ὡραῖος κάλλει παρὰ τοὺς υἱοὺς

τῶν ἀνθρώπων, citavit Hasius *Notices* vol. 9, p. 230, 3. Quibus addere licet Theod. Stud. Iamb. p. 616, ριγ', Const. Manass. Chron. 1167, 2226.] Qui facile videtur s. cernitur, Qui est conspicuus. [Longus Past. 4, 3 : Ἐντεῦθεν εὔοπτον μὲν ἦν τὸ πεδίον καὶ ἦν ὁρᾶν τοὺς νέμοντας, εὔοπτος δὲ ἡ θάλασσα καὶ ἐωρῶντο οἱ παραπλέοντες. Artemidor. 2, 8 init. (ubi tamen liber unus σύνοπτα). Ep. Jerem. 51 (60). Incerta signif. Pollux 2, 51 : Εὔοπτος, ὀξυωπὴς, ubi est fortasse Bene cernens. || Adv. Εὐόπτως ap. Zonar. in Εὐοφθάλμως.]

[Εὐόρας, α, ὁ, Euoras, pars montis Taygeti, apud Pausan. 3, 20, 4, 5.]

Εὐόρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui facile cerni potest. [Iambl. V. P. p. 34. Wakef. Eust. Il. p. 86, 42; 87, 17.]

[Εὐοργησία, ἡ, Facilitas s. Lenitas morum. Eurip. Hipp. 1039 : Ὅς τὴν ἐμὴν πέποιθεν εὐοργησίᾳ ψυχὴν κρατήσειν. Πραότητι explicat schol. Libri plerique male εὐορκησίᾳ. Bacch. 641 : Πρὸς σοφοῦ γὰρ ἀνδρὸς ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν. Unde citat Antiatt. p. 96, 32, ubi εὐεργεσία scriptum.]

Εὐόργητος, ὁ, ἡ, Qui facile irascitur, Qui levi de causa ira accenditur, Iracundus, i. q. ὀργίλος. Plut. [Mor. p. 413, C] : Εὐόργητος γάρ ἐστι καὶ οὐ πρᾷος, Iracundus enim est, minimeque lenis. [Conferendum ἀόργητος contraria significatione positum a Plutarcho ipso aliisque, ut supervacanea sit Schæferi ap. Schneid. in Lex. conjectura εὐόργιστος.] || In bonam etiam partem accipitur; nam ab Hesych. exp. ὁ τῇ ὀργῇ εὖ χρώμενος : itidemque Galen. ap. Hippocr. εὐοργητοτέρα exp. εὐτροπωτέρα : quoniam ὀργαὶ, inquit, οἱ τρόποι. [Locus est in l. De artic. p. 228, 40 : Καὶ τὰ ἔθνεα τῶν ἀνθρώπων ἡπιώτερα καὶ ἐνεργότερα. Pro ἔθνεα melius cum Galeno ἤθεα legetur. Pro ἐνεργότερα quum quidam Mss. legant εὐεργότερα, non dubito quin emendandum sit εὐοργητότερα, Facillimis ac mitissimis moribus prædita, quod optime convenit cum ἥπιος. Ex Heringæ Obss. p. 49. Eubulus ap. Athen. 6, p. 260, D : Καὶ τοῖς κόλαξι πᾶσι τοῖς σκώπτουσί τε ἑαυτὸν εὐόργητος.]

Εὐοργήτως, Iracunde. Sed ap. Thucyd. 1, [122] de bello : Ἐν ᾧ μὲν εὐοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταίει, schol. exp. εὐσκόπως, μεγαλοψύχως, εὐπρεπῶς, εὐτρόπως : addens, ὀργὴν enim esse τὸν τρόπον. Suid. quoque εὐοργήτως exp. εὐτρόπως. Sed quum sequatur ap. Thuc., Ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, non video quomodo εὐοργήτως deducere possimus ab ὀργὴ significante τὸν τρόπον : quod enim idem schol. ὀργισθεὶς vult accipi pro μικροψυχήσας, id sine ullo facit exemplo, ut opinor, suamque expositionem sibi constare volens. Quare in ea permaneo sententia, in qua fui, quum Lat. Thucydidem ederem, dicens εὐοργήτως accipi pro Animo non nimis effervescente in iram, Non nimis stomachoso : sed addo, Animo moderante suæ iræ, et quasi sciente bene irasci, i. e. modum in irascendo tenere : ut sc. ὀργισθεὶς contra dicatur generaliter de Quolibet cujus ira efferbuerit, nullo freno cohibita. Sic autem et Aristot. Eth. 2, 1, Ὁμοίως δὲ, inquit, καὶ τὰ περὶ τὰς ἐπιθυμίας ἔχει καὶ τὰ περὶ τὰς ὀργάς· οἱ μὲν γὰρ, σώφρονες καὶ πρᾷοι γίνονται· οἱ δὲ, ἀκόλαστοι καὶ ὀργίλοι· ubi ἐπιθυμίας et ὀργὰς videri possit facere utrisque communes; sed qui eas velut domitas habent et frenatas, σώφρονας et πράους, qui secus, ἀκολάστους atque ὀργίλους appellat. Denique εὐοργήτως in illo Thucyd. l. oppositum fuerit τῷ δυσόργως potius quam τῷ ἀοργήτως : atque adeo fuerit εὐοργήτως i. q. εὐόργως, si liceat, servata analogia, a nomine εὔοργος, quod est oppositum τῷ δύσοργος, fingere adverbium εὐόργως, quod opponamus τῷ δυσόργως : nam hoc quidem alicubi me legere memini. Nec vero me movet quod ap. Galen. Lex. Hipp. legimus, sc. εὐοργητοτέρα, εὐτροπώτερα : sed Hesychium ei opponо, qui εὐόργητον esse scribit, τὸν εὖ τῇ ὀργῇ χρώμενον : existimans eum a Thuc. dici εὐοργήτως προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, qui εὖ χρῆται τῇ ὀργῇ ἐν τοῖς κατὰ τὸν πόλεμον. His autem accedit et hoc, quod εὐόργητος et εὐοργήτως, sicut ἀόργητος et ἀοργήτως, necnon ἀοργησία, videmus verbalium formam habere, qua de re dictum et antea fuit. Atqui ὀργὴ pro τρόπος nullum verbum formare scimus. Hinc autem natus esse possit error, quod quum in laudandis hominis alicujus moribus, quos τρόπον s. τρόπους vocabant, præcipuum sit non esse δύσοργον, ideo εὐόργητος qui opp. τῷ δυσόργῳ expositum fuerit εὔτροπος, et εὐοργήτως itidem εὐτρόπως : cujus expos. illam esse rationem non considerans aliquis, ab ὀργὴ, quod olim τρόπον significabat, ea deducenda putarit.

[Εὐοργία, ἀπιστία, Hesych., idemque suo loco Εὐεργία, εὐπιστία, quod hic quoque restituendum pro ἀπιστία. Utraque autem gl. fortasse depravata ex Εὐόρκια.]

Εὔοργος, ὁ, ἡ, interdum ἐπὶ ψόγου ponitur pro ὁ μὴ ὀργιζόμενος ἐφ' οἷς δεῖ, ἀλλὰ πάντα εὖ φέρων, sicut et ἀόργητος de Eo dicitur, qui ejusmodi lentitudine laborat, interdum ἐπὶ ἐγκωμίου, ut Hesych. docet : a quo l. quidam citatur, qui depravatus est.

Εὐόρεκτος, ὁ, ἡ, opp. τῷ ἀνόρεκτος, Qui bene appetit cibos. Res autem et medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur, Quod appetentiam cibi facit et fastidium a stomacho aufert. [Plut. Mor. p. 663, F : Τὸ μὲν ποικίλον ἡδιόν ἐστι, τὸ δὲ ἥδιον εὐορεκτότερον.]

Εὐόριστος, ὁ, ἡ, Quem definire et suis veluti terminis describere facile est. [Aristot. Meteor. 2, 4 : Ἡ ἀτμὶς ὑγρὸν καὶ ψυχρόν· εὐόριστον μὲν γὰρ ὡς ὑγρόν· Metaphys. 9, p. 204, 13 : Εἰ μή τι ἄρα διαφέρει ἐν συνεχεῖ εὐορίστῳ τὸ ὀλίγον, πλῆθός τι ἔσται.] At in hoc l. Aristot., Τὸ δὲ ξηρὸν καὶ ὑγρὸν παθητικόν· τὸ γὰρ εὐόριστον καὶ δυσόριστον τῷ πάσχειν τι λέγεται τὴν φύσιν αὐτῶν, Budæo videtur τὸ εὐόριστον appellari τὸ ῥᾳδίως συγκρινόμενον, et δυσόριστον, τὸ χαλεπῶς : quum res definiri non possint nisi per genera et formas quas a natura acceperunt. Hujus signif. in Ὁρίζω quoque mentio fiet ex eodem Bud. p. 707. [Herodotus in Matthæi Med. p. 117 : Τῆς διὰ τοῦ χρεμαστοῦ κλινιδίου αἰώρας μέτρον ἀριθμῷ μὲν οὐκ εὐόριστον. Zonar. p. 917 : Εὐόριστον τὸ ψηλαφώμενον καὶ φθειρόμενον, οἷον ὁ ἄρτος καὶ τὰ ὅμοια.]

Εὐορκέω, Non pejero, Religiose juro, Sancte juro. Isocr. [p. 7, A] : Μηδένα θεὸν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς. Secundum juramentum conventis sto, promissis. Bud. ex Dem. [p. 654, 5; 1204, 2] de judicibus non corruptis : dicens ei opponi ἐπιορκεῖν ap. Eund. Item, Religiose juro. Sic accipit istud Xen. [Comm. 1, 1, 18] : Περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ, de Socrate judicante loquens. Idem [H. Gr. 1, 7, 25] : Κατὰ τὸν νόμον εὐσεβοῦντες καὶ εὐορκοῦντες κρινεῖτε. [Dativo personæ junxisse videri potest Thucyd. 5, 30 : Θεῶν γὰρ πίστεις ὀμόσαντες ἐκείνοις οὐκ ἂν εὐορκεῖν προυδιδόντες αὐτούς. Quanquam etiam cum ὀμόσαντες jungi licet pronomen. Accusativo rei schol. Apollon. Rh. Paris. 2, 257 : Ἐκείνους (oculos) ἦν μὴ εὐορκῶμεν. Aliter Pollux 1, 39 : Εὐορκῆσαι φρικώδεις ὅρκους. De augmento imperf. εὐώρκουν v. Chœrobosc. in Bekk. An. p. 1285, a, Herodian. Epim. p. 281, Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 181, 31. L. Dind.]

Εὐορκησία, ἡ, Religiosa juramenti interpositio, Sanctum jusjurandum, Eur. [Hipp. 1039, ubi nunc restitutum εὐοργησία. Antiatt. Bekk. p. 96, 33 : Εὐορκισία, Ἀλέξανδρος Ἑλένῃ. Εὐορκησία Valcken. ad Eur. l. c. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 513 sq.]

Εὐορκία, ἡ, Jurisjurandi sancta observatio, Xen. [Comm. 1, 1, 18. Sed codd. εὐορκεῖν. Pind. Ol. 2, 72 : Ἔχαιρον εὐορκίαις. Ponit Pollux 1, 39. Ap. Philon. vol. 2, p. 267, 17, pro εὐορκία Vat. liber ἀορκία.]

Εὔορκος, ὁ, ἡ, Qui jusjurandum religiose colit. Hesiod. Op. [283] : Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. [Eur. Med. 495 : Εἰς ἔμ' οὐκ εὔορκος ὤν. Aristoph. Pl. 61 : Ἀνδρὸς εὐόρκου.] Xen. Hell. 2, [4, 42] : Εὔορκοι καὶ ὅσιοί ἐστε. [Eadem conjungit Plato Reip. 2, p. 363, D.] Εὔορκος de re etiam aliqua dicitur. Dem. [p. 522, 19] : Δικαίαν καὶ εὔορκον θέσθαι τὴν ψῆφον, Religiosum suffragium et quod jurejurando adhibito fit. [Comparativo p. 846, 3. Superlat. Lycurg. p. 149, 23. Epigr. Anth. Plan. 5, 352, 5 : Ὤμοσεν εὐόρκοις ὑπὸ χείλεσι.] Id. [p. 525, 12] : Καὶ γὰρ εὔορκα ταῦθ' ὑμῖν ἐστὶ καὶ ἄλλως δίκαια. [Id. p. 1312, 25 : Οὐ γὰρ ἃ τήμερον ἡμεῖς φαμεν, εὔορκον αὐτοῖς μαρτυρεῖν.] Thuc. 5, [18] : Εὔορκον εἶναι ἀμφοτέροις ταύτῃ μεταθεῖναι ὅπῃ ἂν κτλ. (sunt verba ex formula fœderis), i. e. Juramenti religione firmatum esse et stabilitum. [Conf. ib. 23, 29. Antiphon p. 112, 22 : Πῶς οὖν εὔορκα ἀντομωμοκὼς ἔσται· 139, 25 : Ταῦτα γὰρ ... ὑμῖν νόμιμα καὶ εὔ-

ορκα γίγνεται· 143, 18 : Πότεροι (διωμόσαντο) ἀληθέστερα καὶ εὐορκότερα.]

‖ Εὐόρκως, Religiose jusjurandum servando, Interposito sacramento. Herodian. 5, [4, 18] : Ἀμνηστίαν εὐόρκως ὑπισχνεῖται, Jurejurando pollicetur. [Al. ἐνόρκως. Æsch. Cho. 979 : Καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.]

[Εὐόρκωμα, τὸ, Religiosum jusjurandum. Æsch. Cho. 901 : Πιστὰ εὐορκώματα.]

[Εὐόρκως. V. Εὔορκος.]

[Εὐόρκωτος cum εὔορκος ponit Pollux 1, 39. Sed deest in cod.]

[Εὐόρμητος, ὁ, ἡ, Proclivis. Εὐόρμητος πρὸς ἡδονήν, Basil. Sel. V. Thecl. p. 76. Hemst. Schol. Apoll. Rh. 4, 900 : Εὐόρμου) εὐορμήτου. Εὐορμίστου Schæfer.]

Εὔορμος, ὁ, ἡ, Stationem navium opportunam et commodam habens. Hesiod. [Sc. 207] : Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος. [Sic Hom. Il. Φ, 23, Eur. Tro. 125, et alii. Soph. Phil. 221 : Γῆν οὔτ' εὔορμον οὔτ' οἰκουμένην. Anon. Anth. Pal. 6, 24, 4 : Εὐόρμων αἰγιαλῶν. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 154, ἐμπόριον. ‖ Active, Marc. Arg. Anth. Pal. 10, 4, 1 : Εὐόρμων νηῶν, Quæ bene appulerunt, Stationem opportunam ceperunt. Νήσων conjiciebat Piersonus.]

[Εὐορνιθία, ἡ, Bonum augurium. Photius : Εὐορνιθίαν, Σοφοκλῆς ἐπὶ οἰωνῶν. Eust. Od. p. 1439, 36 : Ἐξ ὧν ὀρνίθων καὶ εὐορνιθία κατὰ τοὺς παλαιοὺς παρὰ Σοφοκλεῖ, τὸ ἀγαθὸν οἰώνισμα.]

Εὔορνις, ὁ, ἡ, Qui bonis et lætis auspiciis fit : ut εὐόρνιθες ἀναγορεύσεις. [Dionys. A. R. 2, 73 : Ἐὰν εὐόρνιθες αὐτῷ τύχωσιν οἰωνοὶ γενόμενοι. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 40, 21 : Εὔορνις τύχη, ἡ αἴσιος καὶ εὐοιώνιστος καὶ εὐτυχής. ‖ Qui avibus abundat. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 424, 3 : Ὅ τ' εὐόρνιθι Τανάγρᾳ οἰωνὸς βλαστῶν θοῦρος ἐγερσιμάχας.]

[Εὐόροφος, ὁ, ἡ, Bonum tectum habens. Antipater Anth. Pal. 9, 54 : Εὐόροφον γραπτὸν τέγος. Per ω apud schol. Lycophr. 350 : Εὐπαγεῖς καὶ εὐωρόφους θαλάμους. V. quæ diximus in Ἑτερώροφος.]

[Εὐόρπηξ, ηκος, ὁ, ἡ, Bonum ramum s. Bonos ramos habens. Nonn. Dion. 14, 269 : Εὐόρπηκος ἐφήμενος ἄντυγι δίφρου· 21, 296 : Μόθον εὐόρπηκα.]

Εὐοσμέω, Bene oleo, Odorus s. Odoratus sum, Fragro. Theophr. [C. Pl. 6, 16, 1] : Διὰ πέψιν γινομένης τῆς ὀσμῆς προσῆκεν εὐοσμεῖν τὰ μάλιστα πεπεμμένα.

Εὐοσμία, ἡ, Bonus odor, Fragrantia. V. Ἀοσμία. [Soph. fr. Laoc. ap. Harpocr. v. Ἀγετᾶς : Βαρβάρων εὐοσμίας. Theophr. C. Pl. 6, 16, 3; 14, 4. De suffimento ipso Achmes Onir. p. 24, c. 27 : Ἑτέραν σύνθετον εὐοσμίαν. Figurate in Jambis post præfat. Constant. tit. de Legatt. 5 : Προὔθηκε πᾶσι θελκτικὴν εὐοσμίαν, ὅσοις λόγου μέτεστιν, εὐώδεις λόγους. L. Dind.]

Εὔοσμος, ὁ, ἡ, Bonum odorem spirans, Bene olens, Fragrans, Odoratus; nam Plin. Odoratos flores dicit pro Bene olentes. V. Ἄοσμος. [Theophr. C. Pl. 6, 9, 4; 11, 3. « Athan. vol. 2, p. 58. » Kall. Pollux 2, 51 : Πνεῖ εὔοσμον. Superlativo Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 83, E : Τὰ λίαν εὐοσμότατα τῶν ἐν λειμῶσιν ἀνθέων· 201, D. ‖ Facile odorandus. Pollux 5, 12 : Δύσοσμα δὲ καὶ εὔοσμα οὐ τὰ δυσχερὲς ἢ ἡδὺ ἀποπνέοντα λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ εὐαίσθητα ἢ δυσαίσθητα πνεύματα τῶν ἰχνῶν. L. D.]

[Εὐοσμώδης olim ap. Theophr. C. Pl. 6, 16, 7, ubi nunc εὐόσμων.]

[Εὐοσφραντικὸς, ὴ, ὸν, Sagax. Hesych. : Εὐρινοτάτην, εὐοσφραντικωτάτην. Codex εὐσφρ., ut præstet quod HSt. ipse in Εὔρινος posuit ὀσφαντικωτάτην.]

Εὐόσφρητος, ὁ, ἡ, κύων, Canis sagax et facile olfaciens. [Schol. Soph. Aj. 8; Etym. M. p. 765, 53. « Basil. Grammat. p. 35 fin. » Boiss. Zonar. v. Εὔρινος p. 901.]

[Εὐοφελῖνος, ὁ, Euophelinus, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 22. L. Dind.]

Εὐόφθαλμος, ὁ, ἡ, Pulcros habens oculos, Qui venustis oculis est. Xen. Cyrop. 8, [1, 41] : Ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσι. [Conv. 5, 5 : Λέγεις σὺ καρκίνον εὐοφθαλμότατον εἶναι τῶν ζώων;] Dicuntur autem εὐόφθαλμοι non tantum Qui pulcros habent oculos, sed etiam Qui oculis alienis grati sunt et jucundi aspectu : ut et Eust. docet p. 1389 : Εὐῶπες, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἱ καλοὶ ἢ αἱ καλαὶ τοὺς ὤπας, ἀλλὰ καὶ οἱ τοῖς τῶν ὁρώντων ὀφθαλμοῖς τοιοῦτοι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων. [Ex Athen. 12, p. 545, E. Hemst.] Aristot. autem Polit. 2, [8 med.] εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι dixit pro Honestum s. Bellum auditu, ut Cam. interpr. : Οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ' εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι μόνον· quem l. quidam sic verterunt, Legem ferre non est tutum, sed solum primo aspectu, quum auditur, apparet bonum. Suidæ εὐόφθαλμος idem est cum Εὔοπτος : quod tamen εὔοπτος passive potius capi videtur pro Eo qui facile videtur s. cernitur, Qui est conspicuus : εὐόφθαλμον, inquit, τὸ εὔοπτον : dixerat vero ante, Εὔοπτος ἀνὴρ καὶ εὐόφθαλμος. [‖ Qui bonos habet oculos, bene cernit. Eust. Od. p. 1668, 34 : Τινὰ οὐκ εὐόφθαλμον ἄνδρα, ὁποῖός τις καὶ ὁ Τειρεσίας ἦν. Hemst. ‖ Εὐῶπες, quod de navibus dicit Lycophr. 23, scholl. explicant εὐόφθαλμοι διὰ τὰς ὀπάς, ὅθεν ἐν τῷ πλεῖν κινοῦσι τὰς κώπας.]

Εὐοφθάλμως, Cum quadam oculorum venustate et gratia, Decore, Decenter, εὐπρεπῶς, Harpocr. ap. Antiph. ἐν τῷ Περὶ ταώνων : quorum pavonum pennis Plin. quoque oculos tribuit, 13, 15 : Si pavonum caudæ oculos imitentur. [Ex Harp. non liquet verbum illud ap. Antiphontem ad pavones pertinere. Hemst.]

Εὔοφρυς, ὁ, ἡ, Pulcra habens supercilia, Qui est pulcris superciliis. [Ciliatus, Gl. Rufinus Anth. Pal. 5, 76, 2. Wakef. Jo. Malal. p. 91, 9; 106, 11; Constant. Manass. Chron. 1157. L. Dind.]

[Εὐοχέω. V. Εὐοχθέω.]

Εὐοχθέω, ab Eust. [Il. p. 143, 13] explicatur, ἐπὶ καλοῖς κόπιάω. [Quam interpr. ita explicat Etym. M. p. 401, 18 : Ἄχθος ἡ λύπη, εὐαχθῶν δὲ τοὐναντίον χαίρων· « Πλήθοντος τοῦ καρποῦ εὐοχθέστερον παραγένῃ ἐπὶ τὸν καθαρὸν καιρὸν τοῦ ἔαρος. »] Alibi vero [p. 1385, 34] tradit quosdam ab ὀχὴ derivare, interposito θ, ut in τριχθὰ et τετραχθά. Hesiod. Op. [475] : Εὐοχθέων δ' ἴξεαι πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι, Facili labore, οὐ κεκοπιακὼς (quomodo κάματον εὐκάματον dixit Eur.), Pervenies ad ver magna cum proventuum ubertate et laborum fructu; Lætus et victu abundans : deducendo ab ὀχὴ, i. e. τροφή. Vel, Amplos frugum habens cumulos, ab ὄχθος, i. e. σωρεία τοῦ χώματος. Vel εὖ ἔχων et quasi εὐωχούμενος. Tot enim modis a Proclo exp., auctore alioqui non valde idoneo. Scribitur vero ibi et Εὐοχέων. [In Ind. :] Exponitur autem illud Εὐοχέων, ἐπ' ἐλπίσι καλαῖς ὀχούμενος : et πλήθων τῆς ὀχῆς, i. e. τροφῆς. [Rhian. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 127 : Ὅς δέ κεν εὐοχθῆσι, θεὸς δ' ἐπὶ ὄλβον ὀπάζει (-ζῃ). Eust. Il. p. 143, 13; 424, 13; Od. p. 1385, 34.] Quin et εὐοχεῖται affertur pro Recte regitur habenis. [Suidas : Εὐοχεῖται, ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος, ἀντὶ τοῦ καλῶς ἡνιοχεῖται. ‖ Xen. Hipparch. 8, 4 : Καὶ τοῦτο δὲ χρὴ εἰδέναι ὅτι οἱ εὐοχούμενοι (codd. εὐωχ.) ἵπποι, μὴ ἐκπεπονημένοι δὲ, ὥστε ἀποπνίγεσθαι ἐν τοῖς πόνοις, εὖ παρεσκευασμένοι εἰσὶ, contulit Toup. ad l. Suidæ, μὴ ponens post ὥστε. Sed aliena ab eo l. signif. quam ponit Suidas, convenit vero contraria verbo κακουχεῖσθαι, Bene haberi, tractari.]

Εὔοχθος, ὁ, ἡ, eod. modo ut præced. εὐοχθέω [quod v.] exponi potest. Athen. 5, [p. 178, B] ex Bacchyl. : Αὐτόματοι δ' ἀγαθῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι φῶτες, Ad opipara, opulenta, læta convivia : respiciens ad illud, Αὐτόματοι δ' ἀγαθοὶ ἀγαθῶν ἐπὶ δαῖτας ἴασιν. [Eur. Ion. 1169 : Ὡς δ' ἐπληρώθη στέγη, στεφάνοισι κοσμηθέντες εὐόχθου βορᾶς ψυχὴν ἐπλήρουν. Hom. in Ps.-Herodoti V. c. 18 : Πότνια γῆ, ὡς ἄρα δὴ τοῖς μὲν φωτῶν εὔοχθος ἐτύχθης, τοῖσι δὲ δύσβωλος καὶ τρηχεῖ, οἷς ἐχολώθης. Photius : Εὔοχθον, πλήρη· ἀπὸ τῶν ποταμῶν μετῆκται.]

[Εὔοχος, ὁ, ἡ, ap. Hippocr. p. 808, F : Ἐν δεσμῷ εὐόχῳ μὲν, μαλθακῷ δὲ, Vinculum firmum, validum, Quod bene gestet ac sustineat, ut Galen. exp. εὖ ὀχοῦντα, h. e. βαστάζοντα καὶ φέροντα. Sic εὐοχώτατον σχῆμα, Figuratio maxime commoda ad membrum continendum aut gestandum, p. 779, B. Foës. OEc. Hipp.]

[Εὐοψέω, Obsoniis abundo. Strabo 4, p. 184 : Ὀστράκια δ' ἔχει πάμπολλα καὶ ἄλλως εὐοψεῖ (mare quoddam)· 14, p. 658 : Εὐοψεῖ γάρ (mare).]

Εὐοψία, ἡ, Facies pulcra, Venustas, εὐπροσωπία Suidæ. [Antiatt. Bekkeri p. 93, 1 : Εὐοψίαν, ἀντὶ τοῦ εὐπροσωπίαν, Ἄλεξις Γαλατείᾳ. Quum ex eodem a Po-

luce afferatur idem voc. sequenti signif. positum, probabile est de signif. errasse alterutrum gramm.]

Εὐοψία, ἡ, Opsoniorum abundantia, etiam Bona opsonia, ἡ τῶν ὄψων εὐπορία, Eust. [Il. p. 867, 57.] Citat Pollux [6, 38] ex Alexide. [V. voc. præcedens. Alciphr. Ep. 1, 1 : Φεῦ τῆς εὐοψίας, ὅσον ἰχθύων ἐξειλκύσαμεν· 3, 3 : Εὐοψία μὲν ἦν καὶ πλῆθος ἰχθύων.]

[Εὔοψις, ὁ, ἡ, Qui pulcra facie est. Hesych. : Εὐδαλίμας, καλὰς, εὐόψεις. Ita Heinsius. Codex per ω.]

Εὔοψος, ὁ, ἡ, Opsoniis probe instructus, Opsoniis abundans. [Χωρίον, Archestr. ap. Athen. 7, p. 304, E. Ἀγορὰ, Anaxandr. 6, p. 227, C; 241, A. Hemst.] Ap. Plut. Symp. 4, 4, quæritur εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα. In ipso autem textu quæritur πότερον τὰ ἐκ γῆς ἢ τὰ ἐκ θαλάττης ὄψα ἐπιτηδειότερα· ut eo l., Εἰ ἡ θάλασσα τῆς γῆς εὐοψοτέρα, significet, Utrum meliora opsonia mare præbeat an terra. [Strabo 7, p. 804.]

Εὐπᾰγὴς, ὁ, ἡ, Bene compactus et coagmentatus, Solidus. Pro quo dicitur etiam Εὐπηγὴς in metro. Utitur Eust. in Πηγός. [Plato Leg. 6, p. 775, C : Εὐπαγὲς ξυνίστασθαι τὸ φυόμενον· Definitt. p. 416 : Ἐπιστήμη ποιητικὴ πόλεως εὐπαγής. Xen. Cyneg. 2, 7 : Εὐπαγεῖς (σχαλίδες). Theophr. H. Pl. 4, 2, 6 : Ἔστι δὲ τὸ δένδρον εὐπαγὲς μὲν καὶ εὐμέγεθες· 4, 11, 13 : Τῷ μεγέθει μεγάλοι καὶ εὐπαγεῖς (κάλαμοι). Theocr. 25, 208 : Βάκτρον εὐπαγὲς αὐτόφλοιον. Pollux 1, 207, χαλινός· 5, 20, ἀκόντια. Paul. Sil. Descr. Soph. 450 : Εὐπαγέες τοῖχοι. Longus 4, 6, τυροί. De homine Plut. Lycurg. c. 16 : Εἰ μὲν εὐπαγὲς εἴη καὶ ῥωμαλέον (τὸ παιδάριον). « Εὐπαγής τε καὶ εὐμελὴς, Compacto corpore et membris, Ælian. ap. Suid. in Ἀπίκιος. » Hemst. De membris vel corpore Xen. Cyneg. 4, 1 (cujus in libris male εὐπαχῆ, ut in codd. Poll. 5, 59, 70); Arrian. 5, 9 : Ὑποκώλια μακρὰ, εὐπαγῆ· 6, 2 : Μεγάλοι τε καὶ εὐπαγεῖς (canes)· 25, 1 : Εἰ εὐπαγὴς τύχοι καὶ μὴ ὑγρομελής (canis). Oppian. Cyn. 1, 188 : Μηροὶ δ' εὐπαγέες· et eodem cum nomine 3, 69. Geopon. 14, 16, 2, τραχήλους· 16, 1, 1, ἵππους· 18, 1, 3, κριούς· et similiter alibi. Eust. Opusc. p. 282, 42 : Πλάσιν σώματος εὐπαγῆ. V. etiam Εὐαγής. || Adv. Εὐπαγέως, Firmiter. Oppian. Hal. 3, 401 : Κύρτον μὲν ὑπὸ σπάρτοισιν ὑφήνας εὐπ. Εὐπαγῶς ap. Hesych. in Εὔπηκτος.]

Εὐπάθεια, s. Εὐπαθία, ἡ, Natura quæ facile affici potest, Illa corporis constitutio qua fit ut injuriis obnoxium sit, sequendo eam interpret. quæ adjectivo εὐπαθὴς dabitur, ut ap. Alex. Aphr. Probl. 2, [53] : Οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροπὴν τῆς φύσεως. [Plut. Mor. p. 589, C : Ὁ ἀὴρ τρεπόμενος δι' εὐπάθειαν· 640, E : Καὶ γὰρ τὴν γῆν προδιαλύομεν καὶ μαλάττομεν, ἵνα κοπεῖσα μεταβάλλῃ δι' εὐπάθειαν· 916, A. L. Dind. V. annot. ad Plotin. p. 782, 10, vol. 3, p. 231. Creuzer.] Sed in aliis signiff. frequentius accipitur, quæ manant ab altera adverbii εὖ signif. Interdum enim accipitur pro Felicitate : ut ap. Greg. H. φιλοπτωχ. p. 67, oppositum τῇ δυσπαθείᾳ. Interdum pro Beneficio (intellige autem quatenus quis eo afficitur), ut ap. Aristot. Eth. [Nic. 8, 9 : Χαίρουσι γὰρ οἱ μὲν πολλοὶ ὑπὸ τῶν ἐν ταῖς ἐξουσίαις τιμώμενοι διὰ τὴν ἐλπίδα ... ὡς δὴ σημείῳ τῆς εὐπαθείας χαίρουσι τῇ τιμῇ. Conf. 9, 10 extr.] Interdum pro Bona corporis habitudine, quæ et εὐεξία vocatur, quam tamen signif. sine exemplo Bud affert. Sed multis exemplis confirmari potest ea quæ huic valde vicina est, sc. ea qua ponitur pro Voluptaria vita. [Lubentia, Gl. Photius s. Suid., διάχυσις καὶ ἄνεσις τῆς ψυχῆς καὶ τρυφή. Xen. Ag. 9, 3 : Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπάθειαν ὅσῳ ῥᾴονα καὶ εὐπορωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετήδευσεν ἄξιον κατανοῆσαι· 11, 9 : Μετ' ὀλίγων δέ μοι ἔδοκει ἀνθρώπων οὐ καρτερίαν τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' εὐπάθειαν νομίζειν. V. Diog. L. 7, 116.] Philo : Ἀλλ' οἷς ὁ βίος ἐν εὐπαθείᾳ πολλῇ καὶ τρυφῇ. Sed et in plurali : Herodot. [1, 22, 191], ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, pro Indulgere genio, Curare cuticulam. [135 : Εὐπαθείας παντοδαπὰς ἐπιτηδεύουσι· 8, 99 : Ἦσαν ἐν θυσίῃσί τε καὶ εὐπαθίῃσι. Quæ forma ceteris locis est restituenda. Dionys. A. R. 1, 88 : Τὴν ἡμέραν ταύτην ἐν εὐπαθείαις (ἀγομένην).] Xen. autem in Apol. [18] dixit etiam εὐπαθείας ex foro sibi comparare, i. e. Delicias. V. Ἡδυπάθεια. [Plato Reip. 3, p. 404, D : Ἀττικῶν πειμάτων τὰς δοκούσας εἶναι εὐπαθείας· 10, p. 615, A : Τὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ εὐπ. Plut. Mor. p. 132, D : Μετὰ τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνας οἴονται ποτέον εἶναι τὸν οἶνον, ὡς καὶ τῆς φύσεως ἀπαιτούσης εὐπάθειάν τινα τῷ σώματι. Ἡ δὲ φύσις εὐπάθειαν μὲν, εἴ τις εὐπάθειαν καλεῖ τὴν ἡδυπάθειαν, οὐκ ἀπαιτεῖ, μεταβολὴν δὲ ἀπαιτεῖ. De formis per ει et ι gramm. in Cram. An. vol. 2, p. 299, 24 : Τὰ περὶ (nisi legendum παρὰ) τὸ παθεῖν καὶ μαθεῖν διφοροῦνται καὶ προπαροξύνονται, ὁ δὲ πολιτικὸς διὰ τοῦ ι, οἷον ... εὐπάθεια καὶ εὐπαθία. L. Dind.]

Εὐπαθέω, Facile patior, afficior, Obnoxius sum injuriæ, s. potius, Expositus sum injuriæ, Expositum injuriæ corpus habeo; Felicitate fruor; Afficior beneficio; Fruor voluptate, Genio indulgeo : sequor autem hic ordinem significationum quæ nomini εὐπάθεια datæ fuerunt. [Herodot. 2, 133 : Ὅκως γίνοιτο νὺξ, πίνειν τε καὶ εὐπαθέειν· 174 : Πίνοντά τε καὶ εὐπαθέοντα.] Plato Rep. 1, [p. 347, C] : Καὶ τότε ἔρχονται ἐπὶ τὸ ἄρχειν, οὐχ ὡς ἐπ' ἀγαθόν τι ἰόντες, οὐδ' ὡς εὐπαθήσοντες ἐν αὐτῷ, ἀλλ' ὡς ἐπ' ἀναγκαῖον. Ubi εὐπαθεῖν est quod vulgo dicimus, *Se donner du bon temps*. V. Ἡδυπαθῶ. [Antiatticista p. 94, 28 : Εὐπαθεῖν τὸ ἡσθῆναι καὶ εὐπάθειαν τὴν ἡδονήν. Πλάτων Πολιτείας ἕκτῳ καὶ τετάρτῳ, numeris vitiosis. Conf. autem Phædr. p. 247, D. || Valeo. Hesych. et Suidas : Εὐπαθοῦντες, εὔρωστοι, ὑγιαίνοντες, ex Ps. 91, 14. Job. 21, 23 : Ὅλος εὐπαθῶν καὶ εὐθηνῶν. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 56, C : Τἄλλα τις εὐπαθῶν φλυκτίδι πολλάκις ... ἢ τινι τοιούτῳ συνηνέχθη πάθει, Bona utens valetudine. || Med. Suidas : Εὐπαθεῖσθαι ἀντὶ τοῦ τρυφᾶν καὶ διαχεῖσθαι. « Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν τοῖς καπηλείοις διεκελεύετο εὐπαθεῖσθαι. » L. Dind.]

Εὐπᾰθὴς, ὁ, ἡ, Qui facile patitur, afficitur. [Passibilis, Gl.] Εὐπαθὲς σῶμα, Corpus quod facile et ex re levi injuriam patitur, Corpus injuriis expositum; cui opponi δυσπαθὲς vidisti supra. Et εὐπ. ἄνθρωπος Galeno Ad Glauc. dicitur, inquit Bud., Qui corpore tenero est, et facile affici potest. Cui opp. δυσπαθής. [Plut. Mor. p. 528, D : Εὐπαθὴς δὲ καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον αἰσχρὸν ὁ εὐδυσώπητος· Alex. c. 35 : Οὕτω δ' εὐπαθὴς πρὸς τὸ πῦρ ... ἐστιν ... (naphtha). Rufus p. 234 ed. Matth. : Ἐπί τε δυσεντερικῶν καὶ τῶν εὐπαθέστερα τὰ μέρη ἐχόντων. Geopon. 5, 45, 1 : Εὐπαθέστερον τὸν οἶνον ἔξουσιν· 6, 3, 3 : Καὶ τοὺς εὐπαθεῖς (οἴνους) μονίμους φυλάττει.] Dicitur vero de Eo qui facile afficitur, et in alia signif., ut ap. Plut. Solone [c. 12, ubi εὐπειθῆ], εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, Cujus animus facile afficitur amore concordiæ, Propensus ad concordiam. Idem alicubi junxit genitivo [Mor. p. 661, C : Καὶ τροφῆς εὐπαθέστατον ὑπὸ πέψεως μεταβάλλει τὸ ἀφελὲς καὶ μονοειδὲς, ubi genitivus pertinet ad τὸ ἀφελὲς, et μεταβάλλειν conjiciebat Wyttenb.]; alicubi autem dat. : quæ constr. rationi magis videtur consentanea, ut De primo frig. [p. 949, E] : Ψύχεται γὰρ, ἂν προθερμανθῇ μᾶλλον, εὐπαθέστερον τῷ ἀέρι γενόμενον, Aeri magis obnoxia, Turn. [Aliæ constructiones sunt, Aristot. Probl. 8, 4 : Ἡ τοιαύτη δὲ (ἕξις) εὐπαθεστάτη ὑπὸ τοῦ ἀέρος. Theophr. C. Pl. 5, 14, 1 : Εὐπαθέστερος ὅλως ὁ λεπτὸς (ἀήρ)· 7 : Εὐπαθέστερος εἰς τὸ πάσχειν ὁ λεπτός· 17, 3 : Εὐπαθέστερα ποιοῦσιν εἰς τὸ διικνεῖσθαι καὶ τὸ καῦμα καὶ τὸ ψῦχος. || Suavis. Crates ap. Suidam v. Παρουσία : Ἔχοντες εὐπαθῆ βίον παρουσίαν τε χρημάτων. || Adv. Εὐπαθῶς ἥδεσθαι, Suaviter delectari, Dionys. Areop. p. 112. Kall.]

[Εὐπάθησις, εως, ἡ, Bonus ac felix rerum status. Theod. Jer. 30, 10 : Ἡσυχάσει ἐν εὐπαθήσει.]

Εὐπάθητος, ὁ, ἡ, Qui facile pati potest, patiendi necessitati valde expositus est. At in VV. LL. perperam Εὐαπάθητοι pro εὐπάθητοι, Propensi ad patiendum.

[Εὐπαθία. V. Εὐπάθεια.]

[Εὐπάθιος, ὁ, Eupathius, n. viri in epist. Liban. lat. 3, 13, p. 764.]

[Εὐπαθῶς. V. Εὐπαθής.]

[Εὐπαίδας, α, ὁ, Eupaidas, Epidaurius, Thuc. 4, 119.]

Εὐπαιδευσία, ἡ, dicitur de eo qui est eruditus, bene institutus : quo usum esse Euripidem testatur Pollux [9, 161. Aret. p. 32, 2; Philostr. V. Soph. p. 510, 17; sch. Apoll. Rh. 1, 741; Antiatt. Bekk. p. 92, 32.]

Εὐπαίδευτος, ὁ, ἡ, sine adjectione, Eruditus, Doctus, Valde eruditus, doctus. [Hippocr. p. 833, 2, ἀνήρ. Dionys. H. De or. ant. 1, p. 446, 16 : Ἐν ταῖς εὐπαιδεύτοις πόλεσιν· Epist. ad Pomp. 1, p. 750, 1, ἐπι-

στολή· De Thuc. jud. 51 : Μόνων εἶναι τῶν εὐπαιδεύτων ἀναγνῶναί τε καὶ συνεῖναι τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον. Εὐπρόσωπος int. Antiatt. Bekk. p. 92, 32. L. D. Doctissimus, Eruditissimus, Gl. « Μάγειρος πολυμαθὴς καὶ εὐπ., Athen. 9, p. 379, D; 599, E. » Hemst. Compar. id. 5, p. 177, E.]

Εὐπαιδεύτως, Erudite, Docte et perite. [Aret. p. 120, 7. L. D. Cyrill. Al. l. 1 In Jo. c. 10, p. 106 : Εὐπ. τὰ περὶ τοῦ θεοῦ δοξάζειν. Suicer.]

Εὐπαιδία, ἡ, Habere bonos liberos, Felicitas quæ est in habendo bonos liberos, quam afferunt boni liberi. Isocr. [p. 229, C] : Εἰ τῆς μὲν ἡμετέρας εὐπαιδίας τὴν αἰτίαν εἰς τοὺς θεοὺς ἀναφέρομεν· Evagr. [p. 203, D] : Σπανιώτατον εὐπαιδίας ἅμα καὶ τὸ πολυπαιδίας τυχεῖν. [Æschyl. ap. Plat. Reip. 2, p. 383, B : Τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας. Eur. Suppl. 490, Ion. 678; Aristoph. Vesp. 1512; Lucian. D. deor. 22, 2.]

Εὔπαις, αιδος, ὁ, ἡ, Bonos habens liberos, Bonæ indolis, Cui probus est filius, aut proba filia. [Hom. H. in Terr. 30, 5 : Ἐκ σέο δ' εὔπαιδες. Eur. Hec. 810 : Εὔπαις ποτ' οὖσα, de Hecuba. Suppl. 955 : Οὐκέτ' εὔτεκνος, οὐκέτ' εὔπαις· Ion. 491 : Βιοτᾶς εὔπαιδος ἐχοίμαν. Æschin. Anth. Pal. 6, 330, 2 : Εὔπαιδας Ἀθήνας. Philippus Thessal. ib. 9, 254, 5 : Ἡ δ' εὔπαις θετὸν υἱὸν ἀνήγαγον. Antipat. Anth. Plan. 4, 131, 5 : Ἃ πάρος εὔπαις (Niobe). Herodot. 1, 32; Philostr. Imag. p. 773; Liban. Epist. 462.] Ap. Eurip. autem [Iph. T. 1234, Herc. F. 289] εὔπαις γόνος pro Bona prole s. Bono filio. [Nonn. Dion. 24, 86 : Εὔπαιδα τανύπτερος ἥρπασεν Ἑρμῆς υἱέα Πηνελόπης ... Πᾶνα.] Datur vero et tertia signif. huic nomini a schol. Aristoph., de Eo sc. qui probi patris est filius. Nam exponens hunc Aristoph. l. Pl. [639] : Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα καὶ μέγα βροτοῖσι φέγγος, Ἀσκληπιὸν, scribit εὐπάιδα esse vel καλοὺς ἔχοντα παῖδας, vel τὸν καλὸν παῖδα : quibus addit, (ἐπαμφοτερίζει γὰρ τὰ τῆς χρήσεως ἐπί τε τοῦ καλοῦ παιδὸς, καὶ τοῦ καλοὺς παῖδας ἔχοντος,) ἢ τοῦ καλοῦ πατρὸς παῖδα.

[Εὐπάλαιστος, ὁ, ἡ, Qui facile vincitur, Epicharmus ap. Diog. L. 3, 17. Significatione sequentis εὐπάλαιστρος, nisi alterutrum librario tribuendum, Etym. M. p. 395, 1 : Εὐπαλέας, εὐχερεῖς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν εὐπαλαίστων ἀνδρῶν· τούτοις γὰρ εὐχερεῖς δοκοῦσιν οἱ ἀγῶνες. ἄ]

[Εὐπάλαιστρος, ὁ, ἡ, Palæstræ peritus. Longin. 34, 2 : Τὸ κατὰ τὰς εἰρωνείας εὐπάλαιστρον.]

[Εὐπάλαμνος, ὁ, ἡ, i. q. sequens, contra versum legebatur ap. Æsch. Ag. 153 : Εὐπάλαμνον μέριμναν, ubi εὐπάλαμον restituit Porsonus. Itaque apud Const. Manass. a Boiss. cit. Chron. p. 106, D, v. 5240 : Εὐπάλαμνος, εὐρύστερνος ἥρως στερροβραχίων, fortasse legendum εὐπάλαμος, qua forma utitur Amat. 9, 22, ubi altera locum habebat : Ἀναστραφὲν ὡς ἔκ τινος γίγαντος εὐπαλάμου. L. Dindorf.]

Εὐπάλαμος, ὁ, ἡ, Manu industria s. perita structus, Cui perita manus adhibita est, i. e. artificium. Et uno verbo Artificiosus, in Epigr. [ap. Aristoph. Eq. 530, ex Cratino, ut tradit schol., repetentem] : Τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων. [Æsch. Ag. 1531 : Εὐπάλαμον μέριμναν. Nicomedes Anth. Pal. App. 55, 4 : Εὐπαλάμου σοφίης μνᾶμα. Nonn. Dion. 17, 146 : Εὐπαλάμῳ βεβιημένον αὐχένα δεσμῷ. Schol. Soph. OEd. C. 471. Orph. H. 57, 4, de Amore. Philo Belop. p. 60, D : Καταζυγίδας εὐπαλάμους καὶ ἀσυντρίπτους. ἄἄ L. Dind.]

[Εὐπάλαμος, ὁ, Eupalamus, f. Metionis, Dædali pater, Apollod. 3, 15, 5, 1; et ib. 9, 10. Conf. Antipater Anth. Pal. 12, 97, 1. Alius ap. Hedylum Anth. Pal. App. 34, 4, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2266, p. 220, 31. L. Dind.]

Εὐπάλης, ὁ, ἡ, ut ἄεθλοι εὐπαλέες, Apollon. [Rh. 2, 618], Certamina luctam facilem habentia. [Pollux 5, 83 : Ἡηδητικὸν, ἁλτικὸν, εὐπαλές (σῶμα παρδάλεως)· 9, 162. Hesych. : Εὐπαλὲς, ῥᾴδιον. || Adv. forma poetica Εὐπαλέως, Facile, Apoll. Rh. 4, 193 : Εὐπ. κούρης ὑπὸ δήνεσι κεκράανται (χρειώ).]

[Εὐπαλία, ἡ, Eupalia. V. Εὐπάλιον.]

[Εὐπαλῖνος, ὁ, Eupalinus, n. viri Megarensis apud Herodot. 3, 60, in inscr. Megar. ap. Bœckh. vol. 1, p. 572, n. 1097. Εὐπαλινος in Isthmia ib. p. 573, n. 1103. L. Dindorf.]

[Εὐπάλιον, τὸ, Eupalium, urbs Locridis. Steph. Byz. : Εὐπαλία, πόλις Λοκρίδος, ἣν Εὐπάλιον Ἀρτεμίδωρός φησι (itemque Thuc. 3, 96, Strabo 10, p. 450). Τὸ ἐθνικὸν Εὐπαλιεύς.]

[Εὔπαλτος. V. Παλτός.]

[Εὐπάμων, ονος, ὁ, Eupamon, n. viri, Ἐοπαμων scriptum in amphora Bosporana ap. Bœckh. vol. 2, p. 159, n. 2121. De qua forma v. in Εὖ. L. Dind.]

Εὐπαράγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile decipitur, Cui verba dare facile est, ut Terent. loquitur, εὐεξαπάτητος. Aristoph. [Eq. 1115] : Ἀλλ' εὐπαράγωγος εἶ, θωπευόμενός τε χαίρεις κἀξαπατώμενος. Plato Tim. [p. 69, D] : Θυμόν τε δυσπαραμύθητον, ἐλπίδα τ' εὐπαράγωγον αἰσθήσει. Suidas tamen in illo Aristoph. l. exp. εὐπειθὴς, [additque : Καὶ αὖθις· « Ὁ δὲ εὐκολώτερος ἦν, καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος. » Pollux 8, 12, de judice. Philo De legat. p. 15 : Ψευδεῖς μὲν, πιθανὰς δὲ καὶ εὐπαραγώγους κατ' αὐτοῦ πλάττειν αἰτίας. Euseb. H. E. 6, 41 : Τὸ μειράκιον λόγοις τε ἀπατᾶν ὡς εὐπαράγωγον, καὶ βασάνοις καταναγκάζειν ὡς εὐένδοτον πειρωμένου. Myiæ epist. in Galei Op. myth. p. 571 : Οὐ μὰν ἀλλὰ καὶ ὕδωρ μήτε ἀπόσκληρον μήτε εὐπαράγωγον. Aretæus p. 119 : Εὐπαράγωγος ἡ γνώμη. Proprie p. 36 : Αὐχὴν ὑποσκόλιος, ῥαδινὸς, οὐκ εὐπ., ὁκοῖόν τι ξυντεταμένος, Non versatilis. « Εὐπαράγωγα ὀστέα ἐς κατόρθωσιν, Ossa agiliora ad coaptationem, Quæ ad directionem facilius adducuntur, facilius tractantur, dicit Cels., Hippocr. p. 755, E. » Foes. OEcon. Oribas. De fract. in Cocchii Chirurg. vett. p. 62 : Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ προσεσταλμένον μὲν ἱκανῶς φαίνεται τὸ περὶ τὸ κάταγμα χωρίον, αὐτὸ δὲ τὸ συντετριμμένον ὀστοῦν χαλαρὸν καὶ εὐπ. ἐστιν, Molle et tractatu facillimum. Ponitur etiam pro Qui facile transvehi potest. Angl. Comparativum Hippocrati p. 763, H, restitui supra p. 978, C. || Active, Facile seducens, decipiens. Philo vol. 2, p. 481, 8 : Εὐπαράγωγα γὰρ ταῦτα πάντα, δυνάμενα τῇ καινότητι τῆς ἐπινοίας τὰ ὦτα δελεάζειν. L. Dind.]

Εὐπαράδεκτος, ὁ, ἡ, Acceptu s. Acceptatu facilis, ex Basilii Epist. quadam ad Gregor. : Εὐπ. ἔσει τῷ δεομένῳ τῆς θεραπείας, affertur pro Castigando homini eris acceptus. [Polyb. 10, 2, 11 : Εὐπαραδεκτοτέρας ἐποίει τὰς ἰδίας ἐπινοίας. Apollon. De pron. p. 114, A : Οὔτε ἡ διὰ τοῦ ε νῶε εὐπαράδεκτος, καθότι σπανιωτάτη. Cyrill. Al. vol. 1, part. 2, p. 561, A : Πάντη τε καὶ πάντως ἐν ἐκκλησίαις ἐσόμεθα εὐπαράδεκτοι τῷ θεῷ. L. D. Isidor. Pel. 5, 207; Euthym. Zig. in Matth. Lectt. Mosq. 1, p. 24; Basil. Cæsar. Scholl. ad Greg. Naz. Notitt. Mss. vol. 11, part. 2, p. 120. Boiss. Procl. In Plat. Πολ. p. 420, 10. Hemst. || Qui facile accipit. Philo vol. 1, p. 136, 46 : Τὴν εὐφυΐαν, ὅτι εὐπαράδεκτος σπερμάτων ἀρετῆς ἐστιν. Wakef.]

[Εὐπαράδοχος, ὁ, ἡ, Aptus ad recipiendum. Cyrill. Alex. In c. 45 Esaiæ p. 607 : Γηπόνος ἀνατέμνει τὴν ἄρουραν, οὐχ ἵνα φαίνηται τοῦτο παθοῦσα μόνον, ἀλλ' ἵνα εὐπαράδοχος ᾖ τοῖς ἐν αὐτῇ καταβαλλομένοις σπέρμασι καὶ καρποφόνος ὀφθῇ. Suicer.]

Εὐπαραίτητος, ὁ, ἡ, Facile exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis. Conf. Παραιτητός. [Plut. Phoc. c. 29 : Τὸν ἐκείνων τῶν βασιλέων θυμὸν, ὡς τὸ μέγα καὶ γενναῖον ἀπαραίτητον εἶχον· Dion. c. 47 : Εἴ τις ἀδικούμενος εὐπ. εἴη.]

Εὐπαράκλητος, ὁ, ἡ, Qui facile advocatur, allicitur, invitatur. [Placabilis, Gl. Theod. Stud. p. 404 : Παρακλήθητι ὁ εὐπ. L. D.] Εὐπ. πρός τι, Qui facile assentitur ei, ad quod eum exhortamur : q. d. Facile exhortabilis. Plato Ep. 7, [p. 328, A] : Ὡς εὐπαράκλητοι εἶεν πρὸς τὸν ὑπ' ἐμοῦ λεγόμενον ἀεὶ λόγον καὶ βίον· quod exp. VV. LL. Prompti ad eam, quam suaderem, vitæ disciplinam admittendam. [Cum præp. εἰς Dexippus p. 30, 19 : Ταπειναὶ φύσεις οὐκ εὐπαράκλητοι ἐς σπουδὴν τῶν ἀρίστων. L. D. Ὁ σὸς εὐμετάβολος τε καὶ εὐπ. τρόπος, Aristæn. 2, 1, p. 134, nisi legendum εὐπαράκλιτος. Hemst.]

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, Quem intelligentia facile consequi possumus, Intellectu facilis. Dionys. H. in Isocrate : Τοῦ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα. [Polyb. 4, 28, 6, διήγησις· 2, 40, 5, μάθησις. Dionys. H. Ep. ad Pomp. 6, p. 783, 3, ἱστορίαι. Apollon. Cit. p. 2 ed. Dietz. : Ἵνα δέ σοι πάνυ εὐπ. τὰ παρὰ τἀνδρὸς κατὰ μέρος γένηται. Hero Belop. p. 122, B.] Ponitur et substantive τὸ εὐπαρακολούθητον,

ut ap. Aristot. Ethic. 2, [7] : Σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. [Dionys. H. Scriptt. cens. 3, p. 428, 6.] || Item εὐπαρακολούθητος signif. activa, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facile res intellectu percipit, ὀξὺς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐ νωχελής, inquit Hesych. [Pro quo εὐπαρακόλουθοι scriptum in Etym. Gud. p. 220, 3. || Adv. Εὐπαρακολουθήτως, Perspicue. Dionys. H. De Thuc. jud. c. 37 : Ἡρμηνευμένον δὲ οὐκ εὐπ.]

Εὐπαρακόμιστος, ὁ, ἡ, Advectu s. Comportatu facilis. [Aristot. Polit. 7, 5, ὕλη. Plutarch. Lucull. c. 13 : Ὀλκάδος ... πρὸς τὴν γῆν μὴ εὐπαρακομίστου διὰ μέγεθος. Figurate Mor. p. 597, B : Εὐπαρακομίστῳ τῷ λογισμῷ πρὸς τὸ συμφέρον. Hemst. Cyrill. Alex. vol. 1, part. 1, p. 128, A : Τοὺς ἐλαφρὸν καὶ εὐπ. ἔχοντας νοῦν. Alia ejusdem exx. annotavit Suicer. L. Dind.]

[Εὐπαράκρουστος, ὁ, ἡ, Facile eludendus. Apollon. De pron. p. 6, A : Εὐπ. ἡ τοιαύτη συνηγορία.]

[Εὐπαράληπτος, ὁ, ἡ, Facile adhibendus. Eust. Il. p. 746, 44 : Πάντως δὲ εἰ ζωηρόν τι τὸ ἄκρατον, ἄψυχον οἷον λογιστέον τὸ κρᾶμα, διὸ οὐδὲ εὐπαράληπτον ἦν ἐν σπονδαῖς.]

[Εὐπαράλλακτος, ὁ, ἡ, Mutabilis. Secundi Sentent. p. 638 ed. Galei : Τί ἔστι κάλλος; Εὐπ. κτῆμα. L. D.]

[Εὐπαραλόγιστος, ὁ, ἡ, Facile decipiendus. Polyb. 5, 75, 2, ubi superlat.; 11, 29, 9. Hierocles In C. Pyth. p. 148, 10 Lond.]

Εὐπαραμύθητος, ὁ, ἡ, Qui facile verbis flecti et placari potest. Plato Leg. 10, [p. 885, B] de diis : Εὐπαραμυθήτους εἶναι, θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Id. [ib. p. 888, C], Εὐπαραμύθητοι δέ εἰσι θύμασι καὶ εὐχαῖς· quales sunt qui ap. Hom. [Il. I, 522], Δωρητοί τε πέλοντο παράῤῥητοί τ' ἐπέεσσι. [|| Consolabilis. Lucian. D. deor. 11, 2 : Εὐπαραμύθητον οὕτω τὸ δεινόν. Plut. Mor. p. 110, D : Καὶ οὗτος (ὁ ἄωρος θάνατος) οὕτως ἐστὶν εὐπ., et de eodem p. 113, E. Severus De clyst. p. 29 ed. Dietz. : Εὐπ. (cod. ἀπ.) γάρ ἐστιν ἡ νόσος, Facile medicabilis. Cum πάθος ponit Pollux 3, 101. L. D. || Adv. Εὐπαραμυθήτως, Gemist. Pletho in Συλλογῇ ἀνεκδότων, edita a Mustox. fasc. 3, p. 6. Boiss. ῡ]

[Εὐπάραος. V. Εὐπάρειος.]

[Εὐπαράπειστος, ὁ, ἡ, Facile persuadendus. Xen. Ag. 11, 12 : Φίλοις εὐπαραπειστότατος. Sic enim optima editio Reuchlini, quum per ι scribatur in ceteris libris. De judice ponit Pollux 8, 12.]

[Εὐπαράπλους, ὁ, ἡ, Facile præternavigandus. Strabo 17, p. 838 : Ἡ παραλία οὐ πάνυ εὐπ.]

[Εὐπαρατήρητος, ὁ, ἡ, Facile animadvertendus. Herodian. in Anecd. meis vol. 3, p. 255 fin. : Εὐπ. ὁ περὶ τὰς προθέσεις σολοικισμός. Boiss.]

[Εὐπαράτρεπτος, ὁ, ἡ, Facile flectendus. De judice cum εὐπαράπειστος ponit Pollux 8, 12.]

[Εὐπαρατύπωτος, ὁ, ἡ, Imagines falsas admittere proclivis. Marc. Anton. 5, 33, αἰσθητήρια. Kall. ῠ]

Εὐπαράφορος, ὁ, ἡ, a Bud. redditur Qui facile in malam partem detorquetur. Quæ interpr. consentanea est cuidam verbi παραφέρειν signif., de qua in ipso dicetur. Sed ab Hesych. εὐπαράφοροι exp. ἐξεστηκότες, sicut παράφορος, ἐξεστηκώς. Ego tamen εὐπ. sonare potius existimarem Qui facile in mentis errorem s. insaniam incidere potest, Qui facile mente dimovetur. Videtur enim de Eo dici, qui sit proclivis ad παραφοράν. Ceterum in expos. illius εὐπαράφοροι, post ἐξεστηκότες addit Hesych. ὅμοιοι, sicut παράφορος vult significare etiam παρόμοιος. [Cyrill. Adv. Julian. 1, p. 6, C : Πικρὸν τῆς ἀπωλείας ἰὸν τοῖς εὐπαραφόροις ἐγχέοντες. Boiss. Idem Cyrill. vol. 1, part. 1, p. 337, A : Ἀκούεις ὅπως ἐλαφρὸν καὶ εὐπ. ὄντα τὸν Ἰσραὴλ ... οὐδὲ λαὸν ἴδιον ὀνομάζειν ἀξιοῖ. Alia ejusdem exx. citavit Suicer. L. D.]

[Εὐπαραφύλακτος, ὁ, ἡ, quod legitur in Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 78, 18 : Ἀλεωρὴ, ἡ φυλακὴ καὶ ἡ φυγὴ, καὶ ἐὰν μὲν τὴν φυλακὴν, παρὰ τὸ ἀλέαν ... καὶ τὸ ὠρεῖν τὸ φυλάττειν, ἵν' ᾖ ἡ θερμὴ φυλακὴ, ἐὰν δὲ τὴν φυγὴν, παρὰ τὸ ἀλέασθαι εὐπαραφύλακτα, scrib. videtur εὐπαραφυλάκτως, Caute, ad quod propius accedit ἀπαραφυλάκτως, quod est in Etym. M. p. 60, 45 et Gudiano. Nihil enim ad rem pertinet Imprudenter, si ἀλεωρὴ ducitur ab ἀλέασθαι et ὥρα, Cura, Cautio. ῠ L. Dind.]

[Εὐπαραχώρητος, ὁ, ἡ, Facile concedens. Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 737, B; Archimed. Τετραγων. παραβ. p. 127, 24.]

Εὐπάρεδρος, ὁ, ἡ, Qui constanter assidet, Qui assiduus est aliquo in negotio. Εὐπάρεδρον, καλῶς παραμένον καὶ διηνεκῶς, Hesych., Suid. V. Εὐπρόσεδρος. [Theod. Stud. p. 10, A : Τὸ εὐπ. στέργουσιν. L. Dind.]

[Εὐπαρέδρως, Assidue. Coteler. Monum. Eccl. vol. 2, p. 230; Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de imagg. p. 144 Combef. Boiss. Cyrill. Al. l. 2. In Jo. p. 130 : Εὐπ. οἱ μαθηταὶ τὴν τῶν θείων μυστηρίων ἐπαιδεύοντο γνῶσιν. Suicer.]

Εὐπάρειος, ὁ, ἡ, Pulcras habens genas. [Pollux 2, 87; 9, 162. || Εὐπάρῃος, Const. Manass. Chron. 725, 1158. Boiss. Forma Dor. Pind. Pyth. 12, 16 : Εὐπαράου Μεδοίσας. ᾰ]

[Εὐπαρείσδῠτος, ὁ, ἡ, ap. Hippocr. p. 797, B : Τά τε ἄκρεα τῆς κάτω γνάθου τὸ μὲν διὰ τὸ μῆκος οὐκ εὐπαρείσδυτον, Non facile elabitur.]

[Εὐπαρηγόρητος, ὁ, ἡ, Facile consolans. Theod. Stud. p. 482, C : Ὃν (Christum) εὐχόμεθα ἁψάμενόν σου τῆς καρδίας ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς ἐμποιῆσαί σοι φῶς εὐπαρηγόρητον. L. Dind.]

[Εὐπαρηγορήτως. In Phalar. Ep. 55 codices pauci, Τὸ πράως καὶ μετρίως καὶ εὐπ. τὴν συμφορὰν ἐνεγκεῖν, plurimi sine verbis καὶ εὐπ. V. Εὐπαρηγόρως.]

Εὐπαρηγόρως, adv., exp. in Epist. Phalar. Æquo' animo, Facilem se præbendo consolantibus, Vel, Facile consolationem admittendo. [V. Εὐπαρηγορήτως.] Donat. in illud Terentii [Andr. 1, 1,70], Laudare fortunas meas, Εὐπαρηγορώτερον, inquit, Fortunas, quam Fortunam.

[Εὐπάρῃος. V. Εὐπάρειος.]

[Εὐπάρθενος, ὁ, ἡ, Virgineus. Eur. Bacch. 520 : Πότνι' εὐπάρθενε Δίρκα. Antipater Anth. Pal. 6, 287, 1, Ἄρτεμι. Nonn. Dion. 3, 260 : Κούρην εὐπάρθενον· 16, 311 : Ἰδὼν εὐπάρθενον εὐνήν. || Pulchras habens virgines, Virginibus s. Puellis excellens. Id. ib. 39, 188 : Κεκροπίης εὐπαρθένου· 42, 462 : Νάξον εὐπάρθενον· 43, 430, Φρυγίην. L. Dind.]

[Εὐπαρόδευτος, ὁ, ἡ. Τὸ κάλλος αὐτῶν οὐκ εὐπαρόδευτον, Suid. in Ἁρμάτος. Videtur capi debere, Forma non facile prætereunda, ad quam spectatam admirabundus consistas. Hemst.]

[Εὐπάροδος, ὁ, ἡ, Facile prætereundus, adeundus. Strabo 3, p. 148 : Τὰ προσαρκτικὰ μέρη τῆς Ἰβηρίας εὐπαροδώτερα εἶναι πρὸς τὴν Κελτικὴν ἢ κατὰ τὸν Ὠκεανὸν πλέουσι.]

[Εὐπάροιστος, ὁ, ἡ.] Εὐπάροιστοι, Hesychio εὐπαράγωγοι, Qui facile παραφέρονται [abripiuntur. Eodem modo interpretantur Photius s. Suidas. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 35, C : Εὐπάροιστοί τε καὶ ἑλαφροὶ λίαν· 337, C : Εὐπάροιστον ἐφ' ᾧ μὴ προσῆκεν ἔχοντας νοῦν. Alia ejusdem exx. contulit Suicer. Proprie idem ib. 286, B : Μονονουχὶ τῶν οἴκοι κειμένων κεκλοφότες ἀναγκαίως τὰ λίαν εὐπάροιστα. L. Dind.]

[Εὐπαρόξυντος, ὁ, ἡ, Facile irritandus, Irritabilis. Plut. Anton. c. 74 : Εὐπαρόξυντον ὑπὸ κακῶν ὄντα. «Basil. Sel. V. Thecl. p. 295.» Boiss. Τὸ εὐπ. καὶ μεμψίμοιρον, Basil. vol. 2, p. 125, A. Hemst.]

Εὐπαρόρμητος, ὁ, ἡ, Qui facile commovetur. Aristot. [Rhet. 2, 2] : Ὅλως δὲ ἐπιθυμοῦντες καὶ μὴ κατορθοῦντες, ὀργίλοι εἰσὶ καὶ εὐπαρόρμητοι, Bud.

Εὐπάροχος, ὁ, ἡ, Facilem se præbens. [Præstans, Gl.] In Hippiatr. : Συμβάλλεται γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὸ καταπλαγῆναι τὴν ἵππον καὶ εὐπάροχον εἶναι, Ut morigeram se præbeat admissario, Bud.

[Εὐπαρρησίαστος, ὁ, ἡ, Libere loquens. Theodor. Stud. p. 338, C : Σοῦ τὸ εὐπαρρησίαστον· 546, D. Comparativo Just. Mart. p. 85, C. L. D. Aster. Homil. p. 27 Rub.; Const. Manass. Chron. p. 70. Boiss.]

[Εὐπαρρησιάστως, Libera oratione, Libere. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 6, D : Διὸ εὐπ. βοήσεται ὁ τοιοῦτος πρὸς κύριον· vol. 3, p. 2, E : Ἡ δὲ ἱερωσύνη εὐπ. ὑψιπετεῖ ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανόν. L. D. Jo. Damasc. Hist. Barlaam. p. 7 vol. 4 Anecd. Boiss.]

Εὐπάρῠφος, ὁ, ἡ, Qui pulcram habet παρυφὴν, Cujus vestis insignem pulcrumque limbum attextum habet, Vestem habens limbo eleganti insignem [Photius : Εὐπ., ὁ πλατεῖαν παρυφὴν, τουτέστι πορφύραν, ἔχων. Hesych. : Εὐπάρυφα, καλῶς ὑφασμένα. Idem : Εὐπάρυ-

φος, ἀγαθοῦ πατρὸς θυγάτηρ ἢ υἱός. Εὐπαρύφων, εὐμεταχειρίστων. Photius s. Suidas : Εὐπάρυφα, εὐκατέργαστα ἢ πλούσια] : ut ap. Romanos Prætextati. Nam Prætextas, seu, ut Cato loquitur ap. Liv., Prætextas purpura togas appellabant, quod eis purpura esset circumtexta. Lucian. [Somn. c. 16] : Ἀλλ' ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. Idem [Demon. c. 15] : Πύθωνός τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου. [Plutarch. Mor. p. 57, A : Εὐπαρύφου τινὸς ἢ ἀγροίκου· 615, A : Ξένος τις ὥσπερ εὐπ. ἐκ κωμῳδίας (νέας : v. Pollux 4, 148; 7, 46, Wyttenb. ad l. priorem). Artemid. 1, 73 : Τινὰ ἄνδρα τῶν εὐπαρύφων ἐν Ἑλλάδι. Eustath. Opusc. p. 298, 27.] Vestis quoque εὐπάρυφος dicitur Quæ pulcro limbo insignis est, s. Quæ purpureo et eleganti limbo prætexta est, qualem Romæ gerebant prætextati et laticlavii. Herodian. 1, [16, 8] de Commodo : Ἐβουλεύετο ἀντὶ τῆς εὐπαρύφου καὶ βασιλικῆς πορφύρας, ὅπλα φέρων ὀφθῆναι τοῖς Ῥωμαίοις· calendis sc. Januariis, quo die ἐπώνυμοι ἀρχαὶ τὴν ἔνδοξον καὶ ἐνιαύσιον πορφύραν περιτίθενται. Polit. ibi vertit, Pro eleganti vestitu purpuraque imperatoria armatus prodire in conspectum Romanorum. Fuisse autem hanc εὐπάρυφον πορφύραν tenuissimam ac subtilissimam, patet ex Nicostrato ap. Athen. 6, [p. 230, D] dicente ψυκτήριον τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον· nam ἐξήλαυνόν τινες τὸν ἄργυρον καὶ τότε εἰς ὑμένος ἰδέαν, inquit ibid. Athen. [Plut. Æm. Paul. c. 33 : Νεανίσκοι περιζώμασιν εὐπαρύφοις ἐσταλμένοι. Tzetz. ad Hes. Op. 1, p. 27 Gaisf.; Eust. Opusc. p. 54, 21. || Figuratius Plut. Mor. p. 547, E : Πρὸς νεοπλούτους, εὐπάρυφα καὶ σοβαρὰ διηγήματα περαίνοντας, Narratiunculas quales sunt τῶν εὐπαρύφων. Athen. 10, p. 453, A : Εὐπαρύφων λόγων.]

[Εὖ πάσχω, sic enim scribendum.] In Εὐπάσχω alia particula quàm præp. ipsi Πάσχω præfigitur, sc. adverbium. Est autem Εὐπάσχω, Beneficio afficior, In me confertur beneficium : q. d. Bonum patior, s. Bona. Et εὐπαθὼν, Beneficio affectus.

[Εὐπάτειρα, ἡ, i. q. sequens εὐπατέρεια, inter nomina in ειρα ponitur ab Chœrobosco Crameri Anecd. vol. 2, p. 196, 22 s. Etym. M. p. 318, 54, Theognosto ibid. p. 99, 29. Est in fragmento Comici ap. schol. Aristid. p. 301 ed. Lips. L. Dindorf.]

[Εὐπᾰτέρεια, ἡ.] Εὐπάτηρ, unde esse ap. Hom. femin. Εὐπατέρεια scribit duobus in ll. Eust. : nam in hunc v. Il. Z, [292] : Τὴν ὁδὸν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν [coll. Od. X, 227], postquam dixit εὐπατέρειαν significare τὴν εὐγενῆ, addit deductum esse ab Εὐπάτηρ εὐπάτερος : at nominis εὐπάτωρ usum esse posterorum Homeri. Itidem in Od. Λ, [234], ubi Hom. Τυρὼ appellat εὐπατέρειαν, ait hujus nominis πρωτότυπον esse εὐπάτηρ, pro quo posteri Homeri dixerint εὐπάτωρ. Habent tamen VV. LL. masc. Εὐπατέρειος, quod exp. Bono patre natus, Magnis natalibus ortus. Sed exx. feminini duntaxat afferunt, sc. εὐπατέρεια Ἄρτεμις ex Apoll. [Rh. 1, 570]; et εὐπατέρεια αὐλὰ, ex Eurip. [Hipp. 68], Boni patris aula, intelligendo de cœlo. [Moschus 2, 29 : Ἑταίρας ... εὐπατερείας. Christodor. Ecphr. 99 : Εὐπατέρειαν Ἀφροδίτην. Epigr. Anth. Pal. 9, 688, 3 : Κλέης πόσις εὐπατερείης. Macedon. 11, 380, 1 : Παρθένος εὐπ. Δίκη. Append. 336, 17. De masculino Dorvill. ad Charit. p. 592=562 : « Habet tamen Apostolii Lexicon penes me ipsius manu exaratum εὐπατέρειος, Habens bonum patrem. Verum locupletiore sponsore opus. »]

[Εὐπατέριος, ὁ, Eupaterius, n. viri in epist. Libanii 338, ubi Εὐπατρίῳ cod. Reg., Basilii 159, vol. 3, p. 247, D, ubi duo codd. Εὐπατρίῳ. L. Dind.]

Εὐπάτητος, ὁ, ἡ, Qui facile calcari potest.

[Εὐπᾰτορία, ἡ, Eupatoria, urbs Ponti prope Amisum a Mithridate Eupatore condita et nuncupata. Strabo 12, p. 556; Memno Photii cod. 224, p. 235, 31, 40; Appian. Mithr. c. 78, 115. V. etiam Εὐπατόριον.]

Εὐπατόριον, τὸ, Eupatorium, herba, de qua Diosc. 4, 41, rejiciens eos qui hanc eandem cum Artemisia esse existimant, s. cum Argemone, ut quidam legunt. Nomen invenit a Mithridate cognominato Eupatore : unde et Plin. 25, 6, de herbis a Mithridate inventis loquens : Eupatoria quoque, inquit, regiam auctoritatem habet. Affertur et ἀντιδότου τῆς Εὐπατορίου λεγομένης, pro Antidoti quod Eupatorium dicitur. [V. Πεντάφυλλον.]

[Εὐπατόριον, τὸ, Eupatorion, castellum in Chersoneso Taurica a Diophanto Mithridatis Eupatoris duce exstructum, Strab. 7, p. 312. Εὐπατορία Ptolemæo 3, 6.]

[Εὐπατοριστὴς, ὁ, unde Εὐπατορισταὶ, οἱ, Eupatoristæ, societas gymnastica, in inscr. vasis Capitolini ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 232, n. 2278 : Βασιλεὺς Μιθραδάτης Εὐπάτωρ ... τοῖς ἀπὸ τοῦ γυμνασίου Εὐπατοριστα῀ις : « *Io congetturo che fosse questa società ora in Atene, dove si conoscevano già gli Attalisti, città che tenne le parti di Mithridate.* » Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 5, p. 68 (d). Alii in Delo fuisse putarunt. V. Bœckh. p. 233. L. Dind.]

[Εὐπάτρα, ἡ, Eupatra, filia Mithridatis, regis Ponti. Appian. Mithr. c. 108.]

[Εὐπάτρια (scrib. Εὐπατρία), ἡ, πόλις Λυδῶν. Οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι, μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς. Ξάνθος ἐν γ' Λυδιακῶν, Steph. Byz.]

[Εὐπατρίδης. V. Εὔπατρις.]

[Εὐπάτριος. V. Εὐπατέριος.]

Εὔπατρις, ιδος, ὁ, ἡ, Qui bono patre est natus, i. e. patre qui bonæ est famæ, boni nominis, etiam patre claro, Qui paterno genere est clarus, claris est natalibus, Clarus natalibus (utrumque enim horum Lat. habet lingua), Nobilis. At in VV. LL. habetur duntaxat εὐπατρὶς, ίδος, ἡ, expositum Generosa. Cui opp. κακόπατρις, ejusd. formæ, de quo infra. [Ex ipso hoc composito, alteroque ὁμόπατρις, Lobeck. ad Soph. Aj. v. 880 recte animadvertit apparere falsum esse accentum acutum, relictum adhuc ap. Eur. Iph. A. 1077 : Τᾶς εὐπατρίδος Νηρηίδος (quem l. jam Schneid. in Lex. posuerat in Εὔπατρις) et Dion. Cass. 46, 45 : Τὰς εὐπατρίδας ἀρχὰς, vicissimque ap. Basil. Mir. Thecl. 1, p. 140, Εὐπατριδῶν γυναικῶν male scribi pro εὐπατρίδων. Recte in Vita Theodori Stud. vol. 5, p. 53, B, scribitur : Γυνή τις τῶν εὐπατρίδων, idemque nunc restitutum Soph. El. 859 : Ἐλπίδων εὐπατρίδων, ubi -ιδᾶν vel -ιδῶν est in libris Soph. et Suidæ. Sic ib. 1080 : Τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλάστοι;] Est alioqui usitatius nomen Εὐπατρίδης. Utuntur certe voc. isto quum alii, tum Xen.; ac testatur Plut. hoc nomine vocatos a Theseo ipso fuisse eos ex Atheniensibus qui nobilitate ceteris præstabant. Is enim in ipsius Thesei V. [c. 25], postquam dixit primum totam populi multitudinem in tres ordines divisisse, in εὐπατρίδας et γεωμόρους, et δημιουργοὺς, subjungit : Εὐπατρίδαις μὲν, γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἄρχοντας ἀποδοὺς, καὶ νόμων διδασκάλους εἶναι, καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν ἐξηγητάς· τοῖς ἄλλοις δὲ πολίταις ὥσπερ εἰς ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν, εὐπατριδῶν, χρείᾳ δὲ, γεωμόρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ὑπερέχειν δοκούντων. [Conf. Diodor. 1, 28.] Idem Plut. et Herodian., aliique qui Romanam historiam scriptis persecuti sunt, peculiariter εὐπατρίδας vocarunt quos Romani Patricios [Gl.] appellabant. Extat autem et ap. Xen. vox ista Symp. [8, 40] : Τὰ μέγιστα γάρ σοι ὑπάρχει· εὐπατρίδης εἶ, ἱερεὺς θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθέως. [Eupatridas Atticos, qui hic intelligendi sunt, memorant etiam inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 513, n. 765, 1, Isocr. p. 351, C, Polemo ap. schol. Soph. OEd. C. 489, Pollux 8, 111, Etym. p. 395, 50. De nobili genere in universum vero Xen. OEc. 1, 17 : Οὐ (δούλων), ἀλλὰ καὶ πάνυ εὐπατριδῶν ἐνίων γε δοκούντων εἶναι. Eur. Alc. 920 : Εὐπατρίδαι καὶ ἀπ' ἀμφοτέρων ὄντες ἀριστέων. Theocr. 18, 53 : Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθη. Scolion ap. Athen. 15, p. 695, E : Μάχεσθαι ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας. Cometas Anth. Pal. 15, 40, 20 : Εὐπατρίδῃσι φίλοις. Charito 7, 2 : Ἕλληνές ἐσμεν Συρακούσιοι τῶν εὐπατριδῶν. V. Wolf. ad Liban. Epist. 1582, p. 718. Εὐγενεῖς et αὐτόχθονας interpretantur lexicogrr. || Genere fem. dictum ne Procopio quidem videtur tribui posse Hist. arc. p. 47, A : Ὡς εὐπατρίδης τε ἡ γυνὴ καὶ βασιλὶς εἴη, quum εὔπατρις etiam recentioribus satis usitatum fuisse ostendant exx. supra citata.] Εὐπατρίδας, Dorice pro εὐπατρίδης dicitur. [Soph. El. 162 : Εὐπατρίδαν Ὀρέσταν· et sæpius Eurip., qui etiam εὐπατριδᾶν οἴκων dixit Ion. 1073.]

Εὐπάτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui bono patre est natus, i. e. patre bonæ famæ, s. claro, Qui paterno genere

est clarus s. nobilis. [Æsch. Pers. 969: Αἴλαιος εὐπάτωρ. Anon. ap. Suid. v. Μέγα, p. 2425, B, ab Hemst. cit.: Γυνὴ εὐπάτωρ. Manetho 4, 86. || Cognomen Mithridatis VI regis Ponti, Antiochi V Syriæ, et aliorum, etiam cum feminis communicatum. V. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 438.] Sed utplurimum est nomen proprium [regis Bospori, de quo v. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 378-9; aliorum in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 667, n. 1375, in epist. Libanii 1235, et alibi. L. Dind.]

[Εὐπαχής. V. Εὐπαγής.]

[Εὐπεδιὰς, άδος, ἡ, Bonos habens campos, Campester s. Campestris. Schol. Aristoph. Lys. 88: Λέγεται γὰρ ἡ Βοιωτία εὐπεδιὰς εἶναι.]

[Εὐπέδῑλος, ὁ, ἡ.] Εὐπέδιλος Ἶρις, Pulcris induta calceis s. talaribus, Plut. Erot. [p. 765, D.]

[Εὐπέδιος, ὁ, Campester s. Campestris. Quinti 11, 125: Ἄλσεος εὐπεδίοιο, Bonum habens solum vertebat Schneid., in εὐρυπέδοιο mutandum conjiciebat Struvius, ut est 2, 198: Χθονὸς εὐρυπέδοιο.]

[Εὔπεζος, ὁ, ἡ, Qui pulchros habet pedes. Pollux 2, 192.]

Εὐπείθεια, ἡ, Obsequela, ut quidam interpr. ex Plauto. Nam quamvis Obsequiosus dicat, durum nimis esset ex eo deductum subst. Obsequiositas. A quibusdam redditur et Obsequium, Obedientia. [Tim. Locr. p. 104, B: Εὐπ. τε καὶ καρτερία. Strabo 7, p. 312; 15, p. 709 extr.; Arrian. Epict. 4, 1; Plut. Lyc. c. 4, 7, Ages. c. 2. Maccab. 4, 5, 16: Τῆς πρὸς τὸν νόμον ἡμῶν εὐπειθείας. Plut. Dion. c. 4: Τῇ περὶ αὐτὸν εὐπειθείᾳ τῶν καλῶν. Plurali Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 103, D: Ταῖς εἰς πᾶν ὁτιοῦν τῶν ἀγαθῶν εὐπειθείαις. || Formam Εὐπειθία, quæ aliena videatur a prosa, codicumque auctoritate exempta est Plut. Lycurg. c. 7, exhibet inscr. Spartana recentior ap. Bœckh. vol. 1, p. 662, n. 1359, 7. L. D. Εὐπειθίην (cod. -θείην, Gaisf. -θηΐην) ... ἐπὶ τὰ παραγγελλόμενα ἑωυτῷ ... παρὰ τῶν ἀρχομένων παρασκευάζει ἅπας, Euseb. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 262 extr. Hemst.]

Εὐπειθέω, Facile pareo, obedio, Non ægre obsequor, Sum obsequens etc., ut in Εὐπειθὴς dicetur. Cic. tamen εὐπειθεῖν vertit simpliciter, Obtemperare obedireque, in quodam Charondæ l. [ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 221: Χρὴ πρὸς τοὺς ἄρχοντας εὔνοιαν διαφυλάττειν καθάπερ πατρικὴν, εὐπειθοῦντας καὶ σεβομένους], p. 142 mei Cic. Lex. [Macc. 4, 8, 5. Schleusn. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 9, E: Τῷ προστάττοντι εὐπειθήσας. L. Dind.]

Εὐπειθὴς, ὁ, ἡ, [Qui facile persuadet. Æsch. Ag. 274: Τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ; — Πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; Cho. 269: Οὔτ' αἰετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας πάλιν πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπειθῆ βροτοῖς· Suppl. 623: Δημηγόρους δ' ἤκουσεν εὐπειθεῖς στροφὰς δῆμος Πελασγῶν. Eur. Andr. 819: Τῶν γὰρ ἡθάδων φίλων νέοι μολόντες εὐπειθέστεροι. Figurate Oppian. Cyn. 1, 313: Καλὸς ἰδεῖν ἀταλός τε φέρειν (equus) εὐπειθέϊ δεσμῷ, quod de habena acceptum ab interprete injuria suspectum habuit Schneiderus. Jacob. 3, 17: Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία εὐπειθής.] Qui facile paret, obsequitur, non ægre obsequitur. Redditur et uno verbo Obsequens, Obsequiosus, quod vocab. Plautinum est. [Credulus, Gl. Æsch. Eum. 829: Σὺ δ' εὐπειθὴς ἐμοὶ γλώσσης ματαίας μὴ 'κβάλῃς ἐπὶ χθόνα καρπόν. Frequens est quum apud alios tum ap. Xenoph. et Platonem, ut de hominibus, Comm. 3, 4, 8: Τοὺς ἀρχομένους κατηκόους τε καὶ εὐπειθεῖς ἑαυτοῖς παρασκευάζειν· Vectig. 4, 51: Πόλιν εὐπειθεστέραν, et de equis Comm. 4, 2, 23, Conv. 2, 10. Apoll. Rh. 4, 1605. Genere neutro Aristot. Eth. Nic. 3 extr., bis.] Dicitur autem εὐπειθῆ γίνεσθαί τινι, vel εἶναι, aut ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τινί: Xen. Cyrop. 2, [1, 22]: Ἑαυτὸν παρέχειν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι καὶ ἐθελόπονον καὶ φιλοκίνδυνον. Ap. Chrysost. autem, Εὐπειθῆ εἶναι τοῖς ἡγουμένοις. [Cum genit. Plato Leg. 1, p. 632, B: Τοῖς μὲν εὐπειθέσι τῶν νόμων τιμὰς ἀπονέμειν, τοῖς δυσπειθέσι δίκας τακτὰς ἐπιτιθέναι. Ubi τῷ νόμῳ conjecit Astius.] Interdum sequente præp. πρὸς, habente accus. rei: ut εὐπειθὴς πρὸς ἀρετὴν, Plato Leg. [4, p. 718, C, Epin. p. 989, B. Polyb. 1, 68, 3; Herodian. 3, 8, 10.] Sed et cum præp. εἰς, ut [Plat. Phædr. p. 271, D: Οἱ μὲν οὖν τοιοίδε ὑπὸ τῶν τοιῶνδε λόγων δι' τήνδε τὴν αἰτίαν ἐς τὰ τοιάδε εὐπειθεῖς·] ὕλη εἰς ἅπαν εὐπειθὴς, ap. Galen. [vol. 6, p. 41, B. Hemst.], ubi metaphorice usurpatur: et redditur, Materia ad quidvis sequax. Ponitur alioqui metaphorice et ubi suum dativum habet: ut ap. Plutarchum [Mor. p. 669, B]: Ἀλλὰ καὶ διαφορεῖ τὴν ἄλλην τροφὴν, καὶ παραδίδωσιν εὐπειθῆ καὶ μαλακωτέραν τῇ πέψει. [Aristot. De aud. p. 802, 6: Διὰ τὴν συντονίαν οὐχ ὁμοίως εἰσὶν εὐπειθεῖς (voces). Cum φωνὴ etiam Pollux 2, 117. L. D.] || Adverb. Εὐπειθῶς, Obsequenter, Obsequiose, ut εὐπειθὴς ex Plauto redditur Obsequiosus. VV. LL. exponunt Facili persuasione, ut sc. i. valeat q. εὐπείστως. [Paraphr. Epictet. Ench. c. 70: Ὅστις δὲ ἑκὼν εὐπειθῶς ἕπεται θεῷ. L. D. Dionys. Areop. p. 38, D: Εὐπ. ὑποτάττεται.]

[Εὐπείθης, ους, ὁ, Eupithes, n. viri Ithacensis Hom. Od. A, 383 etc., ubi de accentu monet Eust. Attici ap. Lysiam ab Harpocr. in Δερμηστὴς citatum, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 116, n. 76, 2. L. D.]

[Εὐπειθία. V. Εὐπείθεια.]

[Εὐπείθιος. V. Εὐπίθιος.]

[Εὐπειθῶς. V. Εὐπειθής.]

[Εὐπειστία, ἡ, Facilitas cedendi precibus et blanditiis, Obsequiositas, Reiskius restituebat Æschini p. 9, 1: Καὶ γὰρ εἰς αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δεινὴ ἡ κακία (ἀκακία ante Bekkerum) καὶ ἀπιστία (alii libri εὐπιστία), ὥστε καὶ ἐξ αὐτῶν τούτων εἰκότως ἂν μισοῖτο. V. Εὐιλασία.]

Εὔπειστος, ὁ, ἡ, Qui facile persuaderi potest etc., ut εὔπειστος ἔσται in illo Aristot. l. [Eth. 7, 10], quem in Δύσπειστος protuli. [V. Εὔπιστος. Schol. Hom. Il. I, 497. Interdum male per ι, ut in cod. Hesychii v. Γναμπτόν. Sed necessaria est diphthongus, ubi Persuadendi, aliena, ubi Fidendi, sive active sive passive dicti, signif. obtinet. Εὔπειστος per diphthongum scriptum memorat Herodian. Epim. p. 178.] || Εὐπείστως ἔχω, Facile persuadeor, persuaderi possum, etc. At in VV. LL. εὔπειστος exp. etiam Moriger [Morigerus]: ut sc. accipiatur et pro εὐπειθὴς, quod vicissim ibi redditur etiam Persuasu facilis, tanquam signif. habens τοῦ εὔπειστος. Itidemque, εὐπειθῶς, Facili persuasione, tanquam i. significans q. εὐπείστως. Eodemque modo δυσπειθὴς interpr. Cui ægre persuaderi potest, et δυσπειθῶς, Incredibiliter. Ideo autem hanc quoque interpret. admittunt hæc composs. in θὴς desinentia, itemque alia quæ paulo ante habuisti, quod πείθομαι non solum Pareo significet, et Moriger sum, sed interdum etiam Persuadeor, et Credo. Quoniam tamen hac in signif. frequentius dicitur πέπεισμαι s. ἐπείσθην, non dubium est quin compositis quæ in στος desinunt, magis conveniat Persuasionis signif. At vicissim positi εὔπειστος pro Morigero exemplum desidero.

Εὔπεκτος, ὁ, ἡ, Bene pexus. At Hesych. εὐπέκτων exp. εὐπόκων, Bene lanatorum, instructorum lana s. vellere. [Conferendum Ἑπτάπεκτος.]

[Εὐπελἄγὴς, ὁ, ἡ, Bene ad mare situs, Maritimus. Orph. Arg. 165: Εὐπελαγέος Μελιβοίης.]

Εὐπελέκητος, ὁ, ἡ, Qui bene dolatus complanatusque securi est, Qui facile dolari complanarique securi potest, Securi facilis; vel, ut alii interpr., Dolatu facilis. Theophr. H. Pl. 5, 8 [6, 4]: Εὐπελεκητότερα καὶ εὐτορνότερα καὶ εὐξοώτερα τὰ χλωρὰ, Facilius dolantur securibus complananturque.

[Εὐπελής. V. Εὐηπελής.]

[Εὔπελος, ὁ, Eupelus, n. viri, quod ex numo Smyrnæ penes Cousinerium affert Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 194, 965, legendum videtur Εὔμηλος, ut 964.]

[Εὐπέμπελος, ὁ, ἡ, Mitis. Æsch. Eum. 476: Μοῖραν οὐχ εὐπέμπελον.]

[Εὔπεμπτος, ὁ, ἡ, Missilis, Gl.]

[Εὐπένθερος, ὁ, ἡ, Qui bono utitur socero. Theocr. 18, 49: Εὐπένθερε γαμβρέ.]

Εὔπεπλος, s. Ἐὔπεπλος, ὁ, ἡ, Pulcrum habens peplum. [Hom. Il. E, 424, Od. Φ, 160: Ἀχαιιάδων εὐπέπλων· Il. Z, 378, εἰνατέρων· 372: Ξὺν ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ· Od. Z, 49, Ναυσικάαν. Hesiod. Th. 273. Theocr. 7, 32: Εὐπέπλῳ Δαμάτερι.]

[Εὐπεπτέω, Bene s. Facile concoquo. Hippocr. p. 267, 21: Ὁκόσοισι πολλὴ φέρεται ἡ κοιλίη καὶ εὐπεπτοῦσιν, ὑγιεινότερα. Galen. De comp. med. sec. locc. vol. 2, p. 102, 18 Ald. Struv.]

Εὔπεπτος, ὁ, ἡ, oppositum adj. δύσπεπτος : significat enim Concoctu facilis, Qui concoqui facile potest, Qui non ægre concoquitur : Ῥοφήματα τὰ εὔπεπτα, Galen. [Ap. Hippocr. De vict. san. 2, 6, pro εὐπεπτέστεροι opt. liber rectius πεπειρότεροι. Schneid. Aristot. Eth. Nic. 6, 7 : Τὰ κοῦφα εὔπεπτα κρέα· Probl. 1, 47; 4, 12, De partt. an. 3, 9. Schol. Stob. Ecl. phys. vol. 2, part. 1, p. 446 : Εὔσηπτόν ἐστι τὸ ὑέτιον ὕδωρ, καὶ διὰ τοῦτο εὔπιπτον. Scribendum εὔπεπτον. Superlat. Galen. vol. 2, p. 188. || Qui facile concoquit. Athenæus in Matthæi Med. p. 227 : Ὀρεκτικωτέρους ἀπεργάζεται πρὸς τροφὰς καὶ εὐπεπτοτέρους. Rufus ed. Matth. p. 253 : Ἵνα ᾖ εὔπεπτος. L. D. Photius s. Suidas : Σελευκὶς, ὄρνεόν ἐστιν εὔπεπτον καὶ ἀκόρεστον.]

[Εὐπέραντος, ὁ, ἡ, Bene terminatus. Eustath. Od. p. 1613, 35.]

[Εὐπέρᾱτος, ὁ, ἡ, Facile trajiciendus. Strabo 15, p. 697 : Τοὺς ποταμοὺς εὐπερατοτέρους νομίσας τῶν πηγῶν πλησίον. Eust. Il. p. 892, 28.]

[Εὐπεράτωτος, ὁ, ἡ, Bene terminatus. Eust. Od. p. 1613, 36. ᾰ̔]

Εὐπεριάγωγος, ὁ, ἡ, Circumactu facilis. [Lucian. Muscæ enc. c. 3 : Ἡ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος.]

Εὐπεριαίρετος, ὁ, ἡ, Qui facile detrahitur, ut εὐπ. φλοιὸς, Cortex qui facile detrahitur, s. Cortex extricatu facilis, facile extricabilis, ut Plin. loquitur. V. Δυσπεριχαθαίρετος. [Theophr. H. Pl. 5, 1, 1. Wakef.]

[Εὐπερίβλεπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus, Perspicuus, Gl.]

[Εὐπερίβολος, ὁ, ἡ, Bene septus. Hesych. : Εὐερκέος, εὐπεριβόλου. L. Dind.]

[Εὐπερῐ́γραπτος, ὁ, ἡ, Non late patens, Angustus, Brevis, Paucus. Leo Diac. p. 34, C : Ταρσοῦ, εὐπεριγράπτου πόλεως. Ubi Hasius indicavit ll. Gregorii Nyss. vol. 1, p. 2, A : Ὃ ἐκεῖνος εἶπεν ἐν ὀλίγοις τε καὶ εὐπεριγράπτοις τοῖς ῥήμασιν· vol. 2, p. 978, B : Λόγον σύμμετρόν τε καὶ εὐπ., Gregentii Tephr. Disp. c. Herb. p. 147, B : Ἐν εὐτελεῖ τόπῳ τινὶ εὐπερίγραπτοι ἔσονται, et alios, quibus Nicet. Eugen. 1, 125 : Ὀφθαλμὸς αὐτῆς εὐπερίγραπτος, addit Boiss., Theod. Prodr. p. 182 Elberl. Jo. Geom. Hymn. 3, 53; Eust. Od. p. 1744, 62, Opusc. p. 222, 51, etc. Comparativo p. 121, 49. ‖ Adv. Εὐπεριγράπτως, Anguste, Breviter. Eust. Opusc. p. 232, 94 : Καὶ τοιαύτη μὲν ἡ καταρχὴ τῆς μεγάλης κουρᾶς, ὡς εὐπ. ἐκθέσθαι· 310, 84 : Βοθρεύματα, εἰς βάθος μὲν οὐκ ἀνάξιον λόγου κοιλαινόμενα, τῆς δὲ λοιπῆς διαστάσεως εὐπ. ἔχοντα.]

Εὐπερίγρᾰφος, ὁ, ἡ, pro Congruenti modo circumscriptus, affertur ex Luciano [Amor. c. 14, Jov. trag. c. 33] et, Τὸ εὐπερίγραφον τοῦ ποδὸς, ex Eod. [De œco c. 7. Ælian. N. A. 10, 13; Strabo 2, p. 78; 5, p. 210; Geopon. 16, 1, 9. || Adv. Εὐπεριγράφως, Iambl. V. P. p. 145. Wakef.]

[Εὐπερίδρακτος, ὁ, ἡ, Facile comprehendendus. Τὸ εὐπ. καὶ σαφὲς τῶν ἐπιχειρημάτων, Aetius ap. Epiphan. vol. 1, p. 924, C; 931, D. Διὰ συντόμου καὶ εὐπ. λόγου, p. 933, B. V. HSt. de Περιδράττομαι. Hemst.]

[Εὐπερίδρομος, ὁ, ἡ, Gyro circumcurrens. Andr. Cret. p. 210. Kall. Basil. Cæs. in Cotelerii Mon. vol. 1, p. 31, A : Ὁρᾷς ὅτι εὐπερίδρομόν σε βούλεται τῆς εὐσεβείας εἶναι. L. Dindorf.]

[Εὐπερίθραυστος, ὁ, ἡ, Facile infringendus, Fragilis. Plut. Mor. p. 458, E : Τὸ δὲ θυμικὸν καὶ μανικὸν εὐπ. ἐστι καὶ σαθρόν.]

[Εὐπεριχάλυπτος, ὁ, ἡ, Facile contegendus. Anon. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 363 : Κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάττονος μέτρου, εὐπεριχάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν. Wakef.]

Εὐπερίκοπτος, ὁ, ἡ, ap. Suid. legitur in Ms. etiam Cod., cum hoc exemplo [Polybii 11, 10, 3], Ὁ δὲ πρὸς τὰς ἐντεύξεις εὐπερίκοπτος ἦν καὶ ἀνεπίφθονος, sed sine expos. [Facilis, Comis, Simplex, Sine fastu. Angl.]

[Εὐπερίκτητος, ὁ, ἡ, Qui facile aliquid reponit. Paul. Alex. Apotelesm. Schneid.]

[Εὐπερίληπτος, ὁ, ἡ, Facile comprehendendus. Polyb. 7, 7, 6 : Οἱ τὰς ἐπὶ μέρους γράφοντες πράξεις, ἐπειδὰν ὑποθέσεις εὐπεριλήπτους ὑποστήσωνται καὶ στενάς. L. D. Porphyr. De abst. 3, 4, p. 222 : Τὸ λοιπὸν εἴασαν, ὡς οὐκ ὂν ἀνθρώπῳ εὐπερίληπτον. Wakef. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 848, 19 : Εὐαρίθμητα καὶ εὐπερίληπτα εἰς διδασκαλίαν εἰσί. Boiss.]

[Εὐπερινόητος, ὁ, ἡ, Bene excogitatus esse videtur in epigr. Stratonic. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 487, n. 2722, 9, ubi de versu est εὐπερινόητον ἡδὺν στίχον. L. D.]

Εὐπερίοπτος, ὁ, ἡ, Quem contemnere facile est, Contemptibilis, εὐκαταφρόνητος, Suid. in hoc l. : Ἠσθάνετο γὰρ τὴν τῶν Μακεδόνων ἀρχὴν εὐπερίοπτον ἐσομένην, εἰ δὴ τῆς πρώτης πείρας οἱ ἐπαναστάντες κρατήσειαν.

[Εὐπεριόριστος, ὁ, ἡ, Bene circumscriptus. Strabo 2, p. 83 : Τὸ γὰρ σημειῶδες καὶ τὸ εὐπ. ἐκεῖθεν λαβεῖν ἐστι. Suidas, Apollon. Lex. H. v. Εὐδείελος, Eust. Od. p. 1613, 32, 33.]

[Εὐπεριουσίαστος, ὁ, ἡ, Opulentus. Eust. Opusc. p. 61, 31 : Ἐγὼ, εἰ καὶ μὴ τὰ θεῖα εὐπεριουσίαστος, ἀλλ' οὖν φιλοκερδὴς ἂν ἐν δέοντι κτλ. 222, 25 : Καὶ ἔχει τις ἐπιλέγειν τῷ μὲν εὐπεριγράπτῳ φροντιστηρίῳ τὸ Ἡ πηγή σοι τοῦ ὕδατος ἔστω ἰδία ... τῷ δὲ εὐπεριουσιάστῳ εἰς ὑπερβολὴν τὸ Ὑπερεκχείσθω τὸ ἐν σοὶ ὕδωρ κτλ.]

[Εὐπερίπᾰτος, ὁ, ἡ, Qui bene ambulare sinit. Lucian. Tragod. 323, ἄλγημα.]

[Εὐπερίσπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile trahi potest. Xen. Cyneg. 2, 7 : Αὖται δ' (αἱ σχαλίδες) εὐπερίσπαστοι.]

[Εὐπερίσταλτος, ὁ, ἡ, Expeditus. Eust. Il. p. 198, 43 : Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπέβαλεν ὁ Ὀδυσσεὺς τὴν χλαῖναν ... διὰ τὸ εὐπερίσταλτον. Cit. Seager.]

Εὐπερίστᾰτος, ὁ, ἡ, Ep. ad Hebr. 12, [1] : Ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπ. ἁμαρτίαν, Et peccatum ad nos circumcingendos proclive, Beza interpr., intelligens naturæ humanæ pravitatem, qua nihil æque aptum est ad nos circumsistendos, ac proinde ad cursum nostrum impediendum. Sic vero paulo ante dicit, περικείμενον ἡμῖν νέφος, ut εὐπερίστατον hic activam signif. habeat : alioqui si analogiam compositi ἀπερίστατος sequamur, εὐπερίστατος est Qui facile circumsistitur, Bonas habens circumstantias. [V. Albert. ad Hesych., qui interpr. εὔκολον, εὐχερῆ, interpretes Suidæ, qui μωρὸν, ταχέως περιτρεπόμενον, Suicer. et Schleusn. Lex. N. T.]

[Εὐπερίστρεπτος, ὁ, ἡ, Qui facile circumvertitur, Versatilis. Etym. M. p. 728, 42 : Στρατὸς ὁ εὐπ. Wakef. Adv. Εὐπεριστρέπτως, Acta Jun. Bacchi p. 115 Combef. Boiss.]

[Εὐπερίστροφος, ὁ, ἡ, Versatilis. Eust. Il. p. 229, 37 : Τὸ ὑγρὸν τοῦ δράκοντος καὶ εὐπερίστροφον. || Versutus, Gl. Hesych. v. Ἀγχίστροφος, Cedrenus ap. Alemann. in Procop. p. 28.]

Εὐπερίτρεπτος, ὁ, ἡ, Circumactu facilis, Versatilis, Bud. Exp. etiam subverti facilis. Affertur autem ex Luciano [Jov. trag. c. 50 : Τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα. Athen. 4, p. 155, E : Παίζειν βρόχον ἀρτήσαντος ἔκ τινος ὕψους στρογγύλον, πρὸς ὃν κατὰ κάθετον προστίθεσθαι λίθον εὐπερίτρεπτον τοῖς ἐπιβαίνουσι. Basil. M. Epist. vol. 3, p. 103, E : Τὸ τῆς φύσεως ἀσθενὲς καὶ τὸ εὐπ. πρὸς τὰ ἐναντία· 107, A : Ταῖς εὐπεριτρέπτοις ψυχαῖς.]

[Εὐπερίφρακτος, ὁ, ἡ, Bene septus. Planud. Interpr. Gr. Boethii p. 44, 4 : Ὅπλοις εὐπεριφράκτους. L. Dind.]

[Εὐπεριφρόνητος, ὁ, ἡ, Facile contemnendus, Contemtibilis, Contemtus. Lex. cod. Reg. 177 fol. 120 r. : Ἐκ παντὸς ξύλου καπνὸς ... ἐπὶ τῶν ἐκ τοῦ ἰδεῖν μὲν εὐπεριφρονήτων, εἰς χρείας δὲ ἀναγκαίας πιπτόντων. Εὐκαταφρ. Suidas in eod. prov. Eust. Opusc. p. 306, 61 : Προσλογιστέον τοῖς φαύλοις ἐν ἡμῖν αἰτίοις καὶ τὸ τῆς φιλίας εὐπεριφρόνητον καὶ οὐ μακρόβιον, ἀλλ' ἐφήμερον.]

Εὐπερίφωρος, ὁ, ἡ, Qui facile fieri potest manifestus, Deprehensu facilis. Sed generalius etiam usurpatur pro Eo in quo aliquid facile deprehenditur s. animadvertitur, ut ap. Plut. [Mor. p. 238, F], ubi rationem affert propter quam Lacedæmonii puniceo amictu in bello uterentur : Ἅμα μὲν γὰρ ἡ χρόα δοκεῖ αὐτοῖς ἀνδρικὴ εἶναι, ἅμα δὲ τὸ αἱματῶδες τοῦ χρώματος πλείονα τοῖς ἀπείροις φόβον παρέχειν· καὶ τὸ μὴ εὐπερίφωρον δὲ τοῖς πολεμίοις εἶναι, ἐάν τις αὐτῶν πληγῇ, ἀλλὰ διαλανθάνειν διὰ τὸ ὁμόχρουν, χρήσιμον.

Εὐπερίχῠτος, ὁ, ἡ, Qui facile circumfunditur. Plut. [Mor. p. 954, D] : Οὐδὲ εὐπερίχυτον γέγονε, Nec facile circumfunditur : de terræ elemento.

[Εὐπερίψυκτος, ὁ, ἡ, Facile refrigerandus. Soranus De aff. mul. p. 185 ed. Dietz. : Ἄτονον γὰρ γίνεται τὸ σῶμα καὶ εὐπαθὲς καὶ εὐπ. L. D. Cassius Quæst. medic. 2, p. 4 ed. Rivini. Osann.]

[Εὐπετάλεια, ἡ, Foliis decora, dicitur ῥάμνος, a poeta De viribus herb. ap. Fabric. B. Gr. 3, 26, p. 633. Anonym. ap. Voss. ad Barnab. Epist. c. 7. KALL.]

[Εὐπετάλη, ἡ, Eupetale, nutrix Bacchi, Nonn. Dion. 14, 221, 398; 20, 30 etc. L. DIND.]

Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen : δαφνοειδὲς alio nomine vocant : habens multos ramulos φυλλοφόρους, Diosc. 4, 148; de quo Plin. 15, c. ult. : Id quoque, quod Daphnoides vocatur, genus, in nominum ambitu est. Alii enim Pelasgum, alii εὐπέταλον, alii στέφανον Ἀλεξάνδρου vocant. Et hic frutex est ramosus, crassiore ac molliore quam laurus folio. [Rufus p. 28 ed. Matth. : Δαφνοειδὲς, οἱ δ' εὐπέταλον ὀνομάζουσι.]

Εὐπέτᾰλος, ὁ, ἡ, Bene foliatus, Foliis decorus, Pulcra habens folia. Alii, Frondens, Virens. [Aristoph. Thesm. 1000, κισσός. Plut. Mor. p. 648, C: Τὰ ἁλσώδη καὶ εὐπ.] Epigr. [Sabini Anth. Pal. 6, 158, 2 : Εὐπετάλοις φόβαις· Antiphil. ib. 252, 4, ἀκρέμοσιν· et 9, 7, 3, κλῶνες. Christodor. Ecphr. 265, anon. 9, 635, δάφνη· Meleag. 4, 1, 19, λεύκη· Mæcius 9, 249, 1; 261, 1, et alii in eadem. Nonn. Dion. 15, 27 : Εὐπετάλῳ παρὰ λόχμῃ. L. D.] || Εὐπέταλος λίθος : de quo Plin. 37, 10 : Eupetalos, quatuor colores habens, cœruleum, igneum, minii, mali. [Orph. Lith. 228 : Εὐπέταλον πετρηκέα λᾶαν ἔχοντας, Fissilem, qui in laminas facile dividatur, intelligendum putabat Gesner.]

Εὐπέταστος, ὁ, ἡ, Expassu explicatuque facilis. Hesych. εὐπέταστον exp. πλατὺ, εὐρίπιστον, Amplum, Flatibus pervium.

Εὐπέτεια, ἡ, Facilitas. Xen. [OEc. 5, 5], de agricultura : Καὶ κυσὶν εὐπέτειαν τροφῆς παρέχει, Alimenti facilitatem et copiam : εὐμάρειαν ibid. pro eod. fere ponit. Bud. Exp. etiam Proclivitas, ap. Plat. Leg. [Reip.] 2, [p. 364, C] : Τούτοις δὲ πᾶσι τοῖς λόγοις μάρτυρας ποιητὰς ἐπάγονται, οἱ μὲν, κακίας πέρι εὐπετείας διδόντες, ὡς τὴν μὲν κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἐστιν ἑλέσθαι. [Leg. 4, p. 718, D: Οὐ γὰρ πολλή τις εὐπ. οὐδὲ ἀφθονία τῶν προθυμουμένων· Tim. p. 64, D : Τὸ μετ' εὐπετείας γιγνόμενον ἅπαν. L. D. Eurip. Phœn. 262 : Τὰ μὲν πυλωρῶν κλῆθρά μ' εἰσεδέξατο δι' εὐπετείας. Dionys. A. R. 6, 52 : Κατὰ πολλὴν εὐπ. SCHÆF. Δι' εὐπετείας τὴν κομιδὴν ἐργαζόμενοι, Liban. vol. 1, p. 360, 12. Χρῆσθαι κινήσεσιν μετ' εὐπετείας καὶ ὑγρότητος, Plut. Mor. p. 381, A (?). Menecr. apud schol. Pind. Ol. 2, 16 : Κατὰ εὐπέτειαν πολλήν. HEMST. Plut. Mor. p. 930, F : Τῷ φῶτι πανταχόσε χωροῦντι δι' εὐπετείας· Niciæ c. 20 : Ἀφείλετο τοῦ Νικίου τῆς ἀγορᾶς τὴν εὐπέτειαν.] Ionice vero dicitur Εὐπετείη, quo Herodotus utitur, itidem pro Facilitas [5, 20 : Γυναικῶν τουτέων πολλή ἐστι ὑμῖν εὐπετείη, καὶ εἰ πάσῃσι βούλεσθε μίσγεσθαι. Quod videtur scribendum εὐπετίη. Ap. Hippocr. est εὐπέτεια p. 230, 37 : Ὁκόταν δὲ ἄρχηται μαραίνεσθαι τὸ σῶμα, καταρρέον πρὸς εὐπέτειαν, ψυχρότερον γίνεται, « h. e. ad otium delabitur, et in ruinam præceps festinat, πρὸς ἀργίαν Galeno, » Foes., qui recte huc refert Erotiani gl. p. 148 : Εὐπετίην, εὐχέρειαν, sed male mutat in εὐπετείην, quum εὐπετίην hinc restituendum videatur Hippocrati. L. DIND.]

[Εὐπετεστέρως. V. Εὐπετῶς.]

Εὐπετὴς, ὁ, ἡ, cui opp. δυσπετὴς, significat Facilis, εὐχερὴς Suidæ et Hesych. [Æsch. Pers. 96 : Πηδήματος εὐπετοῦς· Suppl. 995 : Τό τ' εἰπεῖν εὐπετὲς μύσαγμά πως· 1011 : Εὐπετῆ τάδε. Eur. Phœn. 689 : Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς· Cycl. 526 : Ὅπου τιθῇ τις, ἐνθάδ' ἐστὶν εὐπετὴς, de Baccho s. vino. Xen. Cyrop. 5, 2, 3 : Ἡ ἡ πρόσοδος εὐπετεστάτη· 4, 3, 13 : Ἐκεῖνο δ' οὐχὶ εὐπετὲς τὸ ὅ,τι ἂν δέῃ ὅπλον φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν; Polyb. 2, 28, 7 : Τοὺς εὐπετεῖς τῶν σάγων. Plut. Philopœm. c. 9 : Θυρεοῖς εὐπετέσι. De equo ap. Pollucem 1, 194.] Plato [Reip. 2, p. 365, C] : Οὐδὲν εὐπετὲς φήσομεν τῶν μεγάλων, Nihil magnum facile factu esse. Itidem ap. Suid. : Φύσει γὰρ πάντες πρὸς τὸ εὐπετὲς τρέπονται. Porro sicut δυσπετὴς cum infin. construitur, ita et εὐπετής : Plato Reip. 2, [p. 364, A] : Ἀκολασία μὲν καὶ ἀδικία ἡδὺ μὲν καὶ εὐπετὲς κτήσασθαι, δόξῃ δὲ καὶ νόμῳ αἰσχρὸν, Res partu facilis. [Soph. p. 254, A : Οὐδαμῶς εὐπετὴς ὀφθῆναι. Herodot. 3, 120 : Ὧδε ἐοῦσαν εὐπετέα χειρωθῆναι. Xen. OEc. 12, 14; 15, 13.] Sic Idem eod. l. [p. 369, A] : Εὐπετέστερον ἰδεῖν ὃ ζητοῦμεν. [Εὐπετέστερον hic est comparativus adverbii. Adjectivo Soph. p. 218, D : Εὐπετεστέραν ὁδόν. Sequente infin. Herodot. 5, 97 : Πολλοὺς εὐπετέστερον διαβάλλειν ἢ ἕνα. De Hippocrate Foes. in OEc. : « In Progn. τὰ εὐπετέστερα προγιγνώσκεσθαι dicuntur, quæ facilius et promtius cognoscuntur et propensius præsentiuntur. Prorrh. p. 93, A, εὐπετέστερα ἰᾶσθαι dicuntur quæ facilius curantur. Ib. p. 85, A : Οὐδὲν εὐπετὲς γινώσκειν τὰ ἁμαρτήματα. P. 256, 21 : Αἱ μετακινήσιες εὐπετέστεραι· 914, E : Ἡ ἔξοδος εὐπετεστέρη· 449, 6 : Εὐπετεστέρα ἔχειν ἡ χολὴ, Bilis facilius toleratur. »] || Εὐπετέων τεσσάρων δακτύλων, Quatuor fere digitorum, ex Herodoto [1, 193, ubi nunc εὐπετέως, quod v.]

|| Εὐπετῶς, Facile, εὐχερῶς, εὐκόπως, εὐκόλως, ῥαδίως, Hesych. et Suid. [Æsch. Ag. 552 : Ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν, τὰ δ' αὖτε καπίμομφα· Cho. 1047 : Δυοῖν δρακόντων εὐπετῶς τεμὼν κάρα.] Xen. Cyrop. 3, [3, 46] : Τάφρον περιβάλλονται εὐπ. διὰ τὴν πολυχειρίαν, Facile, et Facili labore, Nullo fere negotio. [Et alibi sæpe similiter.] Epist. : Ἑλεῖν εὐπ. πάλιν τὴν ἀρχὴν, Facile dominatum recuperare. Quod vero Plut. [Anton. c. 27] de Cleopatra dicit, Τὴν γλῶτταν, ὥσπερ ὄργανόν τι πολύχορδον, εὐπετῶς τρέπουσα, reddere etiam queas Expedite. Item Facile, in alia signif., qua sc. dicitur Facile ferre pro Leniter ferre, Non ægre ferre. E Xen. [Comm. 2, 1, 6] : Ταῦτα εὐπετῶς φέρειν. [Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 108, 58 : Χρεὼν τὰ θεῖα θνητοὺς ὄντας εὐπετῶς φέρειν. Plato Leg. 4, p. 708, C : Ἄλλοις οὐκ εὐπ. ἀνέχεται.] || Hesych. exp. etiam εὐθέτως, ἀρτίως, et Suid. εὐσταλῶς. At Εὐπετέως pro εὐπετῶς, Ionicum potius est. Ex Herodoto enim affertur, itidemque exp. Facile, Citra negotium. [1, 189; 2, 70, et alibi sæpe. Locos Hippocratis similiter sæpe ponentis v. apud Foes. Cum numeralibus Fere, Admodum, Herodot. 1, 193 : Τὰ φύλλα τὸ πλάτος γίνεται τεσσέρων εὐπετέως δακτύλων· 4, 81 : Ἑξακοσίους ἀμφορέας εὐπ. χωρέει τὸ ἐν Σκύθῃσι χαλκήιον. || Comparativo Εὐπετεστέρως, Facilius, Herodot. 3, 143 : Ἵνα εὐπ. κατάσχῃ τὰ ἐν τῇ Σάμῳ πρήγματα. Hippocr. p. 52, 15; 456, 22. Pro quo Εὐπετέστερον ipse p. 38, 20; 256, 24, et alibi, Plato in l. in Εὐπετὴς cit.]

[Εὐπέτης, ὁ, ἡ, Facile volans. Eust. Il. p. 899, 55 : Τὸ δὲ ὑψιπέτης βαρύνεται κατὰ Ἀρίσταρχον πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑψιπετὴς, ὃ δηλοῖ τὸν ἐξ ὕψους πεσόντα... Ὥσπερ δὲ ὑψιπέτης βαρυτόνως, οὕτω καὶ εὐπέτης ὁ εὖ πετόμενος.]

[Εὔπετρος, ὁ, ἡ, Qui est boni saxi vel lapidis, Lapideus. Aristo Anth. Pal. 6, 306, 8 : Θυείαν εὔπετρον.]

[Εὐπετῶς. V. Εὐπετής.]

Εὐπεψία, ἡ, Facilis concoctio, Facile concoquere cibum, etiam Bene concoquere. Oppositum δυσπεψία. [Aristot. De partt. an. 2, 3 : Αὕτη μὲν (manducatio) οὐδεμιᾶς αἰτία πέψεως, ἀλλ' εὐπεψίας μᾶλλον· 3, 9. Matthæi Med. p. 29 : Ὅταν μὲν ᾖ περύσινα, βελτίω γίνεται πρὸς εὐπεψίαν. L. DINDORF.]

Εὐπηγὴς, ὁ, ἡ, Bene compactus, coagmentatus. Apoll. Arg. 2, [1017] : Πύργους εὐπηγέας. [3, 236 : Δικλίδες εὐπηγεῖς· 1235 : Εὐπηγέα δίφρον. Paul. Sil. Amb. 173, θύρην. || De homine Hom. Od. Φ, 334 : Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας ἠδ' εὐπηγής. Ubi εὖ τεθραμμένος interpr. Apollonius et Hesych. Eust., τὸ δὲ εὐπηγὴς εὐπαγὴς φασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον. Hippocr. p. 609, 11 : Ἡ μὴ ἰσχυραὶ αἱ μῆτραι ἔωσι καὶ εὐπηγέες. L. D.]

Εὔπηκτος, ὁ, ἡ, Bene compactus et coagmentatus, i. q. εὐπηγὴς et εὐπαγής. Hom. Il. B, [661] : Ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ, In domo bene coagmentata, s. bene structa et ædificata, καλῶς κατεσκευασμένῳ. [I, 663 : Μυχῷ κλισίης εὐπήκτου· Od. Ψ, 41, θαλάμων εὐπήκτων.] Item, Qui facile conglaciatur, Facilis ad coeundum, ut Gell. loquitur in Ἄπηκτος. [Hesych. v. Πηκταί.] V. Πηκτικός. [Ubi affertur ex Theoph. C. Pl. 5, 20 (14, 3 Schn.) : Ὁ δ' ἀκίνητος (ἀὴρ) εὐπηκτότερος. Aristot. De longæv. 5 : Διὸ εὔπηκτον (τὸ ὑγρόν)· et ibidem et 6. Epitheton ceræ est ap. Theocr. 1, 128 : Ἔνθ', ὦναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ καρῶ σύριγγα καλὰν περὶ χεῖλος ἑλικτὰν, ad quem l. refertur Zonaræ gl. p. 901 : Εὔτακτος, καλῶς πεπηγμένος, nisi εὔπηκτος scripserat ille. L. DIND.]

Εὐπήληξ, ὁ, ἡ, Pulcra ornatus galea, Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 120, 5 : Εὐπήληκος Ἀθηναίης. Nonn. Dion. 13, 197 : Εἰς μόθον εὐπήληκες ἐβακχεύθησαν Ἀθῆναι· 20, 190 : Λόφον εὐπήληκα διαιθύσσουσα καρήνου·

22, 223 : Λόφον εὐπήληκος ἀπεστυφέλιξεν ἐθείρης. Paul. Sil. Ecphr. Soph. 140 : Ἦν πλέον εὐπήληκος ἄναξ ἠγάσσατο νίκης· 299 : Πᾶς κόρος εὐπήληκος ἐλήλαται ἔκτοθεν οἴκου· 530 : Τετραπόροισιν ἐφ' ἁψίδεσσι καλύπτρη εὐπήληξ... ἀείρεται. L. D. Babrius ap. Suid. v. Γέρανος : Ταὼς εὐπ.]

[Εὐπήματος scriptura vitiosa ap. Pausan. 10, 22, 9, nunc in ἀπήμαντος mutata, quanquam lenius erat ἀπήματος, quod v.]

[Εὐπηνὴς scriptura vitiosa pro εὐπινὴς, quod v.]

Εὔπηνος, ὁ, ἡ, ὑφὴ, ap. Eur. [Iph. T. 312, 1465], Textum ex pulcro stamine.

[Εὐπηξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ap. Eurip. Or. 1428 : Φρυγίοις ἔτυχον Φρυγίοισι νόμοις παρὰ βόστρυχον αὔραν αὔραν Ἑλένας Ἑλένας εὐπᾶγι κύκλῳ πτερίνῳ πρὸ παρηίδος ἄσσων· ubi libri plerique εὐπαγεῖ, nonnulli εὐπηγεῖ vel ἀπηγεῖ, contra versum, schol. explicat εὐκατασκευάστῳ, εὐπλόκῳ, καλῶς πεπηγμένῳ καὶ συντεθειμένῳ, Bene compacto.]

[Εὐπηξία, ἡ, Bona compactio, Firmitas. Adamant. Phys. 2, 16 : Τὸ δὲ αὔταρκες τῆς στάσεως καὶ τῆς εὐπηξίας ἄριστον.]

Εὔπηχυς, ὁ, ἡ, Pulcros cubitos habens. Eur. [Hipp. 200], εὐπήχεις χεῖρες, Manus quæ pulcris annexæ sunt cubitis, i. e. Pulcræ. Nisi potius χεῖρες de brachiis intelligamus. Sunt qui interpr. Bene compactæ : in qua signif. scr. foret εὐπηγεῖς, a nomin. sing. Εὐπηγής. [Rhianus ap. Stob. Fl. 4, 34, 21 : Εὔπηχυν Ἀθήνην. Pollux 2, 156. Paul. Sil. Descr. Soph. 625 : Εὐπήχεϊ Νείλῳ. Quod de brachiis sive ostiis fluvii dici videtur.]

[Εὐπῖδαξ.] Εὐπίδαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, Fontibus scatebrisque ornatus, Pulcros fontes habens : εὐπ. χῶρος, Suidæ ὁ καλὴν πηγὴν ἔχων : ap. quem tamen perperam scriptum Εὐπήδαξ. Rectius in Πίδαξ, ubi ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 22, 3] citat, Πορφυρίαν τε βότρυν κ' εὐπίδακα [μεθυπίδακα] πυκνορρᾶγα. [Crinag. ibid. 253, 1 : Σπήλυγγες Νυμφῶν εὐπίδακες.]

[Εὐπιθάνως, Probabiliter. Pallad. V. Chrysost. p. 2 Bigot : Εὐπ. γὰρ προοιμιάσω. ἴᾰ]

[Εὐπῐθέω, Obedio. Hippocr. p. 650, 22, ubi εὐπιθῆσαι, pro quo in Vat. εὐπιθήσει. Sed legendum εὐπειθῆσαι. L. Dind.]

[Εὐπῐθὴς, ὁ, ἡ, Credulus, Gl. Æsch. Pr. 333 : Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής· Ag. 982 : Θάρσος εὐπιθὲς ἵζει φρενὸς φίλον θρόνον.]

[Εὐπίθιος, ὁ, Eupithius, Atheniensis, cujus epigr., quo de molestia conqueritur, quam ex interpungenda Herodiani prosodia τῇ καθόλου traxerit, est in Anth. Pal. 9, 206. Sed vera scriptura Εὐπείθιος est, quo nomine memoratur vir ap. Liban. Epist. 110, Damascium Photii cod. 242, p. 349, 29. L. Dind.]

[Εὐπίλητος, ὁ, ἡ, Bene densatus, Facile densandus, i. q. εὔστιπτος, quod v., ap. schol. Apoll. Rh. 2, 30. Aristot. De sens. c. 2 : Εὐπιλητότερον τὸ ὕδωρ τοῦ ἀέρος. ῑ]

[Εὐπίνεια, ἡ, Grata simplicitas. Longin. 30, 1. « Vox elegantissima, et quam alibi frustra quæsiveris. Est autem sumta a re statuaria. Nam πίνος est Robigo illa antiquitatis, quæ veterum artificum opera commendabat maxime. De eo pluribus Salmas. et Kust.; hic ad Iambl. Pyth. et Hesychium v. Εὐπινῆ, ille in Plinianis (Exerc. p. 589) et ad Tertull. Pallio (p. 276). Sed uterque parum accurate et in tenebris micans. Dionys. H. Ep. ad Pomp. § 2, p. 204 (759 R.) : Ὅ τε πίνος αὐτῇ καὶ χνοῦς ὁ τῆς ἀρχαιότητος ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει. Ubi ineptit Int., qui quid sit πίνος non satis intellexit. Optime scholion margini codicis Sylb. ascriptum : Πίνος, ὁ ῥύπος, ἤτοι ὁ ἐπικείμενος χνοῦς, ὡς ἐπὶ μήλων καὶ ἀπίων καὶ δαμασκηνῶν. Quod undequaque verum est, et inprimis notandum. Hinc χνοῦς ἀρχαιοπινής. Dionys. H. in Dem. § 38 : Πολλῆς δέ τινος ἐνταῦθα δεῖ τῆς τεχνήσεως, ἵνα μὴ κακόφωνον μηδὲ ἀηδὲς ἐνεγκάμεναι ταῖς ἀκοαῖς λάθωσιν αἱ τοιαῦται συζυγίαι, ἀλλ' ἐπανθῇ τις αὐταῖς χνοῦς ἀρχαιοπινὴς καὶ χάρις ἀβίαστος. Ubi notandum verbum ἐπανθεῖν. Nam πίνος s. χνοῦς ἀρχαιοπινὴς est Robigo illa s. Flos antiquitatis, quæ in veterum statuis quasi ἐπανθεῖν dicebatur. (Antiquitatem impexam appellat auct. Dial. de corrupta eloq. c. 20. Ernest. Lex. rh.) Hinc mox Longin. : Μέγεθος, κάλλος, εὐπίνειαν τοῖς λόγοις, ὥσπερ ἀγάλμασι καλλίστοις, δι' αὐτῆς ἐπανθεῖν παρασκευάζουσα. Quæ egregia sunt, et nostram sententiam mire confirmant. Atque hinc intelligenda vox εὐπίνεια apud Nostrum, et oratio εὐπινὴς s. πεπινωμένη, Quæ antiquitatem redolet, et vetustatis flore commendatur : de qua Cic., Dionys. H., Damascius ap. Suid. v. Σαλλούστιος, alii. » Tour. ad Longin. l. c. Polituram sive Elegantiam interpretatur Salmas. Plin. Exerc. p. 589, F, apud Heliodorum Oribas. p. 125 ed. Mai. : Εἰσὶ δέ τινες καὶ πρίστεις (male ed. πριστοῖς) ἐν ὀργάνοις ἐκ διαγλυφῆς ὡμοιωμέναι πρίστεων μορφαῖς εὐπινίας (l. -νείας) χάριν γεγονυῖαι. Conf. Εὐπινής. L. Dind.]

Εὐπῖνὴς, ὁ, ἡ, Sordidus. Hesych. enim εὐπινῆ affert pro πεπινωμένον, Sordidatum, Inquinatum. [Nitidus. Pollux 7, 43 ex codd. corrigendus : Ἐρεῖς δὲ εὐσταλὴς, καὶ εὐπινὴς, ὡς Κρατῖνος. Male alii libri εὐπήνης vel -πηνής. V. Ἀπινὴς, Ἐμπινής. Iterum memorat 9, 162. Oribas. p. 121 ed. Mai. : Οἱ δὲ τὸν χαλκὸν τοῦ σιδήρου προκρίναντες ἔφασαν αὐτὸν ... εὐπινέστερον ... εἶναι τοῦ σιδήρου. Ibid. infra : Δυνατὸν γὰρ εὐθετεῖν τὰ χαλκᾶ κατασκευάσματα, ὄντα εὐπινῆ καὶ αὐτάρκη δύναμιν ἔχοντα. Conf. Εὐπίνεια. || De oratione Dionys. De comp. verbb. p. 166, 2 : Τίνα δέ ἐστι τὰ θεωρήματα, οἷς χρησάμενος (Thuc.) οὕτως εὐπινῆ καὶ αὐστηρὰν πεποίηκε τὴν ἁρμονίαν. Cicero Ad Att. 12, 6, 3 : « Cæsar autem mihi irridere visus est Quæso illud tuum, quod erat εὐπινὲς et urbanum. » Photius : Εὐπινὲς, τὸ ἀφελὲς καὶ μὴ λίαν τετημελημένον, ἀλλὰ μέτριον πίνον ἔχον. V. Εὐπίνεια. || Etym. M. p. 395, 4 : Εὐπινὴς, εὐειδής· πίνος γὰρ τὸ ὕδωρ. Εὐειδὴς suspectum fuit Sylburgio. Sed mendosum esse ὕδωρ et in εἶδος mutandum docet Gud. p. 220, 9.]

[Εὐπινῶς, Venuste, Nitide, Eleganter. Cic. Ad Att. 15, 17 : « Ipsius literæ sic et φιλοστόργως et εὐπινῶς scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. » Elberl.]

[Εὔπιπτος, unde εὐπίπτου ap. schol. Ambros. in interpr. voc. εὐκεάτοιο Hom. Od. E, 60, pro εὐσχίστου, ut videtur, quod ponitur in vulg., vel pro εὐπρήστου. Εὐτρίπτου Buttm. in Add.]

[Εὐπίσσωτος, ὁ, ἡ, Geopon. 10, 54, 3 (?).]

[Εὐπιστία, ἡ, Credulitas, Gl. Schol. Paris. Apoll. Rh. 2, 895, ubi vet. εὐελπισία.]

Εὔπιστος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ δύσπιστος, Qui facile credit, Credulus [Gl.]. Etiam Fidelis exp. [Xen. Cyrop. 1, 2, 12 : Ἐν ᾗ δ' ἂν φυλῇ πλεῖστοι ὧσι δαιμονέστατοι καὶ ἀνδρικώτατοι καὶ εὐπιστότατοι· 2, 1, 24 : Ἐὰν (nisi hic quoque præstat αἳ ἂν) φαίνωνται εὐπιστόταται τοῖς ἄρχουσιν οὖσαι (δεκάδες). Significatione Creduli Menander ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 348 : Εὔπιστον ἀτυχῶν ἐστιν ἄνθρωπος φύσει ... τὸν πλησίον γὰρ οἴεται μᾶλλον φρονεῖν ὁ τοῖς λογισμοῖς τοῖς ἰδίοις πταίων ἀεί. Ubi tamen scribendum videtur εὔπειστον, quum aptior sit significatio suam abjicientis sententiam et alienæ persuasioni concedentis, quam alii fidem habentis. Utraque locum habet ap. Aristot. Rhet. 2, 12 : Καὶ εὔπιστοι (οἱ νέοι) διὰ τὸ μήπω πολλὰ ἐξηπατῆσθαι. L. D.] || Habet et passivam signif., Credibilis, Cui facile creditur. Redditur alioqui et Qui facile fidem facit. [Soph. Aj. 151 : Περὶ γὰρ σοῦ νῦν εὔπιστα λέγει. Ubi alii εὔπειστα, minus apte.]

[Εὐπίστως, Fideliter. Aristoph. Thesm. 111 : Εὐπ. δὲ τοὐμὸν δαίμονας ἔχει σεβίσαι.]

[Εὐπίων, ὁ, ἡ, Bene pinguis. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 654, 3 : Ὡς καὶ ἐμὲ πλώοντα σὺν οὐκ εὐπίονι φόρτῳ. ῑ]

[Εὔπλαγκτος, ὁ, ἡ, Facile decipiendus. Christ. Pat. v. 74 : Λόγοις δὲ τοῦδ' εὔπλαγκτος οὐκ ἐφαινόμην.]

[Εὐπλᾰνὴς, ὁ, ἡ, Erraticus. Oppian. Cyn. 4, 365 : Εὐπλανέος στιβίης θηρός τε παναίολον εὐνήν.]

[Εὐπλαστία, ἡ, Fictio probabilis. Eust. Il. p. 990, 42 : Εὐπλαστίας χάριν καὶ πιθανότητος. Wakef.]

Εὔπλαστος, ὁ, ἡ, Qui facile fingi potest, Cujus forma facile repræsentari a fictore potest. Exp. etiam Qui facile formam induit. [Plato Leg. 2, p. 666, C : Εὐπλαστότερον εἶναι (τὸ τῆς ψυχῆς ἦθος)· Rep. 9, p. 588, D : Εὐπλαστότερον κηροῦ. Aristot. De gen. an. 3, 11 . Τὸ γὰρ ὑγρὸν εὐπλαστοτέραν ἔχει τὴν φύσιν· Poet. c. 18 : Οἱ μὲν (εὐφυεῖς) εὔπλαστοι. Ælian. N. A. 17, 9. « Callicrat. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 182 : Εὔπλαστοι καὶ εὐάγωγοι. || Bene formatus. Aristæn. 1, 12, p. 58 : Ὁ ποῦς εὐπλ. ὢν. » Hemst. || Bene fictus. Eust. Il. p. 45, 14 : Ἀπίθανος καὶ οὐκ εὔπλ. ὁ λόγος ἦν. || Adv. Εὐπλάστως postrema adjectivi signif. Eust. Il. p. 116, 22 :

Προοικονομεῖ δὲ πιθανῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς καὶ τὸ ἐντυχεῖν εὐπλ. καταμόνας τὸν Ἀχιλλέα τῇ μητρί.]

Εὐπλᾰτὴς, ὁ, ἡ, Valde latus, Peramplus : ut a μέγεθος dicitur εὐμεγέθης. [Xen. Cyneg. 10, 3 : Λόγχας εὐπλατεῖς. Iambl. In Nicom. p. 36, C. Pollux 5, 20.]

[Εὔπλεος, η, ον, Valde plenus. Hom. Od. P, 467 : Καδδ' ἄρα πήρην θῆκεν ἐϋπλείην.]

Εὐπλεκὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔπλεκτος. Εὐπλεκεῖς δίφροι, Hom., Currus elegantер ex lignis contexti ac compacti, quos Hesiod. simpliciter πλεκτοὺς dixit, ut infra annotabo. Sed ap. eum metri causa scriptum Ἐϋπλεκέες : Il. Ψ, [436] : Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας. Sic Hesiod. [Sc. 306] : Ἐϋπλεκέων ἐπὶ δίφρων Ἡνίοχοι βεβαῶτες. [Hom. Il. B, 449 : Θύσανοι ... ἐϋπλεκέες. Oppian. Hal. 5, 379 : Ἐϋπλεκέεσσι λίνοις. Forma trisyllaba Hesiod. Sc. 370 : Ἀπ' εὐπλεκέων δίφρων. Leonidas Anth. Pal. 6, 296, 4 : Πλωτῶν εὐπλεκὲς ἀμφιβόλον. Julianus Ægypt. ib. 28, 5 : Ζεῦγός τ' εὐπλεκέων σπυρίδων.]

Εὔπλεκτος, ὁ, ἡ, Bene plexus, Eleganter nexus s. contextus : λίνον, Epigr. [Pauli Sil. Anth. Pal. 9, 396, 1], Rete bene nexum, ut dicitur Laqueos nectere. Et Hom. Il. Ψ, [115] : Σειραὶ εὔπλεκτοι. [Ib. 335 : Ἐϋπλέκτῳ ἑνὶ δίφρῳ. Oppian. Cyn. 1, 156 : Ἐΰπλεκτον δὲ ποδάγρην. Eur. Bacch. 870 : Εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων. Agathias Anth. Pal. 5, 287, 6 : Εὐπλέκτου βότρυν ἔρηξε κόμης. Feminini forma feminina, nisi scriptura fallit, Nonn. Dion. 13, 200 : Χρύσεος εὐπλέκτῃσι κόμαις ἐσφίγγετο τέττιξ. L. Dind.]

Εὔπλευρος, ὁ, ἡ, Qui bonis firmisque lateribus est. [Aristot. H. A. 7, 9 : Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι, καὶ μάλιστα ταῖς ἑδραίαις καὶ ὅσαι μὴ εὔπλευροι. Hesych. vv. Εὔηκες, Κάμινοι.]

[Εὐπληθὴς, ὁ, ἡ, Plenus. Theophr. H. Pl. 4, 11, 4 : Διαφέρειν δὲ τῶν ἄλλων καλάμων (τὸν αὐλητικὸν) εὐτροφίᾳ τινὶ τῆς φύσεως· εὐπληθέστερον γὰρ εἶναι καὶ εὐσαρκότερον.]

[Εὔπληκτος, ὁ, ἡ, Facilis pulsatu. Plut. Mor. p. 721, E : Ὁμαλῷ πνεύματι καὶ λείῳ κεκραμένος (ὁ χαλκὸς) εὔπληκτός ἐστι καὶ ἠχώδης. || Facile vincendus vertitur ap. Jos. Genes. De reb. Cpol. p. 58, D : Εἰ διαιρήσας λαὸν εὔπληκτον παραπέμψοι τῷ ... θέματι, κατάδηλον ἡμῖν τοῦτο ποιήσατε. Sed est i. q. ἔξπληκτον. Idem vitium in Leonis Tact. (§ 65, et ubi cum altera forma conjungitur, § 63, ut appareat non esse vitium librariorum) notavit Scheffer. ad Mauric. Strateg. p. 453, ut mirum sit non animadversum ei esse id voc. paullo aliter scriptum legi ap. Mauric. ipsum p. 63 : Δεῖ ἀφορίσαι ὀκτὼ ἢ δέκα ἄνδρας ... ἐκπλήκτους, κούφους τε καὶ εὐσταλεῖς. Ubi vertit Imperterritos. Scribendum dicerem ἐξπλήκτους, nisi ipsa Byzantinorum dialectus tulisse videretur ἔκπληκτος, ut ἐκπελλευτὴς pro ἐξπελλευτὴς est ap. Ducang. Gl. p. 408. L. Dind.]

[Εὐπλήρωτος, ὁ, ἡ, Facile implendus, Plenus. Alex. Trall. 1, p. 2; Galen. vol. 2, p. 204.]

Εὐπλοέω, Navigatione prospera utor s. secunda, Greg. Naz. [Dio Chr. vol. 2, p. 324 : Εὐπλοεῖ ναῦς. Teles ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 83; Lucian. D. mort. 10, 10. Alia recentiorum exx. collegit Dorvill. ad Charit. p. 599=567.]

[Εὐπλόησις, εως, ἡ, i. q. sequens. Theodor. Stud. p. 402, E : Ἀπαυγασμὸς εὐπλοήσεως. L. Dind.]

Εὐπλοΐα, et Εὐπλοΐη Ionice ap. poetas, et Εὔπλοια, ἡ, q. d. Navigationis facilitas, Secunda [Bona, Gl.] navigatio. Exp. et γαλήνη, Tranquillitas maris, s. Tranquillum mare. [Æsch. Suppl. 1046 : Τί ποτ' εὐπλοιαν ἔπραξαν ταχυπόμποισι διωγμοῖς; Soph. OEd. T. 423 : Εὐπλοίας τυχών· Phil. 1465 : Καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως. Plut. Mario c. 46, et alibi. || Hom. Il. I, 362 : Εἰ δέ κεν εὐπλοΐην δώῃ, ubi alii εὐπλοίην. Julianus Æg. Anth. Pal. 7, 584, 3 : Αἰεὶ δ' εὐπλοΐην μεθέποις φίλος. Antipater ib. 639, 5, Julius Polyænus 9, 9, 2, Leonid. Tar. 9, 107, 2, Posidipp. App. 67, 5. || Veneris cognomen ap. Cnidios. Pausan. 1, 1, 3 : Κνίδιοι τιμῶσιν Ἀφροδίτην μάλιστα, καί σφισίν ἐστιν ἱερὰ τῆς θεοῦ ... νεώτατον, ἣν Κνιδίαν οἱ πολλοὶ, Κνίδιοι δὲ αὐτοῦ καλοῦσιν Εὔπλοιαν.]

[Εὐπλοκᾰμέω, Pulcros cincinnos habeo. Schol. Ambros., Harlej., Palat. Hom. Od. B, 61 : Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ) Γράφεται καὶ οὕτως, Δαιομένων· νύμφη δὲ ἐϋπλοκαμοῦσα Καλυψώ. L. Dind.]

[Εὐπλοκαμίς. V. Εὐπλόκαμος.]

Εὐπλόκᾰμος, ὁ, ἡ, [Crinitus, Cincinnatus, Gl.] Pulcros cincinnos s. cirros habens, Cujus comæ elegantibus cirris ornatæ et plexæ sunt; etiam Pulcram comam habens; i. q. ἠΰκομος. [Simonid. ap. Athen. 11, p. 490, F : Μαίας εὐπλοκάμοιο. Et αἰζηοῦ, Orph. Lith. 433. Eur. Iph. A. 790, κόμαι. Mosch. 1, 12, κάρανον. Rufin. Anth. Pal. 5, 76, 2. Meleager ib. 147, 6, χαίτη· 197, 2, κίχιννος. || Figurate de mari Archiloch. ap. schol. Apoll. Rh. 1, 824 : Ἐϋπλοκάμου πολιῆς ἁλός. Oppian. Cyn. 1, 131 : Εὐπλοκάμου λίμνης ἠδ' εὐτροχάλου ποταμοῖο. Idem de polypodibus 3, 182 : Καὶ πάλιν εὐπλόκαμοι δολιχὴν πλώουσι θάλασσαν. L. D.] Per dialysin metri causa dicitur Ἐϋπλόκαμος. Hom. Od. A, [86] : Νύμφῃ ἐϋπλοκάμῳ. [Il. Λ, 624, Ἐκαμήδη· X, 442, ἀμφιπόλοισιν· Od. E, 390, Ἠώς· H, 41, Ἀθήνη, et alibi. Cereri tributum hoc epitheton Od. E, 125 Eust. p. 1528, 16 putat διὰ τοὺς ἐξ ἀνθέων στεφάνους, οἷς κόμη καλλύνεται, additque : Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ ταὐτόν ποτε πλόκαμος καὶ πλοκαμίς, ἀλλ' οἱ παλαιοὶ καὶ κόσμον γυναικεῖον τὴν πλοκαμῖδα εἶναι δηλοῦσιν, ἣν καὶ κορυφαίαν φασὶν ... καὶ ἴσως ἐντεῦθεν καὶ εὐπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ, ὡς εὐκόσμητοι.] Ejusdem signif. est Εὐπλοκαμὶς, ἴδος, ἡ, quod v. in Πλοκαμίς. [Hom. Od. B, 119, Γ, 542. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 315, 15. Accentum acutum, de quo dubitabat Eust. Od. p. 1437, 54, non refellit analogia adjectivorum generis communis εὐκλής, εὐκνήμις. Conf. schol. Hom. Il. B, 175, unde corrigendus et supplendus l. Etym. M. in his vv. ab nobis citatus. L. Dind.]

Εὔπλοκος, ὁ, ἡ, i. q. εὔπλεκτος et εὐπλεκὴς, Bene nexus, textus s. contextus. [Ὕφασμα, Pollux 7, 35. Forma soluta Antipater Anth. Pal. 6, 174, 3 : Ταλαρίσκον ἐΰπλοκον. Oppian. Hal. 1, 67, ὁρμειήν· et cum eod. voc. 3, 75. Idem 4, 539, πεῖσμα. || Adv. Εὐπλόκως, Theod. Prodr. p. 174. Elberl.]

Εὔπλοος, et Εὔπλους per contr. [v. Etym. M. p. 395, 45], ὁ, ἡ, Navigatu facilis, Navigationem facilem præbens. [Corinna ap. Athen. 7, p. 283, D : Ναύτῃσι πέμπων πλόον εὔπλοον. Hemst. Theocr. 7, 62 : Εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο. Schol. Apoll. Rh. 1, 246 : Οὐ φυκτὰ κέλευθα) οὐκ εὔπλοα. Theodor. Stud. Iamb. p. 597, γ', 2 : Εὔπλους γὰρ βίος. Arcad. p. 93, 9. L. D. || Adv. Εὔπλως, apud Theod. Prodr. p. 49 : Εὔπλως παραπλεύσαντες εὐφόροις τύχαις.]

[Εὔπλοος, ὁ, Euplous, n. viri fictum ap. Alciphr. Ep. 1, 18, 19. Forma contracta Εὔπλους, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 285, p. 395, col. 1, 7; Hermionensi n. 1211, p. 598, col. 3, 6, Olbiop. vol. 2, p. 134, n. 2072, 11, ap. Sozom. H. E. 2, 25. Euplos vel Euplius quidam memoratur etiam in Martyriis, de quibus v. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 269 sq. L. Dindorf.]

[Εὐπλουτέω, Valde dives sum. Hesych. : Εὐηφενέων, εὐπλουτούντων. Sed recte εὖ πλουτούντων Kusterus.]

[Εὐπλούτιος, ὁ, Euplutius, n. viri ap. Olympiodorum Photii cod. 80, p. 61, 1.]

Εὔπλουτος, ὁ, ἡ, Grandibus divitiis auctus, Valde dives. [Hesych. : Εὔπλουτον κανοῦν, εὖ ἔχον πλούτου διὰ τὰς ἐπ' αὐτῷ οὐλάς· πλοῦτον γὰρ ἔλεγον τὴν ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν περιουσίαν· καὶ οὐλοχύτας τὰ κανᾶ, ἃ οἱ Δωριεῖς ὀλβακήια.]

Εὐπλῦνὴς, ὁ, ἡ, Bene lotus, i. e. Purus, Mundus. Poetica dialysi dicitur Ἐϋπλυνὴς, ut ἐϋπλόκαμος, metri causa : unde Hom. Od. N, [67] : Φᾶρος ἔχουσαν ἐϋπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα, i. e., καλῶς πλυνθὲν, καθαρόν. [Sic Θ, 392, etc.]

[Εὔπλως. V. Εὔπλοος.]

[Εὔπλωτος, ὁ, ἡ, Bene navigabilis. Antipater Anth. Pal. 10, 25, 3 : Δός με δι' εὐπλώτοιο πρὸς Ἀσίδα κύματος ἐλθεῖν.]

Εὐπνευστία, ἡ, i. q. εὔπνοια, Spiritus facilitas, Facilis flatus.

Εὔπνευστος, ὁ, ἡ, i. q. εὔπνους : oppositum præcedenti ἄπνευστος.

Εὐπνοέω, Facile spiro, Nulla spiritus difficultate laboro. Exp. etiam Sum in perflatu, ex Plin.; Perflatus libere capio, ex Columella.

Εὔπνοια, ἡ, Commoda spiratio, Facile spirare s. respirare. [Hippocr. v. 38 11 : Εὔπνοιαν δὲ χρὴ νο-

μίζειν κάρτα μεγάλην δύναμιν ἔχειν εἰς σωτηρίην ἐν ἅπασι τοῖσιν ὀξέσι νουσήμασιν, ὅσα ξὺν πυρετοῖσιν ἐστί. || Bonus spiritus. Philostr. V. Ap. 5, 21, p. 204 : Ἐμοὶ δὲ πρὸς τοῖς ὑπὸ σοῦ εἰρημένοις καὶ ἑτέρων δοκεῖ ὁ αὐλὸς δεῖσθαι, τῆς τε εὐπνοίας καὶ τῆς εὐστομίας· ἔστι δὲ εὔπνοια μὲν ἣν τορὸν καὶ λευκὸν ᾖ τὸ πνεῦμα καὶ μὴ ἐπικτυπεῖ (-πῇ) ἡ φάρυγξ.] At Ἐν εὐπνοίᾳ ἐστὶ exp. Spiritui afflanti placide patet. [Aristot. Probl. 2, 30, p. 869, 36 : Ὥσπερ ἅπαντες οἱ ἐν τοῖς εὐπνουστέροις τόποις οἰκοῦντες εὐχρούστεροί εἰσι ..., οὕτω καὶ αὐτὸς αὑτοῦ ὁ ἄνθρωπος, ὅταν ὥσπερ ἐν εὐπνοίᾳ ᾖ, τότε εὐχρούστερός ἐστιν, de iis qui nudi currant. Theophr. C. Pl. 6, 16, 5 : Καὶ ξηρότερα τὰ ἄγρια καὶ ὀλιγοτροφώτερα καὶ ἐν εὐπνοίᾳ (ita liber optimus pro καὶ εὔπνοα) μᾶλλον καὶ ἐν ἡλιώσει. Idem fr. 8 De sud. 8 : Ἡ δὲ τῶν γερόντων (ἕξις) διὰ μανότητα καὶ εὔπνοιαν. || De locis perflabilibus Dioscor. 3, 134 : Μάλιστα δὲ ἔν τισι πετρώδεσι φύεται τόποις καὶ εὐπνοίαις εὐηλίοις. De ventis Diodor. 2, 40 : Ἀνέμων εὐπνοίαις. || Forma Εὐπνοΐη Strato Anth. Pal. 12, 7, 2 : Οὐ φυσικὴ χρωτὸς ἐϋπνοΐη, Bonus odor. Qua significatione ponitur etiam in Geopon. 12, 2, 1 : Κῆπον κατασκευαστέον μὴ πόρρω τῶν οἴκων, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλησίον, ὥστε καὶ τὴν ἀπὸ τῆς θέας παρέχειν τέρψιν καὶ τὸ ἀπὸ τῆς εὐπνοίας ἥδιστον, et ap. Pollucem 2, 75.]

Εὔπνοος, et Εὔπνους, ὁ, ἡ, Bene spirans. [Curetum epitheton ap. Orph. H. 37, 24.] Cujus spiracula bene aperta sunt, Sine ulla difficultate spirans s. respirans : oppositum præcedenti δύσπνους. [Σῶμα Aristot. De partt. an. 3, 12, Probl. 1, 52, p. 865, 20; 8, 10, p. 888, 25. Conf. 2, 6, ubi etiam neutr. plur. εὔπνοα. Ἕξις ib. 8, 4. L. D. Galen. vol. 6, p. 509, A : Κουφότερον αὐτὸν ἑαυτοῦ γεγονέναι καὶ εὐπνούστερον· vol. 2, p. 218. Hemst. Ἵππος Pollux 1, 194, schol. Apoll. Rh. 3, 1298, Hesych. v. Εὔρινος, a Palmerio emendatus.] Ap. Xen. [Eq. 1, 10], εὐπνοώτεροι μυκτῆρες, Magis patulæ nares, Nares per quas spiritus facilius attrahitur. [De tibicine Pollux 4, 72. De arundinibus Longus 2, 35 : Ἀπεπειράθη τῶν καλάμων εἰ εὔπνοοι, Qui bene inflantur. Addito dativo Orph. H. 20, 6, de Nubibus : Εὔπνοοι αὔραις· et de Nymphis 50, 10.] || Perflabilis, ut Cic. loquitur, Qui facile perflatur, Ventis expositus, Flatibus pervius : ut εὔπνοοι τόποι ap. [Aristot. Probl. 1, 52, p. 865, 19,] Theophr. [C. Pl. 1, 13, 8. Εὐπνούστεροι τόποι, Aristot. Probl. 2, 2, p. 869, 34. Εὐπνουστέρα οἰκία, Plut. Mor. p. 515, A. Τὸ εὔπνουν τοῦ τόπου Plat. Phædr. p. 230, C.] At εὔπνους ἀήρ, redditur potius Commode spirans. Sic Pallad. 1, 6 : Aer oleas tepidus juvat, et ventus mediocris sine vi et horrore perflabilis. Ubi Perflabilis activam signif. habet, contra quam ap. Cic., sicut et εὔπνους. Plut. Alex. p. 1247 meæ ed. [c. 27] : Εὔπνουν τὸν ἀέρα καὶ καθαρώτερον παρέσχον, Flatu suo non offendentem, et puriorem, Sine noxa perflabilem. [Strabo 3, p. 150 : Τὸ εὔπνουν τοῦ Ζεφύρου ταύτης ἐστὶ τῆς χώρας οἰκεῖον. L. D.] || Bonum s. Suavem ac jucundum spirans odorem. [Benedolens, Gl.] Οἶνος, Dioscor. [Hesych. v. Ἀνθοσμίας, Mœris in eod. voc. Ἕλλησι tribuens alterum, ἀνθοσμίας Atticis. Moschus 2, 32 : Εὔπνοα λείρια· 65 : Νάρκισσον εὔπνοον. Epigr. Anth. Pal. App. 287, 3 : Ῥόδον εὔπνοον. Palladas ib. 9, 5, 4 : Εὔπνοος ὄχνη. Planud. Interpr. Boethii p. 5, 18 : Ἔαρος εὔπνοον ὥρην. Pollux 1, 240 : Λειμὼν εὔοδμος, εὔπνους.] Item, Suaviter spirare faciens, Halitum oris commendans. Nam ap. Diosc. εὔπνουν ἄνισον exp., Anisum oris halitum jucundiorem faciens. [|| Transitive etiam, sed significatione prima, Hippocr. p. 395, 34 : Καὶ εὔπνοον (τὸ λουτρὸν) καὶ ἄκοπον, Facilem reddens spirationem. || Comparativi duplex forma est, altera supra e Xen. citata Εὐπνοώτερος, qua utitur etiam Hippocr. p. 1131, G : Καί τινι καὶ εὐπνοωτέρῃ· altera Εὐπνούστερος, qua idem p. 1121, A, Aristot., Theophr., aliique supra citati. V. de utraque Lobeck. ad Phryn. p. 143. Idem ib. p. 142 dicit de positivi forma soluta et contracta, quarum prior, quæ communis est poetis cum prosa recentiorum, perperam interdum veteribus, ut Theophrasto, illata est ab librariis, de quo monuit etiam Schneiderus in ind. p. 383. Conf. var. script. ap. Meletium in Crameri Anecd. vol. 3, p. 16, 4.]

Εὐποδία, ἡ, ap. Xen. [Eq. 1, 3], Boni pedes, Pedum integritas, ut Cam. interpr. [Pollux 1, 194; 4, 97; 9, 161.]

Εὐποιέω, Benefacio, Beneficus sum, Beneficium confero. Xenoph., εὐποιεῖν τὸν εὐποιοῦντα, Benefacienti benefacere, ut Tac., Ingratis benefacere. Alioqui reddi possit, Beneficum esse, Beneficio afficere, Beneficentia prosequi. Scribitur vero et disjunctum Εὖ ποιῶ. [Quod rectum.]

[Εὐποιὴς, ὁ, ἡ, Beneficus. Theodor. Stud. p. 289, C : Πυνθάνομαι γάρ σε ἄληκτον ἔχειν τὸ περὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν εὐποιές. Est forma singularis, ut aliæ ap. eund. ejusdem terminationis, quæ vix alibi reperiuntur. L. D.]

[Εὐποίησις, εως, ἡ, i. q. εὐποιία, ut videtur, si in epistolæ Mich. Glycæ fragm. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 291, col. 2, A, qua quærit τί χρὴ καὶ λέγειν ἐπὶ ταῖς γινομέναις τῶν ἀπελθόντων καὶ εἰ παντελῶς ἀπαλλάττειν αὗται ἰσχύουσι τῶν ἁμαρτημάτων, pro eo quod est ap. Pas. : Ὅτι μὲν οὖν οὐ χρὴ κατά τι διστάζειν ἐπὶ ταῖς γινομέναις παρά τινων χάριν εὐποιεύσεως, scribendum εὐποιήσεως. V. Εὐθεράπευσις. L. Dind.]

Εὐποιητέος, Beneficio afficiendus. [Xen. Comm. 2, 6, 27, ubi recte nunc εὖ ποιητέοι.]

Εὐποιητικὸς, ἡ, ὸν, Propensus ad beneficentiam, ad conferenda beneficia. Et subst. τὸ εὐποιητικὸν, Beneficentia. [Chrysipp. ap. Plut. Mor. p. 1052, B.] Aristot. Rhet. [1, 11. Id. 2, 3 : Τοὺς εὐποιητικοὺς εἰς χρήματα· 1, 9 : Ἐλευθεριότης δὲ περὶ χρήματα εὐποιητική.] Εὐποιητικὸς περὶ χρήματα, Circa pecunias beneficus, Beneficentia lubenter utens. [Cum genit. 2, 2 : Τοῖς τῶν ἄλλων εὐποιητικοῖς. L. D. Clem. Al. p. 293, 711. Τὸ εὐποιητικὸν, Marc. Anton. 1, 14. Kall. Iambl. Protr. p. 286 Kiessl. || Adv. Εὐποιητικῶς, Muson. Ep. in Ald. Collect. Epistologr. circa fin. Boiss.]

Εὐποίητος, ὁ, ἡ et η, ον, Bene factus, Affabre factus, Eleganter confectus. Εὐποίητα ἅρματα, Hom. [H. Apoll. 265, Hesiod. Sc. 64. Hom. Il. Π, 106, φάλαρα Od. Ν, 369, εἵματα· Υ, 150, θρόνοι. Feminini duplex forma est ap. eund., feminina Il. Ε, 466 : Πύλης εὐποιήτῃσι, ubi pauci -οισι· Π, 636 : Βοῶν τ' εὐποιητάων· communis Od. Γ, 434 : Εὐποίητόν τε πυράγρην.] Et εὐποίητος κερκὶς, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 174, 5. Agathias ib. 4, 3, 119 : Εὐποίητον ἐπὶ βρέτας. Oppian. Cyn. 1, 136; Nonn. Dion. 14, 240, 248; Quint. 5, 621.]

Εὐποιΐα, ἡ, Beneficentia, [Meritum, Beneficium, Gl.] : sed illud voc. οὐ πάνυ κεκρίσθαι scribit Pollux [« 5, 140. Sed utitur eo Lucian. Imag. c. 21. » Bergler. ad Alciphr. 1, 10, qui habet etiam 3, 8. Diog. L. 10, 10; Ep. ad Hebr. 13, 16; Basil. M. vol. 3, p. 114, C; schol. Soph. OEd. T. 46; Theod. Stud. p. 53, C; Heliodor. Fabr. B. Gr. vol. 8, p. 125, 244, aliique recentiorum. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 319, n. 189, 9 : Τῆς εἰς ἑαυτοὺς εὐποιΐας. || Bonum factum. Mich. Glycas ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 288, col. 2, C : Εἰ χρὴ προσέχειν τοῖς λέγουσιν ὅτι τὸ διδόναι τῶν λοιπῶν εὐποιιῶν καὶ προσφορῶν κρεῖττόν ἐστι. Conf. Εὐποίησις. L. Dindorf.]

[Εὐποίκιλος, ὁ, ἡ, Bene variegatus, Varius. Leonidas Anth. Pal. 6, 154, 5 : Εὐποίκιλον ἄνθος ὀπώρης.]

Εὐποιὸς, ὁ, ἡ, pro εὐποιητικὸς, Hesych. Item δίκαιος, quod sc. justi sit bene et recte agere.

Εὔποκος, ὁ, ἡ, Vellere abundans, Bonum vellus habens. V. Εὔπεκτος paulo supra. [Æsch. Ag. 1416 : Μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν.]

[Εὐπολείδης, ὄνομα κύριον, Suidas. Sed cod. unus Εὐπολείδος, alter Εὐπολί, super ι posito δ, quasi Εὐπόλιδος genit. voluissent.]

[Εὐπολέμεια, ἡ, Eupolemia, filia Myrmidonis. Apoll. Rh. 1, 55; Orph. Arg. 131.]

Εὐπολέμητος, ὁ, ἡ, [Qui facile debellari potest. Pollux 1, 158].

Εὐπόλεμος, ὁ, ἡ, Habilis ad bellum, Bellicosus, Bellax, Strenuus et fortis in bello. Opp. τῷ ἀπόλεμος. Epigr. [Agathiæ Anth. Plan. 4, 331, 4 : Ῥώμης εὐπολέμοις ἐνναέταις. Paul. Sil. Descr. Soph. 967 : Τροπαιοφόρων τε καὶ εὐπολέμων σέθεν ὕμνων. Hom. H. in Mart. 7, 4 : Νίκης εὐπολέμοιο. Et cum eodem nomine epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 300, n. 170, 5. Xen. OEc. 4, 3 : Ἐν ταῖς εὐπολέμοις (τῶν πόλεων)· Vectig. 4, 51 : Τὴν πόλιν εὐπολεμωτέραν γένεσθαι. Formam Εὐπτό-

λεμος v. infra. || Adv. Εὐπολέμως, Dio Cass. 78, 38 : Τοὺς στρατιώτας εὐπ. διέταξε.]

[Εὐπόλεμος, ὁ, Eupolemus, rex Pæoniæ in numo ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 560, 6. Alii in aliis, item in inscrr., ut Attica ap. Bœckh. vol. 1, n. 115, 32, p. 157, Macedo in Iasensi vol. 2, p. 463, n. 2675, 10. Et ap. Plat. Cratyl. p. 394, C; Demosth. p. 1052, 9, Polybium, Pausaniam et alios.]

[Εὐπολίδειος, ὁ, Eupolideus, adj. ab Εὔπολις. Dionys. A. rh. 11, 10, ubi de vocabulis, et Hephæst. p. 109 Gaisf., ubi de metro, de quo v. Gaisford. p. 358.]

Εὐπολιόρκητος, ὁ, ἡ, opp. τῷ δυσπολιόρκητος, sicut εὐπολέμητος contrar. τῷ δυσπολέμητος.

[Εὔπολις, εως, ὁ, ἡ, Qui urbibus abundat. Pollux 9, 27 : Πέρα γὰρ τοῦ δέοντος φιλότιμον τὸ τὴν οἰκουμένην εἰπεῖν εὔπολιν. Quæ verba omittuntur in codice Kuhnii.]

[Εὔπολις, ιδος, ὁ, Eupolis, poeta comicus veteris comœdiæ. Alii in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. 1, 52, ap. Leonidam Al. Anth. Pal. 6, 325, 2, Dioscoridem 7, 166, 2, anonymum 298, 3, Persen 539, 5.]

[Εὐπολίτευτος, ὁ, ἡ, Bene administratus, Bonam vivendi rationem sequens. Theod. Stud. p. 29, D : Τό τε σεμνὸν καὶ κόσμιον καὶ τὸ ἐν ἤθει στάσιμον καὶ ἀκριβῶς εὐπολίτευτον κἂν τοῖς ἐργοχείροις ἐπιχαρίτως τοὺς θαυμασίους διασώζοντας. L. D. Aster. Homil. p. 562 : Εὐπ. καὶ ἀπερίεργος ζωή· 568 : Οἱ τὸν εὐπ. ζήσαντες βίον. Suicer. Routh. Rel. S. vol. 3, p. 337, 362. ῑ]

[Εὐπόμπη, ἡ, Eupompe, Nereis, Hesiod. Th. 261. V. Εὐμόλπη. ῐᾱ]

[Εὐπομπίδας, ου, ὁ, Eupompidas, f. Daimachi, dux Platæensium, Thuc. 3, 20, ubi libri plerique —πολπίδου vel —μολπίδου. V. Εὐμόλπη.]

Εὔπομπος, ὁ, ἡ, affertur pro Bonus dux, ἀγαθὸς ὁδηγὸς, κυβερνήτης. [Ex Soph. OEd. T. 697 : Τανῦν δ' εὔπομπος, εἰ δύναιο. Æsch. Eum. 93 : Εὐπόμπῳ τύχῃ.]

[Εὔπομπος, ὁ, Eupompus, Samius, ap. Ptolem. Hephæst. Phot. cod. 190, p. 148, 3, 5. Sicyonius ap. Plin. N. H. 35, 9, 64 et 10, 75.]

[Εὐπόνως, Schol. Jo. Climac. p. 39. Boiss. Var. script. pro εὐπόρως ap. Soph. Phil. 872.]

[Εὐποραῖς, ᾶ, ὁ, Euporas, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 626, n. 1253, 1. Alius in Charta Borg. 5, 27. L. Dind.]

Εὐπόρευτος, ὁ, ἡ, Per quem facile iri potest, Pervius, Permeabilis, i. q. εὔπορος : et opposita habens δύσπορος et ἄπορος. [Cyrill. Al. In c. 3 Habac. p. 558 : Βάσιμα καὶ εὐπόρευτα τῶν πεδίων τὰ ἐψιλωμένα· l. 3 In Jo. c. 4, p. 272 : Λειοτάτη καὶ εὐπόρευτος ἡ διὰ τῆς δικαιοσύνης ὁδός. Suicer. Suidas v. Εὐδίοδον. L. D. || Facile transiens, Tzetz. ad Lyc. 686 : Εὐπόρευτοι γὰρ, ὡς λεπταὶ καὶ ἀερώδες, αἱ ψυχαί. Kall.]

Εὐπορέω, Facilem transitum vel viam nanciscor. Sed hujus signif. desideratur exemplum. At Thuc. [6, 44]: Καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν, παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν, schol. exp. ἔτυχον εὐπλοῆσαι. Εὐπορήσεις πρὸς ἑκάτερον ἐκ τῶνδε, Ad utrumque consequendum ex his abunde tibi adjumenta suppetent, Aristot. Rhet., quod pertinet ad Εὐπορέω, Est mihi copia et facultas, Abunde possum, etiam simpliciter Possum; nam oppositum ἀπορέω pro ἀδυνατῶ etiam accipi, supra docui. [Thuc. 6, 34 : Χρυσὸν καὶ ἄργυρον πλεῖστον κέκτηνται, ὅθεν ὅ τε πόλεμος καὶ τἆλλα εὐπορεῖ.] Plato Leg. [7, p. 791, D]: Καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις [τούτων], Pro facultate sua, Quantum potest. Synes. Ep. 125 : Δυστυχοῦμεν οἷς εὐποροῦμεν, πονηραῖς ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, Propterea quod abunde possumus, malis mutuo nuntiis remunerari : etiam Facile possumus, quomodo exp. ap. Plat. Leg. [6, p. 754, A], εὐπορῶ εἰπεῖν, Facile possum dicere. [Cum infinitivo etiam Georg. Pisid. Heracl. 2, 61 : Καὶ κατώρθωσας μόνος, ὃ μὴ κατορθοῦν εὐπόρησεν ἡ φύσις. Chron. Pasch. p. 716, 16 : Ὃ οὐδεὶς τῶν πάντων εὐπορήσει διηγήσασθαι. African. Cest. p. 301, B, initio: Εὐπορήσει οἶνον ἐκ τούτου σκευάζειν.] Et εὐπορῶ περὶ γνῶσιν, Facile possum cognoscere. Item Copia mihi est, Suppetit mihi, Habeo. Aristot. OEcon. 2, [20] : Οὐκ εὐπορῶν ἀργυρίου, Quum ei pecunia non suppeteret, Indigens pecunia, Polit. Εὐπορεῖν χρημάτων ὀλίγων, Paucas habere pecunias. [Antiphanes apud Athen. 1, p. 3, F : Εὐπορεῖν τε χρημάτων.] Lucian. [De luctu c. 16], ἀμπεχόνης εὐπορεῖν. Alex. Aphrod. 2 Probl., εὐπορεῖν ὀργάνου εὐκράτου, Habere instrumentum bene constitutum. [Κολάκων Polyb. 26, 3, 5.] At Galen. Ad Glauconem 2 : Εὐπορήσεις ἰάσεως, pro Facile tibi curatio suppetet. Item Abunde habeo, Abundo, Magna mihi copia est. Plutarch. in Themist. [c. 11], Εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, Abundare viatico. Lucian. [Anach. c. 9] : Εὐπόρησαι τῶν μήλων, Abunde habere mala. Et εὐπορεῖν τῆς τροφῆς, Abunde pasci, Abundare pabulo. [Xen. Vectig. 6, 1. Σίτων H. Gr. 1, 6, 19. Reip. Lac. 11, 2 : Ὅσοισπερ ἐπὶ πόλεως χρῶνται ἄνθρωποι πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς εὐποροῦσι.] Est ubi commodius exponere possis, Abunde nanciscor, Multum mihi comparo, Magnam mihi copiam congero; simpliciter, Comparo mihi, Acquiro, πορίζω [Xen. H. Gr. 1, 1, 10 : Ἵππων εὐπορήσαντες νυκτὸς ἀπέδρασαν] : quo referre potes, quod ex Dem. affertur [p. 1019, 12] : Ἄλλοθέν τε χρήματα εὐπορήσας· et ex Eod. Εὐπορεῖν τὰς εὐπορίας. [Vertendum Suppedito, ut p. 894, 19 : Εὐπορήσειν αὐτῷ δέκα μνᾶς, et alibi. V. Lobeck. ad Phryn. p. 595, Wessel. ad Diod. 2, 31 : Πιθανὰς ἀποδείξεις εὐποροῦσι, Afferunt, qui tamen 14, 98 : Χρημάτων πλῆθος πολλῶν εὐπορήσας, suspicabatur πλήθους.] Interdum pro Ditesco capitur. Xen. [Comm. 2, 7, 4] : Αἰσχρὸν ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, Labore improborum hominum ditescere. Dem. : Ὁπότε παρὰ τούτου κομιεῖσθαι ἔμελλεν εὐπορήσαντος, Quum ab isto jam locupletato creditum servaturus foret. [Cum dat. Polyb. 1, 17, 2 : Εὐπορήσειν τὰς δυνάμεις τοῖς ἀναγκαίοις.] || De εὐπορέω autem, quo Philosophi peculiariter utuntur pro Jam non dubitare, Certius cognoscere veritatem, v. quæ ex Bud. in Εὐπορία annotavi. [Ubi HSt.:] Jam non dubitare, Certius cognoscere veritatem. Aristot. in Metaphys. 1, [p. 35, 13 ed. Brandis.] : Ὅσα δὲ περὶ αὐτῶν τούτων ἀπορήσειεν ἄν τις, ἐπανέλθωμεν πάλιν· τάχα γὰρ ἐξ αὐτῶν εὐπορήσαιμέν τι πρὸς τὰς ὕστερον ἀπορίας. [Conf. ib. p. 300, 25.] Hæc Bud. || Εὐπορέομαι, pro εὐπορέω usurpatur, sicut ἀπορροῦμαι et διαπορροῦμαι pro ἀπορέω et διαπορέω, Act. 11, [29] : Καθὼς εὐπορεῖτό τις, Prout cuique suppetebat, Quisque pro sua facultate. Et εὐπορουμένη εὐθυμία, Abunde suppetens quies, Bud. Idem Bud. εὐποροῦμαι interpr. Affluo rerum copia, Opulentus sum, Non deficior nec pecunia, nec alia re. [Theopomp. ap. Athen. 6, p. 275, C : Οὐδείς ἐστι καὶ τῶν μετρίως εὐπορουμένων. Lucian. Bis acc. c. 27 : Εὐπορεῖσθαι ἐποίησα. Inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, p. 118, 66 : Εἰς δὲ ταῦτα χρείας παρασχέσθαι τοὺς εὐπορουμένους.] Item cum gen. pro Abundo, Abunde mihi suppetit, habeo, Aristot. OEc. 2, [23] : Συνέβαινεν εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων. [Polyb. 1, 66, 5 : Τὰ μὲν οὐκ εὐπορούμενοι χρημάτων. Cum dat. 5, 43, 8 : Εὐπορεῖτο ταῖς χορηγίαις ὑπερβαλλόντως. || Augmentum, ut in ll. nonnullis supra citatis, nullum est etiam ap. Demosth. p. 1249, 7, Plat. Leg. 3, p. 679, A, Conv. p. 219, D, ubi εὐπόρουν, Hipp. maj. p. 297, E, ubi εὐπορήκέναι.]

[Εὐπόρημα, τὸ, Alcidamas II. Σοφ. p. 87, 19. Seager.]

Εὐπόρητος, in VV. LL. exp. Bene administrans vel distribuens. [Hesychio ὁ καλῶς διοικῶν.] Significaret tamen potius, si mendosum non est, Cujus copia facile nobis fit, Abunde suppetens.

[Εὐπόρθητος, Phav. 47.]

Εὐπορία, ἡ, Progressus non impeditus, Facilis cursus. [Empedocles ap. Aristot. De respir. c. 7, v. 5 : Αἰθέρι δ' εὐπορίην διόδοισι τετμῆσθαι.] Thuc. dicit [3, 45], εὐπ. τῆς τύχης, quod Bud. interpr. Facilis fortunæ processus. Cui l. subjungi potest hic Plut. [Mor. p. 966, C] : Ἵνα μὴ καταλίπωσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσι, de leonibus, qui incedunt συνεστραμμένοις τοῖς ποσὶν, ἐντὸς ἀποκρύπτοντες τοὺς ὄνυχας : quamobrem vestigia ipsorum admodum obscura vestigatores fallunt. || Via s. Ratio facilis, Facilitas, Facultas. Thuc. 3, [82] : Ὑφελὼν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν, Commoditatem et facilitatem. [Plato Prot. p. 321, E : Ἐκ τούτου εὐπορία μὲν ἀνθρώπῳ τοῦ βίου γίγνεται.] Plut. Alcib. [c. 37] : Εὐπορίαν δὲ τῆς ἀνόδου μετὰ ἀσφαλείας μάλιστα τὸν Φαρνάβαζον οἰόμενος παρέξειν, Commodam rationem. Adde ex Thuc. 4, [52] : Ναῦς τε γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν, Facultas suppetebat. [Cum infin. etiam Eryxiæ p. 392, D : Ὥστε εὐπορίαν εἶναι, εἴ τις βούλοιτο, πάνι

πολλὴν γεωργεῖν.] Itidem Philo V. M. 2 : Τίς εὐπορία σκαφῶν εἰς περαίωσιν, Unde ad transmittendum navium copia? [Xen. Anab. 7, 6, 37 : Ὅτε πολλὴ ὑμῖν εὐπορία φαίνεται. Plato Cratyl. p. 414, D : Πολλὴ εὐπορία ἔσται· Leg. 10, p. 909, E : Ὅταν εὐπορίας τινὸς λάβωνται.] Accipitur etiam pro Copia qua significatur Abundantia : εὐπ. χρημάτων [Xen. H. Gr. 4, 8, 28], Herodian. [2, 6, 9.] Itidem εὐπορία πολλὴ τῶν ξύλων, Abundantia et copia materiæ. [Agathias Anth. Pal. 11, 365, 4 : Σταχύων ἄφθονος εὐπορίη. Anon. ib. 9, 373, 6 : Ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης. Antipater ib. 149, 2 : Εἶχεν Ἀριστείδης ... οὐκ ἀπὸ πολλῶν πολλὰ, μιῆς δ' ὄϊος καὶ βοὸς εὐπορίην.] Item peculiariter pro Abundantia bonorum, i. e. pro Opulentia : ut Ἐξ εὐπορίας πονηροὶ, Quos opes et copiæ improbiores reddunt. Dem. C. Mid. : Τὸ δοκεῖν τινὲς εἶναι δι' εὐπορίαν προσειληφότες, Copiosi patrimonii prærogativa sese aliquos esse existimantes. [Id. p. 59, 3 : Εἴ τις ἐγκαλεῖ τοῖς ἐκεῖθεν ἐνθάδε τὰς εὐπορίας ἄγουσιν· 1121 extr. : Μᾶλλον ἄξιον ὀργίλως ἔχειν τοῖς μετ' εὐπορίας πονηροῖς ἢ τοῖς μετ' ἐνδείας· 1122, 10 : Τοὺς φανερῶς οὕτως ἐξ εὐπορίας πονηρούς· Or. c. Neær. p. 1357, 7 : Ἡ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐργασία οὐχ ἱκανὴν εὐπορίαν παρεῖχεν. Xen. Cyrop. 3, 3, 7 : Ὅτι εὐπορία τις προσγεγένηται. De copia frugum Pollux 1, 51.] || Εὐπορία est etiam ejus qui assecutus est scientiæ facultatem, i. e. Certa cognitio vel prompta, quæ dubitationi opponitur et hæsitationi. [Xen. OEc. 9, 1 : Ὥσπερ ἐξ ἀμηχανίας εὐπορίαν τινὰ εὑρηκυῖα. Plato Phil. p. 15, C.] Aristot. Metaphys. 2, [1] : Ἔστι δὲ τοῖς εὐπορῆσαι βουλομένοις προὔργου, τὸ διαπορῆσαι καλῶς· ἡ γὰρ ὕστερον εὐπορία, λύσις τῶν πρότερον ἀπορουμένων ἐστί. [De cœlo 2, 12 : Εἴ τις διὰ τὸ φιλοσοφίας διψῆν καὶ μικρὰς εὐπορίας ἀγαπᾷ περὶ ὧν τὰς μεγίστας ἔχομεν ἀπορίας. L. Dind.]

[Εὐπορία, ἡ, Euporia, n. mulieris, in inscr. inter Atticas ap. Bœckh. vol. 1, p. 509, n. 731, in Attica p. 512, n. 764, in Thisb. p. 785, n. 1613, Paria vol. 2, p. 352, n. 2409. || Urbs Bisaltiæ, apud Ptolem. 3, 13, et Steph. Byz., qui addit, Ἣν Ἀλέξανδρος ταχέως νικήσας ἔκτισε καὶ ὠνόμασε διὰ τὸ εὔπορον. Τὸ ἐθνικὸν Εὐποριεύς. || Hesychio ἡ Ἄρτεμις ἐν Ῥόδῳ.]

[Εὐπορίζω, Secundo, Gl. Ubi legendum videtur ἐπουρίζω. Verbum analogiæ contrarium et librariorum errore interdum illatum notavit Lobeck. ad Phryn. p. 595-6. L. Dind.]

[Εὐποριστία, ἡ, Facilitas parandi. Porphyr. De abst. 1, 51, p. 86 : Τὰ πάνυ μέτρια καὶ τυχόντα, πᾶσάν τε εὐποριστίαν κεκτημένα.]

Εὐπόριστος, ὁ, ἡ, Facile parabilis, Acquisitu et paratu facilis : oppositum δυσπόριστος. Epicurus [Diog. L. 10, 144] : Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστι, Natura divitias, quibus contenta est, et parabiles et terminatas habet, p. 53 mei Lex. Cic. Idem alibi, Τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν, εὐπόριστόν ἐστι· τὸ δὲ κενὸν, δυσπόριστον· i. e., eod. Cic. interprete, Divitiæ naturæ parabiles sunt, inanium autem cupiditatum genus ad potiendum difficile. [Cicero Ad Att. 7, 1, 7 : « De ipso triumpho, quem video, nisi reipublicæ tempora impedient, εὐπόριστον. » Plut. Mor. p. 157, F; 204, B, etc. Porphyr. De abst. 1, 49, 51.] Extat et Oribasii Εὐπορίστων liber ad Eunapium, i. e. De medicamentis facile parabilibus, De medicamentis quæ a quovis parari facile possunt, h. e. comparari. [Item duo Dioscoridis. Comparativo Eust. Il. p. 955, 56.]

[Εὐπόριστος, ὁ, Euporistus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 13. In Spartana ib. p. 616, n. 1240, col. II, 14. L. Dind.]

[Εὐπορίων, ωνος, ὁ, Euporio, n. viri in mon. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 463, n. 455, 3, in Tenio ib. vol. 2, p. 262, 20; 265, 74; 267, 121. L. Dind.]

Εὔπορος, ὁ, ἡ, oppositum τῷ ἄπορος, Pervius, Cujus meatus bene aperti sunt. Lucian. [Lexiph. c. 1] : Εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς· quibus paulo ante opponit κυψελόβυστα ὦτα. Item, Per quem transire s. meare facile est, Per quem nulla difficultate commeatur : Εὔπορον μάλα πέλαγος, Quod sine ullo periculo trajicitur. [Æsch. Suppl. 470 : Ἄτης δ' ἄβυσσον πέλαγος οὐ μάλ' εὔπορον τόδ' ἐσβέβηκε.] Et ap. Plat. [Reip. 1, p. 328, E], ὁδὸς ῥᾳδία καὶ εὔπορος, Via facilis et per quam nullo negotio transitur. [Cum eod. nomine Xen. Anab. 2, 5, 9.] Itidem Gregor. : Διὰ λείας τῆς ὁδοῦ φέρων καὶ ἄγαν εὐπόρου· quem l. citans Bud. εὔπορος ὁδὸς interpr. Via bona et facilis ingressu. Sic Xen. [Hipparch. 4, 4] : Ἤν ἀπόροις νάπαις ἐντυγχάνωσι, παριόντες ἐπὶ τὰ εὔπορα, δηλώσουσι τοῖς ἱππεῦσιν, ἢ χρὴ τὴν ἐλασίαν ποιεῖσθαι, de famulis quibusdam qui in δυσχωρίαις præmitti solent ad vias explorandas perviæne et faciles sint, an obstructæ ac impeditæ. [Thuc. 4, 78 : Τὴν Θεσσαλίαν οὐκ εὔπορον ἦν διιέναι ἄνευ ἀγωγοῦ.] Schol. Thuc. 4, [10] : Ὑποχωρήσασι δὲ (τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον), καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὔπορον ἔσται, μηδενὸς κωλύοντος, illud εὔπορον exp. εὐεπίβατον. [Xen. Anab. 3, 5, 17 : Ἐντεῦθεν δ' εὔπορον ἔφασαν εἶναι ὅποι τις ἐθέλοι πορεύεσθαι.] Activa etiam signif. ap. Eur. [Iph. A. 765] : Εὐπόροισι πλάταις, Velociter permeantibus, al. Actuariis navibus. Generaliter etiam accipitur pro Expeditus, Facilis : cui itidem oppositum ἄπορος, Impeditus, Perplexus, Difficilis. [Æsch. fr. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 477 : Ζόης πονηρᾶς θάνατος εὐπορώτερος. Eur. fr. Alcmen. ib. p. 407 : Πολλὰ τοῖς θεοῖς κἀκ τῶν ἀέλπτων εὔπορ' ἀνθρώποις πέλει (πολλά τοι θεὸς ... τελεῖ Lobeck.). Aristoph. Pl. 532 : Παρ' ἐμοῦ δ' ἔστιν ταῦτ' εὔπορα πάνθ', ὧν δεῖσθον. Xen. Cyr. 6, 1, 54 : Ὡς δ' ἔγνω εὔπορον οὖσαν τὴν ἀγωγήν.] Thuc. [8, 48 : Τοῖς μὲν ἄλλοις ἐφαίνετο εὔπορα καὶ πιστά·] 1, [93] : Τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, Maritimam expeditionem faciliorem expeditioremque esse terrestri. [Xen. Ag. 9, 3 : Ἀλλὰ μὴν καὶ τὴν εὐπάθειαν ὅσῳ ῥᾴονα καὶ εὐπορωτέραν Ἀγησίλαος ἐπετήδευσεν ἄξιον κατανοῆσαι· Reip. Lac. 11, 8 : Εὐπορώτατα καὶ ἐκεῖνα ... ποιοῦσι τὰ πάνυ δοκοῦντα χαλεπὰ εἶναι.] Dem. [p. 33, 19] : Ἑλέσθαι δὲ, ὅταν περὶ πραγμάτων προτεθῇ σκοπεῖν, οὐκέθ' ὁμοίως εὔπορον, i. e. ῥᾴδιον, εὔκολον, Facile. [Cum inf. etiam Aristot. H. A. 9, 32 : Διὰ τὸ μὴ εὔπορον εἶναι ... αὐτὴν πορίζεσθαι. Xen. H. Gr. 7, 5, 8 : Καὶ παρασκευάζεσθαι δὲ ... εὐπορώτερον ἦν.] Et [de persona Eur. fr. Hippol. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 459 : Ἔχω ... διδάσκαλον ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον Ἔρωτα. Plato Phæd. p. 86, D : Εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος ἐμοῦ. Xen. H. Gr. 6, 3, 10 : Δοκοῦσι δέ μοι καὶ εὐπορώτεροι ἐνίοτε γίγνεσθαι ἄνθρωποι ἁμαρτάνοντες, ἄλλως τε καὶ ἐὰν κολουσθῶσιν ὑπὸ τῶν ἁμαρτημάτων. Similiter Reip. Lac. 9, 2 : Καὶ γὰρ ῥᾴων καὶ εὐπορωτέρα (ἡ ἀρετή). Aristoph. Eq. 637 : Γλῶτταν εὔπορον δότε. Ubi etiam passive capi licet, ut Lys. 1267 : Φιλία αἰὲς εὔπορος εἴη. Active vero Eccl. 236 : Χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον γυνή.] Synes. Ep. 152 : Εὔπορος εὑρεῖν, εὔκολος εἰπεῖν ἐραστοῦ φύσιν, Promptus ad inveniendam, facilis ad dicendam amatoris naturam. Ubi etiam nota cum infin. jungi, sicut ἄπορος supra. [Alia constr. Xen. OEc. 9, 5 : Οἱ δὲ πονηροὶ (δοῦλοι) συζυγέντες εὐπορώτεροι πρὸς τὸ κακουργεῖν γίγνονται. Plato Protag. p. 348, D. Aristoph. Vesp. 1112 : Ἔς τε τὴν ἄλλην δίαιτάν ἐσμεν εὐπορώτατοι, de vespis.] Adde ex Luciano [Halc. c. 3] : Πολλὰ φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα· nisi ibi malis accipere pro εὐπόριστα : sed commodius pro Factu facilia. || Abundans, Cui copia suppetit : opp. τῷ ἄπορος significanti Inops, Egenus. [Xen. OEc. 3, 8 : Ἦν δὲ καὶ ἀφ' ἱππικῆς σοι ἐπιδεικνύω τοὺς μὲν εἰς ἀπορίαν τῶν ἐπιτηδείων ἐληλυθότας, τοὺς δὲ διὰ τὴν ἱππικὴν καὶ πάνυ εὐπόρους ὄντας. Cum genitivo Dio Chrys. vol. 1, p. 142, 1 : Εἰ δὲ ὠνητὸν ὑπάρχει φιλία, τίς εὐπορώτερος χρημάτων;] Aristot. OEcon. lib. 2, Τῶν καρπῶν εὔπορος, Fructibus abundans, Fructuum dives. [De terra Pollux 1, 186, 227.] Ex Thuc., εὔπορος πᾶσιν, Omnibus affluens. [2, 64 : Πόλιν τοῖς πᾶσιν εὐπορωτάτην. Xen. Comm. 4, 6, 14 : Ὁ χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν ποιῶν· Vectig. 4, 51. Dem. p. 369, 18 : Τὰ Φιλίππου πράγματα ... γέγονεν εὐπορώτερα πολλῷ κατασκευαῖς ὅπλων καὶ χώρας. Cum accusat. Isocr. p. 162, E : Εἰ τὰ περὶ τὸν βίον εὐπορώτεροι γιγνοίμεθα, et iisdem verbis p. 268, B.] Gaza verò εὐπορώτερος ἐκ διδασκαλίας dicit pro eo, quod Cic. Doctrina uberior. Et οἱ εὔποροι, Divites, Locupletes (sicut ἄποροι, Pauperes, οἱ πένητες), οἱ κεκτημένοι πολλὴν οὐσίαν, Qui sunt solvendo, Dem. [p. 1045, 23. Aristot. Polit. 4, 4 : Τὸ ταῖς οὐσίαις λειτουργοῦν, ὃ καλοῦμεν εὐπόρους. Plato Epist. 13, p. 361, D : Ἐμοῦ πλουσιώτεροι ... ἐγὼ αὐτῶν εὐπορώτερος.] Item εὔπορος ἐγγυητής, Locuples fidejussor. [De oratore Pollux 6, 147.] In

Paud. Græcis : Ἐπὶ δὲ παραστάσεως εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς, οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι, Quæ verba ex Ulpiano translata sunt, Fidejussor in judicio sistendi causa, locuples jubetur dari : non tantum ex facultatibus, sed etiam ex conveniendi facilitate, Bud. p. 222, in Παράστασις. [Εὔπορα, quibus contraria ἄπορα, Debita ad exigendum facilia, ap. Demosth. p. 1209, 3.] || Εὐπόρως, Facile. [Soph. Phil. 872 : Οὐκοῦν Ἀτρεῖδαι τοῦτ' ἔτλησαν εὐπόρως οὕτως ἐνεγκεῖν. Ubi εὐφόρως restituit Brunckius, quod præstare videtur iis quæ ab aliis tentata sunt εὐπόνως, εὐλόφως, εὐπετῶς. Xenoph. Cyrop. 1, 6, 9 : Τὰ πράγματα, ὧν οὐ ῥάδιον εὐπ. περιγενέσθαι· 8, 5, 15 : Ἐκτεῖναι φάλαγγας εὐπ. H. Gr. 5, 4, 57 : Ὥστ' εὐπ. ἤδη οἱ Θηβαῖοι σῖτον παρεκομίζοντο· OEc. 8, 10 : Τῶν ὄντων εὐπ. λαμβάνουσα ὅτῳ ἂν δέῃ χρῆσθαι. Plato Conv. p. 215, A : Εὐπ. καταριθμῆσαι. Demosth. p. 276, 26 : Εὐπ. λήσειν. Isocr. Epist. 9, 6 : Ῥᾴδιον ἐστι περὶ τῶν γεγενημένων εὐπ. ἐπιδραμεῖν ἢ περὶ τῶν μελλόντων νουνεχόντως εἰπεῖν. || De opulentia, ut sit Abunde, Thuc. 8, 36 : Οἱ Πελοποννήσιοι εὐπ. εἶχον ἅπαντα τὰ κατὰ τὸ στρατόπεδον. Demosth. p. 900, 17 : Εὐπ. διέκειτο. Diog. L. 3, 99 : Εὐπορία δ' ἐστὶν, ὅταν τις πρὸς τὰς ἐν βίῳ χρήσεις οὕτως ἔχῃ ὥστε καὶ φίλους εὖ ποιῆσαι καὶ εὐπ. ἀπολειτουργῆσαι.] Εὐπορώτερον, Facilius, Expeditius. Plato Symp. [p. 204, E] : Τοῦτ' εὐπ. ἔχω ἀποκρίνεσθαι ὡς [ὅτι] εὐδαίμων ἔσται. [Εὐπορωτέρως, Opulentius, Gl.]

[Εὔπορος, ὁ, Euporus, n. viri in inscrr. Atticis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 331, n. 193, I, 24, 32; 332, n. 194, 5, etc., in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 39, 101. Aliorum in aliis. L. D.]

[Εὐπόρφῠρος, ὁ, ἡ, Bene purpura tinctus aut infectus. Ezech. 23, 12, sec. Alex., ubi reliqui libri εὐπάρυφα habent. Schol. ibi διαπόρφυρα ποικιλτὰ et aliud schol. εὐπάρυφα ἀντὶ τοῦ κεκοσμημένα. Schleusn. Lex.]

[Εὐπόρως. Εὐπορωτέρως. V. Εὔπορος.]

[Εὐπότιστος, ὁ, ἡ, Riguus, Gl.]

[Εὐποτμέω, Felix sum. Plut. Æm. Paul. c. 26 : Δειλία Ῥωμαίοις, κἂν εὐποτμῇ, πάντῃ ἀτιμότατον.]

Εὐποτμία, ἡ, Bona fortuna, Felicitas, εὐτυχία. Ap. Suidam : Εὐποτμίας δὲ ἀπολαύουσι πάσης ἐξ οὐρίων φερόμενοι. Et rursum, Ἐν εὐποτμίᾳ τε καὶ εὐδαιμονίᾳ διῆγον πολλῇ. Idem dici tradit, ζηλῶ τοῦτον τῆς εὐποτμίας. Reperitur et ap. Lucian. [Somn. c. 12, D. deor. 15, 1] hæc vox. [Et ap. Diod. Exc. Vat. p. 82. L. D. Dionys. A. R. 6, 18. Schæf. Artemid. 3, 62, bis. Εὐποτμίη καὶ ἀνωδυνίη, Protag. apud Plut. Mor. p. 118, E. Hemst. Sæpius eodem utitur Plut. ipse. Ælian. N. A. 11, 40. « Const. Manass. Chron. p. 30. » Boiss. Pollux 3, 102; 9, 160.]

Εὔποτμος, ὁ, ἡ, Felix, Fortunatus. [Æsch. Ag. 245 : Εὔποτμον αἰῶνα. Soph. fr. Conv. Ach. apud Stob. Fl. vol. 1, p. 434 : Θνατοῖς εὐποτμότατε, quod εὐποτμοτάτα scribendum, sive de memoria dicitur sive de oblivione. Plut. Mor. p. 58, D : Τέλλον τινὰ καὶ Βίτωνα καὶ Κλέοβιν ἀπέφηνεν εὐποτμοτέρους· eodemque gradu 119, F. Positivo p. 1058, C.] Ap. Suidam : Ἡ τοῦ στρατηγοῦ φρόνησις ἔχουσά τι καὶ τύχης εὐπότμου δι' αὐτήν. [Ap. eund. in Πότμον : Γῆρας οὐδαμῆ εὔποτμον. Mire, nisi scriptura fallit, Sabinus in Matthæi Med. p. 240 : Γένοιτο δ' ἄν σοι τεκμήριον (aeris salubris) καὶ εἰ τὰ χαμαιζηλότερα δένδρα τῶν ὑψηλοτέρων εὐποτμότερα εἴη.]

Εὐπότμως, Fortunate, Feliciter, Secunda fortuna, εὐτυχῶς Suidæ [et Hesychio et Photio].

Εὔποτος, ὁ, ἡ, Potatu s. Bibitu facilis [s. suavis. Æsch. Pers. 611 : Βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα· Prom. 676 : Ἧσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος· 812 : Ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο ἵησι Νεῖλος σεπτὸν εὔποτον ῥέος.] Ex quo potare s. bibere facile est aut jucundum, Athen. 11, [p. 482, A] de cymbio, ex Eratosthene : Προσπαρετίθεσαν τοὺς καλουμένους κοτύλους, κάλλιστα καὶ εὐποτώτατα ἐκπωμάτων. [Vitiose Hesych. : Εὔπονος, ὄμβρος εὔποτος. Et Photius : Εὔπονος, εὔποτος.]

Εὔπους, ποδος, ὁ, ἡ, Bonis pedibus præditus; seu, ut alii, Validis solidisque pedibus : ἵππος, κύνες, Xen. [Eq. 1, 3, 17, Cyn. 3, 2; 4, 6, 10. Aristot. H. A. 9, 22 et 23. « Artemid. 5, 79 : Εὔπους τε καὶ κοῦφος. » Hemst. Callim. fr. 48, 2 : Εὔποδα Δηωίνην. Paul. Sil. Descr. Soph. 260 : Εὔποδος ἥβης· 331, ἡοῦς. Nonn. Jo. c. 19, 27, ὥρης. Pollux 1, 194; 2, 194. || De pedibus metricis Paul. Sil. Anth. Pal. 6, 54, 6 : Εὔποδος ἁρμονίας· Descr. Soph. 172 : Μέλψομεν εὐφήμοις ὑπὸ χείλεσιν εὔποδας ὕμνους. || De pede i. e. basi, ib. 558 : Ἀλλὰ γὰρ οὐ στοιχηδὸν ἐπισχερὼ εὔποδας οὗτοι πυθμένας ἐρρίζωσαν. L. Dind.]

Εὐπρᾱγέω, Feliciter res gero, etc. sequendo signiff. datas verbo δυσπραγέω. Thuc. [2, 60], πόλιν εὐπραγοῦσαν opp. τῇ σφαλλομένῃ. [6, 16 : Ὑπὸ τῶν εὐπραγούντων ὑπερφρονούμενος. Xenoph. Apol. 27. Aristot. Eth. Nic. 9, 5. « Εὐπραγοῦντας pro εὖ πράττοντας cod. Mon. 113 Libanii vol. 4, p. 163, 2. » Jacobs. Vicissim εὖ πράττοντες pro εὐπραγοῦντες restitutum Isocr. p. 305, D. || De rebus aliter ap. Polluc. 1, 53 : Οὐκ οὐσῶν τροφῶν, κακοπραγίας οὔσης περὶ τὴν ἀγορὰν, οὐκ εὐπραγούσης τῆς ἀγορᾶς· 240 : Δένδρον εὐπραγοῦν, εὐθηνοῦν. || Passivo Eust. Opusc. p. 158, 42 : Ὃ καὶ ἐν τοῖς πρώην ἐνιαυτοῖς εὐπραγούμενον ἐν ἡμῖν διεφαίνετο.]

[Εὐπράγημα, τὸ, Felix eventus, Res prospere gesta. Appian. Pun. c. 4 : Τάδε ἦν τοῦ πρώτου πολέμου Ῥωμαίοις περὶ Λιβύην εὐπραγήματα· Civ. 1, 51. Schol. Pind. Isthm. 3, 1. Wakef.]

Εὐπρᾱγὴς, ὁ, ἡ, affertur pro Felix. [Secunda imperite correpta ἐϋπρᾰγέος Planud. Interpr. Boethii p. 37.] Et compar. Εὐπραγέστερος, Felicior. [Εὐπραγότερος, εὐτυχέστερος, Suidas. || Εὐπραγῶς, Feliciter. Greg. Naz. vol. 2, p. 286.]

[Εὐπραγία. V. Εὐπραξία.]

[Εὐπραγῶς. V. Εὐπραγής.]

Εὔπρακτος, ὁ, ἡ, Factu facilis. [Xen. Anab. 2, 3, 20 : Ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ, ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν ὑμῖν παρ' αὐτοῦ διαπράξασθαι. Pollux 3, 133; 5, 106. || Felix. Oppian. Hal. 5, 63 : Εὔπρηκτα κέλευθα. Manetho 1, 352 : Εὐπράκτους ῥέξει καὶ μακαριστοτάτους. Forma Ionica 3, 310 : Εὐπρήκτους τε τίθησιν.]

Εὐπραξία et Εὐπραγία, ἡ, [Bona actio, Bonus actus, Gl.] Felicitas in rebus gerendis, Sors prospera, Res secundæ, Prosper successus. Extat autem hoc εὐπραγία ap. Thuc. aliquot ll. [1, 84; 4, 17; 5, 46, 81, 86; 7, 46]; item ap. Plat. [Qui nunquam altera forma utitur, sed hac una, tam Felicitatis significatione ponens Leg. 5, p. 732, C : Κατά τε εὐπραγίας ἱσταμένου τοῦ δαίμονος ἑκάστου καὶ κατὰ τύχας, al., quam Recta agendi ratione, Euthyd. p. 281, B : Οὐ μόνον εὐτυχίαν, ἀλλὰ καὶ εὐπραγίαν ἡ ἐπιστήμη παρέχει τοῖς ἀνθρώποις ἐν πάσῃ κτήσει τε καὶ πράξει. Tum ap. Pind. Ol. 8, 14 : Πολλαὶ δ' ὁδοὶ σὺν θεοῖς εὐπραγίας· ubi olim εὐπραξίας. Pyth. 7, 18 : Νέᾳ δ' εὐπραγίᾳ χαίρω· Xen. OEc. 9, 12, Isocratem, bis ap. Aristotelem Polit. 7, 3, qui ibidem et alibi altera utitur, Rhet. 1, 9, Teletem Stob. Fl. vol. 2, p. 81. Ἁλιέων εὐπραγία ap. Poll. 1, 108.] Et pluralis quoque εὐπραγίαι ap. Herodian. [6, 2, 15.] At εὐπραξία non semel usurpat Aristot. Eth., usurparat autem ante eum Herodot. [8, 54, ubi forma Ion. εὐπρηξία. Et Thuc. 1, 33; 3, 39. Æsch. Sept. 224 : Πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ. Soph. OEd. C. 1554 : Εὐδαίμονες γένοισθε, κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου. Et sæpe Eurip., qui etiam plurali Ion. 566 : Κοιναὶ μὲν ἡμῖν δωμάτων εὐπραξίαι. Xen. Comm. 3, 9, 14 : Ἐρομένου δέ τινος αὐτὸν τί δοκοίη αὐτῷ κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα εἶναι, ἀπεκρίνατο εὐπραξίαν. Plurali H. Gr. 4, 8, 4, Ages. 11, 10, Demosth. p. 23 extr., 155, 24, Aristoteles, Polybius, Diodorus, aliique recentiorum. Photius : Εὐπραξίαν· οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ. Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ. Accentum nominativi pluralis εὐπράξιαι, tanquam Atheniensibus recentioribus maxime usitatum in hujusmodi nominibus, memorat Chœroboscus Bekk. An. p. 1255, 4. Conf. Arcad. p. 133, 9. L. D.] Sed affertur et εὐπραγία γῆς pro Fœcunditate terræ. [Pollux 1, 51 : Πολυκαρπία, κἂν βιάζηταί τις, πολυσιτία, εὐπραγία γῆς· ibid. : Εὐπραγίας οὔσης περὶ τὴν ἀγοράν. Id. 1, 240 : Δένδρου εὐπραγία. || Εὐπραξία, Agilitas. Adamant. Physiogn. 2, p. 389 Fr. : Ἐὰν ἐπιμήκεις ὦσιν αἱ ὠλέναι, ... εὐπραξίας καὶ ἰσχύος τὸ σημεῖον. Ὀξέος καὶ ἰσχυροῦ ἀνδρὸς Polemo p. 267. || Εὐποιία interpretatur Hesych., quod v.]

[Εὐπραξία, ἡ, Eupraxia, mulier, ap. Theod. Stud. p. 453, C. V. etiam Εὐπράξιον. L. Dind.]

[Εὐπραξίδης, ου, ὁ, Eupraxides, n. viri, esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 395, n. 285, col. 3, ubi supersunt literæ Ευπραξιδ. ῐ L. Dind.]

[Εὐπράξιον, ἡ, Eupraxium. Schol. Luciani Catapl. c. 12 : Γλυκέριον, ὑποκοριστικὸν τῆς Γλυκερίας, Ἀθηναίων ἔθει· αὐτοὶ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν, τὴν Εὐφημίαν λέγοντες Εὐφήμιον καὶ τὴν Εὐπραξίαν Εὐπράξιον. L. Dind.]

[Εὐπράξιος, ὁ, Eupraxius, n. viri, ap. Basil. Epist. 166, p. 256, D. Cubicularii, in Ms. ap. Montefalc. Bibl. Coisl. p. 248 extr. L. Dind.]

[Εὔπραξις, εως, ἡ, i. q. εὐπραξία. Æsch. Ag. 255 : Πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις. V. Εὐθεράπευσις.]

[Εὔπραξις, ἡ, Eupraxis, nomen mulieris in inscr. Attica ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 507, n. 709 : Εὔπραξις Σαραπίωνος Μιλησία. In Argiva p. 585, n. 1151. In Thebana p. 797, n. 1654, 10. In Stiriensi ap. Ross. Inscr. ined. fasc. 1, p. 30, n. 73, 5. L. Dind.]

[Εὐπρᾶος, quod ex Greg. Nyss. vol. 1, p. 826, C, affert Hemsterh., ubi est : Εὐπράῳ τε καὶ ἡμέρῳ τῷ σχήματι τὸ ἀπροόρατον ... ἐπιφυλάττουσι, scribendum ἐν πράῳ.]

[Εὔπραξις, ιδος, ὁ, Eupraxis, n. viri Cnossii, in præfatione librorum Dictys Cretensis de bello Trojano, ubi bis *Eupraxidem*, semel *Eupraxide*, quod ab Eupraxides ducebat Perizonius, ab Eupraxis ducit Q. Septimius in litteris ad Q. Arcadium, commentitio illi operi præmissis, ubi *Praxim* pro *Eupraxim* scriptum. L. Dind.]

Εὐπράσσω, s. Εὐπράττω, conjunctim alicubi [perperam] scribitur pro εὖ πράσσω s. εὖ πράττω, q. e. Feliciter rem gero, res administro. Affertur et, Εὐπράττων ἐς χρημάτων λόγον, pro Divite et pecunioso. Etiam Εὐπρήσσω quidam scripserunt conjunctim : ut ap. Hom. Od. Θ, [259] : Οἳ κατ' ἀγῶνας εὐπρήσσεσκον ἕκαστα, ubi Eust. exp. εὖ ἔπρασσον : addens, inde vocatos ἀγωγοθέτας, sc. a πράσσειν posito pro ποιεῖν significante τίθεσθαι. Atque adeo per εὖ ἔπρασσον vult nos intelligere διετίθεντο. Ego certe existimo significare Bene administrabant, s. Rite et decenter. Sed nihil obstare videtur, quominus disjunctim scribamus εὖ πρήσσεσκον. Affertur tamen et ex Herodoto scriptum itidem conjunctim Εὐπρήσσω pro εὖ πράσσω, Mecum feliciter agitur, Prospera fortuna utor. [Εὖ πρήσσω recte scribitur 1, 42, idemque reddendum Homero.]

[Εὔπρᾶτος, ὁ, ἡ, Vendibilis. Hesych. : Εὔωνον, εὔπρ.]

Εὔπρεμνος, ὁ, ἡ, Pulcrum habens stipitem : unde ap. Hesych. Εὐπρέμνοις, εὐστελέχεσι. [Leonidas Anth. Pal. 6, 221, 10 : Ζανὶ παρ' εὐπρέμνῳ τᾶδ' ἀνέθεντο δρυΐ. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 4, D : Ἦν ἀσυνήθως εὐπρεμνοτάτη (ἡ γῆ). L. D.] Poetæ autem facta dialysi dicunt Εὔπρεμνος. [Nonn. Jo. c. 18, 1 : Εὐπρέμνων κέδρων. Wakef.]

Εὐπρέπεια, ἡ, [Pulcritudo, Decentia, Decor, Decus, Gl.] Decor eximius, Decora species, forma. Plut. Erot. [p. 752, A] : Εὐπρέπεια καλῶν καὶ ὡραίων. [Thuc. 6, 31 : Ὅπως αὐτῷ τινι εὐπρεπείᾳ ἡ ναῦς προέξει. Plato Phædr. p. 274, B : Εὐπρεπείας γραφῆς πέρι καὶ ἀπρεπείας· Crat. p. 402, E : Τὸ εἶ ἔγκειται ἴσως εὐπρεπείας ἕνεκα. Ps.-Demosth. p. 1402, 6, τῆς ὄψεως. Polyb. 1, 4, 8, τῆς ψυχῆς.] Item Species s. Speciositas. Thuc. 3, [11, 82] : Εὐπρεπείᾳ λόγου, uno in l. pro Speciosa orationis simulatione, Colore verborum; altero pro Honesta quadam ratione. Sic Idem τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου dicit Speciosam orationem : ut et Philo De mundo : Μὴ στοχαζόμενος ὀνομάτων εὐπρεπείας, ἀλλὰ ταληθοῦς. Sic Horat., Speciosa vocabula. Item Plato [Euthyd. p. 305, E : Ὅ γε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν. Id. Ep. 7, p. 333, D] : Πρὸς τὴν εὐπρέπειαν τῆς ἐκβολῆς τῆς Δίωνος. [Pausan. 5, 9, 2 : Οὔτ' εὐπρέπεια αὐτῇ (τῇ ἀπήνῃ) προσῆν. Hemst. Theod. Stud. p. 340, E, προσώπου. Plurali schol. Guelf. Eur. Hec. 614, in interpretatione voc. σχήματα.]

[Εὐπρεπεστέρως. V. Εὐπρεπῶς.]

Εὐπρεπὴς, ὁ, ἡ, Decore eximius, Perdecorus. [Immo simpliciter Pulcher, Decens, Decorus, ut in Gl. Eur. Iph. A. 386 : Εὐπρεπῆ γυναῖκα· 822, μορφήν· El. 1074, πρόσωπον· 820 : Ῥίψας ἀπ' ὤμων εὐπρεπῆ πορπάματα· 951 : Τὰ δὲ εὐπρεπῆ (τέκνα) δὴ κόσμος ἐν χοροῖς μόνον. Aristoph. Eccl. 427, etc.] Xen. [Anab. 4, 1, 14 : Γυναικὸς τῶν εὐπρεπῶν· Eq. 1, 7 : Μηροὶ ἰσχυρότεροί τε καὶ εὐπρεπέστεροι ὥσπερ ἀνδρὸς φαίνονται. Pollux 1, 194, ἵππος. Xen. Comm. 2, 1, 22 :] Γυνὴ εὐπρεπὴς ἰδεῖν, Eleganti et decora facie : εὐσχήμων, εὔμορφος. [Eadem constr. Aristoph. Thesm. 192. Aliter Demosth. p. 1016, 24 : Εὐπρεπὴς τὴν ὄψιν οὖσα.] Thuc. [2, 44], εὐπρεπεστάτη τελευτὴ, Mors gloriosissima et illustrissima. [Idem 6, 31 : Παρασκευὴ αὕτη πρώτη ἐκπλεύσασα ... εὐπρεπεστάτη τῶν εἰς ἐκεῖνον τὸν χρόνον ἐγένετο.] At εὐπρεπὴς τράπεζα significat potius Mensa magnificis et opiparis epulis extructa. [De aliis rebus, ut de ædificiis, ap. Thucyd. 2, 38 : Κατασκευαῖς εὐπρεπέσιν. Xen. Vectig. 1, 4 : Λίθος ἐξ οὗ εὐπρεπέστατα θεοῖς ἀγάλματα (γίγνεται). Cujusmodi in ll. sæpe confunditur cum ἐκπρεπὴς, ut in nonnullis eorum quos in illo attulimus p. 554, A. Plato Leg. 6, p. 761, C : Τὰ πηγαῖα ὕδατα κοσμοῦντες φυτεύμασί τε καὶ οἰκοδομήμασιν εὐπρεπέστερα ... ποιῶσιν.] Item εὐπρεπὲς cum dat., Valde decens, Perdecorum; aut simpliciter, Decens, Decorum. [Herodot. 2, 47 : Ἐμοὶ μέντοι (ὁ λόγος) ἐπισταμένῳ οὐκ εὐπρεπέστερός ἐστι λέγεσθαι.] Philo De mundo : Εὐπρεπὲς δὲ Θεῷ ἄμορφα μορφοῦν, Perdecorum Deo, ut Cic. dicit Decorus Deo. Sic et Herodian. 8, [4, 24] : Αὐτῷ εὐπρεπῆ καὶ ἔνδοξον ἔσεσθαι, Decorum sibi atque honorificum. [Eur. Or. 1145 : Οὐ γὰρ εὐπρεπὲς λέγειν. Isocr. p. 289, A : Ἐπιγενομένου μοι νοσήματος, ῥηθῆναι μὲν οὐκ εὐπρεποῦς.] Idem Herodian. cum dat. 1, [17, 29] de Commodo : Κάλλει τῶν καθ' αὑτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος, pro Omnium suæ ætatis hominum formosissimus. [Diod. 2, 34. Cum accus. Eur. Hec. 269 : Ἡ Τυνδαρὶς γὰρ εἶδος εὐπρεπεστάτη. Pro quo alibi ἐκπρ., quod v. || Decens, Decorus. Æsch. Pers. 833 : Κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς λαβοῦσ' ὑπαντίαζε παιδί· Cho. 664 : Ἐξελθέτω γυνὴ τόπαρχος· ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον.] Item Speciosus. [Eur. Tro. 951 : Ἔνθεν δ' ἔχοις ἂν εἰς ἐμ' εὐπρεπῆ λόγον. Plat. Polit. p. 296, A. Soph. p. 227, C : Ποῖόν τι λεχθὲν εὐπρεπέστατον εἶναι δόξει.] Thuc. 3, [82] : Μετὰ ὀνόματος εὐπρεποῦς, schol. εὐσχήμονος, πιθανοῦ· sicut [6, 76] εὐπρεπὴς αἰτία, accipit pro πιθανὴ αἰτία : 3, [82], Δειλία εὐπρεπὴς, Timiditas speciosa, cui speciosum nomen prætexitur. 4, [86] : Ἀπάτῃ εὐπρεπεῖ· 6, [8] : Προφάσει βραχείᾳ καὶ εὐπρεπεῖ· 8, [66] : Ἦν δὲ τοῦτο εὐπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους, Speciosum et probabile multitudini, schol. πιθανὸν πρὸς τοὺς πολλούς. Item τὸ εὐπρεπὲς substantive pro Speciositas, ut τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου Idem [3, 38] dixit Orationis speciem et probabilitatem vel Orationem speciosam et probabilem, schol. τὸν πιθανὸν λόγον : alii etiam Luculentam orationem. [Id. 7, 57 : Ἐκ τοῦ εὐπρεποῦς.] Quod vero idem Thuc. 1, [39] dicit, Τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, idem schol. exp. τὴν δόκησιν τῆς δίκης, οὐχὶ τὴν ἀλήθειαν, ubi sicut opponit sibi invicem τὸ εὐπρεπὲς et τὴν ἀλήθειαν, sic etiam Paus. Att. p. 4 inter se opp., ἐς μὲν τὸ εὐπρεπὲς et τῷ δὲ ἔργῳ. Item Plut. Camillo [c. 3] : Τοῦ εὐπρεποῦς χάριν ἐπιγαμίαν καλεῖσθαι, Specioso prætextu, vocabulo, nomine. Pro quo alioquin diceretur, ὑποκορίζεσθαι ἐπιγαμίαν. [Sæpe confunditur cum εὐτρεπὴς, quod v.]

|| Εὐπρεπῶς, Perdecore, Decore, Decenter, Eleganter. [Eur. Alc. 161 : Ἐσθῆτα κόσμον τ' εὐπρεπῶς ἠσκήσατο.] Speciose, Specioso prætextu. Thuc. [1, 82 : Πόλεμον ξύμπαντας ἀραμένους ... οὐ ῥᾴδιον εὐπρεπῶς θέσθαι·] 6, [6] : Βοηθεῖν εὐπρ. τοῖς ἑαυτῶν ξυγγενέσι, schol. εὐπροφασίστως. 4, [61] : Εὐπρ. ἄδικοι ἐλθόντες, schol. μετὰ προφάσεως εὐπρεποῦς ἐλθόντες : paulo autem ante [c. 60] εὐπρεπῶς exp. πιθανῶς. Utitur Æschin. pro Speciose : C. Ctes. : Εὐπρεπῶς γε τῷ ὀνόματι, ἀλλὰ τῷ ἔργῳ αἰσχρῶς. [Æsch. Ag. 615 : Αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγον. || Εὐπρεπεστέρως, Decentius, Gl. || Pro quo neutro sing. Eur. Rhes. 841 : Εὐπρεπέστερον Πάρις ξενίαν κατήσχυν' ἢ σὺ συμμάχους κτανών. || Superl. Thuc. 8, 109 : Ὅπως τὰς διαβολὰς καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡς εὐπρεπέστατα ἀπολογήσηται. Plato Soph. p. 251, A : Τὸν λόγον ὅπηπερ ἂν οἷοί τε ὦμεν εὐπρεπέστατα διωσόμεθα· Conv. p. 198, D.]

[Εὐπρέπης, ὁ, Euprepes, auriga quem interfecit Caracalla. Dio Cass. 77, 1, ubi Εὐπρεπῆ, quod Εὐπρέπη scribendum. Notum nomen in Monum. Matthæianis et al. L. Dind.]

[Εὐπρεπιανὸς, ὁ, Euprepianus, n. viri ap. Theod. Stud. p. 246, D; 253, A, etc. ῐᾶ L. Dind.]

[Εὐπρεπίζω, Exorno. Iren. p. 70. Kall.]

[Εὐπρέπιος, ὁ, Euprepius, n. viri ap. Liban. Epist.

lat. 1, 62, p. 747, in inscr. Phanagor. ap. Bœckh. vol. 2, p. 164, n. 2128. L. Dind.]

[Εὐπρεπόω. Prov. 2, 10: Ἐὰν γὰρ ἔλθῃ ἡ σοφία εἰς τὴν διάνοιαν, ἡ δὲ αἴσθησις τῇ σῇ ψυχῇ καλὴ εἶναι δόξῃ, βουλὴ καλὴ φυλάξει σε. Aquila τῇ σῇ ψυχῇ εὐπρεπώσει. Quod videtur corruptum ex verbo εὐπροσωπεῖν, quod v. L. Dind.]

[Εὔπρεπτος, ὁ, ἡ, Conspicuus. Æsch. Suppl. 722: Πᾶσα δ' ἡ ἐπικουρία εὔπρεπτος. V. Πάμπρεπτος.]

[Εὐπρεπῶς. V. Εὐπρεπής.]

Εὔπρηστος, ὁ, ἡ, Accensu ustuque facilis. Suidæ et Hesychio εὐφύσητος, Inflatu facilis. [Ex Hom. Il. Σ, 471: Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. Cui l. alteram interpretationem accommodatiorem recte judicavit Buttm. Lexil. vol. 1, p. 105. Priori Theod. Stud. p. 52, E: Εὐπρήστου ὕλης. L. Dind.]

[Εὐπρήων, ωνος, ὁ, ἡ, Saxeus. Paul. Sil. Amb. 276: Τῆς αὐτῆς γεγαυῖαν εὐπρήωνος ἐρίπνης... λαΐγγα. L. D.]

[Εὐπριστία, ἡ, Facilitas serrandi. Schol. Ven. Hom. Il. Θ, 93: Τῆς εὐπριστίας τῶν ξύλων.]

Εὔπριστος, ὁ, ἡ, Serra eleganter sectus s. dissectus, Qui serra facile dissecari s. secari potest. [Hippocr. p. 911, G; Theophr. H. Pl. 5, 6, 3.]

[Εὐπροαίρετος, ὁ, ἡ, Promtus, Gl. Clem. Al. p. 856. Artemid. 2, 37: Εὐπροαίρετοι καὶ κατὰ νόμον ζῶντες, ubi v. Reiff.; Vales. ad Excerpta p. 480. « Qui quod rectum et laudabile est, ad agendum sibi proponit. Οὐ χρημάτων χρήζει ὁ Θεὸς, ἀλλ' εἰλικρινοῦς καὶ εὐπροαιρέτου καρδίας, Jo. Chrys. Hom. 108, vol. 5, p. 703. » Seager.]

[Εὐπρόθῡμος, ὁ, ἡ, Alacer. Mauric. Strat. p. 158: Εἰ ὁ στρατὸς εὐπρόθυμος εὑρεθῇ. Leo Tact. 19, 18, p. 832: Τοὺς δὲ στρατιώτας ἀνδρείους ἐπιλέγου καὶ ρωμαλέους καὶ εὐπροθύμους. Theod. Stud. p. 338, B: Τοιαῦτα καὶ τὰ γράμματα, θαρσαλέα, εὔθυμα, εὐπρόθυμα. Ephr. Syr. vol. 1, p. 157, E: Ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ θανάτου, εὕρῃ σε εὐπρόθυμον. || Adv. Ephr. Syr. vol. 1, p. 144, C: Κἀγὼ μᾶλλον εἰς θάνατον εὐπροθύμως βαδιοῦμαι· 146, C: Εὐπρ. ἐπιτελῶν πάντα· vol. 3, p. 141, D: Εὐπρ. τῷ θηρίῳ ἐπίστευσαν. L. Dind.]

[Εὐπροόρᾱτος, ὁ, ἡ, Perspectus, Gl.]

Εὐπροπαθὼν, Qui prior beneficio est affectus. [Scribendum εὖ προπαθών.]

[Εὐπροσαγκάλιστος, ὁ, ἡ, Facile ulnis gestandus. Hesych.: Εὐάγκαλον, εὐπροσαγγάλιστον (sic). ᾱ]

[Εὐπροσάγωγος, ὁ, ἡ, Cyrill. Hier. p. 223. Kall.]

Εὐπρόσδεκτος, ὁ, ἡ, Acceptu s. Receptu facilis, Acceptus. [Acceptabilis, Affabilis; Εὐπρόσδεκτον ἡγοῦμαι, Acceptum habeo, addunt Gl.] 2 Ad Cor. 6, [2], ex Esaiæ 49, [8]: Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Pro quo paulo ante καιρῷ δεκτῷ, Tempore accepto, i. e. Tempore gratuitæ benevolentiæ et beneficentiæ. Ep. Ad Rom. 15, [16]: Ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, Ut oblatio gentium fiat accepta. Sic in 1 Ep. Petri 2, [5]: Ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, Acceptas Deo per Jesum Christum. In superiore Esaiæ ap. Paul. l., Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος, quidam interpr. Tempus acceptandum. [Theodor. Stud. p. 183, B: Εἰς ἁγίας εὐχὰς καὶ εὐπροσδέκτους. Schol. Aristoph. Pac. 1054, θυσία. Plut. Mor. p. 801, C: Ὅπως εὐπρ. γένηται τοῖς πολλοῖς (ὁ λόγος). L. Dind. Greg. Thessalon. Hom. ad Matth. p. 62; Cyrill. Catech. 4, p. 23; Max. Planudes in Vers. Ovid. Met. 13, 467; Gaisfordii Catal. Clark. p. 21, 4. Boiss. Clem. Al. p. 865. Routh. || Adv. Εὐπροσδέκτως, Epiphan. vol. 1, p. 360.]

Εὐπρόσεδρος, ὁ, ἡ, Constanter assidens, et quasi a latere alicujus nunquam discedens. Item, Assiduus in aliquo negotio, ut εὐπάρεδρος: unde et pro εὐπρόσεδρον 1 Cor. 7, [35] quædam nostra exempll. habebant εὐπάρεδρον. Vocat autem sive hoc sive illo nomine (magis tamen εὐπρόσεδρον probo) Constantiam manendi cum aliquo, ut constanter manemus cum iis, quibus semper assidemus, et a quorum latere nunquam discedimus. [Jo. Chrys. In 1 Tim. serm. 13, vol. 4, p. 300.]

Εὐπροσηγορία, ἡ, Affabilitas. Isocr. Ad Demon. [p. 6, B]: Τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας· εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. Cic. [Ad Att. 12, 40]: Quis aut congressum meum, aut facilitatem sermonis desideravit? i. e. εὐπροσηγορίαν, Bud. Conf. Φιλοπροσήγορος.

Εὐπροσήγορος, ὁ, ἡ, Libenter salutans, Affabilis, [Comis huic addunt Gl.] Qui benigne et comiter appellare solet, Bud. Locum Isocr. v. in Εὐπροσηγορία. In VV. LL. citatur ex Demosth. εὐπροσηγόρῳ φρενὶ, et εὐπροσήγορον στόμα, quæ potius videntur ex poeta quodam sumpta, pro Comi. [Eur. Hipp. 95: Ἐν δ' εὐπροσηγόροισίν ἐστί τις χάρις· Alc. 776: Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί· Suppl. 869: Ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα· Herc. F. 1282: Ἦν δὲ καὶ μένω, ἐς ποῖον ἱερὸν ἢ πανήγυριν φίλων εἶμ'; οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω. Tragicus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 440: Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον. Ap. Moschionem ibid. p. 357: Καὶ προσήγορον φάτιν, Valck. corrigit κεὐπρ. Isocr. p. 6, B: Τῷ λόγῳ (γίγνου) εὐπροσήγορος. Sirac. 6, 6: Γλῶσσα εὔλαλος πληθύνει εὐπροσήγορα (ῥήματα). Philostr. Her. p. 715: Τὸν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν νοῦν, ἐν μὲν ταῖς μάχαις ἄτρεπτόν τε φαίνεσθαι καὶ γοργὸν, ἐν δὲ τῇ ἡσυχίᾳ φιλέταιρόν τε καὶ εὐπροσήγορον τὰς βολάς. Joseph. A. J. 19, 1: Γάϊον δὲ ἱστορεῖται παρὰ φύσιν τὴν ἑαυτοῦ εὐπροσηγορώτατον γενέσθαι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Plut. Mor. p. 120, A, φιλανθρωπία. Cum κοινὸς ib. p. 823, D. Dionys. A. R. 3, 48: Καὶ τὸ δημοτικὸν πλῆθος οἰκείως ἔχειν αὐτῷ παρεσκεύασεν εὐπροσηγόροις τε ἀσπασμοῖς καὶ κεχαρισμέναις ὁμιλίαις.]

[Εὐπροσηγόρως, Affabiliter, Comiter. Dionys. A. rh. 5, 4: Φιλανθρώπως καὶ εὐπρ. ἅπασι προσενεχθῆναι καὶ ὁμιλῆσαι. Pollux 5, 139.]

[Εὐπρόσθετος, ὁ, ἡ, Qui facile apponitur. Hippocr. p. 383, 9: Εὐπρόσθετος (τροφὴ). εὐεξανάλωτος.]

Εὐπρόσῑτος, ὁ, ἡ, [Accessibilis, Gl.] Accessu facilis, [Strabo 12, p. 545: Διὰ τοῦτο οὐκ εὐπρόσιτον τὸ χωρίον. Lucian. V. H. 2, 44: Νῆσος οὐ μεγάλη, εὐπρ. « Hesych. in V. Basil. M. vol. 3, p. 144. A. » Hemst. Superlativum ponit Suidas.] Affabilis, Facilis, i. q. εὐπρόσοδος, εὐπροσήγορος. [Pollux 5, 138. Theodor. Stud. p. 403, C: Τὸ εὐπρόσιτόν σου καὶ μέτριον τοῦ φρονήματος· 573, B: Τῇ εὐπροσίτῳ παραδοχῇ. L. D. || Neutro plur. adverbialiter Theodor. Stud. p. 379, C: Ὁμιλεῖς εὐπρόσιτα καὶ τῷ τυχόντι. || Gratus, Acceptus. Εὐπρόσιτον τῇ τοῦ ῥύθμου ἡδύτητι ποιῶν τὸ παραγγελλόμενον, Suid. in Νόμοι κιθαρῳδικοί. Hesych.: Εὐπρόσιτοι, εὐπρόσδεκτοι. Eust. ap. Tafel. De Thessalonica p. 429: Οὐ γὰρ τοῖς περὶ λόγους μὲν ὁ λόγος ἐκεῖνος ἦν εὐπρόσιτος. Theodor. Stud. p. 315, B: Τοῦτο εἴη θεῷ εὐπρόσιτον· 349, C: Οὗ τί ἂν γένοιτο σωτηριωδέστερον καὶ θεῷ εὐπρόσιτον (vel εὐπροσιτώτερον); 399, C: Ἔπειτα καὶ ἡ ἐν Νικαίᾳ τὸ δεύτερον, ὡς ὁμόφρων τῇ μετὰ τὴν ἕκτην συνόδῳ εὐπρόσιτος παρὰ τοῖς πέντε. Paullo aliter idem 484, A: Ἐξ οὗ καὶ τὸ μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων εἴη ἂν ἡμῖν εὐπρόσιτον, μᾶλλον δὲ ζωῆς αἰωνίου ἐφόδιον, Facile. L. D.]

[Εὐπροσκύνητος, ὁ, ἡ, Adorabilis, epith. Mariæ ap. Epiphan. monach. De vita Mariæ p. 48, s. Aphrodisianum in Anecd. Gr. vol. 3, p. 39 not. Boiss.]

[Εὐπροσόδευτος, ὁ, ἡ, Reditum augens. Geopon. 10, 1, 3.]

Εὐπρόσοδος, ὁ, ἡ, Accessu facilis, Ad quem facilis patet aditus. [Æneas Tact. c. 22, p. 66, 3: Ἢ δ' ἂν τῆς πόλεως εὐπρόσοδα... ᾖ. African. Cest. c. 57, p. 305, B: Τῆς πόλεως ὅσα ἂν ᾖ εὐπρόσοδα.] Xen. Cyrop. 6, [1, 23]: Ἐκάθισε μὲν τὸ στράτευμα, ἔνθα ὤρετο ὑγιεινότατον εἶναι καὶ εὐπροσοδώτατον· Hell. 6, [5, 24]: Φρουρὰς δὲ καθιστάναι ἐνόμιζον ἐπὶ τοῖς εὐπροσοδωτάτοις. [Pollux 1, 172; Thomas M. p. 393.] Homo etiam aliquis εὐπρόσοδος dicitur, Ad quem aditus patet, et quocum colloqui possis, si opus sit: qui Affabilis appellatur a Terentio: itidemque ap. Cic.: In omni sermone omnibus affabilem et jucundum se esse vellet. [Thuc. 6, 57: Ἦν δὲ πᾶσιν εὐπρόσοδος ὁ Ἱππίας. Xen. Ages. 9, 2.] Plut. Popl. [c. 4]: Εὐπρόσοδος ἦν τοῖς δεομένοις, Ad eum facilis erat aditus eo indigentibus, Omnibus qui ipsius consilio et opera indigerent, fores ejus patebant. [Thomas M. l. c. || Qui facile accedere potest. Philo Belop. p. 104, B: Τὰς ἐπίπλους καὶ τὰς εὐπροσόδους καὶ τὰς ἄριστα πλεούσας τῶν νεῶν ἐπὶ τὰ πέρατα

(l. κέρατα) τάξας. L. D. || Adv. Εὐπροσόδως, ut σκληρὸν memorat Pollux 5, 139.]

Εὐπρόσοιστος, ὁ, ἡ, Allatu facilis, ex Eur. affertur pro Accessibilis, Pervius, Expositus, Facilis. [Med. 279 : Κοὐκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις. Schol. εὐεπιβούλευτος καὶ ῥᾳδία πρὸς τὸ διαφυγεῖν αὐτήν. Hemst.]

[Εὐπροσόμιλος, ὁ, ἡ, Qui suavis et urbanus est in consuetudine. Exc. Phrynichi p. 39, 1 Bekk. : Εὐπροσόμιλος, ὁ ἡδὺς ἐν συνουσίᾳ καὶ ἀστεῖος. Conf. Εὐόμιλος.]

[Εὐπροσόρμιστος, ὁ, ἡ, Ad quem facile est appellere. Diod. 5, 13 : Νῆσος εὐπρ. Pollux 1, 100, λιμήν.]

[Εὐπρόσρητος, ὁ, ἡ. Pollux 5, 138 : Τὸ εὐπρόσρητος σκληρότερον· ἐφαρμόττει δὲ τοῦτο κατ' ἄλλην χρείαν (quam de quibus proxime dixerat εὐπροσήγορος et φιλοπροσήγορος. Contrario autem composito ἀπρόσρητος tribuerat significationem diei ἐν ᾗ μὴ γένοιτο ἀσπασμὸς, ut synonymo προσρητὴ significationem, ἐν ᾗ γίγνεται ἀσπασμός). Est igitur Idoneus ad salutandum.]

[Εὐπρόσφθεγκτος, ὁ, ἡ, Assonans. Hesych. : Εὐπροσφθέγκτους, εὐήχους.]

Εὐπρόσφορος, ὁ, ἡ, ἐν λόγοις, Facundus, Disertus. Herodian. 8, [3, 7] de Crispino, viro consulari in Aquileiensium rep. : Φύσει μὲν καὶ ἄλλως αἰδέσιμος ὢν, ἔν τε τῇ Ῥωμαίων φωνῇ εὐπρ. ἐν λόγοις, Romana facundia pollens, Polit. [Xenocr. c. 7, § 9, de piscibus : Εὔχυλον καὶ εὐπρόσφορον ἡ ἐκεῖ δίαιτα δίδωσι.]

Εὐπρόσφῡτος, ὁ, ἡ, Facile coalescens s. coiens. Theophr. C. Pl. 1, [6, 2] : Εὐπρόσφυτον δ' αἰεὶ τῷ ὁμοίῳ τὸ ὅμοιον.

[Εὐπροσωπεύομαί τινι, Aspectu alicui placeo, arrideo. Amphiloch. p. 47. Kall.]

Εὐπροσωπέω, Aspectu meo alicui placeo. Jo. Chrysostom. in Epist. ad Ephes. 6 : Εἴ τινα υἱὸν ἔχῃς, ἐκεῖνος δὲ ἀφεὶς τοὺς εὐπροσωποῦντας τῶν οἰκετῶν, ἀναμιγνύηται τοῖς σε λελυπηκόσι. Ubi nota opponi sibi εὐπροσωποῦντας et λυποῦντας. A Paulo autem εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκὶ dicuntur Quibus voluptates corporis placent, Qui voluptatibus corporis acquiescunt, veluti φαιδρῷ προσώπῳ, Ad Galat. 6, [12] : Ὅσοι θέλουσιν εὐπροσωπῆσαι ἐν σαρκί. [Proverb. 140, 6 : Ἀκούσονται τὰ ῥήματά μου, ὅτι ἡδύνθησαν, variatur inter hoc et εὐτρεπίσθησαν, εὐπροσώπησαν, et quod ex utroque conflatum videtur εὐπροσωπίσθησαν. Infin. præs. εὐπροσωπεῖν est ap. Nilum Epist. p. 136. Passivo Georg. Pachym. Mich. Pal. p. 235, A : Οὐ μὴν δ' ἐς τέλος ἀπέλεγε τὴν δόσιν ὁ βασιλεὺς, ἀλλὰ προσανήρτα καιρὸν τὸν τῆς τεκνογονίας δῆθεν, ὡς ἂν καὶ κληρονόμου τούτῳ φανέντος ... εὐπροσωποῖτο καὶ ἡ ἀπόδοσις. L. Dind.]

Εὐπροσωπία, ἡ, Bonus aspectus, Bud. [Dionys. A. R. 3, 11 : Τὸ πρῶτον ὑμῶν δικαίωμα καὶ πλείστην ἔχον εὐπροσωπίαν. Antiatt. Bekk. p. 92, 32 : Εὐπαιδευσία, εὐπρ. V. Εὐοψία.]

Εὐπρόσωπος, ὁ, ἡ, Pulcer aspectu, Qui formosa facie est, εὐειδής. Aristoph. Pl. [976] : Μειράκιον εὐπρόσωπον καὶ καλόν. [Ran. 410, Pac. 617, Th. 191.] Anaxandrides ap. Athen. 13, [p. 570, E] de Theolyte meretrice : Μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλὴ Ὑπέφαιν' ἐσομένη. [Plato Charm. p. 154, D. Const. Manass. Chron. 2575 : Κάλλει διαλάμπουσα σώματος εὐπροσώπου. Superlat. Xen. Comm. 1, 3, 10. De bestia Pollux 5, 83 : Εἴποις δ' ἂν ἐπὶ παρδάλεως, ἔχει τὸ σῶμα ... κροκοειδὲς, εὐπρόσωπον, εὔχρουν, εὐειδές.] Et εὐπρόσωποι ἔρωτες in l. quodam, quem Plut. in Præc. pol. [p. 798, D] citat. Improprie autem εὐπρ. λοπὰς dicitur a Comico quodam ap. Athen. l. 7. [Eur. Phœn. 1336 : Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου.] || Speciosus, Honesti speciem præferens. [Herodot. 7, 168 : Ὑπεκρίναντο μὲν οὕτω εὐπρόσωπα.] Demosth. [p. 277, 4] : Λόγους εὐπροσώπους καὶ μύθους συνθεὶς καὶ διεξελθών. [Cum eodem voc. Philostr. V. Soph. p. 509, 1.] Et εὐπρ. αἰτία, inquit schol. Soph. [Aj. 1009], ἡ πιθανὴ καὶ εὐπρεπής. [Cum eodem Liban. Epist. 814. Aristot. Polit. 2, 5 : Εὐπρ. μὲν οὖν ἡ τοιαύτη νομοθεσία καὶ φιλάνθρωπος ἂν εἶναι δόξειεν. Lucian. Hermot. c. 51 : Εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο (τὸ ψεῦδος). Plut. Mor. p. 683, E : Τοῖς εὐπροσωποτάτοις τῶν ἐπιθέτων. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 59, A : Εὐπρόσωπά τινα προκαλύμματα. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 110, C : Εὐπρόσωπον ἀφορμήν. Alia similia contulit Suicer.] || Qui hilari et læto vultu est, lætis oculis aliquem aspicit, Hilaris aspectu. Soph. Aj. [1009] : Ἦ που Τελαμὼν ὁ σὸς πατὴρ ἐμός θ' ἅμα Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἱλεώς τ' ; Ubi schol. annotat εὐπρόσωπος dici pro adv. εὐπροσώπως, i. e. ἱλαρῷ προσώπῳ, Hilari vultu, Læta fronte. [Idem ib. 134 : Τὸ δὲ τῶν αἰχμαλώτων κηδεμονικὸν μὲν, ὡς Αἰσχύλος ἐν Θρῄσσαις, οὐ μὴν εὐπρόσωπον· ὅρα γὰρ οἷον αἰχμαλώτους ἐπιτιμᾶν τῷ Μενελάῳ.]

[Εὐπροσώπως, Speciose. Philostr. V. Soph. p. 510, 7 : Οὐ γὰρ ἄν ποτε τοὺς περὶ τὴν Ἀμφισσαν λόγους εὐπρ. τε καὶ ξὺν ὥρᾳ διέθετο. L. D. Aristæn. 1, 9, p. 40. Hemst. Schol. Thuc. 2, 8.]

Εὐπροφάσιστος, ὁ, ἡ, Prætextu facilis, Speciosum habens prætextum, ut εὐπροφ. αἰτία, quod alii exp. Idonea excusatio et prætextus, εὐάφορμος, Bud. Excusatissima causa, Idonea ratio aliquid faciendi. Thuc. 6, fin., p. 233 : Καὶ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἤδη εὐπροφάσιστον μᾶλλον τὴν αἰτίαν ἐς τοὺς Ἀθηναίους τοῦ ἀμύνεσθαι ἐποίησαν. [Appian. Pun. c. 64 : Ἀμφίλογα, εὐπρ. Wakef.]

Εὐπροφασίστως, Specioso prætextu. [Mauric. Strateg. p. 169 : Χρὴ τοὺς ὁμογενεῖς τῶν ἐναντίων ... ἐν ἑτέροις τόποις εὐπρ. πέμπειν. L. D.] Compar. εὐπροφασίστερον affertur pro Excusatius.

[Εὐπρόφορος, ὁ, ἡ, Promptus, Gl. Dionys. H. De comp. vv. p. 66, 12 : Μίσγοντα ... κακοφώνοις εὔφωνα καὶ δυσεκφόροις εὐπρόφορα, Ad proferendum facilia. « Τὸ τῆς φωνῆς εὐπρόφορον, Stephan. in Δῶρος. » Hemst.]

[Εὐπροχώρητος, ὁ, ἡ, Bene procedens. Athanas. vol. 1, p. 939, E : Ἵνα τὴν πλάνην ὑμῶν ταῖς κακαῖς ἐφευρέσεσιν εὐπροχώρητον δείξητε. Ita libri meliores. Ceteri εὐπροχείρητον.]

[Εὐπρυμνής. V. Εὔπρυμνος.]

Εὔπρυμνος, ὁ, ἡ, Bonam s. Pulcram habens puppim. Hom. Il. Δ, [248] : Ἔνθα τε νῆες Εἰρύατ' εὔπρυμνοι πολιῆς ἐπὶ θῖνι θαλάσσης. [Eur. Iph. T. 1000, 1357, A. 723, πλάται. Hippocr. Epist. p. 1276, 51. || Εὐπρυμνὴς, Æsch. Suppl. 989 : Εὐπρυμνῆ φρενὸς χάριν.]

[Εὔπρῳρος, ὁ, ἡ, Qui pulcram habet proram. Eur. Iph. A. 765 : Εὐπρῴροισι πλάταις. Figurate Hesych. et Photius : Εὔπρῳρον, εὐπρόσωπον, εὐκέφαλον.]

[Εὔπταιστος, ὁ, ἡ, Facile labens, Proclivis ad errorem. Hippocr. p. 26, 19 : Σφαλερὴ καὶ εὔπταιστος ἡ μετ' ἀδολεσχίης ἰσχύρισις.]

Εὔπτερος, ὁ, ἡ, Bene alatus, pennatus, Pennis plurimum potens. [Proprie Soph. OEd. T. 176 : Εὔπτερον ὄρνιν. Aristot. H. A. 1, 1 med., ὀρνίθιον. Bion 1, 82, φαρέτρα. Oppian. Cyn. 1, 153 : Εὔπτερον ὠκὺν ὀϊστόν. Euenus Anth. Pal. 9, 122, 3, τέττιξ. Theo Alex. App. ejusd. 50, 4, Ἑρμῆς.] Aristoph. Nub. [800] : Εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ, Κἄστ' ἐκ γυναικῶν εὐπτέρων τῶν Κοισύρας, metaph. pro Ex ditioribus et nobilioribus, quæ pennis suis ceteras quasi anteeunt, εὐγενῶν, ἐπηρμένων καὶ μετεώρων καὶ ὑπερηφάνων, κούφων, καὶ ὧν ὁ λογισμὸς ἵπταται, schol. [Forma soluta Antipater Anth. Pal. 9, 603, 5 : Οἰωνὸν εὔπτερον. Nonn. Dion. 16, 63; 18, 291. L. Dind.]

[Εὐπτέρυγος, ὁ, ἡ, Bene alatus. Oppian. Cyn. 3, 125 : Τεῖχος ὑπ' εὐπτέρυγον πρυλέες τρύζουσι νεοσσοὶ, de pullis sub alas gallinæ confugientibus. Nonnus Dion. 6, 136 : Λυσαμένη δὲ δράκοντας εὐπτερύγων ἀπὸ δίφρων· 13, 435, Ἐρώτων. Paul. Sil. Descr. Soph. 695. De navibus Satyrus Anth. Pal. 9, 6, 6 : Πίτνατε δ' εὐπτερύγων λεπταλέας στολίδας. Quæ etiam ad Εὐπτέρυξ referri possunt. L. Dind.]

[Εὐπτερώτης, ὁ, Bene plumatus, Plumosus. Const. Manass. Amat. 3, 69 : Τὸν ὑπήκοον λαὸν ἀμφέπει καὶ συνέχει, ὡς εὐπτερώτης ἅπαλοὺς νηπίους ὀρταλίχους. L. D.]

[Εὐπτησία, ἡ, Facilitas volandi. Artemid. Onir. 5, 69 : Ἔδοξέ τις ... ἵπτασθαι καὶ ἀγάλλεσθαι μὲν ἐπὶ τῇ εὐπτησίᾳ.]

[Εὐπτόητος, ὁ, ἡ, Qui facile pavefit s. consternatur. Jo. Chrys. Hom. 44, vol. 5, p. 298, 26. Seager. Ψοφοδεεῖς καὶ εὐπτόητοι (πρὸς ἅπαν his addit Plut. Mor. p. 642, A), Basil. M. vol. 2, p. 124, E. Basil. Sel. V. Th. p. 76. Hemst. Nicet. Chon. p. 351, D; schol. Æsch. Sept. 78.]

[Εὐπτόλεμος, ὁ, ἡ, i. q. εὐπόλεμος. Quintus 4, 90; 5, 320; Agathias Anth. Pal. 4, 3, 68; Paul. Sil. Descr. Soph. 971.]

Εὔπτορθος, ὁ, ἡ, Pulcros s. Multos habens ramos,

Ramosus, εὔκλαδος Suidæ [et Photio. De cornibus epigr. Anth. Plan. 4, 96, 4 : Εὐπτόρθων παλάμαις δραξάμενος κεράων.]

[Εὔπτωτος, ὁ, ἡ, Pronus ad casum vel ruinam. Arethas p. 968, nisi leg. ἔκπτωτος, quod et alibi reperitur et ap. eund. p. 978. Maius.]

Εὐπῡγία, ἡ, Pulcræ clunes, Horatio, s. Tumidæ et pingues clunes : quibus ap. Eund. opponuntur Aridæ clunes. Legitur in Comici cujusdam [Alexidis] versibus ap. Athen. 13, [p. 568, B, et ap. Clem. Al. p. 256].

Εὔπῡγος, ὁ, ἡ, Bonas s. Pulcras nates habens, Pollux [2, 184. Ap. Hermetem Stob. Ecl. eth. p. 993 : Πάντες δὲ οὗτοι καλλίμηροί εἰσι καὶ εὐπωγωνότεροι, Bahrdtius et Heerenius εὐπυγότεροι. L. Dind.]

[Εὐπυλίδας, ὁ, Eupylidas, n. viri. Nicand. Anth. Pal. 7, 435, 1. ῠῐᾱ. L. Dind.]

[Εὐπυνδάκωτος, ὁ, ἡ, Qui est bono fundo. Lucian. Lexiph. c. 13, ποτήρια. ᾰ]

Εὔπυργος, ὁ, ἡ, Bonis turribus munitus, Pulcras turres habens. Hesiod. [Sc. 270] : Εὔπυργος πόλις ἀνδρῶν. [Hom. Il. H, 71 : Τροίην εὔπυργον. Christodor. Ecphr. 361 : Εὐπύργοισιν Ἀθήναις. Euenus Anth. Pal. 9, 62, 1 : Εὐπύργοις τείχεσι κληζομένην (Trojam). Lucian. Char. c. 23. || Forma Ἠΰπυργος Pind. Nem. 4, 12 : Αἰακιδᾶν ἠΰπυργον ἔδος. L. Dind.]

[Εὐπυρίδαι, οἱ, Eupyridæ, pagus Atticus. Steph. Byz. : Εὐπ., δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Εὐπυρίδης. Τὰ τοπικὰ ἐξ Εὐπυριδῶν, εἰς Εὐπυριδῶν καὶ ἐν Εὐπυριδῶν. Epigr. Anth. Pal. App. 328, 2 (Bœckh. C. I. vol. 1, p. 362, n. 248) : Δημόθεν Εὐπυρίδης. Et ib. n. 249, etc. ῠῐ]

[Εὔπῡρος, ὁ, ἡ, Ferax tritici, inter composita cum εὖ recenset Pollux 9, 162, ubi Hemsterh. : « Εὔπυροι λειμῶνες, apud Achillem Tatium, quæ πεδία πυροφόρα dixit Longus Past. 1. » Εὔπυρος pro εὔπορος legebatur ap. Maneth. 5, 275.]

[Εὐπῡροφόρος, ὁ, ἡ, i. q. præcedens. Strabo 5, p. 241 : Σφόδρα δ' εὔοινός ἐστι καὶ εὐπυροφόρος. Πυροφόρος Coraes.]

Εὐπύρωτος, ὁ, ἡ, Excandefactu et velut ignitu facilis. [Theophr. C. Pl. 1, 22, 5 : Ἡ πεύκη θερμὴ καὶ εὐπύρωτός ἐστιν. ῠ]

Εὐπώγων, ὁ, ἡ, Barbatus, s. Multum barbæ habens, Athen. [Pollux, qui ipse usurpat 4, 144, de eodem 2, 88 : Παρὰ δὲ τοῖς ποιηταῖς εὐπώγων τις εἴρηται, ἀλλ' ἐστὶ σφόδρα εὐτελές. Leonidas Tar. Anth. Pal. 9, 99, 1, ἴξαλος· 744, 4, τράγον. Posidipp. App. 66, 2 : Δράκοντος εὐπώγων κεφαλή. Nonn. Dion. 19, 59. Conf. Εὔπυγος. L. D. Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 306, bis, 309, bis, 313, 314, 317. Boiss.]

[Εὐπώγων, ωνος, ὁ, Eupogon, n. viri esse videtur in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 510, n. 751, ubi Ευπωγω ... ος, sec. aliud apogr. Ευπογο ... ος.]

[Εὐπωλία, ἡ, Eupolia, f. Melesippidæ (sic enim scribendum pro Μελισιππίδα), Archidami, regis Spartanorum, conjux secunda, Agesilai mater, ap. Plut. Agesil. c. 1, qui etiam filiam Agesilai sic dictam memorat c. 20. Nomen duci a πῶλος patris nomen ostendit. L. Dindorf.]

Εὔπωλος, ὁ, ἡ, Quæ facile vertitur, aratro sc. : γῆ, Terra quæ aratro facile vertitur et proscinditur, Aratu facilis. Significat tamen etiam Generosis equorum pullis fœcunda. Eust. p. 385 : Εἴη δ' ἂν πάντως ἡ ἐριβώλαξ, καὶ εὔπωλος, ὅπερ ἐστὶ καλλιβώλαξ, διὰ τὸ εὐβωλοστρόφητον. Itidem p. 581, exponens hoc hemistichium Il. [E, 551 etc.] : Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ait, Εὔπωλος δὲ Ἴλιος; ἀντὶ τοῦ εὔιππος, ἢ εὔγειος, καὶ ἀγαθὴ πωλεῖσθαι, ἤτοι βωλοστροφεῖσθαι· ut sc. εὔπωλος a πωλοῦμαι derivetur sicut δίπολος et τρίπολος a πολοῦμαι. Sed videtur potius a πῶλος deducendum, ut εὔπωλος dicatur Troja, sicut Troes ἱπποδάμοι. [Iterum HSt. :] Εὔπωλος, sive [male] Ἐΰπωλος, resolutione Ionica et poetica, ὁ, ἡ, Pulcros equuleos habens aut ferens, εὔιππος. Od. Ξ, [71] : Ἴλιον εἰς ἐΰπωλον [εὔπ.], i. e. καλοῖς ἵπποις χρώμενον, schol. Exp. et aliter, ut supra docui. [Soph. OEd. C. 711 : Εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον, de Attica. Orph. Arg. 59, Θεσσαλίη.]

[Εὔπωλος, ὁ, Eupolus, Thessalus, ap. Pausan. 5, 21, 3.]

Εὐραὶ, auctore Polluce 1, [146] dicuntur τὰ τῷ ἄξονι ἐγκείμενα σιδήρια, καὶ τριβόμενα ὑπὸ τοῦ τροχοῦ, Ferramenta axi in id affixa ut ne a rota atteratur : forsan παρὰ τὸ εὖρος, utpote lata. [Codex εὐραί. || Hesych : Εὖραι, αὖραι.]

[Εὐράλιον, τὸ, Euralium, urbs Cariæ. Numus Caracallæ ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 489, 262 : ΕΥΡΑΛΕΩΝ. « *Cette légende rectifie l'orthographe de Pline* (5, 29, 107), *qui nomme cette ville Euranium.* » Mionnet.]

Εὐρὰξ, Ex obliquo : ἐκ πλαγίου, ut accipiunt ap. Hom. Il. [Λ, 251 : Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον·] O, 541 : Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν. Etym. quoque exp. εἰς πλάγιον, factum dicens vel [ut schol.] ab εὖρος, ut μουνὰξ a μοῦνος : vel a πλευρὸν, per aphæresin. [Eandem etym. valde ineptam ponit Eust. Il. p. 756, 29; 1030, 47, et ubi Heraclidem ejus auctorem nuncupat 842, 42 seqq., Od. p. 1647, 64. Idem interpretatur ἐκ πλαγίου, Lycophronis addens ex., ubi cum genitivo, 920 : Κρᾶθις δὲ τύμβους ὄψεται δεδουπότος εὐρὰξ Ἀλαίου Παταρέως ἀνακτόρων.] Utitur et Aristoph. Av. [1258] : Οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐ ταχέως, εὐρὰξ, πατάξ; Ubi schol. annotat hæc adverbia a Comico ἀναπεπλάσθαι εἰς τὸ κακέμφατον, παρὰ τὸ εὐρέως συμμιγήσομαι καὶ τὸ πατάξαι. [Εὐρὰξ πατὰξ ex hoc l. tanquam ἐπίφθεγμα τάχους affert Theodosius De gramm. p. 79, 9. In Εὐῆραξ corruptum legitur ap. Hesychium inter Εὐκλίζεσθαι et Εὔκραξ, in Εὐθρὰξ ap. Herodian. Π. μον. λέξ. p. 25, 7.]

[Εὔραπτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐραφὴς, Sutilis, Gl. Schol. Hom. Od. B, 354. Kall.]

[Εὐράχαντες, ἥκοντες· ῥαχίας γὰρ ἐκάλουν τοὺς τραχεῖς καὶ παρήκοντας τόπους, Photius et Etym. M.]

Εὐρᾰφὴς, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcre sutus. [Eust. ad Od. B, v. 291. Forma poet. Hom. Od. B, 354, 380 : Ἐϋρραφέεσσι δοροῖσιν. Quint. Mæcius Anth. Pal. 9, 233, 2 : Γενύων σφίγκτορ' ἐϋρραφέα. Dionys. Per. 940 : Ἐϋρραφέος παρὰ μηροῦ.]

[Εὐρέας, ὁ, Eureas, Achæorum legatus, ap. Polyb. 31, 6, 1; 8, 3.]

[Εὔρειθρος, ὁ, ἡ, Qui pulcra habet fluenta. Manetho 1, 141 : Εὐρείθροις ποταμοῖσι.]

Εὐρεῖος et Εὐρεῖταο afferunt pro Bene s. Pulcre fluentis : quæ potius gemino ρ scribuntur, et διαλελυμένως. [Simplici ρ scriptum Εὐρεῖος v. in Ἐϋρρὴς, Εὐρείτης in Ἐϋρρείτης.]

Εὕρεμα, τὸ, Inventum. Philo Tharsen. in Carm. : Εὕρεμα πρὸς πολλὰς εἰμὶ παθῶν ὀδύνας. Gregor. : Δαιμόνων εὕρεμα σκοτεινόν. [Leonid. Tar. Anth. Pal. 6, 4, 4, Dioscorides 7, 411, 1, Antipater 9, 266, 3, Hedylus App. 30, 9. Exx. Dionysii Hal., Galeni, Strabonis, Philonis aliorumque recentiorum, quorum nonnulla errore librariorum habere hanc formam videntur, quum apud eosdem alterius exstent exx., annotavit Lobeckius ad verba Herodiani p. 445 : Εὕρημα χρὴ λέγειν διὰ τοῦ η, οὐχ εὕρεμα. Photius : Εὑρήματα, οὐχὶ εὑρέματα. Eustath. Od. p. 1809, 50 : Οἱ παλαιοὶ, παρ' οἷς καὶ ἡ τοῦ εὑρήματος λέξις διφορεῖται· λέγεται γὰρ αὐτὸ καὶ εὕρεμα διὰ τοῦ ε. Καὶ εἰσὶ μὲν καὶ ἀμφοτέρων χρήσεις, ἐπικρίνει δὲ μᾶλλον Ἡρωδιανὸς τὴν διὰ τοῦ η, ὡς ἀπὸ περισπωμένου τοῦ εὑρῶ, οὗ τὴν περίσπασιν ἐλέγχει ὁ εὑρήσω μέλλων, περιττεύων τοῦ ἐνεστῶτος μιᾷ συλλαβῇ. De qua forma HSt. :] Εὕρημα, τὸ, Inventum, Inventus. [De re casu reperta Soph. OEd. T. 1107 : Εἴθ' ὁ βακχεῖος θεὸς ... εὕρημα δέξατ' ἔκ του Νυμφᾶν Ἑλικωνίδων, de OEdipo exposito. Eur. Ion. 1349 : Σῶσαι τόδ' εὕρημα· 1441 : Ἐν χεροῖν σ' ἔχω, ἄελπτον εὕρημα· Cycl. 465 : Μαινόμεσθα τοῖς εὑρήμασιν. Herodot. 7, 190 : Εὑρήμασι μέγα πλούσιος ἐγένετο. Xen. Cyn. 3, 7 : Τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα. || De re excogitata Soph. fr. Nauplii apud Ach. Tat. Isag. p. 122, B : Ἀριθμῶν καὶ μέτρων εὑρήματα. Eur. Hec. 248 : Πολλῶν λόγων εὑρήματα· Herc. F. 188 : Τὸ πάνσοφον εὕρημα, τοξήρη σάγην· Bacch. 59 : Τύμπανα, Ῥέας τε μητρὸς ἐμά θ' εὑρήματα. Aristoph. Nub. 561 : Ἤν δ' ἐμοὶ καὶ τοῖσιν ἐμοῖς εὐφραίνησθ' εὑρήμασιν.] Plato Epist. [2, p. 313, A] : Ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα, Tuum inventum esse dixisti. Xen. [Cyn. 1, 1] : Τὸ μὲν εὕρημα θεῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος ἄγραι καὶ κύνες, Deorum inventum. [Demosth. p. 774, 18 : Πᾶς ἐστὶ νόμος εὕρημα μὲν καὶ δῶρον θεῶν. || Inscriptio libri ap. Gell. Præfat.

§ 6. || Cum genitivo, ut sit i. q. Medicina, Eur. Hipp. 716 : Εὕρημα δή τι τῆσδε συμφορᾶς ἔχω. (De medicina etiam Demosth. p. 808, 14 : Τὰ ἐν τοῖς σώμασιν ἀρρωστήματα τοῖς τῶν ἰατρῶν εὑρήμασι καταπαύεται.)] || Εὕρημα est etiam i. fere q. ἔρμαιον, Lucrum adventitium. Xen. Anab. [7, 3, 13] : Εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι, Quod si insuper stipendium acciperent, lucrum insperatum id censeri. Bud. Comm. Sic [Eur. Med. 553 : Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς; 716 : Εὕρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον εὕρηκας τόδε· Heracl. 533 : Εὕρημα ... κάλλιστον εὕρηκα· El. 606 : Εὕρημα γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε. Herodot. 7, 155. Id. 8, 109 : Εὕρημα εὑρήκαμεν ἡμέας τε αὐτοὺς καὶ τὴν Ἑλλάδα.] Thuc. 5, [46] : Ἐκείνοις δὲ δυστυχοῦσιν, ὅτι τάχιστα εὕρημα εἶναι διακινδυνεῦσαι, Illis valde optabile esse, In lucro deputandum esse, quamprimum belli fortunam tentare. Isæus p. 70 [77, 24] : Ἥγειται γὰρ ... εὕρημα ἔχειν ὅ, τι ἂν τῶν Ἀστυφίλου λάβῃ, Lucrum abruptum et adventitium, Bud. [Lysias ap. Dionys. in Jud. de Isæo c. 10 : Ἐγὼ οὖν σε ἀξιῶ μὴ εὕρημα ἡγεῖσθαι τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμήν. || Τὰ ἐν τοῖς μετάλλοις εὑρισκόμενα interpretatur inter alia Hesych.]

Εὑρεσιέπεια, ἡ, Verbositas, Facundia, Cam. V. Εὑρεσιλόγος. [Cyrill. C. Julian. p. 46, A : Ταῖς Ἑλλήνων εὑρεσιεπείαις, Commentis, Nugis. Εὑρεσιεπίαις scriptum ap. Hesychium. Per ει ap. alios lexicographos.]

[Εὑρεσιεπέω, ἡ, Garrio. Cyrill. C. Julian. p. 96, E : Ἀκόσμως εὑρεσιεπεῖ, καὶ οἶμον ἀφεὶς τὴν τῷ λόγῳ πρεπωδεστέραν εἰς τὸν μεταξὺ λῆρον ἐμπέπτωκεν.]

Εὑρεσιεπὴς, ὁ, ἡ, Verborum inventor s. excogitator, Novos subinde sermones excogitans : unde et exp. Verbosus, Loquax. [Sic olim ap. Aristoph. Nub. 447, ubi nunc, quod metrum poscit, Εὑρησιεπὴς, ut ap. Pind. Ol. 9, 86 : Εἶην εὑρησιεπής.]

[Εὑρεσιεπία. V. Εὑρεσιέπεια.]

[Εὑρεσίκακος, ὁ, ἡ, Inveniens s. Excogitans mala. Const. Manass. Chron. 4563 : Καὶ πάντας ὑπεβόθρευεν εὑρεσικάκους δόλους. Schol. Eur. Med. 407 : Τὸ ἔμφυτον ταῖς γυναιξὶν εὑρεσίκακον.]

[Εὑρεσικομπία, ἡ, Quæsita jactatio. Cyrill. C. Julian. p. 114, B : Διὰ πραγμάτων αὐτῶν τὰς παρ' αὐτοῖς ἐπικουρεῖσθαι δόξας, εἴπερ τι μετῆν ἀληθείας αὐτοῖς καὶ μὴ ταῖς τινων εὑρεσικομπίαις καταλλύνεσθαι. Wakef.]

Εὑρεσιλογέω, Prompte et solerter verba invenio. Item Verba fundo, Verba fundito, ut Bud. ex Cic. et Plauto interpr. Quo modo accipi potest ap. Suid., ex Polybio, Ἔχων δὲ καὶ πλείω λέγειν, ἀγωνιῶ μὴ δόξω τισὶν ὑμῶν οὐκ ἀναγκαίως εὑρεσιλογῶν, Nulla postulante necessitate verba copiosius funditare. [Philo vol. 1, p. 314, 29; Porphyr. De antro N. c. 36. L. D.] Notandum porro reperiri et Εὑρησιλογία et Εὑρησιλογέω pro εὑρεσιλογία et εὑρεσιλογέω. Plut. [Mor. p. 1033, B] : Εἴ γε μὴ παιδιὰν καὶ εὑρησιλογίαν ἕνεκα δόξης, ἀλλ' ἔργον ἄξιον σπουδῆς τῆς μεγίστης, ὥσπερ ἐστὶν, ἡγοῦνται τὴν φιλοσοφίαν. Philo : Ἀναγκαῖον δὲ πρὸς τὴν τοσαύτην εὑρησιλογίαν ἀπαντῆσαι, ἵνα μή τις ἀπειροτέρων ὑπαχθῇ. Ubi Bud. εὑρησιλογίαν itidem ut εὑρεσιλογίαν interpr. Loquacitatem, Verbositatem, Verborum funditationem, et Commentitiam disputationem. Sic εὑρησιλόγει affertur pro Infinitam orationis copiam fundebat. [Ex Diog. L. 2, 134. Polyb. Exc. Vat. p. 443 : Οὔτε τοῖς πολιτικοῖς ἀνδράσιν οἶμαι πρέπειν πρὸς πᾶν τὸ προτεθὲν διαβούλιον εὑρησιλογεῖν. L. D.] Quod voc. ap. Athen. [5, p. 193, D, Polybii verba citantem] quoque legitur, de Antiocho Epiphane : Μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπείοις εὑρίσκετο καὶ χρυσοχοείοις, εὑρησιλογῶν καὶ φιλοτεχνῶν πρὸς τοὺς τορευτὰς καὶ τοὺς ἄλλους τεχνίτας. Ubi possis interpretari etiam Disserens. Nam in disputationibus rerum causæ et verba investigantur inveniunturque. [Vitiose Εὑρησιολογέω, ap. Sext. Emp. 10, 7. Recte Coraes : *On trouve dans Plutarque* Π. τῶν κοινῶν ἐννοιῶν § 25, 27, Εὑρεσιολογία *en sept syllabes; mais peut-être est-ce une erreur de copiste, à moins que ce ne soit une forme appartenante au siècle de Plutarque.* Sic ap. Diog. Laert. infra ab HSt. citatum libri omnes, et ap. Diod. 1, 37; 12, 16, εὑρεσιολογία unus, priori loco duo εὑρησολογίας. Scriptura per η an sit præferenda in his compositis, quæ non videntur in prosa antiquiorum usurpata fuisse, ægre discerni potest, libris plerumque inter utramque variantibus. Major tamen fides et auctoritas videtur formarum per η, quas commendant etiam quæ diximus in Εὑρησιεπής. Hæ igitur antiquioribus certe reddendæ. L. Dind.]

Εὑρεσιλογία, ἡ, Solertia vel Promptitudo in inveniendis et proferendis verbis, Facundia. [Philo vol. 1, p. 628, 50; 698, 45.] Diog. L. Stilpone p. 89 [2, 113] : Τοσοῦτον δ' εὑρεσιλογίᾳ καὶ σοφιστείᾳ προῆγε τοὺς ἄλλους, ὥστε μικροῦ δεῆσαι πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα ἀφορῶσαν εἰς αὐτὸν μεγαρίσαι. Ubi tamen εὑρεσιολογίᾳ scribitur. Nonnunquam pro Loquacitate ponitur et inanium verborum funditatione. [Polyb. 18, 29, 3 : Διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εὑρεσιλογίας. Præstat autem Εὑρησιλογία. V. Εὑρεσιλογέω.]

Εὑρεσιλόγος, ὁ, Solers in inveniendis verbis, Facundus, Disertus. Diog. L. Arcesilao [4, 37] : Ἦν δὲ καὶ εὑρεσιλογώτατος ἁπαντῆσαι εὐστόχως, καὶ ἐπὶ τὸ προκείμενον ἀνενεγκεῖν τὴν περίοδον τῶν λόγων, καὶ παντὶ συναρμόσασθαι καιρῷ. Dicitur etiam de Nugatore et verborum funditatore : unde a Suida et Hesych. exp. φλύαρος. [Lex. de spirit. p. 240. Accentum in tertia ponendum esse et scribendum Εὑρεσίλογος monet Lobeck. ad Phryn. p. 770. Vitiosum εὑρεσσιλόγος in Orac. Sib. p. 121, 6, quod εὑρησίλογος scribendum foret, in cod. Gallæi scriptum ψεύδεσσι λογοι (sic).]

[Εὑρεσίμετρος vel Εὑρεσιμέτρη, Inventrix mensuræ vel mensurarum, fortasse restituendum in gl. Hesychii, de qua dictum in Ἐρεσιμέτρα, p. 2000, A.]

[Εὑρέσιος, ὁ, Inventor. Dionys. A. R. 1, 39 : Ἁγνίσας δὲ τῷ ποταμῷ τὸν φόνον (Caci Hercules) ἱδρύεται πλησίον τοῦ τόπου Διὸς Εὑρεσίου βωμὸν, ... καὶ θύει τῷ θεῷ δάμαλιν (vel potius δαμάλην, si recte conjecimus vol. 2, p. 886, A, quanquam δάμαλις in l. Dionysii illic citato agnoscit etiam Const. Manass. Chron. 1484, 1491) ἕνα, τῆς εὑρέσεως τῶν βοῶν χαριστήριον.]

[Εὑρέσιος, ὁ, Heuresius, n. viri ap. Morell. Bibl. Ms. p. 231. L. Dind.]

Εὕρεσις, εως, ἡ, Inventio, Inventus. [Plato Crat. p. 436, A : Εὕρεσιν τῶν ὄντων· Reip. 1, p. 336, E.] Est etiam pars orationis ap. oratores : i. e., ut Cic. definit, Excogitatio rerum verarum aut verisimilium, quæ causam probabilem reddant. De qua intelligit Plut. [Mor. p. 45, A] : Ὁ Πλάτων τὸν Λυσίου λόγον οὔτε κατὰ τὴν εὕρεσιν ἐπαινῶν, καὶ τῆς ἀταξίας αἰτιώμενος. [Dionys. De vi Dem. c. 51, p. 1113, ubi et antiquiorem τῆς εὑρέσεως denominationem esse quam παρασκευῆς significatur. Ejus definitio apud auct. Συνοπτ. παραδόσεως ῥητ. p. 18 : Εὕρεσίς ἐστιν ἐπίνοια νοημάτων ἁρμοδίων τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι. Ernest. Lex. rhet. || Formæ Εὕρησις exx. Apollodori 3, 3, 1, et supparium vel recentiorum, si fides librariis, collegit Lobeck. ad Phryn. p. 446. De qua idem existimandum quod de forma Εὑρητέος in Εὑρετέος dicemus.]

[Εὑρεσίτεχνος, ὁ, ἡ, Inventor s. Inventrix artium. Epitheton Minervæ ap. Orph. H. 31, 14.]

[Εὑρέσφι, γυναιξὶν, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

Εὑρετέος, α, ον, Inveniendus. [Thucyd. 3, 45 : Δεινότερόν τι τούτου δέος εὑρ. ἐστίν.] Εὑρητέος, Inveniendus, Aristoph. Nub. [728 : Εὑρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός. Ubi recte nunc ἐξευρετέος. Non magis enim εὑρητέος quam εὕρησις admiserunt qui vicissim εὕρημα, non εὕρεμα, dixerunt. V. Lobeck. ad Phryn. p. 446.]

Εὑρετὴς, ὁ, Inventor. [Absolute Plat. Lach. p. 186, E; 187, A.] Isocr. Ad Phil. [p. 111, C] : Οὐδεὶς ἂν οὔτε λόγων εὑρετὴς οὔτε ποιητὴς ἐπαινέσειεν. [Conf. p. 196, D.] Idem [p. 18, B] : Εὑρετὴς γίγνου τῶν βελτιόνων [βελτίστων. Aristot. Eth. Nic. 1, 7 : Δόξειε δ' ἂν καὶ ὁ χρόνος τῶν τοιούτων εὑρετὴς ἢ συνεργὸς ἀγαθὸς εἶναι.] Athen. 14, [p. 614, C] : Εὑρετὰς τῶν γελοίων. [De accentu acuto Arcad. p. 26, 17, Eust. Il. p. 340, 45.]

Εὑρετικὸς, ἡ, ὸν, Inveniendi facultate præditus, In rebus inveniendis acer, Cic. [Plato Conv. p. 209, A : Τῶν δημιουργῶν ὅσοι λέγονται εὑρετικοὶ εἶναι· Reip. 5, p. 455, B : Εὑρετικὸς οὗ ἔμαθεν. Diod. 3, 69 : Γενέσθαι πρὸς πᾶν τὸ χρήσιμον εὑρετικόν. Athen. 2, p. 43, F. Comparativo Plato Polit. p. 286, E; 287, A.]

Εὑρετὶς, ίδος, ἡ, Inventrix, Repertrix. [Verus accentus est εὑρέτις, ιδος, quomodo scriptum ap. Soph. fr. Alet. ap. Stob. Fl. 3, 8 : Ψυχὴ ... κρείσσων σοφιστοῦ

παντός ἐστιν εὑρέτις· Diodor. 1, 25 : Φαρμάκων πολλῶν εὑρέτιν γεγονέναι· Antipatrum Anth. Plan. 4, 220, 6 : Ἃ δὲ σοφᾶς εὑρέτις ἁρμονίας· schol. Apoll. Rh. 3, 1; 4, 1019, et alibi. Hunc enim postulat accusativus in ιν, quum alteri conveniat accusat. in ιδα.]

Εὑρετὸς, ἡ, ὸν, Inventus, Qui inveniri potest. [Soph. ap.] Plut. [Mor. p. 98, A] : Τὰ πράγματα διαιρῶν, Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω· τὰ δ' εὑρετὰ, Ζητῶ· τὰ δ' εὐκτὰ [libri optimi ἕτερα : v. præfat. ed. Paris. vol. 1, p. 4], παρὰ θεῶν ἠτησάμην. [Xen. Comm. 4, 7, 6 : Οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι.]

[Εὑρέτρια, ἡ, Inventrix, Gl. Diodor. 5, 67.]

Εὕρετρον, τὸ, Præmium, quod inventori pro rei amissæ restitutione datur : sicut μήνυτρον, Præmium indicii. Ulp. Dig. l. 46 de Furtis : Solent plerique etiam hoc facere, ut libellum proponant continentem invenisse et redditurum ei, qui desideraverit. Hi ergo ostendunt non furandi animo se fecisse. Quid ergo si εὕρετρα quæ dicunt, petant? nec hic videtur furtum facere, etsi non probe petat aliquid. Ubi quædam exempll. scriptum habent μήνυτρα. [Greg. Neoc. Can. 10 (Conc. vol. 1, p. 193, C : Σῶστρα ἢ εὕρετρα). Routh. Εὕρητρα scriptum, ubi item cum σῶστρα conjungitur, ap. Zonar. In Ep. cathol. p. 37, C. L. Dind.]

[Εὐρήεις, εντος, ὁ, n. fluvii et vici Scepsiæ, ap. Strab. 10, p. 473 : Ἡ Κορύβισσα ἐν τῇ Σκηψίᾳ περὶ ποταμὸν Εὐρήεντα καὶ κώμην ὁμώνυμον καὶ ἔτι χείμαρρον Αἰθαλόεντα.]

[Εὔρηκτος, ὁ, ἡ, Facile rumpendus s. Qui facile rumpitur. Aret. p. 128, 10 : Εὔρηκτα δὲ τὰ ἔμπυα σώματα. Oribas. p. 121 ed. Mai. : Ὁ γὰρ χυτὸς λεγόμενος (χαλκὸς) εὔθρυπτός ἐστι καὶ εὔρηκτος. L. Dind.]

[Εὕρημα. V. Εὕρεμα.]

Εὑρημοσύνη, ἡ, Facundia. [Pollux 2, 128; 4, 22; 9, 161. ῠ]

Εὑρήμων, ονος, ὁ, ἡ, Facundus. [Pollux 2, 128. In Ind. :] Εὕρημον, Hesychio καλλιεπές : forsan ab εὑρήμων.

Εὕρηνος, ἡ, affertur pro Pulcras alens agnas, καλλιπρόβατος. [Ap. Suidam ex l. Apollonii in Ἐύρρηνος citando.] Infra ἐΰῤῥηνος.

[Εὑρησίβιος, ὁ, Heuresibius, n. viri in inscrr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2076, 2077, p. 136, 137. L. D.]

[Εὑρησιεπής. V. Εὑρεσιεπής.]

[Εὑρησιλογέω. Εὑρησιλόγος. Εὑρησιολογέω. Εὑρησιολογία. V. Εὑρεσ––.]

[Εὑρήσιππος, ὁ, Heuresippus, n. viri in numo Abderit. ap. Mionnet. *Descr.* vol. 1, p. 366, 14.]

[Εὕρησις, εως, ἡ. V. Εὕρεσις.]

[Εὑρητέος. V. Εὑρετέος.]

[Εὕρητος, ὁ, ἡ, Qui facile dici potest. Ælian. N. A. 17, 23 : Ποικίλα καὶ οὐ πάντῃ τὸ εἶδος εὕρητα.]

[Εὑρητοῖς, τοῖς ἀτιμήμασιν, Hesychii gl. perinde obscura ut proxima ejusdem : Εὑρήσει, λοιδορήσει.]

[Εὕρητρον. V. Εὕρετρον.]

Εὑρήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, Inventor, Epigr. [Anth. Pal. 9, 505, 4 : Τὴν Ἐρατὼ θαύμαζε, τόσης εὑρήτορα τέχνης.]

[Εὐριζέω. V. Εὔριζος.]

Εὔριζος, ὁ, ἡ, Bene radicatus : vel Radice exuberans. [Forma poet. Nicand. ap. Athen. 15, p. 683, C : Κισσοῦ κλῶνες ἐϋῤῥίζου. Ita Casaub. Libri εὐρίζου.] Ap. Suidam ex Ps. [47, 2] : Εὐρίζῳ ἀγαλλιάμματι πάσης τῆς γῆς· quod ipse exp. καλῶς ἐῤῥιζωμένῳ, ἐπιμόνῳ : Hesych. καλὰς ῥίζας ἔχοντι καὶ χαροποιούς. Rursum Suidas affert particip. Εὐριζῶν pro καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχων, seu καλῶς θεμελιῶν καὶ παγίως, ὥστε ἀσάλευτον αὐτὴν καὶ ἀτρεμῆ διαμένειν : item πλατύνων quam, postremam exposit. affert Hesych. quoque : sed secundum eam esset ab εὖρος. [In l. Ps. alii legebant εὐριζῶν, vel εὖ ῥιζῶν, quod illo modo, quo Gloss., explicant. Atque ita censet legendum esse Wesseling. Probab. c. 32, p. 286. Qui vero πλατύνων explicabant, legebant εὐρίζων, ut in Caten. Cord. ad hunc l. quasi εὐρύνων vel εὐρύζων. Sic et verterunt Ambros., Augustin., etc., Dilatans. Alii εὐρίζῳ ἀγαλλ., ut Euseb. ad hunc l., quam Bosius in Præfat. ad LXX veram lectionem putat, non tamen cum ἀγαλλ., sed cum ὄρει ex v. antecedente conjungendam, ut sensus hic sit : Magnus est Dominus in monte suo sancto bene fundato etc. Idem Bosius cum Wesselingio l. c. existimat in Hesychio etiam scribendum esse, εὐρίζῳ ἀγαλλ. cujus lectionis veritas confirmatur sequente ἔχοντι (Toup. Em. vol. 4, p. 192, corrigit ἔχων, quomodo habet Suid.), et maxime verbis Origenis ad hunc l., unde sine dubio omnis glossa hausta est. Ibi dicit : Μήποτε οὐκ ἔστιν εὖ ῥιζῶν· ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ εὐρίζῳ, οἱονεὶ καλὴν ῥίζαν ἔχοντι, καταλλήλως τῷ κλάδῳ. Consentit Suid. Plura v. ap. Bos. et Wessel. l. c., Biel. in Thes. phil., Semler. in Epist. ad Griesbach. p. 16, item Corder. ad Caten. Patr. l. c. Ernest. ad Gloss. sacr. Hesychii p. 141. Photius : Εὔριζον, πλατὺν (πλατὺ Porson.) ὃν ἢ καλὰς ῥίζας χαροποιοὺς ἔχον. Sed gl. corrigenda potius ad exemplum Suidæ. Etym. M. p. 395 : 24, Εὔριζος· παρὰ τὸ εὖ καὶ τὸ ῥίζα γίνεται ὄνομα ὁ εὔριζος, ἡ εὔριζος, τὸ εὔριζον.]

[Εὐριζόω, ap. Theod. Stud. p. 257, E : Εὐριζωθείης (quod rectius videtur scribi εὖ ῥιζ.) οὖν, ὦ ἱερὲ παῖ, vertitur, Firmas radices age. L. Dind.]

[Εὐρίζω. V. Εὔριζος.]

Εὔριν, ινος, ὁ, ἡ, [Qui pulchro naso est. Tzetz. Anteh. 357 : Βρισηὶς ... εὔρις· Posth. 493. Pro quo εὔριν 528, ap. Polluc. 2, 73. Neutro genere Theophyl. Sim. Hist. p. 185, D : Ἦν δὲ τὸ ζῷον ... εὔριν. De utraque forma v. Etym. M.] Sagax. Pollux, ubi agit περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν [2, 80], non definit, sed scribit duntaxat ἀπὸ ῥινὸς esse hæc duo nomina, ἄριν̃ες canes et εὔριν̃ες. [Conf. 5, 60.] Ab Eod. paulo ante [74], in titulo περὶ ῥινὸς καὶ ὀσφρήσεως scribitur : Λέγοις δ' ἂν ἀπὸ ῥινὸς, εὔριν̃ος, ἄριν̃ος. Ceterum, ut ἄριν̃ας appellari a Xen. [Cyneg. 3, 2] patet Quæ sagaces non sunt, aut certe Parum sagaces; ita vicissim εὔριν̃ας esse illi Quæ valde sagaces sunt, s. sagacitate præstant, videmus paulo post [4, 6], ubi scribit : Εὔριν̃ες δὲ (ἔσονται), ἐὰν τοῦ λαγὼ ὀσφραίνωνται ἐν τόποις ψιλοῖς, ξηροῖς, προσηλίοις, τοῦ ἄστρου ἐπιόντος. Usus est autem et Soph. hac voce init. Aj. : Εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔριν̃ος βάσις, schol. εὐοσφρήτου. [Æsch. Ag. 1093 : Ἔοικεν εὖρις ἡ ξένη κυνὸς δίχην εἶναι. Ubi alii libri εὔριν.] Quemadmodum autem dicitur non solum ἄριν, sed etiam ἄριν̃ος, unde ἄριν̃οι ap. Xen., ita Εὔριν̃ος [quod habent Oppian. Cyn. 2, 456, Hal. 4, 275 : Εὐρίνοιο κυνός· Ælian. N. A. 2, 15 : Εὐρίνου κυνός· 6, 59, et in l. Soph. esse putabant qui εὔριν̃ος βάσις construebant. Hesych. : Εὔριν̃ος, εὔμνους. Εὔπνους Palmerius. Et significatione initio posita schol. Chron. Pasch. p. 688 meæ ed.] ostendit gradus superl. Εὐρινωτάτη [per o recte Suidas in Εὐρινότατος, per ω male etiam Lex. Havn. in Καλόρριν̃ος cit.] : nam legimus ap. Hesych. εὐρινωτάτην expositum εὐοσφραντικωτάτην : manifestum enim est hoc reponendum esse pro εὐσφραντικωτάτην, nisi quis malit ὀσφραντικωτάτην. Sic Gallice dicimus ei qui parum olfaciendi vi valet, i. e. qui parum est ὀσφραντικὸς, *Vous n'avez point de nez.* Ceterum is usus, quem habet ῥὶν s. ῥὶς in istis compp., revocat mihi in memoriam quendam Horatii locum in quo non paulo etiam audacius appellat flores et alia ex quibus odor suavis naribus afflatur, Carm. 2, 25 : Tum violaria et Myrtus, et omnis copia narium, Spargent olivetis odorem Fertilibus domino priori. Sed possumus fortasse nomen ῥὶν in composito εὔριν pro Naso accipere, ut εὔριν sit ad verbum Cui est bonus nasus. Bonus enim dicitur Bene sagax : quo loquendi genere metaphorice quoque utimur, quum dicimus *Il a bon nez*, de eo qui est sagax. Dicitur etiam Ἔῤῥριν [et Ἔῤῥριν̃ος] : unde Ἐῤῥίνων τε κυνῶν, Apoll. Arg. 2, [125, nisi hoc est ab ἔῤῥριν̃ος. Oppian. Cyn. 1, 463 : Ἐῤῥίνοισι κύνεσσιν· 4, 357 : Ἐῤῥίνεσσι κύνεσσιν.]

[Εὔρῑνος, ὁ, ἡ, Bonum corium habens. Probl. Anth. Pal. 14, 55, 9 : Εὔρινον δέ με παῖδα καὶ ἀργιόδοντα, de siphone vel clystere. Forma soluta Apoll. Rh. 3, 1299 : Ἐύρρινοι φῦσαι χαλκήων.]

[Εὔρῑος, ὁ, Eurius, n. viri, patris Plutarchi cujusdam, in inscr. Megarensi in honorem ejus posita Anth. Pal. App. 163, 7 : Υἱέος Εὐρίοιο. L. Dind.]

[Εὐρῑπῐδᾰριστοφᾰνίζω, Euripidisso et aristophanisso. Cratinus ap. schol. Plat. p. 330 : Ὑπολεπτολόγος γνωμιδιώκτης εὐριπιδαριστοφανίζων. Quod qua signif. dictum sit v. ap. schol. L. Dind.]

[Εὐριπίδειος, α, ον, Euripideus, adj. ab Εὐριπίδης. Athen. 13, p. 600, B : Ἐν Ἱππολύτῳ Εὐριπιδείῳ. Et alii passim. Metrum Euripideum τεσσαρεσκαιδεκασύλ-

λαβον, ut Ἠῶος ἠνίχ' ἱππότας ἐξέλαμψεν ἀστὴρ, ap. Hephæst. p. 94, et alibi. Ap. eundem p. 33, schol. Eur. Phœn. 676 et alibi, τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον sive ληκύθιον, ut Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων.]

[Εὐριπίδης, δ, Euripides, n. viri, quo præter Tragicum, filium Mnesarchi, ejusque filium vel fratris filium dicti sunt pater Xenophontis, Atheniensium ad Potidæam ducis, ap. Thuc. 2, 70, 79, alius ap. Demosth. p. 1227, 12. Plur. Εὐριπίδας ap. Tzetz. in Metaphrasi Homeri ap. Dodwell. Diss. de cyclis p. 802: Εὐριπίδας, Αυκόφρονας. Per ει in secunda scriptum in herma Musei Borgiani ap. Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 6, p. 79. || Jactus quidam talorum. Athen. 6, p. 247, A, B. Pollux 9, 101: Ἐπεὶ δὲ τοῖς τετταράκοντα τοῖς μετὰ τοὺς τριάκοντα προστᾶσιν Ἀθήνησι συνῆρξεν Εὐριπίδης, εἰ τετταράκοντα συνήθροιζεν ἀστραγάλων βολή, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον. Eadem Eust. Il. p. 1289, 60, Od. p. 1397, 38. ῑ̆ L. Dind.]

[Εὐριπιδίζω, Euripidem imitor. Schol. Aristoph. Eq. 19: Μὴ διασκανδικίσῃς) μὴ Εὐριπιδίσῃς. Ita Rav. cum Suida. Vulgo διευριπιδίσῃς cum Hesychio et Etym. M.]

Εὐριπιδικῶς, More Euripidis, ap. Aristoph. [Eq. 18, ubi κομψευριπιδικῶς vel secundum meliores libros κομψευριπικῶς, quod schol. expl. εὐριπιδικῶς καὶ δ., π.] quod schol. exp. δεινῶς, πανούργως.

[Εὐριπίδιον, τὸ, Euripidium, diminut. ab Εὐριπίδης, Aristoph. Ach. 404, 475.]

[Εὐριπίζω vox nihili. V. Διευριπίζω.]

Εὐρίπιος, Hesychio cognomen est Neptuni. [Εὐρίπιος memorat etiam Steph. Byz. in Ξάνθος. L. Dind.]

Εὐρίπιστος, ὁ, ἡ, Qui facile ῥιπίζεται, aliis Instabilis, ut Euripus. [Cicero Ad Att. 14, 5, 2: « Vides tyranni satellites in imperiis, vides ejusdem exercitus, vides in latere veteranos: quæ sunt εὐρίπιστα omnia. » Acta Concil. vol. 1, p. 350, E: Τὰ ἔθνη πρὸς τὰς τῶν βασιλέων ἐπαναστάσεις εὐρίπιστον ἔχειν ὁρμήν. Adverbialiter Theod. Stud. p. 433, E: Δέδια μήπως ὑμεῖς οἱ ἐν ἄστει διατρίβοντες εὐριπιστότερον εἰς ἔμπτωσίν τινα ἐμπέσοιτε. L. D. Jo. Chrys. In Matth. c. 3, vol. 2, p. 73, 22: Μηδεὶς τοίνυν γινέσθω ἄχυρον, μηδεὶς εὐρίπιστος ἔστω, μηδὲ ταῖς πονηραῖς ἐπιθυμίαις προκείσθω. Seager. Eust. Od. p. 1433, 40; Etym. M. p. 704, 46; Suidas v. Θεόφιλος βασιλεύς. ῑ]

Εὔρῑπος, ὁ, Fretum reciprocum. [Hom. H. Apoll. 222: Εὔριπον διαβάς. Pind. Pyth. 11, 22: Ἰφιγένει' ἐπ' Εὐρίπῳ σφαχθεῖσα. Æsch. Ag. 292; Eur. Iph. T. et A. Herodot. 5, 77, etc. cum reliquis historicis et geographis.] Plin. 2, 97: Velut Taurominitani Euripi sæpius, et in Eubœa septies die ac nocte reciprocantis. Cic. De nat. deor. 3, [c. 10]: Quid Chalcidico Euripo in motu identidem reciprocando putas fieri posse constantius? Seneca Herc. F.: Prius vicibus alternis fugax Euripus unda stabit Euboica piger. Unde Æsch. C. Ctesiph. [p. 66, 27]: Πλείους τραπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει. Inde et [adjective ὁ, ἡ, et] proverbialiter Εὔριπος ἄνθρωπος [Nicet. Chon. p. 289, A], et Εὔριπος τύχη, ob mutabilitatem et inconstantiam. [Εὔριπος γνώμη, Theod. H. E. 2, 2, p. 585. Suicer. Absolute de homine Pollux 6, 121.] Quin et Εὔριπος διάνοια affertur pro Cogitatio, quæ huc et illuc fertur: ut et Hesychio Εὔριπος est ὁ εὐχερῶς μεταβαλλόμενος. [Thomas M. p. 823: Τὸν χαῦνον καὶ μὴ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πεπηγότα γνώμης, ὃν καὶ εὔριπον λέγομεν. Liban. Epist. 533: Μή με νομίσῃς εὔριπον. Non satis recte Vales. ad Theodoret. H. E. 2, 3, p. 70, 12: Κατιδὼν δὲ εὔριπον τοῦ Κωνσταντίου τὴν γνώμην. « Rectius in cod. L. Allatii scribitur εὐρίπιστον. Nam εὔριπος adjective sumi non solet. »] Alioqui εὔριπος simpl. dicitur Fretum, Mare angustum: ut Suid. exp. πέλαγος στενὸν, et τόπος ὑδατώδης μεταξὺ δύο γαιῶν. Et Pollux 9, 1, dicit: Ἵνα ἡ θάλαττα ἑκατέρωθεν οὖσαν (reponendum enim ita pro οὖσα) τὴν γῆν διαιρεῖ, hoc θαλάττης αὐλῶνα, et εὔριπον, et πορθμὸν nominari. Plin. 4, 12: Eubœa et ipsa avulsa Bœotiæ, tam modico interfluente Euripo ut ponte jungatur. Et rursum, Primas angustias Hellespontum vocant. Porrigitur inde tenuis Euripus LXXXVI M. pass. spatio. Sic Aristot. De mundo [c. 4]: Ῥοαὶ καὶ εἶναι κατὰ τοὺς εὐρίπους καὶ πορθμούς. [Xen. H. Gr. 1, 6, 22: Ὥρμισατο εἰς τὸν Εὔριπον τῶν Μυτιληναίων. Aristot. H. A. 5, 12, 15.] Et forsan quoniam in ejusmodi angustiis et fretis mare reciprocat, factum inde est ut εὔριπος dictum sit de Freto reciproco, et generalius pro Re instabili. Legimus sane ap. Cic. Pro Mur. [17]: Quod enim fretum, quem Euripum, tot meatus, tantas, tam varias habere putatis agitationes fluctuum, quantas perturbationes et quantos æstus habet ratio comitiorum? [Aristot. Eth. Nic. 9, 6: Τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα καὶ οὐ μεταρρεῖ, ὥσπερ εὔριπος. Conf. Meteor. 2, 8, De somno c. 1. Hipparchus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 390: Πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατα καὶ ἀβέβαια εὐρίπου τρόπον. Eust. Opusc. p. 217, 4: Εὔριπος βίου.] Quin et aquæ ductus et alia aquarum receptacula εὔριποι nominantur, ab illorum Euriporum similitudine, qui in mari sunt terra utrinque septi. Hesych. certe Εὐρίπους interpr. δοχὰς ὑδάτων, et Eust. τόπους πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὑδάτων: ut sunt, quos Latini appellant Lacus, Lacunas, Stagna, Cisternas. Cic. De legg. 5 [2, 1]: Ductus aquarum, quos isti Nilos Euriposque vocant, quis quum viderit, non irriserit? Sueton. [Cæs. 39]: Circensibus spatio circi ab utraque parte producto, et in gyrum Euripo addito. Æl. Spart. [Lampridius] in Heliog. [23]: Euripis vino plenis navales circenses exhibuit. [Alia Latinorum scriptorum exx. v. ap. Forcellinum. Huc referenda interpr. in Gl. posita Columbus. Longus Past. initio: Πόλις ἐστὶ Λέσβου Μυτιλήνη μεγάλη καὶ καλή· διείληπται γὰρ εὐρίποις, ὑπεισρεούσης τῆς θαλάττης, καὶ κεκόσμηται γεφύραις. Metrodor. Anth. Pal. 14, 135, 2: Οἵδε λοετροχόοι τρεῖς ἕσταμεν ἐνθάδ' Ἔρωτες, καλλιρόου πέμποντες ἐπ' εὐρίποιο λοετρά. Pausan. 3, 14, 8: Αὐτὸ δὲ τὸ χωρίον, ἔνθα τοῖς ἐφήβοις μάχεσθαι καθέστηκε, κύκλῳ μὲν εὔριπος περιέχει κατὰ ταὐτὰ καὶ εἰ νῆσον θάλασσα.] Joseph. A. J.: Περιήγαγεν Εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Ap. Eund. exp. Cisterna [B. J. 2, 17, 9: Περὶ τὸν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς εὔριπον διαλανθάνων ἁλίσκεται]: ap. Dionys. H. Lacuna et Stagnum. [A. R. 3, 68: Εὔριπος εἰς ὑποδοχὴν ὕδατος ὀρώρυκται, βάθος τε καὶ πλάτος δεκάπους. || De euripo Circi, quam Spinam vocant Latini, ita dicto sec. Jo. Laurentium De mensibus ἐκ τοῦ θαλαττίου εὐρίπου καὶ τῆς ἑπτάκις αὐτοῦ διαυλοδρομίας, quod septies etiam meta circi circuiretur, copiose egit Salmasius Plin. Ex. p. 638 sq. Conf. Rœther. ad Joannem p. 8, Banduri Imp. or. vol. 2, p. 663, B. L. Dind.]

[Εὐρίππη, ἡ, Inventrix equorum, cogn. Dianæ. Forma Dor. ap. Pausan. 8, 14, 5: Ἀπολέσθαι γὰρ ἵππους τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ αὐτὸν γῆν τὴν Ἑλλάδα κατὰ ζήτησιν ἐπιόντα τῶν ἵππων ἱδρύσασθαι μὲν ἱερὸν ἐνταῦθα Ἀρτέμιδος, καὶ Εὐρίππαν ὀνομάσαι τὴν θεὸν, ἔνθα τῆς Φενεατικῆς χώρας εὗρε τὰς ἵππους. Conf. Eckhel. D. N. vol. 1, p. cv; 2, p. 297. || Heurippe, n. mulieris, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 536, n. 947, 1, 4. Quod reddendum Theophylacto Simoc. Epist. 9, ubi Εὐρίππη, Εὐρίπη, Εὐριπίδη est in libris. L. Dind.]

[Εὐριππίδης, ου, ὁ, Heurippides, n. viri, in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 343, n. 213, l, 25. Εὐριπίδης vel Εὐριπίδας Ætolus, qui sæpius memoratur Polybio l. 4 et 5, in codice Augustano 4, 68, 1 scribitur Εὐριππίδας. Quod ubique restituendum videtur, leni spiritu in asperum mutato. L. Dind.]

Εὐριπώδης, ὁ, ἡ, Euripo similis, Reciprocos æstus habens in modum Euripi. [Aristot. De generat. anim. 3, fin.: Εἰς τόπους τινὰς τῆς θαλάττης εὐριπώδεις. De bestiis in euripis degentibus H. A. 9, 37 med.: Περὶ δὲ τὴν Λέσβον καὶ τὰ πελάγια πάντα καὶ τὰ εὐριπώδη τίκτει ἐν τῷ εὐρίπῳ.]

[Εὖρις, ινος, ὁ, ἡ. V. Εὖριν.]

Εὑρίσκω, ήσω, ab εὑρῶ [quod fingunt grammatici, ut Arcad. p. 163, 8, Etym. M. p. 397, 30. Perf. εὕρηκα, cujus imperat. εὕρηκε memorat Chœrobosc. in Bekk. Anecd. p. 1291, idemque opinionem Herodiani hanc formam ducentis a præsenti εὑρήκω, ut dicitur στήκω. V. etiam Exc. varia in Crameri Anecd. vol. 4, p. 339, 21. Εὑρισκάνω præsens ponitur in Epimer. Hom. ibid. vol. 1, p. 162, 2.], Invenio. Hom. [Il. A, 498: Εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων et sic sæpe apud omnes de iis quæ non quærentes reperiunt. Sequente infinitivo Plato Leg. 3, p. 699, B: Εὕρισκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι.] Od. M, [392]: Οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα. [De excogitando sic

Æsch. Prom. 59 : Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους· Eum. 82 : Μηχανὰς εὑρήσομεν. Aristoph. Eq. 20 : Ἀλλ' εὗρέ τιν' ἀπόκινον.] Plato Tim. [p. 28, C] : Τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν, Cic. interpr., Atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile; et quum jam inveneris, indicare in vulgus nefas. Aristoph. Pl. [104] : Οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ Ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Lucian. [Demon. c. 17] : Χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε· ubi significat Casu reperire : sicut in præced., Invenire investigando et quærendo. Nec enim semper quærentis est. Sic Jo. 1, [46] : Εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. [De hac signif. Obvium aliquem habendi, frequenti in V. et N. T., conf. Heins. Exerc. sacr. p. 241. Cum accusat. duplici Physiolog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 260, 20 : Τῇ δὲ δευτέρᾳ εὑρίσκει αὐτὸν (τὸν σκώληκα) νεοσσὸν πετηνοῦ. Soph. Aj. 615 : Νῦν δ' αὖ φρενὸς οἰοβώτας φίλοις μέγα πένθος εὕρηται. Sæpius sic cum adjectivo, ut Soph. Phil. 452 : Ὅταν τοὺς θεοὺς εὕρω κακούς. Rarius cum adverbio. Eur. El. 76 : Εἰσιόντι δ' ἐργάτῃ θύραθεν ἡδὺ τἄνδον εὑρίσκειν καλῶς.] || Adipiscor, Nanciscor, Pro labore meo aliquid consequor, Ulp. in Dem. C. Timocr., sicut Lat. Invenire usurpari pro Parare sibi et acquirere testatur Donat. ap. Terent. Eun. [Pind. Pyth. 2, 64 : Ὅθεν φαμὶ καὶ σὲ τὰν ἀπείρονα δόξαν εὑρεῖν· Ol. 7, 89 : Ἡὺξ ἀρετὰν εὑρόντα. Cum dat. Soph. fr. Aload. ap. Stob. Fl. 91, 27 : Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους, αὖθις δὲ τιμάς. Eur. Bacch. 972 : Οὐρανῷ στηρίζον εὑρήσεις κλέος.] Et sic accipit Beza Matth. 16, [25] : Ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. Illud autem Lucæ 1, [30] : Εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, Idem interpr. In gratia es apud Deum, Invenisti s. Nacta es gratiam : non tamen ut ullum hic intelligatur meritum; quum Invenire et εὑρίσκειν interdum de Eo etiam dicatur, quod nihil tale quærenti vel speranti obtigerit, nedum ut studuerit promereri; aut casu accidisse putetur. [Eur. Phœn. 400 : Πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον; Med. 1107 : Ἄλις βίοτον εὗρον. Antiatt. p. 95, 3 : Εὑρίσκειν τιμὴν, ὡς κἀν τῇ συνηθείᾳ. In malam partem Soph. OEd. C. 1078 : Τᾶν δεινὰ τλασᾶν δεινά θ' εὑρουσᾶν πρὸς αὐθαίμων πάθη· Tr. 284 : Ἐξ ὀλβίων ἄζηλον εὑροῦσαι βίον. Eurip. Ion. 320 : Νοσοῦσ' εὗρον νόσους. || Alia constructione Æsch. Prom. 475 : Σεαυτὸν οὐκ ἔχεις εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος. Thuc. 7, 67 : Οἳ οὐδ' ὅπως καθεζομένους χρὴ τὸ βέλος ἀφεῖναι εὑρήσουσι. Et rursus alia Aristoph. Pl. 492 : Μόλις εὕρομεν ὥστε γενέσθαι βούλευμα καλὸν καὶ γενναῖον. Cum infinitivo solo Joannes Drungarius ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 663 ed. Harl. : Μὴ εὑρίσκων τῆς τῶν γεγραμμένων διανοίας ἐφικέσθαι. || Conjungitur etiam cum dat. personæ tam in bonam quam in contrariam partem dictum. Eur. El. 650 : Εὑρίσκεις δὲ μητρὶ πῶς φόνον; Xen. Cyrop. 7, 2, 10 : Καὶ βουλοίμην γ' ἂν ἀγαθόν τί σοι εὑρεῖν· Anab. 3, 3, 18 : Ἦν τῷ σφενδονᾶν ἐθέλοντι ... ἀτέλειαν εὑρίσκωμεν. Plat. Prot. p. 321, D : Ἥντινα σωτηρίαν τῷ ἀνθρώπῳ εὕροι. || De pretio Herodot. 1, 196 : Ὅκως (ἡ εὐειδεστάτη) εὑροῦσα πολλὸν πρηθείη, ἄλλην ἀνεκήρυσσε. Xen. H. Gr. 3, 4, 24 : Ἄλλα πολλὰ χρήματα, ἃ εὗρε πλέον ἢ ἑβδομήκοντα τάλαντα· OEc. 2, 3; 20, 26. Isæus p. 72, 39 : Οἰκίαν δισχιλίας εὑρίσκουσαν· 88, 20 : Ἀγρὸν πένθ' ἡμιτάλαντα εὑρίσκοντα. Epicharm. ap. Polluc. 9, 79. || Et in universum quæstu lucroque faciendo, ut Xen. Vect. 4, 40 : Ὅσα μὲν πρὸ τῆς εἰρήνης χρήματα εὑρισκε τὰ τέλη· et ib. 25 locisque illic ab Schneidero citt. || Locutionem πρᾶσιν εὑρεῖν, de servis, pro quo etiam πρᾶσιν αἰτεῖν dicebatur, ex Aristophane annotavit Pollux 7, 13. || Τὸ εὑρίσκον, εὑρὸν, Pretium quod res invenit. Æschin. p. 13, 41 : Καὶ γὰρ οὐδὲ τῆς ἀξίας ἕκαστον τῶν κτημάτων ἀπεδίδοτο, ἀλλὰ τοῦ ἥδη εὑρίσκοντος. Xen. Comm. 2, 5, 5 : Ὅταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλῇ καὶ ἀποδιδῶται τοῦ εὑρόντος.] || Comperio, Reperio. Dem. Phil. : Πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος, οὐ μόνον τὰ συμμαχικὰ τῷ Φιλίππῳ πρὸς ὑποψίαν ἥκοντα. Id. [p. 574, 22] : Ἂν τοίνυν ὑμῖν ὀρθῶς ἐπίῃ σκοπεῖν, τούτου πληρωτὴν εὑρήσετε Μειδίαν ὄντα τοῦ ἐράνου· C. Lept. [p. 461, 20] : Τὰς παρὰ τῶν δήμων δωρεὰς εὑρήσετε βελτίους οὔσας, Reperietis, Comperietis. Sic Cic. ap. Plat. [Tim. p. 30, A], Λογισάμενος οὖν, εὗρισκεν κτλ. vertit, Quum rationem habuisset, reperiebat, etc. [Herodot. 1, 5 : Οἱ Πέρσαι διὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν εὑρίσκουσι σφίσιν ἐοῦσαν τὴν ἀρχὴν τῆς ἔχθρης. Thuc. 5, 26, et alii quivis similiter, inprimis cum verbis λογίζεσθαι, μετρεῖν et aliis ejusmodi.] || Εὑρίσκομαι, Invenior, Comperior. Herodian. [2, 7, 2] : Εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος. Dem. Pro cor. : Σὺ τοίνυν τοιοῦτος εὑρέθης. [Soph. Tr. 411 : Ἦν εὑρεθῇς ἐς τήνδε μὴ δίκαιος ὤν. Eur. El. 382 : Ἄριστος εὑρέθη. Et alibi sæpe. || Εὑρίσκομαι, Reperior, sæpe i. q. Sum, apud recentiores, ad quos ex dialecto Alexandrina transisse videtur. Oribas. p. 90 ed. Mai. : Ἵνα δύο μὲν φανῶσιν ἀγκύλαι, μεταξὺ δὲ τῶν ἀγκυλῶν διπλοῦν εὑρεθῇ τὸ τῆς καιρίας χάλασμα. Basilic. 9, 2, 3 : Παρὰ τῇ σῇ ἐνδοξότητι, ἐνταῦθα, ὡς εἰκὸς, εὑρισκομένη. Cum præp. εἰς Act. Ap. 8, 40 : Φίλιππος εὑρέθη εἰς Ἄζωτον. Basil. M. Ep. vol. 3, p. 100, C : Ὅτι οὐ δεῖ ἀφ' ἑτέρου ἐργαστηρίου εἰς ἕτερον εὑρίσκεσθαί τινα. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 121, v. 97 : Ἐκ τῆς θαλάττης εἰς νέφος εὑρίσκομαι. Athanasius ib. p. 51 : Περὶ τῶν ἀρχιερέων τῶν εὑρισκομένων ὧδε. Constant. Cærim. p. 53, C : Ἐν τούτῳ οὐχ εὑρίσκεται εἰς τὴν προέλευσιν ταύτην. Itaque ap. Diod. Exc. p. 581, 97 : Οὐ μὴν ἀλλὰ τούτου εὑρεθέντος εἰς τὴν παρεμβολὴν, lacuna fortasse nulla est, sed eclogarii depravatio. Cum præp. ἐν Jo. Malal. p. 483, 19 : Ἐξητάσθησαν οἱ εὑρεθέντες ἐν τῷ φόνῳ τοῦ ἐπισκόπου Κυζίκου. Schol. Arist. Nub. 828 : Καί ποτέ φασιν ἐν πανδοκείῳ εὑρεθεὶς κτλ., quod sine caussa suspectum fuit Berglero. Cum præp. ἐπὶ anon. ante Jo. Malalam p. 21, 15 : Τὰς ἐπὶ μοιχείαν εὑρισκομένας τιμωρεῖσθαι. Cum πρὸς Theodoret. vol. 2, p. 78 ed. Schulz. : Διὰ τοῦτο τοῖς ἀγαθοῖς τούτοις ἀγγέλοις μὴ πρὸς μαθητείαν εὑρισκομένην. Cum adjectivo Heliodor. l. supra c. v. 103 : Εὑρίσκομαι δ' ἔκλαμπρος, ἔκστιλβος λίαν. Mauric. Strateg. p. 158 : Εἰ ὁ στρατὸς εὐπρόθυμος εὑρεθῇ. Cum participio Matth. 1, 18 : Μνηστευθείσης Μαρίας τῷ Ἰωσὴφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτοὺς, εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ πνεύματος ἁγίου· Luc. 17, 18 : Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες. Chœroboscus in Bekkeri An. p. 1292 : Ὅθεν οὐ δεῖ λέγειν τινὶ ζήσειας, ἐπειδὴ εὑρίσκῃ εὐχόμενος ἵνα εἰς τὸ πέρας ἔλθῃ τῆς ζωῆς ἤγουν ἵνα ἀποθάνῃ, καὶ λοιπὸν εὑρίσκῃ καταρώμενος αὐτῷ. || Οὐχ εὑρίσκομαι, Non sum, Morior. Genes. 5, 24 : Καὶ οὐχ εὑρίσκετο, ὅτι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. Ep. ad Hebr. 11, 5. || Futuri forma passiva εὑρεθήσομαι est e. gr. apud Isocr. p. 196, B, Demosth. p. 771, 25. Mediam annotavit Photius s. Suidas : Εὑρήσεται, ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται. Cujus multo usitatior signif. media, ut apud Lysiam p. 130, 32 : Ἄλλο τι ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμονίων τῇ πόλει εὑρήσεσθαι· 161, 24 : Παρ' ὑμῶν δὲ μηδὲν εὑρησόμεθα.] || Capitur et act. pro εὑρίσκω, Invenio : diciturque, itidem ut εὑρίσκω, non semper de quærente, sed ex insperato aliquid inveniente s. reperiente, ut Gregor. de Saule : Τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὗρατο. [Ubi est potius Adeptus est. Significatione Excogitandi vel Quæsitum inveniendi Eur. Med. 193 : Οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις εὕροντο, στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας εὕρετο μούσῃ παύειν· Iph. T. 875 : Τίνα σοι πόρον εὑρομένα; Synes. Hymn. p. 344, B : Πρῶτος νόμον εὑρόμαν ἐπὶ σοὶ, Ἰησοῦ. Leontius Anth. Plan. 4, 286, 3 : Ἡ μὲν (Musa), ὅτι πρώτη κινήσιος εὕρετο ῥυθμούς. Anon. ib. 5, 338, 4 : Καὶ γὰρ ἀριθμήσασα πολυστεφέας σέο μόχθους εὕρετο γηραλέων κρέσσονας ἡνιόχων. Sed ap. Herodot. 1, 125 : Φροντίζων δὲ εὑρίσκεται ταῦτα καιριώτατα εἶναι, recte ex libro uno εὑρισκέ τε restitutum.] || Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Impetro. [Hom. Il. II, 472 : Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ· Od. I, 422 : Εἶτιν' ἑταίροισιν θανάτου λύσιν ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ εὑροίμην· T, 403 : Αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, ὅττι κε θείης παιδὸς παιδί. Pind. Pyth. 1, 48 : Εὑρίσκοντο θεῶν παλάμαις τιμάν· 3, 114 : Κλέος εὑρέσθαι· 4, 187 : Φάρμακον κάλλιστον ἑᾶς ἀρετᾶς εὑρέσθαι· Nem. 7, 16 : Εἰ ... εὕρηται ἄποινα μόχθων· fr. ap. Athen. 13, p. 574, B : Τοιάνδε μελίφρονος ἀρχὰν εὑρόμενον σκολίου. Æsch. Ag. 1588 : Μοῖραν εὕρετ' ἀσφαλῆ. Soph. El. 625 : Τὰ δ' ἔργα τοὺς λόγους εὑρίσκεται. Aristoph. Ach. 640 : Εὕρετο πᾶν ἄν. Sæpe sic etiam Herodotus, cujus unum sufficit adjecisse ex. 9, 28 : Παρὰ δέ σφι εὕροντο παρὰ Παυσανίεω ἑστάναι Ποτιδαιητέων τοὺς παρεόντας. Xen. Anab. 7, 1, 31 : Παρ' ὑμῶν ἀγαθόν τι

εὑρίσκεσθαι. Populiscitum in Orat. c. Neæram p. 1381, 2 : Μὴ ἐξέστω ἔτι Ἀθηναίῳ μηδενὶ γίγνεσθαι Πλαταιέων, μὴ εὑρομένῳ παρὰ τοῦ δήμου τοῦ Ἀθηναίων. V. ll. Lysiæ paullo ante citatos. Sequente ὅπως cum infin. Xen. H. Gr. 6, 2, 32 : Εὕρετο ὅπως μήτε διὰ τὸν πλοῦν ἀνεπιστήμονας εἶναι ... μήτε βραδύτερόν τι ἀφικέσθαι. De qua constr. dixi in annot. ad h. l.] Dem. [p. 461, 18] : Τῶν εὑρισκομένων τὰς δωρεάς, Qui adipiscuntur et obtinent, promerentur, Bud. : Pausan. Phoc. : Τελεῖν εἰς Ἀμφικτύονας εὕραντο, Obtinuerunt ut annumerarentur inter Amphictyonas. [Cum infin. etiam 8, 30, 4.] Thucyd. 1, [31] : Ὠφέλειάν τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, Impetrare ab eis. Synes. Ep. 54 : Ἐξ ἀπροσεξίας εὑράμενος πράγματα, Ex oberratione animi aliud agentis, consecutus molestias. 94 : Εὕραιο τῆς προθυμίας ἀμοιβὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ, Consequaris prompti animi compensationem. Εὑρέσθαι, inquit Bud. Comm. p. 301, proprie est λαβεῖν ἀνθ' ὧν τις ἔδωκεν ἢ εὐηργέτησεν ἢ ἐπόνησε, Mereri : exempla autem inde petes. Dem. : Τινὲς τῶν εὑρημένων τὴν ἀτέλειαν [conf. p. 457, 8], Qui immunitatem civitatis beneficio consecuti fuerant, ut interpr. Bud. Accipiturque interdum in malam partem pro Incidere et impingere, ut ibid. docet ex Pausania exemplum afferens, annotansque, Cic. quoque Græcorum imitatione dixisse, Qui propter hæsitantiam linguæ stuporemque cordis, cognomen ex contumelia invenit. [Hom. Od. Φ, 304 : Οἵ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων. Pind. fr. ap. Aristid. vol. 2, p. 402 : Οὔτις ἑκὼν κακὸν εὕρετο. Æsch. Prom. 267, πόνους· Sept. 877, θανάτους.] Ap. Pausan. [10, 8, 2] : Οἱ δὲ συμμαχίας εὕραντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, interpr. Pœnas luerunt et pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum. [Anyte Anth. Pal. 7, 492, 6 : Οὐδ' Ὑμέναιον νυμφίον ἀλλ' Ἀΐδην κηδεμόν' εὑρόμεθα. Tullius Geminus Plan. 4, 205, 1 : Μισθὸν καὶ θεὸν εὑρόμενος. De forma εὑράμην HSt. in Ind. :] Εὑράμην, Inveni : aor. 1 med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω s. εὕρω, ut ἐπηυράμην ab ἐπαύρομαι. [Phryn. Ecl. p. 139 : Εὕρασθαι οὐκ ἐρεῖς προπαροξυτόνως διὰ τοῦ α, ἀλλὰ παροξυτόνως διὰ τοῦ ε εὑρέσθαι. Male illata hæc forma versui Hesiodeo, ab Eust. Il. p. 650, 46 et Etym. Ms. Paris. ap. Ruhnk. fr. III ed. Gaisf. citato, ubi εὑράμενος, de quo Eust. ipse Od. p. 1637, 39 : Ὅρα τὸ εὑροίμην μέσον ἀορίστου δευτέρου τοῦ εὑρόμην· ἐξ οὗ καὶ τὸ εὑρέσθαι ἀπαρέμφατον· τοῦ γὰρ εὑράμην καὶ τοῦ εὕρασθαι οὐκ ἔστι χρῆσιν εὑρεῖν, et similiter Il. p. 1144, 22, et ubi Atticis inusitatum dicit Od. p. 1911, 1. Alia hujus vitii exx., apud antiquiores librariorum, apud recentiores ætatis culpa admissi, v. ap. Lobeck. ad Phryn., quibus poetarum nonnulla addi licet, ut Juliani Ægypt. Anth. Plan. 4, 181, 2 : Μαῖαν Ἀπελλείην εὑραμένη παλάμην· anon. 5, 351, 5 : Ξεῖνον πρεσβήιον εὕραο μοῦνος. || Multo deterioris notæ est aor. prior activi εὕρησα, ap. Maneth. 5, 137 : Ὅταν εὑρήσῃς· Procop. Gotth. 1, p. 373, D : Ὅπῃ τοὺς πολεμίους εὑρήσειαν. Nonn. Jo. c. 7, 36; 138 : Κοὐδὲν ἐφευρήσητε, aliosque Byzantinos. Et secundi forma priori similis ηὕραμεν vel εὕραμεν in Chron. Pasch. p. 732, 7, ap. Epiphan. vol. 2, p. 52, D, et alibi εὗραν. V. Boisson. in *Notices* vol. 10, p. 52. Vel ex εὕρειεν vel ex εὕροι depravatum quod ap. Theodor. Stud. p. 487, D, scribitur : Ἃ ὁ θεὸς ... εὕροιεν εὐμενῶς δεχομένους, quorum illud est ap. Theodoretum vol. 2, p. 837 ed. Schulz. : Ταῦτα ἅπαντα τηνικαῦτα εὕρειεν ἄν τις ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, et in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 220, n. 2266, A, 11 : Εὕρειαν. Secundi tertiæ plur. forma Alexandrina εὕροσαν est Prov. 2, 20. || De augmento verbi quum ita scripsisset HSt. App. de dial. Att. p. 147 : « Atticos in nonnullis verbis augmentum prorsus rejicere sciendum est, veluti quum ab εὔχομαι dicunt εὐχόμην et εὐξάμην, non ηὐχόμην et ηὐξάμην, quum εὗρον non ηὗρον, et εὗδον, non ηὗδον usurpant. Quum vero hoc dico, non ignoro me plane contrarium tradere ei quod grammaticorum vulgus, præsertimque recentium tradit, nimirum ηὐξάμην, ηὗρον, ηὗδον esse Attica, illa autem, εὐξάμην, εὗρον, εὗδον esse linguæ communis. Sed auctoritati quum aliorum tum vero Eustathii incumbo : Τὸ δὲ εὔξαντο καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰσὶ μὲν Ἀττικῶς ἀναύξητα, κεκοίνωται δὲ πλέον ἤπερ τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά. Potius autem gramm. illos quam hunc falli persuasum nobis esse debet», insequuti grammatici, velut Buttm. Gramm. vol. 1, p. 328, Lobeck. ad Phryn. p. 140 aut minus usitatum aut vitiosum apud veteres perhibuerunt ηυ pro ευ. Sed Eustathii opinio præterquam quod infringitur testimoniis Herodiani p. 456 ed. Lob. : Ηὐξάμην καὶ εὐξάμην καὶ εὐδόκουν καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ευ ἄρχονται, aliorumque grammaticorum in Εὐφραίνω et Εὔχομαι ponendis, levissimæ est auctoritatis, quum non aliunde ducta videatur quam ex libris, in quos ευ pro ηυ vel ex vetere orthographia vel ex recentiorum consuetudine transisset. Aliquanto majoris ponderis sunt testimonia monumentorum antiquiorum, quæ non amplius habent ε pro η. In tali vero, quod ad ol. 95 est referendum, ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 233, 15 perspicue scriptum ηυρεθη secundum Rosium p. 231, A, et Fauvelium p. 905, A. Itaque magis rationi consentanea est Elmsleji ad Eur. Heracl. 305 et Med. 191 sententia omnibus his verbis apud veteres Atticos augmentum restituentis. L. Dind.]

[Εὐροακύλων. V. Εὐροκλύδων.]

Εὐροέω, Bene fluo, Facile fluo, Facilem cursum habeo. [Theophr. C. Pl. 5, 6, 4 : Ἡ δ' αὔξησις εἰς μῆκος καὶ διὰ τὸ εὐροεῖν τὴν τροφὴν εὐθυποροῦσαν.] Sed metaph. potius usurpatur, sicut et εὔροια, et significat Feliciter agere, εὖ πράττειν, Rebus prosperis uti, s. Fortuna prospera, aut secunda. Pro Feliciter agere, Bud. affert ex Greg. Naz., addens hunc l. Phalaridis [Ep. 17, p. 86] : Καί τοι καλόν γε κἂν εὑροῇ τις, καὶ κατ' οὖρον φέρηται παρὰ τῆς τύχης, μὴ πάντα ποιεῖν ἐπὶ τῇ τύχῃ, Licet res ad vota, fortunæ benignitate, succedant. [Confert Lennep. Æsch. Pers. 601 : Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ. Arrian. Epict. 2, 19 : Ἐλευθέρους, εὐροοῦντας, εὐδαιμονοῦντας. Tzetz. Hist. in Iambis 99 : Οἶδας πρὸς οὖρον εὐροοῦντας ταῖς τύχαις. Polyb. 4, 48, 11 : Τῶν πραγμάτων αὐτῷ εὐροούντων. Diod. 2, 45 : Τῆς τύχης εὐροούσης· 11, 69 : Ὁρῶν αὐτῷ τὴν ἐπιβουλὴν εὐροοῦσαν. Plut. Mor. p. 548, E : Τοῖς ἐπὶ πλεῖστον εὐροούσῃ τῇ κακίᾳ χρωμένοις. || De oratione dictum v. in Εὔροος. Similiter Eust. Opusc. p. 54, 57, de Pindaro : Ἔστι δὲ αὐτοῦ θαυμάζειν, ὥσπερ τὰ βραχυλογικὰ, οὕτω καὶ τὰ τοῦ πλατυσμοῦ, καθ' ὃν εὐροῶν μὲν ἐπαίνοις, ὅποι ἐγχωρεῖ, πλατὺς ῥέει, δυσπορίστως δὲ ἔχων ἐγκωμιάζειν κτλ.]

[Εὐροή, ἡ, i. q. εὔροια, quod v. Aret. p. 100 : Ἐς εὐροὴν τοῦ αἵματος.]

[Εὐρόθεν, Ab euro, restituit Letronn. Scymno ap. Herodian. Π. μον. λ. p. 19 : Εὐρόθεν (cod. εὐρέθη) ἔχεται Κελένδερις.]

Εὔροια, ἡ, Facilitas fluendi, Facilis fluxus, cursus. [Plato Leg. 6, p. 779, C : Ὑδάτων τῶν ἐκ Διὸς εὐροίας ἐπιμελεῖσθαι. Plut. Mor. p. 652, D : Εὔροιαν γὰρ ἡ ὑγρότης ἴσχει. Antyllus in Matthæi Med. p. 136 : Τὴν τοῦ αἵματος εὔροιαν. Aristot. De somno c. 2 : Οἱ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοὶ δι' εὔροιαν τῶν φλεβῶν.] Sed metaphorice plerumque pro Rebus ad voluntatem nostram fluentibus, ut Cic. loquitur, eadem metaphora utens, Off. 1 : Res prosperæ et ad voluntatem nostram fluentes. Plut. Pericle [c. 20 extr.] : Διὰ τὴν εὔροιαν τῶν πραγμάτων, ubi redditur, Propter res prospere et ad votum fluentes. [Sæpe sic etiam Polyb., ut 2, 44, 2; 3, 10, 6, et Diodor. 20, 33 : Οὐ μὴ ἡ τύχη γε εἴασε τὴν εὔροιαν μένειν ἐπὶ τῆς αὐτῆς τάξεως. Phrynich. Bekkeri p. 29, 25.] Εὔροια, Felicitas, Affluentia, Bud., afferens ex Athen. [12, p. 524, C] : Ἐτρύφησαν μὲν γὰρ ὡς οὐδένες ἕτεροι τῶν πάντων, εὐροίας [Distinguendum, τῶν πάντων εὐροίας, ut animadvertit Lennep. ad Phalar. p. 86, B] καὶ πλούτου, καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοὺς χορηγίας κατασχούσης. [Aliter, ut sit Copia, Ubertas, Facilitas, Plat. Leg. 6, p. 784, B : Ἡ δὲ παιδοποιία δεκέτις ἔστω, ὅταν εὔροια ᾖ τῆς γενέσεως. Tim. Locr. p. 104, C : Τῶν θεῶν, τοῖς ἐνδιατρῖβεν ... σὺν εὐροίᾳ ἐπὶ τὸν σύμμετρον βίῳ χρόνον εὔδαιμόν ἐστιν. || De oratione dictum v. in Εὔροος. Plato Phædr. p. 238, C : Παρὰ τὸ εἰωθὸς εὔροιά τίς σε εἴληφεν. Pollux 4, 22; 6, 148.]

[Εὔροια, ἡ, Eurœa, urbs Epiri, ab aquarum copia sic vocata, ap. Hierocl. Synecd. p. 651, ubi v. Wesseling.]

Εὐροίζητος, ὁ, ἡ, ut εὐροίζητος ἰὸς, in Epigr. [Philippi Anth. Plan. 4, 104, 3], Bene stridens sagitta, i. e. Celeriter volans, Cum stridore : sicut ῥοῖζον ὀϊστῶν ab Hom. vocari in Ῥοῖζος dicetur.

[Εὔροιζος, ὁ, ἡ. Herodian. Epimer. p. 252 : Τὰ διὰ τοῦ υζω ῥήματα ἅπαντα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφονται ... πλὴν τοῦ ἀθροίζω καὶ ῥοιζῶ ... ὅθεν ῥοίζημα καὶ εὔροιζον χρυσίον. « Nicetas Chon. De stat. ap. Fabric. Bibl. Gr. t. 6, p. 406 ed. pr. : Μετ' οὐ πολὺ δὲ κατασπῶσι καὶ τὸ τοῦ μεγίστου νεὼ καταπέτασμα, εἰς μυρίας πολλάκις ἀργύρου μνᾶς ἀριθμούμενον καὶ τούτου εὐροιζότερον παντὸς καὶ εἰς βάθος χρυσῷ πυκαζόμενον. Quæ non sunt omnia sana. Manasses Chr. p. 3, D, habet εὔροιζον χρυσίον. » Boiss. Ap. Const. alii libri εὔριον. Ὄβρυζον Meursius. Cui Boiss. ad Aristænet. p. 310 opponit scholion Luciani Catapl. 9 : Ἀπέφθου, εὐρίζου., ubi in alio cod. est ὀβρύζου., ipse autem scribendum monet εὐροίζου, suasque ad Herodianum et Hierophilum p. 257 (*Notices* vol. 11, ubi affert exx. Basilii schol. in Greg. Naz. et Planud. ex Interpr. Ovid. Metam., in quibus partim per υ partim per οι scriptum) annotationes citat. Accedit exemplum Eustathii Opusc. p. 62, 38 : Χρυσίον εὔροιζον, et Etym. Gud. p. 104, 7, quod εὔρυζον ponit ubi ὄβρυζον est in M., Cosmæ Topogr. Christ. p. 338, C, ubi εὐρόϊζον (νόμισμα) scriptum, Draconis p. 117, 20, ubi εὐρυζότατον, denique Theodoreti vol. 2, p. 262 ed. Schulz. : Χρυσίον ἄπεφθον, ὃ νῦν οἱ πολλοὶ εὔρυζον ὀνομάζουσιν. L. Dind.]

Εὐροκλύδων, ωνος, ὁ, dicitur Euroaquilo, ut vet. Interpres vertit ap. Lucam Act. 27, [14] : Τυφωνικὸς ἄνεμος ὁ καλούμενος Εὐροκλύδων. Videri itaque possit legisse Εὐροακύλων : nam εὐροκλύδων sonat Fluctuosus eurus. Ap. Horat. sane minatur eurus fluctibus : quem Ovid. Tumidum vocat. [V. Schleusn. Lex. N. T. Const. Manass. Chron. v. 5143. Εὐρυκλύδων scriptum in Etym. M. p. 772, 31.]

Εὐροναήτοις, in Ms. Suidæ Cod. exp. καλῶς ῥέουσι : pro quo in impressis est εὐροναΐτοις. Utrumque suspectum. [Liber unus εὐροναΐτης, καλῶς ῥέων.]

Εὐρόνοτος, ὁ, Euronotus : ventus ex euro et noto mixtus, s. inter eurum et notum medius : ut Aristot. De mundo [c. 4] εὐρόνοτον dici tradit τὸν μεταξὺ εὔρου καὶ νότου. [V. l. ejusdem ex Meteor. in Εὖρος cit.] Et Gellius 2, 22 : Tertium ventum qui ab oriente hyberno spirat, Vulturnum Romani vocant. Eum plerique Græci misto nomine, quod inter notum et eurum sit, εὐρόνοτον appellant. Hi sunt igitur tres venti orientales, Aquilo, Vulturnus, Eurus : quorum medius eurus est.

Εὔροος, et Εὔρους per crasin, item Ἐὔῤῥοος pro εὔροος per dialysin [Hom. Il. H, 329, Φ, 130, Apoll. Rh. 4, 269, Anth. Pal. 11, 343, 3], ὁ, ἡ, Pulcra fluenta habens, Pulcre fluens, Pulcrifluus. Nisi quis malit, Bene fluens (ut alteram illam interpret. reservemus nomini Καλλίῤῥοος), Facile fluens, Facilem cursum habens. [Soph. Phil. 491 : Τὸν εὔροον Σπερχειόν. Eur. Hec. 649 : Τὸν εὔροον Εὐρώταν. Crinagoras Anth. Pal. 6, 227, 4 : Εὔροον εἰς σελίδα, de calamo scriptorio.] Gaza ap. Theophr., Εὔρους γὰρ ἡ φορὰ καὶ ἀνεμπόδιστος, vertit, Facilis meatus. [Ῥοὴ C. Pl. 3, 5, 2. Plat. Tim. p. 77, D : Εὔρους ἐπίχυσις· Leg. 5, p. 740, E : Ἐπισχέσεις γενέσεως οἷς ἂν εὔρους ᾖ γένεσις. (Plotin. p. 229, A : Εὔρους εἰς παιδοποιίαν. Creuzer.) Rufus p. 75 ed. Matth. : Ὡς τὸ πῦον εὔροον γένηται. Pollux 3, 50 sec. cod., γάλα. Artemidor. 5, 79 : Ὅπως εὔρουν τε καὶ καθαρὸν ἀποδείξῃ (τὸν ὀχετόν).] In VV. LL. εὔρουν σῶμα, Lubricum corpus [Ex Aristot. H. A. 7, 1 med. : Οἱ πόροι ἀναστομοῦνται καὶ ποιοῦσιν εὔρουν τὸ σῶμα ταύτῃ (libidinosorum in pubertate)· Probl. 4, 11 : Ἀεὶ τῇ κινήσει ταύτῃ (equitationis) χρωμένων εὔροα τὰ σώματα γίνεται καὶ προωδοπεποιημένα πρὸς τὸν ἀφροδισιασμόν. Vertendum igitur ut supra, non Lubrica. Foes. OEc. Hipp. : « Εὔρουν τὸ σῶμα, Corpus fluidum aut fluxum et meabile, Aph. 9 lib. 2. Quod his verbis exp. Galen. : Εὔρουν δ' ἔσται, τῶν μὲν πόρων ἁπάντων ἀναστομωθέντων, τῶν δ' ὑγρῶν τμηθέντων καὶ λεπτυνθέντων, εἴ πού τι παχὺ καὶ γλίσχρον ὑγρὸν ᾖ κατὰ τὸ σῶμα. Athen. in Matthæi Med. p. 227 : Εὐρουστέρους καὶ εὐαισθητοτέρους. Archigenes ib. p. 151 : Τοῖς ὑγροῖς εὐρόους. Antyllus ib. p. 129 : Φλεῒ εὔσχιστος καὶ εὔρους. Theophr. fr. 9 De sudor. 19 : Εὔρους καὶ ὡς ἐπίπαν ὑγρυτέρα ἡ τῶν παιδίων κοιλία.] Affertur vero et εὔρους τὴν διάνοιαν, pro Agilis mente. [Τὴν γλῶτταν Euagr. H. E. p. 422, 37. Eur. fr. Hippolyti ap. Clem. Al. p. 340 : Εὐρόοισι στόμασι. Hemst. || Εὔρους λέξις, Oratio pulcre fluens, propter literarum verborumque aptam venustamque collocationem; eademque μαλακὴ Dionys. H. De comp. vv. c. 23, p. 180. Conf. Cic. De orat. 3, 43. Deinde etiam εὔρους simpl. dicitur Facundus, Eloquens. Sic Theoph. Coryd. Ἐκδ. ῥητ. ap. Fabr. p. 660 : Ὁ ῥήτωρ εὐρούστερος μὲν διαλεκτικοῦ, τούτου δὲ ἐκεῖνός ἐστιν ἀκριβέστερος. Hinc et εὐροῆσαι πρὸς ὑπόθεσιν dicit Plut. Alex. c. 53, de Callisthene sophista, qui elegantissimo flumine orationis utebatur, quum jussus esset aliquod argumentum dicendo explicare. Et Philostr. V. S. 1, p. 491, de Favorino : Σὺν εὐροίᾳ σχεδιάσαι. Synes. De Dione p. 40 junxit τὸ στρογγύλως καὶ σὺν εὐροίᾳ προσφέρειν. Conf. Suid. v. Εὔρους. Ernest. Lex. rhet. Pollux 4, 20; 6, 147. || Præter comparativi formam εὐρούστερος, cujus exx. supra citatis addere licet Galeni ab Lobeckio ad Phryn. p. 143 annotatum De simpl. med. 5, 22, p. 137, A, altera usurpatur εὐροώτερος, cujus exx. v. ap. eundem, Cramer. Anecd. vol. 3, p. 186, 15.]

[|| Εὐρόως, Arrian. in Epict. 1, 4, p. 28; 3, 22, p. 454. Kall. Εὔρως de oratore inter προχείρως et ῥᾳδίως ponit Pollux 4, 23.]

[Εὔροπος, ὁ, ἡ, Facile flectendus. Philipp. Anth. Pal. 9, 543, 5 : Ἀκρότατον ἐς γῆν κλίνας ἅμα κεὔροπον ἄμμα. || Adv. ap. Antiphontem p. 138, 20 : Οὔτε γὰρ ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν εὐρόπως εἶχεν αὐτῷ, pro καλῶς receptum est ex libris duobus, omissum in tertio. Εὐπόρως conjecit Schœmannus.]

Εὖρος, τὸ, Latitudo. Alex. Aphr. [Probl. 1, 97 : Διὰ τὴν πολλὴν ὑγρότητα εἰς εὖρος αὐτοῖς ἡ ἀρτηρία οὐκ ἐπεκτείνεται], Εἰς εὖρος ἀπεκτείνειν, In latitudinem extendere. [Hom. Od. Λ, 311 : Ἐννεαπήχεες ἦσαν εὖρος. Æsch. Sept. 763; Eur. Cycl. 390. Xen. Anab. 1, 7, 14 : Τάφρος ὀρυκτὴ βαθεῖα, τὸ μὲν εὖρος ὀργυιαὶ πέντε· 3, 4, 9 : Πυραμὶς λιθίνη, τὸ μὲν εὖρος ἑνὸς πλέθρου· 1, 4, 4 : Διὰ μέσου ῥεῖ τούτων ποταμὸς Κάρσος ὄνομα, εὖρος πλέθρου.]

Εὖρος, ὁ, Eurus : ventus ab oriente spirans, alio nom. dictus Vulturnus. Teste enim Aristot. De mundo [c. 4] εὖροι nominantur οἱ ἀπὸ ἀνατολῆς συνεχεῖς πνέοντες ἄνεμοι. Ibid. tradit ex euris καικίαν dici τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέοντα ἄνεμον : ἀπηλιώτην autem, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς ἰσημερινάς : εὖρον vero, τὸν ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς χειμερινάς. [Meteor. 2, 6 : Ὁ εὖρος ἀπ' ἀνατολῆς χειμερινῆς πνεῖ, γειτνιῶν τῷ νότῳ· διὸ καὶ πολλάκις εὐρόνοτοι λέγονται πνεῖν.] Unde Plin. 2, 47 : Ab oriente æquinoctiali, Subsolanus : ab oriente brumali, Vulturnus : illum, Apelioten; hunc, Eurum Græci appellant. [Hom. Il. B, 145 etc. Aristot. Polit. 4, 3 : Ὥσπερ ἐν τοῖς πνεύμασι τὸν μὲν ζέφυρον τοῦ βορέου, τοῦ δὲ νότου τὸν εὖρον (εἶδος τιθέασιν). Εὖρον dici etiam ἀπηλιώτην bis scribit in Meteor. l. c.]

[Εὐροσποῦς, ὁ, Eurospus, n. viri in Charta Borg. 9, 14. Εὐροσπῶς, ῶ, ib. 13, 10.]

[Εὔροτος, apud Arcad. p. 82, 15, scrib. videtur ἄροτος. L. Dindorf.]

[Εὖρους. Εὐρόως. V. Εὔροος.]

Ἐὐῤῥαθάμιγξ, γγος, ὁ, ἡ, Pulcris irrorans guttis, ap. Nonn. [Jo. c. 2, 3, οἴνου· Dion. 5, 258 : Ἐὐρραθάμιγγος ἀλείφατος εὗρεν ἔέρσην· 13, 226 : Ὄμβρῳ ἐὐρραθάμιγγι ἔέρσης· 15, 61 : Ἐὐρραθάμιγγος ἐλαίης· 19, 160 : Ἐὐρραθάμιγγα παλαίτατον ὄγκον ἔέρσης· 20, 131 : Ὄγκον ἐὐρραθάμιγγος ὀπώρης, de vino. ἄἄ]

[Ἐὔρρᾰπις, ὁ, ἡ, Pulchra virga instructus. Nonn. Dion. 4, 1, Ἑρμῆς.]

[Ἐὐρρᾰφής. V. Εὐραφής.]

Ἐὐῤῥείτης, ὁ, i. q. ἐὐῤῥής. Hom. Il. Z, [34] : Ναῖε δὲ Σατνιόεντος ἐὐῤῥείταο παρ' ὄχθας, ubi exp. καλὰ ῥεύματα ἔχοντος. [Od. Ξ, 257, Hesiod. Th. 343. Orph. Arg. 781 : Ἐὐῤῥείτου ποταμοῖο. Jo. Grammat. Anth. Pal. 9, 628, 1 : Ἵππον (balneum sic dictum) ἐὐρρείτην. || Simplici ρ Eur. Tro. 809 : Σιμόεντι δ' ἐπ' εὐρείτᾳ.]

[Ἐὐῤῥείων, οντος, ὁ, i. q. præcedens. Christod. Ecphr. 408 : Μέλητος ἐὐρρείοντος.]

Ἐὐῤῥήν, ηνος, et Ἐὐῤῥήνος, ὁ, ἡ, i. q. εὔβοτος, Etymologo ὁ καλλιπρόβατος, Pulcras ferens oves, s. Pulcras agnas. [Apoll. Rh. 1, 49 : Φεραῖς Ἄδμητος ἐὐρρήνεσσιν ἀνάσσων· 3, 1086 : Γαῖα πάμπαν ἐὔρρηνός τε καὶ εὔβοτος. De ove in oraculo Timocrati dato Anth. Pal. 14, 149, 3 : Ἐὐρρήνου ἀπὸ κόρσης.]

Ἐὐῤῥὴς, έος, ὁ, ἡ, q. d. Pulcrifluus, Pulcre fluens,

Belle fluens. Nisi malis, Bene fluens : unde ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο, Hom. Il. Z, [508, Ξ, 433]. Quidam tamen malunt nominativum esse Ἐϋῤῥεύς. Dissolvitur autem diphthongus εὖ in ἐϋ, sicut in aliis plerisque compp. V. Etym. et Eust. Sed ap. Etym. pro unico ρ repone geminum : qui error commissus fuit et in VV. LL. [Simplici Hesiod. ap. Strab. 8, p. 342 : Ποταμοῖο παρ' ὄχθας εὐρεῖος Πείροιο. L. Dind.]

[Εὔρηχος, ὁ, ἡ, Sepibus idoneus. Forma poet. Nicand. Ther. 868 : Καρπὸς ἐϋρρήχου παλιούρου. Εὔρηχος, ἡ καλῶς περιφράσσουσα et ἡ πρὸς φραγμοὺς εὖ πεποιημένη· ῥῆχος γὰρ ἐστὶν ὁ φραγμὸς, schol. Alii libri male ἀρρήχου.]

[Ἔὔρριζος. V. Εὔριζος.]

[Ἔὔρριν. V. Εὔριν.]

[Ἔὔρρινος. V. Εὔρινος.]

Εὐρυάγυιος, ὁ, ἡ, Latas vias habens, ut, Πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων, Hom. Il. B, [12] i. e. πλατύῤῥυμον, inquit Eust., ἀγυιὰ γὰρ ἡ κοινῶς λεγομένη ῥύμη. [Sic Δ, 52 : Εὐρυάγυια Μυκήνη· Od. H, 80, Ἀθήνην.] At Hesych. habet, Εὐρυάγυια, μεγάλη καὶ πλατεῖα ῥύμη, quasi videl. εὐρυάγυια idem valeat quod εὐρεῖα ἀγυιά : nisi forte mendosa hic sunt Hesychii exemplaria. [Idem in Εὐρυάνασσα quæ ponit, καὶ ἡ πλατεῖα καὶ ἡ μεγάλη ἐν τῷ πλανᾶσθαι ὁδὸς, ad Εὐρυάγυια pertinere animadverterunt interpretes. «Similis est gl. Suidæ : Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης, pro quo Eust. et Noster, πλατεῖαν πύλην ἔχων.» Albert. De urbe item epigr. Anth. Pal. App. 336, 4. Paul. Sil. Descr. Soph. 347 : Ὅλης δ' ἐστείνετο Ῥώμης ἀτραπὸς εὐρυάγυια. Aliter Hom. H. Cer. 16 : Χάνε δὲ χθὼν εὐρυάγυια Νύσιον ἂμ πεδίον. Figurate Terpander ap. Plut. Lyc. c. 21, de Lacedæmoniis : Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μοῦσα λίγεια καὶ δίκα εὐρυάγυια.]

[Εὐρυάδης, ου, Euryades, procus Penelopæ, Hom. Od. X, 267. ᾰ̆ᾰ̆]

[Εὐρυαίχμης, ὁ, Latam et amplam cuspidem habens, Bene armatus, Hastatus. Pind. fr. ap. Strab. 12, p. 544 : Σύριον εὐρυαίχμαν στρατόν.]

[Εὐρυάλη, ἡ, Euryale, Gorgo. Hesiod. Th. 276, Pind. Pyth. 12, 20, Apollod. 2, 4, 2, 9. Εὐρυάλεια ap. schol. Hesiodi l. c. Cujus nominis filia Adrasti memoratur ab schol. Hom. Il. Ψ, 681. ᾰ̆ L. Dind.]

[Εὐρύαλος. V. Εὐρύαλως.]

[Εὐρύᾰλος, ὁ, Euryalus, Argivus, Hom. Il. B, 565, etc. Phæax Od. Θ, 115, etc. F. Ulyssis et Euippes, cujus nomine inscriptam fabulam ediderat Sophocles. V. Parthen. Erot. c. 3. Alii ap. Apollodorum, Pausaniam, Nonnum et alibi. Apollinis cognomen ap. Hesychium. L. Dindorf.]

[Εὐρύᾱλος. V. Εὐρύηλος.]

Εὐρύαλως, ως, et Εὐρύαλος, ὁ, ἡ, Latam s. Amplam aream habens, Latus, Amplus, ab εὐρὺς et ἀλωά. Nonn. ap. Jo. 12, [1] : Χώρης δ' εὐρυάλωος ἐρημάδα πέζαν ἐάσας Ἰησοῦς. [« Εὐρυάλωος Δηοῦς quum dicit Nonnus Dion. 7, 82, nihil nisi latos agros significari putem propter similia εὐρυάλωος ἀρούρης 4, 409; 39, 139, et εὐρυάλωος κώμης, χώρης, Ev. Jo. 11, 31; et εὐρ. γαίης 11, 55. » Næk. De Callim. Hecale p. 545.] Idem [Jo. c. 11, 55] : Ἀπ' εὐρυάλοιο δὲ γαίης Πολλοὶ κτλ. [Oppian. Hal. 1, 62 : Χῶρον ἐς εὐρύαλον. Antipater Sidon. Anth. Pal. 7, 748, 8 : Δᾶμος ἀεὶ μακαριστὸς, ὃς ἄστεσιν Ἡρακλείης οὐρανίων νεφέων τεῦξεν ἐπ' εὐρυάλων.]

[Εὐρύαμπος, πόλις Μαγνησίας. Ὁ πολίτης Εὐρυάμπιος. Λυκόφρων (900)· Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον Εὐρυαμπίων, Steph. Byz.]

[Εὐρυάναξ, ακτος, ὁ, Euryanax, Doriei f., Spartanorum cum Pausania dux, Herodot. 9, 10, 53, 55. ᾰ̆]

[Εὐρυάνασσα, ἡ, Late imperans, potens. Callim. Cer. 122 : Εὐρυάνασσα θεός. Hesych. : Εὐρ. ἡ Ἥβη. Quod Ἥρα scribendum conjiciunt interpretes, sine caussa. Eidem Hesychio pro Εὐάνασσα restituit Pierson. Veris. p. 254.]

[Εὐρυάνασσα, ἡ, Euryanassa, f. Pactoli, Tantali uxor, sec. Tzetz. ad Lycophr. 52, Exeg. Il. p. 68, 23, schol. Eur. Or. 5. Ap. eundem ib. 11, sec. Pherecydem, ut videtur, Tantalus Pelopem genuisse traditur ἐξ Εὐρυσθεμίστης τῆς Ξάνθου. Quod scribendum Εὐρυθεμίστης, cujus nominis mulier, Bœoti filii Neptuni uxor, memoratur a Ps.-Plutarcho De fl. p. 1148, F. Εὐρυβάνασσα scriptum in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 666, n. 1372, 10. L. Dind.]

[Εὐρυβάλινδος, ὁ Διόνυσος, Hesych., ad quem v. Albert.]

Εὐρυβατεύεσθαι, Suidæ πονηρεύεσθαι, Uti malis artibus, Improbe agere : ab Eurybate s. Eurybato quodam, quem unum e Cercopibus fuisse perhibent τοιχωρύχον, alii προδότην. Plura de eodem v. ap. Eund., et Erasm. Chil., necnon ap. Eust. [Od. p. 1864, 10 seqq.], qui hoc nom. dictum vult παρὰ τὸ εὐρὺ βάζειν. Ap. Hesych. quoque Εὐρυβάτης, πανοῦργος, ἀπατεών, κέρκωψ. [Diogenian. 4, 76. Wakef. V. Εὐρύβατος.]

[Εὐρυβάτης, ὁ, Eurybates, præco Agamemnonis, Hom. Il. A, 320. Ulixis, B, 184, etc., Pausan. 10, 25, 4. Argivus, Herodot. 6, 92; 9, 75, Pausan. 1, 29, 5. Herodoro idem qui Apollonio Rh. Ἐριβώτης, Argonauta, filius Teleontis. V. schol. 1, 71. Conf. etiam Εὐρύβατος. ᾰ̆]

[Εὐρύβατος, ὁ, ἡ, Latus, Spatiosus. Nonn. Dion. 28, 79 : Ἀπ' εὐρυβάτοιο δὲ φάτνης ὑψιφανῆ νέον ἄλλον ἑλών. Wakef. Quintus 2, 283 : Ἀνὰ πτύχας ὑλήεσσας οὔρεος εὐρυβάτοιο.]

[Εὐρύβᾰτος, ὁ, Eurybatus, n. viri Corcyræi ap. Thuc. 1, 47, Spartani ap. Pausan. 5, 8, 7. Aliorum ap. Plat. Protag. p. 327, D, (ubi cum Phrynonda componitur tanquam pessimorum par hominum, ut ap. Æschinem p. 73, 12, ubi pleraque omnia de hoc Eurybato (vel, ut ap. Hesychium ab HSt. in Εὐρυβατεύεσθαι citatum, Alciphr. 3, 20, et alibi nonnunquam scribitur Εὐρυβάτη), ab aliis inter Cercopes relato, ab aliis distincto ab Eurybato Cercope, collegit Taylor., quocum conf. Bast. et Boiss. ad Aristæn. 1, 20, p. 513, 5, Lobeck. Aglaoph. p. 1306—7), et ap. Amphin Athen. 9, p. 386, E, in inscr. Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 597, n. 1208, 3. L. Dindorf.]

[Εὐρυβέρεθρος, ὁ, ἡ, Qui latæ voraginis est. Tzetz. Hom. 475 : Πάντα κατακρύψῃ δ' ἐνὶ ἀχλύϊ εὐρυβερέθρῳ.]

[Εὐρυβία, ἡ, Eurybia, f. Ponti et Telluris. Hesiod. Th. 239, Apollod. 1, 2, 5, 4; 6, 1. Thespias 2, 7, 8, 2.]

[Εὐρυβιάδης, ου, vel Εὐρυβιάδας, α, ου, ὁ, Eurybiades, Spartanus, classis Græcorum contra Persas dux, ap. Herodot. 8, 2, etc. Alius in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 631, n. 1262, 16. ῐᾰ̆ L. Dindorf.]

Εὐρυβίης, ὁ, Cujus vis et robur late se extendit, Late potens. Hesiod. [Th. 931, Apoll. Rh. 4, 1552, Orph. Arg. 337] : Τρίτων εὐρυβίης. [Hom. H. Cer. 294 : Εὐρυβίῃ Κελεῷ.] Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 7, 599, 6] : Εὐρ. Ἀΐδης· ibid. [9, 525, 6], Ἀπόλλων. [Orph. Arg. 1259 : Εὐρυβίην Πηλῆα· fr. 6, 35, Ἀήρ. Forma Dor. et communi Εὐρυβίας, Pind. Ol. 6, 58 : Ποσειδᾶν' εὐρυβίαν· et de eodem Pyth. 2, 12. (Conf. Cornut. De n. d. c. 22, p. 195, ubi inter epitheta Neptuni ponitur εὐρυβόας, pro quo in cod. εὐρυβείας, h. e. εὐρυβίας.) 4, 175 : Περικλύμεν' εὐρυβία· 9, 13 : Ὑψέος εὐρυβία· Isthm. 5, 51 : Εὐρυβίαν Αἴαντα. Ap. Mazar. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 127, 7, τῶν εὐρυβίων pro εὐρυβιῶν. ῐ̆]

Εὐρύβιος, ὁ, nom. propr. ap. Athen. [filii Eurysthei, 4, p. 158, A, et ap. Apollod. 2, 8, 1, 3. Nelei ap. Apollod. 1, 9, 9, 1, schol. Apoll. Rh. 1, 156. Aliorum ap. Plat. Ep. 7, p. 348, E, Nonnum Dion. 14, 189.]

[Εὐρυβόας, ὁ, Late clamans, Late sonantem clamorem edens. Liban. vol. 4, p. 816, 31 : Τοὺς νῦν κομψοὺς εὐρυβόας, πολλὰ στωμυλλομένους, πολλὰ ῥέοντας ἐπ' ἐκκλησίας. Jacobs. Eust. Opusc. p. 286, 14 : Καὶ ἦν τηνικαῦτα ὁ κατὰ παροιμίαν σιγηλὸς ἥρως εὐρυβόας· 318, 53 : Εὐρ. καὶ ἀληθὴς κῆρυξ. Schol. Dionys. Thr. ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 178 : Ἄνδρας τοὺς μείζονας καὶ εὐρυβόας. Pro quo ap. Bekk. Anecd. p. 746, 17, τοὺς μείζονα φωνὴν ἔχοντας. Greg. Naz. vol. 2, p. 89, A. V. Εὐρυβίας.]

[Εὐρύβοτος, ὁ, Eurybotus, Atheniensis, ap. Pausan. 2, 24, 7. Qui Εὐρυβάτης est Dionysio A. R. 3, 1.]

[Εὐρυβόων, οντος, ὁ, Euryboon, pater Hippodami sec. Hesych. v. Ἱπποδάμου. Quod vitium antiquum esse ostendit Photius qui Εὐροκόοντος. Verum est Εὐρυφῶντος, de quo v. intt.]

[Εὐρυβώτας s. Εὐρυβώτης, ὁ, Eurybotas, discobolus, Pausan. 5, 17, 10. Cretensis in exercitu Alexandri M., Arrian. Exp. 1, 8, 7.]

[Εὐρυγάνεια, ἡ, Eurygania, f. Periphantis sive Hyperphantis, OEdipi conjux, sec. Apollod. 3, 5, 8, 8,

Pausan. 9, 5, 11, Pherecydem ap. schol. Eur. Phœn. 53. Eadem Εὐρυγάνη vocatur in schol. ad v. 13, 1760. ᾰ̆ L. Dind.]

[Εὐρυγάστωρ, ορος, ὁ, ἡ, Qui lato s. vasto ventre est. Pro mari in oraculo ap. Euseb. Præp. ev. p. 210, D; 211, B, Apollod. 2, 8, 2, 7. Hemst. Scripturam vitiosam apud Apollodorum τὴν εὐρυγαστέρα notarunt Heynius et Lobeckius ad Phryn. p. 660. Idem Aglaoph. p. 853 animadvertit ἐριγάστορα, quod v., positum fuisse in oraculo ipso, si hexametris conceptum fuit.]

Εὐρυγένειος, ὁ, ἡ, Latas generationes [immo Largam barbam] habens: ut εὐρ. αἰὼν, Nonn. VV. LL. [Jo. 3, 15. Ib. 6, 35: Ἕως ἔτι καμπύλος ἕρπων αἰὼν εὐρ. ἀτέρμονα νύσσαν ἀμείβει. Quod dicitur de grandævo quasi Æone, ut Dionys. 18, 229: Κρόνος εὐρ. ἀνερρίπιζεν Ἐνυώ· 24, 234: Κρόνον εὐρυγένειον· 18, 345: Τίς τάμεν, εὐρυγένειε, τεὸν πώγωνα; 19, 114, τράγος· 20, 23, πίθον. Conf. Εὐρυπώγων. De tauris, Latum mentum vel Latas genas habens, Oppian. Cyn. 2, 104. L. D.]

[Εὐρύγιος, nomen corruptum ap. Suidam v. Σαπφὼ, pro quo Εὐρυγόρου vel Εὐρυγύρου in schol. Pind. p. 8, v. 6.]

[Εὐρυγύης, ὁ, Eurygyes. Hesych.: Ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεων Εὐρυγύην εἰρῆσθαί φησι τὸν Μίνωος, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ. Καὶ Ἡσίοδος, «Εὐρυγύῃ δ' ἐπὶ κοῦροι Ἀθηνάων ἱεράων.»]

[Εὐρυδάμας, αντος, ὁ, Eurydamas, Trojanus, Hom. Il. E, 148. Procus Penelopæ, Od. Σ, 296, etc. Filius Ægypti, Apollod. 2, 1, 5, 5. F. Ctimeni, Argonauta, Apoll. Rh. 1, 67, Orph. Arg. 164. Alii ap. Ps.-Demosth. p. 1382, 6, et Alcæum, ex quo vocativum ὦ Εὐρυδάμαν affert Chœrob. in Bekkeri An. p. 1183, qui de genitivo Εὐρυδάμαντος agit p. 1186. ᾰ̆ᾱ̆]

[Εὐρυδάμεια, ἡ, Eurydamia, Polyidi conjux, Phylei filia, sch. Hom. Il. N, 663. ᾰ̆]

[Εὐρυδάμη, ἡ, Eurydame, f. Diactoridis, Leotychidæ, regis Spartanorum, conjux, Herodot. 6, 71.]

[Εὐρυδαμίδας, ου et α, ὁ, Eurydamidas, Agidis Spartani filius. Pausan. 2, 9, 1; 3, 10, 5.]

[Εὐρύδαμνος, ὁ, Eurydamnus, n. viri. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 255, 30: Εὐρύδαμνος Μεσήνιος θώρακα πολεμικὸν (ἐφεῦρε). Pro quo ib. 22 male Εὐρίδαμνος θώρακα πολεμικήν. Conf. Moschop. p. 59 ed. Titz. L. Dindorf.]

[Εὐρύδαμος, ὁ, Dor. pro Εὐρύδημος, Eurydamus, n. viri in numo Chersonesi Taur. ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 2, p. 2, 4. Loci incerti *Descr.* vol. 6, p. 638, 171. Ætoli ap. Pausan. 6, 16, 1; 10, 16, 4. Forma Ion. Εὐρύδημος, de Ephialtis Maliensis patre, Herodot. 7, 213. L. Dind.]

[Εὐρυδίκεια. V. Εὐρυδικεύς. || Nominis Εὐρυδίκη forma paragogica ap. Moschum 3, 129.]

[Εὐρυδικεὺς, έως, ὁ, gentile in numis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 202, 4, 5, *Suppl.* vol. 3, p. 78, 475, ad Eurydiceam Macedoniæ refertur a Viscontio *Iconogr. grecque* vol. 2, p. 77, non memoratam a geographis, sed a Polyæno, ut opinatur, 6, 8: Τῆς ἀποδούσης Κασσανδρεῦσι τὴν ἐλευθερίαν Εὐρυδίκης ... ην κατεστήσατο (Apollodorus), ἣν ἐκάλεσεν Εὐρυδικείαν, ubi Εὐρυδίκης ἑορτὴν κατεστήσατο, ἣν ἐκάλεσεν Εὐρυδίκεια conjecit Casaubonus. L. Dind.]

[Εὐρυδίκη, ἡ, Eurydice, filia Clymeni, Nestoris conjux, Hom. Od. Γ, 452. Mater Danaes, schol. Apoll. Rh. 4, 1091, Creontis, regis Thebarum, uxor, Soph. Antig. 1180. Orphei uxor apud Apollod. et Pausaniam, etiam mulieres hujus nominis alias memorantes. Est etiam nomen pluribus mulieribus Macedonicis regii generis commune, de quibus v. Viscont. *Iconogr. gr.* vol. 2, p. 75 seqq., et alius mulieris Macedonicæ in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 522, n. 855. L. Dind.]

Εὐρυδίνης, ὁ, Latos vortices habens. Bacchyl. [ap. schol. Pind. Ol. 1 inscr.]: Ξανθότριχον [ξανθότριχα] μὲν φερένικον [Φερένικον] Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν πῶλον ἀελλοδρόμον νικήσαντα. [In oraculo ap. Strabon. 1, p. 53; 12, p. 536: Πύραμος εὐρυοδίνης, ubi epitome ἀργυροδίνης habet cum Orac. Sibyll. p. 515. Non melius quam libri Strabonis εὐρυδίνης Eust. ad Dionys. 867. τ̄]

[Εὐρυδόμη, ἡ, Eurydome, sec. nonnullos mater Gratiarum. Cornut. De n. d. c. 15, p. 161, ubi ex codice restituendum Εὐρυδόμης pro Εὐρυδομένης, ut etymologia ab δόμος, quæ sequitur, ostendit. L. Dind.]

[Εὐρυεδὴς, ὁ, ἡ, Qui est lati s. ampli soli. Simonides ap. Plat. Protag. p. 345, C et alibi: Εὐρυεδοῦς ὅσοι χαρπὸν αἰνύμεθα χθονός. V. Ἕδος. Non bene Heynius ad Hom. Il. Z, 142 interpretatur Late habitatam vel habitabilem.]

[Εὐρύζυγος, ὁ, epitheton Jovis, ut ὑψίζυγος, quod v., apud Pindarum sec. Eust. Opusc. p. 56, 11.]

[Εὐρύηλος, ὁ, Euryelus, et Dor. Εὐρύᾱλος, ὁ, Eurya-lus, οὕτως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἐπιπολῶν· πολίχνιον δὲ τοῦτο Συρακουσῶν ἀπόκρημνον. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρυήλιος, Steph. Byz. Memorat Thuc. 6, 97; 7, 2, 43, Diod. 20, 29. Forma Syracusana Euryalus utitur Liv. 25, 25 et 26.]

[Εὐρύθεια, scriptura vitiosa, ut videtur, pro Ἐρύθεια, quod v.]

[Εὐρυθέμεθλος, ὁ, ἡ, i. q. εὐρυεδής. Greg. Naz. vol. 2, p. 167. Alia forma Paul. Sil. Descr. Soph. 620: Πέδον εὐρυθέμειλον. Inscr. in ædibus Vaticanis: ΑΔΗC ΤΕΥΡΥΘΕΜΙΔΟC. Citavit Osann.]

[Εὐρύθεμις, ιδος, ἡ, Eurythemis, Thestii conjux. Apollod. 1, 7, 10, 1.]

[Εὐρυθεμίστη. V. Εὐρυάνασσα.]

[Εὐρυθίων. Hesych.: Εὐρυθίωνι. Τάφος ἐπ' Εὐρυθίωνι, καὶ ἑορτὴ Δήμητρος, καὶ παιγμάτια ἐν τοῖς σκοτοταρίοις. De qua gl. v. conjecturas interpretum et Prelleri in libro *Demeter und Persephone* p. 327.]

[Εὐρυθμέω, Concinno. Theodor. Stud. Iamb. p. 599, ι', 7: Τὸ τῆς ἀδελφότητος εὐρυθμῶν στόμα, quod Int. vertit: Fratrum canoris ora concinnans modis. Non videtur locum habere εὔρυθμον. L. Dind.]

[Εὐρύθμητος, scriptura vitiosa pro εὐαρίθμητος. V. supra p. 411, D.]

Εὐρυθμία, ἡ, Concinnitas quam afferunt numeri. [Plat. Reip. 7, p. 522, A: Παραδιδοῦσα κατὰ ῥυθμὸν εὐρυθμίαν· Protag. p. 326, B: Ἧς γὰρ ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου εὐρυθμίας τε καὶ εὐαρμοστίας δεῖται. Isocr. p. 87, E: Ταῖς περὶ λέξιν εὐρ. 191, A: Ταῖς εὐρ. ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας. Eust. ad Dionys. v. 374: Ἤσκησαν καὶ τοὺς ἵππους εἰς εὐρυθμίαν καὶ ἐδίδαξαν καταυλουμένους ὀρχεῖσθαι.] Κινεῖσθαι μετά τινος εὐρυθμίας, Aristot. De mundo [c. 6, p. 398, 19], Moveri ad numeros. [Hic l. referendus ad signif. in fine positam.] Bud. εὐρυθμία vertit ex Cic. Æquabilis vocum concentus, et, Inoffensa vocum copulatio, ex Fabio [1, 10, 26]. Apud quem legimus etiam dici εὐρυθμίαν Corporis decentem et aptum motum. Unde apparet εὐρυθμίαν accipi generalius etiam pro Concinnitate. [Plato Reip. 3, p. 400, D: Εὐσχημοσύνη καὶ εὐρυθμία εὐηθείᾳ ἀκολουθεῖ. Quo referri potest etiam l. Protag. supra citatus. Plut. Mor. p. 8, C: Τῆς τῶν σωμάτων εὐρ. ἕνεκεν· 45, E: Ἐπὶ τῶν λόγων ἐστί τις εὐρ. καὶ περὶ τὸν λέγοντα καὶ περὶ τὸν ἀκροώμενον, ἂν ἑκάτερος τὸ προσῆκον αὐτῷ φυλάττῃ. || «Εὐρυθμίη τῶν χειρέων, Manuum concinnitas, aptitudo, agilitas et promtitudo, quum chirurgus composite et expedite instrumentis ad artem accommodatis utitur, Hippocr. p. 24, 14. (Plut. Mor. p. 67, E: Ὥσπερ ἰατροῦ σάρκα τέμνοντος εὐρυθμίαν τινὰ δεῖ καὶ καθαριότητα τοῖς ἔργοις ἐπιτρέχειν.) Est et εὐρ. in pulsu, quum pulsus proprium cuique ætati, naturæ et temperamento rhythmum servat et εὔρυθμον σφυγμὸν facit, quem Galen. in singulis generibus explicat l. 3 De cons. puls.» Foes. OEc. Hipp. Incessus εὐρυθμίαν v. ap. Eust. Il. p. 1164, 33, coll. Alex. ap. Athen. 1, p. 21, D.]

Εὔρυθμος, ὁ, ἡ, Numerosus, Numerorum modulationem habens. [Aristoph. Thesm. 121: Κρούματα εὔρυθμα. Plato Leg. 2, p. 655, A: Εὔρυθμον μέλος ἢ σχῆμα· 670, B: Τὸ εὐάρμοστον καὶ εὔρ. Reip. 3, p. 400, D: Τὸ εὔρ. καὶ ἄρρυθμον τῇ καλῇ λέξει ἕπεται· 413, E: Φύλαξ αὐτοῦ ὢν ἀγαθὸς καὶ μουσικῆς ἧς ἐμάνθανεν, εὔρυθμόν τε καὶ εὐάρμοστον ἑαυτὸν ἐν πᾶσι τούτοις παρέχων· Protag. p. 326, B: Τοὺς ῥυθμούς τε καὶ τὰς ἁρμονίας ἀναγκάζουσιν οἰκειοῦσθαι ταῖς ψυχαῖς τῶν παίδων, ἵν' ἡμερώτεροί τε ὦσι καὶ εὐρυθμότεροι καὶ εὐαρμοστότεροι γιγνόμενοι χρήσιμοι ὦσιν εἰς τὸ λέγειν τε καὶ πράττειν. Ab ἔρρυθμος distinguit Dionys. De comp. vv. p. 197, 8: Ἡ πεπλανημένα μέτρα καὶ ἀτάκτους ῥυθμοὺς ἐμπεριλαμβάνουσα (λέξις) καὶ μήτε ἀκολουθίαν ἐμφαίνουσα αὐτῶν μήτε ὁμοζυγίαν μήτε ἀντιστροφὴν εὔρυθμος μέν ἐστιν, ἐπειδὴ διαπεποίκιλταί τισι ῥυθμοῖς, οὐκ ἔρρυθμος δὲ ἐπειδὴ

οὐχὶ τοῖς αὐτοῖς οὐδὲ κατὰ τὸ αὐτό. Conf. p. 65, 1.] Item Concinnus, Compositus. Plut. [Mor. p. 1014, C]: Ἁρμονικὸν ἄνδρα καὶ ῥυθμικὸν οὐ φωνὴν ποιεῖν οὐδὲ κίνησιν, ἐμμελῆ δὲ φωνὴν καὶ κίνησιν εὔρυθμον, ἀξιοῦμεν· quæ ita Turn. vertit, Ab eo qui modos numerosque facit, nec vocem nec motum ut faciat postulamus, sed modulatam ab eo vocem et motum numerosum requirimus. In VV. LL. εὔρυθμα βαδίζειν ex Chrysost., posito nomine εὔρυθμα adverbialiter pro εὐρύθμως, Numerose incedere. Item εὔρυθμα προβήματα ex Aristoph. [Pl. 759], Compositi progressus. [Eadem signif. Thesm. 985 : Εὐρύθμῳ ποδί. Plato Leg. 7, p. 795, E, κίνησις. Nonnus Dion. 13, 499 : Τοὺς δὲ λίγα κροτέοντας ὑπ' εὐρύθμῳ χθόνα ταρσῷ· 18, 57, πέδιλα· 19, 109, ἁρμονίην· 218, ποδός.] Legitur et ὄρνεον εὔρυθμον ap. Aristot. H. A. 8, [3] de tyranno ave : Ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὄρνεον καὶ εὔρυθμον, ubi Gaza Cantu suavem vertit, quod mihi non placet : magis enim significat Membrorum aptam compositionem, Bud. Sed intellige εὔρυθμον dici de illa apta compositione : non ut εὔρυθμον sit ipsa compositio, sed Habens compositionem illam etc. Sic certe Bayff. ap. Athen. : Ἦν δὲ εὔρυθμος καθ' ὑπερβολήν, vertit, Erat autem mira et egregia statura. [Xen. Comm. 3, 10, 9 : Εὐρυθμοτέρους ποιῶ (τοὺς θώρακας)· 11 : Σώματα ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά ἐστι, τὰ δὲ ἄρρυθμα ... πῶς οὖν τῷ ἀρρύθμῳ σώματι ἁρμόττοντα τὸν θώρακα εὔρυθμον ποιεῖς; Ὥσπερ καὶ ἁρμόττοντα· ὁ ἁρμόττων γὰρ εὔρυθμος ... Ὥσπερ ἂν εἰ φαίης ἀσπίδα ᾧ ἂν ἁρμόττῃ, τούτῳ εὔρυθμον εἶναι· OEc. 8, 19 : Καὶ χύτρας εὔρυθμον φαίνεσθαι εὐχρινῶς κειμένας. Theophr. H. Pl. 3, 12, 9 : Τὸ δένδρον εὔρυθμον τῇ κόμῃ· 18, 7 : Διαφέρει τῷ εὐρυθμότερα εἶναι (τὰ φύλλα). Diod. 2, 56 : Εἶναι ταῖς τοῦ σώματος περιγραφαῖς εὐρύθμους. Plut. Mor. p. 860, E : Εὔρυθμός τε καὶ πολιτικὸς ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως. Clem. Al. Pæd. 3, p. 291 : Ὁ εὔρ. καὶ καλὸς οὗτος ἀνδριάς. Heliodor. De chrysop. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122, v. 135 : Ἕως ἂν ἔλθῃ ἰσχὺς ἐκτρέφουσά με, ἄγουσα εἰς ἀνδρεῖον εὔρυθμον μελῶν, εἰς σχῆμα δ' αὖ τέλειον εὔμορφον πάνυ. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 256, 14 : Σύμμετρον καὶ εὔρυθμον ἔχοντες τὴν κεφαλήν. De animo Theod. Stud. p. 483, B, ἦθος.] At pulsus εὔρυθμος quis sit Medicis, dicetur in Ῥυθμός. [Cum dativo Theod. Stud. p. 253, B : Αὐλεῖ, ἀλλὰ ἄσημα, καὶ οὐ τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ εὔρυθμα. L. D.] ‖ Εὐρύθμως, Numerose. Item Concinne. De εὔρυθμα autem posito adverbialiter, dictum fuit paulo ante. [Moderate, Modulanter, Gl. Eur. Cycl. 563 : Θές νυν τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως. Isocr. p. 294, D : Εὐρ. καὶ μουσικῶς εἰπεῖν. Plut. Mor. p. 45, E : Ὥσπερ ἐν τῷ σφαιρίζειν τῷ βαλόντι δεῖ συγκινούμενον εὐρ. φέρεσθαι τὸν δεχόμενον. Eust. Il. p. 1164, 35 : Ἀμπέχεσθαι εὐρ. Pro ἐν ῥυθμῷ in libris nonnullis Diod. 1, 72.]

[Εὔρυθμος, ὁ, Eurhythmus, n. viri, in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2426, 3. L. Dind.]

[Εὐρύθμως. V. Εὔρυθμος.]

[Εὐρυθόη, ἡ, Eurythoe, f. Danai. Schol. Apollonii Rh. 1, 752.]

[Εὐρυκάρηνος, ὁ, ἡ.] Εὐρυκάρηνον δέμας, Corpus lato s. vasto capite, Oppian. Cyn. 3 [1, 151 : Σιγύνην εὐρυκάρηνον. Nonnus Dion. 20, 127, πίθος.]

[Εὐρύκελευθος, ὁ, ἡ, Qui late patentem viam habet. Paul. Sil. Descr. Soph. 721 : Εὐρυκέλευθον ἐς ἠέρα. L. D.]

Εὐρύκερως, ωτος, ὁ. Oppian. Cyn. 3, [2] : Ταύρους, ἠδ' ἐλάφους, ἠδ' εὐρυκέρωτας ἀγαυοὺς, Eurycerotas s. Platycerotas illustres. Ita vero dicti sunt, quod eorum cornua sese expandunt in palmas, et ex palmis rursum emittunt quosdam digitos, ut Plin. quoque indicat in l., quem in Πλατύκερος profero. [De cervis 2, 293. Moschus 2, 149, βοῦς.]

[Εὐρύκλεια, ἡ, Euryclea, nutrix Ulixis, ap. Hom. in Odyssea.]

[Εὐρύκλεια, τὰ, Euryclea, ludi in honorem Euryclis, amici Augusti imp. (ap. Strab. 8, p. 366), instituti, sæpius memorantur in titulis Spartanis. V. Bœckh. C. I. vol. 1, ad n. 1389, p. 670, 1. L. Dind.]

[Εὐρυκλείδης, ὁ, Euryclides, pater Eurybiadæ Spartani, classis Græcorum adversus Persas ducis, Herodot. 8, 2, Atheniensis orator a Philippo Demetrii f. necatus, ap. Polyb. 5, 106, 7, Pausan. 2, 9, 4. Alii alibi. V. etiam Εὐρυκλῆς.]

[Εὐρυκλέων, ωνος, ὁ, Eurycleon, n. viri in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 618, n. 1241, 27, coll. 24. L. D.]

Εὐρυκλῆς, έους, ὁ, Eurycles, quidam ἐγγαστρίμυθος dictus fuit : et ab eo homonymos Εὐρυκλεῖς denominati alii etiam istiusmodi vates, teste Hesychio, ut et Suidas tradit Εὐρυκλῆν dictum fuisse πάντα τὸν ἐγγαστρίμυθον, ab Eurycle quodam tali vate. Unde et Aristoph. Vesp. [1019] : Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν, Ἐς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς, κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι. Ubi et schol. ipsius annotat hunc Euryclem, velut ἐγγαστρίμυθον, dici Athenis τἀληθῆ μαντεύσασθαι διὰ τοῦ ἐνυπάρχοντος αὐτῷ δαίμονος : ab eoque quosvis alios vaticinantes dictos fuisse ἐγγαστρίτας et εὐρυκλείτας [Εὐρυκλείδας recte cod. Ven.], quod primus Eurycles id factitarit. [V. Plato Soph. p. 252, C, ibique schol. p. 372, qui Εὐρυκλεῖς ponit pro Εὐρυκλείδας. Alia hujus nominis exx. sunt in numis Spartanis ap. Mionnet. *Descr.* vol 2, p. 218, 221, in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 497, n. 2741, 1, ap. Plat. Soph. p. 252, C, Pausan. 3, 14, 6 et Plutarchum. V. etiam Εὐρύκλεια.]

[Εὐρυκλύδων. V. Εὐροκλύδων.]

Εὐρυκόας, Hesychio μεγαλόνους, μέγα ἰσχύων. [V. Εὐρυκόωσα.]

[Εὐρυκοίλιος, ὁ, ἡ, Amplus. Hippocr. p. 269, 2 : Καὶ πάμπαν εὐρυκοίλιος (ἡ γαστήρ).]

[Εὐρύκοιλος. Rufus Cod. Vat. De med. purgant. (p. 17 ed. Matth.) : Ἡ κάτω κοιλία κατὰ φύσιν εὐρύκοιλόν ἐστι. Schneid. Hic quoque εὐρυκοίλιος codd. Matthæi ad Rufum p. 17 et 261; p. 18 vero : Κεῖται δὲ ἐν τῇ λαγόνι τῇ δεξιᾷ, καθὸ μὲν ἄρχεται αὐτὸ εὐρυοκοίλ, litera λ posita super ί. Εὐρύκοιλον utrobique restituit Matthæus. L. Dind.]

[Εὐρύκολπος, ὁ, ἡ, Qui est amplo sinu. Pind. Nem. 7, 33 : Εὐρυκόλπου χθονός. Tzetz. Hist. 1, 11 : Χιτῶνα περιδὺς εὐρύκολπον εἰσάγαν.]

[Εὐρύκορος, ὁ, ἡ, Jo. Geom. Tetrast. 452.]

Εὐρυκόωσα Hesychio [εὐρυνόμος, quod εὐρύνομος scribebat Pergerus, ut esset Late patens], πολυάστερος, s. πολλὰ κοιλώματα ἔχουσα : quoniam κόους antiquitus vocabant τὰ κοιλώματα, Cavitates s. Cavernas : noctis autem esse epith. innuit. [Etym. M. p. 396, 28 : Εὐρυκόωσα, ἡ μέγα χάσμα ἔχουσα, παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ τὸ κόον, ἡ μεγάλη καὶ πλατεῖα· κόον γὰρ λέγουσι τὸ μέγα οἱ Λάκωνες. Εὐφορίων, « Ὅσσους εὐρυκόωσα Τυφάονι κύσατο Κητώ. » V. Εὐρυκόας.]

[Εὐρυκράτης, ους, ὁ, Eurycrates, f. Polydori, unus ex majoribus Leonidæ, regis Spartanorum, Herodot. 7, 204. F. Anaxandri, rex Spartæ, Pausan. 3, 3, 5. Qui Εὐρυκρατίδης dicitur Herodoto 7, 204, eadem formarum permutatione qua Eurycrates Anaxandridæ f. dicitur ap. Plut. Mor. p. 221, A, qui et ipse Eurycratidam vocat. ă]

Εὐρυκρείων, οντος, ὁ, Late rex, Virg. Hom. Il. A, [102], Ἀγαμέμνων, Late rex, regnans. [De Neptuno ib. Λ, 751. V. Εὐθυκρέων.]

[Εὐρυκύδα, ἡ, Eurycyda, Endymionis et Asterodiæ filia, Pausan. 5, 1, 4; ab qua dictum esse ἄλσος Εὐρυκύδειον, quod memorat Strabo 8, p. 346, ubi libri Εὐρυκύδιον vel Εὐρικίδιον, conjicit Casaubonus.]

[Εὐρύκωμις, ιδος, ἡ, Eurycomis, urbs ficta, quo fabulam de Ismeniæ et Ismenes amoribus transtulit Eumathius. V. p. 2 etc. Æque commentitius fortasse homo, cui inscribitur Libanii epist. inter latinas 1, 9, p. 737, Eurycomus.]

[Εὐρυλείμων, ωνος, ὁ, ἡ, Qui lata habet prata. Pind. Pyth. 9, 57, Λιβύα.]

[Εὐρυλέων, οντος, ὁ, Euryleon, Æneæ filius, etiam Ascanius dictus, ap. Dionys. A. R. 1, 65, Appian. in Phot. Bibl. p. 16, 20. Doriei coloniam in Siciliam ducentis comes, Herodot. 5, 46. Achæus ap. Polyb. 10, 24, 1. Spartanus, origine Thebanus, ap. Pausan. 4, 7, 8; 8, 11.]

[Εὐρυλεωνὶς, ίδος, ἡ, Euryleonis, mulier Spartana, Pausan. 3, 17, 6.]

[Εὐρυλίμην, ενος, ὁ, ἡ, Qui amplum portum habet. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 243, 2. ῐ L. Dind.]

[Εὐρυλογέω, Latiori oratione utor. Eust. Il. p. 219, 42 : Δείκνυσι (Homerus) καὶ ἐνταῦθα ὅπως καὶ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς καὶ εὐρυλογεῖν δύναται καὶ στενολεσχεῖν.]

[Εὐρυλογία, ἡ, Lata oratio. Eust. Opusc. p. 281, 10 : Οὐ πρὸς εὐρυλογίαν, μὴ καὶ πλατὺ μάλα βιβλιογραφήσειν ἀνάγκην εὑρήσω.]

[Εὐρυλόγος, ὁ, ἡ, Qui lata s. larga oratione utitur, Loquax, Garrulus. Photius s. Suid. v. Σπερμολόγος. Quod in εὐρεσίλογος vel εὐρησίλογος mutandum conjecerunt Hemsterh. et Lobeck. ad Phryn. p. 447.]

[Εὐρυλόφη, ἡ, Eurylophe, Amazon. Tzetz. Posth. 181. L. Dind.]

[Εὐρύλοχος, ὁ, Eurylochus, socius Ulixis, Hom. Od. K, 205, etc. F. Ægypti ap. Apollod. 2, 1, 5, 7. Arcas ap. Xenoph. in Anabasi; Spartanus ap. Thuc. 3, 101, etc.; Cretensis in monum. ap. Bœckh vol. 1, p. 135, n. 96; dux Philippi ap. Demosth. p. 126, 1. Thessali duo, de quibus Buttmann. in Comm. de Aleuadis Act. Acad. Berol. a. 1822-3 p. 200, 211. Alii ap. Polybium et alibi. L. Dindorf.]

[Εὐρυλύτη, ἡ, Eurylyte, Æetæ conjux ap. scriptorem Naupacticorum, ab schol. Apoll. Rh. 4, 86 cit. Conf. id. ib. 59; 3, 242. ῠ̆]

[Εὐρύμᾰχος, ὁ, Eurymachus, f. Polybi, procus Penelopæ, Hom. Od. A, 399 etc. F. Antenoris apud Pausan. 10, 27, 3. Hippodamiæ procus 6, 21, 10. Spartani duo, Leontiadæ pater et filius, ap. Herodot. 7, 205, 233. Thebanus ap. Thuc. 2, 2, 5, Orat. c. Neær. p. 1378, 21. V. etiam Ἐρύμαχος. L. Dind.]

[Εὐρυμέδη, ἡ, Eurymede, uxor Glauci, mater Bellerophontis. Apollod. 1, 9, 3, 1.]

[Εὐρυμεδοντιάδης, ους, ὁ, Eurymedontiades, n. viri, ut videtur, ap. Hipponactem Athen. 15, p. 698, C : Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν ... ἔννεπε. Ita Dobræus ad Aristoph. Pl. v. 1051, p. 132, pro Εὐρυμεδοντι αδεα, ut est in cod. Veneto.]

[Εὐρυμέδουσα, ἡ, Eurymedusa, famula Nausicaæ, Hom. Od. H, 8. Filia Ætoli, schol. Eur. Phœn. 133. Sec. nonnullos mater Gratiarum, quæ aliis Eurydome vel Eurynome dicitur, Cornut. De n. d. c. 15, p. 162. L. Dindorf.]

Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, Late regnans, Late rex. At εὐρ. αἰθὴρ, ex [Empedocle ap.] Aristot. Rhet. [1, 14, 2], pro Latus æther. [Hesych. : Εὐρ., ὁ Περσεὺς ἢ Ποσειδῶν ἢ ἀετὸς καὶ Ἑρμῆς. De Perseo etiam in Etym. M. p. 687, 35. Apoll. Rh. 4, 1514 : Περσεὺς Εὐρυμέδων, καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μητήρ. De Neptuno Pind. Ol. 8, 31 : Εὐρυμέδων Ποσειδᾶν· Pyth. 3, 4 : Γόνον εὐρυμέδοντα Κρόνου. Cornutus De n. d. c. 22, p. 195. Tzetz. Antehom. 270 : Τηλέφου εὐρυμέδοντος. L. Dind.]

[Εὐρυμέδων, οντος, ὁ, Eurymedon, Minois f. Apollod. 2, 5, 9, 3. Agamemnonis famulus, Hom. Il. Δ, 228. Nestoris Θ, 114, Λ, 620. Rex gigantum Od. H, 58. Atheniensis ap. Thuc. 3, 80, etc. Alii in epigr. Theocriti 14 et 15, Anth. Pal. 7, 658, 659, ap. Diog. L. 5, 5, Nonnum Dion. 14, 22; 17, 195, etc., de quo conf. Lobeck. Aglaoph. p. 1250. || Fl. Pamphyliæ, ap. Thuc. 1, 100, Xen. H. Gr. 4, 8, 30, et geographos. Addit Steph. Byz. : Καὶ τόπος κατὰ Ταρσόν. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρυμεδόντιος. Ἀπὸ δὲ Εὐρυμήδους Εὐρυμηδούντιος.]

[Εὐρυμεναὶ, αἱ, Eurymenæ, πόλις Θεσσαλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ὁ πολίτης Εὐρυμένιος, ὡς Κλαζομένιος, Steph. Byz. Conf. Apoll. Rh. 1, 590, ubi schol. male pro adjectivo habuit, Wessel. ad Diod. 19, 88, qui cognominem urbem Epiroticam memorat. Εὐρυμέναι scriptum ap. Scylacem p. 25.]

[Εὐρυμενὴς, ὁ, ἡ, Late valens, patens. Orph. Arg. 985 : Τείχεος εὐρυμενοῦς· 1050 : Φᾶσίς τ' εὐρυμενής.]

[Εὐρυμένης, ους, ὁ, Eurymenes, Nelei et Chloridis f., Apollod. 2, 5, 8, 4. Vir Atticus in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 343, n. 212. L. Dind.]

Εὐρυμέτωπος, ὁ, ἡ, [Frontosus, Gl.] Latam frontem habens. Hesiod. Theog. [291] : Ὅτε περ βοῦς ἅλασεν εὐρυμετώπους. [Hom. Il. K, 292, etc. Oppian. Cyneg. 2, 102.] Sic autem et Lat. quidam poeta dixit de bove, Spatiosa cornua fronte, ad hoc epith., ut suspicor, alludens. [De elephante Const. Manass. Chron. 255.] Sed homo quoque dicitur εὐρυμέτωπος, qui alio nomine μετωπίας. Pollux [2, 43] : Εὐρυμέτωπος, ὁ καὶ μετωπίας, ὡς Ἀλκιβιάδης. [Tzetz. Posth. 376, 378, 663.] Est autem εὐρυμέτωπος, Jovis etiam epith. [Immo « epith. bovis ap. Hesiodum » est in Lex. Septemv., unde hæc ducta videntur.]

[Εὐρυμηστορίδης, ὁ, Eurymestorides, n. gentile in inscr. Teia ap. Bœckh. vol. 2, p. 649, n. 3064, 12. ῐ̆]

[Εὐρυμίδης, ὁ, Eurymides, patron. ab Εὔρυμος, de filio ejus Telemo Cyclope, Hom. Od. I, 509. ῠ̆ῐ̆]

Εὐρυμνάσαι, [Etym. M. et] Hesychio ἐρευνῆσαι : afferenti et εὐρύμναν pro εὐρύχωρον. [De qua gl. v. annot. interpretum, qui recte εὖρυναν. Prior referri videtur ad ἐρευνῆσαι vel ἐρευνᾶσαι, ut paullo post in ejusdem Hesychii gl. Εὐρύνειν, αὔξειν, ἰχνεύειν, alteram interpretationem Kusterus rectius olim ad ἐρευνᾶν quam postea ad verbum quodpiam εὐρινεῖν retulisse videtur.]

Εὔρυμνος, ὁ, esse dicitur Qui per calumniam inter amicos inimicitias excitare conatur : ab Eurymno quodam, qui id tentarit inter Castorem et Pollucem. [Hesych. : Εὐρύμας, Ὠλένιος τὸ γένος, διάβολος δὲ, ὅθεν ἀνηρέθη ἀπὸ Πολυδεύκους. Κεῖται ἡ ἱστορία παρὰ Φερεκύδῃ. Plutarch. Prov. p. 1267 Wytt. : Εὔρυμνος· οὗτος πειρώμενος διαβάλλειν Κάστορα πρὸς τὸν Πολυδεύκην ἔδωκεν αὐτοῖς τὴν μεγίστην δίκην. Locum Plut. Mor. p. 483, C, ubi calumniatorem fratris, non nominatum tamen, occidisse dicitur Pollux, contulit Sturz. ad Pherec. p. 202. Vera autem nominis scriptura videtur Εὔρυμος, quod et Homerico Εὐρυμίδης commendatur et planissime confirmatur ab Libanio Epist. 389, p. 196 : Εὔρυμόν τινα νομίζουσι ταῦτα εἰργάσθαι. Ὁ δὲ Εὔρυμος ἐκεῖνος διέβαλλε τῷ Κάστορι τὸν ἀδελφόν· ἀλλ' οὐχ ὁ Κάστωρ ἐσίγησεν, ἀλλ' ὁ μὲν ἔφρασεν, ὁ δὲ Πολυδεύκης ἀγαθὸς ἐγένετο πύκτης ἐπὶ τὸν Εὔρυμον. Idem nomen an lateat in Ἔρυμος, quod supra retulimus, in medio relinquo. L. Dind.]

[Εὐρυνεφὴς, ὁ, ἡ, Qui late nubibus tegitur, Late nubilus. Chœrob. in Bekkeri An. p. 1233 : Δυσμένην γὰρ λέγουσι (Æoles) καὶ εὐρυνέφην, τῶν εὐθειῶν ὀξυνομένων, οἷον ὁ δυσμενὴς, ὁ εὐρυνεφής. L. Dind.]

[Εὐρυνόμη, ἡ, Eurynome, f. Oceani, mater Gratiarum, Hom. Il. Σ, 398, Hesiod. Th. 358, 907, Callim. ap. schol. Hom. Il. Σ, 396 s. Apollon. De conj. p. 505, 18, Apoll. Rh. 1, 503, Apollod. 1, 2, 2, 1; 1, 3, 1, 3, Origenem C. Celsum p. 340, D, ubi delendum μίαν inter Εὐρυνόμην et τῶν Χαρίτων, Nonnum Dion. 2, 573, Cornut. De n. d. c. 15, Etym. M. p. 396, 32, Pausan. 9, 35, 5. (Conf. id. 8, 41, 4 et 5, qui Dianæ cognomen a Phigalensibus credi tradit.) Famula Penelopæ, Od. P, 495 etc. Lycurgi uxor apud Apollod. 3, 9, 2, 1. Aliæ ap. Agathiam Anth. Pal. 6, 74, 1, in Metrodori Probl. ib. 14, 120, 6. Forma Dor. in epigr. Joannis Barbucalli ib. 55, 2. L. Dind.]

[Εὐρυνόμος. V. Εὐρυκόωσα.]

[Εὐρύνομος, ὁ, Eurynomus, f. Ægyptii, Ithacencis, Hom. Od. B, 21 etc. F. Magnetis, schol. Eur. Phœn. 1760. Dæmon quidam infernus sec. Delphicos sacrorum interpretes, Pausan. 10, 28, 7.]

[Εὐρύνοος, ὁ, Eurynous, n. viri, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 516, n. 790. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 255, 30 : Τίνες γεγόνασιν ἀρχηγοὶ τεχνῶν ... Εὐρύνοος τοξοσύνης. Pro quo ib. 21 : Εὔρυνος τοξοσύνην (ἐφεῦρε). L. Dind.]

Εὐρύνω, Dilato, Amplio. Hom. Od. Θ, [260] : Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Oppian. Cyn. 3, [442] : Στήθεά τ' ηὔρυνεν, στυφελόν θ' ὑπέσυρεν ὀδόντα, Pectus dilatabat. Epigr. [Macedonii Anth. Pal. 11, 374, 3] : Μή ποτε δ' εὐρύνῃς σέο χείλεα, Neque unquam diducas tua labra. [Herodot. 4, 52 : Συνάγουσι δὲ τὰ τέρματα (fluvii duo), τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἀποστρέψας ἑκάτερος ῥέει εὐρύνων τὸ μέσον. Xen. Eq. 1, 10 : Εὐρύνει μᾶλλον τοὺς μυκτῆρας. Foes. OEc. Hipp. : « Εὐρῦναι, Dilatare, Rarefacere, Aperire, ἀραιῶσαι exp. Galen., eique στενυγρῶσαι opponit Hipp., πυκνῶσαι Galen. aph. 1 s. 2 l. 6 Epid. Est autem verbum mangonibus et gymnasticæ artis professoribus aptissimum, ubi corpora caloris ope rarefacienda sunt, etc. » Passivo Nonn. Dion. 14, 181 : Ὄμματα δ' εὐρύνοντο τανυκραίροιο μετώπου. Paul. Sil. Amb. 134 : Ὅλη δ' εὐρύνετο γαστὴρ τέτρασιν ὀλβίστοις ὑπὸ κίοσιν. Christodor. Ecphr. 327 : Κάτω δ' εὐρύνετο πώγων ἀμφιταθείς. Figurate idem Anth. Pal. 7, 698, 4 : Ὁ πλέον ἄλλων εὐρύνας ξενίου δαίμονος ἐργασίην. Hesych. : Εὐρύνειν, αὔξειν. ῡ̄ L. Dinn.]

Εὐρύνωτος, ὁ, ἡ, Latum dorsum habens, Amplos et vastos humeros habens. Soph. [Aj. 1251] : Οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι.

[Εὐρυόδεια, ἡ, non quod HSt. ponit] Εὐρυόδειος, ὁ, ἡ, Per quem latæ patent viæ, Late patens, εὐρύχωρος, μεγαλάμφοδος, ut a veteribus exponi testatur Eust. Est autem Μεγαλάμφοδος, Amplos circuitus habens. Hom. [Il. Π, 635,] Od. Γ, [453 etc., itemque ap. Hesiodum] : Ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Eust. [Od. p. 1476, 56] annotat ει in hoc comp. esse ex ὁδεύω : itaque fuerit Quæ late circumit s. cingit omnia quæ in ea comprehenduntur. || A Suida substantive exp. ἡ πλατεῖα ὁδὸς, Via lata. [Hesych. : Καὶ ἡ Δημήτηρ οὕτως ἐν Σκαρφίᾳ. De accentu Etym. M. p. 396, 24 : Εὐρυοδεία, παροξυτόνως ἡ μεγάλη. Quibus ap. Zonaram p. 911, additur : Τινὲς εὐρυόδεια λέγουσι προπαροξυτόνως. Ducit autem Etym. M. ab ἕδος, sequutus Orum Milesium, ut ex Zonara intelligitur.]

[Εὐρυοδίνης. V. Εὐρυδίνης.]

[Εὐρυόπη, ἡ, Euryope, Nili filiâ, ap. Phlegont. Mirab. c. 30, 31.]

Εὐρυόπης, ὁ, Cujus vox late diffunditur et spargitur, Late sonans, ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα, Jovis epith., qui et ἐριβρεμέτης, et ἐρίκτυπος, et ἐρίγδουπος, et ἐρισμάραγος dicitur, quia βροντητικὸς est : Lat. Altitonans, quod potius respondet τῷ ὑψιβρεμέτης. Æolice vero pro εὐρυόπης dicitur Εὐρυόπα, ut ἱππόταν, νεφεληγερέτα, μητιέτα, pro ἱππότης, νεφεληγερέτης, μητιέτης. [Apud Homerum non εὐρυόπα, ut apud grammaticos post Gregorium p. 645, 672, 686, sed εὐρύοπα scribitur, quem accentum agnoscit Etym. M. p. 44, 17. V. de duplici harum formarum prosodia Buttm. Gr. vol. 1, p. 139.] Hom. Od. Ξ, [235] : Στυγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς Ἔφρασατο. [Sic alibi sæpe in Iliade, Odyssea, H. in Cererem et Apollinem, apud Hesiodum, Orph. Lith. 88, in Orac. ap. Herodot. 7, 141, 6; 8, 77, 8. Vocativo (cujus de accentu proparoxytono v. Chœrob. in Bekkeri An. p. 1239, 1240) Il. Π, 241 : Εὐρύοπα Ζεῦ. H. in Jov. 23, 4 : Εὐρύοπα Κρονίδη.] Usurpatur et nomin. Εὐρύοψ, unde accus. casu εὐρύοπα Jovem Hom. appellat, Il. A, [498, etc.] : Εἶρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων. [H. in Jov. 23, 2 : Εὐρύοπα, κρείοντα. Hesiod. Th. 884 : Εὐρύοπα Ζῆν'. Pind. ap. Plut. Mor. p. 1096, A : Ποῖος γὰρ ἂν αὐλὸς ἢ κιθάρα διηρμοσμένη πρὸς ᾠδὴν, ἢ τίς χορὸς εὐρύοπα κέλαδον ἀκροσόφων ἀγνύμενον διὰ στομάτων φθεγγόμενος οὕτως ηὔφραινεν Ἐπίκουρον; Orph. Lith. 695.] Sed notandum, grammaticos εὐρύοπα non μεγαλόφωνον solum exponere, derivando ab ὄψ, i. e. φωνὴ, verumetiam μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικὸν, vel εὐρὺ βλεπόμενον διὰ τοῦ ἀέρος, derivando ab ὄπτομαι : quod posterius etymon minus consentaneum est, quum in comp. ab ὄπτομαι sive ὤψ retineatur ω. [Iterum HSt. :] Εὐρύωψ, ωπος, et οπος, q. d. Latioculus, Latum habens oculum, Magnum habens oculum. Il. A, [498] : Εἶρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἥμενον ἄλλων, ubi Eust. vocari tradit vel tanquam μεγαλόφθαλμος sit, διὰ τὸ προνοητικόν : vel quia εὐρὺ βλέπομεν διὰ τοῦ ἀέρος, qui est Ζεύς : vel quia εὐρεῖαν ὄπα habet, utpote βροντητικὸς et ἐριβρεμέτης, et ἐρισμάραγος. [Easdem interpretationes ponunt Hesych. et Etym. M.] In qua postrema expos. confundit Eust. derivationem ab ὄψ ὀπὸς, significante Vocem, cum derivatione ab ὤψ ὠπός. Alioqui enim statuendus esset alius nominativus pro hac expositione, sc. Εὐρύοψ, per ο, ab Ὄψ, sc. posito pro ὤψ. Ceterum sequendo illud, quod dicit εὐρύοπα vocari Jovem διὰ τὸ προνοητικὸν, possumus exponere Omnia longe lateque sua providentia perlustrantem et gubernantem. Possumus et sic, Ingentibus oculis omnia lustrantem et speculantem. Sciendum est autem afferri et alium nominativum, Εὐρυόπης, ex quo sit εὐρυόπα ap. Hom. junctum cum Ζεύς : Od. Ξ, [235] : Στυγερὴν ὁδὸν εὐρυόπα Ζεὺς Ἔφράσαθ'. [Plut. Mor. p. 31, E : Καὶ Χρύσιππος δὲ πολλαχοῦ γλίσχρος ἐστὶν, οὐ παίζων, ἀλλ' εὐρεσιλογῶν ἀπιθάνως καὶ παραβιαζόμενος Εὐρύοπα Κρονίδην εἶναι τὸν δεινὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ διαβεβηκότα τῇ δυνάμει τοῦ λόγου. Ceterum usus Pindari, εὐρύοπα ponentis de strepitu, Jovique tribuentis epitheton βαρυόπης, satis confirmat interpretationem βροντητικὸς vel ἐριβρεμέτης, licet alteram, ut sit Late videns, sequutus sit Lithicorum scriptor 695 : Ἥλιον εὐρύοπα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα. L. Dind.]

[Εὐρυόπης, ὁ, Euryopes, Herculis et Terpsicratis f., ap. Apollod. 2, 7, 8, 6, ubi Εὐρύοψ vel Εὐρύωψ illatum contra libros.]

Εὐρύοχλος, ὁ, ἡ, Latus s. Amplus turba et multitudine, Numerosus.

[Εὐρύοψ. V. Εὐρυόπης.]

[Εὐρυπέδῑλος, ὁ, ἡ, Qui est latis soleis. Oppian. Cyn. 1, 288 : Ὁπλὴν εὐρυπέδιλον. Tzetz. Hist. 1, 12 : Κοθόρνους τε τῶν τραγικῶν καὶ τῶν εὐρυπεδίλων.]

[Εὐρύπεδος, ὁ, ἡ, Qui lati soli est, Amplus. Poeta ap. Platon. Epist. 1 extr. : Γαίας εὐρυπέδου. Antipater Sidon. Anth. Pal. 1, 748, 6 : Γαίης εὐρυπέδοιο βάρος. Oppian. Hal. 1, 792, ἁλωήν. V. Εὐπέδιος.]

[Εὐρύπλαστος, ὁ, ἡ, Late formatus. Batrachom. 36, Πλακοῦς τανύπεπλος, in gl. interlin. ap. Fontanium redditur πέμμα εὐρύπλαστον.]

Εὐρύπορος, ὁ, ἡ, Latos s. Amplos meatus habens. Exp. etiam Habens lata vada. [Hom. Il. E, 381 et al. : Θαλάσσης εὐρυπόροιο. Æsch. Pers. 108, Oppian. Cyn. 3, 176 : Εὐρυπόροιο θαλάσσης. Tzetz. Anteh. 137 : Εὐρυπόρου Σεισίχθονος. Nonn. Dion. 24, 82 : Ἀπ' εὐρυπόροιο δὲ κόλπου. Paul. Sil. Amb. 50 : Εὐρυπόροιο κατ' ἔνδια μέσσα μελάθρου· 199 : Ἀπ' εὐρυπόροιο δὲ κύκλου. De aere Marcell. Sidet. ap. Fabric. B. Gr. vol. 1, p. 17. De accentu Arcad. p. 89, 23, 27.]

[Εὐρυπρωκτία, ἡ, Latitudo podicis. Aristoph. Ach. 843, Vesp. 1070.]

Εὐρύπρωκτος, ὁ, ἡ, Qui lato s. amplo est podice, Aristoph. Nub. [1085, et alibi. « Εὐρυπρωκτότεροι Eubul. ap. Athen. 1, p. 25, C. » Hemst.]

[Εὐρυπτόλεμος, ὁ, Euryptolemus, Atheniensis, ap. Xenoph. H. Gr. 1, 3, 12, etc. Conf. Lysias p. 113, 34. Rex Cypri, ap. Pollucem 2, 95.]

[Εὔρυπτος, ὁ, ἡ, Facile eluendus. Pollux 1, 44, βαφή.]

[Εὐρυπύλεια, ἡ, Eurypylea, Homeri Byzantii, filii Andromachi, opus ap. Proculum et Tzetzem ad Hesiodi Op. proleg. p. 6 et 15 ed. Gaisf., ubi plerique libri vitiose —λείαν vel —λίαν. V. quæ in Εὐρώπεια dicentur. L. Dind.]

[Εὐρυπύλη, ἡ, Eurypyle, nomen Thespiadis suspectum ap. Apollod. 2, 7, 8, 5. Filiæ Endymionis, ap. schol. Hom. Il. A, 688, Etym. v. Ἦλις. Alius ap. Anacreont. Athenæi 12, p. 533, E, Antipatrum Sid. Anth. Pal. 7, 27, 5, Dioscor. ib. 31, 10. L. Dind.]

Εὐρυπῡλής, ὁ, ἡ, Latas s. Amplas et patulas portas habens. Hom. Il. Ψ, [74] : Ἀλλ' αὖτως ἀλάληαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ. [Od. Λ, 571.] Hesych. εὐρυπυλὲς exp. μεγαλόπυλον : a nom. Μεγαλόπυλος, Magnas portas habens.

Εὐρύπῡλος, ὁ, ἡ, dicitur eadem signif. qua εὐρυπυλής : unde ap. Hesych. Εὐρυπύλου, πλατείας ἔχοντος πύλας. Ap. Suidam vero legitur, Εὐρυπύλης, πλατείας πύλης. Quod si mendo caret, Εὐρυπύλη significabit Lata porta, Ampla s. Spatiosa porta. [Εὐρύπυλος memorat etiam Etym. M. v. Ἀχρεῖος, sed non addit unde appareat adjectivum an n. pr. dicat.]

[Εὐρύπυλος, ὁ, Eurypylus, f. Euæmonis, Thessalus, Hom. Il. B, 736, etc. F. Herculis ib. 677. Telephi Od. Λ, 520. F. Neptuni, rex Libyæ, Pind. Pyth. 4, 33, Callim. Apoll. 92, Apoll. Rh. 4, 1561, schol. 2, 500, qui v. etiam ad l. priorem. Larisæus, Herodot. 9, 58. Alii apud Apollodorum.]

[Εὐρυπώγων, ωνος, ὁ, Qui lata s. ampla barba est. Tzetz. Posth. 654.]

[Εὐρυπῶν, ῶντος, ὁ, Eurypon, Soi filii Proclis, regis Spartanorum, filius, a quo Εὐρυπωντίδαι, οἱ, Eurypontidæ, gens regia Lacedæmoniorum. Pausan. 3, 7, 1; 4, 4, 4; 2, 36, 4; 3, 12, 8; Strabo 8, p. 366. Herodoto Εὐρυφῶν. Utramque formam ponit Herodian. Π. μον. λ. p. 9, 27, 31. In Εὐρυτίων et Εὐρυτιωνίδης vel Εὐρυτιωντίδης corruptum ap. Plut. Lycurg. c. 2, Lysand. c. 24, Agid. c. 3. || Formam Εὐρυπώδης annotat et cum Μινώδης, Ἡρώδης comparat Etym. M. p. 397, 12-24. V. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 267.]

Εὐρυρέεθρος, ὁ, ἡ, Lata habens fluenta, Late fluens. Hom. [Il. Φ, 141, Ἀξιός.]

Εὐρυρέων, οντος, ὁ, Late fluens, q. d. Latifluus : ut Phasis fluvius ap. Apoll. Arg. 2, [1263], εὐρυρέων, Late fluens. Invenitur autem et verb. Εὐρυρέειν, pro Late fluere, pro εὐρὺ ῥέειν. V. Eust. [Il. p. 580, 37.

De quo iterum HSt. :] Εὐρυρέω, auctore Eust., Late A fluo, ut Φᾶσις, Phasis lato s. amplo alveo manans, Apollon. Arg. 2. [Et tertium :] Εὐρὺ, Late, sicut ab εὐθὺς fit εὐθὺ, Recta. Hom. Il. B, [849] : Εὐρὺ ῥέων, Late fluens. E, [545] : Ἀλφειοῦ, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης. [Pind. Ol. 5, 18 : Ἀλφεὸν εὐρὺ ῥέοντα. Oppian. Cyn. 3, 22 : Τίγρει ἐπ' εὐρυρεόντι.]

[Εὐρυρρόη, ἡ, Euryrrhoe, Nili filia, ap. Tzetz. Hist. 7, 368. L. Dind.]

[Εὐρυοώθων, Jo. Maurop. in Mustox. Syll. fasc. 2, p. 16=131 post Marinum. Boiss.]

Εὐρὺς, εῖα, ὺ, Latus, Amplus. Hom. Il. Ξ, [33] : Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἠδύνατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν· Ψ, [258] : Ἴζανεν εὐρὺν ἀγῶνα· Σ, [541] : Πίειραν ἄρουραν, Εὐρεῖαν, τρίπολον, Arvum latum, amplum. [Sic alibi sæpe ap. Hom. ceterosque poetas, cum nominibus οὐρανὸς, πόντος, νῶτα θαλάσσης, χθὼν et similibus, item cum nominibus regionum vel urbium, ut Αυκία, Τροία, Κρήτη, Κνωσὸς et aliis. Alcæus Anth. Plan. 1, 5, 2 : Εὐρείας (στρατὸν) ἄγαγ' ἀπ' Ἰταλίας. De aliis rebus Hom. Il. Δ, 76 : Ἤ ναύτῃσι τέρας B ἠὲ στρατῷ εὐρεῖ λαῶν. Hesiod. Op. 244 : Στρατὸν εὐρύν. Hom. Il. Γ, 194 : Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Macedonius Anth. Pal. 9, 645, 6 : Εὐρυτέρῳ φωτὶ φαεινόμενον. Improprie Hom. Od. A, 344, et alibi, Pind. Ol. 11, 99 : Εὐρὺ κλέος. Simonid. ap. Plut. Mor. p. 872, E. : Αὐτῶν τ' εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων. L. D. Plato (Anth. Pal. 7, 99, 4) ap. Diog. L. 3, 30 : Εὐρεῖαι ἐλπίδες. Hemst. || Neutro adverbialiter posito, ut in Εὐρυρέων, Pind. Ol. 13, 23 : Εὐρὺ ἀνάσσων Ὀλυμπίας Ζεῦ. || Formæ notabiles sunt feminini Ion. ap. Herodot. 1, 178 : Τάφρος εὐρέα, ubi al. εὐρέη, ut est ap. Eusebium Stob. Ecl. eth. vol. 2, p. 414, et εὐρεῖα. Conf. Βαθύς. Theocr. 7, 62 : Εὐρέα λάρναξ. Poetici accusativi εὐρείην Anth. Pal. App. 270, 4 : Ὧν ὕπερ εὐρείην ἐξετάνυσσας ὁδόν· quæ male interdum illata Homero vel præter metri necessitatem. V. Clark. ad Od. E, 163. || Masculina pro femin. ap. Antiphilum Byz. Anth. Pal. 9, 413, 3 : Μεγάλαι τε καὶ εὐρέες (νῆσοι). Oppian. Cyn. 3, 321 : Εὐρέος αἴης. L. D.] Plutarch. [Mor. p. 586, A] : Εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίων, ὀλίγαι C δὲ, ἃς δαίμονες ἀνθρώποις ἄγουσι.

Εὐρυσάκης, ὁ, Latum s. Amplum habens scutum, ὁ μεγάλην ἔχων ἀσπίδα, [Hesychio et] Suidæ, in exemplum afferenti hæc Sophoclis ex Aj. [574] : Ἀλλ' αὐτό μοι σὺ παῖ λαβὼν ἐπώνυμον Εὐρύσακες, ἴσχε, διὰ πολυῤῥάφου στρέφων Πόρπακος, ἑπτάβοιον ἄῤῥηκτον σάκος. Sed ibi est nom. propr. filii Ajacis. Eod. Suida [sive Harpocratione] teste Εὐρυσάκειον τέμενος Athenis nominatum fuit τὸ Εὐρυσάκου τοῦ Αἴαντος, Lucus Eurysaci Ajacis filio sacer. [Eurysaces memoratur etiam ap. Plat. Alcib. 1 p. 121, A, Εὐρυσάκειον ap. Harpocr. iterum in Κολωναίτας, pro quo male Εὐρυσάκιον ap. Suidam in eod. nomine et cod. uno Harpocr., tum in argum. Soph. OEd. C. ap. Thiersch. Act. Mon. 1, 3, p. 325, ap. Polluc. 7, 133. L. Dind.]

[Εὐρυσθείδης. V. Εὐρυσθεύς.]

Εὐρυσθενὴς, ὁ, ἡ, Viribus late potens. Unde apud Hesych. εὐρυσθενὲς, μεγάλως ἰσχύον, μεγαλοδύναμον, μεγαλοσθενές. Neptuni epith. ap. Hom. [Il. H, 455, etc.] Od. N, 140. [Pind. Ol. 13, 77. Id. Isthm. 2, 18, D Ἀπόλλων· Nem. 3, 35, Τελαμών· Ol. 7, 23 : Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γέννᾳ· 12, 2 : Ἰμέραν εὐρυσθενέα· 4, 11 : Εὐρυσθενέων ἀρετᾶν· Pyth. 5, 1, πλοῦτος.]

[Εὐρυσθένης, ους, ὁ, Eurysthenes, Heraclida, rex Lacedæmonis, frater Proclis, ap. Herodot. 4, 147; 6, 52; 7, 204; a quibus dicti Εὐρυσθενίδαι et Προκλεῖδαι, duplex genus regum Spartæ, sec. Strab. 8, p. 366. || Alii eorundem nominum reguli duo, oriundi ab Demarato Spartano, urbium quarundam in Asia domini, memorantur Xenoph. H. Gr. 3, 1, 6.]

[Εὐρυσθεὺς, έως, ὁ, Eurystheus, Stheneli f., Argivorum rex, ap. Hom. Il. T, 123, ceterosque poetas et mythologos. Pater Admetæ, sacerdotis Junonis Argivæ, in monum. ap. Bartholomæum *Mém. de l'Acad.* vol. 28, p. 602 : Ἥρας Ἀργείας ἱέρεια Ἀδμάτα Εὐρυσθέως. || Εὐρυσθέως κεφαλὴ, locus prope Corinthum, ubi caput Eurysthei sepultum credebatur, ap. Strab. 8, p. 377. || Patron. Εὐρυσθείδης annotavit Suidas, habetque Polyæn. 1, 10. L. Dindorf.]

[Εὐρυσματώδης, ὁ, ἡ, Dilatationi similis. Paul. Ægin. 6, 38, p. 188, 32 : Διαφοραὶ δὲ βρογχοκήλης δύο· αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν στεατώδεις, αἱ δὲ εὐρυσματώδεις εἰσί· et in seqq.]

[Εὐρύσμωλος inter hyperdisyllaba in ωλος ponit Arcad. p. 57, 14. Sic enim cod. Havn. pro εὐρύσωλος.]

Εὐρύσορος, ὁ, ἡ, Latum habens loculum s. capulum. In Epigr. [Theodoridæ Anth. Pal. 7, 528, 1] legitur εὐρύσορον σῆμα pro Amplum et capax sepulcrum.

Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ, Qui est lato s. amplo pectore, qualis ap. Hom. Il. [Γ, 194], Εὐρύτερος δ' ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι· quod roboris erat indicium. [Theocr. 18, 36 : Εὐρύστερνον Ἀθάναν. Orph. Lith. 542 : Εὐρύστερνος Ἀτρυτώνη. De Neptuno Cornutus De n. d. c. 22, p. 195, et Christodor. Ecphr. 65 : Εὐρύστερνος ἐφαίνετο Κυανοχαίτης. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 257, 19, de equis. De elephante Const. Manass. Chron. 170. « Hesych. in Ὠμίας. » Hemst.] Ap. Hesiod. [Th. 117] legimus, Γαῖ' εὐρύστερνος, ut ap. Soph. στερνοῦχου χθονός· quia sc. amplis sinibus panditur, vel quoniam in amplas planities camposque latos diffunditur : accipiendo στέρνα γῆς pro Campis et planitiebus. [Ubi v. schol., cujus libri variant inter -στέρνας et -στέρνου, coll. Pausan. 7, 25, 13. Orph. Lith. 542. Id. 639, epigr. Anth. Plan. 4, 303, 5, οὐρανός. Eust. Opusc. p. 174, 95 : Τῆς εὐρυστέρνου κοιλίας. || Hesych. interpr. etiam συνετός.]

Εὐρυστήθης, ὁ, ἡ, Qui lato s. amplo est pectore, Pectorosus, i. q. εὐρύστερνος. Et plur. τὰ εὐρυστήθη, Quæ habent latum pectus. [Aristot. H. A. 9, 50 extr.]

[Εὐρυστομία, ἡ, Latitudo s. Vastitas oris, orationis. Eust. Opusc. p. 190, 88 : Φυλάξεται τὴν Φαρισαϊκὴν εὐρυστομίαν καὶ τὸ λαλεῖν ὑψηλὰ εἰς ὑπεροχήν· Il. p. 11, 43 : Ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἐχασμῴδησε διὰ εὐρυστομίαν καὶ σεμνὸν ὄγκον φωνῆς. V. Ernest. Lex. rhet. v. Πλατύτης.]

Εὐρύστομος, ὁ, ἡ, Qui lato ore est (ut Lato ore fenestra), patulo et spatioso ore est aut ostio. [Hippocr. p. 609, 12 : Ἦν μὴ εὐρύστομοι αἱ μῆτραι ἔωσι. Xen. Eq. 10, 10 : Πάντα ὁπόσα περιτίθεται περὶ τοὺς ἄξονας, ἢν εὐρύστομα ᾖ καὶ μὴ σύμπυκνα, ὑγρότερά ἐστι. Κλίβανος εὐρύστομος Strabo 16, p. 754, ubi εὐρυστόματος nonnulli. Hemst. || Proprie de ore hominis Pollux 2, 101. Athen. 10, p. 453, A : Σωσιφάνης ὁ ποιητὴς εἰς Κηφισοκλέα τὸν ὑποκριτὴν εἶπε, λοιδορῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον κτλ.]

[Εὐρύστρᾰτος, ὁ, Eurystratus, Anaximenis Milesii pater ap. Suidam in Ἀναξιμένης, Diog. L. 2, 3. Alius, ipse quoque Milesius Anaximenisque cujusdam pater, in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 429, n. 2588. L. D.]

[Εὐρύσωλος. V. Εὐρύσμωλος.]

[Εὐρῠτᾶνες, οἱ, Eurytanes, ἔθνος Αἰτωλικόν. Λυκόφρων (799), Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν στέψει λεώς. Ὡς τὸ Αἰνιὰν, Steph. Byz. Thuc. 3, 94 : Εὐρυτᾶσιν, ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν, ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσὶν, ὡς λέγονται. Strabo 10, p. 448, etc.]

[Εὐρύτειος, α, ον, Euryteus, adj. ab Εὔρυτος, q. v. Soph. Tr. 260 : Πόλιν τὴν Εὐρυτείαν· 1219, παρθένον.]

[Εὐρυτέλη, ἡ, Eurytele, Thespias, mater Leucippi, si recte ita legitur ap. Apollod. 2, 7, 8, 7.]

Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, Qui late distenditur, Latus, Amplus, Nonn. [Jo. c. 14, 1, αὐλή· Dion. 21, 326 : Ὀππόθι πυκνοῖς ἔρνεσι παντοίοισιν ἐμιτρώθη ῥάχις ὕλης εὐρυτενής· 24, 95 : Εὐρυτενῆ δ' ἐσάωσεν Ἐρεχθέα Παλλὰς Ἀθήνη. L. D.]

[Εὐρυτέρως, Latius. Aristoph. Lys. 419 : Χάλασον, ὅπως ἂν εὐρ. ἔχῃ.]

[Εὐρύτη, ἡ, Euryte, f. Hippodamantis, Apollod. 1, 7, 10, 2. Nympha, 3, 14, 2, 2.]

Εὐρύτης, ητος, ἡ, Latitudo, Amplitudo, Galen. Ad Glauc. [Hippocr. p. 397, 30 : Ὅταν τὸ ῥεῦμα διὰ τὴν εὐρύτητα ἐπισπάσωνται (venæ). Etym. M. p. 482, 16 : Τῇ εὐρύτητι τοῦ συμπτώματος. || Figurate schol. Thuc. 1, 72 : Τὸ σημῆναι Ἰακόν. Πλὴν τὸ σημᾶναι πλείονα ἔχει τὴν εὐρύτητα. L. Dind.]

[Εὐρυτία, n. mulieris corruptum in schol. Hom. Od. M, 69, ubi v. Buttmann. Æque incertum nomen loci Achajæ Εὐρυτειαὶ vel similiter scriptum ap. Pausan. 7, 18, 1.]

[Εὐρυτίδης, ὁ, Eurytides, patron. ab Εὔρυτος, ap. Apoll. Rh. 2, 1043, schol. Soph. Trach. 266. ὕϊ]

[Εὐρύτῑμος, ὁ, ἡ, Late honoratus. Pind. Ol. 1, 42, Ζεύς.]

[Εὐρύτῑμος, ὁ, Eurytimus, pater Archetimi, Corinthiorum adversus Corcyræos ducis, Thuc. 1, 28.]

[Εὐρύτιον, τὸ, Eurytion. Pausan. 4, 2, 3 : Λέγουσιν οἱ μὲν ὡς τὸ Εὐρύτιον, χωρίον δὲ ἔρημον ἐφ' ἡμῶν ἐστι τὸ Εὐρύτιον, πόλις τὸ ἀρχαῖον ἦν καὶ ἐκαλεῖτο Οἰχαλία.]

[Εὐρυτίων, ωνος, ὁ, Eurytion, Centaurus, Hom. Od. Φ, 295, Apollod. 2, 5, 4, 7; 5, 6. F. Martis et Erythiæ sec. Hellanicum ap. schol. Hesiodi Th. 293, eundem memorantis. Geryonis bubulcus, ap. Apollod. 2, 5, 10, 3 et 6. Filius Iri, Argonauta, Apoll. Rh. 1, 71, 74. Heracleota, ap. Aristot. Polit. 5, 6. I. q. Εὔρυτος. V. Verheyk. ad Antonin. Lib. c. 38, p. 255—7, Heyn. ad Apollod. 3, 13, 1, Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 3, p. 66. ὕϊ L. Dind.]

Εὔρυτος, ex Eur. [Iph. A. 420 : Εὔρυτον παρὰ κρήνην, in oratione nuntii, quam totam suppositam esse jam olim monui. L. D.] affertur pro Bene fluens; ita tamen ut dubitetur sitne potius nom. propr. [N. pr. regis OEchaliæ ap. Soph. in Trach., ubi v. schol. 266, Hom. Il. B, 596. Elei, ib. 621, Pind. Ol. 11, 29, Eur. Iph. A. 282. Unius ex trecentis Spartanis qui ad Thermopylas pugnarunt, Herodot. 7, 229. Alius ap. Aristot. Metaphys. p. 304, 4, Theophrast. Metaphys. p. 312, 15 ed. Brandis. Regem Libyæ, ab aliis Eurypylum vocatum, Eurytum dixerat Phylarchus ap. sch. Apoll. Rh. 4, 1561. Alios cognomines memorat Apollodorus. || Εὔρυτον γάλα ponit Pollux 3, 50.]

Εὐρύτρητος, ὁ, ἡ, Lata et ampla habens foramina, Latis et spatiosis foraminibus pertusus : ut Lato ore fenestra. [Diosc. 1, 79 : Ἠθμοῦ εὐρυτρήτου.]

[Εὐρύτρυπος, ὁ, ἡ, i. q. εὐρύτρητος. Democritus ap. Theophr. De sensu 73. Εὐθύτρυπος scribendum putabat Schneider.]

[Εὐρυφάεσσα, ἡ, Euryphaessa, Solis ex Hyperione mater. Hom. H. in Sol. 30, 2, 4. ᾰ]

[Εὐρυφᾰής, ὁ, ἡ, Late lucens. Synes. Hymn. 9, 38 : Τὰν δ' εὐρυφαῆ κόμαν Τιτὰν ἐπετάσσατο. Boiss.]

[Εὐρυφᾰ́ρέτρας, ὁ, Amplum habens pharetram. Pind. Pyth. 9, 27, Ἀπόλλων· ap. Athen. 1, p. 22, B : Εὐρυφάρετρ' Ἄπολλον. A Pindaro sumit Eust. Op. p. 204, 74.]

[Εὐρύφλεβος, ὁ, ἡ, Qui amplas venas habet. Galen. vol. 6, p. 49 : Εὐρύφλεβον ἢ ἄφλεβον. L. Dind.]

Εὐρυφῡής, ὁ, ἡ, Late crescens. In VV. LL. Late serpens. Ap. Hom. legitur εὐρυφυὲς κρῖ, Od. Δ, [604], ubi Didymus, aut quicunque est brevium scholl. auctor, exp. ἐπὶ πλάτος καὶ ἐπιπολὺ φυόμενον.

[Εὐρυφυής, ὁ, Euryphyes, n. viri. Pollux 2, 94 : Ταὐτὸ δὲ τοῦτο (τὸ συμφυεῖς τοὺς ὀδόντας ἔχειν) καὶ Εὐρυφυεῖ τῷ Κυρηναίῳ συμπεσεῖν. Εὐριφίῳ Falckenb.]

[Εὐρυφῶν, ῶντος, ὅ, Euryphon, f. Proclis, alterius gentis Spartanorum regiæ auctoris, Herodot. 8, 131. Supra Εὐρυπῶν. Pater Hippodami Milesii, Aristot. Polit. 2, 8. Medicus ap. Galen. vol. 4, p. 281 et alibi.]

[Εὐρυφωνία, ἡ, Vastus sonus. Eust. Il. p. 39, 42 : Τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ (πλάζω) ἔχει πλεονασμὸν τοῦ ν δι' εὐρυφωνίαν, ὡς τὸ ἐπλάγχθη ... ἀπὸ τοῦ πλάζω.]

[Εὐρύφωνος, ὁ, ἡ, Late sonantem vocem habens, Late sonans. Eust. Od. p. 396, 4 : Ἢ καὶ ὡς εὐρύφωνοι καὶ τῆλε, τουτέστι μακρὰν, βοᾶν ἐξισχύοντες, de Telebois. Opusc. p. 260, 58 : Τὸ εὐρύφωνον.]

Εὐρυχᾰδής, ὁ, ἡ, Latus et capax : ut ποτήρια, ap. Lucian. [Lexiph. c. 7. Liber unus —χανδῆ. Leonidas Anth. Pal. 6, 305, 4 : Εὐρυχαδῆ κύλικα. L. Dind.]

[Εὐρυχαίτης, ὁ, Qui amplis est capillis, Bene comatus. Pind. Isthm. 6, 4 : Εὐρυχαίταν Διόνυσον.]

[Εὐρυχανδής, ὁ, ἡ, Amplus, Vastus. Nicet. Chon. p. 179, A : Τὴν εὐρυχανδῆ γένυν Ἀνδρονίκου. Eust. Il. p. 870, 55, κύτος. V. Εὐρυχαδής, Εὐχανδής.]

[Εὐρυχᾰνής, ὁ, ἡ, Late hians. Oppian. Hal. 3, 344, γαστήρ. Nonn. Dion. 22, 243 : Πρηνὴς δ' ἄλλος ἔκειτο, καὶ ὡς κοτέων ὀλετῆρι εὐρυχανὴς ἔσφιγξε μεμηνότι γαῖαν ὀδόντι. L. Dindorf.]

[Εὐρυχόρη, ἡ, Eurychore, n. mulieris in Metrodor. probl. Anth. Pal. 14, 119, 11. L. Dind.]

Εὐρύχορος, ὁ, ἡ, In qua ampli chori duci possunt, et propterea Ampla, Spatiosa. [Καλλίχορος Suidæ.] Eust. esse ait regionis vel urbis εὐδαίμονος epitheton, et significare ἔνθα ἐστὶν εὐρὺ χορεύειν : ut Od. Z, init. : Οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ. Itidemque Il. I, [474] : Δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροιο. Et Od. O [init.] : Εὐρύχορος Λακεδαίμων· et [Il. B, 498] : Εὐρύχορον Μυκαλησσὸν, i. e. πλατεῖαν, μεγάλην. [Od. Ω, 468 : Ἄστεος εὐχόροιο. H. in Nept. 40, 2 : Εὐρυχόρου μεδέων ἠδὲ ζαθέου Ἑλικῶνος. Simonid. ap. Diod. 11, 33 : Ἑλλάδος εὐρυχόρου. Pind. Ol. 7, 18 : Ἀσίας εὐρυχόρου· Pyth. 4, 43, Λιβύας· Nem. 10, 52 (et orac. ap. Herodot. 7, 220, Simonid. Anth. Pal. 7, 301, 2), Σπάρτας· Pyth. 8, 57 (et Eur. Bacch. 87, orac. ap. Demosth. p. 531, 4) : Εὐρυχόρους ἀγυιάς. Anacreon Anth. Pal. 6, 135, 1 : Ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου. Anyte ib. 153, 2, Τεγέα. Nicodemus ib. 319, 1 : Εὐρυχόρῳ πατρὸς οἴκῳ. Anon. ib. 344, 1, Θεσπιαί. De terra universa epigr. in Mus. Worslej. vol. 1, tab. 29 s. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 458, n. 434, 9 : Τὸν χθονὸς εὐρυχόρου δὲ καὶ ἀτρυγέτης μεδέοντα. De mari Eust. Opusc. p. 139, 60 : Τοιούτοις δὲ λόγοις καὶ εἰς θάλασσαν μεγάλην ἔξομεν καὶ εὐρύχορον ἐκπετάννυσθαι διὰ τοῦ ἐλεεῖν. De terra ubi ponitur p. 137, 20 : Εἰσὶν ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς περιχώρῳ ... τῇ καὶ πολυτενεῖ καὶ εὐρυχόρῳ, corrector ap. Tafel. p. XIII εὐρυχώρῳ.] Sunt qui metri causa ω in ο in hoc composito versum dicant pro εὐρύχωρος. Quin et χοροὶ pro χῶραι s. τόποι accipi ab antiquis gramm. testatur Eust. p. 1705, ap. Hom. Od. M init. : Νῆσόν τ' Αἰαίην, ὅθι τ' ἠοῦς ἠριγενείης Οἰκία καὶ χοροί εἰσι, καὶ ἀντολαὶ ἠελίοιο. Ubi tamen non video quid vetet in propria signif. hoc vocab. accipere, ut intelligamus, auroram ibi suum habere domicilium suosque choros, i. e. ibi habitare et choros exercere cum suis sodalibus : ut alias quoque deas deosque suis choreis destinata habere loca, non raro legimus ap. poetas, velut Apollo et Musæ Heliconem ac Parnassum habent. Posset igitur deduci ex χορὸς significante Locum choreis destinatum, ut sit ἔνθα εὐρεῖς εἰσὶ χοροὶ, Ubi spatiosi sunt circi s. campi, choreis agitandis consecrati.

[Εὐρυχωρέω, Capax sum. Ita fere vertendum videtur ap. Theodorum Stud. Iamb. p. 615, ρδ', in epigr. εἰς οἶκον γυναικῶν φιλοξένων, 1 : Σπλάγχνοις ξενισμῶν εὐρυχωροῦσαι λίαν ... αἱ δεσποτοῦσαι τῆσδε τῆς παροικίας πλῆθος μοναστῶν δεξιοῦνται σὺν πόθῳ. Int. : Lata hospitalis caritatis viscera ... domus hujusce rectrices gerunt. Ap. eund. p. 537, A : Οὐ στενοχωρῆσαι ὑμᾶς αἱρούμενος, ἀλλὰ καὶ πάνυ εὐρυχωρῆσαι, vertitur Neque in angustias redigi vos cupiens, sed admodum dilatari. L. D. Dilato. Symm. Ps. 17, 37, εὐρυχωρήσας. Schleusn.]

Εὐρυχωρὴς, ὁ, ἡ, etiam dicitur pro εὐρύχωρος. [Quod restituendum Hippocrati p. 18, 19 : Ἐν τοῖσι κοίλοισί τε καὶ εὐρυχωρήσεσιν, οἷον κοιλίῃ τε καὶ θώρηκι, ubi legendum εὐρυχωρέσιν. L. D.] Strabo [4, p. 200] : Φράξαντες γὰρ εὐρυχωρῆ κύκλον, ἐνταῦθα καλυβοποιοῦνται. [Pausan. 3, 19, 1 : Τὸ μέσον ἐστὶν εὐρυχωρὲς μάλιστα. Diod. 19, 94 : Τὰ στόμια εὐρυχωρῆ ποιοῦντες· 20, 29 : Εὐρυχωρῆ διέξοδον.] Hinc εὐρυχωρέστερος : ut Εὐρυχωρέστερον τὸ ἔντερον, Aristot. [H. A. 2, 17 med.], Latius intestinum, vel Laxius intestinum. [Conf. id. De partt. an. 3, 4, ubi etiam εὐρυχωρεστάτους est c. 5, ut in libris optimis Strab. 11, p. 475, ubi alii εὐρυχωρότατον. Diod. 2, 56.]

Εὐρυχωρία, ἡ, Latum spatium, [Latifundium, Capedo add. Gl.] s. Amplum, Locus amplus, Locus patens s. spatiosus. Q. d. Spatiositas. Redditur etiam Liberum spatium. [Herodot. 8, 60 : Ἐν εὐρυχωρίῃ ναυμαχέειν. Xen. H. Gr. 4, 7, 24, Cyrop. 4, 1, 18.] Thuc. 2, [83] : Παραπλέοντας αὐτοὺς ἔξω τοῦ κόλπου ἐτήρει, βουλόμενος ἐν τῇ εὐρυχωρίᾳ ἐπιθέσθαι, Volens in lato æquore eos adoriri; vel, in aperto mari. Idem rursum [86] sic usus est. [Sæpius sic etiam Polybius. Plato Tim. p. 60, E : Διὰ πολλῆς εὐρυχωρίας ἰόντα. Demosth. p. 428, 14 : Τῆς ἀκροπόλεως πολλὴν εὐρυχωρίαν ἐχούσης.] Ap. Athen. [14, p. 622, B. Hemst.] quidam dicit εὐρυχωρίαν ποιεῖτε, significans Liberum ac laxum spatium. [De aliis rebus. Herodot. 4, 71 : Ἐν τῇ λοιπῇ εὐρυχωρίῃ τῆς θήκης. Aristot. H. A. 3, 1 fin. : Προελθόντα εἰς τὴν εὐρυχωρίαν ζῷα γίνεται ἐκ τῶν ᾠῶν. L. D. Ἀγγεῖον ἐντὸς αὐτοῦ περιέχον εὐρυχωρίαν, Galen. vol. 8, p. 73, A. Hemst.] Ap. Plat. autem metaphorice, in Minoe [p. 315, D] : Πολλὴ γὰρ εὐρυχωρία τῆς ἀποδείξεως ὡς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν, οὔτε ἀλλήλοις, οἱ ἄνθρωποι, Latus est enim campus demonstrationis, quod neque nos eadem semper de iisdem nobisque constanter, neque ceteri mortales eadem

inter se instituunt et sanciunt, Bud. [Εἰς εὐρυχωρίαν ἐξάγειν rem celandam, Liban. vol. 4, p. 781, 32. Jacobs. Ephræm Syr. vol. 3, p. 98, E : Θλίψεις πολλάκις ἐπιφέρων (diabolus) ἢ εὐημερίας καὶ εὐρυχωρίας πολλὰς παρέχων, Res secundas et lætas, Int. Exprimere videtur l. Matthæi 7, 13, quem p. 99, B, affert : Πλατεῖα καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, addens : Διὰ τί ἐπιφέρει ὁ ἐχθρὸς ποτὲ μὲν εὐρυχωρίας, ποτὲ δὲ θλίψεις; Sæpe in contrariam partem sic dicitur στενοχωρία. L. Dind.]

[Εὐρυχώριον, τὸ, Plat. Leg. 7, p. 804, C : Γυμνάσιά τε καὶ εὐρυχώρια, τοξικῆς τε καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἕνεκα διακεκοσμημένα. Εὐρυχωρίαι Astius.]

Εὐρύχωρος, ὁ, ἡ, Latum s. Amplum locum habens, s. Amplum spatium, Spatiosus, Amplus, Capax. Ab Hom. autem dicitur ubique εὐρύχορος, posito ο pro ω, ut Od. Z init. : Οἳ πρὶν μέν ποτ' ἔναιον ἐν εὐρυχόρῳ Ὑπερείῃ. Sic εὐρύχορον Μυκαλησσὸν, item Λακεδαίμονα, et alias urbes. Nonnulli tamen putarunt non poni ο pro ω, sed εὐρύχορον dici Ubi licet εὐρὺ χορεύειν. Alii χορὸς in hoc comp. pro χῶρος s. χώρα poni dixerunt. V. Eust. Huic opp. στενόχωρος, de quo infra. [Aristot. H. A. 9, 5 : Τὸν δ' εἰς τὸ πρόσθεν τῆς ὑστέρας (πόρον ἔχει) εὐρύχωρον. Diod. 19, 84, πεδίον. Philo Belop. p. 92, D. Esaiæ 30, 23 : Τόπον πίονα καὶ εὐρ. Ps. 103, 26 : Ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρ. Esai. 33, 21 : Διώρυχες πλατεῖς καὶ εὐρ. Ephræm Syr. vol. 1, p. 90, D : Ἡ πλατεῖα καὶ εὐρ. ὁδός. Neutro genere Ps. 30, 10 : Ἔστησας ἐν εὐρυχώρῳ τοὺς πόδας μου. Hos. 4, 17 : Νεμήσει αὐτοὺς ὡς ἀμνὸν ἐν εὐρ. Paralip. 2, 18, 9 : Καθήμενοι ἐν τῷ εὐρ. θύρας Σαμαρείας. Esdr. 1, 9, 41 : Ἐν τῷ πρὸ τοῦ ἱεροῦ πυλῶνος εὐρυχώρῳ· 5, 72 : Συνήχθησαν εἰς τὸ εὐρ. Comparativo εὐρυχωρότερος utitur Aristot. H. A. 9, 5, etsi etiam formam εὐρυχωρέστερος, ut in Εὐρυχωρὴς dictum, usurpavit.]

[Εὐρύωψ. V. Εὐρυόπης.]

Εὐρώγης, ὁ, ἡ, q. d. Bene acinatus, Acinosus. Εὐρώγεα πεντάδα σταφυλῆς [Gætul. Anth. Pal. 6, 190, 3].

Εὐρώεις, εντος, ὁ, et Εὐρώδης, ὁ, ἡ, Putris, Situ et mucore obsitus. Hesiod. Op. [152]: Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ ἀΐδαο. [Hom. Od. K, 512 : Εἰς Ἀΐδεω ἰέναι δόμον εὐρώεντα· Il. Υ, 65 : Οἰκία ... σμερδαλέ', εὐρώεντα, item de Orco, ut Od. Ω, 10, κέλευθα, et aliquoties apud Hesiodum in Theog. Hom. H. Cer. 482 : Αἶσαν ἔχει φθίμενός περ ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι.] Soph. Aj. [1167]: Ἔνθα βροτοῖς τὸν ἀείμνηστον τάφον εὐρώεντα καθέξει, i. e. σεσημμένον, inquit schol., addens etiam σκωληκώδη : quoniam verminatio putredinis comes esse solet. Ib. [1190], Ἀνὰ τὰν εὐρώδη Τροίαν, exp. itidem σεσηπυῖαν, ἔνθα ἐχρονίσαμεν : addens tamen et aliam expos., sc. σκοτεινὴν καὶ ἀερώδη τοῖς Ἕλλησιν, ut Suid. quoque εὐρώεντα exp. σκοτεινὸν, ζοφώδη. Eid. Suidæ εὐρώεις est non solum σκοτεινὸς, sed etiam πλατὺς, Latus, Amplus, Spatiosus : quarum exposs. meminit et Hesych., utpote εὐρώεντα exponens non modo πλατέα, ἀναπεπταμένα, sed etiam σκοτεινὰ, et ἃ περὶ τοὺς ἄρτους γίνεται : hoc posteriore indicans Mucida, Putrida. [Oppian. Hal. 5, 3 : Κόλπον ἀν' εὐρώεντα θαλάσσης. Nonnus Dion. 25, 476 : Δένδρεον εὐρώεντι κατέκρυφεν ἀνθερεῶνι. Signif. obscœna Nicarch. Anth. Pal. 11, 328, 5 : Ἑρμογένης δ' ἔλαχε στυγερὸν δόμον εὐρώεντα ὕστατον, εἰς ἀφανῆ χῶρον ὑπερχόμενος.]

Εὐρωΐα, ἡ, Bona valetudo. Hesych. enim εὐρωΐαν affert pro εὐεξίαν, ὑγίειαν [ὑγείαν] : quod in εὐρωστίαν vertendum putarem, nisi et ipsum mox subjungeret, exponens itidem ῥῶσιν, ὑγείαν.

[Εὔρωμος, Euromus, πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμου τοῦ Ἰδριέως Καρός. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς. Ἀπολλώνιος ἑπταχαιδεκάτῳ Καρικῶν, Steph. Byz. Polyb. 18, 27, 4. Strabo 14, p. 636, 658. Exx. gentilis ap. Polyb. 17, 2, 3, in numis apud Eckhel. D. N. vol. 2, p. 581 s. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 345, *Suppl.* vol. 6, p. 490, quorum in uno est etiam Ζεὺς Εὐρωμεύς. Conf. Εὔρωπος. L. Dind.]

[Εὐρωπαῖος, α, ον, Europæus. V. Εὐρώπη, Εὔρωπος.]

[Εὐρώπας, α vel ου, ὁ, Europas, qui heroa quædam Spartæ condidisset, memoratur Pausan. 3, 15, 8.]

[Εὐρώπεια, ἡ, Europea, carmen de rebus Europæ, filiæ Agenoris. Schol. Eur. Phœn. 670 : Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ. Nicander Colophonius ἐν πέμπτῳ Εὐρωπείας citatur Stephano Byz. v. Ἄθως, ἐν τρίτῳ Εὐρωπίας Athenæo 7, p. 296, F, ubi scribendum —πείας, ὁ τὴν Εὐρωπίαν ποίησας Clementi Al. Str. 1, p. 419, et Eumelus ὁ τὴν Εὐρωπίαν πεποιηκὼς, in schol. Hom. Il. Z, 131, ubi item scribendum Εὐρώπειαν. Eadem enim forma dicitur qua Δευκαλιώνεια et Homericorum carminum partes Ὀδύσσεια, Δολώνεια, Πατρόκλεια, et Tragicorum Λυκούργεια, Ὀρέστεια, Οἰδιπόδεια. Diphthongum præferendam esse recte animadvertit Salmas. Plin. Ex. p. 603, falsus tamen de ratione nominis, quod paragogicum putat formæ Εὐρώπη. De argumento harum Europearum conf. Heyn. ad Apollod. 3 init. L. Dind.]

Εὐρώπη, ἡ, Europa, dicitur quasi εὐρυώπη, ut ex Eustathii verbis colligere possumus, quæ in Βοῶπις retuli. Hoc certe constat, veteres magnam vel potius maximam pulcritudinis partem in oculis statuisse; eosque aliquando a colore laudasse, aliquando a magnitudine, et quidem in feminis præsertim : unde esse non solum illud βοῶπις, sed etiam ἐριῶπις, quod est nomen proprium ap. Hom. Il. N, [697], ac significatione respondet τῷ Εὐρυῶπις : cujus tamen exemplum non affertur, sicut nec masculini Εὐρυώπης. Sed et Εὐρώπη non sonat aliud quam ἐριῶπις, s. εὐρυῶπις. [HSt. infra :] Composita in ωπη terminata sunt fere nomina propria mulierum, ut Εὐρώπη, quod quomodo exponi posset, dictum fuit supra in Εὐρύωψ. Adde autem illis quæ ibi annotavi, hoc quoque, nimirum videri Εὐρώπη dictum quasi Εὐρυώπη. [Aliam etymologiam sequuntur qui ab εὐρωπὸς nomen repetunt, ut Hesych. : Εὐρώπη, χώρα τῆς δύσεως ἢ σκοτεινή. De qua conf. Buttmann. in Actis Acad. Berol. a. 1818-9, p. 222.] — Ut tamen quædam nomina propria ad allegoriam transferuntur, sic et ista eorum epitheta, ut jam dictum est de εὐρύοπος Κρονίδου et de βοώπιδος Ἥρας appellatione. [De terra Pind. Nem. 4, 70 : Εὐρώπαν ποτὶ χέρσον, Tragici ceterique poetæ, historici et geographi. De origine nominis Herodot. 4, 45 : Οὔτε ὁκόθεν τὸ οὔνομα ἔλαβε τοῦτο οὔτε ὅστις οἱ ἦν ὁ θέμενος φαίνεται, εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Τυρίης φήσομεν Εὐρώπης λαβεῖν τὸ οὔνομα τὴν χώρην, πρότερον δὲ ἦν ἄρα ἀνώνυμος, ὥσπερ αἱ ἕτεραι. Ἀλλ' αὕτη γε ἐκ τῆς Ἀσίης τε φαίνεται ἐοῦσα καὶ οὐκ ἀπικομένη ἐς τὴν γῆν ταύτην ἥτις νῦν ὑπὸ Ἑλλήνων Εὐρώπη καλέεται, ἀλλ' ὅσον ἐκ Φοινίκης ἐς Κρήτην, ἐκ Κρήτης δὲ ἐς Λυκίην. Ratam tamen hanc originem habuerunt recentiores, ut Steph. Byz., aliis ab aliis hujus nominis mulieribus terræ nomen repetentibus, de quibus v. schol. Vat. Eur. Rhes. 28. || Recentiori ætate Εὐρώπη in specie dicta pars Thraciæ. V. Wesseling. ad Itin. Hierosol. p. 602, ad Hierocl. p. 631. Quanquam rursus a Thracia proprie dicta distinguitur, ut in Il. ibid. ab Wessel. citatis, quibus addi potest Jo. Malal. p. 262, 1 meæ ed. Gentile Εὐρωπιανὸς de hac Europa ex Conc. in Trull. subscr. : Εὐρωπιανῶν ἐπαρχία, annotavit Holsten. ad Steph. Byz. || Filia Agenoris memoratur etiam ap. Hom. Il. Ξ, 321, ceterosque poetas, historicos et mythologos. || Cereris cognomen, Trophonii nutricis, cujus templum erat juxta templum illius, est ap. Pausan. 9, 39, 4 et 5. || Aliæ Europæ sunt ap. Pind. Pyth. 4, 46, Rufin. Anth. Pal. 5, 14, 1, Antipatrum ib. 109, 1, in vase ap. Bartholom. *Mém. de l'Acad.* vol. 28, p. 602, et fortasse in inscr. Thasia ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 184, n. 2163, b, 8. || Gentile Εὐρωπαῖος, α, ον, Europæus, est ap. Dionys. A. R. 1, 2, Athen. 15, p. 681, F, schol. Æsch. Prom. 1 et Steph. Byz., et fem. Εὐρωπὶς, ίδος, ἡ, apud eundem. || Formæ Εὐρώπιος ex. habere licet l. Eur. Ionis infra in Εὐρωπία citandum. Suidas : Εὐρώπιον κλίμα, τὸ τῆς Εὐρώπης. Liber unus Εὐρώπειον. || Forma Ionica formæ Εὐρώπειος est ap. Herodot. 7, 73, Εὐρωπήιοι, ubi liber unus Εὐρώπιοι. || Junonis epitheton ap. Hesych. : Εὐρωπία, ἡ Ἥρα. || Forma Εὐρωπιακὸς, ἡ, ὸν, est in Agatharchidis et Mnaseæ Europiacis, aliquoties citatis ab Athenæo. || Forma paragogica nominis sive terræ sive mulieris est Εὐρώπεια, qua sæpius utuntur Dionysius Perieg. et de muliere Moschus Id. 2, cui Brunckius et Valck. prâvo judicio intulerunt nominativi et accusativi formas vitiosas Εὐρωπείη et Εὐρωπείην, quum Εὐρώπεια et Εὐρώπειαν recte scriptum esset in libris,

quam nominativi formam agnoscunt Stephanus Byz., Chœrob. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 206, 15-19, Etym. M. p. 397, 42. Eadem est ap. schol. Eur. Phœn. 5, ex Pherecyde ducta, ut opinabatur Valck. ad Callim. fr. p. 78. || Formam Εὐρωπία de terra ex Sophocle et Euripide annotavit Steph. Byz. Adjective fortasse Eur. Ion. 1587 : Ἀσιάδος τε γῆς Εὐρωπίας τε. L. Dind.]

[Εὐρωπηιάδης, ὁ, Europæ filius, n. metronymicum ab Εὐρώπη, ap. Maxim. Καταρχ. 413 : Εὐφήμοιο Εὐρωπηιάδαο. ἴᾰ L. Dind.]

[Εὐρῶπις, ἡ πατρὶς, Hesych. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

[Εὖρως. V. Εὖρους.]

Εὐρωπὸς, ὁ, ἡ, Latus, potius Aspectu latus, et q. d. Qui oculis intuentium latus apparet, s. amplus : ut εὐρωπὸν σπήλαιον, opp. τῷ στενωπός : de quo dicetur in Στενός. Ceterum si sequi velimus Eust. [Il. p. 672, 25, Od. p. 1719, 40] εὐρωπὸς dicetur ἀπὸ τοῦ εὐρύνειν τοὺς ὤπας, i. e. πλατύνειν, sicut στενωπὸς versa vice ἀπὸ τοῦ στενοῦν. [Conf. id. ad Dionys. v. 270, ubi testatur accentum acutum. Oppian. Hal. 4, 526 : Ἔνθα δ' ἐν εὐρωποῖσιν ἁλὸς λαγόνεσσι πεσοῦσαι αὖτως δηθύνουσι. L. D.] || Ab Hesych. εὐρωπὸν exp. non solum πλατὺ, sed et σκοτεινὸν, Tenebricosum. Affertur autem ex Eur. [Iph. T. 626], χάσμα εὐρωπὸν, cui l. fortassis convenire hæc signif. possit.

[Εὐρωπὸς, Europus. Steph. Byz. : Εὐρωπὸς, πόλις Μακεδονίας ἀπὸ Εὐρώπου τοῦ Μακεδόνος καὶ Ὠρειθυίας τῆς Κέκροπος. Ἔστι καὶ Συρίας ἄλλη. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωπαῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδριάδα, ἀπὸ Ἴδριος (Ἰδριέως Holstenius) τοῦ Χρυσάορος. Τὸ ἐθνικὸν Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος. Quorum pleraque habet Etym. M. in Εὐρώπεια. Ad Europum Cariæ ab interpretibus Herodoti 8, 133 relatus est qui illic et 135 memoratur Mvs Εὐρωπεὺς, quippe quem Carem fuisse demonstret Pausanias 9, 23, 6. Cujus cum libris Herodoti consensus in Εὐρωπεὺς etsi persuadere potest jam Pausaniæ ætate hanc apud Herodotum scripturam obtinuisse, Herodotum tamen multo est verisimilius Εὐρωμεὺς scripsisse, de quo in Εὔρωμος diximus, quam quæ Holstenii ad Stephanum opinio fuit, Euromum urbem etiam Europum esse dictam, aut, quod fidem excedit, duas fuisse urbes Cariæ, duosque filios Idriei, Euromum et Europum. Quod Steph. Byz. etiam gentile ponit urbis Cariæ Εὐρώπιος, pro quo Εὐρωπεὺς est apud Herodotum et Pausaniam, id finxisse secundum analogiam, ut solet, videtur. De ceteris autem Europis v. intt. Herodoti, Stephani Byz. et Hieroclis p. 638, 713, Miller. ad Isidor. Char. p. 264, de Europo Epiri Strabo 7, p. 327, Mediæ, quæ Parthis Thracia, id. 11, p. 524, et qui ab Arsacia distinguit, Ptol. 6, 2. || Europum, regem Macedoniæ, memorat Justin. 7, 1, 6. || In accentu variatur inter Εὔρωπος et Εὐρωπός. Sed viri quidem nomen gravari, ut Εὐρώπη, testatur Eust. ad Dionys. v. 270. Conf. id. ib. 175, schol. Lycophr. 1283. L. Dind.]

Εὐρὼς, ῶτος, ὁ, [Caries, Gl.] Situs, Mucor, Humor putrefactus : ὑγρότης σεσηπυῖα Suidæ in hoc l. Callimachi [fr. 313] : Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς. Et in hoc Theocr. 4, [28] : Ἃ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, licet ibi generalius accipiat pro Humor, νοτία : minus recte : quum et ibi significet ὑγρότητα πρασινώδη καὶ σεσηπυῖαν : dicit enim Battus fistulam diutius neglectam situ et putredinoso mucore infici, s. situm contrahere. [Schol. Dioscor. in Matthæi Med. p. 361 : Δίχα εὐρῶτος) ἀντὶ τοῦ νοτίδος. Κυρίως δὲ εὐρὼς ἐσῆτο (ἐστὶ τὸ) γινόμενον σκοπινὸν (σκοτεινὸν) καὶ ἰῶδες χρῶμα περὶ τοναεπιοια (σεσηπότα Matthæus deleto qui sequitur articulo) τὸν χαλκόν. Theognis 452 : Τοῦ χροιῆς ... οὐχ ἅπτεται ... εὐρώς. Simonid. ap. Diod. 11, 11 : Ἐντάφιον τοιοῦτον οὔτ' εὐρὼς ... ἀμαυρώσει. Bacchylides ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 402 : Ξίφεά τ' ἀμφάκεα εὐρὼς δάμναται. Ita Leopardus : nam in libris excidit voc. Eur. Ion. 1393 : Εὐρώς τ' ἄπεστι πλεγμάτων. Plato Tim. p. 84, B : Ὑπ' εὐρῶτος θερμαινόμενον (ὀστοῦν). Theophr. fr. 2 De lap. 56 : Ἀποξύουσιν ὥσπερ εὐρῶτά τινα. Paul. Sil. Descr. Soph. 602 : Οὐ γὰρ ἐκείνοις οὔποτε πυθομένοισιν ἐπέχραεν ὕδασιν εὐρώς. || Σκώληξ int. schol. Aristoph. Nub. 44, quod voc. v.] Metaph. Plut. [Mor. p. 72, C] : Τὸν ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς. [De accentu acuto Arcad. p. 93, 15.]

[Εὐρωστέω, Valeo. Pollux 3, 121. Theodor. Stud. p. 468, E : Εὐρώστει καὶ μὴ ἀρρώστει. L. Dind.]

Εὐρωστία, ἡ, Robur, Firmitas, Fortitudo. [Bona valetudo, Valentia, Gl. Sic Hesych., ῥῶσιν, ὑγείαν. Pollux 3, 120; 4, 10. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 421, C : Πνευματικῆς εὐρωστίας. Figurate Oribas. p. 35 ed. Mai. : Τῇ τοῦ χιτῶνος εὐρ. L. Dind.]

Εὔρωστος, ὁ, ἡ, [Bene valens, Gl.] Robustus, Validus. [Xen. H. Gr. 4, 3, 6 : Πέμπει τοὺς περὶ αὐτὸν μάλα εὐρώστους ἱππέας. Aristot. H. A. 10, 5 : Ἐνίοτε συμβαίνει εὐρωστοτέροις εἶναι. Cum accus. Xen. H. Gr. 6, 1, 6 : Τὸ σῶμα μάλα εὔρωστος. De equo Eq. 11, 1 : Τὸ σῶμα εὔρωστον. Cum dat. Isocr. Antid. p. 448, 123 : Στρατηγοὺς χειροτονεῖτε τοὺς εὐρωστοτάτους τοῖς σώμασι. De animo intrepido Ps.-Demosth. p. 1397, 15 : Ἃ δὲ κατὰ φυλὰς παρεκάλεσεν ἕκάστους εὐρώστους εἶναι, ταῦτ' ἤδη λέξω.] Plut. : Ὁ μὲν γὰρ εὔρωστος καὶ μάχιμος. [Xen. H. Gr. 3, 3, 5 : Τὴν ψυχὴν εὔρωστος.] Idem [Mor. p. 597, E] : Εὔρωστος δὲ τῇ ψυχῇ. [De corpore ipso Xen. OEc. 6, 9 : Τὰ σώματα εὐρωστότατα παρέχεσθαι. De parte Aristot. H. A. 9, 22 : Στόμα εὔρωστον. De aliis rebus Aristot. De aud. p. 800, a, 33 : Οὐδὲ τὴν πληγὴν ἰσχυρὰν οὐδὲ εὔρωστον ποιεῖσθαι τὴν τοῦ πνεύματος, et ib. b, 4. Oribas. p. 189 Mai., βελόνη. Antyllus in Matthæi Med. p. 138 : Εἰσὶ μὲν εὔρωστοι σφύδρα (venæ). Pollux 3, 103, ποταμοί.] Εὐρωστάτους, pro εὐρωστοτάτους legitur ap. Diod. S. 11, p. 285 [c. 84], ut et εὐρώστερος pro εὐρωστότερος, Fortior, Sapient. 8, [1]. Sed ea scriptura suspecta [vitiosa] est.

Εὐρώστως, Robuste, Valide, Fortiter. Interdum ad animum refertur, sicut Latine Fortiter. [Xen. Ag. 2, 24 : Εὐρ. παρατεταγμένος. Ps.-Demosth. p. 1397, 8 : Τὸν κίνδυνον εὐρ. ὑπέμειναν. Polyb. 2, 34, 14 : Διεμάχου εὐρ.] Plut. Apophth. Lac. [p. 234, F] : Εὐρ. ἤνεγκε, Fortiter tulit. [Et alibi sæpe. Ὑγιῶς, ἰσχυρῶς int. Hesych.]

Εὐρώτας, ου, ὁ, Eurotas [f. Lelegis, pater Spartæ, Apollod. 3, 10, 3, 2. F. Myletis, rex Laconiæ, Pausan. 3, 1, 1] : fluvius Laconiæ [ap. Pind. Ol. 6, 28, ceterosque poetas, geographos et alios. Fl. Thessaliæ, qui Titaresius dicitur Homero, ap. Strab. 9, p. 440, coll. epit. l. 7, 4. Italiæ inferioris, etiam Galæsus dictus, ap. Polyb. 8, 35, 8, qui nomen ab Laconico duxisse tradit]. Ita dicitur et Pudendum virile, teste Suida, in exemplum afferente ex Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 60, 6] : Τὸν δ' ὑπεροιδαίνοντα κατέσχεν [κατέσκεπε] πεπταμένη χεὶρ Οὐχ ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ὅσον ἠδύνατο. [Conf. Eust. Od. p. 1478, 39. De muliere autem loquitur Rufinus. || Nomen viri est in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 622, n. 1248, coll. III, 11. L. Dind.]

[Εὐρωτία, ἡ, Mucor. Hesych. : Εὐρωτίαν, ἰὸν, μελανίαν.]

Εὐρωτιάω, Situ obsitus sum, Mucidus sum, Putreo, Marceo : vel etiam Situm contraho, Mucore vitior, Marcesco. [Ranceo; Εὐρωτιῶν, ὁ ῥυπαρὸς, Cariosus, Gl.] Theophr. C. Pl. 1, [6, 8] : Ὅπως μὴ σήπηται μηδ' εὐρωτιᾷ. [Char. 11, 4 : Τὰς ἀργυροθήκας ἐστὶν ἰδεῖν εὐρωτιώσας. Hemst.] Itidem Diosc. : Εὐρωτιῶσαν ἀποφοράν. [Jos. 9, 5 : Ἄρτοι εὐρωτιῶντες. Symm. Ps. 30, 13 : Τὰ ὀστᾶ μου εὐρωτίασαν. Lucian. Necyom. c. 15 : Τοὺς μὲν παλαιούς τινας καὶ εὐρωτιῶντας, de mortuis. Jov. trag. c. 15 : Λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα εὐρωτιῶντας.] At Aristoph. metaph. et per jocum, Nub. [44] : Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος. [Εἰκῇ κείμενος int. schol., ἠφανισμένος Hesych. Quas interprett. pluribus exponunt. Ex addito ἀκόρητος satis apparet immundam significari rusticorum vitam.]

[Εὐρωτὼ, ἡ, Euroto, nymphæ filia, ap. Apollod. 2, 1, 5, 7, sec. librum Pal., quum Ἐρωτὼ vel Ἐρατὼ sit in ceteris.]

[Εὔρωψ, ωπος, ὁ, Europs, f. Ægialei. Pausan. 2, 5, 6; Phoronei 2, 34, 4. Scribendum vero Εὐρὼψ, ῶπος, si valeat auctoritas eorum de quibus Arcadius p. 94, 24 : Τὰ εἰς ωψ πολυσύλλαβα κύρια ὄντα ἢ προσηγορικὰ βαρύνονται Κύκλωψ, ἴωψ, μώλωψ. Σεσημείωται, ὥς τινές φασι, τὸ εὐρὼψ (Εὐρὼψ) ὀξυνόμενον· τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεται. L. Dind.]

[Ἐΰς. HSt. in Ind. :] Ἠΰ, Ionica et poetica dialysi

pro εὖ, Bene. [Adjective potius dicitur pro Bono, ut Hom. Il. P, 456, etc. : Μένος ἠύ.] Hesych. exp. ἀγαθὸν, ἰσχυρὸν, Bonum, Validum, Robustum : qui addit, poni etiam ἐπὶ τοῦ ὡς, ut ἠΰτε. [Ex quo duxisse hanc signif. videtur grammaticus. — HSt. in Εὖ :] Volunt porro quidam gramm. εὖ esse a nom. Εὺς, i. e. Bonus : ut [Hom. Il. B, 819 : Εὺς παῖς Ἀγχίσαο· N, 246 : Θεράπων ἐΰς· 691 : Βίας τ' ἐΰς· Od. Σ, 127 : Νῖσον Δουλιχιῆα ἐΰν τ' ἔμεν ἀφνειόν τε·] Εὺς πάϊς Ἰαπετοῖο [Hesiod. Op. 50], ut sc. sit tanquam a neutro ἐὺ, facta crasi. [Quo respicit Herodianus Π. μον. λέξ. p. 6, 9, memorans formam monosyllabam adjectivi, ex analogia fictam : Τὸ δὲ εὺς ἀπὸ ἀναλογίας πλασσόμενον. Præter interpretationem ἀγαθὸς autem in Lexico de spirit. p. 222, 225, ad utramque formam ponitur altera πλατύς.] Sed dicitur et Ἠΰς : ut Hom. Il. B, [653] : Ἠΰς τε μέγας τε. [E, 628 : Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἠύν τε μέγαν τε. Forma per η monosyllaba esse videtur in inscr. sepulcri Phanagoriæ reperta ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 163, n. 2127, 4 : Ηὺν δὲ συνηρώων (vel σὺν ἡρώων) χῶρον ἔχοις φθίμενος. HSt. in Ind. :] Ἥεα, Hesychio ἀγαθὰ, Bona. [Scribendum potius Ἑέα. Empedocli ap. Porphyr. De abst. 2, 27, p. 152 : Ταύρων δ' ἀκρήτοισι φόνοις οὐ δεύετο βωμὸς, ἀλλὰ μύσος τοῦτ' ἔσκεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον θυμὸν ἀπορραίσαντας ἐέδμεναι ἥια γυῖα, Vigerus et Ruhnk. restituebant ἑέα.] Adeo ut illud alterum ἐὺς sint qui contra ab εὖ deduci putent. Ab ἠὺς autem putatur esse et gen. ἔος in παιδὸς ἔος, ut sit ἠὺς, ἠέος, et per metath. ἔος. [Immo ἕος, ut dictum in Ἑὸς p. 1359-60, ubi v. exx. hujus genitivi.] Alii tamen aliunde deducunt. V. Eust. At vero ἐάων, i. e. Bonorum, in δῶτορ ἐάων [Od. Θ, 335] sunt qui ab ἑὸν potius derivent. [Velut Hesychius, qui Ἑὰ spiritu aspero scriptum interpretatur ἀγαθὰ, male, ut monitum jam in Ἑός. De forma genitivi agit Buttmann. Gr. vol. 1, p. 153. Qui recte comparat Hesiodeum βλεφάρων κυανεάων. Exstitisse autem olim formam Ἑὸς, ut πραΰς dicitur et πρᾷος, confirmant etiam quæ de forma εο- pro ευ- in dialectis quibusdam usurpata in compositis ab εὖ diximus in Εὖ, Εὔβουλος, Εὐέλθων, Εὐπάμων. Ceterum Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 49, 7, paroxytonon ἕος ponit ἐπὶ τοῦ ἀγαθοῦ. L. Dind.]

[Εὺς ποταμὸς inter monosyllaba oxytona in ευς memoratur ab Arcadio p. 126, 1.]

[Εὐσάγηνος, ὁ, Eusagenus, n. fictum viri ap. Alciphr. Ep. 1, 17. ᾰ̆ L. Dind.]

[Εὐσάλευτος, ὁ, ἡ, Facile quatiendus, Mobilis. Jo. Diaconus ad Hesiodi Sc. 225 : Τὸ εὐκίνητον καὶ εὐσ. « Athanas. vol. 1, p. 444. » Kall. ᾰ̆]

[Εὔσᾰλος, ὁ, ἡ, ap. Arrian. Peripl. m. Erythr. p. 154 ed. Blanc. : Τὸ δὲ ἐμπόριον ἡ Μοῦζα ἁλίμενον μὲν, εὔσαλον δὲ καὶ εὔορμον, Commodum ad quod naves appellere et in salo consistere possint. L. Dind.]

Εὔσανα, τὰ, Polluce teste dicuntur τὰ ἐγκαύματα; 6, c. 13 [§ 91], ubi de culinariis instrumentis et operibus loquitur. V. et Hesych. At Εὔσαμα, idem Hes. esse dicit ἀναφώνημα εὐαστικὸν καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα : nam τὸ βακχεύειν dici εὐάζειν : et σαβαίους, τοὺς βακχεύοντας. Idem εὔασμα. [V. Εὐάν.]

Εὐσανίδωτος, ὁ, ἡ, Bene tabulatus, Bonum habens tabulatum. [Hesych. v. Εὐσέλμοιο. Schol. Hom. Od. B, 390 (ubi etiam εὐτάβλωτοι scrib. pro εὐτάλβωτοι). ᾰ̆ῑ]

[Εὐσαρκέω, Corpulentus sum. Schol. Aristoph. Pl. 561. Kall.]

Εὐσαρκία, ἡ, exponitur Corpulentia, Plenitudo corporis. [Aristot. H. A. 1, 15 : Εὐσαρκία καὶ ἀσαρκία. De fructibus Theophr. C. Pl. 1, 9, 2; 6, 8, 5. « Theophr. Suidæ v. Ὁλοσχοίνῳ. » Boiss.]

Εὔσαρκος, ὁ, ἡ, Bonam habens carnem, Bene habitus, Corpulentus, Bene carnosus. Xen. Reip. Lac. [5, 8] : Εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὐρωστοί εἰσι· Eq. [1, 17] : Τυγχάνειν εὔποδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ εὐσχήμονος. Paulo ante [13] : Ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ καὶ εὔσαρκα. [Æschines p. 6, 29 : Εὔσαρκον ὄντα καὶ νέον καὶ βδελυρόν. Aristot. Probl. 1, 34, et alibi. Alia exx. v. ap. Foes. in OEc. Hippocr. Superl. Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 258, 10. L. Dind.]

Εὐσαρκόω, Reddo corpulentum et εὔσαρκον. Galen. Therap. 14 : Πάντ' οὖν ὅσα εὐσαρκῶσαι βουλόμεθα μόρια, καὶ τρίβειν χρὴ καὶ καταντλεῖν, Quæ plena et carnosa reddere volumus.

[Εὐσάρκωσις, εως, ἡ, Corpulentia. Hippocr. p. 401, 30 : Ἦν ἀκμάζῃ τῇ ἡλικίῃ καὶ τὸ σῶμα ἐκ γυμνασίων ἢ εὐσαρκώσιος ἔχῃ. Scribendum videtur ἢ σαρκώσιος εὖ ἔχῃ. L. Dind.]

[Εὐσεβάναξ, ακτος, ὁ, Pius princeps s. rex. Ephræm. Cæs. 3730, p. 93, ab Osanno cit. : Πρῶτος μετά γε πρῶτον εὐσεβανάκτων, Post primum Christianum regem.]

Εὐσέβεια, ἡ, Probus Dei cultus, Pietas, [Religio huic add. Gl.] Religiositas. [Δικαιοσύνη περὶ θεοὺς Definitt. Plat. p. 412, E. Æsch. Sept. 344 : Μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης. Soph. Antig. 872 : Σέβειν μὲν εὐσέβειά τις· El. 465 : Πρὸς εὐσέβειαν ἡ κόρη λέγει, Pie. Eur. Hel. 901 : Συγγόνῳ δὲ σῷ τὴν εὐσέβειαν μὴ προδῷς τὴν σήν ποτε.] Plut. De superstit. [fin.] : Ἔνιοι φεύγοντες τὴν δεισιδαιμονίαν, ἐμπίπτουσιν εἰς ἀθεότητα τραχεῖαν καὶ ἀντίτυπον, ὑπερπηδήσαντες ἐν μέσῳ κειμένην τὴν εὐσέβειαν. Æschin. [p. 72, 7] : Θεῶν τὴν ἡγεμονίαν τῆς εὐσεβείας ἡμῖν παραδεδωκότων. [Plat. Reip. 10, p. 617, C : Εἰς θεοὺς ἀσεβείας τε καὶ εὐσεβείας καὶ γονέας.] Isocr. Panath. : Πάντα δὲ τὸν χρόνον ἠσκηκότας εὐσέβειαν μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, δικαιοσύνην δὲ περὶ τοὺς ἀνθρώπους. Ubi nota eum addidisse περὶ τοὺς θεούς : quemadmodum et [Plato Conv. p. 193, D : Ἡμῶν παρεχομένων πρὸς θεοὺς εὐσέβειαν, et] Dem. [p. 227, 21] dicit, Τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττειν· nam et circa alias res εὐσέβεια versatur, ut Lat. Pietas et Religio. [De pietate in parentem, ut ap. Plat. paullo ante, Xen. Cyneg. 1, 15 : Αἰνείας σώσας μὲν τοὺς πατρῴους καὶ μητρῴους θεοὺς, σώσας δὲ καὶ αὐτὸν τὸν πατέρα δόξαν εὐσεβείας ἐξηνέγκατο. Dio Cass. 48, 5 : Διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν εὐσέβειαν.] Dicit enim Isocr. rursum in Hel. enc. [p. 217, C] : Τοσαύτῃ δ' εὐσεβείᾳ καὶ προνοίᾳ χρώμεθα περὶ τὴν ἰδέαν τὴν τοιαύτην· quod est εὐλαβείᾳ et cautione s. religione. [Thuc. 3, 82 : Εὐσεβείᾳ μὲν οὐδέτεροι ἐνόμιζον, εὐπρεπείᾳ δὲ λόγον ... ἄμεινον ἦκουον. Plurali Petr. 2, 3, 12 : Ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις. || Pro laude pietatis Soph. El. 968 : Ἀλλ' ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασι, πρῶτον μὲν εὐσέβειαν ἐκ πατρὸς κάτω θανόντος οἴσει· ut δυσσέβεια etiam et alia similiter dicuntur. || Cum genitivo Clem. Al. Str. 1, p. 417 : Τὸ τέλος εἰς εὐσέβειαν ἀναφέρων θεοῦ. Phalarid. Ep. 73 : Τοῖς ἄλλοις πέρα τοῦ δέοντος προσέχων, ὡς βεβαιοτέραν πίστεως ἔχουσιν εὐσέβειαν, πολλάκις ἐσφάλην. || In Gl. ponitur etiam interpr. Osculum.] Ionice dicitur Εὐσεβίη [et poetice Εὐσεβία] pro isto εὐσέβεια, ut in hoc pentametro [Critiæ] ap. Athen. 10, [p. 433, A] : Καὶ τὴν εὐσεβίης γείτονα σωφροσύνην. [Pind. Ol. 8, 8 : Πρὸς χάριν εὐσεβίας. Soph. Antig. 943 : Τὴν εὐσεβίαν σεβίσασα· OEd. Col. 188 : Εὐσεβίας ἐπιβαίνοντες. Theognis 11 : Οὐδὲ θέμιστας οὐκέτι γιγνώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐσεβίας. Epigr. Anth. Pal. 7, 331, 2 : Ἄξιον ἡμετέρης εὐσεβίης στέφανον· Append. 140, 2 : Δείξας ἐκ μικροῦ πρὸς πατέρ' εὐσεβίην. ||In prosa inscr. Att. recentior ap. Bœckh. vol. 1, p. 335, n. 214, 26 : Εὐσεβίας καὶ φιλοτιμείας (sic)· 443, n. 386, 4 : Εὐσεβίας ἕνεκα τῆς πρὸς τὰς θεάς. Pro quo Εὐσεβήας scriptum in inscr. Eleusinia ib. n. 432, 3, in Chia vol. 2, p. 204, n. 2220, 2. || Titulus imperatorum Romanorum et Byzantinorum. Decretum imp. ap. Bœckh. C. I. vol. 1, n. 356, p. 428, 17 : Τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας ταῖς εὐεργεσίαις. Et ibid. 29. Justinian. Cod. 1, 3, 43, 3 : Ἃ περὶ τούτων μεμαθήκασιν, εἰς τὴν ἡμετέραν εὐσέβειαν ἀνενεγκεῖν. Præfat. Digest. § 1 : Τῆς ἡμετέρας εὐσεβείας ἐπώνυμον βιβλίον. Item aliarum dignitatum, ut chartularii ap. Theodor. Stud. p. 237, D : Τὴν μεγάλην σου εὐσέβειαν. L. Dind.]

[Εὐσέβεια, ἡ, Eusebia, urbs Cappadociæ, « sita ad pedem montis Argæi, dicta primum Mazaca, deinde Eusebia a quodam Ariarathe seu Ariobarzane, qui Eusebis nomen tulere, denique Cæsarea a Tiberio, » Eckhel. D. N. vol. 3, p. 186, qui ibidem exhibuit numos cum inscriptione Εὐσεβείας. Urbs memoratur ab Strab. 12, p. 538. Cognominis ad montem Taurum ibid. 537.]

[Εὐσέβεια, τὰ, ludi in honorem Hadriani ab Antonino Pio instituti in inscr. Megaris reperta ap. Bœckh. vol. 1, p. 564, II, 4, in Delphica ib. p. 845, n. 1720, 9, apud Artemidor. 1, 26, p. 41, et alibi. L. D.]

Εὐσεβέω, Sum εὐσεβὴς, i. e. Sum pius et religiosus,

Probe et religiose Deum colo, Pietatem colo, Pie ago. [Theognis 145 : Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν. Soph. Aj. 1337 : Τόν τοι τύραννον εὐσεβεῖν οὐ ῥᾴδιον· Antig. 924 : Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην· et alibi sæpius ap. ipsum et Euripidem.] Synes. Ep. 4 : Εὐσεβεῖν ἀναπεπεισμένον. [Marinus Anth. Pal. 9, 196, 2 : Εὐσεβέοντι νόῳ.] Notandum porro construi aliquando cum accus. rei, et significare itidem Pietatem colo, Pie ago, Pius sum, addita præp. In. Eur. Phœn. [528] : Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, τἆλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών, Nam si violandum est jus, regnandi gratia violandum est : aliis rebus pietatem colas, Cic. Offic. 3, vel Julius Cæsar, secundum Sueton. [Soph. Phil. 1441 : Εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς.] Isocr. Ad Dem. [p. 4, D] : Εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεούς· In Nicocl. [init.] : Ὅτι τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Aliquando cum περὶ vel πρὸς, in eadem signif. Affertur enim ex Epigr. [Euripidis Anth. Pal. 10, 107, 4], εὐσεβῶ πρὸς τοὺς θεούς, pro Pius sum erga deos; et ex Eur. [Alc. 1151], Εὐσέβει περὶ ξένους, pro Pius sis erga hospites. [Plato Conv. p. 193, A : Εὐσεβεῖν περὶ θεούς. Soph. Antig. 731 : Οὐδ' ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν ἐς τοὺς κακούς.] At Paulus subaudita hac præp. περὶ vel εἰς, Ep. 1 ad Tim. 5, [4] : Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἔκγονα ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις, In propriam domum pietatem exercere, et vicem rependere parentibus. Est enim et in parentes ac liberos quædam pietas : unde ap. Virg., Sum pius Æneas. [Cum accusativo personæ Æsch. Ag. 338 : Εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεούς. Eur. Tro. 85 : Ὡς ἂν τὸ λοιπὸν τἄμ' ἀνάκτορ' εὐσεβεῖν εἰδῶσ' Ἀχαιοὶ θεούς τε τοὺς ἄλλους σέβειν· Phœn. 1321 : Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμὰς διδόντα χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν. Anon. ap. Plut. Mor. p. 20, D : Οὐδεὶς κάματος εὐσεβεῖν θεούς. Inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 334, n. 198 : Οἱ πρυτάνεις τῆς Ἱπποθωντίδος φυλῆς... εὐσεβήσαντες τὴν θεὸν αὐτοὺς ἀνέγραψαν. Joseph. A. J. 20, 2, 4 : Ἐδίδασκεν αὐτὰς τὸν θεὸν εὐσεβεῖν. Intellecto accusativo vel repetito Eur. fr. Erechth. ap. Stob. Fl. 3, v. 8 : Τῷ πλουσίῳ τε μὴ διδοὺς μεῖζον μέρος ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου. Valckenarius tamen ad l. Phœniss., profectus ab loco Æschyli Eum. 1019 : Μετοικίαν δ' ἐμὴν | εὖ σέβοντες οὕτι μέμ-|ψεσθε συμφορὰς βίου, Tragicis restituendum putabat εὖ σέβειν, alterum recentioribus, ut Josepho, relinquendum ratus. Quæ ratio quum ab loco Troadum, ubi nudum σέβειν sequitur, valde aliena sit, neque confirmetur Æschyleo, in quo et ipso εὐσεβοῦντες reponendum ex cod. Mediceo aliisque libris pro eo, quod ex vetere orthographia relictum videtur, εὖ σέβοντες, tum plane evertitur usu verbi passivo, de quo infra. Eandem constr. verbi ἀσεβεῖν in ipso notavimus.] Sed et εὐσεβεῖσθαι aliquid dicitur, ut ἀσεβεῖσθαι. In Axiocho Plat. [init.] : Ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ, Ut etiam hoc a me cum reliquis pie et officiose parenti tribuatur, Ut etiam hoc pietatis officio erga parentem functus esse videar. [Antiphon p. 123, 41 : Οὔθ' οἱ θανατώσαντες ἡμᾶς, μὴ εἰργόμενοι τῶν προσηκόντων, εὐσεβοῖντ' ἂν ὑπὸ τῶν ἀπολυσάντων τοὺς ἀνοσίους. Etym. M. p. 408, 40 : Ζέλεια, διὰ τὸ τὸν ἥλιον λίαν ἐν αὐτῇ εὐσεβεῖσθαι. L. Dind.]

Εὐσέβημα, τὸ, Pium factum, Officium pietatis. Demetr. Phal. [§ 281] : Καὶ ὁ τὰ δύσφημα εὔφημα ποιῶν, καὶ τὰ ἀσεβήματα, εὐσεβήματα.

Εὐσεβὴς, ὁ, ἡ, Qui probe colit ac veneratur Deum, Pius, [Humanus huic add. Gl.] Religiosus. [Pind. Isthm. 7, 43 : Ὅντ' εὐσεβέστατον φάτις Ἰωλκοῦ τράφειν πεδίον· fr. ap. Clem. Al. Str. 4, p. 640 : Ψυχαὶ ... εὐσεβέων. Theognis 1142, ἀνδρῶν. Æsch. Sept. 602 : Ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνήρ· 610 : Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθὸς, εὐσεβὴς ἀνήρ· Suppl. 419 : Γενοῦ εὐσεβὴς πρόξενος. Et sæpe ceteri Tragici aliique.] Xen. sub finem sui Cyneg. : Πρὸς δὲ τὰ θεῖα τοῖς μὲν οὐδὲν ἐμποδὼν ἀσεβεῖν, οἱ δ' εὐσεβέστατοι. [Idem Comm. 4, 6, 2 : Ἔχεις οὖν εἰπεῖν ὁποῖός τις ὁ εὐσεβής ἐστιν; — Ὁ τοὺς θεοὺς τιμῶν.] Lucian. [De calumn. c. 14] : Πρὸς δὲ τον εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται. [Cum πρὸς, ut Xenoph. ap. HSt., Æsch. Suppl. 339 : Πῶς οὖν πρὸς ὑμᾶς εὐσεβὴς ἐγὼ πέλω; Cum εἰς Eur. El. 253 : Ἐς ἔμ' εὐσεβής. || Cum accusativo instrumenti Æsch. Cho. 140 : Αὐτῇ τέ μοι δὸς σωφρονεστέραν πολὺ μητρὸς γενέσθαι χεῖρά τ' εὐσεβεστέραν.] Dem. vero, Οὐκ εὐσεβές ἐστι, Pium non est, i. e. Impium et nefarium. [Marcellus Anth. Pal. App. 51, 42 : Ἐπεὶ εὐσεβές ἐστι καὶ ἡρώων ἀλεγίζειν. Æsch. Cho. 122 : Καὶ ταῦτά μοὐστὶν εὐσεβῆ θεῶν πάρα. Eadem signif. Eur. Hel. 1277 : Ἐν εὐσεβεῖ γοῦν νόμιμα μὴ κλέπτειν νεκρῶν. || De rebus active Pind. Ol. 3, 43 : Εὐσεβεῖ γνώμᾳ. Eur. Hipp. 83 : Χειρὸς εὐσεβοῦς· 1454, φρενός. Aristoph. Ran. 457 : Εὐσεβῆ διήγομεν τρόπον. Plat. Leg. 10, p. 907, D : Τοὺς εὐσεβεῖς (τρόπους). Passive Æsch. fr. ap. Lucian. Amor. c. 54 : Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία. Eur. Suppl. 373 : Καλὸν δ' ἄγαλμα πόλεσιν εὐσεβὴς πόνος· Iph. T. 743 : Ἔξαρχ' ὅρκον, ὅστις εὐσεβής· Androm. 1126 : Εὐσεβεῖς ὁδούς· Or. 1651 : Εὐσεβεστάτην ψῆφον. Nonn. Dion. 13, 542 : Εὐσεβέων ἔργων. Plato Euthyphron. p. 12, E : Τά τε εὐσεβῆ καὶ ὅσια καὶ τὰ μή· Epist. 2, p. 311, E : Οὐδὲν ἂν εὐσεβέστερον πράττοιμεν. Isæus p. 61, 12 : Ταυτὶ τὰ γράμματα, ὦ ἄνδρες, ὑμεῖς οὕτω σεμνὰ καὶ εὐσεβῆ ἐνομοθετήσατε. Demosth. p. 280, 10 : Παραβαίνοντάς τι τῶν ἐν ἀνθρώποις εὐσεβῶν. || Venerabilis. Eur. El. 1272 : Σεμνὸν βροτοῖσιν εὐσεβὲς χρηστήριον. || Τὸ εὐσεβὲς, Pietas. Soph. OEd. Col. 1125 : Ἐπεὶ τό γ' εὐσεβὲς μόνοις παρ' ὑμῖν εὗρον ἀνθρώπων ἐγώ. Eur. Tro. 42 : Τὸ τοῦ θεοῦ τε παραλιπὼν τό τ' εὐσεβές· Hipp. 656 : Τοὐμόν σ' εὐσεβὲς σώζει. Antiphon p. 141, 1 : Οὔτε τὸ ὑμέτερον εὐσεβὲς παρείς. || Εὐσεβὴς (Pius) Aprilis dictus a Commodo, ap. Dion. Cass. 72, 15, ubi v. annotatio Reimari. || Εὐσεβὴς, urbs ficta, cujus cives Εὐσεβεῖς, ap. Ælian. V. H. 3, 18. || Οἱ εὐσεβεῖς, Pii fratres Catinenses, ap. Strab. 6, p. 269, a quibus dictus locus Ὁ τῶν εὐσεβῶν χῶρος, ap. Lycurg. p. 160, 2. V. Burmann. ad Dorvillii Sicula p. 319. Alius est Ὁ τῶν εὐσεβῶν χῶρος in Orco, Axiochi p. 371, C. Callim. Epigr. 11, 4 : Δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων. De quo Plut. Mor. p. 120, B, C, Strabo 3, p. 150. || Forma Bœotica Εὐσεβεὶς memoratur ab Etym. M. p. 184, 13; 304, 55. Novitia Εὔσεβος, ut supra notavimus εὔθαρσος pro εὐθαρσὴς, in cod. Procopii Diac. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 168, A, fol. 380 : Ἡμέρα σήμερον εὔσεβος. L. Dindorf.]

|| Εὐσεβέως, et per contr. Εὐσεβῶς, Pie, Religiose; more sc. eorum qui probe Deum colunt et venerantur. [Pind. Ol. 6, 79 : Ἐδώρησαν θυσίαις Ἑρμᾶν εὐσεβέως. Soph. OEd. T. 1431 : Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾶν μόνοις τ' ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά. Dem. p. 407, 8 : Ὥστε μηδενὶ νῦν ὑμῶν εὐσ. ἔχειν ἀποψηφίσασθαι αὐτοῦ. Xen. Comm. 1, 3, 1 : Νόμῳ πόλεως ποιοῦντας εὐσ. ἂν ποιεῖν· 2, 2, 13 : Ἱερὰ εὐσ. θυόμενα. Plato Leg. 7, p. 821, D : Ἐν εὐχαῖς εὐχομένους εὐσ. Axioch. p. 372 : Βεβιωκότα εὐσ.] Dem. Olynth. 3, [p. 35, 26] : Τὰ μὲν Ἑλληνικὰ, πιστῶς, τὰ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐσεβῶς διοικεῖν. [P. 1460, 9 : Ἡμᾶς προνοεῖν ὅπως τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβῶς ἕξει. Julian. Orat. p. 7, A : Πρὸς τὸν μεταδόντα τῆς βασιλείας εὐσεβῶς (ἔσχον).] C. Mid. : Οὕτως εὐλαβῶς, οὕτως εὐσεβῶς, οὕτω μετρίως διακεῖσθαι, Ita religiose, ita pie. [Dio Cass. 59, 3 : Ἐς τὴν τήθην πλεῖστα ὅσα εὐσ. ποιήσας. Comparat. Xen. Comm. 4, 3, 16 : Πῶς ἄν τις εὐσεβέστερον τιμῴη θεούς; Superlat. Isocr. p. 47, D : Πρὸς τὰ θεῶν εὐσεβέστατα διακειμένους. Schol. Soph. OEd. C. 1480 : Εὐσεβέστατα ὁ χορὸς εὔχεται πρὸς τὸν θεόν. || Forma adverb. comp. Εὐσεβεστέρως, Religiosius. «Marc. Eremit. p. 73.» Maius.]

[Εὐσέβης, ους, ὁ, Eusebes, n. viri in inscr. Aphrodis. ap. Bœckh. vol. 2, p. 514, n. 2772. L. D.]

[Εὐσεβία. V. Εὐσέβεια.]

[Εὐσεβία, ἡ, Eusebia, Constantii imp. Rom. conjux. De qua v. Tillemont. *Hist. des Empereurs* vol. 4, p. 750 sqq.]

[Εὐσέβιος, ὁ, Eusebius, n. viri, frequens seculis inferioribus, cujus notissimum exemplum est episcopus Cæsariensis. Alios supra sexaginta recenset Fabricius in Bibl. Gr. vol. 7, p. 409 seqq.]

[Εὐσεβοχράτωρ, ορος, ὁ, Theod. Prodr. Ep. 142. ᾰ]

[Εὐσεβόφρων, ὁ, ἡ, Qui pia mente est, Pius. MS. anni 1264 : Ἐν ταύτῃ πᾶς τις ἔκυπτεν εὐσεβόφρων. L. D. Phot. Bibl. p. 217 (129, 9); Theod. Prodr. Ep. 97. Adverb. Εὐσεβοφρόνως, Pie, ib. 96. Kall. «Anon. ap. Matthæium Oratt. 2 S. Gregorii Naz. p. 5.» Boiss. Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 273, col. 2, A;

275, col. 1, B. Inscr. recentissima ap. Spon. Misc. n. 125, p. 1393 ed. Polen. L. Dind.]

[Εὐσεβῶς. V. Εὐσεβής.]

Εὔσειστος, ὁ, ἡ, Qui facile potest concuti. Exp. etiam peculiariter, Terræ motibus obnoxius. [Strabo 10, p. 447; 12, p. 578; 13, p. 630. || Figurate Mobilis. Theodor. Metoch. De rep. Carthag. 8, p. 209 ed. Klug. : Τῶν μὲν (Lacedæmoniorum) ἔχειν τὸ ... πλῆρες καὶ οὐκ εὔσειστον οὐδ' ἐπιπολάζον καὶ προπετές. L. D.]

Εὐσελανόνδιον, nisi potius leg. εὐσέλανον Διὸς, οἶκον, Hesych. dici ait vel παρὰ τὸ σέλας, vel παρὰ τὴν σελήνην : ut ἀπὸ μέρους sit ἔναστρον. [V. voc. sequens.]

[Εὐσέλᾰος, ὁ, Bene lucens, Lucidus. Paul. Sil. Descr. Soph. 830 : Εὐσελάων δὲ κύκλιος ἐκ φαέων χορὸς ἵσταται. Ita legendum videtur apud Hesych. : Εὐσέλαον Διὸς οἶκον, non εὐσέλανον, quod necessario esset ab σελάνα ducendum. L. Dind.]

Εὐσέληνος, ὁ, ἡ, Lunæ fulgore illustris, Non illunis. Hesychio εὐφεγγής. [Prologus Rhesi in argumento fabulæ : Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἡ διφρήλατος.]

Εὔσελμος, ὁ, ἡ, Bona s. Pulcra habens σέλματα. [Stesichor. ap. Plat. Phædr. p. 243, A : Ἐν νηυσὶν εὐσέλμοις. Eur. Iph. T. 1383, Rhes. 98. In Ind. :] Εὔσσελμος, poetæ metri causa pro εὔσελμος dicunt, quod est Bona s. Pulcra habens σέλματα : Hesychio εὔζυγος, εὐκάθεδρος, εὐσανίδωτος, Bonis instructus transtris et tabulis. Itidem Eust. ap. Hom. [Il. B, 170 etc.] νῆας ἐϋσσέλμους exp. εὐζύγους : quoniam sc. σέλματα dicuntur τὰ ζυγὰ et αἱ καθέδραι.

Εὔσεπτος, ὁ, ἡ, exp. Venerabilis. [Soph. OEd. T. 864 : Τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων ἔργων τε πάντων.]

[Εὐσήκωτος, ὁ, Qui est boni ponderis. Bito Demach. p. 113, 3 : Ὁ δὲ κανὼν ἔστω εὐσήκωτος πάντοθεν.]

[Εὐσήμαντος, ὁ, ἡ, Facile observandus, animadvertendus. Ptolem. Mathem. comp. vol. 1, p. 332, 14 : Τὴν παράλλαξιν μείζονα καὶ εὐσημαντοτέραν παρέχειν. L. Dind.]

[Εὐσημία, ἡ, Bonum signum. Hippocr. p. 1170, C : Ἐπὶ τοῖσι μεγάλοισι κακοῖσι πρόσωπον ἢν ᾖ χρηστὸν, σημεῖον χρηστόν· ἐπὶ δὲ τοῖσι σμικροῖσι τἀναντία σημαῖνον τῇ εὐσημίῃ κακόν. Ita Foesius pro librorum scriptura σημαῖνον ἢ εὖ σημεῖον κακὸν, nisi quod male scripsit εὐσημείῃ, forma non minus vitiosa quam διοσημεία.]

[Εὔσημον, τὸ, Insigne. Photii Exc. Diod. p. 530, 19 : Ἀναλαβὼν διάδημα καὶ περιβόλαιον πορφυροῦν καὶ ῥαβδούχους καὶ τὰ ἄλλα εὔσημα τῆς ἀρχῆς.]

Εὔσημος, ὁ, ἡ, Clarus, Perspicuus, Qui facile e suis notis agnosci potest. [Æsch. Ag. 818 : Καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις· Suppl. 714 : Εὔσημον γὰρ οὔ με λανθάνει. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 456, n. 2661, 4 : Δάφνας εὐσάμους κλῶνας ἀναστέφεται.] Theophr. [C. Pl. 3, 8, 2] : Καὶ ὅλως οὐκ εὔσημον ὅθεν ἀφαιρετέον, ubi Gaza, Non facile perspici potest. [Ib. 6, 19, 5 : Τὰ ἴχνη τῶν λαγῶν εὐσημότερα. Polyb. 10, 44, 3 : Καθ' ἕκαστον δὲ μέρος εἶναι περιγραφὴν εὔσημον. Corinth. 1, 14, 9 : Οὕτω καὶ ὑμεῖς, διὰ τῆς γλώσσης ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον. Plut. Mor. p. 719, B : Οὐ πάντα ὁμοῦ μίγνυσιν, ἀλλά ἐστι χρηστῶν καὶ πονηρῶν εὔσημος ἐν αὐτῷ διάκρισις· 720, D : Τὴν δὲ ἔξωθεν (φωνὴν) εἴσω κατιοῦσαν ... συνέχεσθαι καὶ διαμένειν εὔσημον· 736, B : Οὐδὲν τρανὸν, οὐδὲν ἔναρθρον οὐδὲ εὔσημον ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι· 982, B : Καταστίζειν τὸν τόπον, εὔσημον ἑαυτῇ ποιοῦσαν (testudinem). Quod Pollux 5, 150, εὐτελὲς dicit, habet Arrian. Peripl. P. Eux. p. 113 : Ἐπιγράμματα ἐγχαράξαι εὐσήμοις τοῖς γράμμασιν. Theodor. Stud. p. 542, B : Τὸ εὔσ. καὶ εὐδιάγνωστον. Sic Menander ap. Athen. 13, p. 571, E : Ταὐτὰ δ' ὄντα γράμματα τὴν προσαγόρευσιν οὐ σφόδρ' εὔσημον ποιεῖ.] Hesychio est εὔδηλος, φανερός. Exp. etiam Clarus, Insignis : a Suida περιφανής. [Quæ conjunguntur in Constant. Cærim. p. 4, A : Τάξις καὶ ἀκολουθία τῶν εὐσήμων καὶ περιφανῶν προελεύσεων. L. D. Ps. 80, 3 : Ἐν εὐσήμῳ ἡμέρᾳ ἑορτῆς ὑμῶν. Schleusn. Ps.-Empedocles Sphæræ v. 60, Fabric. Bibl. Gr. 2, p. 482. Kall.] Item Significans : unde εὐσημότερον, Significantius, Bud. Item Prospera signa dans, Faustus et lætus, ut εὔσημον ἱερεῖον ap. Plut. [Conf. Cæs. c. 43.] Sic Eur. [Iph. A. 252], εὔσημον φάσμα, Visum prospera signa dans, Bene ominatum et faustum. [Soph. Ant. 1021 : Οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοάς. || Bene obsignatus. Eur. fr. Hypsipyles ap. Eust. Il. p. 959, 42 s. Philem. Lex. techn. s. 214 : Εὔφημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Εὔσημα Valck. Diatr. Eur. p. 214, A. || Adv. Εὐσήμως, Perspicue. Aristot. Meteor. 2, 6 : Γέγραπται τοῦ μᾶλλον εὐσ. ἔχειν ὁ τοῦ ὁρίζοντος κύκλος. Plut. Mor. p. 1019, A : Οἷς τὰ μελῳδούμενα μετροῦσιν εὐσ. οἱ μαθηματικοὶ διαστήματα. Ptolem. Mathem. comp. 1, 10, p. 47, C : Μεσημβρινῆς γραμμῆς εὐσ. εἰλημμένης. Proculus Vita Plotini 8, p. lix, 10 : Ἔγραφε δὲ οὔτε εἰς κάλλος ἀποτυπούμενος τὰ γράμματα οὔτε εὐσ. τὰς συλλαβὰς διαιρῶν. L. D. Strabo 10, p. 460 : Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται καὶ οἱ ἄλλοι ποιηταὶ ... τὰ μὲν εὐσ. τε καὶ δμολογουμένως, τὰ δ' ἧττον γνωρίμως. «Iren. p. 16.» Kall. || Superlativo Plut. Mor. p. 1022, A : Ἐγὼ μὲν οὖν εὐσημότατα δηλοῦσθαι τὴν Πλάτωνος οἶμαι γνώμην ἐν τούτοις τοῖς ἀριθμοῖς.]

[Εὐσηνὴ, ἡ, Eusene, locus Paphlagoniæ ap. Arrian. Peripl. P. Eux. p. 127, Ptolem. 5, 3.]

Εὔσηπτος, ὁ, ἡ, Qui facile putrefit, putredine facile vitiatur. [Aristot. Probl. 1, 18 : Πολλῆς περιττεύσεως καὶ εὐσήπτου· De generat. anim. 5, 4, et comparativo 5, ut Plut. Mor. p. 912, C. Schol. Stobæi Ecl. phys. vol. 2, part. 1, p. 446. Philo vol. 2, p. 245, 14 : Κρεῶν ἑώλων εὔσηπτος ἡ φύσις.]

Εὐσηψία, ἡ, Putrescendi facilitas. Theophr. H. Pl. 8, 9, [1] de faba : Κοπρίζειν δοκεῖ τὴν γῆν, διὰ μανότητα καὶ εὐσηψίαν. Ubi tamen mendose scriptum εὐηψίαν.

Εὐσθένεια, ἡ, [Firmitas, Gl.] Virium integritas, Robur infractum et validum, ἰσχὺς Suidæ, Hesychio δύναμις. [Ap. Theophr. De odor. fr. 4, 19, Ἀνάλογον δ' ἔχει καὶ ἡ πολυχρονιότης ἡ ἐν ἑκάστῳ καὶ ἡ πρὸς τὴν πύρωσιν εὐσθένεια scripsit Turnebus pro ἀσθένεια. Sed ap. Democritum, a Wakef. cit., in Stob. Fl. vol. 3, p. 198 : Κτηνέων μὲν εὐγένεια ἡ τοῦ σκήνεος εὐσθένεια ... videtur εὐθένεια scribendum coll. Hippocr. in Εὐθηνέῳ citato, ut ex cod. ap. Theophr. C. Pl. 3, 1, 6; 2, 1, ubi de plantis; et ap. Diogen. L. 1, 83 : Λέγεται Ἀλυάττου πολιορκοῦντος Πριήνην τὸν Βίαντα πιήναντα δύο ἡμιόνους ἐξελάσαι εἰς τὸ στρατόπεδον· τὸν δὲ συνιδόντα καταπλαγῆναι μέχρι καὶ ἀλόγων διατείνειν αὐτῶν τὴν εὐσθένειαν, recte εὐθένειαν restituit Lobeck. ad Herodian. p. 467, Philoni vol. 2, p. 274, 15 ex codice Mangejus. Idem vitium in libris Pollucis 3, 97. Recte vero ap. Theod. Stud. p. 340, E : Εὐσθένεια σώματος. Et apud Cyrillum Al. vol. 1, part. 1, p. 308, E : Πρὸς τοῦτο λοιπὸν εὐσθενείας ἐληλακότες, aliisque ll. ap. Suicer. L. D.]

Εὐσθενέω, Viribus polleo, Robustus et validus sum, oppositum superiori ἀσθενέω. [Eur. Cycl. 2 : Νῦν χὤτ' ἐν ἥβῃ τοὐμὸν εὐσθένει δέμας. Theodor. Stud. p. 253, A : Ἔρρωσο καὶ εὐσθένει. Passivo p. 381, C : Σὺ ὁ εὐσθενημένος τῇ θείᾳ ἀγάπῃ, Roboratus. Cum infinitivo Galen. vol. 2, p. 59 : Καταπίνειν εὐσθενοῦσιν. L. D. Schol. Aristoph. Lys. 80 : Σφριγᾷ, εὐσθενεῖ, εὐσωματεῖ. Hemst. Sæpissime hoc verbum ab librariis infertur pro εὐθενέω, ut, ubi de plantis, arboribus, aliisve rebus ponitur, quibus non εὐσθενέω, quod hominum et animalium est, sed εὐθενέω convenit, ap. Theophr. C. Pl. 1, 9, 3; 2, 1, 5 et 16, 7; 3, 21, 4, H. Pl. 2, 5, 7; 4, 1, 1; 8, 8, 4, ap. Diodor. 4, 80, Heraclid. Polit. c. 36, Pollucem 3, 97. Apud Aristot. Probl. 1, 22 : Ἢ ὅτι ἕκαστον εὐσθενεῖ ἐν τῇ οἰκείᾳ χώρᾳ τῆς φύσεως, legendum εὐθενεῖ. Atque etiam ap. Dionem Cass. 53, 8 : Πάντων ὑμῶν καὶ εὐρηνούντων καὶ ὁμονοούντων καὶ εὐσθενούντων, præstare videtur alterum. Ceterum memorat h. v. etiam Macrob. De diff. p. 538 : «In aliis mutant (accentum) ... σθένω, εὐσθενῶ.» L. Dind.]

Εὐσθενὴς, ὁ, ἡ, Viribus potens, Robustus [Gl.], Validus. Theophyl. Epist. 15 : Νεανίας εὐσθενὴς, ὄρθιος, τὸ περιστέρνιον λάσιος. [Quintus 14, 633 : Εὐσθενέων Ἀργείων. Mesomedes Anth. Plan. 4, 323, 4 : Ἐς δὲ πῦρ ἔθηκε βῶλον ὡς σίδηρον εὐσθενῆ. Chron. Pasch. p. 501, 14 : Τελείους καὶ εὐσθενεῖς, de militibus. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 217, A : Εὐσθενέσιν ὀφθαλμοῖς· 219 : Εὐσθενὲς τὸ ζῷον. Et alibi sæpe. Improprie Paul. Sil. Descr. Soph. 104 : Εὐσθενεῖ λόγῳ.] Jungitur et cum πρός. Alex. Aphr., εὐσθενὴς πρὸς ἔργον, Cui satis virium suppetit ad efficiendum, Efficax. Sicut supra ἀσθενὴς πρὸς ἐνέργειαν. [Superlativi forma barbara Ps.-Lucian. Philopatr. c. 28 : Χειρὶ κρατοῦντος εὐσθενωτάτῳ κοάτει. V. Εὐεμής.]

‖ Εὐσθενῶς, Valide, Firmiter, Constanter, Infractis viribus. Philo De mundo : Ψυχαὶ τῶν ἄνωθεν εὐσθ. φιλοσοφούντων, Animæ eorum qui philosophiæ olim constanter indulserunt. [Georg. Pis. Pers. 3, 83 : Ἀεὶ προπηδῶν εὐσθ. ἐν ταῖς μάχαις. Genesius p. 10, A. Comparativo Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 121, E : Εὐσθενέστερόν τε καὶ ἄμεινον. Superlativo p. 62, A : Εὐσθενέστατα καταγωνισάμενοι τοὺς ἄρχοντας. L. Dind.]

[Εὐσθένης, ους, ὁ, Eusthenes, n. viri ap. Leonidam Tar. Anth. Pal. 7, 661, 1 : Εὐσθένεος τὸ μνῆμα. Accentum paroxytonum hujus nominis memorat Eust. Od. p. 1967, 21. L. Dind.]

[Εὐσθενῶς. V. Εὐσθενής.]

[Εὐσίδηρος, ὁ, ἡ, Bonum habens ferrum. Jo. Diac. ad Hesiod. Scut. 273 : Ἀμαξης εὐσώτρου καὶ εὐσιδήρου. ῐ]

[Εὐσίπυος, ὁ, ἡ, Qui locuplete penu est. Leonidas Anth. Pal. 6, 288, 10 : Θείης δ' εὐσιπύους ἐξ ὀλιγησιπύων. ῐῠ]

[Εὐσῑτέω.] Εὐσιτεῖν videtur significare Bene habitum esse ex cibo, ap. Theophr. H. Pl. 4, [8, 13] ubi de bobus loquens ait : Καὶ ξηραίνοντες παρέχουσι κατὰ χειμῶνα τοῖς βουσὶν ὅταν ἐργάζωνται· καὶ τὰ σώματα ἔχουσιν εὐσιτοῦντα, λαμβάνοντες οὐδέν. [Schneidero, cui verbum propter formam activam suspectum habenti scribendum videbatur εὖ, lenius reponere licebat εὐεκτοῦντα, nisi sanum videretur εὐσιτοῦντα. Foes. OEcon. Hipp. : « Εὐσιτέειν est Cupide comedere et cibum assumere aut Bene appetere aph. 31, l. 2. Τροφὴν λαμβάνειν ex aph. 8 ejusd. l. exponit illic Galen. Sic εὐσιτεῦντες ὀρεγόμενοι eidem exponuntur, Cibum appetentes aph. 32, l. 2. »]

[Εὐσιτία, ἡ, Cibi cupiditas. Aret. p. 47, 21.]

Εὔσῑτος, ὁ, ἡ, Qui est bono stomacho, VV. LL. [Bene comedens, Cibi appetens. Hippocr. p. 135, E : Οἱ ἐκ μακρῶν ἀναλαμβάνοντες εὔσιτοι. Aretæus p. 47, 38, 59. Et cum genitivo p. 40, πολλῶν σιτίων. L. D. Rufus ap. Aetium 3, f. 48, b, 45 (p. 38 et 198 ed. Matth., ubi comparat. et superlat.). Hemst. Philostr. V. Ap. p. 252 : Ἔοικας εὔσιτος εἶναι καὶ δεινὸς φαγεῖν. Schneid. Man. Philes De anim. propr. 12, 52, p. 50 : Τοὺς κακοσίτους εὐσίτους εἰργάσατο. L. D. ‖ Bona habens frumenta. Schol. Theocr. 7, 34 : Εὔκριθον δὲ καὶ οὐχὶ εὔσιτον ἀλωὰν προσηγόρευσε διὰ τὸ δοκεῖν πρῶτον εὑρεθῆναι τὸν τῆς κριθῆς καρπόν. Wakef.]

[Εὔσκαλμος, ὁ, ἡ, Reiskius intulit versui corrupto Anytes Anth. Pal. 7, 215, 3.]

[Εὐσκανδάλιστος, ὁ, ἡ, Qui facile offenditur. Theophyl. In c. 18 Matth., p. 104 : Ὁ μὲν μέγας οὐκ εὐσκανδάλιστος, ὁ δὲ μικρός. Suicer. ᾰ]

[Εὐσκάνδιξ, ῑκος, ὁ, ἡ, Scandicis ferax. Leonidas Anth. Pal. 9, 318, 1 : Πρηῶνα εὐσκάνδικα.]

Εὔσκαρθμος, s. Ἐύσκαρθμος, ὁ, ἡ, Bene saltans, i. e. Agilis, Pernix, εὐκίνητος, ταχύπους. Hom. Il. N, [31] : Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας ἐΰσκαρθμοι φέρον ἵπποι. [Nicander Alex. 325 : Εὐσκάρθμοιο λαγωοῦ. Agathias Anth. Pal. 6, 32, 2 : Ἴξαλον εὐσκάρθμῳ Πανὶ τόνδ' ἀνέθηκε τράγον. « Μύριννα, Eustath. Il. p. 918, 64. » Hemst.]

[Εὐσκάριστος, ὁ, ἡ, Mobilis. Schol. Hom. Il. N, 31 : Ἐΰσκαρθμοι) εὐσκάριστοι, ὅ ἐστιν εὐκίνητοι, ταχεῖς. Etym. M. p. 398, 23. Eadem vel similis forma latere videtur in Hesychii gl. ante Εὔσκαρθμοι posita Εὔκαιροι, ταχεῖς, ad quam v. annot. Kusteri et Alberti.]

[Εὔσκᾰφος, ὁ, ἡ, Facile fodiendus. Hesych. : Λάχεια, εὔσκαφος καὶ εὔγειος. Apollon. Lex. Hom. p. 432.]

[Εὐσκέδαστος, ὁ, ἡ, Dissipabilis. Galen. vol. 10, p. 283 : Οὐσία εὐσκ. ἢ εὐδιαφόρητος. L. Dind.]

Εὐσκελὴς, ὁ, ἡ, Qui bonis cruribus est : ex Plat. citat Pollux 2, [193].

[Εὐσκέπαστος, ὁ, ἡ, Bene tectus. Thuc. 5, 71 : Νομίζειν τὴν πυκνότητα τῆς ξυγκλήσεως εὐσκεπαστότατον εἶναι. Dio Cass. 49, 30 : Τοιοῦτο τὸ σχῆμα τῆς τάξεως ταύτης ἐστὶ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν τῆς χελώνης ἐπίκλησιν, πρός τε τὸ ἰσχυρὸν καὶ πρὸς τὸ εὐσκέπαστον αὐτῆς, εἴληφε. Ubi alii εὐστέγαστον.]

Εὐσκεπὴς, ὁ, ἡ, Bene tectus s. protectus, Bonum tegumentum habens, opp. præcedenti ἀσκεπής. Bud. εὐσκεπὴς χώρα accipit pro εὐδιεινὴ, i. e. Ager sub cœlo clementi situs, ap. Theophr. C. Pl. 1, [13, 11] : Ὃ καὶ νῦν ἐπί τινων στεφανωμάτων συμβαίνει, τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσείλους· et [12] : Μεγάλην ροπὴν ὁ τόπος παρέχει, πρόσηλος ὢν καὶ εὐσκεπής. Sic alibi, Τόπους ἐχόντων εὐσκεπεῖς καὶ προσήλους, Ubi Gaza, Eorum quæ in locis circumseptis apricisque continentur. [Conf. H. Pl. 4, 1, 1. Cum genitivo De ventis fr. 5, 24 : Διὰ τοῦτο πολλάκις ἔγκοιλοι καὶ εὐσκεπεῖς τινες ὄντες τόποι τῶν ἔξω πνευμάτων ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων εἰσὶ ψυχροί.]

[Εὔσκεπτος, ὁ, ἡ, Facile considerandus, judicandus. Plato Philebo p. 65, D : Εὔσκεπτον καὶ ταύτην σκέψιν προβέβληκας.]

Εὐσκευέω, Vasis utensilibusque bene instructus sum, Sarcinis et σκεύεσι ad iter necessariis bene instructus sum, quum de viatore dicitur aut milite; ii enim sua σκεύη secum ferre solent, et συσκευάζεσθαι ad iter ineundum. Item Ajax ap. Soph. [Aj. 823], se interfecturus, quum ensis capulum solo infixisset, beneque firmasset, ut mucro erectus staret, ait, Οὕτω μὲν εὐσκευοῦμεν, i. e. καλῶς παρεσκευάσμεθα, Bene parati instructique sumus, καὶ ἔχομεν πάντα, ὧν δεῖ πρὸς θάνατον : ac si diceret, πάντων τῶν πρὸς θάνατον σκευῶν εὐποροῦμεν.

Εὔσκευος, ὁ, ἡ, Vasis utensilibusque bene instructus : oppositum superiori ἄσκευος.

[Εὐσκίαστος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Soph. OEd. C. 1707 : Κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰέν.]

Εὔσκῐος, ὁ, ἡ, Umbrosus, Opacus, [Umbratum, Amœnum his add. Gl.] Gratas umbras habens. [Pind. Pyth. 11, 21 : Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον. Xen. OEc. 9, 4 : Οἰκία τοῦ θέρους εὔσκιος. Simias Anth. Pal. 7, 203, 1 : Ὕλῃεν δρίος εὔσκιον. Antiphilus ib. 9, 71, 1 : Κλῶνες ... δρυὸς, εὔσκιον ὕψος ἀνδράσιν. Pollux 1, 236, κλάδοι. ‖ Forma soluta anon. Anth. Pal. 10, 12, 5 : Θῶκος ἐΰσκιος. Theocr. 7, 8 : Ἐΰσκιον ἄλσος. Nonn. Dion. 13, 513.]

[Εὐσκιόφυλλος, ὁ, ἡ, Bene umbrosus foliis. Const. Manass. Chron. 186 (Perdiccas Ecphr. Them. Hieros. p. 66, 10. L. D.) : Δένδρον ... εὐσκιόφυλλον. Ap. Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 126, male editur εὐσχ. Boiss. Conf. *Classical Journal* fasc. 44, p. 370. Angl.]

[Εὐσκόπελος, ὁ, ἡ, Rupibus plenus. Pisander ap. Steph. B. in Νιφάτης : Ἐϋσκόπελόν τε Νιφάτην.]

Εὔσκοπος, ὁ, ἡ, opp. ἄσκοπος, Consideratus [Gl.], Circumspectus, Providus. Bud. interpr. etiam Bene conjectans, Bene speculans. [Hom. Il. Ω, 24 et alibi : Ἐΰσκοπον Ἀργειφόντην· Od. Λ, 198 : Ἐΰσκοπος Ἰοχέαιρα. Inscr. tripodis ap. Herodot. 5, 61 : Ἐϋσκόπῳ Ἀπόλλωνι. Æsch. Cho. 694 : Τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη. Callim. Dian. 190 : Βριτόμαρτιν ἐΰσκοπον. Theocr. 25, 143 : Ἐϋσκόπῳ Ἡρακλῆι. Epigr. Anth. Pal. 6, 8, 1, Ἀπόλλωνι. Paulus Sil. 6, 75, 2 : Ἄγρας εὔσκοπον εἶχε τύχην. Christodor. Ecphr. 52 : Ἐΰσκοπος ἵστατο Κάλχας· 333 : Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφρῦς ἀμφοτέρας προβλῆτας ἐΰσκοπος ἔπλασε τέχνη· 368, μάντις. Nicarch. Anth. Pal. 11, 112, 2 : Οὕτως εὐσκοπός ἐστι Δίων. De eo qui pila ludit Pollux 9, 107.] Passiva quoque signif. exp. Aptus videri. Ex Aristot. autem H. A. 9, [41], εὔσκ. τόπος, pro Opportunus locus. [Aristoph. Eccl. 2 : Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου, κάλλιστ' ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρτημένον. Xen. Cyrop. 6, 3, 2 : Σκοποὺς ἀεὶ ἀναβιβάζων ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα. Apoll. Rh. 4, 1716 : Τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι ... βωμὸν ποίεον, Αἰγλήτην μὲν ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης Φοῖβον κεκλόμενοι. Plut. Cat. maj. c. 13 : Ἔθεντο σημεῖα πρός τινας εὐσκόπους κεραίας. V. Εὐάφορος. ‖ Adv. Εὐσκόπως, Philo vol. 2, p. 372, 40 : Βάλλοντες μὲν τοῖς δορατίοις εὐσκ. Theod. Stud. Iamb. p. 599, θ', 2 : Τηρεῖτε πάντας εὐσκ. Hesych. v. Εὐθυβόλως. L. D. Cum genitivo Philostr. V. Soph. 2, 1, 9, p. 556 : Εὐσκ. εἶχε τῶν ἀποκρίσεων. Schol. Thuc. 1, 122 : Εὐοργήτως) εὐσκόπως, μεγαλοψύχως, εὐτρόπως.]

[Εὔσκυλτος, ὁ, ἡ, Agilis, Mobilis, Gl. Const. Apost. 2, 3; 3, 15, 19, et alibi; Porphyr. ap. Rutgers. Var. Lectt. p. 513. Kall. Is. Porphyr. in Allatii Exc. p. 310. Boiss. Jo. Malal. 1, p. 131, 396. Elberl.] Can. Apost. 2

[Εὐσκωμμόνως. V. Εὐσκώμμων.]

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, Dexteritas in scommatis et dicteriis, Pollux 5, c. 45 [§ 161 ῠ].

Εὐσκώμμων, ωνος, ὁ, ἡ, Dexter in dicendis dicteriis et scommatis. [Pollux 5, 161; Herodian. Philet. p. 442.] ‖ Εὐσκωμμόνως, Cum dexteritate quadam in scommatis jaciendis.

[Εὔσμαλον, Hesychio εὔχαρι. « Pro εὔσμηλον, a σμήλη, Smegma. » Is. Voss.]

Εὐσμερδὴς, Hesychio εὔρωστος, Validus.

[Εὔσμηκτος, ὁ, ἡ, Bene tersus. Maximus Καταρχ. 285, σίδηρος.]

[Εὔσμηνος, ὁ, ἡ, ap. Nonn. Dion. 7, 332 : Ἐϋσμήνοιο μελίσσης, Examinibus gaudentis.]

[Εὐσμίλευτος. V. Εὐσμίλωτος.]

[Εὐσμίλωτος.] Εὐσμίλωτα Hesychio sunt εὖ κατεσκευασμένα, Bene parata : ἀπὸ τῆς λατυπικῆς σμίλης, A cæmentario scalpro. [Potius εὐσμίλευτα, a σμιλεύω, quod est a σμίλη. Nam verbum σμιλόω nusquam mihi lectum. Kuster. ῑ]

Εὐσοία, Hesych. affert pro εὐθηνία, σωτηρία : nec non εὔσοοι pro ἀσφαλῶς σωζόμενοι. [HSt. in Εὔσους :] Superioris porro εὔσοια ab hoc εὔσους derivati meminit Suid. quoque, exponens εὐσθένεια [recte schol. Soph. cod. Laur. εὐθένεια, quod v.], Robur, Virium potentia, afferens hoc hemistichium [Soph. OEd. C. 390], Ζῶντά τ' εὐσοίας χάριν. [Schol. ad l. Soph. : Εὔσοιάν φασι τὴν εὐθένειαν, καθάπερ καὶ ἐν Ἀμφιτρύωνι, « Ἐπεὶ δὲ βλάστοι, τῶν τριῶν μίαν λαβεῖν, εὔσοιαν ἀρχεῖ. »]

[Εὔσοος, ὁ, ἡ, Incolumis. Theocr. 24, 8 : Εὔδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δύ' ἀδελφεὼ, εὔσοα τέκνα. Hesych. : Εὔσσοι, ἀσφαλῶς σωζόμενοι. De forma contracta HSt. :] Εὔσους, ὁ, ἡ, Hesychio est non solum ὁ διευτυχῶν, sed etiam εὐκίνητος [Mobilis, a verbo σοῦσθαι] : item nom. propr. herois. [Ἥρως ἐγχώριος. Simile nomen est Soi, quod v.]

[Εὐσπάθητος, ὁ, ἡ, Bene textus. Hesych. : Τρίμιτον, τὸ εὐσπάθητον ἱμάτιον. Eidem in gl. Εὐσπάρτεος ἱστὸς, οὗ μήτε ἀραιὸς μήτε πυκνὸς ὁ ἱστὸς ὑπάρχει, εὔσπαρτος restituebat Salmasius, ut esset Bene et attemperate texta tela. ă]

[Εὐσπειρής. V. Εὔσπειρος.]

Εὔσπειρος, ὁ, ἡ, Pulcras spiras faciens, Pulcre se in spiras contrahens, colligens, Pulcre se conspirans. Ex Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 6, 219, 3] : Εὐσπείροισι κορύμβοις, pro Corymbis habentibus spiras bene compositas. [Forma Εὐσπειρὴς, in Antipatri Sid. ep. ib. 206, 7 : Τὸν εὐσπειρῆ δὲ δράκοντα.]

Εὐπλαγχνία, ἡ, Animi præstantia, Animositas, Eur. [Rhes. 192.] Item Animus ad miserendum pronus. [Jo. Diac. in Bandini Anecd. v. 76. Boiss. De pestilentia Jo. Malal. p. 482, 11 : Ἐπεκράτησε δὲ ἡ εὐσπλ. τοῦ θεοῦ ἐν Βυζαντίῳ ἐπὶ μῆνας δύο. Etym. M. : Φειδὼ, πρόνοια, φεισμονὴ, εὐσπλ. L. Dind.]

[Εὐσπλαγχνίζομαι, Misericordia commoveor. Jo. Chrys. Hom. 3 de Pœnitentia, vol. 4, p. 567 ed. Par. : Ἀλλὰ πατήρ ἐστι φιλόστοργος (deus), μόνος ἀγαθὸς, ὁ εὐσπλαγχνιζόμενος ὑπὲρ πατέρα. Suicer.]

Εὔσπλαγχνος, ὁ, ἡ, oppositum præcedenti ἄσπλαγχνος, significat Animosus : εὐκάρδιος, ἀνδρεῖος, schol. Soph. p. 28. Item Misericors, Pronus ad miserendum. Seu Qui facile commovetur alterius rebus adversis. In Ep. ad Ephes. 4, 32 : Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, Estote in alios benigni, misericordes. Sic in Ep. 1 Petri 3, [8] : Εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες. [Proprie, Qui robustis est visceribus, ap. Hippocr. p. 89, C : Εὔσπλαγχνον εἶναι. || Adv. Εὐσπλάγχνως, Nectar. Homil. p. 7 ed. Par. 1554. Boiss.]

[Εὔσπολος, ὁ, ἡ, forma Æolica pro εὔστολος, ap. Hesych. : Εὔσπολον, εὔειμον (--μονα, ut videtur), εὐσταλέα (hoc alio refert Kusterus).]

Εὔσπορος, s. Ἐΰσπορος, ὁ, ἡ, Fœcundus seminis. [Bene consitus. Aristoph. Av. 230 : Εὐσπόρους γύας. Pollux 1, 227, γῆ. Epigr. Anth. Plan. 4, 295, 3 : Αἴγυπτος ἐΰσπορος. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 36 : Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντα, τὸ μὲν γλυκὺ κεῖνο μέλισμα νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους εὔσπορον ἀνθέμιον. Pro quo Agathias ib. 3, 107 : Καὶ τόσον ἐξ ἐλέγοιο πολυσπερὲς ἄνθος ἀγείρας στέμμα σοι εὐμύθοιο καθήρμοσα Καλλιοπείης. || Mercurii epitheton est ap. Hermetem Stob. Ecl. eth. vol. 1, p. 176, 4.]

[Εὐσπούδαστος, ὁ, ἡ, Dignus cui studeas, quem imiteris. Nicet. Chon. p. 67, A : Εἰς οὐδὲν τέλος εὔχρηστον Ῥωμαίοις κατηντηκότα (πράγματα) ἢ εὐσπούδαστον τοῖς ὕστερον αὐτοκράτορσιν. L. Dind.]

Εὐστάθεια, s. [poetice] Εὐσταθία, ἡ, Stabilitas, Firmitas, Constantia [hoc Gl.]. Plut. [Mor. p. 609, D] : Ἥδη δὲ καὶ περὶ τὰ τοιαῦτα πολλὴν εὐστάθειαν ἐπεδείξω, τὸ πρεσβύτατον τῶν τέχνων ἀποβαλοῦσα. [Ib. p. 144, E : Μετ' εὐσταθείας καὶ πραότητος. Et similiter alibi quum in Mor. tum in Vitis. L. D. Σὺν ἀπραγμοσύνῃ καὶ εὐσταθείᾳ ζῆν, Philo J. p. 991, A. Hemst.] || Bona constitutio, habitudo, i. fere q. εὐεξία : sic enim accipi videtur ap. Plut. [Mor. p. 135, C], loquentem de Epicureis : Πρὸς τὴν ὑμνουμένην σαρκὸς εὐστάθειαν. [V. Εὐσταθὴς, ibidemque de usu hujus cognatorumque vocc. metaphorico ab Atticistis improbato. Ἡδονὴ int. Hesych.] At εὐσταθία pro Stabilimento citatur ex Sap. 6, [24, ubi rectius al. εὐστάθεια. || Altera forma Strato Anth. Pal. 12, 199, 1 : Εὐσταθίη γὰρ λύεται ἥ τε φρενῶν ἥ τε διὰ στόματος. Hippocr. p. 24, 45 : Πρὸς τοὺς ὄχλους τοὺς ἐπιγινομένους εὐσταθίης (μεμνῆσθαι) τῆς ἐν ἑαυτῷ. Per ι etiam in inscr. Olbiop. ap. Bœckh. vol. 2, p. 133, n. 2070, quum ει sit in alia ejusdem urbis p. 134, n. 2072.]

Εὐσταθέω, Stabilis ac firmus sum. [Quiesco, Gl.] Dicitur etiam de mari, quod placidum ac tranquillum stat, nec ullo ventorum impetu agitatur. Lucian. [Ver. H. 1, 30] : Καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. [Τὸ πνεῦμα καλῶς μὲν εὐσταθοῦν, Alex. Aphrod. Probl. 2, 67, p. 325, 8. Hemst. Plut. Mor. p. 281, B : Πνευμάτων ὄντων οὐκ εὐσταθοῦσιν οἱ ὄρνιθες, οὐδὲ βέβαια σημεῖα παρέχουσι. Eur. Rhes. 317 : Ὅταν πολίταις εὐσταθῶσι δαίμονες, ἕρπει καταντὴς συμφορὰ πρὸς τἀγαθὰ, librorum scripturæ εὖ σταθῶσι Schneiderus in Lex. substituebat εὐσταθῶσι, vertens Favent, Bene volunt. Sed quum adjectivi et substantivi usum metaphoricum Atticistæ consentiant alienum ab Atticis fuisse nullumque omnino suppetat antiqui scriptoris de verbo exemplum, servanda potius scriptura divisa et conferenda loco Æschyli Sept. 319 : Πρὸς τάδ', ὦ πολιοῦχοι θεοὶ, τοῖσι μὲν ἔξω πύργων ἀνδρολέτειραν καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν ἐμβαλόντες ἄροισθε κῦδος, τοῖς δὲ πολίταις καὶ πόλεως ῥυτῆρες εὔεδροί τε στάθητ' ὀξυγόοις λιταῖσιν. Verbum Εὐσταθέω, ut adjectivum εὐσταθὴς, ab Epicureis, nisi fictum, certe frequentatum docet schol. Hom. Il. E, 2 : Θάρσος κατὰ τοὺς Κυρηναϊκοὺς καὶ Ἐπικουρείους εὐσταθεῖν κατὰ διάνοιαν καὶ λόγον ἐν δεινῶν ὑπομοναῖς. Quem l. cum aliis recentiorum, ut Dionysii A. R. 6, 51 : Ὁ μηδένα χρόνον ἡμᾶς εὐσταθεῖν ταῖς διανοίαις ἐῶν πόλεμος· Plut. Mor. p. 1090, A : Ἐν σώματι ψυχὴν εὐσταθοῦντι καὶ ταῖς περὶ σώματος ἐλπίσι τἀγαθὸν θεμένην οὐκ ἔστιν ἄφοβον διεξαγαγεῖν· Josephi A. J. 15, 5, 3, p. 753 : Πῶς ἂν ἔτι δύναιντο περὶ τὸν βίον εὐσταθεῖν; Appiani Hisp. c. 9 : Λιβύην μὲν οὖν εὐσταθοῦσαν ἑώρα, Marci Anton. 5, 18 : Ἐπιδεικνύμενος μεγαλοφροσύνην εὐσταθεῖ, annotavit Lobeck. ad Phryn. p. 283.]

Εὐσταθὴς, ὁ, ἡ, Stabilis, Firmus, Constans, [utrumque in Gl.] i. q. στάσιμος et σταθερός. Ap. Suidam : Αὐτὸς γὰρ λαβὼν ἄνεμον εὐσταθῆ παρεκομίζετο παρὰ τὴν χώραν ἀκινδύνως πλέων, Ventum stabilem et firmum, et qui flare non desistebat. Nisi aliquis malit Secundum, Lenem et placidum, ut dicitur εὐσταθοῦν πέλαγος. [Apoll. Rh. 4, 820 : Αἰόλον ὠκείας ἀνέμων ἄϊκας ἐρύξειν νόσφιν ἐϋσταθέος Ζεφύρου.] Ap. Hom. εὐσταθὲς μέγαρον, Ædes stabili et firmo fundamento nitentes, Bene fundatæ. Od. Σ, [374] : Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο. [Sic alibi sæpe. Θαλάμου Ψ, 178. Manetho 4, 338 : Ἀρκύσι καὶ σταλίκεσσιν ἐϋσταθέεσσι.] Alibi εὔπηκτον dicit. Herodian. autem 2, [6, 8] : Οἱ μὲν σεμνότεροί τε καὶ εὐσταθέστεροι τῆς συγκλήτου βουλῆς, Gravitate et auctoritate præditi, Polit. [Foes. OEc. Hipp. : « Εὐσταθέες νοῦσοι dicuntur Hippocrati Morbi constantes, certi, tempestivi, qui facile consistunt, quieti et stabiles, quibus ἀκατάστατοι opponuntur aph. 8, l. 3, et Epid. p. 997, E. Sunt autem qui temporibus suis universalibus præstitutum a natura ordinem servant. Καῦσοι πάνυ εὐσταθεῖς, Febres ardentes valde mites et blandæ aut facillime consistentes etc. Galen., ἐπιεικεῖς πάνυ καὶ ταχέως καθισταμένους, μετριωτάτους καὶ λυθῆναι ῥᾳδίους exponit. Idem quoque τὰ εὐσταθέα significare scribit ἐν ἴσῳ τῷ μέτρῳ καὶ οὐδὲν ὀλέθριον ἔχοντα, Velut in æquilibrio posita et nihil periculi habentia. Οὐκ εὐσταθὲς θέρος Æstas non stabilis dicitur et quæ probe præstitutam sibi a natura temperiem non servat, neque naturæ suæ constat, in his quæ adjecta sunt ad finem st. pest. l. 3 Epid. » || Phrynichus Epit. p. 282 : Εὐστάθεια ἡ εὐσταθής. Πόθεν καὶ ταῦτα εἰς τὴν τῶν Ἑλλήνων φωνὴν εἰσερρύη, ἀδοκιμώτατα ὄντα, φροντίδος ἄξιον. Ἀλλὰ σὺ ἐμβρίθεια λέγε καὶ ἐμβριθής. Et similiter Tho-

mas p. 301. Post Epicurum ap. Plut. Mor. p. 1089, D: Τὸ εὐσταθὲς σαρκὸς κατάστημα, de quo Cleomedes Cycl. theor. 2, 1, p. 112 ed. Bak.: Ἐπεί γε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ κατὰ τὴν ἑρμηνείαν αὐτῷ (Epicuro) διεφθορότα ἐστὶ, σαρκὸς εὐσταθῆ καταστήματα λέγοντι, usurparunt plurimi recentiorum, velut Plut. ipse Mor. p. 44, B: Σιγῇ καὶ βαρύτητι καταπλάστῳ καὶ σχηματισμῷ θηρώμενος δόξαν εὐσταθοῦς καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός· 611, A: Ἐξ ὀρθῶν ἐπιλογισμῶν εἰς εὐσταθῆ διάθεσιν τελευτώντων· Pompej. c. 4: Ὀξὺς ἅμα καὶ παρ' ἡλικίαν εὐσταθής. Lucianus qui dicitur Amor. c. 43: Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. Dionys. De adm. vi Dem. c. 36, p. 1067, 4: Οἱ μὲν τὴν εὐσταθῆ καὶ βαρεῖαν καὶ αὐστηρὰν καὶ φιλάρχαιον καὶ σεμνὴν καὶ φεύγουσαν ἅπαν τὸ κομψὸν ἐπιτηδεύουσιν ἁρμονίαν. Hierocles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 11: Βίου διεξαγωγὴν εὐσταθοῦς· 13: Ἐν ἀνδρὸς ἀποδημίαις εὐσταθῆ διατηρῆσαι τὸν οἶκον. Philo p. 253: Τὸ εὐσταθὲς τῆς ψυχῆς. Athen. 1, p. 4, D: Τὸν βίον εὐσταθεῖς οὐκ ἐγχειρογάστορες. De senibus vacillantibus et quasi ruinosis οὐκ εὐσταθεῖς ponit Pollux 2, 16.]

|| Εὐσταθῶς, Constanter [Gl.], Firmiter, Tuto. Appian. ap. Suid.: Ὁ δὲ ἐστρατοπέδευσεν εὐσταθῶς ἧπερ ἐβούλετο, i. e. ἀσφαλῶς, βεβαίως, Tuto, et ita ut loco nullis incommodis moveretur. Herodian. 7, [4, 2]: Πρῶτοι ὅπλα ἐκίνησαν ἔς τε ἀπόστασιν εὐστ. ὥρμησαν Λίβυες. [Διαλέγεσθαι τινὶ εὐστ., cui oppositum ἄρχεσθαι φιλονεικεῖν, Diog. L. 7, 182. Hemst. Forma soluta Εὐσταθέως in inscr. Mytilenæa ap. Bœckh. vol. 2, p. 196, n. 2189: Στροταγήσαντα ἁγνῶς καὶ εὐστ.]

[Εὐσταθία. V. Εὐστάθεια.]

[Εὐστάθιος, ὁ, Eustathius, n. viri, ap. Agathiam Anth. Pal. 7, 602, 1. Notissimum est exemplum archiepiscopi Thessalonicæ. Alios recenset Fabricius in Bibl. Gr.]

[Εὐσταθμία, ἡ, Justum pondus. Oribas. p. 68 ed. Mai.: Πᾶν μὲν τὸ μετέχον δριμύτητος περιαιρετέον, δίχα τῶν εἰς τὰς ἀρτύσεις καὶ τὰς συμμέτρους εὐσταθμίας ἐπιτηδείων. L. Dind.]

[Εὔσταθμος, ὁ, ἡ, Pensans, Gl. «Qui est boni, justi ponderis, Pand.» Lex. Gr.-Lat. ap. P. Baldvin 1611.]

[Εὐστάθμως. Hippocr. p. 588, 43: Εἷμα καθαρὸν καὶ βεβυσμένον εὐσταθμῶς (sic) ἴσον τοῖσιν εἰρίοισιν. Foes. p. 713: «Sic quidem legunt exempll. omnia: quæ lectio etsi ferri potest, ut par exacte et ad amussim æquale pondus ad lanas indicet (ut sit εὐσταθμῶς i. q. ἐπὶ στάθμην aut κατὰ στάθμην), συστάθμως tamen cum Cordæo lego, itaque ap. Galenum in Exegesi (p. 574) legendum censeo, ut συστάθμως ἰσοστάθμως explicetur. Aut certe σύσταθμον pro εὐσταθμῶς ἴσον Galenum hic legisse est vero magis simile.»]

[Εὐστᾰθοῦς, ὁ, Eustathus, n. viri in Labbei Collectione Conciliorum vol. 2, p. 1582.]

[Εὐσταθῶς. V. Εὐσταθής.]

[Εὐστάλεια, ἡ, Levitas, i. e. Succinctus et expeditus habitus. Plut. Sertor. c. 13: Πᾶσαν μεταβαλλομένῳ μεταβολὴν εὐσταλίᾳ καὶ κουφότητι τῆς Ἰβηρικῆς στρατιᾶς. Scrib. εὐσταλείᾳ. Altera enim Ionica forma est, qua utitur Hippocr. p. 839, G: Γόνυ δὲ εὐηθέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εὐσταλίην καὶ τὴν εὐφυίην.]

Εὐστᾰλὴς, ὁ, ἡ, Qui bene instructus est, s. Decenter ornatus. Lucian. Tim. [c. 54]: Τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. Nisi malis Sedatum oris habitum præferens. [Plat. Menon. p. 90, A: Κόσμιος καὶ εὐσταλὴς ἀνήρ.] Cui adde hoc Diodori comici ap. Athen. 6, [p. 239, D] de parasito, Εἰσέρχομαι ἐνθάδε, ubi nimirum toros et mensas stratas foresque patentesque videro, Ἤδη σιωπῇ, καὶ ποιήσας εὐσταλῆ Ἐμαυτὸν, ὥστε μὴ ἐνοχλεῖν τὸν συμπότην, Πάντων ἀπολαύσας τῶν παρατεθέντων, πιὼν, Ἀπέρχομ' οἴκαδ', Et bene me componens ut compotori molestus non sim. [Plut. Sol. c. 12: Εὐσταλεῖς ἐποίησε ταῖς ἱερουργίαις καὶ περὶ τὰ πένθη πραοτέρους.] Item homo frugi εὐσταλὴς dicitur. Sic enim Bud. Annott. in Epistt. priorr.: Frugi homo est, qui administrandæ rei œconomicæ et familiaris peritus est, ὁ ἀκριβῶς διαιτώμενος, ἀκριβὴς τὰ περὶ τὴν δίαιταν, ὁ εὐσταλὴς καὶ λιτὸς, ὁ φειδόμενος. [Dio Cass. Exc. p. 50, 43: Ταῖς διαίταις εὐσταλεῖς ὄντες. Plut. Cat. maj. c. 18: Προσετίμησε τρεῖς χαλκοῦς τοῖς χιλίοις, ὅπως βαρυνόμενοι ταῖς ἐπιβολαῖς καὶ τοὺς εὐσταλεῖς καὶ λιτοὺς ὁρῶντες ἀπὸ τῶν ἴσων ἐλάττονα τελοῦντας εἰς τὸ δημόσιον ἀπαγορεύσωσιν.] Rursum εὐσταλὴς καὶ ἕτοιμος, Succinctus paratusque: et τὸ εὐσταλὲς, Succinctum esse. Herodian. 3, [8, 9]: Τοῦ πρὸς τὸν πόλεμον εὐσταλοῦς τε καὶ ἑτοίμου ἀλλότρια ἐνομίζετο, sc. in militibus, i. e. Succinctos eos paratosque ad bellum minime præstitura putabantur. Εὐσταλεῖς dicuntur etiam Ii qui leviter armati sunt, ideoque expediti. Thuc. 3, [22]: Ἦσαν δὲ εὐσταλεῖς τε τῇ ὁπλίσει, καὶ τὸν ἀριστερὸν μόνον πόδα ὑποδεδεμένοι, schol. εὔζωνοι. [De exercitu etiam Æsch. Pers. 795: Ἀλλ' εὐσταλῆ τοι λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον. De levis armaturæ militibus Plut. Crassi c. 25: Ἡιόμενος κοντοῖς εἰς εὐσταλῆ καὶ γυμνὰ σώματα τῶν Γαλατῶν. De armatura levi Dionys. A. R. 7, 59: Ὁπλισμὸν εὐσταλέστερον. De vestitu Plut. Mor. p. 813, E: Εὐσταλεστέραν δεῖ τὴν χλαμύδα ποιεῖν. De equite Xen. Eq. 7, 8: Οὕτω γὰρ εὐσταλέστατος ὁ ἱππεὺς ἔσται. Aristot. H. A. fin.: Ἐὰν γὰρ ᾖ εὐσταλὴς καὶ μὴ ἔχουσα αὔξησιν (ἡ ὑστέρα), δῆλον ὅτι οὐκ ἐν ἐκείνῃ τὸ πάθος. Foes. OEcon. Hipp.: «Εὐσταλέστερον τὸ σωμάτιον, Expeditius corpusculum pueri et levius, p. 261, 10. Εὐσταλέστατα περιβάλλειν, Maxime contracta et collecta aut succinctissima ac expeditissima lintea articulis obvolvenda esse, p. 743, F, ubi Galen. In angustum collecta et contracta exponit, iisque explicata opp. Τὸ ἄρθρον τοῦ μηροῦ εὐσταλέστερον, Femoris articulus expeditior, h. e. Tenuior et contractior, p. 775, H, ubi ἔλαττον κατὰ τὸν ὄγκον exp. Galenus.» Plut. Mario c. 34: Οὐκ εὐσταλὴς γεγονὼς ἐν γήρᾳ τὸν ὄγκον, ἀλλ' εἰς σάρκα περιπληθῆ καὶ βαρεῖαν ἐνδεδωκώς· Mor. p. 123, A: Εὐσταλὲς τὸ σῶμα καὶ κοῦφον παρασκευάζοντας. Conf. 127, D. 940, C: Εὐσταλεῖς εἶναι τοῖς σώμασι. Improprie, Περιεξεσμένον ἔχει τι ἡ ἑρμηνεία ἡ πρὶν καὶ εὐσταλὲς, Demetr. H. ἑρμ. § 14. De victu s. prandio modico Oribas. p. 63 ed. Mai.: Δι' ὑδροποσίας καὶ διαίτης εὐσταλοῦς· 68: Ἔστω τὸ μὲν ἄριστον καὶ τῷ πλήθει εὐσταλὲς καὶ ταῖς ποιότησιν ἀποίκιλον. || De expedita navigatione Soph. Phil. 780: Γένοιτο δὲ πλοῦς οὔριός τε κεὐσταλής. V. Εὔστολος. || De machina Philo Belop. p. 72, C. L. Dind.]

|| Εὐσταλῶς, Decenti cultu s. ornatu, Composite. Lucian. [Hermot. c. 18]: Ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κοσμίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους εὐστ. Cui similem l. v. in Εὐσταλής. Item Expedite, Herodian. 4, [15, 3]: Τῶν κούφως καὶ εὐσταλῶς ἐκτρέχειν δυναμένων πληρώσαντες, Expeditis militibus quibus facilis esset excursio, Polit. [Photius in Lex. v. Εὐπετῶς. Pollux 7, 43. || Forma Ion. et poet. Εὐσταλέως Oppian. Cyn. 1, 97: Εὐστ. δὲ χιτῶνα καὶ εἰς ἐπιγουνίδα πήξας ἑλκέσθω. Quintus 1, 622. «Hippocr. p. 741, D, ἱμάτιον εὐσταλέως de medici veste dicitur quæ sit composita, succincta, bene instructa et decenter ornata et neque adstricta nimis aut adducta neque fluxa sit, sed expedita et collecta. Περιεσταλμένως Erotiano et Galeno. P. 25, 13, εὐσταλέως πρήσσειν ἅπαντα, Omnia succincte et expedite facere jubet. P. 841, H: Εὐστ. ἐπὶ μήκει τοῦ μηροῦ ἄρθρον κινέεται, Pro longitudine contractus.» Foes. OEc. Hipp.]

[Εὐσταλία. V. Εὐστάλεια.]

[Εὐσταλῶς. V. Εὐσταλής.]

[Εὐστάφυλος, ὁ, ἡ, Uvis abundans. Cyrill. Al. Hom. Pasch. 27, p. 315, ἀμπελών. Cit. Suicer. ἄϋ]

[Εὐστάφυλος, ὁ, Eustaphylus, n. viri fictum apud Alciphr. Ep. 3, 22. L. Dind.]

Εὔστᾰχυς, ὁ, ἡ, Bonas spicas ferens, Spicis abundans, Fœcundus spicarum, σταχύων εὔπορος, ut in Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 11, 365, 4] legitur σταχύων ἄφθονος εὐπορίη. Eur. [Hec. 597, ubi recte εὖ στάχυν] εὔσταχυς καρπὸς, et εὔσταχυς σπόρος. In Epigr. [Philippi Thessalon. Anth. Pal. 6, 36, 3] item εὐστάχυς ἡλικίη. [Agathiæ ib. 7, 589, 6. Id. ib. 3, 276, 8: Τεκέων εὔσταχυν ἀνθοσύνην. Ap. Nicandr. Th. 604: Νάρδου εὐστάχυος, al. male εὐσταθέος. Forma soluta in orac. ap. Heliodor. Æth. 2, 26, p. 107: Εὐστάχυος παρὰ Νείλου.] Ap. Theophr. legitur etiam Εὔσταχες, H. Pl. 4, 4 [3, 3], de loto: Ἔνιοι δὲ, τὸ τοῦ λωτοῦ δένδρον θαμνώδες εἶναι καὶ πολύκλαδον, τῷ στελέχει δὲ εὔσταχες [εὔπαχες]. Ubi Gaza, Caudice firmo vel fideli: aliam lectionem secutus, ut videtur; nam hoc εὔσταχες mendosum esse, satis liquido apparet. Si enim esset ab εὔσταχυς, scr. foret εὔσταχυ. [Ut est ap. Planud. Interpr. Gr. Boethii p. 26: Λήϊον ὡς νέον εὔσταχυ φέρῃ. L. D.] Forsan εὐσταθὲς legit Gaza.

[Εὔσταχυς, ὁ, Eustachys, n. viri fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 18, 19. L. Dind.]

[Εὐστέγαστος. V. Εὐσκέπαστος.]

[Εὐστεγὴς, ὁ, ἡ, Bene tectus. Schol. Lycophr. 350: Εὐστεγεῖς (al. εὐπαγεῖς) καὶ εὐωρόφους θαλάμους.]

[Εὐστείλεος, ὁ, ἡ, Pulchram s. Bonam ansam habens, restituebat Kusterus in gl. Hesychii post Εὐσταλὴς posita: Εὔστειλον, καλὴν λαβὴν ἔχουσαν.]

[Εὔστειρος, η, ον, Bonam carinam habens. Apoll. Rh. 1, 400: Εὐστείρης οἰήια νηός. Εὐτρόπιδος int. schol.]

[Εὐστελέχης, ὁ, ἡ, Qui bonos ramos s. stipitem bonam habet. Hesych.: Εὐερνέστατα, εὐστελέχη. Εὐπρέμνοις, εὐστελέχεσιν. De accentu paroxytono v. Epimer. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 158, 28.]

Εὔστερνος, ὁ, ἡ, Qui bono pectore est, s. firmo ac valido, Pectorosus. [Pollux 2, 162, ubi tamen deest in cod. Manetho 4, 96: Εὐστέρνοιο λέοντος.] Geopon. [17, 2, 1]: Ἐκλεκτέον εὐστέρνους, πλατυνώτους· pro his Columellæ, Parandi sunt boves pectore magno, armis vastis. Idem Colum. 8, 2, de gallinis: Sint ergo matrices probi coloris, robusti corporis, quadratæ, pectorosæ. Plin. 14, 22: Ad hæc pertinet pectorosa cervicis repandæ ostentatio. [V. Εὔτυκτος.]

Ἐϋστέφᾰνος, ὁ, ἡ, Pulcre coronatus, Eleganti redimitus corona: Δημήτηρ, Hesiod. [Op. 298, et H. in Cer. 224, etc. Κελαδεινὴ (Diana) Hom. Il. Φ, 511. Ἀφροδίτη vel Κυθέρεια, Od. Θ, 267, 288, Σ, 193, Hesiod. Theog. 196, 1008, Rufinus Anth. Pal. 5, 87, 5. Κύπρις alius ib. 9, 325, 4. Οὐρανίη 7, 616, 2. Nereis Ἁλιμήδη Hesiod. Th. 255. De quo dearum epitheto conf. Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 1, p. 27. || Aristoph. Nub. 307: Εὐστέφανοί τε θεῶν θυσίαι θαλίαι τε. Oppian. Cyn. 1, 462: Εὐστέφανοι λειμῶνες, Pulchras habentes coronas.] Item ἐϋστέφανος Θήβη [Sc. 80, Th. 978, Hom. Il. T, 99], pro Thebæ bene muris cinctæ, Pulcris cinctæ muris. [Dionys. Per. 369: Ἴμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος. Quod schol. et Eust. male interpretantur διὰ τὸ πολλοὺς Κροτωνιάτας ἐν τοῖς καθ' Ἑλλάδα ἱεροῖς ἀγῶσι νικῶντας στεφανοῦσθαι, similiterque Eust. ad l. Hom. Il. T, 99, ubi et alias duas addit loci Homerici non meliores interpretationes τὴν κύκλῳ ἀγαθοῖς οἷον στεφανουμένην, vel ὁμωνύμως τῇ ἡρωΐνῃ Θήβῃ εὐκόσμῳ οὔσῃ εὐστέφανον. Quas satis refellit Pind. Pyth. 2, 58, de Syracusis dicens: Πρύτανι κύριε πολλᾶν μὲν εὐστεφάνων ἀγυιᾶν, ubi schol. ὑψηλῶν ἢ εὖ τετειχισμένων. Epigr. Anth. Pal. App. 336, 2: Τήνδε πόλιν... τείχεσι μαρμαίρουσαν ἐϋστεφάνοις ἐνὶ πύργοις. V. Εὐστεφής. || Figurate etiam Const. Manass. Chron. 103: Τὸν οὐρανὸν εὐστέφανον τοῖς ἄστρασι γενέσθαι. L. Dind.]

Εὐστεφὴς, ὁ, ἡ, Bene coronatus, s. Pulcra corona cinctus, Pulcro redimitus tempora serto. At dialysi poetica dicitur Ἐϋστεφὴς, ut ἐϋστέφανος. [Maximus 529: Δηοῦς εὐώδινος ἐϋστεφέος τ' Ἰοβάχχου. || De compitis, ut ἐϋστέφανος ap. Pindarum, in oraculo apud Socrat. H. E. 4, 8, p. 220, et Ammian. Marc. 31, 1, 5: Ἐϋστεφέας κατ' ἀγυιάς. L. Dind.]

Εὐστέφιος, ex Epigr. affertur [per errorem] pro Bene coronatus. Ap. Suidam autem Εὐστέφιος est n. propr. σοφιστοῦ cujusdam. [Εὐστεφίῳ inscripta ep. Isidori Pel. 4, 128, p. 484, A. L. Dind.]

[Εὔστηθος, ὁ, ἡ, Qui est pulchro pectore. Is. Porphyrog. in Allat. Exc. p. 303, 314. Boiss. Chr. Pasch. p. 688 meæ ed. L. D. Tzetz. Posth. 470.]

[Εὐστήριχτος, ὁ, ἡ, Bene fultus, Firmus. Schol. Æsch. Sept. 297.]

Εὐστῐβὴς, ὁ, ἡ, opp. præcedenti ἀστιβὴς, et significat Bene tritus calcatusque pedibus gradientium: ὁδὸς, Via bene trita et calcata a viatoribus; χῶρος, Locus viatorum pedibus bene tritus. Suidas affert ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 23, 2]: Εὐστιβὲς αἰθυίαις ἰχθυβόλοισι λέπας, et exp. καλὴν βάσιν ἔχον. [Hesych. habet Εὐστειβὲς, καλῶς πεπατημένον, τετριμμένον. Sed analogia requirit ut scribatur εὐστιβὴς, quemadmodum dicitur ἀστιβὴς, περιστιβής. Nec aliter ap. Cyrill. Al. In c. 56 Jesaiæ p. 808: Εὐστιβὴς καὶ σὺν ἱδρῶτι βάσιμος ὁδός· l. 9 In Jo. p. 775: Κατὰ τὴν εὐστιβῆ καὶ ἁπλουστέραν τοῖς πολλοῖς θεωρίαν, Planam et simplicem. L. 11, p. 976: Δεῖται ἀναγκαίως ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τῆς ἄνωθεν συνεργείας καὶ χάριτος ... εὐστιβῆ ἀποτελούσης τὴν ... τῆς δικαιοσύνης ὁδόν. Suicer.]

[Εὔστικτος, ὁ, ἡ, Bene variegatus. Oppian. Cyn. 1, 335: Εὐστίκτοισι περὶ χροιῇσι γράφουσι.]

Εὔστιπτος, ὁ, ἡ, Bene calcatus. Apoll. Arg. 2, [30]: Εὔστιπτον φᾶρος, schol. εὐπίλητον [et εὔστρεπτον παρὰ τὸ στείβω, ὅθεν καὶ στιβὰς καὶ στιβεῖς, οἱ κναφεῖς]. Potestque duobus modis intelligi, vel Bene calcatum a textore, quum licium stamini adderet, ideoque densum et bene textum, s. πολυσπαθές: vel Bene calcatum a fullone, ideòque bene politum et mundum.

[Εὔστιχος vitium scripturæ ap. Hesych. in gl. Εὐερκέος, εὐστίχου, pro εὐτείχου, ut videtur. V. Εὐτείχης.]

Εὔστολος, ὁ, ἡ, s. Ἐΰστολος, dialysi poetica, Bene indutus, Pulcre ornatus. [Habilis, Gl. Schol. Eur. Phœn. 168: Εὔστολος ἐν ὅπλοις χρυσοῖς. Schol. Hom. Il. A, 429: Ἐϋζώνοιο γυναικός) καλῆς καὶ εὐστόλου. De vestibus schol. Eur. Hec. 243: Εὐστόλοις ἐνδύμασιν.] Et τὸ εὔστολον, Ornatus, Decorum. Item Bene instructus, Apoll. Arg. 1, [603: Ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν] ἐΰστολος ὁλκὰς [ἀνύσσαι], Navis oneraria bene instructa. [Soph. Phil. 516: Ἐπ' εὐστόλου ταχείας νεώς. Utroque l. rectius vertitur Expedita, Celeris, ut supra εὐσταλής. || De statura Jo. Malal. p. 103, 5: Ἦν δὲ ἡ Τέκμησσα τῇ ἡλικίᾳ εὔστολος. Itaque ibid. p. 91, 8: Ἡ γὰρ Ἑλένη ἦν τελεία, εὔστολος, εὔμασθος, non est ad vestitum referendum hoc epitheton, ut putabat Chilmeadus. || Adv. Εὐστόλως restituendum conjecerunt nonnulli in gl. Hesychii Εὐζώνως, εὐστόχως, quæ rectius ad dativum adjectivi referri videtur.]

[Εὔστολος, ὁ, Eustolus, n. viri fictum ap. Alciphr. Ep. 1, 25. Sidetæ olympionicæ ol. 223 ap. Eusebium Maji p. 161 s. in Crameri Anecd. Gr. Paris. vol. 2, p. 152. L. Dind.]

Εὐστομᾰχία, ἡ, Bonus ventriculus, s. Ventriculi affectio bona, Ventriculus bene se habens, s. bene affectus, ἡ ἀγαθὴ τοῦ στομάχου διάθεσις. Item, Sapor stomacho gratus, Gratia saporis stomacho jucundi. Dioc. 2, 18, de carnibus viperinis: Ἀποτίθενται, ἐνίοτε μιγνυμένου πρὸς εὐστομαχίαν αὐτοῖς ναρδοστάχυος ἢ φύλλου. Sic enim reposuere quidam eo loco, quoniam Plin. 29, 6, de carne viperina itidem loquens, ait, Exuritur in olla cum sale, quem lingendo claritatem oculorum consequuntur, et stomachi totiusque corporis festivitates. Marcellus contra retinendum dicit εὐστομίαν, quod in antiquis legitur codd.; agere enim Diosc. περὶ ἁλῶν τῶν ἡδυσμένων καὶ πρὸς ἡδονὴν ἐσκευασμένων. Sicut Galen. 11 Simpl. c. 1, dicit viperinam carnem ἀναμίγνυσθαι τοῖς ἐσκευασμένοις εἰς ἡδονὴν ἅλσίν. Eodem voc. εὐστομαχία utitur et Hicesius ap. Athen. 7, [p. 298, B] dicens ὡς αἱ ἐγχέλεις εὐχυλώτεραι πάντων εἰσὶν ἰχθύων, καὶ ὅτι εὐστομαχίᾳ διαφέρουσι τῶν πλείστων, Stomacho sunt gratiores quam plurimi alii. Sin εὐστομία legeretur, significaret, Saporis gratia gustusque suavitate plurimis præstare.

Εὐστόμᾰχος, ὁ, ἡ, Bonum habens stomachum, Cujus stomachus bene habet s. bene affectus est. Cibaria etiam dicuntur εὐστόμαχα, Quæ stomacho conveniunt, i. e. vel utilia sunt, vel grata, ac eum corroborant: ut εὔστομα dicuntur Quæ ori sunt vel grata vel utilia: qualia sunt, inter alia, quæ astrictoriam vim habent. Diosc. 2, 128 de faba Ægyptia: Ἔχων δύναμιν στυπτικὴν καὶ εὐστόμαχον. Diphilus ap. Athen. 3, [p. 73, A, ubi nunc εὔστομον] radicem ejus dicit esse εὐστόμαχον καὶ τρόφιμον. Rursum Diosc. 1, [171] de Celti, sive loto, Καρπὸν φέρει γλυκὺν, βρώσιμον, εὐστόμαχον· de quo Theophr. H. Pl. 4, 4: Ἐσθιόμενος δὲ ἐν τοῖς λωτοφάγοις καλουμένοις (sc. ὁ τοῦ λωτοῦ καρπὸς), γλυκὺς, ἡδὺς, καὶ ἀσινὴς, καὶ ἔτι πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθός. Unde Plin. 13, 17: Ferunt ventris non sentire morbos, qui eum mandant. Ita Dioscoridi εὐστόμαχος i. fuerit q. Theophrasto ὁ πρὸς τὴν κοιλίαν ἀγαθὸς, Bonus et utilis ventri: itidemque στόμαχος i. fuerit q. ἡ κοιλία, Ventriculus s. Venter, ciborum sc. receptaculum, et concoctorium, ut ita dicam. [Plut. Mor. p. 136, F, de quo l. conf. Εὔστομος in fine. || Adv. Εὐστομάχως, Parmenio Anth. Pal. 11, 4, 3: Εὐστ. ἀπορέγχειν. Figurate Cic. Ad Att. 9, 5, 2: «Finge me quamvis εὐστομάχως hæc ferentem.»]

Εὐστομέω, Suavem et concinnum ore cantum modulor: ut εὔστομος cantus dicitur Qui vocalis est et concinnus. Soph. OEd. C. fere initio [18]: Πυκνόπτεροι

δ' ἔσω κατ', αὐτὸν εὐστομοῦσ' ἀηδόνες, schol. εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν, Dulcisone canunt. Seneca Agam.: Non quæ verno nobile carmen Ramo cantat querula aedonis Ityn in varios modulata sonos. [Philostr. V. Soph. 2, 10, 5, p. 589: Ἠκροῶντο δὲ ὥσπερ εὐστομούσης ἀηδόνος.] || Ex Horat. redditur etiam Ore rotundo loquor. [Lucian. Tragop. 180: Ὁ γὰρ μεταλαβὼν τῶν ἐμῶν μυστηρίων πρῶτον μὲν εὐθὺς εὐστομεῖν διδάσκεται, τέρπων ἅπαντας, εὐτραπέλους λέγων λόγους. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 51, E: Βραδύγλωσσος μὲν γὰρ ὁμολογουμένως καὶ εὐστομεῖν οὐκ εἰδὼς ὁ πάλαι νόμος. L. D.] || Ore s. Lingua faveo, εὐφημέω, εὐγλωττέω, Dico bona verba, ut infra εὔστομ' ἔχω. Aristoph. Nub. [833]: Εὐστόμει, Καὶ μηδὲν εἴπῃς φλαῦρον ἄνδρας δεξιοὺς Καὶ νοῦν ἔχοντας. [Æsch. Cho. 997: Τί νιν προσείπω, κἂν τύχω μάλ' εὐστομῶν; Herodian. Philet. p. 474 Piers., 469 Lob.: Εὐστομεῖν ἀντὶ τοῦ εὐφημεῖν. Aristid. vol. 1, p. 507: Τοὺς μὲν παῖδας κελεύομεν εὐστομεῖν, κἀν τοῖς διδασκαλείοις καὶ κατ' οἰκίαν προσδιδάσκοντες ὡς ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν οὐδὲ λέγειν καλόν. Εὐγλωττεῖν int. Thom. p. 394.]

Εὐστομία, ἡ, quod exp. Bona pronuntiatio: ut εὔστομος, Bene pronuntians. Exp. etiam Oris festivitas, sicut εὔστομος, Qui est ore arguto et canoro. [De oratione Dionys. De comp. vv. p. 53, 12: Τάττω δὲ ὑπὸ μὲν τὴν ἡδονὴν τὴν ὥραν καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν εὐστομίαν καὶ τὴν γλυκύτητα· De Lysia 12, p. 477, 12: Τὴν χάριν οὐ προσβάλλουσι τὴν Αυσιακὴν οὐδὲ τὴν εὐστομίαν ἔχουσιν ἐκείνης τῆς λέξεως· Epist. ad Pomp. 5, p. 782, 4: Εὐστομίαν τινὰ φυσικὴν εἰσφέρεται (Philistus) κατὰ τὴν ἑρμηνείαν· De adm. vi Dem. 13, p. 994, 13: Φυσική τις ἐπιτρέχει τοῖς Αυσίου λόγοις εὐστομία καὶ χάρις. L. D. Εὐστ. τοῦ κώλου, Rotunditas quædam, et plenitudo, quam membrum ex collocatione idonea consequitur. Dionys. H. De comp. vv. c. 7: Πολλάκις τουτὶ μὲν τὸ κῶλον τούτου προτεθὲν ἢ ἐπὶ τούτῳ τεθὲν εὐστομίαν τινὰ ἐμφαίνει ἢ σεμνότητα. Ejus universalis virtus est suavitas quædam et dignitas; itaque opp. τὸ ἄχαρι. Plato Cratylo (p. 404, D): Νῦν τῆς Φερρεφάττης ἐκκλίνουσι τὸ ὄνομα, Φερσεφόνην λέγοντες, εὐστομίαν περὶ πλείονος ποιούμενοι τῆς ἀληθείας, Suavitatem soni majoris quam veritatem æstimantes: v. Κακόστομον. (Conf. p. 412, E; 414, C.) Deinde etiam de Suavi eloquentia dicitur, ut εὐγλωττία, et εὐέπεια. Unde Philostr. Adrianum sophistam dicit ὡς εὐστομοῦσαν ἀηδόνα, Ut suave canentem lusciniam. Conf. Eunap. Maximo 72, et Theophil. Coryd. Ἐκδ. Ῥητ. ap. Fabr. B. Gr. 13, p. 668, it. Wernsd. ad Himer. Eclog. 14, p. 199. Sic et Synes. De Dione p. 35, cujus non solum εὐστομίαν laudat, sed et τὴν περιβολὴν τῆς γλώττης, et ἐπιμέλειαν τῆς φωνῆς, in universum tamen nil nisi summam ejus in dicendo suavitatem s. suavem facundiam significans: quemadmodum Philostr. in l. a Synesio ibid. laudato ὑπερφωνοῦντας ῥήτορας, oratores in dicendo eximios appellat. Ernest. Lex. rhet. Idem Synes. p. 176, C: Τῇ τῆς γλώττης εὐστομίᾳ καὶ χάριτι. Tibicinis quænam sit εὐστομία, Philostr. V. Ap. 5, p. 205, 1, 4. Hemst. Amelius in Porphyr. Vit. Plotini 17, p. 120 cum annot. Creuzer. Dicacitas, Eloquentia, Gl. De avibus Ælian. N. A. 17, 23. Significatione angustiori Etym. M. p. 346, 44: Τὸ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν, Suavioris pronuntiationis caussa. || De laude apud Pollucem 5, 117: Ἔπαινος, εὐφημία, εὐλογία, ἐγκώμιον· βίαιον δὲ τὸ καλλιλογία καὶ εὐστομία. L. D.] Item εὐστομία dicitur Sapor ori gratus, sicut εὔστομος, Qui est sapore ori grato. Theophr. [C. Pl. 6, 16, 8]: Χρὴ δὲ καθόλου πειρᾶσθαι διαιρεῖν εἰ ἐν τῷ χυλῷ ἡ εὐστομία καὶ ἡ γλυκύτης. Idem, Μαλακωτέρα γὰρ ἡ ταύτης ὀσμὴ κεραννυμένη καὶ γλυκυτέρα γίνεται· ταυτὸ δὲ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν χυλῶν· ἔνιοι γὰρ δέονται μίξεως πρὸς εὐστομίαν, Ad saporis gratiam et suavitatem, s. Ut sapor ori gratus sit, Ut succus ori suavis sit.

Εὔστομος, ὁ, ἡ, Qui pulcro ore est: item Qui magno ore est, ut εὔστερνος dicitur Qui amplo pectore est, Pectorosus: i. prope q. εὐρύστομος. Xen. Cyn. p. 571 [4, 2], de canibus: Ποδώκεις, καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων φαιδραὶ, καὶ εὔστομοι. Pag. præcedente dicit ἄστομοι. Itidem εὔστομα ποτήρια, Pocula amplo s. patulo ore aut labro. Lucian. [Lexiph. c. 7]: Εὐρυχαδῆ τε καὶ ἄλλα εὔστομα. Item εὔστομος λιμὴν ap. Polluc. [1, 100; 2, 100], Qui est ostio s. aditu lato et spatioso: cui opp. ἄστομος, Cujus ostium s. aditus est angustus. Affertur εὔστομοι etiam pro Rostro validi. Sunt et εὔστομοι equi, Qui non sunt ore duro et non tractabili, ut οἱ ἄστομοι, sed fræno facile parent: ut Plut. [Mor. p. 39, A] dicit εὔστομος τῷ χαλινῷ, Fræno obtemperans. [Pollux 2, 100. Ibidem et 4, 72, εὔστομος αὐλός.] Synecdochice εὔστομος vocatur Qui est eleganti forma, s. decenti oris specie: sicut Hesych. [et Suidas] quoque annotat εὔστομον dici εὐπρόσωπον, ἀπὸ μέρους. Lat. itidem Os dicunt et Species oris, pro Facies, Forma. || Εὔστομος exp. etiam Bene pronuntians. Item Bene loquens, Facundus, Disertus. [Dicax, Scurra, Gl. Marcus] Argentar. [Anth. Pal. 9, 229, 2, ubi de lagena dicitur]: Εὔλαλε, πρηΰγελως, εὔστομε, μακροφάρυγξ, Facunda, Diserta. Nisi malis Arguta; aut Ore arguto canens, ut Sophocli ἀηδόνες dicuntur εὐστομεῖν. [Ænigma Anth. Pal. 14, 10, 7: Τῶν σῶν δὲ λεβήτων ἡ φύσις μὲν εὔστομος, νοὶ δ' εὐτυχοῦσα γίνετ' εὐστομωτέρα, σιγῶσ' ὅταν δεῖ καὶ λαλοῦσ' ὅταν δέοι. Ælian. N. A. 16, 2: Ἐν δὲ ταῖς ὕλαις ὀρνίθων μὲν ἀφιοῦσιν ἦχον (psittaci Indici), φωνὴν δὲ εὔσημόν τε καὶ εὔστομον οὐ προΐενται.] || Εὔστομος, Ore s. Lingua favens. Unde Εὔστομα adverbialiter. Soph. Phil. [201]: Εὔστομ' ἔχε, παῖ, Ore s. Lingua fave, i. e. Sile, Tace; Horat.: Favete linguis; carmina non prius Audita, Musarum sacerdos, Virginibus puerisque canto. Schol. quoque exp. σιώπα. Sunt autem verba Chori jubentis tacere Neoptolemum, quum audisset strepitum quendam adventantis Philoctetis, et in itinere gementis præ dolore. Quo refer, quod ap. Herodot. legitur 2, [171]: Καὶ ταύτης μοι πέρι εὔστομα κείσθω. [Et ibid. antea: Περὶ μέν νυν τούτων εἰδότι μοι ... εὔστομα κείσθω.] Quo genere loquendi Plut. quoque utitur, ut De exilio [p. 607, C]: Καὶ περὶ μὲν ὧν Αἰσχύλος ᾐνίξατο καὶ ὑπεδήλωσεν, εἰπὼν, Ἁγνόν τ' Ἀπόλλω φυγάδ' ἀπ' οὐρανοῦ θεὸν, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον, Eam ad rem quod attinet, ore favebo, et male ominatis parcam verbis, ut loquitur Horatius. Idem [Mor. p. 417, C]: Περὶ μὲν οὖν τῶν μυστικῶν, ἐν οἷς τὰς μεγίστας ἐμφάσεις καὶ διαφάσεις λαβεῖν ἐστὶ τῆς περὶ δαιμόνων ἀληθείας, εὔστομά μοι κείσθω, καθ' Ἡρόδοτον. Quem l. Turn. sic vertit, Sed de mysteriis in quibus significatur et ex quibus perspicitur luculente dæmonum veritas, mihi, ut Herodotus ait, lingua favendum est. [Recentiores qui hanc phrasin sunt imitati indicarunt Wessel. ad l. Herodoti et Pierson. ad Mœrin p. 475. Adverbio Plut., nisi fallit scriptura, Mor. p. 857, C: Οὐ βούλεσθαι ὀνομάζειν, ἀλλ' εὐστόμως κεῖσθαι περὶ τῶν θείων, item exprimens l. Herodoti, ut non improbabilis conjectura sit scripsisse Plutarchum εὔστομά οἱ. Paullo aliter Ælian. N. A. 14, 28: Ἐμοὶ δὲ τὰ ἐκ τῶν θεῶν ἵλεω ἔστω, καὶ τά γε παρ' ἐμοῦ ἔστω πρὸς αὐτοὺς εὔστομα.] || Cibaria autem εὔστομα dicuntur Quæ ori grata sunt et jucunda, ut ἄστομα Quæ ori sunt ingrata et injucunda. Diosc. 1, 161, de cotoneis: Τὰ δὲ σὺν τῷ μέλιτι ἑψόμενα, εὐστόμαχα μὲν καὶ εὔστομα, ἧττον δὲ στεγνωτικὰ, Cotonea, quæ melle condiuntur, stomacho atque ori gratiora sunt, sed minus constringunt. Plin. quoque dicit cotonea cocta esse suaviora. Et 3, 53, de ligustico: Ἱκανῶς δὲ εὔστομόν ἐστιν· ὅθεν καὶ ἀντὶ πεπέρεως αὐτῷ χρῶνται οἱ ἐπιχώριοι, μίσγοντες τοῖς προσοψήμασι, Ori perquam utile: quare pro pipere utuntur eo indigenæ ad obsonia, Ruell. Sed Gr. exemplar habet εὐστόμαχον. [Ibid. 94. Hemst.] Theophr. quoque ea signif. usurpat, ut H. Pl. 4, [3, 3] de loto: Τὸ δ' ἐκτὸς ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺ ὡς εὔστομον· C. Pl. 6: Τούτων δὲ τὰ μὲν, καὶ εὔστομα καὶ εὐώδη, τὰ δὲ, ἄχυλα καὶ ἄοσμα· ubi observa εὔστομον opponi τῷ ἀχύλῳ, ut i. sit q. εὔχυλον, Cujus succus ori gratus est. [Conf. ib. 9, 3, H. Pl. 7, 9, 4. Comparativo H. Pl. 2, 6, 10: Τὸν καρπὸν ἔχουσι μείζω καὶ εὐστομώτερον, ἧττον δὲ γλυκύν.] Plin. εὔστομα vocare existimatur In gustu tenera, 15, 28. [Matthæi Med. p. 9 et 18. Plut. Mor. p. 136, F: Μᾶλλον ἔμπειρον εἶναι τῶν εὐστομάχων ἢ τῶν εὐστόμων. Ubi nonnulla Wyttenb. Εὔστομον κύμινον, Sativum, Alex. Trall. 8, p. 148. || De portu bonum habente et commodum introitum Theodoret. vol. 4, p. 1199 ed. Schulz.: Εὔστολον ἔχουσι λιμένα καὶ εὔορμον. Recte Neap. εὔστομον, ut est p. 1219: Εὐστόμων ἐπιτύχωμεν λιμένων. L. Dind.]

[Εὐστόμως, Canore, Modulate. Ælian. N. A. 4, 42 : Λέγουσι καὶ τὰς καλουμένας μελεαγρίδας τὸ αὐτὸ δρᾶν τοῦτο (τὸ ἴδιον ὄνομα φθέγγεσθαι) καὶ μάλα εὐστόμως. Aristæn. 2, 19, 7, ἥδον. V. Εὔστομος. || Superlativo Ælian. N. A. 1, 43 : Κατάδει (luscinia) εὐστομώτατα καὶ τορώτατα. Hemst.]

[Εὔστοος, ὁ, ἡ, Bonas porticus habens. Epigr. Anth. Pal. App. 336, 4 : Τήνδε πόλιν ... εὔστοον, εὐρυάγυιαν. L. Dindorf.]

[Εὐστοργία, ἡ, Pietas. Theod. Prodr. p. 313 : Ὡς κρεῖττον οὐδὲν πατρὶ τῆς εὐστοργίας. Elberl.]

[Εὐστόργιος, ὁ, Eustorgius, n. viri ap. Agathiam Anth. Pal. 7, 589, 3.]

[Εὔστοργος, ὁ, ἡ, Amans : unde superl. Εὐστοργότατα, Suid. v. Ἀπαθέστατα. Kall.]

[Εὐστόρθυγξ, υγγος, ὁ, ἡ.] Εὐστόρθυγγα κορύναν, Clavam ex bono pulcrove stipite; s. Clavam ex robusto et valido stipite, in Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 6, 35, 3, ubi per diæresin ἐϋστ. Crinagor. Anth. Pal. 6, 232, 7 : Εὐστόρθυγγι Πριήπῳ.]

Εὐστοχέω, Dexter sum in attingendo scopo, Recta ad scopum tendo, A scopo non aberro, utpote jaculandi peritus. [Absolute Polyb. 1, 14, 7 : Τοὺς ἐν πράγμασιν ἀναστρεφομένους οὔτ' εὐστοχεῖν ἀεὶ δυνατὸν οὔθ' ἁμαρτάνειν συνεχῶς εἰκός. Diodor. 2, 31 : Ἐν ἅπασι δὲ τοῖς ῥηθεῖσιν εὐστοχηκέναι δοκοῦσιν· 15, 10 : Κατὰ τὰς συμβουλὰς οὕτως εὐστοχεῖν. Plut. Mor. p. 617, D.] Item Solerter conjecto, Acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit. Polyb. 2, [45, 5] de Arato : Ἄνδρα δυνάμενον πάσης εὐστοχεῖν περιστάσεως, Qui perspicere possit quid quisque casus et eventus poscat. Bud. sic vertit, Qui opprimi nullo adverso casu possit. [Conf. 28, 3, 6, ubi τῶν παρεστώτων καιρῶν· 32, 7, 10, ubi τῆς ἐλπίδος. Strabo 17, p. 791 extr. : Εὐστοχεῖν τῆς εἰσβολῆς τοῦ λιμένος. Cum accusat. Apollod. 1, 7, 4 : Βουλόμενοι εὐστοχῆσαι τὸ θηρίον, ubi τοῦ θηρίου volebat Heynius. || Pass. Oribas p. 21 ed. Mai. : Ἐνίοτε γὰρ εὐστοχεῖται τὰ περὶ τῆς κολλήσεως.]

[Εὐστόχημα, τὸ, Sollers, Felix, Acutum inventum. Diog. L. 5, 34 : Ἀποφθέγματα, ἀγράφου φωνῆς εὐστοχήματα. Wakef.]

Εὐστοχία, ἡ, Dexteritas in jaculando, Certa manus in mittendis sagittis. [Eur. Iph. T. 1239 : Ἐπὶ τόξων εὐστοχίᾳ γάνυται. Diodor. 5, 18 : Κατὰ τὴν εὐστοχίαν οὕτως ἀκριβεῖς εἰσιν, ὥστε κατὰ τὸ πλεῖστον μὴ ἁμαρτάνειν τοῦ προκειμένου σκοποῦ· 3, 24 : Θαυμαστοὶ ταῖς εὐστοχίαις ἄνδρες γίνονται.] Herodian. 1, [17, 27] de Commodo : Οὐδενὸς ἥττων εὐστοχίᾳ τε καὶ εὐχερείᾳ, Nullo inferior in destinandis ictibus. Ib. [15, 14] de eodem : Πλὴν ἀνδρείας καὶ εὐστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν, Præterquam quod fortitudinis et dexteritatis in destinandis ictibus specimina edebat, popularem etiam quandam gratiam sibi conciliarat. [Callim. Dian. 217, 262; Gætulicus Anth. Pal. 6 331, 6; Antipater ib. 9, 3, 2; Tullius Sabinus 410, 5. Cum genitivo rei Strato 12, 212, 6 : Καρύων παίγνιος εὐστοχίη. || De arcu Eur. Tro. 811 : Χερὸς εὐστοχίαν ἑξεῖλε ναῶν.] Metaph. Aristot. Eth. 6, 9 [10] : Ἔστι δὲ εὐστοχία τις ἡ ἀγχίνοια. Et Philo De mundo, Νόησις, κατάληψις, εὐστοχία, μελέται, Conjiciendi rectitudo, Bud [Εὐστοχία Xenocratis in respondendo dextre versus Homeri ad rem præsentem adhibentis Diog. L. 4, 9. Hemst. De Sapphone Democharis Anth. Plan. 4, 310, 4 : Φαντασίην ἔμπλεον εὐστοχίης. Dionys. De comp. vv. p. 209, 12 : Ζωγράφων τε καὶ τορευτῶν παισὶν ἐν ὕλῃ φθαρτῇ χειρῶν εὐστοχίας καὶ πόνους ὑποδεικνυμένοις. Cum genit. Plut. Mor. p. 74, D : Εὐστοχίας καιροῦ.]

[Εὐστόχιος, ὁ, Eustochius, Cappadox, de quo v. Suidas. Alios memorat Fabricius in Bibl. Gr. Conf. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 242 seq. L. Dind.]

Εὔστοχος, ὁ, ἡ, Bene collimans, Felix in tangendo scopo, atque adeo Jaculandi peritus : quum sc. de homine dicitur [Archias Anth. Pal. 6, 16, 6 : Τὸν δ' ἔτι θείης εὔστοχον ἐν πόντῳ, τὸν δὲ κατὰ δρυόχους. || Cum dativo Eur. Herc. F. 195 : Ὅσοι δὲ τόξοις χεῖρ' ἔχουσιν εὔστοχον· fr. Dan. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 54 : Λόγχῃ δ' ἄνδρες εὐστοχώτεροι· Phœn. 140 : Λόγχαις ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι. Cum accusativo Lucian. Navig. c. 33 : Μάχιμα φῦλα καὶ τὴν τοξικὴν εὔστοχα] : at quum de re, Recta ad scopum tendens, A scopo non aberrans, Directus. [Tullius Sabinus Anth. Pal. 9, 410 : Εὔστοχον ὅπλον. Xen. Eq. 12, 14 : Εὐστοχώτατον ἀκόντιον.] In l. Sapientiæ [5, 21] : Εὔστοχοι βολίδες τῶν ἀστραπῶν, Directa fulgurum jacula. Lucian. [Nigrin. c. 36] : Οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσι, Non omnium jacula, quæ emittunt, scopum attingunt. [Erycius Anth. Pal. 9, 824, 1 : Εὔστοχα θηροβολεῖτε. Bianor 10, 101, 4 : Ἀμφοτέρων εὔστοχα φειδομένη. Heraclit. Alleg. Hom. p. 455, a Wakef. cit. : Ὁ τῆς σοφίας οἰστὸς εὔστοχα βληθείς. Et figurate Cinnamus p. 170, A : Οὐκ εὔστοχα διηρμηνεύμενων.] Et τὸ εὔστοχον, Dexteritas illa attingendi scopum, i. q. ἡ εὐστοχία. Herodian. 1, [15, 10] : Τὸ δ' εὔστοχον τῆς χειρὸς αὐτοῦ πάντες ἐξεπλήττοντο. Pro quo τὸ εὔστοχον ibid. dicit non solum εὐστοχία, sed etiam εὐτοξία. [Εὔστοχον, Conjectarium, Gl. Plat. Leg. 12, p. 950, B : Θεῖόν τι καὶ εὔστοχον ἔστι καὶ τοῖσι κακοῖς. De rebus Eur. Hel. 76 : Εὐστόχῳ πέτρῳ. Polyb. 1, 48, 8 : Τὸ βαλλόμενον εὔστοχον μὲν ἐπεγίγνετο· 6, 25, 9 : Τὴν πρώτην πληγὴν εὔστοχον ... γίγνεσθαι.] Item εὔστοχα λίνα ex Epigr. [Archiæ Anth. Pal. 6, 179, 6] pro Retia certa et non irrita. [Id. ib. 181, 6 : Εὔστοχον ἄρκυν. Leonidas ib. 13, 5 : Εὔστοχον ἄγρην. Oppian. Hal. 3, 280 : Αἰεὶ δ', εὖτ' ἐθέλῃσθα, παρέσσεται εὔστοχος ἄγρη.] Metaphorice etiam accipitur pro Solers, Ingeniosus, Acutus. [Contemplator, Gl.] Diog. L. [6, 74] de Diogene Cynico : Εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, Singulari erat acumine et solertia præditus in responsionibus. [De Hyperide Dionys. Cens. script. 5, 6. Qualem autem scopum rhetor intellexerit, difficile dictu videtur. Probabile quidem est εὔστοχον dici Eum qui in partibus orationis iis potissimum elaborat, quæ ad rem et causam pertinent; cetera, quæ artem attingunt, veluti extra scopum posita arbitratur. Quo et sequentia pertineant, Ταῖς ἀνάγκαις τοῦ πράγματος πέφυκε, In præcipuis et maxime necessariis causæ momentis occupatur : v. Ἀναγκαῖος. Sed malim tamen εὔστοχον intelligi Acutum, ut et Quintil. 10, 1, 77, diserte appellat. Cic. quoque Hyperidi acumen, Atticam subtilitatem, et facetias tribuit, De orat. 3, 7, Or. 26, 31. Longino c. 34, παιδιὰ εὔστοχος, Lusus qui certe pungunt, qui non aberrant, quo minus pungant. » Ernest. Lex. rhet. Dionys. De Thuc. 35, p. 899, 5 : Διδοὺς δὴ τὸ πρῶτον, τὸ περὶ τὴν εὕρεσιν τοῦ συγγραφέως εὔστοχον θάτερον οὐκέτι δίδωμι.] Εὔστοχος ὠδὶς ex Epigr. [Philippi Anth. Pal. 9, 22, 3] affertur pro Felix partus. [Ibid. 9, 158, 8 : Ἐς δὲ τὸ λῷον οὔτ' εὐχαὶ θνητοῖς εὔστοχοι οὔτε χέρες. Lucian. 11, 430, 2 : Εὔστοχός ἐστι Πλάτων. Aristot. De divinat. c. 2 : Οἱ μελαγχολικοὶ διὰ τὸ σφόδρα, ὥσπερ βάλλοντες πόρρωθεν, εὔστοχοί εἰσιν. Diod. Exc. p. 594, 72 : Κατὰ τὰς ὁμιλίας εὔστοχος. Cum infinitivo Dio Cass. 67, 6 : Ἐπελθεῖν εὔστοχος, ἀναχωρῆσαι καίριος. Plut. Mor. p. 709, B : Τὸ παρασχεῖν ὁμιλίας ἀρχὴν εὔστοχον ἐπιεικῶς καὶ ἀστεῖον· 826, D : Μίαν πρᾶξιν εὔστοχον. || Forma soluta Meleager Anth. Pal. 12, 45, 5 : Τόδ' εὔστοχον ἐν χερὶ τείνων σὸν κέρας. L. Dind.]

Εὐστόχως, Dextre, Apte, Scite : modo eorum qui a scopo non aberrant. [Xen. Cyrop. 1, 4, 8 : Διατεινάμενος εὐστ. βάλλει εἰς τὸ μέτωπον. Lucian. Prom. c. 2 : Πάνυ εὐστ. ἀποτετόξευται.] Εὐστ. κρίνειν [ap. Aristot. De partt. anim. initio], Gazæ Judicare prospicienter. [Plato Leg. 7, p. 792, D : Ἦν δὴ διάθεσιν καὶ θεοῦ εὐστ. πάντες προσαγορεύομεν. Polyb. 2, 65, 11 : Εὐστ. προκατειληφότα τὰς εὐκαιρίας. Diod. 1, 33 : Εὐστ. ἐκλαμβανομένης τῆς χρείας. Plut. Phocion. c. 17 : Πολλὰ πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου φύσιν εὐστ. εἰπών. Lucian. Adv. Ind. 15 : Εὐστ. εἰρημένον. « Aristoxenus ap. Stob. Ecl. phys. 1, 5, 10, p. 208 Heer. Conf. Aristoxen. Mahnii p. 110 sq. » Creuzer. Ex Euripidis Peliadibus citat Antiatt. Bekk. An. p. 95, 23. || Superl. Εὐστοχώτατα, Dexterrime, Felicissime, Dio Cass. 67, 14 : Εὐστ. αὐτὸν (leonem) κατειργάσατο. Agathias 5, p. 167, A : Τῷ ἐπηβόλῳ τῆς φύσεως εὐστ. διεγίγνωσκε τὸ συνοῖσον.]

Εὕστρα [immo Εὔστρα], ἡ, in comœdia dicitur ἡ τῶν συῶν φλογίστρα, ut refert Eust. p. 1286, derivans ipsum ab εὔω. Sic p. 1446, εὕστραν ap. Comicum esse dicit ἐργαστήριον, ἐν ᾧ χοῖροι καὶ τὰ τοιαῦτα εὕονται : ex antiquis exp. βόθρον, ἐν ᾧ περιφλέγουσι τὰς τῶν ὑῶν τρίχας. Locus Aristoph., quem Comici nomine intelligit, est Eq. [1236] : Ἐν ταῖσιν εὕστραις κονδύλοις ἡρμοττόμην,

Ubi schol. quoque exp. φλογίστραις, ὅπου τὰ ἱερὰ θύεται: addens, εὖστραν esse τὸ μαδιστήριον, dictam ἀπὸ τοῦ εὔειν καὶ φλογίζειν τοὺς χοίρους. Sic vero et Pollux 6, [91] εὔστρας dictas fuisse scribit etiam τοὺς βόθρους, ἐν οἷς εὔεται τὰ χοιρίδια. [Conf. Hesych. in Εὔσανα.] Alioqui enim εὖστρα vocata fuit ἡ ὀρεινὴ κριθὴ [Lexicon Ms. ex cod. Reg. 1843 : Ἀμφικέφαλος, ἡ ὀρεινὴ κριθὴ, ἣν ἡμεῖς εὖστραν καλοῦμεν. Ducang. App. Gloss. p. 76. Qui non animadvertit caput glossæ esse debere ἀμφίκαυστις, ut docet etiam Etym. M. p. 90, 32, ἀμφικέφαλος autem irrepsisse e proxima], alio nomine ἀμφίκαυτις dicta a Comicis et Tragicis, ἀπὸ τοῦ περικεκαῦθαι : seu, ut alii volunt, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν πυρῶν, quam appellant λήϊον ὡραῖον, διὰ τὸ τοὺς πρωΐμους καέντων τῶν ἀχύρων ἐπιτηδείους εἶναι εἰς τροφήν, inquit schol. Aristoph. Sic Eust. p. 1446, εὖστραν ex Pausan. exp. τὸ ἐκ σταχύων καυθέντων ἔδεσμα τοὺς ἀνθέρικας ἀποβαλόντων, ἤτοι τὸν περικεκαυμένον στάχυν : alios vero sic nominatam velle τὴν ὡρίμην κριθήν, quæ et ἀμφίκαυστις ap. Æl. Dionys. vocatur. Comicos etiam ἐπὶ γυναικείου μορίου usurpare hoc voc. : Cratinum vero sic dicere τὴν ὀσφύν. Notandum vero reperiri et εὖστρα, tenui s. leni spiritu, ut εὔω. [Schol. Hom. Od. B, 300. Wakef.]

Εὐστρᾰβής, ὁ, ἡ, Qui facile torquetur s. flectitur, ut materies aut arbor. Exemplum ex Theophr. [H. Pl. 3, 9, 2, ubi ἀστραβῆ, quod v., legitur] habes in Στρέφομαι.

Εὐστρατηγέω, affertur pro Bene impero exercitui. [Pro εὖ στρατηγέω.]

[Εὐστράτιος, ὁ, Eustratius, n. viri, cujus exx. plura enumerantur a Fabricio in Bibl. Gr. vol. 3, p. 265 et alibi. ᾰ̔ῐ]

[Εὔστρᾰτος, ὁ, Eustratus, n. viri ap. Persen Anth. Pal. 7, 445, 1, in inscr. Phocica ap. Bœckh. vol. 1, p. 849, n. 1728, 1. L. Dind.]

Εὐστρᾰφής, ὁ, ἡ, affertur [ex Ammonio p. 55, s. Etym. Gud. p. 221, 60] pro ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς, Versatilis, Versabilis, Qui dextre et agiliter circumagitur. Derivatum ex aor. 2, ut εὐτραφής. [Agilis, Navus, Strennus, Gl.]

Εὔστρεπτος, ὁ, ἡ, Qui facile versari, flecti aut torqueri potest, Flexilis, Tortilis : qua signif. εὐστραφὴς, εὐστρεφὴς, εὔστροφος, ab eod. στρέφω, dicuntur. [Orph. Arg. 237 : Εὐστρέπτοισι κάλωσι. Eust. Opusc. p. 105, 47 : Ἡμᾶς εὐκόλους ἐξευρηκότες καὶ εὐστρέπτους εἰς κάμψιν.] Ionica et poet. dialysi dicitur Εὔστρεπτος. Hom. Od. [B, 426,] O, [291] : Ἕλκον δ' ἱστία καλὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσι, Funibus tortilibus ex bovino tergore plexis. [Oppian. Cyn. 3, 258 : Εὐστρέπτοισι βρόχοισιν. Epigr. Anth. Pal. 9, 533, 3 : Εὐστρέπτοισι πόδεσσιν. L. Dindorf.]

Εὐστρεφὴς, ὁ, ἡ, Pulcre tortus, Tortilis, Flexilis, i. q. εὔστρεπτος. Hom. Od. Ξ, [346] : Ὅπλῳ εὐστρεφέϊ, Fune nautico pulcre contorto, s. Flexili, Tortili, Od. I, [427] : Τοὺς ἀκέων συνέεργον εὐστρεφέεσσι λύγοισι. Ubi dicitur Εὐστρεφὴς dialysi Ionica et poetica pro εὐστρεφὴς, idque metri causa. [K, 167, πεῖσμα· Φ, 408, ἕντερον οἰός· Il. O, 463 : Εὐστρεφέα νευρήν. Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 704 : Τῶν (τοῖς alii : v. Jacobs. ad Anthol. vol. 7, p. 6) ὤμων ἐφύπερθεν εὐστρεφέων κύνεον κρὰς τέτραφε. Apoll. Rh. 1, 368 : Νῆα ... ἔζωσαν πάμπρωτον εὐστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ. Oppian. Cyn. 1, 151 : Εὐστρεφέας λύγους.]

[Εὐστρόγγῠλος, ὁ, ἡ, Bene rotundus. Eutecn. Metaphr. Nicandri Ther. 509, p. 344. L. Dind.]

[Εὐστροφάλιγξ, ιγγος, ὁ, ἡ, Bene tortus. Antipater Anth. Pal. 6, 219, 18 : Ἐδίνησεν δ' εὐστροφάλιγγα κόμαν. ᾰ̔]

Εὐστροφία, ἡ, Versatilitas. Plut. [Mor. p. 962, B] : Οὐ γὰρ ὁμοίως ἀετοὶ πέτανται καὶ πέρδικες, οὕτως οὐδὲ παντὶ λογικῷ μέτεστιν ὡσαύτως τῆς εὐρομένης τὸ ἄκρον εὐστροφίας καὶ ὀξύτητος, ubi videtur ei inesse aliqua etiam Versutiæ signif., s. Ingenii versatilis, quod agiliter modo huc, modo illuc convertit, ut exitum inveniat ἐν τοῖς ἀπόροις. [Ib. p. 975, A : Τὸ ὀξὺ ... καὶ δι' εὐστροφίαν ὑπήκοον ἁπάσης φαντασίας. « Dexteritas, Athen. 1, p. 18, B : Ἡ ἐν τούτοις εὐστρ. » Wakef. Πολεμικὴ Gregor. Nyss. vol. 2, p. 724, D. Hemst. Εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς κάμψεως τῶν δακτύλων, ὀξυχειρία ex Gregor. Naz. schol. in Orat. de Athanasio citat idem ad Lucian. D. deor. 7, 2. Prov. 14, 31 : Δεκτὸς βασιλεῖ ὑπηρέτης νοήμων, τῇ δὲ ἑαυτοῦ εὐστροφία ἀφαιρεῖται ἀτιμίαν. Theodor. Stud. p. 393, C : Πλὴν καὶ ἐκ τῶν ἐνδιαστρόφων εὐστροφία τοῖς ἐμμελέσι, Etiam ex perversis reversionis spes est. Pro εὐτροφία legi videtur in Matthæi. Med. p. 147. V. etiam Συστροφία. Vicissim ap. Petrum Mag. in Maji Nova Coll. Vat. vol. 2, p. 593, 5 : Οὐκ ἄλογον δὲ εἰ καὶ τὰ σώματα τοῖς ἱππεῦσιν ἀπέριττά τε εἴη καὶ οὐ κομιδῇ μεγάλα ... σιδηροφορίας τε ἕνεκα καὶ εὐσυστροφίας, reponendum videtur εὐστροφίας. L. Dindorf.]

Εὔστροφος, ὁ, ἡ, i. q. εὔστρεπτος s. εὐστραφής : i. e. Facile versatilis, Qui facili motu versatur, vertitur et circumagitur, Agilis : ut quum de navi dicitur. [Eur. Iph. A. 293 : Δώδεκ' εὐστροφωτάταισι ναυσίν.] Plut. Anton. [c. 62] : Ναυσὶν εὐστρόφοις καὶ ταχείαις. Ubi Bayf., Navibus agilibus et celeribus. Itidem animal aliquod, veluti equus, dicitur esse εὔστροφον, quod habenis parens, facile flectitur et circumagitur. [Theocr. 2, 124 : Καὶ γὰρ ἐλαφρὸς ... καλεῦμαι. Schol. εὔστροφος. Εὐστροφώτεροι πρὸς τὰ παλαίσματα schol. Aristoph. Ach. 627. Κοῦφος καὶ εὔστρ. παλαιστὴς schol. Pind. Ol. 9, 162. Hemst.] Plut. [Mor. p. 801, D] : Οὕτως πόλιν πείθειν, οὐ λόγῳ, ἀλλὰ τρόπῳ χρωμένην, ὥσπερ οἴακι καὶ χαλινῷ, τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν, ὥσπερ εὐστροφώτατον ζῷον, ὡς φησι Πλάτων [Critiæ p. 109, C, ubi μάλιστα εὔστροφον], οἷον ἐκ πρύμνης ἁπτομένην καὶ κατευθύνουσαν. [Πρὸς τὰς ἀπαντήσεις τὸν λόγον εὔστροφον ἔχειν καὶ γεγυμνασμένον, ib. p. 803, F. Hemst. Figurate etiam ap. Suidam : Εὐτράπελον, εὔστροφον. Philostr. V. Soph. 2, 10, 5, p. 589 : Ἠκροῶντο δὲ ὥσπερ εὐστομούσης ἀηδόνος τὴν εὐγλωττίαν ἐκπληττόμενοι καὶ τὸ σχῆμα, καὶ τὸ εὔστροφον τοῦ φθέγματος.] Item Tortilis, Flexilis, seu Bene aut Pulcre tortus, [Obtortus, Gl.] ut quum de funiculo dicitur, quemadmodum et εὔστρεπτος : veluti quum Oppian. Cyn. 3, [259] dicit, Εἴ ποθ' ἕλοιεν εὐστρέπτοισι βρόχοισι Ἵππαγρον δολίοισι λόχοις, Laqueis flexilibus, s. tortilibus aut bene tortis. Itidem habenæ dicuntur εὔστροφοι, Quæ flexiles sunt. Plut. [Mor. p. 588, F] : Εὐστρόφους καὶ μαλακὰς ὥσπερ ἡνίας ἐνδούσας. [Ibid. paullo post : Ψυχὴ δ' ἀνθρώπου μακρῷ πάντων ὀργάνων εὐστροφώτατόν ἐστιν. Hom. Il. N, 599 : Αὐτὴν δὲ (τὴν χεῖρα) ξυνέδησεν εὐστρόφῳ οἱὸς ἄωτῳ σφενδόνῃ. Nonnus Dion. 24, 247 : Οἰσυΐνῃ μήρινθος εὔστροφος. Meleager Anth. Pal. 4, 1, 52 : Ἀνταγόρου τ' εὔστροφον ὄμμα βοός. Antipater Sid. 7, 172, 3 : Ῥινοῦ χερμαστῆρος εὔστροφα κῶλα τιταίνων, de funda. || Neutro plur. adverbialiter posito Eust. Opusc. p. 305, 24 : Ὁ τῆς τύχης τροχὸς εὔστροφα περιφερόμενος. L. Dind.]

[Εὔστροφος, ὁ, Eustrophus, n. viri in inscr. ins. Salaminis ap. Bœckh. vol. 1, p. 149, n. 108. Argivi ap. Thucyd. 5, 40. L. Dind.]

[Εὐστρόφως, Correpte, Gl. Epigr. Anth. Plan. 5, 385, 2 : Λευκῆς χρόας τέθριππον ἕλκων εὐστρόφως. Εὐστρ. καὶ κεκλεισμένως, Suid. in Ληκυθιστής. Schol. Eur. Phœn. 1125 : Εὐστρ. κατά τινα τρόπον στρεφόμεναι.]

[Εὔστρωτος, ὁ, ἡ, Bene stratus. Hom. H. Ven. 158 : Ἐς λέχος εὐστρωτον· Cer. 285 : Εὐστρώτων λεχέων. Nonn. Dion. 18, 164 : Εὐστρώτων ἐπὶ λέκτρων· 26, 159.]

Εὔστῡλος, ὁ, ἡ, Cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decorus. Vitruv. 3, 2 : Eustylos (ædes, in qua columnæ sunt) intervallorum justa distributione. Quomodo autem ea facienda sit, ut figurationis aspectum venustum habeat, unde εὔστυλος dicitur, aliquanto post explicat. [Eur. Iph. T. 128 : Εὐστύλων ναῶν.]

[Εὐστῠφέλικτος, ὁ, ἡ, Mobilis. Planud. Interpr. Boethii p. 18, 8 : Ψάμαθόν τ' εὐστυφέλικτον. *Bibulas arenas* dixerat Boethius. L. Dind.]

[Εὐσύγγνωστος, ὁ, ἡ, Athanas. vol. 2, p. 299. || Adv. Tzetz. schol. in Hermog. Crameri Anecd. vol. 4, p. 69, 21 : Ἡ δ' ἔνστασις ὑπάρχουσα ταὐτὸν τῷ ἐναντίῳ οὐ συγχωρεῖ, ἀλλ' ἀναιρεῖ· λέγει γὰρ εὐσυγγνώστως τὸ χαλεπὸν οὐ χαλεπὸν, τὸ ῥᾴδιον οὐ ῥᾷον, Ut facile intelligi potest. L. Dind.]

[Εὐσυγκατάβᾰτος, ὁ, ἡ, Qui facile q. d. condescendit. Theodor. Stud. p. 537, B : Τὸ εὐσυγκατάβατόν σου τῆς εὐσεβείας, Condescensionem. L. Dind.]

[Εὐσύγκρυπτος, ὁ, ἡ, Bene s. facile celandus. Aret. p. 37 : Οὐδὲ γὰρ αἱ πρὸς τοὺς σπονδύλους συναρθρώσιες εὐξύγκρυπτοι.]

[Εὐσυγχώρητος, ὁ, ἡ. Schol. Hom. Il. Θ, 32 : Σθένος A οὐκ ἐπιεικτόν) οὐκ εὐσυγχώρητον, ἀνύπεικτον.]

[Εὐσῠκοφάντητος, ὁ, ἡ, Facile calumniandus. Plut. Mor. p. 707, F : Καὶ γὰρ τὸ χρῆσθαι καὶ τὸ μὴ χρῆσθαι παρρησίᾳ πρὸς τοὺς παρόντας εὐσυκοφάντητον.]

[Εὐσύλητος, ὁ, ἡ, Qui facile spoliatur. Cyrill. Al. l. 10 In Jo. 15, 23, p. 906 : Εὐσύλητός τε καὶ ἀνεπικούρητος παντελῶς ὁ μὴ προσκυνῶν τῷ θεῷ. Suicer. ῡ]

Εὐσύλληπτος, ὁ, ἡ, [Facile capiendus. Horapoll. Hierogl. 1, 54, p. 53 ed. Leem. : Καταχαιόμενος τὰ ἑαυτοῦ πτερὰ (pelicanus) εὐσυλληπτότερος τοῖς κυνηγοῖς γίνεται. L. D.] Quæ facile concipit : Εὐσυλληπτότεραι τοῦ σπέρματος, Geopon. [17, 1. Phurnut. N. D. c. 28, p. 79=211 extr. : Τὸ πολύγονον καὶ εὐσύλληπτον (terræ) παριστάντες (sues). Wakef. Hesych. in Ἀρικύμων. L. D.]

Εὐσυλλόγιστος, ὁ, ἡ, [q. d. Ratiocinabilis. Aristot. Rhet. 1, 1 : Τῶν μὲν οὖν ἄλλων τεχνῶν οὐδεμία τἀναντία συλλογίζεται, ἡ δὲ διαλεκτικὴ καὶ ἡ ῥητορικὴ μόναι τοῦτο ποιοῦσιν· ὁμοίως γάρ εἰσιν ἀμφότεραι τῶν ἐναντίων. Τὰ μέντοι ὑποκείμενα πράγματα οὐχ ὁμοίως ἔχει, ἀλλ' ἀεὶ τἀληθῆ καὶ τὰ βελτίω τῇ φύσει εὐσυλλογιστότερα καὶ πιθανώτερα.] Εὐσ. αἰτία, Causa quæ colligi facile potest. [Plut. Oth. c. 14. Polyb. 12, 18, 8 : Ἐκ δὲ τούτων εὐσυλλόγιστον πόσον ὑπῆρχε τὸ βάθος τῶν ἱππέων.]

[Εὐσύμβᾰτος, ὁ, ἡ, Bene congruus. Eust. Opusc. p. 159, 30 : Καρδίαν δέ γέ φημι, ἐφ' ἣν διαλογισμοὶ εὐαγγελικῶς ἀναβαίνουσι, καὶ αὐτοὶ διάφοροι ἔστιν ὅτε καὶ οὐδὲ εὐσύμβατοι. L. Dind.]

[Εὐσυμβίβαστος, ὁ, ἡ, Qui facile s. bene componitur, Conveniens. Eust. Il. p. 247, 29 : Οἱ νεώτεροι αὐτόματα τὰ κατὰ τύχην φασὶν ἐκ τοῦ μάτην ... ὅπερ ἐνταῦθα οὐκ εὐσυμβίβαστον. ῐ]

Εὐσύμβλητος, ὁ, ἡ, exp. Facilis ad conjectandum [vel intelligendum. Æsch. Pr. 774 : Ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία. Herodot. 7, 57 : Τέρας, τὸ Ξέρξης ἐν οὐδενὶ λόγῳ ἐποιήσατο, καίπερ εὐσύμβλητον ἐόν.]

Εὐξύμβολος, ὁ, ἡ, Cum quo facile paciscimur, Facilis in commercio, Xen. [l. infra citando.] Item εὐξύμβολον σημεῖον Budæo Signum fausti ominis, Signum faustum. [HSt. in Indice :] Εὐσύμβολος, Bud. ex Servio interpr. Boni ominis : ὁ αἴσιος. [Plut. Demetr. c. 12 : Ἐδόκει δὲ καὶ πρὸς πρᾶξιν αὐτῷ καὶ πρὸς στρατείαν εὐσύμβολος ἀπαντήσας εἶναι καὶ ὀφθείς. Seager. Ælian. N. A. 3, 9 : Οἱ ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες οὐκ εὐσύμβολον εἰς μαντείαν ὀττεύουσιν εἶναί φασιν ὑπακοῦσαι χορώνη μία, in quibus perturbata videtur scriptura. Nicet. Chon. p. 288, C : Αὐτοῖς μέντοι γε τοῖς συνειλεγμένοις, ὀφθαλμοῖς παραλαβοῦσι τὰ γεγονότα, οὐκ εὐσύμβολος τῶν ἐσομένων οἰωνὸς συλλελόγιστο. L. D. Schol. Soph. OEd. T. 52 : Ὄρνιθι αἰσίῳ) μαντείᾳ εὐσυμβόλῳ, τουτέστιν ἀγαθὸν σύμβολον δηλούσῃ· et infra : Αἴσιοι οἱ εὐσύμβολοι καὶ τὰ ἀγαθὰ σύμβολα δηλοῦντες. Boiss.] Ex Polluce autem [5, 143] εὐκοινώνητος, εὐεπίμικτος, εὐέντευκτος : opponi ei dicens τὸν δυσξύμβολον, huncque Xen. l. [Comm. 2, 6, 5] afferens, de amico : Εὔορκος δὲ καὶ εὐξύμβολος ὢν τυγχάνει καὶ φιλόνεικος πρὸς τὸ μὴ ἐλλείπεσθαι εὖ ποιῶν. Idem Bud. exp. ὁ εὖ συμβάλλων, et ὁ ἀγαθὸς συμβάλλειν : ut Harpocr. quoque annotat Antiphontem Politico, εὐσύμβολον dixisse τὸν ῥᾳδίως καὶ εὖ συμβάλλοντα, i. e. ἀγαθὸν συμβάλλειν. Quod et Suid. habet et Etym. [Æsch. Suppl. 701 : Ξένοισι δ' εὐξυμβόλους, πρὶν ἐξοπλίζειν Ἄρη, δίκας ἅτερ πημάτων διδοῖεν. ‖ I. q. εὐσύμβλητος, Facilis ad conjectandum, intelligendum. Æsch. Cho. 170 : Εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι. Dio Cass. 40, 17 : Τῷ Κράσσῳ (τέρατα) προφανῆ καὶ εὐσύμβολα συνηνέχθη. ‖ Commodus, Utilis. Schol. Soph. Phil. 849 : Μάκιστον) μέγιστον, εὐσ., σύμφορον. L. D. ‖ Facilis in congressibus. Diog. L. p. 373. Zosim. 1, 31 : Τὸ τῶν ἐμποριῶν εὐσύμβολον. Wakef.]

[Εὐσυμβόλως, id est Bono omine, Serv. ad Virg. Æn. 8, 102. Schol. Pind. Isthm. 6, 67 : Εὐσ. ἐν ἀρχαῖς τὸν Ἡρακλέα ἐπιστῆναι τῇ λεοντείᾳ δορᾷ ἐκέλευσε. Wakef. ‖ Comiter. Pollux 5, 139 : Εὐξ., εὐεπιμίκτως.]

[Εὐσύμβουλος, ὁ, ἡ, Is. Porphyrog. in Allatii Exc. p. 307. Boiss. Qui bene suadet. Tzetz. Hist. 6, 839 : Μὴ πείθεσθαι συμβούλοις εὐσυμβούλοις.]

[Εὐσυμμέτρως, Bene s. Satis convenienter. Matthæi Med. p. 163 : Εὐσ. συντετμημένων τῶν ῥαβδίων. L. D.]

[Εὐσυμπάθητος, ὁ, ἡ, Facile condolescens. Theodor. Stud. p. 450, A : Πῶς ἂν ἄλλως τὸ θεομίμητον ὑμῶν καὶ εὐσ. ὑπεδείχθη; L. Dind. S. Gregentius fol. 203, b. ‖ Adv. Εὐσυμπαθήτως, idem fol. 179, b. Maius. ᾰ]

Εὐσυμπερίφορος, ὁ, ἡ, Qui comiter alicui se dat, et morigerus est, facilem assensorem se præbet, Qui ea vitæ facilitate et comitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ et alii. Diog. L. Zenone [7, 13] : Ἦν δὲ, φασὶν, εὐσυμπερίφορος· ὡς πολλάκις Ἀντίγονον τὸν βασιλέα ἐπικωμάσαι αὐτῷ, καὶ Ἀριστοκλέα τὸν κιθαρῳδὸν σὺν αὐτῷ ἐλθεῖν ἐπὶ κῶμον.

[Εὐσυμπλήρωτος, ὁ, ἡ, Facilis ad explendum. Diog. L. 10, 133, ex Epicuro : Τὸ τῶν ἀγαθῶν πέρας ὡς ἔστιν εὐσυμπλήρωτον καὶ εὐπόριστον διαλαμβάνοντες.]

[Εὐσύμφορος, ὁ, ἡ, Utilis. Eust. Opusc. p. 319, 13 : Εἰ γὰρ καὶ πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ἔστιν ἐνταῦθά τι οὐκ εὐξύμφορον. L. Dind.]

Εὐσύμφῠτος, ὁ, ἡ, Facile concrescens et coalescens, ῥᾷστα συμφῦναι δυνάμενος. Theophr. [C. Pl. 3, 7, 10] : Τότε γὰρ μάλιστα εὐσύμφυτος, ξηραντέρας οὔσης τῆς ὥρας οὐ δυναμένη συμφῦναι.

Εὐσυνάγωγος, ὁ, ἡ, Qui facile congregari potest. In VV. LL. exp., Commodus hominum concilio et conventui. Item, Εὐσ. τόπος τοῖς πεμπομένοις, Aristot. Pol. 7, [12], Locus in quem facilis est importatio.

Εὐσυνάλλακτος, ὁ, ἡ, contrar. τῷ ἀσυνάλλακτος, ap. Plut. [Mor. p. 42, F : Οὐχ ἡδεῖς οὐδὲ εὐσυνάλλακτοι πρὸς ἀκρόασιν ὄντες], Cum quo facile commercium haberi potest. [Eust. Opusc. p. 2, 16 : Μάρτυς οὐκ εὐσυνάλλακτος. ‖ Adv. Hesych., et Zonar. : Εὐσυναλλάκτως, εὐμεταδότως. Prov. 25, 10 : Φύλαξον τὰς ὁδούς σου εὐσ.]

[Εὐσυναλλαξία, ἡ, ἕξις ἐν συναλλαγαῖς φυλάττουσα τὸ δίκαιον, Andronic. De passion. p. 751. Schneid. Stob. p. 195 (?). Wakef.]

[Εὐσυνάντητος, ὁ, ἡ, Gratus. Schol. Oppian. Hal. 2, 149 : Εὐάντητος) εὐσυνάντητος καὶ ἀποδεκτή (ἐδωδή). L. Dindorf.]

Εὐσυνάρμοστος, ὁ, ἡ, Qui facile aptari potest et coagmentari. [Aristot. De generat. anim. 1, 7 : Μικρῷ γὰρ προσαρμόττοντες (οἱ ὄφεις) μορίῳ λίαν μακρὸν ὄντες, οὐκ εὐσυνάρμοστοί εἰσιν.]

[Εὐσυνάρπαστος, ὁ, ἡ, Qui facile averti et abripi potest, i. q. εὐπαρακόμιστος, εὐπαράφορος, εὐπάροιστος, de quibus supra. Cyrill. Alex. In c. 61 Jesaiæ p. 875 de hæreticis : Κενοφωνοῦσιν οἱ δείλαιοι τοῖς ὀρθοποδοῦσιν ἐπιβουλεύοντες καὶ τῶν τῆς ἀληθείας δογμάτων ἀποκομίζοντες τῶν εὐσυναρπάστων τινάς. Hinc Εὐσυναρπάστως ap. eund. l. 4, c. 4 In Jo., de apostolis : Οὐκ ἐξ ἐλαφρίας εὐσ. ἐπὶ τὸ πιστεύειν ἐκλήθησαν, Non ex levitate ad credendum temere provocati sunt. Suicer.]

[Εὐσυνειδησία, ἡ, Bona conscientia. Clem. Al. Strom. 6, p. 797.]

[Εὐσυνειδητέω, Bona conscientia utor. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 212, E : Ὀξεῖαι γὰρ ἀκίδες κατὰ ψυχὴν εὐσυνειδητοῦσαν οἱ ἔλεγχοι. L. Dind.]

Εὐσυνείδητος, ὁ, ἡ, Qui facile aptari potest et coagmentari. [Marc. Anton. 6, 30 : Ἵν' οὕτως εὐσυνειδήτῳ σοι ἐπιστῇ ἡ τελευταία ὥρα, Bonam habenti conscientiam. Sic enim emendanda prava HSti interpretatio, quæ ad Εὐσύνδετος, sicubi exstaret, referri posset. Clem. Al. Str. 6, p. 797, ψυχή· 7, p. 882 : Εὐσ. ὤν. Euseb. H. E. 5, 1; Artemid. 1, 22. Cyrill. Hieros. p. 16, B : Ψυχῆς εὐσυνείδητον εὐλάβειαν.]

[Εὐσυνειδήτως, Cum bona conscientia. Clem. Al. Str. 3, p. 510 : Ἵνα μὴ ἀποσπασθῇς τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ τό τε πῦρ ἀποσπερματίσας εὐσ. προσεύχῃ· 7, p. 860 : Ἀνεπιλήπτως καὶ εὐσ. τὰ παρ' ἑαυτοῦ πάντα ἐκπεπληρωκότι· 882 : Εὐσ. βιοῖ. « Porphyr. De vita Plotini p. 99, c. 4. » Creuzer.]

Εὐσυνεσία s. Εὐξυνεσία, ἡ, i. q. σύνεσις, nisi quod aliquid significationi addit particula εὖ. Aristot. Eth. 6, 10 : Ταυτὸ γὰρ ξύνεσις καὶ εὐξ., καὶ γὰρ οἱ ξυνετοὶ, καὶ εὐξύνετοι. V. Σύνεσις.

Εὐσύνετος, ὁ, ἡ, Intellectu facilis : χωρὶς σχολίων οὐκ ἔστιν εὐξ. ὁ Θουκυδίδης, Bud. ‖ I. fere q. συνετὸς, sicut εὐσυνεσία i. q. σύνεσις, ut ex Aristot. ostendi in Εὐσυνεσία paulo ante. Aristot. Eth. 6, 10 : Καὶ ἐντεῦθεν ἐλήλυθε τοὔνομα ἡ σύνεσις, καθ' ἣν εὐσύνετος, ἐκ τῆς ἐν τῷ μανθάνειν· Eth. fin. : Εὐσυνετώτεροι δὲ εἰς ταῦτα τάχα ἂν γένοιντο. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 173, C : Κἀκείνης τὸ ταπεινὸν καὶ εὐσύνετον ζήλωσον. Pollux 9, 162. Cum genitivo Porphyr. Quæst. Hom. c. 23 : Καίπερ οὐκ ὢν

εὔφρων καὶ γνώμης θείας εὐσύνετος καὶ ἐρώσης. L. Dind.] Εὐξύνετος, Intellectu facilis, Eur. [Iph. T. 1092 : Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοάν.]

[Εὐσυνέτως, Prudenter. Suidas : Ἀστικῶς, εὐσ. Comparativo Thuc. 4, 18 : Καὶ ταῖς ξυμφοραῖς οἱ αὐτοὶ εὐξυνετώτερον ἂν προσφέροιντο.]

[Εὐσυνήγορος, ὁ, inter composita ex pluribus vocabulis refertur in Crameri Anecd. vol. 4, p. 329, 32. L. Dindorf.]

[Εὐσυνθεσία, ἡ, Fides in pactis servandis. Philo vol. 2, p. 267, 18. Wakef. || Bona compositio. Herodian. in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 257 : Τοῦ λόγου ἀρεταὶ ... κυριολογία, εὐσ. L. D. Eust. Il. p. 85, 34 : Πτερόεντες οἱ λόγοι διὰ τὸ ταχὺ καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν. De corpore id. p. 61, 32 : Τὴν τοῦ σώματος εὐσυνθεσίαν.]

Εὐσυνθετέω, Sum εὐσύνθετος, Bene compositus sum, Fœderi et pactis ineundis facilem me præbeo, Fœdus et pacta servo. Suid. εὐσυνθετεῖν, εὐνοϊκῶς ἔχειν, afferens ex quodam anonymo [Procopio Vandal. 2, p. 238, A] : Μασσαγέται ἐβουλεύσαντο εὐσυνθετεῖν πρός τε Γελίμερα καὶ Βελισάριον. [Absolute Polyb. 22, 25, 5. Plut. Rom. c. 5. Wakef. Chrysipp. ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 441, ubi et ἀσυνθετεῖν. Hemst.]

Εὐσύνθετος, ὁ, ἡ, Bene compositus, Qui componi facile potest, Aptus ad compositionem. Opp. ἀσύνθετος. [Aristot. Rhet. 3, 3 : Οἱ δ' ἄνθρωποι τοῖς διπλοῖς χρῶνται, ὅταν ἀνώνυμον ᾖ καὶ ὁ λόγος εὐσ., οἷον τὸ χρονοτριβεῖν. In inscr. ap. Castell. Inscr. Sic. p. 66 legendum videtur : Μαρμάροις εὐσυνθέτοις. Eust. Il. p. 179, 29 : Τὸ τοῦ κηρίου εὐσύνθετον, citat Seager. Schol. Eur. Or. 1671 Matth. : Δύο γὰρ ἐφεξῆς μετοχαὶ οὐκ ἐῶσι τὸν λόγον εὐσύνθετον δοκεῖν. De machina Philo Belop. p. 56, C; 72, C. Improprie Georg. Pis. Acro. 2, 207 : Ἀλλ' ἐξέπεμπες ἐκδρομὰς εὐσυνθέτους. Manetho 5, 26 : Ἐν πᾶσιν μύθοις καὶ τῇ ἰδίᾳ διανοίᾳ εἴρηται πραπίδων κάματος εὐσυνθέτῳ ἔργῳ· 272 : Ζωῆς καὶ μούσης εὐσύνθετον (hominem) εἰς τὸ νοῆσαι. Memorat Pollux 9, 161. L. D.]

[Εὐσυνθέτως, Composite, Apte. Eust. Il. p. 2, 22 : Τὰ χρήσιμα κατ' ἀκολουθίαν εὐσ. ἐκλέγονται.]

Εὐσύνοπτος, ὁ, ἡ, Qui facile conspici et cerni potest. [Isocr. Antid. p. 462, 183 : Διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων οὐκ εὐσ. ἐστιν ἡ πόλις. Aristot. Pol. 7, 4 : Οὗτός ἐστι πόλεως ὅρος ἄριστος, ἡ μεγίστη τοῦ πλήθους ὑπερβολὴ πρὸς αὐτάρκειαν ζωῆς εὐσύνοπτος. Ib. 5 : Ὥσπερ τὸ πλῆθος τὸ τῶν ἀνθρώπων εὐσύνοπτον ἔφαμεν εἶναι δεῖν, οὕτω καὶ τὴν χώραν.] Æschin. [p. 70, 21] : Ὑπόκειται γὰρ τὸ Κιρραῖον πεδίον τῷ ἱερῷ, καὶ ἔστιν εὐσύνοπτον. Utitur et Isæus, teste Polluce [2, 58. Cum dativo Aristot. Pol. 2, 12 : Καὶ νῦν ἔτι δεικνύουσι τοὺς τάφους, εὐσυνόπτους ἀλλήλοις ὄντας. Polyb. 5, 24, 16. L. D. Δρῦς εὐσ. ἐκ τῆς πόλεως, Theophr. H. Pl. 1, 15. Μέγεθος εὐσ. in periodo, Aristot. Rhet. 3, 9. (Conf. Poet. c. 7, 23.) Ælian. De anim. 9, 61. Hemst. Dionys. De adm. vi Dem. § 34, p. 1060, 13 : Ἵνα εὐσ. μᾶλλον γένηταί μοι ὁ λόγος.] Alicubi reddi potest, Qui facile videtur et intelligitur, Intellectu facilis, Qui oculis mentis facile comprehendi potest. [Aristot. De sens. 4 : Τούτων λίαν εὐσύνοπτον τὸ ψεῦδος· Rhet. 3, 12 : Εὐσύνοπτον μᾶλλον τὸ οἰκεῖον τοῦ πράγματος καὶ τὸ ἀλλότριον· Polit. 7, 1 : Καὶ κατὰ τὸν λόγον σκοπουμένοις εὐσύνοπτόν ἐστιν. Diog. L. 3, 63 : Ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν. Plut. Mor. p. 1005, D : Ἡ τῶν ἐπὶ γῆς ὑδάτων ῥύσις οὐχ ὁμοίως εὐσύνοπτον ἔχει τὸν τῆς ἀντιπεριώσεως τρόπον. Comparativo Apollon. De constr. p. 97, 11 : Προδιασαφῆσαι τὰ ἐπακολουθοῦντα ἰδιώματα τοῖς μορίοις ὑπὲρ τοῦ τὴν εἰρησομένην διδασκαλίαν τῆς συντάξεως εὐσυνοπτοτέραν γίνεσθαι. || Adv. Εὐσυνόπτως, Georg. Pis. Avar. 41 : Ἔμπροσθεν ἄλλοις εὐσ. ἐγράφη. Eust. Od. p. 1394, 17. || Superl. εὐσυνοπτότατα ap. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 73, E. L. Dind.]

[Εὐσυνουσίαστος, ὁ, ἡ, Comis. Τὸ εὐσ., τὸ ἥμερον, etc., Procl. In Tim. Plat. p. 3. Hemst.]

[Εὐσύνταχτος, ὁ, ἡ, Bene compositus. Arrian. Tact. p. 45 ed. Blanc. : Εὐσ. γὰρ ἥδε ἡ τάξις ἄλλης μᾶλλον. L. D. Pollux 9, 161. || Bonam s. Facilem habens constructionem. Eust. Il. p. 66, 36 : Εὐσύνταχτον ποιοῦσι τὴν ἑρμηνείαν· 118, 29 : Τὸ Τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος, οὐ πάνυ εὐσύνταχτον ὄν. || Adv. Εὐσυντάχτως, Il. p. 336, 4 : Κεῖται γὰρ (τὸ προΐει) ἀντὶ τοῦ προΐησιν, ὡς δηλοῖ εὐσ. ἐπαγόμενον τὸ ἐπιμίσγεται. « Philem. Lex. 32, p. 11. » Boiss.]

[Εὐσυνταξία, ἡ, Bona constructio. Eust. Il. Wakef.]

[Εὐσύντριπτος, ὁ, ἡ, Qui facile frangitur. Polyb. 9, 19, 7 : Ἵνα μήτε πλεῖον ἀφιστάμεναι (αἱ κλίμακες) διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιβαινόντων εὐσύντριπτοι γίγνωνται.]

[Εὐσυσταλτικὸς, ἡ, όν. Athanas. vol. 2, p. 429.]

[Εὐσύστᾰτος, ὁ, ἡ, Bene consistens. Matthæi Med. p. 122 : Ἔμβρυα εὐσύστατα ἐκβάλλει. L. Dind.]

[Εὐσυστροφία, ἡ. V. Εὐστροφία.]

[Εὐσύστροφος, ὁ, ἡ, Argutus, Gl.]

[Εὔσφαιρος, ὁ, ἡ, Bene rotundus. Tzetz. Hist. 11, 492 : Ὑπέρλευκοι καὶ στίλβοντες καὶ τῶν εὐσφαίρων (μαργάρων) ὄντες. Elberl.]

[Εὔσφυκτος, ὁ, ἡ, Qui bono pulsu est. Aretæus 3, 9. Galen. vol. 8, p. 431 : Εὐσφυκτότερος ἐν ταῖς ἐξαναστάσεσι.]

[Εὐσφυξία, ἡ, Bonitas pulsus. Aret. p. 82. Clem. Al. Pæd. 3, p. 286, εὐσφ. καὶ εὔχροια, inter sanitatis indicia. Hemst.]

Εὔσφῦρος, ὁ, ἡ, s. Εὐσφῦρος, poetica dialysi, Pulcros habens pedum malleolos; synecdochice, Elegantibus pedibus præditus, Cui est decora et elegans pedum forma. Hesiod. [Theog. 254] : Εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ· quomodo et ἀργυρόπεζα Θέτις. [Idemque alibi de aliis mulieribus.] Legitur ap. Hom. quoque, et in Epigr. [Rufini Anth. Pal. 5, 76, 2. Theocr. 28, 13 : Θευγενίδος ἕννεχ' ἑϋσφύρω. Oppian. Cyn. 3, 183 : Εὐσφυρον ... ὄναγρον. De pede ipso Eur. Hel. 1570 : Εὐσφύρου ποδός.]

[Εὔσχετος, ὁ, ἡ. Hippocr. p. 746, B : Μύες, φλέβες, νεῦρα, ὀστέα μάλιστα εὔθετα καὶ εὔσχετα, Quæ bene sunt retenta, detenta, figurata, καλῶς ἀνειλημμένα exp. Galenus, Bene excepta atque appensa, et de iis accipi vult, quæ δέχεσθαι καλῶς δύναται, μηδὲ τιθέναι, Quæ excipi ac detineri possunt, non autem deponi. Foes. OEc. Hipp.]

[Εὐσχημάτιστος, ὁ, ἡ, Bene formatus. Eust. Od. p. 1570, 47 : Τὸ ἔντεχνον καὶ εὐσχ.]

Εὐσχημολογέω, Honeste loquor et scite, Bud. ex Theod. De senect. : Κἀκεῖνο τῷ Σόλωνι εὐσχημολογούμενον, Honestum illud dictum Solonis.

Εὐσχημονέω, Honeste me contineo, Decenti corporis habitu affectuque sum, Bud. ex Plat. Leg. 5, p. 245 [732, C] : Παραγγέλλειν δὲ παντὶ πάντ' ἄνδρα περιχάρειαν πᾶσαν ἀποκρυπτόμενον καὶ περιωδυνίαν, εὐσχημονεῖν πειρᾶσθαι. [Medium ap. Democratem Sententt. 51 : Ὁ ἀντιλογεόμενος καὶ πολλὰ εὐσχημονεόμενος ἀφυὴς εἰς μάθησιν ὧν χρή, ubi olim καλλωπιζόμενος.]

[Εὐσχημόνημα, τὸ, Decorum factum. Stob. Ecl. eth. p. 194.]

[Εὐσχημόνως. V. Εὐσχήμων.]

[Εὔσχημος, i. q. εὐσχήμων, in Etym. M. p. 398, 20, Gud. p. 221, 40, et adv. Εὐσχήμως, ap. Eur. Hec. 573, πεσεῖν. N. pr. Εὔσχημος, ὁ, Euschemus, ap. Galen. vol. 13, p. 614 : Εὐσχήμου τοῦ σπάδοντος ἐπιγραφομένη ἀνώδυνος κωλική.]

Εὐσχημοσύνη, Speciositas, Decor. [Modestia, Gl.] Xen. Cyrop. 5, [1, 4] de uxore cujusdam Persæ : Διήνεγκε δὲ ἐνταῦθα, πρῶτον μὲν τῷ μεγέθει, ἔπειτα δὲ τῇ ῥώμῃ, καὶ τῇ ἀρετῇ, καὶ τῇ εὐσχ., καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἑστηκυῖα. [De mulieribus etiam Polyb. 10, 18, 7. De pudicitia virorum Diodor. 5, 32.] Plato Symp. [p. 196, A] : Συμμέτρου δὲ καὶ ὑγρᾶς ἰδέας μέγα τεκμήριον ἡ εὐσχ. Ap. eund. Plat. Rep. 2, [p. 366, B] : Ἐὰν μετ' εὐσχημοσύνης κιβδήλου κτησώμεθα, significat Sub specie adulterina. [Βίου id. ib. 9, p. 588, A; ῥημάτων Leg. 1, p. 627, D. De Εὐσχημοσύνῃ (medici) exstat libellus inter Hippocrateos. ὕ]

Εὐσχήμων, ονος, ὁ, ἡ, Decorus, Speciosus, Compositus, [Honestus, Cristatus, Gl.] κόσμιος : tam de persona, quam de re s. animata s. inanima. [Eur. Med. 584 : Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένῃ λέγειν τε δεινός. Schol. : Ἀντὶ τοῦ συσχηματίζων τοὺς λόγους πρὸς τὸ συναρπάζειν ἐμὲ, τουτέστι κοσμίως τὸ λέγειν. (Postrema non ad λέγειν δεινὸς pertinere videntur, quomodo scribendum foret κόσμιος, sed nova esse voc. εὐσχήμων expos., ut item scrib. sit κόσμιος.) Æschin. p. 19, 42 : Ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες προσποιεῖσθε εἶναι

καὶ ὑπερφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον. Plut. Mor. p. 309, C : Ταρπησία τῶν εὐσχημόνων παρθένων· 312, F : Θεραπαινὶς μία τῶν εὐσχημόνων.] Lucian., εὐσχήμων καὶ καλός. [Plato Reip. 3, p. 401, C : Τὴν τοῦ καλοῦ τε καὶ εὐσχήμονος φύσιν.] Xen. Eq. [1, 17] : Τυγχάνειν εὔποδος, καὶ ἰσχυροῦ, καὶ εὐσάρκου, καὶ εὐσχήμονος. [Cum infinitivo ib. 11, 12 : Ὡς δ' εὐθυμότατοι ἵπποι καὶ γοργότατοι καὶ πονεῖν εὐσχημονέστατοι γίγνονται.] Athen. : Ὀρχήσεως εἶδος εὔσχημον καὶ μεγαλοπρεπές. [Eur. Hipp. 490 : Οὐ λόγων εὐσχημόνων δεῖ σε. Aristot. Eth. Nic. 4, 14 : Λέγειν εὐσχήμονα.] Dem. [p. 1391, 16] : Εὐσχήμονας καὶ πολλοὺς ἔχει λόγους. [Philostr. V. Soph. 2, p. 564 : Ἡδὺς ὁ λόγος καὶ εὐσχήμων.] Plato [Ep. 7, p. 329, A], ἀπόκρισις, Speciosa responsio. [Id. Leg. 7, p. 796, A, κατάστασις. Polyb. 5, 75, 6, ἀνάπαυσις· 110, 11, ἀναχώρησις· 21, 8, 5, διάλυσις· 6, ἔκβασις.] Plut. [Comp. Thesei c.] Rom. [c. 5], πρόφασις. Aristot. De mundo : Φοιτᾷν ἔνθα μὴ καλὸν μηδὲ εὔσχημον, Eo ire, quo nec honestum est accedere nec speciosum. Æschin. [p. 76, 39] : Ὤκησε πολὺν χρόνον ἐν τῇ Δημοσθένους οἰκίᾳ· ὅ, τι δὲ πράττων ἢ πάσχων, ἀμφίβολος ἡ αἰτία, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν, Indecorum sive Inhonestum dictu. [Comparativo Plato Reip. 8, p. 554, E : Εὐσχημονέστερος, et alibi. Superlativo idem Epist. 13, p. 361, B : Ἄ μοι ἐδόκει εὐσχημονέστατα ἡμῖν εἶναι. || Phrynich. Epit. p. 333 : Εὐσχήμων· τοῦτο μὲν οἱ ἀμαθεῖς ἐπὶ τοῦ πλουσίου καὶ ἐν ἀξιώματι ὄντος τάττουσιν· οἱ δ' ἀρχαῖοι ἐπὶ τοῦ καλοῦ καὶ συμμέτρου. Quam notationem repetunt alii gramm. Exx. hujus signif. sunt in S. S., Marci 15, 43, ubi εὐσχήμων βουλευτὴς, coll. Matth. 27, 57, ubi πλούσιος vocatur, Act. 13, 50, ubi γυναῖκας τὰς εὐσχήμονας. || Adv.] Εὐσχημόνως, Decore, Decenter, Composite, Speciose, Modeste. Ap. Aristoph. Vesp. [1210] interroganti, Πῶς οὖν κατακλίνω [κατακλινῶ]; respondet alter, εὐσχημόνως. [Xen. Cyrop. 1, 3, 8 : Καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχ. 9 : Οὕτω στήσαντα τὸ πρόσωπον σπουδαίως καὶ εὐσχ. προσενεγκεῖν τὴν φιάλην· Comm. 3, 12, 4 : Ἐκ τῶν πολεμικῶν ἀγώνων σώζονται εὐσχ. Aristot. Eth. Nic. 1, 11 : Τὸν ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸν καὶ ἔμφρονα πάσας οἰόμεθα τὰς τύχας εὐσχ. φέρειν. Diodor. 19, 33. Arcesil. ap. Diogen. L. 4, 44, citat Hemst. || Comparativo Plat. Epin. p. 981, A : Τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρχῆς εὐσχημονέστερον ἔχειν.] Dem. [p. 1400, 10] : Τὰ δεινὰ εὐσχημονέστερον τῶν ἄλλων φέροντας ὁρᾶσθαι.

[Εὐσχήμων, ονος, ὁ, Euschemon, nomen viri in inscr. Paria ap. Bœckh. vol. 2, p. 351, n. 2403, ap. Theod. Stud. Epist. 222, p. 262, C. L. Dind.]

[Εὐσχήμως. V. Εὔσχημος.]

Εὐσχῐδής, ὁ, ἡ, Bene scissus, fissus. Ex Epigr. [Juliani Æg. Anth. Pal. 6, 68, 4 : Εὐσχιδέων καλάμων.] Potest etiam significare Facile fissilis, ut εὔσχιστος. [Oppian. Cyn. 2, 211 : Εὐσχιδέων κεράων. Orion p. 54, 8 : Εὐσχιδὲς ξύλον. Eust. Opusc. p. 250, 69 : Μὴ πολύχοος καὶ εὐσχιδής (ἡ μονάς). L. Dind.]

Εὔσχιστος, ὁ, ἡ, Qui facile scinditur s. finditur, Facile scissilis s. fissilis. Seu simpliciter Fissilis [Gl.], Scissilis. Cujus ex. habes in Σχιστὸς, de schisto lapide : cui adde et hoc Theophr. H. Pl. 5, [6, 3] : Εὔσχιστα δὲ καὶ εὔπριστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν. [Crinagor. Anth. Pal. 6, 227, 3 : Κάλαμον ... εὐσχίστοισι διάγλυπτον κεράεσσιν· 232, 1 : Εὐσχίστοιο ῥοιῆς. Dioscor. 5, 165. Antyllus in Matthæi Med. p. 129 : Ἡ φλὲψ εὔσχιστος καὶ εὔρους ἐστίν. L. D. Hesych. in Εὔκληρον.]

Εὐσχολέω, Otio abundo, affluo, σχολῆς εὖ ἔχω. [Vaco, Gl.] Bud. interpr. Ferior, Vacuus sum negotio et opere, afferens [Ps.-] Lucian. p. 215 [Amor. c. 33] : Εὐσχολῶ τῆς καθ' ἡμέραν πείρας [πρὸς τὸ βέλτιον], cum hac interpr., Omnia jam deprehensa habeo. [Diodor. Exc. Vat. p. 30 : Ἀσχολεῖσθαι μὲν εὐσχολοῦντας, σχολὴν δ' ἄγειν οὐ σχολάζοντας. Marc. Antonin. 11, 18, p. 116 ed. Cor. : Τί γάρ σοι ποιήσει ὁ ὑβριστικώτατος, ἐὰν ... μεταδιδάσκῃς εὐσχολῶν παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν χρόνον, ὅτε κακὰ ποιεῖν σε ἐπιχειρεῖ. Mœris p. 138 : Εὐσχολῶ οὐδεὶς τῶν παλαιῶν, ἀλλὰ σχολὴν ἄγω.]

[Εὐσχολία, ἡ, Vacatio, Gl. « Ap. Longum 3, 13, pro ἀσχολία Schæf. εὐσχ. » Boiss. Marc. Anton. 4, 18 in marg.; conf. Gatak. Kall. Aq. et Theod. Reg. 1, 6, 17.]

Εὔσχολος, ὁ, ἡ, Qui abundat otio. [Vacuus, Gl. Polyb. 4, 32, 6 : Εὔσχολοι καὶ ἀπερίσπαστοι Λακεδαιμόνιοι γενηθέντες. Marc. Anton. 4, 24 : Τὰ πλεῖστα γὰρ ὧν λέγομεν καὶ πράσσομεν, οὐκ ἀναγκαῖα ὄντα, ἐάν τις περιέλῃ, εὐσχολώτερος καὶ ἀταρακτότερος ἔσται. Greg. Nyss. vol. 2, p. 191, C : Τὴν εὔσχολον ὥραν, ἐφ' ἑαυτῶν διάγειν. Hierocles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 12 : Ἀνεθεῖσι δ' ἐκ τούτων καὶ οἷον εὐσχόλοις τὴν ψυχὴν γενομένοις. Ita Gaisfordus. Libri συσχόλοις vel ἀσχόλοις. L. Dind.]

Εὔσω, Excorio : Hesych. εὔσοντας, ἐκδέροντας. [Pro Εὔοντας, ut videtur. Nihili est enim præsens εὔσω.]

Εὐσωμᾰτέω, Sum corpore pulcro, Sum bene curata cute, et corpore bene habito, aut etiam robusto. Alii, Sum bona corporis valetudine, Valeo corporis viribus. [Eur. Andr. 765 : Τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν;] Aristoph. Nub. [799] : Εὐσωματεῖ γὰρ καὶ σφριγᾷ. Et εὐσωματῶν dicitur, qui et εὐσαρκῶν s. εὔσαρκος, Corpore curatus, Cato. [Lucian. Demon. c. 38 : Πρεσβύτου εὐσωματοῦντος. L. D. Εὐεξία ἐπ' ἄκρον εὐσωματοῦσα, Plut. Mor. p. 267, F. Hesych. in Σφριγᾷ. Hemst. Schol. Aristoph. Lys. 80, in ejusd. verbi interpretatione. Georg. Pachym. Mich. Palæol. p. 352, D. De arboribus Plut. Mor. p. 641, A : Τὰ τοιαῦτα δένδρα εὐσωματεῖ τοῖς μεγέθεσι καὶ αὐξάνεται.]

Εὐσωματία, ἡ, Bona corporis habitudo, Pollux 2 fin. [235; præf. lib. 4. Hemst.]

Εὐσώμᾰτος, ὁ, ἡ, Qui corpore est pulcro, aut bene habito, Corpulentus, ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα, Qui robusto corpore est. [Pro quo ap. Aristot. Probl. 2, 31, p. 869, 15, est : Ὁρμητικοὶ γάρ εἰσι πρὸς τὸ ἔργον διὰ τὸ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἠθροῖσθαι εἰς τὸν περὶ τὸ στῆθος τόπον ὄντα εὐσωματωδέστερον. Εὐσηματωδέστερον libri nonnulli.]

Εὔσωμος, ὁ, ἡ, Qui est bene habito corpore, cute bene curata, Corpulentus, [Corporosus huic add. Gl.] Qui robusto corpore est, valet corporis viribus : ut significet non solum ὁ εὔσαρκος, sed etiam ὁ εὔρωστος τὸ σῶμα. Polyb. [8, 15, 5] : Τὸ μὲν πολὺ μέρος καὶ χρησιμώτατον τῶν εὐσώμων [εὐζώνων], ἔτι νυκτὸς εἴς τινας φάραγγας ὑλώδεις ἔκρυψε. [Etym. M. et Gud. v. Ἀνείμων : Οἷον σῶμα, εὔσωμος.]

Εὐσωπία, ἡ, Hesychio ἡσυχία : aliis etiam Silentium. [V. Σωπάω. Εὐσωία Kusterus.]

[Εὔσωρος, ὁ, Eusorus, Thrax, Hom. Il. Z, 8, ubi Ἐϋσσώρου. Pater Ænetes, ap. Apoll. Rh. 1, 949, Orph. Arg. 402, ubi libri Εὐδώρου.]

Εὔσωτρος, ὁ, ἡ, s. Ἐΰσσωτρος, compositum e σῶτρον, i. e. Bene instructus σώτροις, Pulcra habens σωτρεύματα. Currus aut rhedæ epith., habentis in suo extremo ambitu pulcra ligna. Hesiod. Sc. [273] : Ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης Ἡγοῦντ', ubi schol. exp. εὐσιδήρου : quoniam sc. ἐπίσωτρον dicitur τὸ κύκλῳ τοῦ τροχοῦ σιδήριον [σίδηρον, quod est in libris schol. Hes., recte ita correxit HSt.], Ferrum quod rotam ambit, s. quo rotæ in extremo ambitu vinciuntur. Quæ expos. conveniret, si dixisset εὐεπισώτρου. Hesych. εὐσώτρου et εὐσότρου exp. εὐδρόμου, Bene s. Facile currentis : itidemque εὔσωτρον exp. εὐκύλιστον, Facile volubilem : nam Σώη, inquit, ἡ ἐφορμὴ καὶ φορὰ, ἧς εἶδος ἡ κύλησις. Unde satis liquet eum εὔσωτρος derivare ex σοῦσθαι : quod εὔσωτρος, una cum ἐπίσωτρον, compositum est ex σῶτρον derivato et ipso a v. σοῦσθαι.

[Εὐταία, ἡ, Eutæa, urbs Arcadiæ. Xen. H. Gr. 6, 5, 12, 20, 21, ubi libri per γ. Εὐταία e sexto Xenophontis citat Steph. Byz., qui etiam adj. ponit Εὐταιεύς. In Euta corruptum ferebatur ap. Pausaniam 8, 27, 3.]

[Εὐταίων, ὄνομα κύριον, ponit Suidas, cujus libri duo Εὐκταίων. Utrumque depravatum videtur ex Εὐγαίων, ab eodem posito, quod v. supra. L. Dind.]

Εὐτᾰκὴς, ὁ, ἡ, Liquefactu s. Maceratu facilis. [Lucian. Hermot. c. 61, φακοὶ, Molles ad coquendum, Int.]

Εὐτακτέω, Ordinate me gero, Ordinem servo, aut Tenorem. Et de milite qui ordinem non deserit; aut generalius etiam, qui disciplinam militarem servat. Xen. [Comm. 4, 4, 1] : Ὥστε διάδηλος εἶναι ἐν ταῖς στρατείαις εὐτακτῶν. [3, 5, 21, Cyrop. 8, 5, 14. Thuc. 8, 1. « Εὐτακτεῖν apud Sueton. Domit. c. 10, J. Fr. Gronov. explicuit, Servare disciplinam, abstinere Venere : consentit Perizonius eodem sensu capiens εὐτακτεῖν in Epict. Ench. c. 35. Diogen. L. 4, 42. Hemst. De muliere Nicarch. Anth. Pal. 5, 40, 7 : Εὐτακτεῖν πειρῶ. De pueris modestis Iamblich. V. Pyth. p. 410 ed.

Kiessl. : Παῖδας ὄντας οἴεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σωφρονεῖν καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι δοκούντων. De debitoribus debita recte solventibus Phalaris Epist. 113, p. 326 : Οὐδὲ περὶ ταῦτα εὐτακτήκατε. || « Transitive Componere, In ordinem disponere. Codinus De offic. 5, 54 : Φέροντες ἀεὶ δικανίκια, ὅτε καβαλκικεύσῃ ὁ βασιλεὺς, προηγοῦνται καὶ φέροντες αὐτὰ ὄρθια εὐτακτοῦσι τὸν λαόν. Galli dicerent *Ils rangent le peuple.* » Ducang. Schol. Thuc. 3, 35 : Καθίστατο τὰ περὶ τὴν Μυτιλήνην) εὐτάκτει. || Passivo Iamblich. Vit. Pythag. p. 136 : Ἀφ' ἧς ἀρδόμενος ὥσπερ καὶ τὸν τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτούμενος. Theolog. arithm. p. 60 ed. Ast.]

[Εὐτάκτημα, τὸ, Justo ordine factum. Stob. Ecl. eth. p. 192 : Πάντα δὲ τὰ κατορθώματα δικαιοπραγήματα εἶναι ... καὶ εὐτακτήματα.]

Εὔτακτος, ὁ, ἡ, oppos. ἄτακτος, Ordinatus, Ordinem servans, aut etiam Tenorem, Certo quodam ordine procedens. Vel, Rato ordine constitutus, Bud. Ab Eod. redditur et Æquabilis, ap. Xen. [Anab. 2, 6, 14.] In qua interpret. meminisse oportet loci Isocratis in Ἀτάκτως allati, in quo ille ἀτάκτως et ἀνωμάλως copulat : quod ἀνωμάλως sonat ad verbum Inæquabiliter. [Socrates εὔτακτος τὴν δίαιταν, Diog. L. 2, 25. Hemst.] Ap. Thuc. de militibus, 2, [89] : Εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, Compositis ordinibus. [Aristoph. Vesp. 424 : Ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο κἀξείρας τὸ κέντρον εἶτ' ἐπ' αὐτὸν ἴεσο ξυσταλεὶς εὔτακτος· Av. 829 : Καὶ πῶς ἂν ἔτι γένοιτ' ἂν εὔτακτος πόλις;] Demostheni [p. 1226, 3, 10], ut scribit Bud., εὔτακτος Is est qui stationem suam ordinemque et provinciam non relinquit. Cui opp. ἀκοσμῶν. Sic Xenoph. [Comm. 3, 5, 5] : Εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ. [Et similiter aliis ll. pluribus.] De re militari itidem usus est Herodian. 4, [14, 16] : Τὸ δ' ὑμέτερον πλῆθος, εὔτακτόν τε ὂν καὶ συγκεκροτημένον, μετά τε ἐμπειρίας μαχόμενον. Apud Eund. [6, 1, 8] legimus εὔτακτοι πράξεις. [Thucyd. 7, 77 : Τὴν πορείαν, ὥστ' ἀσφαλῆ καὶ εὔτακτον εἶναι, αὐτοὶ φυλάξατε. De equo Pollux 1, 195, de saltatore 4, 97. Σιωπὴ Posidon. ap. Athen. 4, p. 153, C. Hemst.] At vero τὸ εὔτακτον substantive Eidem [3, 8, 10] est Modestia, Disciplina, Polit. [Εὔτακτα pro εὐτάκτως Jo. Chrys. In Gen. p. 185.]

|| Εὐτάκτως, Ordinate, Ordinibus ratis et constitutis, Bud. Ab Eod. redditur et Æquabiliter : ut εὔτακτος Æquabilis. Solet etiam reddi Composite, item Modeste. [Æsch. Pers. 399 : Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτ. κέρας ἡγεῖτο κόσμῳ.] Aristoph. Nub. [964] : Βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτ. [Xen. Cyrop. 3, 3, 57 : Ὁ μὲν ἡγεῖτο, οἱ δ' εἵποντο εὐτ. 8, 5, 1 : Διηγησόμεθα καὶ ταῦτα, ὡς πολὺς στόλος ὢν εὐτ. μὲν κατεσκευάζετο· Comm. 1, 4, 8 : Τάδε τὰ ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα δι' ἀφροσύνην τινὰ οὕτως οἶει εὐτ. ἔχειν. Sch. Eur. Phœn. 175 : Ἡσύχως καὶ εὐτ. L. D. Εὐτ. ἐσθίειν, Ælian. De anim. 5, 39, p. 108. Plut. Mor. p. 119, F; Theodoret. E. H. Θ. p. 175, 3. Hemst. || Obedienter. Xen. Cyrop. 2, 2, 5 : Μάλα τοῦτό γε εὐτ. ὑπήκουσε· Anab. 6, 6, 35 : Τὸ παραγγελλόμενον εὐτ. ποιοῦντας· Comm. 3, 5, 18 : Εὐτ. ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι πείθονται τοῖς ἐπιστάταις. || Comparativo Εὐτακτοτέρως Hipp. 3, 7 : Οὕτω πολὺ εὐτ. ἂν ἔχοι. Pro quo Demosth. p. 1125, 1 : Πολὺ τούτων εὐτακτότερον ζῶν ἂν φανείην.]

[Εὔτακτος, ὁ, Eutactus, n. viri in inscr. Att. apud Bœckh. vol. 1, n. 268, p. 370, 6, Spartana ib. p. 694, n. 1497. L. Dind.]

[Εὐτακτοτέρως. Εὐτάκτως. V. Εὔτακτος.]

Εὐταμίευτος, ὁ, ἡ, Bene reconditus, Qui parce promitur, Parcus, ex Aristot. De gener. anim. [5, 7], εὐτ. ἀὴρ, Aer qui parcius dispensatur, parcior et angustior. [Hippocr. p. 799, H : Αὕτη ἡ διάστασις ἡ ἀπὸ τῶν κολλημάτων εὐμενὴς καὶ εὐτ. 803, G : Τοῦτο ἅμα καὶ δικαίην τὴν διόρθωσιν ἔχει, ἅμα δὲ εὐταμίευτον· 814, A : Αὗται αἱ ἀνάγκαι εὐταμίευτοί εἰσιν. Theophr. fr. 4 De odor. 13 : Πρυσοίσονται μὲν ὀσμὴν, οὐχ ὁμοίως δὲ ἡδεῖαν οὐδ' εὐταμίευτον. ἄϊ]

[Εὐτάνη. V. Εὐθηναί.]

Εὐταξία, ἡ, opp. præcedenti ἀταξία, Ordinis conservatio. Videtur enim elici posse hæc interpret. ex istis Cic. verbis, De offic. 1, [40, 142] : Deinceps de ordine rerum et temporum opportunitate dicendum est. Hæc autem scientia continet eam, quam Græci εὐταξίαν nominant, non hanc, quam interpretamur modestiam (quo in verbo modus inest) : sed illa est εὐταξία, in qua intelligitur ordinis conservatio. A Bud. redditur Ordo ratus et constitutus. [Plur. epigr. Anth. Pal. 9, 695 : Ὁρᾷς τὸ κάλλος ὅσσον ἐστὶ τῆς λίθου ἐν ταῖς ἀτάκτοις τῶν λίθων εὐταξίαις.] || Sæpe autem dicitur de militibus ordinem s. ordines in acie servantibus, ut ap. Herodian. [8, 1, 7], μετ' εὐταξίας Polit. vertit Servatis ordinibus. Sic usus est hoc vocab. Plut. Artox. [c. 7] : Θαῦμα τοῖς Ἕλλησι τῆς εὐταξίας παρεῖχε : cui ibid. opp. κραυγὰς ἀτάκτους et σκιρτήματα : nec non τάραχον et διασπασμόν. [Thucyd. 6, 71 : Εὐταξίας ἐς τὰ ἔργα προσγενομένης.] || Εὐταξία, Moderatio, Modestia, ut ap. Herodian. vertit idem Polit., adjungentem aliquoties ei nomen εὐκοσμία (quum Hesych. per hoc exponat illud), et aliquando nomen κόσμος. Videtur certe pro hac interpret. et ille Cic. locus facere. [Plat. Alcib. 1 p. 122, C : Εὐταξίαν καὶ ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν τὰς Λακεδαιμονίων. Definitt. Plat. p. 411, D : Δικαιοσύνη ὁμόνοια τῆς ψυχῆς πρὸς αὐτὴν καὶ εὐταξία τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν πρὸς ἄλληλά τε καὶ περὶ ἄλληλα· ibid. : Σωφροσύνη ... εὐαρμοστία καὶ εὐτ. ψυχῆς πρὸς τὰς κατὰ φύσιν ἡδονὰς καὶ λύπας· 412, B : Ἐπιείκεια ... εὐτ. ψυχῆς λογιστικὴ πρὸς τὰ καλὰ καὶ αἰσχρά· D : Κοσμιότης ... εὐτ. περὶ κίνησιν σώματος. De saltatore Pollux 4, 97. Ephorus ap. Steph. B. in Βοιωτία ab Hemst. cit. : Τὴν τῶν νόμων εὐταξίαν. Polyb. 32, 11, 8 : Ὁ Σκιπίων ... πάνδημον ἐποιήσατο τὴν ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ δόξαν. Schol. Eur. Phœn. 88, τῆς κόρης. Conf. inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 159, n. 116.] Redditur alioqui et aliis vocabulis in VV. LL., sc. Disciplina, Constantia : quæ certe interprr. remotiores sunt. In iisd. habetur εὐταξία τροφῆς, sed absque auctoris nomine, pro Modestia ciborum, Victus sobrius. At ego εὐταξίαν, sicubi de victu legatur, ut certe ap. Athenæum in tali signif. legisse mihi videor, malim interpretari Moderationem in victu. Videndum autem an et Frugalitatis appellatio locum habere hic possit. [Εὐτ. opponitur λουτροῖς καὶ ποτοῖς πλείοσι ap. Alex. Aphr. Probl. 1, 7. Hemst. || Ὁ εὐταξίας vel ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας, Officium ecclesiasticum, Qui unumquemque in officio suo continet. Ita ap. JCtos εἰρηνάρχαι dicuntur οἱ τῇ τοῦ δήμου εὐταξίᾳ ἐπιστατοῦντες. Philotheus patriarcha Cp. in Ordine sacri Ministerii : Ἀναγνώστου ἢ εὐταξίου λαμπάδα κατέχοντος. Symeon Thessalon. De sacris ordinatt. c. 8 : Τῶν εὐόσμων προσφέρεταί τι ... διὰ τοῦ ἐπὶ εὐταξίας. Ordo Cpolit. ecclesiæ : Ὁ τῆς εὐταξίας ἵσταται καὶ δέχεται τοὺς ἄρχοντας. Catalogus Medonianus et Allatianus : Ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας. Dorotheus Monembas. in Synopsi Historiarum : Ὁ εὐταξίας. Ex Ducang. Gloss. Conf. Goar. ad Euchолog. p. 29.]

[Εὐταπείνωτος, ὁ, ἡ, Qui facile deprimitur. Synes. p. 277, B : Εἰ φιλοσοφία πρεσβεύειν οἶδεν ἀπάθειαν αὐτὴν, αἱ μέσαι δὲ ἕξεις εἰς μετριοπάθειαν ἵστανται, τὴν ἀπειροπάθειαν καὶ τὸ εὐταπείνωτον ποῦ χώρας τάξομεν; ἄ]

Εὐτάραχτος, ὁ, ἡ, Qui facile perturbatur, Perturbatu facilis. [Plut. Arat. c. 10 : Δεινότης τίς ἐστιν ἀνθρώπου καὶ σύνεσις ... εὐτάραχτος φύσει. ἄ]

Εὔταρσος, ὁ, ἡ, Etym. [in gl. ab Turrisano inserta] καλῶς πτερωτός : quoniam sc. ταρσοὶ dicuntur τὰ πτερά. Epigr. p. 265 [Archiæ Anth. Pal. 7, 213, 3] in cicadam : Ἔκρεκες εὐτάρσοιο δι' ἰξύος ἠχέτα μολπάν. [Myrinus ib. 254, 5 : Εὐτάρσοισιν ἐπ' ἀστραγάλοισι.]

Εὖτε, aliquando est χρονικὸν ἐπίῤῥημα, adv. temporis, æquipollens τῷ ὅτε καὶ ὁπηνίκα, Quando, Quum, teste Eust., ut ap. Hom. Il. Θ, [367] : Εὖτέ μιν εἰς ἀΐδαο πυλάρταο προύπεμψεν. [Sic alibi sæpe apud Epicos, Lyricos, Tragicos. Indicativo præsentis jungitur ap. Apoll. Rh. 1, 1201 : Ὡς δ' ὅταν ἀπροφάτως ἐστὸν νεὸς, εὖτε μάλιστα χειμερίη ὀλοοῖο δύσις πέλει Ὠρίωνος, ἀνέμοιο κατάϊξ ... ἐρύσηται. Aret. p. 43 : Τοιόσδε τὰ πολλὰ ἐπὶ σκίρρῳ γίγνεται σπλὴν, εὖτε καὶ ἀπορίη ξύνεστι παντελής. Sequente particula γε, Quandoquidem, Soph. Aj. 716 : Εὖτέ γ' ἐξ ἀέλπτων Αἴας μετανεγνώσθη· Phil. 1099 : Εὖτέ γε, παρὸν φρονῆσαι, ... εἵλου.] Itidem εὖτ' ἂν idem Eust. esse ait ἐπίῤῥημα χρονικὸν ἴσον τῷ ὅτε, in hoc l. Il. A, [242] : Τοῖς δ' οὔ τι δυνήσεαι ἀχνύμενός περ Χραισμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο Θνήσκοντες πίπτωσι. Sic [alibi sæpe ap. Hom. et ap.] He-

siod. [Op. 179] : Εὖτ' ἂν τελέθωσι, Quum fuerint. Et Soph. [El. 627] : Εὖτ' ἂν μόλῃ, Ubi venerit. [Sic alibi apud Pindarum et Tragicos. Sequente δὴ Hesiod. Op. 321 : Εὖτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ. Et alibi.] At ex Herodoto [2, 63] affertur, Εὖτ' ἂν γίνηται [καταφερὴς ὁ ἥλιος], pro Quoad fuerit [immo Quando occidit sol, ut 6, 27 : Φιλέει δέ κως προσημαίνειν, εὖτ' ἂν μέλλῃ μεγάλα κακὰ ἔσεσθαι. In oraculo ap. Dionys. A. R. 1, 68 : Εὖτ' ἂν γὰρ τάδε σεμνὰ καθ' ὑμετέραν χθόνα μίμνῃ δῶρα Διὸς κούρης, recte Reiskius ἔστ' ἄν]: ex cujus l. 7 affertur etiam εὖτ' ἔπλεον, pro Dum navigarem. [Conf. 209. Aret. p. 100 : Εὖτε τὴν αἰτίην ... ἐφραζόμεθα.] Apoll. Arg. 2, [616 : Τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμὴν, εὖτε διὲκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἡμὶν ὄπασσε, μηκέτι δείδιθι τοῖον] dicitur εὖτε usurpasse pro Quandoquidem, ἐπειδή. [|| Cum conjunctivo sine ἂν Hom. Od. H, 202 : Αἰεὶ γὰρ τὸ πάρος γε θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς ἡμῖν, εὖτ' ἔρδωμεν ἀγακλειτὰς ἑκατόμβας. Hesiod. Th. 28 : Εὖτ' ἐθέλωμεν. Æsch. Sept. 338 : Εὖτε πτόλις δαμασθῇ. Apoll. Rh. 2, 801 : Ἡ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν. Anth. Pal. 14, 45, 2 : Εὖτε δὲ δουρατέων πεδίων ὕπερ ἐντανύσῃς με. || Cum optativo Hesiod. Sc. 164 : Τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν, εὖτε μάχοιτο Ἀμφιτρυωνιάδης. Apoll. Rh. 2, 471 : Εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσοι, δὴ τότε μιν βιότοιο χρησμοσύνη τρύχεσκεν, ubi libri variant inter κάμοι et κάμῃ, μογήσοι -σει -σῃ. Scribendum μογήσαι. Epigr. Anth. Pal. 9, 162, 5 : Ἐκ δὲ τοῦ εὖτε πίοιμι μέλαν ποτὸν, ἔνθεος οἷα πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λαλῶ στόματι. Agathias 10, 66, 1 : Εὖτέ τις ἐκ πενίης πλούτου τύχοι ἠδὲ καὶ ἀρχῆς, οὐκέτι γιγνώσκει τίς πέλε τὸ πρότερον.] || Alioqui εὖτε est etiam παραβολῆς ἐπίῤῥημα, ἰσοδυναμοῦν τῷ καθὰ, inquit Eust. in exemplum afferens Il. Γ, [10] : Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὁμίχλην· cui εὖτε in redditione similitudinis respondet, ὣς ἄρα. Pro eo vero et ηὖτε dicunt poetæ, et facta dialysi ἠύτε, Sicut, Velut, Ceu. Plura v. apud Etym. At sine τε significat καλῶς. [De l. Homerico, in quo alii ηὖτ', alioque ejusdem, in quo item alii ηὖτε, Aristarchus autem αὖτε legebat, v. Buttm. in Ἤυτε vol. 4, p. 217, D. Significatione comparandi frequentavit Quintus, ut 1, 586 : Τίσεις δὲ κακὸν μόρον, εὖτ' ἐν ὄρεσσι κεμμὰς ἀπαντήσασα βοοδμητῆρι λέοντι· 625 : Τάθη δ' ἐπὶ νηδύα μακρὴν, θοῷ δ' ἐπικέκλιτο ἵππῳ, εὖτ' ἐλάτη κλασθεῖσα βίῃ κρυεροῦ Βορέαο· 3, 142 : Ἀπάνευθεν ἐφέστασαν, εὖτε λέοντος ἀγρόται ἐν ξυλόχοισι τεθηπότες· 221, 280, et alibi. Proxime vero ad l. Il. accedit hic ejusdem 3, 170 : Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀΐοντες ὑπέτρεσαν, εὖτ' ἐν ὄρεσσι φθόγγον ἐριβρύχοιο νεβροὶ τρομέωσι λέοντος, δειλαιοὶ, μέγα θῆρα πεφυζότες· ὣς ἄρα λαοὶ ... Ἀχιλῆος ὑποτρομέεσκον ὁμοκλήν. L. Dind.]

Εὐτείχης, et Εὐτείχεος, ὁ, ἡ, Bene muratus, Bonis muris cinctus s. munitus, Bene munitus. Hom. Il. A, [129] : Πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, schol. καλῶς τετειχισμένην. B, [113] : Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Prioris autem exemplum ap. Suid. legitur, afferentem ex Tragico quopiam [hoc non dicit Suidas] εὐτείχει πάγῳ pro καλῶς τετειχισμένῳ. [Non improbabile tamen est eundem hic ab Suida, et qui εὐτειχεῖ θαλάμῳ addit, Zonara p. 903, notari l. Eur. Androm. 1010 : Φοῖβ', ὁ πυργώσας τὸν ἐν Ἰλίῳ εὐτειχῆ πάγον, quem iidem aliique respicere videntur in Πάγον εὐτειχῆ. Pind. Ol. 6, 1 : Εὐτειχεῖ προθύρῳ· Nem. 7, 46 : Εὐτειχέα δόμον· Isthm. 5, 72 : Εὐτειχέσιν πύλαις. Theognis 1209 : Πόλιν εὐτείχεα Θήβην, ubi al. -χέα.] Sed et Hom. eodem εὐτείχης usus est, Il. Π, [57] : Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας. Ubi tamen Eust. negat ex εὐτείχης esse hunc accus. εὐτείχεα, sed sec. veteres gramm. ex nom. Εὔτειχος, habente gen. casum εὐτείχεος. Sed hujus simile exemplum desidero. [Εὔτειχος ponunt Apollon. De constr. p. 187, 11, (De pron. p. 38, C,) Herodian. Epim. p. 189, ab Hemst. et Boiss. citati, grammat. in Crameri An. vol. 2, p. 294, 9, Hesych. in Εὐστέφανος. Εὐτειχὴς, præter interpretes Homeri, Epim. Hom. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 158, 21, Photius in Ἰσοευρής. A quibus εὐτείχεα, quam constanter traditam prosodiam dicunt (quanquam in accentu in ultima posito consentire videntur libri Pindari, Euripidis et grammaticorum quos paullo ante memoravimus), refertur non ad εὐτείχης, sed ad εὐτείχεος, unde per metaplasmum factus sit accusativus εὐτείχεα, ut accusativus πυργοκέρατα ab nominativo πυργοκέρατος. || Εὐτείχης, ὁ, Eutiches, n. viri in fr. Alcmanis ab iisdem citato : Εὐτείχη τ' ἄνακτ' Ἀρήιον. L. Dindorf.]

[Εὐτείχητος, ὁ, ἡ, i. q. sequens. Hom. H. Ven. 112 : Ὅς πάσης Φρυγίης εὐτειχήτοιο ἀνάσσει.]

[Εὐτείχιστος, ὁ, ἡ, Bene munitus. Πόλις Polyb. 3, 90, 8, sec. nonnullos : sed libri plerique omnes ἀτείχιστος, quod in εὐτείχιστος depravatum in plerisque Diodori 3, 47.]

[Εὔτειχος. V. Εὐτείχης.]

[Εὐτέκμαρτος, ὁ, ἡ.] Εὐτέκμαρτον, Conjectu facile, καλῶς τυπούμενον, Hesych.

Εὐτεκνέω, Multa vel Egregia proles mihi est : unde partic. εὐτεκνοῦσα. [Ap. Plut. Mor. p. 278, B : Γενομένων δὲ παίδων εὐτεκνοῦσαι καὶ πολυτεκνοῦσαι τὸ τῆς Καρμέντης ἱερὸν ἱδρύσαντο. Eur. fr. Meleagri ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 50 : Ἡγησάμην οὖν, εἰ παραζεύξειέ τις χρηστῷ πονηρὸν λέκτρον, οὐκ ἂν εὐτεκνεῖν. Achmes Onir. p. 55 : Γυνὴ ἐὰν ἴδῃ τοῦτο, εὐτεκνήσει πολυτεκνοῦσα. || Medio Ms. ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 66, col. 2, B : Ἄλλη δ' ἄτεκνος ἡ πρὶν εὐτεκνουμένη. L. D.]

Εὐτεκνία, ἡ, Fœcunditas, Quum quis multam vel egregiam prolem habet, vel utrumque. V. Πολυτεκνία. [Quocum conjungit Aristot. Rhet. 1, 5. Eur. Ion. 470, Suppl. 66, fr. Clarom. Phaeth. 2, 31. Cum genitivo epigr. Anth. Pal. App. 264, 4 : Εὐτεκνίας παίδων. Figurate Eust. Opusc. p. 328, 42 : Τὴν ἐν λόγοις εὐτ. || Liberorum proventus. Epigr. Anth. Pal. App. 356, 1 : Τὸν εὐτεκνίης ἀροτῆρα.]

Εὔτεκνος, ὁ, ἡ, Prole felix, s. Liberis, Probe fœtificans, Fœcundus. [Βοῦς, Æsch. Suppl. 275. De bestiis sæpius etiam Aristot. H. A, ut 6, 6; 9, 11, 12. De mulieribus Eur. Suppl. 955, Xen. Reip. Lac. 1, 8.] Γυνὴ, Plut. Lyc. [c. 15], Fœcunda mulier : sicut et ap. Eur. Hec. [581], εὐτεκνωτάτη, Prole felicissima, Multa prole beatissima. [Et ib. 620 : Εὐτεκνώτατε Πρίαμε. De qua forma, a prosa aliena, v. Chœrob. in Bekk. An. p. 1287, Exc. var. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 414, 17. Male igitur εὐτεκνωτέρα scribitur in schol. Hom. Il. Ω, 602. Εὐτεκνοτέραν est ap. Diodor. 1, 74, Apostolium Prov. 13, 73. De terra Eur. Herc. F. 1405 : Ἡ γὰρ τεκοῦσα τόνδε πατρὶς εὔτεκνος. De domo Callim. Epigr. 21, 6 : Τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον. De oraculo prolem promittente Eur. Ion. 423 : Εὐτέκνους εὔχου θεοῖς χρησμούς μ' ἐνεγκεῖν ἐξ Ἀπόλλωνος δόμων. De liberis ipsis, ut supra εὔπαις, Eur. Phœn. 1618 : Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς. Sed ap. Pancratem Anth Pal. 6, 356, 4 : Ἴδοις ὤνασσα τὰ τῆσδε εὔτεκνα, Lobeck ad Phryn. p. 606 restituit εὖ τέκνα.]

Εὐτέλεια, ἡ, sequendo ea quæ dicentur in Εὐτελὴς. Facilis impensa, Parva impensa, Parvus sumptus. Et una voce, Frugalitas. [Xen. Conv. 4, 42 : Καὶ πολὺ δικαιοτέρους εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας· Apolog. 24 : Τοὺς νέους πῶς ἂν διαφθείροιμι καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων;] Aut etiam Parsimonia. Thuc. 2, [40] : Φιλοκαλοῦμεν γὰρ μετ' εὐτελείας, Elegantiæ studemus cum parsimonia. Item Tenuitas. Interdum et Vilitas [Gl. Id. 8, 1 : Τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσαι· et ib. 4, 86. Aristoph. Av. 805 : Ἔοικας εἰς εὐτέλειαν χηνὶ συγγεγραμμένῳ. Cui contrarium εἰς κάλλος, ut animadvertit Bergler. Antiphanes ap. Athen. 9, p. 402, D : Κρέα δὲ τίνος ἥδιστ' ἂν ἐσθίοις; Τίνος; Εἰς εὐτέλειαν. Plato Leg. 1, p. 650, B : Τὸ τῆς εὐτ. καὶ ἀσφαλείας διαφέρειν πρὸς τὰς ἄλλας βασάνους. (V. Εὐτελής.) Diodor. 1, 80 : Ἐψήματα αὐτοῖς χορηγοῦσιν ἔκ τινος εὐτ. ἑτοίμης γινόμενα· 11, 25 : Ἀξιοθέατον ... κατασκεύασμα καίπερ διὰ τὴν εὐτ. καταφρονούμενον, de cloacis. Plut. Mor. p. 40, D : Διανοήματος εὐτέλεια καὶ ῥήματος κενότης.] Greg. Naz. : Βδελυκτότεροι τῆς εὐτελείας τῶν προσκυνουμένων καὶ σεβομένων, Abominabiliores ob vilitatem eorum quæ ab ipsis coluntur et adorantur. A Suida ponitur non solum εὐτέλεια, sed etiam Εὐτελία. Et εὐτέλειαν quidem esse dicit σμικροπρέπειαν : at vero εὐτελίαν, esse εὐδαιμονίαν, i. e. Felicitatem, παρὰ τὸ εὖ τελεῖν. [Discrimen ineptum, quum εὐτέλεια et εὐτελία differant sic ut hæc poetica, illa communis forma sit.] Affertque l. Aristoph. quem v. [Ran. 404 : Σὺ γὰρ κατεσχίσω μὲν ἐπὶ γέλωτι καπ' εὐ-

τελείᾳ τόν τε σανδαλίσκον καὶ τὸ ῥάκος, ubi εὐτέλεια dicitur eadem signif. qua supra ap. Thuc.], simulque l. Menandri quem affert in Εὐτελής. V. item Hesych. [Forma poet. Εὐτελία Crates Anth. Pal. 10, 104, 2 : Εὐτελίη κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης. || Ionica Εὐτελέη Herodot. 2, 92 : Πρὸς εὐτελέην τῶν σιτίων τάδε σφι ἄλλα ἐξεύρηται. || Humilitatis et modestiæ formula est ap. Theodor. Stud. p. 205, D : Ἀνθυπήγαγε πρὸς τὴν εὐτ. ἡμῶν, ut ib. 206, B : Ἡνίκα δέξῃ ἡμῶν τὰ εὐτελῆ γράμματα. Conf. 223, C. Humilitas interpr. etiam Gl. || Contemtus. Jo. Malal. p. 219, 18 : Εὐθέως ὁ Ὀκταβιανὸς ὡπλίσατο κατ' αὐτῶν καὶ διὰ τὴν εὐτέλειαν τῆς αὐτοῦ ἀδελφῆς, ὅτι περιεφρόνησεν αὐτὴν ὁ Ἀντώνιος. L. D.]

[Εὐτελεστέρως. V. Εὐτελῶς in Εὐτελής.]

Εὐτελὴς, ὁ, ἡ, et ei contrar. πολυτελὴς, ab ea nominis τέλος signif. qua ponitur pro Sumptu s. Impensa. Unde existimo rem εὐτελῆ proprie vocari Quæ facilem, ut ita dicam, impensam requirit. Usurpans autem nomen hoc Facilem, ad exprimendam vim, quam, in hoc quidem vocab., habet particula εὐ, meo judicio : talem ei usum tribuo, qualem habet quum dicitur Facilis copia, victus, Faciles cibi, deliciæ. Atque adeo εὐτελὴς cum nonnullis substt. hac ipsa voce reddi posse videtur, veluti quum dicitur [a Diodoro 1, 45] εὐτ. δίαιτα : quod redditur Tenuis victus. Possit enim non minus commode reddi Facilis victus. Similem certe usum habet ap. Herodian. [4, 7, 8] εὐτελὴς cum acc. τράπεζαν : ubi Tenuem mensam Polit. interpr. [Xen. Hier. 1, 20 : Τῶν τὰ εὐτελέστερα παρατιθεμένων. Diodor. 5, 21 : Τὰς οἰκήσεις εὐτελεῖς ἔχουσιν· 18, 46 : Συγκαταλύψαντες εὐτελεῖ τρίβωνι.] Redditur alioqui εὐτελὴς et Frugalis : quæ interpr. locum habere possit et cum præcedentibus substt. Convenit certe potissimum iis locis in quibus personæ tribuitur εὐτελὴς, sc. pro φειδωλὸς et ὀλιγοδάπανος, ut exp. ab [Suida, qui Menandri versum addit, in quo est : Ἐγὼ δ' ἀνόητος εὐτελὴς ὑπερβολῇ, et] Eust. (qui vicissim πολυτελὴς exp. πολυδάπανος), ut quum dicitur a [Xen. Comm. 1, 3, 5 : Οὕτως εὐτελὴς ἦν, ὥστ' οὐκ οἶδ' εἴ τις οὕτως ἂν ὀλίγα ἐργάζοιτο ὥστε μὴ λαμβάνειν τὰ Σωκράτει ἀρκοῦντα·] Plut., Εὐτελέστεροι Διογένους οἱ γυμνοσοφισταί. [Idem Mor. p. 123, D : Ἀεὶ ὑγιεινότερα σώματι τὰ εὐτελέστερα· 150, C : Τὸ δεῖπνον εὐτελέστερόν τι τοῦ συνήθους.] Ceterum cum illa expos. Eustathii convenit et hæc Athenæi, scribentis τελεῖν esse δαπανᾶν : unde πολυτελεῖς esse τοὺς πολλὰ ἀναλίσκοντας, sicut εὐτελεῖς, τοὺς ὀλίγα. Sed quod a verbo τελῶ derivat, non a nomine τέλος, in eo certe illi nequaquam assentior : ut et supra docui. Includitur enim potius his duobus compp. nomen τέλος significans δαπάνην, a quo est illud ipsum τελεῖν pro δαπανᾶν. [Herodot. 2, 86 : Τὴν δευτέρην, ὑποδεεστέρην καὶ εὐτελεστέρην (ταρίχευσιν), τὴν δὲ τρίτην εὐτελεστάτην.] || Εὐτελὴς sæpe redditur Vilis [Gl., quæ addunt etiam Frivolus, et Εὐτελῆ, Inprocerata (Improcera)], sicut et Tenuis (affertur certe pro λιτὸς καὶ ἀφελὴς ex Dionys. H.), et quidem non solum de re dictum, sed interdum et de persona. De re dictum ab Herodiano, adjunctum habet μικρὰν aliquoties : 7, [3, 8] : Ἐκ μικρᾶς καὶ εὐτελοῦς διαβολῆς, Polit. Levissima tenuissimaque calumnia. 5, [3, 1] : Μικρὰν καὶ εὐτελῆ πρόφασιν, Polit. Exiguam tenuemque occasionem. [De vita Plat. Leg. 7, p. 806, A : Ἀσκητικόν τινα βίον καὶ οὐδαμῶς φαῦλον οὐδ' εὐτελῆ διαπλέκειν. De exercitatione Xen. Hipparch. 1, 16 : Εἰ μέν τις ἔχει ῥᾴω καὶ εὐτελεστέραν ἄσκησιν, Faciliorem et simpliciorem. Quod male sollicitavit Curerius. Plato Leg. 1, p. 649, D : Τούτων δ' εὐτελῆ τε καὶ ἀσινεστέραν πρῶτον μὲν πρὸς τὸ λαμβάνειν πεῖραν, εἶτα εἰς τὸ μελετᾶν, πλὴν τῆς ἐν οἴνῳ βασάνου καὶ παιδιᾶς τίνα ἔχομεν ἡδονὴν εἰπεῖν ἔμμετρον μᾶλλον; L. D. De fluvio Julian. p. 126, D : Καθάπερ ῥεῖθρον εὐτελές. Wakef. De versibus schol. Aristoph. Ran. 1485 : Ὅτι φορτικώτεροί εἰσι καὶ εὐτελεῖς, διὰ τοῦτο ὑποπτεύονται. Hom. Il. Λ, 130 : Εὐτελεῖς τῇ κατασκευῇ δοκοῦσιν εἶναι οἱ τοιοῦτοι. De verbis 147 : Ὅτι ἐν Ἰλιάδι εὐτελέσι κέχρηται λεξιδίοις.] Ap. eund. de persona frequenter legitur : 4, [10, 4] : Ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι : quæ idem Ille vertit, Privati cujusdam et tenuis fieri generum. In alio autem l. ἄνθρωποι εὐτελεῖς reddit Humiles personæ. [Æsch. Sept. 491 : Ὁ σηματουργὸς δ' οὔτις εὐτελὴς ἄρ' ἦν. Menander in Μισουμένῳ apud Arrianum Epict. 4, 1, 19 : Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελές. Aristot. Polit. 2, 11 : Μεγάλων γὰρ κύριοι καθεστῶτες, ἂν εὐτελεῖς ὦσι, μεγάλα βλάπτουσι ... τὴν πόλιν. Diodor. 13, 83 : Τὸ μὲν εἶδος εὐτελῆ παντελῶς· et ibid. : Πρὸς τὰς ταπεινὰς καὶ λίαν εὐτελεῖς (πόλεις). Plut. Mor. p. 56, C : Φιλάνθρωπον τὸν εὐτελῆ καὶ ταπεινόν. Pollux 4, 43 : Σοφιστὰς ... ὀλιγομίσθους, εὐτελεῖς. || « Εὐτελεῖς, Cohortales. Ita hac voce in libris Basilic. et ap. Harmenopulum hos intelligi notat Cujacius l. 6 Observ. c. 6 : Ἐὰν εὐτελὴς τελευτήσῃ ἀδιάθετος, ἐκ τῶν ἄλλων εὐτελῶν κληρονομεῖται. » Ducang.]

|| Εὐτελῶς, q. d. Parvo sumptu, Exigua impensa, ὀλιγοδαπάνως, Frugaliter, Tenuiter. [Xen. Conv. 4, 49 : Καὶ μάλα εὐτελῶς (θεραπεύων τοὺς θεούς). Dionys. A. rh. 10, 7 : Περὶ τὴν λέξιν συχνὰ τὰ ἁμαρτήματα. Οἱ μὲν γὰρ πάνυ εὐτ. φθέγγονται, καί φασι τὸ κατὰ φύσιν δὴ γνώριμον μεταδιώκειν. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 11 : Παλιγκαπήλοις εὐτελῶς ἀπεμπολῶν. Clem. Al. Pæd. 3, p. 290 : Ἀναδεῖσθαι τὴν κόμην εὐτ. περόνῃ. Comparativo Xen. Cyrop. 8, 3, 46 : Τρέφε ἔτι εὐτελέστερον ἢ ξένον· Comm. 3, 13, 2 : Εὐτ. διάξειν· Cyrop. 5, 3, 35 : Ὅσῳ δ' ἂν κουφότερον συσκευασώμεθα καὶ εὐτ., quibuscum conf. verba Herodiani in superlat. citata ab HSt.] At Polit. εὐτελέστατα ap. Herodian. [2, 11, 1 : Συσκευάσασθαι αὐτοὺς ὡς ἔνι μάλιστα εὐτ. ἐκέλευσε] vertit Expeditissime. [Athen. 10, p. 419, A. Boiss. Dio Cass. 66, 10, διητᾶτο. Isocr. Antid. p. 476, 243 : Εὐτ. καὶ κοσμιώτατα ζῶντες. || Εὐτελεστέρως, Vilissime, Gl. pro Εὐτελεστάτως, ut videtur.]

[Εὐτέλης, ους, ὁ, Euteles, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 297, n. 168, b, 4. L. Dind.]

[Εὐτελία. V. Εὐτέλεια.]

[Εὐτελίδας, ὁ, Eutelidas, n. virorum Argivorum vel Lacedæmoniorum ap. Pausan. 5, 9, 1; 6, 10, 5; 6, 15, 8, Plut. Mor. p. 682, B. ἴᾶ]

Εὐτελίζω, ejusque comp. Ἐξευτελίζω, Contemno aliquid, tanquam εὐτελὲς, vel aliquem tanquam εὐτελῆ. Exp. et Parvi facio, Vilipendo, Floccifacio. [Adnihilo, Vilito, Invilito, Derogo; Εὐτελίζομαι, Vileo, Gl.] Sed antiquis scriptt. minime usitata hæc fuisse existimantur. [Thomas M. p. 889 : Φαυλίζειν εἴποις, οὐκ εὐτελίζειν. Anacreont. 45, 10 : Ὁ δ' Ἄρης ποτ' ἐξ ἀϋτῆς στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων βέλος ηὐτέλιζ' Ἔρωτος. Plut. Mor. p. 1073, D : Πᾶν πέριξ εὐτελίζουσι καὶ διασύρουσιν. Eust. Opusc. p. 243, 95 : Ἄνθρωπον ... εὐτελιζόμενον, ἐξουθενούμενον.]

[Εὐτελισμὸς, ὁ. Εὐτελισμοὶ, Tenue dicendi genus, Longin. 11, 2. Τὸ εὐτελὲς, Exilitas orationis, Hermog. Π. ἰδ. 1, p. 54, ἐναντίον τῷ μεγέθει. Idem voc. alio l. Π. ἰδ. 1, p. 68, jungitur τῷ παχεῖ, et intelligitur Opus levidense, et crassi fili, quod contrarium est veræ gravitati, adeoque crassum, pingue : v. Παχύς. Sic et τὸ ἐξηυτελισμένον καὶ ταπεινὸν junxit Phot. Bibl. cod. 80; unde oritur ἰδιωτισμὸς, Plebeja dictio. Ernest. Lex. rhet.]

[Εὐτελῶς. V. Εὐτελής.]

Εὐτέρπη, ἡ, nomen est unius ex novem Musis [ap. Hesiod. Th. 77, et alios quosvis] : de qua v. Plut. Symp. 9, 14, ubi inter alia dicit, Εὐτέρπη δ' ἄν τις δοίη τὸ θεωρητικὸν τῆς περὶ φύσιν ἀληθείας. [Etymologiam nominis v. ap. Diodor. 4, 7. Mulieris nomen est ap. Aristonem Anth. Pal. 7, 457, 7. L. Dind.]

Εὐτερπὴς, ὁ, ἡ, cui opponitur ἀτερπὴς, significat Aptus ad delectandum, Vi delectandi præditus. [Amœnus, Gl. Pind. Ol. 6, 105 : Ὑμνων εὐτερπὲς ἄνθος. Nestor Anth. Pal. 9, 364, 1 : Σπείσατέ μοι, Μοῦσαι, λιγυρὴν εὐτερπέα φωνήν. Orph. Arg. 254 : Εὐτερπέα κόσμον ἀοιδῆς.]

[Εὐτεχνάομαι. Polemon Sophista p. 20 Possin. : Ἀρχὴ δ' οὐκ ἄκαιρός τις ἦν ταῦτα, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς εὐτεχνηθέντων αἴτια, ὥσπερ τὰ θεμέλια τῶν οἰκοδομημάτων. Dicitur quidem εὐτέχνητος, sed εὐτεχνάομαι certe non exstat. Sic dicitur εὐχάριστος, sed de voce εὐχαρίζομαι dubitat Bentl. ad Philostr. p. 11 ed. Ol. Cod. Par. 3017 recte εὖ τεχνηθέντων. Bast.]

[Εὐτεχνὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔτεχνος. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 90, D : Ἡκέτω δὴ οὖν τῆς θεωρίας ἡ δύναμις ἐπὶ τὸ λίαν εὐτεχνές· 159, E : Καί μοι βλέπε τοῦ δικαίου τὸ εἰς εὐσέβειαν εὐτεχνές· 302, A : Τὴν καθ' ἡμᾶς εὐ-

τεχνεστάτην οἰκονομίαν. Adverbio superlativi idem vol. 1, part. 1, p. 170, E : Θέα δὴ ὅπως οἰκονομικῶς καὶ εὐτεχνέστατα λίαν διδάσκει τὸν Ἰακώβ. Rectissime igitur scribitur ap. eund. C. Julian. 3, p. 94, E : Ἵνα τοίνυν μὴ τὴν τῷ Θεῷ κατεστυγημένην μακρὰν ἔχοι ζωὴν ἐπὶ γῆς ὁ ἄνθρωπος, λίαν εὐτεχνέστατα τῷ θανάτῳ τῆς σαρκὸς συνεστέλλετο, idemque restituendum videtur locis ejusdem et scholiastæ Pindari in Ἐντεχνὴς citatis. Theodoretus vol. 5, p. 27 : Τὸ τῆς οἰκονομίας εὐτεχνές (al. εὐτυχές)· 38 : Τὸ τῆς εὐτεχνοῦς ἑνώσεως. L. Dind.]

[Εὐτέχνητος, ὁ, ἡ, Artificiose factus. Geminus Anth. Pal. 6, 260, 1 : Τὸν εὐτέχνητον Ἔρωτα.]

Εὐτεχνία, ἡ, Peritia, Doctrina, Eruditio, σοφία, σύνεσις Hesychio. [Philes De anim. p. 226, 27 : Νικᾷ τὸ δῆγμα τὴν εὐτεχνίαν. Schleusn. Epigr. Anth. Plan. 4, 142, 6 : Τίς ὁ γλύπτης, ὃς λίθον εἰς μανίην ἤγαγεν εὐτεχνίῃ; Adamant. Phys. 2, 26, p. 418. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 160, A : Ταῖς ἀνθρωπίναις εὐτεχνίαις· part. 2, p. 5, D : Τὴν ἐν πίναξι καὶ γραφαῖς εὐτεχνίαν. Alia ejusdem exx. contulit Suicerus in Thes. Theodor. Stud. p. 143, C : Τὸ ὄργανον δι' οὗ ἡ εὐτεχνία· 489, B : Οὐδὲ τοσαύτη σοι εὐτεχνίας δογματικῆς ἐπιστήμη. Gregor. Nyss. vol. 2, p. 260, C : Τοῦτο ὁ Παῦλος εἰδὼς ὁ τῆς εὐσεβείας τακτικῶν (-ῶς) δι' ἀμφοτέρας ἄγων τὸν στρατὸν ἐντεχνίας, scripserat fortasse εὐτεχνίας, ut Eust. procem. Iliadis p. 1 : Στρατηγικῆς εὐτεχνίας. Georg. Pis. Pers. 1, 229 : Τότε πλέον δείκνυσι τὴν εὐτεχνίαν, de gubernatore navis. 2, 39 : Τακτικὴν εὐτεχνίαν· 362 : Ταῖς τακτικαῖς σου προσβαλὼν εὐτεχνίαις. Memorat etiam Pollux 4, 7. L. Dind.]

Εὐτεχνος, ὁ, ἡ, itidem Artificiosus, Peritus, Doctus, Artibus instructus. [Hippocr. Ep. p. 1276, 51 : Ἐπήνεις δὲ καὶ τὸ ναυτικὸν αὐτῆς ὡς εὔτεχνον ὑπουργῆσαι, de nautis. Antipater Sid. Anth. Pal. 6, 206, 2 : Εὐτέχνων σκυτοτόμων. De rebus Paul. Sil. Descr. Soph. 514 : Εὐτέχνοισιν ἐδέθλοις· Amb. 79, ἔργοις. L. D. || Adv. Εὐτέχνως, Poll. 4, 24. « Nicet. Eugen. 1, 98; Const. Manass. Chron. p. 102. » Boiss. Euseb. H. E. p. 381. Kall. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 110, D : Εὐτ. τὸ γύναιον ἀναπείθει τὸν πρεσβύτην· part. 2, p. 11, D : Διαμορφῶν εὐτ. εἰς τύπον τῶν νοητῶν. Man. Philes De anim. propr. 11, 5, p. 40. L. Dind.]

[Εὐτεχνῶς. V. Εὐτεχνής.]

Εὔτηκτος, ὁ, ἡ, opp. præcedenti δύστηκτος : ut quo significetur Is qui facile est liquabilis, facile colliquescit. [Aristot. Probl. 1, 50, p. 865, 1 : Λειότερα καὶ εὐτηκτότερα· 4, 2, p. 876, 2 : Ὅσον εὔτηκτον τῆς τροφῆς ἔνεστι· De anima 3, 10 : Εὔτηκτον (τὸ ἁλμυρόν). L. D. Manetho 6, 524 : Εὐτήκτου ἀπὸ κηροῦ. Sap. Sal. 19, 20 : Εὔτηκτον γένος ἀμβροσίας τροφῆς.]

[Εὐτηξία, ἡ, Liquor, i. e. Liquiditas. Aristot. Mirab. c. 51 : Σημεῖον τῆς εὐτηξίας (stanni Celtici).]

[Ἔυτης. V. Ἐητής.]

[Εὐτιθάσευτος, ὁ, ἡ, Facile mansuefaciendus. Strabo 15, p. 705 : Οὕτως εὐτιθασεύτους εἶναι (elephantes), ὥστε καὶ λιθάζειν ἐπὶ σκοπὸν μανθάνειν. ἴᾰ]

[Εὐτίνακτος, ὁ, ἡ, Facile concutiendus. Hesych. : Κρόττα, εὐτίνακτα. ἴ]

[Εὐτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, Fortis. Æsch. Pers. 28 : Ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ. Libri nonnulli ἐν τλήμονι, ut omnes Eur. Med. 865 : Εὐτλάμονι θυμῷ.]

Εὔτμητος, ὁ, ἡ, exp. non solum Bene incisus, sed etiam Bene apparatus. Accipi potest et pro Facile secabilis. [Hom. Il. H, 364 : Ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι· K, 567, et alibi, ἐμᾶσιν.]

[Εὔτοιχος, ὁ, ἡ, Bonos parietes habens. Manetho 4, 151 : Θριγκῶν τε καὶ εὐτοίχων κανονισμῶν κοσμητάς. Conf. 1, 299.]

Εὐτοκέω, Facile pario, Facili partu utor. [Hippocr. p. 260, 25 : Εὐτοκέει μᾶλλον. Cicero Ad Att. 10, 18, 1 : « Quod ηὐτόκησεν (al. εὐτ.) gaudeo. » Plut. Mor. p. 282, D; Pollux 4, 208. Suidas in Κυλλοῦ πήραν ab Hemst. cit. || De arboribus Theophr. C. Pl. 1, 14, 1 : Εὐτοκήσαντα καὶ εὐγονοῦντα πάλιν ὁρμᾷ πρὸς κύησιν. L. D. Philo vol. 2, p. 316. Schleusn.]

Εὐτοκία, ἡ, Partus facilitas, Facilis partus, Fœcunditas. [Callimach. Epigr. 57 : Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Αυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ. Antip. Thess. Auth. Pal. 9, 268, 4, Plan. 4, 75, 2. Plut. Mor. p. 658, F; 939, F, ubi plurali, et alibi. De prole feliciter nata Leonidas Al. 9, 349, 4 : Ὡς πατέρα τρισσῆς εἴσιδεν εὐτοκίης. De bestiis Ephræm Syr. vol. 3, p. 117, E : Κτηνῶν εὐτοκία. Pollux 4, 208.]

[Εὐτόκιος, ὁ, Ad pariendum conferens. Geopon. 13, 10, 12 : Εἴ τις κόκκον σίτου ... περιάψῃ τῇ κεφαλῇ τῆς γυναικὸς, ἀτόκιον ἔσται τῇ φορούσῃ. Εὐτόκιον Gottorp. Cui εὐτόκιος λίθος ap. Eust. Hexaem. p. 27 confert Nicolaus.]

[Εὐτόκιος, ὁ, Eutocius, n. viri, ap. Isid. Pel. Epist. 2, 19, p. 132, D; 23, p. 133, E. Nisi legendum Εὐτονίῳ, cui plurimas alias epistolas inscripsit. Alioqui notissimus est Eutocius Ascalonita, commentarii in Archimedem scriptor. L. Dind.]

Εὔτοκος, ὁ, ἡ, opp. superiori δύστοκος, Facile pariens, Fœcundus. [Aristot. H. A. 6, 18 : Ἵππος δὲ τῶν τετραπόδων ἁπάντων εὐτοκώτατον καὶ λοχίων καθαρώτατον· 22 : Οἱ Σκύθαι ἱππεύουσι ταῖς κυούσαις ἵπποις καί φασι γίνεσθαι αὐτὰς εὐτοκωτέρας. V. etiam Εὔζωνος.]

[Εὐτολμέω, Audax sum. Dio Cass. 55, 16 : Ὥστε μὴ εὐτολμεῖν αὐτοὺς ἀδικεῖν.]

Εὐτολμία, ἡ, Audacia, Confidentia, Animositas, Fortitudo. Philo V. M. 1 : Πεῖραν ἤδη δεδωκότα στρατηγικῆς εὐτολμίας, Qui jam imperatoriæ fortitudinis speciem ediderat. 3 : Ὀργῶντας εὐρὼν, καὶ γέμοντας εὐτολμίας καὶ παραστήματος, Audaciæ et animi plenos. Itidem Plut. De deo Socr. [p. 586, B] : Μηδὲ τὴν προπέτειαν εὐτολμίαν οἰόμενοι· nam laudatur εὐτολμία, ut virtus; vituperatur autem προπέτεια, ut vitium, sc. temeritas et inconsiderata audacia, quam τόλμαν ἀλόγιστον vocat Thuc. Et in Alcib. [c. 13] : Ὀλιγωρία δόξης, ἣν ἀναισχυντίαν καὶ ἀπόνοιαν οὖσαν, εὐτολμίαν ἔνιοι καὶ ἀνδρείαν καλοῦσι. [Eur. Med. 469 : Οὗτοι θράσος τόδ' ἐστιν οὐδ' εὐτολμία, φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν, ἀλλ' ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων πασῶν ἀναίδεια. Polyb. 5, 76, 11 : Διὰ τὴν σφετέραν εὐτολμίαν τὴν πατρίδα διετήρησαν. Plurali Diod. 17, 10 : Οἱ Θηβαῖοι ταῖς εὐτολμίαις προθύμως ἀνεδέχοντο τοὺς κινδύνους.]

[Εὐτόλμιος, ὁ, Eutolmius, Byzantinus, cujus epigrammata quædam leguntur in Anthologia græca, ad quam v. Jacobs. vol. 13, p. 895. Alius ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 435, A. L. Dind.]

Εὔτολμος, ὁ, ἡ, opp. ἄτολμος, Audax, Confidens, Animosus, Intrepidus. Atque ut illud in vitio, ita hoc in virtute ponitur. Oppian. Cyn. 3, [383] : Σὺν κυσὶν εὐτόλμοισι ποτὶ χθόνα θῆρα βάλωνται, Cum canibus audacibus. [Xen. Anab. 1, 7, 4 : Ὑμῶν δὲ ἀνδρῶν ὄντων καὶ εὐτόλμων γενομένων.] Herodian. 7, [6, 11] : Νεανίσκον φύσει εὔτολμον, καὶ τὸ σῶμα οὐκ ἀγεννῆ, καὶ τὴν ἡλικίαν ἀκμάζοντα, πρόθυμόν τε εἰς τὸν ὑπὲρ ἑαυτοῦ κίνδυνον, Adolescentem audacem. 8, [1, 6] de barbaris : Θυμοειδεῖς ὄντες καὶ εὔτολμοι ἐν ἀρχομένῃ μάχῃ. Rursum 7, [11, 1] : Εὔτολμον θράσος. Et aliquanto ante, Εὔτολμα ἔργα. [Æsch. Ag. 1302 : Ἀπ' εὐτόλμου φρενός. Simonides Anth. Pal. 6, 50, 2 : Εὐτόλμῳ ψυχᾶς λάματι. Paul. Sil. Descr. Soph. 917 : Φορτίδος εὐτόλμοιο προηγέτιν. De rebus Aretæus p. 117, 2 : Εὔτολμα δὲ τὰ ἄχεα. Id. p. 95, 13 : Ἐμπάσσειν ἑκάστῳ καὶ τῆς ἴριδος εὔτολμον. Superlat. Procop. Vand. 2, p. 303, A.]

Εὐτόλμως, Audacter, Animose, Intrepide. [Tyrtæus ap. Dionem Chrys. vol. 1, p. 92 : Δόρυ δ' εὐτόλμως πάλλοντες. Æsch. Ag. 1298 : Πρὸς βωμὸν εὐτ. πατεῖς. Diod. 3, 136; 5, 125; schol. Eur. Hec. 544; Paul. Sil. Descr. Soph. 116. Comparativo Plut. Sol. c. 14 : Εὐτολμότερον ἅψασθαι. L. Dind.]

Εὔτομος, ὁ, ἡ, Sectu facilis, Facile secabilis, Bene s. Pulcre sectus : εὔτ. οἰκία, Domus quæ multis meatibus secta est s. pervia; dicuntur enim ὁδοὶ τέμνεσθαι et secari, quum aperiuntur. Aristot. Polit. 7, 11 : Ἡ δὲ τῶν ἰδίων οἰκήσεων διάθεσις ἡδίων μὲν νομίζεται καὶ χρησιμωτέρα πρὸς τὰς ἄλλας πράξεις, ἂν εὔτομος ᾖ· πρὸς δὲ τὰς πολεμικὰς ἀσφαλείας τοὐναντίον, ὡς εἶχον κατὰ τὸν ἀρχαῖον χρόνον· δυσέξοδος γὰρ ἐκείνη τοῖς ξενικοῖς, καὶ δυσεξερεύνητος τοῖς ἐπιτιθεμένοις. Ubi nota τῇ εὐτόμῳ οἰκίᾳ opponi τὴν δυσέξοδον : quæ enim multis meatibus intercisæ sunt, eædem et facile perviæ. Ibid. : Καὶ τὴν μὲν ὅλην μὴ ποιεῖν πόλιν εὔτομον, μετὰ μέρη δὲ καὶ τόπους.

Εὐτονέω, Validus sum, Valeo viribus : εὐτονοῦν εἰς τὰ ὀφθαλμικὰ, Ad ocularia medicamenta efficax sive aptum. [Hippocr. Ep. p. 1279, 1 : Πολλὰ γὰρ ἡμέας θνητοὺς ἐόντας λάθοι, μὴ πάγχυ δι' ἀτρεκίης εὐτονέοντας.

Hemst. Alia constr. ib. p. 1283, 49 : Ὁ χειροτέχνης (μακαρίζει τὸν πολιτευόμενον) ὡς εὐτονεῦντα κατὰ πάντων, In omnia (malim Omnes) potentiam exercentem, Int. L. D.] Sicut vero ἀτονέω cum infin. junctum significat ἀδυνατέω, Nequeo, Non possum; ita contra εὐτονέω junctum cum eod. significat Possum, Potis sum. Plut. [Mor. p. 533, E] : Μὴ βουλόμενοι μηδὲ εὐτονοῦντες εἰπεῖν, Οὐκ εἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς· et [p. 531, B] : Παρέχεις ἐμπεριπατεῖν φλυάρῳ σαυτὸν, οὐκ εὐτονῶν εἰπεῖν, Ὄψομαί σε αὖθις, νῦν δὲ οὐ σχολάζω. Ubi οὐκ εὐτονῶν possis interpretari etiam Non sustinens, audens. [Inscr. ap. Gruter. p. mcv, 6 : Οὐκ εὐτονοῦμεν τὸν μισθὸν ... παρέχειν. Sufficio, Gl. || Transitive Roboro. Theodor. Stud. p. 181, E : Ἡ βοήθεια τοῦ θεοῦ ὀχυροῦσά σε, δυναμοῦσά σε, εὐτονοῦσά σε. L. Dindorf.]

Εὐτονία, ἡ, Firmus tenor, et Contentio valida, Vehementia. [Hippocr. p. 1277, 51 : Πιέσασά με τοῦ καρποῦ μαλθακῇ τινι εὐτονίῃ. Hemst.] Εὐτ. ἡ κατὰ τὴν ὀσμὴν, affertur pro Odoris vehementia. Hesychio est καρτερία, ἀνεξικακία, ὑπομονὴ, Tolerantia. [Plut. Mor. p. 456, C : Ἔνιοι τὸ δυσπαραίτητον εὐτονίαν οὐκ ὀρθῶς τίθενται· 436, C : Εὐτονίαν ἴσχει καὶ πῆξιν (ὁ σίδηρος) ἣν Ὅμηρος σιδήρου κράτος εἶπεν· 131, C : Ἡ θερμολουσία οὐ τοσοῦτον εὐτονίας ὑφαιρεῖ καὶ ῥώμης ὅσον ὠφελεῖ πρὸς ὑγίειαν. Diodor. 5, 34 : Ὄρχησίν τινα κούφην καὶ περιέχουσαν πολλὴν εὐτονίαν σκελῶν. Oribas. p. 120 ed. Mai. : Τῇ τῆς ὕλης εὐτονίᾳ. African. Cest. p. 292, B : Τῇ εὐτονίᾳ τῆς ἐπιδέσεως. Suffectio, Animadversio, Gl. V. Ἔντονία, Εὔτονος. L. Dind.]

[Εὐτονίζω, Roboro. Alex. Trall. 8, p. 433. Struv.]

[Εὐτόνιος, ὁ, Eutonius, n. viri, ap. Isid. Pel. Ep. 1, 95, p. 30, B; 105, p. 32, E, etc. Epigr. Anth. Pal. App. 356, 4 : Εὐτόνιοι παῖδες πατέρ' Εὐτόνιον τεθνεῶτα πολλάκις ὑμνήσωμεν ἐνὶ στήλαισι γραφέντα. L. Dind.]

Εὔτονος, ὁ, ἡ, cui opp. ἄτονος, Validus, Robustus, Firmus : metaph. sumpta ab iis quæ bonis ac firmis nervis intenta sunt, nec intentionem remittunt. Lucian. [D. mort. 1, 3] : Ἡ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. [Hippocr. p. 1247, G : Αἱ βόρειοι καταστάσιες τὰ σώματα εὔτονα ποιέουσι. Diodor. 2, 56 : Εἶναι εὐτονωτέρους πολὺ τῶν παρ' ὑμῖν· 4, 20 : Διὰ τὴν συνεχῆ γυμνασίαν εὔτονοι (Ligures). Plato Leg. 7, p. 815, A : Τὸ ὀρθὸν ἐν τούτοις (jaculationibus) καὶ τὸ εὔτονον. Aristot. De aud. p. 800, 15 : Πνεύμων μαλακὸς καὶ εὔτονος. Εὐτόνοις ἀγχίστροις Oribas. p. 39 ed. Mai. De lignis superlativo p. 120. De ferro comparativo p. 121. Polyb. 8, 7, 2 : Εὐτονωτέροις βέλεσι. Plut. Alex. c. 63 : Βέλος οὕτως εὔτονον καὶ βίαιον· Crass. c. 24 : Εὐτόνους τὰς πληγὰς διδόντες ἀπὸ τόξων κραταιῶν. Ib. 9 : Κλιμακίδας εὐτόνους καὶ βαθείας. Diodor. 1, 41 : Τὰς βορείους πνοὰς περὶ μὲν τὴν Εὐρώπην εὐτόνους εἶναι. Pollux 2, 159, βλέμμα. Signif. obscœna Strato Anth. Pal. 12, 216, 1.] Itidem εὔτονος ὕλη interpr. Materies firma et quæ egregiam in operibus firmitatem conservat : ut eadem sit cum ea quæ ἀστραβὴς nominatur. Theophr. H. Pl. 5, 7 : Εὐτονώτατον [εὐτορνότατον] δὲ φιλύκη. Ubi tamen Gaza vertit Obedientissima. Et εὔτονος χρηματιστὴς, Qui omnes nervos intendit in conquirendis pecuniis. Alii, Qui vehemens studium parandis divitiis adhibet, Plut. Themist. [c. 5.] Additur interdum dat. veluti instrumentalis : ut ap. Diosc. 5, 81, εὔτονος τῇ δυνάμει, Viribus valens. Sic εὔτονος τῇ ὀσμῇ, Odore præstans, Vehementem edens fragrantiam. Exp. etiam Vocalis : quod referendum est ad τόνος, quo significatur φθόγγος, Sonus. [Galen. l. 2 Sal. p. 240, 57, εὔτονον γυμνάσιον dici scribit, τὸ βιαίως ἄνευ τάχους διαπονοῦν, Quod violenter sine velocitate exercetur, Valens et robustum. Et σφοδρὸν σύνθετον ἐξ εὐτόνου τε καὶ ταχέος, p. 241, 53. Foes. OEc. Hipp. || Cum infinit. Palladas Anth. Pal. 7, 683, 8 : Γέσσιος οὐδὲ χέσειν εὔτονον ἦτορ ἔχων. || « Εὔτονον, τὸ, Acre, Nervosum dicendi genus, Dionys. Cens. scriptt. 3, 2, p. 427, et paulo post Demosthenes dicitur εὔτονος, Nervosus, ut ap. Quintil. 10, 1, 76, Nervis intenta sunt omnia : v. Τόνος. » Ernest. Lex. rhet. Sic εὐτονία ap. Dionys. Cens. scriptt. p. 419, 8 : Ἀντίμαχος ἐφρόντισεν εὐτονίας καὶ ἀγωνιστικῆς τραχύτητος.]

Εὐτόνως, Intentis viribus, Intentis omnibus virium nervis, Valide, Firmiter, Fortiter, Vehementer, ἰσχυρῶς, Hesych., addens etiam ἐλαφρῶς. Quum vero aliquis φθέγγεσθαι εὐφώνως [sic] dicitur, reddere queas etiam Intento clamore, et, ut Cic. loquitur, Bonis lateribus. [Aristoph. Pl. 1096 : Ὡς εὐτόνως τὸ γράδιον, ὥσπερ λεπὰς, τῷ μειρακίῳ προσίσχεται. Xen. Hier. 9, 6 : Ταῦτα πάντα διὰ φιλονεικίαν εὐτ. ἀσκεῖσθαι. Aristot. Probl. 5, 39 : Οἱ θέοντες εὐτ. Diodor. 5, 18 : Βάλλουσι λίθους οὕτως εὐτόνως ὥστε δοκεῖν τὸ βληθὲν ἀπό τινος καταπέλτου φέρεσθαι· 11, 65 : Τοὺς πολιορκοῦντας εὐτ. ἠμύνοντο. Plut. Cat. min. c. 17 : Εὐτ. καὶ ἀπαραιτήτως ἀπαιτῶν. Schol. Aristoph. Ach. 627 : Ἵνα εὐτ. χορεύωσι. « Plotin. p. 691; Porphyr. V. Plotin. p. 103. » Creuzer. Comparativo adverbialiter posito Oribas. p. 39 ed. Mai. : Πάσης προσφύσεως εὐτονώτερον ἠσφαλισμένος. L. Dind.]

Εὐτοξία, ἡ, exp. Jaculandi peritia et dexteritas. [Herodian. 1, 15 : Ὡς ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀσφαλοῦς ἀκοντίζων εὐτοξίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοιτο δεῖξιν. Εὐστοχίας suspicabatur Bekkerus, ut paullo ante fuerat, αὐτοῦ τῆς χειρὸς τὸ εὔστοχον. L. Dind.]

Ἔὐτοξος, ὁ, ἡ, Bonum arcum habens et bonas sagittas, Pulcrum habens arcum et pulcra jacula : ut εὔτοξος φαρέτρη. Ubi dialysis est diphthongi poetica; nam in prosa diceretur Εὔτοξος. [Ex epigr. Secundi Anth. Plan. 4, 214, 5, ubi εὔτοξον φαρέτρην, non ἐΰτοξον.]

[Εὐτόρνευτος, ὁ, ἡ, Bene tornatus, Rotundus. Anon. Anth. Pal. 5, 135, 1 : Στρογγύλη, εὐτόρνευτε, de lagena quasi torno circinata.]

Εὔτορνος, ὁ, ἡ, Torno s. Tornatu facilis. V. Εὐπελέχητος, Ξέσις. [Ubi affert ll. Lycophr. 664, εὐτόρνῳ scholl. interpret. στρογγύλῳ, περιφερεῖ, de qua signif. v. infra, et Theophr. H. Pl. 5, 6, 4 : Εὐπελεχητότερα δὲ καὶ εὐτορνότερα καὶ εὐξοώτερα τὰ χλωρά· cui add. alter ib. 2 : Εὐτορνότατον δὲ ἡ φιλύκη. || Bene tornatus, Circinatus, Rotundus. Eur. Tro. 1197 : Ἴτυος ἐν εὐτόρνοισι περιδρόμοις.]

[Εὐτραπεζεύομαι, Bene instructa mensa utor, Laute vivo. Eust. Il. p. 1053, 18 : Καινὸν δὲ οὐδὲν, θεογενῆ παιχθῆναι λάβρακα, εἴγε καὶ θεοὺς αὐτόχρημα τοὺς μεγάλους ἰχθῦς ἐκάλεσαν εὐτραπεζευόμενοι.]

Εὐτράπεζος, ὁ, ἡ, ut βίος, Vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. 14, [p. 641, C] : Ὄντως γὰρ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἀποβλέψαντά ἐστιν εἰς τὰ παρακείμενα, εἰπεῖν, Ὁρᾷς τὸν εὐτράπεζον ὡς ἡδὺς βίος. [Æsch. Ag. 243 : Πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους. Xenocr. p. 1 : Ταῖς εὐτραπέζοις ἀπολαύσεσι, eodemque modo p. 4, de piscibus quibusdam, ubi v. Coraes p. 74. Plut. Mor. p. 667, C : Ἡ θάλαττα παρέχει τὴν ἀγορὰν εὐτράπεζον.] Homines vero εὐτράπεζοι dicuntur, Qui bene instructa mensa utuntur, οἱ οὐκ εὐτελῆ τράπεζαν παρατιθέμενοι. Eriphus ap. Athen. 4, [p. 137, D] : Οὐδ' εὐτραπέζων Θετταλῶν ξένων τροφαί· qui solebant καθ' ἓν ἕκαστον παρατιθέναι μεγαλείως, ut Alexis ibid. loquitur, qui Atticas cœnas taxans, dicit δειπνίζειν Ἀττικηρῶς καὶ ἀπηκριβωμένως. [Plut. C. Gracch. c. 19 : Ἦν δὲ καὶ διὰ φιλοξενίαν εὐτράπεζος. Exc. Phrynichi in Bekk. An. p. 39, 30 : Εὐτρ. ἄνθρωπος, μεγαλοπρεπὴς ἐν ἑστιάσει. Schneid. Ita Basilius usurpavit vol. 1, p. 80, A : Πένητός τινος ἑστιάτορος, ὃς τῶν εὐτραπέζων εἶναι φιλοτιμούμενος... Eust. Il. p. 331, 14. Hemst. Ἑστιάτωρ Pollux 6, 27. ἄ]

[Εὐτρᾰπελεύομαι.] Ap. Etym. legitur et verb. Εὐτραπελέω, sed sine expositione. Fortasse autem idem valet hoc verbum activum, quod pass. Εὐτραπελεύομαι, sc. Sum εὐτράπελος, [Jocor, Cavillor] ap. Chrys. Comm. in Ep. ad Ephes. 6, ubi aliquoties legitur. [Polyb. 12, 16, 14 : Ὁ μὲν οὖν νεανίσκος οὕτως εὐτραπελευσάμενος ἐξέλυσε τὴν σπουδήν. Diod. Exc. vol. 2, p. 615, 60 : Εὐτραπελευόμενος ἀπεφαίνετο κρατεῖν τῷ πολέμῳ κτλ. Schol. Plat. Apolog. p. 332. Εὐτραπελῶ fingunt Etymologg. in Εὐτράπελος et Εὐτραπελία.]

[Εὐτραπελία, ἡ, Urbanitas. Definit Aristot. Rhet. 2, 12 : Καὶ φιλογέλωτες (οἱ νέοι), διὸ καὶ εὐτράπελοι· ἡ γὰρ εὐτραπελία πεπαιδευμένη ὕβρις ἐστίν. V. l. ejusdem in Εὐτράπελος citandum. Hippocr. p. 24, 3 : Χρὴ τὸν ἰητρὸν ἔχειν τινὰ εὐτραπελίην παρακειμένην· τὸ γὰρ αὐστηρὸν δυσπρόσιτον καὶ τοῖσιν ὑγιαίνουσι καὶ τοῖσι νουσέουσι. Plato Reip. 8, p. 563, A : Εὐτραπελίας τε καὶ χαριεντισμοῦ ἐμπίπλανται. Cic. Ad fam. 7, 32, 1 : « Deinde εὐτραπελία literarum fecit ut intelligerem tuas esse. » Diodor. 15 6 : Διὰ τὴν εὐτραπελίαν (εὐτραπε-

λείαν liber unus, forma non minus vitiosa quam est forma eidem aliquoties a me exemta δυστραπέλεια) τῶν λόγων μειδιάσας ὁ Διονύσιος· 20, 63 : Διὰ τὴν ἐν τοῖς ποτοῖς εὐτραπελίαν κατανοήσας τοὺς ἀλλοτρίως ἔγοντας. « Pars illius venustatis quæ χάρις et ἀστεϊσμὸς dicitur. Hanc unam virtutem negat in Demosthene esse Dionys. De vi Demosth. 54, p. 1122. » Ernest. Lex. rhet. Thomas M. in Λαμυρία p. 568. Μωρολογία, κουφότης, ἀπαιδευσία interpretantur Orion p. 625, 7, et Etymologg., Gud. etiam ἀναισχυντία καὶ ὕβρις. Scurrilitas, Jocus, Festivitas; Εὐτραπελίαι, Facetiæ, Gl. V. Εὐτράπελος.]

[Εὐτραπελίζω, unde Εὐτραπελίσαι, Joculare, Gl. Scribendum videtur Εὐτραπελίαι vel Εὐτραπελία. L. D.]

[Εὐτραπελισμὸς, ὁ, i. q. εὐτραπελία. Etym. Gud. p. 505, 55, 58, pro quo εὐτράπελον apud Ammonium v. Σκῶμμα. L. Dind.]

[Εὐτραπελολογία, ἡ, Facetiæ, Scurrilitas. Paraphr. Epicteti Ench. c. 48, p. 356 : Ἐπισφαλὲς δὲ τὸ εἰς εὐτραπελειλογίαν ἐμπεσεῖν. Ita editio Blancardi. Sed annotationi præfixum εὐτραπελιλογίαν. Utrumque nihili est. L. Dind.]

Εὐτράπελος, ὁ, cui opp. δυστράπελος : quemadmodum enim δυστράπελος dicitur interdum Qui morosus est et difficilis, atque illepidus, ita vicissim εὐτράπελος vocatur qui est Lepidus, Facetus, Scitus, Elegans, Venustus : ἀστεῖος, κομψός. [Scurra, Scurrus, Toluberna (sic), Adsecula, Festivus, Jocosus, Gl.] Fortasse ita dictus quasi Qui dicta sua norit τρέπειν scite ad ea quæ se offerunt. Isocr. Areop. [p. 149, E] : Τοὺς εὐτραπέλους καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν. Aristot. Eth. 2, 7 : Περὶ δὲ τὸ ἡδὺ τὸ ἐν παιδιᾷ, ὁ μὲν μέσος, εὐτράπελος, καὶ ἡ διάθεσις, εὐτραπελία· ἡ δ' ὑπερβολὴ, βωμολοχία· καὶ ὁ ἔχων αὐτὴν, βωμολόχος· ὁ δ' ἐλλείπων, ἄγροικός τις. Ubi etiam nota, εὐτραπελίαν, virtutis nomen esse : in qua si quis excedat modum, nominari vitium illud βωμολοχίαν, et scurrilitatem : si quis vero modum deserat, appellari ἀγροικίαν, Rusticitatem illepidam. Minus enim esse leporis solet in rusticis quam in urbanis : unde et ἀστεῖοι, sicut Lat. Urbani, nominantur οἱ εὐτράπελοι. Idem Eth. 4, 8 : Οἱ δ' ἐμμελῶς παίζοντες, εὐτράπελοι προσαγορεύονται, οἷον εὔτροποι· τοῦ γὰρ ἤθους αἱ τοιαῦται δοκοῦσι κινήσεις εἶναι. Ubi etymon exprimit : εὐτραπέλους sc. dictos esse quasi εὐτρόπους s. εὐκινήτους : nam sicut τὰ σώματα ἐκ τῶν κινήσεων κρίνεται, ita etiam τὰ ἤθη, ut ibid. docet. Iidem et ἐπιδέξιοι eam ob rem nominantur, sc. διὰ τὸ ἐν τοῖς λόγοις ἐπιδέξιον. Addit vero, ἐπιπολάζοντος τοῦ γελοίου καὶ τῶν πλείστων χαιρόντων τῇ παιδιᾷ καὶ τῷ σκώπτειν μᾶλλον ἢ δεῖ, etiam τοὺς βωμολόχους nominari εὐτραπέλους. Quam εὐτραπελίαν reprehendit Paul. Ad Ephes. 5, [4] : Μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, Obscœnitas, et stultiloquium, et dicacitas. Nec enim urbanitatem damnat et dicta faceta ac salsa, sed scurrilitatem et dicteria quæ non referuntur ad commodum proximi, nec ad finem honestum : qualis est ἡ τῶν μιμολόγων et γελωτοποιῶν : utpote cui desit τὸ μετὰ σεμνότητος χαρίεν, quod alteri εὐτραπελίᾳ inesse solet, de qua supra dixi, quæ Latine a quibusdam redditur Facetiæ, Festivitas, Urbanitas, Lepor : posterior autem, quæ in βωμολοχίαν et σκώμματα degenerat, Scurrilitas, Dicacitas. Chrysost., Pauli illum l. enarrans, εὐτράπελον dici scribit τὸν ποικίλον, τὸν παντοδαπὸν, τὸν ἄστατον, τὸν εὔκολον, τὸν πάντα γινόμενον, τὸν ταχέως τρεπόμενον καὶ μεθιστάμενον· et qui solet καὶ σχῆμα καὶ ῥῆμα καὶ γέλωτα καὶ βάδισιν καὶ πάντα μιμεῖσθαι, καὶ σκώμματα ἐπινοεῖν. [Ammonius p. 36, 128 s. Thomas M. p. 801 : Εὐτράπελον τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον· εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Contra Etym. M. : Εὐτρ. ὁ κοῦφος καὶ μωρὸς καὶ ἀπαίδευτος. V. Εὐτραπελία. Exx. antiquiorum scriptorum ab HSt. memoratis addere licet plura recentiorum, velut Polybii 24, 5, 7 : Παρὰ τὰς συνουσίας εὐτράπελος, et ubi superlat., 9, 23, 3.] Metaphorica porro hæc est signif. horum vocc. εὐτράπελος et εὐτραπελία : proprie enim εὐτράπελος dicitur ὁ εὐκίνητος, ut Aristot. quoque supra citato loco innuit. Atque adeo Suid. εὐτράπελον exp. εὔστροφον, ap. Aristoph. Vesp. [467] : Τῶν νόμων ἡμᾶς ἀπείργεις, Ὧν ἔθηκεν ἡ πόλις, Οὔτε τιν' ἔχων πρόφασιν Οὔτε λόγον εὐτράπελον, Αὐτὸς ἄρχων μόνος, schol. ἀπολογίαν πιθανὴν καὶ εὖ τετραμμένην. [Ἥδε τοὺς παιᾶνας οὐκ εὐτραπέλως (vel -λῳ) τῇ γλώττῃ, Dionys. apud Suid. in Παιᾶνας. Hemst. Antiatt. Bekk. p. 92, 6 : Εὐτράπελον· φασὶν οὐ δεῖν τιθέναι ἐπὶ τοῦ γελοίου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ εὖ τρεπομένου πρὸς πάντα καὶ ἐπὶ τοῦ εὐστρόφου. Pollux 6, 121, περὶ τοῦ κούφου : Ἐρεῖς δὲ ῥάδιος, εὐμετάβολος, εὔτρεπτος, εὐτράπελος. Sic Ælian. V. H. 5, 13 : Ἦσαν δὲ ἄρα Ἀθηναῖοι δεινῶς ἐς τὰς πολιτείας εὐτράπελοι καὶ ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον· N. A. 5, 26 : Οὕτως ἄρα ἡ φύσις (simiæ) ποικίλον τε καὶ εὐτράπελόν ἐστι. Liban. vol. 3, p. 368, 31 : Καί μοι δοκοῦσι (dii) τῆσδε τῆς ὀρχήσεως γενέσθαι πατέρες, ἐπὶ τὸ πάντα μιμεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων τοὺς εὐτραπέλους ταῖς ἑαυτῶν μεταστάσεσιν ἀνάγοντες. Εὐτράπελος ὀρχηστὴς cum εὔτρεπτος ponit Pollux 4, 96. || Pind. Pyth. 1, 92 : Μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις κέρδεσσι, Fallacibus.] Synes. adhuc magis proprie, De insomn. [p. 154, A] : Οὐδὲν γὰρ οὕτως, ὥσπερ πνεῦμα, εὐτράπελον, Nihil est adeo ac spiritus versatile et commutabile. [Manetho 5, 242 : Δίχα λυπῆς εὐτραπέλοισι γραφαῖς τερπνὸν βίοτον διοδεύει. Permutatum cum ἐκτράπελος v. in illo.]

[Εὐτραπέλως, Dextre, Scite, Eleganter. Thuc. 2, 41 : Δοκεῖν ἄν μοι τὸν αὐτὸν ἄνδρα παρ' ἡμῶν ἐπὶ πλεῖστ' ἂν εἰδῆ καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτρ. τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι. Schol. εὐκινήτως, ἐνδεξίως. Phrynich. Bekk. An. p. 41, 18 : Εὐτράπελος, ἀντὶ τοῦ εὐπρεπής. Ὁ Θουκ. ἐπὶ τοῦ εὐρύθμου καὶ εὐπρεποῦς. Memorat Etym. M. p. 408, 28.]

[Εὐτρᾰπής. Nicander fr. 2, 71 : Εὐτραπέας κυκλαμίνους, ubi al. εὐτρεπέας, εὐπρεπέας, εὐστραφέας : v. annott. Schneideri.]

Εὐτρᾰφέω, Bene alor, Bene nutrior, Alimentum uberius accipio : cui opp. κακοτροφέω. Theophr. C. Pl. [4, 10, 1] : Τοῦτο δὲ κατὰ συμβεβηκὸς, ὅτι τὸ φυτὸν εὐτραφεῖ βρεχόμενον. [Non melior hujus formæ fides videtur quam ejus quod infra notabimus Εὐτραφία. Nam haud dubie hic quoque, ut alibi, εὐτροφεῖ scripserat Th. L. Dind.]

Εὐτρᾰφὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὐτρεφὴς, Bene altus, nutritus, saginatus; ideoque Pinguis, Corpulentus. [Eurip. Med. 920 : Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος μολόντας· Iph. T. 304 : Πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ καὶ νεανίας ξένους φαύλους μάχεσθαι βουκόλους ἡγούμεθα. Plato Leg. 8, p. 835, D : Ἐν ᾗ πόλει νέοι μὲν νέαι τε εὐτραφεῖς εἰσι. Aristot. H. A. 5, 14 : Ἐὰν μὲν εὐτραφὴς ᾖ, et ibid. paullo ante, ubi libri nonnulli εὐτροφήσῃ. 7, 1, p. 581, 32 : Ὑγιεινότερα τὰ σώματα γίνεται καὶ εὐτραφέστερα· et ib. 12, p. 588, 4, Probl. 4, 29, p. 880, 23. Nicet. Chon. De signis p. 855, 2 ed. Bonn. : Λακκευτοῦ συὸς εὐτραφέστερος. Quintus 5, 384 : Εὐτραφέος σιάλοιο. Tzetz. Hom. 382 : Ποσσὶν εὐτραφέεσσιν. Callistr. Stat. p. 904 : Εὐτραφῆ καὶ λιπῶσαν σάρκα. Polyæn. 7, 36 : Τὸ εὐτραφὲς τῶν ἡμιόνων ἑωρακότες. Galen. vol. 2, p. 203 : Ἡ πρώτη γένεσις τῶν τριχῶν ταχίστη τέ ἐστι καὶ εὐτραφεστάτη. De helleboro Herodot. in Matthæi Med. p. 166 : Τῶν ἄλλων εὐτραφέστερος (Anticyræ nascens).] Exp. etiam per præsens, Uberius alimentum capiens. Theophr. C. Pl. 3, [2, 6] : Τότε γὰρ ἡ γῆ εὐδιάχυτός τε καὶ εὐβλαστὴς καὶ ὅλως εὐτραφής ἐστιν. Et rursum [1, 20, 1] : Ὅσα δὲ ὑγρὰ καὶ μανὰ καὶ εὐτραφῆ, ταῦτα ἐκ τῶν νέων καρπῶν βλαστοὺς φέρει. [Vertendum autem his aliisque ll. similibus ab Schneidero in indice citatis, Bene nutriens. Sic Æschylus Choeph. 898 : Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα οὐλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. (Alterum v. afferens Tzetz. Hist. 12, 808 exhibet εὐτρεφές.) Sept. 308 : Ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐτραφέστατον πωμάτων. Aliquot libri, in his Mediceus, εὐτρεφέστατον, ut nonnulli Platonis l. supra citato. Cujus formæ exx. Homerica cum uno Euripidis v. in ipsa. Ejusdem Eur. libri quum in ll. supra citatis bis consentiant in forma εὐτραφὴς, ambiguum est utrum hanc ipsam prætulerint Tragici veteresque Attici, an, quod minus probabile est, utramque admiserint, ut apud eosdem est νεοτρεφὲς, χθονοτρεφὴς, quum tamen etiam φιλοτραφὴς ex Euripide afferatur ab Antiatticista p. 116, 2. Antiquiores certe, adeoque magis consentaneæ usui Tragicorum, videntur formæ per ε. Minus dubium videtur Theophrasti C. Pl. 1, 18, 1 : Τῆς χώρας εὐτρεφοῦς, loco uni male formam εὐτρεφὴς pro altera qua

tot aliis locis utitur, illatam esse. Conf. var. script. 3, 6, 8. Contra ap. Polybium (31, 3, 12) Athenæi 5, p. 195, A, libri deteriores εὐτραφεῖς, meliores εὐτρεφεῖς. L. Dind.]

[Εὐτραφῶς, Pinguiter. Hippocr. p. 257, 5 : Τὰ πάχος ἔχοντα εὐτραφέως (παιδία). Philostr. V. Soph. 2, p. 552 : Εὐτραφῶς ἔχοντα τοῦ αὐχένος.]

[Εὐτράφητος, ὁ, in Etym. M. p. 122, 30 : Ἀπίκια, εἶδος πλακούντων, ἀπὸ Ἀπικίου τινὸς Ῥωμαίου εὐτραφήτου ἐπινοηθεῖσα, Schneidero mutandum videbatur in εὐτρυφητοῦ. Legendum τρυφητοῦ, ut est ap. Athen. 1, p. 7, A : Ἐγένετο κατὰ τοὺς Τιβερίου χρόνους ἀνήρ τις Ἀπίκιος πλουσιώτατος τρυφητὴς, ἀφ' οὗ πλακούντων γένη πολλὰ Ἀπίκια ὀνομάζεται. L. Dind.]

Εὐτραφία, ἡ, Bonum nutrimentum s. alimentum, Bene ali s. nutriri, liberius alimentum accipere. Ex Gellio exp. Bona alitura. [Pro εὐτροφία est in varietate scripturæ ap. Aristot. H. A. 7, 1, p. 581, 27. V. Εὐτραφέω. L. Dind.]

[Εὐτραφῶς. V. Εὐτραφής.]

[Εὐτράχηλος, ὁ, ἡ, Qui pulchro collo est. Is. Porph. in Allatii Exc. p. 315—6. Boiss. Jo. Malal. 1, 133, 134. Elberl. Hippiatr. p. 261. ă L. Dind.]

Εὐτρεπὴς, ὁ, ἡ, derivatum esse videtur a τρέπω : quum enim significet Paratus [quo modo interpretantur Gl., cui addunt Præparatus], ἕτοιμος, dictum videtur quasi εὖ τετραμμένος πρὸς ἔργον τι, veluti Hom. dicit Vulcanum suas φύσας τρέψαι πρὸς τὸ πῦρ, Convertisse et aptasse ad suscitandum ignem. [Eur. Bacch. 440 : Τοὐμὸν εὐτρεπὲς ποιούμενος· Iph. T. 245 : Κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη· Herc. F. 497 : Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐτρεπῆ ποιοῦ· 969 : Φαρέτραν δ' εὐτρεπῆ σκευάζεται· Cycl. 215 : Ὁ φάρυγξ εὐτρεπὴς ἔστω μόνον· Hec. 565 : Πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε· Bacch. 844 : Πάντῃ τό γ' ἐμὸν εὐτρεπὲς πάρα. Xen. Eq. 7, 1 : Τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ... εὐτρεπῆ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα λαβεῖν. Polyb. 6, 26, 10 : Τούτων εὐτρεπῶν γενομένων. Dionys. A. R. 11, 17 : Τὰ πρὸς τὸν ἀγῶνα πάντα γεγονότα ἡμῖν εὐτρεπῆ· et ibid. : Τὰ πρὸς τὸν πόλεμον εὐτρεπῆ ποιήσασθαι.] Dem. C. Mid. : Καὶ μάρτυρές εἰσιν ἕτοιμοι τούτων, καὶ συνήγοροι πάντες εὐτρεπεῖς καθ' ἡμῶν. Ubi nota synonymos posita hæc duo vocabula ἕτοιμος et εὐτρεπής. [Id. p. 45, 2 : Διὰ τὸν φόβον εἰδὼς εὐτρεπεῖς ὑμᾶς.] Exp. vero non solum Paratus, Instructus, ἕτοιμος, ἡτοιμασμένος, sed etiam Absolutus; nec non Æquus, δίκαιος : cujus postremæ expos. auctor est Hesych. [Cum πρὸς conjungit Dionys. A. R. 2, 3 : Ἐγὼ δὲ ὑμῖν πρὸς ἣν ἂν καταστήσεσθε πολιτείαν εὐτρεπής. Frequentissima est in libris hujus adjectivi in εὐπρεπὴς depravatio. || Adv. Εὐτρεπῶς, Promte, Parate. Appian. Pun. c. 18 : Νῆες εὐτρ. εἶχον.]

Εὐτρεπίζω, Paro, Apparo, Instruo, [Comparo his addunt Gl., et Εὐτρεπίζων, Parabundus] : ἑτοιμάζω. [Æsch. Ag. 1651 : Ξίφος πρόχωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω. Eur. Iph. T. 470 : Εὐτρεπίζετε ἃ χρὴ 'πὶ τοῖς παροῦσι. Xen. H. Gr. 4, 8, 12 : Ἀκούοντες ὅτι Κόνων τὰς πόλεις Ἀθηναίοις εὐτρεπίζοι, ubi est Conciliare 2, 2, 4 : Τὰ τείχη εὐτρεπίζειν.] Dem. [p. 12 extr.] : Πάνθ' ὃν ἐβούλετο εὐτρέπισας τρόπον. Id. [p. 32, 5] : Πρὶν ταῦτα εὐτρεπίσαι; et [p. 44, 22] : Ἱππαγωγοὺς τριήρεις καὶ πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίσαι κελεύω. [Alciphr. Ep. 2, 1, p. 269, 61 : Εὐτρεπίζειν δεῖπνον· ubi similia Wagner. Ælian. V. H. 7, 5. Præparo, cum præp. εἰς, in epigr. Anth. Plan. 4, 142, 2 : Ἐκ κραδίης σέο θυμὸς ὄμματα κοιλήνας ἐς χόλον ἠὐτρέπισεν. De usu Hippocratis Foes. in OEc. : « Εὐτρεπίζειν στόματα, Ora uteri commode apparare, p. 598, 21. Ἢν εὐτρεπισθῶσιν αἱ ὑστέραι, p. 596, 51. P. 268, 36, pro Vergere sumi videtur aut Inclinando ac vergendo adornare, instruere aut accommodare : Οὔκουν ἀπιστητέον ἡμῖν περὶ τοῦ ποτοῦ εἰ εὐτρεπίζει τὴν σύριγγα τῷ ἀνθρώπῳ. » Cui l. Weigel. in Suppl. Schneideri confert l. Rufi De purgant. : Μόνον τῆς διαίτης (sic) εὐτρεπίζειν, Restituere, In ordinem redigere.] Item passiva voce ac signif. Pausan. [1, 13, 5] : Οἱ δὲ ἐς πολιορκίαν εὐτρεπίζοντο, Sese parabant ad obsidionem. Ubi etiam nota non fieri augmentum [neque in perf., ubi de Vescendo dicitur, ap. Leonid. Tar. Anth. Pal. 9, 316, 8 : Ναὶ μὰν ὡσαύτως τοὺς βότρυας, αἴτε πέλονται ὥριμοι, αἴτε χύδαν ὄμφακες, εὐτρέπικεν], ut ap. Herodian. 2, [4, 14] : Τὰ μὴν δὴ πρὸς τὸν πόλεμον γενναίως εὐτρέπιζεν. Cum augmento autem dixit [Eur. Iph. A. 1111 : Ὡς χέρνιβες πάρεισιν ηὐτρεπισμέναι·] Aristoph. Pl. [626] : Ὅσ' ἐστὶν ἔνδον ηὐτρεπισμένα, Quæcunque intus sunt parata. [Sine augmento Hippocr. p. 1277, 54 : Ἵνα τὴν ξενίην ἐδόκεον εὐτρεπεῖσθαι (-ίσθαι). Idem vitium p. 1278, 26, εὐτρεπεῖσθαι χρὴ πανταχόθεν (τὰ φάρμακα). Cum dativo Lycophron 614 : Σφαγαῖσιν ηὐτρεπισμένον.] Alioqui passiva [media] etiam vox in activa usurpatur signif. [Thucyd. 2, 18 : Τὰς οὖν προσβολὰς ηὐτρεπίζοντο· 4, 123 : Τὰ περὶ σφᾶς αὐτοὺς κοινῇ εὐτρεπίζοντο.] Dem. Pro cor. : Ὅσους ἢ πεῖσαι χρήμασι Θηβαίων ἢ ἐξαπατῆσαι ἐνῆν, ἅπαντας ηὐτρέπισται. [Id. p. 683, 24 : Ἐὰν μόνον εὐτρεπίσηται τοὺς ἐνθάδε. Xen. H. Gr. 4, 8, 6 : Τὸν Κόνωνα ἐκέλευεν εὐτρεπίζεσθαι τὰς καθ' Ἑλλήσποντον πόλεις, ὅπως εἰς τὸ ἔαρ ὅτι πλεῖστον ναυτικὸν ἀθροισθείη· Cyrop. 6, 2, 41 : Τὴν ἑαυτοῦ ἕκαστος τάξιν εὐτρεπισάμενος. Polyb. 5, 5, 12 : Εὐτρεπισάμενος τὰ περὶ τὸν Διόρυκτον. Athen. 1, p. 4, A : Κλέαρχός φησι Χάρμον εὐτρεπίσθαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν... παρατιθεμένων.] Itidemque accipi potest ap. Herodian. 6, [4, 2] : Ὁ δ' ἐπιδοὺς αὐτοῖς χρήματα μεγαλοφρόνως, εὐτρεπίζεσθαι τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον ἐκέλευσε. Ex Basilio autem pro Statuere et constituere affertur. [Fortasse ex vol. 2, p. 32, B : Τῷ εὐτρεπισμένῳ τῆς διανοίας, ubi nunc ex codd. τῷ προευτρεπισμένῳ vel προηυτρ. Alciphron Ep. 1, 22 : Ἐγὼ καὶ τῇ θεᾷ μόνον πρὸς τὰς καταπόσεις εὐτρεπιζόμενος ηὐφραινόμην. African. Cest. p. 309, col. 1, C : Πρὸς πόλεμον εὐτρεπιζομένους· 315, col. 1, D : Χρὴ εὐτρεπίζεσθαι πρὸς φυγὴν τὰ πλήθη. Id. p. 301, col. 1, C : Βέλος εὐτρεπιζόμενος. Appian. Pun. c. 122 : Τὰς ναῦς εὐτρεπισάμενος.]

[Εὐτρεπισμένως, Composite. Leo Diac. p. 26, C : Ἐγρηγορέναι, νήφειν καὶ τὰ συμπίπτοντα εὐτρεπισμένως προσδέχεσθαι. Ita Hasius; codex εὐπρεπ. L. Dind.]

Εὐτρεπισμὸς, ὁ, Apparatio, ἑτοιμασία. Exp. et Bonus ordo. [Suidas.]

[Εὐτρεπιστέος, Parandus. Pollux 10, 76. Kall. Εὐτρεπιστέον τἄλλα σοι πρὸς τὴν πανήγυριν, Heliod. Æth. 4, 15. Wakef. Hippocr. p. 423, 43.]

[Εὐτρεπιστὴς, ὁ, Instructor. Schol. Soph. El. 72 : Καταστάτην) εὐτρεπιστήν. Unde repetit Suidas.]

Εὔτρεπτος, ὁ, ἡ, Verti facilis, Mutabilis, Aristot. [Plut. Marii c. 21 : Τὸν ἀέρα συνίστησιν εὔτρεπτον ὄντα καὶ ῥᾴδιον μεταβάλλειν· conf. Mor. p. 901, B. Ibid. p. 912, B : Τὰ πηγαῖα (ὕδατα) ἧττόν ἐστιν εὔτρεπτα καὶ βράδιον αὐτὰ παρέχει τῇ πέψει μεταβάλλειν εἰς τὸ τρεφόμενον· τῶν δὲ ὀμβρίων τὸ εὔτρεπτον αἱ σήψεις κατηγοροῦσιν· 978, F : Τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὰς μεταβολὰς εὔτρεπτον. Menemachus in Matthæi Med. p. 304 : Ὅθεν ἐπὶ τῶν εὐτρέπτων εὐαφῶς αὐτῇ (τῇ κουρᾷ) καὶ πράως χρηστέον, In iis qui facile afficiuntur. Cum εὐτράπελος περὶ τοῦ κούφου dictum ponit Pollux 6, 121, idemque de equo 1, 195, de saltatore 4, 96. L. D. Manetho 4, 532 : Ἄλλοτε δ' ἀλλοίην ζωὴν εὔτρεπτον ἔχοντες. Nonni Συναγ. Ἱστορ. p. 163. Οἶνος, Vinum quod facile corrumpitur, Geopon. 7, 15, 8.]

[Εὐτρεπῶς. V. Εὐτρεπής.]

Εὐτρεφὴς, ὁ, ἡ, Bene nutritus, saginatus. Hom. Od. Ξ, [530] : Νάκην ἕλετ' αἰγὸς εὐτρεφέος [ἐϋτρ.], Capræ bene saginatæ, i. e. Pinguis, Bene pastæ. [I, 425 : Ἄρσενες οἶες ἐϋτρεφέες. Eur. Cycl. 380 : Δισσοὺς (ἑταίρους) οἳ σαρκὸς εἶχον εὐτρεφέστατον πάχος. Schol. Theocr. 2, 133 : Λιπαραῖον πῦρ τὸ εὐτρεφές. V. Εὐτραφής.]

[Εὐτρέχιος, ὁ, Eutrechius, n. viri in Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1111, 57; 1136, 80; 1162, 91. Simile est quod supra notavimus Ἐντρέχιος. Nisi alterum pro altero est reponendum. L. Dind.]

[Εὐτρεψία, ἡ, Mutabilitas. Clem. Al. Str. 2, p. 460 : Μελέτη γὰρ ἔμπαλιν ἁμαρτιῶν τὸ πολλάκις μετανοεῖν καὶ ἐπιτηδειότης εἰς εὐτρεψίαν ἐξ ἀνασχησίας. In εὐτριψία mutat Sylburg. in Cassii Probl. 68. Schneid.]

[Εὐτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, Columbis frequentatus. Nonn. Dion. 13, 62 : Θίσβην, ὅρμον ἐϋτρήρωνα θαλασσαίης Ἀφροδίτης.]

[Εὔτρησις, κώμη. Ὅμηρος (Il. B, 502), Κώπας Εὔτρησίν τε. Κεῖται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ Ἀμφίων. Ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον χρήσασθαι (τρήσασθαι interpretes, qui certe debebant τετρῆσθαι, ut ap. Eustathium ad l. Hom. est συντε-

τρῆσθαι) ῥύμαις, ὡς Ἐπαφρόδιτος. Ὁ κωμήτης Εὐτρησίτης, ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης καὶ ἱερὸν αὐτοῦ καὶ μαντεῖον ἐνδοξότατον. Τὸ γὰρ Εὐτρήσιον (Εὐτρήσιος codd., confirmantes Berkelii conjecturam Εὐτρήσιοι) πόλις Ἀρκαδίας καὶ οὐκ ἐθνικόν. Ἔστι δὲ καὶ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρησίνδε, ὡς Μενέλαος, Steph. B. Strabo 9, p. 411 : Ὁ δὲ ποιητὴς ἐφεξῆς ταῖς Κώπαις Εὔτρησιν τίθησι κώμην Θεσπιέων· ἐνταῦθά φασι Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα οἰκῆσαι πρὶν βασιλεῦσαι Θηβῶν. Stephani B. et Strabonis dicta repetit Eust. ad l. Hom. Eutresii Arcadiæ, quam urbem dicit Steph. B., si ita scripsit, sunt ap. Xen. H. Gr. 7, 1, 29, ubi ἡ ἐπ' Εὐτρησίους ἐκτροπὴ et ἐπ' Εὐτρησίων ὁδὸς memoratur, et Pausan. 8; 27, 3, qui Εὐτρησίων sex oppida memorat. Ficta ab librario vel grammatico forma ap. Hesych. : Εὔτρη, πόλις Ἀρκαδίας. Εὐτρηίους, τοὺς ἀπὸ Εὔτρης [τῆς] πόλεως τῆς Ἀρκαδίας. Δωρικῶς δὲ εἴρηκε Τηλεκλείδης· θέλει γὰρ εἰπεῖν Εὐτρησίους (ut Μῶᾶ dicitur pro μοῦσα). Obscœne Eupolis ap. Etym. M. : Εὐτρήσιος παρὰ τὸ τετρῆσθαι τὸν Αὐτόλυκον ὁ Εὔπολις σκώπτει. Εὔτρησις πόλις Ἀρκαδίας.]

Εὔτρητος, ὁ, ἡ, Bene perforatus, Multis pertusus foraminibus : ut i. sit q. τρηματόεις et τρηματώδης. In qua signif. accipi potest εὐτρήτου πέδου, quod ex Epigr. [Anth. Pal. 6, 21, 5] affertur, et significat Cavernosi soli, Soli multis foraminibus hiantis. Nisi malis pro εὐρυτρήτου accipere, i. e. Magnum hiatum habentis, Magno et amplo foramine hiantis : ut ap. Hesiod. [Th. 863] : Ὑπό τ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθείς, Aheno quod lato ore hiabat. [Antipater Anth. Pal. 6, 219, 9 : Εὐτρήτοισιν ἀϋτμὰν μυκτῆρσιν βροτέας σαρκὸς ἐρυσσάμενος (θήρ). Philodemus ib. 5, 123, 2 : Σελήνη δι' εὐτρήτων βαλλομένη θυρίδων. Alcæus Plan. 1, 7, 2 : Κροῦμα δι' εὐτρήτων φθεγγόμενος δονάκων. Theophr. fr. De sensu 1, 56.] Hom. pro Eleganter perforatus s. Decenter terebratus accepit, Il. Ξ, [182] : Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἦκεν εὐτρήτοισι λόβοισι Τρίγληνα μορόεντα. Ubi etiam nota εὐτρήτοισι, a nom. Εὔτρητος, habente poeticam dialysin diphthongi, metri causa. [Julianus Cæsar Anth. Pal. 9, 365, 5 : Νέρθεν εὐτρήτων καλάμων ὑπὸ ῥίζαν, de tibiis.]

[Εὐτριαίνης, ὁ, Tridente instructus. Pind. Ol. 1, 73 : Βαρύκτυπον Εὐτρίαιναν, de Neptuno. Ejusdem formæ accusativi ἀγλαοτρίαιναν et ὀρσοτρίαιναν sunt ap. eundem. Qui repetuntur ab nominativi forma Æolica -τρίαινα, quam v. in Ὀρσοτριαίνης.]

[Εὐτρῐβής, ὁ, ἡ, Bene tritus, Levis. Nicand. Alex. 328 : Νίτρου εὐτριβέος· 405 : Σμυρνεῖον εὐτριβές. Dioscor. 5, 139 : Εὐτριβές τε ὡσαύτως καὶ ὁμαλόν (κοράλλιον). Propria signif. legi videtur etiam in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 299, 5 : Εὐτριβέος τε ῥόειπα (voc. corruptum) θωμός. || Improprie Obvius, Facilis. Cyrill. Al. In Jes. 55, p. 783 : Οὔτε μὴν τοῖς ἐθέλουσιν εὐτριβὲς τὸ τρέχειν εἰς ἀρετήν· In Jo. 13, 36, p. 756 : Διττὴν ὁ λόγος ὠδίνει τὴν ἔννοιαν· ὧν ἡ μὲν μία προχειροτάτη καὶ λίαν εὐτριβής. Pro eo quod poeta dixerat εὐμαθής, paraphr. Lycophronis p. 297, 12 ed. Bachm. : Εὐτριβὴς καὶ σαφὴς ὁδὸς τῇ ὀρθῇ τρίβῳ ... ὁδηγεῖ. L. Dind.]

Εὔτριπτος, ὁ, ἡ, Tritu facilis, Qui facile potest teri, contundi, et comminui, Friabilis. [Damocrates ap. Galen. vol. 13, p. 904 : Εὔτριπτον εἰς ἴγδιν βαλὼν λέαινε. Aliter Greg. Nyss. vol. 1, p. 58, A : Εὐπαθεῖς καὶ εὐτρίπτους ἡμῖν πρὸς τὴν πορείαν εἶναι τὰς βάσεις.]

Εὔτριχος, ὁ, ἡ, Bene comatus, capillatus, crinitus. [Eur. Herc. F. 934 : Ἁφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος. Clem. Al. Pæd. p. 276 : Τὸ εὔτρ. τοῦ βαρβάρου. Pollux 2, 22.]

[Εὔτριψ, ῖβος, ὁ, ἡ, i. q. εὐτριβής. Nicand. Al. 44 : Τῷ καί που τιτάνοιο χερὸς βάρος ἔσσεται ἄρκος πιμπλαμένης, ὅτε νέκταρ ἐΰτριβι κιρρὸν ἀφύσσῃς. Sed licet etiam dicere dativum heterocliton alterius formæ. Corruptum putabat Lobeck. Paralip. p. 117.]

[Εὐτριψία. V. Εὐτρεψία.]

Εὐτροπία, ἡ, Morum probitas s. elegantia, Probi et sciti mores. [Democritus ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 198 : Ἀνθρώπων (εὐγένεια) ἡ τοῦ ἤθους εὐτρ. L. D. || Democrates ap. Plut. Mor. p. 500, D : Ἀλλ' ἐμοῦ τοι τὸ ἐντὸς σκοπῶν, ὦ δικαστά, ποικιλωτέραν με τῆσδε (vulpem panthera) ὄψει, δηλοῦσα τὴν περὶ τὸ ἦθος εὐτροπίαν ἐπὶ πολλὰ ταῖς χρείαις ἀμειβομένην. Philo vol. 2, p. 399, 17 : Ἐπαποδύεται δ' αὐτὸς αὑτῷ καὶ ἐπαγωνίζεται (Moses),

πολύτροπος ὢν ἀρετῇ καί τινι εὐτροπίᾳ χρώμενος πρὸς τὰς καλὰς ὑφηγήσεις. Ejusdem signif. voc. ἐντροπία supra retulimus, nisi id ipsum scribendum εὐτροπία. Contrarium ἀτροπία v. suo loco.]

[Εὐτροπία, ἡ, Eutropia, n. mulieris in inscr. in insula Rhenea reperta ap. Bœckh. vol. 2, p. 247, n. 2314.]

[Εὐτρόπῐος, ὁ, Eutropius, n. viri, cujus exx. nonnulla v. ap. Fabricium in Bibl. Gr.]

[Εὔτροπις, ὁ, ἡ, Qui bonam carinam habet. Schol. Apoll. Rh. 1, 401 : Εὐστείρης νηός) εὐτρόπιδος.]

Εὔτροπος, ὁ, ἡ, Qui probatis est moribus, Bene moratus [Gl.] : opp. præcedenti δύστροπος et sequenti κακότροπος, quibus significatur Qui malis s. pravis est moribus. Seu, Qui scitis et elegantibus est moribus. V. Εὐτράπελος. [Pollux 3, 133. Hesych. : Ἕτοιμος, εὔτροπος. Schol. Ambros. Hom. Od. A, p. 9 med. ed. Buttm. : Εὔτροπος ὁ τὸ ἦθος ἔχων εἰς τὸ εὖ τετραμμένον. L. D. || De febribus non malignis Hippocr. p. 50, 24 : Καὶ εὔτροποι καὶ οὐ κατόζεες. Archigenes in Matthæi Med. p. 220 : Ἐπὶ τῶν εὐτρόπων πυρετῶν, τουτέστιν ἐφ' ὧν ἰσχὺς μὲν ὑπόκειται, χρόνου δὲ ἔνδεια· 222. || Adv. Εὐτρόπως, schol. Thuc. 1, 122 : Εὐοργήτως, εὐτρόπως· ὀργὴ γὰρ ὁ τρόπος. Suidas in eodem voc.]

[Εὔτροπος, ὁ, Eutropus, n. viri in inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 56, n. 1973, 2. L. D.]

[Εὐτρόσσεσθαι, ἐπιστρέφεσθαι, Πάφιοι, Hesychius.]

Εὐτροφέω, Bene nutrior, Copiosum alimentum accipio. [Aristot. De gener. an. 4, 1 : Τοῖς εὐτροφοῦσιν. Theophr. H. Pl. 8, 8, 4 : Ἡ ἀπαρίνη μάλιστα ἐν τοῖς φαχοῖς εὐτροφεῖ· C. Pl. 4, 5, 6 : Τῶν εὐτροφούντων ἐν ταῖς οἰκείαις τροφαῖς (δένδρων)· 6, 16, 3 : Τὰ ἥμερα εὐτροφοῦντα. Plut. Mor. p. 353, F : Τῆς σελήνης φθινούσης μόνον εὐτροφεῖν καὶ τεθηλέναι (τὸ κρόμμυον). Max. Tyr. Diss. 30, 4 : Τημελεῖς λήιον, τὸ δὲ εὐτροφεῖ. Hesych. : Εὐοχθεῖν, εὐτροφεῖν. Antyllus in Matthæi Med. p. 184 : Ὕλην ἐπ' αὐτοὺς (oculos) ἀγαγεῖν, δι' ἧς εὐτροφήσουσιν. || Transitive, Bene nutrio. Geopon. 2, 24, 3 : Οὐκ ἐρώσης τῆς γῆς ἐκείνους εὐτροφῆσαι. Nisi forte scribendum ἐώσης. Alioqui signif. transitivam tuetur etiam usus passivi. L. D.] Quo sensu passivum etiam Εὐτροφέομαι usurpatur, ut ἀπορέομαι pro ἀπορέω. Theophrastus C. Pl 4, [1, 4] : Ὥσπερ ἐπὶ τῶν ζώων συμβαίνει ἐκπαχυνομένων καὶ εὐτροφουμένων. [H. Pl. 5, 2, 2 : Εὐτροφούμενον καὶ αὐξανόμενον (ξύλον).]

Εὐτροφία, ἡ, Bona nútritio, alitura, Alimenti copia, etiam Habitus vegetior; is enim effectus est τοῦ εὐτροφεῖσθαι : nam ex ubere alimento et largo pastu habitiores fiunt. Gaza εὐτροφία γῆς dixit pro eo quod Cic. De senect., Terræ ubertas. [Plato Protag. p. 351, A : Ἰσχὺν (γίγνεσθαι) ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων· B : Ἀνδρεία ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν ψυχῶν γίγνεται. Aristot. H. A. 5, 8, 11. Theophr. H. Pl. 4, 11 4 : Διαφέρειν τῶν ἄλλων καλάμων εὐτροφίᾳ τινὶ τῆς φύσεως· 5, 2, 2 : Τὴν πολυοζίαν ἔνδειαν εἶναι εὐτροφίας. || Active Matthæi Med. p. 22 : Πρὸς τῇ εὐτροφίᾳ καὶ γλυκεῖαί εἰσι (pinnæ). L. Dind.]

[Εὐτροφιάω. Hesych. : Μυσιᾶν, ... πνευστιᾶν, οἱ δὲ εὐτροφιᾶν. De forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 79 seq., nisi potius terminatione proximi verbi abolita legendum εὐτροφεῖν. L. Dind.]

Εὔτροφος, ὁ, ἡ, cui opposita δύστροφος et ἄτροφος. Dicitur enim εὔτροφος, ut εὐτρεφὴς s. εὐτραφής, Qui bene altus et nutritus est, Qui ex copioso nutrimento habitior est, Bene habitus ex bono alimento : ideoque Pinguis, Plenus. Qua signif. affertur ex Diosc. 4. [Hippocr. p. 267, 17 : Τὰ φύσει εὔτροφα τῶν παιδίων· et ib. 27, et comparativo 35, ut ap. Athenæum in Matthæi Med. p. 227. Diodor. 17, 89 : Τῆς δὲ πλησίον ὀρεινῆς ἐχούσης πολλὴν μὲν ἐλάτην εὔτροφον. Geopon. 5, 2, 6, τὰ εὔτροφα τῶν ἀμπέλων γένη· 10, 84, 2, δένδρα. Restituendum videtur hoc v. pro ἐντροφίου, quod notavimus supra p. 1183, D, ut εὐτραφέος σιάλοιο dicit Quintus 5, 384. Non magis enim ἐντροφίας (hæc enim nominativi forma ponenda foret) quam εὐτροφίας defenditur simplici τρόφίας. Restituendum etiam Hippocrati p. 268, 8, εὔτροφα pro εὐτροφέα.] Item active accipitur pro Bene alens, Probe nutriens, Copiosum subministrans alimentum : cui itidem opp. ἄτροφος, synonymum vero πολύτροφος, τρόφιμος. [Theophr. C. Pl. 1, 14, 1 : Δεῖται χώρας εὐτρόφου τὰ τοιαῦτα· ubi ta-

men præstat significatione priori accipi. Librariorum errore legi putabat Schneiderus ib. 2, 1, 5 : Ἀφθόνου τῆς τροφῆς οὔσης καὶ τοῦ ἀέρος εὐτρόφου, pro εὐκράτου. Oppian. Cyn. 3, 180: Ἔαρ ὑγρὸν εὔτροφον. Const. Manass. Chron. 227 : Νεῖλος ... εὐτρόφοις ἄρδει ῥεύμασι. Apollon. Lex. Hom. : Θηλυτεράων, ἀντὶ τῶν εὐτρόφων.] Diosc. 2, 79, de caseo : Ὁ δὲ νεαλὴς, εὐτροφώτερος ἐσθιόμενος. Ubi tamen Ruell. videtur legisse ἀτροφώτερος, quum interpretatus sit, Minus alimenti præbet. Certe Diosc. paulo post dicit de vetere caseo : Καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ ὀρρὸς, κυνῶν τροφιμώτατος. [Ἀτροφ. recte restituit Sprengel.]

Εὐτρόχαλος, s. Ἐὔτροχαλος, ὁ, ἡ, Bene currens, Celer, Velox, Agilis. Apoll. [Rh. 2, 46]: Ἐὐτρόχαλοι φορέονται, i. e. εὐκίνητοι. [Oppian. Cyn. 2, 131 : Εὐτροχάλου ποταμοῖο.] Et in Epigr. [Agathiæ Anth. Plan. 4, 36, 1], εὐτρόχαλος μέλισσα· nam celeri volatu modo huc, modo illuc cursitat. [Planud. Interpr. Boethii p. 9, 17 : Εὐτροχάλους ... νύκτας.] Rursum Apoll. [Rh. 1, 845] dicit ἐὔτροχάλοισιν ἁμάξαις, ut Hom. ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην. [Id. 3, 889. Nonn. Dion. 14, 252 : Ἐὐτροχάλοιο ἀπήνης.] 4, [907] de Orpheo : Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας, Κραιπνὸν ἐὔτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς, schol. τῆς τροχαλῆς ᾠδῆς : dicitur enim cantus τρέχειν, quum multis χρώμασι ποικίλλεται, quia lingua et digiti agilius movendi sunt. Hesych. εὐτρόχαλον exp. non solum ταχινὸν, verum etiam εὔκυκλον, Pulcros habentem orbes, s. Rotundum. [Sic Apoll. 3, 135 : Σφαῖραν ἐὔτρόχαλον. Manetho 2, 130 : Εὐτροχάλων κύκλων· 459 : Εὐτροχάλοισι βρόχοις. Paul. Sil. Descr. Soph. 536 : Ἄντυγος εὐτροχάλοιο.] Exp. vero et Æquabilis, Planus, ὁμαλός : ut ap. Hesiod. [Op. 597, 804] : Ἐὐτροχάλῳ ἐν ἁλωῇ, In area plana. [De eadem Oppian. Hal. 4, 499. « Quintus 4, 344 : Ἄμφω χεῖρας ἑὰς πειρώμενοι εἴπερ ἔασιν ὥς ποτ' ἐΰτρόχαλοι, μηδ' ἐκ πολέμου βαρύθοιεν, Flexibiles. Ἀσπὶς μικρὰ καὶ εὐτρ., Suid. in v. exp. περιφερῆ : malim intelligere εὐμεταχείριστον, clypeum, qui facile tractari convertique possit. » Hemst.]

Εὔτροχος, s. Ἐὔτροχος, ὁ, ἡ, Bene currens, Velox, Celer, Agilis : ut εὐτρόχαλος. Hom. [Il. Θ, 438, et sæpius Apoll. Rh. : Ἐὔτροχον ἅρμα.] Od. Z, [72]: Οἱ μὲν ἄρ' ἐκτὸς ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὄπλεον, Celerem agilemque currum, ut et Apollon. dicit, Ἐὐτροχάλοισιν ἁμάξαις. Potest tamen hic εὔτροχον ex τροχὸς etiam compositum esse, et significare καλοὺς τροχοὺς ἔχουσαν, Pulcras habentem rotas, ut schol. exp. [Xen. Cyneg. 2, 5 : Ὑφείσθωσαν δὲ οἱ περίδρομοι ἀνάμματοι, ἵνα εὔτροχοι ὦσι, Facile moveantur.] Affertur et εὔτροχα λαίφεα [ex epigr. Marci Arg. Anth. Pal. 10, 4, 2] pro Cursum facilem præbentia vela. Exp. etiam Volubilis, Libere se volvens modo huc, modo illuc. [Ἡ βάσις εὔτροχος οὖσα, Artemo ap. Athen. 14, p. 637, E. Dixerat C, ἐπί τινος βάσεως εὐστρόφου. Hemst. Synes. Epist. 4, p. 166, D : Πάλιν δὲ δυσπειθὲς ἦν τὸ ἱστίον καὶ οὐκ εὔτροχον εἰς καθαίρεσιν. Schneid. Georg. Pis. Pers. 2, 81 : Λόφους, οἳ συντεθέντες εὐτρόχῳ ποικίλματι κήρυκές εἰσι τακτικῶν κινημάτων. De barba Christodor. Ecphr. 327 : Πώγων μαλακὸς καὶ εὔτρ. || Rotundus. Eur. Ion. 19 : Κοίλης ἐν ἀντίπηγος εὐτρόχῳ κύκλῳ. Plato Tim. p. 37, C : Ὁ ταὐτοῦ κύκλος εὔτροχος ὤν. Marcell. Anth. Pal. App. 50, 13 : Τὴν ὅσσην περὶ τεῖχος ἐΰτροχον ἑστεφάνωται.] Quo modo accipiunt ap. Plut. Pericle [c. 17] : Τήν τε φωνὴν ἡδεῖαν οὖσαν αὐτοῦ, καὶ τὴν γλῶσσαν εὔτροχον ἐν τῷ διαλέγεσθαι καὶ ταχεῖαν, Volubilem et celerem, etiam Agilem, Expeditam. [Eur. Bacch. 268 : Σὺ δ' εὔτροχον μὲν γλῶσσαν ὡς φρονῶν ἔχεις. || Εὔτροχος φράσις, Volubilis oratio, quæ et περιφερὴς et καταρρέουσα dicitur, maxime trochæis aut dactylis constans, celeritati motus imitandæ aptis, Dionys. Comp. vv. c. 20, p. 144. Alibi εὐπετὲς, c. 22, p. 155. Jungitur τὸ λεῖον et εὐπετὲς ibid. p. 159. Etiam προπετεῖς ἁρμονίας easdem appellat, Citatas fluidasque sententias, De vi Demosth. c. 40, p. 1076, et τροχερὸν ῥυθμὸν eodem sensu Aristot. Rhet. 3, 8, 2, tribuit τοῖς τετραμέτροις, s. τροχαίοις : v. Κινητικός. Cic. Orat. 57, de Ephoro oratore : « Quod pæon habeat tres breves, dactylus autem duas, brevitate et celeritate syllabarum labi putat verba proclivius » : ubi et mox trochæo incitatam orationem tribuit. Ernest. Lex. rhet. Damascius apud Suid. v. Εὔτροχον et Ἀποσαφοῦντες : Οἱ ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες. || Accusativi formam heterocliton Εὔτροχα vel Ἐὔτροχα annotant Etym. M. p. 585, 9, Epim. Hom in Crameri Anecd. vol. 1, p. 271, 2. || Adv. Εὐτρόχως, Perargute, Suid. v. Λεόντιος μόναχος. Expedite, Philo J. vol. 2, p. 221. Promte, 3, 10 (vol. 2, p. 88, 29 : Τῇ ψυχῇ διαγινώσκων εὐτρ., ubi Mangejus conjicit εὐστόχως). Schleusn.]

Εὐτρύγητος, ὁ, ἡ, Vindemiatu facilis. Aliis, Qui facile demetitur : pro quo malim Decerptu s. Carptu facilis. [Theophr. C. Pl. 3, 7, 4 : Ἅμα γὰρ τῇ πολυκαρπίᾳ καὶ εὐτρυγητότερα (τὰ δένδρα) γίνεται. ὕ]

[Εὐτυκάζω. V. Εὔτυκτος.]

[Εὐτῠκὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔτυκτος. Hesych. : Εὐτυχὲς, εὐεργές. Εὐτυκὲς Kusterus. || Adv. Εὐτυκῶς, ῥᾳδίως, καὶ τὰ ὅμοια, Hesych. Nisi εὐτύκως scripserat.]

[Εὐτυκίζω, Paro. Hesych. : Εὐτυχήσων, εὐτυχῇ ποιήσων. Legendum Εὐτυκίσων, εὐτυκῇ ποιήσων aut Εὐτύκισον, εὐτυκῇ ποίησον. HSt. in Indice :] Εὐτυχίζειν [immo Εὐτυκίζειν] Etymologo ἑτοιμάζειν.

[Εὔτυκος, ὁ, ἡ, i. q. εὔτυκτος. Æsch. Suppl. 959 : Εὔθυμόν ἐστιν εὐτύκους ναίειν δόμους πολλῶν μετ' ἄλλων, ubi alii libri male εὐτυχεῖς. Callim. Lav. Min. 3 : Καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει. || Improprie, Paratus, Promtus, Æsch. Suppl. 972 : Πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος· 994 : Πᾶς δ' ἐν μετοίκῳ γλῶσσαν εὔτυκον φέρει κακήν. Ubi εὔτυκος φέρειν conjiciebat Blomfield. ad Callim. Lav. Min. 3. Theocr. 24, 86 : Πῦρ μέν τοι ὑπὸ σποδῷ εὔτυκον ἔστω.]

Εὔτυκτος, ὁ, ἡ, s. Ἐὔτυκτος dialysi poetica, Bene s. Affabre factus, ut ἐΰτυκτος κυνέη, Hom. [Il. Γ, 336,] Od. Ξ, [276. Il. Θ, 44 : Ἱμάσθλην, χρυσείην, εὔτυκτον· Κ, 566 : Κλισίην εὔτυκτον ἵκοντο. Empedocles v. 211 ed. Karsten. : Ἐν εὐτύκτοις χοάνοισιν, ubi alii εὐστέρνοις. Apoll. Rh. 1, 787 : Εὐτύκτοισιν ἀρηραμένας σανίδεσσιν· 4, 219 : Εὐτύκτῳ ἐνὶ δίφρῳ. Orph. Arg. 609 : Λάασι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσσῃ. Nonn. Dion. 13, 214 : Ἐν εὐτύκτῳ βοείῃ. Oppian. Hal. 5, 307 : Εὐτύκτῳ περὶ βωμῷ. Paul. Sil. Descr. Soph. 574 : Εὐτύκτους κενεῶνας. Idem de vestibus ib. 772 : Εὐτύκτοις ὑπὸ νήμασιν ὦμον ἐρέπτων.] Suidas autem εὔτυκτα ex Herodoto [1, 119, ubi de curribus dicitur] affert non solum pro καλῶς κατεσκευασμένα, Pulcre parata, sed etiam pro ῥᾴδια, ἕτοιμα, εἰργασμένα, Facilia, Parata. Ita ut significet etiam Facilis, Factu facilis, Paratus et in promptu. Quo modo Hesych. usurpavit, quum εὐτύκαζον exp. εὔτυκτον ἔχε, ἕτοιμον. Quod εὐτύκαζον valde mihi suspectum est. [Salmasium Εὐτύκισον reponentem sequitur Wessel. ad Herodot. 1, 119. Legendum Εὐτυκάζου. Nam gl. refertur ad Æschyli Sept. 149 : Σύ τ', ὦ Λατογένεια κούρα, τόξον εὖ πυκάζου, Ἄρτεμι φίλα, ubi eodem fere, quod Hesychium decepit, vitio ἐντυκάζου codex Mediceus. Εὔτυκτον, Habile, Gl. L. Dind.]

[Εὐτυκῶς. V. Εὐτυκής.]

[Εὐτυπὴς, ὁ, ἡ, Manetho 1, 299, nisi leg. εὐτυκής. Schæf.]

[Εὐτύπωτος, ὁ, ἡ, Facilis ad figurandum. Dionys. Areop. p. 172 = De div. nom. 21, 6 (p. 335, C ed. Ven.). Kall. Galen. vol. 2, p. 202 : Εὐμάθεια δ' εὐτυπώτου, cui contrarium δυστύπωτος ibid. Hemst. Ap. Plut. Mor. p. 660, C : Εὐτυπωτάτων καὶ ἁπαλῶν διὰ τὸν οἶνον ὄντων, Reiskius εὐτυπώτων. Eust. Il. p. 633, 23 : Διὰ τὸ τῆς γραφῆς ἐν τοιούτῳ ξύλῳ εὐτύπωτον. ὕ]

[Εὐτῠχαία, ἡ, Eutychæa, n. mulieris in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 460, n. 441, 3. L. Dind.]

[Εὐτῠχᾶς, ὁ, Eutychas, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 277, p. 386, 19; n. 284, p. 393, 34, Spart. p. 638, n. 1285, 2. L. Dind.]

[Εὐτύχεια. V. Εὐτυχία.]

[Εὐτυχεῖον. V. Εὐτύχιον.]

[Εὐτυχέστᾰτος, ὁ, Eutychestatus, n. viri in inscr. Phoc. ap. Bœckh. vol. 1, p. 852, n. 1736, 15. L. D.]

Εὐτυχέω, Prospera fortuna utor, Fortuna mihi favet, Felix sum, Feliciter rem gero. [Simonides Carm. de mul. 84 : Τὴν ἐκ μελίσσης, τήν τις εὐτυχεῖ λαβών. Æsch. Sept. 365 : Ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος· 627 : Ὡς πόλις εὐτυχῇ Eodemque modo ceteri Tragici aliique.] Thuc. 7, [68] : Οἳ ἂν ἐλάχιστα ἐκ τοῦ σφαλῆναι βλάπτοντες, πλεῖστα διὰ τὸ εὐτυχῆσαι ὠφελοῦσι. Xen. Cyrop. 3, [1, 26]: Δοκεῖ

μέντοι μοι τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Ubi nota τῷ εὐτυχεῖν [ut ap. Herodot. infra] opponi πταίειν, sicut in præcedente Thuc. l. σφαλῆναι. Item εὐτυχεῖτε in fine Epistolæ ap. Dem. Pro cor. [p. 280, 16], pro quo dicere solent alias ἔῤῥωσθε, ut et Lat. Valete. [Plato Ep. 4, p. 321, C; 5, p. 322, C. Sic libello supplici Ægyptiaco in Maji Class. auct. vol. 4, p. 445, 22, subscriptum εὐτύχει. Ubi alia exx. annotavit Majus p. 447. Optativo Æsch. Cho. 1063, Soph. OEd. T. 1478, Eur. Med. 688 : Ἀλλ' εὐτυχοίης. Xen. H. Gr. 7, 1, 11 : Ὑμεῖς δὲ εὐτυχοῖτε τὰ κράτιστα πᾶσιν ἡμῖν βουλευσάμενοι. || De victoria Pind. Isthm. 3, 1 : Εἴ τις ἀνδρῶν εὐτυχήσαις ἢ σὺν εὐδόξοις ἀέθλοις κτλ. Xen. H. Gr. 7, 1, 9 : Κατὰ θάλατταν εὐτυχεῖν· 5, 14 : Ἐκείνοις μὲν οὐκ ἐβούλετο μάχεσθαι ἄλλως τε καὶ εὐτυχηκόσι· Cyneg. 12, 6 : Ἐντεῦθεν εὐτύχουν πρὸς τοὺς πολεμίους. Et similiter alibi.] Aliquando cum ἐν habente suum dat., sicut ἀτυχέω quoque et δυστυχέω, Synes. Ep. 44 : Ἀλλὰ μηδὲ παύσαιντο εὐτυχοῦντες, ἐν οἷς ἀδικοῦσι. [Xen. H. Gr. 7, 1, 5 : Δέδοται ὑμῖν εὐτυχεῖν ἐν τούτῳ. Sine præpositione Soph. El. 68 : Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖσδε ταῖς ὁδοῖς. Eur. Phœn. 424 : Ἆρ' εὐτυχεῖς οὖν σοῖς γάμοις; Et alibi. Cum accusativo absolute posito Æsch. Suppl. 1014 : Τἄλλ' εὐτυχοῖμεν πρὸς θεῶν Ὀλυμπίων. Soph. OEd. T. 88 : Πάντ' ἂν εὐτυχεῖν. Eur. Hel. 1197 : Τὰ δ' εὐτυχῶ. Pind. Ol. 7, 81 : Τῶν (ἀέθλων) ἄνθεσι Διαγόρας ἐστεφανώσατο δὶς, κλεινᾷ τ' ἐν Ἰσθμῷ τετράκις εὐτυχέων Νεμέα τ' ἄλλαν ἐπ' ἄλλᾳ, intell. νίκην. Herodot. 1, 65 : Τοὺς ἄλλους πολέμους εὐτυχέοντες οἱ Λακεδαιμόνιοι πρὸς Τεγεάτας μούνους προσέπταιον· 3, 40 : Βούλομαι τὸ μέν τι εὐτυχέειν τῶν πρηγμάτων, τὸ δὲ προσπταίειν, καὶ οὕτω διαφέρειν τὸν αἰῶνα ἑναλλὰξ πρήσσων ἢ εὐτυχέειν τὰ πάντα, et iisdem verbis 43. Plato Alcib. 2 p. 148, C. Xen. Anab. 6, 3, 6 : Ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτύχημα· Cyneg. 12, 8 : Τὰ τοῦ πολέμου εὐτυχοῦντες. Et aliter Thuc. 2, 44 : Τὸν πλείονα, ὃν εὐτυχεῖτε, βίον. Id. ib. 61 : Τἄλλα εὐτυχοῦσι· 4, 17 : Διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι. Cum præp. εἰς Eur. Or. 542 : Ζηλωτὸς ὅστις εὐτύχησεν ἐς τέκνα. Thuc. 5, 7 : Τῷ τρόπῳ ᾧπερ καὶ ἐς τὴν Πύλον εὐτυχήσας.] Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν, quum feliciter succedunt et ex animi sententia. [Æsch. Ag. 1327 : Βρότεια πράγματ' εὐτυχοῦντα μὲν σκιά τις ἂν τρέψειεν. Soph. El. 945 : Πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ.] Thuc. 4, [79] : Ὡς τὰ τῶν Ἀθηναίων εὐτυχεῖ· 3, [39] : Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ λόγον τοῖς ἀνθρώποις εὐτυχοῦντα, ἀσφαλέστερα ἢ παρὰ δόξαν, Consentaneæ prosperitates tutiores sunt. Alioquin et εὐτυχεῖσθαι eædem res dicuntur, Quum feliciter geruntur, sicut ἀτυχεῖσθαι, Quum infeliciter. Plut. Numa [c. 12] : Τὰ τῆς μάχης εὐτυχεῖτο, Feliciter pugnabatur, Pugna prospere cedebat. Lucian. : Γάμοι πρᾶγμα μακάριον, ὅταν εὐτυχῶνται. Sic Herodian. 2, [14. Conf. ib. 9] : Εὐτυχηθεῖσιν ἔργοις. Synes. Ep. 118 : Τὸ γὰρ εὐτυχηθῆναι τὴν πεῖραν τοῖς φθάσασι, Bene successisse conatibus prioribus. Itidem [Thuc. 7, 77], Εὐτύχηται τοῖς πολεμίοις ἱκανὰ, Satis feliciter cum hostibus actum est, μετ' εὐτυχίας κατώρθωται. [Themist. Ep. 14, p. 41 : Εὐτύχηται τὰ ἄλλα πάντα οὕτως ἀῤῥήτως κακῶς πεπραγότι. Phalar. Epist. 38 : Διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν τῶν εὐτυχημένων μοι προσαγγελίαν.] Quomodo Dem. opposito ἀτυχεῖσθαι usus est, Pro cor. : Τῶν δ' ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν στρατηγίαν ἀτυχηθέντων μόνος αἴτιος εἶναι δοκῶ. Ubi nota etiam ἐν τοῖς ὅπλοις, et κατὰ τὴν στρατηγίαν. [Ap. Alciphr. Ep. 2, 3, p. 298, 46 : Ἐπικίνδυνον οὖν τὸ ἀνελεύθερον, εὐκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῦον, ἄπιστον δὲ τὸ εὐτυχούμενον, Bergler. et alii εὐτυχοῦν.] || Porro ut ἀτυχέω significat interdum Non assequor, obtineo, ita vicissim εὐτυχέω est Assequor, Consequor, Nanciscor, Adipiscor, Obtineo, Impetro. In qua signif. interdum cum gen. construitur, frequentius cum accus., ut sequentia exempla docebunt. [Εἰ μνήμης εὐτυχῶ, Athen. 2, p. 58, C. Οὐκ εὐτυχήσαντα ἄλλων ἰχθύων ἐν τῇ ἄγρᾳ, 7, p. 283, B. Hemst.] Synes. Ep. 57 : Εἴ τινές εἰσιν ἢ φύσεως λαχόντες ἢ ἀγωγῆς εὐτυχήσαντες, Si qui sint ingenium a natura adepti aut institutionem consecuti, vel, ut Bud. interpr. p. 988, Si qui essent aut ita ingenio præditi aut felici educatione instituti. 149 : Ἔλθοι δήποτε καὶ συντυχίας καιρὸς, καὶ εὐτυχήσαιμι τοῦτο παρὰ Θεοῦ, Et utinam istud obtineam a Deo. 143 : Ἐμόλυναν θεσπέσια δόγματα μεταποιήσει διδασκαλίας ὧν οὐκ εὐτύχησαν μάθησιν, Quorum non consecuti erant doctrinam. 154 : Ἀλλ' εὐτυχοῦσι τὸ μηδὲ τοῦτο δύνασθαι, Sed felicitate quadam consecuti sunt, ut ne hoc quidem possint. Sic et Herodian. 3, [10, 9] : Ὅτε δὴ τὴν τῆς ἀρχῆς τιμὴν εὐτύχησε Σεβῆρος, Quo tempore imperatorios honores adeptus fuerat Severus. [Diodor. Exc. p. 618, 20 : Εὐτυχούντων πρότερον τῶν εἰς Ἄλβαν πεμφθέντων τὸ μὴ λαμβάνειν τὸ δίκαιον. Galen. vol. 2, p. 357 : Εἰ καὶ τοῦτο εὐτυχήσειεν. L. D. Alciphron Ep. 2, 3 : Φιλήμων εὐτυχείτω τἀμὰ ἀγαθά. Schneid. Schol. Pind. Pyth. 9, 174; Hierocl. p. 4. Wakef. Alia Schæf. ad schol. Apoll. Rh. 1, 1310. || Cum participio Eur. Or. 1211 : Εἴπερ εὐτυχήσομεν ... ἐλόντες σκύμνον ἀνοσίου πατρός· Iph. T. 330 : Μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν οὐδεὶς τὰ τῆς θεοῦ θύματ' ηὐτύχει βαλών. Xen. H. Gr. 7, 1, 11 : Ὑμεῖς δὲ εὐτυχοῖτε τὰ κράτιστα πᾶσιν ἡμῖν βουλευσάμενοι. || Cum infinitivo Longus 4, 19 : Οὐδ' εὐτύχησε Μυρτάλη μήτηρ γενέσθαι· 35 : Οὐκέτι γοῦν οὐδὲ θυγατρίου γενέσθαι πατὴρ ηὐτύχησα. Cum dativo Constantin. Cærim. p. 26, B : Ὁ ταῦτα τελέσας χριστὸς φιλανθρωπίᾳ τὸ ὑμέτερον βασίλειον κράτος κατὰ σειρὰν ἀδιάδοχον κελεύει εὐτυχεῖν Ῥωμαίοις καὶ βασιλεύειν. || Εὐτυχήσων, εὐτυχῇ ποιήσων, Hesych. De qua gl. v. in Εὐτυκίζω. || Aoristi tertiæ plur. penultima correpta Aristot. Pepl. Anth. Pal. App. p. 752, 40 : Ὃν διὰ πολλὰ Ἕλληνες πολέμῳ Τρωικῷ εὐτύχεσαν.]

Εὐτύχημα, τὸ, i. q. εὐτυχία, Felicitas, Fortuna secunda. [Eur. Phœn. 1356 : Τὰ μὲν πρὸς πύργων εὐτυχήματα χθονὸς οἶσθα· 1733 : Τὰ πάρος εὐτ. Plato Leg. 5, p. 736, C.] Xen. Symp. [4, 54] : Εὐτύχημά γέ σου μέγα τὸ τὸν χρῶτα τοιοῦτον φῦναι ἔχοντα. [De victoria idem Anab. 6, 3, 6 : Οἱ Θρᾷκες ἐπεὶ εὐτύχησαν τοῦτο τὸ εὐτ. H. Gr. 4, 5, 9 : Τὸ εὐτ. τῶν φίλων. Polyb. 1, 12, 4.] Et quidam poeta ap. Plut. [Mor. p. 102, F] : Μηδ' εὐτύχημα μηδὲν ὧδ' ἔστω μέγα Ὃ σ' ἐξεπαίρῃ μεῖζον, ἢ χρεών, φρονεῖν· Μηδ', ἄν τι συμβῇ δυσχερὲς, δουλοῦ πάλιν· aliquanto post, Εἰδὼς ὅτι τοῖς μεγάλοις εὐτυχήμασιν φθονεῖν πέφυκεν ἡ τύχη. [Lucian. Imag. c. 21. Strabo 5, p. 235 : Ταῦτα ἡ φύσις τῆς χώρας παρέχεται τὰ εὐτυχήματα τῇ πόλει. Hemst. Singulari insolentius Praxagoras Photii cod. 62, p. 21, 6 : Πάσῃ ἀρετῇ καὶ καλοκἀγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχήματι πάντας τοὺς πρὸ αὐτοῦ βεβασιλευκότας Κωνσταντῖνος ἀπεκρύψατο. Cum genitivo Aristot. H. A. extr. : Ἐνίαις καὶ συναποθνήσκει τὸ πάθος, ἐὰν μὴ δι' εὐτύχημα ἀσθενήματος συμβῇ. L. Dind.]

Εὐτυχὴς, ὁ, ἡ, Fortunatus, Felix, Cui fortuna favet et secunda est. [De hominibus Æsch. Pers. 506 : Εὐτυχὴς δέ τοι ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου. Soph. OEd. T. 145 : Εὐτυχεῖς σὺν τῷ θεῷ φανούμεθα· Col. 308 : Εὐτυχὴς ἵκοιτο τῇ θ' αὐτοῦ πόλει ἐμοί τε (ubi notanda signif. Fausti, ut Eurip. Ion. 153 : Τὸ φροίμιον μὲν τῶν λόγων οὐκ εὐτυχές· 1485 : Λέγ'· ὡς ἐρεῖς τι κεδνὸν εὐτυχές τέ μοι· Iph. A. 747). Sic et in prosa apud quosvis. Ab εὐδαίμων quomodo differat ostendit Eur. Med. 1229 : Ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ. Thomas M. p. 721 : Εὐτυχὴς ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως. Sic etiam Ammonius in Ὄλβιος, quod quomodo ab εὐτυχὴς differre dicat v. in illo. Eupolis ap.] Athen. 10, [p. 425, B] : Ὦ πόλις, πόλις, Ὡς εὐτυχὴς εἶ μᾶλλον ἢ καλῶς φρονεῖς. [Comp. Soph. Aj. 550 : Γένοιο πατρὸς εὐτυχέστερος. Eur. Phœn. 1582 : Εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος· Eur. Androm. 1186 : Τὸ σόν τ' ἦν ὧδ' ἂν εὐτυχέστερον. Xen. Ages. 10, 1. Superl. Phœn. 1478 : Πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι τῇδ' ἐξέβησαν.] Plut. Probl. Rom. [p. 273, B], de Servio rege : Εὐτυχέστατος γενόμενος, δόξαν ἔσχε τῇ Τύχῃ συνεῖναι, φοιτώσῃ διὰ θυρίδος πρὸς αὐτόν. Cujus rei meminit Idem in Probl. Rom. p. 575 meæ edit. Idem Latinum voc. Felix, Græce reddit Εὐτυχής. Erat autem id L. Syllæ cognomentum, cui fortuna usque adeo favit, ut jactaret Sophocleum illud, Ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν παῖδα τῆς τύχης νέμω. [Cum genitivo anon. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 603, 12 : Ὃς τοῦ εὐδαιμονεστάτου τῶν παρ' ἀνθρώποις ἀγαθῶν εὐτυχὴς γέγονε. Cum dat. ib. 9 : Εὐτυχέστερος τῷ πλεονεκτήματι. Cum præp. εἰς Eur. fr. Bellerophont. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 263 : Ὁ μὲν ζάπλουτος, εἰς γένος δ' οὐκ εὐτυχής. De rebus Æsch. Pers. 709 : Ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ· Ag. 20 : Νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων. Soph. Tr. 293 : Ἀνδρὸς εὐτυχῆ κλύουσα πρᾶξιν· El. 766 : Πότερον εὐ-

τυχῇ λέγω, ἢ δεινὰ μὲν, κέρδη δέ; Eur. Alc. 926, πότμος· Heracl. 797, ἀγών. Et sim. alibi sæpe. Plato Leg. 3, p. 690, C: Θεοφιλῆ καὶ εὐτυχῆ τινα ἀρχήν· 6, p. 766, A, φύσις· 7, p. 792, A: Σημεῖα οὐδαμῶς εὐτυχῆ· 877, E: Οἴκους ὡς ὁσιωτάτους τε καὶ εὐτυχεστάτους· 11, p. 929, A: Ὃν ἂν θυμὸς ἐπίῃ μηδαμῶς εὐτυχής. Mire ap. Hippolochum Athen. 4, p. 130, B: Ἔναττον οὖν οἱ παῖδες εἰς τὰς εὐτυχεῖς σπυρίδας, quod in εὐτευχεῖς, voc. nondum alibi repertum, mutabat Coraes. Εὐπλεκεῖς σπυρίδας dicit Julianus in illo adj. citatus, quod si forte scripsit Hippolochus, conferenda quæ idem memorat p. 129, C, σπυρίδες καὶ ἀρτοφόρα διὰ ἱμάντων πεπλεγμένα. || Εὐτυχὴς ab Commodo dictus Martius mensis. V. Dio Cass. 72, 15.]

|| Εὐτυχέως s. Εὐτυχῶς, Fortunate, Feliciter, Comite fortuna et favente. [Pind. Nem. 7, 90: Εἰ δ' αὐτὸ καὶ θεὸς ἀνέχοι, ἐν τίν κ' ἐθέλοι εὐτυχῶς ναίειν. Æsch. Pers. 325: Κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτ. 1012: Ἰαόνων ναυβατᾶν κύρσαντες οὐκ εὐτ. Soph. Ant. 701: Σοῦ πράσσοντος εὐτ. Eur. Heracl. 499: Τἄλλα γ' εὐτ. πεπραγότες· Phœn. 1206: Παιδὸς στερηθεὶς τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς, ἰδίᾳ τε λυπρῶς. Aristoph. Eq. 101: Ὡς εὐτυχῶς ὅτι οὐκ ἐλήφθην ἔνδοθεν κλέπτων τὸν οἶνον. Xen. Comm. 1, 4, 8: Νοῦν δὲ ἄρα σε εὐτ. πως δοκεῖς συναρπάσαι; Plato Leg. 3, p. 686, C: Εὐτ. πως ἐμβεβήκαμεν εἴς τινα σκέψιν ἱκανήν.] Herodian. 3, [7, 4]: Εὐτυχῶς μᾶλλον γνόντες ἢ εὐβούλως, ἐσώθησαν, Quum felicius quam prudentius id egissent, evasere incolumes: pro quo dicere potuisset etiam τύχῃ μείζονι ἢ γνώμῃ πλείονι, ut Thuc. 1, [144], Γνώμῃ δὲ πλείονι ἢ τύχῃ, καὶ τόλμῃ μείζονι. [Forma Ionica Εὐτυχέως, Herodot. 3, 39: Πάντα δὲ ἐχώρεε εὐτυχέως. || Comparativo Eur. Heracl. 247: Ὤφελες μὲν εὐτυχέστερον μολεῖν. Plato Leg. 6, p. 771, B: Εὐτυχέστερον ἐθείωσαν τὴν διανομήν· Euthyd. p. 280, A: Εὐτυχέστερον ἂν οἴει πράττειν;] Superlativo [Aristoph. Pl. 633: Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα·] Plato [Epin. p. 986, C]: Ἡγούμενος ἄρισθ' οὕτως εὐτυχέστατά τε διάξειν τὸν βίον.

[Εὐτύχης, ους, ὁ, Eutyches, n. viri, apud Marc. Antonin. 10, 31. In numis Rhodiis ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 423, 228, *Suppl.* vol. 6, p. 600, 284. Aliorum in aliis numis et inscriptionibus. Εὐτυχὴς hæreticus in libris Christianorum sæpius acuto quam gravi accentu scribi solet, ut apud Suidam, in Cod. Justinianeo et scriptis ecclesiasticis. Genitivus Εὐτύχους est in Const. Manass. Chron. 3017, Εὐτυχῆ in Chr. Pasch. p. 294, A, Εὐτυχέως in Cod. Justin. 1, 1, 7 procem. Accusat. Εὐτυχῆ ib. 1, 1, 5, 2, sed Εὐτύχητα, tanquam a paroxytono Εὐτύχης, ib. 6, 3. De utroque accentu v. l. Eustathii in Εὐμενὴς citatum. L. Dind.]

[Εὐτυχῆται, οἱ, in Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 199, A, vel ut alibi scribitur Εὐτυχῖται, Cotelerius Patr. Apostol. vol. 1, p. 322, 323, scribendum conjiciebat Εὐχῖται, quod v. L. Dind.]

Εὐτυχία, ἡ, Felicitas, Prospera et secunda fortuna. [Definit Aristoteles Rhet. 1, 5: Εὐτ. δ' ἐστὶν ὧν ἡ τύχη ἀγαθῶν αἰτία, ταῦτα γίγνεσθαι καὶ ὑπάρχειν ἢ πάντα ἢ τὰ πλεῖστα ἢ τὰ μέγιστα. Idem ab εὐδαιμονίᾳ distinguit Eth. Nic. 7, 14: Διὰ δὲ τὸ προσδεῖσθαι τῆς τύχης (τὸν εὐδαίμονα) δυκεῖ τισι ταὐτὸν εἶναι ἡ εὐτυχία τῇ εὐδαιμονίᾳ, οὐκ οὖσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ὑπερβάλλουσα ἐμπόδιός ἐστιν, καὶ ἴσως οὐκέτι εὐτυχίαν καλεῖν δίκαιον· πρὸς γὰρ τὴν εὐδαιμονίαν ὁ ὅρος αὐτῆς. Pind. Ol. 6, 81: Κεῖνος (Mercurius) σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν· Nem. 1, 10: Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ πανδοξίας ἄκρον, utroque l. de certaminum victoria, ut de bellica ap. Xenoph. H. Gr. 7, 2, 23 et alibi, et supra εὐτυχέω. Eur. Rhes. 882: Εὐτυχίας ἐκ τῆς μεγάλης· Heracl. 611: Τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον εὐτυχίᾳ· Ion. 507: Εὐτυχίας μετέχειν.] Isocr. [p. 137, A]: Αἱ μὲν γὰρ εὐτυχίαι καὶ τοῖς φαύλοις τῶν ἀνθρώπων τὰς κακίας συγκρύπτουσιν· αἱ δὲ δυσπραξίαι ταχέως καταφανεῖς ποιοῦσι· Archid.: Τοὺς τὰς εὐτυχίας μὴ μετρίως φέρειν ἐπισταμένους. Quod Horat. dicit, Magnam fortunam bene ferre. [Plurali etiam Eur. Ion. 482: Σύν τ' εὐτυχίαις φίλον, et ib. 1506, Iph. T. 1121. Herodot. 3, 40: Αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτ. Plat. Leg. 1, p. 632, A. Crinagor. Anth. Pal. 7, 645, 2: Αἱ βασιλέων ἄφθονοι εὐτ. Anon. Plan. 4, 265, 5: Τὰς τῶν πέλας εὐτυχίας.] Thuc. 1, [120]: Μήτε τῇ κατὰ πόλεμον εὐτυχίᾳ ἐπαίρεσθαι. [Id. 4, 17, 65; 8, 106. Hippocr. p. 3, 41: Ἡγεῦμαι δὲ τοῖσι μὲν κακῶς θεραπευομένοισι νουσήμασι τὰ πολλὰ τὴν ἀτυχίην ἕπεσθαι, τοῖσι δὲ εὖ τὴν εὐτυχίην. ||Cum ἐπὶ, Eur. Iph. T. 1490: Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης μοίρας εὐδαίμονες ὄντες. Antipater Anth. Plan. 4, 184, 2: Ἰδρύμαι μεγάρων φρουρὸς ἐπ' εὐτυχίῃ. Aristoph. Eccl. 573: Ἐπ' εὐτυχίαισιν. Et ubi Post victoriam vertere licet, Xen. H. Gr. 7, 2, 23: Ὡς ἐπ' εὐτυχίᾳ σπείσαντες· Cyrop. 4, 5, 8: Ἐμεθύσκετο ὡς ἐπ' εὐτ. Plato Phædr. p. 245, B: Ἐπ' εὐτ. τῇ μεγίστῃ παρὰ θεῶν ἡ τοιαύτη μανία δίδοται. Aret. p. 50: Νέοι ἀκμὴν ὄντες ἐν εὐτυχίῃ τῆς ἡλικίης, Flore ætatis. || Formam Εὐτύχεια annotavit Etym. M. p. 462, 24: Τὰ παρὰ τὸ τύχη διὰ τοῦ ι, εὐτυχία. Εὕρηται καὶ εὐτύχεια παρὰ Σοφοκλεῖ.]

[*Eutychiam* insulam sinus Pagasici memorat Plin. N. H. 4, 12, 23, 72, ubi al. *Euthiam*.]

[Εὐτυχῐᾶνὴ, ἡ, Eutychiane, n. mulieris in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 51, n. 1961, 2.]

[Εὐτυχιανισταὶ, οἱ, Eutychianistæ, asseclæ Eutychis, secta hæreticorum in Basilic. 1, 1, 27, ap. Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 3, p. 396, C; 406, C; 407, B, Theod. Stud. Epist. p. 258, C. De eadem id. p. 240, C, τῆς Εὐτυχιανικῆς αἱρέσεως. L. Dind.]

[Εὐτυχιανὸς, ὁ, Eutychianus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 275, p. 381, 58, ubi deest syllaba ευ, n. 276, p. 384, 18; n. 284, p. 393, 15, 31, etc., in Cyzic. ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 61, 68.]

[Εὐτυχίδης, ου, ὁ, Eutychides, n. lapicidæ, in epigr. Luciani Anth. Plan. 4, 238, 2, anonymi Anth. Pal. App. 305, 3. Alius ib. 209, 7. Poetæ ap. Lucillium ib. 11, 133; 141, 5; 175, 2, etc. Atheniensis ap. Herodot. 9, 73. Aliorum in inscriptionibus. Forma Εὐτυχίδας in Hermionensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 598, n. 1211, IV, 10. Ὥσπερ εὐχομένους τίθεσθαι hoc nomen dicit Plato Cratyl. p. 397, B. ĭ]

[Εὐτύχιον, τὸ, Vexillum. Constantin. Cærim. p. 7, C: Τὰ εὐτύχια καὶ τὰ ἕτερα σκῆπτρα· ubi dicitur de vexilliferis. Conf. Εὐτυχοφόρος. L. Dind.]

[Εὐτύχιος, ὁ, Eutychius, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 400, n. 292, 11, ubi ΕΥΤΙΚΙΟΣ; 539, n. 965. Alios indicat Fabric. in Bibl. Gr.]

[Εὐτυχιοφόρος. V. Εὐτυχοφόρος.]

[Εὐτυχὶς, ίδος, ἡ, Eutychis, mulier ap. Theocr. 15, 67. Alia in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 475, n. 504, Hermionensi ib. 598, n. 1211, 1, Nicopolitana vol. 2, p. 8, n. 1817. L. Dind.]

[Εὐτυχῖται. V. Εὐτυχῆται.]

[Εὐτυχίων, ωνος, ὁ, Eutychio, n. viri ap. Marc. Antonin. 10, 31. Ubi v. Gataker. Alius in inscr. Spart. ap. Bœckh. vol. 1, p. 639, n. 1294, 5; 663, n. 1364, a, et in aliis ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 56, 61, 68. ĭ L. Dindorf.]

[Εὐτυχόβουλος, ὁ, n. viri fictum ap. Aristæn. Ep. p. 61. L. Dind.]

[Εὔτυχος, ὁ, Eutychus, n. viri in numis Dyrrhachii ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 3, p. 335, n. 163–166; Phocææ ib. 6, p. 289, 1336; Tei p. 380, 1920, *Descr.* vol. 3, p. 261, 1493; Philomelii Phrygiæ ib. vol. 4, p. 353, 904, *Suppl.* 7, p. 608, 546. Pictoris ap. Lucill. Anth. Pal. 11, 215, 1. Aliorum Act. 20, 9, in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 370, n. 268, 15; p. 381, n. 275, 67, etc., in epigr. App. Anth. Pal. 221, 2, in gemma in *Description du Cabinet d'Orléans* vol. 2, p. 167, inscripta ΕΥΤΥΧΩ ΦΑΥΣΤΙΝΙΑΝΩ. L. Dind.]

[Εὐτυχοφόρος, ὁ, Vexillifer. Constantin. Cærim. p. 415, C: Εὐτυχοφόροι, σκηπτροφόροι· 427, C: Οἱ εὐτ. τῶν σχολῶν. Quod pro εὐτυχιοφόροι poni monet Reiskius, qui de signif. voc. εὐτύχιον vel, quod verius putat, εὐτυχεῖον sententiam suam exponit p. 668 seqq. ed. Bonn., ubi interpretatur Signum bonæ fortunæ s. victoriæ, Fortunulam s. Victoriolam. Idem non animadvertit Leichium, qui l. in Εὐτύχιον citato verterat Prætorianos, sequi sententiam Ducangii in Gloss. Gr. et Lat., Eutychium in Cod. Theod. l. 1 interpretati de Prætorio præfecti Augustalis Alexandriæ. L. D.]

[Εὐτυχῶς. V. Εὐτυχής.]

[Εὐύαλος, ὁ, ἡ, Vitreus. In epigr. Palladæ Anth. Pal. 11, 55: Δὸς πιέειν, ἵνα Βάκχος ἀποσκεδάσειε μερίμνας, ἂψ ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην, pro altero versu Planudea, ῥηγνυμέναις καθαραῖς εὐυάλοις φιάλαις. ὕᾶ]

[Εὐυδρέω, Aqua abundo. Strabo 8, p. 371 : Τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐυδρεῖν.]

[Εὐυδρία, ἡ, Aquarum copia. Strabo 5, p. 218 : Ἔστι δὲ καὶ κεγχροφόρος διὰ τὴν εὐυδρίαν.]

[Εὐύδριον, τὸ, Euhydrium, oppidum Thessaliæ, Liv. 32, 13, 9, ubi libri nonnulli male, ut videtur, *Euhydrum* vel similiter.]

Εὔϋδρος, ὁ, ἡ, Bonam habens aquam, Bonis aquis riguus, etiam Aquis abundans, Aquosus. Γῆ, Herodot. [4, 47. Pind. Pyth. 1, 79 : Παρὰ τὴν εὔυδρον ἀκτὰν Ἰμέρα. Eur. Iph. T. 399 : Τὸν εὔυδρον ... Εὐρώταν· Rhes. 927 : Εὐύδρου πατρὸς δίνας. Plato Leg. 6, p. 761, B : Τόπους εὐύδρους.] Sic Philo V. M. 1 : Ἄγων τὴν ποίμνην εἰς τόπον εὔϋδρόν τε καὶ εὔχορτον, In locum aquosum et pascuum. Et rursum, Εὔϋδρον ὄντα τόπον καὶ εὔχορτον, καὶ προβατευσίμην ἄφθονον πόαν ἀπαυτοματίζοντα, Aquis scatentem. [Callim. Jov. 20 : Μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι (Arcadia). Nonn. Dion. 24, 34 : Δόνακες ὑμετέρην εὔυδρον ἐλαφρίζουσιν ὀπώρην. Theodoridas Anth. Pal. 6, 154, 7 : Ἀνθ' ὧν εὔυδρον, Νύμφαι, τόδε δῶμα γέροντος αὔξετε. Diodor. ib. 7, 701, 2 : Παρ' εὐύδρου νάμασιν Ἀσκανίης. Antiphanes 9, 258, 1 : Εὐύδροισι λιβαζομένη προχοαῖσι. Nicarchus 330, 1 : Κράνας εὐύδρου.] Ex Platone [immo Herodoto 9, 25] etiam εὐϋδρότερος pro Ad aquandum commodior. [Geopon. 2, 6, 5 : Εὐυδρότερα ὄρη. L. D. Superlat. Eust. Il. p. 1194, 64 : Ἴδη εὐυδροτάτη. Hemst. Permutatum cum ἔνυδρος ap. Lucian. Hermot. c. 25 et alibi.]

[Εὐυμνία, ἡ, Bonus s. Elegans cantus. Hesych. : Εὐμολπία, εὐυμνία. Male codex ἐνυμνία.]

[Εὔυμνος, ὁ, ἡ, Hymnis idoneus, celebratus. Hom. H. Ap. 19, 207 : Πῶς τ' ἄρ σ' ὑμνήσω, πάντως εὔυμνον ἐόντα. Epicharmus ap. Hephæst. p. 15 ed. Gaisf. : Εὔυμνος καὶ μουσικὰν ἔχοισα πᾶσαν φιλόλυρος. Callim. H. Apoll. 31 : Ἔστι γὰρ εὔυμνος (Phœbus)· Del. 4 : Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται, εὔυμνοι. Christod. Ecphr. 70 : Μέλος εὔυμνον. Superl. Callim. in fr. ap. Hephæst. p. 53 : Δαίμονες εὐυμνότατοι Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ.]

[Εὐυπέρβατος, ὁ, ἡ, Qui facile superatur, Quem facile est supergredi. Hippocr. p. 784, F : Διενέγκοι μὲν γὰρ ἄν τι καὶ κοτύλη κοτύλης, ἡ μὲν εὐυπέρβατος ἐοῦσα, ἡ δὲ ἧσσον.]

Εὐϋπέρβλητος, ὁ, ἡ, Superatu facilis, Facile superabilis. [Aristot. Eth. Nic. 4, 5 : Τὸ γὰρ τοιοῦτον οὐκ εὐυπέρβλητον.]

[Εὔυπνος, ὁ, ἡ, Qui bonum habet somnum. Hippocr. p. 267, 37 : Τὰ εὔυπνα (παιδία). || Ὁ Ζεὺς ἢ καλὸς ὕπνος παρὰ Δελφοῖς, Hesych. Ubi conjungenda videntur ὁ Ζεὺς παρὰ Δελφοῖς.]

[Εὐυπόδητος, ὁ, ἡ, Qui facile subligatur. Hesych. : Πάξ, ὑπόδημα εὐυπόδητον. Wakef. Tzetz. ad Lycophr. 853 : Τὰ τῆς Ἑλένης εὐυπόδητα πέδιλα.]

[Εὐύποιστος, ὁ, ἡ, Facile sufferendus. Theodoret. H. E. 4, 19.]

Εὐϋπόληπτος, ὁ, ἡ, Qui facile cogi potest et congregari, VV. LL. [Ex Aristot. De sensu c. 2, p. 438, 15, ubi nunc εὐπιλητότερον. In Chron. Pasch. p. 734, 8 : Ἀπελύσαμεν τὸν αὐτὸν Φαιὰκ τὸν ἀσηκρῆτις, κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον θεραπεύσαντες αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔσχεν μετ' αὐτοῦ καὶ πρόσωπα εὐυπόληπτα, male vertitur Promiscuum famulitium, quum sit Personas secum habebat spectabiles, spectatas. Typicum Irenes in Coteler. Eccl. Gr. mon. vol. 4, p. 207 : Πολλὴν φροντίδα τιθέσθωσαν ἥ τε καθηγουμένη καὶ ὁ κατὰ καιρὸν οἰκονόμος εὑρίσκειν ἀνθρώπους εὐυπολήπτους καὶ ὀλιγαρκεῖς, ubi male Int., Qui vili conduci possint. Eust. Opusc. p. 68, 51 : Ὁ δεῖνα τόνδε καὶ ἐκεῖνον φιλοφρονησάμενος καὶ δεξιωσάμενος ἡμῶν οὐκ ἐμνήσατο· ἄφιλος ἄρα ὁ τοιοῦτος καὶ ἄξενος καὶ οὐκ εὐυπόληπτος· 259, 44 : Παροιμίαν ἐξευρίσκει αὐτὸς ἰδίαν, αὐτὸ μὲν τὸ ἄχυρον εὐυπόληπτον ὀνομάζων, ἄνδρα δὲ εἰδότα μυστηριάζεσθαι ἀχύρου εὐυπολητότερον παροιμιαζόμενος. Eadem signif., de qua conferenda quæ in Ὑπόληψις Ducangius dixit et nos dicemus, positum fuisse, sed in ἐνυπόληπτος corruptum videtur in Actis SS. Jun. vol. 3, p. 315, A : Ἐπιζητήσας τὸ καστέλλιον ... ἐζήτει τὸν ἑαυτοῦ υἱόν· ἦν γὰρ γέρων καὶ λίαν ἐνυπόληπτος. Γνόντες δὲ οἱ μονάζοντες ἔλεγον, Οὐχὶ δοῦλον ἑαυτὸν ἔλεγεν ὁ Ὑπάτιος κτλ., quod vertitur Facile se sinens duci. L. Dindorf.]

[Εὐυπόστᾰτος, ὁ, ἡ, Qui est bonæ substantiæ, boni habitus. African. Cest. p. 291, B : Εὐυποστάτους καὶ διαρκεῖς καὶ ἀδίψους φυλάττειν στρατιώτας καὶ ἀθλητὰς καὶ μονομάχους. Ita codex ap. Boivinum in annot.: ed. male εὐποστάτους. L. Dind.]

[Εὐυπόταχτος, ὁ, ἡ, Qui facile se submittit, cedit. Lex. ined. cod. Paris. 177, fol. 164 verso : Εὔεικτον, εὐυπόταχτον. Cit. Osann.]

[Εὐυποχώρητος, ὁ, ἡ, Facile cedens. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 1086 : Τὰ δὲ ἕρπετὰ εὐχαίτοις σώμασι καὶ εὐυποχωρήτοις ἐμαλάκυνε.]

Εὐΰφαντος, ὁ, ἡ, i. q. εὐϋφὴς, Pulcre s. Bene textus, Eleganter et scite contextus. [Const. Manass. Chron. 87, 3458 : Πέπλον εὐύφαντον. Sine interpretatione ponit Suidas. L. Dind.]

Εὐϋφὴς, ὁ, ἡ, Bene s. Scite et eleganter textus, Pulcro artificio contextus, ut εὐϋφέα λαίφεα in Epigr. [Antip. Sid. Anth. Pal. 10, 2, 7. Soph. Trach. 602 : Τόνδε γ' εὐυφῆ πέπλον. Pollux 7, 135, ὕφασμα, et 10, 42, στρωμνή. Forma Εὔυφος, ὁ, ἡ, apud Eust. Od. p. 1436, 51.]

[Εὐυψὴς, ὁ, ἡ, Satis altus, Procerus. Nicetas Chon. p. 106, D : Οἱ εὐυψεῖς καὶ ἀχρόκομοι φοίνικες.]

[Εὐφᾰὴς, ὁ, ἡ, Bene lucens. Nonn. Dion. 8, 111 : Εὐφαέεσσι ... ἄστροις· 21, 251; 40, 390, Jo. c. 20, 50. Paul. Sil. Descr. Soph. 510 : Εὐφαέων ἀψῖδας ἐτεχνήσαντο θυρέτρων· 844, 853.]

[Εὐφάης, ου, ὁ, Euphaes, rex Messeniorum. Pausan. 4, 5, 8, etc. ᾰ̆]

[Εὐφάλαρος.] Εὐφάλαρα, Hesych. et Etym. λαμπρὰ, Splendida. [ᾰ̆ᾰ̆]

Εὔφαλον, Hesychio ἐπιθαλάσσιον et βραχυθάλασσον. Pro ἐπιθαλάσσιον tamen dicitur potius ἔφαλον, sine υ, utpote τὸ ἐπὶ τῆς ἁλός.

[Εὔφαμος. V. Εὔφημος.]

[Εὐφᾰνὴς, ὁ, ἡ, Conspicuus. « Planud. Ovid. Met. 6, 588, e corr., quum sit ἀφανὴς lectio codd., sed hic absurda. » Boiss. Mauric. Strat. p. 229 : Εἰ μὲν εὔοπλος καὶ εὐφανὴς ἐν ἀνδράσι καὶ ἵπποις ἐστὶν ὁ στρατός. L. D.]

[Εὐφάνης, ους, ὁ, Euphanes, n. viri Æginetæ apud Pind. Nem. 4, 89. Atticorum in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 141, p. 196, 17; 169, p. 298, 27; 633, p. 500. Aliorum ap. Polybium 20, 3, 7, in numo Rhodio ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 415, 120, 121. Genitivi forma Εὐφάνου est in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 522, n. 844. ᾰ̆ L. Dind.]

[Εὐφαντᾰσίαστος, ὁ, ἡ, Qui rerum bonarum imaginationem percipit. Athanas. vol. 1, p. 757. Kall.]

Εὐφαντασίωτος, ὁ, ἡ, Qui bene s. facile concipit visiones etc. A Fabio autem [6, 2, 30] quomodo exponatur, v. in Φαντασία, cujus etiam signif. ibi sequitur, licet verbalis formam habeat.

[Εὐφάνταστος, ὁ, ἡ, Promtus ad imaginationem. Platonius Π. διαφορᾶς χαρακτήρων, de Eupolide : Εὐφάνταστος μὲν εἰς ὑπερβολήν ἐστι κατὰ τὰς ὑποθέσεις. Τὰς γὰρ εἰσηγήσεις μεγάλας τῶν δραμάτων ποιεῖται, καὶ ἥνπερ ἐν τῇ παραβάσει φαντασίαν κινοῦσιν οἱ λοιποὶ, ταύτην ἐκεῖνος ἐν τοῖς δράμασιν, ἀναγαγεῖν ἱκανὸς ὢν ἐξ Ἅδου νομοθετῶν πρόσωπα.]

[Εὔφαντος, ὁ, Euphantus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 155, n. 113, 12 : Ξενοφῶν Εὐφάντου. Et ib. n. 158, p. 254, 15, etc. Alius ap. Athen. 6, p. 251, D, Eust. Od. p. 1713, 43. L. Dind.]

[Εὐφᾰρέτρας, ὁ, Qui pulchram habet pharetram. Soph. Tr. 212 : Τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλω. Arcadius p. 22, 18.]

Εὐφάρμᾰκος, ὁ, ἡ, Medicamentis conveniens s. utilis. Quidam interpr. In medicamentis laudatus. Item εὐφάρμακον τὸ εὔχροον, infra in Φάρμακον. [Theophr. H. Pl. 9, 10, 3 : Ὅλως τὸ ὄρος (Helicon) εὐφάρμακον, Bona habet medicamenta. Hesychio in gl. Εὐφάρμακον, ἔχριεν, restituendum esse εὔχροον ex Eust. Od. p. 1416, 2 : Εὐφάρμακον, τὸ εὔχροον, conjecerunt intt.]

[Εὐφέγγεια, ἡ, Splendor. Iambl. Protr. p. 346 Kiessl. : Δαδίον μὲν γὰρ διὰ τὴν εὐφέγγειαν φιλοσοφίᾳ παραβέβληται. V. Εὐφεγγής.]

Εὐφεγγὴς, ὁ, ἡ, Pulcrum splendorem habens, Pulcre splendidus, Valde splendidus, lucidus; simpliciter Splendidus, Lucidus. [Æsch. Pers. 387 : Ἡμέρα πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν. Apoll. Rh. 3, 1195 : Εὐ-

φεγγέες ἀστέρες. Plut. Mor. p. 161, E : Τὴν σελήνην ἀνίσχουσαν εὐφεγγῆ καὶ καθαράν. Dioscorides Anth. Pal. 7, 407, 5 : Ὑμέναιος ἔχων εὐφεγγέα πεύκην. Polemo Physiogn. 1, 6, p. 223 : Οἱ εὐφεγγεῖς ὀφθαλμοί. Frequens est etiam ap. Manethonem. L. D. Δύο τοίχους εὐφεγγέας ποιεῖν, Duos parietes dealbare, Suid. in Δύο τοίχους. Hemst. Pro quo male εὐφεγγίας in Εὐφεγγίας.]

[Εὐφεγγία. V. Εὐφεγγής.]

Εὐφημέω, Celebro, Laudo : Hesych. εὐφημεῖ, ἐπαινεῖ. [Dionys. Art. rh. 6, 5 : Οἷον εἰ ἀπὸ λόγου εἴη, ὅτι ἀκόλουθον τοῖς λόγοις εὐφημεῖν αὐτόν. Nonnus Dion. 18, 143 : Ποτὸν εὐφήμησε χοροπλεκέος Διονύσου. L. D.] ‖Fausta s. Bene precor, Gratulor. Plut. [Mor. p. 771, D] : Οὐκ εὐφημήσετε γάμων ὄντων; Bene ominor. Plato Epist. 7, [p. 336, C] : Νῦν δὲ δὴ εὐφημῶμεν χάριν οἰωνοῦ, Felicis auspicii gratia ominemur bona. [Eurip. Hec. 664 : Ἐν κακοῖσι δὲ οὐ ῥᾴδιον βροτοῖσιν εὐφημεῖν στόμα.] ‖ Εὐφημεῖν, Favere linguis, Dicere bona verba, ut doceo ex Tibullo in bicomposito Ἀνευφημέω, quod in sacris plerumque exigebatur a corona circumstante : unde et εὐφημίαν κηρύττειν præco jubetur, dicens Εὐφημία ἔστω, Εὐφημία ὑπαρχέτω, Εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς· quibus loquendi generibus utitur Aristoph. Hom. Il. I, [171] : Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδων, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε, Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'. Aristoph. Nub. [263] : Εὐφημεῖν χρὴ τὸν πρεσβύτην, καὶ τῆς εὐχῆς ὑπακούειν, Lingua s. Ore favere : quod fit cum silentio : unde [schol. Soph. OEd. C. 131] et Suid. εὐφημεῖν ait pro σιωπᾶν accipi. [Æschyl. ap. Aristoph. Ran. 1274, Eur. Iph. T. 123 : Εὐφαμεῖτε. Epigr. Anth. Pal. 12, 112, 1 : Εὐφαμεῖτε νέοι. Aristoph. Ran. 355 : Εὐφημεῖν χρὴ καξίστασθαι τοῖς ἡμετέροισι χοροῖσιν.] Item εὐφήμει dicitur ut Lat. Bona verba quæso, Dic meliora. Lucian. [D. deor. 21, 2] : Εὐφήμει, ὦ Ἄρες, οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, Dic meliora, Tace, σιώπα, ut alibi dicit; nam Jovem criminabatur. Itidem Soph. ap. Plat. De rep. 1, non procul ab init. [p. 329, C], interrogatus a quodam, Πῶς, ὦ Σοφόκλεις, ἔχεις πρὸς τὰ ἀφροδίσια, ἔτι οἷός τ' εἶ γυναικὶ ξυγγίνεσθαι; respondet, Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε, ἀσμενέστατα μέν τοι αὐτὸ ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Unde Cic. De sen. : Sophocles, quum ex eo quidam jam affecta ætate quæreret utereturne rebus venereis, Dii meliora, inquit : libenter vero istinc, tanquam a domino agresti ac furioso, profugi. Bud. scribit Dic meliora : quæ scriptura Græco verbo magis respondet. [Aristoph. Nub. 298 : Ἀλλ' εὐφήμει. Xen. Cyrop. 2, 2, 12; 8, 4, 9. Cum accusativo Plato Euthyd. p. 301, A : Εὐφήμει τοῦτό γε. Aoristo Plut. Cat. maj. c. 24 : Εὐφήμησον, ὦ παῖ. Improprie Callim. Apoll. 18 : Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ ἢ κίθαριν ἢ τόξα.] ‖ Faustis acclamationibus prosequor, quemadmodum Hesych. quoque εὐφημῆσαι exp. βοῆσαι μετ' εὐφημίας. [V. HSt. initio. Æsch. Ag. 596 : Ὁλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν ἔλασκον εὐφημοῦντες· Eum. 1035 : Εὐφαμεῖτε δὲ, χωρῖται, εὐφαμεῖτε δὲ πανδαμεί. Aristoph. Pl. 758 : Οἱ δ' ἠκολούθουν κατόπιν ἐστεφανωμένοι, γελῶντες, εὐφημοῦντες. Xen. Conv. 4, 49 : Ἐπαινῶ τε γὰρ αὐτοὺς (deos) εὐφημῶ τε ὅσα ἂν δύνωμαι. Cùm accus. Plato Epin. p. 992, D : Τοὺς ἄλλους ... εὐφημεῖν πάντας θεοὺς ἅμα καὶ πάσας.] Frequens ap. Herodian. : 3, [6, 17] : Εὐφημήσαντες δὲ τὸν Σεβῆρον, πᾶσάν τε προθυμίαν διὰ τῆς βοῆς ὑποσχόμενοι, Acceptoque faustis acclamationibus Severo, nihil non alacritatis et studii clamoribus ostendentes, Polit. 8, [7, 22] : Ἡ δὲ σύγκλητος καὶ ὁ δῆμος εὐφημοῦντες ὥσπερ θριαμβεύοντας ὑπεδέχοντο, Faustis lætisque acclamationibus, veluti triumphantes, exceperunt. Itidem 2, [6, 19] : Μηδενὸς εὐφημοῦντος, ὥσπερ εἰώθασι προπέμπειν τοὺς βασιλέας, Nemine, ut mos est, faustis acclamationibus prosequente. [Conf. de hac signif. etiam Ducang. Jo. Malal. p. 111, 15 : Εὐφήμησεν αὐτὸν ὁ Ἀγαμέμνων καὶ πολλοὶ τοῦ στρατοῦ. Chron. Pasch. p. 703, 21 : Εὐφημήθη ὑπὸ τῶν μερῶν.] Id. et pass. voce usus est, 7, [10, 15] : Τῇ αὐτοῦ προσηγορίᾳ ἀποκαλοῦντες, ἀνάγουσιν εἰς τὸ Καπετώλιον, εὐφημούμενον ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ φυλλοβολούμενον, Nominatim vocantes, quoad in Capitolium pertulerunt, populo subinde acclamante et conspergente puerum frondibus, Polit. [Æsch. Suppl. 512 : Εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ, Bona verba dic ut bona audis. Conf. Marc. Antonin. 7, 2. Suidas v. Ἀκούει καλῶς. Cum accusat. Theodor. Stud. p. 363, C : Καὶ τίς εἰμι ἐγὼ ὁ τάλας, τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ σοῦ ἁγίου στόματος εὐφημούμενος, Ita laudatus. ‖ Honesto nomine appello. Passivo Diodor. Exc. Vat. p. 119 ed. Mai. : Πολιτεία παρὰ Κρησὶν εὐφημούμενός ἐστι λῆρος· τοξεύομεν γὰρ ἡμεῖς ἐπὶ τὸ κέρδος.] ‖ Hesych. εὐφημοῦσι per antiphrasin accipi scribit pro στένουσι, κωκύουσι : quomodo et εὐφήμοις γόοις dictum itidem ab Æsch. per antiphrasin. [‖ Signif. neutra Bona s. Læta sonandi Æsch. Pers. 389 : Ἡγοῖ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα μολπηδὸν εὐφήμησεν· Ag. 28 : Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημανῶ τορῶς ... ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα ἐπορθιάζειν.]

[Εὐφήμη, ἡ, i. q. εὐφημία, Laudatio, Acclamatio, qualis fieri solebat Imperatori. Arsenii Cp. testam. in Cotelerii Eccl. Gr. mon. vol. 2, p. 173, A : Οὗτος γὰρ ἦν ὁ ὅρκος καὶ ὅρκων ὁ φρικωδέστατος καὶ φοβερώτατος, ἔχειν τὸν Καλοιωάννην τὸν βασιλέα εἰς πάντα τὰ πρωτεῖα καὶ εἰς τὴν στέψιν καὶ εἰς τὴν εὐφήμην καὶ εἰς τὴν προιπομπήν· C : Θέλων γὰρ ἵνα τὸν Καλοιωάννην βασιλέα ἰδιωτίσῃ καὶ μήτε εὐφήμην ἔχειν μήτε μνημόσυνον. L. D.]

[Εὐφήμη, ἡ, Eupheme, nutrix Musarum. Pausan. 9, 29, 5.]

[Εὐφημησμός. V. Εὐφημισμός.]

[Εὐφημῆται, οἱ, Hæretici iidem qui Massaliani, sic dicti, inquit Nicetas l. 4 Thes. orthodoxæ fid. p. 237, quia ceteris orando et benedicendo Deum exercitatiores esse videntur : unde et εὐχῖται etiam appellantur. Ducang. V. Epiphan. Hær. 80 et ibi Petavium. Id. in Append. Apud Epiph. vol. 1, p. 1067 sq., vol. 2, p. 19, B, scribitur Εὐφημῖται.]

[Εὐφημητικὸς, ἡ, ὸν, Bene ominatus, Faustus. Eust. Il. p. 763, 36 : Ἀντίφρασις εὐφημητική.]

Εὐφημία, ἡ, Bona fama : cui opp. δυσφημία, Mala fama, Sinistra. Chrysost. : Ἡ παρὰ τῶν πολλῶν εὐφ. Et εὐφ. ἀδιάλειπτος Bud. ex Plut. [Mor. p. 121, E], Gloria perpetua post mortem. [Alciphr. Ep. 1, 39 : Σώφρων γέγονας σὺ καὶ φιλεῖς τὸν ἐραστήν. Μακαρία τῆς εὐφημίας· ἡμεῖς δὲ καὶ πόρναι καὶ ἀκόλαστοι. Ælian. V. H. 3, 47 : Φωκίωνα ἡ εὐφημία ἡ καλοῦσα αὐτὸν χρηστὸν οὐδὲν ὠφέλησεν. Dio Chrys. vol. 1, p. 575 : Περὶ πλείονος τοῦ ζῆν ἡγουμένων τὴν ὕστερον εὐφημίαν. Phalaris Ep. 5, p. 28, 62 : Τῆς ὕστερον εὐφημίας οὐδὲν δεόμενος. Corinth. 2, 6, 8 : Διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας.] ‖ Honesta s. Honorifica appellatio, Laus, Bud. ex Dem. : Ὅσων ἐπαίνων καὶ ὅσης εὐφημίας μεστόν ἐστι. [Diodor. 1, 2 : Θνητῶν πόνων ἀντικαταλλάξασθαι τὴν ἀθάνατον εὐφημίαν.] Pro Honesta appellatione accipit et ap. Plat. [Leg. 5, p. 736, A] : Δι' εὐφημίαν ἀπαλλαγῆς ὄνομα ἀποικίαν τιθέμενος, εὐμενῶς ὁτιμάλιστα ἐξεπέμψατο, i. e. Honesto coloniæ nomine expellendos censuit. [Plutarch. Mor. p. 449, A : Αἰδεῖσθαι τὸ αἰσχύνεσθαι καλοῦσι καὶ τὸ ἥδεσθαι χαίρειν καὶ τοὺς φόβους εὐλαβείας, ταύτην μὲν οὐδενὸς ἂν αἰτιασαμένου τὴν εὐφημίαν. Latiori signif. orationis Æschines p. 24, 13 : Φίλιππον νῦν μὲν διὰ τὴν τῶν λόγων εὐφημίαν ἐπαινῶ. Demosth. p. 1472, 5 : Τινῶν ἐπιτιμᾶν ὑμῖν τι πειρωμένων, ἐγὼ πᾶσαν εὐφημίαν, ὥσπερ ἐμοὶ προσῆκε, παρειχόμην. « Εὐφ. dicitur is Modus laudandi, quo in optimam partem interpretamur, si qua ab aliquo peccata recensenda sint. V. Aristid. Πλογ. πολ. p. 660. Pro Applausu rhetoribus tributo εὐφημίαν dictum docuit Cresollius Theatr. 3, 20, p. 294, 299. » Ex Ernest. Lex. rhet. Laudatio, Favor, Gl. Julian. Or. p. 4, B : Ἡμεῖς τί ποτε δράσομεν, εἰργόμενοι μὲν τῷ δοκεῖν ποιεῖσθαι πρὸς χάριν τὴν εὐφημίαν· 5, A : Ἀποχρῆν οἰόμενοι πρὸς τὴν τελείαν εὐφημίαν τὸ τούτων (τῶν πράξεων) μνησθῆναι. Ubi v. Spanhem. p. 26.] ‖ Bonum omen, ut Idem interpr. ap. Lucian. [De lapsu in sal. c. 17] : Καὶ ἔμοιγε εἴη μηδὲν τοιοῦτον σφαλέσθαι· εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν τοῦτο τραπέσθαι. [Soph. fr. Eriphyles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 441 : Γήρᾳ προσήκων σῶζε τὴν εὐφημίαν.] Sic Æschin. [p. 66 extr.] : Εὐφημίας ἕνεκα, Boni ominis causa. Item Εὐφημίαν κηρύττω, Jubeo favere linguis et bene precari. [Soph. fr. ap. schol. Eur. Med. 33 : Εὐφημίαν μὲν πρῶτα κηρύξας ἔχω· Trach. 178 : Εὐφημίαν νῦν ἴσχε.] Athen. 10 : Γελοῖον γάρ ἐστιν αὐτὸν εὐφημίαν κηρύξαντα, καταρᾶσθαι τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. Suidas ex Aristoph. [Thesm. 303, Av. 959] : Εὐφημία ἔστω· quam Comicos indicere ait, quum εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγουσι. [Conf. Vesp. 868 :

Εὐφημία μὲν πρῶτα νῦν ὑπαρχέτω. Plat. Alcib. 2 p. 149, B : Φησὶν (Ammon) ἂν βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίων εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον ἢ τὰ ξύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά ... Τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεὸς ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν.] Eadem et in sacris exigitur, Athen. 4 : Μετ' εὐφημίας σπείσαντες τοῖς θεοῖς. Idem 12, [p. 538, A] de Alexandro : Ἐθυμιᾶτό τε αὐτῷ σμύρνα καὶ τὰ ἄλλα θυμιάματα· εὐφημία τε καὶ σιγὴ κατεῖχε πάντας ὑπὸ δέους τοὺς παρόντας. [Pind. Pyth. 10, 35 : Ὧν (Hyperboreorum) θαλίαις ἔμπεδον εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων χαίρει.] || Fausta acclamatio : passim ap. Herodian. : 2, [2, 21] : Πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις, Omnibus faustis acclamationibus prosequitur. 3, [8, 6] : Ὁ δὲ δῆμος αὐτὸν δαφνηφορῶν μετὰ πάσης τιμῆς καὶ εὐφημίας ὑπεδέξατο, Magno honore faustisque acclamationibus prosequebatur. 1, [7, 11] : Εὐφημίαις παντοδαπαῖς ὑπεδέχοντο, Omnibus faustis acclamationibus excipiebant. 3, [10, 2] : Μετὰ μεγάλης εὐφημίας ὑπεδέχθη. [Sic sæpe in Constantini Cærimoniali.] Sed et et hisce in ll. quædam ei εὐλογίας signif. inest; qui enim faustis acclamationibus aliquem excipit prosequiturque, eidem et bene precatur. Alioqui pro εὐλογία accipitur et a Plat. Leg. [4, p. 717, C] : Εὐφημίαν ἔχειν πρὸς αὐτοῦ γονέας, Bene precari parentibus suis. [De usu ecclesiastico v. Ducang. || Suavis sonus. Demetr. De eloc. § 175 : Τὸ νῦ δι' εὐφημίαν ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοί. Quod εὐφωνία scribendum putabat Galeus. V. tamen Εὔφημος in fine. || Notabilis etiam usus ap. schol. Aristoph. Thesm. 302 : Πεζῇ εὐφημίᾳ χρῶνται οἱ κωμικοὶ, ἐπειδὰν εὐχὴν ἢ ψήφισμα εἰσάγωσιν. || De forma Dor. HSt. :] Εὐφαμία Etymologo est σιωπὴ, εὐλογία. [Quomodo vulgarem formam interpretatur etiam Hesych.] Doricum id est pro εὐφημία.

[Εὐφημία, ἡ, Euphemia, n. mulieris, ut S. Euphemiæ ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 512, B, Codinum Orig. p. 19, Euagrium 2, 3 et alibi, in epigr. Anth. Pal. 1, 12, inscr. Alius ap. Theodor. Stud. Epist. p. 395, B. V. etiam Εὐπράξιον. L. Dind.]

[Εὐφημιὰς, άδος, ἡ, Euphemias, loci nomen ap. Basil. M. vol. 3, p. 324, E. L. Dind.]

[Εὐφημιᾶνὸς, ὁ, Euphemianus, n. viri, in Vita S. Alexii ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 634, C; vol. 8, p. 748, D; 837, A. L. Dind.]

[Εὐφημίδης, ου, ὁ, patron. ab Εὔφημος, restitutum Herodoto 4, 150. Nomen viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, n. 162, p. 287, 16. Forma Dor. Εὐφαμίδας in Bœotica ib. p. 757, p. 1574, ap. Thucyd. 5, 55. ĭ L. Dind.]

Εὐφημίζω, i. q. εὐφημέω, sed minus usitatum quam hoc. Passivæ vocis participio utitur Herodian. 2, [3, 25] : Καὶ πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς, πάσης τε τιμῆς καὶ αἰδοῦς παρ' αὐτῶν τυχὼν, Votisque exceptus et acclamationibus, habitusque honorificentissime, Polit. Sed vereor ne mendose scripta sit hæc ejus interpr., ac potius scriptum ille reliquerit, Faustisque exceptus acclamationibus. [|| Med. Εὐφημίζομαι, Bono omine s. Oratione vel vocabulo boni ominis utor. Apollon. De pron. p. 11, B : Ἡ ἀναφορὰ ὡς ἐπί τι πρόσωπον πάντως ἐσόμενον λαμβάνεται, ὅπερ εὐφημιζόμενος προληπτικῶς ἀνεφώνησεν. Hesych. in Εὐοίαιον, Etym. M. in Εὔαρχος. In ἐπιφημίζομαι corruptum conjecerunt interpretes Hesychii in gl. Εὐδίαιον, sed ubi legendum ἐπευφημιζόμενοι, si quid tribuendum aliis hujus confusionis exemplis, de quibus in Ἐπευφημίζομαι diximus.]

[Εὐφήμιον', ἡ, Euphemium, n. muliebre, v. in Εὐπράξιον et schol. Luciani D. mer. 2, ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 343, 2. L. Dind.]

[Εὐφήμιος, ὁ, Euphemius, homo ignotus Aristoph. Vesp. 599. Episcopus Sardensis, ap. Theodor. Stud. Epist. p. 577, D. Patriarcha Cpolitanus ap. Euagrium 3, 23, et alibi. || Cognomen Jovis. V. Εὔφημος. L. D.]

Εὐφημισμὸς, ὁ, i. q. εὐφημία. Sed illud potius quam hoc usitatum est grammaticis de appellatione quæ est mali ominis aut alioqui auribus odiosa, mutata in aliam quæ sit potius boni ominis, aut certe non itidem aures offendere possit. Eust. [Od. p. 1398, 52] ἀριστερὸν dicens παρονομάζεσθαι ἐκ τοῦ ἀρίστου, addit, Καὶ ἔστι τὸ σχῆμα εὐφημισμὸς, ἀγαθῇ κλήσει περιστέλλον τὸ φαῦλον· quemadmodum, inquit, Erinnys vocabant εὐμενίδας, διὰ τὸ εὔφημον, quamvis δυσμενεῖς οὔσας. Idem ap. Dionys. P. Εὔξεινον Πόντον ita vocatum ait κατ' εὐφημισμόν. Donatus in hæc verba, quæ leguntur initio scenæ 6 actus 2 [Andriæ], ubi Simo ad hæc verba, Æque quicquam nunc quidem, respondet, Nihilne? hem, annotat quæ sequuntur : Hem interjectio est irati adversum eum qui neget se aliquid locutum esse. Simulque quid sit Æque quicquam nunc quidem, senex explicat, quum ait, Nihil? Et est εὐφημισμὸς antiquorum pro Nihil. Hæc ille. Sed quædam sunt itidem loquendi genera, quæ habent εὐφημισμόν. Nam Idem in hoc l. act. 3, scen. 3, [36] : Si eveniat (quod dii prohibeant) discessio, annotat esse παρένθεσιν per εὐφημισμόν. Demetr. Phal. [§ 281] : Τάχα δὲ καὶ ὁ εὐφημισμὸς καλούμενος μετέχοι τῆς δεινότητος. [Scripturam per η duplex ponit Herodian. Epim. p. 264.]

[Εὐφημῖται. V. Εὐφημῆται.]

[Εὐφημίων, ωνος, ὁ, Euphemion, cognomen viri in inscr. Spartana ap. Bœckh. vol. 1, p. 688, n. 1460 : Κόϊντος Πλώτιος Εὐφημίων ἐπεσκεύασεν. ĭ L. Dind.]

Εὔφημος, ὁ, ἡ, opp. δύσφημος. Ac sicut illud significat Probrosus, ita hoc Honorificus. Synes. Ep. 67 : Εὐφήμῳ φωνῇ τὸ μακάριον ὄνομα τῆς σῆς θεοσεβείας ἐπεκαλέσαντο, Honorifica voce. 17 : Δι' εὐφήμου μνήμης τὴν σὴν ἄγοντι σεμνοπρέπειαν, Per honorificam memoriam tuam celebranti dignitatem. [Plut. Mor. p. 809, F : Ἄν τι χρήστὸν εἴπωσιν ἢ πράξωσι, μὴ τιμαῖς ἀχθόμενον αὐτῶν μηδὲ λόγων εὐφήμων ἐπὶ καλοῖς φειδόμενον.] Ap. Plat. autem in Hipp. maj. p. 474 [293, A], εὔφημα ἐρωτήματα, sunt Piæ et religiosæ quæstiones, quibus opp. τὰ δύσφημα ἐρωτήματα, Quæ interrogare impium est, Quæ interrogare religio et piaculum est. || Boni ominis, Faustus, Bud. ex Luciano [De lapsu in sal. c. 12] : Ὁ μὲν Χαῖρε εἰπὼν, εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο. [Xenoph. Coloph. ap. Athen. 11, p. 462, E : Θεὸν ὑμνεῖν εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις. Nonn. Dion. 19, 105 : Ἐπεφθέγξαντο δὲ λαοὶ εὐφήμοις ἐπέεσσιν.] Sic Soph. [El. 630 : Οὐκοῦν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί μ', ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν; Aj. 592, Eur. Iph. T. 687] : Εὔφημα φώνει, i. e. εὐφήμει, Bene omina, precare, seu, ut Latini loquuntur, Dic bona verba, Fave lingua. [Æsch. Ag. 636 : Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ γλώσσῃ μιαίνειν· Suppl. 512 : Εὔφημον εἴη τοὔπος εὐφημουμένῃ· 694 : Εὔφημον δ' ἐπὶ βωμοῖς Μοῦσαν. Eur. Tro. 1072 : Θυσίαι χορῶν τ' εὔφημοι κέλαδοι. Aristoph. Av. 1719 : Ἀλλὰ χρὴ θεᾶς Μούσης ἀνάγειν ἱερὸν εὔφημον στόμα.] Et Aristoph. Thesm. [39] : Εὔφημος πᾶς ἔστω λεὼς, στόμα συγκλείσας· ἐπιδημεῖ γὰρ θίασος μουσῶν. Itidem Eur. [Hipp. 724, Or. 1327] : Εὔφημος ἴσθι. [Utroque l. dicitur de Silentio, ut Bacch. 70 : Στόμα τ' εὔφημον ἅπας ὁσιούσθω· Ion. 98 : Στόμα δ' εὔφημον φρουρεῖτ' (legendum φρουρεῖν) ἀγαθόν. Æsch. Ag. 1247 : Εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα· Cho. 581 : Ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν. V. HSt. infra.] Nec non εὔφημος γλώσση [γλώσσῃ], Epigr., Lingua favens, s. Quæ bene precatur. [Archias Anth. Pal. 9, 27, 1 : Εὔφημος γλώσσῃ παραμείβεο τὴν λάλον Ἠχώ, Silens. Signif. ab HSt. posita de aliis rebus Eur. Ion. 134 : Εὐφάμοις δὲ πόνοις μοχθεῖν οὐκ ἀποκάμνω. Plato Leg. 7, p. 801, A : Τὸ τῆς ᾠδῆς γένος εὔφημον ἡμῖν πάντῃ πάντως ὑπαρχέτω· Epin. p. 984, E : Εὐχαῖς τιμᾶν (dæmones) χάριν τῆς εὐφήμου διαπορείας. Iamblich. V. Pythag. p. 214 Kiessl. : Εὔφημόν τε καὶ ἀγαθὴν διάνοιαν.] || Πρὸς τὸ εὔφημον ἐξηγεῖσθαι, quod Lat. dicunt In bonam partem interpretari. Lucian. [Prom. c. 3] : Πρὸς τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον, Optimam in partem interpretans. Bud. [Plat. Alcib. 2 p 140, C : Ἐν εὐφημοτάτοις ὀνόμασι κατονομάζειν. (Quo cum nomine aliquoties conjungit etiam Plut., ut Mor. p. 921, F.) Comparativo schol. Eur. Phœn. 919 Matth. : Ὁ δὲ εὐφημοτέρῳ χρησάμενος λόγῳ, ὡς ἐν εὐχῆς σχήματι, χαιρέτω, φησίν. Philostr. V. Ap. 5, p. 201 : Μηδὲ ἐκεῖνος ὁ λόγος, καίτοι δοκῶν εὐφημότερος εἶναι, τιμάσθω. Positivo Polyb. 31, 14, 4 : Διὰ τὸ τοὺς περὶ τὸν Τιβέριον ... εὐφήμους λόγους ποιήσασθαι περί τε τοῦ πατρὸς καὶ καθόλου τῆς βασιλείας αὐτῶν.] || Hesych. εὔφημα exp. per καλὰ, ἐπαινετά. [Epigr. Anth. Plan. 4, 151, 4 : Αἰσχρὸν ἐπ' εὐφήμοις δόξαν ἐνεγκαμένη.] Idem quoque annotat, Æschylum [in Glauco] εὐφήμοις γόοις dixisse per ἀντίφρασιν pro δυσφήμοις. Sic autem ἀνευφημήσει pro ἀνοιμώξει. Eo-

dem teste εὔφημος Jovis apud Lesbios cognomentum est. [Idem : Εὐφάμιος, ὁ Ζεύς. Ἐφάμιος, Ζεύς.] Est vero et n. pr. ap. Athen. 5, [p. 217, A. Ducis Ciconum ap. Hom. Il. B, 846. Filii Neptuni, Argonautæ ap. Apoll. Rh. et Pausan. 5, 17, 9. Poetæ ap. Meleagrum Anth. Pal. 4, 1, 20. Aliorum in numo Magnesiæ Ioniæ ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 142, 596, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 139, p. 190, et aliis pluribus. ‖ Forma Dor. Εὔφαμος, ap. Pind. Pyth. 4, 22, etc.] ‖ Suidas autem in Εὐφήμου στόμα φροντίδος ait εὔφημον accipi pro σιωπηλὸν, et εὐφημεῖν pro σιωπᾷν. V. plura ap. eum. [Verba illa Sophoclis sunt OEd. C. 131, ubi eadem habet schol. ‖ Proprie, Bonum edens sonitum, Leonidas Anth. Pal. 6, 309, 1 : Εὔφημόν τοι σφαῖραν ... ἀνεκρέμασεν. ‖ Bonis s. Faustis vel Piis et religiosis resonans vocibus, de templo, Eur. Androm. 1144 : Κραυγὴ δ' ἐν εὐφήμοισι δύσφημος δόμοις πέτραισιν ἀντέκλαγξεν. ‖ Bene s. Suaviter sonans. Suidas : Εὐγράμματον ὄνομα τὸ εὔφημον, οὐκ εὐγράμματον τὸ δύσφημον. Conf. Εὐφημία.]

‖ Εὐφήμως, quod Hesych. exp. ἡδέως. At οὐκ εὐφήμως affertur pro Miserabiliter. [‖ Faustis s. Bonis verbis. Hom. H. Apoll. 171 : Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως. Æsch. Eum. 287 : Καὶ νῦν ἀφ' ἁγνοῦ στόματος εὐφήμως καλῶ χώρας ἄνασσαν τῆσδ' Ἀθηναίαν ἐμοὶ μολεῖν ἀρωγόν. Plato Phædr. p. 265, C : Μυθικόν τινα ὕμνον προσεπαίσαμεν μετρίως τε καὶ εὐφ. τὸν ἐμόν τε καὶ σὸν δεσπότην Ἔρωτα. Demosth. p. 1435, 21 : Εὐτυχῶς καὶ καλῶς πράξασι, λέγειν γὰρ εὐφ. πάντα δεῖ. Schol. Soph. OEd. C. 131 : Μετὰ φροντίδος πολλῆς· εὐφ. τὴν φωνὴν ἀφιέντες. Schol. Eur. Phœn. 945 : Τοῦτο δ' ὡς μάντιν εἰδότα εὐφ. εἰπεῖν. ‖ Laudabiliter, ut videtur, ap. Polluc. 5, 159. ‖ Forma Dor. Εὐφάμως ap. Theocr. 26, 8.] ‖ Honesto nomine. Schol. Thuc. [4, 61] : Εὐφήμως τὸν πόλεμον διαφορὰν καλεῖ. [Comparativo schol. Soph. OEd. C. 131 : Ἐν ἑαυτοῖς δὲ μόνον καὶ κατὰ διάνοιαν εὐφημότερον διαλεγόμεθα. Eust. Od. p. 1398, 50 : Εὐφ. κατακιρνῶντες τὴν φαυλότητα τοῦ πράγματος χρηστότητι κλήσεως. Aristæn. Ep. p. 157 : Εὐφ. ἐπέστειλεν. Superlativo schol. Thuc. 7, 64 : Εὐφημότατα ἠνίξατο τὴν ἧτταν. L. Dindorf.]

[Εὔφηρος, ὁ, Eupherus, n. viri ap. Demosth. p. 611, 25 : Τὸν Εὐφήρου Καλλικράτην. Hoc enim restituendum ex libris optimis pro Εὐφήμου, ut constat ex inscr. Att. ap. *Bœckh. Urkunden über das Seewesen des Att. Staates*, X, b, 70 : Καλλικράτης Εὐφήρου. V. p. 241. L. Dindorf.]

[Εὐφήτης, ὁ, Euphetes, n. viri, qui ἄναξ ἀνδρῶν vocatur Hom. Il. O, 531.]

Εὔφθαρτος, ὁ, ἡ, q. d. Facile corruptibilis, i. e. Qui talis est ut facile corrumpi possit. [Hoc voc. fingere videtur Aristot. De cœlo 1, 11, p. 280, 25 : Τὸ ῥᾳδίως φθειρόμενον, ὃ εἴποι ἄν τις εὔφθαρτον. Utitur eodem De vitæ brev. c. 2 et al. Σῖτος Geopon. 1, 12, 26; οἶνος 6, 11, 2. ‖ Facile delendus. Polyb. 2, 35, 6 : Ὀλιγοχρόνιόν ἐστι καὶ λίαν εὔφθαρτον τὸ φῦλον αὐτῶν (barbarorum) τοῖς ὑπομένουσι. L. D. ‖ Concoctu facilis. Diphilus Athenæi 2, p. 68, F; 3, p. 91, C; 8, p. 355, B. Schweigh. Xenocr. in Matthæi Med. p. 8, 10, 13, 22. L. D. Const. Porphyrog. De imag. Edess. 76. Boiss.]

[Εὐφθογγέω, Bona voce cano. Schol. Soph. OEd. C. 18 : Εὐστομοῦσιν, εὐφθογγοῦσιν, εὐφώνως ᾄδουσιν.]

[Εὔφθογγος, ὁ, ἡ, Qui bona est voce, Canorus. Strabo 15, p. 718 : Ὀρνέων εὐφθόγγων· 6, p. 260 : Τὰ εὐφθογγότατα τῶν ζῴων. Æsch. Cho. 341 : Ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους. Eur. Tro. 127 : Συρίγγων εὐφθόγγῳ φωνᾷ. Homerus in Margite apud Atilium Fortunat. p. 342 ed. Gaisf. : Εὔφθογγον λύραν. Et cum eodem nomine Theognis 534, Pollux 2, 118. Forma soluta Christodor. Ecphr. 396 : Ἐϋφθόγγοιο λύρης.]

[Εὐφιλής, ὁ, ἡ, Amatus. Æsch. Ag. 34 : Εὐφιλῆ χέρα. ‖ Amans. Id. Eum. 197 : Ποίμνης τοιαύτης οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.]

[Εὐφίλητος, η, ον, Amatus, Carus. Æsch. Sept. 107 : Ἔπιδε πόλιν, ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου.]

[Εὐφίλητος, ὁ, Euphiletus, n. viri in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 1, p. 336, n. 202, in Atticis p. 298, 1, 40, p. 346, n. 220, et alibi, ap. Thuc. 3, 86, Demosth. p. 934, 28, et alius p. 1353, 1, seq. Forma Bœot. Εὐφίλειτος in inscr. ap. Bœckh. ibid. p. 759, n. 1575, 9. L. Dind.]

[Εὐφιλόπαις, δος, ὁ, ἡ, Pueris amicissimus. Æsch. Ag. 723 : Εὐφιλόπαιδα (λέοντα).]

[Εὐφιλοτίμητος, ὁ, ἡ, Ambitiosus. Aristot. Eth. Nic. 4, 5 : Τῶν δαπανημάτων, ὅσα πρὸς τὸ κοινὸν εὐφιλοτίμητά ἐστιν, οἷον εἴ που χορηγεῖν οἴονται δεῖν λαμπρῶς ἢ τριηραρχεῖν. ῑ]

[Εὐφιμία. V. Εὐκαμία.]

Εὔφῑμος, ὁ, ἡ, Obstruendi obturandique vi pollens, ut Nicand. Al. 275, εὐφίμου καρπὸν μύρτου dicit pro τοῦ φιμοῦντος τῇ στύψει, s. στυπτικοῦ, teste schol., ap. quem perperam ἀφίμου scriptum, in contextu autem εὐφήμου : sed recte Ms. Cod. habet εὐφήμου, et ita leg. patet ex schol. expositione. [Herodian. Epim. p. 178 : Εὔφ. ἵππος, ὁ εὐχαλίνωτος, Bene frenatus.]

[Εὔφλαστος, ὁ, ἡ, Facile comburendus. Schol. Lycophr. 26 : Αἱ Φαλακραῖαι κόραι (i. e. naves), ὑπὲρ Καλυδνῶν λευκὰ φαίνουσαι πτίλα, ἄφλαστα) Ἀσύνδετον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, καὶ ἄφλαστα. Ἄφλαστα δὲ λέγονται αἱ πρύμναι παρὰ τὸ εὔφλαστοι καὶ εὔκαστοι εἶναι κατ' εὐφημισμὸν ἢ παρὰ τὸ ἄφλαστα καὶ ἄκαυστα, ὅτι αἱ πρύμναι τῶν νηῶν ... θεοὺς γεγραμμένους εἶχον, ἃς δι' εὐσέβειαν οὐκ ἄν τις ἔκαυσε. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν πλοίων ἄφλαστά τις εἴποι, οἱονεὶ εὔφλαστα καὶ εὔκαστα· εἰ γάρ τις πῦρ αὐτοῖς ἐπιβάλλει, συντόμως καυθήσονται κτλ. In quibus pro εὔκαστοι et εὔκαστα legendum, ut in hoc ipso voc. diximus, εὔκαυστοι et εὔκαυστα. Falsum autem esse Schneiderum, qui εὔφλαστος interpretaretur Fragilem, (puto quod Suidam perhibere videret ἄφλαστος dici per antiphrasin pro εὔθλαστος, Etymologicum M. etiam per literarum θ et φ permutationem) ostendunt non solum synon. εὔκαυστος et quæ præterea adduntur de igni, sed etiam quæ a nobis dicentur in verbo Φλάω, ut non sit cogitandum de inferendo εὔφλεκτος pro εὔφλαστος, quo ducere possint libri duo apud Müllerum, qui εὔφλεστοι (sic) exhibere dicuntur. L. Dind.]

Εὔφλεκτος, ὁ, ἡ, Inflammatu s. Ustu facilis, ut εὔφλεκτα ξύλα, Hesychio εὐκαῆ. [Xen. Cyrop. 7, 5, 22 : Εὔφλεκτα τὰ πρόθυρα αὐτῶν. Arrian. Exp. 2, 19, 1, ὕλη. Suid. in Ἑφεστρίς. Geopon. 9, 6, 3.]

[Εὐφόβως, Timide. Ms. apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 223, annot. (2) : Εὐφόβως ὑμᾶς ἐνορχῶ, ἄνδρες ὅσιοι. Nisi error librarii vel typographi est pro ἐμφόβως. L. Dind.]

Εὐφορβία, ἡ, Pastus s. Cibi copia. [Soph. ap. Plut. Mor. p. 280, F : Σὺ δὲ σφαδάζεις πῶλος ὡς εὐφορβίᾳ.]

Εὐφόρβιον, τὸ, Euphorbium : arbor in Libya ferulæ speciem gerens, acerrimum succum fundens, qui eodem cum ipsa arbore appellatur nomine : de quorum utroque multa Diosc. 3, 96 : item Galen. [vol. 13, p. 609, aliisque ll. pluribus in ind. edit. Lips. citatis] et Aetius in Simplic. medic. descriptione. Plin. 25, 7, et Euphorbium vocat et Euphorbiam, ab Euphorbo inventore id nominis sortitam esse his verbis docens : Invenit et patrum nostrorum ætate rex Juba quam appellavit Euphorbiam, medici sui nomine et fratris Musæ. [Rufus p. 48 ed. Matth.; Sext. Emp. Pyrrhon. hyp. 1, 92; Aretæus p. 79, 49; African. Cest. p. 293, B. L. D. Bernard. Reliq. p. 28 : « Theoph. Nonn. c. 8, ἐφάλβιον, at c. 10, εὐφόρβιον. »]

[Εὐφόρβιος, Bene cultus. V. Εὐφορής.]

[Εὔφορβος, ὁ, ἡ, Bene pascens, Fœcundus. Eudocia in Bandini Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 234, 56 : Εὐφόρβοιο ἀρούρης. L. D. ‖ Bene pastus. Orph. Terr. mot. 65 : Εὐφόρβοισι βοῶν ἀγέλαις. Εὐτραφὴς interpretatur Eust. Il. p. 1088, 33.]

[Εὔφορβος, ὁ, Euphorbus, Trojanus, Panthi f. Hom. Il. P, 59, 81.]

Εὐφορέω, ap. Lucam 12, [16] : Εὐφόρησεν ἡ χώρα, Ferax fuit regio, Fructuum ubertatem habuit, Uberes fructus attulit. [Hippocr. Epist. p. 1274, 20 : Σχεδὸν οὐδέποτε γονιμώτερον εὐφορήσουσιν οὔτε γῆ οὔτε ὀρῶν ἀκρώρειαι ἢ νῦν Δημοκρίτῳ τὰ πρὸς ὑγείαν. Geopon. 5, 24, 1 : Εὐφορήσει ἡ ἄμπελος. Schol. Fl. Eur. Hec. 588 : Εὐφορεῖ κατὰ τοὺς καρπούς. Hesych. : Εὐφορῶν, καλῶς φέρων. Cum accusat. Galen. vol. 3, p. 44 : Ἀρετὴ τῆς ἀμπέλου τὸ πλείστας τε καὶ καλλίστας εὐφορεῖν σταφυλάς. Cum genitivo Greg. Nyss. vol. 1, p. 590, B : Ἡ καθαρότης καὶ εὐωδία καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὧν εὐφοροῦσιν αἱ

ἀρεταί. L. D.] Sed ap. Lucian. [Lexiph. c. 15] εὐφορροῦσα ὁλκὰς exp. Leniter vehens; a Mic. autem Prospere labens. [|| Medium ap. Olympiodor. In Alcib. 1 sect. 25. Creuzer.]

[Εὐφορὴς, var. lect. ap. Greg. Naz. Carm. vol. 2, p. 15, B : Τομὴ δ' ὑπῆλθε βοστρύχους εὐφορβίους, ubi margo γρ. καὶ εὐφορέας. Kall.]

Εὐφόρητος, ὁ, ἡ, Portatu s. Portari facilis, loquendo poetice. Item Toleratu facilis, Tolerabilis, Qui facile tolerari potest. [Æsch. Cho. 354 : Πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διαποντίου γᾶς δώμασιν εὐφόρητον. Theodor. Stud. p. 182, B : Εὐφόρητον πᾶν ὁτιοῦν παθοῦσι. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 389, B : Τὸ τῆς δουλείας ἄχθος εὐφορητότερον. L. Dind.]

Εὐφορία, ἡ, q. d. Portandi facilitas. Ap. Galen. de eo qui placide fert morbum, et ita ut se non afflictet, q. d. Facilitas ferendi morbi (cui opp. δυσφορία, quæ dicitur de eo qui morbum fert implacide) : Καὶ ἡ τοῦ κάμνοντος εὐφορία, μέγιστόν τι καὶ αὐτὴ σημεῖον οὖσα, καθάπερ τις σφραγὶς, ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἐνδείξεταί σοι τὴν ἐπιείκειαν τοῦ πυρετοῦ. Et rursus, Καὶ εἰ μετὰ τὸ λουτρὸν ἐν εὐφορίᾳ μένοι ἐφεξῆς, θαῤῥῶν ἤδη τρέφοις ἂν αὐτούς, Si hilariter ferre morbum, nec afflictari videbuntur, Bud., qui legisse videtur μένοιεν. Addit autem, huic verbo linguam vernaculam alludere. Quod dicens, respicit, ut opinor, ad eum usum verbi *Porter*, quem habet quum dicimus *Je me porte bien*, vel *Je me porte mal*. Aut potius ad eum quem habet quum dicimus *Porter bien son mal*. Sed Ovid. quoque metaphorice usurpavit Male ferre, et Ferre bene. [Εὐφ. γαστέρων, Ventris tolerantia, quum venter perturbationes aut infernas purgationes facile fert et bene tolerat, Hipp. Epid. 6, 7, 6. Foes. Schol. Hippocr. vol. 2, p. 291 ed. Dietz. : Ἔχειν σημεῖον τὴν εὐφορίαν, ἤγουν ἐὰν εὐκόλως ὁ κενῶν τὴν κένωσιν ὑπομείνῃ. Rufus p. 284 ed. Matth. : Διὰ τοῦτο τὴν εὐφ. τεκμήριον τίθεσθαι τοῦ αὐτάρκους βέλτιον. L. D.] Ut autem εὔφορος inter alia Feracem quoque significat et Fertilem, sic εὐφορία dicitur interdum et Feracitas, Fertilitas. [Abundantia, Ubertas, Fecunditas huic add. Gl. Hesych. partim cum Suida : Εὐφ., εὐθηνία, καλὸς ἐνιαυτός. Xenagoras ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῆς εὐφορίας. Pollux 1, 51, 240. L. D.] Philo V. M. 3 : Καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθεν. [Geopon. 1, 8, 4 : Οἴνου καὶ ἀκροδρύων εὐφ. 10, 10, σίτου.] De addito autem hic gen. dixi in Ἀφορία. Ap. Eund. metaph. l. 1 : Ἀφ' ὧν εἰς πολυπαιδίαν ἐπιδιδόντων καὶ τῶν ἀπογόνων εὐφορίᾳ τινὶ χρωμένων, Nepotum et posterorum postea prole feliciter propagata, Turn. [|| De saltatore, Agilitas. Pollux 4, 97 : Εὐχειρίαν, ταχυχειρίαν, εὐφορίαν, ἰσοφορίαν. V. Εὔφορος.]

[Εὐφορίδης, ὁ, Euphorides, n. viri, ap. Aristoph. Ach. 612. ĭ]

[Εὐφόριον, ἡ, Euphorium, soror Glyceræ, amicæ Menandri, ap. Alciphr. Ep. 2, 4. L. Dind.]

[Εὐφορίων, ωνος, ὁ, Euphorion, n. viri, ut Æschyli tragici patris et filii, tum poetæ Chalcidensis, de quibus Suidas. Aliorum ap. Plut. Sol. c. 1 et alibi. ĭ]

Εὐφόρμιγξ, s. Εὔφορμιγξ, ὁ, ἡ, Pulcram citharam habens, Pulcra cithara instructus. Item substantive Pulcra cithara. Pro utraque signif. affertur ex Epigr. [Anth. Pal. 7, 10, 5 : Σὺν εὐφόρμιγγι Λυκείῳ. Tryphonis 9, 488, 1 : Εὐφόρμιγγα χρέκων ἀοιδάν. Oppian. Hal. 5, 618 : Μολπῆς εὐφόρμιγγος. Nonn. Dion. 18, 100, δόμον· Paraphr. Jo. c. 15 extr. : Ἀνέρος εὐφόρμιγγος. Altera signif. errori tribuenda. L. Dind.]

Εὔφορος, ὁ, ἡ, Portatu s. Toleratu facilis. [Pind. Nem. 10, 24 : Ἔσχεν εὐφόρων λάθαν πόνων. Epigr. Anth. App. 47, 9 : Πλοῦτον ἀγινεῖν εὔφορον, εὔκτητον. Bryennius Harmon. p. 380, B : Εἰ δὲ ἀνισότονοι (οἱ φθόγγοι εἰσὶν), ἤτοι συνάπτονται ἀλλήλοις καὶ εὔφοροι πρὸς αἴσθησιν γίνονται ἢ τοὐναντίον. Et C : Εἰσὶ γὰρ ἐμμελεῖς ὅσοι συναπτόμενοι πρὸς ἀλλήλους εὔφοροι πρὸς ἀκοὴν τυγχάνουσιν, et sæpius in seqq., ubi etiam cum dativo : Καλοῦνται τοίνυν οἱ μὲν εὔφοροι μόνον ταῖς ἀκοαῖς ἐμμελεῖς, ut p. 401, C : Εὔφοροι ταῖς ἀκοαῖς γίγνονται· D : Προσηνοῦς καὶ εὐφόρου φθόγγου ταῖς ἀκοαῖς. Rufus p. 205 ed. Matth.: Κεφαλῇ δὲ εὐφορώτατοι (οἱ χιρροὶ οἶνοι). Antyllus ibid. p. 225 : Ὥστε καὶ τοῖς πυρέσσουσιν εὐφορώτατον εἶναι τόνδε τὸν καιρόν. Pollux 1, 254 : Τὸ κέντρον (apum) οὐκ εὔφορον. Conf. id. 3, 131. Alia phrasi Theodor. Prodr. Amar. p. 434 : Τοῦτο οὐκ ἐν εὐφόρῳ ἐθέμην. Proprie Xen. Cyrop. 2, 3, 14 : Τὰ ὅπλα, ἅ ἐστιν ἅπασιν ἀνθρώποις εὑρημένα, ὡς ἂν εὐφορώτατα εἴη· Eq. 7, 8. Critias ab Hemst. cit. ap. Athen. 11, p. 483, B : Ἔκπωμα εὐφορώτατον. Arrian. Exp. 6, 29, 14 : Πύελον εὔογκον καὶ ταύτῃ εὔφορον.] Sed active etiam, Qui facile portare potest, Qui portare potest s. ferre, Qui ferendo est [De vento secundo positum, ut ap. Xen. H. Gr. 6, 2, 27 : Καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ εἰ εὔφορον τὸ πνεῦμα εἴη, ὀλίγα ἐχρῆτο, inter Atticismos refertur in Maji Class. auctt. vol. 4, p. 527. L. D. Εὐφόρῳ περαιωθεὶς πνεύματι, Philostr. V. Ap. p. 204, 5. Hemst.] : ut æger, qui ferendæ est ægritudini vel ægrotationi, ut scribit Bud. partim in Lex., partim in Comm., sed in exemplo quod affert, habetur adv. εὐφόρως, non nomen εὔφορος : perperam enim in Comm. legitur εὔφορος εἶχε pro εὐφόρως εἶχε. [Aret. p. 27, 50 : Οὐδὲ ἐσιδεῖν τι ἢ ἀκοῦσαι τερπνὸν εὔφοροι.] Interdum εὔφορος, Agilis, Expeditus : unde ap. [Polluc. 4, 97, inter laudes saltatoris, ut εὐφορία,] Polyb. [Xen. Conv. 2, 16] : Εὐφορώτερον [τὸ] σῶμα ἕξειν μέλλοντες, Corpus agilius et expeditius. At VV. LL. [ex Aristot. H. A. 6, 21] εὔφορον σῶμα, Corpus bene habitum. Εὔφορος exp. etiam Ferax, Fertilis. [Fecundus add. Gl. et Εὐφορώτατος, Uberrimus.] Qua in signif. adjunctum alicubi habet casum, sc. gen., ut Ferax et Fertilis interdum. Herodian. 1, [6, 3] : Μήτε ὀπώρας εὔφορον. Sic et alibi cum aliis genitivis. [Cum γῆ, δένδρον, χωρίον Pollux 1, 227, 239, 240. Aristot. H. A. 4, 11 : Ὥσπερ ἐν φυτοῖς τὰ μὲν εὔφορα ἐστὶ, τὰ δ' ἄφορα. Plutarch. Mor. p. 59, A : Ἀγρὸν εὔφ. καὶ εὔκαρπον. Schol. Soph. OEd. C. 712, χώρα. Atticista ap. Majum l. c., ἀέρα. Schol. Ar. Eq. 262 : Χερρόνησος τῆς Θράκης χωρίον καὶ πόλις, εὔφορος εἰς πυροῦ γεωργίαν. Geopon. 5, 17, 13 : Εὔφ. ἐστιν ἡ ἄμπελος· et ib. 12. Cum genitivo Ephræm Syr. vol. 3, p. 27, D : Γῆν τὴν τῶν καλῶν γεννημάτων εὔφορον. Figurate Dionys. A. rh. c. 3, 3 : Πόλις εὔφορος πρὸς ἀνδρῶν ἀρετήν. V. Toup. ad Longin. s. 44, 1. Qui rectius comparat cum Jul. Capitol. M. Antonin. c. 16 : « Multo melior et feracior ad virtutes », quam Ruhnk. cum l. illo Longini, ubi alia significatione dicitur.] Εὔφρος, ap. Suid. in vulg. ed. [et Zon.] legitur expositum εὔθυμος : at vet. cod. pro eo habet εὔφορος. In VV. LL. habetur et Ἔϋφρος, ὁ, Lætus; sed sine ulla auctoritate et exemplo. [Cum eodem conjungit Pollux 1, 194 : Ἀπὸ δὲ γνώμης ἐπαινέσαις ἂν ἵππον, εὔφορος, εὔθυμος. « Φύσεις εἰς τὴν χρῆσιν (ἀφροδισίων) εὔφοροι, Rufus ap. Aetium 3, f. 486, v. 47. Δίαιτα θερμοτέρα ... εἰς λαγνείαν εὔφορος, δύσφορος ἡ ξηραίνουσα, ib. v. 50 (p. 203 Matth.). Hemst. Longin. De subl. 44, 1 : Πρὸς ἡδονὰς λόγων εὔφοροι ψυχαὶ, Pronæ, Proclives. || Rariori forma comparativi Aret. p. 82, 40 : Χρίσματα κρέσσονα τῆς τέγξιος, εὐφορέστερά τε καὶ δυνατώτερα.]

|| Εὐφόρως, q. d. Cum facilitate portandi s. tolerandi, Ita ut facile portetur s. toleretur. Alex. Aphr. Probl. 2, [58] : Τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀριστεροῖς φέρομεν, q. d. Onera portamus cum faciliori portatione. Sed hic possumus εὐφορώτερον reddere simpliciter Facilius. Sic ap. Hippocr. εὐφόρως exp. εὐβαστάκτως. Jungit autem is verbo φέρειν, quum scribit Aphor. 2, l. 1 : Ἢν μὲν οἷα δεῖ καθαίρωνται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι, ubi exp. Leviter ferunt, Facile tolerant. [Conf. p. 1136, B; 1287, 40, et l. Soph. in Εὐπόρως positum. Id. p. 388, 46 : Εὐφόρως φέρουσι τρὶς σιτεόμενοι. Schol. Soph. Aj. 51 : Εὔφορον παρ' Ἱπποκράτει τὸ εὐφόρως φερόμενον.] Item εὐφόρως ἔχειν ap. Galen., Qui est ferendæ ægritudini vel ægrotationi, Bud., afferens ex 1 Ad Glauc. : Ἔμενε δὲ κατὰ τοὺς σφυγμοὺς τότε τοῦ πυρετοῦ σημεῖον, ἀλλὰ τὰ ἄλλα γε καὶ πάνυ εὐφόρως εἶχε κατὰ τὴν ἑσπέραν, καὶ δι' ὅλης τῆς νυκτός. Hic enim scrib. esse εὐφόρως, non εὔφορος, admonui et paulo ante. [Plut. Mor. p. 651, C : Τὸ πρὸς τὰ κρύη καὶ τοὺς χειμῶνας εὐφ. ἔχειν. Greg. Naz. Carm. p. 30, C : Πείθειν ἅπαντας πρὸς τάδ' εὐφ. ἔχειν. Schneid. Aretæus p. 36, 21 : Εὐφ. εἶχεν ὥνθρωπος. Georg. Pis. Avar. 437 : Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τῆς τύχης τὰ πράγματα τὰ νῶτα τῆς γῆς εὐφόρως ἐβάστασεν. Memorat etiam Pollux 3, 131. Superlat. Hippocr. p. 1243, G : Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι. L. D. Philostr. V. Soph.

p. 536 : Εὐφόρως τῆς γλώττης εἶχε καὶ σφοδρῶς καὶ ἑτοίμως, Procliviter. Superlativo Appian. Civ. 2, 146 : Εὐφορώτατα ἐς τὸ πάθος ἐκφερόμενος.]

[Εὔφορτος, ὁ, ἡ, Bene onustus. Meleager Anth. Pal. 12, 53, 1 : Εὔφοριοι νᾶες πελαγίτιδες. Oppian. Cyn. 1, 85 : Εὐφόρτοις μελέεσσι, Agilibus. Ib. 4, 447 : Γούνασιν εὐφόρτοισι καὶ ἔγκασι κουφοτέροισι. Pollux 2, 139 : Εὐάγκαλον, τὸ εὔφ., ubi non magis necessaria correctio εὔφορον, quam ap. Philon. Belop. p. 72, C : Ἐν ταῖς ὁδοιπορίαις εὔφορτον, de instrumento bellico.]

[Εὐφόρως. V. Εὔφορος.]

[Εὐφρᾰγόρᾱς, ὁ, Euphragoras, n. viri ap. Dioscor. Anth. Pal. 12, 171, 2, ubi Ion. Εὐφραγόρην. L. D.]

[Εὐφράδεια. V. Εὐφραδής.]

Εὐφρᾰδής, ὁ, ἡ, Hesychio [immo Suidæ] σαφὴς, Clarus, Manifestus : ut Εὐφραδέως quoque affertur pro Clare. [Nicet. in Greg. Nyss. Opp. 1, p. 44. Boiss.] Alioqui εὐφραδὴς, exp. etiam Bene disserens, Disertus, [Facundus, Gl. Ὁ καλῶς λέγων ap. Suidam in libris nonnullis. Cognomen Themistii oratoris : v. Fabric. B. Gr. vol. 6, p. 791. Georg. Pis. Avar. 105 : Ἔχεις ἀγῶνας εὐφραδεῖς, συνηγόρους. Comparat. ap. Simplic. ad Epict. p. 486. || Passive de verbis s. oratione aliisque rebus, schol. Aristot. p. 11, 17 : Τὰ Γαλήνεια, κἂν εὐφραδῆ εἰσιν, ἀλλ' οὖν διὰ τὸ μῆκος ἀσαφῆ εἰσιν. Sch. Hom. Il. Ξ, 382 : Ἕνια δὲ τῶν ὑπομνημάτων δῶκεν ἀντὶ τοῦ δόσκεν καὶ ἔστιν εὐφραδέστερον· O, 49. Theodor. Stud. p. 547, C : Γράμμα οὐδὲν ἔχων εὐπρεπές τε καὶ εὐφραδές. Eust. Opusc. p. 303, 94 : Καὶ οὐκ εὐφραδὴς ἡμέρα ἡ τῆς πανωλεθρίας κατερράγη ἡμῖν. Heliodor. De chrysop. ap. Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 124, v. 122 : Δεικνύει τὸν μισθὸν εὐφραδέστατον] : et [Εὐφράδεια vel forma poetica] Εὐφραδία, Venustas sermonis, Vis dicendi [Αὐτοφυὴς καὶ οὐκ ἐπιτηδευομένη εὐφράδεια, Simplic. ad Epict. p. 306. Hemst. Sext. Emp. Adv. gramm. 1, 5, 98 : Τῶν μέγα δυνηθέντων ἐν εὐφραδείᾳ καὶ Ἑλληνισμῷ παλαιῶν. Præf. ad Eclogas Constantinianas De legationibus : Μονιμώτερον ἐντυποῦσθαι τούτοις τὴν τῶν λόγων εὐφράδειαν. Jo. Diac. Alleg. in Hesiod. Theog. p. 455 : Τῆς εὐφραδείας ἢ εὐγλωττίας. ‖Altera forma epigr. Anth. Pal. 1, 28, 4 : Φάρμακον ἀφραδίης, πρόξενον εὐφραδίης. L. D.] : nec non Εὐφραδέως, Eleganter, Prudenter. Etym. certe εὐφραδέως exp. πεφρασμένως καὶ συνετῶς· παρὰ τὴν φράδην· sed addens, exponi posse etiam εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως. Quarum exposs. priores duæ accommodari possunt huic l. Hom. Od. Γ, 352 : Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις· ut sit Sapienter et prudenter, simul et ore diserto.

[Εὐφράδης, Παταϊκὸς ἐπιτραπέζιος, Hesych. V. Παταϊκός.]

[Εὐφραδία. V. Εὐφραδής.]

[Εὐφραίνετος, ὁ, Euphrænetus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 158, p. 254, 15. L. Dind.]

Εὐφραίνω, et Ἐϋφραίνω, ανῶ, Lætitia afficio s. Gaudio, Lætum reddo s. Hilarem, Exhilaro, Oblecto. [Lætifico, Gl.] Hom. Il. E, [688] : Εὐφρανέειν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν· H, [297] : Τρῶας ἐϋφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. [Ω, 102 : Καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι. Æsch. Cho. 742 : Ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον. Soph. OEd. C. 1353 : Ἃ τὸν τοῦδ' οὔποτ' εὐφρανεῖ βίον. Palladas Anth. Pal. 11, 62, 3 : Εὔφραινε σεαυτόν. Simonid. 13, 19, 12 : Ἤϋφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.] Aristoph. Pac. [763] : Πόλλ' εὐφράνας. [Et alibi sæpe. Eadem constr. Agatho ap. Athen. 5, p. 211, E : Εἰ δ' εὐφρανῶ τί σε.] Xen. [Comm. 2, 4, 6] : Εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. At pass. vox Εὐφραίνομαι est Lætitia afficior, fruor, Lætitiam percipio, Lætor, [Epulor huic add. Gl., ut Hesychius Ἐφεστιασμένος interpr. εὐωχηθεὶς, εὐφρανθεὶς, et Ἑστιάθη, εὐωχήθη, εὐφράνθη,] Me oblecto. Utitur et hac passiva voce Hom. Od. B, [311], item Xenoph. et alii. [Soph. Aj. 280, et Eur. Med. 36 : Οὐδ' ὁρῶσ' εὐφραίνεται, et conjunctivo aoristi εὐφρανθῶ Iph. T. 547, Xen. Cyrop. 1, 5, 7. Indicativo Pind. Ol. 9, 66, Aristoph. Ach. 5. Participio Pind. Pyth. 9, 16, Plat. Tim. p. 37, C, Leg. 7, p. 796, B. Infinitivo εὐφρανθῆναι Xen. Cyrop. 7, 5, 42, Aristoph. Lys. 591. Futuro passivi εὐφρανθήσεται Lys. 165, Æschin. p. 27, 12. Fut. med. Herodot. 4, 9 : Ταῦτα ποιεῦσα εὐφρανέαι. Xen. Conv. 7, 5 : Θεάματα, ἐφ' οἷς ὑμεῖς εὐφρανεῖσθε. Constructionem cum genitivo annotat grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 293, 31 : Εὐφραίνομαι, γενικῇ. Εὐφραίνεται τῶν ἀγαθῶν. Perfecti Εὔφραμμαι vel Ἤϋφραμμαι participium εὐφραμμένος est ap. Hesych. et Suidam s. Phot. v. Κεκραιπαληκώς. Qui una cum activo εὔφραγκα ponit Etym. M. in Εὐφραίνω, augmentum omitti perhibet, ut soleat fieri in compositis cum εὖ, de qua opinione diximus in Εὐρίσκω. Rectius schol. Dionys. in Bekk. An. p. 804, 31 : Τὸ εὐφραίνομαι εὐφραινόμην οἱ Ἀττικοὶ διὰ τοῦ η φασὶν ηὐφραινόμην· et grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 180, 16 : Ἀττικόν ἐστι τὸ ηὐφραινόμην.] Reperitur eadem et additam habens præp. σύν. [Exemplo constructionis cum præp. ἐπὶ paullo ante citato add. Xen. H. Gr. 4, 1, 33 : Οἰκήματα καὶ παραδείσους ἐφ' οἷς εὐφραινόμην. Aliæ constructt. sunt cum præp. ἀπὸ ap. Xen. Hier. 4, 6 : Πλείω ἔχων ... διὰ τοῦτο καὶ πλείω ἀπ' αὐτῶν εὐφραίνεται. Cum διὰ 1, 8 : Πολλαπλάσια δι' ἑκάστου τούτων εὐφραίνεται. Cum ἐν 1, 16 : Δι' ὧν τρεφόμεθα, πολὺ πλείω ὑμεῖς ἐν αὐτοῖς εὐφραίνεσθε.]

[Εὐφραίνων, οντος, ὁ, Euphrænon, n. viri in inscr. Thessalonic. ap. Bœckh. vol. 2, p. 54, n. 1969, 7. L. D.]

[Εὐφραῖος, ὁ, Euphræus, n. viri, Oritæ, discipuli Platonis, ap. Plat. Epist. 5, p. 321, C, D, Demosth. p. 126, 6, Harpocr.; in inscr. Acris Siciliæ reperta, ap. Rochett. in Mus. Rhen. novo 4, 1, p. 77, 1, et in aliis ap. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 302, n. 171, B, 50; 317, n. 187, 8. L. Dind.]

[Εὐφραίων, ωνος, ὁ, Euphræon, nomen pr. inter barytona hyperdisyllaba in αιων ponitur ab Arcadio p. 18, 12, Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 29, 1. Memorat etiam Suidas.]

[Εὐφρανορίδης, ὁ, Euphranorides, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. I, 18. ᾶϊ L. D.]

[Εὐφρανσία, ἡ, quo utitur schol. ad Lucian. Cronosol. c. 13, Lexicis addi poterit, nisi illic scrib. εὐφρασία (conf. Lobeck. ad Phryn. p. 117). Schæf. ad schol. Apoll. Rh. p. 236.]

[Εὔφραντα, ἡ, Euphranta, πόλις Λιβυκή. Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. Τὸ ἐθνικὸν Εὐφρανταῖος, Steph. Byz. Πύργος Εὐφράντα vel Εὐφράντα πύργος regionis Carthagin. est ap. Ptolem. 4, 3 et Strab. 17, p. 836. L. Dind.]

[Εὐφραντέος, α, ον, Lætitia afficiendus. Theodor. Hyrt. Ep. 48 in Notitt. Mss. vol. 6, p. 14 : Εἰ δ' οὐχὶ καὶ νῦν εἴην ἂν εὐφραντέος, πεσὼν κεισεῦμαι, Θεόκριτός φησιν ὁ βουκολικός.]

[Εὐφράντη, ἡ, Euphrante, n. mulieris facit inscr. epigr. Marci Argentarii Anth. Pal. 6, 201, quum v. 6 sit Εὐφραιτηι (sic) νηῷ θῆκεν ὑπ' Ἀρτέμιδος. Qui Εὐφράντη posuit Brunckius, non magis quam ceteri editores animadvertit confirmari hoc nomen alio ejusdem poetæ epigrammate 5, 110, ubi bis memoratur Εὐφράντη. Frustra igitur videtur hoc l. quæri pro eo epitheton templi vel deæ. L. Dind.]

[Εὐφραντήριον, τὸ, Gaudium. Philo Cantic. Cant. p. 58, 164. Schleusn. Exhilaratio, Lætitia, Amphil. p. 39. Kall. Theodor. Stud. p. 501, E. L. Dind.]

[Εὐφράντης, ὁ, Qui gaudium s. hilaritatem affert. Etym. M. p. 436, 3, inter barytona in της. Est etiam nomen viri Syri Εὐφράντης, ου, ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 307, ubi tamen Εὐφράτης semel codex alter, quod dudum restituendum fuerat. Nam haud dubie dicitur philosophus infra nobis memorandus, cujus historia hoc loco augenda est. L. Dind.]

[Εὐφράντίδης, ου, ὁ, Euphrantides, vates Atheniensium, tempore expeditionis Xerxis. Plut. Themist. c. 13, Aristid. c. 9, Tzetz. Exeg. Il. p. 109, 2. ĭ]

[Εὐφραντικὸς, ὴ, ὸν, Jucundus, Exhilarans. Athen. 13, p. 608, A : Οὐδέν ἐστιν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος. Scholl. Soph. Aj. 422, Eur. Or. 211, 1054, Hec. 811. « Athan. vol. 1, p. 100. » Kall. Εὐφραντικὴ, Genialis, Gl. Feminini forma masc. errore librarii ponitur in schol. Flor. Eur. Hec. 530, ubi χοὰς κηλητηρίους explicatur εὐφραντικούς. ‖ Adv. Εὐφραντικῶς, Cum gaudio. Pseudo-Chrys. Hom. 27, vol. 7, p. 324, 14 : Πρὸς ἑαυτὸν εὐφρ. λογιζόμενος. Seag.]

[Εὐφραντικὸς, δ, Euphranticus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 284, p. 393, 39. L. Dind.]

[Εὐφραντικῶς. V. Εὐφραντικός.]

[Εὐφραντοποιὸς, ὁ, ἡ, Hilaritatem faciens, afferens.

Schol. Aristoph. Pac. 519 : Ὦ πότνια βοτρυόδωρε) εὐφραντοποιέ.]

[Εὐφραντὸς, ἡ, ὸν, Jucundus. Schol. Eur. Or. 221 : Ἡ μεταβολὴ πάντων εὐφραντὸν πρᾶγμα ὑπάρχει. Kall. Id. ad Phœn. 399 : Ἡδονὴν ἡδεῖαν καὶ εὐφραντήν· Hec. 406 : Ἡδίσταν) εὐφραντήν. Herodian. Epim. p. 179 ; Ἡστὸς, ὁ εὐφραντός. L. D. Diog. L. 10, 6 : Τιμοκράτης ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Εὐφραντοῖς. Gl. Dorv. Arist. Pl. 806. De qua erravit Schæfer. ad schol. Apoll. p. 236, εὐφραντικὸν scribendum contendens. || « Adv. Εὐφραντῶς, Jucunde. Moschop. Π. σχεδ. p. 182 med. » Boiss.]

[Εὐφράνωρ, ορος, ὁ, Euphranor, n. pictoris apud Pausan. 1, 3, 4. Aliorum in inscrr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 298, col. 1, 45; 332, col. 1, 9; 384, col. 1, 11, et alibi, in numo Rhodi ap. Mionnet. *Descr.* vol. 3, p. 421, 200. Conf. Apollon. De adv. p. 546, 17. ᾱ L. D.]

Εὐφρασία, ἡ, Gaudium, Lætitia. Aliis, Honestum gaudium. [Hesych. v. Δαῖτος, Etym. Gud. v. Κοχλιάριον. Stob. Serm. 5, p. 155 Sch. « Zoroaster in Notit. Mss. vol. 11, part. 2, p. 183. » Boiss. Melamp. p. 466. Wakef. Jo. Chrys. Serm. 85, vol. 6, p. 813, 21 : Ἄρτος καὶ οἶνος τοῦ σώματός ἐστι τροφὴ καὶ εὐφρασία. Seager. Geopon. 1, 8, 2. Epulatio, Visceratio, Gl. V. Εὐφρανσία.]

[Εὐφράσιος, ὁ, Euphrasius, n. viri apud Euagrium H. E. 4, 4 et 5. L. Dind.]

[Εὔφραστος, ὁ, ἡ. HSt. in Δύσφραστος, quod vertit Qui vix explicari potest, Vix explicabilis :] Cui contr. Εὔφραστος. Sed hoc in VV. LL. affertur ex Dionys. P. [171 : Νῦν δέ τοι ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος ἁπάσης, ὄφρα καὶ οὐκ ἐσιδών περ ἔχοις εὔφραστον ὑπωπήν] pro εὔγνωστος et Certus. [Aristot. Rhetor. 3, 5 : Ὅλως δὲ δεῖ εὐανάγνωστον εἶναι τὸ γεγραμμένον καὶ εὔφραστον.]

[Εὔφραστος, ὁ, Euphrastus, sec. Suidam v. Θεόφραστος dictus ab Aristotele Theophrastus διὰ τὸ θείως φράζειν, ab eodemque postea Θεόφραστος.]

[Εὐφρᾱτᾶς, ᾶ, ὁ, Euphratas, n. viri ap. Theodoret. H. E. 2, 9, Suidam v. Μένανδρος Προτίκτωρ. L. Dind.]

[Εὐφράτης, ου, ὁ, Euphrates, fl. V. HSt. paullo post. || N. philosophi, de quo v. Fabric. B. G. vol. 3, p. 173, 562, et Εὐφράντης. Syracusani, Callimachi poetæ soceri, ap. Suidam v. Καλλίμαχος. Alius ap. Dioscoridem Anth. Pal. 7, 162, 1. || Ἰχθὺς int. Hesychius, de qua interpret. v. conjecturas interpretum. Mediam produci constat ex locis poetarum et forma Ion., de qua HSt. :] Εὐφρήτης, Ion. [ap. Herodot. 1, 180, etc.] et poetice [ap. Antipatr. Anth. Pal. 9, 297, 1, Oppian. Cyn. 1, 276, Nonnum Dion. 23, 82] dicitur ὁ Εὐφράτης, Euphrates, flumen Armeniæ sive Mesopotamiæ. [Corripi putabat Theodosius De grammat. p. 111, 20. Est autem forma Attica ap. Xenophontem et ceteros historicos et geographos.]

[Εὐφρατησία, ἡ, Regio ad Euphratem. Theodoreti Epist. vol. 4, p. 1291. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 121, A, xxviii. L. Dind.]

[Εὐφράτις sec. Etym. M. p. 157, 51, dicta Assyria s. Babylonia. Quod scribendum Εὐφρατὶς, ut est ap. Steph. Byz., etiam gent. Εὐφρατίτης ponentem.]

[Εὐφρατίων, ωνος, ὁ, Euphration, n. viri ap. Theodoret. H. E. 2, 15, p. 91, 38, Morell. Bibl. Manuscr. p. 227. ᾱῐ̈ L. Dind.]

[Εὔφριλλος, ὁ, Euphrillus, n. viri in inscr. Thasia ap. Bœckh. vol. 2, p. 183, n. 2161, 2. L. Dind.]

Εὐφρονέω, pro εὐφρονῶ, ap. Hom., Prudens sum, Prudentia valeo. Il. A, [73] et alibi : Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν, schol. καλῶς φρονῶν, itidemque Hesych. Quidam vero accipiunt pro Bene cupiens, Benevolus. Affertur itidem Εὐφρονέω conjunctim scriptum, pro Prudens sum : tum ex Suida, quem consule, tum ex Aristoph. Nub. [562] : Εὐφρονεῖν δοκήσετε. Potius tamen, atque adeo passim, invenitur scriptum disjunctim, ut et scripsi infra in Φρονῶ. [Atque ita semper scribendum apud Atticos, etiamsi Epicis conceditur scriptura conjuncta participii, ut aliorum ejusmodi participiorum, quæ jam antiquitus coaluisse cum particula ostendit n. pr. Εὐκτίμενος.] Ceterum legitur etiam Εὐφρονιῶν ap. Hesych., si modo caret mendo hæc lectio, i. valens q. εὖ φρονῶν. [Pro εὖ φρονέων, ut conjicit Heinsius. Manetho 1, 233 : Οἱ δὲ καὶ εὐφρονέοντες ... πίπτουσιν.]

Εὐφρόνη, ἡ, a veteribus dicta fuit ἡ νὺξ, Nox, quod putarent multum πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμένων καὶ σκέψιν conferre τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, inquit Plut. Π. πολυπραγμ. [p. 521, D, Eust. Il. p. 168, 3; 1140, 64, et Etymologica, quorum in M. additur interpr. ὁ χρησμός. Quod fort. ex sequente λογισμὸς natum. Ἐπίθετον τῆς νυκτὸς dicit Suidas.] Sic idem Plutarch. Symp. 7, 9 [p. 714, C] tradit discessuros ex convivio et cubitum se collaturos τῷ Ἑρμῇ πυμάτῳ σπένδειν, ὡς γοῦν παρόντι καὶ ἐπισκοποῦντι τῷ φρονιμωτάτῳ θεῷ. Quin vetustissimos Græcos ostendere volentes ne Mercurio quidem indigere Bacchum, ὡς αὐτὸν εὐβουλῆ, noctem propter ipsum appellasse εὐφρόνην : atque adeo apud Plat. esse νυκτερινὸν σύλλογον τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν, ἐφ' ὃν ἀναπέμπεται τὰ μέγιστα καὶ πλείστης ἄξια φροντίδος. Inde procul dubio et prov. Ἐν νυκτὶ βουλὴ, In nocte consilium, Noctu consilium : de quo v. Erasm. Adag. Et ap. Hom. Agamemnoni dicitur, Οὐ χρὴ πάννυχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Legitur porro hoc εὐφρόνη non apud poetas solum, ut apud Hesiod. [Op. 558] : Μακραὶ γὰρ ἐπίῤῥοθοι εὐφρόναι εἰσὶ, [Pindarum, Tragicos et alios,] sed etiam in prosa, ut ap. Suidam : Ταύτην μὲν τὴν εὐφρόνην οὕτως ἔμειναν. [Hippocr. p. 588, 42 : Δύο ἡμέρας καὶ δύο εὐφρόνας· 1275, 32 : Ἡμέρην καὶ εὐφρόνην. Et sæpius ap. Herodotum, ut 7, 12 etc.] Hesychio vero εὐφρόνη est non solum νὺξ, sed etiam εὐφροσύνη, Lætitia, Hilaritas. [Sic dicitur Δυσφρόνη et Δυσφροσύνη.]

[Εὐφρόνη, ἡ, Euphrone, n. mulieris in Epim. Hom. in Crameri Aned. vol. 1, p. 180, 13, ap. Theognostum ib. vol. 2, p. 348, 29. L. Dind.]

[Εὐφρόνησις, unde εὐφρονήσει ap. Aq. Ps. 77, 72 in Catena PP. GG. in Ps. vol. 2, p. 630, pro ἐν φρονήσει, ut conjicit Schleusn. Lex. V. T.]

[Εὐφρονίδης, ὁ, Noctis filius. Epigr. Anth. Pal. App. n. 281, 6 : Ἶσις, ἣν τέκεν Οὐρανὸς Εὐφρονίδης ἐνὶ κύμασι πόντου μαρμαρέοις. ῐ̈]

[Εὐφρονίδας, α, ὁ, Euphronidas, Corinthius ap. Suidam v. Ἀριστοφάνης Βυζάντιος. ῐ̈ᾶ]

[Εὐφρόνιον, ἡ, Euphronium, n. mulieris ap. Aristænet. p. 89. L. Dindorf.]

[Εὐφρόνιος, ὁ, Euphronius, n. viri in inscr. Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 501, n. 643, ap. Plat. Theæt. p. 144, 6, ap. Alciphr. Ep. 1, 35, episcopi Antiochiæ ap. Socrat. H. E. 1, 24, ubi v. Vales. Aliorum alibi. L. Dindorf.]

[Εὐφρονίσκος, ὁ, Euphroniscus, n. viri in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 757, n. 1574, 24. L. Dind.]

[Εὐφρόνως. V. Εὔφρων.]

Εὐφροσύνη, et Ἐϋφροσύνη, ἡ, Lætitia [Gl.], Hilaritas, Voluptas animi. Hom. Od. Υ, [8] : Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι. [Pind. Nem. 4, 1 : Εὐφροσύνα πόνων ἰατρός· et alibi sæpe. Anth. Pal. 9, 375, 6 : Ὅττι μιν αὐξομέναν ἔσβεσεν εὐφροσύναν.] Et plur. εὐφροσύναι ap. Eund. [Z, 156. Æsch. Prom. 537 : Φαναῖς θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις. Eur. Bacch. 376 : Βρόμιον τὸν παρὰ καλλιστεφάνοις εὐφροσύναις δαίμονα πρῶτον μακάρων. Agathias Anth. Pal. 4, 3, 132 : Εὐφροσύνας Βάκχοιο. Forma soluta Hom. Od. Ζ, 155 : Μάλα πού σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται· Ψ, 52 : Ὄφρα σφῶιν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον ἀμφότεροι φίλον ἦτορ. Inscr. ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. 1, p. 179 ed. Gesen. n. 6 : Ἐϋφροσύνην τε καὶ ὄλβον.] Xen. quoque utitur hac voce, licet sit ποιητικωτέρα, et quidem non in singulari, sed in plurali etiam ipse : Cyrop. 8, [1, 32] : Προπονεῖν ἐθέλων σὺν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. Affertur ex Eod. [Apol. 8], ἔρημος εὐφροσυνῶν. [Sæpius est etiam apud Platonem et Demosthenem aliosque. Cum genit. gramm. in Crameri An. vol. 4, p. 406, 19 : Καὶ οἱ μάντεις δι' εὐφροσύνην τοῦ Ἀπόλλωνος δάφνας ἤσθιον.] Est vero Εὐφροσύνη et n. pr. unius e Gratiis, ap. Hesiod. Theog. [909, Orph. H. 59, 3. Mulieris in inscr. Catinensi in Castelli Inscr. Siciliæ nova collect. p. 137, xviii, Syracusana p. 248, xxvi, Attica ap. Bœckh. vol. 1, p. 519, n. 813, Hermionensibus ibid. p. 596, n. 1207; 598, n. 1211, iii, 18. Meretricis ap. Athen. 13, p. 583, E. Aliarum ap. Theodorum Stud. in Epistolis et alibi. ŭ L. Dind.]

Εὐφρόσῠνος, ὁ, ἡ, [ut Judith. 14, 9 : Φωνὴ εὐφρό-

συνος. Theodor. Stud. p. 413, B : Βασιλεία ... χαρμόσυνος, εὐφρόσυνος. Nicarchus Anth. Pal. 5, 40, 6 : Εἰς ποίην ἀκτὴν εὐφρόσυνον γέγονας. Et η, ον, ut in scolio ap. Athen. 15, p. 694, D : Γελάσειας, ὦ Πὰν, ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναις ταῖσδ' ἀοιδαῖς ἄειδε (liber unus ἄοιδε) κεχαρημένος. Sic enim hæc scripta in libris, temere repetito, ut videtur, ex ἀοιδαῖς vocabulo ἄειδε. Orph. H. in Noctem 2, 5 : Εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων. Eustathii opinionem de adjectivorum in συνος forma in συνη, ut ipse putat, nulla, Il. p. 918, 48, non omnino veram esse alibi mihi dicendum erit. L. D.], Lætitiam afferens s. Hilaritatem, Ex quo lætitia oritur. Εὐφρόσυνον Dioscoridi dicitur Buglossum, pro quo Plin. dicit Animi voluptates augens; nam pro his Diosc. verbis, 4, 128, de buglosso; Φύλλον ἔχει ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ, ὅπερ καθιέμενον εἰς τὸν οἶνον, εὐφρόσυνον δοκεῖ εἶναι, habet Plin. 25, 8 : Buglossos, boum linguæ similis : cui præcipuum, quod in vinum dejecta, animi voluptates auget, et vocatur Emphrosynon [Euphrosynon HSt. MS. Vind. Eust. Opusc. p. 91, 50 : Ἐκεῖνοι τὸν οἰκτρὸν φίλον διασπαράττουσι χαίροντες, μενοῦν γε μέλποντες εὐφρόσυνα· 167, 11 : Εἰς καρδίας ἥδυσμα εὐφρόσυνον τοῖς ψάλλουσιν. Memoratur εὐφρόσυνος etiam ab Herodiano Epimer. p. 216. ‖ Adv. Εὐφροσύνως, Hilare. Theognis 766 : Νόσφι μεριμνάων εὐφρ. διάγειν.]

[Εὐφρόσυνος, ὁ, Euphrosynus, n. viri, in inscrr. Atticis ap. Bœckh. vol. 1, p. 329, n. 192, col. 1, 12; p. 368, n. 266, 5, et aliis, ap. Morell. Bibl. Manuscr. p. 231. L. Dind.]

[Εὐφροσύνως. V. Εὐφρόσυνος.]

[Εὔφρουρος, ὁ, ἡ, Bene custodiens. Oppian. Hal. 5, 621 : Ὡς οἵ γ' ἐνδυκέως κομιδὴν εὔφρουρον ἔχουσι. Εὐφύλακτον schol. Ἔμφρουρον liber unus. L. Dind.]

[Εὐφρὼ, οῦς, ἡ, Euphro, n. mulieris, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 537, n. 955, in epigrr. Hedyli Anth. Pal. 5, 161, 1, Luciani 6, 17, 3. Samiæ in epigr. Archiæ ib. 39, 1. L. Dind.]

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, et Ἐὔφρων, dissoluta diphthongo, q. d. Cui mens bene se habet. Nam qui lætus est et hilaris, ei mentem bene se habere, videor mihi posse dicere. Solet alioqui reddi Lætus, Hilaris. Hom. [Il. O, 99 : Εἴπερ τις δαίνυται εὔφρων·] Od. P, 531 : Ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐΰφρων. Sic ex Soph. affertur pro Lætus [Aj. 705] : Ἐμοὶ ξυνείης διαπαντὸς εὔφρων. [Aristoph. Thesm. 1148 : Ἥκετ' εὔφρονες ἵλαοι, πότνιαι, ἄλσος ἐς ὑμέτερον· Lys. 1282 : Ἐπὶ δὲ δίδυμον ἀγέχορον ἰήιον εὔφρονα. V. infra. Aptius hic commemoratur Soph. fr. Terei ap. Stob. Fl. 68, 19, 6 : Ὅταν δ' ἐς ἥβην ἐξικώμεθ' εὔφρονες, ὠθούμεθ' ἔξω, de puellis.] Sed plerumque pro Lætitiam afferens, Exhilarans. Il. Γ, 246 : Καὶ οἶνον ἐΰφρονα καρπὸν ἀρούρης, ubi ab Eust. εὔφρων exp. ὁ εὐφραντικὸς, item μελιηδὴς, quod ex alio ejusd. poetæ l. vel potius ex aliis ll. sumit. Sic Hesiod. [Op. 774] : Εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. Itidemque ap. Soph. [Aj. 420] : Ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ Εὔφρονες Ἀργείοις, exp. εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτόν. [Æsch. Ag. 806 : Εὔφρων πόνος εὖ τελέσασι· 1577 : Ὦ φέγγος εὔφρον ἡμέρας δικηφόρου. Eur. Alc. 590 : Χαίρουσ' εὐφρονι μολπᾷ· Tro. 547 : Βοὰν ἔμελπον εὔφρονα· Cycl. 505 : Ὑπάγει μ' ὁ χόρτος εὔφρων ἐπὶ κῶμον ἥρος ὥραις.] Ab Hesych. εὔφρων exp. ἡδὺς, et αἰδέσιμος, et ἱλαρὸς, et καλόφρων. Redditur etiam Benevolus, sed absque exemplo. Fuerit certe hac in signif. oppositum τῷ κακόφρων : qua de re dicam et in Καλόφρων. [Pind. Ol. 2, 16 : Ὦ Κρόνιε παῖ Ῥέας ... εὔφρων κόμισον· 4, 13 : Θεὸς εὔφρων εἴη ... εὐχαῖς· Nem. 5, 38 : Ἔνθα μιν εὔφρονες ἵλαι δέκονται· 7, 67 : Ὁ δὲ λοιπὸς εὔφρων ποτὶ χρόνος ἔρποι· Ol. 2, 40 : Τὸν εὔφρονα πότμον· 7, 63 : Γαῖαν ἀνθρώποισι καὶ εὔφρονα μήλοις· Pyth. 4, 196 : Ἅματά τ' εὔφρονα. Æsch. Eum. 1034 : Ὑπ' εὔφρονι πομπᾷ. Nam ita corrigendam videri librorum scripturam εὐθύφρονι diximus in Εὐθύφρων. Sic idem Pers. 627 : Ἡμεῖς δ' ὕμνοις αἰτησόμεθα φθιμένων πομποὺς εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας. Ib. 772 : Θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ· Eum. 631 : Ἀπὸ στρατείας γάρ μιν ἡμποληκότα τὰ πλεῖστ' ἄμεινον εὔφροσιν δεδεγμένη, quod dicitur absolute et vertendum est Bonis verbis. Ib. 992 : Τάσδε γὰρ εὔφρονας εὔφρονες ἀεὶ μέγα τιμῶντες, καὶ γῆν καὶ πόλιν ὀρθοδίκαιον πρέψετε πάντες διάγοντες· 1030 : Ὅπως ἂν εὔφρων ἡδ' ὁμιλία χθονὸς τὸ λοιπὸν εὐάνδροισι συμφοραῖς πρέπῃ· Suppl. 20 : Τίν' ἂν οὖν χώραν εὔφρονα μᾶλλον τῆσδ' ἀφικοίμεθα; 640 : Ψῆφον δ' εὔφρον' ἔθεντο· 971 : Τοῦ γὰρ προτέρα μῆτις ὅπου χρὴ σώματα ναίειν καὶ τόπος εὔφρων· Cho. 109 : Φθέγγου χέουσα σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν· Ag. 263 : Κλύοιμ' ἂν εὔφρων· 797 : Εὔφρονος ἐκ διανοίας. Soph. El. 162 : Διὸς εὔφρονι βήματι μολόντα τάνδε γᾶν Ὀρέσταν. Apoll. Rh. 2, 718 : Ὁμονοίης ἐΰφρονος· 4, 1411 : Δαίμονες ... ἐΰφρονες. Strato Anth. Pal. 12, 231, 3 : Εὔφρονα νεκρόν. Sæpe confunditur cum ἔμφρων, ut in ll. nonnullis Æschyli et aliorum quos in Ἔμφρων indicavimus.] Invenitur autem Εὔφρων et n. propr. [Sicyonii ap. Xenoph. H. Gr. l. 7. Comici Atheniensis, de quo v. Suidas. Aliorum ap. Demosth. p. 948, 17, in epigrr. Apollonidæ Anth. Pal. 6, 238, 1, Antipatri 7, 464, 8, Heracliti 465, 5, Aristodici 473, 2, et ap. Pausaniam. Confusum cum Εὐθύφρων ap. Diog. L. 1, 107, collato Suida v. Ἡρακλείδης. L. Dind.]

‖ Εὐφρόνως exp. et Hilariter et Prudenter. [Priori signif. Pind. Pyth. 10, 40 : Εἰλαπινάζοισιν εὐφρόνως. Altera Æsch. Ag. 351 : Γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις. Dio Cass. 79, 6 : Σωφρόνως καὶ εὐφρ. Plut. Mor. p. 102, F : Οὐδὲ τὰς εὐπραγίας ἂν εὐφρ. φέρειν δύναιντο καὶ μετρίως. Legendum apud omnes Ἐμφρόνως, quod Æschylo restituit Abreschius, et alibi temere ab librariis in εὐφρόνως mutatum notavimus in illo p. 945, E. ‖ Tertia, qua est Benevole, Æsch. Ag. 849 : Ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων, ἤτοι κέαντες ἢ τεμόντες εὐφρόνως πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου· Pers. 837 : Ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις. Eur. Hipp. 793 : Οὐ γάρ τί μ' ὡς θεωρὸν ἀξιοῖ δόμος πύλας ἀνοίξας εὐφρόνως προσεννέπειν. Et comparativo Phalaris Epist. 2, p. 8 : Εὐφρονέστερον δεξάμενος τὴν τοῦ συμβουλεύοντος πατρὸς εὔνοιαν. L. Dind.]

[Εὔφρων, ονος, ὁ, Euphron. V. Εὔφρων.]

Εὐφυγία, ἡ, Fugæ facilitas s. commoditas. Polyb. : Διὰ τὴν τόπου εὐφυγίαν [εὐφυΐαν, quod v.].

[Εὐφύεια. V. Εὐφυΐα.]

[Εὐφυεστάτως. V. Εὐφυῶς.]

Εὐφυὴς, ὁ, ἡ, Qui natura habilis est ad aliquid, s. aptus, Qui hoc a natura habet ut sit ad hanc vel illam rem habilis. Et q. d. Bene natus ad rem aliquam : quo nos modo dicimus, *Un homme bien né*, sed absque adjectione. Latini certe potius Natus ad aliquam rem dicunt, quam Bene natus : respondetque particip. Natus participio πεφυκώς. In VV. LL. redditur, Industrius, Ingeniosus, [Ingenuus huic additur in Gl.] Facilis, Commodus, Natura valens. Item, Qui amœno acrique ingenio est, ex Gellio. Ibid., Εὐφυὴς πρὸς ἀρετὴν, ex Plut. Sol. [c. 29], Bene a natura institutus ad virtutem. [De eo qui mentis et ingenii sui virtutes naturæ debet, quatenus oppositus est is qui labore et industria partas illas facultates auxit, Plut. Demosth. c. 8 : Ἐκ τούτου δόξαν εἶχεν ὡς οὐκ εὐφυὴς ὢν, ἀλλ' ἐκ πόνου συγκειμένῃ δεινότητι καὶ δυνάμει χρώμενος. Ernest. Lex. rhet. Cum πρὸς conjungit etiam Plato Reip. 5, p. 455, B : Τὸν μὲν εὐφυῆ πρός τι εἶναι, τὸν δὲ ἀφυῆ· C : Τὸν εὐφυῆ πρὸς ἕκαστα. Isocr. p. 47, B : Πρὸς τὰς τέχνας εὐφυεστάτους ὄντας. Polyb. 1, 74, 1 : Ἄννων περὶ τὰς παρασκευὰς ἐνδεχομένως ἐγίγνετο· καὶ γὰρ ἦν πρὸς τοῦτο τὸ μέρος εὐφυής· 19, 12 : Νομίσας ἔχειν εὐφυῆ καιρὸν πρὸς σωτηρίαν· et similiter alibi. In contrariam partem Aristot. De generat. an. 2, 8 : Ὑπάρχοντος ἑκατέρου εὐφυοῦς πρὸς ἀγονίαν, et ibid. : Εὐφυὴς πρὸς τὴν ἀγονίαν. Cum præp. εἰς Plato Leg. 5, p. 728, C : Ψυχῆς ἀνθρώπῳ κτῆμα οὐκ ἔστιν εὐφυέστερον εἰς τὸ φυγεῖν τὸ κακόν· Protag. p. 327, C : Εὐφυέστατος εἰς αὔλησιν. Dionys. A. rh. 6, 2 : Εὐφυὴς εἰς πάντα. Cum περὶ schol. Pind. Nem. 7, 79 : Οὐ πρὸς πάντα πάντες εὐφυεῖς ἐσμεν, ἀλλ' ἄλλοι περὶ ἄλλα.] Sed ex iis, quæ tum in ἀφυὴς dixi, tum hic dicturus sum, delectum harum interpretationum habere facile quivis poterit. Et ap. Aristot. Eth. 3, 5, εὐφυὴς quidam interpr., Bene a natura informatus, factus beneque compositus natura. V. totum illum Aristot. l., quod ibi sit etiam ἔφυ, et καλῶς πεφυκέναι. Quod vero ad illam Gellii interpr. attinet, i. e. quæ tanquam ex Gellio affertur, videtur certe Vir amœno acrique ingenio, minus late patere quam εὐφυής. Quod si quis εὐφυὴς, sed infinitivo junctum, habere desiderat Latine ab illo ipso redditum, sciat

eum hæc Æschinis verba [p. 25, 41]: Ἄνδρα λέγειν μὲν οὐκ εὐφυᾶ, τὰ δὲ κατὰ πόλεμον λαμπρὸν, καὶ πρὸς δικαιοσύνην καὶ ἐγκράτειαν διαφέροντα, Lat. hisce exprimere voluisse, Virum fortitudine atque justitia præter alios præstantem, sed inopi lingua et infacundum. Invenitur et accusativo junctum, subaudita sc. præp. κατὰ, ut ap. [Plat. Reip. 3, p. 409, E: Τοὺς εὐφυεῖς τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς·] Isocr., Εὐφυέστατος ὢν τὴν γνώμην [φύσιν, p. 196, E]. Idem alioqui sine adjectione usus est, quum alibi, tum in Or. adversus Sophistas: Αἱ μὲν γὰρ δυνάμεις καὶ τῶν λόγων καὶ τῶν ἄλλων ἔργων ἁπάντων ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνονται καὶ τοῖς περὶ τὰς ἐμπειρίας γεγυμνασμένοις. Qui l., quantum ad illa verba attinet, quibus dicendi facultatem ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνεσθαι ait, cum illo Æschinis magnam, quod ad hujus vocabuli usum, affinitatem habet. [Xen. Comm. 1, 6, 13: Ὅστις, ὃν ἂν γνῷ εὐφυᾶ ὄντα, διδάσκων ὅ,τι ἂν ἔχῃ ἀγαθὸν, φίλον ποιεῖται· 2, 9, 4: Οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε καὶ εὐφυέστερος ἢ ὡς ἀπὸ τῶν συκοφαντιῶν λαμβάνειν, pro quibus nihili est quod nunc legitur ἔφη ῥᾷστον εἶναι ἀπὸ τῶν συκοφαντῶν λαμβάνειν. 3, 9, 3: Καὶ τοὺς εὐφυεστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν. Et superlativo 4, 1, 4]. Plato Rep. 2, [p. 365, C] quum dixisset εὐφυεῖς, subjunxit, Καὶ ἱκανοὶ ἐπὶ πάντα τὰ λεγόμενα ὥσπερ ἐπιπτάμενοι, συλλογίσασθαι ἐξ αὐτῶν. [Idem Conv. p. 209, B: Ψυχῇ εὐφυεῖ· Reip. 6, p. 491, E: Τὰς ψυχὰς τὰς εὐφυεστάτας. Et similiter alii multi, quorum nonnullos indicat Valcken. l. infra citando.] Ap. Plut. legitur εὐφυὴς νέος, ubi voci εὐφυὴς illam Gallicam interpr., cujus supra memini, aptissime dare possimus. Ita enim vulgo dicimus, *Un jeune homme bien né.* Plut. locus est hic [Mor. p. 81, D]: Ἀλλὰ καὶ προσαγορευθεὶς ὑφ' ἑτέρου ταύτῃ τῇ προσηγορίᾳ φράσειεν ἂν εὐφυὴς νέος, ὥστ' εἰπεῖν, μειδιάσας καὶ ὑποπλησθεὶς ἐρυθήματος. Ubi quod scribit ὑποπλησθεὶς ἐρυθήματος, optime convenit ei de quo dicimus, *C'est un jeune homme bien né.* Dicimus quidem præterea *Qui est de bonne nature*, sive de juvene, sive de viro loquamur; sed, ne quis fallatur, convenit quidem melius illud loquendi genus cum Græco verbo εὐφυὴς, quatenus ei per omnia respondet, et nomen nomine exprimit: sonat enim εὐφυὴς q. d. εὖ φυῆς ἔχων, i. e. εὖ ἔχων τῆς φύσεως: verum aliud significat nobis *Un homme de bonne nature.* Potiusque cum εὐφυὴς significatione conveniret quod dicimus *Un homme d'un bon naturel.* Latine quidem certe εὐφυὴς νέος apte redditum iri existimo, Juvenis bonæ indolis, Bona indole præditus juvenis, ut legimus ap. Cic., Adolescentibus bona indole præditis sapientes senes delectantur. Sed venio ad quendam magis peculiarem hujus vocis εὐφυὴς usum, cujus meminit Hesych. Ei enim εὐφυὴς inter alia, est ὁ ἐξ ἑτοίμου λέγων καὶ σκώπτων. [Eust. Od. p. 1530, 43. Ἀττικοὶ τὸν σκωπτικὸν εὐφυῆ ἐκάλουν κατά τινας. Ruhnk. Hist. crit. oratorum Græcorum p. 151: « Εὐφυὴς apud Atticos significat Dicacem, Facetum. Gr. Ms. in Bibl. Reg.: Εὐφυὴς καὶ εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐμαθὴς μὲν, ὁ καλῶς μανθάνων· εὐφυὴς δὲ ὁ πανοῦργος καὶ σκώπτης. Sic etiam Ammonius, ubi Valckenar. docte explicuit hanc vocis potestatem. Plut. Demosth. c. 25: Οἱ εὐφυεῖς χλευάζοντες ... ἔφραζον. » Alia ejusdem exx. v. ap. Wyttenb. ad Mor. p. 47, E. Theopompus ap. Athen. 6, p. 260, C: Τῶν ἀνθρώπων τοῖς εὐφυέσι καλουμένοις καὶ τοῖς τὰ γέλοια λέγουσι καὶ ποιοῦσι.] In qua expos. meminisse oportet illius Æschinis l., quem a Gellio redditum esse docui, nec non l. Isocr., in quo dicit τὰς δυνάμεις τῶν λόγων ἐν τοῖς εὐφυέσιν ἐγγίγνεσθαι. Est tamen minus generalis hæc, quæ ab Hesych. affertur, vocabuli εὐφυὴς signif. Quam ne quis in dubium revocet, sciat ipsiusmet Isocr. testimonio comprobari, et quidem diserte sui sæculi homines ita illo usos esse dicentis. Extat autem in Areop. l. is, quo illud testatur [p. 149, D]: Καὶ τοὺς εὐτραπέλους δὲ καὶ σκώπτειν δυναμένους, οὓς νῦν εὐφυεῖς προσαγορεύουσιν, ἐκεῖνοι δυστυχεῖς ἐνόμιζον· quum antea dixisset, Σεμνύνεσθαι δὲ ἐμελέτων καὶ οὐ βωμολοχεύεσθαι. [Id. Antid. p. 490, § 303: Τοὺς βωμολοχευομένους καὶ σκώπτειν καὶ μιμεῖσθαι δυναμένους εὐφυεῖς καλοῦσι.] Eust. quoque signif. hujus meminit, sed tanquam in dubio relinquens. Postquam enim dixit Homeri posteros εὐφυῆ appellasse eum etiam, qui est

A

B

C

D

κατὰ νοῦν δεξιὸς (cui similes exposs. ex Eod. referam infra), subjungit, Atticos autem εὐφυῆ vocasse τὸν σκωπτικόν: sed addit κατά τινας. Equidem vel ille Isocr. l. hac de signif. dubitare nos minime sinit. Recte igitur Hesych. expos. illam nominis εὐφυὴς affert; sed viderint alii an probandæ sint itidem quatuor istæ, quas addit, μέτριος et σπουδαῖος, et ὡραῖος, et ἐπιεικής. [Μετρίως scribendum putabant Kusterus et Valckenarius Anim. ad Ammon. p. 88. Quibus ipsius Hesychii glossam Μέτριος, ἐπιεικὴς recte opposuit Albertus. Satis autem constat ap. Hesych. ceterosque lexicographos multas reperiri interpretationes vix ad singulos, unde glossas sumerent, locos accommodatas, minime ad vocabulum quodque in universum. Sed adjectivi εὐφυὴς explicationum ab Hesychio positarum omnium exempla sunt in iis quæ antea et postea notamus.] Mihi quidem certe, sicut et aliæ quamplurimæ ejusd. lexicographi, suspectæ sunt. Ac vereor profecto ne quæ ap. eum leguntur, non unius sed diversorum sint, qui non æque judicio valuerint. Nam fateor quidem multas ap. Hes. exposs. inveniri, quæ quum vix fide dignæ videantur, interdum tamen contingit ut in quosdam auctorum, et præsertim poetarum, locos postea incidamus, quibus aptissimas esse illas comperimus: et quoniam tam magnus scriptorum numerus periit, ex quorum etiam lectione petitæ erant, quæ ap. eum extant, exposs., ideo non temere vel eas, quæ παράδοξοι nobis esse possint, rejici debere: et hoc est profecto quod apud me considerans, multas ex illo petitas exposs. affero, quas alioqui silentio præterirem. Verum ut illud fateor, ita vicissim dissimulare nolo, fieri nullo modo posse ut pleraque vocabula tot tamque varias quæ apud eum leguntur exposs. admittant. Alioqui certe quamplurima Græca vocc. nullis certis finibus circumscriptas signiff. haberent. Quæ tamen non tam propter quatuor illas exposs., quam propter infinitas alias vocibus aliis datas, a me dicuntur. Et ne longe abeam, subst. εὐφυΐα, ex hoc εὐφυὴς factum, ab illo exp. non solum ὀξύτης, sed etiam γνῶσις. Atque hæc obiter a me dicta sint, quorum te subinde in legendis hujus lexicographi exposs. recordari velim. Unum addo, quod vel solum satis meam illam de isto Lexico sententiam comprobare videtur: sc. nullum in exposs. ordinem servari, sed contra iis, quæ inter se aut magnam aut aliquam saltem affinitatem habent, alias plane ab illis alienas interseri. Hoc enim meo quidem judicio, vel unum, satis comprobare potest quod dixi, sc. quæ ap. eum leguntur, non unius, sed diversorum esse, qui judicio non perinde valuerint. Ut autem ad quatuor illas exposs. redeam, eodem certe pertinent tres illæ, μέτριος, σπουδαῖος, ἐπιεικής: quæ si veraces sunt, εὐφυὴς talem signif. habens conveniet cum eo quod dicimus, *Un homme de bonne nature.* Hoc enim aliud esse quam *Un homme bien né*, admonui et paulo antea. Sed ab eo interjicitur una vox ab illarum trium significatione prorsus aliena (ut jam exemplo probem, quod modo de perturbato expositionum ordine dixi), sc. ὡραῖος: quæ quum diversa significet (sicut sc. ὥρα unde derivatur, non unam signif. habet), pro Formoso ab eo accipi credibile est, vel potius credendum est. Nam Eust. itidem, postquam dixit φυὴν esse interdum δεξιότητα σωματικὴν et εἰς ταυτὸν ἥκειν τῷ κάλλει, eamque εἶδος etiam dici, subjungit, hinc πρόσωπον εὐφυὲς vocari, sicut et μηροὺς εὐφυεῖς. Idem tamen alibi, sc. in Il. Δ, [147]: Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροὶ Εὐφυέες, κνῆμαί τε, ἰδὲ σφυρὰ κάλ' ὑπένερθε, illud εὐφυέες exp. οἱ εὖ πεφυκότες, καὶ τῷ ὅλῳ σύμμετροι. Illud autem εὐφυὲς πρόσωπον ab Eur. [Med. 1198] dictum esse ait respiciente ad hos εὐφυεῖς μηρούς. [Iph. A. 1516: Εὐφυᾶ γε σώματος δέρην σφαγεῖσαν. Alexis ap. Athen. 13, p. 568, C: Εὐφυεῖς ὀδόντας ἔσχε. Tryphiodor. 53: Μήπω δ' εὐφυέεσσιν ἰουλίζων κροτάφοισιν. Dioscorides Anth. Pal. 5, 56, 6: Μαζοὶ εὐφυέες. Xen. Eq. 4, 3: Αυμαίνεται καὶ ταῖς εὐφυέσιν ὁπλαῖς. Lucian. Amor. c. 26: Οἱ εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὥσπερεὶ ῥυπῶντες. Quibus ll. reddere licet Pulchrum, ut ap. Cyrillum Al. vol. 1, part. 2, p. 4, C: Εὐπρεπεστάτη γὰρ λίαν ἡ ἐκκλησία, κόσμον ἔχουσα τὸν νοητὸν ... τὸν ἐν τῷ κρυπτῷ νοούμενον Ἰουδαῖον διὰ πλείστων ἡμῖν ὅσων ὡραϊ-

σμῶν εὐφυᾶ καὶ ἐξαίρετον ἀστείως ἐκφαίνοντα. V. supra et Εὐφυῶς in fine.] At vero ap. Homeri posteros, illis qui vocantur εὐφυεῖς, laudem ad animum pertinentem tribui: siquidem εὐφυεῖς dici tanquam εὖ πεφυκότας εἰς τὸ μαθεῖν. Atque ut hic εὐφυεῖς esse dicit (etenim ne hæc quidem, quamvis ad eam signif. cui primum locum dedi pertinentia, præterire libet), τοὺς εὖ πεφυκότας εἰς τὸ μαθεῖν, ita εὐφυΐαν alibi esse tradit Homeri posteris τὴν εἰς μάθησιν δεξιότητα. [Unde distinguitur ab εὐμαθὴς a grammaticis supra citatis.] Sed magis placet tum quod ex eo attuli supra, εὐφυῆ esse τὸν δεξιὸν κατὰ νοῦν, tum quod ap. eum in eadem pagina aliquanto ante illa verba legitur: sc. εὐφυὲς esse τὸ δεξιὸν τοῦ ἤθους καὶ ἐπαγωγόν: quibus addit, pulcritudinem, quæ illud εὐφυὲς non habet, esse dictam ab antiquis δέλεαρ ἄτερ ἀγκίστρου νηχόμενον. Convenit alioqui cum illa priore expos. hæc quoque, quam alibi affert, quum loquens περὶ τῆς φυῆς quæ est κατὰ νοῦν, addit esse inde εὐφυὴς, quo significatur ὁ εὖ ἔχων τοιαύτης φυῆς εἰς τὸ εἰδέναι. De his autem exposs. tum ex iis quæ et ipse supra de signif. illius nominis εὐφυὴς dixi, tum ex iis quæ attuli exx., judicium ferri poterit: simulque judicari de interprett. quæ illi dantur in VV. LL., quas supra attuli. Ubi etiam annotatur, pro Industrio usurpari a Xenoph. de cane et equo. [Comm. 4, 1, 3: Τῶν ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους ... τῶν κυνῶν τῶν εὐφυεστάτων. Aristot. H. A. 9, 1.: Αἱ Λάκαιναι κύνες αἱ θήλειαι εὐφυέστεραι τῶν ἀρρένων εἰσίν.] Equidem de homine dictum εὐφυὴς si Græce exponatur ὁ δεξιὸς κατὰ νοῦν, sequendo unam ex illis exposs. Eustathii, Latine reddendum censeam, Naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus: de qua interpretatione dicam et in Εὐφυΐα. Memineris autem, lector, in nomine Ἄφυὴς, interprett., quæ huic contrario Εὐφυὴς tribuuntur, imitari. || Venio ad alium usum quem εὐφυὴς ap. Hom. habet, et quidem in quo, si Eustathio credimus, maxime proprie dicitur. Is extat Il. Φ, [243]: Ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν Εὐφυέα, μεγάλην. Ubi εὐφυέα Bud. interpr. Virescentem, item Copiose succrescentem. Quarum interprr. posteriorem alteri præfero. Possumus autem reddere eodem sensu, Bene crescentem: ut vicissim Male crevisse dicuntur vesca farra ab Ovid. Quidam interpr. etiam Ubertim crescentem. Auctor brevium scholl. εὐφυέα exp. μεγάλην, quod valde miror, quum ipse poeta hoc adjectivum μεγάλην illi subjungat. Porro quod Eust. scribit, εὐφυέα hic maxime proprie usurpari, in eo non dubito quin ad verbum φύω potius quam ad nomen φυὴ respexerit: ad quod tamen propter præcedentes signiff. respiciendum mihi fuit. Sunt alioqui quædam ejusd. terminationis compp., quæ itidem a verbo potius signif. suam accipiunt. [Pollux 1, 235: Στέλεχος εὐφυές· 236: Κλάδοι εὐφυεῖς. Eurip. fr. Alcumenæ ap. schol. Ar. Ran. 93: Πολὺς δ' ἀνεῖρπε κισσὸς, εὐφυὴς κλάδος, χελιδόνων μουσεῖον. Oppian. Hal. 1, 603: Εὐφυέες τε νομαὶ καὶ ἀκύμονες ἀκταί· 4, 302: Θαλλοὺς ἐλαίης ὅττι μάλ' εὐφυέας. Ap. Theophr. H. Pl. 4, 2, 6: Ἔστι δὲ τὸ δένδρον ... οὐκ εὐφυὲς, ἀλλὰ παρεστραμμένον, Schneiderus contra libros, qui εὐφυὲς vel ἀφυὲς, intulit voc. alibi non repertum εὐθυφυές. Etym. M. p. 697, 14: Ἡ παρὰ τὸ φύω τὸ ἀναβλαστάνω φῦρ. Τί γὰρ πυρὸς εὐφυέστερον, ἡνίκα ἐπιλάβηται ὕλης; Aretæus p. 130, 30: Λίθων εὐφυῆ γένναν ἐς ἄγονον τρέψαι ἀδύνατον. || De rebus significatione figurata Aristoph. Thesm. 968: Εὐκύκλου χορείας εὐφυᾶ στῆσαι βάσιν. Et aliter Xen. Eq. 1, 7: Στέρνα πλατύτερα ὄντα καὶ πρὸς κάλλος καὶ πρὸς ἰσχὺν καὶ πρὸς τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν εὐφυέστερα. Plut. Mario c. 35: Εὐφυέστατον εὑρόντος ὄργανον Μαρίου πρὸς τὸν κοινὸν ὄλεθρον τὸ Σουλπικίου θράσος. || De locis opportunis Polyb. 1, 30, 15: Πόλεως Τύνητος, εὐφυοῦς ὑπαρχούσης πρὸς τὰς προκειμένας ἐπιβολάς· 20, 47: Εὐφυὴς ἦν ὁ τόπος ἐφεδρεῦσαι τῇ Βαβυλωνίᾳ. Eademque constr. Plut. Aristid. c. 11, Sull. c. 20.]

|| Εὐφυῶς, Cum naturali quadam ingenii dexteritate. In VV. LL. Ingeniose, [Facete huic add. Gl.] Scite, Acute: quæ interprr. hujus adverbii significationem cum aliorum multorum significationibus confundunt. Possumus certe, utendo periphrasi sumpta ex iis quæ de Εὐφυὴς dicta fuerunt, reddere Εὐφυῶς cum aliis modis, tum hoc, Ut decet eum qui bona indole præditus est, vel, Ut consentaneum est ei qui, etc. [Plato Reip. 3, p. 401, C: Τοὺς εὐφυῶς δυναμένους ἰχνεύειν τὴν τοῦ καλοῦ φύσιν. Plut. Mor. p. 46, A: Ὅταν γέροντι (dicenti ἐπιφωνῶσιν) Εὐφυῶς· 237, E: Εὐφ. ἐπιτίθεσθαι τοῖς καθεύδουσιν· 406, A: Ψυχαῖς οὐκ εὐφυῶς οὐδὲ ἑτοίμως πρὸς μουσικὴν ἐχούσαις. Idem Philopœm. c. 3: Ἐπεὶ παλαίειν εὐφυῶς ἐδόκει. Iamblich. V. Pythag. c. 5, p. 54 ed. Kiessl.: Εὐφ. καὶ εὐκινήτως ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα. Geopon. 10, 60: Κατεάξας τὸ ἀμύγδαλον εὐφυῶς· 12, 14, 1: Κένωσον εὐφυῶς. || Commode, Opportune. Polyb. 1, 11, 7: Νομίσας εὐφυῶς ἔχειν τὰ παρόντα πρὸς τὸ τοὺς βαρβάρους ὁλοσχερῶς ἐκβαλεῖν. Mauric. Strateg. p. 209: Ὥστε πρὸ τριῶν ὡρῶν τῆς ἡμέρας εὐφ. περιπατοῦντας εἰς τὸ μὴ συντρίβεσθαι φθάσαι πλησίον ... τοῦ τῶν ἐχθρῶν ἁπλήκτου. Eadem signif. de locis, Isocr. p. 63, B: Τῆς Εὐβοίας, ἣ καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν τῆς θαλάττης εὐφυῶς εἶχε. Polyb. 1, 56, 4: Πρὸς τὰς πελαγίους πνοιὰς εὐφυῶς κείμενος· 2, 3, 4: Τοὺς ὑπερδεξίους καὶ πρὸ τοῦ χάρακος εὐφυῶς κειμένους τόπους. Et sæpius ap. Diodorum. || Pulchre. Eumath. Ismen. p. 14: Τὰς κλίνας μυρρίναι πάντοθεν περιέσκεπον εὐφυῶς ἀνατεταμέναι· 34: Ὁ πλόκαμος εὐφυῶς περὶ τοὺς ὤμους ἥπλωται τῆς παρθένου. L. D.] Εὐφυῶς sequitur interdum et illam nominis εὐφυὴς signif., qua de arboribus usurpari docui: unde εὐφυέστερον φύει Bud. affert pro Copiosius crescit. [Comparativo Demosth. p. 1414, 1: Ὅσαις (φύσεσιν) ἐξ ἀρχῆς εὐφυέστερον τῶν ἄλλων ἔχειν ὑπῆρξε. || Εὐφυεστάτως, Dexterrime. Tzetz. Hist. 8, 119. Elberl.]

Εὐφυΐα, ἡ, Naturalis ingenii ad omnia dexteritas, Bona indoles. [Ingenium, Indoles, Gl.] Liv. [28, 18]: Tanta autem inerat comitas Scipioni, atque ad omnia naturalis ingenii dexteritas. Qua periphrasi Liv. vocis εὐφυΐα signif. exprimere voluisse, facile crediderim. Ideoque εὐφυὴς dixi mihi videri posse reddi itidem, Naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus. Brevius quidem certe, sed non satis Latine fortasse diceretur, Qui natura, s. a natura, dextro ad omnia est ingenio. [Aristot. Rhet. 1, 16, Poet. c. 22. Id. Eth. Nic. 3, 7: Ἡ δὲ τοῦ τέλους ἕψεσις οὐκ αὐθαίρετος, ἀλλὰ φῦναι δεῖ ὥσπερ ὄψιν ἔχοντα, ᾗ κρινεῖ καλῶς καὶ τὸ κατ' ἀλήθειαν ἀγαθὸν αἱρήσεται· καὶ ἔστιν εὐφυὴς ᾧ τοῦτο καλῶς πέφυκεν· τὸ γὰρ μέγιστον καὶ κάλλιστον, καὶ ὃ παρ' ἑτέρου μὴ οἷόν τε λαβεῖν μηδὲ μαθεῖν, ἀλλ' οἷον ἔφυ, τοιοῦτον ἕξει, καὶ τὸ εὖ καὶ τὸ καλῶς τοῦτο πεφυκέναι, ἡ τελεία καὶ ἀληθινὴ ἂν εἴη εὐφυΐα. Definitt. Plat. p. 412, E: Ἀγχίνοια εὐφυΐα ψυχῆς· 413, D: Εὐφυΐα τάχος μαθήσεως. Ὀξύτης, γνῶσις int. Hesych. Diod. 1, 97: Διὰ τὴν εὐφυΐαν ἀξιωθέντα μεγάλης δόξης· 4, 77: Κώκαλον ἀναλαβεῖν τὸν Δαίδαλον καὶ διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ δόξαν ποιήσασθαι φίλον. Perfrequens est etiam apud Plutarchum tam de ingenio, etiam plurali, Mor. p. 605, D: Τῶν πατρίδων ἐκπεσόντες ἐχρήσαντο ταῖς εὐφυΐαις, quam de corpore, ut Mor. p. 766, F: Ὄρθιον ὑπόδημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυΐαν, ὡς Ἀρίστων ἔλεγεν· et, ut videtur, Solon. c. 1: Φιλία ἦν αὐτοῖς πολλὴ ... διὰ τὴν εὐφυΐαν καὶ ὥραν. Sic etiam Hippocr. p. 839, G: Γόνυ εὐηθέστερον ἀγκῶνος διὰ τὴν εὐσταλίην καὶ τὴν εὐφυΐην. || De locorum natura Theophr. C. Pl. 1, 2, 3: Χώρας εὐβοσίᾳ καὶ εὐφυΐᾳ πρὸς τὸ θᾶττον βλαστάνειν. Philostr. Imag. p. 775: Φέρει δὲ κάλαμον καὶ φλοιὸν, ἃ δὴ ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα δίδωσιν ἡ τῶν ἑλῶν εὐφυΐα. || De situ Polyb. 2, 68, 5: Ῥᾳδίως αὐτοὺς ἐτρέψαντο διὰ τὴν τῶν τόπων εὐφυΐαν· 3, 92, 11: Χρήσασθαι τῇ προθυμίᾳ μετὰ τῆς τῶν τόπων εὐφυΐας.]

Εὐφύλακτος, ὁ, ἡ, Custoditu facilis s. servatu, Qui facile custodiri potest s. servari. [Æsch. Suppl. 998: Τέρειν' ὀπώρα δ' εὐφύλακτος οὐδαμῶς. Eur. Herc. F. 201: Τὸ σῶμά τ' οὐ δίδωσι (sagittarius) τοῖς ἐναντίοις, ἐν εὐφυλάκτῳ δ' ἐστί. Aristot. De sensu c. 2, p. 438, 15: Εὐφυλακτότερον καὶ εὐπιλητότερον τὸ ὕδωρ τοῦ ἀέρος· De partt. anim. 2, 10: Τοῦτο γὰρ (τὸ ὕδωρ) τῶν διαφανῶν εὐφυλακτότατόν ἐστιν.] Thuc. [3, 92]: Ὅπως εὐφύλακτα αὐτοῖς εἴη, Ut locum facile custodirent s. tuerentur. Item, Bene observatus, Captatus, Bud. Afferturque itidem ex Thuc. [8, 55]: Εὐφυλακτότερα γὰρ ἐγίγνετο, pro Commodius observabatur. Est præterea εὐφύλακτος, A quo facile caveri potest. [Sic Dio Cass. 57, 1: Καὶ εἰ μὲν μόνα ταῦτα ἔχειν ἐδόκει, εὐφύλακτος ἂν τοῖς ἐς πεῖραν αὐτοῦ ἐλθοῦσιν ἦν (Tiberius). Quæ signif. a medio repetitur. || Adv. Εὐφυλάκτως, Georg. Pachym.

Andron. p. 377, C: Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοὺς περιόντας τῶν σκυλευθέντων ἐντὸς τοῦ φρουρίου εἶων, ἀλλ' ἐν τῷ κατ' αὐτοὺς καράβῳ ... εὐφ. εἶχον, Bene custodiebant. ŭ L. D.]

[Εὔφυλλος, ὁ, ἡ, Foliosus. Pind. Isthm. 5, 58: Εὐφύλλου Νεμέας. Eur. Hel. 1331: Βοσκὰς εὐφύλλων ἑλίκων· Iph. T. 1246: Εὐφύλλῳ δάφνᾳ. Apoll. Rh. 4, 1158: Κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν. Epigr. Anth. Pal. 7, 714, 4: Ἴβυκον εὐφύλλῳ θῆκεν ὑπὸ πτελέῃ. Pollux 1, 236, κλάδοι.]

Εὐφυρώτατος, ap. Alex. Aphr. legi dicitur, et a Politiano reddi Penitus inutilis.

[Εὐφύσητος, ὁ, ἡ, Facile inflandus, accendendus. Lex. rhet. Bekk. p. 239, 22 sive Etym. M. et Suid. v. Διεσκαριφησάμεθα: Ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα εὐδιάλυτα καὶ εὐφύσητα, quod de φρυγάνοις dicitur. Schol. Hom. Il. Σ, 471; Suidas et Hesych. v. Εὔδρηστος. ῡ]

[Εὔφῡτος, ὁ, ἡ, Bene consitus. Pollux 1, 228, γήλοφοι.]

[Εὐφυῶς. V. Εὐφυής.]

[Εὐφωνέομαι, Bene sono. Eust. Il. p. 848, 1: Ὁ Ἀγάστροφος τὸ κύριον, ὡς εὐφωνεῖσθαι θέλων, ἀπέβαλεν αὐτό (τὸ νῦ).]

Εὐφωνία, ἡ, Bona vox, Bonus sonus, Vox canora, Vocalitas [Gl. Quinctil. Inst. 1, 5, 4: «Vocalitas quæ εὐφωνία dicitur, cujus in eo delectus est, ut inter duo quæ idem significant ac tantundem valent, quod melius sonet, malis.»]. Auctor libri, qui Demetrio Phalereo ascribitur [§ 69]: Ἡ συνήθεια αὐτὴ συμπλήττει τὰ γράμματα ταῦτα τοῖς ὀνόμασι, καίτοι στοχαζομένη μάλιστα εὐφωνίας. [Ubi de sono dicitur, ut 68, 71, etc. Etym. M. p. 610, 56: Διὰ εὐφωνίαν τὸ σέξτης λέγεται ξέστης. Eust. Il. p. 1385, 7. De voce Xen. Comm. 3, 3, 13: Οὔτε εὐφωνία τοσοῦτον διαφέρουσιν Ἀθηναῖοι τῶν ἄλλων οὔτε ῥώμῃ ὅσον φιλοτιμίᾳ. Aristot. De aud. p. 802, 2: Πολὺ δὲ καὶ ἡ ὄπτησις ἡ τῶν κεράτων συμβάλλεται καὶ πρὸς εὐφωνίαν. Plut. Mor. p. 396, C.] Herodian. [1, 1] de Numerosa oratione usurpavit. [Dionys. De Isocr. c. 3, p. 540, 2: Ἁρμόττει δ' αὐτὰ (τὰ ὀνόματα) περιέργως, τὴν εὐφωνίαν ἐντείνων μουσικήν. Synesius Dion. p. 39, C: Γανύμενος ἐπὶ ταῖς ἀγλαΐαις τοῦ λόγου, ἅτε πρὸς ἓν τοῦτο ὁρῶν καὶ τέλος τὴν εὐφωνίαν τιθέμενος. De oratore Pollux 4, 22. Plut. V. X oratt. p. 838, E: Τῷ αὐτὸν διδάξαντι τόλμαν καὶ εὐφωνίαν.]

Εὐφώνιος, in VV. LL. habetur pro signif. τοῦ εὔφωνος, sed ἁμαρτύρως.

Εὔφωνος, ὁ, ἡ, Bonam vocem habens, vel Bonum sonum, s. Suavem. Item Canorus. [Vocalis huic addunt Gl.] Dem. [p. 320, 27]: Οὐ σὲ ἐχειροτόνησε προβληθέντα, καίπερ εὔφωνον ὄντα. [De oratore Pollux 4, 20.] Ap. Herodian. autem [2, 6, 7] τοὺς εὐφωνοτάτους Polit. vertit Vocalissimos, quum ille intellexerit μεγαλοφωνοτάτους. [Xen. H. Gr. 2, 4, 20: Ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ, μάλ' εὔφωνος ὤν. Aristoph. Eccl. 713: Λαβοῦσα κηρύκαιναν εὔφωνόν τινα. Æsch. Ag. 1187: Χορὸς σύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος. Pind. Isthm. 1, 64, et Leonidas Anth. Pal. 7, 35, 2: Εὐφώνων Πιερίδων. Conf. Antiphan. ib. 11, 322, 6. De re Pind. Pyth. 1, 38: Εὐφωνοις θαλίαις. Paul. Sil. Amb. 23: Ἔαρος ... πᾶς κλάδος τρέφει εὔφωνον ἠχοῦς ποικίλης μελῳδίαν. Plut. Mor. p. 622, C: Καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Dionys. Thrax in Bekk. An. p. 631, 17: Ἡμίφωνα ... ἧττον τῶν φωνηέντων εὔφωνα. Etym. Gud. p. 638, 58: Τὸ α εἰς η ἑτράπη διὰ τὸ εὐφωνότερον.]

Εὐφώνως, Bona voce s. Suavi, Canore. [Pollux 2, 113; 4, 24. Justinus Mart. p. 46, C: Ἆθλα καὶ τιμὰς τοῖς εὐφ. ὑβρίζουσιν τούτους τίθετε. Cui l. conferendus iisdem fere verbis conceptus Theophili, quem perperam interpretatur Schleusner. L. D. Blandis verbis, Theoph. Ad Autol. 3, 15. Schleusn. Εὐφωνοτέρως, Dem. Phal. § 267. (Pro quo Plut. Mor. p. 1132, A: Θάμυριν εὐφωνότερον καὶ ἐμμελέστερον πάντων τῶν τότε ᾄσαι. Et Eust. ad Dionys. v. 389: Εὐφωνότερον λαλεῖται Δυρράχιον, Suavius. L. D.) || Εὐφωνότατα, Philostr. V. Apoll. p. 183, ᾄσαι. Kall.]

Εὐφώρᾱτος, ὁ, ἡ, Qui facile deprehendi potest, Deprehensu facilis. [Εὐφώρατον ἔχει τὴν ἀτοπίαν, Galen. vol. 8, p. 501, D. Εὐφωρότατον ἔσται, vol. 7, p. 401, C. Hemst. Scribendum εὐφώρατον et hic et vol. 4, p. 50: Εὐφωρότατον οὕτως καὶ μάλιστα γίγνεσθαι τὸν μῦν, et 382: Οὐδὲ εὐφωρότατόν ἐστι τὸ πλῆθος (ut animadvertit jam Lobeckius Paralip. p. 38), quum falsa sit quorundam de syncope comparativorum et superlativorum hujusmodi opinio. Recte enim Wyttenbachius Plut. Mor. p. 63, C, scripsit: Τὸν κόλακα φωράσεις, ἀεὶ συνεπιφάσκοντα καὶ συνεπιφαινόμενον καὶ συναισθανόμενον, ὥστε παντελῶς ἔν γε τούτοις εὐφώρατον εἶναι τὴν διαφοράν, ubi alii εὐφωρωτάτην vel εὐφωρατοτάτην, nec debebat in annot. (ad p. 51, D) p. 433 probum judicare vocabulum, quod nullum fuit, εὔφωρος: nihil enim tribuendum glossæ Zonaræ p. 904: Εὔφωρος, ὁ καλῶς κλέπτων. Suidas: Εὐφώρατον, φανερόν.]

[Εὔχαιος, ὁ, Dives. V. Εὐχατότερον.]

[Εὐχάϊτα, ων, τὰ, Euchaita, locus Helenoponti, postea ab S. Theodoro martyre illic sepulto Theodorupolis dictus. V. Boiss. ad Herodian. Epim. p. 299, qui formam dativi Εὐχαΐταις in l. Synaxarii in Εὐχαΐτοις mutandam conjicit. Gentile Εὐχαϊτηνὸς male per ι in penultima scriptum Εὐχαϊτινων in Synodali apud Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 867 extr. L. Dind.]

Εὐχαίτης, ὁ, ἡ, Bene s. Pulcre jubatus, ut εὐχαίτης ἵππος. [Quod καλόθριξ interpretatur Suidas.] Item Bene comatus, Multam s. Pulcram habens cæsariem. [Callimach. Epigr. 56, 3: Πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος. Epigr. Anth. Pal. 9, 524, 6: Διόνυσον εὔιον, εὐχαίτην. Gætulicus 11, 409, 3: Εὐχαίτα Διόνυσε. Nonnus Dion. 13, 84, 433. Christodor. Ecphr. 283. Diodor. 20, 54: Διὰ τὸ μὴ λίαν αὐτὸν εὐχαίτην εἶναι· ubi libri nonnulli εὐχαιτίαν. Orac. ap. Euseb. Pr. ev. p. 238, B, Κρόνος, citat Hemsterh. Himer. Or. 21, 8: Εὐχαίτην Διόνυσον. Pollux 2, 25, λέων 5, 83.] At εὐχαίτης χισσὸς in Epigr. [Mariani Anth. Pal. 9, 669, 8] metaph., ut ap. Horat. quoque Arborum comæ vocantur folia. [Meleager ib. 4, 1, 51: Λωτόν τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος. || Silvosus. Nonn. Dion. 13, 63: Εὐχαίτην Ἐλεῶνα. L. Dind.]

[Εὐχαίτης, ὁ, Euchætes, n. viri ap. Alciphr. Ep. ined. 2.]

[Εὔχαιτος, ὁ, ἡ, i. q. εὐχαίτης. Gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 325, 3: Τὰ διὰ τοῦ πετος (l. ετος) ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἅπαντα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφεται, οἷον νιφετὸς, κοπετὸς, αἰετὸς, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ χαίτης συγκειμένων, ὡς τὸ εὔχαιτος. L. D. Vitiose ap. Stob. Ecl. phys. p. 1086: Τὰ δὲ ἑρπετὰ εὐχαίτοις σώμασι καὶ εὐυποχωρήτοις ἐμαλάκυνε. Schneider.]

[Εὐχάλινος, ὁ, ἡ, Bonum habens frenum. Scripturam vitiosam per ει notat Sext. Emp. Adv. math. 1, 169, p. 252, a Kallio cit. Ἵππος Theodor. Stud. p. 278, A. ᾱῖ L. Dind.]

[Εὐχαλίνωτος, ὁ, ἡ, Bene frenatus. Herodian. Epimer. p. 178: Εὔφιμος ἵππος ὁ εὐχ.]

Εὔχαλκος, ὁ, ἡ, Bonum æs habens, s. Ex pulcro ære confectus, Ex ære pulcre fabricatus, ut εὔχαλκος τρίπους. [Hom. Od. O, 84, ubi additur λέβης, ut ap. Aristonem Anth. Pal. 6, 306, 3. Στεφάνη Hom. Il. H, 12. Ἀξίνη N, 612. Μελίη Υ, 322. Æsch. Sept. 459: Ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους· Pers. 457: Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας ὅπλοισι. Præsens, Gl. Quod ad εὔαλκος refert Vulcanius, formam nondum inventam.]

[Εὐχάλκωτος, ὁ, ἡ, Bene æratus. Leonidas Anth. Pal. 6, 305, 5: Τὰν εὐχάλκωτον κρεάγραν.]

[Εὐχανδὴς, ὁ, ἡ, Patulus. Manetho 6, 463: Εὐχανδεῖ χαλκῷ. Schleusn. Ita legendum in l. Nicandri in Ἐγχανδὴς citato. L. Dind.]

[Εὐχάνεια, ἡ, Euchania, i. q. Εὐχάϊτα, unde Ὁ Εὐχανείας Ἰωάννης, de Joanne metropolita Euchaitorum, in Jure Græcorom. 3, p. 215.]

[Εὐχαράκτηρος, ὁ, ἡ, Qui pulchro vultu est. Jo. Malal. p. 91, 9: Εὔρινος, εὐχ. Recte vultum intellexit Chilmeadus, cujus v. annot. et quæ in Χαρακτὴρ dicemus. ă]

[Εὐχάρεια, ἡ, Gratia, Suavitas. Simpl. in Enchir. p. 280=444 Schw.: Κατάστημα σταθερὸν μετά τινος εὐχαρείας, Vultus gravis suavitate quadam temperatus.]

[Εὐχᾰρὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔχαρις. Mnesitheus in Matthæi Med. p. 31: Τοὺς δὲ κατ' οἰκίαν μύας ... καὶ τὰ τοιαῦτα θηρία τοὺς ἐσθίοντας λίαν (ἄν) τις εὐχαρεῖς φήσειεν εἶναι. Quod per ironiam dictum putabat Matthæus. Sed leg. videtur εὐχερεῖς. Sic in gl. ap. Bachm. Anecd. vol. 1, p. 457, 21: Ῥᾴον, εὐχαρὲς, καλὸν, scriptum pro εὐχερές. Recte vero legitur apud Menandrum in Walzii Rhett. vol. 9, p. 274, 5: Ἐνδοξά ἐστι δικαίως ἃ

σεμνότητα φέρει καί ἐστιν· εὐχαρῆ. Conf. Ἐπιχαρής (ubi v. 8 excidit *etiam* ante *in*, ceterum addere licet ex. Polemonis Physiogn. 1, 6, p. 212). L. D. Jo. Malal. 1, p. 114, 133, 134. Theod. Prodr. p. 366, εὐχαρέστερος.

[Εὐχαρίδης, ου, ὁ, Eucharides, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 505, n. 677, Bœotica ib. p. 771, n. 1590, 15, 17, ap. Aristoph. Vesp. 680. ᾰ̈ῐ L. Dind.]

[Εὐχάριος, ὁ, Eucharius, nomen viri in Actis Conc. Ephes. p. 99, 42; 135, 46 ed. Commel.]

Εὔχᾰρις, ιτος, ὁ, ἡ, opponitur superiori ἄχαρις, sed aliquid amplius videri potest significare quam ἐπίχαρις. [Gratiosus, Facetus, Gratus, Gl. Venustus, Stob. Eclog. eth. p. 310 : Λέγεσθαι δὲ χάριν καὶ τὴν ἐν ὄψει ἢ ἐν λόγοις, καθ' ἣν τὸν μὲν εὔχαριν ὀνομάζεσθαι, τὸν δ' ἐπίχαριν. Quomodo vertere licet ap. Diog. L. 4, 46, ab Seagero cit. : Καί με ἀγοράζει τις ῥήτωρ νεώτερον ὄντα καὶ εὔχαριν.] Ap. Plut. [Mor. p. 819, C] ὁμιλία εὔχαρις, pro quo usurpari posse et ἐπίχαρις, apparet e Xen. l. quem protuli : in quo legitur ἐν δὲ ταῖς συνουσίαις ἐπίχαρις. Ex eod. scriptore affertur [per errorem ex Conv., in quo non est] σχῆμα εὔχαρι pro Eleganti. [Aristot. H. A. 8, 3 : Ἔστι δὲ φοινικοῦν λόφον ἔχων, καὶ ἄλλως εὔχαρι τὸ ὀρνίθιον καὶ εὔρυθμον. Sap. 14, 20 : Διὰ τὸ εὔχαρι τῆς ἐργασίας.] Idem personæ etiam tribuit, ubi loquens de joculari mendacio, dicit [Cyrop. 2, 2, 12] : Ἀστεῖοι καὶ εὐχάριτες δικαίως ἂν ὀνομάζοιντο, Urbani et lepidi. Gallice plane ad verbum, εὔχαρις, *Qui a bonne grace*. Dico autem, Plane ad verbum, quod etiam vis particulæ εὖ in eo loquendi genere exprimatur. Alioqui et alteri comp. ἐπίχαρις, nec non simplici χαρίεις eandem illam interpr. tribuere possumus. [Gratiosus, Elegans, ap. Xen. ib. 7, 4, 1 : Ἀδούσιον καὶ τἆλλα οὐκ ἄφρονα οὐδ' ἀπόλεμον, καὶ πάνυ δὴ εὔχαριν· H. Gr. 4, 8, 22 : Ἦν δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ εὔχαρίς τε οὐχ ἧττον τοῦ Θίβρωνος μᾶλλόν τε συντεταγμένος. Eur. Med. 632 : Εἰ δ' ἄλις ἔλθοι Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὔχαρις οὕτω· Heracl. 894 : Εἴη δ' εὔχαρις Ἀφροδίτα. Epigr. Anth. Pal. 9, 666, 1 : Οὐ μέγας οὐδ' ὁ Ἔρως, ἀλλ' εὔχαρις. Plato Reip. 6, p. 487, A : Ἔστιν οὖν ὅπη μέμψει τοιοῦτον ἐπιτήδευμα, ὃ μήποτ' ἄν τις οἷός τε γένοιτο ἱκανῶς ἐπιτηδεῦσαι, εἰ μὴ φύσει εἴη μνήμων, εὐμαθής, μεγαλοπρεπής, εὔχαρις, φίλος τε καὶ ξυγγενὴς ἀληθείας; et paullo ante : Ἔμμετρον καὶ εὔχαριν ζητῶμεν πρὸς τοῖς ἄλλοις διάνοιαν φύσει. Polyb. 22, 21, 3 : Κατὰ τὰς ἐντεύξεις εὔχαρις· 24, 5, 7 : Ἐν ταῖς ὁμιλίαις εὔχαρις. Plut. Artox. c. 4 : Ἐν τῷ διδόναι φαινόμενος εὔχαρις καὶ φιλάνθρωπος. || Absolute τὸ εὔχαρι, Gratia, Comitas, Urbanitas, Lepor. Xen. Ages. 8, 1: Ἄξιον αὐτοῦ καὶ τὸ εὔχαρι μὴ σιωπᾶσθαι, ᾧγε ὑπαρχούσης μὲν τιμῆς, παρούσης δὲ δυνάμεως ... τὸ μὲν μεγάλαυχον οὐκ ἂν εἰδέ τις, τὸ δὲ φιλόστοργον καὶ θεραπευτικὸν τῶν φίλων καὶ μὴ ζητῶν κατενόησεν ἄν· 11, 11 : Καὶ τὸ εὔχαρι οὐ σκώμμασιν, ἀλλὰ τρόπῳ ἐπετήδευε. Marc. Anton. 1, 16 : Τὸ εὐόμιλον καὶ εὔχαρι. De eo quod εὔχαρι est in oratione Demetr. Phal. § 163 : Διαφέρουσι δὲ τὸ γελοῖον καὶ εὔχαρι (Antiatt. Bekk. p. 91, 30 : Εὔχαρι καὶ ἐπίχαρι, τὸ γελοῖον ἔτι μᾶλλον), πρῶτα μὲν τῇ ὕλῃ· χαρίτων μὲν γὰρ ὕλη νυμφαῖοι κῆποι, ἔρωτες, ἅπερ οὐ γελᾶται· γέλωτος δὲ Ἶρος καὶ Θερσίτης ... Διαφέρουσι δὲ καὶ τῇ λέξει· τὸ μὲν γὰρ εὔχαρι μετὰ κόσμου ἐκφέρεται ... τὸ δὲ γελοῖον καὶ ὀνομάτων ἐστὶν εὐτελῶν καὶ κοινοτέρων, et cet., quæ v. Plurali ib. 160 : Καὶ εἰκασίαι δέ εἰσιν εὐχάριτες. Plut. Cat. maj. c. 7 : Εὔχαρις ἅμα καὶ δεινὸς ἦν (ὁ λόγος τοῦ Κάτωνος). || Suavis. Aretæus p. 120, 23 : Περίπατοι ἔνθα ἂν εὔπνοοι, εὔχαρι ἢ δένδρεσι ἢ βοτάνῃσι. Niceph. De reb. post Mauric. p. 7, D : Εἰς φιλίαν τε καὶ συμβάσεις ἰέναι ... ὅπερ ἥδιστόν τε καὶ εὔχαρι ἀνθρώποις τοῖς πάλαι καὶ νῦν τυγχάνει. || Superlativo Polyb. Exc. Vat. p. 402 : Κατά τινα συντυχίαν εὐχαρίστατα καὶ πιθανώτατα περὶ τῆς συγκρίσεως εἴρηκε τῆς τῶν ἱστοριογράφων καὶ λογογράφων, de Ephoro. Sic ἀχαρίστερος apud Homerum, quum ab Ἐπίχαρις formari soleat ἐπιχαριτώτερος. Quanquam Polybio restituendum videtur εὐχαριστότατα : inter quam formam, ab εὐχάριστος ducendam, et alteram illam, quæ ab εὔχαρις ducitur, εὐχαριτώτατος variant libri Appiani Civ. 2, 26 : Δήμαρχος Κουρίων, ἐχθρὸς ὢν καὶ ὅδε τῷ Καίσαρι καρτερὸς καὶ ἐς τὸν ὅμιλον εὐχαριτώτατος καὶ εἰπεῖν ἱκανώτατος, ubi εὐχαριστώτατος (sic) libri duo, ut præstare videatur εὐχαριστότατος, quæ forma etiam alibi ab librariis, ut in ipsa dicemus, in alteram corrupta est.]

[Εὔχαρις, ιτος, ἡ, quod Gratia vertitur ap. Theod. Stud. Epist. 104, p. 252, C : Ἐχάρην ... οὐ τοσοῦτον ... ὅσον ἐπὶ τῇ τῆς γλώττης εὐχάριτι θεοῦ, δι' ἧς κλείεις τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν αἱρετιζόντων, ex duobus vocc. εὖ ... χάριτι coaluit. L. Dind.]

[Εὔχᾰρις, ἡ, Eucharis, liberta Licinii, cujus imago cum nomine est ap. Viscont. *Iconogr. gr.* tab. 37, 5, epitaphium ap. eund. vol. 1, p. 319, sive Burmann. Anthol. Lat. vol. 2, p. 265 seq. L. Dind.]

[Εὐχάρισμα, τὸ, Corollarium, Gl.]

Εὐχᾰριστέω, Gratum me præbeo, Beneficii immemorem me non esse ostendo, Gratias ago. [Gratulor huic add. Gl.] Extat tam activum εὐχαριστῶ quam εὐχαριστοῦμαι, ap. Paul. Quod Εὐχαριστοῦμαι Bud. e Dionys. Areop. affert pro Gratiæ mihi aguntur. [Passivo etiam Paulus Ad Cor. 2, 1, 11 : Ἵνα ἐκ πολλῶν προσώπων τὸ εἰς ἡμᾶς χάρισμα διὰ πολλῶν εὐχαριστηθῇ ὑπὲρ ἡμῶν. Activo 1, 14, 1 : Εὐχαριστῶ τῷ θεῷ ὅτι οὐδένα ὑμῶν ἐβάπτισα. L. D.] Φιλόδωρος δὲ καὶ εὐχάριστος, inquit Pollux [5, 141], ἐπὶ γὰρ τούτῳ τάττεται τοὔνομα. Quibus subjungit, Καὶ εὐχαριστεῖν, ἐπὶ τῷ διδόναι χάριν, οὐκ ἐπὶ τῷ εἰδέναι. [Phrynichus Ecl. p. 18 : Εὐχαριστεῖν οὐδεὶς τῶν δοκίμων εἶπεν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. Herodian. Philet. p. 441 Piers. : Εὐχάριστος δὲ ὁ ἐπίχαρις, οὐχ ὁ ἀποδιδοὺς τὴν χάριν· οὐδὲ γὰρ εὐχαριστεῖν λέγουσιν, ἀλλὰ χάριν εἰδέναι. Atticista ap. Villois. Anecd. vol. 2, p. 80 s. Planud. ap. Boiss. Anecd. vol. 1, p. 409 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐχαριστῶ σοι, ἔχω σοι χάριν, γινώσκω σοι χάριν. (Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν εὐχαρίστει μοι, ἔχε μοι χάριν, λέγουσι γίνωσκέ μοι χάριν addit Planud.) Thomas p. 913, schol. Lucian. Catapl. c. 28. Exx. Polybii 16, 25, 1 : Ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος ἐξέπεμπε πρεσβευτὰς πρὸς Ἄτταλον τὸν βασιλέα τοὺς ἅμα μὲν εὐχαριστήσοντας ἐπὶ τοῖς γεγονόσι κτλ. 18, 26, 4 : Ἔπεμψαν πρεσβείαν πρὸς τὸν Φίλιππον τὴν εὐχαριστήσουσαν ἐπὶ τῇ τῶν νεανίσκων ἐπανόδῳ (quæ constr. est etiam ap. Theodor. Stud. p. 367, A, schol. Aristoph. Eq. 84)· 30, 11, 1 : Πρεσβευτὴν ἐξέπεμψαν Νουμένιον, εὐχαριστήσοντα περὶ τῶν εἰς αὐτοὺς γεγονότων εὐεργετημάτων (quomodo præter Diodorum continuo citandum loquitur Dio Chrys. vol. 2, p. 165 : Περὶ τῆς πρεσβείας εὐχαριστοῦντες)· Posidonii ap. Athen. 5, p. 213, E : Εὐχαρίστησε τοῖς Ἀθηναίοις· Diodori 16, 11 : Περὶ μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν εὐχαριστούντων τοῖς θεοῖς· 20, 34 : Τοῖς ὄχλοις εὐχαριστῶν, aliorumque recentiorum annotarunt interpretes. Quibus addi præter alia possunt exx. ex inscriptionibus dedicantium aliquid, ut ap. Bœckh. vol. 1, p. 50, n. 34 : Μάνθεος Αἴθου εὐχαριστεῖ Διὶ ἐπὶ νίκῃ πεντάθλου παιδός· 475, n. 502 : Κλαυδία Πρέπουσα εὐχαριστῶ ὑψίστῳ· 646, n. 1318 : Λ. Αἴλιον Αὐρήλιον Οὐῆρον Καίσαρα οἱ Ἕλληνες εὐχαριστοῦντες τοῖς θεοῖς ... ἀνέστησαν· vol. 2, p. 456, n. 2663 : Εὐχαριστῶν χυρίαις Νεμέσεσιν· Chersonesi Taur. apud Waxel. *Recueil* n. 5, 9 : Εὐχαριστοῦντες ἀνεθήκαμεν τόδε τὸ τίτλον· Ægyptia ap. Belzonium *Voyages en Egypte* vol. 2, p. 90, B : Ταῦτα πάντα ἐκ τῶν ἐμῶν χρημάτων εὐχαριστήσας τῷ Σαράπι, et ibid. D. Cum genit. in cod. Vat. Gregorii Cor. p. 685 : Εὐχαριστῶ σοι τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως, et fortasse in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 151, n. 2108, f, 5. || Significatione Gratificandi, a Polluce probata, est in decreto Chersonesitarum ap. Demosth. p. 257, 2 : Καὶ ἐν τῷ μετὰ ταῦτα αἰῶνι παντὶ οὐκ ἐλλείψει εὐχαριστῶν καὶ ποιῶν ὅ, τι ἂν δύνηται ἀγαθόν. Inscr. Cret. ap. Bœckh. vol. 2, p. 417, n. 2557, 26 : Ἐὰν δέ τι φαίνηται ὑμεῖν προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν, εὐχαριστῶμες, i. e. Concedamus. Passivo Gl. Εὐχαριστοῦμαι, Ineo gratiam. Hippocr. Epist. p. 1284, 31 : Ὁ σὸς πρόγονος Ἀσκληπιὸς νουθεσίῃ σοι γενέσθω· σώζων ἀνθρώπους κεραυνοῖς εὐχαρίστηται. || « Quemadmodum εὐλογία S. Cœnam notat et εὐλογεῖν τὸ ποτήριον ap. Paulum est contractum genus loquendi pro εὐλογεῖν θεὸν ὑπὲρ ποτηρίου, sic etiam scriptores Ecclesiastici non tantum dixerunt εὐλογεῖν τὸν ἄρτον, τὸν οἶνον, sed etiam εὐχαριστεῖν τὸν ἄρτον. Hinc panis in Eucharistia vocatur εὐχαριστηθεὶς ἄρτος ap. Justin. in Εὐχαριστία cit., εὐχαριστηθεῖσα τροφὴ ap. eund. Apol. 2 ad Antoninum. Clem. Al. Str. 1, p. 317 : Εἰσὶν οἳ καὶ ὕδωρ ψιλὸν εὐχαριστοῦσι, Qui sola aqua utuntur in Eucharistia, proprie Qui super sola aqua deo gratias agunt. Constitt. Apost. l. 7, c. 27, p. 980 : Ἐπιτρέπετε καὶ τοῖς πρεσβυτέροις ὑμῶν εὐχαριστεῖν. » Suicer. Conf. Joann. 6, 11 : Ἔλαβε τοὺς

ἄρτους ὁ Ἰησοῦς καὶ εὐχαριστήσας διέδωκε τοῖς μαθηταῖς· et ib. 23, etc. || De augmento in vulgari dialecto negligi solito v. Favorin. in Aldi Hortis p. 4, B, gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 180, 16. L. Dindorf.]

Εὐχαριστήριον, τὸ, Gratiarum actio. Quæ signif. illi datur in hoc Greg. Naz. l. : Τοῦτό σοι γενέσθω ὧν τετύχηκας εὐχαριστήριόν τε καὶ φυλακτήριον. [Inscr. apud Spon. Misc. 10, 71, p. 345 : Νείκης εὐχ. Polyb. 5, 14, 8 : Τοῖς θεοῖς ἔθυεν εὐχαριστήρια. Etym. M. p. 706, 44 : Λέγεται ῥύσια καὶ τὰ ὑπὲρ ὑγείας καὶ εὐτυχίας εὐχαριστήρια. Inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 357, n. 2429 : Ἀσκληπιῷ καὶ Ὑγείᾳ Τύχῃ εὐχαριστήριον. Et alia quæ uno voc. εὐχαριστήριον constat, vol. 1, p. 779, n. 1606. Et ib. p. 480, n. 517 : Πολύτειμος Πλούτωνι καὶ Κόρῃ εὐχαριστήριον ἑαυτὸν ευχαριστη (literæ male repetitæ, ut videtur) ἀνέθηκε. Diodor. Exc. p. 621, 79 : Καταντησάντων πρέσβεων ... περὶ εὐχαριστηρίων ἀνθ' ὧν εὐεργετήκασι τὴν Ῥώμην. L. Dind.]

Εὐχαριστήριος invenitur etiam adjective, veluti quum dicitur εὐχαριστήριος ὕμνος, qui idem est cum χαριστήριος, de quo dicetur infra. [Jo. Diac. Alleg. ad Hesiodi Theog. 1 : Τὸν εὐχ. λόγον. Omisso tali vocabulo Ms. ap. Pasin. Codd. Taurin. vol. 1, p. 231, A : Ἐτησίως ἔκτοτε ᾄδει εὐχαριστήριον. Genere fem. Theodor. Stud. p. 203, E : Παρακλήσει ὑπομονητικῇ καὶ εὐχαριστηρίῳ· 413, B : Φωνὴν εὐχαριστήριόν τε καὶ αἰνετήριον. (Ap. Dionys. A. R. 10, 17 : Θυσίας εὐχαριστηρίους τοῖς θεοῖς ἀποδιδοὺς, quanquam θυσίας εὐχαριστηρίους est ap. Cosmam Indicopl. p. 340, legendum χαριστηρίους cum codice Vat. Sic εὐχαριστήριον pro χαριστήριον cod. Alex. Maccab. 2, 12, 45, Musurus ap. Hesychium v. Δήλου κακὸς βωμὸς, ut etiam ap. Phal. Ep. 108, p. 314, 48 : Διὰ τὴν δόσιν τῶν εὐχαριστηρίων, præstet libri unius scriptura χαριστηρίων, accommodatior consuetudini sophistæ. V. Hemst. ad schol. Arist. Plut. 1199.) Neutro p. 542, B : Ἀλλὰ πάλιν εὐχαριστήριον ὅτι ἀβλεπτοῦμεν τὰ τοῦ κόσμου μάταια, Gratiæ agendæ vel habendæ sunt. 570, C : Εὐχαριστήρια τῷ ἀγαθῷ θεῷ ἀναπέμποντες. L. Dind.]

[Εὐχαριστηρίως, adv. Socr. H. E. 7, p. 372, 9 : Συμφώνως ἅμα αὐτῷ εὐχ. ψάλλοντες. « Lex. Ms. Hafn. : Χαριστήρια, εὐχαὶ ἐπινίκιοι εὐχ. ἔχουσαι.» Osann.]

[Εὐχαριστητέον, Gratias agendum est. Orig. C. Cels. p. 411. Kall. Εὐχαριστέον male ap. Theod. Stud. p. 405, C; 456, C. Recte p. 482, D. L. Dind.]

[Εὐχαριστητικῶς, Grate. Philo vol. 1, p. 273, 44 : Εὐχ. ἔχειν. Wakef.]

Εὐχαριστία, ἡ, Grata beneficii recordatio s. beneficiorum, Grati animi significatio. [Hippocr. p. 28, 11 : Εὐχαριστίην δὲ οὐ περιαιρέω. Psephisma Byzantiorum ap. Demosth. p. 256, 19 : Ὅπως ἐπιστέωνται οἱ Ἕλλανες πάντες Ἀθηναίων (sic) ἀρετὰν καὶ τὰν Βυζαντίων καὶ Περινθίων εὐχαριστίαν. Polyb. 8, 14, 8 : Ὥστ', εἴπερ καὶ περὶ τοὺς ἀποιχομένους ἔστι τις αἴσθησις, εἰκὸς εὐδοκεῖν αὐτὸν (Aratum) τῇ τῶν Ἀχαιῶν εὐχαριστίᾳ. Inscr. apud Bœckh. vol. 1, p. 791, 65 : Πανδημεὶ ἀπήντησαν οἱ πολῖται πᾶσαν φιλοτειμίαν καὶ εὐχαριστίαν δεικνύμενοι· 67 : Εἱστίασεν τοὺς συνελθόντας ἐπὶ τὴν εὐχαριστίαν, ubi est potius Gratiarum actio, de qua signif. HSt. paullo post. Ibid. vol. 2, n. 2271, p. 228, 33 : Διὰ τὴν εἰς τοῦτον εὐχαριστίαν. Diodor. 17, 59 : Τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον εὐχαριστίαν. Phalar. Epist. 118, p. 314 : Διὰ μὲν τὴν ὑμετέραν μέμψιν οὐδ' ὁτιοῦν πέπονθε κακὸν, διὰ δὲ τὴν ἐμὴν εὐχαριστίαν ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλούτηκεν. V. Εὐχαριστέω.] Philo V. M. 1 : Τοὺς μὲν εὐνοίαις, τῷ φιλεῖν ἐκθύμως, τοὺς δ' εὐχαριστίαις ἀνθ' ὧν εὖ ἔπαθεν, ἠμείβετο. [Notabili locutione inscr. ap. Reines. cl. 1, 199, p. 200 : Θυμιατήριον ἔμπυρον, βάθρα δύο, Λ. Κάσσιος Εὐτύχης νηοκόρος τοῦ μεγάλου Σαράπιδος ὑπὲρ εὐχαριστίας ἀνέθηκεν. Quæ haud dubie restituenda in fragmento inscr. ap. Le Bas *Inscripsions gr. et lat.* fasc. 5, p. 49, n. 165 : Ανεθηκε υπερ ευχα της αν επ αγαθω, ubi εὐχαριστηρίου placuit editori. Alia ap. Burckhardt. *Reisen in Syrien* vol. 1, p. 399 ed. Germ. : Τὸν βωμὸν ἀνέθηκεν κατ' εὐχ....., quod εὐχαριστίαν scribit Gesenius p. 530, sed fuit fortasse εὐχήν. L. D. || De urbanitate et lepore sermonis accipitur Ephes. 5, 4.]] Redditur etiam Gratiarum actio. [Gratificatio, Gratulatio huic add. Gl. Jo. Chrys. Hom. 134, vol. 5 : Εὐχ. λέγεται, ὅταν τις ὑπὲρ ὧν εὖ ἔπαθεν, εὐχαριστῇ τῷ θεῷ· Hom. 18 in Ep. ad Rom. p. 159 : Εὐχαριστοῦντες μὴ ῥήμασι τοῦτο ποιῶμεν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἔργοις καὶ εὐχαριστίαις καὶ πράξεσιν κτλ. Suicer. Act. 24, 3 : Ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας. Timoth. 1, 4, 3 : Βρωμάτων, ἃ ὁ θεὸς ἔκτισεν εἰς μετάληψιν μετὰ εὐχαριστίας τοῖς πιστοῖς. Cor. 2, 9, 12 : Ἡ διάνοια ... περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ θεῷ. Theod. Stud. p. 264, A : Ἡ εἰς θεὸν εὐχαριστία. Plur. p. 264, C : Ὅταν οὕτως εὐχαριστίας ἀναπέμψῃς θεῷ· 449, A. L. D.] Christiani autem Theologi εὐχαριστίαν vocarunt Mysterium cœnæ Dominicæ, quod una e præcipuis ejus partibus sit gratiarum actio, cum qua necessario conjuncta est Dei beneficiorum commemoratio et celebratio. Unde factum est ut ap. Evangelistas εὐχαριστεῖν et εὐλογεῖν, et ap. quosdam Theologos postea εὐχαριστία et εὐλογία pro eod. usurpentur : ex l. illo Pauli, in quo sacrum poculum appellat poculum εὐλογίας. Videntur autem hæc omnia expresso Christi mandato niti, quo dicimur in illo mysterio mortem Domini καταγγέλλειν, id est cum solemni gratiarum actione promulgare et celebrare. [Suicerus : « Cyrill. Hieros. Catech. mystag. 1 : Ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος τῆς εὐχαριστίας. Orig. C. Cels. 8, p. 416 : Ἔστι δὲ καὶ σύμβολον ἡμῖν τῆς πρὸς τὸν θεὸν εὐχαριστίας ἄρτος εὐχαριστία καλούμενος. Clem. Al. Str. 1, p. 271 : Τὴν εὐχαριστίαν τινὲς διανείμαντες, ὡς ἔθος, αὐτὸν δὴ ἕκαστον τοῦ λαοῦ λαβεῖν τὴν μοῖραν ἐπιτρέπουσι. Et alii ..... Rationem et causam ejus appellationis aperit Justinus M. Apolog. 2, p. 162 : Ἀλλήλους φιλήματι ἀσπαζόμεθα παυσάμενοι τῶν εὐχῶν. Εἶτα προσφέρεται τῷ προεστῶτι τῶν ἀδελφῶν ἄρτος καὶ ποτήριον ὕδατος καὶ κράματος· καὶ οὗτος λαβὼν οἶνον καὶ ὄξαν τῷ πατρὶ τῶν ὅλων διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου ἀναπέμπει, καὶ εὐχαριστίαν ὑπὲρ τοῦ καταξιῶσθαι τούτων παρ' αὐτοῦ ἐπὶ πολὺ ποιεῖται· οὗ συντελέσαντος τὰς εὐχὰς καὶ τὴν εὐχαριστίαν πᾶς ὁ παρὼν λαὸς ἐπευφημεῖ λεγὼν ἀμήν. Postmodum, gratiarum actione absoluta, et fausta populi apprecatione audita, οἱ καλούμενοι παρ' ἡμῖν διάκονοι διδόασιν ἑκάστῳ τῶν παρόντων μεταλαβεῖν ἀπὸ τοῦ εὐχαριστηθέντος ἄρτου καὶ οἴνου καὶ ὕδατος καὶ τοῖς οὐ παροῦσιν ἀποφέρουσι· καὶ ἡ τροφὴ αὕτη καλεῖται παρ' ἡμῖν εὐχαριστία. Jo. Chrys. Hom. 25 in Matth. p. 178 : Φυλακὴ εὐεργεσίας ἀρίστη ἡ τῆς εὐεργεσίας μνήμη καὶ διηνεκὴς εὐχαριστία. Διὰ δὴ τοῦτο καὶ τὰ φρικώδη μυστήρια ... τὰ καθ' ἑκάστην τελούμενα σύναξιν εὐχαριστία καλεῖται, ὅτι πολλῶν ἐστιν εὐεργετημάτων ἀνάμνησις ... καὶ διὰ πάντων παρασκευάζει εὐχαριστεῖν. Pachymeres in Dionys. Areop. c. 1 De cœl. hier. p. 12 : Εὐχαριστίαν λέγει τὴν θείαν μετάληψιν, ὡς τοῦ κυρίου ἡμῶν, ἡνίκα παρεδίδου τὸ τοιοῦτον θεῖον μυστήριον, εὐχαριστήσαντος καὶ ἡμῶν ὀφειλόντων εὐχαριστεῖν, ὅτι τοιούτων ἀγαθῶν τετυχήκαμεν.» Εὐχαριστία, δέησις, προσευχή, ἔντευξις, conf. Lomeierii Dies Gen. diss. 9. Boiss.]

[Εὐχαριστικῶς, Grato animo. Philo vol. 1, p. 59, 273. Schleusn.]

Εὐχάριστος, ὁ, ἡ, cui oppositum ἀχάριστος, Gratus, [Gratificus add. Gl.] i. e. Beneficii memor. Non solum de persona, sed et de re, ut εὐχ. διάθεσις, ap. Philon. [De persona Xen. Cyrop. 8, 3, 49 : Καὶ γὰρ βέλτιστον πάντων τῶν ζώων ἡγεῖτο ἄνθρωπον εἶναι καὶ εὐχαριστότατον. Inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 791, 79 : Ἵνα ἡ πόλις ἡμῶν εὐχάριστος φαίνηται πρὸς τοὺς εὐεργέτας. De re Branchid. ib. vol. 2, p. 565, n. 2885, 22 : Εὐχαρίστου τιμῆς. Plut. Mor. p. 703, C : Τῷ εὐχαρίστῳ τὰς τοιαύτας ἐφιέντες ὑπερβολὰς ... καὶ δρῦς ἐσέβοντο· et ibid. D. Euseb. V. Constant. 1, 48 : Τῷ πάντων βασιλεῖ θεῷ εὐχαρίστους εὐχὰς ἀνεπέμπετο. || Jucundus, Gratiosus. Xenoph. Cyr. 2, 2, 1 : Ἀεὶ μὲν οὖν ἐπεμέλετο ὁ Κῦρος ὅπως εὐχαριστότατοί τε ἅμα λόγοι ἐμβληθήσονται καὶ παρορμῶντες εἰς τἀγαθόν. Pro quo εὐχαριτώτεροι scriptum ap. Gregor. Cor. schol. in Hermog. p. 967 ed. Reisk., sed εὐχαριστότεροι in cod. Vindob. ap. Walz. Rhett. vol. 7, part. 2, p. 1343, 11. Vicissim εὐχάριστοι nonnulli pro εὐχάριτες in l. Cyrop. in Εὔχαρις citato. OEcon. 5, 10 : Τίς δὲ φίλοις εὐχαριστοτέρα; Conv. 3, 9 : Ἐπ' εὐχαρίστῳ γε πράγματι. Diodor. 18, 28 : Οἱ ἄνθρωποι διὰ τὸ τῆς ψυχῆς εὐχάριστον καὶ μεγαλόψυχον (Alexandri M.) συνέτρεχον πάντοθεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Plut. Æmil. Paul. c. 28 : Ὅπως ὡς εὐχαριστότατον ᾖ (τὸ συμπόσιον) τοῖς συνοῦσιν· Cat. min. c. 49 : Οὐ μέτριον οὖν ἐδόκει πρᾶγμα ποιεῖν οὐδ' εὐχάριστον. Theodor. Stud.

p. 391, E : Φυλακὴ ... εὐχ., γλυκεῖα, παλάτιον Χριστοῦ. De hominibus est etiam in monumentis Ægyptiacis, ubi regum Ægypti epitheton est, ut in inscr. Rosett.: Θεοῦ Ἐπιφανοῦς εὐχαρίστου, et in Antæopolitana : Πτολεμαίου καὶ Κλεοπάτρας θεῶν ἐπιφανῶν καὶ εὐχαρίστων. Conf. Mus. crit. Cantabr. vol. 2, p. 639 seq., Bœckh. ad Pap. Æg. p. 10. Ubi i. esse videtur q. εὐεργέτης, quocum componit Pollux, cujus verba in Εὐχαριστέω posuit HSt. L. D. || Ὁ εὐχ. καὶ ὁ γελωτοποιῶν quo differant docet Demetr. Π. ἑρμ. § 169. Hemst. Ubi dicit : Οὐχ ὅμοια προαιρεῖται ὁ εὐχ. καὶ ὁ γελ., ἀλλ' ὁ μὲν εὐφραίνειν, ὁ δὲ γελασθῆναι· καὶ ἀπὸ τῶν ἐπακολουθούντων δέ· τοῖς μὲν γὰρ γέλως, τοῖς δὲ ἔπαινος. In quibus εὐχάριστος idem est quod antea et postea εὔχαρις, Suavis : ut si qua mutatione opus esset, hoc potius restituendum foret quam quod contra libros ab novissimis editoribus illatum est εὐχάριτος.]

[Εὐχάριστος, ὁ, Eucharistus, n. viri in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, p. 327, n. 191, col. 2, 36, in epistolis Theodori Stud. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 147, 393; 149, 509 et alibi. L. Dind.]

Εὐχαρίστως, Animo beneficii memore. [Grate, Placide. Herodot. 1, 32 : Ὃς δ' ἂν αὐτῶν πλεῖστα ἔχων διατελέῃ καὶ ἔπειτα τελευτήσῃ εὐχ. τὸν βίον, οὗτος παρ' ἐμοὶ τὸ οὔνομα τοῦτο (beati) δίκαιός ἐστι φέρεσθαι. Diodor. 1, 90 : Καθόλου δέ φασι τοὺς Αἰγυπτίους ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους εὐχ. διακεῖσθαι πρὸς πᾶν τὸ εὐεργετοῦν. Inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 261, n. 2336, 35 : Εὐχ. ἐτείμησεν. Theodor. Stud. p. 48, E : Ὁ δὲ τοῦ Χριστοῦ θεράπων εὐχ. ἔφερε πάντα· 385, E. Nicet. Chon. p. 198, B : Εἰ πράως φέρει τις καὶ εὐχαρίστως τὰ λυποῦντα (quæ a deo infliguntur). L. Dind.]

[Εὐχαρίων, ωνος, ὁ, Euchario, n. viri in inscr. Panticap. ap. Franckium in Inscrr. Richteri 1, 9, p. 87, ubi genit. Εὐχαρίωνος. ἄϊ L. Dind.]

[Εὐχάροπος, ὁ, ἡ, i. fere q. χαροπὸς, quod v. Geopon. 14, 16 : Εὐχάροποι ταῖς ὄψεσι καὶ μελανόφθαλμοι. ἄ]

Εὐχατῆσαι, Hesychio ἐπικαυχήσασθαι, Gloriari. [Pro εὐχετάασθαι vel εὐχετιάσαι, quod v. in Εὐχετιάζω.]

[Εὐχατότερον, πλουσιώτερον, Hesych. « F. pro εὐχαϊώτερον, quod est a voce Laconica χάϊος, quæ proprie ἀγαθὸν significat testibus grammaticis, etc. » Kuster. Licet etiam scribere Εὐχαιότερον, si recte scribitur Βαθυχαῖος, quod v.]

Εὔχειλος, ὁ, ἡ, Bene labrosus, Pulcra s. Magna habens labia. Exp. etiam Bene saginatus; sed in hac signif. scrib. potius εὔχιλος, a χιλός. [Quod v.]

[Εὐχείμαστος, vitium librorum deteriorum Suidæ v. Εὐηνέμους pro ἀχειμ.]

Εὐχείμερος, ὁ, ἡ, Ad hyberna accommodus, In quo bene et commode hybernatur, Salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7, 10 : Αἱ πρὸς ἕω τὴν ἔγκλισιν ἔχουσαι οἰκίαι, καὶ πρὸς τὰ πνεύματα τὰ πνέοντα ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς, ὑγιεινότεραι· δεύτερον δὲ, κατὰ βορέαν· εὐχείμεροι γὰρ αὗται μᾶλλον, Salubrioribus enim frigoribus expositæ hæ sunt. Nam boreas omnium ventorum saluberrimus habetur et est, noxius auster, ut Plin. quoque testatur 2, 47, et 17, 4. [Χωρίον Pollux 5, 108. || De loco in quo commode hibernatur, Leo Diac. 10, 6, p. 104, A : Ἐπίνειον καὶ προκόλπιον προβαλλομένῃ (θαλάσσῃ) εὔορμον καὶ εὐχ. L. D.] Porro ut δυσχείμερος supra dictum est exponi etiam Frigoris impatiens, Alsiosus, ita et εὐχείμερος sciendum est reddi Frigoris patiens : itidemque εὐχειμερώτερος Frigoris patientior. [Aristot. H. A. 8, 10 : Εἰσὶ δ' εὐχειμερώτεραι αἱ πλατύκερκοι οἷες τῶν μακροκέρκων. Hemst.]

Εὐχείμων, Pulcre vestitus, VV. LL. Sic Suidas quoque εὐχείμονος affert pro τοῦ καλὰ ἱμάτια ἔχοντος. Dicitur tamen ea signif. potius εὐείμων. [Ab χείμων, ut sit Bonam habens hiemem, ductum ponit Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 82, 19. L. Dind.]

Εὔχειρ, ρος, ὁ, ἡ, Cui sunt manus habiles, Qui manuum dexteritate valet, Promptus manibus s. manu. Placet Græcis, inquit Cam., εὔχειρα non esse τὸν ἔχοντα καλὰς χεῖρας, sed τὸν πυκτικὸν, i. e. Non bellis aliquem manibus, sed agilibus in decertando. [Pind. Ol. 9, 119 : Ἀνέρα εὔχειρα. Soph. OEd. C. 472 : Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη. « Philostr. V. Apoll. p. 205, 1 : Ἐμοὶ καὶ ἑτέρων δοκεῖ ὁ αὐλὸς δεῖσθαι, τῆς τε εὐπνοίας καὶ τοῦ εὔχειρα εἶναι τὸν αὐλοῦντα· 7 : Τὸν εὔχειρα αὐλητήν. » Hemst. Cyrill. Al. vol. 1, part. 1, p. 333, E : Ὅνπερ γὰρ τρόπον δλκάδες αἱ τὴν μεγάλην ταύτην καὶ εὐρύχωρον διαθέουσαι θάλασσαν εἰ μὲν εὔχειρά τε καὶ ἀριστοτέχνην ἔχοιεν τὸν τοῖς πηδαλίοις ἐφεστηκότα, τὸν ἐπ' εὐθὺ διάττουσι δρόμον. De militibus ponitur ap. Polluc. 1, 131, sed natum esse ex seq. εὐχερεῖς ostendunt libri scripti. L. D.] Est Εὔχειρ et nomen statuarii ap. Plin. [34, 8, 19 et Pausan. 8, 14, 10. Conf. Bœckh. C. I. vol. 1, p. 916, n. 666. Primi pictoris Græci sec. Aristotelem ap. Plin. 7, 56, 205, qui Dædali cognatum dicit.]

Εὐχειρία, ἡ, Manuum dexteritas s. agilitas. Herodian. 1, [15, 4] : Οὓς πάντας εὐχειρίᾳ ὑπερέβαλλεν. Idem in alio ejusd. libri l. [17, 27] εὐστοχίαν et εὐχειρίαν copulavit. Quidam εὐχειρίαν interpr. non solum Manus dexteritatem, sed etiam Certam manum; at ista interpr. nomini εὐστοχία magis convenit. Ap. Suidam quidam ἀνώνυμος (qui putatur esse Polybius) plurali utitur : Οἱ δὲ Μακεδόνες ταῖς εὐχειρίαις πολὺ περιῆσαν. Exp. autem ille εὐχειρίαν, τὴν διὰ χειρῶν εὐκινησίαν. [Polyb. 11, 13, 3 : Κατίσχυον καὶ τῷ πλήθει καὶ ταῖς εὐχειρίαις διὰ τὴν ἕξιν οἱ παρὰ τοῦ τυράννου μισθοφόροι. 21, 4 : Τῇ παρὰ τῶν καταβαινόντων ἐν τοῖς Ῥωμαϊκοῖς ἱππεῦσιν εὐχειρίᾳ δυσχρηστούμενοι καὶ πολλοὺς ἀπολλύντες ... ἐνέκλιναν. Diodor. 19, 16 : Διαφέροντες ταῖς τόλμαις καὶ ταῖς εὐχειρίαις διὰ τὴν μετ' Ἀλεξάνδρου στρατείαν. V. Εὐχέρεια. Εὐχειρία αὐλητοῦ Pollux 4, 72.]

[Εὐχειρέω. V. Εὔχειρος.]

Εὔχειρος, non pro εὔχειρ poni tradunt VV. LL., sed pro Facilis captu. Afferuntque hæc verba sine auctoris nomine, Εὐχειρότατος ταῖς ὑπερβολαῖς, cum hac Gazæ interpret., Qui excessu facillime devincitur. De quo l., licet suspecto, e conjectura pronuntiare non ausim. Hoc certe constat, εὔχειρος sonare potius simpliciter Facilis, sicut εὐχερής : et pro Captu facilis, dici potius εὐχείρωτος : ideoque et in hoc Xen. l. [OEc. 8, 4], Στρατιὰ ἄτακτος μένουσα, ταραχωδέστατον, καὶ τοῖς πολεμίοις εὐχειρότατον, dixerim rectius legi εὐχειρωτότατον. [Idem vitium est plerisque in libris Cyrop. 1, 6, 36; 7, 5, 59, ap. Theophr. H. Pl. 4, 14, 7, ubi εὐχειρότατον, Plut. Crassi c. 21, ubi εὐχειρώτατον, sed εὐχείρωτον præbet Ps.-Appianus, Dionem Cass. 36, 7, ubi εὐχειρότερος, recte ab Reimaro in εὐχειρωτότερος mutatum, Annam Comn. p. 140, D, ubi εὐχειρότατος τηνικαῦτα γίνεται.] In Iisd. legitur etiam Εὐχειροῦντα χρήματα, Pecuniæ quæ sunt ad manum, Opportunæ pecuniæ, et quæ in numerato sunt. Sed hæc sine auctoris nomine.

[Εὔχειρος, ὁ, Euchirus, Corinthius, ap. Pausan. 6, 4, 4, Suidam v. Σώστρατος. Euchira dicit Plin. 35, 12, 43. ΕΥΧΕΡΟΣ scriptum in vasculo penes Lucianum Bonaparte in Micali *Storia degli antichi popoli Italiani* part. 2, p. 289.]

[Εὐχείρως, Pulchra s. Facili manu. Jo. Tzetza epist. 21 ab Kustero ad Suidam v. Λυκόφρων edita : Ἀγορακρίτῳ, ἀνθρώπῳ γραφικῷ μὲν τὴν τέχνην, ἀλλ' οὐκ εὐχείρως γράφειν εἰδότι.]

Εὐχείρωτος, ὁ, ἡ, (sicut χειρωτὸς, quod tamen minus frequens est,) Qui facile subjugari potest, s. subigi, aut capi, s. in potestatem redigi, Facile superabilis. [Æsch. Pers. 452, στρατός. Xen. H. Gr. 5, 3, 4 : Ἡνίκα ἔτι εὐχείρωτοι αὐτοῖς ἐδόκουν εἶναι οἱ διαβεβηκότες· 6, 4, 12.] Polyb. 5, [104, 5] : Τοὺς Ἕλληνας ποιεῖν εὐχειρώτους. [Πόλις Diod. 18, 25.] Plut. [Mor. p. 577, C] : Παρέξων ἐν οἴνῳ καὶ μέθῃ τοῖς ἀνδράσιν εὐχείρωτον. Ex Aristot. autem affertur, Εὐχείρωτοί σοι ἔσονται, pro Morem tibi gerent : quæ interpr. nullo pacto mihi placet. [Conf. Polit. 7, 13. Comparativi et superlativi exx. v. in Εὔχειρος. Adde schol. Thuc. 7, 18.]

[Εὐχέλαιον, τό. Quamvis ipsa vocis origo doceat εὐχέλαιον notare εὐχὴν [immo docet notare ἔλαιον cum εὐχῇ præbendum], seu Preces quæ recitantur in consecratione olei, usus tamen obtinuit ut ipsa extrema unctio hoc nomine insigniatur. Jobus monachus : Τελευταῖον ἕβδομον μυστήριον καὶ πρὸς ἐσχάταις ἀναπνοαῖς ἡμῖν ὀφειλόμενον τὸ εὐχέλαιον. Gabriel Philadelph. : Εὐχ. ἐστι χρῖσμα δι' ἐλαίου καθαροῦ κατεσκευασμένον ὑπὲρ τῶν ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένων. Jo. Nathan. epist. ad Auagnium : Ἔστι δὲ καὶ λέγεται τὸ ἡγιασμένον ὑπὸ ἑπτὰ

ἱερέων ἔλαιον, ὅπερ εὐχέλαιον ὑπὸ πλείστων καλεῖται; μυστήριον ἕβδομον. Et alibi. Suicer. Pachymeres Mich. Pal. p. 348, B: Ἐπιτελεῖν εὐχέλαιον.]

[Εὔχεμος, ὁ, Euchemus, n. pr. ab Suida fictum. V. intt. ejus v. Ἐπιβολή.]

Εὐχέρεια, ἡ, Facilitas. [Æsch. Eum. 494: Πάντας ἤδη τόδ' ἔργον εὐχερεία συναρμόσει βροτούς. Ubi etiam Levitatem vertere licet, i. e. Licentiam. Plato Reip. 4, p. 426, D: Τί δ' αὖ; τοὺς θέλοντας θεραπεύειν τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ προθυμουμένους οὐχ ἄγασαι τῆς ἀνδρείας τε καὶ εὐχερείας; Alcib. 1 p. 122, C: Εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην τε καὶ κοσμιότητα ἀποβλέψαι καὶ εὐχέρειαν καὶ εὐκολίαν καὶ μεγαλοφροσύνην καὶ εὐταξίαν ... καὶ φιλοτιμίας τὰς Λακεδαιμονίων. Æschines p. 17, 33: Ὥστε σὺ πολλὰ πορνεῖα τῇ τῆς πράξεως εὐχερείᾳ πεποίηκας.] Plut. Pericle [c. 13]: Ἡ γὰρ ἐν τῷ ποιεῖν εὐχέρεια καὶ ταχύτης οὐκ ἐντίθησι βάρος ἔργῳ μόνιμον, οὐδὲ κάλλους ἀκρίβειαν. [Aristot. H. A. 7, 10: Οὐ μόνον περὶ τὰς δυστοκίας τῶν γυναικῶν τῇ εὐχερείᾳ δύνασθαι δεῖ βοηθεῖν, de obstetricibus.] In Pand.: Ἐπὶ δὲ παραστάσεως, εὔπορος νομίζεται ἐγγυητὴς οὐ μόνον ἐκ τῆς οὐσίας, ἀλλ' ἐκ τῆς εὐχερείας τοῦ ἐνάγεσθαι. Quæ verba ex Ulpiano ad verbum translata esse ait Bud. ita scribente, Fidejussor in judicio sistendi causa, locuples jubetur dari, non tantum e facultatibus, sed etiam e conveniendi facilitate. [Cum genitivo rei etiam Plat. Reip. 3, p. 391, E: Ὧν ἕνεκα παυστέον τοὺς τοιούτους μύθους, μὴ ἡμῖν πολλὴν εὐχ. ἐντίκτωσι τοῖς νέοις πονηρίας. Personæ in Basilic. 9, 7, 34, p. 473 ed. Heimb.: Ἀδιάφορον γὰρ εἴτε τις ἐκδημεῖ διὰ τὸ λαθεῖν ἢ καὶ μὴ ἐκδημῶν εὐχέρειαν ἑαυτοῦ μὴ ποιεῖ. Ibid. 10, 3, 47, p. 504, cum præp. πρός: Ἐὰν μείζων ὢν τῶν εἰκοσιπέντε ἐνιαυτῶν τὴν κληρονομίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου παρῃτήσω, οὐδεμία σοι εὐχέρεια πρὸς τὴν ταύτης ὑπέλευσιν καταλέλειπται.] Ap. Lucian. autem [Prometh. c. 9], πρὸς ὀργὴν εὐχέρεια, Proclivitas ad iram; at εὐχερὴς πρὸς ὀργὴν reddi posset Facilis ad iram, vel potius Irasci facilis, ex Horat. [Eadem construct. Plut. Mor. p. 271, B: Ἐπίσχεσις τῆς πρὸς τὸν ὅρκον εὐχερείας. L. D. Ἡ περὶ τὰς γυναῖκας εὐχ. ib. p. 49, C. Hemst. Περὶ τὰς ἐπαγγελίας p. 64, B; περὶ τοὺς ὅρκους Lysand. c. 8.] Item εὐχέρεια, Facilitas, in altera hujus nominis signif.; aut etiam Levitas (κουφότης Hesychio), quem usum habet ap. Plut. Π. παιδ. ἀγωγ. [p. 6, C. Niciæ c. 3: Τῇ Κλέωνος εὐχ. καὶ βωμολοχίᾳ. In malam partem Polyb. 16, 18, 3: Τῶν γε μὴν πραγμάτων ἐπὶ τοσοῦτον ὠλιγώρηκεν (Zeno Rhodius historicus) ὥστε πάλιν ἀνυπέρβλητον εἶναι τὴν εὐχ. καὶ τὴν ἀπειρίαν τοῦ συγγραφέως· 32, 11, 4: Ταχέως ἡρπακότες ἐν τῷ Περσικῷ πολέμῳ τὴν τῶν Ἑλλήνων εἰς τοῦτο τὸ μέρος εὐχέρειαν. Diodor. Exc. p. 561, 27: Θαυμάσαι δ' ἄν τις τοῦ συγγραφέως τὴν εὐχ. Et alii. De lascivia et protervitate Pollux 6, 189; de oratoris et judicis levitate ibid. et 8, 13.] Affertur vero εὐχέρεια et pro εὐχειρία, quod Manuum dexteritatem significat, s. Agilitatem: ex Athen. 4, [p. 152, B, ex Posidonio] de Celtis: Διαφέρων τῶν ἄλλων ἢ κατὰ τὴν πολεμικὴν εὐχέρειαν, ἢ κατὰ τὸ γένος, ἢ κατὰ πλοῦτον. Sed fortassis εὐχειρίαν ille scriptum reliquit. [Eadem conjectura ap. Polyb. 16, 19, 1: Καταπροτερουμένην τὴν φάλαγγα ταῖς εὐχερείαις· 15, 13, 1: Τῇ μὲν εὐχερείᾳ καὶ τόλμῃ προεῖχον οἱ μισθοφόροι τὰς ἀρχάς· et 24, 5, 6: Ἐν τοῖς πολεμικοῖς κατὰ μὲν τὴν εὐχ. καὶ τὴν τόλμαν πολὺ διέφερε τῶν ἄλλων, Schweigh. restituebat εὐχειρίᾳ, quod cum τόλμα jungitur 23, 1, 8, ubi item εὐχερείας male scriptum in cod. Monac. Idem vitium ap. Diodor. 13, 60: Πολὺ ταῖς τόλμαις ὑπερέχοντες καὶ ταῖς εὐχειρίαις, ubi εὐχερίαις liber unus, et 14, 23: Λακεδαιμόνιοι ἐξέπληξαν τοὺς ἀντιτεταγμένους βαρβάρους τῇ τε τῶν ὅπλων λαμπρότητι καὶ ταῖς εὐχειρίαις, ubi omnes εὐχερείαις, correxit HSt. Sic 15, 70: Δόξαντες εὐχειρίᾳ καὶ ἀνδρείᾳ διαφέρειν, unus εὐχερίᾳ. De agilitate corporis vero Plato Leg. 12, p. 942, D: Καὶ χορείας πάσας τὰς εἰς τὰς ἀριστείας τὰς κατὰ πόλεμον βλεπούσας χορεύειν, καὶ ὅλην εὐκολίαν τε καὶ εὐχέρειαν ἐπιτηδεύειν. Atque huic quidem l. tam est aptum εὐχέρεια quam ineptum locis Athenæi, Polybii et Diodori: in quibus apertum est majorem quandam dici virtutem quam corporis agilitatem. De qua etiam ap. Plut. Philop. c. 7: Τὴν ὅλου τοῦ συστήματος ἐν ταῖς μεταβολαῖς εὐχέρειαν· Alex. c. 71: Τῶν παίδων ..., ταῖς μελέταις εὐχέρειαν καὶ κουφότητα θαυμαστὴν ἐπιδειξαμένων. De manus facilite et dexteritate Ps.-Lucian. Amor. c. 11: Τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον, nisi legendum εὐχειρίας, et artifices nonnulli ipsi vocati sunt Euchires. Εὐχέρεια αὐλητοῦ cum εὐχειρία ponitur ap. Polluc. 4, 72. Quod Eust. Il. p. 980, 42, scribit: Ἴωνες δὲ τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχοληθῆναι, οἷον οὐρῆσαί φασιν ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν, recte Valcken. ad Herod. 4, 113 (librarii errore potius quam ipsius Eustathii) pro εὐμάρεια illatum judicat. Sic inter εὐχέρεια et εὐμάρεια variatur ap. Xen. OEc. 5, 9. L. Dind.]

|| Invenitur etiam Εὐχερία ap. Plut. [in edd. nonnullis Alex. c. 70 extr. et ap. Æschyl. l. Eum. supra cit.] pro εὐχέρεια, in Levitatis signif. Verum ut in l. proxime præcedenti suspecta est vox εὐχέρεια, pro εὐχειρία, ita hic suspectam habeo vocem εὐχερία pro εὐχέρεια. Ne tamen omnino rejiciendum existimem illam scripturam, faciunt alia pleraque nomina eandem διττογραφίαν habentia. [Hujus formæ ne ex poetis quidem exx. afferuntur, nedum ut prosæ concedenda sit. Pro εὐχειρία legitur in libro uno Diodori 15, 70.]

[Εὐχερέω, Facilitate utor, Facile subigo. Pachymer. Mich. Pal. p. 148, D: Εὐχερεῖν ἐκ τοῦ ῥᾷστα τοῖς ἐναντίοις ἦν. Nisi fallit scriptura.]

Εὐχερὴς, ὁ, ἡ, Facilis. [Plato Polit. p. 266, C: Τόδε δὲ οὐκ ἐννοοῦμεν ὡς ἔτι γελοιότερος ὁ βασιλεὺς φαίνεται μετὰ τῆς ἀγέλης ξυνδιαθέων καὶ ξύνδρομα πεπορευμένος τῷ τῶν ἀνδρῶν αὖ πρὸς τὸν εὐχερῆ βίον ἄριστα γεγυμνασμένῳ· et ibid. paullo ante: Τἀνθρώπινον ἡμῶν ἅμα γένος ξυνειληχὸς καὶ ξυνδεδραμηκὸς γένει τῷ τῶν ὄντων γενναιοτάτῳ καὶ ἅμα εὐχερεστάτῳ. Foes. OEcon.: « Hippocr. p. 77, F: Οἱ ἐν ὑστερικαῖς σπασμοὶ εὐχερεῖς. Ubi Galen.: Τὸ εὐχερές ὄνομα τῶν ἀμφιβόλων ἐστὶν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ. Δύναται γοῦν τις ἀκούειν ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ εὔλογον τῆς γενέσεως ... καὶ τὸ ἀκίνδυνον αὐτῶν. Conf. p. 173, A. » Aristot. H. A. 8, 6: Εὐχερέστατον πρὸς πᾶσαν τροφὴν τῶν ζῴων ἐστιν (sus).] Quum autem oppositum sit præcedenti δυσχερὴς, eand. deductionem et formam habens, eadem est quæ in illo significationis ratio. (At vero ap. Plat. Leg. 12, [p. 956, A]: Ἐλέφας δὲ, ἀπολελοιπότος ψυχὴν σώματος, οὐκ εὐχερὲς [εὐαγὲς scriptum apud Clementem et alios] ἀνάθημα, Cam. interpr. Non aptum munus quod diis consecretur. Cic., Haud satis castum donum deo.) Habet et alteram nominis Facilis signif., aut certe quæ ad illam accedit. De ea loquor, qua puellæ Faciles vocantur, quæ ob leve ingenium facile decipiuntur. Atque adeo pro Levi poni interdum videtur (sicut εὐχέρεια est κουφότης Hesychio), atque ita usus esse Demosth. [p. 547, 28: Τὸν μιαρὸν καὶ λίαν εὐχερῆ, τὸν κονιορτὸν Εὐκτήμονα. In deteriorem partem etiam ap. Plat. Theæt. p. 184, B: Τὸ δὲ εὐχερὲς τῶν ὀνομάτων τε καὶ ῥημάτων καὶ μὴ δι' ἀκριβείας ἐξεταζόμενον τὰ μὲν πολλὰ οὐκ ἀγεννές. Appian. Maced. c. 14, vol. 1, p. 529, 75: Ἀπὸ τοῦδε εὐθὺς ἐκ μεταβολῆς ὠμὸς καὶ εὐχερὴς ἐς ἅπαντας ἐγένετο· Civ. 4, 123: Μισθοφόρων, οἷς ἐστιν ἀεὶ, καθὰ καὶ τοῖς εὐχερέσιν οἰκέταις, ἐς ἑτέρους δεσπότας ἐλπὶς ἐς σωτηρίαν ἢ ἐς τὸ ἀντίπαλον μεταβολή. Nicephor. fr. Lex. Gr. p. 344: Λέγεται καὶ εὐχερὴς ἄνθρωπος ὁ εὔκολος εἰς τὸ ἀπατᾶσθαι. Schneid. Εὐχερὴς ἀνὴρ, Com. ap. Athen. 2, p. 55, D, Aristophon ap. Diog. L. 8, 38. Qui temere aliquid facit vel scribit, schol. Pind. ad inscr. Pyth. 2. Hemst. Δυναστὴς Pollux 8, 12, Dio Cass. 44, 36. Cum κακηγόρος et similibus ponit Pollux 8, 81. Plut. Aristid. c. 2: Εὐχερῆ καὶ παράβολον (φύσιν)· Demetr. c. 14: Ὁ Δημ. εὐχερής τις ἦν περὶ γάμους. Similiter idem cum πρὸς Mor. p. 26, B: Λήσεται πρὸς πολλὰ τῶν φαύλων εὐχερὴς γενόμενος· 170, A: Εὐχερὴς πρὸς ὀργήν. || Agilis, Expeditus, de militibus, ut supra εὐφέρεια, ap. Polluc. 1, 131.] || Ap. Dionys. A. R. 7, 1, p. 1308, 2: Μετέστησαν οἱ μὲν εὐχερέστεροι (τῶν γεωργούντων) πρὸς τοὺς πατρικίους, τὸ δὲ θητικὸν μέρος ὡς τοὺς δημοσίους, Ditiores interpretatur Sylb., εὐγενέστεροι monens vertisse videri Lapum. || Qui facilem se præbet petenti, facile annuit, fert. Soph. Phil. 519: Ὅρα σὺ μή νυν μέν τις εὐχερὴς παρῇς· 875: Πάντα ταῦτ' ἐν εὐχερεῖ ἔθου. || Cui phrasi similis est Ἐξ εὐχεροῦς, Facile, ap. Ptolem. Mathem. comp. 1, p. 26, 19: Τὸν ἔλεγχον ἐξ εὐχ. μεταχειριζώμεθα· 29, 11: Διδομένων τῶν εὐθειῶν ἐξ εὐχ. δίδονται καὶ αἱ ὑπὸ τὰς λειπούσας περιφερείας

ὑποτείνουσαι. L. D. Schol. Apoll. Rh. 2, 760 : Ἐξ εὐχ. περιεγένετο τῶν Βεβρύκων. || Præterea notandæ sunt constructiones cum genitivo ap. Polyb. 4, 8, 9 : Τινὲς γὰρ ... τῆς τε (del.) πολεμικῆς χρείας τῆς κατ' ἄνδρα μὲν καὶ κατ' ἰδίαν εὐχερεῖς καὶ πρακτικοὶ, κοινῇ δὲ ... ἄπρακτοι. Et cum dativo ap. Appian. Civ. 2, 84 : Ὡς τῆς θαλάσσης οὔσης ἁλιτενοῦς καὶ μεγάλαις ναυσὶν οὐκ εὐχεροῦς. L. D.]

|| Εὐχερῶς, Facile. [Plato Phæd. p. 117, C : Μάλα εὐχ. καὶ εὐκόλως ἐξέπιε· Reip. 2, p. 364, A : Πονηροὺς πλουσίους ... εὐδαιμονίζειν καὶ τιμᾶν εὐχ. ἐθέλουσι· et cum eodem verbo 5, p. 475, C. Ib. p. 474, C : Ὑποχορι-ζομένου τε καὶ εὐχ. φέροντος τὴν ὠχρότητα· Leg. 12, p. 948, E : Δεινὸν γάρ που ... εὖ εἰδέναι σμικροῦ δεῖν τοὺς ἡμίσεις αὐτῶν ἐπιωρκηκότας, ἐν ξυσσιτίοις τε ἀλλήλοις εὐχ. συγγιγνομένους καὶ ἐν ἄλλαις συνουσίαις· Ep. 7, p. 345, C : Πῶς ἂν μὴ θαυμαστὸς ὢν ἄνθρωπος τὸν ἡγεμόνα τούτων καὶ κύριον οὕτως εὐχ. ἡτίμασέ ποτ' ἄν; Demosth. p. 34, 7 : Οὗτοι σωφρόνων οὐδὲ γενναίων ἐστὶν ἀνθρώπων εὐχ. τὰ τοιαῦτα ὀνείδη φέρειν. Aristot. Eth. 8, 4 : Πολλὰ δ' ἐστὶ τῶν ἐθνῶν ἃ πρὸς τὸ κτείνειν καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωποφαγίαν εὐχ. ἔχει. Hippocr. Epist. p. 1286, 25 : Ἐκ τουτέων ἁπάντων εὐχ. τὴν νοῦσον εὑρήσεις. Athen. 1, p. 1, B : Ὅσα ἄλλα οὐδ' ἂν εὐχ. ἀπομνημονεύσαιμι.] Ap. Aristot. autem Eth. 4, 1, εὐχ. ἀναλίσκειν dicuntur qui ad sumptus faciendos propensi sunt, qui temere et levi de causa sumptus faciunt. [In deteriorem partem etiam Plato Theæt. p. 154, B : Ἐπεὶ νῦν γε θαυμαστά τε καὶ γελοῖα εὐχερῶς πως ἀναγκαζόμεθα λέγειν· Reip. 7, p. 535, E : Εὐχερῶς ὥσπερ θηρίον ὕειον ἐν ἀμαθίᾳ μολύνηται. Demosth. p. 248, 10 : Ὦ λέγων εὐχερῶς ὅ,τι ἂν βουληθῇς· 315, 3 : Οὐ γὰρ ὅσ' ἂν δείξαιμι προσόντ' αἰσχρὰ τούτῳ καὶ ὀνείδη, πάντ' οἶμαι δεῖν εὐχερῶς λέγειν· 1450, 6 : Ὅταν δ' ὑπὲρ πολιτείας καὶ σφαγῶν καὶ δήμου καταλύσεως εὐχερῶς ἀκούητε, πῶς οὐκ ἔξω χρὴ τοῦ φρονεῖν ὑμᾶς αὐτοὺς ἡγεῖσθαι; Plut. Mor. p. 56, B. || Εὐχερέστερον, Facilius. Xen. Reip. Lac. 2, 5 : Σῖτον ἔταξε τοσοῦτον ἔχοντα συμβολεύειν τὸν εἴρενα, ὡς ὑπὸ πλησμονῆς μήποτε βαρύνεσθαι, νομίζων τοὺς οὕτω παιδευομένους ... εὐχερέστερον πρὸς πᾶν ἔχειν βρῶμα. Dinarch. p. 97, 16 : Νομίζουσα τὸν ἐν τοῖς μικροῖς συνεθιζόμενον ἀδικεῖν τοῦτον τὰ μεγάλα τῶν ἀδικημάτων εὐχ. προσδέξεσθαι. Schol. Theocr. 11, 81 : Εὐχ. δὲ διέζη. Pro quo in Gl. Εὐχερότερον (sic), Facilius. Cujusmodi formas aliquoties supra notavimus. || Εὐχερέστατα, Facillime, Gl. Diod. Exc. Vat. p. 88 : Ὑπὸ τούτων εὐχ. τρέπονται. L. Dind.]

[Εὐχέριος, ὁ, Eucherius, Arcadii imp. patruus ap. Zosimum 5, 2. Stilichonis filius ib. 32, etc.]

[Εὐχερῶς. V. Εὐχερής.]

Εὐχετάομαι, Precor, Preces fundo supplex, Supplico. Hom. Od. Θ, [467] : Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, θεῷ ὡς, εὐχετοώμην. [Conf. Il. Θ, 347, O, 369, X, 394. Apoll. Rh. 2, 1173. Cum dat. et infinitivo Apoll. 4, 588 : Πολυδευκέα δ' εὐχετάασθαι Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἤνωγε κελεύθους ... πορεῖν. || Opto, Cupio. Id. 4, 1360 : Ὅσ' ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διίδμεναι εὐχετόωντο.] || Sæpe vero et pro Glorior, Jacto me : ut εὔχομαι etiam accipi dicetur. Il. Υ, [348] : Ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὖτως εὐχετάασθαι· ut alibi dicit, εὔχεαι αὖτως. Item cum infin., Od. Ξ, [189] : Τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο, Quos se esse jactabant, prædicabant, profitebantur. [Apoll. Rh. 1, 231 : Ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο ἔμμεναι. Cum adjectivo id. ibid. 188 : Ἴστορε δ' ἄμφω ἠμὲν ναυτιλίης ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.] Ex Apoll. Arg. 2, [359] affertur junctum cum ἐκ habente suum gen. : Τοῦ καίπερ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται· ubi tamen subaudiri fortasse potest infin. [Oppian. Cyn. 2, 615 : Ἀσπάλακας βασιλῆος ἀφ' αἵματος εὐχετάασθαι Φινέος. Cum accusativo, ut infra εὔχομαι, Orph. Arg. 287 : Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτου ῥίζης γένος εὐχετάασθε.] At vero Od. X, [412] : Οὐχ ὁσίη, κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, Fas non est mortuis viris insultare. Pro quibus vulg. interpr. hæc ineptissima habet, Non pietas interfectis in viris orare. Cetcrum εὐχέω, et ab eo nomen Εὐχέτης fingit Eust. [Od. p. 1725, 57] ad formationem hujus verbi. [Quod significatione Præconis usurpat Opusc. p. 343, 34 : Ὁ ἐνδιάθετος καὶ θερμότατός σου εὐχέτης καὶ κῆρυξ τῶν σῶν ἀγαθουργίων διαπρύσιος. Memorat etiam Herodian. Epimer. p. 165. Male ap. Zonaram p. 904 : Εὐχετὴς ὁ εὐχὴν ποιῶν. L. D. Et Lex. schedogr. in Boiss. An. vol. 4, p. 375, 183 : Εὐχ., ὁ εὐχόμενος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας. Osane.]

[Εὐχέτης. V. Εὐχετάομαι.]

[Εὐχετιάζω.] Hesych. habet et Εὐχετίαζον, quod exp. ηὔχοντο. [V. Εὐχατῆσαι.]

Εὐχή, ἡ, Precatio, Votum. Dicitur et εὐχαὶ in plur. ut Lat. Preces. [Hom. Od. K, 526 : Αὐτὰρ ἐπὴν εὐχῇσι λίσῃ κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν.] Hesiod. Theog. [419] : Ὧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς. [Pind. Ol. 4, 14 : Θεὸς εὔφρων εἴη λοιπαῖς εὐχαῖς. Soph. El. 636 : Ἄναχτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους εὐχὰς ἀνάσχου δειμάτων. Eur. Iph. T. 628 : Μάταιον εὐχὴν ηὔξω. Plato Alcib. 2 p. 148, C : Παραπλησίαν εὐχὴν εὔχονται. Æschines p. 56, 22 : Τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχομένους. Euseb. V. Const. 1, 14, p. 507, 22 : Τοὺς δὲ ἀκούσαντας, ὥσπερ εὐχὴν ταύτην θεμένους, τὴν ἀγαθὴν ἐνδείξασθαι προθυμίαν, ubi interpretis errorem notavit Valesius, vertendum esse monens Vota suscipientes, ut 2, 22 : Εὐχὴν τιθέμενοι τῶν ἴσων ἀπολαῦσαι καὶ αὐτοί ποτε, Optantes.] Et εὐχὴν, εὐχὰς ποιεῖσθαι pro εὔχεσθαι, Precari. Ap. Thuc. [6, 32] : Εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, redditur, Vota legitima nuncupare. Item ex Plut. Camillo affertur Εὐχὰς ἐποιήσατο, μεγάλας θέας ἄξειν, pro Vovit se magna spectacula editurum. [Plat. Alcib. 2 p. 142, E : Κοινῇ ὑπὲρ ἁπάντων αὐτῶν εὐχὴν ποιήσασθαι. Activo schol. Soph. Trach. 206 et 207, εὐχὰς ποιείτω, εὐχὰς ποιησάτω. Alia locutione Demosth. p. 1405, 20 : Τοσαύτας ὑπεναντιώσεις πρὸς ἄλληλα λαβοῦσα ἡ τύχη πρὸς τὸ δέον ἅπανθ' ὁμολογούμενα ἀπέδωκεν, ὥσπερ εὐχὴν ἐπιτελοῦσα ἢ παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἐπιδεῖξαι βουληθεῖσα.] Item Εὐχὴν ποιήσασθαι (κατὰ) χιμαρῶν, ex Aristoph. [Eq. 661] pro Capras vovere. [Cum eadem præpos., sed diversa significatione Theod. Stud. p. 51, B : Εὐχὴν τὴν κατὰ τῶν πονηρῶν ἐπάδων πνευμάτων. || Genitivo numinis jungit Soph. OEd. T. 239 : Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι κοινὸν ποιεῖσθαι. Eur. Tro. 889 : Εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας θεῶν· Ion. 638 : Θεῶν ἐν εὐχαῖς. Plato Phædr. p. 244, E : Καταφυγοῦσα πρὸς θεῶν εὐχάς τε καὶ λατρείας. || Cum dativo Plat. Leg. 7, p. 801, A : Τίς δὴ μετ' εὐφημίαν δεύτερος ἂν εἴη νόμος μουσικῆς; Ἆρ' οὐκ εὐχὰς εἶναι τοῖς θεοῖς οἷς θύομεν ἑκάστοτε; Æschin. p. 26, 37 : Γράψει δ' ἐν τοῖς ψηφίσμασιν εὐχὰς ὑπὲρ τῆς πόλεως ταῖς σεμναῖς θεαῖς. || Cum præp. πρὸς præter Æschinem supra cit. Plato Leg. 3, p. 700, B : Καί τι ἦν εἶδος ᾠδῆς εὐχαὶ πρὸς θεούς, ὄνομα δὲ ὕμνοι ἐπεκαλοῦντο. Et εἰς, Pausan. 4, 27, 8 : Ἅμα μὲν ὑπὲρ καθόδου τῆς ἐκείνων συνεχέσιν ἐς τὸ θεῖον ταῖς εὐχαῖς... ἐχρῶντο.] Et εὐχὰς ἀποδιδόναι, e Xen. [Comm. 2, 2, 10], Vota persolvere, implere. [Conf. Ps. 95, 5.] At εὐχῇ χρῆσθαι ex Plat. Leg. [3, p. 688, B], Potiri voto. Quod et εὐχῆς τυγχάνειν. [Xen. Conv. 8, 15 : Σαφῶς ἀποτελεῖται ἡ εὐχή.] Dicunt autem de rebus magnis eas esse εὐχῆς ἀξίας, ὁμοίας : quibus loquendi generibus utitur Isocr. [p. 79, A; 86, B, et 106, C. Cum postrema formula conferenda hæc Platonis Reip. 6, p. 499, C : Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελώμεθα, ὡς ἄλλως εὐχαῖς ὅμοια λέγοντες· 5, p. 456, C : Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε οὐδ' εὐχαῖς ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν· 450, D : Μὴ εὐχὴ δοκῇ εἶναι ὁ λόγος· 7, p. 540, D : Ξυγχωρεῖτε περὶ τῆς πόλεώς τε καὶ πολιτείας μὴ παντάπασιν ἡμᾶς εὐχὰς εἰρηκέναι· Ep. 8, p. 352, E : Εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοιαύτη συμβουλή· Leg. 8, p. 841, C : Ταῦτα δὴ τὰ νῦν λεγόμεν' ἐστὶν εὐχαί· 10, p. 887, C : Εὐχήν μοι δοκεῖ παρακαλεῖν ὁ λεγόμενος ὑπὸ σοῦ νῦν λόγος· Soph. p. 249, B : Κατὰ τὴν τῶν παίδων εὐχήν. Demosth. p. 722, 19 : Εἰ γὰρ αὖ καλῶς μὲν ἔχοι, μὴ δυνατὸν δέ τι φράζοι, εὐχῆς οὐ νόμου διαπράττοιτ' ἂν ἔργον.] Sed et aliquid μεῖζον εὐχῆς esse dixit Lucian. [Herodot. init.] Sæpe etiam cum præp. utuntur nomine εὐχή : dicunt enim δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο, Precor, Opto hoc, Optatum habeo; Hoc mihi est in votis. Herodian. [2, 10, 4, Alex. Aphrod. De fato p. 7], Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in ead. signif. ap. Synes. [Pind. Pyth. 9, 92 : Τοῖσι τέλειον ἐπ' εὐχᾷ κωμάσομαί τι παθών. Lycophr. 288 : Καλῶν ἐπ' εὐχαῖς πλεῖστα Φύξιον Δία.] Cum μετὰ autem, ut μετ' εὐχῆς, Optando, Plato Leg. At κατ' εὐχὴν, πρὸς εὐχὴν, Ad votum, Pro voto, Ex animi sententia. [Theætet. Anth. Pal. 6, 357, 6 : Ἐκ δ' εὐχῆς τοκέων ἔσταμες ἀμφότεροι. Aristot. Poet. c. 13 : Καὶ εὐχὴν ποιοῦντες τοῖς θεαταῖς. Et alibi sæpe similiter. Plut. Mor. p. 75, E : Γενόμενος κατ' εὐχὴν ἀνὴρ ἐκ γυναικός. V. Εὐχαριστία. Æschyl. Sept. 819 : Πατρὸς κατ' εὐ-

χὰς δυσπότμους φορούμενοι. Cum ὑπὸ Pind. Isthm. 5, 41 : Νῦν σε νῦν εὐχαῖς ὑπὸ θεσπεσίαις λίσσομαι.] || Item εὐχὴν ποιεῖσθαι, pro Devovere se. Bud. ex Athen. [l. in Εὐχωλιμαῖος citando. || De precatione simul et imprecatione Plat. Leg. 11, p. 931, E : Πᾶς νοῦν ἔχων φοβεῖται καὶ τιμᾷ γονέων εὐχάς. || De re quam quis vovit. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 456, n. 2663 : Στέφανος εὐχαριστῶν κυρίαις Νεμέσεσιν εὐχὴν ἐπενδυτοπαλλιων ζεῦγος, et alibi ; ap. Orell. Inscr. n. 2141 : Θεῷ ὑψίστῳ εὐχὴν ἀνέθηκεν Κλαυδία Πίστη. Ὑπὲρ εὐχῆς est in inscrr. ap. Leakium *Travels in the Morea* vol. 3, p. 24, 25. || Εὐχήνδε, Ad preces s. precandum. Nilus in Actis Monac. vol. 3, fasc. 1, p. 81, 95 : Τοίνυν ὁππότ' ἔμελλε φίλοις εὐχήνδε νέεσθαι. Alia de usu vocabuli locutionibusque ab eo formatis ab Suicero peti possunt. Quibus adjicienda signif. Benedictionis, de qua Vales. ad Euseb. H. E. 1 extr. p. 40, 22 ed. Reading. : « Εὐχὰς διὰ χειρὸς λαβὼν ἐθεραπεύθη) Benedictionem per impositionem manus accipiens. Idem est ac si dixisset δι' εὐχῆς καὶ χειρῶν ἐπιθέσεως, ut loquitur 2, 1. Εὐχὰς διὰ χειρὸς vel simpliciter εὐχὰς χειρὸς antiqui Patres vocabant Manus impositionem cum precatione. Sic in Excerptis Theodoti s. in libris Hypotyp. Clementis p. 344 De baptismo : Διὰ τοῦτο νηστεῖαι δεήσεις, εὐχαὶ χειρῶν γονοκλισίαι. » Ejusdem sisignif. exx. sunt in locutionibus εὐχὴν δέξασθαι, διδόναι, de quibus v. Ducang.]

[Εὐχήμων, ονος, ὁ, ἡ, Optabilis. Hesych. : Εὐχήμονα, εὐχῆς ἄξιον.]

[Εὐχήνωρ, ορος, ὁ, Euchenor, f. Ægypti, Apollod. 2, 1, 5, 4. Cœrani ap. Pausan. 1, 43, 5. Polyidi apud Hom. Il. N, 663.]

[Εὐχίδας, ὁ, Euchidas, Platæensis, Plut. Aristid. c. 20. V. Reines. ad Suidam v. Εὐχίδης. τᾰ]

Εὔχῑλος, ὁ, ἡ, opp. superiori ἄχιλος. Significat enim Abundans pabulo et alimonia. Pro quo et Εὔχειλος scribitur, cum diphthongo (ut χειλὸς pro χιλὸς reperiri, infra docebo), velut ap. Hesych. Εὔχειλον, εὔτροφον, εὔχορτον. [Ita nonnulli ap. Xen. Eq. 1, 12 : Καὶ πλευρὰ δὲ ἡ βαθυτέρα καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα ἅμα εὐεδρότερόν τε καὶ ἰσχυρότερον καὶ εὐχιλότερον ὡς ἐπὶ πολὺ τὸν ἵππον παρέχεται. Aristot. De partt. anim. 3, 14 : Τοῖς εὐχιλοτέροις τῶν ζώων καὶ πλείονος δεομένοις τροφῆς. Lycophr. 95 : Ἀντὶ δ' εὐχίλου κάπης καὶ μηλιαυθμῶν. Hic quoque nonnulli per ει. Γῆ εὔχιλος Pollux 7, 184.]

[Εὐχίμαρος, ὁ, ἡ, Capris abundans. Myrinus Anth. Pal. 6, 108, 3 : Εὔαρνον θείητε καὶ εὐχίμαρον Διότιμον. ῐᾰ]

[Εὐχῖται, οἱ, Euchitæ, dicti Massaliani hæretici, quod id vox Massaliani sonet, ut est ap. Harmenopulum De sectis et alios, vel ut chronologus ineditus De hæresibus, ἀπὸ τῆς εὐχῆς ἢ ἀπὸ τῆς ἐπωνύμου χώρας τῆς Περσίδος. De iis agunt Theodoritus l. 4 Hæretic. fabul. et l. 4 H. E. c. 11, aliique multi. Ducang. Augustinus De hæresibus c. 57 : « Massaliani Græce dicuntur Εὐχῆται, ab orando sic appellati. Tantum enim orant, ut eis qui hoc de illis audiunt, incredibile videatur. » Suicer. Qui male præfert scripturam illam per η, quæ non est græca. Per ι recte etiam ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 5, p. 256, C, vol. 6, p. 59, D, Georg. Pachym. Andron. p. 332, A. V. Εὐχῆται. L. D.]

Εὔχλοος, ὁ, ἡ, Bene virens, Virore decorus, Viriditate elegans : κῆπος, Nonn. [Jo. c. 18, 5 : Κ. ἐΰχλοος· Dion. 41, 15 : Πόλις Βερόη ... ἐΰχλοος. Ubi ἐΰχροος est in codd. || Cereris epitheton est ap. Soph. OEd. C. 1600 : Εὐχλόου Δημητρὸς εἰς ἐπόψιον πάγον μολούσα. Sic eadem dicitur Χλόη, quod v.]

Εὔχλωρος, ὁ, ἡ, Bene virens, Pulcre viridans, Virore decorus. Simpliciter tamen exp. Viridis, itidemque τὸ εὔχλωρον, Viriditas. [Theophr. H. Pl. 3, 5, 2, ubi ἔγχλωρος corrigitur.]

[Εὐχολογεῖν, Orationes dicere, pronuntiare. Nomocanon Cotel. n. 126 : Εὐχολογήσει αὐτῷ καὶ μόνον. Ducangius.]

Εὐχολόγιον, τὸ, Suidæ τὸ βιβλίδιον, Libellus : est tamen potius Libellus continens preces quotidie dici solitas. [V. Suicer. Thes., Goar. præfat. ad Euchолog. Paris. 1647 editum.]

Εὔχομαι, Precor, Preces fundo, Vota facio, nuncupo. Hom. Il. O, 371 : Εὔχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα, Ζεῦ πάτερ, εἴποτε κτλ. Et cum suo dat., Λ, 735 : Συμφερόμεσθα μάχῃ Διί τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ. [Cum accusativo rei Γ, 275 : Τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών· Od. P, 239 : Μέγα δ' εὔξατο χεῖρας ἀνασχών· Γ, 54 : Αὐτικὰ δ' εὔχετο πολλὰ Ποσειδάωνι. Pind. Pyth. 3, 2 : Εἰ χρεὼν τοῦθ' ἁμετέρας ἀπὸ γλώσσας κοινὸν εὔξασθαι ἔπος. Æsch. Suppl. 1060 : Μέτριον νῦν ἔπος εὔχου· Sept. 266 : Εὔχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς. Aristoph. Ran. 885 : Εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι. Cujusmodi exemplorum diversa est ratio ab iis quæ infra afferentur ejusdem constructionis, sed alius significationis. Cum dat. Æsch. Pers. 498 : Θεοὺς δέ τις τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ τότ' ηὔχετο λιταῖσι.] Sic et in prosa : Lucian. [Demonact. c. 27] : Εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν. Εὔχομαι τοῖς θεοῖς, Thuc. [3, 58. Soph. Phil. 1077 : Εἰς ὅσον θεοῖς εὐξώμεθα. Eur. Alc. 218; Aristoph. Av. 865; Herodot. 7, 178; 8, 64. Cum accusat. Antipater Thess. Anth. Pal. 9, 268, 2 : Ἄρτεμιν εὐξαμένη. Jo. Malal. p. 63, 21 : Ηὔξαντο τὸν θεόν· 65, 3.] Sed et πρὸς τοὺς θεούς, Xen. [Comm. 1, 3, 2. Æschin. p. 56, 22 : Τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐχομένους.] Dicitur et εὔχεσθαι εὐχὴν, εὐχὰς τοῖς θεοῖς, a Dem. [p. 381, 10, Æschine p. 4, 10. V. Εὐχή.] Item sine dat. || Interdum cum infin. pro Exposco precibus, Precor ut etc. Hom. Il. B, 401 : Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. [Pind. Ol. 3, 2 : Τυνδαρίδαις τε φιλοξείνοις ἀδεῖν καλλιπλοκάμῳ θ' Ἑλένᾳ εὔχομαι· 9, 86 : Εὔχομαι ἀμφὶ καλῶν μοίρᾳ Νέμεσιν διχόβουλον μὴ θέμεν· Pyth. 4, 293 : Εὔχεται ... οἶκον ἰδεῖν. Soph. OEd. T. 269 : Καὶ ταῦτα τοῖς μὴ δρῶσιν εὔχομαι θεοὺς μήτ' ἄροτα αὐτοῖς γῆς ἀνιέναι τινὰ μήτ' οὖν γυναικῶν παῖδας, ἀλλὰ τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι (ubi notandus infinitivus futuri, qui grammaticis nonnullis adeo displicuit ut φθαρῆναι supponerent, de quo v. schol. in cod. August.)· cui l. Elmslejus comparavit Aristoph. Thesm. 350 : Ταῖς δ' ἄλλαισιν ὑμῖν τοὺς θεοὺς εὔχεσθε πάσαις πολλὰ δοῦναι κἀγαθά. Antig. 641 : Τούτου γὰρ οὕνεκ' ἄνδρες εὔχονται γονὰς ... ἔχειν. Eur. Hipp. 1455 : Τοιῶνδε παίδων γνησίων εὔχου τυχεῖν. Xen. Anab. 6, 1, 26 : Εὔχομαι δοῦναί μοι τοὺς θεοὺς αἴτιόν τινος ὑμῖν ἀγαθοῦ γενέσθαι.] Sed alicubi cum infin. est Precando polliceor, Voveo : Δ, 101 : Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. [Æsch. Ag. 933 : Ηὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε; Soph. Phil. 1032 : Πῶς θεοῖς εὔξεσθε ... αἴθειν ἱερά;] Itidem in soluta oratione, cum infin. utramque signif. habet : ut εὔχομαι σώζειν. Ap. Dem. Pro cor. init. cum infin. simul et dat. : Τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις ... ὑπάρξαι μοι κτλ. [Hom. Il. Θ, 526 : Εὔχομαι ἐλπόμενος Διί τ' ἄλλοισίν τε θεοῖσιν ἐξελάαν ἐνθένδε κύνας Κηρεσσιφορήτους. Hesiod. Op. 463 : Εὔχεσθαι δὲ Διὶ ... ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. Eur. Alc. 334, Aristoph. Eq. 764, Eccl. 172, Plato Reip. 8, p. 545, D, et alii.] Xen. [Comm. 1, 3, 2] : Εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro Voveo. [Soph. Trach. 610 : Οὕτω γὰρ ηὔγμην ... στελεῖν χιτῶνι τῷδε.] Plut. Popl. [c. 14] : Εὔξατο τὸν νεὼν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διὶ θύσειν, Theseo. Legitur vero et εὔχομαι θυσίαν ead. signif. [Æsch. Ag. 963 : Πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν ηὐξάμην.] Sicut et Aristoph. dixit [Av. 1618] : Εὐξάμενος ἱερεῖόν τῳ θεῶν. [Soph. OEd. C. 1512 : Νῦν δὲ τοῦτ' εὔχεσθέ μοι. Epigr. Anth. Pal. 13, 13, 2 : Εὐξάμενος δεκάτην Παλλάδι.] Dicebant vero et κατὰ χιλίων εὔχεσθαι, pro Vovere χίλια, Eust. p. 1454. [Demosth. p. 1467, 1 : Τὸν Δία καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς ἡγεμόνας ποιησάμενοι καὶ παρακαλέσαντες καὶ κατὰ τῶν νικητηρίων ἅπασιν αὐτοῖς εὐξάμενοι. Ubi alia exx. annotavit Schæferus, quibus addendi Pollux 1, 27, Dio Cass. 55, 31.] Quinetiam cum quolibet accus. pro Precibus exposco, Precor aut Opto a diis; vel etiam simpl. Opto. Xenoph. Hell. [4, 4, 12 : Ἔδωκε γὰρ τότε γε ὁ θεὸς αὐτοῖς ἔργον οἷον οὐδ' εὔξαντο ποτ' ἄν·] 5, [1, 3] : Εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. [Soph. Phil. 1019 : Ὅλοιο· καί σοι πολλάκις τόδ' ηὐξάμην. Eurip. Iph. A. 1188 : Ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαί τί σοι; Aristoph. Eq. 928 : Εὔχομαι δέ σοι ταδί. Pollianus Anth. Pal. 11, 127, 4 : Μείζονα γάρ σοι εὔξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν. Demosth. p. 800, 13 : Ἅπαντας ἅπασι πάντα τἀγαθὰ εὔχεσθαι.] Thuc. 2, [43] : Ἀσφαλεστέραν (διάνοιαν) μὲν εὔχεσθαι. Lucian. De sacrif.

[c. 1] : Ἃ αἰτοῦσι καὶ ἃ εὔχονται. [Pind. Nem. 8, 37 : Χρυσὸν εὔχονται, πεδίον δ' ἕτεροι ἀπέραντον. Eur. Or. 355 : Θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχου· 1174 : Εὔχομαι τάδε. Parmenio Anth. Pal. 11, 65, 3 : Πεινῶν εὔχετο γραῦν, κοιμώμενος εὔχετο λιμὸν Φίλλις.] Interdum vero et cum infin. vel pro Exposco precibus a diis : vel simpl. pro Opto. Dem. [p. 136, 26] : Οὐδὲν ἂν ἄλλο ... εὔξασθαι ποιεῖν τὴν πόλιν. Lucian. p. 46 : Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι [Philopatr. c. 23. Sequente ἵνα Chœroboscus in Bekkeri Anecd. p. 1291 : Εὔχεται ἵνα εἰς πέρας ἔλθῃ· et ib. 1292. Schol. Theocr. Id. 12 procem. : Εὔχεται δὲ ἵνα μετὰ θάνατον γένοιντο ἀοίδιμοι. Sequente ὅπως Nonnus Dion. 21, 24 : Εὔξατο μητέρι Γαίῃ Ἀμβροσίη κροκόπεπλος, ὅπως Αυκόοργον ἀλύξῃ. Sequente ὥστε Jo. Malal. p. 65, 3 : Ηὔξατο Μωσῆς τὸν θεὸν ὥστε πέμψαι αὐτῷ πληγάς. Præter quas constructt. notandæ sunt constrr. cum dativo numinis et accusativo rei votis expetitæ, ap. Eur. Hippol. 46 : Μηδὲν μάταιον ἐς τρὶς εὔξασθαι θεῷ· Xen. Cyrop. 2, 3, 1 : Εὐξάμενοι τοῖς θεοῖς τἀγαθά· et addito ὑπὲρ cum genitivo personæ Comm. 2, 2, 10 : Πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχομένην ἀγαθὰ ὑπὲρ σοῦ. Ib. 3, 14, 3 : Ὅταν οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοῖς θεοῖς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὗτος πολυοψίαν εὔχοιτο. Cum præpos. κατὰ ap. schol. Hom. Il. A, 18 : Διὰ τί ὁ Χρύσης κατὰ τῶν οἰκείων ηὔχετο; Cum παρὰ Plut. Mor. p. 85, D : Μηδὲν ἂν οὕτως εὔξασθαι παρὰ θεῶν. C. περὶ, ap. Callim. Epigr. 59, 3 : Εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπέλλιδος. Theodor. Stud. p. 285, B : Εὐχόμενος περὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Cum ὑπὲρ ap. Simonidem Plut. Mor. p. 871, B : Αἴδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων ... ἔσταθεν εὐξάμεναι Κύπριδι. Dio Cass. 58, 2 : Ηὔχοντο ὑπὲρ ἀμφοῖν ὁμοίως. Theodor. Stud. p. 289, B : Εὐχόμενον ὑπὲρ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν. L. D. Cum infin. perf. in psephismate Sigeorum ap. Chishull. Ant. Asiat. p. 51, 21 : Τὴμ μὲν ἱέρειαν καὶ ἱερονόμους καὶ τοὺς [πρυτάν]εις εὔξασθαι τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Ἰλιάδι μετὰ τῶμ πρεσβευτῶμ τήν τε παρουσίαν γεγονέναι τοῦ βασιλέως ... καὶ γίνεσθαι τά τε ἄλλα ἀγαθὰ κτλ., Gratias agere, Supplicare. Schneid.] Ceterum hoc εὔχεσθαι videri dici quasi εὖ ἔχεσθαι τοῦ θείου, vel ὡς προκαλουμένων τὴν ἐκεῖθεν ἀντοχήν, tradit Eust. [Il. p. 674, 47.] Dico autem hoc εὔχεσθαι, quia reliquis ejus signiff. minime conveniret hoc etymum : unde etiam minus verisimile a me judicatur. Quid quod et nomini εὐχὴ suum dat etymum, s. potius sua etyma? quasi vero non unum idemque utriusque esse deberet. Quid quod eousque sive inscitiæ sive temeritatis venerunt quidam, ut et composito προσευχὴ suum etymum tribuerint, προσευχὴ tanquam προσοχὴ dictum esse scribentes? quasi vero illud πρὸς adjectitium non esset, aut quasi etymologia compositi, non autem simplicis, quærenda esset. I nunc, et quæcunque tradunt gramm., de etymis præsertim, tanquam ex tripode profecta amplectere. || Εὔχομαι εἶναι, Glorior esse, Jacto me esse. Hom. Il. Ψ, [669] : Ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος· et sic sæpe. [Θ, 254 : Ἔνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν ... εὔξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους. Æsch. Suppl. 536. Polyb. 5, 43, 2 : Ὁ Μιθριδάτης εὔχετο μὲν ἀπόγονος εἶναι τῶν ἑπτὰ Περσῶν ἑνός. Cum accusat. et inf. Pind. Pyth. 4, 97 : Ποίαν γαῖαν, ὦ ξεῖν', εὔχεαι πατρίδ' ἔμμεν; Soph. OEd. C. 59 : Οἱ δὲ πλησίον γύαι τόνδ' ἱππότην Κολωνὸν εὔχονταί σφισιν ἀρχηγὸν εἶναι, καὶ φέρουσι τοὔνομα τὸ τοῦδε κοινὸν πάντες ὠνομασμένοι. Apoll. Rh. 2, 887 : Οὓς μὲν γὰρ τὸ πάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι, οἱ δὲ ... ἀσχαλόωσι. Paul. Sil. Anth. Pal. 10, 15, 7 : Ἐπεὶ Θέτιν εὔχομαι εἶναι ἡμετέρου πατρὸς ξεινοδόκον Βρομίου. Aliter Soph. OEd. C. 1318 : Εὔχεται Καπανεὺς τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν πυρί.] Cum accus. etiam : Od. Π, [62] : Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Latini, Jactare genus ab Jove. [Pind. Ol. 7, 23 : Ἡρακλέος εὐρυσθενεῖ γέννᾳ· τὸ μὲν γὰρ πατρόθεν ἐκ Διὸς εὔχονται. Æsch. Suppl. 19 : Ὅθεν δὴ γένος ἡμέτερον ... ἐξ ἐπιπνοίας Διὸς εὐχόμενον τετέλεσται· 313 : Ὁ δῖος πόρτις εὔχεται βοός. Eurip. in fr. apud Dionys. H. De comp. vv. p. 219, 7 : Ἔνθεν εὔχομαι γένος. Anon. ap. Plut. Mor. p. 600, F : Ἀργεῖος ἢ Θηβαῖος· οὐ γὰρ εὔχομαι μιᾶς· ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων πατρίς. || Cum dativo rei Eur. Or. 782 : Τῷ δοκεῖν εὔχου μόνον.] Interdum sine adjectione : Εὔχεαι αὔτως ap. Hom. non semel, Temere gloriaris, te jactas. [Il. Λ, 388, N, 447. Ib. Π, 844, cum accus. : Ἤδη νυν, Ἕκτορ, μεγάλ' εὔχεο. Quo referri potest l. Æsch. Suppl. 1060 supra citatus.] Sic [Od. Ξ, 463], Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω. || Sed εὔχομαι cum illo infin. non semper exponendum Glorior, Jacto; nam Od. E, [450] : Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ· ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, est potius, cum Cic., Profiteor me tibi supplicem esse. Eust. autem Od. A, [180], Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse λέγομαι, Dicor. Itidemque hic Il. Z, [231], Ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. [Ib. Σ, 499 : Δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποίμνης ἀνδρὸς ἀποφθιμένου· ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι ..., ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι. Sine infinitivo Apoll. Rh. 4, 1251 : Τίς χθὼν εὔχεται ἥδε;] Affertur autem εὔχεσθαι et pro εἰπεῖν, Dicere, ex Pind. Ol. [6, 53] : Τοὶ δ' οὔτ' ὢν ἀκοῦσαι, οὔτ' ἰδεῖν εὔχοντο. [Ubi schol. : Τῷ γὰρ εὔχοντο ἀντὶ τοῦ εἶπον οἱ Λάκωνες ἐχρῶντο. Ita vertere licet Soph. OEd. C. 41 : Τίνων τὸ σεμνὸν ὄνομ' ἂν εὐξαίμην κλύων; Hesych. : Εὔχεσθαι, λέγειν. Εὐχόμεθα, φαμέν.] Ceterum ut ab εὔχομαι, Precor, fit εὐχὴ, sic ab hoc dico fieri εὖχος, Gloriatio, s. potius Gloriandi materia, Gloria. Scio tamen non defuturos, qui nomina hæc verbis priora esse malint. [|| Perf. signif. activa Num. 6, 19 : Τὰς χεῖρας τοῦ ηὐγμένου· 20 : Πίεται ὁ ηὐγμένος οἶνον. Apud Hesych. per ευ, Εὐγμένος, εὐξάμενος. Plusquamperfect. Soph. Trach. 610 : Οὕτω γὰρ ηὔγμην. Signif. passiva Plat. Phædr. p. 279, C : Ἐμοὶ μετρίως ηὖκται. Passiva signif. et forma aoristi Dio Cass. 48, 32 : Ἡ πανήγυρις ἡ ἐπὶ τῷ πολέμῳ εὐχθεῖσα. Theodor. Stud. p. 527, B : Καίπερ ἐφιέμενοι τὸ ἀναπαυστικόν σου καὶ τὸ περὶ σεαυτὸν εὐχθὲν εἰς ἔργον ἀποβῆναι. Præsentis significatio passiva commentum est scholiastæ novitii Soph. OEd. T. 1512, vitio scripturæ decepti. || De constructione notandum significatione Vovendi tam cum futuri quam aoristi infinitivo conjungi, ut ap. Xenoph. Ven. 6, 13 : Εὐξάμενον τῷ Ἀπόλλωνι μεταδοῦναι τῆς θήρας λῦσαι μίαν κύνα. || De augmento Mœris p. 175, Etym. M. p. 400, 26, grammat. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 180, 17, recte monent scripturam Atticam esse per ηυ, vulgarem per ευ. Exc. Herodiani ib. vol. 3, p. 264, 34 : Τὸ ηὐχόμην καὶ ηὐλόγησεν ἀττικῶς μεταβάλλονται ἢ βαρβαρικῶς, καθὼς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ βαρβαρισμοῦ διαλαμβάνει. Inepte Exc. ejusdem nomine inscripta ib. p. 258, 10 : Ἔτι πλημμελοῦσιν οἱ λέγοντες ηὐξάμην καὶ ηὐχόμην λόγῳ τοιούτῳ. Ὅσα ἀπὸ τῆς ευ διφθόγγου ἄρχεται ῥήματα, ταῦτα τηρεῖ τὴν ευ δίφθογγον καὶ ἐπὶ πάντων τῶν χρόνων· οὕτως ἄρα καὶ τὸ εὔχομαι φυλάξει τὴν ευ δίφθογγον· τὰ δὲ ἀπὸ τῆς αυ ἀρχόμενα τρέπεται εἰς τὸ ηυ, οἷον αὐλῶ ηὔλουν, αὐχῶ ηὔχουν· εὔχομαι δὲ ηὐχόμην. V. quæ diximus in Εὑρίσκω. L. Dind.]

[Εὔχορδος, ὁ, ἡ, Qui bonas habet chordas. Pind. Nem. 10, 21, λύραν.]

[Εὐχορήγητος, ὁ, ἡ, Cujus facilis est copia. Eustath. Opusc. p. 298, 75 : Οἱ δὲ πλείους διάβολον ἐπικαλοῦντες τὸν ἐπαιτοῦντα, τοῦτο δὴ τὸ παρ' αὐτοῖς εὐχορήγητον. L. D.]

[Εὔχορος, ὁ, ἡ, Choreas ducens. V. Εὔκυκλος. || Forma poetica Anth. Pal. App. 217, 7 : Ἠυχόροιο τέχνης.]

[Εὔχορος, ὁ, Euchorus, n. viri in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1576, ubi genit. Εὐχόρω. L. Dindorf.]

Εὔχορτος, ὁ, ἡ, idem cum εὔχιλος [v. Hesych. v. Εὔχειλος], Gramine s. Fœno abundans. Pollux 7, [184] : Μηλόβοτος γῆ, εὔβοτος, εὔνομος καὶ εὔχιλος· καὶ εὔχορτα πεδία· sed poetica hæc esse ait. || Exp. etiam Appetens pabuli, sed nullo ejus signif. allato exemplo. [Haud dubie ex Aristot. H. A. 8, 8 : Ὡς γὰρ ἂν πίῃ τὰ ὑποζύγια τὸ ὕδωρ, οὕτω καὶ πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν ἔχει τῆς τροφῆς καὶ ὁποῖον ἂν ἧττον δυσχεραίνῃ τὸ ποτὸν, τοῦτο μᾶλλον εὔχορτον. Sed vertendum Bene saginatur.]

Εὖχος, τὸ, ab ea verbi εὔχομαι signif., qua pro Glorior ponitur, Gloriatio, s. potius Gloria, Honor. Ap. Hom. sæpe, ubi dicit εὖχος δοῦναί τινι, ἀρέσθαι. [Il. E, 285 : Ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκας· 654 : Ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα εὖχος ἐμοὶ δώσειν. Et de diis, H, 81 : Εἰ δέ κ' ἐγὼ τὸν ἕλω, δώῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων, et alibi. Addito infinitivo H, 203 : Δὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι. (Eadem phrasi Hesiod. Th. 628.) Cum eodem verbo Λ, 290 : Ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε. Cum aliis verbis, sive de diis sive de victis, Il. O, 462 : Τεῦχρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα (Juppiter)· X, 130 : Ὅττι τάχιστα εἴδομεν ὁπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ·

Ν, 327 : Ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν· Od. X, 7 : Αἴ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.] Potest etiam reddi fortasse Gloriandi materia. [Ut victoria, quomodo interpretatur Hesychius. Sic Pind. Ol. 11, 66 : Ἀγώνιον ἐν δόξᾳ θέμενος εὖχος· Pyth. 5, 20 : Εὖχος ἤδη παρὰ Πυθιάδος ἵπποις ἑλών· Nem. 6, 61 : Πέμπτον γ' ἐπὶ εἴκοσι τοῦτο γαρύων εὖχος ἀγώνων ἄπο. Cum genitivo Leontius Anth. Pal. 7, 149, 2 : Οὔ τινι δ' ἔμπης ἀντιβίων ὀπάσας εὖχος ἑοῦ θανάτου· 150, 1 : Αἴας ἐν Τροίῃ μετὰ μυρίον εὖχος ἀέθλων μέμφεται οὐκ ἐχθροῖς κείμενος, ἀλλὰ φίλοις. || De homine. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 27, 1 : Ἀνακρέον, εὖχος Ἰώνων. || Votum. Soph. Phil. 1203 : Ἔν γέ μοι εὖχος ὀρέξατε. De re quam quis vovet, Plato Anth. Pal. 6, 43, 3 : Βάτραχον χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν.]

[Εὔχους, χώνη, Σαλαμίνιοι, Hesych. Conferendum igitur πρόχους, ut sit Infundibulum bene fundens. V. Letronn. *Sur les noms des vases grecs* p. 54.]

[Εὔχρεως, voc. corruptum in fr. Antimachi ap. Athen. 11, p. 469, F : Τότε δὴ εὔχρεῳ ἐν δέπαϊ Ἥλιον πόμπευεν ἀγακλυμένη Ἐρύθεια, ex χρύσεῳ, ut videtur. L. Dind.]

Εὐχρηματέω, Pecuniosus sum, Pecuniis abundo, Opulentus sum. [Pollux 3, 109, 110.]

Εὐχρηματία, ἡ, Opulentia. [Pollux 3, 110; 6, 196; 9, 160.]

[Εὐχρημάτιστος, ὁ, ἡ, Locuples vel Bene locupletans. Procl. Paraphr. Ptol. 3, 18, p. 229. Struv.]

Εὐχρήμᾰτος, ὁ, ἡ, quod oppositum habet ἀχρήματος, Cui est bona pecuniarum copia, Bene numatus, Pecuniosus, Locuples, Opulentus. [Pollux 3, 109.]

[Εὐχρημονέω.] Legitur etiam Εὐχρημονεῖν ap. Polluc. (quod est tanquam ab Εὐχρήμων, ut habuisti ἀχρήμων supra), ejusdem signif. cum εὐχρηματεῖν. Pollux [6, 196] a Platone comico usurpatum fuisse tradit pro πλουτεῖν.

Εὐχρηστέω, Facilem s. Commodum usum præbeo, Commodus sum, Utilis sum, ut Diosc. 1, [93] : Εὐχρηστεῖ εἰς τὰ ἄκοπα, redditur, Utilis est acopis. [Polyb. 12, 18, 3 : Μεταξὺ τῶν ἵλων ἑκάστης συνυπάρχειν δεῖ διάστημα τοῖς μετώποις πρὸς τὸ ταῖς ἐπιστροφαῖς δύνασθαι καὶ τοῖς περισπασμοῖς εὐχρηστεῖν. Oribas. p. 85 ed. Mai. : Εὐχρηστεῖ ὁ βρόχος οὗτος πρὸς ἀπόστασιν σφυροῦ καταρτιζομένου. Absolute Diog. L. ab Hemst. cit. 7, 129 : Εὐχρηστεῖν δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. De hominibus inscr. Deliaca ap. Bœckh. vol. 2, p. 226, n. 2270, 23 : Ὅπως οὖν ὁ δῆμος φαίνηται τοῖς εὐχρηστοῦσιν ἀξίας ἀποδιδοὺς χάριτας.] A Bud. autem εὐχρηστῶ exp. Commode utor : item In commodum meum verto, sed absque ullo exemplo. At Phrynich. [p. 402], haud satis scio quid cogitans hæc scripserit, Εὐχρηστεῖν, ἀπόῤῥιψον, λέγε δὲ κιχράναι· nam quid εὐχρηστεῖν cum κιχράναι commune habet? [Videtur Phr. notare significationem Commodandi, cujus nullumdum quidem repertum est exemplum, sed passivi usus analogiam quandam ostendit. Præterea ipsum verbum Atticis veteribus ignotum fuit.] At pass. Εὐχρηστοῦμαι est Commode tractor, Commodis afficior s. Beneficiis. [Diodor. 5, 12 : Οἰκατοικοῦντες αὐτὴν (Meliten) εὐχρηστούμενοι κατὰ πολλὰ διὰ τοὺς ἐμπόρους ταχὺ τοῖς βίοις ἀνέδραμον.] Plut. [Mor. p. 185, E] : Τῶν δὲ Ἀθηναίων αὐτὸν προπηλακιζόντων, Τί κοπιᾶτε, εἶπεν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐχρηστούμενοι; Qua de causa eos lacessitis, ab iisdem sæpius commode tractati? H. e. Cur fastiditis eos qui sæpe commodis vestris servierunt, et novos semper administratores quæritis? de Themistocle. Ita Bud., qui affert hunc quoque l. Athenæi [6, p. 274, E] : Ὁ δὲ Μούκιος παρὰ τῶν εὐχρηστουμένων ὑπ' αὐτοῦ ὠνούμενος, πρὸς τὸν αὐτὸν τύπον ἐποιεῖτο τὴν διατίμησιν, Ab iis emens, quibuscum commode egerat, Quos commodis affecerat, et qui ei erant obnoxii. [Paullo aliter Eust. Opusc. p. 90, 46 : Ὑποκριτὴν οἴδαμεν εἶναι τὸν ἐν ἀγαθῇ προσποιήσει καὶ φαντασίᾳ τῇ ἔξωθεν εὐχρηστεῖσθαι δοκοῦντα, τὰ δὲ ἔνδον ἀχρεῖον καὶ ὀδωδότα, Probum et utilem. || Usurpor. V. Εὔχρηστος. Eust. Opusc. p. 47, 8 : Διάβηθι καὶ εἰς τὸ ἀντλεῖν, εὐχρηστούμενον κατ' ἐνέργειαν· Il. p. 964, 21 : Τὸ ἕῆος καὶ τὸ ἑοῖο, εἰ καὶ μὴ εὐχρηστοῦνται λόγῳ πεζῷ, ἀλλὰ ποιητικώτερον καὶ πολυωνυμοῦνται καὶ παρηχοῦσι. L. D. Ib. p. 139, 36 : Τὸ δὲ ἄνεμος πρῆσεν καὶ τὸ διαπρήσσουσα κέλευθον παρήχησίς τις ἐστι καὶ αὐτὸ, οὐ πάνυ εὐχρηστουμένη. Seager.]

Εὐχρήστημα, τὸ, Commodum : v. in Δυσχρήστημα [ubi affert l. Cic. De fin. 3, 21, 69. Optimitas, Gl.].

Εὐχρηστία, ἡ, Usus facilis, Utendi facilitas, Usus commodus, Commoditas [Gl. Ἡ καλὴ χρῆσις Suidæ s. Zon. V. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 87, D.]. Polyb. [2, 30, 1] : Τοῖς μὲν οὖν ὀπίσω τῶν Κελτῶν πολλὴν εὐχρηστίαν οἱ σάγοι μετὰ τῶν ἀναξυρίδων παρεῖχον· τοῖς δὲ γυμνοῖς προεστῶσι, παρὰ τὴν προσδοκίαν τοῦ πράγματος συμβαίνοντος, πολλὴν ἀπορίαν καὶ δυσχρηστίαν παρεῖχε τὸ γινόμενον. Hic enim Bud. εὐχρηστίαν Commoditatem, et vicissim δυσχρηστίαν Incommoditatem vertit. [Idem 6, 33, 9 : Τοῖς χιλιάρχοις ἅμα μὲν τὸ τῆς εὐχρηστίας ἀναγκαῖον ... ἀποτελεῖται· 9, 7, 5 : Διὰ τὴν πρὸς πάντα τόπον εὐχρηστίαν τῶν Νομάδων.] Redditur εὐχρηστία et voce Utilitas, sicut εὔχρηστος, Utilis. [Diod. 1, 13 : Πυρὸς εὑρετὴν γενόμενον, καὶ διὰ τὴν εὐχρηστίαν ταύτην τυχόντα τῆς ἡγεμονίας· ib. : Διατηροῦντα τὸ πῦρ προκαλεῖσθαι τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πρὸς τὴν ἐξ αὐτοῦ γινομένην εὐχρηστίαν· 43 : Τῆς εὐχρηστίας τῆς περὶ τὴν βοτάνην ταύτην μνημονεύοντας τοὺς ἀνθρώπους· 63 : Πολλὰ περὶ τὴν εὐχρηστίαν τοῦ Νείλου φιλοτιμηθείς· 5, 12 : Αἰμένας διαφόρους ταῖς εὐχρηστίαις. Oribas. p. 131 ed. Mai. : Τούτων δὲ εὐχρηστία αὕτη. Cometas Anth. Pal. 15, 38, 5 : Γράψας δ' (Homerum) ἐκαινούργησα τὴν εὐχρηστίαν. || De re Diodor. 5, 40 : Ἔν τε ταῖς οἰκίαις τὰ περίστῳα πρὸς τὰς τῶν θεραπευόντων ὄχλων ταραχὰς ἐξεῦρον εὐχρηστίαν. Quomodo accipere licet 15, 44 : Διὰ δὲ τῆς πείρας τῆς εὐχρηστίας ἀποδοχῆς τυγχανούσης.]

Εὔχρηστος, ὁ, ἡ, Cujus facilis est usus, Quo facile uti possumus, Usui accommodatus : oppositum præcedenti δύσχρηστος. Utriusque ex. habuisti in Polybii l. quem in Δύσχρηστος protuli. Redditur autem εὔχρηστος et voce Utilis. [Commodus, Conducibilis, Usualis, add. Gl. Ineptam esse notationem grammatici in Bachm. Anecd. vol. 1, p. 417, 13 : Χρήσιμον λεκτέον, οὐχὶ εὔχρηστον, ostendunt ll. infra citandi. Rectius Suidas distinguit tantum : Χρήσιμον πρᾶγμα ὅ,τι χρείαν ὠφελείας παρέχεται· εὔχρηστον δὲ ὅ,τι χρείαν ἐπαινετὴν ἀπεργάζεται. Xen. OEc. 8, 3 : Ἔστι δ' οὐδὲν οὕτως οὔτ' εὔχρηστον οὔτε καλὸν ἀνθρώποις ὡς ἡ τάξις· Hipparch. 1, 3 : Ἐπιμελητέον ὅπως εὐχρηστοι ὦσιν (equi)· Comm. 4, 1, 3 : Τῶν ἵππων τοὺς εὐφυεστάτους, εἰ μὲν δαμασθεῖεν, εὐχρηστοτάτους γιγνομένους· Cyrop. 5, 3, 39 : Οὕτω γὰρ πορευόμενοι καὶ εὐχρηστότεροι γίγνονται. Aristot. Eth. Nic. fin. : Ἴσως δὲ καὶ τῶν νόμων καὶ τῶν πολιτειῶν αἱ συναγωγαὶ τοῖς μὲν δυναμένοις θεωρῆσαι ... εὔχρηστ' ἂν εἴη. || Usitatus. Eust. Il. p. 947, 14 : Τοὺς ἐν τῷ θνήσκειν ἀσπαίροντας, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπαρίζειν, εὐχρηστότερον ὂν τοῦ σκαρίζειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 40, 16 : Ἥτις (εὐθεῖα) καὶ τέτριπται· αἱ γὰρ ἄλλαι οὐκ εὔχρηστοι. V. Εὐχρηστέω. || Construitur cum præp. εἰς, ut ap. Diodor. 5, 40 : Τὴν σάλπιγγα, εὐχρηστοτάτην εἰς τοὺς πολέμους. Vel πρὸς, 4, 76 : Ἔδοξεν εὔχρηστον εὑρηκέναι μέγα πρὸς τὴν τεκτονικὴν τέχνην. Xen. Comm. 3, 8, 5 : Πρὸς ταὐτὰ ... καλά τε κἀγαθὰ νομίζεται, πρὸς ἅπερ ἂν εὔχρηστα ᾖ. Plat. Leg. 6, p. 777, B.]

Εὐχρήστως, Commode, Utiliter. Εὐχρήστως ἔχειν πρός τι, Usui esse ad aliquid, vel Commodum esse. [Polyb. 3, 73, 5 : Ἀεὶ πρὸς τὸ δέον εὐχρ. καὶ προθύμως εἶχον. Chrysippus ap. Plut. Mor. p. 1044, D : Οἱ κόρεις εὐχρ. ἐξυπνίζουσιν ἡμᾶς. Comparativo εὐχρηστότερον, Commodius, Ptolem. Math. comp. 1, p. 47, extr.: Ἔτι δὲ εὐχρ. ἐποιούμεθα τὴν τοιαύτην παρατήρησιν. L. D.]

[Εὔχριστος, ὁ, ἡ, Bene unctus. Criminat. adv. Eccles. lat. in Cotel. Eccl. gr. mon. vol. 3, p. 498, C : Λαβόντες τοῦ ἀναισθήτου τὴν χεῖρα ἐπιτιθέασι τῷ τραχήλῳ τοῦ ἐν αἰσθήσει, καὶ τοῦτο χρῖσιν ... ἥγηνται, καὶ οὗτος ... εἰς τὸ ἑξῆς εὐχριστότατος καὶ κραταιῶς ἀρχιερατεύει. L. D.]

[Εὐχρόαστος. Xen. Eq. 1, 17 : Εἰ δέ τινες (ἵπποι) αὐξανόμενοι μεταβάλλουσιν, ὅμως οὕτω θαρροῦντες δοκιμάζοιμεν· πολλῷ γὰρ πλείονες εὐχρόαστοι ἐξ αἰσχρῶν ἢ ἐκ τοιούτων αἰσχροὶ γίγνονται. Quod scribendum videtur εὔρωστοι, quum de colore, etiamsi recte formatum esset εὐχρόαστος pro εὔχρους, hic omnino non agatur (nam alia ratio est loci ex Rep. Lac. ab HSt. citati in Εὔχροος), sed de virtutibus equi ex specie pulli conjiciendis : Εἶδος μὲν δὴ πώλου οὕτω δοκιμάζοντες μάλιστ' ἂν ἡμῖν δοκοῦσι τυγχάνειν εὔποδος καὶ ἰσχυροῦ καὶ εὐσάρκου καὶ εὐσχήμονος καὶ εὐμεγέθους. Εὔχρηστοι conjiciebat Schneiderus. Εὔρωστος est 11, 1. L. Dind.]

Εὐχροέω, Bono s. Probo sum colore, etiam Jucundo et hilari colore sum præditus. Galen. Comm. 3 in 6 Epid.: Ἐὰν μὲν γὰρ εὐχροῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ, τὸ γυῖον ὑγιεινῶς ἔχειν δηλοῦσι, τοῦτ' ἔστι τὸ σῶμα ὅλον. [Aristoph. Lys. 80: Ὡς δ' εὐχροεῖς. Matthæi Med. p. 170: Τὸ πρόσωπον εὐχροΐσει. Recte Matthæus εὐχροήσει, conferens Gregor. Nyss. vol. 1, p. 489, D: Εὐχροούσης βαφῆς. Add. Geopon. 11, 26, 2. L. Dind.]

Εὐχροὴς, ὁ, ἡ, i. q. εὔχροος s. εὔχρους, Qui bono est colore, Pulcro colore præditus. Unde εὐχροὲς δέρμα, Hom. [Od. Ξ, 24], Bonum habens colorem, s. Pulcrum. [Alii εὔχροον. Sed v. schol. Il. N, 191. L. D.]

Εὔχροια, ἡ, Bonus s. Pulcer color, Probus color: exemplum habes in opposito Δύσχροια. [Hippocr. p. 127, A: Μετὰ προσώπου εὐχροίης. Theophr. fr. 9 De sudor. 39: Ἡ εὔχροια γίνεται δι' εὔπνοιαν. Aristot. H. A. 7, 4: Αἱ τὰ ἄρρενα κύουσαι μᾶλλον μετ' εὐχροίας διατελοῦσιν. Oribas. p. 70 ed. Mai.: Τὴν κατὰ φύσιν εὔχροιαν. Geopon. 10, 19, 2. Εὐχροίη, quod est ap. Aretæum p. 16, 48; 56, 39, comparendum videtur cum Ἀχροίη, quod v. L. Dind.]

[Εὔχροιος. V. Εὔχροος.]

Εὔχροος, s. Εὔχρους, ὁ, ἡ, Bono præditus colore, Qui bono s. pulcro est colore, Probe coloratus. [Hippocr. p. 1247, 5: Αἱ βόρειοι (καταστάσιες) τὰ σώματα εὔχροα ποιέουσι. Theophr. H. Pl. 3, 11, 5: Τὰ μὲν ὀρεινὰ εὔχροά τε καὶ στερεά. Ib. 2: Τὴν ἐν τῷ ὄρει φυομένην ξανθὴν καὶ εὔχρουν· 4, 4, 6: Τὴν χρόαν λαμβάνει τὴν εὔχρουν. L. D.] Xen. Reip. Lac. [5, 8]: Ἀπὸ τῶν σιτίων οἱ μὲν διαπονούμενοι, εὔχροοί τε καὶ εὔσαρκοι καὶ εὔρωστοί εἰσιν· οἱ δ' ἄπονοι, πεφυσημένοι τε καὶ αἰσχροὶ καὶ ἀσθενεῖς ἀναφαίνονται. Ubi nota opponi sibi invicem εὐχρόους et αἰσχροὺς, i. e. Turpes s. Deformes; ἡ δύσχροια enim reddit αἰσχίονα καὶ δυσειδέστερον. [De coloribus musicis, ut infra εὔχρως, Philochorus ap. Athen. 14, p. 638, A, ab Hemst. cit.: Χρώματα εὔχροα πρῶτος ἐκιθάρισε (Lysander Sicyonius).] Utitur idem Xen. et compar. εὐχροώτερος, Cyrop. 8, [1, 41] de Cyro: Καὶ ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο ἢ εἰσί· καὶ ἐντρίβεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῷντο ἢ πεφύκασι. [OEc. 10, 10: Εὐχροωτέραν φαίνεσθαι τῇ ἀληθείᾳ.] Est tamen et alius compar., nimirum εὐχρούστερος, Qui meliore et hilariore est colore. [Aristot. Probl. 1, 37: Πολὺ εὐχρούστεροι οἱ περὶ τὴν τῶν ἀλεύρων ἐργασίαν ἢ τὴν τῶν ἀλφίτων· 2, 30. Theophr. H. Pl. 5, 1, 1; Geopon. 18, 8, 5. L. D. Ἄνθη εὐχρούστερα, Nicol. ap. Athen. 15, p. 682, A. Dioscor. 4, 94. Hemst. Superl. Const. Man. Chron. 1157: Γυνὴ ... εὐχρουστάτη. ‖Forma vitiosa Sabinus in Matthæi Med. p. 240: Εἰ πάντα (τὰ δένδρα) εὔχροια ἔχοι τὰ φύλλα. Εὔχροα recte 239. V. Μονόχρους. Nec videtur Hippocrati p. 107, C, relinquendum: Ὁκόσαι εὔχροοί εἰσι, sed restituendum εὔχροοι, ut εὔχροα est p. 1247, G, 106, E, εὐχρόους 83, H, εὐχρούστερον 86, A. L. Dind.]

[Εὔχρῡσος, ὁ, ἡ, Aurifer. Soph. Phil. 398: Παχτωλὸν εὔχρυσον.]

[Εὐχρωμᾰτίστως, Vivo colorum flore. Andr. Cr. p. 164.]

[Εὔχρωμος, Pudendus, Colorarius, Gl.]

[Εὐχρώμων, Colorarius, Gl.]

Εὔχρως, ὁ, ἡ, i. q. εὔχροος s. εὐχροὴς, Bono s. Pulcro colore præditus, Qui pulcri coloris est. [Aristoph. Lys. 206: Εὔχρων γε θαῖμα· Th. 643: Τοδὶ διέκυψε καὶ μάλ' εὔχρων· Eq. 1171: Ἐγὼ δ' ἔτνος γε πίσινον εὔχρων καὶ καλόν. Aristot. De partt. anim. 4, 2: Τὰ ἥπατα τὰ τῶν ἀχόλων εὔχρω καὶ γλυκερά ἐστιν.] Ex Theophr. H. Pl. 3, [9, 7]: Εὔχρως ἡ αἰγὶς, pro Ægis colore grata. Sic Xen. pro εὔχροος utens, dixit [OEc. 10, 5]: Τῷ ὄντι εὔχρως ἔσομαι· subjungens ibid. μίλτῳ ἀλειφόμενος. [De cantico Plato Leg. 2, p. 655, A: Ἐν γὰρ μουσικῇ καὶ σχήματα μὲν καὶ μέλη ἔνεστι, περὶ ῥυθμὸν καὶ ἁρμονίαν οὔσης τῆς μουσικῆς· ὥστε εὔρυθμον μὲν καὶ εὐάρμοστον, εὔχρων δὲ μέλος ἢ σχῆμα οὐκ ἔστιν, ἀπεικάσαντα ὥσπερ οἱ χοροδιδάσκαλοι ἀπεικάζουσιν, ὀρθῶς φθέγγεσθαι. Conf. Εὔχροος, Χρόα et Χρῶμα de modulatione dicta. De stragulis Pollux 10, 42, στρωμνὴ στίλβουσα, εὔχρως, ἀνθοῦσα.]

[Εὔχρωτος, ὁ, ἡ, i. q. εὔχρως, in fr. ex Salomon. Test. in Fabric. Cod. Pseud. V. T. p. 1048: Ἤνεγκεν ἔμπροσθέν μου τὴν ὀνοσκελοῦν (sic) μορφὴν ἔχουσαν περικαλὴν (sic) καὶ δέρμα γυναικὸς εὔχρωτον. Struv.]

Εὐχῡλία, ἡ, Bonitas succi, Gratus sapor. [Athen. 3, p. 87, C; 7, p. 306, E; 308, D. Matthæi Med. p. 16.]

Εὔχῡλος, ὁ, ἡ, Bono præditus succo, Succi plenus, Abundans succo, Succosus; Bonum habens saporem, Sapore præstans, s. gratus, [Sapidus, Gl.]: opp. τῷ δύσχυλος. Hicesius ap. Athen. 7, [p. 282, D] de anthia s. callionymo pisce: Εἶναι δὲ αὐτὸν χονδρώδη καὶ εὔχυλον καὶ εὐέκκριτον, οὐκ εὐστόμαχον δὲ, Boni esse succi, Bonum succum generare: cui opp. κακόχυλος, quod v. [Diphil. ap. Athen. 2, p. 62, C. Hemst. Theophr. H. Pl. 6, 11, 15: Ἐὰν μὲν τὰς ῥίζας εὐχυλοτέρας (ἔχωσι), ταύτας (ἐντέμνειν). Suidas: Εὐχυλότερος, ὁ ταχέως πεττόμενος. ‖ Adv. Εὐχύλως, Bono s. Largo succo. Hippocr. p. 598, 28: Τὰς δὲ ὑστέρας ὧδε μελεδαίνειν, ὅκως μήτε ὑγραὶ ἔωσι μῆτε λίην αὐαίνουσαι, ἀλλὰ τὰς μὲν ξηροτέρας εὐχύλως, ὅσῳ καὶ αὐχμηρότεραί εἰσι.]

Εὐχυμία, ἡ, Bonus succus, Bonus sapor, Saporis gratia. [Hippocr. p. 412, 19: Ὅτι αἱ σάρκες, ὅταν εὐχυμία ᾖ, οὐκ ἀτρεμίζουσιν. Theophr. C. Pl. 6, 11, 3 et 4: Ἡ εὐχ. καὶ ἡ εὐοσμία, iterumque ibid. 5.]

Εὔχῡμος, ὁ, ἡ, ut εὔχυλος, Qui boni est succi, Qui boni est saporis, Sapore præstans: ut εὔχυμος τροφὴ, Galen. 1 Ad Glauc., Cibus boni succi, [Aret. p. 135, 42; δίαιτα, Philagrius Matthæi Med. p. 61. Posidon. ap. Athen. 14, p. 649, D: Ἧττον μὲν εὔχυμον, εὐώδη δὲ μᾶλλον. Plut. Mor. p. 690, A: Ἡ ὑγρότης εὐχυμότερα ποιεῖ (alimenta). L. D.]: et εὔχυμος πρὸς τὴν ἐδωδὴν [ap. Aristot. De gener. anim. 3 extr.], Sapore præstans, quique in cibo laudatur. Itidem Gorr., Εὔχυμον, inquit, dicitur Alimentum quod boni succi est. Id autem duplex est, tum quod portionem quandam boni succi continet ad nutrimentum habilis, sed plurimum habet recrementi: tum quod plurimum habet quod nutrire potest, minimum autem quod sit inutile: ut habetur ap. Galen. 9 Meth. Med. [Planud. Ovid. Met. 14, 690; 15, 78. Boiss.]

[Εὔχῦτος, ὁ, ἡ, Fluxus, Liquidus. Aret. p. 119, φλέγμα. Boiss. Psellus in Boiss. Anecd. vol. 3, p. 217, 315: Εὔτυχον, ὑδαρῶδες. Legendum εὔχυτον, ut est in cod. ap. Boiss. ad Theophylacti Epist. p. 240. L. D. Εὔχυτον, Futile, Gl. Leg. Fusile. Angl. Schol. Hom. Il. Σ, 612: Ἑανοῦ χασσιτεροῖο) εὐχύτου, Bene fusi.]

Εὐχωλὴ, ἡ, poetice i. q. εὐχὴ, Precatio, Preces, Votum. Hom. Il. A, [93 coll. 65]: Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὔθ' ἑκατόμβης· [Θ, 64: Ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν·] Od. Λ, [34] εὐχωλῇσι et λιτῇσι copulat, adjungens ἐλλισάμην. [I, 499: Θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι· Od. N, 358: Νῦν δ' εὐχωλῆς ἀγανῇσι χαίρετε. Hesiod. Sc. 68: Ἀλλά οἱ εὐχωλέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων. Pind. ap. Athen. 13, p. 574, A: Τελείαις εὐχωλαῖς ἰανθείς. Anacreon ap. Dion. Chr. vol. 1, p. 94: Κεχαρισμένης δ' εὐχωλῆς ἐπακούειν. Anth. Pal. 6, 137, 2: Εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος. Palladas ib. 9, 441, 2: Τὸν Διὸς ἐν τριόδοισιν ἐθαύμασα χάλκεον υἷα, τὸν πρὶν ἐν εὐχωλαῖς, νῦν παραριπτόμενον, Antea adoratum. V. Εὐχωλιμαῖος.] Item εὐχωλὴ, pro Devotione. Bud. ex Athen. p. 85. [Ap. Ath. non εὐχωλὴ est, sed εὐχωλιμαῖος, quod v. ‖ De sacris Apoll. Rh. 4, 713: Ἡ δ' εἶσω πελάνους μείλικτρά τε νηφαλίῃσι καῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι. Θυσία int. Hesych.] Alibi vero pro εὖχος ponit, i. e. pro Gloriatione, Gloria. [Il. B, 160, Δ, 173: Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην· Θ, 229: Πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι; ‖ De homine Il. X, 433: Τέκνον, ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο, πᾶσί τ' ὄνειαρ. ‖Νίκη, τέρψις, χαρὰ int. Hesych., ut idem Εὖχος, quod v., explicat νίκη.]

Εὐχωλιμαῖοι, Bud. interpr. Qui vota faciunt, votis faciendis constituti sunt. Herodot. [2, 63], ut ipse inquit, εὐχωλὰς ἐπιτελέοντες. Item Εὐχωλιμαῖοι, Devoti, i. e. Soldurii, ut Cæsar. Athen. p. 85 [6, p. 249, B: Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ... φησὶν Ἀδιάτομον τὸν τῶν Σωτιανῶν βασιλέα, ἔθνος δὲ τοῦτο Κελτικὸν, ἑξακοσίους ἔχειν λογάδας περὶ αὐτὸν, οὓς καλεῖσθαι ὑπὸ Γαλατῶν τῇ πατρίῳ γλώττῃ σιλοδούρους· τοῦτο δ' ἐστὶν ἑλληνιστὶ εὐχωλιμαῖοι. Τούτους δ' οἱ βασιλεῖς ἔχουσι συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας, ταύτην ἐκείνων εὐχὴν ποιουμένων.] At εὐχωλιμαῖα, Optabilia, εὐκταῖα, idem Bud. ex Polluce p. 205 [5, 130. Dio Cass. 79, 9: Ἐν ταῖς εὐχωλιμαίαις θέαις, Ludis votivis.]

[Εὐχωνίδας, ὁ, Euchonidas, n. viri, in inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 383, 2485, 2. ῑᾱ L. Dind.]

[Εὐχώρητος, ὁ, ἡ, Capax. Theodor. Stud. p. 49, D: Τῷ τε θέσεως εὖ ἔχειν τὸν τόπον καὶ τὸ εἰς πολλῶν συνέλευσιν εὐχώρητον εἶναι. L. D. || Passive, Facile capiendus s. recipiendus. Eust. Il. M, 148. Etym. M. v. Δοχμὸς, p. 285, 16: Ὁ εὐχ. καὶ ὅν ἐστιν εὐχερῶς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.]

Εὐχώριστος, ὁ, ἡ, Qui facile separatur et abjungitur, Separatu et secretu facilis. [Theophr. C. Pl. 4, 6, 8: Ἔτι δὲ καὶ τὸ τοῦ λωτοῦ σπέρμα τοιοῦτον ἢ τό γε περιέχον τὸν καρπὸν διὰ τὸ μὴ εὐχώριστον εἶναι.]

[Εὔχωρος. Ptol. De jud. fac. p. 26: Παρὰ τὰ κενὰ καὶ εὐχωρότερα καὶ ὑγρότερα, i. q. εὐρυχωρότερα, nisi ita legendum. Schneid. Conf. Toll. ad Apollon. Lex. H. v. Εὔρυναν.]

[Εὐψάμαθος, ὁ, ἡ, Arenosus. Antipater Anth. Pal. 6, 223, 2: Εὐψαμάθου ἠιόνος. ᾰᾰ]

[Εὐψηλάφητος, ὁ, ἡ, Tractabilis, Gl. I. q. εὐαφὴς, quod voc. ita interpretatur Suidas s. Photius, itidemque voc. εὔθικτος Etym. M. Adv. Εὐψηλαφήτως, Hesych. v. Εὐθίκτως. ᾰ]

[Εὐψήφις, ῐδος, ὁ, ἡ, Calculis, tessellis abundans, Tessellatus. Nonn. Dion. 10, 163: Ὄλβον ἐϋψήφιδα μεταλλεύων ποταμοῖο· 13, 465: Κίμψον ἐϋψ. 18, 84: Ἐϋψήφιδι πέδον ποικίλλετο τέχνῃ.]

[Εὔψοφος, ὁ, ἡ, Bene sonans. Dio Chrys. Or. 12, p. 390=18 Geel., ex certa, ut videtur, Geelii restitutione. Boiss. Ephræm Syr. vol. 3, p. 44, C: Λόγους εὐψόους συνέθηκαν, Bene sonantes, εὐψόφους, vertit Int. L. Dind.]

Εὔψυκτος, ὁ, ἡ, Refrigeratu facilis. Redditur etiam Qui facile frigus sentit, Frigori opportunus. [Aristot. De sensu c. 5: Τοῦ αἵματος, λεπτοῦ μὲν, εὐψύκτου δέ· De longæv. c. 5: Τὸ μὴ εὔψ. Probl. 2, 26: Περιστέλλειν τοὺς πόδας παραγγέλλουσιν, ὅτι εὔψυκτοί εἰσιν. Comparativo εὐψυκτότερον 8, 6. L. Dind.]

Εὐψῡχέω, Sum εὔψυχος, Sum animo præstanti s. præsenti, Forti magnoque animo sum, Animosus sum. Vel etiam Bono animo sum, Confido. Legitur ap. Polluc. 3, c. 28 [§ 135], ubi et adjungitur θαῤῥέω, sicut ibid. copularat θάρσος, εὐψυχία, εὐτολμία. [Ad Philipp. 2, 19: Ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν. Imperativo epigr. Anth. Pal. App. 244, 8: Εὐψύχει· κἀμὲ μένει τὸ θανεῖν. Et ib. 402: Εὐψύχει, Βάσιλλα· οὐδεὶς ἀθάνατος. Atque sic sæpius in epitaphiis. V. Jacobs. ad Anth. Pal. vol. 3, p. 971, Gr. vol. 12, p. 304, Le Bas *Inscr. gr. et lat.* fasc. 5, p. 190.]

Εὐψῡχής, ὁ, ἡ, Jucundo et salubri expositus frigori, vel etiam simpliciter Frigidus; sed peculiariter ea signif. qua dicimus æstate locum aliquem esse frigidum: quod sc. Gall. vocamus *Un lieu frais*. Herodian. [6, 6, 5]: Αὐτός τε ῥᾳδίως ἐπερῤῥώσθη τῷ εὐψυχεῖ τε καὶ ἐνύδρῳ τῆς πόλεως μετὰ τὸν ἐν Μεσοποταμίᾳ ξηρὸν αὐχμὸν, Jucundo illo et salubri frigore et aquarum abundantia quæ in urbe illa sunt. Idem comparativo utitur, 1, [12, 3]: Εὐψυχέστερον γὰρ τὸ χωρίον, καὶ μεγίστοις κατάσκιον δαφνηφόροις ἄλσεσι, Frigidior locus ille est sylvisque e lauro permultis opacus. Tale est εὐχείμερος ap. Aristot. [Antyllus in Matth. Med. p. 233: Καὶ γὰρ εὐψυχέστεροι (οἱ κατάγειοι οἶκοι) τῶν ὑπερῴων. L. D.]

Εὐψῡχία, ἡ, Animi præstantia et fortitudo, Magnanimitas, [Animæquitas, Gl.]: cui Plato [Leg. 7, p. 791, C] opp. κακοψυχίαν, Animi infractionem et demissionem, ut Cic. vocat. [Id. ib. p. 795, D: Τὰ δὲ μαθήματά που διττὰ χρήσασθαι ξυμβαίνοι ἂν, τὰ μὲν ὅσα περὶ τὸ σῶμα γυμναστικῆς, τὰ δ' εὐψυχίας χάριν μουσικῆς· Tim. p. 25, B: Πάντων προστᾶσα (virtus Atheniensium) εὐψυχίᾳ καὶ τέχναις ὅσα κατὰ πόλεμον. Æsch. Pers. 326: Συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν. Eur. Med. 402: Νῦν ἀγὼν εὐψυχίας. Et alibi.] Thuc. 1, [121]: Τῇ γε εὐψυχίᾳ δήπου περιεσόμεθα· ὃ γὰρ ἡμεῖς φύσει ἔχομεν ἀγαθὸν, ἐκείνοις οὐκ ἂν γένοιτο διδαχῇ, Profecto animi præstantia superiores erimus. Et 2, [87]: Ἄνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, Absque animi præsentia ars nulla valet adversus pericula. Et 6, [72]: Τὴν δὲ εὐψυχίαν αὐτὴν ἑαυτῆς, μετὰ τοῦ πιστοῦ τῆς ἐπιστήμης, θαρσαλεωτέραν ἔσεσθαι· ubi schol. quoque exp. ἀνδρείαν, ut Suidas etiam in l. quodam, quem citat, qui hæc inter alia habet verba: Διὰ τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἐν τῷ τελευτᾶν εὐψυχίαν, afferens et hunc Arriani, Τῶν μάλιστα εὐψυχίαν τινὰ ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπιδεικνυμένων. Et hunc Menandri, Μὴ εἶναι φοβερὸν τοῦτο ὅτι πλήθει προέχουσιν οἱ πολέμιοι· τὴν γὰρ εὐψυχίαν τοῦ πλείονος ἐπικρατεῖν· ubi εὐψυχίαν exp. εὐτολμίαν: non male; est enim εὐτολμία i. q. ἀνδρεία, et in virtute ponitur. Idem tamen εὐψύχους exp. etiam τολμηροὺς (quum potius debuisset εὐτόλμους, eo quod τολμηρὸς plerumque in malam partem accipiatur), in hoc adespoto l., Ἐπιλεξάμενος ἄνδρας εὐψύχους τε καὶ γενναίους, Viros animo præstanti et generoso præditos. Idem annotat [ex Alex. Aphrod. In Top. 2, p. 94], εὔψυχον (ut etymon declarat et nomen ipsum) esse τὸν εὖ τὴν ψυχὴν ἔχοντα. Sed ea definitio si vera est (sc. εὔψυχον esse τὸν εὖ τὴν ψυχὴν ἔχοντα), ἀγαθὴν δὲ τὴν ψυχὴν ἔχει καὶ ὁ δίκαιος καὶ ὁ σώφρων καὶ ὁ φρόνιμος: dixerit quispiam οὐ τὸν ἀνδρεῖον μόνον εὔψυχον εἶναι, neque τὴν εὐψυχίαν, ἀνδρείαν. Cui responderi potest, ἀγαθὴν ψυχὴν hic peculiariter dici ea signif. qua vir quispiam in bello aut periculo aliquo dicitur ἀγαθὸς εἶναι, Animo præstanti, sicuti contra κακὸς, pro Animo pusillo et ignavo. [Cum ἀνδρεία conjungit Demosth. p. 1408, 15: Κρίνων τοὺς μὲν τὰ δρομικὰ γυμναζομένους οὐδὲν πρὸς ἀνδρείαν οὐδ' εὐψυχίαν ἐπιδιδόναι. Plurali Polyb. 2, 69, 5: Ἡμιλλῶντο πρὸς ἑαυτοὺς ... ταῖς εὐψυχίαις· 11, 24, 6: Ταῖς εὐψυχίαις καθυπερεῖχον.]

[Εὐψύχιος, ὁ, Eupsychius, n. viri, in cod. ap. Lambec. Bibl. Cæs. vol. 8, p. 209, B. V. Reading. ad Sozom. H. E. 5, 11, p. 196. L. Dind.]

Εὔψῡχος, ὁ, ἡ, Qui generoso et alacri animo est, Animosus, [Æquanimus, Boni animi, Gl.] Magnanimus, i. q. μεγαλόψυχος. [Æsch. Pers. 394: Ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει. Eur. Rhes. 510: Οὐδεὶς ἀνὴρ εὔψυχος ἀξιοῖ λάθρᾳ κτεῖναι τὸν ἐχθρόν. Et similiter alibi. Dinarch. p. 100, 19: Ἐπειδὴ ἀνδρεῖος καὶ εὔψυχός ἐστιν, ἐν τοῖς ὅπλοις μένειν.] Synes. Ep. 4: Ἀνὴρ εὐψυχότατός τε καὶ φιλοκινδυνότατος ἀποδειλιᾷ πρὸς τὸν ἐν ὕδασι θάνατον. Thuc. [2, 11]: Οὕτω γὰρ πρός τε τὸ ἐπιέναι τοῖς ἐναντίοις, εὐψυχότατοι ἂν εἶεν, πρός τε τὸ ἐπιχειρεῖσθαι ἀσφαλέστατοι, Sic enim ad adoriendum hostem animosissimi et fortissimi fuerint. Item τὸ εὔψυχον substantive pro ἡ εὐψυχία, Animus alacer et strenuus, Animositas, Magnanimitas. Thuc. 2, [43]: Καὶ τὸ εὐδαιμον τὸ ἐλεύθερον, τὸ δὲ ἐλεύθερον τὸ εὔψυχον κρίναντες, Rursum libertatem magnanimitatem rati. Et aliquanto ante [39]: Πιστεύοντες οὐ ταῖς παρασκευαῖς τὸ πλέον καὶ ἅπασι, ἢ τῷ ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐς τὰ ἔργα εὐψύχῳ, Non magis freti apparatu et dolis ad res gerendas, quam animi præstantia nostra. [De re Diodor. 15, 87: Εὐψυχοτάτην τοῦ βίου καταστροφὴν ἐποιήσατο. Damoxenus ap. Athen. 3, p. 102, E, ab Schneidero cit.: Τὸ ταῦτα διορᾶν ἐστὶν εὐψύχου τέχνης. De canibus ponit Pollux 5, 60, de equis 1, 195.] || Exp. εὔψυχος etiam Lætus, Animo miti præditus. [Ἵλαρὸς int. Hesych.] Afferturque præterea ex Theophr. C. Pl. 5, [14, 1] εὐψυχότερος ἀὴρ pro Aer facilius refrigescens. [Pro ἔμψυχος restitui eidem in Ἔμψυχος p. 958, C: quæ vocc. permutata sunt etiam ap. Polyb. 10, 24, 4. L. Dind.]

Εὐψύχως, Animose, Forti et magno animo. [Æquo animo, Animo forti, Gl.] Pollux 3, c. 28 [§ 135], ubi ei adjungit, εὐτόλμως, θαρσαλέως, εὐθαρσῶς, ἀφόβως. [Auctor Vitæ Theodori Grapti p. 201 Combef. Angl. Xen. Hipparch. 8, 21: Εὐψ. παρελῶντας ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Polyb. 10, 39, 2: Τῶν δὲ ποιούντων τὸ παραγγελθὲν εὐψύχως· 15, 11, 12: Ἀγωνισομένους εὐψύχως. Diodor. Exc. Vat. p. 122 ed. Mai.: Ὑπέμενεν ἕκαστος εὐψ. τὴν διὰ σιδήρου γινομένην τοῦ βίου καταστροφήν. Superlativum Εὐψυχοτάτως restitui eidem ibid. p. 57: Εὐψ. τοὺς ἰδίους προανελόντες, ubi εὐτυχωτάτως editio Romana. Maccab. 3, 7, 18: Τοῦ βασιλέως χορηγήσαντος αὐτοῖς εὐψύχως τὰ πρὸς τὴν ἄφιξιν πάντα, vertitur Benevole. L. Dind.]

Εὖω, s. Εὕω, [De utroque spiritu, quorum asper quidem apparet in composito Ἀφεύω, Eust. Il. p. 1745, 50: Ὡς δὲ ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὸ αὖω, καθὰ καὶ τὸ εὕω, ἡ παράδοσις δηλοῖ. Τάχα γὰρ ἐκ τοῦ εὕω τροπῇ τοῦ ε εἰς α παρῆγον τὸ αὖω. Lex. de spirit. p. 220 inter aspirata quæ ab ευ incipiunt: Εὕω τὸ φωτίζω. (Sic etiam schol. Eur. Hec. 22.) Etym. M. 352, 8: Ἕως ... παρὰ τὸ εὕω τὸ φωτίζω, εὕως, καὶ ἀποβολῇ τοῦ υ ἕως. Ap.

Hom. et Hesiodum in antiquioribus edd. constanter scriptum leni, etiam Od. B, 300, ubi Σιάλους τ' εὔοντας, consentiente Etym. M. v. Εὖσαι p. 398, 38, non θ' εὕοντας; ut in recentioribus, quibus deceptus est Heynius ad Il. I, 464, pariterque ap. Thomam M. v. Σταθεῦσαι, p. 807, ubi asperum intulit Stœberus, aliosque gramm. infra citandos. Asper vero bis est in Homeri libro Veneto priori Il. Ψ, 33: nam de altero loco Il., ubi lenem præbet Venetus alter, non constat.] Uro, Ustulo, admota sc. flamma, ut porcorum setas admota flamma adurere solent et absumere: Hesychio [Εὔω] καίω, φλογίζω. Hom. Od. B, [300]: Σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ· Ξ, [75]: Εὗσεν μίστυλλέν τε· [426: Τοὶ δὲ ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν·] I, [390]: Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ, Γλήνης καιομένης, Adussit. Hesiod. Op. [703] mala uxor et δειπνολόχη τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὔει ἄτερ δαλοῦ, Sine titione urit s. torret. Quibus e ll. patet εὔειν non semper esse τὸ μαδᾶν ὕδατι ζέοντι, ut schol. Hom. exp. [cui conf. gl. Photii Εὗεν, ἔθρεχεν], sed generaliter φλογίζειν, καίειν. [Il. I, 468, Ψ, 32: Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὗες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. Pollux 6, 91: Τὰ τῶν μαγείρων ἔργα ἀφεῦσαι, εὗσαι· et ibid.: Οἱ βόθροι, ἐν οἷς εὕεται τὰ χοιρίδια.]

Εὐωδέω, Bonum odorem spargo. [Achmes Onir. p. 24: Ἐάν τις ἴδῃ κατ' ὄναρ ὅτι ἠλείψατο μόσχῳ ... πρὸς τὸ εὐωδεῖν, εἰ μέν ἐστι βασιλεύς, ἀγαθὸν μήνυμα τοῖς λαοῖς εὐωδήσει. Theodor. Stud. p. 289, D: Οὐδὲ οἷόν τε μὴ εὐωδεῖν τὸν ἐπιφερόμενον ἀρώματα. Memorat etiam Herodian. Epimer. p. 250. L. D. Gregor. Naz. Or. 16, p. 249, B: Δεῖ δὲ ἡμῖν τὸ μὲν ἔδαφος εὐωδεῖν ἄνθεσι πολλάκις καὶ τῆς ὥρας ἔξω. Hemst.]

Εὐώδης, ὁ, ἡ, Bene olens, Bonum odorem spirans, Odorus, Odoratus, Fragrans. Hom. Il. [Γ, 382]: Ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ, κηώεντι· Catull. Argon., Suaves expirans castus odores Lectulus. Od. E, [64]: Εὐώδης κυπάρισσος. [B, 339, ἔλαιον. Pind. Ol. 7, 32, ἄδυτον· Nem. 11, 41, ἄνθος. Æsch. Pers. 617: Ἐλαίας καρπὸς εὐώδης· Ag. 597: Θυηφάγον εὐώδη φλόγα. Eur. Med. 841: Εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων. Aristoph. Av. 1067, κήπους. Theocrit. Ep. 7, 4, κέδρου. Callim. Epigr. 57, 4, νηός. Xen. Anab. 4, 4, 9: Οἴνους παλαιοὺς εὐώδεις. Plato Tim. p. 50, E: Τὰ ἀλείμματα ὁπόσα εὐώδη· Hipp. maj. p. 290, E: Εὐωδέστερον τὸ ἔτνος ποιεῖ· Phædr. p. 230: Εὐωδέστατον τόπον.] Plut. Ad Col. [p. 1109, C]: Τὸ μύρον καὶ τὸ βούτυρον μὴ μᾶλλον εὐῶδες ἢ δυσῶδες· Sympos. 4 [p. 663, C]: Τὸ καθάριον καὶ τὸ εὐστόμαχον καὶ τὸ εὐῶδες, καὶ ὅλως τὸ ἥδιον ἐφέλκεται. [Cum genit. Physiolog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 263, 13: Ὀσμὴ δὲ φωνῆς αὐτοῦ εὐώδης ἀρωμάτων. L. D. ‖Εὐώδης pro Vino odore grato et suavi ac generoso sumitur ap. Hippocr. p. 1157, D: Καὶ μέθης εὐώδεος, Ex vini suavis aut generosi ebrietate. Foes. De vino frequens est in Geoponicis. || De accentu genitivi plur. Joann. Al. Ton. παρ. p. 19, 16: Τὸ δυσώδων καὶ εὐώδων τῷ λόγῳ μὲν περισπασθήσονται, φασὶ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον ταύτας καὶ τὰς ὁμοίας βαρύνειν, ἀπατηθέντα, ὡς δ' Ἡρωδιανός φησιν, ἐκ τοῦ οἴεσθαι τὰς ἐντελεῖς γενικὰς αὐτῶν προπαροξύνεσθαι, εὐώδεων ὡς πόλεων κτλ. De adverbio ejusque accentu idem p. 39, 12: Τὸ δὲ αὐταρκῶς, εὐωδῶς περισπᾷ Ἡρωδιανὸς, ἐπεὶ καὶ τὰς γενικὰς αὐτῶν. || Forma Εὐωδὸς legitur ap. Achmet. Onir. c. 26, p. 24, ubi post verba in Εὐωδέω citata additur: Εἰ δὲ τοῦ κοινοῦ λαοῦ ἐστιν, ὁμοίως πρὸς τοὺς πλησίον εὐωδὸς διαγενήσεται. L. Dindorf.]

Εὐωδία, ἡ, Bonus odor, [Odor, Suavitas, Gl.] Fragrantia, εὐοσμία. [Xen. Conv. 2, 3: Ἵνα καὶ εὐωδία ἐστιώμεθα. Plato Tim. p. 65, A: Ἔστι δ' ἔνδηλα περὶ τὰς εὐωδίας. Aliique quivis.] Herodian. 1, [12, 3]: Εὐωδία τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς καὶ τῆς τῶν δένδρων ἡδείας σκιᾶς· 4, [2, 16]: Πρὸς εὐωδίαν ἀνακομίζονται, Boni odoris excitandi causa. Ib. [8, 19]: Ἀρωμάτων δὲ παντοδαπῶν καὶ θυμιαμάτων ἀτμίδες εὐωδίαν παρεῖχον ταῖς εἰσόδοις, Aditus cunctos optimis replebant odoribus. Plut. De def. orac. [p. 421, B]: Φθεγγομένου δὲ, τὸν τόπον εὐωδία κατεῖχε, τοῦ στόματος ἥδιστον ἀποπνέοντος, Eoque loquente, mirifica odoris suavitas ex ore toto loco spargebatur. [|| Suffimentum s. Res quæ spargit odorem. Diodor. 1, 84: Παντοδαπὰς εὐωδίας θυμιῶντες. Achmes Onir. c. 26, p. 24: Μόσχον ἢ ἄλλην τινὰ σύνθετον εὐωδίαν, et ib. c. 27. L. D. ‖Εὐωδεία (male) Dionys. Areop. Hier. 1, 3, p. 112. Kall.]

Εὐωδιάζω, VV. LL. exp. Odoratum reddo, Sum boni odoris; et Εὐωδιάζεσθαι, Bene odorari: sed sine auctore et exemplo. Aliud autem significat εὐοδιάζω. [Andr. Cret. p. 144, 178, 256; Dionys. Areop. p. 109, 111; Clem. Al. p. 933, 12. Kall. Const. Manass. Chron. 83: Καὶ γῆν εὐωδιάζοντες συγχράτοις εὐόδμίαις. Eust. Op. p. 31, 64: Εὐωδίασε θείᾳ χάριτι· 151, 20: Εὐωδιάζοντι καὶ μυροῦντι· 166, 20: Τὸ πέλαγος πᾶσαν τὴν γῆν εὐωδίασεν. Theodorus Stud. p. 422, E: Εὐωδίασας ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης, ὡς ὀρθοφυὲς κρίνον. Hesych. v. Κρίνα. L. D. Strabo 15, p. 721: Ἀρωματοφόρος δὲ νάρδου μάλιστα καὶ σμύρνης, ὥστε τὴν Ἀλεξάνδρου στρατιὰν ὁδεύουσαν ἀνὰ ὄρος ... τούτοις χρῆσθαι εὐωδιαζομένην ἅμα καὶ ὑγιεινότερον τὸν ἀέρα ἔχουσα. Diosc. 2, 91, p. 114, D: Τὸ δὲ ὀρνίθειον καὶ χήνειον στέαρ οὕτως ἂν εὐωδιασθείη. Schneid.]

[Εὐωδίζομαι, i. q. εὐωδιάζομαι, nisi scripturæ vitium est, ap. Sextum Emp. Adv. log. 7, 293, p. 428, 13: Εἰ γὰρ τὸ ... πικράζεσθαι καὶ εὐωδίζεσθαι κοινῶς πάσχειν ἴδιόν ἐστιν αὐτῶν (τῶν αἰσθήσεων)· Adv. eth. 11, p. 227: Οὐδεὶς λευκὸν ὁρᾶν μανθάνει οὐδὲ γλυκέος γεύεσθαι, οὐχ ὑπό τινος εὐωδίζεσθαι, ψύχεσθαι, Bono odore affici.]

[Εὐώδιμος, ὁ, i. q. εὐώδης. Fabric. Cod. pseudepigr. V. T. p. 621. Struv.]

Εὐώδιν, ινος, ὁ, ἡ, Partu felix. [Oppian. Cyn. 3, 19: Ῥείης εὐώδινος. Et de eadem Nonnus Dion. 48, 240; et masculino ib. 946: Πατρὶ σὺν εὐώδινι (Jove) μιῆς ἔψαυσε (Bacchus) τραπέζης. Marcus Argentarius Anth. Pal. 6, 201, 5: Εὐώδινος ἐπεὶ φύγε νηδύος ὄγκον. Si vera est scriptura. || Passive Nonn. Dion. 14, 148: Διὸς εὐώδινα τιθηνήσαντο γενέθλην· 15, 112: Εὐώδινος Ἀθήνης. Coluthus 281: Εἴ τινά που πολύολβον ἐνὶ Τροίῃ βασιλῆα ἔκλυες εὐώδινος ἀπὸ Κρονίδαο γενέθλης.] Ap. Nonnum [Jo. c. 1, 42], εὐώδινος θαλάσσης pro Fœcundi maris. [Sic idem Dion. 13, 187, Ἀφίδνης· 467: Σάρδιας εὐώδινας. De scriptura vitiosa per ει, quæ est ap. Maximum Καταρχ. 529, v. Sext. Emp. Adv. math. 1, 169, p. 252. L. Dind.]

[Εὐώδινος ap. Hesych. in gl.: Εὐηνέμους, εὐωδίνους, καλούς, ἀχειμάστους, ex εὐδινοὺς vel εὐδεινοὺς corruptum notarunt intt.]

[Εὐωδιὸς quod inter oxytona in διος ponit Arcadius p. 39, 20, scribendum ἐρῳδιός. Non minus vitiosum quod ap. Arrianum Peripl. m. Erythr. p. 7 Huds. (148 Blanc.) legitur: Κασίας χρῆμα πλεῖστον ... καὶ ἄλλα εὐόδια καὶ ἀρώματα, pro εὐώδη, ut videtur. L. Dind.]

[Εὐώδις, i. q. εὐώδιν. Jo. Geom. Hymn. 2, 48: Χαίροις ἀγλαόμητερ ἀγνοῦ λόγου ἔγκυος αἰεὶ εὐώδις (male εὐῶδις in ed.) ἀρετῶν ψυχοτόκων τοκέων.]

[Εὐωδοποιὸς, ὁ, ἡ, Fragrantem reddens. Dionys. Areop. p. 85, D: Τὴν νοητῶς εὐωδοποιὸν καὶ τελεσιουργὸν ἐπιφοίτησιν (unguenti sacri).]

[Εὐωδός. Εὐωδῶς. V. Εὐώδης.]

[Εὐωείκη, ὄνομα κύριον, quod ponit Suidas, nihili est: scribendum videtur Εὐνείκη. L. Dind.]

[Εὐώεις, quod inter adjectiva in ωεις ponit Herodian. Π. μον. λ. p. 14, 20, scribendum εὐρώεις. L. Dindorf.]

[Εὐώλενος, ὁ, ἡ, Qui pulchras habet ulnas. Pind. Pyth. 9, 17: Εὐώλενον Κυράναν. Eur. Hipp. 605: Τῆς σῆς δεξιᾶς εὐωλένου.]

[Εὔωλος. V. Ἕωλος.]

[Εὐώμαλος. V. Εὐόμαλος.]

[Εὐωμοσία, ἡ, Jurisjurandi religio. Herodian. Epimer. p. 205. Boiss.]

[Εὐώμοτος, ὁ, ἡ, Qui jusjurandum servat. Pollux 1, 39.]

[Εὐώνητος, ὁ, ἡ, i. q. εὔωνος. Strabo 5, p. 218: Προσλαμβάνει δὲ πολὺ ἡ τῆς πίττης εὐπορία πρὸς τὸ εὐώνητον.]

Εὐωνία, ἡ, Vile pretium, Vilitas [Gl.] mercium, Pollux 7, [196. Polyb. 2, 15, 4: Περὶ τῆς κατὰ μέρος εὐωνίας καὶ δαψιλείας τῶν πρὸς τὴν τροφὴν ἀνηκόντων (apud Gallos). Geopon. 1, 8, 2.]

Εὐωνίζω, et Ἀπευωνίζω, Vilem facio, et contemnendum reddo. Ita Bud., qui εὔωνον quoque a Greg. Naz. dici scribit hominem nihili. Lucian. [Nigrin. c. 23]: Ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν καὶ ἀπευωνίζειν [ἐπευωνίζειν conjecit Hemsterh.] τὴν δυναστείαν, Vilem

reddere, ἐξευτελίζειν et ἐξουθενίζειν. [Aq. Psalm. 11, 19 : Κατὰ τὸ ὕψος εὐωνισμένοι τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων. Symm. εὐτελεῖς.]

Εὔωνος, ὁ, ἡ, Qui boni pretii est, Qui vili pretio exponitur. Nisi malis Qui facile emi potest. [Vilis, Gl. Xen. Comm. 2, 10, 4 : Νῦν δὲ διὰ τὰ πράγματα εὐωνοτάτους ἐστὶ φίλους ἀγαθοὺς κτήσασθαι. Plato Euthydem. p. 304, B : Τὸ ὕδωρ εὐωνότατον.] Dem. [p. 255, 10] : Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις· et [p. 409, 1] : Σῖτον εὔωνον ὠνούμενοι. [Comparativo p. 1285, 12. Strabo 16, p. 778 : Ἠλοῦσι δὲ καὶ πρὸς τοὺς γείτονας εὔωνον τὸν χρυσόν. Polyb. 4, 35, 15 : Οὕτως εὔωνα πανταχῇ τὰ κακὰ γέγονε.] Sic in Δυσωνέω supra [ex Nicarcho Anth. Pal. 11, 169, 4], ζητῶν εὔωνον θάνατον, Quærens mortem quam vili pretio consciscere sibi posset, quæque non tanto sibi constaret. V. et Ἐκτιμάω. [Athen. 10, p. 424, D : Καὶ Ἐπίχαρμος δ' ἐν Ηὔρρᾳ εὐωνέστερον ἔφη. Casaub. ex libris non nominatis affert εὐωρέστερον, quasi εὐζωρέστερον voluissent. Εὐωνέστερον etiam Eust. Il. p. 746, 46.]

|| Εὐώνως, Bono s. Vili pretio. [Vile, Gl. Athanas. vol. 2, p. 362, A; Aster. Homil. p. 48, E. Superlativo inscr. Astypal. ap. Bœckh. vol. 2, p. 381, n. 2483, 7 : Τῶν κατὰ τὰν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα καὶ δικαιότατα πωλῆται· et iisdem verbis, n. 2484, 7. L. Dind.]

[Εὐωνυμέομαι, Bono nomine utor, Clareo. Eust. Opusc. p. 141, 13 : Εὐτυχεῖ γάρ τις οὐ μόνον ἐν εὐκληρίᾳ βίου ἀναστρεφόμενος πραγματικῶς, ἀλλὰ καὶ ὀνομαζόμενος, εἴτουν εὐωνυμούμενος, Πίνδαρος ἂν εἴπῃ (l. εἴποι). V. Εὐώνυμος. L. Dind.]

[Εὐωνύμη, ἡ, Euonyme. Schol. Soph. OEd. C. 42 : Ἵστρος δὲ ἐν τῇ δ' μητέρα τῶν Εὐμενίδων Εὐωνύμην ἀναγράφει, ἣν νομίζεσθαι γῆν. L. Dind.]

[Εὐωνυμία, ἡ, Euonymia, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Εὐωνυμεύς. Ἔστι καὶ δῆμος Ἀθηναίων ἀπὸ Εὐωνύμου τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ἢ Κηφισοῦ. (Cephisi filium dicit etiam in Αὐλίς.) Ὁ δημότης Εὐωνυμεύς. Τὰ τοπικὰ ἐξ Εὐωνυμέων. Λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος (Hesych. in Εὐώνυμον, Καὶ δῆμος φυλῆς τῆς Ἐρεχθηίδος), Steph. Byz., cujus epitome in Βέννα, quæ est curia Ephesiorum, hæc ponit : Οἱ μὲν γὰρ ἐν Βέννῃ Βέννιοι, οἱ δ' ἐν Εὐωνύμῳ τῆς Ἀττικῆς Εὐώνυμοι. Forma Εὐωνυμεὺς est ap. Anacreont. Anth. Pal. 6, 346, 3 : Εὐωνυμέων ἑνὶ δήμῳ· Æschinem p. 8, 18, Harpocrationem, in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 142, p. 202, 37; 144, p. 206, 11, etc.]

[Εὐωνυμίδας, ὁ, Euonymidas, n. viri in inscr. Thebana ap. Bœckh. vol. 1, p. 760, n. 1577, 8, ubi genit. Εὐωνυμίδαο. ῑᾶ L. Dind.]

[Εὐωνύμιος, α, ον, i. q. εὐώνυμος, ut ἐπωνύμιος pro ἐπώνυμος dicitur, nisi forte Bœotica forma est, Corinna ap. Apollon. De pron. p. 136, C : Εὐωνυμίης ... ἀγκάλης. Codex εὐωνιμίης. Sed ι in υ mutari ab Æolibus nonnisi initio voce. quorundam tradunt gramm. || Adv. in inscr. Bœot. ap. Bœckh. vol. 1, p. 835, n. 1711, 16 : Τὰ εὐωνυμίως ἐπὶ θάλασσαν εἶναι Δελφῶν. L. D.]

[Εὐωνυμῖται, οἱ, Euonymitæ, ἔθνος Αἰγύπτιον πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ, Steph. Byz. Ptolem. 4, 8, Plin. 6, 29, Æthiopiæ ascribunt. Ponuntur ab Agathemero 2, 5 post magnum Nili cataracten ad occidentale fluvii latus, ut annotarunt edd.]

Εὐώνῠμος, ὁ, ἡ, Boni nominis, Bonum nomen habens, et faustum, s. auspicatum. In qua signif. opp. τῷ δυσωνύμῳ, de quo antea dictum fuit. [Plato Leg. 6, p. 754, E : Δίκην μὴ καλὴν μηδ' εὐώνυμον, ἀλλ' αἰσχράν· Polit. p. 302, D : Ἐκ τῶν μὴ πολλῶν τήν τε εὐώνυμον ἔφαμεν εἶναι ἀριστοκρατίαν καὶ ὀλιγαρχίαν. Dio Cass. 52, 4 : Ἡ ἰσονομία τό τε πρόσρημα εὐώνυμον καὶ τὸ ἔργον δικαιότατον ἔχει.] Μοῖρα δὲ δυσώνυμος, inquit Eust. [Il. p. 895, 37], πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγαθῆς, καὶ, ὡς ἂν Πίνδαρος εἴποι, εὐωνύμου· καθ' ἣν μοιρηγενής που ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται, ἀντὶ τοῦ εὐδαίμων. [Sic Nem. 7, 48 : Ἡρωίαις δὲ πομπαῖς θεμίσκοπον οἰκεῖν ἐόντα πολυθύτοις εὐώνυμον ἐς δίκαν. Pindarum iterum memorat Eustath. Opusc. p. 56, 30 : Πολλαχοῦ δὲ καὶ δριμέως γράφει, μηδεμιᾶς τῶν ῥητορικῶν ἰδεῶν ἀπεχόμενος, ὡς καὶ ὅτε τοὺς ἐνδόξους εὐωνύμους φησί· 141, 14 : Π., ὃς εὐωνύμους τοὺς περικλύτους καλεῖ, δριμέως φράζων ἐκεῖνος. Sic Ol. 2, 8 : Εὐωνύμων πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν· Nem. 4, 19 : Αἰπαρᾶν εὐωνύμων ἀπ' Ἀβανᾶν· 7, 85 : Εὐωνύμῳ πάτρᾳ· 8, 47 : Ἕκατι ποδῶν εὐωνύμων δὶς δὴ δυοῖν· Pyth. 11, 58 : Γλυκυτάτᾳ γενεᾷ εὐώνυμον κτεάνων κρατίσταν χάριν πορών.] Ap. Hesiod. autem Theog. [409], Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, quidam Celebrem interpr., al. Lævam : cujus interpretationis rationem vide ap. schol. Apud Lucian. autem ineptus ille Lexiphanes, i. e. qui ab eo inducitur ineptorum et inusitatorum s. ineptam affectationem habentium vocabulorum consarcinator, vocat λόγον εὐώνυμον, Orationem bona nomina, i. e. vocabula, habentem : scribens, non procul ab init. : Σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ εὐαρχός γέ [τε] ἐστι, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. || Εὐώνυμος, signif. passim recepta, Sinister, Lævus. Vocari autem ait Eust. [Od. p. 1398, 51, Etym. M. p. 143, 22] εὐώνυμα per εὐφημισμὸν ea quæ sunt ἀριστερὰ, Sinistra, quia illis bonum nomen obtigit, nimirum τὸ ἄριστον, ex quo derivata est appellatio τοῦ ἀριστεροῦ. Sed merito quis Eustathio hic objecerit, Quid si εὐώνυμον pro Sinistro prius dixerunt Græci quam ἀριστερόν? Antiquam certe vocem esse constat, quum ea usus sit Thuc., et ante eum Herodotus. Legimus enim εὐώνυμον κέρας ap. illum [5, 10 bis; 6, 70] : ut alios omittam ll. [in quibus absolute dicitur, ut 3, 107; 4, 43, 96]; ap. hunc autem [7, 109], Ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργων. [Æsch. Prom. 490 : Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν εὐωνύμους τε· Sept. 888 : Δι' εὐωνύμων τετυμμένοι (πλευρωμάτων). Soph. Tr. 926, ὠλένη.] Usi sunt postea et alii passim. Xen. [Cyn. 10, 12] : Ἐπιστρέφοντα τὰς πλευρὰς τὰς εὐωνύμους εἰς τὴν χεῖρα τὴν εὐώνυμον. [Id. sæpe dixit, pariterque alii multi, τὸ εὐώνυμον, τὸ εὐώνυμον κέρας, τὰ εὐώνυμα. Plato Leg. 6, p. 760, D : Εἰς τὸν εὐώνυμον ἀεὶ μεταβάλλοντες τόπον.] Aristot. : Εἰς τὰ εὐώνυμα μικρὸν παρεκκλίνουσα. [H. A. 2, 1 : Ἢ ἐπὶ τὰ εὐώνυμα ἢ ἐπὶ τὰ δεξιά. Sine præpositione Epiphan. vol. 1, p. 7, A : Ἐμερίσθησαν ἐπὶ πᾶσαν γῆν δεξιά τε καὶ εὐώνυμα, οἱ μὲν ..., ἄλλοι δὲ ...] Plut. De vit. pud. [p. 532, C] : Μηδέποτε τῷ δεξιῷ μηρῷ τὸν εὐώνυμον ἐπιτιθέναι. [Formula Ἐξ εὐωνύμων est ap. Diodor. 4, 56 : Τὴν γῆν ἔχοντες ἐξ εὐωνύμων. Quod junctim scriptum ἐξευωνύμων, ut ἐκδεξιῶν et similia, diserte memorat Herodian. Epim. p. 260. || Comparativo et superlativo Jo. Phocas Descr. T. S. c. 15, p. 23 : Ἐφ' ᾧ καὶ ναοὶ τρεῖς, ὁ μὲν εὐωνυμοτέρως (sic : quod in Corrigendis corrigitur εὐωνυμώτερος) καὶ περὶ τὸ κοίλωμα κάτω τῆς γῆς ἐστιν· 11, p. 15 : Παρεκκλίνας μικρὸν πρὸς τὸ εὐωνυμότατον (εὐωνυμώτατον in Corrig.) μέρος τοῦ Ἰορδάνου τὸν ὀφθαλμόν. L. D.] || Εὐώνυμος appellata fuit Una ex Æoli insulis, quod a læva sita sit iis qui ex Lipara in Siciliam navigant : διὰ τὸ εὐώνυμος κεῖσθαι τοῖς ἐκ Λιπάρας εἰς Σικελίαν πλέουσιν, inquit Strabo [6, p. 276, 277, ex eoque Eust. Od. p. 1644, 37; Diodor. 5, 7.] || Εὐώνυμος est etiam arbor Punicæ mali magnitudine, atque folio ejusdem, majori quam vincapervinca, et ut Punica, tenero : flore albo, et violæ proximo odore gravi ac pestifero, folliculis sesami, in quibus acinus quadrangulus, solidus, pecori gustatu lethalis. Sunt qui eam Ἀνώνυμον vocent. Hæc Gorr., quæ ex variis collegit. Plin. quum 13, 21, de myrice loquens, hæc scripsisset, In Syria et in Ægypto copiosa hæc est, cujus infelicia ligna appellamus, quæ tamen infeliciora sunt Græciæ; gignit enim arborem, etc.; et in extremo cap. : Materies est dura atque firma; qua in domum illata, difficiles partus fieri produnt, mortesque miseras. Quum, inquam, hæc ibi scripsisset Plinius, sequens cap. ita orditur : Nec auspicatior in Lesbo insula arbor quæ vocatur εὐώνυμος, non absimilis Punicæ arbori, inter eam et laurum folii magnitudine, figura vero et mollitia Punicæ, flore candidiore, statim pestem denuntians, etc. Ubi quod dicitur Nec auspicatior, referendum ad illa præcedentis capitis verba. Plane autem existimo vocabulo utentem illo, ad vim Græcæ appellationis allusisse : perinde ac si diceret, Nec magis est auspicata, quam altera illa, quæ tamen εὐώνυμος, quasi Auspicata, vocata fuit. Nam ut δυσώνυμος ostendi apte reddi posse Inauspicatus, sic εὐώνυμος quin commode reddi queat Auspicatus, minime cuiquam dubium esse debet. Fuerit igitur εὐώνυμος dicta per antiphrasin, simulque

κατ' εὐφημισμόν. Inauspicatam certe ac infelicem merito posse dici, ex Theophr. quoque [H. Pl. 3, 18, 13] apparet, scribente florem ejus ὄζειν δεινὸν ὥσπερ φόνου. Quibus verbis reliquam hanc descriptionis partem adjungit : Ὁ δὲ καρπὸς ἐμφερὴς τὴν μορφὴν μετὰ τοῦ κελύφους, τῷ τῆς σησάμου λοβῷ· ἔνδοθεν δὲ στερεὸν, πλὴν διῃρημένον κατὰ τὴν τετραστοιχίαν· τοῦτο ἐσθιόμενον ὑπὸ τῶν προβάτων, ἀποκτιννύει, καὶ τὸ φύλλον, καὶ ὁ καρπὸς, καὶ μάλιστα τὰς αἶγας, ἐὰν μὴ καθάρσεως τύχῃ· καθαίρεται δὲ ἀνόχῳ. Ex quibus hæc Plin., quæ subjungit verbis quæ modo protuli : Fert siliquas sesami similes, intus granum quadrangula figura, spissum, lethale animantibus, necnon et in folio eadem vis. Succurrit aliquando præceps alvi exinanitio. Hæc ille. Sunt qui putent esse, quam vulgo appellamus *Du fusain*. [V. Schneider. in annot. et indice.]

[Εὐώνυμος, ἡ. V. Εὐώνυμος, ὁ, ἡ.]

[Εὐώνυμος, ὁ, Euonymus, n. viri in inscr. Megarica ap. Bœckh. vol. 1, p. 570, n. 1082, si recte ita expletur Ευωΐ, quod est in lapide. V. Εὐωνυμία. L. Dind.]

[Εὐώνως. V. Εὔωνος.]

Εὐώπης, ὁ, i. q. εὐώψ. Affertur autem ab illo εὐώπης vocativus εὐῶπα ex Soph. [OEd. T. 189, ubi accusativus est ab nominativo Εὐὼψ, quod v.] Εὐῶπις, ιδος, ἡ, Quæ pulcris est oculis, Quæ pulcra est aspectu : εὐώπιδα κούρην [Hom. Od. Z, 113, H. Cer. 333. Nonn. Dion. 16, 69. Pind. Ol. 11, 77 : Εὐώπιδος σελάνας. Soph. Tr. 523 : Ἃ δ' εὐῶπις ἄβρα ἧστο. Apoll. Rh. 4, 1090; Callim. Dian. 204. In prosa Theod. Stud. p. 533, A. L. D. Maxim. Tyr. Diss. 14, p. 260 : Τὴν Ἥραν, οἵαν Πολύκλειτος Ἀργείοις ἔδειξε ... εὐῶπιν.]

[Εὐώπιον, τό. Hesych. : Εὐώπιον, πυρὰ παρθενικὴ ἐν Τροιζῆνι. Cui gl. nihil lucis affert non dissimilis ejusdem Ὠπιάνασσα, πυρρὰ πρόθυρος, πῦρ πρὸ τῶν θυρῶν, ubi legendum esse πυρὰ, glossamque referri ad Callim. Dian. 204 : Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, φαεσφόρε, animadverterunt intt., quod fugit editores poetæ.]

[Εὐώπιος, ὁ, Euopius, antiquus quidam Heracleæ Ponticæ tyrannus ap. Suid. v. Κλέαρχος, p. 2111, D, ubi tamen pro Εὐώπιον in cod. uno est Εὐοπίονα.]

[Εὐῶπις. V. Εὐώπης.]

[Εὐῶπις, ιδος, ἡ, Euopis, f. Trœzenis, Parthen. Erot. c. 31. L. Dind.]

Εὐωπὸς, i. q. εὐὼψ infra [quod v.]; sed ille nominativus usitatior est hoc. [Eur. Or. 918 : Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνήρ. Eust., qui memorat etiam Il. p. 768, 43, Opusc. p. 85, 22 : Ὁ στραβίζων ἐμφανῶς, ἐὰν ἀκούσῃ εὐωπὸς εἶναι, γελᾶσθαι κρίνει· 221, 11 : Εὐωπὸς ἐντρανίζων ἔσται. De visu sic Aristot. De generat. an. 5, 1 : Τὰ ἐξόφθαλμα οὐκ εὐωπὰ πόρρωθεν. Ælian. N. A. 8, 12 ; Εὐωπὸς τὸ ὄμμα· 5, 47 : Εὐωποτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς τοὺς τέως πεπηρωμένους εἶχε. Pravo accentu ap. Zonaram et Suid. : Εὔωπος, ἡ (al. ὁ) εὐόφθαλμος, eodemque ap. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 69, 6, in hoc ceterisque compositis cum ωπος quinque. || De rebus Eur. Ion. 1611 : Αἵδε δ' εὐωποὶ πύλαι μοι καὶ θεοῦ χρηστήρια, δυσμενῆ πάροιθεν ὄντα, ubi est i. q. εὔφρονες. V. Εὐώψ. || Pulcher aspectu. Dionys. Per. 1075 : Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις εὐωπὸν ἀχάτην. || Piscis genus, Oppian. Hal. 1, 256 : Ἄλλους δ' εὐωπούς τε καὶ αὐλωποὺς καλέουσιν.]

[Εὐωρέω.] Εὐωρεῖν, verbo εὐωριάζειν synonymum, ut Hesych. docet, exponens et ipsum μηδενὸς ἔχειν λόγον, μηδενὸς φροντίζειν : εὐωρεῖ tamen etiam παίζει, ut Suidas quoque, [et qui μετεωρίζεται addit Photius].

Εὐωρία, ἡ, Negligentia, Incuria, ὀλιγωρία, ἀμέλεια, Hesych. : ut Suid. quoque [s. Photius], εὐωρία scriptum ψιλῶς significare ait τὸ μὴ πάνυ φροντίζειν, ἀλλὰ βαθυμότερόν πως ἔχειν. [Photius iterum : Εὐωρία, ὀλιγωρία· εἴληπται δὲ ἐκ τῶν ἐναντίων. || Longus Past. 1, 9 : Τοσαύτης πάντα κατεχούσης εὐωρίας, de pulchritudine veris. Nicetas Man. Comn. 7, p. 134, B : Τῶν... οἰκοδομιῶν, ἐν αἷς οἱ βασιλεῖς Ῥωμαίων θερίζουσι τὰς εὐωρίας μεταδιώκοντες. V. Εὔωρος.]

[Εὐωριάζω.] Εὐωριάζειν, ὀλιγωρεῖν, μὴ ἔχειν φροντίδα, παρακούειν, teste Hesychio, Sophoclemque auctorem citante [in Εὔωρος γάμος. Photius : Εὐωριάζειν, ἀφροντιστεῖν κατὰ ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς. V. Ἐξωριάζω, ubi v. 9 corrigendus error ex ed. principe repetitus ἐξωριάζειν, quod εὐωριάζειν scribendum.]

Εὔωρος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνωρος, Tempestivus, ut Hesych. annotat εὔωρος γάμος ap. Soph. in Eride a quibusdam accipi pro ὥριος : afferens etiam εὔωρος γῆ pro ἡ τὰ ὡραῖα ἔχουσα. [V. Εὐωρία.] Sed subjungit et alias exposs.

Εὔωρος, ὁ, ἡ, Male curatus, Neglectus : per ἀντίφρασιν : ut Suid. quoque [et Etym. M.] εὔωροι exp. ἀπαραφύλακτοι, Incustoditi, in hoc Euphorionis l., Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων· annotans et ipse κατ' ἀντίφρασιν dici παρὰ τὸ εὖ ὠρεῖν καὶ φυλάσσειν. Hesych. activam quoque ei signif. tribuit, eamque et propriam et antiphrasticam : εὔωρος enim exp. φροντιστής : item καταφρονητικός : itidemque ap. Soph. in Eride quosdam εὔωρος γάμος accipere annotat pro ὀλίγωρος. [Idem Hes.: Εὐώροιο, δικαίας.]

[Εὐώροφος. V. Εὐόροφος.]

Εὐωχεύω quoque esse dicitur Convivio excipio, Convivio adhibeo; sed sine exemplo.

Εὐωχέω, Convivio s. Epulis accipio, Epulum præbeo, Laute accipio. [Eur. Cycl. 345 : Ἵν' ἀμφὶ βωμὸν στάντες εὐωχῆτέ με, Ut cibum mihi præbeatis devorati. Aristoph. Vesp. 341 : Ἀλλά μ' εὐωχεῖν ἕτοιμός ἐστι.] Herodot. [4, 73] : Εὐωχέει τοὺς ἑπομένους. [Sic 1, 126, et alibi. Xen. Cyrop. 5, 5, 42 : Εἴ τινές σε τιμῶσιν, ἀνταπάζου καὶ εὐώχει αὐτούς. Diodor. 19, 24 : Τὴν δύναμιν εὐωχήσας.] Item pro Satio, Saturo. Aristot. A. A. 8, [6] : Μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχοῦσι τὰς ὗς πιαίνοντες. [|| Antiatt. Bekkeri p. 94, 21 : Εὐωχεῖν, ἀντὶ τοῦ εὐωχεῖσθαι. Ἀνδοκίδης Συμβουλευτικῷ.] Et pass. Εὐωχοῦμαι, Convivio accipior, Convivor, Epulor. Xen. Cyrop. 4, [5, 7] : Καὶ ἔπινον, καὶ εὐωχοῦντο, καὶ ᾠδοῦντο, καὶ πάσης εὐθυμίας ἐνεπίμπλαντο. [Id. Comm. 3, 14, 7 : Ἔλεγε δὲ καὶ ὡς τὸ εὐωχεῖσθαι ἐν τῇ Ἀθηναίων γλώττῃ ἐσθίειν καλοῖτο· τὸ δὲ εὖ προσκεῖσθαι ἔφη ἐπὶ τῷ ταῦτα ἐσθίειν ἅτινα μήτε τὴν ψυχὴν μήτε τὸ σῶμα λυποίη· ubi καλοῖτο est i. q. Significaret, ut diximus in Εὐειδής. Reip. Ath. 2, 9 : Γνοὺς ὁ δῆμος ὅτι οὐχ οἷόν τέ ἐστιν ἑκάστῳ τῶν πενήτων θύειν καὶ εὐωχεῖσθαι κτλ. Herodot. 1, 31 : Ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν. Plato Reip. 2, p. 372, B : Εὐωχήσονται· Leg. 2, p. 666, B : Ἐν τοῖς ξυσσιτίοις εὐωχηθέντα.] Aristoph. Pl. [613] : Ἐθέλω πλουτῶν εὐωχεῖσθαι. [Eccl. 664 : Ἐπειδὰν εὐωχηθέντες ὑβρίζωσιν· Lys. 1224 : Ἀπίωσιν εὐωχημένοι· Eccl. 717 : Ἤδη γὰρ εὐωχησόμεσθα. || De bestiis Plato Reip. 9, p. 588, E : Τὸ παντοδαπὸν θηρίον εὐωχοῦντι. Xen. Anab. 5, 3, 11 : Ὥστε καὶ τὰ τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν ἰόντων ὑποζύγια εὐωχεῖσθαι. De apibus Aristot. H. A. 9, 40 med.] Invenitur etiam junctum accusativo. Xen. Cyrop. 1, [3, 6] : Ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ. [Ib. 6, 4, 10 : Εὐωχοῦμαι τὰ ἐκείνων. Polyb. 8, 26, 10 : Τὰ δ' εὐωχούμενοι τῆς λείας. Hippolochus ap. Athen. 4, p. 130, D : Πλοῦτον ἀντὶ μερίδων εὐωχηθέντες. Genitivo Aristoph. Vesp. 1306 : Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον. Eandem constr. annotavit Suidas.] || Sæpe vero et metaph. ponitur, sicut ἑστιῶ, pro Oblecto : quam metaph. habet itidem Lat. Pasco interdum. Plato Gorgia [p. 518, E] : Εἰ τοιούτους εἱστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν. [Ib. p. 522, A : Οὐχ ὥσπερ ἐγὼ πολλὰ καὶ ἡδέα εὐώχουν ὑμᾶς. Theophr. Char. 9, 1 : Δοκῶ μοι σε εὐωχήσειν καινῶν λόγων.] Sic et εὐωχεῖσθαι ponitur. Exx. autem hujus usus in utraque voce ex Comm. Bud. more meo petenda relinquo, quæ habentur p. 741. [Plato Reip. 1, p. 352, B : Εὐωχοῦ τοῦ λόγου. Agathias 1, p. 34, B : Γεγηθότες καὶ εὐωχούμενοι τῆς ἐλπίδος· 5, p. 155, D : Εὐωχούμενοι τῶν ἐλπίδων. || Futuri formæ passivæ pro media, cujus exx. v. supra, testimonium est in inscr. Tenia ap. Bœckh. vol. 2, p. 260, n. 2336, 11, ubi ΤΟΙΣΕΥΩΧΗΘΣΟΜΕΝΟΙΣ (sic), quod εὐωχηθησομένοις esset an εὐωχησομένοις incertum erat. Sed εὐωχηθησομένοις esse in lapide constat jam ex melioribus apographis ap. Le Bas *Inscr. gr. et lat.* fasc. 5, p. 8, 8. L. Dind.]

[Εὐώχησις, εως, ἡ, i. q. εὐωχία, ap. Codinum De offic. p. 127, D, sec. conjecturam Gretseri, quum εὐλόγησις sit in libris.]

[Εὐωχητέος, Maxim. Tyr. Wakef.]

[Εὐωχητήριον, τὸ, Cœnaculum s. Locus ubi convivia habentur. Greg. Cor. p. 527 : Ἐνηβητήρια, τὰ εὐωχ. V. tamen Ἐγηβητήριον.]

[Εὐωχητὴς, ὁ, Convivator, Epulo. Schol. Æsch. Pr. 1021 : Δαιταλεὺς) εὐωχητὴς, de aquila jecur Promethei edente. Etym. M. in eod. voc., Suid. v. Εἰλαπιναστής.]

[Εὐωχητικός, ἡ, ὸν, Epulatorius, Gl.]

Εὐωχία, ἡ, Convivium, Epulum, Epulæ. [Aristoph. Ach. 1009: Ζηλῶ σε τῆς εὐωχίας, ἄνθρωπε, τῆς παρούσης: Ran. 86: Ἀπολιπών μ' ἀποίχεται ... ἐς μακάρων εὐωχίαν. Xen. Cyrop. 1, 5, 1: Εἴποτε ἐν ἑορτῇ εὐωχία γένοιτο. Et alibi.] Aristot. Eth. 7, 5: Τοὺς δὲ τὰ παιδία δανείζειν ἀλλήλοις εἰς εὐωχίαν. Plato Rep. 1, [p. 329, A]: Ἀναμιμνησκόμενοι περί τε ταφροδίσια, καὶ περὶ πότους, καὶ εὐωχίας. [Ib. 9, p. 585, E: Εὐωχίαις καὶ τοῖς τοιούτοις ξυνόντες. Polyb. 2, 4, 6: Πρὸς μέθας καί τινας τοιαύτας ἄλλας εὐωχίας τραπείς. Et similiter alibi.] Lucian. [Macrob. c. 23] de Gorgia sophista narrat, eum interrogatum, unde ad tam longam senectutem pervenisset (nam centesimum et octavum annum attigit), respondisse, Διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Pollux [6, 8] vult etiam esse δημοσίαν ἑστίασιν, Convivium publicum: quæ itidem vocabuli Epulum propria esse signif. putatur. [Cum genit. Rufus p. 203 ed. Matth.: Πόνων τε μετριότης καὶ σίτου εὐωχία. || Latiori signif. de Commeatu Polyb. 3, 92, 9: Βουλόμενος εἰς τοιοῦτον ἀπερείσασθαι τόπον (τὴν λείαν), ἐν ᾧ καὶ τὴν παραχειμασίαν δυνήσεται ποιήσασθαι, ἵνα μὴ μόνον κατὰ τὸ παρὸν εὐωχίαν ... ἔχῃ τὸ στρατόπεδον. De cibis ipsis anon. ap. Suid. v. Βαρυπρεπὴς cit.: Περὶ μέσον τῆς ἡμέρας εὐωχία περιεκέχυτο βαρυπρεπὴς τῷ λέοντι, sive illa de homine sive, quod nobis videbatur in Βαρυπρεπὴς, de bestia intelligenda sunt. || Figurate Agathias proœm. Anthol. Pal. 4, 3, 6: Λόγων γὰρ ἡμῖν πολυτελῶν καὶ ποικίλων πολλοὶ προθέντες πάμμιγεῖς εὐωχίας, περιφρονεῖν πείθουσι τῶν εἰθισμένων.] Quod autem ad hujus vocis etymon attinet, sunt qui ab ὀχὴ derivari putent: sunt contra, qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ ταύτας: ex quibus est Athen. 8, [p. 363, B]; qui etiam alteram deductionem refellens, scribit: Τὰς δ' εὐωχίας ἐκάλουν οὐκ ἀπὸ τῆς ὀχῆς, ἥ ἐστι τροφὴ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ κατὰ ταῦτα εὖ ἔχειν. Eust. uno in l. [Il. p. 156, 40] priorem illam derivationem, in altero [p. 280, 46] utramque ponit. Ego, utra probabilior sit, vix judicare queo: et quamvis hic sub ὀχὴ posuerim, non minus tamen alterum etymon admitto. Hoc tantum admoneo, si εὐωχία dicatur tanquam εὐεχία, sc. παρὰ τὸ εὖ ἔχειν, illud εὖ ἔχειν ita esse accipiendum, ut docebo infra accipi, pro eo sc. quod Lat. quoque dicunt interdum Bene esse alicui, de eo qui laute accipitur, s. qui bene curat corpus, et quod Gall. dicitur *Faire bonne chere*; alioqui enim perniciosas valetudini esse εὐωχίας, ostendit illud, quod modo protuli Gorgiæ dictum. [Hesych. int. εὐφροσύνη. Sic fragm. Esth. 4 et 8, 23: Ἐπίστρεψον τὸ πένθος ἡμῶν εἰς εὐωχίαν, In lætitiam.]

[Εὐωχιάζω, i. q. εὐωχέω. Liban. vol. 4, p. 1078, 8: Εὐωχιάζοντες τοὺς θηρῶντας ταῖς ἄγραις.]

Εὐῶψ, ῶπος, ὁ, ἡ, Pulcros habens oculos, Qui est pulcro aspectu, s. pulcra facie. Et generalius, Pulcer. Sed annotat Eust. p. 1389, εὐῶπες non necessario dici, qui sunt καλοὶ vel quæ sunt καλαὶ τοὺς ὤπας, sed et qui sunt tales oculis intuentium: ut apparet, inquit, ex hoc l.: Χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐοφθάλμων τε καὶ σπανίων. Intelligit enim Eust. eandem esse utriusque nominis rationem, sc. εὐῶπες et εὐόφθαλμοι, ideoque hunc l. citat. Idem ex Soph. [Ant. 530] affert, Εὐῶπα παρειὰν, i. e. Pulcram aspectu. [Id. OEd. T. 189: Ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς, εὐῶπα πέμψον ἀλκὰν, Benignam, ut supra εὐωπὸς pro εὔφρων dictum notavimus et Hesych. εὐῶπα interpr. φίλον. L. D.] Et alibi ex Lycophr. [23], Εὐῶπες κόραι. Ceterum in VV. LL. male scriptum est Εὔωψ. [Ut ap. Tzetz. Posth. 377: Σίμαλος ἡδὲ μελάγχρους, εὔωψ, ἠϋγένειος. V. Arcad. p. 94 sq., schol. et Eust. Il. I, 499. L. Dind.]

[Ἐφᾰγιστεύω, i. q. sequens. Soph. Ant. 247: Τὸν νεκρόν τις ἀρτίως θάψας βέβηκε, κἀπὶ χρωτὶ διψίαν κόνιν παλύνας κἀφαγιστεύσας ἃ χρή.]

[Ἐφαγνίζω, Justa persolvo. Soph. Ant. 196: Ἐτεοκλέα μὲν ... τάφῳ τε κρύψαι καὶ τὰ πάντ' ἐφαγνίσαι ἃ τοῖς ἀρίστοις ἔρχεται κάτω νεκροῖς. Deteriores libri ἀφαγνίσαι.]

[Ἐφαιμάσσω, Cruento. Oribas. p. 118, 7 ed. Cocch.: Ἐπὶ δὲ τῶν παρά τινας προφάσεις ψιλωθέντων ὀστῶν, δύναται μὲν καὶ ξῦσις, ἄχρις ἂν ἐφαιμάσσεται (l. ἐφαιμάσσηται.). Cassii Probl. 57.]

Ἐφαιρέομαι, Post eligo, Post alium eligo, i. e

A Substituo in locum alius, qui fuerat electus. Vel pass. Post eligor, etc.: unde ap. Thuc. 4, p. 134 [c. 38]: Τοῦ δὲ μετ' αὐτὸν ἱππαγρέτου ἐφῃρημένου, ubi vel vacat μετ' αὐτὸν, vel præpositio in ἐφῃρημένου. [In Ind.:] Ἐφῃρημένος, In locum alterius electus, ab ἐφαιρέομαι. Thuc. [ibid.]: Ἐφῃρημένος ἄρχειν. [Dio Cass. 49, 43: Στρατηγοῦ ... ἀποθανόντος, ἄλλον ἐς τὰς περιλιπεῖς ὥρας ἐφείλετο. Wakef. Inscr. Corcyr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 1845, p. 21, 93: Τὸ δὲ λοιπὸν (παραδόντω) τοῖς ἐφαιρεθεῖσιν.]

[Ἐφᾰκέομαι, Sarcio, forma Bœotica pro ἐπακέομαι. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 805, 41: Τὰς γεφύρας ἐφακεῖσθαι· et ibid. 37: Ἐφακείσθων. L. Dind.]

[Ἐφάλιος. V. Ἔφαλος.]

[Ἐφαλλοκύθρας, ὁ, nomen viri fictum ap. Alciphr. Ep. 3, 64, quod anon. scrib. conjicit Ἐφαλλοχύτρας, Ollis insiliens. L. Dind.]

Ἐφάλλομαι, Insilio [Gl.], Supersilio. [Plat. Ion. p. 535, B: Τὸν Ὀδυσσέα ἐπὶ τὸν οὐδὸν ἐφαλλόμενον. Cosmas Indicopl. p. 335, D: Εἰς χρημνὸν ἐφάλλεται. Alciphr. Ep. 1, 10, p. 55, 7: Οἱ δελφῖνες ἀνασκιρτῶντες καὶ τῆς θαλάττης ἀνοιδουμένης λείως ἐφαλλόμενοι, quod non est cur in ἐξαλλόμενοι mutetur, quamvis commendatum loco Plutarchi a Berglero comparato.] Item, Irruo. Dicitur cum accus. ἐφάλλεσθαι ἵππον, pro ἅλλεσθαι ἐφ' ἵππον. [Cum genitivo Genes. De reb. Cpol. p. 53, B. Cum dativo Plut. Mor. p. 139, B: Οἱ τοῖς ἵπποις ἐφάλλεσθαι μὴ δυνάμενοι.] Et Ἐφαλάμενος, aor. 1 med., Qui insiluit. || Ἐπιάλμενος, per syncopen pro ἐπιαλλόμενος, Assiliens vel Insiliens, Saltu invadens. Hom. Od. Ω, [320]: Κῦσε δέ μιν περιφὺς ἐπιάλμενος. [Il. H, 15: Δεξιάδην ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων.] || Ἐπάλλομαι, Ionice pro ἐφάλλομαι, Insilio, vel Assilio. Ἔπαλτο, poetica s. Ionica syncope pro ἐπάλλετο, idque vel a πάλλομαι, vel ab ἐπάλλομαι, a quo ἐπάλλομαι est illud ἔπαλτο, quod Hesych. exp. ἐφήλατο, ἐπέδραμεν, Insiliit. [Ἔπᾶλτο scribendum, si ducitur ab Ἐφάλλομαι, ut recte est Il. N, 643: Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Ἡυλαιμενέος βασιλῆος Ἀρπαλίων· Φ, 140: Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο. Schol. Pind. Nem. 6, 83: Καὶ ἐς Αἰθίοπας Μέμνονος οὐκ ἀπονοστάσαντος ἐπᾶλτο) Ἔστι καὶ συνεσταλμένως καὶ βαρυτόνως ἀναγνῶναι ἔπαλτο, τουτέστιν ἐπάλθη (ἐπάλθους ed. Rom.), ἐβλήθη τὸ κλέος αὐτῶν εἰς Αἰθίοπας. Qui accentus præferendus, quum Pindarus non videatur ejusmodi formula usurus fuisse, cui similis in V. T. aliquoties legitur, ut, Ἐφαλεῖται ἐπὶ σὲ πνεῦμα κυρίου, Reg. 1, 10, 6, etc.] Ἐπάλμενος, ap. poetas pro ἐφαλλόμενος, Insiliens, Irruens, per syncopen, ut de ἐξάλμενος supra dixi. Hom. Od. Ξ, [220]: Ἐπάλμενος ἔγχει ὄλεσκον. [Sic alibi sæpe. Cum dativo erat Il. N, 362, ubi alii μετάλμενος.] Hinc et Κατεπάλμενος, quod itidem Insiliens exp. in Apoll. Arg. 2, [583]: Νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον. Sed et Ἀνέπαλτο inter hæc referendum esse videtur, licet Etym. velit esse a πάλλομαι, pro ἀνεπάλλετο: quod Il. Θ, 85, de equo dicitur: Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Ubi Eustath. ἀνέπαλτο exp. ὀρθὸς ἔστη, item ἀνεπήδησε. Pro me autem facere, et Etym. mecum refellere videtur participium Ἀνεπάλμενος, quod ap. Apoll. [Rh. 2, 825] legitur, Ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος· nam hoc a πάλλομαι nullo modo deduci queat. Idem et de Ἐξέπαλτο dicendum fuerit, quod de ἀνέπαλτο dixi. Exp. autem ἐξέπαλτο Hesych. ἐξεπήδησεν. His addam et Μετάλμενος [quod v. in Μεθάλλομαι], quod ab Hesych. exp. ἐφαλλόμενος. Ionice porro mutatur in his aspirata in tenuem. [De formis illis, quæ dubitatum est utrum ad πάλλομαι an ἅλλομαι sint referendæ, disseruit Spitznerus ad Hom. Il. vol. 3, p. LIII–LXI, animadvertitque accommodatius plerisque illorum ll. verbum esse πάλλομαι quam ἐφάλλομαι. Ac mihi ne Homero quidem Il. Λ, 94, relinquendum videtur: Ἐξ ἵππων κατεπάλμενος ἀντίος ἔστη, sed restituendum καταπάλμενος, quod literarum series tuetur apud Hesychium et habet Leonidas Anth. Pal. 9, 326, 1: Πέτρης ἐκ δισσῆς ψυχρὸν καταπάλμενον ὕδωρ, ubi sententia excluditur κατεπάλμενον. Non contenderim tamen idem reddendum esse Apollonio, et minus etiam Oppiano Cyn. 3, 120, quum et libri consentiant in κατεπάλμενος, et hanc quoque scripturam antiquam esse constet tum ex schol. ad l. Hom. (sive Suida) eam unam agno-

scente, tum ex Hesychio ipso, qui etiam κατεπάλμενος ponit suo loco. Sed ab Homero quidem alienissimum videtur compositum cum κατὰ et ἐπί : nec magis ferenda vel apud recentissimos ἐγκατεφάλλομαι aut ἐνεφάλλομαι : in quibus quæ supra sunt posita exx., et ipsa ad ἐγκαταπάλλομαι et ἐμπάλλομαι sunt referenda. L. Dind.]

Ἔφαλμος, ὁ, ἡ, Muria conditus. Plut. Symp. 6, 2 [p. 687, D] : Αἱ τῶν ἐφάλμων βρωμάτων εὐστομίαι καὶ δριμύτητες. [Theophr. C. Pl. 5, 9, 6 : Τὸ γὰρ ἔφαλμα οἷον σφακελίζειν ἐστίν, pro substantivo, sed vitiose. V. annot. Schneideri.]

Ἔφᾶλος, ὁ, ἡ, et Ἐφάλιος [ap. Photium s. Suidam : Ἐφάλια, παραθαλάσσια], Ad mare situs, Maritimus. Utrumque enim dici volunt; sicut πάραλος et παράλιος. Hom. Il. B, [538] : Κήρινθόν τ' ἔφαλον. [Ib. 584. Soph. Aj. 192 : Ἐφάλοις κλισίαις. Philo Belop. p. 98, D : Ἐὰν ἔφαλον ᾖ τι τοῦ τείχους.] || Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ : et ita idem fuerit quod ἔξαλος supra expositum. [Posidipp. ap. Athen. 13, p. 596, D : Ἔστ' ἂν ἴῃ Νείλου ναῦς ἔφαλος τενάγη.]

Ἔφαλσις, εως, ἡ, Insultus.

[Ἐφαμαρτάνω. Jerem. 39, 35 : Πρὸς τὸ ἐφαμαρτεῖν τὸν Ἰούδαν, transitive capitur, quum intransitive dictum sit Peccare.]

[Ἐφαμαρτέω. V. Ἐφομαρτέω.]

[Ἐφάμαρτος, ὁ, ἡ, Peccatis obnoxius. Theophylactus ad v. 22 cap. 4 ad Ephesios p. 542 dicit παλαιὸν ἄνθρωπον esse τὸν τῆς προτέρας ἀναστροφῆς τρόπον καὶ τὴν παλαιὰν ζωὴν καὶ ἐφάμαρτον. Suicer. Eust. Il. p. 1365, 40 : Τοῦ εἰς ἱκέτην ἐφάμαρτος ἐκβῆναι. Wakef. Anecd. Gr. vol. 5, p. 99 fin.; 105 med.; Acta Jun. Bacchi p. 61 Combef. Boiss. S, Gregentius fol. 123, a. Maius. Theodor. Stud. p. 585, E, συνήθεια. L. D.]

[Ἐφαμάρτως, Peccanter. Achmes Onir. c. 47, p. 36 : Πλοῦτον ἀλλότριον βιαστικῶς καὶ ἐφ. κερδήσει· c. 102, p. 70 : Εὑρήσει ἐφ. ἀλλότριον χρυσίον. L. Dind.]

[Ἐφαμάω. V. Ἐπαμάω.]

Ἐφάμιλλος, ὁ, ἡ, De quo certatur, Ob quod contenditur. Quo modo accipi potest in Demosth. Pro cor. [p. 331, 9] : Ἐφαμίλλου τῆς εἰς τὴν πατρίδα εὐνοίας ἐν κοινῷ πᾶσι κειμένης, ἐγὼ κράτιστα λέγων ἐφαινόμην, ut sit, Proposito omnibus in commune certamine de declaranda in patriam benevolentia, i. e. Quum omnes in commune certarent de exhibenda sua patriæ benevolentia et studio. [Id. p. 488, 13 : Ἵν' εἰς τὸ μέσον καταθεὶς τὴν ὠφέλειαν ἐφάμιλλον ποιήσῃ τὸ ποιεῖν ἀλλήλους εὖ.] Itidem vero et ἐφάμιλλον affertur pro Controversum. Alioqui significat etiam Par, Æqualis, in certamine sc. et contentione, ut a Suida quoque et Hesych. exp. ἴσος, ὅμοιος. [Æmulus, Æmulator, Gl. Xenoph. Comm. 3, 3, 12 : Οὐδεὶς (χορὸς) τούτῳ (Atheniensium) ἐφάμιλλος γίγνεται.] Demosth. Epit. [p. 1396, 2] : Δύναμιν ἔχουσαν θυμὸν ἀήττητον καὶ φιλοτιμίαν ἐφάμιλλον. Isocr. Hel. enc. [p. 212, C] : Ἐφάμιλλον [nunc ἐνάμιλλον] τὴν ἑαυτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησε. Idem Ad Phil. [p. 95, D] : Ἐν οἷς κατορθώσας μὲν, ἐφάμιλλον [nunc ἐνάμιλλον] τὴν σαυτοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασι, quod interpretari possis etiam, Gloria certabis cum. Sic τὸ ἐφάμιλλον dicitur Paritas et æqualitas in aliquo certamine. Plut. Sympos. sept. sap. [p. 153, F] : Χαλεπὴν καὶ δύσκολον ἐποίει τὴν κρίσιν διὰ τὸ ἐφάμιλλον, Propter parem et æqualem laudem in illa carminis æmulatione. Rursum Isocr. Ad Demon. [p. 4, C] dicit, Σκοπεῖν ὅπως ἐφάμιλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, pro Videre ut sis patris studiorum æmulus. [Ita Gl. Schweigh. in Lex. Polyb. : « Ἐφάμιλλος τοῖς μεγίστοις, Cum maximis conferendus, 32, 23, 3. Ἐφάμιλλον κίνδυνον ποιεῖσθαι, Pari periculo, æquo, ancipiti Marte pugnare, 1, 25, 5 etc. Ἐφάμιλλοι προαιρέσεις, Paria instituta, 1, 64, 5; δυνάμεις 1, 57, 6; ὑπεροχή, dignitas, imperium, 9, 25, 6; εὔνοια ἑκατέρων 28, 15, 11. » Alia plurima exx. v. ap. Wyttenb. in Indice Plut. ἄ]

[Ἐφαμίλλως, Æqualiter. Etym. M. p. 506, 42 : Καθάπερ τῇ κέρκῳ ἡ ἀλώπηξ τοὺς θηρευτικοὺς κύνας ἀπατᾷ τῇδε κἀκεῖσε περιτρεπομένη, ἐφαμίλλως καὶ οὗτοι τοὺς ἁπλουστέρους φενακίζουσι τῇ κέρκῳ τῶν λόγων. Εὐζήλως, Contentiose, Cum æmulatione, Etym. Gud. Aristænet. Ep. 1, 2, p. 9.]

Ἔφαμμα, τὸ, generaliter significare videtur Quodvis indumenti genus. A Suida certe exp. generali vocabulo περίβλημα, afferente etiam Polybii locum : ap. quem ita legitur 2, [28, 8] (nam a Suida paulo aliter scribitur) : Οἱ δὲ Γεσσάται, ὑπολαβόντες οὕτως ἔσεσθαι πρακτικώτατοι, διὰ τό τινας τῶν τόπων βατώδεις ὄντας ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, γυμνοὶ μετ' αὐτῶν τῶν ὅπλων κατέστησαν τοὺς σάγους ἀποῤῥίψαντες. Ubi observandum, quod generali voce ἐφάμματα vocarit, postea particulari σάγους dixisse. Ceterum ἐφαπτὶς et ἔφαμμα hic posui, quod majori cum ratione videantur ab ἐφάπτω deduci significante Annecto et Vincio, aut ab ejus pass., quam ab ἐφάπτομαι quod Attingo declarat; nam ea, quibus amicimur, corpori velut circumalligata esse videntur.

[Ἐφαμμᾰτίζω, Deligo, Alligo. In ἐξαμματίζω corruptum v. in Ἐξαμματίζω. Passivum ap. Oribas. p. 159 ed. Mai. L. D. Soranus De fasciis Opp. Galeni vol. 12, p. 375, B : Τὰς ἀρχὰς ὑπὲρ τὸ ἐφήβαιον ἐφαμματίζομεν. Weigel.]

Ἔφαμμος, ὁ, ἡ, Arenosus, ut ὔφαμμος. Theophr. [C. Pl. 3, 6, 3] : Ἐὰν δὲ δὴ ἐν ἁλμώδει καὶ ἐφάμμῳ φυτεύσῃ, λίθους περιτιθέναι. [Ἐφάλμῳ Urbinas, sed correctus. Schneiderus : « Ὑφάμμῳ scripsi : quæ enim terra arenam superstratam habet, ἔφαμμος, quæ substratam, ὔφαμμος dicitur. » Sed ipse concedit defendi posse ἔφαμμος de terra maritima et arenosa dictum. Eandem mutationem ab se factam 2, 4, 4 : Ἡ δὲ λειμωνία καὶ ἔφαμμος ἀμπελοφόρος ἀγαθὴ καὶ ὅλως ἥτις ἂν ᾖ μανὴ καὶ κούφη καὶ λεπτὴ καὶ ἔφυδρος οὕτως ὥστε τὸ οὐράνιον ὕδωρ μὴ διικνεῖσθαι πρὸς τὸ ἐν αὐτῇ, jure retractat in Indice v. Ὕφαμμος, pariter atque alteram qua ὔφυδρος introduxerat pro ἔφυδρος.]

Ἐφανδάνω, Placeo, Complaceo. Hom. Il. H, [45] : Βουλὴν ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι. [Apoll. Rh. 1, 675 : Δῶρα μὲν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ, πέμψωμεν· 3, 537 : Εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσιν τόδ' ἐφανδάνει· 950 : Οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανεν ἐψιάασθαι. Oppian. Hal. 4, 253 : Οὐ γάρ τοι μία Κύπρις ἐφήνδανεν. Aoristo Musæus 180 : Οὐ γὰρ ἐμοῖς τοκέεσσιν ἐπεύαδεν. De forma Ἐπιανδάνω HSt. :] Ἐπιανδάνω, Complaceo, Gratus sum. Hom. Il. H, [407] : Ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως· Od. Π, [406] : Τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος. [Apoll. Rh. 3, 171 : Ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ. ἄ]

[Ἐφάπαλος, ὁ, ἡ. Geopon. 10, 78 : Οὕτω δὲ σχηματίζεται τὸ φυτὸν ἐφάπαλον ὄν. Kall. Dum tenera est, Int. Codex Gudianus ἐφ' ἅπαλον (sic). Fortasse pro ἔθ' ἁπαλόν. L. Dind.]

Ἐφάπαξ, i. q. εἰσάπαξ et καθάπαξ. [Ex Eupolidis fabula citat Antiattic. Bekk. p. 96, 17. Dio Cass. 66, 17; 69, 8, et sæpius in N. T. « Cyrill. Catech. 14, p. 152. » Boiss.]

[Ἐφαπλόω, Expando, Explico, Extendo, Sterno, Diffundo super. Orph. Arg. 455 : Ἐν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς χεῖρας ἐφαπλώσαντες ὑπείρ ἅλα τύπτον ἕκαστος· 1333 : Χρύσειον ἐφαπλώσαντες ἄωτον. Nonnus Dion. 15, 9 : Στῆθος ἐφαπλώσας ποταμηίδος ὑψόθεν ὄχθης· 20, 385 : Δίκτυα μὴ νεπόδεσσιν ἐφαπλώσητε θαλάσσης. Pollux 6, 10 : Ὅτι δὲ καὶ πτίλοις τὰ κνέφαλα ἐφήπλουν Εὔβουλος διδάσκει. Constantin. Cærim. p. 39, C : Εὐξάμενος ἔμπροσθεν τῆς ἁγίας τραπέζης ἐφαπλοῖ ἐν αὐτῇ εἰλητὰ δύο. Ib. p. 88, B : Ἐφαπλῶν τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἔνδοθεν τοῦ χλανιδίου αὐτοῦ. Quod male verti Manibus involutis ostendit Euseb. H. E. 8, 7, p. 384, 34 : Τὰς χεῖρας ἐφαπλοῦντας εἰς σταυροῦ τύπον. Eumath. p. 9 : Δάφνη καὶ μυρρίνη ἐφαπλοῦσι τοὺς κλάδους ὡς χεῖρας. Longus Past. 1, 20 : Λύκου μεγάλου δέρμα λαβὼν περιέτεινε τῷ σώματι, ποδῆρες κατανωτισάμενος, ὡς τοὺς ἐμπροσθίους πόδας ἐφηπλῶσθαι ταῖς χερσὶ καὶ τοὺς κατόπιν τοῖς σκέλεσιν. « Jo. Chrys. In Gen. or. 6, vol. 1, p. 37 : Ἐπειδὰν γὰρ ἴδῃς τὴν γῆν τοῖς ἄνθεσι καλλωπιζομένην, καθάπερ ἱμάτιον ποικίλον ἐφηπλωμένην αὐτῇ παντα χόθεν τὴν βλάστην τὴν ἀπὸ τῶν βοτανῶν. » Seager. Athanas. Or. contra gentes vol. 1, p. 45 : Ὁ ἅγιος τοῦ πατρὸς λόγος, παντα χοῦ τὰς ἑαυτοῦ δυνάμεις ἐφαπλώσας· Or. de incarnat. verbi ib. p. 69 : Εἰς πάντα ἐν πᾶσι τὴν ἑαυτοῦ πρόνοιαν ἐφαπλῶν. Suicer. Ἐφαπλῶσαι εἰς ὅλον τὸν κόσμον, Explicare, Diffundere, Euseb. Dem. ev. 3, p. 103, B. Εἰς πάντας ἀνθρώπους ἐξήπλωσεν, p. 104, B. Hemst. Sylburgii Saracen. p. 26 : Ἡ νὺξ ὅταν ἐφαπλῶται, ad-

dit Albert. ad Hesych. v. Ἐπανατείνει, quod explicat ἐφήπλωται. Etym. Gud. v. Ἀκτὶς p. 30, 44 : Ἀκτὶς, παρὰ τὸ ἐκτείνω ... ἐακτὶς καὶ ἀκτίς· πανταχοῦ γὰρ ἐφήπλωται. Hasius ad Leon. p. 208, C : « Τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ὑφαπλουμένων τῇ γῇ) Affirmare non ausim auctorem scripsisse ἐφαπλουμένων : scribere debuisse dubium non est. Dicitur enim proprie ἐφαπλοῦσθαι de radiis lucis. Euseb. Præp. ev. p. 69, D : Ἥλιος τὰς τοῦ οἰκείου φωτὸς ἐφαπλώσας ἀκτῖνας. Justinus Mart. p. 389, C : Τὸν ἥλιον ὡς μᾶλλον εἰς αὐτὸν τῶν λοιπῶν ἐφαπλούμενον. Basil. In c. 9 Esaiæ 1, p. 1032, A : Τὸ φῶς διέκοψε μὲν τὴν ἀχλὺν, ἐφήπλωσε δὲ αὐτοῖς τῆς ἀληθείας τὸ φέγγος. » Hierocl. p. 232 addit Wakef., idemque Plut. Mor. p. 167, A : Σκότος ἐφήπλωται πολυφάνταστον.]

[Ἐφάπλωμα, τὸ, Culcitra, Gl.] Ἐφαπλώματα Suidæ sunt quæ Aristophani πεπλώματα. [Typicum Irenes Augustæ in Cotelerii Eccl. Gr. mon. vol. 4, p. 204 : Αἱ αὐταὶ δὲ παραλήψονται καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ εἰς ὑπηρεσίαν τῶν μονοζουσῶν, ἤγουν σαγία, πιλωτὰ, ἐφαπλώματα, τὰ εἰς τὸ λουτρὸν χρειώδη. Eust. Il. p. 1347, 37 : Τοὺς τάπητας, οὓς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων, ἓν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσιν.]

[Ἐφαπτέον, Alligandum est. Oribas. p. 58 ed. Mai. L. D. Clem. Al. Pæd. 2, 9, p. 218=187. Kall.]

Ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ, Vestis militaris genus. Utebantur et Græci equites, inquit Bayf., eo genere vestis, quam ἐφαπτίδα appellat [Polyb. ap.] Athen. 5, [p. 194, F] : Πάντες οἱ προειρημένοι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ διαχρύσους καὶ ζωωτάς. Bud. quoque ex eod. loco Vestem militarem fuisse probat. [Callixenus ib. p. 196, F : Ἐφαπτίδες κάλλισται, τινὲς μὲν εἰκόνας ἔχουσαι τῶν βασιλέων ἐνυφασμένας, αἱ δὲ μυθικὰς διαθέσεις. Conf. Visconti *Mus. Pio-Clem.* vol. 1, p. 61. L. D.] Hinc fit, ut ἐφαπτὶς Sagus aut Paludamentum a nonnullis reddatur. Polluci certe [4, 116] est συστρεμμάτιόν τι φοινικοῦν ἢ πορφυροῦν, ὃ περὶ τὴν χεῖρα εἶχον οἱ πολεμοῦντες ἢ οἱ θηρῶντες. Ubi suspicatus sum aliquando tale quid ab eo intelligi, quale est quod vocamus *Escharpe*. [H. Stephani interpretationem probat et firmat Holsten. Epistt. Append. nov. Boiss. Anon. ap. Suid. : Οἱ δὲ φιλοὶ τῶν Ῥωμαίων ἕκαστος αὐτῶν εἶχεν ἐφαπτίδα.] In VV. LL. citatur ex Josepho A. J. [3, 7, 7] ἐφαπτὶς pro ἐπωμὶς, Superhumerale. Ceterum ap. Strab. ἐφαπτίδας mulieribus etiam tributum invenio, 7, [p. 294] : Προμάντεις ἱέρειαι, πολιότριχες, λευχείμονες, καρπασίνας ἐφαπτίδας ἐπιπεπορπημέναι. [Hesych. : Ἐφαπτίδας, πόρπας. Sic enim ex l. Strabonis scripturam codicis corrigendam conjecit Bielius. Idem : Κτενωτὴν τρίχα, τὴν ἐφαπτίδα. Κτενωτὴν, τὴν ὑφαντὴν, τρίχα δὲ, ἐπεὶ τὰ ἔρια τρίχες εἰσὶν τῶν προβάτων. Et præter glossam obscuram Ἰατρὸς, θεραπευτὴς ἢ ἐφαπτὶς, Ζειρὰ ... ἐπιβόλαιον κατὰ τῶν ὤμων φορούμενον, ἐοικὸς ἐφαπτίδι. Photius s. Suidas : Ζειρὰ ... ἔνδυμά τι, ὃ ἐπενεδύοντο μετὰ τοὺς χιτῶνας, ὥσπερ ἐφαπτίδας. L. D. In Proculi Paraphr. Ptolem. p. 36 : Ἐν ταῖς ἐφαπτίσι, de Sagittario in cœlo, vertitur In fascia.]

Ἐφαπτὸς, Hesychio ὑπὸ θεοῦ κεχαρισμένος. [Idem Εὔφαπτον, ὑπὸ θεοῦ κατεχόμενον. Alia significatione ap. eundem est Λόχμη, χλαμὺς ἐφαπτή. Quod comparandum cum ἐφαπτίς. Schol. Aristoph. Av. 934 : Σπολάδα) Καλλίστρατος οἷον ἔφαπτον δερμάτινον. Pro quo ἐφαπτὸν scribitur ap. Suidam. Conf. Ἐφαπτώδης. L. Dind.]

Ἐφάπτω, Alligo. Ἐφάψαι, inquit Hesych., δῆσαι ἱμάντα. [Photius : Ἐφάψαι, ἐπὶ τοῦ δῆσαι λέγουσι τὸν λελυμένον ἱμᾶντα τοῦ ὑποδήματος. Improprie Pind. Ol. 9, 64 : Μὴ καθέλοι μιν αἰὼν πότμον ἐφάψαις ὀρφανὸν γενεᾶς. Soph. Trach. 933 : Ἔγνω γὰρ τάλας τοὔργον κατ' ὀργὴν ὡς ἐφάψειεν τόδε. Schol. Dionysii in Bekk. An. p. 784, 19 : Ὅσοι τὴν τῶν γραμμάτων εὕρεσιν Σισύφῳ ... ἐφάπτουσιν.] Et pass. Ἐφάπτομαι, Alligor. Item Impendeo, ut, quod supra caput alligatum est, illi impendet. Hom. Il. B, [15] : Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται, pro ἐπήρτηται, Impendent, Bud. [Sic Z, 241 : Πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο· H, 402 : Ὡς ἤδη Τρώεσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, et alibi.] || Ἐφάπτω, Accendo. A cujus pass. ἐφημμένος, Accensus, Ardens. Et metaph. νεῖκος ἐφῆπται, Contentio exarsit, Il. Φ, [513] : Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. [Hic quoque vertendum ut supra. Eur. Bacch. 778 : Ἤδη τόδ' ἐγγὺς ὥστε πῦρ ἐφάπτεται ὕβρισμα Βακχῶν, scripserat fortasse ὑφάπτεται, ut solet. L. D.] || Ἐφάπτομαι, Attingo, Contingo. Et Pertineo, Attineo, inquit Bud., subjungens ex Aristot. Ethic. 3 : Οὐδὲ δὴ ἐν ἁπάσαις ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἡδέως ἐνεργεῖν ὑπάρχει, πλὴν ὅσον ἐφάπτεται τοῦ τέλους; Attinet ad finem bonorum. Interdum pro simpl. Tangere; ut τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. At ap. Soph. [Aj. 1172] : Ἱκέτης ἔφαψαι πατρός. [OEd. C. 859 : Ἐφάψομαί γὰρ οὐ ταύταιν μόναιν. Hom. Od. E, 348 : Αὐτὰρ ἐπὴν χείρεσσιν ἐφάψεαι ἠπείροιο. Theognis 6 : Φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη. Pind. Pyth. 9, 11 : Θεοδμάτων ὀχέων ἐφαπτομένα χερὶ κούφᾳ· Nem. 9, 47 : Σκοπιᾶς ἄλλας ἐφάψασθαι ποδοῖν. Æsch. Suppl. 412 : Καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται. Eur. El. 1225 : Ξίφους ἐφηψάμαν· Hel. 556 : Ἐπεί γε τοῦδ' ἐφάπτομαι τόπου· Ion. 1057 : Τῷ τῶν Ἐρεχθεϊδᾶν δόμων ἐφαπτομένῳ. Aristoph. Pl. 1068 : Τῶν τιτθίων ἐφάπτεταί σου. Simonides Anth. Pal. 7, 647, 2 : Δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα. Sine casu Julian. Ægypt. 9, 738, 4. Id. Plan. 4, 113, 6 : Χερσὶν ἐφαπτομέναις. Plato Crat. p. 393, B : Οἰόμενός τινος ὥσπερ ἴχνους ἐφάπτεσθαι τῆς Ὁμήρου δόξης· Reip. 7, p. 534, C, εἰδώλου, et alibi sæpe similiter. Theophr. C. Pl. 3, 15, 1 : Ὥραν τῆς ἀμπελουργίας οἱ μὲν ταῖς χώραις μόνον διαιροῦσιν, οἱ δὲ τῶν γενῶν ἐφάπτονται. Perfecto Aristid. Quint. De musica 1, p. 11, 5 : Διὰ τὸ λοιπὸν ἡμᾶς ἐφῆφθαι τῶν ὀξυτέρων συστημάτων.] Ap. Plut. quoque ἐφάπτεσθαι, pro Attrectare sumi testatur Bud. [Mor. p. 108, D : Μὴ καθαρῷ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. || Cum dativo improprie Pind. Ol. 1, 86 : Ὡς ἔννεπεν οὐδ' ἀκράντοις ἐφάψατ' ὧν ἔπεσι· Nem. 8, 36 : Εἴη μή ποτε μοι τοιοῦτον ἦθος, Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ κελεύθοις ἁπλόαις ζωᾶς ἐφαπτοίμαν.] || Ἐφάπτομαι, Capesso [Gl.], vel rursus Attingo significare putat Bud. ap. Plat. Leg. 10, [p. 891, C] : Ὁπόσοι πώποτε τῶν περὶ φύσεως ἐφήψαντο ζητημάτων. [Photius : Ἐφάψασθαι, ἄρξασθαι, ψηλαφῆσαι.] Idem Bud., Ἐφάπτομαι, inquit, Capesso; unde συνεφάπτομαι, Simul suscipio et aggredior. Plut. [Mor. p. 447, D] pro Aggredior opus faciendum. [Pind. Ol. 9, 13 : Οὗτοι χαμαιπετέων λόγων ἐφάψεαι· Pyth. 8, 63 : Μαντευμάτων τ' ἐφάψατο συγγόνοισι τέχναις. Epigr. Anth. Pal. 9, 190, 6 : Μουσέων λάτρις ἐφαπτομένη. Polyb. 1, 13, 9 : Ἐφάπτεσθαι τῶν ἤδη προϊστορημένων ἑτέροις· 2, 37, 5 : Δέον ἂν εἴη ... τῶν ἐπιφανεστάτων ἐθνῶν καὶ τόπων ἐφάψασθαι τῆς οἰκουμένης.] Plato pro Assequor : ut [Tim. p. 90, C] ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας. [Ib. p. 71, E : Οὐδεὶς ἔννους ἐφάπτεται μαντικῆς ἐνθέου καὶ ἀληθοῦς.] Hæc Bud. Videtur autem a Plut. Numa [c. 8] dici ἐφάπτεσθαι θεοῦ νοήσει sensu eod. quo a Plat. ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας : ut sit Deum assequi mente, s. intellectu. Exp. tamen et Deum intelligere, vel percipere. [Hesych. : Ἐφάπτεται, προσεγγίζει.] || Ἐφάπτομαι, addit Bud., Vindico, i. e. ἀντέχομαι. Plato Leg. p. 337 [11, p. 915, C : Ἐὰν ὡς αὐτοῦ ἐφάπτηται ζῴου. Inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 2, p. 827, n. 1702, 9 : Εἰ δέ τις ἐφάπτοιτο Ἀλκυονίδος ἐπὶ καταδουλισμῷ. Conf. 1701, 1705, 1709. ||« Ἐφάπτεσθαί τινος, Accusare, Culpam in aliquem conjicere, Hipparch. ad Arat. p. 172, E. » Hemst. || Ab hoc verbo, quod Ionice ἐπάπτω sonat, formatur partic. pass. ἐπαμμένος, Indutus, Præditus. Herodot. 8, 105 : Παῖδες εἴδεος ἐπαμμένοι, Speciosa forma præditi. 1, 199, de virginibus : Εἴδεός τε ἐπαμμέναι καὶ μεγάθεος. Schweigh.]

[Ἐφαπτώδης, ὁ, ἡ, Similis ἐφαπτίδι, quod voc. v. Photius : Σπολὰς, δερμάτιον ἐφαπτῶδες πρὸς τὰς ἐν πολέμῳ μάχας χρήσιμον. Quod Suidas s. schol. Aristoph. dicunt ἔφαπτον δερμάτινον.]

Ἐφάπτωρ, ὁ, exp. Captator. Æsch. Suppl. p. 332 [v. 736] : Ἴσως γὰρ ἢ κήρυξ τις ἢ πρέσβυς μόλοι, Ἄγειν θέλοντες ῥυσίων ἐφάπτορες. Ubi schol. ῥυσίων ἐφάπτορες exp. ἐνεχυράζοντες ἡμᾶς διά τινος ἁρπαγῆς· alii, Captis pignoribus nos coercentes. P. 322 [v. 417] idem poeta dixerat, Καὶ μήτε δῆρις ῥυσίων ἐφάψεται, quod itidem interpretabimur Captabit. [De Jove filium ex Io tactu manus procreante, Ἔπαφον ab illa ἐπαφῇ nominatum, ib. 312 : Καὶ Ζεύς γ' ἐφάπτωρ χειρὶ φιτύει γόνον· 535 : Ἔφαπτορ Ἰοῦς.]

Ἐφαρδμὸν, Hesychio ἀρδευτὸν πεδίον.

Ἐφαρμογὴ, ἡ, Convenientia, Cohærentia, Quadratio. [Responsus; Ἐφαρμογαὶ, Commissuræ, Gl.] Plut. [Mor. p. 780, B] : Τῇ πρὸς αὐτὸν (τὸν κανόνα) ἐφαρμογῇ καὶ παραθέσει. V. Bud. p. 439. [Anon. ap. Suidam v.

Ἱερατικὴ, p. 1735, C : Ὥστε καὶ ῥᾴδίαν εἶναι τὴν ἐφαρμογὴν τῷ βουλομένῳ προσαρμόττειν τοῖς Αἰγυπτίοις τὰ τῶν Ἑλλήνων. Et sæpius Cleomed. Cycl. theor. 2, 5.]

Ἐφαρμόζω, vel Ἐφαρμόττω, Adapto, Accommodo. Hesiod. [Op. 76] : Πάντα δέ οἱ χροὶ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. [Proprie Aristot. H. A. 5, 6 : Ὁ πολύπους ὅταν τὴν λεγομένην κεφαλὴν ἐρείσῃ πρὸς τὴν γῆν καὶ διαπετάσῃ τὰς πλεκτάνας, ἄτερος ἐφαρμόττει ἐπὶ τὸ πέτασμα τῶν πλεκτανῶν· et ibid. : Τὰ στόματα καὶ τὰς πλεκτάνας ἐφαρμόττουσαι καταντικρὺ ἀλλήλαις. Soph. Trach. 623 : Λόγων τε πίστιν ὧν ἔχεις ἐφαρμόσαι. Xen. Ages. 8, 8 : Ἐφαρμόσας τὰς δαπάνας ταῖς προσόδοις. Aristot. Eth. Nic. 2, 7 : Δεῖ δὲ τοῦτο μὴ μόνον καθόλου λέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς καθ' ἕκαστα ἐφαρμόττειν. L. D. Lucian. Apol. de merced. cond. c. 1 : Ἃ δὲ ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις, Quæ vero a te dicta sint, ea nunc adjungere quæro iis quæ legisti. Brunck. Plut. Mor. p. 116, E : Ταῦτα ἐν διανοίᾳ τις ἔχων ... πρὸς πάντα τὰ τοῦ βίου πράγματα ῥᾳδίως ἐφαρμόζειν δυνήσεται.] Philo De V. M. 2 : Ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Ap. Synes. Ep. 4 [p. 169, A] exp. Insero, vel Adjungo : Ἀλλὰ κἂν ταῖς ἐφημερίσι, περὶ ἃς ἐσπούδακα, τὴν ἐπιστολὴν ἐφαρμόσας. [Scriptura veriori ἐναρμόσας, a Petavio in margine posita (quanquam ille ἐναρμόσαις scripsit), utitur HSt. in Ἐναρμόζω.] || Ἐφαρμόζω, neutr., Congruo, Convenio, Cohæreo, Quadro et Consentaneus sum, cum dat. vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accus. V. Bud. p. 439. [Hom. Il. T, 385 : Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε (τὰ ἔντεα) καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. Bud. l. c. : « Aristot. Polit. 3, (1) : Ὁ μὲν οὖν μάλιστ' ἂν ἐφαρμόσας πολίτης ἐπὶ πάντας τοὺς λεγομένους πολίτας σχεδόν τοιοῦτός ἐστιν. (Eth. Nic. 5, 8 : Τὸ δ' ἀντιπεπονθὸς οὐκ ἐφαρμόττει οὔτ' ἐπὶ τὸ διανεμητικὸν δίκαιον οὔτ' ἐπὶ τὸ διορθωτικόν.) Idem alibi (ib. 2) per genitivum : Οὐ γὰρ ἐφαρμόττει τὸ ἐκ πολίτου ἐπὶ τῶν πρώτων οἰκησάντων. Alibi (Polit. 3, 4) per dativum : Ὁμοίως δὲ καὶ κοινὸς ἐφαρμόσει πᾶσιν. Rursus per accusativum in 1 Poster. : Ἡ δ' ἀπόδειξις οὐκ ἐφαρμόττει ἐπ' ἄλλο γένος ἀλλ' ἢ ὡς εἴρηται. » || Partic. cum gen. Theod. Stud. p. 74, D : Πῶς οὐχὶ φίλον αὐτῷ καὶ ἐφαρμόζον τῆς σωματικῆς ἰδέας; || Med. Archias Mytil. Anth. Pal. 9, 19, 10 : Ἴσαν μοῖραν ἔχων Ἡρακλεΐ· καὶ γὰρ ἐκεῖνος τόσσ' ἀνύσας δούλαν ζεῦγλαν ἐφηρμόσατο. Agathias 9, 768, 6 : Αἰνέομεν δὴ κεῖνον, ὃς ἐν βιότῳ τε κύβῳ τε χάρματι καὶ λύπῃ μέτρον ἐφηρμόσατο. Et eadem locutione Lucian. 10, 26, 4. Clearch. ap. Athen. 7, p. 317, B : Τοῖσιν ἐφαρμόζου τῶν κεν καὶ δῆμον ἴκηαι. || Pass. Greg. Nyss. vol. 1, p. 196 : Ἐφ' ἑκατέρῳ τῶν ἀντικειμένων ταῖς σημασίαις ἐφαρμοζόμενον. || Forma Dorica Ἐφαρμόσδω Theocrit. 1, 53. L. Dind.]

[Ἐφάρμοσις, εως, ἡ, Convenientia. Tim. Locr. p. 95, C : Κατ' ἐφάρμοσιν τόπων καὶ τάξιος. Theolog. arithm. p. 16 : Πρὸς τὴν ἐφάρμοσιν τοῦ ἀποτελέσματος.]

[Ἐφαρμοστέον, Aptandum. Polyb. 1, 14, 8 : Τοῖς πραττομένοις ἐφ. τὰς πρεπούσας ἀποφάσεις. Lucian. Quom. hist. scrib. c. 6 : Τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμ. Plut. Mor. p. 34, F.]

[Ἐφάρμοστος, ὁ, Epharmostus, n. viri Opuntii, cui carmen Ol. 9 fecit Pindarus.]

[Ἐφαρμόττω. V. Ἐφαρμόζω.]

[Ἐφαρπάζω, σω, σομαι, Rapio. Georg. Pis. Avar. 68 : Ἕως μὲν οὖν ἡ ῥίζα τῆς ἀποσπάδος ἐν τοῖς ἐφαρπαγεῖσι τῶν Σκυθῶν τόποις τὸ τοῦ γέροντος ἐθρασεύετο (ἐθρασύνετο?) θράσος, ἄχθος μὲν εἶχεν ἐξ ἀνάγκης ἡ πόλις. Nisi ἀφαρπαγεῖσι scribendum. L. Dind.]

Ἔφαψις, ἡ, Vinctura, ut exp. a Bud. in hoc l. Galeni : Ὄνυχές εἰσι δέρματος ἐφαψίς.

[Ἔφαψις, εως, ἡ, Tactus. Æsch. Suppl. 46 : Ζηνὸς ἔφαψιν. Schol. Apoll. Rh. 1, 842 : Ἤδη σύμβολον αὐτῇ τῆς ἑταιρείας διὰ τῆς ἐφάψεως δίδωσιν. Wakef.]

[Ἐφέβδομος, ὁ, Sesquiseptimus. Iamblich. In Nicom. p. 118, C. De forma Ἐπιέβδομος in Addendis dicetur.]

[Ἐφεγρήσσω, Vigilo. Hesych. : Ἐφεγρήσσων, ὁ ἀγρυπνῶν. Similia spiritus lenis in asperum mutati exx. v. ap. Albert.]

Ἐφεδές, τὸ, Humile, ἐπίπεδον, ταπεινὸν, χαμαὶ, Hesych. : ἔδος enim inter alia Solum et pavimentum significat.

[Ἐφεδέτα, ἀρχή τις ἐν Σάμῳ, Hesych. corrupte.]

Ἔφεδρα, ἡ q. d. Insessio. Plato Pol. [p. 288, A] : Ἔν δὲ ὄνομα ἔχον, διότι πᾶν ἕνεκά τινος ἐφέδρας ἐστὶ, θάκος ἀεί τινι γιγνόμενον. [Photius s. Suidas in Λίσπαι s. Λίσποι : Διὰ τὸ ναυτικοὺς ὄντας ἕνεκα τῆς ἐν τῷ κωπηλατεῖν συνεχοῦς ἐφέδρας ἀπογλούτους εἶναι. || Obsidio, Sessio ad. Herodot. 1, 17 : Τῆς θαλάσσης οἱ Μιλήσιοι ἐπεκράτεον, ὥστε ἐπέδρης μὴ εἶναι ἔργον τῇ στρατιῇ· 5, 65 : Οὔτε γὰρ ἐπέδρην ἐπενόεον ποιήσασθαι. || Stabulum. Orac. ap. Phlegont. Mirab. c. 3 : Ἡνίκα Νισαῖοι χρυσάμπυκες ἀργέται ἵπποι βῶσιν ἐπὶ χθόνα δῖαν, ἑὴν προλιπόντες ἐφέδρην. || Basis. Hero Spirit. p. 183, B : Ἐπὶ δὲ τῆς ἐφέδρας ἐφεστάτω τὸ ζῴδιον· 224, D bis, 226, D; 227, A; 232, C.] || Herba, quam et Caucum appellant. Gorr. [Hesych. : Πόα τις, ἣν καὶ ἵππουριν καλοῦσι. Plin. N. H. 26, 13.]

[Ἐφεδράζω, Impono. Sext. Pyrrhon. hypot. 2, p. 114, 2 : Ζώῳ θνητῷ χρεμετιστικῷ τὰ σφαιρώματα ἐφηδρακὸς, quæ est definitio equitantis. Heliodor. Æth. 1, 2 : Μηρῷ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα. « Schol. Clem. Alex. p. 131, 25. » Boiss. Passivo schol. Aristoph. Nub. 264, ubi male ἐφέδρασται, Oribas. p. 21 ed. Mai.]

[Ἐφέδρᾰνον, τό.] Ἐφέδρανα, τὰ, Natium prominentiæ, super quibus sedetur. Cæl. Rhod. 2, 46. Polluci 2, [184] γλουτοὶ et ἐφέδρανα idem sunt, i. e. τὰ ὑπερέχοντα ἀπὸ τῶν ἰσχίων. [Aristot. H. A. 1, 13 : Τοῦ διεξοδικοῦ τὸ μὲν οἷον ἐφέδρανον γλουτός.] || Item ἐφ' ὧν κάθηνται οἱ τὰς λύρας ἔχουσι, Hesych. ex Phrynicho. [|| Oribas. p. 119 ed. Mai. : Κατὰ δὲ ἡμᾶς ἐστιν αὐτῶν (τῶν ἰατρικῶν ὀργάνων) τὰ μὲν τόνια, τὰ δὲ μηχανήματα, ἃ δὲ στάσιμα, ἃ δὲ ἐφέδρανα· et p. 120 : Ἐφέδρανα δέ ἐστιν ὄργανα ὅσα κεκλιμέναις ἔχοντα τὰς κατασκευὰς περιέχει ἐν αὐτοῖς τοὺς στατικοὺς καὶ μοχλευτικοὺς τρόπους, ὥστε ἐπικαθημένους αὐτοῖς τοὺς πάσχοντας καταρτίζεσθαι. Conf. p. 122, 128, 129, 130. Adjective p. 123 : Τὴν τοῦ ἐφεδράνου ὀργάνου χρείαν, 161, et pravo accentu 151, ἐφεδρανῶν ὀργάνων. Ap. Hesych. male in Ἐφέδρα posita sunt quæ in Ἐφέδρανα ponenda fuerant, καὶ κίονος μέρος, καὶ οἱ γλουτοὶ, καὶ ὄργανα ἰατρικὰ εἰς καταρτισμούς. L. Dind.]

Ἐφεδρεία, ἡ, Sessio, Ipse sedendi s. insidendi actus : ut ἡ ἐπὶ τοῖς δένδρεσιν ἐφ., Aristot. [H. A. 9, 9. || Successio in certamine. Plato Leg. 7, p. 819, B : Πυκτῶν καὶ παλαιστῶν ἐφεδρείας. || Propinqua statio, Propinquitas. Polyb. 24, 12, 2 : Πιστεύσαντες τῇ τῶν πολιτῶν ἐφεδρείᾳ.] || Subsidium, Præsidium. Polyb. 1, [9, 2] : Βουλόμενος οἷον ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν [ἀπολιπεῖν] τοῦτον. Et [3, 45, 5] : Ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, Subsidii loco. 1, [17, 11] : Θάνατος παρὰ Ῥωμαίοις πρόστιμον τῷ φυγόντι ἐξ ἐφ., i. e. Desertori præsidii, Cam. At Bud. Stationem hic vertit. [Alios ll. annotavit Schweigh. in Lex. Figurate 32, 21, 9 : Εἶχε δὲ οἷον ἐφεδρείαν καὶ ῥοπὴν πρὸς τὸ πιστεύεσθαι ... τὴν προϋπάρχουσαν αὐτῷ σύστασιν πρὸς τοὺς προειρημένους. || « Galen. initio libri De cogn. curandisque animi morb. (vol. 6, p. 519, A) τὴν παραφυλακὴν ἢ τὴν διάγνωσιν ἢ τὴν ἐπανόρθωσιν significat Observationem, dijudicationem aut correctionem. » Foes. OEc. Hipp. || Suidas s. schol. Demosth. ad p. 61, 3 : Ἐφεδρεία, ἡ ἐπίκληρος παραμονὴ, Exspectatio hereditatis.]

[Ἐφέδρευσις, εως, ἡ, Sessio. Aq. Job. 37, 3. Conf. Schleusn. Lex. in V. T.]

[Ἐφεδρευτὴς, ὁ, Insidiator. Pseudo-Chrys. Serm. 51, vol. 7, p. 389. Seager.]

Ἐφεδρεύω, Insideo. [Pollux 1, 209 : Ἐπόχως ἐγκαθίσαι ... καὶ ἐφεδρεύειν ἐρεῖς, ὡς Ξενοφῶν, εἰ καὶ βιαιότερον. Sed non reperitur hodie apud Xenophontem. De anseribus Aristot. H. A. 6, 8 : Διαμένουσι διὰ παντὸς ἐφεδρεύουσαι (ovis). || Incumbo. Eur. El. 55 : Τόδ' ἄγγος τῷδ' ἐφεδρεῦον χάρα φέρουσα.] Subsideo, Subsidens insidior. Et generaliter Insidior. Plut. [Fabio c. 11] : Ἀννίβου πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodian. [8, 8, 3] : Ἐφεδρεύειν αὐτοῖς ὑπώπτευον, Insidias suspectabant. [Eur. Or. 1627 : Σύ θ' ὃς ξιφήρης τῇδ' ἐφεδρεύεις κόρῃ· Rhes. 768 : Κρατοῦντας ὑμᾶς κἀφεδρεύοντας νεῶν πρύμναισι. Thuc. 4, 71 : Μὴ ἡ πόλις ἐγγὺς ἐφεδρευόντων Ἀθηναίων ἀπόληται· 8, 92. Athen. 1, p. 14, B : Τοὺς ἐφεδρεύοντας τῇ Πηνελόπῃ ἐβδελύττετο. L. D. Ἐφεδρεύειν ταῖς ἐκκλησίαις, schol. Aristoph. Pl. 725. Hemst.] Est etiam Victori immineo, ut cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Isocr. [p. 186 : Ὅταν ἴδωσιν ἐφεδρεύουσαν τὴν δύναμιν

τὴν ἡμετέραν. De ultoribus Suidas : Ἐφεδρεύει, ἐπικάθηται. « Ἐφεδρεύειν δὲ ἐκείνους φίλους καὶ συγγενεῖς τῶν ἀπολωλότων. » Ἀντὶ τοῦ εἰσί τινες ἐξ ὑστέρου τιμωροὶ τῶν ἀπολωλότων.] Item Immineo in calamitatem alterius. [Τοῖς ἀτυχήμασιν Aristot. Polit. 2, 9.] Et ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς, Bud. ex Polyb. [18, 31, 4; 30, 7, 5], Captare occasiones ex locis et temporibus. [Demosth. p. 61, 3 : Τοῖς δ' ἀγαθοῖς ἐφεδρεύων ἕτερος καθεδεῖται· 100, 10 : Τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς τὴν παρ' ὑμῶν ἐλευθερίαν ἐφεδρεύειν.] || Subsidio sum : unde ἐφεδρεύοντες, qui alio nom. ἐπιτεταγμένοι, dicuntur etiam Triarii in postrema acie collocati, Bud. Annot. [Polyb. 18, 15, 2 : Τὰ μὲν ἐφεδρεύει τῶν μερῶν αὐτοῖς, τὰ δὲ συμμίσγει τοῖς πολεμίοις, et ib. 5. Conf. 3, 53, 5. Cum dativo personæ 3, 110, 6 : Διὰ τὸ τοῖς μὲν Καρχηδονίοις μηδὲν ἐφεδρεύειν ἀξιόλογον· 18, 6, 1 : Ἐφήδρευε τοῖς προκινδυνεύουσιν.] V. et supra cit. Comm. l. [Polyb. 1, 40, 1, ἐφεδρεῦσαι τοῖς τῶν συμμάχων καρποῖς· 5, 95, 5, τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ· 4, 10, 5, τῇ τῆς ἁλείας ἐξαποστολῇ· 7, 3, 7, τῇ νεότητί τινος, etc. Schweigh. || Addito infinitivo Theod. Stud. p. 459, D : Ἐκεῖ ὁ λῃστὴς ἐφεδρεύει κλέψαι καὶ συλῆσαι τὸ ἱερόν. L. Dind.]

[Ἐφεδρήσσω, i. q. præcedens. Coluth. 252 : Καί μιν ἐφεδρήσσειν νεοπηγέος ὑψόθεν ἕδρης ἀργυρέης ἐπέτελλε. Cum dativo Nonnus Dion. 20, 36 : Ἄρμασι μιμηλοῖσιν ἐφεδρήσσουσα λεόντων. Paul. Sil. Descr. Soph. 453 : Τοῖχοι ... ἐφεδρήσσουσι θεμείλοις· et similiter 795, 844. || Assideo. Hesych. : Ἐφεδρήσσων, παρακαθήμενος. Antipater Sid. Anth. Pal. 7, 161, 5 : Δειλαί τοι δειλοῖσιν ἐφεδρήσσουσι πέλειαι· ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. Coluthus 68 : Τοῖον ἐφεδρήσσοντα προσέννεπεν Ἑρμάωνα. Scripturam per ι pariter atque per simplex σ refellit analogia formæ ἐγρήσσω, quam confert Dorvillius ap. Lennep.]

[Ἐφεδριάζω. Ἐφεδριασμός. V. Ἐφεδρίζω.]

[Ἐφεδριάω, i. q. ἐφεδρεύω. Coluth. 15 : Πάριν οἰοπόλοισιν ἐφεδριόωντα θοώκοις. || Imperfect. frequentat. significatione transitiva Tzetzes Hom. 392 : Γέροντα δ' ἐλάζετο χειρὸς, καί μιν ἐφεδριάασκεν, In sedili collocavit. L. Dind.]

Ἐφεδρίζω, Insideo. Sed peculiariter pro Insideo tergo alicujus : quod fiebat in ludo, qui et Ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, et Ἐφεδριασμός. Pollux [9, 118, 119], Hesych.; et Ἐφεδριστῆρες, Qui in illo ludo devicti manibus a tergo junctis insistentes portabantur. [Hesych. : Ἐφέδριζεν, ἐδίσκευεν, ἔπαιζεν. Ἐφεδρίζειν, παίζειν τὴν λεγομένην Ἐφεδριασμὸν παιδιὰν, ὅταν περιαγαγὼν τὰς χεῖράς τις κατὰ νώτου ἐκ τῶν κατόπιν βαστάζῃ τὸν νικήσαντα. Ταύτην δὲ τὴν παιδιὰν Ἀττικοὶ Ἐν κοτύλῃ λέγουσιν. Ἄλλοι δὲ τὴν συναφὴν τῶν χειρῶν παρὰ τὸν κρίκιδον (ἄλλοι δὲ ἐγκρικαδίαν ἢ συναφὴν τῶν χειρῶν παρὰ τὸν κρίκον, coll. Hesychii gl. Ἐγκρικαδία, συναφὴ χειρῶν εἰς τοὐπίσω, supplet et corrigit Kusterus). Philemonis fabulam Ἐφεδρίζοντας citat Stob. Fl. vol. 3, p. 415, Ἐφεδρίτας Photius Lex. v. Παλαιστή.]

[Ἐφεδρισμός. V. Ἐφεδρίζω.]

[Ἐφεδριστήρ. V. Ἐφεδρίζω.]

[Ἔφεδρον. V. Ἔφεδρος.]

Ἔφεδρος, ὁ, ἡ, Insidens : ut Soph. Phil. [400] matrem Deum ἔφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, Insidentem tergo leonum : intelligens sc. agitatricem esse leonum currui ipsius junctorum. Sic de exercitu in terram exposito ap. Eur. [Rhes. 954] : Ἔφεδρος γῆς στρατός. Et [Ion. 202] : Ἔφεδρος τοῦ ἵππου, pro ἔποχος. [Tro. 139 : Ὦμοι θάκους οὓς θάσσω σκηναῖσιν ἔφεδρος Ἀγαμεμνονίαις. Pollux 2, 184. De assidente Plato Polit. p. 273, D : Πάλιν ἔφεδρος αὐτοῦ (τοῦ κόσμου) τῶν πηδαλίων γιγνόμενος.] || Hesychio est etiam [ὁ ἐπιδίφριος καὶ] χειροτέχνης, forte pro Sedentarius vel sellularius artifex. [Lex. rhet. Bekk. An. p. 258, 30 : Ἔφεδρον, βάναυσον καὶ ταπεινὸν, οἷον ἐπιδίφριον.] || Ap. Hippocr. [p. 757, E], Sedes vel aliud corpus stabile, ut in eo desidere aliquis firmiter possit. Gorr. ex Galen. Comm. 2 Π. ἀγμῶν. [« Sic p. 476, 45, purulentum ἐπὶ ἐφέδρου ὅ, τι μὴ ὑποκινήσει καθίσας, In sella firma aut sedili stabili; p. 496, 9, ἐπὶ ἕδρης ἀκινήτου καθίσας. » Foes. OEc. Hipp. Quo refertur Hesychii gl. : Ἔφεδρόν τι, ὀστοῦν τι ἐν ἡμῖν.] || Ἔφεδρον s. ἐφέδρα, herbæ quoque nom., inde dictæ, quod arboribus insideat : quam Plin. 26, 13, ἀνάβασιν et ἵππουριν alio nom. appellari scribit, nascique juxta arbores, et scandentem eas dependere comis junceis multis, nigris ut est equorum cauda. || Subsessor, ex Servio : Insidiator. [Hesych. : Ἔφεδροι, ἐπιτηροῦντες, idemque cum aliis ταβλιστὴς τρίτος, ἐνεδρεύων. Callim. Del. 125 : Ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει.] Unde ita vocatur et Qui eventum aucupatur quasi ex insidiis, inquit Cam. : quum antea scripsisset ἔφ. appellari in certaminibus, Qui observabat eventum certantium, et postea cum victore congrediebatur, ut copiose Lucian. tradit in Hermotimo. [Tertiarius, Superstes, Gl.] Sic [Æsch. Cho. 866 : Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης ἄψειν. Eur. Rhes. 119 : Νικῶν δ' ἔφεδρον παῖδ' ἔχεις τὸν Πηλέως.] Aristoph. Ran. [792] : Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. [Xen. Anab. 2, 5, 10 : Εἰ δὲ δὴ καὶ μανέντες σε κατακτείναιμεν, ἄλλο τι ἂν ἢ πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα; Menander ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 152 : Υἱῷ προθύμως τἀξιούμενον ποιῶν κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἕξεις βίου. Polyb. 2, 13, 6; Plut. Sull. c. 19. Pollux 3, 149.] V. et Bud. p. 742 : ubi ἔφ. est etiam Cujus aggressio suspecta est : ex Plut [Pomp. c. c. 53] appellante Crassum ἔφεδρον τοῦ ἀγῶνος, i. e. belli civilis. || Ex Polyb. [3, 12, 6, ubi ἔφ. τῶν καιρῶν· fr. gr. 69, ubi τοῖς καιροῖς additum] Captator et observator occasionis. Quinetiam vocari eod. nom. scribit Milites, qui in subsidiis collocati sunt, uno verbo Subsidiarii. [Polyb. 8, 33, 6.] Ab hac autem signif. sumptum esse puto illud ἔφεδρος Soph. Aj. [609] : Καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, pro Ajacis insanabile malum ultimum adoritur me. || Generaliter Adversarius [Pind. Nem. 4, ult. : Μαλακὰ μὲν φρονέων ἐσλοῖς, τραχὺς δὲ παλιγκότοις ἔφεδρος] : ap. Eur. autem cum gen., Phœn. [1110], Ἐφέδρους Ἀργείου δορὸς, Adversantes Argivo exercitui. [Locus integer est : Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς, σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις ἔταξε.] Denique Ἔφεδρος, Successor, Herodot. 5, [41, ubi Glossar. et Gregor. Cor. p. 546 interpretantur ὁ (ὑφ' ἡμῶν addit Hesych.) ἐπίκληρος. Itaque habemus exemplum masculini ἐπίκληρος, quod desiderari diximus p. 1636, B. V. autem similem interpretationem in Ἐφεδρεία]. Sed et Substitutum interdum significat. [|| Hesych. : Ἔφεδρος, ... καὶ δίφρος τις. Pro quo Photius neutro, ut videtur, genere : Ἔφεδρον, δίφρον τραπεζοειδές.]

Ἐφέζομαι, Insideo. [Cum genitivo Pind. Nem. 4, 67 : Εὔκυκλον ἕδραν, τᾶς οὐρανοῦ βασιλῆες πόντου τ' ἐφεζόμενοι.] Hom. Il. Γ, [152] : Δένδρεῳ ἐφεζόμενοι. [Ε, 460 : Αὐτὸς μὲν ἐφέζετο Περγάμῳ ἄκρῃ· Φ, 506 : Πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη· Od. Δ, 509 : Τρύφος, τῷ ῥ' Αἴας ἐφεζόμενος· 747 : Δίφρῳ ἐφέζεσθαι. Aristoph. Av. 774 : Ὄχθῳ ἐφεζόμενοι παρ' Ἕβρον ποταμόν· 1066 : Δένδρεσί τ' ἐφεζόμενα. Epigr. Anth. Plan. 4, 62, 4 : Πώλῳ ἐφεζόμενον. Gætulicus Anth. Pal. 7, 71, 6 : Τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους. Cum accusativo Æsch. Ag. 664 : Τύχη δὲ σωτὴρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο. Eur. Hel. 1492 : Ὦ πταναὶ δολιχαύχενες ... Εὐρώταν ἐφεζόμεναι.] || Incubo. Bud. ex Theophyl. [Sim. Epist. 31] : Σὺ δὲ τοῖς σοῖς ἐφέζει [ἐπωάζεις] συγγράμμασι. [Absolute Constantin. Sic. Anth. Pal. 15, 13, 1 : Εἰ μέν τις σοφὸς ἐσσὶ, ἐφέζεο. Hom. Od. P, 334 : Ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο. Cum præpositione Agathias Anth. Pal. 5, 237, 10 : Εἰς ἔποπος κραναὴν αὖλιν ἐφεζόμεναι. Præsens indicativi ἐφέζεται est ap. schol. Hom. Il. Φ, 506. Perf. Ἐφῆμαι cum genitivo, dativo, accusativo junctum vel absolute positum est ap. Hom. Od. Z, 309, M, 215, Æsch. Eum. 409, 629, Ag. 1217, Cho. 501, fr. Niob. ap. Hesych. v. Ἐπώζειν, Soph. Phil. 1124, Eur. Suppl. 93, Bacch. 1095, aliosque poetas. Activum ab nonnullis fictum propter aoristum Ἐφέσαι, quod v., nullum fuit. L. Dind.]

[Ἐφεκατεράτρεπτος. Isocr. Fragm. in anonym. Florileg. cod. Barocc. 143 f. 61 : Οἴδασι γὰρ τὸ ἐφεκατεράτρεπτον καὶ ἀβέβαιον τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Sed forsan divisim leg. Cramer.]

[Ἐφεκκαιδέκᾰτος, ὁ, Sesquisextusdecimus, i. e. Totum cum sextadecima ejus parte continens. Aristid. Quint. p. 114, 115; Plut. Mor. p. 1021, D. V. Ἐπενεακαιδέκατος. L. Dind.]

[Ἐφεκτέον, Cohibendum. Demetr. Cydon. De cont. m. p. 78, 1 : Ἐφ. μὲν τὴν ὀργήν. Boiss.]

Ἐφεκτικός, ἡ, ὸν, Inhibendi et reprimendi vim habens : ut ἐφεκτικὸς ἱδρώτων, Sudores reprimens. Athen. 2, [p. 57, D] de nucibus pineis : Ὑπάρχειν δὲ καὶ οὐρητικοὺς, καὶ οὐκ ἐφεκτικοὺς κοιλίας, Nec alvum inhibere, sistere, aut reprimere : sic Idem [8, p. 355, E] : Τρίγλη εὐστόμαχος, παραστύφουσα, ἐφ. τῆς κοιλίας. Diosc. [5, 125] de salibus : Εἰσὶ δὲ καὶ σηπεδόνων ἐφεκτικοί· Plin. : Defuncta a putrescendo vindicans. [Galen. vol. 2, p. 388 : Ἐφεκτικὰ τῆς ἀλόγου τῶν φαρμάκων φορᾶς. Comparat. cum genit. Geopon. 11, 27, 3.] Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi, παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀκατάληπτα, Suid. Gellius 11, 5 : Vetus autem quæstio et a multis scriptoribus Græcis tractata, an quid, et quantum inter Pyrrhonios et Academicos philosophos intersit. Utrique enim σκεπτικοὶ, ἐφεκτικοὶ, ἀπορητικοὶ dicuntur : quoniam utrique nihil affirmant, nihilque comprehendi putant. Bud. Cunctatores et hæsitatores dici posse existimat. [Sextus Emp. Pyrrhon. hypot. 1, 7 : Ἡ σκεπτικὴ ἀγωγὴ καλεῖται ... καὶ ἐφεκτικὴ ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν ζήτησιν περὶ τὸν σκεπτόμενον γινομένου πάθους. || Apud Zonaram p. 926 quod est Ἐφεκτικὸς, ἐπιθυμητικὸς (al. ἐπιθετικὸς), scribendum Ἐφετικός. Schol. Aristoph. Pl. 1053 : Ἆᾶ ἐπίρρημα ἐφεκτικόν.]

Ἐφεκτικῶς, Dubitanter, Hæsitanter, Affirmationem inhibendo et suspendendo, Cum assentionis retentione. [Stob. Ecl. phys. 1, 7.]

[Ἐφεκτὸς, ἡ, ὸν, Ad quod affirmatio inhibetur. Ἀδήλων καὶ ἐφεκτῶν Sext. Emp. Schneid.]

Ἔφεκτος τόκος, Suidæ est ὁ ἐπὶ τὸ ἕκτον τοῦ κεφαλαίου : Harpocrationi ὁ ἐπὶ τῷ ἕκτῳ τοῦ κεφαλαίου : afferenti id ex Demosth. Pro Chrysippo [p. 914, 10. Accentus absurdus ἐφεκτὸς, qui est in edd. nonnullis Demosthenis, decepit etiam auctores gll. Ἐφεκτοὺς τόκους ap. Photium p. 39, et in Etym. M. p. 402, 39, et Ἐφεκτὸς in Lex. rhet. Bekk. An. p. 257, 33, ut ab ἐπέχειν ducerent.] At Vitruv. 3, 1, Quum ad supputationem, inquit, crescat, supra sex adjecto asse, ἔφεκτον. [Pro quo dicitur etiam Ἐπίεκτος, quod v. in Addendis.]

[Ἐφελγύνω. Hesych. : Ἐφελγύνοντες, ἀλγύνοντες. De qua gl. v. annot. interpretum.]

[Ἐφέλης. V. Ἐφιάλτης.]

[Ἐφελίσσω s. Ἐφελίττω, Volvo, Circumvolvo. Anon. ap. Suidam v. Μίλτος p. 2505, D : Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ καὶ ἔπαιον τὸ ἄγαλμα, Ἀλεξανδρίτην καλοῦντες. Ad quem l. refertur ejusdem gl. : Ἐφείλιξαν, Σχοινίον τε ἐφείλιξαν μίλτῳ, ἀντὶ τοῦ ἔφυραν καὶ περιείλιξαν, cujus initium legitur etiam inter gll. Εὐφεγγίας et Εὐφήμει, et apud Zonaram p. 934. Quod suspectum fuit interpretibus. || Forma per ει tenui spiritu, ut diximus in Ἑλίσσω p. 746, C, scripta utitur Paul. Sil. Descr. Soph. 368 : Ἀεξομένοισι δὲ κύκλοις αἰὲν ἐπεμβαίνουσαν ἐπειλίσσουσι κεραίην· 561 : Τετραπόροις σειρῇσιν ἐπειλιχθεῖσα κεραίη. Pausan. 4, 26, 8 : Ἀνοίξας δὲ εὗρε κασσίτερον ἐληλασμένον ἐς τὸ λεπτότατον· ἐπείλικτο δὲ ὥσπερ τὰ βιβλία. Eandem Gregorio Nyss. restituendam conjeci in Ἐπιλίζω p. 1678, D. L. D. || Medio Nicander Ther. 220 : Ἣδ' ὑπὲρ ἄκρον ὁλκαῖον σπείρης κολοβὴν ἐπελίσσεται οὐρὴν, i. e. ἐφέλκεται.]

Ἕφελκις, ίδος, ἡ, Crusta [Gl.] ulceris. Galen. τῶν Κατὰ τόπ. 3 : Πταρμικῷ τὰς ἐφελκίδας ἐκτίναξον· ut Cels. 6, Sub his crustæ resolvuntur : quæ tum per sternutamenta elidi debent. [Galen. vol. 7, p. 97 : Τῶν καλουμένων ἐφελκίδων. Et vol. 10, p. 122. Aret. p. 54, 19.] Item Paul. Ægin. 3, 37 : Διαγνώσεις δὲ τὸ ἕλκος ἐκ τοῦ αἷμα ἢ πύον καὶ ἐφελκίδας ἐμεῖσθαι, Ex vomitione sanguinis, aut puris, aut crustarum ulceris. [Synes. Epist. 147, p. 284, D : Ὅταν ἀφέλῃς ἐπιβεβλημένην (πέτραν) ὥσπερ ἐφελκίδα. Hemst. Pollux 4, 190; Eust. Od. p. 1761, 44.]

[Ἐφελκόω, Ulcero. Hippocr. p. 1201, B : Οἱ πυρετοὶ, ἐν οἷσιν ἐφελκοῦται χείλεα.]

[Ἑφελκτικὸς, ἡ, ὸν, Attractorius, Attrahendi vim habens. Eust. ad Od. Ξ, 392 : Τὸ ἐφ. καὶ ἡδύ. Tzetz. in Epist. ap. Kuster. ad Suid. v. Αυκόφρων s. Potter. ad Lyc. p. 1363 Müll. : Καθ' ὅσον καὶ ἀδελφότης πρὸς θέλγητρα ξενίας ἐφελκτικώτερον.]

[Ἐφέλκυσις, εως, ἡ, i. q. sequens. Epimerism. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1, p. 263, 4 : Ἡ τοῦ δε ἐπέκτασις ἢ ἐφέλκυσις (in λόχονδε). L. Dind.]

[Ἐφελκυσμὸς, ὁ, Attractio. Eust. Il. p. 52, 24. : Ἐπὶ δὲ τοῦ κε παραπληρωματικοῦ καὶ τῶν εἰς θεν ἐπιρρημάτων ἐκδηλότερος ὁ τοιοῦτος ἐφ. Seager.]

Ἐφελκυστὴς, ὁ, Suidæ [et Photio] βοηθός : sonat potius Attractor.

[Ἐφελκυστικὸς, ἡ, ὸν, Attrahens. Hippodamus ap. Stob. Flor. vol. 2, p. 125 : Ἀγωγὸν τᾶς αἰτίας ἀπόδοσις ἅμα καὶ ἐφελκυστικὸν τᾶς ψυχᾶς. Eustath. Il. p. 52, 22 : Τὸ νυ παραπληρωματικὸν ἀντὶ τοῦ δὴ σπανιώτατα μὲν, γίνεται δ' ὅμως ἐφελκυστικὸν ποτὲ τοῦ ν καὶ αὖτό. L. D. Etym. M. p. 431, 22 : Τὸ δὲ ε ἐφελκυστικόν ἐστι τοῦ ν. Passive Qui attrahitur, ib. p. 438, 50 : Τὸ ν ἐφελκυστικόν ἐστιν ἐν τῷ τρίτῳ προσώπῳ. || Adv. significatione activa ap. schol. Luciani V. H. 2, 25 : Σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει.]

Ἐφελκύω, Attraho, ἐφέλκω. [Quod v.]

Ἐφέλκω, Attraho. [Eur. Ion. 1149 : Ἥλιος, ἐφέλκων λαμπρὸν Ἑσπέρου φάος· Herc. F. 632 : Ναῦς δ' ὡς ἐφέλξω· Cycl. 151 : Καὶ μὴν ἐφέλκω καὶ ποτῆρ' ἀσκοῦ μέτα. Leonidas Tar. Anth. Pal. 9, 78, 3 : Ὁππόσα γὰρ κλαδίοισι πεπαίνομεν, ἄλλος ἐφέλκει.] Aristot. Probl. [2, 19] : Ὅτι τὸ θερμαινόμενον ἐφέλκει ἐφ' ἑαυτὸ τὸ ὑγρόν. [H. A. 6, 22 : Αἱ περιστεραὶ ἐφέλκουσι τὸ ὀρροπύγιον· 8, 24 : Τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκουσιν ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια· et ibid. : Τὰς ὁπλὰς καὶ τὰ ἰσχία ἐφέλκει. || Traho post me. Thucyd. 4, 26 : Καλωδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα. Polyb. 3, 43, 4 : Κατὰ τὰς πρύμνας τῶν λέμβων ἐφέλκειν διενοοῦντο τοὺς ἵππους νέοντας. || Pass. Aristot. H. A. 6, 25 : Ἐὰν ἀπὸ τῆς γνάθου τὸ δέρμα ἐφελκόμενον ταχὺ ἐπίῃ. Improprie Eur. Herc. F. 777 : Ὁ χρυσὸς ... φρονεῖν βροτοὺς ἐξάγεται δύνασιν ἄδικον ἐφέλκων· Med. 552 : Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς πολλὰς ἐφέλκων ξυμφορὰς ἀμηχάνους. Plato Phil. p. 65, E : Μήτε τινὰ ἄλλην αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ. Schol. Lycophr. 32 : Τὰ εἰς θε ἐπιρρήματα φωνήεντος ἐπιφερομένου τὸ ν ἐφέλκουσι, ubi alii libri ἐφελκύουσι vel ἐφελκύνουσι.] Sic et ἐφέλκεσθαι active pro Attrahere, ἐπισπᾶσθαι, Elicere, Bud. p. 316, ex Alex. Aphr. [Probl.] et Themist. [in lib. 1 De anima, ubi συνεφέλκεται legitur. Reduco, Gl. Hom. Il. N, 597 : Τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος. Eur. Heracl. 256 : Ἐάν σοι τούσδ' ἐφέλκεσθαι μεθῶ. Apoll. Rh. 1, 1162 : Αὐτὰρ ὁ τούσγε ... ἐφέλκετο κάρτεϊ χειρῶν. Leonidas Tar. Anth. Pal. 7, 440, 6 : Στρεβλὴν οὐκ ὀφρὺν ἐσθλὸς ἐφελκόμενος. Themist. Or. 7, p. 90, B : Συννεφὴς, ἐφελκόμενος τὰς ὀφρῦς. Leonid. Alex. Anth. Pal. 9, 347, 2 : Ἀλλ' ἴδε κἠκ πόντου νῆας ἐφελκόμεθα.] Ap. Hom. Od. Π, [294] : Αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος, interpretandum arbitror Impellit, Incitat. [Hic quoque vertendum ut supra. Tim. Locr. p. 102, A : Ἃ δὲ σικύα ἐφέλκεται τὸ ὑγρόν. Lysias p. 92, 42 : Προστίθησι τὴν θύραν καὶ τὴν κλεῖν ἐφέλκεται. Improprie Euripid. Med. 462 : Πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ κακὰ ξὺν αὐτῇ· Tro. 643 : Αὐτὸ τοῦτ' ἐφέλκεται, κακῶς ἀκούειν, ἥτις οὐκ ἔνδον μένει· Erechth. fr. ap. Stob. Fl. 3, p. 36, v. 26 : Ὃ καὶ σίδηρον ἀγχόνας τ' ἐφέλκεται. Agathias Anth. Pal. 4, 4, 6 : Μνῆστιν ἐφελκομένη. Paulus Sil. ib. 9, 443, 6 : Γυιοβόρον γὰρ πῦρ ὑποριπίζει, θυμὸν ἐφελκομένη. Lucian. ib. 10, 37, 2 : Ἡ δὲ ταχεῖα (βουλὴ) αἰὲν ἐφελκομένη τὴν μετάνοιαν ἔχει. Leontius Plan. 4, 288, 4 : Κάλλεϊ καὶ τέχνῃ πάντας ἐφελκομένη· App. 110, 8 : Εἰς ἐμὲ τῶν κυλίκων ὄγκον ἐφελκομένη. Theocr. Ep. 22, 4 : Μοῦσαν δ' ὀθνείαν οὔτιν' ἐφελκυσάμαν. Xenoph. Cyrop. 8, 4, 32 : Ἐμοὶ δοκοῦσιν οὗτοι τούμπαλιν οὗ βούλονται ἐφέλκεσθαι. Plato Reip. 8, p. 544, E. Polyb. 9, 1, 3 : Οἱ συγγραφεῖς ... πολλοὺς ἐφέλκονται πρὸς ἔντευξιν τῶν ὑπομνημάτων· 23, 9, 12 : Ὁ Ἀρίστανος μεγάλην ἐφείλκετο φαντασίαν ὡς μόνος εἰδὼς τί λέγει· 25, 9, 5 : Ἐπειρᾶτο τῶν νόμων ἔχεσθαι δοκεῖν καὶ τὴν τοιαύτην ἐφείλκετο φαντασίαν. Bulla aurea ap. Pasinum Codd. Taurin. vol. 2, p. 325, B : Βασιλέως εὐμένειαν ἐφελκύσασθαι. Cum infinitivo Paul. Sil. Descr. Soph. 169 : Σοῖς καμάτοισιν ἐφέλκεαι ἦλαον εἶναι Χριστόν. || Mecum traho. Diodor. 20, 60 : Ἐφήρευε τῇ πόλει πρὸς τὸν Εὔμαχον ἐφελκόμενον βαρὺ τὸ στρατόπεδον διὰ τὰς ... ὠφελείας. || Ascisco. Plat. Gorg. p. 465, B : Ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου ἀμελεῖν.] || Et ἐφέλκεσθαι pro Ægre sese trahere, ut Gall. *Se traisner*, v. ib. ex Plat. [Leg. 7, p. 795, B : Χωλαίνει καὶ ἐφέλκεται.] Puto autem sumptam hanc signif. ex Hom. Il. Ψ, [696] : Οἳ μὲν ἄγον δι' ἀγῶ-

νος ἐφελκομένοισι πόδεσσι. [Polyb. 5, 80, 2 : Προσαναλαβὼν τοὺς ἐφελκομένους· et improprie 9, 40, 2 : Προθυμίαν φίλων συμφόρως μὲν γιγνομένην μεγάλην παρέχεσθαι χρείαν, ἐφελκομένην δὲ καὶ καθυστεροῦσαν τελέως ἀνωφελῆ ποιεῖν τὴν ἐπικουρίαν. In Ind. :] Ἐπέλκω, Ionice pro ἐφέλκω, Attraho. [Ἐκ τοῦ βραχίονος ἐπέλκουσα τὸν ἵππον, Herodot. 5, 12. Ἐπέλκειν τὰς μακρὰς οὐρὰς, de ovibus Arabiæ, 3, 13. || Ἐπέλκεσθαι Morari in itinere, Segnius sequi. Τοὺς ὑπολειπομένους καὶ ἐπελκομένους ἐφόνευον, 4, 203. Ἐπελκομένους ἀμφοτέρους, 3, 105. Schweigh. Lex.]

[Ἑφέλκωσις, εως, ἡ, Exulceratio. Hippocr. p. 1194, G : Οὐλων ἑφελκώσιες.]

[Ἕφελξις, εως, ἡ, Tractus. Aristot. De incessu anim. 8 : Γίνεται τούτοις (τοῖς κολοβοῖς) οἷον ἕφελξις τοῦ πεπηρωμένου μορίου τοῖς ἄλλοις.]

[Ἐφελπίζω. V. Ἐπελπίζω.]

[Ἐφέννυμι. V. Ἐπιέννυμι. Ubi in Hesychii gl. p. 1592, A, citata scribendum ἐπεβάλετο. Notari poterat etiam forma aoristi ap. Hegesippum Anth. Pal. 7, 446, 2 : Ἀργείαν γαῖαν ἐπεσσάμενος, cui similem præbet fr. Sapphonis paullo post citatum, nisi ἐφεσσάμενος scripserat poeta. Vicissim in fr. Callimachi ap. schol. Apoll. Rh. 3, 1226 : Στάδιον δ' ὑφίεστο (al. ἠμφίηστο vel ἠμφίεστο) χιτῶνα male scriptum pro ἐπίεστο, non quod Nækius De Hecale 1, p. 575, excogitavit ὑφέεστο. Nihil enim frequentius literarum π et φ permutatione. Addo etiam de comp. Ἐπαμφιέννυμι, reddendum esse Menandro in Ἐπαμφιάζω cit. p. 1397, B, sive ille ἐπαμφιέσαι τοῦτον δύναιτο sive ἐπαμφιέσαι δύναιτο τοῦτο scripserat. L. Dind.]

Ἐφεξῆς, i. q. ἑξῆς. [Eur. Hel. 1390 : Χωρεῖτ' ἐφεξῆς, ὡς ἔταξεν ὁ ξένος. Xenoph. OEc. 8, 19 : Καλὸν φαίνεται, ἐπειδὰν ὑποδήματα ἐφ. κέηται· 12, 10 : Ἐφ. οὕτως... πάντας διδάξαι· Cyrop. 4, 6, 4 : Βέβληκα δὶς ἐφ. H. Gr. 4, 6, 4 : Δηώσοι πᾶσαν τὴν γῆν αὐτῶν ἐφ. Plato Phædr. p. 249, A : Τρὶς ἐφ. 264, B : Ταῦτα οὕτως ἐφ. παρ' ἄλληλα ἔθηκε· Gorg. p. 472, A : Οἱ τρίποδες οἱ ἐφ. ἑστῶτες· Polit. p. 281, D : Ἵν' ἐφ. ἡμῖν ὁ λόγος ἴῃ· Conv. p. 201, E : Θεώμενος ἐφ. τε καὶ ὀρθῶς τὰ καλά· 215, A : Εὐπόρως τε καὶ ἐφ. καταριθμῆσαι. De qua formula tam in bonam quam in contrariam partem, ut per se intelligitur, accipienda conf. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 34, F. Cum οὕτωσὶ conjungit Demosth. p. 103, 15 : Τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐφ. οὕτωσὶ Φίλιππος ἁρπάζων οὐ λυπεῖ· 553, 13 : Εἰσελθὼν οἴκαδε ὡς ἐκεῖνον καὶ ἐφ. οὕτωσὶ καθιζόμενος. Τὸ ἐφεξῆς, Series, Ordo. Aristot. H. A. 1, 6 extr. : Ἕνεκεν τοῦ μὴ παραλιπεῖν τὸ ἐφ. 15 med. : Ἵνα περαίνηται τὸ ἐφ. De memor. c. 2 ter. V. Wyttenb. ib. p. 66, E.] Jungiturque itidem gen. interdum, vel dat. Ἐφεξῆς δ' αὐτῶν, Galen. Ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις, Aristot. [Plato Tim. p. 55, A : Τῆς ἀμβλυτάτης ἐφ. γεγονυῖαν. Sed multo frequentius cum dativo, ut Parm. p. 148, E : Ἐφεξῆς κεῖσθαι ἐκείνῳ· Phil. p. 34, D : Τὸ ἐφ. τούτοις, et alibi. Scriptor De origine carminis Bucolici edd. Theocriti præmissus : Οὕτως ἔθος γενέσθαι κἀν τοῖς ἐφεξῆς, Postea.] A Bud. ἐφεξῆς exp. Deinceps, [Jugiter add. Gl.], Consequenter. [In Ind. :] Ἐπεξῆς, Ionice pro ἐφεξῆς, Deinde, Deinceps, Herodot. [2, 77 : Τρεῖς ἡμέρας ἐπεξῆς· 5, 18 : Ἐπ. ἵζοντο· 7, 36 : Θέντες ἐπ. Forma epica Ἐφεξείης ap. Orph. Arg. 325, 355.]

Ἔφεξις, εως, ἡ, Retentio, Inhibitio, i. q. ἐποχὴ, Bud. || Ἔφεξιν Aristoph. schol. [Vesp. 337 : Τοῦ δ' ἔφεξιν, ὦ μάταιε, ταῦτα δρᾶν σε βούλεται;] ap. Tragicos i. esse dicit, q. πρόφασιν, et ἐπισχεσίαν ap. Hom.; perperam autem ibi scribitur ἔφεσις. [Hesych. : Ἐφέζειν (Ἐφέξειν Musurus, ἔφεξιν recte Florens Christianus ad l. Aristoph.) χαίρειν (χάριν Musurus), ἕνεκα, κώλυσιν ἢ πρόφασιν. Ἔφεξις, χάριν, ἕνεκα, ἐποχὴν, πρόφασιν. Εὐριπίδης Πειρίθῳ. Interpretamentum apud Aristophanem appensum τίνα πρόφασιν ἔχων ejiciendum esse vidit Florens.]

[Ἑφεπταιδέκατος, ὁ, Sesquiseptimusdecimus s. Totum cum septimadecima parte continens. Plut. Mor. p. 1021, D; Aristid. Quint. p. 115, in Ἐπεννεακαιδέκατος citatus. L. D. Idem p. 114, 135; Gaudentius Harm. p. 16. Osann.]

Ἐφέπω, Persequor. Hom. Il. [Λ, 177 : Ὡς τοὺς Ἀτρεΐδας ἕφεπε χρείων Ἀγαμέμνων, αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον· 496 : Ὡς ἕφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας· Ο, 742 : Ἦ καὶ μαιμώων ἕφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι· Φ, 542 : Ὁ δὲ σφεδανὸν ἕφεπ' ἔγχει·] Υ, [494] : Κτεινομένους ἐφέπων, i. e. διώκων, Eust. [Ib. 359 : Οὐδέ κ' Ἀθήνη τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα· Od. Μ, 330 : Καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον] : at vero πότμον ἑφέψεις Il. Φ, [588] idem gramm. exp. non solum διώξεις, sed et simpl. ἀκολουθήσεις, καταλάβῃς. [Conf. Od. Ω, 471.] Item ἐφέπειν τινὶ ἵππους ap. Hom. [Il. Π, 724] pro ἐλαύνειν κατά τινος, Agitare adversus quempiam. Et [Ω, 326] ἐφέπειν ἵππον μάστιγι pro πλήττειν. [Pind. Pyth. 6, 33 : Ὁ δ' ἔφεπεν κραταιὸν ἔγχος. Schol. ἐπεδίωκε καὶ μεθ' ὁρμῆς διεκίνει.] At vero παραιβασίας ἐφέπουσαι, Hesiod. [Th. 220], Persequentes; sed eo sensu, quo Persequi de ulcisci volentibus dicitur. Vulgo autem exp. Observantes. [Sequor, i. e. Imitor. Pind. Pyth. 1, 50 : Τὰν Φιλοκτήταο δίκαν ἐφέπων ἐστρατεύθη, Philoctetæ morem imitatus. Brunck. || Proprie Ol. 2, 11 : Αἰὼν ἕφεπε μόρσιμος πλοῦτόν τε καὶ χάριν ἄγων. || Forma Ionica Herodot. 7, 8 : Ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει καὶ αὐτοῖσι ἡμῖν πολλὰ ἐπέπουσι συμφέρεται ἐπὶ τὸ ἄμεινον.] || Frequens est alioqui et pro Has vel Illas sedes velut consector, Incolo. [Hom. Od. I, 121 : Κυνηγέται κορυφὰς ὀρέων ἐφέποντες. Pind. Pyth. 1, 30 : Ζεῦ, ὃς τοῦτ' ἐφέπεις ὄρος.] Hesiod. Theog. [365] : Βένθεα λίμνης Πάντῃ δμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Arg. 2, [384 : Οἰωνοὺς, οἳ...] ἐφέπουσι Νῆσον ἐρημαίην. Epigr. [Julii Polyæni Anth. Pal. 9, 7, 3] : Ζεῦ Σχερίης ἐφέπων ἱερὸν πέδον. [Sector, Curo. Per tmesin Hom. Od. Ξ, 195 : Ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἔποιεν. Simonid. Anth. Pal. 7, 296, 2 : Ἐξ οὗ... πόλεμον λαῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει. Pro quo alii πόλεας θνητῶν ... ἐφέπει vel ἐπέχει. Pind. Pyth. 4, 294 : Συμποσίας ἐφέπων. Archiloch. ap. Plut. Mor. p. 33, B : Τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων. Aristoph. Thesm. 675 : Δικαίως ἐφέποντας ὅσια· Av. 1376, ubi v. schol. Æsch. Pers. 38 : Τάς τ' ὠγυγίους Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος· 552 : Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως. Orac. ap. Pausan. 4, 12 et alios : Οὔ σε μάχης μόνον ἔργ' ἐφέπειν χερὶ Φοῖβος ἄνωγεν. Leontius schol. Anth. Plan. 4, 272, 3 : Ἔργα δ' ἀκεστορίης ἐφέπων. Marcellus Append. 50, 11 : Λειμώνων τε κόμας ἁπαλοτρεφέων ἐφέπουσαι. De aoristo HSt. :] Ἐπέσπον, et Μετέσπον, unde partic. ἐπισπὼν et μεταστάς : sed ab illo pass. etiam part. ἐπισπόμενος. Etiam ἐπίσπῃ in usu est, ut Hom. Il. B, [359] et alibi, Θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, Mortem persequens attingat et assequatur, Eust.; qui et secus alibi exp. Ἐπισπεῖν, cum accus. [οἶτον,] θάνατον vel πότμον : alicubi cum utroque : Mortem attingere, vel Sponte mortem sequi non reluctando ei. Secundum quam expos. non incommode redditur Oppetere mortem. Sic ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, Hom. Il. Φ, [100. Orph. Arg. 677 : Ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ. De imperativo ἐπίσπες dixi in Ἔπω p. 1947, D.] Et Ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ, Od. Ω, [182] exp. Idem ἐπακολουθήσαντες. Sunt qui et pro Obsequi ac Morem gerere accipiant. [Γ, 215 : Ἐπισπόμενοι θεοῦ ὁμφῇ. Proprie Π, 426 : Δὴ γὰρ κεχολώατο λίην οὕνεκα λῃστῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν ἦκαχε Θεσπρωτούς· Ω, 338 : Κατὰ κῆπον ἑπισπόμενος· Il. Ν, 495 : Λαῶν ἔθνος ἑπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. Æsch. Eum. 620 : Βουλῇ ἐπισπέσθαι πατρός. Soph. El. 967 : Ἦν ἐπίσπῃ τοῖς ἐμοῖς βουλεύμασιν· 1037 : Τῷ σῷ δικαίῳ δῆτ' ἐπισπέσθαι με δεῖ; Frequens idem aoristus apud alios quosvis tam propria quam impropria significatione, ut ap. Herodot. 1, 32 : Εἰ μή οἱ τύχη ἐπίσποιτο... τελευτῆσαι εὖ τὸν βίον· 7, 10 : Εἴ οἱ ἡ τύχη ἐπίσποιτο· Plat. Theæt. p. 169, A : Ὀλίγον ἐπίσπου· 192, E : Ἰὸὲ δὲ ἐάν τι μᾶλλον νῦν ἐπίσπῃ. Thucyd. 3, 43 : Ὅ τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπόμενος· 4, 35 : Οἱ Ἀθηναῖοι ἐπισπόμενοι.]

Ἐφέπομαι, [Subsequor, Gl.] et Ἐφέσπομαι : ἐφέπεσθαι ἑκοντὶ τῷ θανάτῳ, Eust. [Proprie Eur. Or. 1444 : Ἄγει δ' ἄγει νιν· ἃ δ' ἐφείπετο· Alc. 767 : Ἡ δ' ἐκ δόμων βέβηκεν, οὐδ' ἐφεσπόμην. Apoll. Rh. 1, 576 : Ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος μυρία μῆλ' ἐφέπονται ἄϋδην κεκορημένα ποίης εἰς αὖλιν· 3, 315 : Οἵτινες οἵδ' ἐφέπονται ἄνερες. Xen. Cyrop. 1, 4, 20 : Αὐτὸς πρῶτος ἡγεῖτο ταχέως, καὶ ὁ Κυαξάρης μέντοι ἐφείπετο· Ages. 2, 2 : Ἐκακούργουν ἐφεπόμενοι. Et alibi. || Figurate Soph. Ant. 636 : Αἷς (γνώμαις) ἔγωγ' ἐφέψομαι. Eur. Hipp. 1307 : Ὁ δ' οὐκ ἐφέσπετο λόγοισιν. Xen. Apol. 23 : Τῶν ἑταίρων βουλομένων ἐκκλέψαι αὐτὸν οὐκ ἐφείπετο. Ubi est Morem gerere. Comitari ap. Aristoph. Vesp. 1278 : Ὦ χάρις

ἐφέσπετο. Subsequi, Assequi disserentem, Plat. Leg. 1, p. 644, D : Μόγις μέν πως ἐφέπομαι· λέγε μὴν τὸ μετὰ ταῦτα ὡς ἑπομένου· Phædon. p. 90, B : Σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐγὼ ἐφεσπόμην.] At ἐφέσπομαι poeticum est. [Nonn. Dion. 16, 402 : Κούρην νυκτιχόρευτον, ἐφεσπομένην Διονύσῳ.] Antip. Epigr. [Anth. Pal. 7, 246, 4] : Δαρείῳ πυμάτην οἶμον ἐφεσπόμεθα. [Sed hic est aoristi, ut ap. Apollonid. ib. 7, 378, 1 : Ἔφθανεν Ἡλιόδωρος, ἐφέσπετο δ' οὐδ' ὅσον ὥρη ὕστερον ἀνδρὶ φίλῳ Διογένεια δάμαρ· anon. Plan. 5, 337, 6 : Ἑτάρου μοῦνον ἐφεσπομένου· Nonnum Dion. 14, 39 : Κέλμις ἐφέσπετο Δαμναμενῆι. || Per tmesin Hom. Od. M, 349 : Ἐπὶ δ' ἕσπωνται θεοὶ ἄλλοι. || Forma Ionica Pind. Pyth. 4, 133 : Οἱ δ' ἐπέσποντο. || De forma Ἐπιέπομαι HSt. :] Ἐπιέπομαι, pro ἐφέπομαι, Insequor, Sequor. Apoll. [Rh. 2, 18] : Κρατερὴ ἐπιέψετ' ἀνάγκη. Pro eod. legitur et Ἐπιέσπομαι ap. Oppian. [Cyn. 3, 272 : Λασίη δ' ἐπιέσπεται οὐρή. V. quæ de præsenti Ἕσπομαι diximus in Ἕπομαι. Imperfecto Tzetz. Hom. 317 : Σὺν δέ οἱ Ἀνδρομάχη ἐπιέσπετο δακρυχέουσα· Posth. 316 : Λεὼς δ' ἐπιέσπετ' ἀπείρων.]

[Ἐφέργω, Cohibeo, Coerceo. Tab. Heracl. 1, 83, p. 223 : Τὰς δὲ τράφως τὰς διὰ τῶν χώρων ῥεώσας καὶ τὼς ῥόως οὐ κατασκάψοντι οὐδὲ διασκάψοντι τῷ Φύδατι οὐδὲ ἐφέρξοντι τὸ Φύδωρ οὐδ' ἀφέρξοντι. L. Dindorf.]

[Ἐφερμήνευμα, i. q. sequens. Theodor. Prodr. Galeom. 356 : Ὑμεῖς δ' ἑτοίμοις ὠσὶν οὖσιν ὀρθίοις ἐνωτίσασθε τῶν ἐφερμηνευμάτων. L. Dind.]

[Ἐφερμήνευσις, εως, ἡ, Interpretatio. Tzetz. schol. Exeg. Il. p. 142, 24 : Τοῦ χρησμοῦ ἐφηρμήνευσιν (sic). Recte ap. Procul. Comm. in Plat. Parmen. l. 1, vol. 4, p. 40.]

[Ἐφερμηνευτικὸς, ἡ, ὸν, Interpretationi accommodatus, Explicans. Lexicon de spirit. p. 225 : Ἤτοι, ἐφερμηνευτικὸς σύνδεσμος. Eust. Ol. p. 314, 31 : Τὸ Οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἦγε Ῥοδίων. Et p. 777, 54. Schol. Theocr. 2, 48.]

[Ἐφερμηνεύω, Interpretor, in var. script. ap. Plat. Soph. p. 246, E; 248, A, ubi nunc ἀφερμ. Sed illud est ap. Maximum In Dionys. Areop. p. 306, D : Διὰ τῶν ἐπαγομένων ἑαυτὸν ἐφερμηνεύει. Pass. ap. Psellum Synops. Leg. v. 595. L. Dind.]

Ἐφερπύζω, Adrepo, Irrepo, Reptando eo. Aristoph. Pl. [675] : Ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι. [Aoristus referendus non ad ἐφερπύζω, quanquam ab hoc themate formatur, sed ad ἐφέρπω. V. Ἕρπω.] Sic alibi ἀνερπύζω cum εἰς jungit, ut supra ostendi. [Antipater Sid. Anth. Pal. 9, 231, 1 : Αὔην με πλατάνιστον ἐφερπύζουσα καλύπτει ἄμπελος. Nonn. Dion. 14, 370 : Ἐφερπύζουσα τανυκνήμιδι καμήλῳ· 19, 334 : Ἀντὶ δρακόντων ἰχθύες ὑμετέροισιν ἐφερπύζουσι ῥέεθροις. Cum genitivo Nonnus Dion. 13, 207 : Οἳ πρὶν ἔσαν μύρμηκες, ἐφερπύζοντες ἀρούρης. L. Dindorf.]

Ἔφέρπω, [ἕρψω et ερπύσω : v. in simplici], Arrepo, In aliquem locum reptando eo. [Improprie Pind. Ol. 6, 97 : Μὴ θραύσαι χρόνος ὄλβον ἐφέρπων· fr. ap. Plut. Mor. p. 120, D : Δείκνυσι τερπνῶν ἐφέρπουσαν χαλεπῶν τε κρίσιν. Eur. Alc. 269 : Σκοτία δ' ἐπ' ὄσσοισι νὺξ ἐφέρπει. Æsch. Eum. 314 : Τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει· 499 : Μαινάδων τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων· 943 : Μηδ' ἐφερπέτω νόσος. Theocr. 5, 83 : Τὰ δὲ Κάρνεα καὶ δὴ ἐφέρπει· 22, 15 : Νυκτὸς ἐφερποίσας. Proprie cum dativo Grets. Opp. vol. 2, p. 92, A : Ὄφεων αὐτοῖς ἐφερψάντων. Cum accusat. solutio ænigmatis Sphingis Anthol. Pal. 14, 64, 3 : Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς ἡνίκα γαῖαν ἐφέρπει, πρῶτον ἔφυ τετράπους. Neque enim opus divisim scribi ἔφ' ἕρπει, ad exemplum Homerici Ὅσα γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. || Ut ἕρπειν supra diximus Doribus esse Ire, ita Ἐφέρπω est Accedo, Aggredior, in fœdere Latiorum et Olontiorum ap. Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2554, p. 399, col. 2, 194 : Εἴ τις κα πολεμέων Ὀλοντίοις ἢ ἐφέρπῃ ἐπὶ πόλιν ἢ ἐπὶ χώραν ἢ ἐπ' ὠρεῖα ἢ λιμένας τὼς τῶν Ὀλοντίων.]

Ἐφέσιμος, ὁ, ἡ, Qui transferri potest ab judicio ad judicium. Ἐφ. δίκη, Causa quæ post appellationem agitur. [Pollux 8, 63. Lucian. Pro imag. c. 15.] Galen. Therap. 1 [vol. 10, p. 7] : Ἐπεὶ δὲ πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, ἴσως ἐνέσται δίκην ἐφέσιμον ἀγωνίσασθαί τινι, Licebit alicui ad illos a Thessali judicio provocare, quando quidem omnes ipse nobis fert judices. Bud. [Κρίσις ap. Polluc. 8, 125 : Ὁ Δράκων παρέδωκε τοῖς ἐφέταις τὴν κρίσιν, ἐφέσιμον ἀπὸ τοῦ βασιλέως πεποιηκώς.] Et ἐφ. γνῶσις, Cognitio de qua fit appellatio et provocatio. VV. LL. [Ps.-Demosth. p. 78, 28 : Ἐφέσιμον τὴν παρ' ὑμῶν γενομένην γνῶσιν ὡς ἑαυτὸν ποιούμενος. V. etiam Hesychii gl. in Ἔφεσος ponendam.]

[Ἐφεσῖνος. V. Ἔφεσος.]

Ἔφεσις, εως, ἡ, [De jactu telorum Plato Leg. 4, p. 717, A : Σκοπὸς μὲν οὖν ἡμῖν οὗτος οὗ δεῖ στοχάζεσθαι· βέλη δὲ αὐτοῦ καὶ οἷον ἡ τοῖς βέλεσιν ἔφεσις τὰ ποῖ' ἂν λεγόμενα ὀρθότατα φέροιτ' ἄν;] Provocatio [Gl.] de judicio ad judicium, Translatio causæ de foro ad forum. [Appellatio, Gl. Harpocr. : Ἔφεσις ἡ ἐξ ἑτέρου δικαστηρίου εἰς ἕτερον μεταγωγή· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ἔκκλητος καλεῖται. Δημοσθένους λόγος ἐστὶν ἐπιγραφόμενος Ἔφεσις πρὸς Εὐβουλίδην. Ἐν δὲ τῷ λόγῳ πολλάκις ἐστὶν ἡ ἔφεσις καὶ τὸ ἐφεῖναι ῥῆμα. Conf. Pollux 8, 62, ceterique grammatici ap. Schœmann. De action. ap. Att. p. 766 sqq.] Lucian. : Ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, Ad Jovem provocatio esto, Bud. Et in VV. LL. [idem Prom. c. 4], Ἕωλον τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, Appellatione frustra prosequeris, Appellationis causam frustra ages. Plut. Sol. [c. 18] : Καὶ γὰρ ὅσα ταῖς ἀρχαῖς ἔταξε κρίνειν, ὁμοίως καὶ περὶ ἐκείνων εἰς τὸ δικαστήριον ἐφέσεις ἔδωκε τοῖς βουλομένοις, Quæcunque judiciis magistratuum subjecerat, de iisdem adeundi in forum potestatem volentibus fecit. Item ἔφεσιν δοῦναι, Appellare, i. q. ἐπικαλεῖσθαι, ἐφιέναι, Bud. ap. Aristid. [Panathen. vol. 1, p. 108.] Comm. p. 89. [Demosth. p. 1301, 3 : Οὐκ ἂν ἐδώκατε τὴν εἰς ὑμᾶς ἔφεσιν. Dionys. A. R. 6, 58 : Ἔφεσιν τοῖς βουλομένοις ἐδίδου μεταφέρειν τὰς κρίσεις. Id. De Isæo c. 14, p. 612, 9 : Ἡ ὑπὲρ Εὐφιλήτου πρὸς τὸν Ἐρχιέων δῆμον ἔφεσις· c. 16, p. 617, 10 : Τοῖς δὲ ἀδίκως ἀποψηφισθεῖσιν ἔφεσιν εἰς τὸ δικαστήριον εἶναι. Atticista in Maji Class. auct. vol. 4, p. 526 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ δεῖνα παραγραφόμενος τὸ δικαστήριον εἰς μεῖζον δικαστήριον καταφεύγει ἔφεσιν ἐργάζεται λέγουσι.] || Ap. Greg. Naz. autem ἔφεσις ἀσωφρόνιστος, exp. Dimissio absque castigatione, VV. LL. || Appetitus, Desiderium. Aristot. Eth. 3, 5 [7] : Ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος. [Rhet. 2, 4, λύπης ἔφ. Definitt. Plat. p. 413, C : Βούλησις ἔφεσις μετὰ λόγου ὀρθοῦ· Leg. 9, p. 864, B : Ἐλπίδων καὶ δόξης τῆς ἀληθοῦς περὶ τὸ ἄριστον ἔφεσις.] Greg. Naz. : Ἡ τῆς τροφῆς ἔφ., Alimenti appetitus. [Basil. vol. 2, p. 126, A : Ἀεὶ πρὸς τὴν τοῦ πλείονος ἔφεσιν προκαλούμενος. Hemst. Theod. Stud. p. 195, B : Περὶ τὰ πρόσυλα τὴν ἑαυτῆς ἔφεσιν ἐκδεδωκυίας. Plotin. Enn. 1, 4, 6 : Αὐτὴ δὲ ἡ ἔφεσις πρὸς τὸ κρεῖττον αὐτῆς. Constantin. Basil. Mac. c. 53, p. 133 : Πόθον ἔσχε καὶ μεγάλην ἔφεσιν ὥστε τὸν βασιλέα ἰδεῖν. L. Dind.]

[Ἔφεσος, ἡ, Ephesus, urbs Ionica Lydiæ ap. Herodot. 1, 142, ceterosque historicos et geographos. Steph. Byz. : Ἔστι καὶ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἐφέσιος. (Unde ἡ Ἐφεσία, Regio circa Ephesum, ap. Xenoph. H. Gr. 3, 2, 14 : Προεληλυθότων τῶν πολεμίων εἰς τὴν Ἐφεσίαν. Parthen. Erot. 5, 4.] Ἐφέσια, τὰ, sub. ἱερὰ, Sacra Dianæ Ephesiæ [cujus sæpius mentionem facit Xenophon Eph., ab Epheso Lydia Amazone, quæ prima deam coluerit, nominatam perhibet Etym. M. v. Ἔφεσος, ubi etiam de nomine urbis ab Epheso quodam sive verbo ἐφεῖναι ducto fabulæ quædam leguntur. Conf. de utraque Pausan. 7, 2, 7; ubi item Ephesus filius Caystri memoratur] : ap. Thuc. 3, p. 117 [c. 104, et Hesychium, Polluc. 1, 37]. At Ἐφέσια γράμματα, Ephesiæ literæ, pro Magicæ literæ : quoniam Ephesi plurimi magicarum artium professores fuerunt : ut et ex Luca patet, qui Act. 19, [19] tradit multos ex iis qui curiosas artes exercuerant, comportatos libros exussisse in omnium conspectu. V. et Hesych., [Photium, Etym. M.,] Suidam, Eust. [Od. p. 1864, 14] et Erasm. in Chiliad. [Wyttenbach. ad Plut. Mor. p. 85, B; Lobeck. Aglaoph. p. 1163 sq.] Ἐφέσιον, Hesych. exp. ἐγκλητεύσιμον. [Ἐφέσιμον, ἐκκλητεύσιμον Kuster.] Alioqui gentile nomen est ab urbe Epheso. [Cujus in numis ap. Eckhel. D. N. vol. 2, p. 512 seqq. et alibi ubique sunt exx.) Εὕρηται καὶ Ἐφέσεια διὰ διφθόγγου· οὕτω γὰρ ἐν Ἀλεξάνδρᾳ Σοφοκλῆς. (Inscr. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 207,

n. 2228 : Ἀρτέμιδι Ἐφεσείῃ.) Λέγεται καὶ Ἐφεσίτης. Possessivum Ἐφεσιακὸς, ἡ, ὸν, est ap. Athen. 13, p. 573, A, ubi Εὐάλκης ἐν τοῖς Ἐφεσιακοῖς citatur, Xenophontem Ephes. in inscr. Ephesiacorum. || Forma Ἐφεσῖνος, η, ον, est in libris nonnullis Apocalypsis 2, 1 : Τῆς ἐν Ἐφέσῳ ἐκκλησίας, qui τῆς Ἐφεσίνης. || Adv. Ἐφεσίοθεν in Ms. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 248 : Ἀρχιερεὺς Ἐφεσίοθεν θεηγόρος ἐκ θεοῦ εἶπεν πρῶτος Ἰωάννης, forma et per se et ad metrum inepta. L. Dindorf.]

Ἐφεσπερεία, ἡ τῆς ἑσπέρας, ap. Suidam. [V. sequens voc.]

Ἐφεσπερεῦσαι et Ἐφεσπερεύσασθαι, Polluci 1, [71] τὸ ἑσπέρας προσαγρυπνῆσαι. [Hesych. Ἐφεσπερεύεσθαι, ἑσπέρας ἐγρηγορέναι. Etym. M. vero p. 403, 52 : Ἐφεσπερεύω, ἑσπέρας ἐγρηγορῶ. Omissum igitur ap. Suidam in Ἐφεσπερεία aut intelligendum est substantivum quodpiam, velut ἐγρήγορσις. L. Dind.]

Ἐφέσπερος, ὁ, Vespertinus. [Occiduus. Soph. OEd. C. 1059 : Τὸν ἐφέσπερον χῶρον.]

[Ἐφέσπομαι. V. Ἐφέπομαι.]

Ἐφέσαι, Statuere, Locare. Hom. Od. N, [274] : Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Pyli sistere : καθίσαι, ἱδρύσαι, Eust. Et voce med. O, [277] : Ἀλλά με νηὸς ἔφεσσαι, Navi impone, ἐπὶ νηὸς κάθισον, ἐπιβίβασον. [Il. I, 455 : Μήποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν· Od. Π, 443 : Καὶ ἐμὲ πολλάκι γούνασιν οἷσιν ἐφεσσάμενος. Præsens hujus formæ nullum est : sed a grammaticis ponitur ἕω, ut ab Eust. in Καθεῖσα citato, quibuscum consentit Buttmannus Gramm. vol. 1, p. 545.] Pertinet huc et Καδ δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ, Il. Γ, [382] pro καθεῖσε, Deposuit, Collocavit. [Hæc rejicienda erant in Καθεῖσα vol. 4, p. 772.]

[Ἐφεστιάω.] Ἐφεστιασμένος, Hesychio εὐωχηθεὶς, εὐφρανθείς : ab ἐφεστιάω [ut δεδρασμένος a δράω], Convivio excipio et exhilaro. [Albertus : « Ἐφεστιασάμενος Photius et Suidas. Conf. Ἐπεστιασώμεθα (quod εὐωχώμεθα interpr. Hesychius). Cyrillus Ἐφεστιαμένος, monente Is. Vossio. At in Cyrillo meo et Lex. altero Ms. etiam per σ Ἐφεστιασμ. » Ἐφεστιασάμενος etiam Zonaras p. 933, ac perfecto deest augmentum, ut aoristo ap. Hesychium in gl. : Ἐπέρρισεν, ἐφεστιάσατο. Conf. Ἀντεφεστιάω.]

Ἐφέστιος, ὁ, ἡ, Qui est apud focum, s. larem. [Hom. Od. Γ, 234 : Ἀπολέσθαι ἐφέστιος, ὡς Ἀγαμέμνων ὤλετο· Η, 248 : Ἀλλ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἐφέστιον ἤγαγε δαίμων οἷον· Ψ, 55 : Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἑφέστιος. Æsch. Ag. 1310 : Καὶ πῶς τόδ' ὄζει θυμάτων ἑφεστίων ; Eum. 169 : Ἑφεστίῳ δὲ μάντις ὢν μιάσματι μυχὸν ἔχρανας. Soph. OEd. T. 32 : Οὐδ' οἵδε παῖδες ἑζόμεσθ' ἑφέστιοι· Trach. 607 : Μήτ' ἐφέστιον σέλας· El. 419 : Ἐφέστιον πῆξαι λαβόντα σκῆπτρον. Eur. Hel. 872 : Ἐφέστιον φλόγ' ἐς δόμους κομίζετε.] Et ἑζόμεθα ἑφέστιοι pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν, Thuc. l. citato [in Ἑστία]. Interdum, Qui habet larem i. e. domum; atque adeo ap. Hom. Qui larem habet, ubi degit; unde exp. etiam Oppidanus, Civis, Incola. Hom. Il. B, [125] : Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασι. [Αὐτόχθων ἢ πολίτης ἢ ἔνοικος Hesychio. Quæ ad l. Homeri referri licet. Alias similes interpretationes ponit idem in Ἐφέσιοι, de quibus conf. annot. interpretum.] Item, Qui in eadem est domo, Domesticus. [Sophocl. Trach. 205 : Ἀνολολυξάτω δόμος ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς· 262 : Ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον, ξένον παλαιὸν ὄντα· fr. ap. Plutarch. Mor. p. 959, F : Περιστερὰν ἐφέστιον. Eur. Rhes. 201 : Ἐλθὼν εἰς δόμους ἐφέστιος· Ion. 654 : Ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον δείπνοισι τέρψω· Med. 713 : Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέστιον· El. 216 : Ξένοι τινὲς παρ' οἶκον οἷδ' ἐφεστίους εὐνὰς ἔχοντες. Plato Leg. 11, p. 931, A : Τοιοῦτον ἐφέστιον ἵδρυμα ἐν οἰκίᾳ ἔχων.] Eust. Synes. : Ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. Gregor. : Ἐφέστιον ποιεῖται τὸν δαιτυμόνα. [Cum genitivo Æsch. Sept. 853 : Πόνοι πόνων δόμων ἐφέστιοι.] Sed et Ἐφέστιος Jupiter, ap. Soph. [Aj. 492] : Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς, a quibusdam redditur, Domesticus, quod Gr. schol. exp. σύνοικος. Sed addit etiam, Qui colitur apud larem, et contubernium nostrum observat. [V. infra in forma Ἐπίστιος. Ἐφέστιοι θεοὶ, Penates, Gl. Hierocl. ap. Stob. Flor. vol. 3, p. 14 : Θεοῖς γαμηλίοις, ... ἐφεστίοις.] || At ἐφέστιος πηγῇσι ex Apoll. [Rh. 1, 117] pro Accola fontium. [3, 116 : Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι. Oppian. Hal. 2, 141 : Ἔστι δέ τις πηλοῖσιν ἐφέστιος ὠμοφάγος βοῦς. Cum genit. Æsch. Eum. 577 : Ἱκέτης δ' ὅδ' ἀνὴρ καὶ δόμων ἐφέστιος ἐμῶν· 669 : Καὶ τόνδ' ἔπεμψα σῶν δόμων ἐφέστιον· Suppl. 365 : Οὗτοι κάθησθε δωμάτων ἐφέστιοι ἐμῶν· 503 : Ναύτην ἄγοντες τόνδ' ἐφέστιον θεῶν. || De domo ipsa Æsch. Ag. 851 et Sept. 73 : Δόμους ἑφεστίους. || Ἐφέστιον, Domicilium, Lararium; Ἐφεστίοις, Domiciliis; Ἐφέστια, Sedes, Neptunalia, Gl. Dionys. A. R. 1, 24 : Πολλὰ ἐφέστια ὅλα ἐξηλείφθη· 67 : Αὐτοῖς μεταναστάντες ἐφεστίοις· 3, 99 : Τοῖς πατρῴοις ἐφεστίοις· 6, 79 : Πατρῷον ἐφέστιον· 9, 19 : Μοῖρα τοῦ Φαβίων γένους ἐν τοῖς ἐφεστίοις ὑπελείπετο· 60 : Ὅσοι εἶχον ἐφέστια καὶ κλήρους. Et 11, 10. De formis Ionicis HSt.:] Ἐπέστιος, Ionice pro ἐφέστιος, Domesticus, Familiaris. [V. infra in Ἐπίστιος.]

Ἐπίστιον, τὸ, Domicilium, Locus in quo alicujus familia habitat. Ionice pro ἐφέστιον. Ab Hesych. exponitur οἴκημα, κατάλυμα. Ab aliis peculiarius etiam στρατιωτικὸν κατάλυμα, et σκηνή. Unde redditur et Tentorium. Exp. præterea νεώριον. Hom. Od. Z, [264] : Λεπτὴ δ' εἰσιθμή· νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι Εἰρύαται· πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. Ubi a brevium scholl. auctore ἐπίστιον dicitur esse ἐποίκιον, et σκηνὴ, et νεώριον, vel σκάφος, παρὰ τὸ ἱστίον. Et addit, sensum esse, Ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεῶν νενεωλκημένων στενή ἐστιν ἡ εἴσοδος. At Eust. ait ἐπίστιον hic esse τὸ ὡς ἄν τις εἴποι ἐποίκιον, alioqui et νεώριον significare tradit. Graviter autem errat ille brevium scholl. auctor in eo, quod ἐπίστιον ab ἱστίον deducit, quum ab ἱστίη Ion. pro ἑστία, derivari, vel potius inde fieri constet. [Ex verbis Eust. intelligitur etiam ap. Hesych. in gl. Ἐπιστίδιον, ἐποίκιον, scribendum esse ἐπίστιον. Herodot. 5, 72 : Ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων. || Adjectiv. ap. Herodot. 1, 35 : Ὤνθρωπε τίς τε ἐὼν καὶ κόθεν τῆς Φρυγίης ἥκων ἐπίστιος ἐμοὶ ἐγένεο; ubi nonnulli ἐπέστιος, ut 44 : Ὁ Κροῖσος ἐκάλεε Ἐπίστιόν τε καὶ Ἑταιρήιον, τὸν αὐτὸν τοῦτον ὀνομάζων θεὸν (Jovem), τὸν μὲν ἐπίστιον καλέων, διότι δὴ οἰκίοισι ὑποδεξάμενος τὸν ξεῖνον φονέα τοῦ παιδὸς ἐλάνθανε βόσκων. || Athen. 10, p. 446, F : Καὶ σὺ οὖν, ἑταῖρε, κατὰ τὸν Ἄλεξιν, ὃς ἐν Διδύμοις φησὶ, Τούτῳ πρόπιθ', ἵνα καὐτὸς ἄλλῳ, καὶ γένηται ἡ παρ' Ἀνακρέοντι καλουμένη ἐπίστιος. Φησὶ γὰρ ὁ μελοποιὸς, Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον λάλαζε τῇ πολυκρότῃ σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην πίνουσα τὴν ἐπίστιον. Τοῦτο δ' ἡμεῖς ἀνίσωνά φαμεν. De quibus conjecturæ interpretum v. apud ipsos.]

[Ἐφέστρα, τὸ ἑσπερινὸν δίκτυον, Hesych. Codex Ἐφέστα adversus seriem literarum. Nihil ad expediendam glossam faciunt quæ Is. Vossius ascripsit. Τὸ ἑσπερινὸν ad ἐφέσπερον potius pertinere videtur.]

Ἐφεστρίδιον, τὸ, Umbella, VV. LL. [Amiculum. Lucian. De merc. cond. c. 37. Schol. : Ἐφεστρίδιον (ἐφεστρίδα cod. ap. Bachm. Anecd. vol. 2, p. 339, 17), μανδύαν τινά· ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.]

Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, Sagum, Alciat. Amiculum, Chlamys, Bud., annotans ex Plut. [Lucullo c. 28] thoraci superindui : sicut in VV. quoque LL. dicitur esse Vestis, quæ armatis superinduitur ad tegenda arma. Suid. dicit esse Vestimentum Romanum, quod et μανδύας et βίῤῥον vocetur. [Supparium, Gl. Lucian. D. mort. 10, 4, ubi schol., ut Etym. M. p. 402, 50, interpr. τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἣν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πόρπην καλοῦσι. Photius : Φαινόλης, χιτὼν, οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεστρίδα.] Herodian. 7, [11, 3] de militibus : Ὅπλων μὲν γυμνοὶ, ἐν λιταῖς δὲ ἐσθῆσι καὶ ἐφεστρίσι. Et paulo post, Ἔχοντας δὲ τὰς χεῖρας ὑποκαθειμένας ταῖς ἐφεστρίσι, Sagis, Polit. A Suida, præter χλανὶς [quomodo interpretatur etiam Hesychius, idemque ἐπίβλημα, ἐπιβουλαὶ Photius,] exp. quoque ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, Cilicium. Hos autem affert Il. : Οἱ τοξόται ταῖς ἐφεστρίσι καλυπτόμενοι βάλλουσι τοὺς ἐπὶ τῶν τειχῶν· sicut Vegetius quoque Cilicia ad excipiendum impetum sagittarum adhiberi scribit. Item, Ἀρτῶντες κύκλῳ ἐφεστρίδας καὶ νάκη, ὡς ἂν τὰ τοιαῦτα προβλήματα μὴ εὔφλεκτα εἴη. Ponitur vero et generalius pro Quovis vestimento : unde Herodian. 4, [2, 5] senatoribus etiam tribuit in apotheosi Severi : Ἐν τῷ μὲν λαιῷ μέρει πᾶσα ἡ σύγκλητος μελαίναις ἐφεστρίσι χρώμενοι, Atris vestibus, Polit. Sic exp. etiam ap. Xen. Conv. [4, 38] : Πάνυ μὲν ἀλεεινοὶ χιτῶνες οἱ τοῖχοί μοι δοκοῦσιν εἶναι, πάνυ δὲ πα-

χεῖαι ἐφεστρίδες οἱ ὄροφοι, ubi tamen specialius quam pro quavis veste poni videtur. [Philostr. Imag. p. 770 : Αἱ ἐφεστρίδες αἱ ποικίλαι (Amorum) κεῖνται ἐν τῇ πόᾳ. Agathias Anth. Pal. 9, 153, 3 : Πῇ Παφίης ἀλάβαστρα καὶ ἡ πάγχρυσος ἐφεστρίς; Themist. Or. 21, p. 253, A : Οἷαι τῶν προσαιτούντων αἱ ἐφεστρίδες συμπεπερόνηνται ἐκ ῥακίων. Pollux 6, 10; 7, 61; 10, 42.] Ab Athen. adjective usurpatur, 5, p. 78 : Πορφυροῦν μὲν μεσόλευκον χιτῶνα ἐνδεδυκὼς, χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος πολυτελῆ. [|| Sella, Ephippium, Clitella. Grammat. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 361, 6 : Ἐφίππειον καὶ ἐφεστρὶς καὶ ἀστράβη ταὐτὸν, ἢ κοινῶς σέλλα. Καὶ εἶδος ἱματίου ἡ ἐφεστρίς. Eust. Opusc. p. 84, 11 : Καταπεσόντα οὐ μέμφεται, ἀλλὰ τὴν ἐφεστρίδα αἰτιᾶται τοῦ πτώματος. Alia exx. v. ap. Hasium ad Leonem p. 202, A. || Apud Zonaram p. 929 quod ponitur Ἐφέστριδες, αἱ ἄγαμοι παρθένοι, ad Ἑστιάδες pertinere videtur. L. Dind.]

[Ἐφέτειος. V. Ἐπέτειος.]

[Ἐφετέος, α, ον, Permittendus. Joseph. p. 167, 39. Wakef. Cicero Ad Att. 9, 4, 2 : Εἰ ἐφετέον αὐτῷ ἑαυτοῦ ποτε καὶ τῶν οἰκείων ποιεῖσθαι πρόνοιαν. L. Dind.]

[Ἐφέτης, ὁ, Dux. Æsch. Pers. 79 : Ὀχυροῖσι πεποιθὼς στυφέλοις ἐφέταις. Quem l. respexit Hesych. Τοξόταις καὶ ἡγεμόσι interpr. schol. || Judex caussarum capitalium. Synes. p. 54, C : Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφέτην μετροῦντα τὸν χρόνον τοῖς ἀγορεύουσι. Eust. Opusc. p. 132, 28 : Κατὰ τῆς κρίσεως, ἧς οὐδεὶς ἐφέτης ὑπερκάθηται.] Ἐφέται, οἱ, Judices apud Athenienses, quibus causæ cognitio ab utraque parte permittebatur, Eust. [Od. p. 1419, 58] ex Clitodemo de Agamemnone et Demophonte contendentibus de palladio : Κρίσιν αὐτοὺς ὑποσχεῖν ἐπὶ πεντήκοντα Ἀθηναίων καὶ τοσούτων Ἀργείων· οὓς ἐφέτας κληθῆναι, διὰ τὸ παρ' ἀμφοτέρων ἐφεθῆναι αὐτοῖς περὶ κρίσεως. Etym. tradit magistratum fuisse apud Athenienses, qui de capitalibus causis judicaret : ætate ultra quinquagesimum annum progressos, et de quorum vita optima esset hominum existimatio. [Conf. Harpocr. s. Photius vel Suidas cum annot. intt. Bekk. Anecd. p. 188, 30; 257, 23. Helladius Photii Bibl. p. 535, 34.] Plut. Sol. [c. 19] : Μηδαμοῦ τὸν Δράκοντα λέγειν, μηδ' ὀνομάζειν Ἀρειοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς ἐφέταις ἀεὶ διαλέγεσθαι περὶ τῶν φονικῶν. [Demosth. p. 632, 3; Andocid. p. 10, 43; Pollux 8, 124, 125. V. Hermann. Antiquit. Græc. § 103, 11 seq.]

[Ἐφετήσιος. V. Ἔτος p. 2165, A, B.]

Ἐφετικὸς, ἡ, ὸν, Desiderativus. [Ἐπιθυμητικὸς interpr. Suidas.] Ἐφ. ῥήματα, grammaticis Verba quæ concupiscendi actionem significant, ut ἐπιθυμῶ, λιλαίομαι, Eust. [Chœrobosc. in Bekk. An. p. 1277.] Desiderativa, ut τομάω, βασιλειάω, ὁρασείω, et similia. [Clem. Alex. p. 661. Wakef. Adv. Ἐφετικῶς ap. Genes. De reb. Cpol. p. 6, C, Pachym. Paraphr. in Dionys. Areop. p. 353, D. L. Dind.]

Ἐφετίνδα, Hesychio teste Ludi genus est, nimirum ὅταν σφαῖραν ἄλλῃ προτείναντες, ἀλλαχῇ βάλλωσι [ὅταν ἄλλῳ προδείξαντες τὴν σφαῖραν ἄλλῳ ἀφῶσιν, Phot., ubi legendum ἐφῶσιν, ut etymologia postulat et confirmat eadem verba ponens Eustath. Od. p. 1554, 35, quanquam paullo post apud eundem est ἀφιᾶσιν. V. quæ dicemus in Φαινίνδα. Idem vitium in libris Pollucis plerisque 9, 117] : qui etiam addit, factum esse hoc vocab. παρὰ τὸ φενακίζειν, quum sit potius παρὰ τὸ ἐφεῖναι. [De utraque etymologia v. annot. intt. Aliam explicationem affert Etym. M. p. 402, 39 : Ἐφετίνδα, ὄνομα παιδιᾶς φεναικικῶς (-κῆς Sylburg.). Ὡς γὰρ Ἀριστοφάνης φησὶ τὸ ὀστρακίνδα παρὰ τὸ ὄστρακον ἀναπλάσας, αἰνιττόμενος τὸν ἐξοστρακισμὸν, οὕτω Κρατῖνος ἀνέπλασε τὸ ἐφετίνδα, παρὰ τὰς ἐν τοῖς δικαστηρίοις γενομένας ἐφέσεις. Παρὰ οὖν τὴν ἔφεσιν ἐφετίνδα παιδιὰν κατὰ τροπὴν τοῦ σ εἰς τ. Καὶ γὰρ ἐφέτης λέγεται ὁ πέμπων τὴν ἔφεσιν. Sed recte Hemst. ad Poll. 9, 118 : « Nimirum sub ludi nomine alteras illas res involvere voluit uterque. » Idem in l. Etym. pro Κρατῖνος restituit Κράτης (in fabula Παιδιαῖς). Ἐφεντίνδα vel ἀφεντίνδα vitiose libri Pollucis 9, 110, 117, ubi dicit : Ἡ δὲ ἐφεντίνδα, ὥς ἐστιν εἰκάζειν, ὄστρακον ἐφέντα ἐς κύκλον ἐχρῆν συμμετρήσασθαι ὡς ἐντὸς τοῦ κύκλου στῇ, infelici, ut videtur, conjectura. Conf. autem quæ dixi in Βασιλίνδα. L. Dind.]

Ἐφετὶς, Hesychio est παιδίσκη, διάκονος, Ancilla. Pro ἑπέτις, quod v.]

[Ἐφετμέω, Jubeo. Orac. Pythiæ ap. Jo. Malal. p. 77, 20 : Ἐγὼ δὲ ἐφετμέω τρεῖν ἕνα μοῦνον ὑψιμέδοντα θεόν. Sic enim ex Cedreno vol. 1, p. 119, C, correxi scripturam codicis ἐπεθνεύω τρίς. L. Dind.]

Ἔφετμὴ, ἡ, Mandatum, Jussum, κέλευσις. Hom. Il. [Ξ, 249 : Ἤδη γάρ με κατ' ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή· Σ, 216 : Μητρὸς ἐφετμήν· Φ, 299;] E, [508] : Ἐκραίαινεν ἐφετμὰς Φοίβου Ἀπόλλωνος, qui sc. eum ἀνώγει Τρωσὶν θυμὸν ἐγεῖραι. A, [495] : Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμῶν Παιδὸς ἑοῦ. [Pind. Ol. 3, 11 : Κραίνων ἐφετμὰς Ἡρακλέος προτέρας· Pyth. 2, 21 : Θεῶν ἐφετμαῖς· 4, 233 : Παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς· Isthm. 5, 16 : Ἀνδρὸς φίλου μοίρας ἐφετμαῖς. Æsch. Eum. 241 : Σώζων ἐφετμὰς Λοξίου χρηστηρίους· Cho. 300 : Θεοῦ τ' ἐφετμαί· 685 : Ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν· Suppl. 206 : Τάσδε μεμνῆσθαι σέθεν κεδνὰς ἐφετμάς. Eur. Iph. A. 634 : Ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιστοῦσαι σέθεν. Frequens utroque numero est etiam apud Apoll. Rhod.] Φετμὴ pro eodem : φετμαῖς, ἐντολαῖς, παραγγελίαις, Hesych. [Vitiose.]

Ἐφετὸς, ἡ, ὸν, ap. Suid. ponitur sine expositione, Εἶδον ἐγὼ δικαστὴν ἐφετὸν μετροῦντα τοῖς ἀγορεύουσι τὸν χρόνον. Hesych. [cujus interpretes fugit vera ratio et prosodia, recte ab HSt. constituta] ἐφετὴν exp. καταληπτήν. [« Ἐφετὸς, Expetendus, Desiderandus. Aristot. Nat. auscult. 1, p. 461, C : Ὄντος γάρ τινος θείου καὶ ἀγαθοῦ καὶ ἐφετοῦ. Unde usurpavit Justinus M. Evers. dogm. Aristot. 1, p. 121, A; 122, A, B, et deinceps singulis fere paginis. Id. Dial. cum Tryph. 1, p. 261, D : Καὶ πᾶσιν ἐφετὸν ὁμοίως λαμβάνειν, Desiderandum esse ab omnibus. Epist. Thomæ patr. ad hæret. in Armenia p. 428, C : Τὸ ὄντως ἐφετὸν ἐπισπᾶται κάλλος. Basil. In divit. avar. 1, p. 414, A : Οὐδὲ οὗτος ἐφετὸς ὁ λόγος. Corruptus locus, ut arbitror. » Hasius ad Leon. p. 219, C. Theodor. Stud. p. 341, C : Ἡ συνουσία σου ἐφετὴ, Optabilis. 481, C : Ἡ γῆ οὐκ ἐφετή. L. D. Plut. Mor. p. 374, D : Τοῦ πρώτου ἐραστοῦ καὶ ἐφετοῦ καὶ τελείου· 944, D : Τὸ ἐφετὸν καὶ καλόν· 1091, D : Τὸ ἐφετὸν καὶ τὸ αἱρετόν. Simplic. ad Epict. p. 79, 125. Schol. Theocr. 10, 11.] Ex Polyb. [2, 8, 11] VV. LL. afferunt itidem ἐφετῶς καὶ ταχέως, sed non interpr. [Voc. ab illo l. alienum a correctore esse illatum ostendit plurimorum librorum scriptura ἔφε ... ταχέως. Habet vero Theodor. Stud. p. 23, E : Δείσας μὴ τὴν ἐκκλησίαν βλάψῃ μειζόνως ἀποτυχὼν οὗ νῦν ἐφετῶς ἔχει· 43, B : Ἐπεὶ μηδὲν εὕροι ὧν ἐφετῶς εἶχε. Et quem Hasius ad Leonem indicat Moschus Prat. spir. p. 1092, A : Ἐφετῶς μὴ παράσχῃς τὴν κατὰ καιρὸν συνήθειαν τοῖς πτωχοῖς. L. D.]

[Ἔφετος, pro ἐφ' ἔτος, In annum. Gl. : Ἐφ' ἔτος, Hoc anno; Ἔφετος, Hornum. V. Ἔπετος p. 1495, B, et Ἔτος p. 2165, A, B.]

[Ἐφετῶς. V. Ἐφετός.]

[Ἐφευάζω.] Ἐφευάζων affertur pro Ovans, sed sine exemplo. [Ex Plut. Marcell. c. 22, quem l. v. in Εὖας. Εὐάζοντες conjecit Coraes, inter exx. tenuis in aspiratam mutatæ retulit Reisk. ad Constantin. Cær. p. 439 ed. Bonn., ut sit pro ἐπευάζοντες.]

[Ἐφεύρεμα, τὸ, Inventum. Schol. Flor. Eur. Hec. 622. L. D. Theoph. Sim. Quæst. phys. p. 22 ed. Boiss.: Αἰγύπτιον τὸ ἐφ.]

[Ἐφεύρεσις, εως, ἡ, Inventio. Ignatii Epist. 2, p. 34. Struv. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 773, 28 : Ταῦτα ... ἀνθρώπων ἐστὶν ἐφεύρεσις. Tzetz. Exeg. in Il. Φ, 57, 29 : Εἰς ἐφεύρεσιν τῶν ὧνπερ ἐφεύρισκον.]

Ἐφευρετὴς, ὁ, Inventor, Excogitator. [Ingeniosus, Gl. Rom. 1, 30 : Ἐφ. κακῶν, quod Suidas explicat τοὺς ἐπὶ τοῖς παλαιοῖς κακοῖς ἕτερα καινοτομοῦντας κακά. Sic et alii apud Suicerum. Anacreont. 41, 3 : Τὸν ἐφευρετὰν χορείας. Schol. Aristoph. Ran. 1499 : Μηχανικὸς καὶ ἐφευρετής. De accentu acuto v. Ps.-Herodian. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 234, 31, Etym. M. p. 435, 29.]

[Ἐφευρετικὸς, ἡ, ὸν, Promtus ad inveniendum. Schol. Ambros. Hom. Od. A, 349, Hesiodi Op. p. 24 ed. Gaisford.]

[Ἐφεύρημα, τὸ, Inventum. Schol. Dionys. in Bekk. An. p. 650, 6 : Ἐκ καταλήψεων δὲ οἱονεὶ ἐξ ἐφευρημάτων. Sch. Guelf. Eur. Hec. 621 : Βουλεύματα) ἐφευρήματα. Act. SS. Maji vol. 5, p. 185, B : Εἰς βοτανῶν ἐφευρήματα. L. D. Tzetz. Exeg. in Il. p. 11, 11 : Ἐφευρήματα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τὰς προσηγορίας ἐσχήκασιν.]

[Ἐφεύρησις, εως, ἡ, Inventio. Schol. L. B. Aristoph.

Pl. 1160 : Ὑποτιθεὶς ἑκάστῳ ἐφευρήσεις καὶ πανουργίας.] A
Ἐφευρίσκω, Adinvenio, simpl. Invenio, Deprehendo. Hom. Od. T, [157] : Οὔτε τιν' ἄλλην Μῆτιν ἐφευρίσκω· K, [452] : Δαινυμένους δ' εὖ [al. ἄρα] πάντας ἐφεύρομεν ἐν μεγάροισι· Il. B, [198] : Ὅν δ' αὖ δήμου τ' ἄνορα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι, Clamantemque inveniret, deprehenderet. [Apoll. Rh. 3, 113 : Εἴ μιν ἐφεύροι. Inveniendi signif. Pind. Pyth. 12, 7 : Τέχνᾳ, τὰν Παλλὰς ἐφεῦρε. Soph. fr. Naupl. 5, 1 : Οὗτος δ' ἐφεῦρε τεῖχος Ἀργείων στρατῷ· 9 : Ἐφεῦρε δ' ἄστρων μέτρα. Eur. Alc. 699 : Σοφῶς δ' ἐφεῦρες ὥστε μὴ θανεῖν ποτε. Deprehendendi Soph. El. 1093 : Ἐπεί σ' ἐφεύρηκα μοίρᾳ μὲν οὐκ ἐν ἐσθλᾷ βεβῶσαν. Plato Phædr. p. 266, A : Τοῦτο τέμνων οὐκ ἐπανῆκε πρὶν ἐν αὐτοῖς ἐφευρὼν ὀνομαζόμενον σκαιόν τινα ἔρωτα ἐλοιδόρησε, et ibid. : Θεῖόν τιν' ἔρωτα ἐφεύρών· Polit. p. 307, C : Οὔτ' ἀλλήλαις μιγνυμένας ἐφευρίσκομεν. Leonidas Anth. Pal. 9, 563, 1 : Τὸν φιλοπωριστὴν Δημόκριτον ἦν που ἐφεύρῃς. Nonn. Dion. 16, 374 : Εἴ που ἐφεύροι ἴχνιον. || Insuper invenio ap. Xen. Vect. 4, 40 : Ὑμεῖς δ' ὅσα μὲν πρὸ τῆς εἰρήνης χρήματα εὕρισκε τὰ τέλη, ἀπὸ τοσούτων καὶ τὸ ἐπιὸν ἔτος διοικεῖτε τὴν πόλιν· B ὅσα δ' ἂν ἐφευρίσκῃ διὰ τὸ εἰρήνην τε εἶναι καὶ διὰ τὸ θεραπεύεσθαι μετοίκους κτλ. || Medio Pind. Pyth. 4, 262 : Υ̓́μμι Λατοίδας ἔπορεν ... ἄστυ διανέμειν θεῖον Κυράνας, ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρομένοις. || Passivo Soph. OEd. T. 1421 : Τὰ πάρος πρὸς αὐτὸν πάντ' ἐφεύρημαι κακός· Ant. 281 : Μὴ 'φευρεθῇς ἄνους τε καὶ γέρων ἅμα. Eur. Suppl. 319 : Δειλὸς ὢν ἐφευρέθης· et similiter alibi. Herodot. 9, 109 : Φοβεόμενος Ἀμηστριν, μὴ καὶ πρὶν κατεικάζουσα τὰ γινόμενα οὕτω ἐπεύρεθῇ πρήσσων. Schol. Dionys. in Bekk. Anecd. p. 773, 32 : Ἐφευρέθη οὖν ἑκάστῃ ἐκφωνήσει τοιάδε τις εἰκὼν ἤτοι χαρακτὴρ, καὶ μετὰ τοὺς χαρακτῆρας ἐφευρέθη καὶ ἐπετέθη αὐτοῖς τὰ ὀνόματα.]

[Ἐφευροκλέψ, ὁ, inter nomina in εψ cum νακόκλεψ memorat Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 97, 30. Ἀλευρόκλεψ conjicit Lobeck. Paralip. p. 292. L. Dindorf.]

[Ἐφεύω. Nicandri versum ex Athen. (2, p. 61, A) citat Eust. Il. p. 1017, 20 : Καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις ἢ ἀφεύσαις, ἀντὶ τοῦ φώξαις, φλογίσαις, ὀπτήσαις. Inde lect. ἀφεύσαις adoptavi, quæ analogiæ convenientior mihi visa erat; sic enim et ἀφέψειν dicitur, Decoquere, et ἀφαύειν i. q. ἀφεύειν denotans, et alia similia. Schweigh.]

Ἐφεψῐάομαι, Scommatis incesso, Illudo : ut Hesychio quoque [et Photio] ἐφεψιώμενοι sunt ἐπιπαίζοντες [ἐμπαίζοντες Photius], ἐπισκώπτοντες. Od. T, [330] : Τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω Ζωῷ· ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, i. e. καθάπτονται καὶ λοιδοροῦνται. [Conf. ib. 370.]

Ἐφέψω, Recoquo, Insuper coquo. Athen. 14, [p. 656, B] : Διόπερ ἐφθὸν ἐποπτᾶν οὔ φασι δεῖν οὐδ' ἐφέψειν, Nec recoquere : quoniam recoctio ἀνάλυσιν ἔχειν δοκεῖ τοῦ βελτίονος, Aristot. [Pallad. De febr. p. 40.]

Ἐφήβαιον, τὸ, Pubes, Pecten; [Puberale, Gl.] Id totum, quod est ab hypogastrio usque ad pudenda, Rufus [p. 51 Cl.]. Dicitur etiam ἥβη, et ἐπίσειον, Gorr. : Pollux [2, 170] dicit medicorum esse proprium; idem significat quod ἥβη et ἐπίσειον, ut jam etiam ostensum est. Diosc. 1, 3, de meo : Παιδίων δὲ καταπλασθεῖσαι ἐφηβαίοις οὖρα ἄγουσι. De quo Plin. 20, 23 : Infantibus cum apio illitum imo ventri urinas movet. Ἐφ. a Bud. exp. Ventrale, Velamentum pudendorum, et i. q. κῆπος in illo Theodori apophthegmate, quo Stilponem dicentem Phidiæ Minervam non esse θεὸν, sed θεὰν, interrogavit an ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο; Ab Hesych. certe κῆπος exp. τὸ ἐφήβαιον τῶν γυναικῶν : ut ἐφήβαιον hic sit Velamentum, quod τῇ ἥβῃ obtenditur s. prætenditur : illic autem pars corporis, quæ τῇ ἥβῃ incumbit, i. e. imus venter. [Heraclides Athenæi 14, p. 647, A : Ἐφήβαια γυναικεῖα. Hesych. v. Βλήχων. Hemst. Atticis Ἐπίσειον, ceteris Ἐφήβαιον tribuit Mœris p. 141. V. etiam Ἐφήβιον.]

[Ἐφηβαρχέω, Ephebornm curam gero. Inscr. ap. Leakium, *Travels in North of Greece* vol. 1, p. 318. Boiss. Inscr. Cyzic. ap. Caylus *Recueil d'antiq. égypt.* vol. 2, tab. 60, 4 : Ἐφηβαρχοῦντος τῆς ... Κυζικηνῶν πόλεως Μάρκου Αὐρ. Ἀμερίμνου. V. Ἐφήβαρχος, Ὑπεφηβαρχέω.]

[Ἐφήβαρχος, ὁ, ἡ, Epheborum moderator, magistratus in civitatibus Græciæ. Arrian. Epict. 3, 1, 34; 7, 19.]

Ἐφηβάω, Pubesco, Adolesco, vel q. d. Superpubesco. Xen. Cyrop. 6, [1, 12] : Ἀντὶ δὲ τῶν ἀποθανόντων ἕτεροι καὶ ἐφηβήσονται καὶ ἐπιγενήσονται, In locum defunctorum alii suppullulabunt, succrescent. [Æsch. Sept. 666 : Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν οὔτ' ἐφηβήσαντά πω. Eur. fr. OEnei ap. Erotian. p. 362 : Σὺν τοῖς ἐφηβήσασι τῶν ὁλωλότων. Forma Ionica Herodot. 6, 83 : Ἐς ὃ ἐπήβησαν οἱ τῶν ἀπολομένων παῖδες.]

Ἐφηβεία, ἡ, q. d. Pubescentia, Ipse actus pubescendi, s. Pubertas, Adolescentia, i. q. ἐφηβία, Epigr. [Antipatri Anth. Pal. 7, 467, 7 : Οὐδ' ἐς ἐφηβείαν ἦλθες, τέκος. V. Ἐφηβία.]

Ἐφηβεῖον, τὸ, Ephebeum, Vitruv. 5, 11, de palæstrarum ædificatione : In duplici autem porticu collocentur hæc membra; ephebeum in medio (hoc autem est exhedra amplissima cum sedibus, quæ tertia parte longior sit quam lata), sub dextro coryceum. Exp. in VV. LL. Locus puberibus exercendis constructus. Nisi C forte aliquis malit esse Locum ad spectandum, ut dicitur ἐφηβικὸς τόπος in scena. [Strabo 5, p. 246 : Γυμνάσιά καὶ ἐφηβεῖα. Ita pro ἐφηβίαν scribebat Grotius Maccab. 2, 4, 9 : Γυμνάσιον καὶ ἐφηβίαν αὐτῷ συστήσασθαι.]

[Ἐφήβειος, α, ον, Puber. Epigr. Anthol. Pal. App. 148, 5 : Ἄρτι δ' ἐφηβείαις θάλλων Διονύσιος ἀκμαῖς καὶ σελίσιν Μουσῶν ἦλυθον εἰς Ἀΐδαν. In lapide εφεβειαις legerunt Åkerbladius et alii; ἐφηβει exhibuerat Gruterus, unde ἐφηβείας conjecerat Dorvillius Vann. p. 174, quanquam etiam adjectivum ἐφηβαῖος locum habere posse intelligeret, quam formam in epigr. Antipatri Anth. Pal. 7, 427, 12 : Ἐφηβαίῃ δ' ὤλετ' ἐν ἁλικίᾳ, exhibent deteriora apographa, quum ἐφ' ἡβείῃ sit in cod. Palatino, quæ una vera forma est, male rejecta a Dorvillio. L. Dind.]

Ἐφηβεύω, Pubertatem ago, Pubesco, Puber sum. Artemid. Onirocr. 1, p. 29 [c. 54] : Ἐφηβεύειν δοῦλος ἐὰν δόξῃ, ἐλεύθερος ἔσται· 30 : Εἰ δέ τις γεγονότα υἱὸν ἔχων ἴδοι τὸν ὄνειρον, οὐκ αὐτὸς, ἀλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐφηβεύει [ἐφηβεύσει. Inscr. Cyzic. ap. Caylus *Recueil d'antiq. égypt.* vol. 2, tab. 60, 9 : Οἵδε ἐφήβευσαν· tab. 62, 15 : Εὐτάκτως ἐφηβεύσαντα. Pausan. 7, 27, 5. L. Dind.]

Ἐφήβη a Platone comico vocatur κρόκη, Pollux 7, [30, ubi nunc recte ἐφυφή.]

Ἐφηβία, ἡ, i. q. ἐφηβεία, Ephebia, Prima ætas adolescentiæ, et extrema pueritia, Donat. Ἐφ., inquit Bud., Pubertas, Adolescentia, Status est τῶν ἐφηβευόντων. Artemid. Onirocr. p. 30 [1, 54, p. 79] : Σχεδὸν γὰρ ἡ ἐφηβία κανών ἐστιν ὀρθοῦ βίου τινὸς καὶ ὑγιοῦς, Tempus erat annuum, ut ibid. significatur, et in chlamydibus erant. Hæc Bud. [Ibid. paullo ante : Διὰ τὸν τῆς ἐφηβίας χρόνον. Psellus Synops. Leg. v. 734, et Hesychius bis. Sed præstat ἐφηβεία, quod v. Conf. etiam Ἐφηβεῖον. L. Dind.]

Ἐφηβικὸς, ἡ, ὸν, Ad ephebos s. puberes pertinens Ἐφ. παιδία [παιδιὰ] ap. Polluc. [9, 104. De qua Eust. Od. p. 1601, 35 : Ἐπίσκυρος δὲ ἣ ἐχρῶντο οἱ παίζοντες κατὰ πλήθη, καλουμένη διὰ τοῦτο καὶ ἐπίκοινος, ἡ δ' αὐτὴ D καὶ ἐφηβική. Schol. Ambr. Hom. Od. p. 9 ed. Buttm. Πρὸς ἐφήβους ἐφηβικοὺς λόγους (διαθεῖναι). Inscr. ap. Ross. *Kunstblatt* 1836, n. 12 s. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 349, n. 2392, 2 : Τὴν πρωτότμητον τρίχα τὴν ἐφηβι[κ]ὴν χείρας ἔθηκε Στρατόνεικος Ἀσκληπιάδου. L. D.] Item ἐφηβικὸς, in theatro Locus ille dicebatur, qui ephebis attributus erat ad spectandum, sicut βουλευτικὸς, qui βουλευταῖς, schol. Aristoph. [Av. 795], Pollux [4, 122]. Et τὸ ἐφηβικὸν, neutr., Ipsi puberes, Ipsa pubes, ut τὸ στρατιωτικὸν, Ipsi milites, et τὸ δορυφορικὸν, Ipsi satellites s. spiculatores. Lucian. [Forma Dor. Theocr. 23, 56 : Εἵματα ἐφαβικά.]

[Ἐφήβιον, τὸ, Supercunnum, Puberale, Gl. Pro ἐφήβαιον, ut videtur. || Plur. Etym. M. v. Κορυθάλη p. 532, 2 : Τινὲς δὲ ὅτι ἡβησάντων τῶν νέων καὶ θυγατέρων δάφνας προετίθουν ἐφηβίοις καὶ γάμοις, de festo pubertatis.]

Ἔφηβος, ὁ, ἡ, Qui ad pubertatem pervenit, in ipsa est pubertate, et pueritiam excessit, Puber, Adolescens usque ad virilem ætatem, Bud. Quod de

virginibus etiam dici tradit Hesych. [et Photius. Basilic. l. 1, tit. 2, 12 : Τῷ ὀνόματι τῆς γυναικὸς καὶ ἡ ἔφηβος παρθένος δηλοῦται. Psell. Synops. Leg. v. 270.] Incipit femina ἔφηβος esse post completum annum duodecimum; masculus post decimumquartum, ut ex Theoph. Institutt. civ. annotatur. [Conf. Psell. Synops. Leg. v. 269, 270.] A Censorino [De d. n. c. 14] ætas ea tribuitur anno decimosexto, ut videre est in Ἐξέφηβος. [Xenoph. Ephes. 1, 2 : Ἦν δὲ αὐτὸς περὶ τὰ ἓξ καὶ δέκα ἔτη καὶ τῶν ἐφήβων προσήπτετο. Epigr. Anth. Pal. App. 103, 3 : Ἄρτι γὰρ ἁγνὸν ἐφήβου σχῆμα λαχὼν, ἄρτι δ' ἀριθμὸν ἐτῶν ἓξ καὶ δέκα τερπνὸς ἀμείβων. Eundem fere annorum numerum ponit Xen. Cyrop. 1, 2, 8 : Μέχρι μὲν δὴ ἓξ ἢ ἑπταικαίδεκα ἐτῶν ἀπὸ γενεᾶς οἱ παῖδες ταῦτα πράττουσιν· ἐκ τούτου δὲ εἰς τοὺς ἐφήβους ἐξέρχονται. Zonaras vero p. 927 : Ἔφ., παῖς νέος ἤτοι ἐτῶν ιδ' ἢ ιη'. Schol. Luciani Catapl. c. 1 : Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ ιε' ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι. Cyrillus ap. Schleusn. Lex. V. T. : Ἔφ. ὁ ἀπὸ ιδ' ἐτῶν ἕως κα' ἔτη. Zonaræ de annis duodeviginti opinionem accommodatam esse ephebiæ Atticæ civili, quam ingrederentur ἐπὶ δίετες ἡβήσαντες sive biennio post naturalem, quæ in sextum decimum ætatis annum incidebat, animadvertit Bœckh. in Ind. Berol. æst. a. 1819, p. 4, 1), notatis etiam Pollucis 8, 105, aliorumque grammaticorum erroribus, qui neque ἐπὶ δίετες ἡβῆσαι quid esset neque ἐφηβία naturalis quomodo differret a civili intellexissent. Civilem dicit Teles Stob. Fl. vol. 3, p. 297 : Ἐξ ἐφήβων ἐστὶ καὶ ἤδη εἴκοσιν ἐτῶν.] Athen. 12, [p. 518, E] : Τοὺς παῖδας μέχρι τῆς τῶν ἐφήβων ἡλικίας ἁλουργίδας φορεῖν. Xen. Cyrop. 1, [5, 1] : Ἤδη εἰσῆλθεν εἰς τοὺς ἐφήβους· 1, [2, 8] : Εἰς τοὺς ἐφ. ἐξέρχονται. Herodian. 3, [10, 1] : Ἄγων καὶ τοὺς παῖδας εἰς ἡλικίαν ἐφήβων ἤδη τελοῦντας, Filios jam puberes. Auctor Axiochi [p. 366, E] : Ἐπειδὰν δὲ εἰς ἐφήβους ἐγγραφῇ, Quum ascriptus fuerit inter ephebos. Diog. L. p. 302 : Ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, Excessit ex ephebis. [Eadem phrasi Lucian. Jov. trag. c. 26, Plut. Mor. p. 844, C. Teles ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 297 : Ἐξ ἐφήβων ἐστί. Aliæ locutiones sunt εἰς ἐφήβους τελεῖν ap. Polluc. 2, 19, ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη 1, 58, ἄρτι ἐξ ἐφήβων 2, 9, ἔφηβος ἄρτι ib. Ἐξ ἐφήβου, Inde a pubertate, Gl. Et ap. Niceph. Gregor. Hist. Byz. 2, 3, p. 16, E : Μήτε ἐς τὸν ἔφηβον παραγγείλαντα· 7, 5, p. 149, B : Οὕπω τότε τὸν ἔφηβον παραλλάττων. Lucian. [De salt. c. 12] : Ὄρχησις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων, Adolescentum virginumque serie constat per manus reste ducta alternantium, Bud. [Inscr. Cumæa ap. *Caylus Recueil* vol. 2, tab. 58, 48 : Κατενεχθέντα αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἐφάβων καὶ τῶν νέων εἰς τὰν ἀγοράν. Et ib. 50. Sic ap. Plutarchum et alios sæpe ἔφηβοι ponuntur medii inter παῖδας et νέους sive νεανίσκους. Ἔφηβοι νέοι, μέσοι, πρεσβύτεροι sunt in inscript. Chia ap. Bœckh. vol. 2, p. 201, 12. || Prov. ap. Philostr. V. Apollon. 1, 8, p. 10 : Ξυνήεσαν ἐς τὰς Αἰγὰς ἐφ' ἱστορίᾳ Κίλικές τε αὐτοὶ καὶ οἱ πέριξ, ὅ τε Κιλίκιος λόγος ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον, ἐπ' ἐκείνῳ (Apollonio) τε ἐλέγετο καὶ παροιμιώδη τιμὴν ἔσχε.] || Poculum quoddam, quod ἀρύστιχος, et secundum Eust. [Il. p. 1299, 64] ἐμβαθυχύτας alio nomine appellabatur : de quo supra. Athen. 10, et 11, [p. 469, A, B]. At schol. Aristoph. [Vesp. 851] in ἀρύστιχος, addit ita appellatum quod ἤθην antiqui vocarent τὸ τέρπεσθαι κατὰ τὰς εὐωχίας. || Jactus talorum. Antipater Anth. Pal. 7, 427, 5 : Τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλικος ἄνθος Ἔφηβου. ||Ἔφαβος forma Dor. aliquoties est etiam apud Theocritum.]

[Ἔφηβος, ὁ, Ephebus, n. viri in inscrr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 275, p. 381, 69; 300, 2, p. 403, ap. Plut. Mor. p. 733, B, Clem. in Cotel. Patr. Apost. vol. 1, p. 181. Ἔφ., ἡ, navis Attica, Bœck. *Urkund.* XVII, c, 30.

[Ἐφηβοσύνη, ἡ, Pubertas. Theodorus Anth. Pal. 6, 282, 6. ὕ]

Ἐφηβότης, ητος, ἡ, Pubertas [Gl.], Theophil. Institt. civ. [l. 1, tit. 11, 204. Glossæ verbb. juris : Πρώξιμος (πουβερτᾶτι), ἐγγὺς τῆς ἐφηβότητος.]

[Ἐφηγεμονεύω, Duco. Oppian. Cyn. 2, 220 : Πρόσθε μὲν εἰς ἐλάφοισιν ἐπὶ στίχας ἡγεμονεύει. Wakef. Sed hic constructio est ἡγεμονεύει ἐπὶ στίχας.]

[Ἐφηγέομαι.] Ἐφηγοῦμαι, Præsum, VV. LL., quæ hunc ex Thuc. [7, 73] l. afferunt, Ἐφηγεῖται ἐλθὼν τοῖς ἐν τέλει οὖσιν ὡς οὐ χρεὼν ἀποχωρῆσαι αὐτοὺς περιϊδεῖν. Sed hic, si mendo caret, nullo modo significare potest Præsse : videtur autem accipi pro Exponit, eorum sc. more, qui consilium dare volunt, quod potius est ὑφηγεῖσθαι. [Ἐσηγεῖται nunc restitutum ex libris. Alio errore illatum ἐφηγεῖσθαι ap. Diodor. 13, 45, ubi τοῦ δεξιοῦ μέρους Θρασύβουλος ἐφηγεῖτο liber unus pro ἡγεῖτο, quod esse ἀφηγεῖτο docet var. script. 4, 33. || Adduco. Pollux 8, 41 : Φάσις, ἔνδειξις, ἀπαγωγὴ, ἐφηγεῖσθαι, ἀνδρολήψιον· 50 : Ἐφηγεῖσθαι δέ ἐστιν ὅταν τις δι' ἀσθένειαν ἀπάγειν οὐ θαρρῶν ἐπάγῃ τὸν ἄρχοντα ἐπ' οἰκίαν οὗ τις τούτων (adversus quos esset ἀπαγωγὴ, τοὺς κατιόντας ὅποι μὴ ἔξεστιν, τοὺς ἀνδροφόνους, et τοὺς ὀφείλοντας τῷ δημοσίῳ) ἀποκρύπτεται. Demosth. p. 601, 20 : Ἀσθενέστερος εἶ; τοῖς ἄρχουσιν ἐφηγοῦ· 803, 15 : Ἐφ' οἷς οἱ νόμοι κελεύουσι μὴ γράφεσθαι μηδ' ἀπάγειν μηδ' ἐφηγεῖσθαι. Memorat verbum Suidas v. Ἀπάγειν sive grammat. Bekk. An. p. 414, 8. V. Ἐφήγησις. L. D.]

Ἐφήγησις, εως, ἡ, Suidæ est Actio adversus eos, a quibus receptus est is, cui lex regione aliqua interdixit, s. exuli, s. homicidæ, s. alii; Actio adversus eum, qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur. Suid. [Photius, Etym. M., Zonar., Psellus p. 98 ed. Boiss. Ap. gramm. in Bekk. An. p. 187, 6 adduntur etiam οἱ ὑποδεχόμενοι δοῦλόν τινος. Tot grammaticis consentientibus in ἐφηγήσεως definitione probabile est in Lex. rhet. Bekk. An. p. 312, 31, ubi iisdem verbis definitur ὑφήγησις, grammatici errorem subesse, qui alicubi ita scriptum reperisset pro ἐφήγησις, quod jam omisit suo loco recensere. Quam conjecturam extra dubitationem ponit Pollux, cujus verba attulimus in Ἐφηγέομαι, quod item ὑφηγέομαι scriptum uno in libro Suidæ illic citati. L. Dind.]

Ἐφήδομαι, Delector, s. Gaudeo super aliqua re. [Xen. H. Gr. 5, 3, 20 : Οὐχ ἥ τις ἂν ᾠ̈ετο ἐφήσθη ὡς ἀντιπάλῳ.] Isocr. Symm. [p. 176, C] : Οὐ συμπενθήσοντες τοὺς τεθνεῶτας, ἀλλ' ἐφησθησόμενοι [nunc συνησθ.] ταῖς ἡμετέραις συμφοραῖς, Gavisuri nostris calamitatibus. Chrysost. : Ἕτοιμοι τοῖς ἡμετέροις ἐφησθῆναι κακοῖς· sic dicitur ut ἐπιγελᾶν. [In Ind. :] Ἐφησθῆναι, Lætari ob. [Demosth. p. 196, 21. Dio Chr. vol. 1, p. 133 : Ἐκεῖνον ἀθλιώτατον ἐγὼ κρίνω δικαίως, ὃς ἐν μὲν ταῖς συμφοραῖς πλείστους ἔχει τοὺς ἐφηδομένους, ἐν δὲ ταῖς εὐτυχίαις οὐδένα τὸν συνηδόμενον. Plut. Mor. p. 631, F : Προσαναπίμπλησι τοὺς παρόντας ὁ σκώπτων παρὰ μέλος κακοηθείας, ὡς ἐφηδομένους. Cum præpos. Dio Cass. Exc. p. 56, 15 : Ἐπ' ἐχθρῷ ἐφησθῆναι. In bonam partem apud Aristæn. 1, 12, p. 57, ab Hemst. cit. : Ἐφήδομαι τοῖς τρόποις εὖ μάλα συμπρέπουσι τῇ μορφῇ. || Gramm. in Bekk. An. p. 146, 9 : Ἐφήδοντο, δοτικῇ. Ὁ αὐτὸς (Appianus) ἕκτῃ, Ἐφήδοντό μοι τῆς ὕβρεως. || Apud Xiphilinum in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 33 : Οἱ τῶν μελισσῶν τὸ φιλόπονον... ἐκμιμούμενοι, ὥσπερ ἐκεῖναι τοῖς λειμῶσι(ν) ἐφιπτάμεναι ἀπὸ πασῶν βοτανῶν ... συλλέγουσι τὰ χρησιμώτατα, οὕτω καὶ οὗτοι τῷ γλυκασμῷ τῶν θείων λογίων ἐφηδόμενοι τὰς ψυχὰς ἐκ πάντων τὰ... ὀνησιμώτατα δρέπονται, legendum videtur ἐφηδυνόμενοι, ut medio dixerit ille, quod Theodorus Stud. in Ἐφηδύνω citandus activo dixit. || Præter formas Ionicas Ἐπησθεῖεν et Ἐπησθέντες ap. Hesychium, Suidam, gramm. Bachm. An. vol. 1, p. 228, 27, singulares duæ sunt ap. Hesych. (post Ἐπιθωΰσσειν) : Ἐπισθέντες, ἐπιχαρέντες. Et Ἐφέασθεν, ἐγέλασαν, διεχύθησαν, quarum altera tamen ad Ἐφανδάνομαι potius referenda est. Interpretatio autem similis ponitur apud Suidam cum ex. anonymi : Ἐφησθῆναι θέλων ἐκείνοις ἔσπευδεν, ἤγουν ἐπιγελάσαι. L. Dind.]

Ἐφηδύνω, Exhilaro super aliqua re, Jucundum et hilarem reddo. [Plut. Mor. p. 514, F : Ὥσπερ ἅλσὶ τοῖς λόγοις ἐφηδύνουσι τὴν διατριβήν. (Τὸν λόγον Ælian. De anim. 14, 28. Hemst.) Et similiter p. 41, D. Longin. De subl. 15, 6 : Ὁ Εὐριπίδης τοῦθ' ἑτέρως ἐφηδύνας ἐξεφώνησε· 34, 2 : Τὸ ἠθικὸν ἔχει λιτῶς ἐφηδυνόμενον. Theod. Stud. p. 3, E : Οὐ παιδιαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις ἀνέσεσιν... τὴν ψυχὴν ἐφηδύνων. De oratore dictum ponit etiam Pollux 4, 25. Proprie Plut. Mor. p. 668, D : Εἰ ὄψον ἐστὶ τὸ τὴν τροφὴν ἐφηδῦνον. V. Ἐφήδομαι.]

Ἐφήκω, Pervenio, Advenio, Venio. Soph. Aj. [34] : Καιρὸν ἐφήκεις, Opportune advenis. [El. 304 : Ὀρέστην τῶνδε ... παυστῆρ' ἐφήξειν· Ant. 1257 : Καὶ μὴν ὃδ' ἄναξ

αὐτὸς ἐφήκει. Phot.: Ἔφηκε, ἐπάνελθε, ἡ πρώτη ὀξεῖα.] Ex Thuc. [8, 67] : Ἐφῆκεν ἡμέρα, Dies advenit. Hesych. ἐφήκει exp. ἐφορμᾷ et ἐπέρχεται. [Πᾶσαν ἁλώμενος ἐφήξει τὴν Ἑλλάδα, Galen. De medic. philos., ubi vulg. cod. ἐφέξει. Gataker. Cum dativo Pausan. 8, 40, 3 : Ἐφήξειν μὲν γὰρ ἔμελλεν ἑσπέρα πυκτεύουσιν αὐτοῖς. Ubi libri male ἐφέξειν. || Pertingo, Pertineo. Xen. Reip. Lac. 12, 6 : Δεῖ δὲ οὔτε περίπατον οὔτε δρόμον ἐλάσσω ποιεῖσθαι ἢ ὅσον ἂν ἡ μόρα ἐφήκῃ, ὅπως μηδεὶς τῶν αὐτοῦ ὅπλων πόρρω γίγνηται, ubi legendum, ut viderunt Jacobsius et Heinrichius, μάσσω, quod voc. e Cyrop. 2, 4, 27, ubi plerisque in libris item inepte scriptum ἐλάσσων, annotavit Suidas.]

Ἐφῆλιξ, ικος, ὁ, ἡ, Qui adolescentiam s. florentem ætatem attigit, i. q. ἔφηβος : Coætaneus, VV. LL. [Antipater Anth. Pal. 7, 427, 5 : Τὸ τᾶς νεότατος ἐφήλικος ἄνθος. Schol. Aristoph. Vesp. 1201 : Ὁ βούπαις δὲ ἡλικίας ὄνομα, ὁ νέος ἐφῆλιξ.]

[Ἔφηλις s. Ἐφηλίς. V. Ἔφηλος.]

Ἔφηλος, ὁ, ἡ, et Ἔφηλις, ίδος et ιος, ἡ. Est autem ἔφηλος Clavis affixus, ὁ ἡλωμένος Suidæ. [Ap. Suid. est Ἔφηλος ὁ ἥλιος. Καὶ ἔφηλος ὁ ἡλωμένος. Qui nisi ipse male conjunxit diversa, scripsisse videatur Ἔφηλις ὁ ἦλος. Illius enim vocabuli similem usum præstat Philo Belop. p. 63, F : Ἥλους διειμένους διά τε τῆς λεπίδος καὶ τοῦ παραστάτου κατὰ τὰς εὐθείας, ἐφ' ὧν τὰ δ', καὶ ἐκ τῆς ἐντὸς ἐπιτεθεισῶν ἐφηλίδων κτλ. Nisi aliter hic dictum ἔφηλις, quod diversa significatione positum in forma Ἔπηλις notavimus. Vincula operculi intelligebat Schneiderus. Vicissim pro ἡλωμένος non male Favorinus ἡλιωμένος, etsi interpretatio ἡλωμένος disertius exposita est in cod. E, ubi ἔφηλος fieri dicitur ἀπὸ τοῦ ἡλόω ἡλῶ ἡλώσω.] || Qui laborat vitio quod ἔφηλις dicitur, de quo paulo post : ὁ ἐφηλίδας ἔχων εἰς τὴν ὄψιν [Photius, qui ponit etiam gl.: Ἔφηλον, καλοῦσιν ὡς ἡμεῖς], Suid., Hesych. Levit. 21, [20]: Κυρτὸς ἢ ἔφηλος, ἢ πτιλλὸς τοὺς ὀφθαλμούς. Ubi Lat. versio habet Lippus. [Anon. ap. Etym. M. p. 714, 6 : Ἀλλὰ σὺ μὲν σίπαλός τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔφηλος. Ælian. N. A. 15, 18 : Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀχλὺς κατέχει καὶ ἔφηλοι γίνονται.] || Videtur etiam esse Soli expositus aut Sole exustus : ea enim signif. tribuitur sequenti quoque ἐφηλις, et id grammaticorum et lexicogrr. libri alioqui corrupti innuunt. [V. l. Etym. M. infra cit.] Ἔφηλις s. Ἐφηλὶς (utrumque enim agnoscunt Suid. [in gl. a Gaisfordo cum libris plerisque deleta, quæ ex Zonara vel Etym. M. illata videtur, ubi ἔφηλος scriptum pro ἔφηλις] et Hesych., sc. et ὀξύτονον et προπαροξύτονον), Fibula, περόνη, qua sc. aliquid constringitur, sicut clavo ligna aut alia ejusmodi compinguntur. || Vitium faciei asperæ, πάθος ἐπὶ προσώπου τραχύτητος [Πάθος τι περὶ τὸ πρόσωπον γενόμενον (l. γινόμενον, ut ap. Zon.) τραχύτητα παρέχον, Etym. M.] : unde ἔφηλος, ὁ ἐφήλιδας ὡς ἥλους ἔχων εἰς τὴν ὄψιν, ut Hesych. docet. Atque secundum hanc definitionem vocabuli ἔφηλις ad ἦλος pertinebit. Celsus certe [6, 5] ἐφήλιδα nihil aliud esse dicit quam Asperitatem quandam et duritiem mali coloris : atque hac ratione ἔφηλις cum ἦλος, Clavus, aliquid simile habebit, de quo jam dictum est. Polluci [4, 144] ἔφηλις est ὑποπέλιδνος ἐν προσώπῳ ἐπιδρομὴ ἀφανίζουσα τὸ κατὰ φύσιν χρῶμα. [Cyrill. Alex. l. 12 De adorat. p. 416 : Ἔφηλον καλοῦμεν τὸν τὴν ἐφηλίδα τὴν καλουμένην ἐπ' αὐτοῖς ἔχοντα μετώποις. Ἀρρώστημα δὲ τουτὶ καταμελαίνειν εἰδὸς τὴν ἐπ' ἄκρου δέρματος ὄψιν. Suicer.] Actuario autem ἔφηλις et φακὶς sunt οἷά τινα στίγματα περὶ τὸ πρόσωπον, ἀλλοχροοῦντα πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ προσώπου χρῶμα : Nicandri vero schol., ἡ καλουμένη λέπρα, perperam. Aliis tamen hæc etym. ab ἦλος non placet, sed ab ἥλιος. Unde Gorr., Provenit, inquit, potissimum in facie ex inflammatione aut ardore solis : præsertim vero, ut scripsit Crito, circa malas et nasum ejusmodi maculæ apparent, non quidem in alto fixæ, sed instar flosculorum productæ. Nomen inditum ἀπὸ τοῦ ἡλίου, non quod a sole tantum vitia illa in cute contrahantur, sed quod a reliquis inducta causis, similem asperitatem et colorem habeant. Quæcunque enim causa ea excitarit, cutis, ceu multo sole exusta, candorem et lævorem amittit, contrahitque nigritiem et aspredinem. Plin. aliquando Discolorem a sole cutem, aliquando A sole usta, adusta interpr., eoque vitio deformes Solatos appellat [29, 6, 38]. Alii Vitia cutis simpliciter Latine reddunt. Hæc ille. In veteri quoque Lex. [et Etym. M. et ap. Hesychium] ἐφηλὶς esse dicitur ἡ ἐκ τοῦ ἡλίου περὶ τὸ πρόσωπον ἔκκαυσις καὶ μελανία. Nicander Ther. [333 : Ἀργινόεσσαν ἔφηλιν · 858], de bryonia : Ἣ καὶ ἔφηλιν Θηλυτέρης [—τέρων Schneid.] ἐχθρὴν χροιῆς ἀπεμόρξατο [ἐχθρήν τε χροὸς ὠμόρξ.] λεύκην. Diosc. [2, 194 : Ἀποκαθαίρει καὶ ἔφηλιν καὶ ἀλωπεκίας·] 1, 177 : Ἀμυγδαλέας πικρᾶς ἡ ῥίζα ἀφεψηθεῖσα λεῖα ἐφήλεις τὰς ἐν προσώπῳ ἀποκαθαίρει. Pro quo Plin., Amygdalæ amaræ radicum decoctum cutem in facie corrigit. Et c. 84, de ficu : Σμήχει δὲ λέπρας καὶ λειχῆνας, ἐφήλεις, ἀλφοὺς, ψώρας [et c. 39 : Ἐφήλεις καὶ ῥυτίδας]· 2, 21 : Ἐφήλιδας καὶ ἀλφοὺς καὶ φακοὺς θεραπεύει. Ex quibus exx. cognoscitur etiam duobus modis hoc v. declinari, non solum ίδος, sed etiam ιος. [Hippocr. p. 105, C : Ἔρευθος ... ἐπὶ τῷ προσώπῳ ποιέουσι καὶ ἐφήλιδας παντοῖα χρώματα ἐχούσας· 381; 34 : Λειχὴν, ἀλφὸς, ἔφηλις· 667, 4 : Τὰς ἐφηλίδας λεγομένας· 677, 15 : Ἐφῆλιν ἐπὶ τοῦ προσώπου ἴσχουσι. Ubi scribendum ἔφηλιν. Nam duplex tantum accentus est, ut recte supra dixit HSt. Theophr. H. Pl. 9, 20, 3 : Ἐφηλίδας ἀπάγειν. Plut. Mor. p. 624, D : Τὰς ἐφηλίδας. Hermes post Jo. Laur. De mens. p. 330 : Τάς τε ἐφηλίδας καὶ τοὺς φακούς. De forma ἔπηλις suo loco diximus. L. D.]

[Ἐφηλότης, ητος, ἡ, Vitium oculorum, de quo in Ἔφηλος. Sext. Emp. Adv. log. 7, 233, p. 417 : Καθὰ γὰρ ἡ ἐφηλότης λέγεται λευκότης ἐν ὀφθαλμῷ· et p. 419 : Ἵνα μὴ πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐφηλότητα ἔχωμεν.]

Ἐφηλόω, Clavo affigo. [Æsch. Suppl. 944 : Τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς γόμφος διαμπὰξ, Adactus est. Forma Dor. ap. Hesych. : Ἐφαλῶν, προσηλῶν.]

[Ἐφηλωτὸς, ὁ, Clavo affixus. Hero Autom. p. 244 : Σωλῆνες δι' ἐφηλωτῶν κανόνων. Ubi ἐφηλατῶν scriptum.]

[Ἐφημερευτὴς, ὁ, Qui diurnum negotium exsequitur. De ministris quibusdam in conviviis Judæorum ap. Philon. vol. 2, p. 481, 32 : Ἐπειδὰν οὖν συνέλθωσι (οἱ ἀνατεθεικότες τὸν ἴδιον βίον καὶ ἑαυτοὺς ἐπιστήμῃ καὶ θεωρίᾳ τῶν τῆς φύσεως πραγμάτων κατὰ τὰς τοῦ προφήτου Μωσέως ἱερωτάτας ἀφηγήσεις) λευχειμονοῦντες, φαιδροὶ μετὰ τῆς ἀνωτάτω σεμνότητος, ὑποσημαίνοντός τινος τῶν ἐφημερευτῶν (οὕτω γὰρ ὀνομάζειν ἔθος τοὺς ἐν ταῖς τοιαύταις ὑπηρεσίαις) ... πρὸ τῆς κατακλίσεως ... προσεύχονται τῷ θεῷ θυμήρη γενέσθαι τὴν εὐωχίαν. Schneider. Athanas. vol. 2, p. 408, A : Θυσιαστήριον μὲν ἡ φάτνη, ἐφημερευτὴς δὲ ὁ Ἰωσήφ. V. Ἐφημερεύω. L. Dind.]

[Ἐφημερεύω, Diem transigo in. De ministris diurnam operam præstantibus, fere ut ἐφημερευτὴς, dici videtur in Pap. Ægypt. ap. Mai. Class. auct. vol. 4, p. 445, 6 : Ἀδικοῦμαι ὑπὸ τῶν ἐν τῷ αὐτῷ ἱερῷ καλλυντῶν καὶ ἀρτοκόπων τῶν νυνὶ ἐφημερευόντων. Cum dativo Diodor. 11, 8 : Ἐφημερεύοντες δὲ τοῖς κινδύνοις ἡμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλους. Absolute Polyb. 22, 10, 6 : Ποτὲ μὲν ἐπιτιθέμενοι τοῖς ἐπικοιτοῦσιν ἐπὶ τῶν ἔργων, ποτὲ δὲ τοῖς ἐφημερεύουσι μεθ' ἡμέραν προφανῶς, Diurnam stationem habentibus. L. Dind.]

Ἐφημερία, ἡ, s. plur. Ἐφημερίαι, ap. LXX, Vices eo sensu, quo dicuntur aliqui facere quidpiam per vices. 1 Par. 9, [33] : Φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, Per vices, Certis vicibus. Sic Luc. 1, [8] : Ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ, Quum suas vices in fungendo sacerdotio exerceret, vel per numerum singularem Quum sua vice sacerdotio fungeretur (ut dixit Curtius, Seque mirantem quod non vice sua tali fungeretur officio), vel sua vice ordine recurrente, ut exponatur etiam dativus τάξει. Sed quia præcessit, Zachariam fuisse ἐξ ἐφημερίας Ἀβιὰ, i. e. ex vice Abia, ideo redditur et illic numero singulari, In ordine vicis suæ. Intelligit autem Erasm. appellatione Vicis, qua utitur et vet. Interpr., certos dies præscriptos, in quibus certi sacerdotum ordines administrarent. Quod Hebræi, inquit Beza, vocant מהלוקת, פקודה, משמרת, id Græci Interprr. non modo διαίρεσιν, ἐπίσκεψιν, et κλῆρον, Distributionem, Classem, Munus, Sortem, convertunt, sed etiam ἐφημερίαν : idcirco nimirum, quod sorte distributis sacerdotibus ex posteritate Aaron, ut scribitur 1 Par [23, 6] singulæ familiæ certis dierum vicibus sacerdotii munus obibant. [Joseph. A. J. 7, 15, 7 : Διεμέρισε

δ' αὐτοὺς κατὰ πατριὰς καὶ χωρίσας ἐκ τῆς φυλῆς τοὺς ἱερεῖς εὗρε τούτων εἴκοσι τέσσαρας πατριὰς ... διέταξέ τε μίαν πατριὰν διακονεῖσθαι τῷ θεῷ ἐπὶ ἡμέραις ὀκτώ.] Hæc ille. Bud. ex Hesych. et Suida ἐφημερία vertit Munus diurnum: i. e. Quod obimus interdiu. Sed a Suida πατριὰ etiam exp. [V. Schleusn. Lex. V. et N. TT., qui interpretatur Ministerium diurnum, functionem hebdomadis circulo definitam et ipsam Familiam s. classem sacerdotum, Cubicula, Cellas, Conclavia. Primæ signif. exx. scriptorum eccles. nonnulla addit Ducangius. Idem in Append. p. 77: «Pro tempore gesti honoris Demetr. Chomat. De nuptiis: Μετέπειτα κινουμένη καὶ ἡ κατὰ τὴν Κπ. ἁγία σύνοδος ἐπὶ τῆς ἐφημερίας ... Θεοδοσίου τοῦ ἁγιωτάτου πατριάρχου. Balsamon ad Nomoc. Phot. 13, 2, p. 143, 1.»]

Ἐφημερινὸς, ἡ, ὸν, et Ἐφημέριος afferuntur pro Quotidianus. [Gl.: Ἐφημερινὸν, Hodiernum. Ἐφημερίνους scriptum ap. Cosmam Topogr. Christ. p. 135, A. Penultima producta erat apud Alexin Stob. Fl. vol. 3, p. 21: Τὰς γὰρ εὐθύνας μόνον ἐφημερίνας τοῦ βίου κεκτήμεθα, ubi τὰς inseruit Gaisford. L. Dind.]

Ἐφημέριος, [α, ον et ὁ, ἡ, ap. Plut. Mor. p. 938, B: Ἀμβροσίαν ἀνεῖσαν αὐτοῖς ἐφημέριον, ὡς Φερεκύδης οἴεται σιτεῖσθαι αὐτοὺς θεούς· ubi nusquam legi videtur ἐφήμερον] i. q. ἐφήμερος. Epigr. [Antiphili Anth. Pal. 7, 634, 2], ἐφ. μισθὸς, Diurna merces, Horat. Ap. Hom. Od. Δ, [223]: Οὐκ ἂν ἐφημερίός γε βάλοι κατὰ δάκρυ παρειῶν, pro Per totum diem. Φ, 85: Ἐφημέρια φρονέοντες, In diem duntaxat de rebus suis cogitantes, et in futurum non prospicientes: quod etiam In diem vivere, appellant aliquando Latini. [Pind. Nem. 6, 6: Ἐφαμερίαν οὐκ εἰδότες οὐδὲ μετὰ νύκτας ἄμμε πότμος ἄντιν' ἔγραψε δραμεῖν ποτὶ στάθμαν. Theognis 486: Μή σε βιάσθω γαστὴρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον· 656: Ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον· πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες κρύπτουσ' ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον. Palladas Anth. Pal. 11, 62, 5: Τὸν ἐφημέριον βίον ἔλκων. Manetho 3, 251: Ἐφημερίης δαίτης. Tim. Locr. p. 99, D: Θνατά τε καὶ ἐφαμέρια ζῷα.] Quo exp. modo et ἐφημέριοι βροτοὶ a Suida [ex Aristoph. Av. 688]. Hesychio autem ἐφ. ἄνθρωποι epithetice sunt θνητοὶ, Mortales. [Philippus Anth. Pal. 13, 1, 3: Θνατοὶ ἐφαμέριοι. Nicomedes ib. App. 56, 8: Ἄνδρες ἐφημέριοι. Manetho 4, 2, μερόπων.] At ego existimo ἐφημερίους, sicut et ἐφημέρους, ideo appellari, quod crastinum sibi polliceri non possint. Interdum vero et sine adjectione ἐφημέριοι dicuntur Homines, Mortales. Greg.: Γλῶσσαν ἐφημερίων ἔκφυγες ἀφραδέων. [Philoxen. ap. Athen. 14, p. 643, A. Hemst. Æsch. Prom. 546; Pind. ap. Aristid. vol. 2, p. 403; epigr. Anth. Pal. 7, 327, 2; Oppian. Cyn. 3, 249, 381; orac. ap. Ælian. V. H. 2, 4 extr.] Itidem vero ἡμέριοι dicti sunt Homines, et quidem a brevitate ævi, secundum quosdam, quasi temporarii, ut modo dictum fuit; sed eandem utriusque appellationis rationem esse arbitror. [Forma Æol. Ἐπαμέριος Pindari l. posteriori duobus est in libris Aristidis, ceteri ἐφημέριος vel ἐφαμέριος. || Ἐφημέριος i. q. ἐφημερευτής. Exx. recentissimorum Byzantinorum v. ap. Ducang.]

Ἐφημερὶς, ίδος, ἡ, Diarium [Gl.], Scriptum quod acta uniuscujusque diei sigillatim complectitur. [Suidas: Ἐφ., ἡ τῶν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπιπτόντων ἀπογραφή.] Diurnum [Diuturnum male in Gl.] quoque ex Juven. Bud. interpr., Longi relegit transacta diurni. [Sic etiam Isidor. Orig. 1, 63, 1.] Gall. itidem ad verbum, *Un journal*, *Un papier journal*. Sed *Journal* nobis est peculiariter Commentarius earum rerum, quæ ad rationes nostras pertinent: at ἐφ. latius etiam extenditur, ut ex seqq. patebit. Plut. in illa signif. Gallici *Journal* usus est [Mor. p. 828, C]: Ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἐφημερίσι γράφοντες ὅτι τῷ δεῖνι τοσοῦτον διδόασιν, ἔλαττον διδόντες. [Conf. p. 999, A; 1089, C.] Sic Propert. [3, 23, 20] de tabellis suis loquens, Me miserum, his aliquis rationem scribit avari, Et ponit duras inter ephemeridas, ubi Rationes legere malim. [Theodor. Stud. p. 360, A: Ὁρᾷς γὰρ ὅπως ὡσανεὶ ἐφημερίδες αἱ ἐπιστολαὶ ὑπάρχουσι, συνάπτουσαι ἡμᾶς φιλικώτερον. Herodis Attici ἐφημερίδας memorat Philostr. Vit. S. 2, 14, p. 70, 31 ed. Kayser. L. D.] || Historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, Diarium, Gell. 5, 18. Ap. Tacit. legitur et Diurna actorum scriptura. Plut. de Cæsaris Commentariis [c. 22]: Περὶ ἧς μάχης ὁ Καῖσαρ ἐν ταῖς ἐφημερίσι γέγραφε. Ap. eund. Plut. Alex. p. 222, 231 [c. 23, 76] pro Libro actuum quotidianorum, Bud. Idem affert ex Arriano [Exp. 7, 25, 1]: Καὶ αἱ βασίλειοι ἐφημερίδες ὧδε ἔχουσι. Item, Οὕτως ἐν ταῖς ἐφημερίσι ταῖς βασιλικαῖς ἀναγέγραπται. [Conf. Perizon. Dissert. de Dictye Cret. § 32. Adjective Basil. M. vol. 3, p. 365, C: Καίτοι γε ἐβουλόμην τὰ ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας συμπίπτοντα ἡμῖν διαγγέλλειν σοι. Οὕτω γὰρ πολλὰ καὶ παράδοξά ἐστι τὰ πράγματα ὥστε ἱστορίας ἐφημερίδος χρῄζειν. L. D.] || Ἐφημερίδες Mathematicæ, quæ vulgo etiam Ephemerides, ex Synes. [Ep. 4, p. 169, A. Calendarium, Gl.] || Ea in signif., qua uti Lucam nomine ἐφημερία modo dictum fuit, ex Josepho [initio Vitæ vol. 2, p. 1] affertur, Ἐμοὶ δ' οὐ μόνον ἐξ ἱερέων ἐστὶ τὸ γένος, ἀλλὰ κατ' ἐκ τῆς πρώτης ἐφημερίδος τῶν εἰκοσιτεσσάρων. [Idem A. J. 7, 15, 7: Κατὰ τὸν αὐτὸν ἀνέβησαν τρόπον ταῖς τῶν ἱερέων ἐφημερίσιν ἐπὶ ἡμέραις ὀκτώ. L. Dind.]

[Ἐφήμερον. V. Ἐφήμερος.]

Ἐφήμερος, ὁ, ἡ, [Hodiernus, Gl.] Diarius, Unicum diem durans: ἐφ. πυρετὸς apud Medicos, Diaria febris. [Hippocr. p. 1025, A, Galenus aliique passim. De aliis rebus Pind. Isthm. 6, 40: Ὄ, τι τερπνὸν ἐπάμερον διώκων. Aretæus p. 59, 3: Παιδίοισι διάρροια ξυνεχὴς ἐφημέρῳ ἀκρασίᾳ τροφῆς. Aristæn. Ep. 2, 20: Ἐφήμερα ὑμῖν τὰ δάκρυα.] Sic ἐφ. τιμὴ, Herodian. 1, [1, 7]. Sed et Animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quod unicum diem vivant, Eust. [Od. p. 1902, 43, fort. ex Athen. 8, p. 353, E. Aristot. H. A. 1, 5: Τὸ καλούμενον ζῷον ἐφήμερον· 5, 19: Ζῷον πτερωτὸν τετράπουν ... ἅμα δυομένου (τοῦ ἡλίου) ἀποθνήσκει βιῶσαν ἡμέραν μίαν, διὸ καὶ καλεῖται ἐφήμερον· De partt. anim. 4, 5. Hesych. Ceterum Eustathius cum schol. ad Il. N, 21 (unde corrigendum fr. anonymi ap. Miller. *Journ. des Sav.* 1839, p. 715, ex quo tamen vicissim δρέποντας scholiastæ est restituendum pro τρέποντας) memorat ἀμπέλους ἐφημέρους, eadem die uvas et edentes et maturantes. L. D.] At homines quo sensu vocentur ἐφήμεροι, v. in Ἐφημέριος. [Simonid. ap. Stob. Fl. vol. 2, p. 283: Ἐφήμεροι ἀεὶ βροτοὶ δὴ ζῶμεν. Pind. Pyth. 8, 99: Ἐπάμεροι, de hominibus. Id. in fr. ap. schol. Ar. Nub. 223: Ὦ τάλας ἐφήμερε, quod ἐπάμερε fort. scribendum secundum ea quæ diximus in Ἐφημέριος. Æsch. Prom. 83: Θεῶν γέρα συλῶν ἐφημέροισι προστίθει. Neophron ap. schol. Eur. Med. 1377: Μυρίους ἐφημέρους. Eur. Or. 976: Ἐφαμέρων ἔθνη. Ptolemæus Anth. Pal. 9, 571, 1: Οἶδ' ὅτι θνατὸς ἐγὼ καὶ ἐφάμερος. De hominibus etiam Aristot. ap. Plut. Mor. p. 115, D: Δαίμονος ἐπιπόνου καὶ τύχης χαλεπῆς ἐφήμερον σπέρμα.] Dicitur et ἐφ. φάρμακον a Plut. [Them. c. 31], Præsens venenum, Quod uno die perimit. Sic ἐφ. δηλητήριον, Theophr. [H. Pl. 9, 16, 6], de quo lege et Suid. [V. infra.] Item ἐφήμεροι καὶ σατυρικοὶ τοῖς βίοις ἄνθρωποι, a Plut. [Galbæ c. 16] appellantur Homines in diem viventes et luxu perditi. [Pollux 3, 117: Ἐφήμερος τῷ βίῳ.] At ἐφ. τροφὴ, est Victus, qui in diem quæritur, Victus diurnus. [Ap. Dionys. A. R. 8, 41, Diodor. 3, 31, Iamblich. V. Pythag. 24, p. 58 Kiessl. Δαπάνη, Singulis diebus admensa et appensa, Plut. Pericl. c. 16. Alciphr. Epist. 1, 18: Πᾶσαν τὴν ἐφήμερον ἄγραν. Pollux 3, 110: Τῶν ἐφημέρων ἀπορῶν.] || Ad breve tempus durans, Temporarius, Fluxus, Caducus. [Εὐμετάβολος, εὔφθαρτος Hesychio.] Thuc. 2, [53]: Ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα δμοίως ἡγούμενοι. [Ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος, poeta trag. ap. Sext. Emp. p. 701, 37 (Eur. ap. Plut. Mor. p. 104, A). Τὰ ἀνθρώπεια ἐφήμερα Suid. in Ὠχύμορος. Hemst. Eur. Heracl. 866: Τὸν εὐτυχεῖν δοκοῦντα μὴ ζηλοῦν, πρὶν ἂν θανόντ' ἴδῃ τις· ὡς ἐφήμεροι τύχαι. Plut. Mor. p. 20, B: Χάριν οὐ μόνον ἐφήμερον καὶ ἀψίκορον· 41, F: Ἡδὺ μὲν, ἐφήμερον δὲ καὶ ἄκαρπον ἔργον· 821, F: Ἐφ. καὶ ἀβέβαιον δόξαν. Aliique multi.] || Ἐφήμερον, Herba, cujus duo sunt genera: sic autem dicitur una, quod flos illi confestim deciduus, non longius uno aut altero die commoretur, aut decerpto longior vita quam dies; altera vero inde nomen habet, quod eodem die perimat, de qua lege Nicandr. [Alex. 250], Diosc. [4, 85], Galen. [vol. 13, p. 175: Ἐφ. οὐ τὸ δηλητήριον, ὃ καὶ Κολχικὸν

ὀνομάζουσιν, ἀλλὰ τὸ ἕτερον, ὃ δὴ καὶ Ἶρις ἀγρία καλεῖται, quod pluribus deinde describit], Plin. [N. H. 25, 13, 7.] || Quibusdam [ut Hesychio, ad quem v. annotatio Alberti] κώνειον, Cicuta, ab interitus celeritate, ut Phocion tradidit, Gorr. Convenit autem hæc nominis ratio, sicut et in illa herba, cujus meminit Nicander [l. c.], cum signif., quam et ἐφ. φάρμακον s. δηλητήριον habere diximus. [V. Schneider ad l. Nicandri, qui scribit: Ἦν δὲ τὸ Μηδείης Κολχηίδος ἐχθόμενον πῦρ κεῖνό τις ἐνδέξηται ἐφήμερον, Colchicum dicens, quod male cum iride confundi ab schol. docet Galenus supra cit. || Hesych.: Καὶ μύρον τι.]

[Ἐφημερούσιος, ὁ, In diem vivens. Procul. Paraphr. Ptolem. p. 225. Schneider.]

Ἐφημοσύνη, i. q. ἐφετμὴ, κέλευσις, ἐντολὴ, Eust. Apoll. Arg. 1, [3]: Βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο Χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργὼ, Jussu regis Peliæ. [Plur. 1, 33: Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας· 2, 492.] Utitur Hom. quoque [Il. P, 697: Οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν·] Od. M, [226]: Καὶ τότε δὴ Κίρκης μὲν ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς Λανθανόμην, quæ sc. οὔτι μ' ἀνώγει θωρήσσεσθαι. [Π, 340: Ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπεν.] Sic supra in ἐφετμὴ dicit ἀνώγει. [Pind. Pyth. 6, 20: Ὀρθὰν ἄγεις ἐφημοσύναν. Soph. Phil. 1144: Τοῦδ' ἐφημοσύνᾳ. Ubi libri unus et alter inepte εὐφημοσύνᾳ vel ὑφημοσύνᾳ. Epigr. ap. Bœckh. C. I. vol. 2, p. 430, n. 2589, 11: Βουλῆς καὶ Πύρρου στῆσεν ἐφημοσύνη. Permutatum cum ἐπιφροσύνη in illo notavimus. Pro quo legi videtur Orph. Arg. 236: Αὐτὰρ ἔπειτα Ἄργος ἐφημοσύνῃσι νόου πόρσυνεν ὀχλίζειν. Nam ejusmodi voc. postulat quod additur νόου. Ὕ L. D.]

[Ἐφὴρ, Chamæleon albus, apud Ægyptios. Append. Dioscor. 3, 10, p. 452.]

Ἐφησῦχάζω, Acquiesco. [Georg. Pachym. Andron. Pal. p. 228, C: Εἰρήνην καὶ ἐς τόδε σχηματιζόμενος ἐφησύχαζε τέως· 235, A: Μικρὸν ἐφησυχάσας τῇ κέλλῃ πρὸς ἑσπέραν σὺν τοῖς ἰδίοις μεταχωρεῖ.] Jungitur autem dativo, τούτῳ, Acquiesco huic rei. [Basil. M. vol. 3, p. 100, C: Ὅτι οὐ δεῖ ἀδιαφορεῖν ἐπὶ τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἢ ἐφησυχάζειν αὐτοῖς, Silentio eos tolerare, Int. V. Ἐφησύχασις.] Bud. ait esse in Pand. verbum juris pro Acquiescere et stare, ut ἐναναπαύεσθαι. [Ἐφησυχάζειν τῇ ἀποφάσει, Acquiescere sententiæ, in Basilic. Ducang. Basilic. l. 2, tit. 2, 235: Ἐπὶ δὲ τοῦ προστίμου καὶ ἐκκαλεῖσθαι δυνατὸν καὶ οὐκ ἔρρωται, εἰ μὴ ὁ πρόσφορος ψηφίσηται καὶ ἐφησυχάσῃ τις. L. D. Ap. Polyb. 2, 64, 4, vulgo editur εἰ δ' ἐφησυχάζοι, Si quietum se tenuerit, ubi probati Mss. ἀφησυχάζοι, nescio an rectius. Schw. Simpliciter Quiesco vel Requiesco est ap. Aretæum p. 126, 51: Ἀπὸ δὲ τῆς αἰώρης ἐφησυχάσαντα χρίεσθαι νῦν λιπαρῷ λίπαϊ. L. D. Heliod. 4, 11. Boiss. Alia ejusdem Heliodori, item Basilii M., Philonis aliorumque exx. v. ap. Hasium *Notices* vol. 9, p. 232. L. Dind.]

[Ἐφησύχασις, εως, ἡ, Reticentia. Theodor. Stud. p. 188, B: Ἵνα δὲ μὴ τῇ ἐφησυχάσει τῶν ὀφειλομένων χαληθῆναι κρίμα ἑαυτοῖς ἀπενέγκοιμεν. V. Ἐφησυχάζω. L. D.]

Ἐφθαλέος, α, ον, Coctus, VV. LL. [Photius, Suidas, Zon. Manifestum est huc referri Hesychii gl. mutilam Εφθαλες, quod scribendum Ἐφθαλέος vel Ἐφθαλέου, adjecta interpretatione, quam ceteri ponunt, ὀπτοῦ. L. D.]

[Ἐφθαρμένως, Corrupte. Theol. arithm. p. 43. L. D.]

[Ἐφθέος, α, ον, Coquendus. Nicand. Al. 392: Ὧν τὰ μὲν ὠμὰ πάσαιτο, τὰ δ' ἐφθέα. Ubi male pro ἐφθὰ poni dicit Schneider. in Lex.]

Ἐφθημέριος, pro ἐφθήμερος, si emendate legitur ap. Plut. [l. in Ἐφθήμερος cit.]: Ἐφθημερίους ἀνοχὰς ποιησάμενος. [Male ita legitur.]

Ἐφθήμερος, ὁ, ἡ, Septem dies durans, Qui est septem dierum. [Plut. Mor. p. 223, A, ἀνοχαί.]

[Ἐφθημιμερὴς, ὁ, ἡ.] Ἐφθημιμερῇ μέτρα, dicuntur τὰ τρεῖς ἔχοντα πόδας καὶ συλλαβὴν, teste schol. Aristoph. [Plut. 302], utpote constantia ex septem semipedibus: velut in iambico genere, Ἔπεσθε μητρὶ χοῖροι· et in dactylico, Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη. [Conf. id. Av. 1313.] At ἐφθημιμερὴς cæsura in hexametro versu dicitur quum quarti pedis prima syllaba, brevis quum sit, producitur: ut ap. Maronem, Et furiis agitatus amor et conscia virtus.

Ἐφθὸν, ap. Diosc. 6, 114, est Atramenti sutorii species, quod in Hispania coqui solet.

[Ἐφθοπωλεῖον. V. Ἐφθοπώλιον.]

Ἐφθοπώλης, ὁ, Qui cocta s. elixa vendit.

Ἐφθοπώλιον, s. potius [immo deterius] Ἐφθοπωλεῖον, τὸ, Locus ubi cocta s. elixa veneunt. Athen. 3, [p. 94, C]: Εἴρηται γὰρ καὶ τὸ ἐφθοπώλιον παρὰ Ποσιδίππῳ· paulo ante, Περιενέχθησαν πίνακες ἔχοντες τῶν ἐξ ὕδατος χρεῶν πολλὰ, ... ὥσπερ ἔθος ἐστὶν ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν λεγομένοις ἐφθοπωλίοις.

Ἐφθὸς, ἡ, ὸν, Coctus, Elixus, [Coctilis, Decrepitus add. Gl. Eur. Cycl. 246: Τὰ δ' ἐκ λέβητος ἐφθά. Aristoph. Eq. 717: Χόλικας ἐφθάς. Herodot. 2, 77.] Xen. Cyrop. 6, [2, 28]: Καὶ τὰ ἐφθὰ δὲ πάντα μεθ' ὕδατος τοῦ πλείστου ἐσκεύασται, Elixa vero omnia cum aqua parata sunt. [Anab. 5, 4, 32: Καρύοις ἐφθοῖς. Plato Reip. 3, p. 404, C, κρέασιν.] Athen. 9: Ἐξ ἡμισείας μέν ἐστιν ὀπτὸς, ἐφθὸς δὲ κατὰ θάτερα· 2: Ξηρὰ δὲ, ἐφθὰ, καὶ φρυκτά· 1: Ἄπυρον δὲ εἶπε τὸν οὐχ ἑψημένον· ἐχρῶντο γὰρ ἐφθοῖς οἴνοις. Diosc. 2, 128: Βιβρωσκομένη ἐφθή τε καὶ ὠμή. Dicitur etiam ἐφθὸν ποιεῖν pro ἕψειν s. ἑψῆσαι, Elixare. Ap. Athen. 7, [p. 291, E] coquus administris suis præcipit, ut iis, quæ assentur, ignem subjiciant non nimis remissum; addens, Τὸ γὰρ τοιοῦτ' οὐχ ὀπτὸν, ἀλλ' ἐφθὸν ποιεῖ. [De hominibus dictum v. in Ἐφθότης. || Spiritum asperum, quem præcipiunt Moschop. p. 36: Ε πρὸ τοῦ φ ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἐφθὸς, cum Lex. de spirit. p. 220, per errorem cum leni permutat Herodian. Epimer. p. 38, ubi inter ἐφετὸς et ἔφιππος recensetur ἐφθός. Æque abnorme est Ἑπτὸν pro ἐφθὸν supra nobis relatum. L. Dind.]

[Ἐφθότης, ητος, ἡ, Coctio. Hippocr. p. 392, 17: Ἀγρυπνίη ἰσχυρὴ πόματα καὶ σιτία ὠμὰ καὶ ἀπεπτότερα ποιέει· καὶ ἡ ἐπὶ τὰ ἕτερα αὖ μεταβολὴ διαλύει σῶμα καὶ ἐφθότητα καὶ καρηβαρίην ἐμποιέει. «Per ἐφθότητα intelligit Galen. corporis segnitiem, quod ob multum somnum halituosa redundent excrementa. Lindenus scribit ἀπεπτότητα.» Mack. Recte Foesius confert p. 1125, E: Ἀπόσιτοι καὶ ἐφθοὶ καὶ ἀσώδεες. Quo referri potest interpretatio in Gl. posita Decrepitus, ubi cum sequenti γέρων conjungit Valcken. Anim. ad Ammon. p. 54, comparans ὠμογέρων.]

[Ἐφθόω.] Ab ἐφθὸς in VV. LL. est etiam verbum Ἐφθόω, Elixo, Coquo. [Ὀπτᾶν vel δι' ὕδατος ἕψειν interpretantur Photius, Suidas, Zon. Gl.: Ἑφθόω, Coctico.]

Ἐφϊάλλω, Immitto. Apoll. Arg. 2, [183]: Τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν· per tmesin pro ἐφίαλλεν. [Signif. neutra Hesych.: Ἐφίαλλεν, ἐπεχείρησεν. Idemque Ἤφιαλεν cum eadem interpret.] Sicut vero dicitur χεῖρας ἰάλλειν ἐπί τινι, Manus admovere alicui rei, sic etiam ἐφιάλλειν. Eust. ex Aristoph.: Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ 'φιαλῶμεν ['φιαλοῦμεν], et alibi, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἷδ' ὅτι, i. e. ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις. In his tamen Aristoph. ll., quorum prior in Avibus [Pace 431] est, alter in Vespis [1348] legitur φιαλῶμεν et φιαλεῖς, a φιάλη, quam lectionem agnoscit schol., sicque Suidam etiam legere Eust. [Od. p. 1403, 16] tradit: synalœphen tamen hic fieri ei placet, sicut in τῳὐμῷ: ut ἐφιαλεῖν ἔργῳ sit χεῖρας ἐπ' ἔργῳ ἰάλλειν, i. e. ἐγχειρῆσαι τῇ πράξει. Ex Hom. quoque [Od. X, 49] Aristoph. schol. citat, Αὐτὸς γὰρ ἐφίηλε τάδ' [ἐπίηλεν τάδε] ἔργα, exponens ἐπεβάλετο. [Qua de forma HSt. in Ind.:] Ἐπιάλλω, Immitto. Aristoph. Nub. [1299]: Ἄξεις; ἐπιαλῶ Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον, i. e. ἐπιπέμψω σοι, sc. τὸ κέντρον. At ap. Thuc. 5, [77] in Fœdere quodam: Αἴ δέ τι καὶ ἄλλο δοκῇ τοῖς ξυμμάχοις, οἴκαδ' ἐπιάλλειν, Domum mittere, i. e. Domum missis literis nuntiisve significare, schol. exp. ἐπιπέμπειν, στέλλειν. Sed scribitur ibi etiam ἀπιάλλειν. [His verbi testimoniis duo nova addit schol. Ven. ad l. Vesp., qui scribit: Φρύνιχος Ἐπιάλτῃ, Ὄνομα δὲ τῷ τοῦτ' ἦν ἔσωθεν γῆν τε μὴ ἔστω φιάλτης (legendum videtur Ὄνομα δὲ τούτῳ γ', ἦν τε σωθῶ γ' ἦν τε μὴ, ἔστω 'φιάλης, ut ex parte vidit Meinekius Com. vol. 2, p. 581) ἀνδραγαθίας οὕνεκα ἔτι ἐπιαλὰς (l. ὅτι ἠ 'πιήλας) χρηστὰ λᴱ ἀπωλόμην. Ἐν δὲ Τριφάλητι Ἀριστοφάνης, Κοὐδέν' ἄνδρ' εἰς ἄτοπον οὐδ' ἂν ἐπιῆλαι μέν. Δύναται καὶ τὸ προθυμεῖσθαι. Οὐ γὰρ ἐπίηλε τάδε ἔργα. Ἀντὶ τοῦ προεθυμήθη. Quæ quamvis corrupta, perspicue tamen significationem verbi ostendunt eandem qua dicuntur ἐπιβάλλω et ἐπιβάλλομαι, sed non tollunt dubitatio-

nem de orthographia per π, quam in ll. Aristophanis ab HSt. citatis movet Eustath., qui ἐφιάλλω præfert : præsertim si forte e versu Phrynichi petita sit gl. Photii : Ἐφιάλας (codex sine accentu), ἐπιβαλλόμενος (l. ἐπιβαλόμενος). Atque ipsa Phrynichi fabula Ἐπιάλτης quidem dicitur iterum in schol. Av. 1297, sed Ἐφιάλτης ab Athen. 4, p. 165, B; 184, A, Polluce 7, 103. Ceterum hominem, non dæmonem dixisse Phrynichum ipsum docet ejus fragmentum, ut non recte formam per π, si illa usus sit poeta, dæmoni peculiarem perhibere videantur grammatici in Ἐφιάλτης citandi. L. Dind.]

[Ἐφῐάλτειον, τὸ, Ephialteum. Ptolem. 5, 2 in descriptione Carpathi : Ἐφιάλτιον ἄκρον. Scribendum Ἐφιάλτειον, sec. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 129, 8, Ἐφιάλτειον, ὄνομα ὄρους, ponentem inter nomina in τειον. L. Dind.]

Ἐφῐάλτης, s. Ἐπιάλτης, ὁ, quod posterius, licet minus usitatum, magis rationi consentaneam formationem habet, ut sit ἐπιάλτης, tanquam ab ἐπιάλλομαι, unde ἐπιαλλόμενος, pro quo a poetis dicitur et ἐπιάλμενος, per syncopen. At vero ab ἐφάλλομαι esset potius ἐφάλτης quam ἐφιάλτης, Insultor, s. Insultator. Incubum tamen potius nonnulli et Incubonem vocant. [Ita Gl. Servius ad Virg. Æn. 6, 776.] Est autem quoddam malum quo correpti invadi se ab aliquo et magno pondere opprimi, atque adeo suffocari imaginantur : unde et πνιγάμωνα Themison eum appellavit, s. πνιγαλίωνα, ut alii referunt, quod mihi magis placet. Quidam, inquit Gorr., dæmonem esse putaverunt, aut externam quandam vim quæ dormientes invaderet et pondere suo oppressos gravaret : quum contra mali hujus causa sit crassus et frigidus vapor, ut tradidit Posidonius, ventriculos cerebri implens, et prohibens spiritus animales per nervos ferri. Per somnum duntaxat contingit, eoque laborantes in ipsa accessione patiuntur eadem, quæ et apoplexia correpti, sed tamen mitiora. Quia enim vapor in causa est, non in totum opplentur ventriculi cerebri, nec tam difficulter excitantur, qui eo laborant. Manent tamen aliquandiu immobiles; deinde vero multo labore et conatu tenuato discussoque spiritu, et meatibus obstructione solutis, derepente ex somno excitantur. Læditur illis imaginatio potissimum : ex quo verisimile est, morbum in priori ventriculo præcipue consistere. Ex his intelligi potest Incubi differentia ab Apoplexia et Epilepsia. Præludium tamen eorum morborum est, atque etiam insaniæ. Diuturnior enim et frequenter repetens, crudo humore in ventriculis cerebri paulatim cumulato, in eos facile degenerat. Præcedunt incubum suffocatio, vocis amissio, gravitas et immobilitas; et hæc rursus crapulæ et cruditates, ex quibus crassus ille frigidusque vapor suscitatur. Proinde quidam [ut gl. Suidæ illata] morbum hunc recte quidem, sed imperfecte definierunt, τὴν εἰς κεφαλὴν ἀνατρέχουσαν ἀναθυμίασιν ἐξ ἀδδηφαγίας καὶ ἀπεψίας, Vaporum in caput discursum, ex nimio cibo et cruditate. Hactenus Gorr. Hoc malum describit Lucret. 4, [1011] : Tollunt clamorem quasi si jugulentur ibidem : Multi depugnant, etc. Existimatur autem et Virgil. Æn. 12, [908] huc respexisse, Ac velut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies, nequicquam avidos extendere cursus Velle videmur, etc. V. et Macrob. Somn. Scip. 1, [3]. Ceterum pro eo, quod a Diosc. [3, 157] dicitur ἐφιαλτῶν πνιγμοὶ de herba Pæonia loquente, Plinium uno in l., Faunorum in quiete ludibria, in altero Suppressiones nocturnas dixisse, quidam annotarunt. [Etym. Gud. : Ἐφιάλτην, τὸν ἐνδιάθυτον (l. ἐνδιάθετον) καὶ ἐκ φύσεως παρεπόμενον λόγον τοῖς ἀνθρώποις (?) ἢ τὸν ἐφαλλόμενον ἄνθρωπον ἀτάκτως. Ἔστι δὲ μετοχὴ (?), ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον, καὶ ὁ ἀγαθὸς δαίμων. Suidas : Ἐπιάλτην Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα· διὰ δὲ τοῦ φ τὸν ἄνδρα Ἐφιάλτην. Καὶ τὸ ῥιγοπύρετον λεγόμενον. Ubi Gaisf. : « Eust. Il. p. 561, 10 : Ἐφιάλτης δὲ οὐ μόνον κύριον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πάθους ἡ λέξις κεῖται στοματικοῦ, ὃ καὶ ἐπίαλτος λέγεται· τοῦτο δὲ ὁ χυδαῖος ἄνθρωπος βαρυχνᾶν λέγει. Ἡ δὲ διὰ τοῦ φ γραφὴ τοῦ ἐφιάλτου ἢ διὰ τὸ ἴσως δασύνεσθαι τὸ ἰάλλω παρά τισι γίνεται ἢ κατά τινα γλῶσσαν τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. ... Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὅτι Ἐπιάλτην Ἀττικοί φασι δαίμονά τινα, διὰ δὲ τοῦ φ τὸν Ἐφιάλτην ἀνδρὸς ὄνομα· ἑτέρωθι δὲ ὅτι Ἐπιάλτης ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων, ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἡπίαλος. Id. Od. p. 1687, 50 : Τὸν ἐφιάλτην ἐπιάλτην κατὰ παλαιὰν παρασημείωσιν (conf. Soping. ad Hesych. v. Μεσοπέρδην) ὁ Ἀλκαῖος λέγει. Τὸ δ' αὐτὸ πάθος καὶ ἡπιαλόν τινες ἔλεγον, ἔτι δὲ καὶ ἡπιόλην, ὡς τὸ φαινόλην, καθὰ δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἡπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον. ... Etym. M. p. 434, 5 : Ἡπίαλος καὶ ἡπιάλης καὶ ἡπιόλης. Σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον· ὡς (καὶ Ms. Dorv.) Ὅμηρος καὶ οἱ πλείους ἡπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ η..... Ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην ἡπιάλην καλεῖσθαι κτλ. His cum Suida collatis suspicari licet nonnulla grammatico nostro deesse. ... Attamen ex verbis sicut scripta ea habemus, sensus non incommodus elici potest, Homerum et Hesiodum Ἐπιάλτην (Aloidarum alterum) scripsisse, non Ἐφιάλτην : eundem Ἐπιάλτην Atticos dæmona dixisse, vulgo Incubum nominatum, viri autem n. pr. Ἐφιάλτην. » Cum Suida consentit Zonar. p. 790, ut si quis error subest, grammatici potius quam librarii sit : qui quod de Hesiodo tradit, æque falsum videtur quam quod de Homero, cujus nisi quis putet perditum dici carmen quodpiam, significari videntur loci in quibus in nomine Aloidæ Ἐφιάλτης libri omnes consentiunt, Il. E, 385, Od. Λ, 307, (nihil enim huc pertinet Ἐπάλτης quidam, Il. Π, 415) ut ap. Pind. Pyth. 4, 89 (ubi nullius fidei est scriptura nunc expulsa Ἐπιάλτα), Plat. Conviv. p. 190, B, Apollodor. 1, 7, 4, 4; et, ubi alii ejus nominis dicuntur, ap. Xenoph. H. Gr. 4, 8, 24, Demosth. p. 1482, 6, Aristot. Polit. 2, 12, Apollodor. 1, 6, 2, 2, in inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 169, p. 298, 19, ap. Diodorum et alios. Contra Ἐπιάλτης de Maliensi est ap. Herodotum 7, 213. De dæmone vero, quem ab Atticis Ἐπιάλτην dici tradit Suidas, de qua opinione dixi in Ἐπιάλλω, Ἐφιάλτης est præter ll. supra citatos ap. Strabon. 1, p. 19 : Ἥ τε γὰρ Λάμια μῦθός ἐστι ... καὶ ὁ Ἐφιάλτης· Artemid. 2, 34 : Τῶν ἐπιγείων (θεῶν) αἰσθητοὶ μὲν Ἑκάτη καὶ Πὰν καὶ Ἐφιάλτης· Mœrin p. 372 : Τῖφυν Ἀττικοί, ἐφιάλτην ἢ ἐπιάλτην Ἕλληνες, Hesychium in v. et gl. infra citanda, et alibi. De ceteris formis præter ea quæ supra et ab HSt. nobisque in Ἐπιάλης et Ἡπίαλος dicta sunt, addendi ll. Chœrobosci in Bekk. An. p. 1189 : Εἰσί τινα εἰς ης ... ἅτινα διὰ τοῦ τος κλίνεται, οἷον Ἐπιάλης Ἐπιάλητος, gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 336, 21, Ἐπιάλητος ponentis inter barytona in ης quæ genit. in τος forment, Hesychii : Ἐφέλης, Ἐπίαλτος (Ἐπιάλτης Pierson. ad Mœrin p. 373 frustra, ut ostendit locus Eustathii paullo ante citatus), Ἐπωφελής, ὁ καλούμενος Ἐφιάλτης, quod scribendum esse Ἐπωφέλης docet accusativus Ἐπωφέλην, quem in Ἐπιάλης notavimus, denique Suidæ : Ἰφιάλου τοῦ ἐφιάλτου, cui simile est librorum Pollucis 7, 103 vitium Ἰφιάλτῃ pro Ἐφιάλτῃ, ubi Phrynichi fabula dicitur. L. Dind.]

Ἐφιαλτία, ἡ, vel Ἐφιάλτιον, τὸ, dicta Herba Pæonia, quod adversus ἐφιάλτην valeat. [Poeta de viribus herb. ap. Fabric. B. Gr. vol. 2, p. 654, 162 : Οὕνεκα δὴ καλέουσι κυνόσπαστον κατ' Ὄλυμπον ἀθάνατοι μάκαρες ἐφιάλτιον τε (al. liber τα) βοῶσιν, ubi metrum postulat penultimam produci, ut diphthongus restituenda videatur. Ἐφιαλτίαν dici ab Aetio annotat Fabric. Ἐφιάλτιον ἢ ἐπιφάλτιον (ἐπιάλτιον?), ἀλόη, ex Nicodemi Lexico Ms. annotavit Ducang. App. Gloss. p. 76. L. D.]

Ἐφιδρόω, Insudo. Exp. vero etiam Sudore langueo, Sudo. [Ionice Hippocr. p. 118, B : Ἐπιδροῦντες· ubi Mackius tacito ἐφιδρ., ut 1194, F : Οὐκ ἐφίδρωσαν πρόσωπον, et alibi semper, et infra Ἐφίδρωσις, quod v. Notandæ autem constructiones p. 70, C : Οἱ ἐφιδροῦντες καὶ μάλιστα κεφαλήν· 82, A : Ἐφιδρῶσι (l. -οῦσι) τὰ ἄνω. Et p. 119, E : Οἱ ἐφιδροῦντες πολλῷ· 219, E : Ἐφιδροῦσι ψυχροῖς.]

[Ἐφιδρύω, Colloco in, super. Paul. Sil. Amb. 158 : Ὄφρα κεν ἀστυφέλικτον ἀρηρότι νειόθι κίων ἴχνος ἐφιδρύσειε βαλὼν περιηγέϊ βωμῷ· 74 : Ἀξοτενεῖ δ' ἑκάτερθεν ἐφιδρυθέντα κελεύθῳ βαθμοῖς μεσσατίοις συναέξεται ἠδ' ἀπολήγει. Philo vol. 1, p. 21, 8. Ap. Plotin. Enn. 6, 9, 3, p. 1392, 1 ed. Cr. : Τὴν ψυχὴν αὐτοῦ νῷ πιστεύσαντα καὶ ὑφιδρύσαντα, recte cod. Vat. ἐφιδρύσαντα. L. D.]

Ἐφίδρωσις, εως, ἡ, Sudor. [Foes. OEc. Hipp.: « Ἐφ. apud Hippocr. Tenuem quendam sudorem ex toto corpore obortum, paucum et inutilem, significat, aut eum qui ex superioribus partibus circa frontem, jugulum et thoracem effluit, earumque partium gravitatem aut retentricis facultatis imbecillitatem indicat. Neque tamen quum creberrime hæc dictio usurpetur Hipp., ap. eum satis distincta videtur ejus notatio, ut satis ex Galeno patere potest. Is enim scribit Comm. 1 in Prorrh. (p. 173, 20, H. 67, G) : Τὸ δ' ἐφίδρωσιν ἐπειδή ποτε μὲν ἐπὶ τοῖς κατὰ κεφαλὴν ἢ θώρακα χωρίοις ἱδρώτων γινομένων εἰώθασι λέγειν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τῶν δι' ὅλου μὲν τοῦ σώματος, ἀλλ' ὀλίγων κτλ. Et Comm. 2 in Prorrh. (p. 183, 46, H. 70, F) : Ἐάν τε ὀλίγον ἱδρῶτα καθ' ὅλου τοῦ σώματος γιγνόμενον ὑπὸ τοῦ τῆς ἐφιδρώσεως ὀνόματος δηλοῦσθαι νοήσωμεν ... ἐάν τε περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν ἱδρῶτας γινομένους κτλ. Et (p. 198, 19, H. 75, E, et) Comm. 3 in eund. l. (p. 211, 8, H. 78, C) : Ἐφίδρωσιν δὲ πολλάκις μὲν ἤδη κατὰ τὸ βιβλίον ἔγραψεν, οὐδαμόθεν δὲ σαφῶς οὕτως ὡς γνῶναι πότερον τὴν περὶ θώρακα καὶ κεφαλὴν γινομένην ἱδρώτων ἐπιφάνειαν οὕτως ὠνόμασεν ἢ καὶ τὴν δι' ὅλου τοῦ σώματος, ὅταν ὀλίγοι τε καὶ μηδὲν ὠφελοῦντες γίνωνται. At vero multis ll. ap. Hipp. ἐφ. tenuem sudorem qui circa frontem, jugulum, thoracem, caput, nasum et mentum apparet, languentesque vires suspectat, subindicat, ut Epid. 1, (p. 371, 23, H. 954, D) : Σμικρὰ ἐφιδροῦντες περὶ μέτωπον καὶ κληῖδας, ubi etiam sudor qui toto corpore emanat ei opponitur et δι' ὅλου vocatur, etc. Est et ἐφ. Aret. c. 4 l. 2 II. ὀξ., νοτὶς περὶ μέτωπα καὶ κληῖδας. » Ex quibus intelligitur ap. Plut. Brut. c. 25 : Τὰς γὰρ ἐφιδρώσεις παρέχειν δοκεῖ τὸ θερμὸν ἀπαντῶντι τῷ ψυχρῷ περὶ τὴν ἐπιφάνειαν σβεννύμενον, ὑπὲρ ὧν ἐν ἑτέροις μᾶλλον ἠπόρηται, contra perperam temere illatum esse ἀφίδρωσις, quod est Mor. p. 695, D : Ἐν τοῖς μεγάλοις χειμῶσι ... τὸ τῆς ἀφιδρώσεως καὶ τὸ πολλοῖς μὴ πεινῶσι συμπίπτειν τὴν βουλιμίασιν, quum, si alter horum ll. ex altero sit corrigendus, in l. Mor. potius valde corrupto scribendum sit ἐφίδρωσις, siquidem ἀφίδρωσις, quam Affectationem sudorum vertit Cælius Aurel. Chron. 2, 13, 194, quæsitam desudationem, ἐφίδρωσις vero sua sponte natum sudorem significare videtur. L. Dindorf.]

[Ἐφιδύειν, ὀχνεῖν, Hesych. Verbum recte Hesychium interpretatum esse Cunctari ostendit substantivum ap. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 7, 30 : Ἐφιδύη, ὁ ὄχνος, Cunctatio. Quod quum ponat inter vocabula ab ἐφ incipientia, dubitari vix licet de altera Hesychii gl. Ὀφιδεύειν, quod interpretatur σχολάζειν, διατρίβειν, οἰκεῖν (ὀχνεῖν interpretes), in Ἐφιδύειν mutanda. L. Dind.]

Ἐφιελὶς, Calyculus, vel simile quid in corona. Joseph. A. J. [3, 7, 6, ubi de corona aurea frontem pontificis cingente loquitur : Τὸ δὲ μέτωπον] ἡ μὲν ἐφιελὶς οὐκ ἔπεισι· λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ. [Τελαμὼν δ' ἐστὶ χρύσεος, ὃς ἱεροῖς γράμμασι τοῦ θεοῦ τὴν προσηγορίαν ἐπιτετμημένος ἐστί. Ἐφιελὴς nonnulli. Non constat de nominis origine et significatione.]

[Ἐφιέννυμι. V. Ἐφέννυμι.]

Ἐφιέρεια, τὰ, Donaria, VV. LL. : τὰ ἐπὶ τοῖς ἱερείοις ἀποθυόμενα, Hesych.

[Ἐφίερος, ὁ, placentæ s. panis genus. Pollux 6, 76 : Αἷς δὲ οἱ ἄνθρωποι χρῶνται μάζαις, τούτων τὰ ὀνόματα ... οἰνοῦττα, ἐφίερος, δάνδαλις (δανδαλίς). Codices ap. Seberum ἐφίερις, quod ἐφιερὶς scribendum foret. L. D.]

Ἐφιζάνω, Insideo, [Insido, Gl.] Sedeo in, super, etc. Hom. Il. Υ, [10] : Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῆς αἰθούσησιν ἐφίζανον. [Κ, 578 : Δείπνῳ ἐφιζανέτην. Ib. 26 : Οὐδὲ γὰρ αὐτῷ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε.] Apollon. [Rh. 1, 667] diversa constr., Ἐφίζανε θῶκον. [Moschus 2, 108 : Νώτοισιν ἐφίζανε. Porphyr. A. N. 19, p. 19 : Κυάμοις οὐκ ἐφιζάνουσιν. Philostr. Imag. 1, p. 770 : Οἱ μὲν τοῖς ὤμοις αὐτοῦ ἐφιζάνουσιν. Ejusd. 2, p. 810, 4 : Ἐφιζάνει γάρ τις ὥρα καὶ ῥυτίδι πρώτῃ, citat Hemst. Aret. p. 25, 38 : Τοῖσι χείλεσι ἀφρὸς ἐφιζάνει. Artemidor. 5, 74 : Τῇ μὲν λεύκῃ παντοδαποὺς ὄρνιθας ἐφιζάνειν. Suidas s. Zonar. in Ἐφιζάνει.] Et Ἐφιζῆσαι ap. Bud. Comm. [Qui est aor. tanquam a forma contracta formatus. Barytona Ἐφίζω est apud Hom. Od. Γ, 411 : Νέστωρ' αὖ τότ' ἔφιζε· Γ, 55 : Ἓν θ' ἅρ' ἔφιζε. Cujus formæ accentum in prima positum, qui in media ponendus esset in prosa, si augmentum accederet, testantur Arcad. p. 174, 30, Etym. M. p. 484, 14, Chœroboscus in Bekk. An. p. 1295. Ἐφῖζε cum Wolfio malebat Buttm. Lexil. vol. 2, p. 273. Imperf. freq. Od. P, 331 : Ἔνθα δὲ δαιτρὸς ἐφίζεσκε. Pind. Nem. 8, 2 : Ὥρα ... ἐφίζοισα γλεφάροις. Æsch. Suppl. 650 : Βαρὺς δ' ἐφίζει. Critias ap. Athen. 10, p. 432, F : Πρὸς δ' ὄμμ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει. Moschus 2, 3 : Ὕπνος βλεφάροισιν ἐφίζων. Nicand. Ther. 847 : Νοτὶς πετάλοισιν ἐφίζει· Al. 478 : Ἀμφὶ δὲ μήλοις ἄνθεα ἐφίζει. || Forma Dor. Theocr. 5, 97 : Τηνεῖ γὰρ ἐφίσδει. || Medium Ἐφίζομαι est in var. script. Oppian. Hal. 4, 246, ubi nunc ὑφίζεται. Et ap. Zonar. p. 927 : Ἐφιζόμενος, ὁ ἐπάνω ἵππου καθεζόμενος, quam gl. ad ἔφιππος referebat Tittmann., quum nomen inter ἀρσενικὰ ponatur, non inter ῥήματα. Suidas : Ἐφίζεται, ἐπικαθέζεται. || Forma Ἐπιίζομαι Lucian. Anth. Pal. 11, 403, 3 : Ἀλλοτρίοις ἐπιιζομένη ποσί. L. Dind.]

Ἐφίημι, Injicio, Immitto. Hom. Il. Π, 812 : Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος, Πατρόκλεις ἱππεῦ, Qui tibi primus telum immisit, i. e. Qui primus in te conjecit telum. Annotat autem hic Eust. videri ἐφῆκεν differre ab ἀφῆκεν : ut sit οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, sed ἐφῆκεν, ἤτοι ἐνέβαλεν ἐγγύθεν. Il. A, [51] : Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλ', ubi tamen quædam exemplaria perperam scriptum habent ἀφιείς· et [445] : Κήδε' ἐφῆκεν, Dolores immisit : et Od. Υ, [550], πότμον, utrobique cum dat. personæ. [Νόστον Ι, 38. Æsch. Eum. 501 : Πάντ' ἐφήσω μόρον. Conf. Sept. 786. Zosimus Anth. Pal. 6, 184, 3 : Πίγρης μὲν πτανοῖσιν ἐφεὶς βόλον. Μοῖραν πρόωρον Crinagor. ib. 7, 643, 3.] Sic, Χεῖρας ἐφείη, Od. Α, [254], et, Χεῖρας ἐφήσῃς [ἐφήσεις], Ν, [376] utrobique cum dat. μνηστῆρσι. [Eur. Hec. 1128 : Μέθες μ' ἐφεῖναι τῇδε μαργῶσαν χέρα. Id. Med. 634 : Μήποτ', ὦ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης ... οἰστόν· Phœn. 5 : Ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ ἀκτῖν' ἐφῆκας· Androm. 954 : Ἄγαν ἐφῆκας γλῶσσαν ἐς τὸ σύμφυτον· Heracl. 393 : Πεδία μὲν οὖν γῆς ἐς τάδ' οὐκ ἐφῆκέ πω στρατόν. Sed Cycl. 404 : Τὰ δ' ἐς λέβητ' ἐφῆκεν ἕψεσθαι μέλη, legendum ἀφῆκεν. Apoll. Rh. 2, 1083 : Ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία. Herodot. 7, 176 : Τὸ ὕδωρ ἐπῆκαν ἐπὶ τὴν ἔσοδον. Dio Cass. Exc. p. 35, 96 : Ποταμὸν ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς αὐτῶν ἐφεῖναι.] || Remitto, Relaxo. Ὅλην ἐφιεῖσα τὴν ἡνίαν, Greg., Totas habenas relaxans, laxans. [Plato Prot. p. 338, A : Ἐφεῖναι καὶ χαλάσαι τὰς ἡνίας τοῖς λόγοις. Leonidas Anth. Pal. 10, 1, 6 : Πλώοις πᾶσαν ἐφεὶς ὀθόνην.] Et pro Indulgere, quæ affinis est signif., ut ἐφιέναι τῷ θυμῷ, ταῖς ἡδοναῖς, Greg., Indulgere iræ, voluptatibus. Dico autem affinem esse signif., quoniam qui iræ s. voluptatibus indulget, illis velut laxat habenas. [Eurip. fr. OEnei ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 367 : Ἔδρασαν πάντ' ἐφέντες ἡδονῇ. Plato Tim. p. 59, D : Ταύτῃ (τῇ ἡδονῇ) ἐφέντες· Reip. 3, p. 388, E : Ὅταν τις ἐφιῇ ἰσχυρῷ γέλωτι.] Crediderim vero et quod Plato dicit ἐφιέναι τὴν ὀργὴν τῷ κακῷ, habere Laxationis habenarum metaphoram : ideoque Budæo non assentior reddenti simpliciter Exercere iram : Leg. 5, [p. 731, D] : Ἐλεεῖν δὲ τὸν μὲν ἰάσιμα ἔχοντα κακὰ ἐγχωρεῖ ... τῷ δ' ἀκράτως καὶ ἀπαραμυθήτως πλημμελεῖ καὶ κακῷ ἐφιέναι δεῖ τὴν ὀργὴν, q. d. Iram in eum laxatis habenis immittere, Iram in eum admittere tanquam sc. equum, cui laxamus habenas (de quo usu mox dicam), aut Suæ in eum iræ habenas laxare. At Bud. simpliciter, Exercere iram in eum, ut antea admonui, pro quo voc. dicere saltem debebat. Effundere, si uno verbo unicum exprimendum esse putabat. Ceterum ἐφιέναι, itidem pro Indulgere a Plut. poni videtur, et quidem cum dat. personæ, opponente ei ἐπεμβαίνειν [Mor. p. 483, B : Οὔτε γὰρ ἐφιέναι δεῖ τοῖς ἀδελφοῖς, οὔτε αὖ πάλιν ἐπεμβαίνειν ἁμαρτοῦσιν αὐτοῖς]. Reddi autem posse existimo et Indulgentem esse, Indulgentia uti. [Permitto, Committo, Trado. Soph. Aj. 495 : Χειρίαν ἐφείς τινι· 1297 : Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. Apoll. Rh. 2, 934 : Ἤύτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ φέρεται ταχύς. Absolute Plato Protag. p. 338, A : Πάντα κάλων ἐκτείναντα, οὐρία ἐφέντα φεύγειν. Philostr. V. Soph. p. 482, 18 : Ἐνδεικνύμενος πάντα μὲν εἰδέναι, περὶ παντὸς δὲ ἂν

εἰπεῖν ἐφιεὶς τῷ καιρῷ· 529, 25 : Διελέχθη ἐς τὸν ἄνδρα πολλὰ ... ἐφιεὶς τῷ καιρῷ. Alia exx. v. ap. Lobeck. ad Soph. Aj. v. 250.] || Permitto. [Soph. El. 554 : Ἦν ἐφῇς μοι· 556 : Καὶ μὴν ἐφίημι.] Thuc. 1, [95] : Οἷς οὐκέτι ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. [Cum inf. Soph. El. 631 : Ἐπειδὴ σοί γ' ἐφῆκα πᾶν λέγειν. Xen. H. Gr. 7, 4, 7, et alibi sæpe. Diodor. 14, 75 : Τὴν ἀποσκευὴν ἐφῆκε τοῖς στρατιώταις διαρπάσαι.] || Admitto : τὸν ἵππον, Admitto equum, i. e. Ad admissuram et coitum applico, quod et βιβάζω, Bud. ex Aristot. [H. A. 9, 47. Herodot. 4, 30 : Ἔπειτά σφι (equis) ἐπιεῖσι τοὺς ὄνους.] Ego autem addo, ἐφίημι in alia verbi Admitto signif. videri mihi positum ab Hesiodo Sc. [306] : Ἐϋπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων Ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους, Ῥυτὰ χαλαίνοντες· intelligo autem signif. illam, qua dixit Liv., In hostem admittere equos; Cic., Equo admisso in mediam Latinorum aciem irruebat. Scio tamen in illo Hesiodi l. reddi solere simpliciter Immittebant. [Theocr. 25, 200 : Ἀθανάτων τιν' ἐΐσκομεν ἀνδράσι πῆμα ... ἐφεῖναι, de leone. Xen. Cyrop. 1, 1, 2 : Νέμονται χωρία ἐφ' ὁποῖα ἂν αὐτὰς ἐφιῶσιν, de gregibus. Hipparch. 4, 17 : Ἐφιέναι τοὺς ἁρπάσοντας. Cum infin. Cyrop. 4, 2, 24 : Τοὺς νεωτέρους ἐφίετε διώκειν. Plut. Aristid. c. 14 : Τὴν ἵππον ἀθρόαν αὐτοῖς ἐφείς. « Τοὺς Μακεδόνας ἐφῆκε (σιτολογεῖν), Polyb. 5, 3, 5, ubi tamen non displicet ἀφῆκε, quod est superscriptum in cod. Bav. Rursus tamen 5, 8, 4 tres probati codd. ἐφῆκε τὴν δύναμιν τὰς κώμας πορθεῖν. Et 8, 33, 6 omnes, διελὼν τοὺς ἐπιτηδειοτάτους ἐφῆκε διαρπάζειν τὰς τῶν Ῥωμαίων οἰκίας. Schweigh. Lex. Forma Ion. Herodot. 5, 63 : Ἐπῆκαν τῷ στρατοπέδῳ τὴν ἵππον· 9, 49 : Ἐπῆκε τὴν ἵππον ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας.] || Alias præterea signiff. habet, quæ commode per composita ab Jacio exprimi non possunt : ut quum Hom. ipsum infinitivo jungit : veluti Od. Ξ, [464] de vino : Ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, Impulit, Incitavit. Sic Il. Α, [518] : Ὅτ' ἔμ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ· ubi Bud. Urgebis, Coges, vertit : paulo quidem certe liberius; videtur enim in his quoque ll. aliquid de posteriore Immittendi signif. retinere hoc verbum : quoniam quem impellimus et incitamus ad aliquid, eum veluti equum admittimus, et laxatis habenis currere ad id volumus, ad quod eum impellimus. [Σ, 108 : Χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι· 124 : Νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην καί τινα Τρωιάδων ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην. Pind. Isthm. 2, 11 : Νῦν δ' ἐφίητι (Musa) τὸ τὠργείου φυλάξαι ῥῆμ' ἀλαθείας ὁδῶν ἄγχιστα βαῖνον, χρήματα χρήματ' ἀνήρ.] || Appello, i. e. Provoco ad judicem majorem, Bud. ap. Dem. [p. 913, 23] : Ἀλλ' ἐφῆκεν ἡμᾶς εἰς τὸ δικαστήριον· Lucian. [Bis accus. c. 4] : Ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ δικάζεσθαι. [Hermot. c. 30 : Ἐφιέναι εἰς ἕτερον δικαστήριον. Dio Cass. 37, 27; 64, 2 : Ἐφέντος τινὸς ἀπ' αὐτοῦ ποτε δικάζοντος. Philostr. V. Soph. 1, 25, 3 : Ὑποκριτοῦ τραγῳδίας ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν Ὀλυμπίων, οἷς ἐπεστάτει ὁ Πολέμων, ἐφιέναι φήσαντος· ἐξελαθῆναι γὰρ παρ' αὐτοῦ, et in seqq., ubi alios ejusdem ll. annotat Olear.] Quibus in ll. aliisque similibus non dubito, quin subaudiatur accus. δίκην, et verbum ἐφίημι aliquam Mittendi signif. inclusam habeat, sed quæ haud scio an ullo hujus verbi composito indicari possit. [Sic Dem. p. 1017, 27 : Καὶ τὰς πάνυ μικρὰς δίκας εἰς ὑμᾶς ἐφιᾶσιν. Id. p. 1024, 22 : Εἴ φασιν ἀδίκως ἀποδιαιτῆσαί μου τὸν διαιτητὴν τὰς δίκας, καὶ τότ' ἐξῆν εἰς ὑμᾶς ἐφεῖναι κτλ.] || Ἐφίεμαι, Peto, ea signif., qua dicitur de jaciente. Plut. Pompeio [c. 71] : Ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, Adversas facies petentes pilis suis, Bud. Quidam vero exp. etiam Ad ictum designantes. [Vera prior interpretatio. Sic Sullæ c. 9 : Τοὺς τοξότας ἐκέλευε χρῆσθαι τοῖς πυροβόλοις ἄνω τῶν στεγασμάτων ἐφιεμένους κατ' οὐδένα λογισμόν· Cæs. c. 45 : Τῶν ὄψεων ἐφιέμενοι.] || Appeto. [Desidero, tam cum genitivo quam cum infinitivo. Soph. El. 143 : Τί μοι τῶν δυσφόρων ἐφίει; Phil. 1315 : Ὧν δέ σου τυχεῖν ἐφίεμαι ἄκουσον. Eur. Hel. 1184 : Ἄλοχος ἧς ἐφίεμαι· Ion. 521 : Εἰ φιλεῖν ἐφίεμαι· Rhes. 300 : Πάντ' ἀκούσας ὧν ἐφιέμην μαθεῖν. Xen. Conv. 8, 25, Cyrop. 1, 2, 3 et alibi sæpe, pariterque Plato et alii plurimi. Cum inf. futuri Thuc. 6, 6 : Ἐφιέμενοι μὲν ... τῆς πάσης ἄρξειν, ubi paucissimi ἄρχειν.] Aristot. Eth. 1 init. : Πᾶσα τέχνη καὶ πᾶσα μέθοδος, ὁμοίως δὲ πρᾶξίς τε καὶ προαίρεσις, ἀγαθοῦ τινος ἐφίεσθαι δοκεῖ· 4 : Τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. Sic et alibi. A Thuc. tamen puto etiam poni pro Consequi, quod est veluti finis eorum, qui appetunt. [Non alia quam Appetendi signif. ponit Thuc. 1, 8 : Ἐφιέμενοι τῶν κερδῶν· 128, ἀρχῆς· 4, 61, τῶν ἐν Σικελίᾳ ἀγαθῶν· et alibi sæpe. Illa vero quam HSt. dicit 2, 42 : Ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ ἐφίεσθαι, ubi ἐφικέσθαι conjecit Tusanus. || Cum accusativo Soph. OEd. T. 766 : Ἀλλὰ πρὸς τί τοῦτ' ἐφίεσαι; Eur. Rhes. 46 : Πᾶς δ' Ἀγαμεμνονίαν προσέβα στρατὸς ἐννύχιος θορύβῳ σκηνάν, νέαν τιν' ἐφιέμενοι βάξιν. Xen. Ages. 11, 14 : Ἐκεῖνος γοῦν οὐκ ἀπεῖπε μεγάλην καὶ καλὴν ἐφιέμενος δόξαν. Favorinus : Ἐφίεμαι τὸ ἐπιθυμῶ ... ἀττικῶς αἰτιατικῇ. || Operam do, Studeo rei alicui. Polyb. 9, 20, 7 : Ἄτοπον τοὺς μὲν ὀρχηστικῆς ἢ τοὺς αὐλητικῆς ἐφιεμένους ἐπιδέχεσθαι τὴν ... προκατασκευήν· 11, 8, 1 : Τριῶν τρόπων ὄντων καθ' οὓς ἐφίενται πάντες στρατηγίας οἱ κατὰ λόγον αὐτῇ προσιόντες.] || Permitto, ex Plut. Lyc. [c. 24] : Οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅψασθαι βαναύσου, Non permittebat eis. [Soph. Aj. 112 : Χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι· Phil. 619 : Τούτων κάρα τέμνειν ἐφεῖτο τῷ θέλοντι μὴ τυχών. Æsch. Cho. 1039.] Et passive, ex Aristot. Metaph. 1 : Ἐκεῖ γὰρ ἐφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων γένος, Permissum fuit. [Xen. Conv. 9, 6 : Ἐῴκεσαν γὰρ οὐ δεδιδαγμένοις τὰ σχήματα, ἀλλ' ἐφειμένοις πράττειν ἃ πάλαι ἐπεθύμουν.] || Poetice, Mando, Præcipio, Jubeo. Hom. [Od. N, 7] : Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω. [Il. Ψ, 82 : Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἴκε πίθηαι.] Sic apud Soph. sæpe, Bud. p. 541. [El. 1111 : Ἀλλά μοι γέρων ἐφεῖτ' Ὀρέστου Στρόφιος ἀγγεῖλαι πέρι· Tr. 286 : Ταῦτα γὰρ πόσις τε σὸς ἐφεῖτο. Æsch. Prom. 4 : Ἐπιστολὰς ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο· Pers. 228 : Ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι, πάντα θήσομεν θεοῖσι· fr. Ætn. ap. Macrob. Sat. 5, 19 : Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν. Aristoph. Vesp. 242 : Ἡμῖν ἐφεῖτ' ἐν ὥρᾳ ἥκειν. Theocr. Epigr. 8, 1 : Συρηκόσιός τοι ἀνὴρ τόδ' ἐφίεται Ὄρθων. Thuc. 4, 108 : Ἐς τὴν Λακεδαίμονα ἐφιέμενος στρατιάν τε προσαποστέλλειν ἐκέλευε ...] Ex Eod. autem affertur, Aj. [112] : Ἐγώ σ' ἐφίεμαι χαίρειν, ubi redditur Velim; sed et hic Jubeo verterim potius, ut Lat. Jubeo te salvere, valere. [Vertendum potius Permitto, de qua signif. supra. || Perfecti forma Dor. et Ion., de qua v. Buttm. Gramm. vol. 1, p. 541, coll. quæ in Βαναυσία p. 104, B, diximus, latere visa est J. Fr. Gronovio ap. Hesychium in gl. Ἐφεῶται, ἐφῆπται, ut scribendum sit Ἐφέωται, ἐφεῖται. Aoristum priorem annotavit idem : Ἐφήκατο, ἐνετείλατο. Et passivi : Ἐφήθη (ἐφείθη), συνεχωρήθη.] Ἐπήσομαι, Ion. pro ἐφ., Permittam. Herodot. : Ἐπήσομαί σοι ἄρχειν Ἑλλάδος. [Ἐπήσομεν est 7, 161. Forma soluta Orph. Lith. 36 : Ἐπιεμένη φιλότητος. L. Dind.]

[Ἐφικάνω, Supervenio. Per tmesin Hom. Od. Λ, 196 : Χαλεπὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἱκάνει.]

[Ἐφικιανός, ὁ, Ephicianus quidam, si sanum est nomen, memoratur ab Galeno vol. 1, p. 51.]

Ἐφικνέομαι, Attingo [Gl.], Pertingo, Pertineo, Assequor, Consequor. [Hom. Il. N, 613 : Ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο. Plat. Hipp. maj. p. 292, A : Ἂν τύχῃ βακτηρίαν ἔχων, εὖ μάλα μου ἐφικέσθαι πειράσεται.] Plut. Apophth. [p. 191, E] : Λακεδαιμόνιοι τῶν πολεμίων τοῖς ξίφεσιν ἐφικνοῦνται. [De voce, Ti. Gracch. c. 18 : Ὡς οὐκ ἦν φθεγγόμενον ἐφικέσθαι.] Ap. Eund. in Probl. Rom. [p. 267, C] : Καὶ νομίζειν (χώραν) πᾶσαν ἰδίαν, ἧς ἂν τὸ δόρυ ἐφίκηται. [Conf. p. 218, F. Xen. Cyrop. 8, 7, 16 : Μόνου τοι πρωτεύοντος ἀδελφοῦ παρ' ἀδελφῷ οὐδὲ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων ἐφικνεῖται. Plato Tim. p. 51, B : Ἐφικνεῖσθαι τῆς φύσεως αὐτοῦ.] Isocr. [p. 2, B], τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, Virtutem consequi. [Polyb. 6, 18, 4 : Παντὸς ἐφικνεῖσθαι τοῦ κριθέντος· 10, 4, 3 : Οὐκ εὐμαρῶς τὸν ἀδελφὸν ἐφιξόμενον τῆς ἀρχῆς. Plut. Mor. p. 53, D : Ὥσπερ οἱ φαῦλοι ζωγράφοι τῶν καλῶν ἐφικνεῖσθαι μὴ δυνάμενοι. Aristid. vol. 1, p. 146 : Διατριβή ἐστι τῆς σπουδῆς οὐκ ἐφικνουμένη· 2, p. 231 : Πότεροι μᾶλλον τῆς γνώμης τῆς ἐξ ἀρχῆς ἐφικώμεθα.] Ap. Eund. observavi ἐφικνεῖσθαι pro eo, quod dicit Dem. ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ : ita enim ille in Paneg. fin. : Τότε μὲν γὰρ ὤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην [conf. p. 198, D]· at Dem. ita [p. 361, 25] : Ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἷς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ

κακῶν νῦν ὄντων. [Herodot. 7, 9 init.: Τά τε ἄλλα λέγων ἐπίκεο ἄριστα καὶ ἀληθέστατα. Polyb. 1, 57, 3: Οὔτ' ἂν ὁ γράφων ἐξαριθμούμενος ἐφίκοιτο. Aristid. vol. 1, p. 81: Συμβαίνει δέ μοι τῇ μὲν μνήμῃ πάντων ἐφικνεῖσθαι τῶν ἐκείνου καλῶν· 511: Κωμῳδία δ' οὐδεμία ἐφίκοιτ' ἂν τῶν τούτοις προσόντων κακῶν· 521: Ἦν ὅσοι οὐκ εἶδον οὐδ' ἂν ἐφικέσθαι· δυνηθεῖεν εἰκάζοντες· 530: Οὐδ' ἂν εἷς λέγων ἐφίκοιτο. Absolute Plut. Mor. p. 190, E: Ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον εἶναι ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν.] Ab Eod. accipi et pro Aspirare tradit Bud., afferens [p. 465, 24]: Οἱ δ' ἐφικνούμενοι τοῦ τριηραρχεῖν. [Cum accusativo Hom. Od. Θ, 202: Τοῦτον νῦν ἐφίκεσθε, nonnulli pro ἀφίκεσθε. Pind. Isthm. 4, 17: Εἴ σε τούτων μοῖρ' ἐφίκοιτο καλῶν. Theophr. C. Pl. 2, 4, 10: Ὥστε (τὸ ὕδωρ) τὸν μὲν σῖτον μὴ ἐφικνεῖσθαι, διὰ τὸ ἐπιπολῆς εἶναι, τὰ δένδρα δ' ἐφικνεῖσθαι. Ap. African. vero Cest. p. 278, A, quod est: Ἐφικνοῦνται τὸν βάρβαρον, scribendum videtur τῶν βαρβάρων. L. D. Aristid. vol. 1, p. 154: Χωρὶς τοῦ τοσαῦτα μερισθῆναι καὶ πάντων ὡς μόνων ἑκάστων ἐφικέσθαι· 2, p. 384: Ἄνδρα οὐ μεθόριον ῥήτορος καὶ στρατηγοῦ, ἀλλ' ἀμφοτέρων ἐφικνούμενον.] || Affertur et cum accus. ex Theophr. pro Permeare, Ἐφικνεῖται πολὺν τόπον. [H. Pl. 1, 7, 1: Οὐδεμία καθήκει πλέον ἢ ὅσον ὁ ἥλιος ἐφικνεῖται.] Ap. Xen. Cyrop. 1, [1, 5] cum ἐπὶ habente suum accus.: Ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσαύτην γῆν, pro Pervasisse. [Alia constr. Dio Chrys. vol. 2, p. 321: Τοῦτον ἐφικνεῖσθαι βλέποντα μέχρι τῶν πλεῖστον ἀπεχόντων. Aristid. vol. 2, p. 227: Ὥσπερ γεωργοὶ τὰ λυμαινόμενα τῇ χώρᾳ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ἐκκόπτοντες, εἶτ' οὐκ ἐφικνούμενοι διὰ παντὸς τοῦ σπέρματος. Fab. Æsop. 28, p. 295 ed. Cor.: Τοῦ αἰλούρου μηκέτι δυναμένου ἐφικνεῖσθαι ἐκεῖσε.] || Ἐφικνοῦμαι Lucian. infinitivo etiam junxit [Alcyon. c. 6]: Τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, pro Iis qui ad hæc contemplanda idonei sunt, Iis quibus satis acuta mens est ad hæc contemplanda; simplicius, Iis qui contemplatione assequi hæc possunt. Dixerat autem paulo ante ead. constr., Οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. [Polyb. 1, 4, 11: Μόνως ἄν τις ἐφίκοιτο καὶ δυνηθείη ἅμα καὶ τὸ χρήσιμον καὶ τὸ τερπνὸν ἐκ τῆς ἱστορίας λαβεῖν. Plut. Mor. p. 338, D: Οὐδεὶς ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διελθεῖν. Aristid. vol. 1, p. 89: Πλείστους Ἑλλήνων παιδεύσας καὶ παῖδάς τε (l. γε) ὧν ἐπαίδευσε παιδεῦσαι ἐφικόμενος τὸν υἱὸν οὐκ ἐξίκετο τὸν αὐτοῦ. Interposito ὥστε p. 234: Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἔξω περὶ αὐτῆς ἀκούων ἐφίκοιτο ὥστε ἅπαν συλλαβεῖν. || Peculiari quadam ratione Herodot. 7, 35: Ξέρξης τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευε τριηκοσίας ἐπικέσθαι μάστιγι πληγὰς, Infligere. || Rarius usurpatum perf. exstat ap. Demosth. p. 800, 17: Ἐφῖκται πάντων ἡ τούτου κακοπραγμοσύνη, et Hesych.: Ἐφιγμένους, ἐπιτυχόντας.]

Ἐφικτὸς, ἡ, ὸν, q. d. Attingibilis et Assequibilis, Quem attingere, Ad quem usque pertingere possumus, Quem assequi possumus. [Theophr. De lapid. 25: Γίνεται ἐν τοῖς ἐν ἐφικτῷ καὶ γνωρίμοις τόποις· De igni 70: Τὸν ἐν ἐφικτῷ κάπνον.] Plut. [Mor. p. 967, A: Ἀνάγοντες τὸ ὕδωρ μέχρι ἂν ἐν ἐφ. γένηται· Pyrrh. c. 14: Τίς γὰρ ἂν ἀπόσχοιτο Λιβύης καὶ Καρχηδόνος ἐν ἐφ. γενομένης; Eumen. c. 9: Χρημάτων ἐν ἐφ. παρόντων·] Anton. [c. 39]: Κελεύσας, ὅταν οἱ πρῶτοι τοῖς ὁπλίταις ἐν ἐφ. δοκῶσιν εἶναι, τοὺς ἱππεῖς ἐναντίους εἰσελαύνειν, ubi Bud. ait accipi ἐφικτὸν, ut a Suida exp., sc. τὸ δυνατὸν καταληφθῆναι. [Lucull. c. 17: Ἦν ἐν ἐφ. τῆς διώξεως ὁ ἵππος· Mor. p. 494, E: Παρέχουσιν ἐν ἐφ. τῆς ἐλπίδος ἑαυτάς· 496, C: Ταῖς δὲ γυναιξὶν ἄνω γεγόνασι περὶ τὸ στέρνον (οἱ μαστοὶ) ἐν ἐφ. τοῦ φιλῆσαι... τὸν νήπιον· 978, D: Μέχρι ἂν ἐν ἐφ. τοῦ στόματος γένηται. Id. p. 585, C: Οὔτε λήμματα μοχθηρὰ καὶ πλεονεξίας μεγάλας εἰς ἐφικτὸν ἡκούσας ὑπερβῆναι ῥᾴδιον· Mario c. 20: Πελασάντων εἰς ἐφ. ἑξακοντίσας τοὺς ὑσσούς· Æm. Paul. c. 19: Μὴ προσιεμένους εἰς ἐφ. αὐτῶν τὰς μαχαίρας. Dionys. A. R. 2, 38: Προελθοῦσα εἰς ἐφ. ἡ παρθένος.] Ab eod. Plut. Themist. [c. 31] ἐφ. ἔργον vocatur Quod vires nostræ assequi possunt, par est viribus nostris. [Aliter Poplic. c. 6: Ἔργον οὔτ' ἐπαινεῖν βουλομένοις ἀξίως οὔτε ψέγειν ἐφικτόν. Percipiendus, Intelligendus. Polyb. 6, 5, 1: Ὃ παρὰ Πλάτωνι λόγος ποικίλος ὢν... ὀλίγοις ἐφικτός ἐστιν.] Ap. Eund. autem [Alex. c. 66] itidemque ap. alios ὅσον ἐφικτὸν, ὡς ἐφ., ὅσον ἡμῖν ἐφ., significat Pro viribus. Pro eod. vero dicitur etiam καθόσον ἐφικτὸν, ut ab Aristot. De mundo [c. 1 extr.]: Καθόσον ἐφ. θεολογῶμεν περὶ τούτων [Theophr. De sign. 1, 1], κατὰ τὸ ἐφικτὸν vel κατὰ τὸ ἡμῖν ἐφ., quo usus est Greg. Dicitur etiam κατὰ τὸ ἐφ. ἀνθρώποις, ὡς ἐφ. ἀνθρώποις [Plut. Poplic. c. 23], Ut est captus hominum, humanus. [Inscr. Cumæa ap. Caylus *Recueil* vol. 2, tab. 56, 14: Προσμετρεις ταν εαυτω τυχαν τοις εφικτοισιν ανθρωπω. Plut. Mor. p. 699, B: Ἡ φύσις οὐκ ἐφικτὸν ἔχει τῷ λόγῳ τὸ περὶ τὰς ἐνεργείας εὐμήχανον· Thes. c. 1: Τὸν ἐφικτὸν εἰκότι λόγῳ χρόνον. Anon. ap. Suid. v. Ἐν φρέατι cit.: Οὐ μὴν ἐφικτῆς γε οὐδενὶ ἀνθρώπων. || Plurali Ælian. N. A. 5, 7: Οἱ αἴλουροι, ὡς οὐκ ἦν ἐφικτὰ αὐτοῖς ἔτι, ἐπ' ἄλλην θήραν κατέδραμον. || Cum infin., de qua constructione HSt. in Ἐφικνέομαι, Polyb. 9, 4, 3: Τοῖς νώτοις οὐκ ἐφικτὸν εἶναι τοσαύτῃ μὲν ἵππῳ... κατανύσαι χόρτον· 24, 5: Μία τις ὁδὸς, δι' ἧς ἐστιν εἰς Ἰταλίαν ἐλθεῖν ἐφικτόν. Diodor. 1, 41: Ὧν τὰς αἰτίας οὐκ ἐφικτὸν ἀνθρώποις ἀκριβῶς ἐξευρεῖν. In Polybii Exc. Vat. p. 396, 419 bis scriptum ἔφικτος, pravo accentu.]

[Ἐφῑμείρω, Cupio. Cum accusativo Nicander ap. Athen. 15, p. 683, F: Ἐφιμείρων ποτὰ Νυμφέων. Agathias Anth. Pal. 5, 269, 2: Τὴν μὲν ἐφιμείρων, τῇ δὲ χαριζόμενος. Cum genit. Nonn. Dion. 14, 355: Ἐφιμείρουσα κυδοιμοῦ. Cum infinitivo Musæus 80: Οὐκ... ἐφιμείρω θεὸς εἶναι. Medio per tmesin diviso Aratus 975: Μηδ' εἴ κεν ἐπὶ πλέον ἠὲ πάροιθεν δάκνωσιν μυῖαι καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρωνται.]

Ἐφίμερος, ὁ, ἡ, Amabilis, Desiderabilis. Hesiod. Sc. [15, Th. 132]: Νόσφιν ἄτερ φιλότητος ἐφιμέρου. [Archilochus apud Athen. 12, p. 523, D: Οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ' ἐφίμερος. Simonid. Carm. de mul. 51: Κείνῃ γὰρ οὔτι καλὸν οὐδ' ἐφίμερον πρόσεστιν. Theognis 994, Ὕμνος. Æsch. Cho. 840: Νέαν φάτιν... οὐδαμῶς ἐφίμερον. Soph. OEd. T. 1375: Ἀλλ' ἡ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος... προσλεύσσειν ἐμοί. Callimach. Anth. Pal. 9, 321, 3: Ἔρωτες ἐφίμεροι. Apoll. Rh. 4, 1399: Ἐφίμερον ἀείδουσαι. Theocr. 8, 82: Ἀδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά. Oppian. Hal. 4, 110: Ἐφίμερον ἀνδράσιν ἄγρην. Leonidas Tar. Anth. Plan. 4, 306, 7: Βάθυλλον ἐφίμερον. Divise Alcman ap. Hephæst. p. 40: Ἐπὶ δ' ἵμερον. ῑ]

Ἐφίνους, Hesych. dici scribit τὰς ἐπὶ τοῦ ἰνίου σάρκας.

[Ἔφιξις, εως, ἡ, Instantia, Compulsio, Gl. African. Cest. p. 278, A: Φερομένων ὑπὲρ αὐτοὺς μακρότερον τῶν βελῶν, ὑποδραμόντων αὐτῶν τὴν ἔφιξιν, Tactum. L. D.]

[Ἐφιορκέω, Perjuro, Gl., Ἐφίορκος. V. Ἐπιορκέω.]

[Ἐφιουλκὶς, ἡ, in epigr. Phaniæ Anth. Pal. 6, 299, 3: Σῦκόν τε μελαντραγὲς ἅ τ' ἐφιουλκὶς δρύππα, in ἐφολκὶς mutavit Brunckius cum Toupio, ut esset Cœnæ appendix, sine veri specie. Nec magis Phaniæ tribuendæ videntur formæ εφι pro επὶ et ουλκις pro ολκις, de quibus in Ἐπὶ et Βαρυουλκὸς diximus.]

[Ἔφιπνος, Ζεὺς ἐν Χίῳ, Hesychius. De qua gl. v. conjecturas interpretum.]

Ἐφιππάζομαι, Equo invehor, Equito super, adversus. [Lucian. D. mar. 6, 2 plerique libri inepte: Ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ (τοῦ δελφῖνος). Pauci recte ἀφιππάσομαι, ut sequitur ἀπελαύνωμεν. L. D. Ἄνωθεν ἐπικειμένην ἢ ἐφιππαζομένην, sensu turpi, Artemid. 1, 79. Hemst. Phrynich. Bekk. An. p. 39, 10: Ἐφιππάσασθαι λόγοις, οἷον καταδραμεῖν, Κρατῖνος.]

Ἐφιππαρχία, ἡ, Turma equitum 1024, ut traditur in libro De ordinibus milit. [Arrian. Tact. p. 52 ed. Blanc.: Αἱ δὲ δύο ἱππαρχίαι ἐφιππαρχία τεσσάρων καὶ εἴκοσιν ἀνδρῶν καὶ χιλίων. Suidas et alii in Ἐφίππων ὀνόματα. L. Dind.]

[Ἐφιππαστὴρ, ῆρος, ὁ, Eques. Apollon. Lex. H. p. 282: Ἐπιβώτορι μήλων, ἤτοι βοσκήτορι, οἷον ἐφιππαστῆρι. Οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν. Villois.: « Omissa certe part. disjunctiva ἤ, ut habet Hesych., βοσκήτορι τῶν ποιμνίων, ἐπιστάτῃ ἢ ἐφιππαστῆρι, qui deinde eamdem ac Apollonius adfert rationem. Optime a Relando et Jos. Scaligero animadversum est interpr. τοῦ ἐφιππαστῆρος pertinere ad ἐπιβήτορι, quomodo nonnulli in Homero legebant.»]

[Ἐφίππειον. V. Ἐφίππιον.]

[Ἐφίππειος. V. Ἐφίππιος.]

[Ἐφιππεύω, i. q. ἐφιππάζομαι. Oppian. Cyn. 1, 390: Ἐφιππεύουσι χιμαίραις. Diod. 5, 29: Ἅπαντῶντες τοῖς ἐφιππεύουσιν· 17, 19: Πρῶτος ἐφίππευσε τοῖς Πέρσαις· 18, 30: Τὴν πυκνότητα τῶν ἐφιππευόντων, ubi ἀφ. libri.]

Ἐφίππιον, τὸ, substantive, Suidæ [s. Photio] est Certamen equestre, ἀγώνισμα ἐφ' ἵππων τρεχόντων. Nisi forte ἀγώνισμα cum ἐφίππιον jungi debet. [Hesych. : Ἔφιππος ἀγὼν γυμναστικὸς παρὰ Λάκωσιν, pro ἐφίππιος, quod v.] || Ἐφίππιον, Stratum equi, Sella equi, Lat. Ephippium. [Scordiscale, Scordiscus, Gl. Lucian. De hist. conscr. c. 45. Schol. Luciani Navig. c. 30.] Scribitur vero [perperam] et ἐφίππειον cum ει, habeturque utraque scriptura ap. Xen. Eq. [7, 5; 12, 8, Hipparch. 8, 4, ap. Lucian. l. c., ubi nonnisi schol. per ι, Polluc. 1, 185, ubi recte codex per ι, Suidam in v.] Legimus vero et ἐφίππειον πῖλον ap. Plut. Artox. [c. 11 et 13. Ubi scribendum ἐφίππιον, quod v. in Ἐφίππιος. ‖ Ἔφιππον de sella equestri ap. Polluc. 10, 54, scribendum esse ἐφίππιον docet alter l. 1, 185, ut etiam ap. Adrianum in Walzii Rhett. vol. 1, p. 532, 2 : Ζωστῆρές τε καὶ τελαμῶνες καὶ ἔφιππα, haud dubie scribendum sit ἐφίππια, ut ap. Dionem Cass. 63, 13, ἐφιππίοις pro ἐφίπποις, et ἐφίππια pro ἔφιππα ap. Adrianum Tyr. p. 83 ed. Parthenii Passovianæ. Nam ap. Suidam v. Ἀστράβη correctio anceps est. Sed ap. Leon. Diac. p. 88, C : Ἀνασκήτως ἔχοντες τῶν ἐφίππων ἐπιβαίνειν, præstat quod in annot. conjecit Hasius, τοῦ ἐφ' ἵππων, cujus constr. ex. v. in Ἐπιβαίνω p. 1521, D. L. Dind.]

Ἐφίππιος, ὁ, ἡ, Equestris. Ἐφ. δρόμος, ex Platone [Leg. 8, p. 833, B], Equestris cursus. [Immo pedester, perinde ut ἵππιος. Grammaticorum errorem notavit Bœckh. *Annali dell' Instit. di Corrisp. archeolog.* 1829, p. 165. L. D.] Scribitur autem [perperam] et ἐφίππειος cum ει. [Xen. Cyrop. 8, 3, 6 : Κασᾶς τοὺς ἐφιππίους. Ubi plerique ἐφιππείους. V. Ἐφίππιον.]

[Ἐφιππίς. Hesych. in gl. obscura, Ἱππὴ, ἐφιππὶς, Σικελοί. L. Dind.]

[Ἔφιππον, τό. V. Ἐφίππιον.]

Ἔφιππος, ὁ, ἡ, Qui equo insidet, vehitur [Eques, Equisessor, Equestris, Gl.] : Ἐφάνη προηγούμενος αὐτῶν ἔφιππος. [Plut. Mor. p. 306, E : Ἔφιππος εἰς τὸν τόπον τοῦ χάσματος ἠνέχθη· 307, A : Ἔφιππον ἑαυτὸν ἔρριψεν εἰς τὸ χάσμα. Leo Diac. p. 88, C : Ἔφιπποι τοῦ περιβόλου ἐξῆεσαν. Charito 7, 5, p. 163, 13 : Βασιλεὺς ἔφιππος διώκων. Annotavit etiam Antiatticista p. 97, 11, ut dubitatum fuisse videatur de usu vocabuli non frequentis apud antiquiores. Photius : Ἔφιππον, Εὔπολις Αἰξίν.] Sed peculiariter dicitur ἔφιππος Eques miles, a Xen. [Cyrop. 4, 2, 1, ubi legendum εὔιπποι.] Sic a Synes. ἔφιππος opp. τῷ πεζῷ. [Suidas aliique gramm. v. Ἐφίππων ὀνόματα.] || Dicitur vero et ἀνδριὰς ἔφιππος a Plut. Popl. [c. 19], Statua equestris : sic εἰκὼν ἔφ. ab Eod. in Fabio [c. 22]. Sed et ἐφ. βίος, Vita equestris, ex Philone. [Soph. El. 733 : Κλύδων' ἔφιππον ἐν μέσῳ κυκώμενον, i. e. τὴν ἱππικὴν ταραχὴν, ut interpr. schol.]

[Ἔφιππος, ὁ, Ephippus, mediæ poeta comœdiæ Atheniensis, sæpe citatus ab Athenæo. Olynthius, historicus, apud eundem. Alius in inscr. Thespiensi ap. Bœckh. vol. 1, p. 796, n. 1640.]

[Ἐφιππότοξότης, ὁ, quod legitur in libris nonnullis Diodori 19, 30, ubi alii ἀφιππότοξότης, ex ἀμφιππότοξότης, quod ap. Plut. Mor. p. 197, C, male in ἀφιππότ. mutavit Wyttenbach., depravatum recte judicavit Schneiderus in Ἀφιππότοξότης. L. Dind.]

Ἐφίπτημι, s. Ἐφίπταμαι, Advolo. Hom. Od. O, [160] : Εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. [V. Ἐπιπέτομαι, ad quod thema referendus l. Hom. Præsenti Moschus 1, 16 : Πτερόεις ὡς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας. Plut. Cleom. c. 39 : Ὥστε μηδὲν ὄρνεον ἐφίπτασθαι σαρκοφάγον. Clemens Al. Protr. p. 2 : Ἐφίπταται ὁ τέττιξ, et ibid. iterum. Imperf. Appian. Pun. c. 100 : Ἐφίπτατο ἐξ ἀφανοῦς ὥς τις αἰετός. Cum dativo Xiphilinus in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 33 : Ὥσπερ ἐκεῖναι (apes) τοῖς λειμῶσι(ν) ἐφιπτάμεναι.] Gregor. [Naz. Or. 43] : Λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, In prata advolat. [Hanc constr. annotat gl. Suidæ illata : Ἐφίπταται αἰτιατικῇ. Aor. sec. activi Nicarch. Anth. Pal. 11, 407, 3 : Μυῖα δ' ἐπιπτᾶσ' αὐτὸν ἀνήρπασεν. Ap. Strabon. 4, p. 198, ab Schneid. cit., male olim ἐφιπτάντας pro ἐπιπτάντας. L. Dind.]

[Ἔφισος. V. Ἔπισος. Simile est Ἐφίσης pro ἐπίσης, frequens in libris et apud recentiores, et diserte memoratum Tzetzæ Hist. 11, 57, tanquam Atticum.]

Ἐφιστάνω, i. q. ἐφίστημι, Sisto, Inhibeo, Reprimo. Diosc. 4, 16 : Ῥοῦν τε γυναικεῖον ἐρυθρὸν ἐφιστάνει, de limonio. [Præpono. Plut. Mor. p. 233, E : Τοῖς παλαίουσι παιδοτρίβας οὐκ ἐφίστανον. Ap. Demosth. p. 807, 5 : Ἐπὶ τοὺς τὰ κοινὰ πράττοντας τοὺς τυχόντας ἀνθρώπους ... φύλακας ἐπιπέμπειν, libri nonnulli male ἐφιστάτανειν.] Hesych. ἐφιστάνουσιν affert pro ἐκζητοῦσι. [Sic Arrian. Epict. 1, 26, 16 : Ἔδει δ' ἐφιστάνειν εἰ δύνανται· 2, 18, 31 : Ὥστε μηδ' ἐφιστάνειν ὕστερον ὅτι ἁμαρτάνεις· 21, 8 : Καὶ αὐτὸν ἐφιστάνειν ἄξιον συνεχῶς, μήπου καὶ αὐτὸς εἷς εἰμὶ ἐκείνων. Id. 3, 13, 8 : Ἐφιστάνειν τῇ θείᾳ διοικήσει, Considerare. Polyb. 5, 35, 6 : Ὁ βασιλεὺς οὔτ' ἐφιστάνων οὐδενὶ (libri nonnulli ἐν οὐδενὶ) τῶν τοιούτων οὔτε προνοούμενος τοῦ μέλλοντος· 11, 2, 5 : Τὰ λυσιτελῆ λαμβάνοντας ὑπὸ τὴν ὄψιν καὶ πολλάκις ἐφιστάνοντας καὶ διαλογιζομένους. « Olymp. In Plat. Gorg. πρ. 23. » Routh. ἄ]

[Ἐφιστάω, i. q. ἐφίστημι, Instigo, Gl. Scriptor De velit. bell. p. 120, B : Βιγλάτορας ἐφιστῶντας ῥωμαλέους, ubi alia exx. annotavit Hasius. Ephræm Cæsar. p. 102, 4150 : Καὶ τῇδ' ἐφιστᾷ τὰς δυνάμεις κυκλόθεν. L. D.]

Ἐφίστημι, q. d. Sisto juxta, Colloco juxta [vel post. Polyb. 1, 26, 14 : Ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπέστησαν τὰς ἱππηγούς· 33, 6 : Τὴν φάλαγγα τούτοις κατόπιν ἐπέστησε] : unde exp. et Appono, Admoveo, Adhibeo : ἐφιστάναι ταῖς πύλαις s. θύραις φύλακας. Plut. Poplic. [c. 5] : Ἐπιστήσας ταῖς θύραις φύλακα τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα· Fabio [c. 6] : Ἐπιστήσας τετρακισχιλίους ὁπλίτας, τὴν διέξοδον ἐνέφραξε. [Herodot. 4, 72 : Ἐπιστήσαντες κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππέας.] Sic Thuc. 2, [75] : Ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ ἑαυτῶν τείχει. [Alienus hic locus ab signif. Apponendi, quum ἐπιστήσαντες vertendum sit Imponentes, ut Xen. H. Gr. 3, 1, 7 : Χελώνην ξύλινην ἐπέστησεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ. Plat. Critiæ p. 116, A : Πύργους καὶ πύλας ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιστήσαντες.] Lucian. [Prom. c. 20] : Δέκα γύπας ἂν ἐπέστησέ σοι. [Demosth. p. 1029, 29 : Ὅρους ἐπιστῆσαι χιλίων δραχμῶν ἐμοὶ τῆς προικὸς ἐπὶ τὴν οἰκίαν. Id. p. 115, 8 : Εἰ μὴ καὶ τοὺς τὰ μηχανήματα ἐφιστάντας εἰρήνην ἄγειν φήσειε· 124, 2 : Μηχανήματ' ἐπιστήσας πολιορκεῖ.] Rursum Plut. Lyc. [c. 15] : Ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν, ubi exp Quum adhibuisset. At ἐφίστων, Bud. Admovebant, in Galeno : Οἱ παλαιοὶ δὲ καὶ τὴν γυναῖκα θηλάζουσαν ἐφίστων τοῖς τῇ φθόῃ κάμνουσιν. Et ἐφίστημι τέλος, ex Plat. [Leg. 7, p. 802, A, ubi medium est, de quo nos in fine], Impono finem. [Hic aptius memoratur l. Plat. Reip. 6, p. 498, C : Τοὺς μέλλοντας τῷ βίῳ τῷ βεβιωμένῳ τὴν ἐκεῖ μοῖραν ἐπιστήσειν πρέπουσαν. Similiter Polyb. 2, 20, 7 : Ἡ τύχη ὡσανεὶ λοιμικήν τινα πολέμου διάθεσιν ἐπέστησε πᾶσι Γαλάταις. Diodor. 14, 62 : Πολλὴν τοῖς ἐν τῇ πόλει κατάπληξιν ἐπέστησε. V. infra in passivo.] At pro Superimpono, v. in Ἐφίσταμαι. [Et paullo ante.] ‖ Sisto aliquem, et ut præsto sit facio, atque ut inter tractandum negotium adveniat, Bud. p. 477 [478] ex Demosth. [p. 351, 25 : Ἦν γὰρ τοῦτο πρῶτον ἁπάντων ἀδικημάτων, τὸ τὸν Φίλιππον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τούτοις. In deteriorem partem etiam Polyb. 15, 20, 6 : Ἐπιστήσασα (ἡ τύχη) Ῥωμαίους. Charito 1, 14, p. 29, 19 : Τῶν κυμάτων τοὺς πειρατὰς φοβερωτέρους ἐπέστησας. Cum præpos. Æschines p. 25, 5 : Ἐπέστησα ἐπὶ τὸν κατήγορον καὶ Φίλιππον καὶ Φωκέας.] || Ἐφιστάναι pro Præficere (quoniam quem præficimus alicui rei, eum velut sistimus juxta illam, et illi admovemus), vel Adhibere. [Æsch. Ag. 1202 : Μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει· Suppl. 303 : Τὸν πάνθ' ὁρῶντα φύλακ' ἐπέστησεν βοί. Xen. Cyrop. 6, 1, 22 : Ἄνδρας ἐπέστησαν (machinis bellicis)· Anab. 7, 4, 21 : Λοχαγοὺς ἐπέστησαν· 5, 1, 15 : Πεντηκόντορον, ᾗ ἐπέστησαν Δέξιππον· H. Gr. 6, 2, 3 : Ἐπιστήσαντες ναύαρχον.] Isocr. Ad Nic. [p. 20, B] : Τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Sic Plut. Solone, Ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι τὸν φρονιμώτατον· Lycurgo [et De educ. puer. p. 12, A], Ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν. [Cum præp. ἐπὶ sequent. genit., dat., accusativo, de quibus constrr. v. iterum infra in Ἐφίσταμαι, Polyb. 2, 65, 9 : Ἐφ' ὧν ἐπέστησε τὸν ἀδελφὸν Εὐκλείδαν. Xen. Reip. Lac. 2, 1 : Εὐθὺς μὲν ἐπ' αὐτοῖς παιδαγωγοὺς θεράποντας ἐφιστᾶσιν. Demosth. p. 807, 3 : Κύνα ἐπὶ ποίμνην ἀγεννῆ καὶ φαῦλον οὐδ' ἂν εἷς ἐπιστήσειε φυλάττειν· 264, 7 : Τούτους ἐπὶ τὰς εὐθύνας ὧν ἔδωκεν ἐφιστάναι. Polyb. 4, 72, 9 : Ἐπὶ μὲν τὴν ἄκραν ἐπέστησαν μετὰ φυλακῆς ἱκανῆς Πρόσλαον, ἐπὶ δὲ τὴν πόλιν

Πυθίαν. Infinitivo sequente Aristot. Polit. 3, 16 : Ἐπίτηδες παιδεύσας ὁ νόμος ἐφίστησι τὰ λοιπὰ τῇ δικαιοτάτῃ γνώμῃ κρίνειν καὶ διοικεῖν τοὺς ἄρχοντας. Ubi Schneiderus confert Isocr. Areop. p. 147, B : Τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν ἐπέστησαν ἐπιμελεῖσθαι τῆς εὐκοσμίας.] || Item ἐφίστημι τὴν γνώμην, διάνοιαν [Hippocr. p. 1286, 16], τὸν νοῦν [Diod. 12, 1], pro Adhibeo mentem s. animum, Applico mentem, qua in signif. ponitur et ἐπέχω. Isocr. Evag. [p. 203, B] : Καθ' ὅ, τι ἂν αὐτῶν ἐπιστήσω τὴν γνώμην. Sed ut plurimum omittitur accus. diciturque ἐφιστάναι sine adjectione, pro Animum intendere, Intentum esse, Animadvertere. Polyb. : Ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς κτλ. [De Polyb. Schweigh. in Lex. : « Ἐπιστῆσαι τὰς ὄψεις ἐπὶ τὰ σχήματα τῶν γραμμάτων, 10, 47, 8. Et omisso accusat. Ἐπιστῆσαι ἐπὶ τὸν πόλεμον 1, 65, 5. (Τῷ πολέμῳ 1, 14, 1.) Ἐπὶ τὰς ἑκάστων ἀρχὰς καὶ μεταβολὰς ἐπιστήσας 6, 4, 11. Absolute 9, 23, 1. »] Basil. : Παντὶ γνώριμον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι. Aristot. Polit. 7, [c. 16] : Ποίων δὲ τινῶν τῶν σωμάτων ὑπαρχόντων μάλιστα ὄφελος εἴη τοῖς γεννωμένοις, ἐπιστήσασι μᾶλλον λεκτέον, Accuratius et exquisitius commentantibus et animadvertentibus, Bud. Et cum dat. rei, Aristot. De mundo [c. 1] : Τούτοις ἐπιστήσαντες, Animo et studio ad hæc incumbentes. Sic, Ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, Plut., Ubi animum appulit ad poemata. [Id. Mor. p. 32, B : Ἐφιστάντα τοῖς λεγομένοις, ubi v. Wyttenb. Plotini p. 313, D : Βουλόμενον ἡμᾶς συνεῖναι ἐπιστήσαντας τῷ τρόπῳ τῆς μεταλήψεως· ubi v. annot. nostr. Creuzer. Ὥσπερ χρησμῷ ἐφιστάντα· ita lege in Philostr. V. Ap. 5, p. 190, 16. In gravem errorem lapsus est Olearius. Hemst. Alia Dorvill. ad Charit. 2, 4, p. 309. Cum accusativo Theodorus Stud. p. 89, E : Εἰ ἐπέστησας ὅ φησι(ν) ὁ πολύαθλος Ἀθανάσιος. Sine casu Arrian. Epict. 4, 1, 98 : Οὕτως ἐφίστησι καὶ ἐννοεῖ ὅτι ἐὰν τῷ θεῷ προσκατάξῃ ἑαυτὸν, διελεύσεται ἀσφαλῶς.] Dicitur etiam ἐφιστάναι περί τινος. Polyb. [6, 26, 12] : Ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τῶν τοιούτων, Diligentius considerare talia, et animadversione accuratiore persequi. [Cum accusativo simili quadam signif. Aristot. H. A. 1, 1 med. : Περὶ ὧν τύπῳ μὲν εἴπωμεν πρῶτον, ὕστερον δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν.] Aristot. autem [Metaphys. 1, p. 20, 8 Brand.] addidit et accus. διάνοιαν, qui alioqui subauditur, vel alius ei synonymus : Περὶ τῶν ὁρισμῶν ἐπιστήσας τὴν διάνοιαν, Incumbens animo ad definitiones explicandas, tractandas. Bud. p. 478-480, ubi reddit hanc istius formulæ dicendi rationem, ut sc. ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν sit quasi Sistere intelligentiam : unde, inquit, lingua vernacula nostra hominem mentis compotem significare volens, Sistendi verbo utitur : intelligit autem quod dicimus *Un homme arresté*, atque hinc esse dictam ἐπιστήμην, Aristot. Probl. [30, 13.] Sed idem Bud. paulo post non satis sibi constat, quippe qui exp. ἐφιστάναι τὴν διάνοιαν, eo, quo ipse exposui modo : qui etiam deductionem illam nominis ἐπιστήμη magis subtilem quam grammaticam existimo. [Aristot. ibid. 13, p. 296, 28 : Ἐπιστήσειε δ' ἄν τις τὴν σκέψιν καὶ περὶ τῶν ἀριθμῶν πόθεν δεῖ λαβεῖν τὴν πίστιν ὡς εἰσί.] Ceterum quantum ad ἐφίστημι attinet junctum cum περὶ, sciendum est exponi et aliter, ut mox docebo, ubi de ἐφίστημι agam habente alteram verbi Sisto signif. [|| Attentum facio alium. Wyttenb. ad Plut. Mor. p. 17, F : Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐπιστήσομεν αὐτόν) « Sic Plut. p. 27, A : Οὕτω πως ἐφιστάντας τὸν νέον· 157, D : Ἐπιστήσαντος τοῦ λόγου τὸ συμπόσιον· 660, D : Ὁ συμποτικὸς λόγος οὐκ ἐᾷ διαφορεῖσθαι παντάπασιν ὑπὸ τοῦ οἴνου τοὺς πίνοντας, ἀλλ' ἐφίστησι· Ti. Gracch. c. 17 : Τοῦτο καὶ τοὺς θρασυτάτους τῶν περὶ αὐτὸν ἐπέστησεν. Polyb. 4, 34, 9 : Τῶν πρεσβυτέρων τινὲς ἐπιστήσαντες τὸ πλῆθος ἐπί τε τὰς Ἀντιγόνου καὶ Μακεδόνων εὐεργεσίας. » Idem 2, 61, 11 : Ἐπὶ τί δ' ἂν μᾶλλον συγγραφεὺς ἐπιστήσαι τοὺς ἀκούοντας;] Ἐφίστημι pro ἐπιτάττω, item Ἐπίστασις in ead. signif. q. d. Substitutio, Bud. p. 481, ex Polyb. Est autem vicina hæc signif. superiori, qua exponebatur Colloco. [Ubi apposuimus ll. Polybii.]

|| Sisto, i. e. Reprimo [Gl.], Inhibeo, Coerceo. [Xen. Cyrop. 4, 2, 18 : Ἐπέστησε τὸ στράτευμα. Et omisso accusat. Anab. 1, 8, 15 : Ὁ δ' ἐπιστήσας εἶπε. V. l. indidem citandum infra in Ἐφίσταμαι.] Τὴν ποραρείαν ἐπιστήσας, Plut. [Cim. c. 1. Diod. 17, 112 : Τὴν βεβουλευμένην ὁδὸν ἐπιστήσας. Schweigh. in Lex. Polyb. : « Τὴν δύναμιν ἐπέστησαν 8, 31, 3. Ἐπιστήσαντες τὸν ἵππον 15, 32, 3. Τὴν ὁρμὴν 16, 34, 2. Τὴν διήγησιν 7, 12, 1. »] Et cum accus. ac gen., Ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω [Arrian. Exp. 5, 16, 1]. Bud. p. 480, 481. Ceterum huc pertinet altera illa expos. hujus dicendi generis ἐπιστῆσαι περί τινος, pro ἐπέχειν, Assensionem retinere. Athenag. in Legat. pro Christo : Καὶ ποιηταὶ μὲν καὶ φιλόσοφοι οὐκ ἔδοξαν ἄθεοι ἐπιστήσαντες περὶ Θεοῦ. Et Ἐφιστάνω, itidem pro Cohibeo, Diosc. [V. supra.]

|| Ascisco, Adduco, opp. τῷ ἀφίστημι, Bud. p. 481, ex Diog. L. De Ἐπέστην autem et Ἐφέστηκα v. cum Ἐφίσταμαι.

|| Ἐφίσταμαι, Insto, Advento, Advenio, Supervenio, Intervenio. [Herodot. 4, 203 : Ἐπεί τε ἐπὶ τῇ Κυρηναίων πόλι ἐπέστησαν. Demosth. p. 66, 23 : Μηδ' ἐπιστήσεται μέγεθος δυνάμεως πρὸς ἣν οὐδ' ἀντᾶραι δυνησόμεθα.] Herodian. [3, 14, 7] : Βρεττανοῖς ἐπέστη. Ib. [12, 18] : Ὡς δὲ ἐπέστη τῇ βασιλείῳ αὐλῇ, Quum advenit in palatium. Et sic subinde. [Arrian. Epict. 1, 29, 62 : Ὡς δραπέτης ἐφίσταται θεάτρῳ.] Ap. Eund. vero ἐφεστὼς exp. alicubi [8, 3, 7] Polit. Stans, Qui adest. [Sic Hom. Il. K, 124 : Καί μοι ἐπέστη· N, 133, Π, 217 : Ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν· Λ, 644 : Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο· M, 199 : Ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ· Od. A, 120 : Νεμεσσήθη ξεῖνον δηθὰ θύρῃσιν ἐφεστάμεν (quod cum præpos. dicit Philostr. Imag. p. 765, 11 : Ἐφέστηκεν ἐν θαλάμου θύραις. Et Plato Phil. p. 64, C : Ἐπὶ τοῖς τοῦ ἀγαθοῦ προθύροις ἐφεστάναι· Conviv. p. 212, D : Ἐπιστῆναι ἐπὶ τὰς θύρας). X, 203 : Ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέστασαν, οἱ μὲν ἔπ' οὐδοῦ τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμων· Ω, 380 : Ἐφεστάμεναι καὶ ἀμύνειν ἄνδρας μνηστῆρας. Hesiod. Sc. 258 : Κλωθὼ καὶ Λάχεσίς σφιν ἐφέστασαν. Æsch. Sept. 538 : Οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις. Soph. El. 1401 : Τὼ δ' ἐφέστατον πέλας· OEd. C. 558 : Τίνα πόλεως ἐπέστης προστροπὴν ἐμοῦ τ' ἔχων. Eur. Bacch. 319 : Ὅταν ἐφεστῶσιν πύλαις πολλοί· Andr. 547 : Τὸν ἐφεστῶτα σφαγῇ. Thuc. 8, 69 : Ἐπέστησαν τοῖς ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταῖς. Xenoph. Conv. 2, 7 : Ὁρῶ τὴν ὀρχηστρίδα ἐφεστηκυῖαν· Anab. 5, 8, 9 : Ἐπιστὰς ἐπήνουν σε· H. Gr. 2, 3, 51 : Οἵδε οἱ ἐφεστηκότες. Isocr. p. 372, D : Ἐφιστάμενος εἰς τοὺς ὄχλους. Polyb. 4, 58, 2 : Οἷς ἐπέστησαν οἱ πολέμιοι κατὰ τὰς οἰκίας· 9, 7, 10 : Ἐπέστη τοῖς κατὰ τὸ Ῥήγιον τόποις. Id. 4, 43, 6 : Ἐφ' ὃν (τόπον) ἐπιστῆναί φασι πρῶτον (οἱ μῦθοι) τὴν Ἰώ. Et similiter alibi cum aliis quibusvis. De usu improprio ap. eundem Schweigh. : « Ἐπεὶ ἐπὶ τὸν τόπον ἐπέστημεν, 4, 40, 1. (Sic Isocr. p. 104, C : Ἐφ' ὃν [τόπον] εἰ μὲν νεώτερος ὢν ἐπέστην. Et p. 101, A : Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰς αὐτὰς διανοίας.) Καθ' ὃν καιρὸν ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος τῆς διηγήσεως ἐπέστημεν, 7, 13, 3. Cum dat. Ὅταν ἐπιστῶμεν τοῖς καιροῖς τούτοις, 3, 118, 11. » Conf. quæ HSt. infra minus recte in signif. Mentem adhibendi ponit.] || Ἐφίσταμαι et pro Repente ex insidiis prodeo, Lucian., Bud. p. 478, ubi tamen ipsum Luciani l. non affert; sed hic fuerit fortasse, aut aliquis certe ei non dissimilis. Agens enim de adulterio Veneris cum Marte [D. deor. 17, 1] scribit : Ἐπεὶ δὲ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένηντο τῶν ἀρχύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. [Isocr. p. 167, D : Ἐξαίφνης ἐπιστὰς τοῖς γιγνομένοις· 200, E : Μικροῦ δεῖν ἔλαθεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ βασίλειον ἐπιστάς.] Dicitur etiam ἐπιστῆναι νυκτὸς ab Isocr. [p. 218, E], κατὰ τοὺς ὕπνους a Plut. [Mor. p. 774, D], de Superveniente in somnis. [Hom. Il. K, 496 : Κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη. Palladas Anth. Pal. 9, 378, 2 : Ἀνδροφόνῳ ... ὑπνώοντι νυκτὸς ἐπιστῆναί φασι Σάραπον ὄναρ· 9 : Διὰ νυκτὸς ἐπιστάς. Theocr. 21, 5 : Τὸν ὕπνον αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι. Herodot. 1, 34 : Αὐτίκα οἱ εὕδοντι ἐπέστη ὄνειρος· 5, 56; 7, 14. Plato Epist. 8, p. 357, C : Οἷον ὀνείρατα θεῖα ἐπιστάντα ἐγρηγορόσιν. « Κατ' ὄναρ ἐπιστὰς, Philostr. V. Soph. p. 2, 46; 3, 2. Hemst. » Xen. Ephes. 1, 12, p. 22, 13 : Τῷ Ἀβροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ ὀφθῆναι φοβερά. Et similiter aliquoties apud Diodorum, ut 1, 25 : Κατὰ τοὺς ὕπνους ἐφισταμένην. || Sæpe dicitur etiam de diis apparentibus, ut ap. Charit. 1, 1, p. 5, 1 : Ὥσπερ Ἀρτέμιδος ἐν ἐρημίᾳ κυνηγέταις ἐπιστάσης, ubi v. Dorvill. Anacreont. 3, 4, ubi Fischer.]

|| Ἐφίσταμαι, pro [Immineo, Opprimo, Gl.] Insto, i. e. Urgeo. Dem. [p. 1187, 6] : Ἐφειστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος καὶ Ἰφικράτης. [Id. p. 70, 16 : Διὰ ταῦτ' ἐγρήγορεν, ἐφέστηκεν.] Et pro Instare operi alicui, ut qui sunt curatores : unde ap. Aristot. De mundo [c. 6], ἐφιστάμενον διοικεῖν, a Bud. redditur, Operibus faciendis instare, Perfungi officio curatoris operum. [Hom. Il. Σ, 554 : Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν.] Sic ap. Philon. ἐφεστηκότες, Curatores, V. M. 1. Ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, Dem. [p. 287, 5], Instans periculum, i. e. Imminens, Impendens. [Hom. Il. M, 326 : Νῦν δ' ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο. De hostibus E, 624 : Τρώων οἳ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ ἐφέστασαν ἔγχε' ἔχοντες· O, 703 : Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν. Soph. Aj. 945 : Οἷοι τῶν ἐφεστᾶσι σκοποί· OEd. T. 777 : Πρίν μοι τύχη τοιάδ' ἐπέστη· Tr. 1170 : Μόχθων τῶν ἐφεστώτων ἐμοί. Thucyd. 3, 82 : Ὡς ἂν ἕκασταί αἱ μεταβολαὶ τῶν ξυντυχιῶν ἐφιστῶνται. Charito 6, 1 : Νὺξ ἐκείνη τελευταία πρὸ τῆς δίκης ἐφειστήκει· 8, 2 : Καιρὸς ὀξὺς ἐφέστηκεν ἡμῖν. Aristot. Polit. 3, 16 : Περὶ τοῦ βασιλέως ὁ λόγος ἐφέστηκε νῦν.] || Præfectus sum, ut ἐφίστημι, Præficio : unde οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, Summæ rerum præfecti. Aristoph. Vesp. [955], de cane : Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, Qui multis ovibus præesse possit. [Soph. Aj. 1072 : Ἄνδρα δημότην μηδὲν δικαιοῦν τῶν ἐφεστώτων κλύειν. Eur. Alc. 547 : Τοῖς ἐφεστῶσιν φράσον· Andron. 1098 : Ὅσοι θεοῦ χρημάτων ἐφέστασαν. Xen. OEc. 21, 9 : Ἄν τε ἐπίτροπος ᾖ ὁ ἐφεστηκώς· Comm. 3, 5, 19 : Πειθαρχεῖν τοῖς ἐφεστῶσι. Et cum præpos. 21 : Πάντες, ὁπόσοι τούτων ἄρχουσιν, ἔχουσι δεῖξαι ὁπόθεν ἔμαθον ταῦτα ἐφ' οἷς ἐφεστᾶσι. Plato Reip. 5, p. 460, B : Αἱ ἐπὶ τούτων ἐφεστηκυῖαι ἀρχαί. Demosth. p. 436 fin. : Τοὺς ἐπὶ τῆς πολιτείας ἐφεστηκότας.] || Adhibeo mentem, Adjicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocr. Hel. Enc. [p. 213, D] : Ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. [V. supra. Demosth. p. 245, 10 : Ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπὶ ταῦτα ἐπέστην· 305, 9. Polyb. 4, 40, 1 : Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὸν τόπον ἐπέστημεν· 7, 13, 3, τὸ μέρος τῆς διηγήσεως.] || Resisto, Restito [Gl.], Progredi nequeo, Synes., Bud. p. 489. [Vel Subsisto Xenoph. Anab. 2, 4, 26 : Ἐπορεύετο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος· ὅσον δὲ χρόνον τὸ ἡγούμενον τοῦ στρατεύματος ἐπιστήσειε κτλ. Polyb. 1, 46, 11; 14, 7, 5. || Insisto. Hom. Il. Z, 373 : Πύργῳ ἐφεστήκει· P, 609 : Δίφρῳ ἐφεσταότος· Ψ, 201 : Ἐπέστη βηλῷ ἐπὶ λιθέῳ. Eurip. El. 706 : Πετρίνοις ἐπιστὰς βάθροις. Xen. Eq. 4, 3 : Ἐφεστηκότων στερεοῖ τοὺς πόδας. Polyb. 3, 46, 8 : Ἐπεὶ δ' ἐπὶ τὰς τελευταίας ἐπέστησαν (elephanti) σχεδίας. || Sto post. Polyb. 1, 26, 13 : Ἐπειδὴ τὸν πρῶτον καὶ δεύτερον στόλον εἰς ἔμβολον ἔταξαν, ἐπέβαλον τούτοις τὸ τρίτον στρατόπεδον· ὧν ἐπιστάντων κτλ. 16, 18, 7 : Αὐτὸν μετὰ τῆς ἑταιρικῆς ἵππου ἐπιστῆναι τοῖς θηρίοις. Perf. 1, 19, 10 : Τάξεις τὰς ἐφεστηκυίας.]

|| Supernato, ad verbum, Supersto. Diosc. 1, 96 : Ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀρρὸς γάλακτι, Supernatat pici, sicut serum lacti, Ruell. Est autem ad verbum Supersto, Sto super. [Hippocr. p. 40, 52 : Ἀιπαρότητας τὰς ἄνω ἐφισταμένας ἀραχνοειδέας· 1123, B : Ὡς πιμελῶδες ἐφίστατο τοῦτο ἀθρόον. Similes ll. Theophrasti indicat Schneider. in Indice.] Sic autem ἐπὶ significat Super, et in act. ἐφίστημι pro Superimpono, ut columnam basi : quam etiam interpret. affert Bud. [V. supra in activo sub initium. || Sisto, Cohibeo. Soph. Trach. 339 : Τί δ' ἐστὶ τοῦ με τήνδ' ἐφίστασαι βάσιν; Schol., τίνος ἕνεκεν τὴν πορείαν καὶ τὴν εἴσοδον ἱστᾷς καὶ κωλύεις;]

|| Ἐπίστημι, Sepono, Admoveo, Insisto, Retento, VV. LL. Sed hæc absque exemplis suspecta sunt. [Forma Ionica est Ἐπίστημι, ap. Herodot. 1, 167 : Καὶ γὰρ ἐναγίζουσί σφι μεγάλως καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἐπιστᾶσι· et eadem locutione 6, 38. Passiv. 4, 2 : Τὸ ἐπιστάμενον (τοῦ γάλακτος).] Ἐφεστὼς, per sync. pro ἐφεστηκὼς, Adstans : item Præfectus, Qui præest. Ἐπεστεὼς, Ion. pro ἐφεστώς. Herodot. [4, 84] : Ἐπεστεῶτες ἐπὶ τούτων, His præpositi s. præfecti. [Nunc deleta sunt verba ἐπὶ τούτων vel τουτέων, ut ἐπεστεῶτες sint Astantes, ut 1, 59, Οἱ λέβητες ἐπεστεῶτες· 4, 84, τοὺς ἐπεστεῶτας ἀποκτεῖναι. Altera vero signif. 2, 148 : Οἱ ἐπεστεῶτες τῶν Αἰγυπτίων. Cum genit. 7, 117 : Τὸν ἐπεστεῶτα τῆς διώρυχος.] Idem, Ἐπεστεῶτες τῇ ζεύξει τοῦ ποταμοῦ, Qui fluvio ponte jungendo præsunt. Ἐπιστὰς, Adstans, Superveniens. Ἐπεστάθης μοι βαρεῖα, ex Eur. [Hipp. 819] affertur pro Graviter mihi incubuisti. Est aor. 1 ab ἐφίστημι s. ἐπιστάω. Ἐπισταθέντες pro Assistentes : ex Eur. [Iph. T. 1375], Ἐπισταθέντες ὄχθοις, Insistentes collibus. [Βαθμοῖς νυμφικοῖς ἐπεστάθη ὁ μοιχὸς, Pseudo-Sophocles in v. Βαθμὸς nobis notatus. || Præfectus sum. Xen. Anab. 3, 3, 20 : Ἵππαρχος ἐπεστάθη Λύκιος· 5, 1, 16 : Τριακόντορον, ᾗ ἐπεστάθη Πολυκράτης. || Aor. medii Oppian. Hal. 4, 685 : Ὡς δ' ὅτε δυσμενέεσσιν ἐπιστήσωνται ἄρηα φροῦδον ἐελδόμενοι ῥαῖσαι πόλιν, Excitent. Proprie Xen. Ages. 8, 7 : Θεασάσθω δὲ τὰς θύρας αὐτοῦ (Agesilai, nisi præstat αὐτῆς, domus)· εἰκάσειε γὰρ ἄν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι ἅσπερ Ἀριστόδημος ὅτε κατῆλθε, λαβὼν ἐπεστήσατο. Præficiendi signif. Cyrop. 8, 2, 19 : Φύλακας πιστοτέρους εἶναι ἢ εἰ φρουροὺς μισθοφόρους ἐπεστησάμην. Aliter Plato Leg. 7, p. 802, A : Τοὺς ἔτι ζῶντας ἐγκωμίοις τε καὶ ὕμνοις τιμᾶν οὐκ ἀσφαλὲς, πρὶν ἂν ἅπαντά τις τὸν βίον διαδραμὼν τέλος ἐπιστήσηται καλόν. || Perf. activi signif. transitiva Apollon. Cit. p. 4 ed. Dietz. : Ἐφ' ἑκατέρων τῶν προκειμένων καταρτισμῶν ἐφέστακεν. Polyb. 10, 20, 5 : Ἄνδρας ἐπιμελεῖς ἐφεστάκει. Pro quo quod est ib. 24, 2 : Τοῦ καιροῦ ἐφεστηκότος ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀρχὴν τῶν πράξεων· 32, 9, 1 : Τῶν καιρῶν ἐφεστηκότων ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην, græcum non esse, sed scribi debere per α, hodie satis constat. L. Dind.]

Ἐφιστορέω, Sciscitor, Percontor, Insuper sciscitor, ἐπερωτῶ, Hesych.

Ἐφοδεία, ἡ, [Circuitio, Gl.] Lustratio quæ obeundo fit, Munus obeundi vigilias et excubias inspiciendi. Polyb. de stativis Romanis loquens [6, 35, 8] : Ἡ δὲ τῆς ἐφοδείας πίστις εἰς τοὺς ἱππεῖς ἀνατίθεται, Vigiliarum autem circuitus fidei equitum committitur, Bud. [|| De vigilibus ipsis Diodor. 20, 16 : Ἡ κατὰ τὸ σύνηθες ἐφ. παραγενομένη κατενόησε. Polyæn. 7, 14, 2 ab Hemst. cit. : Τὰς ἐφοδίας καὶ τὰς φυλακὰς συγκροτοῦντας δρᾶσθαι τοῖς πολεμίοις. Id. 5, 4 : Ἐκέλευσε τοὺς παραφυλάττοντας τὴν ἐφοδίαν ἀποκτεῖναι· ubi supervacanea videri possunt et ex versu sequenti repetita verba τοὺς παραφ. Non de vigilibus Polyb. 10, 15, 1 : Κρατήσαντες τοῦ τείχους τὸ μὲν πρῶτον ἐπεπορεύοντο, κατὰ τὴν ἐφοδίαν ἀποσύροντες τοὺς πολεμίους. Ἐφοδία male, ut diximus in Ἐξοδία p. 1317, A, ap. Philon. Belop. p. 93, A, Hesych., Polyæn. ll. citatis et in libris nonnullis Polybii 6, 36, 9; 10, 15, 1. L. Dind.]

[Ἐφοδευτέον, Percurrendum, Aggrediendum. Sext. Emp. Pyrrh. hypot. 2, 198, p. 111 : Ὁμοίως δὲ ἐφ. καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν παρὰ τοῖς περιπατητικοῖς λεγομένων ἀναποδείκτων. V. Ἐφοδεύω. Anon. in Crameri Anecd. vol. 3, p. 210, 5 : Τοιγὰρ ἀκολούθως κἀνταῦθα τὸν λόγον ἐφ 216, 7 : Οὐ κατὰ ταὐτὸν ἐκείνοις τὸν λόγον ἐφ. Iamblich. In Nicom. p. 82, B.]

[Ἐφοδευτὴς, ὁ, ἡ, Explorator. Aq. Gen. 42, 9; LXX, κατάσκοπος. Schleusn.]

[Ἐφοδευτικῶς, Percurrendo. Sext. Emp. Pyrrh. hypot. 2, 142, p. 98 : Οἱ δὲ οὐ μόνον ἐφ., ἀλλὰ καὶ ἐκκαλυπτικῶς ἄγουσιν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ συμπέρασμα· Adv. Math. 8, 307, 308, 309. V. Ἐφοδεύω.]

Ἐφοδεύω, Obeo, [Desurgo huic add. Gl.] Percurro, Lustro. Xen. Cyrop. 8, [6, 16] : Ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στράτευμ' ἔχων, Satrapias ditionis Persicæ obit : hunc postea ἔφοδον vocat, quasi Inspectorem rerum et lustratorem. [Timocl. ap. Athen. 6, p. 245, B : Ἐφοδεύων ἐὰν βούληθ' ὁ γυναικονόμος λαβεῖν ἀριθμόν. Xen. H. Gr. 5, 3, 22 : Ἐδύνατο δὲ εἷς τε τὰς φυλακὰς ἀναγκάζειν τὸ πλῆθος ἰέναι καὶ τούτους ἐφοδεύων πιστοὺς παρέχεσθαι.] Plut. [Mor. p. 793, E] : Ἐφοδεύων τὴν φάλαγγα καὶ καθιστὰς [εἰς] τὴν τάξιν. Hæc et alia Bud. p. 758. Habes et aliud exemplum ex eod. Plut. [ib. p. 781, C] in Νήφω. Sic Polyb. [6, 35, 11] : Ἐπειδὰν διαλάχωσι τὰς φυλακὰς, πορεύονται πρὸς τὸν χιλίαρχον, καὶ γραφὴν λαμβάνουσι, πόστην καὶ πόσας ἐφοδεῦσαι δεῖ φυλακάς. [Sic ibid. 36, 1. Absolute 35, 8.] Sallust. dicit Circumire vigilias. Bud. interpr. etiam Recognoscere vigilias. Et Greg. Naz., Ἐφοδεύει πάντα, Omnia obit et lustrat. [Æschyl. Choeph. 728. « Improprie Ἐφωδευμένης τῆς ... πραγματείας, Ptolem. Tetr. 3, f. 368; pro eo dedit Procl. Paraphr. 3, c. 16, Διεξελθόντες τὸν λό-

γον τῆς πραγματείας.» Hemst. Plut. Mor. p. 895, C: Περιγεγραμμένων δέ μοι τῶν μεταρσίων ἐφοδευθήσεται καὶ τὰ πρόσγεια. Activo Sextus Adv. log. 8, 222: Αὐτόθεν μὲν οὖν ἐφοδεύσασιν ἡμῖν ἀληθὴς ὁ λόγος ὑποδέδεικται. Ubi Fabricius: « Est ἔφοδος Ratiocinatio s. Collectio nitens aliqua hypothesi, qua veluti via ad rem deducimur. Hinc ἐφοδεύειν Ratione et collectione tali uti, infra 285, et Ἐφοδευτικῶς, Per ratiocinationem ejusmodi s. collectionem.» Tractare, Pertractare interpretatur Schweighæuser. Ind. Arrian. Epict., ubi annotat Il. 2, 21, 17: Οὐκ ἐφοδεύετε ψευδομένου λήμματα, ὑποθετικούς· 19: Προέβαλές ποτε σαυτοῦ φαντασίαν τινὰ ἀντὶ συλλογισμοῦ, καὶ ταύτην κοινῇ ἐφωδεύσατε; 3, 24, 78: Συλλογισμοὺς ἵν' ἀναλύσῃς ἐκτικώτερον ἢ ἐφοδεύσῃς ὑποθετικούς; 4, 4, 14.] Pass. [Med.] Ἐφοδεύομαι, i. q. ἐφοδεύω, Xen. H. Gr. 2, [4, 20]: Δι' ἀπιστίαν ἐφωδεύοντο [ἐφώδευον τὸ μὲν ἀφ' ἑσπέρας ξὺν ταῖς ἀσπίσι] κατὰ τὰ τείχη, Circumibant s. Obibant, ut faciunt qui noctu vigilias obeunt, Bud. Idem exposuerat etiam, Stabant in armis et instructi accinctique. [Pass. Aristoph. Av. 1160: Καὶ νῦν ἅπαντ' ἐκεῖνα... ἐφοδεύεται. Ptolem. Geogr. 1, 10 extr.: Τῶν σπανίως ἐφοδευθεισῶν ἀποστάσεων. Improprie Eust. Il. p. 79, 35: Οὕτω δὲ ἐφοδεύεται καὶ τὸ ὅτι ἀντὶ τοῦ λίαν, οἷον Ὅτι μάλα.] || Suid. ἐφοδευσάτωσαν exp. quidem κατασκοπησάτωσαν: ἐφοδεύεται autem, διοδεύεται. [Id.: Ἐφώδευσαν, ἐπέτρεχον.] || Bud. Ἐφοδεύω pro Instruo affert ex Plut. [loco supra cit., ubi est Lustrans] p. 74. Fuerit igitur ἐφοδεύω idem etiam cum ἐφοδιάζω. [Insidior. Aquila Psalm. 5, 9: Διὰ τοὺς ἐφοδεύοντας. Pro quibus LXX ἕνεκα τῶν ἐχθρῶν μου. Clem. Al. Protr. p. 4: Ἁλιμβόλους ὑποκριτὰς ἐφοδεύοντας δικαιοσύνῃ. L. Dindorf.]

[Ἐφοδηγέω, Viæ dux sum, ponitur in gl. Suidæ illata: Ἐφωδήγει, ἐποδήγει δέ.]

Ἐφοδιάζω, Ad viam instruo et viatico dono, Bud. ibid., afferens ex Herodoto exemplum [9, 99: Τούτους ἀποπέμπουσι ἐποδιάσαντες. Heraclit. De polit. 18: Φιλόξενοι δέ εἰσιν ὥστε τοὺς ναυαγοὺς ἐφοδιάζειν. Plut. Cat. min. c. 65: Τοὺς ἀπόρως ἔχοντας ἐφοδιάζων. Diodor. 5, 34: Ἐφοδιάσαντες αὐτοὺς ἀλκῇ καὶ τοῖς ὅπλοις. Ἐφοδιάζειν γράμμασι ex Suida (s. Hesychio Ill.) v. Ποτάμων Μιτυλ. citat Hemst. || Impetum facio, Irruo, Gl.] Pass. Ἐφοδιάζομαι, Viatico donor, Viaticor [Gl.], h. e. Viaticum sumo vel accipio. Basil.: Ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐφοδιάσθητι. [Jos. 9, 12: Θερμοὺς ἐφωδιάσθημεν αὐτούς (panes). Hesych.: Ἐφ., τὰς χρείας τῆς ὁδοῦ ἐλάβομεν. Schleusn. Medio] Xen. Hell. 1, [6, 12]: Ἐκ Χίου πενταδραχμίαν ἑκάστῳ τῶν ναυτῶν ἐφοδιασάμενος, Pro viatico exigens. [Polyb. 18, 3, 2: Σπεύδων ἐκ ταύτης τῆς πόλεως ἐφοδιάσασθαι. Nicet. Chon. p. 67, A: Ἁμάξας, δι' ὧν ἐφοδιάσονται τὰ βιώσιμα.] Ita Bud. l. c., subjungens hunc l. Plauti, Æstive admodum viaticati sumus, pro ὡς ἐν θέρει ἐφωδιασάμεθα. || Ἐφοδιάζω metaph. quoque capitur pro Instruo quasi viatico. Gellius 17, 2, postquam ex Q. Claudii Annalibus attulit hunc locum, Simul forma, factis, eloquentia, dignitate, acrimonia, confidentia pariter præcellebat: ut facile intelligeretur magnum viaticum, subjungit, Magnum viaticum, pro magna facultate et paratu magno, nove positum est: videturque Græcos secutus, qui ἐφόδιον sumptum viæ ad aliarum quoque rerum apparatus traducunt, ac sæpe ἐφωδίασον pro eo dicunt, quod est Institue et instrue. Et ap. Bud. p. 759, in quodam l. Basilii pater nimias opes liberis relinquens dicitur eos ἐφοδιάζειν pro Censu et facultatibus immodicis quasi viatico vitæ munire. Plut. [Mor. p. 327, E]: Σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, Instruebat ad hanc expeditionem obeundam. Sic Idem Coriol. [c. 16]: Εἰς κοινὸν ὄλεθρον τὴν ἀπείθειαν αὐτῶν ἐφοδιάζειν. [Sol. c. 23: Ἀπορίᾳ γὰρ ᾤετο δεῖν βοηθεῖν, οὐκ ἀργίαν ἐφοδιάζειν. Iambl. Protr. p. 324: Τὸ δόγμα ἐφοδιάζον ἡμᾶς καὶ ὑπομιμνῆσκον ὅτι οὐκ ἀπὸ τῆς ἡμῶν αὐτῶν συγκρίσεως χρὴ τεκμαίρεσθαι καὶ τὴν θείαν δύναμιν· 348: Μικρά τινα ἐναύσματα παρὰ τῆς φύσεως λαμβάνουσα καὶ ὡσανεὶ ἐφοδιαζομένη· Vit. Pyth. p. 34: Παρὰ γὰρ ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν ἐφωδιάσθαι ταῦτα.]

[Ἐφοδιασμός, ὁ, Commeatus. Hesych.: Ἐπισιτισμὸν, ἐφοδιασμόν.]

[Ἐφοδιαστής, ὁ, Invasor, Gl. V. Ἐφοδιάζω.]

Ἐφόδιον, τὸ, Quod ad iter conficiendum aliquis accipit, Sumptus s. Auxilium viæ (ut Virg., Auxiliumque viæ veteres tellure recludit Thesauros), Commeatus, Viaticum. [Gl. Aristoph. Ach. 53: Ἐφόδι' οὐκ ἔχω.] Thuc. 2, [70]: Καὶ ἀργύριόν τι ῥητὸν ἔχοντας ἐφόδιον, ubi etiam adjective capi potest, sicut et ap. Synes. Ep. 18: Ἐδεήθησαν ἐμοῖς ἐφοδίοις γράμμασι πρὸς ὑμᾶς πέμψαι. [Etym. M. p. 348, 44: Εὐχὰς ἐφοδίους.] Substantive autem ap. Xen. Hell. 1, [1, 24]: Ἐφόδιον δυοῖν μηνοῖν. Et Dem. [p. 34, 10]: Δι' ἀπορίαν ἐφοδίων τοῖς στρατευομένοις. [Thuc. 6, 31: Ἄνευ τοῦ ἐκ δημοσίου μισθοῦ πάντα τινὰ παρασκευάσασθαι ἐφόδιον ὡς ἐπὶ χρόνιον στρατείαν· 34: Μετ' ὀλίγων ἐφοδίων ὡς ἐπὶ ναυμαχίᾳ περαιωθέντες. Polyb. 3, 24, 8: Ἂν ἔκ τινος χώρας ὕδωρ ἢ ἐφόδια λάβῃ ὁ Ῥωμαῖος. Ibid. 11: Ἕως τοῦ ἐφόδια λαβεῖν. De equorum pabulo Andocides p. 33, 9: Τοῖς ἵπποις ἐφόδια Χῖοι παρεσκεύασαν. Schol. Thucyd. 6, 94: Ἐπισιτισάμενοι, ἤγουν ἐφόδια λαβόντες.] Plutarch. Apophth. [p. 193, B], ἐφόδιον τῆς στρατιᾶς. Herodian. 2, [11, 1]: Νομάς τε δοὺς καὶ ἐφόδια. [Plat. Epist. 7, p. 350, B: Ἀπέπεμψεν ἐφόδια δούς. Herodot. 4, 203: Ἐπόδιά σφι δοῦναι· 6, 70: Ἐπόδια λαβών.] V. et Ἐφοδιάζω. [Xenoph. Ephes. 3, 5, p. 63, 6: Ἐφοδίων τυχόντα. Charito 3, 4, p. 68, 8: Τάχα ἂν ἔπεισεν ὥστε κἂν ἐφοδίων τυχεῖν. || Latiori signif. Ps.-Demosth. p. 1204, 22: Οὔπω πολὺς χρόνος ἐστὶν ἐξ ὅτου ἐν τῷ δήμῳ πάλιν διωμόσατο μὴ εἶναι αὐτῷ ἐφόδια τῷ γήρᾳ ἱκανὰ, τοσαύτην οὐσίαν κεκτημένος.] Metaph. autem ἐφόδιον dicitur Omne illud cujus auxilio ad aliquid pervenimus, Adminiculum. [Aristot. Probl. 3, 5, p. 871, 24: Ὧν γὰρ θερμὸς ὁ οἶνος ... ἀναλίσκει τὰ ἐν τῷ σώματι ὑπάρχοντα ἐφόδια τῷ οἰκείῳ θερμῷ· Rhet. 3, 10: Τὰ ἐφ. τοῦ πολέμου.] Plut. De educ. lib. [p. 8, C]: Ἐν νεότητι τὴν εὐταξίαν καὶ τὴν σωφροσύνην ἐφόδιον εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεσθαι. [Ubi alia exx. v. ap. Wyttenb.] Id. in Symp. sept. sap. [p. 160, B]: Μὴ μόνον τοῦ ζῆν, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀποθνήσκειν ἐφόδιόν οὖσαν, Viaticum non solum vitæ sed etiam mortis. Sic in Alex. [c. 8]: Τὴν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων. Herodian. 2, [10, 11]: Εἰς ἀνδρείαν ὑπάρχει γενναῖα ἐφόδια· 7, [5, 12]: Ἐφόδια εἰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. Synes. Ep. 57: Μέγιστον εἰς τὸ κατορθοῦν ἐφόδιον. Ap. Suid., Ἔχειν πλοῦτον εἰς ἐφόδιον ἀδικίας. Ap. Eund. [ex Artemid. 4, 67]: Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος. Plato Epist. [per errorem HSt. nomen Plat., quod in Lex. Septuav., unde hæc repetiit, pertinet ad l. supra citatum, retulit ad hunc], Ἐφόδιον παιδείας ὁ πλοῦτος καὶ κακίας. Latini quoque metaphorice Viaticum dicunt, ut Horat., Collecta viatica multis ærumnis. V. et Ἐφοδιάζω, et Συγκολυμβάω. Bud. p. 759, interpr. etiam Occasionem atque proclivitatem ad aliquid, ἀφορμὴν πρός τι, ex Libanio exemplum proferens. Ibid. ex Dem. [p. 917, 14]: Ἐφόδιον λαβὼν τὸ τὴν συγγραφὴν τοῦτο κελεύειν, Ansam et occasionem causamque arripiens ex syngraphæ verbis. [Polyb. 9, 19, 4: Ἡ τῶν πέλας ἀπειρία μέγιστον ἐφόδιον γίγνεται τοῖς ἐμπείροις πρὸς κατόρθωσιν· 18, 24, 2: Ἐκείνῳ ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐφόδιον ὑπῆρξε πρὸς βασιλείαν τῶν ἐκτὸς, πλοῦτος δὲ μόνον. || « Sacra eucharistia quæ infirmis et morituris datur in ἐφόδιον τῆς σωτηρίας, ut est in Euchologio p. 682. Τελευταῖον καὶ ἀναγκαῖον ἐφόδιον in Conc. Nicæno 1, Can. 13. V. Gloss. med. Lat. in *Viaticum*, et Vales. ad Euseb. H. E. 6, 44.» Ducang.]

[Ἐφόδιος, ὁ, ἡ, Viaticus. Suidas et Etym. M.: Ἐξιτηρίους εὐχὰς, ἐφοδίους τοῖς πρὸς ἔξοδον ἔχουσιν vel ἰοῦσιν. V. HSt. in Ἐφόδιον.]

Ἔφοδος, ἡ, Via qua aliquo acceditur, Aditus. Thuc. [4, 129: Νικόστρατος ἄλλῃ ἐφόδῳ ... ἐπιών· 6, 99: Προκαταλαμβάνοντες τὰς ἐφόδους·] 7, [51]: Οὔσης δὲ στενῆς τῆς ἐφόδου, οἱ Ἀθηναῖοι ἵππους τε ἑβδομήκοντα ἀπολλύουσι, καὶ τῶν ὁπλιτῶν οὐ πολλούς. [Xen. Anab. 3, 4, 41: Ὁρᾷ τοῦ ὄρους τὴν κορυφὴν ... καὶ ἀπὸ ταύτης ἔφοδον ἐπὶ τὸν λόφον· 4, 2, 6: Ἔφοδος αὐτόθεν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἦν. De facultate dicendi ad populum Polyb. 4, 34, 5: Οἰόμενοι δεῖν τῷ Μαχατᾷ δίδοσθαι τὴν ἔφοδον ἐπὶ τοὺς πολλούς. Similiter inscr. Mesambr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 76, n. 2053, B, 10: Δεδόσθαι αὐτῷ καὶ ἐκγόνοις ... ἔφοδον ἐπὶ τὰν βουλὰν καὶ τὸν δᾶμον πράτοις μετὰ τὰ ἱερά· iisdemque verbis alia ib. p. 78, n. 2056, 20.] Hippocr. autem ἐφόδους vocat Quæ aperta sunt ut meatus, Epid. 6, [2, 25]: Τὰς ἐφόδους ἀναστομοῦσθαι

οἷον ῥῖνας, Meatus aperiri, ut sunt narium, Cam. Metaph. autem pro Via et ratio, Diosc. 6, 1 : Ἡ μὲν πρὸς τὸ μὴ εὐχερῶς ἁλίσκεσθαι πλανωμένους, ἔφοδος αὕτη, Ne facile decipiamur et in errorem impellamur hæc ratio est. Quibus subjungi potest ἔφοδος, quod Gregor. pro ἐπιχείρημα usurpavit, ut Budæo videtur : Τί γάρ ποτε ὑπολήψῃ τὸ θεῖον, εἴπερ ὅλως ταῖς λογικαῖς πιστεύεις ἐφόδοις; Si argumentis speras Deum comprehendere te posse? [Aphthonius in Walzii Rhett. vol. 1, p. 109, 12 : Διαιρεῖται ἡ θέσις πρῶτον μὲν τῇ καλουμένῃ ἐφόδῳ, ἣν ἀντὶ προοιμίων ἐρεῖς. Schol. : Καλεῖται ἔφοδος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ἐφόδου χειρουμένων πόλεων. Schol. Hermog. vero p. 358 Ald. : Ὁδεύει γὰρ ὁ λέγων ἀπὸ τοῦ προοιμίου ἐπ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ἅπτεται αὐτοῦ. Dionys. H. Jud. de Isæo § 3, p. 590, 13 : Καὶ γὰρ ἐφόδοις χρῆται (Isæus) καὶ προκατασκευαῖς. Ex Ernesti Lex. rhet. Rufus in Walz. Rhett. vol. 3, p. 452, 1 : Ἔφοδός ἐστιν εὔλογος αἰτία διηγήσεως etc., quæ v.] Aliud ex Philop. exemplum habes ap. eund. Bud. p. 759. Hermog. autem μελετητικὰς ἐφόδους vocat, ut ejus schol. putare se scribit, τὰς ἐργασίας καὶ τὰ ἐνθυμήματα, et alia similia : De invent. 4, cap. ult. : Χρησόμεθα δὲ τοῖς ἐπιχειρήμασι καὶ ταῖς ἐφόδοις μελετητικαῖς. At 1 Ad Herenn. [4, 6] : Exordiorum duo sunt genera : Principium, quod Græce προοίμιον appellatur : et Insinuatio, quæ ἔφοδος nominatur. Insinuatio autem [sec. Cic. De invent. 1, 15, 20] est oratio quadam dissimulatione et circuitione obscure subiens auditoris animum. [Ansa s. Occasio accedendi et aggrediendi, Polyb. 4, 60, 6 : Πονηρᾶς ἐφόδου καὶ προφάσεως τοῖς βουλομένοις διαλύειν τὸ ἔθνος ἐδόκουν ἀρχηγοὶ καὶ καθηγεμόνες γεγονέναι.] || Accessus, Adventus, [Commeatus, non hostilis, Thuc. 1, 6 : Ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους· 5, 35 : Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδοι παρ' ἀλλήλους] : plerumque infestus et hostilis, sicut et a schol. Thuc. [7, 5] exp. ἐπίθεσις πολεμική. [Invasio, Impetus, Gl.] Bud. p. 758, interpr. Impetum aggressiorium et incursum infestum, exx. ejus signif. ex Polyb. proferens : quæ ibi v. [Æsch. Eum. 376 : Δόξαι τ' ἀνδρῶν τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι ἡμετέραις ἐφόδοις μελανείμοσιν. Eur. Ion. 1049 : Εἰνοδία, θύγατερ Δάματρος, ἃ τῶν νυκτιπόλων ἐφόδων ἀνάσσεις. Xen. H. Gr. 7, 2, 23 : Ὡς εἶδον τὴν σφοδρότητα τῆς ἐφόδου.] Sic Thuc. 1, [93] : Ἰδὼν τῆς βασιλέως στρατιᾶς τὴν κατὰ θάλασσαν ἔφοδον εὐπορωτέραν τῆς κατὰ γῆν οὖσαν, Commodius et facilius esse regi mari quam terra adventare. Vel etiam, Regii exercitus maritimam expeditionem faciliorem esse quam terrestris : sicut 2, [95] : Ἀμφοτέρων οὖν ἕνεκα τὴν ἔφοδον ἐποιεῖτο, Utraque de causa expeditionem suscipiebat. 3, [56] : Τὰ ξύμφορα πρὸς τὴν ἔφοδον αὐτοῖς ἀσφαλείᾳ πράσσοντες, Adversus aliam incursionem. Eod. l. [74] : Ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας, ὅπως μὴ ᾖ ἔφοδος, Ne fieret impetus. 4, [8 : Τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων βραδυτέρα ἐγίγνετο ἡ ἔφοδος· 36 : Διάσασθαι τὴν ἔφοδον· 126 : Ἥ τε φυγὴ καὶ ἡ ἔφοδος· ib.] : Τὴν πρώτην ἔφοδον δεξαμένοις, Primum impetum excipientibus, Primum incursum sustinentibus. [Dionys. A. R. 4, 51 : Τὸ ἔρυμα ἑάλω τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ. Plato Phæd. p. 95, B : Εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου.] Sic Herodian. 8, [1, 10] : Οὐχ ὑπομένοντας τὴν ἔφοδον αὐτοῦ· 7, [2, 10] : Ὡς ἐκεῖ τὰς μάχας καὶ τὰς ἐφόδους ποιοῖντο, Ut inde eruptionem in hostem facerent. Lucian. De calumn. [c. 19] : Ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθομένου. Rursum Herodian. 1, [6, 25] : Δι' ἐπιδρομῆς καὶ ἐφόδου τὸ χρειῶδες πρὸς τὸν βίον πορίζονται, Incursibus populationibusque victum parant, Polit. [Schweigh. Lex. Polyb. : « Διὰ μάχης κρίνειν τὴν ἔφοδον, 5, 79, 1. Ἡ τῶν ἐλεφάντων ἔφ., 1, 33, 9 etc. Τὴν ἔφοδον ποιεῖσθαι ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους, 15, 12, 1. Παραγγέλλειν τὴν ἔφ. ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη τῶν πολεμίων, 10, 39, 4. Ὑπομεῖναι τὴν ἔφ., 11, 14, 1. In navali pugna τὴν ἔφ. ποιεῖσθαι, 1, 22, 9. Τὰ πλοῖα εἰς τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ἔφ., 3, 25, 4, Naves onerariæ ad iter, et longæ ad pugnam. » Gl. : Ἔφοδον πεποιηκέναι, Invasisse.] Et Ἐξ ἐφόδου, Primo impetu ac ex itinere : ἐκ παρατάξεως vero, Acie instructa. Exx. ap. Bud. habes p. 758, ubi inter alia ex Polyb. [3, 14, 1] affert : Ἑλμαντικὴν μέν, ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος προσβολὰς, κατέσχεν, Quum statim adveniens oppugnare adortus esset. Sic idem Polyb. 5 : Συνάψαντες τοῖς πολεμίοις καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφ., Statim, Recta, ut Cam. Idem, Πόλεις ἐξ ἐφ. παρελάμβανε, Capiebat oppida prima aggressione. [Conf. 1, 24, 10; 76, 10, etc. Ἐξ ἐφ. καὶ ῥᾳδίως τρέψασθαι τοὺς πολεμίους, 1, 36, 11.] Arrian., Ἐξ ἐφ. προσβάλλειν. [Eadem signif. Dionys. A. R. 3, 4 : Τῆς μὲν ταχείας ἐπὶ τὸν ἀγῶνα ὁρμῆς, ἣν κατ' ἀρχὰς εἶχον, ὡς αὐτῇ ἐφόδῳ τρεψόμενοι τοὺς πολεμίους.] Affert et ex Plut. in Alex. [c. 32] : Τοῖς περὶ αὐτὸν ἐφόδου διδοὺς σημεῖον, Ineundæ pugnæ signum, Impetus in hostem dandi. Et ibid. ex Arriano [Exp. 4, 2, 5] : Ἅμα τῇ ἐφόδῳ τῶν πεζῶν, Una cum peditatu impetu in oppidum irruente. Item de accessu s. adventu hostis magno adhuc intervallo distantis, Herodian. 2, [11, 6] : Πυνθανομένας τοσαύτην ἔφοδον στρατοῦ, Tantum adventare exercitum. Cui non dissimilis quidam ex Thuc. paulo ante citatus l. [Xen. Anab. 2, 2, 18 : Ἐξεπλάγη βασιλεὺς τῇ ἐφόδῳ τοῦ στρατεύματος.] Alias etiam simpliciter pro Accessu s. Itione ad aliquem locum accipitur. Thuc. 1, [6] : Διὰ τὰς ἀφράκτους τε οἰκήσεις καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς παρ' ἀλλήλους ἐφόδους, Nec tutas profectiones aliorum ad alios. Sic 5, [35] : Ἡσυχία ἦν καὶ ἔφοδος πρὸς ἀλλήλους, Erat quies et commeatus ipsis inter se. [Xen. H. Gr. 2, 4, 3 : Ἀποκλείσαντες τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων.] Quibus subjungi potest, quod ap. Aristot. Topic. 1, [10] legimus, Ἐπαγωγὴ δὲ, ἡ ἀπὸ τῶν καθ' ἕκαστα ἐπὶ τὰ καθόλου ἔφοδος, De singulis ad genus progressio. Cam. [Polyb. 1, 13, 9 : Τοῖς φιλομαθοῦσιν εὐμαθῆ καὶ ῥᾳδίαν ἐπὶ τὰ μέλλοντα ῥηθήσεσθαι παρασκευάσομεν τὴν ἔφοδον.] At paulo alio sensu ἔφοδος usurpatur ab eod. Thuc. 3, [11] : Εὐπρεπείᾳ τε λόγου, καὶ γνώμης μᾶλλον ἐφόδῳ ἢ ἰσχύος τὰ πράγματα ἐφαίνετο καταληπτὰ, Honesta quadam ratione, et animi magis conatu s. solertia. Schol. ibi exp. μεθόδῳ. Habet tamen Idem et aliam paraphrasin, sc. Χρώμενοι λόγῳ εὐπρεπεῖ, ἵνα ἔχωσιν ἡμᾶς ὡς παράδειγμα καὶ ἐφόδιον τῆς τε γνώμης καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν, i. e. συνεργούς. || Ἔφοδος, inquit Bud. p. 759, sic etiam dicitur ut διέξοδος : quia ἐπιέναι, Narrare, Recitare, Disserere, Percensere significat. [Theophr. De sens. 60 : Πῶς ἀφώρικε (Plato et Democritus) πειρασθῶμεν ἀποδοῦναι, πρότερον εἰπόντες τὴν ὅλην ἔφοδον ἑκατέρου,] Polyb. [3, 1, 11] : Περὶ ὧν ἀπὸ τῆς ἑκατοστῆς καὶ τετταρακοστῆς Ὀλυμπιάδος ἀρξάμενοι τοιάνδε τινὰ ποιησόμεθα τὴν ἔφοδον τῆς ἐξηγήσεως, Expositionis cursum et progressum. [32, 9, 1 : Τῆς κατὰ τὴν διήγησιν ἐφόδου καὶ τῶν καιρῶν ἐφεστηκότων (l. ἐφεστακότων) ἡμᾶς ἐπὶ τὴν οἰκίαν ταύτην.] 5, [40, 4] itidem : Ἀπὸ τούτων τῶν καιρῶν ποιησόμεθα κεφαλαιώδη τὴν ἔφοδον. Quæ exx. ap. Bud. permixta sunt exemplis præcedentis signif. [Id. 2, 37, 3 : Ἵνα πανταχόθεν ὁμοίαν ποιησάμενοι τὴν προκατασκευὴν καὶ τὴν ἔφοδον ἐπὶ τοὺς αὐτοὺς καιροὺς οὕτως ἤδη τῆς ... ἱστορίας ἀρχώμεθα. « Τὴν περὶ ταῦτα ἔφοδον ἐποιησάμην, Ea scribere aggressus sum, Apollon. Perg. Præf. Conic. » Hemst. Theo in Walzii Rhett. vol. 1, p. 227, 3 : Εἴτε ζῶντας εἴτε τελευτήσαντας ἢ καὶ ἥρωας καὶ θεούς τις ἐγκωμιάζοι, μία καὶ ἡ αὐτή ἐστι τῶν λόγων ἔφοδος.] || Apparatus et instrumentum, Bud. Hesychio autem ἔφοδος non solum ἄφιξις, παρουσία, item ὁρμὴ, ἐπιδρομὴ, sed etiam βλάβη. [|| De usu Hippocratis figurato Foes. OEcon. : « Incursio hostilis, accessus, aut adventus, et de dierum criticorum circuitu et periodo dicitur p. 44, 3 : Ἡ μὲν οὖν πρώτη ἔφ. αὐτέων οὕτω τελευτᾷ. Ubi v. Galen. || Ἔφοδοι φύσεως sunt Naturæ viæ ac veluti motiones atque impetus ad obeundas naturæ functiones aut appetitiones naturales, quibus ad agendum aut movendum impellimur, Epid. 6, 5, 2 : Ἀνευρίσκει ἡ φύσις αὐτὴ ἑωυτῇ τὰς ἐφόδους οὐκ ἐκ διανοίης. Ubi v. Galen. || Ἔφ. ἐναργὴς, Evidens observatio aut aggressio ex singularibus rebus et sub sensum cadentibus, p. 26, 10 : Εἰ δὲ μὴ ἐξ ἐναργέος ἐφόδου, ἐκ δὲ πιθανῆς ἀναπλάσιος λόγου. || Ἔφοδοι sæpe dicuntur l. 1 II. διαίτης p. 349, 22, 39 etc. Rerum similium vel dissimilium accessiones, quæ corporis temperaturam aut juvant aut lædunt, ut ignis et aquæ ἔφοδοι, ἐπιφοραὶ et καταστάσεις dicuntur postea, quibus ἀποχωρήσεις et ἀπαλλάξεις opponuntur. »] || Ἔφοδος, ὁ, ἡ, Ad quem via patet, Qui adiri potest. [Polyæn. 1, 49, 3 : Συνιδὼν ἀπό τινος ὄρους ἔφοδον ὄντα τὸν λόφον. Quod male in εὔοδον (vel in Indice in εὐέφοδον) mutandum putavit Coraes, quum ἔφοδον tueatur etiam substantivum ἔφοδον, quod est in l. Xen., quem expri-

mit Polyænus, Anab. 3, 4, 41. L. D.] Thuc. 6, [66]: Ἔρυμά τε, ᾗ ἐφοδώτατον ἦν τοῖς πολεμίοις, λίθοις λογάδην καὶ ξύλοις διὰ ταχέων ὤρθωσαν, schol. προσβῆναι δυνατόν. [|| I. q. ἐφοδεία, Circuitio (per urbes), inspiciendi caussa quo pacto res administrentur. Ἐπορεύετο εἰς τὰς πόλεις μετὰ σπουδῆς ποιούμενος τὴν ἔφοδον, Polyb. 11, 10, 8. Schweigh. Lex.] || Ἔφοδοι, inquit Bud. p. 758, dicuntur etiam οἱ ἐφοδεύοντες, quos Circuitores Lat. vocarunt: Vigiliarum recognitores. Polyb. [6, 36, 6]: Τῶν δὲ ἐφόδων ἕκαστος ἅμα τῷ φωτὶ πρὸς τὸν χιλίαρχον ἀναφέρει τὸ σύνθημα. [Xen. Cyrop. 8, 6, 16: Οἱ πολλάκις λεγόμενοι ὅτι βασιλέως υἱὸς καταβαίνει, βασιλέως ἀδελφὸς, βασιλέως ὀφθαλμὸς, καὶ ἐνίοτε οὐκ ἐκφαινόμενοι, οὗτοι τῶν ἐφόδων εἰσίν. Pollux 1, 173.]

[Ἐφόλβιον. V. Εὐφόρβιον.]

[Ἐφολκὴ, ἡ, Attractio. Tzetz. Exeg. Il. p. 27, 26: Τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσσειαν ἐξεπόνησε, διπλῆν διόλου τὴν πᾶσαν αὐτῶν ὑπόθεσιν ποιησάμενος, τὴν μὲν μυθώδη καὶ οἱονεί τινα θελκτήριον ἐφολκὴν τῶν νέων καὶ ψυχαγώγημα, τὴν δὲ μαθηματικὴν τε καὶ φυσικὴν ... καὶ οἱονεὶ δέλεαρ τῶν θειοτέρων ψυχῶν.]

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ, et Ἐφόλκιον, τὸ, Navis parva, quæ a magna trahitur. [Hesych.: Ἐφόλκια, μικρὰ καράβια, παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ὑπὸ τῶν κωπηλατῶν ἢ τῶν μεγάλων πλοίων. Similiter Photius, Suidas, Etym. Gud.] Plut. Pomp. [c. 73], Ἐκέλευσε [τοὺς] ναύτας τὸ ἐφόλκιον παραβαλεῖν, quum sc. ipse esset in navi φορτηγῷ. Sed et simpl. pro Navicula, Scapha, Lembo, ap. Philostr. Bud. [Conf. Plut. Mor. p. 576, A, Demetr. c. 17. Ἐφολκίδες inter navigia recenset Tzetz. Hist. 6, 336. Utrumque voc. memorat Pollux 1, 82. Pluribus de utroque agit Eust. ad l. Hom. Figurate, ut infra Ἐφόλκιον, Eur. Herc. F. 631: Ἄξω λαβών γε τούσδ' ἐφολκίδας χεροῖν, ναῦς δ' ὡς ἐφέλξω· 1424: Ἡμεῖς δ' ἀναλώσαντες αἰσχύναις δόμον Θησεῖ πανώλεις ἑψόμεσθ' ἐφολκίδες· Androm. 200: Πότερον ἵν' αὐτῇ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω δούλους, ἐμαυτῇ γ' ἀθλίαν ἐφολκίδα. Hesych.: Ἐφολκίδα, ἐπάχθειαν, σκάφος. Anon. ap. Suidam in v.: Ἐπὶ τὴν θοίνην κληθεὶς οἷον ἐφολκίδα ἄκλητον ἐπάγεται Ἀσκώνιον Πεδιανόν.] || Quinetiam πηδάλιον, Gubernaculum, ita vocari tradit Hesych. [Ἐφόλκιον, ἐφολκίδα, πηδάλιον. Eodem modo interpretatur Etym. M. Partem navis ita dictam memorat Pollux 1, 86: Ἐνδοτέρω δέ ἐστιν ἑκατέρωθεν ἡ ἐφολκὶς, ἣν καὶ ῥινωτηρίαν ὀνομάζουσι. Quod voc. conf. De altera forma Hesych.: Ἐφόλκιον διὰ τοῦ ι, τὸ πηδάλιον ἀπὸ τοῦ ἐφέλκεσθαι.] Quod et Ἐφόλκειον, Hom. Od. Ξ, [350]. Sed et generalius, Quicquid ex alio velut dependet, ejusque est tanquam accessio aut appendix. Sic Plut. ibid. [c. 40] de domo Pompeii dicit, Ὥσπερ ἐφ. τι παρετεκτήνατο, Velut appendicem theatri astruxit. [Anon. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 626, 26: Αὕτη (ἡ ὑπερηφανία) μήτηρ τῆς πονηρᾶς πλεονεξίας, ἧς αὖθις πονηρότατον γέννημα ἀδικία· οὐδὲ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι τοῖς παροῦσι, κἂν ἄπειρα ᾖ, ἀρκεῖσθαι τὸν ἅπαξ ταύτης γεγονότα ἐφόλκιον. Himer. Ecl. 3, 19, p. 86; Liban. vol. 4, p. 638, 3.] Bud. Suid. ἐφόλκια exp. etiam ἔπιπλα et ἀγώγιμα, afferens hæc, quæ ex Epigr. [Leonidæ Anth. Pal. 7, 67, 5] esse puto, Ὄλπη μοι καὶ πήρη ἐφόλκια. [Etym. M. s. Lex. rhet. Bekk. An. p. 257, 26: Ἐφόλκια, τὰ ἐκ περιττοῦ ἐπιφερόμενα σκεύη τοῖς ἀποδημοῦσιν.] In VV. LL. pro Sarcina, affertur ex Aristide, Βοὴ συμμιγὴς ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ ἄλλων ἐφολκίων τῷ στρατοπέδῳ. Sed non satis apte βοὴ tribuetur Sarcinæ. [Conf. id. vol. 2, p. 23, 144, 330. V. etiam Ἑφολκός.]

Ἑφολκὸς, ὁ, ἡ, Attractorius, Attrahendi vim habens, s. alliciendi. Unde exp. etiam Illex. Thuc. 4, [108]: Καὶ τοῦ Βρασίδου ἐφ. καὶ οὐ τὰ ὄντα λέγοντος, q. d. Illecebrosa, Persuadendi vim habentia. [Τὰ ἐφολκὰ τῶν λόγων, Suid. in Δημήτριος ὁ Ἀντ. Hemst. Callim. fr. ap. Eust. Od. p. 1761, 45: Ἔχοιμί τι παιδὸς ἑφολκόν. Ælian. V. H. 8, 12: Ἅπερ οὖν πάντα ἐφόλκια ἦν εἰς τὴν παρρησίαν τῷ Αἰσχίνῃ. Ἑφολκὰ Perizonius, ut est N. A. 1, 12: Τὸ τῆς ὥρας ἑφολκὸν δέλεαρ· 2, 11: Τροφὰς ἡδίστας καὶ πεποικιλμένας εἰς τὸ ἀγωγόν τε καὶ ἑφολκόν· 4, 16: Σειρῆνας εἰς τὸ ἑφολκὸν προτείνει τὸ τῶν ἄλλων· 12, 44: Ποικίλοις καὶ ἑφολκοῖς δελέασι πραΰνειν. Man. Philes De anim. propr. 12, 41, p. 48: Τῇ τῶν ἑφολκῶν μουσικῇ προσφθεγμάτων. Eust. Op. p. 304, 71: Οὐδ' αὐτὰ (vestimenta pretiosa) ἑφολκὰ ἦν τοῖς μηδὲν εἰδόσι καλόν. «Τὰ ὁλκὰ πρὸς αἰσχουργίαν μέρη τοῦ σώματος Euseb. Præp. p. 74, D et 68, C. Lege ἑφολκά.» Valck. male. Superl. anon. (f. Ælianus) ap. Suid. v. Ἐντήξας: Σειρῆνα εὐγλωττίας ἑφολκοτάτην.] || At vero Aristoph. Vesp. [268] scribens: Οὐ μὴν προτοῦ γ' ἑφολκὸς ἦν, ἀλλὰ πρῶτος ἡμῶν Ἡγεῖτ', alludit ad ἐφολκίδα s. ἐφόλκιον, Scapham, quam majora navigia sequi modo dictum fuit. [Æsch. Suppl. 208: Μὴ πρόλεσχος μηδ' ἑφολκὸς ἐν λόγῳ γένῃ. || Adv. Ἑφολκῶς, Illecebrose, ap. Nicetam Chon. p. 158, C: Οἷς ἀπατηλῶς τε ἅμα καὶ ἑφ. ἐστωμύλλετο. L. Dind.]

[Ἐφόμαλος. V. Ἑφώμαλος.]

Ἑφομαρτέω, Insequor. Hom. Il. Θ, [191]: Ἀλλ' ἑφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν Ἀσπίδα Νεστορέην, i. e. ἐπακολουθεῖτε. [M, 412, Ψ, 414. Ubi scholiastæ annotant per α scripsisse Aristarchum. Cum dat. Apoll. Rh. 1, 201: Ἴφικλος ἑφωμάρτησε κιόντι· absolute id. 3, 111. Nicand. Alex. 479; Tryphiodor. 153; Eratosthenes Anth. Pal. 5, 242, 2; Nonnus Dion. 13, 93, 310. Jos. Genesius De reb. Cpol. p. 26, E.]

[Ἐφομῑλέω, Convenio, Conversor. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, C: Καὶ γὰρ τὴν (Sapphonem) ὁ μελιχρὸς ἑφωμίλησ' Ἀνακρείων. Nonn. Dion. 5, 410: Ἄμφω δὲ σκιεροῖσιν ἑφωμίλησαν ὀνείροις· 24, 335: Ἄλλοι δ' ἐγρεμόθοισιν ἑφωμίλησαν ὀνείροις.]

[Ἐφόμοιος. V. Ἀφόμοιος.]

[Ἐφομοσία, ἡ, legitur ap. Theodorum Stud. p. 192, C, pro ἐπωμοσίας, Jurejurando. Qualem literarum aspiratarum et tenuium permutationem quum alibi tum in Ἐφοπτεύω et Ἐφοράω v. notatam.]

Ἐφοπλίζω, Armo adversus. Oppian. Cyneg. 3, [244]: Ἑοῖσιν ἐφώπλισε παισὶν Αὐτοὺς ἡμιθέους, In suos liberos armavit ipsos semideos. [Nicephor. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 516, 11: Αὐτὸς ἐμαυτῷ τὸν παῖδα ἐφώπλισα. Charito p. 6, 9: Ἐφοπλιῶ γὰρ αὐτῷ ζηλοτυπίαν. || Medio Musicius Anth. Pal. 9, 39, 2: Ἢ τὸν Ἔρων ὕμμιν ἐφοπλίσομαι. Anon. in Plan. 4, 156, 9: Τί μοι ἁγνὸν ἐφωπλίσσαθε Μάρωνα;] Pass. [Med.] Ἐφοπλίζομαι, Armor contra, Armo me contra. Ib. [86]: Βαιοτέροισί τ' ἐφωπλίσσαντο λαγωοῖς, In minores lepores se armarunt, h. e. Minores lepores adoriri solent. [Conf. 1, 412; 2, 573. Hal. 5, 617: Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ εὔγηρυν ἐφοπλίζητ' ἐς ἀγῶνα.] || Homero autem ἐφοπλίζω significat Instruo, Paro, ἑτοιμάζω, παρασκευάζω. Od. Γ, [419]: Υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι Δεῖπνον ἐφοπλίσσαι, Instruere et parare s. Adornare cœnam. [Il. Ψ, 55: Δόρπον ἐφοπλίσσαντες. Apoll. Rh. 2, 157. Metrod. probl. ar. Anth. Pal. 14, 134, 6: Νῦν δ' ἅμα πάσαις δόρπον ἐφοπλίζεις. Oppian. Hal. 5, 561: Μέροπες γὰρ ἀνάρσιοι οὐκέθ' ἑταῖροι ἡμῖν, ἀλλὰ σίδηρον ἐφοπλίζουσι καὶ ἄγρην. Qui l. referri potest etiam ad signif. priorem.] Sed et pass. [med.] ἐφοπλίζομαι activa signif. pro ἐφοπλίζω usurpatur. Il. I, [66]: Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα. [Nicand. ap. Athen. 3, p. 126, B: Ἐφοπλίζηαι ἐδωδήν.] Dicitur et ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, sicut ὁπλίσαι, Instruere et quasi ad iter armare, Ω, [263]: Οὐκ ἂν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσαιτε [ἐφοπλίσσαιτε] τάχιστα; [Epigr. Anth. Pal. 9, 384, 9: Ἐφοπλίζοιτε δὲ νῆας. Cum infinit. Apoll. Rh. 4, 1719: Ῥέζον δ' ὅσσαπερ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἐνὶ ῥέζειν ἀκτῇ ἐφοπλίσσειαν. || Medio Apoll. Rh. 1, 332: Ἄλλα μὲν ὅσσα τε νηὶ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικε.]

[Ἐφοπτεύω, Inspicio; Ἐφοπτευτέοις, Intuendis, Gl. Pro ἐποπτ. V. sequens voc.]

Ἐφόπτης, ὁ, Hesychio θεατὴς, αὐτόπτης. Sed ἐπόπτης potius dicitur, quod sonat Inspector. [Conspector add. Gl. Hesych.: Ἔφορος, ... ἐφόπτης. Ὀπτὴρ, δρατὴρ, ἐφόπτης. L. Dind.]

[Ἐφόρᾱσις, εως, ἡ, Conspectus. Porphyr. Ad Marcell. 21, p. 39: Πρὸ ὄψεως ἔχοντες τὴν τῶν θεῶν ἀναπόδραστον ἐφόρασιν. Boiss.]

Ἐφορᾱτικὸς, ἡ, ὸν, Peritus inspiciendi res (ea signif. qua uti Livium infra dicetur), ac providendi illis, Aptus ad res inspiciendas etc. Xen. [OEc. 12, 19]: Τὸν δὲ ἐπιμελητικοὺς βουλόμενον ποιήσασθαί τινας, καὶ ἐφορατικὸν δεῖ εἶναι τῶν ἔργων καὶ ἐξεταστικόν. Ubi animadverte ἐπιμελητικοὺς, deinde ἐφορατικὸν, sicut in l. ejusd. Xen. in Ἐφοράω, ἐφεώρα cum ἐπεμελεῖτο. Sed quum addatur gen. ἔργων, satis fuerit ἐφορατικὸν reddere Peritum inspiciendi, non addito accus. Quinetiam dixerim potius significare hic ἐφορατικὸν Propensum ad aspicien-

dum, et huic rei deditum. Quidam autem interpr. Diligentem inspectorem.

Ἐφοράω, [fut. ἐπόψομαι, ut ap. Pind. Ol. 8, 52 : Ἐποψόμενος δαῖτα· Æsch. Prom. 958 : Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι· Ag. 1246 : Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον. Eur. Alc. 233 : Γυναῖκα κατθανοῦσαν ... ἐπόψει. Aristoph. Ran. 879 : Ἔλθετ' ἐποψόμεναι δύναμιν. Plato Soph. p. 216, B : Φαύλους ὄντας ἡμᾶς ἐν τοῖς λόγοις ἐποψόμενός τε καὶ ἐλέγξων. De ceteris temporibus nonnulla v. sub finem], Intueor, Oculis lustro, perlustro; simpliciter Lustro, Perlustro, Observo. Hom. Od. M, [323] : Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Xen. Cyrop. 5, p. 79 meæ ed. [3, 59] : Ἀλλ' ἄλλοτε ἀλλαχῇ περιελαύνων ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο εἴ του δέοιντο· et [ib. 56] : Ἐφορωμένους ὑπὸ τοῦ Χρυσάντα καὶ ἐφορῶντας αὐτόν. [Pass. etiam ap. Thuc. 3, 104 : Ὅσον ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐφεωρᾶτο τῆς νήσου· Musonium Stob. Fl. vol. 2, p. 413 : Καὶ ἐσθίειν καὶ πίνειν καὶ καθεύδειν ἐφορώμενον ὑπ' ἀνδρὸς ἀγαθοῦ μέγα ὄφελος.] Plut. De def. orac. [p. 426, A] : Καὶ τοῦτο ἐφορᾶν ἐν μέρει καὶ κατευθύνειν. Sed et simpliciter pro Videre, Cernere, pro cujus signif. exemplo affert Bud. ἐπιδεῖν in hoc Aristidis l. [vol. 1, p. 133] : Μόνοι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἑαυτῶν ὑπέμειναν ἐκλιπεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἁπάντων ἀνάστατον γενομένην ἐπιδεῖν. [Hom. Il. X, 61 : Κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα· Æsch. Sept. 220 : Μηδ' ἐπίδοιμι τάνδ' ἀστυδρομουμέναν πόλιν· Ag. 1539 : Ἰὼ γᾶ γᾶ, εἶθε μ' ἐδέξω πρὶν τόνδ' ἐπιδεῖν ἀργυροτοίχου δροίτας κατέχοντα χαμεύναν. Soph. Trach. 888 : Ἔπειδες τάνδ' ὕβριν· 1037 : Τὰν ὧδ' ἐπίδοιμι πεσοῦσαν. Aristoph. Ach. 1156 : Ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος δεόμενον. Thuc. 7, 61 : Ἔστι τῷ τὴν ὑπάρχουσάν που οἰκείαν πόλιν ἐπιδεῖν. Ibid. : Τοῦδε τοῦ πλήθους, ὅσον αὐτοὶ ὑμῶν αὐτῶν ἐφορᾶτε· 77 : Τευξόμενοι ὧν ἐπιθυμεῖ τέ που ἐπιδεῖν. Plato Phil. p. 37, E : Ἂν λύπην ... ἁμαρτάνουσαν ἐφορῶμεν. Xen. Cyrop. 8, 7, 7 : Τοὺς φίλους ἐπεῖδον δι' ἐμοῦ εὐδαίμονας γενομένους. || Prospicio. Soph. Trach. 1270 : Τὰ μὲν οὖν μέλλοντ' οὐδεὶς ἐφορᾷ. Xenoph. Cyrop. 6, 3, 5 : Τὰ πρόσω αὖ ἐφορῶντες ἐδόκουν καταμανθάνειν μετεωριζόμενον ἢ καπνὸν ἢ κονιορτόν. Ubi pauci ἀφορ. || Constructiones rariores sunt in V. T. Genes. 31, 49 : Ἐπίδοι ὁ θεὸς ἀνὰ μέσον ἐμοῦ καὶ σοῦ. Ps. 53, 7 : Ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου· et 91, 11 (ubi invidiose dicitur, ut 117, 7 : Κύριος ἐμοὶ βοηθὸς κἀγὼ ἐπόψομαι τοὺς ἐχθρούς μου· 21, 18 : Αὐτοὶ κατενόησαν καὶ ἐπεῖδόν με. Abd. 12 : Μὴ ἐπίδῃς ἡμέραν ἀδελφοῦ σου. Ubi Theodoretus : Τὸ δὲ μὴ ἐπίδῃς ἀπὸ τῆς κοινῆς εἴληφε χρήσεως· εἰώθασι γάρ τινες λέγειν, ἐπεῖδον τὸν δεῖνα, τουτέστιν ἐφήσθην αὐτῷ κακοῖς προσπαλαίοντι. Similiter dictum ἐπιβλέπω ab Sophocle OEd. T. 1526 supra notavimus, si modo Sophoclis esset versus structuram impediens). 30, 9 : Ὅτι ἐπεῖδες ἐπὶ τὴν ταπείνωσίν μου· 111, 7 : Ἕως οὗ ἐπίδῃ ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Maccab. 1, 3, 59 : Κρεῖσσον ἢ ἐπιδεῖν ἐπὶ τὰ κακὰ τοῦ ἔθνους. Genes. 4, 4 : Ἐπεῖδεν ὁ θεὸς ἐπὶ Ἄβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ, ubi alii εὐδόκησεν vel ἐτέρφθη. Sir. 7, 10 : Μὴ εἴπῃς, τῷ πλήθει τῶν δώρων μου ἐπόψεται. Cum πρὸς apud Joseph. A. J. 16, 11, 7 : Οὐδ' ἔστιν ἄπιστον, εἰ καὶ πρὸς τὰς ἄλλας ἐπίδοι τις ἐμφανείας τοῦ θεοῦ. Nisi legendum ἀπίδοι, quod certe usitatius. Cum dativo, ut ἐνορᾶν τινί τι dicitur, ap. Plut. Mor. p. 989, B : Ταῖς δὲ ἐπιθυμίαις ἐφορᾷς που μυρίαν διαφοράν.] Idem quum hunc Xenoph. l. protulisset, in quo ἐφορᾶν et ἐπισκοπεῖν pro eod. ponuntur, subjunxit, Est autem ἐφορᾶν, etiam Recognoscere, Recensere, et quod Latini dicunt Inspicere. [Reviso, Inspecto, huic add. Gl.] Vulgo Visitare dicitur. Liv., Placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Ex hoc autem Livii l., quem ille affert, possumus, ut opinor, ἐπιδεῖν τὰ πράγματα ap. Thuc. 4, [132], Ἐπιδεῖν πεμψάντων Λακεδαιμονίων τὰ πράγματα, interpretari ad verbum, Inspicere res. [6, 67 : Ἦ ἂν τοῦ στρατεύματός τι ποιῇ μάλιστα, ἐφορῶντας παραγίγνεσθαι. Aristoph. Eq. 75 : Ἐφορᾷ γὰρ αὐτὸς πάντα.] Ap. Herodot. tamen [3, 53] ἐπορᾶν τὰ πρήγματα, ubi Ionice ἐπορᾶν pro ἐφορᾶν, exp. Administrare res. [Ἆθλα Pollux 3, 140.] Dicitur certe ἐφορᾶν et is, qui ita res inspicit, ut simul earum curam gerat et iis provideat. Unde Xen. l. c. ἐφεώρα junxit cum ἐπεμελεῖτο, Ἐφεώρα τε καὶ ἐπεμελεῖτο. [Xen. ib. 5, 4, 18 : Οὐδένα ἐκὼν ἀτημέλητον παρέλειπεν, ἀλλ' ἢ αὐτόπτης ἐφεώρα κτλ.] Hinc fit ut et Providentiæ divinæ tribuatur. Greg. Naz. : Ὡς ἐφορῶντος οὐδενὸς τὰ ἡμέτερα. [Hom. Od. N, 214 : Ζεύς, ὅστε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ· P, 487 : Θεοὶ ... ἐπιστρωφῶσι πόληας, ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. De diis partim ut sit simpliciter Aspicere, Cernere, partim ut Respicere, Animadvertere, etiam Soph. Trach. 1269 : Θεῶν οἱ φύσαντες τοιαῦτ' ἐφορῶσι πάθη· El. 824 : Εἰ ταῦτ' ἐφορῶντες κρύπτουσιν ἔκηλοι· 175 : Ζεύς, ὃς ἐφορᾷ πάντα καὶ κρατύνει· Æsch. Suppl. 1 : Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον· 144 : Ἁγνά μ' ἐπιδέτω Διὸς κόρα· Sept. 485 : Τὼς νιν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων. Eur. Rhes. 199 : Τὰ θεόθεν ἐπιδέτω Δίκα. Xen. Cyrop. 8, 7, 22 : Θεοὺς τοὺς πάντ' ἐφορῶντας. Alia Locella ad Xen. Ephes. p. 284. || Medio Hesych. in Βασιλέως ὀφθαλμὸς, ab Hemst. cit. : Ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα. Æsch. Suppl. 648 : Δῖον ἐπιδόμενοι ... σκοπόν. Eur. Med. 1414 : Οὓς μή ποτ' ὤφελον πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι. V. infra ap. HSt. Idem in Ind. :] Ἐπεῖδον, Inspexi, vel Vidi : ab inus. them. Ἐπείδω. Ἐπίδω, Inspexero : sicut ἐπεῖδον, Inspexi : ab inus. th. Ἐπείδω, pro quo dicitur ἐφορῶ. Et med. ἐπιδώμεθα, Aristoph. Nub. [289], Inspiciamus, Conspiciamus. [Notanda etiam forma Alexandrina Ἐφεῖδον pro ἐπεῖδον, quæ est in cod. Alex. aliisque nonnullis Act. Apost. 4, 29 : Ἔφιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν, Turicensi Psalm. 53, 7; 111, 8. || Forma poetica aoristi Ἐπωψάμην est ap. Pindar. in fr. apud Strabon. 10, p. 485 : Ἔνθα τεκοῖσ' εὐδαίμον' ἐπόψατο γένναν. || Aor. passivi Ἐπώφθην ap. Diotogenem Stob. Fl. vol. 2, p. 128 : Τοῖς ἀνθρώποις περὶ μὲν ἀμπέλων πῶς χρὴ τμηθῆμέν τε καὶ ἐποφθῆμεν, πεφρονημένως ἔχει. Eugenicus Laud. Trapez. p. 371, 27 : Ἐποφθέντα σφίσι τὰ χαριέστατα. || Participii præsentis forma Æolica in fragm. ap. Gregor. Corinth. De dialecto Sapph. p. 80 et Cramer. Anecd. vol. 1, p. 327, 7 : Ἀλλ' ὦ πάντ' ἐφορεῖς (scr. ἐφόρεις) Ἄλιε. Quæ ducitur a forma ἐφόρημι, de qua v. in simplici. || Per tmesin divisi exx. sunt loci Marcelli Anth. Pal. App. 50, 2 : Ἥ τ' ἐπὶ ἔργα βροτῶν ὁράᾳς, Ῥαμνουσιάς, et Archilochi ap. Stob. Ecl. phys. vol. 1, p. 122 : Σὺ δ' ἔργ' ἐπ' ἀνθρώπῳ ὁρᾷς λεωργὰ κἀθέμιστα. Hom. Od. Π, 144 : Οὔπω μίν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν. De aor. et futuri formis, quæ ι non elisum habent, HSt. :] Ἐπιόπτομαι s. Ἐπόπτομαι [neutrius formæ de præsenti exstat exemplum : præterea formæ ἐπιωψάμην et ἐπιόψομαι non sunt synonymæ formarum ἐπωψάμην et ἐπόψομαι, sed peculiarem habent significationem Dispiciendi et Seligendi. V. infra], Aspicio, Inspicio. Pro Viso s. Inspicio, s. Circumspicio, accipitur ap. Hom. Od. [B, 294] : Νῆα ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη. In hoc autem l. Il. I, [167] de legatis ad Achillem mittendis : Εἰ δ' ἄγε, τοὺς μὲν [ἂν] ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων, Eust. exp. ἀκριβέστατα διατηρήσω, διακρινῶ, ἐπιλέξομαι. [Hesych. : Ἐπιοψάμενος, ἐπιδὼν, ἐπιλέξας. Ἐπιόψονται, προχειρίσονται, προϊδωσιν, ἐπιλέξονται. Suidas : Ἐπιώψατο, κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Ἔστι δ' Ἀττικόν. « Ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο ἀρρηφόρους », οἷον κατέλεξεν, ἐξελέξατο. Πλάτων ἐν Νόμοις. Νήσοις pro Νόμοις reponens Piersón. ad Mœrin p. 142 : « Idem fr. citat Etym. M. p. 362, 39 hoc modo : Ἐπιώψατο ἀρρηφόρους. Πλάτων ἐν Νόμοις. Ἔστι δὲ Ἀ. ἀντὶ τοῦ κ., ἐξ. Verum in Platonis philosophi Legibus nihil simile occurrit. Supersunt etiam manifesta metri comici vestigia : Ὁ βασιλεὺς ἐπιώψατο Ἀρρηφόρους, vel minima mutatione, Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀρρηφόρους ἐπιώψατο. » Et sic fere ap. Zonaram p. 841 : Ὁ δὲ β. ἐ. ἀ., ubi omittitur testimonium Platonis, quod haud dubie refertur ad Leg. 12, p. 947, C : Ἑκατὸν τῶν νέων τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις, οὓς ἂν οἱ προσήκοντες τοῦ τελευτήσαντος ἐπόψωνται, ubi præstat fortasse ἐπιόψωνται, ut volebat Buttmann. Gramm. v. Ὁράω. Non licebit certe inferre Νήσοις, nisi aliunde probatum fuerit alterius illa verba esse Platonis. L. D.]

Ἐφορεία, ἡ, Inspectio [Gl. Ἐπισκοπὴ int. Photius. De episcopatu Arethas In Apocalypsin p. 929 : Ἀνδρέας ὁ τῆς κατ' ἐμὲ Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας ἀξίως τὴν ἐφορείαν λαχών. « Philostorgius H. E. 9, 8, p. 126 : Ὃς ἐκ τῆς ἐφορείας Τύρου εἰς τὴν τῆς Ἀντιοχείας κατέστη. » Suicer.] Et peculiariter pro Magistratu quem gerebant, qui Ephori vocabantur. [Xen. Reip. Lac. 8, 3 : Τὴν τῆς ἐφορείας δύναμιν. Lysias ap. Polluc.

2, 55.] Sed invenitur scriptum etiam Ἐφορία unico ι, quum ap. alios [ut Xenoph. l. c.], tum ap. Aristot. Polit. 2, [c. 7] ubi dicit, Ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ περὶ τὴν ἐφορίαν ἔχει φαύλως· ἡ γὰρ ἀρχὴ κυρία μὲν αὐτὴ τῶν μεγίστων αὐτοῖς ἐστί· γίνονται δ' ἐκ τοῦ δήμου πάντες, ὥστε κτλ. Sed non dubium est, quin deducendo ab ἐφορεύω, scrib. sit ἐφορεία : at ἐφορία fuerit tanquam ab ipso nomine ἔφοροι. Quæ tamen scriptura minus mihi placet, vel eo nomine, quod ἐφορία et aliam signif. habeat, dicta sc. ἀπὸ τῶν ὅρων, s. potius ἀπὸ τῶν ὁρίων, quasi Conterminium dicas; id enim vocabulum fingere mihi liceat, vel potius, servata quorundam aliorum analogia, derivare a nomine Contermini. Dem. p. 265 [632, 7] : Ἀπέχεσθαί φησιν ἀγορᾶς, ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας· ἐνταῦθα γὰρ συνήεσαν οἱ πρόσχωροι. Itidem vero et Ἐφόριοι, Contermini, ut ex Polluce discimus : ap. quem legitur etiam Ἐφόρια, quæ numerantur ab eo inter Illa quæ sunt extra urbem. [V. Ἐφορία.]

Ἐφορεῖον, τὸ, Ephororum tribunal, Locus in quo ephori judicia exercebant, Plut. Apophth. [p. 232, F. Xen. Ages. 1, 36.]

Ἐφορεύω, Inspector sum, Inspectionem habeo, Sum præses. Lucian. [Charid. c. 10] : Οὐδ' αὖ Ἀφροδίτη αὐτὴ πρὸς ἐκείνης ἐνοχλουμένη περὶ ὧν ἐφορεύει, intelligens sc. περὶ γάμων. [Æsch. Eum. 533 : Ἄλλ' ἄλλα δ' ἐφορεύει (θεός)· Suppl. 627 : Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου στόματος τιμάς· 678 : Ἄρτεμιν δ' Ἑκάταν γυναικῶν λόχους ἐφορεύειν. || Cum genit. Pers. 7 : Φύλακες, οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.] || At vero ab ἔφοροι nomine Magistratuum Lacedæmoniorum [et aliorum] derivatum Ἐφορεύω significat Sum ephorus. Pausan. [3, 7, 11] : Σθενελαΐδας ἔς τε ἄλλα ὢν οὐκ ἀδύνατος ἐν τῇ Λακεδαίμονι, καὶ ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. [Thuc. 8, 6, 58; Xen. H. Gr. 1, 3, 1 etc.; Polyb. 4, 31, 2. Tab. Heracl. 1, 74, p. 216. || « Episcopi munere fungor. Cum accusat. Philostorg. H. E. 9, 8, p. 126 : Εἰς Νίκαιαν ἀφικόμενος ἐπίσκοπον αὐτῇ καθιδρῦσαι· ἐτεθνήκει γὰρ Εὐγένιος ὁ ταύτην ἐφορεύων. » Suic.]

Ἐφορία, ἡ, Confinium, Fines : cujus supra etiam mentionem feci in Ἐφορεία, ubi Demosthenis locum citavi, in quo exponitur quid sit ἐφορία in hac Lege, Ἐὰν δέ τις τὸν ἀνδροφόνον κτείνῃ, ἢ αἴτιος ᾖ φόνου, ἀπεχόμενον ἀγορᾶς, ἐφορίας, καὶ ἄθλων, καὶ ἱερῶν Ἀμφικτυονικῶν. Sed notandum, quædam exempll. non habere distinctionem illam inter ἀγορᾶς et ἐφορίας, imo apud Dem. p. 265 [631 extr.], ubi ea Lex habetur, et ab eo exponitur, in ipsa illa expos. tolli, sicque legi, Ἀπεχόμενόν φησιν ἀγορᾶς ἐφορίας· τί τοῦτο λέγων; τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἐνταῦθα γὰρ, ὥς γε μοι δοκεῖ, τἀρχαῖα συνήεσαν οἱ πρόσχωροι παρά τε ἡμῶν καὶ τῶν ἀστυγειτόνων. Et in seqq. verbis, Ὅθεν ὠνόμακεν ἀγορὰν καὶ ἐφορίαν, vetus liber non habet illud καὶ, conjunctim legens ἀγορὰν ἐφορίαν : sicut et mox sequitur, Τὴν ἐφορίαν ἀγορὰν ὅρον προσγράψας· ut ἐφορίαν ἀγορὰν dicat Forum in finibus regionis alicujus, quo finitimi populi ad commercia confluunt. [Scripturam per ι (nam alii per ει scripserant) et vocabuli adjective positi conjunctionem cum ἀγορὰ probarunt jam scholiorum apud Taylorum et Bekkerum auctores. Quo minus dubitari licet ap. Pollucem scribendum esse ἐφορία ἀγορὰ, omnesque hos ll. pertinere ad adj. Ἐφόριος, quod v.] Huc pertinent illa Pollucis 9, c. 1 [§ 8] : Καὶ τὰ μέρη [τῆς πόλεως additur in cod. ap. Seber. et Jungerm.] τὰ μὲν ἔξω πόλεως, ὅροι, ἐφόρια, ἀγορὰ, δῆμοι, κῶμαι, ἀγροὶ, προάστεια, ἐσχατιαί· ubi aliquis leg. suspicetur ὅροι, ἐφορία, sicut ap. Dem., vel ἐφορία ἀγορὰ, sicut ap. eund. Dem. vett. libros habere annotavi. [Parum apte Harpocratio : Ἐφορία ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γινομένη προαγόρευσις (παραγόρευσις ed. Bekkeri errore typothetæ, προσαγόρευσις male olim apud Suidam), ὡς Δ. διδάσκει ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους καὶ Θεόφραστος ἐν γ' Νόμων, quæ omisso Theophrasti testimonio repetunt Photius et Suidas. Rectius Etym. M. p. 13, 10 : Ἀγορὰ, ἐφορεία (l. ἀγορὰ ἐφορία cum Valesio ad Harp.) ἡ σύνοδος ἡ πρὸς τοῖς κοινοῖς ὅροις γινομένη τῶν ἀστυγειτόνων, οὗ οἱ ὅμοροι συνιόντες περὶ τῶν κοινῶν ἐβουλεύοντο. Photius : Ἐφ., ἀγορὰ Ἀθήνησιν οὕτω λεγομένη. || Ap. Clem. Al. Strom. p. 798 : Ἡ δὲ ὁμοίωσις οὐχ ὥς τινες, ἡ κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἀνθρώπειον· ἄθεος γὰρ ἥδε (ἡ) ἐφορία· οὐδὲ μὴν ἡ κατ' ἀρετὴν ἡ πρὸς τὸ πρῶτον αἴτιον· ἀσεβὴς γὰρ καὶ ἥδε ἡ ἔκδοσις, vertitur Consideratio, quod esset θεωρία.]

[Ἐφορικὸς, ἡ, ὸν, Ad ἔφορον s. ἐφόρους, quod v., pertinens. Xen. Reip. Lac. 15, 6 : Πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ Ἔφοροι ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν δίφρων. De quibus Ælian. V. H. 2, 15. || « Munus s. Functio inspectoris. Schol. Theophili Antecess. l. 1, tit. 25, § 1 : Λειτούργημα γάρ ἐστιν δημόσιον πρᾶγμα διδόμενόν τινι, οἷον σιτωνικὸν, ἐφορικόν. » Ducang.]

Ἐφόριος, α, ον, et Ἔφορος, ὁ, ἡ, Qui in finibus est, Finitimus. Pollux 6, cap. 21, quod II. γειτόνων inscribitur [§ 113] : Καὶ ἐφεστίους, ἐφορίους, συνημμένους, παρακατοικοῦντας, συνόρους καὶ προσόρους· paulo ante ὁμόρους, προσχώρους, πλησιοχώρους, προσοίκους synonyma his posuerat. Appian. ἐφόρους quoque dixit Conterminos, Finitimos, Confines, B. C. 5, [9] de Palmyra urbe : Ἐπικαλῶν αὐτοῖς ὅτι Ῥωμαίων καὶ Παρθυαίων ὄντες ἔφοροι [ἐφόριοι restitutum ex cod.], ἐς ἑκατέρους ἐπιδεξίως εἶχον· reddere etiam queas, Quum habitarent in confinio imperii Romani et Parthici. Rursum ἐφόρια numerantur a Polluce inter ea quæ sunt extra urbem, i. e. Finitima et contermina urbi. Ap. Eund. 9, c. 1 [§ 8] στήλη ἐφόρια [ἐφορία], Columna terminalis, Stele quæ in finibus regionis aut agri alicujus ponitur ad eam disterminandam, i. e. Terminus, Limes, ὅρος, seu ἡ ἑνεστηκυῖα στήλη, ut alibi Idem appellat. [Alia hujus formæ femin. exx. v. in Ἐφορία. Quibus addendum ex. Aristidis vol. 1, p. 219 : Ὑπὲρ γὰρ τὸν ἐξωτάτω κύκλον τῆς οἰκουμένης ἀτεχνῶς οἷον ἐν τειχισμῷ πόλεως δεύτερον ἀγαγόντες ἕτερον ... ἐνταῦθα τείχη τε προὐβάλεσθε καὶ πόλεις ἐφορείας ἐδείμασθε. Ubi scribendum, ut jam Valesius ad Harp. v. Ἐφορία citaverat, ἐφορίας. L. Dindorf.]

[Ἐφορκέω, Pejero. Fœdus Latiorum et Olontiorum ap. Bœckh. C. I. vol. 2, n. 2554, p. 399, 204 : Εὐορκέοντι μὲν ἦμεν πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, ἐφορκέοντι δὲ τὰ ἐναντία.]

[Ἐφορκία, ἡ, Perjurium. Ephræm Cæsar. p. 76, 3034 : Συνέπνιγεν ἀθλίως, ὡς ἦν ἀκούειν, τῆς ἐφορκίας χάριν. Boiss.]

[Ἐφορκίζω. Canon 26 Concil. Laod. : Οὐ δεῖ ἐφορκίζειν τοὺς μὴ ὑπὸ ἐπισκόπων. Quædam tamen exempll. legunt ἐπορκίζειν. Balsamon ad hunc canonem p. 838 dicit ἐφορκίζειν esse κατηχεῖν ἀπίστους, Infideles catechizare. Et Harmenopuli scholiastes in Epit. canonum s. 1, tit. 9 ἐφορκιστὰς interpretatur κατηχητάς. Suicer.]

[Ἐφόρκιος, Ζεὺς ἐν Τιτάνων τάγματι, Hesychius.]

[Ἐφορκισμὸς, ὁ, Epiphan. vol. 1, p. 132, A : Ἐκεῖ παραλαβόντες τὸν προειρημένον οἱ ἅμα αὐτῷ γόητες ἐπῳδάς τινας καὶ ἐφορκισμοὺς καὶ ἐπιτηδεύματα ἀσεβείας ἔμπλεα εἰς αὐτὸν ἐποιοῦντο, vertitur Exsecrationes. Sed est i. q. ἐξορκισμοὺς, Exorcissationes, ut ἐπορκίζω et ἐφορκίζω cum nominibus quæ ab his verbis ducuntur pro ἐξορκίζω posita suis locis notavimus.]

[Ἐφορκιστής. V. Ἐφορκίζω.]

Ἐφορμαίνω, poeticum verbum, et quidem rarum, i. q. ἐφορμῶ, de quo infra. [Æsch. Pers. 208 : Μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ πτεροῖς ἐφορμαίνοντα καὶ χηλαῖς κάρα τίλλοντα. Orph. H. 33, 5 : Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φέρῃς γλυκερώτατον εὖχος· 73, 7 : Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθῃς.] Ap. Oppian. autem [Cyn. 3, 367] cum dat., Θηλυτέρῃ δ' ἁλίαστος ἐφορμαίνων ἁλάληται, exp. ἐφορμαίνων θηλυτέρῃ, Feminam appetens.

Ἐφορμάω, Impetum facio, Cum impetu me infero, Irruo. [Invado, Pervado, Ingruo huic add. Gl. Eur. Hipp. 1275 : Θέλγει δ' Ἔρως, ᾧ πτανὸς ἐφορμάσῃ. Polyb. 8, 8, 1 : Ἐπὶ τοὺς ἐφορμῶντας καὶ προβεβλημένους γέρρα. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 323 : Ἐφορμῶσι (canes rabidi) χωρὶς ὑλαγμοῦ πᾶσι. Schol. Pind. Pyth. 2, 85 : Ταῖς τῶν Λαπιθῶν γυναιξὶν ἀχολάστως ἐφώρμησαν.] Plut. [Pomp. c. 19] : Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, In Pompeium impetum fecit, In Pompeium irruit. Basil. in Oratione adversus iracundos : Βοῶντες καὶ ἀγριαίνοντες, καὶ τίνος οὐχὶ τῶν ἰοβόλων ἀναιδέστερον ἐφορμῶντες; E Xen. autem et cum præp. πρὸς, sc. Ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, pro In hostes irruens. In hoc autem Thuc. l., Ἐσβάντες δ' ἐδίωκον τὴν ἐς τὸ πέλαγος ἐφορμήσασαν, exp. ἐφορμήσασαν, ὡρμημένην. [Mire hic confusa sunt nomina singulis ll. ascripta in Lex. Septemv., unde hæc repetit HSt. Nomen Xen. enim pertinet ad l. qui tanquam Thucydidis citatur

legiturque H. Gr. 1, 6, 21, ubi quum alienum sit ἐφορμάω, Schneiderus conjiciebat ὁρμήσασαν, ego ἀφορμήσασαν emendavi. Thucydidis nomen vero refertur ad l. falso in Ἐφορμάω positum 7, 12 : Οὐ γὰρ ἐφορμοῦσιν ἀλλήλοις (nunc ἄλλοις). Qui autem Xenophonti locus tribuitur, Plutarchi est Mor. p. 119, D. || Cum infin. Orph. Lith. 34 : Τὸν δὲ καὶ ἠίθεοι αἰὲν ἐφορμήσουσι περιπτύσσειν.] Hom. vero utitur voce pass. Ἐφορμῶμαι, pro Irruo [Il. O, 691 : Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται· P, 465 : Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι· Σ, 282 : Εἴσω ἐφορμηθῆναι· Od. Λ, 206 : Τρὶς μὲν ἐφωρμήθην, etc. Hesiod. Op. 457] : a quo dicitur et θυμὸς ἐφορμᾶσθαι sequente infin., ea signif. quam ὁρμᾶν habere dicetur infra, sequente itidem infin. [Il. N, 74 : Ἐμοὶ θυμὸς ... ἐφορμᾶται πολεμίζειν· Od. A, 275 : Εἴ οἱ θυμὸς ἐφορμᾶται γαμέεσθαι· Δ, 713 : Θυμὸς ἐφωρμήθη ἴμεν ἐς Πύλον. Sine v. θυμὸς Φ, 399 : Ἧ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν. Pind. Nem. 10, 69 : Ἐφορμαθεὶς δ' ἄκοντι θεῷ. Æsch. Pers. 462 : Ἐφορμηθέντες ἓξ ἑνὸς ῥόθου. Apoll. Rh. 4, 513 : Ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες. Thuc. 6, 49 : Ναύσταθμον δὲ ἐπαναχωρήσαντας καὶ ἐφορμηθέντας Μέγαρα ἔφη χρῆναι ποιεῖσθαι.] || Active pro Incito, Cieo, et q. d. Irruere facio. Il. Γ, [165] : Οἵ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον, exp. ἐφορμῆσαι ἐποίησαν. Legitur Od. H, [272] : Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους. [Soph. fr. Phædræ ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 383 : Ὦ καὶ Ζεὺς ἐφορμήσῃ κακά. Thuc. 3, 31 : Ἣν ἐφορμῶσιν αὐτοὺς δαπάνη σφίσι γίγνηται. Antonin. Lib. c. 2, p. 14 : Αὕτη (Diana) κατὰ μῆνιν ἐφορμᾷ σῦν ἄγριον· ubi v. Muncker. Orph. Lith. 26 : Ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν.] Ap. Herodot. ἐπορμῆσαι λύκους, ab Ionico Ἐπορμῶ pro Ἐφορμῶ, exp. simpliciter Immisisse lupos. At ego, si retinendum esset verbum Immisisse, dicerem Immisisse lupos qui irruerent. Ex Soph. autem affertur pro Instigare ad aliquid, Aj. [1143] : Ναύτας ἐφορμήσαντα χειμῶνος τὸ πλεῖν. In eadem tragœdia legitur p. 18 meæ ed. [290] : Τί τήνδ' ... ἐφορμᾷς πεῖραν; quod quidam interpr. Cur hunc incitas conatum? sed ego malim, Cur in hanc expedidionem prorumpis? nisi πεῖραν alia potius voce reddi debet, quod schol. exp. πορείαν et ὁδόν. At in VV. LL. perperam hic l. citatur in Ἀφορμῶ, et in eo scribitur [non sine multis libris] ἀφορμᾷς, non ἐφορμᾷς. Similis est usus aoristi medii ἐφορμήσασθαι ap. Hesiod. Sc. [127] : Στονόεντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους, Prorumpere aut Ruere in certamina, prælia. [Oppian. Hal. 3, 397 : Ἀντὶ δὲ φορβῆς πότμον ἐφωρμήσαντο καὶ ἄϊδος ἔρκος ἄφυκτον. || Forma epica id. ib. 2, 94 : Οἵ ῥά μιν εἰσορόωντες ἐφορμώωσι λαβέσθαι.]

Ἐφορμέω, Applico, Appello, In statione sum, Stationem habeo. Thuc. 4, [24] : Τοῖς Ἀθηναίοις τε οὐκ ἀνεῖναι ἐφορμεῖν, καὶ τοῦ πορθμοῦ κρατεῖν. Xen. [H. Gr. 1, 6, 20] : Ἐπειδὴ μέσον ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, καὶ ἔνιοι ἀνεπαύοντο, ἐξέπλευσεν ἔξω τοῦ λιμένος. Polyb. 1, [46, 5] : Τῷ στόλῳ τοὺς Ῥωμαίους ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν εἴσπλουν στόματος ἐφορμεῖν. [Cum dativo Xen. H. Gr. 6, 2, 7 : Ἐπὶ τῷ λιμένι ἐφώρμει. Thuc. 8, 30.] || In statione me continendo immineo alteri; nam Pollux 1, tit. II. ναυμαχίας [§ 122] scribit, τὸ φυλάττειν τινὰς, esse ἐφορμεῖν et ναυλοχεῖν, sicut ἀνθορμεῖν et ἀντεφορμεῖν, τὸ ἀντικαθεστηκέναι πρὸς ναυμαχίαν, quod et πολιορκητικῶς προσκαθίσαι νήσῳ ἀπὸ νεῶν dici. Bud. exp. Navibus insidere et obsidere portum : ut, Ἐφορμοῦντα τῷ στόματι τοῦ λιμένος. Dem. [p. 444, 26] : Ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὁμόσε ἐφώρμουν, In statione erant imminentes in occasionem, et transitum ὑποτεμούμεναι. Thuc. 1, [116] : Περικλῆς δὲ, λαβὼν ἑξήκοντα ναῦς ἀπὸ τῶν ἐφορμουσῶν, schol. τῶν πολιορκουσῶν τὴν Σάμον, τῶν εἰς ἐπίθεσιν οὐσῶν. [Cum dat. 7, 3 : Ἐφορμοῦσα τῷ λιμένι.] Xen. Hell. 1, [6, 35, ubi paullo aliter] : Ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἐδόκει ἰέναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. [Diod. 19, 49 : Ἐφορμῶν τῷ λιμένι· 20, 9 : Οἱ ἐφορμοῦντες Καρχηδόνιοι τῷ ναυστάθμῳ τῷ Σικελιωτῶν· Exc. p. 496, 43 : Ἑκατὸν ναυσὶν ἐφορμοῦντες τῷ μεγάλῳ λιμένι. Rufin. Anth. Pal. 5, 44, 2 : Λέμβιον, ἡ δ' ἑτέρα Κερκούριον, αἱ δύ' ἑταῖραι, αἰὲν ἐφορμοῦσιν τῷ Σαμίων λιμένι. || Cum accusativo Appian. Civ. 5, 72 : Μηδ' ἐφορμεῖν ναυσὶ τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰταλίας, ubi τῇ ἀκτῇ conjiciebat Musgravius. Passivo Thuc. 1, 142 : Οὐδὲ μελετῆσαι ἐασόμενοι διὰ τὸ ὑφ' ἡμῶν πολλαῖς ναυσὶν ἀεὶ ἐφορμεῖσθαι· 8, 20 : Καταδιωχθεῖσαι τότε καὶ ἐφορμούμεναι (νῆες) ἴσῳ ἀριθμῷ ὑπὸ Ἀθηναίων.] Et metaph. ead. signif. ap. Dem. [p. 30, 18] : Πόλιν μεγάλην ἐφορμεῖν τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς. Suid. quoque [aliique gramm., hunc ipsum l. dicentes] ap. Eund. In Phil. ἐφορμεῖν exp. ἐφεδρεύειν. [Soph. OEd. C. 812 : Μηδέ με φύλασσ' ἐφορμῶν ἔνθα χρὴ ναίειν ἐμέ. || Forma Ion. Ἐπορμέω Herodot. 8, 81.]

[Ἐφορμὴ, ἡ, i. q. sequens. Hom. Od. X, 130 : Μία δ' οἵη γίγνετ' ἐφορμή. Ubi ἔξοδος interpretatur schol. Apoll. Rh. 4, 148 : Αὖε δ' ἄνασσαν νυκτιπόλον χθονίην εὐάντεα δοῦναι ἐφορμήν· 204 : Ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ ἠὲ κατηφείην ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι. Oppian. Hal. 4, 623 : Ἔλπεται οὐχ ὁρόωσα λαθεῖν ὁρόωντος ἐφορμήν. Thuc. 6, 90 : Τῷ πεζῷ ἅμα ἐκ γῆς ἐφορμαῖς τῶν πόλεων τὰς μὲν βίᾳ λαβόντες. Hesych. v. Εὔσωτρον : Σώη γὰρ ἡ ἐφορμή. Idem : Ἐφορμὴν, ὅθεν ἄν τις πολέμῳ ἐφορμήσειεν, pro quibus Photius partim deterius partim emendatius : Ἐφ' ὁρμήν· ὁ ἐναντίος τοῖς πολεμίοις ἐφορμήσειεν.]

Ἐφόρμησις, εως, ἡ, Invasio [Gl.] cum impetu, Irruptio, et q. d. Ipsa irruendi actio : ut ἐφορμᾶν redditur Irruere. Suidæ i. q. ἔφορμος subst. [Quomodo capiendum ap. Thuc. 2, 89 : Ἄλλως τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης, ubi τῶν πολεμίων supplet schol. 3, 33 : Στρατόπεδον ποιεῖσθαι καὶ φυλακὴν σφισι καὶ ἐφόρμησιν παρασχεῖν· 6, 48 : Καὶ λιμένα καὶ ἐφόρμησιν τῇ στρατιᾷ· 8, 14 : Τῶν ἐν τῷ Πειραιῷ ἐφορμουσῶν τὰς μὲν ὀκτὼ ἤδη πέμπειν, ἄλλας δὲ οὐ πολὺ ὕστερον βοηθεῖν ... ἀπολιπούσας καὶ ταύτας τὴν ἐφόρμησιν· et ibid. infra : Ἑτέρας δ' ἀντὶ πασῶν τῶν ἀπελθουσῶν νεῶν ἐς τὴν ἐφόρμησιν τῶν Πελοποννησίων ... ἀντέπεμψαν. Gramm. Bekk. Anecd. p. 438, 3, Etym. M. p. 777, 23. V. etiam Ἐφόρμισις.]

[Ἐφορμητικὸς, ἡ, ὸν, Incitans. Pollux 4, 86, secundum codices.]

Ἐφορμίζω, Ad stationem appello navem, Applico. [Intransitive Apollonid. Anth. Pal. 9, 244, 3 : Δεῖλαιαι ποταμοῖσιν ἐφώρμισαν (ἔλαφοι). Philipp. Thessal. ibid. 254, 3 : Ἀλλοτρίαις ὠδῖσιν ἐφώρμισα.] Unde Ἐφορμίζομαι ἐς λιμένα, Portum subeo, In portum applico. [Apud Thuc. 4, 8. Appian. Civ. 5, 108 : Πελάγιος ἐπ' ἀγκυρῶν ἐσάλευεν, ὡς ἐφορμισούμενος τοῖς πολεμίοις καὶ νυκτομαχήσων, εἰ δέοι, ubi est i. q. ἐφορμήσων. Medio transitiva signif. Crinagoras Anth. Pal. 7, 636, 6 : Ἀμφὶ δὲ ταύτην θῖνά με ῥοιβδήσας Εὖρος ἐφωρμίσατο. Sic enim cod. Pal. scripturam ἐφημίσατο correxit Jacobsius. L. Dind.]

[Ἐφόρμῐσις, εως, ἡ, Statio in portu. Georg. Pachym. ap. Walz. Rhett. vol. 1, p. 567, 11 : Δηλοῖ δὲ τούτου (Ajacis Telamonii) τὴν τόλμαν καὶ ἡ τῶν νεῶν ἐφόρμισις· οὐ γὰρ ἀναμὶξ τοῖς ἄλλοις ἠγάπα τάττεσθαι, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄκρον τῆς νεολαίας τοῦ Ἀχιλλέως ὁρμοῦντος θάτερον ἄκρον ἐκεῖνος κατειλήφει. Boiss. Eadem scriptura aliquoties est nonnullis in libris Thuc. in Ἐφόρμησις, quæ una vera est, citati. Ap. Suidam in Ἐφόρμους correxit Abreschius. L. Dind.]

Ἔφορμος, ὁ, ἡ, Qui in statione est : ut ἔφορμοι νῆες, Thuc. [3, 76], Quæ in statione steterant, Bud. ex Vallæ interpr. || Ἔφορμος subst. pro Locus stationi navium aptus, Budæo Locus in quo naves subsistere, aut in quem subduci possunt, Statio navium, ναυτικὴ ἔφοδος, ut schol. Thuc. 3, [6] exp., Καὶ τοὺς ἐφόρμους ἐπ' ἀμφοτέροις τοῖς λιμέσιν ἐποιοῦντο. Suid. ibi exp. ἐφορμήσεις. [Conf. 4, 27, 32.] Strabo 3 : Νησίδια ἐφόρμους ἔχοντα μετρίους. [Cum ὕφορμος permutatur ap. Steph. Byz. v. Λάπηθος, coll. Strab. 14, p. 682.]

Ἔφορος, ὁ, ἡ, peculiari quadam formatione, Inspector, Præses [δαίμων ὁ ἐφορῶν, Genius, his addit Gl.] : Ὁ Ζεὺς Φίλιος ἔφορός ἐστι τῶν τῆς φιλίας δικαίων. Philo V. M. 1 : Οὔτε δείσας τὸν Ἐλευθέριον καὶ Ξένιον καὶ Ἱκέσιον καὶ Ἐφέστιον θεὸν, ὅς τῶν τοιούτων ἐστὶν ἔφορος. [Æsch. Pers. 25 : Στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι· Suppl. 674 : Τίκτεσθαι δ' ἐφόρους γᾶς ἄλλους εὐχόμεθ' ἀεί. Soph. OEd. C. 145 : Ὦ τῆσδ' ἔφοροι χώρας. Eur. Rhes. 30 : Ποῦ σφαγίων ἔφοροι; Myrinus Anth. Pal. 6, 108, 1 : Ὑψηλῶν ὀρέων ἔφοροι Πᾶνες. Plato Phædr. p. 235, E : Ἔρωτα καλῶν παίδων ἔφορον. De certaminum præsidibus Pollux 3, 140. || Οἱ τῶν πόλεων τὰ ὤνια ἐπισκοπούμενοι Suidas (in Ἐφόλκια) aliique gramm. || Femin. Ælian. ap. Suidam v. Νέμεσις : Νεμέσεως ἐφόρου. Porphyr. De antro Nymph. c. 14, p. 15 : Ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστὶ παντὸς τοῦ σπειρομένου ἔφορος. Tzetz. Hist. 5, 922.

Suidas v. Ὄγμος.] Item ψυχαὶ τῶν πόλεων ἔφοροι, apud Synesium. || Ἔφοροι, Magistratus Lacedæmoniorum oppositi regibus, ut Tribuni plebis Consulibus apud Romanos, tanquam Inspectores eorum quæ ad remp. pertinebant, et quidem rigida censura adversus quoslibet, qui officio suo deerant, utentes, ut e variis variorum historicorum locis cognoscitur, ad quos te remitto. Legimus certe ap. Plut. quum alibi, tum Pol. præc. [p. 817, A] solitos ὑπεξανίστασθαι τοῖς ἐφόροις ipsos etiam reges. [Conf. Xenoph. Reip. Lac. 15, 6.] Atque adeo licuisse ephoris reges in carcerem conjicere testatur Thuc. 1, [131. Ephori, qui ab Lycurgo vel Theopompo instituti ferebantur (v. Clinton. Fast. vol. 1, p. 338), quinque fuerunt numero sec. Xenoph. Ages. 1, 36, Aristot. Polit. 2, 10, Polyb. 2, 22, 5 et alios. Antiquo, ut videtur, errore librarii, ἐννέα in Etym. M. p. 403, 55 et Lex. rh. Bekk. An. p. 257, 28 : quem numerum θ′ compendio scriptum sæpe confundi cum ε′ diximus supra p. 2, A. Timæus Lex. Plat. p. 128 quid sequutus sit quum scriberet : Ἔφοροι πέντε μείζους καὶ πέντε ἐλάττους, non apparet. De muneribus eorum passim agitur ap. Xenoph. in Rep. Lac. aliisque ll. ab Sturzio indicatis, Aristot. l. c. 2, 9, Herodotum, Platonem, Isocratem aliosque, de quibus Hermann. Antiq. Græc. publ. § 44 seq. || Athenis constitutos per aliquod tempus quinque ephoros memorat Lysias p. 124, 12, 22. Messeniorum Polyb. 4, 4, 3, coll. 31, 2. Heracleensium Tabulæ Heracl., ad quas v. Mazoch. p. 205, et aliorum, de quibus Bœckh. C. I. vol. 2, p. 368. De ephoris apud Indos Diodor. 2, 41 : Ἕκτον δ' ἐστὶ (μέρος) τὸ τῶν ἐφόρων· οὗτοι δὲ πολυπραγμονοῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέλλουσι τοῖς βασιλεῦσιν, ἐὰν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀβασίλευτος ᾖ, τοῖς ἄρχουσιν. Ubi v. Wesseling. || Fuit etiam munus sub imperatoribus Cpolitanis. Habetur Epistola Nili monachi 2, 20 inscripta Hypatio ἐφόρῳ. Sed et Nicetas Chon. in cod. Reg. dicitur μέγας λογοθέτης καὶ ἐπὶ τῶν κρίσεων γενικὸς καὶ ἔφορος, in edd. ἔφορος καὶ κριτὴς τοῦ βήλου. Ex Ducang. Gloss. Inter titulos principibus gentium tribuendos ab imperatore est ap. Constant. Cærim. p. 392, B. || « Episcopus. Philostorg. H. E. 1, 9, p. 7 : Τὸ στῖφος τῶν Ἀρειανῶν ἐφόρων· 3, 12, p. 46 : Ἀέτιον τὸν ἔφορον τῆς Παλαιστίνης. » Suicer.]

[Ἔφορος, ὁ, Ephorus, Cumæus, historicus, cujus fragmenta collecta edidit Marxius, Carol. 1815. Alium item Cumæum memorat Suidas, idemque tertium quendam in Ἀπελλῆς.]

[Ἐφουδίων, ωνος, ὁ, Ephudion, pancratiastes, ap. Aristoph. Vesp. 1191, 1383. Schol. ad l. priorem : Εἰ μὴ ἄρα ὁ Ἐφουδίων ἐστὶν ὁ ἐν ταῖς Ὀλυμπιάσι φερόμενος Ἐφουδίων Μαινάλιος οθ′. Hesych. : Ἐφώδιον (Ἐφωδίων) Ἐρατοσθένης διὰ τοῦ τ Ἐφώτιον (Ἐφωτίωνα) ἀναγράφει μέλανον περιοδικὸν (Μαινάλιον περιοδονίκην interpretes) πανκρατιαστήν. Ὁ δὲ Πόλεμων διὰ τοῦ δ. ἴ]

[Ἐφοψία, ἡ, Inspectio, Gl. V. Ἐφόπτης.]

[Ἐφρών, Ephron, urbs Judææ, Maccab. 1, 5, 46; 2, 12, 27, Joseph. A. J. 12, 8, 5, ubi etiam gentile Ἐφραῖοι. Suidas : Ἐφραῖος, ὄνομα κύριον.]

Ἐφυβρίζω, Contumelia afficio, Injurius et petulans sum adversum aliquem. [Irrogo, Gl.] Hom. Il. I, [368] : Γέρας δέ μοι ὥσπερ ἔδωκεν, Αὖθις ἐφυβρίζων ἕλετο κρειῶν Ἀγαμέμνων, Per contumeliam et injuriam mihi abstulit. Bud. quoque interpr. Contumelia afficio, afferens ex Greg. Naz. : Οὓς αὐτὸς ἐφυβρίζων Γαλιλαίους ἐκάλει. [De equo Pollux 1, 198.] Nec non Sugillo, afferens ex Plut. [Pericl. c. 29, ubi τὸν δ. ex antecedentibus assumtum] : Ἐφυβρίζων τὸν δῆμον. [Cum accusat. personæ rei cui illuditur etiam Eur. Heracl. 946 : Ὃς πολλὰ μὲν τὸν ἐμὸν παῖδ' ἠξίωσας ἐφυβρίσαι. Epigr. Anth. Plan. 1, 4, 2 : Ὅττι καὶ αὐτοὶ νεκροῦ σῶμα λέοντος ἐφυβρίζουσι λαγωοί. Soph. Aj. 955 : Ἦ ῥα κελαινώπαν θυμὸν ἐφυβρίζει; Plut. Mor. p. 579, C : Οἷον ἐφυβρίζοντα τὴν ἀμαθίαν ἡμῶν. || Cum dativo Soph. Aj. 1385 : Οὐδ' ἔτλης θανόντι τῷδε ζῶν ἐφυβρίσαι μέγα. Conf. l. Eur. Phœn. infra cit. Plut. Cat. maj. c. 18, Flamin. c. 9. || Cum accus. rei Eur. præter l. supra citatum, Phœn. 180 : Ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει· Androm. 624 : Εἰς ἀδελφὸν οἵ' ἐφύβρισας. Epitaph. Sardanapalli Anth. Plan. 3, 27, 4 : Τόσσ' ἔχω ὅσσ' ἐφαγον καὶ ἐφύβρισα. Thuc. 6, 63 : Ἱππῆς προσελαύνοντες πρὸς τὸ στράτευμα ἐφύβριζον ἄλλα τε καὶ εἰ ξυνοικήσοντες σφίσιν αὐτοῖς ἥκοιεν. Passivo Eur. Phœn. 1663 : Μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς. Theodor. Stud. p. 562, E : Τῇ τῆς εἰκόνος ὕβρει ἐφύβρισται τὸ πρωτότυπον.]

Ἐφυβριστὴρ, ῆρος, et Ἐφυβριστὴς, ὁ, Qui in aliquem injurius s. contumeliosus est, injuriis et contumeliis afficit; simpliciter, Injurius, Injuriosus, Contumeliosus, Insolens, Petulans. Legitur autem illud ἐφυβριστὴρ in Epigr. [Anth. Pal. 7, 352, 7, ubi pro ἐφυβριστῆρας ἰάμβους nunc recte ἐφ' ὕβρ.]

Ἐφύβριστος, ὁ, ἡ, Contumeliosus, ut Bud. vertit, Probrosus. Herodian. 6, [1, 5] : Τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας ἐκ τυραννίδος ἐφυβρίστου εἰς ἀριστοκρατίας τύπον μετενεχθείσης, Ex contumeliosissima tyrannide, Polit. Sic, Ὠμὴν καὶ ἐφύβριστον τυραννίδα, Idem [2, 4, 3] dicit de Commodi principatu. Idem rursum [2, 7, 5] : Βοηθεῖν τε αὐτὸν τὴν ταχίστην ἠξίουν ὡς ἐφύβριστα πάσχουσι, Contumeliosa et indigna. Polit. quoque vertit, Ut ipsos a tantis contumeliis assereret. [Basil. M. Epist. vol. 3, p. 112, A : Τῶν ἐφυβρίστων τούτων καὶ ἀφορήτων ὀχλήσεων. De scurra Pollux 6, 123. L. D. Clem. Alex. p. 195 : Ἐφύβριστον καὶ καταγέλαστον. Manetho 4, 312. Wakef.]

Ἐφυβρίστως, Contumeliose. [Plut. Artox. c. 30 : Ὠμῶς καὶ ἐφ.] Herodian. 2, [13, 20] : Αἰσχρῶς καὶ ἐφ. ἐαλωκότες, Turpiter contumelioseque. Polit. vertit Ignominiose. Alii, Turpiter et cum probrosa ignominia. [Athen. 12, p. 542, B. Hemst. Schol. Æsch. Pr. 954. Wakef. Etym. M. v. Γλίσχρος. Chron. Pasch. p. 295, C.]

[Ἐφυγραίνομαι, Humector. Ap. Hippocr. p. 167, F : Μικρὰ ἐφυγραινομένης (τῆς κοιλίας)· 183, D : Κοιλίη ἐφυγραίνεται· 221, H : Σμικρὰ ἐφυγραινομένης ἐς κάθαρσιν κοιλίης· 948, A, de alvo fluenti vel soluta.]

Ἔφυγρος, ὁ, ἡ, Humens, Uliginosus, Irriguus. [Theophr. C. Pl. 2, 4, 7 : Τὰ μὲν στερεὰ καὶ πυκνὰ φυτεύειν ἐν ξηροῖς, τὰ δ' ἀραιὰ καὶ ὑγρὰ ἐν τοῖς μαλακωτέροις καὶ ἐφυγροτέροις.]

Ἐφυδάτιος, α, ον, Aquaticus, Udus. Sonat autem q. d. Qui est supra aquam. Tale est ἔφυδρος. [Apoll. Rh. 1, 1229 : Νύμφη ἐφυδατίη, ubi pro n. pr. habet schol. « Planud. Ovid. Met. 1, 576 : Τοῖς ὕδασιν ἐχρημάτιζε καὶ Νύμφαις ταῖς ἐφυδατίαις. » Boiss. ῠᾰῐ]

Ἐφυδρεύω, quod exp. Irrigo, ut ὑδρεύω : pass. autem Ἐφυδρεύομαι, Adaquor. [Theophr. H. Pl. 2, 7, 1 : Ἀπόλλυσθαι (τὴν κυπάριττον) φασὶν, ἐάν γε νέαν οὖσαν ἐφυδρεύωσι πολλῷ.]

Ἐφυδρία, ἡ, significans idem cum ἐνυδρία. In VV. LL. tamen esse dicitur Urna tam vini quam aquæ. [Quæ dicitur ὑδρία.]

[Ἐφυδριὰς, άδος, ἡ, νύμφη, Nympha aquatica, ap. Hermocreontem Anth. Pal. 9, 327, 1, Leonidam ib. 329, 1, Alexandrum Ætolum ap. Parthen. c. 14, 22. Forma Ἐφυδρὶς, Artemid. 2, 38 : Ποταμοὶ καὶ Λίμναι καὶ Νύμφαι καὶ Ἐφυδρίδες ἀγαθαὶ πρὸς παίδων γονήν. Nisi καὶ delendum est. || Gl. : Ἔφυδρις, ἐξάπουν ἐπινηχόμενον τῷ νώτῳ, Timulus.]

[Ἔφυδρον, Equisetum. Diosc. Notha 465 (4, 46, ἔφεδραν ap. Spr.). Boiss.]

Ἔφυδρος, ὁ, ἡ, pro quo Ionice [ap. Herodot. 4, 198] Ἔπυδρος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνυδρος, Aquosus, Aquis scatens. [Aristot. Probl. 1, 8 : Ὁ τόπος γίνεται ἔφυδρος. Theophrast. H. Pl. 1, 8, 1 : Ἐν νηνέμοις καὶ ἐφύδροις, aliisque ll. indicatis ab Schneidero in Ind.] Diosc. 1, 14 : Ἐν ἐφύδροις τόποις φύεται, In locis aquosis et udis nascitur. [Cum dativo ap. Herodot. l. c. : Ἔπυδρος πίδαξι.] Ventus quoque ἔφυδρος dicitur, ut Lat. Aquaticus, Udus; dicit enim Virg. Udo noto; Ovid., Aquaticus auster; alibi canens, Nec tepidus pluvias concitat auster aquas : s. Pluvius; i. e. Aquas s. Pluvias afferens, ut Hesych. quoque [et Photius] exp. ὕδωρ ἄγων, et Suidas, ὕδωρ ἐπάγων : procul dubio respicientes ad hunc l. Hom. Od. Ξ, [458] : Αὐτὰρ ἄῃ ζέφυρος μέγας αἰὲν ἔφυδρος, Aquaticus udusque Zephyrus. Plin. leniter pluvium esse tradit hunc Zephyrum s. Favonium, 18, 34 : Ipse leniter pluvius, tamen est siccior Favonius. Suidas quum ἔφυδρος exposuisset ὕδωρ ἐπάγων, subjungit, ἐφύδροις κολυμβηταῖς : et [cum Zonara p. 928] hunc anonymi cujuspiam l., Ἐφύδρους

[ὑφύδρους alii libri] δὲ ἁλύσεις διατείνας διὰ τοῦ στόματος τοῦ λιμένος. Quorum tamen ll. neutri ea expos. convenit, estque ambiguum sintne ἔφυδροι ἁλύσεις, Quæ per summas aquæ partes et ipsam superficiem tenduntur, an vero Quæ sub aquis : itidemque an ἔφυδροι κολυμβηταὶ sint Natatores, qui summum æquor tranant, an vero Urinatores, qui aquas subeunt. Utrobique enim pro posteriori signif. videtur scribi potius debere ὕφυδροι quam ἔφυδροι : sicut et ap. Thuc. ὕφυδροι κολυμβηταὶ habebis infra. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 166, B : Οἷον κολυμβηταί τινες ἔφυδροι. Hic quoque scribendum ὕφυδροι. L. D. Philostr. Imag. p. 775 : Ἱππόκαμποι τὸ ἅρμα, ἔφυδροι τὰς ὁπλάς· 776 : Ὁρᾷς γάρ που τὰς νήττας ὡς ἔφυδροι διολισθαίνουσιν, Super aquas labentes. || Pluviosus. Aristid. vol. 1, p. 302 : Ἦν ἡμέρα πᾶσα ἔφυδρός τε καὶ ψυχρά. Wakef. Ap. Hippocratem Hydropicus. Schneid.]

Ἔφύδωρ, Athenis dicebatur Apparitor qui clepsydras moderabatur. Pollux 8, [113] quum locutus esset de fonte quodam, ex quo τὸ ὕδωρ ἐφέρετο ἐν ταῖς πρὸς ὕδωρ δίκαις, (solebant enim ad clepsydram dicere causas, ut in Ὕδωρ quoque docebo,) subjungit, ἐπιμελητὴς δέ τις κληρωτὸς ἐγίνετο, ὃς ἐκαλεῖτο Ἐφύδωρ, ὁ παραφυλάττων τὴν ἰσότητα τῆς κλεψύδρας· ad quem Dem. Pro cor., Σὺ δ' ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ, Obtura, Siste, Bud. Sed notandum est ap. [Photium et] Suid. disjunctim scribi ἐφ' ὕδωρ, itidemque ap. Hesych. Is enim quum ex quopiam attulisset ἐφ' ὕδωρ λαχεῖν, Sortiri clepsydræ moderandæ munus, subjungit, Λαγχάνει τις ὕδωρ παρατηρήσων τὸ ἐν ταῖς δίκαις. Eamque scripturam præfero ei quæ apud Pollucem extat, licet Bud. quoque ipsam sequatur. Sed scribendo disjunctim articulum præfigendum crediderim.

[Ἐφὔλακτέω, Allatro. Plut. Mor. p. 969, F : Τοὺς ... ὁδοιπόρους ἔσαινεν, ἐκείνῳ δ' ἐφυλάκτει (canis)· 551, C : Τοῖς ἁμαρτήμασι κυνὸς δίκην ἐφυλακτοῦσαι (δικαιώσεις).]

[Ἐφυλώδης, quod Spohnius De extrema Odyss. parte p. 241 citat ex gramm. in Bekk. Anecd. p. 457, 24 : Ἀσώδης ἐστίν· ἐφυλώδης δὲ Αἰσχύλος, scribendum πηλώδης, ut est ap. schol. ad l. Æsch. Suppl. 32 : Χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει) πηλώδει, ψαμμώδει. L. Dind.]

Ἐφυμνέω, Decanto, Celebro, ap. [Soph. Ant. 658 : Πρὸς ταῦτ' ἐφυμνείτω Δία· fr. Mys. ap. Athen. 4, p. 183, E : Πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος, ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία· Alead. ap. Hesych. in v. Ἐφυμνεῖς, ἐπᾴδεις. Æsch. Pers. 93 : Οὐ γὰρ ὡς φυγῇ παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε· Eum. 902 : Τί οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυμνῆσαι χθονί;] Plat. Leg. [12, p. 947, E : Τὸ πάτριον μέλος ἐφυμνεῖν· Conv. p. 197, E : Ἐφυμνοῦντα καλῶς. Pass. Leg. 7, p. 799, A : Ἐπὶ τοῖς τῶν θεῶν θύμασιν ἑκάστοις ἣν ᾠδὴν δεῖ ἐφυμνεῖσθαι. Arrian. Epictet. 1, 16, 18 : Ταῦτα ἐφ' ἑκάστου ἐφυμνεῖν ἔδει καὶ τὸν μέγιστον καὶ θειότατον ὕμνον ἐφυμνεῖν.] In malam autem partem Soph. OEd. T. [1274] : Τοιαῦτ' ἐφυμνῶν, pro δυσφημῶν, teste Eust. p. 634. Ejus tamen schol. accipit pro ἀνοιμώζων. [Æsch. Cho. 385 : Ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι πυκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρός.] Rursum idem schol. ἐφυμνήσασα ap. Eund. exp. καταρασαμένη, Ant. [1305] : Λοίσθιον δέ σοι κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ, Diras imprecata tibi, ut liberorum tuorum occisori.

[Ἐφυμνιάζω, Ephymnium canto. Schol. Pind. Ol. 9, 1 : Ἐρατοσθένης δέ φησι μὴ ἐπινίκιον εἶναι τὸ Ἀρχιλόχου μέλος, ἀλλ' ὕμνον εἰς Ἡρακλέα, τριπλόον δὲ οὐ διὰ τὸ ἐκ τριῶν στροφῶν συγκεῖσθαι, ἀλλὰ διὰ τὸ τρὶς ἐφυμνιάζεσθαι τὸ Καλλίνικε. Wakef.]

Ἐφύμνιον, τὸ, Carmen quod hymno succinitur, Canticum quod post hymnum decantatur, simpliciter Quod hymno succinitur, ut Bud. interpr. Suidæ [et Phot.] τὸ ἐπὶ τῷ ὕμνῳ ᾆσμα. Apoll. Arg. 2, [713] : Ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ. [Nempe ἰὴ παιήων, ut animadvertit schol. De eodem Callim. Apoll. 98, Athen. 15, p. 701, F. Schol. Pind. Ol. 9, 1 : Ἐφυμνίῳ δὲ κατεχρῶντο τούτῳ, Τήνελλα καλλίνικε. Schol. Ar. Ran. 211. Etym. M. v. Αἴλινον. Etym. Gud. : Ἐφύμνια, οἱ ὕμνοι οἱ μετ' ὀργάνων καὶ τέχνης ᾀδόμενοι.]

[Ἐφύμνιος, ὁ, ἡ, Jo. Damasc. H. in Theog. p. 4 ed. Par. 1570. Boiss. Qui hymno peragitur, Andr. Cret. p. 126, προπομπή· 128, θεολογία· 164, λόγος. Kall. Ponitur etiam in Etym. Gud. v. Ἐφύμνιον, in Epimerismis Crameri Anecd. vol. 2, p. 368, 2. L. Dind.]

Ἐφύπερθε sive Ἐφύπερθεν, Superne, In superiore parte, Supra, vel etiam Desuper, Ex superiore parte, ὑπεράνωθεν. Hom. Od. I, [383] : Ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἀερθεὶς Δίνεον· et [213] : Ἐφύπερθε τάνυσσε, pro ἐφήπλωσε. [Il. Ω, 645 : Στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας.] In Epigr. [Simonidis Anth. Pal. 7, 24, 7] : Ἐφύπερθε κεφαλῆς, pro Supra caput. [Simias ap. Tzetz. Hist. 7, 704, de quo l. v. in Ἐϋστρεφής : Τοῖς ὤμων ἐφύπερθεν ἐϋστρεφέων κύνεον κρὰς τέτραφε. Plato Anth. Plan. 4, 210, 6 : Ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι κηροχυτοῦσ' ἐντός. Aratus 69 : Μέσσῳ δ' ἐφύπερθε καρήνῳ δεξιτεροῦ ποδὸς ἄκρον ἔχει σκολιοῖο Δράκοντος. Theocr. 23, 59 : Ὑδάτων ἐφύπερθεν ἅλατο.]

[Ἐφυπερθύριον. V. Ὑπερθύριον.]

Ἐφυπνίδιος, ὁ, Qui ad somnum afferendum fit, ut ex Epigr. [Leonidæ Tar. Anth. Pal. 7, 198, 6] ἐφυπνιδίων λαλάγων affertur pro Sonorum somnum inducentium. [Nunc ex cod. Palat., qui ἐφ' ὑμνιδίωι ... πατάγωι, receptum ἐφ' ὑπνιδίῳ ... πατάγῳ.]

[Ἔφύπνιος, ὁ, Funebris. Andr. Cret. p. 144. Kall.]

[Ἐφυπνόω, Dormio, verbum ab Hesychio positum : Ἐφυπνῶσαι, καθευδῆσαι, ap. Ephræm. Syr. vol. 1, p. 119, D : Ἐν μέσῃ νυκτὶ λύκοι ἐπελθόντες τὰ πρόβατα διεσπάραξαν τοῦ ποιμένος ὑπὸ μέθης ἐφυπνώσαντος, scribendum videtur ἀφυπνώσαντος, ut in Fab. Æsop. 173, p. 74 ed. Fur. : Ὁ δὲ λαγωὸς ποσὶ θαρρῶν ἐφύπνου, correxit Schneiderus in Indice. Nisi ambobus relinquendum ἐφυπνοῦν et vertendum Obdormire. Improprie Indormio, ap. Nicetam Chon. p. 250, A : Ἐνίεται ταῖς οἰκίαις ... τὸ ὑγρὸν πῦρ, ὃ τοῖς στέγουσιν ἐφυπνοῦν σκεύεσι κατὰ τὰς ἀστραπὰς ἐξαίφνης προΐησι τὰ ἐξάλματα. L. Dind.]

[Ἐφυπνώσσω, s.] Ἐφυπνώττω, Indormio. Bud. ex Epist. Juliani ad Maximum [14] : Ἀλέξανδρον μὲν τὸν Μακεδόνα τοῖς Ὁμήρου ποιήμασιν ἐφυπνώττειν λόγος, Indormire solitum Homeri poematis : ut et Plut. in ipsius Vita [c. 8] ex Onesicrate tradit eum Iliadem Homeri σχεῖν ἀεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον· quamobrem et πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον eandem nominare solitus est.

[Ἔφύρα, ἡ, Ephyra. Steph. Byz. : Ἔφυρα (scr. Ἐφύρα), πόλις Ἠπείρου ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἄμβρακος ... Ὅμηρος οὖν (Il. Z, 152) τὸ Ἐφύρη περὶ τῆς Κορίνθου ἔφη. Ἔστι καὶ ἄλλη Ἐφύρη Κραννὼν λεγομένη ... Δευτέρα περὶ Θεσσαλίαν, τρίτη Οἰνόη, καὶ νῆσος οὐ μακρὰν ἀπέχουσα Μήλου. Ὁ πολίτης Ἐφυραῖος. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας ἄλλη. Ἔστι καὶ Θεσσαλίας καὶ Ἰταλίας κατὰ Καμπανίαν. Ἔστι καὶ κώμη Αἰτωλίας Ἔφυρα (scr. Ἐφύρα). Τὸ ἐθνικὸν Ἔφυρος. (Hac forma de alius civibus Hom. Il. N, 301 (de quo l. conf. etiam Pausan. 9, 36, 3) : Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον, ubi schol. : Ἐπὶ τοὺς Ἐφυραίους πάλαι καλουμένους, νῦν δὲ Κραννωνίους. Ἱστέον δὲ ὅτι Ἔφύραι εἰσὶ δ' (Thessalica, Epirotica, Elea, Corinthus). Forma Ἐφυραῖος est etiam ap. Theocr. 16, 33 : Ἐφυραίων μέγα ἄστυ, de Corinthiorum colonia Syracusis. (Conf. 28, 17.) Pind. Pyth. 10, 85, ubi v. schol. Ἐφυραία de agro Corinthio Pausan. 2, 1, 1, et 3, 10. Formam Ἔφυρ ab Eust. ad l. Hom. fictam verbo sufficit memorasse.) Τὸ κτητικὸν τῆς Θεσπρωτίας Ἐφύριός. Καὶ Ἐφύρηθεν ἀπὸ τόπου ἐπίρρημα. Ad quæ Strabonis aliorumque de singulis Ephyris testimonia (quibus addere licet Diod. 4, 36, ubi Thesproticam memorat) apposuerunt interpretes, quæ omittimus. Prosodia Ἐφύρα stabilitur tum forma Ionica Ἐφύρη, tum versu Aristot. Anth. Pal. App. 9, 52 : Κώμη ἥδ' Ἐφύρα κατέχει, et præceptis Herodiani Π. μον. λ. p. 17, 27, Arcadii p. 97, 7; 101, 12 (nam p. 194, 15 scribendum παροξύνεται Ἐφύρα, πορφύρα). Cognominis urbi filia Oceani Ἐφύρα memoratur Pausaniæ 2, 1, 1, Virg. Georg. 4, 343. Conf. schol. Apoll. Rh. 3, 242; 4, 1212. || Formam Ἐφύρη etiam in dialecto Attica servatam ostendit Thuc. 1, 46, ubi de Thesprotica agens ponit Ἐφύρη. Chœroboscus in Bekkeri An. p. 1173 : Σημειοῦταί τινα ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου μὴ ἐξενεχθέντα διὰ τοῦ α, ἀλλὰ διὰ τοῦ η· εἰσὶ δὲ ταῦτα ... Ἐφύρη, ὄνομα πόλεως, ἡ νῦν λεγομένη Κόρινθος. A quo sua sumsisse videtur gramm. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 177, 9. Epim. Hom. in Crameri Anecd. vol. 1,

p. 159, 13 : Ἐφύρη, ὄνομα κύριον θηλυκὸν, τὸ τέλος Ἰακὸν, καὶ τὸ αἴτιον ὅτι τὸ ρ, μακρὸν α αἰτεῖ, Ἥρα, πήρα, Ἐφύρα, καὶ καθόλου τὰ εἰς ρη Ἰακά ἐστι, χωρὶς τοῦ Ἐφύρη παρὰ τῷ Θουκυδίδῃ· οὐ γάρ ἐστιν Ἐφύρα. Adv. Ἐφύρηνδε est ap. Callim. Del. 42. Ἐφύρηθεν ap. Apoll. Rh. 4, 1212. Gentilis forma Ἐφύρειος est apud Nonnum Dion. 20, 390 : Αιπὼν Ἐφύρειον ἁλιτρεφέων δρόμον ἵππων. ὕ L. Dind.]

[Ἐφυστέρησις, εως, ἡ, Mora, Moratio. Clem. Al. Pæd. 2, p. 201 : Οὐδὲ μὴν ἐπιγλιχομένους παρεκτείνειν μέχρι πολλοῦ χρὴ τῇ ἐφυστερήσει τὴν ἀκρασίαν ὁμολογοῦντας.]

Ἐφυστερίζω, Posterior sum s. fio, ut schol. Thuc. ἐφυστερίζοντα exp. ὕστερον γινόμενα, Subsequentia et posteriora, 3, p. 110 [82] : Καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που, πύστει τῶν προγενομένων, πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς διανοίας. [Greg. Nyss. vol. 3, p. 241. Wakef. Idem vol. 1, p. 429, C, D; vol. 2, p. 70, D.]

Ἐφῠφαίνω, Intexo, i. q. ἐνυφαίνω, Inter texendum ingero. Oppian. pro simplici ὑφαίνω usurpavit, Cyn. 3, [415] : Δή ῥα τότ' ἰχνεύμων δολίην ἐπὶ μῆτιν ὑφαίνων, Fraudulentum texens s. nectens consilium.

Ἐφῠφή, ἡ, videtur potius derivatum esse ab inus. them. Ἐφυφάω. Est autem ἐφυφή, Licium, Id quod stamini intexitur, Trama, Subtegmen, Licium, μίτος. V. Συνυφή. [Plato Leg. 5, p. 734, E : Τήν τε ἐφυφὴν καὶ τὸν στήμονα. Unde citat Pollux 7, 30.]

Ἐφύω, Superpluo, Impluo, Pluvia perfundo. Unde pass. Ἐφύομαι, Perfundor pluvia : ex quo ap. Xen. [Cyn. 9, 5] ἐφυσμένος, Perfusus pluvia. || Imperson. Ἐφύει, Impluit, Superpluit, Pluvia incessit. Theophrast. [H. Pl. 4, 14, 8] : Χείριστον δὲ ἐὰν ἀπανθοῦσιν ἐφύσῃ, καθάπερ ἐλάᾳ καὶ ἀμπέλῳ· C. Pl. 4, 9, de faba : Ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ σπαρέντι, δυσφυέστερος· ubi tamen corrupte legitur ἐκφυσήσῃ. Sic ἐπινίφει dicitur. Ἐφύει, Pluvia consequitur, Statim post pluit, Sub tempus illud pluit : ut ap. eund. Theophr. C. Pl. 6, [17, 7] de arcu cœlesti : Ἐφύει γὰρ ὅπου ἂν ἐφιστῇ, Ubicunque enim insederit, pluvia statim sequitur. [Alios ll. in Ind. indicat Schneider.]

[Ἐφωδίων. V. Ἐφουδίων.]

[Ἐφώδης, ὁ, vox hebr., ap. Joseph. A. J. 3, 7, 5 : Ἐνδύεται τὸν λέγομενον ἐφώδην, Ἑλληνικῇ δ' ἐπωμίδι προσεοικότα, quem pluribus describit in seqq. V. annot. Bernardi.]

[Ἐφώμᾰλος, ὁ, ἡ, Planus. Scriptor De velitat. bell. post Leon. Diac. p. 120, C : Εἰς τοὺς ἐφωμάλους τόπους· ubi codex ἐφ' ὁμαλοὺς, quod correctum ex seqq. ibid. D : Τόπος ἐφώμαλος.]

[Ἐφωραΐζω, Andr. Cret. p. 38. Kall.]

Ἐφώριος, ὁ, ἡ, affertur pro Tempestivus. In posteriore Etym edit. [in gl. ab Turisano inserta] exp. πέπειρος, Maturus, quia sc. ἡ ὥρα καὶ ὁ χρόνος πεπαίνει τοὺς καρπούς. [Leonidas Anth. Pal. 9, 563, 3 : Ἡ λευκοόπωρος ἐγὼ καὶ ἐφώριος ἤδη.]

Ἐφώσια, Hesychio τὰ νομιζόμενα, Justa, Solemnia. [Gl. vitiosa, certe in syllaba secunda.]

[Ἐφωτίων. V. Ἐφουδίων.]

[Ἐχάδις. V. Ἐσχάδις.]

[Ἐχάλκης, ὁ, Echalces, n. viri in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 7 : Ἐχάλκου, ubi etsi literæ non omnes integræ supersunt, non videtur tamen Ἐχάλκους scriptum fuisse, sed Ἐχάλκου, quod tam ab nom. Ἐχάλκης quam Ἔχαλκος, ut Εὔαλκος dicitur et Εὐάλκης, formari potuit. Itaque supra quoque p. 1391, C, exx. genitivum Ἐπάλκου habentia in Ἐπάλκης poni licebat. L. Dind.]

Ἐχάνη, ἡ, Hesychio σκεῦός τι ὁδοιπορικὸν, Vas quoddam viatorium, quod supra Ἀχάνη.

[Ἐχέαναξ, ακτος, ὁ, Echeanax, n. viri, patris Anaxagoræ, Codri, Diodori, qui Hegesiam Ephesiorum tyrannum obtruncarunt. Polyæn. 6, 48, 1. ă]

Ἐχέβοιον, τὸ, Lorum aratro bovem adjungens et applicans. Pollux 2, [252] : Ὁ δὲ πλατὺς ἱμὰς ὁ τῷ ζυγῷ παρακαθαπτόμενος, ἐχέβοιον ἢ μεσόβοιον καὶ μεσάβοιον καλεῖται.

[Ἐχέβουλος, ὁ, Echebulus, n. viri in numo Mileti ap. Mionnet. *Suppl.* vol. 6, p. 268, 1221. L. Dind.]

Ἐχέγγῠος, ὁ, ἡ, Cujus tanta est auctoritas, ut fidem ejus sequi debeamus quasi idonei sponsoris alicujus verbi, Bud. Quo vel Cujus fide, ut idoneo et locuplete fidejussore, niti possis. [Uno verbo Sponsor, Præs. Plat. Alcib. 1 p. 134, E : Ἀσφαλὴς γὰρ εἶ ἐχέγγυος, restituendum conjiciebat Porson. *Miscell.* p. 265, quum Ἐχέγγυον, quod ἐγγυητὴς interpretantur gramm., ex Platone annotasse putaret Timæum Lex. p. 128, cujus libello satis constat plura a Platone aliena illata esse.] Plut. [Popl. c. 4] : Ἰδιώτην οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀποῤῥήτων τηλικούτων, Cujus fidei concredere posset. [Cum infin. Æmil. Paul. c. 8 : Ὁ δ' ἀπολειπόμενος υἱὸς αὐτοῦ Περσεὺς ἅμα τῇ βασιλείᾳ διεδέξατο τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἔχθραν, οὐκ ὢν ἐχέγγυος ἐνεγκεῖν διὰ μικρότητα καὶ μοχθηρίαν ἤθους.] Rebus inanimatis frequentissime tribuitur. Thuc. 3, [46] : Οὔκουν χρὴ οὔτε τοῦ θανάτου τῇ ζημίᾳ ὡς ἐχεγγύῳ πιστεύσαντας χεῖρον βουλεύσασθαι, Veluti locuplete præde fretos; seu, ut schol. exp., βεβαίῳ, ἰσχυρᾷ, ὡς ἐγγυῆσαι δυναμένῃ. [Ad quem l. refertur gl. Hesychii Ἐχεγγύῳ, πιστῷ, βεβαίῳ, ἐξ αὐτοῦ ἔχοντι τὴν ἐγγύην.] Ἐχέγγυον ἀσφάλισμα, Pignus, i. e. Certum signum et veluti fides data. VV. LL. ex Bud. Comm. et Epist. [« Eurip. Med. 388 : Τίς γῆν ἄσυλον καὶ νόμους ἐχεγγύους Ξένος παρασχὼν, ῥύσεται τοὐμὸν δέμας, Do legem, qua ut certo fidejussore fidere queam. » HSt. Ms. Vind. Androm. 192 : Εἶπ', ὦ νεᾶνι, τῷ σ' ἐχεγγύῳ λόγῳ πεισθεῖσ' ἀπωθῶ γνησίων νυμφευμάτων;] Ap. Eurip. vero Phœn. [766] : Τὴν δόσιν δ' ἐχέγγυον Τὴν πρόσθε ποιῶ, exp. Ratum facio. [Lucian. Navig. c. 27 : Τό γε ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἴει σοι γενήσεσθαι καὶ βέβαιον;] Nonnunquam ita usurpatur, ut Par et Idoneus, i. e. De cujus fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis : et in ea signif. ponitur aliquando absolute, aliquando cum præp. πρός. Herodian. 3, [13, 11] : Ὡς μηδεμίαν εἶναι δύναμιν ἔξωθεν ἐχέγγυον μηδ' ἀντίπαλον πλήθει στρατοῦ, Parem tantis opibus, Budæus. Plut. [Mor. p. 595, F] : Τῶν ἱερῶν σωτηρίων, καὶ καλῶν, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν ἐχεγγύων αὐτῷ γεγονότων· Pericle [c. 37] : Οὐδεὶς βάρος ἔχων ἰσόῤῥοπον, οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν ἐφαίνετο, Tanto par imperio, Cujus fidei tantum committi posset imperium. [Id. Mor. p. 1055, B : Τὰς μὲν τάσεις ... ἐκείνας, ὡς οὐδὲν ἐχέγγυον εἰς σωτηρίαν ἐχούσας, ἀφῆκας. Dionys. A. R. 2, 37 : Ἐχεγγύῳ φρουρᾷ καταλαμβάνων ἑκάτερον λόφον· 8, 43 : Ὁμήρα νομίσαντες ἔχειν παρὰ τῶν πολιτῶν ἐχέγγυα. Similiter sæpe Dio Cassius. Cum genitivo, ut supra, Palladas Anth. Pal. 10, 56, 11 : Οὐ ... σωφροσύνης τρόπος οὗτος ἐχέγγυος. Comparativo Themist. Or. 26, p. 321, D : Τοσῷδε δόξει καὶ ἐχεγγυώτερος τοῖς ἀκούουσιν· 34, p. 465, 17 : Ἡ βασιλέως πραότης ἐχεγγυωτέρα αὐτοῖς πρὸς ἀσφάλειαν ὧν ἑαυτοῖς συνεγνώκασιν. Clem. Al. Strom. p. 891. Superlativo Athen. 9, p. 398, F : Ἔχων ἐχεγγυώτατον μάρτυρα τὸν χαρίεντα Ἀριστοφάνη. L. D.] Neutr. subst. etiam capitur h. v. pro ἀσφαλὲς s. ἀσφάλεια. Herodian. 2, [13, 16] : Τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντας, Prodita fide custodiaque, Polit. [Plur. cum sing. ap. grammat. in Bachm. Anecd. vol. 2, p. 424, 30 : Τοῦ ἔχειν εἰς μνείαν τῆς περὶ ἡμᾶς διηγήσεως ὅμηρόν τε καὶ ἐχέγγυα, nisi legendum ὅμηρα, ut in l. Dionysii. L. D. || Soph. OEd. C. 284 : Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἱκέτην ἐχέγγυον, ῥύου με κἀκφύλασσε· schol. ἀσφαλῆ. Vertitur, Fide tua fretum. Seager. || Adv. Ἐχεγγύως, schol. Æsch. Pers. 239 : Ἔγχη δὲ σταδαῖα ἤτοι ξίφη σταδαῖα, δι' ὧν συστάδην καὶ ἐχ. καὶ πλησίον μάχονται. Schol. Lucian. Lexiph. c. 2 : Ἀσφαλῶς καὶ ἐχ.]

[Ἐχεγλωττία, ἡ, Silentium. Lucian. Lexiph. c. 9.]

[Ἐχεδαμία, ἡ, Echedamia, oppidum Phocidis ap. Pausan. 10, 3, 2.]

[Ἐχεδερμία, ἡ, Coriago. Hippiatr. p. 88; Veget. Mulomed. 5, 53, 1. Schneid.]

[Ἐχεδημία, ἡ. V. Ἀκαδήμεια.]

[Ἐχέδημος, ὁ, Echedemus, i. q. Ἀκάδημος, quod v. Epigr. Anth. Pal. 12, 55, 2 : Κεκροπίαν δ' (ἔσχεν) Ἐχέδημος ὁ δεύτερος Ἀτθίδι Φοῖβος. Alius ib. 124, 1. Legatus Atheniensium ad Scipiones. Polyb. 21, 2, 2 sq. Memorat etiam Suidas. L. Dind.]

[Ἐχέδωρος, ὁ, Echedorus, ποταμὸς Μακεδονίας, ὁ πρότερον Ἠδωνὸς (ed. Ἠδονὸς) καλούμενος, ὁ ἔχων φησὶ δῶρα· χρυσοῦ γὰρ καταφέρων ψήγματα, οἱ ἐγχώριοι ἀρύονται κτλ. Ἢ ἀπὸ Δώρου τινὸς Ἀρκάδος ... ὃς ἐμπεσὼν τῷ ποταμῷ αἴτιος γέγονε τῆς ὀνομασίας, Etym. M. Ἐχέδωρος

etiam ap. Apollod. 2, 5, 3, Ptolem. 3, 13. Ἐχείδωρος ap. Herodot. 7, 127, sed nonnisi paucis in libris: ceteri Χείδωρος, ut omnes 124, quod ducendum esset a χέω, quum ab ἔχω si formatur compositum, analogia careat Ἐχει—. ‖ Ἐχεδώριδες, αἱ Νύμφαι, Hesychius. Scribendum Ἐχεδωρίδες.]

Ἐχέθῡμος, ὁ, ἡ, Mente præditus, Qui animi cupiditates coercet. Hom. Od. Θ, [320]: Οὕνεκά οἱ καλὴ θυγάτηρ, ἀτὰρ οὐκ ἐχέθυμος, schol. οὐ λογισμὸν ἔχουσα, ἢ οὐ κρατοῦσα τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐ σώφρων. [Adv. Ἐχεθύμως, Epiphan. vol. 1, p. 691.]

[Ἐχειαὶ, αἱ, Echiæ, oppidum Messeniæ. Strabo 8, p. 360.]

Ἐχείδιον, τὸ, Viperula, Parva vipera, ap. Suid. [s. Zonaram in v. et Suidam in Ἔχις. V. Ἐχίδιον.]

[Ἐχείδωρος. V. Ἐχέδωρος.]

Ἐχέκαλλος, Pulchritudinem habens, ἔχων κάλλος, Spectabilis exp. ap. Theophr. H. Pl. 5, [6, 2]: Πρὸς τὰς τῶν τεκτόνων χρείας ἐχέκαλλον. [ἐχέκολλον, quod v.] μάλιστα ἡ ἐλάτη, διά τε τὴν μανότητα καὶ τὴν εὐθυπορίαν.

[Ἐχεκήλης, ὁ, Herniosus. Hesych.: Ἐχεκήλην, κηλήτην.]

[Ἐχέκλεια, ἡ, Echeclia, n. mulieris in inscr. Melia ap. Bœckh. vol. 2, p. 358, n. 2432.]

[Ἐχεκλῆς, έους, ὁ, Echecles, f. Actoris, Hom. Il. Π, 189.]

[Ἔχεκλος, ὁ, Echeclus, f. Agenoris ap. Hom. Il. Υ, 474, Pausan. 10, 27, 2. Alius Trojanus, Hom. Il. Π, 694.]

Ἐχέκολλος, ὁ, ἡ, Tenax instar glutinis, Cohibens et continens in modum glutinis. Plut. [Mor. p. 966, D] loquens de hirundinum in nidificando solertia: Ἂν πηλοῦ τινὸς ἐχεκόλλου δεομένην αἴσθωνται τὴν νεοττίαν. Et τὸ ἐχέκολλον neutr., Glutinosa tenacitas; Id quod continet et cohibet in modum glutinis; Id quo res aliquæ veluti glutino sociantur. Idem [ib. p. 481, C]: Τὰ συμπαγέντα, κἂν χαλάσῃ τὸ ἐχ., ἐνδέχεται πάλιν δεθῆναι καὶ συνελθεῖν· συμφυοῦς δὲ σώματος ῥαγέντος ἢ σχισθέντος ἔργον ἐστὶ, κόλλησιν εὑρεῖν καὶ σύμφυσιν. [Alex. Trall. 3, p. 185. Struv. V. Ἐχέκαλλος.]

Ἐχεκόλλως, More eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Diosc. 5, [172] de terra Samia: Προκριτέον τὴν ἐλαφρὰν, καὶ ἐν τῷ θίγειν τὴν γλῶσσαν, ἐχ. κρατουμένην, Tangenti linguæ glutinis modo adhærescentem; Linguæ glutinosam, Plin. 35, 16.

[Ἐχεκράτεια, ἡ, Echecratia, Phliasia, Pythagorea ap. Iambl. V. Pyth. p. 532 ed. Kiessl. V. Ἐχεκρατία.]

[Ἐχεκράτης, ους, ὁ, Echecrates, pater Eetionis, Cypseli avus. Herodot. 5, 92. Phliasius ap. Plat. Phæd. p. 57, A, etc., Epist. 9, p. 358, B. Alius in inscr. Branchid. ap. Bœckh. vol. 2, p. 553, n. 2853, 4. Forma genitivi Ἐχεκράτου ib. p. 363, III, 21 et ap. Suidam in Ἐχεκρατίδης. Alius ap. Timæum Polyb. 12, 11, 7, Thessalus ap. eund. 5, 63, 4 etc. ă]

[Ἐχεκρατία, ἡ, Echecratia. Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατίας υἱὸς memoratur ap. schol. Theocr. 16, 36. Scribendum videtur Ἐχεκρατείας. L. Dind.]

[Ἐχεκρατίδας, ου, ὁ, Echecratidas. Rex Thessaliæ, ap. Thuc. 1, 111. Larisæus ap. Pausan. 10, 16, 8. Conf. Buttm. Comm. De Aleuadis in Act. Acad. Berol. p. 201, 204 seq. Forma Dor. Ἐχεκρατίδας ap. Leonidam Anth. Pal. 6, 142, 2, Alciphr. Ep. 3, 34, Suidam, qui utrumque interpretatur ὁ τοῦ Ἐχεκράτου παῖς. ĭă]

[Ἐχεκτεάνος, ὁ, ἡ, Possidens opes, Dives. Rhian. fr. 1, 2, p. 475. Boiss. Nonn. Dion. 11, 37; 17, 35: Ἐχεκτεάνων ὑδάτων· 13, 355: Ἐχεκτεάνῳ παρὰ παστῷ. L. Dindorf.]

[Ἐχέλᾱος, ὁ, Echelaus, Cyprius, ap. Nonnum Dion. 32, 199 seqq.]

[Ἐχέλᾱς, α, ὁ, Echelas, f. Penthili, ap. Pausan. 3, 2, 1.]

[Ἐχελίδαι. V. Ἔχελος.]

[Ἐχέλιον, vox incertæ notionis ap. Myrepsum cap. de Drosatis n. 56. Ducang.]

[Ἐχέλλου cujusdam mentio fit in epigr. Persis Anth. Pal. 7, 445, 1. L. Dind.]

[Ἔχελος, ὁ, Echelus. Etym. M. p. 404, 4: Ἔχελος, ἥρως παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος, καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδαι, ἀπὸ τοῦ κειμένου ἕλους (deest præpositio vel hic vel ante κειμένου, ut in sequenti gl. Hesychii) τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἵδρυται τὸ τοῦ Ἐχέλου ἄγαλμα. Παρὰ τὸ ἕλος ἔχειν ἔχελος, καὶ Ἐχελιδῶν δῆμος ἀπὸ Ἐχέλιος (sic). Hesych.: Ἐν Ἐχελιδῶν (ita jam Meursius Opp. vol. 1, p. 275 pro Ἐνεχελιδών)· Ἔχελος, ἥρως, ὡς δὲ ἔνιοι ἐπίθετον ἥρωος ἐπὶ (nisi ἀπὸ scripsit, ut Etym. M.) τοῦ ἕλος παρακεῖσθαι τῷ ἥρωι (τόπῳ Etym.). Ἔστιν δὲ ὁ Ἀθηναίων ἱππόδρομος. Ἐνεχελιδὼν (scr. ἐν Ἐχελιδῶν deleta post ἱππόδρομος interpunctione), ἐν ᾧ ἱππικοὶ ἤγοντο ἀγῶνες καὶ ναὸς Ἴλου (Ἐχέλου Meursius l. c.). Accuratius loci situm describit Steph. Byz. (ap. quem male olim Ἐχεμ—) dicitque τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας τοῖς Παναθηναίοις ibi factos. Etym. M. p. 340, 54: Ἐνεχελιδὼ, τόπος Ἀθήνησι σταδίων ὀκτὼ, ἐν ᾧ αἱ ἱπποδρομίαι, ἀπό τινος Ἐχέλου. Pejus Photius: Ἐχελιδών· τόπος ἔχων ἱππόδρομον, ἀπὸ Ἐχέλου ὀνομασθείς.]

[Ἐχέμβροτος, ὁ, Echembrotus, Arcas, ap. Pausan. 10, 7, 4.]

[Ἐχεμένης, ὁ, Echemenes, ἐν τοῖς Κρητικοῖς citatur ab Athen. 13, p. 601, E.]

[Ἔχεμις. V. Χέμμις.]

[Ἐχέμμας, α, ὁ, Echemmas, Cretensis. Callim. Epigr. 72, 1.]

[Ἐχέμμων, ονος, ὁ, Echemmon, f. Priami. Hom. Il. E, 160, ubi alii Ἐχήμων. Ἐχέμων libri Apollodori 3, 12, 5.]

[Ἔχεμος, ὁ, Echemus, f. Æsopi, Arcadiæ rex, ap. Herodot. 9, 26, Diodor. 4, 58, Apollodor. 3, 10, 6, 2, Pausan. 1, 41, 2 et alibi. Conf. Pind. Ol. 11, 69, ubi Hesiodi testimonio utitur schol. Ab hoc nomine fictum Ἐχεμήδειος v. ap. Steph. Byz. v. Ἐκαδήμεια.]

Ἐχεμῡθέω, Linguam contineo s. cohibeo, Supprimo verba, Sileo. Hesych. enim affert ἐχεμυθεῖν pro λόγους στέγειν, σιωπᾷν. [Similiter Suidas. Iambl. V. Pyth. 94, p. 204: Πρῶτον ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ἐσκόπει εἰ δύνανται ἐχεμυθεῖν· τούτῳ γὰρ δὴ καὶ ἐχρῆτο τῷ ὀνόματι, de Pythagora. Id. Protr. p. 310: Τὰ παρ' αὐτοῖς ἀπόρρητα καὶ ἐχεμυθούμενα. Lucian. D. deor. 21, 2. Eust. Opusc. p. 89, 1; 286, 2.]

Ἐχεμῡθία, ἡ, Taciturnitas, Silentium. Plut. [Mor. p. 519, C]: Πρόχειρα ἔχοντας τὰ τῆς ἐχεμυθίας ἐγκώμια. [Ib. p. 728, D, inter vocc. Pythagoreorum.] Synes. Ep. 142: Πλὴν ὅσον μιμητὴς εἶναι τῆς ἐχεμυθίας εὐξαίμην, Imitator taciturnitatis et silentii. Gellius 1, 9, de disciplina Pythagorica: Hi prorsus appellabantur intra tempus tacendi audiendique, ἀκουστικοί: ast ubi res didicerant rerum omnium difficillimas, tacere audireque, atque esse jam cœperant silentio eruditi, cui erat nomen ἐχεμυθία, tum verba facere et quærere, et quæ ipsi opinarentur, expromere potestas erat. [Philo vol. 2, p. 267, 18; Iambl. V. P. 226, p. 448; Georg. Pachym. Andron. p. 250, C. Photius s Suidas: Ἐχ., σιωπὴ, μυστήρια.]

Ἐχέμῡθος, ὁ, ἡ, Qui cohibere se novit quominus loquatur, Taciturnus. [Tacitus, Gl.] Vox est composita ex Homericis illis [Od. Τ, 502], Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον· et [Ο, 444]: Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον. Synes. De insomn.: Πᾶσι πανταχοῦ πάρεστι προφῆτις ἕτοιμος, ἀγαθὴ σύμβουλος, ἐχέμυθος. Idem Epist. 137: Τὸ γὰρ τῆς ἐπιστολῆς πρᾶγμα οὐκ ἐχέμυθον, ἀλλὰ φύσιν ἔχει τῷ περιτυχόντι διαλέγεσθαι, Epistola non est taciturna. [Greg. Nyss. vol. 2, p. 219, A; Theophyl. Bulg. vol. 3, p. 648, D. Photius, Suidas, Zonaras: Ἐχέμυθον, μυστήριον κρυπτὸν ἢ φρόνιμον. Suidas: Ἐχεμυθότατος ὁ φρονιμώτατος. L. Dind.]

[Ἐχεναΐς, ΐδος, ἡ, Echenais, nymphia. Parthen. Erot. c. 29. ăĭ L. Dind.]

[Ἐχενάτης. V. Ἐχινώδης.]

Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ, Naves retinens et remorans: ἐχ. ἄγκυρα, Epigr. [Theæteti Anth. Pal. 6, 27, 5]; quæ anchoræ itidem ab ἔχειν dicuntur ἔκτορες ἀμφίστομοι et ἰσχάδες, ut in Ναυσιπέδῃ videre est. [Æsch. Ag. 149: Χρονίας ἐχενῆδας ἁπλοίας. Nonn. Dion. 13, 114, γαλήνη.] ‖ Pisciculi cujusdam nomen. Aristot. H. A. 2, 14: Ἔστι δ' ἰχθύδιόν τι τῶν πετραίων, ὃ καλοῦσί τινες ἐχενηΐδα, καὶ χρῶνταί τινες αὐτῷ πρὸς δίκας καὶ φίλτρα. Unde Plin. 9, 25: Est parvus admodum piscis, assuetus petris: Echeneis appellatus: hoc carinis adhærente, naves tardius ire creduntur: inde nomine imposito: quam ob causam amatoriis quoque veneficiis infamis est, et judiciorum ac litium mora. Idem

32, 1 : Omnia hæc pariterque eodem impellentia, unus ac parvus admodum pisciculus, Echeneis appellatus, in se tenet : ruant venti licet et sæviant procellæ, imperat furori, viresque tantas compescit et cogit stare navigia : quod non vincula ulla, non ancoræ pondere irrevocabili jactæ. Et paulo post, Ex nostris quidam Latinis Remoram appellavere eum. [Donat. in Terent. Andr. 4, 4, 18 : « Remorari a remora, pisce minutissimo, qui naves retinet : nam Græce ἐχενηΐς vocatur. » Conf. Oppian. Hal. 1, 212, et Suid. in v. Blomf. Gloss. ad Æsch. Ag. l. c. Nonnus Dion. 21, 45, 49; Plut. Mor. p. 641, B. L. Dind.]

[Ἐχενηΐς, ίδος, ἡ, Echeneis, fons prope urbem Caunum. Parthen. Erot. c. 11, 2. L. Dind.]

[Ἔχένηος, ὁ, Echeneus, Phæax. Hom. Od. H, 155; Λ, 342. Theognost. Cram. Anecd. vol. 2, p. 51, 21; Arcad. p. 39, 13.]

Ἐχεπευκής, ὁ, ἡ, Amarus. Hom. Il. A, [51] : Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλε. Ubi Eust. ἐχεπευκὲς exp. τὸ οἷον ἔχον τὶ πεύκης, sc. πικρίαν : nam πικρὸν est τῆς πεύκης τὸ δάκρυον : unde fortassis, inquit, τὸ πικρὸν, πευκέδανον παρωνόμασται : a quo βέλος πευκεδανὸν, τὸ καὶ ἐχεπευκὲς, i. e. ἐχέπικρον, secundum antiquos; nam ἐχρίετο τὰ βέλη πεύκῃ, ubi πεύκη accipiendum pro Resina ipsa quam fundit arbor picea. [Conf. Περιπευκής. De opinione Buttmanni Lexil. vol. 1, p. 17, Acutum significari putantis, dicetur in Πεύκη.] Alii ἐχεπευκὲς accipiunt pro θανάσιμον, καὶ ἐκτέμνον τοῦ βίου τὸν βληθέντα, δίκην πεύκης, ἥτις ἐκτμηθεῖσα οὐκ ἔτι βλαστάνει : quod confirmatur his Plinii verbis, si πεύκην pro Larice accipiamus, 16, 10 : Larix ustis radicibus non repullulat, picea repullulat. Simile narrat de pinu Herodot., ut in Πίτυς dicetur. [« Ibid. : Picea montes amat atque feralis arbor et funebri indicio ad fores posita, ac rogis virens : jam tum in domos recepta. V. Plin. lib. 16, cap. 18. Locus de larice citatus : lib. 16, cap. 19. » HSt. Ms. Vind. Orph. Lith. 469 : Τείροντα θνητοὺς ἐχεπευκέϊ πάντας ἀϋτμῇ. Nicand. Th. 600 : Σμύρνης ἐχεπευκέος· 866 : Σικύοιο ἐχεπευκέα ῥίζαν ἀγροτέρου. Tzetz. Epist. 61 ap. Miller. *Journ. des Sav.* 1839, *Déc.* p. 719 : Ἄλλοι δὲ χρηματόψυχοι ἄνθρωποι, ὁ μὲν αὐτόθεν αὐτῷ ἐχεπευκῆ σταλῆναι ζητείτω γραφήν. L. D.]

[Ἐχέπικρος, ὁ, ἡ. V. Ἐχεπευκής.]

[Ἐχέπολις, ιδος, ὁ, Echepolis, f. Alcathoi ap. Pausan. 1, 42, 6 bis et 43, 2. Locis duobus prioribus libri partim Ἐσχέπολις vel Ἐσχεπόλις (unus etiam semel Ἐσχατόπολις), partim Ἐχέπολις, tertio nonnulli Ἐσχέπολις, unus Ἐχέσπολις, editiones Ἐχέπολις, ceteri Ἰσχέπολις, quod jam constanter restitutum est, sed analogia caret, cui convenit Ἐχέπολις, quod revocandum. Hoc enim nomen præstat etiam inscr. ap. Bœckh. *Urkunden* X, f, 10, ubi Ἐχέπολις Κυδαθηναιεύς. L. D.]

Ἔχέπωλος, ὁ, ἡ, Equuleos s. Pullos equinos habens : Hesych. ἐχέπωλοι, ἱππικοὶ, ἱπποτρόφοι. [Suidas ὁ ἔχων ἵππους.]

[Ἐχέπωλος, ὁ, Echepolus, Trojanus, Hom. Il. Δ, 458. Tyrannus Sicyonis, ib. Ψ, 296 : Ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος, ubi opinionem eorum, qui ἐχέπωλος pro adjectivo habuissent, testimoniis Acusilai et Pherecydis de filio Anchisæ Echepolo refellunt scholl. Alius ap. Aristænet. p. 34.]

[Ἐχερρημοσύνη, ἡ, Silentium. Iambl. V. P. 197. Ubi Kuster. : « Quid hoc vocis? (nempe ἐχερημοσύνη). Cum Arcerio et Obrechto substituo ἐχεμυθία, donec melius quid in mentem venerit. » Male. Ἐχερρημοσύνη est vox bonæ notæ, derivanda ab ἐχερρήμων. Sic dicitur αἰσχορρήμων, αἰσχορρημοσύνη, ταπεινορρημοσύνη, ubi recte notat Hedericus, quasi a ταπεινορρήμων. Bast. ὕ]

Ἐχεσαμία, ἡ, auctore Hesych. dicitur ὅτε θέρους ὄντος ψεκάσῃ [ψακάζει (—ζῃ) codex] ἢ βροντήσῃ. [Est igitur i. q. διοσημία, ut scribi volebat Bulengerus.]

Ἐχέσαρκος, ὁ, ἡ, Carni s. cuti adhærens. Athen. [13, p. 590, F] tradit Phrynen meretricem non facile fuisse nudam videre, quoniam ἐχέσαρκον χιτώνιον ἀμπείχετο, καὶ τοῖς δημοσίοις οὐκ ἐχρῆτο βαλανείοις.

[Ἔχεσθένης, ους, ὁ, Echesthenes, n. viri in inscr. Dymæa ap. Bœckh. vol. 1, p. 712, n. 1543, 21, Corcyr. vol. 2, p. 18, n. 1842, 4. L. Dind.]

Ἐχέσκει, Hesych. ἀνιᾶται, quod et ἀχεύει. [Ἀχέσκει Kuster.]

[Ἐχέτονος, ὁ, ἡ, Gemitus habens, afferens. Theocr. 25, 213 : Ἰὸν ἐχέστονον.]

[Ἐχέστρᾰτος, ὁ, Echestratus, Agidis f., Spartæ rex. Herodot. 7, 204, Pausan. 3, 2, 2, sq.]

Ἐχέτης, ὁ, ap. Pindarum ὁ πλούσιος, Dives, Opulentus : παρὰ τὸ ἔχειν, ut ἐρισθενέτης παρὰ τὸ ερι σθένειν, Etym. [Conf. Ἔχης.]

[Ἐχετία, πόλις Ἰταλίας. Ὁ πολίτης Ἐχετιανὸς, ὡς Καρδιανὸς, Steph. Byz.]

[Ἐχετιμίδας, α, ὁ, Echetimidas, Spartanus. Thuc. 4, 119. ῐ̆]

[Ἐχέτῑμος, ὁ, Echetimus, n. viri ap. Pausan. 2, 10, 3.]

[Ἔχέτλα, ἡ, Echetla, urbs Siciliæ. Polyb. 1, 15, 10, Diod. 20, 32. Ὁ πολίτης Ἐχετλιάτης sec. Steph. Byz.]

[Ἐχετλαῖος. V. Ἔχετλος.]

[Ἐχετλεύω.] Hesych. affert verbum Ἐχετλεύειν, pro ἀροτριᾶν, Arare.

Ἐχέτλη, ἡ, Stiva, [Bura, Buris, Gl.] : τοῦ ἀρότρου τὸ κράτημα, seu ὃ κατέχει ὁ ἀροτὴρ τοῦ ἀρότρου [sec. Photium, Zonaram, Etym. M.; τοῦ ἀρότρου τὸ κατόπιν ξύλον ὀρθὸν, οὗ ἔχεται ὁ ἀρότης, Poll. 1, 252]. Ea aratri pars quam arator manibus tenet : Aratri veluti capulum : παρὰ τὸ ἔχειν τὸ κρατεῖν. Hesiod. Op. [465] : Ἀρχόμενος τὰ πρῶτ' ἀρότρου ὅταν ἄκρον ἐχέτλης Χειρὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νώτου ἵκηαι. Hesychio est etiam ἡ σπάθη τοῦ ἀρότρου, et ἡ αὔλαξ, afferenti itidem ἐχέτλαις pro ἀροτριάμασιν, αὔλαξιν, Sulcis. [Apoll. Rh. 3, 1324 : Τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐχέτλην. Flaccus Anth. Pal. 7, 650, 1 : Φεῦγε θαλάσσια ἔργα, βοῶν δ' ἐπιβάλλευ ἐχέτλῃ. Macedon. ib. 11, 9, 6.]

[Ἐχετλήεις, εσσα, εν, Ad stivam pertinens. Agathias Anth. Pal. 6, 41, 3 : Ἐχετλήεντά τε γόμφον.]

Ἐχέτλιον, τὸ, esse dicitur Locus in navi ubi res reconduntur. [Nicand. Th. 825 : Ἐχετλίου ἐξαναδῦσαι. Schol. : Ἐχ., τόπος τοῦ πλοίου ὅπου τοὺς ἰχθῦς τιθέασι καὶ συλλέγουσιν, ἢ ὁ ζῶγρος καὶ τὸ βιβάριον ἐχέτλιον λέγεται.]

[Ἔχετλον, τὸ, quod ponitur a Chœrobosco in Crameri Anecd. vol. 2, p. 256, 5, idem esse videtur quod ἐχέτλη. L. Dind.]

[Ἔχετλος, ὁ, Echetlus, heros Atticus ap. Pausan. 1, 15, 3 (Ἐχετλαῖος 1, 32, 5). Quem exprimi putarunt nonnulli in sculpta imagine virum cum stiva exhibente, de qua Zoega *Bassi ril.* vol. 1, p. 181. L. Dind.]

[Ἐχετογνώμων Euseb. Præp. ev. 9, 41, ubi ὀχετογν. vel ἐχεγν. Leopardi ap. Mai. ad Euseb. Chron. ed. a. 1833, Coll. Vat. vol. 8, p. 27.]

[Ἔχετος, ὁ, Echetus, rex Epiri crudelitate famosus, Hom. Od. Σ, 85 sq., ubi v. schol. et Eust. Apoll. Rh. 4, 1093.]

[Ἐχέτρα, ἡ, Echetra, urbs Italiæ, cujus gent. Ἐχετρανὸς Steph. Byz. annotat ex Dionys. A. R. 10, 21.]

Ἐχέτρωσις, εως, ἡ, Galeno Lex. Hippocr. ἡ λευκὴ βρυωνία, Bryonia alba. Legitur autem Γυναικ. l. 1 [p. 633, 18, 54, et l. 2, p. 653, 6] et Π. γυναικ. φύσ. [p. 574, 52.]

[Ἔχέτωρ, voc. fictum ad etymologiam voc. ἕκτωρ demonstrandam ab schol. Hom. Il. Ω, 272.]

[Ἐχευήθεις, pagi Tegeatici demotæ, ap. Pausan. 8, 45, 1, ubi libri alii aliter.]

Ἐχεφρονέω, Prudens et cordatus sum, Sapio, Epigr. [Agathiæ Anth. Plan. 4, 332, 6. Eust. Opusc. p. 278, 58.]

[Ἐχεφρόνως. V. Ἐχέφρων.]

Ἐχεφροσύνη, ἡ, Prudentia, Mens cordata. [Sagacitas, Gl.] Epigr. [Agathiæ Anth. Pal. 9, 767, 6 : Καὶ κύβος ἀγγέλλει βένθος ἐχεφροσύνης. Apollinaris ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 63, A. ῠ L. Dind.]

Ἐχέφρων, ονος, ὁ, ἡ, Animi compos, Cordatus, Prudens, [Sagax, Sollers, Gl.] : ἔμφρων, συνετὸς, σώφρων. Hom. Od. N, [332] : Ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων· Il. I, [341] : Ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων· Od. Δ, [111], ἐχέφρων Πηνελοπείη. Nonnus ἐχέφρονα pro Eo usurpare dicitur qui mentem reprimit et cohibet. [Dion. 16, 226 : Εἰσὶ καὶ ἐν σκυλάκεσσιν ἐχέφρονες· 19, 216 : Ἐχέφρονι δείκνυε σιγῇ. Tzetz. Hist. 2, 937 : Ἡ γυνὴ τῶν ἐχεφρόνων οὖσα. Theodor. Stud. p. 452, E : Σὺ οὖν ὡς ἐχέφρων, ὡς συνετή· 551, D : Ἐχέφρονας ὄντας· 572, A : Πρὸς συνετὴν, πρὸς ἐχέφρονα. Genes. De reb. Cpol. p. 75, C. Comparativo Theodor. Stud. p. 546, E : Τίς δ' ἂν ἐχεφρονέ-

στερος τῆς σῆς μεγαλονοίας συνιδεῖν τὸ δέον; L. D. Adv. Ἐχεφρόνως, Prudenter. Diod. 15, 33 : Ἐχ. ἀρχεσθεὶς τῷ πρώτῳ προτερήματι.]

[Ἐχέφρων, ονος, ὁ, Echephron, f. Nestoris, Hom. Od. Γ, 413, 439, Apollod. 1, 9, 9, 3; Herculis, Pausan. 8, 24, 2 et 7, Apollod. 3, 12, 5, 13. Alius in numo Dyrrhachii ap. Mionnet. *Descr.* vol. 2, p. 38, 96-98.]

[Ἐχέφῡλος, ὁ, Echephylus, n. viri in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 830, n. 1706, 18.]

[Ἐχεώδης. V. Ἐχινώδης.]

[Ἐχεώνυμον, Diosc. Notha 3, 106. Boiss.]

[Ἐχήνια, τὰ, i. q. ἐχῖνοι, ut videtur, pars frenorum equestrium. Inscr. Att. ap. Bœckh. vol. 1, n. 150, B, p. 233, 23 : Ἱππικὸς κεκρύφαλος, ἐχήνια. L. Dind.]

Ἔχης, ὁ, dicitur ὁ πλούσιος, Dives : παρὰ τὸ ἔχειν : ut τοὺς πένητας ex contrario vocant ἀχῆνας, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν, Etym. [Memorat etiam Herodian. Epim. p. 38. Καὶ κλίνεται ἔχητος dicit Zonaras p. 938. L. D.]

Ἐχθαίρω, Odio prosequor, Odi. [Simulto, Gl. Hom. Il. I, 452 : Ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.] Ἐχθαίρειν et φιλεῖν contr. ap. Hom. et Hesiod. [Od. Δ, 692, O, 71, Hesiod. Op. 298, Theogn. 874, Soph. El. 1363. Æsch. Prom. 974 : Πάντας ἐχθαίρω θεούς· Sept. 502 : Ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν· Pers. 772 : Θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν· Suppl. 487 : Ὕβριν μὲν ἐχθήρειεν ἄρσενος στόλου. Soph. El. 177 : Μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο· 1034 : Οὐδ' αὖ τοσοῦτον ἔχθος ἐχθαίρω σ' ἐγώ· Phil. 59 : Ἔχθος ἐχθήρας μέγα. Nec minus frequenter Euripides aliique poetæ. Aristoph. ubi usurpat Ran. 1425, Ionem, ut animadvertit schol., imitatur. || Transitive Maxim. Καταρχ. 66 : Νείκεα λυγρὰ τὰ καὶ πινυτὴν περ ἐοῦσαν, ἀνέρι καὶ ποθέοντι θοῶς ἔχθηρεν ἄκοιτιν. Qua signif. ἀπεχθαίρω dixit Hom. Od. Δ, 105. Ἤχθρηνεν Jacobs. ad Anthol. Palat. vol. 3, p. 383. Quæ verba permutata Æsch. Sept. 502, Eur. Med. 555, et Soph. Antig. loco infra et Ajacis in Ἐχθραντέος citando. || Med. Nicand. Al. 539 : Δίκτυννα ... ἐχθήρατο κλῶνας.] Aliquis autem est hujus verbi usus et in prosa. [Poeticum dicit Pollux 5, 115. Hippocr. Epist. p. 1285, 21 : Ἐχθαίρουσι τὸν εὐεργετήσαντα. Aristot. Eth. Nic. 9, 10, τοὺς ἐναντιουμένους· 4, 12. Parthen. Erot. 36, 2, τὴν ὁμιλίαν. L. D.] Plut. Rom. [c. 17], Ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν. [Mor. p. 670, D.] Et pass. Ἐχθαίρομαι, Odio sum. Soph Aj. [457] : Θεοῖς ἐχθαίρομαι. [Ant. 93 : Εἰ ταῦτα λέξεις, ἐχθαρεῖ μὲν ἐξ ἐμοῦ. Ubi pauci ἐχθρανεῖ. Æsch. Cho. 250 : Ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται· Suppl. 754 : Εἰ σοί τε καὶ θεοῖσιν ἐχθαιροίατο. Nicand. Al. 481 : Πᾶς δὲ παρὰ δρακέεσσι φανεὶς ἐχθαίρεται ἕλλοψ.]

[Ἔχθαρ, τό. Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 79, 31, inter neutra disyllaba in αρ. Videtur idem esse quod ἔχθος sive ἔχθρα. L. Dindorf.]

[Ἐχθεζινὸς, ἡ, ὸν, Hesternus. Photius : Ἐχθεζινὸν, τὸ ἐχθεσινόν. Ἐχθές· καὶ μονοσυλλάβως χθές· ἄμφω Ἑλληνικὰ καὶ χθιζινὸν καὶ ἐχθεζινόν. Sed bis scribendum videtur ἐχθιζινὸν, quod v. L. Dind.]

Ἐχθὲς, Attice pro χθὲς, Heri, [Hesterno die add. Gl.] Aristoph. Nub. [175] : Ἐχθὲς δέ γ' ἡμῖν δεῖπνον οὐκ ἦν ἑσπέρας. [Et alibi. Xen. Cyrop. 7, 5, 53. Cum præpos. Philodem. Anth. Pal. 11, 35, 4 : Καὶ τρεῖς ἦσαν ἀπ' ἐχθὲς ἔτι. Formulæ præterea notandæ ap. Soph. Ant. 456 : Οὐ γάρ τι νῦν γε κἀχθὲς, ἀλλ' ἀεί ποτε ζῇ ταῦτα· et Plat. Gorg. p. 470, D : Τὰ ἐχθὲς καὶ πρώην γεγονότα· Isocr. p. 121, B, alios. Quod ἐπ' ὀλίγου χρόνου interpretatur Lex. rhet. Bekk. An. p. 258, 31. Magis Atticam formam χθὲς perhibent Apollon. in Bekk. An. p. 556, 30 seq., schol. Dionys. ib. p. 937, 23, Etym. M. s. Zonaras.]

Ἐχθεσῖνὸς, ἡ, ὸν, Hesternus [Gl. Palladas Anth. Pal. 10, 79, 3 : Ἀλλοτριωθέντες τῆς ἐχθεσινῆς διαγωγῆς. Photius in Ἐχθεζινὸς, idemque cum aliis grammaticis in Ἔωλον. Epim. Hom. in Cram. Anecd. vol. 1, p. 365, 17.]

[Ἐχθέω, Odi. Hermesianax ap. Athen. 13, p. 598, A : Ἤχθεε δ' Ἑρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρύν. Ubi metrum ferret etiam formam barytonam ἦχθεν. L. Dind.]

Ἔχθημα, τὸ, tanquam ab ἐχθέω, Odium. [Μίσημα Photio et Suidæ.]

[Ἐχθιζῖνὸς, ἡ, ὸν, Hesternus. Menander ap. gramm. Bekk. An. p. 438, 11 : Τί λέγων ἀποτρώγειν ἀξιώσει νῦν ἐμοῦ τὸ μισθάριον; μένω γὰρ ἐξ ἐχθιζινοῦ. V. Ἐχθεζινός.]

[Ἐχθίζομαι, Odio sum. Photius : Ἐχθιζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐχθραινόμεθα, ἢ ἐχθροὺς παρασκευάζομεν.]

Ἔχθιμα, Hesych. ex Sophoclis Tyrannis [Tyro, ut correxit Pierson. ad Herodian. p. 436] affert pro μισήματα.

[Ἐχθιόνως. Ἐχθίστως. V. Ἐχθρός.]

Ἐχθοδοπέω, Invisus sum, Sum odio. Hom. Il. A, [518] : Ὅτ' ἔμ' [ὅτε μ'] ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ, Quum impelles me in odium et offensionem Junonis. Sunt tamen qui vertant etiam, Inimicitias suscipio, Simultatem exerceo.

Ἐχθοδοπὸς, ὁ, ἡ, Odiosus, Invisus. Soph. Aj. [932] : Ἐχθοδόπ' Ἀτρείδαις, Invise Atridis. [Phil. 1135 : Στυγνόν τε φῶτ' ἐχθοδοπόν.] Ἐχθ. πόλεμος, Aristoph. [Ach. 226.] Fieri putat Eust. [Il. p. 106, 23] ex ἔχθος, vel ἔχθω, et ὄπτω, aut ὄψ ὀπός : ut sit ἐχθοοπὸς, et per pleonasmum literæ ὸ, ἐχθοδοπὸς, quasi Quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum. Est autem poetica vox [usurpata etiam Apollonio Rh. 4, 1669 : Ἐχθοδοποῖσιν ὄμμασι· Oppiano Hal. 4, 663 : Χρίσματος ἐχθοδοποῖο· 690 : Ὕδατι ἐχθοδοπῷ· 5, 365 : Ἐχθοδοποῖς ἐνὶ κήτεσι], atque adeo tragica : ut non dubitem quin Aristoph. joculariter ea utatur, sicut et aliis nonnullis. [Utitur eadem Plato com. ap. Polluc. 6, 25.] Sed et quæ in VV. LL. ex Plat. De Legg. afferuntur, ἐχθοδοποῦ ὁδοῦ, si pro Plat. verbis citantur, suspecta sunt. [Immerito : exstant enim 7, p. 810, D. Hemst.] Ceterum Hesych. ἐχθοδοπὸς exp. ὁ ἔχθραν ποιῶν, Qui inimicitias concitat. [In Ἐχθροδοπὸς corruptum ap. Herodian. Epimer. p. 208.]

Ἔχθος, τὸ, Odium, Inimicitiæ, Simultas. [Hom. Od. I, 277 : Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην. Æsch. Sept. 937 : Πέπανται δ' ἔχθος· Cho. 101 : Κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν· Pers. 283 : Ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. Cum genit. Suppl. 331 : Ἔχθει εὐναίων γάμων. Sophoclis exx. duo v. in Ἐχθαίρω. Eur. Phœn. 879 : Ἐς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου· Or. 622 : Εἰ τοὐμὸν ἔχθος ἐναριθμεῖ κῆδός τ' ἐμόν.] Thuc. [7, 57 : Πλαταιῆς καταντικρὺ Βοιωτοὶ Βοιωτοῖς μόνοι εἰκότως κατ' ἔχθος·] 1, [95] : Τῷ ἐκείνου ἔχθει, παρ' Ἀθηναίους μετατάξασθαι, Odio illius, i. e. in illum. [Ib. 103 : Κατ' ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων· 4, 1 : Κατὰ ἔχθος τὸ Ῥηγίνων.] Sic ἔχθος τῶν Ἀθηναίων, Eid. [2, 11], Odium in Athenienses. [Λακεδαιμονίων, in Lacedæmonios, Herodoto 9, 37.] Pausan. : Διὰ τὸ Ὀλυμπιάδος ἔχθος. [Plut. Poplic. c. 19 : Οὐ κατὰ τύχην ἀλλήλοις περιπεσόντες, ἀλλ' ὑπ' ἔχθους καὶ ὀργῆς· Lucull. c. 22 : Τῷ πρὸς αὐτὸν ἔχθει. Et alibi.] Est autem alioqui usitatius ἔχθρα in soluta oratione. [Cum dat. epigr. Anth. Pal. 9, 467, 3 : Μῆνιν ἀπορρῖψαι καὶ λοίγιον ἔχθος Ἀχαιοῖς.] Hom. plur. etiam dixit, Il. Γ, [416] : Ἔχθεα λυγρά. [Pind. Pyth. 2, 55 : Ψογερὸν Ἀρχίλοχον βαρυλόγοις ἔχθεσι πιαινόμενον. Oppian. Cyn. 1, 38 : Ἔχθεά μοι θήρεια λέγειν, φιλότητας ἀείδειν.]

Ἔχθρα, ἡ, [Inimicitia, Simultas, Gl.] i. q. ἔχθος, sed illud usitatius in prosa quam hoc. [Pind. Pyth. 4, 145 : Εἴ τις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις. Æsch. Suppl. 335 : Πότερα κατ' ἔχθραν ἢ τὸ μὴ θέμις λέγεις; (Aristoph. Pac. 133 : Ἦλθεν κατ' ἔχθραν ἀετοῦ πάλαι ποτέ. Thuc. 8, 52 : Τῷ Φρυνίχῳ κατ' ἔχθραν ἀνατιθέναι· 3 : Κατὰ τὴν παλαιὰν ἔχθραν.) Prom. 388 : Μὴ γάρ σε θρῆνος οὔμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ. Soph. Aj. 1357 : Νικᾷ γὰρ ἀρετή με τῆς ἔχθρας πολύ. Genitivo jungit Thuc. 3, 10 : Τὴν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνιέντας· 7, 57 : Τῆς Λακεδαιμονίων ἔχθρας.] Dicitur autem ἔχθρα εἰς, πρός τινα. [Herodot. 5, 81 : Ἔχθρης παλαιῆς ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους· 82 : Ἡ ἔχθρη ἡ προσφειλομένη ἐς Ἀθηναίους ἐκ τῶν Αἰγινητέων ἐγένετο ἐξ ἀρχῆς τοιῆσδε.] Thuc. 2, [68] : Τὴν μὲν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους ἐποιήσαντο. [Ibid. : Ἔχθρα πρὸς τοὺς Ἀργείους.] Dem. [p. 530, 7] : Φύσει τῆς πρὸς ὑμᾶς ἔχθρας αὐτοῖς ὑπαρχούσης πατρικῆς. Ex Eod. [p. 410, 10] : Ἔχθραν ἔχουσι πατρικὴν πρὸς ἐμέ. Plato Epist. [3, p. 317, C] : Εἰς ἔχθρας ἡμᾶς ἐλθεῖν, Nos subire inimicitias. Eur. [Med. 44, El. 906], ἔχθραν συμβάλλειν τινί. Lat. Contrahere inimicitias. [Συνάπτειν τινὶ Heracl. 459.] Sed et ἔχθραν αἴρεσθαι frequens est : quo utitur Dem. quoque In Mid. [Alia phrasi Eur. Phœn. 479 : Δι' ἔχθρας τῷδε μολών· Hipp. 1164 : Δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος; Jo. Malal. p. 100, 5 : Ὅστις καὶ πολλὴν ἔχθραν εἶχε μετὰ τῶν Ἑλλήνων, nisi κατὰ scripserat :

quanquam μετὰ simili modo, qui alienus est ab antiquioribus, sæpe posuerunt recentiores. De usu hujus v. in S. S. Schleusner. in Lex. N. T.: « Luc. 23, 12 : Προϋπῆρχον ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς. Esr. 3, 5, 74 : Ἐν ἔχθρᾳ ἦσαν αὐτοῖς. Ἔχθρα εἰς θεὸν, Id quod deo displicet, Rom. 8, 7 : Τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς ἔ. εἰς θ. Jacob. 4, 4 : Οὐκ οἴδατε ὅτι φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ θεοῦ ἐστιν. »] At his aliisque hujusmodi opp. ἔχθραν διαλύεσθαι ap. Isocr. [et Thuc. infra cit.], ἀποτίθεσθαι, Plut., quod Latini ad verbum dicunt, Inimicitias deponere. [Eur. Tro. 50 : Λύσασαν ἔχθραν τὴν πάρος· 59 : Ἔχθραν τὴν πρὶν ἐκβαλοῦσα. Herodot. 7, 145 : Καταλλάσσεσθαι τὰς ἔχθρας.] Dicitur autem et ἔχθραι plur. ab [Æsch. Prom. 492 : Πρὸς ἀλλήλους τίνες ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα· Thuc. 4, 19 : Τὰς μεγάλας ἔχθρας διαλύεσθαι·] Xen. Cyrop. [4, 5, 32, Plat.] et Isocr. pro Odia. [‖ Diabolus, ut infra ἐχθρός. Apophth. Patrum in Isidoro n. 6 : Ὅτε ἡ ἔχθρα ἐποίει αὐτὸν ὀλιγοψυχῆσαι. Ducang.]

[Ἐχθραΐζω, i. q. sequens. Origen. C. Cels. 1, p. 31, 11 : Οἱ ἐχθραΐζοντες κακηγοροῦσιν οὓς μισοῦσι. Boiss. et Hemst.]

Ἐχθραίνω, ἄνῶ, Odio prosequor, habeo. Soph. Aj. [679] : Ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος ὡς καὶ φιλήσων αὖθις. [Ἐχθαρτέος ex optimo libro Mediceo aliisque restitutum, ut postulabat usus Tragicorum, sæpe formam ἐχθαίρω, nunquam alteram usurpantium, ut animadvertit jam Porson. ad Eur. Med. 555.] Sic exp. et in Plut. Numa [c. 5] : Ἐχθραίνειν βίαν καὶ πόλεμον. [Xen. Ages. 11, 5 : Τῶν παρρησιαζομένων οὐδένα ἤχθρανε. Fab. Æsop. p. 177, n. 267 ed. Cor. : Ὅτι τισὶν ἐχθραίνειν μᾶλλόν ἐστι καλὸν ἢ φιλεῖν. Schol. Eur. Phœn. 955 : Ἐνίοτε μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἐχθραίνοντος (v. Ἐχθρός). Cum dat. in Physiolog. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 263, 9 : Πάντα μὲν τὰ ζῶα φιλοῦν αὐτὸν (l. αὐτὸ) ἐχθραίνει μόνῳ τῷ δράκοντι. Theodor. Stud. p. 540, A : Ἐχθραίνειν ἐν τούτῳ θεῷ, ubi Adversari potius vertendum, quam Odium dei incurrere, ut vertit interpres. Tzetz. Hist. 6, 635 : Δύο ἀδελφοὶ ἐχθραίνοντες ἀλλήλοις. Utriusque constructionis exx. sunt in V. T., ubi semel etiam participium cum genitivo Maccab. 1, 9, 29 : Ἐν τοῖς ἐχθραίνουσι τοῦ ἔθνους ἡμῶν. L. D.] Significat tamen sæpe, sicut ἀπεχθαίρω Homero, Invisum reddo, [Inimico, Gl.] μισητὸν ποιῶ, Eust. [Orac. Sibyll. p. 678, 7 ed. Gall. : Ἐχθραίνοντα (ἐχθραίνουσα) τέκνοις γονέας. Tzetz. Hist. 3, 518 : Τὰς Ἑλληνίδας πόλεις ἤχθραινε τῷ Δαρείῳ. Suidas : Ἐχθραίνει, δοτικῇ ἐχθρὸν ποιεῖ. Pass. ap. Photium v. Ἐχθιζόμεθα. V. etiam Ἐχθαίρω. L. Dind.]

Ἐχθραντέος, α, ον, Odio prosequendus, Pro inimico habendus. Soph. active accepit, Aj. [679] : Ὅτ' ἐχθρὸς ἦμην, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος [ἐχθαρτέος : v. Ἐχθραίνω] ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, Quum inimicus essem, eousque gerendæ inimicitiæ ut rursum essem amaturus. [Georg. Pachym. Michael. Pal. p. 161, A. L. D.]

[Ἐχθραντικὸς, ἡ, ὸν, Inimicus, Infensus, Ad odium pronus. Nicetas Chon. p. 184, D : Τὸ ἐχθραντικὸν καὶ μνησίκακον. L. Dind.]

[Ἔχθρασμα, τὸ, Odium. Hesych. in Ἔχθος.]

[Ἐχθρελέγκτης, ὁ, Qui hostes convincit. Constantin. Cærim. p. 353, C : Ἐχθρελέγκτων βασιλέων πολλὰ τὰ ἔτη, Imperatorum qui hostium debilitatem invictis argumentis demonstrant, Interpres, ut scribendum foret ἐχθρελεγκτῶν. Sed quum in formula hac acclamantium p. 217, A; 375, C, ubi cetera fere eadem sunt, pro illo ἐχθρελέγκτων sit ἐχθρολετῶν, idem hic reponendum videri potest, licet per se recte habeat ἐχθρελέγκτης, ut Λατινελέγκτης. L. Dind.]

Ἐχθρεύω, cum dandi casu, Inimicus sum, Inimicitias gero, Simultatem exerceo, ex 2 Macc. 10, [26] : Ἐχθρεῦσαι τοῖς ἐχθροῖς. [Exod. 23, 22 : Ἐχθρεύω τοῖς ἐχθροῖς σου· Num. 33, 55. Schleusn. Tzetzes Hist. 1, 671 : Τούτῳ γοῦν τῷ Φαλάριδι Στησίχορος ἐχθρεύσας. Schol. Ar. Pac. 128. L. Dind.]

[Ἐχθρία, ἡ, Inimicitia. Genes. 26, 21, sed ubi alii libri ἔχθρα. Aristoph. Vesp. 418 : Ὦ πόλις καὶ Θεώρου θεοῖς ἐχθρία, ubi unius instar vocabuli est repetitum ab usitato θεοῖς ἐχθρὸς duplex θεοῖς ἐχθρία, quod ex libris optimis restitutum Demostheni p. 611, 15, ubi ceteri θεοῖς ἐχθρὰν αἰσχροκέρδειαν.]

[Ἐχθρικὸς, ἡ, ὸν, Hosticus, Hostilis, Inimicus. Hermogenes in Walzii Rhett. vol. 3, p. 239, 18 : Μειζόνων μὲν προσώπων, ἐχθρικῶν δὲ καὶ πολεμίων. L. D. Astrampsychus Onir. v. 1 : Ἄνθραξι βαίνειν ἐχθρικὴν δηλοῖ βλάβην.]

[Ἔχθριος, ὁ, ἡ, Hostilis. Planudes Boeth. p. 20, v. 19 : Ἔχθριος ὀργή. Boiss.]

Ἐχθροδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, Invisus diis, Infelix, Bud. in Soph. [OEd. T. 816], ubi OEdipus de seipso dicit, Τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; Existimo autem hanc signif. esse ex consequente.

[Ἐχθροειδῶς, i. q. ἐχθρωδῶς. Hesych. : Ὑπόπτως, ἔχθρ. Boiss.]

[Ἐχθρόθεος, ὁ, ἡ, Inimicus dei. Theodor. Stud. p. 449, C : Μίσους τοῦ ἐχθροθέου. L. Dind.]

[Ἐχθρόκοσμος, ὁ, ἡ, Inimicus mundi. Theodor. Stud. p. 394, C : Σὺ παθοκτόνος καὶ ἐχθρ. L. Dind.]

[Ἐχθρολέτης, ὁ, Hostium perditor. V. Ἐχθρελέγκτης.]

Ἐχθρόξενος, ὁ, ἡ, Osor hospitum, Eur. [Alc. 558 : Δόμους καλεῖσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους, ubi liber unus κακοξένους. Æsch. Prom. 732 : Γραχεῖα Πόντου Σαλμυδησσία γνάθος ἐχθρόξενος ναύταισι· Sept. 606 : Ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι· 621.]

Ἐχθροποιέω, Inimicum reddo, Inimicitias concito. [Inimico, Gl. Stob. Flor. vol. 3, p. 238 : Τέκνα δὲ χείρω ποιεῖ πατράσιν, Jacobs. ad Anthol. vol. 10, p. 253 restituit δ' ἐχθροποιεῖ. Hesych. in Ἐχθοδοπήσεις.]

[Ἐχθροποιὸς, ὁ, ἡ, Inimicum reddens. Appian. B. C. 1, 54 : Ἀποστραφῆναί μοι δοκοῦσιν οἱ πάλαι Ῥωμαῖοι ... τὸ δανείζειν ὡς ... δύσερι καὶ ἐχθροποιόν. Suidas aliique gramm. v. Ἐχθοδοπὸν, Hesych. v. Ἀπεχθαῖος. Cyrill. Al. In cap. 49 Jesaiæ p. 662, Ἐχθροποιὸν ἁμαρτίαν, citat Suicer. Eust. Opusc. p. 5, 27 : Σκάνδαλα ἐχθροποιῶν.]

Ἐχθρὸς, ὰ, ὸν, [passivæ et activæ significationis : v. schol. Eur. Phœn. 955], Invisus, Quem odimus : ut, Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσιν, Hom. Il. I, [312], Od. Ξ, [156. Cum genitivo Thuc. 4, 47 : Εἴπού τίς τινα ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ· cum pronom. 6, 89 : Τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς.] Et de re quoque dictum, Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, Il. I, [378] : Od. M, [452] : Ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν Αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν, Odiosum mihi est; Res est mihi odiosa s. molesta. [Pind. Ol. 2, 65 : Δικάζει τις ἐχθρᾷ ἀνάγκᾳ· 9, 41 : Λοιδορῆσαι θεοὺς ἐχθρὰ σοφία· Pyth. 1, 96 : Ἐχθρὰ φάτις· Nem. 8, 32 : Ἐχθρὰ πάρφασις. Theognis 270 : Πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίγνεται (πενία). Sic et ap. Tragicos aliosque quosvis.] Aristoph. Nub. [581] : Θεοῖσιν ἐχθρός. [Hesiod. Th. 766· Ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.] Solebant autem hoc de improbo homine dicere. Sic Dem. [p. 267, 9]· Παμπόνηρος ἄνθρωπος, καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ βάσκανος ὄντως. Sed interdum dicebant ὁ καὶ θεοῖς ἐχθρὸς καὶ ἀνθρώποις, ut Xen. Cyrop. 5, [4, 50. Theognis 601 · Θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε.] ‖ Qui odit, Infensus, Infestus. [Inimicus, Gl.] Dem. [p. 134, 14] : Κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. [Thuc. 8, 45 : Ἦν γὰρ καὶ τῷ Ἀγιδι ἐχθρός. Xen. Ages. 6, 1 : Τῶν ἐχθρῶν τῇ τε πόλει καὶ τῇ Ἑλλάδι. Cum genitivo Pind. Ol. 7, 90 : Ὕβριος ἐχθρὰν ὁδόν. Xen. Cyneg. 13, 12 : Πάσης τῆς πόλεως ἐχθροῖς.] Denique generaliter ut Lat. Inimicus : oppositum habens φίλος. [Hesiod. Op. 340 : Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Pind. Pyth. 2, 84, et alii quivis. Thuc. 6, 85 : Πρὸς ἕκαστα δεῖ ἢ ἐχθρὸν ἢ φίλον μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι.] Xen. Cyrop. 1, [4, 25] : Καὶ φίλους ὠφελεῖν καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾶν. [Anab. 1, 3, 12 : Χαλεπώτατος ἐχθρὸς, ᾧ ἂν πολέμιος. De hostibus in bello ap. Æsch. Sept. 255 : Τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος· et historicos, ut Thucydidem, Xenophontem et reliquos. ‖ Ὁ ἐχθρὸς Christianis Diabolus. Theodor. Stud. p. 328, D : Νικῶντας τὸν ἐχθρόν. Alia v. ap. Suicer.] Compar. Ἐχθίων, Magis invisus, infensus, Inimicior. [Æsch. Pers. 438 : Καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη; Soph. Ph. 683 : Μοίρᾳ τοῦδ' ἐχθίονι συντυχόντα· OEd. T. 272 : Τῷ πότμῳ τῷ νῦν φθερεῖσθαι κἄτι τοῦδ' ἐχθίονι. Thuc. 4, 86 : Ἐχθίονα ἀρετὴν καταχτώμενοι. Aliique plurimi.] Id. Cyrop. 4, [5, 23] : Σοί τε νῦν ἐχθίονές εἰσιν ἢ ἐμοί. Et Ἐχθιόνως, Symp. [4, 3] : Ἐχθ. ἔχουσιν, Magis infensi sunt. [Ἐχθροτέρως, ἀντὶ τοῦ ἐχθρότερον, Θουκυδίδης, Antiatticista Bekk. p. 92, 24. Demosth. p. 61, 26 : Ἔχουσι μὲν ἀπεχθῶς, ἔτι δὲ ἐχθροτέρως σχήσουσιν.] Superl. Ἔχθιστος, Invisissimus, Infensissimus, Inimicissimus. Hom. Il. E, [890] : Ἔχθι-

στος δέ μοι ἐσσὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν. [Et alibi. Pind. Ol. 8, 69, νόστον· Pyth. 4, 99, ψεύδεσι· 11, 26, ἀμπλάκιον. Æsch. Prom. 37 : Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν; Et sæpissime ceteri Tragici, quorum Soph. tamen semel etiam forma Ἐχθρότερος utitur. Idem cum inf. Aj. 818 : Ἐχθίστου θ' ὁρᾶν. Cum adjectivo adverbialiter posito Eur. Med. 1323 : Ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι θεοῖς τε κἀμοί. Τὰ ἔχθιστα, ut τὰ φίλτατα, de hominibus, Iph. A. 1170 : Καλόν γ' ἔθος κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτῖσαι τέκνα· τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα· Tro. 370 : Ὁ δὲ στρατηγὸς ὁ σοφὸς ἐχθίστων ὕπερ τὰ φίλτατ' ὤλεσε. Thuc. 2, 72 : Μετὰ Θηβαίων τῶν ἡμῖν ἐχθίστων. Cum genit. Xen. Anab. 3, 2, 5 : Πρὸς τοὺς ἐκείνου ἐχθίστους ἀποστάς. Alibi cum dativo.] Plato Symp. [p. 186, D] : Ἔστι δὲ ἔχθιστα τὰ ἐναντιώτατα, ψυχρὸν θερμῷ, πικρὸν γλυκεῖ, ξηρὸν ὑγρῷ. Sed et pro ἐχθρὸς ap. Hom. [Il. B, 220 : Ἔχθιστος δ' Ἀχιλῆι μάλιστ' ἦν ἠδ' Ὀδυσῆι· τὼ γὰρ νεικείεσκε. Quæ de Thersite dicuntur, et in utramque partem accipi possunt.] Existimo autem ἐχθίων et ἔχθιστος pro ἐχθρίων et ἔχθριστος dici : ideoque illa sub Ἔχθος non posui. [Neutro significatione substantivi Niceph. De reb. post Mauric. p. 8, B : Δυσμένειαν τὴν εἰς ἀλλήλους καὶ τὸ ἔχθιστον. || Eliso propter versum σ Eudocia ap. Bandin. Catal. Bibl. Med. vol. 1, p. 231, 209 : Οὔτε σὲ οὔτε τεὰ περιδείδια, ἔχθιτε, ἔργα. Hanc enim illa formam maluisse videtur fingere quam ι correpto in prosodiam peccare. || Forma Ἐχθρότερος Antipater Anth. Pal. 7, 640, 2 : Πύρωνι πουλὺ γαληναίη χείματος ἐχθροτέρη. Bassus ib. 9, 289, 6, Asclepiades vel Hedylus 5, 161, 6. Demosth. p. 1448, 25. Forma ἐχθρότατος Pind. Nem. 1, 64 : Ἐχθρότατον μόρον. Semel Soph. OEd. T. 1346 : Θεοῖς ἐχθρότατον βροτῶν, ubi metrum ferret etiam ἔχθιστον, sed numerorum caussa, qui iidem sunt in antistropha, alteram prætulit poeta. Est autem utrobique restituendus trimeter dochmiacus, nunc, ut alibi sæpe apud Tragicos, male in dimetrum et monometrum divisus. Plato Anthol. Pal. 6, 43, 4 : Καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος. Macedonius ib. 11, 370, 4 : Ὕδωρ, φύκεος ἐχθρότατον. Diodor. Exc. Vat. p. 19 : Ἐχθρότατον αὐτοῦ γεγενημένον. Quam formam communem, ἔχθιστος Atticam dicunt Mœris et Thomas. Adverb. ejus ἐχθρότατα v. in Ἔχθιστος. Superlativo superlativi Theodor. Stud. p. 277, C : Οἱ ματαιόφρονες οὕτως καὶ ἐχθίστατοι. || Adv. Ἐχθρῶς, Hostiliter, Odiose. Plato Leg. 3, p. 697, D : Ἐχθρῶς τε καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες μισοῦνται. Xen. Cyrop. 8, 1, 18 : Προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν, ἧττον ἐχθρῶς ἢ εἰ αὐτὸς κολάζων ἠνάγκαζε παρεῖναι. Polyb. 4, 32, 4 : Ἐχθρῶς πρὸς αὐτοὺς ἔχοντος. Epigr. Anth. Pal. App. 122, 1 : Ἀπλήρωτ' Ἀΐδα, τί με νήπιον ἥρπασας ἐχθρῶς; || Advv. superlat. Ἔχθιστα et ἐχθρότατα memorat Pollux 5, 116. L. D. Ἐχθίστως, S. Gregentius fol. 137, a. Maius.]

[Ἐχθροτέρως. V. Ἐχθρός.]

[Ἐχθρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Infensus animi. Etym. M. p. 254, 24.]

[Ἐχθρωδεστέρως. V. Ἐχθρωδῶς.]

[Ἐχθρωδέω, Infenso animo sum. Ἐχθρωδεῖν πρός τινα, Suid. in Ἐμπεδοκλέους ἔχθρα. Hemst.]

Ἐχθρωδῶς, Infense, Infeste, Infenso animo, Infesto, ἀπεχθῶς et κακῶς Suid. Sed malit aliquis fortasse ab ἐχθρὸς quam ab ἔχθρα deducere. [Schol. Pind. 2, 156 Heyn. Boiss. Hesych. in Ἀπεχθῶς. Hemst. Timotheus in Crameri Anecd. vol. 4, p. 268, 32 : Οὕτως ἐχθρ. ἔχει πρὸς τὰ πρόβατα. Et cum eodem verbo Theodor. Stud. Iamb. p. 601, κζ', 8. Idem p. 571, B : Στράτηγον οὐκ ἐχθρωδῶς ἔχομεν. Comparat. Ἐχθροδεστέρως (sic) libri nonnulli in loco Demosth. in Ἐχθροτέρως citato. L. D.]

[Ἐχθρῶς. V. Ἐχθρός.]

Ἔχθυσαι, Hesychio ἐξεμέσαι, Evomere : afferenti et ἐχθύσσῃ pro ἐκφυσήσῃς, ἐκπνεύσῃς. [Pro ἐκθῦσαι et ἐκθύσῃ.]

Ἔχθω, Odio prosequor, Odi. Soph. [Aj. 459] : Ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. [Phil. 511 : Εἰ δὲ πικροὺς ἔχθεις Ἀτρείδας. Æsch. fr. ap. Plut. Mor. p. 106, C : Ὡς οὐ δικαίως θάνατον ἔχθουσιν βροτοί. Ubi nullius, ut videtur, auctoritatis scripturam ἔχθονται reliquit Wyttenb. Eur. Med. 117 : Τί τούσδ' ἔχθεις; Andr. 212 : Ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις. Callimachus Del. 8 : Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν ἔχθουσιν· Epigr. 55, 1 : Εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει· fr. ap. Hephæst. p. 118 Gaisf., ubi Scaliger restituit pro ἔχειν, in quod verbum depravatum est etiam ap. Plut. et sec. conjecturam Orellii ap. Æsch. Ag. 455.] Et pass. Ἔχθομαι, Sum odio. Hom. Od. [Δ, 756 : Οὐ γὰρ ὀΐω πάγχυ θεοῖς ... γονὴν Ἀρκεισιάδαο ἔχθεσθαι· 502 : Ἐχθόμενός περ Ἀθήνῃ·] Ξ, [366] : Ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι, quod in VV. LL. male ponitur in Ἄχθομαι tanquam ejus them. [T, 338 : Ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα ἤχθετο.] Sed pro hoc usitatius est, in carmine etiam, comp. ἀπέχθομαι, de quo supra. [Æsch. Ag. 417 : Εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν ἔχθεται χάρις ἀνδρί. Callim. Del. 183 : Ἐχθομένας τε ἀσπίδας. Nicand. Ther. 428 : Ἐν δὲ νόον πεδόωσιν ἀλυσθαίνοντος ἀνῖαι ἐχθόμεναι· et similiter Alex. 177, 249, 397, 607. Perf. Lycophr. 827 : Τὰς Ἐρεμβῶν ναυβάταις ἠχθημένας ἀκτάς.]

Ἔχιγγος, Hesychio σκότωσις, Vertigo. [Pro εἴλιγγος vel ἴλιγγος.]

[Ἐχίδηκτος, ὁ, ἡ, A vipera morsus. Theognost. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 96, 24. L. Dind.]

[Ἐχίδιον, τό. V. Ἐχίδνιον.]

[Ἔχιδνα. V. Ἔχις.]

[Ἔχιδνα, ἡ, Echidna, descripta ab Aristoph. Ran. 473, Herodoto 4, 9, f. Chrysaoris et Callirrhoes, Typhonis conjux, Cerberi mater, sec. Hesiod. Th. 297, 304, Soph. Trach. 1101, Pherecyd. ap. schol. Apoll. Rh. 2, 1252; 4, 1396, Quint. 6, 261. Pirantis et Stygis f. sec. Pausan. 8, 16, 2. Mater Sphingis sec. Eur. Phœn. 1020, et qui sæpius memorat, Apollodorum.]

Ἐχιδναῖος, α, ον, Viperinus, in Epigr. [Gætulici Anth. Pal. 7, 71, 2 : Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ, de Archilocho. Nonn. Dion. 14, 216 : Ἐμιτρώθησαν ἐχιδναίοισι κορύμβοις· 341 : Ἐχιδναίῳ δεσμῷ· 24, 132 : Ἐχιδναίοιο κορύμβου. Ap. Callim. in fr. ap. Etym. M. v. Δάκετον, Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον, de Hercule Cerberum ex inferis ducente, Ernestus interpretatur Echidna genitum sec. Hesiodum et alios.]

[Ἐχιδνήεις, εσσα, εν, Viperinus. Nicand. Th. 209 : Ἐχιδνήεσσαν μορφήν. Nonn. Dion. 13, 496 : Ταρσὸν ἐχιδνήεντα· 18, 264 : Ἐχιδνήεσσαν Ἐνυώ· 20, 273 : Μὴ τρίχα μιτρώσειας ἐχιδνήεντι κορύμβῳ. ||Anguibus junctus. Nonn. Dion. 13, 191 : Τριπτολέμου, ὅς ποτε Δηοῦς δίφρον ἐχιδνήεντα δι' ἠέρος ἡνιοχεύων ... L. Dind.]

Ἐχίδιον, τὸ, Viperula, s. Catulus viperæ, ut Gaza maluit reddere. [Aristot. H. A. 5, 34 : Μικρὰ ἐχίδνια. Sed al. ἐχίδια. Pro quo supra ἐχείδιον, quorum hoc ab genit. ἔχεως, illud ab ἔχις formari putandum.]

[Ἐχιδνοειδής, ὁ, ἡ, Vipereus, Gl. Forma contracta Ἐχιδνώδης ap. schol. Eur. Phœn. 1136 et Aug. 1138 Matth. || Figurate Const. Manass. Chron. 1030 : Ὁ δ' ἐχιδνώδης Φαραώ, τὸ τῆς κακίας θρέμμα. L. Dindorf.]

[Ἐχιδνοκέφαλος, ὁ, ἡ, Viperæ caput habens. Schol. Eur. Phœn. 1136 Matth. : Ἐχιδνοκέφαλος γὰρ ἡ ὕδρα.]

[Ἐχιδνόκομος, ὁ, ἡ, Anguicomus. Nonn. Dion. 1, 173 : Ἐχιδνοκόμων κεφαλάων· 8, 239 : Ἐχιδνοκόμῳ παρὰ Δίρκῃ (conf. Unger. Theban. Parad. vol. 1, p. 107) : 12, 30 : Ἐχιδνοκόμου Διονύσου.]

[Ἐχιδνολογέω, Viperas colligo. Eust. in Dionys. P. 376 : Ἐκ τούτων οἱ Ῥωμαῖοι τάσσουσιν ἐχιδνολογεῖν εἰς κατασκευὴν θηριακῆς, ὡς δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὅτι ἐν Ῥώμῃ τὰς ἐχίδνας θηρεύουσιν κτλ. Wakef.]

[Ἐχιδνότοκος, ὁ, ἡ, Vipera natus. Const. Manass. Chron. p. 85, D : Γόνος ἐχ. Boiss. Anal. Benedict. p. 526 : Τὰ ἐχιδνότοκα ταῦτα διέφαγεν αὐτούς. Ap. anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 626, 4 : Οὕτω τὸ ἐχιδνοτόκον τοῦτο γέννημα διαρρῆξαν καὶ, ὡς εἰκὸς, θανατῶσαν τὸν ἑαυτοῦ γενετῆρα, retrahendus in mediam accentus. L. Dindorf.]

[Ἐχιδνοφαγία, ἡ, Esus viperarum. Diosc. Par. 1, 234.]

[Ἐχιδνοχάρης, ὁ, ἡ, Viperis gaudens. Orac. Sibyll. p. 576 : Μαινὰς ἐχ.]

[Ἐχιδνώδης, ὁ, ἡ. V. Ἐχιδνοειδής.]

[Ἐχίειον, τό. V. Ἔχιον.]

[Ἐχίειος, ὁ, adjectivum sive ab ἐχίειον sive ab ἔχις esse videtur ap. Tzetzen Hist. 12, 840 : Τζέτζης ἠτυμολόγησε τελειουχίνους ὄντας (Telchines) ἢ τέλος τι ἐχίειον καὶ φαρμακῶδες ὄντας.]

[Ἐχιεὺς, έως, ὁ, i. q. ἐχίδνιον. Nicand. Th. 133 : Οἱ δὲ πατρὸς λώβην μετεχίαθον αὐτίκα τυτθοὶ γεινόμενοι ἐχιῆες.]

[Ἐχῖῆτις, ιδος, ἡ, ap. Tzetzen Posth. 583 : Πέτρῃ δ' ἀρτεμέα ἐχιήτιδι τεῦξε Μαχάων, idem esse videtur quod Ὀφιῆτις, quod v.]

[Ἐχινάδαι, οἱ, Echinadæ, iidem qui ἡ Ἐχίνου συμμορία in inscr. prope Teon repenta ap. Bœckh. vol. 2, n. 3066, 29, qui v. p. 653, B.]

Ἐχῖνάδες, sive Ἐχίναι [Ἐχῖναι], insulæ quædam ante Ætoliam [Herodot. 2, 10, Thuc. 2, 102, Apoll. Rh. 4, 1230, Ptolem. 3, 14, Pausan. 8, 1, 2 et 24, 11] : ita nominatæ vel διὰ τὸ τραχὺ, aut διὰ τὸ πλῆθος [ἔχειν] ἐχίνων, teste Steph. Byz., vel ab Echino vate, ut vult Apollodor. [qui v. de iisd. 1, 9, 21, 7] : τὸ ἐθνικὸν ab Ἐχῖναι est Ἐχιναῖος : ab Ἐχινάδες autem, Ἐχιναδεὺς aut Ἐχινάδιος. Steph. B. [Hom. Il. B, 625 : Ἐχινάων θ' ἱεράων. Eur. Iph. A. 286 : Τὰς Ἐχίνας λιπών. Sic enim librorum scripturam Ἐχίδνας correxit Brodæus.]

[Ἐχιναιεύς. V. Ἐχῖνος n. pr.]

[Ἐχῖναῖος, ὁ, significatione eadem qua ἐχιδναῖος, positum videtur ap. Nicandr. Th. 230 : Κωκυτὸν δ' ἐχιναῖον ἐπικλείουσιν ὀδῖται, quem versum suppositum judicarunt critici ap. schol.]

[Ἐχῖναῖος, ὁ, Echinæus, ut videtur, n. viri, in inscr. Delph. ap. Bœckh. vol. 1, p. 816, n. 1690, 27. ‖Gentile ab Ἐχῖνος, quod v.]

Ἐχῖναλώπηξ, εκος, ἡ, Echinovulpes. [Steph. B. v. Ἄζανοὶ, de quo l. diximus nonnulla in Ἐξουάνουν, de quo voc. dicit, ὃ μεθερμηνευόμενόν ἐστιν ἐχιναλώπηξ, quippe compositum ex duobus, quibus significetur ἔξιν, ὅ ἐστιν ἐχῖνος, et ἀλώπηξ. Notum est simile compositum Χηναλώπηξ.]

Ἔχῖνες, Echines : murum quoddam genus in Libya, teste Herodoto 4, [192. Alii libri ἐχινέες, ab ἐχινεύς. V. Ἐχῖνος, Ἐχινώδης. Forma simile ἔξιν, de quo in Ἐχιναλώπηξ et Ἐξουάνουν.]

[Ἐχῖνῆ, ἡ, contr. pro ἐχινέα, Pellis echini. Arcad. p. 112, 3; Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 114, 3. L. Dindorf.]

[Ἐχίνιον. V. Ἐχῖνος in fine.]

[Ἐχίνιον, τὸ, Diosc. Notha 474. Boiss.]

[Ἐχῖνὶς, ίδος, ἡ. Ἐχινίδες dici videntur Hippocrati Parvi echini marini, quorum frequens ei usus est in tota muliebrium tractatione, ut p. 512, 40 et p. 626, 18, 22, aut Tribuli marini, quos τριβόλους παραθαλασσίους vocat p. 570, 38, quibus etiam frequenter utitur Hipp. ad locorum muliebrium purgationem ... Ap. Hipp. vero Cornarius pro ἐχινίδες σχινίδες legit et Lentisci fructum exponit, Calvus Quernos erinaceos, quod forte Hesych. ἔχῖνοι dicantur τῶν δρυῶν οἱ κύτταροι, Alvei et conchulæ illæ quibus glandes insident. Sic p. 585, 18, pro ἐχίνου σχίνου, Lentisci folia, legit Cornar. Ἔχῖνος etiam dicitur Hesychio τῶν πλατάνων ὁ καρπός. Platani autem pilulæ desiccantem vim possident, ut scribit Galen. l. 8 Med. simpl. Est et Hesychio ἐχῖνος εἶδος ῥοιῶν. Foes. OEc. Hipp.]

Ἐχῖνίσκος, ὁ, Echinulus, Parvus echinus. Pollux 2, [16] ἐχινίσκον dici tradit τὴν περὶ τὴν κυψέλην κοιλότητα, [Cavitatem circa κυψέλην, quæ est pars aurium. ‖ Ollula. Pollux 6, 95 : Ἐχίνους, ἐχινίσκους. Conf. Ἐχῖνος.]

Ἐχινοκέφαλος, ὁ, ἡ, dictus a Cratino comico Pericles fuit, ut refert Pollux 2, [43] quod sc. caput haberet simile capiti echini. Plut. vero [recte] legit σχινοκέφαλον, ut suo loco docebo.

Ἐχῖνομῆτραι, αἱ, Echinometræ, s. Echinorum matrices aut matres. Ita dicitur echinorum quoddam genus ceterá magnitudine excedens, teste Aristot. H. A. 4, 5. Plin. 9, 31, de echinis loquens : Ex his echinometræ appellantur quorum longissimæ spinæ, calyces minimi.

[Ἐχινόπους, οδος, ὁ.] Ἐχινόποδες, putantur esse Tribuli, vel Spinæ genus echini aculeis horrens : quum ap. Athen. 3, [p. 97, D] legamus, Ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς συνδιαλεγομένοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν ἀεὶ διατρίβων. Et ap. Plut. [Mor. p. 44, E] : Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν Φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοίων. Etym. quoque ἐχινόποδα esse ait ἀκάνθης εἶδος, ex eo nominatum quod ἐχίνου θαλασσίου ποσσὶν ἔοικεν. [Hesych. in Αυκόφανον. Hemst.]

Ἔχῖνος [v. de accentu Arcad. p. 65, 15, 21], ὁ,

A Echinus, Erinaceus [Gl.] : animal sui assimile, spinis horrens : unde et ἀκανθόχοιρος nominatur. [Quomodo interpretantur Hesych. et schol. Lycophr. l. infra citando.] Sic sane in Epigr. [Anth. Pal. 6, 45, 1] legimus, Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας κέντροισιν ἐχῖνον. [Aristoph. Pac. 1086, 1114 : Τὸν τραχὺν ἐχῖνον. Empedocl. apud Plut. Mor. p. 98, D.] Et Ion ap. Athen. 3, [p. 91, D] : Ἦ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας· Ὅς εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων [χρεισσόνων libri Athenæi] ὀσμὰς μάθῃ [ὁρμὴν μάθῃ libri Ath., ὀσμὴν λάβῃ Zenob. 5, 68], Στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἰλίξας δέμας, Κεῖται, δακεῖν τε καὶ θίγειν [θιγεῖν] ἀμήχανος. [Ap. Zenob. præponitur : Πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα. Μέμνηται ταύτης Ἀρχίλοχος ἐν Ἐπῳδῇ ... Λέγεται δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων. Quod prov. memorat etiam Tzetz. ad Lycophr. 1093, ubi de Nauplio : Τοιαῖσδ' ἐχῖνος μηχαναῖς οἰκοφθορῶν. Nonn. Dion. 13, 421 : Ἀκανθοφόροισιν ἐχίνοις.] In iisdem rursum Epigr. [Anth. Pal. 6, 169, 1] : Ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα Ῥᾶγας. Plinio nempe teste, 8, 37, Præparant hyemi erinacei cibos, ac volutati
B supra jacentia poma affixa spinis, unum non amplius tenentes ore, portant in cavas arbores. Ubi vero sensere venantem, contracto ore pedibusque, confluunt in formam pilæ, ne quid comprehendi possit præter aculeos. Plura de hoc animante v. ibid. Plut. [et Aristot. H. A. 1, 6; 3, 11] ἐχῖνον χερσαῖον nominat, ad differentiam. [Ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλῃ (-λει Suidas) λέγεται ἐφ' ὧν τὸ ἀναβάλλεσθαι πρὸς χεῖρον γίνεται· καὶ γὰρ οἱ χερσαῖοι ἐχῖνοι κεντούμενον δοκοῦσιν ἀνέχειν τὸν τόκον· εἶθ' ὕστερον ὑπὸ τραχυτέρων τῶν ἐμβρύων κάκιον ἀπαλλάσσειν ἐν τῷ τόκῳ, Photius et Suidas. Idem cum aliis parœmiogrr. memorat prov. Πρίν κε δύο ἐχῖνοι ἐς φιλίαν ἔλθοιεν, ἐπὶ τῶν ἀνομοίων.] Sunt enim et πελάγιοι ἐχῖνοι : de quibus multa Aristot. H. A. 4, 5, et Plin. 9, 31, ubi inter alia hæc scribit : Ex eodem genere sunt echini, quibus spinæ pro pedidus. Ingredi est his, in orbem volvi : itaque detritis sæpe aculeis inveniuntur. De his intellexit Matron, quum ap. Athen. l. 3 [4, p. 135, A] dixit, Αὐτὰρ ἐχίνους ῥίψα καρηκομόωντας ἀκάνθαις. Plut. [et Plato Euthyd. p. 298, D, Pollux 6,
C 47] ἐχίνους θαλαττίους appellat. [Hesych. : Ἐχῖνος, μικρὸν τῆς θαλάσσης ζῶον ἢ τὸ πετεινόν. Et in Ἐχῖνοι : Καὶ ζῶον θαλάσσιον ἐδώδιμον. Aristoph. Ach. 879 Ἐχίνως, αἰελούρους. Nicand. Al. 394.] Hippocr. ἐχῖνον vocat etiam Testam s. Concham hujus echini marini : est enim ex ostreorum genere, teste Athen. l. 3, [p. 92, D] ubi ei κέλυφος τραχὺ tribuit : ut et Aristot. H. A. 4, 5, tradit, Πάντας τοὺς κόλπους τῆς τοῦ ἐχίνου κοιλίας συνέχειν εἰς ἓν πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς περιττώσεως, ᾗ τετρύπηται τὸ ὄστρακον. Et Martial. l. 13, [86] : Iste licet digitos testudine pungat acuta, Cortice deposito mollis echinus erit. Dicit itaque Hippocr. in libro quem Περὶ ἀφόρων scripsit [p. 682, 25], Ἐγχέας ἐς ἐχῖνον θαλάσσης. Et Γυναικ. 2, [p. 673, 4] : Ἐς ἐχῖνον, οὗ τὸ ἐπίθεμα ὀπὴν ἔχει. [Ib. p. 663, 40 : Ταῦτα ἐμβαλεῖν ἐς ἐχῖνον καινόν. Et 673, 35.] Itidem in libro De nat. mul. [p. 586, 9] : Ταῦτα ἐγχέας ἐς ἐχῖνον, καὶ τὸν οἶνον ἐπιχέας· τοῦ δὲ ἐχίνου τρυπῆσαι τὸ ἐπίθεμα. Athen. vero ἐχῖνον nominare videtur Conum echinatum spinis, quum l. 7, [p. 306, F] scribit τὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ
D κεστρέως ἐχῖνον a Dorione vocari σφόνδυλον. [Addendus l. Xenocratis infra citandus.] ‖ Ab horum echinorum asperitate multa ἐχίνου nomen sortita sunt. Ita enim nominari comperimus τὴν γαστέρα τοῦ βοὸς, Ventrem bovis, teste Suida. [Omasum, Gl.] Hesych. esse dicit κοιλίας μέρος τῶν μηρυκαζομένων ζώων, et τῶν πτηνῶν τὴν κοιλίαν. [Ælian. N. A. 14, 7 : Ἡ γαστὴρ αὐτῆς (struthiocameli) εὑρίσκεται λίθους ἔχουσα, οὕσπερ οὖν καταπιοῦσα ἡ στρουθὸς ἐν τῷ ἐχίνῳ φυλάττει. Hemst. V. Niclas. ad Geopon. 18, 11, p. 1187. Schneid.] Eust. quoque [Od. p. 1836, 35] interiorem quandam τῆς κοιλίας partem sic nominari auctor est. Aristot. De partt. anim. 3, 14, τὰ κερατοφόρα καὶ μηρυκαζόμενα, ut ovem, capram, bovem, cervum, necnon camelum, plures habere ventres scribit, ob dentium inopiam : ut nimirum, quoniam τῆς ἐργασίας ἐλλείπει περὶ τὴν τροφὴν ἡ λειτουργία ἡ τοῦ στόματος, ἡ τῶν κοιλιῶν ἑτέρα πρὸς ἑτέρας δέχηται τὴν τροφὴν, ἡ μὲν, ἀκατέργαστον, ἡ δὲ, κατειργασμένην μᾶλλον, ἡ δὲ, πάμπαν, ἡ δὲ, λίαν· vocari autem eas, κοιλίαν et κεκρύφαλον et ἐχῖνον et

ἤνυστρον. [Conf. Ælian. N. A. 5, 41. Schol. Nicand. Th. 579 : Ἡ ἐλάφου νηδὺν, τὴν δὴ καλέουσιν ἐχῖνον) Ἐχῖνος κυρίως ἡ κοιλία τοῦ βοὸς, νῦν δὲ ἐπὶ τῆς ἐλάφου ... Τρεῖς εἰσι κοιλίαι, καὶ ἡ μὲν πρώτη καὶ ἄνω κεκρύφαλος καλεῖται ..., ἡ δὲ δευτέρα ἐχῖνος, διὰ τὸ ἔχεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφὴν ἢ διὰ τὸ τραχύ· ἔστι δὲ τὸ λεγόμενον πολύπτυχον· τρίτη δὲ ἡ ἀποκριτική. Οἱ δὲ τῶν μηρυκωμένων ζώων τρεῖς τὰς κοιλίας λέγοντες τὴν μὲν πρώτην ἤνυστρον καλοῦσι, τὴν δὲ δευτέραν ἐχῖνον, τὴν δὲ τρίτην κεκρύφαλον.] Paulo ante dixerat camelum et cornigera animantia habere κοιλίαν ἀκανθώδη καὶ ξυλίνην : ita ut ob spinosam asperitatem nominis hoc invenisse non levis conjectura sit. [Schol. Aristoph. Vesp. 1435 inter signiff. : Καὶ μὲν δὴ καὶ ἡ γαστὴρ τοῦ βοός. Etym. M. p. 404, 48 : Ἐχῖνος καὶ ἡ γαστὴρ, ὡς φησι Καλλίμαχος, Ὄντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον. Ms. Paris. ap. Ernest. fr. Callim. 250, p. 530 : Κακῶς (?) δὲ Καλλίμαχος τῶν βοῶν τὰς κοιλίας εἶπεν. Ἐτ Ἐχῖνος, καὶ ἡ γαστήρ· ὅτι μάλιστα βοῶν θέουσιν ἐχῖνοι. Καὶ αὐτοὶ δὲ παρὰ τὸ ἔχειν ἐν αὐτῇ τὴν τροφήν. Eadem sunt in Gudiano p. 226, 27 et 37–40, nisi quod ibi scriptum ὅτε ... ποθέουσιν ... καὶ αὐτή (pro quo αὕτη Etym. M., in quo deinde ἐπέχειν ἐν ἑαυτῇ). Apparet autem veram scripturam esse ἐχῖνοι, et poetam loqui de pabulo boum, velut χιλὸς, cujus maxime cupidæ sint ventres illorum. Male Ernestus, prava deceptus scriptura ἐχῖνον, de ventriculo farto cogitabat. L. D.] Fræni etiam pars quædam hanc appellationem sortita est. Scribit enim Pollux l. 1, [148] τὸ περὶ τὸ ἡνίον, i. e. τὸ περὶ τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, vocari δακτυλίους, ἐχίνους, τριβόλους : eosque mandi ab equo. Aliquanto post vero [184] ἐχίνους appellari ait τῶν ὑποστομίων τὰ κοῖλα : ὑποστόμια esse dicens τοῦ χαλινοῦ τὰ σιδήρια. Ita porro intellexit Xen. Eq. [10, 6], ubi de duplici frænorum genere loquens ait : Τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν, λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων· ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς, καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινούς, τοὺς δ' ἐχίνους, ὀξεῖς. [Conf Poll. 1, 207; 10, 56.] Ubi hoc epith. ὀξεῖς indicat nominis causam, dictos fuisse hos echinos ob asperitatem et acumen simile echinorum asperitati et acumini : præsertim quum subjungat, ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι, Asperitate echinorum offensus. Unde Bud. ἐχίνους ibi esse dicit Orbiculos echinatos quibus fræni conserti sunt. [V. Ἐχήνια. Τοῦ χαλινοῦ μέρος interpr. etiam Hesych.] Eandem ob causam περικάρπια quædam et ψέλλια, i. e. Ornamenta brachialia, ἐχίνων nomine dicta fuisse suspicor : quorum mentio ap. Polluc. 5, 16 [§ 99]. Idem de architectonicis epistyliorum echinis dici potest : de quibus Vitruv. 4, 3 : Crassitudo capituli dividatur in partes tres : ex quibus una plinthus cum cymatio fiat, altera echinus cum anulis, tertia hypotrachelio contrahatur columnæ. Itidemque cap. 7 ejusd. libri. Hesych. quoque ἐχίνους esse testatur τῶν κιονοκράνων μέρος : qui etiam addit, ita nominari τοὺς τῶν τειχῶν ἀγκῶνας : item τῶν δρυῶν τοὺς κυττάρους, et τῶν πλατάνων τὸν καρπόν. [Quæ Coraes comparavit cum Xenocr. p. 9, c. 43 : Αἱ δ' ὑπὲρ Φάρον (γλυκυμαρίδες) τραχεῖαι, βαλάνοις ἐοικυῖαι δρυΐναις, ἐμφερῶς φηγοῖς τὸν ἐχῖνον φερόμεναι, ad quæ hæc annotavit p. 119 : Ὀρθότερον ἂν εἶπε δίχα τοῦ ἄρθρου ἐμφερῶς (ἢ ἐμφερῆ) φηγοῖς ἐχῖνον φερόμεναι. Καὶ ἡ μὲν φηγὸς εἶδός ἐστι δρυός· ἐνταῦθα δὲ τὸν καρπὸν αὐτὸν τῆς φηγοῦ οὕτως ἔοικε καλεῖν. Ἐχῖνον δὲ λέγει τὸ ἀκανθῶδες τοῦ καρποῦ περικάλυμμα, διὰ τὸ ἐχίνῳ τῷ θαλασσίῳ προσεοικέναι. Quod articulum delendum censet, fallitur. Sed adjectivum præstat.] Eod. Hesychio teste ἐχῖνος est etiam λοπὰς et σκεῦος μαγειρικόν : ut Pollux quoque [6, 91, 95] ἐχῖνον fuisse tradit χύτρας εἶδος, Speciem ollæ. Sic et Horat. Serm. 1, 6, [117] : Astat echinus Vilis, cum patera guttus, Campana supellex. [Etym. M. p. 404, 49 : Καὶ ὁ λέβης, οἷον ἐχῖνον βουδόκον, ἀντὶ τοῦ λέβητα. Quæ Callimachi verba sunt, integrius relata in Etym. Gud. et Paris. ap. Ernest. ad fr. 250.] Idem Pollux 8, 1 [§ 17] ἐχῖνον Athenis nominatum fuisse dicit οὗ αἱ μαρτυρίαι ἐμβληθεῖσαι κατεσημαίνοντο : quemadmodum et Harpocr. [et Etym. M. et Gud.] fuisse ἄγγος τι εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκας ἐτίθεντο : cujus mentionem fieri a Dem. ἐν τῷ Πρὸς Τιμόθεον, ab Aristot. in Rep. Atheniensium, et ab Aristoph. [Vesp. 1435, 1436.] Itidem Suida [s. Photio] teste fuerunt Vasa ex ære aut testacea in quæ καθίεσαν οἱ διαιτηταὶ τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθείη ἡ δίαιτα, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. [Hæc sumta ex schol. Arist. V. etiam Lex. rh. Bekk. An. p. 258, 3, et alius gramm. ib. 189, 5.] Fuit itaque ἐχῖνος Vasculum nunc æreum nunc opere figulino, in quod testium dicta, acta litis, omniaque a partibus prolata conjiciebantur, apudque sequestrem deponebantur donec palam in judicium proferrentur ad sententiam ferendam. Dem. [p. 1180, 24] : Τοῦτον προὐκαλεσάμην, καὶ ἠξίωσα ἀκολουθῆσαι ὡς Ἀνδροκλείδην, παρ' ᾧ κεῖνται αἱ συνθῆκαι· καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους ἡμᾶς τὰς συνθήκας, πάλιν σημήνασθαι· τὰ δ' ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον, ὅπως ἂν μηδεμία ὑποψία ᾖ, Huic conditionem tuli, postulans ut mecum ad tabellarium iret (h. e. ad tabularum custodem), apud quem pacti exemplis descriptis, rursus pactum ipsum obsignaremus, exemplaque descripta in capsam forensem demitteremus, Bud. Idem [p. 1119, 1] : Τὴν γὰρ μαρτυρίαν ταύτην οὐχ εὗρον ἐνοῦσαν ἐν τῷ ἐχίνῳ. [Alios ll. Demosth. in indice indicavit Reiskius.] Plura v. ap. Bud. Comm. p. 113, 250. || Hesychio est præterea εἶδος ῥοιῶν, et πέμμα νησιωτικὸν ὡς πλακοῦς. Galeno autem Simpl. Med. 6, ἐχῖνος Herba est fructum ferens στρυφνὸν, et ob id præditum vi ἀποκρουστικῇ et ξηραντικῇ. [Præterea Hesychio ἐχῖνοι sunt καὶ μύες, ad quam interpr. conf. Ἐχῖνες.] Denique est nomen urbis Acarnaniæ, quam Rhianus Ἔχιον (nisi potius scrib. Ἐχίνιον) ἄστυ [immo Ἐχίονος ἄστυ], alii Ἐχινοῦντα appellant ab Echino conditore : cujus civis, Ἐχιναῖος [unde Ἐχιναιεὺς] : auctor Steph. Byz. [Thessaliæ urbem cognominem memorant Demosth. p. 120, 3 (unde citant Harpocr. aliique gramm., quorum Etym. M. addit l. Lycophronis v. 904), Polyb. 17, 3, 12; 18, 21, 3, Strabo 1, p. 60; 9, p. 433, 435, qui omnes forma Ἐχῖνος, ὁ, utuntur, pro quo Ἔχινος ap. Ptolem. 3, 13, contra præceptum Arcadii p. 65, 21. Forma Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ, Aristoph. Lys. 1169 : Παράδοθ' ἡμῖν τουτονὶ πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ κόλπον· ubi Thessalicam dici animadvertit Palmerius : κόλπον fuisse perhibet schol. || In forma gentilis libri Polybii variant inter Ἐχιναιεὺς, et quibus non usus ille videtur, Ἐχιναῖος et Ἐχιναεύς· v. annot. ad 9, 42, 11. Extv de hoc gentili relictum videtur in inscr. ap. Bœckh. vol. 2, p. 44, n. 1936, 19. L. Dind.]

[Ἔχινος (sic) κώμη Pentapolis Africæ est ap. Ptolem. 4, 4 extr.]

[Ἔχινος, ὁ. Inter hyperdisyllaba in ινος quæ ι non producant, Ἔχινος et Καρχίνος ponunt Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 67, 22, Chœroboscus ibid. p. 170, 30, Etym. M. v. Κάμινος, sed ut non appareat recte an secus ponant. L. Dind.]

[Ἐχινοῦς, οῦντος, ὁ, i. q. Ἐχῖνος, quod v.]

[Ἐχινοῦσσα, ἡ, Echinussa, insulæ Cimoli nomen ap. Plinium N. H. 4, 12, 23.]

[Ἐχινοφόρος, ὁ, ἡ.] Ἐχινοφόροι κόγχαι, dicuntur quibus cantant, Plin. 33, c. ult.

Ἐχινώδης, ὁ, ἡ, Echinatus, Spinosus et asper ut echinus. [Strabo 12, p. 545 : Τὴν τῆς πέτρας ἐπιφάνειαν ἐχινώδη καὶ ἀνεπίβατον γυμνῷ ποδί. Aristot. Mirab. c. 27 : Ἐνίους γὰρ (mures in Cyrene) πλατυπροσώπους, ὥσπερ αἱ γαλαῖ, γίνεσθαι, τινὰς δὲ ἐχινώδεις, οὓς καλοῦσιν ἐχίδνας. Pro quo ἐχεώδεις ... ἐχενάτας (ἐχενῆας liber unus) Ælian. N. A. 15, 26, vitiose pro ἐχινώδεις ... ἐχῖνας vel ἐχινέας. V. Ἐχῖνες.]

Ἐχιόδηκτος, ὁ, ἡ, Morsus s. Ictus a vipera : apud Ceb. Theb. [p. 88 ed. Corais, qui ἐχιολέκται scripsit p. 148, οἱ συλλέγοντες τοὺς ἔχεις, quum ibi locus non sit ἐχιοδήκτοις], et Diosc. l. 2; qui Platoni est ὁ ὑπὸ ἔχεως ὀηχθείς. [Geopon. 12, 30, 1; 13, 8, 9. Diosc. Noth. 1, 103. Inter Ἐχιόδηκτος et Ἐχεόδηκτος variant libri Strabonis 13, p. 588. Formam Ἐχίδηκτος supra retulimus.]

Ἔχιον, τὸ, Echion : herba alio nom. dicta Alcibiadium, teste Diosc. 4, 27, ubi fusius eam describit. Ita vero nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quod eorum morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Plin. certe 25, 9 : Echios, inquit, utriusque generis pulegio similis, foliis coronata : item altera quæ lanugine distinguitur spinosa, cui et capitula viperæ similia sunt. Nicand. ἐχίειον no-

minat : Ther. [65] : Ὡς δ' αὕτως ἐχίειον ὀριγανόεσσά τε χαίτη. [Ib. 637 : Ἔνθα δύω ἐχίεια πιφαύσκεο. In schol. ib. 655 male ἐχείων.]

[Ἐχιονίδης, ὁ, Echionides, patron. ab Ἐχίων. Oppian. Cyn. 4, 243 : Πενθῆα ... Ἐχιονίδην. τἰ L. Dind.]

[Ἐχίος, ὁ, Echius, pater Mecistei, Hom. Il. Θ, 333. Alius O, 339. Alius a Patroclo occisus Π, 416.]

Ἔχις, [v. Arcad. p. 196, 6] ιος, vel εως, ὁ [et ἡ, Oppian. Cyn. 3, 439 : Τὴν δ' ὅτε φυσιόωσαν ἔχιν ψολόεσσαν ἴδηται], Vipera [Gl.], mas; femina enim dicitur Ἔχιδνα. [Nicand. Th. 129 : Ὅτε περκνὸς ἔχις θύῃσι τυπὴν ψολόεντος ἐχίδνης· 517 : Τὴν ἤτοι ἔχιός τε καὶ αἰνοπλῆγος ἐχίδνης ἀγρεύσεις ὄφελος περιώσιον. Theophan. Nonn. vol. 2, p. 332 : Ἀπὸ τῶν ἔχεων ἢ ἐχιδνῶν δακνομένων.] Plato Symp. [p. 217, E] : Τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος. [Euthyd. p. 290, A : Ἐχεών τε καὶ φαλαγγίων. Lycophr. 499 : Ὃν ... ἔχις κτενεῖ. Nicand. Ther. 9 : Ἑρπηστὰς ἔχιάς τε· 130 : Θορνυμένου ἔχιος· et alibi eodem genere. Statyllius Flaccus Anth. Pal. 7, 290, 5 : Ἔκτανε λυγρὸς ἔχις. Bianor 9, 548, 4 : Αἱ δ' ἔχεων ἧτε χερειότεραι. Demosth. p. 799, 4 : Συκοφάντην καὶ πικρὸν καὶ ἔχιν τὴν φύσιν ἄνθρωπον.] Athen. l. 7 : Μύραιναν ἔχιϊ μίγνυσθαι. [Nicand. Al. 826 : Κείνην (τὴν μύραιναν) σὺν ἰοβόλοις ἐχίεσσι θόρνυσθαι. Aristot. H. A. 3, 1, 14 : Ἔχις ζῳοτοκεῖ μόνον, ᾠοτοκήσας ἐν αὐτῷ μόνον· 5, 34, etc. || Æsch. Cho. 994 : Μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον. Figurate 258 : Θανόντος ἐν ... σπειράμασι δεινῆς ἐχίδνης, de Agamemnone a Clytæmnestra occiso. Soph. Antig. 531 : Ἡ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφειμένη λήθουσά μ' ἐξέπινες. Eur. Ion. 1262 : Οἵαν ἔχιδναν τήνδ' ἔφυσας· Alc. 311 : Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἡπιωτέρα· Andr. 271 : Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω κακῆς.] Soph. Tr. [1101] : Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα [Hoc l. Echidna est Cerberi mater, de qua supra. Vipera vero ib. 771 : Ἐχίδνης ἰὸς ὡς· Phil. 267, etc. Aristot. H. A. 1, 6 : Ἡ ἔχιδνα μόνον ζῳοτοκεῖ] : ut Lucæ 3, [7] : Ἐχιδνῶν γεννήματα. Et ap. Galen. Ad Glauc. 2 : Τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον.

Ἐχίτης, ὁ, dictus Lapis quidam s. Gemma. Plin. 37, 11 : Ab animalibus cognominantur, carcinias, marini cancri colore : echites, viperæ : scorpites, scorpionis aut colore aut effigie. [ῑ]

[Ἐχίων, ονος, ὁ, Echion, f. Mercurii, Pind. Pyth. 4, 179, Apoll. Rh. 1, 52. Spartus, Penthei, regis Thebarum, pater. Eur. Bacch. 213 etc., Pausan. 9, 5, 3, et Apollodorus. Alii alibi. Memorans nomen Suidas addit καὶ συστέλλει (συστῆ Ms. A), quæ notatio si prosodiam spectat, adversatur locis supra citatis.]

Ἔχμα, τὸ, Retinaculum [Gl.], s. potius Id quo res duæ cohærent quasi vinculo et nexu, Junctura, κράτημα, συνοχή. Hom. Il. N, [139] : Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης· M, [259] : Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, ἔμμεναι ἔχματα πύργων, ubi Eust. annotat non significare solum τὰ ἐξέχοντα, verum etiam συνοχάς. Apoll. Arg. 1, [1199] de arbore, quam Hercules evellebat : Πεδόθεν δὲ βαθύῤῥιζόν περ ἐοῦσαν Προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης, Una cum terra adhærescente. Exp. etiam στήριγμα, ὑπέρεισμα, Stabilimen, Stabilimentum, Fulcimentum : quo sensu præcedentium ll. aliqui accipi possint. [Nicand. Th. 724 : Ἰσχία δ' αὖτως μάλκη ἐνισκίμπτουσα κατήριπεν ἔχματα γούνων. Schol. τοὺς δεσμοὺς τῶν μελῶν καὶ γονάτων νεῦρα καὶ μύας.] || Obstaculum, κώλυμα. Il. Φ, [258] : Ὕδατος ῥόον ἡγεμονεύει, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων, Aquæ cursum dirigit, ducit, manibus ligonem tenens, eque rivo obstacula ejiciens, i. e. lapides aut alia, quæ cursum aquæ inhibent. Apoll. Arg. 4, [201] : Ἀσπίδας ἡμίσεες ὀνίων θοὸν ἔχμα βολάων Προσχόμενοι, Clypeos protendentes, quibus ictus arcerent.

Ἐχμάζω, Inhibeo, Impedio, Detineo, κωλύω καὶ ἐπέχω, Eust. [Il. p. 904, 4], citans etiam ex rhetor. Lex. ἐχμάσαι, pro κατασχεῖν, ἑλεῖν. Et ἔχμασον apud Hesych. ἐπίσχες, κατάσχες. || Ἐχμάζει ab Hesych. præter κωλύει, κρατεῖ, δεσμεύει, exp. etiam στηρίζει, quod ad secundam τοῦ ἔχμα signif. spectat, item neutr. ἡσυχάζει. [Conf. Κατεχμάζω. Schol. Eur. Or. 254 : Ὀχμάζω γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔχω, ἔχω, ἔχμα ... Ἀπὸ δὲ τοῦ ἔχμα γίνεται ἐχμάζειν, τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν καὶ ἐχμάσαι, το κατασχεῖν καὶ ἑλεῖν, ὃ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ἐνταῦθα διὰ τοῦ ο κεῖται. Ap. Maximum Καταρχ. 544 : Εἰ δ' ἄρα καὶ δεσμοῖσιν ἀεικέσιν αἰχμάζοιτο δειλὸς ἀνὴρ, Jacobs. ad Anth. Pal. 12, n. 147, 1, p. 766, corrigebat ὀχμάζοιτο. Præstat fortasse ἐχμάζοιτο. V. tamen Ἐπαιχμάζω. L. Dind

[Ἔχμος, ὁ. Eust. Od. p. 1411, 24, ἐχμὸς ἔχμα, βρεχμὸς βρέχμα et alia comparat cum δεσμὸς δέσμα.]

[Ἐχοίαξ, ᾱκος, ὁ, Echœax, n. viri ap. Pausan. 10, 25, 3.]

[Ἐχοίτας, ὁ, Echœtas, n. viri in inscr. Hierapytn. ap. Bœckh. vol. 2, p. 421, n. 2563, 7. L. Dind.]

Ἐχομένως, Proxime, Contigue; interdum Deinceps [Apollodor. 3, 1, 1 : Ἐχομένως λέγωμεν καὶ τὰ περὶ Ἀγαπήνορος. Apollon. De pron. p. 128, B : Ἐχ. ὑπὲρ τῶν κτητικῶν ῥητέον] : interdum et cum gen., Diog. L. in Crat. [4, 23] : Περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, Proxime post Arcesilaum; Statim post Arcesilaum, Bud. Ex Aristot. autem Rhet. Ἐχομένως τούτων, pro Consentaneo his modo. [|| Pro quo dicitur etiam Ἐχόμενα. Theodor. Stud. p. 55, E : Ἐν τῷ ἰδίῳ σεμνείῳ, ὃ ἐχόμενα παράκειται τοῦ στενοῦ. Chron. Pasch. p. 118, A; 150, A. Diodoro illatum est in libris nonnullis, qui 19, 29, pro illis, Ἑξῆς δὲ τοὺς ἀπὸ θαλάττης συναναβεβηκότας, τοὺς δ' ἀπὸ Φρυγίας, præbent ἐχόμενα δὲ τοὺς ἀπὸ Φρ. Callixeno ap. Athen. 5, p. 199, E, exemit Schweigh. L. D. Joann. mon. in Anecd. meis vol. 4, p. 358, not. 2. Boiss.]

[Ἐχόντως νοῦν ap. Plat. Leg. 3, p. 686, E : Εὖ καὶ ἐχόντως νοῦν σύ τε πάντα εἶπες· Phil. p. 64, A : Ἆρ' οὐκ ἐμφρόνους ταῦτα καὶ ἐχόντως ἑαυτὸν τὸν νοῦν φήσομεν ἀποκρίνασθαι τὰ νῦν ῥηθέντα; Prudenter, Sapienter, Scite.]

[Ἐχόπωρος, ὁ. Valck. ad Phœn. p. 314 : « In Dicæarcho p. 17 recipi debuerat Casauboni correctio, legentis ἐχόπωρος. » Quod esset Fructus habens. Εὐόπωρος conjecit Grævius.]

Ἐχῦρὸς, ὰ, ὸν, Munitus, Firmus, Tutus. [Æsch. Pers. 89 : Ἐχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. Sed hic quoque nunc restituta forma alibi poetæ usurpata ὀχυρός. Manetho 6, 415 : Ἐχυρῶν δωμήτορας οἴκων. Thuc. 4, 8 : Ἡ νῆσος τὸν λιμένα ἐχυρὸν ποιεῖ· 9 : Ἐπὶ τὰ τετειχισμένα μάλιστα καὶ ἐχυρὰ τοῦ χωρίου.] Ἐχ. χωρίον, Locus natura munitus. Xen. Cyrop. 2, [4, 13, 17] et 3. Id. [1, 6, 26] : Ἃ ἂν οἰώμεθα πλείστου ἡμῖν ἄξια εἶναι, ταῦτα πειρώμεθα ὡς ἐν ἐχυρωτάτῳ ποιεῖσθαι. Sed hic observa omitti substantivum, ut alibi sæpe. Sic Thuc. 1, [90] : Ἀπὸ ἐχυροῦ ποθεν, ὥσπερ νῦν ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, Ex quopiam loco munito ac tuto. Et Xen. rursus [Cyrop. 3, 3, 27], ἐν ἐχυρῷ εἶναι [Thuc. 7, 77 : Ἦν ἀντιλαβώμεθα τοῦ φιλίου χωρίου, ἤδη νομίζετε ἐν τῷ ἐχυρῷ εἶναι] : ut et Lat. In tuto esse dicunt, omisso subst. : s. potius ablativum Tuto substantive accipientes, ut ἐχυροῦ et ἐχυρῷ in illis exemplis. Bud. tamen non ut ego, ἐχυρὸν neutro genere, sed ἐχυρὸς masc., sicut et ὀχυρὸς, vult accipi a Xen. pro ἔρυμα, Munitio, Locus natura munitus. In quo quid sequatur, non video; nam licet ἐχυρὸς τόπος, sicut ἐχυρὸν χωρίον, dici possit, non dubium est tamen, quin substantive dicendum sit potius ἐχυρὸν quam ἐχυρός. [Polyb. 4, 70, 7 : Ποιεῖ ἐχυρὰν τὴν πόλιν.] Item, Ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς, pro A formosis tutus erat, ex Plut. Sol. [c. 1.] Ap. Thuc. autem 1, [32], Καὶ ταῦτα πιστεύοντες ἐχυρὰ ὑμῖν παρέξεσθαι, vulgo exp. Se hæc vobis probaturos; sed malo simplicius, Se hæc solida et firma vobis præstituros. [Id. 3, 12 : Ὅ τε τοῖς ἄλλοις μάλιστα εὔνοια πίστιν βεβαιοῖ, ἡμῖν τοῦτο ὁ φόβος ἐχυρὸν παρεῖχε· 83 : Οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύσων οὔτε λόγος ἐχυρὸς οὔτε ὅρκος φοβερός· 5, 109 : Τὸ ἐχυρὸν ... οὐ τὸ εὔνουν τῶν ἐπικαλεσαμένων φαίνεται· 7, 41 : Τὴν ἐλπίδα ἐχυρὰν εἶχον.] Ceterum ἐχυρὸς ab ἔχω derivat Etym., ut sit quasi ὁ ἀντέχων : ego tamen mallem ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι deducere, ut ἐχυρὸς diceretur quasi Hærens, Firmiter hærens. Sive autem ab ἔχω, sive ab ἔχεσθαι verum sit deduci ἐχυρὸς, prius esse quam ὀχυρὸς merito censebitur. [Comparativo Thuc. 2, 62 : Τὴν τόλμαν ἡ ξύνεσις ἐχυρωτέραν παρέχεται. Superlat. 1, 35 : Ὅστις ἐχυρώτατος, τοῦτον φίλον ἔχειν. || Adv.] Ἐχυρῶς, Tuto, Firme. [Ἰσχυρῶς ἢ ἀσφαλῶς Photio s. Suidæ. Thuc. 5, 26 : Λογιζόμενοι τοῖς ἀπὸ χρησμῶν τι ἰσχυρισαμένοις μόνον ὃ τοῦτο ἐχυρῶς ξυμβάν. Comparativo id. 8, 24 : Ὅσῳ ἐπεδίδου ἡ

πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μεῖζον, τόσῳ καὶ ἐκοσμοῦντο ἐχυρώτερον.]

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, Munitio, Munimen, Firmitudo. Καὶ τὴν ἐν οἰκοδομαῖς ἐχυρότητα, Philo [vol. 1, p. 644, 30. Polyb. 1, 57, 6, ubi nunc ὀχυρότης.]

Ἐχυρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Firma et stabili prudentia præditus, Seria cogitans, Hesych., Etym.

Ἐχὕρόω, Munio, Firmo, Firmum reddo, Vallo munio. Isocr. [p. 107, B]: Καὶ ταύταις ἐχυρῶσαι [ὁρίσαι Urbinas] τὴν Ἑλλάδα. [Photius s. Suidas: Ἐχύρωσεν, ἰσχυροποίησεν. Scrib. ἠχύρωσεν, nisi poetæ aut scriptoris Ionici est.]

[Ἐχύρωμα, τὸ, Munimentum. Theophyl. Hist. 11, 18. Unde repetens Suidas interpretatur ἀσφάλεια.]

[Ἐχυρῶς. V. Ἐχυρός.]

Ἔχω, ἕξω cum aspero [quem in præsenti propter sequentem aspiratam χ in lenem transiisse animadvertit Eust. Od. p. 1641, 46, Buttmannus in Gramm. v. Ἔχω]: item σχήσω [hoc quidem maxime significatione Retinendi, cujus exx. v. infra. Multo rarius ut simpliciter sit Habebo, veluti cum adverbio ap. Soph. Aj. 684: Εὖ σχήσει· Demosth. p. 11, 24: Τὰ δὲ μέλλοντα αὐτόματ' οἰόμενοι σχήσειν καλῶς· p. 241, 6: Διὰ τῶν ἑτέρων κινδύνων τὰ ἑαυτῶν ἀσφαλῶς σχήσειν. Solon ap. Stob. Fl. vol. 1, p. 239: Ἢ μέλλει σχήσειν χρήματος ἀρχομένου. Vel cum accusativo, ap. Hom. H. Cer. 366, rariori usum forma: Τιμὰς δὲ σχήσεισθα. Eur. Cycl. 697: Τυφλὴν ὄψιν ἐκ σέθεν σχήσειν μ' ἔφη· Bacch. 1338: Νόστον ἄθλιον πάλιν σχήσουσι. Thuc. 3, 62: Ἰδίας δυνάμεις ἐλπίσαντες ἔτι μᾶλλον σχήσειν. Demosth. p. 13, 11: Οὐκ ἔστιν ὅπως ἀγαπήσας τοῖς πεπραγμένοις ἡσυχίαν σχήσει· 661, 25: Μηδέποτε ἄλλην γνώμην ἢ ταύτην σχήσειν. Altera signif. vicissim rarior forma ἕξω. Herodot. 9, 2: Ἕξεις ἀπόνως ἅπαντα τἀκείνων βουλεύματα. Alia utriusque formæ exx. his signiff. positæ v. infra]: et præt. ἔσχηκα, aor. 2 ἔσχον, a Σχέω, inus. [nisi quod σχεῖ legitur ap. Tzetzen, ut in fine dicemus.] Ab ἔσχημαι autem Σχῆμα. Sed et Σχέσις et alia per ε, tanquam ab ἔσχεμαι, ἔσχεσαι, pro ἔσχημαι, ἔσχησαι. Habeo, Possideo, Teneo, i. e. Obtineo. Hom. Il. [A, 356]: Ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. [Soph. El. 687: Νίκης ἔχων ἐξῆλθε πάντιμον γέρας.] Il. I, [336]: Ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· B, [70]: Ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν, quod Virg., Tu condita mente teneto. Xen. [H. Gr. 5, 2, 7: Οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας·] Cyrop. 3, [3, 3]: Ἀλλὰ σὺ, ὦ γύναι, ἔχουσα ταῦτα τὰ χρήματα ἃ φέρεις, ἄπιθι· 7, [2, 26]: Καὶ ἀποδίδωμι ἤδη γυναῖκά τε ἔχειν, ἣν εἶχες, καὶ τὰς θυγατέρας. Dicitur etiam, Hanc vel illam ἔχω γυναῖκα, Habeo uxorem, i. e. Hæc vel illa est mea uxor. Pro quo dicunt interdum Lat. Habere in matrimonio. [Hom. Il. Γ, 53: Γνοίης χ' οἵου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν· Od. Δ, 569: Οὕνεκ' ἔχεις Ἑλένην. Soph. Trach. 360: Τὴν παῖδα δοῦναι, κρύφιον ὡς ἔχοι λέχος. Eur. Hel. 30: Ὡς ἐμὸν σχήσων λέχος.] Thucyd. 2, [29]: Οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης. [Herodot. 3, 31: Οὐ πολλὸν χρόνον ἔσχε ἄλλην ἀδελφεήν. Xen. Reip. Lac. 1, 7: Εἰ συμβαίη γεραιῷ νέαν ἔχειν· 8: Πείσαντα τὸν ἔχοντα ἐκ ταύτης τεκνοποιεῖσθαι· H. Gr. 4, 8, 21: Τὸν τὴν Στρούθα ἔχοντα θυγατέρα.] Sed et qui cum meretrice consuescebat, dicebatur illam ἔχειν: unde ille Aristippi jocus de Laide, Ἔχω, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι [ap. Athen. 12, p. 544, D. Posidippus Anth. Pal. 5, 186, 4: Εἰ δ' ἕτερός σε εἶχε, φιλεῖν ἂν ἔφης μεῖζον ἐκεῖνον ἐμοῦ· 213, 1: Πυθιὰς, εἰ μὲν ἔχεις τιν', ἀπέρχομαι· Macedon. 243, 1: Τὴν κόρην ἐπὶ νυκτὸς ὀνείρου εἶχον Antiphilus 308, 3: Μήτις ἔχει σε; Thuc. 6, 54: Ἐραστὴς ὢν εἶχεν αὐτόν. De hospite quem quis apud se habet Hom. Od. Υ, 377: Οἷον μέν τινα τοῦτον ἔχεις ἐπίμαστον ἀλήτην. Similiter de Aurora H. Ven. 232: Αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν (Tithonum) ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα· 275: Ταὶ μὲν ἐμὸν θρέψουσι παρὰ σφίσιν υἱὸν ἔχουσαι. || De rebus cujusvis generis Soph. El. 935: Λόγους τοιούσδ' ἔχουσ' ἔσπευδον· OEd. C. 1309: Σοὶ προστροπαίους λιτὰς ἔχων. Eur. Herc. F. 165: Ἔχει δὲ τοὐμὸν οὐκ ἀναίδειαν, ἀλλ' εὐλάβειαν.] Item ἔχειν πόλιν τινὰ, χώραν, [νῆσον, χωρίον etc.] Thuc., [Herodotus aliique historici ceterique omnes passim,] Tenere s. Obtinere. [Æsch. Ag. 320: Τροίαν Ἀχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ. Similia sunt Hom. Il. E, 749: Πύλαι οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὧραι. Hesiod. Theog. 114: Ἠδὲ καὶ ὡς τὰ πρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὄλυμπον. De imperio Eur. Herc. F. 4: Ὃς τάσδε Θήβας ἔσχεν.] Sed et pro Tenere aliquid manu dicitur ἔχειν, et manus ipsa ἔχειν. Lucian. [Hercul. c. 3]: Ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ῥόπαλον, τῆς λαιᾶς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης. [Hom. Il. A, 463: Ἔχον πεμπώβολα χερσίν· Λ, 184: Ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν. (Soph. El. 431: Τούτων μὲν ὧν ἔχεις χεροῖν τύμβῳ προσάψῃς μηδέν· 1226: Ἔχω σε χερσίν; Antig. 1297: Ἔχω μὲν ἐν χείρεσσιν ἀρτίως τέκνον.) Σ, 505: Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον· M, 434: Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἶριον ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα· N, 157: Πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα· E, 230: Σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεὼ ἵππω· Od. Σ, 594, H. Apoll. 196: Ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχουσαι. Cum genitivo Hom. Il. Δ, 154: Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· Π, 763: Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός. || Habeo, i. e. Mecum habeo. Xen. Cyrop. 1, 4, 17: Τοὺς μὲν βελτίστους καὶ πλείστους ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ, ut alibi περὶ ἑαυτόν· 4, 2, 29: Ἔχων τοὺς ἱππέας. Et sæpissime Thucydides ceterique omnes. || Habeo, i. e. Facultatem s. Copiam rei habeo, In promtu habeo, cum accus. Soph. Phil. 61: Μόνην ἔχοντες τήνδ' ἄλωσιν Ἰλίου· OEd. T. 311: Μήτ' ἀπ' οἰωνῶν φάτιν μήτ' εἴ τιν' ἄλλην μαντικῆς ἔχεις δδόν. Eur. Or. 778: Ἔχεις τιν', ἣν μένῃς, σωτηρίαν; 1202: Τήνδ' ἡμῖν ἔχω σωτηρίας ἔπαλξιν.] || Ἔχω cum suo accus. interdum verbo redditur, interdum aliud interpr. genus accipit, Τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι, Plut. Sol. [c. 29], Honoror ab omnibus, In honore sum apud omnes. Sic ἔχω δόξαν, ibid. [Eur. Or. 235: Δόξαν γὰρ τόδ' ὑγιείας ἔχει.] Homerice autem dicitur et κλέος ἔχει με, i. e. δόξα ἔχει με, ut infra docebo. Sic αἰτίαν ἔχω, Accusor: de quo loquendi genere, simulque de δι' αἰτίας ἔχειν, v. in Αἰτία. Et ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, Plut. Themist. [c. 29], Invideri a potentibus, Invidia laborare apud potentes. [Hom. Il. Γ, 412: Ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ· Od. H, 219: Πένθος μὲν ἔχω φρεσίν· Υ, 83: Τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν· Ω, 250: Ἅμα γῆρας λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς. Quod poterat dici etiam ἔχει σ', ut Il. Σ, 515: Ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας.] Itidemque verbum ἔχω cum aliis multis substt., admittens hoc interpretationis genus, vide in eorum unoquoque, prout sc. inter legendum tibi occurrent. Poterat certe et ἔχειν cum acc. πράγματα, passivo reddi verbo, Implicari negotiis, Molestiis affici: ut ὀνείδη ἔχειν, Plato, Opprobriis affici. Cic. tamen maluit ad verbum, Habere: quemadmodum παρέχειν cum eod. acc., Exhibere: ut dicetur in Πρᾶγμα. Sunt vero et qui ἔχειν vertant Pati, Accipere, nonnullis substt. junctum: ut in ἔχειν κακὰ, ap. Dem.; πληγὰς, ap. Aristoph., cujusmodi est et ὀνείδη, ap. Plat., ubi tamen reddi itidem possit illo verbo Affici. Sic et in ἔχειν μεταβολὰς ap. Thuc. [1, 2] sunt qui ἔχειν vertant Pati. [Hesiod. Op. 89: Ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε· Sc. 310: Οἱ μὲν ἄρ' ἀΐδιον εἶχον πόνον· 311: Ἄκριτον εἶχον ἄεθλον· Th. 203: Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει. Soph. El. 168: Τὸν ἀνήνυτον οἶτον ἔχουσα κακῶν· 351: Οὐ ταῦτα πρὸς κακοῖσι δειλίαν ἔχει; Eur. Hec. 331: Ὡς ἂν ἡ μὲν Ἑλλὰς εὐτυχῇ, ὑμεῖς δ' ἔχηθ' ὅμοια τοῖς βουλεύμασιν· Androm. 243: Κἀκεῖ τά γ' αἰσχρὰ κἀνθάδ' αἰσχύνην ἔχει.] || Ἔχω cum acc. interdum contra verbo act. reddendum est: [φυλακὰς Hom. Il. I, 471;] ἐπιμέλειαν, Curo, Curam adhibeo, Xen. Cyrop. 1, [6, 39, ubi nunc ἠσκήκεις δὲ φθ.]: Εἶχες δὲ ἐπιμέλειαν τοῦ φθάνειν κτλ. Sic et cum accus. ἡσυχίαν [ap. Xenophontem sæpissime et alios plurimos]: nam ἡσυχίαν ἔχειν aliud non est quam ἡσυχάζειν: quod tamen neutrum potius est quam act. [Soph. El. 346: Τῶν φίλων... μνήμην ἔχειν. De qua formula v. etiam in Μνήμη. Ibid. 392: Βίου δὲ τοῦ παρόντος οὐ μνείαν ἔχεις; 523: Ἐγὼ δ' ὕβριν μὲν οὐκ ἔχω· Antig. 338: Τούτων ἔχω γὰρ πάντ' ἐπιστήμην ἐγώ. Eur. Phœn. 469: Κακῶν τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.] Itidem cum acc. συγγνώμην: est enim συγγνώμην ἔχω ubique [plerumque: v. infra] Ignosco, συγγινώσκω: quod genus loquendi ap. omne auctorum genus hoc in usu est; sed vett. scriptt. verbo ἔχειν cum plerisque aliis accuss. ita usos fuisse observavi: ex quibus sunt, μομφὴν, κατάμεμψιν, ἀγανάκτησιν ἔχειν. [Soph. Aj. 180: Μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός· Eur. Or. 1069: Ἓν μὲν πρῶτά σοι μομφὴν ἔχω (ubi notanda constructio, cui non dissimilis est Bacch. 1289: Λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδία πήδημ'

ἔχει)· Phœn. 773 : Ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.] Hoc autem qui non animadvertèrunt, κατάμεμψιν ἔχω ap. Thuc. [2, 41] interpretantur Reprehendor, quum sit contra Reprehendo : et ἔχω σοι ἀγανάκτησιν, Tu mihi indignaris : quum contra sonet, Indignor tibi. Sed cum nonnullis accuss. potest etiam verti ἔχω, Habeo : συγγνώμην, Ignosco, vel ad verbum Veniam habeo : quo Fab. utitur. [Soph. El. 400 : Πατὴρ δὲ τούτων, οἶδα, συγγνώμην ἔχει· Aj. 1322 : Ἐγὼ γὰρ ἀνδρὶ συγγνώμην ἔχω κλύοντι φλαῦρα συμβαλεῖν ἔπη κακά· Phil. 1319. Eur. Or. 661. (Passiva signif. Mihi ignoscitur, Trach. 328 : Ἡ δέ τοι τύχη κακὴ μὲν αὐτῇ γ', ἀλλὰ συγγνώμην ἔχει. Eur. Phœn. 995 : Τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, προδότην γενέσθαι πατρίδος.)] Sic χάριν ἔχω recte ad verbum redditur Gratiam habeo. Huc pertinet et τιμὴν ἔχω, pro Honorem habeo, i. e. Exhibeo, Defero. Pausan. Att. : Οἳ θεῶν Ἕλλησι τιμὰς ἔχουσι· quam tamen signif. raram esse arbitror. Nec veritus est Cic. εὔνοιαν ἔχειν ad verbum itidem interpretari, Benevolentiam habere, ut vides p. 140 mei Cic. Lex., quum tamen alioqui Benevolentia prosequor, sicut et Amore prosequor, Lat. linguæ magis conveniant. Alicubi vero ἔχω non simplici verbo Habeo, sed comp. Adhibeo, reddendum fuerit : Θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, Hesiod. [Op. 442], Animum operi adhibentes. [Oppian. Hal. 4, 308 : Σαργοὶ δ' αἰγείοισι πόθοις ἐπὶ θυμὸν ἔχουσιν, αἰγῶν δ' ἱμείρουσιν. Theodor. Stud. p. 395, C : Ὅλην τὴν καρδίαν καὶ ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ ὅλην τὴν διάνοιαν ἐρωτικῶς πρὸς τὸν ἑαυτῆς νυμφίον ἔχουσα.] Sic autem et alibi videndum est quod aliud ex Habeo compositum interpretationi aptum esse possit. [Eur. Or. 1181 : Καὶ σὺ δεῦρο νοῦν ἔχε· Phœn. 360 : Τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. Thuc. 3, 22 : Ὅπως ἥκιστα πρὸς αὐτοὺς τὸν νοῦν ἕξοιεν· 7, 19 : Ὅπως πρὸς τὰς ὁλκάδας μᾶλλον... τὸν νοῦν ἕξωσιν. Et γνώμην 3, 25 : Πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ἧσσον εἶχον τὴν γνώμην ὥστε συμβαίνειν· 5, 44, et alibi. Eur. Hec. 486. Αὕτη πέλας σου νῶτ' ἔχουσ' ἐπὶ χθονὶ κεῖται· Bacch. 1054 : Ἔχουσαι χεῖρας ἐν τερπνοῖς πόνοις· Or. 1297 : Ἄνδρες χεῖρ' ἔχουσιν ἐν φόνῳ. Batrachom. 65 : Χεῖρας ἔχων ἁπαλοῖο κατ' αὐχένος. Xenoph. Conv. 4, 27 : Τὸν ὦμον γυμνὸν πρὸς γυμνῷ τῷ Κριτοβούλου ὤμῳ ἔχοντα. || Aliæ formulæ huc referendæ sunt, Hesiod. Th. 770 : Τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας σαίνει· Eur. Iph. T. 53 : Τέχνην τήνδ' ἣν ἔχω ξενοκτόνον· Herodot. 3, 130 : Ὁ δὲ ἐνθαῦτα δὴ ὢν ἐκφαίνει, φὰς ἀτρεκέως μὲν οὐκ ἐπίστασθαι, ὁμιλήσας δὲ ἰητρῷ φλαύρως ἔχειν τὴν τέχνην. Plato Polit. p. 296, B : Ἔχων ὀρθῶς τὴν τέχνην. Xenoph. Comm. 3, 10, 1 : Τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων καὶ ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων αὐταῖς, ubi alia verbi cum hoc nomine conjuncti exx. annotarunt intt. Soph. Phil. 1057 : Τεῦχρος τήνδ' ἐπιστήμην ἔχων. Plat. Euthyd. p. 273, E : Εἰ νῦν ἀληθῶς τὴν ἐπιστήμην ἕξετον.] || Cum accus. interdum etiam verbo neutro redditur aut deponente, et quidem ex ipso verbo, a quo deductum nomen illi adjungitur : sicut ἔχω δέος ex Plut., q. d. Metum habeo, s. timorem, ut Gall. *J'ay peur*, pro Metuo, Timeo : δρόμον, ex Eur. [fr. 8], pro Curro. Sic θαῦμα ἔχω ex Soph. [El. 897], quum potius dicatur ἔχει με θαῦμα [ut Phil. 687], pro θαυμάζω, Miror. [Hom. Il. A, 82 : Ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον. Soph. Aj. 109 : Μέγαν ὄκνον ἔχω· El. 412 : Ἔχεις τι θάρσος τοῦδε τοῦ τάρβους πέρι· 616 : Εὖ νυν ἐπίστω τῶνδέ μ' αἰσχύνην ἔχειν, κεἰ μὴ δοκῶ σοι· 636 : Δειμάτων ὧν νῦν ἔχω. Et similiter cum aliis ejusmodi nominibus fere innumeris, ut ἄλγος, στοναχὰς, ἡδονὰς, οἶκτον, βλάβην, quorum nonnulla exx. superioribus addimus. Eur. Hec. 600 : Ἔχει γε μέντοι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς δίδαξιν ἐσθλοῦ· Androm. 213 : Χρὴ γὰρ γυναῖκα... ἄμιλλαν οὐκ ἔχειν φρονήματος.] Sed et in Thuc. [2, 61] : Τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, possumus αἴσθησιν ἔχει in αἰσθάνεται resolvere, mutando dat. ἑκάστῳ in nomin. et τὸ λυποῦν in τοῦ λυποῦντος : hoc modo, τοῦ λυποῦντος αἰσθάνεται ἕκαστος : scio tamen posse etiam verti, eodem manente sensu, ἔχει, Affert, Præbet, παρέχει : ut sit Dolor affert sui sensum ; ac certe ἔχειν redditur itidem Afferre in Dem., Ἔχειν μεγάλους κινδύνους τῇ πόλει. [Addi exx. superioribus possunt hæc paullo diversi generis. Soph. El. 466 : Τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον ὀυοῖν ἐρίζειν, ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν· Aj. 540 : Τί δῆτα μέλλει μὴ οὐ παρουσίαν ἔχειν; OEd. T. 565 : Ἀλλ' οὐκ ἔρευναν τοῦ θανόντος ἔσχετε ; — Παρέσχομεν. Demosth. p. 142, 27 : Ταῦτ' ἀπιστίαν, ταῦτ' ὀργὴν ἔχει.] Sic resolvendum videtur ap. Plut. : Ἔχει πολλοὺς ἀγαναχτοῦντας καὶ βοῶντας, in ἀγαναχτοῦσιν αὐτῷ πολλοὶ καὶ βοῶσιν· itidemque, Ἔχω τούτους πειθομένους, Xen. Cyrop. 7, [2, 11 : Οὐ δυνήσομαι αὐτοὺς πολὺν χρόνον πειθομένους ἔχειν], resolvi posse in οὗτοι πείθονταί μοι· qui tamen l. multo aptius quam ille alter Latine reddi possit ad verbum, Hos mihi obsequentes habeo. Estque, ni fallor, et verbi Utor talis quidam Lat. in similibus ll. usus. [Xen. Ag. 6, 5 : Τοὺς πολεμίους εἶχε ψέγειν οὐ δυναμένους, μισεῖν δὲ ἀναγκαζομένους· Cyrop. 1, 6, 19 : Προθύμως ἔχει ὑπακουούσας (canes). Schol. Pind. Pyth. 2, 85 : Ἐπιλαθόμενος τῷ Ἄρει θῦσαι ἔσχε μηνίοντα τὸν θεὸν, citat Hemst. || Cum duplici accusativo substantivi et adjectivi Soph. Trach. 1188 : Ὄμνυμ' ἔγωγε, Ζῆν' ἔχων ἐπώμοτον· OEd. T. 1034 : Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀχμάς. Eur. Hec. 861 : Ὡς θέλοντα μέν μ' ἔχεις σοι ξυμπονῆσαι καὶ ταχὺν προσαρκέσαι, βραδὺν δὲ κτλ. Suppl. 351 : Ἔχοιμ' ἂν δῆμον εὐμενέστερον. Vel duplicis substantivi, Eur. Hipp. 953 : Ὀρφέα ἄνακτ' ἔχων. Strato Anth. Pal. 12, 253, 2 : Καί μ' ὁ καλὸς χλεύην ἔσχε. Antonin. Lib. c. 22, p. 148 : Τοῦτον οἱ παῖδες παίγνιον ἔχουσι. « Athen. 4, p. 155, E : Παιδιὰν ἔχοντες τὸν ἐκείνου θάνατον, ex Seleuco. Sic intelligi potest Aristænet. p. 126, 2. » Hemst.] || Cum nonnullis accuss. diversam a superioribus interpretationis formam postulat, sc. per verb. subst. : interdum vero et verbo subst., et ipso verbo Habeo reddi potest : ut quum dicitur, Ταύτην ἔχω τὴν ἡλικίαν, vertere possumus, Hac sum ætate, Hanc ætatem habeo. Xen. Cyrop. 1, [6, 34] : Ἐπεὶ δὲ ἔχοιεν τὴν ἡλικίαν, ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. [Soph. OEd. T. 741 : Τίνα δ' ἀχμὴν ἥβης ἔχων. Plato Protag. p. 309, B : Ἥβην, ἣν νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει.] Invertitur autem sæpe illa constr., cujus varia modo exx. protuli : poniturque pronomen in accus., nomen autem in recto casu, idque non solum ap. poetas, sed interdum et in soluta oratione : Δύη ἔχει με, Hom. Od. Ξ, [215], Miseria me habet, pro quo alii, Premit. Ib. [239] : Χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις. Sic [Il. B, 2] dicitur ὕπνος ἔχειν aliquem : quo et Virg. modo dixit, Animalia somnus habebat ; item θάμβος. [Il. Γ, 342. Sic alibi ἄγη, θαῦμα, σέβας μ' ἔχει, etc. Et Od. Ω, 249 : Αὐτόν σ' οὐκ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει· Il. Ξ, 416 : Τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος ὅς κεν ἴδηται. H. Ven. 226 : Τὸν δ' ἤτοι ἕως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη. Hesiod. Sc. 285 : Πᾶσαν δὲ πόλιν θαλίαι τε χοροί τε ἀγλαΐαι τ' εἶχον· fr. ap. schol. Eur. Phœn. 1123 : Φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν. Æsch. Ag. 1243 : Φόβος μ' ἔχει. Soph. El. 225 : Ὄφρα με βίος ἔχῃ· Trach. 350 : Ἀγνοία μ' ἔχει· Phil. 646 : Ὅτου σε χρεία καὶ πόθος μάλιστ' ἔχει. Eur. Or. 101 : Αἰδὼς δὲ δή τις σ' ἐς Μυκηναίους ἔχει;] In prosa autem legimus, Ἔχει με φιλοψυχία, ap. Plat. Apol. Socr. [p. 37, C; ἀνάγκη Euthyd. p. 293, C;] ὀργὴ, Plut. Animadvertendum est autem quædam reciprocari etiam : ut quum pro κλέος ἔχω, dico κλέος ἔχει με, quo Hom. [Il. P, 143] utitur [Eur. Med. 420 : Οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναῖκας ἕξει. Herodot. 7, 5 : Ἵνα λόγος σε ἔχῃ πρὸς ἀνθρώπων ἀγαθός. Mimnerm. ap. Etym. M. p. 187, 47 : Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπὴ, citat Hemst.] et vicissim pro ἔχει με θαῦμα, quale est et ἔχει με θάμβος, dico ἔχω θαῦμα. [V. supra. Herodot. 1, 69 : Καὶ γάρ τινες αὐτοὺς εὐεργεσίαι εἶχον ἐκ Κροίσου πρότερον γεγονυῖαι. Quod usitatius dicitur inversa ratione. || Omisso substantivo Soph. El. 495 : Πρὸ τῶνδε τοί μ' ἔχει μήποτε μήποθ' ἡμῖν ἀψεφὲς πελᾶν τέρας τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν, ubi ἐλπὶς vel θάρσος supplent scholl., et similia compararunt interpretes.] || Est alius præterea usus pronominis cum hoc verbo : ut, Ἔχω ἐμαυτὸν ἀκοινώνητον, Plato [Leg. 6, p. 774, A]. Sic, Ἐκποδὼν ἑαυτὸν ἔσχεν ἀφανῆ, ap. Eund., pro Seipsum ex conspectu eripuit. [Æsch. Prom. 344 : Σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων. Xen. Cyrop. 6, 1, 37 : Συμβουλεύουσιν ἐκποδὼν ἔχειν ἐμαυτόν. Aristoph. Thesm. 230 : Ἔχ' ἀτρέμα σαυτόν. Herodot. 9, 53 : Ἀτρέμας εἶχον τὸ στρατόπεδον· 54 : Εἶχον ἀτρέμας σφέας αὐτούς· (omisso pronom. 8, 16). Id. 3, 79 : Κατ' οἴκους ἑωυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην (et omisso pronom. 6, 39 : Εἶχε κατ' οἴκους). Omisso pronomine Eurip. Iph. T. 1129 : Ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις τοῦδ' ἔχειν μιάσματος.

Cum pronomine solo Hippocr. p. 559, 23 : Οὐκ ἔχει ἑωυτὸν, Sibi non constat, Sui non est compos. || Conjungitur cum accusat. personæ etiam, ut sit Corripio. Soph. Phil. 331 : Ἐπεὶ γὰρ ἔσχε μοῖρ' Ἀχιλλέα θανεῖν· 1118 : Πότμος σε δαιμόνων τάδ' οὐδὲ σέ γε δόλος ἔσχ' ὑπὸ χειρὸς ἐμᾶς. || « Cum accusativis temporis, Τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει, Alciphr. 3, 21, p. 322. Οἱ δέκα ἔτη ἐν τοῖς ἀνδράσι ἐσχηκότες, Hesych. in Δεκαδρόμοι. Schol. Aristoph. Pac. 353. Vita Epiph. p. 322, B : Ἔγκυος οὖσα τὸν δέκατον ἤδη μῆνα εἶχε. Iamblich. V. P. § 192. » Hemst. Plut. Cic. c. 9 : Ἡμέρας δύο ἢ τρεῖς ἔχοντι τῆς ἀρχῆς αὐτῷ. Chron. Pasch. p. 604, 17 : Τρία ἔτη ἔχω δικαζομένη. Epistola eccles. Smyrn. in Coteler. Patr. vol. 2, p. 198 : Ὀγδοήκοντα ἓξ ἔτη ἔχω δουλεύων αὐτῷ. || Cum accusativo ponderis, ut sit i. q. Pendeo. Diodor. 2, 9 : Τράπεζα σταθμὸν ἔχουσα ταλάντων πεντακοσίων, et ibid. iterum. Quos ll. Wesselingius contulit cum hoc 11, 26 : Νόμισμα ἐξέκοψε τὸ ... Δαμαρέτειον· τοῦτο δ' εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα.]

|| Ἔχω, cum adverbiis frequenter ponitur [Hom. Il. Ω, 27 : Ἀλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή· N, 557 : Οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας. Pind. Ol. 5, 16 : Ἡὺ δ' ἔχοντες σοφοὶ καὶ πολίταις ἔδοξαν ἔμμεν. Soph. El. 789 : Ὄθ' ὧδ' ἔχων πρὸς τῆσδ' ὑβρίζει· 791 : Κεῖνος δ' ὡς ἔχει καλῶς ἔχει· 1080 : Ὁρᾶτε τὸν δύστηνον, ὡς οἰκτρῶς ἔχω· Trach. 1234 : Ἡ μεταίτιός σοι ὡς ἔχεις ἔχειν· OEd. Col. 104 : Εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν] : et interdum verbo subst. reddendum est, nisi quis verbum Habere retinens, invertat orationem : Ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε, Xen. [Comm. 2, 6, 34], ad verbum, Habeo (me) benevole erga te, i. e. Sum tibi benevolus, Habes me tibi benevolum. Tale est, ἔχω φιλικῶς πρός σε, ἔχω οἰκείως, πράως, vel per dat. ἔχω σοι φιλικῶς, οἰκείως. Xen. [Comm. 2, 7, 9] : Φιλικώτερόν τε καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἔξετε, quibus opp. ἔχω ἐχθρῶς πρός σε, πικρῶς, τραχέως πρός σε, τραχέως, χαλεπῶς ἔχω σοι. Interdum vero ἔχω vertitur Affectus sum : Ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, Isocr. [p. 200, E], Sic in Evagoram fuit affectus. [Id. p. 6, B : Ἡδέως ἔχε πρὸς ἅπαντας.] Nec solum cum acc. pers., sed et cum acc. rei jungitur, præcedente adv. Ἔχειν ἀκρατῶς πρὸς τὰς ἡδονὰς, Plato Leg. [4, p. 710, A. Protag. p. 352, B : Πῶς ἔχεις πρὸς ἐπιστήμην;] Sic ἀχολαστοτέρως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, Xen. [Comm. 2, 1, 1], pro Intemperanter se gerere : vel, utendo hic quoque verbo subst., Intemperantem esse. [Xen. OEcon. 1, 21 : Πάνυ σφοδρῶς πρὸς τὸ ἐργάζεσθαι ἔχουσι· 12, 16 : Πρὸς τὸ φιλοκερδεῖς εἶναι μετρίως ἔχουσι.] Sed et prout diversa occurrunt loquendi genera, ita et novum interpretationis genus quærendum est : Ἔχω πρὸς τὴν πορείαν ἀσυντονώτατα, Tardissime s. Lentissime incedo, Valde remisse me gero in conficiendo itinere. Sed sæpe illa resolutio verbi ἔχω in verbum subst. aptissima est : ut si ἀθύμως ἔχω πρὸς ταῦτα, περὶ τούτων, ita reddatur ac si esset ἄθυμός εἰμι. [Eur. Or. 427 : Τὰ πρὸς πόλιν δὲ πῶς ἔχεις δράσας τάδε; — Μισούμεθα. Cum dat. rei Demosth. p. 323, 3 : Δεῖγμα ἐξέφερε καθ' ἑαυτοῦ ὅτι τοῖς γεγενημένοις ἀνιαροῖς οὐδὲν ὁμοίως ἔσχε τοῖς ἄλλος, ubi nonnulli male ἐπὶ τοῖς, ut p. 355, 16 : Τραχέως δ' ὑμῶν τῷ μηδὲ προσδοκᾶν σχόντων, deteriores ἐπὶ τῷ.] || Interdum vero illud οὕτως, cujus generis loquendi paulo ante protuli exemplum ex Isocr., adjunctum sibi genit. habet : Οὕτως ἔχω γνώμης, In ea sum sententia, Ita sentio [Theodor. Stud. p. 41, E : Οὕτω γνώμης εἶχε πρὸς ἅπαντας ὁ πατήρ· 57, E : Οὕτω τιμῆς εἶχε πρὸς τὸν μέγαν ὁ πατριάρχης, οὕτω διαθέσεως καὶ στοργῆς] : affertur vero et sine illo gen. ex Xen. pro ead. signif., Ἔχω οὕτως περὶ σοῦ [conf. Comm. 4, 8, 7]. Sic οὕτως ἔχω φύσεως, Tali sum natura præditus. Οὕτως εἶχε τοῦ γένους, Herodian. [1, 7, 7], Tale erat ejus genus. Itidem vero cum ὡς et ὅπως, aliisque hujusmodi. [Soph. OEd. T. 345 : Ὡς ὀργῆς ἔχω. Eur. Hel. 313 : Πῶς δ' εὐμενείας τοῖσίδ' ἐν δόμοις ἔχεις; 857 : Τῆς τύχης γὰρ ὧδ' ἔχω, Μενέλαε, διαπεπράγμεθα.] Plato Gorg. [p. 470, E] : Οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης· quod Cic. interpr. Ignoro enim quod sit doctus, quod vir bonus. Plut. Cam. [c. 32] : Ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος ἢ βουλήσεως ἔσχε. Ex Thuc. etiam [1, 22], Ὡς ἔχοι τῆς μνήμης, Ut meminisset. Tale est οὕτως ἔχω δόξης, vel ὡς δόξης ἔχω, Dionys. H. de Lysia scribens. Sic Plato [Reip. 5, p. 456, D], Πῶς ἔχεις δόξης τοῦ τοιοῦδε πέρι; Quamnam opinionem habes? Gregor., de martyribus loquens : Παρασκευῆς μὲν γὰρ οὕτως εἶχον καὶ γνώμης ὡς πάντα ῥᾳδίως οἴσοντες. Dicitur et ὡς εἶχεν ὀργῆς, pro, Qua erat ira percitus, Ut erat iratus. [V. supra.] V. et cum aliorum nominum genitt. in unoquoque eorum. [Alio loquendi genere Plato Reip. 9, p. 571, D : Ὅταν ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σωφρόνως. Philostr. V. Apoll. 6, 36, p. 273 : Μειράκιον ἑαυτοῦ μὲν ἀπαιδεύτως εἶχε, τοὺς δὲ ὄρνις ἐπαίδευε.] At vero ὡς τάχους εἶχε ap. Eund. et ceteros quoque scriptt. [ut Herodot. 8, 107], pro Quam celerrime poterat, aliaque illi similia, ad ἔχω, Possum, pertinere videri possint. [In qua signif. v. quæ dicentur.] Alius vero est τοῦ ὡς, ὥσπερ ἔχω usus sine gen. : ὥσπερ εἶχε, Thuc. [8, 41, etc.], schol. αὐτῷ τῷ σχήματι. [Idem frequens ap. Xenoph., ut H. Gr. 4, 1, 30 : Κατεκλίθη ὥσπερ εἶχε χαμαί.] Quod loquendi genus vide quomodo interpretetur Gellius [16, 19] in duobus Herodoti ll. de Arione scribentis. [Herodot. 1, 61 : Ὀργῇ, ὡς εἶχε, καταλλάσσετο τὴν ἔχθρην· 114 : Ὀργῇ, ὡς εἶχε, ἐλθὼν παρὰ τὸν Ἀστυάγεα. Et aliis locis similibus, quos annotavit Schweigh. Antonin. Lib. c. 24 : Δημήτηρ δὲ κατ' ὀργὴν ὡς εἶχε τὸ ποτὸν αὐτῷ τὸ καταλειπόμενον προσέχεεν.] At vero ap. Lucian. [Tim. c. 40] Σκάπτε ὡς ἔχεις sunt qui interpretentur, Fode ita ut facis. Sed viderint. [Soph. Trach. 622 : Οὔτι μὴ σφαλῶ γ' ἐν σοί ποτε τὸ μὴ οὐ τόδ' ἄγγος ὡς ἔχει δεῖξαι φέρων.] || Jungitur et aliter adverbio, sc. vel sequente accus., qui regitur a sub. præp. κατὰ, aut certe dat., qui in accus. cum κατὰ resolvi potest, vel nullo casu sequente, ut εὖ ἔχω τὸ σῶμα, κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, Plato [Gorg. p. 464, A], Xen. [OEc. 21, 7. Id. H. Gr. 3, 4, 16 : Ταῖς τάξεσιν, ἥτις ἄριστα σωμάτων ἔχοι.] Invenitur etiam εὖ ἔχω ῥώμης, συνέσεως. At vero, Τῇ λέξει κακῶς ἔχει (ὁ λόγος), Isocr. Evag. [p. 191, A], pro κατὰ τὴν λέξιν. Utimur autem et hic plerumque verbo subst. in interpret., ut εὖ ἔχω τὸ σῶμα, Sum bona corporis valetudine, s. potius sine illo gen. Sum bona valetudine; brevius etiam, Valeo. [Alia phrasi Eur. Med. 732 : Ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.] Interdum vero casus non additur, uti dixi; sed dicitur simpl. κακῶς, πονήρως ἔχει : sic et μαλακῶς, aliaque hujusmodi. [Med. pro activo cum adv. positum v. in ipso.] || Sed et res quoque dicitur ἔχειν εὖ, καλῶς, κακῶς, res quæ bene se habet, male. Item τὰ εὖ ἔχοντα, Quæ decent, expediunt. [Notanda constructio ap. Soph. Aj. 684 : Ἀλλ' ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει.] Sic τὰ καλῶς ἔχοντα. Lucian., Ἐργάζεσθαι ἃ καλῶς ἔχει. Ap. Lysiam autem p. 87 [94, 1] : Ἐπειδὴ δὲ καλῶς αὐτῷ εἶχεν, Budæo Opportunum illi erat, Tempestivum. Item εὖ ἔχειν dicitur quod convenit, quadrat, addito interdum dat. Plato De rep. 1, [p. 330, A] : Καὶ τοῖς δὴ μὴ πλουσίοις, χαλεπῶς δὲ τὸ γῆρας φέρουσιν, εὖ ἔχει ὁ αὐτὸς λόγος. Et, Τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ap. Plat. [Soph. p. 248, A] Cic. interpr. Quod semper unum et idem est, et sui simile. Invenitur item ἔχει οὕτως, pro Ita se res habet, Sic res est, Aristoph. [Pl. 110 et al.] et Dem. [Xen. Cyrop. 2, 1, 8 : Εἰ οὕτως ἔχει· Anab. 5, 6, 12 : Οὕτω δὲ ἔχει· 6, 5, 14 : Νῦν δὲ οὕτως ἔχει.] Gall. *Voilà comment il en va.* [Soph. El. 315 : Εἴπερ ὧδε ταῦτ' ἔχει· Trach. 590 : Οὕτως ἔχει γ' ἡ πίστις· 1126 : Ἔχει γὰρ οὕτως ὥστε μὴ σιγᾶν πρέπειν· Aj. 981 : Ὡς ὧδ' ἐχόντων. Herodot. 1, 126 : Ὡς ὧν ἐχόντων ὧδε· 8, 144 : Ὡς οὕτω ἐχόντων. Xen. Anab. 3, 2, 10.] Bud. autem ap. Synes. : Ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε Πυλαίμενες, interpr. etiam Sic statuo. [Soph. El. 767 : Λυπηρῶς δ' ἔχει, εἰ τοῖς ἐμαυτῆς τὸν βίον σώζω κακοῖς· 1178 : Τόδ' ἔστ' ἐκεῖνο (corpus Electræ), καὶ μάλ' ἀθλίως ἔχον· 1346 : Ὡς δὲ νῦν ἔχει· Trach. 625 : Τά γ' ἐν δόμοισιν ὡς ἔχοντα τυγχάνει· 723 : Ταρβεῖν μὲν ἔργα δείν' ἀναγκαίως ἔχει.] Legitur etiam, ἔχει μοι ἀπόρως τόδε [Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ δοῦναί τε μὴ δοῦναί τε], Eur. [Iph. A. 55] pro ἄπορόν μοι ἐστι τόδε. [Soph. OEd. T. 879 : Τὸ καλῶς ἔχον πόλει πάλαισμα· El. 816 : Ἆρά μοι καλῶς ἔχει; 938 : Οὕτως ἔχει σοι ταῦτα· 1339 : Πῶς οὖν ἔχει τἀντεῦθεν εἰσιόντα μοι; OEd. C. 599 : Οὕτως ἔχει μοι. Eur. Hec. 854 : Ὥστε σοι καλῶς ἔχειν. Xen. OEcon. 2, 12 : Οὕτω καὶ ἐμοὶ ἔχει περὶ τῆς οἰκονομίας.] Aliquando etiam jungitur infinitivo [Soph. OEd. T. 1430 : Τοῖς ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ

μάλισθ' ὁρᾶν ... εὐσεβῶς ἔχει κακά. Eur. Iph. A. 447 : Καὶ γὰρ δακρῦσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει] : Ἔχει μοι καλῶς προσδέχεσθαι, q. d. Pulcre, Convenienter se habet mihi, Pulcrum et conveniens mihi est, Decet me expectare. Commodius autem redditur ap. Herodot. [8, 140, etc.] : Ἔχει μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, Necesse habeo hæc facere. Dicitur et καλῶς ἔχει τοῦτο ποιεῖν sine dat. Xen. Cyrop. 4, [1, 12] : Καλῶς ἐδόκει ἔχειν αὐτῷ μὴ πάλιν κινδυνεύειν. Dem. [p. 393 extr.] : Οὔτε κατειπεῖν τούτων, εἶχε καλῶς, Non erat honestum : sic εὐσεβῶς ἔχει [p. 407, 9] cum infin., Pium est. Jungitur et aliis adverbiis, ut in unoquoque eorum dicetur. [Eur. El. 1016 : Ἦν μὲν ἀξίως μισεῖν ἔχῃ, στυγεῖν. Addito accusat. Iph. T. 911 : Ἦν δέ τις πρόθυμος ᾖ, σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει· Iph. A. 1257 : Δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, γύναι, δεινῶς δὲ καὶ μή. Addendæ his formulæ ap. Soph. El. 1236 : Σῖγ' ἔχουσα· Phil. 201 : Εὔστομ' ἔχε. Eur. Or. 1540 : Ἧ σῖγ' ἔχωμεν. (Quod etiam addito accusativo dicitur, de qua constr. v. infra.) Aristoph. Nub. 261 : Ἔχ' ἀτρεμὶ vel ἀτρέμα 743. Plat. Crat. p. 399, E : Ἔχε ἠρέμα· Hipp. maj. p. 298, C : Ἔχ' ἡσυχῇ. || Et quæ diversi generis sunt Eur. El. 73 : Ἄλις δ' ἔχεις τἄξωθεν ἔργα· Cycl. 582 : Ἄλις Γανυμήδην τόνδ' ἔχων ἀναπαύσομαι· Hec. 240 : Ἄλις ἔχω τοῦ δυστυχεῖν· Ion. 975 : Πημάτων ἄδην ἔχω. Lucian. D. deor. 20, 11 : Ἤδη ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· Necyom. c. 7.]

|| Ἔχω cum præp. alicubi quidem reddi potest per Habeo, Teneo : Ἔχω διὰ χειρὸς, Thuc. [2, 13, 76. Æsch. Suppl. 193 : Ἱκτηρίας ἔχουσαι διὰ χερῶν. Soph. Ant. 1258 : Μνῆμ' ἐπίσημον διὰ χειρὸς ἔχων. HSt. in Ind. :] Διὰ χειρὸς ἔχειν, Hesychio διαφυλάττειν, Custodire et conservare. Quidam conjunctim scribunt διαχειρὸς ἔχειν. [Democrit. Stob. Fl. vol. 3, p. 155 : Διὰ χειρὸς ἔχοντες τὰ χρήματα. Cum alia præp. Theodor. Stud. p. 551, C : Οὐ γὰρ παρῆν μοι ἐπὶ χεῖρας ἔχειν (τὸ γράμμα). Sic dicitur μετὰ χεῖρας ἔχειν, quod v. in Μετὰ et Χείρ. || Aliæ locutiones sunt Eur. Androm. 95 : Ἀνὰ στόμ' ἀεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.] — Ἔχω διὰ στόματος, Plut. [Lycurg. c. 1.] Ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, In animo habeo discedere, Plato, [Thuc. 4, 8, 85] : frequentissime autem reddendum est verbo Lat. habente signif. verbi Græci, a quo deductum est nomen, vel quod deducitur a nomine illi adjuncto : ut si ἔχω σε δι' ὀργῆς [ap. Thuc. 2, 37 et alibi] vertas Irascor tibi, tanquam sit ὀργίζομαι. [Eur. Hec. 851 : Ἐγὼ σὲ καὶ σὸν παῖδα ... δι' οἴκτου ἔχω· Iph. T. 683 : Ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω.] Sic, ἔχω διὰ σπουδῆς, Operam do, σπουδάζω : δι' ἐλπίδος, Herodian. [2, 1, 16], ἐλπίζω. [Δι' ἡσυχίας Thuc. 2, 22; διὰ φυλακῆς ib. 81. De δι' αἰτίας supra dixit HSt.] Item cum ἐν, ut ἐν ὀργῇ [Thuc. 2, 65, ἐν φυλακῇ 3, 34, etc.], ἐν ἡδονῇ ἔχειν : ἐν αἰσχύναις, Eur. [Suppl. 164 : Ἐν μὲν αἰσχύναις ἔχω πίτνειν πρὸς οὖδας· Xen. Cyrop. 6, 1, 36 : Φοβούμενόν τε ἐμὲ καὶ ἐν αἰσχύνῃ δεινῶς ἔχοντα], pro αἰσχύνεσθαι. Talia autem vel in præpos., vel in ipsis nominibus invenientur. [Signif. neutrali cum præp. ἐν etiam Bacch. 89 : Ἔχουσ' ἐν ὠδίνων λοχίαις ἀνάγκαις, et ap. Aristoph. Ran. 704 : Καὶ ταῦτ' ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Quod transitiva dixerat Æschylus ap. schol. : Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Intransitive id. Ag. 190 : Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιρρόθοις ἐν Αὐλίδος τόποις· Eum. 445 : Οὐδ' ἔχει μύσος πρὸς χειρὶ τῇμῇ.] Quibus addendum est etiam ἐν γαστρὶ ἔχειν, pro Gravidam esse, quod itidem in Γαστὴρ quærendum fuerit. [Et ἔχειν κατὰ γαστρὸς, quod ex Jo. Moschi c. 114 indicavit Ducang.] Sed et τὴν ἔχουσαν sine adjectione dixit Aristot. Polit. [7, 16] pro Matre. [Hippocr. p. 1128, G : Οὐκ εἰδυῖα εἰ ἔχει. Et ibid. H. Herodot. 5, 41 : Ἔχουσαν αὐτὴν ἀληθεΐ λόγῳ. Jo. Moschus ap. Ducang. loco supra cit. : Ἐκ τοῦ Ἀββᾶ Δανιὴλ ἔσχεν ἡ γυνή.] || At cum præp. ἀμφὶ et περὶ significat Occupatum esse, Vacare. [Æsch. Sept. 102 : Πότ' εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λίταν' ἕξομεν;] Ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xen. Cyrop. 4, [5, 15], In his occupati erant, Hæc agebant : pro quo alibi dicit ἐν τούτοις ἦσαν. Sed et, Ἀμφὶ τοὺς ἄλλους φίλους ἔχειν [8, 3, 50], Ceteris amicis operam dare. [H. Gr. 7, 4, 28 : Οἱ Ἀρκάδες πάλιν περὶ τοὺς Ἠλείους εἶχον. Σχεῖν αὐτὸν καὶ περὶ τοὺς τοιούτους ἔρωτας ex Suida v. Εὐριπίδης Μνησ. affert Hemst. || Cum præp. μετὰ Aristeas Hist. LXX intt. p. 113, D : Μετὰ ἀκριβείας πολλῆς εἶχον, εἰ καί τις ἐπιταγὴ γένοιτο ... δέξασθαί τινας, Accurate observabant. || «Sine adverbio i. fere q. εἶναι, Sese habere, Locum habere, Herodot. 6, 42 : Φόρους ἔταξε ἑκάστοισι, οἳ κατὰ χώρην διατελέουσι ἔχοντες ὡς ἐτάχθησαν ἐξ Ἀρταφέρνεος· ἐτάχθησαν δὲ σχεδὸν κατὰ τὰ αὐτὰ τὰ καὶ πρότερον εἶχον. (His ll. tamen verbum potius conjunctum cum advv. ὡς et καθὰ quam absolute positum.) 3, 48 : Ὕβρισμα ἐς τούτους εἶχε ἐκ τῶν Σαμίων γενόμενον· 6, 115 : Αἰτίη δὲ ἔσχε ἐν Ἀθηναίοισι ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς αὐτοῖσι ταῦτα ἐπινοηθῆναι· 2, 91 : Ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα· 3, 128 : Βιβλία πολλὰ καὶ περὶ πολλῶν ἔχοντα πρηγμάτων· 7, 220 : Ταῦτά σφι ἐν ἔπεσι ἑξαμέτροισι ἔχοντα χρᾷ.» Schweigh. Lex. Hippocr. p. 1053, G : Τρίμηνον παιδίον πάντα δηλοῖ καὶ μέγα τότε ἔχει, Magnitudinem habet aut perfectionem accipit. Ibid. : Φλὲψ ἔχει παχέη ἐν ἑκατέρῳ τιτθῷ.]

|| Usum autem verbi ἔχω cum participii aoristo Galli plane retinuerunt : nam ἔχω ποιήσας, pro ἐποίησα, est ad verbum, *J'ay faict :* ut in quodam meo libello De convenientia linguæ Gall. cum Græca, sat multis docui. Est autem hic verbi ἔχω usus ap. Græcos carmini cum soluta oratione communis. Hesiod. Op. [42] : Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. [Referri huc potest Pind. Nem. 1, 31 : Οὐκ ἔραμαι πολὺν ἐν μεγάρῳ πλοῦτον καταχρύψαις ἔχειν. Eur. Hec. 1014 Πέπλων ἐντὸς ἢ χρύψασ' ἔχεις; Or. 451 : Καὶ μὴ μόνος τὸ χρηστὸν ἀπολαβὼν ἔχε.] Soph. Aj. [21] : Πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας, pro ἐπέρανε. [El. 590 : Τοὺς δὲ πρόσθεν εὐσεβεῖς ἐκβαλοῦσ' ἔχεις. Eur. Med. 33 : Ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει· Phœn. 705 : Ἐς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν. Et alibi. Herodot. 1, 37 : Ἀμφοτέρων με τούτων ἀποκλήισας ἔχεις· aliisque ll. ab Schweigh. indicatis. Xen. Anab. 7, 7, 27 : Καταπράξασθαι ἃ νῦν καταστρεψάμενος ἔχεις.] Sic Thuc. [1, 29], ἔχω δήσας, Dem. καταστήσας [-σασα ex Aristide Bud. p. 394. HSt. Ms. Vind.] : item συλλαβοῦσα, ap. Eund. [Cum perfecti participio Soph. OEd. T. 701 : Οἷά μοι βεβουλευκὼς ἔχει· Phil. 600 : Ὅν γ' εἶχον ἤδη χρόνιον ἐκβεβληκότες. Quo referri potest Xen. Anab. 4, 7, 1 : Ἐν οἷς τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι, nisi accusativus potius cum v. εἶχον conjungendus videretur.] Arrian. vero dixit itidem σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾷν, 4, [8, 9] de cæde Cliti loquens : Ἱκανὸν γὰρ εἶναι τίθεμαι ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ τὸ καθ' αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν, pro σιγᾷν. Bud. p. 394. [Quod comparandum cum ἔχειν cum adjectivis conjuncto, ut ap. Eur. Med. 55 et alibi, Aristoph. Plut. 127 : Ἔχ' ἥσυχος· Eur. Or. 1273 : Ἄφοβος ἔχε.] || Interdum vero abundat partic. ut ληρεῖς, παίζεις ἔχων, quæ cum aliis v. ibid. [Plato Phædr. p. 236, E : Τί δῆτα ἔχων στρέφει; Gorg. p. 490, E : Ποῖα ὑποδήματα; Φλυαρεῖς ἔχων· 497, A : Πρόϊθι ἔτι εἰς τοὔμπροσθεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς· Euthyd. p. 295, C : Οὐκ ἀποκρινεῖ, ὅτι ἔχων φλυαρεῖς. Exx. Aristoph. Thesm. 852 : Τί κοικύλλεις ἔχων; Ran. 202 : Οὐ μὴ φλυαρήσεις ἔχων· Av. 341 : Τοῦτο μὲν ληρεῖς ἔχων· Eccl. 853 : Τί γὰρ ἔστηκ' ἔχων; 1151 : Τί δῆτα διατρίβεις ἔχων; Nub. 131 : Τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι, etc. citavit Brunck. ad Th. 473. Alia Koen. ad Gregor. p. 147, male comparantem Sophocleum μέν' ὡς κυρεῖς ἔχων. Nam et hoc longe aliter dicitur et ille participii ἔχων usus ab tragœdia alienus videtur.] Item ἔχον neutr. similiter vacans, quum dicitur τὸ νῦν ἔχον, pro Nunc, ibid. invenies. [Cum exx. Synesii : Οὐ μὴν ἐξεγένετο πέμπειν τὸ νῦν ἔχον, et : Αἱ δὲ Ἀθῆναι πάλαι μὲν ἦν πόλις ἑστία σοφῶν· τὸ δὲ νῦν ἔχον σεμνύνουσιν αὐτὰς οἱ μελιτουργοί. Sic Lucian. Catapl. c. 13, Maximus Tyr. vol. 1, p. 469, ubi alia exx. contulit Marklandus. Theodor. Stud. p. 28, D : Μικρὰ ἀφ' ἑκάστου καὶ ὡς ἂν τύχοι (l. τύχῃ) τό γε νῦν ἔχον διὰ τοῦ λόγου ἐπιμνησθέντες· 52, A : Τὸ νῦν ἔχον.]

|| Ἔχω sæpe etiam suorum compp. signif. accipit : ut ἔχω pro ἀνέχω, Sustineo. Hom. Od. Γ, [38] : Καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. [Similiter Il. Z, 509 : Ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, Tenet. Od. Z, 107 : Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει ἠδὲ μέτωπα.] Sic Hesiod. [Th. 517] : Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. [De eodem Hom Od. A, 53 : Ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς μακράς. Eur. Hipp. 747 : Σεμνὸν τέρμονα κύρων οὐρανοῦ, τὸν Ἄτλας ἔχει.] Item pro ἀνέχομαι, Tolero, Hom. Item pro ἀντέχω, Resisto, Obsisto, Il. E.

Et cum acc., Υ, [27] : Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα Πηλείωνα, i. e. ἀντιστήσονται. Ubi et verbo illo Sustinere uti possumus, ut sit, Non sustinebunt illum, pro Illius impetum. Interdum et pro κατέχω, κωλύω, Cohibeo, Inhibeo, Reprimo, Retineo, ut ἔχειν ἔγχος dicitur Lycaon, Φ, [50] pro κρατεῖν, κωλύων τῆς βολῆς. [Il. Π, 204 : Ὅς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους. De equis Δ, 227 : Καὶ τοὺς μὲν θεράπων ἀπάνευθ' ἔχε φυσιόωντας· 302 : Σφοὺς ἵππους ἐχέμεν, et alibi. Quibus in ll. interdum vertere licet Contineo, qua signif. dicitur M, 476 : Δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί· 460 : Οὐδ' ἄρ' ὀχῆες ἐσχεθέτην· Ω, 453 : Θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλής.] Sic Od. X, non semel, Σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους. [Soph. OEd. C. 429 : Οἵ γε τὸν φύσαντ' ἐμὲ, οὕτως ἀθύμως πατρίδος ἐξωθούμενον, οὐκ ἔσχον, οὐκ ἤμυνον· 888 : Ἐκ τίνος φόβου ποτὲ βουθυτοῦντά μ' ἀμφὶ βωμὸν ἔσχετ' ἐναλίῳ θεῷ; Eur. Iph. T. 1159 : Ἔχ' αὐτοῦ πόδα σὸν ἐν παραστάσιν· Phœn. 1156 : Ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ... Περικλύμενος.] Et cum gen. Il. B, [275] : Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. [Cum præp. H. Ap. 59 : Θεοὶ κέ σ' ἔχωσι χειρὸς ἀπ' ἀλλοτρίης. Soph. El. 375 : Κακὸν, ὃ ταύτην τῶν μακρῶν σχήσει γόων. Eur. Herc. F. 1005 : Ὅς νιν φόνου μαργῶντος ἔσχε.] Jungit et infinitivo : quo etiam modo Herodot. [1, 158], sed addita μὴ particula, ἔχω μὴ ποιῆσαι. [Conf. 9, 12. Eur. Androm. 687 : Εἰ ... ἔσχον μὴ κτανεῖν, ἐσωφρόνουν· Hipp. 658 : Οὐκ ἄν ποτ' ἔσχον μὴ οὐ τάδ' ἐξειπεῖν πατρί. Ubi neutra signif. Abstinendi dicitur. Addito ὥστε Xen. Anab. 3, 5, 11 : Ὥστε δὲ μὴ ὀλισθάνειν ἡ ὕλη καὶ ἡ γῆ σχήσει. || Cum infinitivo cum articulo conjuncto Æsch. Eum. 691 : Φόβος τε συγγενὴς τὸ μὴ ἀδικεῖν σχήσει. Herodot. 5, 101 : Τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἑλόντας σφέας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε. Et cum genit. articuli Xenoph. Anab. 3, 5, 11 : Πᾶς ἀσκὸς δύο ἄνδρας ἕξει τοῦ μὴ καταδῦναι· H. Gr. 4, 8, 5 : Τούτους τοιαῦτα λέγων ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι. || Cum ἐν Eur. fr. Clarom. Phaeth. 1, 61 : Ἔχειν χρὴ στόμ' ἐν ἡσυχίᾳ. Cum adv. Hipp. 660 : Σῖγα δ' ἕξομεν στόμα. Herodot. 9, 93 : Εἶχε σιγῇ καὶ ἔφραζε οὐδενί (rem). Nisi neutra signif. hic dicitur.] Sic autem Hom. et σχέθω pro κωλύω sæpe variisque modis ponit : Od. Δ, [284], Π, [430] : Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν ἱεμένους περ. Sic, Αἷμα ἔσχεθον, Τ, [458]. Et Σ, [323] : Σχέθε πένθος. Et, Σχέθε δ' ὅσσε γόοιο, Δ, [758. V. Σχέθω.] Lege quæ paulo post de v. Teneo a me dicuntur. [Ἔχω absolute vel neutraliter, Soph. OEd. C. 1169 : Ὦ φίλτατε, σχὲς οὖπερ εἶ.] Ponitur ἔχω et pro περιέχω, Cingo, Circumdo. Hesiod. [Sc. 271] : Χρύσειαι δέ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι Ἑπτὰ πύλαι, ubi tamen alii interpr. Custodiebant, Tuebantur. [Hom. Il. K, 264 : Ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες ἀργιόδοντος ὑὸς θαμέες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα. Eur. Hec. 1209 : Ὅτ' εὐτύχει Τροία, πέριξ δὲ πύργος εἶχ' ἔτι πτόλιν· Phœn. 1311 : Πόλιν ἣν πέριξ ἔχει νέφος τοσοῦτον· Androm. 263 : Καὶ γὰρ εἰ πέριξ σ' ἔχει τηκτὸς μόλυβδος, ἐξαναστήσω σ' ἐγώ· pro quo alibi dixit ὁ περὶ χθόν' ἔχων φαεννὸς αἰθήρ. || I. q. μετέχω, vel, ut schol. explicat, ἔχομαι, cum genitivo ap. Soph. OEd. T. 709 : Μάθ' οὕνεκ' ἐστί σοι βρότειον οὐδὲν μαντικῆς ἔχον τέχνης. Quem l. cum Aristoph. Lys. 173 : Οὐχ ἅς σποδᾶς γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες καὶ τἀργύριον (l. τὠργύριον) τὤβυσσον ἢ παρὰ τᾷ σιῷ, comparantes Toupius Emend. vol. 1, p. 12, et Brunckius multum falluntur : nam πόδας haud dubie scripserat ille, quod tritum in re nautica vocabulum est et ex ipso Aristophane consignatum ab schol. Virg. Æn. 5, 830 : Pedem) « Podium h. e. Funem quo tenditur velum, quod Græci πόδα vocant, ut est apud Pindarum et Aristophanem, » sive hunc sive alium locum spectante. Male igitur γ' omittunt libri nonnulli, inter hos Ravennas. V. quæ dicentur in Ἕως.] || In usu est denique ἔχω et pro προσέχω, Appello; et quidem ap. Thuc. quoque non semel. [Cum præp. ἐς 2, 25 : Σχόντες ἐς Φειάν· et alibi sæpe. Rarius cum præp. κατὰ, 4, 129 : Σχόντες κατὰ τὸ Ποσειδώνιον· 6, 97. Vel cum dat. 3, 29 : Πρὶν τῇ Δήλῳ ἔσχον: 33; 7, 1. Absolute 3, 91; 4, 11. Locos Hom., ubi de navibus dicitur, v. infra. Soph. Phil. 305 : Τάχ' οὖν τις ἄκων ἔσχε. Herodot. 6, 92 : Αἰγιναῖαι νέες ἔσχον ἐς τὴν Ἀργολίδα χώρην· 8, 40 : Προσεδεήθησαν αὐτῶν σχεῖν πρὸς Σαλαμῖνα. Aristoph. Ran. 188 : Ποῖ σχήσειν δοκεῖς;] Sciendum est autem a schol. alicubi [2, 61; 3, 56; 5, 9] annotari et pro παρέχειν, ἐπέχειν. [Pro παρέχειν poni perhibetur in locis ejusmodi, ut Eur. Or. 1545 : Τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖς τέλος ὅπα θέλει. Hippocr. p. 20, 24 : Ὁ δὲ διαλιπὼν ἀνάπαυσιν ἔχει τινὰ τούτων τοῖς θεραπευομένοις. || Cum ἐπὶ, Irruo, Soph. Antig. 986 : Ἀλλὰ κἀπ' ἐκείνᾳ Μοῖραι μακραίωνες ἔσχον. Quod alibi dicitur ἐπέχειν, ut in illo diximus p. 1500, C.]

|| Ἔχω alias etiam signiff. quam suorum compp. accipit : ut verbi ἐλαύνω ap. Hom., qui [Il. E, 240, 829, Ψ, 401] ἔχειν ἵππον ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος, ἔχειν ἵππους φόβονδε pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. [Il. Θ, 139. Πεδίονδε Γ, 263. Ψ, 325 : Ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως (equos). N, 386 : Τὼ δὲ (ἵππω) πνείοντε κατ' ὤμων αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος· Ψ, 422 : Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἁματροχιὰς ἀλεείνων. Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ. Et alibi. Hesiod. Sc. 97 : Ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἅρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων· 352 : Παρὲξ ἔχε δίφρον. Soph. El. 720 : Κεῖνος δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. De navibus Hom. Od. K, 91 : Ἔνθ' οἵ γ' εἴσω πάντες ἔχον νέας. Et omisso nomine Γ, 182 : Αὐτὰρ ἔγωγε Πύλονδ' ἔχον. De sagitta Il. Ψ, 871 : Ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι, ὡς ἴθυνεν.] Item πρός τινα τόπον, pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. Eust. [ad l. Od. Γ, 182, supra citatum, ubi verbis utitur paullo diversis ab iis quæ ex Indice Devarii repetit HSt.] Huic autem signif. affine est illud, quo pro Pertingo, Tendo, Attineo ponitur, VV. LL. ex Herodoto [2, 17] : Ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et, Ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίας, ex Eod. Et [4, 64] τὰ ἔχοντα πρὸς [ἐς] πόλεμον, Quæ ad bellum attinent. [Τὰς ὁδοὺς τὰς ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἐχούσας, 1, 180. Τὰς ἐς τὸν ποταμὸν πυλίδας ἐχούσας, ib. 191. Τὴν διώρυχα τὴν ἐκ τοῦ Νείλου ἔχουσαν (al. διέχουσαν) ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον, 4, 42. Ἀνάβασις ἐς αὐτοὺς ἔξωθεν κύκλῳ περὶ πάντας τοὺς πύργους ἔχουσα, 1, 181. Διέξοδοι πάντα τρόπον ὁδῶν ἔχουσι διὰ τῶν γυναικῶν, 1, 199. Τὰ ἐς Ὄμηρον ἔχοντα, 2, 53. Ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα εἶπε, 6, 2. Τὸ ἐς τοὺς Ἀργείους ἔχον ib. 19. Ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημένον, 7, 143. Τὸν χρησμὸν ἐς Πέρσας ἔχειν, 9, 43. Τὰ ἐς τὸ πλῆθος ἔχοντα, 3, 82. Ἔχθρης παλαιῆς ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους, 5, 81. Ὑμέων τὴν προνοίην τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν, 8, 144, et alia citat Schweigh. Xen. Anab. 7, 8, 21 : Εἰς κώμας ὑπὸ τὸ Παρθένιον πόλισμα ἐχούσας.] Sed et ap. Pausan. [1, 20, 4] pro Pertinere, alio sensu, Ἐγὼ δὲ ὅσον ἐς τὴν ἅλωσιν τὴν Ἀθηναίων ἔχει δηλώσω, Quatenus ad expugnationem pertinet. Id. [1, 18, 1] : Ἐνταῦθα Πολύγνωτος μὲν ἔχοντα ἐς αὐτοὺς ἔγραψε. [6, 1, 6 : Ἐς Κυνίσκαν ἐς τὸ γένος τε αὐτῆς καὶ ἐπὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς νίκαις ... ἐδήλωσα ἐν τοῖς λόγοις οἳ ἐς τοὺς βασιλέας ... ἔχουσι ... Γέγραπται δὲ καὶ ἐπιγράμματα ἐς τὴν Κυνίσκαν ἔχοντα. Herodot. 5, 33 : Ἔσχε τὰς νέας ἐς Καύκασα· 6, 95 : Οὐ παρὰ τὴν ἤπειρον εἶχον τὰς νέας ἰθὺ τοῦ Ἑλλησπόντου.] At quum dicitur ἔχειν δακτύλιον, ἱμάτιον, est pro φορεῖν, Gestare, Eust. [Hom. Od. P, 24 : Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά· 572 : Εἵματα γάρ τοι λύγρ' ἔχω· T, 225 : Χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε· Il. Σ, 538 : Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι· Γ, 17 : Παρδαλέην ὤμοισιν ἔχων. Soph. fr. Niptr. ap. schol. Dionys. in Bekk. An. p. 872, 19 s. in Crameri Anecd. vol. 4, p. 330, 8 : Ποδαπὸν τὸ δῶρον ἀμφὶ φαιδίμοις ἔχων ὤμοις. Xen. Cyrop. 1, 4, 26 : Ἣν εἶχε στολὴν ἐκδύντα.] Qui et καναχὴν ἔχειν ap. Hom. [Il. Π, 105, 794, H. Ven. 185] nihil aliud esse docet quam καναχίζειν. [Conf. Il. Σ, 495 : Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. Soph. Phil. 213 : Οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων.] Quod vero ille dicit [Il. P, 476], ἔχειν δμῆσιν ἵππων, exp. εἰδέναι. Sic autem et οὐκ ἔχω pro Nescio accipi mihi videri in quibusdam loquendi generibus, docebo aliquanto post. Hic porro meminisse nos oportet Latini verbi Tenere, quod quum proprie sit ἔχειν, i. e. ἐν χερσὶν, διὰ χειρὸς ἔχειν, itidem pro Scire interdum sumitur. [De nuncio Soph. Phil. 560 : Ὡς μάθω τί μοι νεώτερον βούλευμ' ἀπ' Ἀργείων ἔχεις. Æsch. Ag. 582 : Πάντ' ἔχεις λόγον. Soph. Phil. 789 : Ἔχετε τὸ πρᾶγμα· Antig. 9 : Ἔχεις τι κεἰσήκουσας; Eur. Or. 749 : Τοῦτο πάντ' ἔχω μαθών· 1120 : Ἔχω τοσοῦτον, τἀπίλοιπα δ' οὐκ ἔχω. Herodot. 7, 234 : Ἴθι ἐξήγεο· σὺ γὰρ ἔχεις αὐτῶν τὰς διεξόδους τῶν βουλευμάτων, οἷα βασιλεὺς γενόμενος. Plato Theæt. p. 145, D : Τὰ μὲν ἄλλα ἔγω μετρίως.] Addo autem, verbum Teneo nonnullas etiam alias verbi ἔχω signiff. habere, aut ad eas prope accedere : ut verbi ἔχω positi pro

Cohibeo, Retineo. Sed dicitur etiam res hæc vel illa Tenere aliquem, ut Gr. ἔχειν. Item Tenere urbem aliquam, s. quempiam locum, eod. modo, quo ἔχειν πόλιν τινὰ, quod et ap. Plat. legitur, nisi quod etiam administrationis signif. inclusam habet : unde πολιοῦχος θεός. Sic autem et ἔχειν πράγματα πόλεως dixit Aristoph. [Eq. 130, Thuc. 3, 62 et alibi.] Magis etiam ἔχειν pro Appellere, Applicare, ad Lat. Tenere accedit; nam ἔχειν nihil aliud est quam quod Lat. Tenere litus. [Constructiones præterea notandæ cum ἀπὸ, Hom. H. Ven. 77 : Θεῶν ἄπο κάλλος ἔχοντα. Cum ἐξ ap. Soph. OEd. C. 1618 : Τὸ γὰρ φιλεῖν οὐκ ἔστιν ἐξ ὅτου πλέον ἢ τοῦδε τἀνδρὸς ἔσχετε. Cum ἐπὶ Phil. 1119 : Ἔχε δύσποτμον ἀρὰν ἐπ' ἄλλοις. Cum παρὰ Aj. 663 : Οὔπω τι κεδνὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα. Xen. Anab. 7, 6, 17 : Εἴ ἔχω τι παρ' αὐτοῦ. Cum ὑπὸ, ib. § 33 : Ἔχων δι' ὑμᾶς καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εὔκλειαν· Comm. 3, 4, 1 : Τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα ἔχων· Cyrop. 8, 6, 13 : Τοὺς ὑφ' ὑμῶν ἀρχὰς ἔχοντας. Cum dat. Hom. H. Apoll. 191 : Ἀνθρώπων τλημοσύνας, ὅσ' ἔχοντες ὑπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι ζώουσι. Similiter Od. X, 445 : Ἐκλελάθοντ' Ἀφροδίτης τὴν ἄρ' ὑπὸ μνηστῆρσιν ἔχον.] Ceterum ut ad Eust. revertar, meminit et verbi ἔχειν ellειptice positi in Soph. [Aj. 157] : Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, ubi subaudiri vult τὸ ἀγαθόν : at ego malim χρήματα : hic enim τὸν ἔχοντα significare puto Divitem; aut saltem quod Gall. dicitur *Qui a de quoi*. Qua in significat. memini me alibi legere. [Sic Eur. Suppl. 240 : Οἱ δ' οὐκ ἔχοντες καὶ σπανίζοντες βίου ... ἐς τοὺς ἔχοντας κέντρ' ἀφιᾶσιν κακά· Alc. 57 : Πρὸς τῶν ἐχόντων, Φοῖβε, τὸν νόμον τίθης. Demosth. p. 1123, 25 : Τούτους περιορᾶν ἐν ταῖς ἐσχάταις ἀπορίαις ὄντας ἔχοντα καὶ πλουτοῦντα. Non absolute Herodot. 6, 22 : Σαμίων τοῖσί τι ἔχουσι.]

Ἔχω autem pro Habito, Incolo, ut dii Ὄλυμπον ἔχουσιν ap. Hom. [Il. E, 890, etc.], potest et ad verbum reddi Habeo : ex Plauto et Sallust. [« Itemque ex Varrone, qui Rei rust. lib. 1, c. 15, Multi, inquit, habent in prædiis, quibus frumentum aut vinum aliudve quid desit importandum. » HSt. Ms. Vind. Hom. Il. Φ, 267 : Ἀθάνατοι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι· Od. Z, 123 : Νυμφάων, αἳ ἔχουσιν ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα· 177 : Ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαῖαν ἔχουσιν. H. Apoll. 180 : Καὶ Μίλητον ἔχεις· H. in Nept. 3 : Ὅς θ' Ἑλικῶνα καὶ εὐρείας ἔχει Αἰγάς. Hesiod. Op. 127 : Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Quo referri licet etiam Hom. Il. H, 68 : Ὅσσαι νῦν γε γυναῖχες ὑπ' ἀνδράσιν οἶκον ἔχουσιν· Od. Z, 183 : Οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Ceterum sæpe sic etiam Tragici, ut Æsch. Eum. 24 : Βρόμιος δ' ἔχει τὸν χῶρον, Soph. Phil. 154 : Χῶρον τίν' ἔχει· 156 : Τίν' ἔχει στίβον· El. 180 : Ὃ τὰν Κρῖσαν βούνομον ἔχων ἀκτὰν παῖς Ἀγαμεμνονίδας· Trach. 200 : Τὸν Οἴτης ἄτομον ὡς λειμῶν' ἔχεις. Eur. Cycl. 117. Xen. Cyrop. 8, 3, 24 : Ἥρωσι τοῖς Συρίαν ἔχουσι· Ven. 5, 12 : Μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ὄρη ἔχουσιν (lepores)· 24 : Τὰ μεγάλα ὄρη ἔχουσι μᾶλλον ἢ τὰ μικρά.] Junxit autem Xen. [Cyrop. 4, 2, 2] præpositioni κατὰ, quum τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocavit Asiaticos. [Absolute etiam Soph. Phil. 22 : Σήμαιν' εἴτ' ἔχει χῶρον πρὸς αὐτὸν τόνδε. || Colo. Hom. Od. Δ, 737 : Δμῶ' ἐμὸν, ὅν μοι ἔδωκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιούσῃ, καί μοι κῆπον ἔχει. || Obsideo, Occupo. Hom. Od. M, 76 : Οὐδέ ποτ' αἴθρη κείνου ἔχει κορυφήν· N, 245 : Αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει τεθαλυῖά τ' ἔέρση· Ψ, 46 : Οἳ δέ μιν ἀμφὶ, κραταίπεδον οὖδας ἔχοντες, κείατο. || De loco quem quis occupat, frequens imprimis apud historicos, ut Xen. Anab. 1, 2, 15 : Εἶχε τὸ δεξιὸν Μένων· Thuc. 3, 107 : Τὸ κέρας ἄκρον ἔχοντες, et alibi sæpe. || Cum duplici accusativo Hom. Od. Σ, 331, 391 : Ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας; H. Ven. 208 : Τρῶα δὲ πένθος ἄλαστον ἔχε φρένας. Æsch. Suppl. 379 : Φόβος μ' ἔχει φρένας. Aristoph. Thesm. 484 : Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦνερ, κὠδύνη. || Contineo. Hom. Il. M, 8 : Τεῖχος νῆας ... ἐντὸς ἔχον. H. Apoll. 30 : Ὅσσους Κρήτη ἐντὸς ἔχει καὶ δῆμος Ἀθηνέων· H. Merc. 252 : Οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν. Soph. Phil. 1147 : Θηρῶν, οὓς δὴ ἔχει χῶρος. Xen. Ven. 5, 24 : Ἔχουσι δὲ αὐτῶν (leporum) αἱ πολλαὶ τῶν νήσων τοὺς ἐλάττους.]

|| Ἔχω invenio in alia præterea verbi Habeo signif. tali sc., qualis est quum dicitur Habere aliquem in numero bonorum, sapientum virorum; et Habere aliquid potius pro Ante ferre; item Habere aliquid pro nihilo. Invenio autem ap. Isocr. Panath. [p. 239, A] : Τίνας οὖν ἔχω [καλῶ Urbinas] πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; In alio autem ullo classicorum scriptt. l. legere me non memini : apud Marc. quidem certe 11, [32] eand. signif. habere scio, Ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην, ὅτι ὄντως προφήτης ἦν. Sed duo fide dignissima exempll. ex eorum numero, quibus pater meus in sua N. T. edit. usus est, ἤδεισαν habebant pro εἶχον : quod et in illius edit. margine annotavi. Affinis est autem ista signif. verbi ἔχω hisce in ll. ei, quam habet, quum adverbio junctum ponitur pro Sentio : Gregor. : Ἔχω μὲν οὕτω περὶ τούτων, καὶ, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, λίαν ὀρθῶς. Sic autem et ex Xen. afferri οὕτως ἔχω περὶ σοῦ [Comm. 4, 8, 7 : Οὕτως ἔχοντας περὶ ἐμοῦ διατελοῦσιν], et pro eod. οὕτω γνώμης ἔχω dici, supra docui. [Sic dicitur περὶ πλείστου ἔχειν, de quo v. in Περὶ sive Πολύς.]

|| Ἔχω, Possum, et quidem frequentissime; ac certe Lat. hunc quoque verbi ἔχω usum suo Habeo in certis quibusdam loquendi generibus dederunt. Sed falso quidem annotatur ἔχω pro Possum non accipi nisi cum infinitivo jungitur : ut ex sequentibus patebit exx. Ac primum quod ad ἔχω attinet infinitivo junctum, cum λέγειν, εἰπεῖν frequentius quam cum aliis, i. e. aliam signif. habentibus, poni sciendum est : quo et Cic. modo dixit Habeo dicere. [Pind. Ol. 13, 11 : Ἔχω καλὰ φράσαι· Nem. 7, 56 : Οὐκ ἔχω εἰπεῖν. Et sæpe Tragici aliique plurimi.] Athen. p. 85 [6, p. 249, B] de solduriis loquens : Καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Idem p. 271 : Ἐγὼ δ' ἔχων ἔτι πολλὰ λέγειν περὶ μουσικῆς, καταπαύσω τὸ πολυλογεῖν. Plut. sic suum De puer. educ. libellum auspicatur : Τί τις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ τῆς τῶν ἐλευθέρων παίδων ἀγωγῆς, ... φέρε σκεψώμεθα. Sic Xen. Cyrop. 5, [5, 19] : Ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι; [Cum aliis verbis Hom. Il. H, 217 : Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι οὐδ' ἀναδῦναι· Φ, 242 : Οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι· Od. Σ, 364 : Ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρα. Omisso verbo Il. P, 354 : Ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε. Soph. El. 1008 : Ὅταν θανεῖν χρήζων τις εἶτα μηδὲ τοῦτ' ἔχῃ λαβεῖν· Trach. 195 : Οὐδ' ἔχει βῆναι πρόσω. Eur. Hec. 761 : Τὸ μέλλον οὐκ ἔχω μαθεῖν.] Ap. Thuc. autem cum infin., præcedentem habente particulam μὴ, 2, [48] : Μάλιστ' ἂν ἔχοι τι προειδὼς μὴ ἀγνοεῖν. [Atticista apud Majum Class. auctt. vol. 4, p. 525 : Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὁ δεῖνα οὐκ ἐπεμελήθη τοῦδε οὐκ ἔσχεν ἐπιμεληθῆναι λέγουσιν. Οὕτως οὐκ ἔσχεν γνωρίσαι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐγνώρισε, οὐκ ἔσχε παιδευθῆναι ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπαιδεύθη. Cum infinit. cum articulo conjuncto Soph. Trach. 1243 : Δείλαιος, ὡς ἐς πολλὰ τἀπορεῖν ἔχω. || Ducang. in Gloss. : « Ἔχειν (cum infin.), Debere. Apophth. Patr. in Ammona n. 8 : Καὶ τί ἔχω ἐγὼ ποιῆσαι; Jo. Moschus in Limon. c. 112 : Πιστεύσατέ μοι, τέκνα, βασιλεῦσαι ἔχω. Infra : Καὶ φονεῦσαι αὐτοὺς ἔχετε, Et interficietis eos. C. 150 : Καὶ αὐτὸς ἔχει προσκομίσαι· c. 210 : Ἀναμείνατε καὶ ἔχετε ἰδεῖν. Infra : Ἀκολουθήσατέ μοι καὶ ἔχομεν νικῆσαι ... Macar. Homil. 12 : Οὐκ ἤδεις ὅτι συλληφθῆναι ἔχεις καὶ ἀποθανεῖν. » Imperf. cum infinitivo, ut hodie apud Græcos, pro plusquamperf. positum in Chron. Pasch. p. 732, 3 : Εἰ συνέβη ἡμᾶς ἐμβραδῦναι, εἰς μεγάλην βλάβην εἶχεν ἐλθεῖν τὰ ἡμῶν ἐκστρατεύματα. Præsens cum inf. pro futuro ib. p. 734, 12 : Θαρροῖμεν εἰς τὸν κύριον ἡμῶν ... καὶ τὴν δέσποιναν ἡμῶν, ὅτι πάντα τὰ καθ' ἡμᾶς πρὸς τὴν ἀγαθότητα αὐτῶν ἔχουσι διοικῆσαι.] Interdum vero infin. circumloquuntur per ὅπως, πῶς, aut alia particula, cum subj. [Utraque constructione conjuncta Soph. Aj. 429 : Οὗτοι σ' ἀπείργειν οὐδ' ὅπως ἐῶ λέγειν ἔχω· Antig. 270.] Οὐκ ἔχω ὅπως βοηθῶ, ad verbum, Non habeo quomodo succurram, pro οὐκ ἔχω βοηθεῖν. Dem. cum πῶς junxit : Οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω. [Soph. Trach. 705 : Οὐκ ἔχω τάλαινα ποῖ γνώμης πέσω.] Et cum ὅπῃ ap. Plat. Phæd. [p. 107, A] : Οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι ὅπῃ ἀπιστῶ. Interdum vero ponitur cum particula μὴ, ut Plato De rep. 2, [p. 368, B] quum dixisset, Οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, subjungit, paucis interjectis, Οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω. [Post imperf. Lucian. Catapl. c. 17 : Οὐκ εἶχον

ὅπως καταπαύσω τὸν γέλωτα· quod Philops. c. 35 : Οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι· quæ usitatior constructio est.] Lucian. autem in hoc loquendi genere ὅπως futuro indicat. junxit, præcedente itidem infin. verbi ἔχω [Rhet. præc. c. 20] : Οὐχ ἕξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναί σε. [Soph. OEd. C. 1743 : Ὅπως μολούμεθ' ἐς δόμους οὐκ ἔχω.] Utuntur vero eleganter τῷ χρὴ ead. in re. [Soph. OEd. C. 1710 : Οὐδ' ἔχω πῶς με χρὴ ... ἀφανίσαι.] Thuc. 1 : Οὐκ εἶχον ὅπως χρὴ ἀπιστῆσαι, ubi tamen οὐκ εἶχον, si hoc loquendi genus ad verbum reddere quis velit, non video quomodo verti possit Non poterant; ac malim, Nesciebant. [Demosth. p. 1489 extr. : Οὔθ' ὅπως χρὴ πιστεύειν οἷς ἐπήγγειλέ μοι, οὔθ' ὅπως ἀπιστεῖν ἔχω.] Xen. Cyrop. 1, [4, 24] : Καὶ τὸν Κῦρον οὐκ ἔχων ὅ, τι χρὴ λέγειν. Quæ mea interpr. et illi Dem. loco convenire videtur, Οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω· ut sit Nescio quo pacto laudem, i. e. laudare queam, debeam. Convenire illam puto et huic l. Isocr. Panath. [p. 259, C] : Οὐκ ἔχω τίνας ἐπαίνους εἰπὼν, ἀξίους ἂν εἴην εἰρηκὼς τῆς ἐκείνων διανοίας. Sed et quum post οὐκ ἔχω sequitur τί, ut οὐκ ἔχω τί λέγω, ap. Dem. Phil. 3, [p. 111, 19.] Dinarch. p. 91 : Οὐ γὰρ ἔχω τί ἄλλο εἴπω. Plato Gorg. [p. 521, C]: Οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, videtur οὐκ ἔχω posse accipi pro Nescio : ut sit Nescio quidnam dicere debeam, quidnam aliud. [Eur. Alc. 120 : Οὐκ ἔχω ἐπὶ τίνα μηλοθύταν πορευθῶ.] Fateor tamen ἔχω suam etiam siguif. hic servare posse, præsertim vero ubi sequitur ὅ, τι : ut in Plat., Οὐχ ἕξω ὅ, τι λέγω, Non habebo quod dicam, i. e. dicere debeam : ut autem οὐκ ἔχω τί λέγω dicitur, sic etiam οὐκ ἔχω τί ποιῶ dixit Xen. Hell. 1, [6, 5] : Οὐκ ἔχω τί ἄλλο ποιῶ, ἢ τὰ κελευόμενα, ὡς ἂν δύνωμαι κράτιστα. Facilius autem mihi assentietur in illa mea interpr. hujus οὐκ ἔχω per Nescio, qui recordabitur illius l. Homerici, ἔχειν δμῆσιν ἵππων pro Scire, Nosse, εἰδέναι : quo etiam Lat. modo suum Tenere usurpare admonui. Sed et hoc sciendum est, Cic. alicubi Non habeo pro Nescio dixisse. [Sequente optativo cum part. ἂν, Soph. Trach. 991 : Οὐ γὰρ ἔχω πῶς ἂν στέρξαιμι κακὸν τόδε λεύσσων. Cum infinitivo in Grabii Spicileg. Patr. vol. 1, p. 105 : Οὐκ ἔχομεν πόθεν ἄρτους ἀγοράσαι. || Sequente infinitivo Ducas Hist. Byz. p. 85, C : Μὴ ἔχων τί ποιῆσαι· 91, C : Οὐκ εἶχεν ὅ,τι ποιῆσαι· 32, A : Οὐκ ἔχομεν ποῦ καταφυγεῖν· 121, A : Οὐκ ἄλλο εἶχον τί λέγειν. || Absolute Soph. El. 1379 : Νῦν δ' ὦ Λύκει' Ἄπολλον, ἐξ οἵων ἔχω, αἰτῶ· OEd. T. 314 : Ἄνδρα δ' ὠφελεῖν ἀφ' ὧν ἔχοι τε καὶ δύναιτο κάλλιστος πόνων (conf. El. 1378 : Ἥ σε πολλὰ δὴ ἀφ' ὧν ἔχοιμι λιπαρεῖ προὔστην χερί). Eur. Hec. 614 : Ὡς μὲν ἀξία, οὐκ ἂν δυναίμην, ὡς δ' ἔχω.] Jam vero et ipsum ἔχω cum infin. εἰπεῖν, λέγειν non semper redditur Possum : nam in Isocr. [Panath. p. 245, C] : Περὶ μὲν οὖν τῶν πραχθέντων παράλληλα, καὶ τῶν κινδύνων ... ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν, Bud. ταῦτ' εἴχομεν εἰπεῖν vertit Hæc habuimus quæ diceremus. Et apud Xen. eadem verba interpr. Hæc dicenda habuimus. [Soph. Aj. 475 : Τί γὰρ παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει; 552 : Καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω· 381 : Πάντ' ἔχω σ' ἐπαινέσαι· Trach. 950 : Τάδε μὲν ἔχομεν ὁρᾶν δόμοις. Eur. Hipp. 695 : Δέσποιν', ἔχεις μὲν τἀμὰ μέμψασθαι κακά· ἔχω δὲ κἀγὼ πρὸς τάδ' εἰ δέξει, λέγειν.] At vero in hoc loquendi genere ὡς εἶχον τάχους, et similibus, sunt qui ἔχω accipi interdum velint pro Possum : quibus ego assentiri nequeo : licet ὡς εἶχον τάχους verti sciam Quam potui celerrime. Sed ita accipi dico in ὡς εἶχον τάχους, ut accipitur in ὡς εἶχον ποδῶν, quod eund. sensum habet. Suspicor autem eundem utrobique esse usum gen. cum ἔχω, qui est in hoc loquendi genere, ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης, εἶχεν ἀξίας : ut enim ὡς ἕκαστος εἶχε ῥώμης est Pro cujusque robore, et q. d. Pro ea roboris portione, quam quisque habebat, sic et ὡς ἕκαστος εἶχεν ἀξίας, Pro dignitate cujusque : ita Thuc. [2, 90] : Μετωπηδὸν ἔπλεον ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους, crediderim ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος esse Pro sua quisque celeritate, i. e. prout quisque celeritate valebat, q. d. Pro suo celeritatis modo et sua quadam mensura. In illo autem loquendi genere, ὡς ποδῶν εἶχεν [Herodot. 6, 116, etc.], accipio ποδῶν pro τάχους ποδῶν.

|| Ἔχε δή, ex Plat. De rep. 1, [p. 353, B] affertur A positum pro ἄγε δή, πρόσεχε, Agedum, Heus tu. [Sic alibi sæpe ap. Plat., ut Crat. p. 435, E : Ἔχε δὴ ἴδωμεν· Gorg. p. 460, A : Ἔχε δή, καλῶς γὰρ λέγεις· 490, B : Ἔχε δὴ αὐτοῦ, τί ποτε αὖ νῦν λέγεις; (ut ap. Demosth. p. 1109, 6 : Ἔχε αὐτοῦ, ubi est i. q. ἐπίσχες.) Photius et Suidas : Ἔχε δή, ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ ἢ ὅρα δή, πρόσεχε ἤ τι τοιοῦτο. Sine δή Alcib. 1 p. 109, B : Ἔχε, πῶς ἕκαστα τούτων πάσχοντες; 129, B : Ἔχε οὖν, πρὸς Διὸς, τῷ διαλέγει σὺ νῦν; Sequente alio imperativo aliquoties est ap. Aristoph., ubi reddere licet etiam Tene, Accipe, ut Pac. 1193 : Ἔχ', ἀποκάθαιρε τὰς τραπέζας ταυτηί· Vesp. 1135 : Ἔχ', ἀναβαλοῦ τηνδὶ λαβών. Cum νυν Eq. 490 : Ἔχε νυν, ἄλειψον τὸν τράχηλον τουτωί· 493 : Ἔχε νυν, ἐπέγκαψον λαβὼν ταδί. Sed addito accusat. 1384 : Ἔχε νυν τουτονὶ τὸν ὀκλαδίαν.]

|| Ἔεσκε, Ion. pro εἶχε, ab ἔχω, ap. Hom. [Il. E, 126 etc., Hesiod. Th. 533.] Ex Herodoto vero [4, 200] affertur ἔχεσκε ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος, pro Æs clypei resonabat. Sed in ea signif. diceretur potius ἤχεσκε. [Rectius affertur ejusd. 6, 12 : Τὰς νέας ἔχεσκε ἐπ' ἀγκυρέων.] || Ἔγμεν, Hesychio ἔχειν : Ion. procul dubio syncope pro ἐχέμεν. || Σχὲς, ab ἔχω, [Soph. El. 1013, Eur. Hipp. 1353, et sæpe in compositis. Forma σχὲ, non infrequens in compositis, semel in simplici legitur in orac. ap. schol. Eur. Phœn. 638 : Τήνδε σὺ ἡγεμόνα σχὲ περιτρίπτοιο κελεύθου. Sed veram scripturam σχεῖν ἀτρέπτοιο κελεύθου servavit schol. Aristoph. Eq. 1256. || De activo præterea hæ sunt notandæ formæ insolentiores. Præsentis indicativi secunda Æolica ἔχησθα in fr. Sapphonis ap. Apoll. De pron. p. 83, B : Ἐμέθεν δ' ἔχησθα λάθαν. Ita Bastius ad Gregor. p. 582, pro scriptura codicis ἔχεισθα. Quæ est forma non Æolica, usurpata Theognidi 1316 : Καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον. Ubi codex ἔχοισθα. Tertia barbara σχεῖ pro ἔχει apud Tzetzen ad Hesiod. Op. 200, p. 132, nisi potius librarii culpa est : Οὐδὲ ὁ παρὰ Πρόκλῳ Ἀρίσταρχος σχεῖ χώραν ὀβελίζειν τοὺς δύο στίχους. Imperfecti tertia singularis εἶχεε ap. Herodotum, vitiosa, ut dicemus in Ἔψω sub finem. Tertiæ pluralis Alexandrina εἴχοσαν, in epigr. Posidippi vel Asclepiadis Anth. Pal. 5, 209, 6. Similis aoristi secundi ἔσχοσαν ap. Scymnum Descr. Orb. v. 696, in Chron. Pasch. p. 6, 15. Primæ singularis item Alexandrina ἔσχα in inscr. rec. ap. Bœckh. vol. 1, p. 549, n. 1030, 5. Aoristi primi a futuri forma ἕξω formati imperativus ap. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 120, 34 : Πρόσεξον εἰς καθέδραν οἰκειούμενος. Cui conferendus conjunctivus ap. Diodor. Exc. Vat. p. 39 ed. Mai. (sive ab librario sive ab eclogario illatus) : Εἴγε ... παρέξωσι, et in inscr. novitia Anthol. Pal. App. 204, 7 : Φυλάσσου μή τιν' ἐνθήσῃς τάφῳ δίκην θ' ὑφέξῃς. Et ap. Theodor. Stud. p. 228, B : Ἵνα ... συμμεθέξῃ· 457, C : Ἵνα μὴ ... ὑφέξωσι. Qualia etiam ad futurum, cujus conjunctivum finxisse recentissimos constat, referri possunt. Sed συμμεθέξαι idem p. 282, E. Alterius formæ aor. prioris optativi tertia sing. σχήσειε in Orac. Sibyll. p. 203, 90 ed. Mai. Perfecti tertia plur. ap. schol. Hom. Ambr. Od. A, 2, μετέσχηκαν.]

|| Pass. Ἔχομαι, Habeor, Teneor, Possideor. Hom. Il. Σ, 130 : Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται· 197 : Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι [ὅ τοι] κλυτὰ τεύχε' ἔχονται. [De uxore Z, 398 : Τοὔπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι. Eur. El. 579 : Ἔχω σ' ἀέλπτως. — Κἀξ ἐμοῦ γ' ἔχει χρόνῳ.] Aristippus, Ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, cujus apophthegmatis meminit Plut. et alii, pro Habeo Laidem, at non habeor. Cic. Ep. ad fam. l. 9, in ultima : Sed tamen ne Aristippus quidem ille Socraticus erubuit, quum esset ei objectum habere Laida : Habeo, inquit, non habeor. Græce hoc melius : tu, si voles, interpretabere. Hæc Cic., quem puto, quum dixit, Græce hoc melius, intellexisse significantius Græco verbo id exprimi : utpote quod non simpl. haberi, sed teneri, et quidem velut constrictum significaret. De hoc autem verbi ἔχομαι usu dicam paulo post. [Ἐχομένη, ἡ γαμουμένη, in Gloss. iatricis Mss. ex cod. Reg. 1673. Ducang.] Nunc addo ex Aristoph. Ran. [469], Ἔχει μέσος, quod exp. Teneris medius; et dicitur de eo, qui sic tenetur, ut extricare sese nulla ratione possit. Erasm., ap. quem paulo plura

vide. Lege et Bud. p. 672. Soph. OEd. C. [1025], Ἔχων ἔχει, pro Tenens teneris, de quo loquendi genere lege Erasm. Prov. Captantes capti sumus. [Id. Phil. 731 : Τί δήποθ' ὧδ' ἐξ οὐδενὸς λόγου σιωπᾷς κἀπόπληκτος ὧδ' ἔχει; Eur. Rhes. 671 : Ἵπποι τ' ἔχονται.] Alicubi certe ἔχεσθαι exp. et Captum esse : ut Thuc. 2, [5] : Ἤδη τῶν ἀνδρῶν τῶν μὲν διεφθαρμένων, τῶν δὲ ζώντων ἐχομένων. Sic ap. Plut. Rom. [c. 18], Ἐχομένης ἄκρας ὑπὸ τῶν Σαβίνων, redditur, Capta a Sabinis arce. Potest tamen reddi etiam, Quum teneretur a Sabinis. [Xen. Cyrop. 3, 2, 12 : Πρὶν ἔχεσθαι τὰ ἄκρα. Thuc. 4, 54 : Πύλου ἐχομένης· 108 : Ἐχομένης τῆς Ἀμφιπόλεως.] ‖ Sed pro Teneri interdum etiam casum habet, sc. dat. : ut ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, Hom. Od. Θ, [182] pro Teneor ærumna et mœroribus. [Ἄσθματι Il. O, 10; κωκυτῷ καὶ οἰμωγῇ X, 409.] Verum intelligo non simpl. Teneor, sed Teneor velut obstrictus, occupatus et impeditus : ut Cic. Pro Cælio : Amores et hæ deliciæ quæ vocantur, nunquam hunc occupatum impeditumque tenuerunt. Ac profecto talem quandam vim subesse putavit Cic. illi ἔχομαι Aristippeo, de quo supra. Jungitur autem et aliis datt. tam in prosa, quam in carmine. Apoll., ἔχεσθαι ἀμηχανίῃ, Inopia consilii laborare [De Apollonio HSt. sequitur Lex. Septemv., in quo ἐχέεσθαι (sic) ἀμηχανίῃ affertur ex Apoll., apud quem 1, 638 est : Ἀμηχανίῃ δ' ἐχέοντο ἄφθογγοι]; νόσῳ παραφροσύνης, Plato Epist. 7, [p. 331, C] exp. Tentari morbo; sed malim ad verbum, Teneri, Laborare morbo insaniæ. Et μανίαις, apud Eund. [Leg. 9, p. 881, B]; τῇ ὀργῇ ex Herodoto 1, [141] pro Commoveri ira; sed malim Correptum esse ira. Sic λιμῷ ἐχόμενοι, Lucian. [Epist. Sat. 3, § 31], Fame correpti, laborantes. Rursus ap. Herodot. [3, 129], ἔχεσθαι ἀγρυπνίῃσι, Insomnia laborare. [Alia ejusdem similia exx. annotavit Schweigh.; Hippocratis, de morbis usurpantis, ut p. 89, C : Ὁ ὑπὸ τοῦ ὕδρωπος ἐχόμενος· 396, 9 : Τὸ σῶμα ὥσπερ ὑπὸ ὀστεοκόπου ἐχόμενον, et alibi ὑπὸ λυγμοῦ, διαρροίης, κυνάγχης, πλευρίτιδος, πυρετοῦ, vel p. 1142, H, νούσῳ, Foes. in OEcon.] Sed dicitur etiam κηληθμῷ, Od. Λ, [333], sicut Lat. non solum Teneor metu, morbo, pro quo tamen frequentius Tenet me morbus, aliaque hujusmodi nonnulla dicunt, verumetiam Teneri studio alicujus rei, ludis et spectaculis. ‖ Additur interdum ἔν : ut [Soph. Aj. 272 : Ἥδεθ' οἷσιν εἶχετ' ἐν κακοῖς· 1145 : Ἥνίκ' ἐν κακῷ χειμῶνος εἴχετο. Eur. Bacch. 958 : Δρυὸς σφᾶς ἐν λόχμαις ὄρνιθας ὡς λέκτρων ἔχεσθαι φιλτάτοις ἐν ἔρκεσιν. Herodot 4, 131 : Ἐν ἀπορίῃσι εἶχετο· 9, 37 : Ἐν τούτῳ τῷ κακῷ ἐχόμενος. Et paullo aliter 1, 31 : Οὐκέτι ἀνέστησαν, ἀλλ' ἐν τέλεϊ τούτῳ ἔσχοντο.] Ἔχομαι ἐν συμφοραῖς, ex Plat. Leg. [Reip. 3, p. 395, E. Thuc. 1, 25 : Ἐν ἀπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρόν.] Ἔχομαι ἐν τῷ στενῷ, Lucian. [Jov. trag. c. 30.] At vero Hom. Il. H, [102] : Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, pro Victoriæ termini positi sunt, consistunt in diis, i. e. in deorum arbitrio. [Xen. Cyrop. 4, 2, 26 : Ἐν γὰρ ταύτῃ (victoria) καὶ αὐτὸς ὁ ἁρπάζων ἔχεται. Cum ἐπὶ Herodot. 6, 11 : Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα. Cum πρὸς Hom. Od. E, 329 : Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέῃσιν ἀκάνθας ἀμ πεδίον, πυκιναὶ δὲ πρὸς ἀλλήλῃσιν ἔχονται. Cum ὑπὸ Plato Leg. 6, p. 780, B : Ὑπὸ πολλῆς ἀπορίας ἐχομένοις· Reip. 3, p. 390, C, ὑπὸ ἐπιθυμίας. Insolenter Theodor. Stud. p. 395, D : Ἐρωτικῶς πρὸς ἡμᾶς ἔχεται, quod usitatiori formula dicitur ἔχει, nisi ita legendum.] Interdum vero [med.] Hæreo [i. e. Impedior, Retineor. Hom. Od. M, 204 : Ἔσχετο (al. εἶχετο) ὀ αὐτοῦ νηῦς, ἐπεὶ οὐκέτ' ἐρετμὰ προήκεα χερσὶν ἔπειγον,] alicui, Adhæreo, Conjunctus sum alicui, Proximus sum, Proxime sequor. [Thuc. 2, 96 : Ἔστι δὲ ἔρημον τὸ ὄρος, ἐχόμενον τῆς Ῥοδόπης. Isocr. p. 60, C : Εἰς τὴν ἐχομένην νῆσον. Xen. H. Gr. 4, 4, 9 ; Ἀντιτάττονται ἐχόμενοι τοῦ ἑῴου τείχους· 6, 5, 16 : Ἐχόμενοι τῶν μεταξὺ Μαντινείας καὶ Τεγέας ὁρῶν· 7, 1, 20 : Τῶν ἐχομένων τῆς πόλεως γηλόφων· Cyrop. 7, 1, 9 : Ὑμᾶς χρὴ ἕπεσθαι ἐχομένους ὅτι μάλιστα τῶν ἁρμάτων.] Philo V. M. 2 : Ἐμπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic τὰ ἑπαγόμενα τῶν προηγουμένων ἔχεσθαι dicuntur, Consequentia præcedentibus hærere. Sic autem et in illo posteriore Luciani l. quidam ἔχεσθαι interpr. Adhærere. Ap. Aristoph. Pl. [101] : Μὰ Δί',

A ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ἑξόμεσθά σου, Tibi adhærebimus, A tuo latere ne latum quidem unguem discedemus. Ita enim reddere malo quam Te retinebimus; eodem alioqui sensu. [Sic Xen. Anab. 7, 6, 41 : Ἢν σωφρονῶμεν, ἑξόμεθα αὐτοῦ.] Ap. Basil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, exp. Insistere vestigiis : ubi et Inhærere vestigiis reddi potest. [Xen. Ven. 6, 19 : Ἐὰν ἐχομένας τῶν ἰχνῶν (canes) μὴ δύνηται ἰδεῖν.] Jam vero et ap. Thuc. 1, [140] : Τῆς μὲν γνώμης ἀεὶ ... τῆς αὐτῆς ἔχομαι, pro In eadem persto sententia : q. d. Eidem sententiæ inhæreo. Nisi quis malit, Eandem sententiam retineo. [Aliter id. 1, 22 : Ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ξυμπάσης γνώμης τῶν λεχθέντων. Et 4, 66 : Φανερῶς μᾶλλον ἠξίουν τούτου τοῦ λόγου ἔχεσθαι· 5, 49 : Τοῦ αὐτοῦ λόγου εἴχοντο.] Ap. Plat. [Epist. 6, p. 323, A], Ἔχεσθαι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω σοι, quidam exp. Adjungere tibi hos viros; sed malim Conjunctos tibi habere. Nec male etiam, Amplecti hos viros. [Hippocr. p. 476, 1 : Τῶν σιτίων ἔχεσθαι ὡς μάλιστα, Uti. Id. p. 26, 20 : Καθόλου δεῖ ἔχεσθαι τῶν γινομένων, Cognoscere, Attendere ad.]

B ‖ Ἔχομαι cum gen. Prehendo. [Æsch. Sept. 97 : Ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. Soph. Aj. 1181 : Προσπεσὼν ἔχου. Xen. Ven. 10, 11 : Λαβόντα τὸ προβόλιον προσιέναι, ἔχεσθαι δ' αὐτοῦ τῇ χειρὶ τῇ ἀριστερᾷ πρόσθεν· 13 : Ἔχεσθαι τῆς ὕλης κάτωθεν· Eq. 7, 5 : Τοῖν μηροῖν οὕτως ἂν ἔχοιτο· 12, 5 : Σκεπάζει τὸ ἐχόμενον τῶν ἡνιῶν.] Lucian. [Tim. c. 30] : Καί μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. Id. [Necyom. c. 11] : Εἰπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ. Sic et ap. Plut. Amat. narr. [p. 772, C] : Καὶ ὁ Στράτων γε εἴχετο τῆς παρθένου, Politiano Trahebat ad se. Ap. Hom. autem est potius Tenere; Il. A, [512] : Θέτις δ' ὡς ἥψατο γούνων, Ὡς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα. [Od. I, 435 : Ἀώτου θεσπεσίοιο ... ἐχόμην, de Ulixe sub ariete latente, et M, 433 : Τῷ (ἐρινεῷ) προσφὺς ἐχόμην. Pind. Pyth. 4, 244 : Δράκοντος δ' εἴχετο ... γενύων. Eur. Hec. 839 : Ὡς πάνθ' ὁμαρτῇ σῶν ἔχοιτο γουνάτων· Bacch. 197 : Ἀλλ' ἐμῆς ἔχου χερός· Or. 1349 : Ἔχεσθ' ἔχεσθε· Iph. T. 1355 : Εἰχόμεσθα τῆς ξένης. Arist. Pac. 504 : Καὶ τοῖς Ἀθηναίοισι παύσασθαι λέγω ἐντεῦθεν ἐχομένοις ὅθεν νῦν ἕλκετε· Thesm. 489 : Ἐχομένη τῆς δάφνης.] Denique

C ἔχομαι variis genitivis adhibetur, signif. his vicinam habens. [Soph. fr. Æthiop. ap. Athen. 3, p. 122, C : Τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου· Creus. ap. Stob. Fl. vol. 3, p. 223 : Τοῦ γε κερδαίνειν, ὅμως ἀπρὶξ ἔχονται. Eur. Ion. 491 : Μετὰ δὲ κτεάνων μετρίων βιοτᾶς εὔπαιδος ἐχοίμαν· Or. 503 : Καὶ τοῦ νόμου τ' ἂν εἶχετ' εὐσεβής τ' ἂν ἦν· fr. Inus ap. Stob. Fl. 109, p. 580 : Κακῶς τε πράσσουσ' ἐλπίδος κεδνῆς ἔχου. Hippocr. p. 26, 43 : Οὐκ ἐποτρύνει τὸν καλῶς ἰητρεύοντα ζητεῖν τὸ λυσιτελὲς, ἔχεσθαι δὲ δόξης μᾶλλον. Herodot. 7, 6 : Τῶν αὐτῶν λόγων ἐχόμενοι τῶν καὶ οἱ Ἀλευάδαι· conf. ib. 5, loco infra cit., ubi minus recte vertetur Capessere, ut voluit Schweigh. Ib. 229 : Τῆς αὐτῆς ἐχομένου προφάσιος.] Plut. Pericle [c. 30] : Ἐχόμενον δικαιολογίας εὐγνώμονος ψήφισμα, Decretum cum æquitate conjunctum, q. d. Æquitati inhærens, Æquitatem retinens. In Ep. ad Hebr. [6, 7] : Ἐχόμενα τῆς σωτηρίας, quod alii reddunt Conjuncta cum salute, vet. Interpres vertit Viciniora saluti. [Aliter Xen. Anab. 6, 3, 17 : Πάντας εἰς ταὐτὸν ἐλθόντας κοινῇ τῆς σωτηρίας ἔχεσθαι.] Ap. Plat. [Leg. 7, p. 816, C, al.],

D ἐχόμενον τέχνης, Pertinens ad artem. [Hippocr. p. 524, 53 : Ὅσα μὲν σιτίων ἢ ποτῶν ἐχόμενά ἐστιν. Id. p. 744, B : Ὧν δὲ ἔχεται ἐπίδεσις, ubi Galen. ἐφίεσθαι, ἀντιποιεῖσθαι καὶ στοχάζεσθαι exponit.] Sed et alicubi per Habeo redditur : Alex. Aphr. Probl. : Ἔχεταί τινος αἰτίας εὐλόγου. Sic Diosc. 1 : Ἔχεται τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Interdum etiam exp. Pendere : ut Aristid. [vol. 2, p. 194] : Ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, redditur, Ac velut ex sacra anchora ex illius voce pendentes. Ab Hom. additur ἐκ in hac signif., Od. Z, et Λ, [346 : Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε· Z, 197 : Τοῦ δ' ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βιή τε]. Sed et sine præpos. Il. I, [102] : Σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ, tale quid significare videtur. [H. in Matr. deor 28, 6 : Σεῦ δ' ἔχεται δοῦναι βίον ἠδ' ἀφελέσθαι, confert Heynius, et interpretatur ἐπὶ vel ἐν σοί ἐστι, In te situm est.] Ceterum ab illa verbi ἔχομαι signif., qua pro Proximum esse s. Proxime sequi ponitur, sumptum est partic. ἐχόμενος, quod et sine adjectione dicitur pro Proximus, Contiguus. Plato, Ἐχόμενόν ἐστι, Proxi-

mum est, Sequitur deinceps. [Thuc. 6, 3 : Τοῦ ἐχομένου ἔτους. Aristot. H. A. 5, 11 : Ἐν τοῖς ἐχομένοις ἔσται φανερόν. Isocr. p. 121, D : Ἐκ τῶν ἐχομένων γνώσεσθε. Aliique plurimi. Conjungitur hac signif. tam cum genitivo quam cum dativo, quanquam cum hoc multo rarius. Cum genit. Herodot. 4, 169 : Τούτων ἔχονται Γελιγάμμαι· 170 etc. Xen. OEc. 6, 1 : Τὰ τούτων ἐχόμενα διεκπεραίνειν· Anab. 1, 8, 9 etc. Thuc. 5, 67, et sæpissime Plato. Cum dativo Aratus, 809 : Ἔχεται δέ οἱ αὐτίκα τετρὰς μηνὸς ἀποιχομένου, ubi al. δέχεται δέ μιν. Plato Gorg. p. 494, E : Τί ἀποκρινεῖ, ἐάν τίς σε τὰ ἐχόμενα τούτοις ἐφεξῆς ἅπαντα ἐρωτᾷ. Polyb. 12, 17, 7 : Τοὺς δὲ μισθοφόρους ἐχομένους τούτοις, quod injuria se in τούτων mutasse invitis libris omnibus intellexit fere Schweigh. in Indice. Diodor. 3, 24 : Ἐχόμενοι τούτοις εἰσὶν οἱ ὑλοφάγοι. Absolute Xen. Anab. 1, 8, 4 : Πρόξενος δὲ ἐχόμενος· et alibi. Apoll. Rh. 2, 397 : Ὧν ὕπερ ἤδη αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται Ἀρήιοι.] Interdum vero et pro Conjunctus, Pendens ab aliquo. [Ἐχόμενόν τινος dicitur Quidquid illi affine est, Ad idem genus pertinet. Τὰ τῶν ὀνειράτων ἐχόμενα, Quæ sunt de genere insomniorum, Insomnia et quæ his sunt similia, Herodot. 1, 120. Τὰ εἰρημένα καρπῶν ἐχόμενα, 1, 190. Ὅσα ἢ ὀρνίθων ἢ ἰχθύων ἐστί σφι ἐχόμενα, 2, 77. Πάντα τὰ εἶχον σιτίων ἐχόμενα, 3, 25. Πάντες, τὰ ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο, 3, 66. Τοῖσι οὔτε χρυσοῦ ἐχόμενόν ἐστι οὐδὲν οὔτε ἀργυρίου, 5, 49. Τὰ ἐς πόλεμον ἄχρηστα οἰκετέων ἐχόμενα, 8, 14, 2. Schweigh. Lex. Sæpissime sic etiam Plato, ut Prot. p. 319, E : Ἃ διδασκάλων εἴχετο· et alibi τέχνης, μαθήσεως, κτήσεως, παιδείας etc.]

‖ Ἔχομαι, cum gen. itidem, Capesso, Aggredior : ἔργου ἔχεσθαι [Pind. Pyth. 4, 233, Herodot. 2, 121, Xen. H. Gr. 7, 2, 19], Thuc. non semel [1, 78; 2, 2], et τοῦ πολέμου [6, 88; 8, 3. Ibid. 67 : Εὐθὺς τῶν λοιπῶν εἴχοντο]. Sic τῶν ἐπειγόντων, Herodian. [4, 14, 11], τῶν προκειμένων [ib. 12, 13], Urgere incœptum. Sed et τῆς ὁδοῦ, ὁδοιπορίας [2, 11, 1, 2]· quod quidam Capessere viam interpr. Quod certe ap. eund. Herodian. legitur, ἔχεσθαι μάχης [Soph. OEd. C. 424 : Μάχης ἧς νῦν ἔχονται], Latini sæpe Capessere pugnam dicunt : atque ita magis proprie reddidisset Politian. ap. Eund. 7, [2, 1] : Εἴχετο τῆς πρὸς τοὺς Γερμανοὺς μάχης, quam ut vertit, Bellum Germanis intulit. Ap. Eund. 8, [4, 17] : Εἴχοντο τῆς πολιορκίας, reddit, Urbem oppugnare aggrediuntur. [Herodot. 7, 5 : Τοιούτου λόγου εἴχετο. De qua formula v. etiam quæ supra dicta sunt.] Arbitror autem et hanc signif. verbi ἔχεσθαι ex Hom. sumptam esse, Il. Π, [501,] P, [559] : Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα, schol. ἀντέχου τῆς μάχης. [Cum adv. ap. Hippocr. p. 1121, D : Πολλῷ δὲ μᾶλλον εἴχοντο κάτω.]

‖ Ἔχομαι cum gen., Desisto, Abstineo. Hom. Il. Γ, [84], σχέσθαι μάχης, quæ signif. contraria est proxime præcedenti in eod. loquendi genere, et [Od. Δ, 422], σχέσθαι βίης. [Il. Ξ, 129 : Ἐχώμεθα δηιοτῆτος ἐκ βελέων· I, 655 : Ἕκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἴω· N, 630 : Πόθι σχήσεσθε καὶ ἐσσύμενοί περ Ἄρηος; Herodot. 6, 85 : Οἱ Αἰγινῆται ἔσχοντο τῆς τιμωρίης.] Plut. quoque Crasso [c. 30, et Romulo c. 30], Ἔσχοντο μάχης dixit pro ἀπέσχοντο, Bud., itidem vero in altera signif. ἔχεσθαι μάχης, pro Capessere pugnam, ex Eod. affertur, sicut et ex aliis. Idem dixit ἔχεσθαι δρόμου, Sistere cursum : de Cæsare loquens ad Rubiconem [c. 32] : Ἔσχετο δρόμου· καὶ τὴν πορείαν ἐπιστήσας. Ceterum ad hanc signif. pertinet, Φρεσὶ δὲ ἔσχετο, ap. Hom. Od. P, [238] q. d. Mente constitit et velut conquievit, motum ejus reprimendo. Sic enim puto l. esse intelligendum. [Orac. ap. Herodot. 7, 220 : Οὐδέ ἑ φημι σχήσεσθαι, πρὶν τῶνδ' ἕτερον διὰ πάντα δάσηται. Apoll. Rh. 3, 514 : Οὐ γὰρ ἔγωγε σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος. Schol. ἐγὼ οὐκ ἀνέξομαι. 386 : Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ. Schol. ἐπίσχες ἢ ἀνάστου μοι περὶ τούτου τοῦ στόλου. 654 : Τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο. ‖ De re passive Hom. Od. Δ, 705 : Θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Ubi schol. : Αἱ Ἀριστάρχου ἔσκετο ἀντὶ τοῦ ἐγένετο· γελοῖοι γάρ εἰσιν οἱ γράφοντες ἔσχετο. Callim. Jov. 28 : Ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη. Apoll. Rh. 4, 920 : Οἱ δ' ἄχεϊ σχόμενοι· 3, 811 : Ἔσχετο δ' ἀμφασίη.]

‖ Ἔχομαι cum accus. pro Sustineo, ap. Hesiod. Theog. [746] : Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχετ' οὐρανὸν εὐρύν. Apud Hom. exp. simpliciter Tenere, Habere. Il. M, [298] : Τὴν ἂρ ὅγε πρόσθε σχόμενος· Od. A, [334] : Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. Sed πρόσθε σχέσθαι, sicut et ἄντα σχέσθαι, videtur esse Prætendere, aut q. d. Tenere s. Habere prætensum : in alia tamen prætendendi signif. illic quam hic. [Apoll. Rh. 3, 445 : Λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην. ‖ Cum accusat. pro Abstineo, ap. Eur. Rhes. 174 : Κτεῖν'· οὔ σ' ἀπαιτῶ Μενέλεω σχέσθαι χέρα. Vel Arceo, ap. Apoll. Rh. 1, 328 : Ἀλλ' ἔμπης τὼ μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα ἔσχετο.] Ἐχμένη, quod Hesych. exp. συνεχομένη, habet primum pleonasmum τοῦ ε, deinde syncopen pro ἐχομένη. [Similis est forma Ἐέσχατος, de qua in Ἔσχατος.]

Ἑψᾰλέος, α, ον, Coctus, Elixus, Coctilis, Coctivus. Nicander Al. [564], ἑψαλέην κνίδην, Coctam, Decoctam, ἑψημένην [ἡψημένην].

[Ἑψάνδρα, ἡ, Coquens virum s. viros. Dosiadæ Ara 2 Anth. Pal. 15, 26, 5, de Medea, ubi male Ἔψανδρα.]

Ἑψάνη, ἡ, i. q. ἑψητήριον, Hesych. [in utroque voc.]

Ἑψᾰνὸς, ὴ, ὸν, Coctivus, Coctilis, seu, ut Bud. interpr., Qui facile coquitur, Jurulentus (ut Cels.), Elixus, ut ὀπτανός. [Hippocr. p. 641, 45 : Τῶν ἑψανῶν ῥοφεῖν.] Aristot. [Probl. 20, 4 et 5] : Διὰ τί τῶν φυσμένων τὰ μὲν ἑψανὰ, τὰ δὲ ὠμὰ, βρωτά· et, Διὰ τί τὰ μὲν ἑψανὰ, τὰ δὲ ὀπτανά. Diosc. 2, 129, de lente : Διαφέρει δὲ αὐτοῦ ὁ ἑψανός· Plin., Lens optima, quæ facillime coquitur. [Diocles ap. Athen. 2, p. 68, E, θρίδακα. Polyæn. 4, 3, 32, p. 358, ῥαφανίδων. Hemst. Ἁπαλὸν interpr. Zonar. s. Suidas, qui v. etiam in Τέραμνον.]

[Ἑψάομαι.] Ἑψωμένω, Hesychio παίζοντες, Ludentes : a them. ἑψάομαι. [V. Ἐψιάομαι.]

[Ἔψεια. V. Ἔψια.]

[Ἐψείω. V. Ἐψιάομαι.]

[Ἕψεμα. V. Ἔψημα.]

[Ἑψέτης, Arillator, Gl. Scribendum ἑψητὴς, quod v.]

[Ἐψευσμένως, Falso. Plato Leg. 10, p. 897, A : Δοξάζειν ὀρθῶς, ἐψ. Strabo 1, p. 63. Ms. ap. Montef. Bibl. Coisl. p. 184, A.]

[Ἑψέω. V. Ἕψω.]

Ἕψημα, τὸ, Coctile, Quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. [4, p. 138, A] ex Plat. Polit. 2, [p. 372, C] : Βολβοὺς καὶ λάχανα, οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς, ἑψήματα ἑψήσονται. [Ib. 5, p. 455, C.] Sic in VV. LL. ἐν τοῖς ἑψήμασι, In iis quæ aqua coquit, ex Gazæ interpr. [Aristot. H. A. 2, 6 med. : Ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Diodor. 1, 80 : Ἑψήματα τοῖς παιδίοις χορηγοῦσιν· 3, 53 : Τὰ βρέφη διατρέφειν γάλακτι καὶ ἄλλοις τισὶν ἑψήμασιν.] ‖ Peculiariter dicitur Sapa, Defrutum, [Passum, Decoctum add. Gl.] vocab. ap. Medicos usitatum. [Galen. in Exeg. ἕψημα ὅπερ σίραιον exponit. Idem Comm. 3 in l. De rat. vict. in morb. ac. p. 71, 58 : Τὸ καλούμενον ἕψημα καὶ σίραιον ἐκ τοῦ γλεύκους ἑψομένου γιγνόμενον. Et Comm. in l. 6 Epid. τὸ σίραιον ἕψημα dici Asiaticis scribit, et l. 6 K. τόπ. p. 240, 26. Hesychio quoque exponitur ἕψημα ὅπερ ἔνιοι σίραιον καλοῦσιν, ἄλλοι γλυκύ. (Sic enim leg.) Utitur Hippocr. p. 359, 6. Foes. OEcon. Add. schol. ad l. Plat. alterum.] Plin. 14, 9 : Siræum, quod alii ἕψημα, nostri Sapam appellant, ingenii, non naturæ opus est, musto usque ad tertiam partem mensuræ decocto : quod ubi factum ad dimidiam est, Defrutum vocamus. [Ἕψεμα, forma vitiosa vel novitia, est in Gl., Danielis c. 12 (Bel et Drac. 33), in libro uno Suidæ, et sæpius in Theophanis Nonni quibusdam, ad quem v. Bernard. c. 46, vol. 1, p. 199, et in ll. Joannis Carpathi episc. Ms. ap. Ducang. Gloss. Append. p. 76, ubi etiam tenui spiritu scriptum, de qua prosodia HSt. in Ἕψω, ut infra Ἔψησις, Ἐψητήριον, Ἐψητόν.]

Ἑψηματώδης, ὁ, ἡ, Sapam redolens, referens. Diosc. : Ἑψηματώδη τὴν ὀσμὴν, Sapam odore referens.

Ἕψησις, εως, ἡ, Coctio, Elixatio. [Coctura, Gl.] Plut. Probl. Rom. : Ἡ γὰρ ἕψησις καὶ ὄπτησις, ἀλλοίωσις οὖσα καὶ μετακόσμησις, ἐξίστησι τὴν μορφήν. [Herodot. 4, 61 : Τὴν ἕψησιν τῶν κρεῶν. Plato Polit. p. 303, E; Aristot. H. A. 10, 7; Oribas. p. 63 ed. Mai. L. D. In Glossis chymicis Mss. ἐστὶ σκόρπισις καὶ λείωσις καὶ ὄπτησις. Οἱ τεχνῖται τῆς ἐχήσεως (sic) apud Olympio-

dorum Alexandrinum in Zosimum Ms. Alchimistam. Ducang.]

Ἑψητέον, Coquendum.

[Ἑψητεύς, έως, ὁ.] Ἑψητεῖς ap. Hesych. Parvi pisciculi, τὰ μικρὰ ἰχθύδια. [Infra Ἑψητοὶ, quod etiam Hesychio restituendum videtur cum interpretibus.]

[Ἑψητὴρ, ῆρος, ὁ, i. q. ἑψητής. De ollis Leonidas Anth. Pal. 6, 305, 3 : Τὼς Λαρισαίως κυογάστορας ἑψητῆρας. Theodoridæ ap. Athen. 6, p. 229, B : Τηγάνῳ εὖ ἥψησεν ἐν ὀψητῆρι κολύμβῳ, restituebant Schneiderus in Lex. et Boisson. *Notices* vol. 11, p. 210.]

Ἑψητήριον, τὸ, Olla, Idi in quo coquitur, elixatur aliquid. [Hesych. : Ἑψητήριον (sic), ἑψάνη, ἡ λοπάς. (Quomodo interpretatur etiam Suid.) Eodemque modo in Ἑψητήριον. Herodian. Epimer. p. 39, ἡ χύτρα. L. D. ‖Refectorium monachorum. Vetus Pœnitentialis Gr. : Εἴ τις ἀκαίρως ἔρχεται εἰς τὸ ἑψητήριον [sic] ἢ εἰς τὸ κελλάριον. Ducang.]

Ἑψητὴς, ὁ, Coctor. Basil. Epist. : Ἑψ. τοῦ μέλιτος. [Coctuarius, Gl. In iisdem Ἑψετὴς, Arillator, de qua forma diximus in Ἕψημα de interpretatione in Βωμοφόρος. L. Dind.]

[Ἑψητικὸς, ἡ, ὸν, Coctivus, Gl.]

Ἑψητὸς, ὁ, Coctus [Gl.], Elixatus. [Xen. Anab. 2, 3, 14 : Ὄξος ἑψητόν.] Nicander Al. [111] : Ἑψητοῖσι δαμασθεὶς Ἀλθήσῃ ὑδάτεσσιν, Aquis coctis s. calefactis, i. e. Balneo, Lavacro. [Herodian. Epim. p. 39 : Ἑψητὸν, τὸ βρῶμα. Hesych. : Ψιφὰ, ἑψητὰ λεπτά. V. Ducang. infra. Quo referendum videtur quod Photius dicit : Ἐψιοῦσα (ἐμψιοῦσα), τροφὰς διδοῦσα χόνδρου, καὶ τὰ ἑψητά· de quo dubitabam in Ἐμψιέω.] ‖ Vocatur ita et Pisciculus, de quo Aristot. H. A. [6, 15.] Gaza Naricam transtulit : quæ vox ap. Plautum Naticem significat, Fest., i. e. νηρίτην differentem ab ἑψητός : nam [ἐν τῇ ἐμῇ Ναυκράτει] ἑψητοὺς καλοῦσιν, inquit Athen. 7, [p. 301, C] ἰχθύδια ἀπολειπόμενα ἐν ταῖς διώρυξιν, ὅταν ὁ Νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως. VV. LL. [Athen. 1, p. 4, B : Τὸ ἐν τοῖς ἑψητοῖς ὡραῖον. Conf. id. 7, p. 285, C. Aristoph. Vesp. 679 : Οὐδεὶς οὐδὲ σκορόδου κεφαλὴν τοῖς ἑψητοῖσι δίδωσιν. Alia ejusdem aliorumque poetarum exx. tam singulari quam plurali masculini de pisciculis usurpantium affert Athen. l. ab HSt. citato, quibus Eupolideum addit Photius in v.] ‖ Eustathio [Il. p. 867, 49] ἑψητὸς est Edulium ex pisciculis minutis s. tenuibus, ut apua, atherina, mullulo, secundum antiquos, aut sepiolis, aut cancris parvulis. At ἑψητοὶ plur. i. ei, q. illic Athenæo. [‖ Ἑψετὸν [sic], i. q. ἔψεμα, Edulium. Joannes Carpathi episc. in Narrat. MSS. de Anachoretis : Ἐποίησεν μικρὸν ἑψετὸν, καὶ ἤνεγκε αὐτὰ φαγεῖν ... Alibi : Καὶ ποιήσας ἑψητὸν ἔφαγε. Ducang. App. Gloss. V. supra.]

Ἑψία, ἡ, Suidæ [et Herodiano Epim. p. 39] ὁμιλία, Colloquium : ut et Apollonii schol. [1, 459 et Lex. de spirit. p. 220, Moschop. p. 36 ed. Titz.] ἑψίαν esse dicit διὰ λόγων παιδιὰν, quasi ἐπεσίαν quandam, παρὰ τὸ ἔπος, quamobrem et ψιλοῦσθαι. [Hesych. : Ἑψία, γέλως, παιδιὰ, χλεύη, ἔφοδος ἀπὸ τοῦ ἔπεσθαι, ὁμιλία. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ.] Alioqui est etiam Lusus, s. παίγνιον, ut Nicandri schol. exp. Ther. 880 : Σπέρμ' ὅλοὸν κνίδης, ἥθ' ἑψίῃ ἔπλετο κούροις, Qua ludere inter se solent pueri, i. e. Qua pueri se invicem urere per lusum et jocum solent. Ubi etiam nota non ψιλοῦσθαι, sed δασύνεσθαι. [Lenem spiritum præcipiunt grammatici supra citati. Ἐψιὰ scriptum ap. Herodianum l. c. Ἑψιὰ ap. Theognostum in Crameri Anecd. vol. 2, p. 8, 7.]

Ἕψια, τὰ, Etymologo [s. Suidæ] τὰ ἀπὸ λόγων παίγνια, quasi ἔπεα, ἔπη. Sunt igitur Joci, Lusus, Dicta ludicra et jocosa. Inde derivari φιλέψιον ait : quod δασύνεσθαι quum significet φιλοπαίγμονα : ψιλοῦσθαι autem, quum φιλολόγον [φιλόλογον] declarat : quæ ap. Suid. quoque leguntur. Ἕψεια, Hesychio παίγνια, Ludicra : afferenti et Ἑψείη pro γέλωϊ, παιδιὰ, Risus, Lusus : pro quo supra ἑψία, sine diphth. : itidemque Ἕψια. [Singularem ponit Jo. Alex. Ton. παραγγ. p. 38, 5 : Πόρριον, ἔψιον. Ἐψιὸς, a quo ducatur ἀνεψιὸς, gramm. in Crameri Anecd. vol. 2, p. 322, 25, et ἑψιὸς ut ab ἕψομαι formatum, Arcad. p. 41, 15. Suidas : Ἕψον καὶ ἀπέψον, τὸ ἔψιον, διὰ τοῦ ο μικροῦ, ἀπέψων δὲ τὸ ἀπεσπόγγιζον διὰ τοῦ ω μεγάλου. Eadem Zonar. p. 944.]

Ἑψιάομαι, significat vel Colloqui, Confabulari, vel Ludere : ideoque modo exponemus Facetiis et jocis se oblectare, modo Lusu se exhilarare. Sic sane ap. Hom. Od. P, [530] ubi Penelope ait : Οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἐψιάασθων, Ἢ αὐτοῦ κατὰ δώματ', ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἐΰφρων· schol. exp. et διαλεγέσθωσαν et παιζέτωσαν. Et schol. Apoll. Arg. 3, [117] : Ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἐψιόωντο, quum ipse exposuisset [ut Hesych., cujus in cod. male ἐψιόωντα] ἔπαιζον, subjungit, Philonem [cui Philetam substituendum conjiciebat Ruhnk. Ep. crit. p. 296] interpretari ὡμίλουν, derivantem παρὰ τὸ ἔπος. Itidem idem Apoll. schol. in 1, [457], Ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι Μυθεῦνθ' οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ Τερπνῶς ἐψιόωνται, annotarat hoc ἐψιόωνται esse παρὰ τὴν ἐψίαν, quæ sit διὰ λόγων παιδιὰ, quasi ἐπεσία quædam, παρὰ τὸ ἔπος : quapropter etiam ψιλοῦσθαι : quum autem aspiratur, significare ἀκολουθοῦσι, Sequuntur. Cui l. similis hic ejusd. Apoll. Arg. 2, [811] : Δαῖτ' ἄμφι πανήμεροι ἐψιόωντο, Totum diem in convivio et epulo sese jocis et lusu oblectabant : περὶ εὐωχίαν ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον. [3, 950 : Πᾶσαι δέ οἱ, ἦν τιν' ἀθύροι μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἐψιάασθαι.] Callim. quoque hoc verbo usus est pro παίζειν, Ludere : ut H. in Dian. [2] : Τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται, Καὶ χοροὶ ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἐψιάασθαι. Et in Cer. [39] : Τῷ δ' ἔπι ταὶ νύμφαι περὶ τῶνδιον ἐψιόωνται [ποτὶ τῶνδιον ἐψιόωντο], Circa meridianum tempus ludunt. Porro notandum est, in hac Ludendi signif. non semper reperiri tenuatum, sed aspiratum etiam, ut patet vel ex compositis ἐφεψιάομαι et καθεψιάομαι, significantibus Illudo, Jocularibus dicteriis et scommatis incesso, interdum etiam conviciis et maledictis. Ἐψιόωνται autem, Ionica dialysi vel pleonasmo dictum pro ἐψιῶνται : et ἐψιάασθων pro ἐψιάσθωσαν.

‖ Ἔψιω, Lex. meo vet. τὸ λέγω, Dico : addenti, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω, ἐψίω : quæ ap. Etym. quoque leguntur. Sed notandum est, in Lex. illo meo vet. τῷ ι in hoc ἐψίω, superscriptum esse ει diphthongum : quo significetur, esse qui per diphthongum ἐψείω scrib. censeant. Et paulo ante, Ἐψιάασθαι, ὁμιλεῖν· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω, ἔψω, ἐψίω, ἐψιῶ· ἐψιάομαι, ἐψιῶμαι, ἐψιάασθαι, ἐψιᾶσθαι : quæ ap. Etym. itidem leguntur, nisi quod pro posterioribus ille habet ἐψιάῃ, ἐψιῶ : et initio, Ἐψιάασθαι, τὸ παίζειν ἢ ὁμιλεῖν. [Referendæ huc etiam gll. Hesychii : Ἐψήσεται, καταπαίξεται. Ἐψιᾶται, γελᾷ, παίζει, γυμνάζεται. Ἐψιάωνται, ἀκολουθήσωσιν. Ἐψίονται, ἀκολουθήσουσιν. Ἐψίωνται, ἀκολουθήσουσιν. Ἐψωμένω, παίζοντες. De formis carentibus ε initiali, quæ sunt apud eundem et alibi, suis locis dicemus.]

Ἑψιατέον, Ludendum : παικτέον [Hesych.], δεῖ παίζειν, Suidas.

Ἐψιάτιμον, Suidæ γνωστικὸν παίγνιον : afferenti etiam Ἔψιμον pro παίγνιον. Quæ, quamvis in Ms. etiam Cod. sic legantur, suspecta tamen alicui esse possint. Sed eo minus quod ap. Hesych. quoque legamus, Ἐψιάτιμον, γυμναστικὸν, παιγνιῶδες : reponendum itaque pro γνωστικὸν ap. Suidam γυμναστικόν. Ab ἔψιον autem est plur. ἔψια, de quo supra. [Ἐψιάσιμον et ἐψιατικὸν conjiciunt interpretes. Ἔψιμος, Coquibilis, Schneiderus pro ὄψιμος restituit Theophrasto H. Pl. 8, 2, 8.]

[Ἐψιμυθισμένως, Fucate. Schol. Aristoph. Pl. 1064 : Κομμωτικῶς καὶ ἐψ. ἔχει.]

[Ἐψιός. V. Ἕψια.]

[Ἔψίω. V. Ἑψιάομαι.]

Ἕψω, Coquo, Elixo [Gl. Fr. Νόστων in argum. Eur. Med. et ap. schol. Aristoph. Eq. 1318 : Φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν. Pind. Ol. 1, 83 : Θανεῖν δ' οἷσιν ἀνάγκα, τί κέ τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ καθήμενος ἕψοι μάταν; Τήκει καὶ καταναλίσκει, schol. Alius inepte pro ἕψοιτο poni putat, quod οὐχ ἕψει τις τὸ γῆρας, ἀλλ' ἕψεται ὑπ' αὐτοῦ. Non dissimilia sunt ἑφθὸς et ἐφθότης de corpore, ut supra diximus, usurpata. Aristoph. Eq. 745 : Ἕψοντος ἑτέρου τὴν χύτραν ὀφειλόμην· Eccl. 736 : Εἰ τὸ φάρμακον ἕψουσ' ἔτυχες· 845 : Χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται. Herodot. 1, 119 : Τὰ μὲν ὤπτησε, τὰ δὲ ἕψησε τῶν κρεῶν. Plato Hipp. maj. p. 290, D : Ὅταν τις τὴν χύτραν ἕψῃ.] Xen. Cyrop. 8, [2,

6] : Ἄλλῳ δὲ ἰχθὺν ἕψειν, ἄλλῳ ὀπτᾶν, Alio elixare, alio assare. Athen. 7, [p. 304, F, ex Dorione] : Ἰουλίδας ἕψειν μὲν ἐν ἅλμῃ, ὀπτᾶν δὲ ἐπὶ τηγάνῳ· 2 : Τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. [Proverb. λίθον ἕψεις de iis qui inania moliuntur et emollire student rigidos et obstinatos, est ap. Aristoph. Vesp. 280, et paræmiogrr. in Eryxia p. 405, B.] Et pass. Ἕψομαι, Coquor, Elixor. [Pind. Nem. 4, 82 : Ὁ χρυσὸς ἑψόμενος.] Epigr. [Lucillii Anth. Pal. 11, 256, 4] : Ὡς ὁ παλαιὸς Ἐλπίζεις Πελίας ἑψομένη νεάσαι, Ceu antiquus Pelias, speras fore ut cocta juvenescas. Athen. 8, [p. 331, C] ex Theophr. de piscibus glacie concretis : Οὐ πρότερον αἰσθάνονται, οὐδὲ κινοῦνται, πρὶν ἂν εἰς τὰς λοπάδας ἐμβληθέντες ἕψωνται. Format autem verbum ἕψω fut., et quæ ab eo descendunt, tempora ab Ἑψέω. Athen. 1, [p. 34, E] ex Nicochare : Εἰσαύριον δ' ἀντὶ ῥαφάνων ἑψήσομεν βαλανεῖον· 9 : Ἐξ ὕδατος ἑψημένον [ἡψ.] ταχερῶς. [Aor. Aristoph. Lys. 946 : Κάκιστ' ἀπόλοιθ' ὁ πρῶτον ἑψήσας μύρον. Perf. act. Philo vol. 2, p. 245, 41, ἥψηκας, de quo spiritu infra HSt.] || In pass. exp. etiam Ferveo ex Aristot. H. A. 6, [c. 13] : Ἑψομένου συνίσταται ᾠὸν, Fervente aqua cogitur ovum et spissatur. Ex Eod. [Probl. 5, 36] : Ἑψημένας [male ita edd. pro ἡψημένας] χύτρας, Ollas ferventes, VV. LL. [Æschyl. fr. ap. Athen. 9, p. 375, E : Ἕψου μηδὲ λυπηθῇς πυρί. Eur. Cycl. 403 : Τάδ' ἐς λέβητ' ἀφῆκεν ἕψεσθαι μέλη. Aristoph. Eq. 770 : Ἑψοίμην ἐν περικομματίοις. Orac. ap. Herodot. 1, 47 : Χελώνης ἑψομένης. Plat. Lys. p. 209, D : Ἑψομένων κρεῶν. Cum dat. Dioscor. 5, 100 : Ἑψηθεῖσα ἐλαίῳ. Ap. eund. Parab. 1, 148 : Ὄλυνθοι ἀπὸ ἀγρίας συκῆς ἐφθέντες ἤγουν ἑψηθέντες ἐν οἴνῳ, delendum interpretamentum ἤγουν ἑψηθέντες. Forma eadem ap. Lucian. Vit. auct. c. 6.] Ἑψήσασθαι signif. activa capitur etiam pro ἕψῆσαι. [Futuro Plat. Reip. 2, p. 372, C : Λάχανα ἑψήσονται.] || Ἑψήσασθαι τὴν κόμην, Inficere et fucare comam, colorare : τὸ καταχρῶσαι, inquit Pollux 2, [35] citans hunc l. : Καὶ τὴν κόμην ἡψήσατο· sic enim ibi tenuatur. Ap. Hesych. quoque ἑψεῖν (sic enim et [in Gl. et] ibi tenuatur) est τὸ τὰς τρίχας βάπτειν. [Eodem modo interpr. Photius.] Quam scripturam, licet rariorem et magis poeticam, confirmat ἀπεψήσας pro ἀφεψήσας. [Quod est e. gr. in inscr. ap. Bœckh. vol. 1, p. 747, n. 1570, a, 18. V. Ἕψημα. Ἕψω scriptum etiam ap. Arcad. p. 166, 5, qui Atticam dicit formam barytonon. || Novitiæ sunt Ἑψέω (Lixo, Gl.) et Ἑψάω, alienæ ab antiquioribus, quibus eas sæpe intulerunt librarii. Testatur formam contractam ἑψῶ Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 8, 6, aliusque anonymus grammaticus ibid. vol. 4, p. 179, 9, et Suidas. Ἑψεῖται est in Matth. Med. p. 266, συνεψεῖσθαι ap. Rufum p. 4, ut omittam locos nonnisi accentum circumflexum habentes, ἐνεψῶνται in Matth. Med. p. 222, ἑψῶνται ib. p. 22, 266. Ἑψῶντες Etym. M. p. 333, 33. Utroque modo sæpius scriptum in libris nonnullis Theophanis Nonni et aliorum, velut Suidæ in Ἑψῶν, Galeni vol. 7, p. 190; 12, p. 258, Philonis vol. 2, p. 158, 48, ut omittam locos Byzantinorum. Nimia igitur fuit religio Buttmanni in Gramm. v. Ἕψω tuentis formam ἕψεε Herodoti 1, 48, huic non magis imputandam quam quæ idem defendenda putavit ἐνείχεε et ὤφλεε, inepta librariorum commenta et partim jam ex libris correcta. L. Dind.]

[Ἕω vel Ἑω verbum, quod esset Satio, fingebant grammatici, ab eoque ducebant et Homericum Ἕωμεν Il. Γ, 402 : Ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο (ubi alii ἐῶμεν vel ἐῶμεν : v. interpretes Hom. et Buttm. Lexil. vol. 2, p. 130), et Hesiodeum Scut. 255 : Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἄρ' ἔσαντο αἵματος ἀνδρομέου, ubi alii ἀρέσαντο.]

Ἑώα, Hesychio ἀνατολή : item ἡ τοῖς προβάτοις παρατιθεμένη διφθέρα, qualis infra Ὤα, et θυσία ἐν Κύπρῳ.

Ἕωθεν, q. d. Ab aurora, Diluculo, Mane. [Matutino, Ante lucem, huic add. Gl.] Ἕωθεν εὐθὺς, Aristoph. [Pl. 1121. Qui eodem utitur sæpe et alibi, ut Plato aliique], A diluculo statim, Statim ab aurora, Summo mane. Xen. Cyrop. 7, [5, 43] : Ὅτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀκούειν τῶν προσιόντων, οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν ἑσπέρας. [Anab. 4, 4, 8 : Ἕωθεν ἔδοξε διασκηνῆσαι. Lucian. Hermot. c. 79 : Ἕωθεν εἰς ἑσπέραν.] Athen. 12 : Τοῦ μὲν θέρους ἕωθέν τε καὶ πρὸς ἑσπέραν ψύχος ὑπερβάλλον ἔχει. [Pro αὔριον ἕωθεν, quod est ap. Xen. Cyrop. 4, 2, 6, ipsumque Platonem Lach. p. 201, B, est ejusd. Theæt. extr. : Ἕωθεν δεῦρο πάλιν ἀπαντῶμεν. Aristot. H. A. 5, 14 : Μάλιστα τό γ' ἕωθεν. Cum præpos. Chron. Pasch. p. 719, 12 : Ἔμεινεν ἀπὸ ἕωθεν ἕως ὥρας ια' πολεμῶν.] Et Ἑωθινὸς, ἡ, ὸν, Matutinus. [Procrastinus; Ἑωθινὸς ἀστὴρ, Lucifer, add. Gl. Soph. fr. Pastor. ap. Athen. 13, p. 587, A : Ἑωθινὸς ... εἶδον στρατὸν στείχοντα. Eur. Rhes. 770 : Λήξας ὕπνου πώλοισι χόρτον, προσδοκῶν ἑωθινὴν ζεύξειν ἐς ἁλκὴν, ἀφθόνῳ μετρῶ χερί. Aristoph. Ach. 20 : Οὔσης κυρίας ἐκκλησίας ἑωθινῆς· Thesm. 2 : Ἀπολεῖ μ' ἁλοῶν ἄνθρωπος ἐξ ἑωθινοῦ. Herodot. 3, 104 : Θερμότατός ἐστι ὁ ἥλιος τούτοισι τοῖσι ἀνθρώποισι τὸ ἑωθινὸν, Mane.] Μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. [H. Gr. 1, 1, 5], A mane ad vesperam, ab ἑωθινὸν substantive posito : nisi sub. cum ἑωθινοῦ aliquod substantivum. [Ἐξ ἑωθινοῦ etiam Plat. Phædr. p. 228, B, et alibi. Lucian. Pro lapsu c. 1 : Ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινόν.] Et ὑπὸ τὴν ἑωθινὴν, Polyb. [3, 43, 1; 67, 9; 83, 7; 4, 78, 6], Sub matutinum tempus. Fortasse autem hic quoque Bud. δείλην subaud. voluit. [Φυλακὴν additur 3, 67, 2, et 1, 45, 5 : Ἐπὶ τοῖς τόποις ἑωθινῆς εἶναι φυλακῆς.] Quidam ap. Athen. 3 : Πότους ἑωθινοὺς πίνει διά σε νῦν. [Hesych. : Ἑωθινὴ δίκη, ὡς μέν τινες, ἡ ἕως τινὸς τιμήματος, ὡς δέ τινες, ἕως τόπου, ἔνιοι ἀπὸ τῆς ὥρας τῆς ἕω, ὃ καὶ βέλτιον. Photius : Ἑωθινὰς δίκας, τὰς κρινούσας (κρινομένας Albert. ad Hes.) ἐντὸς ν' δραχμῶν. Lex. rhetor. Bekk. An. p. 258, 32 : Ἑωθινὴ δίκη, τὰ βραχέα πράγματα, ἐπεὶ ταῦτα ὄρθρου ἐξεδίκαζον. || Ἑωθινὸν, τὸ, Officium matutinum. Xiphilinus in Matthæi Anecd. vol. 2, p. 7 : Κυριακῇ ιϐ' τοῦ Ματθαίου ἦχος γ', ἑωθινὸν α', et similiter in seqq. orationum inscriptionibus. L. D. || Orientalis. Dionys. Per. 697 : Ἑωθινὸν ἔθνος Ἰϐήρων. Strabo 11, p. 493 : Ἑωθινώτερος ἐκείνου. Wakef. Idem 4, p. 199 : Ἑωθινωτάνου σημείου.]

[Ἑωθινός. V. Ἕωθεν.]

[Ἑώκη, ἡ, n. urbis, inter hyperdisyllaba barytona in ωκη ponitur ab Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 110, 15. L. Dindorf.]

[Ἑωλίζω. V. Ἕωλος.]

[Ἑωλισμὸς, ὁ, Rancor. Rufi fragm. p. 173; Galen. vol. 8, p. 782, H. Weigel.]

Ἑωλοκρᾶσία, ἡ, dicitur τὸ ἕωλον κρᾶμα, Mixtura pridiana et exoleta. Dem. Pro cor. [p. 242, 13] : Αἴτιος δὲ οὗτος, ὥσπερ ἑωλοκρασίαν τινά μου τῆς πονηρίας τῆς ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀδικημάτων κατασκεδάσας, ἣν ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τοὺς νεωτέρους τῶν πεπραγμένων ἀπολύσασθαι. Quod Suidas [s. Photius] ideo ab eo dictum annotat, quod moris esset juvenibus δειπνοῦσι καὶ νυκτερεύουσι καταχεῖν τῶν κοιμωμένων τῶν ἑώλων δείπνων τοὺς ζωμοὺς πρὸς τοιαύτην παιδιὰν κεχραμένους : vel potius oratorem vocab. hoc fecisse ἀπὸ τῶν ἑώλων, quæ sunt ἀρχαῖα, quod Æschines πράγματα ἀρχαῖα συγκεράσας, κατηγόρει : ut Didymus quoque exp., Οὗτος χθὲς καὶ πρώην ἃ ἐκέρασε πράγματα, τήμερόν μου καταχεῖ, καὶ ἐμὲ πρᾶξαί φησι, teste Harpocr. Rursum Suid. ἑωλοκρασίαν ibi exp. ματαίαν πόσιν : forsan quia τὰ ἕωλα κράματα sunt minus efficacia. [Conf. Greg. Cor. in Walzii Rhett. vol. 7, part. 2, p. 1161 seq., Tzetz. Hist. 7, 120, Lex. rhet. in Bekk. An. p. 258, 12. Hesych., χθεσινὴ μέθη, ἕωλος κρᾶσις, ἣ παρ' Ἀθηναίοις κατεχεῖτο τοῖς παννυχίζουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι στέγειν τὸ παννυχίζειν. Plut. Mor. p. 147, F : Ὥσπερ ἑωλοκρασία τις ὕβρεως ἢ ὀργῆς ἐν οἴνῳ γενομένης. Pollux 6, 26. Lucian. Conviv. c. 3.]

Ἑωλονεκρὸς, ὁ, ap. Suid. legitur expositum ὁ πρὸ πολλοῦ τεθνηκὼς τριαδικός : in Ms. etiam codice, præter illud τριαδικὸς, quo videtur significari Triduanus, τριταῖος. [Quod ipsum alii restitui voluerunt pro voc. a Kustero cum libris Pariss. deleto.] Idem ἕωλος νεκρὸς dicitur citra compositionem. [Ap. Lucian. Catapl. c. 18. Quod Suidæ quoque restituendum foret, nisi ipsius error videretur. L. Dind.]

Ἕωλος, ὁ, ἡ, Hesychio ἀνατολικὸς, ὀρθρινὸς, Orientalis, Matutinus [hæc ad ἑῷος recte refert Kusterus] : item χθιζὸς, ἐχθεσινὸς, Hesternus, Pridianus. Quibus subjungit, διὰ δασέος significare ψυχρὸν, Frigidum. Sed id discrimen videtur nullius esse momenti, ideoque potius assentior Lex. meo vet., in quo exp. χθεσινὸς, derivaturque παρὰ τὴν ἕω, τὴν ἡμέραν. Quem-

admodum Suidas quoque ἕωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἑῴ, sequentis sc. diei, λειπόμενον, χθεσινὸν, ψυχρόν: interdum et μάταιον, ἀνωφελὲς, ἀνίσχυρον: metaph. a cibis, qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittunt fiuntque inutiles. Atque adeo reperio opponi τῷ πρόσφατος καὶ νεαρὸς, i. e. Recenti. Dem. In Mid. [p. 551, 13]: Καὶ τἀδικήματα ἕωλα τὰ τούτων ὡς ὑμᾶς καὶ ψυχρὰ ἀφικνεῖται· τῶν δ' ἄλλων ἡμῶν ἕκαστος, ἄν τι συμβῇ πρόσφατος κρίνεται. [Porphyr. De abst. 1, 3, p. 5: Ψυχροῖς καὶ ἄγαν ἑώλοις σοφισματίοις· et ib.: Τῶν ἑώλων καὶ ἐπιπολαίων σοφισμάτων.] Axionicus comicus ap. Athen. 6, [p. 240, B]: Γλαύκου βεβρωκὼς τέμαχος ἑφθὸν τήμερον, Αὔριον ἕωλον τοῦτ' ἔχων οὐκ ἄχθομαι. Et ap. Eund. 14, [p. 663, D] ex Artemidori Ὀψαρτυτικαῖς Γλώσσαις: Ἐσφάχθω μὲν διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κεφαλὴν, ἔστω δὲ ἕωλος καθάπερ ὁ πέρδιξ· ἐὰν δὲ θέλῃς ὡς ἔχει τοῖς πτεροῖς ἐᾷν τετιλμένην, et quæ sequuntur. [Philetærus ap. eundem 7, p. 280, D: Περίεργόν ἐστιν ἀποκεῖσθαι πάνυ ἕωλον ἔνδον ἀργύριον. Axionicus ap. eund. 3, p. 95, C: Ὥστε πάντας ὁμολογεῖν τῶν γάμων κρείττω γεγονέναι τὴν ἕωλον ἡμέραν, Diem quo reliquiæ comedebantur. Ubi v. Casaubonus. Lycophr. 112: Τὴν δευτέραν ἕωλον οὐκ ὄψει Κύπριν.] Sic Hieron. in penult. c. Esaiæ: Jus hesternum, Græci vocant ἕωλον, avidis faucibus devorabant. Et Galen.: Ἕωλον γὰρ εὐπεπτότερον τοῦ προσφάτου. Idem Comm. 3 in Prorrhet. 3, quum dixisset ψαθυρὰ κρέα nominari τὰ τοῖς σκληροῖς καὶ ἰνώδεσι, καὶ δυσδιαλύτοις, καὶ δυσμασσήτοις ἐναντίως διακείμενα, subjungit, talia maxime esse, quæ vulgo σαγνὰ dicuntur, μίαν ἡμέραν ἢ δύο τιθέμενα μετὰ τὸ σφαγῆναι τὸ ζῷον: quæ Græce solere vocari ἕωλα, et Ἑωλίζειν, τὸ οὕτως προσήπειν: unde et σιτίον νέον ἄκρως dictum fuisse τὸ ἐπὶ βραχὺ προεωλισμένον. [Id. vol. 6, p. 390, F: Περὶ τῶν ταριχευομένων ἰχθύων ὀλίγον ὕστερον εἰρήσεται, καθάπερ γε καὶ περὶ τῶν ἑωλιζομένων ἐν χειμῶνι. Hemst.] Ex quibus patet ἕωλα proprie dici Edulia hesterna s. pridiana, i. e. non recentia, sed reposita; ut Quintil. 2, [4, 29]: Necesse est fastidium ut moveant, ut repositi et frigidi cibi: ὡς ἕωλα καὶ ψυχρὰ ἐδέσματα. [Pollux 4, 105: Ἐμιμοῦντο τοὺς ἐπὶ τῇ κλοπῇ τῶν ἑώλων μερῶν ἁλισκομένους. Ubi cod. ἑωλομερῶν.] Quoniam vero ejusmodi cibi putrescere incipiunt, interdum pro Marcidus s. Rancidus accipitur. Greg. Naz.: Σαθρὰ καὶ ἕωλα δόγματα. Interdum etiam pro Vetus, Obsoletus: quoniam quod pridianum est, inveteratum jam et exoletum esse videtur. Lucian. [Somn. c. 17]: Ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία, Jam veteres sunt hæ nugæ. Cic. Ad Attic. 13, 21: Scripsit Balbus ad me, se a te quintum de Finibus librum descripsisse, in quo non sane multa mutavi, sed tamen quædam; tu autem commode feceris, si reliquos continueris, ne et ἀδιόρθωτα habeat Balbus, et ἕωλα Brutus: i. e. Obsoleta; nam in Epist. sequ. dicit, Balbo quidem intelligebam satisfaciendum fuisse; tantum nolebam aut obsoletum Bruto aut Balbo inchoatum dari. [Idem Ad fam. 9, 2, 1: « Etsi erat ἕωλος illa epistola. » Philostr. V. Soph. 2, p. 579: Ἕωλα μελετῶν καὶ ἑαυτῷ προειρημένα. Comparativo Joseph. B. Jud. 4, 6, 2, p. 359 ed. Cardwell.: Εἴ δέ τις οἴεται τὴν δόξαν τῆς νίκης ἑωλοτέραν ἔσεσθαι δίχα μάχης. Greg. Nyss. vol. 1, p. 177, D; 211, D. || Hesterna crapula laborans, ap. Plut. Mor. p. 128, E: Μηδὲ θολερὸς μηδὲ ἕωλος μηδὲ τεταραγμένος. || De accentu Arcad. p. 57, 21. De spiritu aspero præter Lex. de spirit. p. 220 et Hesychium ab HSt. citatum Photius: Ἕωλον τὸ μὴ πρόσφατον ἀεὶ δασέως τὴν πρώτην συλλαβήν· καὶ γὰρ διὰ τοῦ θ συναλείφεται. Fuerunt enim qui scriberent ἔωλον, quæ scriptura non infrequens in libris, velut in Epist. Ignatii in Cotel. Patr. Apost. vol. 2, p. 57: Οὐκ ἔωλα ἐσθίων. || Formam Εἴωλος annotat Etym. M. p. 306, 44: Πλεονάζει γὰρ τὸ ι (in εἰῶσιν pro ἐῶσιν), ὥσπερ καὶ ἐκ τοῦ ἕωλον γίνεται εἴωλον. Formam Εὔωλος, ut ἔκηλος dicitur et εὔκηλος, Lex. de spirit. p. 221: Ἕωλον, τὸ χθεσινὸν, εὔωλον. L. Dind.]

[Ἕωνον, τὸ ὀλέθριον, inter nomina quæ ab ε incipiant positum a Theognosto in Crameri Anecd. vol. 2, p. 3, 17, an ex ἕωλον corruptum sit, dubium videtur.]

[Ἑώνυχον, τὸ, ἡμερονύκτιον, Diei et noctis spatium, sec. Photium.]

Ἑῷος, ὁ, ἡ et α, ον, Matutinus. [Æsch. Prom. 25: Πάχνην δ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν. Soph. El. 18: Ἑῷα φθέγματ' ὀρνίθων. Eur. El. 786: Ἑῷοι ἐξαναστάντες λέχους· Phœn. 169: Ἑῴοις βολαῖς ἁλίου. Tim. Locr. p. 96, E; 97, B: Φάσιας ἑῴας.] Ἑῷος Apollo, qui in Thyniade insula colebatur, quod sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2, [686, 700] vocat ἑῷϊον Ἀπόλλωνα. [Conf. schol. 2, 1. || De stella Eur. fr. ap. schol. Aristoph. Eq. 753: Ἑῷος ἡνίχ' ἱππότης ἐξέλαμψεν ἀστήρ. Figurate Plato Anth. Pal. 7, 670, 1: Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν ἑῷος, νῦν δὲ θανὼν λάμπεις ἔσπερος ἐν φθιμένοις.] || Item ἑῷος, Orientalis. [Xen. H. Gr. 4, 4, 9: Τῷ ἑῴῳ τείχει· et ibid. in seqq. Dionys. Per. 893: Νεῖλος δ' ἑσπέριον πλευρὸν πέλοι, αὐτὰρ ἑῷον Ἰνδικὸς Ὠκεανός.] Et ἑῷα sine adjectione pro Orientali tractu. Gregor.: Ἐπὶ τὸ Βυζάντιον τὴν προκαθεζομένην τῆς ἑῴας πόλιν. Idem In Athanas.: Ἐπιλαμβάνεται δὲ καὶ τῆς ἑῴας ὅσον ἐδύνατο. [Epigr. Anth. Pal. 9, 690, 1: Ὕπαρχος ἑῴας. Porphyr. De antro N. c. 22, p. 22: Ἐν ᾧ ἥλιος ἀπ' αἰγόκερω πρὸς ἑῴαν ἐπάνεισιν.] Et κατὰ τὰς ἑῴας, Aristot. De mundo [c. 4 initio], pro In partibus orientis, Bud. [Ἀπὸ τῶν ἑῴων Lucian. Charon. c. 5.] Sed ἑῷα pro Diluculo etiam ponitur: ut Synes. [Ep. 51, p. 189, A]: Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος ἑῴας ἀρχομένης [ἀρχομ. ἑῴας, δείλης ὀψίας ... προσέσχομεν], sub. δείλης [quod additur Ep. 4, p. 161, C: Πρὸ δείλης ἑῴας]. Bud. [In Ind.:] Hesychio ἑῷα est ἀνατολή: item ἡ τοῖς προβάτοις παρατιθεμένη διφθέρα, qualis infra ὦα: et θυσία ἐν Κύπρῳ. || Ἑῴϊος, i. q. ἑῷος, quod et factum hinc est per contr., Matutinus, Orientalis. Apollon. [l. c.]: Ἐπικλείοντες ἑῴϊον Ἀπόλλωνα. [Dionys. Per. 111: Ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑῴιον ἔμμεναι ἄκρην. Nonn. Dion. 13, 80: Ἑῴιον ἐς κλίμα γαίης· 425: Ἑῴιον ἐς μόθον Ἰνδῶν. || De formis Ἑοῖος, Ἠῷος, Ἀοῖος, Ἀῷος, Ἀώιος v. in Ἑοῖος.]

[Ἑῷος, ὁ, Heous, n. viri. Inscr. ap. Viscont. *Mus. Pio-Cl.* vol. 2, p. 26 (a): ΕΔΠΙΔΙ. ΕΩΟΣ | ΚΑΙ ΚΗΝΣΩ | ΡΕΙΝΑ. ΤΕΙΜΙ | ΩΤΑΤΗΙ. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΑ | ΑΝΕΘΗΚΑΝ. L. D.]

Ἑώρα, ἡ, pro Suspendio s. Reste ad suspendendum. Soph. OEd. T. [1273]: Πλεκταῖς ἑώραις ἐμπεπλεγμένην. Ubi tamen schol. ἑώρα exp. κρέμασις, [et cum Photio] ὕψωσις, μέταρσις. [Gestatio, Gl. Immemor loci Sophoclei, quem antestatur etiam Eust. Il. p. 389, 42, hanc formam tanquam vitiosam tollebat Wesseling. ad Diodor. 18, 42, ap. Porphyr. De abst. 4, 8: Περιπάτοις ἢ ἑώραις χρώμενοι. Est eadem in libris Athenæi 14, p. 618, E, F, Poll. 4, 55, ubi v. annot. interpretum, Hesychii (cujus tamen mendosa est gl. Ἑώρα, νόσος) v. Ἀλῆτις et Ὠρίγγη, et alibi. Inscript. in Monumentis Matthæianis vol. 3, p. 169, 62 (sive apud Gudium p. 296, n. 10): Τουτου του μνημειου και των κατεπιχειμενων εορων κηδεται Γναι. Οκταουιος Βασσιαλος (sic) κληρονομος Οκταουιας Υγειας. Ἑωρῶν corrigit Amadutius. L. Dind.]

[Ἑωρέω.] Ἑωρέομαι [Hesych.: Ἑωρούμενος, κρεμάμενος, ὑψούμενος, Ἑωρηθήτω, κρεμασθήτω. Alteram gl. ponit etiam Photius], ap. Suidam est et act. ἑωρῶ, exp. κρεμῶ, Suspendo. [Soph. OEd. C. 1084: Ἑωρήσασα τοὐμὸν ὄμμα. Sic enim correcta librorum scriptura θεωρήσασα. Diodor. 18, 42: Ἔκ τινων παττάλων δύο ἢ τρεῖς δοκίδας ἑωρήσας. Ubi αἰωρήσας Rhodomannus, quam formam prætulisse Diodorum persuadet consensus meliorum librorum in ἀψωραία pro αἰώρᾳ 2, 29, et omnium in αἰρόντων pro αἰωρούντων, si recte conjeci, 17, 51. L. Dind.]

Ἑώρημα, τὸ, Id quod in sublime evehitur, vel etiam Ipsa elevatio, et in altum evectio. Annotat Suid. [ex schol. Venet. Ar. Pac. 77] ap. Eurip., quum Bellerophontes pegaso suo alato cœlum ascendere cupiens dicit, Ἄγ' ὦ φίλον μοι Πηγάσου ταχύπτερον, et quæ sequuntur, eum μετέωρον αἴρεσθαι ἐπὶ μηχανῆς, idque appellari ἑώρημα, et in hac ipsa machina solitos eos fuisse κατάγειν τοὺς θεοὺς καὶ τοὺς ἐν ἀέρι πολοῦντας.

Ἑώρησις, εως, ἡ, Elevatio, Subvectio in altum, vel Suspensio. A [Photio et] Suida enim exp. κρέμασις, addenti, καὶ ἑώρημα, ὁμοίως. [Josephus Hypomnest. c. 46, p. 87: Κἀὶν τὸν ἀδελφὸν φιλοφρόνως ὡς εἰς ἑώρησιν (sic) προτρεπόμενος, Διέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον, φάμενος, οὕτως ἀναιρῶν. Vertit Fabricius, Ad considerandum cœlum invitans, ut θεώρησιν voluisse videatur. Sed v. Ἑωρίζω. L. Dind.]

Ἑωρίζω, Suidæ [s. Zonaræ] τὸ μετεωρίζω, Elevo, In altum et sublime eveho, ut Hesych. quoque ἐωρίζεται exp. μετεωρίζεται, addens etiam ἀναπατεῖ. [Ἐωρίζομαι, Gestor; Ἐωρισθῆναι, Gestandi (Gestari), Gl. Jo. Malalas p. 32, 3 : Ἐωριζόμενος ἐπὶ τὸ παράλιον μέρος τῆς Τύρου πόλεως· 95, 2 : Συνέβη τὴν Ἑλένην κατελθεῖν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ παλατίου αὐτῆς εἰς τὸ ἐωρισθῆναι μετὰ τῆς Αἴθρας. Pro quo p. 82, 20 : Ἡ Λήδα ἐπορνεύθη μετεωριζομένη ἐν προαστείῳ ἰδίῳ. Utrumque non eadem signif. dici videtur quam verbo ἀναπατεῖν, ut in ipso dictum, tribuit Eust., ἄνω που οἰκήματος ἀργοῦντα κεῖσθαι, sed quam primo Malalæ loco reddidit interpres, Obambulandi. Quod si ita est, etiam apud Josephum Ἐώρησις sive potius Ἐώρισις erit Obambulatio. L. Dind.]

[Ἐωροκοπία, ἡ.] Ἐωροκοπίαις (sic enim pro ἐωροπίαις reponendum ex vet. codice) Suidas exp. ὑψηλοφρονίαις, Superbiis. Videntur enim superbi ἀεροβατεῖν καὶ κόπτειν τὰ μετέωρα. [Ἐωροκοπίαις, ὑψηλοφροσύναις, Photius s. Zonar. Ἐωροκοπίας, ὑψηλοφρόνίας Lex. Ms. Havniense.]

Ἕως, ω, ἡ, in prosa [et ap. Atticos] pro ἠώς, [Aurora, Hesychio et al., ἡ πρὸ τῆς τοῦ ἡλίου ἀνατολῆς ὥρα. Æsch. Ag. 265 : Εὐάγγελος ... ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα. Soph. OEd. C. 477 : Χοὰς χέασθαι στάντα πρὸς πρώτην ἕω· fr. Thyest. ap. schol. Eur. Phœn. 227 : Πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω κεκλημάτωται χῶρος. Eur. Ion. 1158 : Ἡ φωσφόρος ἕως· El. 102 : Ἕως λευκὸν ὄμμ' ἀναίρεται.] Unde ἅμα ἕῳ, [et ἅμα τῇ ἕῳ] Thuc. [2, 90; 3, 76, et 3, 96; 4, 72], sicut et ἅμα ἠοῖ, Prima luce, Ipso statim diluculo, Simul atque illuxit. Dicitur vero et ἅμα ἕῳ γενομένῃ ead. signif. ab Eod. [Et πρὸ ἕω 4, 103; πρὸ τῆς ἕω 4, 31. Id. 4, 67 : Ἐπειδὴ ἕως ἔμελλε γίγνεσθαι· 2, 84 : Ὅπερ εἰώθει γίγνεσθαι ἐπὶ τὴν ἕω. Xen. Anab. 1, 7, 1 : Ἐδόκει εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ἕω ἥξειν βασιλέα· 2, 4, 24 : Ἐπειδὴ ἕως ἐγένετο. Plato Conv. p. 220, D : Μέχρι ἕως ἐγένετο· Leg. 7, p. 807, D : Ἐξ ἕω μέχρι τῆς ἑτέρας ἕω. Pollux 1, 68 : Ὑπὸ πρώτην ἕω.] Dicitur et πρὸς ἕω ἐστὶ, pro Aurora instat. Aristot. τὸ ἀφ' ἕω et τὸ ἀφ' ἑσπέρας inter se opponit. [De dea Aurora Eur. Hipp. 455 : Ἡ καλλιφεγγὴς Ἕως. Id. fr. Phaeth. ap. Strab. 1, p. 33 : Ἕω φαεννὰς Ἡλίου θ' ἱπποστάσεις. || De die toto Tymnes Anth. Pal. 7, 729, 4 : Δεκάτην δ' οὐχ ὑπερῆρεν ἕω. V. Ἠὼς et Voss. ad Arat. 287.] || Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristot., Partes quæ orientem spectant, Partes orientales. Aristides autem dixit, Βαδίζουσα ἀεὶ εἰς τὸ πρὸς ἕω, pro Ad orientem. Xen. Cyrop. 8, [5, 3] : Πρὸς ἕω βλέπουσαν ἱστασθαι τὴν σκηνήν. [Atque sic sæpe et ap. hunc et ap. alios. || Cum genitivo H. Gr. 5, 4, 49 : Τὰ πρὸς ἕω τῆς Θηβαίων πόλεως, Quæ Thebis ab oriente essent. Plut. Lucull. c. 27. || Oriens, i. e. Regio orientalis. Niceph. Greg. Hist. Byz. 1, 2, p. 7, E : Ἐπιβῆναι τῆς ἕω· ib. 3, p. 9, A; 5, p. 21, D; 8, p. 28, B. || Ἕως παλαιὰ, nomen navis Atticæ ap. Bœckh. *Urkunden* II, 96. || De formis Ἠὼς, Ἀὼς, Αὔως vel Ἄυως v. in Ἠὼς vol. 4, p. 222-3.]

Ἕως, et poetice Εἵως (interjecto ι, ut fit in quibusdam aliis vocabulis), Donec, Usquedum, Tantisperdum, Quoad. (Primam enim esse hanc significationem arbitror : ut sc. exponatur μέχρις οὗ, quibus verbis respondet Latina vox Quousque, sed in interrogatione potius adhiberi solita pro μέχρι τίνος.) Item [cum præsenti et imperfecto] pro Donec significante Quamdiu. Nisi hoc ipso adverbio Quamdiu, aut illo Tantisperdum, uti malis. Homerus (nam et hic ab eo initium more meo sumam) [Od. I, 232] : Μένομέν τέ μιν ἔνδον Ἥμενοι, ἕως ἐπῆλθε νέμων· sed quædam exempll. habent εἵως. [Quod pronunciandum, ut alibi sæpe apud Homerum, εἷος. Aliis ejusdem locis ἕως est monosyllabum, ut Od. B, 148 : Τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο.] Apud Eundem Il. H, [264] itidem pro Donec, Usquedum, Quoad : Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, ἕως ἐπῆλθον Ἐς ποταμόν. [Et similiter alibi. Cum præsenti, de quo infra HSt., Od. P, 390 : Εἵως μοι Πηνελόπεια ζώει ἐνὶ μεγάροις· X, 106 : Εἵως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὄϊστοί.] Utitur etiam sequente adverbio τόφρα, et ei respondente. Exemplum hujus usus habemus [Il. Σ, 15 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε, τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ... Φ, 602;] Od. M, [328] : Οἱ δὲ ἕως μὲν σῖτον ἔχον καὶ οἶνον ἐρυθρὸν, Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, Quamdiu habuere frumentum et vinum, tamdiu ab esu boum abstinuerunt. Vel, Dum habuere frumentum et vinum, tantisper abstinuere. Vel, Abstinuere tantisperdum habuere. Vel, Tamdiu abstinuerunt, quoad habuerunt : (nisi adverbium Quoad, præcedente Tamdiu, futuro potius gaudere existimandum sit). Vel, Abstinuerunt interim dum habuerunt; sive brevius, Dum habuerunt. Possis vero et illud adverbium Donec hic usurpare : sequendo Ovidium præsertim. Ceterum quod ad prioris versus scripturam attinet, sciendum est scribi etiam Οἱ δ' εἵως pro Οἱ δὲ ἕως : ap. Eust. vero, ubi verba contextus affert, Οἱ δ' ἕως : sed hanc scripturam rejiciendam, ex reliquis dúabus alteram eligendam esse dico. [Præcedente τόφρα Od. B, 78 : Τόφρα γὰρ ἂν κατὰ ἄστυ ποτιπτυσσοίμεθα μύθῳ χρήματ' ἀπαιτίζοντες, ἕως κ' ἀπὸ πάντα δοθείη. Sequente τέως Od. Δ, 90 : Ἕως ἐγὼ ... ἠλώμην, τείως μοι ἀδελφεὸν ἄλλος ἔπεφνεν. Atque ita vel similiter apud ceteros poetas omnes.] Nunc ad exempla ex soluta oratione sumpta venio. Synes. : Δύο ἑξῆς ἐπιμείναντες ἡμέρας, ἕως ἂν ἀφυβρίσῃ τὸ πέλαγος, Donec mare desævisset, Dum desævisset. Ubi observa etiam ἐπιμείναντες, sequente isto adverbio ἕως : sicut in eo Hom. l., quem primum protuli, legitur μένομεν, sequente hoc eod. vocab. Plut. Artox. [c. 29] : Ὑπ' ὀργῆς ἀναστάντα καὶ σπασάμενον τὸν ἀκινάκην, τύπτειν, ἕως ἀπέκτεινεν. Apud Eund. cum præsenti indicativi, in Lycurgo [c. 29] : Ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, οὐδὲν ἀλλάσσειν. Cum optativo etiam, ut ap. [Hom. Od. E, 386 : Ὦρσε δ' ἐπὶ κραιπνὸν βορέην, ἕως ὄγε Φαιήκεσσι ... μιγείη·] Aristoph. [Ran. 766] : Ἕως ἀφίκοιτο. [Thuc. 3, 95 : Ἕως καταβαίη ἐς Φωκέας· 102 : Ἡσύχαζε ἕως δέοι βοηθεῖν.] Quibus omnibus in ll. commode redditur Donec, Quoad, sicut et in illo Synesii, quum itidem convenire non possit Quamdiu. Quæ interpret. alioqui plerisque locis convenit, ubi tamen reddi etiam possit Tantisperdum, Interim dum. Hac autem in signif. jungitur ἕως vel indicativo vel subjunctivo : Dem. [p. 15, 5] : Ἕως ἐστὶ καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. Tale est [Synesii Epist. 44] : Ἕως ἐμπνεῖ τε καὶ δύναται, Quamdiu spirat et potest. Sic ap. Jo. 12, [36] : Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς. Præcesserat autem, Περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε. Sic ap. Gregor. Naz., Ἕως εἶ, Quamdiu es. [Omisso verbo Thuc. 7, 47 : Ἕως ἔτι τὸ πέλαγος οἷόν τε περαιοῦσθαι· 8, 40 : Ἕως ἔτι ἐλπίς. Xen. Cyrop. 7, 1, 18 : Ἕως ἔτι σοι σχολή. Plato Leg. 7, p. 789, E : Ἕως ὑγρόν.] Nec tantum præsenti indicativi, sed ejus quoque imperfecto junctum reperitur : ut, Ἕως περιῆν, Synes. Sic, Ἕως ἔζη, Aristot. Et cum aoristo, Dem. [p. 241 fine] : Ἕως Θετταλίαν ὑπὸ Φιλίππῳ ἐποίησαν. Sed et constructionis cum subjunctivo multa exempla inveniuntur. Herodot. [3, 134] : Νῦν γὰρ ἄν τι καὶ ἐπιδέξαιο [ἀποδέξαιο] ἔργον, ἕως νέος ἦς [sic Ald., quod dudum in εἷς mutatum ex codd.], Quamdiu es juvenis, pro ἕως νέος εἷς, s. εἶ. Sic Greg. Naz. : Καταγελῶνται δὲ πρὸς τὸ παρὸν εὐσεβεῖς, ἕως ἡ χρηστότης τοῦ Θεοῦ κρύπτηται, Interim dum bonitas Dei occultatur, s. clementia Dei : pro κρύπτεται. [Qui modus necessarius in tali loco, in quo solœcus esset conjunctivus.] Sæpius tamen sequente particula ἄν : et tunc rarius subjunctivus pro indicativo positus dici potest. Demosth. Phil. 4, [p. 135, 1] : Οὐδὲν ἔστ' αὐτῷ βεβαίως ἔχειν, ἕως ἂν ὑμεῖς δημοκρατῆσθε. Hoc equidem in loco subjunctivus pro indic. positus existimari queat, nisi quis malit dictum esse ἕως ἂν δημοκρατῆσθε pro ἕως δημοκρατήσεσθε. Cui tamen ego facile assentiar, quum præcedat ἔστ', quod valet ἐστὶ, non ἔσται. [Æsch. Ag. 1435 : Οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν, ἕως ἂν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς Αἴγισθος. Soph. Phil. 1000 : Οὐδέποτέ γ', ... ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον.] At vero in his Greg. Naz. verbis, Οὐ γὰρ περὶ ὀνομάτων ζυγομαχήσομεν, ἕως ἂν πρὸς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν αἱ συλλαβαὶ φέρωσι, quum præcedat futurum, non videtur ita commode dici potuisse φέρουσι : sed esse potius Quamdiu ferent, quam Quamdiu ferunt. Affertur alioqui ex Eod. pro indicativo, sed cum negatione : Ἕως ἂν μὴ λέγωνται, Tantisper dum non dicuntur. Item, Ἕως ἂν μηδεὶς πείθῃ με λόγος. (At vero cum hac particula simul et cum indicativo, allatus ex Eod. hic l., Ἕως δ' ἂν μὴ τοῦτο δεικνύεις, οὐδὲν τῷ περιληπτικῷ βοηθῇ πρὸς ἀσέβειαν, Indignus est qui aliis ad-

jungatur, quum δεικνύῃς reponendum esse, nemo vel paululum in hac lingua versatus, ignorare possit, aut certe debeat. [Relinquenda vero hæc constructio recentissimis, velut schol. Eur. Phœn. 649 Matth. : Ἕως ἂν ὡραῖον τὸ βρέφος γενήσεται, aut Theodoro Stud. p. 345, E : Ἕως ἂν οὖν πάρεστιν.]) Sæpe et cum aoristo conjunctivi : et tum nullo pacto hic modus indicativi usum habere dici potest, neque, Latine interpretando, in eum resolvi; atque adeo adverbio Donec, Usquedum, Quoad, reddi debet, potius quam illo Quamdiu, Interim dum. [Hom. Il. Γ, 291 : Μαχήσομαι, εἵως κε κιχείω· Ω, 183 : Ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆι πελάσσῃ. Æsch. Prom. 809 : Τοῦτον παρ' ὄχθας ἕρῳ', ἕως ἂν ἐξίκῃ καταβασμόν. Soph. Trach. 148 : Ἡδοναῖς ἄμοχθον ἐξαίρει βίον ἐς τοῦθ' ἕως τις ἀντὶ παρθένου γυνὴ κληθῇ.] Matth. 5, [26] : Οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην· quæ verba habet et Lucas [12, 59], nisi quod pro ἂν post ἕως ponit οὗ. Id. Matth. [10, 11] : Κἀκεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε. Habenturque eadem et ap. Marcum [6, 10], nisi quod ἐκεῖ pro κἀκεῖ, et μένετε pro μείνατε legitur. [Cum optativo et particula κε Hom. Od. B, 78, loco supra citato. De qua constr. plura v. in Ἄν.] Verum et absque particula ἄν, [Soph. Aj. 555 : Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος ἕως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάθῃς· Phil. 764 : Ἕως ἀνῇ τὸ πῆμα ... σῶζ' αὐτά· Eryx. p. 392, C : Ἕως τις αὐτοὺς πανοικὶ ἐξέλῃ.] Lucas [17, 8] : Ἕως φάγω καὶ πίω. Sic et ap. Marcum [6, 45] : Ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον (at Matth. [14, 22] interjicit particulam οὗ inter ἕως et αὐτός : de quo usu postea dicetur). Non ignoro tamen, adhiberi interpretationi hujus loci verbum præsentis temporis; atque adeo posse adhiberi non nego : sed hoc addo, quum redditur, Dum dimitteret turbam : perinde sonare ac si diceretur Dum dimisisset. Affertur ἕως ἂν junctum etiam infinitivo pro Quamdiu, in VV. LL. Ἕως ἂν μάχεσθαι, Quamdiu pugnat. Sed horum verborum auctor tacetur. [Cum infinitivo sine ἄν (quod addi non posse infinitivo moneri non opus est) Suidas in Ἱλυσπώμενον, ubi l. Æliani N. A. 8, 14 reddit : Εἰς τέλμα βοῦν ἐμπεσόντα καὶ ἱλυσπώμενον ἕως τεθνάναι. Galenus vero vol. 12, p. 480 : Εἶτα ἐναντία κειμένη γνάθων παρειὰς καὶ ἐπὶ βρέγμα κατὰ τῆς προσεμβεβλημένης, ἕως χίασμα γίγνεσθαι, scripserat, ut videtur, ὡς.]

‖ Ἕως ἂν redditur etiam Quin, in isto Matthæi l. [10, 23] : Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, Non feceritis finem peragrandi (ita enim existimo reddi apte posse verbum τελέσητε) urbes Israelis, quin venerit filius hominis. Ex Gregor. Naz. autem in VV. LL. affertur, Ἕως ἂν φέρησθε, pro Modo s. Dummodo eatis. Item, Ἕως ἄν ἀναφέρηται (non nominato auctore), pro Siquidem refertur. Sed si loci isti a nobis adirentur (quod fieri non potest, donec fuerint indicati), minime talem expos. poscere comperiremus, ut opinor : aut certe minime illis necessariam esse.

‖ Ἕως ap. Hom. interdum non est Interim dum, sed simpliciter Interim; vel, Ad tempus aliquod : ita ut dici possit locum occupare alterius particulæ τέως, quæ huic respondet. Il. M, [142] : Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἠϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν· Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετο ἶαχή τε φόβος τε. Ubi Eust. vocem istam ἕως exp. τέως, item πρὸς τὸ παρόν; nec non πρὸς ὥρας τινάς. Utitur, inquit, vocabulo ἕως, sicut et alibi, pro τέως et πρὸς τὸ παρόν : dicit enim, Ὡς οἱ Λαπίθαι ἕως μὲν (i. e. πρὸς ὥρας τινὰς) ὤρνυον Ἀχαιοὺς ἀμύνασθαι περὶ νηῶν· ἐπεὶ δὲ Τρῶας ἐνόησαν κτλ. [Od. Γ, 126 : Ἔνθ' ἤτοι εἵως μὲν ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς οὔτε ποτ' εἰν ἀγορῇ δίχ' ἐβάζομεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ ... Αὐτὰρ ἐπεὶ κτλ. Unde corrigendi videntur libri Apoll. Rh. 3, 1326 : Οἱ δὲ τέως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον, ubi meliores οἱ δή τοι εἵως μὲν δὴ π. Legendum Οἱ δ' ἤτοι εἵως π. θ.] Talis est hujus particulæ usus Il. N, ubi tamen non sequitur αὐτὰρ, quod ei respondeat, sed ἀλλ' ὅτε δή. Loci illius verba sunt hæc [145] : Ὡς Ἕκτωρ, εἵως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν, Κτείνων· Ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξι, Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς, ubi idem gramm. exp. τέως et μέχρι τινός. Quibus verbis illud expositum habemus ab eod. Eust. Il. O, [277] ubi rursum τῷ ἕως redditur Αὐτὰρ ἐπεί. [P, 727 : Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵτ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων· ἕως μὲν γάρ τε θέουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες· ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται, ἂψ ἀνεχώρησαν. Et ib. 737. Od. B, 148.] Eundem usum et in aliquot aliis hujus poetæ Il. habet. [Sequente δὲ Il. A, 193. : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε ..., ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη· Κ, 507 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη ... προσέφη Διομήδεα· A, 411, O, 539. Od. Δ, 120 : Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, ἐκ δ' Ἑλένη θαλάμοιο ... ἦλυθεν.] An autem et in soluta oratione receptus sit, nondum mihi constat; sed vel nullum vel perrarum esse arbitror. [Ex Herodoto 1, 86 citat Eust. Il. p. 80, 42. Utebatur enim codice qui exhiberet quod nunc nonnisi in duobus reperitur : Κροῖσον δὲ ἕως μὲν σιγὴν ἔχειν ἐρωτεώμενον, legiturque iterum in uno eorum et alio libro 2, 169, ubi ceteri : Ἐνταῦθα δὲ τέως μὲν ἐτρέφετο ἐν τοῖσι βασιληίοισι ... τέλος δὲ κτλ., sed ἕως valde commendatur consensu librorum in eodem 8, 74 : Ἕως μὲν δὴ αὐτῶν ἀνὴρ ἀνδρὶ παραστὰς σιγῇ λόγον ἐποιέετο, θῶμα ποιεύμενοι τὴν Εὐρυβιάδεω ἀβουλίην, ut, nisi idem formæ τέως usus et apud Herodotum et apud Homerum extra dubitationem positus esset, præferenda videri posset forma exquisitior.]

‖ De ἕως juncto alicui adverbio. Ἕως sibi adjunctum habet interdum adverbium aliquod, vel cui temporis significatio vel cui alia inest. Tunc autem sonat Usque, s. Usque ad : veluti quum dicitur ἕως ὅτε : sonat enim ad verbum, Usque ad quando, sive Usque ad quum. I. e. Usque ad id tempus quo. Tale est ap. Latinos Usquedum, Quousque; sed hoc interrogative potius usurpatur, pro ἕως πότε, ut mox docebo. Legitur Ἕως ὅτε ap. Xen. Cyrop. 5, p. 70 meæ ed. [1, 25] : Καὶ γὰρ εἰς Πέρσας ὅτε παρ' ἡμῶν ἀπῄεις, τίς Μήδων ἢ νέος ἢ γέρων σοῦ ἀπελείφθη τοῦ μή σοι ἀκολουθεῖν, ἕως ὅτε Ἀστυάγης ἡμᾶς ἀπέστρεψεν; Ubi certe ἕως ὅτε non aliud est quam Donec, Quoad : et ita ἕως ὅτε est pro ἕως simpliciter. Vacare tamen non videbitur ὅτε, si ἕως ὅτε reddamus Usque dum : tanquam adverbio Usque, respondente illi ἕως : at Dum, huic ὅτε. Sed prætereundum non est, ap. Xen. legi etiam Εἰς ὅτε pro ἕως ὅτε : habetque illam lectionem margini ascriptam mea edit. [et præstant libri optimi : sed alii nonnulli ἔστε, ut ἕως ὅτε quidem fide careat. Quod relinquendum recentioribus, ut Zosimo 1, 5, 3 : Ἕως μὲν ὅτε τὰ τῆς ἀριστοκρατίας ἐφυλάττετο. Thucydidi 4, 117, male infertur in schol. Aristoph. Pac. 478.] Illud autem alterum Ἕως πότε frequentiore in usu est : quod interrogative ponitur, sonatque itidem q. d. Usque ad quando : accipiendo sc. Quando interrogative, non autem ut supra, quum interpretarer ἕως τότε. [Usque, Quousque, Gl.] Ap. Matth. [17, 17], Marc. [9, 19], et Luc. [9, 41], Ἕως πότε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς; (ap. Matth. μεθ' ὑμῶν.) Et, Ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; Sic ap. Jo. 10, [24] : Ἕως πότε τὴν ψυχὴν ἡμῶν αἴρεις; [Nehem. 2, 16 : Ἕως τότε οὐκ ἀπήγγειλα.] Jungitur et aliis temporis adverbiis. Legitur enim Ἕως νῦν, q. d. Usque nunc, ad nunc. (Pro quo dicitur et ἕως τοῦ νῦν.) Item, Ἕως ἄρτι, ap. Jo. non semel [Ep. 1, 2, 9]. Quin etiam Ἕως σήμερον, ap. Paulum. (Pro quo dicitur etiam ἕως τῆς σήμερον : vel ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.) [Compendiario loquendi genere Thuc. 3, 108 : Ἡ μὲν μάχη ἐτελεύτα ἕως ὀψέ. Sed libri nonnulli ἕως ἐς, plures ἐς, usitata Thucydidi formula quum in præpositione tum in verbo, ut diximus in Εἰς p. 298, A, et dicemus in Τελευτάω, atque haud dubie hic quoque ei restituenda.] Nec vero cum adverbiis duntaxat quæ temporis signif. habent, sed et cum adverbiis loci, atque aliis : ut Ἕως ὧδε ap. Luc. [23, 5, Symmach. Job. 38, 11] : et Ἕως ἔξω τῆς πόλεως, ap. Eund. Item cum ἄνω et κάτω, Jo. 2, [7] : Καὶ ἐγέμισαν αὐτὰς ἕως ἄνω. Matth. 27, [51] et Marc. 15, [38] : Ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω. His adde ἕως ἔσω, ex Marco 14, [54] : Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως, ubi pro supervacaneo haberi possit istud adv. ἔσω, ideoque non male ab Erasmo prætermissum fuit : ita interpretante, Et Petrus eminus sequebatur illum, donec (venisset) atrium summi sa-

cerdotis. Vetus Interpres omnino ad verbum, Secutus est eum usque intro in atrium. Sed dure hoc dici videtur Latine; ideoque aut omittendum et ipse hoc adverbium ἔσω censuerim, aut permutato ordine dicendi, Secutus est intro usque in atrium : ut habet novissima Interpretatio. [Eust. ad Dionys. 924 : Ὅρα ἕως ποῦ παρατείνειν βούλεται τὴν Συρίαν. Cum numerali Matth. 18, 21 : Ἕως ἑπτάκις. Nicetas Chon. p. 76, B : Ἕως σφόδρα. Anon. in Walzii Rhett. vol. 1, p. 627, 13 : Οὐ μόνον παρηνόμουν ὑπερηφανίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἕως σφόδρα.] Item cum præp. εἰς : Ἕως εἰς Βηθανίαν, Luc. 24, [50]. Tale est ap. Polyb. [1, 11, 14] : Ἕως εἰς τὸν χάραχα, Usque ad vallum. [Alia ejusdem exx. v. in Indice Schweigh. De tempore Levit. 23, 14 : Ἕως εἰς αὐτὴν τὴν ἡμέραν ταύτην. De loco Maccab. 1, 2, 58 : Ἠλίας ἐν τῷ ζηλῶσαι ζῆλον νόμου ἀνελήφθη ἕως εἰς τὸν οὐρανόν. Ἕως πρὸς Genes. 38, 1 : Ἀφίκετο ἕως πρὸς ἄνθρωπόν τινα Ὀδολλαμίτην.]

|| De ἕως adjunctum habente genitivum. Ἕως genitivo quoque jungitur, valens itidem Usque. Et interdum quidem vacat gen., veluti quum dicitur Ἕως οὗ : neque enim aliud est ἕως οὗ, quod ad verbum sonat Usquequo [Quoadusque, Quatenus add. Gl.], quam ἕως simpliciter, ut ex quibusdam ll., quos in Ἕως attuli, patere potest. Frequens est autem ἕως οὗ, in N. [et V.] T. : Matth. 13, [33] et Luc. 13, [21] : Ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον, Donec. Et cum conj., 24, [19] : Ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους· 12, [59] : Ἕως οὗ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς. Item, Ἕως οὗ τελεσθῇ. Sic Greg. Naz. : Ἕως οὗ καταπαύσῃς. Est autem antiquus hic adverbii cum isto genitivo usus; quippe qui et ap. Herodotum inveniatur. Ex eo enim affertur, Ἕως οὗ ἀπέδεξαν. [Ex 2, 143 : Διεξιόντες διὰ πασέων ἕως οὗ ἀπέδεξαν ἁπάσας αὐτάς. Quod Koenius ad Gregor. p. 472 suspicatus erat ἐς ὅ, exhibuit Bekkerus. Sed quum ἐς οὗ sit in Sancroftiano ap. Gaisf., tenendum hoc erit, quamdiu non aliis locis, in quibus ἐς οὗ legitur pro ἐς ὅ, idem restituendum esse constiterit. Ἕως οὗ vero Herodoto non magis tribuendum, quam Xenophonti Anab. 4, 8, 8 : Ἕως οὗ ἐπὶ τὰ Κόλχων ὅρια κατέστησαν, ubi οὗ delevi auctoritate libri optimi. Nec Macho ap. Athen. 13, p. 583, C, scripserat quod est in libris : Περίμενε τοίνυν καὶ σὺ, φησὶν, ἕως ἂν οὗ (al. οὐ) βινητιάσω, ubi αὗ restituit Jacobsius. Habet vero Dioscor. 5, 92 : Τρῖβε ἕως οὗ γλοιωθῇ. Plut. Inst. Lac. p. 240, B : Ἕως οὗ ... ἐτυραννεύθησαν. Sine verbo in inscr. Olbiopol. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2058, B, p. 119, 4 : Τοῦ μέρους ... τοῦ κατὰ τὸ πρότερον ὑπάρχον ἰχθυοπώλιον ἕως οὗ ὁ ἥρως ὁ Σωσίας.] In iisdem N. [pariterque V.] T. scriptis invenitur aliquoties Ἕως ὅτου : quod ὅτου nihil aliud est quam οὗ. Poniturque ἕως ὅτου interdum pro Donec, i. e. Usquedum, Quousque; interdum pro Quamdiu, s. Tantisperdum. [Dum, Adhuc, Gl.] (Habet tamen et hunc usum alicubi particula Donec, uti dixi antea : sed vicissim Quamdiu iis omnibus ll. adhiberi non potest quibus convenit Donec.) Luc. 22, [18] : Ἕως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ, Donec venerit, Usque dum venerit. 18, [16] : Ἕως ὅτου πληρωθῇ· et [15, 8] : Ἕως ὅτου εὕρῃ, Donec invenerit. (Pro quo dicit etiam ἕως εὕρῃ, sine genit.) At vero ap. Matth. 5, [25] : Ἕως ὅτου εἶ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, Quamdiu es in via, Tantisper dum es in via. Legitur et ap. Dem. [p. 931, 17] ἕως ὅτου pro Donec, ubi scribit, Ἕως ὅτου κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν. [Ὅτου nonnisi paucis neque optimis in libris omissum et agnitum a grammat. in Bekkeri Anecd. p. 145, 4, nihilo minus dubitari non potest quin recte jam Reiskius secluserit. Non melioris fidei ex. est Sophoclis ap. Polluc. 7, 24, verba sententia destituta afferentem, Ἕως ὅτου κριθώσης ὄνου (al. κριθώτης ὄνος).] Legitur etiam ἕως τίνος, ubi subaudiri puto χρόνου : valetque ἕως τίνος cum hac subauditione, i. q. ἕως ὅτε : sed ἕως τίνος melius respondet Latino adverbio Quousque : pro quo et Quonam usque legitur. [Exod. 16, 28 : Ἕως τίνος οὐ βούλεσθε εἰσακούειν τὰς ἐντολάς μου; Num. 14, 11 : Ἕως τίνος παροξύνει με ὁ λαὸς οὗτος;] At vero Ἕως τινὸς, ut dicitur μέχρι τινὸς, significabit Usque ad aliquod tempus, Usque ad certum aliquod temporis spatium. [Quamdiu, Quoad, Gl. Polyb. 3, 93, 9 : Ἕως μέν τινος συνεργεῖν παρεκελεύετο τοῖς ἐλαύνουσιν.] Possunt tamen et aliter quam de tempore usurpari, ut ἕως τινὸς in VV. LL. redditur Usque ad aliquem terminum, quamvis absque auctoris nomine. His subjungo Ἕως τούτου, Huc usque, Luc. 22, 51 : Ἐᾶτε ἕως τούτου, ubi fortasse non male sejungeretur ἕως τούτου ab ἐᾶτε. Ap. Aristot. huic ἕως τούτου respondet ἕως, redditurque ἕως τούτου, Eatenus : at ἕως, Quatenus : H. A. 9, [46] : Ἕως τούτου προέρχεται, ἕως ἂν ὁ μυκτὴρ ὑπερέχῃ αὐτοῦ, Eatenus mergitur, quatenus ejus promuscis extat. [Polyb. 9, 36, 1 : Περὶ τῶν κατ' Ἀντίγονον ἕως τούτου βούλομαι ποιήσασθαι τὴν μνήμην ἕως τοῦ μὴ δόξαι καταφρονεῖν. Pro quo 5, 10, 3 : Μέχρι τούτου πολεμῶν καὶ φιλονεικῶν, ἕως τοῦ λαβεῖν ἀφορμάς. Cum plur. Reg. 2; 7, 18 : Τίς ὁ οἶκός μου, ὅτι ἠγάπησάς με ἕως τούτων; Ἕως τοῦ, Quamdiu, fortasse pro ἕως οὗ, et Ἕως τοσούτου, Tamdiu., Gl.] De tempore usurpatur et quum dicitur, Ἕως τῆς σήμερον, vel Ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, Usque in hodiernum diem : pro quo et ἕως σήμερον attuli supra. Tale est ἕως τοῦ νῦν ap. Matth. et Marc. (pro quo et ἕως νῦν invenitur.) Ejusdem classis est Ἕως ὥρας ἐννάτης, ap. Matth., Marc., Luc. Quibus addi potest, Ἕως ἑσπέρας, Usque ad vesperam : Act. 28, [23] : Ἀπὸ πρωῒ ἕως ἑσπέρας. Potest vero ἕως et plerisque nominibus junctum, temporis signif. non habentibus, ad tempus referri : ut Matth. 2, [15] : Ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, Usque ad mortem Herodis, i. e. Usque ad mortis tempus. Sic [1 Cor. 16, 8] : Ἐπιμενῶ δὲ ἐν Ἐφέσῳ ἕως τῆς πεντηκοστῆς. Sed non magis novus hic usus particulæ ἕως in Græco sermone, quam in Latino particulæ Usque, videri potest. [Lex ap. Æschin. p. 3, 18 : Ἕως τοῦ ἀποτῖσαι εἰρχθήτω.] Minus frequens est in hac signif. cum nomine proprio, ut [Matth. 11, 13], Ἕως Ἰωάννου, Usque ad tempus Joannis, s. tempora. [Photius Bibl. p. 9, 41 : Ὧν (βίβλων) τὴν μὲν ἀπὸ Μάρκιανοῦ ἄρχεσθαι, καταλήγειν δὲ ἕως Ζήνωνος.] Jungitur denique ἕως et aliis quibuslibet genitivis, nihil commune cum hac temporis signif. habentibus : in N. T. præsertim, ut Matth. 11, [23] : Καὶ σὺ Καπερναοὺμ, ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ· Luc. 4, [29] : Ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους· 2, [15] : Ἕως Βηθλεέμ. [Polyb. 1, 18, 2 : Οὐκ ἀντεξήεσαν οἱ Καρχηδόνιοι πλὴν ἕως ἀκροβολισμοῦ· 3, 27, 7 : Καρχηδονίοις πόλεμον ἐξενέγκαντες ἕως δόγματος· 5, 109, 2 : Οὐχ ὡς πρὸς ναυμαχίαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἕως τοῦ παρακομίζειν στρατιώτας· 10, 22, 7 : Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἕως λόγου τὸ τοιοῦτον ὑπέδειξε.] Ceterum quum ἕως τοῦ θανάτου s. ἕως τῆς τελευτῆς interdum sonet Usque ad tempus mortis, (ut in loco qui paulo ante productus fuit,) sciendum est nihil aliud significare interdum quam quod verba sonant : sc. Usque ad mortem : ut Matth. 26, [38] et Marc. 14, [34] : Περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου. Sic et ap. Lucill. Epigr. p. 140 meæ ed. [Anth. Pal. 11, 76, 4] : Καὶ σὺ γάρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς, Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου. [Interdum vero est Letaliter. Joann. 4, 9 : Εἰ σφόδρα λελύπησαι σὺ ἐπὶ τῇ κολοκύνθῃ. Καὶ εἶπε, Ἕως θανάτου λελύπημαι. Esai. 38, 1 : Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐμαλακίσθη Ἐζεκίας ἕως θανάτου.] Post ἕως, ut post πρὶν, interdum sequitur part. γε. Soph. Phil. 1000 : Οὐδέποτέ γ' ... ἕως ἂν ᾖ μοι γῆς τόδ' αἰπεινὸν βάθρον. Libri nonnulli ἕως γ' ἂν, repetita fortasse e proximo versu particula. Plat. Reip. 1, p. 345, D : Ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ. V. infra in forma Ἄς. Vel δή, ut Xenoph. H. Gr. 9, 4, 4, Sæpius, ut post ἄχρι et μέχρι, part. καί. Aristot. De plantis 1, p. 816, 20 : Συνεχὴς ἕως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν τῆς φθορᾶς. Inscr. ap. Bœckh. vol. 2, n. 2448, III, p. 363, 29 : Τὰ μὲν θήλεια ἕως καὶ ὑπὸ τὸν πατέρα, ubi tamen exspectes ἕως κα ἧ. Strabo 2, p. 135 : Ἀπὸ δύσεως ἕως καὶ ἀνατολῆς ἀντιπεριισταμένου τοῦ φωτός. Eust. ad Dionys. 135 : Πρὸς βορρᾶν ἕως καὶ εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς· 331, 803, et alibi. Et περ, ut ap. Thuc. 7, 19 : Ἑωσπερ ... ἀπῆραν. Xenoph. Cyrop. 7, 5, 39 : Ἑωσπερ ἔφθασεν ἑσπέρα γενομένη· H. Gr. 6, 5, 12 : Ἑωσπερ αὐτοῦ διέτριβεν· 7, 2, 23 : Ἑωσπερ ἐτειχίζετο τὸ τεῖχος, ut librorum emendavi scripturam ἕως περιετ., Demosth. p. 791, 13; 1257, 11, Plat. Phædr. p. 243, E, aliisque multis locis. Vel aliud quodpiam voc., ut ap. Cosmam Indicopl. p. 113, D : Ἕως πάλιν τοῦ αὐτοῦ Ὠκεανοῦ Καὶ ἕως pro ἕως est in Chron. Pasch. p. 719, 10 : Ἀπὸ

τῆς λεγομένης Πολυανδρίου πόρτας καὶ ἕως τῆς πόρτας τοῦ Πέμπτου· 15 : Ἀπὸ βραχιαλίου καὶ ἕως βραχιαλίου. ‖Cum accusativo etiam conjungunt recentissimi. Heliodor. De chrysop. in Fabric. B. Gr. vol. 8, p. 122, 143 : Ἀρθεὶς ἕως τε ὕψος ὄμβρος ἔσομαι. Georg. Syncell. p. 7, A : Ἀπὸ κθ' τοῦ Φαρμουθὶ ἕως τὰς κή τοῦ Παχὼν μηνὸς, et ib. B, C, etc. (Schol. vet. Apoll. Rh. 4, 834 : Ἕως χίλια στάδια, ubi μέχρις ἑνὸς σταδίου Paris., citat Schæfer.) Cum utroque casu Chron. Pasch. p. 403, 23 : Ἕως τοῦ παρόντος ιε' ἔτους Τιβερίου Καίσαρος καὶ τὴν καταρχὴν τοῦ σωτηρίου κηρύγματος· 526, 14 : Ἕως ν' ἔτους τοῦ Ὀζίου ἤγουν τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα.]

‖ At vero Ἕως pro ὡς, poeticum est omnino; facitque hic usus vocabuli illius ἕως, ut magis etiam credibile sit ipsum ex eo esse factum : quam ego derivationem sequens, illud huic subjunxi. Eust. quidem certe tanquam pro certa et confessa deductionem istam habet, appellans adjectionem hanc, literæ ε pleonasmum. Nam in Hom. Il. Π, [208] : Νῦν δὲ πέφανται Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε, ita dictum esse ἕης, ut alibi ἕως, pro ὡς, per Atticum literæ ε pleonasmum, tradit. [Dignum quod cum hoc commento comparetur est ἧς pro ἕως positum in libello post Chron. Pasch. p. 474, vol. 2, p. 210 meæ ed. : Εἰσὶν οὖν ἀπὸ τῆς α' ἐπινεμήσεως ἧς τούτου ἔτους ... ἔτη ζ'.] At alibi tamen non quodvis ὡς, sed id quod certam quandam signif. habet (sc. hujus ipsius ἕως), huic particulæ originem dedisse arbitratur. Siquidem in Od. P, 358 : Ἴσθιε δ' ὡς ὅτ' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν, annotat, ὡς ὅτ' ἀοιδὸς esse pro ἕως ὅτου, et videri istud ὡς, esse πρωτότυπον illius ἕως, cui Attice præfixum fuerit ε. Sed venio ad ejusdem poetæ locos, ubi illud ἕως pro ὡς usurpat. Legimus Od. T, 363 : Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδως, ἀρώμενος ἕως ἵκοιτο, Γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό τε φαίδιμον υἱὸν, ubi idem schol. ἕως ἵκοιτο inquit pro ὅπως, nunc quoque Attice; nam τὸ κοινὸν esset, ὡς ἵκοιτο, i. e. ἵνα καταλάβῃ. In Δ, [801] habetur, Πέμπε δέ μιν πρὸς δώματ' Ὀδυσσῆος θείοιο, Εἵως Πηνελόπειαν ὀδυρομένην γοόωσαν Παύσειε κλαυθμοῖο γόοιό τε δακρυόεντος· ubi idem schol. [et Eustath.] annotat, εἵως esse pro ὅπως, et ex ὡς fieri per pleonasmum ἕως atque εἵως. Sed eo in loco multa exempll. habere εἴπως sciendum est : quam etiam scripturam loco illi posse convenire nemo, ut opinor, negarit. [Εἵως agnoscit Eust. etiam Z, 80 : Δῶκεν ... ἔλαιον, εἵως χυτλώσαιτο σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν, et ubi Εἴπως præfixum scholio (sed Barnes. ex cod. εἵως) I, 376 : Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, εἵως θερμαίνοιτο. ‖ Ηως pro ἕως, Donec, scriptum in pap. Ægypt. apud Forshall. *Description of the Greek Papyri in the Brit. Mus.* part. I, III, 31, p. 16; XIV, 5, p. 39; XX, 42, 51, p. 51.]

[‖ Forma Dorica est Ἆς. De qua HSt. :] Ἂς Hesych. affert pro ἕως, ὅπως, μέχρις [recte cod. μέχρι] οὗ. Sed suspectum est. [Pind. Ol. 11, 53 : Πρόσθε γὰρ νώνυμνος, ἇς Οἰνόμαος ἄρχε, βρέχετο πολλᾷ νιφάδι. Aristoph. Lys. 173 : Οὐχ ἇς σποδᾶς (l. πόδας) γ' ἔχωντι ταὶ τριήρεες καὶ τἀργύριον (l. τὠργύριον) τῶβυσσον ἢ παρὰ τᾷ σιᾷ. Ubi libri meliores ας vel ἂς sine accentu, probante Brunckio. V. quæ de hoc l. dixi in Ἔχω p. 2623, D. Tab. Heracl. 2, 52, p. 207 : Τοι δὲ μισθωσαμενοι καρπευσονται τον ἀει χρονον ϝας κα πρωγγυως ποταγωντι. Epicharmo ap. Athen. 6, p. 236, B : Ἆς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας, pro ἃς καμὼν, restituit Toup. ad Theocr. 29, 20, p. 406, post Koën. ad Greg. Cor. p. 188, vindicavitque ἇς κε etiam loco Theocriti, ubi in ὡς κε depravatum erat in edd. præter Aldinam, ut plerisque in libris 14, 70 : Ποιῆν τι δεῖ, ἇς γόνυ χλωρόν. Quem l. de usu hujus formæ ap. Pind. agens spectat Eust. Opusc. p. 57, 12. L. Dind.]

Ἑωσφόρος, ὁ, ἡ, Lucifer [Gl.], Stella auroræ s. lucis prænuntia, unde eam secum ferre creditur. Hom. Il. Ψ, [226] : Ἧμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν. Suidas quoque ἑωσφόρον esse dicit ἀνατολικὸν ἀστέρα πρωϊνόν : quem ab Homero dici φέρειν τὴν ἡμέραν, ἀλλ' οὐχὶ τὸν ἥλιον. [Filia Erigeniæ Hesiod. Th. 381. Plato Tim. p. 38, D. Id. Epin. p. 987, B : Ὁ ἑωσφόρος ἕσπερός τε ὢν αὐτὸς Ἀφροδίτης εἶναι σχεδὸν ἔχει λόγον. Plut. Mor. p. 889, B, aliique plurimi. Schol. in Basil. ap. Cramer. Anecd. vol. 3, p. 413, 15 : Ὁ δὲ αὐτὸς ἑωσφόρος καὶ ἕσπερος· καίτοι γε τὸ παλαιὸν ἄλλος ἐδόκει εἶναι ὁ ἑωσφόρος καὶ ἄλλος ὁ ἕσπερος· πρῶτος δὲ Ἴβυκος ὁ Ῥηγῖνος συνήγαγε τὰς προσηγορίας. De accentu paroxyt. Arcad. p. 88, 10. ‖ Formam Ἡωσφόρος (scr. Ἠωσφόρος) cum vulgari memorat Theognostus in Crameri Anecd. vol. 2, p. 97, 4. ‖ Forma Dor. Pind. Isthm. 3, 42 : Ἀωσφόρος θανατός. L. Dind.]

[Ἑωυτοῦ. V. Ἑαυτοῦ.]

DATE DUE

GTU Library
3 2400 00289 0394